

Ác Ma Pháp Tắc

Contents

Ác Ma Pháp Tắc	19
1. Chương Mở Đầu: Nhi Tử Bá Tước.	19
2. Chương 1: Ngu Ngốc	22
3. Chương 2: Văn Vũ Bất Thành.	24
4. Chương 3: Con Đường Ma Pháp.	28
5. Chương 4: Ma Pháp Ngu Ngốc.	31
6. Chương 5: Độc Dược Sư.	34
7. Chương 6: Không An Phận	37
8. Chương Bảy: Cô Bé Chân Dài.	40
9. Chương 8: Thuần Phát Thuật	45
10. Chương 9: Kế Hoạch Sắc Dụ Của Nhược Lâm	47
11. Chương 10: Ai Biết Được!	50
12. Chương 10: Ai Biết Được! (hạ)	53
13. Chương 11: Ác Ma Kỵ Sĩ Đoàn.	55
14. Chương 12: Gia Tộc Truyền Kỳ.	58
15. Chương 13: Sự Kiện Thần Bí Trong La Lâm Gia.	62
16. Chương 13: Sự Kiện Thần Bí Trong La Lâm Gia. (hạ)	65
17. Chương 14: Bảo Tàng Trong Thư Phòng	67
18. Chương 15: Nữ Chiếm Tinh Thuật Vi Đại Nhất.	70
19. Chương 15: Nữ Chiếm Tinh Thuật Vi Đại Nhất. (hạ)	72
20. Chương 16: Nút Thắt	74
21. Chương 17: Ba Trăm Kim Tệ.	78
22. Chương 18: Con Đường Không Giống Ai.	82
23. Chương 19: Bắt Đầu! Con Đường Của Ác Ma.	88
24. Chương 20: Ma Thú Sự Kiện Tại Bán Giác Thành	91
25. Chương 20: Ma Thú Sự Kiện Tại Bán Giác Thành 2	96
26. Chương 20: Ma Thú Sự Kiện Tại Bán Giác Thành 3	102
27. Chương 21: Bí Thuật Mục Ân Tộc	105
28. Chương 22: Huyền Yêu Sợ Hải.	109
29. Chương 23: Vi Vi An Đáng Thương	115
30. Chương 24 - Tỷ Tỷ Của Vi Vi An	119
31. Chương 25: Tỷ Muội Đại Chiến.	124
32. Chương 25: Tỷ Muội Đại Chiến. (hạ)	126
33. Chương 26: Thế Giới Bên Ngoài Đáng Sợ.	130
34. Chương 27. Không Linh Nữa	136
35. Chương 28 : Ảnh Hưởng Chính Trị	139
36. Chương 29: Một Đêm Trên Hoang Đảo Của Cô Nam Quả Nữ.	143
37. Chương 30 Cự Hống Trên Hoang Đảo.	148
38. Chương 31: Thu Hoạch Của Đỗ Duy.	152
39. Chương 32: Có Quái Thú, Có Quái Thú	155
40. Chương 33: Thế Giới Ba Người:	160
41. Chương 34: Khó Thoát Ma Đảo.	163

42. Chương 35: Chi Ma Khai Môn	166
43. Chương 36: Người Hầu.	170
44. Chương 37: Truyền Kỳ.	173
45. Chương 38: Trái Tim Vương Giả.	176
46. Chương 39: Lão Thiên “phù Hộ”?	181
47. Chương 40: Chiếc Thuyền Đầu Tiên Của Đỗ Duy	184
48. Chương 41: Kiệt Khắc Tư Phái Lạc Thuyền Trưởng. (Thuyền Trưởng Jack Sparrow)	189
49. Chương 42 Đỗ Duy Địch Trí Phú Kế Hoạch.	192
50. Chương 43: Hôn Tạm Biệt	197
51. Chương 44 Người Ở Trong Bức Chân Dung	200
52. Chương 45: Tái Mai Nhĩ ‘bát Quái’	204
53. Chương 46: Hỏa Nguyên Tố Của Tắc Nhĩ Tư Khắc Á	207
54. Chương 47: Đồng Đồ Trong Bí Thất	211
55. Chương 48: Toàn Quân Cá Cược	214
56. Chương 49: Đi Lên Con Đường Kiếm Tiền.	219
57. Chương 50:càng Chơi Càng Lớn 1	223
58. Chương 50:càng Chơi Càng Lớn 2	225
59. Chương 51: Phi Thiên Ký Của Mã Đức	227
60. Chương 52: Ma Pháp Sư Trái Chủ Thượng Môn	231
61. Chương 53: Sư Phụ Của Vi Vi An.	236
62. Chương 54: Ma Thú Rừng Rậm, Thế Giới Ma Thú	240
63. Chương 55: Ma Thú Rừng Rậm, Thế Giới Ma Thú (2)	244
64. Chương 56: Hủ Thi Quái & Kim Nhân Mãng	247
65. Chương 57: Quả Phụ Giàu Nhất Đế Quốc	252
66. Chương 58: Tuyết Lang Dong Binh Đoàn	255
67. Chương 59: Số Mệnh Của Mạo Hiểm Giả.	261
68. Chương 59: Số Mệnh Của Mạo Hiểm Giả. 2	265
69. Chương 60: Đại Viên Hồ.	269
70. Chương 61: Dự Cảm Của Tái Mai Nhĩ	271
71. Chương 62: Sự Kiện Giết Người Tại Đại Viên Hồ	275
72. Chương 63: Khuôn Mặt Của Tái Mai Nhĩ	279
73. Chương 64: Tuyết Địa Tàng Thi	283
74. Chương 65 Di Vật Của Thần Thánh Kỵ Sĩ	286
75. Chương 66 Đại Lục Tối Cường Kỵ Sĩ	290
76. Chương 67 Tủng Nhân Thỉnh Văn (có Người Nghe Chuyện???)	292
77. Chương 68 Ma Pháp Cùng Kiếm Chiến Đấu	296
78. Chương 69 Thì Không Chi Luân	299
79. Chương 70: Đồng Bạ	303
80. Chương 71: Tinh Không Độ Nhất Cường Giả	306
81. Chương 72: Tinh Không Đấu Khí	311
82. Chương 73: Hẻm Núi	317
83. Chương 74: Thụ Nhân Tộc	320
84. Chương 75: Tánh Mạng Chi Tuyền	323
85. Chương 76: Lại Là Hắc!	327
86. Chương 77: Tà Nhân Bạo Quân	329
87. Chương 78: Vương Quốc Động Vật	332
88. Chương 79: Lão Thử Là Ma Pháp Sư Biến Thành.	335
89. Chương 80: Medusa	337
90. Chương 81: Thanh Xuân Bất Lão Tuyền Địch Phó Tác Dụng	341
91. Chương 82: Cung Điện Kỳ Quái	346
92. Chương 83: Khảo Nghiệm Của Medusa	349
93. Chương 84: Ta Rất Cô Đơn	352
94. Chương 85: Hussein Biến Thân	356
95. Chương 86: Dòng Suối Thứ Hai	359

96. Chương 87: Kịch Độc Thời Gian	364
97. Chương 88: Tiếp Cận Đáy Mê	370
98. Chương 89: St. Rowland (thánh Rowland)	373
99. Chương 90: Giao Dịch Bị Cự Tuyệt	377
100. Chương 91: Trở Mặt Thành Thù	383
101. Chương 92: Nguồn Gốc	391
102. Chương 93 : Thuật Tiên Đoán Lớn (thượng)	393
103. Chương 93: Thuật Tiên Đoán Lớn (hạ)	396
104. Chương 94: Đồng Bằng Bị Quên Lãng: Chương Ngại Cuối Cùng (thượng)	399
105. Chương 94: Đồng Bằng Bị Quên Lãng: Chương Ngại Cuối Cùng (hạ)	402
106. Chương 95: Con Đường Núi Khúc Khuỷu	406
107. Chương 96: Suy Đoán Của Đỗ Duy	409
108. Chương 97: Trong Hang Động Của Long Tộc (thượng)	412
109. Chương 97: Trong Hang Động Của Long Tộc (hạ)	415
110. Chương 98: Nỗi Oán Giận Của Tộc Trưởng Long Tộc	418
111. Chương 99: Aragon “đê Tiện” (thượng)	421
112. Chương 99: Aragon “đê Tiện” (hạ)	425
113. Chương 100: Thần Thú Mà Aragon Lưu Lại	429
114. Chương 101: Trò Chơi Săn Giết (thượng)	436
115. Chương 101: Trò Chơi Săn Giết (hạ)	440
116. Chương 102: Gặp Mạnh Càng Mạnh	443
117. Chương 103: Dị Tượng Trên Trời Sao	449
118. Chương 104: Cuộc Chiến Thảm Khốc	456
119. Chương 105: Ma Đạo Sư Cuối Cùng Của Đại Lục	467
120. Chương 106: Di Vật Của Gandoff.	472
121. Chương 107: Trở Lại Thế Giới Loài Người.	475
122. Chương 108: Đi Về Phía Nam	479
123. Chương 109: đánh Nhau Trong Bữa Ăn	482
124. Chương 110: kẻ Khờ Gặp May	488
125. Chương 111: Nhất Phiến Đại Hảo	490
126. Chương 111: Nhất Phiến Đại Hảo(phần Cuối)	492
127. Chương 112: Chế Không Quyền (Thượng)	495
128. Chương 112: Chế Không Quyền(hạ)	498
129. Chương 112: Chế Không Quyền (Hạ) 2	499
130. Chương 113: Đường Gia Nan	501
131. Chương 114: Đường Về Đế Đô	504
132. Chương 115: Mê (thượng)	507
133. Chương 115: Mê (hạ)	511
134. Chương 116: Hồi Đế Đô(Thượng)	514
135. Chương 116: Hồi Đế Đô(Hạ)	517
136. Chương 117: Về Nhà(thượng)	520
137. Chương 117: Về Nhà(hạ)	523
138. Chương 118: Cha Con (thượng)	525
139. Chương 118: Cha Con (Hạ)	526
140. Chương 119: Xuất Hiện Rạn Nứt. (Thượng)	528
141. Chương 119: Xuất Hiện Rạn Nứt. Hạ	530
142. Chương 120: Bất Hòa Tại Phủ Bá Tước . (thượng)	531
143. Chương 120: Bất Hòa Tại Phủ Bá Tước . (hạ)	536
144. Chương 121: Truyền Thống	537
145. Chương 122: Một Tình Tiết Thay Đổi Nho Nhỏ	540
146. Chương 123: Đại Thiên Tài Đầu To	544
147. Chương 124: Ma Pháp Sư Chấp Pháp Đội.	550
148. Chương 125: Lão Quái Vật.	553
149. Chương 126: Đột Phá Của Lão Người Điên	556

150. Chương 127 :	Giấu Trời Vượt Biển (Ẩn Thiên Quá Hải)	561
151. Chương 128 :	Hòn Đá Kinh Khủng	570
152. Chương 129 :	Huynh Đệ	575
153. Chương 130:	Phát Minh Mới Của Lão Quái Vật	579
154. Chương 131:	Thần Đích Đăng Tràng(phần 1)	583
155. Chương 131:	Thần Đích Đăng Tràng(Phần 2)	586
156. Chương 132:	Yêu Cầu Kinh Người Của Hoàng Tử.	589
157. Chương 133:	Đỗ Duy Thu Hạ Đích Ma Pháp Học Đồ.	594
158. Chương 133:	Đỗ Duy Thu Hạ Đích Ma Pháp Học Đồ (phần 2)	596
159. Chương 134:	Mầm Loạn Đế Quốc	600
160. Chương 135:	Một Màn Phong Lưu.	606
161. Chương 136:	Tập Kích Trong Đêm.	609
162. Chương 137:	“nguyệt Hạ Mỹ Nhân”.	612
163. Chương 138:	Nhiều Người Là Có Thể Khi Dễ Ít Người Sao?	617
164. Chương 139:	Cuộc Chiến Không Cân Sức.	621
165. Chương 140:	Hai Thân Phận	624
166. Chương 141:	Cõi Lòng Như Vực Sâu	629
167. Chương 142 –	Thuyền Đội Kì Quái	636
168. Chương 143:	Đêm Trước Ngày Tế Điện	642
169. Chương 144 :	Ngày Lễ Hội	648
170. Chương 145:	Ngày Đắm Máu	654
171. Chương 145:	Ngày Đắm Máu (hạ)	658
172. Chương 146 :	Phản Bội (thượng)	660
173. Chương 146 :	Phản Bội (Hạ)	663
174. Chương 147:	Linh Hồn Vũ Giả	666
175. Chương 148:	Chênh Lệch	669
176. Chương 149:	Vô Cùng Không Đúng!	672
177. Chương 150:	Gandalf Áo Bào Xanh	676
178. Chương 151:	Cuộc Chiến Của Ma Pháp Sư.	679
179. Chương 151:	Cuộc Chiến Của Ma Pháp Sư.(phần 2)	682
180. Chương 152:	Đoạn Tuyệt Hoàn Toàn	684
181. Chương 152:	Đoạn Tuyệt Hoàn Toàn(phần 2)	687
182. Chương 153:	Sự Sợ Hãi Của Gandalf(1/2)	688
183. Chương 153:	Sự Sợ Hãi Của Gandalf(2/2)	691
184. Chương 154:	Thắng?	694
185. Chương 154:	Thắng?(phần 2)	698
186. Chương 155:	Quân Bài Của Hoàng Tử Thần.	701
187. Chương 156:	Tư Tâm Của Mỗi Người	708
188. Chương 157:	Lừa Vua Mắc Câu.	713
189. Chương 158:	Rất...rất...	718
190. Chương 159:	Ẩn Sâu	721
191. Chương 160:	Ngọn Thương Của Longius***	728
192. Chương 161:	Vinh Quang Tột Đỉnh!	732
193. Chương 161:	Vinh Quang Tột Đỉnh!(phần 2)	736
194. Chương 162:	Tướng Quân 250	740
195. Chương 162:	Tướng Quân 250(phần 2)	744
196. Chương 163:	Lựa Chọn Của Đỗ Duy	748
197. Chương 163:	Sự Lựa Chọn Của Đỗ Duy(phần 2)	752
198. Chương 164:	Ước Định Của Gandalf	756
199. Chương 164:	Ước Định Của Gandalf (phần 2)	760
200. Chương 165:	Vivian Trên Núi Brokeback	763
201. Chương 166:	Gandalf	766
202. Chương 167:	Đầy Chai Đầy Chén.	772
203. Chương 168:	Thủ Đoạn Của Ma Pháp Công Hội.	777

204. Chương 169	Gian Lận Khó Như Lên Trời.	782
205. Chương 170:	Không Đi Con Đường Tầm Thường.	785
206. Chương 171:	Đại Lục Đệ Nhất Ma Pháp Được Tề Sư	790
207. Chương 171:	Đại Lục Đệ Nhất Ma Pháp Được Tề Sư(phần 2)	795
208. Chương 172:	Đễ Như Trở Bàn Tay	800
209. Chương 172:	Đễ Như Trở Bàn Tay(phần 2)	803
210. Chương 173	Nô Lệ	807
211. Chương 173	Nô Lệ(phần 2)	811
212. Chương 174 :	Thằng Quỷ Nhỏ Thông Minh	814
213. Chương 174	Thằng Quỷ Nhỏ Thông Minh(phần 2)	816
214. Chương 175 :	Nô Lệ Kỳ Quái	819
215. Chương 176	Xuất Hiện Giữa Chừng.	821
216. Chương 177:	Người Quét Tể Đàn Còn Ta Đồ Bô	824
217. Chương 178:	Ai Cũng Không Đắc Tội Được	827
218. Chương 179:	Lời Nói Dối Hợp Lí. (thượng)	830
219. Chương 179:	Lời Nói Dối Hợp Lí. (hạ)	833
220. Chương 180:	Uy Hiếp Tiềm Tàng Từ Nam Dương. (thượng)	836
221. Chương 180:	Uy Hiếp Tiềm Tàng Từ Nam Dương. (hạ)	838
222. Chương 181:	Ông Đây Muốn Nhảy Sông!	841
223. Chương 182:	Quả Nhiên Là Vậy!	844
224. Chương 183:	Thủ Hạ Nồng Cốt.	848
225. Chương 184 :	Tinh Thần Chia Sẻ	853
226. Chương 184 :	Tinh Thần Chia Sẻ (p2)	857
227. Chương 185:	Thu Phục Lòng Người	861
228. Chương 185:	Thu Phục Lòng Người(P2)	864
229. Chương 186:	Thiên Tài Có Khắp Mọi Nơi	867
230. Chương 187 :	đãi Cát Tìm Vàng. (p1)	871
231. Chương 187 :	đãi Cát Tìm Vàng. (p2)	875
232. Chương 188:	“nhân Tài Đặc Biệt” . (p1)	877
233. Chương 188:	“nhân Tài Đặc Biệt” . (p2)	880
234. Chương 189:	Lựa Chọn Của Raoen	883
235. Chương 190 :	thỉnh Cầu Của Lam Hải (p1)	887
236. Chương 190 :	thỉnh Cầu Của Lam Hải (p2)	889
237. Chương 191:	Âm Mưu Của Đỗ Duy(p1)	893
238. Chương 191:	Âm Mưu Của Đỗ Duy(p2)	896
239. Chương 192:	Tòa Thành Của Tội Ác	900
240. Chương 192:	Tòa Thành Của Tội Ác(p2)	902
241. Chương 193:	Điều Lệnh Tạm Thời	904
242. Chương 193:	Điều Lệnh Tạm Thời(p2)	908
243. Chương 194:	đổ Máu Vì Ta!	911
244. Chương 195:	Thế Cục Thối Nát	914
245. Chương 195:	Thế Cục Thối Nát(p2)	916
246. Chương 196:	Đó Mới Gọi Là Oai Phong.	919
247. Chương 196:	Đó Mới Gọi Là Oai Phong.(p2)	922
248. Chương 197:	Nuốt Thế Nào Thì Nôn Ra Thế Ấy ! (Thượng)	925
249. Chương 197:	Nuốt Thế Nào Thì Nôn Ra Thế Ấy ! (hạ)	928
250. Chương 198:	Kẻ Sáng Tạo Kỳ Tích	931
251. Chương 199:	Tòa Thành Kỳ Tích.	934
252. Chương 199:	Tòa Thành Kỳ Tích (phần 2)	937
253. Chương 200 :	tập Quán	940
254. Chương 200 :	tập Quán(p2)	942
255. Chương 201 :	Diễn Kịch	944
256. Chương 201 :	Diễn Kịch(Phần 2)	947
257. Chương 202:	Điều Khoản Ưu Đãi	950

258. Chương 203: Yêu Cầu Của Hầu Tước Phu Nhân Listeria	954
259. Chương 203: Yêu Cầu Của Hầu Tước Phu Nhân Listeria(phần 2)	957
260. Chương 204: Tòa Thành Bí Mật	960
261. Chương 205: Tuyệt Sắc	963
262. Chương 205: Tuyệt Sắc (phần 2)	967
263. Chương 206: Cô Gái Trong Tim.	971
264. Chương 206: Cô Gái Trong Tim. (p2)	975
265. Chương 207: Truyền Thống.. (p1)	978
266. Chương 207: Truyền Thống.. (p2)	981
267. Chương 208: Thà Nhảy Lầu Còn Hơn Khiêu Vũ.(p1)	986
268. Chương 208: Thà Nhảy Lầu Còn Hơn Khiêu Vũ.(p2)	988
269. Chương 208: Thà Nhảy Lầu Còn Hơn Khiêu Vũ.(p3)	991
270. Chương 209: Kinh Biển (p1)	994
271. Chương 209: Kinh Biển (p2)	998
272. Chương 210: F*ck!!!	1003
273. Chương 211: Cái Tát Tai Vang Động.	1010
274. Chương 211: Cái Tát Tai Vang Động. (phần 2)	1013
275. Chương 212: Huyết Sắc Khô Lâu Kì.	1017
276. Chương 212: Huyết Sắc Khô Lâu Kì.(phần 2)	1021
277. Chương 213: Thiên Hạ	1025
278. Chương 213: Thiên Hạ (phần 2)	1029
279. Chương 214: Tin Tốt, Tin Xấu!	1034
280. Chương 215 Lịch Sử	1038
281. Chương 215: Lịch Sử (phần 2)	1041
282. Chương 216: Không Nhìn!	1046
283. Chương 216: Không Nhìn!(phần 2)	1051
284. Chương 217: Cảnh Giới Của Giả Bộ.*	1054
285. Chương 217: Cảnh Giới Của Giả Bộ.(phần 2)	1057
286. Chương 218: Người Đoán Đi ?	1059
287. Chương 218: Người Đoán Đi ?(phần 2)	1062
288. Chương 219: Khiêu Khích	1064
289. Chương 219: Khiêu Khích (phần 2)	1066
290. Chương 220: Giới Hạn	1068
291. Chương 220: Giới Hạn (phần 2)	1071
292. Chương 221: Vùng Đất Một Tầm Tên!	1074
293. Chương 221: Vùng Đất Một Tầm Tên! (phần 2)	1077
294. Chương 222: Tâm Tư Của Alfa	1080
295. Chương 222: Tâm Tư Của Alfa (phần 2)	1082
296. Chương 223: Đoàn Kỵ Sĩ Bạch Vũ	1085
297. Chương 223: Đoàn Kỵ Sĩ Bạch Vũ (phần 2)	1089
298. Chương 224 : Trận Đầu Chiến Thắng	1094
299. Chương 224 : Trận Đầu Chiến Thắng (phần 2)	1096
300. Chương 225 : Mục Tiêu : Gilear	1099
301. Chương 226 : Chiến	1102
302. Chương 227 : Đơn Kỵ Sấm Doanh (mình Một Một Ngựa Xông Vào Doanh Trại)	1108
303. Chương 227: Một Ngựa Xông Trận (phần 2)	1112
304. Chương 228: Tập Kích.	1117
305. Chương 229: Chân Thân Của Semel.	1120
306. Chương 229: Chân Thân Của Semel. 2	1123
307. Chương 230: Bí Mật Trong Thành Gilear	1127
308. Chương 230: Bí Mật Trong Thành Gilear (phần 2)	1133
309. Chương 231: Cường Viện	1138
310. Chương 231: Cường Viện (phần 2)	1140
311. Chương 232: Xuất Phát	1144

312. Chương 233: Giết!	1149
313. Chương 233: Giết! (phần 2)	1151
314. Chương 234: Chiến Thắng! Quyết Định Của Alfa	1153
315. Chương 234: Chiến Thắng! Quyết Định Của Alfa 2	1154
316. Chương 235: Sương Trăng Than Thở	1156
317. Chương 235: Sương Trăng Than Thở 2	1160
318. Chương 236: Chồn Vàng Đến Cửa	1163
319. Chương 236: Chồn Vàng Đến Cửa(p2)	1166
320. Chương 237: Lợi Đồi Lãi Kép	1169
321. Chương 238: Ruga Tây Bắc	1172
322. Chương 238: Ruga Tây Bắc 2	1174
323. Chương 239: Rượu Mời Không Uống Chỉ Thích Uống Rượu Phạt!	1179
324. Chương 239: Rượu Mời Không Uống Chỉ Thích Uống Rượu Phạt! (phần 2)	1182
325. Chương 240: Nhất Đâm	1185
326. Chương 240: Nhất Đâm(phần 2)	1187
327. Chương 241: Tình Thế Nghịch Chuyển	1190
328. Chương 241: Tình Thế Nghịch Chuyển (phần 2)	1192
329. Chương 242:ta Cao Hứng!	1195
330. Chương 242: Ta Cao Hứng(phần 2)	1197
331. Chương 243: Săn Bắn	1201
332. Chương 244: “đại Ma Pháp Sư” Không Mặc Áo Bào Trắng	1204
333. Chương 245: Tiền Cược.	1207
334. Chương 246: Lời Nguyên Rửa Đại Tuyết Sơn	1212
335. Chương 247: Vong Linh Hắc Ma Pháp	1217
336. Chương 248: Là Hắc, Là Hắc, Chính Là Hắc!	1219
337. Chương 248: Là Hắc, Là Hắc, Chính Là Hắc!(phần 2)	1222
338. Chương 249: Lãng Phí Là Việc Đáng Xấu Hổ.(phần 1)	1226
339. Chương 249: Lãng Phí Là Việc Đáng Xấu Hổ.(phần 2)	1228
340. Chương 250: Tuyệt Chiêu Cứ Mạng Của Đỗ Duy	1230
341. Chương 251 : Kị Sĩ Giải Ngũ.	1234
342. Chương 251 : Kị Sĩ Giải Ngũ.(phần 2)	1236
343. Chương 252 Ta Không Tin!	1238
344. Chương 253 Thân Thể Hoàn Mỹ	1241
345. Chương 253 Thân Thể Hoàn Mỹ (2)	1244
346. Chương 254: Nghi Binh	1247
347. Chương 254 : Nghi Binh (tt)	1251
348. Chương 255 : Quốc SỰ Làm Trọng	1255
349. Chương 256 : Elena Đáng Thương (p1)	1259
350. Chương 256 : Elena Đáng Thương (p2)	1261
351. Chương 257:về Đẹp Trí Mạng (p1)	1263
352. Chương 257:về Đẹp Trí Mạng (p2)	1265
353. Chương 258:leo Cây	1268
354. Chương 259: Khoai Núi Bồng Tay (thượng)	1271
355. Chương 259: Khoai Núi Bồng Tay (trung)	1275
356. Chương 259: Khoai Núi Bồng Tay (hạ)	1278
357. Chương 260: Gắn Mực Thì Đen	1281
358. Chương 261: Thịnh Tình Chiêu Đãi (phần 1)	1285
359. Chương 261: Thịnh Tình Chiêu Đãi (phần 2)	1287
360. Chương 262: Đạp Đổ (Phần 1)	1290
361. Chương 262: Đạp Đổ (Phần 2)	1294
362. Chương 263: Một Đá Ba Chim (Phần 1)	1298
363. Chương 263: Một Đá Ba Chim (Phần 2)	1301
364. Chương 264: Điều Kiện Như Thế!	1304
365. Chương 265: Khiến Ngài Yêu Ta	1310

366. Chương 266: Cự Tâm Bất Lương	1317
367. Chương 266: Cự Tâm Bất Lương (Phần 2)	1321
368. Chương 267: Tái Thử Giá Hoạ	1324
369. Chương 267: Tái Thử Giá Hoạ (phần 2)	1329
370. Chương 268: Gặp Quỷ	1332
371. Chương 268: Gặp Quỷ (phần 2)	1336
372. Chương 269	1340
373. Chương 270: Bà Nương Này Không Phải Người	1343
374. Chương 270: Bà Nương Này Không Phải Người (phần 2)	1346
375. Chương 271: Hai Đầu Á ?	1348
376. Chương 271: Hai Đầu Á ? (phần 2)	1351
377. Chương 272: Cái Quái Gì Thế Này?!	1353
378. Chương 273: Cống Hiến Mới Nhất Của Qq (Phần 1)	1357
379. Chương 273: Cống Hiến Mới Nhất Của Qq (Phần 2)	1360
380. Chương 274: Thủ Đoạn Thế Gia! (Phần 1)	1364
381. Chương 274: Thủ Đoạn Thế Gia! (Phần 2)	1367
382. Chương 275 : Đỗ Duy Cầu Hôn	1371
383. Chương 276: Xảy Ra Việc Hệ Trọng Rồi! (phần 1)	1377
384. Chương 276: Xảy Ra Việc Hệ Trọng Rồi! (phần 2)	1383
385. Chương 277: Vì Ta Là Đỗ Duy	1388
386. Chương 277: Vì Ta Là Đỗ Duy(phần 2)	1390
387. Chương 277: Vì Ta Là Đỗ Duy(phần 3)	1394
388. Chương 278: Máu Tanh!	1396
389. Chương 279: Lên Thuyền (phần 1)	1405
390. Chương 279: Lên Thuyền (P2)	1409
391. Chương 280: Maximus (phần 1)	1412
392. Chương 280: Maximus (phần 2)	1416
393. Chương 281: Quái Vật Rhine.	1420
394. Chương 281: Quái Vật Rhine (phần 2)	1425
395. Chương 282: Lịch Sử Di Vãn	1429
396. Chương 283: Sự Kiện Tai Tiếng	1433
397. Chương 284: Chuyện Rối Rắm	1436
398. Chương 285: Thần Côn Mihus	1440
399. Chương 286: Sẽ Có Đáp Án Sao?	1448
400. Chương 287: Hạ Chú	1455
401. Chương 288: Mư Ai, Da Ai	1459
402. Chương 288: Mư Ai, Da Ai(p2)	1462
403. Chương 289: Chẳng Làm Gì Mà Được Quan Tâm...?!	1464
404. Chương 289: Chẳng Làm Gì Mà Được Quan Tâm...?! 2	1467
405. Chương 290 - Phần I: Cây Gậy Thật Nặng!	1471
406. Chương 290 - Phần Ii: Cây Gậy Thật Nặng!	1475
407. Chương 291 - Phần I: Thánh Nữ	1480
408. Chương 291 - Phần Ii: Thánh Nữ	1484
409. Chương 292: - Phần I: Hải Kịch	1488
410. Chương 292: - Phần Ii: Hải Kịch	1492
411. Chương 293:- Phần I: Tướng Đắc Mĩ	1497
412. Chương 293:- Phần Ii: Tướng Đắc Mĩ	1500
413. Chương 294: Bí Mật Ngày Chính Biến	1504
414. Chương 295: Hoàng Thất	1512
415. Chương 296: Nhiếp Chính Vương	1517
416. Chương 297(p1): Lịch Sử Đối Trá	1520
417. Chương 297(p2): Lịch Sử Đối Trá	1523
418. Chương 298: Tuyệt Hộ Độc Kế	1524
419. Chương 299: Là Địch Hay Bạn?	1528

420. Chương 300(p1): Người Cửa Đại Tuyết Sơn	1532
421. Chương 300(p2): Người Cửa Đại Tuyết Sơn	1534
422. Chương 301: Biến Thái Vs Biến Thái	1536
423. Chương 302: Bạch Hà Sầu	1539
424. Chương 303: Cường Giả Trời Sinh	1543
425. Chương 304: Bị Bắt (1)	1550
426. Chương 304: Bị Bắt (2)	1554
427. Chương 305: Giữ Người Một Mạng	1559
428. Chương 306: Hồn Cũng Là Người	1568
429. Chương 307: Hiếm Có ! Đáng Tiếc!	1574
430. Chương 308: Tề Tụ Một Đường	1578
431. Chương 309: Đích Thân Tới!	1584
432. Chương 310: Phá Hoại	1590
433. Chương 311: Gió Mây Biến Sắc	1593
434. Chương 312: Ba Kẻ Đứng Đầu	1599
435. Chương 313: Tinh Linh Vương	1602
436. Chương 314: Thanh Dao Cửa Bạch Hà Sầu (p1)	1605
437. Chương 314: Thanh Dao Cửa Bạch Hà Sầu (p2)	1608
438. Chương 315: Ta Rất Già Sao? (p1)	1613
439. Chương 315: Ta Rất Già Sao? (p2)	1616
440. Chương 316: Vừa Đánh Vừa Chạy (thượng)	1623
441. Chương 316: Vừa Đánh Vừa Chạy (hạ)	1625
442. Chương 317: Cho Người Tức Chết	1628
443. Chương 318: Xem Ra Phải Nâng Cấp? (phần 1)	1631
444. Chương 318: Xem Ra Phải Nâng Cấp? (phần 2)	1633
445. Chương 319: Giúp Một Tay (phần 1)	1636
446. Chương 319: Giúp Một Tay (phần 2)	1639
447. Chương 320: Thánh Giai?	1641
448. Chương 321: Người Là Ai?	1645
449. Chương 322: Trúng Mục Tiêu Đã Định	1652
450. Chương 323: Lão Tử Là Đỗ Duy (phần 1)	1654
451. Chương 323: Lão Tử Là Đỗ Duy (phần 2)	1656
452. Chương 324 Thượng: Không Chỉ Là Một	1658
453. Chương 324 Hạ: Không Chỉ Là Một	1660
454. Chương 325: Sứ Giả Bạo Phong	1664
455. Chương 325 Hạ: Sứ Giả Bạo Phong	1665
456. Chương 326 Thượng: Bắc Loạn	1668
457. Chương 326 Hạ: Bắc Loạn	1672
458. Chương 327 Thượng: Bay Lên	1674
459. Chương 327 Hạ: Bay Lên	1675
460. Chương 328 Thượng:đứng Đầu Bên Trái!	1678
461. Chương 328 Hạ: Đứng Đầu Bên Trái!	1680
462. Chương 329 Thượng: Trên Đại Điện	1683
463. Chương 329 Hạ: Trên Đại Điện	1685
464. Chương 330 Thượng: Mượn Có Lấn Tới	1687
465. Chương 330 Hạ: Mượn Có Lấn Tới	1690
466. Chương 331 : Vợ Của Aragorn	1693
467. Chương 332 : Phong Bế	1697
468. Chương 333 : Nền Tảng Của Lực Lượng	1699
469. Chương 334 : Toán Tính	1704
470. Chương 335 : Rufik	1710
471. Chương 336 : Quán Nhỏ Khách Đêm	1714
472. Chương 337 : Hai Con Đường	1718
473. Chương 338 (phần 1): Hoàng Hôn Của Long Tộc	1723

474. Chương 338 (phần 2): Hoàng Hôn Của Long Tộc	1725
475. Chương 339: Đường Cùng	1727
476. Chương 340: Gánh Nặng	1730
477. Chương 341: Roline Trở Về	1733
478. Chương 342: Thần Thoại	1737
479. Chương 343 (phần 1): Nữ Đồ Tể, Nữ Dao Phủ	1740
480. Chương 343 (phần 2): Nữ Đồ Tể, Nữ Dao Phủ	1743
481. Chương 344: Gánh Nặng	1747
482. Chương 345: Quyết Định Của Thần	1750
483. Chương 346: Lôi Thần Chi Tiên	1753
484. Chương 347 (phần 1): Quyết Định Của Raymond	1756
485. Chương 347 (phần 2): Quyết Định Của Raymond	1758
486. Chương 348 (phần 1): Mũi Của Đỗ Duy	1760
487. Chương 348 (phần 2): Mũi Của Đỗ Duy	1762
488. Chương 349: Ta Là Người Rowling	1763
489. Chương 350: Ước Mơ Của Rohardt	1767
490. Chương 351: Người Có Sợ Độ Cao Không?	1769
491. Chương 352 (phần 1):hình Bóng Đi Xa	1772
492. Chương 352 (phần 2): Hình Bóng Đi Xa	1775
493. Chương 352 (phần 3): Hình Bóng Đi Xa	1777
494. Chương 353: Đền Cũ Tộc Trưởng	1779
495. Chương 354: Người Giẫm Lên Ta!	1781
496. Chương 355: Mặt Của Người Đánh Tay Của Ta!	1787
497. Chương 356: Phấn Đấu Của Rohardt	1791
498. Chương 357(phần 1): Nôn Ra Đi, Nôn Ra Sẽ Quen!	1794
499. Chương 357(phần 2): Nôn Ra Đi, Nôn Ra Sẽ Quen!	1795
500. Chương 358(phần 1): Đế Quốc Năm 963	1796
501. Chương 358(phần 2): Đế Quốc Năm 963	1800
502. Chương 358(phần 3): Đế Quốc Năm 963	1802
503. Chương 359(phần 1): Hàm Nguyệt	1804
504. Chương 359(phần 2): Hàm Nguyệt	1806
505. Chương 360(phần 1): Mỹ Lệ	1807
506. Chương 360(phần 2): Mỹ Lệ	1810
507. Chương 361(phần 1): Không Như Vậy Thì Ta Còn Là Đỗ Duy Sao?	1812
508. Chương 361(phần 2): Không Như Vậy Thì Ta Còn Là Đỗ Duy Sao?	1813
509. Chương 361(phần 3): Không Như Vậy Thì Ta Còn Là Đỗ Duy Sao?	1815
510. Chương 362(phần 1): Sói Con	1818
511. Chương 362(phần 2): Sói Con	1820
512. Chương 363(phần 1): Mệt Mỏi	1822
513. Chương 363(phần 2): Mệt Mỏi	1825
514. Chương 364:chạm Vào Là Nổ Ngay!	1827
515. Chương 365(phần 1):điều Kiện Của Thánh Nữ	1830
516. Chương 365(phần 2):điều Kiện Của Thánh Nữ	1833
517. Chương 366(phần 1):quyết Định Của Ruga	1835
518. Chương 366(phần 2):quyết Định Của Ruga	1837
519. Chương 367(phần 1):ai Nói Không Thể Đào Hào Ở Hậu Phương?	1839
520. Chương 367(phần 2):ai Nói Không Thể Đào Hào Ở Hậu Phương?	1842
521. Chương 368 (phần 1):kết Thúc Thời Đại Kỵ Binh	1847
522. Chương 368 (phần 2):kết Thúc Thời Đại Kỵ Binh	1849
523. Chương 368 (phần 3):kết Thúc Thời Đại Kỵ Binh	1854
524. Chương 369 :luyện Binh	1856
525. Chương 370 :thời Khắc Cuối Cùng	1859
526. Chương 370 (phần 2) :thời Khắc Cuối Cùng	1860
527. Chương 371 :đánh Lén Không Thành!	1862

528. Chương 372 :ta Ăn Thịt Để Người Uống Canh.	1866
529. Chương 372 (phần 2) :ta Ăn Thịt Để Người Uống Canh.	1868
530. Chương 373 (phần 1) :ra Đi	1870
531. Chương 373 (phần 2) :ra Đi	1872
532. Chương 374 (phần 1) :cybaster	1873
533. Chương 374 (phần 2) :cybaster	1875
534. Chương 375 :tiến Hóa	1877
535. Chương 375 (phần 2):tiến Hóa	1879
536. Chương 376 (phần 1):không Giết Không Được	1882
537. Chương 376 (phần 2):không Giết Không Được	1883
538. Chương 377 (phần 1):dân Chơi	1885
539. Chương 377 (phần 2):dân Chơi	1887
540. Chương 378 (phần 1):mose Lập Công	1889
541. Chương 378 (phần 2):mose Lập Công	1890
542. Chương 378 (phần 3):mose Lập Công	1892
543. Chương 379 (phần 1):sống Sót	1894
544. Chương 379 (phần 2):sống Sót	1897
545. Chương 380:nghệ Thuật Chính Trị	1900
546. Chương 381:thời Đại Của Tuổi Trẻ	1902
547. Chương 381(phần 2):thời Đại Của Tuổi Trẻ	1904
548. Chương 382:con Rồng Mạnh Nhất Ừ?	1906
549. Chương 383:trứng Nở Rồng Màu Xanh Lá	1910
550. Chương 384:“người Khủng Lò Xanh” Đỗ Duy	1913
551. Chương 385:trở Lại Rừng Rậm Đóng Băng	1916
552. Chương 386 Phần 1:tê Tụ Thành Loran	1920
553. Chương 386 Phần 2:tê Tụ Thành Loran	1923
554. Chương 387thành Lâu Lan	1926
555. Chương 387 (phần 2)thành Lâu Lan	1929
556. Chương 388cứ Gọi Ta Là Lạc Tuyết	1932
557. Chương 389 Phillip – Daisy – Lạc Tuyết	1935
558. Chương 390vấn Đề Khiến Người Ta Khốn Đốn	1937
559. Chương 390 (phần 2)vấn Đề Khiến Người Ta Khốn Đốn	1939
560. Chương 390 (phần 3)vấn Đề Khiến Người Ta Khốn Đốn	1942
561. Chương 391lần Đầu Giao Phong	1945
562. Chương 391lần Đầu Giao Phong (phần 2)	1947
563. Chương 392-326 Cây Thương Longius	1949
564. Chương 397 Nicole Phấn Bức.	1969
565. Chương 398 Vị Thần Biến Mất.	1973
566. Chương 398 (phần 2) Vị Thần Biến Mất.	1975
567. Chương 399 Hoàng Kim Long.	1977
568. Chương 399 (phần 2) Hoàng Kim Long.	1979
569. Chương 399 (phần 3) Hoàng Kim Long.	1982
570. Chương 400 Tuyệt Chiêu Của Jojo.	1984
571. Chương 401 Tinh Linh Tuyệt Kỹ.	1988
572. Chương 402 Hoàng Kim Long Sủng, ...	1992
573. Chương 402 (phần 2) Hoàng Kim Long Sủng	1996
574. Chương 403 Trái Tim Jojo	2000
575. Chương 403 (phần 2) Trái Tim Jojo	2004
576. Chương 404 Lần Ưu Đãi Đầu Tiên.	2008
577. Chương 405 Jojo Mắng Người	2011
578. Chương 406 Thu Hoạch Bất Ngờ	2016
579. Chương 407(1) Đêm Ấm Muội	2022
580. Chương 407(2) Đêm Ấm Muội	2023
581. Chương 408 Chốn Tị Nạn Xứ Khí Xung Thiên	2026

582. Chương 409	Đỗ Duy Cầu Nguyễn	2028
583. Chương 410	Lừa	2031
584. Chương 411	Động Tình	2034
585. Chương 412	Ma Âm Quán Nhĩ	2038
586. Chương 413	Cho Người Một Chết Cái Đồ Pê Đê Chết Toi	2042
587. Chương 414 (1)	Sa Mạc Chi Hồ – Cáo Sa Mạc	2047
588. Chương 414 (2)	Sa Mạc Chi Hồ – Cáo Sa Mạc	2049
589. Chương 415 (1)	Đánh Lén Ban Đêm	2051
590. Chương 415 (2)	Đánh Lén Ban Đêm	2054
591. Chương 416	Oan Gia Ngõ Hẹp	2056
592. Chương 416	Oan Gia Đối Đầu (hạ) – Đã Lâu Không Gặp, Đỗ Duy!	2059
593. Chương 417:	Tử Chiến	2063
594. Chương 418:	Đột Phá Của Đỗ Duy	2066
595. Chương 419:	Chỗ Dựa Của Đỗ Duy	2070
596. Chương 420:	Không Hối Hận!	2074
597. Chương 421:	Đi Theo Anh!!!	2077
598. Chương 422:	Đại Tuyệt Sơn	2083
599. Chương 423:	Hắn Không Phải Là Người!	2086
600. Chương 424:	Đi Lên Mà Nhận Chết	2090
601. Chương 424:	Đi Lên Mà Nhận Chết 2	2095
602. Chương 425:	Thánh Giai?	2097
603. Chương 425:	Thánh Giai? 2	2098
604. Chương 425:	Thánh Giai? 3	2101
605. Chương 426:	Tuyệt Sơn Bí Ẩn	2104
606. Chương 426:	Tuyệt Sơn Bí Ẩn 2	2108
607. Chương 427:	Mật Mã Thổ Huyết	2111
608. Chương 428 (phần 1):	Ta Nhận Ra Người!	2118
609. Chương 428 (phần 2):	Ta Nhận Ra Người!	2121
610. Chương 429:	Hoa Nở Hai Đóa!	2125
611. Chương 430:	Người Không Thể Đi	2129
612. Chương 431:	Đã Làm Thì Làm Cho Trót	2134
613. Chương 432:	Sợ Nhất Một Loại Người	2137
614. Chương 433:	Vivian Dưới Đại Tuyệt Sơn.	2142
615. Chương 434:	Cơ Hội Để Ma Thần Sống Lại	2145
616. Chương 435:	Réo Rắt Thảm Thiệt!	2148
617. Chương 436:	Thức Tỉnh	2151
618. Chương 437:	Vậy Chết Đi! (p1)	2155
619. Chương 437:	Vậy Chết Đi! (p2)	2159
620. Chương 438:	người Là Ai? (p1)	2163
621. Chương 438:	người Là Ai? (p2)	2166
622. Chương 439:	Bi Thương Vạn Năm	2168
623. Chương 440:	Cướp Đoạt Thần Cách.	2175
624. Chương 441:	Áo Giáp Trăng Khuyết Năm Màu.	2181
625. Chương 442:	Bầu Trời Vô Song. (phần I)	2184
626. Chương 442:	Bầu Trời Vô Song. (phần II)	2188
627. Chương 443:	Nụ Cười Của Vu Vương. (phần 1)	2192
628. Chương 443:	Nụ Cười Của Vu Vương. (phần 2)	2195
629. Chương 444:	“fix” Nàng.. (phần 1)	2200
630. Chương 444:	“fix” Nàng.. (phần 2)	2203
631. Chương 445:	Daisy Gặp Nạn Ký. (phần I)	2206
632. Chương 445:	Daisy Gặp Nạn Ký. (phần II)	2209
633. Chương 446:	Rất Dụ Dỗ!	2210
634. Chương 447:	Người Là Ai!	2213
635. Chương 448:	Không Theo Luân Thường Đạo Lý (phần 1)	2216

636. Chương 448: Không Theo Luân Thường Đạo Lý (phần 2)	2219
637. Chương 449: Một Khúc Song Phi Yến	2222
638. Chương 450: Hắc Hắc Hắc Hắc.....	2227
639. Chương 451: Giận Vô Cớ!	2231
640. Chương 452: Ôi! Chàng Trai Mạnh Mẽ!!!	2235
641. Chương 453: Chuyện Xưa Của Tướng Quân Hai Trăm Năm Mươi (thượng)	2238
642. Chương 454: Chuyện Xưa Của Tướng Quân Hai Trăm Năm Mươi (hạ)	2241
643. Chương 455: Tất Cả Đều Suôn Sẻ?	2245
644. Chương 456: Kịch Bản Không Phải Thế!	2249
645. Chương 457: Cuộc Tập Kích Kinh Hoàng.	2253
646. Chương 458: Huyết Chiến.	2257
647. Chương 459: Thế Cuộc Rối Loạn!	2260
648. Chương 460: Giáng Lâm!	2265
649. Chương 461: Tắm Thân Bất Tử.	2268
650. Chương 462: Nam Nhân Không Sợ Hải.	2273
651. Chương 463: Hắn Đang Bảo Vệ Ta Ừ?	2278
652. Chương 464: Kị Sĩ Và Công Chúa	2280
653. Chương 465: Mục Tiêu! Đi Về Hướng Đông!	2284
654. Chương 466: Kinh Động Khu Rừng!	2288
655. Chương 467: Đã Hỏi Ta Chưa?	2291
656. Chương 468: Áo Giáp Trăng Khuyết Năm Màu – Sao Băng (p1)	2297
657. Chương 468: Áo Giáp Trăng Khuyết Năm Màu – Sao Băng (p2 - Hết)	2301
658. Chương 469: Thần Thương Xót Cõi Người	2304
659. Chương 470: Người Rốt Cuộc Đã Làm Gì Vậy?	2308
660. Chương 471: Rồng Anh Rồng Em (p1)	2313
661. Chương 471: Rồng Anh Rồng Em (p2 -hết)	2317
662. Chương 472: Có Được Có Mất	2321
663. Chương 473: Cục Diện Bể Tắc	2324
664. Chương 474: Người Là Đồ Chơi Của Ta	2329
665. Chương 475: Cô Đã Quên Mất Lời Cảnh Cáo Của Ta	2333
666. Chương 476: Còn Sợ Cái Gì?	2337
667. Chương 477: Ác!	2341
668. Chương 478: Kế Hoạch Quân Đoàn Thiên Sứ	2346
669. Chương 478: Kế Hoạch Quân Đoàn Thiên Sứ 2	2347
670. Chương 478: Kế Hoạch Quân Đoàn Thiên Sứ 3	2348
671. Chương 479: Sau Khi Sa Ngã	2349
672. Chương 480: Con Đường Ở Đâu?	2354
673. Chương 481: Biển Số	2357
674. Chương 482: Băng Hà Một Cách “sỉ Nhục”.	2361
675. Chương 482: Băng Hà Một Cách “sỉ Nhục” - 2	2363
676. Chương 483: Thể Thân Của Hoàng Đế (thượng) - Đoạn 1	2366
677. Chương 483: Thể Thân Của Hoàng Đế (thượng) - Đoạn 2	2367
678. Chương 484: Thể Thân Của Hoàng Đế (hạ) - Đoạn 1	2370
679. Chương 484: Thể Thân Của Hoàng Đế (hạ) - Đoạn 2	2372
680. Chương 485: Không Công Bằng	2374
681. Chương 486: Người Không Xứng	2378
682. Chương 487: Tháo Gỡ Khúc Mắc	2382
683. Chương 488: Đề Án	2386
684. Chương 489: Hội Trưởng Hiệp Hội Kỵ Sĩ	2390
685. Chương 490 - 1 : Kỵ Sĩ Chân Chính (thượng)	2393
686. Chương 490 - 2 : Kỵ Sĩ Chân Chính (hạ)	2396
687. Chương 491: Đại Hội Luận Võ Đệ Nhất Thiên Hạ (đoạn 1)	2401
688. Chương 491: Đại Hội Luận Võ Đệ Nhất Thiên Hạ (đoạn 2)	2403
689. Chương 491: Đại Hội Luận Võ Đệ Nhất Thiên Hạ (đoạn 3)	2405

690. Chương 492: Lễ Khánh Phong (đoạn 1)	2408
691. Chương 492: Lễ Khánh Phong (đoạn 2)	2410
692. Chương 493: Điệu Nhảy Đầu Tiên Trong Đời	2413
693. Chương 494: Đố Chọi Gay Gắt (thượng)	2418
694. Chương 494: Đố Chọi Gay Gắt (hạ)	2421
695. Chương 494: Đố Chọi Gay Gắt (hạ) 2	2423
696. Chương 495: Quyết Định Của Đỗ Duy	2425
697. Chương 496: Chính Là Ý Thể Hiếp Người	2429
698. Chương 497: Thiên Tài	2432
699. Chương 498: Rất Lớn Rất Lớn	2436
700. Chương 499: Tài Nguyên Cuồn Cuồn	2441
701. Chương 500: Một Trận Náo Nhiệt	2444
702. Chương 501: Đều, Thực Sự Quá Đều	2448
703. Chương 502: Thay Đổi Vận Mệnh Tương Lai	2451
704. Chương 503: Ta Muốn Đánh Lộn!	2458
705. Chương 504: Cự Kỳ Trâu Bò	2466
706. Chương 505: Thay Ta Đánh Giá	2473
707. Chương 506: Ta Và Người Có Oán Cừu Sao? (đoạn 1)	2481
708. Chương 506: Ta Và Người Có Oán Cừu Sao? (đoạn 2)	2484
709. Chương 507: Sự Phẫn Nộ Của Austria	2486
710. Chương 507: Sự Phẫn Nộ Của Austria (đoạn 2)	2488
711. Chương 507: Sự Phẫn Nộ Của Austria (đoạn 3)	2489
712. Chương 507: Sự Phẫn Nộ Của Austria (đoạn Kết)	2492
713. Chương 508: Trận Thứ Hai (đoạn 1)	2494
714. Chương 508: Trận Thứ Hai (đoạn 2)	2498
715. Chương 509: Chọc Giận Ta, Phải Trả Bằng Mạng Người! (đoạn 1)	2504
716. Chương 509: Chọc Giận Ta, Phải Trả Bằng Mạng Người! (đoạn 2)	2506
717. Chương 510: Con Đường Của Bạch Hà Sầu (đoạn 1)	2510
718. Chương 510: Con Đường Của Bạch Hà Sầu (đoạn 2)	2513
719. Chương 511: Điệu Múa Giết Người (đoạn 1)	2516
720. Chương 511: Điệu Múa Giết Người (đoạn 2)	2519
721. Chương 512: Thực Sự Không Biết Ta? (đoạn 1)	2522
722. Chương 512: Thực Sự Không Biết Ta? (đoạn 2)	2524
723. Chương 513: Không Ngăn Được Ta (đoạn 1)	2528
724. Chương 513: Không Ngăn Được Ta (đoạn 2)	2530
725. Chương 514: Hấn Tới Rồi! (đoạn 1)	2533
726. Chương 514: Hấn Tới Rồi! (đoạn 2)	2536
727. Chương 514: Hấn Tới Rồi! (đoạn 3)	2538
728. Chương 515: Lôi Đài Tình Ái (đoạn 1)	2541
729. Chương 515: Lôi Đài Tình Ái (đoạn 2)	2544
730. Chương 516: Vũ Khúc Phối Ngẫu (điệu Nhảy Tìm Bạn Đời) (đoạn 1)	2548
731. Chương 516: Vũ Khúc Phối Ngẫu (điệu Nhảy Tìm Bạn Đời) (đoạn 2)	2551
732. Chương 516: Vũ Khúc Phối Ngẫu (điệu Nhảy Tìm Bạn Đời) (đoạn 3)	2553
733. Chương 516: Vũ Khúc Phối Ngẫu (điệu Nhảy Tìm Bạn Đời) (đoạn 4)	2555
734. Chương 517: Huỳnh Đệ Trùng Phùng (đoạn 1)	2558
735. Chương 517: Huỳnh Đệ Trùng Phùng (đoạn 2)	2560
736. Chương 517: Huỳnh Đệ Trùng Phùng (đoạn 3)	2563
737. Chương 517: Huỳnh Đệ Trùng Phùng (đoạn 4)	2566
738. Chương 518: Lựa Chọn Của Gabri (đoạn 1)	2567
739. Chương 518: Lựa Chọn Của Gabri (đoạn 2)	2570
740. Chương 518: Lựa Chọn Của Gabri (đoạn 3)	2572
741. Chương 518: Lựa Chọn Của Gabri (đoạn 4)	2574
742. Chương 519: Bên Trong Sân Huấn Luyện Của Thống Soái Bộ (đoạn 1)	2577
743. Chương 519: Bên Trong Sân Huấn Luyện Của Thống Soái Bộ (đoạn 2)	2579

744. Chương 519: Bên Trong Sân Huấn Luyện Của Thống Soái Bộ (đoạn 3)	2581
745. Chương 520: Viện Trưởng? (đoạn 1)	2585
746. Chương 520: Viện Trưởng? (đoạn 2)	2587
747. Chương 521: Tự Tước Quyền Hành (đoạn 1)	2589
748. Chương 521: Tự Tước Quyền Hành (đoạn 2)	2593
749. Chương 522: Sư Thúc Mới Lớn (1) (đoạn 1)	2596
750. Chương 522: Sư Thúc Mới Lớn (đoạn 2)	2598
751. Chương 522: Sư Thúc Mới Lớn (đoạn 3)	2600
752. Chương 522: Sư Thúc Mới Lớn (đoạn 4)	2602
753. Chương 523: Bí Mật Của Deron (đoạn 1)	2604
754. Chương 523: Bí Mật Của Deron (đoạn 2)	2607
755. Chương 524: Cảm Ơn Người Vì Chuyện Đó (đoạn 1)	2611
756. Chương 524: Cảm Ơn Người Vì Chuyện Đó (đoạn 2)	2613
757. Chương 525: Là Do Người, Xin Cảm Ơn Người! (đoạn 1)	2615
758. Chương 525: Là Do Người, Xin Cảm Ơn Người! (đoạn 2)	2617
759. Chương 526: Thời Tiết Thay Đổi (đoạn 1)	2620
760. Chương 526: Thời Tiết Thay Đổi (đoạn 2)	2622
761. Chương 527 Đại Tràn Diện (bức Màn Lớn) (đoạn 1)	2625
762. Chương 527 Đại Tràn Diện (bức Màn Lớn) (đoạn 2)	2627
763. Chương 528 Thần Tích (đoạn 1)	2629
764. Chương 528 Thần Tích (đoạn 2)	2631
765. Chương 528 Thần Tích (đoạn 3)	2633
766. Chương 528 Thần Tích (đoạn 4)	2635
767. Chương 528 Thần Tích (đoạn 5)	2637
768. Chương 529 Xuân Thệ (đoạn 1)	2639
769. Chương 529 Xuân Thệ (đoạn 2)	2641
770. Chương 529 Xuân Thệ (đoạn 3)	2644
771. Chương 530: Phòng Tuyển Kaspersky (đoạn 1)	2646
772. Chương 530: Phòng Tuyển Kaspersky (đoạn 2)	2648
773. Chương 531: Bảo Trọng (đoạn 1)	2650
774. Chương 531: Bảo Trọng (đoạn 2)	2652
775. Chương 531: Bảo Trọng (đoạn 3)	2654
776. Chương 532: Huyết Bộ (đoạn 1)	2656
777. Chương 532: Huyết Bộ (đoạn 2)	2659
778. Chương 533: Hoan Nghênh Tiến Vào Thế Giới Ác Mộng (đoạn 1)	2660
779. Chương 533: Hoan Nghênh Tiến Vào Thế Giới Ác Mộng (đoạn 2)	2662
780. Chương 533: Hoan Nghênh Tiến Vào Thế Giới Ác Mộng (đoạn 3)	2664
781. Chương 533: Hoan Nghênh Tiến Vào Thế Giới Ác Mộng (đoạn 4)	2667
782. Chương 534: Lý Luận Suông (đoạn 1)	2668
783. Chương 534: Lý Luận Suông (đoạn 2)	2670
784. Chương 535: Lập Uy (đoạn 1)	2671
785. Chương 535: Lập Uy (đoạn 2)	2672
786. Chương 536: Lang Kỳ Mỹ Ảnh (đoạn 1)	2674
787. Chương 536: Lang Kỳ Mỹ Ảnh (đoạn 2)	2676
788. Chương 537: Vì Roland Mà Chiến! (đoạn 1)	2679
789. Chương 537: Vì Roland Mà Chiến! (đoạn 2)	2681
790. Chương 538: Bất Nhân (đoạn 1)	2682
791. Chương 538: Bất Nhân (đoạn 2)	2684
792. Chương 539: Đồ (đoạn 1)	2686
793. Chương 539: Đồ (đoạn 2)	2688
794. Chương 540: Chúng Ta Trở Về Rồi! (đoạn 1)	2690
795. Chương 540: Chúng Ta Trở Về Rồi! (đoạn 2)	2693
796. Chương 541: Tuy Thắng Mà Bại (đoạn 1)	2695
797. Chương 541: Tuy Thắng Mà Bại (đoạn 2)	2697

798. Chương 541: Tuy Thắng Mà Bại (đoạn 3)	2699
799. Chương 542: Động Viên (đoạn 1)	2702
800. Chương 542: Động Viên (đoạn 2)	2704
801. Chương 543: Dong Binh Đoàn (thượng) (đoạn 1)	2705
802. Chương 543: Dong Binh Đoàn (thượng) (đoạn 2)	2707
803. Chương 543: Dong Binh Đoàn (hạ) (đoạn 1)	2709
804. Chương 543: Dong Binh Đoàn (hạ) (đoạn 2)	2711
805. Chương 544: Tâm Tư (đoạn 1)	2713
806. Chương 544: Tâm Tư (đoạn 2)	2715
807. Chương 545: Vì Đế Quốc Mà Chiến! (đoạn 1)	2718
808. Chương 545: Vì Đế Quốc Mà Chiến! (đoạn 2)	2720
809. Chương 545: Vì Đế Quốc Mà Chiến! (đoạn 3)	2723
810. Chương 546: Huyết Chiến! (đoạn 1)	2725
811. Chương 546: Huyết Chiến! (đoạn 2)	2727
812. Chương 546: Huyết Chiến! (đoạn 3)	2729
813. Chương 546: Huyết Chiến! (đoạn 4)	2731
814. Chương 547: Chiếc Nanh Của Phòng Tuyển Kaspersky (đoạn 1)	2732
815. Chương 547: Chiếc Nanh Của Phòng Tuyển Kaspersky (đoạn 2)	2734
816. Chương 547: Chiếc Nanh Của Phòng Tuyển Kaspersky (đoạn 3)	2736
817. Chương 548: Muốn Gặp Báo Ứng (đoạn 1)	2739
818. Chương 548: Muốn Gặp Báo Ứng (đoạn 2)	2741
819. Chương 548: Muốn Gặp Báo Ứng (đoạn 3)	2743
820. Chương 548: Muốn Gặp Báo Ứng (đoạn 4)	2745
821. Chương 549: Thiên Phạt (đoạn 1)	2746
822. Chương 549: Thiên Phạt (đoạn 2)	2748
823. Chương 549: Thiên Phạt (đoạn 3)	2750
824. Chương 549: Thiên Phạt (đoạn 4)	2752
825. Chương 549: Thiên Phạt (đoạn 5)	2754
826. Chương 550: Thần Khí - Cung Tên Địa Ngục! (đoạn 1)	2757
827. Chương 550: Thần Khí - Cung Tên Địa Ngục! (đoạn 2)	2759
828. Chương 551: Tiến Vào!	2762
829. Chương 552: Đùng Khách Khí	2767
830. Chương 553: Canh Giữ Vạn Năm	2772
831. Chương 554: Đọa Lạc	2777
832. Chương 555: Con Dê Cái Xinh Đẹp	2780
833. Chương 556: Đoạn Thứ Hai Còn Thiếu	2784
834. Chương 557: “bảo Tàng” Do Ma Thần Lưu Lại (thượng)	2788
835. Chương 557: “bảo Tàng” Do Ma Thần Lưu Lại (hạ)	2792
836. Chương 558: Thuật Tách Rời Linh Hồn	2795
837. Chương 559: Vương Giả Chi Tâm	2800
838. Chương 560: Phanh Phanh! Phanh Phanh	2804
839. Chương 561: Lựa Chọn Cuối Cùng	2809
840. Chương 562: Thiên Dịch - Võ Đài Của Tiểu Nhân Vật	2817
841. Chương 563: Dừng Khí	2828
842. Chương 564: Khiêu Khích Long Thần.	2832
843. Chương 565: Mũi Tên Địa Ngục Ba Vòng – Tĩnh Lại.	2837
844. Chương 566: Thần	2844
845. Chương 567: Luyện Sắt Thành Thép	2851
846. Chương 568: Chúc Mừng Hay Là Chia Buồn	2859
847. Chương 569: Đỗ Duy Điền Cuồng	2864
848. Chương 570: Tín Ngưỡng Một Vạn Năm	2869
849. Chương 571: Điện Tranh	2876
850. Chương 572: Công Tước Hoa Tulip Bệnh Nặng	2879
851. Chương 573: Biệt Viện	2883

852. Chương 574: Sư Thử Kỵ Sĩ	2886
853. Chương 575: Đồi Tây Á	2890
854. Chương 576: Ngày Không Cách Nào Qua	2894
855. Chương 577: Mới 12 Tuổi (phần 1)	2897
856. Chương 577: Mới 12 Tuổi (phần 2)	2901
857. Chương 578: Đối Thoại Ngày Đông	2904
858. Chương 578: Đối Thoại Ngày Đông 2	2906
859. Chương 578: Đối Thoại Ngày Đông 3	2908
860. Chương 579: Thiếu Niên Sầu	2911
861. Chương 580: Dạ Yến	2915
862. Chương 581: Thất Tinh Các	2918
863. Chương 582: Sát Khí Trong Đêm Lạnh	2926
864. Chương Số 583 Đáng Tiếc	2930
865. Chương 584: Bất Tưởng - Bất Nguyện - Bất Nhẫn	2934
866. Chương 585: Gió Cuồn Như Dao	2939
867. Chương 586: Ly Tâm	2943
868. Chương 587: Tháo Dao Hay Không?	2947
869. Chương 587: Tháo Dao Hay Không? 2	2950
870. Chương 588: Gia Viên	2956
871. Chương 589: Châm Lại Chiến Hỏa! Cự Thú Behemoth Ra Trận!	2959
872. Chương 590: Hussein	2966
873. Chương 591: Hấn Trở Lại!	2972
874. Chương 592: Nếu Điện Hạ Chết Thì Ta Theo Ai?	2979
875. Chương 593: Đông Bộ Khói Lửa	2983
876. Chương 594: Sụp Đổ!	2986
877. Chương 595: Tiếng Rống Của Sỏ Sư	2989
878. Chương 596: Tâm Khó Dò	2993
879. Chương 597: Thống Soái Đỗ Duy	2997
880. Chương 598: Vô Sĩ Đến Cùng Cực	3002
881. Chương 599: Đêm Vào Tinh Tượng Quán	3007
882. Chương 600: Nguyệt Quang Bảo Hạp	3011
883. Chương 601: Đêm Khuya Đọc Sách Cùng Người Đẹp	3016
884. Chương 602: Viếng Thăm Buổi Tối	3023
885. Chương 603: Con Đường Tàn Khốc	3026
886. Chương 604: Ma Đạo Pháo	3029
887. Chương 605 : Xông Vào – Bí Mật Quảng Trường Trung Tâm	3033
888. Chương 606 : Cửa Luân Hồi Mở Ra	3037
889. Chương 607 : Người Nghĩ Đây Là Kết Thúc Ừ ?	3040
890. Chương 608 : 1 Tia Âm Mai	3046
891. Chương 609 : Xuất Chinh	3055
892. Chương 610 : Tập Đoàn Không Quân , Xuất Kích !	3058
893. Chương 611 : Quân Đoàn Thần Phạt	3061
894. Chương 612 : Trận Đầu Tiên Của Sterling	3064
895. Chương 613 : Thiên Địch	3068
896. Chương 614 : Lòng Người Hoảng Loạn	3075
897. Chương 615 : Có Gan Không ?	3079
898. Chương 616 : Đơn Dao Dự Tiệc	3087
899. Chương 617 : Vĩ Đại ? Ấu Trĩ ?	3091
900. Chương 618 : Lôi Kỵ	3098
901. Chương 619: Lễ Vật Của Lạc Tuyết	3103
902. Chương 620 : Phản Công	3111
903. Chương 621 : Hỏa Công !	3118
904. Chương 622 : Đại Thắng !!	3126
905. Chương 623 : Không Phải Người Điên! Không Phải Thánh Nhân!	3129

906. Chương Thứ 624 : Phối Hợp Ăn Ý	3133
907. Chương 625 : Gabri	3139
908. Chương 626: Chiến Công	3144
909. Chương 627 : Tiểu Hoàng Đế Diễn Kịch	3148
910. Chương 628 : Kháng Lệnh Làn Nữa	3153
911. Chương 629: Phân Tán	3158
912. Chương 630: Diên Cuồng	3162
913. Chương 631 : Tây Hành	3166
914. Chương 631 (Phần 2) : Gió Lốc Trên Thảo Nguyên	3171
915. Chương 633 : Nguy Cơ Của Đỉnh Tuyết Sơn	3178
916. Chương 634 : Thay Đổi Lớn – Phần 1	3182
917. Chương 634 – Biến Đổi Lớn – Phần 2	3186
918. Chương 635 : Hung Thần Xích Thủy Đoạn	3191
919. Chương 636: Không Gian Nứt Vỡ	3195
920. Chương 637: Tinh Linh Thần	3199
921. Chương 638 : Tiến Vào Ma Thần Điện	3205
922. Chương 639 : Quốc Biến !	3210
923. Chương 640: Không Bệnh Không Đau	3215
924. Chương 641 : Một Minh	3222
925. Chương 642 : Bồi Thường	3226
926. Chương 643 : Đế Vương	3230
927. Chương 644: Linh Hồn Phụ Thể	3233
928. Chương 645: Mùi Tên Địa Ngục Vs Mùi Tên Địa Ngục	3236
929. Chương 646 : Loạn Rồi , Loạn Thật Rồi !	3243
930. Chương 647 : Thiếu Nguồn Nước	3247
931. Chương 648: Tân Hoàng Thân Chính (p1)	3253
932. Chương 648: Tân Hoàng Thân Chính (p2)	3256
933. Chương 649 : Tính Toán Ở Ngoài	3259
934. Chương 650: Ta Gọi Người Là Gì Thì Hãy Là Thế.	3268
935. Chương 651 : Đang Khóc	3274
936. Chương 652: Tuyệt Bút (thượng)	3278
937. Chương 653 : Tuyệt Bút (Hạ)	3281
938. Chương 654: Bố Trí Cẩn Thận (phần 1)	3285
939. Chương 654: Bố Trí Cẩn Thận (phần 2)	3288
940. Chương 654: Bố Trí Cẩn Thận (phần 3)	3291
941. Chương 655 : Thiên Biến	3295
942. Chương 656: Mê Muội Khó Hiểu (phần 1)	3301
943. Chương 656: Mê Muội Khó Hiểu (phần 2)	3304
944. Chương 657 : Gặp Nhau Dưới Đáy Vực	3307
945. Chương 658: Hồi Kết Của Vở Ác Kịch (phần 1)	3313
946. Chương 658: Hồi Kết Của Vở Ác Kịch (phần 2)	3317
947. Chương 659: Mượn Người Một Tay.	3320
948. Chương 659 : Quá Dâm Đãng	3326
949. Chương 660 : Thần Khí Mạnh Nhất	3337
950. Chương 661 : Tuyệt Sát	3342
951. Chương 662: Ngọn Giáo Ngàn Năm	3349
952. Chương 663 : Người Không Phải Người , Người Là Hồn	3355
953. Chương 664: Thần Cấp Đã Là Gì.	3358
954. Chương 665 : Sinh Mạng Của Thiên Sứ	3364
955. Chương 666 : Ngàn Năm	3373
956. Chương 667 : Ta Không Có Trái Tim	3379
957. Chương 668 : Đại Kết Cục	3388

Ác Ma Pháp Tắc

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien.com Thế giới trong truyện pha trộn giữa khoa học hiện đại và ma pháp. Nhân vật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-phap-tac>

1. Chương Mở Đầu: Nhi Tử Bá Tước.

< đế="” quốc="” biên="” niên="” sử="” trang="” 35="” quyền="” 7="” -=“” thời="” đại="” la="” lan="”>

Bây giờ là thời điểm sau giờ Ngọ trong một ngày hè nóng bức. Trên bầu trời, mặt trời chói chang vẫn vô tình tỏa sức nóng. Vì phải nghênh tiếp khải hoàn nghi thức. Ngồi trên ngựa, vô số cận vệ quân mặc tiên hồng khải giáp (khải giáp đỏ thẫm) đã phong tỏa bên cảng nội bắt xuất ngoại bắt nhập.

Mà ở cách ngoài cửa bến cảng hơn một trăm bước, đám binh lính sứ đầu mẻ trán của sở trị an để đô đang sử ra toàn bộ sức lực của mình, bọn họ rất nhiều người quần áo bị rách tả tơi. Những quân hàm quân hiệu vốn sáng lấp lánh cũng đã bị giạt rơi cả rồi, ngay cả giày cũng đều bị tuột rơi đâu mất.

Khiến cho hơn một ngàn binh lính phải duy trì trị an bên ngoài bến cảng khổ sở chính là hơn năm vạn để đô thị dân cuồng nhiệt vây xem.

Đám thị dân nhiệt tình tràn trề vây xem này đã chuẩn bị sẵn hoa tươi, hoan hô, vỗ tay - đương nhiên còn có rất nhiều phụ nữ thậm chí chuẩn bị cả những nụ hôn nồng thắm lẫn trình thao của mình. Ở đây, dưới cơn sóng nhiệt tình dồn dập này, một ngàn binh lính trị an có cảm giác mình chỉ như một con thuyền rách, lúc nào cũng có thể bị lật nhào.

Giờ phút này, ai trong bọn họ cũng đều hâm mộ đám cận vệ quân đang đứng chờ sẵn trong bến cảng, vì bọn chúng có thể nhàn nhã dàn hàng, đứng thành đội ngũ. Phô trương những vũ khí, khải giáp mới tinh mà bọn chúng vừa mới được lĩnh, đồng thời cũng chẳng phải lo lắng tới vấn đề sẽ bị đám thị dân cuồng nhiệt này dẫm nát.

Vì lần khải hoàn long trọng này, hoàn đế vĩ đại - Áo Cổ Tư Đình Lục Thế đệ hạ của đế quốc đã ra mệnh lệnh khơi thông Lan Thương đại vận hà ra gấp đôi, mà đế quốc đã phải xuất ra hơn một vạn công nhân lao động trong suốt nửa năm. Quốc khố đế quốc cũng vì thế phải chi ra gần ba trăm vạn kim tệ.

Để phải chi ra cái giá lớn như thế mục đích chính là để ” Đệ X viễn chinh hạm đội đế quốc ” - Kỳ hạm Đan Đông Hào có thể thuận lợi đi qua ‘vận hà’ trực tiếp có thể tới ngoài cảng khẩu của đế đô, tiếp thụ sự nghênh tiếp hoan hô của hàng vạn thị dân, biểu dương sức mạnh cường đại của đế quốc.

Không người nào có thể thắc mắc là cái giá phải trả như vậy có đáng giá hay không, vì kẻ đề xuất ý kiến phản đối mãnh liệt nhất - Đại thần tái chính, đã bị hoàng đế đệ hạ phần nộ trực tiếp đuổi về quê dưỡng già rồi. Mà vị đại thần tài chính kế nhiệm chỉ có một lựa chọn duy nhất chính là vắt hết óc của mình nghĩ

cách làm thế nào mượn đông cướp tây cố gắng thu gom đủ số lượng tiền bạc, có thể thỏa mãn “lão đầu đại hỉ công” kia.

Đương nhiên, cái xưng hô “Lão đầu đại hỉ công” này chỉ có thể giấu thật sâu bên trong nội tâm vị tài chính đại thần rồi, rất sâu, rất sâu....

Khi ánh dương quang giữa trưa trải rộng khắp mặt sông, xa xa bắt đầu lộ ra một bóng hình. Đám đông dân chúng bị nén xuống bấy lâu bắt đầu ầm ầm trào lên tiếng hoan hô.

Chiếc chiến hạm khổng lồ rộng hơn hai trăm bước chậm rãi tiến sát hải khẩu, sự hùng tráng uy vũ của nó chấn nhiếp toàn bộ thị dân để đô vây xem.

Đế Quốc đệ lục viễn chinh hạm đội - Kỳ hạm “Đan Đông Hào”, niềm kiêu hãnh của đế quốc hải quân, chiến hạm khổng lồ nhất từ trước tới nay của đế quốc hải quân. Vì lần nghênh đón vô cùng long trọng này, chiến hạm đã trải qua một quá trình đại trùng tu và quét vôi. Toàn thân thuyền đã trở thành một màu đen khiến người xem chỉ nhìn cũng sinh uy. Dưới trùng trùng tiếng hoan hô ca ngợi, “Đan Đông Hào” trông giống như một quái thú khổng lồ chậm chậm tiến sát cảng khẩu, trên nóc chiến hạm một chiến kỳ in hình Kinh Cức Hoa phần phật theo gió.

Khi mỏ neo được hạ xuống, trên bến cảng đã có tới hàng vạn thị dân rồi, vô số mũ nón đã được quăng lên bầu trời, vô số người kẻ tụt dẫm đạp tụt cả giày, vô số người bị xô đẩy bị thương, mà đáng thương chính là binh lính trị an, chỉ có thể tận lực ngăn chặn làn sóng người đó không cho vượt qua giới tuyến đang bị thu nhỏ dần.

Đế Quốc Viễn Chinh hạm đội, chỉ huy - Lôi Mông Bá Tước. Giờ phút này đang đứng trên mũi thuyền, mặt không biểu tình vọng nhìn đám dân chúng đang nhảy nhót, tung hô bên dưới cảng khẩu kia.

Vị Nhất đẳng tướng quân ba mươi chín tuổi - đế quốc bá tước, trên mình khoác một bộ trang phục long trọng nhất, một thân khinh giáp bao trùm lấy toàn thân, phía sau là một phi phong màu đỏ phần phật bay, trước ngực ông là hai tấm huy chương - đã nhận được ở hai lần tham gia viễn chinh trước. Hơn nữa, không thể nghĩ ngờ rằng lần khai hoàn này của ông cũng sẽ nhận được một tấm huy chương thứ ba nữa.

Trong ánh mắt vị bá tước đại nhân có đôi chút nản lòng. Tầm mắt của ông không dừng lại tại đám dân chúng kia, nếu nhìn gần một chút, có thể phát hiện vị bá tước đại nhân này lông mày có chút cau lại, tựa hồ như đang suốt ruột.

Chết tiệt, bộ khải giáp này quá nặng, hơn nữa lại quá ngu xuẩn.

Bá tước đại nhân không cho rằng, thân là một quân nhân trong hạm đội hải quân lại trên biển mặc một bộ khải giáp nặng nề như thế. Cái này chỉ dùng cho mấy gã lục quân làm đồ chơi mà thôi. Với cả, mấy cái huân chương trước ngực này ở trong lòng vị bá tước càng là một thứ đồ ngu xuẩn. Cứ như là muốn giơ ra cho cả thiên hạ xem toàn bộ tài sản của mình vậy - quý tộc chính thức là khinh thường làm như vậy. Ông cảm giác làm thế này quả thực mất đi cái thân phận hiện có của mình.

Hơn nữa, đám dân chúng cuồng nhiệt phía dưới cũng làm quá rồi, bọn họ reo hò cũng thật sự quá ồn nữa, thanh âm của bọn họ giống như tiếng sóng ầm ầm vậy. Từng đợt từng đợt ăn mòn lòng kiên nhẫn vốn không có nhiều lắm của bá tước đại nhân.

Hạ ý thức nhìn thoáng qua sàn tàu bên dưới.

Chiến hạm Đan Đông Hào này vì để ứng phó với nghi thức nghênh đón ngày hôm nay nên ba ngày trước đó đã nhất loạt sơn lại hết. Trên sàn tàu sớm đã không còn vết máu. Những lỗ thủng xuất hiện trong cuộc chiến đã được trọng tân sửa sang lại, pho tượng trên mũi tàu cũng đã đổi mới. Chết tiệt, cái bọn vô mông ngựa hoàng đế lại có thể đem pho tượng trên đầu thuyền đổi thành tượng của hoàng đế bệ hạ, hơn nữa nghe nói pho tượng này là một vị điêu khắc đại sư mấy ngày trước tự thân làm ra. Vì vậy đế quốc hải quân đã phải chi ra cả một vạn kim tệ.

Uy vũ thì uy vũ, nhưng mà cái lũ ngu xuẩn kia chẳng lẽ lại không biết. Trong lúc chiến đấu trên mặt biển, hai chiến hạm húc vào nhau thì thứ bị hủy đầu tiên chính là pho tượng này sao?

Xem ra một vạn kim tệ này thật sự là phí hoài. Tác phẩm điêu khắc của vị đại sư kia so ra thậm chí chẳng hiệu quả bằng một cây cọc gỗ bén nhọn.

Kỳ thật, nhìn sâu hơn một tầng trong nội tâm vị lòi mông bá tước này, ông cho rằng cái gọi là “Đệ X đế quốc viễn chinh hạm đội ” thật sự là một quyết sách hoàn toàn sai lầm, hoang đường.

Từ hơn mười năm trước, đế quốc đã bắt đầu đối với vùng biển phía nam tiến hành một lần viễn chinh.

Không thể phủ nhận, Nam Dương có hàng hà vô số đảo, giống như vô số viên trân châu được rải khắp vùng biển vậy. Nơi đây còn có vô số rừng cây, còn có các loại thị tộc thổ cư dã man ngu xuẩn, còn có cả hoàng kim, bảo thạch, hương liệu, hải sản.

Nhưng mà, bá tước đại nhân lại không cho rằng mang theo hơn mười chiến hạm khổng lồ này đi tới bắt nạt đám thuyền độc mộc nhỏ bé kia là cái gì “Viễn Chinh” cả.

Đó hoàn toàn là một hồi cướp bóc, là giết hại, là cường đạo, là xâm lược, là một sự cướp giật trắng trợn!

Bá tước không nghĩ mấy cái này có chỗ nào không đúng. Kẻ yếu phải bị kẻ mạnh hơn bắt nạt. Kẻ yếu phải phục tùng kẻ mạnh. Hơn nữa ông cho rằng chính sách nhằm vào nam dương của đế quốc còn sai lầm ở chỗ: Cái gọi là “viễn chinh” này diễn ra quá sức dày đặc vì vậy mà hiệu quả thu lại của nó càng ngày càng ít hơn.

Hai đợt viễn chinh lần trước, hải quân đế quốc cường đại trên hải dương không gì cản nổi, từng hàng từng hàng thuyền chứa đầy hoàng kim, bảo thạch, hải sản hương liệu lần lượt được chở về đã từng oanh động toàn bộ đế quốc.

Nhưng mà dù sao giàu có cũng có giới hạn, không thể nào không cạn. Quá nhiều cuộc viễn chinh cướp bóc đã khiến cho các bộ lạc sống trên nam dương dần dần diệt tuyệt. Lộ tuyến của hạm đội viễn chinh càng ngày càng xa, tiếp tế cho hạm đội lại càng là khảo nghiệm lớn nhất.

Dù sao nam dương cũng không phải chỉ toàn là các bộ lạc dễ bắt nạt, cũng không phải chỉ toàn là hoàng kim bảo thạch. Ở đó còn có thời tiết khắc nghiệt, thay đổi liên miên. Còn có sóng lớn cùng vô số đá ngầm, nước xoáy, gió bão.

Thu hoạch quá độ khiến cho một nơi vốn có thể trở thành vùng đất màu mỡ của đế quốc nhanh chóng trở thành một nơi hoang vu cần cỗi. Mỗi lần viễn chinh thu hoạch càng ít, nhưng mà đáng giá chăm chọc lại chính là nghi thức khai hoàn lại càng lúc càng lớn hơn.

Lòi Mông bá tước bản thân thống soái việc viễn chinh vài năm một lần, đây đã là lần kinh nghiệm thứ 3 rồi. Điều này khiến cho vị bá tước đại nhân có một thanh danh rất lớn. Vị đế quốc hải quân tướng quân, bá tước đại nhân này tại nam dương có liên tiếp các ngoại hiệu như là: ... Cường Đạo! Đồ Phu! Đạo phủ!... Hắn hai tay nhuộm đầy máu tươi của thổ dân. Hắn là xú danh trong lòng mỗi một bộ lạc, là kẻ thiêu hủy nhà cửa của bọn họ, là ác ma nô dịch bọn họ.

Bá tước đại nhân đương nhiên không quan tâm đến mấy thứ đó. Chỉ là có một thứ duy nhất khiến ông bất an, chính là trong quá trình xâm lược càng lúc lại càng khiến cho dân chúng tại nam dương này phát triển, đặc biệt là trên phương diện vũ lực. Thậm chí ở lần trở về này ông còn nghe nói tới tại một hải vực xa xôi nhất tại nam dương đã tổ chức thành cái gọi là “Liên Minh”, dùng để đối kháng với sự xâm lược không ngừng của đế quốc.

May mắn, sự phiền lòng này đã không cần ông phải lo lắng nữa. Vì ông đã rất rõ ràng rằng đây chính là lần viễn chinh cuối cùng của mình rồi. Tiếp theo ông sẽ ở lại đế đô này, nếu hết thấy thuận lợi mà nói, ông sẽ ở bộ thống soái đế đô tìm được một chức vị hiển hách. Lần lộn ở đó tám năm, mười năm, chờ cho quân vụ đại thần bây giờ về hưu rồi sẽ dùng chính sự ảnh hưởng của gia tộc mình trở thành một quân vụ đại thần mới. Nếu vận khí tốt hơn một chút có lẽ còn có thể trong mấy năm cuối của cuộc đời chính trị của mình làm chức Tế Tướng nữa.

Cho nên viễn chinh a, quên mẹ nó đi* , đó là cái việc đau đầu của tướng quân kế nhiệm.

Cứ cho rằng cái đám thổ dân kia tiến hóa tới mức làm ra ma đạn pháo đi chẳng nữa cũng chẳng phải là vấn đề mình quan tâm nữa.

Trong làn sóng hoan hô cuồng nhiệt, bá tước đại nhân dưới vô số con mắt chăm chú đã chậm chậm bước lên bậc thang của kỳ hạm. Ông rút cuộc cũng đã bước chân lên mảnh đất đỏ đỏ rồi! Ông quay về phía “rừng” thị dân phát tay.. chỉ là, động tác này cứ như là đang đuổi ruồi vậy.

Đầu tiên một văn quan mặc quần áo cung đình bước lên thuyền tuyên đọc lời ngợi khen của hoàng đế bệ hạ, hơn nữa tuyên bố bá tước đại nhân sáng mai vào cung cận kiến hoàng đế bệ hạ, đồng thời tiếp nhận huân chương.

Đúng như hy vọng, tiền đồ chính trị quang minh vô hạn.

Bất quá, ngay sau đó có một người hầu mặc quần áo màu xám tiến đến, nói nhỏ vào bên tai bá tước đại nhân một tin tức. Mà tin tức lần này khiến cho tâm tình Lôi Mông bá tước trầm xuống tới đáy vực.

Tin tức đến từ trong nhà.

Viễn chinh quá ba năm, đại hải mệnh mang, tin tức truyền thông không thuận tiện. Lôi Mông không biết trong nhà tình huống ra sao.

Nặng yếu nhất chính là thê tử của mình. Tại ba năm trước, trong khi xuất chinh, thê tử đã tiếp cận lâm sản. Mà bây giờ, hẳn thậm chí còn không biết thê tử của mình sinh là con trai hay con gái.

Tin tức ở nhà chính là: Con trai.

Nhưng, nhi tử này tựa hồ là một.... đứa ngốc.

Tin tức này cơ hồ chỉ chút nữa đã đánh cho niềm vui mừng của bá tước đại nhân xuống tới cực điểm. Còn kém như vậy một chút.

Nhưng mà, cơ hồ tất cả mọi người quyền quý đang nghênh đón vị bá tước này đều không nhìn ra vị thống soái viễn chinh quân vừa khải hoàn này sắc mặt âm trầm đã sụp đổ tới cực điểm rồi.

2. Chương 1: Ngu Ngốc

Ba năm trước, Đỗ Duy từ trong bụng bá tước phu nhân sinh ra, đi vào thế giới này. Từng dọa cho đám nữ hầu phụ trách việc sinh nở một trận.

Vì khi hắn sinh ra, không khóc cũng không kêu, thậm chí cho tới bây giờ không cần người lớn dạy hắn. Quy luật cuộc sống của hắn có thể so với một người trưởng thành bình thường. Mỗi ngày khi vừa mới tỉnh dậy, lập tức há mồm nhận thức ăn, sau đó là ngủ. Nhưng mỗi ngày ngoại trừ há mồm ra, hài tử này miệng cơ hồ không có phát ra một âm thanh gì, chỉ có ngẩn người... trờng một đôi con người nhìn.

Hắn thậm trí ngay tới cả việc vệ sinh trong ghi chép cũng rất ít. Vì khi hắn học xong làm thế nào để lay động cái chuông thì trong thời gian dài, mỗi lần tiếng chuông của Đỗ Duy thiếu gia rung lên, người hầu liền lập tức chạy tới lấy chậu cho hắn đi vệ sinh. Cử động như vậy khiến cho cả nhà cao thấp ai nấy cũng xưng tán vị thiếu gia này từ nhỏ đã thông như thế, tương lai nhất định là thiên tài của la lâm gia tộc.

Đáng tiếc, “thiên tài” hai chữ này chỉ ở trên đầu của hắn không đến nửa năm đã mất đi ánh sáng bởi vì hắn... không biết nói chuyện.

Trẻ con bằng tuổi hắn đã có thể ọ ọ học nói, hoặc là trong miệng ít nhất cũng phát ra một tiếng đơn giản như là “ba ba, mẹ mẹ, niệu niệu” đại loại thế. Nhưng mà miệng của đỗ duy thiếu gia cứ như đã trải qua chú ngữ phong ấn của một vị siêu đẳng ma pháp sư vậy. Mặc kệ bá tước phu nhân dạy hắn nói chuyện tới mồm miệng khô cong thì trong miệng hắn cũng chẳng phát ra một âm tiết nào cả.

Ngay cả một đứa trẻ cầm bả sinh cũng phải hừ hừ hai tiếng, mà vị thiếu gia này trầm mặc cứ như một tảng đá. Nóng, lạnh, đói, muốn vệ sinh, đều chỉ biết lắc chuông.

Cho tới khi ba tuổi, kim khẩu của thiếu gia cũng chưa mở ra. Bá tước phu nhân thậm chí còn mời vô số vị y sư cao minh, thậm chí còn mời tới các vị ma pháp sư danh tiếng tới xem nhi tử của mình có phải là trúng ma pháp nguyên rửa hay không. Nhưng mà tất cả đều vô dụng. Cuối cùng, cho dù là người cứng đầu nhất

như bá tước phu nhân cũng không khỏi thương tâm thất vọng, đành phải công nhân con trai mình là một đứa ngu ngốc.

May mắn là, thiếu gia 3 tuổi này cũng đã tập đi. Mặc dù vẫn còn tập tễnh, nhưng cũng giống như các đứa trẻ con bình thường khác, không có gì khác biệt cả.

Chỉ là một tiểu hài tử như vậy, không khóc, không cười, cũng không nói chuyện, cứ ngẩn người như vậy cả ngày. Ngoại trừ ngu ngốc ra thì không còn một giải thích nào có thể thay vào nữa.

Tại một tháng trước, đột nhiên trong một hồi mưa to gió lớn, trên trời sấm giạt đùng đùng nước mưa xối xả, ngay cả đại vận hà bên ngoài để đô nghe nói cũng chỉ thiếu chút nữa là vỡ, mà trong bá tước phủ đã xảy ra một sự tình lớn.

Vị Đỗ Duy thiếu gia này thừa dịp bảo mẫu của mình không chú ý, lại có thể một mình từ trong phòng bò ra ngoài. Ở giữa sân, trời mưa như thế ngất ngưởng nhìn bầu trời, từng đạo chớp giạt, sấm rung ầm ầm. Hài tử này lại không có nửa điểm e ngại - có lẽ là một đứa ngu ngốc, căn bản không hiểu e ngại là gì.

Hắn lại nắm hai bàn tay nho nhỏ của mình, quay về phía bầu trời rồi đột nhiên oa oa kêu to.

Ba năm không có mở miệng, cứ như vậy đứng giữa trời mưa, quay mặt về phía từng đạo sét giạt, cứ như là nổi điên vậy, kêu to. mặc cho mưa lớn quất lên thân thể bé nhỏ của nó. Chờ tới khi mọi người phát hiện, nó từ đầu tới chân giống như từ dưới thủy lao đi ra vậy. Toàn thân đều phát run, sắc mặt trắng bệch, hai hàm răng đánh chan chất.

Bá tước phu nhân nghe tới như vậy, lúc này liền ngã xỉu. Trong phủ, người hầu ba chân bốn cẳng đem tiểu thiếu gia và phu nhân vào trong phòng. Phu nhân ngược lại rất nhanh tỉnh dậy, ôm nhi tử đã xỉu đi của mình khóc rống một hồi. Mặc cho y sư động tay động chân cả nửa ngày, hạ các loại thuốc, ngay cả mới tới hai gã ma pháp sư dùng quanh mình trị liệu chú cũng vô ích.

Nhìn đứa nhỏ trước mắt thân thể dần dần lạnh đi. Bá tước phu nhân giống như người điên, ôm con chạy tới trước nữ thần quang minh thần điện, mời tới một vị giáo chủ hắc y tự mình thi triển pháp thuật nữ thần chúc phúc pháp thuật. Mà bá tước phu nhân lại quỳ trước tượng quang minh nữ thần cả một đêm, không ngừng cầu khẩn cho nhi tử của mình.

Tới ngày thứ hai, thân thể đứa nhỏ này mới có thể ấm lên một chút, mạng nhỏ xem như đã cứu được. Chỉ là, vẫn còn hôn mê một ngày một đêm, trong lúc hài tử hôn mê, vị bá tước phu nhân cơ hồ không ăn không ngủ ôm trong lòng hài tử của mình. Tới hai ngày sau, vị bá tước phu nhân dung nhan tiêu tụy hẳn, đột nhiên, trong lúc ngủ mơ, Đỗ Duy thiếu gia lại mở miệng nói chuyện. Nó hai mắt nhắm nghiền, dường như đang mơ, từ trong miệng phát ra vài âm tiết. Nhưng thanh âm này mọi người nghe nửa ngày đều không biết là ý tứ gì. Nghĩ tới việc vị tiểu thiếu gia ngu ngốc này chưa từng học nói thì có lẽ vài thanh âm đó chỉ là mấy tiếng vô nghĩa mà thôi.

Nhưng mà, bá tước phu nhân lại mừng tới rơi nước mắt. Áp tai vào miệng hài tử nghe cả nửa ngày, rốt cục cũng nghe ra một chút manh mối. Quay đầu lại nhìn đám người hầu cảm như hến xung quanh, thấp giọng nói: “Trong đám người hầu chăm sóc thiếu gia có ai tên là Mã Đức không?”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau cả nửa ngày, rốt cục mới có một kẻ bạo gan tiến ra, khom người nói: “Phu nhân, hình như trong đám người trông nom thiếu gia không có ai tên là Mã Đức thì phải..”

Sau đó tìm khắp trong bá tước phủ một lần mới tìm ra một người trông ngựa tên là Mã Đức. Hắn lập tức bị phu nhân gọi tới diện kiến.

“Nhi tử của ta trong lúc ngủ mơ đều kêu tên người... Mã Đức... Mặc dù không biết nó vì sao lại gọi tên người, nhưng mà có thể vì quang minh nữ thần thần kỳ, nữ thần phù hộ. Từ hôm nay trở đi, người không cần trông ngựa nữa, lập tức ra trông nom thiếu gia.”

Mã Đức tức khắc đại hỉ, hắn đột nhiên từ một kẻ trông ngựa thấp nhất nhảy lên thành người bên cạnh thiếu gia. Hắn dường như có thể thấy tiền đồ long lánh đang ngoác ngoác tay gọi mình.

Chỉ là, trong giấc mộng, Đỗ Duy chính mình lại không biết, hắn bắt quá nhất thời kích phấn chạy ra bên ngoài đối với ông trời rống lên vài tiếng, trúng một trận mưa suýt nữa tiêu tụt cái mạng nhỏ của mình.

Cũng không biết, chỉ vì trong lúc hôn mê chữ hai chữ: “Mẹ nó” mà lại có thể khiến cho một người nhận được việc tốt.

Đỗ Duy thiếu gia sau đó bệnh hơn một tháng. Vốn là một đứa nhỏ thân thể yếu ớt lại càng ngày càng hư yếu đi. Sau hơn một tháng trên khuôn mặt nhỏ nhắn mới hiện vài phần huyết sắc.

Chỉ có điều, vẫn như cũ, vị thiếu gia này không nói một từ. Từ khi thức tỉnh lại, không có nói ra nửa thanh âm nào cả, ngay cả đối với cái người tên là “Mã Đức” kia hắn cũng chẳng thèm đoái hoài. Mỗi ngày, ngoại trừ ngẩng người ra chỉ có ngẩng người.

Chỉ có một điều điều bất đồng chính là bá tước phu nhân sau hai ngày hai đêm ôm chính hài tử của mình quỳ trước thần tượng nữ thần phát hiện ra trong ánh mắt hài tử của mình vốn mờ mờ mà khi nhìn mình lại có một tia ấm áp.

3. Chương 2: Văn Vũ Bất Thành.

Khác hẳn với bầu không khí náo nhiệt khắp mọi nơi tại đế đô, trong phủ bá tước lại một mảnh trầm tĩnh.

Không có yến hội thịnh đại, không có nghi thức chào mừng, thậm chí ngay cả một bữa tiệc đơn giản cũng đều không.

Ly khai khỏi hải cảng, thậm chí ngay cả việc duyệt qua hơn một ngàn binh lính liệt đội và nghi thức diễu hành qua thị dân đón mừng vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cũng chỉ để lại cấp phó của mình, bá tước đại nhân vội vàng chạy về phủ của mình, lao về phía phòng khách. Đối với bên ngoài thì lấy cớ là: bá tước đại nhân viễn chinh mấy năm nay giờ phải về để vỗ về ái thiếp tâm linh tịch mịch trong nhà.

Điều này khiến cho không ít kẻ tổn hao tâm huyết muốn vỗ mông ngựa vị tân anh hùng của đế quốc có chút thất vọng. Nhưng lý do này có vẻ rất đường hoàng nên ai nấy đều ủng hộ.

mà giờ phút này, trong phòng khách bá tước phủ, người anh hùng vừa khai hoàn của hải quân đế quốc đang cùng thân sinh nhi tử của mình nhìn nhau.

Trong ánh mắt ông giờ rất thâm trầm, rất u buồn, rất phức tạp.

Nếu không phải trong lòng tin chắc chắn là thi tử của mình thủ tiết.... thì ông bá tước liếc mắt nhìn qua hài tử trước mặt của mình. Phản ứng đầu tiên của ông bây giờ chính là: Đây thực sự là đứa con của ta hay sao?

Hình tượng nổi tiếng của nam nhân La Lâm gia tộc luôn luôn là nam tử hán uy vũ hùng tráng! Đối với hình tượng tiêu chuẩn của nam nhân La Lâm gia tộc thì thân mình phải cao lớn khôi ngô, lồng ngực rộng lớn, cánh tay trắng kiện, khuôn mặt vuông vắn, sống mũi thẳng tắp, nhìn qua đều phải là một bộ nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất mới đúng.

Ít nhất bản thân bá tước đại nhân thì ông hiện là như thế. Dáng người ông khôi vĩ, tướng mạo ở trong vòng quý tộc đế quốc thuộc loại xuất chúng. Khi còn trẻ chính là một nam tử nổi bật nhất trong đám quý tộc đế quốc.

Nhưng mà cái thứ đứng trước mặt ông bây giờ một điểm nhỏ cũng....

Theo như cái tuổi của hắn, đối với một La Lâm gia tộc luôn luôn xuất sinh ra những nam tử hán nổi tiếng này mà nói, hắn thực sự quá nhợt nhạt, quá gầy ốm đi... A.... nghe nói đứa trẻ này một tháng trước lâm bệnh nặng, có thể điều này làm cho thân thể nó hư yếu đi một chút chẳng.

Mà đứa trẻ ba tuổi tương lai là người kế thừa của bá tước đại nhân - Đỗ Duy La Lâm, về mặt hồ hững cùng phụ thân của mình đối mặt. Hắn chẳng giống những đứa trẻ khác khóc ré lên, điều này làm cho bá tước đại nhân rất không hài lòng. Dựa theo truyền thống mà nói, khóc càng lớn tiếng đứa trẻ càng kiện tráng!

Hài tử trước mặt này có phần quá im lặng đi, Hắn cứ ngồi trên giường, hai tay đặt trên đầu gối, gương mặt của mình mang theo một chút tò mò, cũng giống như mang theo một chút đánh giá.

Bá tước đại nhân cho rằng mình nhất định là nhìn lầm rồi.

Một đứa trẻ ba tuổi ánh mắt làm sao có thể biểu lộ tình cảm phức tạp như vậy?!

Mà đồng thời buồn bực với bá tước đại nhân, Đỗ Duy La Lâm tâm tình còn phức tạp hơn nữa.

Mỹ lệ, hoàn thiện như bá tước phu nhân, dùng cái tâm của người mẫu thân một tháng trước thành công nhuyển hóa tâm của đỗ duy.

Nhưng mà đột nhiên mọc ra một “phụ thân”

Hừ, hừ ở chỗ nào chui ra!

“Hắn... thật sự không biết nói chuyện?” Bá tước đại nhân vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn thê tử bên mình liếc mắt. Chỉ thấy hai hốc mắt của nàng nhiễm đầy nước mắt, trong lòng cũng không khỏi mềm nhũn. Nhớ tới chính mình lúc ra biển một mạch 3 năm ròng, bỏ rơi thê tử ở nhà, ngay cả lúc nàng lâm sản cần nhất là người trợ giúp ở bên cạnh thì mình lại không thấy đâu. Mà con trai duy nhất của mình lại biến thành cái bộ dạng kia cũng không thể trách nữ nhân đáng thương. Ngực khí của ông cũng nhu hòa đi vài phần: “Được rồi, con trai không biết nói chuyện chúng ta có thể mời sư phụ nổi tiếng nhất tại đế quốc tới dạy, nhất định sẽ mở miệng thôi. Chỉ là, cơ thể nó quá yếu. La Lâm gia tộc chúng ta luôn luôn dùng võ để yên ổn đế quốc. Con trai của chúng ta cũng tự nhiên phải kế thừa con đường của ta, trở thành một vị tướng quân, yếu như thế này thì không được... Ah, nó đã ba tuổi rồi, ta cũng phải lo lắng tìm cho nó một vị sư phụ thôi. Thân thể hư nhược luyện mấy năm nhất định sẽ cường tráng lại... nàng xem A Nhĩ Tháp thế nào? Hắn là thị vệ trưởng trung tâm nhất của ta, vũ kỹ cao cường, đối với gia tộc luôn luôn trung thành. Ta muốn bắt đầu từ tháng sau có thể cho A Nhĩ Tháp dạy dỗ Đỗ Duy một chút cơ sở rèn luyện.

Nghe thấy nhi tử khổ mệnh của mình mới nhỏ như thế đã phải tiếp thụ huấn luyện, ánh mắt mỹ lệ của bá tước phu nhân không khỏi rơi nước mắt: “Nhưng mà... nó còn nhỏ như vậy.”

“Chính vì thân thể của nó quá yếu như thế nên càng phải rèn luyện thể phách từ nhỏ! nếu không như thế nào có thể gánh vác được La Lâm gia tộc chúng ta!” Chính chiến nhiều năm đã khiến cho bá tước đại nhân tính tình trở nên rất kiên quyết, một cái vung tay là quyết định một việc.

Ngày thứ hai, trong hoàng cung bá tước đại nhân cận kiến hoàng đế bệ hạ. Sau khi bá tước đại nhân được đích thân hoàng đế bệ hạ ban tặng “anh vũ huân chương nhất đẳng”, hoàng đế bệ hạ trước mọi người tuyên bố, lời mong bá tước chiến công hiển hách được thăng lên làm phó tổng thống lĩnh đế quốc thống soái quân. Như vậy ông đã là nhân vật đứng thứ hai trong đế quốc võ thần rồi.

Sau khi một mình đàm đạo với hoàng đế bệ hạ một lát, lời mong bá tước chủ động xin được rút xưng hào “đế quốc hải quân nhất đẳng tướng quân” của mình, giao lại quân quyền. Sau đó từ trong hoàng cung đi ra, ông lại cự tuyệt vô số các lời mời tham gia yến hội. Thậm chí ngay cả lời mời của đại giáo chủ quang minh nữ thần thần điện cũng tạ tuyệt. Ông vội vàng chạy thẳng về nhà.

Con trai của lời mong bá tước là một đứa ngu ngốc - cái tin này ở đế đô đã không còn là một bí mật gì nữa rồi. Nhìn vị bá tước vừa mới tiếp thụ nghi thức nhận huy chương nhưng trên mặt vẫn hàm chứa một tia u buồn, các đồng liêu của ông cũng không khỏi sinh ra vài phần đồng tình. Đương nhiên cũng có mấy kẻ đối địch âm thầm “hạnh tai nhạ họa”, đó cũng là điều không tránh được..

Tại trong nhà, bá tước đại nhân lại đối mặt với nhi tử của chính mình, bất đồng là lần này không có vị bá tước phu nhân mỹ lệ ở bên cạnh. Đứng cạnh bên người ông là một thị vệ trưởng đã đi theo mình hơn hai mươi năm - A Nhĩ Tháp, một vị nhất đẳng kiếm sĩ trong đế quốc, một tay “Lưu viêm kiếm”, được mọi người cho là một vị kiếm đạo cao thủ đứng đầu tại đế đô bây giờ.

Không biết vì sao, lời mong bá tước cảm giác đối với đứa con trai này của mình không yêu thích lắm, ông cảm thấy trong ánh mắt của nó không đơn thuần chỉ là ngây thơ của trẻ con, ẩn ẩn phía sau còn có một tia kháng cự. Bất quá ông cũng thấy mình có lẽ nghĩ quá nhiều: Đứa trẻ mới 3 tuổi thì có thể hiểu được cái gì? hơn nữa bản thân mình viên chính bên ngoài từ khi nó sinh ra đến bây giờ, chính mình còn chưa bế nó quá một lần. Nó không quen với mình cũng là lẽ đương nhiên.

Thị vệ trưởng trước tiên dùng một nghi lễ của nội thân trong gia tộc, quỳ một chân trước giường của Đỗ Duy, sau đó hai tay bế nó lên, lần lượt cởi bỏ toàn thân quần áo của nó, chỉ dùng một tay nắm bóp kiểm tra kỹ lưỡng từ đầu tới chân đứa trẻ một lần. Trong lúc đó, Đỗ Duy giãy dụa chống cự, hừ tựa hồ không

thích ứng bị một nam nhân như vậy sờ tới sờ lui, chỉ có điều sức lực của nhắt đẳng kiếm sĩ để quốc không phải là thứ hần có thể kháng cự được.

“Hô...” A Nhĩ Thập vẻ mặt rất nghiêm túc, hần thở dài, buông người kế thừa của bá tước xuống, sau đó cúi đầu đối với ông thi lễ, đoạn đứng dậy, trầm giọng nói: “Bá tước đại nhân, tôi ...”

“A Nhĩ Thập, ngươi là người ta tín nhiệm nhất, không cần băn khoăn nhiều, có gì cứ nói đi.” Bá tước thở dài.

“Đỗ Duy thiếu gia thân thể rất suy nhược, hơn nữa cậu ấy tựa hồ có chút... không đủ cơ sở, xương cốt nhỏ, tim đập hỗn tạp, thể chất như vậy so với người thường còn kém một chút. Tương lai nếu muốn học võ, có lẽ...” A Nhĩ Thập ngần ngừ: “Có lẽ không thể có thành tựu lớn được.”

“Vậy ngươi cho rằng sao?”

“Tôi cho rằng, học võ đối với thiếu gia mà nói không phải là một lựa chọn tốt. Không bằng thử xem cậu ấy có thiên phú với các lĩnh vực khác không.”

A Nhĩ Thập thị vệ trưởng nói xong, bá tước đại nhân sắc mặt đã trầm xuống.

Hy vọng học võ đã mất khiến bá tước đại nhân thất vọng tới vài ngày. Nhưng rốt cuộc dưới sự an ủi của bá tước phu nhân mỹ lệ ông cũng trọng tâm phần chấn lại. Dù sao, đây cũng là đứa con trai duy nhất của mình mà.

Mặc dù La Lâm gia tộc dụng võ để trụ tại đế quốc, nhưng trong lịch sử, gia tộc cũng sản sinh ra hai vị tướng lĩnh nổi tiếng mưu trí. Hai vị tiền bối này cũng đồng dạng không am hiểu vũ kỹ nhưng lại có tài năng đứng đằng sau thống trị toàn cục, điều động binh mã, quyết thắng tại ngàn dặm.

Tướng quân kiệt xuất không nhất định phải mang trong mình tuyệt đỉnh võ công, sa trường lập danh. Nếu có thể trở thành một vị thống soái kiệt xuất quyết định toàn cuộc thì vinh quang đem đến cho gia tộc còn nhiều hơn.

Đã không thể học võ, vậy học văn.!

Chỉ là, một đứa trẻ không biết nói thì làm sao học được văn? Cứ cho là có thể mời tới một vị học giả bác học tới dạy hần học thức, nhưng ít nhất nó phải biết nói chuyện chứ.

Không có lối suy nghĩ của người mẹ giống như vị bá tước phu nhân thiện lương đơn thuần, Lôi mông bá tước trong lòng lại sinh ra một ý nghĩ khác thường khác: Ông nghĩ rằng đứa con trai của mình không phải không biết nói chuyện mà là không chịu nói chuyện!

Bởi vì, lôi mông bá tước càng ngắm nhìn con trai của mình càng nhiều thì càng phát giác nó không hề ngu ngốc tới không hiểu gì, mà nó là một đứa trẻ đang đối với thế giới xung quanh bài xích. Bằng ánh mắt của mình rõ ràng biểu lộ một sự bờ ngỡ và kháng cự. Rõ ràng là hiển lộ tình cảm, tình không phải một đứa nhỏ ngây thơ ngu ngốc.

Dưới trọng thưởng tất có dũng phu.

Bá tước đại nhân lập tức treo giải thưởng tại đế đô, không phân biệt thân phận cao thấp, giàu có, bần tiện, là học giả bác học cũng được, là nông phu dê tiện cũng được. Chỉ cần ai có thể khiến con trai của mình mở miệng nói chuyện lập tức có thể tìm được một ngàn kim tệ tiền thưởng!

Một món đồ hời như vậy lập tức lan truyền khắp cả đế đô. Người tới báo danh đầy đủ mọi thành phần, thậm chí còn có vài nhà thơ từ phương xa tới. Cách làm của những người này thì có cả trăm kiểu, có kẻ cầm sáo trước mặt Đỗ Duy thổi cả một buổi chiều, có kẻ bên tai Đỗ Duy gõ thanh la. Còn có cả kẻ thừa dịp đỗ duy không phòng bị ở phía sau nó hét to... Thậm chí có người gan lớn còn đề xuất đem con trai của bá tước ném xuống sông, như vậy hơn phân nửa hần sẽ mở miệng cầu cứu... Bất quá, những người mở đề xuất loại này lập tức bị thị vệ bá tước ngắt lời, lập tức đá bay ra khỏi phủ bá tước.

Ngươi ở đây đùa hả! Cứ cho nó là một đứa ngu ngốc cũng là con trai của ta! Vứt nó ra giữa sông? Ta ném ngươi đi trước thì có.

Trong khi sự kiện này được toàn thể đô hữu truyền như chuyện lạ thì nan đề này lại được một người hầu trong bá tước phủ vô tình giải quyết được.

Mà người giải quyết được chuyện này lại chính là người hầu được Đỗ Duy trong khi hôn mê “Khâm điểm” tới - Mã Đức.

Người hầu đã từng là mã phu này ngược lại là một kẻ trung thực hảo tâm. Hắn đề xuất ra một cách, chính là đem Đỗ Duy tới chuồng ngựa phía sau bá tước phủ. Cứ như bình thường, một tiểu hài tử nhỏ như vậy thấy động vật lúc nào cũng sẽ rất tò mò và cao hứng. Cách làm này có chút thô sơ, quê mùa, nhưng mà cứ thử xem sao, bá tước cũng đồng ý.

Kết quả, Mã Đức ôm tiểu chủ nhân của mình đi vào chuồng ngựa...

Vừa may, kẻ thay Mã Đức trông chuồng ngựa hiện tại này là một kẻ lười biếng, không rửa sạch phân ngựa. Kết quả là vừa đi vào chuồng ngựa lập tức mùi phân ngựa xông tới nồng nặc. Cái mùi kia sao mà thoải thế, khi Mã Đức ôm tiểu chủ nhân mở cửa, thiếu chút nữa là ngã nhào.

Mà đúng trong lúc này, tiểu Đỗ Duy ở trong lồng ngực hắn cơ hồ cũng là phản xạ có điều kiện bật thốt lên một câu nói.

“Thối chết ta được.”

Kết quả sự tình này là Mã Đức lập tức nhận tới một ngàn kim tệ tiền thưởng. Thậm chí ngay cả kẻ trông ngựa lười biếng không rửa sạch chuồng ngựa cũng không bị trách phạt, ngược lại còn nhận được 20 kim tệ.

Chỉ là, nhìn về mặt hiện tại của con trai mình, bá tước càng khẳng định một điểm: Tiểu tử này cố ý không mở miệng nói chuyện.

“Từ hôm nay trở đi, hắn chính là sư phụ của con. Chỉ vào một lão nhân mặc áo bào trắng. Bá tước nhìn con trai của mình: “Đây là la tây á đặc tiên sinh. Ông chính là nhà chiêm tinh thuật hàng đầu tại đế quốc. Đồng thời ông cũng là một vị học giả tinh thông lịch sử. Từ nay về sau ông chính là sư phụ Khải Mông của con.”

Lúc bắt đầu, học giả La Tây Á Đặc học giả bác học đa tài này đem công tác hoàn thành rất xuất sắc.

Một năm sau, một hài tử mới bốn tuổi đã có thể viết được chữ của đế quốc rồi! Bốn tuổi đã biết viết, mặc dù với một hài tử bốn tuổi bình thường mà nói không tính là chuyện không thể, nhưng cũng khó làm được.

Ngay cả người vốn luôn luôn không ưa con trai mình như bá tước đại nhân cũng nhận không được động tâm: “Chẳng lẽ nhi tử mình chính là thiên tài?”

Bất quá, khi Đỗ Duy thiếu gia bước vào năm tuổi, cho dù là La Tây Á Đặc tiên sinh xuất sắc đi nữa, cũng gặp được một nan đề.

Khi Đỗ Duy thiếu gia được năm tuổi rưỡi, lúc trời gần tối. Bá tước đại nhân ở trong thư phòng cùng với La Tây Á Đặc tiên sinh đàm luận thật lâu....

“Bá tước đại nhân, có lẽ xin ngài mời một vị sư phụ cao minh khác đi.” Lão chiêm tinh sư vẻ mặt chán nản: “Nhi tử của ngài thiên tư thông minh, mà ta lại là lão nhân như vậy, thật sự không có tinh lực dạy dỗ tử như vậy nữa...”

Nhìn vẻ mặt của vị học giả già, bá tước trong lòng chìm xuống. Ngu ngốc như nó mà vị học giả này kêu là: “thiên tư thông minh”, đó là cách nói tránh đi.... chẳng lẽ con trai ta thực sự ngu ngốc? Ngay cả bác học thông minh như La Tây Á Đặc tiên sinh cũng không thể dạy được sao?

“Nhưng mà, La Tây Á Đặc tiên sinh...” Bá tước trầm mặt mở miệng.

“Không, không. Bá tước đại nhân tôn kính.” Vị học giả già vẻ mặt bất an: “Thỉnh cầu ngài, xin đừng giữ ta lại nữa. Một công việc gian khổ như vậy ta không thể đảm nhiệm được đâu.”

Vị học giả nói rất kiên quyết, khiến cho bá tước không khỏi cười khổ: Dạy con trai ta lại là một chuyện “Khó khăn” như vậy sao? Ngay cả vị chiêm tinh sư nổi danh này cũng không thể hoàn thành, vậy thay đổi người khác thì chỉ là trông chờ vô vọng mà thôi.

Nhìn khuôn mặt âm trầm của bá tước, thật sự trong lòng vị học giả La Tây Á Đặc này cũng rất sợ hãi...

Ai, nếu đơn thuần một câu như ” Mặt trời và ánh trăng là hai tinh cầu lớn.” mấy cái loại ngôn từ này được coi là cổ quái thì còn có thể miễn cưỡng được. Nhưng mà nghe tới một hài tử năm tuổi nói ra một câu: “Hoàng quyền nếu quá tập trung chính là căn nguyên của hủ bại.” Một câu như vậy đã đủ dọa cho vị học giả này sợ tới mức suýt nữa thì đau tim.

Kỳ thật, vị học giả này dạy Đỗ Duy thiếu gia suốt một năm qua cũng hiểu được học sinh của mình không phải là một kẻ như mọi người gọi là “ngu ngốc”, Ngược lại, hài tử này rất thông minh, thậm chí so với hài tử thông thường còn thông minh hơn nữa. Nhưng cho dù là một hài tử thiên tài cũng không thể bình luận một vấn đề thâm ảo như “Hoàng Quyền” được.

Cho nên, vị học giả già này tự nhiên cho rằng quan điểm kinh người này không nghi ngờ hơn phân nửa là từ trong nhà bá tước đại nhân truyền ra, bị tiểu hài tử này không cẩn thận nói ra mà thôi! Lôi Mông bá tước tay nắm trọng quyền, là vị thống soái nắm đại quyền thứ hai trong quân đội, có danh tiếng lớn trong lòng hải quân.... Một đại nhân vật như thế, ở trong nhà lại phỉ báng hoàng quyền, hiển nhiên là thể hiện sự bất mãn, nếu nghĩ xa hơn một tầng mà nói....

Chính mình bắt quả chỉ là một học giả vô chức vô quyền, không muốn bị cuốn vào vòng đấu tranh chính trị, có lẽ sớm thoát thân là thượng sách.

Vị học giả già kiên quyết từ chối đề nghị ở lại của bá tước. Ông ta giống như là chạy trốn vậy, lập tức thu thập mọi thứ ly khai khỏi phủ bá tước. Biểu hiện như vậy khiến bá tước đại nhân chỉ có thể cười khổ mà thôi.

Chẳng lẽ con trai của ta chân chính không thể cứu vãn được sao?

Đỗ Duy chỉ lẳng lặng nhìn vị sư phụ dạy mình hơn một năm rời đi. Nó đứng tại cửa sổ trên lầu nhìn ông thu thập hành lý, chui vào xe ngựa đi xa.

“Thiếu gia” Đại khái là thấy tiểu chủ nhân sắc mặt có chút không tốt. Mã Đức nhịn không được gọi một tiếng. Sau khi thành công khiến cho thiếu gia mở miệng hẳn đã đảm nhiệm luôn vị trí người hầu cận của thiếu gia.

“Mã Đức” Đỗ duy không quay đầu lại, âm điệu có chút buồn bã: “Người có cho rằng không biết gì lại là một việc hạnh phúc hay không?”

”Ách? Mã Đức không biết nên mở miệng như thế nào. Trên sự thật, kẻ mã phu này trong não không có nhiều tri thức. Tiểu chủ nhân hỏi tới vấn đề như thế này đương nhiên hẳn không biết trả lời ra sao. Không biết gì? Chẳng lẽ tiểu chủ nhân là trong lòng buồn bã sao? Nhưng cái câu hỏi sâu ảo thế này Mã Đức không dám trả lời bừa.

“Thôi bỏ đi.” Đỗ Duy quay đầu lại, nó dường như đang cười nhẹ, trên khuôn mặt non nớt dường như mang theo một tia mệt mỏi.

Nếu so với người trên thế giới này, ta biết nhiều lắm.

Ta biết trên bầu trời vì sao có mặt trời và mặt trăng, ta biết vì sao có ngày đêm luân hồi. Ta biết vì sao một năm có bốn mùa giao thoa, ta biết vì sao có xuân đi thu lại...

Chính vì ta biết tất cả điều này mới phiền não. Có lẽ, sống ở trên thế giới này, không biết gì mới là hạnh phúc.

4. Chương 3: Con Đường Ma Pháp.

Rất nhiều kẻ nham châm ôm tâm tư “hạnh tại nhạ họa” đi khắp nơi rêu rao. Ai bảo lôi mông bá tước bây giờ phong quang vô hạn cơ chứ? Thấy được một đại nhân vật xui xẻo ngược lại rất phù hợp với mấy kẻ rồi việc tán chuyện.

Huống hồ, lôi mông bá tước cũng phạm vào một sai lầm. Ông lúc trước treo giải thưởng lớn, tìm người làm cho con trai mình mở miệng nói chuyện đã biến thành một sự kiện lạ, một câu chuyện không lớn cũng chẳng

nhỏ. Mà bởi vì sự kiện kia mới khiến tiểu thiếu gia ngu ngốc của la lâm gia tộc nổi danh, trở thành tiêu điểm đàm luận của mọi người.

Thậm chí, trong hai năm nay ở đế đô, không ít người trong lúc sinh hài tử đều có thói quen nói một câu: “Ah, con trai, con gái đều không sao, chỉ cần mạnh khỏe là tốt rồi... ngàn vạn lần đừng xui xẻo giống như đứa ngốc nhà la lâm.”

Ngày gần tàn, Đỗ Duy tiểu thiếu gia lại đi tới trước phụ thân mình. Lần này đi cùng bá tước còn có một người khiến Đỗ Duy phi thường không thích. Người mới đến mặc một cái trường bào màu xám, cái mũ nhọn màu xám, hẳn còn có những ngón tay vừa gầy vừa dài nữa. Còn có cả ánh mắt đục ngầu.

Người kia toàn thân tản ra một thứ vị đạo cũ kĩ mục nát làm cho mọi người đều không thoải mái. Hơn nữa trên người còn phảng phất hơi thở lạnh lẽo khiến càng làm cho Đỗ Duy muốn hắt xì hơi.

“Khắc Lạp Khắc Pháp Sư, đây là con trai ta.” Phó tổng thống lĩnh đế quốc thống soái, vị tướng quân đứng thứ hai trong quân đội - bá tước đại nhân rất khách khí nói với người đối diện: “Xin ngài nhìn xem, hẳn có thể bước trên con đường ma pháp, có thể có tiền đồ hay không?”

Xem ra bá tước đại nhân đã hết cách rồi, lần này ông đã xui xẻo tới một vị pháp sư nổi tiếng tại đế đô - Khắc Lạp Khắc Pháp Sư.

Nếu “Ma pháp sư” cũng có thể xem như một loại nghề nghiệp mà nói, thì nghề nghiệp này chính là cái nghề được mọi người tôn kính nhất. Mặc dù cái gọi là “tôn kính” này còn mang theo một tia sợ hãi.

Ở nơi nào, ma pháp sư đều có một thân phận cao quý tượng trưng. Bọn họ có thể ngồi ngang hàng với bất kỳ quý tộc nào, có thể tìm được đãi ngộ tốt nhất. Trong chiến tranh tác dụng có thể so với một đội quân nhỏ! Mà tất cả ma pháp sư đều là mục tiêu chiêu dụ của tất cả lãnh đạo các quốc gia! Không chỉ vì ma pháp sư sở hữu một bản lĩnh siêu nhân, còn bởi vì họ có thể uy hiếp tới quyền lực của người lãnh đạo.

Một ma pháp sư đại bộ phận tinh lực đều dùng để nghiên cứu ma pháp hoặc là minh tướng đề cao ma lực. Cơ hồ tất cả ma pháp sư đều không có dục vọng như của tục nhân. Bọn họ không tham tài... vì một pháp sư luyện kim thuật tiêu chuẩn có thể dùng ma pháp biến tảng đá thành bảo thạch hoặc hoàng kim! Bảo thạch trân quý trong mắt họ chỉ qua là một công cụ phụ trợ ma pháp mà thôi.

Mà ma pháp sư không có dục vọng đối với quyền lực. Sinh mạng của bọn họ đều lấy việc tìm hiểu sự huyền bí của ma pháp làm mục tiêu lớn nhất. Quyền lực thế tục bình thường không được bọn họ cho vào mắt.

Có thể nói, trong toàn bộ la lan thế giới, ma pháp sư đều là nghề nghiệp cao quý nhất, bọn họ bị thất cả nhân vật quyền lực cực lực chiêu dụ, có thể hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất!

Nhưng mà... bá tước đại nhân lại không hy vọng con trai của mình lại biến thành một ma pháp sư! Đây chỉ vì không còn cách nào khác mà thôi.

Vì cơ hồ tất cả ma pháp sư đều bị mọi người sợ hãi... quái vật! Bọn họ không có nhân tính, sinh tính cô đơn, cổ quái, hơn nữa không thích cùng với mọi người giao thiệp, thích phong bế chính mình, trầm mình trong nghiên cứu ma pháp. Không có một quý tộc thiếu nữ nào có thể thích cùng với một quái vật đàm tình thuyết ái. Không có một yến hội quý tộc nào lại mời một ma pháp sư lạnh như băng tới phá hoại bầu không khí. Không có một hoàng đế nào sẽ cho một ma pháp sư sở hữu tước vị hoặc để họ trở thành trọng thần đế quốc!

Mà Đỗ Duy, dù sao cũng là con trai của mình, là người kế thừa của la lâm gia tộc! Nó sau này phải đàm tình thuyết ái, phải kết hôn, sinh con, phải duy trì gia tộc, phải tham gia các cuộc yến tiệc của quý tộc...

Nhưng mà, ai bảo nhi tử của mình lại là một đứa ngốc học võ không thành, học văn cũng không xong cơ chứ? Xem ra, ma pháp sư là lựa chọn cuối cùng của nó rồi.!

Nếu trong lịch sử la lâm gia tộc có thể xuất hiện một ma pháp sư cao siêu... mặc dù có chút bất luận bất loại nhưng cũng có thể cho qua.

Mang theo ánh mắt hi vọng, Bá tước nhìn Khắc Lạp Khắc Pháp Sư dẫn theo con trai mình đi vào một căn phòng nhỏ kín đáo.

“Được rồi, tiểu tử” Sau khi đi vào trong phòng, Khắc Lạp Khắc pháp sư lập tức lấy ra một cái bình nho nhỏ. Lấy trong đó ra một chút phấn màu vàng, rắc trên đầu ngón tay mình, rất nhanh trong phòng vung tay, sau đó quay người lại nhìn đồ đệ: “Ta đã hạ một tinh âm chú. Bây giờ, chúng ta ở trong này nói chuyện, không ai ở bên ngoài có thể nghe thấy.”

Sau đó, ma pháp sư với bộ mặt đầy hàn khí lạnh lẽo này đi tới trước mặt Đồ Duy, nhìn xuống khuôn mặt nhỏ bé: Bây giờ, nói cho ta biết, tiểu tử, trong lòng ngươi nghĩ, ma pháp là cái gì?”

Ma pháp là cái gì?

Vấn đề này khiến cho Đồ Duy chần chờ một chút, từ trong nội tâm nghĩ tới một chút, hần ngược lại đối với cái gọi mà “ma pháp” trên thế giới này rất có hứng thú. Dù sao, hần cũng biết rất nhiều truyền thuyết về ma pháp. Nhưng mà ma pháp rốt cuộc là cái gì.... Trong ấn tượng của Đồ Duy, cái gọi là sử dụng ma pháp đều là cao giọng ngâm xướng cái gì mà: “Thần gió a, xin nghe ta gọi về..” Mấy cái từ đại loại thế.

Sau đó, chính là cát bay đá chạy, quỷ khóc thần gào ... vân vân.

Nhìn hải tử trước mắt này không nói một câu, cũng nghĩ tới vấn đề này có lẽ quá thâm ảo đối với một đứa trẻ. Khắc Lạp Khắc nở nụ cười một chút, sau đó dùng âm thanh trầm thấp nói: “Ma pháp, chính là vạn năng, do thần linh ban tặng cho con người, là lực lượng cuối cùng mà loài người theo đuổi! là hiểu rõ chính mình, hiểu rõ thế giới, hơn nữa còn là đại lễ của thần linh ban tặng cho loài người!”

Thanh âm Khắc Lạp Khắc mang theo một tia thần thánh. Đnasg tiếc mà những ngôn từ này đối với Đồ Duy mà nói hần chẳng hề quan tâm. Nhưng đối với một người sùng đạo như hần, Đồ Duy cũng phải làm ra một bộ hoài nghi.

Trên khuôn mặt non nớt của Đồ Duy không biểu hiện ra cái gì, mà sự trầm mặc của nó cũng khiến cho vị ma pháp sư tưởng rằng nó đang sợ hãi. Hần rất hài lòng với sự phản ứng này. Sau đó, ma pháp sư từ trong cái áo màu xám rộng thùng thình của mình lấy ra một viên thủy tinh cầu to hơn nắm tay một chút.

“Tinh thần lực phải tính đến một người có thiên phú với ma pháp hay không... mặc dù không phải là tiêu chuẩn duy nhất nhưng là quan trọng nhất, bây giờ, hãy để ta kiểm tra ma lực thiên phú của con xem nào...”

Đồ Duy rốt cuộc cũng mở miệng, nó nói ra cái nghi ngờ trong lòng mình: “Tinh thần lực? Ma lực? Nhưng mà, không phải chỉ có ma pháp sư mới sở hữu ma lực hay sao?”

Khắc Lạp Khắc trừng mắt nói: “AI nói cho ngươi cái lý thuyết sai lầm này? Gặp quỷ đi, chẳng lẽ là lâm bá tước phủ vẫn còn người nghĩ cái ý nghĩ ngu ngốc này hay sao?”

Ma pháp sư bị cái ý tưởng sai lầm này chọc giận: “Tinh thần lực là cách nói của người thường, đối với ma pháp sư mà nói, tinh thần lực chính là ma lực! Ma pháp sư có thể thông qua cách Minh Tướng, khiến cho tinh thần của chính mình không ngừng lớn mạnh, sau đó dùng cái tinh thần lực siêu thường này cảm ứng tới thế giới. Cảm nhận tới tất cả mọi lực lượng trong thế giới tự nhiên, chỉ có người sở hữu tinh thần lực cường đại mới làm được! Không ngừng gia tăng, tích lũy tinh thần lực có thể khiến cho ma pháp sư càng cảm ứng rõ ràng hơn ma pháp nguyên tố xung quanh.. mà cái gọi là ma pháp, chính là dùng một bí quyết, khiến cho ma pháp sư dùng tinh thần lực của mình chỉ huy hoặc là mượn lực lượng trong thế giới tự nhiên làm điều mình muốn - đây là ma pháp.”

Đồ Duy thở dài: “Ta hiểu được rồi... tinh thần lực, chính là ma lực. Mà cái gọi là ma lực, kỳ thật chính là một loại đoàn bầy, ma pháp sư mượn cái đòn bầy này để sử dụng lực lượng tự nhiên”

Trong đôi mắt đục ngầu của Khắc Lạp Khắc lộ ra một tia kinh ngạc: “Khó có thể tin được, ah, một hải tử năm tuổi... Ah, ngươi rất thông minh, tại sao người khác lại bảo ngươi là một đứa ”ngu ngốc” cơ chứ?”

Đối với vấn đề này, Đồ Duy không muốn nhắc tới, chỉ là yên lặng nhìn ma pháp sư. Khắc Lạp Khắc ma pháp sư cao ngạo không để vấn đề nhỏ này làm lãng phí thời gian. Hần cũng nghĩ thoáng qua mấy chuyện, rồi trở lại vấn đề chính.

“Thế giới này ẩn chứa rất nhiều ma pháp nguyên tố. Mỗi một giọt của bọn chúng đều là cội nguồn của lực lượng. Vũ Thủy Lô Điện, Bạo Tuyết Cuồng Phong, thậm chí là sự thay đổi của ”nhật - nguyệt - tinh - thần“, tiên hoa thảo mộc ... tất cả đều là nguồn cội của lực lượng. Mà một ma pháp sư vĩ đại có thể cảm

ứng được đầy đủ mọi dị động trên thế giới này. Người vừa rồi nói "Đòn bẩy" là một thí dụ rất tốt. Đòn giản mà nói, khi người sở hữu một đòn bẩy càng cường đại, người có thể điều động lực lượng tự nhiên càng lớn. Mà đòn bẩy quá nhỏ yếu cũng chỉ có thể điều động được một chút mà thôi.

Đỗ Duy thở dài: "Nguyên lai là như thế, ta còn tưởng lực lượng của ma pháp sư đều phát ra từ ma lực trong thân thể."

Khắc Lạp Khắc lại nhú mày: "Ta không thể không nghi ngờ, rốt cuộc kẻ nào ngu xuẩn lại nói với người những lời như vậy? Những điều ta vừa nói sợ rằng một ma pháp học đồ thấp nhất cũng biết! Lực lượng đến từ tự trong thân?" Trời ạ.. ta không thể không cải chính lại cho người, người nhớ kĩ: "Lực lượng của loài người là hữu hạn. Cho dù kẻ cường hãn tới đâu cũng có giới hạn! Ma pháp sư có thể làm được những điều người thường không thể làm được, tỷ như ma pháp sư cường đại có thể phát tay một cái xóa sổ một tòa tiểu sơn, hoặc là triệu hồi tới một cơn bão... nhưng tuyệt đối không phải tự trong thân thể ma pháp sư làm được, mà là thông qua ma pháp, tá trợ lực lượng trong tự nhiên. ! Mà thế giới này là do thần sáng tạo cấp cho chúng ta. Cho nên, từ căn nguyên mà nói, khi ma pháp sư sử dụng ma pháp là mượn lực lượng của thần linh! Nhớ kĩ, loài người là do thần linh sáng tạo ra. Loài người cũng tuyệt đối không có khả năng sở hữu lực lượng của thần linh! Đó là một điều cấm kỵ! Lực lượng của ma pháp sư đến từ tự nhiên, mà "tự nhiên" lại do thần linh sáng tạo ra."

Hắn nói nhỏ hơn, nhú mày lại: "Ta rất kỳ quái, la lâm gia tộc sao lại có một kẻ như người, đối với cách nghĩ lại sai tới trăm lần như vậy... Ta không dám can đoan người sẽ không bị thiêu chết tại hỏa trụ ở thần điện! Bởi vì những điều người vừa nói căn bản là hoài nghi thần linh!"

Đỗ Duy nhắm miệng lại, ánh mắt của hắn hồi phục sự đờ đẫn, sau đó cúi cái đầu nhỏ nhỏ, che dấu vẻ mặt của chính mình.

5. Chương 4: Ma Pháp Ngu Ngốc.

Đỗ Duy ngẩng đầu lên: "Ta bây giờ làm gì đây?"

"Đặt tay của người lên thủy tinh cầu, cầm chặt lấy nó. Sau đó người hãy nghĩ tới một điều gì đó, vui sướng cũng được, phần nộ cũng được. Tóm lại hãy dùng hết thấy mọi thứ có thể đả động tới tâm tình của mình." Khắc Lạp Khắc hồi phục lại ngữ khí lạnh lùng của mình: "Để ta xem thiên phú của người đi nào."

Đỗ Duy trầm mặc tiến tới hai bước, hai tay vuốt ve thủy tinh cầu rồi nắm chặt lấy nó. Thật lạnh, cũng thật trơn nhẵn.

"Tập trung tinh thần, bây giờ bắt đầu... nghĩ đi, hãy dùng mọi suy nghĩ, nghĩ tới tất cả mọi thứ khiến người có ấn tượng. Phần nộ cũng được, vui sướng cũng được...". Thanh âm nghiêm túc của Khắc Lạp Khắc vang lên bên tai Đỗ Duy.

Đỗ Duy nhắm hai mắt, sau đó trong đầu tìm tòi trí nhớ...

Khắc Lạp Khắc nhìn thủy tinh cầu trong tay tán phát ra một chút quang mang. Quang mang này ban đầu còn rất âm đạm, nhưng rất nhanh, bắt đầu sáng ngời.

Khóe miệng của ma pháp sư cao ngạo cũng nhin không được lộ ra một tia kinh ngạc. Hắn nhìn thủy tinh cầu trong tay, sau đó lại nhìn tiểu Đỗ Duy trước mặt, nhin không được "Di" lên một tiếng.

Đỗ Duy lúc này cảm giác cũng không tốt chút nào. Hắn cảm thấy nội tâm xúc động, ần ần hồi tưởng lại chuyện cũ... chính mình không hiểu tại sao lại đi tới thế giới này, mọi thứ trước kia, tất cả mọi thứ, lý tưởng, ước mơ, cuộc sống, theo đuổi... hết thấy mọi thứ đều biến vào hư không! Mà chính mình đi tới nơi này càng lúc càng lâu, càng thích ứng với thế giới này. Đối với trí nhớ trước lại dần dần trở nên mơ hồ... Trí nhớ một con người cũng sẽ phai nhạt theo thời gian, nhưng điều này cũng khiến Đỗ Duy hắn rất đau xót, thật sự đau xót...

Trang Chu mộng điệp. Rốt cuộc là ta đang sống trong giấc mộng của hồ điệp, hay là ta mộng thấy hồ điệp đây?

Hô hấp của Đỗ Duy dần dần bắt đầu dồn dập. Trong thủy tinh cầu, lực lượng thần bí dần khiến nội tâm của hắn mở rộng, mà trái tim lại đập phanh phanh nhanh hơn, cũng khiến hắn có một cảm giác khó chịu không thể nói ra, trong ngực dường như bị cái gì đó đè ép..

Rốt cục, một bàn tay băng lạnh đặt lên trên đầu hắn. Lập tức một tia lạnh lẽo từ trên não ép xuống, khiến cho cái đầu vốn đã nóng lên của hắn dần ổn định.

“Được rồi, hài tử của ta” Âm thanh lạnh lùng của Khắc Lạp Khắc. Nhưng mà hắn đã không gọi là “tiểu tử” nữa, mà biến thành “Hài tử của ta” Đủ để chứng minh ma pháp sư đối với thiên phú của Đỗ Duy có chút vừa lòng.

“Rất tốt... ta nói chính là người rất tốt. Mới chỉ là một hài tử sáu tuổi nhưng ma lực thiên phú của người đã có thể sánh với một ma pháp học đồ rồi. Tinh thần lực của người cũng cơ hồ gấp đôi của người thường. Nghĩ tới tuổi của người nhỏ như vậy... ta đối với thiên phú của người rất hài lòng.” Thậm chí trên khóe miệng của vị ma pháp sư cao ngạo đã nở ra một nụ cười.

Tinh thần lực cường đại sao? Trong nội tâm Đỗ Duy cười khổ, có lẽ là bởi vì chính mình đã trải qua quá trình “Chuyển thể”, còn lưu lại trí nhớ của “tiền thế”. Giống như một người sở hữu tinh thần lực của nhị thế vậy.

Khắc Lạp Khắc pháp sư thu hồi thủy tinh cầu, sau đó hắn chỉ chỗ cho Đỗ Duy ngồi xuống: “Bây giờ ta sẽ trắc thí tới đệ nhị thiên phú... ta sẽ dạy người một ma pháp đơn giản nhất. Người hãy dùng tâm của mình cảm nhận, hãy cảm nhận tất cả lực lượng trong tự nhiên. Sau đó, hãy nói cho ta biết người cảm ứng được cái gì.”

Đỗ Duy dụng tâm nhớ kỹ lấy câu chú ngữ của Khắc Lạp Khắc, một câu đơn giản mà cổ xưa, càng mang theo một tia thần bí.

“Người hãy dụng tâm suy tưởng, tập trung tinh thần. Đây là cánh cửa mấu chốt nhất để người có thể trở thành một ma pháp sư... rất nhiều người sở hữu thiên phú còn lợi hại hơn người rất nhiều nhưng cũng không thể qua được cửa này.”

“Ta phải làm thế nào đây?” Đỗ Duy nhíu mày.

“Không cần làm gì cả. Chỉ cần mặc niệm chú ngữ, mặc cho tâm của mình cảm nhận. Cảm thụ tới hết thấy xung quanh, dùng tâm của mình mà cảm nhận, lạnh, nóng hoặc là thanh âm gì đó. Cái gì cũng có thể. Cái này không khó lắm.”

Đỗ Duy làm theo. Hắn ngồi xuống, rất tự nhiên khoanh hai chân lại. Tư thế này khiến cho Khắc Lạp Khắc cảm thấy rất mới mẻ. Sau đó ma pháp sư từ trong cái áo bào xám của mình đặt lên một cái đồng hồ cát tính thời gian...

Từng dòng cát chảy xuống, Đỗ Duy cứ như vậy lẳng lặng ngồi thật lâu, rốt cục, hắn mở ánh mắt, chờ đợi một chút: “Pháp sư tiên sinh...”

“Ah? người cảm giác được cái gì?”

“Ta...Đỗ Duy có chút không áy náy: ”Ta cảm thấy đói bụng rồi.”

“....”

Khắc Lạp Khắc bị câu trả lời này khiến cho mất hết tinh thần. Rất hiển nhiên, hài tử này mặc dù sở hữu ma lực thiên phú xuất sắc nhưng lại không thể cảm thụ được “tâm” của thế giới.

Ma lực lớn nhỏ mặc dù quan trọng nhưng lại không phải là điều kiện duy nhất. Tinh thần lực cũng có thể thông qua Minh Tướng hàng ngày từng bước tăng lên. Một người có thiên phú tinh thần lực lớn mạnh, cũng bất quá chỉ có thể giống như chiều cao có hơn những người khác một chút mà thôi.

Nhưng mà cảm thụ được ma pháp nguyên tố trong tự nhiên mới là cánh cửa mấu chốt nhất!

Khắc Lạp Khắc từng dạy qua vài ma pháp học đồ, thậm chí ma pháp thiên phú của những người đó không bằng cả tiểu Đỗ Duy nhưng cũng không kém thiên tài là mấy. Trong đó có một, ở cửa đầu tiên chỉ ngồi tới chưa tới nửa thời gian đã đứng dậy vươn bàn tay, trên ngón tay toát ra một đốm lửa. Sau đó đã chủ tu hỏa hệ ma pháp.

Ma một học đồ khác, thông qua cửa đầu tiên này cảm nhận thấy ngọn gió trên bầu trời, sau đó chủ tu phong hệ ma pháp.

Học sinh xuất sắc nhất của Khắc Lạp Khắc lúc ban đầu cảm nhận, toàn bộ nước trong bình hoa đặt trong phòng đã bay lên, ngưng kết thành một thủy cầu, tụ mãi không tan!

Tóm lại, người thực sự có thiên phú trở thành ma pháp sư trong lúc ban đầu này sẽ có các loại dị tượng! nhưng nhìn vị Đỗ Duy thiếu gia trời sinh ma lực thiên phú này lại không thể cảm nhận được một cái gì.

Cái này chỉ có thể nói... hần căn bản không thích hợp làm một ma pháp sư.

“Ai, đáng tiếc thần linh ban cho hần một tinh thần lực cường đại. Nếu hần có thể thông qua trắc thí mà nói, bằng vào tinh thần lực hơn người sẽ nhanh chóng thành công hơn các kẻ khác.” Khắc Lạp Khắc có chút tiếc nuối. Bất quá, rất nhanh, ma pháp sư cao ngạo lập tức đã tiêu nội tâm tiếc nuối của mình.

Hừ, tinh thần lực hơn người thì có tác dụng gì chứ! Cứ giống như đánh nhau, kẻ có sức khỏe hơn chưa chắc đã đánh được kẻ sức khỏe yếu. Cũng giống như con trâu vậy, khỏe nhưng chưa chắc đánh lại con báo.

Chỉ là... đáng tiếc....

Vừa thấy vẻ mặt âm u của Khắc Lạp Khắc pháp sư từ trong phòng đi ra, bá tước đại nhân đã đoán ra kết quả rồi.

Quả nhiên....

“Bá tước đại nhân, ta rất xin lỗi. Con trai của ngài không có thiên phú trở thành một ma pháp sư. Xem ra thần linh không chọn lựa hần rồi. Ta nghĩ, ngài có lẽ cho hần tìm một lĩnh vực khác am hiểu hơn đi.” Khắc Lạp Khắc nhin không được nói thêm một câu: “Tha thứ cho ta mạo muội... từ 36 năm nghiên cứu của ta tới nay ta chưa từng thấy một ai giống như nhi tử của ngài....”

Nói đến đây, Khắc Lạp Khắc pháp sư thở dài, hần thậm chí không nói lời cáo từ đã xoay người bước đi. Bất quá, đi tới hai bước hần đột nhiên nhớ tới một cái gì: “Ah, nếu ngài thật sự nhất định muốn hần trở thành một ma pháp sư... ta có một đề nghị, ngài có thể cho hần lựa chọn ma pháp được tề học. Dù sao a được sự miễn cưỡng coi như là một ma pháp sư...”

Nói xong, Khắc Lạp Khắc pháp sư phát phát tay. Hần tùy thủ rắc một chút phấn mặt màu vàng sau đó thân thể bị một đoàn hỏa diễm bao quanh rồi biến mất.

Bá tước lâm vào trầm tư, sắc mặt hần lúc này thâm trầm. Lúc này, Đỗ Duy từ trong phòng đi ra, lẳng lặng nhìn bá tước phụ thân.

Lôi Mông đối thị nhìn con trai mình một lát. Hần thở dài, không nói gì, biểu tình thất vọng lộ rõ.

“...Trong ba mươi sáu năm, ta chưa thấy qua một ai giống như con trai của ngài...”

Ah, như thế là ... ý gì? Xuẩn tài như thế? hay là ngu ngốc? Hay là đần độn? hay là một kẻ chẳng có thiên phú gì cả?

Trong nội tâm, bá tước thở dài.

Nhưng mà, hiển nhiên vì sự cao ngạo của Khắc Lạp Khắc pháp sư nên hần chưa có nói trọn, lại khiến cho bá tước tạo thành một sự hiểu nhầm.

Kỳ thật, hần muốn nói: “Một kẻ sở hữu ma lực thiên phú như vậy lại đối với tự nhiên ma pháp nguyên tố không thể cảm ứng được, thật là một sự mâu thuẫn.”

Nhưng mà, kết quả và sức thật lại khiến cho bá tước cuối cùng hạ một kết luận với hài tử của mình: “Xem ra nó thật sự là một kẻ ngu ngốc”

Không thể không nói, tạo thành một kết quả hiểu lầm như vậy, La Tây Á Đặc lão học già và Khắc Lạp Khắc pháp sư hai người vì cố kỵ hoặc vì tính cách mà nói ra hai câu mơ hồ, đều có trách nhiệm nhất định.

Bởi vì dù Đỗ Duy không trở thành một ma pháp sư nhưng hắn đương nhiên cũng không phải là một kẻ ngu ngốc gì cả. Trái lại, vì tinh thần lực của hắn hơn người thường nên hắn dĩ nhiên sẽ thông minh hơn thường nhân, vì ưu thế tinh thần lực của hắn nên hắn so với thường nhân có một trí nhớ cũng xuất sắc hơn...

Một người như vậy, bây giờ lại cơ hồ bị đội trên đầu cái mũ “Ngu Ngốc”

Tổng hữu hắn bây giờ là, Một vũ giả xuất sắc nhận định hắn không có thiên phú võ học, dọa chạy một vị bác học đa tài, cuối cùng lại khiến cho một ma pháp sư nổi tiếng thất vọng mà đi.

Kết quả là.... quý tộc toàn đế đô đối với tiểu ngu ngốc nhà la lâm này càng thêm hứng thú. Một ít quý tộc ở trong nhà mình dạy con cũng nhin không được nói một vài câu tựa như: “Người mà ngu hơn nữa là không kém đồ ngốc nhà la lâm đâu!” Câu nói đó để kích lệ hài tử của nhà bọn họ.

Đỗ Duy cứ như vậy, bị trở thành một bài học cho mọi người.

Mà vị thiếu gia này, con đường tương lai rốt cục ở phương nào? Vấn đề này cứ vậy khốn mọi người trong la lâm gia tộc... ngoại trừ bản thân Đỗ Duy ra.

6. Chương 5: Độc Dược Sư.

Đừng hiểu nhầm, ông đã không còn tâm tư đối với đứa con trai ngu ngốc vô tài của mình mà hao phí tâm tư nữa rồi. Bá tước đại nhân đem “cố gắng” đặt lên trên mình của vị bá tước phu nhân mỹ lệ.

Đứa con trai này đã là một phế vật rồi, ông nhất định không thể để nó kế thừa gia tộc của mình, không để sự vinh quang của gia tộc lui tàn. Vậy... Chính mình phải cố gắng sinh ra một đứa con trai nữa mới được!

Bá tước và phu nhân “cố gắng” như vậy hơn một tháng, cuối cùng cũng có hiệu quả. Rất nhanh, bá tước phu nhân đã mang thai, mà ở mùa đông thứ hai, lồi mông bá tước như nguyện nhận lấy đứa con trai thứ hai của mình.

Khi toàn bá tước phủ ngập tràn trong niềm vui thì đỗ duy lại vẫn như cũ ở trong căn phòng của mình dụng tâm đọc kỹ những cuốn “ma dược học” mà mình sưu tập được.

Cám ơn trời đất, Cái lão Khắc Lạp Khắc pháp sư kia lúc gần đi cuối cùng cũng nói một câu có ích. Bá tước đại nhân với suy nghĩ “Còn cái gì có thể tồi tệ hơn được nữa” đã để đứa con ngu ngốc của mình đi học ma dược học.

Cơ hồ trong suốt mấy tháng, bá tước đều không có tâm tư nhìn tới đứa con khiến hắn hoàn toàn thất vọng kia. Ngay cả người vốn yêu thương Đỗ Duy hết mực như bá tước phu nhân cũng bởi vì hoài vọng mà ít có thời gian trông nom hài tử của mình.

Sau khi phu nhân sinh hạ được một ngày, Đỗ Duy được người hầu đem tới trong phòng bá tước, nhìn mẫu thân và tân đệ đệ của mình.

Có thể thấy được, bá tước rất hài lòng. Đứa con trai mới sinh này rất giống với truyền thống gia tộc la lâm, tiếng khóc rất to, hơn nữa mặc dù là đứa trẻ mới sinh nhưng cũng có thể thấy tương lai nhất định rất cường tráng.

Lồi Mông bá tước ngay cả hứng thú liếc mắt nhìn qua đứa con phế vật của mình cũng không có. Sau nghi lễ thăm hỏi là phát tay bảo hắn lui ra ngoài. Mặc dù bá tước phu nhân suy yếu nằm trên giường có chút không đành lòng, nhưng mà tiếng khóc của đứa trẻ mới sinh đã hấp dẫn sự chú ý của nàng rồi.

Đỗ Duy lẳng lặng lui ra, phía sau vang lên tiếng cười vui vẻ hài lòng của bá tước, còn có cả tiếng trẻ con khóc. Ngay cả nội tâm đã chai lì như Đỗ Duy trong lòng cũng không khỏi sinh ra một tia mất mát.

Trong nội tâm hần nhắc nhở chính mình. Đừng suy nghĩ nhiều nữa, người không phải là người của thế giới này, hần không phải là phụ thân người, mà bà ấy... bà ấy cũng ...không... phải..

Nghĩ tới cái đêm mưa gió trước, vị bá tước phu nhân mỹ lệ này đã từng vì mình mà quỳ lạy trước bức tượng nữ thần cả một đêm. Đỗ Duy trong lòng sinh ra một cảm giác chua xót, hần cố lắc đầu xua đuổi ý nghĩ này.

Cố gắng bài trừ tạp niệm trong nội tâm, Đỗ Duy chỉ có thể đem toàn bộ lực chú ý chuyển tới việc học tập.

Không thể phủ nhận chính là, Đỗ Duy đối với thế giới ma pháp này có một sự hứng thú rất lớn. Mặc dù Khắc Lạp khắc pháp sư kia nhận định rằng hần không có thiên phú nhưng mà hần không cam lòng. May mắn thay trong phủ bá tước có một số lượng sách rất lớn, trong đó không ít đều có ghi về ma pháp.

Sau khi duyệt qua phần lớn sách, Đỗ Trần không thể không thừa nhận, vị Khắc Lạp Khắc pháp sư kia nói đúng. Chính mình đích xác không có thiên phú trở thành ma pháp sư. Vì hần có ngồi cả một ngày một đêm cũng không thể cảm nhận được ma pháp nguyên tố ba động. Còn có một lần, hần thậm chí còn bắt tri bất giác ngủ mất.

Sau đó, không đến hoàng hà tâm không tử, hần đem tinh lực chuyển di tới thứ theo lời của Khắc Lạp Khắc pháp sư - Ma pháp được tề học.

Bởi vì, tựa hồ ma pháp được tề học cũng là một loại ma pháp. hơn nữa, ma được sư cũng miễn cưỡng được xem như một loại ma pháp. Đỗ Duy đã hỏi những người hầu trong phủ mới được biết cái gọi là “miễn cưỡng là ma pháp sư” rốt cuộc trên thế giới này có địa vị gì.

Tại đây, trên thế giới này, mọi người mặc dù trên miệng đều nói ma được sư cũng là một loại ma pháp sư, thậm chí ngay cả ma pháp hội cũng giấy trắng mực đen công nhận. Nhưng mà trên thực tế mọi người nghĩ gì về cái “coi như ma pháp sư này???”

Ma được học, trên danh nghĩa, chính là nghiên cứu các cách phối chế ma pháp được tề.

Mà nghe nhiều hơn, trong nội tâm hần cũng làm ra một so sánh: "Nếu coi ma pháp sư là bác sĩ trên thế giới tiền thế của mình thì ma được sư chỉ có thể coi là một tiểu hộ sĩ. Mặc dù đồng dạng làm việc trong bệnh viện nhưng mà trên địa vị thì hộ sĩ còn kém xa với một bác sĩ chính thức.

Nhưng mà cẩn thận nghiên cứu kĩ, Đỗ Duy đối với loại ma được học này sinh ra hứng thú rất lớn!

Hần nhìn qua, đây là một lĩnh vực phi thường mới.

Tỉ như... làm thế nào để lấy mất ếch, thêm vào một chút cây ngải, phối hợp mấy thứ vào có thể khiến cho một người trong một thời gian ngắn biến thành câm. Cũng như, làm thế nào để trộn “Kiếm Xích Long” thêm vào vài ba được thảo cùng với nội tạng của “Khắc Khắc tam giác lân ngư” bào chế ra một loại được phần khiến người hóa thạch...

Lại tỉ như, dùng một loại hỏa lân thảo phơi khô nghiền nát, trát lên bất kể chỗ nào cũng khiến cho thứ đó trong nháy mắt cháy đen.!

Chỉ có điều, trên lý thuyết động tới tên của loại động vật hay thực vật gì đi nữa, đặc biệt là cái gì gọi là “Khiêu oa” “Kiếm Xích Long” “Khắc khắc tam giác lân ngư” “hỏa lân thảo” gì gì đó thì Đỗ Duy cũng đều chưa nghe qua.

Giống cái gì nhỉ?

Những cái này căn bản là rất giống hóa học trên tiền thế!

Đỗ Duy cho tới giờ cũng không nghĩ tới cái gọi là ma pháp lại có thể giải thích như vậy!

Có thuốc biến thành câm, lại có thể biến người ta hóa thạch, có thuốc làm bốc cháy... rất hay, không phải sao?

Ma được sư cái nghề nghiệp này ở trong lòng Đỗ Duy kỳ thật cứ như là một y sư. Chỉ có điều y sư là cứu người mà ma được sư lại am hiểu chế tạo các loại độc được hại nhân.

Đỗ Duy không biết chính là, cái tướng tượng của mình vừa rồi cũng phù hợp với ý nghĩ của mọi người trên thế giới này đánh giá đối với ma pháp được tề sư: Độc Được sư.

Cuộc sống cứ mỗi ngày trôi qua, Đỗ Duy vẫn như cũ trầm mê vào bên trong ma pháp được tề học. Bất quá, hần học thức vẫn chỉ có thể dừng lại ở trên mặt lý thuyết mà thôi. Dù sao ma pháp được tề học bên trong còn chứa vô vàn các nguyên liệu kỳ quái. Cho dù là quý tộc đại gia như la lâm gia tộc cũng không có.

Chỉ có trong phòng nghiên cứu của một ma pháp sư mới có thể có mấy tài liệu đó. Mà trên ma pháp lĩnh vực mà nói, được tề sư chỉ có thể coi là trợ thủ hoặc đả thủ của ma pháp sư mà thôi.

Hơn nữa, một tiểu hài tử nhỏ như vậy, cứ cho hần là con trai bá tước cũng không ai dám đem những ma pháp được tài này cho hần.

Chẳng mấy chốc đã sáu năm nữa qua đi. Trong sáu năm này, đệ đệ của Đỗ Duy cũng lớn lên, nó tên là “Gia Bồ Lí”, có thể coi như một truyền nhân điển hình của la lâm gia tộc.

Đứa đệ đệ của ĐỖ Duy này từ nhỏ đã lanh lợi hoạt bát. Từ sáu tuổi đã bắt đầu tiếp thụ huấn luyện của A Nhĩ Tháp. Nghe nói thị vệ trưởng này đối với đứa con thứ hai của bá tước đánh giá rất cao. Cơ hồ trong phủ mọi người đều đem nó trở thành hy vọng tương lai của la lâm gia tộc rồi! Mà bá tước đại nhân hiển nhiên đối với đứa con thứ hai của mình dành hết tất cả quan tâm. Ông thậm chí đã quyết định chờ một hai năm nữa, khi Gia Bồ Lí tám tuổi sẽ chính thức truyền vũ kỹ gia truyền cho nó.

Người hầu yêu mến, thị vệ trưởng ca ngợi, phụ thân quan ái, thậm chí ngay cả một vị sư phụ võ lòng cũng cho rằng thứ tử của bá tước rất có thiên phú. Thậm chí nghe nói, Bá tước đại nhân vì tương lai gia tộc đã quyết định cùng với một gia tộc khác trong đế đô liên hôn. Đem đứa nhỏ mới sáu tuổi của mình định liệu một hôn sự hiển hách!

Mà ở bên ngoài, Đỗ Duy, gia tộc trưởng tử này đã bị mọi người bỏ quên ở một góc.

Bá tước thậm chí một tháng cũng chẳng nhìn mặt nhi tử mình một cái. Duy có bá tước phu nhân thường xuyên đi tới thăm nom nhi tử mình, thậm chí ngẫu nhiên ban đêm bá tước phu nhân trên người còn mặc đồ ngủ đi tới phòng Đỗ Duy, ôm hài tử đáng thương của mình, hát cho hần nghe, kể chuyện cho hần ngủ.

Chỉ có những lúc này, trong nội tâm hần mới có thể nhuyến hóa. Có những lúc hần phải giả vờ ngủ để trốn tránh thời điểm phải rơi lệ này. Thường thường, bá tước phu nhân rơi lệ và thở dài, cũng cùng ngủ với hần.

Rốt cục, khi Đỗ Duy mười ba tuổi, đệ đệ Gia Bồ Lí bảy tuổi truyền tới một tin tức, cũng là bá tước đại nhân làm ra một quyết định cuối cùng.

Từ năm sau, hần bắt đầu truyền thụ cho Gia Bồ Lí vũ kỹ, truyền thụ tuyệt học gia truyền của gia tộc la lâm. Đồng thời, lời mông bá tước cũng cùng với đại thần tài chính của đế quốc ước định liên thân. Hai nhà sẽ chính thức liên thân, thế tử tương lai của Gia Bồ Lí chính là cháu gái của đại thần tài chính đương nhiệm. (Giờ đã 9 tuổi)

Kỳ thật, cũng có tin tức nói: ”Hôn sự này đã ước định từ lâu rồi, thậm chí ngay trước khi Gia Bồ Lí chưa sinh ra đã có rồi! Chỉ có điều vốn quyết định cưới con gái đại thần tài chính là Đỗ Duy! Chỉ có điều hần đã bị ch là một kẻ ngu ngốc không có tiền đồ, cho nên đối tượng đã đổi thành đệ đệ của hần, thiên tài Gia Bồ Lí.

Còn lại Đỗ Duy...

Hần trong một đêm tối, đã theo một đoàn xe ngựa ly khai đế đô. Hành trình của hần mục tiêu chính là lãnh địa của la lâm gia tộc nằm ở phía nam đế quốc - Khoa Đặc Hành tỉnh! Đối ngoại tuyên bố là: “Đã mười ba tuổi, sắp trưởng thành, Đỗ Duy thiếu gia sẽ đi tới lãnh địa gia tộc trông coi sản nghiệp.”

Mà trên thực tế, Đỗ Duy cũng hiểu rằng: Chính mình bị đuổi đi.

Trông coi sản nghiệp gia tộc? Kia chỉ là chuyện đùa, ai mà chả biết việc chính của la lâm gia tộc nằm tại đế đô! Ở trong trung tâm của cả đế quốc này! Mà lãnh địa của gia tộc là gì... là nông điền? là nông phu? Còn có thuế thu? cái này chỉ cần phái vài quản gia đi là được rồi!

Trên sự thực, đỗ duy tìm được tin tức chính xác là. Hần có lẽ từ nay trở đi sẽ rời khỏi bá tước phủ, ở nam bộ - Khoa Đặc Hành Tỉnh! hơn nữa... không có lệnh của bá tước đại nhân hần đời này đừng nghĩ tới việc

trở về đế đô!

Mỗi người đều hiểu danh xưng “Người kế thừa của La Lâm gia tộc” đã chuyển từ trên đầu Đỗ Duy tới đệ đệ thiên tài bảy tuổi của hắn rồi.

7. Chương 6: Không An Phận

Đặc biệt chiếc huy chương gắn trên xe kia.

Một vòng hoa trang trí uốn lượn trên mũi kiếm của hai thanh trường kiếm, mà trên chuôi kiếm còn đội lên vương miện, bao phủ quanh đó là hỏa diễm hùng hục...

Một cái huy chương như vậy, chỉ có trên phương diện huy chương học mới có thể nhìn thấy hết được thân phận quý tộc tôn quý, mới có thể nhìn ra nhiều điều! Tất cả gia tộc trong đế quốc, có thể ở trên huy chương đều khắc hai thanh trường kiếm giao thoa là không nhiều lắm! Hai thanh trường kiếm này đại biểu cho lịch sử gia tộc ít nhất cũng đã sản xuất ra một nhân vật cấp Nguyên Soái, mà mặt trên đỉnh đầu lại có vương miện càng tượng trưng cho gia tộc này cùng hoàng thất có quan hệ.

Trước xau xe ngựa, có hơn mười hộ vệ kỵ sĩ thân khoác khải giáp, mình cưỡi tuấn mã, bên hông lộ rõ những thanh trường kiếm kỵ sĩ. Khải giáp trên người được đánh sáng bóng, vũ khí sắc nhọn, nhưng tất cả những thứ xinh đẹp này lại phối hợp với một điều không xứng, đây chính là đám kỵ sĩ này đều một bộ cúi đầu ủ rũ.

Mã Đức đang ngồi ở bên cạnh xa phu, trong miệng hắn nhàm chán cắn lấy một gốc cây thuốc, nhìn thoáng qua sắc trời, sau đó thở dài thật sâu. Xoay nghiêng người gõ gõ vào cửa sổ xe ngựa: “Đỗ Duy thiếu gia, chúng ta có nên tìm một chỗ trú chân tạm hay không, sắc trời có vẻ sắp tối rồi.”

Trong thùng xe, Đỗ Duy bị cắt ngang hứng đọc sách, hắn kéo rèm cửa sổ, nhìn thoáng qua ánh chiều tà đường chân trời: “Được rồi”

Mã Đức lập tức dạ một tiếng. Trong lúc này, phía trước xe ngựa phi tới một con ngựa, một hộ vệ kỵ sĩ gia tộc mình mặc khải giáp có chút thở dốc, lớn tiếng hô: “Tổng quản đại nhân, phía trước có một thị trấn nhỏ, xem ra đêm nay chúng ta chỉ có thể nghỉ ngơi ở chỗ này thôi.”

Từng là một mã phu như Mã Đức có lẽ không quen với lối xưng hô “Tổng Quản đại nhân”, nhưng mà người trung thực này cũng đối với vị kỵ sĩ trẻ tuổi phía trước mặt hạ mũ gật đầu đáp: “Chủ nhân cũng lên tiếng rồi, hôm nay sẽ nghỉ ngơi ở phía trước.”

Nhìn vị khuôn mặt lộ rõ vẻ trung thành kiên nghị của vị kỵ sĩ trẻ tuổi, trong nội tâm Mã Đức thở dài: “Người tuổi trẻ đơn thuần a.”

Lần theo cùng Đỗ Duy thiếu gia trở về lãnh địa này chỉ có hơn hai mươi kỵ sĩ hộ vệ như thế này.

Bản thân đường đường là trưởng tử của Lôi Mông bá tước - một vị đứng thứ hai trong thống soái bộ đế quốc, lần này trở về xa hương lại chỉ cưỡi theo hơn hai mươi hộ vệ cùng một cái gã xa phu ngoại danh “tổng quản” này.

Đoàn tùy tùng như vậy thật quá mức giản dị mất.

Phải biết rằng, ở những nhà giàu có tại đế đô, những quý tộc gì đi nữa cho dù là một chuyến dã ngoại dạo chơi cũng sẽ đem theo một đại đội người hầu cùng vệ đội.

Cho nên hơn hai mươi hộ vệ kỵ sĩ của gia tộc này đều là “tinh thiêu tế tuyển”.

Ai ai cũng biết, vị Đỗ Duy thiếu gia ở trong gia tộc đã hoàn toàn thất sủng rồi. Tương lai gia tộc đã nằm trên mình của đệ đệ hắn. Mặc dù không có nói rõ nhưng ai cũng đều hiểu được vị Đỗ Duy thiếu gia này đã bị tước đoạt thân phận “Người kế thừa gia tộc” rồi.

Không thể nghi ngờ gì nữa, đi theo một chủ nhân như thế này trở về lãnh địa trông coi tổ nghiệp, tiền đồ là ảm đạm vô quang. Mỗi người đều có tính toán lợi riêng, mỗi người đều hy vọng có thể ở lại đế đô phồn hoa, không ai nguyện ý đi theo một chủ nhân phế vật trở lại chốn đồng quê mùa cả đời.

Đặc biệt là đám kỵ sĩ này. Ai không nghĩ ở lại để đô, ở lại bên người bá tước nói không chừng tương lai có thể bằng vào võ công của chính mình tìm được sự sủng ái của bá tước thăng quan tiến chức! Cho nên khi bị an bài tùy tùng theo Đỗ Duy thiếu gia hồi hương mỗi người đều đối với cái việc này tránh né còn không kịp. Chẳng có một kỵ sĩ nào nguyện ý bỏ thời gian sung mãn nhất của đời mình lãng phí ở cùng một chủ nhân vô dụng trở về quản đám nông phu cả.

Kết quả, đám hai mươi kỵ sĩ bị chọn ra này không nghi ngờ chính là một đám quỷ xui xẻo. Bọn họ nếu không phải là võ công tầm tặc, không thể trọng dụng thì là kẻ ngày thường tính tình cô tịch, bị đồng僚 không ưa hoặc là bị bài xích. Còn không, chính là những người trẻ tuổi không hiểu biết, ý nghĩ đơn giản, dễ dàng bị lừa gạt.

Nhìn vị kỵ sĩ trẻ tuổi vừa dò đường kia, trong lòng mã đức đã làm ra một kết luận: Hơn phần nửa là người trẻ tuổi không hiểu sự, hơn nữa ý nghĩ đơn giản. Vẫn chưa ý thức được là đang đi đây theo một đám người vô dụng.

Sau khi ra khỏi đế đô, dọc đường đi này mọi người đều chẳng ai cao hứng, chỉ duy nhất một người vẫn bảo trì được thần thái thản nhiên bình tĩnh, chỉ có vị Đỗ Duy thiếu gia kia mà thôi.

Cứ cho là đi đây, nhưng mà cho tới giờ không ai có thể nghe thấy vị thiếu gia này bảo oán quá một câu. Mỗi ngày hắn đều ngồi trên xe ngựa đọc mấy bộ sách đem từ nhà đi, rất ít nói, hơn nữa đối với mọi người thái độ rất ôn hòa.

Thu Hồi tập niệm trong não, Mã Đức cao giọng kêu to một tiếng, ý bảo mọi người đẩy nhanh tốc độ hơn. Kẻ mã phu trước kia bây giờ là tổng quản đi nhân này tâm tính cũng coi như không tệ lắm, ít nhất hắn cũng rất giỏi về khoa an ủi người khác. Mặc kệ mọi chuyện, đi đây cũng được, thế nào cũng được, dù sao trước kia ta cũng chỉ là một mã phu nhỏ nhoi mà thôi. Có thể như bây giờ mặc dù chỉ là một tổng quản đi đây nhưng ít nhuất mỗi tháng có thêm được vài kim tệ, cái này mới là sự thật a!

Sờ sờ túi tiền trong lòng ngực, Mã Đức tổng quản đại nhân trên mặt tràn trề nụ cười.

Ah, nghe nói Khoa Đặc Hành Tỉnh ở tận nam bộ đế quốc. Nữ hài tử phương nam này da thịt nhẵn nhụi, eo lưng thon thả, Mã Đức ta có thể ở chỗ này kiếm một nữ nhân a, hắc hắc.

Cự Mộc Trấn là một trấn nhỏ duy nhất trong phương viên trăm dặm quanh đây. Trong trấn này chỉ có mấy trăm hộ dân, một tòa tửu quán nhỏ duy nhất, tên cũng rất đơn giản: “Cự Mộc Tửu Quán”

Bởi vì là tửu quán duy nhất nên sinh ý cũng không kém cho lắm. Thịt nướng giá rẻ, đồ uống giá rẻ, kĩ nữ giá rẻ.... Cứ xem như là những người bạn cùng nhất trong xã hội ít nhất cũng phải có một ít nhạ thú trong cuộc sống chứ, không phải sao?

Khi xa đội của Đỗ Duy đi tới trước cửa tửu quán này, Đỗ Duy ngẩng đầu lên, đóng lại quyển sách trong tay, sau đó thổi tắt ngọn nến trong thùng xe.

Ra khỏi thùng xe, Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn thoáng qua biển hiệu bằng sắt gỉ của tửu quán, ở trong gió đông đưa. Từ trong cửa lớn truyền ra những thanh âm ồn ã, trên cửa sổ toát những ánh lửa nhấp nháy.

Trong lúc Đỗ Duy cùng một hàng người đi vào tửu quán, lập tức khiến cho mọi người trong quán đều chú ý. Dù sao, một đám người mặc Kỵ sĩ giáp tiến vào một tửu quán nhỏ cũng sẽ gây ra chú ý.

Đỗ Duy đi theo cuối cùng, hắn đi vào đồng thời đám kỵ sĩ cũng đã hoàn thành được công tác: Rửa sạch sẽ một đám đất trống, một cái bàn lau sạch, sau đó vây quanh một vòng tròn xung quanh Đỗ Duy.

Trong tửu quán, mọi người đều dò xét Đỗ Duy, dò xét qua một hài tử còn rất trẻ.

Đỗ Duy thân thể coi như cao lớn, dù sao hắn cũng xuất thân từ vũ huân gia tộc la lâm thế gia. Chỉ có điều thân thể hắn có chút gầy gò một chút, trên người khoác một bộ lễ phục đẹp đẽ, ngay cả hoa văn trên tay áo cũng hiển thị thân phận quý tộc cao quý của hắn rồi. Ngoại trừ một đầu hồng sắc tóc điểm hình của huyết thống la lâm gia tộc có chút bắt mắt thì ấn tượng của mọi người đối với hắn đều là văn nhợt.

Sắc mặt tái nhợt, dáng người gầy gò, trắng bệnh mà trầm mặc, trong tay còn ôm một quyển sách.

Các hộ vệ kỵ sĩ khác đều đã bắt đầu chuyển di hành lý rồi, Mã Đức cũng xuất ra vài kim tệ. Ông chủ của tửu quán lập tức cho người thu dọn vài căn phòng sạch sẽ sau đó thu dọn chuồng ngựa cho đám kỵ mã nghỉ.

Mà lúc này, Đỗ Duy cũng chịu được ánh mắt soi mói từ xung quanh nhìn tới hắn.

“Ah, xem ra là một quý tộc”

“A, một quý tộc sao lại chạy tới địa phương này của chúng ta chứ nhỉ.”

“Ông chủ, ta xem ông nên đem cái ghế dựa mà người kia đang ngồi cất đi, nói không chừng về sau sẽ bán ra tiền đấy.”

Sau một lúc im lặng, trong tửu quán đã khôi phục lại huyên náo. Ai nấy đều bàn luận về đám người của Đỗ Duy, rất hiển nhiên, ở một nơi nhỏ như thế này, trong một tửu quán rẻ tiền xuất hiện một quý tộc mặc hoa phục là một món đồ rất lạ lùng.

Có một vài nữ nhân ăn mặc xộc xệch, lộ hằn bả vai lẫn một phần vú đi tới ý đồ bắt chuyện với Đỗ Duy. Nhưng mà Mã Đức cũng hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình, đem đám kỵ nữ này đuổi ra ngoài.

Bị đẩy ra, hai kỵ nữ ở một bên không nhịn được chỉ vào Mã Đức chửi bới. Mấy câu chửi nhà quê này Mã Đức không thèm để ý, ngược lại một gã túy quý ở bên cạnh còn ôm lấy một kỵ nữ: “A ha, tiểu bảo bối của ta, tiểu thí hài kia có gì tốt chứ, hay là để đại gia yêu người cái nào.” Nói xong ở trên phần mông của cô ta niết lấy một cái, ả kỵ nữ mặt mày hớn hở, lập tức ngồi xuống lòng gã túy quý.

Đỗ Duy sắc mặt bình tĩnh, hắn yên lặng uống lấy một cốc rượu, cho dù xung quanh có chỉ chỗ bàn luận, hắn cũng chỉ thoáng nhíu mày một chút mà thôi.

Đám vệ sĩ hộ vệ này cũng không có động tĩnh gì cả. Ở trong cái tửu quán nghèo nàn đám kỵ sĩ không khỏi bị thán cho tương lai tiền đồ của mình.

Ài, nếu có thể ở lại thế giới xa hoa như đế đô kia thì hay biết mấy.

Đúng lúc này, “Phanh” một tiếng, cửa tửu quán bị đẩy ra, một hàng người từ bên ngoài đi tới, gồm 3 nam một nữ. Từ vẻ mặt phong trần của bọn họ thêm vào đám quần áo không rẻ kia, hiển nhiên không phải người địa phương, họ cũng là những người từ phương xa tới như bọn Đỗ Duy rồi.

Khiến trong tửu quán chợt yên lặng không tiếng động chính bởi vì tất cả ánh mắt nam nhân cơ hồ cùng một lúc đều tập trung tới trên người cô gái kia.

Đây là một cô gái ước chừng trên dưới mười tám mười chín tuổi, sở hữu một mái tóc nâu dài, khuôn mặt diễm lệ. Một khuôn mặt như vậy hiển nhiên đối với người khác giới có một sức hấp dẫn rất lớn! Mà trên người nàng khoác một bì giáp bó sát, hiển nhiên bì giáp kia cũng là loại thượng đẳng, không biết dùng loại da ma thú nào tạo thành, tản mát ra một loại ánh sáng mờ mờ. Trên đó còn khắc thêm một chút hoa văn. Mà hạ thân của nàng lại càng nóng bỏng, lại có thể mặc một cái quần ngắn, đem toàn bộ đôi chân đầy đặn tuyết trắng lộ ra ngoài! Trên đùi còn quấn quanh một đoạn vải, trên đó buộc một thanh chủy thủ! bên hông của nàng cắm một thanh loan đao, sau lưng còn đem một cây cung nhỏ, một hộp tên màu bạc cắm mấy mũi tên!

Từ trên mũi tên sáng bóng màu bạc mà nhìn, Đỗ Duy lập tức nhận ra đó dùng bằng thuần bạc tạo ra! Dùng loại bạc thuần chất này tạo ra cung tên thật sự là một hành vi xa xỉ!

Cô gái diễm lệ có đôi chân dài tròn lẳn này lập tức biến thành tiêu điểm của phần đông nam nhân trong tửu quán! mà nàng tựa hồ lơ đãng xoay người, khiến cho khe hở trên chiếc bì giáp lộ ra một phần nhũ cầu trắng

mịn. Lập tức làm cho con người đám tửu quý muốn lột ra ngoài, ngay cả cốc bia trong tay cũng suýt rơi xuống đất.

Cô gái này bên người còn có vài nam đồng hành. Một kẻ tráng hán hình dạng như man ngưu, thân mặc trọng giáp, sau lưng đeo một tấm lá chắn vừa dày vừa nặng. Từ những vết thương có trên thân thể cuộn cuộn bắp thịt và cánh tay rắn chắc của hắn có thể hình dung đây là một võ sĩ thuần túy sức mạnh. Một kẻ cao gầy khác bên cạnh, nhìn qua rất nhạy cảm, trên vai còn lộ ra một bộ trường cung, ngón tay thon dài

mà mạnh mẽ, trên ngón tay của hắn còn có một chiếc nhẫn sắt màu đen. Kẻ này chắc là một dạng cung tiễn thủ.

mà kẻ cuối cùng mới là người khiến Đỗ Duy chú ý!

Đây là một nam nhân thân mặc trường bào màu xám, tướng mạo rất bình thường, chỉ là trong ánh mắt lúc nào cũng ánh lên vẻ lạnh lùng. Trang sức bên người hắn cực kỳ đơn giản, đơn giản tới mọi người xung quanh tựa hồ đều chẳng chú ý tới hắn.

Nhưng Đỗ Duy chú ý nhất lại là hắn! Bởi vì toàn thân hắn bao phủ một cái trường bào, trên ngực của trường bào là một huy chương màu bạc hình lá cây!

Ở cái nơi heo hút này mọi người đều không nhận ra cái huy chương đó nhưng Đỗ Duy lại nhận ra! Hơn nữa mấy hộ vệ kỵ sĩ có nhiều kiến thức hơn một chút cũng nhận thấy.

Kẻ mặc áo bào màu tro này lại có thể là một ma pháp sư! Mặc dù chỉ là một tấm huy chương hình lá cây, một cấp ma pháp sư thấp nhất...

Nhưng mà tấm huy chương kia không nghi ngờ là đã thông qua ma pháp hội chứng nhận đủ tư cách trở thành một ma pháp sư.

Cẩn thận giương mắt nhìn tấm huy chương kia trong chốc lát, trong lòng Đỗ Duy lập tức sinh ra một ý niệm trong đầu....

8. Chương Bảy: Cô Bé Chân Dài.

“Chát!” lời còn chưa nói hết, kẻ đó đã bị tay võ sĩ trông như man ngưi kia đánh bay ra ngoài, khiến cho mọi người trong tửu quán được một trận cười to.

Ánh mắt Đỗ Duy tràn ngập hứng thú: A, bên mình có một võ sĩ như man ngưi, một cung tiễn thủ công kích đẳng xa... nữ hài tử này lại được đồng bạn vây quanh, vậy thân phận nàng có lẽ là thủ lĩnh. Chẳng lẽ đây là một tiểu đội đường đồn đãi là cái gì “mạo hiểm đoàn” hay sao?

Sau khi hiểu rõ được thế giới này, Đỗ Duy đã biết được một chút đạo rồi. Thế giới này tồn tại một vài mạo hiểm đoàn, gần giống như “dong binh đoàn”, lớn thì có tới mấy trăm người, nhỏ thì có thể chỉ ba bốn người, mà trong rừng rậm phía nam thường xuất hiện một ít ma thú cấp thấp, có thể hấp dẫn không ít mạo hiểm đoàn đi vào đó thử vận khí, săn được ma thú rồi bán đi. Còn có một vài địa phương quan quân tự thân không làm được cũng vui vẻ vùng tiền thuê đám dong binh này giả quyết sự tình, tỷ như là trọng thưởng truy lùng đạo tặc chẳng hạn.

Cơ bản mà nói, đế quốc vẫn chưa xuất hiện một nghiệp đoàn của dong binh, bởi vì pháp luật đế quốc không cho phép một liên minh võ trang đại quy mô, lo lắng một tổ chức như vậy sẽ ảnh hưởng tới địa vị quyền lực của hoàng quyền. Đỗ Duy đánh quyết định này rất chính xác, vì có thể không chế được vũ trang của dân gian mới là điều tất yếu ổn định quốc gia.

Nhưng mà... trong đám người kia lại có thể có một ma pháp sư?

đây chính là điều làm cho người ta kinh ngạc! Đỗ Duy cũng đã đọc rất nhiều bộ sách, đã biết trong thế giới này ma pháp sư là phi thường, phi thường thừa thớt!

Vì nếu muốn trở thành một ma pháp sư, không chỉ phải sở hữu một thiên phú xuất sắc, còn phải có hàng chục năm thậm chí hơn thế cố gắng! Hết thấy mọi thứ đó mới sản sinh ra một ma pháp sư.

Cẩn cứ vào các sách mà Đỗ Duy đã đọc. Ma pháp sư trên cả đế quốc cũng chỉ có vài trăm người mà thôi. Cứ xem như một gia đình quý tộc rất giàu có nhưng chưa chắc đã có thể chiêu dụ một ma pháp sư dưới trướng! Bởi vì đãi ngộ của một ma pháp sư là rất cao! nếu tài lực hơi kém một chút thì căn bản là không thể nuôi nổi họ! Cứ xem như vương cung quý tộc hoàng gia, nếu có thể chiêu dụ được một ma pháp sư cũng đã là một sự tình rất kiêu hãnh rồi!

Mà ở cái bàn đang trước, trong một đoàn mạo hiểm lại có thể có một ma pháp sư tồn tại, đây không thể không nói là một chuyện ngạc nhiên.

Ba nam một nữ này tìm lấy một cái bàn ở một góc rồi ngồi xuống. Võ sĩ to lớn kia ôm lấy một bình rượu lúa mạch to, cung tiễn thủ thì cẩn thận cắt lấy một miếng thịt, ma pháp sư thì dưỡng thần. Mà cô gái diễm lệ kia rõ ràng đối với ánh mắt của những kẻ nam nhân xung quanh kia có điều không nhìn được.

May mắn, bởi vì họ có bốn người mà rõ ràng là chẳng ai dễ trêu được nên chẳng còn kẻ nào dám tiến đến đây vào nữa cả. Nhưng mà nghị luận là miễn không được.

Đặc biệt là đám bộ hạ của Đỗ Duy.

Đám kỵ sĩ xuất thân từ phủ bá tước này tự cho rằng thân phận mình cao quý dĩ nhiên không để một đám mạo hiểm đoàn nhỏ nhoi cho vào mắt. Hơn nữa đám kỵ sĩ này uống vài chén rượu, thêm vào buồn bực trong lòng bấy lâu càng phải kiếm chỗ phát tác.

Người khác không dám trêu vào đám người của cô gái kia nhưng đám hộ vệ kỵ sĩ này lại không có nhát gan như vậy. Chỉ có điều bọn chúng vẫn còn cố kỵ vị chủ nhân ở bên cạnh nên vẫn chưa có kẻ nào thật sự tiến đến bắt chuyện, chỉ là nhỏ giọng đàm luận mà thôi.

Đỗ Duy uống hai chén rượu, nghe đám bộ hạ xung quanh bàn luận tới cặp đùi đẹp của cô gái không khỏi có chút buồn cười. Cái cảm giác này ngược lại rất giống trước kia mình cùng với đám cầu bằng hữu cùng một chỗ uống rượu tán phét bàn luận về mỹ nữ.

Đám người này uống hai chén rượu vào tựa hồ chẳng còn kiêng kỵ gì nữa, thanh âm cũng lớn hơn một chút, hơn nữa... giống như bọn họ cũng biết tiểu chủ nhân bị thất sủng này cũng không giống một hình dáng phải tôn quý gì cho lắm.

Cô gái diễm lệ ngược lại giống như là một quả ổi vậy. Đối mặt với các ánh mắt dâm dăng kia đều nhất nhất trừng mắt nhìn lại. Lại không biết rằng, một nữ hài tử xinh đẹp như nàng, trừng mắt nhìn ngược lại càng khiến cho đám nam nhân chảy nước miếng.

Rốt cục, bên cạnh một tên kỵ sĩ uống qua hai chén rượu thấp giọng cười nói: “Nhìn hai chân kia kia, lão thiên a, ta tới giờ vẫn chưa thấy qua một cái đùi đẹp như thế, một tiểu nữ nóng bỏng như vậy nếu ở trong ổ chứa nhất định phải có giá một trăm kim tệ...”

“Cái gì, một trăm kim tệ, ổ chứa người đã đi qua chưa thể? Tiểu nữ này mà ở đó ít nhất cũng phải là 300!” Một kẻ bên cạnh lập tức phản bác, hơn nữa còn cười gã đồng bạn không hiểu biết.

Đỗ Duy nhìn cái đám bộ hạ dọc đường đi đầy bụng oán khí này, đột nhiên trong lòng nảy ra một ý nghĩ, mỉm cười nói: “Nàng ta rất đẹp phải không? Ta xem cũng chỉ bình thường thôi, chỉ là, hai cái đùi này... ngược lại rất được đấy.”

“....”

Đám kỵ sĩ sợ ngây người, không nghĩ tới cái gã tiểu thiếu gia khó coi này lại nói ra lời như vậy! Không phải nghe nói vị tiểu thiếu gia này là một đứa ngốc hay sao? Cũng chính vì nghe nói tại chủ nhân này cái gì cũng không biết nên đám kỵ sĩ này mới dám nói chuyện không có e dè gì cả.

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ các ngươi đều không phải là nam nhân sao hả?” Đỗ Duy ha ha cười: “Bất quá chỉ là một tiểu nữ mà thôi, các ngươi đều là kỵ sĩ võ công đầy mình, đã thấy động tâm mà chỉ dám ngồi một chỗ nói xấu sau lưng hay sao? Hắc hắc, ta xuất 10 kim tệ, ai dám tới đó bắt chuyện ta thưởng cho hẳn 10 kim tệ.”

Đám kỵ sĩ rốt cuộc cũng nở nụ cười, mọi người xem ra vị tiểu thiếu gia này mặc dù thất sủng, mặc dù ăn nói chút chút không quy củ nhưng lại rất hợp vị khẩu với chính mình. Lập tức có kẻ gan lớn cười nói: “Thiếu gia, mười kim tệ này thưởng cho ta rồi”

Nói xong, hắn đứng dậy, vỗ vỗ bàn quay về góc kia, lớn tiếng kêu: “Hắc! Tiểu nữ, ta mời em uống một ly, thế nào?”

Cô gái diễm lệ kia vẻ mặt giận dữ trừng mắt, sau đó tựa hồ muốn đứng lên. Đồng bạn bên cạnh nàng nhẹ nhàng lôi kéo trở lại, ma pháp sư kia chỉ chỉ tới Đỗ Duy, thấp giọng nói hai câu gì đó. Đại khái là nhìn ra cách ăn mặc quý tộc của Đỗ Duy, thân phận bất đồng, không muốn dây vào phiền toái.

Kỵ sĩ vừa nói chuyện thấy đối phương không có phản ứng, không khỏi gãi gãi da đầu, đang định nói gì, đột nhiên Đỗ Duy đứng dậy quay về góc đó huyết sáo một tiếng rồi giơ ngón giữa lên!

Bị động tác này làm cho kinh ngạc chính là đám kỵ sĩ.

Bọn họ dù sao cũng xuất thân danh môn gia tộc được huấn luyện làm hộ vệ, một người quý tộc thân phận cao quý như vậy lại là ra một hành động thô鄙 thế kia? Lại còn là trưởng tử của Lôi Mông bá tước nữa chứ.

Trong lúc đám kỵ sĩ còn trợn mắt há mồm nhìn tiểu chủ nhân của mình thì cô gái diễm lệ kia ngược lại phản ứng thật lạnh lẽo, một cốc bia to đã nhằm hướng Đỗ Duy ném tới.

Một kỵ sĩ ngồi phía trước Đỗ Duy nhanh nhẹn phản ứng, hần lập tức giơ tay hắt cái cốc kia ra một bên, nhưng nước trong cốc cũng văng ra không ít, trên mình Đỗ Duy cũng không khỏi dính nước. Đám đông kỵ sĩ tức khắc giận dữ nhao nhao nhảy lên, rút kiếm kêu to phóng tới vây đám người của cô gái lại một chỗ. Cô gái kia cũng không kém, trên tay đã cầm sẵn loan đao. Hai bên chửi bới nhau hai câu rồi lập tức hỗn chiến.

Trong tửu quán loạn thành một đoàn, kẻ có chút nhất gan thì đã chạy xa, kẻ gan lớn hơn một chút lại tránh ở một chỗ xa xa xem náo nhiệt.

Cái gã man ngưi vô sĩ kia một mình thu hút tới 5, 6 gã hộ vệ kỵ sĩ, mọi người mặc dù đã uống chút rượu vào nhưng khi ra tay vẫn còn để lại mấy điểm phân tặc, đặc biệt là mấy kẻ mạo hiểm đoàn kia, gã ma pháp sư lúc đứng ở một góc cao giọng kêu lên mấy câu gì đó, đại khái là nhắc nhở đồng bọn đừng hạ trọng thủ lưu lại chút sức lực. Nhưng mà gã man ngưi vô sĩ bị vài kỵ sĩ vây quanh không cẩn thận bị trúng một quyền, lập tức máu mũi phun ra, sụn mũi có lẽ bị gãy rồi. Hắn liền bất chấp tất cả! Chiếu lá chắn to lớn vung lên, hắt văng một kỵ sĩ bay ra xa, hộc máu đương trường, va mạnh vào quây rượu, càng làm cho tửu quán thêm loạn! Nhưng mà dù sao nơi đây cũng quá nhỏ để thi triển võ công, đám kỵ sĩ đề rút kiếm ra cả khiến cho gã man ngưi vô sĩ trên mình lập tức có thêm vài miệng vết thương.

Tên cung tiễn thủ là thâm nhất, cung tiễn thủ vốn am hiểu nhất là công kích tầm xa bây giờ ở trong chốn nhỏ bé này hắn cơ hồ không thể sử dụng cây trường cung của mình. Hắn chỉ có thể cầm chủy thủ đối mặt với một kỵ sĩ nhưng chẳng được vài cái đã bị một cước đá ngã ra đất.

Cô gái diễm lệ vung loan đao đánh khai thanh trường kiếm của một kỵ sĩ, động tác của nàng mặc dù nhanh nhẹn nhưng mắt thấy đồng bọn của mình ngăn cản sắp không được, lại liếc mắt nhìn đỗ duy ngồi bên kia, hiển nhiên chính là kẻ cầm đầu. Trong đầu nàng không khỏi nảy sinh vài ý niệm. Nàng ta nghiêng người tránh khỏi một kỵ sĩ sau đó thân thể nhoáng lên phóng thẳng tới chỗ của Đỗ Duy.

Nhưng mà đám kỵ sĩ lại không quên chức tranh công giữ chủ nhân của mình. Tiểu nữ chân dài này vừa động lập tức có một kỵ sĩ thuận tay hắt tung cái bàn bên cạnh, khiến cho cô gái ngã ra một bên. Một kỵ sĩ bên cạnh lợi dụng cơ hội đâm kiếm tới, xuyên tới chiếc bì giáp của cô ta. Nhưng chiếc bì giáp này hiển nhiên đã được ma pháp gia trì, trên bì giáp hiện lên một đạo bạch quang, hắt kiếm phong sang một bên, cô gái không bị một vết thương nào cả.

Ma pháp sư luôn luôn tránh ở một chỗ không động thủ vừa thấy cô gái trúng một kiếm không khỏi sắc mặt trầm xuống. Hắn đứng dậy, giơ hai tay lên cao, ngón tay rất nhanh vẽ lên vài ký hiệu. Trong miệng nhanh chóng ngâm xướng một chuỗi chú ngữ cổ quái, liền sau đó, một chuỗi ánh sáng từ trên ngón tay của hắn phóng ra ngoài.

Đám kỵ sĩ đang vung trường kiếm đối địch với đối phương lập tức cảm giác thấy thân mình trầm xuống! ngay sau đó động tác của mình chậm lại, kiếm trong tay dường như nặng thêm mấy lần! Một biến cố như vậy khiến cho bọn họ lập tức lâm vào hạ phong. Động tác trì trệ khiến vài kỵ sĩ bị đối phương dễ dàng thương.

Đỗ Duy ở đằng xa nhìn thấy không khỏi ánh mắt sáng ngời.

Tri hoãn thuật! Đây mới chính là ma pháp!

Mắt thấy gã ma pháp sư một mặt lui lại phía sau, mặt khác ngón tay liên tục điểm điểm họa họa, Đỗ Duy thấy trên đầu ngón tay của hắn xuất hiện một viên hỏa cầu nhằm hướng vài kỵ sĩ phóng tới. May mắn đám

ky sĩ vũ công không tồi, một kiếm đánh tan hỏa cầu, nhưng mà hỏa thể phóng ra bốn phía, mấy ky sĩ khác bị lửa dính phải không khỏi kêu hét inh ỏi, chân tay luống cuống.

Ngọn lửa nhanh chóng xuất hiện khắp nơi trong phòng, gã ma pháp sư kia cứ như hóa thân thành một thứ hỏa khí liên tục phóng hỏa. Cứ như vậy, vốn ưu thế đang thuộc về đám hộ vệ la lâm đã bị đối phương đoạt lại. Hai mươi người đánh bốn chẳng mấy chốc lâm vào thế bấp bênh.

Đỗ Duy lại cảm giác thấy có điểm không đúng.

Ma pháp sư này đã liên tục phát ra bảy tám hỏa cầu thuật rồi! mặc dù không biết ma pháp sư cấp một rốt cuộc có bao nhiêu tài nhưng một hơi có thể phóng ra nhiều hỏa cầu thuật như vậy thì... Hơn nữa Đỗ Duy thông qua quan sát cũng phát hiện ma pháp sư này cơ hồ không cần niệm chú! mỗi lần chỉ cần vung tay lên là phóng ra một hỏa cầu, tốc độ nhanh kinh người!

Biểu hiện như vậy đã là viễn siêu hơn thực lực mà ma pháp sư cấp một có rồi.

Đỗ Duy nhớ tới bộ sách giới thiệu về ma pháp, trong sách ghi rất rõ, ma pháp sư là người am hiểu viễn trình công kích, nhưng cận chiến thì cực kỳ suy yếu. Nhìn thấy gã ma pháp sư trong trường hỗn chiến kia không có vũ sĩ hộ vệ lập tức cầm một cái bình trên bàn ném tới.

Ma pháp sư có thể thi triển pháp thuật lợi hại nhưng cận chiến thì lực chiến đấu lại cực kỳ yếu ớt. Cái bình này lại ném tới bất ngờ làm cho hắn không kịp trở tay. “Ba” một tiếng, bình rượu đập vào vách tường, mảnh vỡ văng ra tứ tung thậm chí còn làm hắn bị rách mắt! Khi Ma pháp sư còn đang nhắm mắt kêu đau thì Đỗ Duy đã nhào tới, hai tay tóm được cổ của hắn, xô mạnh ma pháp sư ngã nhào trên mặt đất.

Sách lược của Đỗ Duy là chính xác nhưng mà hắn lại quên mất một điều đó chính là thực lực của bản thân. Dù sao hắn bây giờ cũng chỉ là một tiểu hài tử 13 tuổi, có thể có bao nhiêu khí lực chứ? Ma pháp sư cận chiến có yếu ớt một chút nhưng dù sao cũng là người trưởng thành, dùng tay không chẳng lẽ lại không đánh nổi một tiểu hài tử 13 tuổi hay sao chứ?

Vật lộn vài cái, Đỗ Duy đã nhanh chóng bị lật xuống phía dưới, hai tay đều bị đối phương chế trụ không làm gì được, hắn đang muốn kêu to thì đột nhiên... “phanh” một tiếng! gã ma pháp sư mất trọng tâm, ngã xui. Thân thể gã gục ngay trên mình Đỗ Duy, hắn dùng sức đẩy gã ma pháp sư ra liền thấy người hầu Mã Đức vẻ mặt kinh hoàng đang đứng trước mặt, trong tay còn cầm một khúc gỗ dài.

Địch nhân không có sự hỗ trợ của ma pháp sư, không còn quá nhiều của trò hoãn thuật, không có hỏa cầu công kích loạn xạ, Đám kỵ sĩ la lâm gia tộc lập tức tinh thần phấn chấn, cùng xông lên một lúc. Bình bình bang bang một hồi loạn chiến, tức khắc không gì cản nổi.

Gã man ngư võ sĩ rốt cuộc cũng hai tay không địch nổi tứ thủ, rất nhanh trên đùi đã trúng hai kiếm ngã nhào xuống đất mà tên cung tiễn thủ đã sớm bị đánh xui một bên. Cô gái diễm lệ ngược lại chính là người trụ lại cuối cùng. Thực lực của nàng không quá cao, chỉ bị giáp trên mình dường như đã được một ma pháp gia trì qua, động tác của nàng thập phần nhanh nhẹn, hiển nhiên là vì nguyên nhân được ma pháp trên bộ giáp hỗ trợ. Mà thanh loan đao của nàng cũng không phải vật phàm, lại có thể chém gãy hai thanh kỵ sĩ kiếm. Cuối cùng, phải tới vài vị kỵ sĩ ra tay mới có thể hợp lực đánh ngã được nàng, sau đó ba chân bốn cẳng áp nàng sát trên mặt đất.

Đỗ Duy thở dốc một lát, được một vị kỵ sĩ giúp đỡ hắn ngồi dậy, tìm lấy một chiếc ghế không bị hư hao cho hắn ngồi. Vị kỵ sĩ này có chút xấu hổ, dù sao thân là kỵ sĩ thủ hộ lại để cho tiểu chủ nhân của mình bị kinh hãi.

Nhưng Đỗ Duy không để ý cho lắm.

Hắn đã rất rõ tình hình bây giờ: Mấy kẻ trong mạo hiểm đoàn này đều cũng bình thường võ kỹ của bọn chúng không xuất sắc. Gã man ngư võ sĩ kia cũng chỉ là khí lực lớn một chút mà thôi. Căn bản nhất chính là... trong bọn chúng một người biết sử dụng đấu khí cao minh đều không có.

Chỉ e ngay cả đấu khí thấp nhất cũng không biết sử dụng, bất quá chỉ là mấy kẻ bắt nhập lưu mà thôi.

Nhưng từ phương diện này mà nhìn cũng khiến Đỗ Duy thiếu gia than thở rồi! Hơn hai mươi kỵ sĩ được phái đi cùng hắn xem ra là đám tệ nhất trong la lâm gia. 20 đánh 4 mà còn phải mất nhiều sức lực như vậy.

“Xem ra, lão ba kia đối với mình quả thực tuyệt vọng mới có thể phái một đội ngũ như thế này đi theo mình làm tùy tùng” Trong lòng Đỗ Duy cười khổ.

Nói không chừng... Hừ, đường đường là la lâm gia tộc, phó thống soái của đế quốc, nhân vật đứng thứ hai trong quân đội lại không có cao thủ hay sao?

Đây cũng không kỳ quá, kỵ sĩ vũ kỹ cao cường chẳng ai nguyện ý cùng với một phế vật thiếu gia đi đây. Chỉ có kẻ vô tích sự không còn cách nào khác mới tiếp thụ mệnh lệnh này.

Đỗ Duy không quan tâm tới đám kỵ sĩ thủ hạ đang thỉnh tội đằng kia, ngược lại chuyển sự chú ý tới đồng vũ khí chiến lợi phẩm của đối phương. Chiếc đại thuẫn của gã man ngư võ sĩ hần nhìn qua liền không có hứng thú. Nhưng hần cẩn thận nhìn lại bộ bì giáp trên người cô gái một lúc, phát hiện ra một thứ mới hơ lên: “Quả nhiên là như thế!”

Sau khi đã đọc rất nhiều bộ sách về ma pháp, Đỗ Duy đối với ma pháp hứng thú càng lúc càng lớn. Hần đã nhận ra trên chiếc bì giáp kia ít nhất được gia trì hai tầng ma pháp, một là gia trì nhanh nhẹn, còn một là gia trì lực lượng!

Có thể trên một món đồ phòng hộ gia trì hai loại ma pháp thì chiếc bì giáp này đã rất có giá trị rồi. Cho dù là đưa đến tiệm vũ khí cao cấp nhất trong đế đô cũng có thể bán được một cái giá khá cao! Không ít vũ giả cao minh đều nguyện ý xuất ra cái giá lớn để mua về. Mà cô bé chân dài xinh đẹp kia vũ kỹ có thể nói là “bét nhất” kia lại có thể sở hữu một món đồ tốt như vậy nhỉ?

Còn thanh loan đao của cô ta nữa, Đỗ Duy cũng cầm lên quan sát, lại phát hiện ra trên chuôi đao có một viên bảo thạch chứa đựng ma lực.

“A, lại là một món vũ khí gia trì ma pháp.”

Còn quý trọng hơn nữa, hiển nhiên là bộ cung tiễn bằng bạc mà cô bé mang theo bên người! Bạc, loại kim loại này nếu so ra có vẻ mềm không thích hợp để chế tạo thành loại vũ khí thông thường, nhưng loại kim loại này lại là vũ khí đối phó với ma pháp sư tốt nhất!

Vì với các kim loại thường, chúng có sự bài xích khá lớn đối với rất nhiều loại ma pháp! Rất nhiều cao cấp ma pháp sư trong khi thi triển ma pháp vì có nhược điểm bản thân khá yếu ớt nên đều sẽ trước tiên gia trì một ma pháp phòng hộ lên trên người!

Mà loại cung tên bằng bạc này hiển nhiên chính là nhằm công phá ma pháp phòng ngự của ma pháp sư.

Đây là một bộ cung tiễn sở hữu thuộc tính “Phá ma” hi hữu! Đối phó với thường nhân thì không có tác dụng nhiều lắm nhưng nếu dùng để đối phó với ma pháp sư là một lựa chọn rất chính xác.

Đỗ Duy không nhận được đưa mắt quan sát một lượt cô gái chân dài này. Một vũ giả cấp thấp như vậy mà mang trên người toàn những vũ khí được gia trì ma pháp, thậm chí còn có một vũ khí phá ma cực kỳ hiếm thấy!

Ánh mắt của Đỗ Duy dừng lại trên người cô gái chân dài này một lúc lâu, điều này đại khái cũng khiến nữ tù binh này có chút hiểu lầm. Ngay cả đám gia tộc hộ vệ kỵ sĩ cũng không khỏi sinh ra vài ý nghĩ đánh giá với vị chủ nhân của mình - Dù sao, một thiếu niên chưa lớn giương mắt nhìn mãi vào bộ ngực của một cô gái cũng không tránh khỏi khiến cho mọi người hiểu nhầm.

“Hãy lấy bộ giáp trên mình cô gái kia xuống cho ta.” Đỗ Duy rất tùy ý hạ một mệnh lệnh lạ lùng. Kỳ thật hần chỉ là có vài hứng thú đối với vũ khí ma pháp của cô ta mà thôi. Hần thậm chí còn có một loại xúc động, còn muốn tìm một gian phòng yên tĩnh nghiên cứu đồ ma pháp kia rồi chạy đi tìm mấy cuốn sách của mình đối chứng các điểm nghi vấn.

Bất quá, viên kỵ sĩ chấp hành mệnh lệnh này có một chút khó xử: “Việc này... thiếu gia tôn kính, ngài thật sự ở chỗ này ư...”

Ngôn từ của vị kỵ sĩ có chút mơ hồ, vẻ mặt có chút ám muội. Vì rất rõ ràng, từ trên đường cong trước ngực cô gái nóng bỏng kia có thể nhìn thấy hai hạt nhũ cầu lộ liễu. Xem ra bên dưới bộ bì giáp này thì nàng ta hiển nhiên không mặc gì bên dưới cả. Bên trong nhiều nhất chỉ có một món đồ nội y nhỏ mà thôi.

9. Chương 8: Thuần Phát Thuật

“Tiểu Quỷ đáng chết! ngươi dám động vào người ta một cái ta nhất định sẽ khiến ngươi...” Cô gái mắng.

Đỗ Duy nghiêm mặt đi tới trước mặt nàng, rất tùy ý giơ một ngón tay dí vào mặt nàng ta một cái, nói: “Oa, ta chạm vào ngươi rồi đó, ngươi chuẩn bị làm thế nào đây?”

Những người khác đều bị dây thừng trói lại cả, gã man ngư vô sĩ bị hai kỵ sĩ không biết từ chỗ nào kiểm được một cái xích lớn trói nghiêng.

Mà tiểu nữ chân dài này bị đám hộ vệ la lâm gia đánh ngất đi sau đó trực tiếp đem vào trong phòng Đỗ Duy. Tiểu chủ nhân đã có hứng thú với cô gái này vậy thân làm thuộc hạ sao không lựa mà làm chứ?

Không thèm quan tâm đến ý nghĩ đen tối của đám thuộc hạ, Đỗ Duy lấy lại tinh thần một chút, chuẩn bị đi tới kiểm tra gã ma pháp sư kia!

Bị lột bỏ cái ma pháp bào màu xám, ma pháp sư chỉ mặc nội y đứng trước mặt Đỗ Duy, hai tay hai chân hẳn đều bị dây thừng trói chặt cả. Ban đầu hẳn còn định đe dọa tên tiểu quý tộc này: “Ngươi dám đối đãi với một vị ma pháp sư thế này, chẳng lẽ ngươi không sợ đắc tội với ma pháp học hội sao?”

Trả lời hẳn là một cái tát - Cái tát này lập tức khiến cho ma pháp sư phải ngoan ngoãn ngậm miệng.

Đỗ Duy có chút hơi rất tay, tự nghĩ thân mình giờ thật là quá yếu ớt đi.

“Nếu ngươi có thể ngoan ngoãn trả lời vài vấn đề ta sẽ suy nghĩ tới việc thả ngươi.” Đỗ Duy ngồi trên ghế nhìn gã ma pháp sư bị trói chặt giống như cái bánh này: “Ngươi vừa rồi thi triển hỏa cầu thuật, ta không thấy ngươi niệm chú, chẳng lẽ ngươi đã nắm giữ được kỹ xảo ”thuần phát thuật” rồi hay sao?”

Đây chính là điều Đỗ Duy tò mò nhất.

Ma pháp sư thi triển ma pháp phải cần tới một quá trình niệm chú! đây là điều đỗ duy thấy trong tất cả các bộ sách về ma pháp mà hắn đã đọc.

Mặc dù, trên thế giới này đã có một vài ma pháp sư kiệt xuất đỉnh cao có thể nắm giữ một loại chú ngữ dùng ý niệm thủ giục chú ngữ, không cần mở miệng ngâm xướng có thể ở trong lòng mặc niệm hoàn thành pháp môn chú ngữ. Kỹ xảo như vậy chính là Thuần Phát thuật trong truyền thuyết. Nhưng loại kỹ xảo đỉnh cao này phải ngoài việc phải có một tinh thần lực cực kỳ cường đại còn phải có một kỹ xảo vô cùng chuẩn xác!

Có thể làm được ngần ấy việc như vậy cơ hồ trên đại lục đều là các ma pháp sư nổi tiếng. Mà loại kỹ xảo thuần phát này tuyệt đối không có khả năng do một ma pháp sư cấp bậc thấp nhất nắm giữ được.

Đương nhiên, ngoại trừ dựa vào chính bản thân mình hoàn thành thuần phát ra, cũng có một phương thức khác hoàn thành việc “Thuần Phát”, đó chính là phương pháp phổ biến nhất: ma pháp quyền trực.

Cái gọi là ma pháp quyền trực chính là đầu tiên vẽ lên quyền trực một ma pháp trận, khi ma pháp sư phải chiến đấu, tùy tay ném quyền trực ra ngoài có thể trong nháy mắt thích phóng ma pháp có sẵn.

Nhưng ma pháp quyền trực cũng là một loại vật phẩm ma pháp vô cùng trân quý. Hơn nữa, càng là ma pháp cao cấp chế tác quyền trực càng khó khăn hơn gấp bội! Trước mắt, ma pháp quyền trực phổ biến nhất cũng chỉ là một vài loại ma pháp cấp thấp mà thôi. Nếu có thể thành công chế tác thành trung cấp ma pháp quyền trực đã là hi hữu rồi! Cho nên một ít cao cấp pháp thuật cá biệt căn bản là chưa từng nghe nói có thể chế tác thành quyền trực.

Vì vậy Đỗ Duy mới có hứng thú rất lớn với gã ma pháp sư cấp một này! Vì trong quá trình chiến đấu vừa rồi, hẳn căn bản không cần niệm chú, tựa hồ chính là “Thuần Phát thuật” trong truyền thuyết.

Mặc dù “Thuần Phát:” của hắn bất quá chỉ là vài hỏa cầu thuật cấp thấp nhất mà thôi.

Trên cơ bản, trong thế giới này ma pháp sư cấp bậc cao thấp có một sự phân chia rất nghiêm khắc. Rõ ràng nhất chính là ma pháp lực mạnh yếu khác nhau còn cả kỹ xảo sử dụng ma pháp nữa.

Trong đó đối với sử dụng chú ngữ càng thuần thục thì một ma pháp sư càng có lợi.

Thi triển ma pháp phải niệm chú, đây là một việc đã được công nhận rõ ràng. Bình thường với cùng một câu chú ngữ nhưng thi triển bởi ma pháp sư khác nhau cũng sẽ ra kết quả khác nhau. Có vài ma pháp sư đẳng cấp rất cao đã nghiên cứu ra vài phương pháp sử dụng chú ngữ khác nhau có thể mặc niệm chú ngữ, dùng phương thức rất nhanh niệm chú ngữ ra. Thậm chí chỉ sợ trong đó có thể tinh giảm chú ngữ thành 1, 2 âm tiết, như thế trong khi đối chiến có thể phát ra pháp thuật trước địch thủ, chiếm được tiên cơ.

Mà đối với vài thành quả nghiên cứu ma pháp chú ngữ đó cũng chính là bí mật lớn nhất của tự thân ma pháp sư đó, tuyệt đối không dễ dàng truyền thụ cho người khác, nếu không sẽ tự đánh mất ưu thế của chính mình.

Vì vậy “Thuần Phát thuật” càng làm cho một ma pháp sư có thể hi sinh mọi thứ theo đuổi nó!

Đỗ Duy không phải đồ ngốc, hẳn dĩ nhiên không cho rằng gã ma pháp sư cấp một đứng đằng kia lại có thể nắm giữ được “Thuần Phát Thuật” mà chỉ có đẳng cấp rất cao mới có được. Trong lòng hắn đã đoán : Hơn phân nửa là kẻ kia nắm giữ một biện pháp tự mình thuần phát hoặc một loại gần giống như vậy!

Nếu không như thế thì một ma pháp sư có thể chân chính sử dụng “thuần phát” cũng sẽ không bị trói thành cái bánh ở kia mà ngược lại trận chiến vừa rồi kẻ bại là đám kỵ sĩ mới đúng.

Kẻ kia khẳng định là có bí mật! Đỗ Duy hứng thú là ở chỗ đó!

Đối mặt với Đỗ Duy, gã ma pháp sư này sắc mặt có chút khó coi. Ánh mắt hắn còn có chút tránh né, ngậm chặt miệng không chịu nói chuyện.

Đỗ Duy bĩu môi, hẳn cũng không hy vọng đối phương sẽ ngoan ngoãn hợp tác nói ra bí mật một cách dễ dàng.

Nơi đây là phòng bếp phía sau tửu quán, dù sao chỗ này cũng chỉ có hai người bọn họ. Cái Đỗ Duy có chính là thời gian so gan với đối phương.

hắn bắt đầu kiểm tra cẩn thận các chiến lợi phẩm trên người gã ma pháp sư.

Một tấm áo choàng ma pháp, Đỗ Duy nhìn thoáng qua, chẳng có gì cả, hắn vút vào trong lò lửa. Ma pháp bào nhanh chóng biến thành một đồng lửa. Nhưng mà cái huy chương hình lá kia, Đỗ Duy cầm trên tay nghịch ngợm một lát rồi đồng dạng vút vào trong lò. Hay chương này là do ma pháp hội phát cho, chứng nhận tư cách của ma pháp sư... hơn nữa, tấm huy chương này còn có một tính chất đặc thù khác: Không thể trộm, không thể bị mất!

Chiếc huy chương này đã trải qua ma pháp hội công nhận, chỉ có ma pháp sư mới sở hữu mới có thể đeo nó, hơn nữa không thể rời khỏi thân thể ma pháp sư trong một khoảng cách nhất định, nếu không nó sẽ tự động tan biến. Trên mặt tấm huy chương còn có thể phát ra một tia ma lực ba động, đây là tiêu chí chứng nhận, người thường rất khó để tạo ra một tấm huy chương để giả mạo thân phận ma pháp sư.

Cho nên tấm huy chương này đối với Đỗ Duy không có tác dụng gì cả. Chỉ là, nhìn tấm huy chương của mình bị ném vào trong lò lửa về mặt ma pháp sư đang bị trói thành hình cái bánh có chút đau đớn.

“Người xem, ta kỳ thật không có ác ý gì cả.” Đỗ Duy cười cười, trên khuôn mặt non nớt của hắn mang theo một nụ cười giống như của ác ma: “Ta chỉ là một thiếu niên rất có hứng thú với ma pháp mà thôi, nếu người có thể trả lời vài vấn đề ta có thể thả người.”

Ma pháp sư vẫn im lặng không nói.

Đỗ Duy chỉ có thể tiếp tục kiểm tra chiến lợi phẩm.

Một cái bao nhỏ nhỏ, cái này cũng từ trong áo choàng của hắn rơi ra. Trong cái bao có vài khối bảo thạch tạp nham, mấy thứ này đối với người thường đều là trân phẩm nhưng đối với ma pháp sư mà nói nó bất quá chỉ là công cụ chứa ma lực mà thôi. Đỗ Duy nhìn thoáng qua, không khách khí đút nó vào trong túi mình.

Còn cái khác, là hai tấm da dê, trên mặt có ghi vài chú ngữ ma pháp cấp thấp. Đỗ Duy nhìn thoáng qua, lập tức ánh mắt sáng ngời!

Mặc dù hắn đã xem qua rất nhiều bộ sách về ma pháp... nhưng vì quy định nghiêm khắc của các ma pháp sư, ma pháp chú ngữ cấp gì cũng không được lưu lại trên các bộ sách! Trong sách chỉ ghi lại các lý luận, học thức về ma pháp mà thôi, chỉ sợ đến một câu chú ngữ cấp thấp nhất cũng không có.

Ngay cả chú ngữ về hỏa cầu thuật cũng không có nốt!

Nói cách khác, bất luận kẻ nào đều có thể đọc các cuốn sách về ma pháp nhưng sẽ không có khả năng thông qua sách vở mà trở thành ma pháp sư.

Tỷ như Đỗ Duy, bây giờ hắn đối với lĩnh vực ma pháp có rất nhiều lý luận và tri thức nhưng một câu chú ngữ lại không biết được.

Đây chính là truyền thống của ma pháp sư từ xưa tới nay, chỉ có thể thông qua sư phụ truyền dạy cho đệ tử, tuyệt đối không truyền bá rộng rãi!

“Có vẻ giống như bảo quản quân giới ở thế giới cũ” Đỗ Duy đánh giá ở trong lòng. Ở trong “thế giới kia”, mỗi người đều có thể thông qua đọc sách mà biết rất nhiều loại vũ khí, súng ống nhưng lại không có khả năng tự mình chế tạo ra một khẩu súng.

“A, đây là cái gì?”

Lướt qua toàn bộ chiến lợi phẩm, cuối cùng chỉ còn lại vài cái bình nhỏ trong suốt, miệng bình là mật ong còn bên trong là một ít bột phấn.

Đỗ Duy không dám tự tiện mở cái bình này vì vật tùy thân của ma pháp sư rất có thể đều là đồ nguy hiểm, nói không chừng trong đó là mấy thứ có thể biến con người ta thành tảng đá!

“Xem ra ta đoán chính xác.” Đỗ Duy dựa mình vào ghế mang theo nụ cười nhìn tù binh của mình: “Thực lực chính thức của ngươi không mạnh, ngươi là ma pháp sư cấp 1 thấp nhất. Về điểm ấy thì không còn nghi ngờ gì nữa cả, nhưng trong trận chiến ngươi lại hiển lộ kỹ xảo thuần phát. Có thể đây là một phương thức nào đó thay vào ...đúng không? Bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn. Thứ nhất, nếu ngươi ngoan ngoãn nói ra, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta, ta sẽ cho ngươi đi. Còn không... ngươi chắc phải đau khổ dài dài.”

Ma pháp sư còn định gian trá: “ngươi là một quý tộc! Chẳng lẽ ngươi không biết đối đãi như thế này đối với một ma pháp sư thì rất mất thân phận hay sao?”

Đỗ Duy không nói gì cả.

Quý tộc? Thế thì sao?

Trên sự thực, Đỗ Duy đối với chính mình không hiểu tại sao lại đi vào thế giới này, trong lòng luôn luôn không cho là đúng. Ở trong thế giới hoàn toàn khác này hắn nghĩ mình không có mục tiêu gì cả! Mất đi thế giới cũ hắn đã mất đi tất cả, mất đi lý tưởng, mất đi tình yêu, tình thân, mất đi hết thảy trong cuộc sống...

Đi tới một thế giới hoàn toàn khác, hơn nữa lại gần như là một nơi hoang dã! Vài năm trước Đỗ Duy còn tưởng chính mình đang sống trong ác mộng, hắn không thể tìm thấy một mục tiêu đối với cuộc sống.

Bây giờ, đối với hắn mà nói, trên thế giới này điều duy nhất có thể làm hắn hứng thú chính là “ma pháp”

Vì vậy, tất cả cái khác hắn không quan tâm!

Vì có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình với ma pháp hắn đã sách động đám bộ hạ mình tập kích đám người hoàn toàn xa lạ kia, hành vi như vậy có đạo đức hay không? Hắn càng không quan tâm.

Hắn, Đỗ Duy La Lâm cũng được, hay là kẻ ở tiền thế kia cũng thế...cho tới giờ đều không phải là người tốt.

10. Chương 9: Kế Hoạch Sắc Dụ Của Nhược Lâm

“Trông hắn cho kỹ đừng để hắn trốn mất. Đừng quên hắn là một ma pháp sư, chỉ cần các ngươi không để ma lực của hắn khôi phục là được. Một ma pháp sư mất đi ma lực thậm chí còn kém cả một thường nhân” Đỗ Duy dặn dò đám thủ hạ trông giữ tù binh. “Nhớ kỹ, cứ một lúc thì dùng nước lạnh tạt vào cho hắn

tỉnh! các người chỉ cần không cho hấn ngủ hoặc minh tưởng là được. Lúc nào cũng dội nước vào hấn duy trì trạng thái tỉnh táo nhất.”

Ma lực chính là tinh thần lực! tinh thần lực của con người một khi hao hết thì phản ứng thông thường chính là ngủ! Mà ma pháp sư có thể thông qua minh tưởng để phục hồi. Chỉ cần không để cho hấn có cơ hội bổ sung tinh thần lực thì ma pháp sư chỉ là một thường nhân yếu đuối mà thôi.

Sau đó Đỗ Duy trở lại phòng mình, vừa tới cửa, hấn gặp lại người hầu Mã Đức của mình bên cạnh còn có hai gã kỵ sĩ hộ vệ vẻ mặt ám muội.

“Làm sao vậy?” Đỗ Duy ôn hòa cười nói.

“Thiếu gia, đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, ngài bây giờ... đi vào ạ?” Một kỵ sĩ hộ vệ trên mặt mang theo một tia nịnh nọt.

Đỗ Duy bĩu miệng, hấn không cần giải thích cho đối phương biết ý định của mình, chỉ phất phất tay rồi đi vào. Ở phía sau, Mã Đức lập tức đóng cửa lại.

Từ quán tồi tàn này dĩ nhiên không có một căn phòng hào hoa nào cả, nhưng trải qua một lúc sửa sang cũng coi như sạch sẽ. Khiến Đỗ Duy có một chút ngoài ý muốn chính là hấn rất nhanh hiểu được nụ cười ám muội của hai gã kỵ sĩ vừa này.

Trong phòng, tiểu nữ chân dài kia đang ngồi trên một chiếc ghế tựa. Vẻ mặt oẽ oải, tay chân đều bị trói vào ghế. Gã thủ hạ cẩn thận vì đảm bảo trong lúc chủ nhân cao hứng không bị cắt ngang nên dây trói tiểu nữ này không dùng dây thừng bình thường mà là gân bò!

Nhìn tiểu bại hoại kia từng bước từng bước tiến lại, trong lòng Nhược lâm lúc này mới thật sự sợ hãi!

Nhìn hấn tuổi có vẻ còn rất nhỏ... có lẽ tuổi còn nhỏ như vậy chắc chưa thể làm ra sự tình đáng sợ nào với mình được. Nhưng mà trong lòng Nhược lâm cũng rất hiểu rõ chính mình có một sức hút như thế nào đối với nam nhân!

Mà chính thức trong ý nghĩ của Nhược lâm là: Nàng không lo lắng đối phương sẽ đối với khuôn mặt xinh đẹp của mình sinh ra ham muốn, nàng ngược lại lo lắng chính là xem ra tên tiểu quý tộc này tựa hồ tuổi thật sự quá nhỏ, xem ra vẫn chưa tới tuổi ham muốn nữ nhân. Nếu mà như vậy thì Nhược lâm không thể thi triển vũ khí lớn nhất của mình được.

Trên sự thực, nàng rất hiểu được thân hình tuyệt vời của mình có lực sát thương như thế nào với nam nhân. Hơn nữa bề ngoài nóng bỏng đều là vũ khí thường dùng của Nhược lâm từ trước tới nay. Trong đế quốc này mạo hiểm đoàn nhiều như lông trâu mà đội ngũ nhỏ nhỏ của mình chỉ là một đội mạo hiểm nghiệp dư mà thôi. Có thể duy trì đội ngũ này cho tới nay không bị các kẻ khác thôn tính chính bởi vì Nhược lâm luôn sử dụng vũ khí lớn nhất của nữ nhân.

Trong lúc mấu chốt, nàng cũng không để bụng chịu thiệt thòi một chút, nhưng điều kiện tiên quyết chính là phải có điều kiện trao đổi. Tỷ như cái gã đoàn trưởng của dong binh đoàn lần trước đưa cho mình thanh loan đao. Còn cả lần này vất vả chiêu dụ được gã ma pháp sư kia, đều là dùng tới dung mạo nóng bỏng của mình cả.

Bây giờ mới hai mươi tuổi nhưng Nhược lâm đã là một tiểu hồ ly, tiêu chuẩn lẫn lộn trên giang hồ của một tiểu hồ ly chính là có thể lợi dụng được dung mạo của mình. Khi nào ôm được một gã nam nhân, khiến hấn thần hồn điên đảo cũng chính là có thể bảo vệ được mình, không gặp hiểm nguy nào.

Tỷ như lần này vậy, không nghĩ được mình lại có thể hấp dẫn được một ma pháp sư gia nhập liên minh của mình. Không thể nghĩ ngờ đây chính là niềm kiêu hãnh lớn nhất trong cuộc sống mạo hiểm ngắn ngủi của nàng. Có được một ma pháp sư gia nhập liên minh có thể khiến đội mạo hiểm nghiệp dư của mình thực lực tăng lên ít nhất hai bậc.

Mà lần này nam hạ tới Khoa Đặc Hành tỉnh kỳ thật chỉ là tránh né mà thôi. Lần trước nàng ở trong một lãnh địa của một quý tộc tại phương bắc cầu dẫn một vị nam tước đa tình. Cuối cùng vị nam tước kia bị nàng mê hoặc tới thần hồn điên đảo, đem cả món đồ tổ truyền của mình- một tấm bì giáp ma pháp tặng

cho nàng. Kết quả đây cũng chỉ là một chuyến chơi đùa của tiểu hồ ly mà thôi. Gã nam tước còn chưa chính thức chiếm được chút tiện nghi nào, Nhược lâm đã chạy mất hình dạng từ lâu.

Xui xẻo chính là, không tưởng được tại cái nam phương heo hút này lại dính vào sự tình này! Không nghĩ được tại đây lại gặp được một quý tộc đem theo nhiều hộ vệ như vậy! Không nghĩ được gã quý tộc lại không thêm để ý tới thân phận, trước mặt mọi người trên đùa mình, càng không nghĩ tới gã ma pháp sư trong đội ngũ của mình lại không chịu được một kích.

Đồ quỷ, gã ma pháp sư kia khiến mình tốn bao nhiêu nước miếng mới có thể chiêu dụ được hắn. Cuối cùng lại bị một tiểu hài tử vô năng đánh ngã!

Sớm biết thế... Ài, đối phương bắt quá chỉ trên đùa với mình một chút mà thôi, nếu lúc ấy có thể nhẫn nhịn một chút thì tốt.

Có lẽ, tại vì có ma pháp sư trong đoàn nên chính mình mới có chút đặc ý quá.

Nhìn thiếu niên quý tộc chưa trưởng thành kia tiến gần lại mình, Trong lòng Nhược lâm thở dài, chợt nghĩ: “Thôi! nếu hắn thật sự muốn... khi phụ mình vậy thì đành phải nhắm mắt cam chịu vậy.”

So với việc này thì điều khiến Nhược lâm còn đau lòng hơn chính là ba kiện vũ khí của nàng rơi vào tay đối phương! Thanh loan đao kia là lần đầu tiên nàng dùng sắc đẹp của mình khiến cho một gã dong binh đoàn trưởng tặng cho, bị cướp là của gã nam tước phương bắc. Hai cái này đành chịu.

Nhưng mà... cây phá ma cung kia lại là đồ tổ truyền a!

Nhìn thấy thiếu niên quý tộc đi tới bên người mình, bàn tay của hắn đã giơ lên Nhược lâm thở dài. Nàng đã chuẩn bị một sự “hy sinh” nào đó rồi. Nàng thậm chí còn cân nhắc có nên lấy lòng gã tiểu tử này không, để hắn vừa lòng sẽ thả mình? Đúng, mình nên giả vờ làm một bộ sợ hãi, khiến cho hắn tưởng mình chính phục được đối phương hay là, cần phải làm ra một vẻ đáng thương tranh thủ sự đồng tình của hắn? hay là .. nhu thuận làm theo lời hắn?

Nội tâm nhanh chóng xoay chuyển một vòng... cân nhắc tới tuổi của đối phương, Nhược lâm quyết định có lẽ lựa chọn làm ra vẻ ngoan ngoãn nghe lời, đúng, cứ như thế! Một vẻ mặt ngưng ngùng, thêm vào một chút ánh mắt sợ hãi, ngây thơ vô tội... cái này mới có thể hấp dẫn một nam hài tử bán thành niên. Nói không chừng không những có thể khiến hắn buông tha cho mình, còn có thể chiếm thêm một chút tiện nghi nữa không chừng?

Nhược lâm đã bắt đầu biểu diễn, nàng nhắm nghiền đôi mắt, mím lại đôi môi, hai hàng lông mi dài rung nhẹ nhẹ. Trông giống như một nàng nhỏ đang sợ hãi khiếp đảm, càng tăng thêm vài phần đáng thương. Mặc dù một cô nương hai mươi tuổi giả trang thành bộ dáng của một tiểu cô nương có chút chẳng giống ai, nhưng mà... có thể gã thiếu niên còn chưa lớn này vẫn chưa có bao nhiêu kinh nghiệm với nữ nhân. Hơn nữa, nhìn đám tùy tùng bộ hạ của hắn cũng không nhiều lắm, chắc không phải là một quý tộc giàu có hiển hách nào cả. Nói không chừng chỉ là một gã nhà quê thô tài chủ có cốt tử là quý tộc mà thôi.

Nhược lâm đối với vẻ mặt của mình bây giờ rất tự tin. Nàng tin tưởng rằng đối phương nhìn thấy bộ dáng của mình hiện tại chắc sẽ bị mềm lòng một chút. Nói không chừng hắn còn có thể toát ra một tia đồng tình với mình, hoặc nếu có thể khơi dậy dục vọng của đối phương cũng là một lựa chọn không tồi...

“Cầu xin người, đừng...” Cảm giác thấy bàn tay đối phương đã đặt lên vai mình vuốt ra sau lưng một chút, Nhược lâm lập tức làm ra một vẻ “ai cầu” đúng mức. Đồng thời thân thể nàng nhẹ nhàng vẫy vẫy. Nàng rất có kinh nghiệm, một động tác như vậy đối với một gã thiếu niên còn chưa lớn sẽ càng khiến cho hắn ham muốn thêm.

Bàn tay kia bắt đầu vòng ra sau cổ hàng móc của bị giáp, sau đó tới lướt sợi gân bò buộc ngang người nàng. Nhược lâm cảm giác thân mình chợt hẫng một cái, kiện bị giáp bó sát mình đã ly khai khỏi thân nàng. Đường cong lưng lình của nàng lập tức hoàn toàn lộ liễu.

Nhược lâm rất hiểu mị lực trên thân mình. Nàng chỉ mặc một chiếc áo lót mỏng manh trên mình, bầu ngực căng tròn kiêu ngạo lập tức vươn lên, nàng thậm chí còn hơi ưỡn ngực ra một chút, sau đó hé hé mắt nhìn lên đối phương...

Hai tay hai chân nàng bị trói chặt, một đoạn dây trói trên mình buộc ngang qua bì giáp đã được đối phương hoàn toàn cởi bỏ. Nhược lâm bắt đầu khẩn trương... tiếp sau gã tiểu quý tộc này định làm gì mình? đột nhiên nhào tới ôm lấy? hay là lập tức ép mình xuống dưới? hay là hai tay kia sẽ leo lên ngực mình?...

Càng lúc càng khẩn trương, Nhược lâm thậm chí còn có chút chờ đợi... đúng rồi, hắn trông còn nhỏ một chút nhưng mà trông cũng không khó nhìn cho lắm...

Trong lúc Nhược lâm đang miên man suy nghĩ, nàng đột nhiên trong lòng nháy động...

Giống như... quá yên tĩnh...

Đúng, là... quá yên tĩnh....

Hai tay đối phương rất bình ổn, động tác nhẹ nhàng thông dong. Hơn nữa nặng yếu nhất chính là trong khi hắn cởi bỏ tấm bì giáp trên người mình thì lại không có nhân cơ hội đó mà chiếm tiện nghi. Mỗi một động tác đều rất gọn ghẽ cho dù có ngẫu nhiên chạm vào một vài bộ vị mẫn cảm trên người mình. Đối phương ngay cả tiết tấu hô hấp cũng chưa từng loạn một lần.

Nhược lâm rất cục nịnh không được mở mắt, chợt phát hiện gã thiếu niên quý tộc này đã đứng trước mặt mình.. bất quá, khiến nàng thất vọng chính là một phen biểu diễn vừa rồi của nàng hiển nhiên toàn bộ đều uống phí. Vì đối phương đang cầm kiện bì giáp của mình rất say sưa ngắm nghía. Hắn đổ toàn bộ tinh thần vào đó, thậm chí ngay cả một cái liếc mắt cũng không thềm liếc qua người mình...

Đồ quý! đáng chết! chẳng lẽ hắn không nhìn thấy hình dáng mình bây giờ sao chứ? Nhược lâm đột nhiên trong lòng bắt đầu có chút tức giận!

Nàng uốn ngực, bên dưới làn vải lót mỏng manh bộ ngực của nàng nhẹ nhàng nhấp nhô, mà khi tâm tình có chút xúc động dẫn phát phản ứng sinh lí khiến cho làn vải mỏng kia cơ hồ nhìn thấy hai điểm đen từ từ nhô lên...

Lại thêm vào một nửa bộ ngực tuyết trắng lộ liễu, còn có nhũ hoa thâm thâm... chẳng lẽ hắn không phải là nam nhân? hay hắn là người mù?

Nhược lâm không nhìn được nhẹ nhàng ho một tiếng định câu dẫn chú ý của đối phương. Bất quá có vẻ nàng lại uống phí lần nữa, gã tiểu quý tộc kia vẫn như cũ không nhìn nàng ngược lại hắn còn cầm kiện bì giáp đi xa thêm vài bước, tìm một chiếc ghế dựa ngồi xuống, lẳng lặng quan sát.

Nhược lâm tiếp tục ho khan... Tiếng ho càng lúc càng lớn, cuối cùng, ngay cả cổ họng đã có chút đau rồi. Nội tâm của nàng bắt đầu có chút hoang tưởng... gã tiểu quý tộc này chẳng lẽ bị bệnh hay sao?

Mặc dù nhìn tuổi hắn còn rất nhỏ nhưng đã tới tuổi này cũng nên hiểu một chút “sự tình” rồi chứ?

Rất cục, tới khi Nhược lâm cơ hồ ho phá cổ họng ...

“Yết hầu của ngươi bị đau hả?” Đỗ Duy nhìn nàng ta, tùy ý hỏi một câu.

Hắn rất cục cũng ngẩng đầu lên, hướng ánh mắt về phía nàng.

Chỉ là trong ánh mắt rõ ràng mang theo một tia khôi hài...

11. Chương 10: Ai Biết Được!

Đỗ Duy nở nụ cười một chút, ánh mắt hắn đảo qua thân thể của Nhược Lâm, ánh mắt mang theo một chút đùa cợt khiến cho Nhược Lâm cảm thấy một tia không ổn. Vì nàng rõ ràng cảm giác được gã tiểu quý tộc này trong khi nhìn về phía thân thể mình trong ánh mắt thuần túy là một loại trêu đùa lại không có một chút dục vọng.

Sau đó, một vùng tối đen ập tới, tức chồm lên trên Nhược Lâm, nàng giãy dụa vài cái chui đầu ra được liền phát hiện thứ Đỗ Duy ném về phía nàng là một cái khăn trải giường. Chiếc khăn trải giường này đã phủ lên nửa phần thân trên mê người của nàng.

“Trong lúc ta tìm hiểu, nếu bên người có một nữ nhân cỏi trần nhìn mình, ta sẽ bị phân tâm.” Ngữ khí của Đỗ Duy vẫn bình tĩnh như cũ, dường như chỉ là nói lại một sự thật đơn giản nhất. Sau đó hần liếc mắt nhìn qua phía Nhược Lâm: Mặc kệ người định làm gì, nhưng mà vừa rồi người biểu diễn ta thấy thật quá dở. Bây giờ ta còn việc khác phải làm, nếu người muốn câu dẫn ta thì nên nhân cơ hội này mà nhớ lại các chiêu số của mình đi...”

Nhược Lâm như vừa bị dội một gáo nước lạnh!

Ánh mắt của gã thiếu niên còn chưa lớn này, lại còn ngữ khí của hần... Lão thiên a, hần đâu phải là hài tử nữa chứ? Trong ánh mắt bình tĩnh thông dong của hần có thể thấy kinh nghiệm của hần so với mình còn nhiều hơn!

Đỗ Duy ngồi trên ghế, lựa một tư thế thoải mái nhất sau đó lấy ra một cái kính lúp soi lên trên các hoa văn trên tấm bì giáp, cẩn thận quan sát. Hần thậm chí còn lấy giấy bút vẽ lại các họa tiết trên đó, sau đó còn nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát.

Trong cả quá trình Nhược Lâm đều không nói chuyện, nằng một mặt vắt hết óc suy nghĩ dụng ý của gã tiểu quý tộc kia, mặt còn lại thì không nhận được tò mò nhìn ngắm hần.

Gã tiểu quý tộc tuổi còn nhỏ này trên khuôn mặt tái nhợt vẫn còn vẻ trẻ con. Nhưng khẩu khí khi nói chuyện và ánh mắt còn đem theo chút tình trong đó, dường như đã có rất nhiều kinh nghiệm với nữ nhân vậy.

“Ta đối với ba kiện vũ khí của người rất tò mò” Đỗ Duy nói nhưng không ngẩng đầu lên, tiếp tục nhìn tấm bì giáp trong tay, khẩu khí rất bình thản: “Hoa văn trên tấm bì giáp này là một loại ma pháp đồ án, được gia trì thêm lực lượng và sức mạnh. Từ chất lượng của nó mà nhìn thì niên đại của nó cũng không ít, ta xem ra nó là một món đồ cổ rất có giá trị. Còn nữa, trên mặt trước của nó có một tấm huy chương gia tộc, nếu ta nhớ không lầm thì chiếc huy chương này là của Tư Đồ Gia Đặc gia tộc ở Phương Bắc. Tư Đồ Gia Đặc khởi nguyên từ một gia tộc rất xa xưa, ở ba trăm năm trước khi đế quốc trung hưng đã bắt đầu hưng vượng. Nhưng mà nhiều năm lại đây bọn họ càng ngày càng sa sút. Sau này phân tán thành bảy tám gia tộc trung đẳng. Chiếc bì giáp của người chắc chắn tới từ một gia tộc trong đó...”

Lời nói của hần đỉnh đặc, nhìn hình dáng hần rất bình tĩnh lại mang theo một ngữ khí tự tin dị thường khiến Nhược Lâm bị trói trên ghế nghe tới nhập thần.

“Còn nữa, thanh loan đao của người... đúng rồi, từ bản chất mà nói, một nữ hài tử không thích hợp sử dụng loan đao vì khi dùng loan đao tay phải sẽ phải dụng lực rất lớn. Chỉ có Dị tộc tại tây bắc mới có thiên hướng dùng loại vũ khí này. Mà người...” Nói tới đây Đỗ Duy ngẩng đầu dậy rất tùy ý quét mắt qua phía Nhược Lâm: Tóc của người màu hạt dẻ, trông mắt màu lam. Những đặc điểm này biểu thị người thuộc huyết thống chính thống của dân tộc trung nam bộ La Lan đế quốc, không có huyết thống của dân tộc tây bắc. Mặc dù ta không biết vũ kĩ của người từ đâu mà có nhưng từ biểu hiện của người trong lúc động thủ thì... người quen dùng kiếm hơn là dùng đao. Nhưng may mắn sức lực của người không đủ, dù có kiện bì giáp ma pháp kia giúp sức người cũng chỉ miễn cưỡng dùng được thanh loan đao này thôi, chỉ là... có chút lãng phí.” Đỗ Duy cười cười: “Ồ chuôi thanh loan đao này có gắn một khối ma pháp tinh thể có thể chứa đựng ma lực. Trên lưỡi đao cũng có hoa văn của phong hệ ma pháp. Trong khi sử dụng người có vũ kĩ cao cường có thể dùng thanh loan đao này phát ra phong nhận (lưỡi đao gió) ... điểm ấy có lẽ người còn chưa tới được.”

Nhược Lâm ngăn người!

Gã tiểu quý tộc này nói không sai chỗ nào cả!

Kiến bì giáp kia đích thật từ gã nam tước phương bắc tặng cho mình. Thanh loan đao là của một gã đoàn trưởng dòng binh đoàn say mê sắc đẹp của mình - hần quả thực cũng là một gã tây bắc dị tộc!

Đỗ Duy hơi cau mày nhìn Nhược Lâm: “Khiến ta tò mò nhất lại là cây phá ma tiễn của người...”

Đỗ Duy chậm rãi lấy cây cung bằng bạc đặt lên bàn, mỉm cười nói: “Đồ án trên thân cung là các hoa văn tả dị, trong văn học thì nó đại biểu cho sức mạnh của mặt trăng, cũng chính là ánh trăng. Căn cứ vào các sách ta đã đọc, vật tổ là ánh trăng thì thuộc về một gia tộc rất cổ xưa trên đại lục - Mục Ân gia tộc. Gia

tộc này từng tại bảy trăm năm trước phong quang vô hạn, huy hoàng tột cùng, cũng từng sở hữu cả một nửa lãnh thổ trên đại lục này. Thần linh của bọn họ chính là nữ thần mặt trăng. Nhưng thật đáng tiếc, sau cuộc hỗn chiến mấy trăm năm trước trên đại lục vương quốc của Mục Ân gia tộc bị diệt vong, sau đó tiến vào thời đại La Lan để quốc thống nhất đại lục. Mục Ân gia tộc cũng theo đó mà diệt tuyệt, nghe nói gia tộc này đã... a, nói như thế nào nhỉ, là Tuyệt Chung rồi.”

Ngón tay của hắn di chuyển dọc theo hoa văn trên thân cung, trong ánh mắt còn đem theo một tia trên môi: Ta rất kỳ quái, người, một thủ lĩnh của một mạo hiểm đoàn nho nhỏ, vũ kỹ thuộc hạng tam lưu lại có thể sở hữu được ba kiện vũ khí gia trì ma pháp rất trân quý. Ah, một món tới từ phương bắc, một món từ tây bắc, còn lại một món đến từ một gia tộc cổ xưa đã tuyệt chủng. Người ...rất cuộc có thân phận gì?

Những lời nói vừa rồi, nếu vị sư phụ võ lòng của Đỗ Duy, chính là vị bác học đa tài La Tây Á Đặc lão học giả nghe thấy nhất định sẽ vì vị đệ tử này mà kiêu hãnh, cũng nhất định vì cái danh tự “ngu ngốc” của hắn mà cảm thấy bất bình.

Vì những lời của hắn tưởng chừng đơn giản nhưng cơ hồ bao gồm cả văn chương học, huy chương học, tôn giáo học, còn có lịch sử học, lại còn rất tinh thông chúng nữa! Hơn nữa, có lẽ ngay cả lão học giả cũng không thể vừa nhìn qua ba kiện vũ khí này ngay lập tức có thể nói ra lai lịch của chúng! Phải chú ý là: Đỗ Duy hắn cơ hồ chỉ là suy đoán, không có tra cứu tư liệu gì! Đường như tất cả học thức hắn đều toàn bộ ghi nhớ kỹ trong não vậy!

Đối với Nhược Lâm mà nói, trong đầu của nàng chỉ có sự chấn động mà thôi!

”Người... người làm sao lại có thể biết được? Nhược Lâm há mồm cứng lưỡi.

”Trong sách” Đỗ Duy buông cây cung trong tay ra sau đó mỉm cười: ”Trong sách ghi lại tất cả tri thức của loài người, nó là ngọn đèn soi sáng cho loài người tiến bộ. Mà ta từ sáu tuổi đã xem những cuốn sách này rồi!

”Sáu tuổi?” Nhược Lâm thấp giọng thở dài: “Người nhất định là một thiên tài... người đã xem qua rất nhiều sách hay sao?”

”Đích xác không ít” Đỗ Duy cười nói: “Bất quá, ta không phải là thiên tài gì cả. Trên sự thật, từ rất lâu rồi, ta một chút cũng không thích đọc sách, thậm chí càng không thích tới tri thức”

”Kia người...” Nhược Lâm nhin không được định hỏi tiếp, nhưng mà liên ý thức bây giờ có lẽ không phải là lúc nói chuyện phiếm được.

Đỗ Duy ngược lại không thèm để ý, hắn lại cười cười, dùng một thanh âm trầm thấp, dường như tự nói với mình: “Có một câu chuyện xưa: Trong một tiệm bán đồ trang trí, ông chủ tốn rất nhiều tâm tư để chế tác ra một món đồ sứ mới, đáng tiếc lại bị một kẻ lạ mặt không cẩn thận làm vỡ. Kẻ lạ mặt này rất ân hận, vì vậy quyết tâm làm một món đồ sứ mới bồi thường cho ông chủ... đúng, chính là thế, bồi thường!”

”Bồi thường?” Nhược Lâm có chút mờ mịt.

Đỗ Duy cười cười, hắn nhìn thoáng qua nữ tù binh này của mình: “Người hình như rất có hứng thú với sự tình của người khác, nếu ta là người bây giờ nên nghĩ chính là tình cảnh của mình hiện tại.”

”Nhưng mà người tựa hồ cũng không quan tâm tới ta a.”

”Đúng, bởi vì người là một cô gái rất mỹ lệ, hơn nữa người còn có một cái... đùi rất đẹp.” Đỗ Duy nhún vai, thờ ơ nói: “Nam nhân à. Đại đa số nam nhân đứng trước một cô gái xinh đẹp lúc nào cũng không thể nhịn được, nói nhiều hơn một chút - đây là bản tính của đại đa số nam nhân.”

Nhược Lâm cắn cắn môi, nàng đột nhiên từ trong đáy lòng nổi lên một tia vô lực. Đối mặt với gã tiểu quý tộc tuổi còn nhỏ này nàng lại có một cảm giác chính mình là một tiểu cô nương nhỏ tuổi vậy. Mỗi một câu của đối phương, mỗi một nụ cười, thậm chí một ánh mắt, nhìn qua đều cao thâm khó lường... dường như ánh mắt bình thần của hắn lúc này cũng có thể nhìn xuyên qua kẻ khác!

”Người rốt cuộc muốn làm gì với ta?” Nhược Lâm ngữ khí cam chịu nói.

Đỗ Duy cười nói: “Người không phải vừa định câu dẫn ta hay sao? Bây giờ, người không ngại thử lại một chút chứ?”

Nhược Lâm trong lòng nháy động... hửn.. đây là ý gì? Nhìn nụ cười của gã tiểu quý tộc còn có ánh mắt của hửn, Nhược Lâm trong lòng đột nhiên bắt đầu bồn chồn.

@dịch giả: Muốn biết Đỗ Duy sẽ làm gì, mời bà con đi ngủ chờ tới mai sẽ biết

12. Chương 10: Ai Biết Được! (hạ)

Đúng, là khiêu gợi! Cũng giống như một con mèo đang đùa bỡn con chuột trong lòng bàn tay nó vậy!

Nhược Lâm dưới những ngón tay của Đỗ Duy bắt đầu phát run nhẹ nhẹ. Nàng nhin không được nhắm lại đôi mắt, trong mũi nhẹ nhàng hửn một tiếng. Đột nhiên, Đỗ Duy đột ngột hắt tung tấm chăn đang phủ trên người Nhược Lâm.... Nàng đã nhắm lại đôi mắt, chuẩn bị nghênh đón sự tình sắp tới....

Nhưng mà.... “Bác..”

Nhược Lâm cảm giác hai tay bị trói chột lỏng ra, sợi dây gân bò đã bị cắt đứt!

Trong tay Đỗ Duy cầm một thanh tiểu đao sắc nhọn, mỉm cười lui ra phía sau một bước: “Được rồi, bây giờ người có thể đi được. Bộ hạ của ta sẽ không ngăn trở người. Đồng bạn của người cũng có thể đi cùng, nhưng mà gã ma pháp sư kia sẽ phải lưu lại chỗ của ta.”

“...” Nhược Lâm giật mình, trừng mắt nhìn Đỗ Duy: “Người nói là... thả ta đi?”

“Đúng, chính xác” Đỗ Duy cười rất tùy ý: “Ta chỉ có hứng thú với gã ma pháp sư kia mà thôi. Cho nên ba kiện vũ khí này của người ta nghiên cứu qua rồi, cũng không cần chúng nữa, người cũng có thể mang chúng đi theo.”

Nhược Lâm càng lúc càng nhìn không thấu gã thiếu niên quý tộc này nữa, nàng mở miệng hỏi: “Nhưng mà người... ở trong tửu quán đột nhiên làm khó dễ chúng ta là...”

“Ta nói rồi, ta chỉ cảm thấy hứng thú với ma pháp, không phải hứng thú với người.” Đỗ Duy lãnh đạm nói: “Ta có rất nhiều việc bề bộn phải làm, giờ cũng mệt rồi, người hãy đi đi đừng ở đây quấy rầy ta nghỉ ngơi... Trong lúc ngủ ta không thích bị kẻ khác giương mắt nhìn.”

Hửn lui lại sau hai bước, chỉ ra phía cửa, đã tỏ rất rõ ý muốn trục khách rồi.

Nhược Lâm cảm giác mình như đang nằm mơ vậy, nàng nhận lấy thanh đao của Đỗ Duy, cắt đứt đám dây gân bò ở chân, hoạt động cho đỡ tê dại vài cái rồi. Đi tới cửa nhưng tinh thần vẫn còn chưa phục hồi lại.

“A, đúng rồi, gặp nhau tức là có duyên. Nếu người không để tâm, ta có thể cho người một lời khuyên.” Đỗ Duy ở phía sau cười nói.

“Xin cứ nói, lời khuyên gì vậy?” Bất giác, ngữ khí của Nhược Lâm cung kính hơn rất nhiều.

“Người...” Đỗ Duy cười như gió nhẹ thổi mây: “nữ hài tử như người có lẽ nên thừa một dịp nào đó mà tìm một nam nhân gả cho họ. Hãy tìm một chốn nông quê an bình, gả cho một tiểu quý tộc trung thực, sau đó an phận mà sống. Đúng... có một câu nói cũ, trước kia đã có một bằng hữu nói với ta một câu: “Giang hồ rất hiểm ác, đi ra lăn lộn trước sau gì cũng phải trở về. Một nữ hài tử nếu một thân một mình sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Nếu người không muốn lập gia đình thì cũng còn lựa chọn khác: Nữ nhân chính là cây leo, tốt nhất nên tìm một cây đại thụ mà dựa dẫm thì tốt hơn. Ta nghĩ, trên thế giới này người của Mục Ân gia tộc đã rất hiếm rồi.”

Nhược Lâm thân thể chấn động: “người nói cái gì? Mục Ân tộc?”

“Đúng vậy, Mục Ân tộc, tộc nhân tin thờ nữ thần mặt trăng.” Đỗ Duy cười nói: “Ta đã nhìn qua rồi, ngón tay vô danh của người dài hơn so với ngón giữa một chút. Còn nữa, phía sau đầu của người có một đoạn xương nhô ra một ít. Ở trong sách có ghi những điều đó là đặc thù của huyết thống Mục Ân tộc. Mặc dù có hai điểm này không nhất định là người Mục Ân tộc, nhưng người lại đồng thời sở hữu vũ khí có khắc đồ án của Mục Ân tộc, như vậy chẳng rõ ràng quá sao?”

Đây là lần đầu tiên Nhược Lâm cảm thấy chính mình đã đâm đầu vào một bức tường cứng rắn! Cho dù nàng đối mặt với những gã quý tộc tham lam háo sắc hoặc những gã dong binh hung ác tàn bạo nàng cũng không cảm thấy cảm giác vô lực như bây giờ!

Tiểu quý tộc trước mặt này, hẳn thật sự có thể liếc mắt là nhìn ra bí mật của người khác hay sao?

Hơn nữa, nụ cười của hắn... khuôn mặt tái nhợt mang chút trẻ con, thêm một chút lạnh nhạt lại thêm nụ cười như đối với cái gì cũng không quan tâm...

... tựa như ác ma!

Nhìn cô gái chân dài thất hồn lạc phách đi ra ngoài Đỗ Duy thở dài, sau đó bắt đầu mở ra mấy cuốn sách mình mang theo.

Vừa lúc, người hầu Mã Đức trung tâm gõ cửa tiến vào. Về mặt hắn có chút do dự: “Chủ nhân, ngài muốn nghỉ ngơi sao? hình như buổi tối ngài chưa có ăn nhiều lắm.”

Nhìn vẻ mặt ám muội của Mã Đức, Đỗ Duy cười cười. hắn biết Mã Đức vừa rồi khẳng định luôn ở bên ngoài chờ, chợt thấy cô gái đi từ trong phòng mình ra nên tiến đến xem xét tình hình đây.

Ài, ngoại trừ mẫu thân ra có lẽ người hầu này chính là người quan tâm mình nhất trong thế giới này.

“Không có gì... A, đúng rồi, Mã Đức, tiền tư của ta còn có bao nhiêu?” Đỗ Duy tùy ý hỏi một câu.

“Vẫn còn hơn một ngàn kim tệ” Mã Đức nhắc tới tiền thì tinh thần lập tức phấn chấn hẳn: “Chủ nhân, lúc trước rời đi, phu nhân tôn quý đã lên đưa cho ngài, bây giờ tôi vẫn còn bảo quản nguyên vẹn!”

Đỗ Duy nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Ừ, ta nghe nói Khoa Đặc Hành tỉnh có nhiều thổ sản ngon, chờ khi nào chúng ta tới đó người hãy giúp ta mua một ít rồi phái người trở về tặng cho mẫu thân ta.”

“Phu Nhân nhất định sẽ vui lắm.” Mã Đức cười nói, bất quá sau đó hắn nhận không được thấp giọng nói: “Thiếu gia, ngài thông minh như vậy... người khác không biết nhưng Mã Đức tôi sao lại không biết được. Nếu phu nhân và Bà tước đại nhân biết được hết thấy bọn họ nhất định sẽ kiêu hãnh vì người, nhưng mà vì sao....?”

“Vì sao ta kệ cho kẻ khác gọi là ”ngu ngốc” chứ gì?” Đỗ Duy cười tiếp lời.

Mã Đức lập tức lộ ra một tia sợ hãi, hắn cúi đầu nhưng vẫn không nhận được, nói: “Gia Bồ Lí thiếu gia trở thành thiên tài mà ngài lại... Ài, kỳ thật nếu không phải ngài... hừ, tôi nhìn cái ông thầy của Gia Bồ Lí thiếu gia cũng chẳng có tích sự gì cả. Tôi cũng biết là ngài thường xuyên dạy cho Gia Bồ Lí thiếu gia cách viết chữ... Thiên tài? hừ...”

“Được rồi, Mã Đức, ta mệt rồi, người hãy đi ra ngoài đi.” Đỗ Duy nháy mắt cười nói: “Ngày mai còn phải đi nữa đấy.”

Nhìn người hầu tận tụy không cam lòng đi ra khỏi cửa, Đỗ Duy chậm rãi ngồi lên ghế. Vặn mình một cái.

Ài, ...ngu ngốc sao?

Ngu ngốc thì cứ ngu ngốc đi.

Nhưng mà chính mình cũng không thuộc về thế giới này a!

Bá tước phu nhân mỹ lệ, một nữ nhân khả kính, căn bản không biết rằng chính mình đã cướp đi thân thể của đứa con đầu tiên của nàng. Căn bản là một sự cướp đoạt trắng trợn, mặc dù chính mình cũng không nguyện ý.

Như vậy, ngay từ đầu chính mình có lẽ nợ Lâm Gia quá nhiều, đặc biệt là vị nữ nhân khả kính kia, Đối với mẫu thân thiện lương mỹ lệ, chính mình còn thiếu nợ nàng một đứa con ngoan.

Còn có cả vị “Phụ thân” của mình - Bá tước đại nhân nữa.

Ài, chính mình đã dùng một vài thủ đoạn nhỏ, cấp cho họ một đứa con “thiên tài”, cấp cho gia tộc của họ một “thiên tài”. Sau đó mình yên lặng rời đi coi như cũng đã trả lại một ít nợ của mình rồi.

Nhớ lại, tiểu tử Gia Bố Lí kia... chỉ mong hắn có thể làm họ vừa lòng. Ly khai khỏi đế đô, sau này mình không thể thường xuyên chạy tới dạy cho tiểu hài tử kia đọc sách được nữa.

Chính mình thật sự cũng không có nhiều kiên nhẫn trông trẻ con a.

Vì trở thành một giáo sư hợp cách của đệ đệ mình, mấy năm lại đây chính mình cơ hồ cũng liêu mạng học tập và đọc sách. Sau đó tìm hết thấy cơ hội đem những gì mình học được dạy lại cho đệ đệ.

Đúng vậy, chỉ có thể làm việc này một cách bí mật vì phụ thân đại nhân ông tựa hồ sợ “Ngu ngốc” là một loại bệnh có thể lây. Sợ hãi mình sẽ lây căn bệnh đó cho đệ đệ nên không thích mình tiếp cận nó.

Chỉ là mấy năm cố gắng học tập như vậy... nhiệt tình như vậy... cho dù nguyên lai ở thế giới cũ cũng chưa từng học nghiêm túc như vậy a.

Khi đệ đệ bốn tuổi, lần đầu tiên học viết chính là tên của chính mình, sau đó chạy đi báo cho cha mẹ biết... bá tước đại nhân thật cao hứng nhưng có lẽ không biết vì dạy cho một hài tử bốn tuổi biết viết, đứa con cả ngu ngốc của hắn đã dùng không ít tâm tư vào đó a.

Còn nữa, hao hết tâm tư đọc toàn bộ lịch sử của đại lục, sau đó biên tạo thành chuyện xưa kể cho đệ đệ nghe. Dùng phương thức đó để giáo dục một hài tử nhỏ tuổi... từ trên phương diện này có lẽ mình cũng có thiên phú làm sư phụ, ha ha.

Ngu ngốc? hừ, xưng hô như vậy đối với một người đến từ thế giới khác mà nói...

Ta, có phải không?

Đương nhiên không.

Cứ cho là thua thiệt nhưng nội tâm chính mình cũng không thể thực sự tiếp thụ tình yêu của một đôi nam nữ khác thay vị trí cha mẹ trong lòng, cho nên... dưới tình huống này sau khi tận lực đền đáp có lẽ mình yên lặng rời đi là một sự lựa chọn tốt nhất chẳng.

Bị đi đây.. kỳ thật cũng không tệ a.

Gia Bố Lí, tiểu tử này cần phải cố gắng nhé vì từ nay về sau ta sẽ không thể nửa đêm bò tới phòng của người kể chuyện cổ tích cho người nghe được nữa. Cũng không thể cải biến pháp môn võ học thành ca quyết hát cho người nghe, bắt người học thuộc được nữa.

Nhớ rõ năm đó, lần đầu tiên Gia Bố Lí đột nhiên biến khẩu quyết võ học thành ca hát - một cách tiện lợi hơn đối với nó cho việc học thuộc. Khi việc này được một tiểu hài tử vô ý thi triển trước mặt mọi người đã khiến bá tước đại nhân ngạc nhiên vạn phần, liên tục xưng tán con mình là thiên tài.

Mà ông có lẽ vĩnh viễn không tưởng được đây chính là kiệt tác của đứa con cả ngu ngốc!

Đúng vậy, ta đoạt đi một đứa con của các người. Sau đó ta lại dùng hết thấy biện pháp trả lại cho các người một đứa con “thiên tài” khác.

La lâm gia tộc, đây là ta - Đỗ Duy, bồi thường một chút cho gia tộc các người.

13. Chương 11: Ác Ma Kỵ Sĩ Đoàn.

Sáng sớm ngày thứ hai, một hàng người của Đỗ Duy đi ra, chỉ có điều lần này phía sau xa đội còn có thêm một cái xe nữa. Trong xe chính là gã ma pháp sư bị trời thành bánh tét. Gã ma pháp sư đáng thương về mặt nhân nhó, thần tình mỗi một, toàn thân hắn đều ướt như chuột lột vì đám thủ hạ của Đỗ Duy đã hoàn thành trên cả xuất sắc nhiệm vụ được giao: Cứ cách một đoạn thời gian liền dội một xô nước lạnh vào người ma pháp sư, tuyệt đối không để hắn có cơ hội ngủ hoặc minh tưởng phục hồi tinh thần lực.

Đỗ Duy thiếu gia vẫn thói quen cũ, ra khỏi cửa là ôm lấy một quyển sách thật dày ngồi trong thùng xe. Tựa hồ hắn có hứng thú cực độ với việc đọc sách.

Chiếc xe ngựa được chế tạo tinh xảo, trong khi đi cho dù mặt đường có gập ghềnh xóc như thế nào thì Đỗ Duy cơ hồ đều không cảm thấy. Hắn rất thích nằm trên tấm thảm nhung mềm mại thật dày được độn bằng

lông thiên nga. Có người thành một đoàn, một mặt đọc sách một mặt tự nghĩ... Nhưng rất nhanh hẳn đã bị cắt ngang.

Bên ngoài cửa sổ xe chợt có người gõ vào, sau đó truyền tới thanh âm có phần khó chịu của Mã Đức: “Thiếu gia ... có chút chuyện khó xử, có lẽ phải làm phiền ngài một chút.”

Đỗ Duy mở cửa sổ liền thấy bộ dáng nhíu mày của mã Đức. Hôm nay Mã Đức hẳn cưỡi một con ngựa, hẳn đang dong ngựa đi song song với xe. Thấy Đỗ Duy hẳn liền khom người nói: “Thiếu Gia, mấy gã trong quán rượu hôm qua đang theo đằng sau chúng ta...”

Đỗ Duy hơi chút cau mày, hẳn thò đầu quay lại phía sau nhìn thoáng qua. Quả nhiên xa xa phía sau đoàn người của bọn họ là cô gái chân dài và hai bộ hạ của nàng ta, một gã man rợ và một gã cung tiễn thủ. Tổng cộng ba con ngựa đang lèo đèo đi theo.

Đám hộ vệ của la lâm gia thấy tràng diện này thì trên mặt đều lộ vẻ ám muội, trên miệng còn như cố nhịn cười vậy.

Ngày hôm qua.... cô bé chân dài đẹp tuyệt kia đi ra khỏi phòng của thiếu chủ nhân a.... Chẳng lẽ tiểu chủ nhân lại thành công chinh phục nàng ta khiến cô bé yêu thầm tiểu chủ nhân, không thể rời xa? ha hha...

Nhưng đám kỵ sĩ này có lẽ không dám lộ vẻ cười nhạo chủ nhân của mình.

Đỗ Duy hơi trầm ngâm một chút, thấp giọng nói: “Dừng xe, người cho người đi gọi cô gái kia lại đây cho ta.”

Nhược Lâm ở phía sau nhìn thấy xa đội của Đỗ Duy dừng lại, trong đầu nàng có chút hỗn loạn, thậm chí chính mình cũng không biết vì sao lại đi theo họ như thế này.

Chẳng lẽ là lo lắng cho gã tù binh ma pháp sư đáng thương kia chăng? hình như là không phải, sống chết của hắn Nhược Lâm không thêm quan tâm.

Chẳng mấy chốc, xa đội dừng lại, lập tức thấy hai kỵ sĩ rất nhanh cưỡi ngựa phi tới chỗ này.

“Tiểu thư, chủ nhân chúng ta muốn gặp người, thỉnh người qua gặp.”

Vì nghĩ tới cô bé chân dài này rất có thể trở thành “một chân” của tiểu chủ nhân nên trong ngữ khí của hai kỵ sĩ có phần khách khí hơn nhiều.

Nhược Lâm có chút ngỡ ngàng, gật gật đầu, phản ứng thúc ngựa đi theo. Hai đồng bạn của nàng có chút nghi hoặc, còn có chút lo lắng nhưng cũng đi theo phía sau.

“Người đi theo ta làm gì?” Đỗ Duy thậm chí không cần xuống xe ngựa, hắn chỉ mở cửa xe, ngồi ở bên trong nhìn cô gái cưỡi ngựa trước mặt hỏi.

Nhược Lâm xoay người xuống ngựa, nàng cắn cắn môi rồi đột nhiên, trong nháy mắt đã xuất hiện đáp án mà cả đêm qua nàng đều tự hỏi.

Vì cái gì? có lẽ là ... vì thấy trên mặt hắn có một nụ cười giống như của ác ma!

“Tôi...” Nhược Lâm đứng ở bên cạnh xe ngựa, nàng hít thật sâu sau đó đột nhiên quỳ một chân xuống, sau đó cúi gầm đầu xuống, ngữ khí rất nghiêm túc: “Ta, Nhược Lâm Mục Ân, xin hướng tới các hạ hiệu trung. Ta nguyện ý trở thành bộ hạ của ngài! Ta sẽ dùng cuộc sống còn lại của mình, dùng máu tươi và tính mạng của mình để xin thề hiệu trung với ngài! Chỉ là, ngài có nguyện ý tiếp thụ sự trung thành của ta hay không?”

Đỗ Duy trầm mặc trong chốc lát, hắn dò xét cô gái đang quỳ một chân trước xe ngựa kia, sau đó chậm rãi mở miệng: “Người muốn hiệu trung ta... vì sao?”

“Tôi không biết.” Nhược Lâm nói ra lời trong lòng mình: “Có lẽ tại vì người nói đúng, Tôi đã mệt mỏi rồi, một nữ hài tử phải cố gắng duy trì hết thảy mọi thứ. Tôi đã cảm giác được chính mình đã không đủ tài để làm việc đó nữa. Có lẽ tôi phải tìm một gốc cây đại thụ để dựa vào. Mà tôi sẽ cam nguyện làm một cây leo sống bám vào cây đại thụ đó.”

“Người cho rằng ta là một gốc cây đại thụ thích hợp hay sao?” Đỗ Duy cười nói.

“Đúng vậy” Lần này Nhược Lâm trả lời rất nhanh: “Mặc dù tôi tới giờ vẫn chưa biết thân phận của các hạ, nhưng ngài cho tôi có cảm giác...ngài nhất định là một người bất phàm! Hoặc có thể nói, tương lai ngài nhất định sẽ trở thành một người bất phàm!”

“Thật sự là khó khăn a” Đỗ Duy thở dài, hần quay đầu hỏi Mã Đức một câu: “Mã Đức, ta quên mất, bây giờ ta đã có tư cách chiêu dụ cho mình một kỵ sĩ vinh dự chưa? Nếu có rồi thì sẽ có thể có bao nhiêu kỵ sĩ?”

Đỗ Duy lúc trước có lẽ không thêm để ý tới vấn đề này. “Vâng, chủ nhân của tôi...” Mã Phu trước kia, giờ là Tổng quản đại nhân Mã Đức, may mắn là trước khi thăng chức hắn cũng học qua một ít lễ nghi. Ít nhất cũng đã học xong quy củ và truyền thống gia tộc: “Chủ nhân của tôi, ngài là trưởng tử của bá tước đại nhân, cho dù tương lai ngài không thể kế thừa tước vị của bá tước nhưng căn cứ vào pháp luật đế quốc. Ngài ít nhất cũng có thể lấy được tước vị Nam tước. Mà đế quốc cấp quyền hạn cho tước vị của ngài có thể chiêu dụ mười kỵ sĩ vinh dự.”

“Cám ơn” Đỗ Duy sờ sờ mũi mình: “Chỉ có mười người a... mặc dù có ít một chút nhưng kỵ sĩ có thể có trợ thủ a, đúng không nhỉ? Một kỵ sĩ có thể có vài trợ thủ, như vậy nếu tính cả vào thì có lẽ cũng hơn được mười người, cũng không ít lắm.”

Sau khi nhận được câu trả lời của Mã Đức, Đỗ Duy day day thái dương huyệt của mình, sau đó ngẩng khuôn mặt tươi cười của mình nhìn cô gái trước mặt: “Được rồi, ta tiếp thụ sự trung thành của ngươi. Từ bây giờ trở đi, ta sẽ cho ngươi trở thành kỵ sĩ vinh dự của ta... Đúng rồi, ngươi sẽ là vị kỵ sĩ vinh dự đầu tiên của ta, lại còn là một nữ kỵ sĩ nữa.”

Nhược Lâm tựa hồ có chút không dám nhìn tới khuôn mặt tươi cười của Đỗ Duy, nàng vẫn cúi đầu, thấp giọng nói: “Cám ơn ngài... còn nữa, Ta đã hiệu trung với người vậy xin nói cho ta biết thân phận của chủ nhân được không.”

“À, thân phận của ta sao.... Gia chủ tương lai của La lâm gia tộc, Phó tổng thống lĩnh đế quốc thống soái bộ - Trưởng tử của Lôi Mông Bá Tước - Đỗ Duy La Lâm chính là ta.” Đỗ Duy cười cười, tiếp tục nói: “Thiếu chút nữa quên mất, trong đế đô ta còn có một ngoại hiệu rất nổi tiếng .. bọn họ đều bảo ta ... ”Ngu Ngốc“”

“Ngu Ngốc!?” Nhược Lâm mở to hai mắt nhìn.

Đồ quý! Tiểu tử này mà ngu ngốc? Nếu cho hắn là ngu ngốc thì cả thế giới này chắc sẽ không có thiên tài nữa! Nếu hắn là ngu ngốc thì tuyệt đại đa số người trên toàn thế giới này chắc sẽ toàn kẻ thiếu năng a!

Nàng không dám lộ ra tiểu ý của mình, nhanh chóng đứng lên, chỉ vào hai bộ hạ của mình: “Chủ nhân tôn kính, đây là hai vị đồng bạn của ta, bọn họ tên là...”

“Không, không, không” Đỗ Duy không khách khí cắt lời nàng: “Xin lỗi, ta đối với tên của bọn chúng không có hứng thú. Hơn nữa, ngươi cũng nghe thấy rồi đấy. Pháp luật quy định ta chỉ có thể chiêu dụ mười kỵ sĩ vinh dự thôi. Chỉ có mười thôi a! Ta không thể lãng phí được... Ta còn định chiêu dụ vài vị thánh kỵ sĩ hoặc là đại kiếm sĩ vào các hạng ngạch còn lại nữa.”

Đỗ Duy đối với hai tên thủ hạ của Nhược Lâm ngay cả liếc mắt cũng không có.

Đùa hay sao chứ! Trình độ của mấy kẻ kia thì gã man ngư vô sĩ bất quá chỉ khỏe hơn người thường một chút, còn gã cung tiễn thủ... hừ, tùy tiện vút ra vài trăm kim tệ có thể chiêu dụ ra cả đồng! Còn xem vị nữ kỵ sĩ này... đúng rồi, nếu không phải xét tới nàng là một mỹ nữ, sở hữu một đôi chân rất đẹp rất dài... mà chỉ nhìn vào vũ khí của nàng thì chắc Đỗ Duy chẳng thêm nhìn tới nữa.

“Nhược Lâm Mục Ân - nữ kỵ sĩ các hạ. Bây giờ ngươi đã trở thành kỵ sĩ vinh dự của ta rồi, hai bộ hạ của ngươi sẽ tính là trợ thủ của ngươi đi. Huy chương và trang bị kỵ sĩ của ngươi chờ khi ta tới lãnh địa sẽ bảo người hầu cấp cho ngươi. Bây giờ, mời ngươi đem người của mình nhập vào đội ngũ, chúng ta phải đi thôi. Nếu thuận lợi thì đêm nay chúng ta có thể tới nhà rồi.”

Nhược Lâm không nói gì cả ngược lại hai bộ hạ của nàng không khỏi vì mất đi cơ hội trở thành kỵ sĩ mà có chút uể oải.

Đây thật là một cơ hội lớn để trở thành một kỵ sĩ chính thức a!

Nói tóm lại, cơ hội để lấy được danh hiệu kỵ sĩ chỉ có 3 loại. Loại thứ nhất chính là sở hữu võ công cường đại, sau đó tìm được chứng nhận của hiệp hội kỵ sĩ. Huân chương cấp bậc nhận được cũng sẽ bất đồng - loại kỵ sĩ này chính là chính quy nhất.

Loại thứ hai chính là từ nhỏ hiến thân cho quang minh thần điện, hiệu trung giáo hội. Từ nhỏ được bồi dưỡng vũ kỹ sau đó lớn lên lại thông qua sự tuyển chọn nghiêm khắc của giáo hội trở thành thần điện kỵ sĩ.

Loại thứ ba, chính là hướng tới quý tộc hiệu trung, lấy được sự ban thưởng của họ trở thành kỵ sĩ vinh dự.

Mà hai người này, thứ nhất không có vũ kỹ cường đại, không thể thông qua khảo hạch của hiệp hội kỵ sĩ. Thứ hai không phải người của giáo hội, không có khả năng trở thành thần điện kỵ sĩ.

Chỉ còn một cách để đi vào tầng lớp kỵ sĩ chính là được một quý tộc chọn trúng.

Nhưng có thể có quyền hạn chiêu dụ kỵ sĩ thì đều là một ít đại quý tộc, họ sẽ không vừa ý mấy kẻ vũ kỹ mèo quào như bọn chúng.

Nhìn hai đồng bạn có chút uể oải Nhược Lâm chỉ có thể thấp giọng an ủi hai câu mà thôi.

Nhược Lâm bây giờ trong nội tâm mình cũng vô cùng phức tạp. Một khi đã hiệu trung với Đỗ Duy sẽ đại biểu từ nay về sau nằng mất đi sự tự do của mình. Mạo hiểm đoàn nằng khổ công tạo dựng, duy trì từ trước tới nay sẽ tan rã. Mình sẽ không còn là chủ nhân nữa mà sẽ trở thành bộ hạ của người khác.

Nhưng cái Nhược Lâm càng không biết chính là, ngày sau, rất nhiều năm sau, khi mọi người nhìn lại lịch sử đều sẽ nhắc tới hôm nay!

Vì đây là ngày nữ kỵ sĩ Nhược Lâm Mục Ân gia nhập “Ác Ma Kỵ Sĩ Đoàn”, trở thành thành viên đầu tiên hiệu trung với ác ma, một trong mười đại ác ma kỵ sĩ danh chấn đại lục. Chính vì vậy thời khắc này đã được ghi rất rõ trong lịch sử.

14. Chương 12: Gia Tộc Truyền Kỳ.

Tối hôm trước nàng từ trong phòng tiểu chủ nhân đi ra mà sau một đêm nàng lại tự mình chạy tới trước cửa tuyên thệ hiệu trung.

Mà loại chú ý này kỳ thật còn bao hàm một chút... ghen tị.

Đúng vậy, là ghen tị.

Vì nữ nhân này lại có thể nhận được danh hiệu “kỵ sĩ” chính thức.

Đám “kỵ sĩ” này được gọi là “Kỵ sĩ bảo hộ”, kỳ thật không được coi là một kỵ sĩ chính thức. Kỵ sĩ bảo hộ của gia tộc kỳ thật chỉ là một loại xưng hô, một loại xưng hô có kèm theo cái tên “kỵ sĩ” mà thôi. Cũng giống như là hải mã vậy, mặc dù trong cái tên cũng có chữ “mã” nhưng mọi người đều không cho nó là một con tuần mã cả.

Từ ý nghĩ mà nói, bọn họ chỉ có thể xem như là “kỵ binh” mà thôi. Là một thị vệ kỵ binh, không có ý nghĩa thuộc về giai cấp kỵ sĩ. Một nữ nhân mới đột nhiên nhận biết một ngày, một nữ nhân vũ kỹ thuộc hàng tam lưu đột nhiên lấy được một thứ mà mọi nam nhân đều mơ tưởng gì đó dĩ nhiên không thể không khiến người ta ghen tị được.

Bị đi dày theo một tiểu chủ nhân thất sủng này về một nơi quê mùa hoang dã đã đủ xui xẻo rồi. Cái bọn họ theo đuổi duy nhất bây giờ chỉ có thể là hy vọng một ngày nào đó vị chủ nhân này đột nhiên nổi hứng, nâng mình từ hộ vệ kỵ binh trở thành kỵ sĩ vinh dự - họ cũng chỉ còn có một cái này để theo đuổi mà thôi.

Mọi người đều biết vị tiểu chủ nhân này không có khả năng lấy được quyền kế thừa tước vị bá tước nữa. Tương lai hần nhiều nhất cũng chỉ lấy được tước hiệu nam tước mà thôi. Mà Nam Tước bị pháp luật hạn chế chỉ được thu nhiều nhất mười kỵ sĩ... Hiện chỉ trong một ngày ngắn ngủi đã bị một nữ nhân lai lịch không rõ chiếm lấy một chỗ quý giá rồi! Cái này cũng đủ làm đám người kia cảm thấy một tia bất bình.

Thích hợp giải thích nhất là vị tiểu chủ nhân mười ba tuổi này có lẽ còn chưa hiểu rõ cái gọi là “kỵ sĩ”. Hần căn bản coi cái quý giá đó là một trò đùa của trẻ con mà thôi, tùy ý mình thích là đưa cho người khác.

Hơn nữa, trọng yếu nhất chính là... ai bảo cô bé kia lại xinh đẹp như thế, lại còn sở hữu một đôi chân đầy đặn thon dài như thế chứ?

Chấp nhận đi.

Nhược Lâm đã cảm giác tới đám đồng liêu mới của mình nhìn mình với ánh mắt là lạ. Tựa hồ ngay cả hai đồng bạn của nàng cũng có chút như vậy. Bất quá, Nhược Lâm vẫn tin tưởng vào sự lựa chọn của mình.

Vị tân chủ nhân này, vị tiểu thiếu gia gọi là Đỗ Duy này tương lai tuyệt đối không phải là người thường! Lựa chọn hiệu trung với hắn sẽ không phải là một quyết định sai lầm!

Lúc này đã vãn chiều, trên trời bóng mây che phủ. Xa đội của Đỗ Duy vừa mới vượt qua một con sông lớn. Những tảng đá trải qua lịch sử trăm năm đã dần bị nước bào thành một hình tròn nhẵn nhụi. Những viên sỏi gần bờ sông phủ đầy rong rêu xanh lục hòa cùng ánh sáng chiếu hắt trên dòng nước trong suốt kia tạo thành một màu phi thúy đẹp đẽ lạ thường.

Mà tên con sông lớn này cũng được đặt tên là “Phi thúy hà” Đường nhiên nó còn có một cái tên chính thức khác:

La Lâm Hà!

Sông này chính là được đặt theo tên La Lâm gia tộc.

La Lâm hà chảy xuyên qua nam bộ Khoa Đặc Hành Tỉnh của đế quốc chia Khoa Đặc Hành Tỉnh phi nhiều của đế quốc ra làm hai phần lấy con sông này làm giới tuyến. Chỉ cần vượt qua nó là đã đặt chân lên lãnh địa của La Lâm gia tộc! Phía Nam của con sông, hơn một nửa Khoa Đặc Hành Tỉnh đều thuộc về La Lâm gia tộc!

Bờ nam con sông là một mảnh bình nguyên. Nếu so với địa hình nam bộ chủ yếu là đồi núi thì khối bình nguyên này diện tích tương đối lớn. Nơi này có đất đai phì nhiêu, rừng rậm bạt ngàn, khắp mọi nơi đều là nông trang. Có khí hậu ẩm áp, ánh sáng rực rỡ, mưa thuận gió hòa.

Đây chính là đất đai phì nhiêu nhất trong đế quốc, đồng thời cũng là trọng điểm sản xuất lương thực cho đế quốc. Vùng bình nguyên vừa khéo có diện tích bằng một nửa Khoa Đặc Hành Tỉnh, đồng dạng cũng có một cái tên chính thức khác .. La Lâm bình nguyên!

Đúng vậy, đây cũng được đặt theo tên La Lâm gia.

Cách đặt tên kỳ lạ như thế bắt đầu từ khoảng chừng hai trăm năm trước.

Ở hai trăm năm trước, La Lan Đế Quốc từng trải qua một hồi chiến tranh vệ quốc vĩ đại. Căn cứ vào lịch sử ghi lại, lúc đó dị tộc phương bắc xâm lấn nam hạ, cuốn cả la lan đế quốc vào vòng xoáy. Mà bên trong đế quốc còn nảy sinh nội loạn, đế quốc từng một lần đứng bên bờ sụp đổ.

Trong thời kỳ chiến tranh đó đã xuất hiện nhiều nhân vật kiệt xuất, trong đó có một vị tướng quân của La Lâm gia tộc. Vị tướng quân đó chiến tích huy hoàng, cuối cùng trở một vị nguyên soái của đế quốc (đây cũng chính là vị đế quốc nguyên soái duy nhất xuất hiện trong 300 năm lịch sử của La Lâm gia tộc) Nhưng đáng giá nói nhất chính là, vị hoàng đế năm đó vì muốn lung lạc vị nguyên soái chiến công hiển hách này đã đem muối muối mình gả cho ông.

Ở trước một trận xuất chinh quyết chiến trọng yếu, hoàng đế bệ hạ vì cổ vũ vị muối phu dũng cảm của mình đã chỉ roi ngựa của mình vào phía nam bờ con sông Phi Thúy mà tuyên bố:

“Nếu người đắc thắng trở về thì từ nay về sau sẽ lấy con sông này làm giới tuyến. Ta sẽ thưởng toàn bộ cho người Đất đai phía nam Khoa Đặc Hành Tỉnh! Hơn nữa, từ nay về sau con sông và bình nguyên này, toàn bộ sẽ đổi thành tên của gia tộc các người! Biểu dương sự cống hiến phi thường của La Lâm gia tộc các người đối với đế quốc!”

Sự cổ vũ như vậy đã làm phấn chấn dũng khí của Nguyên soái, ông xuất sắc chỉ huy trường quyết chiến kia, cuối cùng dành được chiến thắng, cứu lại được quốc vận của đế quốc! Đồng thời cũng lấy được ước định của hoàng đế!

Sau lúc đó, Phỉ Thúy Hà cải danh thành La Lâm hà! Mà khối bình nguyên này cũng đổi tên thành La Lâm bình nguyên - Đã hai trăm năm trôi qua, bây giờ thậm chí mọi người đều đã quên cái tên cũ của nó gọi là gì rồi!

Vì trên tất cả văn kiện lẫn danh sách địa phương đều ghi rõ là “La Lâm hà” và “La Lâm bình nguyên”

Mặc dù đã hai trăm năm trôi qua nhưng thân là một thành viên La Lâm gia tộc hay cho dù là một hộ vệ kỵ binh thấp nhất khi vượt qua con sông, bước lên đất đai khối bình nguyên này đều nhin không được nội tâm phần chần!

Đây là một loại cảm giác vinh dự và tự hào đối với gia tộc mình!

Hãy nhìn xem! Nơi đây chính là lãnh địa của La Lâm gia tộc! Là nơi tổ tiên vĩ đại của La Lâm gia tộc đã khắc tên lên đó! Ở chỗ này, La Lâm gia tộc đã đem tên của mình khắc lại trên lịch sử đế quốc! cũng khắc lại trên phiến đất đai này!

Ngồi trong thùng xe Đỗ Duy có cảm giác xe ngựa chậm lại một chút, bên ngoài truyền tới một vài tiếng động lạ. Đỗ Duy gạt vải che cửa sổ liền nhìn đám kỵ sĩ phía trước không nhin được đều lột hết cả mũ của mình ra hoan hô. Bọn họ mấy ngày trước còn một bộ dáng ủ rũ bây giờ trên mặt mỗi người đều toát ra cảm giác vui sướng và quang vinh từ trong tâm của mình! Còn có cả.. sùng bái!

“Về nhà rồi! người La Lâm về nhà rồi! Về tới đất đai của chúng ta rồi!”

Đám kỵ binh này hoan hô còn kéo theo đám ngựa của mình phi băng băng qua lại nữa. Mặc cho mong ngựa thỏa sức đạp lên bùn đất trên đường, ngay cả trưởng quan lúc này cũng không muốn ước thúc sự hưng phấn của đám bộ hạ, mà Mã Đức ngồi phía trước cũng chỉ mỉm cười nhìn hết thấy!

Khác với những gia tộc khác trên đế quốc, La Lâm gia tộc bảo trì một truyền thống từ rất xưa! Chính là: Kỵ sĩ và võ sĩ trong gia tộc đều được chiêu dụng từ dân chúng trên lãnh địa gia tộc mình!

Một bộ phận trong đám kỵ binh cùng Đỗ Duy trở về lần này cũng được sinh ra trên La Lâm bình nguyên! Bọn họ mới chính thức là con dân của La Lâm gia tộc, cũng là người trải qua một thời gian sinh sống tại đế đô!

Dựa theo cách làm truyền thông, tư binh lãnh địa của La Lâm gia tộc, còn cả hộ vệ kỵ binh của gia tộc, thậm chí ngay cả thân binh của gia chủ, mỗi một người thị vệ đều tận lực tuyển bạt từ La Lâm bình nguyên “giống như người nhà vậy”! Vì mỗi vị gia chủ đều cho rằng cách làm này sẽ cam đoan bộ hạ đối với chính mình trung tâm, sẽ toàn tâm toàn lực trung thành với gia tộc! Ví như thị vệ trưởng của gia chủ hiện tại - A Nhĩ Thập kiểm sĩ, chính là một người xuất sinh từ La Lâm bình nguyên này.

Đám hộ vệ kỵ binh cùng bị “đầy” về với Đỗ Duy mặc dù bị đuổi khỏi đế quốc nhưng giờ phút này cảm giác được trở về nhà cũng phần nào hòa tan được sự chán nản trên đường đi.

Đỗ Duy ngồi trong xe ngựa nhìn đám hộ vệ tung hô âm ỉ bên ngoài, hẳn có một chút trầm ngâm, lập tức cũng hiểu ra nguyên nhân, sau đó cười nói: “Mã Đức, có phải chúng ta đã vượt qua La Lâm hà rồi không?”

“Đúng vậy, chủ nhân” Mã Đức thúc ngựa tới bên cạnh xe, trên mặt hẳn cũng mang theo một tia phấn khởi: “Chúng ta về nhà rồi!”

Đỗ Duy nhìn Mã Đức liếc mắt: “A, Mã Đức, có phải ngươi cũng được sinh ra tại Khoa Đặc Hành Tỉnh phải không?”

“Đúng vậy, mặc dù tôi sinh trưởng tại đế đô nhưng phụ thân cũng sinh ra và lớn lên tại nơi đây” Mã Đức tươi cười: “Phụ thân tôi cả đời đều là mã phu của gia tộc, mà tôi trước kia cũng kế thừa công việc của ông.”

Dừng lại một chút, Mã Đức cẩn thận liếc mắt nhìn lại chủ nhân, nhỏ giọng xuống nói: “Chủ nhân, tôi có một việc muốn nhắc nhở ngài...”

“Cái gì?”

“Lời nói của ngài vừa rồi, cách nói vừa rồi có chút không ổn lắm.” Mã Đức trên mặt lộ ra một vẻ nghiêm túc hiếm thấy!

“Không ỏn thế nào?” Đỗ Duy mỉm cười nói: “Người cứ nói đi, ta sai ở chỗ nào vậy?”

“Ngài vừa rồi hỏi tôi có phải là người sinh ra tại Khoa Đặc Hành Tỉnh hay không. Cách nói như vậy có một chút không ỏn.” Mã Đức một mặt đánh giá nét mặt của chủ nhân, mặt kia cẩn thận nói: “Mặc dù La Lâm bình nguyên nằm trong Khoa Đặc Hành Tỉnh nhưng đã là một người dân chính thức của La Lâm gia tộc mỗi khi nhắc tới quê quán của mình đều chỉ nói ‘Ta là người La Lâm bình nguyên!’ . Một người dân chính thức của La Lâm gia tộc đều phát ra từ nội tâm niềm tự hào, kiêu hãnh khi mình là một người La Lâm! Chủ nhân của tôi, vì vậy... về sau, trước mặt một người dân La Lâm, ngàn vạn lần xin đừng nói là ‘Người Khoa Đặc Hành Tỉnh’, nhất định xin hãy nói là ‘Người La Lâm Bình Nguyên!’ Nếu không đối phương nhất định sẽ vì một câu của ngài mà cảm thấy bị tổn thương. Hơn nữa... ngài lại là trưởng tử của gia tộc, ngôn ngữ của ngài càng không thể tổn thương tới đám tử dân của mình được!”

Nhìn vị Mã Phu tiền nhiệm này lại có thể nói với một vẻ mặt đầy kiêu hãnh như vậy, cho dù là Đỗ Duy nội tâm cũng phải cảm thấy một tia kinh ngạc.

Có lẽ ta thật sự đã xem nhẹ gia tộc này rồi a.

Nhìn đám kỵ binh vui sướng, nhìn trên mặt họ toát ra từ nội tâm niềm tự hào... chỉ có một gia tộc vĩ đại mới có thể làm được điểm này.

Dưới tình huống này mà nhìn, thì có thể hiểu được sự thất vọng và lo lắng của bá tước đại nhân khi nhìn thấy trưởng tử mình là một đồ ngốc như thế nào. Vì ông thân gánh trọng trách của cả gia tộc, là một người truyền thừa lại quang vinh của gia tộc.

Mặc dù Đỗ Duy không cho cách làm của bá tước đối với mình trước kia là đúng, nhưng giờ phút này, từ trong nội tâm sâu thẳm của hắn cũng hiểu được tâm tình của bá tước.

Thân là một người cha, ông có lẽ có thể chịu được con trai mình là một phế vật! Nhưng thân là một người đứng đầu gia tộc, ông không thể cam chịu người kế thừa của gia tộc mình là một phế vật được! Vì hắn phải có trách nhiệm với tương lai của cả một gia tộc vĩ đại!

Như vậy xem ra ông quyết đoán từ bỏ mình, lãnh đạm với mình, tất cả mọi thứ đó có lẽ đều có nguyên do của nó cả.

Trong phút chốc, Đỗ Duy thất thần.

Nhìn vẻ mặt vị tiểu chủ nhân ngơ ngác, Mã Đức có chút ngoài ý muốn. Vì từ khi trở thành người hầu thân cận của Đỗ Duy tới nay, hắn chỉ thấy là: Vị tiểu chủ nhân này từ lúc sáu tuổi trên mặt đã vĩnh viễn mang theo một vẻ thong dong lạnh nhạt, ‘sùng nhục bất kinh’! Trên mặt chủ nhân chưa từng có vẻ thất thố và ngơ ngác bao giờ cả.

“Cái này... chủ nhân, chúng ta có thể về nhà được chưa?” Mã Đức cẩn thận hỏi một câu.

“Về nhà... a, về nhà” Đỗ Duy trong miệng vô ý thức trả lời, lập tức hắn đột nhiên xuất hiện một ý niệm khó có thể ngăn cản trong đầu!

Về nhà!

Giờ phút này, những mờ mịt trong lòng tại những năm gần đây tựa hồ đã có một tia sáng chiếu vào!

Đúng vậy! Về nhà!

Đối với một người không thuộc thế giới này như ta mà nói, sự thiếu hụt nhất đối với chính mình chính là cảm giác ‘về nhà’! Vài năm nay lạnh lùng, không thích biểu đạt cảm tình, thậm chí là khắc ý áp chế tình cảm trong lòng như ta... kỳ thật căn bản có một nguyên nhân: Trong nội tâm còn không cho mình trở thành một người thuộc về thế giới này! Vì vậy, rất nhiều chuyện chính mình đều như đang đứng ở một góc khán đài, một người đứng ở một góc nhìn ra... vì vậy tâm tính đã trở nên lạnh lùng!

Về nhà... một từ đẹp để làm sao.

Mà bây giờ chính mình lại đang thiếu một cảm giác ‘về nhà’ chính thức!

Vốn vài năm gần đây, đối với sự tình gì đều là một bộ lạnh nhạt như Đỗ Duy, đột nhiên từ trong nội tâm sâu thẳm nảy sinh một tia chờ mong kỳ lạ khi sắp trở lại tổ nghiệp La Lâm gia!

Nhìn đám kỵ sĩ tự hào này...

Đúng... La Lâm bình nguyên sao? Không biết chính mình có thể ở trên khối đất đai này tìm được cái cảm giác ‘về nhà’ này hay không?

Hy vọng là thế!

Đã chính thức không có cơ hội về nhà vậy... tìm kiếm một ngôi nhà mới để ký thác nội tâm, để trong nội tâm mình có thể ‘về nhà’, cũng là chuyện nên làm.

Dù sao đã tới thế giới này chúng ta đều phải tiếp tục sống.

Nương theo một tia nắng buổi chiều tà, Đỗ Duy La Lâm đẩy cửa xe đi xuống. Đi ra khỏi thùng xe âm u mà ngột ngạt, đi ra khỏi bóng ma, chạm tới ánh trời chiều mỹ lệ.

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt hắc đường như xua tan hết thủy sương mù. Vị thiếu niên này trên mặt rốt cục cũng lộ ra một nụ cười... hơn nữa vẻ mặt hắc cũng rốt cục có một tia tình cảm lâu nay còn thiếu.

Tình cảm đó chính là: “Chờ mong!”

15. Chương 13: Sự Kiện Thần Bí Trong La Lâm Gia.

Nơi đây chính là địa phương đầu tiên phát nguyên của la lâm gia tộc vĩ đại. Mấy trăm năm trước khi tiền nhân của la lâm gia tộc vẫn là một quý tộc đẳng cấp thấp nhất, chỉ sở hữu một cái thôn nhỏ. Trên chính mảnh đất này huyết mạch của la lâm gia tộc đã bắt đầu truyền lưu.

Xe ngựa xuyên qua một mảng rừng cây rậm rạp, hai bên cây cối xum xuê, không khí trong lành. Theo một con lộ nhỏ thẳng tắp, ngồi trong xe ngựa nhìn sang bên trái có thể thấy tiểu sơn cốc kia mà xoay sang bên phải xa xa có thể thấy một tòa tháp cao, đó chính là tổ trạch của la lâm gia tộc.

Trải qua mấy trăm năm quang vinh, tiểu thôn khi xưa đã không còn tồn tại nữa mà tổ trạch trải qua hơn trăm năm lịch sử, dưới vô số lần phiên tu, cải tạo bây giờ đã trở thành một tòa kiến trúc quy mô hoành tráng rồi!

Một bức tường đá đỏ sẫm bao quanh lấy pháo đài cao vút bên trong. Gạch đá xây dựng pháo đài được lấy chính từ những tảng đá trong sơn cốc kia - nghe nói nơi đó vốn là một tòa tiểu sơn, nhưng trải qua vài trăm năm khai thác đã biến tòa tiểu sơn đó thành một sơn cốc.

Trưởng tử của tộc trưởng gia tộc đã đến tự nhiên sẽ được tiếp đón vô cùng trọng thị. Trấn giữ trong pháo đài hơn ba trăm binh lính bây giờ đều khoác trên mình những quân trang mới nhất, xếp thành đội ngũ đứng dưới chân bức tường đỏ sẫm kia nghênh đón. Đại môn hình vòm cung khổng lồ khiến Đỗ Duy ngồi trong xe ngựa cũng cảm thấy vô cùng khí thế. Hơn nữa bằng vào con mắt của hắn đánh giá thấy, bức tường thành dày đặc này trong lúc tất yếu có thể trở thành một vòng phòng ngự vô cùng chắc chắn!

Không hổ là vũ huân thế gia của đế quốc, ba trăm tư binh trấn thủ trong pháo đài này hiển nhiên đều được huấn luyện đầy đủ. Bọn họ ngồi thẳng trên những con tuần mã, kỹ thuật cưỡi ngựa cũng tương đối thuần thực, trang bị cũng coi như khá tốt. Sau này Đỗ Duy mới biết được, ba trăm binh lính trấn thủ tại đây đều được tuyển chọn đặc biệt từ tư quân trong lãnh địa la lâm bình nguyên này. Bọn họ đều đã được huấn luyện rất nghiêm khắc, thực lực không thua kém gì quân đội chính quy của đế quốc cả.

Mà phiên rừng rậm rộng lớn bên ngoài tòa thành kia cũng chính là một trường huấn luyện tự nhiên tốt nhất, hàng năm nơi đây đều cử hành vài lần săn bắt. Đối với binh lính mà nói đây cũng là một loại huấn luyện biến tướng.

Chủ thể kiến trúc của pháo đài này là hai tòa tháp, trong đó có một tòa tháp rất cao, thậm chí so với ngọn núi nhỏ phía trước còn cao hơn một chút. Từng đọc qua lịch sử gia tộc đồ duy biết vì la lâm gia tộc đã xuất hiện một gia chủ kỳ quái. Mặc dù vị gia chủ này là một võ tướng nhưng lại đặc biệt hứng thú với chiêm

tinh thuật, thậm chí ông còn cưới một nữ chiêm tinh thuật làm vợ. Tòa tháp cao kia được xây lên cũng chính vì để người vợ mình ban đêm thuận tiện quan sát các vì tinh tú.

Tầm thăm dò từ đại môn của tòa thành đã trải tới sát chân xe ngựa, Đỗ Duy vừa mới cúi người bước xuống khỏi xe ngựa thì bên cạnh một ông già tóc bạc đứng chờ hồi lâu đã bước tới. Lão ông này thân hình cao gầy, mặc một chiếc áo lễ phục màu xám, cử chỉ nghiêm túc cung kính rất đúng mực.

Đỗ Duy vừa bước xuống tầm thăm trên mặt đất kia, ông già đó đã cúi người thật thấp thi lễ, sau đó dùng thanh âm trầm thấp mà chậm chạp nói: “Thiếu Gia, ta là quản gia Hi Nhĩ la lâm trông coi nơi này. Ba ngày trước ta đã được biết tin ngài sắp đến, bây giờ tất cả mọi người trong thành đều đã chuẩn bị nghênh tiếp ngài. Xin mời ngài đi theo ta.”

Nói xong, lão quản gia đã xoay người dẫn Đỗ Duy đi lên trên bậc thềm. Trên phương diện lễ nghi của lão quản gia mà nói thì không thể bắt bẻ được vào đâu. Cử chỉ cung kính mà lễ độ, khiêm tốn không nịnh nọt. Dẫn Đỗ Duy đi lên tầm thăm dò trải khắp bậc thềm mà ông chính mình lại cẩn thận đi bên ngoài rìa tầm thăm, để Đỗ Duy một mình hưởng thụ sự tôn vinh này.

Trong khi đi Đỗ Duy không kịp nhìn chi tiết các họa tiết trang trí bên trong tòa thành, duy có ấn tượng đầu tiên khắc sâu chính là vừa đi vào cửa lớn, điều đầu tiên nhìn thấy chính là trên vách tường đối diện có một lá cờ rất lớn!

Lá cờ to lớn này phải cao chừng bảy tám mét, rộng cũng phải hơn sáu mét. Chiếm cứ toàn bộ vách tường đối diện! Đây chính là lá cờ biểu trưng cho gia tộc, trên mặt chính là hai thanh lợi kiếm chéo nhau, bên dưới là ngọn lửa thêu màu hồng, bên trên hai thanh kiếm là vương miện.

Đi vào đại sảnh tầng một, đón đầu chính là lá cờ màu hồng khí thế to lớn như vậy, lập tức cấp cho nơi này một tầng hơi thở trang nghiêm mà trịnh trọng!

Sau đó tất cả người hầu trong pháo đài đều mặc trên người bộ đồng phục chỉnh tề đứng sẵn hai bên đại sảnh nghênh đón Đỗ Duy. Đỗ Duy đối với loại “Kiểm Duyệt” như thế này cũng không có hứng thú quá lớn, hẩn tùy ý gật gật đầu, sau đó thấp giọng nói: “Quản gia tiên sinh của ta, bây giờ ông hãy đưa ta lên xem thư phòng... Mọi người còn lại có thể trở lại công việc của mình được rồi!”

Lão quản gia Hi Nhĩ chấp hành mệnh lệnh Đỗ Duy một cách nghiêm túc, rất nhanh Đỗ Duy đã được dẫn tới thư phòng....

A, nếu mà có thể thì Đỗ Duy rất nguyện ý đổi tên chỗ này thành “Đồ Thư Quán” !”

Bởi vì nơi này thật sự quá rộng lớn!

Căn phòng hình tròn, trần nhà cũng đồng dạng hình vòng cung, trên đó còn tô điểm thêm một chút hoa văn bằng thạch cao cổ xưa. Hai bên gian phòng dựng các bức tượng bằng thạch cao - trong đó đều là các nhân vật kiệt xuất trong lịch sử gia tộc.

Chung quanh căn phòng này đều là các giá sách cao lớn... Đồ Quý! các giá sách này đều có hai tầng, lại cao như vậy! Trên đó dựng cơ man nào là sách, Đỗ Duy tính toán sơ qua một chút cũng nhận thấy nơi này phải có mấy vạn đầu sách! Mà chưa kể tới còn rất nhiều tủ, có lẽ bên trong chứa những thứ trọng yếu gì đó, tỷ như đồ phổ gia tộc hoặc là một vài văn kiện trọng yếu từ xa xưa.

Đương nhiên, là một vũ huân thế gia, cho dù là trong thư phòng cũng toát ra một tia hơi thở thượng võ! Vừa đi vào cửa lớn của thư phòng là có thể thấy được trên vách tường đối diện có treo một bên là một thanh đại kiếm hai tay cầm to lớn, bên còn lại là một trảm phủ thật lớn! Hai thanh vũ khí này đặt chéo nhau trên vách tường! Từ ánh hàn quang bên trên lưỡi của chúng có thể thấy chúng thường xuyên được người hầu cẩn thận lau chùi bảo dưỡng.

Không những thế, trên vách tường ở phía trên giá sách còn có vài cái tủ kính thật lớn, trong tủ treo vài loại vũ khí khác nhau, nhưng xem ra chúng đều là đồ cổ rồi.

Trên đó có đoản cung, có kỵ sĩ kiếm, có trường mã đao, có thiết mộc cung....

Đỗ Duy bị đồng vũ khí này hấp dẫn, hẩn nhìn ra đám đồ cổ này cũng được bảo dưỡng rất tốt, mặc dù trải qua năm tháng bào mòn nhưng trong đó vẫn còn một vài món vũ khí lóe ra hàn quang sắc bén!

“Chúng đều là những vũ khí đã từng được tổ tiên kiệt xuất sử dụng qua” Lão quan gia Hi Nhĩ đứng đằng sau dùng một thanh âm đều đều nói: “Nơi đây cất giữ tất cả quang vinh của tổ tiên vĩ đại trong la lâm gia tộc chúng ta.”

Vì cấu tạo không gian trong phòng nên thanh âm khi phát ra ở trong này đều có tiếng vang dội từ khắp nơi lại, rất đặc biệt, chúng càng thêm vài phần huyền bí.

Nhẹ nhàng vuốt ve một chút cái bàn bằng gỗ lê cổ xưa, Đỗ Duy lẳng lặng nhìn xung quanh.

Có thể thấy được, ở nơi này mỗi một món đồ nào đó mặc dù đều được dày công bảo quản nhưng cũng không dấu được sự bào mòn của năm tháng. Trên giá sách rất nhiều nơi đã có dấu vết của sự lau chùi bào mòn tới bạc đi. Còn cả chiếc bàn rộng lớn dưới tay này nữa, Đỗ Duy nghĩ tuổi của nó có lẽ còn già hơn cả tuổi của lão quan gia này.

“Nơi đây từng là trung tâm quyền lực của la lâm gia tộc, từng là nơi làm ra các loại quyết sách quan trọng của tộc trưởng gia tộc. Mỗi món đồ nơi đây đều lưu trữ những dấu tích huy hoàng.” Lão quan gia thấp giọng nói: “Mặc dù sau này trung tâm quyết sách đã được dời tới đế đô nhưng căn cứ vào truyền thống gia tộc, mỗi một vị tộc trưởng khi trở về tòa pháo đài này dù lâu hay ngắn đều phải ngủ một đêm ở trong này để không được quên đi lịch sử huy hoàng của gia tộc cũng như không được quên đi trọng trách đè nặng lên vai mình.”

Dừng lại một chút, lão quan gia liếc mắt nhìn Đỗ Duy, cúi đầu nói: “Ngài hiện tại là trưởng tử của tộc trưởng bá tước đại nhân. Ngài chính là đại diện cho thân phận của người đi thị sát nơi đây, xin hỏi đêm nay ngài...”

Đỗ Duy lập tức rất phối hợp gật đầu, hần mỉm cười nói: “Truyền thống chính là truyền thống, đều phải tuân theo ta tự nhiên cũng không ngoại lệ. Mặc dù ta vẫn chưa phải là tộc trưởng nhưng thân là trưởng tử ta cũng đại diện cho ông ở lại nơi này. Đêm nay ta sẽ theo truyền thống trụ tại đây.”

Lão quan gia sắc mặt nhu hòa hơn nhiều, ngữ khí của ông đem theo một tia ấm áp hơn, chậm rãi nói: “Vâng, ta sẽ cho người chuẩn bị đầy đủ. Còn nữa.. Ta biết ngài lần này đại diện cho bá tước tới tuần tra sản nghiệp của lãnh địa, xin hỏi ngài sẽ bắt đầu từ đâu ạ? nhận được tin tức ngài trở về ta đã cho người đem thu chi của gia tộc trong năm nay đều sửa sang lại cả rồi. Ngài chuẩn bị khi nào thì xem chúng? hay là chờ...”

Đỗ Duy mỉm cười cắt ngang lời ông. Hần rất tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế tựa đằng sau cái bàn rộng lớn, cái ghế có chút cứng nhưng ngồi lên khá thoải mái: “Quan gia tiên sinh của ta, ta trải qua quãng đường dài tới đây bây giờ có chút đói bụng rồi. Trước tiên có lẽ mời người chuẩn bị cho ta một ít đồ ăn, ta muốn ăn một chút. Sau đó ta có lẽ sẽ xem qua bọn chúng.”

Nhìn không khí nơi này có lẽ hiệu suất làm việc có lẽ sẽ nhanh đây.

Rất nhanh, Đỗ Duy ở trong phòng được hưởng thụ một bữa tiệc trà buổi chiều điển hình của giới quý tộc nam phương. Hần vừa ăn xong một cái bánh bí ngô, uống một ngụm trà thì lão quan gia Hi Nhĩ đã chỉ huy hai người hầu kiện tráng đi vào.

Hai người hầu đẩy một chiếc xe, trên xe chất một đồng giấy tờ cao như một tòa tiểu sơn vậy! Đồng giấy tờ này có lẽ còn muốn cao hơn Đỗ Duy nửa cái đầu nữa!

“Đây chính là thu chi của năm nay?” Đỗ Duy nhú mày, hần bắt đầu hoài nghi lão quan gia này có đúng hay không muốn chơi khó mình.

“Thiếu Gia, đây là toàn bộ.” Lão Hi Nhĩ rất cung kính trả lời: “Trong đây là cả của nam bộ khoa đặc hành tỉnh, đất đai diện tích của lãnh địa gia tộc, đất canh tác còn có thu chi của cả sáu thành trấn. Thu chi của hậu cần cung cấp cho tư quân của gia tộc, thưởng, phạt, thăng cấp. Còn có cả vũ khí hồng hộc, mất mát. Ngoài ra còn có thuế lương thực, dự toán về sửa chữa xây mới một vài kiến trúc. Thêm nữa ta còn làm ra một chút dự toán cho năm sau, chỉ có điều vì thời gian gấp rút nên ta vẫn chưa kịp hoàn thành nhưng ta nghĩ ngài sẽ còn ở đây lâu nên chúng ta vẫn còn nhiều thời gian.”

Đỗ Duy không nhịn được sờ sờ cái mũi mình, nhìn đám giấy lộn giống như ngọn núi nhỏ trước mặt mình: “... toàn bộ đều ở cả đây sao?”

“Đây chỉ là một bộ phận thôi, số còn lại...” Lão quản gia có chút e ngại, nói một cách nghiêm túc: “Số còn lại, ta nghĩ ngài có thể phải xem mất một tuần.”

Đỗ Duy bắt đầu nhú mồm. Hắn lảng lạng quan sát vị quản gia trước mặt này.

Lão quản gia nhìn qua không giống là đang nói đùa, nhưng mà... hắn không phải quá ngây thơ khi cho rằng một hài tử mới mười ba tuổi sẽ đọc được đồng giấy tờ này chứ? lại càng không phải ngây thơ cho rằng mình - một hài tử mười ba tuổi sẽ thật sự gánh vác sản nghiệp của cả lãnh địa gia tộc lên vai.

Vậy hắn nên biết rằng, mình bị lão gia phái tới đây là một loại đi đây. Đã như vậy hắn lại còn đem tới cả một núi giấy tờ tới, còn nghiêm trang mời mình kiểm tra... rốt cuộc là có ý đồ gì đây?

Chú ý: lão quản gia = quản gia già.

16. Chương 13: Sự Kiện Thần Bí Trong La Lâm Gia. (hạ)

Nô đãi ức hiếp chủ?

Hoặc có thể ông ta tại đây có giấu một trò gì đó mưu lợi cá nhân, bây giờ lợi dụng tiểu hài tử này để bịt mắt qua cửa?

Tất cả đều có thể lắm!

Nhưng Đỗ Duy không có nói ra ý nghĩ trong lòng, hắn thậm chí tới một tia nghi vấn cũng không để lộ. Tùy tiện cầm lên một quyển trước mặt, thổi đám bụi trên đó thông dong đặt xuống mở trang đầu tiên rồi lẳng lặng đọc.

Một lát sau Đỗ Duy mới ngẩng đầu lên, lão quản gia vẫn còn đứng tại một bên.

“A, quản gia tiên sinh vẫn còn điều gì muốn nói với ta hay sao? Đỗ Duy tựa hồ lơ đãng, ngữ khí lạnh xuống:” “Trong khi đọc sách ta không thích có người bên cạnh.”

“Vâng, thiếu gia.” Lão quản gia Hi Nhĩ trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc sau đó ông tựa hồ định mở miệng định nói điều gì nhưng lại nuốt nó trở lại bên trong, xoay người mang theo hai người hầu ra khỏi.

Chiếc cửa lớn nặng nề vừa được đóng lại Đỗ Duy nhẹ nhàng buông quyển sổ kế toán này xuống. Hắn đứng lên, ở trong căn thư phòng rộng lớn này đi lại vài bước, hoạt động thân thể một chút sau đó mỉm cười lầm bầm: “Xem ra có lẽ có điều gì đang bị dấu diếm cần phải tìm hiểu đây.”

Thời gian dần trôi đi màn đêm nhanh chóng hạ xuống, trong lúc này lão quản gia đã hai lần đi vào trong thư phòng, một lần là tới thay trà cho Đỗ Duy, lần còn lại là trời vừa tối tự mình tới châm nến cho Đỗ Duy.

Khiến lão quản gia Hi Nhĩ kinh ngạc là vị tiểu thiếu gia này lại có thể thật sự kiểm tra đồng giấy tờ này!

Hơn nữa, hắn lại không phải đang giả trang mà là thật sự đang dụng tâm đọc. Trên bàn trải đầy các loại sổ sách bị mở tung. Đỗ Duy tựa hồ như đang tính toán con số gì đó. Khi lão quản gia mang theo người tới châm sáng hơn hai mươi ngọn nến to lớn trong phòng, Đỗ Duy rất tùy ý hỏi ông ta vài vấn đề về sổ sách.

Hắn không phải tùy tiện loạn vấn mà mỗi vấn đề đều hỏi tới điểm mấu chốt! Như vậy cũng đủ chứng minh vị thiếu gia này xem ra là động tâm thật sự rồi! Quả thực là hắn đã tìm hiểu tường tận những sổ sách kia.

Cái này... chẳng lẽ đây là vị đại thiếu gia mà theo tin tức truyền về từ đế đô này là một kẻ “ngu ngốc” hay sao?

Mặc dù đã cực lực che dấu nhưng vì những truy vấn của Đỗ Duy cũng khiến vẻ mặt lão quản gia lộ ra vẻ kinh ngạc. Đỗ Duy vẫn như cũ không để lộ ra gì cả, chỉ chờ khi lão quản gia đóng cánh cửa thư phòng lại mới chậm rãi khép lại tờ cuối cùng của một quyển sổ.

Kỳ thật, những quyển sổ này thật sự rất thú vị a!

Đỗ Duy tốn gần hết thời gian buổi tối vẫn không thể tìm ra vấn đề gì trong đám sổ sách này, hắn càng không có tâm tư đi kiểm tra hết đồng giấy tờ này có bị người ta làm giả hay không. Chính mình dù sao

cũng chẳng phải là thiên tài gì, sổ sách thật giả đối với một sản nghiệp to lớn mà mình không biết thì không có khả năng nhìn ra điểm gì.

Cũng chỉ sợ không ai có thể biết, Đỗ Duy ở đây dùng một phương pháp đọc mà không ai đoán được!

Ai nói sổ sách chỉ dùng để ghi chép?

Ít nhất Đỗ Duy có thể từ trong những thứ này đọc được không ít thứ! Mà những thứ này đều chưa từng được ghi trong bất kỳ quyển sách lịch sử gia tộc nào cả!

Từ những tên hạng mục và nội dung được ghi chép trong sổ này Đỗ Duy có thể lập tức hiểu rõ được trong lãnh địa của La Lâm gia tộc đang nắm giữ những cái gì.

Trong lãnh địa, La Lâm gia tộc cơ hồ đã tự hình thành một hệ thống, thậm chí đã tương đương với quyền tự chủ. Ở nơi này quyền trưng thu thuế thuộc về gia tộc. Hơn nữa ngay cả việc bổ nhiệm quan viên địa phương cơ bản cũng đều do gia tộc định đoạt. Mà thuế suất chinh thu mặc dù là dựa theo pháp luật đế quốc tiến hành nhưng gia tộc lại có thể thay đổi một chút trong danh mục đó, giảm hoặc tăng thuế lên.

Chỉ cần hàng năm có thể dựa theo tỷ lệ được giao mà giao nộp một phần cho đế quốc là được.

Còn có quân quyền, trên cơ bản, từ trên danh mục của các đồ quân sự nhìn tỷ mỉ có thể thấy. Quân đội đế quốc đóng tại đây rất ít, chỉ có hai binh đoàn bộ binh hậu bị quy mô không lớn lắm của địa phương đóng tại bên ngoài lãnh địa. Hơn nữa đáng chú ý chính là hai binh đoàn bộ binh địa phương này tư trang và tiền lương đều do La Lâm gia tộc cung cấp! Đế Quốc quân phương không quản lý tới!

Mà đại bộ phận địa phương trên lãnh địa đều do tư quân của gia tộc duy trì trị an trật tự.

Cơ hồ thông qua những quyển sổ này Đỗ Duy dễ dàng có thể nắm bắt được tình hình kinh tế hiện tại của La Lâm gia tộc, còn có chính trị, quân sự ... và một chút lĩnh vực khác!

Có lẽ nếu để cho lão quản gia kia biết được mình lại có thể “nhìn” ra nhiều thứ trong này, nhất định sẽ khiến lão ngạc nhiên tới lời cả con người ra mất!

Từ đồng giấy tờ này Đỗ Duy có thể xác nhận được hai điểm: Đệ nhất - quyền lợi trưng thu thuế gia tộc có thể hoàn toàn khống chế phần này! mà về quân sự lại càng như vậy.

Mặt khác, ở trên “thế giới kia” trong đám tri thức Đỗ Duy đã học, có một thường thức quan trọng: “Thể hiện một quốc gia có chủ quyền lãnh thổ hay không, trọng yếu nhất chính là hai điểm: Thu thuế và đóng quân”

Mà bây giờ cả hai điểm này cơ hồ đều bị La Lâm gia tộc khống chế rồi! Thế này có ý nghĩa gì?

Nghĩa là chính quyền trung ương đế quốc đã hoàn toàn mất đi quyền điều khiển đối với lãnh địa của La Lâm gia tộc: một nửa lãnh thổ của Khoa Đặc Hành Tỉnh. Ở nơi này, chính quyền trung ương đế quốc đã mất đi quyền khống chế, nơi này cơ hồ đã trở thành một tiểu vương quốc độc lập.

Đỗ Duy dựa lưng vào thành ghế trầm tư, hiện trạng như vậy khiến hắn cảm giác một chút kinh ngạc! Vì trung ương một quốc gia mất đi quyền uy của mình như vậy thường thường chính là dấu hiệu mở màn cho một cuộc bạo loạn sắp xảy ra.

Đỗ Duy ngồi như vậy trong chốc lát, trong phòng rất tĩnh lặng, chỉ ngẫu nhiên truyền tới tiếng nổ lách tách của ngọn lửa trên những cây nến trong phòng.

Chính trong lúc này, Đỗ Duy đột nhiên đứng dậy, đột ngột xoay người nhìn vách tường phía sau!

Trên vách tường nơi đó chỉ có các giá sách to lớn, bên trên là vô số các bộ sách, tựa hồ không có gì khác thường.

Nhưng trong lòng Đỗ Duy lại ần ần sinh ra vài tia khác lạ.... đúng, trong nháy mắt vừa rồi hắn cảm giác thấy một cái gì đó!

Vì tinh thần lực của hắn so với người thường mạnh hơn không ít nên cảm ứng của Đỗ Duy đối với động tĩnh xung quanh cũng linh mẫn hơn thường nhân một ít. Vừa xong trong lòng hắn đột nhiên sinh ra cảm giác mình như đang bị người ta theo dõi!

Đường như ở sau lưng có một ánh mắt từ một góc bí mật đang lặng lẽ chăm chú quan sát chính mình!

Trên giá sách không có gì dị thường, ánh mắt Đỗ Duy lại hướng lên phía trên.

Trên vách tường phía trên giá sách chính là một loạt các bức chân dung.

Chất liệu của các bức chân dung này đều bằng vải sơn dầu, niên đại có cả từ xưa tới nay, chúng chính là chân dung của các đại gia chủ La Lâm gia tộc!

Mà ở vị trí đầu tiên góc bên trái, bức tranh nhìn qua cũng là cổ nhất, niên đại có lẽ rất lớn. Hơn nữa chất liệu cùng nét vẽ nhân vật cũng có chút không thật lắm là một nam nhân trung niên mặc quân phục đế quốc. Nam nhân trên làn vải sơn dầu này chính là vị nguyên soái năm xưa! Cũng là người trong chiến lập được đại công cho đế quốc, đồng thời giành được phần thưởng từ trong tay hoàng đế, khối La Lâm bình nguyên về cho La Lâm gia tộc!

Người này nhìn qua rất có tinh thần, khuôn mặt có ánh mắt cứng cỏi mà lãnh khốc giống như của phụ thân lời mông bá tước! Mà ánh mắt kia lại dường như đang đặt trên mình Đỗ Duy!

Đỗ Duy trong lòng máy động, hần thử lùi về sau vài bước sau đó lại đi sang bên hai bước nữa, ánh mắt luôn quan sát bức họa kia. Sau đó hần nở nụ cười, thở dài nhẹ nhàng rồi thấp giọng nói: “Ài, có lẽ là ta quá miễn cảm rồi... một bức chân dung thôi mà.”

Hần xoay người tùy thủ cầm lấy một quyển sổ...

Ở sau lưng hần, ánh mắt trong bức chân dung của vị nguyên soái trên vách tường đột nhiên nháy một cái!

Đúng vậy, ánh mắt của nhân vật trong bức chân dung kia đang nhìn về phía Đỗ Duy đột nhiên nháy mắt!

Ánh mắt của nhân vật trong bức họa vốn phải cứng đờ đột nhiên dường như được rót vào sinh mạng, trở lên linh động! Ánh mắt kia lạc tại trên người Đỗ Duy, trong ánh mắt dường như mang theo một tia tò mò...

Mà đúng lúc này, Đỗ Duy dường như đang say sưa đọc cuốn sổ trong tay đột nhiên không một dấu hiệu xoay người thật nhanh, gương mặt nhìn tới bức chân dung trên vách tường kia.

Một người, một tranh, ánh mắt song phương đột nhiên chạm cùng một chỗ!

“Không cần ngại trang nữa, ta biết người đang nhìn ta.” Đỗ Duy chậm rãi đưa tay ra, trong tay hần cầm lấy một cái thìa bằng bạc, đây chính là cái dùng để ăn canh bí ngô vừa này. Cái thìa sáng bóng có tác dụng như một cái kính nhỏ.

“Người xem, vừa rồi ta cũng dùng cái này để nhìn người đấy.” Đỗ Duy mỉm cười, hần gương mặt lên nhìn bức bích họa trên tường: “Người không cần giả bộ nữa.... nhưng mà, chẳng lẽ người không biết nhìn trộm sau lưng người khác là một hành động rất không lịch sự hay sao?”

17. Chương 14: Bảo Tàng Trong Thư Phòng

Hần nhíu nhíu mày: “Không chịu trả lời?”

Ánh mắt trên khuôn mặt của người trong bức tranh vẫn như cũ nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy nở nụ cười, bất quá nụ cười này có chút không đem theo hảo ý. Hần chậm rãi đi tới, đem theo một chiếc thang cao cao đặt bên dưới. Sau đó chậm rãi leo lên thang rồi vươn tay chạm vào bức tranh kia.

Người trong bức chân dung lúc này trên mặt mới lộ ra một tia kinh hoàng, trong tranh ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt Đỗ Duy, trong ánh mắt mang theo một tia bối rối.

“Hô!” Đỗ Duy dùng sức nhắc bức chân dung ra khỏi vách tường. Hiển nhiên, một thứ nặng như vậy đối với một kẻ vẫn nhược chưa lớn như Đỗ Duy khiến hần rất khó khăn. Đỗ Duy cảm thấy hai cánh tay đều đau nhức. Nhưng mà khiến hần kinh ngạc lại là đằng sau bức chân dung không có cái gì cả!

Không phải cơ quan! Cũng không phải có người nấp đằng sau bức họa nhìn mình mà là chính người trong bức chân dung này.

Đỗ Duy lúc này mới có thêm vài phần nghiêm túc. Cẩn thận từng chút đem theo bức tranh đi xuống thang. Khuôn mặt bức chân dung mang theo một chút đau khổ, trong ánh mắt càng hiện ra vẻ bất an.

“Người rốt cuộc là cái gì?” Đỗ Duy trầm giọng nói: “Một nhân vật sống trong bức họa?”

Ánh mắt bức chân dung có chút tránh né.

“Đúng rồi, bức chân dung này là của vị đế quốc nguyên soái tổ tiên La Lâm gia... người không phải là vị tổ tiên đó sống tới giờ đây chứ? Đỗ Duy cười cười, lập tức lắc đầu nói: “Nói như vậy cũng không đúng. Vì vị tổ tiên đó cách bây giờ hơn tận hai trăm năm lịch sử rồi. Mà bức họa này hiển nhiên là của hậu nhân vẽ lại. Ta quay lại câu hỏi trước... người rốt cuộc là thứ gì?”

Hỏi một lúc đều không nhận được câu trả lời. Đỗ Duy trầm mặt xuống: “A, không chịu nói hả? Vậy người không được hỏi hạn đấy.”

Hắn chỉ vào ngọn nến xung quanh: “Người xem đi, nơi này có rất nhiều nến đó, nếu người còn không nói ta lấy một ngọn lửa đốt người xem người có dám hay không?”

Nói xong, hắn xoay người lấy một ngọn nến từ trên giá xuống, chậm rãi dí vào gần bức họa.

Người trong bức tranh lập tức sắc mặt thay đổi, vẻ sợ hãi lộ rõ, trong ánh mắt là lo lắng và vẻ cầu xin tha thứ nhìn ngọn nến càng lúc càng gần trên tay Đỗ Duy. Người trong bức họa chỉ có thể nhìn Đỗ Duy ai cầu, thần tình lo lắng.

Trong lúc ngọn lửa sắp chạm vào bức họa Đỗ Duy liền rút ngọn nến lại, gật gật đầu: “Được rồi, xem ra là người thực sự không thể nói được? Người có thể nói chuyện được không?”

Người trong bức họa vội vàng lắc đầu.

“Vậy người là cái gì?” Ánh mắt Đỗ Duy sáng lên! một bức họa còn sống! Chẳng lẽ lại là ma pháp nào đó làm ra hay sao?

Đối với vấn đề đặt ra bởi Đỗ Duy, bức chân dung không thể trả lời. Sau lúc thoát khỏi ngọn lửa vừa nãy, người trong bức họa cũng tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, sau đó mang theo ánh mắt hứng thú nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy định hỏi nó vài vấn đề nhưng bởi vì đối phương không thể nói chuyện mà thành ra khó thể trao đổi. Bức họa chỉ có thể miễn cưỡng làm ra động tác gật đầu và lắc đầu mà thôi. Trao đổi như vậy thì chỉ một lúc cổ găng cũng không hỏi ra được gì nhiều.

Một người một tranh cứ như vậy trừng mắt nhìn nhau.

Đúng trong lúc này, tiếng kêu của một cái đồng hồ lớn trong phòng bắt đầu vang lên, báo hiệu thời gian đã tới giữa đêm!

Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy một tia quang mang từ trong mắt người trong bức họa chậm rãi toát ra! Lập tức bên tai tựa hồ nghe được một tiếng thở dài nhẹ nhẹ!

Mặc dù thanh âm kia có chút phiêu hốt bất định nhưng Đỗ Duy lại nghe được rất rõ ràng, kia rõ ràng chính là thanh âm thở dài của con người!

“Người hãy nghe cho kỹ đây! Vì ta trúng một loại ma pháp cho nên chỉ có thể ngẩn ngứ tại giờ Ngọ giữa đêm mới có thể mở miệng nói chuyện. Chờ tiếng chuông báo hiệu chấm dứt ta lại không thể nói được nữa! Bây giờ ta chỉ có thể nói một lần! Ở trong thư phòng này có một mật thất! Trong mật thất có chứa một ít bảo bối. Ta phải nhờ vào người tìm trong đồng hồ đó một món bảo bối có thể giải trừ ma pháp ta trúng phải.”

Đỗ Duy trợn trừng mắt, nhìn bức họa: “Là người đang nói?”

“Đúng vậy! Không có thời gian giải thích.” Thanh âm rất nhanh nói tiếp: “Bây giờ người hãy từ bức họa thứ ba trên vách tường bắt đầu kiểm tra, trên đó có dấu hiệu, người hãy lần theo dấu hiệu mà tìm, nếu không phải là một đồ ngốc thì sẽ tìm được n...”

Đông~ !

Giờ ngộ đã qua, theo tiếng chuông báo hiệu cuối cùng chấm dứt, ánh mắt của nhân vật trong bức họa cũng dần biến mất ánh sáng mờ nhạt. Lập tức thanh âm đang nói chuyện cũng đình chỉ theo.

Đỗ Duy cao thấp nhìn người trong họa, người đó cũng nhìn hắn, trên mặt lộ ra vẻ mặt thỉnh cầu.

“A, người nói người trúng phải một loại ma pháp, thật không?” Đỗ Duy cười nói: “Người nói trong thư phòng này còn có một gian phòng bí mật, trong phòng cất giấu một món đồ có thể giải trừ ma pháp cho người, đúng không?”

Mỗi một câu hỏi của hắn, nhân vật trong bức họa đều gật đầu theo, trên mặt cũng mang theo một vẻ mặt khát khao.

“Được rồi, như vậy, sự tình đối với ta thì có gì tốt?” Đỗ Duy cười nói: “Ta vì sao phải giúp người?”

Sắc mặt của người trong tranh thay đổi, lập tức sự cầu khẩn trong ánh mắt của hắn càng nồng đậm, dường như muốn liều mạng nói một cái gì đó, chỉ đáng tiếc là một lời cũng không thốt lên được.

“Thôi bỏ đi, dù sao ta cũng thấy tò mò, coi như là thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta vậy” Đỗ Duy giơ tay lên, sau đó theo chiếc thang leo lên trên giá sách, dựa theo lời nói trong lúc tiếng chuông vang vừa nãy cẩn thận quan sát bức chân dung thứ ba trên vách tường.

Bức chân dung thứ ba, đồng dạng cũng là chân dung của một vị tổ tiên La Lâm gia, vị tổ tiên này mặc quân phục hải quân, vẻ mặt rất nghiêm túc... ánh mắt ngay thẳng dường như nhìn về phương xa.

Đỗ Duy cẩn thận tra xét trong chốc lát nhưng không tìm thấy dấu vết gì trên bức họa này cả. Hắn thậm chí còn nhắc bức tranh này ra kiểm tra đằng sau nó, cũng không lấy thêm được gì.

Đỗ Duy đứng trên thang cẩn thận suy tư một chút, hắn cũng không lo lắng mà tỏ vẻ kiên nhẫn. Lần từng tí một kiểm tra lại. Sau ba lần kiểm tra vô ích đột nhiên trong lòng Đỗ Duy nháy động, cẩn thận quan sát nhân vật trong bức họa này...

đúng, ánh mắt của người trong tranh...nhìn thẳng, nhìn về phía trước.

Đỗ Duy trong lòng vừa động! Lập tức nhìn theo phương hướng ánh mắt mà quan sát!

Đối diện với nó chính là vách tường! Người trong tranh dường như đang dùng ánh mắt để nhìn một thanh kỳ sĩ trăm kiêu treo trên vách tường!

Đỗ Duy lập tức lôi chiếc thang ladder này về phía đối diện. Lôi kéo một cái thang trên một quãng đường dài như vậy đối với thể lực của một đứa trẻ 13 tuổi quả thực có chút không chịu nổi, bất quá, nội tâm tò mò mãnh liệt cũng giúp hắn phần nào.

Sau khi kiểm tra chiếc chuôi kỳ sĩ trăm kiêu cẩn thận, Đỗ Duy phát hiện mũi kiếm chỉ tới một cái giá sách bên cạnh!

Hắn lại theo phương hướng đó đi ra lục lọi giá sách kia!

Cuối cùng, hắn cũng phát hiện ra. Bên trên xà ngang của tủ sách có dấu vết một hàng chữ nổi, hắn hơi trầm mình một chút xuống, rốt cục nhìn thấy một hàng văn tự.

Chỉ có điều, hàng văn tự này lại bị người khác viết ngược! Vì thế, nếu người khác không cẩn thận đụng tới nơi này mà không quan sát kỹ một chút thì cũng chỉ nghĩ là hoa văn bình thường mà thôi.

Một hàng chữ viết ngược, Đỗ Duy cẩn thận đọc lại.

“Đáp án tại bầu trời đêm, mà cái chìa thật lớn chính là chìa khóa để chỉ dẫn phương hướng.”

Đỗ Duy nhin không được cười khổ.

Cái này là gì đây? Đoán chữ hay sao?

Hắn thở dài, leo xuống dưới thang, ngồi xếp bằng trên mặt đất, ôm đầu suy tư về câu đố này.

“Bầu trời đêm... Cái chìa thật lớn...”

Rốt cục, Đỗ Duy đột nhiên đứng dậy, trên mặt hắn lộ ra một tia hy vọng mới.

Bầu trời đêm có cái gì... ngôi sao a!

Mà cái thìa thật lớn ? Không cần phải hỏi, khẳng định là bắc đầu thất tinh rồi! Hình của bắc đầu thất tinh chẳng phải là hình cái thìa hay sao?

Đỗ Duy nghĩ thông điểm này lập tức chạy nhanh đi tìm trên các giá sách trong phòng!

Ngôi sao... ngôi sao...

Trong thư phòng có liên hệ với ngôi sao... đúng, nhất định là giá sách về chiêm tinh thuật rồi!

Rất nhanh, thông qua mục lục, Đỗ Duy có thể tìm được giá sách chứa các bộ sách về chiêm tinh thuật. Hắn cố sức bò lên một chút tìm tòi. Sau đó dựa theo chỉ điểm của “cái thìa” kia, ở trên giá sách thứ bảy chứa về bắc đầu thất tinh, hắn cẩn thận tìm tòi!

Hắn cơ hồ đều lật từng quyển từng quyển ra xem, rốt cục...

Khi hắn động tới một quyển sách thì cảm giác rõ ràng quyển sách này rất trầm trọng! Lại giống như một quyển sách làm bằng kim loại không bằng! Hơn nữa, vừa mới nhúc nhích nó thì bên trong vách tường rất nhanh truyền tới thanh âm như cối xay nặng nề chuyển động...

Cuối cùng, sau những thanh âm lạch cạch nặng nề, toàn bộ giá sách bắt đầu chậm rãi chuyển động, trên vách tường phía sau giá sách lộ ra một ra một đường vào tối đen...

18. Chương 15: Nữ Chiêm Tinh Thuật Vĩ Đại Nhất.

Sau đó, hắn chậm chậm bước vào trong bí thất.

Ánh lửa yếu ớt của ngọn nến chỉ có thể chiếu sáng được hai ba bước không gian phía trước. May mắn Đỗ Duy trời sinh tinh thần lực cường đại hơn người thường nên cảm ứng với xung quanh cũng mạnh hơn không ít.

Đây là một bí đạo khá lớn, hai bên đều là những tảng đá lạnh lẽo cứng rắn không biết đã có bao nhiêu niên đại rồi. Trong bí đạo này đầy những bụi bặm, chỉ cần Đỗ Duy cử động hơi mạnh một chút là bụi bay tứ tán khiến hắn liên tục hắt xì.

Thi thoảng hắn lại trượt chân khi dẫm vào một cục đá trên đường, ngọn nến trên tay nghiêng đi mấy lần suýt tắt. Đỗ Duy chỉ có thể dò từng bước cẩn thận đi tới.

May mắn là chỗ này hình như có lỗ thông hơi vì vậy ánh nến mặc dù có chút lay lắt nhưng cũng không vì thiếu dưỡng khí mà tắt ngúm.

Đi vào bên trong bí đạo một lúc, trước mặt xuất hiện một bậc thềm, một đường cầu thang xoáy đi xuống. Bậc thang dưới chân rất nhỏ, cũng chỉ dùng một tảng đá đôi ghép lại mà thành, có chút thô lậu nhưng cũng may vẫn còn chắc chắn. Cứ lần theo những bậc thang đó, căn cứ vào tính toán trong lòng Đỗ Duy, ước chừng đã đi được hơn ba mươi bậc rốt cục cũng gặp được một cánh cửa nhỏ.

Cánh cửa sắt đã có chút gỉ sét, Đỗ Duy dùng sức đẩy cánh cửa một chút nhưng liền phát hiện cánh cửa này đã bị khóa, căn bản là không thể mở được. Hắn thở dài, đột nhiên trong não nảy sinh tới câu đó vừa nảy...

“Cái thìa chính là chìa khóa...”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, giơ ngọn nến chiếu lên các vùng xung quanh cánh cửa, rốt cục ở trần nhà trên đỉnh đầu có thể nhìn thấy một bộ đồ án.

Hoa văn nổi trên đó được điêu khắc mà thành, căn cứ vào toàn cảnh của đồ án này Đỗ Duy cũng miễn cưỡng có thể nhận ra chúng hình như là một bộ tinh tượng đồ. Hắn cũng chưa từng nghiên cứu qua về tinh tượng đồ, nhưng vì trong não nhớ tới hai từ “cái thìa” nên rất dễ dàng có thể tìm ra được “bắc đầu thất tinh” có hình “cái thìa”

“Cái chìa chính là chìa khóa...” Đỗ Duy thì thầm, nhưng trần nhà có vẻ khá cao so với hắn, một đứa trẻ mười ba tuổi, cứ cho hắn cố kiễng chân hết mức cũng không chạm vào được trần nhà. Nương theo ánh lửa chập chờn của ngọn nến, Đỗ Duy cẩn thận nghiên cứu lại bộ đồ án kia.

Ngọn nến đầu tiên cơ hồ sắp cháy hết, trong lúc Đỗ Duy thấp lên ngọn thứ hai đột nhiên trong lòng chợt động, hắn nhớ tới một vấn đề trọng yếu!

Chìa khóa?

Chuyện đùa!

Nếu mật đạo này bị người ta phát hiện cứ cho là người tiến tới không có chìa khóa. Chẳng lẽ họ lại không tìm công cụ phá cửa mà vào sao? Không có chìa khóa thì có thể dùng thủ đoạn khác phá tan cánh cửa này cũng được.

Đã như vậy thì chìa khóa cũng không phải là vấn đề chính. Nhưng mà trong câu nói vừa nãy lại đặc biệt chú ý tới “chìa khóa” như vậy khẳng định có thâm ý khác.

Nói cách khác, nếu không có chìa khóa mà muốn phá cửa vào đều vô dụng.

“Cái chìa khóa” này có lẽ không thể lý giải theo cách thông thường được.

Đỗ Duy ngồi xuống nghỉ một lát, tới khi hắn đứng dậy thì dùng toàn lực nhảy lên, giơ đoản kiếm khoa lên, miễn cưỡng có thể gõ lên đồ án trên trần nhà một cái.

Phanh!

Đỗ Duy ánh mắt sáng ngời! Thanh âm này tựa hồ có chút khác lạ.

Hắn không chú ý tới cánh cửa nữa mà cúi người xuống tìm một rãnh hỏ trên mặt đất dùng sức cầm găm thanh đoản kiếm đứng thẳng. Sau đó Đỗ Duy miễn cưỡng bám vào vách tường đứng lên trên chuôi kiếm. Như vậy hắn có thể cao hơn một chút, mặc dù có chút lung lay loạn xạ nhưng có thể miễn cưỡng chạm tới trần nhà.

Trên trần nhà có một tầng bụi bặm, Đỗ Duy sau một hồi phỉ phỉ đám đất cũng có thể cảm giác thấy chỗ bắc đầu thất tinh này có chút khác biệt so với các chỗ khác. Hắn thử một vài phương pháp, xoay, vặn, ấn, vân vân.

Rốt cục hắn cũng không biết chạm tới chỗ nào, dùng sức quay mạnh một cái lại có thể khiến một khối tinh tượng trật sang. Theo liên tiếp các tiếng ca ca chuyển động, một chỗ trên sàn nhà ở một góc chợt thụt xuống!

Trên mặt đất xuất hiện một thông đạo tối đen, trong thông đạo là một hành lang dẫn xuống dưới.

Được rồi!

Đỗ Duy hô nhỏ một tiếng, cười cười rồi nhảy từ trên chuôi kiếm nhảy xuống.

Quả nhiên như thế, đây là một cái bẫy gạt người! Đỗ Duy tin vào phán đoán của mình là chính xác.

Cánh cửa sắt gỉ sét bên cạnh chính là một thủ thuật che mắt! Bí mật chính thức căn bản không phải đằng sau cánh cửa này! Nếu người đi vào nơi này không chú ý tới “bắc đầu thất tinh” thì sẽ cạy mạnh mà phá cửa xông vào, chắc chắn sẽ không tìm thấy bí mật chính thức ở nơi đây.

Đỗ Duy tin chắc bí mật chính thức sẽ ở đằng sau cái thông đạo tối đen kia!

Hắn đi tới bên cạnh thông đạo, đường vào nơi đây phi thường hẹp, chỉ có thể miễn cưỡng cho một người đi tiến vào, bên trong thì tối om om. Đỗ Duy đốt một ngọn nến khác lên rồi cầm ngọn nến đang cháy ném vào bên trong. Theo ánh nến chiếu lại có thể thấy nơi đây cũng không sâu lắm, ước chừng cũng chỉ khoảng hai ba mét chiều cao, có lẽ là một căn phòng bí mật.

Đỗ Duy không lập tức đi xuống mà đứng chờ bên thông đạo một lát, không thấy phía dưới có gì dị thường mới cẩn thận lần mò theo từng bậc thêm đi xuống.

Đây là một căn phòng kín, tứ phía đều là tường đá, hai bên vách tường dựng đầy những cái tủ bằng kim loại, rất nhiều cái đã đóng kín, trên mặt còn bị khóa lại. Ở giữa căn phòng là một thạch thai khá lớn.

Khối thạch thai này cao ước chừng tới eo Đỗ Duy, trên đài khắc họa rất nhiều đồ án thâm ảo khó có thể đọc hiểu. Ở giữa đài lại là một hình tròn lớn, chung quanh đó đều là vị trí của các vì sao.

Đỗ Duy quan sát trong chốc lát nhưng không nhìn ra được gì, sau đó hần buông tha không nghiên cứu đồ án trên đài này nữa mà chuyên tâm tìm tòi đồng tử sắt bên cạnh.

Các loại tủ nơi đây đều bị khóa kín cả, vì niên đại có lẽ đã có từ lâu nên khóa có lẽ cũng gỉ cứng lại rồi. Đỗ Duy cố gắng cả nửa ngày nhưng không mở được, trong lúc hần cảm thấy một ít buồn bực thì đột cức hần cũng phát hiện được một ngăn tủ không bị khóa!

Đây cũng chính là một ngăn tủ duy nhất không bị khóa trên cái tủ này!

Sau khi mở ra, bên trong chỉ có duy nhất một cái hộp bằng đá.

Bên trên mặt của chiếc hộp có khắc huy chương của la lâm gia tộc!

Đỗ Duy cật lực mới có thể lấy được chiếc hộp đá ra khỏi ngăn kéo, sau đó ngồi trên mặt đất, cẩn thận từng chút mở ra. Trong hộp lại là một cuốn giấy bằng da dê.

Trên tấm giấy da dê này đều là chi chít những văn tự, khi mở toàn bộ tấm da dê này ra lại phát hiện bên trong nó cuộn một khối bảo thạch màu xanh hình lục lăng.

Đỗ Duy kiên nhẫn thấp lên ngọn nến thứ ba mình mang theo, sau đó lẳng lặng đọc những dòng chữ trên tấm giấy da dê.

...

19. Chương 15: Nữ Chiêm Tinh Thuật Vĩ Đại Nhất. (hạ)

Vừa thấy hai câu mở đầu này Đỗ Duy không khỏi có chút bất ngờ.

Chiêm tinh thuật sư, Tái Mai Nhĩ?

Đỗ Duy đương nhiên biết, trong lịch sử la lâm gia tộc từng sinh ra một vị tộc trưởng kỳ lạ, vị tộc trưởng kia đối với chiêm tinh thuật rất có hứng thú, thậm chí còn cưới một vị nữ chiêm tinh thuật làm vợ. Mà trong tòa pháo đài của la lâm gia tộc này còn có một tòa tháp lâu màu trắng cao nhất. Ngọn tháp này được chính vị tộc trưởng gia tộc cho xây dựng để thê tử của mình tại ban đêm có thể đứng tại đó quan sát tinh tú trên bầu trời đêm!

Đỗ Duy không ngờ tới phong thư này lại có thể được viết bởi chính vị thê tử đó, thủ bút của nữ chiêm tinh thuật!

hần tiếp tục đọc phần tiếp theo.

"... Khi người đọc phong thư này, hy vọng người có thể hiểu được sự tình tiếp theo người phải đối mặt sẽ có nguy hiểm rất lớn. Người có lẽ sẽ mở cánh cửa bị cấm kỵ qua vô số thời đại. Vì rất có thể đằng sau cánh cửa này người sẽ chạm tới một lĩnh vực cấm kỵ không thể xúc phạm.

Đồng thời đây cũng chính là thành quả nghiên cứu của cả đời ta.

Nếu người đã chuẩn bị sẵn tinh thần mạo hiểm vậy người hãy cầm khối bảo thạch được gói trong phong thư này đi tới bên thạch thai kia. Trên đó người sẽ tìm thấy một cái lỗ nhỏ, khi sát nhập bảo thạch vào đó người sẽ thu hoạch được tin tức đầy đủ mà ta lưu lại. Vì đảm bảo tin tức này không bị rơi vào tay người ngoài, khi khởi động tin tức phải dùng máu tươi của truyền nhân la lâm gia tộc mới có thể mở. Hãy dùng máu của mình nhỏ lên trên viên bảo thạch. Đây đủ hai thứ này sẽ dẫn người tìm tới điều ta lưu lại."

Ở bên dưới góc phong thư còn có một hàng văn tự:

"Nguyện vì hưng thịnh của la lâm gia tộc vĩ đại. Vì trượng phu của ta, ta cũng thâm ái gia tộc này!

Tổ tiên của người, Tái Mai Nhĩ Kỳ Lạp La Lâm lưu bút.”

Đỗ Duy đọc một hơi, nội tâm cũng không khỏi vài phần chấn động!

Vì căn cứ vào lịch sử gia tộc hắn đã đọc qua, hắn đối với cái tên Tái Mai Nhĩ Kỳ Lạp La Lâm (tên chính là Tái Mai Nhĩ Kỳ Lạp, sau khi được gả về la lâm gia đã thêm họ la lâm vào tên mình) Cái tên này ấn tượng rất sâu đậm.

Nữ nhân này chính là thê tử của vị trưởng tộc thứ bảy trong gia tộc, một vị nữ chiêm tinh thuật đại sư. Trên lĩnh vực chiêm tinh thuật mà nói nàng chính là người được mọi người kính ngưỡng! Thầy dạy võ lòng cho Đỗ Duy - La Tây Á Đặc lão học giả cũng đồng thời là một chiêm tinh thuật sư, ông trong thời gian một năm rưỡi dạy Đỗ Duy, mỗi khi nhắc tới vị nữ chiêm tinh thuật này đều dùng những ngôn từ tràn ngập kính ý. Ông thậm chí còn khẳng định vị chiêm tinh thuật tên là Tái Mai Nhĩ này cơ hồ chính là vị chiêm tinh thuật vĩ đại nhất trong vòng hai trăm năm lại đây của Đế Quốc!

Khiến Đỗ Duy ấn tượng với cái tên Tái Mai Nhĩ lại không phải vì nàng là một chiêm tinh thuật vĩ đại mà còn có một nguyên nhân khác.

Vì Đỗ Duy đã xem qua ghi chép về lịch sử gia tộc, vị chiêm tinh thuật nữ đại sư này đồng thời chính là một người yêu sâu sắc trượng phu của mình.

Vị trưởng tộc thứ bảy của la lâm gia tộc này sống cũng không được lâu, ước chừng mới chỉ 50 tuổi đã khuất thế. Vị Tái Mai Nhĩ nữ chiêm tinh thuật này hiển nhiên là một nữ tử si tình. Sau khi trượng phu mất được ba ngày, nàng đã tại bên trong tòa tháp người chồng xây cho mình tự sát tuần tình.

Trước khi chết, nữ chiêm tinh thuật đại sư này đã khắc trên tháp lâu một câu:

“Vì tình yêu, chúng ta sẽ sống mãi”

Cũng chính vì di ngôn này đã khiến Đỗ Duy nhớ kỹ cái tên của nàng trong lịch sử gia tộc.

Không có nửa điểm do dự, Đỗ Duy lập tức nằm lặn lên trên thạch thai bắt đầu tìm tòi, hắn rất nhanh đã có thể tìm ra cái lỗ nhỏ trên đó.

Độ lớn của cái lỗ này đúng vừa bằng hình dạng của viên bảo thạch. Đỗ Duy không do dự cắn ngón tay mình, nhỏ một giọt máu lên trên bảo thạch.

Theo bảo thạch ấn vào cái lỗ kia, Đỗ Duy hạ ý thức lui ra sau hai bước...

Trong bí thất hôn ám, đột nhiên bừng sáng. Hoa văn trên đồ án tại bốn phía trên thạch thai đột nhiên bạo phát quang mang mãnh liệt. Quang mang này sáng tới mức cả căn phòng tràn ngập ánh sáng! Quang mang mãnh liệt tới mức Đỗ Duy không thể mở nổi mắt.

Quang mang bắt đầu dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng trên thạch thai chỉ còn lưu lại một cột sáng. Mà ở giữa cột sáng xuất hiện một bóng người!

Bóng người này không phải là của một người thật mà do quang mang kết tạo thành một ảo ảnh rất giống người thật!

Ảo ảnh này lớn nhỏ đều bằng chiều cao một con người, Đỗ Duy nhìn không được hé hé mắt nhìn lại!

Hắn đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu!

Vị nữ chiêm tinh thuật đại sư Tái Mai Nhĩ này, có lẽ cũng đồng thời là một ma pháp sư xuất sắc! Vì tất cả mọi thứ phát sinh vừa rồi, còn cả ảo ảnh kia nữa rõ ràng là một loại ma pháp!!

Quang mang dần dần phai nhạt, cuối cùng độ sáng cũng có thể vừa vặn cho mắt thường có thể nhìn thấy được.

Đỗ Duy rốt cục cũng có thể nhìn rõ hình người trong cột sáng.

Một nữ nhân mặc áo bào màu hồng, tóc của nàng dài và trắng như tuyết. Toàn thân nàng đều bao phủ trong chiếc áo màu hồng. Một khuôn mặt mỹ lệ dị thường, trong ánh mắt còn mang theo vị ôn nhu, chỉ là, trong hai con ngươi màu đen kia khiến Đỗ Duy cảm thấy một cảm giác yêu dị là lạ.

“Người mở ra tin tức. Ta chính là tổ tiên của người - Tái Mai Nhĩ Kỳ Lạp La Lâm” Áo Ảnh bắt đầu chậm rãi mở miệng: “Đây chính là ma pháp tin tức cuối cùng trước khi chết ta lưu lại. Ma pháp trận ta lưu lại này phải dùng bản thân ma lực có trong khối ma pháp tinh thể kia, thêm vào huyết mạch của la lâm gia tộc mới có thể khai mở. Người đã có thể nhìn được ta thì cũng đại biểu người là truyền nhân của la lâm gia tộc, vậy người có thể tìm được tất cả bí mật mà ta lưu lại.”

Đỗ Duy nhìn vị nữ tử sinh động như thật này trong tâm có chút chấn động!

Có thể sử dụng một ma pháp trận, đem tin tức lưu lại cả trăm năm! Một bản lĩnh ma pháp như vậy đã siêu qua một vị ma pháp đại sư rồi! Tái Mai Nhĩ này lại có bản lĩnh như vậy ư?

“Ta không biết khi người khởi động tin tức này đã trôi qua bao nhiêu năm tháng, cũng không biết ma lực trong ma pháp tinh thể còn lại được bao nhiêu. Vì vậy người hãy nghe rõ ràng mỗi một câu ta đang nói vì có lẽ không thể khởi động ma pháp trận này một lần nào nữa.”

Áo ảnh của Tái Mai Nhĩ chậm rãi nói.

Vẫn biết Tái Mai Nhĩ trước mặt này không phải là người thật, nàng chỉ là một ảo ảnh lưu lại mà thôi nhưng Đỗ Duy có lẽ không nhận được cũng gật gật đầu.

”Đầu tiên, ta muốn nói rõ: Điều ta lưu lại cho người bây giờ có thể vô cùng có ích cho người nhưng cũng có thể gây cho người phiền toái vô cùng. Vì thành quả nghiên cứu cả đời của ta, ngoại trừ trạng phụ của ta ra không một ai có thể biết được. Người mở ra tin tức, người đã có thể đi đến nơi này vậy người đối với chiêm tinh thuật cũng nhất định hiểu rõ vài phần, ít nhất là đối với tinh tượng học có một ít. Vậy đầu tiên ta muốn nói với người sự thật chính là: Tất cả chiêm tinh thuật trên thế giới này đều sai rồi. Bọn họ, tất cả, mỗi một người đều sai rồi!

Bởi vì, chiêm tinh thuật tuyệt đối không phải chỉ nông cạn như một loại thông qua biến hóa của tinh tượng mà dự đoán tương lai. Mặc dù tất cả mọi người bây giờ đều cho rằng chiêm tinh thuật chẳng qua là một lời tiên đoán mà thôi, nhưng ta muốn nói cho người chính là... chiêm tinh thuật kỳ thật là một loại ma pháp, một loại ma pháp vô cùng cường đại mà thâm ảo.

Chiêm tinh thuật sư không nên chỉ bị cho rằng họ là học giả của tinh tượng học, càng không nên nông cạn thông qua đó mà cổ lộng ra một lời tiên đoán mơ hồ.

Một chiêm tinh thuật sư nên sở hữu lực lượng cường đại như của tất cả các ma pháp sư.

Ma pháp sư đã có thể triệu hoán lực lượng của gió, tá trợ mưa, gió bão, hỏa diễm, và hết tất cả lực lượng của tự nhiên. Vậy một chiêm tinh thuật sư vì sao không thể mượn lực lượng của những “ngôi sao”?

Thậm chí, chúng ta, những chiêm tinh thuật sư còn có thể đi xa hơn! Vì ta phát hiện ra điều mà các ma pháp sư đều không thể nhận ra, thậm chí là lực lượng họ vĩnh viễn không thể nắm giữ ...Đấy chính là... pháp tắc!”

20. Chương 16: Nút Thắt

Nhưng tất cả đều sai hết!

Trong ngôi sao cũng ẩn chứa các lực lượng vô cùng mạnh mẽ, thậm chí lực lượng này so với cuồng phong bạo vũ, hồng thủy hung bạo, hỏa diễm thao thiên ... so với tất cả mọi thứ đó đều cường đại hơn rất nhiều... Điều đó khiến ta nảy sinh thêm sự nghi ngờ.

Lực lượng cường đại như vậy chẳng lẽ cũng do thần linh sáng tạo ra sao?

Còn nữa, những ngôi sao này tựa hồ từ cổ đại tới nay đều được đánh trên bầu trời như vậy! Rất lâu, rất lâu trước cũng như vậy. Thậm chí nó còn có từ trước khi chúng ta biết rất nhiều, thậm chí còn sớm hơn cả khi thế giới của chúng ta được sáng tạo ra!

Vậy, những ngôi sao này thật sự cũng do thần linh sáng tạo ra hay sao? Căn cứ vào tất cả các bộ sách ta có khả năng tìm thấy được bây giờ, kể cả trong điểm tịch của tôn giáo, phạm khi nhắc tới ngôi sao thì cách nói thống nhất nhất chính là: “Ngôi sao là do thần linh sáng tạo ra cùng với thế giới này để tô điểm cho

bầu trời đêm thêm mỹ lệ. Đồng thời, thần linh sẽ căn cứ vào sự buồn vui của mình và sự việc trên thế giới mà thay đổi vị trí các ngôi sao. Mà các thay đổi này thường cũng sẽ cấp cho loài người những lời tiên tri.

Đúng vậy, căn cứ vào những kiến giải này, ngôi sao tựa hồ đã được sáng tạo đồng thời cùng với thế giới này của chúng ta. Vì mục đích làm thành vật trang điểm trên bầu trời đêm nên mới được thần sáng tạo ra ... nhưng mà có phải thật là như thế không?

Ở sáu năm trước, cũng chính khi ta ba mươi tư tuổi, tinh tú trên bầu trời phát sinh dị biến. Trong buổi đêm một ngôi sao trên trời đã rơi xuống phía chân trời. Tất cả các chiêm tinh thuật sư đều liệu mạng nghiên cứu, suy đoán hiện tượng này rốt cuộc là thần linh ám thị điều gì cho loài người. Nhưng mà ta lại lựa chọn một con đường khác...

Ta căn cứ vào phương hướng ngôi sao rơi xuống đêm đó, còn tra duyệt thêm tất cả tư liệu mình có được. ta quyết định phải tìm thấy ngôi sao bị rơi kia! Ta đã tốn mất ba năm trời, bàn chân đã bước lên khắp nơi trên hướng đó, rốt cục ta cũng đã tìm thấy nó!”

Vừa nói, ảo ảnh của Tái Mai Nhĩ nhẹ nhàng nhấc tay lên. Cánh tay của nàng lộ khỏi chiếc trường bào màu hồng, bàn tay đưa ra, bên trong đó là một tảng đá đem sẫm nhỏ bằng lòng bàn tay.

“Đây chính là thứ ta tìm thấy - ‘Ngôi sao trụy lạc’. Nhìn bề ngoài nó trông giống như một tảng đá bình thường! Đương nhiên, trong tay ta chỉ là một phần nhỏ được ta trích xuống. Khi ta tìm thấy nó thì nó còn to hơn cả cả căn phòng này. Hơn nữa, nơi nó rơi xuống, trên mặt đất còn hiện hẳn một cái hố rất lớn, thậm chí ta còn nhìn thấy một sự hủy diệt vô cùng khủng khiếp. Rừng cây bị thiêu thành tro bụi, bình nguyên bị phá thành sơn cốc! Lực phá hoại như vậy chỉ có thể do một cấm chú cao nhất trong ma pháp làm ra.”

Đỗ Duy đã không nhịn được, thở dài.

Vị nữ chiêm tinh thuật tên là Tái Mai Nhĩ này thật sự rất đáng kính phục!

Ít nhất, tại nơi mà mọi người đều tin thần linh sáng tạo tất cả, nàng lại dám nảy sinh nghi vấn... hơn nữa từ mỗi một phương diện của nàng đã thật sự gần tiếp cận ‘sự thật’ rồi!

“Khó có thể tưởng tượng ra cái gọi là ‘ngôi sao’ bất quá chỉ là một tảng đá thật lớn mà thôi. Quan trọng hơn nữa là nó lại không giống với bất kỳ vật chất nào có trên thế giới này! Nó cứng rắn, hơn nữa còn tràn ngập một loại lực hút... ta đã tốn rất nhiều thời gian, tìm tới rất nhiều luyện kim thuật sư có nhiều kinh nghiệm nhất, thậm chí ngay cả những thợ rèn lâu năm. Nhưng mà không một ai có thể nhận ra cái ‘vật chất’ mới này! Nói cách khác... ngôi sao, căn bản không phải là vật trên thế giới này!” Ảo ảnh của Tái Mai Nhĩ bắt đầu có chút chập động, hiển nhiên đây là dấu hiệu của việc ma lực sắp tiêu hao hết. Đỗ Duy nhanh chóng vực dậy tinh thần, đồng thời trong lòng cầu mong ma tinh thạch này có thể duy trì thêm được một ít thời gian nữa.

”Từ đó về sau ta bắt đầu nghi ngờ tất cả tài liệu lịch sử nói về việc thần linh sáng tạo ra thế giới. Nếu nói thần linh sáng tạo ra thế giới này, đem tới sinh mạng cho vạn vật, khiến cho thế giới này có ngày đêm luân chuyển, tứ quý giao thoa... vậy, xin hỏi, hết tất cả quy luật này rốt cuộc là do ai tạo nên? là thần linh chăng?

Ta đã tiêu tốn thời gian cả đời mình để nghiên cứu tinh tượng, cuối cùng cũng phát hiện ra cái gọi là ‘Vị trí ngôi sao thay đổi là lời tiên tri của thần linh ban tặng cho loài người’... cách nói như vậy căn bản chính là hoang đường! Ta tốn mất hơn mười năm tìm kiếm trong các bản ghi chép về vị trí của một ít ngôi sao. Sau đó trong mười năm đó vào mỗi buổi tối ta đều quan sát và so sánh và ghi lại vị trí của chúng.

Dần dần, vào mỗi buổi đêm, khi bầu trời hôn ám, mây đen che phủ bầu trời, ta không thể dùng mắt thường để quan sát tinh tú. Mà trong lúc đó ta chỉ có thể tìm phương pháp khác... ta nghĩ tới ma pháp... Nếu ma pháp có thể cảm ứng tới hết thấy biến hóa trong tự nhiên thì khi ta không thể nhìn thấy tinh tú ta có thể vận dụng ma pháp để cảm nhận vị trí của chúng không?

Cuối cùng, ta phát hiện ra năng lượng của ngôi sao! Mà ta nghĩ, ma pháp sư có thể tá trợ tự nhiên lực thì ta sẽ ...tá trợ tinh tú lực!

Sau khi ta tìm được phương pháp có thể cảm ứng được năng lượng của các vì sao, ta lại phát hiện ra một sự tình khác khiến ta kinh ngạc hơn!

Đây là... Tinh tú lực không phải chỉ có ban đêm mới có thể cảm ứng!

Cho dù khi mặt trời chói chang trên cao ta cũng có thể thông qua minh tướng, thông qua khai mở tinh thần của mình, cảm ứng được sự tồn tại của các ngôi sao! Bọn chúng vẫn tồn tại trên bầu trời, mặc kệ là ban ngày hay ban đêm! Chỉ có điều, lúc ban ngày thì ánh sáng của nó bị ánh sáng mãnh liệt của mặt trời che dấu đi mà thôi!

Trong mười năm, sau mười năm ghi chép lại vị trí của các vì sao, ta phát hiện ra chúng sẽ có một ít thay đổi, nhưng kỳ thật đều căn cứ vào quy luật luân hồi mà thay đổi! Hết thấy mọi thứ cứ như là một sự tuần hoàn! Tỷ như một ngôi sao, mùa hè nó tại phía đông, mùa đông chạy tới phía tây, sau đó sang năm thứ hai nó lại trở về phía đông... hết thấy, hết tất thấy đều dường như dựa theo một quỹ tích mà tuần hoàn, luân hồi!

Vì thế, đây không thể do hỷ nộ của thần linh, do thay đổi của loài người mà sinh ra! Càng không phải là lời tiên tri mà thần linh cấp cho loài người! Hết tất thấy mọi thứ đó đều dựa theo quy luật lặp đi lặp lại - Pháp tắc của tinh tú! Pháp tắc của tinh tú!”

Ảo ảnh của Tái mai Nhĩ dần hư nhược, đây chính là thời khắc ma pháp lực sắp hao hết.

Thanh âm của nàng cũng trở nên nghiêm túc vô cùng: “Thần điện nói cho chúng ta biết tinh tú là câu đố và lời tiên tri do thần linh ban cho loài người. Kết quả là ta phát hiện vị trí ngôi sao đều dựa vào quy luật tuần hoàn thay đổi, nó không hề liên quan gì tới lời tiên tri của thần linh cả. Thần điện nói cho chúng ta biết, ngôi sao chính là thần linh tô điểm cho bầu trời đêm. Kết quả ta phát hiện ngôi sao không chỉ có tại ban đêm, cho dù là thanh thiên bạch nhật nó vẫn ở đó. Mặc dù mắt thường không nhìn thấy nhưng bọn chúng vẫn tồn tại. Thần điện nói cho chúng ta biết, thế giới này là do thần linh sáng tạo ra, kết quả ta phát hiện địa chất của ngôi sao là một tảng đá trước giờ chưa bao giờ có. Nó căn bản không thuộc vật chất trên thế giới này.”

Nói tới câu cuối cùng này vị nữ chiêm tinh thật ngắc đầu dấy, nói ra một câu tổng kết cuối cùng của mình: “Ta bắt đầu hoài nghi ngôi sao có phải là do thần linh sáng tạo ra hay không... mà cuối cùng, ta bắt đầu hoài nghi cái gọi là ... Thần!”

Nhìn ảo ảnh của vị nữ chiêm tinh thuật trước mặt, Đỗ Duy có cảm giác trong nội tâm mình đã tràn ngập kính ý với nữ nhân này! Bởi vì nàng là người đầu tiên sau khi Đỗ Duy đi vào thế giới này dám nghi ngờ cái vốn có cả ngàn năm nay!

Dám đối với cái mọi người đều nghĩ “thần linh sáng tạo hết thấy” nảy sinh nghi vấn. Hơn nữa còn tiêu tốn cả đời mình để nghiên cứu vấn đề đó, điều này càng làm cho Đỗ Duy cảm thấy vô cùng tôn kính.

“Nghiên cứu của cả đời ta đều được cất trong căn phòng này. Mấy chiếc hòm sắt trong này ta đều lưu lại hết cho ngươi. Còn cả nghi trện bên ngoài nữa, nếu không thể hiểu được về tinh tượng học ngươi nhiều nhất cũng chỉ có thể tìm thấy được cánh cửa giả kia mà thôi. Đằng sau cánh cửa đó bất quá chỉ là một ít tài bảo thế tục thường tình. Còn nơi đây mới là di sản chính thức của ta - Tái Mai Nhĩ Kỳ Lạp La Lâm lưu lại trên thế giới này!”

Đột nhiên, cột sáng chợt lóe, lập tức quang mang bắt đầu phai nhạt đi, ảo ảnh của vị nữ chiêm tinh thuật cũng trở nên mơ hồ, thanh âm của nàng bắt đầu yếu ớt hơn nữa:

”Cái cuối cùng, chính là trong bức chân dung trong thư phòng kia, đó là một ma pháp sinh vật, ta bắt nó phong ấn ở trong bức chân dung. Nó sẽ trở thành người hướng dẫn cho ngươi học tập hết thấy sau này. Còn mọi thứ trong phòng đây, trong khi sử dụng ngươi đều phải có nó trợ giúp và chỉ dẫn. Tất cả chú ngữ về ngôi sao ma pháp mà ta sáng tạo ra, vì an toàn ta không ghi lại trên văn tự. Ta để lại cho ngươi ma pháp sinh vật kia, ngươi hãy phóng thích nó ra khỏi phong ấn.

Hài tử của ta, không biết đây là bao nhiêu năm sau ngươi phát hiện ra nơi này, nhưng ta tin tưởng rằng La Lâm gia tộc vĩ đại nhất định sẽ xuất hiện một thiên tài. Ngươi nên hiểu được nghiên cứu và phát hiện của cả đời ta, chúng nghi ngờ tới quyền uy của thần linh, sự tình như vậy tất nhiên thế giới này sẽ không thể tiếp thụ! Đặc biệt là đám người đại diện cho quyền uy, bọn họ sẽ càng tìm trăm phương ngàn kế hủy diệt tin tức này. Ta không thể chánh đại quang minh lưu lại chúng chỉ có thể dùng phương pháp bí ẩn này mà thôi.

Ma pháp sinh vật kia đã bị ta dùng dùng chú ngữ phong ấn nó, chỉ có tại ban đêm nó mới có thể sống lại, ban ngày sẽ lâm vào trạng thái ngủ... ha ha, cũng giống là ngôi sao vậy, ban ngày không thể dùng mắt thường nhìn thấy nó. Hơn nữa, chỉ có người sở hữu tinh thần cường đại, tại ban đêm, mới có thể thấy tồn tại của nó. Ta tin tưởng rằng người đã có thể tới được nơi đây, vậy nhất định tinh thần lực của người đủ để trở thành một ma pháp sư xuất sắc như thế ta có thể đem ngôi sao ma pháp toàn bộ truyền thụ cho người được... Nhớ kỹ một câu chú ngữ, người có thể dùng câu chú ngữ này để cởi bỏ phong ấn trên bức họa kia. Mà khi thoát khỏi phong ấn nó sẽ vô điều kiện, hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của người... mà từ nay về sau, tất cả đều dựa vào sự cố gắng của người.”

Nữ chiêm tinh thuật sư chậm rãi nói ra một câu chú ngữ, mỗi từ mỗi chữ nàng đều phát âm rất rõ ràng, sau đó ngón tay cũng đồng thời làm ra vài động tác... Đỗ Duy dụng tâm ghi nhớ hết tất thấy, sau đó... Hô một tiếng, quang mang chợt ảm đạm đi, sau đó đột nhiên biến mất.

Trong phòng tức khắc lâm vào một mảnh hắc ám. Đỗ Duy nhanh chóng thấp lại ngọn nến rồi tra xét trong phòng lại một chút. Cho rằng tạm thời không còn gì để làm nữa hắn mới cẩn thận theo lối cũ trở về.

Chờ khi về tới trong thư phòng, trên người Đỗ Duy bám đầy bụi đất, nhưng may mắn trong phòng cũng có đầy các quyển sách cũng bám bụi. Vì thế bụi đất trên người cũng sẽ không khó giải thích với kẻ khác.

Đóng lại phiên ám môm sau giá sách, Đỗ Duy đi tới trước mặt bức chân dung kia: “Ta đã đi tới đó, đã tìm thấy được hết tất thấy, kể cả di ngôn của nàng.”

Ánh mắt trong bức chân dung tựa hồ như thở phào, sau đó lộ ra một tia cầu khẩn.

Đỗ Duy hiểu được ý tứ của nó, cười nói: “Người muốn hỏi ta cách khai mở phong ấn của người? À, ta đã tìm được rồi, nàng có lưu lại một câu chú ngữ. Bất quá, trong đó có một chút điểm sai sót...”

Đỗ Duy cười khổ.

Manh mối đầu tiên Tái Mai Nhi lưu lại chính là bức chân dung trên tường! Mà người có thể phát hiện ra bức chân dung này phải sở hữu một tinh thần lực cường đại! Thông thường người sở hữu một tinh thần lực cường đại khẳng định là một ma pháp sư! Cứ cho rằng không phải là ma pháp sư thì cũng có thể học tập ma pháp!

Ngôi sao ma pháp của Tái Mai Nhi phải do một ma pháp sư học tập và kế thừa. Vì vậy nàng mới lưu lại một ván cờ như thế.

Nếu người không thể phát hiện ra động tĩnh trên bức chân dung thì có nghĩa là tinh thần lực không đủ, không có thiên phú về ma pháp.

Mà có thể thấy nghĩa là có thể học tập ma pháp... Sau đó sẽ câu chú ngữ kia dùng để cởi bỏ phong ấn của bức họa!

Nhưng mà, cho dù thông minh như Tái Mai Nhi cũng sẽ không tưởng tượng được, nhiều năm sau này, trong La Lâm gia tộc lại có thể xuất hiện một quái thai như Đỗ Duy!

Hắn rõ ràng sở hữu một tinh thần lực trời sinh siêu quần! Nhưng mà trên lĩnh vực cảm ứng ma pháp lại triệu đầu triệt đuôi không có nửa điểm phản ứng!

Nói cách khác, Đỗ Duy không có cách nào sử dụng câu chú ngữ kia được, không có cách nào cởi bỏ phong ấn.

Không có ma pháp sinh vật Tái Mai Nhi lưu lại.. hắn có lẽ cũng không thể học tập ngôi sao ma pháp của nàng! Vì tất cả chú ngữ nàng đều để lại cho ma pháp sinh vật kia cả rồi.

Dường như đã lâm vào một đường cùng, một nút thắt, không phải sao?

Đỗ Duy nhịn không được cười khổ.

Rõ ràng trong tay nắm một bảo tàng vô cùng lớn, thậm chí đại môn đã mở sẵn cho mình rồi, nhưng hết lần này tới lần khác không thể bước vào. Cái cảm giác này quả thực chỉ đành chịu a...

Đột nhiên, ánh mắt Đỗ Duy sáng ngời... ta không phải bắt được một gã ma pháp sư sao?

Hắn chỉ là ma pháp cấp một vậy mà có thể sử dụng “thuần phát thuật” cao nhất như vậy nói không chừng...

21. Chương 17: Ba Trăm Kim Tệ.

Nhìn qua hình dáng, thiếu gia tựa hồ là một đêm không ngủ, mặc dù trên mặt thoáng có chút mệt mỏi nhưng tinh thần tựa hồ rất phấn chấn. Chỉ là trên người hắn có hơi bẩn một chút... chẳng lẽ buổi tối hôm qua hắn đều ở trong này lăn lộn hay sao?

Còn nữa, một thanh đoản kiếm trên vách tường cũng bị hắn lấy xuống đặt trên bàn... Ai, kia chính là món đồ cổ mà tổ tiên đã từng sử dụng qua a.

Lão quản gia thở dài, lập tức gọi người tới giúp thiếu gia tắm rửa.

Ăn xong bữa sáng, Đỗ Duy vươn vai một chút: “Những người đi cùng với ta đều đã an bài tốt cả chứ?”

“Đương nhiên rồi, bọn họ sẽ ở phía sau pháo đài. Đám hộ vệ kỵ sĩ của ngài dựa theo quy định gia tộc sẽ được biên nhập vào hộ vệ đội của pháo đài... thứ cho ta mạo muội, thiếu gia tôn kính, tựa hồ trên đường ngài có chiêu dụ một kỵ sĩ? nhưng lại là một nữ kỵ sĩ, ta vốn muốn an bài nàng ở trong tòa thành nhưng nàng lại cự tuyệt... Vì trên đường ngài còn mang theo một tù binh, ta đã nhốt hắn lại vào trong lao rồi. Tối hôm qua, vị nữ kỵ sĩ và hai trợ thủ của nàng đã ngủ ở căn phòng bên cạnh địa lao.”

“Rất tốt”. Đỗ Duy thở dài: “Vậy ban ngày ta sẽ phải làm gì... tiếp tục xem đám sổ sách này nữa hả? Ta nghĩ nếu xem hết đồng số này ít nhất phải mất ba bốn ngày... như thế thì nhàm chán quá, Hi Nhĩ, ta muốn tìm việc gì khác để làm.”

“Ba bốn ngày? Trong mười ngày người chưa chắc đã xem hết.”

Lão quản gia trong bụng nghĩ thầm, nhưng trên mặt vẫn một bộ cung kính: “Vâng, ngài là chủ nhân nơi này. Tất cả mọi người trong pháo đài đều là người hầu của ngài. Ở chỗ này chí lớn của ngài sẽ được thể hiện tất cả, vì thế đám sổ sách kia ngài cũng không cần cấp bách xem hết chúng nó. Dù sao đây cũng là sổ sách của cả năm mà. Ta lại nghĩ, nếu sau này ngài rảnh rỗi, có thể sắp xếp một chút thời gian quý giá rồi tìm một hai địa phương trong gia tộc xem qua một chút, có lẽ sẽ có tác dụng hơn là xem đồng số sách khô khan này.”

Đỗ Duy cười cười, hắn nhíu lông mày: “Một đề nghị không tồi, Hi Nhĩ, cách đó tốt lắm! Vậy hôm nay sẽ làm cái gì? Ở chỗ này... có tiết mục gì không?”

“Ách... ” Lão quản gia lộ vẻ khó xử: “Cái này ..., ngài cũng biết chỗ này vốn không sánh được để đô phồn hoa. Tòa thành trấn giữ pháo đài nhất cũng phải mất một ngày phi ngựa. Vì thế trong tòa pháo đài này bình thường không có nẩy sinh hoạt động gì cả. Bất quá, cảnh sắc chung quanh coi như cũng đẹp, nếu ngài có hứng thú thì có thể cưỡi ngựa đem theo vài kỵ sĩ vào trong rừng săn bắn. Mặc dù chưa vào mùa săn bắn, có ít con mồi nhưng đi ra ngoài dạo một chút cũng là một lựa chọn không tệ lắm.”

Đỗ Duy gật đầu, hắn đưa tay cầm lấy cốc hồng trà uống một ngụm, sau đó trong lòng chợt động: “Kẻ bị ta bắt về kia... không nẩy sinh vấn đề gì chứ? Ta muốn nói, ở chỗ này ta có quyền...”

“Ngài nói là chấp pháp quyền? Lão thiên a... thiếu gia, nơi đây là la lâm bình nguyên! Cả bình nguyên này đều thuộc về la lâm gia tộc hết! Ở chỗ này chỉ cần ngài không làm ra việc gì phản lại đế quốc thì ý nguyện của la lâm gia cũng chính là pháp luật! Mà ngài, bây giờ là người có thân phận cao nhất của gia tộc trong pháo đài.”

“Được rồi.” Đỗ Duy đứng lên, một nữ hầu bên cạnh cầm theo một tấm áo da đi lại gần muốn khoác lên mình Đỗ Duy. Hắn nhìn thoáng qua y phục không biết làm bằng da động vật gì, lắc lắc đầu nói: “Thời tiết mát mẻ như vậy, không cần mặc cái này... Ah, đúng rồi, Hi Nhĩ, bên người ta có lẽ cần một hai tùy tùng, ta thích dùng người mình quen thuộc.. Đúng rồi, gọi Mã Đức tới đây đi, ta có lẽ thích hắn hơn cả. Mọi người còn lại, như là hơn hai mươi hộ vệ kỵ sĩ có phải người biên nhập hết vào hộ vệ đội trong thành rồi đúng không? Vậy rất tốt, ta lúc nào có thời gian sẽ tới thăm họ, thuận tiện keiem duyệt đám hộ vệ trong pháo đài. A... việc cuối cùng, vị sư phụ dạy võ lòng thừa nhỏ cho ta là một vị chiêm tinh sư nổi tiếng, chính là La

Tây Á Đặc tiên sinh nổi tiếng đó. Lúc ông còn dạy ta, ta đối với tinh tú học rất có hứng thú. Trong khoảng thời gian ta ở đây ta muốn dùng căn phòng trên tầng cao nhất của tòa bạch tháp.”

“Bạch tháp... tầng đỉnh...” Lão quản gia há miệng, trên mặt lộ ra vẻ khó khăn: “Việc này... thiếu gia, có lẽ ngài không biết. Trong gia tộc luôn có cấm lệnh, ngoại trừ tộc trưởng ra, bất luận kẻ nào cũng không được phép đi lên trên đó.”

“Ah?” Ánh mắt Đỗ Duy sáng ngời: “Là như thế sao?”

Hắn không hề có ý chán nản, ngược lại trong nội tâm còn có chút chờ mong... đúng, đã là cấm địa thì bên trong không biết còn có di vật nào của Tái Mai Nhi hay không? Nói không chừng còn có thể phát hiện ra cái gì nữa.

Vì thế... không cho đi vào? Đường hoàng không được, ta lại không trộm vào được chắc?

“Được rồi, vậy ta còn vài việc nữa, người hãy phái người đi mua mấy thứ này cho ta.”

Đỗ Duy nói xong, từ trên bầy với lấy một tờ giấy trắng, sau đó rất nhanh trên đó ghi ghi chép chép vài thứ.

Đây chính là vài món đồ cần dùng khi nghiên cứu tinh tượng học.

Nghiên cứu tinh tượng, ít nhất phải có một kính viễn vọng! Hơn nữa, tốt nhất là một kính thiên văn. Nhưng mà trên thế giới này chắc là không có rồi. đành phải tự trông vào mình chế nó ra mới được.

Pha lê.. cái này ở đây chắc là phải có, ở nơi này công nghệ làm gương rất cao. Mình nghiên cứu một chút chắc cũng sẽ làm được một viễn vọng kính.

Kỳ thật... ài, trên thế giới này, viễn vọng kính kỳ thật chỉ nhìn được không xa lắm. Vật này làm ra chủ yếu chỉ dùng trong tác chiến quân sự mà thôi. Ở trên thế giới này có ma pháp! một khi ma pháp sư gia trì một “Ứng nhân thuật” thì so với kính viễn vọng hiệu quả còn tốt hơn nữa.

Ài, ma pháp, ma pháp! Xem ra phải tìm cách học cho được ma pháp mới xong.

Nghĩ vậy, Đỗ Duy lập tức đứng lên: “Xem ra hôm nay ta phải tốn chút thời gian vào trong địa lao thăm tên tù binh kia rồi.”

Đỗ Duy từ trong thư phòng đi ra, đã gặp lại Mã Đức vừa được lão quản gia nhanh chóng gọi tới.

Vị tiền nhiệm mã phu này vẻ mặt có chút buồn bực. Vì dù sao hắn cũng đường đường là một “tổng quản đại nhân”, trên đường chỉ huy hơn hai mươi kỵ binh, cảm giác đó rất sáng khoái a. Nhưng mà vừa vào trong pháo đài này, đám hộ vệ kỵ sĩ lập tức được biên nhập vào hộ vệ đội, đóng quân tại doanh trại phía bên trái thành. Còn vị “Tổng quản đại nhân” lập tức bị biến thành tướng không quân.

Mang trên đầu cái chức tổng quản mà liên tới một thủ hạ cũng không có.

Lão quản gia nơi này xem ra là nhân vật cấp nguyên lão của la lâm gia tộc, mình lại dám tranh quyền với hắn sao? Sau khi vùi đầu vào trong phòng ngủ một đêm, Mã Đức còn vì tương lai sắp tới của mình lo lắng... tiểu chủ nhân tối hôm qua cũng không để mình hầu hạ, ngài không phải quên mất ta chứ?

Vì thế, vừa nghe được Đỗ Duy gọi tới, Mã Đức lập tức một đường chạy thẳng tới đây. Bộ dạng vội vã của hắn khiến cho lão quản gia Hi Nhi có chút bất mãn, nhưng Mã Đức lại không quan tâm. Chạy tới đại sảnh pháo đài, nhìn thấy Đỗ Duy ở kia Mã Đức vội vàng chạy tới, hận không thể nhào tới ôm lấy cổ hắn.

“A, chủ nhân của tôi, tôi là người hầu trung thành nhất của ngài đây. Ngài có điều gì phân phó không?”

Đỗ Duy nhìn Mã Đức hình dáng có chút vô thố, dù sao ở chỗ này cũng chỉ có hắn được xem như tâm phúc của mình, những người khác thì... đúng rồi, Nhược Lâm cũng miễn cưỡng coi như là một nữa.

Đỗ Duy không lập tức đi gặp gã ma pháp sư bị nhốt dưới địa lao mà hạ một mệnh lệnh trước: “Từ hôm nay trở đi, không có mệnh lệnh của hắn, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào thư phòng!”

Đối với mệnh lệnh kỳ quái này, lão quản gia không có điều gì dị nghị cả.

Sau đó, Đỗ Duy mang theo người đi tới quân doanh ngoài thành, nơi đây đóng hơn ba trăm tư quân của la lâm gia. Trong đó hơn một trăm là kỵ binh, hai mươi người thành một đội, biên chế làm năm tiểu đội kỵ binh. Mỗi ngày luân lưu tuần tra xung quanh pháo đài. Đỗ Duy mang từ đó tới hai mươi hộ vệ kỵ sĩ cũng lập tức được biên chế thành tiểu đội thứ sáu. Những người này ở trong quân doanh lập tức thay đổi trang bị, đi tới nghênh tiếp Đỗ Duy.

Đỗ Duy dọc đường đã cùng Mã Đức nói qua, sau đó để Mã Đức ra mặt chọn lấy sáu người làm tùy tùng của mình. Sáu người này đều được Mã Đức dọc đường đi quan sát qua, coi như là người trung thành, hoàn thành đủ chức trách của mình. Sáu gã kỵ binh này hai câu không nói, lập tức cưỡi ngựa giáp trên người, thay vào khinh giáp cưỡi ngựa cáo biệt quân doanh.

Đồng liêu của họ đều mang theo vẻ mặt hâm mộ nhìn những người này rời đi... ài, dù sao cũng là ở bên cạnh chủ nhân a. Nói không chừng ngày nào đó lại được chủ nhân nhìn thuận mắt thì sẽ có cơ hội đề bạt.

Không thể không nói tới Đỗ Duy, hẩn ly khai khỏi bá tước phủ tại đế đô đây áp lực kia, tới tòa pháo đài này, cuộc sống có lẽ sẽ thoải mái hơn một chút.

Ít nhất, Đỗ Duy ở nơi đây thân phận là cao nhất, hơn nữa cuộc sống quý tộc loại này cũng rất tốt. Đỗ Duy vừa ra khỏi cửa, đã có người hầu dắt tới một con tuấn mã, con ngựa to lớn này đã được thuần hóa. Nghe nói vì lấy lòng Đỗ Duy, thất mã này đã được tự mình Mã Đức lựa chọn ra, ánh mắt của vị tiền nhiệm mã phu này nhìn ngựa không sai được.

Một buổi sáng nọ, Đỗ Duy mang theo sáu gã tùy tùng thông dong đi dạo hai vòng trong rừng, cuối cùng hẩn cũng chọn được một nơi.

Ở sát bên cạnh rừng cây, cách tòa pháo đài hơi xa một chút, nơi này có một dòng suối nhỏ, là một nhánh của Phỉ Thúy Hà. Thủy lưu hiền hòa, hơn nữa tra xét chung quanh không thấy dấu vết của dã thú. Đỗ Duy lập tức hạ quyết định sẽ ở chỗ này kiến tạo một tòa mộc ốc.

Nơi đây sẽ trở thành ma pháp thí nghiệm thất đầu tiên của hẩn - mặc dù bây giờ vẫn chưa phải là ma pháp sư, hơn nữa còn bị nhận định là không có thiên phú về ma pháp nhưng Đỗ Duy cũng không lo lắng về điểm này.

Rốt cuộc sẽ tìm ra biện pháp .

Ghi chép lại địa điểm, Đỗ Duy liền mang người đi xung quanh xem xét.

Vị thiếu gia này hành vi đích thật là rất cổ quái.

Trong buổi sáng này, hẩn ngoại trừ việc đi nhìn quanh rừng cây, còn lại thì ở trong pháo đài cùng người hầu nói chuyện phiếm. Hơn nữa người đầu tiên hẩn gặp lại là người làm vườn trong pháo đài.

Sau đó thiếu gia lại lấy ra một danh sách, bảo người này chiếu theo danh sách mà chuẩn bị một ít hoa cỏ và thực vật kỳ quái. Bản danh sách này rất nhanh đã rơi vào tay quản gia Hi Nhĩ. Ông ta không nói gì, lập tức làm theo.

Tới buổi tối, Đỗ Duy rốt cục có thời gian nhàn rồi tới địa lao thăm kẻ tù binh kia.

Đã trải qua hai ngày hai đêm hành hạ, vị ma pháp sư kia có lẽ cũng ăn đủ đau khổ rồi, xem hẩn có nguyện ý khuất phục hay không đây?

Đỗ Duy rất tự tin đem người vào trong pháo đài, nhưng người đầu tiên tìm tới hẩn lại là lão quản gia Hi Nhĩ.

“Thiếu gia, mọi thứ có trong bản danh sách của ngài giao cho ta đều đã phái người đi tìm cả rồi.”

“Nhanh như vậy sao?” Đỗ Duy có chút vừa hài lòng vừa hẩn hỉ.

“Đương nhiên, nơi đây là lãnh địa của la lâm gia tộc, mệnh lệnh của ngài chính là thiên chức của chúng tôi. Nhận được danh sách đó ta đã phái người phi ngựa tới thành trấn xung quanh đây mua về, bây giờ mọi thứ đang trên đường tới. Nhưng mà, có một vấn đề nho nhỏ...”

“Cái gì?”

“Tiền của ngài có lẽ không đủ.” Lão quản gia bất động thanh sắc trả lời.

“....” Đỗ Duy ngược lại có chút ngạc nhiên: “Tiền?”

“Là như thế này.” Lão quản gia sắc mặt bình tĩnh, chính vì cái vẻ mặt và ngữ khí rất bình tĩnh này ngược lại khiến Đỗ Duy không khỏi có chút cảm tức. Vì rõ ràng trong ánh mắt đó có che dấu một chút niềm vui trên tai họa kẻ khác: “Thiếu gia, vì ngài vẫn chưa trưởng thành nên trưởng tộc đã ra quy định. Ngoại trừ mọi thứ ngài ăn mặc thường ngày, mỗi tháng ngài chỉ có thể lấy từ trong kho của gia tộc ba trăm kim tệ thôi. Mỗi tháng chỉ có ba trăm kim tệ, đây là hạn ngạch một tháng của ngài. Nếu chi tiêu vượt qua thì số tiền sẽ bị trừ vào tiền tháng sau.”

“....” Đỗ Duy có chút không nói nên lời.

Tiền? Đỗ Duy lại không nghĩ tới, mình đường đường là trưởng tử của bá tước, lại có thể vì số tiền cón con này sinh ra vấn đề?

Lão quản ra rất nhanh từ trong lồng ngực lấy ra một cái kính độc nhãn đeo lên mắt, sau đó rút ra tờ danh sách của Đỗ Duy viết lúc trước: “Thủy tinh thượng phẩm 4 khối, Pha lê thủy tinh hai 20 khối, Luyện lô 1 cái, than đá nửa xe. Thực vật chỗ này ngài mua một gốc đại kim lân, một gốc đại tiền lan, còn cả một bình lớn hoa phấn hắc mận côi.... ngoài ra còn có một bộ công cụ trồng hoa tốt nhất. Từ chỗ người làm vườn, ngài mua về hai cây hồ bì lá rộng, một trăm cây tam diệp thảo, còn có...”

Lão quản ra rất nhanh đã đọc xong danh sách, sau đó chậm rãi nói: “Mua mấy thứ này tổng cộng tiêu tốn của ngài ước chừng 420 kim tệ. Nói cách khác, ngài không những tiêu hết tiền tháng này, thậm chí tới cả tiền tháng sau cũng lẹm vào.. hơn nữa, ta còn nghe ngài ở ven rừng muốn kiến tạo một mộc ốc. Ta đã làm một dự toán. Nếu dựa theo kiến trúc một tòa mộc ốc hai tầng không quá phức tạp thì có lẽ ngài phải tiêu hơn ba trăm kim tệ. Còn nữa, ngài yêu cầu những dụng cụ có trong đó... có lẽ ước chừng hai trăm kim tệ nữa. Như vậy tổng cộng ngài đã tiêu hết tiền 4 tháng sắp tới rồi.”

Đỗ Duy đã nói không thành lời rồi.

Hắn ý thức mình có lẽ là tính sai rồi!

Tiền!

Đường đường một trưởng tử của bá tước lại có thể không có tiền!

Đồng hoa cỏ này tất yếu phải có. Đây chính là nguyên liệu cơ bản để nghiên cứu được tề học Đỗ Duy bắt buộc phải có.

Đỗ Duy nhìn lão quản gia, hần trăm mặt xuống: “Phải không? người nói, ta, trưởng tử của tộc trưởng, người phụ trách trông coi sản nghiệp lãnh địa gia tộc, mỗi tháng lại chỉ có thể dùng chỉ có 300 kim tệ? Ta không nghe nhầm đấy chứ?”

Thái độ của lão quản gia vẫn cung kính như cũ: “Đúng vậy, đây là quy định, là chính tay tộc trưởng địa nhân viết ra. Mặc dù sản nghiệp của gia tộc mỗi tháng đều thu về mấy vạn kim tệ nhưng ngài biết rằng... đây là tiền công. Ngài bây giờ vẫn chưa trưởng thành, còn chưa lấy được tước vị của mình, cũng chưa có lãnh địa riêng, nên...”

“Cho nên, ta mỗi tháng chỉ có 300 kim tệ tiền tiêu vặt, đúng không?” Ngữ khí của Đỗ Duy rất lạnh lùng, sau đó hắn phát phát tay: “Được rồi, ta đã biết, sau này sẽ không tùy tiện mua các thứ nữa, được chưa?”

“Rất xin lỗi, đây là mệnh lệnh của đích thân bá tước đại nhân. Ngài nhiều nhất chỉ có thể tiêu trước tiền ba tháng thôi.”

Lão quản gia nhìn vị tiểu chủ nhân đang không vui của mình, lập tức cáo từ.

Chờ lão quản gia lui ra, Đỗ Duy nhìn Mã Đức bên cạnh, Mã Đức dè dặt: “Thiếu gia,... tôi chỗ này vẫn còn bảo quản một ngàn kim tệ của ngài, đây đều do ba tước phu nhân cấp trước lúc ngài đi.”

Đỗ Duy thở dài: “Ài, ta lúc trước cũng kỳ quái, vì sao mẫu thân lại đưa trộm cho ta số tiền đó... bây giờ mới biết a... hắc hắc, xem ra phụ thân đại nhân cũng lo lắng đứa con ngu ngốc của mình ở trong lãnh địa sẽ làm loạn, phá hoại tổ nghiệp đây. Cho nên cho ta danh nghĩa trông coi lại không cho ta dùng tiền nơi đây.”

“Việc này... chúng ta có thể tiết kiệm một chút chi tiêu. Kỳ thật, một tháng ba trăm kim tệ cũng không ít...” Mã Đức nói tới đó lập tức tự giác ngậm miệng.

“... Được rồi, đã như vậy chúng ta sẽ tự mình nghĩ biện pháp kiếm tiền.” Sau một lúc khó chịu, Đỗ Duy cũng nghĩ thoáng ra... dù sao Tái Mai Nhi cũng lưu lại cho mình bí đạo kia, trong đó không phải còn không ít tài bảo hay sao? Nếu không được thì lấy từ đó ra là được.

Chỉ là... xem ra cuộc sống đi đây này có lẽ không tự do giống như mình nghĩ a.

“Đi nào, tới địa lao xem” Đỗ Duy phát phát tay, lầm bầm: “Chỉ mong gã ma pháp sư hôm nay không cự tuyệt ta nữa, bây giờ tâm tình ta quả thực không tốt!”

22. Chương 18: Con Đường Không Giống Ai.

Ngoài địa lao trong thành, Đỗ Duy nhìn thấy vị đệ nhất kỳ sĩ Nhược Lâm mà bản thân chiêu mộ dưới trướng. Từ sau khi đến tòa thành này, Nhược Lâm đã chủ động đảm trách việc canh gác tên tù binh ma pháp sư.

Nhược Lâm làm như thế, xét cho cùng tên ma pháp sư đó đã từng là đồng bạn của bản thân. Nàng mặc dù đã thề trung thành với Đỗ Duy, nhưng mà vẫn phải nhớ một chút đến tình bạn ngày trước.

Dẫu tên ma pháp sư này lúc đó cũng là bị mỹ sắc của mình hấp dẫn mà đến, nhưng mà mọi người làm việc chung với nhau cũng được khoảng mấy ngày.

Nhược Lâm dù là không dám làm trái ý tứ của Đỗ Duy lén lén thả tên ôn đó, mà tự mình chăm sóc hẳn. Như vậy ít nhất cũng còn dùng hết sức mình chiếu cố tên đồng bạn ngày cũ một chút. Cũng coi như là một chút tận tâm với tình bạn.

Ít nhất là sau khi đến nơi này đêm qua, tên ma pháp sư này được sự chiếu cố của Nhược Lâm, có thể ăn no được một bữa.

Dù vậy, vẫn không cho hắn ngủ, mà thiền cũng tuyệt đối không được.

Hai tên hộ tống Nhược Lâm, tên võ sĩ man ngư (ngao cường) và tên cung thủ, hai người luân phiên canh tên ma pháp sư, không để cho hắn có cơ hội khôi phục ma lực.

Lúc Đỗ Duy đến địa lao, hẳn có chút không hợp với loại không khí ẩm thấp u ám trong địa lao.

Trái lại, sự thay đổi trang phục kỳ sĩ của Nhược Lâm khiến mắt Đỗ Duy sáng lên! Cái con bé chân dài này vốn mang một gương mặt yêu kiều dụ người. Nhưng hiện tại đại khái, nàng đã cải biến cách trang điểm. Cắt ngắn tóc đi một đoạn, trên trán vẫn một lượt khăn, chân mày vẽ nhạt một chút. Như thế làm giảm bớt một chút nhu mì, nhưng lại tăng ba phần khí khái anh hùng.

Đặc biệt sau khi khoác lên bộ quần áo kỳ sĩ, cả người lại càng toát ra vẻ cực kỳ trang trọng. Vì không vận cái quần ngắn ban đầu, cặp chân dài đầy đặn đẹp đẽ cũng không lộ ra nữa.

Chẳng qua, phối hợp một thanh kiếm dài và mỏng, lại thêm bộ giáp ngực nhẹ của kỳ sĩ trên người, cũng ra dáng một kỳ sĩ lắm.

“Chủ nhân tôn kính” Mắt thấy Đỗ Duy bước vào địa lao, Nhược Lâm lập tức bước lại nghênh tiếp “Người là ...”

“Ta đến xem tên tù binh của ta” Gương mặt của Đỗ Duy cực kỳ lạnh lẽo, tâm tình của hắn không được tốt lắm. Liếc Nhược Lâm một cái: “Người gác suốt cả đêm ở đây sao?”

Trên mặt Nhược Lâm lộ vẻ hơi bối rối: “Chủ nhân, cái tên ở trong dẫu gì cũng là đồng bạn ngày trước của ta, ta muốn ...”

“Xin nương tay sao?” Đỗ Duy lắc đầu. “Không cần phải thế, ta chưa muốn làm khó hắn. Chỉ cần hắn ngoan ngoãn hồi đáp ta mấy vấn đề, ta sẽ lập tức tha hắn đi”

Nói xong, Đỗ Duy liền bước qua bên người Nhược Lâm, đồng thời lưu lại một câu: “Ta với hần muốn nói chuyện riêng. Các người ở đây tất cả đợi ở bên ngoài, không được tùy tiện bước vào”

Phòng giam tên ma pháp sư, vốn là căn lớn nhất của địa lao trong thành. Lúc Đỗ Duy tiến vào, tên ma pháp sư đó sắc mặt đã trắng bệch, hai mắt liền nhắm tịt lại.

Tinh thần lực của ma pháp sư dù là cường đại, nhưng mà nói cho cùng, trong chuyến đi lần trước, lại đánh nhau với người ta một trận ở trong tửu quán, cũng đã thi triển ma pháp, hao phí không ít tinh thần lực. Rồi sau đó bị bắt, cũng liên tục không có cơ hội thiền để hồi phục tinh thần lực tiêu hao, mà hai ngày nay còn không thể ngủ. Lúc này đã chi trì không nổi nữa.

Từ lúc bị nhốt vào trong địa lao này, một đêm trôi qua, mỗi lần hai mắt vừa nhắm lại, lập tức bị một thùng nước lạnh đổ xuống.

Nhược Lâm dù là đối với y khá là khách khí, nhưng mà hai tên thủ hạ của Nhược Lâm không khách khí lấy một điểm.

Nguyên là ở trong đội mạo hiểm bé nhỏ đó, tên võ sĩ man ngư và tên cung thủ coi tên ma pháp sư này cực kỳ không vừa mắt. Bởi vì tên ma pháp sư này là bị mĩ sắc của Nhược Lâm hấp dẫn mà tới. Vì thế hay bị tên võ sĩ man ngư và tên cung thủ khinh miệt, quan hệ lẫn nhau cũng luôn không thuận hòa.

Bây giờ, mắt thấy tên tiểu quý tộc này bước vào trong địa lao, tên ma pháp sư đã biết mình sắp quy đến nơi.

Trên người hần thực chẳng có xiềng xích gì, nhưng mà một ma pháp sư bị mất đi ma lực, còn không khỏe bằng một người bình thường.

Chỉ là trong địa lao ẩm thấp u ám, y lại không biết bị tạt bao nhiêu nước, lạnh đến hai môi trắng nhợt. Lúc Đỗ Duy bước vào, tên ma pháp sư đang ôm gối co ro trên giường. Bên cạnh, tên võ sĩ man ngư đó vẫn còn hét lên: “Hãy, người đừng có nhắm mắt a! Nếu không ta lại sẽ dùng nước tạt vào người đó! Cả đêm nay, chỉ xách nước thôi, ta đã chạy không biết bao nhiêu lần rồi!”

Y vừa nói xong, quay đầu thấy Đỗ Duy bước tới, lập tức khép miệng lại. Đỗ Duy phẩy phẩy tay, ý bảo y ra ngoài. Rồi sau đó, bước đến trước mặt tên ma pháp sư: “Thế nào rồi? pháp sư tiên sinh tôn kính? Trong này mọi chuyện đều hoàn hảo chứ?”

“Tốt? Nhìn ta đi xem có giống bộ dạng ”hoàn hảo” không?” trong bụng tên ma pháp sư thầm rửa, nhưng trên mặt lại ra vẻ cầu khẩn: “Tiên sinh, ngài có thân phận quý tộc như vậy, vì sao nhất định phải làm khó ta như thế chứ? Ngài thân là trưởng tử của La Lâm gia tộc bá tước đại nhân, nếu như truyền ra ngài ngược đãi một vị ma pháp sư như thế này. Như thế sau này, e là gia tộc của ngài thật rất khó kết giao bằng hữu với ma pháp sư đó!”

Còn muốn uy hiếp ta sao?

Đỗ Duy bĩu môi: “Ồ, thế sao? Nếu như truyền ra như thế này, một tên ma pháp sư cấp một be bé không ngờ lại nắm được thuần phát thuật (thuật tung phép tức thời). Thế hậu quả sẽ ra làm sao nhỉ?”

Tên ma pháp sư gương mặt trắng bệch. Trong ánh mắt của y lộ ra nét khiếp sợ.

Hậu quả?

Hậu quả rất đơn giản! Chính là những ma pháp sư khác nếu như biết được một tin tức kiểu đó. Như thế sẽ rất mau chóng, hần sẽ trở thành con mồi cho toàn bộ cộng đồng ma pháp sư trên toàn đại lục! Bất cứ ma pháp sư nào cũng đều cầu mong có thể học được thứ bản lĩnh tột đỉnh thuần phát thuật này! Và làm một tên ma pháp sư cấp một be bé đột nhiên lại có thể nắm được cái thứ bản lĩnh đó... Kết quả, còn cần phải hỏi sao?

Thật giống như một đứa con nít ba tuổi, trong hoàn cảnh hoàn toàn không có thứ gì phòng ngự lại mang trên người một lượng tiền khổng lồ vài trăm triệu vậy!

“Nói đi” Đỗ Duy cười cười: “Kỳ thật, ta biết. Cái gọi là thuần phát thuật của người, hoàn toàn không phải là thuật thuần phát chân chính. Người nhất định là dùng một cái trò đầu cơ trục lợi gì đấy mới làm được

điều này, đúng không? Ta hoàn toàn không phải là ma pháp sư, dù cho có nói cho ta, đối với người cũng chẳng có tổn thất gì. Ta chỉ muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta là đủ”

Ma pháp sư gầm mặt xuống, trên mặt y lộ ra nét giằng xé.

“Còn vấn đề gì mà do dự thế?” Đỗ Duy thở dài: “Người chẳng qua là một tên ma pháp sư cấp một. Dù là trên thế giới này, ma pháp sư rất ít mà lại nhận được sự tôn kính của mọi người. Nhưng mà cũng chỉ hạn chế trong những ma pháp sư từ trung cấp trở lên mà thôi. Cái loại ma pháp sư cấp một ở cấp thấp thật là thấp như người, dù ta có nhốt người ở trong đây cả đời, e là cũng sẽ không có ai thèm quản. Rốt cuộc là ma pháp học hội cũng sẽ không vì một tên ma pháp sư cấp một ở cấp thấp ư là thấp chẳng đáng để mất mà đặc tội với một đại quý tộc, đúng không?”

“Người ....” Ánh mắt của tên ma pháp sư cuối cùng đã xuôi xuôi. Phòng tuyến tâm lý của y bắt đầu sụp đổ. Dẫn do cần nhẹ môi: “Người .... Nếu như ta nói cho người, người phải phát thệ không được nói ra. Bởi vì .... Chuyện này liên quan đến thân phận ma pháp sư của ta!”

“Được, hoàn toàn được” Đỗ Duy lập tức giơ tay lên thề: “Ta, Đỗ Duy La Lâm phát thệ ở trong đây, mọi chuyện người nói với ta hôm nay, ta đều sẽ ghi trong lòng, sẽ không nói lại cho người khác. Nếu không, thì khiến quang minh nữ thần trừng phạt ta!”

“.....” Vẻ mặt của tên ma pháp sư có chút phức tạp. Trong ánh mắt của y hơi lộ vẻ tội lỗi. Rồi sau đó môi mấp má mấy lần: “Ta ... Kì thật, ta chỉ là một ma pháp học đồ”

“..... sao kia?” Đỗ Duy sững người một lát: “Ý là sao?”

“Ta ....” tên ma pháp sư dường như là phí rất nhiều khí lực mới nói ra được: “Ta nói. Kì thật ta chỉ là một ma pháp học đồ. Ma pháp thực lực chân chính của ta, chỉ ở mức của một ma pháp học đồ. Mà tư cách ma pháp sư cấp một của ta là thông qua một chút thủ đoạn lừa dối”

“Lừa?” trong lòng Đỗ Duy bắt đầu có chút động tâm!

Lừa mà có được tư cách ma pháp sư?

Căn cứ theo những gì mà Đỗ Duy biết, khảo hạch của ma pháp sư học hội trên đại lục chắc chắn không dễ dàng bịp bợm mà qua được! Tư cách của ma pháp sư, nếu như dễ dàng mà lừa được, đó chẳng phải là trò cười sao?

“Ta từ nhỏ đã bắt đầu học tập ma pháp, sư phụ của ta là một vị ma pháp sư cấp thấp. Ông ta cho là ta có thiên phú về ma pháp, thu ta làm đồ đệ. Lúc ta mười ba tuổi liền đạt được tư cách ma pháp học đồ..... Điều đó hoàn toàn không khó” ngữ khí của tên ma pháp sư có chút u oán: “Ma pháp sư chân chính trên đại lục chẳng qua vài trăm người mà thôi. Nhưng mà người có tư cách ma pháp học đồ lại có vài ngàn.

Đáng tiếc, con đường thành một ma pháp sư chân chính thực là quá khó khăn. Tuyệt đại đa số ma pháp học đồ, dù nỗ lực cả đời cũng vô pháp thông qua khảo hạch cấp một. Cả đời cũng chỉ có thể đứng lại ở cấp ma pháp học đồ. Mà ta .... Cũng là một trong những con vật đáng thương đó”

”Mỗi một ma pháp sư đều thu vài đồ đệ. Nhưng mà, ma pháp sư bản thân cũng hiểu rõ. Trong mấy tên đồ đệ này, hoàn toàn không phải người nào cũng có thể thành ma pháp sư. Hơn nữa, rất có khả năng cả đời không dạy ra được một đệ tử ma pháp sư nào. Nhưng mà mỗi một vị ma pháp sư trên đại lục vẫn tuyển rất nhiều đồ đệ. Bởi vì ... Ma pháp sư, người có thân phận đó, cao quý như thế và được người ta kính trọng như thế. Người như thế, thân phận đó sao có thể có ít tùy tùng? Vì thế, bên người mỗi một ma pháp sư đều sẽ đem theo một số lượng ma pháp học đồ không giống nhau. Những học đồ đó, đại đa số đều ắp ứ giấc mộng đối với ma pháp. Nhưng mà, kết quả. Lại chỉ có rất ít người có thể thực hiện mộng tưởng. Đáng ghét nhất chính là rất nhiều ma pháp sư, bọn họ rõ ràng là biết những ma pháp học đồ đó không có khả năng trở thành ma pháp sư, lại không nói cho bọn họ....Bởi vì, cái loại người giúp việc như thế hoàn toàn không tổn của bọn họ một đồng kim tệ nào!

Chính ta trải qua những chuyện như vậy. Lúc ta mười ba tuổi, gặp được sư phụ của ta. Ông ấy nói ta là ta có thiên phú. Rồi sau đó đem ta từ nhà đi theo. Nói là muốn dạy cho ta thành một ma pháp sư xuất sắc. Ta đem theo khát vọng vô hạn đi theo ông ta. Đáng tiếc ... sau đó ta phát hiện, đây căn bản chính là một

giấc mộng không có khả năng thực hiện. Sự phụ của ta có mười mấy đệ tử. Người nào cũng đều thông qua khảo hạch ma pháp học đồ. Sự phục chỉ là lợi dụng bọn ta làm giúp việc miễn phí. Trợ thủ miễn phí.

Ông ta vẫn dùng lời nói giả dối để lừa bọn ta. Nhưng ông ta rõ ràng biết, trong mấy tên đệ tử này, phần lớn cả đời cũng không thể trở thành ma pháp sư. Ông ta biết rõ! Nhưng mà ông ta chỉ không nói ra!

Ta làm ma pháp học đồ hết mười năm, cuối cùng phát hiện bản thân căn bản không có thiên phú ở phương diện này. Đúng là ta từ nhỏ, tinh thần lực mạnh hơn so với người thường một chút. Nhưng mà cũng chỉ có thể cảm ứng được một chút lực tự nhiên.... Nhưng đó cũng là cực hạn rồi. Thiên phú của ta hữu hạn.

Sau đó, trong lúc ta không còn lựa chọn nào ... liền ... học tập môn ma pháp được tề (bào chế ma pháp)”

Môn bào chế ma pháp?

Ánh mắt của Đỗ Duy sang lên!

Kinh lịch của tên ôn này, thực là rất giống bản thân a!

Chỉ là, bản thân ngay cả khảo hạch ma pháp học đồ cực kỳ thấp cũng vô pháp vượt qua....Trong tâm Đỗ Duy cười khổ.

Kì thật, ngay chính bản thân Đỗ Duy cũng không biết. Tình huống hoàn toàn không phải như hắn nghĩ.

Ma pháp sư là một quần thể kỳ quái. Ma pháp sư đại đa số trời sanh tính tình kiêu ngạo khó gần. Bọn họ là người mà bản thân đứng trên chúng sinh, bọn họ là người có thể hô phong hoán vũ, mượn lực lượng của thần linh. Cái gọi là tất cả chúng sinh, trong mắt đại đa số ma pháp sư chẳng qua là thứ kiến ruồi có thể tùy tiện lợi dụng mà thôi.

Rất nhiều ma pháp học đồ được ma pháp sư thu nạp, kì thực thiên phú ma pháp thậm chí còn kém hơn Đỗ Duy! Nhưng mà ma pháp sư cần tùy tùng. Ma pháp sư tuy là có tiền, nhưng mà lại không thể giống cái kiểu quý tộc thông thường bỏ tiền ra thu nạp người hầu — Điều đó thật vô nghĩa!

Thân là ma pháp sư thần thánh, thân là ma pháp sư thần bí, người hầu bên mình, tự nhiên là phải cần có thân phận ma pháp học đồ! Sao lại có thể dùng đầy tớ loại phổ thông, há chẳng phải tự hạ thấp giá trị của mình sao?

Thực tế, người có thiên phú ma pháp, xét cho cùng chỉ là thiểu số. Vì thế đại đa số ma pháp sư, chỉ vì để bên người mình có một số ma pháp học đồ, thậm chí không tiếc hạ thấp tiêu chuẩn thu nhận ma pháp học đồ! Rõ ràng là người có thiên phú không đủ, e là chỉ mạnh hơn một chút so với người bình thường, cũng sẽ bị ma pháp sư dùng cảm dỗ “dạy dỗ người thành ma pháp sư” thu nhận luôn.

Sau đó .... Mấy người này kì thực thiên phú hoàn toàn không đủ trở thành ma pháp sư, chỉ đợi cả đời làm lao động rẻ tiền cho lão sư thôi!

Tình huống như thế, khảo hạch ma pháp học đồ trên đại lục được tạo nên thực rất hỗn loạn! Tiêu chuẩn cũng không đồng đều.

Chỉ là, lần trước ở đế đô, cái khảo hạch mà Đỗ Duy trải qua, là áu chiểu theo tiêu chuẩn nghiêm chỉnh thực sự mà làm! Bởi vì ..... pháp sư Khắc Lạp Khắc đó, không dám lừa nhân vật thứ hai trong quân đội đế quốc, trưởng tử của gia chủ La Lâm gia tộc!

Thực bởi vì thân phận của Đỗ Duy, pháp sư Khắc Lạp Khắc không dám lừa hắn đi làm lao động rẻ tiền.

Nếu không, nếu như Đỗ Duy là một người phổ thông mà nói ... Cái ngày đó, pháp sư Khắc Lạp Khắc nhìn thấy hắn có tinh thần lực vượt xa người thường, đã sớm thu nhận Đỗ Duy rồi!

Cho dù biết rõ ràng là Đỗ Duy không có thiên phú ma pháp, Khắc Lạp Khắc cũng tuyệt đối sẽ thu hắn làm đồ đệ! Bởi vì, có một ma pháp học đồ có ma lực xuất sắc ở bên mình, về sau, lúc bản thân làm thí nghiệm ma pháp, cũng sẽ có rất nhiều tiện lợi.

Trên sự thật, ma pháp sư trên đại lục đều làm một dạng như thế.

Nếu như Đỗ Duy không phải là trưởng tử của bá tước, e là cũng bị lừa đi. Rồi sau đó mơ giấc mơ đẹp trở thành ma pháp sư, nhận làm lao động rẻ tiền cho ma pháp sư. Thậm chí lãng phí cả cuộc đời, ngăn cản tiền đồ của bản thân.

“Vốn trong một tình huống rất ngẫu nhiên, ta hiểu được một sự thật: lão sư của ta kì thực sớm biết ta căn bản không có khả năng trở thành ma pháp sư” thanh âm của tên tù binh này mang theo một chút cay đắng: “Thậm chí vào lúc ông ta đem ta từ nhà đi năm đó, ông ta thực đã biết rất rõ chuyện này! Chỉ là, ông ta thấy ma lực thiên phú của ta không tệ, cảm thấy bên mình có một người hầu miễn phí như ta, về sau lúc làm thí nghiệm ma pháp cũng sẽ tiện hơn một chút. Môn hạ của lão sư có không ít đệ tử đều cùng một dạng như ta. Bọn họ có người có ma lực rất cao, có người có cảm ứng lực không tệ. Nhưng mà đều có điểm yếu chí mạng, lại dột ra một giấc mộng đẹp mà lưu ở bên lão sư, lãng phí sinh mệnh của bọn họ!”

“.... Sau đó sao?” Đỗ Duy thở dài một hơi.

“Thì giống như ta vừa mới nói.... Ta biết sự thật xong, lúc ban đầu, ta rất phẫn nộ. Sau đó ... Ta quyết định cải biến mệnh vận của mình. Vì ta không cách chi học tập ma pháp chân chính, thế thì ... ta quyết định nghiên cứu môn bào chế ma pháp” tên tù binh ma pháp sư thở dài: “Bởi vì, bào chế ma pháp sư, cũng là một loại ma pháp sư được ma pháp học hội chính thức thừa nhận.

Dù vậy..... Cái loại quan điểm này bị đại đa số người cảm thấy rất buồn cười. Vì đại đa số người cảm thấy bào chế ma pháp sư căn bản không thể coi là ma pháp sư chân chính”

“.... Rồi sau nữa?” Đỗ Duy cảm thấy nhịp tim của mình bắt đầu đập nhanh!

Chẳng lẽ .... Tên ôn này ....

Y và mình cùng một dạng, đều không có thiên phú ma pháp! Nhưng mà y bây giờ lại thành ma pháp sư! Hơn nữa, y ở trong tửu quán, thực sự là sử dụng ma pháp a!

Vì y, một người không có thiên phú, cuối cùng đột nhiên chẳng biết là dùng cách gì học được ma pháp.... Như vậy, chỉ cần y có thể nói ra là dùng phương pháp gì để làm được ... Như thế, bản thân, nói không chừng cũng có thể làm được a!

Nếu như có thể kiếm được con đường học tập, như vậy ...

Chiêm tinh thuật của Tái Mai Nhĩ đó lưu hạ ở bí thất trong thành, tinh thần ma pháp của Tái Mai Nhĩ đó nghiên cứu cả đời, không phải là có thể học tập sao?!

“Tinh thông môn bào chế ma pháp, là có thể trở thành ma pháp sư sao?” Đỗ Duy nhìn tên tù binh: “Thực ra, căn cứ những gì ta biết, khảo hạch tư cách của ma pháp học hội, khảo hạch bào chế ma pháp sư so với những ma pháp sư khác hoàn toàn bất đồng”

Trên đại lục, đối với ma pháp sư chân chính, phân thành mười cấp. Mỗi cuộc thi vượt qua một cấp, độ khó tăng lên rất nhiều! Vì thế, ma pháp sư cấp càng cao, tự nhiên là thực lực càng cường đại.

Nhưng mà, khảo hạch của bào chế ma pháp sư sư dù được xưng là “cũng là một loại ma pháp sư”, lại cực kỳ đơn giản.

Thậm chí, đơn giản đến mức khiến người ta cảm thấy rất qua quýt.

Khảo hạch bào chế ma pháp sư, không hề phân cấp!

Chỉ có một cấp!

Chỉ cần người thông qua khảo hạch! Người sẽ là ma pháp bào chế sư rồi! Sau đó, ma pháp học hội cũng sẽ ban phát cho người một cái huy chương. Cái huy chương này tượng trưng cho chính quyền thừa nhận người là ma pháp sư.

Dù thế, cái loại thừa nhận này, đại đa số người không chấp nhận.

Hơn nữa, ngay cả bản thân ma pháp học hội, huy chương ban ra cũng mang một “đôi đũa phân biệt” nhất định!

Bào chế ma pháp sư, được ban cho là một huy chương tròn bằng đồng, gia công rất đơn giản. Hơn nữa .... Cũng không có pháp thuật ma pháp chống giả nào.

Có thể, bản thân ma pháp học hội cũng biết, sợ là không có người nào có hứng thú mạo xưng cái chức nghiệp (nghề) mà không bao nhiêu người coi trọng này.

Một vị bào chế ma pháp sư, tục gọi là độc dược sư, địa vị xã hội thậm chí còn không cao bằng một y sư thông thường.

Mà ma pháp sư chân chính, dù là cấp một, huy chương cũng là một cái bằng bạc! Ma pháp sư cấp 1 là huy chương chiếc lá bạc.

Đỗ Duy đương nhiên không thể quên, kịch chiến trong tửu quá ngày đó, mình từ trên người tên tù binh ma pháp sư này đoạt được là một huy chương lá bạc đồ thật giá thật!

Nói cách khác, y vượt qua hoàn toàn không phải là khảo hạch bào chế ma pháp sư! Mà là khảo hạch ma pháp sư chân chính!!

Y rốt cuộc là làm sao làm được?

Học tập ma pháp, vốn dường như là một giấc mộng tan vỡ . Lúc này, hi vọng lại trỗi dậy trong lòng Đỗ Duy!

“Thiên phú của ta là ma lực xuất sắc, tinh thần lực trời sinh cao hơn so với người thường một chút. Nếu như là một người thường, cũng chỉ là biểu hiện. Tinh lực so với người thường vượt hơn chút, không dễ dàng mệt mỏi, vân vân.....Nhưng mà, ta lại thiếu cảm ứng lực. Cho dù ta có thiên thể nào, nỗ lực thể nào, từ lúc đầu tiên nhất, ta cũng đều vô pháp cảm ứng được sự dao động của lực tự nhiên” Tên tù binh đó chậm chậm tiếp: “Sau đó, chính là sau khi ta nghiên cứu hết mười năm môn bào chế ma pháp, ta đột nhiên sinh ra một nghi vấn ...Rốt cuộc lực tự nhiên đang có là cái gì? Lão sư nói với ta, là toàn bộ! Là toàn bộ thế giới này! Là phong, là hỏa, là thủy, thậm chí là tất cả sự tinh tế. Thực tình nói như thế, vẫn còn quá hàm hồ. Trong lòng ta nảy ra một ý .... Nếu như, ta có thể minh bạch, rốt cuộc tự nhiên chỉ lực tồn tại là cái gì, thế thì có thể ta còn có hi vọng”

Đỗ Duy lẳng lặng mà nghe, đồng thời trong lòng hắn cũng đang cẩn thận hình dung lời của tên ôn này.

“Lấy ví dụ, ma pháp hỏa hệ, ma pháp sư có thể thông qua chú ngữ mà mượn hỏa nguyên tố trong thế giới tự nhiên, sau đó là có thể dùng ma pháp biến ra hỏa diễm! Mà trong môn bào chế ma pháp, cũng có thể có mười mấy biện pháp, dùng được phẩm mà sinh ra hỏa diễm! Tỷ như một loại cực kỳ đơn giản ... ” Nói đến đây, tên tù binh ma pháp sư nhìn Đỗ Duy một cái: “Ta nói nhiều đó, người nghe có hiểu không?”

“Cứ nói tiếp, ta có thể hiểu được” Đỗ Duy cười nhạt: “Ta cũng đã xem qua một sổ sách bào chế ma pháp”

“Được” ma pháp sư tiếp tục nói: “Trong môn bào chế ma pháp, có mười mấy cách đều có thể làm theo cùng dạng nguyên lý căn bản của ma pháp hỏa hệ.... Sinh hỏa! Tỷ như, loại cơ bản nhất, có thể dùng một loại hỏa lân thảo (cỏ phốt pho) nghiền ra thành phần là có thể tự mình cháy lên! Như thế ta mới nghĩ ... Hỏa lân thảo có thể sinh ra lửa, ma pháp hỏa hệ của ma pháp sư cũng có thể sinh ra lửa. Chẳng lẽ.... trong hỏa lân thảo có ẩn chứa cái gọi là ma pháp nguyên tố trong tự nhiên chỉ lực? Hay có thể nói, trong hỏa lân thảo có một loại gì đó, chính là nguyên tố ma pháp hỏa hệ?”

Trong lòng Đỗ Duy giật mình, dường như cũng nghĩ đến cái gì đó, nhưng mà trong lúc nhất thời vẫn chưa nắm bắt được.

Lại nghe tên tù binh ma pháp sư tiếp tục nói: “Ta lại phát hiện một chuyện vi diệu, có pháp thuật ma pháp! Ta nói có! Dù là uy lực của chú ngữ có lớn có bé chỉ là ví dụ, hỏa cầu thuật đơn giản nhất, so với loại ”Liệt Diễm Phần Thành trong truyền thuyết, cảm chú có thể hủy thiên diệt địa! dù là khoảng cách uy lực xa nhau vô số lần, nhưng trên thực tế, nguyên lý đều cùng một dạng! Đều là dùng hỏa diễm mà đốt. Thực tế.... chuyện vi diệu xảy ra ... chuyện mà các hệ ma pháp đang có làm được, môn bào chế ma pháp cũng đồng dạng làm được! Tỷ như ma pháp hỏa hệ, dù là môn bào chế ma pháp không cách chi làm ra Liệt Diễm Phần Thành cái loại uy lực cỡ cấp cảm chú cường hãn và quy mô lớn, nhưng mà nguyên lí sinh ra lửa lại cùng một dạng! Lại ví như ma pháp phong hệ, ma pháp thủy hệ, vân vân ... các hệ ma pháp có mặt, đều có thể dùng môn bào chế ma pháp làm được! Dù rằng chỉ có thể làm được nguyên lý căn bản cực kỳ giản đơn,

nhưng lại làm được hết! Đó là vì sao? Có thể ... ta cứ nghĩ, có thể, trong các nguyên liệu trân quý của môn bào chế ma pháp, kì thật có ẩn chứa ma pháp nguyên tố của các hệ ma pháp có mặt! Không phải sao?”

Trên gương mặt của tên tù binh lộ ra vẻ có chút kiêu ngạo: “Vì thế, ta vô pháp dùng phương thức thiên mà rút ma pháp nguyên tố trong tự nhiên... Như thế, ta dùng biện pháp của môn bào chế ma pháp, từ trong được phẩm rút ra ma pháp nguyên tố!!”

23. Chương 19: Bắt Đầu! Con Đường Của Ác Ma.

Kẻ này tuyệt đối là một thiên tài nghiên cứu ma pháp!

Trong lòng Đỗ Duy đã làm ra một đánh giá như vậy với kẻ tù binh ma pháp sư trước mặt này! Nếu có thể cho hắn tiếp tục nghiên cứu nữa, nói không chừng có một ngày hắn sẽ trở thành một một khai sơn tổ sư!

Nhưng mà, điều Đỗ Duy quan tâm nhất bây giờ có lẽ là làm sao có thể dùng được tề học để học được ma pháp.

Gã ma pháp sư này nói tới thành quả của mình sau bao vất vả hao phí tinh lực nghiên cứu được, cũng không khỏi có chút hưng phấn. Tuy nhiên thành quả của hắn bây giờ chỉ có thể lén lút sử dụng, không thể cùng kẻ khác hưởng thành tựu lớn nhất trong đời mình nên trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối. Giờ phút này rốt cuộc không phải dè dặt nói ra được, trong ánh mắt hắn không khỏi toát ra một chút quang mang, thần tình kiêu hãnh, thậm chí không khỏi có chút hưng phấn tới khoa tay múa chân.

“Người giống như ta, tinh thần lực - cũng chính là ma lực, cho dù đủ nhưng cảm ứng lực lại quá kém, không thể cảm nhận ma pháp nguyên tố xung quanh mình. Vì vậy, ta liền suy nghĩ ta bây giờ giống như một người tai nghe âm thanh kém, nếu âm thanh xung quanh mà hơi nhỏ một chút tự nhiên sẽ không nghe được... Nhưng nếu âm thanh chung quanh trở nên rất lớn thì sao, dĩ nhiên, ta sẽ có thể nghe rõ được!”

Ánh mắt Đỗ Duy sáng ngời, lập tức nói chen vào: “Cho nên... người đã nghĩ ra biện pháp dùng được tề học chế luyện ra thứ gì đó để làm tăng hàm lượng ma pháp nguyên tố trong xung quanh?”

” Đúng vậy! Trong hỏa hệ ma pháp điều cơ bản nhất chính là ‘Hỏa nguyên tố’ nhưng mà ngay cả một ma pháp sư cao minh nhất cũng không biết rốt cuộc cái gọi là ‘Hỏa Nguyên Tố’ là thứ gì. Bởi vì bọn họ chỉ biết làm thế nào để sử dụng nó chứ không hề biết nó hình dạng ra sao. Nhưng đồng hóa chất kia đã có thể cháy được thì trong nó nhất định cũng phải chứa ‘Hỏa Nguyên Tố’! Ta sinh ra một giả thiết: Cảm ứng lực của ta quá kém vì thế nếu cùng trong một hoàn cảnh, một người có cảm ứng lực mạnh sẽ có thể cảm ứng được ma pháp nguyên tố còn ta lại không thể... Nhưng nếu có thể khiến cho ma pháp nguyên tố xung quanh gia tăng thì sao, cứ gia tăng tới một tỉ trọng nào đó cho tới khi một kẻ cảm ứng lực trì trệ như ta cũng cảm nhận được thì sao? Như thế ta không phải có thể sử dụng ma pháp được rồi sao?”

“Sau đó... người đã làm được?” Đỗ Duy giọng pha lẫn vẻ chờ mong.

“Đúng vậy!” Ma pháp sư thần nhiên nói: “Ta đã làm rất nhiều, rất nhiều thí nghiệm, phương hướng chủ yếu ta nghiên cứu là hỏa hệ ma pháp. Ta nghĩ trong đồng được phẩm này có hàm chứa hỏa nguyên tố có thể cháy được, nhưng làm thế nào để khiến cho hỏa nguyên tố này có thể chiết xuất được ra? Điều này khiến ta tốn rất nhiều thời gian. Ta rời khỏi sư phụ, một mình đi tới phương nam, ở đó ta dựng một ma pháp thí nghiệm thất, ở trong đó ta lưu trữ rất nhiều công cụ để chế luyện. Sau mấy năm nghiên cứu rốt cục ta cũng tìm được nó.”

Đỗ Duy không khỏi có chút xúc động: “Người tìm được.. hỏa nguyên tố rốt cuộc là cái gì?”

“... Cái này... ta cũng không biết” Ma pháp sư không khỏi có chút băn khoăn: “Ta đã thử nghiệm ít nhất hơn một trăm loại phương pháp chế luyện cùng hơn ba trăm cách khác nhau, cho tới cách đây không lâu... trong một lần thí nghiệm, ta dùng một loại phương pháp, từ mười mấy loại thực vật chế luyện ra một hợp chất phấn mịn, một loại bột màu đen, sau đó... sau đó ta đột nhiên cảm giác được!”

“Cảm giác được?” Lòng mày Đỗ Duy cau lại.

“Đúng vậy! Ta đã cảm nhận được nó! Ma pháp cảm ứng lực của ta vốn vô cùng kém cỏi, căn bản không thể cảm nhận thấy ma pháp nguyên tố xung quanh mình! Nhưng mà, sau khi ta làm ra loại bột phấn này, hơn

nữa còn dựa theo trình tự thí nghiệm, dùng một loại quạt thông khí ta tự nghĩ ra để tung đám bột phần này vào không khí, lúc đó... ta rốt cục đã cảm nhận được! Ta thử nghiệm một hỏa cầu thuật phát hiện ra ta đã cảm nhận rất rõ ràng hỏa nguyên tố đang di chuyển! Ta... ta lại có thể thành công!”

Nói tới đoạn này, ma pháp sư có chút xúc động: “Từ khi mười ba tuổi ta đã bước trên con đường ma pháp, trải qua hơn hai mươi năm rốt cục cũng đã có thể sử dụng ma pháp... Mặc dù đó chỉ là một hỏa cầu thuật cấp thấp nhất, mặc dù lúc đó ta chỉ có thể dùng ma pháp phóng ra một hỏa cầu thuật to bằng nắm tay thôi nhưng ta cơ hồ đã mừng phát điên.”

Đỗ Duy nhìn nhìn khuôn mặt hân lúc này, không khỏi thở dài: “Nói như vậy, trong quán rượu hôm đó, lúc người và kẻ khác chiến đấu, hỏa cầu thuật của người cũng là...”

“Đúng vậy.” Ma pháp sư gật đầu: “Ta lúc nào cũng đem theo vài cái lọ bịt kín, trong bình chính là loại bột phần ta chế ra lúc đó. Lúc nào phải sử dụng tới ma pháp, ta sẽ lặng lẽ mở nắp bình, để cho đám bột phần đó thoát ra ngoài... sau đó ta có thể cảm ứng được tồn tại của hỏa nguyên tố, lúc đó có thể sử dụng ma pháp.”

Biện pháp kỳ quái... Nhưng mà kẻ này đích xác là một thiên tài!

Chỉ có điều... Đỗ Duy trong lòng lại nghĩ tới một vấn đề, sắc mặt có chút cổ quái: “Tư cách ma pháp sư của người là dùng cách này để thông qua sao?”

Ma pháp sư mặt đỏ lên: “Ta biết biện pháp này là làm bậy, nhưng đối với danh hiệu ma pháp sư ta thật sự khát vọng, ta bản thân cũng không thể không chế được.”

“Điều đó ta có thể hiểu được.” Đỗ Duy nói: “Chỉ là ta cảm thấy kỳ quái, vì sao người chỉ thi lấy ma pháp sư cấp 1 thấp nhất vậy? Người đã có ma lực thiên phú, bây giờ lại có thể giải quyết được việc cảm ứng ma pháp lực thì nên thi lấy cấp bậc ma pháp sư cao hơn chứ?”

“Không được, ta không làm được.” hân lắc đầu: “Biện pháp của ta mặc dù đã giải quyết được vấn đề cảm ứng rồi... nhưng mà lại đối mặt với một vấn đề nan giải mới. Mà vấn đề kia ta đã suy nghĩ rất rất nhiều nhưng cũng không thể giải quyết được.”

“Vấn đề gì?” Đỗ Duy rất quan tâm... dù sao, chính mình có thể học được ma pháp hay không đều dựa vào hân cả.

“Ta đã thử thí nghiệm rất nhiều, cho dù có thể chế luyện ra bột phần màu vàng có thể hàm chứa rất nhiều hỏa nguyên tố nhưng vì cảm ứng lực của ta thật sự quá kém. Vì vậy ta cũng chỉ có thể sử dụng hỏa cầu thuật cấp thấp nhất mà thôi.” Ma pháp sư cười khổ nói: “Người cho rằng ta không muốn dùng ma pháp cao cấp hay sao? Ta thậm chí đã ảo tưởng rằng, nếu ta có thể đề cao hỏa nguyên tố trong không khí quanh mình... vậy trên lý thuyết, nếu ta có thể khiến cho hàm lượng hỏa nguyên tố xung quanh mình không ngừng tăng cường, sẽ tới lúc nói không chừng ta có thể sử dụng tới cả chung cực cấm chú ‘Liệt Diễm Phần Thành’, trở thành một pháp sư cấm chú, đầy vinh quang. Nếu được như thế, ta cơ hồ đã có thể bước tới đỉnh cao của ma pháp sư trên đại lục rồi!”

Về mặt hân rất xúc động, đáng tiếc, nói xong lời cuối cùng, ngữ khí cũng ảm đạm đi: “Đáng tiếc, vấn đề của ta là... cảm ứng lực của ta quá kém. Vì thế nếu ta muốn sử dụng ma pháp cao cấp thì chỉ có thể thông qua thủ đoạn khiến cho hàm lượng hỏa nguyên tố liên tục gia tăng, gia tăng tới một trình độ ta có thể sử dụng hỏa hệ ma pháp cao cấp. Nhưng ta biết rằng, loại bột phần màu vàng ta chế luyện ra đã là loại chứa hàm lượng hỏa nguyên tố rất cao rồi! Ta thật không thể nghĩ ra phương pháp nào có thể tăng thêm hàm lượng của nó nữa... Hơn nữa, ta thậm chí đã làm ra một tính toán sơ lược... Với nồng độ hỏa nguyên tố nhiều như lúc đó ta mới dùng được hỏa cầu thuật cấp thấp nhất... Vậy nếu ta muốn sử dụng tới trung cấp ma pháp thì ít nhất hàm lượng hỏa nguyên tố chung quanh ta phải cao ít nhất gấp 10 lần! Gấp mười lần a! Kia nghĩa là gì? Trừ phi trực tiếp ném ta vào trong chảo lửa! Chỉ có trong đó mới có hỏa nguyên tố đặc được như vậy! Nhưng mà thế thì trước khi dùng ma pháp ta cũng bị thiêu chết rồi.”

“Vì vậy... người đã qua được cửa ải cảm ứng lực nhưng chỉ có thể xuất ra một ma pháp cấp thấp nhất.” Đỗ Duy kết luận.

“Đúng vậy.”

“Vây, thuần phát thuật của ngươi thì sao?” Đỗ Duy quả có hứng thú với phương pháp hần không cần niệm chú ngữ mà có thể liên tục phát ra hỏa cầu.

“Đấy cũng chỉ là trục lợi từ được tề học mà thôi.” Ma pháp sư có chút xấu hổ: “Ma pháp của ta không phải thông qua thúc đẩy ma pháp nguyên tố trong tự nhiên mà thông qua ma pháp nguyên tố của bản thân mình... bình thường, ma pháp sư trong khi thi triển ma pháp đều phải dùng chú ngữ triệu hoán và tìm kiếm ma pháp nguyên tố trong không khí... nhưng mà ta đã không cần triệu hoán, cũng không cần tìm kiếm vì hỏa nguyên tố lúc ấy ở trong ống tay áo ta...”

Đỗ Duy lần này rốt cục thực sự biến sắc mặt!

Nếu như vậy... nếu... giả thiết!

Nếu có thể giải quyết được nan đề trước mặt, khiến cho hần thành công sử dụng ma pháp cao cấp... hần còn có thể thuần phát nữa!

Tưởng tượng một chút, một ma pháp sư có thể phóng thích một hỏa hệ ma pháp cao cấp... đồng thời không cần niệm chú ngữ, lại còn thuần phát nữa... như vậy sẽ trở thành một kẻ cường đại tới mức nào đây!

Sau đó, Đỗ Duy còn kiên nhẫn nói chuyện tiếp với gã ma pháp sư này một hồi lâu nữa, Đỗ Duy rất hứng thú nói về vấn đề dùng được tề học để sử dụng ma pháp. Điều khiến ma pháp sư cảm thấy kinh ngạc chính là vị thiếu niên còn chưa lớn hần, một tiểu quý tộc thân phận tôn quý này (mặc dù hần lúc đầu còn chưa biết thân phận thật của Đỗ Duy nhưng bây giờ hần thấy Đỗ Duy có thể sở hữu cả một tòa thành thì hơn phân nửa chính là người trong gia tộc la lâm nổi danh đỉnh đỉnh rồi).

Một quý tộc thân phận tôn quý như vậy lại có thể tinh thông tới một môn được tề học mà mọi người chẳng ai thèm quan tâm này... quả thực là một việc hi hữu.

Gã tiểu quý tộc này thật sự đã nghiên cứu về được tề học rất nhiều! Học vấn của hần khiến cho ma pháp sư cũng phải âm thầm khâm phục. Sau đó, khi bầu không khí nói chuyện của hai người đã bắt đầu đi tới cùng một ý, Đỗ Duy rốt cục cũng nói ra tào ngộ của mình: Lúc nhỏ hần cũng muốn trở thành một ma pháp sư nhưng bị nhận định là không có thiên phú ma pháp...

Tào ngộ như vậy lập tức khiến cho kẻ thù mình này nảy sinh một sự đồng cảm! Tâm tình cũng như nhiên nảy sinh tính đồng bệnh tương liên

Gã tiểu quý tộc này cũng giống như hoàn cảnh của mình bây giờ, đều có tràn ngập khát vọng đối với ma pháp nhưng cũng đều hát hiện chính mình không có thiên phú ma pháp, thậm chí cả hai đều có ma lực xuất sắc nhưng cảm ứng lực lại dở tệ.

Dưới tình huống như vậy, mặc dù lúc trước song phương có chút hiểu lầm hơn nữa bản thân bây giờ vẫn là thù địch của hần nhưng từ trong nội tâm sâu thẳm của ma pháp sư, hần đối vị tiểu quý tộc trước mặt này ác cảm đã giảm đi không ít.

Đối phương cũng vì xuất phát từ khát vọng đối với ma pháp mới tra khảo mình.

Ít nhất, một người đã cố gắng vượt qua khó khăn quyết tâm trở thành ma pháp sư, chỉ nội điểm ấy đã giống như chính mình.

“Tác Nhĩ Tư Khắc Á” Đỗ Duy nhẹ nhàng gọi tên ma pháp sư (trong cuộc nói chuyện của hai người vừa rồi, Đỗ Duy đã biết được tên của vị ma pháp sư thiên tài này rồi), hần nhìn ma pháp sư chăm chú hỏi: “Ta hỏi ngươi một vấn đề... ngươi hy vọng trở thành một ma pháp sư, vậy rốt cuộc là vì cái gì? Sau khi trở thành ma pháp sư ngươi hy vọng tìm được cái gì?”

“... cái này.” Tác Nhĩ Tư Khắc Á nghĩ nghĩ: “Thiên chức của ma pháp sư tựa hồ chính là tìm hiểu chung cực huyền bí của ma pháp, cố gắng nghiên cứu nó, cả đời trầm mê vào bên trong sự huyền bí. Nhưng ta nhất định không thể trở thành một cao cấp ma pháp sư, vì vậy những thứ như trầm mình vào ma pháp, tìm hiểu chung cực huyền bí gì gì đó đối với ta không có quá nhiều quan hệ... vì vậy, ta chỉ muốn có thể tìm được điều ta muốn mà thôi.”

“Ngươi nói chính là địa vị và đãi ngộ của ma pháp sư?” Đỗ Duy nở nụ cười: “Câu trả lời của ngươi coi như thành thật. Hơn nữa, ngươi nói cũng không sai, đãi ngộ đối với ma pháp sư luôn luôn rất cao. Vô luận tới

nơi nào, một ma pháp sư cao siêu đều là đối tượng chiêu lãm của các đại nhân vật quyền quý. Có thể tìm được đãi ngộ cao nhất và sự tôn kính... nhưng, đừng quên, người chỉ là một ma pháp sư cấp một thấp nhất! Không có một nhân vật lớn nào sẽ tiêu phí một số tiền lớn để chiêu lãm một ma pháp sư kém cỏi cấp thấp nhất như vậy!”

Tác Nhĩ Tư Khắc Á trầm mặc... hắn rất rõ ràng điều Đỗ Duy vừa nói là thật. Mặc dù hắn đã lấy được tư cách ma pháp sư, nhưng chỉ là ma pháp sư cấp 1. Hắn đi tới nhiều nơi rồi nhưng đều phát hiện mình không được hoan nghênh như trong tưởng tượng ban đầu.

Lúc ban đầu, mọi người biết được mình là ma pháp sư đều rất kinh ngạc và tôn kính! Nhưng sau đó, khi đối phương biết hắn mình chỉ là ma pháp sư cấp 1 thì mọi sự nhiệt tình đó đều giảm xuống mười lần!

Điều này cũng khiến Tác Nhĩ Tư Khắc Á không thể không ủy khuất chính mình để gia nhập tiểu đội mạo hiểm nghiệp dư của Nhược Lâm! Hắn rất muốn gia nhập một dòng binh đoàn thật lớn, chỉ là người khác đều không muốn hắn mà thôi.

Nhìn Tác Nhĩ Tư Khắc Á vẻ mặt ỉu xiu, Đỗ Duy đã biết tới thời cơ, hắn mỉm cười mở miệng: “Tác Nhĩ Tư Khắc Á, giấc mơ của ngươi đã là tìm được đãi ngộ và tôn kính của một vị ma pháp sư, vậy không bằng hãy hiệu trung với ta! NGười có thể trở thành cố vấn ma pháp tư nhân của ta, ta sẽ ban cho ngươi đãi ngộ tốt nhất! Ngươi muốn sự tôn kính, địa vị.. những gì ngươi muốn ta đều có thể thỏa mãn cho ngươi. Ta tin rằng ngươi cũng biết ta là một thành viên của la lâm gia tộc. Tên của La Lâm Gia Tộc chắc sẽ không làm ngươi phải xấu mặt chứ?”

Tác Nhĩ Tư Khắc Á trong tâm chấn động!

Nương nhờ vào tiểu quý tộc này.... tựa hồ là một lựa chọn không tệ. Mặc dù lúc trước song phương có chút xung đột, nhưng đối phương cũng chỉ vì trầm mê với ma pháp mà thôi. Hơn nữa, cuộc nói chuyện vừa rồi cũng có thể coi là hợp nhau. Quan trọng hơn cả chính là hắn cũng giống ta, đều đã bước trên con đường vô vọng của ma pháp, đều đã chuyển sang nghiên cứu ma pháp được tề học rồi... Tao ngộ như vậy thật sự khiến Tác Nhĩ Tư Khắc Á không nhận được sinh ra một loại cảm giác “tri kỷ”

Hơn nữa, còn có thể trở thành một cố vấn ma pháp trong la lâm gia tộc, tìm được đãi ngộ tốt nhất... vậy còn gì do dự nữa?

“Ta...” Tác Nhĩ Tư Khắc Á suy nghĩ một chút: “Ta nguyện ý tiếp thụ sự chiêu dụ của ngài. Nhưng mà ta phải về nam phương một chuyến, tất cả thí nghiệm của ta đều ở đó. Trong đó còn rất nhiều tài liệu trân quý cùng các loại bột phấn... những thứ đó ta đều phải tự mình thu dọn. Ngài cũng biết, một phòng thí nghiệm của ma pháp sư không thể cho người khác tới thu dọn, như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

Đỗ Duy thoáng suy nghĩ một chút: Thả hắn về nam phương, có lẽ cũng không nảy sinh vấn đề gì ... chỉ là... hắn không muốn nhân cơ hội chạy trốn chứ?

Hơn nữa, gã ma pháp sư dùng lợi lộc chiêu dụ này bây giờ trong lòng Đỗ Duy đã trị giá vạn kim! Tuyệt đối không thể xảy ra một chút sơ xảy nào được!

Lúc này, Đỗ Duy cũng quyết định: “Như vậy đi, ta cũng có hứng thú với phòng thí nghiệm của ngươi, ta sẽ cùng ngươi đi phương nam!”

Con đường của La Lan Ác Ma tương lai đã bắt đầu mở ra rồi.

24. Chương 20: Ma Thú Sự Kiện Tại Bán Giác Thành

Khí hậu của phương nam nóng bức, hiển nhiên trong tự nhiên hàm chứa hỏa nguyên tố rất phong phú. Nói chung cũng có thể chạy tới nơi bằng thiên tuyết địa như phương bắc làm thí nghiệm về hỏa hệ ma pháp cũng được, nhưng như vậy sẽ phiền phức hơn nhiều.

Đỗ Duy đã hạ quyết tâm, hắn hành động cũng rất nhanh.

Tác Nhĩ Tư Khắc Á lập tức được thả ra hỏi địa lao. Áo bào ma pháp sư của hắn, còn có các trang bị, các bình đựng phấn, ma pháp tinh thể, còn cả cuộn giấy da ghi ma pháp chú ngữ... tất cả đều trả về cho hắn.

Đương nhiên, áo bào ma pháp sư đã được thay mới.

Đối với vị thiếu gia nhỏ tuổi như Đỗ Duy, có thể chiêu lãm một vị ma pháp sư làm thuộc hạ khiến lão quản gia lúc đầu phi thường kinh ngạc. Nhưng khi ông ta biết Tác Nhĩ Tư Khắc Á chỉ là ma pháp sư cấp 1 thì cũng thở phào... nguyên lai là như thế.

Đỗ Duy nói hắn muốn đi xa, một yêu cầu như vậy lão quan gia không thể cự tuyệt. Hơn nữa buổi sáng ông ta cũng đã đề nghị Đỗ Duy đi tới một vài sản nghiệp của Gia tộc kiểm tra qua một lần. Như vậy so với xem giấy tờ trong thư phòng sẽ trực quan hơn nhiều.

Rất nhanh, xe ngựa, hành lý, tất cả đều nhanh chóng được chuẩn bị. Khác với lúc từ đế đô về đây, lần này lão quản gia an bài mọi thứ đều đầy đủ. Dù sao nếu trong lãnh địa của La Lâm gia mà xa đội của đại thiếu gia lại quá giản dị thì có chút hơi mất mặt.

Lần này Mã Đức vẫn đi theo đương nhiệm chức quản gia, bất quá, lần này thủ hạ của Mã Đức còn thêm hơn mười người hầu trong pháo đài đi cùng, phụ trách chiếu cố thiếu gia.

Hộ vệ đội trong pháo đài cũng phân ra hai tiểu đội kỵ binh đi theo bảo vệ Đỗ Duy. Hơn nữa, phó đội trưởng của hộ vệ đội, một chính quy kỵ sĩ võ công không kém cũng tự mình đi theo chỉ huy. Vị phó đội trưởng này tên là La Bá Đặc, đã là một vị Kỵ Sĩ chính quy, đã sở hữu huy chương Kỵ Sĩ cấp bốn do hiệp hội kỵ sĩ trao cho!

Hai tiểu đội kỵ binh đi theo này, một là của bộ hạ La Bá Đặc còn một đội khác chính là đám phế nhân đi từ đế đô tới được Đỗ Duy khâm điểm cho đi cùng mình nam hạ.

Vị tứ cấp kỵ sĩ La Bá Đặc này nhìn qua rất cao lớn uy mãnh, bờ vai rộng lớn, thân hình hùng tráng, mặt chữ điền, nhìn qua cũng thấy được là một người cương trực. Đối với vị tiểu chủ nhân Đỗ Duy này vị kỵ sĩ thái độ rất tôn kính, xem ra hắn là một võ nhân đơn thuần. Ấn tượng của Đỗ Duy đối với hắn cũng không tệ.

Ngoại trừ những người này ra, trong những người đi theo tự nhiên cũng có nữ kỵ sĩ được Đỗ Duy chiêu hạ trên đường đi - Nhược Lâm.

Từ pháo đài đi ra, một đường nam hạ. Ở trên đường, La Bá Đặc hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao. Hắn chu đáo an bài người đi tiền trạm, chuẩn bị các thứ sẵn sàng mỗi khi đoàn người dừng chân. Lúc nào Đỗ Duy đột nhiên hứng thú đề xuất cắm trại La Bá Đặc đều không phản đối, chỉ nhất nhất gật đầu đồng ý. Cắm trại xong hắn cũng rất cẩn thận an bài lính gác ban đêm.

Một quân nhân phi thường điển hình.

Đây là đánh giá của Đỗ Duy đối với La Bá Đặc. Hiển nhiên, kẻ kia khẳng định có xuất thân từ quân đội. Thân là gia thần của vũ huân thế gia lâm lâm gia tộc nên trong kỵ sĩ đội đều có rất nhiều người có lý lịch là quân nhân.

So với lão quản gia Đỗ Duy có chút chán ghét kia, vị kỵ sĩ trung thành tận chức này không thể nghi ngờ là thuận mắt hơn nhiều.

Bảy ngày.

Vừa đi vừa ngắm phong cảnh thoáng chốc đã qua bảy ngày. Một đoàn người của Đỗ Duy mới tới được một thị trấn tận cùng phía nam của Khoa Đặc Hành Tỉnh. Muốn đi tiếp có lẽ sẽ vượt qua phạm vi của Khoa Đặc Hành Tỉnh, nói cách khác sẽ phải rời khỏi lãnh địa của La Lâm gia tộc.

Nói tóm lại, Đỗ Duy đối với lãnh địa của La Lâm gia tộc mình phi thường hài lòng. Ở trên khối bình nguyên La Lâm thiên nhiên ưu đãi này, trên đường đi hắn gặp đều là những mảnh ruộng rộng lớn, những nông trang trù phú, những nông phu nhàn nhã. Cho dù đây là đã ngẫu nhiên đi qua một hai thành trấn hơi lớn một chút nhưng nhìn chung cuộc sống của mọi người trên La Lâm bình nguyên này rất sung túc.

Đoàn xe của bọn họ trên đường đi thảnh thơi sẽ đi qua một hai nông trang, sẽ bị vài nông phu đứng ở ven đường nhìn thấy. Chỉ cần thấy đoàn kỵ sĩ mang theo lá cờ của La Lâm gia tộc là họ sẽ ngả mũ kính chào từ xa.

Xem ra ở nơi đây La Lâm gia tộc rất được lòng người.

La Bá Đặc cũng nhìn ra được vị tiểu chủ nhân của mình căn bản không phải đi tuần tra sản nghiệp gia tộc. Hắn căn bản là mang theo người đi du sơn ngoạn thủy mà thôi.

Nhưng mà điều này cũng không lạ lắm. nghĩ tới cái tuổi hiện giờ của tiểu chủ nhân, La Bá Đặc cũng cho rằng, một nam hài mới mười ba tuổi chẳng lẽ lại thật sự sẽ quản lý cả sản nghiệp của gia tộc hay sao? Đây chẳng phải sự tình hắn phải quan tâm, hắn chỉ cần hoàn thành chức trách của mình là đủ, trở thành một người bảo vệ thật tốt là được.

Tới một ngày, khi mọi người đi tới một trấn nhỏ phương nam ven lãnh địa của La Lâm gia, Đỗ Duy đột nhiên ra lệnh tiếp tục đi tới phía nam. Đối với yêu cầu này La Bá Đặc mặc dù có chút kỳ quái nhưng hắn cũng không phản đối.

Dù sao cũng là đi chơi, nếu tiểu chủ nhân đã có hứng thú vậy cứ đi theo hắn xuống phía nam là được.

Hơn nữa, đi tiếp xuống phía nam của Khoa Đặc Hành Tỉnh là Lí Nhĩ Hành Tỉnh của đế quốc. Tổng đốc của Lí Nhĩ Hành Tỉnh đối với La Lâm gia tộc phi thường hữu hảo và tôn trọng. Tiểu thiếu gia đi vào Lí Nhĩ Hành Tỉnh du ngoạn nhất định sẽ được quan tâm chiếu cố, không có vấn đề gì phải lo lắng cả.

Đỗ Duy rất nhanh cũng thích vị kỳ sĩ nghe lời này. Hắn cũng nhìn ra vị La Bá Đặc Kỳ sĩ này ở trong đám kỳ binh rất được lòng người. Thi thoảng khi cắm trại, vài kỳ sĩ trẻ tuổi cũng hướng về hắn xin lãnh giáo vũ kĩ.

Vũ kĩ của La Bá Đặc khá xuất sắc - vũ khí hắn sử dụng là một thanh kiếm hai tay rất lớn, tí lực kinh người! Trong lúc chỉ bảo đám binh lính trẻ kia, bảy tám người đều không thể lại gần bên người hắn được.

Ngay cả gã man ngư vô sĩ trợ thủ của Nhược Lâm kia cũng rất phục La Bá Đặc. Vì trong một lần độ sức La Bá Đặc chỉ dùng một tay cầm kiếm đã có thể đánh cho hắn ngã chống vó.

Tứ cấp kỳ sĩ vũ lực quả thực không thường.

Dưới tình huống này, Đỗ Duy không khỏi trong lòng có chút ngứa ngứa, cũng nhờ La Bá Đặc chỉ dạy một ít vũ kĩ. La Bá Đặc đối với yêu cầu của tiểu chủ nhân lại cảm thấy hơi ngạc nhiên. Vì căn cứ vào quản lý của gia tộc, một trưởng tử gia tộc như Đỗ Duy nếu muốn học võ thì khẳng định sẽ tìm tới vị kỳ sĩ vũ kĩ cao nhất trong gia tộc làm sư phụ, một đội trưởng kỳ binh như hắn còn lâu mới tới lượt.

La Bá Đặc rất sáng khoái đáp ứng. Dù sao hắn tu luyện cũng là đấu khí trong quân đội đế quốc, không có cái gì gọi là bí mật cả.

Nhưng mà hắn cũng giống như vị thị vệ trưởng bên cạnh lồi mông bá tước đều có đánh giá về Đỗ Duy. Sau một lúc ngắn ngủi chỉ dạy La Bá Đặc cũng không khỏi phải nói cho Đỗ Duy: Hắn thật sự không có thiên phú để tu luyện vũ kĩ.

Thân thể Đỗ Duy từ nhỏ đã yếu đuối, lại còn bệnh nặng một lần, tiên thiên không đủ.

Đỗ Duy không có thất vọng, hắn cũng không hy vọng mình có thể luyện thành một cao thủ gì. Chỉ có điều hắn muốn tự rèn luyện một chút thân thể mà thôi. Cứ cho là không luyện thành cao thủ thì luyện ra một thân thể cường tráng khỏe mạnh cũng là một ý không tệ!

Cứ như vậy, dưới sự dạy dỗ của La Bá Đặc, Đỗ Duy bắt đầu học tập vài vũ kĩ cơ bản, chủ yếu là phương pháp rèn luyện cơ thể. Dưới tình huống như vậy, tốc độ đi của đoàn người cũng bị chậm lại vài phần.

Sau chín ngày đi qua phía nam, đoàn người đã tới phía một thành nhỏ phía đông bắc của nam bộ Lí Nhĩ Hành Tỉnh... Bán Giác Thành.

Đây là một cái tên kỳ quái, chính vì tòa thành thị này nằm trong một sơn cốc hình bán giác.

Tiểu thành thị nằm nằm trên lộ tuyến trọng yếu của Lí Nhĩ Hành Tỉnh vì vậy khá phồn hoa. Thận chí ở trong trấn nhỏ này Đỗ Duy cũng có thể thấy được một đội dong binh tầm hơn hai mươi người! Đám dong binh này đang hộ tống một thương đội đi lên phía bắc, vừa lúc cùng với đám người Đỗ Duy nghỉ chân trong một lữ quán.

Lí Nhĩ Hành Tỉnh không phải là lãnh địa của quý tộc nào cả mà là một hành tỉnh trực thuộc đế quốc. Vì vậy trong thành cũng không có quan viên cao cấp nào cả. Đỗ Duy cũng không muốn làm phiền tới đám quan viên tại đây nên tự do tự tại trụ ở trong lữ quán, không làm kinh động tới đám quan viên địa phương.

Cơm trưa vừa xong, đám người Đỗ Duy đều nghỉ trong đại sảnh của lữ quán, đám thương đội kia cũng ở một gian đại sảnh khác. Chợt bên ngoài lữ điểm truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập, lập tức sau một trận huyền não, đại môn bị đẩy ra, ba người mặc khải giáp quân đội địa phương đi tới.

Người cầm đầu trên ngực có đeo một tấm huân chương kỵ sĩ, đại biểu hãn cũng là có thân phận một tứ cấp kỵ sĩ. Mà bộ khải giáp và huy chương quân đội hãn đeo trên người hiển nhiên cũng biểu lộ thân phận là một quan quân cao cấp tại bốn địa.

Hắn bước nhanh tới, đằng sau còn có vài bộ hạ nữa. Tới trước đám người thương đội, lớn tiếng tuyên bố: “Các vị! Ta là đội trưởng Tư Phan kỵ sĩ của đội kỵ binh số hai trấn thủ tại bán giác thành! Bây giờ căn cứ vào ”Địa phương vũ bị pháp luật ” Ta đại biểu cho quân đội tại bán giác thành chính thức trưng dụng hộ vệ đội của các người! Vì quân lực trong tay chúng ta bây giờ không đủ cần có hộ vệ đội của các người hỗ trợ đi tới bên ngoài sơn cốc của bán giác thành chấp hành nhiệm vụ hạng nhất. Căn cứ vào pháp luật đế quốc các người không được cự tuyệt.”

Thanh âm của hắn rất lớn, thái độ cũng rất kiên quyết, nhìn thoáng qua đám hộ vệ thương đội nói: “Ta biết các người đều là dong binh, bây giờ ta sẽ trưng dụng các người nhập vào đội ngũ chấp hành nhiệm vụ. Hoàn thành nhiệm vụ các người sẽ được quân đội trả thù lao xứng đáng. Bây giờ các người có nửa tiếng thời gian để sửa sang, chuẩn bị trang bị và chiến mã! Sau nửa tiếng ta cần các người tập hợp tại trước cửa lữ quán.”

Người cầm đầu của đám hộ vệ thương đội này có chút không tình nguyện nhưng pháp luật đế quốc nghiêm minh như sơn, sự tình loại này bọn họ không thể cự tuyệt, dù sao cũng còn có thù lao mà.

Ngược lại thương đội kia nhìn thấy đám hộ vệ được mình bỏ tiền ra thuê về lại bị trưng dụng mất không khỏi có chút gấp gáp. Lập tức có một kẻ mặt mày nịnh bợ chạy tới phía trước, định nhờ vị quan quân này châm trước một chút...

“Không được!” Vị kỵ sĩ này cự tuyệt thẳng thừng: “Rất xin lỗi đã khiến cho hành trình của các người bị chậm trễ. Nhưng ta cam đoan sẽ không lâu đâu. Muộn nhất là ngày kia đám hộ vệ các người sẽ trở lại. Các người có thể ở lại trong thành nghỉ ngơi một ngày chờ đợi, tiền trợ sẽ do quân đội đảm trách! Xin đừng nói nữa, đây là nhiệm vụ của quân đội ta không thể châm trước, hãy thu hồi tiền của người lại, hối lộ là phạm vào trọng tội!”

Nói xong vị kỵ sĩ này không đếm xỉa gì tới vị đầu mục thương đội chuyển hướng đi tới đám người Đỗ Duy.

Hắn vốn định tuyên bố trưng dụng đám tùy tùng của Đỗ Duy nhưng vừa đi tới hai bước đột nhiên thấy trang phục của đám tùy tùng, còn cả cách ăn mặc của bản thân Đỗ Duy... trọng yếu hơn cả là hắn thấy đám người La Bá Đặc phía sau Đỗ Duy!

La Bá Đặc trên người mặc khải giáp, hiển nhiên không phải là đồng phục của quân đội đế quốc, cái này là trang bị tư quân của quý tộc.

Điều động tư quân của quý tộc, loại quyền này không phải một đội trưởng kỵ binh tại một địa phương nhỏ như này có thể làm được!

Tư Phan kỵ sĩ nhìn nhìn Đỗ Duy vài lần, hắn do dự một chút, chỉ là trước mắt hắn thật sự không có nhân thủ, mà nhiệm vụ kia lại thật sự cấp bách không thể chậm trễ. Cuối cùng hắn đành cắn răng, nhanh chóng nhằm Đỗ Duy đi lại. Trước tiên dựa theo lễ nghi kỵ sĩ thì lễ, sau đó trầm giọng nói: “Tiên sinh tôn kính, ta...”

Nói tới nơi này thanh âm của Tư Phan đột nhiên cứng lại, vì vừa rồi có một thứ hắn chưa chú ý lắm, tới tận lúc này mới nhìn rõ ràng!

Vài hộ vệ kỵ binh phía sau Đỗ Duy trên ngực tấm khinh giáp có đeo gia huy của La Lâm gia tộc!

Vốn hấn định dùng một chút thủ đoạn để “mượn” đám hộ vệ của đối phương nhưng mà bây giờ, người của đế quốc vũ huân thế gia lại có thể cho hấn dễ dàng mượn sao!

Đồ quý! Người của La Lâm gia tộc? người của La Lâm gia tộc sao lại tới bán giác thành này chứ? Một tin tức như vậy sao một chút mình cũng không biết...

Trong lòng Tư Phan đành thở dài.

“Xin tiếp tục nói tiếp đi, kị sĩ tiên sinh.” Đỗ Duy cười cười, giơ chén rượu trên tay nhẹ nhàng nhấp một chút. Loại rượu nhẹ nhẹ này cảm giác thật là tuyệt, có điểm giống với vài loại rượu nếp của tiền thế.

“Cái này... tiên sinh tôn kính. Thứ cho ta mạo muội, xin hỏi ngài chính là người của La Lâm gia tộc vĩ đại sao? thanh âm của Tư Phan kị sĩ càng cung kính hơn. Hấn thậm chí còn bất tự giác hơi cúi mình xuống một chút.

“Không sai, chúng ta đến từ La Lâm bình nguyên.” Lần này nói chính là La Bá Đặc, hấn đi tới một bước, tấm thân hùng tráng của hấn còn cao hơn vị Tư Phan kị sĩ này nửa cái đầu: “Vị này là chủ nhân của ta, Trưởng tử của Lôi Mông Bá Tước - Đỗ Duy thiếu gia.”

Tư Phan lập tức thi lễ lại lần nữa, trưởng tử của tộc trưởng La Lâm gia tộc, thân phận như vậy ngay cả đối với tổng đốc đại nhân cũng có thể ngồi cùng hàng a.

“Kị sĩ tiên sinh, xin hỏi các người gặp phiền toái sao?” Đỗ Duy cười hỏi.

“Đúng vậy...” Nội tâm Tư Phan có chút rung động một chút, có lẽ nên nói thật: “Ta vừa mới tiếp nhận nhiệm vụ hạng nhất khẩn cấp, cần phải có ước chừng hơn một trăm binh lính. Nhưng gần đây là đợt luyện tập vào mùa xuân nên đại bộ phận binh lính trấn giữ tại đây đều bị điều động tới hai trăm dặm phía nam để tiến hành thao diễn rồi. Bây giờ thủ hạ của tôi chỉ còn lại không đến hai mươi người, vì vậy căn cứ vào pháp luật võ bị đế quốc, ta chỉ có thể trưng thu mọi người học võ trong thành để điều động mà thôi.”

Đỗ Duy gật đầu: “A, vậy ngài định trưng dụng các thị vệ của ta sao?”

“Không, không, không dám!” Tư Phan bị dọa một trận. hấn vốn là có ý này, nhưng lúc nhìn ra thân phận của đối phương thì sao còn dám làm nữa chứ?

Lôi Mông bá tước là ai? Là nhân vật đứng thứ hai trong quân đội đế quốc a! Điều động hộ vệ của nhi tử hấn? Vạn nhất vị thiếu gia này vì bên người thiếu hộ vệ bảo vệ mà gặp phải việc gì ngoài ý muốn thì có đem cái đầu mình chặt đi trăm lần cũng không đền nổi tội a.

“Vậy rốt cuộc đã xảy ra việc gì?” Đỗ Duy có chút tò mò: “Dù sao chúng ta bây giờ cũng đã ở đây nếu có sự tình gì xin ngài nói cho ta biết, để chúng ta cũng có chuẩn bị.”

Tư Phan kị sĩ nghĩ nghĩ một chút, về mặt hấn có chút không biết làm sao, đành buồn rầu nói: “Sự tình này nói ra cũng cổ quái, trên tòa bán giác sơn bên ngoài bán giác thành, cho tới giờ đều gió êm biển lặng. Ngọn núi này cũng không cao lắm, rừng cũng không rộng, trước kia ngay cả một ít dã thú lớn một chút cũng không có. Cho dù có đi nữa cũng sẽ bị quân đội của chúng ta trấn giữ tại đây săn được ngay, vì vậy đã không còn! Nhưng mà ngày hôm qua đột nhiên không biết từ đâu chạy ra một đầu... ma thú!”

Ánh mắt Đỗ Duy sáng ngời!

Ma thú?

“Đúng vậy, mặc dù vẫn chưa thể xác định là ma thú gì nhưng có thể khẳng định đây là một con hỏa ma thú. Vì đám thợ săn đã chính mắt nhìn thấy dấu chân của nó. Đây là việc không thể nghi ngờ gì cả. Chỉ có điều nghi ngờ là ma thú bình thường đều không sống gần thành thị của con người. Dù có thì cũng phải ở tận đám rừng rậm phía nam đế quốc. Hơn nữa, cả Lí Nhĩ Hành Tỉnh hơn mười năm qua chưa từng nghe nói có ma thú xuất hiện. Con này không biết từ đâu mà tới nữa.” Tư Phan cười khổ: “Ta và người của mình được lệnh phải lập tức đi giết nó, nhưng mà căn cứ vào sự tính toán của ta, một con hỏa ma thú nếu muốn giết nó có lẽ phải cần hơn hai mươi binh lính. Mà Bán Giác sơn lại lớn như vậy, nếu muốn vây bắt nó không có hơn một trăm người thì không đủ dùng.”

Ma thú... rất thú vị a.

Đỗ Duy không nhận được cũng đã động tâm.

Trên sự thật từ hồi có hy vọng học được ma pháp hần gần như nảy sinh hứng thú với tất cả cái gì thuộc về ma pháp!

Ở trong lòng phương nam đế quốc này lại có thể xuất hiện một đầu ma thú hiếm thấy! Sự tình này sao có thể không đi xem nào nhiệt chứ?

“Rất tốt! Ta dẫn theo hơn bốn mươi hộ vệ, mỗi người đều là kỵ binh tinh duệ của La Lâm gia tộc. Mà vị đội trưởng của ta là một tứ cấp kỵ sĩ. Ta nguyện ý để bọn họ theo người đi lên bán giác sơn chấp hành nhiệm vụ. Dù sao để một con ma thú hoành hành cũng không phù hợp với đạo đức làm người của ta.” Đỗ Duy ra bộ đại nghĩa lẫm nhĩ nói hai câu như vậy.

Tư Phan sững sốt một chút: “Ngài nói là... ngài nguyện ý giao hộ vệ của ngài cho ta...”

“Chủ nhân, thế này không được.” La Bá Đặc lần đầu tiên đề xuất ý kiến phản đối: “Bên người ngài không thể thiếu người bảo vệ, nếu nhất định phải đi tôi sẽ đem hai mươi người đi là được rồi.”

La Bá Đặc ngược lại rất muốn tự mình đi hỗ trợ, dù sao hần cũng là một kỵ sĩ chính quy, tôn thờ tinh thần kỵ sĩ.

“Không không, không cần lo lắng ta không có hộ vệ.” Đỗ Duy cười cười: “Vì ta sẽ cùng đi với các người. Ta nghĩ, ở bên người các người là an toàn nhất, không phải sao?”

Ý kiến này rốt cục gặp phải phản đối của cả hai người La Bá Đặc và Tư Phan.

Đặc biệt là Tư Phan! Hần bắt đầu hồi hận vì sao lại nói cho vị thiếu gia La Lâm sự tình này chứ!

Dẫn hần cùng đi? Bất không được ma thú chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà nếu sau khi lên núi vị thiếu gia này lại gặp việc gì ngoài ý muốn thì chính mình mới thật sự gặp xui xẻo!

“Các người không cần phải phản đối.” Đỗ Duy rất kiên quyết nói: “Không cần lo lắng tới an nguy của ta, đừng quên là bên người ta còn có một vị ma pháp sư thức lực xuất chúng nhé!”

Hần đẩy Tác Nhĩ Tư Khắc Á đi ra.

Tác Nhĩ Tư Khắc Á có chút không muốn, mặc dù hần không phải thực lực xuất chúng gì nhưng thân phận ma pháp sư lại là hàng thật giá thật a.

Tư Phan ánh mắt sáng ngời!

Ma pháp sư? Nếu có thể có một vị ma pháp sư bản lĩnh cao cường hiệp trợ thì nhiệm vụ lần này quả không thành vấn đề rồi!

Chỉ là... an nguy của vị tiểu thiếu gia này....

25. Chương 20: Ma Thú Sự Kiện Tại Bán Giác Thành 2

Đám thủ hạ không hiểu được Đỗ Duy, mà khiến La Bá Đặc đau đầu chính là vị tiểu chủ nhân đã hạ chủ ý nhất định muốn lên trên núi đi xem đầu ma thú kia trông như thế nào.

La Bá Đặc nhìn vị Tư Phan kỵ sĩ, trong ánh mắt chứa một ý không hữu hảo. Có lẽ hần đã đổ hết phiền toái bây giờ lên đầu kẻ kia. Nếu tiểu chủ nhân vì điều này mà thụ nửa điểm thương tổn.... hay chỉ là bị sợ hãi thôi thì trách nhiệm đó mình phải chịu hết !

Mặc dù dọc đường đi vị tiểu chủ nhân này không hề lên mặt, đối đãi với mọi người cũng rất ôn hòa, được lòng mọi người. Nhưng mà quyết định đi vào trong núi dưới con mắt của La Bá Đặc là một sự việc liều lĩnh của con trẻ.

Hết cách rồi, La Bá Đặc thở dài, hần chỉ có thể âm thầm hạ quyết định. Sau khi vào trong núi chính mình phải bám sát bên người tiểu chủ nhân, dù thế nào cũng phải bảo vệ được an toàn của tiểu chủ nhân.

Nhưng mà, nói là vậy, ở một chỗ thanh bình như thế này nếu xuất hiện ma thú chắc cũng không phải là loại cao cấp gì.

La Bá Đặc tự an ủi mình một chút, không phải sự tự an ủi của hắn là không có lý do. Vì trên la lan đại lục này các loại ma thú sinh vật tồn tại đều có quy luật cả.

Ma thú là một loại dã thú trời sinh đã thể sử dụng ma pháp, mà trình độ thực lực của ma thú lại có một tiêu chuẩn kỳ lạ: dựa theo kinh nghiệm của rất nhiều người đã biết, độ nguy hiểm của ma thú lại tương phản với thân thể nó.

Nói cách khác, một ma thú càng lớn thì uy lực càng nhỏ, chính thức nguy hiểm ngược lại là một con vật kích thước nhỏ.

Mà theo những gì Tư Phan nói, ma thú xuất hiện kia là một con vật rất to lớn, như vậy vũ kỹ của mình chắc cũng có thể đối phó với nó được.

Mà Tư Phan bây giờ cũng không khỏi lâm vào thế cười trên lưng cọp. So với vấn đề ma thú thì sự an nguy của vị tiểu thiếu gia la lâm gia tộc này lại càng lớn hơn.

Nhưng mà Đỗ Duy đã lên tiếng thúc dục mọi người nhanh chân thu dọn... Tư Phan ngược lại đang nghĩ thà rằng thoái thác không cần mười gã hộ vệ thương đội kia còn hơn.

Thế nhưng lại nghe thấy Đỗ Duy lên tiếng, thúc dục, ý tứ đã rất rõ ràng. Tư Phan nghĩ, cứ cho rằng mình cự tuyệt hảo ý của hắn thì hắn cũng sẽ tự mình mang theo người đi lên núi, nếu như thế thì cân nhắc một chút có lẽ mình nên mang theo người đi theo bọn họ có lẽ lại tốt hơn. Càng nhiều người càng an toàn.

Đám dong binh kia hiệu suất cũng không tồi, nửa giờ sau hơn hai mươi dong binh vũ trang đầy đủ đã đứng chờ tại trước cửa lữ quán. Còn Đỗ Duy lưu lại đám người hầu ở quán trọ, tự mình dẫn theo hai đội kỵ binh xuất phát.

Đỗ Duy mặc trên mình một bộ Kinh giáp, nhìn thoáng qua có chút mỏng manh. Bất quá như vậy càng làm người khác yên tâm hơn. Nhược Lâm biết lần này đi lên trên núi săn ma thú, loại hoạt động này năng từ trước cũng đã làm qua. Săn bắt ma thú, sau đó dùng xác của nó đổi lấy kim tệ, đây chính là cách nhiều mạo hiểm đoàn kiếm tiền.

Tư Phan từ trong quân doanh của bán giác thành tụ tập được hơn 20 người. Như vậy tổng nhân số miễn cưỡng cũng gần tám chín mươi người rồi. Mặc dù xem qua có chút ít ỏi nhưng nhìn qua đám hộ vệ kỵ sĩ của la lâm gia trên người đều là khải giáp sáng bóng, vũ khí sắc nhọn, Tư Phan cũng vui mừng không ít.

Không hổ là quân đội tư nhân chính quy của đế quốc, Tư Phan và La Bá Đặc hai kỵ sĩ cấp bậc cao nhất đi dẫn đầu, đem mọi người chia làm ba đội, hơn nữa còn chia đoàn hộ vệ của la lâm, dong binh, quân địa phương chia ra. Trong ba đội này mỗi đội đều có đủ binh chủng bất đồng, binh lính cận chiến hay cung tiễn thủ đều đủ.

Hai đội còn lại do cấp phó của Tư Phan kỵ sĩ dẫn đầu, bản thân Tư Phan cùng La Bá Đặc hai người vũ kỹ cao nhất đều áp tại bên người Đỗ Duy.

Tư Phan đã hạ quyết tâm, cứ cho lần nhiệm vụ liều mạng này thất bại cũng nhất định phải cam đoan 100% là vị tiểu thiếu gia của la lâm gia này phải an toàn! Nếu không, để vị trưởng tử của nhân vật thứ hai trong quân đội đế quốc xảy ra điều gì trong tay mình thì tiền đồ cả đời mình có lẽ sẽ đi tong mất! Nếu mà so sánh thì không bắt được con ma thú kia chỉ là việc nhỏ.

Đáng nhắc tới là hai đội còn lại, mỗi đội chỉ có hai mươi người, còn đội của Đỗ Duy thì tới tận bốn mươi, trong đó 30 là hộ vệ la lâm gi, mười tên còn lại là cung tiễn thủ.

Tư Phan thậm chí còn lấy một chiếc nỗ quân dụng trân quý đưa cho Đỗ Duy phòng thân vì hắn nhìn ra vị tiểu thiếu gia này hơn phân nửa không biết tiên thuật. Nếu có trong tay một chiếc nỗ có lẽ sự an toàn của hắn được nâng lên cao hơn a.

Cứ như vậy, đội nhân hơn bốn mươi người của Đỗ Duy trong đó đều là quân chính quy (hộ vệ la lâm gia tuyệt đối không kém gì quân chính quy cả) Còn cả hai tứ cấp kỵ sĩ, thêm vào 1 ma pháp sư chủ lực nữa.

Thực lực như vậy có lẽ đã khả quan rồi.

Ba đội ngũ lập tức lên đường ra khỏi thành, sau đó chia làm ba hướng theo sơn đạo khác nhau tiến vào trong núi tìm tòi. Mỗi đội đều dẫn theo một quả đạn tín hiệu, chỉ cần người một đội phát hiện ma thú lập tức sẽ quần lấy nó đồng thời phát tín hiệu báo cho đồng bạn.

Cuối cùng ước định ba lộ quân sẽ gặp nhau tại bán giác sơn cốc - giải đất trung tâm của bán giác sơn.

Đỗ Duy cười ngựa dưới sự bảo vệ của thủ hạ tiến vào bán giác sơn, hấn đường như không để ý tới việc mình bây giờ căn bản đã thành gánh nặng của mọi người... hoặc có thể hẳn biết rõ ràng nhưng lại giả ngốc.

Bốn mươi tên thủ hạ vũ trang đầy đủ sau khi tiến vào bán giác thành lập tức tản ra hai bên cẩn thận tìm tòi tất cả những dấu vết khả nghi. Tư Phan và La Bá Đặc hai gã kỵ sĩ nghiêm ngặt canh giữ bên người Đỗ Duy.

Tung tích của ma thú trong bán giác sơn từ một thợ săn trong một thôn nhỏ phát hiện ra. Căn cứ theo kể lại của Tư Phan, gã thợ săn phát hiện dấu chân trên mặt đất đầu tiên còn tưởng là của một con dã thú khổng lồ trong rừng, hẳn còn triệu tập thêm vài thợ săn khác trong rừng tới săn nó. Nhưng vừa phát hiện tung tích ma thú tại phía nam núi, đám thợ săn hiểu được ma thú mình đối mặt hoàn toàn không phải đơn thuần mấy gã thợ săn có thể đối phó. Họ bỏ chạy về trong thành báo cáo lại cho quân đội đóng quân tại đây. Căn cứ vào các thợ săn kể lại, con ma thú này thể tích rất lớn, lớn như sư, hổ vậy. Lúc ấy vì cách quá xa nên không thấy rõ rốt cuộc là ma thú gì, nhưng thấy nó toàn thân phát sáng hiển nhiên không phải là dã thú bình thường, đây là điều khẳng định được.

Sau khi tiến vào sơn đạo của bán giác sơn, tất cả mọi người đều xuống ngựa, kể cả Đỗ Duy. Đám lính phân tán làm hai cánh tìm tòi, phía trước lại có thêm năm tên lính vũ khí tốt nhất đi dò đường.

Ở dưới tình huống như thế này, đừng nói là Đỗ Duy sẽ tìm được cái gì ma thú mà mỗi bước trên đường đi của hắn đều có người quần nát rồi! Ngay cả một con thỏ trong bụi cỏ cũng không có khả năng tìm được.

Đỗ Duy không khỏi có chút nhàm chán, nhìn rừng cây dày đặc xung quanh, thỉnh thoảng còn nghe tiếng chim rừng kêu. Hắn nhìn qua vị Tư Phan có chút khấn trương ở bên cạnh, cười cười.

Hắn biết rõ trong bụng vị Tư Phan này đang nghĩ gì, hỏi: “Tư Phan kỵ sĩ tiên sinh, xin hỏi ngài đã nhìn thấy ma thú chính thức chưa?”

Tư Phan hơi ngẩn người, thoáng nghĩ một chút: “Đã thấy, ta từng phục dịch trong trong bạo phong quân đoàn ở phía bắc bốn năm. Lúc ấy quân đoàn của ta trú tại phía đông bắc của Bằng phong sâm lâm”, Bằng Phong sâm lâm được công nhận là nơi có nhiều ma thú xuất hiện nhất. Lúc ấy, trong khi chúng ta tuần tra đã từng nhìn thấy một ít. Nhưng may mắn là những con ma thú sinh sống phía bên ngoài sâm lâm chỉ là loại ma thú cấp thấp, không có gì uy hiếp lớn lao với loài người cả. Bốn năm ở đó chúng ta không dám xâm nhập vào trong sâm lâm vì trong đó có ma thú cao cấp, đám binh lính bình thường không thể đối phó được.”

Đỗ Duy nghĩ nghĩ: “Vậy ma thú có hình dáng như thế nào?”

Tư Phan hơi trầm ngâm một chút: “Ma thú hả, kỳ thật cũng chỉ là một ít dã thú mà thôi. Chỉ có điều chúng lợi hại hơn nhiều so với dã thú thường. Dã thú bình thường bắt quá cũng chỉ dùng răng nanh với móng vuốt để đả thương người, nhưng ma thú trời sinh đã có bản năng sử dụng ma pháp vì vậy lúc đối phó sẽ có chút phiền toái.”

“Vậy chính tay ngài đã giết qua con ma thú nào chưa?”

Tư Phan mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Đỗ Duy thiếu gia, ta năm đó chỉ là một kỵ sĩ cấp hai mà thôi. Bằng vào bản lĩnh của ta thì không thể một mình săn được một đầu ma thú. Nhưng mà lúc trước trong một lần tuần tra cùng tiểu đội ta thật sự chạm trán một con ma thú rất lợi hại. Nó là một con ”Bạo Phong Ma Lang” chỉ sinh sống trong ‘Bằng Phong sâm lâm’. Loại ma thú này tốc độ rất nhanh, cung tiễn không thể bắn trúng được nó, lông toàn thân trên người nó có thể trong nháy mắt hóa thành băng lạnh, độ cứng rắn có thể so với khải giáp của chúng ta, đao kiếm khó thương. Không những thế trong miệng nó còn có thể nhổ ra phong nhận (đao gió), rất khó đối phó. Lúc trước tiểu đội binh lính của chúng ta bắt gặp nó, mười người cũng không phải đối thủ... ta nhớ rõ trong lần chiến đấu đó đồng bạn của ta chết mất bốn người,

những người còn sống thì trên thân đều mang thương tích. Lúc đó đội trưởng của chúng ta liều mạng chịu một phong nhận, một kiếm chém đứt được đuôi của nó... Loại ma lang này nhược điểm tại đuôi của nó. Mất đi đuôi, ma lực của nó sẽ yếu bớt. Được cái da của con ma lang kia sau khi bị chúng ta lột bỏ bán cũng được kha khá. Mà ma hạch của nó còn bán được một số tiền lớn nữa. Ma hạch của ma thú đều là vật ưa thích của các ma pháp sư, chúng được ma pháp sư dùng làm công cụ lưu trữ ma lực rất tốt, đồng thời cũng là tài liệu để chế tác các ma pháp quyền trục.”

Trong khi Tư Phan nhớ lại thời tuổi trẻ của mình không khỏi có chút cảm khái: “Nhớ rõ những năm đi lính ở biên giới bằng phong sâm lâm, mỗi tháng đều có không ít mạo hiểm đoàn không để ý tới lời khuyên của chúng ta tiến vào trong đó săn ma thú kiếm tiền. Nhưng mà 1/3 trong số họ đều không thể sống mà đi ra. Người chết trong sâm lâm cũng đã không biết là bao nhiêu rồi, thậm chí ngay cả ma pháp sư cũng phải chết ở trong đó.”

Đỗ Duy thở dài, hần nhìn Tác Nhĩ Tư Khắc Á liếc mắt.

Hai người đều biết, ma pháp sư không phải vì kiếm tiền mà đi săn ma thú. Nhưng ma hạch của ma thú đối với ma pháp sư lại có lực hấp dẫn phi thường, chúng đều là tư liệu quý giá để chế tác đồ ma pháp.

Tư Phan một bên vừa nói vừa cầm thanh kiếm trong tay vạt đi vài nhánh cây nhô ra trên đường, cười cười, nói: “Đỗ Duy thiếu gia, ngài không cần lo lắng, dựa theo quy luật thì thể tích càng lớn thì uy lực ma thú càng thấp. Ma thú chúng ta săn lần này có lẽ không quá lợi hại đâu. Có ta.. à, còn có cả La Bá Đặc kỵ sĩ đại nhân nữa, chúng ta nhất định sẽ không để ngài thụ một điểm thương tổn nào.”

Đỗ Duy gật gật đầu, hần không tỏ ý gì cả mà liếc mắt nhìn La Bá Đặc luôn luôn trầm mặc: “VẬY NGƯỜI THÌ SAO? LA BÁ ĐẶC, NGƯỜI ĐÃ GIẾT QUA MA THÚ CHƯA?”

La Bá Đặc sắc mặt ngưng trọng, hần suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng tháo chiếc khăn quàng dày, lộ ra cổ của hần.

Đỗ Duy lúc này mới phát hiện, nguyên lai trên cổ La Bá Đặc có một vết thương kinh người! Kia hiển nhiên là vết thương do bị đâm xuyên qua, dường như lúc đó hần hơi nghiêng cổ đi một chút mới tránh khỏi! Mặc dù đây là vết thương cũ nhưng miệng vết thương vẫn còn nhìn thấy màu thịt hồng, có thể thấy được vết thương này lúc đó nghiêm trọng thế nào!

“Đây là do một con ma thú lưu lại cho ta đó.” La Bá Đặc ngữ khí trầm xuống: “Ta từng đi qua Lạc Nhật Chiếu Trạch ở phương nam, ở trong cái đầm đó đoàn người chúng ta gặp phải một đám sư thứu*.”

Đỗ Duy không nói làm gì, Tư Phan kỵ sĩ bên cạnh, còn cả Tác Nhĩ Tư Khắc Á, thậm chí ngay cả Nhược Lâm phía đằng sau đều đồng thời hít một hơi lạnh! Tư Phan càng thất thanh nói: “Một đoàn Sư Thứu? Lão thiên, người làm sao có thể sống sót được?”

“Sư Thứu? loại này rất lợi hại hay sao?” Đỗ Duy hỏi.

Tác Nhĩ Tư Khắc Á lắc đầu: “Không phải chỉ lợi hại, sư thứu là một loại ma thú biết bay, nếu không kể các loại mãnh thú trong truyền thuyết thì sư thứu được công nhận là một trong những con ma thú phiền toái nhất. Loại ma thú này là một loài ma thú biết bay, thân hình chúng ước chừng bằng một con chim ưng. Nhưng mà nó lại có khả năng phát ra thanh âm như tiếng sư tử gầm, lông của chúng cứng như sắt. Lợi trảo của chúng có thể dễ dàng xé rách giáp giáp của chúng ta. Miệng của nó thậm chí còn cắn gãy cả kiếm trong tay kỵ sĩ... Phiền toái hơn cả là nó có thể bay lượn, mà lông vũ cứng rắn của nó khiến cho cung tiễn căn bản không thể đủ thương. Hơn nữa tiếng kêu của nó còn khiến cho mọi người đều khủng hoảng, lợi hại thêm một chút còn có thể trực tiếp chấn hôn mười ta.”

“Tinh thần hệ công kích ma pháp.” Đỗ Duy hít một hơi.

“Điểm chết người lại không phải chỉ có ở đó... mà chính là đám ma thú lại lại là một loại... động vật quần cư! Cũng nói phiền toái gây ra đều do số lượng của chúng. Ở các giải đất ven đầm trạch phương nam, cứ coi như một đội quân nhỏ mà trạm chân chúng cũng lập tức phải lựa chọn rút lui! Vì nếu để bọn chúng kết lại thành một đội, lại còn từ trên trời công kích xuống thì có thể coi là một tai họa.”

Nược Lâm nhìn miệng vết thương trên cổ La Bá Đặc, nhíu mày nói: “Ngài làm sao có thể sống sót được vậy?”

La Bá Đặc lắc đầu: “Ta vốn tưởng mình chết chắc rồi. Đám người chúng ta tiến vào cái đầm lầy đó chết hơn một nửa. Trên cổ ta bị một con Sư Thửu trảo trượt, một cái vuốt của nó cơ hồ đã xuyên qua cổ của ta. Nhưng may mắn chúng ta tìm được một cái hốc cây lớn, chúng ta trốn ở trong hốc cây đó gần một ngày trời. đường vào của hốc cây đó không lớn lắm, đám Sư THửu mất đi ưu thế không trung, không thể từ trên cao tấn công chúng ta. Bọn ta lại dùng địa thế thu hẹp lại cửa hốc cây đó, kiên trì cố thủ một ngày đám sư thửu mới chịu rời đi. Mà ta cuối cùng được cứu viện của gia tộc cứu trở về, một mạng rớt cục cũng sống được.”

Dừng một chút, La Bá Đặc sắc mặt hiện lên một tia âm đạm: “Thân đệ của ta cũng chết ở đó, nó hòa ta giống nhau, trên cổ cũng bị một con sư thửu cào qua, nhưng nó không may mắn như ta, đầu của nó bị chém đứt lúc đấy.”

Đỗ Duy trong lòng chấn động, nhìn La Bá Đặc vội vàng thấp giọng nói: “Xin lỗi, La Bá Đặc kị sĩ, ta không biết ...”

“Không, không có gì” Vị kị sĩ này lắc đầu, miễn cưỡng nở nụ cười: “Đó là chuyện rất nhiều năm về trước, hơn nữa ta đã tuyên thệ hiệu trung với gia tộc thì tánh mạng của ta lúc nào cũng chuẩn bị hy sinh cho gia tộc.”

Tất cả mọi người tự nhiên đều cảm thấy kính nể đối với La Bá Đặc, ngay cả Nhược Lâm cũng không nhìn được nhìn qua vị kị sĩ này. Nhưng Nhược Lâm rất nhanh đề xuất một nghi vấn: “La Bá Đặc đại nhân, Tư Phan đại nhân, ta có một thắc mắc.”

“Cái gì vậy? Xin cứ nói đi.” Tư Phan đối với vị nữ kị sĩ vinh dự bên người Đỗ Duy này có lẽ rất tôn trọng.

Nhược Lâm chậm rãi nói: “Theo ta được biết, ma thú phần lớn sinh sống ở trong rừng rậm, chúng rất ít khi sống ở giữa đại lục. Vì ma thú phải bổ sung ma lực nên chúng chỉ có thể sinh sống ở vài địa phương đặc thù trên đại lục này, ví như là Băng Phong Sâm Lâm ở phương bắc, Lạc Nhật chiếu trạch ở phương nam, những nơi đó tràn ngập các loại ma pháp thực vật ... cũng chính là các nguyên liệu của các ma pháp được tề sư. Hoặc như là một vài nơi có nhiều khoáng sản cũng có thể hấp dẫn được ma thú, nhưng mà...trên núi bán giác thành thì chỉ là một mảnh rừng cây bình thường nhất. Chỗ này không có ma pháp thực vật, đều chỉ là vài cây cỏ thụ thường, hơn nữa cũng không có khoáng sản tồn tại. Tự nhiên lại xuất hiện một con ma thú, sự tình như vậy chẳng lẽ mọi người không thấy có quái sao?”

Tư Phan và La Bá Đặc không khỏi dừng chân một chút, sắc mặt có chút ngưng trọng. Ngay cả ma pháp sư Tác Nhĩ Tư Khắc Á cũng nhíu mày bắt đầu suy tư.

”Nhược Lâm, người đối với ma thú hiểu rất rõ a? người nói chính là Đỗ Duy.

“Ta từng có không ít kinh nghiệm mạo hiểm, cũng từng theo vài dong binh đoàn tiến vào bên trong Băng Phong Sâm Lâm săn ma thú.” Nhược Lâm giải thích: “Vì vậy ta cũng có thể coi là người ở đó, cũng nhiều lần đánh nhau với ma thú rồi.”

“Người đã từng vào Băng Phong Sâm Lâm tại phương bắc?” Tư Phan kị sĩ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Hắn xem ra vị nữ kị sĩ này hơn phân nửa là dựa vào sắc đẹp mới lấy được cái danh hiệu kị sĩ vinh dự từ thiếu gia quý tộc kia mà thôi. Lại không nghĩ tới Nhược Lâm này có thể từng trải qua kinh nghiệm như vậy.

Ngay cả La Bá Đặc sắc mặt cũng khác lạ.

Nhược Lâm thấp giọng nói: “Không sai, ta đã đi qua vài lần.”

“Ta đối với tập tính cuộc sống của ma thú cũng không quá am hiểu, nếu đúng như Nhược Lâm kị sĩ nói thì tình huống này thật là đáng nghi... có lẽ chúng ta phải nghĩ lại một chút.” La Bá Đặc trầm giọng nói: “Ma thú xuất hiện đích xác rất khả nghi.”

Tư Phan mặc dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cũng có vài ý nghi ngờ.

Hiển nhiên Tư Phan không tin lời Nhược Lâm.

Nữ kị sĩ này thân thủ như thế nào chứ? theo kinh nghiệm phong phú của Tư Phan kị sĩ mà nhìn, hắn phán đoán vị nữ kị sĩ kia thân thủ không cao minh. Có thể lấy được danh hiệu kia hơn phân nửa bằng vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng... còn cả cặp đùi dài đẹp kia nữa.

Tiến vào Bằng Phong sâm lâm tại phương bắc? lại còn vài lần? ĐI lừa quỷ đi!

Tìm tòi cả một buổi chiều, mọi người không thu hoạch được gì, thậm chí ngay cả tung tích ma thú hoặc là phân của nó cũng không thấy.

Hai đội truy tìm kia cũng không truyền về động tĩnh gì.

Nhìn sắc trời sắp tối, Tư Phan ký sĩ đề nghị mọi người nghỉ ngơi một chút, sau đó thừa dịp trời chưa tối hẳn sẽ cùng quay lại thành, sáng mai sẽ tiếp tục truy tìm.

Quyết định như vậy chính vì sự có mặt của Đỗ Duy ở đây.

Nếu không có vị thiếu gia thân phận tôn quý này thì kế hoạch của Tư Phan nguyên lai là tìm cả đêm. Nhưng trong đội ngũ lại có một vị thiếu gia không được xảy ra sơ xuất gì thì Tư Phan không dám mạo hiểm, có lẽ nên lấy an toàn làm trọng. Bằng không, trên núi tìm ma thú vào buổi đêm sự nguy hiểm sẽ tăng lên vài phần.

Trong khi nghỉ ngơi, La Bá Đặc an bài người đề phòng xung quanh, Tư Phan phái hai cung tiễn thủ leo lên cây đại thụ quan sát.

“Nhược Lâm”. nhìn Nhược Lâm đang sửa sang lại yên ngựa, Đỗ Duy đột nhiên gọi tên vị nữ ký sĩ của mình.

“Chủ nhân có gì phân phó?”

“Ta tin ngươi” Đỗ Duy thấp giọng nói một câu, những lời này khiến cho thân thể Nhược Lâm chấn động. Nữ ký sĩ ngược mắt nhìn lại Đỗ Duy.

Đỗ Duy trong tay đang nghịch ngợm một đóa hoa đại không biết tên, nụ cười trên mặt rất nhàn nhã: “Ta biết tư phan ký sĩ không tin ngươi, hẳn cho rằng ngươi đang nói phét.”

Trên mặt Nhược Lâm lộ ra một tia cười khổ.

Bốc phét sao? Có lẽ hẳn cho rằng mình là một nữ nhân ti tiện dựa vào sắc đẹp và thân thể để đổi lấy thân phận ký sĩ.

Hơn nữa không chỉ có hẳn, ngay cả đám lính tùy tùng của la lâm gia, đại đa số bọn chúng đều nghĩ vậy a...

Nhược Lâm trong lòng có một tia khó chịu.

“Ta tin ngươi” Đỗ Duy thấp giọng nói, hẳn chậm rãi bước lên vài bước, nhìn về mặt của nhược lâm, mỉm cười nói: “Vì vừa hay, khi ta biết được ngươi là hậu duệ của Mục Ân Tộc, ta cũng đọc trong một quyển sách cổ gì lại người của Mục Ân tộc sở hữu một loại bản lĩnh trời sinh. Nếu quyển sách kia ghi lại không sai... ta biết ngươi tiến vào bằng phong sâm lâm cũng không phải là sự tình gì khó khăn. Cứ coi như gặp phải một đoàn ma thú, đối với ngươi mà nói cũng không có quá lớn nguy hiểm.”

Nhược Lâm càng kinh ngạc hơn, thất thanh: “Cái này... ngươi cũng biết?”

“Trong sách.” Đỗ Duy cười cười: “Sách chính là nguồn cội của loài người. Đọc nhiều sách lúc nào cũng có ích cả.”

Nói xong, thiếu niên chưa lớn hẳn này đi tới bên người Nhược Lâm, vỗ nhẹ vào vai nàng, cười nói: “Nữ ký sĩ của ta, chúng ta phải cố gắng hơn mới được a. Bằng không sẽ làm cho người khác xem thường. Tỷ như hôm nay, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra sao? Bọn họ đều cho ta trở thành gánh nặng, mà ngươi là đệ nhất vinh dự ký sĩ của ta, chúng ta phải cố gắng làm ra một chút hình dáng mới được a.”

Nhược Lâm cẩn thận nhìn vị thiếu niên trước mặt, lại nghĩ tới hai câu vừa rồi của hẳn, trong lòng không nhịn được sinh ra một cỗ ầm ập!

Đúng vậy! Bọn họ đều cho ta trở thành một nữ nhân chỉ biết cho nam nhân leo tới leo lui! Mà chính thức tôn trọng ta, tín nhiệm ta chỉ có vị tiểu chủ nhân trước mặt!

—

Sau một lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, Tư Phan lập tức triệu tập mọi người, chuẩn bị xuống núi. Hắn cho người phát tín hiệu liên lạc với hai đội còn lại. Rất nhanh đã có trả lời, một đội khác có lẽ cũng ở không xa đây, từ địa điểm phóng tín hiệu xem ra khoảng cách ước chừng cũng chỉ một dặm.

Hai kỵ sĩ đại nhân lập tức hạ lệnh cho mọi người xuất phát, phối hợp với đồng bạn.

Nhưng khi mọi người vừa mới đi được một nửa, thậm chí La Bá Đặc đi đầu cũng đã nhìn thấy đội ngũ kia, giơ tay ra hiệu cho họ rồi...

Đột nhiên, một tiếng tê hồng tê lương từ một phía truyền tới! Lập tức một thân hình to lớn từ trong rừng cây rất nhanh phóng tới! Trên mình con vật này toàn thân đều mang theo hỏa diễm ngùn ngụt. Trên đường chạy của nó cỏ cây trên mặt đất đều bị lửa thiêu rụi!

“.... Ma thú!!!!” Không biết là ai kêu lên đầu tiên, liền sau tất cả mọi người đều kinh hãi!

26. Chương 20: Ma Thú Sự Kiện Tại Bán Giác Thành 3

Từng đạo mệnh lệnh rất nhanh từ trong miệng La Bá Đặc phát ra, dù sao những người này cũng hơn phân nửa đều là hộ vệ của La Lâm gia tộc, thanh âm của La Bá Đặc lập tức khiến mọi người ổn định lại đội hình.

Động tác của Tư Phan cũng không chậm, hắn đã ra lệnh cho cung tiễn thủ tụ tập lại, kiểm chỗ ẩn nấp hoặc leo lên cây.

Đầu ma thú kia cũng không biết tại sao hết lần này tới lần khác xông tới, dường như không hề e ngại nhiều con người như vậy xung quanh.

Đỗ Duy rốt cục cũng được như sở nguyện, tận mắt nhìn thấy loài ma thú trong truyền thuyết.

Nó còn lớn hơn trong tưởng tượng của Đỗ Duy, cái đầu khổng lồ to như đầu một con voi, trên trán là một cái sừng kỳ quái, da trên người vừa dày vừa sần sùi, bốn chân cái nào cũng to như cột nhà. Bùn đất xung quanh bắn tung tóe, nó ngang tàng xông thẳng tới phía trước, trong miệng còn phát ra tiếng rống tê lương, toàn thân hỏa diễm bốc ngùn ngụt.

Một con vật to lớn hung ác như vậy, trên mình lại bùng bùng hỏa diễm, khiến cho mọi người rất khó lại gần được nó. Đám binh lính vốn đã dàn hàng giờ lá chắn cũng không dám ngay mặt gần trở, chỉ có thể lao nhao chạy trốn khỏi đường của nó. Mà cung tên của đám cung tiễn thủ trên cây nhao nhao bắn xuống trúng người nó cũng tựa hồ không làm nó bị thương tổn nhiều lắm.

Chỉ là may mắn, vì thân thể khổng lồ của nó nên tốc độ cũng chậm chạp. Mọi người hô hào một lát, đám binh lính rốt cuộc cũng đã cầm trường mâu hăm hăm gần trở được nó.

“Không cần sợ, nó chỉ là một con Hỏa Diễm Tê Ngưu” Người nói chính là Nhược Lâm. Nàng tựa hồ thở phào một hơi. Vị nữ kỵ sĩ này cũng đã đứng bên cạnh Đỗ Duy, còn tiến lên che trước người của hắn. Thanh âm của nàng không lớn, tựa hồ chỉ giải thích với một mình Đỗ Duy: “Hỏa Diễm Tê Ngưu có thể xem như là một con ma thú cấp thấp, ngoại trừ khí lực lớn một chút còn cả lửa trên người nó nữa thì không có gì đáng sợ cả. Hơn nữa tốc độ của nó cũng rất chậm, chỉ cần có vài cây cung cứng thì nó cũng chỉ là một tấm bia ngắm có lửa mà thôi.”

La Bá Đặc nghe thấy lời của Nhược Lâm, lập tức cao giọng hạ lệnh: “Nâng trường mâu lên! Ngăn nó lại!”

Con Hỏa Diễm Tê Ngưu này chạy được vài bước liền phát hiện trước sau trái phải đều có loài người ngăn cản còn cầm theo một loạt trường mâu dựng đứng, quay về phía nó. Con Hỏa Diễm Tê Ngưu này cũng không dám thật sự dám liều mạng xông tới, dù sao da của nó có dày đi nữa cũng chưa đạt tới được như cao cấp ma thú đao thương bất nhập. Gầm rú vài tiếng nó rốt cuộc ngập ngừng không dám tiến tới những ngọn mâu đang dựng lên kia, chỉ có thể vội vàng ngừng lại, sau đó chuyển hướng khác chạy trốn. Nhưng tốc độ chậm chạp của nó cũng đã bại lộ mục đích của mình.

Đám lính rất nhanh từ hai bên bao vây lại, rất nhanh đã ngăn chặn đường rút của nó, đồng thời đám cung tiễn thủ bắn tên như trút. Mặc dù cung tiễn không tổn thương nó nhiều lắm nhưng dù sao cũng bị trúng nhiều mũi, trên lưng nó hiện giờ vẫn còn cắm nhiều mũi tên.

Hỏa Diễm Tê Ngưu bị mọi người chặn lại vài lần, phạm vi hoạt động của nó ngày càng nhỏ mà tiếng hồng khiếu cũng yếu dần đi. Trong lúc này ma pháp sư Tác Nhĩ Tư Khắc Á cũng đã ra tay.

Ma pháp sư đưa hai tay lên, bên dưới ống tay áo của chiếc trường bào rất nhanh rung động, lập tức phát ra tiếng rít nhỏ. Lập tức có vài hỏa cầu từ trong tay hất phóng tới trên người Hỏa Diễm Tê Ngưu.

“Phanh” một tiếng nổ! dưới hơn mười ánh mắt, vài hỏa cầu đã chuẩn xác đánh trúng vào con ma thú. Tức khắc hỏa quang tứ phía, lửa tung mù mịt, tất cả mọi người cơ hồ đều bị ánh lửa hồng làm chói mắt!

Bên tai liền nghe thấy một tiếng rống phẫn nộ cùng một chút không cam lòng. Lập tức Hỏa Diễm Tê Ngưu lập tức toàn thân hồng quang phát mạnh! sau đó, “hồ” một tiếng, dưới vô số ánh mắt của mọi người nó ....

...Biến mất!

Đám đông binh lính sửng sốt một chút, nhưng sau đó mọi người bạo phát một trận hoan hô!

Xem ra ma pháp sư này quả lợi hại a! Vừa ra tay đã có thể giết được nó rồi!

Nhưng có đám lính kia không phát hiện ra, sắc mặt mờ mịt đầy nghi hoặc của ma pháp sư Tác Nhĩ Tư Khắc Á.

Biến mất rồi?

Ta sử dụng chính là hỏa cầu thuật, cứ cho rằng hỏa cầu thuật này có thể thiêu chết người nhưng cũng không tới nỗi thiêu tới thi thể cũng không lưu lại !

Đám lính bình thường này không hiểu được nhưng thân là tứ cấp kỵ sĩ như La Bá Đặc và Tư Phan thì có thể!

Sau khi Hỏa Diễm Tê Ngưu vừa biến mất một khắc, hai người liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và bất an. Không chờ mọi người hoan hô xong, La Bá Đặc đã hét lớn: “Mọi người lui lại phía sau! cẩn thận!”

Đỗ Duy cũng sửng sốt, hắn thấy đầu ma thú kia đột nhiên biến mất cũng không nhận được hỏi: “Nhược Lâm, ma thú sau khi chết thi thể có thể biến mất sao?”

“Không thể!” Nhược Lâm cũng biến sắc: “Việc này... thi thể biến mất... ta chưa từng thấy qua.”

Đúng trong lúc đó, ngay tại nơi con hỏa diễm tê ngưu biến mất bất ngờ một ngọn hỏa diễm màu lam bùng lên! Lập tức trong đồng lửa truyền ra một tiếng tru chói tai!

Đây rõ ràng là tiếng sói tru!

Sau đó từ trong đồng lửa màu lam, một con cự lang đột nhiên nhảy ra!

Con cự lang này sở hữu một bộ lông màu trắng xanh, nhìn qua giống như là pha lê hóa thành! Mà thân hình khổng lồ của nó tràn đầy lực lượng, móng sắc như dao, động tác nhanh như cuồng phong!

Chỉ thấy nó chột lóe lên một cái đã nghe thấy tiếng hô đau đớn của vài binh lính....

Lập tức con sói này tru lên một tiếng, một đạo phong nhận từ trong miệng nó phụt ra dữ dội!

“Bạo phong ma lang! chính là bạo phong ma lang!!” Tư Phan kỵ sĩ phát ra một tiếng thét kinh hãi. Sắc mặt của hắn đại biến trong đó còn mang theo một nỗi sợ hãi sâu sắc.

Con quái vật đột nhiên xuất hiện này, bất ngờ lại giống như con quái trong cuộc nói chuyện vừa rồi của Tư Phan. Chính hắn năm đó cũng từng gặp qua nó, hơn nữa còn phải trả giá vài sinh mệnh của đồng đội mới có thể giết được. Nó chính là một con bạo phong ma lang.

Nhưng khiến Tư Phan e ngại chính không phải là tự thân con ma lang này... mà là sự quỷ dị của nó!

Hắn chưa có nghe nói qua một con Hỏa Diễm Tê Ngưu sau khi chết lại biến thành Bạo Phong Ma Lang a!

Cũng không có thời gian để tự hỏi, con ma lang này quả nhiên đúng như lời Tư Phan kể. Lông trên mình nó như từ pha lê hóa thành, đao thương bất nhập mà tốc độ ủa nó lại nhanh nhẹn dị thường. Thêm vào là răng sắc móng nhọn, chỉ vài cú nhảy tức khắc đã có binh lính bị thương dưới móng vuốt của nó.

Mà đạo phong nhận của nó phóng ra, trúng vào lá chắn của hai binh lính, lập tức tấm lá chắn trong tay lập tức vỡ tan, hai tên lính cũng trực tiếp bị hất văng ra xa!

Đỗ Duy nhìn thấy không khỏi thở dài: Thật là một con quái vật lợi hại!

“Nhược Lâm, ma thú có thể biến thân sao? Hỏa Diễm Tê Ngưu có thể biến thành một con vật khác sao? Nhưng hai con vật này bề ngoài thật to lớn.”

“Không! chủ nhân, hình như có gì không đúng! Ma thú chúng ta gặp bây giờ, tựa hồ... là một loại ta không biết. Nó tuyệt đối không phải là một con Hỏa Diễm Tê Ngưu bình thường!” Sắc mặt nhược lâm âm trầm, nòng cầm thanh lợi kiếm chắn trước người Đỗ Duy, ánh mắt chăm chú nhìn tới con Ma Lang xa xa.

Một tiếng hét lớn, La Bá Đặc đã nhanh chóng phóng tới. Thanh cự kiếm trên tay hắn đã huyền hóa thành một đạo quang mang màu bạc, nhắm hướng ma lang chém tới.

Ánh mắt Nhược Lâm phía xa không khỏi sáng ngời: “Đấu khí!”

Con Ma Lang kia tựa hồ cũng cảm nhận được trong kiếm phong của La Bá Đặc sự uy hiếp với chính nó. Nó không dám dùng thân hình để trực tiếp đón đỡ, ngược lại thân thể run lên một cái đã tránh được. Một trào của nó lập tức nhằm phía bả vai của La Bá Đặc trào tới.

La Bá Đặc hét lớn một tiếng, thân thể nhoáng lên, thanh cự kiếm trong tay lập tức chặt ngang, một đạo quang mang từ trong kiếm phong của hắn phóng tới bụng của con ma lang!

Con Ma Lang này quả nhiên lợi hại, lại có thể giữa không trung chuyển hướng! Thân thể của nó hơi lệch đi đã có thể tránh khỏi đấu khí của La Bá Đặc. Vừa tránh thoát, một chân khác rất nhanh vụt qua cánh tay La Bá Đặc.

Xuy một tiếng, La Bá Đặc hừ lên trong miệng, trên cánh tay của hắn đã xuất hiện nhiều vết máu. May mắn là con ma lang còn e sợ thanh lợi kiếm của hắn nên không dám áp sát, vì vậy vết thương không đáng ngại.

Chính trong lúc này, một tiếng hô to truyền tới, ở phía xa Tư Phan cũng đã ra tay! Hắn cướp lấy một thanh trường mâu trên tay một gã lính, dùng sức phóng tới!

Thanh trường mâu này lập tức phóng đi như lưu tinh, mạnh mẽ phi trúng lưng của con ma lang! Nhưng mọi người chỉ có thể nghe thấy “đình” một tiếng, mũi giáo lại không thể đâm vào, ngược lại còn bị văng ra! Có thể thấy được độ cứng của đám lông pha lê trên người nó.

Chỉ là, mặc dù có thể chống lại được mũi mâu của Tư Phan nhưng con ma lang tựa hồ cũng không phải dễ dàng. Nó cũng bị lực chấn văng đi vài vòng, lúc đứng dậy được thì tốc độ của nó cũng chậm đi vài phần, xem ra có lẽ đã bị thương một chút.

“Tác Nhĩ Tư Khắc Á, ra tay!” La Bá Đặc hét lớn một tiếng, vung kiếm trở lại, xoát xoát xoát, chém ra vài kiếm liên tục bức lui con ma lang về phía sau.

Ma pháp sư ở đằng xa nghe tiếng hô gọi, lập tức vung tay, rất nhanh từ trong tay phóng ra vài hỏa cầu.

Phanh phanh phanh!

hỏa cầu liên tục không ngừng phòng tới, có vài quả đánh trúng mặt đất xung quanh, còn lại chỉ có ba quả đập trúng người ma lang.

Hiển nhiên ma lang đối với loại hỏa hệ ma pháp này rất e sợ, nó tru lên một tiếng, thân thể phát ra vài tiếng khó nghe. La Bá Đặc ở bên cạnh lập tức xông tới, nhắm đúng lúc chém xuống một kiếm, lập tức chặt một phần đứt đuôi ma lang!

Vừa rồi trong khi nói chuyện phiếm, tựa hồ Tư Phan kỳ sĩ cũng đã nói qua, loại bạo phong ma lang này nhược điểm nằm ở phần đuôi! La Bá Đặc đã nhớ kỹ trong lòng.

Quả nhiên, một kiếm chém xuống, làm đứt đuôi nó. ma lang liền tru lên một tiếng, thân thể đổ xuống một bên. Nhưng La Bá Đặc cũng lập tức nhận thấy dưới lưỡi kiếm của mình phát ra một trận quang mang sáng chói!

Quang mang vừa tắt, chẳng những không nhìn thấy thi thể của ma lang mà ngay cả phần đuôi bị đứt của nó cũng biến mất!

Biến mất? Đùa hay sao?

Đỗ Duy phía xa quát lớn: “Mọi người cẩn thận, con quái có lẽ lại muốn biến thân đấy!”

La Bá Đặc cũng rung mình, đang muốn mở miệng nói...

Đột nhiên, từ phía chân trời truyền tới một tiếng hống trầm thấp! dường như là tiếng rồng của sư tử!

Sau đó, tiếng gầm càng lúc càng nhiều, đằng xa, nghe tiếng thì không biết có bao nhiêu sư tử đang tới?

Chẳng lẽ là một đoàn sư tử? Gặp quỷ đi, một nơi an bình như vậy làm sao có thể có một lượng lớn sư tử như thế?

La Bá Đặc nghe thấy thanh âm đang từ từ tiến lại gần đó, đột nhiên dường như ý thức được cái gì đó. Trên mặt hắn đột nhiên méo đi rồi bỗng nhiên mở miệng quát lớn: “Cẩn thận! mọi người cẩn thận, tới chính là...”

Hắn còn chưa nói hết, mọi người đã thấy rõ! Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một đám quái vật gì đó! bọn chúng đông tới che phủ bầu trời! Trong mồm là răng sắc, trên mình là vũ mao cứng rắn như sắt, còn cả... tiếng tru như sư tử!

“Sư Thử! một đoàn sư thử!!!”

Dường như ác mộng ngày xưa diễn lại, La Bá Đặc kỳ sĩ trên mặt lộ ra thần sắc tuyệt vọng! Hắn đã kinh nghiệm qua đám sư thử này rồi, đó là một cảnh ngộ đáng sợ tới mức nào chứ!

Bằng vào vài người trước mặt kia lại gặp phải một đoàn sinh vật đáng sợ như vậy thì chờ đợi mọi người ở phía trước chỉ có thể là một cuộc tàn sát mà thôi!

Tiếng kêu của hắn còn chưa nói hết, bên cạnh đã truyền tới vài tiếng kêu thảm thiết, hai gã lính bị lợi trảo của sư thử quắp lấy quăng ra xa!

Huyết nhục văng tứ tung, một đội lớn sư thử, con này nối tiếp con kia từ trên bầu trời nhào xuống....

Sắc mặt nhợt nhạt cũng đã tái tới cực điểm, nàng chỉ kịp đẩy mạnh Đỗ Duy ngã xuống mặt đất....

27. Chương 21: Bí Thuật Mục Ân Tộc

Khải giáp trên mình La Bá Đặc đã rách tan nát, đầu tóc toán loạn, trên người loang lổ vết máu. Hắn tóm lấy một tên thủ hạ, đẩy mạnh rồi hét lên: “Dàn hàng! bảo vệ chủ nhân! dàn thành hàng rút lui! Không được chạy loạn!”

Đám Sư Thử trên bầu trời từng con từng con nhào xuống cuốn theo là những tiếng thét lạnh lạnh. Những tiếng thét này quả nhiên có ma lực khiến cho người ta phải mê muội. Vài gã thủ hạ La Lâm gia nghe được đều cảm thấy trong não dấy lên tiếng ông ông, thân thể lung lay trực ngã, ngay cả thanh kiếm trong tay cũng không thể nắm vững.

La Bá Đặc quơ lấy một cây cung do một cung tiễn thủ đánh rơi trên mặt đất, nhanh chóng nhắm tới một con Sư Thử đang từ trên cao nhào xuống mà bắn. Mũi tên mang theo đầu khí hóa thành một tia chớp bắn ra. Mũi tên phổ thông kia dường như không thể thừa nhận đầu khí do La Bá Đặc truyền vào vì vậy vừa mới phóng tới không trung đã lập tức vỡ nát, hóa thành một đoàn quang mang.

Cũng may con sư thử kia tựa hồ cũng bị dọa một trận, thừa lúc đó La Bá Đặc mới nhanh chóng lui ra phía sau. Hắn miễn cưỡng gom được hơn mười người vây quanh một chỗ, khua kiếm cùng trường mâu lên không trung tự vệ.

Mà trong lúc này, đám Sư Thử càng nhiều hơn từ trên không xà xuống, thỉnh thoảng lại có người bị lợi trảo và răng nanh sắc nhọn làm bị thương. Từ phía chỉ còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, thỉnh thoảng

còn có người bị Sư Thử quắp lấy, tha lên giữa không trung, lập tức sẽ có vài con Sư Thử lao tới dùng miệng và móng vuốt cắn xé!

Tràng diện như vậy khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ cùng cực!

Thanh kiếm trên tay của Tư Phan kỳ sĩ chỉ còn lại nửa thanh. Hắn lại vừa bị một con Sư Thử công kích, vất vả lăn tròn dưới đất mới tránh thoát được, chỉ là trên đùi máu tươi đầm đìa, cơ hồ ngay cả đứng vững cũng khó khăn.

Vô luận là Tư Phan kỳ sĩ hay là La Bá Đặc, trong não ngoại trừ sự hoảng hốt chỉ còn sự sợ hãi mà thôi!

Ở giữa phương nam đế quốc sao lại có thể đột nhiên xuất hiện một lượng lớn ma thú hung mãnh đáng sợ như Sư Thử?!

Sau tiếng hô “Bảo vệ chủ nhân” của La Bá Đặc, có càng nhiều hơn kỳ binh của La Lâm gia xông tới, vây quanh bảo vệ lấy Đỗ Duy.

Mà trên bầu trời đám Sư Thử vẫn như những kẻ sát thủ đáng sợ, mỗi lần xà xuống sẽ lập tức tạo nên một tiếng hét thảm thiết. Mỗi lần Sư Thử công kích đều sẽ đoạt đi một sinh mạng.

Giờ phút này trên mặt đất chỉ còn đầy máu tươi, còn có cả những thi thể bị chia năm xẻ bảy. Không ít người bị đám Sư Thử hung mãnh giết chết ngay tới cả thi thể đầy đủ cũng không được.

Đỗ Duy vừa thấy một con Sư Thử nhào tới phía mình liền bị Nhược Lâm đẩy ngã úp xuống đất. Sau đó lập tức ở phía sau truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, lúc này mặc dù hắn úp người trên mặt đất nhưng dường như cũng cảm giác được một đạo ánh sáng lướt qua...

“Chủ nhân, mau đứng dậy thôi, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này.” Thanh âm lo lắng của Nhược Lâm truyền đến. Nàng lập tức nắm lấy Đỗ Duy vực dậy, sau đó che cho hắn chạy thẳng tới bên một gốc cây đại thụ.

Lúc này chung quanh hắn cũng đã có không ít đám hộ vệ La Lâm gia vây quanh, La Bá Đặc rất nhanh vọt tới. Đám hộ vệ này dù sao cũng sở hữu sự vẻ vang và trung thành vô hạn của gia tộc. Đối mặt với nguy cơ trước mắt bọn họ vẫn như cũ không quên đi chức trách của mình, không có một ai chạy trốn. Mặc dù ai cũng sợ hãi cùng cực nhưng vẫn dũng cảm cầm vũ khí của mình dựa lưng bảo vệ lấy chủ nhân.

“Tác Nhĩ Tư Khắc Á! Tác Nhĩ Tư Khắc Á!” Đỗ Duy tức giận hét lớn.

“Ta ở chỗ này.” bên cạnh, trên mặt đất truyền tới câu trả lời. Tác Nhĩ Tư Khắc Á về mặt chặt vật từ trên mặt đất bò dậy. Áo bào của hắn đã đầy những bụi đất, trên mặt cũng lấm lem. Vừa rồi khi làn sóng đầu tiên của đám Sư Thử công tới hắn đã là người đầu tiên lăn xuống đất chui vào trong bụi cỏ.

“Người, con mẹ nó đang làm gì?” Đỗ Duy về mặt cuồng nộ xông tới tóm lấy cổ áo ma pháp sư lay mạnh. “Người của ta đang đổ máu! người vì sao còn không dùng ma pháp! Mau! Nếu người vẫn còn muốn sống thì lập tức dùng ma pháp công kích chúng!”

Cái mũ của hắn cũng bị Đỗ Duy làm rung rinh. Hắn gật gật đầu rồi nhanh chóng vung tay lên bầu trời phóng ra vài hỏa cầu... hắn chỉ có mỗi biện pháp này, tài năng của hắn chỉ có hạn, ma pháp công kích trực tiếp của hắn chỉ có thể dùng hỏa cầu thuật cấp thấp mà thôi. Còn những loại ma pháp đại loại như trì hoãn thuật, đối với đoàn Sư Thử kia có lẽ không có hiệu quả là bao.

Lúc này, Sư Thử đã khiến cho đám binh lính địa phương thủ hạ của Tư Phan ôm đầu chạy khắp nơi. Mà đám người La Lâm gia giờ phút này đã thể hiện tố chất bất đồng của mình, họ ngược lại đã dần dần tập trung lại, phối hợp thành một lực lượng khá quan. Mặc dù đám sư thứ không ngừng công kích nhưng mỗi một lần đón chờ chúng đều là một hàng đao kiếm, trường mâu. Ngay cả to gan lớn mật như Sư Thử cũng không dám chính diện đương đầu, chúng chỉ có thể không ngừng bay lượn vây nhiều bên ngoài, lợi dụng nhào xuống trảo một hai cái mà thôi. Nhưng dù sao loại ma thú này cũng thập phần lợi hại, đám binh lính La Lâm gia cũng rất nhanh bị tiêu hao, kẻ chết người bị thương! Mỗi một đợt công kích của đám Sư Thử cơ hồ đều mang theo một mạng sống!

Đội ngũ dần dần lui lại phía sau, hỏa cầu thuật của Tác Nhĩ Tư Khắc Á nhiều ít bao nhiêu cũng gây ra trở ngại và đe dọa tới đám Sư Thử. Chỉ là, càng ngày có càng nhiều Sư Thử vây quanh, chúng đã hoàn toàn

giải quyết xong đám người của Tư Phan. Khắp nơi trên mặt đất đều là thi thể, ngay cả bản thân Tư Phan kỳ sĩ cũng nằm trên mặt đất phía xa xa, hoàn toàn không nhúc nhích, không biết sống chết ra sao.

Sắc mặt La Bá Đặc đã khó coi tới cực điểm, trên chuôi kiếm bàn tay hắn đã trắng bệch do dùng sức quá độ. Hắn dùng thanh âm khàn khàn nói: “Chủ nhân, có lẽ hôm nay...” Vị kỳ sĩ này dùng sức lắc lắc đầu, rồi đột nhiên kéo nữ kỳ sĩ Nhược Lâm lại, thấp giọng nói: “Một lát nữa ta sẽ đem người xông ra, người lập tức mang theo chủ nhân chạy xuống dưới núi! Phải thật nhanh! Nhất định phải thật nhanh! Ta sẽ tận lực hấp dẫn chú ý của bọn chúng, chủ nhân... chỉ có thể trao cho người thôi”

Nhược Lâm động dung, nói: “Người muốn đi tìm chết?”

La Bá Đặc thanh âm đã khàn khàn không rõ: “Ta biết rõ bọn chúng, chúng thích nhất chính là bắt giết con mồi. Bọn ta dù sao bây giờ cũng là con mồi của chúng, nơi này cách chân núi quá xa. Dựa theo tình huống bây giờ chúng ta căn bản là không lối thoát, chỉ có thể nghĩ pháp làm loạn cục diện, nhân đó để chủ nhân lên chạy đi.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì! Nhược Lâm tiểu thư! đừng quên người bây giờ đã là một vị kỳ sĩ!” La Bá Đặc đột nhiên giận dữ, trừng mắt quát: “Người con mẹ nó đã không phải là một tiểu dong binh lúc trước rồi! Nếu người còn không thể hiểu được tinh thần kỳ sĩ vậy người không xứng làm một kỳ sĩ! Ta bị thương, chạy không nhanh được nữa, nếu không ta cũng không lựa chọn người hộ tống chủ nhân rồi đi! Người không phải muốn làm một chính thức kỳ sĩ sao? Nhược Lâm! Vậy hãy chứng minh cho ta thấy!”

Nhược Lâm thân thể chấn động, giật mình nhìn La Bá Đặc. Giờ khắc này, trong ánh mắt của nàng toát lên một tia kích động, nàng dùng sức giơ lên trường kiếm của mình, quát: “Ta nhất định sẽ chứng minh được!”

La Bá Đặc cười lớn tiếng, sau đó quay đầu nhìn chủ nhân của mình.

Đỗ Duy lúc này lại luôn hí hửng nhìn lại nhìn đám Sư Thử bay tới bay lui, tìm cơ hội công kích đội ngũ nhân loại. Hắn đã nhìn tới xuất thần, dường như quên đi hết tất cả xung quanh. Ngay cả đoạn đối thoại vừa rồi giữa Nhược Lâm và La Bá Đặc hắn dường như cũng không nghe thấy. Gã tiểu tử này không biết trong đầu đang suy nghĩ cái gì.

Trên mặt Nhược Lâm đột nhiên hiện ra vẻ khiếp sợ xen lẫn kích động. Trên khuôn mặt xinh đẹp này đột nhiên hiện ra một loại bình tĩnh lạ thường!

Lập tức dưới con mắt kinh ngạc của La Bá Đặc vị nữ kỳ sĩ đột nhiên vươn bàn tay mình ra cầm lấy lưỡi kiếm, dùng sức siết một cái...

Bàn tay của nàng lập tức bị lưỡi kiếm sắc bén cắt đứt một đường, máu tươi đầm đìa!

“Người đang làm gì vậy?” La Bá Đặc quát hỏi. Nhược Lâm lại không trả lời, nàng chậm rãi tiến lên vài bước, nhẹ nhàng tách đám hộ vệ La Lâm gia trước mặt đi tới.

Nhược Lâm đứng trước hàng đầu tiên, mắt nhìn một con Sư Thử vọt tới. Nữ kỳ sĩ này đột nhiên mở ra hai tay, siết một loại chỉ ẩn kỳ dị, sau đó lập tức thấy toàn thân nàng hiện ra một đạo vòng sáng màu vàng!

Trong vòng sáng này, trên miệng vết thương ở lòng bàn tay nàng đột nhiên máu tươi vọt ra! Vòng sáng rất nhanh tản mất! Lập tức một cột sáng rất lớn từ trong lòng nàng rất nhanh phóng ra ngoài, trùm lấy con Sư Thử đang tiến tới. Con sư thử thậm chí không kịp phát ra một tiếng, thân thể đang bị bao trùm trong cột sáng đột nhiên “Phanh” một tiếng... biến mất!

Hóa làm vô số bụi sáng, một con Sư Thử cứ như vậy tự nhiên biến mất.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người! Không chỉ là đám hộ vệ La Lâm gia, ngay cả La Bá Đặc, Tác Nhĩ Tư Khắc Á đều ngây người! Duy nhất chỉ có Đỗ Duy vẫn nhìn tới xuất thần.

Nữ kỳ sĩ này... chẳng lẽ nàng sử dụng lại là ma pháp sao? Chẳng lẽ nàng lại là một ma pháp sư?”

Sau khi Nhược Lâm dùng loại pháp thuật kỳ quái này khiến cho một con Sư Thử đương trường biến mất, thân thể nàng hơi loạn xạ, sau đó trong miệng nàng lớn tiếng ngâm xướng một loại cổ ngữ khó hiểu.

Lập tức vòng sáng trên người nàng càng lúc càng lớn... đồng thời máu trên tay nàng cũng chảy ra ngày càng nhiều!

Vòng sáng màu vàng này dần dần bao phủ hết đám người lại. Đám Sư Thử chung quanh nhao nhao gầm thét, dường như không dám lại gần vòng sáng này! Có vòng sáng bảo vệ, đám người La Lâm gia rất cực cũng được an toàn. Chỉ là nữ kỳ sĩ thân thể mềm nhũn, suýt chút nữa ngã xuống.

Trong lúc mọi người còn khiếp sợ, La Bá Đặc tỉnh táo lại đầu tiên. Hắn chạy tới vài bước đỡ lấy vị nữ kỳ sĩ vẫn đang suy yếu, cao giọng nói: “Nàng bị thụ thương! trên người ai mang theo thuốc trị thương không? nàng phải được cầm máu!”

Nhìn miệng vết thương trên tay Nhược Lâm, La Bá Đặc sợ ngay người!

Đây là vết thương gì chứ? Miệng vết thương cơ hồ đã lớn hơn gấp đôi, da thịt xung quanh nó đã trắng bệch đi rồi! Đây rõ ràng chính là hiện tượng mất máu quá nhiều! Nhưng một vết thương nhỏ như vậy sao lại chảy nhiều máu như thế? Ngay cả cả bây giờ, máu của nàng vẫn liên tục trào ra rất nhanh! Mà tốc độ của nó khiến trong lòng La Bá Đặc nhin không được cũng cảm thấy rùng mình!

“Không! Không được cầm máu!” Nhược Lâm cắn môi, thấp giọng nói: “Pháp thuật ta bây giờ phải dùng máu tươi của mình để duy trì. Mau.. mau chạy đi, thừa dịp này hãy chạy mau!”

Mặc dù không biết đây rốt cục là pháp thuật gì nhưng La Bá Đặc biết bây giờ cũng không phải lúc để tìm hiểu. Hắn lập tức lớn tiếng quát: “Mọi người lui về phía sau! Chúng ta phải rời khỏi nơi này!”

“Mọi người chú ý không được để thân thể thoát khỏi vòng sáng.” Nhược Lâm bổ sung một câu.

Nhưng mà, trong lúc tất cả mọi người bắt đầu di chuyển thì Đỗ Duy lại không nhúc nhích. La Bá Đặc nhủ mày, kéo vị tiểu chủ nhân đang đứng tới xuất thần một chút, hẳn nghĩ cậu ta có lẽ bị dọa tới mức choáng váng rồi.

“Chủ nhân, chúng ta phải mau rời khỏi nơi đây! Mau!”

“Không.” Thân thể Đỗ Duy không nhúc nhích, ánh mắt vẫn như cũ mang theo suy tư nhìn đám Sư Thử trước mặt.

La Bá Đặc có chút gấp gáp: “Nếu còn chậm trễ chúng ta sẽ chết chắc đó!”

“Không.” Đỗ Duy vẫn lắc đầu, hẳn tựa hồ vẫn chưa phục hồi tinh thần.

La Bá Đặc không nhin được, tức giận.

Binh lính của hắn đang đổ máu, vị nữ kỳ sĩ đang dùng chính máu tươi của mình để duy trì pháp thuật! Nếu để máu chảy quá nhiều nữa, có thể nàng sẽ chết ở đây!

Nhưng mà trong lúc này, vị tiểu chủ nhân không hiểu sự rối cuộc lại đang quấy rối cái gì đây!

Trong lúc La Bá Đặc bất mãn, Đỗ Duy rốt cục nở nụ cười....

Ồ quỷ! hẳn giờ vẫn còn có thể cười được!

Đỗ Duy quay đầu liếc mắt nhìn Nhược Lâm: “Nhược Lâm, thu hồi pháp thuật của ngươi đi. ”Phá Ma Linh Vực” của mục ân tộc mặc dù là khắc tinh của hết thảy ma pháp nhưng phải trả giá bằng máu tươi đấy. Ta cảm tạ tinh thần hi sinh của ngươi, bất quá... chúng ta tựa hồ bị kẻ khác lừa rồi.

La Bá Đặc sửng sốt một chút, chẳng lẽ tiểu chủ nhân thần chí không bình thường sao? Nói thế nào mà mình cũng không hiểu?

“La Bá Đặc! Mau cầm máu cho vị nữ kỳ sĩ của chúng ta, ngươi muốn thấy nàng ta mất máu mà chết sau?” Đỗ Duy quát một tiếng, lần này mệnh lệnh rõ ràng hơn. La Bá Đặc sửng sốt một chút, Đỗ Duy đã tiến tới tóm lấy tay hắn, dùng sức kéo: “Còn ngây ra đó làm gì!”

Sau đó, Đỗ Duy liếc mắt thấp giọng nói với Nhược Lâm: “Cám ơn ngươi, đừng khí hôm nay của ngươi làm cho người khác phải tôn kính!”

Nói xong, Đỗ Duy đột nhiên tách khỏi đám hộ vệ, quay người đối với đám Sư Thử bên ngoài, lớn tiếng cười nói: “Đến đây đi! Cho ta xem các người còn có bản sự gì nữa?”

Giữa tiếng kinh hô của mọi người, Đỗ Duy đột nhiên tiến chạy tới trước! La Bá Đặc sợ tới mức hồn phi phách lạc, mau chóng chạy theo quơ lấy chủ nhân của mình. Đúng trong lúc đó, đám Sư Thử đang ở ngoài vòng sáng lượn lơ lửng tìm cơ hội chợt thấy Đỗ Duy đi ra, lập tức rất nhanh phóng tới!

La Bá Đặc muốn cứu Đỗ Duy nhưng một con Sư Thử đã nhào tới, hắn chỉ kịp dùng trường kiếm đỡ lấy một chút, cả thân thể đã bị đánh văng ra một bên! Trong lúc mọi người còn trợn mắt há mồm thì một cái móng vô cùng sắc nhọn đã xuyên qua cái thân thể gầy yếu của Đỗ Duy! Cứ như chỉ mới xuyên qua một tờ giấy mỏng vậy!!!

Tất cả đám hộ vệ La Lâm gia đều cảm thấy trước mắt tối sầm, La Bá Đặc suýt chút nữa muốn ngất đi, mà vị nữ kỵ sĩ suy yếu càng kêu lên một tiếng, thân thể nhuễn đảo.

Đỗ Duy giống như một mảnh lá cây bị con Sư Thử kia đánh văng ra xa, thân thể tung lên giữa không trung, văng xuống mặt đất. Mọi người lập tức cảm giác tâm trí của mình chìm xuống dưới đáy vực sâu!

Xong hết rồi, xong hết rồi!

Tiểu chủ nhân đã chết, vậy bọn họ cũng xong hết rồi! Cứ cho là có thể sống sót trở về nhưng vị chủ nhân mà bọn họ phải bảo vệ đã chết, một trọng tội như vậy nhất định sẽ bị gia tộc xử tử!

La Bá Đặc đã ngây ngốc trên mặt đất, thanh kiếm trong tay hắn đã bắt tri bắt giác rớt trên mặt đất. Mà gờ khắc này, hắn cũng là “vạn niệm câu hồi” (Mọi thứ đều như tro bụi)

“ha ha....”

Một tiếng cười cổ quái truyền đến, sau đó “thi thể” của Đỗ Duy từ trên mặt đất lung lay bò dậy.

Tràng diện này khiến cho tất cả mọi người cơ hồ đều trừng con ngươi ra ngoài!

Trên người Đỗ Duy đâu đâu cũng là máu, trước ngực hắn còn có cả một huyết động sâu rộng. Huyết động này cơ hồ đã xuyên thủng cả người của hắn! Máu tươi rùng rùng chảy ra. Nhưng Đỗ Duy lại chỉ nhíu mày, cúi đầu nhìn vết thương trên ngực, sau đó cười cười: “Cảm giác này, thật sự đau a. hắc hắc... cứ giống như thật vậy!”

Hắn liền quệt lấy máu tươi ở trên người gơ trước mắt mình, còn ngửi ngửi, lẩm bẩm: “đúng, đích xác rất giống thật, ngay cả máu cũng giống y như thật ...”

28. Chương 22: Huyền Yêu Sợ Hãi.

Đỗ Duy cứ như vậy đứng ở đằng xa, thương thế trên người hắn nhìn vào trông thật đáng sợ. Trước ngực là một huyết động sâu hoắm, cơ hồ đã xuyên qua cả phía sau. Mà máu tươi chảy ra xối xả nhưng trông hắn dường như không cảm giác thấy.

Cứ như vậy Đỗ Duy lảo đảo đi tới vài bước, trong khi mọi người còn trợn mắt há mồm thì có một con Sư Thử xông thẳng tới đánh văng Đỗ Duy bay ra xa. Móng vuốt sắc bén trên người con sư thử xoẹt qua một đường, tức khắc lại một vòi máu tươi phọt ra....

“Chủ nhân!”

La Bá Đặc ánh mắt đỏ rực, hắn không để ý tới hết thảy vọt tới phía trước, nhưng thân thể gầy guộc của Đỗ Duy lại bắt đầu bò dậy, lay động một chút, dường như hắn còn cười nữa... Đúng, trong lúc đó trên mặt Đỗ Duy lại có thể lộ ra một nụ cười khoan khoái, thật sự khiến cho mọi người xung quanh cảm thấy một sự kỳ quái không thể diễn tả!

Vị thiếu niên nhỏ tuổi này ngẩng đầu nhìn đám sư thử đang gào thét bay lượn trên bầu trời, đột nhiên cười to, quát: “Nếu đây là mộng cảnh do người làm ra vậy ta bây giờ đã mơ đủ rồi. Có thể tỉnh mộng được rồi!”

La Bá Đặc xông tới, trường kiếm trong tay hấn hóa thành một đạo quang mang nhằm tới một con sư thối đang xông lại gần Đỗ Duy phóng tới. Vị kỵ sĩ trung thành trong giờ phút này đã bộc phát toàn bộ đấu khí của mình ra, đấu khí mãnh liệt thậm chí đã vượt qua khỏi sức chịu đựng của thân thể hấn. Máu trào ra khỏi mỗi bắp thịt trên thân hình to lớn của hấn!

Trường kiếm mang theo đấu khí vạch lên một đường giữa không trung đã xuyên suốt qua bộ lông cứng như sắt của con Sư Thối, nó lập tức bị đánh rơi!

La Bá Đặc nhào tới trên người Đỗ Duy, dùng sức ôm lấy hấn vào lòng, đưa lưng của chính mình che chắn...

“La Bá Đặc”. Đỗ Duy hơi khó thở trong ngực, cười cười, trong miệng vẫn còn một dòng máu chảy ra: “nghe ta nói đây, chúng ta đều bị kẻ khác lừa rồi, tất cả mọi thứ ở đây đều là giả.” Hấn chỉ vào vết thương trên người mình cười nói: “Người xem, một vết thương như thế này, nếu đổi là một người thường thì đã sớm chết rồi, nhưng mà...”

La Bá Đặc dù sao cũng không phải đứa ngốc, hấn cũng thấy có điều không đúng. Cảm giác này là do Đỗ Duy cấp cho hấn... Một thiếu niên gầy yếu như vậy lại có thể không chết! Cứ xem như là một võ sĩ đi chăng nữa, dưới thương thể như thế này cũng đã sớm biến thành một thi thể rồi.

“Tinh thần lực của ta mạnh hơn thường nhân vì thể mệnh cảnh của đối phương tạo ra không thể hoàn toàn che mất được ta.” Đỗ Duy hơi ho một chút: “Đáng tiếc, ta không biết làm sao mới có thể phá trừ mệnh cảnh này... đây có thể là một loại ma pháp tinh thần, hoặc có thể là một loại ảo thuật.”

“Ảo thuật...” La Bá Đặc suy tư một chút, lớn tiếng quát: “Tác Nhĩ tư khắc á! Tác nhĩ tư khắc á tiên sinh!” ma pháp sư đứng ở hàng cuối cùng đằng sau đám lính nghe thấy đáp lại một câu.

La Bá Đặc gắng sức ôm lấy Đỗ Duy tránh thoát khỏi sự công kích của một con sư thối vừa từ trên trời lao xuống. Trên lưng hấn lại có thêm vài vết thương, thậm chí khi giáp cũng đã bị đánh vỡ, huyết nhục lẫn lộn.

“Hãy nghĩ biện pháp mau! Chủ nhân nói chúng ta đang trúng một loại ma pháp ảo thuật!” La Bá Đặc rống lên.

Tác Nhĩ Tư khắc á đầu đầy mồ hôi, hấn dù sao cũng không phải là một ma pháp sư thật sự. Hơn nữa ma pháp của hấn là dùng được tề học làm một chút kỹ xảo mô phỏng mà ra, hấn cũng chỉ có am hiểu hỏa hệ ma pháp còn tinh thần hệ ma pháp hấn chưa có nghiên cứu nhiều lắm.

La Bá Đặc đã ôm Đỗ Duy rất nhanh chạy trở về, tác nhĩ tư khắc á lớn tiếng nói: “Ta không nghĩ ra biện pháp gì phá trừ huyền cảnh... ta chỉ nghĩ là nên giết hết chúng nó giống như giết con Tê Ngưu và con Ma Lang vừa này.”

La Bá Đặc nhin không được, mắng: “Nói bậy! Nếu chúng ta có thực lực ấy thì còn gì phải nói!”

Đỗ Duy trong lòng La Bá Đặc đột nhiên cười cười, thấp giọng nói: “La Bá Đặc, ta hỏi ngươi một chuyện... nghe nói tu luyện đấu khí trong đế quốc thì mỗi một kỵ sĩ đều có một lỗ khí nhược điểm của họ, nhược điểm của ngươi nằm ở chỗ nào?”

“...” La bá đặc sững sốt, hấn không nghĩ tới chủ nhân của mình trong lúc này lại hỏi tới vấn đề đó.

“Mau nói đi.” Đỗ Duy thấp giọng nói: “Ta đang có một cách.”

Mỗi một kỵ sĩ tu luyện đấu khí đều sẽ có một lỗ khí nhược điểm của chính mình, trong khi kỵ sĩ sử dụng đấu khí, lực lượng thân thể có thể bộc phát gấp mấy lần sức lực bình thường, thậm chí còn nhiều hơn. Nhưng nhược điểm của chính họ thì đều chính là điều bí mật nhất của mỗi một kỵ sĩ, làm sao có thể dễ dàng nói ra?

Nhưng La Bá Đặc cúi đầu nhìn thoáng qua chủ nhân của mình, hấn trên mình đã đầy máu tươi, La Bá Đặc trong lòng run lên, cắn răng, nói: “Nó ở trên... ngực phải, bên dưới xương sườn thứ tư...”

Vừa dứt lời, ánh mắt Đỗ Duy chợt lộ ra một tia quang mang kỳ dị! Vị thiếu niên suy yếu này cũng không biết lấy ra khí lực từ đâu, đột nhiên thân thể chợt thoát khỏi lồng ngực La Bá Đặc, hấn rất nhanh từ bên hông vị kỵ sĩ rút ra một thanh chủy thủ, sau đó nhằm thẳng ngực La Bá Đặc đâm tới!

La Bá Đặc vốn có thể né tránh một dao này nhưng thân là một kỵ sĩ trung thành của gia tộc, một gia thần trung tâm nhất của la lâm gia tộc hẳn sau có thể né tránh. Hẳn hơi do dự một chút, dù sao, một dao này cũng không phải đến từ địch nhân mà đến từ chính chủ nhân của mình!

Khải giáp trước ngực vốn trong trận chiến vừa qua đã bị đánh vỡ rồi. Thanh chủy thủ lạnh lẽo nhanh chóng xuyên qua bên dưới chiếc xương sườn thứ ba đâm vào! La Bá Đặc thậm chí còn cảm giác được sự lạnh lẽo của nó bên trong người mình...

Mọi người chợt thấy chủ nhân đột nhiên rút chủy thủ ra đâm tới trên mình kỵ sĩ đều sửng sốt.!

La Bá Đặc hơi khiếp sợ, hẳn giật mình nhìn vị tiểu chủ nhân sát trong gang tấc, hẳn không tưởng được người đang được mình liều mạng bảo vệ, trong hoàn cảnh này lại xuống tay với mình! Bất quá, ánh mắt của Đỗ Duy lại rất bình tĩnh, thậm chí mang theo một sự tự tin.

“Yên tâm, La Bá Đặc, ta sẽ không hại người, đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.”

Trong thanh âm trầm thấp của Đỗ Duy, La Bá Đặc hừ lên một tiếng, thân thể hẳn mềm nhũn, buông thả mọi sự chống cự của bản thân...

....

Ánh mắt của La Bá Đặc nhắm lại

...

Trong sự kinh hô của mọi người, Đỗ Duy chậm rãi đứng lên, thanh chủy thủ trong tay hẳn dường như đang nhỏ máu. Tất cả đám hộ vệ la lâm gia đều trừng mắt nhìn hắn, lúc đó Đỗ Duy lại mỉm cười, hẳn vứt bỏ thanh chủy thủ trong tay, mỉm cười.

“Mộng cảnh,... đã xong!”

Đám sư thứu đầy trời kia đúng trong lúc chủy thủ của Đỗ Duy cắm vào ngực vị kỵ sĩ đột nhiên toàn bộ đều phát ra tiếng gầm rú thê lương! Lập tức vô số sư thứu giống như một trận cuồng phong đồng thời từ bốn phương tám hướng nhắm Đỗ Duy ào tới!

Vô vàn móng vuốt sắc nhọn dường như sắp đem thân thể nhỏ bé của Đỗ Duy xé thành từng mảnh!

Tất cả mọi người đều nhắm chặt ánh mắt, trong lòng bọn họ đều tin tưởng rằng, lần này chết chắc!

Nhưng đúng tại lúc này, sự tình kỳ dị đã xảy ra.

Một con sư thứu bổ nhào tới trước mặt Đỗ Duy đột nhiên toàn thân vỡ tan thành vô số điểm sáng... Sau đó tất cả đám sư thứu đều dừng lại giữa không trung! Thân thể chúng nó đột nhiên lộ ra vô số khe hở, trong mỗi một khe hở đó lại toát ra ánh sáng chói mắt...

Cuối cùng, hô một cái...

Ánh sáng chói lòa, tất cả mọi người đều không nhìn được cú đầu, tựa hồ không dám nhìn thẳng vào nguồn ánh sáng đó. Duy chỉ có Đỗ Duy, hẳn đứng thẳng người dậy, ngược đầu nhìn dị tượng trên bầu trời, trên mặt vẫn mang theo một nụ cười lạnh lùng...

Thân thể của mỗi một con sư thứu dần dần tan biến trong làn ánh sáng, hòa tan, biến thành vô số bụi sáng, theo gió tản đi...

Bầu trời đã gần tối, nhưng dường như dưới làn ánh sáng chói lòa này đã biến thành ban ngày! Đỗ Duy thậm chí đã có thể cảm giác được không gian bốn phía, đúng, là tất cả không gian đều bị vặn uốn, tất cả cây cối xung quanh, bụi cỏ, đồng bạn, còn cả những thi thể rải đầy mặt đất, máu tươi, toàn bộ đều bị vặn uốn...

Cuối cùng, phanh một tiếng, tất thấy đều khôi phục lại tĩnh lặng...

Rừng cây, vẫn cứ là rừng cây cũ.

Bầu trời, vẫn cứ là bầu trời cũ.

Ngọn núi đằng xa, vẫn cứ là ngọn núi xa.

Tà dương vẫn cứ là ánh tà dương huy hoàng.

Mà máu tươi rải đầy trên mặt đất đều đã biến mất, những thi thể bị xé thành nhiều mảnh cũng biến mất.

Chỉ còn lại là những hình người nằm ngổn ngang trên mặt đất. Là tư phạm kỳ sĩ, còn có cả bộ hạ của hắn, cả những hộ vệ la lâm gia vừa rồi chiến tử, tất cả những người đó hai mắt đều nhắm nghiền, nhưng khẳng định là bọn họ đều còn sống.

Chỉ là, toàn bộ đều đã ngắt đi.

Đỗ Duy nhìn lại trên thân mình, những huyết nhục, vết thương, đều đã biến mất vô ảnh vô tung.

La Bá Đặc nằm ở dưới chân hắn... khiến người ta kinh ngạc là vị kỳ sĩ này trên người không có vết thương nào cả!

Mặc kệ vừa rồi là vết thương trong trận chiến vừa rồi hay là vết thương do Đỗ Duy đâm hắn.. toàn bộ đều không thấy.

Khải giáp của hắn không tổn hao chút gì, duy nhất một thứ có thể nhìn thấy. Chính là ở trước ngực bên phải của hắn, ước chừng ở trước đốt xương sườn thứ ba, có một vết xước. Đây chính là nơi Đỗ Duy vừa dùng chủy thủ đâm vào. Nhưng một thiếu niên gầy yếu không biết vũ kỹ thì sao có thể đâm xuyên qua Khải giáp chứ? Nhiều nhất chỉ có thể để lại trên Khải giáp một vết xước mà thôi.

Đỗ Duy cố gắng vỗ vỗ vào mặt của La Bá Đặc, đánh thức vị kỳ sĩ đang say giấc nồng dậy.

La Bá Đặc mở to mắt, đầu tiên nhìn thấy chủ nhân của mình. Đỗ Duy mỉm cười nói: “Xin lỗi, vừa rồi ta không nói trước... vì lúc đó không nói được, mà người lại chính là nguồn gốc của huyền cảnh. Tất cả sư thứu đều ở trong trí nhớ sợ hãi của người, đối phương đã căn cứ vào nội tâm của người mô phỏng mà ra... vì thế, ta chỉ có thể ở trong mộng cảnh “giết” người, khi người ngắt đi, huyền cảnh của nó sẽ không còn nguồn cội, tự nhiên sẽ biến mất.”

Vì thế một dao của Đỗ Duy vừa này.. cũng chỉ là “giết” hắn trong mộng mà thôi.

Đám la lâm còn đứng vững hiện trường đều kinh ngạc nhìn lại thân thể chính mình và đồng bạn. Bọn họ không thể hiểu được vị tiểu chủ nhân của mình kia rốt cuộc đã dùng biện pháp kỳ quái gì khiến cho toàn bộ đám ma thú đáng sợ kia phải biến mất... mà vết thương trên người của họ đều không còn.

Cả đám đồng đội chết đi nữa, thậm chí là những đồng đội thân thể bị xé nát nữa, bây giờ đều hoàn hảo không tổn thương gì nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Duy chỉ có một người bị thương, chính là vị nữ kỳ sĩ nhược lâm.

Vết thương trên tay cầu nàng ta là thật! Nàng vừa rồi thi triển chính là bí thuật của Mục Ân Tộc ... Phá ma linh vực.

Trong lúc nàng sử dụng bí thuật đã phá trừ hết thủy ma pháp. Cũng chính trong lúc đó, nàng kỳ thật đã thoát ra khỏi huyền cảnh, vì vậy vết thương của nàng là “thương thật”

Cũng không có thời gian giải thích nhiều, trong hiện trường duy nhất người hiểu được chính là ma pháp sư tác nhĩ tư khác á. Mặc dù bản lĩnh của hắn không ra gì nhưng trên ma pháp lý luận lại phi thường uyên bác. Hắn lập tức lấy ra không ít được tề chữa trị cho vị nữ kỳ sĩ đang bị thương nằm kia.

Đỗ Duy cầm lấy ngọn chủy thủ trên mặt đất, nhìn thoáng qua: “quả nhiên ngay tới một giọt máu cũng không có a.”

Hắn cầm theo thanh chủy thủ này nhằm phía trước đi đến. Trong lúc này mọi người mới phát hiện trên mặt đất phía trước, ở trong một bụi cỏ, dường như có một cái gì nhỏ nhỏ đang chậm chậm nhúc nhích.

Đây là một con vật to bằng một con chuột lớn, bộ lông bên ngoài màu xanh nhạt, lẫn trong bụi cỏ như vậy nếu không nhìn kỹ thì thật sự rất khó bị mắt thường phát hiện

Đỗ Duy tới gần khiến cho con vật nhỏ này lập tức phát ra một tiếng kêu hoảng sợ. Nhưng nó di chuyển lại rất chậm. Vừa khi nó bò ra khỏi bụi cỏ thì thanh chủy thủ trên tay Đỗ Duy đã rất nhanh phóng tới ngay trước mặt nó. Đỗ Duy tiến tới dẫm một cái...

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, con vật này toàn thân bao phủ bởi bộ lông xanh, cả thân thể trông giống như một quả cầu bông, nhưng lại có một cái đuôi khá lớn.. trông giống như của con sóc .

Trên sự thực, nhìn qua hình dáng nó thật sự là một con sóc - ngoại trừ màu xanh trên bộ lông của nó!

Còn một điểm nữa, chính là trên trán nó có một cái sừng non nhỏ. Cái sừng này không giống như sừng của các con vật bình thường khác, mà trông trong suốt, dường như là tinh thể gì đó.

Đỗ Duy một chân dẫm lên đuôi của nó, con vật nhỏ giãy dụa vài cái, phát ra vài tiếng kêu “thu thu” nhỏ nhỏ. Nó quay đầu về phía Đỗ Duy há miệng kêu vài tiếng, đột nhiên cái sừng nhỏ trên đầu nó phóng ra một đạo quang mang, đánh trúng trên người Đỗ Duy...

Đỗ Duy bị đạo ánh sáng này đánh trúng, nhưng thân thể lại không một chút thương tổn. Chỉ có trong nội tâm của hắn xuất hiện vô số niệm tưởng, dường như trong não rất nhanh duyệt qua rất nhiều thứ....

Sợ hãi?

Đúng vậy, dường như là nhớ tới những thứ mình sợ hãi nhất gì đó!

Giống như đang xem phim trong trí nhớ vậy. Trong nội tâm, phủ đầy những việc xa xưa, nhưng những thứ đó lại không thuộc về thế giới này. Những thứ sợ hãi, từng món từng món lần lượt bị lấy ra khỏi, Đỗ Duy cố gắng lắc lắc đầu...

Hắn bị chọc giận!

Từ trước tới nay, sau khi tới thế giới này, trên mặt Đỗ Duy dường như vĩnh viễn mang theo một nụ cười đậm bạc nhưng giờ đây sắc mặt hắn dữ tợn, trong ánh mắt hắn lại dấy lên một ngọn lửa cuồng nộ!

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn con vật nhỏ kia, sau đó hắn cúi người xuống, dùng thanh âm uy nghiêm đáng sợ nói: “Thế nào, người đang tìm sự sợ hãi trong tâm của ta sao.. vậy có lẽ người phải thất vọng rồi!”

Đưa tay ra tóm lấy, Đỗ Duy tóm con vật nhỏ lên, ngón tay của hắn kẹp lấy gáy nó nhấc lên. Sau đó Đỗ Duy đưa gần mặt lại, thấp giọng nói: “Người có thể đọc được sự sợ hãi trong nội tâm người khác, vậy chắc có thể hiểu lời của ta chứ? Nói cho người biết... đừng tưởng đem trò đùa kia ra dọa ta... Mặc dù trong nội tâm của ta cũng có sợ hãi, nhưng sự sợ hãi gì đó lại không có mặt trên thế giới này! Người có thể chế tạo ra mộng cảnh, có lẽ chỉ có thể hạn chế trong quy tắc của thế giới này thôi... vậy, rất xin lỗi, bởi vì ta... căn bản không thuộc về thế giới này!”

Con vật nhỏ liều mạng giãy dụa, cái sừng trên trán nó không ngừng bắn ra từng đạo ánh sáng đánh vào trên người Đỗ Duy. Nhưng mà trong ánh mắt nhỏ nhỏ của nó cũng rất cuộc lộ ra sự sợ hãi cùng tuyệt vọng... bởi vì, quang mang này chính là ma pháp để chế tạo huyền cảnh nhưng khi đối diện với con người trước mặt thì lại hoàn toàn không có hiệu quả!

“Chủ nhân...”

Trong khi Đỗ Duy muốn bộc phát sự tức giận của mình thì phía sau hắn truyền tới thanh âm kinh hãi của ma pháp sư.

Tác nhĩ tư khắc á rất nhanh đi tới bên người Đỗ Duy, hắn cẩn thận đưa mắt cẩn thận ngắm nhìn con vật nhỏ vừa bị bắt trên tay Đỗ Duy hồi lâu. Thanh âm chợt mang theo sự vui sướng, kêu lên: “Lão thiên của ta ! Đây là một con ”huyền yêu sợ hãi! Loài này không phải đã bị tuyệt chủng mấy trăm năm rồi sao!! Thiên a! hãy nhìn xem cái sừng trên đầu nó kia, đã có thể dài chừng kia rồi! Nó có lẽ vẫn là một con huyền yêu còn nhỏ, có lẽ chưa tới 100 tuổi!”

Thanh âm của Đỗ Duy lạnh lùng: “Thế nào, nó cũng là ma thú sao? Huyền yêu? rất hiếm có?”

Tác nhĩ tư khắc á trên mặt thậm chí không nhận được lộ ra một tia tham lam, liếm môi nói: “Loại ‘huyền yêu sợ hãi’ này có thể lợi dụng sự sợ hãi trong nội tâm của địch nhân để chế tạo ra huyền cảnh đối phó. Là một loại ma thú sở hữu trí tuệ cao siêu. Nó không phải chỉ bình thường như con ma lang gì gì đó! hơn nữa, hơn nữa...”

“hơn nữa cái gì?”

Ánh mắt ma pháp sư muốn phóng ra ánh sáng: “Ồ mấy trăm năm trước, nó chính là bảo bối mà mỗi một ma pháp sư đều cầu mong. Chỉ cần bắt được một con, đem theo bên người thì có thể miễn dịch với đại đa số các loại ma pháp tinh thần! Sừng của nó lại là nguyên liệu để chế tạo một món đồ phòng ngự ma pháp cao cấp nhất a!”

Dường như có thể hiểu được lời của ma pháp sư vừa nói, con ‘huyền yêu sợ hãi’ này vừa nghe ma pháp sư muốn giết nó lấy sừng, tức khắc cái thân thể tròn trịa của nó bắt đầu run rẩy bạt mạng. Nó giãy dụa càng lúc càng mạnh hơn, trong cặp mắt như hai hạt đậu đen tràn ngập sợ hãi.

Lúc này, đám hộ vệ la lâm gia đại bộ phận đều đã đi tới đánh thức những đồng bạn, ngay cả Tư Phan kỵ sĩ cũng được lay tỉnh.

Đỗ Duy nhìn con vật nhỏ trên tay, cười lạnh nói: “Miễn dịch với tuyệt đại đa số tinh thần ma pháp? Lại còn rất trân quý a... con vật này dùng thế nào đây? Trực tiếp giết nó lấy sừng là được a?”

Ma pháp sư cơ hồ đã chảy cả nước miếng: “Đúng! đúng vậy! không chỉ có sừng của nó, cả lông của nó cũng là tài liệu chế tạo ma pháp rất quý. Trong được tề học cũng là nguyên liệu hiếm có a! Ta có thể dùng lông của nó chế tạo ra...”

tác nhĩ tư khắc á còn chưa nói hết, đột nhiên từ trên đỉnh núi phía xa xa truyền tới một tiếng huýt dài, lập tức một đại hỏa cầu như lưu tinh phóng tới giữa không trung, nổ tung. Đó chính là tín hiệu của đội tìm kiếm khác, tựa hồ gặp phải sự tình gì đó.

Mọi người vừa mới sững sốt thì chấy phía ở phía rừng xa xa, đột nhiên chân trời hiện lên một đạo ánh sáng khác nữa. Đạo ánh sáng đó xuất hiện chính chỗ tín hiệu vừa được phát đi!

Đạo quang mang kia từ giữa không trung bay tới, lập tức bắn ngay trước mặt mọi người! Trên mặt đất huyền hóa thành một ngọn lửa màu xanh lục, trong ngọn lửa cũng bước ra một người!

“Cẩn thận! Đây là ma pháp cao cấp ”Bích Diễm Thuần Di!” Tác nhĩ tư khắc á có chút khẩn trương.

Người bước ra từ trong ngọn lửa xanh này mặc trên người một bộ trường bào ma pháp sư, cái mũ cao cao nhọn hoắt, trường bào lại là màu vàng! Trước ngực gài một huy chương ba lá bằng kim loại.

Đỗ Duy cũng hiểu khá rõ về ma pháp thưởng thức. Vừa thấy đã kinh ngạc nhận ra, đây bất ngờ lại là một huy chương tượng trưng cho thân phận “đại ma pháp sư”!

Trên đại lục cấp bậc ma pháp sư được chia làm 10 cấp. Từ cấp 4 trở xuống được gọi là ma pháp sư cấp thấp, từ cấp 4 tới dưới cấp 8 được gọi là trung cấp ma pháp sư, mà từ bát cấp trở lên sẽ được người ta tôn xưng là “Đại ma pháp sư”

Tám huy chương hình tam diệp thảo chính là biểu tượng cho thân phận của vị ma pháp sư, là đứng tại thượng tầng giai cấp ma pháp sư rồi! Người kia ít nhất cũng sẽ là một vị bát cấp ma pháp sư!

Thân thể có hơi thấp một chút, lại hoàn toàn bao phủ bên trong chiếc áo bào màu vàng, giữa ánh tà dương, bộc lộ vẻ hoa quý vô cùng! Nhưng khuôn mặt của vị ma pháp sư cũng được bao phủ bên dưới cái mũ nhọn cao kia, thậm chí trên mặt cũng bị cổ áo dựng lên giấu đi. Toàn thân không lộ ra một chút da thịt nào cả.

Mặc dù không nhìn được khuôn mặt đối phương nhưng Đỗ Duy rất rõ ràng cảm giác được ánh mắt của đối phương đang chăm chăm nhìn vào con huyền yêu trong tay mình!

Đột nhiên lại xuất hiện một cao cấp ma pháp sư tại đây, điều này khiến cho cả Đỗ Duy và tác nhĩ tư khắc á đều có chút kinh ngạc. Liên tưởng tới sự trân quý của con huyền yêu trên tay, Đỗ Duy tự nhiên nghĩ tới đối phương có phải hay không đã nổi ý cướp đoạt....

“Kẻ nào!” Đỗ Duy nghiêm mặt quát.

Lập tức, La Bá Đặc kỵ sĩ phản ứng rất nhanh vung tay, đám đông hộ vệ la lâm gia lập tức vây lấy Đỗ Duy ở giữa.

Hôm nay đã xảy ra rất nhiều sự tình rồi! Đột nhiên bây giờ lại xuất hiện một cao cấp ma pháp sư cường đại, khiến cho La Bá Đặc kỵ sĩ có chút khẩn trương... Đối phương là địch hay là bạn thì có trời mới biết!

“Ta là kỹ sĩ của la lâm gia tộc, ma pháp sư tôn kính các hạ, xin nói ra lai lịch của ngài!” La Bá Đặc chấn trước người Đỗ Duy cất giọng hỏi.

Hắn trước tiên nói ra thân phận của mình, sau đó hỏi lại đối phương, đây là sự tính toán chu toàn nhất. Hy vọng vào danh đầu của la lâm gia có thể khiến đối phương có một chút nể nang.

ma pháp sư này không nói chuyện, hắn trước tiên đưa tay ra khỏi hai tay áo rộng thùng thình của mình, sau đó nhẹ nhàng lấy cái mũ chóp nhọn trên đầu mình, lộ ra bộ dáng của hắn.

Tức khắc, tất cả mọi người đều sợ ngây người!

“Rất, rất, rất xin xin xin xin lỗi...” Thanh âm của ma pháp sư này lại nhu mì êm tai, thậm chí còn mang theo một tia khẩn trương và khiếp ý... quan trọng nhất là, ma pháp sư này lại có thể ...nói lắp kịch liệt!

“Ta ta ta là tới tìm nó nó nó nó nó...” ngón tay mảnh mai chỉ tới, chính là chỉ vào con ‘huyền yêu sợ hãi’ trên tay Đỗ Duy.

Ma pháp sư này, thanh âm không chỉ êm tai, ngay cả bộ dáng của nàng cũng thế. Vừa bỏ cái mũ chóp nhọn ra, vị cao cấp ma pháp sư đeo trên mình huy chương tam diệp thảo này lại có thể mang theo trên mặt một vẻ ngượng ngùng của cô gái nhỏ! Hai gò má của cô ấy mang theo một chút đỏ ửng. Đường như giữa hàng đoàn con mắt đang nhìn mình, nàng ta đang thẹn đỏ mặt. Cái mũi và cái miệng rất xinh xắn, mà ánh mắt cũng rất lớn, rất sáng. Chỉ là trong hai con ngươi xinh đẹp đó lại mang theo một chút ai cầu.

“Rất, rất, rất, xin, xin lỗi... nó, nó, nó là súng, súng, súng, súng vật của, của, sư phụ, phụ ta ta, ta, ta, ta là đi đi đi tìm tìm nó trở về.” Đường như là càng khẩn trương vị nữ ma pháp sư này lại càng nói càng lắp bắp kịch liệt, vẻ mặt nàng xem ra cơ hồ đã muốn khóc rồi: “Có, có, có thể thể, cho, cho, cho, nó, nó, nó, nó trả, trả, trả, trả lại, cho, cho, cho, cho ta hay, hay, hay không? ta, ta, ta... ta, không mang theo nó trở về, sư sư sư phụ sẽ trách trách trách phạt ta mất.”

29. Chương 23: Vi Vi An Đáng Thương

Quan trọng nhất lại là, nàng ta là một người... nói lắp.

Mọi người xung quanh đều không nhìn được tròng hai mắt nhìn tới khuôn mặt đỏ bừng của vị cô nương kia. Nhìn thấy trong đôi mắt to đáng thương của nữ hài tử này bây giờ cơ hồ sắp đổ nước mắt tới nơi mọi người tựa hồ đều hạ ý thức thả lỏng thanh kiếm trong tay mình.

Nữ hài tử này nhìn qua tịnh không thấy một sự uy hiếp gì cả.

Ngay cả Đỗ Duy cũng đỡ người ra... một cô gái khi nói chuyện lại lắp ba lắp bắp, trên mặt còn lộ ra vẻ khiếp đảm như một con thỏ nhỏ kia chân chính là một bát cấp ma pháp sư?

Nhưng mà cái áo bào này, còn cả tấm huy chương kia nữa, đều không phải làm giả a! Đỗ Duy biết, ma pháp hội khi phát ra huy chương loại này đều đã đề phòng khả năng bị làm giả.

Ho khan một tiếng, Đỗ Duy cũng có phần nói lỏng con huyền yêu sợ hãi trên tay ra một chút, liếc nhìn cô gái nhỏ nhút nhát: “Ma pháp sư các hạ, ngài nói là con vật nhỏ này là của ngài?”

“Đúng... a không không... không phải.” Cô gái nhỏ rút cuộc cũng phải bật khóc, trước con mắt chăm chăm nhìn của mọi người nàng ta rốt cuộc cũng phải trào nước mắt: “Đây là của của lão, lão, lão sư phụ. Người người người có thể trả trả trả lại cho ta...”

Đỗ Duy ngược lại thật không muốn trả lại!

Tại sao chứ? Con vật nhỏ này đã ác độc dọa cho mọi người một trận khổ sở không chịu được. Đỗ Duy bây giờ ngược lại muốn cầm dao đâm cho nó một cái, sau đó theo lời của Tác Nhĩ Tư Khắc Á bẻ lấy cái sừng của nó xuống.

Chỉ là, xem ra nữ ma pháp sư này đã tìm tới tận cửa rồi... chủ nhân của nó đã tới rồi sao có thể không trả lại cơ chứ?

Nếu nghĩ xấu đi một chút... đối phương là một bát cấp ma pháp sư a!

Tuy nhiên nữ hài tử này nhìn qua bộ dáng rất yếu đuối.

“Cái này... ma pháp sư các hạ, xin... xin đừng lo lắng.” Đỗ Duy hạ giọng xuống, thậm chí thanh âm cũng ôn hòa vài phần, giống như đang dỗ dành tiểu cô nương vậy, nói: “Nếu con vật nhỏ này thật sự là của cô...”

“Đương đương đương đương nhiên!” Nữ ma pháp sư dường như nhìn ra một tia hy vọng, cô ta dùng sức xoa xoa nước mắt, trong ánh mắt mang theo sự hy vọng nhìn Đỗ Duy. Trong cặp mắt to trong veo kia, chứa đựng sự ai cầu thuần chân, thật sự khiến cho người ta không đành lòng từ chối một cô gái nhỏ điềm đạm đáng yêu như vậy.

“Đừng lo lắng quá.” Đỗ Duy dỗ dành. “Cứ cho là con vật nhỏ này của cô đi nữa, nhưng thân là chủ nhân của nó, ta nghĩ cô cũng nên phụ trách hậu quả do nó gây ra chứ, không phải sao?”

Nữ ma pháp sư trên mặt lộ ra vẻ bối rối, nàng ta sợ sệt liếc mắt nhìn Đỗ Duy: “Xin xin hỏi các các các các...”

“Con vật này là một ma thú cao cấp phải không?” Đỗ Duy trầm giọng nói: “Thân là chủ nhân của con ma thú này, cô không trông nom nó cho tốt lại để nó chạy tới giữa nam phương đế quốc! Cô chẳng lẽ không biết, một con ma thú lên đến giữa khu dân cư của con người sẽ gây ra bao nhiêu tai họa hay sao!”

Nhìn vị tiểu chủ nhân của mình nghiêm mặt rõ ràng đang muốn trách mắng một vị bát cấp ma pháp sư, Tác Nhĩ Tư Khắc Á đứng bên rất muốn cười nhưng lại không dám.

Đối phương... lại là một đại ma pháp sư a!

Nhìn lại tấm huy chương đeo trên ngực cô gái, Tác Nhĩ Tư Khắc Á nuốt ực một ngụm nước bọt. Đây chính là giắc mọng lớn nhất của một ma pháp sư cấp thấp như hắn, chính là có một ngày có thể tấn cấp, đeo trên mình một tấm huy chương kim loại như vậy!

“A... việc việc việc này...” Nữ ma pháp sư trên mặt lộ ra vẻ áy náy, cúi thấp đầu xuống: “sư sư sư phụ ta đi đi xa, ta ta ta ta phụ trách bảo bảo quản nó. nhưng nhưng nhưng nó thừa dịp tỷ tỷ tỷ đến đến đến thăm ta đã đã chạy chạy chạy... ta ta ta đã tìm tìm nó rất rất nhiều ngày...”

“Cô không được lấy cớ để lấp liếm lỗi lầm của mình.” Đỗ Duy chính khí凛凛, lớn tiếng nói: “Chẳng lẽ cô không biết là một con ma thú cao cấp như thế, khi chạy tới một ngôi thành nhỏ bình yên như thế này sẽ đem đến cho cư dân nơi đây bao nhiêu sự khủng hoảng hay sao? Tất cả những người lính dũng cảm ở nơi đây đều là vì tìm bắt nó mới tiến vào trong vùng núi này! Hơn nữa, cô có biết không, con tiểu sủng vật của cô vừa rồi đã khiến cho bọn họ tạo thành vô số thương tổn!”

“...” Nữ ma pháp sư không nói lên lời. Nàng ta chỉ dùng ánh mắt ai cầu đem theo vài tia áy náy nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy trong lòng đã định, hắn nhìn ra vị tiểu cô nương ma pháp sư này dường như ít khi ra khỏi cửa, không hiểu thế sự. Loại đóa hoa được bảo quản trong lồng kính này rất dễ lừa a.

“Con vật này đã đem theo sự hoang mang tới chỗ này! Tất cả binh lính nơi đây vì bảo vệ hòa bình của địa phương đã mất công, tốn sức thậm chí đổ cả máu để bắt được nó! Nhưng cô, ngay lập tức đã muốn mang nó đi, xin hỏi làm như vậy trong lòng cô chẳng lẽ không cảm thấy một tia áy náy hay sao?”

Trong khi Đỗ Duy nói, nữ ma pháp sư cơ hồ đã xấu hổ cúi gằm đầu xuống tận ngực.

Rốt cục phải chờ Đỗ Duy nói xong nữ ma pháp sư mới có được chút dũng khí, dè dặt mở miệng nói: “Ta ta ta nguyện ý, vì vì hành vi của của nó nó nó mà xin xin xin lỗi mọi mọi mọi người... được được được...”

“Thu hồi lời xin lỗi của cô đi!” Đỗ Duy được thể không buông tha: “Nếu xin lỗi mà hữu dụng thì cần cảnh sát làm gì?”

“Cảnh cảnh sát... là là gì?”

Đỗ Duy ho khan một tiếng, dấu đi chút xấu hổ của mình. Vừa rồi lỡ lời, trên thế giới này làm gì có cảnh sát a.

“Ý tứ của ta là...” Đỗ Duy ưỡn ngực, lớn tiếng nói: “Chẳng lẽ chỉ có một câu xin lỗi đơn giản mà có thể đền bù được máu và mồ hôi của những người lính dũng cảm này hay sao?”

Kỳ thật lời này của hắn cũng có chút bất nạt tiểu cô nương.

Đội ngũ đi vào trong núi tìm tòi này kỳ thật không có ai bị chảy máu cả, trận kịch chiến vừa rồi, huyết nhục tứ tung cũng chỉ là ảo cảnh mà thôi. Sau khi phá trừ huyền cảnh thì mọi người cũng chỉ ngất xỉu đi, trên người họ đều không có chút thương tích nào cả. Nhiều nhất là từ nay về sau mỗi buổi tối trong khi ngủ sẽ mơ thấy vài lần ác mộng là cùng. Cũng không có tổn thất nhiều lắm.

Người duy nhất bị thương chỉ có nữ kỵ sĩ nhược lâm.

Đỗ Duy dĩ nhiên sẽ không để uổng phí cơ hội này, hắn né mình sang một chút, lộ ra vị nữ kỵ sĩ đang được đồng đội nâng đỡ.

Nhược lâm sắc mặt có chút tái nhợt, đó là dấu hiệu vì mất máu quá nhiều. Bất quá đối với một người trưởng thành thì đây có lẽ không phải là vấn đề lớn lắm. Chỉ là, nhìn một nữ tử đã trưởng thành như Nhược Lâm giờ đến đứng cũng không nổi, trên tay còn băng một cuộn lớn, đầu tóc tán loạn, cũng thật sự khiến vị nữ ma pháp sư này càng áy náy.

“ta ta ta có thể bồi bồi thường ngài cái gì?” Hốc mắt cô gái đã hồng cả rồi.

Đỗ Duy thở phào, trong ánh mắt hắn lộ ra một tia hài lòng. Sau đó nhìn Tác Nhĩ Tư Khắc Á bên cạnh hơi liếc mắt. Tác Nhĩ Tư Khắc Á mấy ngày nay đều cùng Đỗ Duy thảo luận về được tề học nên cũng hiểu một chút tính cách của tiểu chủ nhân này. Hắn lập tức phối hợp ăn ý, đi tới hai bước, thông thả cúi người thi lễ, chậm rãi nói: “Đại ma pháp sư tôn kính các hạ.”

Cô gái nhỏ nhìn Tác Nhĩ Tư Khắc Á trên thân khoác ma pháp bào, cũng liền cúi người hồi lễ: “Ma ma pháp sư tiên tiên sinh.”

Trong phút chốc, Tác Nhĩ Tư Khắc Á không khỏi có chút đỏ mặt... hắn có lẽ cả đời cũng không thể tưởng tượng được lại có một ngày sẽ có một đại ma pháp sư trên bát cấp tôn xưng mình thành “ma pháp sư tiên sinh”.

“Cái này, ta nghĩ, tiểu sủng vật của ngài đã đem đến cho địa phương tổn hại, nếu chỉ đơn giản xin lỗi như vậy thì có lẽ người bị hại lớn nhất là những binh lính nơi đây trong lòng sẽ không thể tiếp thụ. Hơn nữa, chủ nhân của ta, trưởng tử của lồi móng bá tước la lâm gia vĩ đại, Đỗ Duy thiếu gia, cũng bị sợ hãi. Vì thế, ta nghĩ, trừng phạt con vật nhỏ này là điều tất yếu.”

“Đừng đừng đừng... đừng, lão lão sư phụ khi khi khi trở về nếu nếu nhìn nhìn thấy nó chịu chịu khổ, sẽ trách phạt ta đấy...” Nữ ma pháp sư trên trán mồ hôi đã chảy ròng ròng: “lão lão sư phụ sẽ tức tức tức giận, các các người cũng sẽ sẽ...”

“Đại ma pháp sư tôn kính các hạ, xin hỏi sư phụ ngài là ai vậy? ta thật sự suy nghĩ không ra được, trong đế quốc này lại còn có một vị ma pháp sư nào có thể dạy được một vị đại ma pháp sư cấp bậc như các hạ a.” Tác Nhĩ Tư Khắc Á bắt đầu truy đuổi đối phương.

Nữ ma pháp sư lộ vẻ khó xử: “Việc này này... ta ta ta ta không thể nói.”

Tác Nhĩ Tư Khắc Á từ từ nhíu mày, sau đó hắn lập tức nở nụ cười: “Vậy ít nhất ngài nên thông báo tên của ngài chứ?”

“A...” Nữ ma pháp sư thở phào, vấn đề này có lẽ dễ trả lời hơn: “Ta ta ta ta gọi là Vi Vi An - Dương. Bất bất bất bất cấp ma pháp sư ma ma ma pháp học học hội.” Nói xong câu này, cô bé đột nhiên nhớ tới lễ nghi tối thiểu mà lão sư phụ đã dạy mình. Nàng đỏ mặt lên, hơi cúi mình, rất khách khí hỏi: “Cũng cũng xin hỏi tên tên của ngài, ma pháp sư tiên sinh tôn tôn tôn kính.”

Tác Nhĩ Tư Khắc Á lần này là đỏ mặt thật: “Ta ...tác nhĩ tư khắc á, ma pháp học hội... nhất... a, kia... ma pháp sư cấp 1.”

Nói xong vài chữ cuối cùng, Tác Nhĩ Tư Khắc Á thậm chí hận không được tìm một cái lỗ mà chui đầu vào đó cho rồi.

Ma pháp sư cấp một, đối với bát cấp ma pháp sư mà nói cơ hồ chỉ như một con kiến mà thôi! Trên đại lục có rất nhiều người đã đạt tới cấp bậc đại ma pháp sư, đồ đệ bên người họ ít nhất cũng đều là ma pháp sư cấp hai cấp ba.

Ma pháp sư cấp một, dưới con mắt của người đã đứng trên thượng tầng ma pháp sư mà nói, có lẽ cũng chẳng khác gì ma pháp học đồ cả.

Bất quá, nữ hài nhi thuần chân này có lẽ không hiểu được vấn đề đó, cô bé vẫn như cũ cúi người đáp lễ lại. Điều này lập tức khiến Tác Nhĩ Tư Khắc Á đại sinh hảo cảm.

Thấy được chưa! Một bát cấp ma pháp sư lại có thể đáp lễ lại đối với ta - Tác Nhĩ Tư Khắc Á a!

“Vậy, xin nói ra thành ý bồi thường của ngài đi.” Đỗ Duy nói xen vào rất đúng lúc.

“Việc này...” Nữ ma pháp sư có chút khó xử, nàng suy nghĩ một chút rồi từ trong áo bào lấy ra một cái bọc nhỏ nhỏ mở ra: “Ta ta ta ta, chỗ này có có một khối lam thủy thủy tinh, mặc mặc dù chỉ là trung trung phẩm, nhưng nhưng nhưng mà...”

Càng nói càng lắp, cuối cùng không có cách nào khác đành chỉ biết đưa hai tay cầm khối lam thủy tinh ra, dùng ánh mắt ai cầu nhìn Đỗ Duy.

Lam thủy tinh???

Tác Nhĩ Tư Khắc Á biến sắc! Lam thủy tinh chính là nguyên liệu chế tạo ma pháp đồ thượng đẳng nhất! Tinh thể này dùng để chế tạo quyền trượng hay là chứa đựng ma pháp thì đều là nguyên liệu thượng đẳng! Nếu có một cao cấp luyện kim thuật sư, có thể dùng khối lam thủy tinh này khảm lên đầu một ma pháp trượng. Như vậy có thể khiến cho thủy hệ ma pháp sư khi thi triển ma pháp ít nhất sẽ tiết kiệm được một phần ba ma lực! Thậm chí còn có thể đẩy nhanh tốc độ thi triển ma pháp!

Nhìn khối thủy tinh trong suốt long lanh, đây tuyệt đối có thể trên trung phẩm. Nếu chỉ tính đơn thuần giá của nó thôi thì ít nhất cũng phải mấy ngàn kim tệ!

Bất kể một thủy hệ ma pháp sư nào cũng đều sẽ nguyện ý trả cái giá đó, thậm chí gấp mấy lần cũng được, chỉ để có được cái thứ này!

Tác Nhĩ Tư Khắc Á há hốc miệng, vừa định nói gì thì Đỗ Duy tại phía sau đã đặt tay lên vai hắn. Vẻ mặt lạnh lùng, thậm chí còn nhú mày, Đỗ Duy híp ánh mắt nhìn nữ ma pháp sư nói: “A, chỉ có một khối lam thủy tinh này thôi sao?”

Nữ ma pháp sư khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên một chút, ánh mắt cô có chút bối rối, trong lòng cũng không khỏi có chút áy náy.

Ai, khối lam thủy tinh này mặc dù cũng là trung phẩm nhưng kỳ thật mình cũng không cần tới nó. Bản thân mình không phải thủy hệ ma pháp sư thì lưu nó lại cũng vô dụng... đưa một thứ mình không dùng tới ra để bồi thường người khác, ta - vì vì an sao có thể làm được.

Xin thần linh vạn năng tha thứ cho ta a!

Nữ ma pháp sư trong tâm tự mắng mình một chút, mau chóng từ trong bao lấy ra một bao nhỏ màu xanh lục. Trong cái bao nhỏ này ánh sáng bích lục lưu chuyển, sóng sánh, trông giống như một thứ gì nhu nhuyễn. Nữ ma pháp sư lo âu nói: “Còn còn cả cái này ...”

Tác Nhĩ Tư Khắc Á con người muốn trừng ra ngoài!

“Lục lục lục sắc ma lực được tề!” Đường như quá xúc động, ngay cả Tác Nhĩ Tư Khắc Á cũng như bị lây bệnh nói lắp.

Đỗ Duy nhú lông mày. Học thức uyên bác như hắn cũng biết cái thứ màu xanh biếc gọi là ma lực được tề này là cái gì.

Đây chính là trân bảo mà mọi ma pháp sư đều mơ tưởng a!

Loại ma lực được tề này là một loại dùng để bổ sung ma lực tiêu hao của ma pháp sư! Khi một trung cấp ma pháp sư chiến đấu, nếu ma lực toàn thân tiêu hao hầu hết mà có thể uống vào một bình nhỏ ma lực được tề thì có thể trong nháy mắt phục hồi toàn bộ ma lực!

Mà trong tay vị nữ ma pháp sư này lại có cả một bao to... có lẽ ít nhất phải là bảy tám bình a!

Loại đồ này chế tác cực kỳ khó khăn, nguyên việc kiếm tài liệu cũng đã phi thường khó rồi, quan trọng hơn nó là vật phẩm tiêu hao! Dùng một ít sẽ thiếu đi một ít!

Tác Nhĩ Tư Khắc Á cảm giác yết hầu mình đã có chút phát khô.

Thế nhưng về mặt Đỗ Duy vẫn vậy không có chút thay đổi, còn nhíu mày nhìn nữ ma pháp sư: “Chỉ có như vậy thôi sao? Chẳng lẽ sự dũng cảm của những người lính, máu, mồ hôi của bọn họ chỉ giá trị như vậy?”

Đôi mắt to của nữ hài nhi tràn đầy nước mắt, cô tóm lấy tóc mình, suy nghĩ một chút lại lấy ra một hạt châu nhỏ màu vàng ra, rụt rè đưa tới.

“Cái này là tị hỏa hỏa châu, là ta tự tự tự chế tạo ra.”

Đỗ Duy đáp lại: “Vết thương trên mình nữ kỹ sĩ của ta thì sao?”

Nữ ma pháp sư lại lấy ra một túi ma hạch của ma thú ra! ma hạch ma thú xanh xanh đỏ đỏ phải hơn mười viên, thấp có trung có, đều bị Đỗ Duy bắt chẹt lấy hết.

“Còn nữa, bản thân ta bị kinh sợ đây?” Đỗ Duy tựa hồ hóa thành một tên côn đồ đang dọa dẫm.

Nữ ma pháp sư lục lọi nốt trong cái túi rỗng tuếch của mình ra bảo bối cuối cùng... bảy tám quyển trục!

Hơn nữa, Tác Nhĩ Tư Khắc Á nhìn qua đã suýt chút nữa ngất xỉu... đây tất cả đều là trung cấp ma pháp quyển trục! Không hề có một cuốn ma pháp cấp thấp nào cả! Đều là trung cấp ma pháp quyển trục a! Lại còn bảy tám quyển, chừng đó cũng đủ để cho hai ma pháp sư liều mạng đánh nhau!

Mắt vẫn thấy vị tiểu chủ nhân của mình không chịu gật đầu, ngay cả Tác Nhĩ Tư Khắc Á cũng cảm thấy trong lòng áy náy không yên!

Một nữ ma pháp sư đan thuần thiên chân, thậm chí còn có chút ngốc ngốc này đã giao ra đồng “bồi thường phẩm” giá trị cơ hồ có thể mua được cả một tòa thành thị a!

Thấy Đỗ Duy vẫn còn chưa gật đầu, nữ ma pháp sư khóc thật. Nàng khiếp đảm lục lục túi hành trang trống không của mình: “ta ta ta ta ta chỉ đem theo chừng chừng chừng này.”

Ác ma!

Giờ phút này không chỉ Tác Nhĩ Tư Khắc Á, La Bá Đặc kỹ sĩ, mà còn mấy người nhà la lâm gia tộc đều không nhịn được thở dài. Nhìn vị nữ ma pháp sư đáng thương đang khóc, trong lòng bọn họ thậm chí đều nảy sinh cảm giác áy náy.

Hết lần này tới lần khác mà tiểu chủ nhân của mình đều làm ra một bộ không buông tha... cái mồm của hần vậy mà lại lớn như vậy sao?

Chú thích: Bát cấp ma pháp sư là một đẳng cấp rất cao, trên cả đại lục số ma pháp sư bát cấp thậm chí đếm chưa hết đầu ngón tay.

30. Chương 24 - Tỷ Tỷ Của Vi Vi An

“Đây đây đây đã là tất cả của của của ta rồi.” Vi Vi An lấp ba lấp bấp nói. Nàng quả thực bây giờ không thể móc được cái gì ra nữa.

Tác Nhĩ Tư Khắc Á bên cạnh bây giờ chỉ hận không thể chạy tới bóp cổ Đỗ Duy bắt hần nhanh chóng gật đầu đáp ứng!

Một khối lam thủy tinh trung phẩm, một bao to ma lực được tề, còn cả một túi ma hạch ma thú thượng đẳng... lại còn thêm mười mấy cuốn trung cấp ma pháp quyển trục!

Những thứ này để để bất cứ một ma pháp sư nào trên đại lục này phải nhìn đỏ mắt! Cứ cho rằng ma pháp sư nhiều người rất giàu nhưng một đồng của cải khổng lồ như thế này là vô cùng hi hữu.

Giờ phút này mà còn không đáp ứng, vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì làm sao bây giờ? Một bát cấp ma pháp sư không phải dễ dây vào đâu a!

Cô bé kia nhìn qua mặc dù hơi ngốc nghếch, bộ dáng cũng thật thà, nhưng mà nếu dám trêu chọc quá đáng, thật sự đánh thì với thực lực một bát cấp ma pháp sư, tiêu diệt sạch mọi người nơi đây có lẽ không thành vấn đề.

Hết lần này tới lần khác, cô bé này lại dường như không có một điểm nào trông giống cường giả cả, nhưng nếu mà nàng ta không nói lý thì chỉ cần một cao cấp ma pháp chú ngữ cũng có thể quét sạch đám tàn binh bại tướng của mình nơi đây rồi.

Cứ cho rằng cô bé này là một đồ ngốc đi... nhưng bắt nạt một đại ma pháp sư, nói không chừng sau này sẽ có phiền toái a.

Cám ơn trời đất, trong khi Tác Nhĩ Tư Khắc Á sắp bực phát điên thì Đỗ Duy rốt cục cũng gạt đầu. Hắn lại có thể dùng vẻ mặt bình tĩnh nói; “ma pháp sư các hạ tôn kính, ta đã có thể cảm nhận được thành ý của ngài rồi. Ngài đề xuất những điều kiện này, ta nghĩ đám thủ hạ của mình sẽ phi thường hài lòng.”

Nói đoạn, Đỗ Duy liếc mắt ra hiệu, Tác Nhĩ Tư Khắc Á như trút được gánh nặng, thở phào, hắn may chóng chạy tới, gần như là ‘cướp’ lấy đám “bồi thường phẩm” vào tay. Ánh mắt Tác Nhĩ Tư Khắc Á như muốn trừng ra ngoài vậy, rất nhanh chóng đem tất cả đám của cải kia nhét vào trong một cái túi lớn của mình, buộc lại thật chặt. Trên mặt lộ ra một vẻ y hệt thần giữ của... nếu lúc này mà có kẻ nào dám có chủ ý chạm vào cái bao trong tay hắn thì ma pháp sư khẳng định sẽ liều mạng với kẻ đó!

“Vậy ngài ngài có thể thả thả thả thả nó...” Ánh mắt ai cầu của vi vi an dán vào đỗ duy, cặp mắt to vô tội kia thêm vào khuôn mặt xinh xắn như thiên sứ nữa, thật sự làm cho người ta không thể đành lòng mà khó để một nữ hài tử như vậy.

“A, đám thủ hạ của ta mặc dù đối với ”bồi thường phẩm” này rất hài lòng.. nhưng mà bản thân ta có lẽ có một vấn đề ngoài lề nữa. Đỗ Duy mặt không thay đổi, mở miệng.

“Nhưng nhưng nhưng nhưng mà ta đã không có có có...” Nữ ma pháp sư cuống lên, cô rất nhanh thò tay vào trong túi của mình lộn ngược ra, biểu thị trạng thái sạch như bong của mình bây giờ.

“Không không không, ta không phải yêu cầu ngài bồi thường vật chất gì cả.” Đỗ Duy rốt cục cũng lộ ra dụng tâm hiểm ác của mình: “Ngài là một vị ma pháp sư bát cấp đúng không? Trong đế quốc này, đại ma pháp sư là vô cùng ít ỏi, đặc biệt lại là ngài... ta cho tới giờ vẫn chưa nghe qua một tiểu thư trẻ tuổi như ngài lại có thể sở hữu một tấm huy chương đại ma pháp sư. A, xin đừng hiểu lầm, ta muốn nói là... bản thân ta rất tò mò với ma pháp, cũng có hứng thú vô cùng với nó. Ta rất mong vươn tới được ánh sáng của ma pháp vĩ đại, cũng từng tốn rất nhiều tinh lực để nghiên cứu môn học vấn ma pháp này. Ngài nhìn xem, ta thậm chí còn mời hãn một vị ma pháp sư tới là cố vấn cho mình nữa.”

Đỗ Duy đưa tay chỉ về người đang chăm chăm giữ chặt lấy cái túi của mình, bộ dáng trông như thần giữ của - Tác Nhĩ Tư Khắc Á.

Sau đó Đỗ Duy cố ý thở dài, lắc đầu nói: “Bất quá, quả thực đáng tiếc. Ngài cũng thấy rồi đấy, vị cố vấn ma pháp của ta đây mặc dù đã cố gắng hết sức để dạy ta, nhưng mà trình độ của hãn chỉ hữu hạn. Vì vậy ta rất khó có thể tìm tòi thêm được điều gì. Hôm nay, ở chỗ này may mắn lại gặp được ngài, đối với ta chính là một vinh hạnh vô cùng... A, mặc dù ta bị con sủng vật nhỏ này của ngài làm sợ hãi nhưng nể mặt một ma pháp sư xuất sắc như ngài đây, ta đương nhiên sẽ không so đo sự tình đó làm gì nữa.”

Vi Vi An đáng thương mà thuần chân này xem ra không hiểu được. Vừa mới rồi, vị tiểu quý tộc còn trẻ này thật sự có chút đáng sợ, hãn đáng giận cướp đi toàn bộ tài sản của mình... nhưng mà ai bảo mình lại nợ hãn cơ chứ? Vi Vi An cũng không phải không nghĩ tới việc dùng ma pháp cướp lại “thu thu”, nhưng mà từ nhỏ nàng đã được giáo dục là nhất định phải tuân thủ công bình và thiện lương. Bởi vì tiểu cô nương này thủ trong đầu chữ thiện, thêm vào sự đan thuần từ trước, tới giờ vẫn chưa có ra khỏi cửa bao giờ nên trong lòng thật sự rất khó nảy sinh ý niệm tà ác nào trong đầu.

Vì vậy nàng mới vừa ngoan ngoãn dâng tặng toàn bộ tài sản của mình ra, lại không biết rằng, chỉ cần mình kiên cường một chút, dùng một chú ngữ thì đã có thể giải quyết được sự tình này.

Vị tiểu quý tộc kia quả thực rất đáng sợ, thế nhưng mà vừa mở miệng ra hắn đã nói đến sự hứng thú dị thường của mình đối với ma pháp, hơn nữa tinh thần học tập còn rất cao... Đặc biệt là hình dáng vừa rồi hắn nói lại thành khẩn như vậy. Ánh mắt và ngữ khí đều là chân thành tha thiết.

Hơn nữa, hắn còn nói “Bất kể việc mình bị làm sợ hãi.” A, thần a, đây là một người nhân từ là bao...trong ý nghĩ có chút quá đơn thuần của nữ ma pháp sư, lập tức đã quên mất việc mình vừa bị hắn cướp đoạt toàn bộ tài sản. Nàng ấp úng nói: “Cám... cảm... Cảm ơn ngài đã khoan khoan khoan dung.”

“Không không, ta còn chưa nói hết.” Đỗ Duy thở dài: “Đáng tiếc, ta lúc trước luôn cầu mong được gặp một vị ma pháp sư thực lực cao cường để có thể khai mở con đường ma pháp mê mang cho ta, có thể chỉ điểm cho ta một chút... bây giờ, ta rốt cục cũng gặp được ngài... một người vô cùng thiện lương như ngài, ma pháp sư các hạ. Ngài có bằng lòng chỉ điểm cho một người thành tâm hy vọng học tập ma pháp như ta không?”

“...” Nữ ma pháp sư cả thấy có chút không đúng, nhưng mà trước ánh mắt thành khẩn của Đỗ Duy, nhất thời nàng không thể nghĩ ra rốt cuộc có chỗ nào không đúng.

A, một người thiện lương đáng yêu biết bao nhiêu a! Hơn nữa vừa rồi sủng vật của sư phụ còn dọa唬 ... đây cũng chính là tại mình sai a.

Nhưng mà...

“Ngài ngài ngài muốn học tập ma pháp pháp pháp, nhưng mà ta phải phải phải dẫn theo ‘thu thu’ trở về, chỉ chỉ chỉ...” Nữ ma pháp sư có chút khó xử.

“Không không, ngài hiểu lầm rồi.” Đỗ Duy cười. Sắc mặt hắn càng nghiêm trang, cũng đầy nhiệt tình: “Ta đương nhiên biết rằng thời gian của một vị đại ma pháp sư còn quý hơn vàng. Thời gian của ngài còn phải dùng để nghiên cứu nhiều hơn sự thâm ảo của ma pháp, sao có thể lãng phí trên một quý tộc thô tục như ta chứ? Vì thế, thỉnh cầu của ta cũng không có nhiều lắm, chỉ cần ngài chỉ điểm một chút là được rồi. Ngài xem, ta đã có một vị ma pháp sư làm cố vấn, mặc dù câu trả lời của hắn chỉ hữu hạn nhưng ít nhất cũng có thể trả lời phần lớn vấn đề của ta. Mà cái ta rất cần thiết bây giờ chính là một ít tri thức ‘cao thâm’ hơn, tỷ như...” Đỗ Duy liếc liếc, nghĩ nghĩ, chợt cười: “tỷ như, vài câu ma pháp chú ngữ cao cấp một chút chẳng hạn.”

Tác Nhĩ Tư Khắc Á sợ ngây người!

Hắn không thể nghĩ tới cái miệng của Đỗ Duy lại rộng như vậy!

Nếu nói đám nguyên liệu vừa rồi là tài sản ngoại thân của ma pháp sư thì ma pháp chú ngữ chính là ...tính mạng của họ!!

Mỗi một ma pháp sư cả đời đều chìm đắm trong việc nghiên cứu ma pháp chú ngữ, bọn họ tuyệt đối sẽ không tùy tiện đưa thành quả vất vả nghiên cứu của mình dạy cho bất kỳ kẻ nào!

Chính vì vậy mà trong các bộ sách về ma pháp cũng chỉ ghi lại một ít tri thức cơ bản của ma pháp mà thôi, tuyệt không có nửa câu chú ngữ lưu truyền ra!

Bất kể ma pháp chú ngữ gì đi nữa, chỉ sợ là một câu chú ngữ thấp nhất cũng chỉ có thể do ma pháp sư tự mình truyền miệng cho đệ tử!

Một cao cấp ma pháp sư cường hãn hơn so với một ma pháp sư bình thường, ngoại trừ ma lực, cảm ứng lực ra, trọng yếu nhất chính là... nắm giữ được một ít ma pháp chú ngữ cao thâm.!

Cùng một ma pháp chú ngữ, ma pháp sư cấp thấp với ma pháp sư cấp cao sử dụng sẽ khác nhau, thậm chí ngay trên chú ngữ cũng sẽ có một ít mấu chốt khác nhau! Cao cấp ma pháp sư có thể thông qua chính thành quả nghiên cứu của mình khiến cho trong chú ngữ có thể tiết giảm một ít từ! Đề cao tốc độ thi triển ma pháp, vì thế mà trong chiến đấu có thể chiếm được ưu thế.

Còn nữa, chính là ma pháp sư cấp thấp không thể nắm giữ được chú ngữ cao cấp.

Giống một ma pháp sư cấp thấp như Tác Nhĩ Tư Khắc Á, hắn chỉ có thể nắm giữ vài chú ngữ cấp thấp mà thôi. Nếu hắn muốn học cao cấp ma pháp chỉ có thể bán một vị cao cấp ma pháp sư làm thầy mới được.

Không nghĩ tới cái miệng của Đỗ Duy lại lớn như thế, muốn từ trên miệng cô bé này lấy được ma pháp chú ngữ!! Nhưng đây chính là bí mật không thể tiết lộ ra ngoài a.

Cô gái nhỏ này mặc dù có chút quá mức đơn thuần, nhưng dù sao cũng không phải kẻ ngu... bằng không, một đồ ngốc làm sao có thể tu luyện tới trình độ bát cấp ma pháp sư thế này?

Nghe thấy yêu cầu của Đỗ Duy, vì vi an thuần chân cũng có chút khó khăn, cô liên tục lúc lắc cái đầu nhỏ: “A, không không không... tuyệt đối không thể thể thể được. Lão sư phụ đã đã đã nói qua, chú chú chú ngữ không được nói cho kẻ kẻ kẻ khác!”

“nhưng mà, con huyền yêu sợ hãi này là sủng vật của sư phụ cô a. Sư phụ cô cũng đã nói rõ không được thả nó ra ngoài, đúng không?” Về mặt Đỗ Duy giờ phút này giống như đang câu dẫn một nhi đồng vị thành niên phạm tội vậy.

“....” Nữ ma pháp sư tắc lời.

“Ta nói đúng không vậy, sư phụ cô nhất định mong cô chiếu cố con vật nhỏ này, nhưng mà cô lại làm trái lời. Cô đã trái lời sư phụ thả nó ra ngoài được, vậy mà chỉ có một yêu cầu rất rất nhỏ của ta thôi mà... Nể tình ta đã giúp cô bắt lấy con vật nhỏ này... cô cũng thấy rồi đấy, vì để bắt nó chúng ta đã chịu không ít đau khổ. Bản thân ta cũng bị kinh sợ rất lớn a. Bây giờ, vì để sửa chữa lỗi lầm của mình, làm ra một chút bồi thường chẳng lẽ không nên sao?”

Vi Vi An này là một thiên tài, nhưng chữ thiên tài có lẽ chỉ hạn chế trong phạm vi học tập ma pháp. Còn các phương diện khác rất hiển nhiên, vị tiểu cô nương này thật sự có chút “khiếm khuyết”. Cơ hồ một phen lý luận, nói chuyện “loằng ngoằng” của Đỗ Duy đã làm cho cô ta chóng mặt rồi.

Trong đầu nàng đang hoang mang giữa mệnh lệnh trông nom con sủng vật của sư phụ và mệnh lệnh không được truyền chú ngữ ra ngoài... Hai cái này đánh nhau suốt cả nửa ngày rốt cục cũng khiến cô phát khóc.

Cô bé đơn thuần đã bật khóc, cô khóc hu hu: “Được được được rồi... nhưng mà mà mà ta chỉ có thể dạy người một một một một điều.”

“A, cô nói là một một một một điều” Đỗ Duy vừa nói vừa rất nhanh vươn một ngón tay ra: “A, ta đếm được tổng cộng là bốn điều, đúng không?”

“Không không đúng!” Nữ ma pháp sư phát hoảng, cô lớn tiếng: “Không không không phải bốn bốn điều, là một một một một một một...”

Cô càng nói càng luống cuống, mỗi chữ “một” mà nói không xong, mỗi khi cô nói tới một chữ “một” là Đỗ Duy lại dựng một ngón tay lên.

Cuối cùng, vì vi an gấp đến độ muốn cắn cả vào lưỡi mình. Nhìn thấy Đỗ Duy dựng tới mười đầu ngón tay, nếu mà nói tiếp chắc hẳn đưa ngón chân ra đếm luôn, nữ ma pháp sư vội vã kêu to: “đình đình đình đình!!”

Nhìn tiểu cô nương đáng yêu này khuôn mặt đỏ bừng, Đỗ Duy cũng không dám thật sự bức bách nàng quá đáng. Cuối cùng, sau một phen thương lượng, song phương quyết định là “Lục điều” ma pháp chú ngữ.

Đối với loại mua bán có hại này, nữ ma pháp sư đã phải trải qua một cuộc giằng co rất kịch liệt... nhưng mà quả thực mồm miệng nàng không thể bì với Đỗ Duy được. Khẩu tài đã thế, trong ý nghĩ lại đơn giản một chút, trọng yếu hơn lầnngf lại nói lấp. Như vậy thì làm sao có thể tranh biện thắng Đỗ Duy cơ chứ.

Không có cách nào, nữ ma pháp sư chỉ có thể âm thầm gặt lệ mà thôi.

A, sư phụ tôn kính, xin tha thứ cho vi vi an đáng thương làm trái lệnh của ngài a... ta cũng chỉ vì để tìm lại sủng vật ngài âu yếm mà thôi. Vì để thực thi mệnh lệnh thứ nhất của ngài mà làm trái điều lệnh thứ hai... cái này có đúng không nữa?

“Ta là một quý tộc, ngài là một vị ma pháp sư, chúng ta đều là người có thân phận. Đã làm ra hứa hẹn nhất định không thể tùy tiện thay đổi, ta đề nghị chúng ta tốt nhất sẽ làm một lời thề, phải hoàn thành ước định của hai người...”

Nói xong, không chờ nữ ma pháp sư mở miệng phản đối, Đỗ Duy lập tức cao giọng hướng quang minh thần vĩ đại phát độc thệ.

Nữ ma pháp sư không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể phát lời thề. Khiến Đỗ Duy ngạc nhiên là trong khi thực thi lời thề, nữ ma pháp sư thậm chí còn nghiêm túc thi triển một loại khế ước ma pháp, đại biểu cho ước định của hai người phải được hoàn thành.

Tiểu cô nương này nói chuyện mặc dù lắp bắp nhưng tốc độ niệm chú lại có thể nhanh tới kinh người!

Một chuỗi chú ngữ thâm ảo khó khăn dưới miệng của nàng giống như xáo hạt đậu vậy, rất nhanh, rất rõ ràng, mỗi một âm tiết rất chuẩn.

Rất khó tưởng tượng một cô gái niệm chú ngữ tốc độ nhanh như vậy khi nói chuyện lại bị nói lắp.

Đáng nhắc tới chính là, cho dù tới cuối cùng vì vi an đáng thương đều không có sử dụng nửa điểm phản kháng với Đỗ Duy.

Thật không biết rốt cục vị sư phụ nào mới có thể dạy ra một cô gái thuần chân tới đáng sợ như vậy a!

Tiểu chủ nhân làm ra hành vi xảo trá này đối với một tiểu cô nương đáng thương như vậy khiến cho phần đông đám hộ vệ nhà la lâm gia đều cảm như hén. Bọn họ đã chịu không ít đau khổ vì con huyền yêu kia nên mặc cho vị tiểu cô nương này có đáng thương tới cỡ nào nhưng mọi người đều không thay nàng nói lý gì cả. Duy chỉ có một người trong lòng áy náy chính là la bá đặc kỵ sĩ, dù sao hắn cũng tin thờ tinh thần kỵ sĩ, đối với hành vi xảo trá của Đỗ Duy đối với một vị tiểu cô nương quả thực có chút không tán đồng. Nhưng mà thân là gia thần, hắn không thể đề xuất phản đối chủ nhân của mình được.

Nhưng mà... chủ nhân đối đãi với một vị bát cấp ma pháp sư như vậy chẳng lẽ không lo lắng sẽ gây ra phiền toái gì sao?

Sự lo lắng của la bá đặc kỵ sĩ .....rất nhanh đã biến thành sự thật.!

Nữ ma pháp sư đáp ứng truyền thụ cho Đỗ Duy sáu ma pháp chú ngữ vì vậy đành phải theo Đỗ Duy trở lại bán giác thành.

Sau khi cô hạ một khế ước bình đẳng thì cũng bắt đầu vất hết óc suy nghĩ rồi cuộc nên chọn sáu chú ngữ nào để cho Đỗ Duy đây... đương nhiên, tốt nhất là vài chú ngữ không quan trọng.

Không thể trách tội một tiểu cô nương đan thuần lại có thể cũng bắt đầu động ý nghĩ không trung thực như vậy trong đầu a. Kỳ thực... sau khi bị kẻ ác ma như Đỗ Duy này lừa gạt, có lẽ ngay cả một thiên sứ thuần khiết cũng phải học được một chút xảo hoạt,

Cứ một đường suy nghĩ như vậy, nữ ma pháp sư vẫn chưa thể quyết định, nếu không được, cô chỉ có thể ở bên cạnh người Đỗ Duy mà tiếp tục tự hỏi.

May mắn, sư phụ phải vài ngày nữa mới có thể trở về, chỉ cần trong mấy ngày có thể hoàn thành sự tình này thì tốt rồi... Ài, chỉ là, ngàn vạn lần không bị tỷ tỷ tìm thấy là được a!

Nếu có thể giải quyết sự tình này thì mình có thể về trong phòng lão sư rồi. Thế giới bên ngoài quả thực đáng sợ, chẳng lẽ người bên ngoài đều đáng sợ giống như vị tiểu quý tộc kia sao?

A, thần linh nhân từ, tiểu vi vi an đáng thương không có cố ý sau lưng người khác nói xấu a, nguyện thần linh tha thứ cho ta ... nhưng mà, tiểu quý tộc kia thật sự đáng sợ a.

Lần này trở về, ta nhất định không được đi ra nữa!

Ai, tỷ tỷ... tỷ tỷ, nàng không được tìm đến đây nhanh thế chứ?

Ma thú sự kiện tại bán giác thành xem như đã giải quyết xong, người thoải mái nhất chính là tư phan kỵ sĩ. Sự kiện ma thú giải quyết xong, hơn nữa thiếu gia nhà la lâm cũng không chịu tổn thương gì.

Mặc dù trong cả quá trình có chút mất mặt. Hơn mười binh lính trang bị tận răng trước mặt ma thú lại chẳng là gì cả... nhưng mà, con vật này chính là một sủng vật của đại ma pháp sư a! Sự tình như vậy cũng coi là vãn hồi chút thể diện.

Thả lỏng tâm tình, tư phan kỵ sĩ rất nhiệt tình mời đám người Đỗ Duy tới doanh trại bên ngoài bán giác thành nghỉ ngơi. Dù sao hoàn cảnh nơi đây so ra cũng hơn lũ điếm nhiều.

Đỗ Duy không cự tuyệt, hẳn cũng hy vọng có thể tìm một chỗ yên tĩnh để nói chuyện thực hiện chú ngữ với vị nữ ma pháp sư này.

Cứ như vậy, một đoàn người không đi vào trong thành mà lại ở bên ngoài doanh trại.

Đây là một phòng tuyến mang tính chất đồn trú lâu dài tại nơi đây. Bộ chỉ huy của quân đồn trú cũng đóng tại chỗ này. Đêm đó, tư phan kỵ sĩ thầm muốn lấy lòng vị thiếu gia la lâm gia nên nhiệt tình khoản đãi mọi người một bữa no nê. Thậm chí còn tự quyết định xuất ra vài vò rượu tốt nhất mà đại nhân trưởng quản nơi này chôn giấu ra (Nếu vị đại nhân này biết được mình vì chiêu đã khách quý nhà la lâm chắc cũng không trách tội ta a)

Sau một buổi chiều mệt mỏi, rốt cuộc tất cả mọi người đều có thể thở phào ở trong đây ăn uống thỏa thuê, phát tiết tất cả buồn bực buổi chiều gặp phải.

Đỗ Duy khách sáo ứng phó với sự nhiệt tình của tư phan, rất nhanh đã tìm cơ trở về nghỉ ngơi. Kỳ thật, hẳn rất muốn mau chân chạy tới xem vị nữ ma pháp sư kia.

Tư phan biết người thân phận như Đỗ Duy có thể cùng mình ăn cơm đã là một sự nể mặt rất lớn rồi, đương nhiên cũng không dám giữ lại, chỉ đứng lên tiễn hân đi...

Đột nhiên, chính trong lúc đó, bên ngoài đại sảnh truyền tới một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa!

Rõ ràng giữa bầu trời đêm thanh lãng, giữa không trung lại xuất hiện một tia chớp vô cùng lớn xẹt qua! Tiếng sấm nổ đinh tai nhức óc khiến tất cả mọi người đều tỉnh cả rượu!

Lập tức, trong nháy mắt, cánh cửa đại môn bên ngoài đại sảnh quân doanh bị một đạo hỏa diễm trực tiếp đánh trúng! Oanh một tiếng, hai cánh cửa đã bị một đoàn hỏa diễm đốt cháy thành tro bụi!

Trong khi mọi người còn trợn mắt há mồm thì đã nghe thấy âm thanh từ bốn phương tám hướng truyền tới!

Thanh âm này như xa như gần, lại là một thanh âm lạnh lùng cực điểm của nữ nhân!

“Vi Vi An! Muội muội thân ái của ta, ngươi còn muốn chạy tới nơi nào! Mau đưa huyênh yêu sợ hãi giao ra đây!”

31. Chương 25: Tỷ Muội Đại Chiến.

May mắn ở phía sau, bên trong quân doanh không có nhiều binh lính lắm vì bọn họ đại đa số đều cách xa nơi đây tới vài trăm dặm để tiến hành thao diễn luyện tập.

Tư Phan kỵ sĩ là người đầu tiên tỉnh lại, sắc mặt cuồng biến, vội lấy thanh kiếm trên mặt đất, hét lớn một tiếng phóng ra ngoài: “Kẻ nào dám tập kích quân doanh địa phương !!!”

Tư Phan quả thực đã nổi nóng. Tập kích đế quốc quân doanh đó là hành vi công nhiên phản loạn, đại nghịch bất đạo! Thậm chí còn thiêu rụi cả lá cờ bên ngoài quân doanh, một đại tội như vậy lại xảy ra dưới mắt mình nếu không thể bắt được đối phương thì mất chức là cái chắc rồi!

Trong đại sảnh toàn bộ sĩ quan ánh mắt đều đỏ rực, nhanh chóng quơ lấy vũ khí bên người theo Tư Phan xông ra ngoài. Liền sau, chỉ nghe thấy bên ngoài vài tiếng lời mình, hồng quang đại tác, thanh âm cơ hồ khiến cho hai tai mọi người đều đau đớn.

Trong đại sảnh, đám hộ vệ la lâm gia lập tức bao vây lấy đồ duy. Sắc mặt la bá đặc có chút khó coi, hần vượt lên trước tiến về phía đại môn, nhìn thấy khung cảnh bên ngoài giật mình. Đám người Tư Phan vừa xông ra bên ngoài giờ đây đều nằm la liệt trên mặt đất. Quần áo đầu tóc ai nấy đều bị cháy đen cả, kẻ nào kẻ nấy đau đớn rên rỉ, không thể đứng được dậy nữa.

Đằng trước đột nhiên xuất hiện một cái bóng màu bạc từ bên ngoài bậc thềm rất nhanh phóng tới.

Cái bóng này phóng tới với tốc độ rất nhanh, thậm chí ngay cả la bá đặc cũng không thể thấy rõ hình dáng đối phương, hần trầm giọng quát: “Thối lui!”

La Bá Đặc vận chuyển đấu khí, trên thân lập tức toát ra một đoàn quang mang nhàn nhạt. La Bá Đặc hai tay cầm kiếm chém xuống một nhát, một màn sáng trắng lập tức tràn tới phía bậc thềm!

Chỉ là bóng người kia dường như không có ý đồ ngừng lại, phóng thẳng tới màn đấu khí của la bá đặc cũng dùng một màn đấu khí nghiền tiếp.

Trong nháy mắt, la bá đặc lập tức cảm giác được trên thân kiếm truyền tới một cỗ hàn khí lạnh dày đặc ! Cỗ hàn khí này khiến vị kỹ sĩ rừng mình, cảm thấy mỗi đầu ngón tay của mình đều cứng ngắc, cơ hồ sắp không thể giữ vững chuôi kiếm được nữa! Ngay tức khắc một cỗ lực lượng cường đại đánh tới trên thân kiếm, la bá đặc không chống đỡ nổi, chỉ kịp hự một tiếng, cảm thấy toàn thân như bị trúng điện, mất hết cảm giác.

Đương!

Kiếm rơi trên mặt đất, la bá đặc cũng ngất đi, quần áo đầu tóc trên người hần giống như vừa bị lửa thiêu đen chùi chùi, môi run lấy lấy bấy ngả nhào xuống đất. Hiển nhiên bị thương không nhẹ!

Kẻ vừa tới cơ hồ chỉ cần nháy mắt đã đánh bại một tứ cấp kỳ sĩ như la bá đặc. Trong khi đám hộ vệ nhà la lâm gia còn kinh hô, cái bóng màu bạc đó rốt cục cũng ngừng lại, đứng giữa trung ương đại sảnh!

Người này đương nhiên là một nữ nhân! hiển nhiên chính là người vừa cất tiếng nói bên ngoài.

Nữ nhân kêu vi vi an là “muội muội” này, dáng người cao, dáng dấp càng xinh đẹp thần kỳ. Khuôn mặt của nàng có thể so sánh với bất kỳ người tình trong mộng nào của đám nam nhân. Chỉ là, hai tròng mắt kia mặc dù sáng ngời nhưng ánh mắt lại sắc lạnh.

Khuôn mặt của nàng giống như được làm từ băng lãnh, trên mặt hàm chứa ba phần sát khí, lông mi hơi nhú, mang theo một tia châm biếm giễu cợt.

Trên người nàng mặc một bộ khinh giáp kỳ lạ màu trắng, trên thân áo lại còn có thể có chạm ‘lũ không hoa văn’ (hoa văn rỗng - loại hoa văn được làm bằng cách đục rỗng). Cơ hồ một chiếc khinh giáp vốn mỏng manh, bây giờ lại càng trông ra đẹp mà vô dụng. Một chiếc áo giáp như vậy thì còn có bao nhiêu tác dụng phòng hộ chứ?

bất quá, Đồ Duy và Tác Nhĩ Tư Khắc Á lại nhìn ra đám hoa văn kia lại đều là ma văn, nói không chừng đây chính là vài ma pháp gia trì nữa!

Sau lưng nàng còn có một tấm phi phong màu trắng dài chấm đất!

Khinh giáp màu trắng, phi phong màu trắng, nữ nhân có khuôn mặt tinh xảo mà xinh đẹp này giống như từ trong băng tuyết bước ra.

Nhưng, đó không phải là nguyên nhân khiến đồ duy giật mình!

Trong lúc này, tiểu quý tộc của chúng ta, ngày thường trấn tĩnh thông dong mà bây giờ trong hai tròng mắt đã trừng ra nhìn vị nữ nhân trước mặt!

Vị nữ nhân này sở hữu một bộ tóc dài trắng như tuyết!

Một đầu tóc trắng như tuyết, thêm vào con ngươi của nàng, đôi môi, cả chiếc mũi xinh xắn thẳng tắp nữa...

Đồ duy nhìn thấy, cả người như bị sét đánh trúng!

Bởi vì hình dáng của nữ nhân trước mặt đồ duy có thể nhận ra được!

Đường như vài ngày trước, chính là căn thư phòng bí đạo của pháp đài la lâm gia, chính là ma pháp trận huyền bí, chính là... vị ma pháp sư chiêm tinh vĩ đại, người sáng tạo ra ma pháp ngôi sao... Tái Mai Nhĩ!

Đứng trước nữ nhân này... nếu không phải đồ duy biết tái mai nhĩ đã chết từ trước đây mấy trăm năm, hẳn sẽ nghĩ rằng chính vị nữ chiêm tinh thuật đó đang đứng trước mặt mình đây.

Từ tướng mạo mà nhìn, nữ nhân không quen biết này cơ hồ có thể giống tới chín phần so với ảo ảnh của tái mai nhĩ!!!!

Đồ Duy trợn mắt há mồm, dưới con mắt của những người khác, có lẽ vị tiểu chủ nhân của mình đang bị dọa tới ngất người. Mọi người bây giờ đều vây xung quanh người đồ duy, vài hộ vệ la lâm gia đứng phía trước chỉ kiếm vào vị nữ nhân kia, quát: “phản nghịch lớn mật! dám cả gan tập kích vào đế quốc quân doanh!”

“ha ha ha ha ...” Vị nữ nhân này phát ra một trận cười lạnh, đôi mắt của nàng dập dờn như băng sương tại phương bắc: “Ta đã làm rồi đấy, các người lại chỉ biết đứng đó ngoác miệng dọa người sao?”

Nàng nhẹ nhàng giơ một ngón tay, chỉ thấy từ trên đầu ngón tay của nàng phóng ra một đạo băng tiễn nhằm hướng mọi người. Trong lúc chưa ai kịp phản ứng thì gã hộ vệ la lâm gia vừa mới lớn tiếng đã trúng chiêu, toàn thân cứng đờ đổ vật xuống đất.

Nàng ra tay cực kỳ bất ngờ, thậm chí không có dấu hiệu gì cả! Mà đồ duy rốt cục cũng đã tỉnh lại, hắn bắt giác liếc mắt qua cho Tác Nhĩ Tư Khắc Á bên cạnh, ánh mắt hai người đồng thời nhìn thấy được sự sợ hãi trong lòng đối phương!

Thuần phát thuật?!

“La lâm gia! Bảo vệ chủ nhân! Liều mạng! lên!” một hộ vệ quát lớn một câu, dựng kiếm xông lên phía trước, lập tức mười mấy hộ vệ la lâm gia cũng hô to xông theo. Tức khắc mười mấy người đã vây tròn lấy nữ nhân này, hơn mười thanh trường kiếm đâm tới.

Nữ nhân cười dài một tiếng, chỉ thấy thân thể nàng xoay người một cái, trên người lập tức tỏa ra một vòng sáng trắng! Vòng sáng trên thân hình nàng bộc phát, chỉ chớp lóe lên rồi biến mất, nhưng mười mấy vị võ sĩ xông tới kia, phàm những ai bị vòng sáng đập vào đều bị đánh bay ra phía sau!

Tức khắc, chỉ thấy hơn mười người phóng qua, va đập vào bốn phương tám hướng, có kẻ đập vào tường, có kẻ va vào bàn, còn có kẻ bị đánh bay ra ngoài đại sảnh nữa...

Trên mặt đất la liệt vô số người, cũng không biết nữ nhân này đã thi triển ma pháp gì nữa. Tất cả đều ngất xỉu đi, trong đại sảnh người duy nhất còn đứng được chỉ có đồ duy và Tác Nhĩ Tư Khắc Á bên cạnh hắn mà thôi.

“A, không thể tưởng được a! Nơi này lại có một vị ma pháp sư a.” Nữ nhân này nhìn thấy áo bào trên người Tác Nhĩ Tư Khắc Á, ánh mắt lập tức sáng ngời, nàng cười lạnh: “Ma pháp sư! Huy chương của người đâu vậy? Thân là một ma pháp sư vì sao lại không đeo huy chương của ma pháp học hội vậy?! người rất cuộc là ma pháp sư cấp mấy?”

Tác Nhĩ Tư Khắc Á lập tức mặt đỏ bừng, huy chương của hắn sớm đã bị đồ duy lúc trước bắt hắn đốt cháy rồi. Nghe thấy đối phương chất vấn, hắn lắp ba lắp bắp há mồm nhưng chẳng thể thốt ra một lời.

Nữ nhân kia ngược lại lắc lắc đầu: “Ta không nghĩ trong một quân doanh nho nhỏ này lại còn một ma pháp sư. Đã như vậy ta sẽ dựa theo lễ nghi của ma pháp sư cùng người quyết đấu.”

32. Chương 25: Tỷ Muội Đại Chiến. (hạ)

Tác Nhĩ Tư Khắc Á thiếu chút nữa là ngất xỉu!

Ra tay??

Hắn vừa nhìn rõ được chiếc huy chương mà nữ nhân kia vừa huyền hóa ra. Đó chính là một quả huy chương kim chất hình chiếc lá!!! Giống y như đúc với chiếc huy chương của Vi Vi Vi An ngốc nghếch kia! Đều là đại ma pháp sư cao thủ bậc nhất a!

Còn mình, ma pháp sư cấp 1 nhỏ nhoi, phải khiêu chiến với một vị đại ma pháp sư trên bát cấp?

Người đã nhìn thấy một con chó nhỏ chạy ra khiêu chiến với cự long thần thánh chưa?

Vì thế, Tác Nhĩ Tư Khắc Á phản ứng rất trực tiếp! Yết hầu của hắn ực ực hai tiếng, sau đó rất dứt khoát, đầu gục sang một bên, mắt nhắm tịt, lập tức ngất xỉu tại chỗ!

“...” Nhìn vị ma pháp sư trong khi lâm chiến ngất xỉu, vị băng tuyết mỹ nữ cũng sững sờ một chút, lập tức bĩu môi khinh thường: “Đồ nhát gan”

Nàng rớt cuộc cũng quay đầu nhìn về phía người duy nhất vẫn còn trụ tại đại sảnh bây giờ ... Đỗ Duy.

”Người thì sao? một tiểu quý tộc? A, vừa rồi ta nghe đám thủ hạ của người nói bọn chúng là người của la lâm gia tộc, phải không? Vậy chắc người là người của la lâm gia rồi?”

“Đúng vậy.” Đỗ Duy sắc mặt không thay đổi: ”Tên gọi của ta là Đỗ Duy la lâm. Là trưởng tử của đế quốc phó thống soái, lời mong bá tước là phụ thân của ta.

“Hừ, cái tên của la lâm gia lại có thể dọa được ta chắc?” Nữ nhân này cao thấp dò xét hai mắt Đỗ Duy: “Người vẫn chỉ là một tiểu hài tử mà thôi, sao lại chạy tới nơi này?”

Nàng tựa hồ rất nhanh mất đi hứng thú với Đỗ Duy, cao giọng quát lên: “Vi Vi An, người vẫn không ra ta sẽ san phẳng chỗ này đó! Muội muội thân ái, mau ngoan ngoan đưa con vật kia giao ra đây!”

Nói rồi, trên mặt nữ nhân này lộ ra một không nhẫn nại, nàng đột nhiên mở hai tay, trong ánh mắt biến thành một mảnh không minh. Lập tức lấy thân thể làm trung tâm rồi đột nhiên trong đại sảnh xuất hiện một cơn gió lốc! Khoảnh động tới nóc đại sảnh!

Oanh một tiếng lớn, Cơn gió lốc này dễ dàng phá tan mái đại sảnh thành từng mảnh nhỏ, vô số mảnh vụn văng ra tứ phía. Mà cơn gió lốc kia bắt đầu từ từ lan rộng ra ngoài...

“Vi Vi An! Người cho là ta không dám sao! Người nên biết rằng, trên thế giới này không có chuyện gì mà ta không dám làm cả!”

Nàng ta cười dài một tiếng, hai tay làm ra một tư thế kỳ dị... lập tức cơn gió lốc càng thêm mãnh liệt! Không khí xung quanh thậm chí ầm ầm có vài bông tuyết hạ xuống!

Bông tuyết?

Quý a! Nơi này là nam phương mà!

Đỗ Duy đã sớm tại lúc gió xoáy phá tan nóc đại sảnh nằm phục xuống trên mặt đất rồi.

Hôm nay hắn xem như rớt cuộc đã có thể cảm nhận được uy lực cường đại của ma pháp sư rồi! Một ma pháp sư như vậy trong nháy mắt dễ dàng hạ gục một đám đông võ sĩ. Đám người kia trước mặt ma pháp sư hầu như không thể chống cự một chiêu!

Hơn nữa... nữ nhân này cũng quá mức lợi hại a!

Không phải nói ma pháp sư cận chiến rất kém hay sao?

Chẳng lẽ... nhìn vào một thân铠 giáp trên người nàng, chưa thấy qua một ma pháp sư lại mặc铠 giáp trên người cả... trừ phi nàng là ma vũ song tu?!

“Tỷ... tỷ tỷ! Cầu cầu cầu cầu cầu tỷ dừng lại lại lại đi!”

Rất cục âm thanh lấp ba lấp bắp mang theo khiếp ý vang lên, Vi Vi An mặc trên mình bộ trường bào ma pháp sư từ trong quần doanh bay ra. Thân thể nàng lơ lửng giữa không trung, trong tay cầm theo một cái lồng nho nhỏ. Cái lồng này đã đưa nàng đặc chế ra, bên trên có ma pháp phong ấn đủ để phong tỏa huyền yêu sợ hãi ở bên trong.

Vi Vi An vẻ mặt khiếp đảm, tựa hồ không dám đối mặt với tỷ tỷ mình, chỉ thỉnh cầu: “tỷ tỷ, cầu cầu cầu cầu tỷ...”

“tiểu Vi Vi An đáng thương.” Bằng tuyết mỹ nữ cười lạnh, nói: “Người rất cuộc tới khi nào mới có thể trở thành một cường giả a, muốn trở thành cường giả thì phải giác ngộ ra một chút! Ma pháp lực của người sở hữu một thực lực ma pháp cường đại nhưng lá gan thì còn nhỏ hơn cả một con thỏ con!”

Nói rồi, nàng đột nhiên rút từ bên hông ra một thứ đồ kỳ lạ một... cây sáo!

Cây sáo này toàn thân màu bích lục trong vắt, ở trên người vị mỹ nữ dường như toàn thân bạch sắc này rực rỡ cực đã có thêm một tia sức sống màu xanh. Cây sáo từ xa chỉ vào Vi Vi An, bằng tuyết mỹ nữ cười lạnh nói: “Thả sợ hãi huyền yêu ra, ta chỉ lấy cái sừng của nó rồi sẽ đi ngay, bằng không, muội muội thân ái của ta, muội sẽ phải ăn không ít đau khổ đấy.”

Nói đoạn, cây sáo của nàng nhoáng lên, vô số quang quyền kỳ dị lập tức từ trong lỗ sáo phóng ra. Đỗ Duy nằm im trên mặt đất đột nhiên nghe thấy những thanh âm chói tai vang lên!

Rõ ràng là một loại pháp thuật dùng âm thanh công kích.

Hắn đứng xa như vậy mà còn cảm thấy đau nhức chói tai, tưởng chừng như mình sắp ngất xỉu đi mất. Không thể tưởng tượng được Vi Vi An đứng gần như thế thì sẽ có cảm giác gì nữa.

Tiểu ngọc nghêch tựa hồ rất sợ tỷ tỷ của mình nên thân thể nhỏ nhắn của cô dường như phát run. Nàng đưa tay ra, rất nhanh niệm một câu chú ngữ, lập tức một cái khiên ma pháp hình lục lăng xuất hiện trước mặt, chặn đứng những quang quyển đang liên tiếp phóng đến, đồng thời kêu lớn: “Tỷ tỷ! thu thu là là là là sủng vật của sư sư sư sư phụ! Tỷ mà giết nó, lão sư sư sư sẽ...”

“Hừ! Lão già kia hử, cả thế giới sợ lão ta chứ ta không thèm sợ!” Bằng tuyết mỹ nữ càng khinh thường: “ta cần cái sừng của nó! Người cũng biết là thiếu nó thì ta không thể hoàn thành được món đồ phòng ngự ma pháp của ta mà!!! Mau đưa nó cho ta!”

Nói xong một chữ cuối cùng, thân thể vị băng tuyết mỹ nữ đột nhiên phóng thẳng tới! Giống như một đạo lưu tinh trên bầu trời, chỉ nháy mắt đã bay giờ bên người Vi Vi An! Một tay vươn ra nhắm tới cái lồng trong tay Vi Vi An quơ lấy!

“Không được!” Trong lúc cấp bách, Vi Vi An lại nói không bị lắp, thân thể cô bé chợt lóe lên rồi biến mất tại chỗ, trong nháy mắt đã xuất hiện cách đó hơn mười mét.

“Ha ha, mọi người thân ái của ta, bí hiểm di động ma pháp của mọi người coi bộ rất thành thực a! Bất quá một người nhất gan như mọi người cũng chỉ có thể dùng nó để chạy trốn mà thôi, không phải sao?” Bằng tuyết ma nữ cười lạnh.

“tỷ tỷ... tỷ tỷ.... người người người người đừng có bức ta!” Vẻ mặt Vi Vi An cơ hồ sắp bị dọa khóc tới nơi.

“Ta chính là muốn bức người đó! Tiểu nha đầu đáng thương! Cứ lúc nào nhìn thấy bộ dáng sắp khóc của người là ta lại tức lộn ruột!” Bỗng tuyết mỹ nữ hét lên một tiếng, nàng đột nhiên vung một tay lên, lập tức trên miệng lăm lăm ngậm xương một chuỗi chú ngữ bí hiểm! Trên hai bàn tay nàng bắt đầu xuất hiện một đoàn vụ khí màu trắng! Đoàn vụ khí kia càng lúc càng dày đặc, mang theo hơi sương khuếch tán xung quanh...

Khuôn mặt Vi Vi An bị dọa trắng bệch, nàng hét lớn: “Không được! Nơi nơi nơi này không được dùng ma ma ma pháp kia!”

“Sao lại không được!” Bằng tuyết mỹ nữ đã hoàn thành chú ngữ của mình, trong tay nàng dường như đã xuất ra một tòa băng sơn cực lớn!

Trong băng sơn tựa hồ như có một cái bóng đang liều mạng cọ quay, lúc nào cũng có thể phá tan băng sơn lao ra!!

Vi Vi An đột nhiên cúi đầu quay về phía Đỗ Duy đang nằm bẹp trên mặt đất kêu lên: “người người người người người người mau mau chạy đi!”

Đỗ Duy đang nằm trên mặt đất chợt nghe thấy tiếng Vi Vi An gọi tên mình, ngẩng người một chút rồi cuộc cũng cảm nhận thấy băng sương mờ nữ kia đang thi triển loại ma pháp không giống như vừa nãy! Chỉ là, một thường nhân như hắn bây giờ chạy đi đâu chứ, một đôi chân chạy được bao xa?

Hắn toàn thân không nhúc nhích, băng tuyết mỹ nữ đột nhiên cười lớn: “Ha ha, tiểu Vi Vi An đáng thương của ta, người sao lại quan tâm đến gã tiểu quý tộc kia vậy? A... chẳng lẽ hắn là tiểu tình nhân của người sao? Ha, thiếu gia la lâm gia tộc, thân phận của hắn cũng miễn cưỡng kết đôi với người được rồi. Hình dạng cũng anh tuấn, chỉ là chẳng có tích sự gì...”

Nói rồi, nàng đột nhiên hướng về phía Đỗ Duy ngoắc ngoắc ngón tay, sau đó Đỗ Duy liền cảm giác thấy thân thể mình không điều khiển được bản thân, trên thân thể như có vô số sợi dây trói trật nhắc lên trên không trung rồi rất nhanh bị kéo tới trước mặt băng tuyết mỹ nữ.

“Vi Vi An! Mau đưa tiểu sủng vật cho ta! Bằng không ta sẽ mượn gã tiểu tình nhân của người để chế luyện linh hồn tinh phách đó!!” trên mặt băng tuyết mỹ nữ hiện lên một tia sát khí.

“Không không không.. không phải.” Vi Vi An vội vàng giải thích nhưng băng tuyết mỹ nữ đã đột nhiên lóe lên phóng thẳng tới phía nàng. Bất quá tiểu ngốc nghếch lại thuấn di, ma pháp quả thực lợi hại khiến cho băng tuyết mỹ nữ tựa hồ cũng không có biện pháp. Tốc độ của nàng đã rất nhanh rồi, chỉ là không thể bắt kịp Vi Vi An. Cuối cùng, nàng cả giận nói: “Người còn không nghe lời! Ta sẽ bắt đầu giết người đấy!”

Vi Vi An toàn thân chấn động, trên mặt lộ ra vẻ mặt khó khăn, dường như đang lưỡng lự một vấn đề khó khăn, rốt cuộc cũng miễn cưỡng quyết định.

Trong lòng nàng thở dài: Sư phụ a, xin lỗi người, tiểu Vi Vi An đáng thương cũng là không có biện pháp mới phải làm thế này a.

Tiểu ngốc nghếch rốt cuộc ngẩng đầu lên, nhìn khối băng sơn do băng tuyết mỹ nữ tạo ra kia, trong ánh mắt nàng lộ ra vẻ kiên định: “Tỷ tỷ, người người muốn thả băng băng băng long sao? Vậy cứ thả nó ra đi!”

Một lát tâm niệm nàng đã định vì vậy mao bệnh của nàng cũng tốt hơn vài phần.

Băng tuyết mỹ nữ cũng hừ một tiếng: “người cho là ta thật sự không dám sao?”

Thân thể nàng đột nhiên phóng thẳng lên bầu trời, đứng trên cao cách Vi Vi An phải tới hơn hai mươi mét....

Một mỹ nữ giống như băng tuyết tạo thành, trên tay kéo theo một tòa băng sơn to lớn hơn nàng vô số lần....

Sau đó, băng tuyết mỹ nữ vung tay, trên tay đã xuất hiện một quả trùy màu bạc nho nhỏ!

Nàng cười khẽ một tiếng, nắm chặt quả trùy đó rồi nhẹ gõ một cái trên khối băng sơn...

Đinh...!!!!

Một thanh âm trong trẻo dường như trong nháy mắt đã vang động cả ngàn dặm! Ngay cả người không biết ma pháp như Đỗ Duy cũng cảm thấy âm thanh này có chút cổ quái! Thanh âm trong trẻo đó khi lọt vào tai người ta tưởng chừng như có thể đánh thẳng tới tận bên trong linh hồn! Ngay cả linh hồn con người cũng bị âm thanh trong trẻo đó làm rung động!!!

Quý dị! Quý dị tới không nói lên lời!!!

Sau đó, trong băng sơn đột nhiên truyền ra một tiếng rống lớn!

Tiếng rống kia âm âm như sấm dậy, như gió bão, như biển gầm! Chấn động khiến cho cả thân thể Đỗ Duy cũng run lên, cảm thấy toàn thân dường như mềm nhũn xuống! Vẫn chưa biết cái gì có thể phát ra thanh âm đáng sợ như vậy nhưng từ trong nội tâm, sự sợ hãi theo bản năng đã bao phủ toàn thân!!

Khách sát, khách sát....

Vô số khe nứt nhỏ bắt đầu lan tràn trên băng sơn!

Nương theo những tiếng nứt vỡ đó, còn có một âm thanh va đập mãnh liệt! Nó giống như tiếng sấm rền, trong băng sơn dường như có một thứ gì đó muốn phá băng mà ra!!

“Hãy chờ xem, tiểu tử la lâm gia, tiểu tình nhân của mọi người ta” Băng tuyết mỹ nữ cười lạnh, nàng nhẹ nhàng cầm thanh cổ trùy kia từng chút từng chút gõ lên trên đỉnh băng sơn. Trong âm thanh đinh đinh

đông đông nét mặt nàng mang theo hơi sương lạnh: "Có lẽ đời này, đây là lần đầu tiên người nhìn thấy long a!

.... Long???

Chưa kịp kinh ngạc thì trong một tiếng bào hao vô cùng lớn, một mảng băng sơn tầng tầng lớp lớp vỡ vụn! Lập tức một cái đầu trên trán mang theo một cái sừng rất lớn phá tan một phần băng sơn lộ ra!

Một tiếng hồng khiêu lãnh lót vô bỉ, vang dội trời đất!

Mà ở bên dưới, tiểu Vi Vi An đã sợ tới trắng bệch mặt mũi, nàng cho huyền yêu sợ hãi vào trong áo bào. Cô gái nhỏ ngốc nghếch cũng không biết từ đâu lấy ra một cây ma trượng nho nhỏ. Nàng nhắm ánh mắt lại, vẻ mặt vô cùng chăm chú, sau đó từng chữ từng chữ cổ ngữ lần lượt xuất ra từ trong miệng nàng...

Trong nháy mắt, đằng sau tiểu ngốc nghếch bùng lên một ngọn hỏa diễm vô cùng lớn, giống như một bức tường lửa ừn ừn bốc lên, trong đó đồng thời cũng vang lên tiếng hồng khiêu vang dội!!

Thấy tràng diện như vậy, trên mặt băng tuyết mỹ nữ giống như vừa bị giáng một đòn nghiêm trọng! Nàng dần biến sắc: "Hay! Hay! Không thể tưởng được lão già kia lại có thể đưa cả Xích Diễm Long truyền cho người rồi!! Muội muội thân ái, để xem Xích Diễm Long hôm nay hòa tan Băng Tuyết Long của ta hay là bị Băng Tuyết Long băng trụ nó!"

Vi Vi An không trả lời, nàng đột nhiên vươn chiếc ma trượng nho nhỏ, nhẹ nhàng điểm điểm vài cái.... tức khắc, không gian xung quanh bắt đầu liên tiếp méo mó...

Đỗ Duy cảm giác thấy mình giống như đang đứng trước một đoàn tàu hỏa, dường như cảnh sắc xung quanh nháy mắt trôi tuột qua...

Khi hắn nhìn rõ mọi thứ xung quanh thì đã phát hiện mình không còn đứng trên quân doanh nữa rồi!

Dưới chân, bắt chợt lại chính là tọa bán giác sơn!!!

"Ha ha ha ha ha ha... muội muội thân ái, người quả nhiên vẫn còn cái tính cách thiện lương mà ngốc nghếch đó. Người tổn đại lượng ma lực dùng chuyển di ma pháp trận đưa chúng ta tới chỗ này là lo lắng trong lúc chiến đấu sẽ làm tổn thương người vô tội a? Ha ha, nhưng mà ma pháp người hao phí như vậy thì chốc nữa còn có bao nhiêu ma lực để thúc bách Xích Diễm Long chiến đấu đây?"

Trong tiếng cười lạnh vang dội, miệng nàng đột nhiên phát ra một tiếng ngâm cao... băng sơn vỡ tan!

Cái đầu to lớn kia đã hoàn toàn lộ ra ngoài, sau đó toàn bộ thân thể cũng lộ ra ngoài, trên mình phủ kín những tinh thể băng tuyết giống như những khối lân giáp!

Nhìn cái thân thể to lớn như một tòa núi nhỏ kia, toàn thân đều bao phủ bên trong hơi sương lạnh, lợi trào có thể to bằng cả cỗ xe ngựa... phía sau còn có đôi cánh rộng lớn chớp động ...

Đây chính là "Long" a.....

("Các các các các vị đừng đừng đừng quên bấm bấm bấm bấm bấm Cám Ôn a...") (@ dịch giả: câu này do tác giả viết không phải ta viết à nha)

33. Chương 26: Thế Giới Bên Ngoài Đáng Sợ.

"Đế quốc pháp điển thần thành không thể bị xâm phạm! Trong đất đai đế quốc, mỗi người đều phải nghiêm khắc tuân theo ước thúc trong pháp điển đế quốc."

Vị hoàng đế đó sau này đã tạo nên một thời đại huy hoàng nhất trong lịch sử la lan đế quốc, trong thời đại đó pháp luật nghiêm minh, nổi tiếng với sự thống trị ổn định.

Nhưng, cũng chính vị hoàng đế đó... nghe nói, cùng lúc ông nói câu danh ngôn kia cũng đã bổ sung tiếp theo một câu. Đường nhiên câu nói này không có ghi lại trong văn kiện, nhưng nó lại thông qua rất nhiều con đường khác nhau mà lưu truyền ra.

“... Bất luận kẻ nào cũng phải tuân theo pháp điển để quốc, nhưng có hai ngoại lệ. Ngoại lệ thứ nhất chính là bản thân hoàng đế. Hoàng đế tại một lúc nào đó sẽ có quyền vượt lên pháp điển! Còn ngoại lệ kia chính là... ma pháp sư!”

Ma pháp sư cường đại thường sở hữu tài năng vượt xa khỏi những con người bình thường, khi loại tài năng này đạt tới một giới hạn nào đó, thậm chí là di sơn đảo hải, thậm chí là có thể thay đổi vận mệnh một quốc gia. Trong tài liệu lịch sử, nếu thực lực cường đại tới mức làm cho người ta muốn ngưỡng vọng cũng không thể ngưỡng vọng thì người đó cơ hồ đã gần được coi là thần rồi!

Mà những cường giả đó trong một cái phát tay có thể san phẳng một đỉnh núi, lấp cả đại dương, có thể triệu hoán gió bão băng tuyết, cũng có thể dùng ánh nắng chói chang của mặt trời biến thảo nguyên thành sa mạc! Bọn họ trong một cái phát tay đó có thể hủy diệt thiên quân vạn mã, có thể chế tạo ra một tai nạn đủ để hủy diệt một tiểu quốc!

Đối với cường giả như vậy mà nói, cái “Pháp điển” bình thường hiển nhiên không thể ước thúc nổi họ. Mà nếu có muốn một cường giả như vậy tuân thủ pháp luật bình thường, hiển nhiên cũng là không hiện thực.

Cho dù những truyền kỳ cường giả vẫn chưa đạt được cái thực lực tiếp cận thần linh ... nhưng khi hai ma pháp sư bình thường sinh tử đối chiến cũng đủ để tạo ra một hồi tai nạn, một tai nạn như vậy cũng đủ để hủy diệt một tòa thành thị.

Trong lịch sử có ghi lại, tại trước khi khối đại lục này còn chưa thống nhất, đó là một thời đại chiến loạn chìm trong bóng tối. Thường thường khi hai vị ma pháp sư quyết chiến, thậm chí có thể trực tiếp hủy diệt hẳn một thành bang!

Mà khi khối đại lục thống nhất thành một la lan đế quốc cường đại, những chiến loạn đại quy mô như vậy cũng biến mất. Những cuộc chiến của ma pháp sư cũng dần dần giảm bớt. Nhưng dù vậy, trong ghi chép về lịch sử la lan đế quốc cũng không thiếu ghi lại những chuyện ma pháp sư trong khi quyết đấu tay đôi thuận tay hủy diệt một hai thành trấn nhỏ.

Mà cứ cho là như thế, trong pháp điển đế quốc cũng chưa từng có quy định ma pháp sư “không được quyết đấu nơi công cộng”. Đối với người thường, có quy định về việc hai người thường dùng binh khí đánh nhau nơi công cộng, nhưng mà ma pháp sư thì không bị liệt vào trong đó.

Thậm chí ngay cả ma pháp công hội cũng chỉ có yêu cầu các ma pháp sư cố gắng không giải quyết ân oán giữa chốn đông người. Đó cũng chỉ là một lời dặn dò không làm ra quy định cứng nhắc gì.

Thậm chí, ma pháp công hội đã cùng đế quốc thành lập một hiệp nghị. Một ma pháp sư trên trung cấp, cho dù phạm vào tội đại ác nhưng chưa xúc phạm tới trọng tội phản quốc thì muốn xét xử hẳn cũng phải có chính quyền, ma pháp công hội và cả quang minh thần điện, tam phương liên hợp thẩm phán mới có quyền định đoạt! Còn nếu không, chính quyền đế quốc không có quyền hạn định tội một ma pháp sư trên trung cấp.

Trong mấy trăm năm lịch sử đế quốc cho tới bây giờ chưa ghi lại trường hợp một ma pháp sư trên trung cấp nào do vi phạm pháp luật mà bị pháp luật đế quốc xử tử cả. Đây chính là đặc thù biểu thị cho ma pháp sư khác với người thường.

Một người sở hữu một bản lĩnh siêu phàm, đồng thời có thể gạt bỏ pháp luật sang một bên. Hơn nữa, trong khi làm việc đều có thể dựa vào vui buồn của bản thân mà không bị trói buộc bởi pháp luật... trong mắt người thường, ma pháp sư là như thế tồn tại. Vì vậy, từ trước tới nay, khi nhắc tới ma pháp sư mọi người đều mang theo một thái độ tôn kính cùng kính sợ. Trên mặt này, thì kính sợ chiếm phần nhiều hơn.

Cơ hồ toàn bộ dân cư tại bán giác thành giữa đêm đã bị một tiếng động thật lớn làm tỉnh giấc.

Chấn động kịch liệt kia khiến rất nhiều người bừng tỉnh mộng, thậm chí còn có kẻ lăn xuống giường nữa. Mọi đồ đạc trong phòng đều rung động mạnh mẽ, vô số người khi tỉnh lại đã hoảng sợ nhận thấy chấn động mạnh tới mức mình đứng cũng không xong.

Mọi người kinh hoàng từ trong phòng chạy ra ngoài, lại phát hiện giữa màn đêm tối đen, phía chân trời lại có thể phát ra ánh sáng chói mắt. Đoàn ánh sáng chợt ắt chợt hiện, thậm chí từ phía xa mọi người cũng có thể ần ần nghe thấy tiếng mãnh thú gào rú. Điều đó khiến trong nội tâm mọi người đều kinh sợ vô cùng.

Từng cơn sóng chấn động từ ngoài thành truyền đến, hết thấy đều giống như một hồi tai nạn vô cùng đáng sợ. Động đất, lại thêm vào hỏa quang phía đường chân trời. Còn cả tiếng gào rú khiến lòng người phát lạnh, toàn bộ cư dân bán giác thành đều hoang mang.

Khiến người sợ hãi chính là sau làn sóng chấn động đó... động đất thậm chí còn làm cho tường thành phía bắc đã bị sụp một đoạn! Thanh âm tường thành đổ sụp khiến cho mọi người trong thành bắt đầu bỏ chạy vô mục đích.

Còn ở phía xa xa, dường như phát ra từ hướng bán giác sơn mọi người thậm chí có thể dùng mắt thường mà thấy hai đoàn ánh sáng vô cùng lớn, một màu bạc, một màu hồng! hai đoàn quang mang vô cùng hung mãnh này va chạm kịch liệt. Số lần va chạm càng lúc càng dày đặc, mỗi lần đụng vào nhau cơ hồ đều khiến bầu trời đêm phát sáng! Ngay cả ánh trăng trên bầu trời cũng bị lu mờ.

Nương theo những quang mang kịch liệt đó, còn có từng tiếng từng tiếng oanh minh trầm muộn! Tiếng oanh minh đó khiến người ta nghe xong đều hãi hùng khiếp vía! Từng đợt từng đợt dường như trọng chùy nện vào trong lòng người.

Đồng dạng lâm vào trong bối rối còn có một bộ phận rất ít quân lính đồn trú địa phương. Đây là đám binh lính phụ trách tuần tra trên thành tường, đối mặt với sự hoảng sợ của cư dân bán giác thành, bọn họ vô lực duy trì trật tự... Nhân thủ của họ quá mỏng yếu, hơn nữa nội tâm của họ cũng đồng dạng đang sợ hãi.

Đáng sợ nhất chính là... tin tức rất cục cũng truyền đến! Có người đã chạy đến quân doanh ngoài thành để cầu viện nhưng lại hoảng sợ phát hiện. Hơn mười kỵ binh phòng giữ quân doanh đều bị thương la liệt trên mặt đất. Ngay cả người rất có danh vọng tại địa phương là tư phan kỵ sĩ cũng bị trọng thương. Trong quân doanh một mảnh lộn xộn, lay lắt đâu đó là ngọn lửa chưa tắt, dường như nơi đây vừa bị ai đó tập kích qua!

Mọi người trong cơn khủng hoảng bắt đầu dất dứu nhau chạy ra ngoài thành, còn có người hoảng sợ tới mức dẫm đạp lên nhau...

Đúng trong lúc đó, một thanh âm giống như sấm dậy phát ra từ hướng bán giác sơn... theo sau đó là những tiếng rầm rầm liên hoàn....

“Núi đổ! Bán giác sơn sụp rồi!!”

Xa xa, tòa tiểu sơn từng đứng trên tường thành có thể dùng mắt thường trông thấy, tòa bán giác sơn nổi tiếng của địa phương kia bay giờ dưới tầm mắt hoảng sợ của mọi người đang ầm ầm sụp đổ! Cả ngọn núi giống như bị một thứ gì trực tiếp đánh sụp, dường như kia không phải là một ngọn núi mà là một đồng bột... thoáng cái đã ầm ầm đổ xuống!

Xa xa, cường quang mãnh liệt, thậm chí người đứng cách đó mười dặm vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy! Mà người tinh mắt hơn một chút tựa hồ cũng có thể thấy ở trong cường quang hai cái bóng to lớn kỳ quái đang bay lượn...

Đối với cư dân bán giác thành mà nói, đây nhất định là một đêm khó quên nhất trong đời người. Vì dưới sự khủng hoảng vô danh, ai cũng cơ hồ đều có một khát vọng, bình minh tới mau mau!

Khi đường chân trời rốt cuộc nhả ra một tia sáng cuối cùng. Tiếng oanh minh khiến lòng người run sợ, còn có cả cường quang hung mãnh nhấp nháy cả nửa đêm cũng rốt cuộc biến mất!

Chờ hơn một tiếng đồng hồ, xác định hồi tai nạn vô danh giống như thật sự đã trôi qua, sự sợ hãi trong lòng mọi người mới dần dần yên ổn xuống.

Bọn người tư phan kỵ sĩ rất cục cũng được đám người tới hôm qua chạy tới cầu cứu cứu tỉnh, còn cả đám người La Bá Đặc nữa.

Bọn họ dưới uy lực cường đại của ma pháp sư, cơ hồ không có một chút gọi là phản kháng đã bị đánh cho ngất xỉu. Sau đó dưới ma pháp của vị băng tuyết mỹ nữ kia, cả đại sảnh đều bị nàng đánh sụp. Trong lúc băng tuyết mỹ nữ đánh ngã mọi người, còn có thêm vài phòng ốc cũng bị đánh sập nữa.

Người được cứu tỉnh đầu tiên, ngược lại chính là nữ kỵ sĩ Nhược Lâm.

Nhược Lâm vì buổi chiều mất máu quá nhiều nên buổi tối đã nghỉ ngơi sớm. Hơn nữa, tác nhĩ tư khắc á còn cho nàng dùng một ít thuốc ngủ, vì vậy kết quả là không bị băng sương nữ nhân đả thương. Tỉnh dậy sớm nhất, nàng có lẽ vì mất máu nên vẫn còn suy yếu, dù sao máu cũng không phải trong thời gian ngắn có thể bổ sung lại.

Người tỉnh thứ hai là La Bá Đặc kỵ sĩ, tiếp theo là tư phan kỵ sĩ. Sau đó là đám hộ vệ nhà la lâm. Mấy người sau khi phát hiện tiểu chủ nhân của mình cùng với vị nữ nhân tập kích không thấy thì đều hoảng hốt.

La Bá Đặc sau khi hỏi mọi người xung quanh về tình huống, đã không để ý đến thương thế trên người mình, lập tức tập tễnh dẫn theo vài thủ hạ bị thương ít hơn một chút chạy về phía bán giác sơn xa xa. Tư phan kỵ sĩ biết được tiểu thiếu gia nhà la lâm biến mất cũng như từ vách núi sâu vạn trượng ngã xuống! Hắn bị thương rất nặng, không thể nhúc nhích, chỉ có thể hạ lệnh cho những ai còn có thể đứng được lập tức đi theo La Bá Đặc kỵ sĩ tới bán giác sơn dò tìm! Vì theo như lời cư dân, rất có thể nữ nhân đáng sợ tập kích hôm qua đã chạy tới bán giác sơn.

Đồng thời, tư phan kỵ sĩ lập tức phái người cưỡi ngựa ly khai khỏi bán giác thành, chạy tới chỗ quân đội đang thao diễn cầu viện. Đồng thời đem tất cả những việc phát sinh trình báo lên tổng đốc lý nhĩ tỉnh.

Không nói tới tư phan kỵ sĩ đối với tiền đồ của mình lo lắng ra sao, chỉ nói tới vị La Bá Đặc kỵ sĩ nén đau leo lên xe ngựa đem người đi tới tòa bán giác phế sơn, đồng hành còn có nữ kỵ sĩ Nhược Lâm.

Tràng cảnh trước mắt mọi người bây giờ đủ khiến cho một người tỉnh táo nhất cũng phải há hốc mồm!!!

Những người này đều đã đi qua bán giác sơn! Một ngày trước, bọn họ từng ở đây truy tìm ma thú, dấu chân thậm chí đã đi hết cả tòa bán giác sơn này.

Ngày hôm qua, nơi đây còn là một giải núi đồi liên miên, quần thể của ba bốn ngọn núi, bao trùm trong rừng thông dày đặc. Cả sơn thể là một hình chữ U, ngọn núi cao nhất ở chính giữa, đứng trên đó có thể đưa mắt quan sát cả bán giác thành to lớn phía xa.

Nhưng mà bây giờ...

La Bá Đặc cùng Nhược Lâm được mọi người dìu xuống xe ngựa đều há hốc miệng, tròng mắt. Cơ hồ không dám tin tưởng mọi thứ trước mắt là sự thật!!!

Lão thiên a! Nếu đây là một ác mộng thì xin cơn ác mộng này mau mau chấm dứt!!!

Căn cứ theo lời của một binh lính địa phương thề thốt, nơi đây tuyệt đối chính là bán giác sơn... hoặc có thể nói, là vị trí trước kia của tòa bán giác sơn.

Nhưng ngay cả người lính vừa thề thốt kia chính mình cũng mơ mơ hồ hồ, trong ánh mắt mang theo hoảng sợ!

Trước mặt....

Bán giác sơn....

Không, phải nói nơi đây không còn là “sơn” nữa!

Trước mặt đã là một cái hố rất lớn đường kính ước chừng hơn ba dặm!

Bán giác sơn đâu? Sơn ở chỗ nào rồi?

Câu hỏi này đều xoay quanh trong não mọi người!

Xe ngựa lúc này dừng chính bên bờ cái hố rộng lớn đó, La Bá Đặc chỉ cảm thấy chình mình toàn thân ớn lạnh, nhìn cảnh tượng kỳ dị trước mắt làm người ta khiếp sợ...

Cái hố khổng lồ này dường như là đã trải qua một cơn tai nạn kịch liệt! Rất có thể, trong phán đoán của kỵ sĩ, có lẽ cả tòa sơn đã bị nổ tung không còn nữa! Bên bờ cái hố khổng lồ này, tán lác đầy các tảng đá to nhỏ kỳ quái, trên mặt đất vốn là đất cát giờ đã không thể nhìn thấy nữa.

Mà cái hố khổng lồ này, địa phương xung quanh còn nông, nhưng càng đi vào thì càng sâu.

Càng làm cho người ta hoảng sợ chính là khung cảnh bên trong cái hố này.

Một cái hồ lớn như vậy dường như được thần linh trên cao dùng một cái bút vô hình vạch một đường chia nó làm hai nửa hoàn toàn khác nhau!

Lấy trung tâm hồ làm giới tuyến, một nửa bên trái là một mảnh hàn băng dày đặc! Trên mặt đất cứng rắn trải đầy hàn băng, dường như đã được tích lũy qua hàng ngàn năm. Trên mặt đất bao trùm một hơi sương lạnh cóng dường như biến tất cả thấy trên mặt đất đóng băng lại thành một thể giới màu bạc! Ngay cả trên những tảng đá cũng bao trùm một tầng băng tinh

Còn phía bên phải là hột tràng diện hoàn toàn khác!

Nếu nói mặt bên trái là một nơi băng thiên tuyết địa thì phía bên phải, lại dường như là một mảnh sa mạc!

Ở nơi đây, mỗi một giọt nước đều đã bốc hơi hết! Trên mặt đất chỉ còn là những cát sỏi cứng rắn khô hanh! Ở nơi này, không thể tìm thấy một chút dấu vết của nước... ngay cả đá cũng dường như đã bị thiêu tới nứt vỡ!

Một miệng hồ lớn như vậy lại có hai nửa hoàn toàn khác biệt nhau. Điều đó làm lòng người hoảng sợ, thêm vào một chút khó hiểu.

Dù sao, người tính cách cương cường như kỵ sĩ La Bá Đặc cũng tỉnh lại trước tiên so với mọi người.

“Ta đoán... nơi này tối hôm qua khẳng định đã trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt. Cuộc chiến đấu này là một trình độ chúng ta không thể tưởng tượng được... Vị ma pháp sư tên là vi vi an cũng không thấy nữa, nói như thế thì nhất định cô ấy đã cùng nữ nhân tập kích chiến đấu một hồi ở đây.” Kỵ sĩ trầm mặt phân tích: “Việc này có lẽ chúng ta không cần quản... vấn đề của chúng ta bây giờ là tiểu chủ nhân ở nơi nào! Khi chúng ta được cứu tỉnh thì cậu ấy đã không có trong quân doanh, vậy thì nhất định đã bị đối phương bắt cóc ...thậm chí có thể...”

Điều còn lại, La Bá Đặc không dám nói nữa. Dù sao, một ngọn núi đã bị ma pháp sư làm thành miệng hồ lớn như thế thì uy lực chiến đấu của họ cường hãn không cần phải tính toán... vậy, làm biến mất một con người cũng không tính là cái gì cả.

Sắc mặt La Bá Đặc khó coi tới cực điểm, bất quá, hẳn có lẽ cũng ý thức được chức trách của mình, dù sao bây giờ hẳn cũng là người có cấp bậc cao nhất bây giờ, không thể để đám bộ hạ ử rũ được. Hắn cắn răng nói: “Tình huống có lẽ không xấu như vậy, có thể chủ nhân đã trốn ở một nơi, cũng có thể bị ma pháp sư bắt đi. Mặc kệ như thế nào, bây giờ việc quan trọng nhất là tìm được chủ nhân.”

Kỵ sĩ lập tức hạ hai mệnh lệnh: Đầu tiên, tất cả những ai còn có thể đi đứng được sẽ đi tìm xung quanh. Thứ hai, lập tức phái người về la lâm bình nguyên, khoa đặc hành tỉnh để báo tin!

Sự tình đã vượt qua sự khống chế của La Bá Đặc.

Rốt cuộc, vị tiểu thiếu gia bây giờ ở nơi nào?

Vấn đề này đều suy tư trong lòng mỗi người.

Vậy Đỗ Duy bây giờ đang làm gì?

....

Đỗ Duy hiện tại đang làm một việc mà ngay cả trong mơ hắn cũng chưa từng dám nghĩ tới.

Hắn đang... cười rồ!

Cười trên lưng một con rồng, bay lượn trên bầu trời! Gió táp xung quanh khiến hắn tựa hồ không thể mở mắt. Hắn chỉ có thể miễn cưỡng dùng áo che kín lại trên đầu, hai tay dùng sức tóm lấy một tấm long phiến. Nhìn bàng nhiên đại vật bên dưới tầng mây vùn vụt trôi qua... cảm giác này khiến trong nội tâm Đỗ Duy không nhận được có chút hưng phấn muốn kêu to!

“Xin xin xin xin xin đừng đừng đừng cầm vào lân phiến của của của nó được được không?” bên cạnh truyền tới thanh âm lấp bắp của vi vi an đáng thương. Nữ ma pháp sư đang mỗi một năm trên lưng rồng, thân thể nâng áp sát lên đó. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn bây giờ đã trắng bệch như tờ giấy trắng, có vẻ suy yếu vô cùng. Mắt thấy Đỗ Duy đang nắm chặt lấy long phiến, nữ ma pháp sư trong lòng không khỏi có chút

đau xót: “Nó nó nó sẽ không thích thích thích đau, long là một loại loại loại sinh vật kiêu hãnh nhất nhất. Liệt Nhật của của của ta vẫn còn còn còn bé, nó nó nó không thích người khác tóm tóm tóm vào lân phiến của nó....”

“Không nắm lấy lân phiến của nó thì ta nắm vào đâu đây?” Đỗ Duy nhú mày, hấn vừa mở miệng ra gió đã xộc vào tận trong miệng, khiến hấn phải liên tục ho khan, mau chóng cúi đầu. Quay đầu lại liếc nhìn nữ ma pháp sư: “Gió lớn như thế ta không tìm chỗ nắm chắc nhờ rơi xuống thì sao?”

Đỗ Duy hận hận nói: “Không nắm lân phiến cũng được, vậy khi nào thoát khỏi tỷ tỷ đáng sợ của cô đuổi giết, chờ xuống một chỗ an toàn ta sẽ làm cho nó một cái dây cương là được.”

Dây cương?

Thần vạn năng a! Xin ngài khoan thứ cho tiểu vi vi an đáng thương...cũng xin khoan thứ cho tiểu gia hỏa đáng sợ này.

Làm dây cương cho một con rồng... thần a, chẳng lẽ hấn cho rằng long là sinh vật có thể tùy tiện cười hay sao?

Trong lúc này, cự long toàn thân xích hồng phía dưới đột nhiên phát ra một tiếng bi minh...

Đỗ Duy trong lòng cả kinh, quát: “Không hay rồi, rồng của người có lẽ không chịu được!”

Vi vi an trong tâm cũng khó chịu: “Liệt nhật nó vẫn còn còn còn là một một con rồng rồng con, nó nó nó vừa mới bị thương, lại phải phải phải cõng hai người, nó nó nó...”

Cự long toàn thân đỏ thẫm này bên cánh trái có một đạo vết thương kinh tâm. Một vết thương lớn như thế khiến cho con rồng này trong khi phi hành cũng có chút không linh hoạt. Mà thân thể của nó, trong khi bay cũng không khỏi hơi nghiêng sang một bên.

“Mau nghĩ biện pháp!” Đỗ Duy quát: “nếu không hai người chúng ta phải ngã chết đấy!”

“Ta ta ta ta ta, mọi thứ đều đều bị người cướp cướp cướp hết rồi! Ta ta ta giờ không có biện pháp...” Vi VI an cũng sợ tới mức không nói lên lời, trong đôi mắt to của nàng bắt đầu trào nước mắt, rồi đột nhiên lớn tiếng khóc.

“Oa!!! Thế giới bên ngoài đáng sợ quá! Sư phụ! Sư phụ mau tới cứu con! Ta muốn mụ mụ, ta muốn ba ba! Mau tới cứu tiểu vi vi an đáng thương!!”

A? Khóc lại có thể không nói lắp ?!

Đỗ Duy thiếu chút nữa bị tiểu ngọc nghê này làm tức giận tới ngã khỏi lưng rồng! Ở đằng sau nàng ta lại có thể giống như hải tử khóc gọi cha gọi mẹ!

Hấn nghiêm mặt định mắng vài câu, nhưng chính lúc đó, con rồng bên dưới rốt cục không chịu đựng được.

Nó suốt một đêm kịch chiến vốn đã hao phí toàn bộ ma lực, cuối cùng đem thương tích mang theo chủ nhân của mình chạy trốn. Cõng hai người, trên cánh lại bị thương, bây giờ nó đã tới cực hạn rồi.

Một tiếng bi minh vang động, Đỗ Duy chợt cảm thấy thân thể trầm xuống rất nhanh! Con cự long này đã từ giữa không trung rơi xuống...

“Mẹ nó! Mau nghĩ biện pháp! Con rồng của người không chịu được nữa rồi kia!”

“Oa ... ba ba! mụ mụ! mụ mụ...”

“Đừng có khóc nữa! Khóc nữa là chúng ta phải ngã chết đấy!”

“oa... mụ mụ... mau tới cứu tiểu vi vi an đáng thương...”

(Bấm bấm bấm bấm bấm bấm bấm bấm bấm bấm cảm ơn nha...)

34. Chương 27. Không Linh Nữa

Ý thức cuối cùng cũng có chút thanh tỉnh, Đỗ Duy cảm thấy thân thể đang nằm trên một vùng đất băng lạnh...

Sau khi từng điểm từng điểm ý thức hồi phục lại, Đỗ Duy cũng xác định được rằng bản thân mình vẫn còn sống.

Hắn không dám loạn động, trước tiên yên lặng kiểm tra, xác thật chân tay và các bộ phận thân thể thụ thương, sau đó từng điểm chút từng chút một ngồi dậy.

Hoàn toàn tỉnh lại, trong đầu chỉ nhớ tới kí ức cuối cùng: khi con rồng thụ thương không chịu nổi nữa, cuối cùng từ không trung rơi xuống, còn tiểu cô nương này, không có một chút phong phạm cường giả của bát cấp ma pháp sư, trong thời gian nguy kịch quan đấu, tiểu nữ hài này đã khóc lóc kêu gọi mẹ....

Tối hậu quan đầu, chỉ có con rồng phần khởi dư lực, toàn lực vận động đôi cánh, nỗ lực duy trì một điểm cân bằng, nhưng cuối cùng cũng vô lực duy trì được nữa, chỉ có thể mang theo hai người, hạ xuống dưới với tốc độ cực nhanh...

Sau đó, trong đầu Đỗ Duy chỉ còn 1 đoạn loạn tưởng: rơi, va đập mạnh, rùng, ...

Dụng lực mở to mắt, nhìn xem bốn phía, Đỗ Duy than thở một hơi.

Con cự long nằm tại cự li không xa, đây nguyên bản là một khoảng rừng, nhưng khi con rồng rơi xuống, không ít cây rừng bị đánh đổ, hiện thời an tĩnh nằm trên mặt đất. Long lân phiến(vảy rồng) quả thật cứng, rơi như vậy mà trên thân không có một chút thụ thương, nhưng trên cánh thì quả thật là nghiêm trọng, đại khái là bởi cố gắng phi hành, vết thương lại càng nguyên trọng.

Hiện tại, con cự long đang ngủ, toàn thân hồng sắc lân phiến ẩn hiện tán phát một vùng quang mang.

Nhìn gần một con cự long, cho dù là lúc nó ngủ, Đỗ Duy cũng có thể cảm giác con vật khổng lồ này tỏa ra khí tức cường liệt áp bức...Có lẽ, đối với nhân loại đó là loại sinh vật nguy hiểm mà thiên sinh đã đáng sợ.

Hô hấp của rồng phảng phất như gió bão, từ miệng nó còn thổi ra hắc sắc yên vụ. Nhớ lại trường đại chiến kịch liệt, Đỗ Duy trong lòng có chút hưng phấn.

Có thể nhìn thấy tận mắt trường đại chiến kịch liệt ở trình độ đó, Đỗ Duy thật là có đại nhân phúc! Việc đó sống động phát sinh trước mắt! So với kĩ xảo điện ảnh thì còn chân thật hơn nhiều.

Mặc dù tối hậu, thật bất hạnh bị băng tuyết mỹ nữ đả bại.

Vi Vi An - tiểu nữ thiện lương này, nhân vì lo lắng cho những người bị thương vô cớ, hao phí quá nhiều ma lực sử dụng chuyển di ma pháp trận, khi chiến đấu tràn chuyển di đến ngoài thành ra xa tại Bán Giác sơn. Mặc dù như vậy cứu được rất nhiều sinh mệnh, nhưng lại hao phí quá nhiều ma lực, vì vậy Vi Vi An khi chiến đấu quả nhiên không phải là đối thủ của tỷ tỷ.

Khi bắt đầu, hai cường hãn ma pháp sư sử dụng ma pháp điều khiển cự long chiến đấu, một con hỏa long cùng một băng long đại chiến tương đương, sau đó, Vi Vi An vì ma lực không đủ, đã bại trận.

Tiểu nữ này thật quá thiện lương, khi chạy cũng không quên mang hắn chạy theo. Thật là một tiểu nữ hài rất có lương tâm.

Vì vậy, cô ấy đã bảo vệ mạng sống của không ít thủ hạ, nghĩ lại, đối với nàng hung dữ như vậy, tựa hồ có gì đó không đúng.

Thở ra một hơi, Đỗ Duy nhìn qua vi vi an đang nằm trên mặt đất ... tiểu nữ này nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, hàng lông mi cong vút rủ xuống, da mặt có chút động đậy, may là thân không có thương tổn, hô hấp cũng hoàn toàn bình thường.

Đỗ Duy tiến đến gần, vồ vồ lên má, tiểu ma pháp sư từ trong mộng mị nhăn nhó, miệng phát ra âm thanh hàm hồ: "mụ mụ... ba ba... con ...là tiểu Vi Vi An đáng thương a....!

Tiểu nữ này, lúc ngủ thì không nói lắp a.

Đỗ Duy cười mỉm một cái... hoàn toàn là một hài tử.

Lúc này, trong tâm hần nghĩ, đại nạn không chết, đối với tiểu nữ này cũng có vài phần cảm kích, vỗ vỗ vào má, sau đó lớn tiếng nói: “Uy, tỉnh dậy, mau tỉnh dậy.”

Vi Vi An cuối cùng cũng mơ mơ hồ hồ mở mắt, sau khi thấy Đỗ Duy ở gần, kinh hô một tiếng, thân mình lập tức ngồi dậy, sau đó hai cái tay nhỏ bé khẩn cấp chộp lấy y phục của mình, nhanh chóng thân mình lùi về sau, hai mắt trừng lên nhìn Đỗ Duy, sợ hãi rằng Đỗ Duy đã khi phụ nàng.

Đỗ Duy nhìn bộ dạng của tiểu nữ, bất đắc dĩ không cười nổi, lùi lại một chút, cười khổ nói: “Ma pháp sư các hạ, người cuối cùng cũng tỉnh lại. bây giờ chúng ta rơi vào hoàn cảnh xấu hơn a.”

Vi Vi An lắc lắc đầu, cuối cùng cũng thanh tỉnh lại, hốt nhiên kêu lên một tiếng: “Rồng của của của ta!”

Nhìn thấy diễm long đang ngủ ở không xa, nàng ta nhanh chóng lại gần, ôm lấy trảo của con rồng, nước mắt rơi xuống như mưa, khóc nói: “Liệt nhật của ta... liệt liệt nhật... lão lão lão sư tặng ta chính là liệt liệt liệt nhật mà.”

Nói xong, nhìn lên vết thương trên mình con rồng, Vi Vi An lập tức đứng dậy đi tới, nơi đây bốn bề không có người, trước mặt chỉ có tên Đỗ Duy xảo trá.

Một chút ma pháp tài liệu cũng không có, Vi VI An bất lực, tức thời mở hai tay, một trảng chú ngữ nhanh chóng ngân xướng ra, từ trên tay một tia đậm đậm nhũ bạch sắc quang quang xuất ra, nhưng tia quang mang này vô cùng ảm đảm, Đỗ Duy nhìn ma pháp xuất ra, Vi Vi An thi triển ma pháp có gì đó không đúng....

Vi Vi An dừng lại, hít vào một hơi sâu, biểu tình vô cùng nghiêm túc, từ miệng từng từ từng từ, dừng thanh âm trầm chậm ngâm xướng một chú ngữ, từ trong tay bạch sắc quang mang cường liệt từng chút, nhưng khi bạch sắc quang mang hạ xuống, thương khẩu của cự long từng chút từng chút khép lại, dường như đó là ma pháp trị thương thuật... chỉ là, bạch sắc quang mang cứu trị vô cùng yếu, chỉ có thể từ một tay của Vi Vi An phát ra một khoảng không gian.

So với thể tích bàng đại của cự long, trị thương thuật bé nhỏ yếu ớt đó, thật là còn lâu mới có tác dụng.

Hơn nữa, vi vi an sử dụng trị thương thuật, chính là khi trảo của cự long hạ xuống thì trị thương thuật cũng tiêu biến, Vi Vi An toàn thân hoảng loạn, sắc mặt trắng bệch ngồi trên mặt đất, nhìn vào song thủ, dường như trong mắt có gì đó không tin.

Ma ma pháp ... của của của ta, bắt bắt bắt linh sao!”

Đỗ Duy kinh hoàng: “Người nói gì?”

”Ma Ma pháp, bắt bắt linh rồi. Vi Vi An khóc thảm thiết nói.

Không linh sao? Đỗ Duy có chút ngoại ý, hần chỉ hi vọng nữ ma pháp sư có thể nhanh chóng giúp con rồng, mọi người nhanh chóng li khai.

Xung quanh khu rừng an tĩnh, không biết đây là địa phương quý dị gì nữa. Lúc đầu, khi đào mệnh bay loạn, không biết chạy phương nào, hồ đồ bay đến đây.

“Người không phải là ma lực tiêu hao hết đấy chứ? Tinh thần lực không đủ?” Đỗ Duy có đôi chút lo lắng nói: “Người trước tiên mình tưởng một lúc, bổ sung ma lực đi.”

”Không, không phải vậy. Cảm giác tự tự tự cảm ma ma ma lực của của ta, bắt bắt bắt bắt xuất ma pháp!

Cái này, Đỗ Duy đứng chết lặng.

Nghĩ một lúc, Đỗ Duy nhú mày nói: “Ma lực của người không linh nữa? Người thử vài ma pháp xem nào?”

Sau đó, Vi Vi An cố gắng thử, nhưng cố gắng mấy thì cũng không có kết quả, khiến cho hai người vô cùng thất vọng.

Thật không biết vì nguyên nhân gì, ma pháp năng lực của vi vi an hốt nhiên khi hạ xuống đảo đã giảm xuống vô số lần.

Cô thi triển các chủng ma pháp, ví như hỏa hệ ma pháp, tối đa chỉ xuất ra hai tiểu hảo cầu, uy lực chỉ còn 1 nửa. sau đó, sử dụng bích diễm di động là cao cấp ma pháp, căn bản là thi triển không được! Khi sử ra các ma pháp này, sử dụng rất hao phí lực, hao phí hơn một nửa tinh thần lực, chỉ có thể phóng xuất ma pháp thấp nhất.... nhưng uy lực thì lại giảm thiểu một nửa!

Vi Vi An thật sự là ngây ngốc! cô ta có thiên phú năng lực ma pháp, có thể sở hữu như bây giờ, một thân ma pháp thất lực siêu phàm.

Nhưng hiện tại, một thân ma pháp lực cường hãn, đột nhiên tiêu thất 9 phần! như vậy sao không làm cho nữ hài nhi lo sợ? Mở trừng mắt, qua lúc lâu, một lời cũng không nói được.

Đỗ Duy thật có chút ngạc nhiên, thật là không thể lý giải, cuối cùng chỉ có thể nghĩ rằng trong đại chiến, tiểu nữ này đã bị băng tuyết mỹ nữ thi triển ma pháp gì đó hoặc là bị thương.

Vi Vi An không có một chút ma pháp năng lực, nguyên bốn can đảm của nàng chỉ như một con thỏ, hiện tại nó chỉ còn to bằng con chuột. thậm chí đến một câu nói hoàn chỉnh cũng không dám nói, kì kì quái quái nhìn Đỗ Duy, sắc mặt không dấu nổi nét lo sợ, hai mắt ngẩn lẹ. Đỗ Duy bất lực, chỉ có thể an ủi mấy câu: “Người nhất định là bị thụ thương rồi... hoặc là bị tỷ tỷ người hạ ma pháp gì đó... không sao cả, người có ma pháp thực lực cường hãn, sau này cũng sẽ hồi phục. Uhm, người còn có một vị lão sư vô cùng lợi hại đó sao? Lão sư của người nhất định có biện pháp giúp người khôi phục.”

Nói đến lão sư, tiểu Vi Vi An cuối cùng cũng an định một phần, tựa hồ nội tâm đối với lão sư cực độ sùng bái tín nhiệm, lập tức đứng dậy: “ta ta ta trước tiên quay về gặp lão sư!”

“Tốt!” Đỗ Duy nói: “ta cũng muốn quay về, bắt qua ta cùng có chút lo lắng tỷ tỷ của người, có thể đang truy đuổi chúng ta, sợ rằng sau này chúng ta không chạy thoát. Hiện tại, người ma pháp năng lực bị đại giảm, nếu gặp cô ta, chúng ta vô lực đề kháng.” Nói xong, Đỗ Duy chỉ vào con rồng: “Con rồng của người, có thể bay không?”

Vi Vi An lắc đầu, sau đó phí lực giải thích cho Đỗ Duy: “Rồng sau khi thụ thương, không có sử dụng ma pháp bên ngoài giúp đỡ, mà thông qua long tộc ma pháp tự thân khôi phục, tốc độ thì rất chậm. Trước khi con rồng khôi phục xong, thì vô pháp bay tiếp.”

Vậy thì con rồng này thụ thương nghiêm trọng, nếu như tự nó phục nguyên, có thể ngủ một năm sợ rằng cũng chưa khỏi.

Cười rồng chạy chốn bị lạc, Đỗ Duy than một hơi, quyết định trước tiên đi loanh quanh xem chu vi, trước mặt cần biết là đang ở đâu đã.

Tốt nhất là có thể đi qua khu rừng, vận khí tốt có thể tìm thấy một hai cá nhân, hỏi đường đến thành trấn gần nhất.

Chỉ là con rồng này không thể cử động, chỉ có thể ở tại nơi này, chậm chậm phục nguyên. Vi Vi An dù chết cũng không li khai bảo bối “Liệt Nhật”, Đỗ Duy bất đắc dĩ, trong tâm cũng nghĩ tiểu nữ này cũng có chút điểm nhân tình, hẳn chỉ có thể một mình tìm kiếm chu vi xung quanh.

Sau khi kiểm được một cây gậy gỗ mở đường, Đỗ Duy chọn một phương hướng, rồi đi về hướng đó. Nhưng không dám đi xa, chỉ là đi trước để dò đường.

Bất quá, vô cùng hiển nhiên, hôm nay hạnh vận của Đỗ Duy thật là vô cùng xấu!

Hắn trước tiên đi về hướng đã chọn, tìm kiếm một hai người, tốt nhất là tìm thấy một thôn trấn.

Ra khỏi khu rừng vô cùng thuận lợi.

Bởi vì hắn đi tầm hơn nửa giờ thì đã ra khỏi khu rừng, trước mặt mở ra một ....

Đại hải.

Khi thoát khỏi những cái cây cuối cùng, nhìn thấy trước mặt là biển, Đỗ Duy ngây người.

Chẳng lẽ chúng ta đã bay ra tới bờ biển?

Hắn không nghĩ ngợi, lập tức quay lại, càng đi càng có chút cảm giác không đúng.

Trong tâm có chút bất an nổi lên, Đỗ Duy một hơi chạy lại bên Vi Vi An cùng con rồng, thở phò phò, nói lớn với nữ ma pháp sư: “Nhanh! Người có thể sử dụng phi tường thuật không! Người nhanh bay lên nhìn xem, nhìn xem chu vi địa hình! Nhanh!”

Vi Vi An nhanh bị bắt buộc, bắt quá nhìn Đỗ Duy trước mắt khẩn cấp, nàng cũng làm theo.

Nữ ma pháp sư ma pháp bất linh, phong hệ phi tường thuật tối đa chỉ có thể kiên trì một khoảng thời gian rồi cũng không bay được nữa

Bất quá... một chút thời gian cũng đã đủ!

Vi Vi An bay lên một khoảng đủ cao, nhìn xuống địa phương... sau đó, nàng tựa hồ có chút hoảng loạn từ trên trời hạ xuống.

May mắn là dưới đất đã có Đỗ Duy tiếp lấy, hai người lập tức ngã trên mặt đất, nữ ma pháp sư thậm chí còn nắm tay Đỗ Duy.

Bất quá lúc này, tiểu Vi Vi An không có bỏ tay, bởi vì qua khuôn mặt, nàng phát hiện ra sự tình vô cùng khủng khiếp.

“Chúng chúng chúng chúng ta... ở ở ở trên một hoang đảo.”

35. Chương 28 : Ảnh Hưởng Chính Trị

Trong đám bụi mịt trời đó, một đội kỵ binh đang tiến về Bán Giác thành.

Những kỵ binh này đang mang trên mình khiên giáp theo theo cách của quân đội đế quốc phòng thủ địa phương, sau khi tới bên thành, lập tức chạy thẳng vào.

“Ta muốn gặp trưởng quan tối cao của các người”. Kỵ binh đội trưởng là một ngũ cấp kỵ sĩ của đế quốc, cưỡi trên lưng ngựa trầm thanh ra lệnh.

Rất nhanh Tư Phan kỵ sĩ băng bó hết nửa người được người ta đỡ ra.

Vị đội trưởng kỵ binh ngồi trên lưng ngựa nhìn Tư Phan một lượt, hần hơi cúi người thì lễ nói: “Kỵ sĩ các hạ tôn kính, ta là phó đoàn trưởng đội kỵ binh số hai ở Lý Nhĩ hành tỉnh trực thuộc tổng đốc đại nhân - Ca Long. Phụng mệnh của tổng đốc đại nhân, từ giờ trở đi, lấy Bán Giác thành làm trung tâm, trong phương viên ba trăm dặm tạm thời là khu do quân sự quản lý! Ta sẽ tiếp quản quyền chỉ huy tối cao ở đây.”

Nói xong, Ca Long kỵ sĩ vút ra một quyển văn kiện: “Đây là văn kiện do chính tổng đốc đại nhân viết.”

Tư Phan có chút kinh ngạc: “Tổng đốc... tổng đốc đại nhân cũng đang ở gần đây sao?”

“Không, tổng đốc đại nhân vẫn ở trong phủ.” Ca Long kỵ sĩ sắc mặt rất khó coi, nhìn thấy Tư Phan kỵ sĩ bị thương đầy người, thở dài than: “Kỵ sĩ các hạ, ta cần phải đề tỉnh ngài, ngài đã gặp họa rồi! Trưởng tử của Đế quốc phó thống soái Lôi Mông bá tước gặp phải tập kích mất tích ở địa phương do ngài quản hạt. Tổng đốc đại nhân sau khi biết được phi thường chấn kinh, đối với sự không hoàn thành chức trách một cách nghiêm trọng của ngài, ta nghĩ ngài tất phải chuẩn bị tâm lý tốt đi. Văn kiện bổ nhiệm khẩn cấp này của tổng đốc đại nhân đã phát trực tiếp thông báo cho các đội quân tham gia thao diễn mùa xuân thông qua truyền tống ma pháp trận của ma pháp công hội. Căn cứ phần bổ nhiệm của tổng đốc đại nhân, ba vạn quân phòng thủ địa phương tại Lý Nhĩ hành tỉnh lập tức đình chỉ thao diễn mùa xuân, lập tức lấy Bán Giác thành làm trung tâm, truy tìm tất cả các hướng hành tung của vị thiếu gia La Lâm gia! Mà lần này, người báo lên sự kiện có ma pháp sư công nhiên tập kích quân địa phương, ta nghĩ ... ngài cũng phải chuẩn bị cho tốt. Rất có khả năng tổng đốc đại nhân sai ngài tự mình dẫn thủ phủ, ông ta muốn ngài trước tòa thẩm phán có mặt làm chứng. Ngài nên biết là, phần báo cáo lên trên của ngài, rất có khả năng gây nên sự căng thẳng trong quan hệ giữa đế quốc quân và ma pháp công hội!”

Tư Phan kỵ sĩ sắc mặt như tro tàn. Hần biết, tiền đồ của bản thân trong quân đội sợ rằng đã kết thúc. Quân đội phòng thủ địa phương do bản thân phụ trách bị một ma pháp sư tập kích, lại còn để mất tích thiếu gia của La Lâm gia tộc.

Chuyện này cho dù thế nào, trách nhiệm khó mà nói là do bản thân. Xét cho cùng, đối diện với ma pháp sư cường đại như thế, bản thân là một tên tứ cấp kỳ sĩ nhỏ nhoi tất nhiên không có năng lực đối phó.

Dù vậy, chuyện đã xảy ra lớn như vậy, lúc nào cũng có người làm dê tế thần chịu trách nhiệm, không phải thế sao?

Tư Phan kỳ sĩ kính một lễ, nỗ lực đứng thẳng người, trên người còn mang thương tích, đứng thẳng như thế, đau đến mồ hôi tuôn xuống, nhưng lại ngang nhiên như trước nói: “Đa tạ ngài đề tỉnh, các hạ, ta tuân thủ mỗi mệnh lệnh của tổng đốc đại nhân. Hiện tại ta giao cấp toàn quyền chỉ huy cho ngài, thêm nữa... tổng đốc đại nhân lệnh cho ta đến thủ phủ, ta khi nào thì xuất phát?”

“Bây giờ”, Ca Long kỳ sĩ nhìn Tư Phan, ánh mắt thoáng lên một chút bất lực, cao giọng nói: “Phụng mệnh lệnh thứ hai của tổng đốc đại nhân! Phó đội trưởng Tư Phan kỳ sĩ thuộc quân kỵ binh trấn giữ Bán Giác thành, vì đã không hoàn thành chức trách được giao, tạm bãi bỏ chức vụ phó đội trưởng. Toàn bộ quân địa phương trấn giữ Bán Giác thành, tất cả theo luật hạ chức nửa cấp! Sau này các vị lập công chuộc tội, dụng công lao để tẩy sạch việc không tròn phận sự của các người đi! Tư Phan kỳ sĩ, người phải lập tức lên đường, tổng đốc đại nhân hi vọng ngày mai trước khi mặt trời lặn người có mặt trước thủ phủ!”

Nhìn Tư Phan kỳ sĩ người đầy thương tích, Ca Long kỳ sĩ hốt nhiên trong lòng máy động, nhỏ giọng nói: “Tư Phan kỳ sĩ, ta biết sự tình này trách nhiệm không phải do người. Nhìn người thân thể thương tích, riêng ta cho rằng người cũng đã tận lực rồi. Ta sẽ đem tất cả những gì ta thấy báo lên. Ta cũng cho rằng người tịnh không có bỏ bê trách nhiệm, mà là chuyện này thực sự vượt quá phạm vi năng lực khống chế của người.

“... Cảm ơn.” Tư Phan kỳ sĩ thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Ta đích xác là có chỗ đã không hoàn thành trách nhiệm... Được rồi. Các hạ, La Bá Đặc kỳ sĩ của La Lâm gia đang ở trong doanh trại quân trấn giữ ngoài thành, ta nghĩ ngài nhất định phải đến đó gặp qua ông ta. Ngoài ra ... không có gì.”

Nhìn Tư Phan kỳ sĩ thụ thương bị các binh sĩ gỡ mũ và huy chương quan tước đế quốc quân của từ trên mình hất xuống, Ca Long kỳ sĩ không khỏi trong tâm cảm thán.

Tư Phan à Tư Phan ... người biết hay không biết, cái báo cáo lên trên của người, gây ra hậu quả lớn biết bao nhiêu a!

Chuyện này nhìn trên bề mặt, giống như là tiểu thiếu gia của La Lâm gia tộc bị một nữ ma pháp sư bắt đi... Nhưng trên thực tế, cho dù là tiểu thiếu gia của La Lâm gia, thân phận tôn quý, sao lại có thể để tam vạn quân trấn giữ địa phương đình chỉ thao diễn mùa xuân để đi tìm nó chứ?

Căn nguyên của chuyện này, là do mâu thuẫn giữa quân đội và ma pháp công hội!!!

Mặc dù ma pháp sư là nhóm người siêu nhiên được công nhận là có thể đứng trên pháp luật. Nhưng lần này, một ma pháp sư dám công nhiên tập kích quân trấn giữ địa phương của đế quốc! Hành vi có tính chất như thế này dưới cái nhìn của quân đội đế quốc thực quá ác liệt!

Đây là công nhiên gây hấn với quân đội đế quốc! Cũng là sự gây hấn đối với sự thống trị của đế quốc! Nói quá một chút, thậm chí có thể coi như là một loại hành vi phản nghịch, hành vi phản quốc!!!

Vì chuyện này, hiện tại ở thủ phủ của Lí Nhĩ hành tỉnh, khiến bộ hạ quan viên trợ tá của tổng đốc rơi vào tình trạng nhốn nháo! Khả dĩ dự kiến, sau đó báo cáo lên quân phương thống soái bộ, không tưởng dẫn khởi bao nhiêu phản ứng?

Đầu não đế quốc đối với ma pháp công hội trong pháp luật đế quốc vô cùng bất mãn, suy cho cùng là ma pháp sư nhận được quá nhiều đặc quyền từ đế quốc. sự kiện này, dẫn khởi đế quốc cùng ma pháp công hội căng thẳng với nhau ... thậm chí, nghe nói hoàng đế bệ hạ mấy năm gần đây đối với pháp công hội có chút khúc mắc, là tại khi đại quân viễn chinh, ma pháp công hội không phái một ma pháp sư nào giúp đỡ quân đội.

Hoàng đế bệ hạ có tâm ý tước giảm các điều kiện ưu đãi của đế quốc trong mỗi năm với ma pháp công hội, thậm chí sau sự kiện tập kích được báo lên từ Lí Nhĩ Hành Tỉnh, tin lúc xuất ra, dẫn khởi quân binh cực kì phẫn nộ.

Thậm chí trước khi Ca Long kỵ sĩ xuất phát, hơn một nghìn quan quân đế quốc thủ bị quân tại địa phương đã lên tiếng yêu cầu tổng đốc đại nhân mệnh lệnh cho ma pháp công kích hội nghiêm khắc trừng phạt tập kích giả!

Bất quá... thẩm phán là một ma pháp sư, mà bị cáo lại là một ma pháp sư?

Trong lịch sử đế quốc từ trước đến nay chưa có tiền lệ a!

Phó đội trưởng Tư Phan kỵ sĩ ngồi mã xa trở về Lí Nhĩ Hành Tỉnh thủ phủ, tuy nhiên một thân thương tích này của hắn, thật tại không thích hợp để ngồi xe ngựa đi đường, nhưng có lệnh của tổng đốc đại nhân, hắn chỉ có cách cố gắng thực hiện.

Ca Long kỵ sĩ lập tức cho người tiếp quản thành, sau đó phân công người nhanh chóng tu phục lại tường thành sau cơn địa chấn, sau đó hắn tới thành ngoại địa phương thủ bị quân doanh (nơi đóng quân phòng thủ ở địa phương). Thấy đoàn kỵ mã của La Bá Đặc trở về.

La Bá Đặc một thân thương tích, bất quá vị kỵ sĩ này cũng nỗ lực hết sức, trong vòng một ngày, thân thể hắn đã mệt mỏi không kham nổi, nhưng tinh thần vô cùng kiên cường. chỉ là ngựa cũng không chịu nổi, nên trở về doanh trại đổi ngựa.

Ca Long kỵ sĩ lập tức gặp mặt La Bá Đặc, song phương giao đàm một hồi, biết rằng đại doanh thủ bị quân sau khi bị tập kích đã tiến hành tìm kiếm đại quý mô, La Bá Đặc thở ra một hơi nhẹ lòng.

”Bên ngoài... ta nghĩ tư quân của La Lâm gia tộc đã bắt đầu tập kết, muộn nhất hạ ngũ ngày mai, khinh kỵ binh đội của La Lâm gia tộc có thể tiến nhập Lí Nhĩ Hành Tỉnh. Sự tình này có ảnh hưởng thật ... thật đáng sợ a....

La Bá Đặc là gia thần của La Lâm gia tộc, trong trường biến độc này, đương nhiên cũng không biết được tình huống, lập tức nói tiếp: “vậy... ma pháp sư tập kích quan doanh có ảnh hưởng thế sao?”

“Đúng vậy.” Ca Long kỵ sĩ chậm rãi nói: ”Ta tới đây một ngày, sau đó đại bộ phận quân đội sẽ tập kết, hiện tại phương viên ba trăm dặm quanh đây ta nắm quyền chỉ huy. Có thể nói thật, ta không có nhiều tin tưởng. Nhưng tổng đốc đại nhân đã hạ nghiêm lệnh, tất nhiên phải tìm Đỗ Duy thiếu gia. Nhân vì....

Ca Long kỵ sĩ nhìn trái phải, trầm giọng nói: “Nhân vì, sự tình này, tổng đốc đại nhân cấp ta mật hàm trong đó viết: ”Tuy ảnh hưởng quá nhanh, bất quá ta nghĩ bên trên đế quốc sẽ không cùng ma pháp công kích xung đột, tối đa chỉ là tranh cãi một hồi, không có động tác gì lớn. Còn hoàng đế bệ hạ, đáng sợ là không dám công nhiên đắc tội ma pháp công hội. Bất quá, phát ra một công hàm khiển trách. Cuối cùng, đa phần là đại sự hóa tiểu, tiểu sự hóa hư vô. Quan doanh bị tập kích nhưng không có ai tử vong. Chỉ điểm này đã là có chỗ có thể hòa hoãn. Nhưng ... vị tiểu quý tộc, thì lại là quan trọng! Nếu như ... nói một câu, nếu như Đỗ Duy thiếu gia gặp sự việc ngoài ý muốn ... sự tình đáng sợ thật là khó biết! La Bá Đặc kỵ sĩ, ta nói người minh bạch chứ?”

La Bá Đặc ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Nếu như... nếu như Đỗ Duy thiếu gia có gì ngoài ý muốn, thậm chí là ...

Vì thân phận của La Lâm gia tộc, trưởng tử của bá tước, tự nhiên không thể bỏ qua! Suy nghĩ đến cùng, bá tước đại nhân tịnh không thích có người chết, nhưng, thiếu gia của La Lâm gia tộc mà chết, có thể vì danh dự của La Lâm gia tộc, mà có thể truy cứu đến cùng! Công bằng mà nói, cả trăm năm huy hoàng cầu Vũ Huân thế gia! Vì đại La Lâm gia tộc, chẳng nhẽ bị người ta tùy ý xâm phạm khi nhục sao?! Nếu như có người chết mà nhẫn nhịn. Vậy ngoại nhân nhìn vào, uy nghiêm của La Lâm gia tộc, sợ là khó mà chịu nổi!

Thân là gia tộc tộc trưởng, bá tước đại nhân khẳng định sẽ truy cứu đến cùng.

Nếu như bá tước đại nhân không dùng lời nói ... thì với địa vị của la lâm gia tộc tại đế quốc. La Lâm gia tộc đứng đầu, có thể phát động tương đương với đế quốc nhất phương thế lực.

Lúc đó, nếu như tạo thành đế quốc cùng ma pháp công hội, chính diện đối kháng, sự tình có thể là phiền toái lớn!

Sở dĩ, có thể tìm lại Đỗ Duy tiểu thiếu gia, thì sự tình này có thể bình ổn kết thúc.

“Ma pháp công hội hồi ứng ra sao?” La bá Đặc hỏi một câu.

” Ma pháp công hội? Hừm!” Ca Long kỳ sĩ ngữ khí có chút khó chịu, sau khi sự tình này phát sinh, Ca Long kỳ sĩ đối với ma pháp công hội tương đối bất mãn: “Bọn họ còn nói gì? Ma pháp công hội tại Lí Nhĩ Hành Tỉnh thủ phủ hồi ứng: “Sự tình này bọn họ xử lý nội bộ. nghe chưa! Nội bộ xử lý! Công nhiên tập kích Đế quốc quân doanh! Bọn chúng chỉ giản đơn “Nội bộ xử lý” là xong sao! Ma pháp công hội ủng hộ ma pháp sư, bọn chúng xử lý nội bộ cái gì chứ. Bọn chúng vô cùng cao ngạo, nhân vì Đế quốc không thể không có ma pháp sư bang trợ! Hừm!”

La Bá Đặc trầm tư một hồi, hốt nhiên nói: “Ca Long kỳ sĩ đại nhân, ta nhận ra, nếu như trong chu vi ba trăm dặm tìm sợ rằng không thấy. Nhân vì nữ ma pháp sư tập kích quân doanh thực lực rất mạnh, vượt quá sự tưởng tượng của chúng ta, ta sợ rằng đã chạy ra ngoài phạm vi ba trăm dặm, vì vậy ta kiến nghị...

“Ta biết.” ca Long kỳ sĩ gật đầu: “Tuy nhiên tổng đốc đại nhân đã ra lệnh là trong phạm vi ba trăm dặm, tức là đại nhân đã suy nghĩ kỹ rồi thông ta mật hàm cáo tố ta, phạm vi có thể khuyếch đại, không có liên quan đến Lí Nhĩ Hành Tỉnh. Có thể liên quan đến các địa phương xung quanh. Nghĩa qua, người biết, ngoài ba trăm dặm là đại hải, tổng đốc đại nhân thậm chí yêu cầu hải quân Đế quốc giúp đỡ. Ta nghĩ, La Lâm gia tộc trong hải quân thâm căn cố đế. các người yêu cầu hải quân giúp đỡ không có vấn đề.”

La Bá Đặc cười khổ: “Bây giờ không biết Đỗ Duy thiếu gia thế nào...”

Đỗ duy hiện tại ra sao?

Tôi tệ! Cực kì tồi tệ!

Đỗ duy đã rơi mất giấy. chân của quý tộc không thích hợp để bộ hành trong rừng, ống quần lại bị rách toạc.

Hắn dụng lực trụ cây mọc bên, bên tử một đầu đã tước, nó không chỉ là quả trứng, mà còn là vũ khí.

Hiện tại bên thân cường đại ma pháp sư không có ma pháp, tự nghĩ bất quá chỉ là một tiểu cô nương, hai người đi vào rừng đã lâu cũng không gặp phải con mãnh thú nào.

Tuy nhiên bên thân rộng cực kì an toàn, nhưng hai người nhìn quanh .. chỉ thiếu phải tìm thức ăn! Còn phải có nước uống.

Trên đảo này, Đỗ Duy cơ bản có thể xác định đại bộ phận địa hình là .. rừng.

Môi nhanh chóng bị khô, hắn không tìm thấy nước! Tựa hồ không có suối hay tiểu hồ.

Không có biện pháp, cái đảo này tịnh không lớn, chính thể hình giáng là hình tròn, tới bốn đầu của đảo bất quá không đến nửa ngày. Ấn chiếu tính toán của Đỗ Duy, cái đảo này có bán kính tầm 5 dặm.

Một cái đảo nhỏ. Trên đảo, không có một tí nước, ...

Đỗ Duy lắc lắc đầu, chỉ có thể than dài.

Hiện tại vấn đề là, con rồng này không thể bay lên, không tưởng là cười rồng lại ra đến đây. Tiểu nữ này đã mất đi ma pháp, phi tường thuật thì tối đã chỉ kiên trì được 10 khắc thời gian là phải hạ xuống... chu vi xung quanh là đại hải mênh mông.

Hai người vô pháp li khai tiểu đảo!

Nếu như không tìm thấy thức ăn và nước uống, tối đa là hai ngày, hai người sợ rằng sẽ chết tại đây.

Đằng sau Vi Vi An đáng thương đang nhìn về phía lưng Đỗ Duy, nữ ma pháp sư tâm lý kinh hoảng cực độ, sống trên hoang đảo này. Mà ma pháp lại mất, hiện tại nội tâm cực độ bất an.

Thời điểm này, nhất nhất đều theo biểu hiện của tên tiểu quý tộc khi phụ người này, ở với hắn, Vi Vi An có thể cảm thấy một chút kì dị là cảm giác an toàn.

Sở dĩ, Đỗ Duy sau khi đề xuất khảo sát địa hình bốn phía, Vi Vi An kiên trì cùng Đỗ Duy ra đi... mặc dù, lựu lại bên cự long thì tối an toàn.

Cuối cùng bọn họ cũng không gặp mãnh thú ở đây... bất quá trên thế giới ta sợ rằng không có con mãnh thú nào có thể tiến gần cự long!

Mất đi ma pháp, đi được gần nửa ngày, chân của Vi Vi An vô cùng đau đớn, hoài nghi rằng có thể cái chân đó đã bị gãy, nhìn vào sắc diện âm trầm của tiểu quý tộc này, Vi Vi An không dám nói gì, chỉ dám trừng mắt cau mày đằng sau.

Đỗ Duy tâm lý cũng có chút phiền não, bất quá, phía sau là tiểu nữ đang nhả mây nhìn. Đi đã xa, đối với một nữ hài nhi thân thể yếu nhược mà nói, khẳng định có chút không tiêu nổi.

Đỗ Duy thở một hơi, dùng một cơn đập 4 phía, xác định không rần rết gì cả, bèn giúp Vi Vi An ngồi xuống.

Vi Vi An đau đến rơi lệ, trong cuộc sống của cô không tưởng được, nguyên lai ngồi xuống thăm cổ lại dễ chịu đến vậy.

Đỗ Duy ngẫm nghĩ, cởi ngoại y xuống, nhanh chóng lau nước mắt, đưa cho Vi Vi An: “Này! Giày người rất cứng, đi lâu sẽ đau. Lấy cái này bao chân lại, sẽ cảm thấy mềm hơn đó.”

“Tạ... tạ tạ.” Nghĩ một lúc, Vi Vi An mở miệng: “Ta, chúng ta có thể, có thể cố tìm biện pháp li khai nơi này không?”

“Li khai...” Đỗ Duy cười khở, bắt nhả không muốn đã kích thêm tiểu nữ hài nữa: “Chúng ta trước tiên tìm thực vật và nước, sự tình sau đó, chậm chậm sẽ tính.”

Đỗ Duy trầm ngâm, chỉnh sắc nói: “Đi một ngày, ta hiện tại có thể xác định tình huống: ”Trước tiên, căn cứ hướng gió, ta khả dĩ xác nhận trên biển là xuân phong, căn cứ vào đó, ta có thể xác nhận chúng ta đang ở trên một hòn đảo tại đế quốc đông hải. sau này, căn cứ vào thực vật, chúng ta có thể là đang ở đế quốc nam bộ, thậm chí có khả năng tại Lí Nhĩ Hành Tỉnh đông biên hải vực. còn nữa...”

Nói tới đây, sắc mặt Đỗ Duy có chút quái dị: “Ta?Thật lo lắng một vấn đề.”

“Cái ... cái gì”

“Người có phát hiện một điều, chúng ta đi đã khá xa, cũng đã đi qua một nửa cái đảo này... dù vậy, chúng ta không phát hiện một con động vật! Đừng nói là một con dã thú lớn, ngay cả một con rắn, hoặc giả một con chuột cũng không có! Phảng phất như là một tiểu đảo không có sinh mệnh! Ở đây không có động vật, người nghe xem.”

Đỗ duy đặt tay lên tai nghe ngóng, ngữ khí vô cùng quỷ dị: “Người có phát hiện ... cái đảo này, chỉ có một khu rừng rậm... nhưng, đến tiếng chim chóc cũng không nghe thấy! Không có động vật... thậm chí phi cầm không có! Thật là quá quái.”

36. Chương 29: Một Đêm Trên Hoang Đảo Của Cô Nam Quả Nữ.

Hắn tại phía tây khu rừng trên đảo tìm được một cái vũng nước nhỏ. Đây có lẽ là vũng nước được tạo nên sau khi trời mưa. Treen đảo không có dã thú vì vậy vũng nước có vẻ trong sạch. Đỗ Duy dè dặt kiểm tra một chút, tìm kiếm xung quanh đó, cũng không có tìm được tung tích của dã thú gì.

Ném thử một chút, xác nhận vũng nước là nước sạch, đỗ duy yên tâm rồi. Hai tiểu nam tiểu nữ đã khát cả nửa ngày lập tức nhào xuống, chẳng để ý tới hình tượng vốc nước tấp vào miệng. Từng ngụm nước trong lành đem theo một chút mùi vị cổ quái đã tưới mát được cho cái yết hầu sắp phát hỏa. Đỗ Duy không nhịn được kêu lên một tiếng khoan khoái. Cảm giác một tia nước mát lạnh theo yết hầu đi xuống khiến cả người đều thoải mái tới phát run.

Sau khi uống no nước, Đỗ DUY lập tức cởi ngay đôi giày của mình ra, nhúng xuống vũng nước bắt đầu giặt nó.

“Người người làm gì?” VI VI an chớp chớp mắt nhìn động tác của đỗ duy.

“Giặt giày” Đỗ Duy vừa nói, động tác cũng không ngừng: “Sau đó dùng nó mà đựng nước.”

“Đựng đựng nước? dùng giày giày giày ?” Vi VI an lộ vẻ mặt kỳ quái.

“Đương nhiên” Đỗ Duy bĩu bĩu môi: “Ngoại trừ giày ra người còn có thể tìm được thứ gì khác đựng nước không? Người có bình hoặc là túi chứa nước không? Đã không có thì chỉ còn cách dùng giày thôi. Giày của

ta là bằng da dê, chống thấm rất tốt.” Nói tới đó, Đỗ Duy liếc mắt qua tiểu ngọc nghếch: “Đừng nhíu mày nữa, đây là biện pháp duy nhất của chúng ta. Chúng ta còn không biết phải ở cái địa phương quỷ này bao lâu nữa. Chúng ta cũng không thể lưu tại vùng nước này mãi, phải về bờ biển! Nếu người thấy giày của ta quá thối thì có thể tự cởi giày của mình mà đứng nước.”

Vi Vi an có chút ngây người, đồ duy thúc giục: “Nhanh lên, trừ phi ngày mai người muốn uống nước trong giày của ta.”

Có lẽ vì những lời dọa dẫm đó, tiểu vi vi an đáng thương lập tức luống cuống tháo giày của mình ra.

Giày của cô bé nữ ma pháp sư cũng bằng da, hơn nữa chất liệu so với giày da dê của đồ duy còn tốt hơn nhiều. Sau khi cởi giày ra, nữ ma pháp sư tựa hồ có chút tay chân luống cuống. Cô bé đeo một đôi tất màu trắng, chỉ là trên đó có thấm chút máu, tựa hồ sau khi trải qua nửa ngày đi bộ, cô gái nhỏ trên chân đã bị phỏng, hơn nữa các vết phỏng đã hoàn toàn bị vỡ cả.

Rất nhanh, nữ ma pháp sư học theo hình dáng của đồ duy, cúi húi cúi xuống bên vùng nước giặt giày của mình. Cô hung hăng giặt đi giặt lại vô số lần, cuối cùng, đồ duy có chút không nhẫn được: “Giặt hai lần là được rồi, người giặt nhiều vậy làm gì?”

“Giày... giày, bẩn...”

Đỗ Duy mỉm cười, nhìn tiểu ngọc nghếch đơn thuần này: “Uy, người xem, cái vùng nước này không lớn, chỉ có một chút nước như vậy. Người giặt đi giặt lại, cái giày thì sạch rồi, nhưng mà nước lại bị bẩn, mà người cuối cùng uống chính là nước đó.”

“...” Vi Vi an sững sốt, sau đó nàng xẹp miệng, mang theo vô hạn ủy khuất, đựng đầy nước vào hai cái giày, đứng lên: “Nhưng nhưng nhưng mà, chúng ta thật thật thật sự phải uống cái này này này sao?”

“Đợi tới ngày mai, khi người khát nước không chịu được thì dù nước có bẩn gấp mười người cũng không do dự mà uống.” Đỗ Duy lạnh nhạt nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta trở về.”

Trên đường trở về, đồ duy vẫn như trước cầm một cành cây dài đi mở đường, nhưng mà đi được một lát, lại phát hiện nữ ma pháp sư càng đi càng cách xa. Đỗ Duy dừng chân, nhíu mày nhìn cô bé: “Người phải nhanh hơn nữa, thời gian đã không sớm rồi. Nếu mặt trời hoàn toàn xuống núi, nơi này sẽ biến thành một mảnh tối đen, đường đi sẽ khó khăn hơn đấy. Đi đường rừng vào ban đêm rất khó phân biệt phương hướng đấy.”

Vi vi an vội vàng gật đầu, bước nhanh hơn một chút, nhưng mà mới đi được thêm vài bước, cô đã không nhịn được đau, chảy cả nước mắt: “Chân... chân ta đau.”

Đỗ Duy nhíu mày đi tới bên người cô, cúi đầu nhìn xuống. Hai lòng bàn chân xinh xắn của cô đã bị đá nhọn đâm chảy máu mấy chỗ. Bàn chân vốn nhẵn nhụi mượt mà, còn cả vài ngón chân nhỏ nhắn bây giờ đã lấm đầy bùn đất, còn có một chút máu nữa.

Thở dài, đồ duy có chút không còn cách nào. Để một cô bé nhỏ chân trần đi giữa rừng thế này cũng đích xác là làm khó cho cô ta.

Đỗ Duy nghiêm mặt, đem hai cái giày quàng lên cổ, sau đó cúi người xuống.

”Leo lên đây!”

“...?”

“Ta nói leo lên!” Đỗ Duy xoay lưng về phía nữ ma pháp sư, thanh âm của hắn vẫn lạnh lùng như cũ: “Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian, ta công người đi về.”

“Nhưng nhưng nhưng mà...”

“Không có nhưng cái gì cả, nghe chưa, tiểu nha đầu, chúng ta phải tranh thủ thời gian. Trước khi trời tối phải trở lại bên người cự long, chúng ta không quen thuộc hòn đảo này, có trời mới biết ở trên đây có cái gì. Bây giờ cả ta và người đều không có tài tự vệ. Chúng ta phải tranh thủ thời gian! Mau, lên ngay, đừng có nói nhiều nữa!”

Thanh âm nghiêm trang của đồ duy khiến tiểu vi vi an đáng thương không dám phản đối nữa. Cô lập tức học theo đồ duy quàng đôi giày lên cổ, sau đó ngoan ngoãn nằm trên lưng hắn.

Công ma pháp sư đi được vài bước, đồ duy cảm thấy có chút khó khăn. Dù sao tư duy hần dù của một người trưởng thành nhưng thân hình đi mượn này chỉ là của một thiếu niên hơn mười ba tuổi... hơn nữa từ nhỏ còn hay bệnh tật, sức khỏe không đủ.

“Cám... cảm ơn người.”

Đi được một lát, nữ ma pháp sư trên lưng đột nhiên thấp giọng lắp bắp nói một câu như vậy. Thanh âm của cô rất nhỏ, nhỏ tới mức đồ duy thiếu chút nữa là không nghe rõ. Nhưng mà hắn chỉ hừ lên một tiếng, không có trả lời.

Cứ như vậy, trên hoang đảo không người, màn đêm buông xuống. Tiểu vi vi an đáng thương nằm trên lưng một thiếu niên không quen biết. Cô ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy bầu trời tối đen đang bị vô số cánh lá che phủ, cúi đầu xuống có thể thấy người thiếu niên đang gian nan bước đi, còn có thể nghe thấy tiếng thở vất vả của hắn.

Vi Vi an đột nhiên nghĩ rằng, cái tên tiểu quý tộc thường bắt nạt mình, nói chuyện thì rất hung hăng, tựa hồ không đáng sợ như mình nghĩ trước đây...

Về tới địa điểm “Không nạn” của hai người, con cự long kia vẫn còn đang ngủ say. Theo như trên đường đi vi vi an giới thiệu, cự long sau khi bị thương sẽ lâm vào trạng thái ngủ sa, cơ thể sẽ từ từ khôi phục. Trong lúc này nó không cần ăn uống.

Điều này làm cho đồ duy thở phào... may mắn, nếu không chỉ chừng ấy nước thì cũng không đủ cho người uống, nói gì tới cho một con rồng?

Vừa lê thân về được tới nơi, đồ duy thả nữ ma pháp sư sau lưng rơi bịch xuống đất, chính mình cũng ngã ngồi xuống, thở dốc.

“KHông được... không được rồi...” Đồ Duy hút từng ngụm từng ngụm không khí, giống như người sắp chết hít không khí vậy. Toàn thân mỏi nhừ vô lực, oán giận nói: “Nếu là trước đây, cứ cho là trên lưng công thêm một cô bé thì ta cũng có thể một hơi chạy cả ngàn mét, nhưng cái thân thể bây giờ yếu quá...”

Vi Vi an bị đồ duy thả rơi bên cạnh nhưng cũng không dám mở miệng kêu đau, ngược lại xoa xoa người ngồi dậy, nhìn thấy hình dáng thở khó khăn của đồ duy. Tiểu ngốc nghếch đột nhiên nhảy dựng lên, chạy tới bên một cái cây lấy xuống một cái lá to. Sau đó lẳng lặng ngồi bên người đồ duy, vung hai bàn tay nhỏ bé cố gắng cấp cho đồ duy một ít gió mát.

Đồ Duy thở dốc một lát, ngẩng đầu nhìn vi vi an: “người làm gì?”

“Ta... ta nhìn người giống giống giống như sắp chết, ta ta ta ta quạt cho người ít ít gió.” Vi Vi an mở to đôi mắt rất thật thà trả lời.

Đồ Duy không nhịn được cười, cô gái nhỏ này, ngốc cũng choáng váng, bất quá ngốc cũng có chút đáng yêu: “Cám ơn.. bất quá, chẳng lẽ ngươi không biết bây giờ là đầu mùa xuân, khí trời hơi lạnh hay sao?”

Đồ Duy nhẹ nhàng lấy tấm lá trên tay nữ ma pháp sư, mang theo vài phần tiểu ý nhìn nữ ma pháp sư đang hồng khuôn mặt, sau đó nói: “Được rồi, chúng ta bây giờ phải thấp lửa, bằng không buổi tối sẽ lạnh tới không chịu được đó. Chúng ta bây giờ cái gì cũng không có, nếu còn bị cảm lạnh nữa thì phiền toái to.”

Kỳ thật, vấn đề lạnh ban đêm cũng không khó giải quyết, chỉ cần hai người dựa vào cự long ngủ là được.

Dù sao kia cũng là một con hỏa long... chỉ là, ngủ tại bên cạnh một con vật khổng lồ như vậy, vạn nhất trong lúc ngủ cự long tùy tiện lăn mình một cái, hai người chẳng phải bị đè thành hai cái bánh tét hay sao.

Như thế, vi vi an có lẽ sẽ là nữ ma pháp sư đầu tiên bị chính sủng vật của mình đè chết.

Đồ Duy đi kiếm một chút lá cây, để nữ ma pháp sư thi triển một hỏa hệ ma pháp... một hỏa cầu thuật nho nhỏ (bây giờ tài ma pháp của vi vi an cũng chỉ còn lại có như vậy)

Nhóm được lửa, để vi vi an cầm theo một chút, đồ duy đem theo một nhánh cây đủ to. Hai người đi tới bên bờ biển, đồ duy tận lực giơ cây đuốc đó lên khua khua, cây đuốc này cháy rất mạnh.

Trong màn đêm, có ánh lửa nhấp nháy, phỏng chừng từ rất xa cũng có thể nhìn thấy!

Đồ DUY thở dài, đây là hy vọng duy nhất rồi, chỉ hy vọng có con thuyền nào đi qua, nhìn thấy ngọn lửa nơi đây sẽ có thể phái người tới cứu.

Làm xong hết thấy, đồ duy cũng kiệt sức, nằm thẳng cẳng ở bên bờ biển, thở gấp.

Chính trong lúc này... Rooc!

Đồ DUY sững sốt một chút, sau đó lại nghe thấy một tiếng nữa...

Rooc!

Hắn ngồi dậy, như cười như không nhìn vi vi an bên cạnh.

“Xin xin xin lỗi, bụng của của ta.” nữ ma pháp sư đang cầm nguồn lửa bên cạnh, khuôn mặt hồng lên, cô có chút xấu hổ xoa xoa bụng: “Ta ta đói rồi.”

“Ta cũng vậy” Đồ DUY thở dài: “Đáng tiếc, ở trên đảo này chẳng thể tìm được một con vật nhỏ nào cả. Nếu không thì bắt một hai con quay lên cũng không tệ đâu.”

“Vậy... vậy quả đại đâu?” Có lẽ cơn đói cũng khiến nữ ma pháp sư thông minh hơn một chút.

“Người nhìn xung quanh xem, chỗ nào có cây trái? Ngay cả quả đại cũng không có nữa là. Chỉ có lá cây với cỏ đại thôi.” Đồ DUY thở dài: “nếu không, ta lại đợi người nhắc nữa sao?”

“Vây, vậy cá thì sao?” nữ ma pháp sư đáng thương nhìn đồ duy: “Dưới dưới dưới biển có cá.”

Đồ DUY nhún nhún vai, hắn nhìn vi vi an: “Người biết bơi không?”

Nữ ma pháp sư lắc đầu.

“ta cũng không biết.” Đồ DUY cười khổ: “Ta giống người, là một con vịt cạn. Xuống nước bắt cá, cái loại bốn sực này ta không có. Hơn nữa, lúc ban ngày ta đã đi ven bờ biển tìm qua rồi. Chỉ tìm thấy vài con sứa với vỏ ốc không. trừ phi, người có thể tiêu hóa được vỏ ốc?”

“Nhưng...nhưng mà ta đói lắm.” Vi VI an đáng thương bĩu miệng, chớp mắt nhìn đồ duy.

“Ta cũng không có biện pháp, ngủ đi vậy. Ngày mai khi trời sáng ta sẽ tìm một cái cây dài đi chọc cá... bây giờ thì không được, trời đã tối rồi. Chúng ta không biết bơi lội, vạn nhất sặc nước là xong đời.”

Vi Vi an thở dài, cô chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống.. lơ đãng, ngồi sát bên đồ duy.

“Nói chuyện gì đi, nói chuyện phiếm có thể quên cơn đói.” Đồ duy cười cười: “Chúng ta vẫn chưa chính thức biết rõ nhau. Giới thiệu đi vậy, bây giờ chúng ta có thể coi là hoàn nạn chi giao.”

“Như thế là sao sao, ?”

“Tỷ như nói..” Đồ DUY nghĩ nghĩ, hắn ôm đầu gối nhìn lên bầu trời đầy sao trên đầu: “tỷ như là, tuổi người nhỏ như vậy, có lẽ cũng không lớn bằng ta a? người sao có thể trở thành một đại ma pháp sư vậy? Đây là một chuyện rất hi hữu a.”

“Ta ta cũng không biết.” Vi VI an cũng học theo đồ duy, ôm đầu gối, nhẹ nhàng thở dài: “Ta ta từ nhỏ đã đã ở cùng với sư phụ. Ta ta trước giờ chỉ chỉ chỉ chỉ ra khỏi nhà hai lần.”

Đồ DUY quay đầu, liếc mắt nhìn tiểu ngọc nghech này, đột nhiên cười: “Kỳ thật, thanh âm của người rất dễ nghe đấy. Rất êm tai, nếu không nói lắp thì có thể hay lắm.”

“Xin xin lỗi, ta ta ta không phải cố ý.” Vi vi an đỏ mặt: “Ta ta từ nhỏ ít nói chuyện.”

“Kỳ thật càng là nói lắp thì càng nên nói nhiều hơn. Việc gì cũng vậy, làm nhiều mới tốt.” Đồ DUY cười nói: “Thôi, trở lại chuyện cũ, người như thế nào có thể trở thành bát cấp ma pháp sư vậy! Tuổi người nhỏ, đã lấy được thành tựu như vậy. Có lẽ cả đế quốc chỉ có một người.”

“?” Vi Vi an vẽ mặt mờ mịt nhìn đồ duy.

Đồ Duy thở dài, cười khổ nói: “Uy, ta đang khích lệ người a, ít nhất cũng phải phản ứng chứ.”

“A... xin xin lỗi, ta ta ...” VI VI an lại có một ít bối rối.

“Cô bé ngốc.” Đồ Duy lắc đầu: “người hình như ngoại trừ ma pháp ra thì cái gì cũng không hiểu?”

Sau đó , đồ duy rất kiên nhẫn ngồi nghe vi vi, vi vi an vất vả kể lại cho đồ duy về hoàn cảnh của mình.

Cô, vi vi an đương, từ khi có thể nhớ được đã đi theo sư phụ học ma pháp rồi.

Chỉ là, thân phận sư phụ cô mặc cho đồ duy hỏi thế nào tiểu ngốc nghếch cũng chỉ cần cần rằng không chịu lộ nửa lời.

Đành coi sư phụ nàng là một thể ngoại cao nhân vậy.

Vi Vi an từ nhỏ ở cùng với sư phụ tại một địa phương bí ẩn. Theo như cô nói, cũng là ở trong một khu rừng. Mười mấy năm nay, vi vi an chỉ đi ra ngoài có hai lần, trừ đó ra, tất cả thời gian đều là ở nhà nghiên cứu ma pháp.

Công việc mỗi ngày của cô, chính là học tập các loại tri thức ma pháp. Học thuộc các chú ngữ khó hiểu khó đọc, và còn... giúp vị sư phụ kia giặt quần áo.

“Giặt quần áo?” Đồ DUY mỉm cười: “người cũng biết giặt quần áo sao?”

hắn thuận tay kéo tay vi vi an lật lại nhìn: “một bàn tay nhỏ bé mềm mại như thế này không giống như là biết làm việc nhà a.”

“Ta ta ta biết!” Vi Vi an hồng mặt, cũng không biết vì đồ duy không tin cô hay là vì bị hắn kéo tay mà thẹn thùng. “Ta ta có thể dùng ma pháp để giặt... chỉ cần dùng một chú ngữ nào đó , quần áo sẽ tự động sạch bụi.”

“A.... kia không phải giống máy giặt sao... ”Đồ Duy trong lòng nháy động.

Hai lần xuất môn của vi vi an, lần đầu chính là cùng với sư phụ cô đi tới tổng bộ ma pháp công hội, ở một nơi bí mật tham gia khảo hạch cấp bậc ma pháp.

Trước khi khảo hạch, sư phụ cô từng nói một câu: “Ta muốn cho đám ngốc ở ma pháp công hội trừng mắt ra mà nhìn! cho chúng biết ta bồi dưỡng ra một thiên tài như thế nào!!”

Mà kết quả là... Đám ma pháp sư phụ trách khảo hạch suýt chút nữa cũng trừng cả con người ra ngoài thật.

Bởi vì, từ góc độ ma pháp mà nói, vi vi an quả thực là thiên tài! Lại còn là thiên tài trong thiên tài nữa.

Một ma pháp sư mười bốn tuổi đã trở thành bát cấp ma pháp sư, trong lịch sử chưa từng nghe có.

“Đó là một năm trước.” Vi VI an có chút ngại ngùng nói: “Những ma pháp sư kia vốn muốn ta ở lại để đo, nhưng mà sư phụ nói, quần áo ở nhà của ông không có ai giặt, nên đem ta trở về.”

“Hừ, sư phụ người không muốn người bị người của ma pháp công hội cướp đi đó mà.” Đồ Duy đương nhiên không đơn thuần như vi vi an. “Một bát cấp ma pháp sư, ở chỗ nào cũng có thể trở thành một đại nhân vật, cứ xem như trong ma pháp công hội có vài đại ma pháp sư trên bát cấp đi. Hừ... hơn nữa người còn trẻ như vậy.”

“Ừh” Vi VI an nháy mắt, cô không hiểu rõ điều đồ duy nói, nhưng rất nhanh đã vui vẻ: “Sau lần khảo hạch đấy, sư phụ rất cao hứng, ông tặng ta một lễ vật, chính là liệt nhật!” (@ dịch giả: Đoạn này thôi bỏ qua ko dịch nói lắp)

“Con rồng kia?”

“Đúng!” Vi VI an nhắc tới sừng vật của mình, lập tức vẽ mặt phấn khởi hơn hẳn: “Chính là nó!”

Đồ duy thở dài... sư phụ cô ta rốt cuộc là ai? lại có thể đem một con rồng làm lễ vật tặng người!

Đây không phải là một con miêu a, cẩu a, mà là một con rồng a!

VI VI an sau đó ở nhà chờ như vậy một năm.. mỗi ngày vẫn như cũ là học tập ma pháp và giặt quần áo.

Sau đó, gần đây nhất, chính là lần thứ hai cô đi vào thế giới này. Cũng chính là vì muốn tìm lại huyền yêu sợ hãi.. đó là sủng vật của sư phụ cô.

“Chờ một chút!” Đỗ Duy đột nhiên nhảy dựng lên, trên mặt hần có chút hưng phấn, nhìn vi vi an: “Con huyền yêu đâu? Vẫn còn trên người người chứ?”

Vi VI an gật gật đầu, cô cởi áo bào của mình , tiểu huyền yêu vẫn nằm trong cái lồng được buộc bên hông vi vi an.

“Bụng a bụng, lần này người được cứu rồi!” Ánh mắt đỗ duy cơ hồ phóng ra ánh sáng, nuốt nước bọt: ”Uy, tiểu ngốc nghếch. Con vật này thật có hơi hơi một ít, nhưng nhìn qua cũng béo a! Mặc dù quanh đây không có gia vẹt gì nhưng lột da nó rồi nướng lên, mùi vị cũng không tệ đâu.”

“...” VI Vi an nháy nháy mắt tận nửa ngày mới hiểu được lời đỗ duy, đột nhiên kêu lên: “A! Không không không được!! Người người người không thể ăn thu thu của của của ta! nó nó nó là sủng vật của sư sư phụ, ăn nó ta ta ...”

“Quản không được nhiều việc như vậy... ” Đỗ Duy lớn tiếng nói: “Chúng ta đã đói cả ngày rồi, còn đói nữa thì tất cả đều không còn sức nữa đâu, hơn nữa cũng không biết có bắt được cá không nữa!”

“Không không không được... không được ăn ăn ăn thu thu của ta.” Vi VI An ra sức ôm lấy cái lồng nhỏ vào tổng ngực, sống chết cũng không để Đỗ Duy cướp đi: “Không được ăn thu thu của ta.”

“Hừ vậy thì ăn con rồng của người!” Đỗ Duy lớn tiếng: “Một khúc thịt to như thế, cắt một chút cũng không chết a?”

“Ăn... ăn ăn ăn ăn ăn ăn ăn ăn rồng?”

Vi Vi An nghĩ rằng mình sắp xỉu đi.

Vừa có chút ý nghĩ rằng gã tiểu quý tộc này không tồi, chuyển mắt một cái hần đã biến thành ác ma rồi!

Ăn thịt rồng? Thần vạn năng a! Đừng trêu chọc tiểu vi vi an đáng thương này a! Ta cả đời này chưa từng nghe ai nói qua một việc như vậy.. bắt rồng làm thức ăn!

“Không không không được ăn liệt liệt nhật của ta! Không không không được ăn thu thu của ta. oa ... oa ... ba ba, mù mù...” Thấy bộ dáng hung hăng ủa đỗ duy, vi vi an lập tức xuất nước mắt tấn công.

Đỗ Duy không còn cách nào khác, nhìn tiểu ngốc nghếch chỉ có thể lắc đầu: “thế này không được, thế kia cũng không được... hừ được rồi. Ngày mai ta thử bắt cá xem sao. Nếu mai mà còn không bắt được con nào thì chỉ có ngồi chờ chết đó đi! Mệnh của mình còn không giữ được thì còn nói chuyện gì nữa! Nếu thật sự không còn cách nào khác, đành phải đem con huyền yêu ra khai đao đấy!”

Giờ khắc này, vi vi an khóc không ngừng, ngay cả cái con huyền yêu béo mập trong lồng có lẽ cũng hiểu chút tiếng người. Nghe được “tuyên ngôn” của đỗ duy cũng không khỏi sợ tới phát run. Một đôi ánh mắt như hai hạt đậu nảy ngốc nhìn đỗ duy, thân thể béo tròn cuộn thành một đồng run lẩy bẩy.

Nghe xong đỗ duy nói, vi vi an có chút yên tâm, trong lòng thầm cầu mong...

thần vạn năng a! Xin phù hộ cho tiểu vi vi an đáng thương a... xin để cho ác ma này ngày mai bắt được mấy con cá... a, không không phải tiểu vi vi an đáng thương này tham ăn, mà là bảo trụ cái mệnh của thu thu a... ách, nếu có thể thì ăn ít đi một chút cũng được... ô ô ô... nhưng mà, ta cũng đói lắm, vi vi an cũng muốn ăn cá a...

37. Chương 30 Cự Hồng Trên Hoang Đảo.

Cúi đầu vừa nhìn, nguyên lai Vi Vi An không biết lúc nào đã lẩn vào trong lồng ngực hần, tiểu ma pháp sư này ngủ thật dễ thương, cũng là phẳng phất có chút lạnh, thân thể súc thành một khối, hai tay nhỏ bé thậm chí còn nắm lấy vạt áo Đỗ Duy, cố gắng nắm lấy một chút ấm áp.

Nghĩ đến nàng lúc ngủ trong mộng cũng lạnh, tự nhiên án chiếu theo bản năng lặn vào trong lòng Đỗ Duy ý định tìm một chút ấm áp.

Đỗ Duy thở dài, hắn không có lập tức thôi tỉnh nàng, mà chỉ nhẹ nhàng cởi áo của mình, đắp cho lên cho nàng, lúc này nàng mới buông, tự mình đứng lên được.

Vừa nhắc người ngẩng lên, sắc mặt Đỗ Duy lập tức biến đổi lớn!!!

.....

“Không!!!đáng chết !!! không” sáng sớm trên hoang đảo, Đỗ Duy phát ra một tiếng kêu phát ra một tiếng kêu phẫn nộ và uể oải.

sương mù trước mặt tràn ngớt ngoài khơi, vụ khí này nồng đậm, phảng phất mọi vật trong thiên địa đều bị phủ lên một lớp lụa trắng! không khí tràn đầy hơi nước,mà cũng chính vì lớp khí phía dưới khiến cho căn bản không nhìn thấy gì trên biển.

như vậy thiên khí thật ác liệt, trên biển sợ rằng không nhìn xa quá mười thước.

điều này khiến cho Đỗ Duy thế nào mà không lo lắng?

hắn bị hãm trên hoang đảo này, không có thức ăn, ngay cả nước uống cũng thiếu. Bức thiết là phải nhanh chóng rời đi khỏi nơi này. cho nên, hắn chỉ hi vọng duy nhất là có thể có thuyền thuận đường đi qua hải đảo có thể cứu bọn họ.

Vì thế, Đỗ Duy đã nghĩ tốt lắm, hắn từ buổi sáng hôm nay đã lập tức bắt đầu trú đêm ở bờ biển và không ngừng đốt lửa! dùng khói của đồng lửa hấp dẫn các con thuyền lui tới, nếu chung quanh có thuyền lui tới thật.

Nhưng bây giờ... đối mặt với sương mù như vậy... lập tức trong tâm lý phát lạnh.

Sương mù dày đặc như vậy, có thể nhìn thấy sao, cho dù Đỗ Duy ở chỗ này đốt lửa, có con thuyền đi qua đảo, tại đây cái loại quỷ thiên khí này hạ xuống, căn bản cũng nhìn không tới.

Mà khiến cho Đỗ Duy tuyệt vọng chính là hắn căn cứ vào đạo thường thức, bình thường, trên biển, loại sương mù dày đặc thế này thường thường liên tục hội tụ trong một đoạn thời gian!

Nếu trên lục địa thì sương mù dày đặc thế này thì không chừng sau một ngày là tan. chỉ là trên biển... cho dù năm ba ngày cũng chưa tan hết là chuyện bình thường.

Năm ba ngày...

Đỗ Duy trong lòng thở dài, ta còn năm ba ngày sao? Đến bây giờ ngay cả một chút thức ăn cũng không có.

Vi Vi An bị tiếng kêu của Đỗ Duy làm tỉnh lại, nàng nhìn thấy Đỗ Duy âm trầm nghiêm mặt, tiểu Vi Vi An đáng thương có chút bất an.

Đỗ Duy một lời không nói, hắn ta chạy nhanh tới các nhánh cây xung quanh, sau đó hắn cất lực đốt lửa cho lửa lớn thêm một chút, hỏa thế mãnh liệt thêm chút ít.

Sau đó vừa chạy đi chạy lại tìm thật nhiều nhánh cây ngay trước mặt Vi Vi An.

“UY, người ở chỗ này coi lửa, nếu lửa yếu đi một chút, thì lập tức chất gỗ! ngàn vạn lần không để hỏa thế yếu đi, càng không thể để cho hỏa thế bị tắt! người biết không? Đồng thời người nhìn ngoài khơi... nếu người thấy có thuyền qua... người phải nghĩ biện pháp hiển bọn họ chú ý, người có thể đốt lửa lớn hơn nữa... hoặc là, người dụng ma pháp, bắn hỏa cầu lên bầu trời! biết không?”

“Biết.” Vi Vi An gật đầu, sau đó trên mặt nàng lộ ra nghi vấn: “này, sương dày như vậy, chúng ta có thể thấy thuyền không? thuyền có thể thấy chúng ta không?”

Đỗ Duy thở dài, hắn không trả lời Vi Vi An vấn đề này: “chiều theo ta nói mà làm, đây là điều duy nhất chúng ta có thể làm được.”

Nói xong, Đỗ Duy chọn lựa một cây trường mộc côn, cầm nơi tay rồi đi dọc theo bờ biển.

“người người người đi đâu vậy?”

“Ta đi tìm thức ăn.” Đỗ Duy lạnh lùng nói: “ta nghĩ không chừng có thể tìm được một chút khuôn loại gì đó, một chút hoa quả, như đại lâm này, nói không chừng có. Chỉ mong ra có thể tìm được! cái này so với bắt cá đơn giản hơn chút ít. nếu ta tìm không được thì chỉ có thể xuống biển bắt cá thôi.”

Đỗ Duy nói đến đây dừng lại một chút: “người tốt nhất cầu nguyện cho ta tìm được thức ăn, nếu không, tối hôm nay, mặc kệ người đối với ta khốc lóc như thế nào, chúng ta chỉ có thể ăn thu thu của người. nhân mang so với một con động vật thì trọng yếu hơn!”

nhìn Đỗ Duy lúc sắp đi với ánh mắt rét lạnh, Vi Vi An không nhìn được rùng mình một cái.

Đỗ Duy một mình đi.

Vi Vi An một mình ở lại bờ biển, nàng trong lòng cực kỳ sợ hãi, chung quanh đều không có ai, nặng nề nhất là, nàng cảm giác được giờ phút này chính mình không hề an toàn!

Trước đây, mặc dù sống cùng sư phụ, đồng thời ẩn cư, có rất nhiều khi, sư phụ xuất môn cũng để Vi Vi An một mình ở nhà. nhưng là khi Vi Vi An còn có ma pháp.

Còn bây giờ, nàng cái gì cũng không có.

Nàng cả buổi sáng đều có gắng gia tăng lửa, Vi Vi An trên đây bị những nhánh cây nhọn sắc làm bị thương, yên hỏa cũng làm bị thương vài chỗ, nàng cố gắng theo lời Đỗ Duy nói không làm cho hỏa thể giảm đi, cố gắng cho đồng lửa cháy vượng.

Giữa trưa, rốt cục Đỗ Duy cũng trở lại.

Xa xa nhìn Đỗ Duy từng tường tường bước trở về, chấn hấn tựa hồ bị thương, bất quá vẻ mặt lại có chút cao hứng.

Đỗ Duy trên cổ lộ một cái cây mây, cây mây này có gì đó kì quái, nhìn qua như là Đỗ Duy đào nó lên từ dưới đất, giống một rễ cây thực vật, còn mang theo bụi đất đen đen.

Hắn một tay giữ cây mộc côn, tay kia cầm theo một cành cây lớn, trên đó chỉ chít những quả nhỏ nhiều màu sắc

Những quả này trông cực kỳ đáng yêu, từng chùm từng chùm, lớn nhỏ màu sắc giống như quả bồ đào vậy. nhất định là ngon phi phưởng.

Vi Vi An lập tức nước miếng chảy ra.

Ở đây, nữ ma pháp sư cho tới bây giờ chưa có thưởng thức qua hương vị, chưa bao giờ đói lâu như vậy.

“Đồ đồ đồ ăn! người người người người tìm được rồi!!! ” Vi Vi An hoan hô một tiếng, hấp tấp hướng Đỗ Duy chạy đi.

Đỗ Duy nhìn dáng vẻ của Vi Vi An, khóe miệng tựa hồ lộ ra một tia cười, sau đó ẩn đi, trầm mặt nói: “Đừng cao hứng quá sớm, ta chỉ phát hiện ra bấy nhiêu mà thôi.”

Hắn đi đường như thế có chút kì quái, Vi Vi An này mới phát hiện, Đỗ Duy trên chân bị phá mấy chỗ, nghĩ đến đi trong rừng, bị những cái gai bén nhọn xiên vào.

” Tốt lắm, trước hết ăn đã.”

Đỗ Duy buông chiến lợi phẩm đang nắm, chỉ vào cây mây giống hình rễ cây: ‘thực vật này ta có thể phân biệt được, ta đối với dược tề học có chút nghiên cứu qua. dạng thực vật này đều là dã sinh, chúng nó là rễ cây đều có không ít tác dụng, đều có thể ăn, hơn nữa, cái đầu cũng không nhỏ.

Đỗ Duy nói, cái này bắt được ở ven biển, rửa qua vài cái, để cho Vi Vi An: “này, tất cả đều là cho người. người có thể như vậy mà ăn, cúng số thể nướng trên bếp lửa ăn từ từ.”

Vi Vi An sửng sốt một chút, nàng xem một bó rễ cây trong tay, đột nhiên có chút ủy khuất, nhú mày bĩu môi, nhìn chùm quả tiên diễm trên nhánh cây bên cạnh: “ta ta ta ta muốn ăn quả, ta ta ..”

“Không, người ăn cái này, ta ăn quả.” Đỗ Duy thanh âm rất bình tĩnh, nhưng lại mang theo ý kháng cự.

Vi Vi An suýt nữa rơi nước mắt.

Cô bé thương tâm khổ sở cực kỳ, người kia nhất định là cố ý! hắc cố ý làm khó tiểu Vi Vi An đáng thương đây mà, nhất định là bởi vì Vi Vi An không cho hắn ăn thu thu nên hắn mới có thể trả thù như vậy!

Vi Vi An lòng tràn đầy ủy khuất, chỉ có thể đáng thương ngồi bên bếp lửa, cầm lấy rễ cây đặt trên bếp lửa, tựa hồ miệng có gì khó nói.

Đỗ Duy nướng rễ cây thực vật, đều rất mập mập, vị của nó cũng không khó ăn... hoặc có thể nói, căn bản không có vị gì cả. chính là có chút cứng, tước ra rất lao lực. Vi Vi An đáng thương vô cùng mệt mỏi, mới cắn có hai miếng. trọng yếu chính là, cái thứ này một chút đều không thể ăn... nó nhạt nhẽo không có vị gì cả.

Bên cạnh Đỗ Duy ngồi đối diện bên bếp lửa, hắn một lời không nói, từng chút từng chút từ cạnh cây lấy quả xuống cho và miệng, từng chút từng chút nhai sau đó nuốt xuống.

Dần dần, ánh mắt Vi Vi An không nhìn được bị câu dẫn....

dùng sức nuốt nước miếng, quả kia... nhất định ăn ngon lắm đây... tên này thật hẹp hòi!!

“người xem ta làm gì?” đỗ duy cười lạnh: “người đang trách ta không cho người ăn quả đúng không? không cho người ăn rễ cây này đúng không?”

Vi Vi An không nói chuyện nhưng lại bĩu môi.

thừa dịp Đỗ Duy không chú ý, Vi Vi An đột nhiên thuận tay từ nhánh cây lấy xuống một ít quả tử... nàng là ma pháp sư, áo bào rất lớn, rất rộng, động tác cũng rất bí mật, Đỗ Duy không có phát hiện.

Sau đó, thừa dịp Đỗ Duy không có nhìn về phía nàng, Vi Vi An nhanh chóng cho quả tử vào miệng, sau đó hung hăng nuốt xuống....

ngay khi nàng lòng tràn đầy chờ đợi hương vị ngọt ngào thì...

Phốc!!!!

Vi Vi An đột nhiên sắc mặt biến đổi lớn, thần tình cổ quái, sau đó dường như phản ứng giống như khi cho quả vào, nhanh như chớp há mồm phun ra một ngụm!

cái đồ gì thế này! làm cho người ta đau!

khiến cho đầu lưỡi người ta vận vẹo!!! Vi Vi An cắn một miếng, cảm giác được chính mình đều phải thổ ra! loại quả thế này cũng có thể ăn sao/

Đỗ Duy nhìn bộ dạng của Vi Vi An, chỉ hờ hững, sau đó hắn cuối cùng cắn một quả tử, hắn ăn rất chậm, từng miếng từng miếng nuốt xuống, sau đó đứng lên: “tốt lắm, ăn xong rồi, chúng ta còn hoạt động nữa.”

Trong khi ở đây, Vi Vi An ngây ngốc nhìn lên nhánh cây kia, vừa nhìn một chút chình mình trong tay còn có hai nhánh rễ cây .. cũng với cái kia làm cho người ta thổ ra, nếu so sánh với quả tử, xem ra đích thực có thể xem là mỹ vị.

nhớ tới câu nói của Đỗ Duy:“người ăn cái này, ta ăn quả tử.”

vừa rồi Đỗ Duy không có nói, sắc mặt không thay đổi mà chậm chậm nuốt loại quả tử có mùi vị đáng sợ...

Vi Vi An đột nhiên hiểu chính mình một chữ cũng không nói ra được.

nàng dùng sức nắm rễ cây trong tay chằm chằm nhìn Đỗ Duy.

“Nhìn cái gì?ăn nhanh lên một chút, chúng ta còn có chuyện!”Đỗ Duy nhíu mày.

“Đúng!Đúng!”Vi Vi An xoay người cho thảo căn vào trong lòng ngực, sau đó hấp tấp chạy tới bên người Đỗ Duy, ánh mắt cùng thanh âm của nàng nhu hòa hơn rất nhiều, thậm chí mang theo vài phần khiếm ý: “Ta ta chúng ta làm cái gì? ta ta nghe người!”

“chúng ta bắt cá, nếu không được, chỉ ăn thảo căn, chúng ta cơ bản không được bao lâu!” Đỗ Duy cười cười, hần nói: ”cây mây trên người ta, ta kéo một đầu, người kéo một đầu, ta cho nhanh cây vào trong nước, nhìn xem có thể hay không nghĩ biện pháp để bắt cá.... bắt quá ....

hần hoàn toàn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy được một tiếng rống kinh thiên động địa!!!

lập tức, dưới chân mặt đất đột nhiên mãnh liệt lay động đứng lên! Đỗ Duy cùng Vi Vi An đều không có khả năng đứng vững, lập tức ngã xuống mặt đất.

tiếng hồng nộ tựa hồ từ dưới địa ngục truyền đến, trầm muộn vô cùng, nhưng lại hung hăng nện vào lòng người. Đỗ Duy trước đây nghe qua cự long hồng, hần vốn tưởng rằng tiếng hồng như vậy trên trái đất dường như đã là đáng sợ nhất.

chỉ là bây giờ, thanh âm này so với cự long hồng còn đáng sợ hơn! thanh âm lớn hơn nữa, làm cho người ta sợ hãi!!

Mặt đất không ngừng chấn động dữ dội, Đỗ Duy cảm giác được chính mình dường như đang ở trong một trận động đất đáng sợ!!

Mà rung động giờ đây, ngay cả hải thủy đều rít gào... trên biển nổi lên từng đạo sóng mãnh liệt!!

“con mẹ nó thanh âm gì đây!!” Đỗ Duy sắc mặt biến đổi kịch liệt, hần ôm Vi Vi An trong lòng té ngã trên mặt đất.

Vi Vi An đã sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Trong khi đó, trong rừng con rồng sủng vật của Vi Vi An, tựa hồ cũng bị tiếng hồng này làm bừng tỉnh! cự long ngủ say đã tỉnh lại, chỉ là...

Rõ ràng là, Vi Vi An cùng Đỗ Duy, đều nghe thấy cự long phát ra một tiếng rên rỉ!

Tiếng kêu của cự long mang theo vẻ sợ hãi.

38. Chương 31: Thu Hoạch Của Đỗ Duy.

Vi Vi an lập tức chạy lại, dang hai tay ôm lấy một cái móng vuốt của cự long, trong miệng chậm rãi ngâm xướng một lại chú ngữ nào đó. Từ trên bàn tay nhỏ bé của cô hiện ra một tia quang mang, mặc dù yếu ớt nhưng cự long rốt cục cũng có một chút an tĩnh xuống.

Tiếng rống lớn biến thành tiếng ô ô nho nhỏ, cuối cùng, cự long cũng vùi đầu xuống, lâm vào trạng thái ngủ say.

Vi Vi an sau khi thi triển ma pháp, có vẻ rất mệt mỏi. Đỗ Duy đi tới, phát giác tiểu ngốc nghếch đã có chút đứng không nổi nữa, hần mau chóng chạy tới nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay cô bé, thấp giọng nói: “Sao lại thế này?”

“Ta ta ta không biết, liệt liệt liệt nhật, hình như nó sợ hãi, vừa vừa vừa mới rồi...”

“Được rồi, bây giờ người đã đỡ dành nó được chưa?” Đỗ Duy hỏi xong, hần thấy vi vi an gật gật đầu, liền trầm giọng nói: “Động đất vừa rồi, còn cả tiếng rống kỳ quái kia nữa, người có nghe thấy không. Nó phát ra ở phía bắc... Ta nghi ngờ trên đảo này có cái gì đó mà chúng ta chưa phát hiện ra... nói không chừng là con dã thú gì đó.”

Khuôn mặt của vi vi an có chút khó coi, mặc dù cô đơn thuần nhưng dù sao cũng rất thông minh.

Dã thú?

Dã thú có thể phát ra tiếng rống đáng sợ như vậy? Còn có tiếng rống của dã thú có thể khiến cho một con rồng cũng sợ hãi?!

“Ta mau đến đó xem.” Đỗ Duy đột nhiên nói một câu như vậy.

“Ách? Có có có có nguy hiểm không?”

“Nguy hiểm sao...” Đỗ Duy lắc đầu: “Ta không biết, nhưng có thể xác định được, cái đảo này có lẽ không đơn giản... người xem, nơi này không có một con vật nào cả, không có cả chim muông! Điều này có nghĩa là gì? Ta đoán rất có thể trên đảo này có một loại động vật rất đáng sợ, biến hòn đảo này thành lãnh địa của nó. Vì vậy ở đây không có một sinh vật nào khác. Mặc kệ thế nào, bây giờ chúng ta đã ở trên đảo rồi, một chốc một lát không thể rời khỏi đây được. Ta phải làm rõ sự tình, còn không mà nói, không chừng khi gặp phải con vật đó... Người có nghe thấy tiếng rống đáng sợ vừa rồi không? Chúng ta trước hết phải tìm hiểu một chút tình huống! Như vậy về sau gặp phải nó thì cũng có một chút chuẩn bị, vài biện pháp đối phó.”

Vi Vi An gật gật đầu: “Ta ta ta ta cùng cùng người đi!”

Đỗ Duy vẻ mặt rất nghiêm túc: “Không được! Nghe đây, tiểu ngốc nghếch, người ở chỗ này trông chừng con đại sừng vật của người! Vạn nhất tiếng rống kia lại vang lên, cự long bị kinh động thì làm sao bây giờ? Người có lẽ ở đây trông chừng nó tốt hơn. Nếu nó tỉnh lại thì hãy dỗ dành nó. Hơn nữa chân của người thế kia, dẫn theo người cũng pheienf toái. Người không có giày, đi chân không thế này mà xuyên qua được tới phía bắc đảo hay sao?”

“...” Vi VI An nói không lên lời. Cô nghĩ nghĩ, vật mặt đáng thương nhìn đỗ duy, cúi đầu: “Được rồi.”

Đỗ Duy cầm lấy cây gậy của mình xuất phát. Hẳn tịnh không đi xuyên qua rừng cây, mà lựa chọn đi dọc theo bãi biển, vòng qua rừng đi tới bờ bắc. Đi như vậy sẽ tốn thời gian nhưng nói không chừng sẽ an toàn hơn một ít.

Bầu trời bây giờ đầy sương mù, hơn nữa đỗ duy cũng nhận định trên đảo này không chừng có một con “dã thú” đáng sợ - đúng, đoán nó là “dã thú”. Đã biết vậy mà còn đi xuyên qua rừng thì quả là quá nguy hiểm.

Một đường hướng bắc, lúc sắp đi tới đầu bên kia chợt đỗ duy phát hiện gần bìa rừng có một ít cây thấp thấp, trên đó có vài thứ gì đó.

Đó một buồng quả thật lớn, Đỗ Duy trong lòng vui vẻ, chạy nhanh tới. nhưng mà rất nhanh đã thất vọng.

Hai trái cây rất lớn đó bên trong lại không có gì. Trông giống với quả hồ lô ở tiền thế của hắn.

Bất quá, đỗ duy nghĩ nghĩ, hắn ba chân bốn cẳng hái vài ba trái đại “hồ lô” xuống, sau đó dùng dây mây buộc chúng lên người.

Như vậy, vạn nhất gặp được mãnh thú đáng sợ nào, đỗ duy có thể nhảy xuống biển! Có mấy trái đại hồ lô không ruột này buộc ở trên người thì có tác dụng bơi lội rất lớn! Có nguy hiểm, đỗ duy có thể nhảy vào biển là tốt rồi.

Rốt cục đi tới bờ bắc, đỗ duy nhìn xung quanh, hắn bị cảnh tượng nơi đây làm ngây cả người!

Phía bắc đảo vẫn là một rừng cây, nhưng khiến đỗ duy giật mình là trên mặt đất chỗ này khắp nơi lại là băng đá!

Dọc theo bờ biển, còn cả phiến rừng gần đó nữa đều bao trùm một tầng băng dày đặc! Đường như nơi đây vừa trải qua một trận bão tuyết vậy. Nhưng mà khí hậu nơi đây không thể sinh ra gió bão chứ đừng nói là mưa tuyết, đó mới là điều đáng sợ!

Hơn nữa, rõ ràng khu vực bị bao phủ bởi băng tuyết chỉ có một vùng lớn đó! Còn những chỗ khác thì vẫn bình thường như cũ!

Đỗ Duy lập tức trong lòng nháy động, nghĩ tới một cái gì!

Hắn đưa mắt nhìn bốn phía tìm kiếm. Nhưng mà hơi sương đáng chết này khiến tầm mắt bị hạn chế. Đỗ Duy chạy dọc theo bờ biển một lát, trước tiên là tìm kiếm quanh bìa rừng một vòng. Sau đó kiểm tra những băng sương trên mặt đất này, cố sức cạy một vài tảng băng ra, quan sát tầng đất phía dưới tảng băng đó, lập tức phát hiện một điều.

Đất phía dưới tảng băng này vẫn còn ướt, nói cách khác. Phiến băng tuyết này bị người ta trong nháy mắt phủ lên... tỷ như là, ma pháp?

Đỗ Duy lập tức chạy tới bên bờ biển, hắn đứng ở sát mặt nước, sóng biển nhẹ nhàng đập vào chân hắn, đỗ duy cố gắng nhìn ra xa ngoài biển hơn....

Trong mơ hồ, đồ duy dường như thấy phía trước tựa hồ có một cái gì đó gần bờ đang dập dờn trên mặt biển. Thể tích của nó rất lớn, hơi sương che phủ không nhìn rõ, nhưng đại khái có thể nhìn thấy đường bao.

“chẳng lẽ là một con thuyền?”

Đồ duy đột nhiên trong lòng sinh ra vài phần hy vọng, hân lớn tiếng hô gọi, sau đó vung vung tay ra hiệu.

Đáng tiếc, kêu một lúc rồi nhưng cái thứ đó vẫn không trả lời, hơn nữa nhìn qua, dường như càng trôi càng xa.

Không phải thuyền... đồ duy đã xác nhận. Bởi vì nhìn kỹ một hồi, miễn cưỡng hình dung nó giống như một khối gì đó to to mà thôi.

Mặc kệ thế nào, đồ duy trong lòng nghĩ một chút, rồi nhanh chóng phi xuống nước.

Bây giờ trên đảo chẳng có thứ gì, thức ăn lẫn thức uống đều thiếu., nếu phát hiện ra được một cái gì thì tốt, nói không chừng có thể cấp cứu tình cảnh bây giờ.

Đồ Duy lập tức thắt chặt đám đai hồ lô buộc trên người, rồi nhảy ùm xuống nước, vung tay múa chân bơi về phía trước.

Hắn mặc dù rất cố gắng, chỉ tiếc là tiền thể hắn là một con vịt cạn, căn bản không biết bơi lội. Bây giờ hắn chỉ khua khua tay làm theo “thế”, từ tư thế bây giờ xem ra thật sự rất giống với kiểu “Bơi chó”.

May mắn là sóng biển không lớn, còn không mà nó, bơi được 2 mét thì sóng đã đánh lùi lại 3 mét rồi!

Đồ Duy dùng toàn lực, thêm vào là mấy cái hồ lô trợ giúp, rốt cục hắn cũng đuổi tới kịp gần tới thứ to lớn đó....

Nhìn cảnh tượng trước mắt, đồ duy ngây người, bơi thêm một chút, hắn mở to miệng tới suýt nữa bị nước biển làm sặc.

“mẹ... mẹ nó! Không thể nào??”

Trước mặt, bất chợt lại là một tòa băng sơn nho nhỏ! Một khối băng sơn trôi nổi trên mặt biển! Không phải là thuyền gì cả, cũng chẳng phải là thứ gì có thể cho đồ duy dùng.

Nhưng quan trọng là, trên băng sơn có một người nằm.

Một bộ khinh giáp có hoa văn lữ không màu trắng, phi phong màu trắng, còn cả một đầu trắng như tuyết!

....

Vi Vi an lo lắng chờ tới chập tối, sắc trời đã sắp sửa tối đen. Cô đã đói bụng tới bắt đầu kêu ca rồi, trong ngực chỉ còn lại vài loại thực vật buổi sáng đồ duy đem về. Nhưng mà vi vi an không có dám lấy chúng ra ăn, chỉ dám xoa xoa bụng thở dài.

Hắn ...hắn có lẽ cũng chưa ăn gì a.

“Thu thu!”

Huyền yêu sợ hãi ở bên hông cô chợt kêu lên một tiếng. Con vật nhỏ này tên là Thu thu, tên của nó rất hợp với thân hình.

Vi VI an vỗ về nhẹ nhẹ vào cái lông, ôn nhu nói: “Thu thu... đừng đừng đừng kêu nữa, ta biết ngươi cũng rất rất rất đói. Nhưng mà cái này không không không không thể ăn.. phải phải phải chờ hắn về.”

Rốt cục, tới khi vi vi an cơ hồ mờ cả mắt đi, đồ duy mới trở lại.

Vi Vi an thấy đồ duy đang cố sức lê chân đi, mỗi bước đi đều hao phí rất nhiều khí lực. Cái lưng hắn bây giờ sắp sửa sụp xuống rồi... bởi vì, trên lưng hắn cồng một người!

Vi VI an trừng mắt nhìn, nàng sợ chính mình nhìn lầm, lập tức đưa tay lên dụi dụi. Lúc này mới xác nhận được mình nhìn thấy không phải là ảo giác! ĐỒ Duy lại có thể cồng về một người!

Vi Vi an vội vã kêu lên một tiếng, chạy vội tới. Đỗ Duy đã mệt tới thở không ra hơi rồi, hẳn chẳng chờ tới khi vi vi an tới đã ngã nhào xuống đất, người trên lưng cũng bị hất hất sang một bên...

“Nước! Mau cho ta ít nước... lão thiên của ta, làm ta mệt chết mất.” Đỗ Duy vừa thở phì phò vừa cười khổ: “Cái thứ này nặng hơn người nhiều a!! ông trời a... ta hết chịu nổi...”

vi Vi an vội vã tay chân luống cuống cầm lấy một cái giày của mình chạy tới. Đỗ Duy lại lắc lắc đầu, chỉ chỉ vào đại hồ lô trên người mình. Vi Vi an vội vã cầm lấy một quả, chợt phát hiện nó khá nặng, lắc lắc một chút rõ ràng phát hiện bên trong là nước!

“Ta... thấy cái thứ này trên cây... hái xuống, có thể đựng nước được. Lúc trở về ta có ghé qua vũng nước kia lấy một ít nước... người, bây giờ có thể đi giày rồi.”

Vi Vi an cảm kích, đích xác bây giờ đôi chân nhỏ nhắn của cô đã đau lắm rồi.

“Còn nữa, người mau xem xem người ta đem về đi, ha ha, có muốn cứu sống nàng ta là tùy thuộc vào người đấy.” Đỗ Duy nói xong, cầm lấy quả hồ lô trong tay vi vi an, uống vội vài hớp nước. Sau đó lại nằm lăn ra tiếp tục thở hổn hển.

Vi Vi an lúc này mới nhìn thoáng qua người đỗ duy vừa cống về.

Không phải tiểu vi vi an mất quá kém, mà thật sự khi thấy đỗ duy trở về, cô dường như quên hết mọi thứ. Mọi sự tình khác đều bỏ qua, đem toàn bộ chú ý đặt lên người đỗ duy.

Vì vậy, người đỗ duy cống về, đặc thù rõ ràng như vậy! Một thân khinh giáp lẫn phi phong màu trắng, ngay cả tóc cũng trắng nữa... nhưng mà vi vi an hết lần này tới lần khác đều không nhìn qua.

Nhưng mà, khi vi vi an chú ý tới người đó, nàng đột nhiên tròng mắt, đưa tay che miệng!

Sau đó nữ ma pháp sư dè dặt đi tới, cố gắng lật ngược người kia, lúc này mới xác nhận mình không có nhìn lầm.

“Tỷ... tỷ tỷ?!”

39. Chương 32: Có Quái Thú, Có Quái Thú

Chỉ là giờ phút này, nữ nhân này đang nhắm mắt, đôi môi đóng chặt, đang trong hôn mê, lông mày nhíu lại, Đỗ Duy nhìn ra trên nét mặt của nàng phẳng phất mang theo một nét kinh hoàng cùng khủng bố chưa tiêu thất.

buổi tối hôm đó, Đỗ Duy đã chính mắt nhìn thấy thực lực cường hãn của băng tuyết mỹ nữ này. nhìn nữ nhân này lâm vào hôn mê, nhưng về mặt lại sợ hãi thất thố, Đỗ Duy không nhìn được trầm tư... cuối cùng nàng gặp phải chuyện gì đáng sợ đây?

Liên tưởng tới tiếng rống lớn hôm nay nghe được, còn cả động đất...

Vi Vi An cẩn thận bưng một hồ lô nước đến bên người nàng, sau đó ngẩng đầu lên nói: ‘người người như thế nào thấy được tỷ? tỷ cuối cuối cuối cùng là làm sao vậy?’

Đỗ Duy nhún nhún vai, đơn giản nói lại một lần. Vi Vi An cũng có chút mờ mịt, nàng thậm chí kiểm tra xem xét qua thân thể tỷ tỷ nàng, không có bị thương chỗ nào, chỉ là hơi thở từng đợt yếu ớt.

Vi Vi An cố gắng cho tỷ tỷ băng tuyết mỹ nữ miệng đang cắn chặt của mình uống nước. Đỗ Duy có chút không nhìn được, rõ ràng quý ngời xuống, thò bạo cầm lấy một nhánh cây dùng sức mở hàm răng của băng tuyết mỹ nữ, đau đó đoạt lấy hồ lô trong tay Vi Vi An, cứ như vậy đổ một ngụm nước vào...

“A! không, người người làm tỷ bị thương mất.” Vi Vi An khản cập giữ chặt cánh tay Đỗ Duy, con mắt mở thật to nhìn Đỗ Duy trong chốc lát, nhỏ giọng nói: “người hình hình hình như không thích làm làm làm làm việc tốt”

“Chẳng lẽ ta cao hứng sao?” Đỗ Duy lắc đầu: “chính người, Người nghĩ kỹ lại xem , đợi nàng tỉnh dậy thì biết làm sao? bây giờ người ma pháp không linh nữa, nàng tỉnh dậy chúng ta không phải là đối thủ.

Hắn thở dài, kỳ thật Đỗ Duy thật sự có chút mâu thuẫn. Trên biển lúc ấy nhìn nữ nhân đang ngất xỉu này, hắn đã nghĩ tới vấn đề đó.

Cứu? nàng và ,chính mình không phải chung đường! vạn nhất nữ nhân này vừa tỉnh lại cuồng tính đại phát thì làm sao đây>? Đừng quên, buổi tối hôm đó chính nàng nói, có khả năng bắt mình luyện chế cái gì linh hồn tinh phách.... mặc dù không biết đây là trò đùa gì, chỉ là, dám chắc, tuyệt đối không phải là cái chuyện gì thú vị!

Không cứu thì sao? nhìn một nữ nhân thể này chết ở trên núi băng kia sao? Đỗ Duy có chút không nhẫn tâm.

Trong lúc miên man suy nghĩ, băng tuyết mỹ nữ trên mặt đất bị sắc nước tỉnh lại.

Nàng ho mạnh vài cái, sau đó nhanh chóng xoay người dựa vào ghế dựa, hôn mê lâu rồi, thân thể có chút vô lực, cố gắng ngồi dậy lại ngã xuống, bất quá đúng là vẫn còn tỉnh táo.

“Tỷ... Tỷ tỷ...” Vi Vi An thấp giọng gọi một câu, tiểu ngọc nghếch này đáng vẻ có chút sợ hãi, tựa hồ rất sợ hãi tỷ tỷ của nàng, nhanh chóng đứng lên, cẩn thận nhích lại bên người Đỗ Duy...

“Ô... đầu ta đau quá...” trên mặt đất nữ nhân giãy giụa ôm đầu, vẻ mặt thống khổ: “cuối cùng chuyện gì đã xảy ra... ta... các người...”

mơ hồ ngẩn ngui qua đi, nàng dần dần thanh tỉnh lại, mở to hai mắt nhìn Vi Vi An cùng Đỗ Duy trước mặt: “các người, các người làm thế nào mà cùng ở chỗ này, ta... ta như thế nào mà cũng ở chỗ này? là các người đã cứu ta sao?”

Đỗ Duy cùng Vi Vi An chưa kịp nói một lời, nữ nhân này đã nhảy dựng lên, nàng đột nhiên nhớ tới cái gì đó, sắc mặt biến đổi lớn, kêu lên một tiếng: “rồng của ta! rồng của ta! băng tuyết long của ta! áo khắc đặc của ta!”

Trên mặt nàng lộ ra vẻ bi thống, đột nhiên hai chân mềm nhũn, quỵ gối trên mặt đất, hai tay ôm mặt khóc rống lên

“rồng của ta... ác khắc đặc của ta! ác khắc đặc của ta...”

Vi Vi an nhấp nháy mắt, nhìn hình dáng đau khổ vô cùng của tỷ tỷ, nhin không được nhỏ giọng hỏi một câu: “tỷ tỷ... rồng rồng của tỷ, làm sao vậy?”

“... làm sao ư... nó chết rồi! chết rồi!!” nữ nhân khóc thật thê thảm vô cùng, hai tay dùng sức đập lên mặt đất, vừa đánh vừa cào lên mặt đất, phảng phất như lòng đầy bi thống không cách nào phát tiết: “nó bị chết rồi! nó bị cái con quái vật kia ăn thịt! nó vì cứu ta,nên bị con quái vật kia ăn thịt!!”

Đỗ Duy vừa nghe, con mắt đã trợn trừng lên.

Ăn thịt rồng?

Con quái vật gì có thể ăn thịt rồng sao?

chẳng lẽ rồng không phải là sinh vật cường đại nhất sao?

Tỷ tỷ của Vi Vi An khóc lớn trong chốc lát, mặc cho Vi Vi An an ủi thế nào đều không ảnh hưởng gì, nàng khóc đến nói không rõ, con mắt cũng đỏ lên, cuối cùng ngay cả hít thở đều có chút khó khăn, lúc này mới dần dần ngừng lại

Đỗ Duy kéo nhẹ áo của Vi Vi An một chút, hắn vẻ mặt nghiêm nghị: “xin hỏi, người cuối cùng gặp phải chuyện gì? người vừa rồi nói quái vật, vậy chuyện gì xảy ra? nơi này có quái vật gì sao?”

quái vật... ” băng tuyết mỹ nữ trong mắt hiện lên một vẻ sợ hãi: “quái vật! có quái vật!”

Nàng nhìn qua Đỗ Duy và Vi Vi An một cái, đột nhiên cả giận nói : ” đều là vì tìm các người! ta cười áo khắc đặc của ta tại phụ cận hải vực truy tìm, cuối cùng tìm được nơi này... tìm được tiểu đảo này rồi, ta nghĩ có lẽ các người ở trên đảo này... chỉ là, khi ta cười áo khắc đặc vừa mới đến gần đảo này, ác khắc đặc đột nhiên trở nên kỳ quái, nó không ngừng kêu loạn lên, phảng phất như nơi này có cái gì khiến nó sợ hãi,

ta điều khiển thế nào nó cũng không muốn hạ xuống phía dưới. cuối cùng ta dùng ma pháp lực áp chế nó, nó mới..”

Nói đến đây, băng tuyết mỹ nữ lại rơi lệ: “là ta... là ta hại chết áo khắc đặc! băng tuyết long của ta...”

Đỗ Duy vẻ mặt lạnh lùng cắt đứt câu nói của nàng: “trước tiên đừng khóc nữa! trước tiên nói ra cuối cùng xảy ra chuyện gì!”

Băng tuyết mỹ nữ hung hăng trừng mắt liếc Đỗ Duy một cái, đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Đỗ Duy cùng Vi Vi An quát: “Đều là các người! Vi Vi An! đều là người không chịu đưa cho ta huyền yêu!! nếu không ta cũng sẽ không truy theo các người tới nơi này!!”

Đỗ Duy lông mày nhíu lại, không nhịn được bực tức.

quả thực là cường đạo mà.

chỉ là không có thời gian cùng nữ nhân này lý luận. nữ nhân này trong mắt lộ ra một tia hận ý, tay đưa ra sau lưng lấy vật.

“người tìm cái này?” Đỗ Duy từ lấy từ trong mình ra một cây sáo bích lục, đây là vũ khí của băng tuyết mỹ nữ, Đỗ Duy đã sớm thừa dịp nàng đang hôn mê mà lấy đi.

nói xong, băng tuyết mỹ nữ này hít một hơi thật sâu, thân thể lập tức bay lên, đồng thời trong miệng nhanh chóng ngâm xướng chú ngữ...

mẹ nó! Đỗ Duy trong lòng thật sự rất muốn trách chính mình! đã sớm đoán được rất có thể sẽ phát sinh loại chuyện này! Con đàn bà ghê tởm này, rõ ràng là mình hảo tâm cứu nàng! nàng vừa tỉnh dậy đã động thủ với mình!

ngay khi Đỗ Duy tức giận, chuyện kỳ quái đã xảy ra...

thân thể nhẹ nhàng bay lên, khi băng tuyết mỹ nữ đạt đến độ cao của nhánh cây thì chuyện lạ đã xảy ra, , thân thể trong không trung lung lay một chút, rồi đột nhiên ngã lộn nhào rơi xuống!

May là phía dưới có Vi Vi An hảo tâm chạy đi giúp đỡ nàng, hai người đồng thời ngã vào bụi cỏ. Băng tuyết mỹ nữ sắc mặt trở nên sợ hãi: “các người! các người làm gì với ta! ma pháp của ta! ma pháp của ta!!”

nàng dùng sức lay Vi Vi An, không cảm lòng lại ngâm xướng chú ngữ, lần này từ đầu ngón tay của nàng xạ ra một đạo chỉ băng lãnh, nện thẳng vào người Đỗ Duy, mặc dù có chút đau đớn, nhưng Đỗ Duy trong lòng đột nhiên bị động không kêu đau, hét lớn: “ma pháp của người cũng không linh nữa sao?”

“ma pháp của ta” băng tuyết mỹ nữ ngây dại, nàng mở to hai mắt nhìn đôi tay của mình.

vừa rồi chính mình rõ ràng phóng ra trung cấp ma pháp “băng phong đông khí”!!! nhưng lại xuất ra một khối tiểu băng tinh!

Đỗ Duy sắc mặt trở nên cực kỳ cổ quái, sau đó không nhịn được ha ha cười to: “ma pháp của người cũng không linh nữa! haha, cũng không linh nữa rồi!!”

“ghê tởm!!” băng tuyết mỹ nữ giận giữ hét lên: “các người đã làm gì với ta!” Vi Vi An! người làm gì với ma pháp của ta!!”

Đỗ Duy lãnh đạm nhìn nữ nhân mạnh bạo như sấm, cười lạnh nói: “không sai, từ trên lập trường chúng ta không phải là băng hữu, chẳng lẽ chúng ta lại chờ người tỉnh lại mới xuống tay sao?”

“là các người làm!” băng tuyết mỹ nữ sắc mặt trắng bệch, nàng với ánh mắt sợ hãi đứng lên.

“không không không phải ... tỷ tỷ.” tiểu nữ đơn thuần này mở miệng, nàng nhẹ nhàng ôm lấy băng tuyết mỹ nữ, thấp giọng nói: “ma ma pháp của ta cũng không linh ... tỷ tỷ...”

“hừ, hay là người hảo tâm, nói cho nữ nhân ghê tởm này sao.” Đỗ Duy nói, bất quá hấn lại trầm tư một chút rồi cười nói: “xem ra chúng ta tìm được căn nguyên rồi... Vi Vi An ma pháp của người khôn glinh, ma pháp của nữ nhân ghê tởm này cũng không linh... xem ra nguyên nhân không trên người các người... mà tựa hồ là do người ở địa phương này! có lẽ có một lực lượng nào đó ở địa phương này áp chế tất cả các ma pháp!”

biết được bằng tuyết mỹ nữ trước mặt mất đi ma pháp, Đỗ Duy nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

con cộp mặc dù đáng sợ, nhưng đối mặt với một con cộp không có móng vuốt, Đỗ Duy không có gì phải có kị hết.

hắn thậm chí cố ý đi về hướng bằng tuyết mỹ nữ, thấp giọng cười nói: “thê nào? ma pháp sư các hạ, người muốn đối xử với chúng ta thế nào? thi triển ma pháp của người? hay là bắt ta luyện chế thành linh hồn tinh pháp? hừ hừ...”

bằng tuyết mỹ nữ thấy Đỗ Duy tới gần, nàng tựa hồ có chút choáng váng thậm chí Đỗ Duy cơ hồ đã sờ lên cái mũi của nàng, trong ánh mắt nàng đột nhiên thoáng qua một tia tàn khốc.

Đỗ Duy trong lòng vừa động, một loại dự cảm không tốt nổi lên....

lập tức hắn cảm giác bụng mình tê rần! sau đó cả người hắn bay ra ngoài, nặng nề ngã trên mặt đất!

bằng tuyết mỹ nữ nắm chặt tay, hận hận nhìn Đỗ Duy: “hừ, cho dù không có ma pháp! người tưởng rằng có thể tùy tiện khi dễ ta sao! Ta không chỉ là một ma pháp sư! ta cũng là một võ sĩ nữa! một võ sĩ thông qua sáu cấp khảo thí kiếm sĩ!”

không xong ...

Đỗ Duy nằm trên mặt đất cười khổ.

xem ra là có chút đặc ý hơi sớm....thiếu chút nữa là quên mất, ngày đó trong khi chiến đấu đối phương đã thi triển thực lực... nữ nhân này không chỉ biết sử dụng ma pháp như nữ nhân nhu nhược. nàng chính là một cường giả ma vũ song tu a!

cho dù không có ma pháp, nàng còn có vũ khí... có thể vùng vằng hạ gục đối phương.

Bằng tuyết mỹ nữ một kích đắc thủ, lập tức đi đến bổ thêm một cước, Vi Vi An chạy nhanh đến trước người Đỗ Duy hai tay giang ra ngăn lại: “không không nên! tỷ tỷ không nên làm thương tổn hắn!”

bằng tuyết mỹ nữ cười lạnh, nhìn Vi Vi An: “a! Vi Vi An vô dụng, xem ra ta không có đoán sai! tiểu quý tộc ghê tởm này là tiểu tình nhân của người! người như thế mới che chở cho hắn!”

“không không không phải...” nghe thấy xưng hô “tiểu tình nhân”, Vi Vi An sắc mặt lập tức đỏ lên, trong ánh mắt không nhịn được một tia ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống, nắm tay nói: “không không phải như vậy mà. ta ta.... hắn hắn... chúng ta cùng ở chỗ này, hắn hắn rất chiều cố ta. cấp cho ta nước uống, lại cho ta ăn... ngay cả người, cũng cũng là hắn cứu người về đó! người người không thể thương tổn đến hắn!”

nghe Vi Vi An nói xong, bằng tuyết mỹ nữ trầm ngâm một chút, thu hồi tay lại, lạnh lùng nói: “được rồi! tiểu tử này đã cứu ta sao? vậy ta tha thứ cho hắn ta một lần.”

“cảm, cảm ơn.” Vi Vi An thở phào nhẹ nhõm.

Đỗ Duy nằm trên mặt đất nhưng lại cười lạnh lùng, hắn nhìn đau đứng lên, phui phui bụi trên người: “hừ, sớm biết rằng như vậy, đã đã không cứu người từ biển lên!”

“hừ” bằng tuyết mỹ nữ cười lạnh: “đáng tiếc người bây giờ cũng không có bản lĩnh bắt ta phải quay lại biển.”

Đỗ Duy cũng không hơn: “không sai, đúng rồi, rất đáng tiếc, ta không có loại bản lĩnh này. đây là lời nói thật.”

“Vi Vi An nói, người cứu ta lên đây, cũng là người kéo ta tới đây phải không? hừ, vậy ta thiếu người một lần, cho tên bây giờ ta tha cho người, nhưng người tốt nhất không nên chọc giận ta lần nữa.” bằng tuyết mỹ nữ chuyển thân rời đi.

Đỗ Duy không những không tức giận, ngược lại nở nụ cười đứng lên, hắn thậm chí vỗ tay, cười nói: “tốt tốt! tình thái! ta thấy rất nhiều nữ nhân không nói, bắt quá lớn lên xinh đẹp mà hoàn toàn không giảng đạo lý, loại nữ nhân như vậy ta thật sự chưa thấy qua. người thật sự cho ta khai mở nhãn giới đó.”

băng tuyết mỹ nữ nghe xong lời này không nhịn được có chút xấu hổ, hung hăng nói lại: “như thế nào, người có ý kiến sao!”

“không có.” Đỗ Duy rất bình tĩnh, ngữ khí của hắn thông dong không cấp bách: “ta thậm chí nghĩ, hiểu được điều này rất công bình... này tay cứng là lão đại! ai nắm tay cứng, người đó có lý. trên thế giới này đạo lý là như thế... bây giờ người so với ta mạnh hơn, ta đánh không lại người, bị người khi dễ cũng là dễ hiểu. nếu ta thực lực mạnh hơn người, nói không chừng ta bây giờ đã đá người một cước bay ra biển.”

Băng tuyết mỹ nữ sững sốt một chút, hia mắt đảo từ trên xuống dưới nhìn Đỗ Duy, nàng lần này không có tức giận mà ngược lại trên mặt lộ ra trên mặt một tia kì dị: ”gì? tiểu quý tộc này thật đặc biệt. nói chuyện cũng rất có ý tứ... không giống như ta nhận thức bọn quý tộc cực kỳ dối trá.

Đỗ Duy xoa xoa bụng, nhàn nhạt nói: “đánh cũng đánh rồi, bây giờ nói chuyện nghiêm chỉnh nha! người mất đi ma lực, chúng ta bị vây ở trên tiểu đảo này! nơi này không có thức ăn, nước uống cũng rất ít. chúng ta lại không có biện pháp rời đi.. hơn nữa, người vừa rồi nói, nơi này có một con quái vật có thể ăn thịt cả rồng.. đúng hay không? bây ta nghĩ mọi người cần phải ngồi xuống thương thương một chút!”

ngữ khí của hắn rất nghiêm túc.

băng tuyết mỹ nữ sững sốt một chút, nhớ tới con rồng của mình, trên mặt nàng lại lộ ra vẻ bi thống: “áo khắc đặc của ta... áo khắc đặc của ta...”

“bây giờ không phải lúc bị thương, người tốt nhất nói cho chúng ta biết cuối cùng xảy ra chuyện gì.” Đỗ Duy lạnh lùng nói: “con quái vật kia nếu có thể ăn con rồng của người, vậy nói không chừng nó cũng biết chạy tới tìm ăn thịt chúng ta, chúng ta nên có chuẩn bị trước!”

băng tuyết mỹ nữ này tính tình so với muối muối cương cường hơn, rơi nước mắt, rốt cuộc miễn cưỡng tỉnh táo lại, mặc dù trên mặt còn lộ vẻ đau thương, bất quá tâm tình đã ổn định hơn.

“ngay trong khi ta cởi áo khắc đặc lao rút xuống, đột nhiên ngay trong vùng biển bên cạnh đảo, một con quái vật nhảy lên... nó có cái đầu rất lớn, phi thường lớn.. ta không biết hình dung hình dạng nó như thế nào, nó như là một cái đại nhực cầu(khối cầu thịt lớn), hai con mắt ở hai bên, ta không biết nó đã bao nhiêu tuổi rồi, bởi vì nó chỉ lộ ra một bộ phận thân thể bên ngoài, còn có một bộ phận dưới nước.. áo khắc đặc lúc ấy cũng rất kinh hoàng, con quái vật kia ồm ồm ra tiếng hồng, sau đó... nó triển khai công kích đối với ta. nó sử dụng ma pháp, là thủy hệ ma pháp, ma lực của nó rất mạnh, khiến sóng biển dâng cao chừng 30 thước, thiếu chút nữa cả ta cùng áo khắc địch bị kích trúng trên bầu trời!”

băng tuyết mỹ nữ thanh âm có chút chiến ý.

“sau đó, áo khắc đặc đối với quái vật kia phản kích, bản thân áo khắc đặc sử dụng băng tuyết ma pháp, nhưng đối với quái vật kia không tạo thành thương tổn gì... quái vật kia tựa hồ trên người có một loại quang đoàn phòng ngự ma pháp, áo khắc đặc phun ra một cơn lốc băng tuyết, đánh vào người đối phương lập tức bị bật ra... ta cũng sử dụng ma pháp, chỉ là cũng không có tác dụng! ta cho tới bây giờ chưa thấy qua quái vật nào lợi hại như vậy.. ta thậm chí không có nghe nói qua ma thú nào có thể lợi hại đến trình độ này! cho dù một đại ma pháp sư mạnh nhất cũng tuyệt đối không thể bố trí ma pháp kết giới phòng ngự sự công kích trực diện của một con rồng trong thời gian dài!”

“sau đó thì sao?” Đỗ Duy nhíu mày.

“Sau đó ta đương nhiên nghĩ tới chạy trốn.” băng tuyết mỹ nữ nghiêm mặt nói: “nếu đánh không lại nó, ta lập tức nghĩ tới rời đi, chỉ là trong khi ta muốn rời đi thì con quái vật kia không biết bố trí kết giới gì, ta cởi áo khắc đặc bay lên, chính lúc bay lên phảng phất như cso một bức tường khí vô hình buộc ta trở lại! ta đã thử vài lần, từ nhiều phương hướng đều không thể thoát ra.. cuối cùng...”

“cuối cùng thế nào?”

“cuối cùng...” băng tuyết mỹ nữ dùng sức lau nước mắt: “cuối cùng con quái vật kia rồng lên triệu hoán sóng thần, sóng lớn rất cao... ta cho tới bây giờ chưa thấy qua! ta nghĩ cho dù sư phụ ta cũng không thể xuất ra sóng lớn trình độ này! sóng thần trực tiếp đánh chúng ta từ trên bầu trời rơi xuống... sau đó... ta từ trên người áo khắc đặc rơi xuống, ta đã thấy, con quái vật kia mở cái miệng rộng ra, một cái đã nuốt áo khắc đặc xuống! nó .. rồng của ta từ bầu trời rơi xuống, con quái vật kia chỉ một ngụm đã nuốt nó rồi”

một.. một ngụm?”

một cái đã nuốt cả con rồng lớn như vậy?

vậy con quái vật kia to lớn tới chừng nào?!

Đỗ Duy sắc mặt trắng bệch.

40. Chương 33: Thế Giới Ba Người:

Một con quái thú chỉ một ngụm ăn được một con rồng!

Một con quái thú có thể dễ dàng đánh bại một con rồng thêm vào một bát cấp ma pháp sư!

Đỗ Duy bỏ lại hai tỷ muội, chính mình đi tới bên bờ biển, muốn làn gió biển làm dịu những ý niệm đang loạn lên trong đầu mình.

Quái thú, ... địa phương có thể áp chế ma pháp... không thể sử dụng ma pháp.. không có thực vật, không có nước ngọt...

Đỗ Duy thở dài, tự nhủ: “Xem ra cũng chỉ có thể như vậy thôi...”

Nói đoạn, hắn xoay người quay lại, trở lại bên người hai tỷ muội. Lúc này băng tuyết mỹ nữ đang cùng Vi Vi An tranh luận kịch liệt về cái gì đó.

A, có lẽ không thể dùng từ “tranh luận”, bởi vì nhìn qua chỉ có một mình băng tuyết mỹ nữ đang nói. Trên cơ bản, với cái bệnh lấp bắp của Vi Vi An, căn bản không có khả năng tranh cãi với tỷ tỷ nàng.

“Người nên sớm đem con huyền yêu đáng chết kia cho ta! Biết không? Cái lão nhân kia bây giờ ở chỗ nào ngay cả chúng ta cũng không biết, người còn hy vọng hắn tới cứu người sao? ừ...”

“Làm sao vậy? Đỗ Duy đi tới, liếc mắt, Vi Vi An bộ dáng ủy khuất, ánh mắt hồng hồng, dè dặt nhìn Đỗ Duy: ”Không không...có gì.”

“Ta thấy tỷ muội các người làm sao thế nữa? Một thì trung thực giống như một con chim non, một thì bạo lực như là một con mấu long.” Đỗ Duy ngồi xuống, đặt lại mấy nhánh cây vào một chỗ, chuẩn bị nổi lửa.

Băng tuyết mỹ nữ ừ một tiếng, mặc dù nàng có cảm tức Đỗ Duy gan lớn nói vậy nhưng nàng cũng vừa nói là nể tình Đỗ Duy đã cứu nàng một lần nên không có khó xử với Đỗ Duy. Lời mình vừa nói, cũng không thể lập tức nuốt lời, chỉ có thể nhẫn nại.

Vi Vi An liếc mắt nhìn tỷ tỷ mình, lại nhìn qua Đỗ Duy, không nhận được nhích gần tới bên Đỗ Duy một chút.

Băng tuyết mỹ nữ nhìn thấy, thấp giọng mắng một câu: “Tiểu ác côn dụ dễ thiếu nữ!”

Đỗ Duy không yếu thế, lập tức trả lại một câu: “Nữ cường đạo cướp vật phẩm của người ta.”

Băng tuyết mỹ nữ giận dữ, trừng mắt nhìn Đỗ Duy, trông như sắp phát hỏa tới nơi....

Nhưng hết lần này tới lần khác, một thanh âm chẳng đúng lúc đã khiến nộ hỏa của băng tuyết mỹ nữ tiêu tan mất.

Cô...Cô...Cô..

Đỗ Duy không nhận được, như cười như không liếc mắt nhìn băng tuyết mỹ nữ.

Băng tuyết mỹ nữ đỏ bừng mặt, nộ khí trên mặt giảm đi vài phần . Bấy phần còn lại là ngượng ngùng, chỉ còn ba phần tức giận, chẳng thể nào lấy nó dọa người nữa.

”Di... kỳ quái thật, chẳng lẽ ta nghe lộn? Thanh âm vừa rồi là gì thế? Chẳng lẽ là con quái thú trên đảo này lại kêu a? Đỗ Duy lớn tiếng tự nói.

Băng tuyết mỹ nữ trên mặt đỏ tới mức muốn xuất huyết tới nơi. Hận hận nhìn về Đỗ Duy, cắn răng thấp giọng nói: “là.... là ta!”

“Người?” Đỗ Duy cố ý mở to mắt.

“...” Băng tuyết mỹ nữ cảm giác phổi của mình sắp nổ bung ra tới nơi, rốt cục lớn tiếng nói: “Đúng thế! Là bụng ta kêu đói! Ta đói rồi, trời cũng sắp tối, chẳng lẽ các người không ăn cơm hả!”

“Ăn đương nhiên phải ăn” Đỗ Duy dương dương vịn vẹo lưng: “Nếu có đồ ăn thì ta cũng rất muốn ăn!”

Vi Vi An bên cạnh sờ sờ vào trong ngực, dưới con mắt mở to của băng tuyết mỹ nữ lấy ra một khúc thực vật đen trùi trùi, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ... nếu nếu nếu người đói rồi, thì ăn ăn ăn ăn cái này đi.”

“Đây là cái gì?” băng tuyết mỹ nữ nhú mày, sau đó nàng đột nhiên giận dữ, nhảy dựng lên trừng mắt với Đỗ Duy: “Tiểu tử đáng giận! Người cho muối muối ta ăn cái thứ này hả! Đây là rễ cây!”

Đỗ Duy lạnh lùng nói: “nếu người không muốn ăn thì được thôi, vậy người cứ chịu đói đi.”

Băng tuyết mỹ nữ càng tức giận hơn: “Hỗn đản! Người chẳng lẽ không biết bắt một hai con dã thú sao?”

Đỗ Duy cười ha ha: “Dã thú? Người đi bắt đi! Nếu người có thể bắt được ta nhất định hướng thần vạn năng ca tụng người vĩ đại! Đi đi!”

Vi Vi An trộm chạy tới kéo áo băng tuyết mỹ nữ, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ... trên trên trên đảo này, cái gì cũng không không không có...”

Đỗ Duy lại xoay người đi, thanh âm hắc rất lạnh lùng: “Người tự mình quyết định đi, nếu muốn thì ăn cái này, còn không thì cứ chịu đói là được. Chờ ngày mai đói tới không còn khí lực nói không chừng ta sẽ nhân cơ hội báo thù, cho người một cước lặn xuống biển đó.”

Lời này ngược lại càng hữu hiệu hơn.

Băng tuyết mỹ nữ lập tức quơ lấy khúc rễ cây trên tay Vi Vi An đưa lên miệng mà cắn.

Nàng vừa ăn vừa nhú mày... cả đời này có lẽ chưa bao giờ nếm qua một thứ khó ăn như vậy! Lão thiên a, lại có thể dễ dàng đường như ta đi ăn... cô? Chẳng lẽ ta là ngựa hay là trâu a?

Nàng càng ăn càng tức, mà càng tức càng ăn nhanh. Dù sao bụng đói cũng không chịu được nữa rồi, rất nhanh đã ăn sạch chỗ rễ cay đó. Mặc dù khó ăn nhưng cái bụng cũng no được hai phần, không nhịn được nhìn Vi Vi An: “Còn có không?”

“.... Không không có nữa.” Vi Vi An vẻ mặt xấu hổ.

“....không có?” Băng tuyết mỹ nữ sừng sốt.

Đây là thế đạo gì vậy? Không có thịt cá cũng bỏ qua! Chính mình đã ủy khuất đi ăn cỏ rồi, chẳng lẽ vậy cũng không đủ sao?”

“Nghe chưa.” Đỗ Duy xoay người, ánh mắt lạnh lùng, cứ như vậy mà giương mắt nhìn băng tuyết mỹ nữ: “Ta nghĩ, người nên hiểu cho rõ tình huống của chúng ta bây giờ! Chúng ta đang ở trên một hoang đảo, không có đồ ăn, không có nước uống! Người có biết thứ người ăn vừa rồi là phần lương thực của Vi Vi An hôm nay tiết kiệm không! Người có biết vì kiếm được từng ấy thức ăn ta cơ hồ phải chạy cả một buổi sáng. Người sao? người chỉ ngồi đó, gơ tay ra ăn. Ăn xong phần lương thực của muối muối người cũng không có chút áy náy, cũng không có chút cảm kích lại còn ngồi đó bảo oán... Vậy ta nói cho người biết, nếu người ăn chưa no thì tự mình mà đi tìm! NGÀY mai đừng có lại cướp khẩu phần của người khác! Ở chỗ này chẳng có ai là quý tộc. Ta người Vi Vi An, ai cũng không phải! Không ai phục dịch người đâu.”

Rõ ràng, vẻ mặt không khách khí của Đỗ Duy khiến cho băng tuyết mỹ nữ rất tức giận, hơn nữa chỉ trích như vậy cũng khiến nàng rất khó mà chịu nổi.

Nhưng hết lần này tới lần khác...Băng tuyết mỹ nữ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đỗ Duy lại phát hiện chính mình cũng không thể nói một câu phản bác được. Thiếu niên gây yếu này rõ ràng một cước của mình có thể đá bay hắn. Nhưng mà bây giờ, đối mặt với chỉ trích của hắn, băng tuyết mỹ nữ đột nhiên cảm giác được trong lòng mình có chút thiếu tự tin... đúng, là thiếu tự tin! Thiếu tự tin tới mức không dám nhìn vào mắt hắn.

Bình sinh đây là lần đầu tiên, băng tuyết mỹ nữ đột nhiên cảm thấy mình đối mặt với sự giáo huấn không khách khí này, đến một tia tâm tư phản kháng cũng không có. Nhìn vào ánh mắt trầm ổn lạnh lùng của thiếu niên gầy yếu kia, nàng cảm thấy thân thể gầy yếu của thiếu niên kia trong bóng đêm lại dường như một gốc đại thụ!

“Ta... ta biết rồi, ta.. ta không phải cố ý ăn của Vi Vi An...” Băng tuyết mỹ nữ nói một nửa, lại đột nhiên phát hiện ngữ khí của mình lại nhu nhược tới... không giống của mình!

Ta vì sao phải cúi đầu với tiểu hài tử này?”

Đỗ Duy lại nhẹ nhàng cười, quay đầu nhìn lên bầu trời.

Sương mù vẫn chưa tan, một ngôi sao trên trời cũng không nhìn tới...

Đỗ Duy thở dài: “Ngủ đi, ngày mai chúng ta còn không ít việc phải làm.”

Hắn cầm vài nhánh cây vút vào trong đồng lửa, sau đó đột nhiên nhìn tới Vi Vi An đang ngồi một chỗ không dám nói một lời, trong lòng không khỏi mềm nhũn. Hắn cơ hồ tự nhiên vươn tay vỗ vỗ lên đầu Vi Vi An. Ngữ khí nhu hòa xuống vài phần: “Tiểu ngọc nghịch, người đói chưa?”

Vi Vi An ngơ ngác một chút, trước là lắc đầu, sau lại ngại ngần gật gật đầu.

“Xin lỗi nhé, ta là nam nhân duy nhất ở chỗ này. Dựa theo đạo lý mà nói ta nên chiều cố người tốt hơn.” Đỗ Duy cười khổ: “Đáng tiếc, ta lại khiến người bị đói rồi. Thôi, cứ ngủ đi vậy, người có tướng tượng là hòn đảo này là một cái bánh ngọt thật lớn, cây cối xung quanh đây đều là những ngọn nến cắm trên đó. Người đang nằm trên một cái bánh vừa thơm vừa ngọt đấy mà... ngủ đi, trong mơ có thể ăn một bữa no nê.”

Bánh ngọt? Ánh mắt Vi Vi An sáng ngời.

Đỗ Duy đã xoay người đi nhưng Vi Vi An vẫn lẳng lặng nhìn bóng lưng hắn.

....

Trời vừa sáng Đỗ Duy đã tỉnh lại.

Chuẩn xác mà nói, hắn bị cơn đói đánh thức. Ngày hôm qua chỉ ăn có vài trái cây khó ăn như vậy, nuốt cũng chẳng nuốt được, thêm vào nó lại vừa chất lại vừa đắng. Đỗ Duy bị cảm giác này hành hạ cơ hồ cả một đêm.

Hắn vừa tỉnh lại đã phát hiện băng tuyết mỹ nữ kia cũng đã tỉnh dậy, đang ôm bụng ngán người ở đằng kia.

“Tỉnh rồi? Đói chưa?” Đỗ Duy cũng hiểu được mình tối hôm qua nói cũng hơi quá, dù sao nữ nhân này cũng chưa biết tình huống trên đảo này. Ngữ khí của hắn cũng tốt hơn một chút.

“Không đói!” băng tuyết mỹ nữ lắc đầu, nàng rõ ràng đang nói dối. Duy nghĩ một chút, nói: “Ở đây có nước không? ta muốn rửa mặt!”

“Người đi ra kia một chút là có thể thấy biển.”

“... Người bảo ta dùng nước biển rửa mặt?” Băng tuyết mỹ nữ trợn to mắt

“Xin lỗi, nước ngọt của chúng ta còn rất ít, chỉ có thể miễn cưỡng dùng để uống.”

Lần này băng tuyết mỹ nữ cũng không cãi, mà thở dài, đứng dậy nhằm hướng biển đi tới.

Trong buổi sáng, Đỗ Duy lại đi tìm thức ăn. Lần này hắn tốn nhiều thời gian hơn, vì thêm một người là thêm một cái mồm. Hắn ôm một đồng rễ cây trở về.

Lần này, băng tuyết mỹ nữ, hai câu cũng không nói, lấy tới ăn liền.

Đỗ Duy lại cười: “Uy”

“Cái gì?”

“Kỳ thật...” Đỗ Duy cũng đột nhiên cảm thấy nữ nhân này không đáng giận lắm... từ biểu hiện bây giờ mà nhìn, nàng bắt quả chỉ là hài tử giận dỗi mà thôi. Đỗ Duy nén cười: “Mặc dù ăn có đơn giản một chút... nhưng mà ít nhất ngươi cũng phải rửa sạch đất trên vỏ cây rồi mới ăn chứ.”

“....”

Mắt thấy sắc mặt nữ nhân này trầm xuống, Đỗ Duy vội vàng chuyển đề tài: “Bây giờ chúng ta bị nhốt cùng một chỗ, chính là người trên cùng một con thuyền... ta còn chưa biết tên của ngươi a.”

Đỗ Duy vừa nói, trên mặt mang theo mỉm cười, đứng dậy, làm theo một nghi lễ tiêu chuẩn của quý tộc: “Ta, Đỗ Duy la lâm, trưởng tử của tộc trưởng la lâm gia tộc, con trai đế quốc phó thống lĩnh thống soái bộ - Lôi mông bá tước.”

Băng tuyết mỹ nữ có chút do dự, nàng có lẽ không thích, nhưng cũng nói: “Ta gọi là Kiều An Na.”

Kiều An Na... một cái tên rất dễ nghe a.

Vi Vi An thấy Đỗ Duy và tỷ tỷ của mình không có cãi lộn nữa. Vội vàng bổ sung một câu: “Ngươi người người cũng có thể gọi nàng là Kiều Kiều.”

Kiều Kiều... Cái tên thật kỳ quái.

“Im đi, Vi Vi An” Kiều an na lạnh lùng quát, sau đó liếc mắt nhìn Đỗ Duy: “Cái tên kia chỉ có cha mẹ ta mới có thể gọi, nếu ngươi dám gọi ta như vậy, ngươi chết chắc.”

“Được rồi” Đỗ Duy cũng không thèm để ý: “Kiều an na tiểu thư, bây giờ chúng ta đã nhận thức qua, tiếp sau chính là phải lao động.”

“Lao động? Cái gì lao động?”

Đỗ Duy thu lại nụ cười, chánh mặt nói: “Chúng ta phải rời khỏi nơi này! Trong đầu ta đang có một ý tưởng....”

41. Chương 34: Khó Thoát Ma Đảo.

“Cái gì? Ngươi nói dùng bè gỗ rời khỏi nơi này?” Kiều An Na nhú mày, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Đỗ Duy: “Đây là chủ ý hay ho mà ngươi nghĩ ra đó hả? Ngươi định dựa vào một chiếc bè gỗ chèo trên biển rộng, mang chúng ta trở về đại lục? Ngươi nhất định là điên rồi !”

Đỗ Duy cười cười, hần chậm rãi nói ra dự tính của mình:

“Ta cho rằng hi vọng nhất là ngươi và còn Vi Vi An, hai người các ngươi đều là ma pháp sư có thực lực cường đại, các ngươi đều có thể dùng bất cứ công cụ gì hoặc bất cứ thứ đồ để cưỡi nào cũng đều có thể phi hành rất xa! Ta nói không sai chứ? Nếu bây giờ các ngươi vẫn còn ma pháp lực, thì đã sớm dùng phi tường thuật của phong hệ ma pháp để rời xa hòn đảo nhỏ xíu quái này rồi, đúng không?”

“Đương nhiên!” Kiều an na lạnh lùng nói: “nếu ta còn có thể phi hành,thì đã sớm đi rồi”

“Vấn đề chính là ở đó.” Đỗ Duy cười nói: ”các ngươi mất đi ma pháp. Nhưng theo ta phỏng đoán, thì nguyên nhân không phải ở các ngươi, mà là vì hòn đảo này. Ta hoài nghi, tại đây e rằng tồn tại 1 lực lượng áp chế ma pháp nào đó, có thể là kết giới gì đó hoặc có người chơi một loại cấm ma linh vực ....Quá nửa là có quan hệ với con quái thủ to lớn khủng khiếp mà ngươi nhìn thấy kia. Như vậy, ...ta nghĩ là, kết giới áp chế ma pháp đó ... phạm vi có thể rộng đến đâu đây? Là bao trùm tiểu đảo này,hay chu vi còn gồm thêm 1 phần nhỏ hải vực? Bất quá,ta nghĩ, có thể khẳng định, khu vực kết giới sẽ không thể quá rộng lớn.

Kiều An Na rốt cục hiểu được, không đợi Đỗ Duy tiếp tục giải thích, nàng đã nói tiếp :“Vì vậy, ý của ngươi không phải là dùng một bè gỗ nhỏ chèo trên biển đưa chúng ta về đại lục, mà chỉ là dùng cái bè gỗ nhỏ này để thoát khỏi phạm vi của cấm chế, sau đó ta và Vi Vi An khôi phục ma lực thì có thể không dùng bè gỗ, cũng có thể bay trở về đại lục, đúng không?”

“Không sai.” Đỗ Duy gật đầu.

“Nhưng vạn nhất không được thì sao?” Kiều An Na nhú mày:” vạn nhất người đoán sai thì sao? ta muốn nói, rất có thể ta cùng Vi Vi An đều trúng phải một loại ma pháp, cho dù rời khỏi tiểu đảo này ma lực của chúng ta cũng không thể hồi phục thì sao? Hoặc có thể nói, mất vài ngày, thậm chí vài tháng mới có thể hồi phục thì sao? Nếu vậy thì làm sao đây? Chúng ta dù thoát khỏi đây, cũng vô pháp phi thăng. Chỉ với cái bè gỗ bé xíu vậy, chúng ta khẳng định sẽ chết trên biển mênh mông.

“Thế thì cùng lắm chỉ là cách thức chết bất đồng thôi” Đỗ Duy nhướng mày nói: “Ta có thể nói cho người rõ ... Nếu chúng ta không rời khỏi đây, tối đa là 2 đến 3 ngày, chúng ta sẽ chết đói. Cây trên đảo này dù cho có nhiều, nhưng số rễ cây ăn được lại rất ít. Ta đã phát hiện điều đó trong khi đi tìm thực phẩm. Ta cũng không chắc ngày mai có thể tìm được thứ để ăn đâu”

“Chúng ta có thể bắt cá!”

“Ha ha!” Đỗ Duy cười to: “Cá à? người cứ đi thử xem! Trời ạ ..... ngày hôm qua con quái thú kia triệu lên sóng thần của ma pháp thủy hệ, còn có động đất nữa ..... Động tinh lớn vậy, dẫu khu vực biển quanh đảo có bầy cá gì thì cũng quá sợ chạy mất rồi !”

Dù là cái chủ ý này nghe ra có chút mạo hiểm, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ Kiều An Na cũng thấy Đỗ Duy nói quả thật có lý.

Ở lại chỉ có chết đói, không bằng ra liều một phen.

Tiếp theo chính là làm sao để chế tạo bè gỗ..

Khiến mọi người khó khăn nhất là ... trong tay không có công cụ!

Cho dù muốn đốn cây làm bè gỗ ... Người phải có một cây rìu chứ!

Cho dù không có rìu, nếu có đao thì cũng miễn cưỡng sử dụng được!

Có điều đừng nói đến đao, ngay cả chùy thủ bọn Đỗ Duy cũng không có!

Kiều an na mặc dù cũng đồng thời là một vũ sĩ. Đáng tiếc, vũ khí nàng sử dụng lại là một cây sáo!

Không có công cụ, dùng tay không đốn cây? Bọn người Đỗ Duy e là không có cái thứ bản lãnh ấy.

Cho dù thân là một kiếm sĩ, Kiều An Na cũng không có loại thần công có thể một chưởng chặt gãy một cây đại thụ.

Đỗ Duy lúc ban đầu chú ý tới khải giáp trên mình Kiều An Na. Khải giáp suy cho cùng là từ thép, chỉ cần lấy ra một mảnh thép ra, mài cho bén, cũng có thể miễn cưỡng sử dụng như đao rồi.

Đáng tiếc, Đỗ Duy thất vọng rất nhanh.

Kiều An Na thực không tiếc khải giáp gia trì ma pháp của mình. Nhưng trên khải giáp tràn đầy hoa văn rồng ruột, ngay cả phiến thép hoàn chỉnh cỡ bàn tay cũng không có.

Bất quá nghĩ tới nghĩ lui, Đỗ Duy vẫn còn có biện pháp !

Vẩy rồng (Long lân)!

Cho dù có đau lòng cho sủng vật của mình,Vi Vi An cũng đành đồng tình với Đỗ Duy, lấy xuống vài miếng vẩy rồng.

Phiến vẩy rồng cứng rắn phi thường, thời xưa thậm chí còn có anh hùng trong truyền thuyết thường dụng vẩy rồng chế tạo thành khiên chắn kiên cố.

Vi Vi An dùng chút ma lực còn sót lại trấn an hỏa diễm long của nàng. Đỗ Duy lấy hết can đảm hạ 2 phiến long lân xuống.

Lại mất thêm 1 ngày nữa trên bờ biển tìm được 1 khối nham thạch lớn, mài cả hai phiến vẩy rồng lớn mới miễn cưỡng coi như có cạnh đao bén.

Hai nữ một nam lại tốn mất 2 ngày hi hục.

Đỗ Duy cùng Kiều An Na chặt xuống vài cây đại thụ, Vi Vi An phụ trách dùng cây mây buộc các thân gỗ lại.

Đỗ Duy thậm chí còn dùng nhánh cây làm thành mấy mái chèo. Hẳn lại chạy đi tìm một số thứ trông giống như hồ lô lớn đem về. Mấy cái thứ đó không chỉ có thể đem nước ngọt đi, mà còn có thể buộc vào bè gỗ để tăng sức nổi của bè.

Sau cùng, Kiều An Na hiến cái áo choàng màu trắng của nàng, chế thành một cánh buồm.

Khi mọi chuyện đã gần xong, Vi Vi An đột nhiên nhớ đến 1 chuyện rất quan trọng

Rồng của ta .. ta .. ta làm sao đây?” Vi Vi An đáng thương đột nhiên nhớ tới 1 vấn đề rất ư là quan trọng như thế!

Bè gỗ không thể chở được một con rồng !

Kỳ thật vấn đề này, Đỗ Duy cùng Kiều An Na đã sớm nghĩ tới. Chỉ là, từ đầu đến giờ cảm thấy rất khó để nói ra với Vi Vi An.

Con rồng sủng vật của Vi Vi An, nguyên khi nàng còn ma pháp bình thường thì có thể dùng một loại phong ấn ma pháp để phong ấn lại, rồi gọi ra khi cần sử dụng.

Đáng tiếc, bây giờ nàng không còn ma pháp, không có cách nào phong ấn con rồng này để cùng mang đi.

Đỗ Duy cùng Kiều An Na hai người nhìn nhau một cái, đối mặt với vấn đề của Vi Vi An đáng thương, đều có chút bối rối khi mở miệng trả lời.

Vi Vi An lập tức hiểu ngay. Tiểu nha đầu ngốc nghếch chảy nước mắt: “Không! Không! Ta .. ta ... ta không muốn bỏ .. bỏ.. lại Liệt Nhật của ta!! Liệt Nhật của ta!!”

Nàng khóc chạy đi, nhào lên người con rồng đang ngủ say, ôm đến chết cũng không muốn bỏ ra.

Đỗ Duy thở dài một hơi. Nhìn thấy cô bé nhỏ đơn thuần này, Đỗ Duy cũng thấy trong lòng mình có chút dằn vặt.

Có điều nếu không như thế, thì phải làm sao?

Bọn họ không có cách nào đem theo 1 con rồng to như thế.

Hà huống chi, sâu trong lòng của Đỗ Duy ... Hẳn hoàn toàn không giống con người trên thế giới này, coi một con rồng là cái gì đó cường đại, một sinh vật cao cấp vĩ đại.

Trong tư duy quán thế của Đỗ Duy luôn nghĩ : con người mới là quan trọng nhất. Rồng cũng được, rắn cũng được, đều chỉ là thuộc phạm trù “động vật”.

Nhân mạng mới là quan trọng nhất. Nếu chỉ vì một “động vật” mà hy sinh nhân mạng, trong mắt đỗ duy căn bản chính là một chuyện ngu xuẩn không cách gì lý giải được.

Mà sâu xa hơn..... Hừ, nếu không phải vì nể mặt Vi Vi An, hẳn thậm chí sẽ làm thịt con rồng này rồi, đăng lấy thịt của nó chế lương khô ăn dần

Bất quá nếu nói thế, e là Vi Vi An nhất định sẽ khóc ở đây đến chết mất.

Dù rằng Vi Vi An sống chết cũng không rời con rồng bảo bối của nàng, nhưng Đỗ Duy và Kiều An Na hai người chỉ cũng đành cùng nhau kéo nàng đi.

Làm cho Đỗ duy cảm thấy có chút kinh ngạc chính là, người phụ nữ hung hăng kia, lần này lại tỏ ra ôn nhu hiếm thấy với mọi người.

“Không cần phải kỳ quái” Kiều An Na đã hơi quen với Đỗ Duy, nhìn thấy ánh mắt của hẳn là biết hẳn đang nghĩ vấn đề gì trong đầu : “Ta cũng vừa mất đi con rồng của ta, ta có thể hiểu được nỗi thương tâm của con nhỏ này.”

Đỗ duy nhìn thấy, sâu trong ánh mắt Kiều An Na, cũng toát ra 1 tia đau thương sâu sắc.

2 người con gái ngồi trên bè gỗ, Đỗ Duy ở phía sau dùng sức đẩy bè gỗ tiến ra biển. Sau đó hần nhảy lên, Kiều An Na không chế cánh buồm, Đỗ Duy cầm lấy mái chèo gỗ ra sức chèo.

Chỉ có Vi Vi An đáng thương, bị hai người cường bức mang lên trên bè gỗ, câm lặng, nước mắt chảy ra nhìn về phía tiểu đảo sau lưng .... Ở nơi đó, còn có một con rồng sừng vật của nàng.

Sóng rất nhỏ, điểm này thực may mắn.

Có điều Đỗ Duy và Kiều An Na, sắc mặt 2 người đều rất khẩn trương.

Bởi vì hai người đều đang cầu nguyện .....

Chỉ hy vọng, trong hành trình của bọn họ, ngàn vạn lần đừng gặp phải quái thú kia! Con quái thú kia có thể tiềm phục trong biển tập kích một con rồng ... Như thế, nếu quái thú kia nhìn thấy bọn họ mà nói, thì việc nghiền nát cái bè gỗ bé nhỏ này chỉ là một chuyện quá dễ dàng.

Đỗ duy chỉ hy vọng mấy người phía mình có thể lặng lẽ rời khỏi tiểu đảo một đoạn, sau đó chỉ đợi 2 ma pháp sư có thể bay lên được.

“Thần vạn năng a, cầu xin người phù hộ cho chúng con .....” Kiều An Na trong miệng lầm rầm khẩn vái.

Đôi với Đỗ Duy 1 thiếu niên gầy yếu như thế mà nói, ra sức chèo thuyền như vậy quả thật quá sức, bắt quá khát vọng chạy trốn để sinh tồn thúc đẩy, hần vẫn ra sức kiên trì, mặc cho tay đã run rẩy, nhưng mà Đỗ Duy vẫn cắn răng kiên trì.

Dùng mắt ước lượng, đã cách xa bờ biển ít nhất cũng 200 mét rồi.

“Người cảm thấy thế nào?” Đỗ Duy lớn tiếng hỏi Kiều An Na.

“Chưa được, vẫn chưa được” Kiều An Na cố gắng gọi lên một ma pháp phong hệ nhằm tăng sức mạng của gió cho cánh buồm, đáng tiếc vẫn không linh như cũ.

“Tiếp tục cố gắng” Đỗ duy cắn răng nói.

Có điều, hình như thần thánh trên cái thế giới này đã định trước sẽ không phù hộ 1 kẻ dị giáo như Đỗ Duy.

Đúng vào lúc cái bè gỗ nhỏ lại được chèo thêm chừng trăm mét ...

Đột nhiên, ngoài khơi bất ngờ xuất hiện một con sóng lớn! Trong lúc đột ngột, tiếng gầm đáng sợ từng khiến lòng người khiếp sợ kia lại xuất hiện lần nữa !

Rồi, trong ánh mắt hoảng sợ của 3 người, 1 cơn sóng lớn cao chừng 4,5 thước đột nhiên từ mặt biển yên lặng nổi lên, gầm thét cuốn về cái bè gỗ nhỏ này!

Rầm một tiếng, bị cơn sóng lớn đánh trúng, cây mây buộc bè gỗ lập tức đứt ra từng khúc, bè gỗ nát bét, 3 người gần như đồng thời rơi vào xuống biển....

Đỗ duy chỉ cảm thấy toàn thân trong nháy mắt chìm xuống biển, nước dưới biển phảng phất như có một cổ lực lượng trối chặt bản thân!

Toàn thân hần không thể cự quật, mới há miệng ra, liền uống một ngụm lớn nước biển. Đỗ Duy cho rằng bản thân sắp chết đến nơi rồi, trước mắt hần đang tối đen. Rồi dưới nước, một cái xoáy nước cuốn lấy hần, hút hần xuống cực nhanh ...

Đỗ Duy cảm thấy mình dường như đang chìm sâu xuống .... Sâu thẳng xuống....

42. Chương 35: Chi Ma Khai Môn

Đỗ duy vật vờ mở to mắt.

Điều đầu tiên khiến hần nhẹ nhõm là hai người con gái kia vẫn ở bên cạnh mình.

Đỗ duy thấy đầu mình đang ở trên đùi Kiều an na mà vi vi an thì tay để trong lòng Đỗ duy, đầu thì ở phần dưới cơ thể hần.

Cùng lúc Đỗ duy tỉnh dậy, hai người con gái kia cũng mơ màng mở to mắt.

“chúng ta đang ở nơi nào? Chúng ta bị quái thú nuốt mất rồi ư?” Kiều an na dùng sức xoa đầu, sau đó nàng lập tức phát giác đỗ duy đang gối trên đầu mình, nhất thời quát lên “người đang làm gì! cút ngay!”

nói xong, kiều an na dùng sức nghiêng người, đỗ duy lập tức lăn xuống.

Đỗ duy khó khăn mất cả ngày đứng dậy, cảm giác cơ bắp ở hai chân vô cùng đau đớn ..... Cơ thể bị thương tích thể này, cảm giác thật vô cùng khó chịu

“người khấn trương như vậy làm gì? ta cũng không phải là cố ý.” Đỗ duy nhìn kiều an na liếc mắt, một cái, người đàn bà này xoay người ngồi dậy, cũng không để ý tới đỗ duy, nhưng lại nhìn qua Vi vi an trước.

Vi vi an đáng thương hình dáng vẫn còn chút mơ hồ.

ba người toàn thân đều ướt tả, tóc cuộn lại thành một đám, trừ đỗ duy vẫn ổn, còn hai người phụ nữ đã có chút chật vật

Kiều an na xem như may mắn, nàng trên người có một kiện khải giáp đã được gia trì ma pháp . Vi vi an đáng thương thì không có cái may mắn đó. vốn nàng bên ngoài mặc một kiện bào tử ma pháp sư thì sau mấy ngày trên hoang đảo đã trở nên rách nát , sau lại bị đỗ duy cầm đi chế tác mộc phiệt. giờ phút này vi vi an bé nhỏ chỉ còn một kiện thiếp thân quần áo ở bên trong.

Bình thường thì cũng không có gì đáng ngại, nhưng giờ này khi nước biển ngấm vào, thì mới hiện lên vài phần đáng lo lắng a.

Hiển nhiên bộ quần áo này có chút vô cùng đơn bạc ..... Mà điểm quan trọng nhất là, so với quần áo mà phụ nữ hay mặc ở tiền thế của Đỗ duy, thì tựu trung thiếu đi một thứ gì đó nhỏ nhỏ mà cần thiết a.

Áo lót.

Sau khi nước biển thấm vào, thì bộ quần áo đã dính trên người Vi vi an, rất dễ dàng để chiêm ngưỡng cơ thể nàng, đặc biệt nửa thân trên của vị nữ ma pháp sư này...

Đỗ duy liếc mắt một cái, cũng có chút không chịu được

rất hiển nhiên, nữ ma pháp sư này dù cử chỉ rất đơn thuần, là một tiểu cô nương hình dáng còn khá ngây thơ ..... nhưng thân thể nàng, cũng đã có vài phần giống một phụ nữ trưởng thành. Quy mô, kích thước của bộ ngực đã hiện lên khá rõ, mà trọng yếu chính là, quần áo Vi vi an thật sự quá mỏng manh ..... nếu đỗ duy mà nhìn chăm chăm bằng cả hai mắt, hẳn sợ rằng thậm chí có thể mơ hồ thấy được hai điểm nhũ tiêm đột khởi.

mặc dù đang ở hiểm cảnh, đỗ duy chính là nhện không được sinh ra vài phần đen tối, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vi vi an, thở dài: ai ..... đáng tiếc .....

“Người đang nhìn lung tung cái gì thế!” so với vi vi an còn đang mơ hồ, kiều an na đã rất cẩn thận ánh mắt của Đỗ duy đang nhìn cái gì, nàng trọng trọng hừ một tiếng, một tay kéo muối muối của mình qua một bên, sau đó hung hăng nhìn Đỗ duy liếc mắt, một cái: “Tiêu quý tộc háo sắc! Người con nhìn lung tung, ta nhất định móc một con mắt của người xuống”

Đỗ duy cũng không cùng nàng cãi cọ, lại quay đầu đi, đánh giá cẩn thận hoàn cảnh xung quanh.

Nơi này hiển nhiên là một huyết động.

Cách nơi bọn họ vừa tỉnh dậy hai bước, là nước biển ..... từ điểm đó suy ra, đỗ duy nhận định bọn họ rất có thể đang ở trong một huyết động dưới biển. Huyết động này, đo đạc thù về địa hình, mà không có nước biển xâm nhập.

Trên vách huyết động, có phản phát quang mang nhạt nhòa, lúc này mới để cho bọn đỗ duy có thể nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Đỗ duy đưa tay sờ sờ trên vách động, có một mảnh khảo lap thô tháo , mà ở bên trong, ẩn ẩn đích có một chút gì đó giống nhân sa lịch tự nhiên tản ra quang mang.

“dạ minh châu? không phải, như vật hần là dạ minh sa.” Đỗ duy đưa tay trở về

Kiến thức của Đỗ duy ở kiếp trước nói cho hần, quảng thạch mà bên trong tự phát sáng, kỳ thật đều có phóng xạ độc hại. Không có chỗ nào tốt với cơ thể con người.

“ngươi vừa sờ loạn cái gì thế?” phía sau kiều an na hỏi.

“Ta đang quan sát địa hình.” Đỗ duy trả lời: “chúng ta may mắn không chết. vừa rồi chúng ta nhất định là bị quái thú kia tập kích ..... bất quá ta vẫn không nghĩ ra tại sao chúng ta lại ở địa phương này.”

“ta ta ta nghĩ ta có lẽ biết một chút.” Vì vi an cuối cùng đã nói, Tiểu ngọc ghéech trên mặt có chút ngượng ngùng và đỏ ửng, nàng không dám nhìn đỗ duy ..... có lẽ, mặc dù đan thuần, nhưng dù sao nữ hài tử đã hơn một0 tuổi, nhiều ít, bao nhiêu cũng có thể hiểu được ánh mắt của Đỗ duy khi này nhìn mình..

Đỗ duy cương nhìn về phía vi vi an, kiều an na lập tức dùng sức ho khan một tiếng, không đợi đỗ duy nói chuyện, trước hết nói: “ngươi biết cái gì?”

“Có nước suối chảy.” Vì vi an cuống quýt nói: ”vừa mới mới rồi, ta ta ta hình như cảm giác được, chúng ta được một dòng nước ngầm dưới biển đưa đưa đưa đến đây.

Đỗ duy nhíu mày: “Có sự trùng hợp như vậy ư? hết lần này tới lần khác một dòng nước ngầm cuốn chúng ta đi, lại không tới địa phương khác, mà lại tới huyết động này, không để cho chúng ta chết ư?” hần sắc mặt có chút phức tạp: ”ta không tin được?Đây là sự trùng hợp kiểu gì...

Huyết động này không lớn, cũng không nhỏ Phảng phất giống một cái đảo nhỏ trôi lên, Vách động chung quanh cũng không có một cửa vào nào, tất cả đều là vách đá cứng rắn. Sợ rằng cửa vào duy nhất, chính là ở trong nước biển..

“ta nghĩ, chúng ta nếu muốn đi ra ngoài mà nói, sợ rằng chỉ có nước nhảy xuống mà theo dòng hải lưu đi ra ngoài..” Đỗ duy nói ra kết luận.

Sớm biết vậy thà rằng ở lại trên đảo!” Kiều an na quan sát một phen, cùng Đỗ duy đồng dạng kết luận, không khỏi có chút cảm tức: “ít nhất trên đó còn có nước uống, có rễ cây có thể ăn được.. nơi này ni? nơi này chỉ có vách đá!”

” vị tất. ít nhất nơi này còn có dưỡng khí, chúng ta không có bị chết, chắc chắn là có đường ra ngoài, chỉ là chúng ta không tìm được mà thôi.” Đỗ duy lắc đầu.

“dưỡng khí? dưỡng khí là cái gì?” Kiều an na nhíu mày.

Đỗ duy vô phương giải thích. dù sao đối với thế giới ma pháp này giải thích về nguyên tố hóa học như dưỡng khí tự có chút vô cùng khó khăn. Đỗ duy bế tắc một chút, lập tức chuyển chủ đề bàn luận: chúng ta cần phải nghĩ ra biện pháp...các ngươi có thể sử dụng ma pháp chưa

hai nữ ma pháp sư đều lắc đầu, kết thúc một tia ý niệm trong đầu Đỗ duy

“bây giờ làm gì đây?”

Người hỏi là Kiều an na.

Phảng phất có cảm giác, sau vài ngày trên đảo, hai người thiếu nữ này đều coi Đỗ duy vị tiểu quý tộc này là người lãnh đạo. cho dù là kiều an na, cũng nhận không được sinh ra cảm giác nể phục thiếu niên nhỏ bé này. Dù sao trong 3 người, Đỗ duy là người tinh táo nhất, bày ra kế hoạch làm thuyền thoát ra khỏi đảo, từ tìm thực vật đến nước uống, chuyện trọng yếu tình đều là hần giải quyết, cũng là hần để ý chiều cổ hai người phụ nữ

làm sao bây giờ?

Đỗ duy thật sự cũng không có biện pháp

hần không phải là thần tiên! Bị rơi vào một địa phương không có đường ra như thế này, hần nào có biện pháp gì?

Đỗ duy hiểu được chính mình ngay cả cười khổ cũng không thể làm được. hắn thật ra rất muốn kêu to vài tiếng phát tiết một chút, dù sao trong lòng hắn cũng có chút khó chịu.

bất quá, nhìn lại hai người thiếu nữ đều đang nhìn mình, nhất là Vi vi an trong mắt chứa đựng một sự tín nhiệm ..... đỗ duy thở dài.

Gượng cười, đỗ duy tận an ủi hai người : "không cần lo lắng ..... nếu lão Thiên không có để cho chúng ta chết, đưa chúng ta đến cái địa phương này, thì số mệnh chúng ta sẽ không kết thúc ở đây đâu. Cuối cùng sẽ có biện pháp

Đỗ duy âm thầm thở dài, đi tới bức tường bên cạnh., nhẹ nhàng sờ một chút, cười nói: "chúng ta nghỉ ngơi một chút, khôi phục một chút thể lực. sau đó ....." nói đến chỗ này, đỗ duy dừng lại một chút: "..... sau đó, tìm giải pháp..... hắc, các người muốn nghe chuyện xưa không?"

Kiều an na bĩu môi, nàng không giống vi vi an đần thẩn, nàng cũng hiểu ra loại tuyệt cảnh này sợ rằng đỗ duy đã không có biện pháp gì, bất quá nhìn bên cạnh mình là Vi vi an thân thể có chút phát run, kiều an na thở dài, không nói gì.

nếu thật sự là chết ở chỗ này..... cũng là chết đi! Chấp niệm trong lòng, cũng kết thúc, âu cũng là một loại giải thoát

Kiều an na không nói gì, nghĩ về ý niệm trong đầu mình, vi vi an đã lặng lẽ thoát ly nàng đi lên hai bước, nhìn đỗ duy hỏi: "Chuyện xưa về việc gì"

"chuyện xưa ư ....." Đỗ duy mỉm cười, nói: "ta..... từng nghe qua một chuyện xưa về một tên cường đạo và bảo tàng, một người tên là a lý ba ba khi trẻ đã... ..

Đỗ duy chậm rãi kể câu chuyện nổi tiếng ở thế giới kia "A lý ba ba và bốn mươi tên cướp", cuối cùng cười chỉ vào động bích trước mặt nói: "người xem, nói không chừng thần linh cũng sẽ, biết kỳ tích của chúng ta! nói không chừng người ngẩng mặt lên, sau đó hét lớn một tiếng 'Chi Ma khai môn', không chừng động môn này sẽ hé ra một con đường , để cho chúng ta đi ra ngoài !"

Vi vi an cúi đầu suy nghĩ một lúc, nàng không lên tiếng, ngẩng đầu lên thì nước mắt đã trào ra.nói: "Đỗ duy, người an ủi ta thôi, có đúng hay không?"

Đỗ duy không nói gì, câu hỏi thế này, hắn chỉ có thể không nói gì mà nhẹ nhàng sờ sờ tóc Vi vi an.

Vi vi an đột nhiên vùng lên khuôn mặt tươi cười, nàng rất cố gắng cười lên, sau đó nói tiếp: "Đỗ duy nói có biện pháp ..... vậy, chắc chắn là có biện pháp ! ta, chúng ta có thể, nhất nhất từng bước từng bước làm thử! Cuối cùng sẽ tìm được đường ra! Đúng, trước hết thử từ 'Chi Ma khai môn' bắt đầu!"

Cô bé ngốc dích trên mặt lộ ra nụ cười đáng yêu, mặc dù trong ánh mắt nàng có nước mắt. sau đó nàng thật sự giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ lên vài cái, sau đó dụng âm thanh ngọt ngào của mình, nhẹ nhàng nói:

Chi, chi ma, khai môn .....

Đỗ duy đột nhiên cảm giác được chính mình cũng có chút tâm toan ..... Tiểu cô nương đáng yêu như thế, cũng phải chết ở chỗ này ư?

chính là ..... xem ra lão Thiên là muốn cùng hắn chơi đùa

Trước khi Đỗ duy nhỏ nước mắt xuống

Ngay khi Vi vi an niệm "Khai ma chi môn"

Động bích trước mặt bỗng rung động, đúng thế, động bích rắn chắc này đột nhiên rung động, để lộ ra một hang động khác trước mặt 3 người.

một thân hình khô gầy bên trong động, đột ngột hiện ra trước mặt bọn Đỗ duy! Trong khi nhân thân 3 người vẫn còn ngạc nhiên, bên trong động truyền đến thanh âm của một người già nua, cơ hồ rất suy yếu:

"rất cực ..... có người đến rồi ..... mời đến đây....."

43. Chương 36: Người Hầu.

da thịt trên tay già nua khô héo, thân thể khẳng khiu dị thường, phẳng phất như bộ da bao trùm lên một bộ xương khô, khô héo giống như một thân đoạn thân cây màu đen.

ngón tay chỉ lên, nhẹ nhàng chỉ về phía bọn Đỗ Duy ngoắc 1 cái, ý bảo bọn họ tiến đến, sau đó cái tay rút trở về.

Đỗ Duy trước hết thu liễm tâm thần, hần tiến về phía trước hai bước, tay nhẹ nhàng đặt lên bức vách, tay chỉ cảm thấy nhẹ nhàng nhu nhuyễn, tựa như là đang ở trong nước, tâm niệm vừa động, tay đã tiến sâu vào trong động.

“hình như... có thể đi vào.” thanh âm Đỗ Duy vang lên có chút khàn khàn.

phía sau hai cô gái đã nhịn không được nắm tay nhau, căng thẳng đứng cùng nhau.

“chúng ta đi vào sao?” kiều an na nhìn Đỗ Duy, nàng có chút khấn trương: “vạn nhất đối phương không có hảo ý thì sao?”

Nơi này thật sự có chút quỷ dị.

“Lưu lại đây cũng là một tử lộ.” Đỗ Duy nhạt giọng nói, sau đó hần ngoắc tay ra hiệu với Vi Vi An, Vi Vi An lập tức đi tới bên người hần.

“người tin ta sao?”

Vi Vi An dụng lực gật đầu. Đỗ Duy nắm tay Vi Vi An, sau đó nhìn thật sâu vào mắt nàng một cái, xoay người tiến vào bức tường.

Vi Vi An hít một hơi thật sâu, trong lòng mặc niệm: ”thần vạn năng a, phù hộ cho tiểu Vi Vi An đáng thương cùng với Đỗ Duy... à, còn có tỷ tỷ.

Mắt thấy hai người đều đã tiến vào, Kiều An Na cắn răng, cũng tiến vào theo.

cứ như vậy, Đỗ Duy kéo Vi Vi An, Vi Vi An nắm kéo Kiều An Na...

Nơi này có chút quỷ dị, ba người sống đi vào động bích. Trong khi ba người tiến vào, phất phất mặt nước bằng phẳng nhộn nhạo gợn lên những gợn sóng, sau đó chậm rãi khôi phục lại sự tĩnh lặng, cuối cùng... một lần nữa lại biến thành động bích cứng rắn.

Đối với Đỗ Duy, tựa như mình đang sống trong ở trong ác mộng.

nơi này một vùng đen tối, nhìn không thấy ánh sáng, nghe không thấy thanh âm. chỉ có thể dựa vào cảm giác mà tiến về phía trước, Đỗ Duy thậm chí không dám khẳng định mình có đi đúng phương hướng hay không...

Đối phương sử dụng ma pháp gì đó thật đáng sợ... vạn nhất mình đi được một nửa đường, đối phương thu hồi ma pháp, chúng ta chẳng phải sẽ bị chôn trong đá sao?

Trong lúc Đỗ Duy đang suy nghĩ ”loạ hắc ám này còn tồn tại đến khi nào?” ngay sau đó, trước mắt chợt trở nên sáng sủa.

Đây là một cái huyết động khác, so với cái kia lớn hơn gấp bội.

tại chính giữa cái huyết động lớn này, có một người đang đứng.

người này một thân trường bào màu đen, dáng người cao cao, cả người cực kỳ khô gầy, làm cho Đỗ Duy có chút kinh ngạc, hần phát hiện hai chân người này nổi trên mặt đất.

“Uy, chính là ngươi, ngươi dẫn chúng ta đến nơi này sao?” Đỗ Duy cứng đầu hỏi một câu.

người kia lẳng lẳng không nói, vẫn như cũ nhấc tay lên, ngón tay móc móc bọn Đỗ Duy.

cái huyết động lớn thế này, ánh sáng hôn ám, không khí âm lãnh, người này hai chân phiêu(bay) trên mặt đất, một thân hắc y... nơi này thật sự có chút dọa người, ngay cả Đỗ Duy cũng không nhìn được, yểu hầu có chút gợn lên.

“các người... đang... sợ hãi...”

vẫn là âm thanh già nua, suy nhược như đoạn khí: “tại sao?”

thầm hít một hơi, Đỗ Duy cắn răng nói: “hỏi tại sao, hẳn là hỏi chúng ta? người tại sao lại bắt chúng ta tới đây?”

người kia không có phản ứng.

Đỗ Duy vận khởi dũng khí, lại hỏi: “người là chủ nhân của nơi này sao! bè gỗ của chúng ta trên biển bị đánh tan... là người làm sao? là quái thú nọ là do người nuôi dưỡng? khi chúng ta tiến vào biển, bị một luồng nước cuốn tới huyết động kia, cũng là người làm sao? chúng ta đang ở nơi nào... người rốt cục là ai? người tại sao lại đối phó với chúng ta?”

không có câu trả lời.

trước tiên truyền tới một trận cười “kẹt kẹt kẹt kẹt”. lão thiên làm chứng, Đỗ Duy cả đời chưa có nghe qua tiếng cười nào đáng sợ khó nghe như vậy.

“người thật ngu muội à...” giọng nói già nua trả lời: “các người hẳn là sẽ cảm tạ ta cứu các người... nếu không phải ta thì pháp, các người đã bị nó ăn thịt rồi...”

câu trả lời này khiến cho bọn Đỗ Duy cả kinh.

“người nói... người đã cứu chúng ta sao? nó là cái quái quỷ gì vậy?” Tâm Đỗ Duy âm âm khiêu loạn: “người là ai? chúng ta đang ở nơi nào?”

lại một loạt tiếng cười: “kiệt kiệt kiệt kiệt”.

người này thân thể nhẹ nhàng tới, bay tới vị trí trước mặt cách bọn Đỗ Duy vài bước. Đỗ Duy rốt cục có thể nhìn rõ khuôn mặt hắn.

Khuôn mặt hé ra cực kỳ tái nhợt. khiến cho bọn người Đỗ Duy cảm thấy sợ hãi là... khuôn mặt kẻ này trắng bạch như là trong suốt. không khoa trương nếu nói da thịt trên mặt hắn bán trong suốt. thậm chí có thể nhìn xuyên qua da thịt thấy xương cốt phía trong.

Bất luận kẻ nào thấy khôn mặt hé ra như vậy, sợ rằng đều gặp cơn ác mộng.

Đỗ Duy còn có thể cứng đầu nhẫn nại, hai nữ nhân phía sau đều biến sắc.

đối mặt với một người mà da thịt trên mặt khô héo cơ hồ như bán trong suốt giống như bộ xương khô, Đỗ Duy hiểu được mình còn có thể bảo trì ngũ khí vững vàng, thật là một chuyện khó tin, bất quá thái độ của hắn hơi có chút cung kính: “xin hỏi, ngài rốt cục là ai? chúng ta đang ở nơi nào?”

“người không thể hỏi một vấn đề có ý nghĩa hơn sao?” ngũ khí mang theo vài phần đùa cợt. người này nhẹ nhàng giương lên hai tay, áo bào rộng thùng thình hạ xuống, hai cánh tay nhẹ nhàng giương lên...

một đoàn quang hoa như giống như những ngôi sao bay ra, rất nhanh, bọn người Đỗ Duy cảm giác được trước mắt sáng ngời.

huyết động này trống rỗng, bốn phía vách tường lập tức huyền hóa ra một loạt ánh nền, ánh nền nhấp nháy sáng ngời, nhất thời huyết động được chiếu rọi vô cùng sáng sủa.

Sau đó, theo hướng một đoàn quang hoa mờ trốn... huyết động xuất hiện một cái bàn ăn bằng đá, có ghế, thậm chí còn có tửu án.

những đồ vật này đều hoa mỹ tinh xảo dị thường, cuối cùng ngay cả trên vách động cũng xuất hiện một cái cửa đá.

“xin mời ngồi, những tiểu khách nhân của ta.” người đó chỉ tay đến một thạch y: “chúng ta có thể chậm rãi nói chuyện.”

Sau đó hẩn tựa hồ suy nghĩ đôi chút: “à, để ta nghĩ lại đã, còn thiếu cái gì nhỉ...a, ta biết rồi.”

Hẩn ngẩng đầu lên một chút, một ngón tay nhẹ nhàng chỉ lên một chút ... một luồng sáng từ đầu ngón tay hẩn bắn ra ngoài, xạ lên phía trên huyết động...

trong ánh mắt kinh ngạc của bọn Đỗ Duy, huyết động trên đỉnh đầu đã đột nhiên ép xuống.

Động dề xuống tới một khoảng cách nhất định thì dừng lại, sau đó đỉnh động hình tròn biến thành dạng bằng phẳng như một phiến hoa, thậm chí từ trên bông hoa một đạo kim quang chậm rãi lan ra, cuối cùng huyền hóa thành một đế đèn! mặt trên mười hai ánh nến chập chờn...

Bọn người Đỗ Duy nhìn ngậy người.

nhất là Vi Vi An cùng Kiều An na! hai người đều là thiên tài tinh thông ma pháp, càng biết hàng hóa.

ma pháp như vậy quả thật là quá sức thần kỳ.

“những tiểu khách nhân của ta, các người còn có nhu cầu gì không?” thanh âm người đó lạnh lùng vang lên.

“... đồ ăn, nước.” Đỗ Duy thử thăm dò một câu: “chúng ta đã vài ngày nay chưa ăn cái gì.”

“,,,”người đó nở nụ cười, may là lần này hẩn không cười thành tiếng, mà lại mỉm cười không tiếng động... nhìn một bộ xương nửa trong suốt cười, tràng diện như vậy thật có thể cũng không dễ tiếp thụ.

“xin lỗi, ta làm không được.” người kia lắc đầu, hẩn cười tựa hồ có chút bất đắc dĩ: “ma pháp của ta có thể biến xuất đồ vật nào đó... nhưng duy độc thức ăn và nước uống là ta không biến ra được. các người đã thấy hết thấy ma pháp đều là ảo ảnh, cái ghế này, cái bàn, còn có ngọn đèn, có thể lừa con mắt các người, nhưng khi lừa xúc giác của các người. ta không cách nào biến ra thức ăn nước uống, bởi vì ta không thể lừa được vị giác của các người. không có cách nào để các người tiêu trừ cơn khát.

hình dáng hẩn tựa hồ có chút tiếc nuối.

Nhưng bọn Đỗ Duy lại hiểu được người kia đã là phi thường lợi hại rồi.

“Vi Vi An, người có thể xử dụng ma pháp biến ra đồ vật gì trong phòng này không>?” Đỗ Duy thấp giọng hỏi tiểu nữ ngay bên người.

Vi Vi An lập tức lắc đầu: “Lão sư phụ cũng làm không được.”

Đỗ Duy lại nhìn Kiều An Na một chút, Kiều An na cũng nói: “người tưởng rằng ma pháp sư là thần ư?”

“à, tiểu cô nương tóc trắng, người nói cái gì ...” đối phương nghe được Kiều An Na nói: “người nói người tưởng rằng ma pháp sư là thần ư, ừm, người nói như vậy ...”

Hẩn lại bay đến vài bước, tiến gần Kiều An Na, ngữ khí hẩn trầm thấp nghiêm túc: ‘vậy, người nghĩ rằng, thần là vị nào, là cái gì?’

Kiều An na có chút khấn trương, thân thể nàng không tự chủ lùi lại: “Thần.. Thần là thần! Thần sáng tạo ra hết thấy vạn vật trên thế giới...”

Không đợi Kiều An Na nói xong người này đột nhiên tức giận.

Áo bào trên toàn thân hẩn phồng lên như sự tựa hồ như sự tức giận của hẩn! sau đó nghe thấy hẩn phát ra một tiếng rít khiến bọn Đỗ Duy khiếp sợ!!

“Nói láo”

Tiếng rít va đập vào thành động, khiến cho Đỗ Duy thậm chí có chút váng đầu.

Trước mặt, sắc mặt hẩn dữ tợn, vô cùng phẫn nộ, bào tử trên người tung bay, hiển nhiên đang trong cơn phẫn nộ cực điểm...

Đỗ Duy lập tức cẩn thận nói: “vậy... tiên sinh, xin hỏi ngài nghĩ chân tướng là gì, là cái gì?”

Vấn đề này lập tức khiến cho đối phương tỉnh táo trở lại. hẩn thu hồi song chưởng, tựa hồ liếc mắt nhìn Đỗ Duy: “Bây giờ, không nói về vấn đề này.”

người kia lui lại phía sau một chút, hẩn nhìn ba khách nhân trước mặt, sau đó nói: “trước tiên xin nói tên của các người, những tiểu khách nhân của ta.”

“tại sao?” Kiều An Na hỏi.

‘ngườitối thiểu cũng phải tôn trọng chủ nhân nơi này chứ.’ người kia cười, mang theo một chút đùa cợt.

Đỗ Duy không có do dự, lập tức là người thứ nhất lên tiếng: Đỗ Duy, la Lâm, la lan đế quốc la lâm gia tộc, con trưởng của đế quốc thống suất bộ phó tổng thống lĩnh, lôi môn bá tước.”

Vi Vi An cũng chỉ có thể báo ra tên mình, sau đó đến kiều an na, do dự một chút, cũng không tự nhiên nói: “Kiều An na.”

“A, tốt lắm.” vị chủ nhân mỉm cười nói: ”một vị quý tộc cao quý, hai vị nữ ma pháp sư. Lần này khách nhân tới đây lần đầu tiên thú vị như vậy.

‘vậy tên ngài là gì?’ Đỗ Duy cười nhìn hẩn: “chính người hẩn đối với khách nhân cũng có tôn trọng.”

“ta ư?” người kia thanh âm trầm xuống: “tên ta không quan trọng, nếu cái người nhất bình muốn biết, tên gọi của ta là... khắc lý tư, đồ lý ai nhân, tác ni ai, a lập ba đặc, kỳ lập, y cách lập nhân....”

Hẩn một hơi báo ra một cái tên dài siêu cấp, khiến cho bọn Đỗ Duy nghe xong đều choáng váng.

cuối cùng, người kia mới nói tới chính đề: “... kỳ thật, ta cũng không phải chủ nhân nơi này, ta chỉ là một người hầu. một người hầu trung thành nhất của chủ nhân.”

người hầu?

một gã người hầu mà thực lực ma pháp như vậy sao? lại có ai có khả năng có một gã người hầu như vậy?

“vậy... chủ nhân ngài là...” Đỗ Duy cất hận hỏi, ngữ khí của hẩn lại có thêm vài phần cung kính.

dù sao, thực lực của đối phương là mạnh nhất ở đây.

“chủ nhân của ta.. ” người kia nở nụ cười, khoe miệng hẩn lộ ra một tia tiểu văn: “các người nhất định biết tên người, mặc dù tên người trong các bộ sách bất đồng... bất quá, mọi người thường đối với hẩn thống xưng là....”

Hẩn dừng lại một chút, mỉm cười nói:

“ác ma.”

44. Chương 37: Truyền Kỳ.

Nếu đột nhiên mọc ra một người nói cho người, hẩn là người hầu của ác ma.

Vậy chắc mười phần người sẽ cho hẩn là một kẻ điên.

Nhưng nếu người này vừa mới trước mặt người thi triển một ma pháp xuyên tường kinh nhân, còn có thể đột nhiên từ một huyết động trống không biến ra đèn treo hoa lệ, giá nền tinh trí, còn cả một lượng lớn đồ dùng... có thể làm cho một huyết động lạnh lẽo biến thành một phòng khách ấm áp... một ma pháp như vậy.

Vậy, người có thể nói câu “người hầu của ác ma” là câu nói đùa không?”

Đỗ Duy rất muốn cười nhưng mà hẩn lại cười không ra tiếng, còn hai nữ nhân bên người, hiển nhiên sắc mặt có chút khó coi.

Ai cũng thấy được, cái gã trước mặt sở hữu một thực lực ma pháp vô cùng cao siêu, tịnh không phải nói chơi!

“Cấp... ha ha...” Đỗ Duy cảm thấy tiếng cười của mình có vẻ gượng gạo: “Người! Người hầu của ác ma....Xin hỏi người hầu của ác ma đem mấy người chúng ta tới đây có mục đích gì vậy?”

“Người có thể gọi ta là Khắc Lí Tư” Người hầu của ác ma nhìn Đỗ Duy, ánh mắt của hắn rất lạnh lùng. Đỗ Duy lúc này mới phát hiện, hai con người của hắn lại có thể không giống nhau! Một con người màu xanh biếc, còn một con lại là màu đen!

“.... Được rồi, Khắc lí tư tiên sinh.” Đỗ Duy hít một hơi. “Ngài tự xưng mình là người hầu của ác ma, triệu hoán ba người chúng ta tới nơi này rốt cuộc có việc gì?”

Khắc Lí Tư không trả lời, thân thể của hắn chỉ nhẹ nhàng lướt tới đầu kia của chiếc bàn dài bằng đá này: “Quý tộc trẻ tuổi, xin hỏi người... người có cái nhìn thế nào đối với lịch sử?”

Đỗ Duy trong lòng nháy động, thuận miệng trả lời: “Lịch sử... bất quá chỉ là những lời bịa đặt của kẻ thắng lợi ghi lại mà thôi.”

“A... cách nghĩ rất thú vị.” Khắc Lí tư mỉm cười, nói: “Tiểu quý tộc tiên sinh. Thực ra thì mấy ngày vừa rồi ta một mực quan sát mấy người các người.. ta đặc biệt cảm thấy hứng thú với người. Người đã nói qua một ít quan điểm khiến ta cảm thấy rất thú vị... tỷ như, người với nữ ma pháp sư kia từng có một phen tranh chấp trên đảo. Người lúc ấy tuyên bố là... ách, để ta nghĩ lại chút, người nói thế nào ấy nhỉ.. A, đúng rồi, người nói là ”Không có cái gọi là chính nghĩa hay tà ác, kẻ nào nắm tay cứng hơn thì chính là chính nghĩa“, có phải là nói như thế không?”

Đỗ Duy gật đầu: “Mặc dù có chút sai lệch một chút nhưng mà ý tứ thì đúng vậy.”

“Vậy, ta có một thỉnh cầu, xin hỏi người có thể đem quan điểm của mình liên hệ với lịch sử được không?”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút... cái này có gì đáng nói chứ? Bất quá, hắn vẫn tùy ý nói ra ý kiến của mình:

“Được rồi! Dưới con mắt của ta, cái gọi là chính nghĩa với tà ác, bất quá chỉ căn cứ lập trường khác nhau mà ra cả...Kẻ thắng lợi chính là chính nghĩa, còn kẻ thất bại trở thành tà ác! Bởi vì lịch sử lúc nào cũng do những kẻ thắng viết lên, còn những kẻ thất bại thì không có quyền phát ngôn, chỉ có thể tiếp thụ cái tiếng “tà ác”. Đây là đạo lý rất đơn giản”

“Rất tốt!” Khắc Lí Tư hiển nhiên rất hài lòng, hắn đột nhiên khoanh tay lại, ngẩng đầu lên, thở dài thật sâu, nói: “Chủ nhân vĩ đại a, ta rốt cục đã tìm được một tín đồ của ngài rồi.”

“Chờ một chút! Người nói... tín đồ? Không không, ta không phải là một tín đồ của ác ma.” Đỗ Duy lập tức phản bác: “Ta không phải là tín đồ của bất kỳ kẻ nào! Ta không tin thần, cũng không tin ác ma.”

“Vậy người tin cái gì?” Khắc Lí Tư cười rất tà ác.

“Ta tin vào bản thân mình... ta chỉ tin vào bản thân ta mà thôi!” Đỗ Duy lớn tiếng trả lời.

Ở phía sau, Kiều An Na và Vi VI An đồng thời biến sắc, che miệng. Kiều An Na thậm chí còn kêu lên một tiếng: “Trời ạ!”

Khắc Lí Tư cười càng nhanh hơn: “Người xem, người vừa nói.... người ai cũng không tin, chỉ tin chính mình... đây chính là điển hình của tín ngưỡng ác ma!”

Đỗ Duy có chút hồ đồ rồi.

“Được rồi, chúng ta không nói những cái này nữa.” Khắc Lí Tư nhàn nhạt nói: “Liên hệ vừa rồi của người đối với lịch sử, giữa kẻ thắng và người thua, quan điểm rất thú vị. Người không ngại nghĩ tiếp về cái gọi là thần linh và ác ma ... rốt rục là ý tứ gì?”

“Cái này cũng phải hỏi sao?” Đỗ Duy mỉm cười: “Hai cường giả tranh đấu, kẻ thắng là thần, kẻ thua trở thành ác ma! Kẻ thắng lợi sẽ giành được hết thảy. Quyền phát ngôn lẫn các văn thư đều của hắn, còn kẻ thua chỉ có thể vạn kiếp bất phục... ta nói có đúng vậy không? Kỳ thật cái gọi là thần với ác ma, căn bản không có phân chính tà, chỉ có phân thắng thua mà thôi.”

Kiều An Na và Vi VI An hai người đều có chút bất an... dưới con mắt của hai người này, quan điểm vừa rồi của Đỗ Duy thật sự có chút gan lớn bao thiên! Thậm chí chính là những ý nghĩa phản nghịch và dị đoan!!

Nếu những ý niệm đó mà truyền ra bên ngoài... khẳng định hắn sẽ bị thần điện thẩm vấn, thậm chí có thể sẽ bị thiêu sống ở giàn hỏa hình!

Đỗ Duy lúc này lại bất chấp, hấn trầm ngâm một chút: “Thắng, thua... a, nói đến thắng thua... vậy khắc lí tư tiên sinh, người...”

“Ta chính là người bên thua.” Khắc Lí Tư lắc đầu: “Thật đáng tiếc, trong hồi chiến tranh đó, chủ nhân của ta lại bị thua, mà ta trở thành người của phe chiến bại... vì thế, nơi này a, kỳ thật là một gian lao tù, còn ta chính là tù phạm.”

Khắc Lí Tư chậm rãi nói: “Ta bị nhốt trên hòn đảo này đã lâu lắm rồi... lâu tới mức trí nhớ của ta thậm chí đã quên đi một ít sự tình...”

“người nói... đảo?” Đỗ Duy lập tức hỏi: “người nói là người bị nhốt trên hòn đảo này... vậy, chugns ta bây giờ vẫn ở trên đảo sao? người có thể đem chúng ta trở về trên đó được không?”

“Nói một cách chuẩn xác hơn thì là ”Trong đảo” Khắc Lí Tư cười nói. “Hoặc là nói, trong thân thể nó.”

Đỗ Duy biến sắc.

“Các người vẫn chưa rõ sao...” Khắc Lí Tư thở dài: “Quái thú mà các người gọi kia... kỳ thật chính là hòn đảo này! Đây cũng không phải là một hòn đảo, mà là một con quái thú. Mấy hôm vừa rồi, cuộc sống của các người đều ở trên lưng nó! Còn ta.... bị nhốt ở trong thân thể con quái này... nó phụ trách trông giữ ta.!”

Nói đến đây, Khắc Lí Tư vung tay, chế trụ Kiều An Na đang muốn nói chuyện: “Không không, các người không được nói chuyện, hãy để ta nói hết đã!”

“Lâu lắm rồi, lâu tới mức ta thậm chí đã quên chính mình rốt cuộc đợi ở đây bao lâu ... Mà trước giờ các người cũng không phải là khách nhân đầu tiên của nơi này. Cũng từng có vài người khác trong lúc vô ý đã đi tới tiểu đảo này, hấn cũng được ta cứu tới đây. Trong đám người đó có kẻ thông minh, cũng có kẻ ngu dốt... Còn các người, tiểu quý tộc đáng yêu, hai nữ ma pháp sư bên người người ta xem ra là thuộc đám ngốc, còn lại người là người thông minh!”

“Người nói ai là đồ ngốc!” Kiều An Na không nhịn được, cả giận nói: “Đối với người mà nói, một người hầu của ác ma...”

“A, ma pháp sư tức giận rồi.” Khắc Lí Tư cũng không tức giận, hấn lẳng lẳng liếc nhìn Kiều An Na. Một đôi con ngươi xanh - đen lẩn lộn dường như có thể phóng ra quang mang yêu dị! Hấn nhẹ nhàng hỏi Kiều An Na một câu: “Thần kia... hấn tuyên bố tất cả lực lượng đều phát ra từ hấn! hết tất thấy! lực lượng tự nhiên, lực lượng ma pháp. Còn lại, ma pháp sư các người đều là tín đồ của thần, đúng không? Nhưng mà ... ta, thân là một người hầu của ác ma, ta không phải là tín đồ của thần linh! Vậy xin hỏi ma pháp lực lượng của ta từ đâu mà có? Tiểu ma pháp sư đáng yêu, người có thể trả lời vấn đề này cho ta không?”

Kiều An Na đang phẫn nộ tức khắc tắc lời!

Khắc Lí Tư thở dài, hấn mang theo ánh mắt sắc lạnh nhìn nữ ma pháp sư: “Không thể trả lời đúng không? Vậy ta sẽ nói đáp án cho người... bởi vì, cái thần linh trong tín ngưỡng của người, hấn... bịa đặt! Lực lượng tự nhiên đều phát ra từ hấn? Quả thực đó chính là lời bịa đặt lớn nhất !”

Kiều An Na sắc mặt trở nên rất quẫn bách, nàng cảm giác được tín ngưỡng của mình đang bị công kích! Nhưng mà hết lần này tới lần khác, chính mình lại không có một câu phản bác nào!

Đúng vậy, nàng khi bắt đầu được tiếp thụ ma pháp, tín điều chính là điều cơ bản đầu tiên được học!

Thế giới này chính do thần sáng tạo, hết tất thấy lực lượng đều đến từ thần! Mà ma pháp sư chính là tín đồ trung thành của thần, các ma pháp lực lượng họ thi triển đều là mượn một phần lực lượng của thần!

Đây là ma pháp!

Nhưng mà bây giờ... một người hầu của ác ma, căn bản không tin thờ thần.. lại sở hữu một thực lực ma pháp cường đại như vậy.. vậy có thể giải thích sao? Chẳng lẽ hấn thi triển ma pháp cũng do thần linh cho hấn mượn hay sao?

Nếu không thì... có thể giải thích thế nào?

“Đó, ta nói thông minh và ngu xuẩn... chính là ở đó.” ngữ khí của Khắc lí tư mặc dù có vẻ già nua suy yếu, nhưng mùi vị đùa cợt lại như những mũi châm đâm vào tâm của Kiều An Na: “Người không phải là ma pháp sư đầu tiên đi tới nơi đây. Vì vậy về mặt nghi vấn của người ta cũng không phải lần đầu nhìn thấy.”

Khắc lí tư nhìn Đỗ Duy, lúc hắn nhìn tới, ngữ khí và ánh mắt của hắn có chút bình thản hơn: “Tiểu quý tộc đáng yêu, người là người thông minh. Vì vậy ta có thể dùng phương thức thông minh để nói chuyện với người. Ta đã chờ ở đây lâu lắm rồi, ví thể đối với những người thông minh ta lúc nào cũng rất vui lòng cùng bọn họ làm ra một ít giao dịch.”

“.... giao dịch?”

“Không sai, là giao dịch.” Khắc Lí Tư mỉm cười, sau đó lão gia này gõ gõ vào cái trán của mình. “Để ta nghĩ lại xem nào, người lần trước cùng với ta giao dịch là ai nhỉ... À, đúng rồi, đó là một tên gọi là A Lạp Cống La Lan!”

“A Lạp Cống La Lan?”

Lần này cả Đỗ Duy lẫn hai nữ ma pháp sư đồng thời kêu lên một tiếng kinh hãi!!!

Không phải vì gì khác, chỉ vì cái tên này quá sức vang dội!!

Người được công nhận là một trong những thánh kỵ sĩ cao nhất trong mấy trăm năm nay! Người được công nhận là ma pháp sư siêu cấp nhất trong mấy trăm năm trở lại đây!

A Lạp cống la lan! Cái tên này chính là một truyền kỳ! Hắn chính là cường giả duy nhất trong lịch sử sở hữu ma vũ song tu, hơn nữa đều có thể luyện vũ kỹ và ma pháp tới trình độ đứng đầu.

Ngay cả Kiều An Na... nàng cũng là một người sùng bái a Lạp cống... Vì thế nữ ma pháp sư này mới chọn con đường ma vũ song tu!

Mà càng quan trọng hơn, không phải vì a Lạp cống la lan là một truyền kỳ cường giả như vậy....

Quan trọng hơn ....

A Lạp cống la lan....

Hắn chính là khai quốc hoàng đế của la lan đế quốc này.

Hoàng đế vĩ đại đầu tiên của đế quốc! Là hắn lãnh đạo quân đội nam chinh bắc chiến, trải qua hơn mười năm chiến tranh, thống nhất vô số tiểu quốc, thành bang, liên minh, vương quốc, công quốc... cuối cùng đã kiến lập la lan đế quốc, lĩnh thổ bao trùm cả đại lục!!

“Không cần khẩn trương như vậy, a Lạp cống la lan là người cuối cùng tới được đây và giao dịch với ta.”

45. Chương 38: Trái Tim Vương Giả.

“A Lạp Cống La Lan trước khi đến đây, là theo một chiếc thuyền hỏng, vô cùng đáng tiếc... con thuyền đó không nên ghé lại trên đảo này, kết quả là con thuyền bị nuốt xuống... mà A Lạp Cống cái tên đó, hắn bị ta mang tới nơi này, cũng chính là ở đây, ta cùng hắn đạt thành một giao dịch ước định.” Khắc Lý Tư nói có chút hàm hồ.

bất quá ám chỉ loại trình độ này là đủ rồi.

Đỗ Duy đương nhiên đọc qua lịch sử của La Lan đế quốc! Sự thật những năm đầu hắn tới thế giới này, Lôi Mông bá tước tìm cho hắn Sư phụ dạy võ lòng dạy hắn rất nhiều thứ, Đỗ Duy cũng đọc qua truyện ký của đế quốc, khai quốc hoàng đế.... hắn biết tất cả đều là nhờ đọc các tiểu thuyết.

A Lạp Cống- La Lan hoàng đế, cường giả vĩ đại của La Lan đế quốc.. hắn từ nhỏ tựa hồ có xem qua một bộ tiểu thuyết loại này.

A Lạp Cống này có rất nhiều truyền thuyết viết giống nhau về sự cường hãn và những tạo ngộ li kì. Dùng một câu ở kiếp trước mà nói thì: vận khí của hắn rất tốt gần như nghịch thiên!

Truyền kỳ về vị khai quốc hoàng đế của đế quốc được kể lại vô cùng tường tận. A Lạp Cống sinh ra trong một gia đình quý tộc sa sút, thậm chí không phải là trưởng tử, chỉ là con thứ ba của cha hần, hần không có quyền kế thừa tước vị, từ nhỏ thích hoạt động mạo hiểm.

Mười sáu tuổi hần một mình rời nhà đi mạo hiểm. A Lạp Cống từng tham gia một số mạo hiểm dong binh đoàn, hần là một người trẻ tuổi tràn ngập ảo tưởng theo chủ nghĩa mạo hiểm.

Những năm đó là thời đại của tinh thần mạo hiểm trên đại lục. Và bây giờ trên cả đại lục tung bay quốc kỳ La Lan đế quốc là một đại lúc bất đồng so với trước đây. Cái thời đại của La Lan đại lục, thời đại chiến quốc thì mỗi quốc gia lớn nhỏ đều cát cứ. Trên đại lục chiến tranh cục bộ diễn ra không ngừng, đại quốc tiểu quốc đánh nhau, trong thôn tính cũng có chiến loạn, âm mưu, quỷ kế... có thể nói tạo thành một truyền kỳ anh hùng ca của thời đại.

khí mười sáu tuổi, A Lạp Cống lăn lộn mấy năm trong tổ chức dong binh đoàn, ham mê mạo hiểm trên biển.

Khi A Lạp Cống hai mươi một tuổi, đã là một kiếm sĩ vĩ đại, hơn nữa trong thời gian mấy năm lăn lộn trong dong binh đoàn có một chút tích góp. vì vậy hần mang toàn bộ tài sản đầu tư cho một thương thuyền, tiến hành hoạt động mậu dịch mạo hiểm trên biển.

Lần đầu tiên A Lạp Cống mạo hiểm trên biển đã gặp một kinh nghiệm đắng chát. thuyền của hần gặp nạn, người trên thuyền đều đi đời, chỉ có mình hần thần kỳ chạy thoát, bảo toàn tính mạng.

Tất cả lịch sử học giả đều cho rằng... nếu không có hải nạn đấy, vị khai quốc hoàng đế vĩ đại, sợ rằng rất có thể trở thành một thương nhân thành công trên biển... mà không phải hoàng đế.

Song chính vì như thế, sau khi giấc mộng mậu dịch trên biển tan tành, A Lạp Cống về tới quê hương, cha hần đã qua đời, giao tất cả tài sản cho nhi tử của mình... A Lạp Cống được phân một phần.

cha hần vốn chỉ thuộc tầng lớp quý tộc áp chót, di sản lưu lại tự nhiên cũng không nhiều. mà người ngoài thấy A Lạp Cống hành động tựa hồ sắp phá sản... hần đem tất cả tài sản bán đi, tổ chức một đội tư quân quy mô không lớn lắm.

Loại hành động táng gia bại sản này bị mọi người cười nhạo, bởi vì lúc ấy quốc gia mà A Lạp Cống sinh sống nằm ở bên bờ đại lục yên bình, rời xa chiến tranh, căn bản không cần gì quân đội tư nhân giữ nhà.

sau khi, A Lạp Cống thành lập được tư quân, không tới nửa năm chiến tranh bộc phát, tiểu quốc này quần vào chiến tranh của các nước lớn khi đó, trong một tháng cũng bị thôn tính, sau đó hai đại quốc tranh qua đoạt lại.

hai vị ca ca của A Lạp Cống đều chết trong chiến loạn, trang viên và nông trang đều bị loạn quân đốt cháy.

A Lạp Cống mang theo tư quân gia nhập vào quân đội của một đại quốc, hơn nữa lại nhận một chức vụ không thấp.

Tại đây, A Lạp Cống bắt đầu thể hiện thực lực bất phàm.

Hần lộ ra vũ lực cực kỳ cường đại, thậm chí trên chiến trường, nhất cử đánh chết đại tướng của địch quốc, lúc ấy là một cao cấp kị sĩ nổi tiếng trên đại lục, trong thời gian chiến tranh đó A Lạp Cống kiếm được vô số huân chương...

Sau khi chiến tranh chấm dứt, hần đã có tước vị, hơn nữa có một vùng phong địa... một mảnh so với lãnh địa khi xưa của cha hần lớn hơn vô số lần.

Sau khi A Lạp Cống khiến cho những kẻ khác ngạc nhiên khi từ chối đại quốc gọi về, rời khỏi quân đội, lại chuyển sang ma pháp công hội... không tới một năm, hần dễ dàng lấy được tư cách ma pháp sư.

Ba năm sau, chiến tranh lại bộc phát, trong lúc đó A Lạp Cống đã là một cao cấp ma pháp sư.

Nhìn lại lịch sử, cho đến giờ không ai có thể làm được điều ấy.

Từng có người hỏi A Lạp Cống tại sao lại trở thành ma pháp sư... lúc ấy vị quý tộc trẻ tuổi trả lời: "Quân đội của ta cần có ma pháp sư hiệp đồng tác chiến... đáng tiếc ma pháp sư lại quá thiếu, ta chiêu mộ không được ma pháp sư, cho nên ta chỉ có thể tự mình học tập ma pháp."

Khi chiến tranh tái bộc phát, quốc gia của A Lạp Cống lại một lần lâm nguy, thậm chí thành trì bị địch quốc vây khốn đến ba tháng. lúc ấy quốc vương ban bố mệnh lệnh, để cho tất cả các quý tộc suất lĩnh quân tới giúp vua.... A Lạp Cống suất lĩnh tư quân tới cuối cùng.

tại đó, quân đội bốn quốc và địch quốc đã đấu nhau tới kiệt lực.

không thể nghỉ ngơi, khi A Lạp Cống gia nhập, là một thời cơ vi diệu.

Trong cuộc chiến cuối cùng, A Lạp Cống bản thân đánh chết Thống sứ quân của đối phương, một vị đại kỵ sĩ. Sau đó là ma pháp sư chiến đấu lực, A Lạp Cống dễ dàng thi triển một cấm chú ma pháp, giết chết tại chỗ địch quốc cung đình thủ tịch ma pháp sư.

Tình thế chiến tranh nhanh chóng đảo ngược... sau khi chiến tranh chấm dứt, nguyên khi chính quyền quốc gia đại tổn cơ hồ bị A Lạp Cống nắm giữ. trong khi đó, quốc vương phong cho A Lạp Cống tước vị công tước.

Một năm sau.. quốc vương lâm bệnh, lịch sử học giả đã tranh cãi về việc này, đại bộ phận cho rằng, thời gian quốc vương bị bệnh quá trùng hợp, đúng vào thời điểm uy vọng của A Lạp Cống lên tới đỉnh điểm, khi lão quốc vương qua đời, lại không có trực hệ tử tôn, khiến cho quyền lãnh đạo quốc gia cao nhất không người thừa kế, mặc dù các sử liệu đều không có ghi lại rõ ràng, nhưng các văn tự đều có ý ám chỉ chuyện này sợ rằng có ngàn vạn quan hệ với vị hoàng đế khai quốc vĩ đại.

Hưởng lợi cuối cùng, không nghỉ ngơi, đó là A Lạp Cống.

Hắn cưới cháu gái của quốc vương làm thê tử, sau đó để cho thê tử của hắn làm phụng vi nữ nương.

Ba năm sau, nữ vương bệnh tử, A Lạp Cống chính thức ngồi lên ngôi vị quốc vương bệ hạ.

Trong lịch sử sau này. A Lạp Cống- La Lan được gọi là một thống soái vô địch, hắn mang quân đội đi chiến đấu đều thắng lợi, diệt quốc vô số, chỉ mất không tới mười lăm năm đã thống nhất cả đại lục, tất cả các địa phương đều treo cờ Bụi Hoa Gai! Một tay tạo dựng và duy trì La Lan đại đế quốc tới bây giờ.

Tất cả đều giống như câu truyện của một tiểu thuyết cổ sự, không phải sao?

Trong đầu đồ duy liệu mạng hồi tưởng lại khả năng nhớ của mình về sự tích bình sinh của vị khai quốc hoàng đế.

Rất hiển nhiên, dựa vào lời Khắc Lý Tư nói...A Lạp Cống trong lần đầu tiên mạo hiểm trên biển thất bại, đã gặp được người hầu của ác ma...

Sau đó, A Lạp Cống đột nhiên như lưu tinh nổi lên trong chiến loạn của đại lục... cũng chính là sau khi kết thúc chuyến mạo hiểm trên biển.

Hiển nhiên, vị khai quốc hoàng đế nhất định là đã giao dịch với người hầu của ác ma.

Liên tưởng tới A Lạp Cống gần như thần kỳ khi còn sống, cùng với phong công vĩ tích của hắn...

Bây giờ, người hầu ác ma trong ngũ khí đề ra "giao dịch"...

Đỗ Duy đột nhiên cảm giác được sự bình tĩnh mấy chục năm của mình, bắt đầu xao động.

"Tiểu quý tộc đáng yêu, tâm ngươi xao động sao." Khắc Lý Tư mỉm cười nói.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu: "Khắc Lý Tư tiên sinh tôn kính....tâm ta xao động.. đó là bởi vì ta đang bị ác ma hấp dẫn."

Khắc Lý Tư mỉm cười quỷ dị, hắn đột nhiên phát nhẹ tay một chút, phía sau vi vi an cùng kiều an na hai nữ nhân đồng thời hừ một tiếng, sau đó nhu nhuyển ngã xuống.

"Giao dịch của chúng ta sẽ không để người khác biết." Khắc Lý Tư cười nói; "bọn họ tới khi tỉnh lại, sẽ quên nơi này đã phát sinh chuyện gì, thậm chí quên cả ta."

cơ hội đặt tại trước mặt.

Đỗ Duy bắt đầu hít thở dồn dập: “giao dịch thế nào... nói một chút xem, người có thể cho ta cái gì... lại chuẩn bị lấy từ ta cái gì?”

Khắc Lý Tư cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Đỗ Duy, hắn chậm rãi nói: “người không muốn hỏi ta một câu là lúc trước ta cho A Lạp Cống cái gì sao?”

“Ta nghĩ muốn ta đoán ra cũng không khó.” Đỗ Duy trầm ngâm một chút chậm rãi trả lời.

Khắc Lý Tư cho A Lạp Cống cái gì?

Đỗ Duy trước hết nghĩ tới thực lực của A Lạp Cống kinh thiên động địa, so với thánh kỵ sĩ vũ kỹ cường hãn, cao cấp đại ma pháp sư với ma lực khủng bố còn khủng bố hơn.

Hai dạng đều khiến cho A Lạp Cống đứng trên đỉnh cao với thân phận cường giả. hắn có thể tại chiến trường đánh chết đối phương là một dũng sĩ cường hãn, cũng có thể đánh bại đối phương là ma pháp sư. hơn nữa thành công tạo nên một hình tượng vô địch thống soái, khiến cho ngàn vạn tướng sĩ sùng bái theo hắn.

Đồng thời.. Đỗ Duy nghĩ tới một việc.. lịch sử ghi lại... A Lạp Cống tựa hồ cả đời chinh chiến vô số nhưng lại tựa như không có thụ thương! Cho dù là khi hãn già, cũng không bị bệnh tật, mà chết vào một buổi đêm khi ngủ.

”Ngoại trừ cường hãn vũ khí cùng ma pháp, người còn cho hắn một tấm thân cơ hồ bất tử phải không?” Đỗ Duy thử hỏi.

“Không phải bất tử, mà là một thân thể không có nhược điểm trí mạng.” Khắc Lý Tư mỉm cười: “Ngay khi A Lạp Cống rời nơi này, ta đã lấy trái tim hắn. Khi hắn rời nơi này, trái tim vĩnh viễn ở đây. cho nên hắn rất khó thụ thương. cho dù bị thương trí mạng, độc được trí mạng, đều không thể thương tổn trái tim hắn... trái tim hắn ở bên người ta.”

Đỗ Duy khoe miệng cũng khoe mắt đồng thời nheo lại một chút.

trái tim?

“Người cũng muốn trái tim ta chứ?” Đỗ Duy có chút không có ý tốt nhìn Khắc Lý Tư: “Người lưu lại trái tim làm gì?” Chẳng lẽ lấy nó để ăn? Ném đi hay đốt nó?”

“Đều không phải.” Khắc Lý Tư tựa hồ không thèm để ý đến câu đùa cợt của Đỗ Duy, rất bình tĩnh trả lời: “Ta lưu lại trái tim hắn bên người, chỉ là một kỉ niệm phẩm. một trái tim của vương giả... một ý chí của vương giả... so với cất dấu thứ khác thì chẳng thú vị hơn sao?”

Đỗ Duy thở dài... cứ như hắn hiểu chuyện này không chỉ đơn giản như Khắc Lý Tư nói, nhưng nếu đối phương không nói thật, hắn cũng không có biện pháp.

“Vậy người chỉ giữ lại trái tim của A Lạp Cống?” Đỗ Duy nhíu mày: “Hắn không có điều kiện sao?”

Khắc Lý Tư trả lời rất đơn giản: “Không có, chỉ có một trái tim.”

nhìn ánh mắt mê hoặc của Đỗ Duy, Khắc Lý Tư cười bổ sung một câu: “Tự mình tạo nên một vương giả, lại nắm tim kẻ đó trong tay... chuyện này, niềm vui thú trong đó thì người không cách nào tưởng tượng được, thân ái tiểu quý tộc của ta!”

Đỗ Duy thở dài.

“Được rồi, người chuẩn bị lấy từ ta cái gì?” Đỗ Duy cười nói: “Nếu người muốn lấy trái tim của ta, vậy ta không cam đoan nhất định sẽ đáp ứng người.”

“Một trái tim của vương giả vậy là đủ rồi, ta không thích làm lại chuyện đó.” Khắc Lý Tư cười nói: “Huống hồ, đã lâu năm như vậy, năng lực của ta tiêu thoái suy yếu. ta sợ rằng cũng không thể cho người năng lực cường đại như A Lạp Cống. A Lạp Cống rời khỏi nơi này mang đi của ta một nửa ma pháp, người tưởng rằng một kỵ sĩ dễ dàng trở thành một ma pháp sư xuất sắc sao?”

Khó trách... đồ duy cười một tiếng: “Hơn nữa, tên A Lạp Cống kia, cuối cùng cũng thất ước với ta. điều khoản cuối cùng trong giao ước của chúng ta hẳn chưa hoàn thành.” Khắc Lý Tư lắc đầu: “Cho nên ta phát hiện, loại giao dịch một lần này đối với ta thật sự rất mạo hiểm. nếu người thoát khỏi đây, cũng không theo ước định mà làm, ta cũng không có năng lực, vì ta bị giam ở chỗ này. ta không thể rời khỏi tiểu đảo này, cho nên... kinh nghiệm sau khi giao dịch với A Lạp Cống nọ, ta đã nghĩ ra một biện pháp... chính là, ta sẽ chia giao dịch ra làm vài phần, không phải chỉ một lần làm việc tốt cho người.”

“Tỷ như?”

“Tỷ như... ta có thể cho người một chút ứng trước, thân ái tiểu quý tộc của ta, sau đó, người phải dựa theo yêu cầu của ta đi làm một việc, chờ người sau khi hoàn thành, người trở lại nơi này gặp ta, ta lại cho người tất cả thù lao.” Khắc Lý Tư cười giảo hoạt nói

“Ứng trước, người sẽ ứng trước cho ta cái gì?” Người muốn cái gì đều có thể.” Nụ cười của Khắc Lý Tư giờ này thật sự rất tà ác.

Thanh âm của hắn cũng mang theo một loại hấp dẫn khó hiểu.

“Ta có thể cho người hết thấy mọi thứ! Mặc dù sẽ không quá cường đại, nhưng cũng đủ cho bất luận người nào cũng phải động tâm. nếu người thích nữ sắc ta có thể cho người một đôi ”mị hoặc chi nhân"! Người ngưng thị nhìn nữ nhân, đối phương nhất định sẽ nhất nhất một lòng yêu người. Tỷ như hai nữ ma pháp sư này, nếu người thích, chỉ cần liếc mắt với các nàng, các nàng thậm chí nguyện ý cởi hết mọi thứ trước mắt người nhảy múa. Kể cả kẻ người muốn một thánh nữ đã thể hiện thân cho thần linh đi nữa .... chỉ cần người liếc mắt một cái, bọn họ có thể cởi thần bảo, thể hiện trước mắt người cơ thể xinh đẹp mặc người muốn làm gì thì làm....

Ách.. hình như rất có điểm động tâm.. đồ duy thở dài.. điều kiện thật sự không sai, bất qua, tựa hồ cũng không đủ để Đồ Duy gật đầu.

“Người biết, ta là một quý tộc, ta nghĩ, ta hẳn là sẽ không thiếu nữ nhân.” Đồ Duy uyển chuyển biểu đạt ý tứ của mình: “Hơn nữa, ta cũng không phải là loại nam nhân phi thường háo sắc.”

”được rồi... nếu người không phải là người thích nữ nhân, ta có thể thay cho trái tim người bằng trái tim cự long. thân thể người bây giờ rất suy nhược...uhm, nhưng sau khi thay trái tim cự long, thân thể người sẽ nhanh chóng cường tráng. lực lượng nhục thể người sẽ cường cường đại như cự long, có thể trở thành vô địch dũng sĩ trên chiến trường, thậm chí... ta có thể tặng người một chút lễ vật.. tỷ như, cho người sử dụng một bộ phận nhỏ long ngữ ma pháp.

Đồ Duy trong đầu ảo tưởng một chút, chính mình biến thành một hình tượng nam nhân cơ thể cường hãn...

Ách, hay là quên đi...

”Xin lỗi, ta đối với chiến tranh thật sự không có hứng thú, cường đại vũ lực cũng không thể cho ta thấy cảm giác an toàn... Sự thật, lịch sử cho thấy, tuyệt đại đa số cường đại dũng sĩ, đối với nhân vật quyền lực mà nói, chỉ là tay sai.

“Vậy ta cho người quyền lực.” Khắc Lý Tư suy nghĩ một chút: “Nếu người thích quyền lực, ta có thể cho người một loại bản lĩnh nhìn xuyên nội tâm người khác, cho người hai mắt có thể nhìn xuyên hết thấy nguy trang của đối thủ, người có hai lỗ tai trực tiếp nghe thấy thanh âm tâm linh đối phương. người trên chính trường có thể chiếm uy thế... bằng vào sự thông minh của người, người chỉ trong thời gian ngắn sẽ thành một nhân vật quyền thế khuynh đảo đại lục.”

“Ta là trưởng tử đế quốc thống suất bộ phó tổng thống lĩnh.” Đồ Duy nói: ”La lâm gia tộc đệ nhất kế thừa, ngài cho rằng ta lo lắng địa vị cùng quyền thế ư? Cha của ta, không lâu sẽ trở thành thống suất toàn quân của đế quốc, thậm chí có thể trở thành đế quốc tể tướng. mà ta, rất có thể kế thừa vị trí của người. cho nên, rất xin lỗi, đề nghị loại này của ngài, cũng đồng dạng như trước không thể khiến ta động tâm.

kỳ thật đồ duy nói xạo.

Bất quá Khắc Lý Tư ở trên đảo, tự nhiên không biết Đồ Duy ở trong gia tộc đã sớm bị tước vị trí người thừa kế.

Ngay cả lão quái vật ngàn năm với trí tuệ cường đại cũng không nhận được có chút cảm xúc.

“Tiểu quý tộc! Cuối cùng ngươi muốn cái gì?”

46. Chương 39: Lão Thiên “phù Hộ”?

“Loạn thất bát tào cái gì đây...” Đỗ Duy nhíu mày nhìn TV: “Giải thích thế nào việc người Ý đoạt cúp thế giới?”

Hắn đi tới dùng sức vỗ vỗ lên trên TV, sau đó từ trên bàn trà lấy ra một điều thuốc lá đưa lên miệng châm... hít một hơi thật sâu....

Thoải mái... đã lâu không được hút thuốc rồi, ở la lan đế quốc không có thuốc để hút....

A? Ta đang nói cái gì ? Cái gì mà la lan đế quốc?

Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy đầu mình có chút rối loạn.... sau đó hình ảnh trong đầu mình có chút nhiễu nhiễu!

Sau đó trường cảnh trước mắt: Phòng khách của nhà mình, ghế salon, bàn trà, TV, tủ .... tất cả đột nhiên méo mó! Cuối cùng mọi thứ xung quanh chuyển động rất nhanh, chuyển động... biến thành một vòng xoáy rất lớn, Đỗ Duy lập tức bị hút vào trong vòng xoáy đó, hắn lập tức bị hút vào...

Mẹ ... mẹ nó! trận derby thành Milan của ta... để ta xem hết trận đấu...

Oanh!

Trong đầu vang lên tiếng sấm rền, giống như bên tai đang có người cầm một cái cồng mà gõ không ngừng....

Đỗ Duy cảm thấy đầu mình đau quyết liệt... đau! Đau quá! Đầu đau tới cơ hồ muốn vỡ ra!

“A...” Đỗ Duy không nhận được rên lên một tiếng, hắn hai tay ôm lấy đầu, chợt phát hiện tóc mình ướt đầm!

Sao lại thế này?

Đỗ Duy mở to mắt....

Hắn rốt cục tỉnh lại rồi.

Cái gì mà phòng khách trong nhà, cái gì mà ghế salon, TV, Cúp C1... tất cả đều là mộng.

Bây giờ Đỗ Duy đang nằm trên một cái bè gỗ, toàn thân ướt đầm, tóc tán loạn, còn có chút lạnh.

Hắn lay lay đầu, cảm thấy rất đau.

Đỗ Duy bắt đầu dùng ngón tay day day lên đỉnh đầu... nhưng rất nhanh hắn đã tìm được vấn đề trên đầu của mình!

Ở chính giữa đỉnh đầu!

Đúng vậy, ở chính giữa! Nhẹ nhàng rẽ tóc ra rõ ràng đụng tới một cái gì đó!

Đó là một cái sừng!

Di chứng sau hôn mê rốt cục đã biến mất, Đỗ Duy thở dài, nhớ lại giao dịch giữa mình và Khắc Lí Tư!

Quả nhiên.... sừng... ha ha, bây giờ đầu ta mọc sừng rồi.

Cái sừng này cứng cứng, lạnh lạnh, nó dính liền vào tóc của mình, dường như đã ăn liền với xương... không thể lay động.. a, thật không thể lay động tới nó một chút nào..

May mắn, nó cũng không cao lắm, chỉ cao khoảng chừng một đốt ngón tay, to bằng khoảng một ngón tay cái.

Đỗ Duy không ngừng sờ sờ lên đầu của mình: “Ài! Không biết Khắc Lí Tư dùng cái gì để làm ra nó nữa... hình như không phải là xương a...”

Lúc này trên biển đều gió êm biển lặng, nhìn tới bốn phía đều là mang mang đại hải, hiển nhiên đã cách xa hòn đảo đáng sợ kia rồi!

Cái bè gỗ dưới chân, bất ngờ lại giống y hệt với cái bè mình làm ở trên đảo! Thậm chí ngay tới cái những sợi dây liên kết những tấm gỗ cũng giống như đúc!

Chiếc bè gỗ này không phải sớm đã bị làm chìm rồi hay sao? Khắc Lí Tư lại có thể ngay tới cái này cũng phục nguyên trở lại, quả thực quá lợi hại!

Còn có... hai nữ nhân.

Kiều An Na và Vi Vi An hai người, hai nữ ma pháp sư cũng nằm trên bè. Hai người đều nhắm mắt ôm lấy nhau, hô hấp đều đều, hiển nhiên đang ngủ rất ngon.

Chợt thấy lông mi hai người rung động, hiển nhiên sắp tỉnh lại, Đỗ Duy vội vàng vò vò lên đầu, để cho đỉnh tóc lung nhùng hơn một chút. Suy nghĩ qua, lại xé một mảnh áo trên mình quần lên đầu, giống như là cái mũ của mấy tên thủy thủ vậy.

Vi Vi An tỉnh lại trước tiên, vừa mở mắt, lại mơ mơ màng màng nhìn Đỗ Duy một lúc: “A.. ta...ta ngủ bao lâu rồi...”

Đỗ Duy mỉm cười: “không lâu lắm.”

Kiều An Na đột nhiên hét lên một tiếng: “A! Sóng biển đâu! Sóng biển đâu! Bão táp đâu?”

Đỗ Duy nháy nháy mắt, nhìn Kiều An Na, nhin cười, hỏi: “GIó bão gì cơ? sóng biển gì cơ?”

Kiều An Na mê hoặc: “Ta nhớ rõ chúng ta gặp phải sóng lớn và gió bão... sau đó cái bè bị chìm...”

Đỗ Duy nhìn mặt Kiều An Na, sau đó thở dài, vươn tay tới nhẹ nhàng sờ lên trán nàng: “Người có phải đang sốt không?” Hắn chỉ chỉ xung quanh: “Người xem, chúng ta không phải đang ở trên bè hay sao? Lão thiên... người nhất định là quá mệt mỏi nên mới mơ tới ác mộng.”

Vi Vi An lại mở miệng nói: “Di... ta ta ta cũng vậy, mơ mơ thấy bè của chúng chúng chúng ta gặp bão... bè gỗ, chìm, chìm rồi...”

Hai cô gái nhìn thoáng qua, ánh mắt mờ mịt mang theo nghi hoặc.

Đỗ Duy hít nhẹ một hơi, xem ra khắc lí tư nói đúng. Chờ khi các nàng tỉnh lại sẽ không nhớ rõ đã phát sinh cái gì.

Cũng không biết người hầu của ác ma kia dùng ma pháp gì, lại có thể xóa đi trí nhớ của người khác.

Kiều An Na nhảy dựng lên, lông mày cau lại: “Thật sự không có bão... nhưng mà, cơn ác mộng kia thật là đáng sợ... cũng rất giống thật!”

Khuôn mặt nàng trầm lại, cau mày, cố gắng suy tư, tự hỏi, sau đó nghĩ mãi cũng không ra. Vi Vi An thì mở đôi mắt to tròn của mình nhìn Đỗ Duy, vẻ mặt mờ mịt.

“Được rồi...” Đỗ Duy có chút chột dạ, cười nói: “Ta xem các người có lẽ đã quá mệt rồi... Nói đến mộng, các người lại mộng giống nhau nữa... kỳ thật ta cũng mộng, mộng của ta có quan hệ tới hai người a.”

“cái gì? ” hai cô gái đồng thời mở miệng.

Đỗ Duy cười cười: “Ta mơ thấy mình đang nằm thoải mái trên giường, trong thành của mình. Ta nằm ở giữa hai người, một tay ôm Vi Vi An, một tay ôm Kiều An Na...”

Đỗ Duy vừa nói, vừa vòng hai tay ra làm điệu bộ khoác sang hai bên.

Vi Vi An lập tức đỏ bừng mặt, cúi đầu thật thấp. Mà Kiều An Na, trên mặt cũng lộ ra một chút ngượng ngùng, nhưng phần nhiều lại là phần nộ!

Ba! nàng lập tức đánh vào tay Đỗ Duy sau đó thuận thế đá một cước.

Đỗ Duy bị nàng ta đá suýt nữa thì rơi xuống nước, cười khổ nói: “Chỉ là giấc mơ thôi mà, người làm gì tức giận.”

“Câm miệng, không được nói đến giấc mơ của người nữa!” Kiều An Na trên mặt vẫn còn chút hồng.

Sau đó nàng nhìn xung quanh, đột nhiên kinh hô: “Ta... chúng ta thoát hiểm rồi? chúng ta đã rời khỏi hòn đảo kia rồi!”

Nhìn mặt biển mênh mang, ba người đều lớn tiếng hoan hô.. chỉ có điều, Đỗ Duy đang giả vờ.

“Thử dùng ma pháp của các người xem.” Đỗ Duy cười nói.

Vi Vi An và Kiều An Na đều thi triển một chút ma pháp... nhưng tựa hồ có chút vấn đề.

Vi Vi An sử dụng phong hệ ma pháp triệu hoán gió tới thổi vào buồm, nhưng chỉ thấy một cơn gió nhẹ thổi tới, xao xao mái tóc hai vị mỹ nữ rồi lên một chút.

Còn Kiều An Na, nàng thử một ma pháp cao cấp hơn một chút. Lập tức muốn bay lên... đáng tiếc chỉ bay được một lát rồi rơi xuống biển!

Đỗ Duy vất vả buộc mấy cái hồ lô vào người, sau đó bơi lại bên Kiều An Na cứu nàng lên. Nhưng Nữ ma pháp sư đáng thương cũng phải uống vài ngụm nước.

Thở hết đám nước đang trong miệng mình, Kiều An Na nằm bệt ở một góc bè.

“Được rồi, hai vị ma pháp sư... xem ra ma pháp của các người đã khôi phục được một ít, nhưng vẫn chưa thể khôi phục hoàn toàn như bình thường. So ra chỉ hơn trên đảo một chút mà thôi.” Đỗ Duy nhin cười nhìn Kiều An Na: “Tỷ như, Kiều An Na... người ở trên đảo bay được hơn mười mét, mà vừa rồi đã có thể bay được hơn hai mươi mét a!”

“người! Người đang giễu cợt ta! Oa...” Kiều An Na vừa phản kích lại nửa câu, đột nhiên trong yết hầu một trận quay cuồng, lại gục xuống góc bè mà ọe.

Đỗ Duy híp mắt, cười nói: “Ta nghĩ, có thể mặc dù đã li khai khỏi đảo kia, nhưng hiệu quả áp chế ma pháp có thể còn tiếp tục một thời gian. Sau này mới chậm chậm tiêu thất. Không phải một chốc một lát mà được ngay. Ta đoán, ước chừng hai ngày nữa mới khôi phục bình thường.”

“người... người như thế nào biết được! Hừ” Kiều An Na lạnh lùng hỏi.

“Ta đoán.” Đỗ Duy nhắc vai.

Kỳ thật, là khắc lí tư nói cho hắn.

—

Thời gian hai ngày cũng không tính là quá sức chịu đựng.. chỉ cần ba người vận khí tốt một chút, đừng gặp gió bão gì là được. Chỉ có điều, phải nhịn đói hai ngày thôi!

Ba người trên đảo chỉ có thể ăn một chút rễ cây, lúc này trên thuyền cũng chỉ trữ một ít mà thôi. Đỗ Duy đã nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng chỉ có thể lấy được một ít đó tích vào thôi, nhưng quả thực chỗ này quá ít, chỉ có thể duy trì được một ngày.

Khi mặt trời vừa xuống núi, ba người đã hết sạch thức ăn.

Ba người đều là nam nữ thiếu niên, đều trong quá trình phát triển, khẩu vị tương đối nhiều, mấy ngày nay lại không được ăn no, có thể nhịn đói tới giờ đã là tới cực hạn rồi.

Đỗ Duy nhin không được lại bắt đầu chú ý tới cái lồng bên hông Vi Vi An!

Chính là con huyễn yêu béo béo như một quả cầu đó!

Vi Vi An sớm đã biết rõ! Nhìn thấy ánh mắt của Đỗ Duy quét về phía cái lồng của mình càng lúc càng nhiều, nàng ta sao lại không biết trong đầu hắn nghĩ gì chứ!

Tiểu ngọc ngê hề bị dọa tới giữ chặt lấy cái lồng của mình, vẻ mặt ai cầu không ngừng nhìn về phía Đỗ Duy.

Thần vận năng a... xin phù hộ cho Vi Vi An đáng thương... còn cả thu thu đáng thương nữa...

Rốt cục, lúc trời sắp tối, thần vạn năng sau nhiều ngày bỏ rơi bây giờ đã nhận được lời cầu khẩn của Vi Vi An.!

Xa xa trên mặt biển xuất hiện một điểm sáng! điểm sáng càng lúc càng gần... Từ suy đoán của Đỗ Duy, xem ra đó là một con thuyền!

Tức khắc, trong thân thể không còn một chút tinh lực, Kiều An Na và Vi Vi An hai người lại có thể nhảy dựng được lên. Liên tục khua khua tay ra hiệu về phía cái thuyền.

Đỗ Duy rất tỉnh táo giương mắt nhìn con thuyền dần dần tiến lại...

Càng ngày càng gần, đó là một con thuyền hai buồm, thân thuyền không lớn, thoáng có một chút cũ kĩ... nhưng khiến Đỗ Duy nhú mày một cái chính là...

Trên cột cờ của con thuyền rõ ràng có treo một lá cờ màu đen! Trên lá cờ có hình một đầu lâu, bên dưới là hai thanh kiếm bắt chéo!

... Cờ hải tặc?

Khóe miệng Đỗ Duy nở một nụ cười, ông trời đãi ta thật không tệ a... lại có thể đưa tới một thuyền hải tặc!

(*): Đây là tên nước ngoài, chuyển thể sang phiên âm tiếng trung nên không dịch được.

47. Chương 40: Chiếc Thuyền Đầu Tiên Của Đỗ Duy

hai nữ ma pháp sư cũng đã nhìn ra con thuyền này không phải là con thuyền tốt đẹp gì... nó không giống như thương thuyền, thân thuyền có chút hồng hóc, hơn nữa, trên thuyền còn có vài khẩu nỗ pháo. hơn nữa lại không có cờ của hải quân đế quốc.

“hắc! nhìn xem, tiểu tử kia... a, còn có hai nữ nhân! ha ha ha ha...” một trận cười to quỷ dị của bọn thủy thủ trên thuyền, càng nhiều hải tặc tới trên bong thuyền nhìn ba người Đỗ Duy.

Đỗ Duy thở dài, lớn tiếng nói: “chúng ta gặp tai nạn trên biển, có thể giúp chúng ta không?”

tiếng cười của đối phương phát ra càng sảng khoái hơn, hơn nữa hiên nhiên, mang theo ý không tốt.

Sau đó, một sợi dây thừng được thả xuống, Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, sau đó liếc mắt nhìn Kiều An Na, Kiều An Na hiểu được ý tứ của Đỗ Duy, là người thứ nhất lên thuyền.

Kiều An Na tài cao gan lớn, ma pháp lực của nàng mặc dù chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng cũng được hai ba thành, miễn cưỡng có thể đạt được thực lực của một ma pháp sư cấp thấp, hơn nữa nàng đồng thời còn có một thân vũ kỹ tinh thuần.

THực lực như vậy mặc dù không đủ nếu gặp cao thủ, nhưng đối phó với hơn mười tên tiểu hải tặc, thực sự là có thừa.

Kiều An na là người đầu tiên lên thuyền, sau đó là Đỗ Duy, cuối cùng là Vi Vi An.

Thủy thủ trên boong đều vây lấy, cười rống lên nhìn ba người trẻ tuổi, tựa như nhìn thấy mấy con cừu lên thuyền.

“a! nhìn xem! hai cô bé này thật là xinh đẹp.”

“Đúng vậy! nhìn bên trái xem, chân thật dài a! thuyền trưởng nhất định rất thích.”

“ha ha, ta nói bọn tiểu quỷ, các ngươi thật ra đã lên một con thuyền tốt.”

Bọn người kia quần áo không chỉnh tề, phần lớn đều đi chân không, áo ngoài còn rách rưới, trên mặt lem luốc, nhếch miệng với Vi VI An cùng Kiều An Na.

Vi Vi An có chút sợ hãi, lá gan gan của nàng còn xa mới có thể sánh với thực lực của nàng, nhìn không được nhích lại gần bên người Đỗ Duy, sắc mặt Kiều An Na rất khó coi, nàng đã có chút dấu hiệu muốn phát tiết.

bằng tuyết mỹ nữ bạo lực này, ngay cả thủ bị quân doanh đều dám công nhiên tập kích, hồng chí là một cái thuyền rách rưới của bọn hải tặc chứ.

“Im lặng.”

một thanh âm khàn khàn từ bên trong thuyền đến, lập tức nghe thấy tiếng ừng vang lên, một nam nhân cao lớn đi ra, người này trên thân mặc chế phục hải quân đế quốc có chút rách nát, bất quá huy chương đã rơi rớt. chế phục này có chút cũ kỹ, nhưng giày thì lại sạch bóng.

hắn cũng đeo trên lưng một thanh trường kiếm giống với thói quen của các sĩ quan hải quân đế quốc, trên đầu đội một chiếc mũ thuyền trưởng, một tay cầm một cái xiên, một tay thậm chí còn cầm một tờ biểu.

người này là thuyền trưởng, mặc dù thân hình cao lớn, nhưng mặt lại rất xấu xí. mắt tam giác, cái mũi củ tỏi, hơn nữa cổ ý lưu lại hai nét phẩy nơi cổ... lập tức trong đầu Đỗ Duy nghĩ tới một từ: “hèm mọn”.

“Im lặng! đừng làm khách nhân của ta sợ hãi!” thuyền trưởng cười dài có chút ác ý, sau đó liếc mắt một cái nhìn bọn người Đỗ Duy, khi thấy được kiều An Na cùng Vi VI An thì lông mày nhíu lại, trong ánh mắt rõ ràng hiện lên quang mang dâm tà, bất quá khi thấy khải giáp trên người Kiều An Na thì thẳng ngay người.

Lập tức trên thuyền yên tĩnh lại: “một người trẻ tuổi như vậy, vũ kĩ có thể lợi hại đến đâu? hừ... hơn phân nửa là tiểu tử của một gia đình quý tộc nào đó.

Về phần Đỗ Duy, hắn trực tiếp không nhìn tới.

Quần áo trên người Đỗ Duy đã sớm rơi mất, quần áo rách nát, tóc rối bù xù, trên người thậm chí còn có năm sáu cái hồ lô (cái này có tác dụng khi bơi lội). nhìn qua tựa hồ như một người hoang dã.

“Hoan nghênh tới thuyền của ta... ta tự giới thiệu một chút, ta là thuyền trưởng của con thuyền này, các người có thể gọi là là mạc lập lôi tư thuyền trưởng, hoặc trực tiếp gọi là là thuyền trưởng.” ngũ khí người này mang theo một tia đắc ý: “ta không nghĩ rằng ngang dậm nhằm chán, tại đây lại có thể nhìn thấy thai vị tiểu thư xinh đẹp như vậy... à, phía sau thuyền của ta, ta nghĩ hai vị tiểu thư chắc đi trước để đổi quần áo đẹp.. sau đó, ... ăn cho nhiều, đúng không?”

Hiển Nhiên, ba người Đỗ Duy đã vài ngày không ăn no, cho dù là hai nữ ma pháp sư xinh đẹp này, sắc mặt khó mà không lộ ra trạng thái gầy ốm.

Vị thuyền trưởng này không thể không cảm tạ lão tiên.

mấy ngày gần đây thật xui xẻo.

đầu tiên là lí nhĩ hành tỉnh xuất ra một lệnh, cư nhiên cho phép toàn thể hạm đội hải quân ở biển đông của đế quốc xuất động, tại khu vực biển phụ cận tuần tra, cũng không biết rốt cục hải quân làm gì.

cứ như vậy, tự nhiên khiến cho cuộc sống của hải tặc gặp khó khăn. ngày hôm trước, thuyền hải tặc của vị thuyền trưởng này đã gặp một chiến thuyền của hải quân đế quốc, kết quả là sau khi giao chiến vội vàng vô cùng chật vật, thuyền trưởng lập tức hạ lệnh trốn chạy, thuyền mình chạy nhanh hơn một chút, chiếc chiến thuyền của hải quân đế quốc đuổi theo trên biển hai ngày! một thuyền chạy một thuyền đuổi, cho tới chiều hôm nay, nhờ lẩn vào trong sương mù, lúc ấy mới thoát khỏi truy binh phía sau.

mấy ngày nay làm cho bản thân mệt mỏi.

Thật không ngờ tới, lão tiên cư nhiên lập tức đưa tới cho mình phần thưởng lớn như vậy...

a, nhìn cơ nhục hình dáng của hai tiểu nữ này, so với ở cảng khẩu hơn đến ngàn lần! nếu tắm rửa sạch sẽ, đặt trên giường, thế nào cũng sẽ là một cảnh tượng tuyệt vời.

“đến đây đi! các tiểu thư xinh đẹp. ” thuyền trưởng có chút lười nhác, tay của hắn thậm chí sờ vào Kiều An Na: “tiểu thư xinh đẹp không hẹn mà gặp tội, ta sẽ khiến cho các người thích ở trên thuyền này...”

Lúc tay thuyền trưởng đặt lên vai Kiều An Na, Đỗ Duy đã thở dài, sau đó hắn nhìn không được nhắm mắt lại...

một tiếng hét thảm thiết.

chỉ thấy trên người Kiều An Na quang mang bạo phát! chỉ có trung cấp võ sĩ mới có kỹ năng này.

Đấu khí.

thuyền trưởng kêu lên thảm thiết, cả người hắn đã bay lên, cái mũ rơi lại... còn bản thân hắn....

thấy một vật bị vất lên không trung, đồ duy mỉm cười, thuyền trưởng đã tiến vào biển....

mọi người đều khiếp sợ.

rất nhanh, bọn hải tặc này phản ứng. mỗi người đều cảm lấy vũ khí hò hét đánh tới.

Kiều An Na chỉ hừ một tiếng... sự tức giận của nàng nhiều nhày chứ có địa phương phát tiết.

nàng chỉ dùng hai tay không, không có cầm vũ khí gì, tiện tay một trảo, bắt một tên trước mặt mình dựng lên, người này trong tay nàng bị nàng huy động, trở thành một vũ khí sử dụng.

sau đó một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, binh binh bang bang, người rơi xuống biển không ngừng.

Đỗ Duy mặc niệm đến mười, hải tặc thủy thủ trước mặt đã gui xuống một phần ba.

“tốt! kiều an na, dừng tay lại.” Đỗ Duy hiểu không sai lắm.

Kiều An na còn không chịu dừng tay, nàng một cước đá một tên trước mặt xuống biển, chúng quanh đã không còn ai... bọn hải tặc nhìn Kiều An Na như gặp quỷ, mặt đều lộ vẻ kinh hoàng tồn đến già.

“ta nói, dừng tay.” Đỗ Duy nhíu mày, hắn nhẹ nhàng nắm bả vai Kiều An Na, Kiều An Na cả giận nói: “không còn ở trên đảo nữa, người cho người có thể ra lệnh cho ta sao.”

“nữ nhân này trở tay nắm lấy cổ tay Đỗ Duy, Đỗ Duy cũng không chống cự, chỉ nhìn vào mắt Kiều An na, đột nhiên thấp giọng quát: ”nhìn ta”.

Kiều An Na chấn động, nhin không được nhìn vào mắt Đỗ Duy...

là... ảo giác sao?

Kiều An Na chỉ cảm thấy con mắt tiểu tử này, cho tới bây giờ... cho tới bây giờ... chờ tới bây giờ không có đẹp quá như vậy.

ánh mắt nọ tựa hồ biến thành màu đen.. mộtj lọ màu đen thâm thùy khiến cho lòng người.. tựa hồ hai mắt hắn như bầu trời đêm, nhìn xuống như vậy... hình như hết thấy đều bị hút vào....

Kiều An Na nhìn thoáng qua, đột nhiên lúc đó cảm giác được tinh thần của mình buông lỏng, nàng thậm chí chưa từng phát hiện, cơ thể mình tựa hồ không nghe mình nữa. cú như vậy lẳng lặng nhìn vào mắt Đỗ Duy....

Tựa hồ linh hồn mình cũng đều bị hút vào.

“ta nói, dừng tay.” thanh âm Đỗ Duy thông thả, từng chữ từng chữ, rõ ràng dị thường. Nặng thật sâu vào lòng Kiều An Na.

“... Biết”. Kiều an na không tự chủ được đáp ứng, ngũ khí của nàng cung thận mà ôn nhu, không có một chút hùng hổ đường hoàng.

“tốt lắm.” Đỗ Duy vẫn nhìn vào mắt Kiều An Na như cũ,kiều an na nghe được thanh âm của hắn, đột nhiên trở nên dễ nghe, làm cho người ta nhin không được nghĩ hắn đã nói làm chuyện gì....

“bây giờ, đứng ở phía sau ta, không có lời của ta, người không ra tay.” Đỗ Duy thấp giọng nói.

con mắt kiều an na có hơi chút chần chừ, tựa hồ bản tâm quát cường có chút giãy dụa, bất quá không chống lại được cái loại cảm giác khác thường này... cảm giác nọ, thật sự thư thái.

Kiều an na thực sự lui ra phía sau đồ duy... thoát khỏi hai con mắt của Đỗ Duy, Kiều An Na nhất thời tâm thần ngây ngốc. phảng phất như mất đi trí buộç, hết thấy chung quanh một lần nữa thấu triệt, nàng cũng có chút nghi hoặc.....

ta làm sao vậy? tại sao ta muốn nghe người kia nói.

nàng nghĩ nghĩ thì đối với bản thân có chút tức giận, lại muốn đi lên chất vấn ĐỖ DUY, chỉ là nội tâm lại hết lần này tới lần khác không sinh ra một ý kháng cự nào, chỉ cảm thấy kháng cự mệnh lệnh của đỗ duy sẽ làm mình phi thường phi thường không thoải mái.... mà đứng ở phía sau hần, nghe hần nói, mười làm mình khoái trá.

cảm giác này, thật kỳ quái.

Kiều An Na sắc mặt cổ quái, Đỗ Duy khôn để cho nàng nhiều thời gian suy nghĩ, lập tức cười cười nói: “Kiều An Na, người đi xuống đi, ... thân thủ người lợi hại như vậy, noi không chúng có thể đánh tất cả mọi người xuống biển.. như vậy cũng không có gì, chỉ là con thuyền lớn thế này, nếu chỉ dựa vào ba người chúng ta thì không thể. tổng yếu lưu lại một ít người giúp chúng ta sử dụng con thuyền này. chúng ta phải cần một ít thủy thủ chứ.”

kỳ quái... cần thủy thủ làm gì.. qua một ngày nữa, tự ta có thể bay trở về.

Kiều An na trong lòng nghĩ như vậy, chỉ là không tự chủ được gật gật đầu: “được rồi”

Đỗ Duy từ trên mặt đất nhặt lên cái mũ thuyền trưởng, hần đội lên đầu mình... có cái này, sẽ không sợ bị người ta nhìn thấy.

“nghe này! các người chỉ là một bọn sâu bọ dơ bẩn!” Đỗ Duy khong khách khí to giọng nói, nhìn bọn hải tặc xung quanh đang sợ hãi.

bọn họ đích thật sợ hãi! Thực lực của Kiều An Na quá mức cường hãn, vượt xa khả năng kháng cự của bọn họ.

“các người. một đám sâu bọ bẩn thỉu, ký sinh trùng. là một đám đê tiện!” Đỗ Duy hung hăng trừng mắt với bọn người kia: ‘các người cướp bóc, giết người, cướp đoạt.. những người các người cuối cùng chỉ có thể chết ở trên giá treo cổ. bây giờ, các người đều bị ta bắt làm tù binh. ta chưa nói sai. bây giờ, con thuyền này, còn có các người, các người mỗi người! đều bị ta cầm tù.”

Đỗ Duy dùng sức đá một cước vào một tên nằm dưới đất, tên đáng thương này bị một đá của Kiều An Na làm gãy chân. ĐỖ DUY không khách khí dẫm lên người hần, nương theo tiếng kêu thảm thiết của người phía dưới, thanh âm của Đỗ Duy từng chữ từng chữ rõ ràng rơi vào tai bọn hải tặc:

“ta bắt tù binh, quyền xử trí các người nằm trong tay ta! ta bây giờ có thể ném toàn bộ các người xuống biển, cho các người tự sinh tự diệt cũng có thể tìm một cảng khẩu, sau đó giao toàn bộ các người cho quân thủ bị địa phương. nhìn các người toàn bộ bị xử tử.” trên mặt đỗ duy hiện lên tiểu ý: “nhưng ta nhân từ. ta có thể buông tha tính mạng các người! nhưng bắt đầu từ hôm nay! bắt đầu từ bây giờ, các người không phải là hải tặc bẩn thỉu, các nguoi bây giờ đều là nô lệ của ta, là người hầu của ta! căn cứ pháp lệnh của đế quốc, ta, một vị quý tộc, ta có quyền xử trí đối với tù binh của mình. bây giờ, ta xá tội cho các người, biến các người thành nô lệ cùng người hầu của ta. ta nói, các người nghe có hiểu không?”

Bọn hải tặc: “’...””

“ta hỏi lại một lần! lần này ai không trả lời, có thể tự mình nhảy xuống biển cùng thuyền trưởng của các người.” Đỗ Duy nhìn mọi người: “nghe hiểu không?”

“hiểu rồi.” tất cả mọi người tranh nhau trả lời.

Đỗ Duy gật đầu hài lòng: ”bây giờ, rửa sạch sàn thuyền, mang những tên nằm trên thuyền ném xuống biển. không do dự, bọn hải tặc lập tức động thủ.

những kẻ này đều là ác đồ, giờ phút này vì tự cứu, lập tức không chút do dự xuống tay với đồng bạn.

đám người mang theo tiếng kêu thảm xuống biển, ĐỖ DUY hạ mệnh lệnh thứ hai ”hạ hai thuyền cứu sinh xuống>’

trên biển đã có hai mươi tên hải tặc đang tìm đường sống, nhìn thấy trên mặt nước có hai chiếc thuyền gỗ nhỏ(tiểu mộc thuyền), lập tức ra sức bơi đi.

“nghe đây! ta vốn nên giết các người. nhưng là ta nhân từ.” Đỗ Duy đứng ở sàn thuyền nhìn bọn hải tặc dưới nước nói: “bây giờ ta tha cho các người một con đường sống... hai con thuyền này cho các người, các người có chết hay không,... đó là do thiên mệnh.”

Phía dưới lập tức truyền đến một trận kêu thảm thiết, chửi bới cũng có, cầu khẩn cũng có.

biển rộng mênh mang, không có thức ăn, không có nước uống, hai con thuyền nhỏ hổng như vậy... quả thực cử tử nhất sinh.

“đương nhiên, ta có thể còn nhân từ thêm một chút...” Đỗ Duy chỉ tay về phương xa, hắc cười rất giảo hoạt: “nơi nào đó phía kia, có một tiểu đảo, chỉ cần cả người ra sức chèo thuyền, có lẽ trưa ngày mai là có thể tới nơi đó! hãy đi đi, đây là sự nhân từ cuối cùng của ta rồi.

nói xong, Đỗ Duy không để ý tới tiếng kêu rên của hải tặc phía dưới nữa, quay đầu nhìn bọn người hầu đang trốn mắt há hốc mồm, đỗ duy cười nói: “thực vật, thức ăn... càng nhanh càng tốt. ta nói có nghe rõ không?”

bọn người hầu lập tức chạy dài ra quần chuẩn bị.

“Đỗ Duy... người người người có thể, quá, quá, quá....” vi vi an trên mặt có chút không đánh lòng, nhìn Đỗ Duy, lấp ba lấp bắp nói.

“quá tàn nhẫn chứ gì? quá tàn bạo sao?” Đỗ Duy nhàn nhạt nói: “bọn người kia không có ai tốt. Bọn chúng không cần nhân từ! bọn chúng là hải tặc! vi vi an nhỏ bé đáng thương của ta, người biết hải tặc là gì không? bọn chúng trên biển cướp thuyền, tập kích thương thuyền này, giết chết thuyền viên này, cướp đoạt hàng hóa của họ này, thậm chí còn cưỡng bức nữ nhân nữa! bọn chúng là bọn bọn hoàng trùng trên biển, giết người vô số, tội ác ngập trời! nơi này không có kẻ nào chưa từng giết người, là hung thủ, là tay đầy máu! người nghĩ ta sẽ nhân từ đối với bọn chúng sao?”

“chỉ là....” Vi Vi An còn muốn nói.

Đỗ Duy thở dài, nhìn tiểu nữ quá sứ đơn thuần này một chút, hắc thấp giọng nói: “người biết không... nếu bọn họ không gặp phải ba chúng ta, mà là ba người bình thường... vậy, bây giờ hai nữ nhân các người đã bị hơn mười tên hải tặc bắn thủ luân phiên chà đạp rồi.”

Lần này, thì ngay cả Kiều An Na cũng thoáng nhìn qua muội muội mình, lạnh lùng nói: “hắn nói đúng đó.”

Thức ăn trên thuyền mặc dù không ngon, nhưng đối với cỏ cây mà bọn Đỗ Duy đã ăn, còn không đủ no bụng.

thịt hun khói, cá khô, còn đơn giản một chút, cứ nhiên còn có một ít rượu.

ngay cả hai tiểu nữ cũng không hơn được hình tượng bình hòa của mình, cùng đỗ duy ăn như hổ báo.

có thể lo lắng hải tặc hạ độc không?

nói đùa! Đỗ Duy thiếu gai nhiều năm học tập được tề học như vậy, chẳng lẽ là học gạo sao?

sau khi cơm no rượu say, Đỗ Duy triệu tập tất cả thủy thủ trên bong thuyền nói chuyện.

“bây giờ ta tuyên bố, các người gia nhập hạm đội tư nhân của ta. con thuyền này cũng trở thành một chiến thuyền trong hạm đội của Đỗ Duy La Lâm! hiểu không? ta là một quý tộc, căn cứ pháp lệnh, ta có tư quân của mình.” Đỗ Duy suy nghĩ một chút: “À, được rồi, còn muốn tìm cho các người một thuyền trưởng mới...”

Đỗ Duy nhìn thoáng qua mọi người phía dưới, tiện tay cử một người mi thanh mục tú nhìn thuận mắt nhất.

“người, đến đây. nói cho ta biết người tên gì.”

người kia sững sốt một chút, đi lên vài bước, nhìn đỗ duy có chút khấn trương: “ta, ta gọi là..”

“chờ một chút.” Đỗ Duy lắc đầu: “quên đi, nếu tất cả đều mới hết, vậy tên nào cũng mới sao.”

Tiểu tử này nội tâm đột nhiên không ngừng sinh ra khoái cảm làm ác.

“ngươi, từ hôm nay bắt đầu, chính là thuyền trưởng thuyền này, tên ngươi, từ bây giờ là... kiệt khắc-tư phái lạc(jack spar)! hiểu không? kiệt khắc tư phái lạc thuyền trưởng. mà thuyền này... từ bây giờ bắt đầu, tên là ”hắc trăn châu”.(black pearl).*

nhìn mọi người phía dưới trợn mắt há mồm, Đỗ Duy trong lòng không nhịn được cười.

Hắc trăn châu, kiệt khắc-tư phái lạc thuyền trưởng, đại danh鼎鼎鼎鼎 so với với hải tặc... hahahaha...đây là người đầu tiên trong hạm đội tư nhân của ta.

* Note: Các tên trong phim Cướp biển vùng caribe

48. Chương 41: Kiệt Khắc Tư Phái Lạc Thuyền Trưởng. (Thuyền Trưởng Jack Sparrow)

Tắm rửa!

Đi thuyền trên biển, trên thuyền có thể có bao nhiêu nước ngọt? Chỉ có thể đủ cho mọi người ăn uống, lấy đâu dư nước để làm việc khác? Trên thuyền đâu chỉ có một người, kể cả thuyền trưởng chẳng nữa, tất cả đều bần thủ? Mười ngày nửa tháng không tắm rửa đều là chuyện thường!

Hai nữ nhân này lại làm cho mọi người phải thở dài, đã lãng phí cả 4 thùng nước ngọt!

Đỗ Duy không có phản đối, lý do của hắn rất đơn giản: “Dù sao nước ngọt trên thuyền dựa theo đầu người mà phân phối.. hiện trên thuyền đã thiếu đi hơn hai mươi người, cứ cho là lãng phí một chút nước cũng không cần lo lắng sau này không đủ nước dùng.”

Hắn cũng hiểu được, khát vọng tắm rửa trong nội tâm nữ hải tử có thể nói là không thể ngăn cản được!

Ngay cả chính Đỗ Duy, nhiều ngày không tắm rửa đã cảm giác toàn thân ngứa ngáy khó chịu, không những thế lại còn nhiều lần ở dưới biển... nước biển có chứa muối, từng ngấm qua nước biển thì thân thể sẽ có cảm giác vừa khô vừa ngứa!

Trong lúc hai nữ ma pháp sư tắm, hắn cũng có việc của mình.

Gã Kiệt Khắc Tư Phái Lạc thuyền trưởng đang đứng trước mặt Đỗ Duy... gã đáng thương này chẳng những tên đã bị Đỗ Duy thay đổi, mà bây giờ một thân trang phục cũng bị Đỗ Duy làm ra thành một bộ dạng kỳ quái!

Trên đầu buộc một cái khăn trùm đầu màu đỏ, râu đã bị Đỗ Duy cạo sạch, còn vẽ cho hắn hai cái mắt kính đen sì (Dùng nhọ nôi trên thuyền để bơi) Còn cả y phục, áo sơ mi, áo mai ô, giày. Cũng may trên thế giới này không có súng kíp (súng hỏa mai) nên Đỗ Duy chỉ có thể bỏ qua.

Sau đó Đỗ Duy bắt tên kia đi lại làm dáng một chút.

Không thể không nói, nhân vật chính trong phim “cướp biển vùng caribe” kỳ thật có một đặc điểm chính là... nường nường khang (ái)! một vị thuyền trưởng mang một giọng nói quái dị, lại mị lực mười phần!

Đỗ Duy bắt hắn làm ra vài điệu bộ “nường nường khang” một chút cho tới khi hắn hài lòng.

Trong khi Đỗ Duy đang chơi trò COSPLAY thì hai vị nữ ma pháp sư lại đang ở trong một căn phòng khác tận tình hưởng thụ niềm vui tắm rửa.

Còn đám hải tặc đang lâm vào một hoàn cảnh thật lúng túng.

Bởi vì, đám tù binh của vị tiểu quý tộc kia đang bị bắt... quay đầu thuyền đi về phía bến cảng gần nhất!

Thuyền trưởng, thuyền phó, đội trưởng, đội phó, còn cả thủy thủ trưởng trong chiến đấu đều đã bị nữ nhân đáng sợ kia ném xuống biển cả rồi...

Bây giờ, trên thuyền chỉ còn lại đám hải tặc nhãi nhép, thân phận cao nhất ở đây là ... bếp trưởng, cũng chính là gã đầu bếp duy nhất trên thuyền.

Nhưng, gã đầu bếp này cũng chính là ‘lão cha’ của tên bị Đỗ Duy chọn làm Kiệt Khắc tư phái lạc thuyền trưởng.

Lúc này đám hải tặc đang lo lắng về tương lai của chính mình... mặc dù gã tiểu quý tộc kia nói rất xuôi tai nhưng có trời mới biết vừa bước chân lên bờ có bị bắt lại treo cổ không?

“Nếu không, liều mạng với bọn chúng?” Một gã răng vàng nói: “Bọn chúng chỉ có ba người! Chúng ta khóa cửa, cho bọn chúng một mẻ lửa...”

Những kẻ khác ngơ ngác nhìn nhau.. đều dùng ánh mắt nhìn ngu ngốc để nhìn gã vừa đề nghị.

Nữ nhân kia quả thực chính là một con ma thú cái! Một cước của cô ta có thể khiến người gãy xương, một cước nữa có thể đá bay một tráng hán đi xa mười bước! Đồ quỷ! Người tưởng rằng một mẻ lửa có thể thiêu chết được ả sao?

Khóa cửa? Chẳng lẽ cô ta không biết phá vách mà ra hả?

các phòng trên thuyền này kỳ thật chỉ dùng mấy tấm gỗ mỏng manh để ngăn cách với nhau!

Trong khi bọn chúng đang phân vân, cửa phòng bị đẩy ra.

Diện mạo sáng bừng bừng, Kiệt Khắc tư phái lạc thuyền trưởng Jack Sparrow bước nhanh vào... về mặt hán có chút xấu hổ. Phần đông đám hải tặc vừa nhìn tân thuyền trưởng một cái, lập tức có tên cười hô hố: “A, Nhìn kìa, thuyền trưởng của chúng ta!”

“Ha Ha ha.... Kiệt Khắc thuyền trưởng... người quả là xinh đẹp quá a!”

“Đúng vậy! Giống như một con gà trống phát tình! Ha ha, so với đám kỹ nữ trên bến cảng còn sắc sảo hơn, ha ha ha ha...”

Thuyền trưởng Kiệt Khắc của chúng ta sắc mặt có chút xấu hổ, nhưng hần nhanh chóng ho khan vài tiếng... mình bây giờ đã là thuyền trưởng a! Hần ưỡn lưng đi tới cạnh bàn, đem theo vài phần giận dữ nói: “Câm miệng lại, bọn làm thuê kia! Nếu ai còn nói một câu nữa, tao sẽ nhét vào mồm cái mũ của hần! Ta thề, ta nhất định sẽ làm như thế!”

“A, nhìn kìa, thuyền trưởng của chúng ta tức giận rồi!”

“ha ha ha ha...”

Xem ra Kiệt Khắc thuyền trưởng không đủ tài năng để lấy được quyền uy từ đám hải tặc này... dù sao hần cũng vừa mới bị tiểu Đỗ Duy “đề bạt nóng” lên.

“Đủ rồi! Tất cả im lặng!” Một thanh âm khàn khàn lên tiếng.

Chính là bếp trưởng trên thuyền. Sau khi đám đội trưởng, đội phó, thủy thủ trưởng đều chết sạch (A, thần linh phù hộ, mặc dù chúng chỉ bị ném xuống biển nhưng không có thức ăn, nước uống. Chỉ còn hai cái thuyền nhỏ rách nát, ai sẽ tin tưởng bọn chúng có thể sống sót trên biển?) Bây giờ gã bếp trưởng là người có vị trí cao nhất.

Đầu bếp xem ra rất nguyện ý bảo hộ nhi tử của mình: “Đều câm miệng! Bây giờ giễu cợt con trai ta đối với các người có gì tốt nào? Đủ rồi, con trai đến đây, ta biết người cũng không có cách nào. Bây giờ vận mệnh mọi người đều trông cả vào người! Người bây giờ là thuyền trưởng!”

Thuyền trưởng Kiệt Khắc nhìn lão nhân của mình, gật gật đầu... hần còn trẻ, còn chưa dày dặn kinh nghiệm như lão cha của mình.

Mặc dù là hải tặc, nhưng hần với <>

Hần lấy từ hông ra một cuộn giấy dày tuyên bố: “Đây là... hần vừa mới vẽ ra.”

“Hần? Ai? Gã tiểu quý tộc? Đứa con nít kia?” Một hải tặc cười nói.

Sắc mặt Kiệt Khắc hơi trầm xuống một chút, nhìn hải tặc kia, trầm giọng nói: ” Bỉ nhĩ, người nghe rõ đây! Nếu người muốn đi tìm chết thì cứ tiếp tục xưng hô như vậy với hần! Lúc hần ném người xuống biển ta tuyệt đối không xin xỏ một câu nào cho người!”

“Chúng ta đều là hải tặc! Ta cũng vậy! Cha ta cũng thế! Nhưng chẳng lẽ cả đời sẽ làm hải tặc hay sao?” Người trẻ tuổi này ngẩng đầu lên nhìn mọi người.

“Chúng ta đều biết, một ngày nào đó sẽ chết trên mặt biển rộng đáng chết này! Một ngày nào đó khẳng định sẽ tới! Không phải chết trong gió bão thì chính là bị hải quân đế quốc đánh chìm. Hoặc là bị chúng bắt được, sau đó treo cổ chúng ta trên đường! Thi thể chúng ta sẽ bị hải âu, quạ đen rĩa thịt, sẽ bị mặt trời thiêu khô! biến thành một khối thịt bị sấy khô treo lủng lẳng trên cây mấy tháng! Đó, chính là vận mệnh cuối cùng của một hải tặc! Các huynh đệ của ta!”

“Ta thích biển, cũng chính là cuộc sống mạo hiểm trên biển này.. nhưng mà ta không cho rằng cả đời làm hải tặc là lựa chọn tốt nhất... nếu chúng ta còn có lựa chọn khác ,à nói! Nghe chưa, các huynh đệ của ta, bây giờ, tiểu quý tộc tiên sinh này, hẳn là một người có thân phận tôn quý, điểm ấy ta có thể nhìn ra! nghe chưa, đây chính là cơ hội của chúng ta! Chúng ta có thể thoát li khỏi thân phận hải tặc, đường hoàng trở thành một thành viên thuyền đội của hắn! Chúng ta có thể tiếp tục đi trên mặt biển này... sau đó, đổi một thân phận... tư nhân thuyền viên của quý tộc! Sẽ không còn hải quân đế quốc sau lưng đuổi tới đuổi lui! Không ai có thể treo cổ chúng ta trên cây! Chúng ta có thể thay đổi một bộ quần áo, một bộ quần áo rất sạch sẽ, xinh đẹp. Sau đó chúng ta thậm chí có thể cùng với đám hải quân đế quốc chung lưng, thậm chí còn có thể uống rượu, thậm chí còn có thể yêu cầu bọn họ đối với chúng ta bảo vệ... nhìn xem, như vậy sẽ tuyệt vời biết bao?”

Cũng có người đề xuất nghi vấn: “Việc này... nhưng mà, không làm hải tặc, chúng ta ăn gì, uống gì? Tiền ở đâu?”

Thuyền trưởng Kiệt Khắc không trực tiếp trả lời- thật sự hắn cũng không rõ ràng lắm, nhưng hắn nhìn thấy một thứ khác: “Nhìn thấy hai cô gái kia không? Vừa rồi, các người đoán ta nhìn thấy gì?”

“Nhìn thấy các nàng ta tắm rửa? Ha ha ha, nhân phúc của người quả thực không tẻ.. ” Vẫn là cái gã răng vàng ăn nói không kiêng kị.

Phanh!

Lần này không chờ hắn nói xong, thuyền trưởng Kiệt Khắc đã nhảy tới, một quyền đâm trúng mũi hất gã kia ngã văng!

Tên hải tặc đáng thương rống lên một tiếng, sau đó ôm mũi tru lên, một tay đã rút cây dao bên hông, định cùng Kiệt Khắc liều mạng!

“Người là đồ ngu! Ta nói rồi, nếu người dám nói ra lời đó nữa ta sẽ giết người! Người là đồ hỗn đản! Nếu lời nói như vậy rơi vào tay nữ nhân kia, người sẽ liên lụy tới mọi người!” Trên mặt Kiệt Khắc hiện lên một tia sát khí!

Đám hải tặc nhìn tên kia đang ôm mũi... không ai đồng tình hắn, cũng không ai nguyện ý giúp hắn.

Bởi vì tất cả mọi người đều hiểu được Kiệt Khắc nói không sai, gã mồm thối kia vạn nhất đắc tội với nữ nhân đáng sợ thì chỉ có thể liên lụy mọi người!

Hoặc là... đêm nay ném hắn xuống biển cũng là một lựa chọn không tệ...

Kiệt Khắc thuyền trưởng xông lên, một đá, trúng vào mặt hắn, gã kia lập tức bị đánh ngất. Sau đó người trẻ tuổi này xoay người lại: “Tốt rồi! bây giờ chúng ta quay lại vấn đề vừa rồi! các người đoán là ta nhìn thấy gì?”

Không có ai nói.

“Ma pháp!” Kiệt Khắc thuyền trưởng trầm giọng nói: “Là ma pháp! Hai cô gái kia, đều là ma pháp sư! Gặp quỷ! Chúng ta đối mặt chính là ma pháp sư... lại còn hai người!”

Mọi người đều phát ra tiếng kêu sợ hãi!

Từ trước tới nay, trong lòng mọi người đều kính sợ ma pháp sư. Bây giờ, không ai còn dám nói năng lỗ mãng nữa!

“Ta chính mắt nhìn thấy, hai cô gái kia dùng ma pháp gọi lửa, ở trong phòng hơi khô quần áo... có lẽ các nàng chệch tay chân chúng ta chạm vào quần áo họ sẽ bắn, nên mới tự mình động thủ.” Thuyền trưởng Kiệt Khắc trầm giọng nói: “Tiểu quý tộc lão gia của chúng ta cố ý cho ta nhìn thấy. Đây là một sự uy hiếp, các người nên hiểu rõ. Ma pháp sư không giống người thường! Các nàng có thể tùy ý giết sạch chúng ta! Đặc biệt là nữ nhân đáng sợ kia, nàng ta không những là ma pháp sư, mà còn là một võ sĩ lợi hại nữa!”

“Quay lại vấn đề cũ... thuyền trưởng, hiệu trung với tiểu quý tộc này chúng ta có gì tốt chứ? Chúng ta ăn gì, uống gì bây giờ? Hẳn sẽ nuôi chúng ta sao? Ta không rõ, ngoại trừ làm hải tặc chúng ta còn có thể làm gì khác?”

Mặc dù vấn đề này rất sắc bén, nhưng hiển nhiên, ngữ khí của hắn cũng cung kính hơn, thậm chí đã bắt đầu xưng hô “thuyền trưởng” với Kiệt Khắc.

“Ta không biết” thuyền trưởng Kiệt Khắc trả lời: “Nhưng có thể khẳng định được. Đệ nhất, đừng quên, chúng ta từng cứu hắn một mạng! Là chúng ta đã đem hắn từ dưới biển lên, đây là một phần nhân tình, chỉ cần chúng ta ngoan ngoãn nghe lời, hẳn nhất định không khó xử chúng ta, thậm chí có thể nguyện ý cho chúng ta một ít lợi ích. Đệ nhị... hai ma pháp sư kia! Huynh đệ, các người nghe qua ma pháp sư thiếu tiền bao giờ chưa?”

Mọi người yên tâm rồi!

Đặc biệt là điểm thứ hai!

Ma pháp sư mà thiếu tiền sao?

Từ xưa tới nay, trong mắt người thường, ma pháp sư đều có nhiều hình tượng! Bọn họ đi đến đâu đều là người được ưu đãi tốt nhất, đều có một đám quyền quý nguyện ý dùng tài lộc để lấy lòng hoặc là lôi kéo bọn họ.

Ma pháp sư mà thiếu tiền? Chuyện đùa!

Như vậy, Kiệt Khắc thuyền trưởng đánh tan ý niệm phản kháng cuối cùng trong đầu đám hải tặc. Sau đó hắn ta mở cuộn giấy vừa rồi ra: “Đây là vị tiểu quý tộc vừa vẽ ra... cờ mới của chúng ta.”

49. Chương 42 Đỗ Duy Đích Trí Phú Kế Hoạch.

Trải qua nửa ngày hải trình, con thuyền hải tặc này cũng gặp được chiến thuyền của hải quân đế quốc đang đuổi theo bọn chúng suốt hai ngày nay.

Trong lúc khẩn trương đối chiến, quan quân trên hải quân chiến thuyền rất kinh ngạc khi thấy treo trên thuyền đối phương không phải là cờ hải tặc... mà là một chiếc cờ quái dị.

Thủ hạ hồi báo lên, thủ lĩnh của hải tặc thuyền dùng kỳ ngữ, muốn đầu hàng... bọn họ không phải hải tặc. Chuyện kể tiếp còn đơn giản hơn.

Thuyền trưởng chiến thuyền hải quân hạ lệnh đề phòng, chuẩn bị tiếp nhận thuyền hải tặc “đầu hàng”, Sau đó đã biết được, vị tiểu thiếu gia của la lâm gia tộc mất tích nhiều ngày nay đang ở trên chiếc thuyền hải tặc...

thậm chí, vị tiểu thiếu gia kia an nhiên cầm tù một thuyền hải tặc.

Vị thuyền trưởng hải quân đế quốc này trừng con mắt lên, căn cứ vào pháp luật của đế quốc, tù binh của quý tộc nào, bản thân quý tộc đó có quyền trực tiếp xử lý... đương nhiên, ngoại trừ tội phạm phản quốc ra.

Nhưng vị tiểu thiếu gia này xử trí mấy tên hải tặc... việc này là chuyện nhỏ, thuyền trưởng chiến thuyền hải quân nguyện ý mắt nhắm mắt mở cho qua.

Dù sao, đây là thiếu gia của La Lâm Gia Tộc! là trưởng tử của lòi mông bá tước.

Từng phục vụ trong hạm đội viễn chinh của hải quân đế quốc do lòi mông bá tước chỉ huy, tại hải quân đế quốc nhân mạch rộng lớn! uy vọng cực cao.

Hải quân trên thuyền tự nhiên cũng không dám làm khó cho nhi tử của lòi mông bá tước.

Sau khi hai con thuyền đều dừng lại, hải quân dùng một tấm ván để Đỗ Duy thiếu gia tôn quý dời tới chiến thuyền, tiếp đó vì sự an toàn, hải quân trên thuyền phái hai đội binh lính lên thuyền hải tặc, giám thị bọn hải tặc này.

“Đỗ Duy thiếu gia!” thuyền trưởng trên thuyền chiến hải quân là một quân nhân hải quân điển hình, trên người không có khải giáp, một thân chế phục, thân người màu cổ đồng đích thực đã khảo nghiệm qua phong ba bão táp trên biển, còn cả bàn tay to thô tráng: “Hạm đội của chúng tôi đều đã tản ra khu vực xung quanh để tìm nơi hạ lạc của ngài! hạm đội đã ban bố quân lệnh, thuyền nào tìm thấy ngài trước, có thể ở tại cảng Ốc Khắc nghỉ ngơi một tháng! thần linh phù hộ để ta tìm được ngài, lập được đại công! ha haha ...”

Đỗ Duy có chút kinh ngạc... cả một hạm đội đều tìm mình sao?

Mặc dù lão gia từng là một tướng lĩnh hải quân cao cấp, bây giờ là nhân vật đứng thứ hai của quân đội đế quốc... nhưng chính ông ấy cũng không thích... ra về, cũng sẽ không có dấy động can qua đến như vậy để tìm mình.

Đỗ Duy mang nghi vấn trong lòng nói với vị thuyền trưởng, rất nhanh hiểu được một chút tình huống.

Xem ra từ đó đến giờ hắn đã trở thành mấu chốt để dàn hòa giữa đế quốc và ma pháp công hội.

Tìm được mình thì việc lớn sẽ hóa nhỏ.

Tìm không được mình... quân đội cùng ma pháp công hội sẽ trở nên kịch liệt va chạm. đây là điều mà tất cả mọi người đều không muốn thấy.

“hai vị này là ...” thuyền trưởng nhìn vi vi an và Kiều An Na ở bên người Đỗ Duy.

“Đó là hai vị bằng hữu của ta.” đỗ duy nói hàm hồ.

Hắn đương nhiên sẽ ko trực tiếp nói: “Kia chính là hai nữ pháp sư đã đại náo quân doanh! Có nhìn thấy nữ nhân mặc khải giáp kia ko? Chính là nàng chỉ thiếu chút nữa đã lấy đi cái mệnh nhỏ của ta đó! Chính nàng ta là người tập kích quân doanh đó”

Nếu hắn nói như vậy... sợ rằng sẽ loạn lên mất.

Bây giờ Kiều an na đã hoàn toàn khôi phục ma pháp, nếu nàng nháo loạn lên, sợ rằng có thể dễ dàng cho hai con thuyền này táng thân nơi biển rộng.

thuyền trưởng hải quân này không phải tên ngốc, nhưng hắn cũng không có hỏi nhiều, cho qua chuyện này, hỏi: “vậy xin mời ngài nghỉ ngơi, ta đã chuẩn bị thức ăn nước uống... ngài còn có cần gì nữa không, ta đều sẽ tận lực an bài... xin ngài ngàn vạn lần không nên khách khí. Đệ đệ của ta từng phục dịch trong hạm đội viễn chinh của đế quốc, hắn từng là một sĩ quan phục vụ cha ngài. Ta đối với Lòi Mông bá tước đại nhân cũng phi thường tôn kính, người chính là niềm kiêu ngạo của hải quân đế quốc chúng ta.”

Trước khi đi ra ngoài, vị thuyền trưởng hải quân nhin không được hỏi một câu: “thứ cho ta mạo muội... Đỗ Duy thiếu gia, ngài định xử lý bọn hải tặc này như thế nào? Bọn chúng là một lũ vong mệnh chi đồ, ngài...”

“bọn chúng là tù binh của ta, ta có quyền xử lý bọn chúng. không phải sao?” đỗ duy cười nói: ‘vừa hay, ta muốn có một thuyền đội, ta sẽ bắt bọn chúng nhập vào thuyền đội của ta. ta phải cần một số thủy thủ và hải viên có kinh nghiệm phong phú. Hơn nữa, thuyền của bọn chúng ta cũng rất thích.”

Kỳ thật, thuyền trưởng của hải quân rất muốn nhắc nhở Đỗ Duy: “ngươi bây giờ không còn có tước vị chính thức, nghiêm khắc mà nói thì ngươi kỳ thật không thể có tư quân được.

Nhưng mà sự thật là, tất cả thế gia đệ tử tại đế quốc đạt được tước vị, đều có thể thành lập tư quân, mọi người đều mắt nhắm mắt mở, ai sẽ truy cứu chuyện này chứ?

“thuyền này, ta gọi là ”Hắc Trần Châu“, nó sẽ là kỳ hạm trong thuyền đội của ta.” Đỗ Duy tiếp tục cười nói.

“vậy, thuyền đội của ngài tên là gì... a, không không, ta không phải lắm miệng, chỉ là bọn chúng dù sao cũng là hải tặc, mặc dù trả lại cho ngài, nhưng sau này, ta phải làm văn kiện công tác, cho nên, ta phải biết tên

thuyền đội này, sau đó làm một văn kiện, xóa bọn họ khỏi mục tiêu thanh trừ của hải quân. Cho nên, ngài phải cung cấp cho ta tên của thuyền đội của ngài.”

Đỗ Duy nở nụ cười, hắt kéo thuyền trưởng đi tới thành tàu, nhìn “hắc trăn châu” không xa.

“thấy cờ trên thuyền không?” đỗ duy cười rất vui.

“.. thấy rồi.” thuyền trưởng có chút kỳ quái: “ta chưa từng thấy qua lá cờ nào kỳ quái như vậy... nó có ý tứ gì vậy?”

Nếu hiện tại ở bên Đỗ Duy có một người từ kiếp trước, thấy lá cờ nọ, nhất định sẽ ngã lặn.

Bởi vì, lá cờ nọ, rõ ràng là một kí hiệu, chỉ có một chữ tiếng anh “M”.

“Mạch đương lao!” Đỗ Duy mặt không đổi sắc trả lời: “hạm đội của ta tên gọi ”Mạch Đương lao hạm đội!” ngài có thể cho tên này vào trong văn kiện báo lên trên.”

nhìn vẻ mặt mờ mịt của thuyền trưởng, trong lòng Đỗ duy bỗng xuất hiện ác ý.....

Tương lai sẽ có một ngày, mười mấy cái chiến thuyền đều treo cờ “Mạch đương lao”, sẽ là một màn thú vị chẳng

Sau khi hai chiếc thuyền đi trên biển được vài ngày, bọn họ đã tới một cảng khẩu thành thị ở phía nam đế quốc thuộc đông hải hành tỉnh: Ốc Khắc cảng

Đây là một cảng khẩu nhỏ điển hình của vùng duyên hải. Hình dáng thiên nhiên của cảng là tròn, là một cái cảng để tránh bão, trên mặt nước đậu vô số thuyền lớn nhỏ, thương thuyền các nơi, thương

thuyền võ trang tư nhân, ... trên bến cảng tràn ngập thủy thủ, thư ký quan, thuế vụ quan viên, còn có kiểu phu, công nhân bốc vác....

Đương nhiên còn có các tửu quán to nhỏ, cùng với giới liêm giới hoa hoa lục lục(Kỹ nữ) các nàng lấy từ túi các thủy thủ thường bồn ba mấy tháng trên biển những đồng bạc cuối cùng.

Sau khi hai chiếc thuyền này dừng lại, bọn người Đỗ duy rút cục cũng đã đứng trên đại lục

Trên biển nhiều ngày như vậy, bước đầu tiên dẫm lên mặt đất, Đỗ Duy có chút run chân.

May là mình còn sống trở về. hơn nữa...

Đỗ Duy cười cười, thần sắc bất động sờ sờ đầu mình.

Trên đầu hắn là một chiếc mũ rất đẹp, trên thân lại có một bộ đồng phục hải quân không có quân hàm, nhìn qua rất giống như một sĩ quan hải quân anh tuấn trẻ tuổi... chỉ có điều tuổi trẻ quá, hơn nữa cũng quá gầy

Ốc khắc cảng là một cảng dân dụng, không phải quân cảng của hải quân. nơi này cũng không có hải quân trấn giữ, quân doanh thủ bị địa phương gần nhất đồn trú một binh đoàn một ngàn lính.

Cảng khẩu phồn hoa này hàng năm đều có thể cung cấp cho đế quốc một lượng lớn thuế thu kim tệ, còn mậu dịch trên biển cũng có thể cung cấp cho một lượng lớn lợi nhuận.

Đỗ Duy đi ra khỏi bến cảng, lập tức cảm nhận được mức độ phồn hoa của nơi này!

Sự uy nghiêm của đế quốc ở nơi này, khác với sự tràn ngập hơi thở hoa quý của giới thượng lưu xa hội, cũng khác với các thành thị an bình ở La Lâm bình nguyên.

Nơi này... ấn tượng nhất chính là....sự đông đúc.

Trên đường tràn ngập các loại người. Thủy thủ thuyền viên say rượu, còn có thương nhân cùng quản gia, quản viên thuế vụ cười ngửa.

Hai bên ngã tư đường là các loại thương điểm.

Có thể nói, mậu dịch trên biển phát đạt cơ hồ ngày càng cung cấp cho nam hải nhiều hoá vật(hàng hóa). Những thứ kì lạ, người đều có thể thấy và mua được ở đây.

Đỗ Duy thậm chí nghĩ trong một cảng khẩu thành thị như thế này, hiển nhiên cũng có trụ sở của ma pháp sư công hội.

Dưới sự bảo vệ của một đội binh sĩ hải quân, Đỗ duy cũng không có đủ không gian để tản bộ, trực tiếp đi về lầu quán-cà tòa lầu quán đều đc hải quân bao hết.

Vậy kế tiếp là cái gì đây?

Đỗ Duy rất kiên nhẫn chờ đợi.

Hai ngày sau, La Bá Đặc kỵ sĩ cùng Nhược Lâm chạy đến, bọn họ sau khi được ma pháp hội truyền tin đến đã không ngừng nghỉ chạy một mạch tới đây.

La Bá Đặc kỵ sĩ cả người gầy gò, nhìn qua tiêu tụy cực độ, cực kỳ tự trách. Nhược Lâm sắc mặt nhợt nhạt, vết thương trên người mới khép miệng. Bọn họ奔波 ba mấy ngày nay nhất định rất cực khổ

hai người mang đến một đại đội quân Khinh kỵ binh chừng một nghìn người của La Lâm gia

Đồng thời cũng mang đến một tin tức xấu.

Do Đỗ Duy xảy ra sự tình, khiến La Lâm gia tộc cùng ma pháp sư công hội phát sinh mâu thuẫn. trong tình huống này, cho dù không muốn cùng pháp sư công hội trở thành thù địch, La Lâm gia tộc vì vinh dự cùng thể diện của mình, cũng không thể không bắt hòa cùng ma pháp sư công hội được.

như vậy, khiến cho Lôi Mông bá tước ở vào tình cảnh rất xấu.

Hết thấy là tại hần, đều là do con trai hần tạo thành.

La Bá Đặc kỵ sĩ không chỉ mang đến một đội kỵ binh bảo vệ mà đồng thời còn mang theo lời giáo huấn của bá tước, còn có một mệnh lệnh:

”Đỗ Duy phải lập tức trở về thành bảo ở La Lâm bình nguyên, trong 1 năm sau đó, hần bị cấm túc xuất ngoại, đây là trừng phạt hần.

Hơn nữa, tước giảm tiền tiêu của hần một năm.. mỗi tháng sẽ không có ba trăm kim tệ nữa.

Đỗ Duy đồng thời bị hạ lệnh không được can thiệp gì vào sản nghiệp của gia tộc tại lãnh địa.

trong thời gian cấm túc, Đỗ Duy không được ra khỏi thành bảo và chung quanh trang viên một bước. đồng thời còn phải nghe lệnh của lão quân gia thành bảo.

Nếu Đỗ Duy tiếp tục gây phiền toái cho gia tộc... thì sợ rằng trừng phạt nghiêm khắc hơn nữa sẽ đợi hần.

Nhưng Đỗ Duy không có lo lắng.

Hần sớm đã tiên liệu mình sẽ khiến cho bá tước đại nhân nổi giận.

Cấm túc một năm sao? dù sao một năm tiếp theo, đỗ duy cũng định ở lại tòa thành này chờ đợi...

Hần phải tiêu hóa một chút.. tặng phẩm của Khắc Lý Tư chứ. haha

Chẳng phải đang cần một thời gian dài để học tập đó sao.

“bản thân ta bị cấm túc, không can thiệp vào sản nghiệp gia tộc... như vậy thì sao? không có gì khác sao? đối với việc của ta, có thể phái người ra ngoài làm việc gì đó, không vắng mặt trong phạm vi có được không?”

La Bá Đặc lắc đầu: “cái này... hần là không bị cấm.”

“vậy là tốt rồi.”

Đỗ Duy nở nụ cười rất hài lòng: “a, Nhược Lâm, vết thương của người đã đỡ chưa? thật là tốt quá, ta vừa có một việc, ta đã suy nghĩ rất lâu, sợ rằng chỉ có giao cho người mới làm được.”

Sau đó, Đỗ Duy cho mọi người lui ra, sau đó mời kiều an na tới.

“Kiều An Na, xem đi, đây là người hợp tác với người.”Đỗ Duy cười nói: “người sẽ không phản đối chứ?”

Kiều An Na có chút bất đắc dĩ: “được rồi, tiểu tử, ta đích xác có thiếu người một mạng! chỉ là người nhớ cho kỹ, chỉ là một lần! ta giúp người làm xong chuyện này là hết.”

Việc đỡ duy nhờ Kiều An Na rất đơn giản... cao thủ ma vũ song tu sẽ mang theo "Hắc Trân châu của Đỗ Duy.. xuất hải.

Nhiệm vụ là: “sớm thu thập được tất cả hải tặc.”

Ý nghĩ của Đỗ Duy rất đơn giản: “ta bây giờ không có sinh ý, không có tiền vốn, cũng không có kinh nghiệm mậu dịch trên biển... thậm chí ngay cả tiền cũng không có. Ta lấy tiền đâu cho thí nghiệm ma pháp.. ta chỉ có "Mạch đương lao" ham đội mà thôi sao?

nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một cách.

Cướp.

Cướp của hải quân để quốc ư, Đỗ Duy không dám.

Cướp của thương thuyền trên biển ư, Đỗ Duy cũng không muốn phiền toái.

Vậy chỉ có thể cướp của hải tặc.

Cướp của hải tặc là không phạm pháp. Thậm chí là một loại hành vi mà hải quân để quốc còn cổ vũ. Để quốc hải quân còn có treo thưởng. Thưởng nhiều tiền cho đầu của một hải tặc khét tiếng.

vậy, sử dụng kiều an na, một đại cao thủ, mang theo một bọn quen thuộc với hải tặc trên chiếc “Hắc trân châu” đi một vòng trên biển ...

Người khác tìm không ra hải tặc. Nhưng Kiệt Khắc Tư thuyền trưởng lại chắc chắn tìm được. Dù sao bọn chúng cũng vốn là hải tặc.

Vậy, việc kế tiếp thì đơn giản rồi.

Cướp.

Cướp tiền! bọn hải tặc chắc chắn có tích cốp. Bọn chúng dám chắc nhiều năm cướp bóc đã tích cốp được một lượng tài phú lớn. Đúng lúc này có thể bổ sung cho túi tiền của Đỗ Duy thiếu gia.

Cướp người! Đỗ Duy có thể tiếp tục dùng “tù binh” hải tặc, không nghe lời thì bán cho hải quân để quốc, nhận tiền thưởng, nếu nghe lời, thì lưu lại gia nhập vào hạm đội tư nhân của Đỗ Duy...

Cướp thuyền! Hạm đội mạch đương lao của đỗ duy chỉ có một chiếc hắc trân châu, hẳn không có tiền để mua thuyền, vậy chỉ có thể cướp thuyền của hải tặc.

thực lực cường đại của Kiều An Na có thể bảo chứng.

Mua bán tiền vốn loại này.. người khác đương nhiên cũng không phải là không nghĩ ra... nhưng ai có thể tìm được một cao thủ đại ma pháp sư hỗ trợ loại việc nhảm chán này?

Hợp pháp tiền tệ khiến cho hầu bao của mình nhanh chóng phồng lên. đây là tư tưởng chỉ đạo của Đỗ Duy.

Đương nhiên, chuyện này không thể giao cho kiều an na, tiểu nữ này bất quá chỉ vì thiếu Đỗ Duy một ân tình, chỉ giúp hắn ba tháng. Ba tháng sau, tiểu nữ này sẽ rời đi.

Đương nhiên... trong lúc thuyết phục nàng, Đỗ Duy cũng vận dụng một chút thủ đoạn nhỏ, tỷ như... nhìn vào mắt nàng. ^ _ ^

vậy, Nhược Lâm sẽ làm tốt việc này, nữ kỹ sĩ từng có kinh nghiệm mạo hiểm, cướp bóc, bắt người, săn tiền thưởng, việc này nàng nhất định thành thực.

Hơn nữa, cái chiêu bài La Lâm gia tộc ở bên ngoài cũng sẽ không bị hải quân gây khó khăn.

An bài tốt đẹp hết thấy, nữ ma pháp sư cùng nữ kỹ sĩ đều đi ra, trong khi đó, một người đợi ở sau cửa rất lâu cũng đi vào, tiến đến trước mặt Đỗ Duy, ôm cổ Đỗ Duy.

“chủ nhân tôn kính của ta, ta là người hầu trung thành Mã Đức của ngài...”

Đỗ Duy nhìn thoáng qua tiền nhiệm mã phu này, cười nói: 'a, Mã Đức thân ái, đã lâu không thấy người.'

Mã Đức mấy ngày nay quả thật cũng rất thảm, hẳn rất hiểu, hết thấy mình có được đều nhờ thiếu gia... nếu thiếu gia xong đời, sợ rằng mình cũng chỉ có thể đi làm mã phu tiếp.

"tốt lắm mã đức, người lấy quần áo ô uế của ta... thu thập một chút hành lý, chúng ta về nhà thôi."

50. Chương 43: Hôn Tạm Biệt

Cô bé ngốc này rốt cục đã chạy tới ma pháp sư công hội tại Ốc Khắc Cảng hoàn thành một ít thủ tục.

Áo bào ma pháp sư của cô không còn nữa, thậm chí ngay cả huy chương ma pháp sư cũng bị thất lạc ở dưới biển.

Vi Vi An chạy tới ma pháp sư công hội làm thủ tục đăng ký, sau khi cô báo danh của mình, nhân viên của ma pháp sư công hội lập tức tra theo danh sách cấp bậc ... Lúc ấy đã dọa cho hai ma pháp sư cấp thấp phụ trách văn kiện ngất xỉu.

Sau đó, thái độ hai người lập tức vô cùng cung kính. Dù sao, một vị đại ma pháp sư hàng lâm là cực kỳ khó gặp được!

Trong ma pháp công hội, những đại ma pháp sư thành danh lâu nay, về mặt người nào chẳng phải cao cao tại thượng đầy ngạo khí cơ chứ? những nhân vật kiểu này nếu không cẩn thận một chút thì có lẽ sẽ dính phải đại phiền toái.

Người trong ma pháp sư công hội tại Ốc Khắc Cảng này kỳ thật cũng chỉ sử dụng để mua bán một số vật phẩm mà công hội cần thiết, người nơi đây cơ hồ chưa tiếp đãi qua một vị đại ma pháp sư nào.

Chẳng mấy chốc, Vi Vi An đã thay vào một thân ma pháp bào mới tinh, nhận thêm được một huy chương kim loại mới toanh.

"ta ta ta phải đi rồi."

Cô bé ngốc thở dài, sau khi trở về, đây là câu đầu tiên cô bé nói với Đỗ Duy.

Đỗ Duy trầm mặc trong chốc lát, không nói gì cả. Hẳn rất hiểu, cho dù trên hoang đảo hai người có nương tựa vào nhau như thế nào, nhưng một khi sống trở về, thì sẽ phải đi các con đường khác nhau.

"ta... ta phải đi rồi." Khuôn mặt Vi Vi An có chút hồng, trong ánh mắt cũng hồng, một đôi tay nhỏ nhắn cố gắng vò vò góc áo của mình: "tính tính tính tính ra... sư phụ sắp trở về rồi."

Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn cô bé: "Từ nay về sau ta làm sao có thể tìm thấy cô?"

Vi Vi An trầm mặc một chút, cô dè dặt nhìn Đỗ Duy: "Lão sư phụ không cho cho phép ta ta ta nói địa chỉ..."

"... Cho dù là ta cũng không thể nói sao?" Đỗ Duy nhẹ nhàng hỏi một câu.

nước mắt Vi Vi An sắp trào ra, cô đột nhiên meo meo máo máo, oa một tiếng khóc lên, càng không để ý tới hình tượng, ôm lấy cổ Đỗ Duy, một mặt rơi lệ, một mặt run rẩy nói: "Ta ta ta không muốn xa người... ta ta ta không muốn trở về.... ta... rỗng của ta đã mất, sư phụ sẽ trách ta..."

Đỗ Duy bị cô bé ôm lấy, nghe hài tử này meo máo, không khỏi mỉm cười: "Được rồi, người có thể nói trộm ta cho biết, khi nào rảnh rồi, ta có thể lên tới thăm người... hay là, lần sau sư phụ người không có nhà, người cũng có thể lên đi gặp ta! Như vậy không phải rất tốt hay sao? chúng ta quen biết như vậy nhiều ngày rồi, ta đã coi người là bạn tốt rồi. Người tuổi cũng không còn nhỏ nữa, chẳng lẽ sư phụ người cả đời nhốt người trong địa phương bí ẩn kia không cho gặp người hay sao? người cũng phải có một bằng hữu chứ."

Vi Vi An suy tư trong chốc lát, cô rõ ràng có chút chần chờ.. lần này đi ra cô đã phá hoại không ít quy củ, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng phá hoại thêm 1 cái quy định nữa cũng không sao...

Không thể không nói, tiểu Vi Vi An đơn thuần của chúng ta cũng bị Đỗ Duy dạy xấu không ít.

Bởi vì, Vi Vi An trước đây tuyệt đối không bao giờ nảy sinh loại ý niệm này trong đầu.

“Ta... ta ở...” Vi Vi An nhỏ giọng nói thầm vào bên tai Đỗ Duy địa điểm, Đỗ Duy nhớ kỹ, sau đó cười nói: “Được rồi! Khi nào rảnh rồi, ta nhất định đi tìm người!”

Vi Vi An sắc mặt buồn bã: “Địa phương kia rất rất rất khó tìm đó, nếu nếu muốn vào cũng không dễ, tỷ tỷ ta ta ta ta lần trước đi vào cũng bị bị bị lạc mất một ngày mới mới ...”

Chẳng lẽ có ma pháp trận gì gì đó hay sao.... Đỗ Duy nghĩ nghĩ, cười nói: “Không sao, rồi cũng có biện pháp.”

Vi Vi An chăm chú nhìn Đỗ Duy chốc lát, sau đó đưa tay vào ngực lấy ra một cuộn giấy da, nhẹ nhàng nhét vào tay Đỗ Duy: “Đây... đây là cái ta đã đáp đáp ứng người.”

Đỗ Duy mở ra nhìn thoáng qua một chút, chỉ thấy trên mặt cuộn giấy có ghi vài hàng văn tự... văn tự từ xa xưa, câu cú tối nghĩa khó hiểu...

quả nhiên là vài câu ma pháp chú ngữ!

“tổng tổng cộng sáu sáu sáu câu.” Vi Vi An đỏ mặt: “Là là là ta đã đáp ứng người.”

Đỗ Duy nhìn cuộn giấy trong tay: “Người..cần phải biết, lúc trước là ta lừa người đó.”

“Biết!” Vi Vi An cúi đầu thật thấp, tựa hồ không dám nhìn Đỗ Duy, thanh âm của cô càng lúc càng nhỏ: “Đây.... đây là... sáu sáu sáu sáu câu chú ngữ lợi hại nhất của ta... người, người nếu ma lực không đủ, nhất nhất nhất định không được dùng.”

Đỗ Duy trịnh trọng cất cuộn giấy này vào bên người. Sau đó hẩn nhìn cô bé trước mặt, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, nhìn ánh mắt né tránh nhưng lại ẩn ẩn toát ra một tia ngượng ngùng. Bất chợt, Đỗ Duy ẩn ẩn có chút động tâm.

Sau khi nảy sinh ý niệm này trong đầu, ngay cả Đỗ Duy cũng hiểu mình có chút quá. Lừa người ta nhiều thứ như thế, giờ lại còn lừa cả tâm của người ta hay sao? Đây vẫn còn là một cô gái nhỏ đơn thuần a.

Đỗ Duy lắc lắc đầu, hẩn theo Vi Vi An đi tới cuối đường, gọi người chuẩn bị sẵn một con ngựa.

“Ta ... ta phải đi đây.” Vi Vi An thần sắc càng ảm đạm.

Đỗ Duy đột nhiên nghiêm nghị nói: “có một việc người cần phải nhớ kỹ!”

Sau đó, Đỗ Duy hít một hơi thật sâu: “Ta biết con rồng của người vẫn còn trên đảo kia, người rất khó chịu. Ta đoán là người nhất định muốn trở lại đem nó đi! Nhưng mà ta yêu cầu người đừng đi, hòn đảo kia không đơn giản! Tỷ tỷ người ma pháp thực lực không kém cạnh người, con rồng nàng mang theo đều bị quái vật trên đảo kia ăn thịt, nàng cũng thiếu chút nữa là chết... vậy người nếu quay lại cũng chỉ có thể là chịu chết mà thôi! Nghe ta, đừng vọng tưởng trở lại đảo tìm con rồng của người! Hiểu được không?”

Vi Vi An gật gật đầu: “Ta, ta biết rồi. Nhưng mà, sư phụ ta có thể.”

Đỗ Duy không biết làm sao, đành thở dài.

Bất quá, hẩn nghe qua người hầu của ác ma Khắc Lí Tư kia nói qua, con quái thú thật lớn kia bản thân nó có thể hoạt động, sẽ không ở nguyên một chỗ, một đoạn thời gian sẽ đi tới địa phương khác, nói cách khác, hòn đảo kia sẽ không phải cố định.

Nói không chừng, chờ sư phụ của Vi Vi An tìm tới thì đã không thấy hòn đảo kia rồi, chỉ có thể gặp lại là đại hải mênh mông.

THuận tiện nói qua một chút, Vi Vi An luôn luôn không chịu lộ ra sư phụ mình là ai. bất quá Đỗ Duy khẳng định đó là một cao nhân lánh đời phi thường cao siêu! Nếu không cũng không thể dạy một cô gái nhỏ như Vi Vi An thành một đại ma pháp sư thiên tài được.

“Kia... những người đó đang làm gì?” Trong khi Đỗ Duy nhú mày suy nghĩ, Vi Vi An đột nhiên chỉ ra xa xa, tò mò hỏi.

Xa xa, đám thủy thủ đang cùng nữ nhân của họ cáo biệt, trong đó có cả thê tử của họ, có tình nhân, thậm chí chỉ là kỹ nữ qua đêm.

Bất quá, cuộc sống của người trên biển lúc nào cũng mang theo đủ loại nguy hiểm. Trước khi nam nhân xuất hải, nữ nhân... kể cả là kỹ nữ một đêm cũng không keo kiệt đưa theo một chút chúc phúc...

Vì thế, xa xa có vài đôi nam nữ đang hôn tạm biệt.

“Bọn họ... đang từ biệt.” Đỗ Duy thuận miệng trả lời.

Vi Vi An trên mặt hiện lên một vẻ kỳ dị, đột nhiên đỏ bừng mặt, sau đó rất nhanh vươn tới, hôn vào má trái của Đỗ Duy một chút... chỉ hơi sơ qua một chút.

Sau đó, Vi Vi An cơ hồ hô hấp gấp gấp, rất nhanh nhảy lên ngựa, một câu cũng không dám nói, phi ngựa giống như đang chạy trốn.

Đỗ Duy, lại sờ lên cái má vừa bị nữ ma pháp sư hôn qua, si ngốc nhìn về phía cuối đường...

Dưới một nghìn hộ vệ tư quân la lâm gia, đoàn người Đỗ Duy cuộn cuộn ly khai Ốc Khắc Cảng, một đường hướng về la lâm bình nguyên.

Khi đội ngũ đi qua lí nhĩ hành tỉnh, Tổng đốc đại nhân của lí nhĩ hành tỉnh tự mình tới gặp mặt Đỗ Duy, cùng với Đỗ Duy an ủi một chút, sau đó, khi rời đi còn tặng lại không ít lễ vật. Khiến Đỗ Duy kiếm được không ít.

Dù sao bây giờ cũng đang trong lúc bị xử phạt, mỗi tháng ba trăm kim tệ cũng bị hủy bỏ rồi, có thể nói, hẳn bây giờ là một quý tộc nghèo nhất đế quốc rồi.

Trước khi Kiều An Na ly khai, cô ta có mang theo Nhược Lâm, cùng với thuyền Kiệt Khắc Tư Phái Lạc, ở bên cảng bổ sung một ít vật tư, sau đó sẽ ra biển tiến hành kế hoạch cướp của cướp biển.

Nghĩ tới hạm đội Mạch Đường Lao (Mc Donald) sắp tới của mình... Đỗ Duy nằm trong xe ngựa cũng không nhận được cười.

Ngẫm lại chút... nếu tương lai có một ngày, thuyền trưởng cướp biển đáng thương của mình đối với người khác tự giới thiệu mình.

hoành tráng tuyên bố: “Ta là thuyền trưởng kỳ hạm ”Hắc Trân Châu” Của hạm đội Mc Donald - Kiệt Khắc Tư Phái Lạc (Jack Sparrow)!”

Nếu tự mình trên thế giới trước giới thiệu như vậy, có lẽ sẽ khiến cho một đám người cười lăn.

Nghĩ nghĩ, Đỗ Duy đột nhiên từ trong xe ngựa ngồi dậy!

Trong lòng hẳn có chút hưng phấn, cũng có chút vui vẻ!

Thế giới này... đối với chính mình là trống rỗng! Là một tờ giấy trắng, mà mình có thể thoải mái vẽ lên tờ giấy đó!

Ta đã có thể lập ra một “Hạm đội Mc Donald”, Vậy thì còn rất nhiều sự tình lý thú mình có thể tiếp tục làm!

Sau này, nhân vật chính trẻ tuổi của chúng ta, tựa hồ cũng tìm được một chút mục tiêu trong cuộc sống... mặc dù là những mục tiêu rất xấu.

Mười lăm ngày sau, khi Đỗ Duy về tới tòa thành nằm bên một nhánh của Phỉ Thúy Hà trong La Lâm bình nguyên.

Lần ngênh đón này quy mô lớn hơn nhiều so với lần trước, hơn một ngàn khinh kỵ binh tư quân nhà la lâm hộ tống đoàn người Đỗ Duy không có tiến vào thành, mà sau khi hoàn thành nhiệm vụ trực tiếp ly khai luôn.

Đỗ Duy lại một lần nữa gặp lại vị quản gia mình không thích lắm - Quản gia hy nhĩ. Lão gia này lần này gặp lại dường như rất vui vẻ thì phải.

Kỳ thật, cũng rất bình thường, nếu Đỗ Duy thật sự xảy ra chuyện, vậy thì lão quản gia này cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

“Thiếu gia, người đã trở lại.” mặt của vị quản gia giống như một bông hoa cúc vậy, chỉ là, nụ cười của ông ta rơi vào mắt Đỗ Duy giống như có chút ‘hạnh tai nhạc họa’ (vui trên nỗi đau người khác) : “Tôi đã nhận được lệnh của bá tước đại nhân...”

“Ta biết rồi! Cẩm túc 1 năm, tiền tiêu vặt của ta cũng bị ngừng lại, đúng không? Được rồi, quản gia tiên sinh của ta, xin hỏi ông đã chuẩn bị nhốt ta ở chỗ nào đây?”

Vị quản gia bị dọa một trận, vội vàng nói: “Cái này... thiếu gia, ngài không phải dọa ta đấy chứ! Ai dám nhốt ngài lại chứ? Ở trong phạm vi thành này, ngài có thể làm gì cũng được. Chỉ là ngài không thể bước ra khỏi thành trong 1 năm tới mà thôi. Đây là lệnh của tộc trưởng - bá tước đại nhân.”

“Được rồi!” Đỗ Duy ha ha cười, sau đó liếc mắt nhìn lão quản gia: “Theo tục lệ, ta vừa trở về sẽ phải ở trong thư phòng 1 đêm. QUản gia thân ái, mời ông cho người an bài cho ta đi!”

* Chú Ý: Mạch Đường Lao - Mc Donald ^_^. Cảm ơn bạn parcel đã nhắc nhở ^_~

Jack Sparrow: Tên của nhân vật chính ái ái trong phim Cướp biển vùng caribe ^_~.

51. Chương 44 Người Ở Trong Bức Chân Dung

Đỗ Duy đã cự tuyệt người hầu thường hay phục dịch mình mặc y phục, thậm chí ngay cả lúc tắm rửa hần cũng khóa cửa.

Đứng ở trước gương, Đỗ Duy nhẹ nhàng rũ tóc ra, lộ ra một đoạn... sừng ngắn ngắn ở trên đầu.

“Khắc Lý Tư này... hần không thể làm cho cái đồ chơi này đẹp mắt một chút hay sao? ” Đỗ Duy thở dài. xem ra sau này mình phải chú ý không cho người khác sờ đầu mới được.

may là, cái sừng này rất nhỏ, cũng rất ngắn, chỉ cần để tóc bồng lên một chút là có thể che được... Tóc của Đỗ Duy vốn rất dài. Còn nữa ... sau này, phải nhớ lúc nào cũng phải đội một cái mũ.

Nhìn chính mình trong gương, trong lòng Đỗ Duy đột nhiên sinh ra một ý niệm cổ quái rất thú vị...

Khắc Lý Tư cấp ánh mắt này cho mình...

Đúng, chính là Mị Hoặc Chi Nhân (ánh mắt mị hoặc). Dưới cách nhìn của Đỗ Duy, đây tuyệt đối không phải là mấy loại ma pháp nhằm chán chuyên lừa lọc nữ nhân yêu mình... mà là một loại ... thôi miên trong nháy mắt.

Đỗ Duy không khỏi nhớ lại tràng cảnh lúc mình cùng người hầu của ác ma thương lượng...

Đối mặt với sự mua chuộc của một gã có thể đại biểu cho ác ma, Đỗ Duy muốn cái gì?

Lúc đó, câu Đỗ Duy thật sự muốn thốt lên là:

Ta muốn trở về

Về nhà! Trở lại thế giới nguyên lai trước kia của mình!!

Ở thế giới đó, có cha mẹ mình, có bằng hữu, có cả cô gái mình yêu mến, còn có hết tất cả mọi thứ của mình!

Mà tại thế giới này, mặc dù là một thế giới thần bí, thú vị, là nơi tràn ngập sắc thái ảo tưởng của ma pháp, nhưng mà... rốt cuộc nó không phải gia đình của mình.

Nếu có thể nói, Đỗ Duy không chút do dự nêu việc về nhà mình.

Vì thế, Đỗ Duy rất cẩn thận hỏi Khắc Lý Tư một câu: “xin hỏi, người có dùng được loại không gian ma pháp gì đó không?”

Tiếp đó, Đỗ Duy tận lực hỏi một câu đơn giản: “ta muốn, có thể dùng không gian ma pháp đưa ta từ đây tới một thế giới khác... ta luôn luôn tò mò đối với loại ma pháp này.”

Khắc Lý Tư tự nhiên có chút bất ngờ.

A, Không không, hẳn tịnh không phải không biết sử dụng không gian ma pháp

Đối với trình độ của người hầu ác ma, sở hữu một sinh mạng vô hạn mà nói, sự uyên bác của hắn trên đời đã là vô song rồi.

Còn cái gì hắn không biết?

Nhưng khắc lý tư đã rất tò mò. Theo đuổi sự huyền bí của không gian ma pháp, đối với rất nhiều siêu cấp ma pháp sư mà nói thì là một giấc mộng... nhưng đối với một người mới hơn mười tuổi, thậm chí là một đứa trẻ không có hưởng thụ niềm vui thú của nhân sinh mà nói... đưa ra yêu cầu như vậy, không thể nghi ngờ là khiến cho người ta khó hiểu

“ta có một ít không gian ma pháp... nhưng ta không thể sử dụng.”

Đây là câu trả lời của Khắc Lý Tư, sau đó người hầu của ác ma giải thích một chút, Đỗ Duy lập tức hiểu ra.

“ta bị giam ở đây.” Khắc Lý Tư cười cười: “nếu ta có thể sử dụng không gian ma pháp, ta đã sớm chạy khỏi nơi này rồi...”

Rất có đạo lý.

Đỗ Duy gật đầu, sau đó, hắn cũng bỏ đi hi vọng trở về nhà.

May là, nhiều năm đã quen với thế giới này, bản thân cũn có năng lực thích ứng nhất định, Đỗ Duy cũng không thật vọng như bản thân tưởng tượng, hắn hơi trầm ngâm một chút, tự đề ra yêu cầu cho chính mình: “vậy, ta muốn học ma pháp.”

Tiểu quý tộc của chúng ta chỉ tay vào đầu mình: “ta cho rằng, ta có thiên phú với phương diện tinh thần lực. Nhưng mà... cảm ứng lực của ta có chuyện, ta không cách nào cảm ứng được dao động của nguyên tố xung quanh.

sau đó...

Sau đó Đỗ Duy có một cái sừng.

Giống như cái này này... Đỗ Duy vuốt vuốt đầu mình, nhìn vào bản thân ở trong gương...

Nó giống như, một cái máy tiếp thụ tín hiệu không quá linh mẫn... thêm vào một cái ăngten

cái sừng này, chính là ăngten của Đỗ Duy! giúp hắn từ nay về sau có thể thuận lợi cảm ứng dao động của ma pháp xung quanh. thậm chí... lực cảm ứng của hắn khi có cái sừng này, còn vượt xa các ma pháp sư hẳn gặp.

Đây là quà tặng của Khắc Lý Tư.

Đại khái là bởi vì Đỗ Duy đã đưa ra yêu cầu quá mức đơn giản, Đơn giản đến mức khiến cho người hầu cường đại của ác ma cũng cảm thấy ngại ngùng. Khắc Lý Tư đề xuất: “yêu cầu của người rất đơn giản, làm giao dịch, ta sẽ không để mi bị thiệt, anh bạn nhỏ của ta. vậy, ta có thể tặng thêm người một ít đồ vật...trong những thứ ta vừa nhắc tới, người có thể tùy chọn một cái.”

Là “mị hoặc chi nhãn(con mắt mê hoặc), ”trái tim cự long” cường hãn, còn có, lắng nghe âm thanh lòng người khác, dị thuật nhìn xuyên ngực trần của người khác...

Rất bình thường, thân là một nam nhân, một nam nhân tiêu chuẩn nhất!

Đỗ Duy đã chọn “Mị hoặc chi nhãn”.

Tưởng tượng một chút, dùng đôi mắt này, tiêu diệt hết thủy mỹ nữ trong thiên hạ, cũng là tà ác sao, không phải chứ?

Về Phần trái tim cự long...Đỗ Duy không định để cho mình trở thành một loại hình nam nhân cơ bắp.

lắng nghe âm thanh trong lòng người, nhìn xuyên ngực trang... Đỗ Duy càng không có hứng thú. Đó là dành cho chính khách mới cần. bản thân mình không có hứng thú.

Cho nên... Đỗ Duy lựa chọn đôi mắt mê hoặc.

một loại thôi miên thuật cao cấp.

Vô luận là ma pháp sư cường hãn, hay là thánh nữ thánh khiết, đều không chạy thoát được ánh mắt thôi miên.

bất quá... có duy nhất một nhược điểm.

Chỉ hữu hiệu với nữ nhân.

Nắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, Đỗ Duy mở hai tay ra, mở bàn tay ra, dụng tâm cảm thụ chung quanh.

cái cảm giác mờ mịt biến mất.

cái cảm giác không có thu hoạch gì cũng đã biến mất.

Hết thủy chung quanh, giờ phút này Đỗ Duy phẳng phất đều có thể cảm nhận được dị thường rõ ràng! Tinh thần lực của hắn liên tục triển khai, phẳng phất như xúc giác chạm đến một một tác trong phòng này, khắp các ngõ ngách! tí tí tách tách của giọt nước mưa, thậm chí là một khối nước hủ thực ở góc tường, hay là một chiếc bong bóng vỡ tan trong hang...

rõ ràng! loại cảm giác rõ ràng này thật quá tuyệt.

Đỗ Duy nhin không được khê rên lên một tiếng.

Hắn không dùng ma pháp, mà dùng tinh thần lực, nhẹ nhàng ngoắc tay, trong tay hắn, lập tức vô số giọt mưa hội tụ, ngưng tụ thành một thủy cầu nho nhỏ.

Thủy cầu ngưng tụ không tan ra, trong suốt, chậm rãi lay động trong lòng bàn tay ĐỖ DUY.

“này...đây chính là ma pháp sao... cảm giác thật tuyệt.”Đỗ Duy nhin không được khê nắm chặt...

Thủy cầu nát tan, nước chảy xuống, rớt xuống tiêu tan.

bước đầu đã có thể cảm ứng được ma pháp nguyên tố. Tại đây, trong căn phòng tắm này, Đỗ Duy bước đầu đã có thể nhẹ nhàng cảm ứng cùng không chế thủy nguyên tố.

bây giờ, việc duy nhất hắn phải làm, chính là học tập chú ngữ!

Sở hữu nguồn ma lực dồi dào, sở hữu cảm ứng lực nhạy bén, nếu có thể học được thêm chú ngữ nữa...

vậy, xem như hắn chính thức có thể là một ma pháp sư rồi.

Đỗ Duy trong phòng tắm hai giờ, khi hắn mặc quần áo chỉnh tề trở về thư phòng, Lão quản gia đã đứng chờ.

“Thiếu gia, bữa tối của ngài...”

“Ta sẽ ăn trong thư phòng”. Đỗ Duy phất phất tay,thoáng nhìn qua lão quản gia há mồm muốn nói, Đỗ Duy đột nhiên nở nụ cười, giành nói: “được rồi, quản gia thân ái của ta, ta biết cha ta đã lệnh cho người trông coi ta nghiêm mật, nhưng người yên tâm, trong một năm tới, ta sẽ nghiêm khắc tuân thủ mệnh lệnh của cha, ta sẽ không ra khỏi xung quanh tòa thành này một bước, cũng sẽ không can thiệp vào sản nghiệp tại lãnh địa...về phần chi tiêu mỗi tháng của ta, người yên tâm, ta sẽ không lấy từ tay người.”

Dừng một chút, Đỗ Duy nhìn vào mắt lão quản gia: “ta cũng không có hận cha ta... ta rất rõ, đứng ở trên lập trường của ông, ông không chỉ là một người cha, còn là một tộc trưởng! cũng có lúc, cha có lẽ sẽ không nhẫn tâm trừng phạt nhi tử của mình như vậy, nhưng thân là tộc trưởng, ông phải làm như vậy, ta rất hiểu.”

Lão quản gia ngậy người...hắn vốn tưởng nói vài câu an ủi nhưng đều bị Đỗ Duy nói hết.

Bây giờ, hắn cũng đã rất hiểu, vị thiếu gia ngày tuyệt đối không phải là cái gì ngu ngốc, mà là một người có tư duy không giống người khác mà thôi.

Lão quản gia chuẩn bị cáo từ, Đỗ Duy lại hỏi một câu: “trước khi rời đi mấy ngày, ta có yêu cầu kiến tạo một căn mộc ốc...”

“Đã xong rồi.” Lão quản gia lập tức trả lời: “hoàn toàn kiến tạo theo yêu cầu của ngài, ngày mai ngài có thể xem”

“cám ơn, ta rất hài lòng.” Đỗ Duy nói ông ta, ánh mắt rời đi nơi khác, dùng tư thái này ý bảo quản gia có thể rời đi.

Đóng cửa thư phòng, Đỗ Duy đi lên lầu, trên giá sách tùy ý lấy xuống một quyển sách tri thức về chiêm tinh thuật, lặng lẽ bắt đầu đọc.

Thời gian trôi rất nhanh tới 12 giờ đêm.

Sau khi vang lên tiếng chuông, Đỗ Duy dùng sức vặn mình một cái, sau đó kiểm tra xem cửa phòng có khóa hay không. cuối cùng trèo lên thang, lấy từ trên vách tường xuống một bức họa.

Xem ra người hầu của tòa thành rất có trách nhiệm với công việc quét dọn, trên bức họa không có chút tro bụi, Đỗ Duy nhìn ánh mắt họ một chút.

sau khi giờ Ngọ điểm 12 tiếng, ánh mắt bắt đầu hoạt động, mang theo sự chờ mong của mình.

“tốt lắm, nhiều ngày không có gặp người, nói vậy người cũng chờ tới nóng nảy rồi.” Đỗ Duy mỉm cười: “lần trước ta đã xem qua bí thất phía dưới, ta cũng đã xem qua những thứ mà Tái Mai Nhĩ đại chiêm tinh thuật sư lưu lại ... bây giờ, ta phải dùng một câu chú ngữ, câu chú ngữ này có thể phóng thích người.”

Đây là lần đầu tiên Đỗ Duy thi triển ma pháp, nội tâm hắn khó tránh khỏi một chút thắc mắc.

hắn cơ hồ không tự chủ được bắt chước hình dáng thi triển ma pháp của ma pháp sư mà hắn đã xem qua... hai tay mở ra một chút, sắc mặt nghiêm túc, giọng trầm thấp ngâm xướng chú ngữ...

Đỗ Duy không chú ý tới, tay hắn giờ phút này, động tác, đều giống như Vi Vi An tiểu ngọc ngách.

Sau khi ngâm xướng xong chú ngữ, Đỗ Duy đột nhiên cảm giác được một lực lượng thần bí dao động xung quanh...

Lập tức, Đỗ Duy rõ ràng cảm giác được trong tinh thần lực dồi dào của mình dường như xuất hiện một dòng ám lưu... cũng giống như bị một lực hút vô hình, rất nhanh hút lấy từng đợt tinh thần lực...

Sau đó..

Đầu ngón tay hắn phát ra quang mang nhàn nhạt, quang mang loáng một cái, đã bị hút vào bức họa.

...thế này, xem như đã hoàn thành sao?

Đỗ Duy lùi về phía sau hai bước, lặng lẽ nhìn bức họa trước mặt.

oanh!

một ngọn lửa từ trên bức du họa chạy ra, lập tức bức du họa bị thiêu cháy nhanh chóng... Đỗ Duy bị dọa nhảy lên!

hắn đương nhiên biết bức họa này là đồ cổ của gia tộc! nếu thiêu cháy, sợ rằng lão quản gia kia lại tố cáo với cha hắn.

Đỗ Duy thậm chí còn không kịp lấy chén nước trên bàn dập lửa, vì ngọn lửa thật sự quá mạnh! quá mãnh liệt.

oanh một tiếng, bức họa ngay lập tức bị ngọn lửa hóa thành tro! sau đó ngọn lửa nhẹ nhàng bay lên, từ trên bàn bay tới mặt đất... tro tàn bay lên, ánh lửa lay động.

Sau đó, Đỗ Duy thấy một cái chân trắng nhẹ nhàng từ trong ngọn lửa lộ ra...

Da thịt trắng như sương tuyết, mềm mại nhẹ nhàng tưởng như sờ vào có thể giống như chạm vào nước... ngón chân giống như mười hạt trân châu, bàn chân như bạch ngọc.

Cho dù dùng đôi mắt mù mờ của sắc lang để xem, đều có thể nói đôi chân này hoàn mỹ! thon dài, kết thật, thẳng tắp, ...

Một tiên nữ mặc trường bào màu đỏ hiện ra, nhan sắc tiên diễm như sắc hoa ngày xuân! dưới áo bào màu đỏ, là da thịt trắng như tuyết càng khiến người ta chói mắt.

Sau đó là một mái tóc dài trắng như tuyết! thân thể tuyệt diệu được bao phủ bởi áo bào màu đỏ hạ xuống... từ phần hở ở cổ còn lộ ra một phần đường cong của bộ ngực... thậm chí làm cho người ta nhìn không được liên tưởng tới... phía dưới chiếc áo bào, không biết nàng có hay không mặc y phục khác?

Nhìn lên phía trên, chính là khuôn mặt kiều diễm!

Đây là lần thứ ba Đỗ Duy nhìn thấy khuôn mặt này!

Lần đầu tiên là ở trong bí thất phía dưới, chiêm tinh thuật sư vĩ đại tái mai nhĩ lưu lại ma pháp trận đã hai trăm năm, thấy được ảo ảnh bản thân tái mai nhĩ.

Lần thứ hai, lại là nữ ma pháp sư cường hãn, băng tuyết mỹ nữ, Kiều An Na.

Lần thứ ba, là bây giờ.

Khuôn mặt này rõ ràng không có loại ngạo khí lạnh lùng như kiều an na, nhưng lại tràn ngập một loại bình tĩnh vũ mị, sóng mắt nhẹ nhàng lưu chuyển, so với ánh mắt của Kiều An Na thì mềm nhẹ hơn nhiều lắm.

Đỗ Duy ngây dại.

Tóc dài màu trắng, mỹ nữ tuyệt sắc, trường bào đỏ tươi...

mỹ nữ này tới từ ngọn lửa đã đốt cháy bức họa... hiển nhiên... rõ ràng là...

Là nữ chiêm tinh thuật sư vĩ đại, bản thân Tái Mai Nhĩ.

52. Chương 45: Tái Mai Nhĩ ‘bát Quái’

Ảo ảnh trong ma pháp trận kia đã nói rằng đây là một ma pháp sinh vật mà tái mai nhĩ lưu lại.

Có thể là một u linh? Một yêu quái? thậm chí hẳn còn đoán rằng đó là một bộ khô lâu biết nói chuyện nữa, nếu như vậy Đỗ Duy sẽ không có chút kinh ngạc nào cả.

Nhưng tất cả lại đều không phải!

Từ trong bức chân dung đi ra lại chính là bản thân Tái Mai Nhĩ!

Nhìn nữ tử khoác hồng bào trước mặt, Đỗ Duy hít thật sâu, trong miệng lẩm bẩm: “Không nghĩ tới... không nghĩ tới...”

“Không nghĩ tới cái gì?” Tái mai nhĩ đã mở miệng, thanh âm của nàng rất giống với thanh âm Đỗ Duy nghe được trong đoạn ma pháp lưu lại kia. Mềm mại êm tai, thoáng chút mang theo một ít khàn khàn gợi cảm.

“Không nghĩ tới người lại tự phong ấn chính mình trong bức họa.” Đỗ Duy cười khổ, hẳn dù sao cũng đã trải qua rất nhiều sự tình đáng ngạc nhiên rồi, chỉ một chút đả kích như vậy, hẳn rất nhanh đã khôi phục lại, nhìn nữ nhân trước mặt: “Tà nên xưng hô với ngài thế nào đây? Đại sư Tái Mai Nhĩ vĩ đại? hay là ... tăng tăng tăng tăng tổ mẫu của ta?”

ha ha.

Tái mai nhĩ nở nụ cười, khi nàng cười lộ lên, ánh mắt cong cong, giống như vàng trắng sáng vậy.

“Đều không phải.” Nữ nhân tóc trắng này nhìn Đỗ Duy, thái độ của nàng dường như rất ôn hòa: “Ta không phải là Tái Mai Nhĩ, ta chỉ là một ... món đồ, một món đồ phục chế.”

Đỗ Duy khó hiểu nhìn nàng.

“Tái Mai Nhĩ lưu lại ta để chỉ dẫn cho hậu nhân... ta đã kế thừa của nàng một bộ phận học thức về ma pháp sinh vật... Chuẩn xác mà nói, ta là một sinh vật linh lực, ta không có thân thể, không có thân thể thật... ta chỉ là một cái bóng, một ảo ảnh.” Nàng nhìn Đỗ Duy mỉm cười, sau đó vươn tay chậm rãi vuốt lên mặt Đỗ Duy.

Rất nhanh, bàn nhỏ bé, tay trắng nõn của nàng cứ như vậy xuyên qua đầu của Đỗ Duy.

“Nhìn xem, thân thể ta là vô hình, không có hình thái cố định... ta, chỉ là một đoạn trí nhớ phục chế lại của Tái Mai Nhĩ mà thôi, vì thế hình dáng của ta.” Nàng đột nhiên nháy nháy mắt: “Đây là chọn lựa của ta. Trí ỨC của ta tất cả đều là của Tái Mai Nhĩ, là một trí ỨC của nữ nhân... từ một trình độ nào đó mà nói, ta chính là Tái Mai Nhĩ, chỉ có điều, là một phần nhro trong Tái Mai Nhĩ mà thôi. Vì thế, ta đã lựa chọn hình dáng của chính mình, ta chọn lựa hình dáng của tái mai nhĩ để gặp người.” Nói đến đây, “Tái mai nhĩ” này nhìn Đỗ Duy, trầm giọng nói: “.... Chủ nhân của ta.”

Thần linh tác chức, trong lúc người đó kêu “Chủ nhân”, trong ánh mắt rõ ràng chớp động một tia sáng giáo hoạt.

Đỗ Duy lập tức ý thức được ma pháp sinh vật được chính mình thả ra này, có lẽ không phải chỉ đơn giản như vậy... càng không giống là một vật có thể nghe lời một trăm phần trăm!

Không phải bản thân Tái Mai Nhĩ...

Điều này làm cho Đỗ Duy thở phào. Sự tình mình phải đối mặt đã đủ nhiều rồi.

Nếu bây giờ thật sự thêm một ... tầng tầng tầng tầng tổ mẫu sống lại, thì sẽ thật sự khiến cho đầu người đau đó.

“Người... có thể biến thành một hình dáng khác không?” Đỗ Duy thở dài: “Hình dáng của người bây giờ sẽ khiến cho ta một áp lực rất lớn... mà còn, nếu hình dáng bây giờ của người vạn nhất bị người khác nhìn thấy thì sao.”

”Đừng lo lắng, ta được người dùng chú ngữ thả ra, vì thế ta và tinh thần lực của người có liên quan... người khác không thể nhìn thấy ta được. Nàng vẫn cười như cũ.

“Vậy ta nên gọi người là gì? Người cuối cùng cũng phải có một cái tên chứ?”

“Tái Mai Nhĩ” Nàng suy nghĩ một chút: “Ta có lẽ thích cái tên này, cứ bảo ta là Tái Mai Nhĩ là được rồi.”

Đỗ Duy nhin không được lau mồ hôi... hay là tầng tầng tầng tầng tổ mẫu thì hay hơn a.

“Người có thể dạy ta ma pháp ngôi sao không?” Đỗ Duy nhíu mày.

Tái Mai Nhĩ này đại khái đã bị nhốt lâu lắm rồi, bây giờ hình như đối với cái gì cũng tò mò.

Nàng lại có thể ngồi ở trên bàn của Đỗ Duy, hai cái chân trắng trẻo ... đưa tới đưa lui trước mắt Đỗ Duy. Lão thiên của ta, chẳng lẽ nàng không biết cái áo bào này của nàng không có dài lắm hay sao?

Ở đây vung lên vung xuống, thật sự có chút hớ hênh.

Một nữ nhân xinh đẹp như vậy hớ hênh trước mặt người... vốn là việc rất thích thú.

Nhưng mà, nếu nàng lại có thể giống y như đức tăng tăng tăng tăng tổ mẫu của mình... vậy không phải là thích thú mà là ... quái dị!

Kiều an na mặc dù hình dáng có tám chín phần tương tự, nhưng dù sao cũng là một người khác. Mặc dù rất giống nhưng tính cách thì khác, cũng không khiến Đỗ Duy không thích.

Nhưng mà Tái Mai Nhĩ trước mắt này, nàng chẳng những giống hoàn toàn, ngay cả một phần trí nhớ cũng là phục chế lại của chính Tái Mai Nhĩ!

“Được rồi, xuống đi!” Đỗ Duy nhin không được quay đầu đi, sau đó đi tới một góc phòng, từ trên ghế sofa lấy lên một cái chăn ném qua: “Lấy cái này phủ lên.”

Vốn buổi tối Đỗ Duy muốn ở trong thư phòng qua đêm, cái chăn này là người hầu chuẩn bị cho hắn.

Tái mai nhĩ thân thể chợt lóe, chẳng những không bị cái chăn che phủ, ngược lại còn “xuyên” qua tấm chăn đi ra, mang theo chút trêu đùa ác ý: “A, người tuổi trẻ, sao ngươi lại đổ mặt lên vậy? Chẳng lẽ ta không đẹp sao?”

“Không, ta chỉ là có chút xấu hổ...” Đỗ Duy nghiêm mặt: “Người rất đẹp, nhưng ta không nhin được khi cho người là tăng tăng tăng tăng tổ mẫu của mình.”

“ha ha ha ha...” Tái mai nhĩ cười rất vui vẻ, sau đó đột nhiên nháy nháy mắt: “không chừng như vậy càng vui a!”

Đỗ Duy có chút đau đầu rồi.

Tái Mai Nhĩ này không phải là một đồ vật không có tư tưởng, nàng cơ hồ có thể coi là một người. Sau khi nàng được tái mai nhĩ chế tạo ra, vốn chỉ là một đoạn trí nhớ phục chế ra, nhưng bị phong ấn gần hai trăm năm, nàng có thể đã khác đi nhiều lắm rồi!

Ma pháp sinh vật này, có lẽ lúc được tạo ra, tính cách của nàng có thể là trắng tinh, nhưng mà.... sau hai trăm năm, không thể nghi ngờ, tính cách của nàng cũng đã được viết lên vài thứ.

“Người có biết không? chủ nhân đáng yêu, anh tuần của ta.” Tái Mai Nhĩ rốt cục nhảy xuống khỏi bàn, nhưng mà thân thể giống như u linh của nàng lại tà tà bay tới phía Đỗ Duy, trong ánh mắt nàng mang theo tiểu ý: “Hai trăm năm nay ta luôn luôn ở trong thư phòng này! ở tại đây, ta đã nhìn thấy rất nhiều sự tình a!”

Đỗ Duy trong lòng nháy động: “sự tình gì?”

Từ xưa tới nay, tổ tiên của la lâm gia tộc đều ở đây để làm ra một ít quyết định trọng đại! Còn có không ít việc quan hệ tới sự hưng vượng của cả gia tộc, tất cả đều từng ở trong căn phòng này làm ra quyết sách.

Đương nhiên... cũng khẳng định lưu trữ rất nhiều bí ẩn gia tộc!

Nhưng mà... Đỗ Duy lại thất vọng.

Tái mai nhĩ này, nàng kể ra lại không phải là sự kiện hay bí ẩn nào trọng đại cả...

....

Mà là...

Linh tinh!

Đúng, là linh tinh theo nghĩa đen!

Tỷ như... vài đại thiếu gia từng ở tổng thư phòng này cùng với một nữ người hầu trộm tình. Vài tộc trưởng từng ở trên cái bàn kia viết thư cho tình nhân... thậm chí Đỗ Duy còn nghe được từ trong miệng tái mai nhĩ này kể về “Tổ phụ” của mình, cũng chính là tộc trưởng tiền nhiệm. Một nam nhân được cho là rất nghiêm túc và cổ hủ lại từng sau một cuộc tửu yến ở trong thành, mang theo hai thiếu nữ quý tộc vào trong đây làm một cuộc đại hội...

“Cái này... tất cả đều là ta tự mắt nhìn thấy a!” Lúc tái mai nhĩ nói, ánh mắt còn đem theo một ít hưng phấn và tò mò: “Ta còn biết ở trong đây, trên vài giá sách còn lưu lại vài bộ sách ”cấm” nữa ni, người muốn xem qua một chút mấy món đồ đó không, tiểu chủ nhân anh tuần đáng yêu của ta?”

Đỗ Duy cười rất không tự nhiên, hắn nhìn vẻ mặt tươi cười đầy ác ý của Tái Mai Nhĩ, thở dài nói: “Ta không có hứng thú... người hãy nghe cho kỹ đây! Tiểu chủ nhân đáng yêu anh tuần của người, bây giờ chỉ có duy nhất một hứng thú, chính là... ngôi sao ma pháp, có hiểu không?”

“Ngôi sao ma pháp... lại là ngôi sao ma pháp..” sắc mặt Tái Mai Nhĩ đột nhiên ảm đạm đi: “Vì cái gì mà mọi người đều thích học ma pháp... ma pháp thật sự vui thế sao?”

Nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt nữ nhân này đã biến mất, ánh mắt có chút trầm trọng: “Người muốn học ngôi sao ma pháp sao? Vậy, ta tất yếu phải nhắc nhở người, tương lai đừng có hối hận a! Ta nói cho người, nếu không phải vì ngôi sao ma pháp... tái mai nhĩ cũng không chết sớm như vậy!”

Đỗ Duy trong lòng nháy động: “Người nói cái gì? Tái mai nhĩ không phải vì trượng phu của mình chết đi mà thương tâm quá độ, tự sát hay sao?”

“Xin lỗi, cái này.. là bí mật duy nhất ta không thể nói cho người” Tái mai nhĩ nháy mắt vài cái: “Ta đã được hạ lệnh... Trừ phi người học được chú ngữ cuối cùng, khó khăn nhất thì nhất định không thể nói cho người về việc này.”

Đỗ Duy đã có chút không nhin được: “Được rồi, ta cũng không có quá nhiều hứng thú với nó, vậy chúng ta có thể hay không bắt đầu học tập?”

“Xin lỗi, không phải đêm nay.” Tái Mai Nhĩ lắc đầu: “Ngôi sao ma pháp và ma pháp bình thường khác nhau, chus ta không thể ở đây tu luyện... tái mai nhĩ ở trong tòa thành này lưu lại một tòa tháp trắng, ở trên đó mới có thể quan sát tinh tú rõ ràng nhất, đó là một nơi thích hợp tu luyện nhất... trong thư phòng này tối tăm ngột ngạt, nhìn không tới bầu trời, không thích hợp học ngôi sao ma pháp.”

Tòa tháp trắng...

Đỗ Duy nhíu mày: “Nhất định là tòa tháp trắng hay sao?”

Tái mai nhĩ nghĩ nghĩ: “Không có tòa tháp trắng... vậy tốt nhất phải là một nơi trống trải, an tĩnh, là nơi có thể quan sát rõ được bầu trời... quan trọng nhất chính là phải có thể nhìn thấy bầu trời.”

Đỗ Duy nhìn nhìn thời gian: “Vậy chỉ có thể vào sáng sớm bắt đầu thôi... sáng sớm mai chúng ta gặp lại a.”

Đỗ Duy không định cùng “Tái MaI Nhĩ” này nói nhiều.. dù sao tầng tầng tầng tầng tổ mẫu của mình vén bào tử lộ chân chạy tới chạy lui trước mặt... thật sự không phải là việc gì đáng thích thú cả.

Chú thích: Bát quái ở đây có nghĩa là... linh tinh hoặc là kỳ lạ gì gì đó đại loại thế.

53. Chương 46: Hỏa Nguyên Tổ Của Tắc Nhĩ Tư Khắc Á

Sớm ngày thứ hai, sau khi mặt trời mọc lên vô cùng sáng khoái- xin tha thứ cho loại so sánh không có ý nghĩa này. Bởi vì Đỗ Duy đang lúc hưởng thụ ánh mặt trời buổi sáng, đã có người đến gặp hắn.

chính là... phiên tử ma pháp sư kia, Tác Nhĩ Tư Khắc Á.

Mọi người đã tưởng rằng sau khi Đỗ Duy bị bắt đi, Tác Nhĩ Tư Khắc Á chịu áp lực thật lớn... hần thân là Ma pháp sư duy nhất bên người Đỗ Duy, nhưng trên người hắn lại không có chút dấu vết chiến đấu gì.

Tất cả mọi người đều bị thương, duy chỉ có mình hắn hoàn hảo không tổn thất.

Tắc Nhĩ Tư Khắc Á chịu áp lực thật lớn từ đồng bạn.

Nói thật thì... hắn cũng thấy chính mình ngày đó chưa kịp đánh, đã bị đối phương là bát cấp ma pháp sư trực tiếp dọa chết khiếp...rất là mất mặt.

Chẳng lẽ không phải vậy sao? người để cho một nhất cấp ma pháp sư(chưa đủ tư cách) trực diện quyết đấu với một bát cấp ma pháp sư xem.

Đó không gọi là quyết đấu... mà gọi là mưu sát.

“a, tiểu chủ nhân của ta, đã thấy ngài an toàn trở về, thật sự khiến cho ta cao hứng...”vừa vào cửa thư phòng, Tác Nhĩ Tư Khắc Á lập tức biểu hiện khuôn mặt tươi cười.

Phanh!

Trả lời hắn chính là một cước của Đỗ Duy.

Đỗ Duy một cước đá văng ma pháp sư, sau đó nhìn hắn híp mắt, thấp giọng cười nói: “Tác Nhĩ Tư Khắc Á thân ái của ta... ta gặp người, thật sự không chút vui vẻ.”

Tác Nhĩ tư khắc a liền bò dậy, diện mao xấu hổ: ”...tiểu chủ nhân của ta...”

“nhớ tới bộ dáng của người ngày đó, ta thật sự cảm thấy rất mất thể diện.” Đỗ trăn nghiệm mặt: “ma pháp cổ vấn tiên sinh của ta, người lại có thể trong lúc chiến đấu lần ra ra ngắt xủ... lá gan của người quả thực còn kém cả một con thỏ.”

Ngày đó, Tác Nhĩ Tư Khắc Á đã là người cuối cùng còn lại bên người Đỗ Duy, Nhưng mà cái gã mất thể diện này lại không thể hiện một chút tác dụng gì, trực tiếp ngắt xủ đi! Lúc đó thiếu chút nữa khiến cho đồ duy tức chết

“lão thiên của ta! đối phương chính là bát cấp ma pháp sư. Bát cấp!!! Đỗ Duy thiếu gia.” Tác Nhĩ Tư Khắc Á thanh minh: “ta chỉ là một kẻ sở hữu cái danh hiệu ”Ma pháp sư cấp một“, mà thực lực chánh thức cũng không thể mạnh hơn ma pháp học đồ bao nhiêu. điểm ấy người rất hiểu... chẳng lẽ người nghĩ ta có thể ngăn cản được bát cấp ma pháp sư kia sao?”

“vậy người cũng không thể ngắt xủ đi chứ. quả thực là quá mất mặt.” Đỗ Duy lắc đầu: “thân là cố chủ của người, ta thật sự rất thất vọng đối với người.. được rồi, mấy hôm nay chạy tới nơi nào?”

“ta... dẫn theo mấy người, đi đến phương nam, đã thu mọi thứ ở thật nghiệm thất của ta tới.” Câu trả lời của Tác Nhĩ Tư Khắc Á khiến cho Đỗ Duy thoáng hài lòng một chút.

“người mang các đồ thí nghiệm của người tới chưa ?” Đỗ Duy có chút ngạc nhiên: ‘chẳng lẽ người không sợ ta không quay về sao? nếu không có ta, người cho rằng gia tộc này có thể thu nhận người hay sao?’

Tác Nhĩ Tư Khắc Á bất đắc dĩ, chỉ có thể nói lời nói thật là... hẳn nhận được tin tức, nghe nói thiếu gia của la lâm gia đã được tìm về, lúc này mới chạy tới.

“a, nguyên lai như vậy... nếu ta không có trở về, vậy người định cao chạy xa bay đúng không...?” Đỗ Duy nhìn tên giáo hoạt này: ”mang theo cả chiến lợi phẩm ngày đó của ta đúng không?’

Tác Nhĩ Tư Khắc Á không nói gì.

“Tốt lắm, đưa mấy thứ đó ra đây.” Đỗ Duy chỉ chính là những thứ trước đó lừa được từ Vi Vi An.

Cơ hồ là bản năng, Đỗ duy hiểu được, “các thứ của vi vi an”, hẳn không muốn giao cho người khác, thậm nghĩ chính mình phải lưu trữ bảo tồn.

Tác Nhĩ Tư Khắc Á có chút vội vàng: “Đỗ Duy thiếu gia... ngài không phải ma pháp sư, đồ vật này, chỉ có trong tay ma pháp sư mới thể hiện giá trị...”

không muốn giao ra?

Đỗ Duy hừ một tiếng, hẳn nhìn thoáng qua cửa thư phòng đã đóng, sau đó mỉm cười, tay giơ lên nhẹ nhàng kêu lên một chút...

Hô!

Vài ngọn nến đang bập bùng ở hai bên chột nhảy lên vài ngọn lửa, mấy điểm hỏa quang đó bay về phía đồ duy, lọt vào tay hắn, trong nháy mắt đã đọng lại thành một hỏa cầu

Tác Nhĩ Tư Khắc Á trừng to mắt: “ma pháp? Thiên a, người lại có thể sử dụng ma pháp?”

“chẳng lẽ người nghĩ rằng ta biểu diện tạp kỹ hay sao? cái này chính là phương pháp mà bát cấp ma pháp sư đã dạy ta!” Đỗ Duy cười lạnh một tiếng: “Đưa ra đây nào.”

“Ta có thể lưu lại một khối ma pháp tinh thể không??” Tác Nhĩ Tư Khắc Á thử nói: ”Chỉ một khối nhỏ... thí nghiệm của ta phải cần một khối ma pháp tinh thể chất lượng tốt lại chứa nhiều hỏa hệ nguyên tố...”

Đỗ Duy không nói chuyện, chỉ mở bàn tay.

Tác Nhĩ Tư Khắc Á bất đắc dĩ, giao ra cái túi, thở dài.

“Được rồi, đừng tức giận, ma pháp cổ vấn tiên sinh của ta.” Đỗ Duy cầm tới mọi thứ của vi vi an, trong lòng có chút gấp gấp nói: “người cần thứ gì rất nhanh sẽ có. ta cam đoan.”

“một khối trung phẩm ma pháp tinh thể ít nhất phải tới mấy trăm kim tế.” hiển nhiên, Tác Nhĩ Tư Khắc Á cũng biết tình huống của Đỗ Duy bây giờ, Đỗ Duy đã bị cầm tù và tạm đình chỉ việc phát tiền, mọi người trong thành đều biết.

“Yên tâm, kim tệ sẽ có, mà còn rất nhanh nữa.” Đỗ duy cũng không lo lắng điểm ấy.

Kế hoạch cướp bóc hải tặc đang tiến hành, rất nhanh là đã có thể có không ít... hơn nữa, đừng quên, ngay dưới bí đạo trong thư phòng, có một bí thất, trong đó còn lưu lại không ít tài bảo của Tái Mai Nhĩ.

“đúng rồi, Tác Nhĩ Tư Khắc Á, đến đây, ta dẫn ngươi đi xem phòng thí nghiệm mới. Ngay trong rừng cây bên ngoài tòa thành thôi.”

Trong lúc rời đi khỏi thư phòng, lão quản gia đến xem Đỗ Duy, Đỗ Duy chỉ vào đồng tro tàn đã bị thiêu đốt trên mặt đất, cười nói: “quản gia tiên sinh thân ái của ta... rất xin lỗi, tối hôm qua trong lúc ta đọc sách, không biết chuyện gì đã xảy ra, bức họa kia ở trên vách tường đã rơi xuống, vừa lúc rơi bên một cây nến... nó cứ như thế bị thiêu cháy như vậy. Ta nghĩ, ngươi nên cho người hầu quét dọn sạch sẽ đúng không?”

Lão quản gia ngơ ngác nhìn một vị trí trống không trong số một loạt bức du họa trên bức tường, lại nhìn đồng tro tàn trên mặt đất một chút.

lão thiên của ta..kia lại chính là đồ cổ a!

Bại gia tử - cái từ này vòng vo trong lòng lão quản gia mấy vòng, rốt cuộc không dám nói ra, cắn răng cắn lợi một lúc, khôn gbiets làm sao đành văng một tiếng.

Đỗ Duy tự nhiên oanh oanh liệt liệt mang theo Tác Nhĩ Tư Khắc Á đi ra khỏi thư phòng, đến rừng cây trước tòa thành.

ở sâu trong rừng, một lâu bên dòng suối đã được kiến tạo đẹp đẽ.

Một lâu ba tầng, nhìn qua phi thường vững chắc, hơn nữa hiển nhiên toàn chỉ dùng vật liệu tốt.

“hài lòng không? sau này nơi này chính là ma pháp phòng thí nghiệm.. ma pháp phòng thí nghiệm của chúng ta.”

Đi vào tầng thứ nhất của tiểu lâu, nơi này là một đại sảnh, dụng cụ cơ bản, Đỗ Duy đặc ý yêu cầu dùng làm phòng làm việc, một cái bàn lớn, các giá bên cạnh có không ít các đồ dùng pha lê do đỗ duy yêu cầu...các loại bình nhỏ, thậm chí có cả vài khối thủy tinh thạch.

Lầu hai là một cái kho, dùng để tàng trữ các loại nguyên liệu.

mà lầu ba, là nơi của Đỗ Duy. lưu lại một cái đài quan sát rộng mở, chuyên dùng cho Đỗ Duy quan sát tình tượng.

Đỗ Duy thậm chí chuẩn bị chính mình động thủ chế tác một cái kính thiên văn đặt ở chỗ này.

“Hài lòng không?” Đỗ Duy mỉm cười nhìn Tác Nhĩ Tư Khắc Á.

Về mặt Tác nhĩ tư khắc á rất cao hứng: “Rất tốt nơi lớn thế này, cũng đủ đã đủ để ta làm rất nhiều thí nghiệm.”

Đỗ Duy cười kéo hắn đi tới sau tiểu lâu, chỉ vào thực vật trên mặt đất

”đây đều là một chút nguyên liệu cơ bản của ma pháp được tề học... đương nhiên, rất nhiều ma pháp nguyên liệu đỗ duy không mang tới được, Cửa hàng trong thành trấn cũng không có, chỉ có thể ngẫu nhiên mua được từ các đoàn mạo hiểm mà thôi. hoặc là mua từ ma pháp sư công hội.

Bất quá, Ma Pháp sư công hội sẽ không bán ra ngoài, người không có tư cách ma pháp sư thì không thể mua được thứ gì từ ma pháp công hội.

“thực vật cơ bản nhất ta đều đã chuẩn bị tốt... về phần chúng, chúng ta chỉ có thể từ ma pháp công hội mua được, chuyện này ngươi phải ra mặt đi mua, người cũng biết quy định của ma pháp sư công hội. Còn tiền... sẽ có, ngươi yên tâm đi, chúng ta rất nhanh sẽ có tiền.”

Tác Nhĩ Tư Khắc Á yên lặng nhìn những thú trước mặt hắn một chút..

hắn đã phi thường hài lòng.

Thí nghiệm của ma pháp sư, người thường xem ra, quả thực là ” đốt tiền.”

Đồng nguyên liệu trân quý này, rất có thể sẽ trong một lần thí nghiệm vô giá trị nào đó thất bại mà bị cháy sạch.

trước đây Tác Nhĩ Tư Khắc Á không có nhiều tiền mua nguyên liệu để thử nghiệm. rất nhiều nguyên liệu của hắn đều là từ sự phụ hắn “trộm tích lũy” từng chút một. ngoài ra, hắn còn phải đi làm việc trong các đoàn mạo hiểm, kiếm tiền, hoặc là nhận được một chút ma hạch của ma thú.

Bây giờ có hứa hẹn của tiểu quý tộc này, sau này không cần phát sầu vì tiền nữa, vậy có thể vui vẻ làm các thí nghiệm mình muốn làm rồi.

Đỗ Duy đối tác của Tác Nhĩ Tư Khắc Á cũng là ôm kỳ vọng.

Kể kia lại có thể nghiên cứu một loại biện pháp mô phỏng ma pháp..... hắn thật sự có thể xem như một thiên tài! nếu để cho hắn tiếp tục nghiên cứu tiếp, có trời mới biết hắn còn có thể nghiên cứu ra cái gì

“a, được rồi, để cho ta xem người từ phòng thí nghiệm của người ở phương nào mang về được cái gì nào.”

so sánh với phòng thí nghiệm của Đỗ Duy, đồ vật của Tác Nhĩ Tư Khắc Á mang tới thật sự là nghèo nàn hơn rất nhiều.

hắn mang đến mấy cái bình nhỏ.. có đến một nửa đều là (đào thổ thiếu chế), hiển nhiên kinh tế của ma pháp sư kia không có dư thừa để mua những bình pha lê xinh đẹp.

bình chứa này, chứa đựng một chút ma pháp nguyên tố các hệ ma fTác Nhĩ Tư Khắc Á luyện được... chủ yếu là hỏa nguyên tố.

Cũng theo Tác Nhĩ Tư Khắc Á nói, hắn luyện chế một loại “phần mặt màu vàng”...

Đỗ Duy đối với “hỏa nguyên tố” này cảm thấy hứng thú nhất.

Hắn được sự đồng ý của Tác Nhĩ Tư Khắc Á, cẩn thận mở một bình ra, sau đó hắn đã thấy được “phần mặt màu vàng.”

Liếc mắt đã thấy thứ này, có chút vị đạo quen thuộc... đỗ Duy lặng người.

Hắn nhận không được nhẹ nhàng vươn hai ngón tay bốc lên một nắm, sau đó còn đưa lên mũi ngửi ngửi...

“đây là hỏa nguyên tố mà người nói?” Đỗ Duy quay đầu đi, nghiêm túc nhìn Tác Nhĩ Tư Khắc Á.

“... đúng vậy..”

án trụ kích động trong nội tâm, Đỗ Duy chậm rãi nói: “người.. luyện loại đồ vật này, tốc độ có thể có bao nhiêu khối?”

“cái này, phải xem nguyên nguyên liệu đã. nguyên liệu chủ yếu là phần mặt của hỏa lân thảo, bắt quá trải qua sáu lần chế luyện, hơn nữa quá trình chế luyện phi thường cẩn thận, chung quanh không thể có lửa... ta từng có lần thiếu chút nữa bị thiêu chết.”

“nếu ta cho người đầy đủ nguyên liệu thì sao?”

Tác Nhĩ Tư Khắc Á suy nghĩ một chút, hắn đã tính toán sơ qua: “ta nghĩ, nếu nguyên liệu đầy đủ mà nói, một ngày có thể làm ra ba bình.”

ba bình?

Tác nhĩ tư khắc Á chỉ cái bình kia, lớn nhỏ ước chừng lớn hơn cái bình rượu đỗ duy biết được ở kiếp trước.

một ngày ba bình... tốc độ đã rất nhanh rồi.

Đỗ Duy nén cười, đột nhiên dùng sức ôm bế Tác Nhĩ Tư Khắc Á lên: “ma pháp cổ vấn tiên sinh của ta... ta đối với hỏa nguyên tố của người phi thường hài lòng... ta muốn cho người tân thủy. Sau này ta đã có tiền! ha ha ah...”

Đừng một chút, Đỗ Duy thấp giọng nói: “nghe này, phối phương của hỏa nguyên tố này, chúng ta phải tuyệt đối giữ bí mật, hiểu không?”

“Đó là đương nhiên!” Tác Nhĩ Tư Khắc Á vội vàng trả lời.

Phòng thí nghiệm này tạm thời đưa cho Tác Nhĩ Tư Khắc Á sử dụng. Trong phòng bày la liệt những chai chai lọ lọ của hắn mang tới, còn có cả vài công cụ thô sơ, vài cái nồi lớn, một ít khí cụ khác dùng để thiêu đốt chi chi đó...

Đỗ Duy một người đi ra.

đang sau theo hắn còn có hai người hầu, nhưng lại không ngừng nhìn vị thiếu gia này cười.

Đỗ Duy đi ra thật xa, lúc ấy rốt cục mới không kìm hãm tâm tình chính mình, phóng thanh cười ha ha.

nụ cười của hắn mang theo hài lòng cùng kinh hãi, hình như đột nhiên trời sinh ra vô hạn kim tệ, hơn nữa giống như chỉ tiến vào túi hắn.

“ha ha ha ha... cái gì mà hỏa nguyên tố! rõ ràng chính là hỏa dược (thuốc súng) . Ha ha, ta lại có thể có (thuốc súng) rồi.”

54. Chương 47: Đồng Đò Trong Bí Thất

Bất ngờ có được hỏa dược trong tay, cái thứ này ở trên thế giới này có thể làm gì được?

Chế tạo súng ống? khởi đầu một thời đại mới, một hơi đẩy hắn thời đại vũ khí lạnh lên thành thời đại nhiệt vũ khí?

Nói đùa hả!

Đỗ Duy cũng không phải là đồ ngốc tới mức có thể nghĩ rằng nắm giữ được thuốc súng mà có thể chế tạo được nhiệt vũ khí. Thứ nhất, tạo vũ khí làm cái gì đây? Chính biến đoạt quyền? Chiến tranh? Đỗ Duy không có hứng thú gì với phương diện này. Thứ hai, chẳng lẽ tạo ra nhiệt vũ khí để dâng vậy sao? Đừng nói là đại bác ... Trung quốc tiền thế phát minh ra thuốc súng cả n thế kỉ cũng chỉ biết dùng nó để tạo ra pháo hoa thôi.

Nhiệt vũ khí có thể dễ dàng làm ra như vậy sao? Súng cũng thế, pháo cũng vậy, đừng nói là một khẩu súng hoàn thiện, ngay cả một cái nòng súng Đỗ Duy cũng không thể làm ra được.

Huống chi, đây là một thế giới ma pháp! Ở trong thế giới này, cứ cho rằng người có súng, có pháo, cũng vị tất bằng được ma pháp.

Một ma pháp sư cấp thấp nhất đi chẳng nữa, chỉ cần có thể biết phong hệ phi hành thuật, có thể sử dụng một hỏa cầu thuật đơn giản nhất...

Chỉ cần một ma pháp sư cấp thấp như vậy thôi, bay tới bay lui ném tới vài hỏa cầu, trên cơ bản có thể so sánh với một chiếc trực thăng apache rồi!

Dưới tình huống như vậy, người dùng một ít hỏa dược, thêm vào vài cái kỹ thuật sơ đẳng để làm ra vài khẩu pháo què mùa... có ưu thế chăng?

Có thuốc súng làm gì đây?

Đỗ Duy nghĩ rất đơn giản: Kiếm tiền!

Đỗ Duy càng ngày càng thích ứng với thế giới này, lại sau khi gần như trò đùa tạo ra một cái hạm đội Mc Donal, chiến hạm Hắc Trần Châu, Jack Sparow thuyền trưởng... hắn dần dần bắt đầu sinh ra một ít hứng thú với thế giới này rồi.

Thêm vào một ít hứng thú với ma pháp nữa.

Dù sao cũng đã không thể trở về rồi... vậy, cứ cố cũng là vô ích.

Ngay cả người hầu của ác ma thần thông quảng đại cũng không thể đưa mình trở về, Đỗ Duy cơ bản đã vô vọng rồi. Mà một khi đã buông tha hi vọng hẳn bắt đầu triển khai trò đùa của mình. Cuối cùng có thể tạo ra được cái gì cũng rất khó đoán biết.

Ít nhất bây giờ, cả bộ não của hắn đều là nghĩ ra “biện pháp” nào để dọa cho lão quản gia phát bệnh mới thôi.

Về tới trong thành, Đỗ Duy đầu tiên gọi đến người trung thành nhất của mình - người hầu mã đức. Trong tay Mã Đức vẫn còn cái “kim khố” nho nhỏ mà trước lúc bị đá khỏi đế đô bá tước phu nhân đã lên đưa cho hắn.

“Chúng ta còn bao nhiêu tiền?” Đỗ Duy hỏi một vấn đề rất đơn giản.

Mã Đức trả lời rất nhanh: “Tám trăm chín mươi hai kim tệ” Dùng một chút, người hầu trung thành bổ sung thêm một câu: “Vì khi ngài kiến tạo cái tiểu lâu kia đã chi ra mấy tháng tiền tiêu vật, nhưng hết lần này tới lần khác tiền tiêu vật của ngài lại bị đình lại cho nên chỉ có thể tự bỏ tiền túi của mình ra bù đắp vào thôi.”

Trong thanh âm của Mã Đức có mang theo vài phần oán khí, chủ yếu là nhằm vào lão quản gia Hi Nhĩ. Xem ra vị mã phu tiền nhiệm này đã bị lão quản gia ép tới khó chịu rồi.

“Hơn nữa, trong một năm tới chúng ta không thể trông chờ có thể lấy được một đồng nào từ tay lão quản gia.” Đỗ Duy thở dài.

“Như vậy sao!” Mã Đức có chút buồn bực: “Thiếu gia, ta cho rằng ngài nên nghĩ chút biện pháp ... bá tước đại nhân đối với ngài quá hà khắc rồi, dù sao ngài vẫn còn là một hài tử. Hơn nữa, sự tình lần này cũng không thể trách ngài được. Chẳng lẽ ngài lại nguyện ý bị người ta bắt đi hay sao? Ta ngược lại có một chủ ý...”

“Cái gì?”

Mã Đức con người vòng vo, trầm giọng nói: ”

Hai tháng nữa chính là sinh nhật của bá tước phu nhân rồi. Nếu đến lúc đó ngài đưa một phần lễ vật về đế đô, thuận tiện viết một phong thư cầu xin phu nhân. Chỉ cần phu nhân giúp ngài xin với bá tước đại nhân thì... có lẽ, cấm lệnh có thể giải trừ được.”

Đỗ Duy gật gù đầu: “Chủ ý hay, Mã Đức thân ái, đây cũng là một ý kiến hay. Có cho là không cầu xin, sinh nhật của mẫu thân ta cũng nên tỏ một chút .. chỉ là, hơn tám trăm kim tệ có thể mua được thứ gì làm lễ vật gì đây?”

Mã Đức không nói lên lời. Cái này đã viễn siêu khỏi tài năng của vị mã phu tiền nhiệm này rồi.

Đỗ Duy cũng không định để vị mã phu này tiếp tục công hiến trí tuệ, hẳn vỗ vỗ bả vai mã đức: “Được rồi, ta có chủ ý của mình. Nhưng cũng cảm ơn người đã nhắc nhở, bây giờ ta cần người đi làm giúp ta một việc.”

Đỗ Duy rất nhanh viết ra một danh sách giao cho mã đức.

“Trong danh sách có cái gì, người hãy giúp ta mua về.... ngoài cái này ra, những công nhân ta ghi trên đó, ta đều cần.”

Sau khi mã đức tiếp nhận danh sách, nhìn lướt qua, trong lòng tự tính một chút, con người đều nhanh rơi cả ra: “Thiếu gia... nếu mua hết những thứ này, hơn nữa lại thuê thêm thợ nữa... có lẽ tiền trong tay cũng ta cũng không còn bao nhiêu nữa..”

Kỳ thật, mã đức cũng đã nói tránh đi nhiều. Trên thực tế, hắn muốn nói là ” Có lẽ một đồng cũng không còn lại nữa.”

Đỗ Duy cười rất tự tin: “Mã Đức, làm theo lời ta nói đi. Người yên tâm, sau này chúng ta sẽ có rất nhiều tiền! Chỉ là... ta có một số tiền lớn ở bên ngoài, trong hai tháng mới tới được. Vừa đúng hai tháng nữa là sinh nhật mẫu thân, vì thế ta không thể không nghĩ một ít biện pháp khác. Được rồi, đi đi!”

Làm sao bây giờ đây? Nếu có thể chờ được ba tháng, hạm đội Mc Donal sẽ hoàn thành kế hoạch hải tặc ăn hải tặc, mình cũng có thể có một số tiền lớn trong tay.

Nhưng mà bây giờ, trong tay không có tiền mặt a!

Còn căn bí thất bên dưới thư phòng kia... tối qua Đỗ Duy cũng đã tới xem qua.

Đoán xem bên trong có cái gì nào?

Không phải hoàng kim, cũng không phải bảo thạch... mà là vài thứ khiến cho Đỗ Duy nhìn qua choáng váng đầu! Máy thứ đó không thể nghĩ ngờ gì, đều phi thường đáng giá, nhưng mà... nhất thời muốn bán nó thì lại rất khó.

Ví như, hơn ba trăm khối thượng đẳng bảo thạch, thêm vào chỉ vàng, nối lại với nhau, tạo thành một bộ khải giáp võ sĩ! Thứ này không có giá trị thực chiến nhưng làm đồ nghệ thuật thì lại giá trị liên thành!

Loại đồ này ở trong các tiểu thành thị trên la lâm bình nguyên có lẽ bán không được, chỉ có thể tới các thành thị dạng Ốc Khắc cảng hoặc đế đô may ra mới tìm được người mua.

Đương nhiên, nếu Đỗ Duy thật sự cần tiền mà nói, đem mấy thứ đó tháo xuống, lấy thành nhiều khối bảo thạch nhỏ. Tự nhiên có thể bán được. Nhưng mà như vậy thì đầu tiên lại hủy diệt một món đồ nghệ thuật giá trị kinh người! Loại hành động ngu ngốc này Đỗ Duy đương nhiên không làm.

Lại tỷ như, một cái mũ được tạo ra từ một khối tử thủy tinh liền khối thượng đẳng nhất! Khi đó là ở bốn trăm năm trước, quốc lực đế quốc cường thịnh, hoàng đế bệ hạ tự tập nhiều thợ giỏi làm ra. Lại ở trên mũ đính thêm hai mươi chín cục ma pháp bảo thạch, nấu chảy bạc vẽ thành kinh cúc hoa trên đó, bên trên khảm thêm là một cục kim cương to!

Cái mũ này Đỗ Duy không phải lần đầu tiên trông thấy, lúc trước hắn đã từng ở trong một quyển sách gấp qua.

Truyền thuyết nói chiếc mũ giá trị liên thành này lúc ấy được chính hoàng đế bệ hạ ban tặng cho tân nhiệm giáo hoàng đại nhân làm vương miện đăng cơ!

Nhưng mà đáng tiếc, sau đó trong cuộc chiến với dị tộc phương bắc, cũng chính là khi la lâm gia tộc quật khởi, chiếc mũ luôn được bảo tồn trong quang minh thần điện này đã bị biến mất một cách thần bí!

Sự tình này được quang minh thần điện cho là một trong các sự sỉ nhục lớn nhất trong mấy trăm năm gần đây! Vương Miện của giáo hoàng lại có thể bị mất! Sau đó mấy trăm năm, mỗi một giáo hoàng kế vị đều có một nguyện vọng là tìm thấy chiếc mũ này.

Thử hỏi, một món đồ như vậy Đỗ Duy dám đem ra bán không?

Có lẽ hôm trước bán xong, hôm sau kỵ sĩ thần điện đã đến trước cửa rồi.

Trong căn bí thất, Tái Mai Nhĩ lưu lại tổng cộng mười chín món đồ! Mỗi món đều có giá trị hàng ức vạn, nhưng mà rốt cuộc đều không thể bán chúng ra ngoài!

Trên sự thực, tối hôm qua vừa thấy chúng, Đỗ Duy cũng phải suy nghĩ trong chốc lát... Tái Mai Nhĩ năm đó, rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào?

Những thứ này, nàng từ đâu tìm được?!

Nhưng mà, khi hỏi “Tái mai nhĩ phục chế” kia thì nàng ta lại không biết. Vì trong trí nhớ của nàng, không có thông tin về những thứ đó.

Vì thế, Đỗ Duy có thể có trong tay mười chín món đồ giá trị liên thành, nhưng mà vẫn phải đau đầu vì tiền.

Hắn cũng không phải thiếu tiền mà là thiếu một ít tiền mặt lưu động bây giờ.

Tính toán một chút, hơn tám trăm kim tệ trong tay mà đức cũng phải đem đi mua đồ hết. Như vậy trong ba tháng tới, Đỗ Duy, một vị đường đường là trưởng tử của bá tước đại nhân, đại thiếu chủ của la lâm gia, lại không có một cách nào trong túi.

Mà tính thêm một chút nữa, ma pháp thí nghiệm kia, những phối phẩm, thực vật... đều là đồ tiêu hao, phải không ngừng mua bổ sung.

Làm thế nào mới có thể nghĩ được biện pháp kiếm ra một hai nghìn kim tệ bây giờ để ứng ra đây?

Cả bữa trưa, Đỗ Duy đều suy tư nghĩ biện pháp. Bữa trưa có lẽ cũng không tệ, <>... hiển nhiên lão quản gia ngoại trừ nghiêm khắc làm theo mệnh lệnh của bá tước đại nhân - cấm túc và phong tỏa kinh tế của Đỗ Duy, thì tính không khó xử vị thiếu gia này. Đối với khẩu vị thức ăn của hắn cũng rất chiều cổ. Đỗ Duy thích ăn gan ngỗng và hải sản đều là những thứ khó mua. Nhưng trong bữa ăn mấy hôm nay đều có chúng, lão quản gia có lẽ cũng không dám quá hà khắc đối đãi với Đỗ Duy.

Sau bữa trưa, Đỗ Duy uống một chút trà, trên thế giới này không có cà phê, ngược lại lại có trà. Chỉ là chúng không giống với trà ở tiền thế của Đỗ Duy, quý tộc thích thêm vào trong trà một chút mật ong hoặc đường... Còn có người khẩu vị đặc biệt, cho thêm mù tạc vài loại vào đó.

Đương nhiên, lá trà trên thế giới này cũng giống với lá trà ở tiền thế.

Uống xong một chén hồng trà nhỏ pha mật ong, Đỗ Duy gấp lại lão quản gia vội vàng đi tới.

Bây giờ Lão quản gia Hi Nhĩ trong lòng đối với Đỗ Duy rất tức giận! Hắn lại có thể hủy diệt một bức chân dung đã được lưu trữ hai trăm năm! Lão thiên a, chẳng lẽ hắn không biết bức chân dung kia là của tổ tiên gia tộc la lâm hay sao! Hắn chẳng lẽ không biết nó đã trải qua hằng bao nhiêu niên đại sao?

Hắn lại có thể đem nó đốt!!

lão quản gia hi nhĩ được phái đến trông coi gia sản tổ nghiệp la lâm gia đối với loại việc làm bại gia của vị tiểu thiếu gia phi thường bất mãn! Hắn đã chuẩn bị trong bức thư đưa lại cho để đô thêm vào vài dòng như vậy!

“Thiếu gia, xin hỏi ngài còn có việc gì phân phó không?” thái độ lão quản gia coi như cung kính, chỉ là, trong giọng nói có chút lạnh lùng.

“Có phải chỉ cần ta không ra khỏi thành, thì ở đây làm gì cũng được, đúng không?” Đỗ Duy hỏi.

“...Đúng vậy.” Lão quản gia lúc trả lời, trong lòng không khỏi có chút bất an... vị tiểu thiếu gia này lại muốn làm gì?

“Rất tốt, ta cần một nữ người hầu biết thêu thùa. Còn nữa, dắt ngựa của ta tới ngoài cổng.”

55. Chương 48: Toàn Quân Cá Cược

Vì lần Đỗ Duy bị bắt lần này, nên gia tộc đã gia cường an toàn cho pháo đài, họ sớm đã triệu tập một khinh bộ binh đoàn tới quân doanh này, trước mắt sẽ phụ trách canh giữ pháo đài. Bộ binh đoàn thêm vào tư quân la lâm gia nhân số đã đạt tới một nghìn người.

Đỗ Duy ngênh ngang cưỡi ngựa tiến vào trong quân doanh, la bá đặc kỵ sĩ lập tức mang theo người chạy tới.

La Bá Đặc vì lần Đỗ Duy bị bắt này, sau khi trở về đã bị giáng chức, bất quá đây cũng chỉ trên danh nghĩa mà thôi, hắn vẫn sẽ là đội trưởng đội kỵ binh, đại khái trước cuối năm sẽ tìm lấy một cái cố gì đó phục hồi nguyên chức.

Sau khi Đỗ Duy đi vào quân doanh, mọi người lập tức chú ý tới... con ngựa của hắn!

Con ngựa được lựa chọn từ ngàn con này chính là tuần mã tốt nhất ở trong pháo đài... tuần mã này ngay cả kỵ sĩ la bá đặc cũng từng thêm nhỏ rãi từ lâu...

Nhưng bây giờ, tuần mã một thân lông trắng như tuyết này lại... trụi lông đuôi!

Nhìn Đỗ Duy thiếu gia ngồi ngay ngắn trên lưng con tuần mã trụi đuôi, lại một bộ dáng rất vui vẻ... la bá đặc đột nhiên lại cảm thấy da đầu run lên: Vị thiếu gia này muốn làm gì?

“Kỵ sĩ la bá đặc thân ái, ta chỉ đến xem các chàng trai của gia tộc đang làm gì thôi.” Đỗ Duy cười rất vô hại.

“Thiếu gia, bây giờ vẫn là mùa xuân, thao diễn mùa xuân vừa mới chấm dứt, mọi người gần đây đang tu sửa mọi thứ, vì thế nhiệm vụ tuần tra mỗi ngày đều giao cho đội kỵ binh ... không biết ngài muốn xem gì?” La Bá đặc nhìn nụ cười trên mặt Đỗ Duy, đột nhiên trong lòng nháy động, thử hỏi: “hay là ngài muốn đi săn bắn? Nếu như vậy, ta lập tức triệu tập một đội kỵ binh theo ngài cùng đi.”

Dưới cái nhìn của la bá đặc, đại khái là vị thiếu gia bị cấm túc tới nhàm chán này đang muốn tìm một chút giải trí.

Săn bắn ư, chuyện nhỏ thôi.

“Không, không phải săn bắn.” Đỗ Duy cười rất vui vẻ: “Hôm nay ta tới là cùng mọi người chơi một trò mới, ta vừa nghĩ ra một trò chơi.”

Đỗ Duy từ trên yên ngựa lấy ra một thứ, la bá đặc nhìn qua, đây là một cái bọc nhỏ.

Sau khi cởi bọc ra, trong tay Đỗ Duy cầm bất ngờ lại là một... quả bóng da!

Đúng, chính vì quả bóng da này mà Đỗ Duy phải bỏ cả tiền vốn ra.

Vì muốn tiết kiệm chi tiêu, Đỗ Duy không có dư tiền đi mua da bò, hắt dút khoát trở lại phòng mình, chọn lấy một món đồ da rồi để lão quản gia tìm tới một nữ người hầu biết may vá, Đỗ Duy nói ra yêu cầu đơn giản của mình...

Chỉ là may thành một hình cầu. Việc này không khó, nữ người hầu chỉ vài cái là đã hoàn thành, vết chỉ rất chắc chắn.

Còn lại ở bên quả cầu da này ư...

trên thế giới này không có cao su, vì thế không thể làm ra được một quả bóng da chính thức chứa không khí. Vì bảo trì sự co giãn, chỉ có thể tìm lấy vật gì mềm mại mà nhét vào thôi, tốt nhất là vài loại lông động vật gì đó tỷ như là ...lông đuôi ngựa chẳng hạn!

Cứ như vậy, nhẩn tâm lấy ra một món đồ da, thêm vào là cái lông đuôi tuần mã của mình. Một quả bóng da đã hoàn thành.

Sau khi làm xong thứ đó, vài người hầu bên cạnh đều dùng ánh mắt nhìn “bại gia chi tử” để nhìn Đỗ Duy, chỉ là Đỗ Duy không có quan tâm.

Kiểm tiền a, sắp tới phải trông cậy vào nó thôi.

“La bá đặc, xem, đây là trò chơi mới của ta... ta gọi nó là... bóng đá.”

“Mỗi bên mười một đội viên, trong đó là một thủ môn, ngoại trừ thủ môn có thể dùng tay ra, các đội viên khác không được dùng bất cứ bộ vị nào trên cánh tay để chạm vào quả bóng, nếu không chính là phạm quy! Mục đích của trò chơi này, chính là thông qua sự phối hợp của các đội viên đội mình, tận lực để quả bóng này bay vào cầu môn đối phương! Đồng thời canh giữ nghiêm mật, không cho đối phương sút nó vào cầu môn của mình...”

Quy tắc cơ bản của bóng đá, Đỗ Duy đại khái giảng qua một chút. Những quy tắc này cũng không rườm rà lắm nên hơn một trăm binh lính rất nhanh đã hiểu ra.

Chính là dùng chân đá bóng a!

Trên thao trường dùng để luyện binh, hai bên dùng yên ngựa xếp chồng lên nhau làm hai cột gôn.

Đỗ Duy tự mình xuất trận, chọn la bá đặc kỵ sĩ, còn có vài kỵ sĩ từng theo mình trước đây, hợp thành một đội. Lại để đám sĩ quan hợp thành một đội khác, cứ như vậy mà đá.

Lúc bắt đầu dĩ nhiên là chồng chất trò cười, đám sĩ quan chưa từng chơi qua đá bóng thường xuyên phạm quy. Có kỵ sĩ lúc phát bóng muốn phát xa một chút, kết quả vận đầu khí, một cước sút nổ tung trái bóng.

May mắn Đỗ Duy sớm đã có chuẩn bị, mang theo nữ người hầu biết khâu vá kia, lập tức đương trường may lại... mà gã kỵ sĩ xui xẻo kia, dĩ nhiên phải “cống hiến” cái đuôi chiến mã của mình.

Còn có một kỵ sĩ dắt bóng xông tới phía trước, thường thường đối phương vì ngăn trở hấn, theo thói quen sẽ làm ra một ít động tác... quả thực khiến Đỗ Duy đại khai nhãn giới!

Thường thường là một người vừa dẫn bóng qua nửa sân, đối phương lập tức xông tới ngăn cản, một cước phóng tới, nhưng không phải quay về quả bóng mà là quay về... người! Sau đó hai kẻ cơ hồ lập tức buông tha quả bóng, người với ta xông tới luyện võ! Bên này đầu khí nhấp nháy, bên kia thân pháp sắc bén, đánh cho tối tăm trời đất!

Không thể không nói, đám sĩ quan nhà la lâm này, vũ kĩ đều rất giỏi, thân thủ bất phàm, tố chất cũng phi thường cường đại. Ngược lại Đỗ Duy sau khi chạy được vài vòng, thể lực lập tức không chịu được, dứt khoát cho người thay hấn, còn hấn tự mình làm trọng tài.

Sau khi không nương tay rút thẻ đỏ phạt hai kẻ đang đá cầu trở thành đại hội luận võ, đám người còn lại rốt cục cũng có một chút hình dáng.

Đỗ Duy còn làm mẫu vài động tác dẫn bóng, tâng bóng, hơn nữa thể hiện vài cú sút xa, cả một buổi chiều thời gian, đám lính rốt cuộc cũng cơ bản nắm giữ được quy tắc chơi bóng.

Ngay cả “Việt vị”, “Khu 16m50”, “Điểm sút phạt”, ... mấy quy tắc đó cũng tương đương thuộc rõ.

Tối gần tới, một gã nhanh nhậy nhất lại có thể học xong cái “giả bị phạm lỗi trong vòng cấm”

Hấn mặc dù biểu diễn vẫn còn vụng về, nhưng Đỗ Duy không thể không bất mãn tặng hấn một cú sút bóng. Nhưng đồ đệ không thể không vừa lòng mà tặng cho hấn một quả phạt. Bởi vì hấn ở tiền thể tối thích một cầu thủ được xưng là “Vua giả ngã” - Nhân trát cát (tên tiếng anh ta không biết a ^_^)

Về quả phạt này, cũng đồng thời lấy được của đám “khán giả” vây quanh một trận mừng lớn.

Một buổi chiều, gần như tất cả đám binh lính trong quân doanh đều yêu thích cái môn thể thao của nam nhân này.

“Môn thể thao vua” của tiền thể quả nhiên có sức hút kinh người!

Tối gần tới, Đỗ Duy đã phát hiện ra vài gã sĩ quan cao cấp đã nhịn đau xuất ra vài đồ bằng da của mình giao cho nữ phó để may thành vài quả bóng, dĩ nhiên cũng đồng thời “cống hiến” vài cái ... đuôi ngựa.

Cơ hồ cho tới lúc mặt trời xuống núi, đám thanh niên nhân tài này mới bịn rịn ly khai khỏi thao trường. Đám binh lính thắng trận bóng này giống như vừa thắng được một trận chiến lớn, hoan hô rời đi. Còn lại đối phương thua trận nghiêng rãng nghiêng lợi ước định ngày mai tái chiến.

Đối với hết thảy, Đỗ Duy phi thường hài lòng!

Buổi tối, Đỗ Duy đi tới căn mộc ốc của mình, Tác Nhĩ Tư Khắc Á đã về nghỉ ngơi, nơi đây chỉ còn một mình Đỗ Duy.

Để vài thủ hạ canh ở bên ngoài không cho ai vào, Đỗ Duy an tâm đi lên lầu ba, đứng trên sân thượng nhìn bầu trời.

“Ban ngày rốt cuộc ngươi làm gì?” Tái mai nhĩ ngồi ở trên lan can phía sau, cao cao đóng đưa đôi chân trắng trẻo của mình qua lại, khiến cho Đỗ Duy một trận hoa mắt.

Cố gắng đưa đầu ra chỗ khác, Đỗ Duy thở dài: “Kiếm tiền.”

“Kiếm tiền?” Tái Mai Nhĩ ha ha cười lớn, nàng cả ngày đi theo bên người Đỗ Duy, chỉ có điều chỉ một mình Đỗ Duy nhìn thấy nàng mà thôi. Tái Mai Nhĩ cười một chốc, rõ ràng không tin nói: “Ngươi tổn thất một món đồ da, còn gọt cả lông đuôi ngựa của mình. Chạy cả một ngày, kiếm tới một thân mồ hôi, làm ô uest hai bộ quần áo, đối tới một thân đầy bụi đất... cái này cũng gọi là kiếm tiền?”

Đỗ Duy trực tiếp liếc mắt: “Ngươi thì hiểu cái gì, cứ đợi rồi xem.”

Lúc này đã là nửa đêm, bầu trời không có một đám mây, tinh không quang đãng, Đỗ Duy nhìn thời gian: “Có thể bắt đầu được chưa?”

“Tu luyện Ngôi sao ma pháp kỳ thật không khó... nhưng khó khăn nhất chính là lúc đầu.” Nhắc tới ngôi sao ma pháp, thái độ tái mai nhĩ nghiêm túc hơn rất nhiều, cũng chính giờ phút này, Nét mặt nàng mới khiến Đỗ Duy nhớ tới vị nữ chiêm tinh thuật sư vĩ đại.

Đỗ Duy theo hướng dẫn của Tái Mai Nhĩ ngồi xuống.

“Dùng tâm để cảm thụ.”

“Cảm thụ cái gì?” Đỗ Duy trừng mắt.

“Ngôi sao!” Tái mai nhĩ chậm rãi nói: “Cảm thụ năng lượng của ngôi sao” Dùng một chút, nàng giải thích: “Đương nhiên, lúc bắt đầu, người không có khả năng cảm nhận được tất cả ngôi sao trên trời, ta yêu cầu người hãy chọn ra một viên trong đó. Sau đó ngồi xuống, người hãy vận dụng tất cả cảm ứng lực ma pháp của mình để cảm thụ... cảm nhận hết thấy của ngôi sao đó... cái này rất khó, mà còn không phải chỉ một buổi tối đã có thể có cảm giác được.”

Sau đó Tái Mai Nhĩ dạy cho Đỗ Duy một câu chú ngữ, nàng yêu cầu Đỗ Duy trong lòng mặc niệm câu chú ngữ này, đồng thời chọn lựa ra một ngôi sao làm mục tiêu của mình.

“Ta nên chọn ngôi sao nào?”

“Viên lớn nhất, sáng nhất.” Tái mai nhĩ trả lời.

Đỗ Duy sửng sốt: “Viên lớn nhất sáng nhất? Lão thiên a, bầu trời nhiều sao như thế, ta làm sao đoán được viên nào lớn nhất lại sáng nhất ?”

Tái mai nhĩ lúc này mới cười rất thần bí... bên dưới ánh trăng, nụ cười của tái mai nhĩ thật mê người, mang theo một tia thần bí, ánh mắt bình thản, cao thâm khó lường!

Nàng chỉ tới, bắt ngờ là... mặt trăng!

Đỗ Duy trong lòng lẫm nhẫm!

Mặt trăng! Là mặt trăng!

Hắn giật mình nhìn tái mai nhĩ trước mặt... vị nữ chiêm tinh thuật sư vĩ đại...nàng ngay cả việc này cũng biết sao? Dựa theo cách nói của tiền thế Đỗ Duy, mặt trời là một hằng tinh, mặt trăng còn lại là một vệ tinh của địa cầu. Chúng là lớn nhất, ngoài việc do thể tích của chúng, còn có nguyên nhân là khoảng cách với trái đất nữa!

Trên sự thực, ở trên thế giới này, cứ xem như là ma pháp sư, điều cho mặt trời, mặt trăng, và cả ngôi sao, chia làm ba khái niệm bất đồng!

Nhưng mà không ai biết... mặt trời và mặt trăng, kỳ thật đều coi như là một loại ngôi sao!

“Dùng tâm để cảm thụ, cảm thụ tất cả làn sóng! Dù cho là một tia chấn động nhỏ trong tâm linh. Quá trình này sẽ rất lâu, có thể một ngày, thậm chí một năm... nếu người có thể bước qua được bước này, mới có thể có cơ hội học tập ngôi sao ma pháp... còn nếu không... chỉ có thể nói người không có thiên phú mà thôi.”

Tái mai nhĩ nói xong, đưa tay che miệng ngáp một cái, rồi lại dương dương ngồi ở một bên nhìn Đỗ Duy đang nhắm mắt ngẩng lên trời mình tưởng...

Lúc bắt đầu, Đỗ Duy thử dụng phương pháp cảm ứng ma pháp truyền thống để cảm ứng...

Sau khi trên đầu có hơn một cái “Ăngten” Cảm ứng lực của Đỗ Duy là phi thường cường đại. Hắn thậm chí có thể cảm nhận được làn gió, khí lưu trên bầu trời, hắn cũng có thể cảm nhận được dòng nước chảy cách xa hàng dặm... hắn thậm chí còn có thể lắng nghe được âm thanh róc rách của làn nước đó...

Nhưng mà, ngôi sao, mặt trăng...

Khoảng cách thật sự quá xa!

Quá xa, quá xa!

Đỗ Duy tận lực triển khai tinh thần lực của mình, nhưng xúc giác của tinh thần lực càng tiến vào bầu trời lại càng yếu đi... dù cho Đỗ Duy dốc hết toàn lực, nhưng cũng chỉ cảm nhận được tiếng gió trên trời... đây đã là cực hạn rồi!

Mặt trăng?

Đỗ Duy là người chuyển thế, hẳn đương nhiên biết khoảng cách mặt trăng cách chỗ mình rất cuộc là bao xa!! Khoảng cách như vậy, Đỗ Duy không cho rằng tinh thần lực của mình có thể xuyên qua một quãng đường xa vô cùng như vậy!

Rất hiển nhiên, đêm đầu tiên, Đỗ Duy đã thất bại.

“Ta không có cách nào chỉ dẫn cụ thể cho người, người phải tự mình lĩnh ngộ mà thôi.” Tái mai nhĩ thở dài: “Việc này, người phải tự mình hiểu, nếu không hiểu, ta cũng xkhoong cách nào nói rõ được.”

May mắn, Đỗ Duy không có cảm thấy thất vọng. Dù sao tái mai nhĩ cũng nói, sự tình không đơn giản như vậy. Mà Đỗ Duy, hẳn có bây giờ chính là ... thời gian! hẳn bây giờ cái gì cũng không có, chỉ có thời gian lại là rất nhiều rất nhiều.

Sáng sớm, mặc dù một đêm không ngủ, nhưng mà mình tưởng một đêm tinh thần lực ngược lại càng thịnh vượng. Hẳn một thân tinh lực sung phái, một chút hình dáng mỗi một cũng không có.

Đỗ Duy ần ần cảm thấy câu chú ngữ tái mai nhĩ nói cho hẳn, dường như có tác dụng rất lớn với việc nâng cao tinh thần lực. Xa xa hữu hiệu so với phương thức mình tưởng của ma pháp bình thường.

Nâng cao này, tịnh không chỉ là tinh thần lực gia tăng... mà là... cảm giác thấy tinh thần thực trải qua một cuộc tập luyện, càng thêm tinh thuần...

Buổi sáng, Đỗ Duy lại tới quân doanh, hôm nay hẳn triệu tập binh lính nhiều hơn... cơ hồ tất cả binh lính không phải tuần tra toàn bộ đều phải tới thao trường.

Nửa ngày hôm qua, phạm là đám tướng sĩ tham gia chơi bóng, đều đã yêu thích môn thể thao này.

Mà hôm nay, Đỗ Duy đề xuất ra một trò mới.

“Ta cá một trăm kim tệ” Đỗ Duy cười nói: “Các người cso thể tùy ý lập đội, sau đó báo danh tham dự! Dựa theo phương thức rút thăm, phân tổ... thua sẽ bị đào thải, thắng sẽ tiếp tục cùng đội khác so tài! Đội chiến thắng cuối cùng sẽ tìm được một trăm kim tệ tiền thưởng.”

La bá đặc nghĩ tới trò bóng đá này, mặc dù có chút không chính thức... bắt quá cũng không có gì xấu, ít nhất chạy tới chạy lui, có thể tăng thêm thể lực. Mà vừa mới trải qua thao diễn mùa xuân, binh lính bây giờ cũng đang trong thời gian tu sửa, huấn luyện cũng không nghiêm khắc lắm.

Hơn nữa, thiếu gia lại hứng thú như vậy, cũng không dám có ý kiến ngược lại...

Đương nhiên, nguyên nhân sâu xa hơn chính là, Kỵ sĩ la bá đặc này cũng đã thích trò này.

Thiếu gia thân phận tôn quý nhất đã đề xuất đề nghị, đám sĩ quan dĩ nhiên không phản đối, binh lính đương nhiên càng không có phản đối.

Huống chi... còn có cả tiền thưởng!

Vì cam đoan “Cúp thi đấu” nhanh chóng được trao, hơn nữa bảo trì thể lực của binh sĩ, Đỗ Duy hết sức rút ngắn thời gian thi đấu.

Ở tiền thế, một trận đấu chính thức có 90 phút, mà ở đây Đỗ Duy chỉ duy trì một nửa như vậy.

Rất nhanh, vài thư ký quản lý hậu cần phụ trách đăng ký, đám lính xắn tay xắn áo, dựa theo tiểu đội của mình tự lập thành đội báo danh tham gia thi đấu.

Oanh oanh loạn loạn, tràng diện này liên tục suốt một buổi sáng, cuối cùng cũng đăng kí ra tổng cộng bốn mươi đội!

Dựa theo một đội mười lăm người mà tính (Đỗ Duy định ra một đội mười một người, bốn dự bị)

Đám người tham dự đã đạt tới sáu trăm người! nói cách khác, hơn phân nửa trong số một nghìn binh lính trong quân doanh đều tham gia cả.

May mắn, thao trường đủ lớn, hơn nữa... ở chỗ này, bên ngoài còn có rừng cây rộng lớn và bãi cỏ, vì thế sân đấu không cần phải lo lắng.

Đỗ Duy tự mình rút thăm phân tổ. Vì vậy, đệ nhất giải bóng đá nhà la lâm bắt đầu triển khai...

Vì dựa theo quy tắc rút thăm đào thả, sau một vòng trận đấu, hơn bốn mươi đội chỉ còn lại một nửa.

Vì nguyên nhân sân bóng, nên hai mươi trận vòng một không có khả năng đồng thời tiến hành, vì vậy cả buổi chiều, mới xong được!

Phía sau, Đỗ Duy dựa vào trí nhớ tinh thần lực của ma pháp sư siêu cường của mình, xem qua tuyệt đại đa số trận đấu, cũng lấy ra đủ tư liệu.

Đội nào thể lực có chút khá, đội viên đội nào có chút suất sắc hơn, đội viên đội nào có thiên phú mạnh hơn một chút, đội nào có thực lực kém...

Những chi tiết nhỏ như vậy Đỗ Duy đều nhớ thật kỹ.

Sau đó, tại vòng sau, Đỗ Duy mỉm cười nói ra đề nghị:

“Cứ như vậy, xem người khác đá, cũng không có ý tứ... không bằng chúng ta cá cược đi!”

56. Chương 49: Đi Lên Con Đường Kiếm Tiền.

Cược?

Đề nghị này lập tức được tuyệt đại đa số binh lính tuyệt đối ủng hộ.

Làm lính, trong quân doanh thật sự không có hoạt động giải trí nào, ngẫu nhiên có người người muốn thay đổi không khí, cùng lắm là một nhóm người ra khỏi quân doanh tới thành trấn phụ cận uống rượu, hoặc đem tiền bạc đi cống hiến cho đám kỹ nữ mà thôi.

đương nhiên, còn có hoạt động được hoan nghênh hạng nhất, chính là cái đánh bạc rồi!

Đỗ Duy thiếu gia mang đến môn bóng đá này đã khiến cho mọi người rất thích thú... mà trò chơi vui như vậy như vậy, còn có thể dùng để đánh bạc nữa!

Rất nhiều quan quân ánh mắt đều sáng lên! mà rất nhiều gã vốn bị loại từ vòng một, vốn sầu muộn không thôi, cũng không nhìn được mặt mày hơn hờ.

vị Đỗ Duy thiếu gia này... thật sự là quá thú vị . quá hiểu rõ tâm tư của binh lính chúng ta.

mọi người hoan hô, khiến cho la ba đặc vốn định xuất ngôn ngăn cản cũng do dự một chút, hần liếc mắt nhìn đỗ duy, thở dài, rốt cục không nói nữa.

dù sao không là chuyện lớn... hơn nữa, bây giờ thời kỳ chuẩn bị, bọn lính đánh bạc cũng là bình thường, mặc kệ vậy.

nói để đánh bạc, điểm tử của đỗ duy đã có thể hơn.

đơn giản là đỗ thắng thua? vậy tính như thế nào?

Đỗ Duy lập tức đưa ra ý tưởng của mình.

đơn giản là cá thắng- thua! thắng mấy trái, thua mấy trái, thậm chí còn cược ai ghi bàn! Ghi mấy bàn! Khi nào thì ghi bàn!

Thậm chí còn có thể cược có người bị phạt thẻ hay không... có bị sút penanti hay không, .. đại loại như vậy! còn có tỷ lệ phức tạp... một ăn mấy, mấy ăn một....

sắp xếp phức tạp như thế, các binh lính và sĩ quan không hiểu lắm. đồ duy giải thích đơn giản hơn một chút, mọi người liền hiểu được có cơ hội, có ý tức, lập tức trở về lấy tiền.

Mà Đồ Duy, cười rất vui vẻ.

Hắn tại tiền thế là người từng trải, loại sắp xếp ăn chia như vậy sợ rằng trên thế giới này không có mấy người hiểu rõ bên trong. Ở đây, có lẽ ngay tới quy tắc tính toán cộng trừ nhân chia, vị tất đã có học giả nào làm được.

mà đồ duy, có thể thông qua phương thức tính toán bình hành, hơn nữa hạn chế một ít hạn ngạch độ, sau đó xuất ra tỷ lệ... mặc kệ cuối cùng ai thắng ai thua...Đối với đồ duy, đều là kiếm được tiền.

Không thể không nói, tư quân của la lâm gia được đãi ngộ tương đối tốt. đại bộ phận binh lính đều có trong tay một hai kim tệ nhân rồi, mà trong tay quan quân lại càng nhiều hơn một chút, ba bốn kim tệ có thể tiện tay ném ra ngoài.

Trọng yếu hơn chính là, đồ duy có một thời cơ tốt, sau thao diễn mùa xuân, quân đội vừa mới được phát lương.

Đại đa số binh lính không cầu thắng thua, mọi người bắt quá muốn nội tâm vui vẻ một chút: tỷ như ngày thường cùng với những người đó tư giao tương đối tốt, hoặc là xem ai tương đối không vừa mắt một chút... một buổi chiều, đợt trận thứ hai kết thúc.

Thư ký quân doanh bận rộn tính toán, bọn họ nhanh chóng tính toán đồ chú cùng tiền lãi.

Đồ Duy, sau khi đã thấy kết quả, mặt mày tươi cười hơn hở.

Đợt thứ hai, mười trận đấu, đại bộ phận binh lính thua tiền, bộ phận nhỏ may mắn kiếm được một chút, cuối cùng tiền rơi vào túi Đồ Duy là ... sáu trăm kim tệ.

trong đó thua tiền nhiều nhất là đám sĩ quan.

Kết quả này, khiến cho Đồ Duy phi thường hài lòng.

Trong đó còn có một khoản nhỏ, hắn xem trận đấu cuối cùng, song phương kịch chiến tới cuối cũng không phân thắng bại, điều này bất đồng so với Đồ Duy dự đoán... dù sao quả bóng tròn! Đồ Duy cho dù đoán trước, cũng không có khả năng chuẩn xác. Trận đấu này kết thúc với kết quả khác với dự đoán của đồ duy, vì vậy đồ duy kiếm ít hơn một chút.

May mắn chính alf, trước khi trận đấu kết thúc, có người đã cứu lại cho Đồ Duy.

Đồ Duy dự tính đội thắng sẽ nhận được một khoản tiền, một kỵ sĩ đi tới, cư nhiên sút một cú trực tiếp phá lưới.

Sau khi trận đấu chấm dứt, Đồ Duy tự mình triệu vị anh hùng phá lưới kia... hắn vừa mới cứu lại cho Đồ Duy một khoản tiền lớn.

tiểu tử này là thủ hạ kỵ binh đội của La Bá Đặc, một thanh niên tóc vàng anh tuấn, vóc người tráng kiện, nhìn rất là tinh thần.

'xin hỏi tên người?' Đồ Duy hỏi.

“Thiếu gia tôn kính, ta gọi là đại vệ...tên đầy đủ là là đại vệ bối khắc hán mỗ.” Tiểu Tử có chút ngượng ngùng, có chút khẩn trương.

Đồ Duy: “.....”

Vỗ vỗ túi tiền, trận hấu hôm nay kết thúc. Sau đợt thứ hai, chỉ còn lại mười đội bóng. mười đội này lập tức nhận được tiếng hoan hô như những anh hùng, mỗi cầu thủ đều rất mệt nhọc, nhưng tinh thần mỗi người đều sung mãn, thần tình đấu chí bay cao. nếu không phải mặt trời mau xuống núi, các chàng trai này có lẽ đá thêm hai trận nữa cũng không thành vấn đề.

Nhưng mà tiếp theo, bởi vì các đội bóng chỉ còn lại mỗi mười đội... các trận sau sẽ đấu thế nào đây?

nếu tiếp tục tiến hành đấu đào thải...mười đội bóng, hai bên đấu, cuối cùng còn lại năm đội. mà năm đội bóng, đã không có cách chia hai đội đấu đá! sẽ có một đội bóng không có đối thủ!

Đỗ Duy sớm đã có dự mưu cười rất giảo hoạt.

“có biện pháp! nếu không tiếp tục đào thải ... hay dùng cách đấu theo vòng!”

đấu theo vòng?

Đỗ Duy rất nhanh giải thích một chút về đấu theo vòng, cũng chính là mỗi đội đều đá với đối thủ một lần! thắng ba điểm, hòa chia đều, thua không có điểm.

sau khi đấu xong tất cả các trận, tổng điểm nhiều nhất chính là quán quân.

Dự mưu của Đỗ Duy rất ti bỉ...

Trận đấu càng nhiều, cá cược cũng càng nhiều hơn.

“ta không thể không nói... người thật sự rất hèn hạ” buổi tối, trên sân thượng tầng ba căn tiểu lâu, ánh mắt tái mai nhĩ phức tạp nhìn Đỗ Duy.

”người sao lại nghĩ được loại chuyện này?”

Đỗ Duy lắc đầu: “cái này, không thể nói”

Đừng tưởng rằng ta nhìn không ra” tái mai nhĩ nhìn chằm chằm Đỗ DUY: ”người đưa cái gì tỷ lệ ăn, ta ta tự tính vài lần! ta phát hiện vô lận cuối cùng thế nào, người làm nhà cái, đều nắm chắc chiến thắng rất lớn... người tới cùng như thế nào tính toán được? tỷ lệ bồi, nhà cái, quy tắc này, phức tạp như vậy, đều là người nghĩ ra ư?”

Đỗ Duy đơn giản không giải thích, hần nhắm mắt lại bắt đầu minh tưởng....

Đương nhiên, trên một mặt nào đó, vì hần không muốn nhìn thấy vị tái mai nhĩ này ...đong đưa chân. Nữ nhân này, nàng vì sao lại thích ngồi trên lan can đong đưa đôi chân thon dài của mình như thế chứ?

Ách... mặc dù chân nàng đích xác rất đẹp...

buổi tối này, Đỗ Duy vẫn không cảm thấy được cái gì gọi là “ngôi sao lực”

nhưng mà thông qua một đêm minh tưởng, thêm vào tái mai nhĩ nói cho Đỗ Duy câu chú ngữ minh tưởng, Đỗ Duy mừng rỡ phát hiện tinh thần lực của mình lại tiến một bước!

Nếu nói như vậy, cho dù không học tập được tinh thần ma pháp gì, đơn thuần khiến cho tinh thần lực phát triển, cũng thu hoạch rất lớn.

Đỗ Duy cảm giác được rõ ràng tinh thần lực của chính mình càng tinh thuần... loại “tinh thần ” này thật sự khó dùng ngôn từ miêu tả nổi. nhưng đều có các chi tiết thể hiện rõ ràng...

tỷ như thị giác, thính giác, khứu giác... , nguyên lai trong khi minh tưởng, đỗ duy có thể nghe thấy tiếng gió của bầu trời, mà bây giờ, sau khi chịu tác dụng của tinh thuần tinh thần lực, Đỗ Duy chẳng những có thể nghe được tiếng gió, hần thậm chí cảm giác chỉ bằng vào tiếng gió, có thể phán đoán hướng gió xuất phát từ đâu! thậm chí còn có thể cảm giác được chỗ nào gió mạnh chỗ nào gió yếu.

Cảm thụ càng tinh thể, lực phán đoán của tinh thần lực càng rõ ràng, tựa hồ mỗi chi tiết đều có thể nhìn rõ... loại cảm giác này rất thoải mái.

ngày thứ ba, Đỗ Duy lãnh đạo giải đấu đầu tiên của La Lâm gia bắt đầu.

Đỗ duy đương nhiên không chơi theo kiểu ‘tát ao bắt cá’, hơn nữa hần cũng biết, chỉ dựa vào hơn một ngàn đầu binh lính trong doanh trại, có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ? dù sao bọn lính cũng không giàu có, quân lương cũng có hạn. nếu bóc lột quá độ quân lương của binh lính, vậy đỗ duy cũng thấy mình hèn hạ.

cho nên, Đỗ Duy hiểu được, muốn tiếp tục kiếm nhiều tiền... chỉ có gia tăng phạm vi thi đấu.

sau một ngày thương lượng với sĩ quan tại quân doanh, cuối cùng song phương làm ra một thỏa hiệp nhất định.

hôm nay, mã đức phụng mệnh đi trước tới thành trấn phụ cận phát một loạt báo.

Trong một tòa tiểu thành cách tòa thành không xa, Đỗ Duy lợi dụng quan hệ của la Lâm gia , mượn lấy nghiêm trường trong thành một ngày.

sau đó, mã đức lãnh đạo hai đội binh lính, đi vào trong thành ... tiến hành một hồi ‘biểu diễn’ bóng đá.

Liên tiếp biểu diễn bóng đá ba ngày, lập tức khiến cho mọi người trong thành thị yêu thích loại vận động này.

Sau đó, cơ hồ trọng phục(tiếp diễn lại) hết xảy xảy ra với quân doanh. Đỗ Duy đưa giải đấu của quân doanh tới sân thành thị.

như vậy cũng tránh cho việc chiếm dụng thao diễn trường của quân doanh, tránh ảnh hưởng cho việc huấn luyện bình thường của binh lính.

Mà dưới con mắt nhìn của tái mai nhĩ, thân thể phục chế thông minh này lại có thể nhìn xuyên qua dụng tâm của đỗ duy: “người không đành lòng kiếm tiền của binh lính, lo lắng kích khởi binh biến, đúng không?”

Sau khi đưa giải bóng đá tới thành thị, loại hình vận động mới này rất nhanh hấp dẫn lượng lớn người xem, thậm chí một số tiểu hài tử cũng thích chơi loại hình này...

Sau đó, theo ý của Đỗ Duy, mã đức dẫn theo người bắt đầu trận đấu mỗi ngày, mở cá cược!

“ta là người đầu tiên phát minh ra bóng đá trên thế giới này...cũng là lãnh đạo tập đoàn độ bóng sớm nhất.” Đỗ duy đánh giá việc mình làm ra.

Ti bĩ cũng tốt, cao thượng cũng được. sau bảy tám ngày, Đỗ Duy đã kiếm được hơn vạn kim tệ.

Trong thành còn có không ít người có tiền, thương nhân có một chút tiền cũng thích phương thức cá cược thú vị này. bọn họ thường thường độ hơn mười thậm chí hơn trăm kim tệ.

Mà tin tức mã đức báo về, khiến cho Đỗ Duy không nói được gì.

Bây giờ, đã có kẻ điên rồi.

Môn thể thao này nhanh chóng truyền bá tới thành thị xung quanh, một số địa phương bắt đầu có người chơi loại trò chơi này, thậm chí đồ trường cũng bắt đầu tổ chức đội bóng diễn ra loại đánh cược hấp dẫn khách độ này.

Mà thứ hai ... khiến cho Đỗ Duy cảm thấy cảm thán là... lại có thể có người dám cố gắng không chế trận đấu! có người muốn thu mua cầu thủ binh lính của mình trong trận đấu để gian lận! có một số đồ trường bắt đầu thao khống đồ cục.

Dám cướp sinh ý của đỗ duy thiếu gia? Vậy có thể được sao?

Tiền trong túi tiền của Đỗ Duy, há có thể để cho người khác lấy mất?

huống chi, Đỗ Duy lấy loại hình này cung cấp cho hắn nhiều tiền riêng, Hắn không muốn để cho cái nghề cá cược này được mở quá rộng, càng không muốn có người biến la lâm gia thành lãnh địa cờ bạc.

Vì vậy, đỗ duy rất nhanh nghĩ ra biện pháp!

hai ngày sau, tại một số thành trấn phát triển bóng đá trên lãnh địa của la lâm gia, xuất hiện công cáo:

Độc quyền kinh doanh!

Trong phạm vi lãnh địa của la lâm gia tộc, về đánh bạc trong bóng đá, bất luận kẻ nào cũng không được tiến hành! quyền kinh doanh thuộc về người phát minh, một mình Đỗ DUY thiếu gia.

Bất luận kẻ nào tự tiện tiến hoành loại hình này, đều sẽ bị bị thuế vụ chấp chính tại địa phương nghiêm khắc xử lý!

Pháp lệnh này thông qua quân viên chấp chính tại các thành trấn xung quanh chính thức phát ra.

Về phần độc gia kinh doanh này, có phù hợp luật pháp đế quốc không?

Nói đùa chứ!

nơi đây là lãnh địa của la lâm gia! quan viên đều là theo la lâm gia tộc! thiếu gia của la lâm gia mở miệng, người há có thể không làm theo?

Cứ như vậy, đồ duy ngang nhiên bắt đầu con đường “lũng đoạn”.

Túi có tiền, đồ duy ra tay cũng hào phóng hơn. hần bỏ ra ba ngàn kim tệ, một lần tặng cho một ngàn binh lính trong quân doanh.

Đây là tiền bồi dưỡng cho họ, còn cả tiền thù lao khi họ đá bóng nữa.

nhất cử nhất động này lập tức khiến cho quân binh ở thủ hộ quân doanh trong thành nhất trí hoan hô ủng hộ! mặc dù thiếu gia này mang đến trò chơi bóng đá đích xác là tốt. nhưng trò chơi lại biến biến thành đào túi tiền của mọi người, cũng dễ dàng khiến cho một số binh lí phi thường dị nghị, đương nhiên cũng có người âm thầm bắt măn.

mà bây giờ, nhìn kim tệ xán lạn được phát tới... tất cả mọi người đều hài lòng. đại bộ phận binh lính đều hồi vốn khoản tiền thua lần trước.

Còn lại, Đồ Duy lưu lại một ngàn kim tệ làm tư kim lưu động, đại bộ phận đều dùng cho ma pháp thí nghiệm thất....

thuận tiện nói thêm một câu, ma pháp thí nghiệm thật sự là một chuyện thiêu tiền cực độ! Đồ Duy đã thực sự hiểu câu nói đó... tác nhĩ tư khắc á cứ hai ngày lại muốn mua một chút nguyên liệu, hơn nữa vật này chẳng những tiêu hao nhanh, giá trị lại không nhỏ..

mới hơn mười ngày ngắn ngủi, đồ duy trước sau đã ném vào gần năm nghìn kim tệ, mà tác nhĩ tư khắc á lại không có tiền triển gì mới.

tác nhĩ tư khắc á đang nghiên cứu cái gì?

hần hiện có hai nhiệm vụ, đầu tiên, mỗi ngày luyện chế một lượng “hoả nguyên tố” nhất định, cũng chính là hỏa được theo lời đồ duy.

mà thứ hai, tác nhĩ tư khắc á đang nghiên cứu một loại biện pháp. cố gắng có thể tăng lên thực lực ma pháp của mình.

Trước đây Tác Nhĩ Tư Khắc Á có thể chế tạo ra ma pháp nguyên tố, sử dụng thủ xảo làm ra vài ma pháp cấp thấp. Nhưng vì cảm ứng lực thật sự có hạn, không thể dùng ma pháp cấp cao hơn được nữa. Mà bây giờ hần lại có thêm một ý tưởng mới....

Mà ý tưởng này triển khai, thật sự khiến đồ duy thấy được... nếu thật sự có thể thực hiện nó, vậy thì kể cả dốc cạn túi tiền, cũng đáng giá

57. Chương 50:càng Chơi Càng Lớn 1

Từ căn bản mà nói, trong thế giới ma pháp thần kỳ này, ma pháp nhìn thì đầy rẫy, nhưng muốn trở thành một ma pháp sư chính cống phải cần đủ ba điều kiện.

Đầu tiên, tự nhiên chính là chú ngữ, điểm ấy kỳ thật là điểm đơn giản nhất. Chỉ cần người đầu nhập làm môn hạ đệ tử của một ma pháp sư, như vậy nhiều ít bao nhiêu cuối cùng cũng sẽ học được một ít cho dù đó là một chú ngữ đơn giản nhất.

Mà vì chính mình mà nói, hai điều kiện còn lại mới là mấu chốt: Ma lực thiên phú, và cuối cùng... cảm ứng lực thiên phú.

Ma lực chính là tinh thần lực. Đồ Duy và Tác Nhĩ Tư Khắc Á kỳ thật đều thuộc một loại người: Bọn họ trời sinh cho sở hữu một thân ma lực thiên phú, tinh thần lực vượt xa hơn người thường một ít.

Nhưng mà, bọn họ đối với cảm ứng lực lại có điều khiếm khuyết, đây chính là hạn chế lớn nhất khiến cho cả hai không thể trở thành một ma pháp sư chính cống.

Mà bây giờ, cái thiếu sót này, từ lý luận mà nói, đã bị tác nhĩ tư khắc á công phá rồi. Hẳn thông qua được tề học có thể tạo ra được ma pháp nguyên tố nhân tạo, có thể thông qua đề cao hàm lượng nguyên tố ma pháp trong không khí, khiến cho một người vốn cảm ứng lực đối với ma pháp dở tệ cũng có thể sử dụng ma pháp... mặc dù chỉ giới hạn trong một số ma pháp cấp thấp nhất, nhưng ít ra, từ lý thuyết mà nói là đủ rồi.

Như vậy, bây giờ phương hướng nghiên cứu của tác nhĩ tư khắc á, chính là phương diện còn lại.

Ma lực! Cũng chính là tinh thần lực!

Đỗ Duy và tác nhĩ tư khắc á đều thuộc loại người sở hữu ma lực, nhưng lại thuộc về đám người không có cảm ứng lực.

Vậy, thế giới này tự nhiên cũng có một lượng người khác biệt so với hai bọn chúng: Những người có cảm ứng lực rất nhạy cảm, nhưng không có ma lực thiên phú!

Ma pháp nguyên tố đã có thể nhân tạo, vậy... nếu ma lực cũng có thể dùng biện pháp tăng lên thì sao?

Như vậy, sẽ có một hậu quả ra sao?...

Đỗ Duy và Tác Nhĩ tư khắc á mỗi người đều nghĩ về điểm ấy, đều không nhận được dị thường xúc động!

Nếu vấn đề cảm ứng lực và ma lực đều bị vượt qua... như vậy, cũng sẽ đại biểu cho thời đại ma pháp sư cao cao tại thượng sẽ tới hồi cáo chung!

Người sở hữu ma lực, không có cảm ứng lực? Ta chế tạo cho người đủ ma pháp nguyên tố! Như vậy người có thể sử dụng ma pháp cấp thấp rồi! Ít nhất sẽ trở thành một ma pháp sư cấp thấp.

Người sở hữu cảm ứng lực, không có ma lực? vậy người đồng dạng cũng có thể sử dụng ma pháp cấp thấp! Ít nhất sẽ trở thành một ma pháp sư cấp thấp.

Thậm chí ... cứ xem như một người thường, tức là không có cả ma lực thiên phú lẫn cảm ứng lực? Không có vấn đề! Cùng lắm là đem cả hai dạng đều dùng phương pháp nhân tạo di bổ cho người!

Chỉ cần hạn mục nghiên cứu này của tác nhĩ tư khắc á thành công mà nói, như vậy, đỗ duy xem ra, đó quả thực sẽ là một việc vĩ đại!

Mỗi người đều có thể trở thành một ma pháp sư!

Chính bởi vì có một mục tiêu vĩ đại như vậy, đỗ duy mới khẩn trương về vấn đề kinh tế, mới có thể thoả mãn tất cả các yêu cầu thiêu tiền trong thí nghiệm của tác nhĩ tư khắc á! Hẳn không chút do dự ném ra mấy ngàn kim tệ, mà sau này, chỉ cần điều kiện cho phép, hẳn không chấp nhận vứt ra thêm vài vạn, thậm chí vài chục vạn kim tệ!

Nếu thật sự có thể nghiên cứu ra phương thức chế tạo ma pháp được tề mà nói...

Đỗ Duy không nhận được ngẫu nhiên cũng sẽ có dự vọng:

Tìm tới ba bốn ngàn binh lính! Phát cho mỗi người một bình ma lực được tề, phát thêm cho họ đủ lượng ma pháp nguyên tố... như vậy, ba bốn ngàn binh lính, mỗi người đều là một ma pháp sư!

Cho dù là một ma pháp sư cấp thấp nhất... như vậy cũng tuyệt đối đủ để chuyển biến lịch sử đại lục rồi!

Một quân đoàn ma pháp sư ba bốn ngàn người!!!

Như vậy, chỉ cần cung cấp đủ nguyên vật liệu ... đừng nói là ba bốn ngàn... cứ cho là một quân đoàn ba bốn vạn ma pháp sư đi chẳng nữa, trên lý thuyết là tuyệt đối có thể!

Nghĩ một chút như vậy, não tử có chút xúc động!

Chỉ là xem ra bây giờ, cứ xem tác nhĩ tư khắc á cơ hồ bốn chân chống lên chời, cả ngày cắm đầu vào trong phòng thí nghiệm, mỗi ngày chỉ ngủ ba bốn tiếng... nhưng tiến triển cơ hồ lại chẳng đáng là bao.

Đỗ Duy không phải không có nghĩ tới các loại thuốc hưng phấn chi chi đó... dù sao, cái gọi là ma lực kỳ thật chính là tinh thần lực. Đỗ Duy cũng cho rằng đương nhiên là, nếu có thể có được các loại thuốc hưng phấn

như ở tiền thế (ma túy), làm cho tinh thần con người hưng phấn, có phải hay không tinh thần sẽ cường thịnh lên?

Đối với giả thiết này của đồ duy, tác nhĩ tư khắc á cũng rất nghiêm túc suy nghĩ, bất quá, hấn lập tức phủ quyết vấn đề này.

“Thuốc có thể khiến cho con người hưng phấn (ma túy)thì có rất nhiều loại, tỷ như ta biết được trong bằng phong rừng rậm tại phương bắc có sinh ra một loại gọi là ”Băng tương quả” gì đó, nó có tác dụng tương đương. Khi dùng nó, tinh thần của con người sẽ phấn chấn, thậm chí nếu dùng quá độ nó, sẽ có thể khiến cho con người sinh ra ảo giác, phiêu phiêu dục tiên. Ta nghe nói rất nhiều quý tộc rất thích dùng loại “Băng tương quả” này, thậm chí bỏ qua hết thấy...”

Đồ Duy ánh mắt sáng ngời... chẳng lẽ là “mê huyền dược”? xem ra vô luận thế giới có thay đổi như thế nào, người có tiền cuộc sống đều hoang đường thối nát như nhau...

“Nhưng mà, khiến cho tinh thần con người phấn chấn lên, tác dụng chỉ là hữu hạn. Nhiều nhất cũng chỉ khiến cho trình độ hưng phấn của người ta tăng lên một chút. Không thể làm cho tổng lượng tinh thần lực của con người gia tăng là bao. Mà muốn sử dụng ma pháp, thì phải đòi hỏi cao hơn nhiều nhiều lắm! Loại thuốc hưng phấn gì gì đó, xa xa mới có thể đủ được. Nếu muốn cho người thường dùng thuốc hưng phấn tới độ có thể sử dụng được ma pháp thì ... trừ phi...”

“trừ phi...” Tác nhĩ tư khắc á cười khổ: “Trừ phi để người đó ăn một ....trăm thùng băng tương quả! Mà bây giờ, cái loại băng tương quả này, đừng nói là ăn một trăm thùng, cứ cho người dám ăn một cái nhỏ nho nhỏ, trái tim người sẽ hưng phấn quá mà... ngừng đập! Sau đó là tử vong!” Tác nhĩ tư khắc á nói đến đây, cười khổ một tiếng: “Trừ phi trái tim người có thể cường tráng như trái tim cự long! Có lẽ sẽ có thể thừa nhận tác dụng phụ của 100 thùng băng tương quả. Bất quá, nếu chúng ta có thể tìm thấy người có trái tim cự long... như thế thì ma pháp thực lực của hấn đã rất mạnh, chẳng cần dùng thủ đoạn trở thành ma pháp sư làm gì nữa!”

Đồ Duy suy nghĩ trong chốc lát, vỗ vỗ lên khuôn mặt thiếu ngủ trầm trọng của tác nhĩ tư khắc á: “Tiền đồ càng quang vinh, con đường càng gian nan! Ta tin vào ngươi, hãy cố gắng lên!”

Sau đó đồ duy rất sáng khoái vỗ vỗ tay, ném cái nan đề này lại cho tác nhĩ tư khắc á.

Đồ Duy quả thực không nóng nảy, hấn một chút cũng không.

Mặc dù “ngôi sao ma pháp ” đã tu luyện được vài ngày rồi, nhưng vẫn như cũ không thể đột phá được cánh cổng đầu tiên, không thể cảm nhận được năng lượng của ngôi sao. Nhưng mà, tái mai nhĩ dạy cho hấn câu chú ngữ kia, mỗi buổi tối mình tưởng đối với tự thân tinh thần lực của đồ duy cũng tăng lên đáng kể.

Mà bây giờ, trong cuộc sống hấn cũng không có cái gì quá cần thiết để phải nắm giữ lực lượng ma pháp lớn hơn.

Hấn, một quý tộc, không lo ăn uống, có một đồng người hầu chăm sóc, bây giờ thông qua sự lũng đoạn cá cược bóng đá, trong tay cũng không thiếu tiền bạc nữa.

Hấn còn có cái gì đau đầu đây?

A... có lẽ còn một vấn đề nhỏ nhỏ.

58. Chương 50:càng Chơi Càng Lớn 2

Đồ duy trưng dụng ngay một kho hàng bỏ không ở ngay chính trong nông trang này. Mà địa phương này, bây giờ đồ duy mỗi ngày đều dùng vài giờ để tới đó nghỉ ngơi.

Tác Nhĩ Tư khắc á làm ra cái gọi là “hỏa dược” kia, bây giờ đang bắt đầu khẩn trương tiến hành nhiệm vụ đầu tiên của nó...

Đồ Duy để Mã Đức dùng tiền mua các loại nguyên vật liệu, còn thuê thêm vài thợ thủ công: có thợ mộc, điêu khắc sư, thợ rèn, thậm chí còn có một thợ may nữa, thêm vào là bảy tám người hầu ở trong thành, tổ hợp thành một tổ làm pháo bông.

Đỗ Duy sau khi tìm ra hỏa dược, ý niệm đầu tiên hiện ra trong đầu, chính là có thể dùng nó để làm ra pháo bông kiểng tiền! Trên thế giới này không cần hỏa dược, không cần “vũ khí nóng”, bởi vì chỉ cần một ma pháp sư cấp thấp nào cũng có thể phóng ra hỏa cầu, uy lực thậm chí có thể so sánh với một khẩu rocket rồi.

Mà cứ coi như không phải ma pháp sư, một võ sĩ biết sử dụng đấu khí, cũng có thể dùng đấu khí phóng xuất các loại “phong nhận”...

Dưới tình huống này, đỗ duy cho rằng mình nhiều nhất cũng chỉ có thể tạo ra mấy khẩu súng rách, có tác dụng gì chứ.

Mà làm ra pháo bông, lại thực tế hơn nhiều!

Cảm ơn kinh nghiệm tại tiền thế, ở tiền thế, thừa nhỏ đỗ duy lớn lên tại nông thôn, hẳn ở trong các xưởng pháo bông cũng được xem qua cách chế tạo pháo bông bằng trúc, hẳn thậm chí còn có thể dùng vài cuộn báo, cuộn lại, tạo ra một quả “pháo trúc” mặc dù xấu xí, nhưng tuyệt đối có thể phóng được!

Đỗ DUY ở trong công xưởng này làm mẫu vài động tác, lập tức khiến cho mọi người kinh hãi! Sau khi xác nhận được vị thiếu gia này tịnh không phải thi triển ma pháp, đỗ duy giải thích tác dụng của loại bột phấn màu vàng, sau đó nói ra các yêu cầu của mình.

Loại pháo trúc này đỗ duy cũng không có quá lớn hứng thú, hẳn thâm nghĩ tới việc tạo ra vài quả pháo bông đẹp hơn!

Cái gọi là pháp hoa... không phải là cái loại sau khi điểm hỏa, có thể phun ra mấy loại hỏa diễm nhiều màu sắc hay sao!

Chỉ cần có hỏa dược, trên lý thuyết công nghệ kỳ thật cũng không có gì khó khăn lắm. Tiền thế, ở nông thôn của đỗ duy, mấy xưởng sản xuất vớ vẩn cũng có thể làm ra, đỗ duy tin rằng mình muốn làm cũng không thành vấn đề.

Cách tạo ra pháo bông phun ra các loại lửa nhiều màu sắc đỗ duy không hiểu, nhưng hẳn quen thuộc với được tề học, biết có vài thứ sau khi điểm hoa có thể phát ra các loại lửa khác nhau, chỉ cần hòa hỏa dược này với một ít thứ đó theo một tỉ lệ nhất định là có thể rồi.

Mấy người thợ này cũng không phải là đồ ngốc, sau khi hiểu được nguyên lý, rất nhanh đã có người làm ra vài quả pháo trúc còn đẹp hơn cả mấy quả đỗ duy làm mẫu. Sau khi điểm hỏa, lại càng vang to vang xa!

Sau khi pháo bông được làm ra, đỗ duy đặc ý nhất chính là hẳn yêu cầu một thợ điêu khắc làm ra một bức tượng nữ thần bằng gỗ. Nữ thần trong tay cầm một bình nước, chỉ cần sau khi điểm hỏa, miệng bình có thể phun ra lửa có bốn loại màu.

Trong thời đại này, những thứ đó không hề nghi ngờ quả thực chính là kỳ tích! Thành quả như vậy cũng đủ khiến cho tất cả mọi người trong xưởng cơ hồ tròng cả con người ra ngoài! Ngay cả vị điêu khắc sư vừa nãy làm ra bức tượng, nhìn kỳ quan trước mắt cũng không nhịn được quy một gối xuống, cất cao giọng ngoan đạo tán tụng quang minh nữ thần vĩ đại, đã cho mọi người mượn sức mạnh của thần tạo ra kỳ tích này!

Đỗ Duy lập tức vỗ vỗ đầu, liền đặt cho sản phẩm đầu tiên này là “Sự khoan dung của nữ thần rạng đông”

Nhưng sau khi đặt được tên cho bức tượng này, đỗ duy vẫn chưa thỏa mãn lắm.

Dù sao bức tượng “Sự khoan dung của nữ thần rạng đông” này cũng nhỏ quá, phun ra pháo bông cũng chỉ có thể cao bằng đầu người mà thôi!

Muốn làm, phải làm thật lớn!

Đỗ DUY nhớ lại tiền thế, mỗi lần quốc khánh, loại lễ pháo này, mỗi khi phóng lên bầu trời! Sau đó giữa không trung nổ tung, hỏa diễm bắn ra tứ phía, tràn diện đó mới thật đẹp!

Mà nữ thần rạng đông này, nếu đem ra so thì quả thực là đồ chơi trẻ con mà thôi.

Việc này khó khăn hơn rồi!

Đỗ Duy nói nửa ngày, cũng không thể giải thích nổi cho mấy người thợ này như thế nào có thể “phóng” hỏa diễm lên trên bầu trời! Nghĩ một lát, đỗ duy đã hiểu ra, ... việc này đã vượt qua khái niệm “pháo bông”, có lẽ đã động tới lĩnh vực “pháo hoa” rồi!

Thật sự không thể đối với mấy người thợ giải thích uy lực nổ tung của hỏa diễm, nguyên lý bung lửa, còn cả mấy vấn đề về “pháo”... kết quả cuối cùng là: Một người thợ gan lớn sau khi thử làm ra một sản phẩm, kết quả vì hỏa dược nhét vào rất nhiều, đã tạo ra một vụ nổ quy mô nhỏ, không cẩn thận làm bị thương hai người (cũng may là không nặng lắm, nghỉ ngơi hai ngày là khỏi thôi)

Nhưng sau đó mọi người đều nhất trí: Đây là sự cảnh cáo và trừng phạt của thần linh!

Vì thế, cứ cho rằng đỗ duy lười cái chiêu bài “thiếu gia” của mình ra, cũng tuyệt đối không có người dám tiến lên làm lại thứ đó.

Đỗ Duy không khỏi thở than: “Sùng bái tôn giáo hại chết người a...”

Đã từ dưới mặt đất “phóng tới bầu trời” là không thể thực hiện được nữa, vậy đỗ duy chỉ có thể vận động bộ não của mình.

Sau khi trải qua một đêm khổ tư, đỗ duy lại xuất hiện thêm một biện pháp càng thêm kinh thế hãi tục:

Nếu từ dưới phóng lên không được thì ta... từ trên phóng xuống!

Nhưng mà... làm thế nào để lên trời... chẳng lẽ mời một ma pháp sư dùng phi hành thuật bay lên?

Như vậy thì lại thành ra chẳng có chút kỹ thuật nào nữa cả!

Đỗ Duy rất khinh thường loại ý tưởng này.

Mà còn, một ma pháp sư nào đó thi triển hỏa hệ ma pháp, tràng diện còn hoành tráng hơn mấy quả pháo bông này nhiều, nếu có thể thỉnh tới một vị ma pháp sư mà nói, như thế thì pháo hoa chắc cũng chẳng cần nữa, trực tiếp dùng hỏa hệ ma pháp ném lên trên trời, kia mới gọi là hoa lệ chứ!

Nhưng mà, không dựa vào ma pháp sư... như thế nào lên trời?

Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy mình rất buồn cười.. Không thể để những thứ mình làm ra lãng phí được, vậy.. làm ra một cái máy bay thì sao?

...., cái này thì lại thành chơi lớn rồi.

Bổn sự tạo máy bay đỗ duy khẳng định là không có rồi, như thế... ngoại trừ máy bay ra còn có biện pháp khác không?

Ánh mắt đỗ duy sáng ngời!

59. Chương 51: Phi Thiên Ký Của Mã Đức

Mã đức thì ngược lại, vị mã phu tiền nhiệm này, địa vị bây giờ có thể nói là hoàn toàn xoay chuyển! Vị “tổng quản đại nhân” vốn cùng với thiếu gia thất thế bị đày tới lãnh địa la lâm này, mỗi người đều biết thân phận hèn trước đây là một mã phu. Người hầu của gia tộc lớn nhất ở đây chính là vị quản gia, Mã đức này mặc dù trên đầu đeo một danh nghĩa tổng quản nhưng lại luôn luôn chỉ có một mình.

Bây giờ lại không như trước! Hắn là đại tổng quản của đỗ duy thiếu gia! Thống lĩnh cả sự nghiệp cá độ trên toàn bình nguyên la lâm, hơn một nửa Khoa Đặc Hành Tỉnh.

Bây giờ, mã đức chỉ cần vừa ra khỏi cửa, lão bản của các đồ trường liền phái người nhiệt tình cung nghênh “tổng quản đại nhân”, vô luận mã đức xuất môn đi tới đâu, theo sau mông luôn luôn là một hàng người.

Có kẻ chờ đợi, người nghe lệnh, Tổng quản mã đức đại nhân rất cao hứng, ngón tay lúc chỉ đông lúc chỉ tây. Mã đức đại gia ăn thịt, mọi người mới có thể húp nước.

Mã đức dưới sự huy của đỗ duy, từng giả vờ lơ đãng không kiểm tra vài trận đấu, quả nhiên lão bản của vài đấu trường lập tức kiếm một khoản không nhỏ.

Đỗ Duy biết rất rõ “vi nhân chi đạo”, mặc dù cái gọi là độc quyền kinh doanh, trên danh nghĩa là để đỡ đỡ duy lũng đoạn thị trường, nhưng mà âm thầm, dù sao cũng sẽ có một vài người lên lên lút lút.

Cứ xem như tại tiền thế, các tập đoàn cá độ chui lui cũng không bao giờ bị diệt trừ triệt để.

Đỗ Duy không muốn bị chụp cái mũ là độc đoán, vô lối trên la lâm bình nguyên. Đã cấm tuyệt không được vậy chỉ có thể hướng dẫn thôi.

Đỗ Duy vỗ vỗ đầu, lập tức làm ra quyết định! bắt đầu từ hôm nay, tất cả đồ trường trên các thành thị xung quanh lập tức tạm đình chỉ! hấn muốn chinh đồn!

Cũng có thể nói là: “Thiếu gia động miệng, mã đức chạy gãy chân”

Đỗ Duy kiên nhẫn dành ba ngày đặc biệt huấn luyện cho mã đức, mặc kệ cho vị tiền nhiệm mã phu này lĩnh hội được bao nhiêu, dù sao cũng phải nhét một đồng thứ vào đầu mã đức đáng thương.

Còn không hiểu à, mã đức chỉ có thể chậm rãi tự mình nghiên cứu.

Đầu tiên, Đỗ Duy thiếu gia nói, từ nay về sau, cá độ tuyệt đối không được nói là “Cá” nữa! Thiếu gia làm ra một loại kỳ quái gì đó, có thể tại trước mỗi trận đấu công khai bán ra, mặc dù đồng dạng là đoán kết quả trận đấu nhưng mà nó có hơi một chút khác đi.

“Từ nay về sau, chúng ta sẽ không tiếp tục nhận cá cược nữa! Chúng ta sẽ tiêu thụ cái gọi là... xổ số bóng đá!” Nói xong những lời này, vẻ mặt đỗ duy dị thường nghiêm túc, thậm chí còn có một chút “thần thánh”. Dừng một chút, vị thiếu gia này còn bổ sung một câu: “Từ nay về sau, cũng sẽ không gọi là “Cá” nữa! mà gọi là ... Giải bóng đá.

Vì thế tính hợp pháp của nó, đỗ duy làm ra một tiêu chuẩn đơn giản nhất: “Mỗi lần thu về sẽ xuất ra một phần trăm cho quan viên chấp hành tại địa phương!

Được rồi!

Mặc kệ là Mã Đức hiểu được bao nhiêu, hấn bây giờ cũng chỉ có thể ngồi trên xe ngựa, dẫn theo vài người hầu bốn ba khắp la lâm bình nguyên, lui tới các thành trấn xung quanh, chuẩn bị cho cái gọi là “xổ số bóng đá” của thiếu gia.

Thuận tiện nói một câu đúng hơn, trước khi xuất phát, mã đức hỏi một vấn đề: “Thiếu gia, chúng ta đã công khai mở cửa hàng mua bán... vậy, cửa hàng của chúng ta phải có một cái tên chứ.”

“Cửa hàng bóng đá” Đỗ Duy trả lời rất rõ ràng.

Vì vậy, mã đức đại tổng quản tiên sinh của chúng ta, tương lại, hấn sẽ đội trên đầu thêm một cái chức vụ nữa: “Chủ quản cửa hàng bóng đá”

Mà đỗ duy còn giao cho mã đức thêm một việc thứ hai... Đỗ Duy chuẩn bị làm một điều chỉnh lớn đối với “giải bóng đá” của mình!

Có thể nói, giải bóng bây giờ, đội viên trong đội bóng bây giờ chỉ đến từ trong một ngàn hộ vệ quân trong pháo đài, mà sắp tới, thời kỳ chuẩn bị của binh lính đã sắp xong.

Nếu để cho đám lính này cả ngày bỏ bê huấn luyện của quân đội đi đá bóng, vậy đỗ duy sẽ lo lắng lão quản gia lại sẽ đưa thêm một bảng cáo trạng tới để đô mất.

Cho nên... đỗ duy chuẩn bị lập một giải bóng đá chính thức!

Trong hộ vệ quân tại tòa thành, bây giờ chỉ giữ lại một đội bóng duy nhất, mà đỗ duy để mã đức chạy qua vài thành thị, ở mỗi thành thị sẽ tổ chức một đội bóng! Bây giờ trò chơi bóng đá này cơ hồ đã trải rộng khắp cả la lâm bình nguyên rồi, mỗi thành thị nhỏ sẽ có cả mười mấy đội bóng, trình độ cũng không tệ.

Sau đó, ở mỗi địa phương sẽ dựa theo quy định của giải bóng mà tổ chức trận đấu...

Đỗ Duy liệt ra một bản danh sách tính toán, xem ra cái gọi là giải bóng này, có lẽ sẽ kiếm được rất nhiều tiền... đầu tiên, các cầu thủ tại thời đại la lan hầu hết đều không phải chuyên nghiệp, đại bộ phận do nông phu, thợ thủ công, thợ mộc, thợ rèn, thợ đào mỏ, thậm chí cả thợ cắt tóc. Mỗi người có thể ngẫu nhiên đá

một trận bóng vui vẻ, mà mỗi người mỗi tháng có thể có một hai kim tệ tiền thưởng, như vậy đã đủ khiến cho họ xúc động tới chạy vùi vòng quanh sân bóng.

Mà xổ số bóng đá dự tính sẽ thu về một số lượng khổng lồ tiền, như thế sẽ thừa sức chi trả cho những cầu thủ nghiệp dư của chúng ta rồi.

Nhưng mà đồ duy vẫn chưa buông ta cho ý đồ lớn nhất của mình... hắn bắt mã đức đi tới một thành thị lớn nhất, tìm một thương nhân bán da... vị thương nhân thường xuyên cung cấp da cho gia tộc la lâm.

Đồ Duy hứa hẹn, “xổ số bóng đá” ở tương lai, mỗi cầu thủ trong một trận đấu, sẽ đều mặc vào một bộ quần áo thống nhất... trên đó sẽ ghi tên của một cửa hàng nào đó!

Suy nghĩ tới lúc đó, trong mỗi trận đấu, khán giả ngồi kín trên các hàng ghế...

Ông chủ bán da lập tức khẳng khái chi ra năm trăm kim tệ để mua cái “Quan danh quyền” này.

Như vậy, đội bóng trong tòa thành này, sẽ có một cái tên chính thức: đội “La lâm bình nguyên, phỉ thúy trấn, cửa hàng bán da - Lão Khắc Lăng Nhĩ”

Đồ Duy sau khi để mã đức bán xong “quan danh quyền” đầu tiên, công tác chính của mã đức sẽ là bán cái “quan danh quyền” của 12 đội bóng cho các thương nhân có tiền ở địa phương.

Đủ mọi việc phải làm cùng một lúc... mã đức cơ hồ bắt đầu dùng ánh mắt sùng bái để nhìn vị thiếu gia từ nhỏ được mình bế này!

Ai nói thiếu gia của chúng ta là ngu ngốc?

Người đã từng thấy kẻ ngu ngốc nào nói nói vài câu là có thể kiếm được mấy vạn kim tệ chưa?

Lão Mã Đức cơ hồ chạy gãy cả chân, hắn chạy từ nam bình nguyên la lâm tới phía bắc, từ phía đông chạy về phía tây, cơ hồ đã chạy qua mười mấy thành trấn lớn nhỏ rồi! Mười hai đội bóng rốt cục cũng đã kiến tạo, mà mười hai “quan danh quyền” của mười hai đội bóng cũng đã được bán toàn bộ..

Cho nên có cái gì “XX đội cửa hàng châu báu” hay là “XX đội cửa hàng vũ khí” ... mấy cái tên cổ quái như vậy, đồ duy một mực không thèm đếm xỉa... hắn đối với mã đức đem về mấy ngàn kim tệ liền rất hài lòng, mười hai đội bóng, tổng cộng bán ra được hơn năm ngàn kim tệ.

“Đây mới chỉ là năm đầu tiên, Mã Đức thân ái của ta. Từ nay về sau chờ giải bóng của chúng ta thành công rồi, quyền bán tên đội hàng năm sẽ không cần người phải đi làm nữa, đám thương nhân kia sẽ phải cút cung dâng tiền cầu người thôi! Lúc đó, mấy ngàn kim tệ có lẽ cũng chẳng thể mua được một “quan danh quyền” nữa!” Đồ Duy nhìn người hầu trung thành đã phải chạy lăng xăng cả tháng qua cũng không khỏi có một ít cảm động, vì thế, hắn quyết định thưởng thêm một chút cho người hầu trung thành này.

“Mã đức thân ái của ta... người có hứng thú đảm nhiệm chức vụ chủ tịch hiệp hội bóng đá của la lâm bình nguyên không?”

Cứ như vậy, “tổng quản đại nhân” cùng với “Chủ quản trung tâm bóng đá” Mã đức, trên đầu đã thêm một chức vụ mới, rất thần kì: Chủ tịch hiệp hội bóng đá!

Mặc dù vẫn không thể hoàn toàn hiểu rõ cái chức vụ “Chủ tịch hiệp hội bóng đá” rốt cuộc là cái đồ gì, bất quá, thiếu gia rất coi trọng mình cũng khiến mã đức rất cảm động, cho nên hắn rất vui vẻ tiếp thụ đệ nghị của thiếu gia.

Đồ Duy tâm tình hiển nhiên rất tốt.

Dù sao Mã Đức đem về năm ngàn kim tệ kia đã đủ cho hắn giải quyết vài vấn đề.

Giải bóng đá còn chưa bắt đầu, xổ số bóng đá vẫn chưa thể thu về đồng nào, năm ngàn kim tệ tiền đăng ký tên này đã tựa hồ là tiền vốn lưu động duy nhất.

Tác nhĩ tư khắc á đáng chết... cái gã kia lại đốt thêm mấy ngàn kim tệ, vẫn như cũ chẳng tiến triển thêm chút nào cả.

Có mấy ngàn kim tệ của mã đức mang về, đồ duy có thể thở phào một hơi, thừa dịp cao hứng, đồ duy mang theo vị chủ tịch hiệp hội bóng đá đi thăm phát minh mới của hắn.

Ở phía sau tòa thành, nơi chuyên môn nghiên cứu pháo hoa của đồ duy, mã đức lại một lần nữa nhìn thiếu gia của mình với con mắt sùng kính...

Mặc dù, hắn vẫn còn không biết thiếu gia lần này sẽ tạo ra cái đồ chơi gì.

Cái thứ trước mặt này là một

cái sọt lớn.

A, đúng vậy, là một cái sọt rất lớn. Lớn tới mức có thể chứa được cả ba bốn người. Thành sọt cũng rất cao, cao tới phần eo của người, nếu người ở bên trong muốn ngồi, có lẽ giống như đang ngồi trong xe ngựa.

Mà phía trên nó... là một cái hình cầu vô cùng lớn, được tạo ra từ hơn mười tấm da trâu may lại, nhẹ nhàng đong đưa phía trên cái sọt.

Đúng vậy, đúng vậy, một hình cầu vô cùng lớn!

Ở phía dưới là một đồng dây dợ đang liều mạng giữ lại cho cái “khí cầu” này không bay lên.

Ánh sáng của ngọn lửa rất lớn, đồ duy ở bên trong này cũng thi triển thêm một chút ma pháp... đây là một hỏa hệ ma pháp hắn vừa mới học tập được, Tác Nhĩ Tư Khắc Á đã làm ra một ít đồ có thể làm tăng cường hỏa thể.

“Cái này, tên là ”Nhiệt khí cầu! Mã Đức thân ái của ta” Đồ Duy cười rất vui vẻ.

Đây là thành quả cả một tháng vừa rồi của hắn! Mặc dù trong lúc làm nó cũng làm hỏng hơn năm mươi tấm da bò thượng đẳng... đồng da bò này dĩ nhiên được mua lại với cái giá rất thấp từ một gã thương nhân bán da muốn mua “tên đội bóng”

Đồ Duy không để ý tới ánh mắt mờ mịt của mã đức, hắn chỉ đơn giản giới thiệu một chút về phát minh mới của mình.

Vị mã phu tiền nhiệm, hiện là tổng quản đại nhân, chủ quản của trung tâm bóng đá, chủ tịch hiệp hội bóng đá - Mã Đức tiên sinh, đã cảm giác thấy mình sắp sửa ngất xỉu tới nơi, hắn nhìn thiếu gia, lắp bắp nói: “Thiếu gia... ngài, ngài nói, cái này có thể bay được? Người nói là ”Bay“? Ta không có nghe sai chứ?”

“Không có nghe sai, mã đức thân ái của ta!” Đồ Duy cười nói: “Vì thế, bây giờ ta ban cho người một vinh dự! Cùng với ta tới thí nghiệm lần bay đầu tiên! Đây là một thời khắc lịch sử! Người sẽ là người đầu tiên không dựa vào bất kì ma pháp hoặc ma pháp sinh vật nào, lại có thể bay lên trên trời!”

Trải nghiệm tiếp theo, đối với mã đức mà nói, cũng giống như trong một giấc mơ!

Đồ Duy vung đao cắt các sợi dây buộc giữ “nhiệt khí cầu”, “Nhiệt khí cầu” lập tức kéo theo cái sọt bên dưới, dĩ nhiên có đồ duy và mã đức lên trên trời.

Khi cái sọt từng chút từng chút ly khai khỏi mặt đất, càng lúc càng cao.. tất cả mọi người đều đình chỉ hô hấp, không dám phát ra nửa điểm thanh âm, cứ như vậy tròng mắt, trương miệng, ngửa đầu nhìn theo mã đức và đồ duy càng lúc càng bay cao...

Thậm chí còn có người chảy cả nước miếng cũng quên không lau!

Đối với những người sống trong thời đại không biết đến định nghĩa “đồ dùng phi hành” mà nói, tràng diện này thật sự là quá... chấn động!!

Cho đến khi “nhiệt khí cầu” đem đồ duy cùng mã đức bay lên tới một độ cao nhất định trên đỉnh pháo đài, đám thợ trên mặt đất mới phát ra một trận hoan hô thật lớn! Tất cả mọi người đều quỹ hân xuống đất, dùng thanh âm thành kính nhất ca ngợi thần linh...

Cùng với sự hoan hô của mọi người dưới mặt đất, mã đức chỉ cảm thấy hai chân mình bây giờ đã nhuyễn tới mức không thể đứng thẳng được nữa rồi!

Từ khi “bay” lên tới trời bây giờ, hai chân mã đức không ngừng run rẩy, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt trừng to bằng cả mắt trâu, hai hàm răng va vào nhau cạch cạch, hai tay tóm chặt vào thành sọt...

“Thế nào? Mã đức thân ái của ta...” Đỗ Duy nhìn xuống dưới chân... “Nhiệt khí cầu” đang chậm rãi lay động, từ trên cao nhìn xuống, cảnh sắc xung quanh tào thành, ngọn núi phía xa xa, rừng rậm bạt ngàn... đều thu vào hết tầm mắt!

“Tràng diện này có lẽ rất khó quên a...” Đỗ Duy say mê nói.

“Thiếu gia...” Mã đức dùng hết giữ cho mình không nôn, dè dặt hỏi: “Cái này... ta không biết nói thế nào nữa... cái này, cái này quả thực quá thần kỳ ... nhưng, nhưng mà ta muốn hỏi là... chúng ta bây giờ đã bay cao tới như vậy... nhưng mà, làm sao có thể hạ xuống bây giờ?”

“...” cái này, đỗ duy cũng biến sắc, hần liếc mắt nhìn mã đức thật lâu, sắc mặt cổ quái: “hông biết... ta chỉ biết làm thế nào để bay lên... lại không biết làm thế nào để nó ...hạ xuống”

Mã Đức: “Thiếu gia... ngài thật sự là thiên tài giỏi nhất ta từng biết... .....¼&¼×; .....×; ¼ .... ”

Đỗ Duy: “Mã Đức! Người nôn cả ra người ta rồi!”

Mọi người phía dưới sau một lúc xúc động, ngơ ngác nhìn nhau: “Thiếu gia bao giờ mới hạ xuống? Thời gian sắp tới bữa trưa rồi?”

Ánh hoàng hôn, Nhiệt khí cầu bên dưới ánh hoàng hôn bao la, càng bay càng cao, càng bay càng xa...

Thế giới thật đẹp a! Không phải sao?

60. Chương 52: Ma Pháp Sư Trái Chủ Thượng Môn

Xong việc Mã Đức nằm bệt trong phòng cả hai ngày, sau một hồi bệnh nặng lúc xuống giường cảm giác hai chân vẫn còn phát nhuyển.

Bất quá Đỗ Duy vẫn như cũ tưởng thưởng cho người hầu trung thành này một món lớn. Bởi vì ngày đó trên “Nhiệt khí cầu” gặp phải lúc không thể hạ xuống, Mã Đức trong lúc bối rối đã vô tình đề xuất ra một đề nghị: hay là dập bớt lửa đi?

Đề nghị này lập tức khiến cho Đỗ Duy nhớ ra, động lực của nhiệt khí cầu có liên quan tới không khí nóng. Dập bớt lửa lửa trong lò sẽ khiến cho không khí lạnh xuống, như vậy khí cầu cũng sẽ hạ bớt xuống.

Chỉ đáng thương cho Mã Đức, sau khi hạ xuống đất cơ hồ đã nôn ra toàn bộ đờm rãi trong người, sau cùng dưới sự giúp đỡ của một y sĩ trong đội kỵ binh tới “cứu viện” mới tỉnh lại được.

Trong lúc tất cả mọi người trong tòa thành đều xôn xao bàn tán xem vị thiếu gia cổ quái này còn có thể tạo ra thêm món đồ gì nữa...Đỗ Duy lại trầm mặc.

Liên tiếp ba ngày, Đỗ Duy không có làm ra thêm một thứ gì nữa. Đỗ Duy trong lòng ngược lại hiểu ra: Hần bây giờ không còn hứng thú tạo ra thêm nhiều sự tình gì nữa. Pháo bông cũng được, cá cược bóng đá cũng được, bất quá đều là những biện pháp giải quyết vấn đề tiền nong cấp bách hiện tại.

Đỗ Duy càng không hứng thú tạo ra thêm sự cách mạng công nghiệp gì đó phải hao tiền tốn của. Mục đích của hắn là kiếm tiền, vì tập trung tiền của cho phòng thí nghiệm ma pháp đã tốn vô số tiền của hắn rồi.

Bây giờ, trong khi tạm thời không phải đau đầu vì tiền rồi, Đỗ Duy cũng đình chỉ mọi động tác.

Ngoại trừ mỗi ngày đi tới phòng thí nghiệm của Tác Nhĩ Tư Khắc Á, xem vị khoa học gia ma pháp này tiến triển, sau đó lại đi xem qua một chút cái tổ sản xuất nho nho nhiệt khí cầu và pháo hoa, Đỗ Duy đem toàn bộ thời gian đặt vào việc học tập ma pháp.

Mỗi buổi tối hắn đều một mình chạy tới ban công lộ thiên tầng ba của phòng thí nghiệm nghỉ ngơi cả đêm. Hắn và Tác Nhĩ Tư Khắc Á đã hình thành một sự phối hợp ăn ý. Phòng thí nghiệm ban ngày giao cho Tác Nhĩ Tư Khắc Á sử dụng, tới buổi tối, quyền sử dụng sẽ ở trong tay Đỗ Duy. Hai người đều không can thiệp vào việc của đối phương.

Đã hơn một tháng rồi, nhưng hết lần này tới lần khác, Đỗ Duy tu luyện “Ngôi sao ma pháp” thủy chung đều không thể đột phá được bước quan trọng nhất đầu tiên. Cái gọi là khái niệm của “Ngôi sao lực” kia có lẽ quá mức mơ hồ. Không có tiêu chuẩn cụ thể, không có miêu tả cụ thể, ngay cả bản thân tái mai nhĩ cũng không thể nói ra chuẩn xác cái gọi là ngôi sao lực là gì... dù sao, tái mai nhĩ bây giờ không phải là chính tức nữ chiêm tinh thuật sư, nàng chỉ là một phục chế được kế thừa một đoạn trí nhớ mà thôi. Đỗ Duy có rất nhiều câu hỏi mà tái mai nhĩ không thể giải đáp.

Ngoại trừ buổi tối học tập ma pháp ra, ban ngày, Đỗ Duy cũng sẽ học tập các ma pháp chính thống trên đại lục... trên phương diện này Tác Nhĩ Tư Khắc Á cũng cung cấp một ít trợ giúp, dù sao hắn cũng đang được coi là một ma pháp sư. Một ít ma pháp chú ngữ cấp thấp Đỗ Duy đều có thể tìm thấy từ Tác Nhĩ Tư Khắc Á.

Hơn một tháng sau, Đỗ Duy đã cơ bản nắm giữ một ít chú ngữ cấp thấp. Tỷ như chú ngữ hỏa hệ ma pháp đơn giản, hỏa cầu thuật, còn cả phong hệ ma pháp - Phong nhận (lưỡi đao gió) Đỗ Duy đều có thể thi triển một cách thông dong. Trong đồng ma pháp cấp thấp này, Đỗ Duy nắm giữ thuần thực nhất là “mê muội thuật” và “gia tốc thuật”

Cuối cùng, ngay cả Tác Nhĩ Tư Khắc Á cũng phải thừa nhận, thực lực ma pháp của Đỗ Duy đã vượt xa khỏi bản thân hắn, vô luận là ma lực hay là cảm ứng lực. Nếu Đỗ Duy nguyện ý tham gia khảo hạch của ma pháp công hội mà nói, bằng vào thực lực của hắn bây giờ sẽ có thể ứng dụng lấy được tư cách ma pháp sư cấp 1 rồi.

Đỗ Duy đó còn là che dấu một chút thực lực của mình rồi đó.

Trên sự thực, Đỗ Duy mặc dù luôn không học được “Ngôi sao ma pháp” nhưng đoạn chú ngữ tu luyện tinh thần lực của tái mai nhĩ kia đối với sự tăng trưởng tinh thần lực của hắn là dị thường có hiệu quả. Cường độ ma lực của hắn bây giờ đã miễn cưỡng có thể đạt tới tam cấp ma pháp sư rồi.

Cho nên cảm ứng lực ... trên đầu của Đỗ Duy - “ăngten” do khắc lí tư tặng kia, trình độ cảm ứng lực của Đỗ Duy thậm chí đã vượt qua rất nhiều trung cấp ma pháp sư rồi.

Một buổi chiều, Mã Đức lại được Đỗ Duy giao cho một nhiệm vụ trọng yếu hạng nhất!

Làm tổng quản bên người của Đỗ Duy, Mã Đức sẽ phụ trách mang theo tân lễ vật của Đỗ Duy, đi tới để chúc mừng sinh nhật của bá tước phu nhân.

Đỗ Duy tốn cả một buổi tối, chú tâm viết ra một phong thư... đối với bá tước phu nhân ôn nhu mỹ lệ này, trong lòng Đỗ Duy cũng có một tình cảm đặc biệt. Đặc biệt là một hồi bệnh nặng hồi nhỏ của mình, bá tước phu nhân ở trong quang minh thần điện quỷ lạy cả đêm, sau đó lại không ăn không ngủ chiếu cố cho mình... mà cho dù sau khi đệ đệ được sinh ra, bá tước phu nhân vẫn thường xuyên một mình tới phòng Đỗ Duy, ôm đứa con nhỏ của mình, hát ru cho hắn ngủ...

Trong tâm của Đỗ Duy rất cảm động, vị nữ nhân ôn nhu mỹ lệ này, trên người nàng tỏa ra một tình mẫu ái vô cùng vĩ đại, vô cùng giản dị. Mặc dù tình yêu đó cũng khiến trong nội tâm Đỗ Duy tràn ngập áy náy.. bởi vì chính mình tịnh không phải là nhi tử chính thức của nàng. Nhưng cũng chính vì tình yêu đó, khiến cho Đỗ Duy đối với người mẫu thân ôn nhu mỹ lệ này tràn ngập nhớ mong.

Mà lễ vật sinh nhật chính là tâm huyết của Đỗ Duy : “sự khoan thứ của nữ thần rặng đồng”

Đỗ Duy rất tự tin, lễ vật chưa từng thấy này, sau khi đưa đến bá tước phủ, khẳng định sẽ tạo nên một chấn động thật lớn! Đỗ Duy tịnh không quan tâm tới loại chấn động này, hắn hy vọng có thể khiến bá tước phu nhân trong ngày sinh nhật của mình thật vui vẻ.

Mã Đức ngồi trong xe ngựa, dẫn theo vài tùy tùng ra đi. Bấy ngày nữa là tới sinh nhật của bá tước phu nhân, chỉ cần dọc đường đi không xảy ra việc gì ngoài ý muốn, vậy đại khái sẽ trước sinh nhật nàng hai ngày là tới.

Tổng đi Mã Đức, tâm tình của Đỗ Duy có chút thoải mái hơn một chút, hắn cũng giữ lại một ít tư tâm. Dù sao cuộc sống bị cấm túc cũng có chút khó chịu, mỗi ngày không thể rời khỏi xung quanh tòa thành, hơn

một tháng nay khiến hắn có chút phiền muộn, hy vọng lần tặng quà sinh nhật này sẽ có thể lay động được phụ thân một chút. Mỗi tháng ba trăm kim tệ, Đỗ Duy không quan tâm, chỉ hy vọng bá tước đại nhân cao hứng giải trừ lệnh cấm túc của mình là tốt nhất.

Một buổi tối vài ngày sau khi Mã Đức rời đi, bầu trời quang đãng, một buổi đêm đẹp đẽ như vậy khiến hứng thú của Đỗ Duy bộc phát. Hắn lệnh cho người hầu chuẩn bị một lò nướng, đặt trên ban công tầng ba phòng thí nghiệm, sau đó lại lệnh cho đầu bếp trong thành chuẩn bị một ít thịt bò, thịt dê, còn cả một ít rau củ mới thu hoạch ở nông trang phía sau pháo đài... thêm vào một bình rượu bồ đào thượng hạng.

Đỗ Duy chuẩn bị một bữa thịt nướng lộ thiên

Lát thịt bò đặt trên giá sắt trên lò lửa, Đỗ Duy cầm một cái đĩa mình mới làm ra, lật lật đều lát thịt, sau đó lấy một ít gia vị mình mới tạo ra, từng chút từng chút bôi lên trên lát thịt. Động tác của hắn rất cẩn thận, cố gắng để mỗi một phân trên lát thịt đều được bôi gia vị.

Những giọt mỡ tích tách rơi xuống ngọn lửa, tỏa ra mùi hương thơm ngào ngạt, Đỗ Duy hít sâu hưởng thụ, hắn thậm chí không nhận được xoa xoa bụng.

Nhìn bộ dáng thích thú của Đỗ Duy, ánh mắt tái mai nhĩ có chút cổ quái.

“người đang rên rỉ cái bài hát gì vậy? hình như đang ngâm tác phẩm của nhà thơ gì đó thì phải ... nhưng mà sao ta như thế nào cũng nghe không hiểu vậy?”

Đỗ Duy lưỡi biếng không giải thích, hắn hừ một tiếng, sau đó cầm đĩa lật lát thịt bò lại, rồi cầm bình rượu rót lấy một cốc rượu, đưa lên nhấp nháp.

“Hồng tửu và thịt hồng.” Đỗ Duy thở dài thỏa mãn: “Phong khinh vân đạm, minh nguyệt tinh minh... một buổi tối thoải mái như vậy, hứng gió mát, ăn thịt nướng, thêm vào là một bình hảo tửu... đáng tiếc nếu có thể thêm vào một chút âm nhạc nữa thì tốt”

“Tiểu quý tộc nhà người chỉ biết biết hưởng thụ.” Tái mai nhĩ bĩu mồm môi: “Đêm nay không học ngôi sao ma pháp nữa hả?”

“Ta đã học hơn một tháng rồi.” Đỗ Duy cười khổ: “Tinh thần lực thì rất có hiệu quả, nhưng mà cái ngôi sao lực kia lại thủy chung chẳng có tiến triển. Không phải là ta lưỡi biếng, chỉ là không hiểu, vậy nghĩ đến cũng không phải một hai ngày có thể giải quyết được. Ta đã mệt cả tháng rồi, phải có chút thời gian nghỉ ngơi chứ.”

Nói xong, hắn cầm đĩa xiên miếng thịt lên, dè dặt cắn một miếng, mùi thịt thơm lừng cả miệng cơ hồ khiến cho Đỗ Duy cắn cả vào lưỡi mình, hắn mơ hồ cười nói: “Ngon! Rất ngon! Chỉ đáng tiếc, món ăn ngon như vậy người lại không ăn được.”

Tái mai nhĩ trực tiếp liếc một cái. Nàng là ma pháp sinh vật, bất quá chỉ là một vật thể linh lực.. không có thực thể, chỉ là một ảo ảnh mà thôi, không cần tới ăn uống hay là ngủ.

Mà sau khi Đỗ Duy cởi bỏ phong ấn cho nàng, khiến cho linh thể của nàng đã khắc sâu ma lực ẩn ký của hắn, cơ hồ đã trở thành cái bóng của Đỗ Duy.

”Người như vậy không ăn không uống, cũng không cần ngủ... vậy nhân sinh không phải vô thức hay sao? Đỗ Duy thở dài, nhìn tái mai nhĩ trước mặt.

Tái mai nhĩ vẫn mặc bộ quần áo màu đỏ hồi trước. Chỉ là sau nhiều lần nhắc nhở của Đỗ Duy, nàng rốt cuộc cũng học được một chút chú ý tới dáng vẻ, không còn nhảy lên lan can vung vẩy đôi đùi đẹp của mình nữa.

Tái mai nhĩ lại khinh khinh nhìn hắn.

“Thuận tiện hỏi lại một câu... a, trước đây ta chưa hỏi qua người câu này.” Đỗ Duy nháy nháy mắt: “Người có thể sống bao nhiêu lâu?”

Trước kia, Đỗ Duy khi nghe về câu chuyện của pinocio đều không có cảm giác gì. Nhưng mà buổi tối hôm nay, nhìn ma pháp sinh vật đang ngồi trước mặt mình này, vẻ mặt đau buồn nói ra nguyện vọng ...

Trong lòng hắn sinh ra một tia đồng tình, chỉ là lại không biết nên mở miệng an ủi tái mai nhĩ thế nào.

“Có lẽ...” Đỗ Duy nghĩ nghĩ: “Có lẽ chúng ta có thể thử xem sao...Nói không chừng dùng ma pháp có thể...”

“Không sớm nữa, ta đi nghỉ đây.” Tái mai nhĩ đột nhiên cắt ngang lời, câu nói của nàng rất kỳ quái, bởi vì một ma pháp sinh vật không cần nghỉ ngơi.

Hiên nhiên nàng đang trốn tránh, trốn tránh câu an ủi vô vọng của Đỗ Duy.

“Phanh” một tiếng, thân thể tái mai nhĩ biến mất, Đỗ Duy thở dài, hắn biết tái mai nhĩ không muốn nghe tiếp. Mặc dù là ma pháp sinh vật, nhưng nếu tái mai nhĩ không muốn nói chuyện, nàng có thể trốn tại đâu đó bên người Đỗ Duy.

Giới chỉ, huy chương, quần áo, thậm chí là trong giày, chỉ cần tái mai nhĩ nguyện ý, nàng thậm chí có thể trốn trong dây quần của Đỗ Duy. Nếu không nói, giữa ban ngày, cứ bay lượn bên người Đỗ Duy, cũng sẽ khiến hắn có cảm giác sau lưng mình có một con ma thắt cổ đi theo.

Đỗ Duy thở dài, hắn không ngăn cản sự trốn tránh của tái mai nhĩ...Mặc dù Đỗ Duy có thể ra lệnh cho tái mai nhĩ đi ra, dù sao cũng là Đỗ Duy dùng chú ngữ cấm phong ấn, ma pháp sinh vật sẽ nghe hết thảy mệnh lệnh của Đỗ Duy, nhưng giờ phút này, Đỗ Duy biết tâm tình nàng không tốt, cũng không nghĩ nói nhiều.

Uống xong một ngụm rượu, dập tắt lửa, Đỗ Duy uể oải nằm lên trên ghế, ngược nhìn bầu trời.

Tinh không vẫn sáng tỏ, Đỗ Duy đột nhiên tự hỏi chính mình một câu: “Đối với ta mà nói.. ý nghĩa của sinh mệnh là cái gì?”

Cứ như vậy ngồi, không biết đã qua bao lâu, tới khi hắn cảm thấy có chút mệt mỏi chuẩn bị đứng dậy trở về ngủ, đột nhiên, trong lòng Đỗ Duy nháy động! Tinh thần lực cường đại của hắn cảm giác thấy không khí xung quanh chợt sinh ra một tia chấn động!

Sóng khí mặc dù chậm chạp, mỏng manh nhưng không thể dấu diếm được tinh thần lực hiện giờ của Đỗ Duy. Hắn chợt ngồi dậy, ánh mắt đảo nhìn xung quanh!

“Xem ra cảm giác của ngươi rất nhạy cảm” Trong bóng đêm, đột nhiên có một thanh âm bay bổng truyền tới!

Thanh âm nghe ra là một giọng rất già nua, nhưng giọng nói lại phi thường nhu hòa, thậm chí còn mang theo chút tiểu ý: “Cần cứ ta nghe được về ngươi, tựa hồ không sở hữu tinh thần lực tình độ này chứ... Đỗ Duy là lâm tiên sinh.”

Một cái bóng đột nhiên phiêu nhiên hiện ra bên ngoài thành lan can!

Trong đêm tối, người này lại có thể mặc một bộ áo bào màu trắng, đây là một bộ ma pháp bào. Ông ta có một khuôn mặt già nua, râu rất dài, đuôi mắt nhăn nheo, nụ cười trên khóe miệng cũng rất ôn hòa, chỉ là, ánh mắt nhìn Đỗ Duy, lại như giống như một mũi châm!

Bị một ánh mắt như vậy chăm chú nhìn, Đỗ Duy có chút khó chịu.

“Ông là ai?” Đỗ Duy nhíu mày: “Ma pháp sư các hạ? Tựa hồ không cùng với ma pháp sư công hội đi lại a.”

Ông lão mặc áo bào ma pháp sư này thân thể lướt qua lan can, hạ xuống phía trước mặt Đỗ Duy vài bước. Trên mặt ông vẫn mang theo tiểu ý... không thể không nói, mặc dù nhìn qua tuổi rất già, nhưng làn da cùng với ánh mắt sáng lại không tương xứng với độ tuổi! Đỗ Duy tới giờ vẫn chưa từng nhìn thấy một người có ánh mắt sáng như vậy!

“Ngươi khiến ta rất kinh ngạc... bởi vì trước đây, ta cứ cho ngươi là một gã tiểu hài tử quý tộc chuyên môn lừa gạt người ta.” Vị ma pháp sư già này mỉm cười nhìn Đỗ Duy: “Bất quá, bây giờ xem ra, tựa hồ ngươi còn có một tinh thần lực rất xuất sắc... a, ngươi cũng biết ma pháp? Tay của ngươi không cần nắm bắt chỉ ấn của hỏa hệ ma pháp... không cần đề phòng ta làm gì. Bởi vì... chúng ta căn bản không có tác dụng.”

Đỗ Duy càng cẩn thận nhìn người kia: “Ông rốt cuộc là ai?”

“Ta sao....” Vị ma pháp sư đột nhiên bước dài tới bên người Đỗ Duy, ông cúi người cầm lấy bình rượu trên bàn, sau đó uống lấy một ngụm nhỏ, thở dài: “Rượu không tồi, rượu nhà la lâm lúc nào cũng ngon như vậy... người nên cảm thấy vinh hạnh, hài tử của ta. Bởi vì người là người nhà la lâm đầu tiên sau một trăm năm được mời ta uống rượu.”

“Ông vừa rồi... nhìn lên ta?” Đỗ Duy trầm mặt! Sự tồn tại của tái mai nhĩ là một đại bí mật, Đỗ Duy quả không muốn cho người khác biết bên người mình có tồn tại một ẩn hình ma pháp sinh vật.

“Không, ta không làm cái việc nhàm chán đó.” Vị ma pháp sư mỉm cười: “Ta vừa mới tới nơi này.. ai, nhiều năm rồi ta chưa tới la lâm bình nguyên, ta thiếu chút nữa còn đi lạc đường. Đúng rồi... đã muộn thế này, người không ở trong phòng, lại ra đây ngồi một chỗ uống rượu... chẳng lẽ bây giờ la lâm gia lại quản giáo người nhà của mình lỏng lẻo như thế sao?”

Đỗ Duy bắt đầu cảnh giác: “Ông giống như rất hiểu về la lâm gia tộc?”

“Không không không...” Vị ma pháp sư già mỉm cười rất thông dong: “Chỉ là ta lúc trẻ có nhân biết vài người la lâm gia tộc mà thôi. A... đây đã là việc lâu lắm rồi”

“Được rồi...” Đỗ Duy một mặt dè dặt nói chuyện, một mặt ngồi thẳng dậy, một tay hắn đã cho vào sâu trong tay áo, nhẹ nhàng cầm lấy một ma pháp quyển trục: “Ma pháp sư các hạ, đêm khuya đến thăm, ngài không phải chỉ tới hỏi đường chứ?”

“Ta sao.... ta đến gặp người thôi.” Vị ma pháp sư già suy nghĩ một chút, dường như lúc này chợt nhớ tới lý do mình tới đây: “Vốn ta chỉ muốn tìm người đòi lại vài món đồ.”

“Cái gì?”

“Vài món đồ gì đó.” Lão ma pháp sư thở dài: “Người lấy từ trong tay đồ đệ nhỏ ngốc nghếch của ta không ít đồ tốt a... mặc dù hài tử kia tâm tư đơn thuần, nhưng là một sư phụ, ta không thể giương mắt nhìn thấy đồ đệ mình bị người ta lừa gạt.”

Đỗ Duy rốt cuộc hiểu được: “Người... người là sư phụ của vi vi an?”

61. Chương 53: Sư Phụ Của Vi Vi An.

“Không sai, là ta.”

Vừa nói, vị ma pháp sư già dường như câu câu ngón tay, chỉ một cái ngoắc nhẹ như vậy Đỗ Duy đột nhiên cảm giác thấy tay mình trống không. ma pháp quyển trục hắn đang nắm trong tay đột nhiên không biết tại sao đã lạc tới tay vị ma pháp sư già này.

“Xem nào, quyển trục này là ta chế ra đó.” Vị ma pháp sư già nhìn thoáng qua một chút rồi nhẹ nhàng thu hồi nó vào trong áo bào của mình: “Vật quý nguyên chủ rồi.”

“Ông... ông tới để lấy lại mấy thứ của vi vi an?” Đỗ Duy cười khỏ.

“Nguyên lai mục đích của ta là như thế... bắt quá, sau khi ta nhìn thấy người ta lại thay đổi chủ ý.” Vị ma pháp sư già cười một cái...

Đỗ Duy đột nhiên sinh ra một tia dự cảm không ổn, đáng tiếc lúc hắn vừa nhảy xuống ghế đã cảm thấy thân thể mình chợt nhẹ bẫng...

Vị ma pháp sư không niệm chú, chỉ quay về phía Đỗ Duy ngoắc tay, thân thể Đỗ Duy lập tức cứng ngắc mà còn cứ như thế treo lơ lửng giữa không trung!

Toàn thân cao thấp, ngoại trừ con người có thể liếc qua lại ra, Đỗ Duy cảm giác toàn thân mình như một khối thịt bị bó chặt!

“Nghe kỹ, tiểu bằng hữu.” Vị ma pháp sư đột nhiên tư tay khê vuốt lên đầu Đỗ Duy một chút: “A, xem ra ta không nhìn nhầm... trên đầu của ngươi có một thứ rất thú vị..ngươi dựa vào thứ này mới có thể sử dụng ma pháp đúng không?”

Đỗ Duy lúc này ngay cả con ngươi cũng bất động!

Hắn tại sao biết được?

“Tiểu đồ đệ đáng thương của ta xuất môn một chuyến, kết quả bị người lừa sạch sẽ tất cả đồ trên người... lại còn trên hoang đảo thiếu chút nữa thì chết, vứt bỏ long sủng của mình...” Vị ma pháp sư già ngừ khí mang theo một chút đùa cợt: “Sau khi trở lại ta còn ngạc nhiên phát hiện ra, tiểu đồ đệ đáng thương của ta thậm chí còn bị người ta dùng ma pháp xóa đi một phần trí nhớ! Thân là sư phụ, ta cũng phải làm ra một chút gì chứ?”

Vị ma pháp sư già phát phát tay, Đỗ Duy lập tức có thể nói chuyện: “Ông... ông không cho rằng ta giả trò chứ?”

“Rất khó nói, vốn ta không có nghĩ như vậy.” Trong ánh mắt vị ma pháp sư hiện ra một tia vi diệu: “Nhưng mà, ngươi - vốn là một tiểu tử nhà la lâm gia vốn không có bản lĩnh ma pháp đột nhiên lại có thể sử dụng ma pháp? ta nghĩ, hòn đảo đó nhất định là mấu chốt, đừng skhoong?”

Đỗ Duy cẩn thận nhìn lại vị ma pháp sư già này... hắn muốn nói một cái gì đó nhưng một câu nói của vị ma pháp sư già đã khiến hắn nuốt lại toàn bộ những từ định nói.

“Thuận tiện hỏi một chút... Khắc Lí Tư, hắn vẫn khỏe chứ?”

Sắc mặt Đỗ Duy lần này thật sự thay đổi!

Khắc Lí Tư! Ông ta lại có thể biết tới người hầu của ác ma Khắc Lí Tư!!!

Sáng sớm ngày thứ hai, khiến cho toàn bộ người hầu trong tòa thành kinh hoàng chính là một tin, tiểu thiếu gia của bọn họ... mất tích!

Trên ban công thiếu gia thường nghỉ ngơi chỉ lưu lại một phong thư tự tay Đỗ Duy viết lại.

“Ta bị ma pháp sư mang đi.”

Những chữ này chính là Đỗ Duy tự tay viết, hắn không có ghi “Bất cóc” chỉ mơ hồ viết là “Mang đi”.

Mà còn, hiển nhiên lúc Đỗ Duy viết những chữ này cũng đã được ma pháp sư cho phép.

Bởi gì trên tờ giấy này không chỉ có chữ ký của Đỗ Duy mà còn có một ... phù hiệu.

Tất cả mọi người đều không hiểu phù hiệu này là gì, cuối cùng chỉ có vị ma pháp sư duy nhất trong tòa thành - Tác Nhĩ Tư Khắc Á mới có thể hiểu được.

“Cái này hình như là một ấn ký tư nhân của một vị ma pháp sư nào đó.” Tác Nhĩ Tư Khắc Á suy nghĩ trong chốc lát: “một ít vị ma pháp sư thường có thói quen dùng thứ này để thay cho chữ ký. Chúng ta có thể tới ma pháp công hội tra một chút xem chữ ký này thuộc về ai.”

Khiến cho trên dưới trong tòa thành khản trương lại là: Đỗ Duy bị một ... ma pháp sư mang đi! Mà khoảng cách so với lần bị bắt trước chưa tới hai tháng!

Chẳng lẽ sau sự tình lần trước, la lâm gia và ma pháp sư đã kết hạ cừu hận nào đó? Ma sư lại bắt cóc thiếu gia Đỗ Duy, đây là một loại trả thù?

Sự tình khẩn cấp lần này lập tức được hồi báo về thủ đô!

Nhưng khiến cho mọi người kỳ quái là, sau khi ấn ký kia được đưa tới ma pháp sư công hội, ma pháp công hội lại bất chợt bảo trì trầm mặc!

Thậm chí ngay cả lời mông bá tước, sau khi nhận được tin tức trưởng tử của mình bị ma pháp sư mang đi, ban đầu thì cực độ chán nộ! Cứ coi như hắn không thích đứa con trai này, nhưng ma pháp sư hai lần bắt nhĩ tử của hắn chính là một sự khiêu khích đối với la lâm gia tộc!

Nhưng mà, sau khi thấy ấn ký kia.... lời mông bá tước lại có thể lập tức biến mất tất cả giận dữ, sau đó bảo trì trầm mặc, đối ngoại không hề nói một từ nào cả!

Khác với lần truy tìm rằm rộ trước, lần này Đỗ Duy bị bắt đi, vô luận là la lâm gia hay là ma pháp sư công hội, cả hai đều bảo trì một sự trầm mặc kỳ quái. Song phương chi gian tựa hồ có một sự ăn ý, sự tình lập tức bị áp xuống...

Tác Nhĩ Tư Khắc Á sốt ruột cuối cùng cũng nhận được một tin tức không được coi là tin tức từ ma pháp sư công hội. Đây là từ một gã phụ trách tài liệu liên quan tới ma pháp ấn ký lộ ra.

“Ấn ký mang thiếu gia la lâm gia đi thuộc về một vị ma pháp sư cường đại mà ngay tới cả ma pháp sư công hội cũng không dám trêu chọc vào! Ông ta không tồn tại trong bất kỳ một văn kiện nào của ma pháp sư công hội... người kia, đừng nói là mang đi thiếu gia của các người, cứ xem như mang đi nhĩ tử của hoàng đế thì bệ hạ cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc!”

Đỗ Duy bây giờ rất không vui vẻ!

Đầu tiên, hắn rất cuộc không biết lão gia này đối với mình đã thi triển ma pháp gì... bởi vì Đỗ Duy cảm giác được thân thể chính mình đã không do mình khống chế nữa!

Đây là một loại “Trói” kỳ quái!

Trong tư duy của Đỗ Duy, ý thức của hắn vẫn thuộc về mình, nhưng thân thể của hắn lại do ông ta khống chế!

Tỷ như bây giờ!

Vị ma pháp sư già nhàn nhã ngồi nghỉ ngơi trên thảm cỏ, ông ta lại còn dương dương ngồi hóng mát dưới một gốc đại thụ nhìn trước mặt Đỗ Duy đang đôn đáo nổi lửa.

Trong bụng Đỗ Duy đã đem tổ tông lão gia này ra hỏi thăm vô số lần nhưng mà tự hắn không có biện pháp nào cả!

Bởi vì, vị lão gia này chỉ nói nhẹ nhàng với hắn một câu: “Đốt lửa!”

Kết quả, Đỗ Duy không còn cách nào khác “Nhìn” mình đứng lên, chạy ra thu thập mấy nhánh cây, nổi lửa. Mặc cho mình bị khói đen hun tới ho sặc sặc, mặc cho tự mình phần nộ tới thế nào, nhưng hắn... hoàn toàn mất đi quyền chi phối thân thể mình!

Bản thân hắn dường như đã biến thành một con rối hoàn toàn nghe lệnh của vị ma pháp sư già kia!

Mắt nhìn thấy vị ma pháp sư già từ trong áo bào của mình lấy ra một túi vải, một túi vải nhỏ như vậy hiển nhiên cũng là một ma pháp công cụ, bởi vì ông ta lại có thể từ trong đó lấy ra một cái đèn dè, một bình rượu, thậm chí còn cả một bộ quần áo mới, thêm vào vài cái bình nhỏ nhỏ.

Trong túi vải này dường như là có thể chứa đựng vô cùng vô tận.

Sau đó, vị ma pháp sư phát ra mệnh lệnh: “Nướng thịt!”

Đỗ Duy chỉ có thể bắt lặc “nhìn” bản thân hắn chấp hành mệnh lệnh!

Đây quả thực là một loại hành hạ!

Lúc bắt đầu, Đỗ Duy còn rất phần nộ mắng to.

Nhưng sự trừng phạt của vị ma pháp sư rất đơn giản, ông ta chỉ liếc mắt nhìn Đỗ Duy, nhẹ nhàng nói một câu: “Tự sát.”

Sau đó, Đỗ Duy trở mắt nhìn bàn tay mình giơ lên, trùng trùng điệp điệp tát vào mặt mình!

Sau khi liên tiếp trúng năm sáu cái tát, Đỗ Duy chỉ có thể ngậm miệng như hến... mặc dù trong bụng của hắn đã sôi sục trăm ngàn lần của lão ma pháp sư ra mắng chửi vài chục lần.

Vị ma pháp sư già sau một hồi ăn no căng, nhìn thoáng qua Đỗ Duy đang trắng mắt nhìn, ông ta đột nhiên nở nụ cười: “Thủ nghệ của người cũng không tệ, ta lâu rồi chưa có ăn một bữa thịt nướng ngon như vậy.”

Đỗ Duy trực tiếp trừng mắt.

“Bây giờ, ngủ!” Vị ma pháp sư nói xong lập tức ngã người, tựa vào gốc cây đằng sau, nhắm mắt lại.

Đỗ Duy thì sao?

Hắn ngược lại không muốn ngủ nhưng thân thể bị người khác khống chế, hắn chỉ có thể bất lực mặc cho tự thân mình vận vẹo vài cái, sau đó nằm xuống, nhắm mắt lại!

Mặc cho hắn cố gắng thế nào cũng không thể mở mắt cũng không thể ngồi dậy!

Bởi vì mệnh lệnh của lão ma pháp sư là: Ngủ!

Cái này nghĩa là gì? Đỗ Duy cảm thấy mình đã biến thành một người máy tại tiền thế, sau khi bị nạp chương trình lập tức sẽ chấp hành mệnh lệnh... mặc kệ cho hắn nguyện ý hay không!

Liên tiếp năm ngày, vị ma pháp sư già mang theo Đỗ Duy một đường hướng bắc.

Lúc bắt đầu, ông ta mang theo Đỗ Duy trực tiếp bay ra khỏi phạm vi pháo đài, sau đó rõ ràng hướng phía bắc bay tới. Một ngày sau, lúc hai người đi qua một thị trấn, vị ma pháp sư già sai Đỗ Duy đi mua hai con ngựa.

Đỗ Duy không có cách phản kháng, hắn càng không có cách chạy trốn. Bây giờ ngoại trừ tư tưởng tự do ra, thân thể hắn đã toàn bộ thuộc về lão ma pháp sư rồi.

Đỗ Duy từng hỏi qua ông ta rốt cuộc đã dùng ma pháp gì trên người mình.

Nhưng ông ta không trả lời.

Đỗ Duy cũng hỏi qua: “Vì sao ông biết khắc lí tư? Ông biết cái gã đó sao? Ông biết hòn đảo đó?”

Vị ma pháp sư đều không trả lời.

Đỗ Duy hỏi: Chúng ta đang đi đâu?

Vị ma pháp sư im lặng.

Đỗ Duy sắp điên rồi.

Ban ngày một đường bốn ba, đặc biệt là cưỡi ngựa bốn ba nhiều ngày đối với một kẻ tố chất tồi như Đỗ Duy mà nói, thật sự là một khảo nghiệm gian nan hạng nhất. Với cái tuổi của hắn, lại thân thể gầy yếu, cuối cùng cũng gắng sức không nổi nữa, nhưng mà vị ma pháp sư già không có ý tứ buông tha cho hắn.

“Chúng ta nhất định phải cưỡi ngựa sao?” Đỗ Duy rốt cục nhìn không được hỏi. “Ông là một ma pháp sư cường đại như vậy, muốn đi đâu chẳng lẽ không thể trực tiếp bay ra sao?”

Lần này rốt cuộc ông ta cũng trả lời.

“Địa phương của chúng ta sắp đi rất đặc thù, phi hành dài ngày sẽ khiến ta hao tổn ma lực. Mà ta, trước khi đạt tới mục đích phải bảo trì ma lực đầy đủ.”

Đây là câu trả lời duy nhất trên suốt quãng đường đi.

Khiến cho Đỗ Duy buồn bực là... hắn không thể triệu hoán Tái Mai Nhĩ!

Rõ ràng biết tái mai nhĩ khẳng định ở bên người hắn nhưng ma pháp sinh vật này lại thủy chung không lộ diện.

Càng đi tới phía bắc, khí hậu cũng càng trở nên lạnh hơn. La lâm bình nguyên ở phương nam, khí hậu ẩm áp, Đỗ Duy trên người chỉ mặc một bộ đồ mỏng manh, mà sau vài ngày, Đỗ Duy cảm nhận rõ ràng khí hậu trở nên lạnh cóng. Tay chân hắn chợt trở nên cứng ngắc, vừa cưỡi ngựa vừa không ngừng run rẩy.

Rốt cục, vị ma pháp sư già tựa hồ cũng toát ra một chút đồng tình. Hắn dạy Đỗ Duy vài tư thế kỳ quái, khiến Đỗ Duy mỗi lúc nghỉ ngơi, dựa theo tư thế này làm một lần...

Đây là vài tư thế giống như vài môn thể thao tại tiền thế, nhưng lại kỳ quái hơn một chút. Mà có vài tư thế yêu cầu thân thể phải vận vẹo uốn éo, động tác khó khăn như vậy khiến Đỗ Duy rất khó thực hiện. Nhưng dưới “mệnh lệnh” của vị ma pháp sư già, cho dù đau tới chảy nước mắt thân thể hắn vẫn như cũ chấp hành tuyệt đối!

Mà khiến Đỗ Duy kỳ quái là, Sau mỗi lần làm trọn vẹn động tác hắn đều cảm thấy trong thân thể nóng lên một chút! Cảm giác ấm áp này lập tức xua đi cái giá lạnh bên ngoài.

Mỗi ngày đều thực hiện một bộ động tác kỳ quái, tới một ngày, thậm chí ngay cả Đỗ Duy cũng tự cảm giác được thân thể mình cường tráng hơn từ trước rất nhiều!

Tại ngày thứ hai mươi, hai người đã đi tới phía bắc đại lục, nơi này khí hậu lạnh giá gấp mấy lần phương nam. Xung quanh đã không còn một màu xanh, tất cả đều bao phủ một tầng băng tuyết.

Gió lạnh tại phương bắc thổi tới làm trên mặt cảm giác như bị dao cắt, càng đi tới càng gian nan.

Bọn họ gặp bão tuyết!

Tuyết lớn khiến cho đường đi bị bao phủ, ngựa không thể đi nữa mà người mỗi bước đi, tuyết đều ngập tới khoeo chân.

Vị ma pháp sư này rốt cục cũng đại phát thiện tâm. Họ tìm tới một thị trấn nhỏ, trong quán rượu, vị ma pháp sư vút Đỗ Duy vào trong phòng, sau đó liền xuất môn.

Đỗ Duy không thể cử động, bởi vì mệnh lệnh của lão ma pháp sư là: “Ngồi, không động đây, không được lên tiếng.”

Vị ma pháp sư này gần tới mới trở về, lần này ông ta đem tới một cái bao thật lớn, khi Đỗ Duy tự tay cởi bao đó, bên trong xuất hiện một cái áo da thú rất dày, một đôi bao tay da, còn cả một cái mũ da thú nữa, một đôi giày dành để đi trong tuyết, ngoài ra có cả một thanh trường đao.

“Mặc vào, chúng ta chuẩn bị xuất phát.” Mệnh lệnh của vị ma pháp sư rất đơn giản.

“Chúng ta... đi đâu bây giờ?” Đỗ Duy lại hỏi.

Lần này vị ma pháp sư già rốt cuộc cũng trả lời: “Băng phong rừng rậm.

62. Chương 54: Ma Thú Rừng Rậm, Thế Giới Ma Thú

Khiến Đỗ Duy buồn bực chính là, vị ma pháp sư già mua tất cả những thứ đó đều tiêu bằng tiền của hắn. Lúc hắn bị bắt đi, trên người vẫn còn đeo một túi tiền lớn, bên trong nhiều ít cũng phải trăm mười kim tệ.

Vội vàng mặc tấm áo da, đội mũ, hai vành mũ dày che kín đôi tai, đeo lên đôi giày tuyết, cầm lấy thanh yêu đao... Đỗ Duy bây giờ nhìn qua đã vài phần giống một mạo hiểm giả thường xuyên ra vào băng phong rừng rậm rồi.

Đi ra khỏi lữ điếm, bên ngoài đã có sẵn một chiếc xe trượt tuyết, bốn con chó tuyết ngoan ngoãn nằm bệt trên mặt đất.

không gian bên trong xe trượt tuyết rất nhỏ, Đỗ Duy không thể không cùng vị ma pháp sư già chui vào cùng một chỗ, vị ma pháp sư này bây giờ vẫn mặc một bộ áo bào màu trắng... người này tựa hồ chẳng hề có chút sợ lạnh gì cả. Mà Đỗ Duy ngồi sát bên cạnh ông ta mới phát hiện huyền bí bên trong. Ông già này không biết dùng pháp thuật gì khiến cho Đỗ Duy gần sát người ông ta lại có cảm giác như ngồi cạnh một lò lửa vậy, trên người vị ma pháp sư tỏa ra hơi ấm hầm hập.

“Hừ, biết ma pháp thì đã làm sao?” Đỗ Duy hừ một tiếng.

Bất quá, hắn tò mò chính là mấy con chó tuyết này lại không cần người điều khiển.

Vị ma pháp sư này cái gì cũng biết, ngay đến việc điều khiển chó tuyết cũng tinh thông. Cũng không thấy ông ta hò hét cái gì, chỉ thấy ông ta ngồi trong xe, nhẹ nhàng nói một câu: “Đi thôi!”

Bốn con chó tuyết trắng kiệu ở trên mặt đất phía trước lập tức ba chân bốn cẳng gắng sức chạy ! Chỗ nào phải vòng, chỗ nào giảm tốc đều không cần vị ma pháp sư này điều khiển, đám chó tuyết đều ngoan ngoãn kéo theo xe chạy bằng bằng. Trên mặt đất trắng xóa, xe trượt tuyết để lại một vết trượt dài, cứ như vậy nhăm phương bắc mà đi.

Cố gắng dựng đứng cổ áo cùng với mũ, Đỗ Duy cảm thấy gió lạnh thổi phần phật vào trên mặt khiến lạnh cóng, ánh mắt cũng không thể mở, chỉ có thể tận lực dựa vào hơi ấm từ trên người vị ma pháp sư mà thôi.

Những cơn gió lạnh ở bắc quốc chính là những con dao... Đỗ Duy vô luận tại tiền thế hay là hiện thế, đều sinh sống tại phương nam, chưa từng đi quá phương bắc. Thiên khí tại nơi bằng thiên tuyết địa không biên giới này cả đời hẳn cũng chưa thấy qua mấy lần.

Dọc theo đường đi, không thể không oán hận lão ma pháp sư đáng giận này, còn cả cái quỷ thiên khí đáng chết này nữa!

Mặt trời vẫn như cũ lơ lửng trên đỉnh đầu nhưng bây giờ một chút hơi ấm cũng không thấy. Đỗ Duy thân thể sức thành một đoàn, chẳng mấy chốc dưới mũi của hắn đã ngưng kết thành một đám băng nhỏ, quệt một cái suýt nữa thì mang theo một đám da, Đỗ Duy đau tới cơ hồ muốn chảy nước mắt.

Băng phong rừng rậm nằm ở tận phương bắc đại lục... nghe nói đây là tận cùng phương bắc của đại lục rồi.

Nơi đây cũng đồng dạng được quan phương la lan đế quốc xác định “Biên giới”. Bình thường sẽ không cho phép người dân đế quốc tiếp tục tiến lên phía bắc nữa.

Càng đi lên phía bắc, băng phong rừng rậm không chỉ có gió lạnh băng cứng người, không chỉ có rừng rậm menh mòng... quan trọng chính là, nơi đây là một trong hai chỗ mà ma thú hoạt động cực độ tập nập.

Đế quốc tại phía nam của băng phong rừng rậm trú trát một binh đoàn, phương bắc của đế quốc - “Bạo Phong quân đoàn”, cứ như vậy trải dọc theo nam bộ của băng phong rừng rậm lập thành một đường biên giới, tất cả các con đường đi thông với băng phong rừng rậm đều bố trí các trạm kiểm soát.

Đương nhiên, đây chỉ là mặt ngoài.

Hàng năm vẫn có không ít dong binh đoàn mạo hiểm đi vào trong băng phong rừng rậm, còn có một ít tiểu hình mạo hiểm đội... những người này thường thường đều có chút tài năng. Đám ma thú đáng sợ trong băng phong rừng rậm này ở trong mắt họ chính là kim tệ lấp lánh!

Đa thú, ma hạch của các loại ma thú, nếu có thể săn được, vận chuyển tới phương nam, như vậy đều có thể bán được một số tiền lớn.

Đối với loại “buôn lậu” công khai này, thái độ của đế quốc là ”mặc kệ”.

Quân đội trải dài ở nam bộ băng phong rừng rậm, kỳ thật chỉ ngăn trở một ít thường nhân tiến vào giải đất nguy hiểm này, mà những mạo hiểm giả thân mang tuyệt kỹ, tỷ như ma pháp sư hay là cao cấp võ sĩ, thường thường đều có thể tránh qua các đội tuần tra của quân đội. Mà một ít mạo hiểm đoàn có quy mô khá hơn, thậm chí vì lợi nhuận của “buôn lậu” có thể chống cự lại quân đội!

<>, những người loại như Ma pháp sư mặc dù là số ít nhưng võ sĩ lại không ít chút nào. Đối mặt với lợi nhuận từ mạo hiểm, có lẽ không ít người nguyện ý đi liều mạng.

Từ thị trấn mà Đỗ Duy và ma pháp sư xuất phát, ước chừng chưa tới nửa ngày, hai người đã tới một trạm gác. Thấy tấm áo da màu trắng của binh lính đế quốc .... những chàng trai bắc quốc này rõ ràng chịu lạnh hơn nhiều so với Đỗ Duy, thậm chí có một ít cao cấp võ sĩ chỉ mặc áo lót da, lộ ra bộ ngực lông lá, lộ hai tay, ở bên cạnh trạm kiểm soát giữa vùn băng thiên tuyết địa này vốc từng vốc tuyết lớn để tẩy sát thân thể, vừa sát vừa lớn tiếng hô hào thích thú.

Trạm kiểm soát này được xây dựng không bằng đá... đất cứng phương bắc còn cứng rắn hơn cả những tảng đá, chỉ cần tại mùa hè, khi không khí ẩm hơn, có thể đào một ít bùn đất tương đối mềm hơn một chút, sau

đổ thêm vào ít nước, cơn gió lạnh buổi tối cũng đủ để băng đông chúng lại thành một cái tường đất chắc chắn rồi!

Nhìn gã lính trên người khoác chiếc áo bào dày cộp màu trắng, trên đầu mang theo mũ lông thú Đỗ Duy trong lòng không biết là nên sợ hãi hay là kính nể. Dù sao hắn cũng chỉ biết sức vào trong cái áo của mình.

Vị ma pháp sư già huyết sáo một cái, bốn con chó tuyết liền dừng lại trước cửa trạm kiểm soát.

Trong trạm kiểm soát này ước chừng có hơn trăm binh lính, nhìn thấy giữa vùng băng tuyết mênh mang xuất hiện một cỗ xe trượt tuyết dừng trước mặt, mọi người lập tức vây quanh. Đám lính này vô ý hay cố ý đều thò tay cầm lấy yêu đao. Tráng hán đang ở giữa trời tuyết dừng tuyết “tắm rửa” kia hiển nhiên là đội trưởng nơi này, hắn lập tức vút đồng tuyết trên tay đi, quơ lấy cây trường mâu bên cạnh chạy nhanh tới.

Trong trời tuyết, tốc độ của võ sĩ này lại rất nhanh, hai ba lượt đã chạy tới trước mặt Đỗ Duy, nhìn qua hắn trông giống như một gã “Dã Man Nhân”, bộ râu dài cơ hồ che lấy một phần ba khuôn mặt, nhìn qua cực kỳ thô lỗ. Xem thân pháp của hắn chạy trong tuyết, có lẽ võ kĩ của hắn cũng không tồi.

Đám binh lính chặn đường này, có người vừa muốn lên tiếng nhưng liếc mắt thấy một thân y phục của vị ma pháp sư già tức khắc ngậm miệng lại!

Đám binh lính trấn thủ băng phong rừng rậm ở phương bắc này đều có thấy nhiều biết rộng, hằng năm đều có ma pháp sư thích đi vào nơi này, ở trong rừng rậm bắt lấy vài con ma thú hiếm thấy, ma hạch là ma pháp tài liệu ưu thích của đám ma pháp sư.

Những người này vừa thấy y phục của vị ma pháp sư đều nhận ra thân phận của đối phương... mặc dù trên quần áo của vị ma pháp sư này không có cấp bậc huy chương.

Kỳ thật đây cũng là việc thường gặp ở nơi đây... ma pháp sư đi vào nơi này đều biết cấm lệnh của đế quốc, mặc dù ma pháp sư có địa vị siêu nhiên, nhưng công nhiên chống lại cấm lệnh của đế quốc có lẽ vẫn chưa làm tới. Vì thế, để che dấu thân phận, họ đều không đeo huy chương cấp bậc ma pháp của mình. Như vậy, có thể dùng thân phận ma pháp sư của mình để uy hiếp đám binh lính mà không bại lộ tính danh và thân phận chính thức của mình.

Dù sao trên đại lục ma pháp sư cũng không nhiều lắm. Nếu đeo huy chương vào, đối phương biết cấp bậc của mình, nếu thật sự trở mặt mà nói, khi tra tại ma pháp sư công hội, mấy cấp ma pháp sư, hình dáng ra sao... cơ bản sẽ tra ra ngay.

Vì thế, trong băng phong rừng rậm, ma pháp sư chỉ xuyên áo bào pháp sư mà không đeo huy chương. Đây là một thói quen “bán công khai” rồi... đây gọi là “Làm chuyện xấu không lưu danh tính.”

Đỗ Duy trừng mắt, có chút hưng phấn. Hắn xem ra tiểu đội binh lính này muốn ngăn đường khẳng định là không có hy vọng rồi. Mặc dù Đỗ Duy không biết lão già này rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại nhưng chỉ cần bằng việc ông ta có thể dạy được vị ma pháp thiên tài vì vi an, còn có thể dễ dàng tặng một đầu long cho đồ đệ làm lễ vật... người loại này có thể ngăn được chăng?

Nếu muốn đánh nhau, Đỗ Duy cá rằng, nhiều nhất chỉ vài giây, ma pháp sư có thể khiến cho cả trăm gã binh lính ở đây nằm xuống hết.

Nhưng mà Đỗ Duy thất vọng.

Vị ma pháp sư già này không gấp gáp dừng chó tuyết lại, sau đó từ trong ngực sờ nửa ngày, lấy ra một tấm giấy da dê nhẵn nhúm - ma pháp sư thường có thói quen họ không dùng giấy bình thường, tất cả đều dùng da dê để ghi chép.

“Các vị tiên sinh, ở nơi này ta có một công văn của ma pháp sư công hội.” Vị ma pháp sư già hít mắt cười, đưa tấm da dê cấp cho vị võ sĩ “dã man nhân” kia: “Ma pháp sư công hội đặc quyền cho phép ta tiến vào băng phong rừng rậm.”

Nhìn vị ma pháp sư già vẻ mặt đầy hòa khí này, đội trưởng võ sĩ sững sờ.

Hắn mặc dù thô lỗ nhưng trong lòng cũng có chút so đo. Mấy năm nay phụng mệnh canh giữ lối vào băng phong rừng rậm này, coi như cũng biết nhiều hiểu rộng, gặp được ma pháp sư cũng không phải chỉ có một

hai.

Thường thường những vị ma pháp sư đó mắt đều nhắm ở trên đỉnh đầu. Nếu không cũng rõ ràng thi triển pháp thuật trực tiếp bay qua hoặc là dùng cuồng phong lôi cuốn sang, khiến đám lính ngay cả cái bóng cũng không có chạm tới.

Hoặc là, sử một thân ma pháp chấn nhiếp đám lính, sau đó nghênh ngang đi qua.

Dù sao đây cũng là lệ rồi, tất cả mọi người đều biết, nếu ma pháp sư cứ xông vào, bằng hơn trăm người này khẳng định là không thể ngăn được.

Nhưng mà, một vị ma pháp sư thân thiện, khách khách khí khí xuất ra công văn, cùng với bộ dáng hòa hoãn thế này, quả thực cũng là hiếm có!

Mang theo vẻ mặt hồ nghi, vị đội trưởng này rút cuộc kiểm tra xem tấm da dê nhãn nhúm này.

Cái thứ này không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, chữ viết đã có chút mờ hồ, trên tấm da thậm chí có chút bạc phếch, hơi rách, đội trưởng dè dặt đặt ở trên tay, chỉ sợ làm nó hỏng mất.

Nhưng vừa thấy văn tự trên đó... đội trưởng không nhận được biến sắc mặt, thiếu chút nữa khiến cho con người trờng ra ngoài!

“Tư hữu công hàm, người đem theo công hàm này được phép tiến nhập bằng phong rừng rậm vô điều kiện, bất kể quân phương đế quốc hay nhân viên chính phủ của đế quốc đều không được ngăn trở! bốn công văn hữu hiệu trong... một trăm năm!!”

Đây là cái gì đây? Hữu hiệu trong một trăm năm?

Lão già này không phải trêu trọc ta chứ? Đội trưởng không nhận được bắt đầu miên man suy nghĩ. Hẳn ngược lại đã gặp không ít lừa đảo...

Cũng biết ở địa phương này, quân đội không dám ngăn trở ma pháp sư, có vài kẻ lừa đảo, kiếm được một bộ áo bào ma pháp sư ra dọa dẫm.

Bất quá, nhìn lại chữ ký bên dưới tấm văn tự...

“La lan đế quốc hoàng đế, áo cổ tư đình ngũ thế và la lan đại lục ma pháp sư công hội trưởng Lí Đức Á”

Văn kiện do đế quốc hoàng đế bệ hạ cùng ma pháp sư công hội trưởng liên danh ký?

Mà càng yếu mệnh hơn là.

Người ký, hoàng đế áo cổ tư đình ngũ thế đã mất sáu mươi năm rồi! Mà la lan đại lục công hội trưởng cũng đã chết bệnh tại bốn mươi năm trước, hưởng thọ một trăm mười chín tuổi!

Đế quốc tiền nhiệm hoàng đế cùng tiền nhiệm ma pháp sư công hội trưởng cùng ký?

Người này có cái lai lịch gì?

Cái này là thật hay là giả? Đội trưởng tự nhiên có thể phân biệt ra! Chữ ký có thể ngụy tạo, nhưng cái ấn trên mặt là không thể ngụy tạo được! Con dấu của Hoàng đế bệ hạ, còn cả con dấu của ma pháp công hội trưởng đều có ma pháp phòng ngừa giả tạo!

Lúc cầm tấm văn kiện trên tay, hai con dấu này chậm rãi hiện lên, sau đó lại chậm rãi biến mất....

Đội trưởng lập tức cảm thấy cung kính!

Vị ma pháp sư già này thân phận khẳng định rất lớn! Ít nhất cũng cùng một thời đại với hoàng đế tiền nhiệm và ma pháp sư công hội trưởng tiền nhiệm!

Người như vậy, một đội trưởng nho nhỏ như mình là vạn vạn không đắc tội nổi!

Thậm chí, đội trưởng cũng không nhận được đoán rằng... hữu hiệu trong một trăm năm... vậy lão già này năm nay phải bao nhiêu tuổi rồi?

Hắn cung kính cuộn lại tấm da dê, hai tay đưa tới trước mặt ma pháp sư, ngữ khí cũng khách khí hơn nhiều: “Ma pháp sư tôn kính, hoan nghênh ngài đi vào bằng phong rừng rậm! Đế quốc bắc phương - bạo phong quân đoàn - Bạch lang bộ binh đoàn - Đề nghị thập thất tuần tra đội xin kính chào ngài! Xin hỏi ngài còn có gì yêu cầu, chúng tôi sẽ nhất định phối hợp!”

Vị ma pháp sư già ngược lại rất khách khí: “KHông có gì, chỉ cần ngài tránh đường là được.”

Một câu, đám binh lính nhao nhao thối lui, thậm chí còn chủ động chạy lên phía trước quét đồng tuyết trên đường, sau đó liệt đội cung tống xe trượt tuyết của ma pháp sư rời đi.

Khi nhìn thấy trạm kiểm soát dần dần khuất lại phía sau, Đỗ Duy không nhịn được hỏi: “Công văn kia là ... thật?”

“Đồ thật...” Vị ma pháp sư nhàn nhạt trả lời: “Bất quá hôm nay là ngày có hiệu lực cuối cùng.”

Đỗ Duy thề lưỡi ra: “ngày cuối cùng?”

Hắn nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của vị ma pháp sư già, không nhịn được hỏi: “Ông... rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?”

“Tiểu bằng hữu, chẳng lẽ la lâm gia dạy dỗ kém tới trình độ này rồi sao? Hỏi tuổi của trưởng bối phải biết lễ phép.” Vị ma pháp sư lại mỉm cười nói: “Ta sao... tuổi của ta...”

Nói đến đây, trong ánh mắt của vị ma pháp sư già hiện lên một tia u buồn: “Ta cũng không nhớ được nữa.”

63. Chương 55: Ma Thú Rừng Rậm, Thế Giới Ma Thú (2)

Khiến Đỗ Duy đại khai nhãn giới chính là, pháp môn mà vị ma pháp sư già này điều khiển mấy con chó tuyết quả thực tuyệt diệu tới điên phong! Ông ta không giống như các tuần thú sư dùng roi hoặc khẩu hiệu, ông ta thường chỉ dùng vài khẩu lệnh đơn thuần, tỷ như là “chạy”, “dừng lại”, thậm chí đơn giản chỉ với một cú huýt sáo hoặc là một cái chỉ tay! Đám chó tuyết này dường như có thể hoàn toàn hiểu được tiếng người và chỉ tay, chúng ngoan ngoãn làm theo theo mệnh lệnh của ông ta.

“ông... không phải ông làm tay chân gì trên bọn chúng giống như ta chứ hả?” Đỗ Duy tò mò hỏi một câu. Mấy hôm ở chung tới nay Đỗ Duy ngược lại cũng thích cái việc thỉnh thoảng hỏi một câu, mặc dù đại bộ phận câu hỏi ông ta đều không trả lời nhưng Đỗ Duy biết, chỉ cần mình không chạy trốn, không trêu chọc lão già này, ông ta ngược lại cũng sẽ không ngược đãi mình.

“Người nghĩ sao?” Ma pháp sư trả lời mang theo một tia đùa cợt: “Mấy con chó này còn nghe lời hơn người a.”

Nói đoạn, chó tuyết bắt đầu giảm tốc, đường rừng phải trước càng lúc càng hẹp hòi, chó tuyết rất khó tiếp tục đi tới.

Ma pháp sư dừng xe lại, nhẹ nhàng đá Đỗ Duy một cái: “Xuống xe, tiểu tử. Dừng có bắt động trốn ở trong đó, người càng sợ lạnh, càng không hoạt động thì càng dễ bị lạnh chết.”

Chờ sau khi Đỗ Duy ngồi dậy, vị ma pháp sư già nhìn xung quanh, nhàn nhạt nói: “Đêm nay chúng ta cứ trụ ở đây đi.”

“Trụ ở đây?” Đỗ Duy không nhịn được ôm oán giận nói: “Ông... có thị trấn ở thì không ở, hết lần này tới lần khác muốn nghỉ ở giữa rừng này... ta còn tưởng ông chạy cả đêm nữa cơ! Đã không chạy cả đêm chúng ta sao không nghỉ ở trong trấn cơ chứ?”

“Bởi vì ta thích, đáp án này đã vừa lòng người chưa?” Vị ma pháp sư già híp mắt cười, nhìn Đỗ Duy, ngữ khí vẫn hòa hoãn như cũ: “Bây giờ, cái bao dưới móng người có lều vải, nếu người vẫn còn không đứng dậy ta cam đoan miệng của người sẽ lại đau đó.”

Miệng đau... lão già này lại muốn tự mình vả miệng! Đỗ Duy không nhịn được run run. DỪ cho hắn có thông minh nhưng giờ gặp được cái lão ăn cá không thêm muối này, thêm vào thực lực còn trên mình cả thập vạn tám ngàn lần... thật sự cũng không có biện pháp.

Trong bụng một mặt hạm hực, Đỗ Duy lê người đứng dậy mở bao, bắt đầu dựng lều.

Việc dựng lều, trên đường mấy ngày nay Đỗ Duy ngược lại đã được rèn luyện thành thực tập phần.

Vị ma pháp sư già lần này rốt cục cũng không giống như đại lão gia ngồi một chỗ chờ Đỗ Duy làm việc, ông ta cũng bắt đầu dựng chân tay.

Đỗ Duy nhìn trộm nhất cử nhất động của ông ta. Lão già này từ trong áo bào lấy ra một cái bình nhỏ, sau đó dốc ra một ít phấn màu xanh.

Ông ta đem đồng phấn này vãi ra xung quanh, hình thành một cái vòng lớn vây cả hai người và xe trượt tuyết, lều vào cùng một chỗ.

Đám phấn kia không biết làm từ cái gì, sau khi vãi lên mặt đất lập tức hòa tan vào băng tuyết, hơn nữa còn tỏa ra ánh sáng xanh biếc giữ đêm tối... nhìn qua lại có vài phần giống quỷ hỏa.

Mà còn, Đỗ Duy chú ý tới, đám chó tuyết kia, tựa hồ dị thường e ngại đám bột phấn này! Vốn là mấy con chó ngoan bây giờ thân hình bù xù lông lá đã bắt đầu súc thành một đoàn, toàn thân phát run, đồng thời không ngừng phát ra những tiếng tru kinh sợ.

Ma pháp sư làm xong việc, hài lòng nhìn xung quanh, sau đó quay lại, nhẹ nhàng vuốt ve mấy con chó. Ông ta chỉ cần dùng bàn tay to lớn ấm áp của mình nhẹ nhàng vỗ vỗ hai cái lên người bọn chúng, sau đó nhẹ giọng nói: “Được rồi, được rồi, yên tâm đi... không có việc gì...”

Mấy con chó lập tức nằm yên trở lại.

Dựng lều xong xuôi, Đỗ Duy đi tới hỏi: “Cái này để làm gì vậy?”

“Phòng ngừa phiền toái” vị ma pháp sư thu hồi cái bình, toàn thân ông ta chỉ còn lại cái áo bào mỏng mỏng, cũng không biết ông ta cất bình bình lọ ở đâu nữa, dù sao chỉ cần thò tay sờ loạn là có thể lấy ra được một thứ.

“Phiền toái?”

Vị ma pháp sư cười nói: “Tiểu bằng hữu, nơi đây là băng phong rừng rậm! Ở đây nhiều nhất không phải là cây cối, mà là ma thú! Có rất nhiều ma thú mà con người chưa từng thấy cũng chưa từng nghe qua. Đặc biệt là ban đêm, ma thú thích tập kích con mồi không có phòng bị hoặc là ngủ say. Thường xuyên có rất nhiều mạo hiểm giả, đang ngủ thì trở thành bữa tối của ma thú, sang ngày hôm sau thì biến thành.. phân.”

“Ông là đại ma pháp sư lợi hại như vậy mà cũng sợ ma thú sao?” Đỗ Duy cười ha ha.

“Ta không sợ.” Ma pháp sư lắc đầu: “Nhưng mà hai người chúng ta ở trong rừng này giống như là giữa bầy ruồi vút ra hai miếng thịt! Người hiểu được không? Khẳng định sẽ hấp dẫn không ít thứ. Mà những thứ này mặc dù đối với chúng ta không có quá nhiều uy hiếp, nhưng mà là ruồi, đuổi đi một đám lại tới một đám, cũng rất phiền toái. Mà còn, ta đã nói rồi... trước khi đạt tới mục đích, phải giảm bớt tiêu hao ma lực. Bây giờ, người nổi lửa lên đi, chúng ta chuẩn bị đi ngủ... nhớ rõ, trước khi ngủ phải hoàn thành mấy động tác ta dạy một lần, bằng không nửa đêm ngủ bị đồng thành một khối băng ta mặc kệ đấy.”

Đỗ Duy không có cách nào... hắn quả không nghĩ mình lại bị biến thành một con rối bị người ta chỉ huy nữa, rõ ràng là thực thà bắt đầu hoạt động.

Mặc dù thân thể bóp méo rất đau, bất quá Đỗ Duy biết những động tác này rất hữu ích cho mình, chịu đau một lúc cũng làm xong.

Vị ma pháp sư già nhìn Đỗ Duy hoàn thành nhiệm vụ, trong mắt thêm một tia hài lòng, từ trong ngực ông lấy ra một quyển trục, nhẹ mở ra.

Đây là một phong hệ ma pháp quyển trục, vị ma pháp sư dùng quyển trục này làm thành một vòng kết giới bằng gió, sau đó chỉ vào lều: “Được rồi, ngủ đi.”

“Ta muốn hỏi một chút... đám bột phấn màu xanh này rốt cuộc là cái gì vậy?”

“Thật sự tò mò sao? Ta lo lắng người biết rồi, buổi tối lại không ngủ được.” vị ma pháp sư già cười rất ác ý.

“...Ông nói đi.” Đỗ Duy chậm rãi nói: “Lòng hiếu kỳ của ta rất nặng, ông không nói ta càng không ngủ được.”

“Được rồi, cái này là... phân rỗng.” Vị ma pháp sư già nhắc vai: “Người không ngại nằm trên đồng phân rỗng mà ngủ chứ?”

Đỗ Duy: “....”

Phân rỗng?

Khó trách... rất nhiều dã thú đều dựa vào mùi phân hoặc là mùi nước tiểu để phân chia lãnh thổ. Mà rỗng, không thể nghi ngờ là sinh vật cường đại nhất trong tự nhiên.

Dùng phân rỗng rải ở chỗ này như vậy các ma thú khác khẳng định khiến bọn chúng tưởng là có rỗng ở đây!

Ma thú nào có đủ gan trâu vào một con rỗng chứ?

Mặc dù phương pháp này không tệ, nhưng mà... Đỗ Duy lắc lắc đầu, may mắn, đám phân này không thối.

Ngủ thẳng tới giữa đêm, Đỗ Duy tỉnh dậy, chuẩn xác mà nói là hần bị lạnh tỉnh.

Trong lều, vị ma pháp sư già híp mắt ngủ rất ngon, hô hấp đều đều. Trong lều vốn chỉ có một thủy tinh cầu nho nhỏ, ông ta có lẽ đại phát từ bi, dùng một hỏa hệ ma pháp quyền tục khiến cho thủy tinh cầu này biến thành một “lò sưởi” chậm chạp phát ra hơi nóng, như vậy trong lều cũng hơi ấm hơn một chút.

Nhưng mà tới nửa đêm, nhiệt lực của thủy tinh cầu cũng tan hết, Đỗ Duy cảm thấy lạnh cóng hai chân hai tay, không thể không tỉnh dậy, đi ra khỏi lều, thực thà làm lại một vòng động tác kia.

Sau khi làm một vòng, toàn thân Đỗ Duy đã khôi phục được hơi ấm, tay chân cũng dần ấm lên, hần thở dài: “sự mềm dẻo của thân thể mình càng ngày càng tốt hơn, mấy động tác lão ma pháp sư này dạy mình quả thực rất có hiệu quả.”

“nếu người gặp ta sớm hơn được mấy năm, năm nào cũng luyện động tác này thì bây giờ thân thể người cũng không kém như vậy.” Trong lều, vị ma pháp sư đang nhắm mắt đột nhiên nói một câu.

Đỗ Duy một chút cũng không kinh ngạc... lão già này hình như ngủ rất say nhưng mà đừng có tưởng trốn quá được lỗ tai ông ta! Đối với điểm ấy, Đỗ Duy đã từng thử, sau vài lần chạy trốn hần cũng đã nhận thua.

“Thật không thể tưởng được.. đường đường là vũ huân thế gia, hậu duệ la lâm gia tộc tại có thể sản sinh ra một tiểu tử thân thể kém cỏi như người.” Vị ma pháp sư già nói xong, vắn vẹo eo, tiếp tục ngủ.

Đỗ Duy thở dài, hần đứng giữa trời tuyết, nhìn bóng đêm....

Trên đỉnh đầu, mặt trăng đã xuất hiện, ánh trăng chiếu xuống cánh rừng, khiến cả một vùng tuyết sáng lên, ánh tuyết lung linh, ngược lại nhìn rất đẹp.

Trong rừng, xa xa ả ả truyền đến một hai tiếng tru, cũng không biết là từ ma thú nào. Ngược lại, mấy con chó tuyết ngủ dị thường say sưa. Đỗ Duy nhè nhẹ đi tới một bên.

Ngủ tới nửa đêm, hần cũng có chút buồn tiểu, đi qua đồng phân rỗng, tìm lấy một cây đại thụ, giựt quần ra xxx, sau đó run run một chút.

Nghe nói càng đi lên phía bắc, trời càng lạnh, lạnh tới ngay cả khi đi tiểu cũng nguy hiểm! NGhe nói kể nào mà đám dưới khí trời lạnh thế này một chút, nếu ai dám ở bên ngoài đi tiểu, cam đoan có thể khiến cho tiểu đệ của hần rơi ra ngoài!

Đỗ Duy thở dài, quay đầu nhìn lại lều... cuộc sống này bao giờ mới kết thúc đây?

Lão già này, bắt cóc mình đi, nhưng cái gì cũng không nói, Đỗ Duy sớm trong bụng đầy nghi vấn. Thậm chí ngay cả lý do mình bị bắt đi cũng không biết.

Vì đồ đệ trút giận? thiên địa lương tâm, Đỗ Duy ngoại trừ lừa vi vi an một chút đồ ma pháp ra đối với tiểu ngốc nghếch kia cũng không tệ lắm. Trên hoang đảo lại còn chiếu cố không ít năng ta.

Cứ coi như là trút giận đi, chính mình trên đường cũng đã chịu đựng không ít, giận thế nào cũng phải hết rồi chứ?

Vậy, bắt cóc mình ư hiếp la lâm gia tộc?

Đỗ Duy cười ... cái lão già này lại lịch khôn ngor, la lâm gia tộc cứ xem như rất có thể lực ông ta cũng chẳng để vào mắt, hay có cái gì khiến ông ta ham muốn?

Hay.... chẳng lẽ vì khắc lí tư ở trên hoang đảo? Nhưng mà lão già này biết còn nhiều hơn mình, bắt mình có tác dụng gì?

Đỗ Duy suy nghĩ một lát, có lẽ không có manh mối, đang chuẩn bị về đi ngủ...

Đột nhiên, trong khu rừng tăm tối, một thanh âm kinh động hẳn!

Hưu!

Đỗ Duy trong lòng nháy động! Tinh thần lực của hắn bây giờ cũng không tồi, đối với động tĩnh xung quanh phi thường nhạy cảm! Hắn ở trong quân doanh pháo đài lâu ngày nên nhận ra, đây là tiếng... bắn tên!

Sau đó từ xa truyền tới tiếng người kêu thảm thiết!

Một tiếng kêu thảm lại vang lên, sau đó là càng nhiều tiếng người kinh hô...

Xa xa, ước chừng là ở hướng bắc, Đỗ Duy mơ hồ nhìn thấy trong bóng đêm hiện ra một đạo hồng quang! Đường như đã xảy ra việc gì!

Ẩn ẩn, một tiếng oanh minh truyền tới, lập tức tiếng chân người vang lên trong rừng... tiếng chân rất hoảng loạn, giống như là đang chạy trốn...

Đỗ Duy nhíu mày, hắn nghiêng người, đưa tai lắng nghe...

Một .... hai... ba, hình như tổng cộng có năm sáu tiếng chân người, những người này thở rất dồn dập, bước chân bối rối, đang nhằm hướng này chạy tới!

Một tiếng hống lại vang lên... dường như là tiếng hống của một quái thú, lập tức lại có tiếng người kêu thảm vang lên, có lẽ dã thú đã bắt thêm được một người...

A, tiếng bước chân thiếu đi một, có lẽ chết một gã.

Không lâu lắm, tiếng bước chân đã vang tới gần, Đỗ Duy nhìn thấy trong rừng bốn người đang hoảng loạn chạy tới, những người này đều mặc áo da, bên ngoài mặc bì giáp, tay cầm laon đao... bắt qua đao chỉ còn lại một nửa.

Người đi cuối thảm nhất, nửa thân người đều đổ máu, không biết là máu của hắn hay là máu của đồng đội. Trong tay còn cầm một cây cung, vừa chạy vừa hét lớn: “Mau! Mau! Nó đuổi tới rồi! Đuổi tới rồi! Nó giết đội trưởng! Mau chạy!”

Người phía trước đã chạy qua được đám cây, nhìn thấy Đỗ Duy liền hét lớn: “Chỗ này có người!”

Đỗ Duy còn chưa nói gì, bốn con chó tuyết phía sau đã đứng dậy, từ sau Đỗ Duy nghe răng quay về phía người kia gầm gừ sủa loạn...

64. Chương 56: Hủ Thi Quái & Kim Nhân Mãng

Gã chạy đầu tiên là chạy nhanh nhất, suýt chút nữa thì va phải Đỗ Duy, hai người khác cũng vừa mới tiến vào vòng phân rông lập tức bị bốn con chó tuyết nhào tới.

“Ác ác!! bằng hữu, trông chừng chó của người!” mấy người đang chạy trốn bị dọa một trận, trong đó một người thân thể bị thương không còn linh hoạt suýt chút nữa thì bị chó xô ngã, hai người khác ngược lại nhanh chóng tránh được. Bốn con chó tuyết nhào tới không trúng bị Đỗ Duy nhanh chóng lớn tiếng quát dừng, bọn chúng liền ngoan ngoãn không công kích mấy người kia nữa.

Lúc này, kẻ trên mình toàn máu chạy cuối rốt cuộc cũng chạy tới, người này ngược lại nhiệt tâm hơn, vừa thấy Đỗ Duy, dù trời tối không nhìn rõ được mặt mũi cũng như tuổi tác nhưng lại hảo tâm kêu lên một tiếng: “bằng hữu! Mau chạy! đằng sau có ”Hủ Thi Quái đang tới! Mau chạy!”

Nói xong, thân thể hắn lung lay lảo đảo, hai chân mềm nhũn ngã ngồi xuống mặt đất. Câu nói kia của hắn khiến Đỗ Duy sinh ra vài phần hảo cảm, tiến tới đỡ hắn dậy, lập tức ngửi thấy mùi máu tanh ngòm xộc tới. Càng khiến cho Đỗ Duy buồn nôn là, trên người người này vẫn còn một khối thịt bèo nhèo, kia hiển nhiên là của một kẻ đồng bọn của hắn.

Trong ba người chạy phía trước, kẻ đầu tiên chạy thẳng, không quay lại, hai người phía sau nghe thấy người cuối cùng vừa ngã, hơi do dự một chút, cuối cùng dừng chân, chạy trở về kéo đồng bạn.

Người toàn thân là máu này mặc dù đã ngã xuống đất nhưng trong tay vẫn nắm chắc một cây cung, trong miệng liên tục kêu to: “Các người đi mau! Bị duoroi kịp thì không ai thoát được đâu! Chạy được người nào thì mau chạy! Mau!”

Hai đồng bạn thử nâng hắn chạy, nhưng người này trên đùi vết thương quá nặng, vừa rồi lại liều mạng chạy tới giờ đã không chịu được rồi.

Hai đồng bạn này ngược lại rất nghĩa khí, không chịu tự mình thoát thân chạy trốn, vẫn muốn nâng hắn dậy.

“Các người, kỳ thật không cần phải chạy.” Đỗ Duy thở dài, một tiếng nhắc nhở của người kia với hắn đã khiến Đỗ Duy sinh ra vài phần hảo cảm, người này trong nguy nan không chịu liên lụy đồng bạn, thà rằng chính mình ngã xuống cũng muốn đồng bạn chạy trước. Điều này khiến hảo cảm của Đỗ Duy tăng thêm vài phần, mà hai người kia cũng không chịu đi, rất nghĩa khí, càng khiến cho Đỗ Duy quyết tâm giúp đỡ bọn họ.

“Các người cứ ở chỗ này, cứ yên tâm, không sao cả.”

Lúc này, dưới ánh trăng, ba người cùng nhìn rõ bộ dáng của Đỗ Duy, trong mắt thấy tướng mạo Đỗ Duy bất quá chỉ là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi. Ba người cho rằng hắn bị điên, hai người kia đã nâng đồng bạn của mình dậy, đang chuẩn bị chạy đột nhiên cảm thấy phía sau truyền tới một mùi huyết tinh nồng nặc, kéo theo là một tiếng hồng khiêu thê lương...

“nguy rồi! Lần này không chạy nổi rồi...” Ba người đồng thời biến sắc. Người cầm cung có hơn vài phần quyết đoán, lập tức quát: “Buông ta ra! Ta đi tìm con quái vật kia liều mạng!”

Hai đồng bạn vẻ mặt cũng nghiêm nghị, một người trong tay nắm chặt nửa thanh loan đao còn lại, người kia không có vũ khí, chỉ có thể tùy tay nhặt từ trên mặt tuyết một cành cây.

Trong rừng truyền lại những thanh âm kéo kệt kéo kệt... giống như có cái gì đó đang đi trong đồng cây, khiến cho từng đám tuyết đọng rơi xuống trên đất...

Dưới ánh trăng, Đỗ Duy thấy rõ trong rừng, cách mấy người bọn họ trên dưới ba mươi bước, từ sau lùm cây chui ra một con quái vật!

Đỗ Duy chỉ nhìn thoáng qua, suýt nữa khiến đồng đồ ăn vừa rồi nôn ra cả!

Đây là con quái gọi là “Hủ thi quái”.... Nó thật xứng với tên.

Con quái to lớn này có ba cái chân, nhưng lại lớn nhỏ không đều, một là chân ngựa, một là chân hươu, còn lại là một cái chân đầy lông là, không biết là chân con dã thú gì... chỉ là, ba cái chân này toàn bộ đều máu me be bét, dính chặt vào thân thể....đường như không biết từ đâu tìm thấy, tạm thời dán vào thân mình vậy...

Cho nên, thân thể nó lại càng cổ quái hơn! Trên phần eo của nó, lại có thể có hai phần thân! một phần giống như gấu, một phần khác lại là thân... người!

Con quái này dường như dùng thân thể vài loại sinh vật kết dính lại với nhau, toàn thân huyết nhục mơ hồ, phía sau còn bao trùm đồng lông dài trắng trắng đen đen!

“Đây là cái gì!” Đỗ Duy cố nén sự buồn nôn của mình.

“Hủ thi quái.” Người ngồi trên mặt đất cắn răng: “một loại ma thú... loại này có thể giết chết con mồi, sau đó lấy thân thể con mồi dính vào trên mình... Mẹ nó! Nó đem thân thể đội trưởng dung hợp vào thân nó rồi!”

Ngũ khí người này mang theo bị phân, hai đồng bạn bên cạnh vẻ mặt cũng buồn bã.

Quả nhiên, con quái vật này thân ngoài rõ ràng là huyết nhục mơ hồ nhưng trên người mơ hồ còn vài mảnh áo da rách rưới, trên đầu lộ ra một nửa đầu người, dường như đã bị dã thú một ngụm cắn đi nửa đầu! Não đã hết sạch, ẩn ẩn còn có thể thấy được cả xương trắng hếu! Càng buồn nôn hơn chính là, con mắt trái còn lòi cả ra ngoài....

Tốc độ con quái này cũng rất nhanh, nhưng khi chạy tới bên ngoài vòng phân rỗng thì đột nhiên dừng lại, hai đầu của nó, một là bán đầu người, cái còn lại giống như đầu gấu, ngửi ngửi một chút sau đó phát ra một tiếng hồng khiêu kỳ dị. Dưới chân lui lại mấy bước, quanh quẩn ngoài vòng phân rỗng...

Trong tiếng hồng khiêu mang theo vài phần nghi hoặc, rõ ràng nhận ra là phân rỗng, cũng không dám tiến lên. Nhưng con mồi ở ngay trước mắt, mà mùi máu càng kích thích nó....

Nó lay động vài cái, do dự do dự tiến lại.

Ngoại trừ Đỗ Duy ra, ba gã kia sắc mặt đã trắng bệch, người cầm cung kia rất nhanh từ sau lưng đã rút ra ba mũi tên, lên cung, liên tiếp bắn ra ngoài!

Ánh mắt Đỗ Duy sáng ngời, tiễn thuật người này quả không tệ, mặc dù đang bị trọng thương nhưng liên châu tiễn ba phát bắn ra lại rất ổn định!

Hưu hưu hưu ba tiếng, ba mũi tên phân biệt găm vào hai đầu con quái và một cái chân nó!

Phác Phác Phác ba tiếng, thân quái trúng liền ba mũi, nhưng nó chỉ lay lay thân mình, đột ngột chuyển một cái, từ sau lưng vươn lên hai cái móng vuốt lông lá, dùng sức kéo ba mũi tên ra. Sau đó nửa cái đầu gấu phát lên vài tiếng kêu...

miệng vết thương đổ máu nhưng nó không có chút quan tâm, máu tươi tích tích rớt trên mặt tuyết, dường như phát ra lũ lũ màu xanh!

“Máu của nó có độc, bị nó chạm vào là xong hết.” Cung tiễn thủ bắn xong, lắc đầu: “Nhưng cũng không cần quá cẩn thận vì chúng ta sắp xong rồi.... chúng ta không phải đối thủ của nó.” Hắn nhìn Đỗ Duy cười khổ: “Cậu là ai, một thiếu niên nhỏ tuổi như cậu sao có thể một mình chạy tới bằng phong rừng rậm này... chỉ là, có lỗi với cậu, chúng ta đã liên lụy cậu. Con quái vật này đi theo chúng ta tới đây.”

Một tiếng rỗng phần nộ, gã cầm nhánh cây kia liều mạng, hắn hai tay nắm một cành cây thô dài xông tới đâm mạnh vào phần eo con quái. Phan một tiếng, nhánh cây kia đã đâm vào trên người nó nhưng nó ngay lay động cũng không thèm lay động, lại có thể vươn một cái móng nắm lấy cành cây, sau đó run lên....

Mang theo một tiếng hô to, gã cầm cành cây bị đánh bay ra ngoài, thân thể trùng điệp nện vào một thân cây, khi rơi xuống trong miệng còn phun ra một ngụm máu. Gã cầm loan đao vẻ mặt trắng bệch, thanh loan đao của hắn vốn là vũ khí cận chiến, lúc này chỉ còn lại nửa thanh, càng có hại, con quái này lực lượng mạnh vô cùng, toàn thân lại là độc, cận chiến phải chết không nghi. Nhưng mắt thấy hai bạn mình, một bắn hết tên, một bị đánh bay, hắn kêu lên một tiếng, giơ lên loan đao, đột nhiên trên người toát ra một màn ngân quang nhàn nhạt!

Đỗ Duy hít mất lại... đầu khí?

Loan đao vô sĩ hét lớn một tiếng, tại hư không nổ ra hai nhát! Hai lưỡi đao gió nhàn nhạt lẳng không phóng tới, phác phác hai cái cắt lên người quái vật. Đùi bên trái của nó lưu lại một miệng vết thương sâu tới tận xương....

Gã vô sĩ lập tức vọt tới, trong tay loan đao nhắm đầu quái vật bổ xuống!

Mãnh lực một đao này quả không tệ, đáng tiếc con quái đột nhiên lui về sau một bước, từ trong thân đột nhiên mọc ra một mũi nhọn máu me bê bết phóng tới! Vô sĩ người giữa không trung, tránh không kịp, lập tức bả vai đã bị xuyên thủng! Thân mình giống như một cái hồ lô đường to lớn lơ lửng trên mình quái vật.

Xương trắng lòi ra, gã loan đao võ sĩ lập tức phát ra tiếng kêu xé ruột xé gan! Thanh loan đao trên tay hắn không để ý hết thấy nhắm đầu quái vật phi tới. Phác một cái đã chặt tại đầu gấu, cứ như vậy găm ở đó. Mặc dù vậy con quái dường như không có cảm giác....

Cung tiễn thủ thở dài, ba người phe mình đều không chịu nổi một kích, rõ ràng chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Đúng lúc này, Đỗ Duy nhìn gã võ sĩ đang lơ lửng trên mình quái vật, đột nhiên trong mắt hiện lên một tia sáng, từ trong ngực hắn lục ra một cái bình lớn sau đó nhắm con quái ném tới!

Phanh! Cái bình đập vào mình quái, lập tức vỡ vụn, bên trong bụi phấn màu vàng phủ hơn nửa người con quái. Sau đó Đỗ Duy hít sâu một hơi, trong miệng rất nhanh ngâm xướng chú ngữ!

Tốc độ niệm chú ngữ phi thường nhanh, rất mau một lưỡi đao gió phóng ra!

Đạo phong nhận này không trực tiếp đánh vào mình quái, lại nhắm vào mũi nhọn trên người nó chém tới!

‘Khách sát’ một tiếng, mũi nhọn lập tức bị gãy, gã loan đao võ sĩ lăn lông lốc xuống mặt tuyết, Đỗ Duy lập tức rống lớn: “Lập tức chạy ngay! Mau!!”

Gã loan đao võ sĩ lập tức đau không nói lên lời, nhưng nghe thấy vậy lập tức bản năng sinh tồn trỗi dậy, liều mạng lăn đi!

Áo bào Đỗ Duy phồng lên, ngón tay hắn rất nhanh niết chỉ ấn, sau đó lớn giọng ngâm xướng, trong tiếng ngâm, vài hỏa cầu thuật giữa đêm tối mọc lên giống như tiểu mặt trời lơ lửng lơ lửng!

Tinh thần lực và cảm ứng lực của Đỗ Duy đều là siêu cường, hỏa cầu thuật bình thường hắn một hơi có thể bắn ra ba quả! Ba hỏa cầu thuật nện vào trên mình quái vật lập tức bùng cháy...

Phanh một tiếng, hỏa quang tứ xạ, cả nửa thân mình con quái đều ngập trong lửa, trong ánh lửa, nó gào rống thảm thiết. Mặc dù vậy dường như chỉ kích phát hung tính của nó.

Đỗ Duy không chậm trễ, lập tức gia trì cho mình một gia tốc thuật, sau đó giống như một mũi tên phóng tới, mau chóng chạy quanh người quái vật, ngón tay không ngừng, một hơi không biết bao nhiêu mê muội thuật nhắm hướng quái vật bắn tới!

Màu lam nhạt của mê muội thuật từng đoàn từng đoàn đập vào mình quái vật, thân thể khổng lồ của con quái gào rú trong ánh lửa, muốn tóm lấy Đỗ Duy. Nhưng Đỗ Duy một phương diện cấp gia tốc thuật, một phương diện liên tiếp hạ bảy tám mê muội thuật lên mình quái vật làm cước bộ của nó càng lúc càng chậm. Cuối cùng, đột nhiên phát ra một tiếng không cam lòng, ầm ầm gục xuống...

Đỗ Duy càng cẩn thận, hắn lại lấy ra hai bình hỏa dược cuối cùng nhắm hướng con quái ném tới....

Hỏa dược bùng cháy, lập tức bắt đầu nổ tung, con quái vật tức khắc huyết nhục tứ tán, trong không khí xông lên mùi thịt cháy khét lẹt.....

Nhìn thấy quái vật nằm im trên mặt đất, Đỗ Duy thở phào, hắn nhanh chóng lùi lại, thân mình dựa vào một gốc cây...

Mẹ nó, lão già kia sao vẫn còn chưa ra... thấy chết không cứu a!

Đỗ Duy quay đầu, lại phát hiện ra trong lều không biết lão già đã biến mất từ lúc nào!

Đang muốn lên tiếng gọi đột nhiên cảm thấy trong tay bị nhét một vật gì đó, bên tai còn nghe thấy thanh âm của vị pháp sư già: “Ta chán ghét phiền toái, không muốn gặp người, đi trước, tối nay sẽ trở về tìm người!”

Ẩn thân thuật của lão già này ngược lại thật là lợi hại, Đỗ Duy không cảm giác được động tĩnh của ông ta, có lẽ đã hoàn toàn biến mất.

Lại nhìn trong tay, là một cái bao, sờ sờ, có lẽ là bình bình lọ lọ gì đó.

Nhìn thấy con quái vật bị Đỗ Duy liên tiếp dùng ma pháp đánh ngã, ba người kia đều tròn tròn mắt nhìn Đỗ Duy, phải một lúc mới phát lên tiếng hoan hô!

Ma pháp sư! TIểu tử này lại có thể là một ma pháp sư!!

Ba gã kia đều bị thương, Đỗ Duy đành từng gã từng gã đem về lều. Gã loan đao võ sĩ là người thăm nhất, thịt trên miệng vết thương đã phát ra mùi hủ thục....

Đỗ Duy mau chóng lục trong túi, mấy cái lọ trong đó đều là bột phấn, may mắn Đỗ Duy chuyên tâm nguyên cứu ma pháp được tề nên rốt cục cũng nhận ra hai bình chuyên trị liệu vết thương gì đó.

Chỉ là, thịt thối trên mình loan đao võ sĩ thì...

Trong lúc Đỗ Duy thở dài, loan đao võ sĩ ngược lại rất có khí phách, hắn kiếm lấy một nhánh cây cắn chặt, sau đó từ trong giày rút ra một thanh chủy thủ. Cơ mặt méo mó cực độ nhưng tự mình lại cắt từng miếng thịt thối trên thân xuống!

“Chỉ có thể tạm thời trì hoãn độc tính...” trên mặt loan đao võ sĩ đầy mồ hôi, thanh âm run rẩy: “Ta cuối cùng không thể đem cả cái vai chặt xuống... loại độc của con quái vật này chỉ có thể sau khi trở về tìm một thần miếu, xin người trong thần điện dùng quang minh thuật mới có thể khu trừ...”

Gã cầm cành cây bị đánh văng kia lại ha ha cười to: “Được rồi, chúng ta không chết đã là đại may mắn rồi! Người chỉ phải chịu thêm vài ngày đau khổ nữa thôi... không tính là gì”

Cung tiễn thủ liếc mắt nhìn Đỗ Duy, trong ánh mắt mang theo sự cảm kích và tôn kính: “Ma pháp sư tôn kính tiên sinh... xin tha thứ cho sự mạo phạm vừa rồi của chúng ta... ta tịnh không biết ngài là một vị ma pháp sư. Ta ... xin cảm ơn sự viện trợ của ngài, cảm ơn ngài đã cứu mấy cái mạng này! Nếu có thể, xin ngài cho chúng tôi được biết tên, chúng tôi sẽ ghi tạc tên ngài!”

Đỗ Duy do dự một chút, cung tiễn thủ dường như hiểu được một chút, cười nói: “Ta biết, ở địa phương này, ma pháp sư không tiện lộ tên... bất quá, ta lấy tính mạng mình xin thề. Chúng ta sẽ không tiết lộ tên của ngài! Chỉ là ngài đã cứu chúng ta, nếu ngay cả tên của ân nhân của mình còn không biết, như vậy thực quá xấu hổ!”

Nói đoạn, hắn giầy dựa đứng lên: “Tôi, Đạt Đạt Ni Nhĩ là đội phó tiểu đội mạo hiểm.... đội trưởng của chúng tôi đã chết, gã dùng loan đao này tên là Phát Lan, còn lại hai người kia, gọi hắn là Hắc Sơn là được. Chúng tôi đều là tùy thân hộ vệ của Lí Tư Đặc hầu tước phu nhân, tiến vào băng phong rừng rậm muốn tìm một loại ma thú...”

Nói đến đây, Đạt Đạt Ni Nhĩ do dự một chút, rồi nói tiếp:

“Chúng tôi đang tìm một loại ma thú tên là “Kim Nhân Mãng” hầu tước phu nhân tôn kính của chúng tôi bị bệnh nặng, có người nói, dùng mắt của “Kim Nhân Mãng” có thể trị được bệnh của phu nhân vì thế chúng tôi mới đến băng phong rừng rậm này... Bản thân tôi còn được vinh dự thụ dư thân phận vinh dự thủ hộ kị sĩ. Tôi xin lấy danh dự kị sĩ xin thề, tôi nhất định không tiết lộ tính danh của ngài ra ngoài. Nhưng ngài đã cứu người của Lí Tư Đặc gia, chúng tôi tất yếu cần biết tên của người! Lí Tư Đặc gia tộc có ơn tất báo!”

Hắn cúi mình thật thấp, chờ đợi Đỗ Duy.

“Tên của ta...” Đỗ Duy do dự một giây, hắn không muốn nói tên thật, thử đùa, chậm rãi nói: “Được rồi... ta là một ma pháp sư... tên , à... gọi là Harry Potter.”

“Harry Potter...” Đạt Đạt Ni Nhĩ do dự nhớ kĩ cái tên này, sau đó kính cẩn nói: “Tôi nhất định sẽ nhớ kĩ cái tên này! ma pháp sư các hạ, tương lai nếu ngài có cơ hội tới lãnh địa Lí Tư Đặc, xin ngài hãy nói tên của tôi, ngài sẽ tìm được ưu đãi của khách quý!”

Đỗ Duy cười.

Chỉ bằng vào thân phận ma pháp sư tới chỗ nào mà chẳng tìm được ưu đãi. bất quá ngữ khí của Đạt Đạt Ni Nhĩ rất thành khẩn, hiển nhiên là thật tâm cảm kích.

Đỗ Duy ngược lại đối với cái tên giả của mình cũng có chút xấu hổ, bất quá hắn không muốn nhiều người biết mình là một ma pháp sư Vì thế hắn rõ ràng đánh lạc hướng:

“A, đúng rồi, các người nói Kim Nhân Mãng là cái gì? Là một loại mãnh xà sao?”

Đạt Đạt Ni Nhĩ sắc mặt có chút kỳ quái... theo lý thuyết, ma pháp sư nên hiểu rõ ma thú, ma pháp sư trẻ tuổi này như thế nào ngay tới Kim Nhân Mãng cũng không biết?

Bất quá, kính ý trên mặt hắn không giảm, lập tức trả lời: “Kim Nhân Mãng... kỳ thật là một loại măng xà, bất quá nó cũng rất nguy hiểm, ánh mắt nó có thể phóng ra ma pháp thạch hóa. Bất kể sinh vật nào chỉ cần nhìn vào mắt nó sẽ bị hóa thạch! Trong băng phong rừng rậm, Kim Nhân Mãng cũng được cho là một trong những ma thú nguy hiểm nhất.”

Mặc dù Đạt Đạt Ni Nhĩ kiệt lực che dấu, bất quá ánh mắt quái dị của hắn khiến Đỗ Duy nhìn ra ý của hắn. Đỗ Duy cười cười, hắn lấy ra một chút thuốc trị thương đưa cho Đạt Đạt Ni Nhĩ, cười nói: “Ta còn trẻ, học tập ma pháp cũng chưa lâu nên đối với ma thú cũng không hiểu rõ lắm... vì thế, lần này ta tới băng phong rừng rậm cũng là có ý mở mang tầm mắt.”

Dừng một chút, Đỗ Duy không nhịn được hỏi: “Xin thứ ta mao muội... loại kim nhân măng đã nguy hiểm như thế, các người có nắm chắc bắt được một con không?”

Ý Đỗ Duy rất rõ ràng: Vài gã này, ngay tới một con Hủ Thi Quái cũng không giải quyết được, cái gì mà Kim Nhân Mãng, một trong những con quái vật được coi là nguy hiểm nhất trong băng phong rừng rậm, khẳng định so với hủ thi quái lợi hại hơn nhiều! Bọn họ bắt như thế nào đây?

Đạt Đạt Ni Nhĩ cũng không thêm để ý, cười nói: “Mạng của chúng tôi là của hầu tước phu nhân, vì phu nhân hiệu lực cũng không cần suy nghĩ nhiều tới nguy hiểm... bất quá, chúng tôi cũng có chuẩn bị mà tới... trước khi xuất phát, cũng tốn rất nhiều khí lực mua được một món bảo bối, dựa vào cái này để tránh khỏi ma pháp thạch hóa! Chỉ cần mất đi thạch hóa ma pháp, kim nhân măng cũng giống như đại măng xà bình thường mà thôi, không khó đối phó.”

Nói đoạn, trên mặt Đạt Đạt Ni Nhĩ đột nhiên lộ ra một tia xấu hổ, trầm giọng nói: “Ma pháp sư các hạ, xin tha thứ cho sự mao muội của ta, ta biết đề xuất một yêu cầu như thế này là rất vô lí... nhưng mà một hàng tám người chúng tôi, sau ba ngày vào khu rừng tử vong này, đồng bạn đã chết mấy người, ba người lại bị thương... có lẽ bằng vào tự mình chúng ta thật sự là không thể tìm được kim nhân măng ở đây... ngài là một ma pháp sư thực lực cao siêu, tôi nghĩ, có thể...”

Đỗ Duy trầm ngâm một chút: “Các người muốn mời ta hỗ trợ?”

Đạt Đạt Ni Nhĩ lập tức thẳng người: “Sự tình quan hệ tới an nguy sinh mạng của hầu tước phu nhân, tôi biết loại yêu cầu này rất vô lí. Nhưng mà nếu ngài có thể trợ giúp mà nói, sau khi thành công ngài sẽ chính là một đại ân nhân của nhà lí tư đặc! Mỗi một người nhà lí tư đặc đều nguyện ý dùng tính mạng báo đáp ân nhân!”

65. Chương 57: Quả Phụ Giàu Nhất Đế Quốc

Lý Tư Đặc hầu tước phu nhân, Đỗ Duy đã nghe nói qua. hầu tước phu nhân này cũng không phải thế tập (cha truyền con nối) tước vị, mà là tước vị một đời. Tước vị như vậy chỉ hạn chế bản thân trong khi mình còn sống, hậu nhân không thể kế thừa.

Vị Lý Tư Đặc hầu tước phu nhân này vốn là một quả phụ, trượng phu nàng là tiểu thúc thúc của đế quốc đương nhiệm hoàng đế Áo Cổ Tư Đình lục thế, một vị công tước đại nhân. bất quá, vì diệu chính là, tuổi của vị công tước đại nhân kia so với hoàng đế Bệ Hạ còn nhỏ hơn mười tuổi ..... ở trong một hoàng thất gia tộc khổng lồ, loại hiện tượng này cũng không kỳ quái.

Lý Tư Đặc phu nhân xuất thân từ một “cự thương gia” (nhà buôn bán lớn) nổi tiếng về buôn bán trên biển của đế quốc, từ nhỏ sinh ra đã mỹ mạo như hoa, khi mười lăm tuổi giống như một đoá hoa hồng, được gả cho thúc thúc của Bệ Hạ - công tước đại nhân hơn bốn mươi tuổi. đáng tiếc, lúc hai mươi hai tuổi, thì trở thành quả phụ.

Vị công tước đại nhân kia thân thể quá mức suy yếu chưa đến năm mươi tuổi thì đã được Chúa ra ân triệu tập. Sau khi công tước đại nhân qua đời, hoàng đế Bệ Hạ đã trao tặng quả phụ đáng thương này một cung đình tước vị ..... hầu tước phu nhân. dựa theo đế quốc pháp lệnh, loại tước vị cả đời này quy định không thể thế tập kế thừa (truyền cho con kế thừa).

Mà về sau, vẫn có nghe đồn rằng, đế quốc hoàng đế Áo Cổ Tư Đình lục thể Bệ Hạ, đối với vị thẩm thẩm tuổi còn trẻ và mỹ mạo này có vài ý nghĩ gì đó không hợp với thân phận. Trong vài năm gần đây, những tiếng đồn này càng nảy sinh nhiều cái đáng sợ.

Kết quả, khi hầu tước phu nhân được ba mươi tuổi dọn ra khỏi đế đô, một người sống ở tổ trạch (mảnh đất tổ tiên) tại phương bắc Ngã Lãnh (Ireland) một hành tinh xa xôi để tránh những ồn ào rối loạn về tai tiếng tình dục kia của đế đô.

Vị hầu tước phu nhân này sau khi tại trở thành quả phụ đã khôi phục họ của mình trước khi kết hôn - Lý Tư Đặc. mà sự giàu có của vị Lý Tư Đặc hầu tước phu nhân này trong phạm vi quý tộc đế quốc, cũng là khá là nổi danh!

Công tước tước vị của nàng mặc dù không thể kế thừa khi chết đi, nhưng là vị công tước đã chết không có con nối dõi nên đem phần lớn di sản để lại cho thế tử trẻ tuổi. hơn nữa, cha của Lý Tư Đặc phu nhân, vị cự thương buôn bán trên biển kia cũng để lại cho nữ nhi của mình một tài phú kinh người!

Thậm chí trong phạm vi quý tộc, đối với vị phu nhân này có một ngoại hiệu quá bất lịch sự: quả phụ giàu nhất đế quốc.

Cái này là Đỗ Duy biết về toàn bộ tư liệu của Lý Tư Đặc hầu tước phu nhân.

“ôi chào, Lý Tư Đặc hầu tước phu nhân. ta đã nghe qua tên của vị phu nhân rồi.” Đỗ Duy cố gắng hết mức giữ giọng điệu rất tùy ý, hỏi: “có thể mạo muội truy hỏi một chút không, nàng hầu tước phu nhân tôn kính, rốt cuộc bị quái bệnh gì?”

Nhắc tới vấn đề này, nhóm người của Đạt Đạt Ni Nhĩ lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng tức giận, không ngờ Đạt Đạt Ni Nhĩ nói ra: “Ai, chuyện này quả thực đúng là một cực kỳ đại sỉ nhục của Lý Tư Đặc gia!”

Bất quá, hẳn không ngờ lại nói thật.

Năm nay hầu tước phu nhân ba mươi ba tuổi, dường như Quang Minh nữ nhân đặc biệt coi trọng người đàn bà này, làm cho người khác khó có thể tưởng tượng tuổi trẻ xinh đẹp của nàng. Đỗ Duy mặc dù không có gặp qua vị phu nhân này, nhưng đối với diễm danh của nàng lại có nghe nói qua.

Truyền Thuyết vị hầu tước phu nhân này có làn da mịn màng thậm chí thiếu nữ khó có thể đẹp bằng, làn da của nàng giống như bánh kem nhẵn nhụi bóng loáng, đôi mắt mỹ lệ như lam bảo thạch, tóc thì giống như con sông Lan Thương (Lancang - hay còn được gọi là Mekong) vào những ngày mùa hè nước sông trôi nổi một màu vàng sáng rõ đến chói mắt ..... tựa hồ năm tháng cũng không có cách nào ở trên thân thể của nàng lưu lại bất luận một dấu vết nào cả!

Một người đàn bà như thế, lúc tại đế đô đã từng làm cho một vùng lớn quý tộc mê đảo, khó trách đến ngay cả hoàng đế Bệ Hạ cũng đều nổi lên sắc tâm đối với nàng .

Vì để tránh né những tai tiếng tình dục mà về quê quán của hầu tước phu nhân ẩn cư, nhưng vẫn như cũ không cách nào tránh né được những phiền phức hồng nhan gây cho nàng. vào hai tháng trước, trong khi hầu tước phu giống như thường ngày mang theo tùy tùng đi chơi trong tiết thanh minh ở ngoại thành, gặp phải một kẻ dâm dăng.

Nói chuẩn xác thì..... kẻ dâm dăng kia là một lão hỗn đản!

Dựa theo miêu tả của Đạt Đạt Ni Nhĩ, lão già kia mặc một chiếc áo choàng màu xanh biếc, trong tay cầm nắm một cây sáo dài màu xanh biếc, vừa nhìn thấy hầu tước phu nhân, ngay lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, tiến lại gần quấy rầy, không chỉ có buông lời chọc gẹo tán tỉnh về đẹp của hầu tước phu nhân, còn nhất định yêu cầu vị hầu tước phu nhân thổi lên một khúc.

Lúc ấy loại hành vi đáng khinh này khiến cho những tùy tùng của hầu tước phu nhân rất phẫn nộ, ở trong lòng những tùy tùng, hầu tước phu nhân mỹ lệ tựa như một nữ thần cao quý .....

“nếu không nhìn thấy hình dáng áo choàng của lão già kia , có chút giống áo choàng ma pháp sư ..... chúng ta sớm đi lên đem lão tạp chủng kia vứt xuống sông rồi!” Đạt Đạt Ni Nhĩ mắng một câu.

“ma pháp sư?” Đỗ Duy nhíu mày.

“không, ta cho rằng hấn không phải ma pháp sư.” Đạt Đạt Ni Nhĩ lắc đầu: “kiểu dáng của chiếc áo choàng nọ rất quen. nhưng mà ta cho tới bây giờ chưa thấy qua ma pháp sư nào mặc áo choàng màu xanh biếc. Harry Potter tiên sinh, ngài là một vị ma pháp sư ..... xin hỏi, pháp sư cấp bậc trong ma pháp công hội, pháp sư mặc áo choàng màu xanh biếc cấp bậc mấy? dường như căn bản không có sao!”

Dừng một chút, Đạt Đạt Ni Nhĩ tiếp tục giải thích: “chúng ta ngược lại không phải bởi vì hoài nghi hấn là ma pháp sư mà không dám động thủ giáo huấn tên kia. Kỳ thực là phu nhân nàng hiền hậu nhân từ. phải biết rằng, ngày đó cùng đi với phu nhân chơi trong tiết thanh minh, còn có một vị thần thánh kỳ sĩ đến từ Quang Minh thần điện, một vị đại kỳ sĩ chân chính, Ca Phỉ Đặc kỳ sĩ đại nhân! Ca Phỉ Đặc đại nhân chính là một vị đại kỳ sĩ, vũ kỹ tại đế đô cũng có rất nhiều danh tiếng. Vì đến đáp tạ hậu tước phu nhân đối với một món tiền lớn quyên tặng thần điện mà đặc biệt đại biểu thần điện đến đây đáp tạ. có Ca Phỉ Đặc đại nhân bên người, đừng nói là kẻ giả mạo ma pháp sư kia, cho dù là một vị ma pháp sư chánh thức, Ca Phỉ Đặc đại nhân cũng có thể thu thập hết.”

Đối với điểm ấy, Đỗ Duy không có cái gì để nói.

Đại kỳ sĩ, đã là nhân vật đứng đầu nhóm kỳ sĩ, lại là thần thánh kỳ sĩ của Quang Minh thần điện! Đỗ Duy biết, thần thánh kỳ sĩ của Quang Minh thần điện, ở mọi phương diện đều lợi hại hơn kỳ sĩ bình thường một ít. bởi vì vũ khí trang bị trên người những thần thánh kỳ sĩ này, đều là trải qua thần thuật gia trì của Quang Minh hệ, có một chút hiệu lực đặc biệt. thậm chí một số thần thánh kỳ sĩ cao cấp, còn có thể sử dụng một số thần thuật!

Một vị đại kỳ sĩ, đồng thời chính là một cao cấp thần thánh kỳ sĩ, chống lại một ma pháp sư bình thường, cũng có thể nắm phần thắng.

“Hậu tước phu nhân tâm địa thiện lương, cũng không có làm khó khăn tên kia, bắt quá tên kia lần nữa quấy rầy ..... kết quả .....”

Kết quả hiển nhiên rất đơn giản.

Ca Phỉ Đặc kia, hiển nhiên cũng là một tên kiêu ngạo, thân là kỳ sĩ, dưới mắt của mình, thấy một quý tộc phu nhân xinh đẹp tuyệt luân bị đùa giỡn, kỳ sĩ tinh thần của hấn đương nhiên muốn phát huy một hình tượng tốt đẹp.

Kết quả là, kỳ sĩ tiên sinh đã ra tay “giáo huấn” một chút kẻ giả mạo ma pháp sư mặc áo choàng màu xanh biếc kia.

Chỉ là căn cứ sự miêu tả của Đạt Đạt Ni Nhĩ, tựa hồ tên kỳ sĩ kia cũng không có chiếm được tiện nghi. bởi vì kẻ giả mạo ma pháp sư trốn chạy rất nhanh.

Bất quá, trong khi sắp chạy, kẻ giả mạo ma pháp sư trệu ghẹo không thành đã để lại một câu nói tàn nhẫn: “đắc tội với ta, người sẽ không có kết quả tốt. hãy đợi lời nguyên rửa của ta đi! người rất mỹ lệ, nhưng là ta sẽ làm mỹ lệ của người vĩnh viễn đông cứng lại ..... giống như một tảng đá!”

Nói đến đây, Đạt Đạt Ni Nhĩ sắc mặt ảm đạm: “tên kia tuy rằng không quá giống ma pháp sư, nhưng mà lời nguyên rửa của hấn lại dường như là sự thật.”

Ba ngày sau, hậu tước phu nhân sinh bệnh. một ít da tay trên người nàng bắt đầu biến cứng, từng điểm một thạch hóa (hóa đá)! đầu tiên là một bộ phận nhỏ, sau đó dần dần lây lan ra .....

Người nhà Lý Tư Đặc gia bắt đầu luống cuống, các y sư ở khắp nơi toàn bộ đều không biết làm thế nào, cuối cùng không ngờ dựa vào giải đáp của một ma pháp được tề sư, tìm được niềm hi vọng: Lời nguyên rửa có thể là một loại thạch hóa nguyên rửa thuật. không phải thạch hóa thuật thông thường, đến cả ma pháp sư đều không cách nào giải trừ được.

Nếu muốn giải trừ loại nguyên rửa này, trừ phi là bản thân mình tự niệm chú làm phép. hoặc là .....

“hoặc là, đến vùng Băng phong sâm lâm, tìm kiếm một loài ma thú tên là kim nhân mãng, lấy mắt của nó về, cũng có thể có hữu dụng.” Đạt Đạt Ni Nhĩ mang về mặt dứt khoát: “Hậu tước phu nhân chính là nữ thần của Lý Tư Đặc gia tộc! Mỗi một vinh dự kỳ sĩ của hậu tước phu nhân đều nguyện ý vì nàng mà chết! cho nên chúng ta đã đi tới nơi này.”

Đỗ Duy thở dài, bất quá trong lòng hẩn lại không giống như bề ngoài bình tĩnh như vậy !

Nguyên rửa thuật? Rõ ràng là nguyên rửa thuật pháp?!

Xem ra này Đạt Đạt Ni Nhĩ thật sự đối ma pháp không thực sự hiểu rõ!

Gã mặc áo choàng xanh kia, khẳng định là một ma pháp sư! nhưng lại là một ma pháp sư rất lợi hại!

Nguyên rửa thuật là một loại pháp thuật ma pháp nội tâm hết sức uyên thâm! dù là một số cao cấp ma pháp sư, cũng cả đời không cách nào học hội được gì cả!

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, nhìn xung quanh một chút, lão ma pháp sư cũng không biết chạy đến đâu rồi. bất quá Đỗ Duy tin tưởng, nếu như bản thân trở về nhà, có lẽ hơn phân nửa sẽ bị bắt trở lại .

Bởi vì lão già trước khi đi nói, hẩn một lát sẽ tự mình trở về tìm kiếm ! vậy đừng nghĩ chạy được .....

“được rồi.” Đỗ Duy thở dài: “vừa lúc ta cũng chuẩn bị vào trong băng phong sâm lâm nhìn xem khắp nơi một cái, không bằng nhân tiện cùng các người đi cùng một chỗ. có lẽ ta có thể giúp đỡ vài việc.”

Hẩn ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại suy nghĩ: ” lão già kia dám chắc đang âm thầm nhìn ta, có hẩn ở đây, có lẽ cũng không có gì nguy hiểm ư.”

Dược vật của Đỗ Duy cấp cho Đạt Đạt Ni Nhĩ rất linh nghiệm, rất nhanh, dưới trợ giúp của ma pháp dược tề, những chỗ da thịt bị thương trên đùi Đạt Đạt Ni Nhĩ bắt đầu khép lại, cái loại hình dáng mà mắt thường có thể thấy được những khối u nhú nhích sinh trưởng rất là kinh người.

Thế nhưng loạn đao vô sĩ kia hình như không cảm thấy may mắn, độc dịch của hủ thi quái chỉ có đến thần điện dùng thần thuật Quang Minh hệ mới có thể trừ bỏ hết được, cho nên, sau khi thương lượng một chút, quyết định do Đạt Đạt Ni Nhĩ một người cùng Đỗ Duy ở trong rừng tiếp tục tìm kiếm kim nhân mãng. T0xKcC

Mà mặt khác hai người bị thương, thì lên đường trở về.

Đỗ Duy kế tiếp, thực hiện một số chuyện làm cho mọi người của Lý Tư Đặc gia cảm thấy rất kỳ quái: hẩn từ trong bao quần áo lôi ra một cái lọ không, sau đó đi tới bên thi thể của hủ thi quái đã bị đốt trụi, cẩn thận từng li từng tí thu nhặt một ít độc dịch trên người của hủ thi quái, cất vào trong một cái lọ.

Những độc dịch này có tác dụng phân hủy cùng ăn mòn, có lẽ tương lai có chỗ hữu dụng, Đỗ Duy nghĩ.

66. Chương 58: Tuyết Lang Dong Binh Đoàn

Nhìn tiểu ma pháp sư này dùng cái lọ sưu tập độc dịch trên người hủ thi quái, Đạt Đạt Ni Nhĩ— ba người của Lý Tư Đặc gia cũng không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Cái thứ buồn nôn như vậy, nhưng vị tiểu ma pháp sư này lại góp nhặt đầy một bình xem giống như là bảo bối, còn dè dặt cất chứa cẩn thận...

Nhìn cái đồng thịt thối rửa buồn nôn kia, chúng nhân không khỏi thở dài: Ma pháp sư này hoàn toàn không phải người bình thường có thể làm được.

Ngoài tên Loạn đao vô sĩ trọng thương ra còn có cái tên thổ huyết kia,nhảy lên xe trượt tuyết của Đỗ Duy li khai rừng rậm. Đỗ Duy đem bốn con chó tuyết kia cho bọn hẩn kéo theo xe trượt tuyết ... dù sao cũng là đồ vật của lão pháp sư, Đỗ Duy rất hào phóng ban phát tài sản người khác. Với lại, đường xá phía sau có thể càng ngày càng khó đi, chắc là cũng sử dụng được xe trượt tuyết.

Bất quá trước khi hai người bị thương rời đi, Đỗ duy hơi do dự một chút. Dù sao hai người này đều bị thương, nếu trên đường trở về lại gặp được dã thú gì đó, hai người sẽ không có năng lực tự bảo vệ.

Đỗ Duy thoáng suy nghĩ một chút, từ trên mặt đất đem một ít bụi phấn phân và nước tiểu rồng mà tối hôm qua lão ma pháp sư rắc sưu tập một ít. dùng tấm da dê bao làm hai bao, phần còn lại, bất chấp ánh mắt của hai thương binh, toàn bộ vẩy lên quần áo của bọn họ.

“Như vậy, trên đường các người trở về không cần lo lắng ma thú tập kích các người”. Ngữ khí của Đỗ Duy rất ung dung:“Trên mình các người bị thương, còn có mùi máu, ta lo sẽ hấp dẫn các ma thú lại.”

“Đây là cái gì vậy?”: Đạt Đạt Ni Nhĩ nhìn bụi phấn màu xanh biếc này. Vết mặt của hắn hoàn toàn giống như vết mặt tối hôm qua của Đỗ Duy khi hồi lão ma pháp sư.

“Cái này là..”: Đỗ Duy mang theo nụ cười của trò chơi ác: “cái này là phân và nước tiểu, là phân và nước tiểu của rồng. ”

“Ôi chào”... ba người tức khắc thoải mái, ngoài trừ biểu hiện trên mặt mang theo một chút kinh ngạc, thần sắc lại không một chút khó chịu, càng không có chút nét mặt ghét bỏ hoặc là ghê tởm.

Loan đao võ sĩ kia thậm chí cười nói rất cao hứng: “Biện pháp hay! ha ha, ngày xưa lúc ở tây bắc, chúng ta sống ở dã ngoại (ngoài trời) cũng phải lấy nước tiểu sư tử vẩy lên trên lều vải, tác dụng để phòng ngừa dã lang trên thảo nguyên, ha ha,... bất quá, phân và nước tiểu của rồng, ma pháp sư không hổ là ma pháp sư! đồ trân quý như thế này, ma pháp sư cũng có khả năng lấy được... haha ..

Thần sắc người kia, dường như hiểu được phân rồng rắc trên người chưa đủ nhiều, hận không được Đỗ Duy có thể thêm vài vốc như thế lên trên thân của hắn.

Tiến hai người bị thương đi, Đỗ Duy thu thập những thứ còn lại. Lão ma pháp sư không biết rời đi từ lúc nào, chỉ lưu lại trong bao không ít ma pháp dược tề. Thậm chí còn có một khối ma pháp tinh thể nhỏ, Đỗ Duy nghiên cứu một chút, phán đoán ra vật này đại khái là một khối tài liệu dùng để bố trí ma pháp trận. Đỗ Duy vui lòng nhận hết thấy, thu lấy bằng hết.

Đạt Đạt Ni Nhĩ mang Đỗ Duy về tới nơi đóng quân của bọn họ lúc trước, chỗ đóng quân kia sau khi bị hủy thì quá tập kích, chỉ còn lại một vùng bờ bãi.

Đạt Đạt Ni Nhĩ nhặt lấy hai túi cung tên ở trên lưng, lại từ trên người của hai đồng bạn đã chết nhặt lấy hai thanh đao mang theo. Sau đó Đạt Đạt Ni Nhĩ đào một cái hố, đem đồng bạn chôn đi.

Bọn họ lúc ra đi tổng cộng có tám người, bây giờ chỉ còn lại ba người.

Nơi này còn có một xe trượt tuyết, bất quá mấy con chó tuyết kéo xe trượt tuyết tối qua tập kích đều đã chạy mất, chỉ còn có một con chó tối qua tập kích, bị hủy thì quá cần một phát mất nửa thân, trải qua một khoảng thời gian nửa đêm, thi thể còn lại đã đóng thành một khối băng.

Lều vải lộn xộn, Đỗ Duy cũng không tiện, cùng Đạt Đạt Ni Nhĩ lục lọi một ít gì đó có thể sử dụng, cuối cùng Đỗ Duy lại chú ý tới trên chiếc xe trượt tuyết bị đập kia.

Chiếc xe trượt tuyết đã bị phá hủy, đại khái là tối qua bị hủy thì quá đá một cước làm cho tay phanh đập đứt.

Tại trong ánh mắt của Đạt Đạt Ni Nhĩ nghi hoặc, Đỗ Duy rút con dao ra, từ trên chỗ ngồi của xe trượt tuyết cạy xuống vài miếng ván, sau đó từ từ cắt lấy sợi dây trên lều vải, buộc hai miếng gỗ dài hình chữ nhật lên trên để ủng của chính mình.

Cái?i naì-y đềl0 laì-m giì-vàìy? Đạìt Đạìt Ni Nhì' nghi hoặìc truy hoì0i.

Duì-ng đềl0 dung trên tuyềìt, người cuì-ng coì? thel0 thườ xem sao, rấìt coì? taì?c duìng đoì?." Đòl' Duy miì0m cuốì-i.

Đạìt Đạìt Ni Nhì' đoì?i vớì?i nhưìng việìc laì-m ngoạì-i duì đoạì?n cuì0a tiềl0u ma phạì?p sư naì-y rấìt laì- tôn kiể?nh, mắìc duì- xem không hiệl0u, cuì-ng bắìt chườì?c giốì?ng như Đòl' Duy buồì?c miểì?ng gồì' lên đêì? uì0ng.

Maì- sau đoì?, thườ bườì?c đi trên đườì-ng, hắì?n lầìp tuầì?c bắì?t đầì-u kiể?nh nềl0 tiềl0u ma phạì?p sư naì-y.

Caì-ng đi vaì-o sâu trong ruì-ng, tuyềìt đoìng caì-ng daì-y! Thườì-ng thườì-ng bườì?c đi mỗììt bườì?c, tuyềìt đoìng thắì?m chỉ? khaì diể không coì? đêì?n đầì-u gồì?i ngườì-i! Maì- coì? miểì?ng gồì' dướì?i chân, miểì?ng gồì' rồìng chỉ?u lườì?c oì0 điểì?n tiểì?ch lốì?n, khiểì?n cho ngườì-i lườì?c bườì?c đi, chân seì không biểì hắì?m vaì-o trong tuyềìt quạì? sâu.

Vớì?i laì?i, Đòl' Duy thắì?m chỉ? coì-n daìy cho Đạìt Đạìt Ni Nhì' hiệl0u caì?ch lốì?i duìng miểì?ng gồì' dướì?i chân, trườìt trên mắìt tuyềìt.

Cho nên, lần này người-i được c pha-i đi va-o trong ru-i-ng, đều là đoi-i thi-x ve-i cu-oa hầu tước phu nhân . Đat Đat Ni Nhĩ na-y là phó đội trưởng, đội trưởng đã tại chôi' tấp ki-ch tối hôm qua, đai' vì yểm hộ cho đồng bạn đào tẩu mà chết.

“Chúng ta không có đem theo quai? nhiều người đến, bởi vì tại địa phương loại nguy hiểm na-y , những người-i thân thủ bình thường, lai-i nhiê-u hơn chi-o có thể-o chịu chết, với-i lai-i coi-n coi? the-o trở thành phiê-n toai-i.” cái mũi cu-oa Đat Đat Ni Nhĩ đai' lai-nh hoi-ng, hân du-i ngươ-i c bô-i nghỉ ngơi trong chóc lát, kỳ thật thi- hân cũng không mê-i t mỗ-i, bất quá là châm chươ-i c ma pháp sư tuổi trẻ mà thôi.

Thông qua giao tiê-p trên đươ-i-ng, Đỗ Duy hiểu được Đat Đat Ni Nhĩ này làm người rất tồ-t, rất nhiệt tâm, đối với-i chính mình cũng rất tôn kính, sau khi đi vào ca-i?i thế giới na-y, Đoi' Duy du-i sao cu-i ng không coi? ai lai-m bai-ng hui-u, rất nhanh tụt đối với-i với' si' nhiê-i t tâm na-y sinh ra ha-o ca-o m thi-ch hoi-p.

Đat Đat Ni Nhĩ tay bắt-t đai-u nai-m mỗ-i t tuyền-t cho va-o trong miê-i ng, đoi-i nhiê-i t đoi-o o-i miê-i ng đê-o cho tuyền-t tan cha-o y tha-i-nh nươ-i c, mới mỗ-i t chu-i t mỗ-i t nuô-i t xuô-i ng..

Sau khi gia-o-i khai-t, Đat Đat Ni Nhĩ nhìn thoáng qua đi-o nh mỗ-i t trở-i: “ma pháp sư các hạ .....”

“Kêu danh tui cu-oa ta đi.” Đỗ Duy cười nói: “không cần sử dụng kính ngữ đâu, Đat Đat Ni Nhĩ, nơi này chi-o coi? chu-i ng ta hai người-i, bây giờ chúng ta là đồng bạn. với-i lai-i, tuổi cu-oa ta cũng không lớn.”

“Được rồi, Cáp Lý.” Đat Đat Ni Nhĩ cười cười sáng khoái: “ta xem đai' trải qua giữa trưa rồi-i, o-i đoi-a phương cu-i c bai-c na-y, trời tối đặc biệt so-i m, chúng ta tốt nhất nắm chắc thời gian tiê-n lên, sau đó lui-c trời tối đai-u tiên tìm một chôi' coi? the-o ca-i m tra-i i. Thuận tiê-i n liền hỏi một câu ..... phân va-i nươ-i c tiê-o u rồi-ng kia cu-oa người, còn có không?”

“Co-i n có rất nhiều.” Đỗ Duy cười nói.

“Vãi-y là tốt rồi.” Đat Đat Ni Nhĩ trong ánh mắt hiện lên một tia âm đạm, thấp giọng nói: “đáng tiếc, nếu như gãi-p đươ-i c người so-i m một ngày, trong tay người có phân và nước tiểu rồi-ng, chúng ta đai' không nửa đêm lọt vào tấp ki-ch cu-oa ma thú, đội trưởng cũng sẽ không bi-x chết ”

“Người-i chê-i t không có thể sống lại. Đat Đat Ni Nhĩ thân ái cu-oa ta.” Đỗ Duy an ủi no-i i: “chuyê-i n gi-i đai' qua thi- qua rồi-i, người-i còn sống ca-i ng pha-o i kế thừa di chi-i cu-oa bọn họ , chi-o coi? muốn chúng ta coi? the-o thành công tìm được kim nhân mãng, vậy như-i ng người-i chết đi mỗ-i i không hi sinh oan uô-i n.”

Đat Đat Ni Nhĩ tinh thần rung lên, nghiêm nghi-i no-i i: “no-i i du-i ng! Cáp Lý?, người nói chuyện thật sự rất có đạo lý ..... ma pháp sư đê-u là người-i học rộng tài cao sao? Vãi-y người no-i i với-i ta đi , người tuổi còn trẻ như vãi-y, đai' trở-o thành ma pháp sư, thật sự rất đê-o cho người ta kính nể! No-i i với-i ta ti-i nh huô-i ng cu-oa người đi, người nhất định xuất thân rất tồ-t ? chỉ có tiền người ta mới có thể có cơ hội tiếp xúc với-i ma pháp sư, học được ma pháp .”

Đỗ Duy không khỏi nghe-i n lo-i-i.

Hắn bắt đầu có chút hối hận đai' giãi-u giê-i m thân phá-i n đối với-i hă-i n tuô-i coi-o i mỗ-o na-y , đối mặt nụ cười cu-oa lai-o na-y, Đỗ Duy có chút ý tứ không hay, thuận miệng thuâ-i t lai-i vài câu mơ hồ, tra-i nh kê-o về chính mình.

Lui-c gần tối, mặt trời đã nhanh xuống núi , hai người rút cục cu-i ng tìm được một chôi' đoi-a hi-i nh hơi trườ-ng mỗ-i t chút, ca-i m tra-i i o-i chôi' na-y , coi? the-o tra-i nh gio-i?.

Nhưng mà, tồ-i i khi hai người lai-ch qua ca-i ch ru-i-ng, lại phát hiện ca-i i chôi' na-y so-i m đã bị người-i chiếm rồi-i!

“Cảnh giới!!”

Trong rừng đột nhiên truyền đến mỗ-i t thanh âm huy-i t sa-i o, lập tức sau đó , từ trên cây đai' nhảy xuống hai người-i toàn thân tuyết trắng , Đỗ Duy nhìn kỹ, hai người này đều là một thân áo da tuyết trắng ,sau đó ca-i nh ru-i ng phía sau cũng với-ng ra mười người-i đai-y đu-o vô trang ! những người này trên người

Đỗ Duy cố ý làm ra một vẻ kiêu ngạo, nhìn tên trước mặt kia. người này mặc một chiếc áo giáp da, vũ khí trong tay nhìn qua cũng có chút bất phàm, bất quá coi chừng là một tiểu nhân vật: “ô! chào, các người là tuyệt lang dong binh đoàn, đúng không? coi như người, người cuối cùng chỉ là một đội trưởng nhỏ nhỏ thôi, người coi chừng thể đại biểu ý? muốn nói cuối cùng dong binh các người sao?”

Đỗ Duy nói đúng, người kia chỉ là một tiểu đội trưởng phụ trách chung quanh cảnh giới, hân nhủ mà nói: “tiểu hài tử, người muốn làm cái gì? nếu người nghĩ muốn chịu chút đau khổ, ta cũng không ngại hoạt động một chút.”

Nói xong, hắn rút một chiếc nhẫn từ trước ngực ra, trên mặt mang theo nụ cười quái dị, hướng tới Đỗ Duy bước đi lại.

Bất quá, hắn chỉ đi vài bước, ngay lập tức dừng lại nhìn lại!

Đỗ Duy còn đứng ở đằng kia, trên mặt vẫn như cũ mỉm cười, bất quá hắn đã giơ tay phải lên, chưởng tâm (lòng bàn tay) hướng lên trên, trong tay nhẹ nhàng tỏa ra một hỏa cầu đang thiêu đốt!

Người trong Dong binh đoàn dừng lại nhìn về phía Nam ra Bắc? coi chừng thể phân biệt hai người tới đây! mắt thấy tiểu hài tử này vẻ mặt mỉm cười, tiện tay ngay trước mắt biến ra một hỏa cầu!

“Tuyệt lang dong binh đoàn, chính là loại phương thức này đối đãi một vị ma pháp sư sao?” Đỗ Duy mỉm cười, nụ cười mang theo chút khinh thường: “được rồi, đừng vậy ta sẽ nhớ kỹ đấy.”

Đỗ Duy nói xong, kéo lấy Đạt Đạt Ni Nhĩ: “đi thôi, bằng hữu cuối cùng ta, xem ra những người này đã hiểu được mệnh đề? muốn nói không cần ma pháp sư. ở loại địa phương này quý trọng, bọn họ ngay cả nguyên tắc tối thiểu trợ giúp cho nhau cũng không biết.”

Ma pháp sư! cái tên tiểu tử này là một ma pháp sư!

Bao giờ tên đội trưởng kia, tất cả bọn họ nhìn người đi đều nhìn ra vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn Đỗ Duy không hề là khinh thường, mà là mang theo một tia kính sợ!

“Lui ra cho ta! một lũ ngu xuẩn!” trong rừng truyền đến một tiếng hét, sau đó một nam nhân coi thân hình cao lớn đi nhanh ra.

Người này mặc một chiếc áo giáp da, tại loại địa phương băng thiên tuyết địa (trên băng tuyết phủ), nhưng chiếc nhẫn tay lại để lộ ra, giải thích cơ thể lộ ra, phía sau còn có một chiếc vòng ngoài? tuyết trắng, khuôn mặt trông hơi rêu màu vàng, rất là uy vũ. hắn trong tay không có bất kỳ vũ khí, nhưng đi tới, người kia cảnh giới kia dừng lại thốt ra: “Đoàn trưởng!”

Viên đội trưởng kia lập tức bước tới vài bước nhưng mọi người trong đoàn vẫn trừng mắt nhìn hắn: “Người khiến chúng ta quá mất mặt, lão đệ của ta, thôi lui đi.”

Nói xong, tên đội trưởng này không để ý tới thủ hạ, đi tới trước mặt Đỗ Duy, trên mặt mang theo nụ cười, lớn tiếng nói: “ma pháp sư các hạ, bộ hạ cuối cùng ta có chút không hiểu lễ phép! ta vì sự thoải mái cuối cùng bọn họ mà xin lỗi!”

Đỗ Duy nở nụ cười: “ngài là?”

“Đây là thủ lĩnh chúng ta tuyệt vời dong binh đoàn, Bái Nhân Lý Hi đoàn trưởng!” một dong binh bên cạnh lớn tiếng trả lời, thanh âm cuối cùng vang vọng, mang theo một vẻ kiêu ngạo.

Đạt Đạt Ni Nhĩ trong ánh mắt hiện lên một tia tinh quang, thấp giọng nói: “người này có một ngoại hiệu, kêu là ‘Bạo Phong chi tử’, là kiệt xuất nhân vật trong đại lục phương bắc dong binh vòng tròn, được xưng là một trong ba phương bắc dong binh. ta đừng nghe qua tên hắn.”

Bái Nhân Lý Hi ha ha cười, đạo: “cái gì bạo phong chi tử, bất quá là một ngoại hiệu người khác gọi mà thôi. tốt lắm, ta đừng tuổi giới thiệu xong, ma pháp sư các hạ, có thể hay không cho biết một chút tính danh cuối cùng ngài?”

“Harry Potter.” Đỗ Duy mỉm cười trả lời: “ta không có mặc áo choàng pháp sư, cũng không có đeo huy chương, bất quá đây là điều thường tại các địa phương quý trọng này, tin tưởng rằng ngài coi chừng hiểu được.” nhìn thấy cuối cùng đội trưởng này, Đỗ Duy chậm rãi nói: “ta cũng đồng bạn

cuối ta không có ác ý, chúng ta ở trong Băng phong sâm lâm có sự tình cuối chính mình. ta tin tưởng rằng, tại địa phương quý quá này, quý dong binh đoàn nếu có thể có một vị ma pháp sư gia nhập .....chỉ sợ là thời gian vài ngày ngắn ngủn, đối với song phương đều mới là có lợi, có phải không?”

“Tuyệt lang dong binh đoàn luôn có tuyệt đối hoan nghênh ma pháp sư đến!” Bái Nhân Lý Hi ha ha cười to: “ta đang phát sầu, mỗi lần đi vào quý địa phương này, ma thú đáng ghét này đều rất phiền toái, nếu có thể có ma pháp sư trợ giúp, vậy sinh ý của ta hơn nhiều!”

Nói đi, Bái Nhân Lý Hi nhìn Đỗ Duy liếc mắt, chờ đợi Đỗ Duy trả lời.

“Ta rất vui cung cấp một chút viện trợ.” Đỗ Duy trả lời lại cho Bái Nhân Lý Hi thật cao hứng: “Đoàn trưởng tiên sinh, ngài cũng thấy đây, ta đang đòi băng ta chỉ có hai người, tại địa phương quý quá này, có thể thôi không mời đồng bạn, bao giờ cũng sẽ tốt hơn!”

“Xin mời, ma pháp sư các hạ, nơi đây là lãnh địa của chúng ta ở phía trước, trong lều vải cuối ta còn có hai bình rượu ngon!” Bái Nhân Lý Hi ha ha cười, nhiệt tình phía trước dẫn đường.

Đạt Đạt Ni Nhĩ nhíu mày, Đỗ Duy lại nói mấy lời này hử tới một lần, thấp giọng nói: “Đạt Đạt Ni Nhĩ, đừng nói! người ta đều là lần đầu tiên đi vào Băng phong sâm lâm! địa phương này, chúng ta hai người cũng không quen thuộc! nhưng bọn người kia, đều là người luyện võ giỏi thường xuyên tới nơi này! bọn họ quen thuộc địa hình hoàn cảnh nơi này! Chung quy so với chúng ta hai người ở trong rừng rậm mệnh mông mù! đi vào rừng tìm lung tung thì tôi hơn nhiều!”

67. Chương 59: Số Mệnh Của Mạo Hiểm Giả.

Trại của Tuyệt Lang dong binh đoàn cảm rất có trình độ, có thể thấy được đây là đám người có thói quen ăn gió nằm sương, cắm trại thường xuyên.

Địa hình trung nơi đây rất có tác dụng phòng gió, hai sườn dốc cao hai bên lại có tác dụng phòng ngự. Nếu gặp được việc bất ngờ mà nói, chỉ cần có thể bảo vệ tốt cho lối vào ở giữa thì có thể cam đoan cho an toàn cho bên trong.

Đỗ Duy và Đạt Đạt Ni Nhĩ đi theo Bái Nhân Lý Hi đoàn trưởng đi vào trong nơi cắm trại. Nghênh đón hẳn là lượng lớn ánh mắt kinh ngạc của đám dong binh.

Nơi cắm trại này không ít người, dưới nhẩm tính của Đỗ Duy, có chừng gần một trăm người. Khác với đám tư quân của quý tộc địa phương hoặc là phòng giữ quân địa phương của đế quốc, những dong binh này không có trang bị hoặc là khá giáp đồng nhất. Đại đa số trong bọn họ ăn mặc đều rất cá tính hóa. Có người mặc áo da, có người mặc áo bào, cũng có người mặc áo giáp da....

Chỉ là, để có tác dụng yểm hộ của rừng tuyết, đại đa số người đều lựa chọn màu trắng.

Còn lại vũ khí sử dụng của họ, lại càng kỳ quái. Có người dùng kiếm, có người dùng đao, cũng có người dùng phủ, dùng đoản mâu... Đỗ Duy thậm chí còn thấy một gã cầm vũ khí trông giống như lang nha bổng.

Mà con, những người này đều không có ai ngoại lệ, trên mặt ai cũng mang theo vẻ bưng bít, mùi cương quyết lộ rõ. Khi Đỗ Duy đi vào trong trại, vẫn còn một vài gã lạnh lùng mặt vũ khí, nhìn Đỗ Duy và Đạt Đạt Ni Nhĩ hai người mới tới đi qua.

Càng có người kêu lớn: “Hắc! Đoàn trưởng, người sao lại dẫn theo một tiểu hài tử đến vậy! ha ha, tên kia là người mới tới hả? Hẳn nhìn qua dường như vẫn chưa cai sữa a!”

Lời vừa nói ra lập tức khiến cho đám người cười vang.

Bái Nhân Lý Hi sắc mặt trầm xuống, quát: “Không được nói vậy! ngoan ngoãn làm việc của các người đi! Khách khí cho ta một chút, đây là khách quý của chúng ta!”

Xem ra gã đoàn trưởng này ngược lại rất có uy tín, lời vừa nói ra mặc dù vẫn còn vài kẻ không cho là đúng nhưng tất cả đều nhắm miệng lại.

“Xin lỗi, ma pháp sư các hạ, đây đều là những gã thô lỗ không hiểu lễ phép.” Bái Nhân Lí Hi sau đó muốn mời Đỗ Duy ở trong trướng của mình, bất quá Đỗ Duy lễ phép chối từ. Vì vậy đoàn trưởng cho người cấp cho chúng ta một chỗ đất trống, đỗ duy và Đạt Đạt Ni Nhĩ đều tự mình dựng lều.

Chẳng mấy chốc, đoàn trưởng đã cho thủ hạ tổng đến hai tấm chăn lông thú dày.

“Mấy gã kia hình như không có hữu hảo với chúng ta a.” Đỗ Duy nhìn vẻ mặt lạnh lùng của gã dong binh vừa đưa chăn tới, quay đầu lại mỉm cười nói với Đạt Đạt Ni Nhĩ.

“Rất bình thường.” Đạt Đạt Ni Nhĩ nhếch miệng: “Trong đội ngũ thế này, người mới đều rất khó được chào đón. Bọn họ thà tín nhiệm đồng bạn cũ từng vào sinh ra tử với mình hơn... cứ cho là trong quân đội chính quy cũng như thế này thôi.”

Buổi tối, đám dong binh ở giữa trại đốt lên vài đống lửa lớn, dong binh đều ngồi trước đám lửa chờ bữa tối.

Bái Nhân Lí Hi tự mình mời Đỗ Duy cùng tới ăn cơm, sau đó cùng với hắn ngồi xuống trước một đống lửa lớn.

Thái độ của đám dong binh đối với Đỗ Duy cũng tốt hơn rất nhiều có lẽ nghĩ tới đoàn trưởng đã tuyên bố thân phận ma pháp sư của Đỗ Duy. Bất quá, vẫn còn vài người dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Đỗ Duy... dù sao tuổi của hắn vẫn còn quá trẻ.

Không riêng gì đám dong binh, thậm chí ngay cả Bái Nhân Lí Hi cũng có vài phần nghi hoặc.

Ngồi trước đống lửa, sau khi bỏ đi cái khăn quàng cổ dày ấm cúng che một phần ba mặt bộ dáng Đỗ Duy nhìn qua lại càng nhô hơn... Bái Nhân Lí Hi không khỏi có chút hoài nghi: một tiểu hài tử nhỏ như thế thật chính là một ma pháp sư sao?

Hoặc là... cứ cho hắn là một ma pháp sư, nhưng tuổi nhỏ như vậy... có lẽ vẫn chỉ là một ma pháp học đồ? hoặc là ma pháp sư cấp 1?

Ma pháp sư mặc dù hiếm có, nhưng nếu chỉ là ma pháp học đồ hoặc ma pháp sư cấp 1.. như vậy không có giá trị mời chào.

Bên cạnh đống lửa trại, dong binh tự nhiên như chỗ không người làm việc của mình. Bọn họ dùng vài cái nồi lớn, cho tuyết vào đun thành nước nóng, sau đó hai hán tử kiện tráng từ trong lều lấy ra vài thi thể động vật nhỏ trông có chút kỳ quái ra....Đỗ Duy quan sát kỹ cũng không nhận thấy đây là trâu hay dê. Ngược lại Đạt Đạt Ni Nhĩ lại nhận ra, hắn nhíu mày trầm giọng nói: “Đây là... trời ạ, một tuyệt địa đà quái (lạc đà tuyết) ... a, đây là một con toản địa ngư ... a, còn cả một con băng tuyết ma lang! Trời ạ, các người buổi tối ăn mấy con này?”

Bái Nhân Lí Hi ha ha cười, nói: “Không, là chúng ta, vì có cả hai người nữa, buổi tối chúng ta đều ăn cái này.”

“Thi thể ma thú.” Đạt Đạt Ni Nhĩ thở dài.

“Đúng vậy, ma thú” Bái Nhân Lí Hi cười nói: “Ta coi đống này cũng chẳng khác gì dã thú cả... cho vào miệng nhai mùi vị cũng không kém là bao, chỉ có điều lúc chúng nó sống có dùng một ít ma pháp mà thôi.”

Đỗ Duy không nói gì, hắn nhìn hai gã trai rút đao nhọn, tay chân nhanh nhẹn chia đống thi thể ma thú thành từng khối từng khối một, sau đó vứt toàn bộ vào nồi, nấu chín.

Da của đám ma thú đều bị lột sạch, Đỗ Duy nhìn hai đại hán trở về lều của mình lôi ra nhiều ma thú hơn thì không khỏi huyết sáo một cái, hắn nhìn Bái Nhân Lí Hi: “Đoàn trưởng các hạ, xem ra các người thu hoạch cũng không ít a.”

Bái Nhân Lí Hi nhàn nhạt nói: “Cuộc sống đi săn cũng không dễ dàng. Cuộc sống này cũng dùng mạng để đổi, bất quá ngài nói cũng không sai, lần thu hoạch này cũng khá. Chúng ta đã ở trong rừng năm ngày rồi, tổng cộng săn được hơn hai mươi con ma thú, bất quá ta cũng bị tổn thất bảy tám thủ hạ. Chết ba người, ba người tàn phế vĩnh viễn.” Dong binh đoàn trưởng này thở dài: “Da của đống ma thú này ở phương nam bán rất được giá, mà ma hạch của chúng... ma pháp sư đều nguyện ý xuất giá cao để mua nó.”

Đỗ Duy không khỏi nhìn lại đống thi thể ma thú vài lần...

Con băng tuyết ma lang được dong binh lôi ra Đỗ Duy cũng có thể nhận thấy. Lần trước ở bán giác thành bị con Khủng Yêu đùa bốn cũng từng nhìn thấy băng tuyết ma lang.

Bất quá, thi thể con ma lang này so với con ma lang của Khủng yêu nhỏ hơn một chút.

Nước trong nồi dần dần bốc mùi thơm nghi ngút, không ít dong binh nhịn không được cái mũi ngửi ngửi hít hà.

Đoàn trưởng cho người lấy từ trong lều của mình vài bình rượu tới, đám dong binh lập tức hoan hô vang dội, sau đó vài túi rượu được truyền đi, mỗi dong binh đều uống vài ngụm rượu. Ở trong thời tiết quỷ quái này uống được một ngụm rượu vào thân thể ấm áp hẳn lên, thật sự là một sự hưởng thụ tốt nhất.

Bái Nhân Lí Hi không quên khoản đãi Đỗ Duy, hắn từ trong ngực mình lấy ra một cái bình kim loại, cười nói: “Đây là đồ ta cất kỹ, rượu tốt nhất ở phương bắc... ma pháp sư các hạ, muốn thưởng thức một chút không?”

Đỗ Duy cười tiếp nhận bình rượu, sau đó uống một ngụm, suýt chút nữa thì bị sặc chết!

“Khái khái! Đây là rượu gì vậy...” Đỗ Duy khó chịu bắt đầu ho khan, thanh âm của hắn khàn cả đi, chỉ cảm thấy trong miệng giống như đang có một đoàn hỏa diễm thiêu đốt!

Vội vội vàng vàng, Đỗ Duy chỉ có thể thuận tay quơ lấy một nắm tuyết liềm mạng nhét vào miệng! một hơi nuốt hai ba nắm tuyết mới cảm giác nóng hừng hực trong cổ giảm đi một ít.

Bái Nhân Lí Hi ha ha cười lớn, nói: “Ma pháp sư các hạ, đây đúng là đồ tốt a! Rượu này là ta dùng ma hạch của hỏa diễm tê ngư ngâm qua đó! Lúc uống vào giống như nuốt một bó lửa vậy, tuyệt đối đủ mạnh! Đặc biệt là ở trong cái quỷ thiên khí này, uống một ngụm có thể khiến toàn thân nóng rực! toàn thân từ trên xuống dưới đều nóng toát mồ hôi a!”

Đỗ Duy nắm lấy mũi: “Cám ơn! Ta quả không chịu được thứ này.”

Bái Nhân Lí Hi cười lớn, tự mình uống một ngụm, sau đó trên mặt lộ ra một vẻ vui sướng vô cùng, run mình vài cái, sau đó ho khan, đồng thời kêu to một tiếng: “Sảng!”

Hắn đưa bình rượu cho Đạt Đạt Ni Nhĩ: “Bằng hữu, uống một ngụm nào!”

Đạt Đạt Ni Nhĩ chần chờ, nhăm nháp một ít, bất quá hắn chịu đựng được hơn Đỗ Duy, sau khi uống một ngụm toàn thân cũng run lên giống như Bái Nhân Lí Hi, trên mặt lộ vẻ thống khoái, khen ngợi: “Đồ tốt! Quả nhiên thân thể ấm lên hẳn! Mẹ nó, giống như trong bụng có cả một bó lửa vậy!”

Sau đó, Đỗ Duy nhắm nháp một ít thịt ma thú chín, thịt của băng tuyết ma lang có chút dai, còn mang theo vị mằn mặn, Đỗ Duy ăn cũng không quen lắm. Bất quá, ở trong địa phương loại này, băng thiên tuyết địa, có thể có một miếng thịt nóng nhét vào bụng đã là một loại hưởng thụ rất tốt rồi.

Ít nhất còn hơn trước kia đi theo lão ma pháp sư, Đỗ Duy phải gặm lương khô.

A, không biết lão già đó bây giờ có ở chung quanh nhìn mình không nữa... thiếu gia ta ngồi uống rượu ăn thịt, lão già thì hít gió, cảm giác này thật không tệ chút nào.

Đỗ Duy ăn thêm một chút, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, liền thử uống thêm hai ngụm rượu đặc chế của Bái Nhân Lí Hi. Lần này đã chuẩn bị đầy đủ nên không khó chịu như lần trước nữa. Loại rượu này quả là đồ tốt, uống vào bụng liền cảm thấy một đoàn hỏa diễm thiêu đốt lục phủ ngũ tạng, trong nháy mắt toàn thân nóng bừng, hàn khí quanh người cũng biến sạch!

“Ma pháp sư các hạ, ngài đi vào trong phiến rừng này cũng để tìm ma thú đúng không?” Bái Nhân Lí Hi mỉm cười nói: “Mục đích ma pháp sư tới đây đều là như thế cả. Có lẽ chúng ta có thể trợ giúp nhau, cũng có thể trong tay ta có ma thú ngài cần.”

Đạt Đạt Ni Nhĩ và Đỗ Duy nhìn thoáng qua nhau một chút, Đỗ Duy gật gật đầu, Đạt Đạt Ni Nhĩ trả lời: “Đoàn trưởng tiên sinh, ngài có nghe qua Kim Nhân Mãng?”

Bái Nhân Lí Hi trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc: “Kim Nhân Mãng? Kia không phải là một con rất lợi hại hay sao, lúc còn trẻ ta cũng ra mắt ma pháp sư ở đây bắt qua nhưng bọn ta tới bây giờ đều không bắt được loại này... mà...”

Hắn do dự một chút, chậm rãi nói: “Nơi đây vẫn chỉ là bên ngoài băng phong rừng rậm, loại ma thú cao cấp như Kim Nhân Mãng này phải đi sâu vào bên trong mới tìm được. Ma thú lợi hại đều hoạt động ở trong trung tâm rừng rậm. Bên ngoài thế này sẽ không có loại đó đâu. Bất quá, càng đi vào nguy hiểm càng nhiều hơn.”

“Trung tâm?” Đỗ Duy cười cười: “Xin tha thứ cho sự mạo muội của ta. Ta là lần đầu tiên đi vào trong băng phong rừng rậm. Ngài xem, ta là một ma pháp sư trẻ tuổi đối với chỗ này không quen thuộc lắm. Ngài nói là trung tâm... chúng ta đã đi trong rừng cả hai ngày nay, chẳng lẽ vẫn chỉ là ven bìa rừng?”

“Đương nhiên.” Bái nhân lí hi lắc đầu: “Băng phong rừng rậm quả thực quá lớn... thậm chí có thể nói, phiến rừng rậm này lớn tới mức nào tới bây giờ cũng chưa ai có thể tự mình kiểm tra qua. Ta nghe nói hai mươi năm trước từng có ma pháp sư lợi hại mang theo vài thần điện kỵ sĩ đi sâu vào trong rừng một tháng cũng chưa qua được đầu kia rừng rậm. Có quý mới biết bên kia khu rừng này là chỗ nào nữa, có lẽ là tận cùng thế giới không chừng. Mà nữa, trong bản ghi chép về lần khảo sát hai mươi năm trước, vị đại ma pháp sư của ma pháp công hội mang theo vài thần thánh kỵ sĩ cao cấp cùng một chỗ đi vào. Đáng tiếc... nghe nói cuối cùng chỉ còn một mình vị ma pháp sư kia còn sống đi ra mà thôi. Trung tâm của băng phong rừng rậm nghe nói có rất nhiều ma thú cao cấp. Cứ xem như là ma pháp sư lợi hại cũng không có khả năng đồng thời đối phó với vài con ma thú cao cấp vậy công. Vì vậy đám dong binh tuyết lang của chúng ta cũng chỉ ở phía bên ngoài hoạt động. Lộ trình xa nhất của chúng ta cũng chỉ là chín ngày... mà đó cũng là mấy năm trước rồi.”

Đỗ Duy có chút giật mình...

Một cao cấp ma pháp sư thêm vào vài cao cấp thần thánh kỵ sĩ đi một tháng chưa tới đâu?

Phiến rừng rậm này lớn thế sao?

Sắc mặt Đạt Đạt Ni Nhĩ có chút khó coi... nói như vậy, Kim Nhân Mãng rốt cuộc ở chỗ nào mới có thể thấy nó?

“Ta khuyên hai vị một câu.” Bái Nhân Lí Hi vẻ mặt rất nghiêm túc: “Tuyết lang dong binh đoàn chúng ta ở trong khu rừng này săn ma thú đã rất lâu rồi, ta cũng gặp vài ma pháp sư vào tìm kiếm ma thú. Nhưng có xem như vài ma pháp sư cũng không dám đi quá xa... nhiều nhất cũng chỉ dám tới xung quanh ‘Đại Viên Hồ’ rồi tuyệt đối không ai dám vào trong nữa. Hai Vị... ta biết ngài là một vị ma pháp sư, ta cũng tôn kính năng lực của ma pháp sư nhưng ta có lẽ vẫn phải khuyên ngài, nếu không bắt buộc có lẽ ngài nên buông tha ý định của mình đi...”

Sắc mặt Đạt Đạt Ni Nhĩ càng khó nhìn, hắn suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Đoàn trưởng các hạ, cảm ơn hảo ý của người. Bất quá ta phải tìm được Kim nhân Mãng. A... còn cả...” Trên mặt hắn đột nhiên lộ ra một vẻ kỳ quái: “Ta biết người của quý đoàn lấy việc săn ma thú để kiếm sống, nếu có thể, ta nguyện ý dùng mọi giá tiền để thuê các người trợ giúp ta...”

“Xin lỗi, không được.” Bái Nhân Lí Hi cự tuyệt rất dứt khoát: “Chúng ta mặc dù dựa vào nó để kiếm tiền mà ta cũng biết nguy hiểm càng lớn lợi nhuận càng nhiều. Nhưng mà nếu biết rõ ràng đi chịu chết thì đó không còn là mạo hiểm nữa, mà là hành vi ngu ngốc. Tuyết lang dong binh đoàn của chúng ta không có tài năng tiếng vào trung tâm băng phong rừng rậm. Dù cho ngài ra giá cao tới bao nhiêu đi nữa chúng ta cũng vô lực.”

Đạt Đạt Ni Nhĩ thở dài, hắn biết Bái Nhân Lí Hi nói là thật tình, cũng không nhiều lời nữa, buồn bã uống một ngụm rượu.

Bái Nhân Lí Hi đặt chú ý lên trên người Đỗ Duy, hắn suy nghĩ một chút nói: “Ma pháp sư các hạ, ta đối với ngài rất tò mò, trong ấn tượng của ta rất ít người ở độ tuổi ngài lấy được tư cách ma pháp sư. Ta sống đã bốn mươi năm trong đó có hơn hai mươi năm sống kiếp mạo hiểm, ta gặp ma pháp sư cũng không ít, nhưng tới giờ chưa thấy qua tài năng như ngài.”

Đỗ Duy cười khổ một tiếng...

Thiên tài sao? thế thì người chưa thấy qua rồi.

Đỗ Duy ước chừng thực lực của mình bây giờ cũng chỉ khoảng tam cấp ma pháp sư. SO với bình thường là thiên tài rồi... nhưng mà... nếu so sánh với hai nữ thiên tài hắn gặp trước kia... hắn thật sự không dám kiêu hãnh nữa.

Mười lăm mười sáu tuổi đã lấy được tư cách bát cấp ma pháp sư! Đó mới gọi là thiên tài, mà Đỗ Duy một lần lại gặp được hai.

Thấy Đỗ Duy không nói, Bái Nhân Lí Hi trầm mặc một chút, chậm rãi từ trong ngực lấy ra một tờ giấy.

“Ma pháp sư các hạ, ta muốn cùng ngài làm một giao dịch, không biết ngài có hứng thú không?”

68. Chương 59: Số Mệnh Của Mạo Hiểm Giả. 2

“Là thế này. Ta biết ma pháp sư đều rất giàu có vì vậy nếu ta đưa vàng bạc chi loại cho ngài thì khẳng định ngài sẽ không để chúng vào mắt, vì thế...” Bái Nhân Lí Hi mỉm cười nói: “Ta và người của ta ước chừng còn có thể tiếp tục đi lên phía bắc bốn năm ngày nữa, chúng ta sẽ đi tới Đại Viên Hồ, sau đó thì phải quay đầu trở về. Ta nghĩ dù sao ngài và đồng bạn của ngài đều một đường vắng bắc. Như thế mấy ngày nữa không bằng hai người đi cùng chúng ta một đường. Ta và người của ta có thể làm hướng đạo cho hai người, mang theo hai người một đường tới đại viên hồ. Một mảng rừng lớn như thế này nếu không có hướng đạo có lẽ rất dễ lạc đường, như vậy ngài thấy thế nào?”

Bái Nhân Lí Hi mở cuộn giấy trong tay: “Đây là một phần bản đồ bằng phong rừng rậm! Một phần bản đồ như vậy ở trên thị trường không thể tìm được! Kể cả ngài chỉ ra một vạn kim tệ cũng không thể nào mua được! Đây chính là Bái Nhân Lí Hi ta dùng hai mươi năm mạo hiểm, bốn mươi mấy lần kinh nghiệm vẽ ra! Ta cam đoan cả đế quốc có lẽ đều không thể tìm thấy một phần bản đồ giống như thế này nữa.”

Đỗ Duy trong lòng nháy động!

Hắn tiếp nhận phần bản đồ này, mở ra...

Trên đó vẽ một tảng lớn... đường rừng, quả thực là có vài con đường đi thông qua rừng, trên bản đồ còn đánh dấu vài trấn nhỏ phía nam bằng phong rừng rậm, còn cả vài quan khẩu do bạo phong quân đoàn đặt rải biên giới.

Đỗ Duy nhìn thoáng qua vài lần đã tìm được con đường mấy ngày trước mình và vị ma pháp sư già cùng nhau tiến vào rừng.

Trên bản đồ diện tích rừng cũng không biết lớn đến đâu, bất quá Bái Nhân Lí Hi thoáng chỉ điểm một chút, Đỗ Duy cũng đại khái có thể hiểu một chút.

“Chỗ này, chỗ này ước chừng là vị trí của chúng ta bây giờ.” ngón tay của Bái Nhân Lí Hi chỉ vào một chỗ trên bản đồ.

Từ trên đó có thể thấy, vị trí này cách nam bộ rừng rậm rất gần, Đỗ Duy nhìn mà không khỏi nhụt chí... khổ sở hai ngày như vậy mà ở trên bản đồ mới chỉ nhích được một chút một chút như thế.

Bái Nhân Lí Hi cười cười, sau đó lại ở trên bản đồ chỉ vào một điểm: “Chỗ này chính là mục tiêu của ta và người của ta - Đại Viên Hồ.”

Trên bản đồ có một khoanh tròn đại diện cho một mảng hồ nước.

Bái Nhân Lí Hi đại khái giới thiệu qua, khối hồ nước này nằm ở bên trong rừng rậm, là một hồ nước trong rừng nhưng diện tích của nó lại khá lớn.

”Mảnh hồ này rộng ước chừng năm sáu dặm.... ít nhất cũng phải như vậy. Mặc dù ta có đi qua vài lần nhưng cũng không thể đo đạc cụ thể. Trên sự thực ta cũng không dám đi tới bờ bên kia của hồ nước. Đại Viên hồ có thể xem như là một phân giới tuyến của mọi mạo hiểm đoàn trong bằng phong rừng rậm này.

“Nó như thế nào?” Đỗ Duy đối với hết thảy mọi thứ trong băng phong rừng rậm này đều rất tò mò.

“Phân giới tuyến theo nghĩa đen” Bái Nhân Lí Hi cười nói: “Trên cơ bản phía nam của hồ nước khá yên bình, không được coi là quá nguy hiểm, các dong binh đoàn giống như bọn ta cũng có thể miễn cưỡng hoạt động, nhưng phía bắc hồ... cực ít người dám tiếp tục đi lên phía bắc. Những người dám tiến lên thì căn cứ theo ta được biết đều cường giả nổi danh trên toàn đại lục.... ít nhất Bái Nhân Lí Hi ta không thuộc về nhóm những người này. Ta mang theo người của ta từng đi tới Đại Viên hồ vài lần nhưng tới giờ không một lần dám tiến lên một bước.”

Dừng một chút, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười cổ quái: “Thuận tiện nói một chút, nếu đây là mùa hè ta cũng không dám đem người đi tới Đại Viên hồ. Người có biết, phàm là chỗ có nguồn nước, bình thường đều sẽ có dã thú nguy hiểm xuất hiện... Ma thú cũng giống dã thú, ma thú cũng phải uống nước, ma thú cũng phải tắm rửa. Trong mùa hè thời tiết nơi đây mặc dù vẫn lạnh, nhưng không lạnh tới băng đông như bây giờ. Bây giờ mới là đầu mùa xuân, hồ nước còn chưa tan băng, mặt hồ vẫn đóng. Sẽ không có ma thú gì hoạt động bên hòa. Nhưng mùa hè lại không giống nữa, mùa hè ở nơi đó quả thực chính là nơi ma thú tụ tập! Gặp quỷ... ta từng nghe nói có vài dong binh đoàn, cả trăm ... cả trăm người bị ma thú tập kích ở bên cạnh hồ! Cả đoàn người đều chết cả ở đó. Vì thế, cũng vì mùa này ta mới dám tới đó, nếu thay đổi là mùa hè ta nhất định sẽ cách thật xa.”

Bái Nhân Lí Hi nói xong, liếc mắt nhìn Đỗ Duy: “Thế nào? Ma pháp sư các hạ? Giao dịch của ta rất đơn giản. Ta và người của ta đem hai người đi tới hồ nước kia, còn đem phần bản đồ này tặng cho người... mặc dù phía bắc hồ ta chưa đi qua nhưng mấy năm nay sưu tập cũng không ít tư liệu, đều là vài cường giả từng đi qua phía bắc hồ truyền tới tin tức. Đây đã tốn không ít tiền của ta mới sưu tập được a! Các điểm đánh dấu trên bản đồ này đều là địa hình phía bắc của Đại Viên Hồ, ít nhất cũng là ba ngày đi đường.”

Đỗ Duy nhìn Bái Nhân Lí Hi: “Đoàn trưởng tôn kính tiên sinh... ta rất tò mò, ngài đã không định lên phía bắc hồ vậy vì sao phải sưu tập các tư liệu về phương bắc đó vậy?”

Bái Nhân Lí Hi trong ánh mắt lộ ra một tia cảm khái, vẻ mặt hắn rất chân thành, cũng rất nghiêm túc: “Ma pháp sư các hạ, xin ngài nhớ kĩ, ta là một mạo hiểm giả!”

Lúc hắn nói những lời này, vẻ mặt thậm chí còn có chút thành kính.

“Ta là một mạo hiểm giả! Mặc dù... ta bây giờ sống bằng nghề dong binh, ta nhờ vào các mạo hiểm giả trong băng phong rừng rậm lấy được một ít lợi ích... nhưng mà, ta không phải là một thương nhân đầy người là mùi tiền tho! Trong tim ta chảy dòng máu của một mạo hiểm giả!” Bái Nhân Lí HI trầm giọng nói: “Ta đã ở trong địa phương này mạo hiểm nửa đời người rồi, khi còn trẻ, nghe được truyền thuyết này ta đều luôn luôn muốn biết phía bắc băng phong rừng rậm này rốt cuộc hình dạng ra sao... mặc dù ta biết thực lực ta không được coi là cường giả. Mà bây giờ thủ hạ ta đã có một đám người, ta phải chịu trách nhiệm về họ! Nhưng ta cũng có giấc mộng của chính mình! Giấc mộng của ta là... tương lai. Khi ta già rồi, lúc nghỉ hưu rồi, ta sẽ không làm cái chức đoàn trưởng này nữa, người của ta sẽ được trao cho người đứng đầu mới. Lúc đó, ta một người không có trách nhiệm gì, ta sẽ chuẩn bị vượt qua cái hồ nước kia, tới phía bắc để nhìn xem! Cả đời ta đều đi quanh cái địa phương này rồi! Tương lai nếu ta khi ta đã già mà vẫn chưa nhìn thấy phương bắc có hình dáng gì, ta sẽ chết không nhắm mắt! Ta sưu tập những tư liệu này chính là để chuẩn bị cho sau này! Ta đã chuẩn bị sẵn cho lúc đó, một người ra đi. Ta còn chuẩn bị sẵn cho cái chết của mình! Cứ cho rằng ta chết đi, ít nhất trước khi lâm tử cũng phải biết phương bắc rốt cuộc trông như thế nào... chết ở đó, ta coi như đã hoàn thành số mệnh của một mạo hiểm giả!”

Nói đến đây, Bái Nhân Lí Hi nói ra một câu khiến Đỗ Duy phải kính trọng:

“Thân là một mạo hiểm giả nếu già chết ở trên giường, đó mới chính là một loại sỉ nhục! Thân là một mạo hiểm giả chính thức, nên chọn cho mình cái chết ở trên đường!”

Đỗ Duy hít sâu, ngữ khí của hắn không khỏi tăng thêm vài phần tôn trọng: “Đoàn trưởng tôn kính các hạ, ngài đáp ứng hướng đạo cho chúng ta, lại tặng cho chúng ta bản đồ này.. vậy ngài cần gì ở chúng ta.?”

“Rất đơn giản.” Bái Nhân Lí Hi cười cười: “Ta chỉ có hai điều kiện. Đệ nhất, trên lộ trình chúng ta đi nếu gặp phải phiền toái gì, tỷ như bị người khác hoặc là ma thú tập kích. Thì ngài, ma pháp sư các hạ, xin đứng ở bên chúng ta, lúc đó, chúng ta cần tới sự trợ giúp của một ma pháp sư.”

“Không có chuyện gì.” Đỗ Duy lập tức trả lời: “Đã đi cùng đường đều là đồng bạn rồi, đây là chuyện đương nhiên.”

“Cám ơn, điều kiện thứ hai của ta là... nếu ngài hoàn thành lần mạo hiểm này, có thể trở về được...xin lỗi vì ta đã dùng lời nói không cát lành. Nhưng cũng xin khuyên ngài lần cuối, phương bắc rất nguy hiểm!” Nhìn Đỗ Duy không tiếp thụ lời khuyên của mình, Đoàn trưởng thở dài: “VẬY... nếu ngài có thể trở về, ta nghĩ, ngài sẽ là ma pháp sư lợi hại nhất ta từng gặp... ngài còn trẻ như vậy! Ngoại trừ thiên tài ra ta không còn từ ngữ nào để hình dung được nữa. Ta tin tưởng rằng tương lai, ngài nhất định sẽ trở thành một cường giả nổi danh trên đại lục. Nếu có một ngày như vậy, ta hy vọng ngài có thể nhớ tới cái tên Tuyết Lang Dong Binh Đoàn... ta mạo muội yêu cầu ngài hãy nhớ tới trong băng phong rừng rậm, tuyết lang dong binh đoàn đã từng trợ giúp ngài. Vì phần nhân tình này, rất mong trong lúc thích hợp, ngài thuận tiện hãy nhắc tới cái tên này, chỉ cần như vậy là đủ.”

Một đoàn trưởng rất tinh minh!

Đỗ Duy đối với vị đoàn trưởng này càng thêm vài phần kính trọng!

Nếu vừa rồi ngôn từ trong đoạn “số mệnh của mạo hiểm giả.” khiến hắn trông giống như một người lý tưởng chủ nghĩa ... thì phần giao dịch tiếp theo cũng cho thấy vị đoàn trưởng này rất có ánh mắt nhìn xa trông rộng!

Sự tình này đối với bọn họ mà nói cũng không có hao hụt gì... bọn họ vốn muốn tới Đại Viên Hồ, với đội ngũ hơn một trăm người, thuận tay đem thêm hai người cũng không hao phí gì cả. Thêm nữa là trên đường lại có thêm một vị ma pháp sư.

Ngoài cái này ra, còn lại là phần bản đồ kia... bản đồ là tự tay đoàn trưởng làm ra, hắn mặc dù đưa cho Đỗ Duy nhưng tự mình lúc nào cũng có thể vẽ lại một bản nữa. Cái này đối với hắn không có tổn thất gì.

Mà những cái này, lại đổi được một phần nhân tình của một vị ma pháp sư!

Trên la lan đại lục, ma pháp sư còn trân quý hơn cả vàng bạc. Đặc biệt là các ma pháp sư lợi hại. Vị đoàn trưởng này tính toán rất thông minh, Đỗ Duy còn trẻ như vậy đã trở thành một ma pháp sư. Tiền đồ của hắn khẳng định là vô cùng quang vinh... chỉ cần hắn có thể sống trở về, sẽ khiến Tuyết Lang Dong Binh Đoàn không tổn hao gì lại có thể kết hạ hữu nghị với một vị đại ma pháp sư tương lai!

Có thể chỉ nhìn tới tương lai, có thể tìm được sự giúp đỡ của một vị đại ma pháp sư... một lý tưởng chủ nghĩa giả, cũng không thiếu giáo hoạt a.

Đây là đánh giá của Đỗ Duy đối với Bái Nhân Lí Hi.

— Một đêm không có chuyện gì.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Đỗ Duy chui ra khỏi lều tuyết lang dong binh đoàn đã chuẩn bị xuất phát rồi. Một ít dũng sĩ không sợ lạnh còn dùng tuyết để lau rửa thân thể, còn có cả người cầm chủy thủ dè dặt cạo râu. Những chàng trai đã quen với kiếp sống mạo hiểm này, mỗi người đều mang một khí chất bрут hãn trong mình. Cuối cùng, dùng mười phần ‘trung khí’, kêu gọi đồng bạn đi ra.

Đạt Đạt Ni Nhĩ có chút ủ rũ.

Sau sự giới thiệu hôm qua của Bái Nhân Lí Hi đoàn trưởng về băng phong rừng rậm, Đạt Đạt Ni Nhĩ rất rõ ràng bằng vào thực lực của mình muốn tìm thấy Kim Nhân Mãng là rất ít khả năng. Cứ cho thêm vào vị tiểu ma pháp sư Harry Porter kia, có lẽ cũng không đủ.

Đỗ Duy ngược lại an ủi vị võ sĩ trung thành nhà Lí Tư Đặc này vài câu, sau đó đi theo Tuyết Lang Dong Binh Đoàn ra đi.

Tuyết Lang Dong Binh Đoàn đi rất chậm, chung quanh còn tản ra hai tiểu đội dò đường. Buổi chiều, Đỗ Duy cũng đã tận mắt được chứng kiến quá trình săn thú của binh đoàn.

Đội tìm tòi đã tìm thấy một cái động của ma thú. Một gốc đại thụ chọc trời bị đào không, một con gấu trắng khổng lồ toàn thân trắng tinh đang ở bên trong ngủ đông.

Đây là một con “Tuyệt hùng bào hao” (tuyệt hùng gầm thét) Con ma thú này thể tích to gấp đôi một con gấu tuyết bình thường, hình dáng thì rất giống với loại gấu bắc cực tại tiền thế Đỗ Duy. Bất quá loại tuyết hùng bào hao này có thể phát ra một loại ma pháp công kích: Tiếng gầm rú của nó có thể cuộn lên một cơn lốc nhỏ!

Tuyết Lang dong binh đoàn tựa hồ rất thành thực đối phó với loại ma thú này. Mười mấy võ sĩ vạm vỡ dùng dây buộc mình và đồng bạn cùng một chỗ, sau đó đốt một nhánh cây vứt vào trong động gấu, bức nó chạy ra. Sau đó dùng cung tiễn từ xa tập kích nó.

Cự hùng gào thét tạo nên một cơn lốc, đương trường cuốn hai đại hán lên giữa không trung! Bất quá bọn họ cùng đồng bạn được cột cùng một chỗ nên mặc dù ngã có thẳm một chút lại thêm mặt tuyết rất dày nên không bị trọng thương. Chỉ là một gã xui xẻo đập mông vào một tảng đá phủ tuyết nên bị thương một chút.

Đám dong binh dùng một tấm lưới lớn bao trùm con gấu, sau đó chia làm bốn phương tám hướng , mỗi bên có hơn chục đại hán dùng sức giữ chặt.

Cuosi cùng, đoàn trưởng Bái Nhân Lí Hi cầm trong tay một thanh cự phủ, đứng cách cự hùng tầm mười lăm bước, đầu khí nhấp nháy, rất nhanh phi cự phủ tới!

Trong màn đầu khí màu bạc, một búa của vị đoàn trưởng này đã chia đầu cự hùng thành hai nửa!

Đỗ Duy nhìn cũng không khỏi kinh ngạc!

Vũ kĩ của vị đoàn trưởng này quả nhiên lợi hại! Một trong tam kiệt dong binh phương bắc quả nhiên có thực lực!

Đỗ Duy trong lòng so sánh những cao thủ vũ kĩ mình gặp qua, phát hiện kể cả là kỵ sĩ La Bá Đặc hay là vị thị vệ trưởng A Nhĩ Tháp kiếm sĩ, có lẽ cũng không bằng được Bái Nhân Lí Hi này.

Người khá hơn có lẽ chỉ có Kiều An Na mà thôi.

Trong tiếng hoan hô của đám Dong Binh, mọi người tiến đến đem thi thể cự hùng trở về, một vị đội trưởng thuần thực dùng chủy thủ rạch bụng con gấu, lấy ra mật gấu, sau đó lấy ma hạch ở trong đầu nó, cất đi.

Còn lại, ba binh lính rất nhanh chia con gấu ra thành nhiều mảnh, phân cho đám lính bê về.

Một ngày sau, tràng diện như thế này Đỗ Duy có thể thấy được bốn năm lần. Tuyết lang dong binh đoàn còn săn được hai con Băng Tuyết Ma Lang, nhưng đáng tiếc, trong lúc săn một con ma lang, một dong binh đã bị móng vuốt của nó cào rách bụng, lòi cả ruột gan ra ngoài!

“Đây là cuộc sống của mạo hiểm giả. Mỗi ngày đều có nguy hiểm, đều có người phải hy sinh.” Đạt Đạt Ni Nhĩ khẽ nói với Đỗ Duy: “Năm đó ta cũng phải trải qua cuộc sống này, bất quá sau đó ta lựa chọn rời đi.”

Đám dong binh đối với đồng bạn vừa chết cũng chỉ thoáng tỏ một chút bi ai, sau đó chôn thi thể hẩn, tiếp tục ngẩng đầu bước đi...

Buổi tối, mọi người được một bữa no thịt ma lang, bất quá, trong lúc uống rượu ấm thân, Đỗ Duy cũng nhận ra một việc nhỏ.

Mười mấy dong binh ngồi ở bên ngoài đám lửa trại thủy chugn không chạm tới bì rượu kia.

“Đó là những người gác đêm.” Đoàn trưởng thấy ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Duy, nói: “Người gác đêm phải bảo trì tinh thần tỉnh táo một trăm phần trăm! Ở trong địa phương kiểu này, nếu người gác đêm có chút sơ sót có thể toàn đội ngũ sẽ phải xong đời! Vì thế, người gác đêm bị cấm tuyệt uống rượu! Nhưng ngày hôm sau họ cũng được thưởng gấp đôi phần rượu, chiến lợi phẩm hôm sau cũng có nhiều hơn một chút.”

Đoàn trưởng nói tới đây, trầm giọng bổ sung một câu: “Đương nhiên, nếu lúc đó bọn họ còn có thể sống trở về.”

Nghe được những lời này, Đỗ Duy nhìn những binh lính gác đêm kia đang hăm mộ nhìn đồng bạn mình uống rượu,... trong ánh mắt hẩn thêm một tia kính ý.

69. Chương 60: Đại Viên Hồ.

Sống cùng một chỗ với Tuyết Lang dong binh đoàn trong năm ngày qua

Có thể nói, Đỗ Duy thậm chí bắt đầu có chút thích những gã này, hắn thích loại hán tử phóng túng, thô lỗ và hoang dã này, thích những buổi tối tay cầm túi rượu, miệng nhai thịt ma thú, rồi sau đó phun ra đầy mấy câu nói thô tục, bàn luận sôi nổi về những thành thị đã đi qua*** như thế như thế...

Hắn thậm chí còn có thể biết được một số dong binh, ví dụ như lão Độc Nhân Long phụ trách nấu bữa tối. Đó là một dong binh già, nghe nói khi còn trẻ lão từng là một kẻ rất lợi hại, bất quá trong một lần mạo hiểm đã mất đi một mắt, ngoài ra còn bị phế đi một cánh tay trái. Lão đã cứu được tính mệnh của Bái Nhân Lí Hi, nhưng lại cự tuyệt một số tiền lớn để hồi gia dưỡng lão. Theo như lời lão nói, lão quyết không thể chịu đựng nổi cuộc sống như thế, chỉ muốn ở lại làm việc cho dong binh đoàn.

Mặc dù chỉ có một mắt và một tay, nhưng lão cũng không phải là một gánh nặng gì lắm. Lão không chỉ biết chế biến đồ ăn cho mọi người...

Lão Độc Nhân Long này còn có khả năng độc nhất vô nhị, cho dù là tại địa phương nào đi nữa, dù là nơi sa mạc hoang vu hay là chốn băng tuyết lạnh giá, lão đều có thể kiếm ra được cái để ăn. Lão thậm chí có thể liếc mắt một cái là nhận ra loại nấm nào ăn được, loại nấm nào có độc, thậm chí ngẩng đầu nhìn sắc trời là có thể phán đoán chuẩn xác thời tiết vài ngày tới. Nghe qua tiếng gió là có thể biết được cách ngoài trăm dặm có bão tuyết hay không.

Đó là những kinh nghiệm của cả đời lão.

Có thể nói, tại Tuyết Lang dong binh đoàn, ngoại trừ đoàn trưởng ra, lão Độc Nhân Long là một trong những người được đám dong binh yêu quý nhất.

Còn có cung thủ chỉ có tám ngón tay Tư Đặc Lí Nhĩ, ngón cái và ngón vô danh trên tay trái của hắn đều đã bị dã thú xơi tái trong một lần mạo hiểm. Nhưng không ai dám cười chuyện hắn chỉ có tám ngón tay, bởi vì tiền thuật của hắn thực sự xuất thần nhập hóa. Cho dù chỉ có tám ngón tay, hắn vẫn là đệ nhất xạ thủ của Tuyết Lang dong binh đoàn.

Trong thời gian năm ngày, Đỗ Duy và Đạt Đạt Ni Nhĩ cũng đã được Tuyết Lang dong binh đoàn thừa nhận.

Sau đó hai ngày, càng đi vào sâu trong rừng, nguy hiểm gặp phải ngày càng nhiều. Có một lần bắt được một con huyền thân ma báo (loài báo này hành động nhanh như thiểm điện, thậm chí bẩm sinh có thể sử dụng ma pháp ảo hóa ra một phân thân hư ảo để mê hoặc địch nhân, rồi nhân lúc địch nhân không thể phân biệt cái nào là chân thân, thì nó đã có thể tiếp cận lại gần, và sau đó cắn một cái đứt cổ họng!).

Sau khi bắt được con báo đó, Đỗ Duy đã thể hiện cho mọi người thấy rõ tác dụng của một ma pháp sư. Hắn thi triển một hơi mấy lần trì hoãn thuật lên nó, làm cho con báo lúc ban đầu có động tác nhanh hơn cả thiểm điện, đã biến thành chỉ có thể bò đi chậm chạp, so với một con rùa còn chậm hơn, sau đó Đạt Đạt Ni liền bổ xuống một đao.

Như trước đây, nếu gặp phải loại báo này, dong binh đoàn không thể tránh khỏi việc tổn thất về nhân thủ. Bất quá lần này đã có ma pháp sư, nên không có người chết, mọi việc vẫn rất ổn thỏa

Hơn nữa, tinh thần lực siêu cường và cảm ứng lực của Đỗ Duy đối với mọi người rất có tác dụng. Thông thường trong khi hành tẩu, lúc Đỗ Duy đột nhiên quát dừng lại, sau đó mọi

người căn cứ vào phán đoán của ma pháp sư, là có thể dự đoán được hành tung của con mồi cách cả ngàn thước.

Trong lộ trình năm ngày này, bởi vì có sự gia nhập của ma pháp sư, nên thu hoạch của Tuyết Lang dong binh đoàn nhiều hơn so với ba ngày trước không chỉ hai lần.

Ngay như cả đoàn trưởng Bái Nhân Lí Hi cũng không tìm được có một chút mơ tưởng: nếu như trong đội ngũ có thể thật sự chiêu lãm được một vị ma pháp sư, thật là tốt biết bao!

Đương nhiên, loại ý tưởng này chỉ hình thành trong đầu liền bị dập tắt, sau đó Bái Nhân Lí Hi lập tức cười tự giễu mình.

Chiêu lãm một ma pháp sư? Đúng là trò đùa. Phải là quý tộc vương cung, hoặc đại thế gia danh tiếng của Đế quốc mới có thể chiêu lãm được ma pháp sư. Ma pháp sư hầu hết thích được tự do tự tại, sẽ không vì người khác mà xuất lực.

Chỉ là một Dong binh đoàn nho nhỏ, tiền tài đâu ra mà đòi chiêu lãm một vị ma pháp sư?!

Bản thân Đỗ Duy cũng rất vui vẻ.

Hắn ở lâu đài của La Lâm gia tộc ngọt ngào cũng đã lâu rồi. Hơn nữa, ở tại chỗ này hắn còn có thể thoải mái sử dụng ma pháp!

Đó chính là điểm trọng yếu. Mặc dù tâm lý của Đỗ Duy không còn là tiểu hài tử, nhưng hắn bao nhiêu năm nay nghiên cứu ma pháp, sau mấy tháng gần đây lại học được ma pháp, thực lực càng tiến bộ vượt bậc.

Nhưng khi ở trong lâu đài, vì không muốn hiển lộ ra, cho đến bây giờ hắn vẫn không cho người khác biết sự thật là mình có ma pháp, thực lực chân chính của Đỗ Duy thiếu gia. Chỉ có một người biết là Tác Nhĩ Tư Khắc Á mà thôi.

Ngoại trừ Tác Nhĩ Tư Khắc Á ra, bất luận kẻ nào khác, ngay cả Mã Đức, đều không được phép tiến vào phòng thí nghiệm ma pháp của thiếu gia. Hơn nữa phòng thí nghiệm ma pháp đó trên danh nghĩa cũng là cấp cho Tác Nhĩ Tư Khắc Á sử dụng.

Đối với đại đa số mọi người tại La Lâm gia mà nói, Đỗ Duy thiếu gia bất quá chỉ là một thiếu niên quý tộc đối với ma pháp có chút hiểu biết mà thôi.....hoặc có lẽ, có một chút kiến thức về ma pháp được tề học. Nhưng mà ma pháp được tề học, mọi người đều không công nhận đó là ma pháp chân chính.

Giống như tiểu hài tử có món đồ chơi mới, luôn muốn được khoe với mọi người. Nhưng Đỗ Duy cũng không phải là quá ấu trĩ, biết rõ là khả năng của bản thân không thể để lộ ra.....tận đến lúc này, sau khi hắn thi triển ma pháp, ánh mắt hoặc kính sợ hoặc hâm mộ của những người xung quanh làm cho hắn cảm thấy trong lòng rất thoải mái.

Một thân bản lĩnh nhưng không thể lộ ra, cảm giác đúng là như mặc áo gấm đi đêm, tịnh không làm người ta thấy sáng khoái.

Sau năm ngày, dong binh đoàn Tuyết Lang cuối cùng cũng đến đích: Đại Viên hồ.

Xuyên qua một khoảng rừng, cảnh tượng phía trước đột nhiên sáng sủa hẳn lên!

Đứng dưới một gốc cây tại bìa rừng, nhìn ra giải đất rộng lớn trước mặt, Đỗ Duy không nén được một tiếng cảm thán.

Vô cùng đẹp!

P phía trước là một vùng tuyết địa bằng phẳng, tuyết phủ vừa mềm mại vừa bằng phẳng, làm người ta không nhận được mà muốn lăn tròn trên tuyết. Đi về phía trước, độ chừng ba trăm bước, chính là Đại Viên hồ.

Giống như miêu tả của Bái Nhân Lí Hi trên đường đi, đây là một cái hồ lớn. Đứng tại vị trí của Đỗ Duy hiện giờ nhìn sang hai bên, giới tuyến của bờ hồ rất dài, nhìn không thấy điểm cuối, phía xa tuyết trắng phau, trên mặt hồ, là băng đóng lớp lớp.

Tiết trời lạnh lẽo, không nhìn thấy được nước trong hồ. Nhưng lớp băng trên mặt hồ, giống như một khối thủy tinh vô cùng lớn, phản xạ ánh mặt trời, nhìn vào thấy ánh sáng lấp lánh.

“Nếu như đến đây vào mùa hè, nước hồ sẽ có màu lam, lúc đó cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ.” Đoàn trưởng Bái Nhân Lí Hi đi tới bên cạnh Đỗ Duy, nhìn ra Đại Viên hồ trước mặt, thấp giọng nói: “Đây là lần thứ năm ta tới nơi này. Người có biết không.....các huynh đệ trong đoàn ta, cũng rất nhiều người là lần đầu tiên đến nơi này....mạo hiểm là sinh kế của dong binh, khả năng tử vong là rất cao. Trong đoàn có vài thủ hạ, đi theo ta đã vài năm, nhưng cũng là lần đầu tiên đi tới nơi này.” Trong thanh âm của Bái Nhân Lí Hi có chút mất mát: “Đáng tiếc, lần trước đi theo tới nơi này có không ít lão huynh đệ, đều đã được ta mai táng.”

Đỗ Duy vừa định nói vài câu an ủi, Bái Nhân Lí Hi đã tự mình lấy lại phần chấn, hắn vỗ mạnh vào vai Đỗ Duy, cười to nói: “Được rồi! Không cần an ủi ta, ma pháp sư các hạ. Bởi vì, chúng ta là vậy đó! Dong binh

là thế! Cuộc sống mạo hiểm là như thế đó! Có người đến, có người đi! Có người đã chết, cũng có người vẫn sống!”

Nói xong, Bái Nhân Lí Hi bước nhanh ra phía sau, sau đó bắt đầu lớn giọng chỉ huy đám dong binh thuộc hạ làm việc.

“Hạ trại! Tư Đắc Lí Nhĩ! Người dẫn người ra chung quanh nhìn xem, phần khởi tinh thần lên nào, cẩn thận một chút! Đêm nay chúng ta sẽ nghỉ tại chỗ này! Hắc! Người đó! Mấy người các người nữa, ra khỏi chỗ gần bên hồ ngay! Mẹ nó! Các người không biết trong hồ này có cái gì hả? Rồi xa cái hồ nước đó ra một chút cho ta!” Bái Nhân Lí Hi lớn tiếng mắng.

“Thủ lĩnh!” Phía đằng xa có hai tiểu tử chạy nhanh đến bên bờ hồ, cao giọng cười nói: “Thủ lĩnh! Chúng ta đã bao nhiêu ngày không được thấy nước rồi.....Hơn nữa, ta muốn phá băng ra xem xem có thể tóm được vài con cá không! Mỗi ngày đều ăn thịt sói, làm răng của ta như muốn rụng hết cả ra rồi! ha ha ha....”

“Ăn cá? Bọn người sẽ bị cá ăn mất thì có!” Bái Nhân Lí Hi chửi rửa, quát tháo hai tên thuộc hạ quay trở lại. Tuy vậy, khi điểm nhân số, đoàn trưởng nhíu mày nói: “Còn một người nữa! Bái Nhĩ đâu! Quỷ thần ơi! Bái Nhĩ đâu?”

Đoàn trưởng khẩn trương nhìn ra xung quanh, đột nhiên thấy ở phía xa xa, một tên thủ hạ đã chạy tới bên trên bờ hồ, đang dùng một thanh đao trong tay ra sức phá khối băng trên mặt hồ.

“Quỷ thần ơi! Bái Nhĩ! Người đang làm cái quái gì thế! Hồn dân!” Đoàn trưởng biến sắc, một mặt rống lên, một mặt ra sức chạy tới chỗ gã kia: “Rời khỏi hồ mau! Rời khỏi cái hồ chết tiệt đó mau!”

Bởi vì có gió nên gã tiểu tử kia ở xa bên gần hồ không nghe thấy tiếng gọi của đoàn trưởng. Hắn chỉ quay đầu lại nhìn thoáng qua, tịnh không nghe thấy tiếng hét lớn của đoàn trưởng. Hắn dường như cũng hết lớn lại một câu gì đấy.

Đỗ Duy xa xa nhìn lại thấy tiểu tử kia trên mặt còn mang theo nụ cười.

Cuối cùng, hắn cũng phá được một lỗ thủng trên mặt băng, hắn lớn tiếng hoan hô: “Hắc! Có cá! Ở đây có cá!”

Lần này Đỗ Duy nghe thấy tiếng của hắn! Chỉ là...đã quá chậm!

Dường như kẻ kia là một cao thủ bắt cá, sau khi đục được một cái lỗ trên mặt hồ, rất nhanh, mùa đông có không ít cá sống phía dưới lớp băng đều hướng tới lỗ thủng thông thoáng đó. Tiểu tử này động thủ rất nhanh nhẹn, thò một tay xuống dưới lỗ thủng tóm lấy một con cá lớn, sau đó kéo mạnh lên.

”Đoàn trưởng! Xem xem ta bắt được cái gì này! Lão Độc Nhân Long tối nay có thể nấu canh cá được rồi, Ha ha ha!

Gió lại bắt đầu thổi, thanh âm của hắn truyền lại đứt quãng. Bái Nhân Lí Hi ra sức chạy lại, vừa chạy vừa chửi mắng, đồng thời xua mạnh hai tay.....

Đột nhiên, con cá trong tay tên dong binh ra sức giãy dụa, sau đó miệng của nó đột nhiên mở ra, một tia ngân quang nhỏ từ trong miệng cá bắn ra, phóng tới mi tâm của gã dong binh.

Ở xa xa, Đỗ Duy thỉnh thoảng nhìn thấy tên dong binh đó đột nhiên ngã ngửa ra phía sau, còn con cá trong tay hắn thì rơi xuống mặt đất, giãy dụa vài cái, rồi rơi vào cái lỗ thủng chạy mất.

Đỗ Duy lập tức bỏ nhào đến.

70. Chương 61: Dự Cảm Của Tái Mai Nhĩ

Tiểu tử tên gọi Bái Nhĩ này chết rất nhanh, thân thể của hắn hoàn toàn đen lại, lúc chết ánh mắt vẫn nhìn trừng trừng lão đại, ánh mắt trống rỗng, ngón tay vẫn còn giữ nguyên tư thế trao...

Hắn chết rất thảm, trên trán có một cái lỗ lớn, Đỗ Duy xem ra cái lỗ đó là do acid sulfuric đậm đặc làm thối thịt gây ra! Trên trán hắn một khối da thịt bầy nhầy, lại còn có xương đầu xương trán đều bị lôi ra! Dịch nào bắn cả ra ngoài....

Nơi đây đất rất cứng, không thể đào lên để mai táng, bắt đắc dĩ mọi người đành phải thả thi thể của tiểu tử này xuống hồ.

“Tiểu tử lỗ mãng này....” Bái Nhân Lí Hi hung hăng bẻ lấy một cành cây, dúi nó vào đồng lửa trên mặt vẫn mang một vẻ xót xa:” Hắn là người ta chiêu lãm ở Phỉ Khắc thành, hắn vốn là một tay thợ săn xuất sắc. Tiến pháp rất giỏi, ta còn chỉ điểm cho hắn vũ kĩ.....hắn chỉ là muốn bắt vài cá cho mọi người.....

Đỗ Duy không nói gì.

Bái Nhân Lí Hi lắc lắc đầu:” Hắn đã quên, nơi này là nơi đáng nguyên rửa Băng Phong sâm lâm! Ở đây không có dã thú phổ thông! Đều là ma thú! Đến như con cá trong hồ đó cũng rất nguy hiểm! Tiểu tử ngu xuẩn! Hồn dân! Ngu xuẩn! đây là....lỗi của ta! Ta nên sớm nhắc nhở hắn mới phải, đây là lần đầu tiên hắn đến đây!”

Đỗ Duy không biết phải an ủi Đoàn trưởng đang tự trách mình này như thế nào, hắn suy nghĩ một chút, vỗ vỗ vào vai của Đoàn trưởng sau đó nói lại những lời đoàn trưởng đã nói ban ngày:

” Đây là cuộc sống mạo hiểm! Có người đến, có người đi! Có người đã chết, có người lại vẫn sống!”

Bái Nhân Lí Hi rất nhanh khôi phục lại thần thái như bình thường, hắn là đoàn trưởng, cả trăm người ở đây đều trông vào hắn.

Hắn vứt cành cây trong tay đi, sau đó đứng dậy, hung hăng đi tuần xung quanh, đồng thời lớn giọng quát mắng:”Tất cả rời xa cái hồ đó cho ta! Lũ tạp chủng! Kẻ nào dám tới gần cái hồ, ta chặt chân kẻ đó!”

Một màn vừa rồi cũng không làm mọi người tăng thêm bao nhiêu gắng nặng ..... Những dong binh lão luyện như bọn họ cũng đã quen nhìn mấy chuyện sinh tử này, đối với bọn họ mà nói tối đa cũng chỉ nói một câu:” Ai, tiểu tử đó thật là bất hạnh.”

Sau khi ăn tối xong, Tư Đặc Lí Nhĩ “tám ngón” cùng với đội tuần tra đã trở về, sắc mặt hắn có vẻ âm trầm, tựa hồ như phát hiện ra điều gì đó. Bất quá tên cẩn thận này không làm kinh động mọi người hắn vừa đi vừa cười đi đến bên cạnh Bái Nhân Lí Hi.

“Đoàn trưởng, đã phát hiện ra vài điều.”

Gã cung tiễn thủ lấy từ trong ngực ra một cành cây đã bị đốt qua đưa cho Đoàn trưởng.

Đây hiển nhiên là cành cây bị người ta chặt ra làm củi đốt lửa, đã từng cháy, bất quá cũng không cháy hết, một đoạn đầu còn có dấu vết bị bổ ra rất rõ ràng.

“Xem ra quanh đây có người đồng hành cùng chúng ta rồi.” Tư Đặc Lí Nhĩ thấp giọng nói:” Ta tìm được một địa phương, trong tuyệt địa lại có vùi tro của một đồng lửa,nhưng họ vùi không sâu. Ta xem ra ước chừng có tầm bốn năm đồng, căn cứ vào đó để phán đoán, đối phương đại khái có hơn ba chục người.”

Bái Nhân Lí Hi trong mắt lóe lên tinh quang:” Hơn ba chục người? Người có chắc chắn không?”

” Tối đa là hơn ba chục người, không vượt quá bốn chục. Ta khẳng định!” Tư Đặc Lí Nhĩ trả lời rất chắc chắn:”Từ màu sắc của tro đồng lửa mà nhìn, bọn họ mới rời đi không lâu, nên khả năng không cách chúng ta quá xa. Nhưng mà...”

Tư Đặc Lí Nhĩ dừng lại một chút, nhếch miệng, thấp giọng nói:” Căn cứ vào những phán đoán của ta từ dấu vết trát doanh bọn họ để lại,trang bị (Hành Nang Pha Phong) của mấy gã đó, mang theo không ít.

Bái Nhân Lí hi rất tin tưởng tên thủ hạ này, mặc dù tay hắn chỉ còn tám ngón, nhưng tiền thuật vào hàng nhất lưu, hơn nữa tâm tư cẩn thận, quan sát tinh tế, rất ít khi sai lầm.

Trên mặt Bái Nhân Lí Hi xuất hiện một loại nét cười cổ quái.....thoáng có chút âm trầm:” Ai, nếu nói như vậy, chúng ta có nên “tiếp xúc” với mấy người đồng hành này không?”

Đỗ Duy không hiểu lắm mấy lời này của Đoàn trưởng, bất quá Đạt Đạt Ni Nhĩ bên cạnh sắc mặt có vẻ không tự nhiên.

Ban đêm ở trong lều, Đạt Đạt Ni Nhĩ giải thích cho Đỗ Duy nghe.

Tại thế giới của mạo hiểm giả, đơn giản mà nói, là cá lớn nuốt cá bé! Nếu như ở loại địa phương này mà gặp đồng hành, thông thường chỉ có ba loại tình huống.” Đạt Đạt Ni Nhĩ từ từ nói:” Loại đầu tiên, một bên mạnh, một bên yếu, nhưng nếu bên yếu trong tay cũng không có cái gì có thể khiến người ta đổ mắt (nổi lòng tham). Vậy song phương vô sự.

Loại thứ hai, hai bên thực lực tương đương, như vậy cũng không có chuyện gì.

Loại thứ ba, một bên mạnh, một bên yếu. Nếu như bên yếu lại có trong tay không ít chiến lợi phẩm.....loại này thì mười phần có đến tám chín phần là chỉ có một loại kết quả....”

Đạt Đạt Ni Nhĩ cười một tràng, thấp giọng nói: “Hắc cật hắc.”

Đỗ Duy không nói gì, hần hiểu rõ ràng rằng mỗi một trò chơi đều có quy tắc của riêng mình.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đỗ Duy phát hiện ra trong đội ngũ thiếu mất Tư Đặc Lí Nhĩ “tám ngón” cùng với vài lão dong binh khác.

Hắn không hỏi Bái Nhân Lí Hi mấy người này đã đi đâu, Bái Nhân Lí Hi cũng không nói gì đến.

Các dong binh đã nghỉ ngơi một đêm, tinh thần thoải mái, đã bắt đầu làm việc. Bọn họ lôi ra một cái lưới đầy những móc có ngạnh bén nhọn, lại còn có một cái kẹp sắt bắt thú(bẫy thú????), một số được nhựa thông dùng để đốt. Một số đội được phái đi ra ngoài tìm tung tích của ma thú.

Trước ngõ, mấy người Tư Đặc Lí Nhĩ đã trở lại, sắc mặt Tư Đặc Lí Nhĩ có chút thất vọng, hắn đi đến trước mặt đoàn trưởng, lắc đầu:“Không tìm được, bọn họ chắc đã đi xa rồi.”

Đoàn trưởng nhún vai, cười nói:“Đó là vận khí của bọn họ, cũng là của chúng ta. Bằng hữu, tốt lắm, Nếu không tìm được đồng hành, chúng ta tự dùng người của chính mình, mang người của người đi nghỉ ngơi một lúc đi.”

Những lời này chẳng có gì bất ngờ, Đỗ Duy cùng Đạt Đạt Ni Nhĩ định sẽ trợ giúp những dong binh này một ngày, giúp bọn họ bắt hai ba con ma thú, rồi sau đó sẽ cáo biệt bọn họ, tiếp tục đi về phía bắc.

Đỗ Duy ngồi dưới một gốc cây lớn, nhìn Đạt Đạt Ni Nhĩ đang giúp đỡ mấy tên dong binh bố trí mấy cái bẫy kẹp thú bằng sắt, hắn thấy Tư Đặc Lí Nhĩ trở về, cùng đoàn trưởng nói chuyện rồi sau đó đi nghỉ.

Đỗ Duy thở phào một cái. Hắn tịnh không định can thiệp vào loại luật chơi này của đám dong binh, nhưng hắn nguyện ý trợ giúp đám dong binh bắt ma thú, nhưng không nghĩ sẽ thấy bọn họ làm cái gì sinh ý “hắc cật hắc”, càng không nghĩ sẽ tham gia vào đó. Xem ra Tư Đặc Lí Nhĩ tịnh không có tìm thấy mục tiêu, Đỗ Duy rất hài lòng với kết quả này.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn mặt hồ mờ mờ giống như một cái gương lớn trước mặt...ai mà nghĩ được dưới hồ ẩn tàng những nguy hiểm chết người?

Vô cùng mờ mờ, nhưng lại đầy rẫy nguy hiểm. Đỗ Duy tự nói với mình.

“Người nói không sai.”

Âm thanh phía sau làm Đỗ Duy dọa Đỗ Duy nhảy dựng lên! Lập tức hắn phản ứng lại, đây là thanh âm của Tái mai Nhĩ! Nữ nhân ma quỷ này, bao lâu nay không lộ diện, lúc này lại đột nhiên xuất hiện!

Quay đầu nhìn lại, Tái Mai Nhĩ vẫn cả người quần áo đỏ như trước, nhẹ nhàng đứng phía sau Đỗ Duy, Đôi chân dài trắng như tuyết dẫm trên tuyết mềm mại....may mắn là nàng chỉ là một cái bóng, bóng thì không sợ lạnh.

Đỗ Duy nhún vai:” Ah, cuối cùng thì cô cũng chịu xuất hiện rồi à?”

” Ma pháp sư hôm trước ở bên cạnh ngươi vô cùng lợi hại.” Tái Mai Nhĩ lắc lắc đầu:” Ta có thể cảm ứng được tinh thần lực vô cùng đáng sợ của hắn, ta thậm chí đã cảm thấy nguy hiểm! Ma pháp sư đó có bản lĩnh tìm được tinh thần lực của người khác, thậm chí có khả năng tìm được sự tồn tại của ta, bởi vậy ta mới ẩn đi.”

“Ồ.” Đỗ Duy chau mày:“Không phải là chỉ có ta mới có thể thấy cô sao?”

“Đối với người bình thường thì đúng là như vậy.” Tái Mai Nhĩ thấp giọng nói: “Ta với tinh thần lực của người có liên hệ với nhau, nếu như đối phương có thể thăm dò tinh thần lực của người, như vậy sẽ có thể thấy ta.....chỉ là có rất ít người cực mạnh mới có thể làm được điều đó. Mà sau vài hôm, người đều cùng cái tên Đạt Đạt Ni Nhĩ kia ở cùng trong lều, mặc dù tiểu tử đó không thể thấy được ta, nhưng mà nếu như hắn thấy người một mình nói chuyện với không khí, hắn sẽ nghĩ người là đồ điên.”

“Ồ, nói như vậy, ta phải cảm tạ thiện ý của người phải không?” Đỗ Duy hừ một tiếng.

Tái Mai Nhĩ cười cười, sau đó ngồi xuống bên cạnh Đỗ Duy, nàng phảng phất như không thấy sự không vui trong ngữ khí của Đỗ Duy, cứ lẳng lặng ngồi cùng như vậy, ngắm nhìn Đại viên hồ mỹ lệ phía xa xa.

Đỗ Duy nghiêng đầu sang nhìn Tái Mai Nhĩ chợt phát hiện nữ nhân này trên mặt hiện vẻ rất kỳ quái...

Vẻ mặt nàng mang theo một tia kỳ dị, ánh mắt chớp động, lông mi nhú nhú, tựa hồ đang suy tư về vấn đề gì đó.

“Ta... ta có cảm giác rất kỳ lạ.” Tái Mai Nhĩ nhìn về phương xa, ánh mắt đảo quả mặt hồ mỹ lệ sau đó là cánh rừng hai bên xa xa.... “Nơi đây thật mỹ lệ... Nhưng mà... vì cái gì....”

“Cái gì?”

Tái Mai Nhĩ hít một hơi sâu, trên mặt mờ mờ: “Ta không biết... nhưng mà ta cuối cùng đã nghĩ ra, ta hình như đã đi qua địa phương này....Ta có một cảm giác rất quen thuộc với nơi đây. Ít nhất là đối với cảnh sắc trước mặt, ta hình như đã nhìn thấy qua.”

“Người? Đã qua nơi này?” Đỗ Duy rất muốn cười nhưng không thể cười ra.

Đừng nói đùa chứ... nàng, tái mai nhĩ, phục chế của tái mai nhĩ, từ khi nàng đi vào thế giới này đều luôn luôn bị phong ấn ở trong bức họa, hai trăm năm nay không đi ra khỏi tòa thành một bước! Như thế nào có thể đi tới nơi này được?

Nếu là bản thân Tái Mai Nhĩ đã từng qua đây thì Đỗ Duy cũng không cảm thấy kỳ quái... nhưng mà nữ nhân trước mắt này...

Tái Mai Nhĩ si ngốc nhìn về phía xa hồi lâu, nàng dùng sức lắc đầu rồi đột nhiên cười cười, thanh âm nàng có chút buồn bã: “Người nhất định cảm thấy ta đang nói linh tinh, đúng không? Ta căn bản không có khả năng đi tới nơi này, nhưng mà... ta không biết có thể hình dung cảm giác bây giờ như thế nào... tóm lại, chính là cảm giác...”

Nàng cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu lên thay đổi đề tài, cười nói: “Đúng rồi mấy ngày nay ma pháp của người tiến bộ rất tốt, ta nhìn thấy người thi triển vài tri hoãn thật kia đối với thật chiến rất có tác dụng.”

Đạt Đạt Ni Nhĩ hướng tới phía này đi lại, Tái Mai Nhĩ thở dài: “Được rồi, ta phải đi đây, người phải cẩn thận một chút... ta cảm thấy hồ nước này rất cổ quái.”

Nói xong thân thể nàng biến mất trước mắt Đỗ Duy.

“Hắc, Harry” trên trán đạt đạt ni nhĩ có chút mồ hôi, nhưng nhìn hình dáng của hắn rất cao hứng: “Có biết không? Bái Nhân Lí Hi biết chúng ta ngày mai phải đi nên nói đêm nay sẽ tiễn chúng ta. Lão độc nhãn long nói buoroi tối sẽ làm một ít thức ăn đặc thù... người đang nghĩ gì vậy? bằng hữu của ta?”

Đỗ Duy đứng dậy, vỗ vỗ phần tuyết đọng lại trên móng sau đó cười nói: “Không có gì... được rồi, chúng ta bắt đầu chơi thôi, ngày mai phải ly khai rồi, hôm nay phải giúp các bằng hữu dong binh của chúng ta mới được.”

Buổi tối, lão độc nhãn long lại có thể nấu hủn một nồi súp nấm! Đồng nấm này là của lão độc nhãn long trên đường thu thập tới.

Trong thời tiết lạnh như thế này lại trước mấy ngày toàn phải ăn thịt ma lang tới phát ngán, bây giờ có một nồi súp nấm ngon lành thế kia khiến đám dong binh tí nữa thì ăn luôn cả cái lưỡi của mình!

Bái Nhân Lí Hi rất nhiệt tình khoản đãi Đỗ Duy và Đạt Đạt Ni Nhĩ, hẳn lấy ra phần rượu cuối cùng của mình uống chia tay hai người. Cuối cùng Đỗ Duy thậm chí uống thêm hai chén, say tới lần quay ra ngủ.

Sáng sớm, Đỗ Duy đã bị Đạt Đạt Ni Nhĩ thôi dậy! Sắc mặt của hắn rất khó nhìn, vẻ mặt ngưng trọng: “Harry! Xảy ra việc rồi! mau dậy!”

Bái Nhân Lí Hi đoàn trưởng ánh mắt đã đỏ máu! Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, nhìn qua trông giống một đầu dã thú chuẩn bị ăn thịt người! Tất cả đám dong binh còn lại đều như lâm đại địch, mọi người không làm việc gì khác, đều yên lặng cầm vũ khí...

Đỗ Duy nhìn mọi người, phát hiện ra thiếu một ít người!

Mười một! Cả mười một người mất tích!

Mười một dong binh phụ trách gác đêm qua! toàn bộ biến mất!

Khiến cho mọi người không thể hiểu được là bọn họ giống như không phải bị ma thú tập kích... cứ cho như là có ma thú cũng không có khả năng vô thanh vô tức khiến cho cả mười một người biến mất! Thậm chí tới một ít động tĩnh cũng không phát ra!

Xung quanh doanh trại không có dấu chân ma thú! Bọn họ không rời đi, vì chung quanh không có thi thể, trên mặt đất cũng không có dấu chân!

Mười một người, tới hôm qua vẫn sinh long hoạt hổ... qua một đêm toàn bộ hóa thành không khí!

Bái Nhân Lí Hi phân ra một nửa người đi tìm cả nửa ngày, vẫn không nhận được chút tin tức! Người được phái đi đều tay trắng trở lại!

“Cứ cho rằng họ bị tập kích cũng ít nhất có thể phát ra chút âm thanh!” Bái Nhân Lí Hi gầm gừ: “Bọn họ đều là những dong binh lão luyện dày dạn kinh nghiệm! Không có khả năng bị người khác giải quyết vô thanh vô tức! Lại càng không thể lặng lẽ chạy đi! Mẹ nó! Chúng ta dọc đường đi cũng không tổn thất nhiều người như vậy, Nhưng mà chỉ một buổi tối ta đã đánh mất mười một huynh đệ!”

Đoàn trưởng phần nộ hạ mệnh lệnh: “Chúng ta lưu lại nơi này thêm một ngày! Đi gặp quỷ đi! Đêm nay ta tự mình gác đêm. Buổi tối tất cả mọi người chú ý một chút, đừng có ngủ chết! Ta phải xem nơi này có cái gì khiến cho mười một huynh đệ của ta hóa thành không khí!”

Đỗ Duy trở lại trong lều thu thập mọi thứ, hắn chuẩn bị lưu lại thêm ở đây một ngày. Mặc kệ thế nào bây giờ Tuyết Lang Dong Binh Đoàn gặp phải phiền toái, hắn không muốn cứ như thế rời đi.

“Ta nói rồi, cái hồ này có chút cổ quái.” Tái Mai Nhĩ không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đứng sau lưng Đỗ Duy

71. Chương 62: Sự Kiện Giết Người Tại Đại Viên Hồ

Buổi đêm ven hồ cực lạnh. Lúc ở trong rừng còn có rừng cây dày đặc ngăn gió lạnh nhưng ở mảnh đất rộng lớn ven hồ này, gió lạnh không bị vật gì ngăn cản vù vù thổi qua.

Đỗ Duy cảm thấy thân thể mình từng chút từng chút lạnh dần. Ngoài gió ra còn có cả mặt băng lạnh lẽo, mỗi một lúc đều như hút cạn nguồn nhiệt lực trong người.

Nhưng vì mấy hôm nay Bái Nhân Lí Hi lúc ở cùng Đỗ Duy đối xử không tệ. Giờ thấy bằng hữu gặp nạn, Đỗ Duy xung phong đảm nhận lưu lại hỗ trợ, cứ xem như bị băng đông thành cột băng hắn cũng chỉ biết cắn răng nhẫn nhịn.

“Kỳ thật người có thể ở trong lều cũng được.” Bái Nhân Lí Hi áp trầm giọng, trong ánh mắt hắn còn có sự cảm kích. Mọi người đều biết, thân thể của ma pháp sư tổ chất phần lớn đều không khỏe mạnh lắm, mà cậu nhỏ thiếu niên Đỗ Duy này lại có thể kiên trì cả một buổi tối cùng võ sĩ cường tráng gác đêm.

Bái Nhân Lí Hi mặc dù vì mất đi mười một thủ hạ mà phần nộ dị thường nhưng hắn cũng không mất đi lý trí. Kinh nghiệm phong phú của một dong binh đoàn trưởng cho hắn biết, có thể khiến mười một dong binh

kinh nghiệm không kém mình biến mất không một tiếng động thì... đối thủ khẳng định không phải người thường có thể chống lại.

Vì thế đêm nay hẳn đã lựa chọn những thủ hạ có thân thủ tốt nhất cùng gác đêm.

Giả thiết của Bái Nhân Lí Hi rất có đạo lí. Nếu là ma thú gây ra thì cũng khẳng định là một con lợi hại! Mà một ma thú dám nửa đêm tập kích một doanh trại cả trăm người, hơn nữa còn làm biến mất cả mười một người! Vậy, nó không phải là một con nhát gan, hơn phân nửa sẽ tiếp tục tập kích!

“Trong cái mùa đông giá rét này ma thú cũng phải ăn.”

Bái Nhân Lí Hi trong lúc nói những lời này, ánh mắt rất tàn khốc. Hẳn rõ ràng biết, ở lại đây tịnh không phải vì cứu mười một người mất tích! Ở đây, trong cái quỷ địa phương gọi trời không thấu gọi đất không thừa này, mười một người lớn sống sờ sờ mất tích hẳn một đêm thì hy vọng còn sống là rất nhỏ.

Bái Nhân Lí Hi kiên trì lưu lại thuần túy vì chịu không nổi sự sỉ nhục này! Nếu sau khi bị mất mười một người thậm chí ngay cả vì lý do gì cũng không biết mà mang theo người chạy mất dạng.. như vậy đối với sĩ khí của dong binh đoàn trong tương lai là một đả kích trí mạng! Từ nay về sau rất có thể sẽ để lại trong lòng mọi người một loại cảm giác thất bại và sợ hãi.

Thân là đoàn trưởng, hẳn tuyệt đối không thể để sự tình loại này phát sinh. Vì vậy cho dù sợ hãi, cho dù rất nguy hiểm hẳn cũng phải thử nghiệm một lần, cũng phải làm một cái gì đó.

Đỗ Duy không nói gì, hẳn có lẽ là một kẻ duy nhất trong đám người có thể hiểu được tâm tư của người như Bái Nhân Lí Hi. Hẳn chỉ thoáng nhúc nhích cái chân bị băng cứng của mình sau đó nhếch miệng cười một chút: “Chúng ta đã là bằng hữu rồi Bái Nhân Lí HI đoàn trưởng. Vì bằng hữu chịu một chút lạnh lẽo cũng không phải là sự tình gì lớn lao cả.”

Cả doanh trại dong binh đoàn đều tĩnh lặng. Đại bộ phận người đều nắm chắc vũ khí trong tay, không ai trốn trong lều. Cả Dong binh đoàn đều phát huy đủ loại kỹ năng của họ. Trên mặt tuyết họ đào lỗ mai phục, thậm chí còn có người mặc cả những tấm áo lông dày cộp chôn mình dưới tuyết mai phục.

Tư Đặc Lí Nhĩ mang theo vài cung tiễn thủ mai phục trên những cây đại thụ chung quanh.

Mà lão độc nhãn long đang ở quanh đó xung phong đảm nhận chức “Con mồi”

Ông già này đốt lên một đồng lửa trại, sau đó ngồi ở bên cạnh đó ôm lấy bình rượu đồng thời còn trong đồng lửa nướng một xiên thịt lớn.

Xa xa dù ngửi mùi thịt và rượu nhưng không có một ai hâm mộ lão độc nhãn long cả vì bọn họ đều rất rõ ràng, ông già này đang dùng chính tính mạng mình để làm mồi nhử.

Một đêm rất dài vì mọi người đều luôn luôn chờ đợi một cái gì đó.

Một đêm cũng rất ngắn vì thời gian dần trôi lại không thu được gì. Mọi người phát hiện ra, không biết khi nào chân trời đã dần dần sáng lên.

“Rất hiển nhiên, đối thủ thông minh hơn chúng ta.” Đỗ Duy lắc đầu: “nó không tới, có lẽ đã phát giác ra chúng ta sớm có chuẩn bị... cũng có thể nó đã săn được mười một người, đủ số con mồi không cần đến tập kích chúng ta nữa.”

Bái Nhân Lí Hi quơ lấy một nắm tuyết dùng sức sát lên mặt. Hắn sát tới mặt mũi đỏ bừng, nhiệt khí hòa tan băng thành nước chảy dọc theo râu của hắn tới trong cổ áo, nhưng hắn cũng không thèm để ý. Sắc mặt hắn rất nghiêm túc: “Có lẽ người nói đúng nhưng đó cũng chỉ là giả thuyết. Chúng ta không thể cứ vậy mà cấp đuôi chạy. nếu không, mang theo cái nghi ngờ này trở về những chàng trai của Tuyết Lang Dong Binh đoàn này từ nay trở đi sẽ không thể ngẩng mặt lên được...Chúng ta không sợ chết, đã dám bước lên cuộc sống này thủ hạ của ta đều không phải là những kẻ sợ chết. Chúng ta càng không thể vứt bỏ dũng khí, đó mới là mấu chốt.”

Ban ngày, những dong binh luân lưu vào trong lều nghỉ ngơi bổ sung thể lực và giấc ngủ. Bái Nhân Lí Hi quyết định tiếp tục ở chỗ này.

Buổi tối, đồng dạng không thu hoạch được gì. Chuẩn bị đầy đủ nhưng không có khách tới.

Cứ như vậy ba ngày đã trôi qua.

Ngay cả kiên nghị như đoàn trưởng cũng phải dao động quyết tâm.

người của hần rất mỗi một, đã ba ngày buổi tối không một ai ngủ chỉ dựa vào thời gian ban ngày vội vã chớp mắt được một chút. Hơn nữa dù sao bọn họ cũng đã đi vào trong rừng này không ít ngày rồi, đám dong binh cũng rất mỗi một.

Dù không cam lòng nhưng đoàn trưởng cũng hiểu được, nếu cứ tiếp tục tiêu hao như vậy, hy vọng sẽ ngày càng xa vời.

“Ngày cuối cùng, nếu đêm nay không phát hiện cái gì ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này.”

Bái Nhân Lí Hi không thể không ra quyết định.

Rốt cuộc, ngày cuối cùng này cũng không phải trắng tay.

Liên tục vài ngày thức trắng đêm khiến đám dong binh vô cùng mỗi một. Buổi tối đó đại đa số mọi người đều kiệt lực kiên trì, nhưng khi tới sau nửa đêm, chút tinh lực còn lại của mọi người đều bị rút cạn.

Trong cơn mắt của Bái Nhân Lí Hi, cơ thể đã phủ kín... ba ngày nay, dong binh khác đều có thể luân lưu nghỉ ngơi một chút vào ban ngày nhưng mà đoàn trưởng hần lại không thể nghỉ ngơi. Ba ngày nay hần chỉ ngủ một tiếng vào giữa trưa.

Sau nửa đêm, vài dong binh thậm chí không thể không chế nổi ngã người ngủ mất. Ngay cả người ngồi trước đám lửa như lão độc nhãn long cũng nhịn không nổi nhíp nhíp mắt lại.

Đỗ Duy dù sao cũng là ma pháp sư tinh thần lực của hần vượt xa người thường nhiều lắm. Dù thiếu ngủ cũng chỉ ảnh hưởng tới thể lực của hần một chút.

Hần là người thanh tỉnh nhất trong hơn một trăm con người này.

Hít một hơi sâu, không khí lạnh lẽo ban đêm lấp đầy mũi hần, cũng ảm ảm có chút đau, bất quá tinh thần cũng tỉnh lại một chút! Nhìn thoáng qua Bái Nhân Lí Hi bên cạnh, Đỗ Duy rõ ràng cảm giác được tinh thần lực của đoàn trưởng cũng tới cực hạn. Hai mắt hần đỏ lừ có chút ý ngủ, mà Đạt Đạt Ni Nhĩ bên cạnh đã không chịu được nhíp nữa ánh mắt....

Đỗ Duy đang muốn khẽ nói với đoàn trưởng cái gì, đột nhiên... trong não hần chợt lóe lên, dường như cảm giác được gì đó!

Loại cảm giác này rất vi diệu! Cảm ứng lực mãnh liệt của Đỗ Duy cảm thấy sau lưng mình có một luồng hơi lạnh dọc sống lưng xông lên não!

Đỗ Duy lập tức ý thức được: Có cái gì đang tiến tới!!

Hần lập tức mở to hai mắt nhìn tới xung quanh!

Trong màn đêm, những đồng tuyết vẫn phản xạ ánh trăng, trắng bóng một vùng. Xa xa trên mặt hồ ngoại trừ ngẫu nhiên có phát ra vài tiếng ca ca chỉ còn lại tiếng gió sù sù thổi tới...

Đúng trong lúc này Đỗ Duy chợt cảm giác trong lòng phát lạnh!

Hần thấy rồi!

Rất xa, rất xa, ở trên mặt hồ có một thanh âm trong trẻo truyền tới, trong màn đêm mù mờ, Đỗ Duy có thể thấy một cái bóng mơ mơ hồ hồ từ dưới mặt băng chậm rãi bò lên!

Cảm ứng lực nhạy cảm thậm chí khiến hần có thể nghe thấy được thân thể của đối phương sát vào tầng băng, phát ra những tiếng sa sa.... thêm một khối băng vỡ tan, mang theo những giọt nước chảy tích tắc...

“Đó là... cái gì vậy...” Đỗ Duy không nhận được thì thảo tự hỏi. Hần đang muốn mở miệng nhắc nhở Bái Nhân Lí Hi và Đạt Đạt Ni Nhĩ, bất chợt, một thanh âm kỳ quái truyền tới.

Một tiếng rên rỉ, lại giống như tiếng thở dài.

Đúng vậy, thanh âm đó giống như tiếng rên rỉ của con người... thanh âm bi ai nhưng dị thường nhu hòa êm tai, Trong cơn hoảng hốt Đỗ Duy chợt cảm giác được âm thanh giống như vật sống, từng chút từng chút tiền vào trong tai mình, sau đó lại từng chút từng chút lấp đầy, chiếm cứ bộ não!

Thanh âm kia kéo dài, êm êm, lại mang theo một cảm giác quý dị lạ thường không thể miêu tả! Thanh âm đó sau khi nghe thấy sẽ cảm giác khí lực toàn thân và ý thức từng tí một dần ly khai...

Thân thể càng ngày càng nhuyễn, ý thức dần dần mê hồ...

Thanh âm kia vẫn đang tiếp tục, du du dương dương, giống như một khúc nhạc êm tai, lại dường như là ánh trăng trên bầu trời, thanh lãnh mà ôn nhu. Nó như làn gió nhẹ ban đêm, làm cho người ta không thể kháng cự. Nó như điệu múa của cô gái, làm cho người ta trầm mê...

Dần dần, thanh âm từ du dương bắt đầu trở nên uyển chuyển, dường như thành một bàn tay vô hình nắm lấy, khiến cho người ta không khỏi nhẹ nhàng nghiêng đầu .... dường như lỗ tai ta muốn đi theo thanh âm đó... ban đầu là cái đầu, sau đó là... thân thể!

Đỗ Duy dù sao cũng là ma pháp sư, tinh thần lực của hắn là mạnh mẽ nhất, sau một lúc ngẩn ngừ trầm mê bản năng của hắn lập tức bừng tỉnh!

Mà sau đó hắn hoảng sợ phát hiện ra, bản thân không hiểu đã đứng dậy từ lúc nào, thậm chí đã cách chỗ cũ bảy tám bước!

Phát hiện này khiến hắn kinh ngạc dị thường! Dường như vừa rồi mình còn ngồi ở đằng kia mà!

Lại ngoảnh đầu nhìn chung quanh, một sự tình khiến Đỗ Duy rợn tóc gáy đã xảy ra!

Dong binh ở trong lều, còn cả những dong binh ở trên cây, dong binh chôn mình dưới tuyết... những người này đang từng bước từng bước đi, ở trên tuyết lác lư thân mình giống như trong mộng dư. hai mắt mỗi người đều trừng lớn nhưng trong ánh mắt lại trống rỗng, nét mặt tê cứng, ánh mắt tán loạn, thân thể nhẹ bẫng, hoảng hoảng du du nhằm phía hồ đi tới... một bước, một bước, một bước, cứ như vậy chậm rãi lê mình đi tới.

Không một ai là ngoại lệ!

Ngay cả Bái Nhân Lí Hi lẫn Đạt Đạt Ni Nhĩ cũng đồng dạng như vậy!

Trên mặt Đoàn trưởng an tĩnh lạ thường, ánh mắt hiển nhiên không có tiêu cự, vũ khí trong tay sớm đã vút lại trên tuyết, thân thể bồng bồng bễ bễ, cứ như vậy lác lư bước đi... Đạt Đạt Ni Nhĩ lại giống như người uống rượu, hai tay giơ lên trước muốn cầm lấy cái gì đó, vẻ mặt si ngốc, ánh mắt nửa đóng nửa mở...

Đỗ Duy định ngăn đạt đạt ni nhĩ lại bị hấn đẩy ra!

Mắt nhìn dong binh hàng đầu sắp bước tới hồ, một chân đã bước lên tầng băng mặt hồ Đỗ Duy bắt đầu cao giọng hô lớn!

Hắn kiệt lực rống lớn nhưng mà những gã này không có một ai có phản ứng!

Đỗ Duy ra sức chạy tới, định giữ chặt một dong binh, thậm chí một chân hắn đã lê trên mặt đất, nhưng người kia lại giãy dụa bỏ tới, giống như là cương thi trong phim ở tiền thế Đỗ Duy vậy, tập tễnh tập tễnh bước đi, tiếp tục nhằm hướng mặt hồ bước đi!

“Gặp quý! Con mẹ nó! Các người làm sao vậy! Tỉnh dậy! Tỉnh dậy!!” Đỗ Duy vừa kêu vừa hô nhưng những gã này giống như toàn bộ đều bị điếc cả, toàn bộ đều choáng váng giống nhau!

Đỗ Duy mất bất lực nhìn đám người bất tỉnh kia, hắn lập tức chạy tới bên hồ, sau đó rất nhanh niệm một tràng chú ngữ, một hỏa cầu liền cái bóng xa xa trên mặt hồ phóng tới!

Oanh!

Hỏa cầu bốc cao trên bầu trời đêm, trong nháy mắt tỏa sáng cảnh tượng trước mắt! Thông qua hỏa quang Đỗ Duy dường như nhìn rõ thứ xa xa trên mặt hồ kia... mặc dù có chút mơ hồ nhưng Đỗ Duy cũng có thể khẳng định chính mình đã nhìn thấy một người!

Đúng vậy, kia hình như là một con người!

Hơn nữa... bộ dáng của hắn... hắn mặc một cái áo lông đã ướt đầm của dong binh, tóc ướt đầm dính trên trán... trên trán hắn còn một lỗ thủng! trên mặt mang theo một nụ cười thê thảm quỷ dị....

Nửa thân hình hắn ở dưới tầng băng, nửa thân trên chồi trên mặt băng... như thế khiến trong nội tâm Đỗ Duy cảm thấy phát lạnh! Bộ dáng của hắn đúng là người cách đây mấy ngày trong lúc bắt cá bị chết....

Đỗ Duy thân nhân nhìn thấy mọi người đẩy thi thể hắn xuống hồ...!

.... Chẳng lẽ là quỷ?

Đỗ Duy cũng thấy ý niệm trong đầu mình quá hoang đường!

Nhưng mà cảnh tượng trước mắt lại không thể không kinh ngạc!

Gã dong binh chết thảm bất ngờ kia, trên mặt lộ vẻ sầu thảm, da mặt đã bị nước hồ ngâm thành phù thũng, trở nên xanh xanh trắng trắng rất đáng sợ, khoe miệng là một nụ cười buồn bã, gất gao hướng Đỗ Duy nhìn tới!

Chính trong miệng hắn phát ra cái thanh âm kỳ quái lại dễ nghe kia, cái âm thanh giống như câu hồn khúc vậy! Tất cả dong binh này nghe thấy thanh âm kia dường như đều mất đi toàn bộ ý thức, biến thành con rối chậm rãi nhắm hướng hồ bước đi!

Đỗ Duy phát ra hỏa cầu kia tịnh không thể phóng quá xa, sau khi nện trên mặt băng liền hoá thành hỏa tinh tản đi mất, mà quỷ hồn... cứ gọi hắn như vậy đi, cặp mắt ác độc của quỷ hồn lập tức trừng mắt nhìn về hướng Đỗ Duy!

Đỗ Duy rõ ràng có thể cảm nhận được trong ánh mắt hắn là ác độc, là đùa cợt, dường như đang cười nhạo Đỗ Duy không tự lượng sức!

Dù cho Đỗ Duy có cố gắng thế nào nhưng hắn cũng chỉ có thể vô lực nhìn dong binh tuốt đàng xa kia đi lên trên mặt băng. Sau đó, trên mặt băng đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng lớn, gã dong binh đi đầu một bước đạp vào, cả người ngã xuống dưới tầng băng, chìm chìm!

72. Chương 63: Khuôn Mặt Của Tái Mai Nhĩ

Đỗ Duy mắng lớn, hắn lập tức đẩy ngã một gã dong binh gần mình nhất, sau đó rút chủy thủ ở trên người hắn, bắt chấp kết quả, phản thủ một dao, đâm mạnh dao vào đùi gã dong binh!

Hắn hy vọng đau đớn có thể khiến người kia tỉnh lại... nhưng Đỗ Duy vẫn phải thất vọng!

Gã kia trên đùi trúng một dao nhưng dường như một chút cũng không cảm thấy, lại bắt đầu giãy dụa, bò dậy, vẫn như cũ không để ý tới Đỗ Duy, nhắm hướng hồ từng bước từng bước lết đi. Trên đùi hắn máu tươi chảy ròng ròng, một đường nhiễm hồng mặt tuyết trắng...

Đỗ Duy cơ hồ tuyệt vọng, hắn lại liên tiếp thi triển pháp thuật, nhưng mà hỏa cầu không thể nào phóng xa như vậy... gã quỷ hồ trên mặt băng kia cách bờ phải năm sáu trăm bước!

Đỗ Duy giờ vẫn chưa nắm giữ phong hệ phi hành thuật, nếu không hắn đã sớm bay qua đó ném hỏa cầu rồi!

Tinh thần ma pháp! Đây chính là tinh thần ma pháp!!

Đỗ Duy lo lắng, bắt đầu lục lọi tất cả tư liệu ở trong đầu về tinh thần ma pháp, nhưng khiến hắn bất lực chính là, cho dù hắn nắm giữ vài lý thuyết về loại ma pháp này nhưng trước giờ chưa từng luyện tập nó. Tinh thần ma pháp là một loại ma pháp mà phải cần lên tới trung cấp ma pháp sư mới có thể sử dụng. Bằng thực lực bây giờ của Đỗ Duy vẫn còn xa xa chưa đạt tới...

Ta phải làm cái gì!! nhìn gã dong binh thứ hai đã nhảy vào trong lỗ băng, Đỗ Duy tát mạnh vào mặt mình một cái. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất của mình chạy tới phía trước. Sau đó đẩy ngã một dong binh, dùng chính dây trói chuẩn bị bắt dã thú trên mình gã kia mà trói hai chân hắn lại, sau đó bắt đầu chạy ra trói người khác...

Mặc dù Đỗ Duy đã cố gắng, nhưng dù sao hắn chỉ có một người, vừa trói được ba người đã có hai dong binh đi gần tới lỗ thủng kia !

Đỗ Duy thở gấp, hắn rống lớn: “Cái này là cái quỷ gì vậy!!”

“Là ‘Mê Huyền Hồ yêu’ - ma pháp công kích” Phía sau truyền tới thanh âm của Tái Mai Nhĩ.

Đỗ Duy giật mình quay đầu lại đã thấy Tái Mai Nhĩ một thân hồng bào đứng đằng sau. Bất quá nữ nhân này mang theo vẻ mặt rất phức tạp, cũng không biết là sợ hay là kinh ngạc. Đỗ Duy còn có thể thấy chiếc áo bào hồng sắc của nàng ta đang nhẹ nhàng run rẩy, dường như trong nội tâm cũng đang cực không bình tĩnh!

“Tái Mai Nhĩ! Mẹ nó! Người sao giờ mới đi ra!” Đỗ Duy lớn tiếng quát: “Người có biết đây là cái gì? Rốt cuộc là cái gì! Như thế nào mới có thể phá giải nó?! Mẹ nó! Đám dong binh kia sắp chết sạch rồi!”

Trong ánh mắt Tái Mai Nhĩ cũng lộ ra một loại mê mang, nàng dường như rất khổ não, dùng sức ôm lấy đầu: “Ta... ta hình như biết... ta có lẽ đã nghe qua. Ta rốt cuộc bị làm sao vậy! Ta làm sao thế này? Vì sao ta biết những thứ đó! Vì sao... trong não ta hình như có rất nhiều thứ, rất nhiều...”

“Không có thời gian để ý tới trong cái đầu đáng chết của người có cái gì rồi!” Nếu Tái Mai Nhĩ là một người thật có lẽ Đỗ Duy đã xông lên nắm lấy cổ áo nàng mà hống lên rồi, đáng tiếc Tái Mai Nhĩ chỉ là một cái bóng, Đỗ Duy chỉ có thể quay về phía nàng trừng mắt: “Mau nói cho ta biết! Làm sao có thể đối phó với nó!”

Đỗ Duy một bên rống lớn một bên tay cũng không dừng lại, hắn rất nhanh dùng dây thừng trói hai chân Bái Nhân Lí Hi và Đạt Đạt Ni Nhĩ lại, hắn thậm chí còn cắn răng, cầm lấy một thanh đao, đẩy ngã gã dong binh nào là hung hăng đâm vào đùi hắn một nhát.

Chứ cho rằng chém bị thương đối phương, khiến hắn từ giờ hết đi lại cũng còn hơn là nhảy vào trong lỗ băng kia nhiều lắm.

“Mau nghĩ biện pháp! Tái Mai Nhĩ, mau... nghĩ biện pháp!!” Đỗ Duy ra sức đẩy ngã một gã, cả hai người lẫn lộn trên mặt đất mấy vòng. Đỗ Duy thở hồng hộc, hung hăng đâm thanh đao trên tay mình vào đùi gã kia, trên tay hắn bây giờ đã đầy máu tươi, một phờ quệt mồ hôi đang ròng ròng trên mặt.

Tái Mai Nhĩ mê mang nhìn Đỗ Duy, nhưng mà khi nàng nhìn thần tình Đỗ Duy, trên mặt hắn đầy máu đang hung hăng trừng mắt nhìn mình, thanh âm thì hoang mang lo lắng....

Trong ánh mắt mỹ lệ của Tái Mai Nhĩ đột nhiên lướt qua một tia sáng kỳ dị! Lập tức sợ hãi và thống khổ chợt biến mất, nàng đứng thẳng dậy, ánh mắt giống như không động sâu không thấy đáy!

Sau đó! Nữ nhân mỹ lệ này chậm rãi bước về phía hồ, đôi chân trần cứ vậy bước đi, áo bào đỏ thắm nhẹ nhàng tung bay. Lưng quay về phía Đỗ Duy, nàng chậm rãi đưa tay lên...

Một tiếng ngâm xướng bén nhọn từ trong miệng Tái Mai Nhĩ phát ra!

Thanh âm kia giống như một cái dùi, đâm mạnh vào trong nơi sâu thẳm của não Đỗ Duy! Thanh âm này mặc dù dễ nghe nhưng... nghe xong lại làm cho đầu người ta đau tưởng chừng phát điên!

Cơn đau thâm nhập cốt tủy... A, không, phải là cơn đau thâm nhập linh hồn này lập tức khiến toàn thân Đỗ Duy chấn động! Hắn thậm chí có thể cảm giác được toàn thân lông mao của mình đều dựng cả lên!

thanh âm trong miệng Tái Mai Nhĩ không ngừng phát ra, trong đó uẩn hàm liên tiếp những âm phù cổ quái, khó đọc! Đỗ Duy có thể khẳng định kia tuyệt đối là một loại ma pháp chú ngữ!

Thanh âm của Tái Mai Nhĩ lập tức áp đảo thanh âm của quỷ hồ phía xa xa kia! Đám dong binh đang hoảng du trên mặt băng kia đồng loạt dừng bước, thân thể mỗi người đều chấn động, sau đó mọi người đột nhiên ngã đổ xuống đất!

Dường như từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh, sau khi mọi người ngã xuống đất đều đột nhiên kêu to! Thanh âm của Tái Mai Nhĩ đã che kín lỗ tai, ý nghĩ thậm chí là tâm linh của mọi người! Mỗi người đều liều mạng theo bản năng bịt kín lỗ tai của mình, nhưng sự đau đớn đáng sợ kia vẫn như cũ không hề thuyên giảm, dù chỉ nửa điểm cũng không!

Nhưng cũng chính loại đau đớn này, cơn đau khiến thân thể mọi người chết lặng, cứng ngắc đã khiến cho ý thức vốn tiêu tán của mọi người từng chút từng chút đã hồi phục!

Thanh âm của Tái Mai Nhĩ lại càng ngày càng vang vọng! Tầng âm vốn uyển chuyển đột nhiên trở nên dị thường bén nhọn! Cao âm trùng trùng điệp điệp, nhấp nhô, càng ngày càng bén nhọn, càng ngày càng lên cao... Tưởng như đã đẩy lên tới thanh bậc cao nhất rồi, lại chuyển mình, tiếp tục lướt lên trên cao nữa!

Đỗ Duy đã cảm thấy đầu mình dường như sắp bị sóng âm này chấn vỡ! Hắn dùng sức ôm lấy đầu. Lớn tiếng kêu: “Tái Mai Nhĩ! Mau dừng lại, dừng lại!”

Tái Mai Nhĩ lại giống như không nghe thấy, sắc mặt nàng ngưng trọng, lại tiếp tục từng bước từng bước tiến lên trên mặt băng! Thân thể nàng nhẹ nhàng phiêu du, thanh âm trong miệng không ngừng tạo thành từng làn sóng từng làn sóng đẩy đi...

Mà quỹ hồn trên mặt băng kia đột nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi, sau đó vội vàng định chui xuống dưới tầng băng!

“Hừ, muốn chạy sao!” Tái Mai Nhĩ cười lạnh một tiếng, rốt cục cũng đình chỉ thanh âm đáng sợ kia!

Thân thể Đỗ Duy chấn động!

Tái Mai Nhĩ lúc nói ra những lời này, thanh âm vẫn như cũ là thanh âm của Tái Mai Nhĩ, nhưng ngữ khí kia...

Loại ngữ khí vừa lạnh lùng, lại mang theo kiêu ngạo, thậm chí mang theo lãnh khốc, yếm ác, cừu hận... lại một chút cũng không giống ma pháp sinh vật phục chế mà Đỗ Duy đã biết!

Thân thể Tái Mai Nhĩ nhẹ nhàng phiêu phù giữa không trung! Ngón tay thon dài của nàng nhẹ nhàng đưa lên, mái tóc dài màu bạc giống như một dòng thác nước nhẹ nhàng phiêu động theo làn gió. Đột nhiên vài đạo khí lưu rất nhanh bắt đầu xoay tròn....

Đầu ngón tay của Tái Mai Nhĩ rất nhanh ngưng kết thành một quang điểm, quang điểm kia dần dần hội tụ thành một quang cầu nho nhỏ, dùng mắt thường cũng có thể thấy trong quang cầu có những tia chớp chớp động liên hồi!

“Ma thú ti vi xấu xa...” Thanh âm của Tái Mai Nhĩ từ giữa không trung truyền đến, mang theo một loại ngữ khí lạnh lùng, cao cao tại thượng vang vọng khắp nơi: “Trước mặt Tái Mai Nhĩ đại nhân ta, người cũng dám triển hiện loại tinh thần ma pháp đáng thương hại kia sao!!!”

Tiếng cười so với băng còn lạnh hơn của tái mai nhĩ vang vọng, nàng chỉ cần nhẹ nhàng điểm ngón tay tới, quang cầu kia rất nhanh đã phóng ra một đạo quang mang...

Khách sát!

Trên tầng băng phát ra một thanh âm đáng sợ, sau đó là một cái khe bắt đầu lan đi... tầng băng ầm ầm phát ra những tiếng oanh minh. Mặt băng nhanh chóng tách ra hai bên...

Dưới tầng băng, nước hồ đang quay cuồng.. rất nhanh, một luồng nước đã đem vài dong binh từ dưới hồ nước bốc lên cao!

Con quỷ hồn phía xa phát ra thanh âm mê lương thăm thiết, Tái Mai Nhĩ nhẹ nhàng điểm ngón tay, đột nhiên một đoàn quang hoàn đã bao trụ cả quỷ hồn!

Lập tức giống như là có một bàn tay vô hình tóm lấy nó! Bốc lên khỏi mặt băng...

Thân thể quỷ hồn giữa không trung ra sức giãy dụa, nhưng dù cho nó làm thế nào cũng không thể phát ra được một thanh âm đầy đủ, tiếng kêu mê lương đứt quãng truyền tới, mang theo ý ai cầu ...

“A... Cầu xin sao?” Tái Mai Nhĩ cười lạnh, nàng dường như đang đùa bốn đối thủ, trầm giọng nói: “Người dùng thanh âm khẳng tạc, dùng phương pháp ti bỉ để hút lấy linh hồn mọi người sao? A... Để ta xem bộ dáng khẳng tạc của người ra sao... tấm thân ngục trang này của người quá xấu xí!”

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng lẳng không nhẹ nhàng vung lên!

Đỗ Duy lại kinh ngạc, con quỷ hồn kia dường như bị một lực lượng vô hình chia ra làm hai!

Thân thể của gã dong binh đã chết biến thành hai mảnh rơi xuống mặt nước hồ, rất nhanh biến mất. Mà ở giữa không trung bây giờ chỉ còn lại một thứ nho nhỏ!

Thứ kia nhìn qua thật bầy nhầy, toàn thân mang theo một loại chất lỏng nhầy nhụa gì đó, thân thể lại giống như một sứ không có xúc giác, có một cái khe giống như miệng của nó đang hấp hấp. Phía dưới nửa người của nó giống như đuôi cá đang liều mạng vẫy vẫy...

“A, quả nhiên là một con ‘Mê Huyền Hồ Yêu’, loại ma thú xấu xí bẩn thỉu này vẫn chưa tuyệt chủng sao?” Nụ cười trên mặt Tái Mai Nhi mang theo sự lãnh khốc, nàng vươn một đầu ngón tay, móng tay sắc nhọn của nàng cứ thế giữa không trung hoa lên một cái...

Một tiếng ‘Xuy’ nhẹ nhàng phát ra, trên thân thể của con quái vật xa xa lập tức đã thêm một đạo vết thương! Trong miệng vết thương trào ra chất nhầy màu xanh biếc. Sau đó, trong tiếng kêu thảm thiết, toàn thân của nó bắt đầu xé rách! Tái Mai Nhi hừ một tiếng, tiếp tục hoa tay vài cái, thân thể của con quái vật phía xa tứ phân ngũ liệt. Sau khi từng mảnh từng mảnh thân thể của nó rơi xuống hồ nước Tái Mai Nhi mới vung tay, một viên bảo thạch từ xa bắt đầu hướng Tái Mai Nhi chậm rãi bay tới, rơi vào trong lòng bàn tay của nàng!

“Hừ, một con hồ yêu trưởng thành.” Tái Mai Nhi nhàn nhạt nói: “Ma thạch ngược lại không nhỏ.”

Tái Mai Nhi vung tay áo, mặt hồ nước lục đục nổi lên vài bong bóng nước đẩy mấy dong binh vừa rơi xuống hồ băng kia trở lại bờ!

Đỗ Duy đã hoàn toàn ngây dại!

Trong não hắn một mảng hỗn loạn... bất quá hắn duy nhất có thể khẳng định một điều là: Nữ nhân trước mặt này tuyệt đối không phải Tái Mai Nhi, tuyệt đối không phải là ma pháp sinh vật mình từng biết, tuyệt đối không phải là nữ nhân thường vung vẩy đôi chân trần xinh đẹp trước mặt mình!!

Nàng... ngữ khí vừa rồi của nàng... còn cả... gấp quỳ, nàng lại có thể thi triển ma pháp! Là ma pháp!

Một ảo ảnh sinh vật lại có thể thi triển ma pháp?!

Nàng...

Trong não Đỗ Duy đột nhiên toát ra một ý niệm khiến mình không dám tin tưởng:

Nàng... có lẽ ...ngữ khí vừa rồi, cử tư thái nữa... cái bộ dáng cường giả hí lộng đối thủ, vui vẻ trong tàn khốc, có điểm giống như... Vị chiêm tinh thuật sư vĩ đại - Tái Mai Nhi - Kỳ Lạp!

Trong lúc đầu Đỗ Duy quanh quẩn đầy những ý nghĩ như vậy Tái Mai Nhi đã nhẹ nhàng hạ xuống dưới mặt tuyết, sau đó đi tới bên người Đỗ Duy.

Nữ nhân này từ trên cao nhìn xuống Đỗ Duy đang nằm dưới đất, trên mặt vẫn còn đầy máu tươi...

Tái Mai Nhi cứ đứng như vậy, lẳng lặng nhìn, trên đỉnh đầu nàng là mặt mật ma ma đầy sao nhưng trong mắt nàng, hai con ngươi lại có thể sáng hơn cả những ngôi sao kia.

Cứ như vậy nhìn nhau, cứ như một thế kỷ đã trôi qua, đôi mắt dần dần xuất hiện một loại cảm giác khó miêu tả... ôn nhu!

“Thân ái của ta... phiền toái đã giải quyết xong rồi.” Thanh âm ôn nhu của Tái Mai Nhi giống như làn gió xuân, không còn cảm giác lãnh khốc vừa nãy nữa. “Đúng rồi... xin lỗi, ta đã đáp ứng với chàng, vĩnh viễn không thi triển ma pháp, nhưng mà khi ta thấy chàng bị nguy hiểm, ta lo lắng... Trát Khắc, ngươi có biết ta yêu chàng biết bao!”

Nói xong, ánh mắt nữ nhân này chợt đóng lại, trước mặt đồ duy ngã đảo xuống!

Điều đầu tiên sinh ra trong đầu Đỗ Duy là: “nữ nhân này là ai?!”

Ý nghĩ thứ hai của hắn là: “Nàng nói ‘Trát Khắc’ là ai?!”

Chờ... chờ chút!

Đỗ Duy đột nhiên nhảy dựng lên!

Trát Khắc ... Trát Khắc?!!

Gặp quý! Ta nhớ rõ cái tên này! Trong tộc phổ gia tộc có cái tên này!!

Trát Khắc La lâm!! Tộc trưởng của gia tộc la lâm! Cũng chính là .... trượng phu của nữ chiêm tinh thuật sư!! Tầng tầng tầng tầng tổ phụ của Đỗ Duy?!

Đúng rồi! Ta biết Trát Khắc là ai rồi.... vậy thì thân phận của cô ta là...

nàng... Đỗ Duy rên rỉ một tiếng: “Lão thiên a... nàng không phải là Tái Mai Nhĩ thực chứ... nàng không phải chỉ là một sinh vật phục chế sao???”

73. Chương 64: Tuyệt Địa Tàng Thi

” Được rồi, trước tiên là xuất hiện một con ‘Mê Huyền Hồ Yêu’ dùng ma pháp khiến tất cả mọi nguuvofi mất đi ý thức, tự mình đi đến trước hồ băng nhảy xuống tự sát. Ta không có biện pháp ngăn cản cung xkhoong có biện pháp phá giả ma pháp loại này... sau đó, người - Tái Mai Nhĩ thân ái của ta, người tự thân xuất hiện, chẳng những phá tan ma pháp của con hồ yêu, thậm chí còn triển hiện ra một mặt cường hân! Ma pháp thực lực của người khiến ta rất kinh ngạc! Người chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay đã khiến cả mặt hồ tách ra một khe lớn, sau đó lại ngoắc ngoắc ngón tay đã thu thập xong con hồ yêu kia, thậm chí còn lấy được cả ma hạch của nó... cuối cùng, người còn làm như không biết ta, đứng trước mặt ta lại gọi ta là “Trát Khắc” Sau đó người nói người rất yêu ta.”

Đỗ Duy ngồi ở bên cạnh đồng lửa trong tay cầm một nhánh cây bẻ từng khúc từng khúc ném vào trong đồng lửa, đồng thời chậm rãi kể lại.

Bên cạnh hẳn không một bóng người, tất cả dong binh đều đang có việc cả, đám dong binh người thì bao trát vết thương, người thì đốt lửa, có cả người đang nướng thịt. Có vài dong binh bị hôn mê sau khi nhảy xuống lỗ băng, bất quá sau khi được Tái Mai Nhĩ cứu trở về, chỉ là toàn thân bị nước lạnh của hồ băng thấm vào người, ở dưới thời tiết lạnh khủng khiếp thể này cũng chỉ chút xiu nữa là chết nghèo.

“Chỉ như vậy?” Tái Mai Nhĩ ngồi bên cạnh người Đỗ Duy, khuôn mặt mỹ lệ của nàng đang mê mang: “Ta đã làm những việc đó sao? Nhưng hình như ta một chút cũng không nhớ rõ a.”

Đỗ Duy ha ha cười, phức tạp nhìn Tái Mai Nhĩ: “Người xem, người đại triển thần uy, làm thịt một con ma thú lợi hại, hơn nữa còn cứu cả đám người nơi đây, cuối cùng thì đứng trước mặt ta ngã xiu... sau khi tỉnh lại người nói với ta ‘ta cái gì cũng không làm’. Đủ rồi, Tái Mai Nhĩ, đừng dùng vẻ mặt loại này nhìn ta nữa, nếu nói người thật sự không biết thì chúng ta có lẽ đang có phiền toái rồi! Chúng ta phải làm rõ ràng rốt cuộc trên người người đã xảy ra việc gì!”

“.... cái gì?”

“Ma pháp !” Đỗ Duy đột nhiên nhảy dựng lên, hít thật sâu. Giương mắt nhìn chằm chằm Tái Mai Nhĩ: “Người có thể thi triển ma pháp, hơn nữa theo phán đoán của ta... ma pháp của người cực kỳ cường hân! Phi thường cường hân! Đó chẳng lẽ không phải là một việc kỳ quái hay sao? Người không có thân thể của con người, người chỉ là một cái bóng, một ảo ảnh! Một ảo ảnh, vậy mà lại có thể thi triển ma pháp! Làm sao có thể như vậy?”

Hơn nữa người còn gọi ta “Trát Khắc” - Đỗ Duy ở trong lòng thêm vào một câu.

Chỉ có chính thức Tái Mai Nhĩ - chính thức nữ chiêm tinh thuật sư mới có thể dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện!

“người có cảm thấy gì không? Chỉ cần một chút cảm giác khang khác cũng được? Hoặc là trong trí nhớ của người có chút dấu vết gì về sự việc kỳ quái này không? Một chút chút cũng được.” Đỗ Duy nghiêm túc nhìn Tái Mai Nhĩ.

“Không có.” Tái Mai Nhĩ trả lời rất nhanh cũng rất khẳng định, nàng lắc đầu: “Ta từ khi được chế tạo ra trí nhớ đã bị phong ấn trong bức du họa. Một ảo ảnh vô hình, ta chỉ có một chút về trí nhớ của Tái Mai Nhĩ mà thôi... takhoong biết ma pháp, thật sự không biết a.”

Trong đôi mắt mỹ lệ của nàng chứa đựng sự vô tội và mờ mịt, thậm chí còn mang theo một tia bất lực.

Ánh mắt như vậy khiến Đỗ Duy không thể không tin những lời nàng nói. Nữ nhân này không giống như đang nói dối... nếu không nàng chính là một kẻ nói dối chuyên nghiệp.

Đỗ Duy vẫn tin vào giả thuyết trước.

Phác.

Một thủy tinh màu tím bị Đỗ Duy ném trên mặt đất: “Đây là ma hạch của con Mê Huyền Hồ Yêu. Đây nhất định không phải là giả, ta không có bổn sự làm thịt một con mê huyền hồ yêu trưởng thành, cái này là tự tay người giết nó sau đó lấy ma hạch của nó ra.”

Tái Mai Nhĩ ánh mắt càng mờ mịt, vẻ mặt tựa hồ như đang cố gắng suy tư gì đó: “Ta...Ta không biết, ta một chút cũng không nhớ...”

Đúng lúc này, xa xa Tái Mai Nhĩ và Bái Nhân Lí Hi hai người đang đi nhanh tới hướng này.

Tái Mai Nhìn liếc nhìn Đỗ Duy, nàng nhẹ nhàng thở dài sau đó biến mất.

“ma pháp sư các hạ.” Bái nhân lí hi vẻ mặt nghiêm túc. Hắn bước tới trước người Đỗ Duy sau đó thì lễ thật sâu: “Cảm tạ ngài đã cứu ta và người của ta.”

Đỗ Duy thở dài, hắn không nói gì. Mặc dù sự tình không phải do hắn làm nhưng hắn cũng không biện giải, càng không thể nói rõ chân tướng, đành phải mạo nhân phần nhân tình này vậy.

Bái nhân lí hi đoàn trưởng từ trong ngực lấy ra một cái túi lớn, khá nặng, dùng hai tay đưa tới trước mặt Đỗ Duy: “Ma pháp sư tôn kính, ta biết chừng này không thể đủ làm thù lao nhưng hãy xin tiếp nhận, ít nhất đây cũng là một chút lòng thành của tuyết lang dong binh đoàn chúng ta! Sau này vô luận ngài cần gì, Tuyết Lang dong binh đoàn đều tùy thời nguyện vì ngài hiệu lực!”

Nói đoạn, đoàn trưởng mở túi, bên trong là đại đại tiểu tiểu đủ mọi loại màu sắc... Ma hạch!!

Các loại ma hạch ma thú, đây chính là toàn bộ thu hoạch lần này của tuyết lang dong binh đoàn! Mặc dù da của ma thú cũng có thể bán lấy tiền nhưng đáng giá nhất vẫn là ma hạch! Một túi lớn ma hạch này ước chừng phải hơn ba mươi viên, hơn nữa có không ít viên chất lượng tốt. Bái Nhân Lí Hi cơ hồ đã đem toàn bộ thu hoạch của đoàn mạo hiểm ra.

Đây đều dùng vài nhân mạng của tuyết lang dong binh đoàn, vài chục ngày cố gắng của họ.

“không, đoàn trưởng” Đỗ Duy đương nhiên sẽ không tiếp thụ. Không nói đến những người này không phải do hắn cứu, cứ cho là tận tay hắn cứu thì hắn cũng không nhận lễ vật nặng như vậy. Trong lòng hắn đã xem Bái Nhân Lí Hi là bằng hữu rồi. “Ta không thể tiếp thụ những cái này.”

“Nhưng mà ngài vừa cứu tính mệnh của chúng ta!” Bái nhân lí hi đoàn trưởng kiên trì. “Nếu không có ngài thì bây giờ cái tên tuyết lang dong binh đoàn đã biến mất trên đại lục này rồi!”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, thay đổi kiểu nói: “Được rồi, nếu ta là một ma pháp sư thì những thứ này mặc dù quý trọng nhưng vẫn xa xa chưa đủ để thu mãi một ma pháp sư hiệu lực cho ngài, đúng không?”

“...” Sắc mặt bái nhân lí hi biến đổi. Chính xác, mặc dù những thứ này đều là dùng máu, mồ hôi để đổi tới, nhưng đối với cái giá để thu mãi một ma pháp sư thì còn xa mới đạt tới. Ai không biết ma pháp sư thân phận đặc biệt, muốn mời một ma pháp sư thì giá tiền không phải một dong binh đoàn có thể thừa nhận được!

“Đừng hiểu lầm” Đỗ Duy lập tức cười nói: “Ta tịnh không phải chê ít. hơn nữa.. đoàn trưởng tiên sinh, ý của ta là, ở chỗ này thân phận của ta tịnh không chỉ là một ma pháp sư! Mà người cùng không chỉ là một dong binh bình thường. Người hiểu ý ta không? Còn nhớ rõ những gì hôm nọ bên đồng lửa chúng ta nói không? Ta đã coi ngài trở thành bằng hữu của mình! Bằng hữu chỉ gian, khi bằng hữu bị nguy hiểm thì ra

tay tương trợ, đây không phải là sự tình đương nhiên hay sao? Ài, thu hồi những thứ này lại đi, nếu không đây là bất kính với bằng hữu đó!”

Bái Nhân Lí Hi sững sốt, vị đoàn trưởng râu ria xồm xoàm này nhìn thật kỹ Đỗ Duy, đột nhiên mở rộng hai tay ôm ghì Đỗ Duy vào lòng. Sau đó dùng tông âm trầm trầm xúc động nói: “Bằng hữu của ta! Cảm ơn người! Người nói không sai, bằng hữu! Xin lỗi vì sự lỗ mãng của ta, nó đã vũ nhục phẩm đức của ngài! Ta xin thù hồi những lời kia!”

Bất quá, vị đoàn trưởng này cũng còn vài phần thông minh, hắn nắm một nắm ma hạch, ước chừng phải bảy tám viên, nhét mạnh vào trong ngực Đỗ Duy sau đó giữ chặt lấy tay hắn, chánh sắc nói: “Được rồi! Đây không phải thù lao! Ta tặng người. Không phải vì ma pháp sư đã cứu tính mệnh chúng ta, mà vì một vị bằng hữu tốt sắp chia tay. Đây là lễ vật tống biệt bằng hữu! Là lễ vật, không phải thù lao! Vì thế người phải thu lấy!”

Đỗ Duy nở nụ cười, hắn thả lỏng tay, sau đó ôm lấy bái nhân lí hi, hai người trên mặt tuyết ha ha cười lớn.

“Bất kể lúc nào, bất kể ở đâu, Tuyết Lang Dong binh đoàn đều nguyện ý vì bằng hữu làm việc.”

Đây là hứa hẹn của đoàn trưởng trước khi cáo biệt. Đỗ Duy tin vào vị hán tử cả đời tin thờ tinh thần mạo hiểm này, đây là một lời hứa của nam tử hán.

Lúc chia tay tuyết lang dong binh đoàn, đám dong binh cảm kích đã tự nguyện xuất ra vài món trang bị tốt nhất.

Lão độc nhãn long lấy ra một ít thịt khô tặng Đỗ Duy, bái Nhân Lí Hi thì lấy ra bình rượu hỏa diễm tệ ngư cuối cùng, còn có dong binh khác tặng hắn hai thanh đao tốt nhất, cả Tư Đặc Lí Nhĩ tám ngón cũng đưa cây cung yêu quý của mình tặng cho Đạt Đạt Ni Nhĩ.

Nếu không phải vì lo lắng tới hành trang quá nặng sẽ ảnh hưởng tới việc đi đường có lẽ tuyết lang dong binh đoàn sẽ tặng hết những thứ quý giá của họ cho 2 người mất.

Đi dọc theo ven hồ ‘Đại Viên Hồ’ Tuyết trên mặt đất lưu lại hai hàng bước chân, Đạt Đạt Ni Nhĩ vai công đại bộ phận hành trang nhưng vẫn bước phía trước Đỗ Duy.

Dựa theo lời kể của đoàn trưởng Bái Nhân Lí Hi, vượt qua đại viên hồ tiếp tục vãng bắc, ở một nơi nào đó sẽ gặp được kim nhân mãng, đó là hồi trẻ hắn được kể.

“Đạt Đạt Ni Nhĩ.” Trên đường Đỗ Duy đột nhiên hỏi hắn một vấn đề: “Người hình như không cảm thấy xúc động lắm. Ta đang nói đến sự việc tối hôm qua.”

Đạt Đạt Ni Nhĩ cười một chút. Vị võ sĩ trung tâm của gia tộc lí tư đặc này dùng thanh âm nghiêm túc trả lời: “Ha, thêm vào tối hôm qua nữa thì người đã cứu ta quá hai lần mạng rồi! Sự tình loại này không phải chỉ tùy tiện nói một câu ”cảm ơn” là có thể! Ta sẽ không đem tinh lực của mình đặt lên đầu lưỡi nói hai câu chán ngắt. Ta sẽ nhớ kỹ phần nhân tình này của người. Ta đã nghĩ kỹ rồi, nếu nói lần này ta có thể sống sót trở về, cứu sống được phu nhân xong ta sẽ rời khỏi gia tộc lí tư đặc, ta, Đạt Đạt Ni Nhĩ sẽ trở thành tùy tùng của ma pháp sư HarryPorter!”

“người nói cái gì?” Đỗ Duy giật mình.

“Người không nghe sai, ta muốn trở thành tùy tùng của người.” Đạt Đạt Ni Nhĩ trả lời rất thần nhiên: “Ta đã nợ người hai cái mạng rồi. Hơn nữa ta còn nợ nhiều hơn... người là một người rất tốt, Porter, ta thích người, muốn trở thành bằng hữu của người. Hơn nữa ta nghĩ, người tài năng lớn như vậy có lẽ cả đời ta sẽ không có cơ hội báo đáp ơn cứu mạng nữa. Vậy vì sao ta không thể trở thành tùy tùng cả đời của người cơ chứ? Người là ma pháp sư, ma pháp sư không thể chỉ có một người mãi, cần phải có người hầu... bất quá ta không phải là ma pháp học đồ, ta không có cách nào làm người hầu của người, nhưng ta là một võ sĩ chân chính! Ta có thể làm tùy tùng của người! Ta nghĩ ta nhất định sẽ làm rất tốt.”

Trên La Lan Đại lục, không ít ma pháp sư cũng chiêu lãm vài võ sĩ làm tùy tùng của mình.

Vì ma pháp sư thực lực mặc dù cường đại nhưng nhược điểm của ma pháp sư là cận chiến, cận chiến lực của ma pháp sư vô cùng yếu, đây là sự thật được mọi người công nhận. Vì thế không ít ma pháp sư cũng

chiêu lãm vài võ sĩ làm tùy tùng bên người. Khi chiến đấu nếu có địch nhân áp sát thì bên người cũng còn võ sĩ bảo vệ. Như vật sẽ di bỏ được nhược điểm cận chiến của ma pháp sư,

Đương nhiên, chỉ có vài cường giả nổi tiếng trên đại lục mới có tư cách, mới có thể làm như vậy. Dù sao chiêu lãm một võ sĩ lợi hại cũng phải tiêu tốn không ít! Hơn nữa, muốn chiêu lãm cũng khẳng định không chiêu lãm mấy gã võ sĩ cấp thấp. Mà các võ sĩ lợi hại thì thường thường tâm cao khí ngạo! nếu không phải cường giả nổi tiếng thì sao có thể khiến họ cam tâm hiệu lực?

Vì vậy Đạt Đạt Ni Nhĩ đề cập tới chuyện tùy tùng khiến Đỗ Duy cảm thấy kinh ngạc.

Đầu tiên Đỗ Duy cho rằng với thân phận ma pháp sư mình bây giờ chưa đủ tư cách chiêu lãm tùy tùng! Ít ra phải trên bát cấp ma pháp sư mới có đủ tư cách!

Đệ nhị, hẳn cảm thấy Đạt Đạt Ni Nhĩ tâm ý quá nặng, hẳn có lẽ không thể tiếp thụ loại hảo ý này.

Nhìn ánh mắt kiên quyết của Đạt Đạt Ni Nhĩ, Đỗ Duy thở dài... thôi bỏ đi, cùng lắm là chờ lúc trở về mình tự động rời đi. Dù sao hẳn cũng không biết tên thật của mình cứ cho rằng muốn báo ân cũng chẳng thấy bóng dáng mình đâu.

Hai người đi dọc theo đại viên hồ hai ngày. Viên hồ này quả thực lớn quá sức tưởng tượng, đi cả hai ngày cũng không thể vòng qua được hồ.

Đúng lúc trời giữa trưa, đang lúc đi đường Đỗ Duy đột nhiên bị Đạt Đạt Ni Nhĩ giữ chặt lấy.

“Chờ một chút, Porter!” Đạt Đạt Ni Nhĩ dè dặt giữ lấy Đỗ Duy sau đó chỉ chỉ vào một đồng tuyết.

Trong khi Đỗ Duy còn sững sờs Đạt Đạt Ni Nhĩ đã đi tới, bạt đao, nhẹ nhàng hất tuyết trên đồng tuyết....

Hất một tảng lớn tuyết ra khỏi, rất nhanh đã lộ ra một thân hình người đóng băng!

Sắc mặt Đạt Đạt Ni Nhĩ ngưng trọng, hẳn tiếp tục dùng đao đào đồng băng ra, phía dưới lộ ra một người... chuẩn xác mà nói, là một cụ thi thể!

Thi thể là của một vị kỵ sĩ. Huy chương trên ngực biểu minh thân phận hẳn, là một tứ cấp kỵ sĩ. Người kia chết rất thảm, thân thể hẳn không biết bị lợi khí gì chém phải, thân thể bị chia làm hai từ phần eo! Trên mặt còn mang theo nỗi thống khổ trước khi chết. Toàn thân da thịt đã bị băng cứng, nhìn thật dọa người.

74. Chương 65 Di Vật Của Thần Thánh Kỵ Sĩ

Đạt Đạt Ni Nhĩ lại tựa hồ không quan tâm tới vấn đề này, hẳn thậm chí còn ngồi xuống, cẩn thận kiểm tra từng chút một thi thể của gã kỵ sĩ bất hạnh kia, hẳn còn tự tay sờ nắn vài cái nữa

“Mới chết chưa được hai ngày.” Đạt Đạt Ni Nhĩ đứng lên nhíu mày nói: “Nhìn thương thế của hẳn đi! Không biết vật gì mà có thể đánh một gã tứ cấp kỵ sĩ ra làm hai đoạn như thế này?”

“Còn có cái này!” Đỗ Duy cau mày chỉ vào thứ gì đó nằm cùng thi thể của kỵ sĩ.

Đó là một thanh trường kiếm, hiển nhiên tên kỵ sĩ này khi còn sống có đeo vũ khí, nhưng thanh kiếm này cũng đã bị gãy ra làm hai!

“Có thể là trong lúc chiến đấu, đối phương 1 nhát đem người kia cả người lẫn kiếm chém làm hai đoạn, có thể như thế chẳng?” Đỗ Duy cau mày.

“Rất có thể.” Đạt Đạt Ni Nhĩ quay đầu nhìn Đỗ Duy một cái: “Người này đã được người ta chôn đi. Nhìn đi, đồng tuyết này chính là phần mộ của hẳn. Nếu nói là ma thú thì không có khả năng đem chôn như thế này mà sẽ ăn luôn thi thể hẳn. Chỉ có con người thì mới làm như vậy thôi.”

Đỗ Duy thoáng suy tư một chút, sau đó nhìn Đạt Đạt Ni Nhĩ hỏi: “Đạt Đạt Ni Nhĩ, ngươi là võ sĩ cấp mấy?”

“Ta là đầu hàm kiếm sĩ cấp ba. Ta tuy cấp bậc kiếm sĩ không cao, nhưng đối với tiền thuật của bản thân mình ta rất có tự tin.” Đạt Đạt Ni Nhĩ trả lời.

“Ta biết.” Đỗ Duy chỉnh sắc nói: “Bằng hữu, vậy người có nhiều kinh nghiệm, người xem thử cái chuôi của đoạn kiếm này, mặt trước của chỗ gãy rất bằng phẳng. Ma thú có lợi hại ngoại đứt kiếm thì dấu vết cũng không kỳ quái như vậy. Dấu gãy bằng phẳng cho thấy là bị lợi khí chém đứt! Ta khẳng định đây không phải do ma thú làm ra, hiển nhiên kỵ sĩ này không phải chết trong tay ma thú mà là bị người giết chết.”

Đạt Đạt Ni Nhĩ nghe Đỗ Duy nói xong, lập tức thu liễm tâm thần cẩn thận nhìn đoạn kiếm gãy nọ.

Một lúc lâu sau, hắn ngẩng đầu lên: “Không sai, đúng là ta sơ ý. Ở địa phương này ta chỉ lo lưu tâm để ý ma thú.”

“Chính là vẫn còn vấn đề kia...Đạt Đạt Ni Nhĩ, người là một võ sĩ cấp ba. Người có nhận ra bằng cách nào một cao thủ có thể một kiếm hoặc là một đao đem một gã võ sĩ cấp bốn cùng với vũ khí đồng thời chặt đứt không?”

Đạt Đạt Ni Nhĩ sắc mặt ngưng trọng: “Kỵ sĩ cấp bốn đã có được đầu khí. Một kỵ sĩ có đầu khí thì thực lực sẽ không tính là thấp. Nếu nói một kiếm mà chặt đứt...” Đạt Đạt Ni Nhĩ cẩn thận suy tư đồng thời nhìn thanh kiếm nọ... đột nhiên con mắt hắn sáng ngời!

“Porter! Nhìn này, tại chỗ ngực bì giáp của kỵ sĩ... nhìn chỗ này nè!”

Đạt Đạt Ni Nhĩ phảng phất phát hiện cái gì, hắn dùng sức đỡ thi thể, sau đó chỉ vào dấu vết nhọt nhọt phía trên ngực bì giáp của kỵ sĩ: “Nhìn này, chính là ở đây. Nhìn thấy không?”

Đỗ Duy nhìn tới nói: “À. Hình như nơi này nguyên trước kia có vẻ có đeo vật gì đó, đại khái giống như loại huy chương nào đó, bất quá đã bị rách mất rồi.”

“Đúng vậy.” Đạt Đạt Ni Nhĩ gật đầu: “Chỗ này bình thường kỵ sĩ hay đeo huy chương, nhưng người xem ngực hắn có một cái huy chương nữa, cái đó là do kỵ sĩ hành hội cấp phát, một chiếc huy chương của kỵ sĩ tứ cấp. Ở trên đại lục, loại kỵ sĩ nào mà đeo hai loại huy chương nhỉ?”

Hai người thoáng nhìn nhau, đồng thời la lớn: “Thần thánh kỵ sĩ của quang minh thần điện!”

La Lan đại lục thế lực cường đại, nhưng ảnh hưởng của quang minh thần điện cũng rất lớn, thậm chí về phương diện này quyền uy cơ hồ uy hiếp cả quyền thống trị của đế quốc. Thần điện chính tự mình thu thuế, còn có lực lượng võ trang, đó chính là lực lượng thần thánh kỵ sĩ của thần điện.

Quang minh thần điện thường bồi dưỡng người lúc còn nhỏ, đợi được tới khi đủ tuổi nhất định, rồi dựa theo thiên phú của mỗi người mới tiến hành phân khu để tu luyện. Người có thiên phú vũ kỹ thì được huấn luyện về vũ kỹ, lúc trưởng thành thì phải trải qua tẩy lễ cùng khảo nghiệm. Người được chọn lựa để gia nhập thần thánh kỵ sĩ đoàn của thần điện là những người vừa có vũ kỹ xuất sắc đồng thời tín ngưỡng phải tuyệt đối trung thành. Sứ mạng của bọn họ chính là dùng tánh mạng để bảo vệ vinh dự cùng tôn nghiêm của thần điện. Phải đem chính bản thân mình cống hiến cho thần điện cùng thần linh.

Cả đại lục, chỉ có thần thánh kỵ sĩ của quang minh thần điện mới đeo hai huy chương kỵ sĩ trước ngực. Một huy chương do kỵ sĩ hiệp hội ban phát để nói lên cấp bậc kỵ sĩ của mình, còn một huy chương kia là huy chương vinh dự của thần thánh kỵ sĩ, nó tượng trưng cho thân phận thần thánh kỵ sĩ của chủ nhân.

Mà đồng dạng, khi thần thánh kỵ sĩ chết trận sẽ được đồng bạn gỡ xuống huy chương thần thánh kỵ sĩ, mang về thần điện đặt trong “Thánh đường”, nơi dùng để kỷ niệm những kỵ sĩ ra trận đã hy sinh.

Đạt Đạt Ni Nhĩ mục quang chớp động, hắn nhanh chóng vén tay áo của người chết, bất quá lúc này quần áo đã bị đông cứng nên việc cuộn tay áo lên thật là khó khăn, tốn nhiều lao lực. Khi ống tay áo được vén tới cườm tay, Đạt Đạt Ni Nhĩ thở dài: “Xem ra ta đã phán đoán đúng rồi, người xem, vết sẹo này là do thần du gây ra. Đó là dấu hiệu cho thần thánh kỵ sĩ được thần điện ban tặng trong tẩy lễ (lễ rửa tội???). Mỗi thần thánh kỵ sĩ trên cánh tay đều có vết sẹo như thế này”.

Đỗ Duy nhìn tới, quả nhiên nhìn thấy trên cánh tay của thi thể có dấu ấn ký, ấn ký rất đặc biệt giống như ngọn lửa đang cháy.

Đạt Đạt Ni Nhĩ một mặt so sánh, một mặt giải thích: “Thần thánh kỵ sĩ khi tuổi còn trẻ, lúc tiếp nhận tẩy lễ được dùng thần du để lại dấu hiệu này. Nghi thức này do thần điện giáo chủ đại nhân tự mình chủ trì. Ngài cầm trong tay một đặc chế thiết kiếm, trên đầu kiếm bao quanh một quả ấn chương, đại biểu sứ mạng

của thần thánh kỵ sĩ là dùng vũ lực cùng quyền lực để bảo vệ thần linh tại thế tục. Trước tiên, giáo chủ tự mình đem thiết kiếm đó tắm thần du sau đó đốt cháy, lúc thần thánh kỵ sĩ tiếp nhận tẩy lễ thì đem nó ấn lên cánh tay, để lại ký hiệu vinh dự của thần thánh kỵ sĩ! Cũng là quanh vinh của bọn họ...mà nếu phản lại, nếu làm chuyện tiết độc thần linh là phản nghịch, tiết độc tín ngưỡng của chính bản thân mình, phạm vào trọng tội của thần thánh kỵ sĩ, sẽ bị thần điện trừng phạt. Cho dù người tự xử tử, thần điện cũng sẽ biết nhờ cánh tay có ấn ký này. Điều này biểu đạt rằng cho dù người đã chết, linh hồn người cũng không được thần linh khoan thứ.

Đạt Đạt Ni Nhĩ không nói điều này thì Đỗ Duy cũng đã biết. Hắn gật đầu: "Đúng vậy, cho nên mặc dù bình thường nói thần thánh kỵ sĩ có đeo hai cái huy chương, nhưng thật ra là ba cái, huy chương thứ ba chính là vết sẹo ấn ký này.

"Nguyên lai người cũng biết điều này, Porter." Đạt Đạt Ni Nhĩ thở dài.

Hai người yên lặng đem chôn kỵ sĩ đã chết này, sau đó về mặt hai người đều ngưng trọng!

Thần thánh kỵ sĩ bị giết chết chính là một gã kỵ sĩ cấp bốn với vũ kỹ không tầm thường!

Nhưng chuyện này không thể là sự kiện đơn giản như vậy!

Bởi vì, thần thánh kỵ sĩ tại đế quốc có địa vị rất đặc biệt. Bọn họ phụ trách thủ hộ thần linh, quyền lực tại nhân gian, bọn họ là một quần thể đặc thù. Những người này khổ tu từ nhỏ, thực lực cường đại, tín ngưỡng trung thành. Hơn nữa, không thể không nói rằng: đại bộ phận thần thánh kỵ sĩ có nhân cách rất cao thượng.

Hơn nữa, căn bản là không ai dám mưu sát một gã thần thánh kỵ sĩ!

Cho dù thần thánh kỵ sĩ vi phạm pháp luật hoặc là phản bội tín ngưỡng thì cũng chỉ có thể do thần điện chính mình thẩm tra và trừng phạt.

Đừng nói là thần thánh kỵ sĩ bình thường, cho dù chỉ là một gã tội nhân, nếu một người bị giết thì cũng như khiêu chiến với quyền uy của quang minh thần điện! Khiêu chiến với quyền uy của thần linh tại nhân gian! Hay chính là muốn đối địch với cả quang minh thần điện!

Cùng quang minh thần điện đối địch cho dù là đế quốc hoàng đế, hoặc là ma pháp công hội cũng không dám làm như thế!

Phàm dám giết chết thần thánh kỵ sĩ, thậm chí chỉ đối địch với thần thánh kỵ sĩ thôi cũng được xem là kẻ tà ác cường đại.

Tỷ như mười năm trước, một gã cường đại tà ác ma pháp sư từng vì nghiên cứu tử linh ma pháp mà giết chết hàng vạn bình dân, thậm chí làm cho một cái trấn nhỏ trong vòng một đêm biến thành quỷ thành. Chuyện này đã làm thần điện nổi giận, phái thần điện kỵ sĩ nỗ lực truy đuổi và giết chết tên pháp sư kia.

Cùng loại chuyện như vậy, trong lịch sử đã xảy ra rất nhiều lần và đều là do thần thánh kỵ sĩ ra tay giải quyết.

Nhưng họ cũng chỉ giải quyết những chuyện như vậy thôi, ngoài ra không xen vào những chuyện khác nhằm chán, chẳng hạn như chạy vào trong rừng rậm mà giết ma thú! Bởi vì thần thánh kỵ sĩ không phải giống như là dong binh!

Ở địa phương quỷ quái này lại xuất hiện thần thánh kỵ sĩ, vậy chỉ có thể giải thích: thần thánh kỵ sĩ đến tại nơi này là do chấp hành nhiệm vụ! Bọn họ chắc là đang đuổi giết một người tà ác nào đó! Họ đang dùng kiếm của họ để bảo vệ danh dự thần điện.

"Ta nghĩ, chúng ta đi chung đường sợ rằng sẽ không an toàn." Đỗ Duy cùng Đạt Đạt Ni Nhĩ liếc mắt nhìn nhau với ánh mắt phức tạp.

?

Thoáng nghĩ ngợi một chút sau khi chôn tên thần thánh kỵ sĩ nọ, hai người đành tiếp tục đi tới.

Sau khi đi được một ngày, bọn họ phát hiện một phần mộ!

Phần mộ địa này có ba cái, tam tọa phần mộ đều mai táng thần thánh kỳ sĩ chết đi! Nhưng lần này, Đạt Đạt Ni Nhĩ lúc nhìn thoáng qua một cỗ thi thể trong đó bỗng nhiên sợ đến ngây người lại!

“Ca... Ca Phi Đặc đại nhân! Đây là Ca Phi Đặc đại nhân!”

Đó là xác một nam nhân nằm trên mặt tuyết, trên người có một kiện khải giáp màu bạc. Tại nơi quỷ khí này, hẳn không mặc bì giáp mà ngược lại mặc một kiện kim chúc khải giáp, sự tình đó trong mắt của người bình thường thì đúng là điên cuồng! Bởi vì, mặc kim chúc khải giáp tại nơi lạnh như thế này sẽ dễ dàng trở thành một xác chết! Ở đây chỉ có bì giáp mới hữu dụng!

Nhưng người chết này lại mặc kim chúc khải giáp...nếu nói hẳn không phải là kẻ điên thì chỉ có thể nói thực lực của hắn cường đại phi thường, đến nỗi trời lạnh tới mức này cũng không ảnh hưởng tới hắn.

Người này trên mặt rất sạch sẽ, trên người ngay cả một tia máu cũng không thấy. Bọn Đỗ Duy hai người phát hiện điểm ấy thật bất đồng, nhưng sự thực thì lại đúng như vậy. Thậm chí lúc mai táng kỳ sĩ này, còn có người giúp hắn cạo râu mép trên mặt, tóc cũng sửa sang lại ngay ngắn.

Hắn nằm lẳng lẳng như vậy trên mặt tuyết, hai tay ôm trước ngực, trong tay có một phiến ngân quang xinh đẹp, đó chính là một thanh trường kiếm. Người này tướng mạo rất anh tuấn, mặc dù toàn thân đã bị đông cứng lại, nhưng Đỗ Duy vẫn có thể liên tưởng lúc còn sống phong thái của hắn rất nho nhã.

“Ca Phi Đặc đại nhân... cao đẳng thần thánh kỳ sĩ của thần điện.” Đạt Đạt Ni Nhĩ lúc đầu thì kinh ngạc, sau đó âm trầm nói: “Ông ta đồng thời cũng là một vị... bát cấp kỳ sĩ (kỳ sĩ cấp tám)! Porter, người phải biết rằng, bát cấp kỳ sĩ trở lên đều được xưng là đại kỳ sĩ! Giết chết một đại kỳ sĩ...ta thật sự khó có thể tưởng tượng ra ai có thực lực mạnh đến như vậy, hơn nữa còn dám đối địch với thần điện!”

Đạt Đạt Ni Nhĩ đứng lên, sau đó cúi chào thi thể của người được hắn gọi là “Ca Phi Đặc” thật sâu một cái nói: “Ca Phi Đặc đại nhân, không nghĩ tại nơi này lại có thể nhìn thấy được ngài... lần trước lúc nhìn thấy ngài đang ở bên cạnh hầu tước phu nhân, ngày đó đa tạ ngài đã đuổi đi tên tà ác kia dám nguyền rủa phu nhân của chúng ta.”

Nói đến đây, Đạt Đạt Ni Nhĩ trong ánh mắt lộ ra một tia bi thương.

Đỗ Duy nhớ rất rõ ràng, Đạt Đạt Ni Nhĩ có đề cập đến chuyện Lý Tư Đặc hầu tước phu nhân trước đây từng giao du với một ma pháp sư tà ác, lúc ấy bên cạnh bà có một vị thần thánh kỳ sĩ bảo vệ và Ca Phi Đặc chính là vị thần thánh kỳ sĩ đó. Ca Phi Đặc vốn là đại biểu của thần điện đi gặp Lý Tư Đặc hầu tước phu nhân để cảm tạ bà đã quyên tặng tài phú thật lớn cho thần điện.

Đỗ Duy nhìn về phía xa xa, ngoại trừ tiếng gió thì tất cả đều yên ắng, chẳng có động tĩnh gì.

Xa xa, trên mặt hồ bạc, băng tuyết vẫn bao phủ, trên mặt đất ngay cả một người hay một quỷ ảnh tử cũng không có.

“Có khả năng giết chết một gã bát cấp kỳ sĩ kiêm thần thánh kỳ sĩ, hơn nữa tên bát cấp kỳ sĩ này trên người còn có đồng bạn trợ giúp...” Đạt Đạt Ni Nhĩ thấp giọng nói: “Người có bản lĩnh cỡ này, phải là người có sức mạnh xem như đứng đầu đại lục rồi! La Lan đế quốc từ lúc nào xuất hiện kẻ có thực lực cường đại như vậy, đã thế lại còn dám khiêu chiến với thần điện đây?”

Đỗ Duy suy nghĩ đến xuất thần, đối với những lời nói của Đạt Đạt Ni Nhĩ không có phản ứng. Bất quá, rất nhanh, hắn hình như nhớ lại điều gì đó. Đột nhiên, Đỗ Duy ngồi xuống, một lần nữa lại mò soát thi thể của Ca Phi Đặc, sau đó hắn ra sức đào móc phía dưới của thi thể này!

“Porter! Người đang làm cái gì vậy?” Đạt Đạt Ni Nhĩ có chút không hài lòng: “Xin người đừng có đánh động giấc ngủ của Ca Phi Đặc đại nhân nữa!”

“Đạt Đạt Ni Nhĩ, người chẳng lẽ không biết thần thánh kỳ sĩ lúc được mai táng thì đồng bọn sẽ chôn theo di vật của họ ở bên dưới thi thể sao?” Đỗ Duy trong miệng trả lời, nhưng tay không ngừng đào xới: “Ta nghe nói qua, thần thánh kỳ sĩ có lòng tín ngưỡng, có thói quen ghi lại nhật ký của mình, bởi vì bọn họ bình thường đều ở bên ngoài, không có cách nào đảo cáo (giống như la xưng tội hay cầu nguyện vậy) tại thần điện mỗi ngày, cho nên họ thường ghi chép lại nhật ký để nói lên nội tâm của mình.”

Rất nhanh, Đỗ Duy đào móc được một cái hố từ phía dưới thi thể. Hắn bỗng kinh hô một tiếng, từ phía dưới móc lên một cái bao bố, mở ra thấy bên trong có một cái tiểu ngân bài, mặt trước có pho tượng quang minh nữ thần. Ngoài ra còn có một chủy thủ cùng với một quyển sổ nhỏ nhỏ!

“Nhìn này, đây là nhật ký của Ca Phi Đặc kị sĩ.” Đỗ Duy ngẩng đầu lên đầu nhìn Đạt Đạt Ni Nhĩ một cái: “Ta nghĩ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, xem vật này chắc chắn sẽ có đáp án.”

Đạt Đạt Ni Nhĩ không nói gì, hẩn nhủu mày: “Ta không nhận thấy đây là chủ ý tốt. Ca Phi Đặc đại nhân nhất định không hy vọng người biết được những điều riêng tư gì đó của hắn....Porter, hay là bỏ trở lại đi, đừng xem nữa.”

Đỗ Duy không nghe hắn nói, ngược lại đã mở ra bốn nhật ký đọc, phiên liễu đứng lên, trong một chốc lát, Đỗ Duy kêu lớn lên: “Mau nhìn...”

75. Chương 66 Đại Lục Tối Cường Kỵ Sĩ

“Mau nhìn...trong nhật ký có đề cập tới Lý Tư Đặc hầu tước phu nhân.”

Một câu của đỗ duy lập tức đã tiêu kháng cự của đạt đạt ni nhĩ đối với việc xem nhật ký của ca phi đặc. Vị võ sĩ trung thành của nhà Lý tư đặc này vẫn phi thường chú ý tới tất cả những tin tức về chủ nhân mình.

Hắn đi đến bên cạnh Đỗ Duy, cùng nhau đọc nhật ký của vị thần thánh kỵ sĩ vừa chết này.

“Tháng một ngày sáu. Hôm nay ta thấy Lý Tư Đặc hầu tước phu nhân, nàng là một vị nữ sĩ ưu nhã mê người. Cảm tạ vị nữ sĩ cao quý này, quyền tặc của nàng biểu hiện đối với thần linh chân thành tín ngưỡng, chỉ mong thần linh phù hộ cho nàng. Hôm nay ta không chút khách khí giáo huấn một người dám bất kính với phu nhân, khó thể tin tưởng được còn có tồn tại một ma pháp sư có phẩm chất ti tiện như vậy, ta sẽ báo chuyện này với ma pháp công hội để xem họ phản ứng ra sao. Lý Tư Đặc phu nhân là một tín đồ thành tín, hẳn sẽ được thần điện bảo vệ, cho dù là ma pháp sư cũng không thể tùy ý khi nhục tín đồ của thần điện. Mà đối với một vị nữ sĩ ưu nhã, xinh đẹp mà dám bất kính, ta là một gã kỵ sĩ sẽ không cách nào dễ dàng tha thứ cho hắn.”

Đỗ Duy lập tức phán đoán, đoạn ghi chép này là của Ca Phi Đặc lúc vừa mới gặp Lý Tư Đặc hầu tước phu nhân, hơn nữa lại trùng hợp đúng vào ngày đó giúp nàng đuổi đi gã ma pháp sư tà ác dám cố gắng dây dưa với hầu tước phu nhân xinh đẹp.

bất quá Ca Phi Đặc cũng không biết hầu tước phu nhân bị trúng ma pháp nguyên rửa của gã ma pháp sư vì hắn đã nhanh chóng rời đi rồi.

“Tháng một ngày mười một. Là ngày tứ phúc (ngày may mắn). Ca ngời thần linh vạn năng, Ca ngời nữ thần ban lại quang minh cho thế giới.

Hôm nay ta được thần điện khẩn cấp gọi về, ta phụng mệnh chạy về phương bắc, ở nơi này ta cùng hội họp với các huynh đệ kỵ sĩ của thần điện. Nhiệm vụ lần này là do bạch y chủ giáo đại nhân thân bút hạ mệnh lệnh. Ta biết nhất định có xuất hiện tên tà ác xâm phạm vinh dự của thần điện. Bởi vì chỉ có đối phó với bọn người kia thần thánh kỵ sĩ chúng ta mới mới thực thi sứ mạng. Nhiệm vụ lần này tựa hồ không dễ dàng, giáo chủ đại nhân điều ba vị bát cấp kỵ sĩ đi cùng ta, cho ta lãnh đạo trong hành động lần này. Thần linh tại thượng, ta đối với ngài thật tín ngưỡng chưa từng dao động. Bất luận đối mặt với cường địch, Ca Phi Đặc ta đều nguyện ý dùng tánh mạng thề bảo vệ vinh diệu của thần điện. Kiếm của thần thánh kỵ sĩ sẽ không lưu tình chút nào, hết thảy đem bọn tà ác dám khiêu chiến với uy nghiêm của thần điện ra chặt đứt!”

Đỗ Duy thở dài, từ những lời trong nhật ký này mà suy ra, đây là một thần thánh kỵ sĩ có tín ngưỡng trung thành đến cực độ.

“Tháng một ngày mười bốn. Ngày trừng giới (ngày trừng phạt). Ta nguyện ý đem máu tươi của ta phá tan hắc ám, đem lại quang minh chiếu sáng nhân gian.

Tiểu đội tìm kiếm được hình thành, ta thống lĩnh mười kỵ sĩ cùng nhau tiến nhập băng phong rừng rậm. Ta đến nay vẫn không biết nhiệm vụ lần này mục tiêu là ai. Hành động của lần này được chỉ huy bởi thẩm

phán trưởng - đại nhân Mục Lôi! Ta rất rõ ràng, có khả năng kinh động đến thần điện khiến đại nhân thẩm phán trưởng tự mình chỉ huy, hơn nữa lại triệu tập cả ba gã bát cấp kỳ sĩ, trong đó lại thêm bốn chục tên thần thánh kỳ sĩ xuất động. Lần này chuyện nhất định không phải đùa. Đại nhân thẩm phán trưởng thái độ lần này rất nghiêm túc, hẳn nói cho ta biết, lần này là do giáo tông bệ hạ tự mình đã ra thủ lệnh, chúng ta đối mặt với một tên linh hồn thật tà ác, hẳn chính là tên phản đồ của thần điện. Hẳn chính là nhân viên thần chức tiền nhiệm. Vì thế giáo tông bệ hạ phá lệ, hết sức tức giận đã ra thủ lệnh là: “không cần thẩm phán, cứ việc xử tử.”

Vô luận như thế nào, chứng kiến mệnh lệnh sẽ xuống tay với hắn, ta còn không thể tin chính con mắt mình... thần linh tha thứ cho ta, đối với ý tứ của bệ hạ, ta không có một chút hoài nghi. Ta tin tưởng giáo tông bệ hạ, là thần linh phát ngôn tại nhân gian ... nhưng là, nội dung của phong thủ lệnh này, đã làm cho ta không cách nào ngủ được.

Hầu Tái Nhân, một trong thần thánh kỳ sĩ tối cường, là niềm kiêu hãnh của thần thánh kỳ sĩ đoàn. “Hầu Tái Nhân, tại sao là Ngài, tại sao lại phản bội sự tín ngưỡng của bản thân ngài!”

Đỗ Duy cùng Đạt Đạt Ni Nhĩ liếc mắt nhìn nhau.

“Hầu Tái Nhân... là ai?” Đỗ Duy nhìn Đạt Đạt Ni Nhĩ hỏi: “Ta đối với thần thánh kỳ sĩ đoàn không hiểu rõ lắm.”

Đạt Đạt Ni Nhĩ tựa hồ dùng hết sức nuốt nước miếng. Sự khiếp sợ trên mặt hắn thật rõ ràng: “Hầu Tái Nhân đại nhân ... hẳn phản bội thần điện! Lão thiên của ta ơi, cái này thật là đáng sợ!!!”

“Đáng sợ?” Đỗ Duy có chút khó hiểu.

Đạt Đạt Ni Nhĩ nhắm mắt lại. Hắn dùng sức lắc đầu, thở ra hít sâu vào vài cái, sau đó mới phát ra tiếng giống như là rên rỉ: “Người...Porter, người thật sự chưa từng nghe qua tên Hầu Tái Nhân này sao?”

Đỗ Duy lắc đầu. Đi tới thế giới này, lúc còn nhỏ hầu như là cô tịch. Lúc khi thất sủng, thì hắn tốn hao nhiều tinh lực để đọc sách cùng học tập. Đối với chuyện bên ngoài cũng không thêm quan tâm.

“Hầu Tái Nhân này rất có danh tiếng sao?”

“Trong những kỳ sĩ của đại lục, thần thánh kỳ sĩ được quang minh thần điện công nhận là kỳ sĩ đích chính thể tổ chất là cao nhất, bởi vì tín ngưỡng của bọn họ tuyệt đối trung thành, hơn nữa bọn họ được ma luyện từ nhỏ, chính mình là khổ tu giả. Hiện tại chỉ có ba gã kỳ sĩ được quang minh thần điện thần thánh kỳ sĩ đoàn công nhận là tối cường đại nhất hiện chính là ba vị kỳ sĩ trưởng đại nhân. Mà Hầu Tái Nhân chính là một trong số đó.” Đạt Đạt Ni Nhĩ thấp giọng nói: “Nói một câu khoa trương là Hầu Tái Nhân chính là hình tượng trong lòng của tất cả những kỳ sĩ trẻ tuổi trên cả đại lục, câu nói này như vậy cũng không quá đáng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì gần một trăm năm qua, hắn là người duy nhất đạt được bát cấp kỳ sĩ trước tuổi hai mươi lăm, là một thiên tài đại kỳ sĩ! Người cũng biết, ngoài bát cấp kỳ sĩ mới có tư cách trở thành đại kỳ sĩ, mà Hầu Tái Nhân hai mươi lăm tuổi đã đạt được tới cảnh giới này rồi...một trăm năm qua, hẳn chính là người duy nhất! Sau đó đến tuổi ba mươi, hắn trở thành một trong tam đại kỳ sĩ của thần thánh kỳ sĩ đoàn! Hẳn được công nhận là thiên tài, không... phải nói là thiên tài trong thiên tài!” Đạt Đạt Ni Nhĩ âm thanh phi thường nghiêm túc: “Kỳ sĩ trưởng của thần thánh kỳ sĩ đoàn chính là người có thực lực tối cường đại đảm đương. Mà hiện trong ba vị kỳ sĩ trưởng đại nhân, ngoại trừ Hầu Tái Nhân chỉ ngoài ba mươi tuổi, hai vị kỳ sĩ trưởng đại nhân kia thì đã ngoài bốn mươi rồi. Một vị là Lô Khắc kỳ sĩ trưởng đại nhân, cửu cấp kỳ sĩ, bất quá hắn đột phá từ bát cấp đến cửu cấp lúc bốn mươi tuổi. Vị khác là Khải lực đại nhân, cũng là lúc bốn mươi tuổi đạt cửu cấp kỳ sĩ.” Đạt Đạt Ni Nhĩ thấp giọng nói: “Cửu cấp kỳ sĩ chỉ cách thánh cấp kỳ sĩ một bước thôi, nhưng là đã trăm năm qua, trên đại lục chưa có thánh cấp kỳ sĩ. Mà tam đại kỳ sĩ trưởng của thần thánh kỳ sĩ đoàn mỗi đời bất quá đều là cửu cấp kỳ sĩ mà thôi.”

“vậy, Hầu Tái Nhân này cũng là cửu cấp kỳ sĩ sao?” Đỗ Duy hỏi.

“Đúng vậy.” Đạt Đạt Ni Nhĩ sắc mặt càng cổ quái: “Vừa rồi ta nói, hắn hai mươi lăm tuổi là đạt được bát cấp, người đoán hắn nhiều ít bao nhiêu tuổi đạt được cửu cấp?”

“Ba mươi tuổi?” Đỗ Duy đoán chừng: “Người không phải nói hắn ba mươi tuổi đã thành kỳ sĩ trưởng rồi sao?”

“Không.” Đạt Đạt Ni Nhĩ cười khở lắc đầu: “sớm hơn nhiều lắm! Hắn rất sớm đạt tới cửu cấp, nhưng là bởi vì hắn thật sự tuổi còn rất trẻ, thần điện không thể để cho một người còn trẻ thống lĩnh nhiều thần thánh kỳ sĩ như vậy. Cho nên phải đợi hắn đến ba mươi tuổi mới phong cho hắn làm kỳ sĩ trưởng. Mà lúc hắn đạt được cửu cấp kỳ sĩ chính là...” Nói đến đây, Đạt Đạt Ni Nhĩ hít một hơi thật sâu, âm thanh thật thấp, sắc mặt mang vẻ sùng kính: “Hai mươi sáu tuổi!”

Đỗ Duy lông mi giật một cái: “nói cách khác, khi hắn đạt được bát cấp, trong vòng một năm, hắn đột phá lên một bậc?”

“không chỉ như thế.” Đạt Đạt Ni Nhĩ trả lời làm cho Đỗ Duy kinh ngạc: “Thậm chí nghe đồn, thực lực của Hầu Tái Nhân đã đột phá cửu cấp, chỉ kém cấp thánh sĩ một chút thôi. Bây giờ trên đại lục không có thánh cấp kỳ sĩ xuất hiện, cửu cấp kỳ sĩ đã là kỳ sĩ cực mạnh rồi, mà Hầu Tái Nhân được công nhận rằng tối cường đại nhất của cửu cấp kỳ sĩ! Thậm chí có người cho rằng hắn là đệ nhất kỳ sĩ trên cả đại lục! Ngay cả thần thánh kỳ sĩ đoàn bên trong đều thừa nhận, thực lực của Hầu Tái nhân cao siêu hơn hai vị trưởng kỳ sĩ kia. Hơn nữa hắn làm được điều này lúc hắn chỉ có hai mươi sáu tuổi! Hai mươi sáu tuổi!!!”

Đỗ Duy cũng không nhịn được động dung.

hai mươi sáu tuổi trở thành đại lục đệ nhất kỳ sĩ?!

“Những năm gần đây, mặc dù Hầu Tái Nhân chánh thức không có đột phá đến cấp bậc thánh kỳ sĩ, nhưng mà mỗi người đều cho rằng, hắn dám chắc sẽ trở thành thánh kỳ sĩ, hơn nữa cũng là trong đại lục một trăm năm qua xuất hiện vị thánh kỳ sĩ đầu tiên! Bên trong thần điện đều cho rằng hắn là niềm kiêu ngạo tự hào của thần thánh kỳ sĩ đoàn, bởi vì thánh kỳ sĩ trên đại lục đã tuyệt tích cả trăm năm, có thể có một vị thần thánh kỳ sĩ đạt đến thánh kỳ sĩ, đối với thần thánh kỳ sĩ đoàn chính là thịnh dự cùng uy vọng đều đạt được tốt. Cho nên thần điện mới có thể phong cấp cho hắn thành kỳ sĩ trưởng lúc hắn ba mươi tuổi. Mà trước đây điều này chưa bao giờ có, hiện tại đúng là ngoại lệ!”

Hai người đều đoán được thần thánh kỳ sĩ xuất động, tất nhiên là có chuyện lớn xảy ra. Nhưng tuyệt đối không nghĩ đến lại có chuyện khiếp sợ như thế!

Công nhận là đệ nhất kỳ sĩ của đại lục, một trong ba kỳ sĩ trưởng của thần thánh kỳ sĩ đoàn lại phản bội thần điện, bị thần điện hạ lệnh phái thần thánh kỳ sĩ đuổi giết!

Chuyện này xem ra rất là bí ẩn, tin tức cũng không có lưu truyền ra ngoài, nếu không sẽ làm oanh động cả đại lục!

Đỗ Duy cùng Đạt Đạt Ni Nhĩ nhìn nhau thật lâu, hai người đều từ ánh mắt của nhau mà thấy được nỗi khiếp sợ của đối phương, đương nhiên còn nhiều sự việc không giải thích được.

Hầu Tái Nhân, một người được chúng nhân xưng là thiên tài, một người mới ba mươi tuổi được phong cấp làm một trong ba kỳ sĩ trưởng của thần thánh kỳ sĩ đoàn! Hắn được thần điện coi trọng, được thế nhân kính ngưỡng, hắn chính là tuyệt đối thiên tài, được công nhận tương lai là thánh kỳ sĩ...có thể nói tiền trình của hắn thật là vô lượng!

Một người như vậy, như thế nào đột nhiên phản bội thần điện? Trở thành phản đồ bị đuổi giết của thần điện được đây?

76. Chương 67 Tù Nhân Thính Văn (có Người Nghe Chuyện???)

Lật trang kế của nhật ký, bất quá phía mặt sau có vài trang bị máu tươi nhiễm hồng, hiển nhiên là trong lúc chiến đấu, Ca Phỉ Đặc cắt nhật ký của mình sát trong thân thể.

Tại trang giấy có vết máu, Đỗ Duy tiếp tục đọc văn tự của vị kỳ sĩ Ca Phỉ Đặc đã chết đi này.

“Tháng hai ngày mười ba, ngày quang minh. Chúng ta trong rừng đã tìm kiếm suốt một tháng. Ta cảm giác chúng ta cách hắn rất gần. Chúng ta bốn đội người đang ở địa điểm hội họp lần thứ nhất, mọi người

chưa phát hiện ra cái gì. Thẩm phán trưởng đại nhân cho biết nhiệm vụ của chúng là mang theo thi thể của Hầu Tái Nhân trở về nếu không thì không thể quay ra bằng phong rừng rậm. Mấy ngày nay, ta cuối cùng cũng dự cảm và hiểu được, chúng ta cách hần rất gần. Có lẽ qua hai ngày nữa ta có thể tìm được hần! Tất cả mọi người rất uể oải, nhưng chúng ta tin tưởng rằng với hoàn cảnh khí trời như vậy Hầu Tái Nhân chỉ có một người, tình cảnh của hần so với chúng ta càng gian nan khó khăn hơn nhiều. Người của chúng ta có thể thay phiên nhau nghỉ ngơi, buổi tối ban đêm có người gác, có người đi tìm thực vật. Nhưng Hầu Tái Nhân, hần chỉ có một người, hơn nữa, căn cứ theo tin tức của thẩm phán trưởng đại nhân, Hầu Tái Nhân đã bị trọng thương. Hần không chạy thoát được đâu!”

”Tháng hai ngày mười chín, ngày âm u.

Càng đi về hướng bắc, khí trời càng lạnh. Chúng ta vẫn như cũ, ở trong rừng rậm, quây lại vòng tròn. Bất quá ngày hôm trước đội người do ta cầm đầu đã phát hiện trên mặt tuyết có chút tin tức. Là có dấu vết người lưu lại. Dấu vết biểu hiện chỉ có một người, ta dám chắc đó là Hầu Tái Nhân. Ngoại trừ hần ra, không ai ở trong trời lạnh này mà đi đến cái địa phương này. Ngày hôm qua, chúng ta lại phát hiện dưới đất có lưu dấu vết hần. Căn cứ đủ loại dấu hiệu cho thấy, hần tại vắng đại viên hồ chạy trốn về phía bắc.

Ta đã báo tin tức cho ba đội kia đang truy tìm tại hướng khác, nhưng là rừng rậm mang mang, bọn họ cũng chưa có phúc đáp lại tin tức của ta. Ta có chút lo lắng, đã vài ngày qua ta cũng không có liên lạc gì được với ba đội người kia, bọn họ có thể hay không gặp điều gì ngoài ý muốn...

Hần là sẽ không! Mặt khác hai đội kia đều do bát cấp kỵ sĩ dẫn đầu, đội người thứ ba thì do thẩm phán trưởng đại nhân tự mình tọa trấn. Cho dù Hầu Tái Nhân là đệ nhất kỵ sĩ của đại lục, nhưng bây giờ hần đã bị trọng thương, trong hoàn cảnh này, cũng không phải là đối thủ của thẩm phán trưởng đại nhân, thân là ma pháp sư đứng đầu thần điện.

Chỉ là nội tâm của ta vẫn như cũ, còn đang mâu thuẫn...là tín ngưỡng của ta không đủ kiên trì sao? Tâm của ta không nên dao động, nhưng mà hần từng là niềm kiêu hãnh của thần thánh kỵ sĩ của chúng ta.

Không. Ta phải giết chết phản đồ này! Nếu không tên hần vĩnh viễn là điều sỉ nhục của thần điện! Lô Khắc kỵ sĩ trưởng đại nhân, còn có Khải lực kỵ sĩ trưởng đại nhân. Hai vị đại nhân dùng đại giới tánh mạng để đánh đổi việc phản đồ này bị thương. Nếu nói để hần chạy mất, vậy thần thánh kỵ sĩ đoàn từ nay về sau sẽ không còn ngừng đầu lên được!”

“! ! ! !” Đọc đến đoạn này, Đỗ Duy cùng Đạt Đạt Ni Nhĩ, hai người đột nhiên như muốn ngừng hô hấp!

Đạt Đạt Ni Nhĩ tay cũng đều rung rẩy, con người mở lớn ra, giật mình nhìn cuốn nhật ký trong tay Đỗ Duy, qua một lúc lâu, hần mới dường như khó khăn nói được câu nói đứt quãng: “Này... này... phía trên nói là... nói là...”

Đỗ Duy so với hần trấn định hơn nhiều, bất quá giọng nói có chút không yên: “Câu kia ‘Dùng tính đại giới tánh mạng’, chẳng lẽ là...”

Hai người đồng thời đều từ trong mắt của đối phương nhìn ra nét trầm trọng!

Cái này thật là đáng sợ!

Nếu chỉ là một đệ nhất kỵ sĩ thiên tài của đại lục phản bội thần điện, thì chỉ có thể nói là một sự bất hạnh mà thôi....

Vậy theo những lời này, quả thật là có tai nạn!

Trong thần thánh kỵ sĩ thủ vệ thần điện. Tối nhất cường đại là ba đại kỵ sĩ trưởng!

Hầu Tái Nhân đã thay đổi!

Theo ý tứ thuật lại, hai người kỵ sĩ trưởng kia hình như đã...đã chết?

Tựa hồ, phản đồ Hầu Tái Nhân cùng hai kỵ sĩ trưởng kia trong lúc đó xảy ra chiến đấu, hai đại kỵ sĩ trưởng đã chết trận. Còn Hầu Tái Nhân bị trọng thương?!

Bất quá Đỗ Duy chuyển niệm suy nghĩ... sợ rằng sự thật hơn phân nửa là đúng như thế này!

Nếu không nói, Hầu Tái nhân là cường giả đứng đầu của đại lục! Là cao thủ, một trong ba đại kỵ sĩ trưởng của thần thánh kỵ sĩ đoàn! Thần điện truy giết hắn lại không phải đi hai kỵ sĩ trưởng khác lại đây! Mặc dù bát cấp kỵ sĩ cũng là cao thủ, nhưng phải đi bát cấp kỵ sĩ, vĩnh viễn không có thể chống lại Hầu Tái Nhân, nói vậy không phải là hiểm cảnh sao!

nguyên lai là như thế! Xem ra hai vị đại kỵ sĩ trưởng kia đã không còn tồn tại trên nhân thế! Cho nên thần điện mới có thể phải đi những kỵ sĩ cấp bậc này sao!

“Cái này... cái này quả thật là tai nạn!” Đạt Đạt Ni Nhĩ không khỏi nhin được, ngón tay run rẩy, thanh âm cũng run rẩy!

“Ba đại kỵ sĩ trưởng, một gã là phản đồ, hai gã thì chết trận! Sự hân vệ uy nghiêm của thần điện đã bị lung lay! Lão thiên, cái này tuyệt đối là một tràng tai nạn! Chuyện này sợ rằng sẽ nổi lên một trận gió lớn mạnh!” Đạt Đạt Ni Nhĩ nói, đột nhiên lớn tiếng thúc giục nói: “Mau! Mau sau này rồi coi tiếp!”

Đỗ Duy trong lòng lại suy nghĩ một cách khác, một phen so đo: đúng là một kỷ lục, đánh chết hai người khác cùng đồng cấp của mình là cửu cấp kỵ sĩ đứng đầu người mạnh, hơn nữa chính tự mình còn sống! Hầu Tái Nhân này, hắn thật là cửu cấp kỵ sĩ sao? Chẳng lẽ hắn đã đạt thánh kỵ sĩ cấp bậc rồi sao?

Mở thêm một tờ, mặt trên vẫn như cũ mang theo vết máu, bất quá tại chỗ này có rất nhiều vết máu mùi vị tựa như có vài phần thâm thiết phá lệ vô song!

”Ngày thứ bốn mươi tám.

vừa lại thêm mười ngày! Chúng ta cùng ba đội người khác mất đi liên lạc! Đây là tín hiệu rất nguy hiểm. Thẩm phán trưởng đại nhân cho ta ma pháp thạch nhưng khi liên lạc hắn cũng không có đáp lại. Trong lòng ta càng ngày càng bất an! Chẳng lẽ ngay cả thực lực cường đại của một vị thẩm phán trưởng đại nhân cũng bị độc thủ của phản đồ rồi sao? Quang minh nữ thần vạn năng a! Xin ngài phù hộ cho tín đồ trung thành của ngài!

Hôm nay ta rốt cục tìm được Hầu Tái Nhân đã lưu lại gì đó. Đó là một cái banh đá (đồ dùng băng vết thương) đầy vết máu, chứng tỏ thương thế của hắn vẫn còn rất nặng, phát hiện này làm cho mọi người rất phấn chấn. Hơn nữa căn cứ vào vết máu trên banh đá, chúng ta có thể xác định rằng chúng ta đã phi thường rất gần hắn! Cho dù nỗ lực tánh mạng đại giới (không biết tánh mạng đại giới là cái gì), chúng ta cũng nhất định hoàn thành mệnh lệnh của giao tông bộ hạ truyền xuống!”

”Tháng ba mồng một !

Thần a! chẳng lẽ ngài thật sự đang trêu cợt với chính tín đồ sùng tín của ngài sao? Tại sao! Tại sao ngài để cho kẻ phản đồ ghê tởm như thế kia vẫn còn sống nhơn nhơ! Tại sao!!! Tại sao cả hai vị đại kỵ sĩ trưởng đại nhân, ngay cả thẩm phán trưởng đại nhân cũng bị độc thủ của phản đồ!!!

Hôm nay rốt cục chúng ta cũng tìm thấy được đội người của thẩm phán trưởng đại nhân! Nhưng ta xem chính là mười cổ thi thể! là mười cổ thi thể đó! Thi thể của thẩm phán trưởng đại nhân là do chính tay ta mai táng! Phản đồ kia thật là đáng sợ, ác độc! Hắn đã ngang nhiên chém rơi đầu của thẩm phán trưởng đại nhân.

Ta nhất định sẽ giết hắn! Nhất định sẽ giết hắn!!!

Đỗ Duy le đầu lưỡi ra!

Tên gia hỏa này mạnh quá! Ngay cả thẩm phán trưởng của thần điện cũng giết chết!

Hầu Tái Nhân này thật sự là quá mạnh! Chuyện này càng ngày càng trở nên nghiêm trọng! Thẩm phán sinh trưởng ở quang minh thần điện về hệ là nhân vật thuộc về hạch tâm quyền lực tập đoàn đầu tiên! Thần điện đại nhân vật như vậy cũng thất bại bởi tay Hầu Tái Nhân này....

Đạt Đạt Ni Nhĩ còn đang khi ngơ ngác, Đỗ Duy đã bay nhanh đến tiếp tục đào móc trên mặt tuyết.

“Người lại tìm cái gì?” Đạt Đạt Ni Nhĩ kinh ngạc nhìn động tác của Đỗ Duy.

“Phong thủ lệnh của giáo chủ nọ!” Đỗ Duy trong tay động tác càng nhanh, đồng thời trong miệng trả lời: “chẳng lẽ người không phát hiện trên nhật ký nói sao? Ca Phi Đặc trong tay có một phong thủ lệnh của

giáo chủ truyền xuống! Phong thủ lệnh này dám chắc là do người cầm đầu đội giữ, những người khác nói không chừng cũng không biết có sự tồn tại của thủ lệnh bí mật như vậy. Ca Phi Đặc đã chết, có lẽ, nói không chừng những người khác đem hắc mai táng cùng đồng thời đem thủ lệnh mai táng tại đây.” Đỗ Duy thậm chí dùng tay đào trên mặt tuyết bắt chước dùng dao nhanh hơn : “Nói không chừng sẽ có đáp án trên phong thủ lệnh nọ! Rốt cuộc cuối cùng Hầu Tái Nhân đã làm chuyện gì đại nghịch bất đạo, mà làm thần điện phải động can qua như vậy, nhất định muốn giết chết cao thủ chính do mình bồi dưỡng ra?!”

Đạt Đạt Ni Nhĩ phản ứng có chút trì hoãn, đại khái từ lúc xem nhật ký đến giờ, từng sự kiện càng ngày càng kinh người đánh vào đầu óc của hắn trong thời gian ngắn.

Bây giờ trong lòng của Đạt Đạt Ni Nhĩ tràn ngập rung động! Trùng tai nạn này sẽ làm nguyên khí của thần điện bị thương thật lớn.

Ba đại kỵ sĩ đã chết mất hai người, một người còn lại là phản đồ! Thẩm phán trưởng đại nhân của thần điện bỏ mình! Chuyện như vậy tuyệt đối có thể tại chấn động khắp La Lan đại lục khiến cho một hồi động đất.

Đỗ Duy không giống Đạt Đạt Ni Nhĩ, nội tâm hắn mặc dù rung động, nhưng càng có nhiều hưng phấn. Hắn chưa từng có hảo cảm, nhất là đối với loại tổ chức chánh quyền dùng quyền lực thánh thần can thiệp việc quốc gia như vậy. Cho nên nội tâm hắn càng nhiều hưng phấn cùng tò mò. Về phần thần điện trải qua trùng tai nạn này không có cái gì động đất....hắn mới là không lo lắng đây.

Bất quá làm cho Đỗ Duy thất vọng chính là, hắn ra sức đào xới một hồi lâu, nhưng không có tìm ra di vật nào khác của Ca Phi Đặc. Phân giáo tông thủ lệnh hắn cũng không có tìm được.

“Có lẽ, tại thi thể hắn có thể sẽ phát hiện cái gì khác đây?” Đỗ Duy nhìn không được chú ý trên hai thi thể khác của thần thánh kỵ sĩ bên cạnh.

Ngay lúc Đỗ Duy chuẩn bị động thủ tiếp tục, đột nhiên thi thể của kỵ sĩ bên cạnh xoay người rồi từ tuyết lăn ra!

Sau đó, ngay phía dưới cổ thi thể nọ, một bàn tay rộng lớn từ phía dưới dùng sức phá mặt tuyết phía trên ra! “Sa sa”, âm thanh của băng tuyết bị vỡ vụn, một người chậm rãi từ phía dưới mặt tuyết ngồi dậy!

Đỗ Duy cùng Đạt Đạt Ni Nhĩ đều cả kinh! Đạt Đạt Ni Nhĩ theo bản năng lập tức bật bội đao ra từng bước ngăn trước người Đỗ Duy, quát: “Vật gì vậy!”

Cái tay nọ mặc dù đông đặc trắng bệch, nhưng hiển nhiên vẫn chính là còn thuộc về tay người, theo thân thể từ mặt tuyết ngồi dậy. Nửa người phía trên lộ ra trên mặt tuyết, Đỗ Duy nhìn thấy khuôn mặt dính đầy tuyết. Nhìn qua vẻ mặt thì người này tuổi còn rất trẻ, da tay trắng, thậm chí có thể nói rất là anh tuấn mê người.

Chỉ là ánh mắt quang mang, phảng phất tia sâu kín!

Theo bản năng, Đỗ Duy lập tức cảm thấy lạnh cả người! Đây là một loại nhạy cảm, hắn cảm ứng được sự nguy hiểm!

Người này ngồi hít một hơi thật sâu, ánh mắt ngừng lại trên người Đỗ Duy cùng Đạt Đạt Ni Nhĩ một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn sắc trời, tự nhủ: “như vậy là một ngày qua đi.”

Sau đó hắn nhìn Đỗ Duy liếc mắt một cái, trên mặt mang theo vẻ đùa cợt, mỉm cười: “Người tuổi trẻ, ta nghe người nói, người vừa rồi nói muốn tìm cái gì? Có đúng hay không người tìm đồ vật này?”

Nói xong, tay hắn vung lên, một quyển dương bì chỉ tụt đầu (không biết dịch ra sao – hihihi) rơi xuống! Mặc dù Đỗ Duy nhìn không rõ mặt trên, nhưng lại thấy rõ phía dưới có chữ ký và ấn chương.

Giáo chủ bệ hạ thủ lệnh!!!

Nhìn tên đang ngồi trên tuyết....hắn vừa rồi dĩ nhiên trốn phía dưới thi thể của thần thánh kỵ sĩ! Người này sắc mặt tái nhợt, nhìn qua có chút suy yếu, nhưng thủy chung đôi mắt tỏa ra hàn khí sâu kín! mà hắn đang mặc....

Đỗ Duy đột nhiên liếc mắt một cái nhìn thấy trên cánh tay của hắn... nơi đó có một vết sẹo! Phảng phất dùng một cái thanh đao gì đó, lột lớp da tay đó ra ngoài !

Chỗ kia chính là chỗ mà thần thánh ký sĩ được lưu lại “huy chương thứ ba” đúng là tại bộ vị của tẩy lễ ẩn ký sao!

Đỗ Duy lập tức đoán ra được thân phận của người này!

“Người... người là... Hầu Tái Nhân? Người bị truy giết!”

Nam nhân nọ gật đầu một cách bình thường, âm thanh của hắn cực kỳ bình tĩnh, phảng phất có chút không thêm để ý khi bị Đỗ Duy phát hiện ra thân phận của mình: “Người rất thông minh, đúng vậy, ta chính là Hầu Tái Nhân. Ta trên người bị thương rất nặng, sợ rằng không có cách nào chạy xa, mà hai tên bát cấp võ sĩ đã dày dụa tìm kiếm hành tung của ta, ta đi không xa, chỉ có thể kiếm một chỗ nào đó ẩn nấp lại. Bọn họ truy kiếm tất cả mọi địa phương trong vùng phụ cận, nhưng độc nhất phần mộ của đồng bạn họ không có kiểm tra. Đáng tiếc, các người cơ hồ phá hủy chuyện của ta.”

Lúc hắn nói, khóe miệng có lộ ra một tia cười lạnh.

Đạt Đạt Ni Nhĩ đã vùng vẫy lên chỉ vào người kia!

Hầu Tái Nhân! Người này là Hầu Tái Nhân! là ký sĩ cực mạnh của đại lục!

Nhìn thoáng qua, hắn cực kỳ suy yếu, trên thân có quần nhiều banh đá, sắc mặt trắng bệch, lúc nói chuyện ngữ khí mặc dù bình tĩnh, nhưng là khó có thể che dấu biểu hiện suy yếu trong đó.

Nhìn thanh đao của Đạt Đạt Ni Nhĩ , Hầu Tái Nhân cười cười: “A, thấy ta bị thương nên người cho rằng một thanh đao là có thể đối phó với ta sao? Xin lỗi, hành tung của ta bị các người phát hiện, cho nên các người đều phải chết.”

Thanh âm hắn rõ ràng đã suy nhược tới cực điểm, nhưng ngữ khí rất là tự tin như nắm giữ tất cả quyền sinh sát ! Về phần Đạt Đạt Ni Nhĩ với thanh đao trong tay, hắn phảng phất ngay cả nhìn cũng đều đặc khán giống nhau!

77. Chương 68 Ma Pháp Cùng Kiếm Chiến Đấu

Người này không thèm nhìn Đạt Đạt Ni Nhĩ dù chỉ một cái liếc mắt, đột nhiên vươn ba ngón tay lại, ngón tay cũng như đao phong, cứ như vậy lẳng không phách một cái!

Hô!

Đỗ Duy nhìn thấy một đạo quang mang kim sắc bàn tay của Hầu Tái Nhân phóng ra rất chuẩn xác đánh trúng thanh đao của Đạt Đạt Ni Nhĩ! Lập tức Đạt Đạt Ni Nhĩ sắc mặt đại biến, thân thể hắn đột nhiên bị đánh bay ra ngoài, lúc rơi trên mặt đất, thanh đao trong tay đột nhiên hóa thành một tiếng, lưỡi đao đều bị đoạn tệt thành từng mảnh nhỏ rơi trên mặt tuyết, còn Đạt Đạt Ni Nhĩ thì miệng phun một ngụm máu tươi, ngửa mặt té xuống!

Tam cấp võ sĩ Đạt Đạt Ni Nhĩ dưới tay của hầu tể nhân một kích cũng không kham nổi... thậm chí ngay cả trong lúc đối thủ bị trọng thương cũng không đỡ được một đòn! Đây chính là thực lực của đệ nhất ký sĩ của đại lục sao ?

Đỗ Duy trong lòng vừa sợ vừa giận, kêu lớn một tiếng: “Đạt Đạt Ni Nhĩ!”, hắn không kịp suy nghĩ, tay nhanh chóng niết một cái chỉ ẩn, sau đó lập tức hai đạo phong nhận nhắm Hầu Tái Nhân đang ngồi trên tuyết tấn công tới, đồng thời Đỗ Duy không chút ngừng lại, hắn rõ ràng chính mình đang đối mặt với một đại ký sĩ của đại lục, lúc phóng ra hai đạo phong nhận, hắn liền tay phóng tới thêm một cái mê muội thuật.

Tốc độ niệm chú của hắn cực nhanh, nhưng chỉ làm Hầu Tái Nhân thoáng chút kinh ngạc. Bất quá được xưng là một ký sĩ tối cường của đại lục, quả nhiên không phải hư danh, người này mặc dù hiện đang bị trọng thương, nhưng chỉ có chút kinh ngạc vì biểu hiện của Đỗ Duy, nhưng sau đó ngón tay hắn nhẹ nhàng bắn ra, một luồng đầu khí bắn ra từ ngón tay dễ dàng đánh tan phong nhận do phong hệ ma pháp của Đỗ

Duy phóng tới, về phần mê muội thuật, cũng không biết người này lộng địch bản lãnh gì, hần cười lạnh một tiếng, để tay trước mặt xoa một cái, Đỗ Duy cảm thấy trước mắt chợt lóe!

Mê muội thuật kia tự nhiên bị Hầu Tái Nhân bắn trở về! Mắt thấy quang mang ma pháp của mình bị bắn quay trở lại xạ trên người mình, Đỗ Duy không rên được một tiếng nào, liền té xuống.

Phác một tiếng, Đỗ Duy té ngựa mặt nằm trên tuyết, trong đầu vẫn mẩn: Ta có lẽ đã bị Hầu Tái Nhân phản lại ma pháp mê muội thuật của chính mình. Đạt Đạt Ni Nhĩ... nguy rồi. Đạt Đạt Ni Nhĩ thế nào, sẽ không bị người này giết chết chứ!

Lão ma pháp sư, cái lão già này, như thế nào lại không có chút động tĩnh? Hần không có đi theo ta sao?

Tái Mai Nhĩ, người ở đâu? Tái Mai Nhĩ người đàn bà kia, không lẽ bị quỷ bắt đi rồi sao?!

“Tiểu tử trẻ tuổi, ngươi là một ma pháp sư?” Hầu Tái Nhân đã khó khăn từ mặt tuyết đứng lên. Dải băng trên người hần mơ hồ thấm rất nhiều máu, lúc thân thể đứng thẳng, trên cơ thể hần vụn vụn một chút, hiển nhiên là đau đớn của vết thương làm cho mặt hần đầy thống khổ.

Đỗ Duy ngựa mặt nằm trên đất. Mê muội thuật kia đã bắn trở lại làm cho trong đầu Đỗ Duy một trận mê muội, mơ hồ. May là tinh thần lực của hần rất mạnh, dùng sức cắn môi một cái, đau đớn kích thích thần kinh hần, làm Đỗ Duy lúc này hơi thanh tỉnh một chút.

Xa xa, trên mặt tuyết, Đạt Đạt Ni Nhĩ cũng gãy dựa ngồi dậy. Khóe miệng đầy vết máu, hần nhìn chăm chăm Hầu Tái Nhân, cổ sức vươn tay ra sau giựt cái cung do tuyết lang dong binh tặng....

Ông!

Một âm thanh chấn động không khí, Hầu Tái Nhân có chút cau mày, hần nhanh chóng lắc thân thể qua. Giơ tay lên hai ngón tay, nhẹ nhàng gấp lại một cái....một mũi tên nanh sói nhanh như vậy mà bị hần lảng không dùng tay bắt lấy.

“Hừ, tiễn thuật không tồi, nhưng tốc độ ngươi quá chậm.” Hầu Tái Nhân tiện tay dùng mũi tên bắt được bắn lại về phía Đạt Đạt Ni Nhĩ, phốc xích một tiếng, bả vai của Đạt Đạt Ni Nhĩ bị bắn thủng! Lực lượng quả nhiên kinh khủng, Đạt Đạt Ni Nhĩ đang ngồi trên mặt tuyết bị lực đánh bắn lên văng ra sau năm sáu thước đập mạnh vào cây đại thụ phía xa! Tuyết trên cây lộp bộp rơi xuống đầu Đạt Đạt Ni Nhĩ, miệng hần thống khổ phát kêu lên!

Mũi tên nanh sói của tuyết lang dong binh thường thường có ngạnh ở trên đầu mũi tên! Bị mũi tên này đâm vào thân thể, có thể tưởng tượng được thống khổ mãnh liệt cỡ nào!

Hầu Tái Nhân cười lạnh một tiếng, từng bước dẫm nát mặt tuyết đang từ từ tiếng về hướng Đỗ Duy, trong ánh mắt hần mang theo sát khí: “Xin lỗi, ta và các người không có ân oán, nhưng bây giờ ta không thể không giết chết cái người...hơn nữa, ta bình sinh hận nhất chính là ma pháp sư!”

Tay hần dựng lên như thanh đao, Đỗ Duy không nghi ngờ, người này chỉ cần nhẹ nhàng vung tay lên, cho dù chỉ dùng nhục chưởng (tay bằng xương thịt) cũng có thể dễ dàng cắt lấy đầu mình.

Đỗ Duy cố gắng dùng sức ngăn cản bước chân của Hầu Tái Nhân, nhưng chân của hần cơ hồ trầm trọng như một tòa núi lớn vậy!

Trong ánh mắt của Hầu Tái Nhân có chút đùa cợt, tay chưởng của hần đã chậm rãi hạ xuống....

Tại lúc này, toàn thân Đỗ Duy bạo phát ra một đoàn hắc khí! Lập tức trong ánh mắt của Đỗ Duy hiện lên một tia dị sắc, đột nhiên thân thể chợt lóe lên tiêu mất phía dưới chân của Hầu Tái Nhân! Thanh âm hần trong nháy mắt vang lên tại địa phương cách ngoài xa ba thước! Hầu Tái Nhân thoáng ngẩn người, hần cảm giác được không khí bốn phía, khí lưu bỗng nhiên bay nhanh lại! Thân thể hần căng thẳng, có cảm giác vô số đạo khí lưu bay nhanh tới tấn công tới chân tay của mình, phảng phất một tia khí lưu gắt gao trối buộc hần!

Hầu Tái Nhân dùng sức phát tay, kim quang trên người hần chớp động, đầu khí lập tức đánh tan khí lưu chung quanh, nhưng không khí là vô cùng vô tận, càng ngày càng nhiều khí lưu chung quanh vòng vo trối buộc hần, phảng phất như từng đạo từng đạo dây trối vô cùng vô tận trối lại....

“Nga, thúc phục thuật (ma thuật trói người) sao?” Hầu Tái Nhân trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, bất quá sau đó hắn cười lạnh nói: “Người cho rằng ma pháp như vậy là có thể đánh bại ta ?” Trong tiếng cười lạnh, hắn đột nhiên ôm chặt song chưởng, sau đó làm một động tác vung tay ra.

.....

Trong tầm mắt của Đỗ Duy, nhìn thấy kỳ sĩ này trong nháy mắt toàn thân tỏa ra một luồng khí diễm màu vàng hùng hậu. Dưới tác động của luồng khí diễm màu vàng này, không khí chung quanh phảng phất bị một tầng khí màu vàng chấn đắc phi tán ra bên ngoài!

Hầu Tái Nhân nhìn Đỗ Duy đang ngồi trên mặt tuyết, hắn vươn một tay lẳng không một trảo, trong tay chợt xuất hiện một thanh kiếm!

Cái này đương nhiên không phải thật sự là một thanh kiếm, mà là một thanh kiếm quang màu vàng do dấu khí tạo thành. Thanh kiếm này rời khỏi tay của kỳ sĩ hướng về phía Đỗ Duy bắn tới!

Một ánh quang mang như thiểm điện trong nháy mắt bắt tới trước mặt Đỗ Duy, Đỗ Duy cơ hồ chỉ còn biết nhắm mắt lại chịu chết, tại lúc này trước mặt Đỗ Duy đột nhiên xuất hiện một đoàn quang mang màu bạc!

Đoàn ngân quang rất nhanh ngưng tụ thành một mặt gương đỡ lấy luồng quang mang ngay trước mặt Đỗ Duy. Mặt gương trũng tròn dập dờn như làn sóng, mà kiếm quang chỉ có thể dừng lại giữa không trung, rốt cuộc không thể tiến tới một chút nào!

Quang mang màu vàng cùng quang mang màu bạc của tấm chắn đồng thời tán đi, kiếm và quang kính đều hóa thành vô số bụi sáng.

“Nga! Ma pháp phòng ngự thuận.” Hầu Tái Nhân nhíu lông mi: “Xem ra ta đã nhìn lầm người, tiểu tử này, cấp bậc ma pháp cũng không thấp a!”

Đột nhiên con mắt Đỗ Duy sáng ngời! Hắn lớn tiếng gọi: “Tái Mai Nhi! Là người phải không?”

Tái Mai Nhi đã xuất hiện phía sau lưng của Hầu Tái Nhân, mái tóc màu bạc theo gió tung bay, trên mặt lạnh như băng: “Bất kể là ai, tuyệt đối không cho thương tổn Trát Khắc!”

Nói xong, Tái Mai Nhi hai tay tạo thành chữ thập, lập tức trên người nàng xuất hiện một đạo quang mang màu bạc, trong nháy mắt hóa thành vô số lưu tinh đồng thời hướng về Hầu Tái Nhân bắn tới.

Hầu Tái Nhân hét lớn một tiếng, xoay người lại đỡ lấy đám lưu tinh này. Đột nhiên màu vàng khí diễm trên người của vị đệ nhất kỳ sĩ của đại lục này tăng lớn lên ba phần, lần này hắn tiện tay một trảo, thu lấy trường kiếm của Ca Phi Đặc hiện đang nằm kề bên phần mộ vào tay! So sánh với lưu tinh màu bạc đầy trời đang phóng tới, Hầu Tái Nhân động tác phảng phất như không hài lòng, hắn rất là thông thả giơ trường kiếm trong tay chém nhẹ vào phía trước mặt một cái....

Phảng phất phía trước mặt hắn đột nhiên bị bóp méo một cách kỳ dị! Rõ ràng lưu tinh bay tới tia chớp, nhưng động tác của Hầu Tái Nhân vô cùng thông thả, hết lần này đến lần khác khi động tác của Hầu Tái Nhân thực hiện xong, lưu tinh cũng không có khả năng bắn tới trước mặt Hầu Tái Nhân. Hắn hoa trường kiếm lên nháy mắt biến thành một cái quang cầu bao phủ toàn thân của kỳ sĩ vào bên trong, lưu tinh đầy trời bắn tới trước người kỳ sĩ, nhưng không cách nào đột phá luồng quang cầu màu vàng nọ, chỉ là kích động làm nổi lên vô số quang điểm....

Tái Mai Nhi sắc mặt cũng trầm xuống, hiển nhiên thực lực của Hầu Tái Nhân hơn hẳn dự tính của nàng, nữ chiêm tinh thuật sư này âm trầm nghiêm mặt đột nhiên thân thể nhẹ nhàng khe khẽ bay lên, đôi chân trần trắng như tuyết rời khỏi mặt đất, mở ra song chưởng phảng phất như ôm lấy bầu trời, mười ngón tay này linh xảo chớp giương lên, trong miệng rất nhanh ngâm xướng chú ngữ, ngay cả Đỗ Duy cũng nghe không hiểu! Chỉ trong phút chốc thiên địa biến sắc!

Bầu trời vốn đang bình lặng, trong nháy mắt trở nên âm u! Gió lạnh đột nhiên rít gào, phía chân trời xa vô số đám mây dưới cơn cuồng phong bắt đầu tụ họp! Mây đen đầy trời nhanh chóng trở nên âm u dày đặc! bầu trời trong sáng nhanh chóng bị che phủ, thậm chí...

Gập quỷ! Trong tầng mây kia thậm chí còn có từng đạo điện quang mơ hồ ẩn ẩn hiện hiện!

Tái Mai Nhĩ trong ánh mắt phảng phất cũng có điện quang, nàng giống như là một nữ thần đứng giữa không trung, nhẹ nhàng khe khẽ hạ một tay xuống, đầu ngón tay điểm về phía Hầu Tái Nhân nói: “Người! Đến đây đi, kị sĩ cường đại, ta muốn nhìn xem thực lực của người!”

Hầu Tái Nhân sắc mặt ngưng trọng nhìn bầu trời đầy mây đen, hấn quát lớn: “là ai! Là cường đại ma pháp sư cũng biết đánh lén sao?! Người không dám hiện thân trước mặt ta sao!”

78. Chương 69 Thì Không Chi Luân

Phảng phất như đáp lại tiếng la hét của Hầu Tái Nhân, tầng mây càng lúc càng ép xuống. lập tức xuất hiện một tia chớp. Điện quang từ bầu trời giáng xuống giống như một thanh lợi phủ chế đôi không trung, nhắm tới đỉnh đầu Hầu Tái Nhân mà chém xuống.

Khuôn mặt Hầu Tái Nhân nháy mắt đã bị điện quang chiếu sáng ngời, vị kị sĩ cường đại này trên mặt không hề có một tia sợ hãi. Trường kiếm trong tay hấn trực chỉ bầu trời, tia chớp rất nhanh đánh tới mũi kiếm. Kim sắc khí điểm trên người hấn hùng hùng thiêu đốt. Lợi kiếm của hấn rất nhanh chém xuống... Đỗ Duy dùng sức nhay nhay mất mình, cơ hồ tưởng rằng mình bị hoa mắt!

Hầu Tái Nhân này, hấn an nhiên dùng một kiếm chém tia chớp tách thành hai nửa !

Nửa đạo điện quang nện lên trên mặt đất, oanh nổ một tiếng. Tuyệt quang bắn ra bốn phía, trên mặt đất đầy những mảng tuyết đọng đã bị đánh bay, lộ ra màu đen của đất ! Luồng khí lưu mãnh liệt trực tiếp chấn Đỗ Duy văng ra ngoài, hấn rơi xuống đất chưa dừng hấn còn phải lăn thêm vài vòng nữa. Mặt đất giờ đã bị tia chớp biến ra một cái hố to ! Hầu Tái Nhân đứng ở trung gian miệng hố, trong tay hấn trường kiếm chỉ lên trời, vẻ mặt đầy ngạo khí. Mặc dù trên người đầy những vết thương, nhưng tuyệt có uy phong của một chiến thần !

“Ha ha ha ha ! Người nghĩ rằng ta thật sự không nhìn thấy người à ?” Hầu Tái Nhân cười lạnh. Hấn đột nhiên vươn ngón tay dùng sức rạch vào cánh tay kia của mình. Sau đó dùng máu tươi nhẹ nhàng chấm lên hai mắt mình, ôm trường kiếm, miệng lầm bầm niệm chú ngữ...

Rất nhanh, từ trong ánh mắt của Hầu Tái Nhân hiện lên một tia huyết sắc. Hai mắt của hấn có màu đỏ sậm, rồi nhìn lên bầu trời, ánh mắt hạ xuống trên người Tái Mai Nhĩ. Kị sĩ cười lạnh nói: “A ! Ta xem như đã gặp người.”

Sau đó, Hầu Tái Nhân từ từ làm động tác gơ tay lên. Dùng sức động thân, cả người như một mũi tên nhọn hướng lên bầu trời về phía Tái Mai Nhĩ bắn tới.

Tái Mai Nhĩ nhẹ nhàng vung tay lên. Lập tức từng đạo sóng gợn xuất hiện trước người nàng, hình thành nên một đạo phòng ngự. Vì vậy trường kiếm của Hầu Tái Nhân phảng phất như một miếng thép nóng chảy bị cắm vào tuyết. Kim sắc đầu khí trong nháy mắt phá tan luồng sóng gợn này. Một đầu trường kiếm cứ như vậy đâm vào cánh tay trái của Tái Mai Nhĩ.

Đỗ Duy nhin không được kinh hô một tiếng. Tái Mai Nhĩ chợt cười lạnh: “Cường đại kị sĩ... Ta vốn không có thân thể cho người thương tổn.”

Nói xong, Tái Mai Nhĩ một tay đã nhẹ nhàng chạm vào trước ngực kị sĩ... Một đạo hồng diễm đột nhiên từ bàn tay của nàng xông ra. Kị sĩ kêu thảm một tiếng, trường kiếm cũng rời khỏi tay. Thân thể hấn trong chốc lát đã bị đánh bay ra xa. Người ở giữa không trung bị trực tiếp chấn ra hơn mười thước, sau đó đầu cũng gục xuống.

Nằm trên nền tuyết, Hầu Tái Nhân giãy giụa đứng lên. Trước ngực hấn đã bị hỏa diễm làm cho cháy sạch biến thành một mảng hắc sắc, quần áo cùng đai lưng đều bị đốt hết, lộ ra bên trong miệng vết thương đầy huyết nhục. Bất quá, kị sĩ trước mặt tỏ vẻ cười lạnh: “Chà, người thật sự không có nhân thể ? Người nói đi. Người chỉ dùng một cái ảo ảnh để chiến đấu với ta ?”

Tái Mai Nhĩ nụ cười trên mặt đột nhiên khựng lại ! Nàng kinh ngạc phát hiện, trường kiếm nọ vẫn như cũ cắm trên cánh tay.

Trên lưỡi kiếm, rất nhanh, một luồng hắc khí xông ra. Luồng hắc khí nọ phảng phất như đang thôn phệ lực lượng, chớp mắt đã tụ lại quần quanh trên cánh tay của Tái Mai Nhĩ. Từng tia từng tia đang ăn mòn thân thể nàng.

“Khi người ở trước mặt ta ẩn thân ảnh, ta đã đoán được, người chỉ có thể đang dùng phân thân ma pháp cùng ta chiến đấu !” Hầu Tái Nhân thở hổn hển, hắn bị thương rất nặng, thân thể lão đảo một chút, rốt cục cũng phải ngã ngồi xuống mặt đất: “Chiêu thức ấy của ta là tân pháp thuật trước giờ chưa từng cùng người nào thi triển qua. Người là người đầu tiên đấy !”

Trên mặt Tái Mai Nhĩ mang theo một vẻ thống khổ. Nàng đột nhiên lộ ra tia thần sắc cương quyết. Sau đó tay phải giơ lên ! Rất nhanh hướng tới cánh tay trái có hắc khí quần quanh, chính mình bổ xuống ! Cánh tay trái chậm rãi rơi xuống, chưa kịp chạm mặt đất đã theo luồng hắc khí tan thành tro bụi !

Thân thể Tái Mai Nhĩ cũng từ trên bầu trời lay động một chút, sau đó mới hạ xuống. Thân thể khuyết cánh tay trái của nàng lão đảo hạ xuống bên cạnh Đỗ Duy, cắn răng nói: “Trát Khắc ! Xin lỗi... hắn rất cường đại... ta lại không có thân thể, sợ rằng không có cách nào đánh thắng được hắn...”

Nói xong, Tái Mai Nhĩ trên người ngân quang hiện lên, cánh tay trái vốn đã mất của nàng từ trong thân thể sinh trưởng ra, trở nên hoàn hảo như chưa từng tổn hao gì. Chỉ là Đỗ Duy có thể thấy, Tái Mai Nhĩ trên người quang mang ảm đạm rất nhiều.

“Ha ha...” Hầu Tái Nhân miễn cưỡng cười: “Nữ ma pháp sư ! Ta không biết người là ai ! Người rất cường đại, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ dùng phân thân ảo ảnh chiến đấu cùng ta, cũng chỉ có thể phát huy được một nửa thực lực... chẳng phải là tự chuốc lấy ủy khuất sao ? Trên đại lục không ma pháp sư nào sử dụng một nửa thực lực mà có thể cùng Hầu Tái Nhân ta tranh đấu ! Không có !”

Trong khi nói những lời này, thân thể hắn đứng không vững không ngừng lão đảo. Đột nhiên hắn giơ tay lên, dùng sức huy động lực lượng.

Một đạo kim sắc đấu khí từ tay hắn phóng ra, phảng phất như một thanh đại kim đao bay ra xa. Trong nháy mắt, người hắn hơi nghiêng, trong rừng cây phát ra chấn động. Là âm thanh gỗ vỡ vụn ! Lập tức vô số tuyết đọng tan đi, ước chừng hơn mười cây đại thụ đều bị đấu khí của hắn chặt đứt. Tại chỗ bị chặt đứt đều vô cùng bén nhọn. Sau đó hơn mười thân đại thụ tụ lại bên ngoài Hầu Tái Nhân đang cười lạnh, hướng tới vị trí của Đỗ Duy mạnh mẽ bắn tới !

Tái Mai Nhĩ ánh mắt cương quyết. Nàng đột nhiên dùng trảo nhắm tới quần áo Đỗ Duy, sau đó ném hắn phóng ra nơi khác. Thân thể của Đỗ Duy bị ném ra xa khỏi vùng tuyết phủ, ngược lại thấy hơn mười thân đại thụ đang hướng về phía Tái Mai Nhĩ. Tái Mai Nhĩ trên người toát ra một đạo ngân sắc quang mang, lực phòng hộ nhanh chóng ngăn cản đầu cây bén nhọn.

Hầu Tái Nhân vì vậy mà cười lạnh: “Ma lực của người còn khả năng kiên trì bao lâu ? Nữ ma pháp sư ? Nơi này còn có rất rất nhiều cây.”

Bàn tay hắn giơ lên, một mặt tiếp tục khống chế thân cây ép xuống. Mặt khác một tay lại vung lên, đấu khí phân tán ra ngoài, âm thanh ‘crack.. crack..’ không ngừng. Xa xa lại có hơn mười cây đại thụ bị chặt đứt hướng Tái Mai Nhĩ bắn tới.

Tái Mai Nhĩ rốt cục cũng kiên trì không được nữa, nàng quát lớn: “Đã vậy thì chúng ta đồng quy vu tận !”

Nói xong, trên người nàng, áo bào hồng sắc phát phơ hóa thành một đoàn hỏa diễm chói mắt !

Thân thể Tái Mai Nhĩ đang phảng phất hỏa diễm bùng bùng thiêu đốt. Trong nháy mắt, luồng đại hỏa nọ bùng cháy như một ngọn đuốc. Trên người nàng lúc này các khúc gỗ đang bị ngọn lửa bao lại, trong nháy mắt bị thiêu đốt thành tro bụi. Đoàn hỏa diễm nọ tiếp tục hướng tới Hầu Tái Nhân. Hầu Tái Nhân kêu lớn một tiếng, hắn đành sử dụng nốt lực lượng cuối cùng, dùng đấu khí trên người hình thành lá chắn phòng ngự, phóng tới hỏa diễm ma pháp đáng sợ. Hầu Tái Nhân chỉ cảm giác toàn thân nhanh chóng bị đốt trụi. Luồng kim sắc trên thân thể dần biến thành hắc sắc. Hắn cảm giác được từng phần đấu khí của mình đang bị hỏa diễm từ từ thiêu đốt.

Tái Mai Nhĩ dùng chính thân thể mình hóa thành ngọn lửa quả nhiên vô cùng đáng sợ. Đỗ Duy tuy cách rất xa, song vẫn có thể cảm giác được sóng nhiệt phả vào mặt. Trên mặt đất tuyết đọng nháy mắt biến thành

dòng nước. Sau đó trong nháy mắt bốc thành luồng hơi. Còn hồ băng lớn phía sau Hầu Tái Nhân, trên mặt hồ từng tảng băng trong nháy mắt hòa tan. Ngay cả hồ nước cũng đang bắt đầu bốc hơi, từng đoàn từng đoàn xông lên, hình thành một vùng lớn vụ khí. Đỗ Duy giãy giữa một chút, rống lớn: “Tái Mai Nhĩ !”

Trong não Đỗ Duy lập tức nhớ tới lúc trước khi đi Vi Vi An đã cấp cho mình sáu cao cấp ma pháp chú ngữ.

Vi Vi An thành thật để lại sáu chú ngữ đều là ma pháp cường đại nhất mà nàng linh hội được. Với thực lực của Đỗ Duy, còn xa lắm mới sử dụng được loại ma pháp này, không thể tùy tiện. Trừ khi thân thể hắn có khả năng chịu nổi lực lượng ma pháp khổng lồ thì mới miễn cưỡng thi hành được.

Nhưng đến giờ phút này, Đỗ Duy đã không còn lựa chọn nào khác.

Tái Mai Nhĩ đối với hắn không chỉ là một ma pháp sinh vật tầm thường. Nàng đã coi Đỗ Duy như bằng hữu. Vì bằng hữu Đỗ Duy dù có gặp nguy hiểm cũng không bao giờ lùi bước.

Đỗ Duy dùng sức trụ thân thể, đứng thẳng lên, mở hai tay ra. Sau đó hắn hít sâu một hơi, bắt đầu ngâm xướng chú ngữ...

Khi chú ngữ từng từ từng từ trong miệng của Đỗ Duy phát ra, hắn cảm giác được chung quanh không khí phảng phất nháy mắt biến thành một cái hắc động. Tại hắc động này Đỗ Duy liều mạng khai triển ma lực.

Hắn cơ hồ chút nữa đã trụ không được. Nhưng ý chí mãnh liệt chi trì giúp hắn điều chỉnh lại trạng thái, dốc lực cảm ứng. Tất cả ma lực xung quanh đều tập trung lại. Nhờ vào hắc động chống đỡ.

Khi câu chú ngữ Đỗ Duy niệm đã xong... Lấy Đỗ Duy làm trung tâm, kéo dài ra vài trăm thước, cả không gian đều vận vẹo một chút. Sau đó tại không gian này, tốc độ của vận vật bắt đầu biến đổi chậm lại.

Hơi nước bốc lên, ngọn lửa thiêu đốt, tuyết đọng hòa tan...

Đỗ Duy vẫn như cũ dùng thanh âm ngày càng suy yếu xướng chú ngữ. Hắn cảm giác được sinh mạng của mình cơ hồ bắt đầu khô héo, da tay vốn sáng mịn của hắn nhanh chóng trở nên khô kiệt, nhan sắc cũng ảm đạm đi nhiều. Trong ánh mắt quang mang ngày càng tối, Đỗ Duy cảm giác được khí lực toàn thân mình, thậm chí máu tươi, đều như thoát ra khỏi thân thể từng chút từng chút.

Hắn vẫn như cũ miễn cưỡng ngâm xướng chú ngữ.

Phảng phất như có một bàn tay vô hình đang ngưng đọng thời gian, Đỗ Duy nhìn trước mắt hết thấy đều chậm lại. Hắn biết mình đã thành công, nên ma lực cơ hồ bị hấp thu.

Không đủ vẫn là không đủ.

Nội tâm đang liều mạng của Đỗ Duy gào thét, hắn đích thực ma lực không thể chống đỡ được loại đệ nhất cao cấp ma pháp này. Trên người quần áo片片 bị nghiền nát, Đỗ Duy cảm giác được chính mình thân thể như bị một không gian lực đè ép, vô số bàn tay to lớn áp lên người hắn đè xuống, giống như bị vắt kiệt đến giọt cuối cùng... chỉ còn một giọt ma lực duy nhất !

Đỗ Duy thậm chí nghĩ sức để ngâm xướng chú ngữ cũng không còn, hắn đã dụng hết toàn lực, thanh âm chỉ có thể phát ra yếu ớt, mỏng manh...

Thời gian như dừng lại !

Một thời khắc rất vi diệu.

Hầu Tái nhân tư thể vẫn như cũ duy trì đầu khí quang đoàn bảo vệ cơ thể.

Chung quanh, Tái Mai Nhĩ dùng chính thân thể hóa thành hỏa diễm tiếp tục vòng quanh người hắn, nhưng không có mầm hỏa nào đọng lại được.

Đỗ Duy ra sức hướng về phía trước, lớn tiếng nói: “Thì... thì... thôi... thôi... thôi...”

Trước mắt hắn tối sầm, còn chưa nói xong câu chú ngữ cuối cùng đã choáng váng.

May là trời còn chiếu cố gã tiểu quý tộc của chúng ta.

Đỗ Duy không nói ra được câu chú ngữ cuối cùng. Có người đã giúp hắn hoàn thành !

“Thì Không Chi Luân ! Lui về mau !”

Thanh âm của một người già nua tỉnh táo truyền đến. Sau đó một đạo bạch quang bay nhanh nhẹ nhàng từ xa tiến lại gần, hai bàn tay khô gầy mà ổn định mở ra, phẳng phất như thôi động hết thủy ma pháp.

Lão ma pháp sư, chính là sư phụ của Vi Vi An rốt cục đã xuất hiện.

Trên mặt mang theo vẻ vô cùng nghiêm túc ngưng trọng, ông bay nhanh đến ngâm xương chú ngữ. Chú ngữ đó y như của Đỗ Duy vừa rồi. Tay của ma pháp sư phẳng phất đã khống chế cả thời gian.

Sau đó không gian lại bị vặn vẹo.

Những ngọn hỏa diễm đầy trời từng chút một quay về chỗ cũ. Cuối cùng ngọn lửa biến mất, ngưng tụ thành một đoàn. Sau đó bên trong ngọn lửa nọ, thân thể của Tái Mai Nhĩ từng điểm từng điểm xuất hiện trở lại.

Hỏa diễm toàn bộ biến mất, những thân cây khô vốn đã bị thiêu cháy thành vô số tro bụi đã dần dần ngưng tụ, hợp lại, nhanh chóng trở lại nguyên dạng là một thân cây khô

Cả không - thời gian y hệt như thước phim quay ngược mà Đỗ Duy tại tiền thể từng xem.

Lão ma pháp sư ánh mắt nghiêm túc, ông khiến thời gian quay ngược tới thời điểm Tái Mai Nhĩ còn bị vây quanh trong phần lớn thân cây. Liền đó ngậm miệng lại đình chỉ ngâm xương chú ngữ.

Sau đó, ông phát phát tay. Những thân cây đã bị một trận cuồng phong mang theo bay ra xa.

Lúc này không thời gian đã khôi phục lưu sướng như trước, lão ma pháp sư trước tiên bay nhanh tới bên người Hầu Tái Nhân. Từ trong áo bào lấy ra một cái bình, ông trộn một chất gì đó rồi đem trút vào trong miệng của kỵ sĩ.

Hầu Tái Nhân đã suy yếu nói không nên một lời, chỉ nhìn lão ma pháp sư. Trong ánh mắt dịch ý tiêu thất, phẳng phất nở một nụ cười miễn cưỡng nhưng vẫn không mở miệng nói được.

Kế tiếp trong nháy mắt, lão ma pháp sư đã bay tới vị trí của Tái Mai Nhĩ. Lão gia này vẻ mặt nghiêm túc nhìn vào Tái Mai Nhĩ. Trên mặt hiện lên vẻ dị thường phức tạp. Trong ánh mắt thoáng qua một tia đau khổ, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài từ trong lồng ngực lấy ra một cái bình màu trắng. Từ bên trong trút ra một giọt chất lỏng màu bạc, suy nghĩ một chút lại trút thêm một giọt nữa.

Hai giọt chất lỏng trên đầu ngón tay của ông, theo lời ngâm xương của lão pháp sư, nhẹ nhàng hóa thành một luồng quang mang nhu hòa bao phủ Tái Mai Nhĩ. Thân thể Tái Mai Nhĩ cơ hồ đã suy yếu sắp biến mất, dần dần hiện lên rõ ràng.

Lão ma pháp sư thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng chạy tới bên người Đỗ Duy, một hơi cấp cho hắn ba bình lớn ma lực được thủy. Rất nhiều cao cấp ma pháp sư trên thân đều mang theo loại được thủy này để bổ sung ma lực.

Trên người Đỗ Duy, thân thể khô héo da thịt nứt nẻ đã trở nên hồng nhuận hơn. Sau đó hắn rốt cục cũng từ trong hôn mê tỉnh lại, miệng ho khan liên hồi, mê man một lát. Phổi của hắn đã thiếu dưỡng khí trầm trọng, do dùng sức quá lâu, lúc này khí lực mới dần hồi phục lại.

Lão ma pháp sư vẻ mặt tức giận. Ông đứng lên nhưng trên mặt vẫn đầy lửa giận, phẳng phất như một người cha nghiêm khắc đang chỉ trích đứa con mắc lỗi.

Ông đầu tiên chỉ vào Hầu Tái Nhân trên mặt đất: “Ngươi ! Tên tiểu tử ngu xuẩn ! Ngươi lúc nào mới bỏ được cái tính cuồng vọng tự đại, một lời không hợp đã muốn đấu cho đến chết ?”

Sau đó ông nhìn về phía Đỗ Duy mắng: “Ngươi ! Ngươi còn ngu xuẩn hơn ! Ngươi tưởng rằng ”Thời Không Chi Luân” là ma pháp loại nào ? Với chút ma lực ít ỏi mà cũng muốn khu động? Nếu không phải nhờ ta, ngươi bây giờ đã bị hấp thành một cái xác khô !”

Cuối cùng hắn nhìn về phía Tái Mai Nhĩ, trong ánh mắt lộ ra một tia phức tạp khó có thể miêu tả thành lời... phẳng phất như... nhu tình ?

“Tái Mai Nhĩ... bầu trời của ta, ta cũng đoán được nàng khẳng định sẽ không dễ dàng chết như vậy mà !” Ma pháp sư đột nhiên thân thể run rẩy, dùng sức lắc đầu. Thanh âm của ông đích thực kích động, run run

từng hỏi: “Tái Mai Nhĩ... Thật là nàng... Ta không có nhìn lầm ! Đúng là nàng” !”

79. Chương 70: Đồng Bạ

Hắn quả nhiên có thể nhìn thấy Tái Mai Nhĩ. Đỗ Duy trong lòng chợt động, nhớ tới ngày đó Tái Mai Nhĩ kể lại với chính mình.

Sự tình càng ngày càng phức tạp . Lão ma pháp sư biết Tái Mai Nhĩ! Lão ma pháp sư đồng thời cũng biết Hầu Tái Nhân, biết những kẻ chống lại thần điện bị kị sĩ trưởng truy sát - đại lục đệ nhất kị sĩ.

Tái Mai Nhĩ đã tỉnh lại. Nhưng nhìn qua có lẽ rất suy yếu, bất quá tựa hồ đã không có vấn đề gì nữa. Đỗ Duy cũng không biết lão ma pháp sư vừa mới đưa ra hai giọt chất lỏng màu bạc kia rốt cuộc là cái gì, bất quá tác dụng lại dị thường rõ ràng.

Trong cặp mắt trống rỗng của Tái Mai Nhĩ một lần nữa có màu sắc, nàng lay động đầu một chút , đứng dậy trên tuyết, trên mặt còn có chút ngờ ngàng: “Uy ..... Đỗ Duy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ..... vì sao ta cảm thấy mình yếu như thế? người ..... người không có việc gì chứ?”

Lời này vừa nói ra, Đỗ Duy ngay lập tức ý thức được: Tái Mai Nhĩ đã “Tỉnh” lại.

Đỗ Duy đã mơ hồ cảm giác được, ma pháp sinh vật Tái Mai Nhĩ này, giống như... sở hữu hai tầng nhân cách.

Một Tái Mai Nhĩ là ma pháp sinh vật thân thể phục chế , một người tịch tịch đã hai trăm năm , thích đưa một đôi chân trần tuyết như trắng xinh đẹp trước mặt Đỗ Duy làm trò đùa.

Mà một Tái Mai Nhĩ khác..... Đỗ Duy rất hoài nghi, rất có khả năng chính là trên lịch sử chân chính là Linh Hồn của bản thân nữ chiêm tinh thuật sư, thực lực có thể thi triển ra ma pháp cường đại. hơn nữa thích gọi mình là “Trát Khắc”..... quý quý!

Mà bây giờ, Tái Mai Nhĩ gọi mình là Đỗ Duy, mà không phải gọi mình là Trát Khắc, vậy đã hiển nhiên, là ma pháp sinh vật đã trở lại, còn nữ chiêm tinh thuật sư đã đi rồi.

Đỗ Duy nhìn nhìn Hầu Tái Nhân, lại nhìn nhìn lão ma pháp sư, đột nhiên hiểu được chuyện này nhiều rắc rối, phức tạp đến mức làm cho người đau đầu.

“Ta không có việc gì.” Đỗ Duy cười khổ nói: “người cảm thấy rất yếu sao? đó là bởi vì người vừa rồi cùng vị kị sĩ đại lục tối cường này quyết đấu một hồi, hai người thiếu chút nữa đồng quy vu tận ..... người là vì bảo vệ ta.”

Tái Mai Nhĩ vẫn như cũ vẻ mặt mờ mịt: “ta ..... quyết đấu? nhưng mà ta .....” trên mặt nàng đột nhiên lộ ra một vẻ đau đớn. hai tay bịt lấy mặt, buồn rầu nói: “ta như thế nào cái gì đều không nhớ được?”

Đúng lúc này , lão ma pháp sư đã xúc động đi tới trước mặt Tái Mai Nhĩ , áo choàng của hắn thập chí còn run rẩy ..... đương nhiên, nguyên do tuyệt đối không phải bởi vì thiên khí quá lạnh . Lão ma pháp sư thậm chí đã vươn một tay ra, dường như muốn đụng vào Tái Mai Nhĩ, thế nhưng tay vừa mới đưa lên, lại chậm rãi buông xuống.

Tái Mai Nhĩ cảnh giác nhìn cái lão ma pháp sư trước mắt này. lui về phía sau hai bước: “người là ai!”

Trên mặt nàng đột nhiên hiện ra ra một loại vẻ mặt phức tạp ,cẩn thận nhìn lão ma pháp sư. Khó khổ suy tư: “ta ..... ta không biết người, nhưng mà vì cái gì đó, ta cảm thấy rất không thích người ..... không muốn tiếp cận người!”

Nói xong, thân thể nàng chợt lóe liền bay tới bên cạnh Đỗ Duy ,sau đó ẩn núp phía sau hắn, thấp giọng nói: “Uy. Đỗ Duy, ta không thích lão già này, hắn làm cho ta cảm thấy rất bất an, khiến cho ta cảm thấy rất không thoải mái.”

“Người quen biết hắn?” Đỗ Duy thấp giọng nói.

“Không!” Tái Mai Nhi đột nhiên kêu lớn một tiếng, ngữ khí mãnh liệt hơn nữa rất đột ngột: “ta không biết người như thế! ta không thích hắn!”

Nói xong, hô một tiếng. nàng liền biến mất. Đỗ Duy biết, Tái Mai Nhi lại trốn đi rồi, cũng không biết bám lấy chỗ nào trên người mình .

Lúc Tái Mai Nhi trốn không muốn gặp người , Đỗ Duy cũng không có biện pháp kêu nàng xuất hiện.

Lão ma pháp sư biểu lộ vẻ mặt cổ quái , nhìn si ngốc chỗ Tái Mai Nhi vừa biến mất . đột nhiên trầm giọng cười gượng một câu: “nàng ..... nàng vẫn còn chán ghét ta. cho dù nàng không còn nhớ rõ ta , nhưng vẫn như cũ chán ghét ta ..... hắc hắc!”

Sau đó lão ma pháp sư trong ánh mắt lóe một tia tinh quang. chậm rãi đi tới trước mặt Đỗ Duy , cắn răng nói: “tiểu tử! nói cho ta biết, vì sao Tái Mai Nhi ở bên cạnh ngươi ! vì sao nàng lại bảo vệ ngươi? vì sao? vì sao nàng lại biến thành bộ dạng kiểu này?!”

“Đại khái đã trải qua là như thế này .” Đỗ Duy giúp đỡ Đạt Đạt Ni Nhi nằm ngay ngắn, sau đó lấy dao ra chém đứt lang nha tiên trên người hắn . may là mũi tên đã bắn xuyên qua hắn , chỉ cần cắt đi một đoạn mũi tên lộ ra ở phía sau , là có thể rút cán mũi tên ra. hắn lại lấy thuốc ra đắp lên Đạt Đạt Ni Nhi , liếc mắt nhìn lão ma pháp sư :“Uy, ngươi có biết một ít ma pháp trị liệu thuật không? Đừng đứng đó, lại giúp bằng hữu của ta đi.”

Vừa rồi Đỗ Duy một mặt xử lý vết thương của Đạt Đạt Ni Nhi, một mặt đem những sự tình của Tái Mai Nhi mà mình biết nói một lần.

Từ bí đạo trong thư phòng của La Lâm gia , đến chuyện mình tìm được ma pháp trận lưu lại của Tái Mai Nhi , sau đó từ trong bức tranh phóng thích ra ma pháp sinh vật này .....

“Nói như vậy ..... nàng, chỉ là một ma pháp sinh vật, ma pháp sinh vật này chỉ là bản sao của Tái Mai Nhi .....” Lão ma pháp sư biểu tình và tình cảm bộc lộ thất lạc trong lời nói , hắn thở dài, trong ánh mắt ánh sáng khẩn thiết ảm đạm xuống, tựa hồ rất là uể oải, liếc mắt nhìn Đỗ Duy ,ném đi một lọ nước : “Đổ lên trên miệng vết thương của hắn, nhiều nhất nửa ngày hắn có thể phục hồi như cũ ..... tiết kiệm một chút, cái này là ta lấy từ trong thánh thủy thần điện ra , chỉ cần vài giọt là có thể để cho vết thương của hắn khép lại.”

Đỗ Duy cầm cái lọ liền đổ vài giọt lên trên vết thương của Đạt Đạt Ni Nhi , sau đó thuận tay liền đem cái lọ dút vào trong ngực mình. không có mấy may một ý tứ trả lại cho lão ma pháp sư .

Lão ma pháp sư dường như cũng không quan tâm đến, thần sắc của hắn có chút thất hồn lạc phách , chậm rãi ngồi xuống, trầm giọng lẩm bẩm nói: ”Tái

Mai Nhi ... ai, Tái Mai Nhi ..... ta còn tưởng rằng ngươi thực sự không chết.”

“Uy, hắn đại khái khi nào thì có thể tỉnh lại?” Đỗ Duy chỉ vào Đạt Đạt Ni Nhi đang nhắm mắt. thế nhưng lão ma pháp sư lại giống như không có nghe hắn nói gì.

“Có thể phải một đêm.” Người trả lời là Hầu Tái Nhân .

Vị đại lục đệ nhất kỳ sĩ này lạnh lùng nói: ” ta ra tay, nên ta rõ nhất. Vị đề cấp (cấp thấp) võ sĩ nhỏ nhỏ này lại có thể dám khiêu chiến ta, đầu khí của ta đã tàn phá cơ thể cùng xương cốt chung quanh miệng vết thương của hắn rồi. còn có huyết quản.cho dù có thánh thủy, hắn cũng cần phải ít nhất một đêm mới có thể tỉnh lại.”

Đối với cái tên vừa rồi còn cùng mình một mặt ra tay tàn nhẫn Đỗ Duy đương nhiên là không hề hữu hảo, hắn hừ một tiếng, không có để ý tới vị kỳ sĩ này.????

Đỗ Duy bây giờ chỉ quan tâm đến tình cảnh của mình .

Lão ma pháp sư trối mình từ nhà đi, sau đó lại vút mình vào trong Băng phong sâm lâm như vậy nhiều ngày. ?

Đỗ Duy nhận định lão ma pháp sư này đi vào Băng phong sâm lâm nhất định là có sự tình trọng yếu gì đó muốn làm. với lại ..... nhưng hắn tại sao nhất định phải mang theo mình?

Lão già này biết Hầu Tái Nhân, có thể là: hần biết rõ Hầu Tái Nhân phản bội lại thần điện, bị đuổi giết, hần đi vào nơi này là vì cứu Hầu Tái Nhân? nhưng chuyện này cùng chính mình có quan hệ cái rắm a!

Ba người mỗi người trong lòng có tâm sự ngồi trong chốc lát, lão ma pháp sư đột nhiên đứng lên. hần nhú mày, nghiêng cái lỗ tai nghe theo chiều gió , thấp giọng nói: “có người đến..... Hầu Tái Nhân, hình như là người thần điện .”

Hầu Tái Nhân lông mi cau lại, hần gắng sức đứng lên, cắn răng nói: “âm hồn không tiêu tan!” sau đó hần nhìn Đỗ Duy liếc mắt: “đều là vì tiểu tử này! nếu như không phải hần, vừa rồi chúng ta cũng sẽ không gây ra tiếng động ồn ào như vậy đến mức bị thần điện phát hiện!”

Đỗ Duy lập tức phản bác nói: “nếu như không phải người nói muốn giết người diệt khẩu , chúng ta cũng sẽ không phản kích! thế chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi ở đây giống như cừu non chờ người đến giết chúng ta?! hừ!”

“Được rồi! đều câm miệng lại cho ta.” Lão ma pháp sư đứng lên. thở dài: “Hầu Tái Nhân, người cần phải thu liễm một chút sát khí của người ! trình độ ma hóa trong tâm người càng ngày càng mãnh liệt. cái này thật không là điềm tốt lành gì. bây giờ, ta đi dẫn khai những truy binh kia .....” Lão ma pháp sư nghiêng đầu vừa cẩn thận lắng nghe một chút, thấp giọng nói: “quái lạ, Hầu Tái Nhân, người gây ra tai vạ thật không nhỏ a. một ..... hai ..... ba ..... a ha, lại có thể có hơn hai mươi tên kỵ sĩ. trong đó có hai tên bát cấp . sao ..... chờ một chút ..... hình như lại có mấy ma pháp sư nữa .....”

Hầu Tái Nhân lạnh lùng nói:“mấy ngày hôm trước ta đã giết chết thần điện thẩm phán trường (chánh án), ma pháp sư này có thể là phải lại tăng viện.”

“Hoang đường! hoang đường!” Lão ma pháp sư lắc đầu, liên tục khiển trách: “người lại có thể dám giết thần điện thẩm phán trường, người chẳng lẽ không biết, thần điện giống như là một tổ ong, người dám chọc cái tổ ong này . chuẩn bị muốn cả đời bị truy sát sao!”

Hần vung tay lên, ngăn chặn Hầu Tái Nhân tiếp tục nói cái , thấp giọng nói: “ta đi dẫn khai bọn họ, các người lập tức rời nơi này ngay.”

Hầu Tái Nhân nhú mày: “người cùng ta hai người ở chỗ này còn phải tránh né bọn người kia sao? chúng ta hai người liên thủ cho dù giáo tông Bộ Hạ tới chúng ta cũng không phải sợ! vì cái gì còn muốn giống con chuột chạy trốn khắp nơi như vậy ?!”

Lão ma pháp sư cười lạnh một tiếng: “hừ! người thì không cần sợ! bởi vì người đã thành công địch của thần điện rồi! nhưng mà ta lại bất đồng! ta không phải là công địch! người nói đúng. người ta hai người liên thủ có thể đánh lui bọn người kia, nhưng mà chỉ cần một tên chạy thoát trở về , vậy ta cũng sẽ biến thành công địch của thần điện ! ta lại không nghĩ sau này đi đến nơi nào, khắp nơi đều có kỵ sĩ cùng ma pháp sư của thần điện lại đuổi giết.”

Nói đến đây, lão ma pháp sư liếc mắt nhìn Đỗ Duy , trầm giọng cười nói: “người ? tiểu tử, người cũng không muốn vậy chứ? cho nên các người phải thật nhanh nhất rời đi đi, nếu không bị bọn họ đuổi tới nơi , bọn họ sẽ coi người là đồng bọn của Hầu Tái Nhân cùng giết chết một chỗ ! thần điện giết người không cần xét xử !”

Đỗ Duy lập tức giật mình : “đương nhiên! ta không phải là đại lục đệ nhất kỵ sĩ gì, càng không phải ma pháp sư cường đại ,ta lại không có cái loại thực lực cường đại như các người đủ để tự bảo vệ ! cho nên, bây giờ, ta cần phải đi ngay!”

“Không! người đừng nghĩ chạy. người cũng đừng hy vọng trốn khỏi! ta ở trên thân người ban xuống một ma pháp ấn ký, hành tung của người trốn không thoát cảm ứng của ta.” Lão ma pháp sư nhàn nhạt nói: “người phải đi theo hần! Cùng hần ở một chỗ! hần có thể mang theo người tiếp tục đi đến phương Bắc.” Lão ma pháp sư ngón tay chỉ vào Hầu Tái Nhân.

Đỗ Duy lập tức giống như nuốt phải một khối hoàng liên (vị thuốc Đông y) : “vì cái gì! người rút cuộc bắt ta có tác dụng gì?”

Lão ma pháp sư không trả lời, hần đã đứng dậy đi rất nhanh.

Đỗ Duy vừa muốn nói cái gì, Hầu Tái Nhân đã trầm mặt nói: “chớ chọc giận ta, tiểu tử! ngươi nghĩ rằng ta thích làm bảo mẫu của ngươi sao? lão già là tốt cho ngươi ! cho dù hấn thả ngươi trở về ..... nơi này lại là Băng phong sâm lâm, chỉ bằng vào một ít thực lực này của ngươi , ngươi có thể an toàn đi ra ngoài? có lẽ không đến một ngày, ngươi đã bị ma thú nuốt!”

Đỗ Duy ngược lại rất muốn phản kích: ta cũng bình an đi tới nơi này!

Nhưng mà ngay cả Đỗ Duy trong lòng đều hiểu được, mình sở dĩ có thể an toàn đi đến nơi này, đó là bởi vì dọc đường gia nhập tuyết lang dong binh đoàn, với lại, lão ma pháp sư chắc chắn cũng là âm thầm một đường cùng đi theo mình . mình một khi có nguy hiểm, lão ma pháp sư sẽ đuổi tới tỷ như ..... vừa rồi.

“Đứng lên đi, tiểu tử.” Hầu Tái Nhân khổ sở khi đứng lên, hấn tìm một cây cây còn |làm quả trứng, sau đó nhẹ nhàng đá Đỗ Duy một cái : “lên đường.”

80. Chương 71: Tinh Không Độ Nhất Cường Giả

Vô luận từ góc độ nào mà nói, Hầu Tái Nhân tuyệt đối không phải là bạn đồng hành tốt.

Đỗ Duy cùng hấn ở tại một chỗ đợi cả một ngày. Bọn họ chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, Đỗ Duy dùng dao chặt một ít nhánh cây làm một cái cang trượt trên tuyết, sau đó đem Đạp Đạp Ni Nhi lên đặt trên cang này - ngươi đừng có hy vọng làm cho Hầu Tái Nhân kéo cang trượt tuyết này, chuyện này không có khả năng xảy ra. Kỵ sĩ này toàn thân đều bị thương, cũng không biết thân thể hấn rốt cuộc tới cùng có chất tố ra làm sao, Đỗ Duy chỉ nhìn vài lần, nhìn không được nhiều lần muốn ới!

Những vết thương này thật đáng sợ! Rất nhiều chỗ huyết nhục (máu thịt) cũng đều banh mở ra có thể thấy được tới xương bên trong! Còn có những vết thương tỏa ra mùi rất thối, cũng chỉ là được một tầng bột bao phủ bên ngoài. Đáng sợ nhất chính là vị trí bên dưới bụng, tại đây có một vết thương màu đen to như nắm tay, cũng không biết bị vật gì làm cho bị thương như vậy, đại khái là loại ma pháp nào đó, chung quanh vết thương đã biến thành màu đen thẫm. Thậm chí những vầng đen chung quanh vết thương còn đang chậm rãi chuyển động từng điểm phân ra, phân ra rồi hợp lại....chính là đang hợp lại, một mặt tại cơ thể phát ra bạo liệt âm thanh rất nhỏ phách phách ba ba...

Vết thương khép miệng lại rồi lại vỡ ra! có thể tưởng tượng biết được trình độ thống khổ đến cực nào.

Lúc Hầu Tái Nhân bao lại vết thương, rồi sau đó cũng giải thích một chút: vết thương này là do phẩm phán trường của thần điện gây ra, chính là hấn dùng loại ma pháp hủ thực, ngay cả thánh thủy đều trị cũng không hết. Nếu muốn chữa lành thì phải có một gã đại ma pháp sư chịu hao tổn rất nhiều ma lực rồi thì triển trị liệu thuật cao nhất thì vết thương mới lành được.

Thực lực của phẩm phán trường của thần điện không phải chuyện đùa, lưu lại vết thương này cơ hồ như là lấy tính mệnh của Hầu Tái Nhân đi. Nếu không phải thực lực của Hầu Tái Nhân đạt gần đến kỵ sĩ thánh cấp, hấn đã có thể tại một trình độ nhất định dùng đấu khí làm cho vết thương khép lại rồi...

Cứ như vậy, mới tạo thống khổ lớn lao cho kỵ sĩ. Hấn đều mỗi lúc luôn thúc dục đấu khí để khép vết thương lại, mà vết thương này do ma pháp hủ thực gây ra, nên mỗi phút mỗi giây đều tự bạo vỡ ra.

Như vậy, một loại vi diệu bình hành được hình thành, nhưng lại làm cho Hầu Tái Nhân mỗi khắc đều trong trạng thái “đau đớn mới”.

Một người mang theo một vết thương trên thân kinh khủng như vậy, tại một chỗ băng tuyết khí hậu khắc nghiệt như vậy mà cứ bôn ba hành tẩu được lâu như vậy. Thời khắc chịu đựng đủ để làm cho người ta thống khổ....mà Hầu Tái Nhân sắc mặt lạnh lùng, ngoại trừ trong ánh mắt đôi khi hiện lên một tia đau đớn, ngoài ra ngay cả hừ hấn cũng đều không hừ một tiếng. Lúc bước đi hấn cũng tận lực đi thẳng người lại.

Người này tính tình thật là cứng cỏi phi thường.

Dưới tình huống này tính tình hấn vô cùng nóng nảy một chút ít, nhưng đôi khi cũng biết lỗi.

Cho dù là ở kiếp trước, đôi khi Đỗ Duy vì đau rằng tâm tình hần lúc đó cũng vô cùng nóng nẩy, hướng chỉ kỵ sĩ này tại thời khắc thân thể đều bị vết thương hành hạ thống khổ như vậy? Hần còn có thể chịu được mà tinh thần không có bị hỏng mất, làm được như vậy là không có ai bằng rồi.

Đỗ Duy tận lực cố gắng không làm phiền tên kỵ sĩ này, hần yên lặng lôi kéo cái cáng xe tuyết, đi theo kỵ sĩ hành tẩu trong trời tuyết lạnh này.

Bọn họ đi dọc ven hồ tiến về hướng bắc, càng đi về hướng bắc, gió lớn lại càng mãnh liệt, Đỗ Duy dựng cổ áo bằng da lên, lấy nón lông đội che kín phần lớn bộ mặt hần, chỉ lộ ra đôi mắt, nhưng bị gió thổi trúng cơ hồ muốn nhắm mắt lại.

Hần thậm chí không thể mở miệng nói chuyện, chỉ cần hần hé miệng, lập tức bị gió thổi cuốn tuyết vào đầy miệng.

Cơ hồ tất cả đều là bản năng. Đỗ Duy cứ đi theo sau lưng của Hầu Tái Nhân tiếp tục hành tẩu. Hầu Tái Nhân thân hình cao lớn che bớt gió cho Đỗ Duy.

Hành tẩu trong vùng băng tuyết này, thể lực hao phí vô cùng. Hai người trên đường đi đã nghỉ ngơi hai lần, mỗi lần đều là do Đỗ Duy chặt cây xuống đốt lửa sưởi ấm. Trong lúc đó Hầu Tái Nhân một chữ cũng không nói, hần cứ ngồi yên lặng như vậy, nhắm mắt lại vận khí để áp chế vết thương trên người.

Đỗ Duy biết, kỵ sĩ này là đang dùng đấu khí để áp chế thương thể của mình đồng thời sưởi ấm thân.

Nhưng điều này chỉ ngăn chặn trong thời gian ngắn mà thôi, cho dù Đỗ Duy không phải là thầy thuốc, nhưng hần dù sao cũng được xem như là bác học ma pháp tề được sư, hần cũng có thể nhìn ra một chút, thương thể trên người của kỵ sĩ này không xong, thân thể trạng huống hần cơ hồ đã bị hỏng mất. Dùng đấu khí mạnh mẽ như vậy để áp chế cơn đau chỉ làm được nhất thời nhưng sẽ làm cho thương thể ngày càng tệ thêm. Nhưng lúc này phải làm sao bây giờ đây?

“Tại sao người không dùng thánh thủy?” Đỗ Duy thở dài: “Ta nơi này còn có một chút, vừa rồi lúc lão già rời đi có để lại cho ta.”

Hầu Tái Nhân ôm thụ côn (cây côn bằng cây), nhắm mắt lại lạnh lùng nói: “Ta không thể dùng thánh thủy, ta là phản đồ của thần điện, ta bị nguyên rửa. Thánh thủy của thần điện đúng là chữa thương rất tốt, nhưng là trên người ta là nguyên rửa vì vậy thánh thủy sẽ không trị liệu cho ta mà ngược lại nếu da thịt ta đựng thánh thủy sẽ bị hủ thực! Đây là cách của thần điện đối đãi với phản đồ.”

Đỗ Duy suy nghĩ một hồi rồi từ lòng ngực lấy ra một ít dược vật, những cái này có cái là lúc đầu lão ma pháp sư lưu lại, còn lại là do Đỗ Duy lúc đi theo tuyết lang dong binh đoàn băng rừng rậm hành tẩu, trên đường tiện tay hái một chút ít ma pháp thực vật, chính tự mình đơn giản chế tạo ra dược tề.

Mặc dù chán ghét người này nhưng dù sao bây giờ cũng là bạn đồng hành thì chiếu cố lẫn nhau, tại cái địa phương quỷ quái này, nếu gặp phải nguy hiểm, sợ rằng còn muốn hy vọng người này bảo vệ chính mình đây. Đỗ Duy chế ra một chút ít thuốc trị thương.

Hầu Tái Nhân sắc mặt hơi có chút hòa khí, bất quá ngữ khí của hần vẫn lạnh băng như cũ: “Cám ơn, bất quá không cần thiết.”

Hần hoàn trả lại dược vật cho Đỗ Duy, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

“Tại sao?” Đỗ Duy cau mày: “Cái này là do ta phối trí nhiều thứ chế tạo ra, là dùng phần mặt của sương đài phối hợp với dược thảo kỳ khắc nhĩ mà thành, có năng lực làm vết thương khép lại, cái này cũng là duy nhất tìm được trong rừng rậm này đúng là thuốc trị thương.”

Hầu Tái Nhân mở mắt: “Không được, ta cám ơn, nhưng là không cần.”

Dùng một chút, rốt cục kỳ. sĩ nói thêm một câu: “Thương thể trên người ta là do kỵ sĩ cứu cấp dùng đấu khí tối phá, thương thể loại này là mang theo lực lượng đấu khí của đối phương không phải dược tề bình thường là có khả năng khép vết thương lại. Trừ phi có một ma pháp sư cường đại dùng trị liệu thuật cao nhất xua tan đi đấu khí chấn thương trong người cùng trở chú (lời trừ ếm). Ta mới có thể khôi phục được, nếu không dược vật của người sẽ làm ta gia tăng thống khổ.”

Đỗ Duy im lặng.

Có thể ngẫm lại...nghĩ lại kinh nghiệm của kỵ sĩ này. Hắn giết chết thần thánh kỵ sĩ đoàn của thần điện, hai người kỵ sĩ trưởng tối nhất đứng đầu của thần điện, còn có một gã thẩm phán trưởng! Thêm nữa là một bát cấp kỵ sĩ, cùng cao cấp thần thánh kỵ sĩ!

Điều này làm cho người ta sợ hãi, chiến quả thật huy hoàng, nhưng là cũng không khó nghĩ do đã trải qua nhiều cuộc chiến đấu thật là thảm khốc,nên thương thế trên người hắn nghiêm trọng cỡ nào!

“Có lẽ vật này có chút tác dụng đối với ngươi.” Đỗ Duy đột nhiên thò tay vào ngực mò một hồi rồi lấy ra một quả bạch sắc (màu trắng).

Từ bộ dáng bên ngoài, hình như vật này là một quả “băng ngật đắng”. Nhưng mặt phía trước lại được che kín bởi hoa văn tinh tế, cầm trong tay thì có một cảm giác lạnh lạnh, phía bên ngoài thì có một mùi thơm nhàn nhạt....giống như là mùi lá bạc hà mà kiếp trước Đỗ Duy đã từng biết.

Bất quá cái đồ vật này không có thú vị. Đối với nhiều người mà nói nó còn đáng sợ hơn cả ác ma!

Cái đồ vật này tên gọi là: Băng tương quả !

Cái loại này được dùng để chế tạo mê huyền dược, hình như là một loại độc phẩm gì đó. Tắc Nhĩ Tư Khắc đã từng suy nghĩ có thể hay không xử dụng đồ vật này để làm nguyên liệu dùng để kích thích tinh thần của con người, nhưng sau lại cuối cùng bỏ qua một bên

“Băng tương quả?” kỵ sĩ vẻ mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

“Đúng vậy, băng tương quả.” Đỗ Duy cười nói: “Đồ vật này rất khó tìm. Ta cũng là vô tình tìm được một quả trên đường đi mà thôi. Ngươi biết quả này sao, nó có chứa mê huyền thành phần ... Tuy nhiên nếu , nếu phục dụng nó với thành lượng một ít, thì có thể giảm đau. Ngươi có thể thử xem, phục dụng từng chút, từng chút thôi thì có thể làm giảm sự thống khổ của ngươi.”

Nó giống như nha phiến vậy... Đỗ Duy trong lòng nói thêm một câu, trong thế giới kiếp trước, nha phiến cùng mạ phê (morphine) đều là độc phẩm, nhưng đồng dạng cũng được dùng làm dược vật gây mê, giảm đau.

Đồ vật bản thân nó không nói lên chất lượng gì, mấu chốt là coi ngươi dùng như thế nào mà thôi.

Hầu Tái Nhân có thể nhìn được giá trị của vật này, lần này hắn không cự tuyệt. Có lẽ nỗi đau đớn không ngừng hành hạ hắn từng ngày, từng đêm, đã làm hắn không thể chịu được thống khổ, hắn tiếp nhận băng tương quả này, nhẹ nhàng dùng móng tay gỡ một chút bỏ vào miệng....

Quả nhiên cũng thật là thần kỳ, chỉ trong chớp lát kỵ sĩ mảy đã giãn ra một chút, hắn phảng phất thở phào nhẹ nhõm. Mỏ con mắt, mang theo một tia vui mừng, thanh âm cũng hòa khí rất nhiều: ”Cám ơn...quả nhiên là được thư thái một chút. Nỗi đau đớn đáng chết này đã hành hạ ta nhiều ngày rồi, làm ta không thể ngủ được.

Dùng một chút, Hầu Tái Nhân liếc mắt nhìn Đỗ Duy một cái: “Ngươi đối với ma pháp dược tề học cũng có nghiên cứu? Bây giờ rất ít có ma pháp sư chịu bỏ thời gian ra nghiên cứu ma pháp dược tề học, phần đông ma pháp sư dành hết thời gian, tinh lực ra trên ma pháp thí nghiệm, mà dược tề học... chỉ có những người không cách nào học tập ma pháp mới đi nghiên cứu mà thôi.”

Đỗ Duy cười cười: “Ngươi nói đúng rồi, ta chính là một ma pháp sư dược tề. Sự thật, ta thậm chí không có tư cách của ma pháp sư.”

Hầu Tái Nhân cũng thấy kỳ quái không hiểu được, nhàn nhạt thản nhiên nói: “Nga, vậy ngươi cùng với lão bất tử kia quan hệ như thế nào?”

Lão bất tử? Đỗ Duy nghĩ xưng hô loại này rất thú vị.

“Ngươi thì sao? Ngươi cùng hắn quan hệ như thế nào?” Đỗ Duy không trả lời Hầu Tái Nhân mà ngược lại còn hỏi hắn.

Hầu Tái Nhân trầm mặc, hần suy nghĩ một chút, nhàn nhạt nói: “Không có gì, chỉ là, hần miễn cưỡng là sư huynh của ta, lực lượng của chúng ta có được là đến từ cùng một sư phụ.”

Sư huynh?

Đỗ Duy nhin không được cười nói: “Ta nghe nói ngươi mới ba mươi tuổi? Còn lão gia hỏa kia sợ rằng đã mấy trăm tuổi rồi... người....”

“Không, ta năm nay ba mươi một tuổi. Cái lão gia hỏa kia... chỉ có trời mới biết lão bao nhiêu tuổi! Hừ.” Hầu Tái Nhân tựa hồ không muốn nói về vấn đề này: “Ta cùng lão chỉ là sư huynh đệ trên danh nghĩa, bất quá kỳ thật ta cũng không có ưa lão.” Dừng một chút, hần đổi đề tài hỏi: “Ngươi thì sao? Ngươi nhìn qua sợ rằng cũng chưa được mười lăm tuổi, ngươi là ai? Tại sao lại đến nơi này?”

“Chưa được mười lăm tuổi, chỉ mới hơn mười bốn tuổi thôi.” Đỗ Duy nhún nhún vai: “Ta là La Lâm gia. Tại sao lại tới nơi đây? .... vấn đề này ta nghĩ người đi hỏi lão gia hỏa đi, hần bắt ta tới nơi này.”

“La lâm gia...” Hầu Tái Nhân suy nghĩ một chút đột nhiên hần nở nụ cười, hần cư nhiên thật là nở nụ cười, vẻ mặt sát khí này, trong ánh mắt mang theo khoái trá. Nhìn Đỗ Duy: “A! Ta hình như nghe nói qua ngươi. Ngươi tại đế đô cũng rất nổi danh. Là người con ngu ngốc của La Lâm gia, nhiều năm trước, các gia tộc của đế đô cũng đều bàn luận về ngươi.”

“Ngươi cư nhiên cũng nghe nói qua.” Đỗ Duy không thêm để ý chút nào, nói.

“Đúng vậy.” Hầu Tái Nhân phảng phất đắm chìm nhớ lại: “Lô Khắc kị sĩ trưởng là bá phụ của một gã quý tộc, ta từng được mời tham gia yến hội của bá phụ hần...lúc trước Lô Khắc có nói cho ta biết, chuyện mới lớn nhất gần đây chính là người con ngu ngốc của Lôi Mông bá tước, mà bá phụ hần vốn lúc đầu định kết thân với La Lâm gia, lúc nghe được tin tức này, sợ đến nỗi không dám nhắc lại. Ta nhớ kỹ Lô Khắc hần....”

Nói đến đây, Hầu Tái Nhân đột nhiên ngừng lại. Trong ánh mắt như có một đám mây mờ bao phủ.

Đỗ Duy cũng không dám nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn kị sĩ này.

“Lô Khắc... bị ta giết.” - Một lúc lâu đột nhiên Hầu Tái Nhân thấp giọng nói một câu như vậy.

Thanh âm hần lạnh băng, mùi vị đau thương như thấm tận xương tủy, trong ánh mắt của kị sĩ này hiện lên một tia thật là thống khổ, hần dùng sức lắc đầu: “Là Lô Khắc bị ta giết, còn có Khải lực kị sĩ trưởng. Bọn họ đều chết dưới kiếm của ta.”

Đỗ Duy không nói gì. Hầu Tái Nhân chuyển ánh mắt nhìn về phương xa, thanh âm hần như lẩm bẩm với chính mình: “Nga... Lô Khắc đại nhân. Khải Lực đại nhân... còn có Ca Phi Đặc, thật thương cảm cho Ca Phi Đặc, hần cùng ta rất giống nhau, khi còn nhỏ, tại thần điện chúng ta cùng đồng thời tiếp nhận huấn luyện, cùng đồng thời thông qua khảo hạch tiếng vào thần thánh kị sĩ đoàn, hần cùng ta giống như là huynh đệ...nhưng lại chính thân thủ ta đánh nát trái tim hần. Để ta nhớ lại coi... nga, còn có Tư Đặc Lạp, hần là người miền nam thật nhiệt tình, lúc hần cầu khẩn giọng nói mang theo rất khẩu âm cũng phương nam, chúng ta khi còn bé thường hay cười nhạo hần, hần bị ta một kiếm trăm làm hai đoạn! Còn có....”

Đỗ Duy đột nhiên kinh ngạc nhìn thấy một giọt nước mắt chậm rãi từ gương mặt của Hầu Tái Nhân lăn xuống.

“Bọn họ toàn bộ đều là bằng hữu của ta, là huynh đệ của ta, là chiến hữu của ta, chúng ta cùng nhau đồng thời huấn luyện, cùng nhau học võ, cùng nhau đối luyện, cùng nhau cưỡi ngựa...bây giờ bọn họ đều chết dưới kiếm của ta...” Hầu Tái Nhân ánh mắt bắt đầu trở nên cuồng loạn đứng lên. Hần đột nhiên rống lớn: “Tại sao! Tại sao! Ngươi con mẹ nó biết tại sao không!!!”

Hần đột nhiên đứng dậy, con ngươi đầy huyết, nhìn chằm chằm Đỗ Duy, gầm nhẹ: “Ngươi biết tại sao không? Ngươi biết không?!”

“....Ta không biết.” Đỗ Duy cau mày, hần ý thức được trạng thái tinh thần của kị sĩ có điều gì đó không đúng, cẩn thận đi giựt lùi ra phía sau một chút.

“Bởi vì... ha ha ha ha...” Hầu Tái Nhân đột nhiên vô ý thức nở nụ cười, hần cười một cách khinh cuồng: “Bởi vì! Bởi vì giáo tông bệ hạ! Con mẹ nó, giáo tông bệ hạ nói: ”Nga, đây là ý chỉ của Thần!, sau đó muốn

chúng ta chảy máu, muốn chúng ta đi chết! Hết thấy đều là do câu nói đáng chết của người! Câu nói đáng chết đó là “Ý Chỉ của Thần!!!”

“Hầu Tái Nhân kị sĩ.” Đỗ Duy trầm giọng nói: “Người đừng có kích động, trước tiên ngồi xuống đi.”

Hầu Tái Nhân liếc mắt nhìn sâu vào Đỗ Duy, ánh mắt hần vẫn cổ quái như củ, phảng phất mang theo một tia tán loạn.

Bất quá hần cũng ngồi xuống, động tác này làm cho Đỗ Duy thoáng an tâm một chút.

“Uy, tiểu tử, người có biết tại sao ta bị thần điện đuổi giết không? Tại sao ta lại biến thành phản đồ của thần điện? Ta, Hầu Tái Nhân này, bắt đầu mười ba tuổi đã là niềm kiêu hãnh của kị sĩ đoàn, của thần điện! Bọn họ nhận rằng ta là một kị sĩ thiên tài trong vòng một trăm năm qua! Thậm chí bọn họ còn dám chắc cho rằng tương lai ta sẽ trở thành đoàn trưởng của thần thánh kị sĩ đoàn! Chỉ có thánh kị sĩ mới trở thành đoàn trưởng! Thần thánh kị sĩ đoàn đã không có đoàn trưởng trong vòng một trăm năm trở lại đây! Nhưng là ta dám chắc sẽ trở thành thánh kị sĩ! Ta sẽ là đứng đầu của thần thánh kị sĩ đoàn của thần điện! Ha ha!!! Nhưng bây giờ ta bị người đuổi giết, phải ẩn núp giống như con chuột!!!”

Nghe ngữ khí của Hầu Tái Nhân dần dần cuồng bạo, ánh mắt của hần ngày càng tán loạn, Đỗ Duy trong lòng bất an!

Đột nhiên hần giật mình! Không xong rồi!

Nhìn kị sĩ cầm một miếng băng tương quả trong tay!

Đỗ Duy hiểu được nguyên nhân xảy ra vấn đề!

Băng tương quả! Nếu phục dụng băng tương quả với số lượng nhiều một chút, tinh thần kị sĩ sẽ bị loại ma pháp thực vật này quấy nhiễu, giống như là người bị trúng độc phẩm(ma túy), giống như trạng thái tinh thần hỗn loạn!

Ba!

Một tiếng thanh âm trong trẻo vang lên, Đỗ Duy phát hiện kị sĩ đã bóp nát cây thụ côn trong tay!

“Người biết không...nếu có thể lựa chọn một lần nữa....Ta tuyệt đối sẽ không lựa chọn tiến vào thánh đường đáng chết kia! Thánh đường đáng chết....!!!” Hầu Tái Nhân nghiêng răng.

Thánh đường?

Đỗ Duy biết tên này, thánh đường tức là thần điện, là một chỗ chuyên môn tồn giữ những huy chương của thần thánh kị sĩ đã hy sinh chết trận.

Tất cả thần thánh kị sĩ lúc chết đi thì huy chương của họ đều được tồn giữ đặt tại thánh đường, xong được thần linh chúc phúc.

“Nhiều năm trước, lúc ta trở thành kị sĩ cấp ba....giáo tông bệ hạ căn cứ theo truyền thống, cho ta đảm nhiệm chức làm người thủ hộ thánh đường.” Hầu Tái Nhân âm thanh trầm thấp, trạng thái tinh thần hần cũng hoàn toàn hăm vào nhớ lại quá khứ:

“Thánh đường thủ hộ giả (người thủ hộ thánh đường). Đây là quá trình kinh nghiệm chức vụ dành cho mỗi kị sĩ sinh trưởng tại thần thánh kị sĩ đoàn. Lúc đang làm thánh đường thủ hộ giả, tất cả mọi người biết, ta trong tương lai cũng trở thành kị sĩ trưởng....song ta cũng không nghĩ tới, cơn ác mộng của ta đã bắt đầu!!! Cơn ác mộng bắt đầu!” Hầu Tái Nhân đột nhiên cười ha hả, hần cười trong băng thiên tuyết địa, theo cuồng phong, thanh âm chấn động, giống như là quỷ mỹ....

“Tiểu tử, người có biết, từ trước tới nay, thần thánh kị sĩ vĩ đại nhất, cường đại nhất là ai không? Người biết không?”

“... ách... là người?” Đỗ Duy cẩn thận dặt lùi trả lời, hần hiểu được kị sĩ này đã điên rồi, tinh thần hần giờ phút này có chút bất bình thường, cho nên không muốn xúc nộ hần.

“Ta? Ta tính làm cái gì! So sánh với người kia, ta bất quá chỉ là con kiến hôi thôi!” Hầu Tái Nhân ngữ khí đột nhiên sùng kính vô cùng:

“Tại mấy trăm năm... không thậm chí cả ngàn năm trước đây! Trên đại lục xuất hiện vô số cường giả (người mạnh), cái gì là đại lục đệ nhất võ sĩ, đại lục tối cường (cực mạnh) kị sĩ, đại lục tối cường ma pháp sư, đại lục đệ nhất ma pháp sư...chờ một chút, chờ một chút, mấy trăm năm qua, người mạnh kiểu này xuất hiện rất nhiều...nhưng là chỉ độc nhất một cái danh xưng từ ngàn năm tới nay, chỉ có một người xứng đáng đạt được mà thôi!”

“Danh xưng gì?”

Hầu Tái Nhân hít một hơi thật sâu, trên gương mặt hắn xuất hiện một luồng màu đỏ: “Tinh không hạ đệ nhất cường giả!” (người mạnh đệ nhất từ tinh không).

Tinh không hạ đệ nhất cường giả?

Danh xưng này so với cái gì đại lục đệ nhất võ sĩ thì uy phong hơn rất nhiều.

Đỗ Duy liếm liếm đầu lưỡi: “Người này là ai?”

“Người này là một gã từng là thần thánh kị sĩ, huy chương thần thánh kị sĩ của hắn đặt trong thánh đường.”
Hầu Tái Nhân lắc đầu: “Đáng tiếc, hắn chính là cơn ác mộng của ta.”

Đỗ Duy kinh đến cả miệng ra, hắn cẩn thận đi dứt lùi, dùng ngữ khí ôn hòa nói: “Người này là...”

“La Lan đế quốc khai quốc hoàng đế đệ hạ, người vĩ đại khai sáng đế quốc ... ngàn năm qua duy nhất có tư cách được trở thành đệ nhất cường giả - tinh không đệ nhất cường giả....A Lạp Cống. La Lan! Hắn thật là cường đại không ai có khả năng chế phục được! Bởi hắn chẳng những đứng đầu là đệ nhất ma pháp sư! Đồng thời cũng là kị sĩ tối cường...” dừng một chút, Hầu Tái Nhân bổ sung, nói:

“Thần thánh kị sĩ! Khai quốc hoàng đế đệ hạ, từng gia nhập qua thần thánh kị sĩ đoàn! Chính thần thánh kị sĩ huy chương của hắn được tồn giữ đặt tại thánh đường! Huy chương nọ, trở thành cơn ác mộng của ta.....!”

81. Chương 72: Tinh Không Đấu Khí

A Lạp Cống?

Sự tình này thì có quan hệ gì với khai quốc hoàng đế đệ hạ chứ?

người khác không biết, nhưng mà Đỗ Duy lại là biết đích!

Thần thánh kị sĩ? Chuyện đùa! Thần thánh kị sĩ bảo vệ thần điện, bảo vệ thần linh tại nhân gian? gặp quỷ đi! Thực lực của A Lạp Cống, cái gọi là tinh không đệ nhất cường giả từ nơi nào tới Đỗ Duy là người rõ ràng nhất, đó là tới từ người hầu của ác ma, từ gã Khắc Lí Tư đối tới.

Lực lượng tới từ ác ma, lại dựa vào cái này để trở thành một thần thánh kị sĩ bảo vệ thần linh?

bất quá Đỗ Duy cũng nhớ mang máng, vị khai quốc hoàng đế đệ hạ vĩ đại năm đó tựa hồ có quan hệ mật thiết với thần điện. Mà trong quá trình thống nhất đại lục, cũng đã lấy được sự trợ giúp từ lực lượng của thần điện. Có lẽ... hắn năm đó thật sự từng gia nhập thần thánh kị sĩ đoàn?

Đối với một vị khai quốc hoàng đế mà nói, để thu hút tất cả lực lượng thì bằng vào việc gia nhập thần thánh kị sĩ đoàn để lấy được sự ủng hộ của thần điện cũng không phải khó hiểu.

Chỉ là, hắn một thân lực lượng tới từ ác ma lại lấy danh nghĩa bảo vệ thần linh, thật sự là một loại châm chọc.

Về mặt của Hầu Tái Nhân có chút suy nghĩ không ra. Vị kị sĩ này trạng thái tinh thần lại bắt đầu trầm tư... May mắn hắn không có nổi giận, hiệu lực của băng tương quả khiến cho tinh thần lực vốn vì trọng thương có chút suy yếu nay cũng có được một chút ảnh hưởng.

Đỗ Duy rất muốn hỏi tiếp, hắn rất muốn biết vị kị sĩ này bên trong thánh đường rốt cục từ huy chương của a Lạp Cống phát hiện cái gì?

Rốt cuộc Hầu Tái Nhân nói “Ác Mộng” là ý gì? Chẳng lẽ là a Lạp Cống lưu lại cái gì đó của Ác Ma sao?

Nhưng ánh mắt Hầu Tái Nhân dần tan vỡ, trong miệng hần thanh âm dần dần yếu đi, trở nên mơ hồ không rõ.

Vốn chỉ một chút băng tương quả không thể hạ gục tinh thần cứng cỏi của kị sĩ nhưng mà nhiều ngày nay hần phải tao ngộ rất nhiều áp lực, kinh nghiệm rất nhiều hành hạ, tinh thần kị sĩ của hần vốn đã không quá ổn định nữa.

Cũng giống như một người buồn bực, khi uống rượu đặc biệt dễ bị say vậy.

Hầu Tái Nhân ngả xuống mặt tuyết, hần nằm thẳng cẳng, trong miệng còn thì thào: “Ác mộng... ác mộng... ác mộng của ta...”

Nói đoạn, hần rốt cuộc nhắm lại mắt, sau đó thì... ngủ.

Hầu Tái Nhân đã rất nhiều ngày không ngủ. Cơ đau khó có thể chịu nổi hành hạ hần, khiến hần càng mệt mỏi tới cùng cực. Mặc dù mệt mỏi tới cực hạn nhưng chỉ cần hần khởi động đầu khí là có thể phấn chấn lại, nhưng mà phương thức khởi động cái tiềm lực nằm sâu trong người này không phải là chính đạo.

Nhiều ngày không nhắm mắt, Hầu Tái Nhân dưới tác dụng của băng tương quả rốt cuộc cũng thả lỏng được thần kinh. Từ trình độ nào đó mà nói hần đã rất hư yếu. Bây giờ cảm giác hần ngủ vô cùng ngon lành, không có cơn đau đáng chết kia hành hạ. Hần hoàn toàn thả lỏng, thậm chí ngay mơ cũng không có, cứ như vậy ngủ một mạch tới buổi sáng ngày thứ hai.

“Sáng rồi.” Một cánh tay đang lay động thôi tỉnh Hầu Tái Nhân, sau khi tỉnh dậy vị kị sĩ cảm thấy toàn thân dần ra, uể oải, vốn từng dây thần kinh nhiều ngày lúc nào cũng phải căng ra kia rốt cuộc cũng được thoải mái một chút. Hần mơ hồ mở mắt, chợt thấy khuôn mặt Đỗ Duy gần trong gang tấc....

Hầu Tái Nhân cả kinh, mạnh ngồi dậy, vẻ mặt kị sĩ tự trách, trầm giọng nói: “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Cũng không lâu lắm, chỉ một đêm mà thôi.” Đỗ Duy bĩu bĩu miệng, hần nhìn ra được thân thể vị kị sĩ này đã tới cực hạn rồi. Nếu còn không ngủ như vừa rồi nữa thì có lẽ cũng không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Quá mất cảnh giác! Trong nội tâm kị sĩ có chút tự trách. Ở trong loại địa phương này tự mình làm sao có thể ngủ như một con lợn chết như vậy! Hoàn toàn mất đi cảnh giới với xung quanh, thậm chí phải cần người khác lay dậy mới tỉnh lại! Tự mình sao có thể mất cảnh giác như vậy chứ! Dưới tình huống này tuyệt đối không cho phép.

“Được rồi, đừng tự trách nữa!” Nhìn vẻ mặt Hầu Tái Nhân, Đỗ Duy cảm giác được ý nghĩ của đối phương, hần cười cười nói: “Người là người, không phải là thần, cứ xem như là thần cũng phải có lúc mỏi mệt. Huống chi người toàn thân đều là trọng thương, người cũng phải ngủ một chút để bổ sung thể lực. Người xem, bây giờ không phải tinh thần và khí sắc của người tốt hơn so với ngày hôm qua hay sao?”

Hầu Tái Nhân hít một hơi dài, đích xác cảm thấy tinh lực khôi phục lại rất nhiều. Hần nắm chặt lấy nắm tay, tiếng lách cách vang lên liên tục. Sau đó vị kị sĩ đứng lên làm vài động tác vặn mình.

Hần gạt cửa lều nhanh chóng đi ra.

vừa ra khỏi lều, Hầu Tái Nhân liền thấy được Đạt Đạt Ni Nhĩ đang mài đao, lưỡi đao mài trên mặt đá phát ra thanh âm sa sa, ánh đao phản xạ lại sáng bừng khuôn mặt Đạt Đạt Ni Nhĩ.

Đạt Đạt Ni Nhĩ nhìn thoáng qua vị kị sĩ này, ánh mắt không hữu hảo lắm... dù sao hôm qua hần cũng đánh Đạt Đạt Ni Nhĩ thành trọng thương.

Sáng sớm, lúc Đạt Đạt Ni Nhĩ tỉnh dậy mặc dù có chút suy yếu bất quá ngoại thương đã khép lại. Đỗ Duy lập tức đem sự tình hôm qua đại khái nói lị một hồi cho Đạt Đạt Ni Nhĩ.

Vừa biết vị kị sĩ suýt chút nữa giết chết cả hai người kia bây giờ biến thành đồng bạn. Đạt Đạt Ni Nhĩ có chút khiếp sợ, hơn nữa thái độ nhất thời còn chưa thể chuyển biến được ngay.

Cái này cũng rất bình thường. Dù sao một người vừa mới bị đánh cho học máu suýt chết ngày hôm qua, lúc vừa mới tỉnh lại biết được hần lại là bạn tốt của người... như vậy cũng hơi miễn cưỡng.

Hai người nhìn thoáng qua nhau, trải qua một đêm ngủ say, vị kị sĩ tính tình trở nên thoải mái rất nhiều. Dù sao con người sau khi cực độ mỗi một tình tự sẽ rất thoải mái. Bây giờ Hầu Tái Nhân nhìn qua đã hòa khí rất nhiều, hần liếc mắt nhìn Đạt Đạt Ni Nhĩ, do dự một chút cuối cùng tặng cho đối phương một nụ cười: “A, người tỉnh rồi... ah, một thanh đao tốt.”

Đạt Đạt Ni Nhĩ không nói gì, chỉ gật gật đầu tiếp tục mài đao. Đây là thanh đao của Đỗ Duy, đao của Đạt Đạt Ni Nhĩ hôm qua đã bị Hầu Tái Nhân đánh thành từng miếng nhỏ - Nói lại, chính mình bị đối phương vung tay một cái đánh thành trọng thương. Sự thật như vậy cũng khiến lòng tự tôn của Đạt Đạt Ni Nhĩ bị đả kích. Đây cũng là một chút nguyên nhân khiến hần lạnh lùng.

Bất quá Đạt Đạt Ni Nhĩ dù sao vẫn còn là một người tốt, hần thoáng xấu hổ một chút rồi chỉ vào cái nồi nhỏ đang đặt trên đồng lửa: “Trong nồi có canh, người uống một chút đi.”

“May mắn, hôm qua không có làm vỡ nồi bằng không chúng tay ngay tới cả nước ấm cũng không có nữa.” Đỗ Duy ở bên cạnh ha ha cười, sau đó hần đi ra ngoài, vươn người một chút, đón gió lạnh. Dựa theo bộ động tác cổ quái của vị ma pháp sư già kia bắt đầu thực hiện.

Bộ động tác này của Đỗ Duy làm đi làm lại ba lần cho tới khi trong thân thể tản ra một chút nhiệt, gió lạnh thổi bên ngoài cũng không cảm giác nữa Đỗ Duy mới hít sâu một ngụm, dừng lại động tác.

Hầu Tái Nhân bên cạnh ngược lại luôn mang theo ý cười nhìn động tác của Đỗ Duy, trong ánh mắt của hần dường như có cái gì đó Đỗ Duy không thể hiểu được.

Chờ Đỗ Duy làm xong Hầu Tái Nhân đột nhiên nhíu mày: “Lão bắt tử kia dạy người phải không... ta muốn chỉ lộ động tác người vừa làm.”

“Đúng vậy, dùng để chống lạnh rất có hiệu quả. Hơn nữa rất có lợi với thân thể.” Đỗ Duy không kiêng kị gì cả.

“Người luyện cũng không tệ, vì sao không luyện tiếp?” Hầu Tái Nhân mỉm cười.

“Tiếp tục? Đã xong rồi.” Đỗ Duy nhìn Hầu Tái Nhân đột nhiên trong lòng nháy động, ần ần nghĩ tới cái gì đó.

“Ta biết là ...” Hầu Tái Nhân dường như trầm giọng ho một tiếng, rồi cười nói: “Được rồi, nghe đây, tiểu tử. Các động tác người làm kỳ thật chỉ là phần cơ bản. Ta nhìn người luyện cũng thành thực. Có muốn làm vài động tác mới nữa không? Lộ động tác này lão bắt tử cũng chỉ biết được phần cơ bản, phần sau hần cũng không biết, nhưng ta có thể dạy người.”

Nói đoạn, kị sĩ uể oải nhìn Đỗ Duy, cái nhìn mang theo ý cười.

Đỗ Duy lập tức gật gật đầu, lộ động tác này quả thực có ích, càng ngày thân thể càng tốt hơn! Ngoài trừ có thể chống được cái lạnh trong nơi băng thiên tuyết địa này Đỗ Duy còn cảm giác được thân thể mình cũng cường tráng hơn nhiều. Vốn thân thể yếu đuối của hần căn bản không thể chống lại gió lạnh nơi đây nhiều ngày như vậy, vốn đã sớm bệnh rồi. Nhưng bây giờ Đỗ Duy cảm thấy thân thể mình lại tựa hồ kiên tráng hơn bạn đồng lửa một chút.

Kị sĩ lập tức đi tới bên cạnh người Đỗ Duy, bảo hần ngồi xuống. Sau đó kị sĩ vươn tay ra, sờ nắm trên người Đỗ Duy mấy chỗ, néo néo một cách cẩn thận rồi nhắm mắt suy tư một lát. Lúc hần mở mắt ra lại nhẹ nhàng thở dài một chút; “Đáng tiếc, người có vẻ thông minh nhưng thân thể lại quá kém. Chỉ sợ người trời sinh không phải để luyện võ, lộ động tác này cứ cho là người học xong có lẽ cũng không thể đạt tới hiệu quả tốt nhất, hiệu quả... có lẽ giảm đi nhiều. Người đời này có lẽ không có cơ hội trở thành một vũ giả đỉnh cao rồi. đáng tiếc... ai, đáng tiếc.”

Nói đoạn, kị sĩ liên tục lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận.

Đỗ Duy cũng không biết đáng tiếc cái gì, dù sao hần đối với việc trở thành vũ giả cường hãn cũng không có hứng thú quá lớn. Nhưng nếu có thể khiến cho thân thể cường tráng hơn một chút thì đã vui rồi. Vì thế hần cười cười nói: “Ta chính mình không thấy đáng tiếc, ta cũng không có ý định trở thành vũ giả cường đại.”

“ngươi thì hiểu cái gì.” Hưu Tái Nhân lạnh lùng nhìn Đỗ Duy: “Người căn bản không biết động tác người luyện bây giờ là cái gì. Toàn đại lục, hơn một ngàn năm nay người có cơ hội học được toàn lộ động tác này không quá ba... hừ, chỉ sợ một người tư chất tầm thường đi nữa có thể học được, chỉ cần chăm chỉ luyện tập cũng có thể trở thành một cường giả nhất lưu trong đại lục! Ai.... đáng tiếc, ngươi rõ ràng có thể học được, đáng tiếc tiên thiên trong thân thể lại quá kém.”

Đỗ Duy bắt đầu hứng thú: “Lộ động tác này... rốt cuộc là cái gì?”

Hưu Tái Nhân không trả lời ngay, hắn nhìn Đạt Đạt Ni Nhĩ đang đốt lửa ở bên cạnh rất lễ phép mở miệng: “Vị này...”

“Ta gọi là Đạt Đạt Ni Nhĩ.” Đạt Đạt Ni Nhĩ chậm rãi nói: “Ta hiểu được ý của ngươi, vừa lúc ta muốn đi vào rừng kiếm đồ.”

Nói đoạn Đạt Đạt Ni Nhĩ buông nhánh cây trên tay, nhanh chóng li khai.

“Cám ơn.” Kỵ sĩ quay về bóng lưng của Đạt Đạt Ni Nhĩ nói.

Vũ giả trên đại lục này đều hiểu quy củ, khi một người khác truyền thụ vũ kỹ mà đứng một bên là rất không lễ phép - trừ phi muốn học trộm. Mà rất nhiều cao nhân lúc truyền thụ tuyệt kỹ cũng không cho phép người khác đứng bên cạnh nhìn lên mình.

“Tiểu tử, ta làm trước một lần, nhìn xem ngươi có thể nhớ được bao nhiêu.” Kỵ sĩ vận thân một cái, sau đó đi tới vài bước, bắt đầu làm động tác đầu tiên...

Từ lúc Hưu Tái Nhân bắt đầu Đỗ Duy đã trợn to hai mắt cẩn thận quan sát động tác của hắn. Động tác của Hưu Tái Nhân và động tác của vị ma pháp sư già kia rất tương tự... cũng chỉ là tương tự mà thôi.

Nhưng mà khó khăn lại hơn rất nhiều.

Có vài động tác Đỗ Duy nhìn mà trong lòng thở dài... kia quả thực là những động tác mà loài người không thể làm được! Trừ phi các khớp trên người của hắn hoàn toàn tự động xoay tròn 360 độ!

Còn cả các cơ trong thân thể nữa... Đỗ Duy hoài nghi, cứ xem như các vận động viên thể thao ở tiền thế cũng không thể làm được như vậy!

Nhìn vị đại lục kỵ sĩ đứng một chỗ, thân thể giống như một sợi mì tự do vặn vẹo thật khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Một bộ động tác đã hoàn thành, Hưu Tái Nhân trên trán đã xuất ra rất nhiều mồ hôi, đương nhiên đây không phải mệt mà là nóng.

“Đây là cơ sở để rèn luyện thân thể người. Cho thân thể người gia tăng sự mềm dẻo lên gấp bội. Tương lai trong lúc chiến đấu lực lượng, tốc độ, nhanh nhẹn, nặng yếu nhất là khả năng chịu đựng đều gia tăng gấp bội!” Hưu Tái Nhân giải thích.

Khả năng chịu đựng... đồ đệ ngược lại rất có cảm xúc.

Nếu quả thực luyện được tới mức như Hưu Tái Nhân như thế, toàn thân đều mềm dẻo như sợi mì, thoải mái vặn vẹo... một quyền của người khác rõ ràng có thể đập gãy xương người, nhưng các khớp của người có thể tự do vặn vẹo.. như thế thì quả thực chiếm đại tiện nghi rồi.

Nhưng mà... không chỉ có như vậy chứ, nếu không, các diễn viên tạp kỹ hay các vận động viên thể thao ở tiền thế Đỗ Duy đều thành tuyệt thế cao thủ cả.

“Đương nhiên, muốn đề cao không chỉ dễ dàng có như vậy.” Hưu Tái Nhân bổ sung nói: “Đây chỉ là trên cơ sở. Khi người luyện thành được lộ động tác này, mức chịu đựng của thân thể người đã tới mức giới hạn rồi. Lúc đó thân thể người đã chuẩn bị sẵn sàng có thể tu luyện nâng cao của bộ động tác, chính là... đấu khí.”

“Đấu khí?” Đỗ Duy cười: “ngươi muốn nói, lộ động tác này kỳ thật là một loại pháp môn tu luyện đấu khí?”

“Không chỉ có là đấu khí bình thường.” Hưu Tái Nhân nhàn nhạt nói: “ngươi bây giờ chưa cần phải biết, chờ tới khi người luyện tới trình độ ta cho rằng đã được, ta sẽ suy nghĩ dạy cho ngươi. Bây giờ, hãy làm một lần cho ta xem ngươi linh ngộ được bao nhiêu.”

ĐỖ DUY lập tức đi lên vài bước. Đứng ở trên tuyết sau đó nhớ lại các động tác của Hầu Tái Nhân, bắt đầu hoạt động...

Một bộ động tác, Đỗ Duy nhớ rất nhanh, hơn nữa dựa vào nhiều ngày luyện tập lộ động tác của lão ma pháp sư làm cơ sở, lộ động tác mới này hẳn cũng làm ra có hình có dạng. Bất quá rất nhiều động tác khó khăn Đỗ Duy đành chịu không làm được. Dù sao hẳn không có khả năng khiến các khớp trên người mình xoay 360 độ, càng không thể uốn éo như sợi mì.

“Rất tốt, người học rất nhanh.” Hầu Tái Nhân mặc dù khen ngợi, bất quá vẻ mặt lại càng có chút tiếc nuối, lắc lắc đầu: “Đáng tiếc đáng tiếc...”

Hầu Tái Nhân thấy Đỗ Duy học rất nhanh liền nghĩ tới thể chất của hắn. Hẳn mặc dù thông minh nhưng lại không thể luyện thành cao thủ đỉnh cao, không khỏi có chút thay Đỗ Duy mà tiếc.

Đỗ Duy học rất nhanh, dù sao tinh thần lực của hắn rất cường đại, trí nhớ và khả năng bắt chước đã siêu xuất người thường.

Hơn nữa, sau khi hoàn thành, Đỗ Duy đột nhiên cảm giác toàn thân có phản ứng.

Nóng!

Đây là cảm giác mãnh liệt nhất Đỗ Duy cảm thấy.

Cơn nóng này khác hẳn so với sự ấm áp mang lại do lộ động tác của vị pháp sư... lộ động tác của Hầu Tái Nhân này sau khi làm xong Đỗ Duy liền cảm giác được trong thân mình có một đoàn liệt hỏa thiêu bùng cháy, đoàn hỏa diễm kia thiêu đốt thập phần mãnh liệt, thậm chí khiến cho Đỗ Duy cảm giác mình đang trong hỏa lò!

Toàn thân hắn không ngừng toát mồ hôi! Mồ hôi rất nhanh thấm vào quần áo, Đỗ Duy thậm chí cảm thấy miệng lưỡi khô rát, nhịn không nổi muốn uống nước.

Hầu Tái Nhân giữ chặt lấy Đỗ Duy, ánh mắt hắn rất nghiêm túc, sau đó ở bên tai Đỗ Duy nói một tràng khẩu quyết, hạ giọng nói: “Nhớ cho kỹ! Lộ động tác này phải phối hợp với khẩu quyết tu luyện mới có hiệu quả chính thức! Nhưng lộ khẩu quyết này lão già kia không biết được, hẳn học chính là ma pháp, vì thế cái này hẳn chưa học qua. Ta cũng không rõ được lộ khẩu quyết, người chỉ cần y theo mà làm là được.”

Khẩu quyết này rất kỳ quái, Đỗ Duy theo sự chỉ dẫn của Hầu Tái Nhân ngồi trên mặt tuyết, sau đó nhắm mắt cảm thụ đoàn hỏa diễm trong cơ thể. Nhiệt ý cảm thấy toàn thân Đỗ Duy nóng hầm hập... giống như phát sốt vậy. Đỗ Duy căn cứ theo khẩu quyết chỉ điểm, từng chút từng chút cảm giác lấy đoàn hỏa diễm kia, sau đó định dùng tinh thần lực của mình dẫn dụ nó...

Sự tình kỳ quái đã xảy ra!

Đoàn nhiệt khí dường như vô cùng vô tận này theo điều khiển của Đỗ Duy chạy tới toàn thân. Từng sóng từng sóng khí lan tràn khiến Đỗ Duy nóng tới sắp ngất đi. Nhưng khi cơn nóng trôi qua lại có một cảm giác kỳ quái... thoải mái!

Có lẽ trên thế giới này, người muốn bị lửa thiêu không nhiều lắm. Đỗ duy trong lòng tự điều.

Nhắm mắt lại, Đỗ Duy tịnh không biết toàn thân mồ hôi đã thấm đẫm quần áo hắn, thậm chí ngay cả tuyết dưới phần móng cũng đều bị hòa tan.

Nhiệt lượng kia sớm đã nướng chín thân thể hắn, cốt cách, cơ thể... vô thanh vô tức, từng chút từng chút chữa trị một ít nhược điểm trên người hắn. Từng chút từng chút khiến thân thể hắn nảy sinh biến hóa... đương nhiên, những biến hóa này dùng mắt thường không thể nhìn ra.

Qua thật lâu, lúc Đỗ Duy mở to mắt, đã thấy mặt trời lên tới đỉnh đầu. vừa mới ngồi đã có thể tới tận trụ rồi.

Hầu Tái Nhân ngồi bên người hắn trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt: “Được rồi, lần đầu tiên thời gian khá lâu, lần sau sẽ không lâu như vậy nữa, chỉ cần làm một lần, các lần sau làm theo chỉ đạo dẫn nhiệt khí là được.”

Đỗ Duy vận vẹo lại thân thể, toàn thân nóng hầm hập, gió lạnh thổi bên mình nhưng dường như hần không cảm giác chút lạnh nào, thậm chí thân thể hần toàn là mồ hôi khi gió thổi qua hần cảm thấy man mát.

“Đây ... chính là đấu khí sao?”

“ha ha còn lâu!” Hưu tái nhan cười nói: “Đây chỉ là pháp môn rèn luyện thân thể, khoảng cách tu luyện đấu khí còn rất xa! Loại tu luyện này chỉ làm cho thân thể ngươi cải thiện lên thôi. Sẽ không biến ngươi thành cao thủ.”

Sau đó Hưu Tái Nhân trầm giọng: “Năm đó ‘người kia’ khi sáng tạo ra phương pháp tu luyện này có lưu lại một đoạn lưu ngôn. Hần nói: ”Vô luận là cường giả cường đại tới đâu, trên bản chất, đấu khí cũng được hay là cái gì cũng được, bất quá là năng lượng mà thôi. Thân thể chúng ta cũng là năng lượng nhưng mà con người sống trên thế giới này, chúng ta hô hấp, uống nước, ăn cơm, đều bổ sung năng lượng cho thân thể. Nhưng mà, thân thể mọi người bất đồng, có người hấp lấy năng lượng, thân thể chỉ có thể hấp thu ba bốn phần, có người hấp thu được nhiều hơn một chút. Phương pháp tu luyện này khiến cho thân thể biến cường, trở nên càng... thuần túy, có thể làm chậm lại sự hao tổn năng lượng. Từ nay về sau khi ngươi hấp năng lượng, ăn cơm, uống nước, hoặc ngay chỉ là quá trình hô hấp, thân thể ngươi đều sẽ từng chút từng chút hút lấy năng lượng tự nhiên... nếu ngươi là một người tu luyện, vô luận là ma pháp hay là vũ kĩ, đều sẽ nhanh hơn người khác. Vì thân thể ngươi đã chậm chậm được cải thiện, ngươi lại càng có nhiều năng lượng tu luyện hơn nữa sự tiêu hao lại ít hơn.”

Hiểu được rồi... nội tâm Đỗ Duy cấp cho loại tu luyện này một định nghĩa, giống như một loại ‘động cơ một kỳ’, tu luyện thành ‘động cơ hai kỳ’ công hiệu sẽ càng cường đại.

“Được rồi, bây giờ đi tắm rửa! Ngươi một thân toàn là mồ hôi, khó ngửi chết.” Hưu Tái Nhân đẩy Đỗ Duy một cái.

Ở nơi băng thiên tuyết địa này Đỗ Duy lại có thể cởi quần áo, sau đó quơ lấy một nắm tuyết sát lên thân mình, nắm tuyết lạnh lẽo dưới cái nóng hầm hập của cơ thể tan chảy, một chút đều không cảm giác lạnh. Cũng giống như tắm nước lạnh vậy, thật là sảng khoái. Đỗ Duy đối với loại thay đổi này rất vui vẻ, cũng rất hưởng thụ... hần xem ra tắm loại này rất thỏa mãn hư vinh tâm.

Giữa trời tuyết cởi trần cảm tuyết sát lên cơ thể,... cảm giác này không phải rất “Kool” hay sao? ha ha.

Nhìn Đỗ Duy vui vẻ ‘tắm tuyết’, Hưu Tái Nhân ngồi trong lều, vẻ mặt trầm tư, sau đó thở dài.

Như vậy cũng tốt... mình không biết khi nào sẽ chết đi, nếu mình chết như vậy thì lộ động tác này không phải sẽ thất truyền hay sao.

Mặc kệ thế nào... a lạp cống, bộ “tinh không đấu khí” này ta coi như đã truyền ra. Mặc dù ngươi là cơn ác mộng của ta, nhưng nếu để loại vũ kĩ thần kỳ này thất truyền, thân là một vũ giả ta tuyệt đối không thể cho nó phát sinh.

Ân... tinh không đấu khí, xem đi, nếu tiến độ của tiểu tử này khiến ta hài lòng, nói không chừng còn có thể đem chính thức tinh không đấu khí truyền cho hần.

Đỗ Duy tịnh không biết là, lộ động tác hần tu luyện này, chính là ngàn năm trước khai quốc hoàng đế A Lạp Cống La Lan đã dùng nó để hoành tảo đại lục cường giả, trở thành vị tối cường thánh kỵ sĩ ... Tinh không đấu khí!

Tinh không.. tựa như có quan hệ tới ngôi sao a....

Đương nhiên, tiểu quý tộc của chúng ta mới chỉ tu luyện pháp môn cơ sở của nó, nếu hần tiến triển nhanh mà nói.. có lẽ...

“Được rồi, chúng ta tới lúc phải đi rồi.”

Nghỉ ngơi một lúc, Hưu Tái Nhân đứng dậy, hần phát phát tay, một đạo cường phong từ trong tay hần phóng ra, tuyết bay đầy trời, lập tức khiến đồng lửa trước mặt tắt ngúm đồng thời cùng phủ đi hết các dấu vết.

Đạt Đạt Ni Nhĩ đã trở lại, hần bắt đầu thu lều, mà Hầu Tái Nhân gọi Đỗ Duy một tiếng; “Tiểu tử, mặc quần áo vào, ta không muốn nhìn thấy cái mông trắng hếu của ngươi nữa!”

82. Chương 73: Hẻm Núi

Ba người lên đường, tiếp tục như vậy dọc theo đại viên hồ hướng phương bắc rừng rậm đi tới.

Phiến rừng rậm trước mắt tưởng chừng vô cùng vô tận, ba người dọc theo ven hồ một đường hành tẩu, rốt cục lại sau hai ngày gian nan cũng có thể đi qua được phía bắc đại viên hồ.

Đỗ duy lấy ra tấm bản đồ trước đây được đoàn trưởng Bái Nhân Lí Hi của Tuyết lang dong binh đoàn tặng nhìn một lúc. Trên tấm bản đồ này phía nam đại viên hồ được miêu tả rất chi tiết, chỗ nào an toàn, chỗ nào ma thú xuất hiện nhiều ma thú đều đã có ghi chú.

Mà phía bắc đại viên hồ thì các ghi chú đơn giản hơn nhiều. Trên bản đồ là tảng lớn tảng lớn giấy trắng được miêu tả bằng hai chữ “rừng rậm” Trên bản đồ cũng chỉ có một con đường duy nhất đi tới, cũng là Bái nhân lí hi đoàn trưởng căn cứ đã dò hỏi được từ nhiều tư liệu của mạo hiểm giả lưu lại viết ra.

“Được rồi, nếu chúng ta tiếp tục vãng bắc, ta nghĩ tốt nhất nên đi dọc theo con đường trên bản đồ này mà đi.” Đỗ Duy đưa bản đồ cho hai người xem một chút: “Xem này, có lẽ đây chỗ duy nhất hai trăm năm nay có người đi qua, dọc theo nơi này... từ vị trí của chúng ta bây giờ đi theo hướng trái... luôn luôn vãng bắc, chúng ta sẽ có thể xuyên qua được một giải đất an toàn, trên bản đồ đó là những chỗ ma thú ít hơn một chút, nhưng nếu đi theo đường đó thì hai ngày nữa sẽ tới một hẻm núi, a, hẻm núi này lại không có tên, bất quá bên trên ghi là có nguy hiểm, sẽ có ma thú cao cấp xuất hiện, mà lên phía bắc nữa thì... không có gì nữa.”

Đạt Đạt Ni Nhĩ rất chăm chú xem xét bản đồ, Hầu Tái Nhân vẽ mặt lại tỏ vẻ không quan tâm.

“Quyết định đi. Các đồng bạn của ta, chúng ta rốt cuộc sẽ đi như thế nào?” Đỗ Duy cười nói: “Dựa theo đánh dấu trên bản đồ chúng ta sẽ tới hẻm núi kia? Hay là tự mình đi vô mục đích cứ nhắm hướng bắc mà đi, Đi đến đâu tính đến đó?”

Lúc nói những lời này, Đỗ Duy hơn phân nửa là nhìn Hầu Tái Nhân. Hần cảm thấy lão ma pháp sư đi vào trong băng phong rừng rậm này khẳng định có mục đích, mà vị thần thánh kị sĩ phản bội thần điện này có lẽ sẽ biết mục đích của chuyến đi. Bọn họ trước đây đều không nói gì, nhưng đã tới nơi này có lẽ nên nói một chút.

Bất quá Đỗ Duy lại thất vọng, vẽ mặt Hầu Tái Nhân hờ hững, nhân nhật nói: “Tùy tiện, chỉ cần luôn luôn vãng bắc, còn đi đường nào thì tùy các ngươi quyết định là được.”

“Đi tới hẻm núi.” Đạt Đạt Ni Nhĩ trầm ngâm chốc lát rồi đề xuất đề nghị của mình: “Các chỗ khác chưa ai đi qua, có quỷ mới biết các chỗ đó có cái gì. Chỉ có hẻm núi này từ trước đã có người đi qua, mặc dù tư liệu lưu lại không nhiều lắm nhưng ít ra chúng ta cũng có thể chuẩn bị một chút.”

“Được rồi, vậy cứ quyết định thế.” Đỗ Duy thu hồi bản đồ, cười nói: “Chúng ta sẽ nhắm hướng hẻm núi mà đi!”

Hần ngược lại càng ra vẻ không quan tâm. Dù sao bên người hần cũng có một đại lực đệ nhất kị sĩ, đằng sau tùy thời cũng xuất hiện một vị siêu cấp ma pháp sư. Cứ coi như gặp được nguy hiểm thì cũng không phải vấn đề gì lớn lắm.

Vượt qua đại viên hồ vãng bắc, thời tiết đã lạnh tới mức người ta không thể thừa nhận được nữa rồi. Có thể nói, nếu là thể chất của Đỗ Duy hồi trước có lẽ hần đã bị đóng băng chết trên đường. Bất quá hiện tại, hần mỗi ngày đều dựa theo theo lộ động tác của Hầu Tái Nhân dạy làm vài chục lần, đủ để ngăn cản cái lạnh.

Mà Hầu Tái Nhân, bằng vào đầu khí cường hần của mình cũng không sợ rét lạnh.

Ngược lại là Đạt Đạt Ni Nhĩ, hần mặc dù là một võ sĩ cường tráng nhưng dù sao thực lực cũng chỉ ở tam cấp, đã dần dần lộ vẻ không chịu nổi nữa rồi.

Phía bắc đại viên hồ này, thời tiết rất kỳ quái, trong rừng đã không còn có gió nữa. Chung quanh là một mảnh yên tĩnh, chỉ là tuyết dưới chân ngập thật dày, có thể khiến lòng người sợ run!

Thậm chí có lúc không cẩn thận dẫm vào một ụ tuyết, đồng tuyết đọng đó cơ hồ có thể ngập tới phần thân người nữa.

Hơn nữa, tuyết nơi này chẳng những rất nhiều, lại còn rơi rất dày! Hai ngày nay lúc mọi người đào đất ra để cắm trại, tuyết đã ngập tới không còn nhìn thấy đất đâu nữa! Có vài lần bọn họ đào tuyết lên, phía dưới lại là tầng băng cứng rắn!

“Gặp quỷ... ta hoài chỗ này căn bản là không còn có đất nữa! Tất cả đều là băng cả! Trên tầng băng chỗ này làm sao cây cối có thể sinh trưởng cơ chứ? Chẳng lẽ cây lại có thể mọc ở trên băng chắc?” Đạt Đạt Ni Nhĩ thở dài.

Đỗ Duy nhíu mày, hần trầm giọng: “Đúng rồi, các người có cảm giác được không... từ lúc rời đi ven hồ đi vào khu rừng này tới nay, ta sinh ra một loại ảo giác kỳ quái... chỗ này rất im lặng, cơ hồ không có một thanh âm gì cả, nhưng mà ta lúc nào cũng cảm giác thấy mình đang bị một cái gì đó theo dõi vậy... các người có cảm giác này không?”

Đạt Đạt Ni Nhĩ lắc lắc đầu, hần tỏ vẻ là không có. Hầu Tái Nhân lại dường như cười một chút, sau đó vị kỵ sĩ này nhìn Đỗ Duy một cái: “A? Người cũng cảm giác được sao?”

Đỗ Duy là dựa bằng vào tinh thần lực cường đại của mình, cảm ứng lực rất nhạy cảm, mà vị kỵ sĩ lại dựa vào thực lực siêu nhiên của mình. Duy độc có Đạt Đạt Ni Nhĩ thực lực khá thấp, hần chỉ là một võ sĩ trung cấp lại không có cảm ứng lực mạnh như vậy.

“Chúng ta có phải bị ma thú nào đó nhìn trúng?” Đỗ Duy nhíu mày.

“Có lẽ không phải một, mà là một bầy.” Hầu Tái Nhân nhàn nhạt nói: “Mặc kệ nó! Chúng nó tốt nhận không nên xuất hiện, nếu dám xuất hiện chúng ta coi như đã có thêm một bữa tối mà thôi.”

Đỗ Duy quả không nghi ngờ lời nói của Hầu Tái Nhân.

Trên sự thật, dọc đường đi này, trong hành trình đi qua đại viên hồ, ba người cũng không chỉ có bị ma thú tập kích một lần.

Ở cái nơi băng thiên tuyết địa này, đồ ăn rất thưa thớt, ma thú cấp bậc cũng rất cao, một ít ma thú hăng máu, thậm chí còn vì con mồi mà không để ý tới hết thảy nhằm bọn họ mà tập kích - Cứ xem như buổi tối, Đỗ Duy ở bên ngoài lều rải ra một ít phân rỗng, hiệu quả cũng dần dần chẳng còn bao nhiêu nữa.

Ma thú nơi này đều sở hữu trí lực khá cao, phân rỗng không thể dọa được bọn nó nữa. Bọn nó mặc dù không dám trực tiếp công kích nhưng cũng thử một chút.

Có một buổi tối, nửa đêm có ba con địa long từ dưới đất chui lên công kích bọn họ. Loại địa long này không phải long chính thức, mà là một loại tiểu động vật có bộ dạng như mấy con xuyên sơn giáp ở tiền thế Đỗ Duy vậy, nhưng loại động vật này lại làm cho người ta rất đau đầu.

CHúng nó có thể tùy ý ở trên tầng đất và băng cứng rắn này mà đào xuyên qua, hơn nữa tốc độ lại rất nhanh! Bọn chúng trên người cũng khoác một tầng vảy rất cứng rắn... rốt cuộc cứng rắn như thế nào thì phải hỏi Đạt Đạt Ni Nhĩ, vì trong một lần bị tập kích đó, Đạt Đạt Ni Nhĩ, một tam cấp võ sĩ cầm loan đao toàn lực bổ vào trên lưng một con địa long, kết quả là con địa long kia chỉ hơi loạng choạng một chút mà thanh loan đao trong tay Đạt Đạt Ni Nhĩ đã gãy thành hai nửa!

Đám địa long này sở hữu sự phòng ngự cường hãn siêu xuất tầm thường. mà móng chân và răng nanh của chúng lại càng đáng sợ! Dễ dàng có thể cắn gãy cây gậy sắt làm hai, chúng nó chính là dựa vào móng nhọn răng sắc mà đào đất băng cứng rắn ở đây!

Loại động vật nhỏ này hình thể không lớn nhưng tốc độ kinh người, cơ hồ đao thương bất nhập, nhưng nếu người mà bị chúng nó cào một cái hay là cắn một nhát thì có thể lấy đi cái mạng nhỏ của người!

Nếu không phải trong đội ngũ có cường giả như Hầu Tái Nhân này, Đỗ Duy quả không nghi ngờ rằng mình và Đạt Đạt Ni Nhĩ có lẽ đã xong đời từ lâu.

Buổi tối đó, Đạt Đạt Ni Nhĩ một đao bổ vào trên mình địa long, đao của mình lại gãy làm hai, địa long chỉ loạng choạng một chút đã nhào tới trên nguwofi hần. Những cái móng vuốt đủ sắc đào xuyên tầng đất cứng kia trảo qua vai Đạt Đạt Ni Nhĩ, dễ dàng xé rách bì giáp của hần, thậm chí còn xuyên qua cả xương vai của hần!

Đúng trong lúc đó, vị đại lực đệ nhất kỳ sĩ Hầu Tái Nhân đã ra tay. Hần dùng một thành trường kiếm cũ kỹ, nhất kiếm vung lên mang theo lửa kim sắc nhàn nhạt, loại kim sắc đầu khí ở trong bóng đêm này dị thường chói mắt. Chính trong mảnh quang hoa tứ tán đó ba con địa long vô cùng cứng rắn đó sắt sắt hai tiếng, đầu thân chia hai! ba con địa long chia thành sáu mảnh.

Tối hôm đó ba người được hưởng thụ một bữa thịt địa long nướng.

Sau khi lột bỏ tấm vảy bên ngoài cứng rắn, thịt của con vật này cũng rất dẻo dai, căn bản không thể cắn được... nhưng nội tạng của chúng lại có mùi rất thơm.

Hầu Tái Nhân thậm chí còn đem làn da cứng rắn trên mình ba con địa long kia lột xuống, làm thành một cái túi: “Cầm lấy cái này, làm thành khi giáp, chúng rất nhẹ nhưng độ cứng còn hơn cả kim loại, sẽ là một nguyên liệu rất tốt.”

Vị kỳ sĩ này thậm chí còn lấy cả gân của chúng, gân của chúng rất dai, dùng mấy thứ này đưa cho Đạt Đạt Ni Nhĩ làm dây cung. dây cung làm bằng gân địa long sẽ tốt gấp mấy lần dây cung thường.

Đạt Đạt Ni Nhĩ đã không còn hận ý với Hầu Tái Nhân nữa rồi. Mặc dù Hầu Tái Nhân thiếu chút nữa giết hần nhưng hiện tại vị kỳ sĩ đó chẳng những cứu mình một mạng còn tặng cho mình một cây hảo cung... vô luận như thế nào tính toán, mình giờ ngược lại còn thiếu nợ vị kỳ sĩ này nữa.

Hầu Tái Nhân vẫn một bộ lãnh đạm như cũ, cũng không nói nhiều, không có việc gì đều ôm hai tay nhắm mắt dưỡng thần.

Đạt Đạt Ni Nhĩ ngại nói chuyện với Hầu Tái Nhân, Đỗ Duy lại không thêm để ý, trong bụng hần còn đầy nghi vấn mà chỉ có thể từ trên người vị kỳ sĩ kia tìm thấy đáp án.

“Hắc” Đỗ Duy đi tới bên người Hầu Tái Nhân ngồi xuống: “Vết thương sao rồi? Ở đây ta còn vài băng tương quả.”

Hầu tá nhân ngẩng đầu nhìn Đỗ Duy một cái: “Cám ơn, nhưng không cần. Loại này ăn nhiều sẽ bị nghiện. Hơn nữa hôm đó ăn vào ta đã nói vài điều không nên nói rồi. Ta bây giờ cũng có thể chịu được không cần thứ này nữa.”

Đỗ Duy cười cười, sau đó trầm giọng nói: “Ta chú ý tới đầu khí của ngươi... là màu vàng. Ta đã nghe nói qua, chỉ có thánh kỳ sĩ mới có đầu khí màu vàng, trước đây ngươi được coi là một cường giả tiếp cận thánh kỳ sĩ gần nhất, bây giờ lại thấy đầu khí của ngươi... ngươi bây giờ là thánh kỳ sĩ rồi sao?”

Hầu Tái Nhân hơi nhếch lông mi, cười mà như không: “Thánh kỳ sĩ... nếu ta là thánh kỳ sĩ thì trên người đã không bị nhiều vết thương thế này.”

“Ngươi vẫn chưa phải thánh kỳ sĩ sao?” Đỗ Duy có chút giật mình: Chỉ một mình giết chết hai vị kỳ sĩ cửu cấp đồng cấp với mình, lại còn giết thêm một vị ma pháp sư cao cấp (thẩm phán trưởng), mặc dù Đỗ Duy còn không biết vị thẩm phán trưởng kia rốt cục là mấy cấp ma pháp sư nhưng nghĩ tới một vị ma pháp sư trên bát cấp, thêm vào một bát cấp thân thánh kỳ sĩ, lại thêm vài vài trung cấp kỳ sĩ nữa...

Hầu Tái Nhân sở hữu thực lực kinh khủng như vậy chẳng lẽ vẫn chưa đạt tới cảnh giới thánh kỳ sĩ hay sao?

“Ta bây giờ vẫn là cửu cấp.” Hầu Tái Nhân thở dài: “Ta cảm giác mình đã tới ranh giới đột phá khẩu rồi, nhưng mà thủy chung chỉ còn thiếu một bước... một bước này rõ ràng ở trước mắt ta nhưng mà ta không biết như thế nào mới có thể tiến lên. Có lẽ hôm nay cũng có thể cả đời này không qua được cửa đó, chỉ có ông trời mới biết.”

Đỗ Duy hít thật sâu: “Vậy... thánh kỳ sĩ rốt cuộc như thế nào?”

“Ta không biết.” Hầu Tái Nhân lắc đầu, ánh mắt hần có một chút mê mang: “bất quá ta biết chính là thánh giai và cấp bậc bình thường có một ranh giới không thể vượt qua. Kỳ sĩ bình thường vô luận là bát cấp

hay cửu cấp mặc dù thực lực hơn kém rất lớn nhưng mà việt cấp khiêu chiến cũng không phải là không thể thắng. Tỷ như cửu cấp kị sĩ mặc dù so với bát cấp kị sĩ cao hơn nhiều nhưng nếu có vài bát cấp kị sĩ hợp lực cũng có thể chiến thắng. Nhưng mà thánh giai... lại là một cảnh giới ta không biết nữa... căn cứ vào truyền thuyết lâu nay, chỉ có thánh giai là không thể việt cấp khiêu chiến. Nói cách khác, một khi người lấy được cảnh giới thánh giai thì chỉ có thánh giai kị sĩ khác mới có thể là đối thủ, còn các kị sĩ cấp thấp hơn, cho dù là tụ tập vô số cửu cấp cũng vĩnh viễn không thể chiến thắng được một thánh kị sĩ! Cửu cấp và thánh kị sĩ mặc dù chỉ kém một bậc nhưng cấp bậc này lại đại biểu một ranh giới gần như không thể vượt qua được!”

“...” Đỗ Duy không nói chuyện nữa, hần đường như đang suy tư cái gì.

“Có lúc ta cảm thấy mình đã rất mạnh rồi.” Hầu Tái Nhân cười khổ nói: “Khi cùng Lô Khắc kị sĩ và cả Khải lực kị sĩ quyết chiến, thực lực của ta mặc dù mạnh hơn bọn họ nhưng mà ta cũng chỉ có thể đối phó với hai người liên thủ, như vậy là cực hạn rồi. Nhưng nếu ta trở thành thánh kị sĩ...” Hầu Tái Nhân lắc lắc đầu. Im lặng, không nói tiếp.

Đỗ Duy thấy Hầu Tái Nhân không nói chuyện nữa biết là hần không muốn nói, chỉ có thể thở dài, lắc lắc đầu quay sang Đạt Đạt Ni Nhĩ cùng hần đốt lửa.

Buổi chiều hai hôm sau, ba người rốt cục đã tiếp cận dấu hiệu cuối cùng trên bản đồ:

Hẻm núi.

Kỳ thật địa thế nơi này rất đơn giản, trước mặt là hai vách núi đá dựng đứng, lộ ra một màu vàng của nham thạch. Giữa hai vách núi cheo leo này chỉ có một con đường. Con đường này chính là “hẻm núi” được ghi trên bản đồ.

Ba người bước tới trước lối vào của hẻm núi, lại đều sửng sốt.

Vì ở đường vào của hẻm núi, hai bên lại có hai bức tượng dường như được cố ý làm ra.

Bên trái là một bức tượng hình người kị sĩ, cao bằng một người thường, bức tượng đá này dị thường tinh xảo, công phu điêu khắc phải thuộc hàng tông sư! trường kiếm trong tay vị kị sĩ vẫn đang trong thế huy động, trên mặt phần nộ, hai mắt tròn tròn, vẻ mặt giống y như thật, cơ hồ chân thực tới cực điểm! Khải giáp trên người có chút rách nát nhưng ngay cả mỗi vết rách trên tấm khải giáp cũng đều được khắc chăm chút tới từng li!

Nhẹ nhàng phất đi tầng tuyết phủ bên trên, lộ ra tấm khải giáp của vị kị sĩ, hoa văn lại rất tinh trí, rõ ràng!!

Đỗ Duy nhìn vào pho tượng đá chân thực tới cực điểm này đột nhiên sắc mặt lại biến đổi!

“Đây... hình như không phải tượng đá! Không phải điêu khắc ra! là người thật, bị thạch hóa mà ra!”

Rất nhanh Đỗ Duy và Đạt Đạt Ni Nhĩ đều nhìn thoáng qua nhau, hai người đồng thời từ trong miệng hô ra một câu:

“Kim Nhân Mãng!”

Hầu Tái Nhân vẻ mặt âm trầm, hần đột nhiên rút ra trường kiếm, nhú mày trầm giọng nói: “Hắc! Ta lại có cảm giác chán ghét nữa rồi! Lại có cái gì đang quan sát chúng ta!... hình như... chính chỗ này!”

83. Chương 74: Thụ Nhân Tộc

Đạt Đạt Ni cũng khẩn trương nhìn quanh bốn phía:” Người phát hiện ra cái gì sao? Chẳng lẽ là kim nhân mãng xà?”

“Không phải.” Hầu Tái Nhân lạnh lùng nói:” Kim nhân mãng xà là độc cư ma thú, còn bọn này thì...rất nhiều.”

Trong không khí, mơ hồ truyền đến một đợt âm thanh sạt sạt của cành cây, xa xa từ phía sau, dường như truyền đến một tiếng sấm rền, âm thanh chấn động làm cho xung quanh cây cối và tuyết động trên các tảng đá rung lên bần bật.

Ngòai ra, Đỗ Duy còn cảm thấy được một âm thanh kỳ dị, âm thanh này tựa như là tiếng nói chuyện với nhau, ông ông phát ra, nhưng lại không giống thanh âm của loài người càng không giống như tiếng của ma thú tru lên, mà là trong thanh âm có trộn lẫn tiếng sạt sạt của lá cây va chạm, lại như là âm thanh của một đám ong mật.....

Bất chợt, xung quanh ba người, đột nhiên vô số nơi truyền đến âm thanh “crắc” “crắc”, rất giống âm thanh miếng gỗ bị bẻ, lập tức âm thanh rầm rĩ này vang lên!

Kế tiếp, xem ra Đỗ Duy đã được mở rộng tầm mắt rồi!

Đầu tiên, cách bọn họ ước chừng hơn hai mươi bước, một cây tuyết tùng đột nhiên tự chao đảo, sau đó rễ cây tự động từ dưới đất và tuyết rút mạnh lên! Kéo theo các mảng băng và vụn đất, rung động ở dưới rễ cây như được tách ra làm hai, sau đó với phương thức như vậy, đi về phía trước hai bước.

Đỗ Duy đột nhiên tỉnh ngộ ra.

Tiếng sạt sạt kia tựa như là một tín hiệu làm hoán tỉnh nào đó! Rất nhanh, một mảng rừng rậm xung quanh, vô số cây cối cũng bắt đầu rung động, sau đó “tỉnh dậy”! Hình như tất cả cây cối đều sống lại. Tự mình rút ra khỏi đất và tuyết sau đó đi lại trên đất và tuyết giống như con người. Đỗ Duy và Đạt Đạt Ni nhìn đến ngây người, còn hầu tá nhân thì lộ vẻ trầm tư, tay nắm kiếm, neho mát mìn đám cây sống lại. Đám “thụ nhân” này càng tụ tập càng nhiều, từ mười mấy lên tới mấy chục đứa, thân thể cao lớn rậm rạp tiến tới bao vây khe núi, từ trước tới giờ chúng vẫn giữ khoảng cách nhất định với Đỗ Duy ba người, đám cây này không có mắt cũng không có miệng, nhưng chúng lại có rất nhiều cánh tay! Các cành cây này cuộn lên, rất nhiều thụ nhân khác cũng nhặt các thứ dưới đất làm “vũ khí”

Có khi là tảng đá lớn, có khi là các khối đất từ dưới lớp tuyết, còn có các khối băng lớn, cứ như vậy các cành cây giơ lên, chậm rãi hướng về phía cổ khẩu!

“Bọn chúng...có phải chuẩn bị tấn công chúng ra hay sao!” Đỗ Duy quát lớn:” Chúng ta lui lại phía sau! Chạy về phía khe núi!”

” Chờ một chút! Chờ một chút!” Thanh âm của Hầu Tái Nhân rất trầm ổn:” Đây là thụ nhân! Ta biết loại sinh vật này.... thụ nhân là một loại ma thú có tính tình ôn hòa. Bọn chúng cho tới bây giờ chưa từng chủ động tấn công thứ gì cả, nhưng đừng coi thường vọng đông! Nếu chọc giận bọn chúng, bọn chúng có thể gọi dậy càng nhiều cây cối! Đừng quên rằng chúng đang ở bằng phong sâm lâm! Ở đây khắp nơi đều là cây!”

Đang nói, đột nhiên, ở phía trước có mấy thụ nhân tựa như bị tiếng nói chuyện của hai người làm cho kinh động, đại thụ rít đánh tangào một cách kỳ quái, (Đỗ Duy không cách nào lý giải nổi, cái thứ này không có miệngm tựa sao có thể phát ra âm thanh giống như là kêu gào được.)Tiếng rít gào vang lên, mấy thụ nhân ném đá, đất và các tảng băng “trong tay” về nơi ba người đang chạy tới!(nguồn: tàng thư viện)

“Gặp quỷ rồi!”

Đỗ Duy kêu lên một tiếng, hần vội ngâm nga một câu chú ngữ, hai đạo phong nhận bắn ra, một đạo đánh tan một khối băng rất lớn ở giữa không trung, một đạo phong nhận khác lại đẩy ra một thứ đang ở ẩn nấp ở phía sau.

Đối mặt với đám nham thạch dày đặc giã từ trên xuống, Hầu Tái Nhân đột nhiên một tay nắm lấy cổ áo của Đỗ Duy, một tay dùng lực túm lấy ngực của Đạt Đạt Ni ném về phía trước, lập tức Hầu Tái Nhân nắm lấy Đỗ Duy nhảy theo phía sau....

Một trận âm thanh uỳnh uỳnh, “mưa nham thạch” dày đặc kia tập tức hạ xuống chỗ ba người vừa đứng, một khu đất trống hiện ra vô số hố to, Đỗ Duy thấy vậy kinh hãi giật mình, vội vàng quay đầu nhìn về phía Hầu Tái Nhân:” Lão huynh! Người vừa rồi nói cái gì! Tính tình ôn lương ư? Sẽ không chủ động công kích ư? Bọn chúng thiếu chút nữa khiến chúng ta trở thành tương thệ rồi!”

Một thụ nhân đã đi nhanh tới, giơ cái rễ cây cực lớn lên, đó là cước của nó, một cước làm cho pho tượng bên ngoài cốc khẩu đổ xuống, lập tức một tiếng rít gào phát ra.

Phía sau, trên một trăm thân thể khổng lồ, những thụ nhân khổng lồ ở phía au cũng phát ra một trận núi hô biển gầm để hưởng ứng.

”Hắc! Bọn chúng không quá hữu hảo! Hình như sẽ công kích ngay đó, chúng ta còn ngó ngàng ở đây làm gì? Đỗ Duy cười khổ nói.

”Nói nhảm, ở đây khắp nơi đều là cây, trừ phi ngươi có thể lập tức chạy ra khỏi băng phong sâm lâm! Nếu không nói, thụ nhân có thể hóa thành toàn bộ đồng bọn của chúng ở trong sâm lâm! Đừng chọc giận chúng!”

”Mẹ kiếp. ta cũng không trêu bọn chúng.” Đỗ Duy cười mắng,

Một thụ nhân đột nhiên uốn thân thể khổng lồ, cành cây hung hăng quét về phía ba người, Hầu Tái Nhân có chút tức giận rồi, trên người hắn hiện lên một tia quang mang màu vàng nhạt, hét lớn một tiếng, trong tay phá kiếm quét tới, quang mang màu vàng nhạt hiện lên, “tay” của thụ nhân lập tức bị chặt xuống!

Kỵ sỹ vừa xuất thủ thì sẽ dứt khoát không ngừng nghỉ! Hắn phóng tới bên cạnh Đỗ Duy, rồi lao lên phía trước. Hắn thấp người xuống tránh một cước như trùy lớn đập xuống của thụ nhân. Sau đó trở tay hoành kiếm chém tới, cắc một tiếng, rễ cây đã bị hắn chém đứt rồi, thủ nhận kia không đứng thẳng được lập tức đổ xuống.

Loại gia hỏa không lồ này có nhược điểm là hành động chậm chạp, một tên thụ nhân ngã xuống nhưng lại kéo theo ba bốn đồng bạn ngã theo. Giống như cờ domino, một cái đổ là đổ một vùng.

Kỵ sỹ dứt khoát chạy vọt vào trong đám người cây này, ý vào thân thể khéo léo của hắn, lướt qua khe hở của các thụ nhân, kiếm của hắn đã chém bảy tám thụ nhân, Những thụ nhân này căn bản lại không thể đánh trúng hắn, ngược lại công kích không ít lên trên thân thể của đồng bọn, trong lúc nhất thời thụ nhân như nhóm người bị ngã ngựa.....

Ngay khi Đỗ Duy vừa yên tâm, đột nhiên từ xa xa truyền tới âm thanh sạt sạt dồn dập hơn. Giống như một loại mệnh lệnh, nhất thời tất cả thụ nhân đều phát ra tiếng gầm gừ, bọn chúng không dùng những tay chân to lớn đi thử Hầu Tái Nhân nữa, ngược lại đột nhiên trong lúc đó, lá cây trên toàn thân thụ nhân rơi xuống, kèm theo tiếng xé gió, tựa như lớp lớp đao phong gào thét quét tới Hầu Tái Nhân!

Loại công kích này đáng sợ hơn rất nhiều! Cơ hồ giống như vô số ma pháp sư đồng thời phát ra vô số đao phong nhận! Cho dù tốc độ của kỵ sỹ có nhanh hơn nữa cũng thoát không nổi, lá cây từ bốn phương tám hướng phóng tới, hắn lập tức lặn trên mặt đất, toàn thân đều khí tán ra. Cả người như một khối khí màu vàng. Cái quang cầu màu vàng ở bên ngoài thân thể đỡ lấy tất cả lá cây... Trong khoảnh khắc, đám lá cây rậm rạp lấp mắt kỵ sỹ, thân thể nhỏ nhoi của hắn trong nháy mắt bị bao trùm bởi vô số lá cây.

Không phải Đỗ Duy thấy chết mà không cứu- thật ra hắn muốn tới hỗ trợ nhưng khi hắn vừa lộ đầu, Xẹt xẹt hai tiếng, hai cái lá cây cắm vào tảng đá phía trước mặt hắn! Lá cây mềm mại có thể cắm sâu vào trong nham thạch! Đỗ Duy và Đạt Đạt Ni hai người chỉ có thể trốn ở phía sau nham thạch thôi.

Hầu tái nhân đã bị lá cây bao trùm, bất quá kỵ sỹ hít sâu một hơi, đột nhiên song chưởng đánh ra, đấu khí kích động, nhất thời lá cây trên thân bị rơi xuống, mặc dù hắn có đấu khí hộ thể, nhưng khi đám lá cây tấn công, thời gian quá dài cũng ăn không tiêu. Lúc này đồng tử của Hầu Tái Nhân tựa như biến thành màu vàng, trường kiếm trong tay hắn biến thành một đạo kim quang!

Đỗ Duy trốn ở phía sau nham thạch. Bỗng nghe thấy một tiếng nổ mạnh.....

Oanh!!

Đám kim sắc kiếm khí vừa phát ra, trong nháy mắt đã cắt nát chân của một vòng mấy thụ nhân xung quanh. Khi kiếm phong vừa phát động, cả khu vực bị đoạn liệt thân hình khổng lồ trong nháy mắt bị kiếm khí vô kiềm bắt tới thúc giục biến thành một đám đầu gỗ!

Hầu Tái Nhân đã xuất một chiêu kinh người, kim quang tán đi, lấy hắn làm trung tâm, chung quanh trong vòng hai mươi thước, toàn bộ thụ nhân bị cắt thành từng mảnh đầu gỗ. Xa hơi một chút, thụ nhân cũng bị đánh ngã! Một kiếm này, làm đánh vào hơn một trăm thụ nhân thì hơn một nửa đã bị hắn giết chết rồi!

Bất quá một kiếm này cũng làm tiêu hao không ít năng lượng của kỳ sỹ, thân hình hắn còn mang theo vết thương, nguyên khí còn lâu mới khôi phục, một kiếm này, hít thở cũng có chút không xong, nhìn không được chống trường kiếm xuống mặt đất, thở dốc, trên trán cũng điểm mồ hôi.

Đỗ Duy và Đạt Đạt Ni hai người nhìn nhau, đồng thời từ phía sau nham thạch nhảy ra, nhanh chóng chạy tới bên người Hầu Tái Nhân, Đạt Đạt Ni bay nhanh hướng tới Hầu Tái Nhân kéo về phía sau nham thạch. Lập tức Đỗ Duy cũng không để ý ma lực tiêu hao, phóng một hơi không biết bao nhiêu hỏa cầu, đốt đám đầu gỗ xung quanh, sau đó cũng quay đầu chạy theo.

Chạy về phía khe núi!” Đỗ Duy la lớn.

”Chạy làm sao được, lúc này bị loạn thạch tấn công, cửa vào khe núi vốn đã hẹp giờ đã bị nham thạch lấp rồi.

Vậy trước hết trốn vào sau nham thạch!” Đỗ Duy la lớn.

Ba người lùi tới chỗ Đỗ Duy và Đạt Đạt Ni vừa ẩn thân. Ở phía sau, trong thâm lâm truyền đến một trận âm thanh sạt sạt, thanh âm lần này so với lúc bắt đầu còn lớn hơn, âm thanh cũng truyền từ xa hơn!

”Bọn chúng gọi về nhiều động bạn hơn rồi.” Hầu Tái Nhân thở dài:” Thả ta ra đi chứ, vừa rồi ta chỉ thi triển một kiếm hơi mạnh một chút thôi, nếu là bình thường, ta có thể một kiếm giết chết đám này rồi!”

”Nếu lúc bình thường, ngươi vẫn còn là thần thánh kỳ sỹ, thì sẽ không bị truy đuổi tới nơi kỳ quái này.” Đỗ Duy cười khổ nói:” Ngươi bây giờ đang bị thương, thực lực nhiều nhất cũng chỉ còn ba bốn thành, không thể đối phó được với lũ quái vật vô cùng vô tận này, ngươi có thể triệu hoán lão gia hỏa không? Với bọn này ta có cảm giác vũ khí của ngươi có công kích cũng vô dụng, tốt nhất là dùng ma pháp mới có thể giải quyết- tấn công đại quy mô chỉ có ma pháp.”

”Chờ một chút, hình như không đúng...” Đạt Đạt ni người ép sát vào tảng đá chỉ lộ ra con mắt để quan sát, đột nhiên cúi đầu mới:” Bọn chúng không công kích, ngược lại còn lui về phía sau- hình như đang đợi thứ gì đó,;

”Cái gì?” Đỗ Duy cũng thò đầu ra

cuối cùng cũng xong chương này, hẹn gặp lại vào ngày mai.

84. Chương 75: Tánh Mạng Chi Tuyền

Quả nhiên, thụ nhât cũng không tấn công, ngược lại còn thông thả lui từng bước chân nặng nề rút về phía say, nhưng điều đáng sợ chính là, phía sau của bọn chúng, càng nhiều cây cối phát ra tiếng ngâm trong trẻo, thân thể to lớn rút khỏi đất tuyết trở thành vật sống.

Đỗ Duy chỉ cảm thấy mao cốt từng nhiên(hoàn toàn khiếp sợ), nhìn từng tảng từng tảng lớn thâm lâm ở trước mặt, trong phạm vi tầm mắt có thể nhìn thấy, tất cả cây cối đều tự bật rên sau đó dường như ngẩn ra như đám người gỗ(rồi) rồi bao vây xung quanh.....

”Lão thiên.... Số lượng này nhiều ít ra sao?”Đạt Đạt Ni thở dài

”Chỉ có thiên tài mới biết được, đây là thâm lâm, Băng Phong thâm lâm đã được bao nhiêu tuổi rồi? Nơi này có bao nhiêu cây? Mười vạn cây ư? Hay là hai mươi vạn cây?Gặp quỷ rồi...”

Đỗ Duy mắng:” Nhưng tại sao bọn chúng lại không công kích nữa? Trái lại còn vây ở đây, hình như là đang chờ cái gì đó.....”

Chính xác, thực sự là các thụ nhân này đang chờ đợi.

Rất nhanh, tiếng bước chân nặng nề như sấm rền cũng từ xa mà tiến tới gần, Đỗ Duy có thể cảm thấy được mặt đất bị chấn động trầm trọng.

Thật đáng kinh sợ, trong đám đông thụ nhân kia, tách ra một con đường, một vật khổng lồ chậm rãi đi ra từ trong đám thụ nhân.

Ấn tượng duy nhất của Đỗ Duy đó là: Con mẹ nó, tên gia hỏa này thật là lớn!

Nếu nói các thụ nhân khác giống như người khổng lồ... thì cái tên gia hỏa này giống như người khổng lồ trong những người khổng lồ.(to thế này thì phải nhìn thấy từ xa chứ-nguồn tàng thư viện)

Trong tầm mắt của Đỗ Duy, cái thứ này phải cao bằng bảy tám tầng lầu, toàn thân vừa đen lại vừa cứng, lớp vỏ ngoài thân đã khô già loang loang lỗ lỗ, giống như là thanh sắt gỉ, nhưng cành lá trên thân lại cực kỳ tươi tốt, lúc đi, cành lá toàn phân cọ vào nhau còn phát ra âm thanh sạt sạt.....

Điểm lớn nhất của thụ nhân khiến Đỗ Duy chú ý chính là.... Từ ngoại hình mà nói, bộ giáng của nó rất giống “người”, bởi vì bộ rễ của nó, đã chia làm hai phần rất rõ ràng, tựa như chân của người bình thường. Mà trên thân cây rõ ràng như được chia thành chữ cái “Y” trong bảng chữ cái tiếng anh. Hai bên nhánh chia ra giống như hai bàn tay lớn, phía cuối các nhánh cây tỏa ra hình như là ngón tay..

Đỗ duy nhìn thấy “tay” của đại thụ nhân, ngón tay của đại thụ nhân chỉ chít những cây leo vòng quanh có cái vật tròn gì đó

từ hình dáng nhìn lại... hình như giống cái...

Kèn lệnh? Điều làm cho Đỗ Duy ngạc nhiên hơn chín là cây đại thụ khổng lồ này dường như có cái gọi là “Mặt”

Có vật bén nhọn ,đột nhiên nâng lên, hình như là cái cái mũi, mà ở dưới cái mũi, có một cái miệng mở ra, phía trên và dưới của miệng vỏ cây dày vô bì, giống như là cặp môi.....

Đối với tất cả thụ nhân, dường như đều sợ tên đại gia hỏa này, đều lui lại phía sau nó... xem ra có thể nó là thủ lĩnh của thụ nhân rồi. Trong lòng Đỗ Duy nghĩ như vậy.

“Người....có....” Đây chính là thanh âm của thủ lĩnh thụ nhân phát ra tựa như hùng hây mà trầm thấp, mặc dù rất vụng về, nhưng Đỗ Duy miễn cưỡng nhận ra được đây là ngôn ngữ của loài người....

Gặp quỷ rồi, nó có thể nói được ngôn ngữ thông dụng của La Lan đại lục sao/

“Người...có....phải....đã....đồ... sát... đồng...bạn...của....ta...phải ....không”(giống vivian quá) mỗi một thanh âm của nó đều quanh quẩn trong tâm, còn mang theo tiếng vọng thật dài, thanh âm hùng hậu trầm thào mang theo mùi của sự phẫn nộ.

Đỗ Duy như vút lá gan trong thân thể mình vút ra ngoài nham thạch , nhìn tên đại gia hỏa này, lớn tiếng quát:“Là các người tấn công chúng ta trước!”

“Các..người....không...tuân...thủ...ước c...định!” Thủ lĩnh của thụ nhân rất phẫn nộ, tất cả cơ quan trên thân đều run rẩy:“Tà...nhân...bạo...quân, đã.. đáp...ứng, mỗi ....mười năm...cho phép...chúng ta...phải người tiến vào..khe núi....một lần!”

Thanh âm của nó tựa như là đang chất vấn:“Hôm nay, là...ngày...mười...năm ước định, tại sao,,các người..không cho...tộc nhân của ta...tiến vào ..khe núi? Chẳng nhẽ...tà nhân bạo quân,...muốn..khởi dậy..chiến tranh...với thụ..nhân chúng ta sao...!”

Mười năm? Ngày...ước định?Tà nhân bạo quân? Chiến tranh?

Đỗ Duy Lập tức rõ ràng rồi... đây là một sự hiểu lầm đáng sợ.

Mắt thấy bộ dạng sắp nổi giận của tên tối đại gia hỏa thủ lĩnh của thụ nhân, lập tức Đỗ Duy đứng thẳng người, dùng sức la lớn:“Chờ một chút. Ta có thể hỏi người một vấn đề được không?”

Thủ lĩnh của thụ nhân nhìn Đỗ Duy,

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, sau đó dùng lực cười nói với giọng xa nhất có thể của mình:“Xin hỏi, người có nói ”Tà Nhân Bạo quân“. là vậy gì vậy?Ta không hiểu lắm.”

Lời vừa nói ra, thụ nhân và ba người lúc đó đều trầm mặc, may là thụ nhân không có mắt, nếu không sẽ có một tràng cảnh tuyệt vời “mắt to nhìn mắt bé”.

”Các người...không phải là...thủ hạ...của tà nhân bạo quân sao?

“Không phải, ta chưa bao giờ nghe thấy cái tên đó.”

“VẬY...các người..là...cái gì?”

Đỗ Duy từ phía sau nham thạch nhảy ra, mở hai bàn tay ra, tự đánh giá mình từ trên xuống dưới, khuôn mặt nở nụ cười nói: “Còn vấn đề này sao? Chúng ta là loài người, chẳng lẽ người chưa từng thấy loài người sao?”

Thủ lĩnh của thụ nhân trầm mặc một lúc, hai chân trắng kiện của hắn đi về phía trước vài bước, sau đó thân thể khổng lồ hơi cúi thấp xuống, các bộ phận cũng đè ép xuống, tựa hồ đánh giá cẩn thận Đỗ Duy trong chốc lát, sau đó thủ lĩnh của thụ nhân một lần nữa đứng thẳng lên, trong giọng nói của hắn có một chút vui sướng: “A, các người...là...loài người! Ta...nhớ kỹ....loài người...thật lâu...thật lâu...trước kia...có một.. bằng hữu...loài người...đã dạy ta...nói chuyện...” (nguồn: tàng thư viện)

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, bất quá, thủ lĩnh của thụ nhân mặc dù trì động, nhưng cũng không phải là ngu ngốc, giọng nói của hắn vừa từ vui sướng đã chuyển qua nổi giận: “Nhưng...các người..đã làm...thương tổn....đồng bạn....của ta!”

“Là đồng bạn của người tấn công chúng ta trước.” Đỗ Duy tựa như nhận định thụ nhân này không dễ lừa gạt: “Chúng ta đang đứng yên lành ở chỗ này, đồng bạn của người xuất hiện, sau đó dùng đá tấn công chúng ta.:

“À....” Thủ lĩnh thụ nhân phát ra một đợt trầm ngâm, dường như hắn đang tự hỏi, sau đó hắn lớn tiếng nói: “Được...là đồng bạn...của chúng ta..trước...”

Phương thức nói chuyện chậm chạp của hắn thật sự làm cho cho Đỗ Duy nhẫn nại không được(ta gõ mà cũng mệt-tàng thư viện), vì vậy hắn giành nói, chúng ta có thể đi được chưa?”

“Chưa...” Thủ lĩnh thụ nhân nói không ra lời, bất quá hắn lại rất nhanh tìm một từ ngữ thích hợp để biểu đạt ý tứ của mình, “Bồi thường!!”

Bồi thường? Đỗ Duy sợ run người....bồi thường bảy tám mươi thụ nhân bị Hầu Tái Nhân đánh nát hả? Bồi thường như thế nào? Dùng kim tệ? Lão thiên, thị nhân muốn sử dụng kim kim tệ làm gì chứ?

Chẳng nhẽ muốn thưởng mạng? Được? Chặt mấy cái cây liền phán tử hình? Trên thế giới này làm gì có đạo lý như vậy!”

Hơn nữa, vô luận nói như thế nào. Đỗ Duy cũng hiểu mình chiếm một phần đạo lý. Dù sao, ba người bọn họ đang đứng yên lành ở đây, là thụ nhân dùng đá tấn công mình –những tảng đá có thể khiến họ trở thành tương thịt, sau đó, đối phương cũng chỉ là đánh trả tự vệ mà thôi...chẳng lẽ ba người chúng ta lại để cho một đám cây cối đánh cho như vậy ư?

Bất quá, đối với loại cây trì độn cổ chấp này thì không thể nói chuyện đạo lý được, Đỗ Duy suy nghĩ một chút, liền nhớ tới một người lúc trước, hắn lập tức có chủ ý: “Thụ nhân tiên sinh tôn kính, xin hỏi, vừa rồi ngài nói tà nhân bạo quân có việc gì xảy ra? Còn có...ta nghe thấy ngài đề cập tới...chiến tranh?”

Thụ nhân cũng không phải là người để mà nói chuyện hợp cách, thanh âm của nó thông thả trầm thấp, kiếp trước Đỗ Duy cũng đã gặp kiểu cổ điển này, hơn nữa giống như một cái đĩa đã xước nghiêm trọng, muốn nói một cái gì đó phải đợi mặt trời xuống núi mới có thể rõ ràng,

Và Đỗ Duy đoán cũng không sai lắm.

Trên vùng đất này, theo lời nói của thủ lĩnh thụ nhân, cả Băng Phong sâm lâm đều là lãnh địa của thụ nhân.... Lời này làm cho Đỗ Duy có cảm giác nó đang khóac lác, bởi vì Đỗ Duy đã tiến vào khu sâm lâm đã rất nhiều ngày rồi, từ trước tới giờ hắn chưa từng thấy cái cây nào có thể sống dậy.

Thủ lĩnh thụ nhân-a. nhân tiện đây nói một chút, để ta giới thiệu tên đại gia hỏa này với mọi người, có có một cái tên rất phù hợp với thân phận của hắn: Ngũ Đức(Đỗ Duy: WOOD ư)

Ngũ Đức đã nói, nó sinh ra ở mảnh đất này, sống ở mảnh đất này, nó là là một thụ nhân huyết thống thuần chính tiêu chuẩn- về phần thụ nhân có cái gọi là “huyết thống” hay không Đỗ Duy cũng không xen vào, nhưng Ngũ Đức đã tiết lộ cho Đỗ Duy biết hai tin tức rất thú vị:

Đầu tiên, kỳ thật đồng thụ nhân đồng đảo ở trước mặt...đều không phải là thụ nhân chân chính, thụ nhân chân chính chỉ có một mình Ngũ Đức. Mà Ngũ Đức tự xưng, nó là người cuối cùng của thụ nhân tộc ở vùng đất này. Về phần đồng bạn bên người nó, đều là do cây mây đầy gai trên tay nó hóan tỉnh “đồng bạn.”

Đỗ Duy đoán, những “đồng bạn “ này, đại khái có nghĩa là “thủ hạ”.

Cái hào giác mà Đỗ Duy thấy có một cái tên rất ma huyền”Tự nhiên kèn lệnh”? đây là bảo bối được thụ nhân tộc truyền thừa. Âm thanh của kèn lệnh, có thể hóan tỉnh được cây cối ở xung quanh, khiến cho cây cối này biến thành đồng bạn để mình chỉ huy.

Cách thụ nhân tộc truyền thừa cũng nằm ngoài ý nghĩ của Đỗ Duy, bọn chúng không chi theo phân khu, mà truyền thừa cũng thông qua”Tự nhiên kèn lệnh(hào giác).”

Đại khái phương thức là: Dùng tự nhiên hào giác để thức tỉnh “đồng bạn”, lúc bắt đầu thì không có ý thức gì, bọn chúng chỉ biết căn cứ vào mệnh lệnh của thụ nhân chính thức để làm việc, đơn giản hơn là hành động.

“ Thế tại sao bọn họ lại công kích chúng ta?” Đỗ Duy chất vấn,

Lão Ngũ Đức trả lời làm cho Đỗ Duy cũng cảm thấy tức giận: bởi vì tà nhân bạo quân tà ác, đã sát hại cả cánh rừng này, tất cả cây cối đều thống hận, mà đám khổng lồ này thấy ba người đứng ở trước cốc khẩu thì tưởng là thủ hạ của Tà nhân bạo quân tà ác..... Do IQ thấp nên thụ nhân không phân biệt được sự khác nhau giữa loài người này và kẻ đã làm bị thương đồng bạn của mình.

Đồng bạn được hóan tỉnh lúc đầu không có nhiều ý thức, nhưng theo năm tháng tăng trưởng. Bọn chúng mới có thể thông thả bồi dưỡng được ý thức- hơn nữa chỉ có tỷ lệ rất nhỏ, một tiểu bộ phận rất ít mới xuất hiện ý thức của riêng mình, lúc đó chúng mới có thể chính thức trở thành “thụ nhân” chân chính, mà trong miệng của Ngũ Đức gọi là “đồng bạn”.

Vốn ở cánh rừng này, theo lời kể của Ngũ Đức, thụ nhân chân chính chỉ có mấy người, số lượng không nhiều lắm, đại khái có khoảng ba mươi năm người, Thụ nhân luôn luôn là chủng tộc có dân cư rất thưa thớt-Àch, lời kể này làm cho Đỗ Duy cảm thấy rất bất đắc dĩ, rõ ràng khắp nơi đều là cây cối, nhưng để trở thành thụ nhân chính thức thì lại quá ít, tuyệt đại đa số chỉ có thể dừng lại ở giai cấp “đồng bạn” vô ý thức.

Nguyên lai có ba mươi năm thụ nhân , Ngũ Đức là người nhiều tuổi nhất. Dựa theo lời nói của lão Ngũ Đức, bọn chúng vui sướng sinh tồn ở cánh rừng này, bọn chúng không có thiên địch nào...bởi vì, vô luận là ma thú hay cái gì khác, chúng cũng không sinh ra uy hiếp gì.

Cho đến một ngày...

Cánh rừng “mỹ lệ và hiền hòa” này, nguyên văn lời của lão Ngũ Đức,

Tại nơi này, có tồn tại một kẻ tàn ác cường đại, tên gọi là “Tà nhân bạo quân”.hắn đã dùng sức mạnh để chiếm đoạt tài phú quý giá nhất của thụ nhân đó là: Cái khe núi!

Mặc dù sâm lâm này rộng vô hạn, nhưng cái khe núi nhỏ nhỏ này là thứ không thể thiếu với thụ nhân tộc!

Bởi vì...Cái khe núi này, có quan hệ tới truyền thừa bảo vật không thể thiếu được với thụ nhân tộc. Đáng tiếc là bảo vật này đã bị Tà nhân bạo quân ta ác chiếm đoạt cho mình.

Càng đáng hận chính là, khi thụ nhân tộc phần nộ dẫn theo đồng bạn tìm đến tên tà ác này để lý luận, nhưng thực lực của kẻ kia đã làm cho thụ nhân tộc bị tổn thất trầm trọng, tà nhân bạo quân có qua pháp thực lực cường đại, hắn thậm chí còn giết chết tộc nhân của Ngũ Đức.

Nguyên lai trong khu rừng có ba mươi năm người, giờ chỉ còn lại một mình Ngũ Đức. Mấy người kia đều bị tà nhân bạo quân giết chết, hơn nữa tà nhân bạo quân còn dùng thân thể của họ để xây dựng cung điện cho mình, nơi đó ở trong khe núi.

Ngũ Đức tức giận dùng tự nhiên kèn lệnh, triệu tập tất cả đồng bạn cùng tiến công khe núi, nhưng thực lực của tà nhân bạo quân quá cường đại, thụ nhân không có cách nào thắng nổi, tồn tại tà ác cường đại, có thể khu sử ma pháp của ma thú vùng phụ cận khe núi! Thậm chí còn có tử thi và vong linh từ dưới đất chui lên! Đối mặt với quái vật này, Ngũ Đức đã tổn thất rất nhiều “đồng bạn”.

Nhưng may là, nơi này là sâm lâm, Ngũ Đức có thể triệu tập vô cùng vô tận “đồng bạn” xuất ra, tà nhân bạo quân cũng có chút cố kỵ, cuối cùng sau khi giằng co, song phương miễn cưỡng mới đạt được một hiệp định: Ngưng chiến.

Ngũ Đức yêu cầu trả lại khe núi này, nhưng tà nhân bạo quân không đồng ý, cuối cùng song phương lại hiệp định, cứ cách mười năm, cho phép thụ nhân tiến vào khe núi một lần.

“Rốt cuộc trong khe núi có cái gì?” Nghe xong chuyện xưa, Đỗ Duy hứng thú nhất chính là cái này.

“Tánh mạng...chi tuyền!” Lão Ngũ Đức trả lời, “Nguồn suối kéo dài sinh mệnh của thụ nhân.”

85. Chương 76: Lại Là Hấn!

Nguồn suối này theo truyền thuyết chính là căn cơ truyền thừa của các thế hệ thụ nhân tộc. Theo truyền thuyết từ xưa của thụ nhân tộc, từ xa xưa lúc trên thế giới còn chưa có thụ nhân, sinh mệnh chi tuyền chảy dưới một gốc đại thụ, rễ đại thụ này hấp thụ sinh mệnh chi tuyền... sau đó sống lại. Đại thụ rốt cục có trí tuệ, trở thành thụ nhân đầu tiên trên thế giới, chính là tổ tiên của toàn thể thụ nhân tộc.

Sau đó, thụ nhân tộc tổ tiên vốn chỉ có một mình trên thế giới, cảm thấy rất cô độc vì không có đồng bạn. Vì vậy thần linh trên trời thương cảm, tặng cho nó một cái ‘tự nhiên hào giác’ (tù và), thổi hào giác là có thể ‘hoán tỉnh’ bất kì giống cây cối nào.

Sau đó, rốt cục xuất hiện thụ nhân tộc.

Mà ‘thanh xuân bất lão chi tuyền’, tác dụng lớn nhất chính là giúp cho thụ nhân tộc kéo dài tuổi thọ. Phải biết rằng, để cho thụ nhân ‘thức tỉnh’ thì phải có một quá trình rất dài, mỗi một thụ nhân ban đầu được hào giác thức tỉnh vốn là trong đầu không hề có ý thức, mà chỉ tựa như khúc gỗ biết đi, biết cử động. Muốn hình thành ý thức, phải mất rất nhiều năm tháng, không phải vài năm hay vài chục năm, mà chí ít cũng hàng trăm năm, thậm chí nhiều hơn.

Vấn đề ở chỗ, đại bộ phận cây cối sống lâu chỉ trên dưới trăm năm, mà từ nhỏ sinh trưởng thành đại thụ tốn hơn mười năm, sau đó ‘thức tỉnh’ thành ‘đồng bạn’, rốt cục chúng chỉ còn sống lâu được hơn mười năm.

Mà từ giai cấp ‘đồng bạn’, trở thành chánh thức ‘thụ nhân’ còn phải mất trên trăm năm, đại đa số cây cối đều không có loại tuổi thọ này. Còn chưa hình thành ý thức, chẳng lẽ đã già chết?

Cho nên, ‘thanh xuân bất lão chi tuyền’ đối với thụ nhân mà nói, là phi thường trọng yếu. Tất cả thụ nhân, chỉ cần đến bên dòng suối, dùng rễ cây hấp thụ một chút nước suối là có thể trường sinh bất lão, sống lâu một hai ngàn năm cũng không phải là vấn đề.

Nghe đến đó, Đỗ Duy nhin không được phải đưa ra nghi vấn: “Nếu chỉ cần hấp thụ một chút nước suối, các người liền có thể sống rất lâu... vậy từ trước lúc tà nhân bạo quân xuất hiện, tại sao chánh thức thụ nhân chỉ có năm ba người? Theo lý mà nói, tất cả giai cấp ‘đồng bạn’ đều có thể hấp thụ nước suối, đều có tuổi thọ dài lâu, chờ đợi ý thức thông thả hình thành.”

Ngũ Đức thở dài, thụ nhân cuối cùng trên thế giới này ngũ khí trầm trầm, “Bởi vì... nước suối... rất... rất ít...”

Trải qua một phen giải thích, cuối cùng Đỗ Duy cũng hiểu được.

‘Thanh xuân bất lão chi tuyền’ này dòng chảy thật sự quá nhỏ, hoặc là nói so với thân thể thụ nhân cao lớn mà nói, thật sự là còn xa mới đủ dùng. Mà thủy lượng sản sinh quả thật không đủ để cho thụ nhân thân thể cao lớn hưởng dụng, chính là ít đến đáng thương.

Căn cứ Ngũ Đức so sánh, dòng nước này ước chừng lớn bằng... một cái rễ cây. Không ai biết nước suối từ nơi nào chảy đến, mà thậm chí dòng nước có lúc còn cạn khô, mà mỗi lần cạn phải hao phí mấy năm mới có thể từ từ xuất ra một ít thủy lượng.

Lúc chảy, lúc lại khô cạn, trạng thái như vậy thật sự không tốt. Hơn nữa, bình thường một thụ nhân hấp thụ nước suối, sợ rằng sẽ hao phí một lượng nước suối lớn... tình huống như vậy khiến cho thụ nhân đời đời truyền thừa bị ảnh hưởng lớn, khiến cho chủng tộc này sanh sản với dân cư luôn luôn có số lượng rất thưa thớt.

Nghe Ngũ Đức tả lại, Đỗ Duy vô tình phát hiện một điểm... nói là quá mức thiện lương cũng tốt, mà nói là đầu óc đơn sơ cũng được, tóm lại, trước khi ‘tà nhân bạo quân’ xuất hiện, hạp cốc hoàn toàn chịu sự khống chế của thụ nhân. Mà thụ nhân tộc cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua một mình độc chiếm khẩu nước suối.

Chúng nó cho rằng đây là thượng thiên cùng thần linh ân tứ, cho nên chúng nó vui vẻ cùng các chủng loại ma thú trong rừng rậm phân hưởng, khiến cho vốn nước suối đã ít lại càng ít đến đáng thương!

Bất quá, có một điều tiếc nuối là ‘thanh xuân bất lão chi tuyền’ tác dụng trường thọ tựa hồ chỉ hiệu quả đối với thụ nhân, còn thì các loại ma thú uống nước suối này đối với trường thọ không hề có tác dụng, nhưng... lại có một chỗ thần kỳ khác.

Đầu tiên, không cần biết thương thế nặng đến cỡ nào, sợ là gần chết đi nữa, chỉ cần uống được một ngụm nước suối là có thể lập tức khởi tử hồi sanh! Chỉ điểm này đã đủ để Đỗ Duy hai mắt đều sáng lên.

Thứ hai, nước suối này đối với ma thú dường như có một loại tác dụng ‘kích phát ma lực’, một số ma thú sau khi uống qua nước suối sẽ phát sinh biến hóa, đơn giản mà nói chính là ‘tiến giai’. Khái niệm này có chút mơ hồ, Đỗ Duy hỏi lão Ngũ Đức, kết quả lão chậm rãi miêu tả, tuy không rõ ràng nhưng cũng khiến cho Đỗ Duy thập phần hứng thú.

Lúc lão Ngũ Đức tuổi còn trẻ - có trời mới biết Ngũ Đức ‘tuổi còn trẻ’ là bao nhiêu tuổi - thụ nhân hiền lành cùng với ma thú chung quanh cùng nhau chung sống. Lão từng có một bằng hữu, vốn là một băng tuyết ma lang trưởng thành. Ma lang nọ sau khi uống một chút nước suối, rốt cục xảy ra ‘tiến giai’, từ một trung đẳng cấp bậc Băng tuyết ma lang, tự nhiên tiến giai thành cao đẳng cấp bậc, Bạo phong lang vương.

Dựa theo một ít tư liệu của ma pháp sư công hội về cấp bậc của các loại ma thú, Bạo phong lang vương chính là trạng thái tiến giai cuối cùng của băng tuyết ma lang. Bạo phong lang vương thân là cao đẳng ma thú, chính thức là một loại cao đẳng ma thú, không chỉ có toàn bộ dị năng của băng tuyết ma lang, hơn nữa mạnh mẽ, thông minh, trí tuệ cao... đồng thời còn có một loại đặc thù năng lực: triệu hồi!

Triệu hồi thuật của Bạo phong lang vương căn cứ ma lực mạnh yếu mà quyết định diện tích bao trùm lớn nhỏ, sau đó triệu tập bên trong khu vực tất cả... chú ý, là tất cả, không phân biệt chủng loại, chỉ cần ma thú cấp bậc thấp hơn Lang vương, trở thành thủ hạ nghe lệnh nó chỉ huy! Nói cách khác, đây là một loại ‘chung cực triệu hồi thuật’. Một Bạo phong lang vương trưởng thành, trong phạm vi ma lực bao trùm, bất luận sài lang hổ báo ma thú gì cũng được, chỉ cần cấp bậc thấp hơn lang vương thì đều trở thành thuộc hạ của nó.

“Vậy chẳng phải hình thành một ‘ma thú quân đoàn’ sao?” Đỗ Duy thở dài.

Tuy rằng chừng đó cũng chưa nói hết điểm thần kỳ của ‘thanh xuân bất lão chi tuyền’ nhưng chừng đó cũng đủ cho Đỗ Duy hai mắt sáng ngời.

Còn có một chuyện càng làm Đỗ Duy giật mình, thậm chí hơn cả chuyện nước suối đối với loài người cũng có tác dụng thần kỳ, chính là lão Ngũ Đức nói ra một chuyện làm người ta kinh ngạc, đồng thời giải thích tại sao thụ nhân có thể nói ngôn ngữ loài người, mà lại là ngôn ngữ thông dụng của La lan đế quốc.

Ngũ Đức nói được tiếng người dĩ nhiên không thể do trời sinh, Đỗ Duy cũng không hỏi thụ nhân có ngôn ngữ của chính mình hay không, nhưng ít nhất một thân cây không có khả năng sanh ra lại biết nói tiếng người, cho dù là loài người học tập ngôn ngữ cũng phải là từ nhỏ học mà thành.

Lão Ngũ Đức nói được ngôn ngữ loài người dĩ nhiên là có người dạy.

Từ lâu rồi... tuổi của lão Ngũ Đức, Đỗ Duy hoàn toàn đoán không ra, dù sao lão nói từ lâu rồi thì ít nhất là sự tình mấy trăm năm trước, từng có một con người cường đại đã tới nơi này, lại còn sống ở phiến rừng rậm này một thời gian, hơn nữa cùng với thụ nhân thiện lương ôn thuận kết giao bằng hữu. Ngôn ngữ loài người của lão Ngũ Đức chính là người kia dạy lão để tổ lồng hữu nghị, mà lão Ngũ Đức dẫn người kia đến ‘thanh xuân bất lão chi tuyền’ để cho người kia ném thử một chút nước suối thần kỳ.

“Sau đó thì sao?” Đỗ Duy trong lòng máy động, “Con người kia là bằng hữu của người? Hắn là ai, lão có biết tên không?”

Đỗ Duy tin rằng, con người có thể đi tới sâu bên trong băng tuyết sâm lâm tuyết đối là cường giả trong vạn người, không có đủ thực lực tuyết đối không đến nơi này.

“... để ta... nhớ lại...” Lão Ngũ Đức suy nghĩ thật lâu, sau đó có chút tiếc nuối trả lời, “thời gian... lâu quá... ta... đã... quên... tên hắn... bất quá... ta... biết... hắn... là... một vị...hoàng đế, uhm... đúng vậy... là... ‘hoàng Đế’, từ này... ta... nhớ kỹ...”

Không để ý đến lão Ngũ Đức vì chính mình không quên xưng hô này mà vui sướng, Đỗ Duy nội tâm chính là không thể dùng lời miêu tả.

Hoàng đế của loài người, lại còn thật lâu thật lâu trước kia, một cường giả có khả năng đi tới băng tuyết sâm lâm.

Trong lịch sử La lan đại lục hơn ngàn năm nay, duy nhất chỉ có một tuyết đỉnh cường giả, hơn nữa thân phận là hoàng đế, tính tới tính lui cũng chỉ có một người... A lạp cồng La lan!

Đỗ Duy không nhịn được thở dài. Tại sao... mỗi một sự kiện li kì, một sự việc truyền kì mình gặp được, đều có liên quan đến tuyết đại cường giả kia? Tính toán một chút, tin tức cần biết cũng đã biết, Đỗ Duy không khỏi cảm thấy thoải mái trong lòng.

Thụ nhân tộc đích xác là thiện lương ôn thuận, lão Ngũ Đức suy nghĩ đơn giản, tính tình cũng hiền lành, cơ hồ không cần Đỗ Duy sáo thoại, đem toàn bộ những gì Đỗ Duy muốn biết nói một lượt. Đỗ Duy một mặt than thở thụ nhân quá mức đơn thuần, ‘thanh xuân bất lão chi tuyền’ tồn tại tuyết đối khiến cho ai biết cũng ham muốn, nhưng đồng thời hắn cũng nhận không được đối với lão Ngũ Đức đơn thuần phát sinh một loại cảm giác kì lạ.

“Ngũ Đức thụ nhân bằng hữu tôn kính”, Đỗ Duy thông thả cúi chào, sau đó cười nói, “ta đối với những tổn thương của ‘đồng bạn’ người có lời xin lỗi, đương nhiên, chúng ta cũng nguyện ý bồi thường. Như vậy đi, ta cùng đồng bạn đều có một chút bản lĩnh, ta đối với tào ngộ của thụ nhân tộc hết sức đồng tình, ta nguyện ý đối phó với kẻ chiếm đoạt hạp cốc – tà nhân bạo quân - tà ác, dùng cách đó để bồi thường xung đột vừa qua. Ngài xem đề nghị của ta thế nào?”

Rốc cục Ngũ Đức nói ra một chuyện khiến cho Đỗ Duy lo lắng.

86. Chương 77: Tà Nhân Bạo Quân

Hơn hai mươi năm trước, từng có một nhóm người đi tới nơi này, những người đó không cùng thụ nhân phát sinh xung đột, nhưng cũng gặp lão Ngũ đức, sau đó tiến vào hạp cốc muốn giết chết ‘tà nhân bạo quân’, kết quả...

Lão Ngũ đức rất thiện ý muốn chỉ trong cốc khẩu một pho tượng đá kì sĩ... đáng tiếc lúc này trong lúc xung đột đã bị một ‘đồng bạn’ thụ nhân đánh cho vỡ vụn.

Đỗ Duy liền nhớ Tuyết lang dong binh đoàn trưởng Bái nhân Lí hi từng nói qua: “Trước nay, loài người đi đến chỗ sâu nhất của Băng tuyết sâm lâm chính là hạp cốc này. Đó là vào hơn hai mươi năm trước, một đại ma pháp sư dẫn theo một đội cao cấp kì sĩ đi đến nơi này, kết quả toàn quân tiêu diệt. Chỉ có ma pháp sư chạy thoát, còn toàn bộ cao cấp kì sĩ đều chết hết.

Thậm chí, tấm bản đồ trong người Đỗ Duy mà Bái nhân Lí hi tặng nghe nói là do vị ma pháp sư kia chạy thoát lưu truyền ra.

Thụ nhân phương thức diễn đạt có chút khó khăn, nhưng ý tứ cũng rõ ràng chính là: ta từng thấy qua một số người lợi hại đến nơi này, nhưng mà bọn họ đều bị ‘tà nhân bạo quân’ đánh bại, cho nên thụ nhân chúng ta không tin các người có thể đánh bại ‘tà nhân bạo quân’ tàn ác.

“Cám ơn người nhắc nhở, bất quá đối với thụ nhân cũng không có gì tổn thất, đúng không?” Đỗ Duy mỉm cười, “chúng ta đến đối phó tên tà ác kia, nếu chúng ta thất bại cũng không ảnh hưởng đến thụ nhân, mà nếu chúng ta thành công thì coi như là bồi thường sự tình vừa rồi.”

Đỗ Duy nói lời này khiến cho lão Ngũ đức cũng không còn lí do gì để từ chối, nhưng mà thụ nhân lại một lần nữa khiến cho người ta khó tin sự thiện lương cùng thuần phác, lão Ngũ đức chậm rãi ngồi xuống, sau đó lục lọi trong đám cành lá của mình, lấy ra một mảnh kim điệp tử. Đỗ Duy nhìn xem, lá cây này chính là màu vàng.

“Nếu... có nguy hiểm... lấy nó... cảm... trên mặt đất, có lẽ... có thể bảo vệ... các người... một lúc...”

Đỗ Duy ngây dại, phải biết rằng bây giờ bọn họ với thụ nhân vốn là tình huống đối lập, thụ nhân thiện lương thuần phác, nhanh chóng quên đi cừu hận... Đỗ Duy thở dài, chủng tộc như vậy cho dù dân cư đông đúc trở lại, e rằng cũng khó mà sinh tồn.

Mang theo cảm thán, Đỗ Duy về lại phía sau tảng nham thạch, nhìn hai người đồng bạn: “Hắc, các người đều nghe rõ rồi chứ? Ta nghĩ chúng ta có chuyện phải làm... ‘tà nhân bạo quân’ không biết là quái vật gì?”

Hầu tá nhân lạnh nhạt: “Mặc dù là cái gì, ta không nghĩ rằng ở chỗ này có thứ gì có thể là đối thủ của ta. Ta chỉ là đối với khẩu nước suối cảm thấy hứng thú.”

“Uhm, đúng vậy.” Đỗ Duy cười nói. “Khẩu nước suối có thể trị liệu tốt thương thế của người.”

“Không!” Hầu tá nhân cười lạnh, “Ta vốn không để ý chút ít thương thế này, nhưng mà địa phương mà A lập công từng đi qua, ta nhất định phải đến xem.”

“Người thì sao?” Đỗ Duy nhìn Đạt Đạt Ni nhĩ, “bằng hữu của ta, ý người thế nào?”

Đạt Đạt Ni nhĩ vẻ mặt nghiêm túc, hẩn rút cây cung sau lưng, chánh sắc nói: “Nói không chừng trong hạp cốc có kim nhân măng. Pho tượng đá kia, hiển nhiên là trùng thạch hóa thuật, không chừng bên trong có kim nhân măng!”

“Được rồi,” Đỗ Duy kết một câu, hẩn cười nói: “Vậy chúng ta cứ vào xem.”

Lão Ngũ đức chỉ huy ‘đồng bạn’, di dời tảng đá chắn ngang hạp cốc, thụ nhân ‘đồng bạn’ sức lực mạnh mẽ dễ dàng vắn đi cự thạch, giải phóng cửa cốc. Sau đó Đỗ Duy cáo biệt lão Ngũ đức, cùng 2 người đồng bạn tiến vào hạp cốc.

Hạp cốc này rất cục có bao nhiêu tuổi, Đỗ Duy mấy người không biết. Mặc dù từ lão thụ nhân Ngũ đức giới thiệu, nghe nói hạp cốc này ‘tĩnh không lớn’, nhưng so sánh với thân thể to lớn của thụ nhân mà nói, ít nhất Đỗ Duy cũng hiểu rằng hạp cốc sợ rằng ‘tĩnh không nhỏ’.

Sau khi từ cửa hạp cốc tiến vào phòng chừng mười thước là một khúc quanh, nhưng khiến cho ba người phải nhíu mày chính là lại đâm xuyên qua một vùng sương mù.

Thực sự là sương mù, Đỗ Duy có thể cảm nhận được không khí lạnh lạnh, thậm chí tùy tiện đi qua màn sương cũng khiến cho trên người cũng đọng từng giọt từng giọt nước.

Nơi này tầm nhìn thật sự quá kém, căng mắt nhìn cũng không thể vượt hơn 5 bước, Đỗ Duy cho đến giờ chưa thấy qua sương mù đậm như thế.

Đi lại trong một nơi hạn chế tầm nhìn, hơn nữa trong hạp cốc còn có một ‘tên tà ác’ cường đại, không thể nghi ngờ là rất không an toàn. Cho nên Đỗ Duy thử qua không ít biện pháp, hẩn thử dùng ma pháp tạo ra một cơn gió nhỏ thổi tan vụ khí, nhưng mà gió thổi qua, vẫn như trước là một mảnh trắng xóa, Đỗ Duy rất cục xác định... sương mù này dùng ma pháp tạo ra.

Miễn cưỡng đốt một cây đuốc... vốn là trước khi tiến vào hạp cốc Đỗ Duy tiện tay bẻ một nhánh cây trên người một thụ nhân ‘đồng bạn’. Thực lực mạnh mẽ nhất, Hầu tá nhân dĩ nhiên đi trước mở đường, Đạt Đạt ni nhĩ ở phía sau, Đỗ Duy cận chiến kém nhất đi giữa.

Ở trong sương mù đậm đặc đi lại một hồi, tinh thần Đỗ Duy luôn đề cao cảnh giác, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh chung quanh. Nhưng vô luận Đỗ Duy hay Hầu tá nhân đều không nhận thấy gì khả nghi.

Ngược lại Đạt Đạt ni nhĩ vốn dày dặn kinh nghiệm mạo hiểm liền đề ra một cái nghi vấn: “Các người có phát hiện... mặt đất nơi này, tuyết hình như càng ngày càng ít.”

Một câu nhắc nhở Đỗ Duy cùng Hầu tái nhân, khiến cho hai người nhất thời phát hiện, quả nhiên tuyết đọng càng ít. Đỗ Duy hít sâu một hơi, nhíu mày nói: “Không phải tuyết ít, mà là hạp cốc hình như nóng hơn bên ngoài, các người xem.” Đỗ Duy chỉ xuống đất, chậm rãi ngồi xuống, tay cào mạnh, lòng bàn tay ngoài một ít tuyết còn có một ít bùn đất mềm nhão, “Nếu là trong rừng rậm, mặt đất cho dù dùng dao chém cũng khó vào, mà đất nơi này dùng tay là có thể đào lên.”

Mọi người lại đi tới trước, tuyết đọng trên mặt đất đều biến mất, dưới chân tuyết đọng đã tan khiến cho mặt đất có chút lầy lội, ba người một đường đi tới, giày ủng cùng gấu quần cũng dính đầy bùn đất. Giày da dẫm trên mặt bùn mà đi đích thực rất không thoải mái, may là càng đi vào trong địa thế càng cao dần lên, đất khô ráo cũng ngày càng nhiều.

Đỗ Duy lại dừng bước, hai mắt chớp động: “Các người có phát hiện không?”

Hầu tái nhân cùng Đạt Đạt ni nhĩ cũng dừng bước, đồng thời gật gật đầu.

Đỗ Duy sờ sờ mặt đất: “Mặt đất rất ẩm, quái thật, địa phương này chẳng lẽ là một cái nhiệt khu.”

“Cho nên chỗ này tuyết đọng bị hòa tan.” Đạt Đạt ni nhĩ cười nói.

Đỗ Duy cẩn thận suy nghĩ một lúc, nhất thời thông suốt một việc... lúc tiến vào hạp cốc, một mảnh sương mù chính là do khí lạnh ngoài hạp cốc gặp khí nóng trong cốc hòa tan tuyết đọng nơi này, hơi nước bốc lên mà hình thành sương mù... mà chỗ này tựa hồ có người cố tình dùng ma pháp đem sương mù tụ lại, khiến cho gió thổi không tan, mà hơi nước cũng không bốc hơi được.

Càng vào trong hạp cốc mặt đất càng khô ráo, không khí càng ẩm lên.

Còn tốt là từ lúc tiến vào hạp cốc đến giờ, sơn cốc cũng không tính là quá rộng, ba người vòng vo quẹo trái quẹo phải, quanh co mười bảy mười tám khúc quanh, rốt cục sương mù cũng tan dần, dưới chân hoàn toàn là đất khô ráo, thậm chí hai bên vách đá có thể thấy vài bụi cỏ dại.

So với bên ngoài ngập trời băng tuyết, gió lạnh vùn vụt, hạp cốc ẩm áp thật làm cho người ta thoải mái.

“Xem ra ‘tà nhân bạo quân’ đoạt được một chỗ thật tốt.” Đạt Đạt ni nhĩ nhin không được cười nói, “Tại rừng rậm quỷ quái này còn có một chỗ tốt thế, nếu là ta sau khi cướp được tới tay cũng tuyệt đối không nhường lại cho người khác, bên ngoài lạnh lẽo muốn chết.”

Đỗ Duy cũng mở nút áo choàng, để cổ hở ra ngoài, nơi này ẩm áp, Đỗ Duy cũng biết mặc áo choàng sẽ rất mau đổ mồ hôi, hần cũng lột cả nón cất đi, chậm rãi nhìn chung quanh.

Nơi này sương mù gần như tan hết khiến cho Đỗ Duy thoải mái không ít: sương mù vừa rồi chẳng những ảnh hưởng tầm mắt, mà không khí còn khiến cho Đỗ Duy một trận ho khan. Đỗ Duy không chút nghi ngờ sương mù này chứa quá nhiều hơi nước, hít lâu chỉ sợ cả phổi cũng đầy hơi nước.

Bây giờ không có sương mù, ba người có thể quan sát chỗ này kỹ càng.

Trước mắt càng vào sâu trong hạp cốc con đường càng lớn dần lên, hai bên sơn bích vẫn đầy quái thạch nhấp nhô, thi thoảng hiện ra vài khe nứt, ngẫu nhiên có vài loại thực vật kì dị không tên sinh sống, thậm chí Đỗ Duy còn thấy trong hạp cốc có không ít cây cối mọc nất. Rễ cây hủ hóa càng không biết đã trải qua bao nhiêu năm.

“Nhìn xem nơi này có gì thú vị nè,” Hầu tái nhân đi trước đột nhiên kêu lên cổ quái.

Đỗ Duy cùng Đạt Đạt ni nhĩ lập tức theo lên, thấy Hầu tái nhân đứng trước ‘một tấm bia đá’!

Nói là ‘tấm bia đá’ cũng có chút miễn cưỡng, rõ ràng chỉ là một khối nham thạch ven đường, phẳng phát bị vạt đi một phần, để lộ bề mặt bằng phẳng, khắc chữ chi chít... dọa người là văn tự chính là văn tự phổ thông của La lan đế quốc!

“Tà nhân vương quốc công cáo: chú ý, người đang đứng trên tà nhân vương quốc lãnh thổ. Đây là lãnh thổ vĩ đại của tà nhân quân vương thống trị. Căn cứ tà nhân quân vương đích thân công bố pháp lệnh, phạm

quá cảnh bốn vương quốc lãnh thổ, vô luận ma thú, thụ nhân, loài người... đều phải hướng tà nhân quân vương vĩ đại nạp thuế: mỗi một sinh vật quá cảnh phải phụng hiến một con mắt! Thông cáo là bốn vương quốc đệ nhất pháp lệnh, nếu có kẻ nào không tuân thủ bốn vương quốc pháp lệnh, nhất luật giết chết!”

87. Chương 78: Vương Quốc Động Vật

Tà nhân quân vương?

Đỗ Duy cười khổ: “Chẳng lẽ người kia ở đây kiến tạo một vương quốc, tự lập làm vua? Một ma thú vương quốc?”

Nhìn thấy công cáo, Đỗ Duy đối với ‘tà nhân bạo quân’ càng lúc càng không nén nổi hiếu kì.

“Cổng hiến một con mắt, hừm...” Hầu tá nhân cười lạnh, hần đột nhiên lùi lại một bước, Đỗ Duy & Đạt đạt ni nhĩ còn chưa kịp phản ứng, kị sĩ đã trở tay chém ra một kiếm, chỉ nghe ‘khách sát’ một tiếng, khối cự thạch trước mắt đã bị trảm là hai đoạn sụp đổ xuống. Hầu tá nhân trông mắt lóe kim quang, lại bước lên một bước chân nát hòn đá, lạnh lùng: “Ta thật sự muốn gặp tên quốc vương này.”

Đúng lúc, xa xa truyền lại vài tiếng kêu to, Đỗ Duy ba người không kìm được sửng sốt, thấy trên một đoạn cảnh khô bên trong hạp cốc không biết từ lúc nào bay tới mấy con quạ đen. Quay về ba người kêu lên mấy tiếng, đột nhiên phun ra tiếng người, lớn tiếng kêu: “có người đến, có người đến.”

Nói xong, vỗ cánh bay đi, vừa bay vừa kêu: “nhanh đi thông báo,” sau đó quạ đen liền bay vào trong cốc.

Hầu tá nhân cười lạnh, tùy ý vung chân, mấy hòn đá bắn ra ngoài, chỉ nghe “viu, viu” hai tiếng, hai con quạ đen liền sa xuống, vũ mao tán lạc, toàn thân nát nhừ, chỉ còn một con về báo tin.

“Ài, người nên đánh rơi tất cả bọn chúng.” Đỗ Duy thở dài: “Bây giờ đối phương có chuẩn bị, thật sự không tốt lắm.”

“Là ta cố ý.” Hầu tá nhân mặt đầy ngạo khí, sau đó cướp đường đi trước vào bên trong.

Đạt đạt ni nhĩ kéo tay Đỗ Duy, hần mặt mày nghiêm trọng, từ trong người lấy ra một gói đồ, lộ ra mấy phiến đen đen: “Đây là vật tùy thân chuyên dùng đối phó kim nhân măng. Kim nhân măng lợi hại nhất chính là ánh mắt, chỉ cần cùng nó đối nhãn một cái sẽ bị hóa đá. Cái này chính là Lý tư đặc gia tộc chúng ta dùng rất nhiều tiền bạc, dựa theo không ít cổ thư chế tạo ra...”

Đỗ Duy nhìn thoáng qua, nhịn không được kêu lên: “Kiếng mát?”

“Cái gì?” Đạt đạt ni nhĩ hỏi lại.

“Ah, không có gì.” Đỗ Duy lắc đầu. Đạt đạt ni nhĩ không biết từ đâu kiếm ra cái đồ này, từ bên ngoài thật sự không khác ‘kiếng mát’ Đỗ Duy thấy qua ở tiền thế.

Mỗi một kiện đều hết sức tinh xảo, hai phiến kính đen trong suốt, dùng khung kim loại để cố định, lại có hai cạnh bọc da dùng để giữ hai bên tai.

“Hắc thủy tinh vạn kim khó cầu, chúng ta cũng hao phí nhiều tâm tư mới mua được.” Đạt đạt ni nhĩ cười nói. “Đừng xem thường cái này, chỉ vài món nho nhỏ cũng hao tổn hơn 8 vạn kim tệ. Chúng ta tổng cộng có 8 người, mang theo 8 kiện đều do ta bảo quản. Bây giờ chúng ta 3 người sử dụng có thừa, mỗi người mang một cái, lỡ gặp kim nhân măng thì không cần phải sợ nó nữa. Hơn nữa ta nghĩ kẻ kia gọi là ‘tà nhân bạo quân’ hơn phân nửa có quan hệ đến con mắt, chắc là con mắt có gì đó cổ quái. Chúng ta mang theo cái này nói không chừng có chỗ tốt.”

“Cám ơn người.” Đỗ Duy cũng không chối từ, lấy một bộ ‘kiếng mát’ đeo lên.

“Không cần cảm ơn ta, là ta cảm ơn người mới đúng.” Đạt đạt ni nhĩ sắc mặt có chút kì quái, thấp giọng nói: “Ta rất hiểu bằng vào thực lực bản thân, tại chỗ này ngay cả tự bảo còn không đủ, nếu không có các người trợ giúp căn bản không thể đi đến nơi này. Mặc kệ người là ai, ta Đạt đạt ni nhĩ đều thiếu người một thiên đại nhân tình.”

‘Mặc kệ người là ai’ lời này vừa ra, khiến cho Đỗ Duy không khỏi có chút xấu hổ. Hắn vốn chỉ cho Đạt đạt ni nhĩ biết tên giả. Sau đó Hầu tái nhân gia nhập đội ngũ, tuy rằng trong lời nói cử chỉ Hầu tái nhân cũng không gọi tên Đỗ Duy, nhưng ngẫu nhiên nói một câu ‘tiểu tử La lâm gia’ đủ để tố cáo thân phận thực sự của Đỗ Duy.

Đạt đạt ni nhĩ nghe được nhưng cũng không nói gì.

Hôm nay mọi chuyện phơi bày, Đỗ Duy cũng không khỏi có chút xấu hổ. Đạt đạt ni nhĩ đối chính mình vẫn rất chân thành, mà mình lại lừa gạt hắn, lừa gạt đồng bạn nhiều ngày cùng đường (hơn nữa ngày đó khi gặp Hầu tái nhân, Đạt đạt ni nhĩ biết rõ không địch lại, nhưng vẫn vì bảo vệ Đỗ Duy mà cùng Hầu tái nhân liều mạng, cảm tình như vậy Đỗ Duy vốn rất quý trọng).

Đỗ Duy mang theo vẻ mặt ngưng ngung, thấp giọng: “Được rồi, Đạt đạt ni nhĩ, ta cũng không cố ý lường gạt người... uhm, ta tên thật là Đỗ Duy, là một thành viên La lâm gia tộc, Lôi mông bá tước là cha của ta. Bởi vì việc ta học tập ma pháp không muốn cho nhiều người biết, cho nên... ta mới nói tên giả cho người, điểm ấy hy vọng người không trách.”

Đạt đạt ni nhĩ cười cười, hai tay ôm Đỗ Duy một chút: “Mặc kệ người là ai, người cũng là bằng hữu cùng ân nhân của Đạt đạt ni nhĩ ta. Đỗ Duy cũng tốt, Cấp lập ba đặc ma pháp sư cũng tốt, người chính là người. Ta thề nhất định bảo vệ bí mật này cho người.”

Ba người tiếp tục đi tới, phía trước dường như truyền đến nhiều tiếng ồn ào, có tiếng đá va chạm lại có tiếng hò hét.

Ba người nhìn nhau, cùng gia tốc tiến lên, Đỗ Duy hai tay thu vào ống tay áo mà Đạt đạt ni nhĩ hai tay thủ cung tiến, duy Hầu tái nhân đi nhanh lên mặt trước.

Quẹo qua một khúc quanh cuối cùng, địa thế trước mắt đột nhiên trở rộng, mà tràng diện trước mặt cũng khiến cho Đỗ Duy không khỏi có chút bất ngờ:

Trước mặt chính là một cái sân lớn, ước chừng bằng hoặc lớn hơn một cái sân bóng đá.

Ở chỗ này, cư nhiên đang xây dựng một bức... tường thành!

Đúng vậy, đúng là tường thành!!

Một nhóm người khổng lồ đang đi tới đi lui, cổ sức vận chuyển những tảng đá vuông vức.

Mà bên cạnh, một đám người lùn nhỏ, toàn thân lông xám, tướng mạo tựa như chuột hang, trong tay cầm roi chạy qua chạy lại, tựa hồ như đốc công!

Đốc công này so với loài người thấp hơn một chút, phẳng phất tựa như lão thử tiến hóa thành người, bộ dáng cực kỳ giống lão thử, mà lại đứng thẳng đi lại như loài người, trên người còn mặc da thú hoặc vỏ cây làm thành ‘quần áo’. Bọn chúng đi lại chậm chậm, trong tay cầm roi tựa như cây mây, thỉnh thoảng quay về mấy người khổng lồ khuôn đá quát một hai roi, sau đó dùng thanh âm the thé quát mắng mấy câu.

Mà người khổng lồ vác đá... Đỗ Duy thực sự kinh ngạc.

Đám người ‘khổ lực’ đáng thương cư nhiên toàn bộ đều là thụ nhân!

Không, chính xác mà nói là một đám thụ nhân ‘đồng bạn’!! Bất quá Đỗ Duy nhanh chóng nhận ra sự khác thường.

Thụ nhân ‘đồng bạn’ giai cấp làm khổ sai toàn thân đã không còn là mộc chất! Chúng nó thân thể đã biến thành đá! Tựa như bị trùng thạch hóa thuật, biến thành một đám thạch điêu cao lớn! Một đám thạch điêu biết cử động!

Hơn nữa, bọn đốc công tướng mạo như lão thử này lại khiến thụ nhân ‘đồng bạn’ bị thạch hóa tựa hồ như rất sợ hãi, hoặc chính xác mà nói sợ hãi tiên tử trong tay chúng.

Tiên tử trong tay bọn lão thử tựa hồ mang một ma lực nào đó, mỗi một roi quát xuống mặc dù cao nhất chỉ đánh đến đùi thụ nhân ‘đồng bạn’, nhưng cũng khiến cho thụ nhân ‘đồng bạn’ không nhịn được phải tru lên.

Đỗ Duy ba người tới gần, nhất thời bị đốc công này phát hiện. Tên dáng người như lão thử nhìn ba người xa lạ đi đến, lập tức the thé kêu lớn: “Ngoại lai giả! Ngoại lai giả! Có...”

Đáng tiếc, một câu nói còn chưa xong, lại nghe thấy Hầu tá nhân hừ một tiếng, lập tức một đạo kim quang lóe lên, lão thử đã bị đánh thành nhục tương té xuống.

Mấy tên đốc công khác đều bị dọa đến chạy tứ tán, vừa chạy vừa hô hoán. Không có đốc công, thạch hóa thụ nhân ‘đồng bạn’ đều bỏ lại hòn đá trong tay, đứng ngốc trệ một chỗ không hề nhúc nhích. Ngược lại có không ít đốc công trong khi chạy trốn, đập đầu vào chân thụ nhân ‘đồng bạn’, tự mình té xỉu.

“Ai, người động thủ quá nhanh.” Đỗ Duy thở dài.

“Dù sao sớm muộn gì cũng trở mặt.” Hầu tá nhân thản nhiên.

Thành tường đang xây được một nửa, đột nhiên nghe một hồi kèn, sau đó từ sau cửa thành xông ra một đội... binh lính?

Đỗ Duy một chuyến đi rốt cục đại khai nhãn giới. Nào là lão thử đốc công có thể đứng thẳng mà đi, hơn nữa miệng nói tiếng người đã khiến cho Đỗ Duy đối với ‘vương quốc động vật’ có lòng hiếu kì. Mà từ sau thành tường xông ra một đội binh lính, xuyt nữa khiến cho Đỗ Duy cười đến vỡ bụng.

Hách nhiên là một đội... kỵ binh?

Ước chừng hơn mười lão thử cường tráng hơn nhiều so với lũ đốc công, uy phong lẫm lẫm ngồi trên lưng ‘ngựa’, lão thử binh lính mỗi tên đều mặc khải giáp đồng dạng. Chỉ có điều khải giáp phần lớn đều dùng da thú chế tạo, thậm chí mặt sau còn có một lá cờ. Lá cờ dùng dây leo tạo thành, phía trên có họa một đồ án con mắt thật to.

Mà kỵ binh này cười, đương nhiên không phải ngựa... mà là một đội cự hình thụ nhân.

Mặc dù không phải ngựa, nhưng cự hình thụ nhìn qua cũng khá ra dáng (...có một hàng mình ko biết dịch thế nào). Chỉ là một bọn người đều đặn đặn sát khí chạy ra khỏi cửa thành, nhanh chóng bao vây Đỗ Duy ba người, lão thử cầm đầu giơ một thanh thụ côn vật nhọn làm trường mâu, chỉ vào ba người, quát lên the thé: “Ngoại lai giả! Vì sao đi tới lãnh địa vĩ đại của tà nhân quân vương! Mau nói lai ý của các người, hoàn thành nghĩa vụ nộp thuế!”

Đỗ Duy thả tay áo, cười cười: “Tà nhân quân vương... ta cho đến giờ chưa nghe qua trên đại lục có một vị quốc vương như vậy tồn tại... xin hỏi, ngài có việc gì?”

“Chúng ta là kỵ binh của quốc vương bề hạ!” Lão thử đội trưởng kiêu hãnh ưỡn ngực: “Phụng mệnh lệnh của vương quốc Tể tướng đại nhân, chúng ta ở chỗ này kiến tạo tường thành, phụ trách quan tạt! Ngoại lai giả, các người mau mau nộp thuế, mỗi người móc một con mắt, chúng ta thả cho các người an toàn rồi đi!”

Tể tướng đại nhân? Đỗ Duy không biết nên cười hay khóc... tà nhân bạo quân chẳng lẽ xem người ta lập quốc đến mê mẩn... cư nhiên còn có Tể tướng?

Bất quá ba vị cường giả bị hơn mười lão thử dùng thụ côn chỉ vào, thật sự khó mà sinh ra uy hiếp.

“Chúng ta lại xem tà nhân quân vương.” Đỗ Duy cười ha ha nói.

Lão thử kỵ binh đội trưởng ngăn người một chút... sự thật vương quốc hạp cốc vốn rất ít có ngoại lai giả đến, thân là vương quốc kỵ binh đội trưởng, cũng rất ít có cơ hội trước mặt ngoại nhân hiển lộ uy phong... mỗi ngày đối diện thạch hóa thụ nhân cũng dần chán. Lão thử hưng phấn, vẻ mặt uy phong quát: “Nói hươu nói vượn! Quốc vương bề hạ muốn gặp là gặp sao! Mau mau móc một con mắt, sau đó rút đi!”

Đỗ Duy thở dài, cũng không nói chuyện tiếp.

Hầu tá nhân bắt đầu ra tay, kiếm trong tay kỵ sĩ khua ra một vòng vòng, hoàng sắc quang mang lóe lên, thụ côn trong tay lão thử liên tứ phân ngũ liệt, lão thử kỵ binh đội trưởng đầu rơi xuống đất, cự hình thụ cũng chạy trốn tứ tán.

Nhìn thi thể lão thử, Đỗ Duy cười khỏ: “Người không thể làm cho sạch sẽ một chút được sao?” Đỗ Duy lắc đầu, tiếp tục hướng phía trước đi tiếp.

Hắn vốn muốn cùng thạch hóa thụ nhân ‘đồng bạn’ nói chuyện vài câu, bất quá thụ nhân ‘đồng bạn’ vốn không có bao nhiêu trí lực cũng sẽ không nói chuyện, cho nên Đỗ Duy đành từ bỏ ý định, chỉ có thể cùng hai người đồng bạn đi qua thành tường mới xây được một nửa, tiếp tục đi vào hạp cốc.

Xuyên qua thành tường, khung cảnh trong hạp cốc liền xuất hiện bất đồng.

Hai bên chính tề đại thụ... toàn bộ đều bị thạch hóa, vốn có sinh cơ áng nhiên cây cối đều bị thạch hóa, xếp hàng hai bên đường, xuất lộ vài phần tử khí.

Dưới chân cũng là đá tảng... kiến trúc nơi này hết thảy hình như đều là đá tảng.

Hai bên còn có không ít kiến trúc toàn bằng đá, phòng ốc, lầu các... đa số phòng tử cửa sổ đều trống rỗng, Đỗ Duy có thể thấy bên trong mơ hồ có kẻ hướng bên ngoài nhìn quanh.

Ba ngoại lai giả cứ thế mà đường hoàng tiến vào ‘vương quốc’ kì quái.

88. Chương 79: Lão Thử Là Ma Pháp Sư Biến Thành.

Hầu tái nhân cùng Đạt đạt ni nhĩ hai người đang muốn ra tay, Đỗ Duy kéo tay đồng bạn: “Chờ một chút nữa, các người không thấy nhìn rất thú vị sao?”

Lão thử bình xông đến nhưng không có lập tức động thủ, mà tại đường trường tập hợp chính tề thành một cái phương trận, chặn đường ba người.

Sau đó nghe một hồi tù và rúc, đội nhóm tách ra, mặt sau bảy tám lão thử cường tráng khiêng một khối thạch bản từ mặt sau đi ra, trên mặt thạch bản có một kẻ nom bộ dáng giống một lão thử mập mạp ngồi chễm chệ.

Người kia một thân lông xám, thân hình mập mạp tựa như trái banh thịt, miệng dài dài nhọn nhọn, hai mép chính là râu chuột, ánh mắt tinh minh, buồn cười nhất là trên đầu đội mũ chóp nhọn cao cao, thân người cư nhiên mặc một kiện bố bào trắng.

Loại trang phục này, cư nhiên cùng ma pháp sư ở thế giới loài người rất giống nhau... Chẳng lẽ lão thử cũng là ma pháp sư?

“Loài người! Các người là loài người?” Lão thử từ trên ghế nhảy dựng lên, từ trên cao trừng mắt nhìn ba người, lớn tiếng kêu lên, thanh âm có phần kinh ngạc cùng hưng phấn... phảng phất còn có chút kích động.

“Không sai, chúng ta là loài người?” Đỗ Duy lớn tiếng đạo: “Xin hỏi, người là cái gì? Lão thử ma pháp sư? Hay là lão thử tướng quân?”

Đại lão thử giống như trái banh thịt, nhìn nhìn bốn phía, quát lớn: “Ta là vương quốc tể tướng do đích thân bệ hạ thân phong! Các người nên hướng ta hành lễ!”

Đỗ Duy thở dài: “Xin lỗi, chúng ta ba người không có thói quen hướng lão thử hành lễ.”

Lời này nói xong, thử binh đang muốn xông lên nhưng lão thử tể tướng lại ngăn cản. Sau đó, nó đảo mắt cười ha ha: “Loài người có thể đi tới nơi này đều là cường giả, các người chắc cũng không ngoại lệ. Bất quá các người cũng không cần quá tự tin.”

Nói xong lão thử tể tướng đứng thẳng lên, hai móng vuốt mở ra, nó ngẩng đầu lên ngậm xương một câu chú ngữ...

Đúng vậy, là chú ngữ! Là ma pháp chú ngữ!

Đỗ Duy há hốc miệng nhìn lão thử miệng ngậm xương ma pháp chú ngữ. Lão thử tể tướng này cư nhiên thật là một người ma pháp sư... không, hoặc là nói một con ma pháp sư!

Đỗ Duy lập tức cảm ứng được đích xác có ma pháp ba động, liền đó trên mặt đất trước mặt ba người đột nhiên hiện lên một đạo ngọn lửa. Sau đó mang theo tiếng gào thét, một đạo hỏa tường từ mặt đất mãnh liệt chồm lên, ngăn trở tại trước mặt ba người! Hỏa thể mạnh mẽ, ầm ầm mang theo từng đạo tiếng rít, hỏa tường lập tức từ hai bên kéo dài ra, hình thành một cái hỏa quyển bao vây ba người vào trong.

Lão thử tử tướng trong miệng không ngừng ngâm xướng chú ngữ. Móng vuốt nó phóng ra một đạo quang mang trong nháy mắt bao phủ ba người, Đỗ Duy liền cảm thấy thân thể gò bó. Hắn bật thốt lên: “Di, trói buộc thuật ? A, hỏa hệ ma pháp rồi trói buộc thuật... một lão thử tử biết ma pháp!”

“Công kích!”

Lão thử tử tướng ra lệnh, sau đó từ hàng loạt phòng ốc ở hai bên ngã tư đường xuất hiện đại đội lão thử tử, mà thử binh cầm trong tay cung tiễn làm từ nhánh cây. Tức thì nghe thấy vô số tiếng “sưu, sưu”, một tiền từ tứ phương tám hướng bắn tới.

Đỗ Duy thật ra bị trói buộc trúng, nhưng mà ma pháp này thế nào có thể trói được Hầu tái nhân? Kỵ sĩ hừ một tiếng, song chưởng chấn động, trường kiếm hươ một vòng chém ra, lập tức hoàng sắc đầu khí phóng ra, bốn phía một tiền đều rơi xuống.

Kỵ sĩ dễ dàng thoát khỏi ma pháp trói buộc. Lão thử tử tướng trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, lập tức hắn hét lớn: “Mau! Giết chết bọn họ!”

Nói xong, hắn phẩy hai tay, bốn phía vòng lửa từ từ thu nhỏ lại, nhất thời ngọn lửa hướng ba người ở giữa mà cuốn đến. Đỗ Duy cười ha ha, miệng ngâm xướng chú ngữ, hai tay áo khua ra hai luồng gió lạnh, băng tuyết phóng ra trúng ngọn lửa bốn bên.

Hầu tái nhân cười lạnh, tùy tiện vỗ lên vai Đỗ Duy cùng Đạt đạt ni nhĩ một chút, lập tức hai người cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, đã có thể tùy ý cử động. Đỗ Duy vung tay, một tràng chú ngữ vừa ngâm, một đám hỏa cầu liền hướng lão thử tử tướng bắn loạn xạ.

Lão thử tử tướng dĩ nhiên ma pháp thực lực mạnh hơn Đỗ Duy, nhìn thấy loại hỏa hệ ma pháp cấp thấp nhất như hỏa cầu thuật, hắn khinh thường hừ một tiếng, tay áo phất ra vài đạo phong nhận chém rớt toàn bộ hỏa cầu. Đỗ Duy lại tiếp tục niệm chú ngữ mê muội thuật .

Mê muội thuật vừa thi phóng ra ngoài, một tầng quang quyển trù trù đại lượng lão thử tử, các lão thử tử này cũng lập tức xỉu đi. Duy có lão thử tử tướng không suy suyển, lão hét lên một tiếng, ngâm xướng vài câu chú ngữ, lão thử tử cường tráng hắn đang cười nghe thấy chú ngữ thì tru lên một tràng chói tai.

Lập tức lão thử tử binh toàn thân cơ nhục bành trướng, thậm chí bì mao cũng muốn nứt ra, mà phảng phất như không biết đau đớn, mồm dài há to, để lộ hàm răng đã mọc dài ra gần gấp đôi. Một đám lão thử tử gào rít, nghe răng trắng ớn, trông mắt đỏ ngầu nhắm nhóm người Đỗ Duy xông đến.

Đạt đạt ni nhĩ dụng liên châu tiễn bắn ra, tiễn thuật cực tốt. Lang nha tiễn mang theo đầu khí xạ ra, một tiền có thể bắn xuyên ba bốn lão thử tử, phảng phất như xuyên kẹo đường hồ lô.

Mắt thấy có mấy lão thử tử đánh tới, Đạt đạt ni nhĩ chắn bên người Đỗ Duy, một cước đá văng lão thử tử ra ngoài. Đỗ Duy nghe được rõ ràng một tiếng xương gãy, mà lão thử tử bị đá bay ra ngoài lập tức lồm cồm bò dậy, gương mặt múa vuốt tiếp tục xông tới.

Là huyết cuồng hóa thuật ?

Đỗ Duy trong lòng chấn động.

Đạt đạt ni nhĩ bật loạn đao, một đao chém bay đầu cuồng hóa lão thử tử, sau đó kêu lớn: “Hầu tái nhân! Người còn làm gì! Mau giết sạch mấy tên gia hỏa này!”

Hầu tái nhân hừ một tiếng, một chút cũng không để ý. Ngược lại nheo mắt nhìn lão thử tử tướng, hắn cười lạnh, một bước phóng tới...

Rõ ràng khoảng cách hơn hai mươi bước, mà kỵ sĩ chỉ một bước đã phóng tới bên người lão thử tử tướng, lão thử tử binh chung quanh đều không nhận thấy được. Lúc này Hầu tái nhân trên người đầy huyết nhục lão thử tử binh, thò tay nhắm lão thử tử tướng chớp tới.

Lão thử tử tướng hét lên, từ trên thạch bản lăn xuống, tức tốc gọi về một lôi điện thuật , điện quang hướng Hầu tái nhân đánh tới. Hầu tái nhân là loại thực lực gì, trường kiếm phách qua đem điện quang chấn cho tiêu tán, điện quang ngược lại đốt mấy lão thử tử chung quanh thành cục than.

Hầu tái nhân một trảo chụp ra, trên thạch bản liền thủng một lỗ lớn, mà lão thử tử tử tướng phía dưới liền bị bắt trúng. Lão thử tử tử chung quanh xông đến cứu, Hầu tái nhân bỏ ra một kiếm, tức thì huyết nhục văng tứ tán.

Lúc này, lão thử tử tử cơ hồ đánh Đỗ Duy cùng Đạt đạt ni nhĩ thất điên bát đảo. Đỗ Duy đã gia trì trên người Đạt đạt ni nhĩ cùng chính mình một cái gia tốc thuật. Hắn là ma pháp sư vốn không thiện cùng người cận chiến, may là hắn có nhiều ngày rèn luyện, thân thể cường tráng hơn rất nhiều. Mặc dù từ nhỏ không tập võ, nhưng từng có La bá đặc kị sĩ đi theo, một bộ cơ bản vũ kỹ cùng kiếm pháp cũng có luyện qua, lực lượng dĩ nhiên so với lão thử tử tử mạnh hơn, lại còn có Đạt đạt ni nhĩ yểm hộ.

Nhưng mà lão thử tử tử cuồng hóa cũng khiến cho người đau đầu. Đạt đạt ni nhĩ chém chết hai lão thử tử tử, trên người cũng bị cào mấy vết. Ngay cả Đỗ Duy cũng bị cắn một miếng trên đùi.

Đừng có lây bệnh thử tử tử dịch a!

Đỗ Duy thầm chửi một câu, bất quá Hầu tái nhân bắt được lão thử tử tử tướng, lão quát to một tiếng rồi xui đi! Cuồng hóa lão thử tử tử không có ma pháp sư dùng ma lực khống chế, liền tỉnh táo lại, mà lão thử tử tử binh lính chung quanh thấy thủ lĩnh bắt, đương nhiên không biết cái gì là dũng khí, liền kêu to một tiếng nhằm bốn phía chạy tứ tán.

Đỗ Duy trong tay cầm chủy thủ vẫn còn nhiễm huyết nhục lão thử tử tử, hét lớn: “Đáng chết, lão tử tử sẽ không lây ôn dịch ba!”

“Trước tiên chém đầu lão thử tử tử này...” Đỗ Duy chửi: “Không phải tà nhân vương quốc sao? Sao lại thành một đám lão thử tử tử? Chẳng lẽ tà nhân cũng là một lão thử tử tử?”

Hầu tái nhân nhằm lão thử tử tử tướng, giơ kiếm đang muốn chém. Lão thử tử tử đang xui đột nhiên tỉnh lại, thấy kiếm quang lập lòe nhất thời kinh hoảng: “Tha mạng! Anh hùng tha mạng!”

Đỗ Duy cười: “Lý do? Cho ta một lý do để tha cho ngươi. Ta đếm đến ba, ngươi không nói được chúng ta sẽ giết ngươi.”

“Ta trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có con nhỏ ba tuổi...” Lão thử tử tử tướng kêu to.

“Một.”

“Ta đầu hàng, bỏ ám đầu mình!!”

“Chúng ta không cần lão thử tử tử súng vật, hai!”

“Ách... ta nghĩ ngài cần người hầu, ta cần cù chịu khó, ăn ít hơn gà, làm nhiều hơn trâu!”

“Ta đã có người hầu, ba!”

Mắt thấy trường kiếm hạ xuống, lão thử tử tử tướng nhắm mắt kêu to: “Ta cũng là loài người!”

“Chờ một chút!” Đỗ Duy quát bảo Hầu tái nhân dừng kiếm, trừng mắt nhìn lão thử tử tử tướng: “Ngươi vừa rồi nói cái gì?”

“Ta cũng là loài người... từng là.” Lão thử tử tử tướng run giọng: “Ta từng là một người ma pháp sư.”

89. Chương 80: Medusa

“Loài người?” Đỗ Duy mặt mày cổ quái: “Ngươi nói ngươi là loài người?”

“Ta... ta... ta thực sự là loài người.” Lão thử tử tử tướng lập cập nói, hai hàm răng va vào nhau nghe lách cách, liếc nhìn Đỗ Duy, bất giác nuốt ực một tiếng, hai mắt lại liếc nhìn thanh kiếm trước mặt, “Ta... ta... thực sự là loài người, không... không... gạt ngươi, không dám gạt ngươi... ta... ta...”

Ngất! Đỗ Duy trừng mắt: “...” (hix, bác biên tập xem giúp câu này nó nói gì nhé ^_^)

Đạt đạt ni nhĩ thu trường cung, “Ngươi thực sự là loài người? Sao bộ dáng lại rõ là một lão thử tử tử?”

“Ta... trước kia đích thực là loài người, còn từng là một ma pháp sư, hơn hai mươi năm trước ta cùng với tùy tùng lại Băng phong sâm lâm...” Lão thử tể tướng lại nhìn thanh kiếm của Hầu tái nhân, hai mắt lảo liên, cười cầu tài: “Kị sĩ tiên sinh, có thể trước tiên lấy thanh kiếm ra được không? Ta chỉ sợ không cẩn thận bị cắt trúng.”

Hầu tái nhân hừ một tiếng, hạ kiếm xuống, với bản lãnh của y vốn cũng không sợ đối phương giở trò ma quỷ.

Nhìn thấy trước mặt bớt đi một nỗi uy hiếp, lão thử tể tướng dường như trút được một gánh nặng, thở dài một hơi, tự chỉnh lí lại y phục. Mắt nhìn thấy tia nhìn lạnh lẽo của Hầu tái nhân, lão thử tể tướng rùng mình, thấp giọng: “Ta từ trước vốn gọi là Cách cách vu...”

Hắn vừa nói một câu, Đỗ Duy nhãn tình kinh ngạc: “Cách cách vu?”

Hảo gia hỏa, lão tử còn tưởng hắn gọi là lam tinh linh!

Không ngờ, Hầu tái nhân cư nhiên nhận ra cái tên này, kị sĩ nhũ mày: “Cách cách vu? Người gọi là Cách cách vu?”

“Không sai, ta lúc trước thật sự tên Cách cách vu, ta đã từng là một ma pháp sư, nhân loại ma pháp sư, mà còn là một đại ma pháp sư.” Lão thử tể tướng gật gật đầu, tựa hồ rất hãi sợ Hầu tái nhân.

Đỗ Duy cảm thấy ngạc nhiên: “Đại ma pháp sư? Đại biểu chí ít người cũng là bát cấp ma pháp sư trở lên?”

Lúc trước một trường chiến đấu, lão gia hỏa biểu hiện ma lực tối đa chỉ hơn Đỗ Duy vài phần, trừ phi hắn chưa dùng hết thật lực. Bát cấp ma pháp sư tức là đồng cấp với Vi vi an cùng bạo lực nữ Kiều an na, nhưng từ thực lực mà xem, lão thử tể tướng bốn sự thật sự kém quá xa.

Hầu tái nhân mặt lộ xuất vẻ trầm tư: “Người thật sự là đại ma pháp sư Cách cách vu? Ta đã từng nghe qua danh tự này, có phải là một trong các ủy viên của ma pháp công hội, đúng không?”

“Đúng, đúng!” Lão thử tể tướng nhãn tình mừng rỡ, bất tri bất giác có chút tự hào: “Ta đích xác từng là ủy viên ma pháp công hội! Người biết tên ta?”

Đỗ Duy nhìn Hầu tái nhân: “Người nhận ra hắn?”

“Không nhận ra, bất quá ta có nghe qua cái tên này. Nếu hắn không nói láo, chỉ sợ hắn thực sự là Cách cách vu. Bát cấp ma pháp sư, ma pháp công hội ủy viên, đồng thời hắn còn là cao cấp ma pháp sư tinh thông ‘Biến hình thuật’ rất hiếm thấy trên thế giới. Hai mươi năm trước, tại đế đô quả thật có một chút danh tiếng.”

“Là hắn?” Đỗ Duy cùng Đạt đạt ni nhĩ bất giác nhìn lão gia hỏa, “Là tên ‘tặc mi thử nhân’ này?”

Hầu tái nhân cười cổ quái: “Tên gia hỏa này thành danh thật sự có vài nguyên nhân đặc thù. Năm đó hắn đạt bát cấp ma pháp sư tư cách kì thật cũng có nhiều ít kỹ xảo, bất quá ma pháp công hội vì bảo trì truyền thừa một cỗ hệ ma pháp quá ít người tu luyện, mới cấp cho hắn một cái xưng hào đại ma pháp sư. Người nói hắn năm đó có hai cái ngoại hiệu phi thường nổi danh, người từng nghe qua chưa?”

“Hầu tái nhân, người nói xem, ta thật sự rất muốn nghe.” Đỗ Duy cười cười.

“Thứ nhất, ‘Lịch sử đệ nhất danh bất kì thực Đại ma pháp sư’. Người đương thời công nhận rằng như so sánh chân chính thực lực, hắn là tên bát cấp ma pháp sư yếu nhất. Thậm chí có người hoài nghi một lực cấp ma pháp sư cũng có khả năng đánh bại tên gia hỏa này. Bất quá, trên phương diện ‘Biến hình thuật’ thì tạo nghệ của lão đích xác rất cao.” Hầu tái nhân nói.

‘Biến hình thuật’... Mắt Đỗ Duy thấp thoáng lóe một tia quang mang, tùy ý hỏi tiếp: “Vậy còn một cái ngoại hiệu thì sao?”

“Tối nhất gan ma pháp sư.” Hầu tái nhân cũng không thêm hạ giọng, nói ra. Hoàn hảo lão thử Cách cách vu tiên sinh vừa nghe thì sắc mặt cũng không tránh khỏi hồng lên.

“Hắn bị nhận là ‘tối nhất gan ma pháp sư’, chưa từng cùng người ta quyết đấu qua, mà có đắc tội với bất kì ai thì hắn là người đầu tiên xin lỗi... Ah, bất quá hắn thực sự biết võ mông ngựa. Ủy viên đầu hàm của

y chính là phó chủ tịch ma pháp công hội động chút tay chân. Sau đó tài lộc đến nhà, tại để đồ sở hữu ‘đại ma pháp sư’ xưng hào, hẳn vui vẻ hưởng thụ, là một ma pháp sư cùng giới quý tộc để đồ quan hệ hữu hảo nhất, là một tên tối tham tài... Ah, nghe nói có một lần tên gia hỏa này nhàn rỗi thay đổi y phục đến để đồ Phong nguyệt nhai vui chơi... mà ‘tối nhất gan ma pháp sư’ xưng hào tại lần này mà có.”

Hầu tá nhân cười nói. “Cứ như thuật lại, tại Phong nguyệt nhai bình thường xảy ra va chạm, mười phần hết chín là tranh giành lời ăn tiếng nói. Lần đó, có một lực cấp võ sĩ uống say, trước mặt nhiều người đem hồ rượu ném vào mặt hắn, còn rút kiếm đòi quyết đấu. Mà vị bát cấp ma pháp sư của chúng ta một hơi lặn mất, cả tháng sau không dám đến Phong nguyệt nhai!”

“Ta là một người khoan nhân đại lượng, không thích va chạm cùng bọn người thô lỗ.” Cách cách vu cố gắng phản bác.

“Sau lần gặp võ sĩ đó, người chạy đi đằng nào? Vì sự tình lần đó khiến cho ma pháp sư công hội thể diện mất hết, mà tên vũ sĩ kia trở thành lực cấp võ sĩ đầu tiên trong vòng mấy chục năm dám cầm thương lên ngựa khiêu chiến một đại ma pháp sư. Có phải vì sự tình đó người bị ma pháp sư công hội bãi miễn chức danh ủy viên?”

“Ta là... là ta kiên quyết bảo trì hòa bình chủ nghĩa...” Cách cách vu lí nhí phản bác.

“Hòa bình chủ nghĩa giả...” Đỗ Duy cười cười: “Người thật sự là Cách cách vu ma pháp sư? Là một vị hòa bình chủ nghĩa giả, sao lại đến nơi này, thành một vị tể tướng vương quốc động vật? Lại còn... biến thành một lão thử?”

Cách cách vu nghiêng răng, nhãn tình thấu xuất vài tia hận ý: “Còn không phải tại tên trời đánh thánh đâm A tư!!”

Ách! Đỗ Duy cười khổ, đầu tiên là Cách cách vu, giờ lại xuất hiện một tên ‘A tư’.

Hầu tá nhân nói: “A tư? Đại ma pháp sư A tư tiên sinh?”

“Không phải hẳn thì còn ai? Tên gia hỏa ti bỉ, tham lam, giảo hoạt, nhất gan!” Cách cách vu căm giận chửi rủa.

Ti bỉ, tham lam, giảo hoạt, nhất gan... Đỗ Duy cười cười nhìn Cách cách vu: “Ta thấy mấy từ này hình dung trên người người là thích hợp nhất nha!”

“Ah, tiên sinh tôn kính...” Cách cách vu nhếch mép: “Ta thừa nhận... bất quá, tên A tư tuyệt đối so với ta ti bỉ, gian tham, giảo hoạt hơn một chục lần... mà nhất gan hơn ta hàng trăm lần!”

Sau đó, vị Cách cách vu lão thử tể tướng kể lại một thiên huyết lệ sử của hắn.

A tư đại ma pháp sư vốn là một vị ma pháp sư phi thường nổi danh là chuyện không cần phải nói. Hơn hai mươi năm trước, làm nên một sự kiện chấn động, đái lĩnh một nhóm cao cấp kị sĩ thám hiểm Băng phong sâm lâm, xuyên Đại viên hồ vắng bắc, đi đến nơi chưa từng có người xâm nhập qua! Người làm nên sự kiện này chính là A tư ma pháp sư các hạ.

Tuy rằng sau đó, A tư đại ma pháp sư các hạ tại hạp cốc gặp phải nguy cơ, kị sĩ tùy hành toàn bộ chiến tử, hắn thân thụ trọng thương một mình đào thoát.

Bất quá, hắn truyền kì kinh lịch cũng khiến cho nhiều người tôn sùng. Hắn chẳng những là người tiến vào Băng phong sâm lâm sâu nhất được biết đến, mà còn lưu lại tư liệu trân quý, gần như là toàn bộ lộ tuyến vắng bắc Băng phong sâm lâm.

“Chính là lần đó, ta bị A tư tên hỗn đản lường gạt, nhất thời tiến vào Băng phong sâm lâm.” Cách cách vu than thở.

(... có 1 câu mình ko biết là gì, bác biên tập bổ sung giúp nha) , từ sau khi tổ chức thám hiểm đội xuất phát, danh tiếng vang vọng bên tai. Hầu tá nhân ánh mắt bất thiện lạnh lẽo nhìn đại lão thử.

“Hừ, trước tiên, sau khi gặp nguy hiểm, A tư tên ti bỉ lường gạt ta mà chạy thoát, dĩ nhiên không dám nói ra danh tự của ta! Thứ hai... ta sau khi rời để đồ một mình xuất phát, tại một tiểu trấn phía nam Băng

phong sâm lâm thì gặp nhóm người A tư.” Cách cách vu đảo mắt: “Ta... ta lúc đó đang chuẩn bị một mình tiến nhập Băng phong sâm lâm.”

“Băng vào người?” Hầu tá nhân không cần che đậy cười lớn, “Người ngay cả cùng một lực cấp võ sĩ quyết đấu còn không dám, lại dám một mình tiến nhập Băng phong sâm lâm đầy rẫy ma thú. Ta cảnh cáo người, ta không thích người khác nói dối ta, nếu để ta nghe thêm một lời quỷ thoại, đừng trách kiếm ta vô tình.”

Cách cách vu giơ tay đầu hàng: “Được rồi! Ta nói thật... ta đích xác không dám. Ai, thật sự hối hận, lúc đó ta không nên gặp đám người A tư. Lúc đó ta vốn là mang theo kim tệ, lại tiểu trấn ở nam biên Băng phong sâm lâm, nói không chừng có thể gặp được mạo hiểm đoàn trở về, hy vọng mua được ma thú ma hạch.”

Đạt đạt ni nhĩ nhủ mảy: “Để đồ ma pháp thương hội cũng có, người hà tất phải đi xa đến bắc phương?”

Gageu thật giải thích nguyên nhân: “Chính là tại đồ giá quá cao. Thông thường vật phẩm từ thợ săn kiếm được ở Băng phong sâm lâm, sau đó mạo hiểm đoàn bán cho thương nhân, thương nhân vận tải xuống nam phương, lại bán trong thương nhân trung gian, cuối cùng mới đến ra đến thị trường, trung gian quá nhiều người, khi thành giá rất cực tăng lên hơn bốn lần.”

“Chẳng phải ma pháp sư vốn là không thiếu tiền sao?” Đỗ Duy cười nói.

“Đích xác không thiếu.” Cách cách vu nói thật: “Vốn ta cũng không thiếu tiền. Ta từ ma pháp công hội cũng có một phần quyền lợi cố định, lại còn từ giới quý tộc nhận biết ta thu được một phần ‘hiếu kính’. Nhưng từ sau khi ta cùng vũ sĩ xung đột, thanh danh giảm thấp, giới quý tộc cũng không còn tôn kính, dĩ nhiên ‘hiếu kính’ cũng giảm đi nhiều. Ta còn phải hoan hỉ nữ nhân! Hắc! Đừng nhìn ta! Ta dù gan nhỏ, nhưng đồ phẩm rất tốt, thua tiền không bao giờ không trả, không tin người cứ đi hỏi xem, còn ai không biết ta Cách cách vu có tiếng hảo đồ phẩm!” Nói ra sự tích ‘vinh quang’ nhất của mình, lão thử không khỏi có bộ dạng kiêu hãnh.

“Hay a.” Đỗ Duy cười khổ. Thực sự chưa thấy qua loại ma pháp sư này... chỉ sợ trăm năm mới có một tên nhà.

“Ta thiếu nợ nhiều đồ trái, mà quý tộc cung phụng lại giảm đi, ma pháp sư công hội còn trừ bỏ quyền lợi... năm đó ta có học qua luyện kim thuật, mà luyện kim thuật mấy tên gia hỏa tự cho là thanh cao, không muốn cùng mấy người thanh danh xấu giao hảo, ta bị bức đến không có biện pháp, chỉ đành tìm cách kiếm tiền. Ma pháp sư tuy rằng có thể được người tôn kính, nhưng ta lúc đó thanh danh giảm thấp, cùng quý tộc có tiền có thể không thể giao hảo, chỉ còn cách rời đồ đến bắc phương.” Cách cách vu nhân tình đột nhiên sáng lên: “Ta nghĩ đường phát tài chính là tại biên cảnh Băng phong sâm lâm, chỉ cần gặp các mạo hiểm đội trở về, dùng giá thấp nhất trực tiếp thu mua ma thú ma hạch, sau đó đem về đồ đến bán cho các ma pháp sư, ở giữa hưởng thụ bốn lần lợi nhuận!”

Đỗ Duy thở dài, nhìn Cách cách vu, bất giác có vài phần hảo cảm. ‘Thật sự là một tên quái thai... hẳn cư nhiên có thể hiểu được thương nghiệp linh vực, khổng chế đầu nguồn buôn bán, mua rẻ bán đắt, ở thế giới này có thể xem là có đầu óc kinh tế.’

“Không ngờ sự tình sau đó, là ta gặp bất hạnh.” Cách cách vu mặt mày đau khổ: “Ta gặp A tư, tên gia hỏa cho ta biết bọn hắn chuẩn bị tiến nhập Băng phong sâm lâm, lại còn lôi kéo ta gia nhập.”

Hầu tá nhân tia mắt lạnh lẽo, còn hừ một tiếng.

“Được, được!” Đối diện Hầu tá nhân mặt mày lạnh lẽo, Cách cách vu lại đầu hàng: “Ta nói lời thật... A tư tên hỗn đản căn bản không nhìn ta, mà ta nhìn thấy hắn người đông thể mạnh, một tên đại ma pháp sư, lại còn có một nhóm cao cấp kị sĩ, cường đại lực lượng tiến vào Băng phong sâm lâm, đi cùng bọn hắn khẳng định là rất an toàn. Ta nghĩ, nếu như gia nhập, trên đường đi gặp ma thú, sau khi giết chết không chừng có thể được chia ma hạch, không cần phải dùng tiền mua. Chỉ cần bán đi một viên, có thể về đồ đến trả nợ. Sau đó... ta cùng A tư vừa cứng vừa mềm thuyết phục, nói ta là một ma pháp sư, không ít thì nhiều cũng có tác dụng, cuối cùng hắn cho ta gia nhập đội ngũ.”

“Vậy người lâm thời gia nhập đội ngũ, cùng bọn họ tiến nhập Băng phong sâm lâm?” Đỗ Duy không kiên nhẫn, cười nói: “Có thể đến nam biên Đại viên hồ, người cũng biết tiếp tục đi sẽ gặp nguy hiểm, sao người còn đi cùng bọn họ?”

Cách cách vu nhả mặt, phảng phất như nuốt phải một khối hoàng liên, cười khổ: “Không cùng bọn họ tiếp tục văng bấc còn có biện pháp gì? Muốn một mình thoát ly đội ngũ quay lại? Xuyên qua rừng rậm mang mang mà quay về tiểu trấn? Ta một mình trên đường phổng chừng đã bị ma thú ăn thịt rồi. Ta đành cùng bọn họ tiếp tục đi, kết quả đến được ngoài hạp cốc, gặp quần thụ nhân... kể nghe nói ‘thanh xuân bắt lão chi tuyền’ A tư cười đến không ngậm miệng được, nhất định tiến vào tìm cho được nước suối! Ai...”

“Kết quả? Các người gặp chuyện gì?” Đỗ Duy thật sự quan tâm vấn đề này.

“Gặp ai, người nghĩ chúng ta gặp ai, trấn thủ tuyền thủy chính là tà nhân, là một quái vật không thể trên chọc vào!” Nói đến tà nhân, Cách cách vu thân thể bất giác cũng run lên, hàm răng va vào nhau lách cách: “Một tràng đại chiến, cao cấp kỳ sĩ toàn bộ liễu mệnh, A tư bị đánh thiếu điều mất mạng, còn mất một con mắt, sau đó chạy thoát... tên đáng chết A tư, cư nhiên một mình đào tẩu!”

Nhìn Cách cách vu đầy hận ý, Đỗ Duy không nhịn được buông một câu: “Tại tình huống đó, người ta với người không có giao tình, đương nhiên không quản người, một mình đào tẩu.”

Cách cách vu cười khổ nói: “Sự việc đâu có đơn giản như vậy, tên vương bát đản trời đánh cư nhiên nói với ta một người văng đông, một người văng tây, hai người phân khai đào tẩu tốt hơn. Lúc đó ta nghĩ, ta có biến hình thuật, biến thành một lão thử là an toàn nhất, hẩn mục tiêu lớn sẽ hấp dẫn nhiều quái vật, cho nên ta đồng ý. Kết quả tên vương bát đản, lợi dụng lúc ta không chú ý, lén thả trên người ta một bình ‘Thiểm quang phần’! Tên hỗn đản, hẩn một mình lợi dụng bóng đêm văng đông đi lên, mà ta thân mang thiểm quang phần, toàn thân phát quang, tà nhân tự nhiên truy ta! A tư tên vương bát đản cư nhiên chạy thoát!”

Đỗ Duy cùng Đạt đạt ni nhĩ ráng nhịn cười, lại tiếp tục truy vấn: “Sau đó thì sao?”

Cách cách vu mặt mày hối hận: “Ta thi triển biến hình thuật tự biến thành lão thử, trong bóng đêm chạy loạn, không chú ý nhất thời tiến vào tuyền thủy, uống hết mấy ngụm nước suối...”

Đỗ Duy biến sắc: “Người... tiến vào dòng suối, có phải gọi là ‘thanh xuân bắt lão chi tuyền’?”

Cách cách vu trừng mắt: “Không phải nó còn cái gì?” Bất quá, nhìn thần sắc lạnh lẽo của Hầu tá nhân, ngữ khí của hẩn cũng xù xuống: “Ah, ta nói... không sai, chính là ‘thanh xuân bắt lão chi tuyền’.”

Đỗ Duy mặt mày quái dị, nhìn Cách cách vu thần sắc phức tạp. Cách cách vu lại nói: “Sau đó, trước khi ta kịp phản ứng, ta nhận một tay đã bắt trúng ta nhắc lên. Ta lúc đó tưởng rằng chết chắc, mấy kỳ sĩ bị hẩn nhìn một cái liền biến thành đá! A tư tên vương bát đản còn phải tự hủy một con mắt mới chạy thoát. Ta vì nhắm mắt mà chạy mới rơi vào tuyền thủy, tà nhân hẩn...”

Chờ đã!! Đỗ Duy cùng Đạt đạt ni nhĩ hai người cùng cản Cách cách vu.

Đạt đạt ni nhĩ mặt mày kích động: “Người nói... nhìn một cái, liền biến thành đá? Không lẽ, tà nhân chính là kim nhân mãng?”

Đỗ Duy mặt mày cổ quái: “Người nói lại xem? Người nói ‘hẩn’? Không lẽ tà nhân là một nữ nhân?” (La lan đại lục ngữ ngôn, ‘hẩn’ chỉ nam tính cùng với ‘hẩn’ chỉ nữ tính phát âm khác nhau, tựa như anh văn ‘he’ & ‘she’)

Cùng lúc bị hai người hỏi, Cách cách vu bất giác sững người, sau đó hẩn trả lời: “Uh, vị vũ sĩ này, tà nhân không phải là kim nhân mãng, bất quá nguyên bản có khả năng là từ kim nhân mãng tu luyện mà ra. Chính là kim nhân mãng ma thú nhất hệ, chung cực tiến giai trạng thái... mai đồ toa nữ vương!” Sau đó lại quay sang Đỗ Duy, cười khổ: “Người nghe không sai, ta chính là nói ‘hẩn’, tà nhân chính là ta tự đặt ra xưng hô, vị tà nhân bệ hạ là một nữ sĩ, bất quá là một vị không thể trên vào mũi nữ xà!”

90. Chương 81: Thanh Xuân Bắt Lão Tuyền Đích Phó Tác Dụng

Medusa(Mai đồ toa) nữ vương ư?

Nghe cái tên như vậy, ngay cả Hầu Tá Nhân cũng có chút biến sắc.

Mặc dù Đỗ Duy vốn không quá rõ về phương diện ma thú thổ hệ, bắt quá trên dọc đường đi nói chuyện phiếm với Đạt Đạt Ni, dần dần cũng học được không ít tri thức lý luận về phương diện ma thú. Dù sao khi Đạt Đạt NI còn trẻ cũng từng làm dong binh, từng săn giết ma thú, hơn nữa lần này đi tìm kiếm kim nhân măng, về phương diện này cũng đã sưu tầm chuẩn bị không ít tư liệu.

Medusa nữ vương, cơ bản có thể nói là trạng thái chung cực tiến hóa cao nhất của hệ ma thú kim nhân măng. Vốn kim nhân măng có thể tính là cao cấp ma thú rồi. Mà khi tiến hóa thành Medusam cũng có thể xem như một loại đỉnh cấp ma thú!

Có hàng nghìn loại ma thú, nhưng ở mức tiến hóa cao nhất, có thể hóa thành nhân hình, chỉ có một mình Medusa nữ vương thôi!

Ba người đều không chính thức thấy hình dáng của Medusa nữ vương, bắt quá trong truyền thuyết, đỉnh cấp ma thú có thể hóa thân thành nhân hình, hơn nữa lại là một nữ tử xinh đẹp dị thường. Trên đầu có một bộ tóc màu vàng mỹ lệ, một đôi mắt xinh đẹp... bắt quá chỗ đáng sợ là ở đây. Đôi mắt của nàng vẫn giữ lại bản năng cũ của kim nhân măng, khi nhìn vào đối phương có thể khiến cho địch nhân hóa đá! Về phần tóc của nàng.... Tóc của nàng có thể lập tức huyền hóa thành ngàn ngàn vạn vạn măng xà! Mỗi con đều là kim nhân măng!!!

Đây là khái niệm gì? Khi người đối mặt với Medusa nữ vương, thì cũng bằng đối mặt với một quân đoàn kim nhân măng!!

Khi Medusa nữ vương phẫn nộ, nàng có thể biến thành xà thể.... Nhưng cũng là biến thành một con măng xà khổng lồ, to lớn vô cùng! Thân thể của nàng có thể nghiền nát một tòa thành thị! Thân hình vô cùng khổng lồ, đủ để mang đến cho nhân gian một hồi tai họa!

Điều đáng sợ nhất của loại Medusa nữ vương, Trước mắt là về phần ý thức, là loại có trí lực cao nhất trong tất cả các loại ma thú! Medusa nữ vương không chỉ có bản lĩnh đáng sợ, trọng yếu nhất của nàng còn có trí tuệ và ý nghĩ thông minh xảo hoạt! Nếu là ma thú cường đại, loài người còn có thể lợi dụng trí tuệ để đối phó, nhưng trí tuệ của Medusa lại là bậc trí giả so với loài người!

Điều đáng sợ nhất, so với trí tuệ của loài người, Medusa nữ vương còn có thể dùng trí tuệ để học tập! Học tập thành quả văn minh của loài người... thậm chí nàng còn có thể học tập ma pháp!! Các nàng học tập được các loại ma pháp mà các nàng chưa từng biết đến (lão khiêu vũ viết văn khó quá, em huynh đệ)

Thực lực cường đại hơn nữa trí lực lại thông tuệ, khiến cho lại ma thú này được công nhận là loại ma thú đáng sợ nhất.

Thậm chí còn có ma pháp sư cho rằng, may mà loại ma thú Medusa nữ vương rất khó xuất hiện, bởi vì dòng ma thú kim nhân măng ban đầu thực lực vốn rất yếu, hơn nữa kim nhân măng còn phải thông qua không biết bao nhiêu năm tu luyện mới có thể tiến hóa, muốn tiến hóa thành Medusa lại dị thường hiếm thấy! Bởi vì như thế, trên bản ghi chép về lịch sử, rất ít có Medusa xuất hiện, ít nhất nhất là ba trăm năm qua cũng chưa từng phát hiện ra một con nào. Theo lịch sử, mỗi lần Medusa xuất hiện đều sẽ mang đến một hồi tai nạn cho loài người!

Giả sử...giả sử số lượng Medusa nhiều hơn một chút, những ma pháp sư này thậm chí cho rằng ma thú đỉnh cấp này có thể làm nguy hại tới địa vị cường đại của "Long tộc:

Thấy vậy, ba người đều không khỏi lộ ra thần sắc khẩn trương. Gageu cảm thấy rất hài long, xem ra con bài này có thể bảo vệ tính mạng của mình. Bắt quá Hầu Tái Nhân rất nhanh xóa bỏ ý đồ của nó, ngữ khí thâm nhiên, lạnh lùng nói:" Nói tiếp đi, đừng tưởng rằng một con Medusa là có thể hù dọa được ta."

Đích xác, mặt đáng sợ của Medusa, không chỉ nằm ở "ngưng thị thạch hóa thuật" của các nàng, còn có bộ tóc có thể huyền hóa thành vô số kim nhân măng bộ hạ. Lại vừa có thể biến thành quái măng cực lớn....

Đáng sợ nhất là trí tuệ của các nàng. Là năng lực học tập! Thử nghĩ xem, một đỉnh cấp ma thú, bản thân vốn có ma lực trời sinh, còn có ma thú lực cảm ứng trời sinh, hơn nữa bản thân nàng còn có trí tuệ cao siêu để học tập! Nếu nàng học tập ma pháp! Cái gì hỏa hệ phong hệ thủy hệ.... Văn văn vân vân và vân vân.

Các nàng có trí tuệ và sống rất lâu, nếu quả thật các nàng học tập.... Một Medusa nữ vương, đồng thời lại là một siêu cấp ma pháp sư đáng sợ! Như vậy là có ý gì?

“May mắn thay. Đây là Medusa sống ở hạ cốc không tiếp xúc ở ngoại giới.” Đỗ Duy nói đến đây, đột nhiên nhí mày, liếc mắt nhìn Gageu: “Nàng không giết người, không phải là muốn học tập ma pháp từ người đó chứ?”

Ánh mắt Gageu lập tức tỏ ra ngần ngại, ấp úng nói: “Cái này...ta...”

Đỗ Duy thở dài: “Ta biết rồi. Ai, cũng không trách người được, trong lúc đó, để bảo vệ tính mạng, người bị bức bách làm, sự tình tới cũng không thể trách người.”

Đỗ Duy nói chuyện hời hợt như vậy, Gageu lại vội vàng nói: “Không phải vậy.... mặc dù nói ta những năm gần đây đích xác dạy cho nàng không ít ma pháp, nhưng năng lực ma pháp chính thức lại có hạn. Hơn nữa...ta am hiểu nhất là thuật biến hình, nàng không có cách nào học được, cho nên....

Gageu dừng một chút, sau đó lão thử Tể tướng nhất gan này thở dài: “Ngày đó... ta nhớ rất kỹ. Nàng lấy tay tóm lấy cổ của ta, hai ngón tay ấn vào cổ, nâng ta từ dưới suối lên. Lúc đó thân thể ta không lớn như bây giờ, chỉ là một tiểu lão thử rất nhỏ. Lúc ấy ta tưởng rằng mình chết chắc rồi, sau khi nàng tóm ta lên, nhìn ta một hồi lâu, sau đó hỏi ta một câu: “Người mới uống nước suối kia phải không?”

Mắt Đỗ Duy sáng ngời, nhìn thân hình của lão thử Gageu, tựa như nghĩ ra cái gì, hần lập tức hỏi tới: “Người trả lời thế nào?”

“Đương nhiên lúc đó ta hoàn toàn u mê rồi, chỉ có thể thừa nhận thôi. cái loại thuốc thanh xuân bất lão này, không ngờ uống vào lại như vậy, đúng là thứ đáng chết, thật hại ta lắm quá!

” Sau đó thì sao? Nàng tha cho người chứ?” Đỗ Duy hỏi

Trong mắt Gageu có chút cổ quái: “Nàng nói: Người cũng là một trong những người bị hại, bởi vì bây giờ rốt cuộc có người đồng bệnh tương lân với ta rồi.”

“Nguyên lai là thế” Đỗ Duy đột nhiên nở nụ cười, dường như hắn đã hiểu được việc gì đó, nhìn Gageu cười nói: “Thật ra người rất đáng thương. Nhiều năm như vậy, vẫn chỉ là một lão thử.”

“Người có đoán đúng không vậy?” Hầu tá nhân nhìn Đỗ Duy.

“Hay là để cho vĩ tế tướng đại nhân của chúng ta giải thích đi.” Đỗ Duy cười hip mắt nói: “Xem ra, cái suối thanh xuân bất lão kia hình như có cái gì đó không ổn phải không?”

Gageu lập tức kể khổ: “Đâu chỉ là không ổn! Quả thật là thứ hại người! Năm đó trước khi chúng ta ra tiếng vào, thụ nhân nói đâu là suối thanh xuân bất lão, tất nhiên ta cũng nghĩ đó là thứ rất tốt. Có thể cho thụ nhân trường thọ, còn có thể cho ma thú tiến giai. Nói không chừng con người uống vào cũng có lợi, nhưng khi ta uống xong đã phải nếm đủ đau khổ!!”

Căn cứ vào giải thích của Gageu. Cái suối thanh xuân bất lão này đối với thụ nhân và ma thú tựa hồ rất hữu dụng. Nhưng đối với con người thì lại là vô dụng!”

Loại nước suối này, có thể cho tính mạng của thụ nhân dài ra.... Kỳ thật, qua trải nghiệm trên thân thể của Gageu, đây căn bản là một loại “hỗn mạn thuật”(thuật làm chậm). Làm cho sự chuyển hóa của sinh mạng trở nên chậm lại vô số lần! Chậm đến mức gần như là “ngưng lại”

Thật xui xẻo là, sau khi con người uống thứ này vào, không phải thích hợp với phát triển tuổi thọ, là “ngưng lại” nhưng là ngưng lại ở phương diện khác. Tỷ như nói về Ma pháp sư Gageu đáng thương này, là một đại ma pháp sư am hiểu biến hình thuật. Không may là trong buổi đêm hôm đó, hắn bận chạy trốn chết, biến thành lão thử nhỏ nhất và nhanh nhẹn nhất!

Kết quả, ngã xuống dòng suối, hắn vĩnh viễn bị “ngưng lại” ở trạng thái lão thử! Không thể biến lại thành người hoặc biến thành bất cứ thứ gì....đời này chỉ có thể làm một lão thử thôi!

Đây làm một loại ngưng lại trạng thái.” Gageu thở dài: “Đối với loài người mà nói, nó như là một loại ngưng lại vĩnh hằng thật.... ta nghĩ loại nước suối này, chỉ có thụ nhân và ma thú mới có lợi, nhưng đối với con người chỉ có hại mà không có lợi! Mà không...có lẽ, đối với loài người thì còn có hai điểm có lợi!”

“Cái gì?”

“Đầu tiên là trị thương, thương thế có trầm trọng đến đâu cũng có thể lập tức được trị khỏi, vết thương tự động khép lại, bất quá năng lực này lại không có tác dụng nhiều lắm, dùng thánh thủy và ma pháp trị liệu thật cũng có thể làm giống như vậy. Bất quá lại có điểm tốt khác đó chính là....chống thối rữa!” Gagei cười khổ nói:” Mặc dù sau khi uống xong, tuổi thọ không thay đổi, nhưng cho dù là người sau khi đã chết, cho nước suối cải tạo thân thể, có thể làm cho thi thể vĩnh viễn sẽ không bị phân hủy! Sinh lý cơ thể đều được bảo trì ở trạng thái hoàn hảo. Đơn giản như vậy thôi.

Quả nhiên là vậy.

Đỗ Duy cười khổ, đối với nhân loại chỉ tốt có hai điểm. Vốn tưởng rằng đây là thứ rất trân quý, xem ra thật sự không có tác dụng lớn lắm.

Trị liệu thương thế.... Đích xác có thể tìm được rất nhiều cách làm được như thế. Không cần phải vì nó mà khiêu chiến một đỉnh cấp Medusa nữ vương.

Mà chống thối rữa....Đỗ Duy đối với tương lai sau khi mình chết, thân thể phân hủy hay không phân hủy cũng không có chút quan tâm. Không phân hủy ư, không phải là xác ướp sao? Nói đùa!”

Đột nhiên....Trong đầu Đỗ Duy lóe lên một tia ý niệm.

Nói như vậy, tuyệt đại cường giả chết hàng ngàn năm trước, thi thể của Aragon(a lạp cống). Chẳng lẽ cũng vĩnh viễn không bị thối rữa sao? A a....

Cái ý niệm này cũng chỉ thoáng qua trong đầu Đỗ Duy một chút, không suy nghĩ nhiều nữa.

“Xem ra là như vậy rồi.” Đỗ Duy nhú mày nói: “Ta không rõ lắm.... tại sao Medusa nữ vương lại nói ”đều là người bị hại chứ? Nàng vốn là ma thú, hẳn là được hưởng lợi chứ.”

“Đương nhiên, nàng vốn là một kim nhân mãng. Bất quá khi uống nước suối này mới tiến hóa được. Nhưng nước suối này lại làm nàng mất đi năng lực quý giá nhất, đó chính là huyền hóa. Nàng tiến hóa thành Medusa nữ vương ở dạng nhân hình, nên vĩnh viễn không thể biến thành xà thể(hình dạng rắn) được.”

Đạt đạt ni nhú mày nói:” Biến thành nhân hình ư, không phải là rất tốt sao? Không thì biến thành rắn nữa thì tính là tổn thất cái gì?” (nguồn: tàng thư viện, dịch giả : keyoffline- đề phòng chỗ nào thô bỉ lấy về mà không ghi tên đảng hoàng thôi mà)

Đỗ Duy thở dài, nhìn Đạt Đạt Ni thật sâu một cái, hần cười nhẹ, thấp giọng nói:

” Đạt Đạt Ni, ngươi là điển hình của phương thức tư duy của nhân loại. Bởi vì chúng ta là nhân loại, chúng ta đương nhiên nghĩ hình thái của nhân loại là tốt nhất. Nhưng, ta làm một so sánh, long tộc còn cường đại hơn loài người, nhưng ngươi đã bao giờ hy vọng trở thành một con rồng, hơn nữa vĩnh viễn trở thành một con rồng chưa? Ngươi không thể ăn được thức ăn của con người nữa, ngươi cũng giao lưu với các bằng hữu nhân loại nữa, cũng không thể ngủ trên chiếc giường mềm mại, uống rượu ngon, thậm chí không thể lên giường với nữ nhân xinh đẹp...Còn chưa nói đến, nếu ngươi có thời gian, ngươi có ý thức của nhân loại, nhưng ngươi phải giao phối với một “mẫu long mỹ lệ”, ngươi sẽ nguyện ý sao? Mất đi những sinh hoạt thường ngày của con người... ngươi sẽ nguyện ý sao?”

(thẳng này thô quá-dịch giả)

Trong đầu tưởng tượng đến cảnh giao phối cùng “mẫu long xinh đẹp”, sắc mặt Đạt Đạt Ni lập tức trắng bệch, cuống quýt lắc đầu: ” Đương nhiên là không!! Ta không muốn!”

“Thế thì được rồi.” Đỗ Duy cười nói:” ta và ngươi đều nghĩ thân thể là nhân loại là thoải mái nhất. Vậy Medusa nữ vương cũng thế, mặc dù nàng có thể huyền hóa thành hình người, nhưng dù sao tiền thân của nàng cũng là rắn. Tự nhiên nghĩ thân rắn là hình thái thoải mái nhất, Biến thành người ngược lại mất đi sinh hoạt của thân rắn, tự nhiên cảm thấy không thoải mái rồi.”

Gageu mặc dù không nói gì thêm, nhưng trong mắt không khỏi toát ra một loại liên tưởng khó nói, nhin không được thở dài một tiếng.

Gageu, nói cho ta biết, nếu người biến thành lão thử, tại sao có thể biến thành thân thể to như vậy: Thể tích của người lớn hơn lão thử rất nhiều đó.” Đỗ Duy cười nói, ngữ khí của hắn ôn hòa đi rất nhiều, Trong lòng đối với con người bị biến thành lão thử này sinh ra vài phần đồng tình.

“Chính ra ta bỏ ra rất nhiều năm mới trở thành bộ dạng này.” Gageu thở dài:” Đương nhiên ta không muốn vĩnh viễn là một lão thử. Ta muốn trở lại làm người . Đáng tiếc, hình thái của ta chỉ cố định là một lão thử, thuật biến hình của ta mất hết tác dụng. Ta đã thử qua rất nhiều lần, cuối cùng, ta phát hiện ra, ta nhiều nhất có thể làm cho mình hơi lớn hơn một chút. Mặc dù chỉ lớn tới mức này nhưng đã là cực hạn của ta rồi. Ta có thể tự do biến lớn biến nhỏ, nhưng không thể biến thành bộ dáng khác, tuyệt đối không làm được. Medusa nữ vương vốn muốn học tập ma pháp của ta, nhưng nàng cũng bị ngưng lại ở trạng thái nhân hình, nên biến hình thuật của ta nàng cũng không thể học được.”

“Vậy cái vương quốc này thì sao, có chuyện gì xảy ra vậy?” Đỗ Duy cười nói

“Cái này....” Gageu suy nghĩ một chút, câu trả lời của hắn khiến cho Đỗ Duy có chút kinh ngạc:” Cái này là do ta muốn thế. Dù sao ta thật sự rất buồn chán, Medusa nữ vương không giết ta. Cũng không khống chế hành động của ta. Nàng rất hiểu, ta không có khả năng đào tẩu. Một người ở hình dạng lão thử như ta, ta sẽ bị cái thứ tà ác gì đó đốt chết, càng sẽ bị các quái vật to lớn tiếp đón! Thiên hạ to lớn, chỉ có nơi này mới có thể để cho ta dung thân.”

Gageu ngữ khí rất bi thương:” Cho dù nàng có thả ta đi, ta cũng sẽ không đi. Cho nên, ta cực kỳ nhàm chán, quyết định xây một vương quốc ở đây. Medusa thấy như vậy rất thú vị. cho nên....”

“Làm sao có thể...đều là do lão thử này ư?” Đỗ Duy cười nói :” Từ khi ta tiến vào hạp cốc này tới nay, ta thấy thứ nhiều nhất là lão thử! Người sẽ không vì bản thân là lão thử sẽ xây dựng một quốc gia toàn lão thử chứ?

Gageu dương con mắt màu trắng, bất đắc dĩ thở dài, người nghĩ ta muốn vậy sao? Là một loại ma thú khác sao? Những ma thú này rất lợi hại, nói không chừng, một ngày nào đó thừa dịp ta không chú ý sẽ nuốt ta! Medusa nữ vương sẽ không thể lúc nào cũng bảo vệ ta! Biến hình thuật mà ta đặc ý nhất đã không còn, ta không dám sinh sống cùng với ma thú! Nghĩ tới nghĩ lui, biện pháp tốt nhất chính là không tìm ma thú mà tìm những động vật bình thường ở chính băng phong sâm lam này! Nơi này bình thường không có động vật, cho dù là hàng ngàn năm trước nơi này có, cũng sớm bị ma thú ăn sạch rồi! Đây là nơi nào chứ, động vật bình thường không có năng lực tự bảo vệ, đã sớm bị tuyệt diệt, bất quá, lão thử lại khác!”

Đỗ Duy lập tức gạt đầu:” Đúng vậy, cho dù là hoàn cảnh sinh tồn có ác liệt , tại cái thế giới này, mọi thời đại, ta có nghe nói chủng tộc nào đó bị tuyệt chủng, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe thấy lão thử bị tuyệt chủng! Cho nên, trong sâm lâm này, duy nhất còn lại một động vật bình thường, là nhỏ yếu nhất, nhưng lực sinh tồn của lão thử lại là tối cường! Phải không?”

“Đúng vậy, Medusa cũng đồng ý với ta, sau đó triệu tập một nhóm lão thử lại đây, mỗi lão thử đều phải uống một giọt nước suối thanh xuân bất lão. Nước suối đối với ma thú tiến giai rất có hiệu quả. Nguyên lai đối với động vật cũng có tác dụng, chỉ có đối với loài người là vô dụng.... Bất quá, lão thử uống một giọt nước suối này, cuối cùng cũng tiến hóa, biến thành có trí tuệ, thân thể cường tráng....hơi giống nhân loại. Đáng tiếc là, sau khi chúng tiến hóa, lại mất khả năng sinh dục và sinh sản.”

Đột nhiên Đỗ Duy sắc mặt trầm xuống, liếc mắt nhìn Gageu một cái:” May mà như thế! Nếu không người sẽ là tội nhân của toàn nhân loại!”

Gageu sửng sốt một chút, hắn cẩn thận suy nghĩ, cũng không nhận được sợ hãi!

Tại sao?

Chính là lão thử a! Làm lão thử nhỏ yếu, không có trí tuệ, là sinh vật cấp thấp, nên nó có năng lực sinh tồn cường hãn và khả năng sinh sôi mạnh mẽ!

Nếu, thử tưởng tượng một chút, lão thử, có thể biến thành người và thân hình nhỏ hơn một chút, trí tuệ cũng không thấp hơn nhiều lắm! Hơn nữa lão có khả năng sinh sản kinh khủng...cứ như vậy....“thử nhân”(người chuột) sinh sản lên, chẳng phải là nguy hại tới sinh tồn của loài người sao??!!

Gageu há miệng, đột nhiên nói:” Người nói phải! Ta thiếu chút nữa đã tạo ra một tai nạn đáng sợ rồi!”

Đỗ Duy vỗ vỗ bả vai vừa Gague, bắt quá sau đó hấn lại đưa tay về, sắc mặt lộ ra chút ác tâm, miễn cưỡng cười nói:” Bất quá quốc gia của ngươi có lại rất đẹp, nói như vậy cuộc sống của Tể tướng ngươi rất dễ chịu phải không?”

“Ngươi nghĩ ta thích làm tể tướng sao?” Gageu tựa như muốn nhảy dựng lên, đôi mắt lão thử trừng lên:” Ngươi tưởng rằng vài chục năm dạy một lũ lão thử có nhân hình nói chuyện, dạy chúng nói quy củ, dạy chúng nó văn minh, là một việc thú vị sao? Hơn nữa, cái quốc gia quỷ quái này, thuần túy là do ta nắm đó nhằm chán, đem một nhóm lão thử đến đây, kết quả bây giờ trở thành một lão thử đầu lĩnh! Medusa nữ vương kia, ngày thường căn bản mặc kệ mọi chuyện, nàng vẫn ngủ! Mấy trăm lão thử trong hạp cốc này ăn uống rác rưởi toàn bộ đều do ta quản lý! Ngươi có biết ta mất bao nhiêu thời gian mới có thể huấn luyện đám lão thử này?”

“Chờ một chút.” Đỗ Duy đột nhiên nghe thấy trong lời nói của hắn có tin tức quan trọng:” Ngươi nói....Medusa, nàng vẫn còn đang ngủ sao?”

Gageu lập tức tỉnh ngộ, thấp giọng nói:” Đúng vậy, nàng vẫn đang ngủ say. Cung điện của nàng được xây ở phía trước dòng suối thanh xuân bất lão. Phòng ngủ của nàng ngay miệng của dòng suối . Nàng vẫn đang ngủ say, mỗi mười năm mới tỉnh lại một lần.”

Mười năm mới tỉnh lại một lần.

Đỗ Duy ba người nhìn nhau một lúc...xem ra. Còn có cơ hội a!

91. Chương 82: Cung Điện Kỳ Quái

Dựa theo lời nói của vị lão thử tể tướng này, kho Medusa nữ vương ngủ say, Tể tướng đại nhân là người lãnh đạo cao nhất của cái “Tà nhân vương quốc” này...

Như một con tin, hay có thể nói là đang bị hiếp bách ở bên trong đồng bạn. Một con chuột hình người cùng với ba người đang tiến tới cung điện của Medusa nữ vương.

Dọc theo đường đi, tất cả lão thử thấy mấy người này đều quay đầu bỏ chạy. Đây là dẫn chứng sâu sắc cho câu danh ngôn “Bảo đầu thử thối” (ôm đầu trốn như chuột). Trước một hồi đại loạn, tể tướng lại bị con người bắt giữ rồi, đáng tiếc lão thử này lại không có dũng khí của người lãnh đạo....xem ra từ xưa đến nay, hình dung đến sự nhả gan người ta đều nghĩ tới “gan chuột”(nguyên văn là mặt chuột). quả nhiên rất chính xác.

Đương nhiên, ở cái vương quốc động vật này không chỉ có lão thử, mà còn có một ít quạ đen, cái này là do Gageu sử dụng một ít ma pháp để chúng đi làm thám tử, bọn súc sinh lông dẹt này cũng chỉ bay vòng vòng giữa không trung quắc quắc lớn “Có người lạ! Có người lạ”. Sau đó cái âm thanh hỗn loạn đó đã chọc giận Hầu Tái nhân, một kiếm chứa đầu khí bắn tới, bắn chết bảy tám con rồi cũng phân tán hết.

Gageu thấy vậy, không khỏi bất lực thở dài:” Ai, kỳ sỹ đại nhân, ngài chẳng lẽ không biết. Muốn huấn luyện bọn quạ đen này đứng canh gác, còn dạy bọn chúng nói chuyện, ta tổn hao không biết bao nhiêu khí lực, làm rất nhiều thí nghiệm a...”

Đỗ Duy không nhịn nổi có chút tò mò:” Làm cách nào ngươi có thể dạy bọn quạ đen này nói chuyện?”

Gageu cười cười: “Ta tinh thông là biến hình thuật, tự nhiên phải hiểu rất rõ về sinh vật, một nửa cuộc đời của ta là nghiên cứu về động vật. Đừng nói là một con quạ đen, cho dù là một con ngựa thì...”

“Ta nhớ rằng đã nói cho ngươi, nếu để ta nghe thấy lời nói nhảm của ngươi lần nữa, ta sẽ cắt cái đầu lão thử nhà ngươi.” Hầu Tái Nhân lạnh lùng cắt đứt sự khoe khoang của lão thử tể tướng, kỳ sỹ nhàn nhạt nói:” Ngươi nghĩ rằng ta nhìn không thấu sao? Căn bản lũ quạ đen này không nói được, chỉ là ngươi đã dùng ma pháp để cải tạo thanh âm của chúng. Quạ đen không có trí tuệ, nhưng ít nhất bọn chúng có bản năng của động vật, có thể nhận ra và không nhận ra, khi gặp phải người lạ sẽ kêu loạn. Ngươi dùng ma pháp của tạo thanh âm của bọn chúng, bọn quạ đen này căn bản không phải nói tiếng người, bất quá tiếng kêu của bọn chúng bị ngươi cải tạo phát âm thành “có người lạ” mà thôi. Đỗ Duy, nếu ngươi không tin những điều đó,

chó thể cho lão thử ra lện cho bọn quạ đen này nói từ khác, nếu bọn quạ đen này nói không nên lời, ta sẽ lập tức cắt đầu của lão thử này!”

Lời và phát ra. Gageu quả nhiên lập tức ngậm miệng lại. Trong lòng Đỗ Duy cười trộm. Bất quá cũng thấy hứng thú với ý tưởng của Gageu. Nguyên lai hẳn chỉ có thể dùng ma pháp cải tạo thanh đới và miệng lưỡi của của lũ quạ đen này mà thôi. Ở thế giới của Đỗ Duy kiếp trước, khi nuôi một con vẹt, muốn con vẹt có thể nói chuyện, cũng phải dùng dụng cụ để ép lưỡi của con vẹt từ lúc nhỏ. Cách làm mặc dù không giống nhưng đại khái là nguyên lý giống nhau.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, cười nói:” Gageu. Kỳ thật ta rất rõ tâm tư của ngươi, ngươi nguyên bản là người, bây giờ biến thành động vật, trong lòng rất phiền não vì bị người khác xem là một động con vật biết nói tiếng người, cho dù cuộc sống của ngươi ở nơi không có người ở. Lại không tự chủ được biến động vật xung quanh có thể nói tiếng người, như vậy ngươi sẽ bớt cô đơn, phải không?”

Gageu nghe xong lời này, mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Đỗ Duy lại lộ ra vài phần cảm động.

Đi thông qua bên trong hạp cốc. còn có hai bên tường thành đã cải tạo. Tường thành này cao lớn hùng uy. Nhìn qua khí thế phi phàm! Mặc dù chỉ là dùng một ít khối đá lớn dựng lên một cách đơn giản, nhìn qua còn thấy thô lậu nhưng đã là qua cao quá lớn rồi!

“Chúng ta có rất nhiều nô dãi cường tráng. Trong hạp cốc có rất nhiều thụ nhân. Đều bị Medusa nữ vương hóa đá hết. Trong thuật hóa đá của Medusa. Chẳng những có thể biến thành thạch đầu(đá tảng), hơn nữa nếu nàng muốn có thể biến người thành một nô dãi thạch đầu, bản thân không có ý thức, chỉ thuần túy là nghe hiệu lệnh của nàng để hoạt động.” Gageu nói xong, không khỏi đánh rùng mình một cái: “Cái này mới là đáng sợ, cho dù đã chết cũng không được nghỉ ngơi.”

Đỗ Duy thở dài:” Đây có thể coi là một trong những năng lực ma pháp đáng sợ của Medusa nữ vương phải không? Nếu nàng muốn, tùy tiện tìm một ít người hoặc là ma thú là có thể xây dựng một thạch đầu quân đoàn rồi.”

“Ta cũng không hoài nghi điểm này. Nếu nàng muốn, có thể biến tất cả ma thú của Băng phong sâm lâm thành thạch đầu nô dãi.” Gageu thở dài

Đỗ Duy đột nhiên lại hỏi:” Một Medusa nữ vương cường đại như vậy, tại sao vẫn ẩn cư tại nơi hạp cốc không có người này chứ? Băng phong sâm lâm lớn như vậy, mà nàng chỉ thống lĩnh một tiểu hạp cốc như vậy?”

Đỗ Duy bắt đầu suy tư, bất quá sau đó, đi lên một cái sườn núi, rồi quẹo một cái, bọn họ rốt cuộc đã nhìn thấy cung điện của Medusa nữ vương rồi!

Tòa cung điện này cao bằng sườn núi hai bên, chủ thể kiến trúc dĩ nhiên không phải là đá mà là gỗ! Đỗ Duy lập tức hồi tưởng những lời lúc còn ở bên ngoài của lão Wood (Ngũ Đức) thủ lĩnh thụ nhân tộc. Tòa cung điện này được kiến tạo nên thân thể của những thụ nhân tộc chân chính. Nhớ tới chuyện này người trung hậu ôn thuận như lão Wood khi nói cũng tức giận nghiêng răng, đỗ duy không khỏi thở dài.

Gageu dừng bước, do dự một chút:” Các người thực sự muốn vào sao?” Lão thử tế tướng không nhìn được con người đảo loạn, nhìn chung quanh, tựa như chuẩn bị tùy thời có cơ hội mà đào tẩu.

“Phải.” Hầu Tái Nhân lãnh khốc nhìn hẳn một cái :” Người cũng vậy.”

Gageu rên lên một tiếng, cầu khẩn nói:” Các người điên rồi muốn đi vào tìm nữ vương là được rồi, dù sao cung điện cũng không lớn lắm, vì sao nhất định muốn mang ta theo? Nếu Medusa tức giận, tao sẽ bị trừng phạt đó! Ta từng chọc giận nàng một lần, nàng đã biến ta thành thạch đầu đủ một tháng!”

“Người cho rằng sau này nàng còn có cơ hội trừng phạt ngươi sao?” Đỗ Duy cau mày:” Có phải người nhận định khi mấy người chúng ta đi vào nhất định sẽ bị nàng giết chết không?”

Gageu mặc dù không nói, nhưng trên vẻ mặt biểu hiện rõ ràng chính là như thế. Bất quá, hẳn lại rất nhanh thấy sự tức giận trên mặt của Kỵ sỹ, lại nhanh nói:” Nhiều năm rồi ta chưa từng thấy qua con người. Cũng không nghĩ các người sẽ dễ dàng chịu chết. Không bằng bây giờ các người rời khỏi đây đi. Dù sao cho tới bây giờ nàng vẫn chưa ra khỏi cung điện, chuyện ở bên ngoài luôn luôn là do ta làm chủ, ta không nói, coi như các người cũng chưa tới. không phải là tốt hơn sao? Nếu các người muốn tới chỗ dòng suối thanh xuân

bất lão kia. Ta có thể nói cho các biết cái thứ quỷ này không có tác dụng gì. Các người nhìn ta xem. Ta uống rất nhiều nước suối quái quỷ kia, nhưng tới giờ ta có điểm nào tốt không?”

“Chúng ta không phải vì nước suối.” Đỗ Duy thần nhiên nói: “Chúng ta muốn lấy con mắt của Medusa... lúc trước nàng không phải là kim nhân mãng sao?”

“Lão thiên....” Gageu rên rỉ một tiếng. Bất quá lần này ánh mắt nhìn về phía ba người Đỗ Duy, tựa như đang nhìn ba kẻ bệnh thần kinh đi tìm chết.

Bất kể lão thử tể tướng có chịu hay không, dù sao Hầu Tái nhân đã nhắc hấn lên rồi. Còn cường hành mang theo. Đỗ Duy và Đạt Đạt Ni đều đeo “kính râm”. Nguyên bản Hầu Tái Nhân cao ngạo, mặc dù trên mặt rất lạnh khốc, nhưng dù sao hấn cũng là người thông minh, đối với thực lực của Medusa cũng không thể không kiêng kỵ, cũng đeo một bộ “kính râm”.

Đại môn cao lớn của cung điện đã mở ra trước mặt, cửa mở ra lập tức một trận âm phong thổi tới. Ba người tiến vào đại điện, trong trận âm phong này, trên vách tường bốn phía đại điện, lập tức một loạt bảo thạch phát ra quang mang, chiếu sáng cả đại điện này.

Trong đại điện rộng mở, bắt mắt nhất là một pho tượng lớn ở trước mặt, Pho tượng thể hiện thân thể của một nữ tử xinh đẹp, trên đầu có mái tóc dài uốn lượn, mặc dù chỉ là thạch điêu. Nhưng tướng mạo của nữ tử này cũng rất rõ ràng, mắt mày quyến rũ. Cằm nhọn, rất có vị câu nhiếp người khác, chỉ là vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, hơn nữa có ba phần âm sát chi khí. Trên người nàng gần như là thoát y (nói tránh một tí kéo máu mũi xịt ra-dịch giả), chỉ có mấy con rắn lớn trường trên thân thể của nàng, che đi mấy bộ phận mấu chốt kia. Mấy con rắn lớn kia trông rất sống động, ngẩng đầu há miệng, lộ ra mấy cái răng độc bén nhọn.

Mỹ nữ thêm độc xà, pho tượng này hiển nhiên mang theo vài phần thần bí hấp dẫn và nguy hiểm. Đỗ Duy nhìn thoáng qua, sau đó quay đầu lại cười nói với lão thử tể tướng:

” Nhất định là kiệt tác của người có phải không? Medusa không thể điêu khắc mình như thế chứ? Nhìn không ra là người có hảo thủ trong nghề điêu khắc như vậy.”

Gageu cười khổ một tiếng: “Ta ở trong hạp cốc này với thạch đầu đã hai mươi năm rồi. Cho dù ban đầu không biết gì nhưng hai mươi năm thời gian cũng đủ để ta học rất nhiều thứ.”

Vòng qua cái thạch điêu ở đại điện này, phía sau là một cánh cửa, đẩy cửa ta có một cái thông đạo thẳng tắp, Đỗ Duy đứng ở cửa nhìn thoáng qua, lập tức cau mày nói: “Àn, đây là một cái ma pháp trận. Gageu, có phải là người dạy nàng không?”

Từ cửa nhìn vào, thông đạo này cơ hồ sâu không thấy đáy, xa xa tựa như vô cùng vô tận....Nhưng tại sao một tòa cung điện có thể có một cái lớn như vậy? Hiển nhiên là được chủ nhân dùng ma pháp, khiến cho thông đạo này biến thành một chỗ phòng ngự rất hữu dụng, nếu người không có ma pháp đi vào, sẽ vẫn đi về phía trước, vô cùng vô tận, vĩnh viễn đừng nghĩ đi tới cuối.

“Kỳ thật dùng ma pháp để lừa gạt con mắt và cảm quang. Nếu người cứ đi vào như vậy, người cho rằng là người đi rất xa, nhưng trên thực tế, người chỉ bước tại chỗ thôi. Đây là một cái pháp thuật che mắt nhỏ, cách phá từ rất đơn giản, chỉ cần nhắm mắt là có thể...”

Đỗ Duy nói tới đây, đột nhiên dừng lại, lộ ra vẻ mặt rất suy tư, ý vị thâm trường thấp giọng nói: “Hơ....Medusa nữ vương này, vũ khí đáng sợ nhất của nàng là ánh mắt, nàng lại bố trí ra cái ma pháp trận này khiến cho tất cả những kẻ xâm đi vào phải nhắm mắt lại, chẳng phải là bỏ đi cái vũ khí mạnh nhất của mình sao?”

Cũng có lẽ, chỉ là không muốn ngộ thương người của mình sao?

Trong đầu Đỗ Duy lập tức tự cấp ra một lời giải thích.

Sau đó, ba người thử nhắm mắt lại đi vào thông đạo. Đỗ Duy thì có lực cảm ứng cường đại, còn Hầu Tái nhân thì gần tiếp cận đến thực lực của thánh kỵ sĩ thủy chuẩn, cảm giác nhanh nhạy, mở mắt hay nhắm mắt cũng không khác nhau lớn lắm. Mà Đạt Đạt NI đi theo hai người tự nhiên cũng không có vấn đề gì, Gageu thì đi theo thói quen ở nơi này.

Sau khi tiếng vào thông đạo, quả nhiên ma pháp trận mất đi tác dụng, chỉ trong chốc lát, trước mặt của Hầu Tái nhân đã là tay cầm của cánh cửa thứ hai, nhưng khi đẩy ra, ba người mở mắt, sửng sốt dừng lại....

Sau cánh cửa thứ hai....đó là, toàn màu đen! Không có một tia ánh sáng!!

“Phía sau không có đèn sao.” Gageu thấp giọng nói:” Trừ phi các người tự mang theo lửa.”

“Vậy là sao?” Đỗ Duy hỏi lão thủ tử tử tướng một câu.

Đoán chắc Gageu có câu trả lời, đột nhiên Đỗ Duy bật cười, tiểu ý rất có ý vị thâm trường.

“Medusa nữ vương này thật kỳ quái....nếu nói cái ma pháp trận kia làm cho người ta phải nhắm mắt, có thể chỉ là trùng hợp. Nơi này lại bố trí một màn bóng tối, tựa như nòng sọ người khác bị nòng thạch hóa nhầm! Chẳng lẽ nòng không lo lắng những kẻ có địch ý bên ngoài xông tới sao? Tỷ như chúng ta, dường như buộc chúng ta không nhìn vào con mắt của nòng. Nòng lại chủ động tự mình bỏ qua vũ khí mạnh nhất, rốt cuộc là vì sao?”

92. Chương 83: Khảo Nghiệm Của Medusa

Thân là một ma pháp sư, nhất là một ma pháp sư có ma lực thiên phú xuất sắc. Hiện tại mặc dù thực lực ma pháp của Đỗ Duy còn chưa cao, bởi vì hắn học quá ít chú ngữ. Nhưng với cấp độ ma pháp của hắn, đã là không tầm thường rồi.

Ở trong bóng tối, Đỗ Duy triển khai toàn bộ tinh thần lực của mình .

Tinh thần lực tựa như kéo dài xúc giác ra, cho dù mắt không nhìn thấy, nhưng có một loại cảm giác vô hình chiếu sáng trong đầu Đỗ Duy, xung quanh, tại nơi đen tối này, hết thấy mọi nơi, dường như trong đầu Đỗ Duy đều rõ như trong lòng bàn tay.

Thậm chí trong hoàn cảnh này, độ miễn tuệ của Đỗ Duy còn cường đại hơn cả Hầu Tái Nhân

“Được rồi, chúng ta chờ một chút.” Đỗ Duy cười nói trong bóng tối:” Ta muốn hỏi tử tử tướng đại nhân trước đã. Rốt cuộc chúng ta nên đi xuống phía dưới như thế nào.”

“Làm sao vậy?” Hầu Tái Nhân hỏi tiếp một câu, hắn còn do dự một chút, vẫn chưa thi triển đầu khí để chiếu sáng.

“Nơi này tổng cộng có ba cánh cửa.” Đỗ Duy thần nhiên nói:” Phía trước, bên trái, bên phải đều có một cánh cửa.”

Hầu Tái Nhân im lặng, mặc dù thực lực của hắn cường đại, nhưng bản lãnh dùng tinh thần lực thuần túy để cảm ứng hoàn cảnh xung quanh thì hắn không có, nếu là trong lúc đánh nhau, dựa vào giác quan vật, tuyệt đối không có vấn đề với hắn, nhưng nếu là những đồ vật tĩnh, thì hắn không thể cảm giác được.

“Ba cánh cửa?” Đạt Đạt Ni thấp giọng nói:” Ba người chúng ta ba cánh cửa, có quá mức trùng hợp hay không?”

“Cái này phải hỏi tử tử tướng đại nhân của chúng ta.” Đỗ Duy trong bóng tối, vẫn quay đầu về phía Gageu như trước. Lão thủ tử tử tướng ở ngay bên người hắn.

Đỗ Duy đưa tay để lên vai nó:” Tử tử tướng đại nhân của ta, người đã từng tới nơi này rồi, từ trước đến nay vẫn có nhiều cửa như vậy sao?”

Gageu đại khái không muốn nói thật, nhưng Hầu Tái Nhân ở bên đột nhiên siết vào cổ hắn một cái, trong bóng tối, giọng nói âm trầm của kỳ sĩ vang lên:” Trước khi người trả lời, phải biết rõ điều này, kiếm của ta ở rất gần cổ người. Nếu người nói dối, tim người sẽ đập mạnh và gấp, ta lập tức có thể nhận ra!”

Loại trình độ uy hiếp này là quá đủ rồi, cho nên Gageu lập tức lựa chọn nói thật.

“Cái phòng này cũng là một cái ma pháp trận, ta từ trước tới giờ đến đây chỉ có một cánh cửa. Bất quá nói này được không hề bởi ý chí của chủ nhân có thể tùy ý thay đổi. Chỉ có một cánh cửa có thể đi thông tới

chỗ của Medusa nữ vương, còn cái khác đều lập tức sinh ra thuật che mắt, cái này còn tùy nữ vương có cao hứng hay không. Nếu nàng muốn thì chỗ này biến ra hơn mười cánh cửa cũng không thành vấn đề.”

Gageu cười khổ nói:” Ta cho rằng, nữ vương hẳn là đã biết các người tiến vào, xem ra là ý tứ của nàng, các người có ba người, chỉ có một người có thể nhìn thấy nàng.”

“Nàng muốn cho chúng ta tách ra sao?” Đạt Đạt Ni trầm giọng nói:” Như vậy rõ ràng là cái bẫy. Nàng chỉ muốn chúng ta rút lui thôi sao?”

”

Điều này rất khó nói.” Ngữ khí của Đỗ Duy rất thoải mái:” Chúng ta sẽ chia ra ba đường, ai có thể nhìn thấy vị Medusa nữ vương này, sẽ biết được ý tứ của nàng.Nếu, chúng ta ba người ở cùng một chỗ, mở từng cánh cửa một.....Bất quá nơi này là một cái ma pháp trận, nếu chúng ta đi cùng một chỗ, và nàng không muốn gặp chúng ta, thì có đi vào cánh cửa nào cũng không thể thấy được nàng.”

“Vậy phá hủy cái ma pháp trận này. Xấu nhất là đem hủy cả cái cung điện này đi?” Hầu Tái Nhân rất tin tưởng thực lực của mình.

Ngoài dự liệu của người khác. Lần này Đỗ Duy lại có ý kiến phản đối. Hắn lập tức nói:” Ta nghĩ thật ra ba người tách ra để đi có lẽ có tác dụng.”

“Người điên rồi?” Hầu Tái Nhân có chút trái ý muốn:” Ngoại trừ ra ra, hai người các người nếu một mình đi gặp Medusa nữ vương kia, ta hoài nghi các người thậm chí không có năng lực để tự bảo vệ.”

Lời này không sai, trong ba người, lực chiến đấu tối cường tất nhiên

Hầu tái nhân tiếp cận với thánh kỵ sĩ rồi. Ba người sở dĩ dám vào hạp cốc để trêu chọc Medusa, cũng bởi vì trong đội ngũ có tồn tại của một cường giả- nếu chỉ là hai người Đạt Đạt Ni và Đỗ Duy, bọn họ sẽ không có bản lĩnh trêu chọc ma thú mạnh nhất trong truyền thuyết: Medusa nữ vương!

“Dù sao chúng ta cũng đang ở địa bàn của nàng.” Thậm chí thanh âm của Đỗ Duy còn mang theo tiểu ý:” Nếu là khách nhân, tự nhiên không nên tỏ ra quá thô lỗ. Ta nghĩ ý tứ của chủ nhân tôn quý là tương đối tốt.”

Vừa nói, Đỗ Duy vừa vô thanh thi triển một hỏa hệ ma pháp. Bàn tay hắn nhẹ nhàng nâng lên một cái hỏa cầu, tiếp theo là hỏa quang, Đạt Đạt Ni và Hầu Tái nhân liền thấy rõ vẻ mặt của Đỗ Duy.

Hơn nữa khuôn mặt của thiếu niên này mang tiểu ý, đôi mắt chớp động ánh mắt thoải mái, tựa như không hề bận tâm. Nếu không phải trên đường đi đã rất hiểu rõ về những lời của Đỗ Duy, sợ rằng cả Đạt Đạt Ni cũng nghĩ rằng tên tiểu tử này nhất định là một tiểu hài tử phát điên rồi. Cư nhiên đề xuất phân binh để đi gặp loại quái vật kinh khủng Medusa này. Nhưng trên dọc đường sự thông minh và cẩn thận của Đỗ Duy đã chế phục Đạt Đạt Ni rồi. cho chên hắn nhận định nhất định Đỗ Duy có chủ ý gì rồi.

“Ý của ta là thế này.” Đỗ Duy cười nói:” Đạt Đạt Ni, ngươi và Hầu Tái Nhân hai người một đường. Sau đó một mình ta đi một được, về phần Gageu, ngươi cũng một mình một đường.”

“Ta?” Lão thử tể tướng bị sốc.

“Đúng vậy, là ngươi.” Đỗ Duy nhìn nó vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng nói:” Ngươi là thủ hạ của Medusa nữ vương, nàng sẽ không làm thương tổn ngươi đâu. Hơn nữa, ta nghĩ nàng bố trí ma pháp trận này cũng nhất định là không muốn làm khó ngươi. Đạt Đạt Ni, hai người các người ở cùng một chỗ, ta cũng yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Vậy còn ngươi?Tiểu tử ngươi nếu một mình đối mặt với Medusa, ngươi có bản lĩnh để tự bảo vệ không?” Hầu Tái Nhân nhướn mày.

Đỗ Duy không trả lời, chính hắn lại hỏi Gageu một câu:” Nữ vương Medusa của người là một nữ nhân phải không?”

“...Phải.” Mặc dù không rõ ý tứ của Đỗ Duy, nhưng Gageu vẫn thành thật trả lời.

“Vậy là được rồi.” Đỗ Duy liếm liếm môi, lạnh nhạt nở nụ cười, sau đó tựa như lằm bằm:” Nếu là đàn bà, sau khi gặp, ai bị nguy hiểm, còn chưa nhất định.”

Thạch hóa thuật của Medusa ư?

Hừ, với “Mị hoặc chi nhã” được ác ma tứ dư chuyên đối phó với nữ nhân. Ai lợi hại, còn chưa nhất định đâu!

(hắn định của em mel này sao-dg)

Lần này, thái độ của Đỗ Duy rất kiên quyết, hắn đã ra quyết định rồi:” Ta đi cửa ở giữa. Còn ở hai bên, các người tự lựa chọn đi.”

Nói xong, Đỗ Duy không quay đầu lại liền đi đến phía trước, quay đầu nhìn Hầu Tái Nhân một cái:” Các người đừng đi theo ta, cứ chiếu theo lời nói của ta mà làm. Tin ta một lần đi!”

Trong hỏa quang yếu ớt, Đỗ Duy tuổi còn trẻ nên vẫn mang theo nét ngây thơ trên mặt. Nhưng lại tràn ngập một loại tự tin và trầm ổn, cái bộ dáng này tự tin này, khiến cho Hầu Tái Nhân không thể nói gì.(ở đây là “phản đối”-dg)

“Được rồi! Nếu bản thân người muốn vào nơi tử địa, vậy cũng tùy người thôi.” Hầu Tái Nhân cười lạnh một tiếng.

Bỏ lại đồng bạn ở phía sau, Đỗ Duy đi tới cánh cửa ở giữa trong căn phòng tối. Tay hắn đặt lên tay nắm cửa, lạnh như băng, thạch đầu được chế tác thành tay nắm cửa, làm cho tay sờ vào cảm giác lạnh như băng, Đỗ Duy thở dài, hắn nhẹ nhàng vận tay nắm, cắc một tiếng, cánh cửa đã được hắn mở ra.

Lập tức, Đỗ Duy đi vào bóng tối sau cánh cửa. Nghe thấy cánh cửa phía sau nhẹ nhàng đóng lại, Đỗ Duy thấp giọng cười cười. Sau đó tự nhủ cười nói:” Medusa bệ hạ, không phải ngài muốn gặp ta sao? Ta tới rồi đây.”

Mắt nhìn thấy sau khi Đỗ Duy đi vào cánh cửa, cánh cửa tự động khép lại, lập tức quang mang của hỏa cầu thuật trong tay Đỗ Duy cũng bị cánh cửa che mất, ánh sáng biến mất, Hầu Tái Nhân lập tức vận đấu khí, trên người hắn tản mát ra kim sắc mạnh bạo, chiếu sáng hết thảy....

Nhưng vào lúc này, Đạt Đạt Ni và Hầu Tái Nhân đều thấy kinh ngạc. Cánh cửa mà Đỗ Duy vừa tiến vào đã... biến mất!

Nơi vốn là cánh cửa, chỉ còn lại một mặt tường!

“Làm sao bây giờ?” Đạt Đạt Ni có chút khẩn trương.

“Làm theo lời hắn.” Hầu Tái Nhân lạnh lùng nói:” Là lựa chọn của hắn, người đi theo ta thôi.”

Tiếp đó. Kỵ sĩ quay lại nhìn lão thử tể tướng:” Người đi trước! Chọn một cánh cửa đi! Đừng hi vọng chúng ta để người lưu lại nơi này.”

Lão thử tể tướng trong lòng ai thán, bất đắc dĩ, bị ánh mắt lạnh lùng của kỵ sĩ theo dõi, chọn cánh cửa ở bên trái, trong khi đi vào, trong miệng hắn vẫn còn tự nói:” Nữ vương bệ hạ vĩ đại a, không phải Gageu không trung thành với ngài, thật sự mấy tên bạo đồ này có thực lực quá cường đại....”

Sau khi lão thử tể tướng đi vào cánh cửa và biến mất, kỵ sĩ kéo Đạt Đạt Ni, hai người cùng đi vào cánh cửa cuối cùng.

“Medusa nữ vương bệ hạ, không phải người muốn gặp ta sao? Ta tới rồi.” Lúc này Đỗ Duy đang ở một nơi kỳ quái.

Nơi này vẫn không có một tia ánh sáng, thuần túy chỉ là bóng tối. Làm cho con mắt của người ta mất đi tác dụng. Thậm chí Đỗ Duy còn kinh ngạc phát hiện. Nơi này có một loại ma pháp lực lượng làm nhiễu loạn tinh thần lực thẩm dò xung quanh của mình.

Bởi vì tinh thần lực của hắn được phóng ra ngoài, xảy ra một biến hóa kỳ quái. Có nơi, tinh thần lực của hắn phóng ra ngoài, tựa như hòn đá rơi xuống biển, giống như vô tận, không thể nào thẩm dò tới tận cùng. Có nơi thì tinh thần lực tựa như gặp phải một cỗ tinh thần lực cường đại khác ngăn cản, vừa tiếp xúc đã

bị bắn ngược trở lại. Còn có nơi thì Đỗ Duy còn không hiểu tinh thần lực xúc giác của mình đã dây dưa với thứ gì, trở nên vụn vẹo, thậm chí bị gãy đoạn, hỗn loạn không cách nào xác định được phương hướng.

Hiển nhiên, đối phương đã ngăn cản hẳn dùng tinh thần lực để thăm dò nơi này.

“Medusa nữ vương tôn kính. Nếu người triệu hồi ta tới nơi này, tại sao lại ẩn nấp chứ?” Đỗ Duy cười cười, thu hồi tinh thần lực.

Trong bóng tối. từ bốn phương tám hướng đồng thời vọng ra một thanh khàn khàn trầm thấp:

“Người, nghe thấy ta triệu hồi sao?”

Đỗ Duy mỉm cười, hần tựa như không có chút khẩn trương: “Đúng vậy. ngay tại căn phòng tối kia, ta nghe thấy có người dùng ma pháp cảm ứng nói với ta, chọn cánh cửa ở giữa. Ta thử dò xét đồng bạn, phát giác họ không nghe thấy, chỉ có ta nghe thấy, cho nên ta biết, xem người muốn gặp ta, phải không?”

Cái âm thanh khàn khàn trầm thấp kia trầm mặc, một lúc lâu sau, truyền đến một câu nói.

“Bởi vì người là một ma pháp sư. Gageu đã dạy ta rất nhiều, nhưng bây giờ, ta cần phải học nhiều thứ mới hơn, hy vọng người có thể cấp cho ta, Bất quá, người phải thông qua khảo nghiệm của ta đã. Hơn nữa, những đồng bạn của người, cũng sẽ gặp phải khảo nghiệm giống người. Chỉ có người thôn qua khảo nghiệm mới có thể nhìn thấy ta.”

Thanh này đã kết thúc. Bất quá, sau đó Đỗ Duy lại cảm thấy hoa mắt....Chợt lúc đó, ánh sáng mãnh liệt chiếu xuống, lập tức không quan chung quanh vụn vẹo, dường như hết thảy xung quanh mình đều thay đổi.....

93. Chương 84: Ta Rất Cô Đơn

Đỗ Duy phát hiện thấy mình đang đứng trên một con phố.

Chính xác mà nói, là đang đứng ở một con phố rất phồn hoa!

Đầu phố là một cái cửa hàng sách nơi mình thường xuyên đến, đối diện là một rạp chiếu phim, bên cạnh còn có cửa hàng chơi điện tử cũng là nơi mình hay lui tới, mà phía sau là một cửa hàng KFC mở hai mươi tư giờ, là nơi mình thường mua đồ ăn lúc nửa đêm....

Thấy con đường phía trước xe qua lại, đèn giao thông vừa lóe màu đỏ, còn có các hàng hai bên đường lấp đèn neon.....

Đỗ Duy sửng sốt một lúc, sau đó hần không nhận được thở dài:” Lại là một trò lừa đảo, ảo cảnh chứ gì?”

Người đi đường chen lấn nhau mà đi, thần sắc vội vã, sắc mặt hờ hững, trên quảng trường ở đầu phố có một đứa bé cầm một quả bóng bay bước đi chậm chững....

Mà bản thân mình, áo bào ma pháp sư trên người đã biến mất, thay vào đó là một cái áo khoác mình thường xuyên mặc ở kiếp trước, còn có một đôi giày thể thao hiệu Nike (cha này quảng cáo sao-dg)

Hết thảy, đều cực kỳ giống “thế giới” của mình kiếp trước.

Đương nhiên chỉ là “cực giống” mà thôi.

Trong lúc này, một âm thanh khàn khàn trầm thấp vang lên trong đầu Đỗ Duy:” Trong lòng người lại cất giấu một thế giới rất kỳ quái a.....”

Đỗ Duy hừ một tiếng, nhìn bầu trời, lạnh lùng nói:” Mặc dù lúc trước nàng là một con rắn, nhưng bây giờ nàng đã là con người rồi, ít nhất cũng phải biết tôn trọng việc ẩn tư của người khác chứ?”

Cái âm thanh khàn khàn trầm thấp kia không chút tức giận:” Ta rất tò mò. Thế giới tinh thần của người khác với hai tên đồng bạn kia.... Đây là nơi kỳ quái nào? Cái vật gì đó bằng sắt chạy tới chạy lui mà không có ngựa kéo....còn có những tòa nhà cao lớn....”

Đỗ Duy căn bản không nghe cái âm thanh âm ỹ đó, trên mặt hắn đột nhiên lộ ra một nụ cười, sau đó nhấc chân đi bước đi trên mã tuyến (zebra crossing- vạch dành cho người đi bộ), thậm chí hắn còn quan sát rất cẩn thận ô tô ở hai phía, nhìn thoáng qua thấy đèn đỏ biến thành đèn xanh, lúc này mới thông dong đi qua mã tuyến. Đi tới cửa hàng KFC mở hai mươi bốn giờ ở phía đối diện. Móc móc túi quần, mở chiếc ví ra. Mua một cái đùi gà vị cay ngoài ra còn thêm cái kem ốc quế

Cho vào miệng cảm giác quen thuộc này, trong nháy mắt cơ hồ đã làm cho nội tâm Đỗ Duy dao động, chợt thấy cảm động. Sau đó, vị ngọt ngào béo béo của kem ốc quế chân thực tới cực điểm xông đến, Đỗ Duy nhắm mắt đứng tại chỗ một lúc lâu. Sau đó đột nhiên cười.

Hắn thở dài:” Cám ơn nàng, mặc dù nàng đã dò xét nội tâm của ta, nhưng đa tạ nàng cho ta có cơ hội ôn lại hết thấy.... Ban đầu ta tưởng rằng bản thân đã quên rồi. Nguyên lai là trong nội tâm của ta vẫn còn nhớ kỹ như vậy.”

Trên con đường dài. Ánh đèn neon nhấp nháy, một quý tộc thiếu niên đi thông dong, ánh mắt thâm thúy.....

Trong lúc Đỗ Duy đang ở trong thế giới nội tâm nhắm nhắm kem ốc quế trong trí nhớ, Hussein (Hầu Tái Nhân) và Đạt Đạt Ni lại gặp một phiền phức rất lớn.

Hai người đứng ở nơi giống như sân kỳ sĩ giác đấu hình tròn, chung quanh khán đài ở phía cao, hoàn toàn trống trải.

Hussein mặc một bộ khải giáp mây bạc, khải giáp sáng bóng, trên ngực có đeo huy chương của thần thánh kỳ sĩ thần điện!

Nhưng là, ở bên cạnh họ, sát khí tứ phía!

Xung quanh một vòng thần thánh kỳ sĩ mặc khải giáp của thần điện đã vây hai người vào bên trong cùng. Mỗi kỳ sĩ này đều có một mặt nạ sương lạnh, vẻ mặt sát khí sâm nhiên. Trên thân trường kiếm trong tay lãnh quang chớp chớp. Kiếm phong trực chỉ Đạt Đạt Ni và Hussein ở giữa!

“Hussein! Người phản bội thần điện, phụng giáo tông bệ hạ có chỉ ý, người còn không mau thúc thủ chịu trói? Đến lúc thẩm phán sở tiếp nhận thẩm phán của thần linh, có lẽ thần linh sẽ rộng lòng, có thể lưu lại tính mạng cho người!”

Một trung niên kỳ sĩ cao lớn cao giọng quát, mặt hắn có đại hồ tử, không thể nhìn rõ bốn lai diện mục. Nhưng Đạt Đạt Ni lại giật mình phát hiện, ngực của trung niên kỳ sĩ này ngoại trừ đeo huy chương thần thánh kỳ sĩ ở ngoài còn đeo một huy chương cửu cấp kỳ sĩ do hiệp hội kỳ sĩ đại lục phát cho.

Cửu cấp kỳ sĩ? Đó chẳng phải là....

Quả nhiên, Hussein mặt trầm như nước, nhìn hết thấy xung quanh, sau đó đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to: “Ha ha ha ha! Medusa giỏi lắm! Người cũng biết kỹ xảo ảo ảnh công kích này! Hừ! Người cho rằng tìm được nhược điểm lớn nhất của nội tâm ta rồi sao?Hừ!”

Hắn ngang nhiên nhìn cửu cấp kỳ sĩ trước mặt, cười lạnh nói:” Khải lực kỳ sĩ trưởng! Nếu ta có thể giết người một lần, tổng cái ảo cảnh này, ta có thể giết người lần thứ hai!”

Thần thánh kỳ sĩ kia căn bản mặc kệ Hussein nói gì, vẻ mặt của trung niên đại hồ tử(có râu ở cằm) kỳ sĩ đó chính là thần thánh kỳ sĩ đã chết -một tam đại kỳ sĩ trưởng, cửu cấp kỳ sĩ, Khải Lực kỳ sĩ trưởng.

Sau đó, dường như bọn họ căn bản không nghe Hussein nói gì, Khải lực kỳ sĩ trưởng khoát tay, mười thần thánh kỳ sĩ ở phía sau đồng thời giơ cao trường kiếm, kiếm phong hiện lên, đầu khí lóe ra, vô số kiếm quang trong phút chốc đều đồng thời lóe sáng, trong lúc đó cũng không biết bao nhiêu kiếm khí gào thét đồng thời hướng về nơi Hussein và Đạt Đạt Ni đang đứng.....

”Kem ốc quế....truyện vua hải tặc mới nhất.... để ta xem, Medusa, người còn moi ra thứ gì trong trí nhớ của ta.....

Đỗ Duy ư hử một bài hát, cho tay dứt vào túi quần, tản bộ tới đầu đường, nhìn xung quanh từ người đi đường, phương tiện giao thông, các tòa nhà chọc trời....

Thật đúng là rất chân thật.....

Mặt Đỗ Duy mang nụ cười, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, nhìn thấy ven đường có một cửa hàng nhỏ, đi vào mua một bao thuốc lá, trên mặt hắn lộ ra vẻ kích động, ngón tay run rẩy mở bao thuốc ra, tự đốt cho mình một điếu, hít một hơi thật sâu.....

Cái mùi vị quen thuộc hấp dẫn này, làm cho Đỗ Duy trong nháy mắt cơ hồ cũng muốn rơi lệ.

Lão thiên đáng thương ơi, cuối cùng ta cũng được nhớ lại mùi của điếu thuốc lá rồi.

Mùi vị quen thuộc này, thoáng mang theo vị cay cay của điếu thuốc lá quay vòng trong phổi, sau đó lại theo lỗ mũi chậm rãi phả ra ngoài. Đỗ Duy thở dài một tiếng hưởng thụ. Cái âm thanh trầm thấp khàn khàn kia vang lên trong đầu Đỗ Duy:” Cái thứ này, hình như là có hại đối với thân thể người phải không? Tại sao thứ có hại này lại làm người thích thú như vậy chứ?”

“A, xem ra người lại học được không ít rồi.” Đỗ Duy cười nhè nhẹ:” Thứ có hại này lại có rất nhiều người không thể cự tuyệt nổi. Trong thế giới này ví dụ nhiều lắm. Quyền lực, sắc đẹp, rượu, tài phú....đều là một dạng, Chẳng nhẽ hoàn toàn có hại cho con người sao? Chỉ bất quá, đại đa số mọi người đều trầm mê trong đó mà thôi, biết rõ là có hại, nhưng vẫn không có cách nào dứt bỏ cái khoái cảm hưởng thụ này...đây là nhân tính. Medusa, đây là nhân tính.”

“Nhân tính.... Thanh âm khàn khàn thở dài:” Nhân tính, hình như rất phức tạp.”

“Ít nhất so với rắn thì có lối suy nghĩ phức tạp hơn nhiều.” Đỗ Duy liếm môi:” Được rồi, cảm ơn nàng. Ít nhất cũng cho ta thưởng thức mùi vị của điếu thuốc lá một lần nữa...Tiếp theo, để ta xem một chút, nàng còn giúp ta nhớ lại thứ gì nữa không?”

Đỗ Duy nói, tiện tay đem điếu thuốc vừa hút hai hơi vứt xuống đất, dùng chân đạp đi.

“Không phải người rất thích sao? Tại sao không hưởng thụ thêm một lúc nữa? Phải biết rằng, chờ người ra khỏi cái huyện cảnh này, người không thể tới đây được nữa.”

Đỗ Duy cười, ánh mắt hắn thâm thúy. Nhưng lại trong sáng như trước:”

Bởi vì ta hiểu, thứ này chỉ là ảo cảnh mà thôi. Ta phải mất thời gian rất lâu mới có thể quên những thứ này, cho nên ta không để cho những thứ này lại làm cho bản thân trầm mê thêm nữa.”

“Cái này cũng là nhân tính sao?” Medusa hỏi.

” Không, chỉ ta một lại tự bảo vệ của ta thôi.” Đỗ Duy nâng tay lên, rất nhanh, trong lòng bàn tay hắn ngưng tụ một đoàn hỏa diễm.

”Đỗ Duy đứng ở đầu đường, không cố kỵ phóng ra ma pháp của mình, một đoàn hỏa diễm gào thét bắn ra từ trong tay hắn. Óanh một tiếng, mã tuyến ở ngã tư đường bị thủng một cái hố to. Hỏa diễm hùng hục đốt cháy cây cối ven đường, còn có cửa sổ bằng kính của các cửa hàng phía đối diện cũng bị nổ vỡ vụn âm ầm.....

“Không thể không nói, huyện cảnh của nàng chuẩn bị rất chân thật.”

Đỗ Duy cười lạnh:” Được rồi, bây giờ ta chơi đùa đã quá đủ, là lúc phải trở về rồi.”

“Tại sao, không phải người người rất hưởng thụ ư? Chỉ cần người muốn, người có thể nghỉ ngơi ở đây một chốc nữa.”

Trên mặt Đỗ Duy bắt đầu lộ ra khí tức thâm nhiên, hai tay hắn ném nhanh những hỏa cầu. Rất nhanh, một nửa ngã tư bị bao phủ bởi ngọn lửa rít gào...! Hắn không kiêng kỵ phá hủy các kiến trúc chung quanh.

Sau đó lạnh lùng nói:” Bởi vì ta biết thứ này đều là giả. Hơn nữa, quá khứ đã trôi qua rồi, thực tế vẫn là thực tế. Nếu cứ trầm mê mà đi trong đó mới là ngu xuẩn, Medusa bệ hạ.

Hỏa quang ngập trời, mấy cái vòi nước máy bên đường bị nổ mạnh, phan một tiếng, cột nước vọt lên, thủy hỏa trùng kích, dẫn theo từng đợt khói mù mịt, ở ngã tư đường xe cộ va chạm, âm thanh phanh gấp chói tai, người đi đường thét thất thanh.....

“Được rồi, đùa đủ chưa, nếu như nàng nói đây là khảo nghiệm, ta nói cho nàng biết, nhân tính so với sự tưởng tượng của nàng còn phức tạp hơn nhiều, Medusa.” Ánh mắt Đỗ Duy lãnh khốc, thậm chí trên đầu

ngón tay của hắn còn bốc lên hỏa quang, sau đó không chút do dự bắn về phía cái đài phun nước giữa quảng trường, nơi đó có rất nhiều người đang tụ tập ở đó xem.....

Hiểu rồi, như vậy rời khỏi đây thôi.” Medusa rút cuộc mở miệng:” Bất quá, bằng hữu của ngươi lại không kiên cường như vậy...Hiện tại tình cảnh của họ nguy hiểm hơn ngươi nhiều.”

Hussein hần hển thở dốc , trong trường giác đấu. Đấu khí toàn thân Hussein giống như một đoàn kim sắc hỏa diễm, mái tóc hần dườn như cũng biến thành màu hoàng kim!

Huy chương trên ngực hắn và một khối khải giáp bị chém xuống, lộ ra bộ vị, huyết nhục mơ hồ. Mà trên mặt hắn, lấm tẩm huyết tích, càng làm cho diện mục của hắn trở nên dữ tợn vô cùng!

Khải lực kỳ sĩ trưởng đứng trước mặt hắn, có thể thấy là tình hình tốt hơn hắn nhiều.

“Hussein! Chẳng lẽ thực lực của ngươi chỉ có vậy thôi sao?” Khải Lực vẻ mặt tức giận.

Tại sao.....

Trong lòng Hussein đang tự chất vấn chính mình! Tại sao ta không phải là đối thủ của hắn?

Buồn cười! Thật sự là buồn cười! Rõ ràng là thực lực của ta hơn xa hắn! Cho dù là đối mặt với hai kỳ sỹ trưởng đồng thời hợp kích. Hussein cũng có thể chiến thắng được!

Tại sao, ta có cảm giác.....

Hay là, vì ta giết chết bọn họ nên sâu trong nội tâm đang tự trách?

Nhìn Khải Lực kỳ sỹ trưởng trước mặt, Hussein cảm giác thấy trong nội tâm dưng khí và chiến ý từng đợt bị tiêu thất.....

Dường như trong nội tâm, bản thân đang tự khảo vấn lòng mình! (Đấu tranh nội tâm-dg)

Giết hắn ư?

Không thể!

Kiểm trong tay ta, làm sao có thể giơ lên với sư trưởng tôn kính của mình? Kiểm trong tay ta làm sao có thể giơ về phía huynh đệ đồng bạn của mình?

Ngực của kỳ sỹ bị đau nhức vì bị chém, mười mấy kỳ sỹ thêm một kỳ sỹ trưởng đại nhân hợp kích, ngay cả là có thực lực mãnh mẽ như Hussein cũng không thể chi trì nổi!

Nhưng tại sao trong nội tâm của ta thủy chung không thể nổi lên sát khí?

Không thể nào....Không thể nào? Ta không thể sát tử huynh đệ của mình! Làm sao ta có thể đồ đao với sư phụ huynh trưởng của mình?

Chính là....ta phải sống sót để về? Ta phải trở về. Đem hết thầy công bố cho mọi người! Đem hết thầy đối trá của thần điện, kể cả vị thần linh đối trá kia! Thân ta mang theo sứ mạng khiến ta không thể chết ở nơi này được!

Như vậy, ta sẽ phải giết chết những người đang ở trước mặt.....

A, không, bọn họ đã chết rồi! Ta đang ở trong huyễn cảnh.....

Chính là, đối mặt với bọn họ, ta còn có thể giơ tay đồ đao lần thứ hai sao? Đối mặt với những khuôn mặt quen thuộc này.

Đạt Đạt Ni ngã xuống, hơi thở của hắn hư nhược, đột nhiên quát lớn:” Hussein! Ngươi chờ cái gì nữa! Bọn chúng đều là ảo ảnh! Đừng là giả! Giả hết!! Tại sao ngươi không hoàn thủ!!”

“Câm miệng!” Hussein nổi giận quát một tiếng, trước mắt kiếm khí tung hoành, Khải Lực kỳ sỹ lại chém trường kiếm tới một lần nữa. Hussein hừ một tiếng, giữ kiếm cẩn lại, một chuỗi liên tiếp các tia lửa lóe lên, hắn liên tục thối lui bảy tám bước, chân đạp xuống mặt đất tạo ra mấy khe nứt....

Có lẽ ta phải chết ở nơi này rồi.

Ta căn bản không nên sống tới bây giờ! Vì bản thân mình sống sót, lại giết chết nhiều huynh đệ và đồng bạn như vậy.....Chẳng nhẽ ta lại quá cao thượng vậy sao?

Ha ha!

Ha ha ha!!!

o0o

Đỗ Duy mở mắt, phát hiện thấy mình đang nằm.

Nơi đây là một căn phòng rất lớn, chính xác mà nói. Dường như đây là một cái đại điện. Trong không khí mang theo một hương thơm thoang thoảng. Hương thơm ngày làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, dựa nhưng cả lực phủ ngũ tạng đều có một tia ấm áp.

Đỗ Duy xoay người ngồi dậy. Duỗi người một cái, sau đó nhìn cái đại điện trống rỗng, cười nói:” Cảm ơn nàng, ta đã có một giấc mộng đẹp.”

Trong căn phòng trống, thậm chí thanh âm của Đỗ Duy còn nhẹ nhàng vang lại, Đỗ Duy thở dài, nhìn xung quanh, một căn phòng thật lớn, nhưng ở giữa lại chỉ có một cái giường đá.... Mà căn bản chỉ là một cái bàn đá rất to mà thôi.

Băng lãnh. Hơn nữa không hề có sinh khí.

“Chỉ ít nàng còn đốt mấy ngọn đèn nhỏ.” , Đỗ Duy cười, trong không khí, giống như là đang lầm bầm:” Nơi có ánh sáng, ít nhất cũng có một chút ấm áp, cũng...sẽ không cô đơn như vậy.”

“Cô đơn...Là cái gì?”

Rốt cuộc, trong không khí cũng truyền đến câu hỏi của Medusa. Vẫn là âm thanh khàn khàn trầm thấp khó nghe như trước.

Cô đơn là gì ư?

Đỗ Duy cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó cười.

“Cô đơn, chính là lúc làm cho nội tâm của người trống rỗng, lại không có người nào chia sẻ cùng người. Khi nội tâm của người không có bất cứ thứ gì trên thế gian như hỷ nộ buồn vui....Dường như người không có bất cứ thứ gì. Trên thế giới này, không một ai quan tâm đến người, không một ai thương xót tới người.... Người không biết rốt cuộc bản thân người sinh tồn trên cái thế giới này để làm gì? Người phải làm gì? Người muốn cái gì....dường như với người, hết thảy trên thế giới này đều không có quan hệ....khi người có cảm giác này đó chính là cô đơn!”

Medusa thở dài, thanh âm của nàng mang theo một tia mỗi một, một tia hư nhược.

“Nếu như người nói đó là ”cô đơn....” kể nổi tiếng kinh khủng có thể là cho mọi người biến sắc, dùng thanh âm nhẹ nhàng thở dài nói:

“Ta rất cô đơn.”

94. Chương 85: Hussein Biến Thân

Một kiếm vào trán ấy, tí nữa thì đã lấy được nửa cái đầu của hắn, nếu như không phải là hắn tránh được nhanh thế.

Chỉ là trên trán phía mắt trái của hắn đã lưu lại một vết thương sâu nhìn thấy xương, máu tươi tí tách chảy ra đã phủ lấy cặp mắt, khiến cho hắn giờ đây cảm thấy xung quanh tất cả đều mang cùng một màu sắc-màu đỏ của máu.

Thân thể đã không còn kiểm soát được nữa, nếu không miễn cưỡng dùng kiếm chống đỡ, hắn đã ngã xuống từ lâu rồi.

“Hussein, người còn muốn ngoan cố đến chừng nào đây ?” Khải lực kỳ sĩ trưởng quát lên một tiếng uy nghiêm vào tai. Hussein miễn cưỡng mở mắt ra, nhưng chỉ vừa kịp nhìn thấy một đạo kiếm khí đánh tới, chút ít sức lực còn sót lại chỉ đủ để hắn nâng thanh kiếm lên chống đỡ một lần. Chỉ nghe thấy tiếng vỡ vụn giòn vang, cùng với đầu khí chói mắt, trường kiếm đã bị tàn phá ở trên tay cuối cùng đã không cách gì chịu được lực lượng của đối phương, mũi kiếm đứt gãy từng mẩu một. Đồng thời Hussein cũng bị uy một kiếm ấy quét bay đi, cuối cùng nặng nề rơi xuống trên tấm ván của Giác đấu trường (Wrestling ring).

“Bỏ cuộc đi, Hussein!” Khải Lực kỳ sĩ trưởng đi đến trước mặt Hussein, từ trên cao soi xuống kẻ phản đồ đã ở ven bờ vực của cái chết. Phảng phất như trong trí nhớ, âm thanh uy nghiêm của hắn, như ngày xưa đã dạy mình quy tắc của thần thánh kỳ sĩ, vang lên: “Hussein, ý chí của thần linh là không dung sự chống đối, người bây giờ hối hận vẫn còn kịp!!”

Hussein đang ngã trên đất bất chợt nở một nụ cười lạnh.

Từ nơi khuôn mặt đã bị vùi trong đồng gạch đá vỡ vụn hỗn loạn trên mặt đất, phát ra những tiếng cười chán nản.

Sau đó, Hussein ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng thổi bay những lọn tóc rối bời ở trên trán mình đã bị máu tươi kết dính. Từ trong con ngươi của hắn hiện lên thần thái giống như một tia hồi quang phản chiếu: “Khải Lực kỳ sĩ trưởng đại nhân, ta...ta thật sự rất muốn buông tay, ta đã mệt mỏi với những ngày tháng nâng đỡ đao với cả đồng bạn của mình như thế này....Ta thực sự mệt mỏi, quá mệt mỏi rồi! Mặc dù ta biết rõ người chỉ là ảo ảnh trong lòng của ta... nhưng ta thật sự đã bó tay, ta muốn được giải thoát, thật sự muốn giải thoát. Có lẽ, bờ vai của ta quả thật không cách nào chịu được cái gánh nặng to lớn nhường ấy.”

Vừa nói, hắn vừa cố gắng đứng lên. Trong tay giờ đã không còn trường kiếm, chỉ có thể dùng hai tay chống xuống mặt đất miễn cưỡng đem nửa người trên dựng thẳng lên. Hắn thở dốc tựa như đã bị vỡ phổi vậy, hơi thở nặng nề và rối loạn. Sau đó, kỳ sĩ nhắc cổ lên, chỉ vào vết hầu của mình, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ bình tĩnh :“Chính chỗ này, chỗ này...hãy đâm vào đó. Ta nhớ năm đó, lão sư đã dạy ta, khi bị kiếm đâm vào vị trí này, có thể một kích trí mạng. Sau đó... ta sẽ không cần phải khuân trên vai bất cứ gánh nặng nào nữa.” Kỳ sĩ nở một nụ cười cổ quái, con mắt càng lúc càng long lanh, mang theo mực quang thâm thúy nhìn chòng chọc vào Khải Lực kỳ sĩ trưởng trước mặt. Khi mà trong mắt lóe lên một tia sáng cuối cùng cơ hồ đã buông xuôi , thì kiếm của Khải Lực kỳ sĩ trưởng đã bắt đầu giơ lên.

Nhưng hết lần này đến lần khác, trong ánh mắt của vị kỳ sĩ kiêu ngạo, lại cứ tiếp tục lóe lên một tia vùng vẫy...đó chính là một tia giãy giụa gần như bản năng, sự tranh đấu bên trong nội tâm. Không ai biết được, nguồn gốc động lực của sự giãy giụa đó đến từ nơi nào của nội tâm –sợ rằng đến chính bản thân Hussein kỳ sĩ cũng không rõ.

“Ta...có thể hỏi một vấn đề cuối cùng được không?!” Hussein thở hổn hển, ánh mắt chân thành mà nghi hoặc, ngữ khí mềm mỏng mà thành khẩn: “Khải Lực đại nhân, ngài đã dạy ta rất nhiều. Vậy, trước khi ta chết, xin hãy trả lời một vấn đề cuối cùng của ta, có được không vậy?”

Bên trong ảo cảnh, kiếm trong tay Khải lực kỳ sĩ trưởng thế rơi chậm lại :“Hussein, người hỏi đi.”

“Nói cho ta biết...thần, rốt cuộc là cái gì?”

Đối diện với giây phút sắp chết, tựa như là vẫn không cách nào buông bỏ được niềm tin trong lòng, kỳ sĩ đã đặt ra cho cả cuộc đời mình, nghi hoặc lớn nhất cho đến tận bây giờ... hoặc giả, đó đã không còn là vấn đề gì của kỳ sĩ nữa. Bởi vì đáp án đã sớm có sẵn ở trong lòng hắn rồi, giờ phút này đưa ra... chỉ là một sự không cam, sự kêu gào không khuất phục!

Thế, thần là cái gì?

Hừ! Thần là cái thứ gì đây!!!

Thần rốt cuộc là cái thứ gì chứ!!!

“Thần là tất cả!” Trên mặt Khải Lực mang nét thành kính :“Tất cả! Vạn vật, sinh mệnh, bầu trời, mặt đất, nhật nguyệt, các vì sao, tất cả sinh linh, cả thế giới... trên thế giới bất kể ý chí nào của vạn vật đều do thần quyết định! Chúng ta mỗi một người, là mỗi một phần nhỏ nhất của tổ hợp cấu thành thế giới, đều dựa theo ý chí của thần linh mà sinh tồn! Cho nên...Thần là tất cả!”

Thần thánh kỳ sĩ mang theo sự sùng bái như thế mà nói.

“ha ha ha....tất cả....hahahaha...” Trong ánh mắt Hussein lộ ra vẻ thất vọng, nhưng càng nhiều hơn, là sự khinh thường. Hắn gục đầu cười, tiếng cười từ nhỏ thành lớn, trở nên điên cuồng mà vang rền, mang theo một chút cuồng ngạo, không hề kiêng kỵ, một chút phản nghịch, bạo ngược!

“aaaaaaa...ha ha....ha ha!! Tất cả! Tất cả! Người nói là tất cả sao?” Hussein đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt cực kỳ phấn nộ và không cam. Sau đó, cuối cùng thì...hắn dùng thanh âm gần như gào thét, tự rống lên.

Với tiếng lòng:

“Bằng vào cái gì!!!!!!!!!!?”

Phảng phất một cỗ sức sống thần kỳ rót vào nội tâm của kỳ sĩ, làm tan vỡ gông cùm của sự buông xuôi tuyệt vọng trong nội tâm hắn! Mắt hắn một lần nữa sáng lên thần thái, đầu chí bất khuất cháy lên trở lại trong con người!

“Bằng vào cái gì?” Hắn hừ lạnh một tiếng, trên mặt mang theo nét thống khổ, nhưng vẫn cố đứng thẳng lên, không để Khải Lực tiếp tục từ trên mà nhìn xuống mình nữa....mà kiêu ngạo, tôn nghiêm nhìn thẳng vào đối phương: “Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì mà thần có thể là chí cao vô thượng? Dựa vào cái gì mà thể gian vạn vật đều phải dựa vào ý chỉ của thần mà sinh tồn? Dựa vào cái gì mà hắn có thể đại biểu cho ý chí vạn vật? Hắn là mặt trời sao? Nhưng mặt trời cũng có lúc lặn! Hắn là vì sao ư? Nhưng các vì sao cũng có khi rơi xuống! Hắn là thời gian sao? Thời gian cũng sẽ trôi qua mà!!! Tại sao chỉ độc mình hắn! Độc mình hắn có thể vạn năm không thay đổi! Vì sao nó lại vạn năm không đổi chứ!”

Các vết thương vốn đã thành máu thịt nhơ nhớp lẫn lộn của Hussein, vào lúc này, đột nhiên lành lại! Trên các vết thương đó, vô số các mầm thịt cực nhỏ đang điên cuồng uốn éo quần quai. Mỗi một giây trôi qua, các vết thương đều cố gắng liền mình khép lại. Trong mắt hắn, tại điểm sâu nhất của đồng tử đột nhiên nổ bắn ra một điểm kim quang! Lập tức...

Ầm một tiếng!

Chung quanh thân thể vốn đã gần bờ vực của cái chết của Hussein, đột nhiên nổ ra một vòng màu vàng rực rỡ vô song !

Không phải là màu vàng nhạt! Mà là vàng! Phảng phất như hoàng kim, phảng phất như màu vàng của ánh nắng mặt trời! Sáng chói, hơn nữa còn huy hoàng!

Ngọn lửa cháy sáng rực rỡ đem Hussein tắm rửa bên trong nó, hắn chậm rãi khép hai mắt lại, hai tay nắm chặt, khuôn mặt lộ ra biểu tình bình tĩnh. Ngọn lửa rực rỡ thuần màu vàng cháy lên quanh thân, phảng phất như đang tẩy rửa linh hồn, tẩy rửa mỗi một cơ thịt và gân cốt toàn thân của hắn....

Loại cảm giác này thoải mái phi thường!

Tựa như được trở lại một lần nữa làm thai nhi trong bụng mẹ, được đắm chìm trong dương thủy (nước amniotic - nước màng ối), cảm giác quanh mình ấm áp. Một tia lực lượng tươi mát ẩm ướt bay nhanh tới linh hồn đã gần như bị khô ráo héo úa, làm cho sinh mạng đang hấp hối một lần nữa mạnh khỏe trở lại!

Mũi trường kiếm trong tay Khải Lực kỳ sĩ trường vừa đụng vào đầu khí màu vàng đó, thì bỗng tan chảy đi.

Hắn nhìn Hussein rồi quát: “Chấp mê bất ngộ! Phản đồ, chết đi!”

Vừa thét, trường kiếm vừa như lưu tinh rơi xuống, mang theo quang mang sắc bén chém hướng đỉnh đầu Hussein!

Nhưng....

Hussein nhẹ nhàng mở mắt, phảng phất như hắn cứ thế tùy ý đưa tay ra rồi nắm lại....

Xoạt!

Chỉ bằng một bàn tay to lớn mạnh mẽ đã nắm lại mũi kiếm như vậy!!!! Dù cho cửu cấp kỳ sĩ cường đại Khải Lực cố gắng như thế nào cũng không thể làm dịch chuyển được nửa phân.

Tuy bàn tay giữ được mũi kiếm, nhưng mũi kiếm sắc bén cũng đã cắt đứt cơ nhục trên bàn tay. Máu tươi tí tách từng giọt rơi xuống, rơi lên mặt đất, mỗi một giọt phẳng phất như biến thành màu hoàng kim vậy! Vết thương bị cắt nhanh chóng được hoàng kim đầu khí chữa lành lại, rồi tức thì, mũi kiếm, dưới đầu khí màu vàng, đã bắt đầu bị thiêu đốt...hòa tan!!

Ngay giờ khắc này, Hussein nổi loạn, rốt cục đã biến thân!

Hắn mở mắt, đồng tử đã hoàn toàn biến thành màu vàng. Sắc mặt hờ hững, mang theo tư vị lãnh khốc, nhìn Khải Lực trước mặt. Sau đó, một cách nhẹ nhàng, tựa như nói chuyện qua loa, lại tựa như một lời tuyên thệ, hắn nói:

“Cho dù, các người nói thần đại biểu cho ý chí vạn vật trên thế gian... nhưng không có ta trong đó! Ý chí của ta tự do, sẽ không chịu sự nô dịch cho bất cứ thứ gì! Cho dù đối phương là kẻ được gọi là Thần, được toàn thể giới tin thờ!”

Cánh tay còn lại nhẹ nhàng nâng lên rồi lại khe khẽ hạ xuống, tựa như lá rụng trong gió lạnh, xoạt một tiếng, đầu lâu của Khải Lực kỵ sĩ trưởng đã phóng lên cao, một dòng máu nóng phun ra, đầu lâu đã rơi xuống chân!

Hussein chậm chậm hạ tay xuống, lẳng lặng nhìn vào bàn tay mình, trong mắt hiện lên một tia mờ mịt: “Đây... phải chăng chính là lực lượng của Thánh kỵ sĩ cảnh giới?!”

“Người xem, bằng hữu ta có thể tự mình giải quyết!” Đỗ Duy cười rất tự tin. Hắn ung dung ngồi trên đất, trước mặt là một vách tường đá, trên vách tường phẳng phất gợn sóng như là mặt nước. Bên trong xuất hiện một hình ảnh: Hussein toàn thân bộc phát đầu khí màu vàng, phất tay một cái, đơn chưởng cắt rơi đầu lâu của Khải Lực kỵ sĩ trưởng cường đại. Sau đó ngơ ngác nhìn chính bàn tay mình.

“Cám ơn người, cái này nhìn giống chiếu phim quá nhỉ.... ồ, mà người có biết phim là cái gì đâu.” Đỗ Duy cười nói.

Từ trong thính không, âm thanh trầm thấp của Medusa vang lên mang theo sự không thể hiểu được: “Hắn không phải vừa mới buông xuôi sao? Tại sao đột nhiên trong giây lát lại.....”

“Đó là niềm tin.” Đỗ Duy ngữ khí nghiêm túc, trả lời: “Người nhớ kỹ, đây là ‘niềm tin’ của loài người. Loại lực lượng này có thể tồn tại trong nội tâm mỗi người, người không thể nào nhìn thấy nó, trong khi nó rất nhỏ yếu. Nhưng khi nó bộc phát thì..... người cũng đã thấy rồi đó. Niềm tin... cũng là một loại nhân tính.”

95. Chương 86: Dòng Suối Thứ Hai

” Đó là chuyện khác.” Đỗ Duy giải thích chậm rãi:” Trong lòng mỗi người đều có niềm tin. mặc dù Hussein đã từ bỏ tín ngưỡng của hắn trước đây, nhưng điều đó không có nghĩa là trong lòng hắn bây giờ không còn niềm tin nữa. Chỉ là, sau khi hắn buông bỏ một niềm tin thì trong lòng hắn đã có niềm tin mới thay thế rồi ! Đó là tính cách chung của nhân loại, bất kể ai, mỗi một con người còn sống đều có niềm tin của riêng mình, vô luận đây là niềm tin vào tà ác hay vào chính nghĩa. Chỉ có người có niềm tin trong tâm thì hắn mới có đủ dũng khí và lực lượng. Kẻ có niềm tin càng mạnh thì lực lượng lại càng cường đại.. dưới sự thôi thúc của loại lực lượng này có thể khiến hắn lưu danh trăm đời, hoặc là để tiếng xấu tới ngàn năm!”

Nói tới đây, Đỗ Duy phẳng phất mỉm cười:“Nói nhiều như thế, năng tới cùng đã hiểu được bao nhiêu?”

“Ta không rõ” Thanh âm của Medusa trầm thấp:“Tham lam...hoài niệm...nhu nhược... lãnh khốc...tịch mịch..còn có niềm tin..tất cả điều này theo như lời người nói chính là Nhân tính , cái thứ nhân tính đó quả thực quá phức tạp rồi.”

“Vốn đã là rất phức tạp” Đỗ Duy trả lời nhanh chóng:“Trên thế giới này loài người chính là loài sinh vật phức tạp nhất, trong tất cả sinh linh thì tình cảm của loài người thuộc dạng phong phú nhất...tình yêu, tình thân, tình bạn...là loài hiểu tình cảm nhất. Nhưng đồng thời cũng là loài tàn khốc nhất...am hiểu giết chóc nhất, tranh đấu nội bộ cũng có thể tàn sát đồng loại bạn bè! Suốt chiều dài lịch sử của loài người chính là một quá trình tự mình đấu qua đấu lại, người giết ta hay ta giết người mà thôi... Medusa, nếu nàng tưởng

rằng với cuộc dò xét ngấn ngủ nội tâm ba người chúng ta như thế mà có thể hiểu hay nắm được nhân tính, vậy thì nàng đã sai rồi.”

Nói đến đây, Đỗ Duy cười hỏi: “Bây giờ nói cho ta biết, ta đã thông qua khảo nghiệm rồi chứ?”

Sau một lúc trầm lặng, nàng thở dài một tiếng: “Đúng vậy, ngươi đã thông qua.”

Rất nhanh sau đó Đỗ Duy đã thấy được Medusa trong truyền thuyết.

Ngay tại đại diện trống rỗng, trên bề mặt bức tường phía trước!

Trong vách tường, truyền đến một âm thanh sột soạt và một bóng người chậm rãi đi ra từ trong bức tường đá, toàn thân nàng phẳng phất như tảng đá, cảm giác như nàng đã dung hợp thân mình với bức tường đá đó vậy.

Nữ vương Medusa, tất nhiên là một người đàn bà.

Nháy mắt sau khi nàng bước ra từ bức tường đá, chất đá toàn thân đã bắt đầu từ từ rút đi, da thịt vốn lạnh như băng, cứng rắn, xám xịt bắt đầu chuyển thành trắng mịn màng, nhìn lên sẽ thấy rất mềm mại và sáng bóng, làn tóc mây cũng dần dần bông bênh rục rở, trở nên mềm mại.

Đường nét khuôn mặt cũng đã biến thành rõ ràng, vả lại còn...tuyệt mỹ!

Ngay cả Đỗ Duy cũng không thể không thừa nhận vị Medusa nữ vương trước mắt này cơ hồ là người đàn bà đẹp nhất trong tất cả nữ nhân mà hắn đã gặp qua ở kiếp này và kiếp trước! Thân thể mềm mại rung động lòng người. Mỗi một phân da thịt, từng đường cong trên thân thể đều tựa như là tác phẩm hoàn mỹ nhất mà thượng đế đã phải trải qua sự tính toán nghiêm khắc và chính xác mới sáng tạo ra được. Đôi chân, vòng eo, cặp mông, đôi cánh tay, bộ ngực của nàng, mỗi một tỷ lệ, phẳng phất đều đã đạt tới trạng thái hoàn mỹ. Hơn nữa rắn vốn trời sinh đã có mị lực, khiến cho mỗi động tác nho nhỏ của nàng cơ hồ đều mang theo một loại mị lực...hấp dẫn vô cùng.

Song tất cả điều này cũng không tính là gì... chính thức làm cho Đỗ Duy bất thần chính là khuôn mặt của nàng

Có thể nói rằng đó là một khuôn mặt một khi hé lộ ra thì sẽ có thể làm cho nam nhân vì nó mà trở nên điên cuồng! Đỗ Duy thậm chí trong nhất thời không thể kiểm được từ nào để hình dung thích hợp với khuôn mặt xinh đẹp như thế...vào lúc này, ngay cả ngôn ngữ “khuyh quốc khuyh thành” cũng còn xa mới đủ để diễn tả được sự tuyệt sắc đó.

Đỗ Duy chỉ biết mình đã trở nên ngây dại, tựa như một kẻ mù thấy lại được ánh sáng, bị rung động bởi dung nhan trước mắt, loại dung nhan mà có thể làm run rẩy linh hồn của con người!

Thậm chí Đỗ Duy dám đánh cược rằng người đàn bà xinh đẹp như thế không thể tồn tại trên nhân gian này, tuyệt đối không thể, bởi nếu không... dám chắc đã dẫn tới một trường tai ương rồi!

Trời ạ...chỉ cần nhìn thấy cặp môi đỏ mọng đó, Đỗ Duy đã than thở.

Đàn bà xinh đẹp Đỗ Duy gặp qua cũng không ít, nhưng xinh đẹp tới độ có thể gây ra tai ương như thế, thì nữ vương Medusa trước mắt này tuyệt đối là người đầu tiên.

Hơn nữa...nàng vẫn còn đang khép đôi mắt!

Đỗ Duy dám cam đoan nếu nàng mở mắt ra, thì cho dù chỉ lộ ra một phần ba khuôn mặt xinh đẹp (mà có đôi mắt kia - bi_an) thì cũng sẽ rất rục rở rồi... Trời già ơi, đôi mắt Medusa khi mở ra sẽ thế nào đây? Khuôn mặt diễm lệ kinh người như thế, nếu có thể điểm tuyết lên trên một đôi mắt như vì sao, hay như đá quý... vậy, khuôn mặt của nàng, quá đủ để mưu sát trái tim của tuyệt đại đa số nam nhân trên thế giới này rồi!

Nữ vương Medusa này, thật sự là hoàn mỹ...hoàn mỹ...

Hoàn mỹ tới mức không giống người! Hoàn mỹ đáng sợ!

Ngây ngốc trong chốc lát, Đỗ Duy mới phục hồi lại tâm trí, sau đó việc đầu tiên hắn làm chính là hít thở một hơi thật sâu, để bổ sung dưỡng khí cho phổi mà tình trạng ngốc trẻ khi này khiến hắn quên cả thở.

“May là nàng vẫn luôn ở chỗ này, không để cho loài người nhìn thấy nàng”. Đỗ Duy tưởng tới một đánh giá: “Nếu không có thể nói, chỉ bằng vẻ xinh đẹp của nàng, cho dù nàng là nữ vương Medusa đáng sợ, cũng nhất định sẽ có những con người đầy quyền lực của nhân loại sẽ điên cuồng, mà không tiếc phát động ra chiến tranh để cướp được nàng.”

” Đó cũng là nhân tính sao?” Medusa khẽ hỏi.

Đứng đối diện với Đỗ Duy, thanh âm của Medusa không còn trầm thấp khô ráp nữa, hiển nhiên, thanh âm của nàng lúc trước phát ra đã bị rung động thông qua tường đá, che dấu đi giọng nói vốn có của nàng... còn thanh âm chân thật của nàng đương nhiên rất dễ nghe.

Đối với điểm này Đỗ Duy có cảm giác rất hài lòng.. đây chỉ là một loại tâm tính rất tự nhiên, nếu gặp gỡ với một mỹ nữ có sức quyến rũ có thể mê sát trái tim của nam nhân, mà nàng lại phát ra thanh âm khàn chua khó nghe thì quả thực là một loại...tội ác !

Tạ ơn trời, thanh âm của nàng khi lọt vào lỗ tai có cảm giác như dòng suối mùa xuân chảy mềm mại ...

” Có thể coi là vậy...” Vừa cười Đỗ Duy tiếp tục nói:“Với bộ dáng của nàng nếu đặt chân ở nhân gian, tuyệt đối sẽ dẫn phát tới chiến tranh giữa các nam nhân.”

“Nhưng ta không phải là nhân loại”. Medusa nữ vương trả lời với một nét âu sầu.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng đi tới bên người Đỗ Duy:” Gageu (Cách Cách Vu) có nói qua, đại đa số loài người đều rất sợ ta. Đối với loài người mà nói Medusa là một loại quái vật đáng sợ, một tồn tại đáng sợ...nhưng tại sao người không sợ ta? Ta có thể cảm nhận được lực lượng của người cũng không mạnh gì.”

” Không phải là không mạnh , nếu so sánh với nàng có thể nói ta cơ hồ có thể xem như rất yếu.” Đỗ Duy cười: “Nhưng, tại sao ta phải sợ người?”

“Ta không rõ, nhưng Gageu có nói qua rằng loài người rất úy kỵ Medusa mà.” Nàng lắc lắc đầu, nhắm mắt lại, tùy tiện đưa tay ra, ngón tay búp măng vung vẩy trong không trung. Những phiến đá bên cạnh, một cách chậm rãi, phảng phất như quay cuồng, cuối cùng từ trong vách đá ngoằn ngoèo thò ra một chiếc ghế bằng đá, nhẹ nhàng thông thả Medusa nữ vương ngồi xuống đối diện với Đỗ Duy:” Người tới gặp ta, bây giờ người đã gặp rồi đấy.”

” Đúng thế, ta đã gặp được.” Đỗ Duy thở dài:” Ta đã gặp không phải là Medusa nữ vương gì đó khiến cho loài người nghe thấy phải kinh sợ, cũng không phải thứ ma thú đỉnh cấp gì giết chóc không kiêng kỵ và biến người ta thành đá.. Người mà ta đã thấy qua, chỉ là một nữ nhân đáng thương, ẩn cư tại thế ngoại, với nội tâm cô độc, một nội tâm trống rỗng, đang tìm kiếm niềm tin cho chính mình...Ồ, đúng rồi, còn phải thêm một điều: một mỹ nữ mà không thích biến thành nhân loại.”

“Người rất thú vị, là một kẻ nhân loại thú vị.” Sau khi cúi đầu trầm tư một chút, Medusa phảng phất như nở một nụ cười: “Mặc dù ta tiếp xúc với loài người không nhiều. Nhưng ngoại trừ Gageu thì người là người thứ hai nói chuyện với ta nhiều như vậy. Vốn ban đầu ta có ý định giết người cùng đồng bạn của người. Bởi vì tuy ta không phải là loài người, không hiểu được nhân tính của loài người, nhưng ít nhất, ta không thích bị quấy rầy.”

Đỗ Duy im lặng.

Chính xác, đối phương dù sao cũng là một Kim Nhân Mãng, bản tính của nàng hẳn là càng phải gần hơn với “dã thú”.

“Ta biết, cho nên ta mới dám tới gặp nàng.” Đỗ Duy rất thẳng thắn trả lời:” Bởi vì ta biết, nàng cũng không phải là loại quái vật tà ác trong truyền thuyết chỉ đơn thuần hiếu sát, tà ác...nàng chỉ là...xin hãy tha thứ cho từ ngữ ta sử dụng. Nàng chỉ là vô tri (không hiểu biết) mà thôi.”

Medusa không hề để tâm tới:” Người nói đúng, ta chính xác là vô tri . Ít nhất ta cũng không hề hiểu rõ đối với nhân tính của loài người.”

Cũng giống như loài người luôn luôn hình dung mãnh thú thì hung mãnh, sói thì tàn nhẫn, hồ ly thì giảo hoạt, còn nói ma thú thì đáng sợ...Thật ra, tất cả điều này đều chỉ là theo tiêu chuẩn của loài người, hoặc nói một cách khác là dùng nhân tính của mình để đánh giá những sinh vật khác.

Nhưng vô luận là sói cũng được, là hồ ly cũng tốt, hay thậm chí ngay cả là ma thú đáng sợ cũng tốt,...quả thật chúng đều rất “tồi” hay sao? Chúng thật sự là “tà ác” hoặc “rất đáng sợ” chăng? Đương nhiên không phải... bởi vì chúng nó chỉ đơn thuần sinh tồn dựa trên chính “thú tính” của chủng tộc mình mà thôi.

Loài sói thì trời sinh chính là phải ăn thịt, sư tử và cọp thì trời sinh phải sinh tồn bằng cách săn bắt con mồi, đây chính là pháp tắc của thế giới, không thể vì hành động của chúng mà nói rằng chúng tà ác hay hung tàn được.

Medusa cũng đồng dạng như thế.

” Vậy thì, loài người, nói cho ta biết mục đích đến của ngươi đi.” Một cách nhẹ nhàng, Medusa nêu ra vấn đề, nàng vẫn yêu kiều như vậy ngồi trên ghế đá, cúi đầu, một tay dịu dàng chống lên cằm.

” Vốn dĩ ta tới vì kiếm nước suối trẻ mãi không già kia thôi.” Đỗ Duy cười nói: “Tuy nhiên, ta xem bây giờ cái thứ đồ chơi đó tựa như không phải là cái gì hữu dụng nữa. Thứ đó, tác dụng của chúng đối với nhân loại không quá lớn, ngoại trừ việc có thể giữ mãi hình dáng bên ngoài ra. Tựa hồ như tác dụng của nó chỉ là đối với ma thú hoặc thụ nhân (người cây)... À, nàng sẽ vì điều này mà giết chúng ta hay không? Ta nghe nói năm đó một nhóm gia hỏa đi cùng Gageu tới đã bị nàng giết sạch vì dám để ý tới nước suối này.”

Medusa cười cười, nàng quả thật đang mỉm cười, biểu tình đó khiến cho nàng tăng thêm vài phần nhân tính: “Đó là năm xưa... năm đó ta chưa hiểu chuyện, ta chỉ là một con rắn hình người, đã không có bất cứ người nào dạy cho ta nhân tính, ta chỉ đơn thuần biết rằng nếu có ngoại nhân tiến vào lãnh địa của ta thì ta đều phải giết đối phương. Chỉ đơn giản như vậy thôi... ngươi nên cảm tạ Gageu, hẳn ít nhất đã dạy cho ta một chút thói quen của loài người. Nếu không, hôm nay khi các ngươi tiến vào hẻm núi (hẻm núi), ta đã giết chết các ngươi rồi.”

“Mục đích đến của ta cũng đã không trọng yếu nữa rồi, vì sau khi cùng Gageu nói chuyện, ta đối với nước suối này đã mất đi hứng thú, nhưng hai gã đồng bạn của ta vẫn còn có mục đích khác.” Khi đứng trước mặt Medusa, Đỗ Duy hiểu rằng tốt nhất nên nói thật, biết đâu có thể nhận được chút lợi ích nào đó.

“Một đồng bạn của ta có chủ nhân trúng phải lời nguyền rửa hóa đá, phải có con mắt của Kim Nhân Mãng mới có thể giải cứu, chúng ta đi đến rừng rậm Băng Phong cũng vì tìm kiếm Kim Nhân Mãng.” Khi nói tới lời này Đỗ Duy cẩn thận liếc mắt quan sát Medusa một cái.

“Cho nên các ngươi vốn có ý đánh nhau với ta?” Medusa nói, biểu tình không chút thay đổi, nhìn không ra khuôn mặt của nàng là vui hay tức giận.

“Vốn là như thế, nhưng bây giờ đã không còn nữa.” Đỗ Duy cười nói: “Ta nghĩ, thân là một cá thể tiến hóa tốt cùng của chủng tộc Kim Nhân Mãng, hẳn nàng có cách giải cứu lời nguyền rửa hóa đá này chứ...có lẽ ta không cần phải lấy được ...đôi mắt của nàng.”

“Tại sao ta phải giúp các ngươi?” Thanh âm của Medusa vẫn bình thường như cũ: “Gageu có dạy cho ta rằng bình thường loài người tồn tại một phương thức gọi là giao dịch, nói cách khác khi đưa ra yêu cầu thì cũng phải trả giá.”

” Ta là một lão sư rất tốt.” Đỗ Duy cười: “Nàng là một măng xà không nghĩ tới việc trở thành loài người, nhưng nàng bây giờ đã không còn lựa chọn. Cho nên, ta nguyện ý sẽ dạy nàng rất nhiều thói quen của loài người, đương nhiên, quan trọng nhất chính là nhân tính.”

“Tất cả chứ?”

“Tất cả.” Đỗ Duy trả lời chắc chắn: “Nhưng ta không thể cam đoan nàng sẽ cảm thấy vui vẻ, bởi vì sinh mệnh của loài người, vốn không phải một quá trình hạnh phúc thuần túy. Trong nhân tính có những điều ngọt ngào nhưng cũng có thống khổ. Nếu nàng muốn thể nghiệm, ta có thể dạy nàng nhiều điều, tỷ như, bây giờ ta sẽ dạy nàng bài học đầu tiên.”

Medusa trầm lặng trong chốc lát: “Là gì?”

“Tịch mịch” Đỗ Duy thờ ơ nói: “Nàng rất tịch mịch. Sắc mặt, thanh âm, lời nói của nàng, còn có địa phương mà nàng đang cư ngụ ...tất cả đều làm sáng tỏ điểm này.

“Ta rất tịch mịch!” Medusa gật đầu: “Nếu cô độc mà ngươi nói lúc trước, vậy thì ngươi nói đúng rồi..”

Đỗ Duy mỉm cười: “Nàng thích loại cảm giác này sao?”

Sau khi suy nghĩ và cân nhắc một lúc lâu, nàng chậm rãi lắc đầu.

“Vây trở nên rất đơn giản rồi, ta có thể giúp nàng thoát khỏi tịch mịch.” Đỗ Duy nói: “Loại người là động vật sống quần cư. Nếu muốn không tịch mịch...trước hết nàng phải giao lưu cùng những người khác. Tỷ như, tìm được bằng hữu của nàng, hay là đồng bạn.”

Sau đó, Đỗ Duy nêu ra vấn đề thứ hai: “Trong lòng nàng có niềm tin không?”

“Không có”. Lần này Medusa trả lời rất nhanh. Đối với một người luôn ngủ say, mười năm mới tỉnh dậy một lần mà nói, đích xác là nàng không có bất cứ niềm tin gì trong cuộc sống.

” Nhân tính cần phải có niềm tin, có mục tiêu trong cuộc sống... dù cho chỉ là một chút hứng thú, một thứ gì đó nhỏ nhoi mà có thể dẫn khởi hứng thú của nàng.” Lúc này, Đỗ Duy cười càng khoái trá hơn: “Tin tưởng vào ta, nếu nói đến những sự tình giải trí thú vị, thì trên thế giới này không có ai tinh thông hơn ta.

Sau hai vấn đề đó, Đỗ Duy đưa ra vấn đề thứ ba:” Chúng ta đồng ý giao kèo rồi chứ?”

Đáp án - không cần nói cũng biết.

Sau khi Hussein tỉnh lại cũng giống như lúc Đỗ Duy tỉnh dậy từ ảo cảnh vậy đã nằm ở trong đại sảnh, mà bên cạnh hắn là Đạt Đạt Ni Nhĩ (Dardanelle) đang nằm cùng.

Ngoài ra còn có lão tể tướng chuột (lão thử tể tướng) đáng thương Gageu đang ngồi bên cạnh hắn. Dáng vẻ của lão tể tướng chuột bất an rồi bởi, theo ánh mắt của y, Hussein nhìn thấy Đỗ Duy đang cười một cách vui sướng, đi về phía mình.

Sau lưng Đỗ Duy là một nữ nhân.

Hussein lập tức nhảy dựng lên, nhưng không đợi cho động tác này của gã kỵ sĩ hoàn thành Đỗ Duy đã hét lên một câu: “Tốt rồi, Hussein, tới gặp thành viên mới của chúng ta đi nào.”

Không cần giới thiệu nữa, bởi vì Gageu đã ngã lặn ra mặt đất, thân thể run lên cầm cập, nhìn về nữ tử kia, toàn thân uốn như một khối thịt tròn vậy.

“Thành viên mới này của chúng ta là Medusa nữ vương.” Đỗ Duy vừa nói vừa kéo Dardanelle (Đạt Đạt Ni Nhĩ), sau đó ép hắn nhận lấy một chiếc bình đá nho nhỏ.

” Cầm lấy, đây là một sợi tóc của Medusa nữ vương, sau khi trở về lấy ra sẽ biến thành một Kim Nhân Mãng đang ngủ say. Hãy dùng nó cứu hầu tước phu nhân của người đi nhé.” Đỗ Duy cười híp mắt nói.

Trong ánh mắt của Dardanelle cũng không biết là khiếp sợ hay là mơ màng, tiếp lấy cái bình đó. Còn Đỗ Duy đã cười cười đi tới vỗ vào Hussein:” Bằng hữu của ta, đừng sưng sốt nữa, bây giờ nữ vương bệ hạ chính đang muốn đưa chúng ta đến chỗ con suối trẻ mãi không già. Người không phải là rất muốn đi xem địa phương năm đó A Lạp Cống (Aragon) đã từng đi qua sao? Bây giờ, đi thôi!”

Hussein đồng dạng cũng bị chấn động bởi sự xinh đẹp đến kinh người của Medusa nữ vương. Hắn trước đó nhanh chóng đặt tay lên chuỗi kiếm, rồi lại buông ra khi nghe xong câu nói của Đỗ Duy, lúc này có vẻ như không biết nên làm thế nào.

“Tốt lắm, bây giờ không phải là lúc rút kiếm ra.” Đỗ Duy khe khẽ nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai Hussein, sau đó thấp giọng cười nói: “Ta xem, người trong mộng cảnh đã thành công tấn cấp thành thánh kỵ sĩ rồi.. Vậy có nghĩa là, còn cần phải đa tạ nữ vương bệ hạ đây.”

Nhìn Đỗ Duy kéo Hussein hướng về cửa đại điện phía sau người mà đi, Medusa không nói một lời nào, đi ở phía trước nhất giống như một u linh vậy.

Dardanelle đang trong bàng hoàng, trở lại tỉnh táo bởi một tiếng thở dài của Gageu.

Lão tể tướng chuột đang rên rĩ:” Hắn... gã thiếu niên này đang làm cái gì vậy? Thần linh trên cao... hắn hình như rất hòa hợp cùng với nữ vương? Hay là ta đang nằm mơ chẳng? Phải chăng ta vẫn còn trong huyền cảnh? Hay là ...truyện thuyết chính là sự thật? Trời ạ, hắn sẽ không...hắn sẽ không...”

Dardanelle nhú mảy: " Người đang lẩm bẩm nói về điều gì vậy?"

" Người chưa từng nghe qua truyền thuyết sao?" Gageu trừng mắt nhìn vào Dardanelle: "Truyền thuyết về Medusa nữ vương!"

Dardanelle lắc đầu.

" Truyền thuyết..." Gageu thở dài, nhần cầu liếc qua bóng lưng của mấy người Đỗ Duy, thấp giọng nói:"Từ xưa văn hiến đã ghi lại rằng Medusa nữ vương ngoài lực lượng đáng sợ còn có một đặc điểm chính là... nếu nàng rơi lệ vì bất cứ thứ gì... bất kể gia hỏa đó là nam nhân hay đàn bà, là ma thú hay nhân loại. Nếu có thể khiến cho nữ vương rơi lệ lần đầu tiên trong đời, vậy thì Medusa sẽ vĩnh viễn yêu sinh vật đã làm cho nàng rơi lệ. Ta nghĩ, sẽ không phải là gã thiếu niên đồng bọn của các người có chủ ý kia chứ?"

Dardanelle không nghe thấy lời của Gageu, hắn đang dùng sức xoa xoa đôi mắt, lẩm bẩm tự thoại:"Kỳ quái...sao ta có cảm giác vừa tỉnh lại thì tiểu tử này đã giải quyết êm xuôi mọi chuyện rồi?"

Sờ sờ vào cái bình bằng đá có chứa bên trong một sợi tóc của Medusa mà Đỗ Duy đã đưa, sợi tóc có thể biến thành một con Kim Nhân Mãng ngủ say... Dardanelle rút cục đã hoàn toàn tỉnh hẳn lại.

Hầu tước phu nhân đã được cứu rồi !!

"Nước suối ở chỗ này." Medusa chỉ về phía trước.

Ngay tại một góc của đại điện, Medusa thuận miệng niệm vài câu chú ngữ. Một tảng đá phía trước lẳng lặng mở ra, rồi tức thì phía trong dần dần lộ ra một vòi phun bằng đá được điêu khắc rất tinh xảo.

"Cái này chính là suối trẻ mãi không già mà các người tìm kiếm" Sau khi Medusa giới thiệu xong, Đỗ Duy có một chút thất vọng.

Tựa hồ..cũng không có điều gì quá đặc biệt a.

Tuy nhiên tiếp đó Medusa nói thêm một câu đã làm Đỗ Duy kinh ngạc!

" Đây là dòng suối thứ nhất, các người có muốn nhìn dòng suối khác ở trong hẻm núi này không?"

"Hẻm núi này còn có một dòng suối nữa ư? Đó là gì vậy?" Đỗ Duy kinh ngạc quay đầu nhìn về Medusa.

"Ta không biết đó là cái gì nữa!" Medusa lãnh đạm trả lời:" Tuy nhiên, loại nước suối đó vừa hay hoàn toàn tương phản với nước suối trẻ mãi không già, cho nên ta đã tự đặt cho nó một cái tên là... dòng 'thời gian trôi'.

96. Chương 87: Kịch Độc Thời Gian

Thời gian trôi?

Bất kể là Đỗ Duy hay Hussein đều cũng không nghĩ tới ngay phụ cận của suối trẻ mãi không già, còn có một dòng suối khác tồn tại.

Với bộ dáng vẫn lạnh lùng thờ ơ như cũ, Medusa dẫn hai người đi ra đại điện, vọng nhìn về chỗ sâu bên trong cung điện.

"Tòa cung điện này của nàng đều là dùng thân thể của thụ nhân tộc kiến tạo nên phải không?

Đang đi, Đỗ Duy hỏi một câu có vẻ như rất tùy ý.

"Đúng vậy." Medusa chợt dừng bước chân, nàng hỏi lại Đỗ Duy:" Có vấn đề gì sao?"

Lần này, người mở miệng trả lời là Hussein:" Chẳng lẽ người không cho rằng cách làm như thế là quá mức tàn nhẫn sao? Mặc dù người và thụ nhân là địch nhân, nhưng ít nhất cũng cần tôn trọng thi thể của địch nhân chứ."

"Tôn trọng thi thể..." Medusa cẩn thận thưởng thức một chút về vấn đề này, sau đó quay lại hỏi Đỗ Duy: " Đây cũng là nhân tính ư?"

Đỗ Duy cười:” Xem như là thế đi.”

“Nhưng, ta không hiểu.” Thanh âm của Medusa rất thản nhiên: ” Ta không cách nào có thể giải thích được khái niệm nhân tính này. Gageu cũng đã kể cho ta rất nhiều hành vi của loài người. Loài người các người giết chết dã thú, ăn thịt của chúng, lột da lông của chúng chế tạo thành quần áo và trang sức...tại sao loài người các người trong khi làm những việc này nhưng lại đề cập tới tôn trọng thi thể như vậy? Ta dùng thi thể của thụ nhân kiến tạo nên phòng ốc cùng việc loài người các người giết chết dã thú rồi ăn thịt, mặc da chúng, từ bản chất có khác biệt sao?”

Có lẽ Medusa không hiểu được nhân tính, hay có lẽ nàng cái gì cũng không hiểu. Nhưng chỉ một vấn đề giản đơn như vậy lại đã khiến cho Đỗ Duy bác học cùng kỹ sư kinh nghiệm phong phú Hussein tắc họng không thể nói gì.

Đúng thế...có điểm nào khác nhau chăng?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận một chút, Medusa phảng phất nở một nụ cười khe khẽ:“Xem ra ta lại mới tổng kết ra một đặc thù của nhân tính, đó chính là ...dối trá. Loài người luôn nói một đằng làm một nẻo chẳng?”

Đỗ Duy chỉ biết cười khổ. Hắn không biết trả lời Medusa như thế nào, cho nên hắn chỉ có thể thở dài: “Có những lúc..là đúng vậy.”

“Ta không thích đặc thù này của nhân tính, cũng không thích loài người.” Medusa kết luận, sau đó nàng kết thúc trao đổi và tiếp tục dẫn hai người đi về phía trước.

Bên ngoài đại điện, xuyên qua một dãy hành lang, Medusa mở một cánh cửa nhỏ phía cuối hành lang. Nơi này vốn là một căn phòng tối đen. Đi vào căn phòng, Đỗ Duy cảm giác một tia hàn khí âm lãnh truyền tới.. Loại rét lạnh này không giống với kiểu của băng tuyết bên ngoài, phảng phất có một chút ẩm ướt. Hơi lạnh âm u có thể thấu qua quần áo, thấm vào lỗ chân lông, da thịt con người, thậm chí xuyên thấu xương cốt, thẳng tiến đâm vào bên trong lục phủ ngũ tạng!

Loại hàn khí đó bao bọc thân thể, Đỗ Duy ngay lập tức có cảm giác toàn thân âm hàn, quanh người phảng phất như bị vô số kim tiêm nhẹ nhàng châm chích... trong nhất thời, cơ hồ ngay cả ngón tay cũng bị đông cứng lại!

” Chính là chỗ này.”

Trong bóng tối, Medusa vẫn có thể đi như thường, giống như nàng sinh ra đã không cần con mắt rồi.

“Bình thường ta ngủ ở chỗ này, đây chính là phòng ngủ của ta.” Medusa vừa nói vừa chỉ vào một khối thạch bản (phiến đá) trên mặt đất :“Thời gian trôi, ở tại phía dưới.”

” Ngủ ở chỗ này...chẳng nhẽ nàng không cảm thấy lạnh sao..” Đỗ Duy vừa thốt ra lời này thì ngưng lại, vì hắn chợt nhớ rằng rắn vốn là động vật thuộc hệ máu lạnh.

Nhấc tấm thạch bản lên, Đỗ Duy nhìn thấy phía dưới một miệng suối to bằng miệng bát, bên trong nước gợn lăn tăn. Trong căn phòng tối đen này, nước suối như tự động phát sáng vậy. Sau khi nhấc tấm thạch bản lên, Đỗ Duy lập tức cảm giác được âm hàn trong không khí trong nháy mắt đã tăng lên gấp mười lần!

” Đây là loại nước gì.. tại sao rét lạnh tới mức như thế, nhưng lại không đóng thành băng?” Đỗ Duy không chịu nổi, hơi run rẩy. Ngay cả hàm răng của hắn cũng đã bắt đầu va lập cập vào nhau.

Cổ không được nữa, Đỗ Duy lo lắng chính mình sẽ trở thành đông cứng nếu cứ tiếp tục đứng tại đây. Hắn nhanh chóng làm một vài động tác vận vẹo thân thể, những động tác cơ sở của bộTinh Không đầu khí mà Hussein từng dạy qua. Tới khi thân thể cảm giác đã nóng trở lại, mới sơ sơ khu trừ được một chút hàn khí.

Tuy nhiên Đỗ Duy vẫn phát hiện, ngay cả trên mặt kỹ sư Hussein hình như cũng đã bị bao phủ bởi một tầng sương trắng bàng bạc ! Hàn khí đó trong nháy mắt đã đóng băng mô hôi trên mặt y!

” Nước suối này ta cũng chỉ phát hiện ra sau khi tới nơi này, thụ nhân cũng không biết sự tồn tại của nó.” Medusa lãnh đạm nói.

” Thụ nhân cũng không biết...” Đỗ Duy thở dài:” Nước suối này vừa nhìn qua đã thấy điểm cổ quái, nó... có chỗ nào đặc biệt nhỉ?”

Medusa chỉ mỉm cười mà không nói gì, sau đó nói tiếp với thanh âm thản nhiên: “Đồ vật màu đen trên người các người, chính là đeo ở trên mắt dùng để đối phó ta đúng không? Bây giờ các người tốt nhất hãy đeo nó lên.”

Đỗ Duy cười xấu hổ, kéo Hussein một cái, sau đó đeo kính đen (kính mát, kính râm) lên.

Một cách nhẹ nhàng, Medusa bứt một sợi tóc đặt vào trong lòng bàn tay. Lòng bàn tay nâng đều lên, miệng nàng khẽ ngâm lên những âm tiết rất kỳ quái. Ngay sau đó sợi tóc trong lòng bàn tay nàng tự động vãn vẹo hai cái và rất nhanh hóa thành một con rắn nhỏ bằng ngón tay cái.

Toàn thân loại rắn này có màu hoàng kim, mỗi một chiếc vảy của chúng đều phẳng phất như được rèn ra từ vàng vậy. Sau khi vãn vẹo thân thể vài lần, thì cuộn mình ngóc lên một cách nhanh chóng, rồi ngẩng đầu thè lưỡi phát ra thanh âm xè xè. Chỉ là cặp mắt của con rắn nhỏ này vẫn chưa mở ra.

” Đây là một ấu xà của Kim Nhân Mãng, Kim Nhân Mãng muốn to lớn bằng vòng thân con người cũng mất vài chục năm. Tuy nhiên...” Vừa nói Medusa vừa đưa bàn tay ra một cách chậm rãi vốc lên một bùm nước suối, cẩn thận đưa vào miệng của Kim Nhân Mãng...

Kỳ tích xảy ra ngay lúc này!

Medusa nhẹ nhàng đặt con rắn nhỏ lên trên mặt đất, rồi lui về phía sau một bước....

Lập tức, dưới sự quan sát tập trung bằng mắt thường, Đỗ Duy và Hussein nhìn thấy thân thể của Kim Nhân Mãng chợt bành trướng lên! Vảy của nó không ngừng to ra, thân hình vốn nhỏ như một ngón tay cái rất nhanh phình lên đầy bằng cành cây, nhưng sự tăng trưởng vẫn không ngừng! Con mắt vốn đang nhắm rất cục cựa cũng đã mở.

Mở rồi!

Sau khi đeo kính, Đỗ Duy vẫn có thể nhìn thấy được con mắt của Kim Nhân Mãng đang phóng ra từng tia quang mang quỷ dị màu vàng! Dưới loại ánh mắt đó, Đỗ Duy chỉ nhìn Kim Nhân Mãng một cái, thì đã phẳng phất cảm thấy mắt của mình tê rần đau đớn, lập tức vội quay đầu đi!

Cũng may có đôi kính thủy tinh đen phòng hộ, nếu không, Đỗ Duy hoài nghi có lẽ mình đã hóa thành đá mất rồi.

Tiếp đó, con rắn này bắt đầu quay cuồng, phẳng phất như đang rất đau khổ. Thân thể vãn vẹo, rồi lại uốn éo, cuối cùng phát ra thanh âm xoạt xoạt rất nhỏ...

Nó, không ngờ, đang lột da.

Sau khi lột ra một lần, trên mặt đất lưu lại một bộ da rắn gần như hoàn chỉnh. Bộ da lóe lên kim quang đó nằm ngay dưới chân Đỗ Duy, còn con rắn nọ vẫn tiếp tục lớn lên! Cuối cùng thân hình của nó to đến mức cơ hồ dồn hết đám người Đỗ Duy vào góc tường! Một căn phòng tối đen to lớn như thế nhưng thân hình của con rắn này gần như đã chiếm cứ hơn phân nửa rồi !

Sau đó, theo ước tính của Đỗ Duy ước chừng trong vài phút, con rắn này đã lột da ba lần.

Sau đó...nó bắt đầu già yếu!

Thân thể khổng lồ của nó trở nên suy yếu, thân thể vốn tràn trề lực lượng và dẻo dai, đã dần dần teo đi, ngay cả kim quang phát ra từ vảy của nó cũng trở nên mờ nhạt. Một chút rồi một chút, khí lực của nó càng lúc càng yếu dần, cuối cùng cuộn lại một chỗ, ngay cả khí lực để ngóc đầu thè lưỡi cũng không có, gục đầu xuống một cách vô lực...

Dưới lớp da rắn, huyết nhục của nó bắt đầu khô héo, sau cùng con rắn...đã chết. Thân thể của nó nhanh chóng khô lại, trải qua thủy phân, biến thành một con rắn khô. Sau đó da rắn nứt nẻ đứt gãy, tựa như bị xói mòn vậy...

” Một con Kim Nhân Mãng, theo phương thức tính toán thời gian của loài người các người có cuộc sống ước chừng bốn mươi năm.” Thanh âm của Medusa khe khẽ vang lên: “Từ khi sinh ra tới lúc già yếu mà chết đi sẽ có khoảng bốn lần lột da. Sau lần lột da thứ tư là nó đã trưởng thành tới trạng thái sung mãn nhất về ma lực và lực lượng.”

Đỗ Duy cảm thấy kinh hoàng trong lòng.

Bốn mươi năm?

Nhưng mới rồi đã trải qua bao lâu đây? Nhiều nhất là khoảng mười phút mà thôi, không, sợ rằng, thậm chí chỉ mới khoảng năm sáu phút !

Trong vòng năm tới sáu phút, một Kim Nhân Mãng thơ ấu đã hoàn thành thời kỳ ấu niên, sau đó lớn lên thành niên. Qua bốn lần lột da, cuối cùng già yếu... rồi chết đi..chỉ trong vòng năm phút, nó đã đi xong tuổi đời, một tuổi đời thông thường là bốn mươi năm!?

“Cho nên ta mới nói, tác dụng của loại nước suối này và suối trẻ mãi không già là hoàn toàn trái ngược”. Medusa mỉm cười:” Ta đã đặt cho nó một cái tên là Thời gian trôi qua .”

Dừng một lát, vị mỹ nữ xà xinh đẹp cười một tiếng: ” Gageu có nói qua, nếu dùng loại nước suối này làm độc được, hẳn sẽ là loại kịch độc đáng sợ nhất trên thế giới này.”

Trong ánh mắt của Đỗ Duy và Hussein đều mang theo sự khiếp sợ!

Chính xác, đây đích xác là loại kịch độc đáng sợ nhất thế gian.

Thời gian!

Có độc được nào có thể lợi hại hơn thời gian đây?!

Đỗ Duy nghĩ xa hơn...

Tại sao? Tại sao hồ suối Thời gian trôi qua này không ở bất cứ nơi nào khác mà lại ở cùng một chỗ với suối trẻ mãi không già?

Giống như bên trong đại tự nhiên, hay vạn vật trên thế gian đều ẩn chứa quy luật của trời: tương sinh tương khắc! Một cái làm cho người ta mãi mãi giữ được hình dáng, còn một cái làm cho thời gian trôi qua thật nhanh!

Vậy, nếu trộn lẫn cả hai loại nước suối này với nhau, sẽ phát sinh ra hiệu quả kỳ diệu nào đây?

Hoặc chính là, một người nếu vừa uống xong suối trẻ mãi không già lại tiếp tục uống thời gian trôi qua... lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì?

Đương nhiên với vấn đề này, Đỗ Duy chỉ có thể giữ ở trong lòng, hẳn sẽ không dám nói lên trước mặt người khác. Hắn chỉ là suy nghĩ chút chút rồi hỏi:“Loại nước uối này ta có thể mang đi một chút được chăng?”

Được sự đồng ý của Medusa, Đỗ Duy không hề khách khí lấy ra tất cả bình lọ vẫn mang theo người, sau đó đem mấy thứ như ma pháp được vật bên trong đổ sạch sẽ ra ngoài.. Những thứ khác vẫn có thể tìm lại được khi ra lại bên ngoài, nhưng loại nước suối này, rời khỏi đây rồi thì e rằng dù đi khắp thế gian cũng không thể tìm thấy được nữa!

Đỗ Duy đổ đầy nước suối ” Thời gian trôi qua” vào vài chiếc bình, cuối cùng lưu lại một chiếc bình rỗng, và đổ vào nó nước suối “Trẻ mãi không già”.

” Người lấy loại nước đáng sợ Thời gian trôi qua làm gì?” Hussein nhíu mày:” Loại đồ vật này ta thấy chỉ dùng để hại người, không có tác dụng gì khác.”

“Người đã quên rằng ta chính là một ma pháp được tề sư, cũng là một độc được sư.” Đỗ Duy giải thích rất hàm hồ.

Nhưng trong lòng hắn đang có một chủ ý khác.

Thời gian trôi qua... nếu vận dụng xảo diệu thì sẽ thế nào?

Vừa rồi chỉ một ngụm nước suối cho Kim Nhân Mãng uống, tương đương với chuyện trong năm phút độc chết được nó.

Vậy...nếu uống ít đi một chút? Nếu tài tình làm loãng nước suối đến một mức độ nhất định? Có thể làm cho nó vừa đủ lớn lên mà không hề già rồi chết hay không?

Vậy...nếu cho thụ nhân bên ngoài uống loại nước này? Sẽ có thể làm cho một mầm cây trong một khoảng thời gian ngắn lớn lên thành một đại thụ vươn tới trời hay không?

Nếu một ngụm là quá nhiều, vậy hãy thử với một giọt thôi! Nếu một giọt vẫn là nhiều...thì đem một giọt nước suối hòa lẫn với một gầu nước sạch để làm loãng!

Đỗ Duy thật sự rất tò mò với vấn đề này rồi.

Thậm chí với số bình lọ mang theo trong lòng ngực, hắn vẫn hiềm chưa đủ, xấu hổ nhìn Medusa :“Nơi này của nàng còn đồ vật gì có thể chứa đựng không?”.

Thế nhưng chính Hussein đã lấy ra thứ đồ vẫn luôn mang theo bên mình.. một cái bình da, nguyên lai là để đựng rượu. Đỗ Duy cầm lấy, chậm chậm múc đầy một bình nước suối, lúc này hắn mới cảm thấy thỏa mãn.

Đem trở về, có cơ hội sẽ từ từ nghiên cứu.

“Ta cảm thấy rất kỳ quái...nàng đã uống nước suối trẻ mãi không già rồi tiến hóa thành Medusa.” Đỗ Duy chậm rãi nêu câu hỏi:” Nhưng tại sao không cho những Kim Nhân Mãng khác cũng uống nước suối đó?”

” Bởi vì ta ích kỷ.” Medusa sắc mặt không đổi, trả lời: “Nơi này chỉ có một mình Medusa ta, lời của ta chính là mệnh lệnh duy nhất, nếu có thêm một người nữa...vậy sẽ có chiến tranh. Nếu có một đám nữa rất có thể ta sẽ bị chết.”

” Tốt lắm, nàng ít nhất đã có một chút nhân tính rồi.” Đỗ Duy cười ha ha:” Bởi vì, không nói những cái khác, từ tổng thể mà bàn thì loài người chính là loài sinh vật ích kỷ nhất trên thế giới.”

Dừng một chút Đỗ Duy cười rồi nói tiếp:”Tốt rồi, vậy, nữ vương bệ hạ tôn kính, kế tiếp sẽ thế nào nhỉ? Chúng ta đã đạt thành giao dịch, ta nguyện ý sẽ dạy nàng hết thảy về nhân tính.. thế nàng có chuẩn bị lên đường cùng chúng ta không? Hay là vẫn tiếp tục ở chỗ này chờ ta làm xong việc của mình rồi quay lại tìm nàng?”

Lựa chọn của Medusa đã khiến bọn Đỗ Duy bất ngờ.

“Ta sẽ rời đi cùng các người.” Vị nữ vương bệ hạ này trả lời ngay lập tức không cần đắn đo.

Đỗ Duy sững người :“Nàng .. nàng nói là nàng sẽ gia nhập vào đội ngũ chúng ta?”

“Không, không phải là gia nhập đội ngũ của các người, mà là theo người rời đi, theo người chứ không phải các người.” Medusa thần nhiên nói:” Ta không thích loài người, cũng không tin loài người. Gageu từng nói cho ta đủ loại hành vi, thủ đoạn của loài người. Dường như đại đa số loài người cũng không có thói quen tuân thủ lời hứa, do đó ta phải đi theo người.”

Sau đó, mỹ nữ tuyệt thế nhưng cũng lạnh lùng tới cực điểm đột nhiên nở một nụ cười, nàng nhẹ nhàng nói : “Hơn nữa, ta ở chỗ này cũng đã đủ rồi! Khi các người tiến đến hẳn đã thấy... khắp nơi đều là chuột! Mà ta là rắn, ta ghét nhất chính là chuột!”

Đỗ Duy bật cười.

Đúng thế, trong sự liên hệ giữa các sinh vật, thì rắn chính là thiên địch của chuột mà!

Những thành viên đồng hành khác đối với vị nữ vương này có chút úy kỵ, mà ngay cả Đỗ Duy cũng hoài nghi hành động này của mình liệu có đem tới một tai nạn lớn cho nhân loại hay không?

Nàng không giống những người khác! Đó chính là ma thú kinh khủng nhất trong truyền thuyết, Medusa nữ vương a! Chỉ cần nàng đi tới thế giới loài người, sau này mà tùy tiện mở mắt nhìn chung quanh ... thì sẽ chính là một trường đồ sát rồi!

“Nữ vương bệ hạ...” Tề tướng chuột đột nhiên ngã xuống dưới chân nàng: ” Người mà rời đi, Gageu ta phải làm sao đây! Nếu những thụ nhân kia xông tới, có lẽ sẽ không chống đỡ được chúng!”

” Vậy không cần phải ngăn cản.” Medusa phảng phất như không để ý chút nào tới vương quốc của chính mình, nàng thờ ơ tiếp lời:“Hẻm núi này vốn cũng là của chúng, trả lại chúng cũng không sao.”

Ra ngoài hẻm núi, lão thụ nhân tộc Ngũ Đức đã mất kiên nhẫn đang đi tới đi lui. Bàn chân khổng lồ của y đập giẫm giẫm lên mặt đất, thụ quan (vương miện cây) rung động không ngừng.

Khi nhìn thấy mấy người Đỗ Duy đi ra, lão Ngũ Đức đột nhiên phát ra một tiếng hoan hô, ngay lập tức, vô số thụ nhân ‘đồng bạn’ phía sau cũng phát ra tiếng gầm gừ âm ỉ, giống như là hưởng ứng vậy.

” Ngũ Đức tiên sinh.” Đỗ Duy vui vẻ, thân thiện đi tới phía trước thụ nhân:” Chúng ta đã thuyết phục được Tà Nhân, từ hôm nay trở đi nàng sẽ đem hẻm núi này trả lại cho thụ nhân tộc... nhưng có một điều kiện. Một điều kiện rất đơn giản mà ta cần sự hứa hẹn của thụ nhân tộc. Ta tin tưởng rằng thụ nhân tộc thiện lương nhất định sẽ không phản bội lời hứa của chính mình.”

“Vậy phải hứa cái gì?” Lão Ngũ Đức đáp ứng ngay lập tức một cách thông khoái.

” Hẻm núi trả lại cho các người, tuổi trẻ mãi không già cũng ở trong đó. Nhưng...” Đỗ Duy chậm chậm nói:”Phía trong cùng của cung điện có một căn phòng tối tăm, nơi đó là cấm địa. Ta yêu cầu các người phải hứa, thụ nhân tộc các người sẽ bảo vệ căn phòng đó, không cho bất luận kẻ nào đi vào! Cũng sẽ không để một sinh vật nào tới gần, kể cả chính các người. Nếu có sinh vật nào tới, vô luận là ma thú hay loài người các người đều phải toàn lực ngăn cản. Trừ điều này ra ta không còn yêu cầu nào khác.”

Lúc trước, khi gã kỵ sĩ cường đại kia vận dụng hoàng kim đấu khí, đem cung điện bỏ ra làm đôi; phía bên trong đại điện lộ ra địa phương có thanh xuân bất lão tuyền. Mà vị trí thời gian trôi qua vẫn chôn sâu tĩnh lặng ở bên trong tận cùng, được bảo tồn bởi một căn phòng màu đen.

Lãnh tụ của thụ nhân tộc không cách nào sử dụng ngôn ngữ để biểu đạt sự cảm kích của chính mình. Thụ nhân thiện lương, hiền hậu cũng không hề ghét hận chút nào Tà Nhân, kẻ đã có ân oán mấy trăm năm với chúng. Chúng đã lại một lần nữa có được sự bảo đảm cho việc nối dõi của tộc nhân mình: Tuổi trẻ mãi không già, là mong muốn duy nhất, chính là đã không còn mong muốn nào hơn.

Ngũ Đức cam đoan ngay tại chỗ, thụ nhân tộc nhất định sẽ thủ tín lời hứa là bảo vệ địa phương này, không cho phép kẻ bên ngoài tiến vào.

“Khách nhân..tôn kính....đã tặng người...một...chiếc...lá cây...vẫn...đang ...còn chứ?”

Đỗ Duy sững người, mảy mò trong lồng ngực giấy lát, lấy ra chiếc lá màu vàng mà lão Ngũ Đức đã tặng cho trước khi vào hẻm núi. Sau khi đi vào, vốn tưởng sẽ có một hồi đại chiến với Medusa, kết quả là cũng không dùng tới, hần lấy ra, cười nói:”Ồi, suýt chút nữa quên mất, vật này trả lại cho người này.”

“Không, người...cứ giữ đi.” Thanh âm hiền hòa của lão Ngũ Đức có chút run run, mang theo tâm tình cảm kích. Sau đó y chìa ra một cành con, nhẹ nhàng xoắn chiếc lá lại, các cành cây vận vẹo đem chiếc lá cuộn nếp vài vòng. Cuối cùng gấp thành một chiếc kèn (tù) hiệu màu vàng !

Sau đó lão Ngũ Đức nói cho Đỗ Duy một bí mật kinh người!

Chiếc lá màu vàng này là chiếc lá được sinh ra từ cây leo ở trên bảo vật trấn tộc của các thụ nhân “Kèn hiệu tự nhiên”!!

Loại lá cây thuần kim (vàng) này, gấp thành một chiếc kèn hiệu nhỏ, sau khi thổi lên...

Chỉ cần xung quanh là địa phương có cây cối thì có thể khiến những đại thụ này thức tỉnh, trở thành thụ nhân “đồng bạn” (mặc dù Đỗ Duy nghĩ rằng đó căn bản chính là thụ nhân “nô lệ” - Tác giả)

“Người...có thể.. ra lệnh..cho ..chúng nó...vì người ...mà làm....bất cứ.chuyện gì.” Lão Ngũ Đức giải thích:” Nhưng...có ..hạn chết...về..mặt thời gian.”

Và điểm hạn chế về thời gian chính là: khi mặt trời xuống núi thì chúng sẽ biến trở lại thành cây.

” Nói cách khác, thời gian thức tỉnh nhiều nhất là một ngày.” Đỗ Duy nở nụ cười.

Hần cười một cách vui vẻ.

Nếu ... nếu mà ta đem nước suối thời gian trôi qua làm loãng đến một mức độ nhất định...điều đó sẽ đại biểu cho cái gì nào?

Chỉ cần ta luôn đem theo bên mình một nắm hạt giống!

Thì dù tới địa phương nào đi nữa cũng tương đương với việc ta dẫn theo một đoàn người khổng lồ bảo tiêu!!!
Phát tài rồi! Lần này phát tài rồi!

97. Chương 88: Tiếp Cận Đáy Mê

Bầu trời quang đặng như được gột rửa

Cái làm cho mấy người Đỗ Duy bất ngờ chính là, thời tiết trong trẻo. Ở cái nơi băng tuyết này, không ngờ rằng gió thì ngưng, tuyết cũng không rơi. Mặt trời treo ở trên cao không trung, mặc dù vẫn rất giá lạnh như lúc trước, nhưng ít nhất có vẻ sáng sủa hơn rất nhiều.

“Chúng ta tiếp tục đi về phía Bắc chứ?” Đỗ Duy nhìn Hussein một cái. Từ sâu thẳm trong lòng, hắn có chút không muốn tiếp tục đi nữa. Vốn là bị lão pháp sư kia dùng lực lượng mạnh mẽ mang tới cái địa phương quỷ quái này. Kết quả đã chịu nhiều thử thách cam go một cách khó hiểu, giờ vẫn phải ở tại cái nơi lạnh đông cứng người này nhiều ngày như vậy. Mà buồn bực nhất là chính mình cũng không biết được những ngày tháng kiểu thế bao giờ mới kết thúc.

Hussein trả lời lạnh lùng: “Đúng thế, hướng Bắc.”

“Tuy vậy, ít nhất người nên cho chúng ta biết mục tiêu cuối cùng là nơi nào chứ?” Đỗ Duy nén nhịn bất mãn nhiều ngày rồi, giờ phút này đã hơi bộc phát ra: “Ta nghĩ, ta có quyền biết chúng ta đang đi đâu! Nếu không, ta vì cái gì mà phải tiếp tục mạo hiểm ở địa phương quỷ quái này đây?”

Hussein trầm mặc giây lát, hắn hơi do dự một chút, rồi chậm rãi nói: “Cũng không phải là ta không không muốn nói cho người, mà là...ta cũng không biết.”

“Người cũng không biết?” Nếu không phải là đang đối mặt với một gã Thánh kỵ sĩ, thì Đỗ Duy đã suýt nữa đá một cước thật nặng vào đối phương!

Đây là nơi nào? Nơi này chính là rừng rậm Băng Phong mà cả đại lục nghe danh phải biến sắc! Mà càng đi về phía Bắc, càng không thể biết có những thứ gì tồn tại ở phía sau.

“Lão bắt tử chỉ nói cho ta biết là đi về phía bắc. Còn địa điểm cụ thể chỉ có mình y biết.”. Lời của Hussein chính là sự thật. Mặc dù trong lòng rất khó chịu nhưng Đỗ Duy không hề hoài nghi... bởi vì ở cùng gã kỵ sĩ này nhiều ngày qua, hắn cũng đã hiểu tính cách của Hussein một cách sâu sắc.

Gã gia hỏa kiêu ngạo này tuyệt đối khinh thường việc nói dối.

“Nhưng nếu y vẫn không bắt kịp? Nếu y tìm không được chúng ta thì sao? Không phải là y giúp người đánh lạc hướng truy binh à? Nếu y đã bị người của thần điện giết chết rồi thì thế nào?” Đỗ Duy tức giận mắng: “Chẳng lẽ chúng ta cứ như thế đi về hướng Bắc? Tiếp tục đi, phải chăng cứ như thế đi tới tận vùng Bắc Cực sao?”

” Vùng Bắc Cực? Vùng Bắc Cực là cái thứ gì vậy?”

Đỗ Duy cũng không giải thích, chỉ lấy tay vạch lòng trắng ở mắt.

Dardanelle từ nãy giờ vẫn đứng cạnh nhìn hai người tranh chấp. Lúc này, hắn đột nhiên thấp giọng hỏi một câu: “Hai vị, ta có thể nói một câu không?”

” Gì thế? Bằng hữu của ta, nếu người có điều gì muốn nói thì hãy nói đi”. Đỗ Duy vẫn rất thân ái khi đối mặt với Dardanelle.

Dardanelle lộ ra một nét xấu hổ trên khuôn mặt, tựa hồ hắn không dám nhìn trực tiếp vào đôi mắt của Đỗ Duy: “Ta...ta cảm thấy rất xấu hổ, nhưng ta không thể không nói.. Bằng hữu của ta, ta cần phải trở về, ta không thể tiếp tục đi lên phía Bắc được.”

Đầu tiên Đỗ Duy ngẩn người, nhưng sau đó hắn lập tức hiểu ra!

Mục đích chuyến đi này của Dardanelle chính là tìm kiếm Kim Nhân Mãng để cứu mạng nữ chủ nhân của hãn, hầu tước phu nhân! Hơn nữa, mạng của hầu tước phu nhân chỉ còn chưa đến ba tháng. Lúc trước tiêu tốn khá nhiều thời gian rồi, bây giờ đã lấy được đồ vật cần thiết, vậy hãn cần phải nhanh chóng trở về.

Đỗ Duy tuyệt đối tin tưởng gã bằng hữu này không phải là người tham sống sợ chết, cũng tuyệt đối tin tưởng vào tình hữu nghị mà hai người đã kiến lập nên trong những ngày qua. Nhưng Dardanelle không thể không trở về, bởi hãn còn đang phải đeo gánh nặng là tính mạng của nữ chủ nhân trên người!

” Ta cảm thấy xấu hổ với bằng hữu của ta. Ta nguyện ý tiếp tục mạo hiểm cùng ngươi, dù cho điều đó khiến ta phải trả giá cả tính mạng mình, Dardanelle ta cũng sẽ quyết không nhú mảy“. Gã võ sĩ của gia tộc Listeria (Lý Tư Đặc) cúi đầu.” Nhưng, ta vẫn không thể không cáo từ ngươi, bởi vì mạng sống của hầu tước phu nhân đang nguy kịch. Giờ đã tìm được đồ vật cứu tính mạng của nàng, ta cần phải trở về ngay lập tức. Bằng hữu của ta... quả thật ta thấy mình rất hèn hạ. Ta...”

Đỗ Duy thở dài, hãn dùng sức ôm lấy Dardanelle, sau đó vỗ mạnh lên lưng gã kỵ sĩ vài cái, lớn tiếng nói:” Không cần nói nữa, bằng hữu của ta! Ta hiểu được mà, ta có thể thông cảm. Ta tin tưởng ngươi là một người dũng cảm luôn luôn chân thành đối với bằng hữu!”

“Có thể tìm được Kim Nhân Mãng, hết thảy đều nhờ ngươi... Nhưng ngay sau khi có được nó, ta lại rời đi...” Dardanelle nhìn vào Đỗ Duy, sắc mặt có đôi chút thống khổ.

“Không cần nói tiếp!” Đỗ Duy lắc đầu:” Bằng hữu quý trọng ở sự cởi mở tấm lòng! Ta biết ngươi là một người tốt, ít nhất ngày đó vì cứu ta mà ngươi suýt nữa đã mất mạng rồi. Ta hiểu được nỗi khổ trong lòng ngươi.”

Tuy nhiên sau đó, Đỗ Duy chợt nhớ tới một vấn đề khác :“Nhưng... làm thế nào để ngươi quay về được?”

Không phải Đỗ Duy xem thường Dardanelle, nhưng sự thật với thực lực của Dardanelle, nếu để hãn một mình đơn độc xuyên qua rừng rậm Băng Phong trở về thế giới loài người... thì thực sự quá nguy hiểm! Trên đường đi lúc trước, may mà hãn gặp được Đỗ Duy. Đỗ Duy thì còn có một lão ma pháp sư âm thầm bảo vệ bên mình. Sau đó bọn họ gia nhập vào Tuyết Lang dong binh đoàn (đoàn lính đánh thuê), người đồng thể mạnh mới có thể đi tới hồ Đại Viên, rồi nếu không phải có hai người đồng bạn là Đỗ Duy và Hussein... Đương nhiên, chủ yếu là có đồng bạn cường đại như Hussein tồn tại, nếu không Dardanelle quả thực không có khả năng tới được nơi này!

Nhưng bây giờ, nếu để Dardanelle một mình trở về... Đỗ Duy lo lắng, trên đường hãn gặp phải ma thú dù chỉ mới trung cấp, thì cũng không phải là thứ mà Dardanelle có thể đối phó được!

Vậy, tìm người đưa hãn ra ngoài? Hussein thì không thể trông mong gì rồi, hãn đã quyết định tập trung đi về hướng Bắc. Bản thân Đỗ Duy cũng không thể trông đợi được, sự thật thì Đỗ Duy cũng không nghĩ rằng mình có đủ bản lĩnh để hộ tống Dardanelle đi ra.

Rồi... ánh mắt của Đỗ Duy chuyển hướng về người đang đứng ở phía xa xa đằng sau... Medusa.

Medusa nữ vương vẫn đang nhắm đôi mắt. Nàng ngẩng đầu, mái tóc tung bay, khuôn mặt hướng về mặt trời, da mặt trắng tái tái, lộ ra một biểu tình kỳ quái. Dưới ánh mặt trời, ngũ quan của nàng dường như lấp lóe hào quang, điệu bộ nét mặt giống như đang hưởng thụ, lại tựa như tò mò... hình như nàng rất thích cái cảm giác ánh mặt trời mang theo sự ấm áp mong manh chiếu lên trên khuôn mặt.

Ài... nếu là nữ vương Medusa, tự nhiên có bản lĩnh hộ tống Dardanelle trở về... Tuy nhiên, vị nữ vương bệ hạ này cũng là một quả bom nổ chậm! Vạn nhất nàng không cẩn thận mà mở đôi mắt ra quan sát xung quang.. vậy thì xong đời rồi!

Cho nên Đỗ Duy lập tức bỏ qua ý niệm này trong đầu.

Hình như phát giác ra sự bối rối của Đỗ Duy, Dardanelle liền dứt khoát nói :“Được rồi, bằng hữu của ta, người không cần lo lắng cho ta nữa, ta tin tưởng bản thân mình có thể đi ra ngoài được! Các người còn có việc của mình, ta đã nợ các người rất nhiều rồi! Không thể tiếp tục làm phiền các người thêm nữa!”

Hãn vỗ vỗ vào cung tên trên vai và lớn tiếng cười nói:“Nói thế nào thì ta cũng là một võ sĩ tam cấp mà, ta tin tưởng ta có thể đi ra được bên ngoài! ”

” Dardanelle.” Đỗ Duy thở dài, ngữ khí rất thành khẩn: “Ta tuyệt đối không phải muốn coi thường ngươi. Ta cũng tuyệt đối tin tưởng vào dũng khí và ý chí không ngại hy sinh của ngươi. Ta tin ngươi không sợ chết... Nhưng, ta hy vọng ngươi có thể hiểu được, nơi này là rừng tâm Băng Phong! Cũng hy vọng ngươi hiểu được để đi được tới nơi này, chúng ta đã gặp rất nhiều sự trùng hợp may mắn cũng như các điều kiện đặc thù. Ngươi không sợ chết, nhưng... ngươi cũng cần phải hiểu rằng sinh mệnh của hầu tước phu nhân Listeria bây giờ đang đặt trên vai ngươi! Đây không phải là vấn đề ngươi có sợ chết hay không.. mà là, vạn nhất nếu trên đường trở về, bên trong rừng rậm xảy ra điều gì đó ngoài ý muốn, như vậy, niềm hy vọng duy nhất giữ được tính mạng của phu nhân Listeria cũng sẽ tan biến!”

Dardanelle liền rừng mình, thấp giọng nói: “Không sai! Ta chết không có gì đáng tiếc. Nhưng nếu làm liên lụy tính mạng của phu nhân ...vậy...”

Vào lúc ba người đang khó khăn chưa biết làm sao, thì thủ lĩnh thụ nhân tộc Ngũ Đức rốt cục đã giải quyết nan đề này.

” Ta nghĩ.. ta có biện pháp...” Thanh âm hiền hậu của lão Ngũ Đức vang lên, thái độ của y cực kỳ kiên quyết: “Bằng hữu...của ta...các ngươi đã.. trợ giúp...thụ nhân tộc...rất nhiều...rồi, bây giờ, hãy...để cho...chúng ta...có cơ hội...có thể...hồi báo...các ngươi đi nhé!..Ta sẽ đưa ..vị bằng hữu này...an toàn...ra khỏi ... rừng rậm!”

“Ngươi?”

Mặc dù Đỗ Duy còn có chút lo lắng, nhưng câu nói đó của lão Ngũ Đức đã làm cho hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

“Nơi này là rừng rậm!”

Trong rừng rậm, mặc dù ma thú rất nhiều, nhưng càng nhiều hơn nữa là cái gì?

Là cây cối! Chỉ cần có cây cối, lại có sự bảo vệ của lão Ngũ Đức thì cũng như là khắp nơi đều có thụ nhân đồng bạn!!

Với vô tận thụ nhân đồng bạn bảo vệ, Dardanelle đương nhiên có thể an toàn đi ra khỏi rừng rậm Băng Phong rồi.

Giải quyết được nan đề này rồi, Dardanelle không dám chậm trễ, lập tức cùng nhóm người Đỗ Duy cáo từ. Sau khi gã võ sĩ cùng Đỗ Duy ôm chào tạm biệt nồng nhiệt, hắn nói với giọng thành khẩn: “Bằng hữu của ta, ta nợ ngươi nhiều lắm! Ta sẽ ở gia tộc Listeria chờ các ngươi tới ... Nếu có cơ hội, ta cũng sẽ tới bình nguyên (đồng bằng) Rowland (La Lan) thăm ngươi!”

Dừng một chút, hắn trịnh trọng nói tiếp: “Chúc ngươi may mắn!”

Nói xong, Dardanelle nhìn sang Hussein, gật gật đầu nói: “Cũng xin cảm ơn ngươi! Chuyện về ngươi, sau khi trở về ta sẽ không hé lộ nữa lời!!”

Nói rồi, Dardanelle lưng đeo trường cung quay mình giạng chân rời đi, trên nền tuyết chỉ còn lưu lại một chuỗi dài những dấu chân!

Lão Ngũ Đức thông thả bước những bước nặng nề, mang theo một đám đồng bạn thụ nhân đi phía sau hắn.

“Tốt rồi, bây giờ chúng ta nói về chuyện của chúng ta đi nhé.” Đỗ Duy nhìn Hussein: “Ta rất ghét một cuộc sống bị người khác sắp đặt qua lại. Ta nguyện ý tiếp tục mạo hiểm, nhưng ít nhất, ta cần phải biết rốt cục chúng ta đang làm điều gì chứ!”

Hussein do dự một chút, sau đó thở dài và nói: “Được rồi, ta có thể nói cho ngươi một chút.”

Gã kỵ sĩ tìm một khối nham thạch ngồi xuống. Hắn ngẩng đầu nhìn lên mặt trời giây lát, nhìn thẳng vào mặt trời, vầng sáng chói chang rơi vào trong mắt, khiến người ta không nhìn được mà cảm thấy mắt đau đón nhoe đi. Lúc này vẻ mặt của Hussein rất phức tạp, có chút buồn bã, cũng có chút trầm mê bên trong hồi ức.

Sau một lúc lâu hắn thấp giọng nói: “Ta đã nói cho ngươi biết ta từng đảm nhiệm qua vị trí thủ hộ thánh đường của thần điện. Tất cả các kỵ sĩ thăng cấp lên kỵ sĩ trưởng, đều phải đảm nhiệm công tác cận vệ thánh đường một thời gian, ta đã nói cho ngươi điều này rồi, đúng không?”

“Đúng thế, người còn nói cho ta, năm đó tại thánh đường người vô tình đã phát hiện một chiếc huy chương thần thánh kỳ sị mà Aragon (A Lạp Cống) lưu lại.” Đỗ Duy sắc mặt không hề thay đổi nói.

” Đúng rồi... mà chuyện cũng chẳng phải đơn giản chỉ là một chiếc huy chương đó.”

Đích xác đó không phải là một chiếc huy chương đơn giản.

Căn cứ vào lời nói của Hussein, trên bề mặt chiếc huy chương này ẩn giấu một ma pháp trận.

Mà ma pháp trận đó vốn lưu lại một đoạn lời nhắn ảo ảnh của bản thân Aragon!

Tất cả, giống hệt như sự việc Đỗ Duy phát hiện ra lời nhắn qua ma pháp trận của nữ chiêm tinh thuật sư Semel (Tải Mai Nhĩ)!

Chỉ là, nội dung lời nhắn bên trong ma pháp trận mà đích thân Aragon lưu lại, kích thích hơn rất nhiều lần!

” Người có biết Aragon chết như thế nào không?” Nói đến đây, sắc mặt Hussein dường như mang theo nụ cười có phần khích động...

98. Chương 89: St. Rowland (thánh Rowland)

Được công nhận là cường giả mạnh nhất trong vòng một ngàn năm trở lại đây, là nhân vật truyền kỳ được vinh danh “Tinh không hạ đệ nhất cường giả” (Cường giả số một dưới bầu trời đầy sao). Y song tu ma vũ, tài nghệ trên phương diện ma pháp có thể nói là ma pháp sư đỉnh cấp. (Đỗ Duy còn biết rằng hoàng đế Aragon này khi rời khỏi hòn đảo ác ma đã có được một nửa ma lực của người hầu ác ma Chris (Khắc Lý Tư)). Còn về phương diện vũ kỹ, y cũng đã đạt tới cảnh giới Thánh kỵ sĩ.

Hơn nữa, y rất khác biệt với những cường giả có tính cách quái dị khác trong lịch sử. Aragon còn sở hữu trí tuệ rất phù hợp với việc lãnh đạo chính trị. Y đã lợi dụng hoàn toàn lực lượng mạnh mẽ của cá nhân, hơn nữa còn kiến tạo nên một đế quốc mà lãnh thổ rộng lớn vô cùng. Đế quốc đó vẫn duy trì tới tận ngày nay!

Y chính là hoàng đế, là khai quốc hoàng đế!

Một nhân vật truyền kỳ như thế... tới cuối cùng y chết như thế nào?

Đối với điểm này, lịch sử chỉ là ghi lại và mô tả một cách khá mơ hồ.

Kể cả những quan chuyên trách ghi lại lịch sử của đế quốc Rowland, đối với những chiến tích vĩ đại lúc sinh tiền của Aragon tự nhiên phải dùng những từ ngữ hoa mỹ nhất để mà ca ngợi. Nhưng với sự kiện vị hoàng đế này qua đời lại chỉ qua loa một câu đơn giản.

“Năm xxx, khai quốc hoàng đế, Aragon - Rowland bị hạ tạ thế, bị hạ xx kế vị trở thành hoàng đế thứ hai của đế quốc...”

Mấy lời lẽ sáo rỗng rập khuôn loại này trên các văn bản lịch sử, mấy trăm năm nay đều là như vậy.

“Thánh đường của Thần điện là nơi thờ phụng tất cả những huy chương của thần thánh kỳ sị... dù là một kẻ suốt đời trung thành với Thần điện, hay là những kẻ dị đoan cuối cùng suy đồi phản loạn.” Hussein nói với ngữ khí tương đối thần bí:” Ta nói vậy người có hiểu không?

Hiểu được không? Đương nhiên là hiểu được.

“Ý tứ của người là: tại Thánh đường của Thần điện không chỉ lưu trữ huy chương của những gã kỳ sị quang vinh hiển thân vì tín ngưỡng... mà đồng thời còn có cả rất nhiều huy chương của những gã ... phản lại Thần điện giống người?” Đỗ Duy cười khò:” Đúng vậy không?”

Hussein gật đầu:“Đúng thế”.

Thánh đường là một trong những địa phương thần bí nhất của Thần điện, người ngoài tuyệt đối không được phép tiến vào. Cũng chỉ có giáo hoàng bị hạ và số ít trong số các trưởng lão là có tư cách vào Thánh đường, trong đó đã tính cả thẩm phán trưởng và hai ba nhân vật hạch tâm của Thần điện. Ngoài họ ra, thì còn là mỗi Thần thánh kỳ sị chuẩn bị thăng cấp thành kỳ sị trưởng. Toàn bộ cộng lại, sẽ không quá năm người.

Hơn nữa, một khi cận vệ Thánh đường từ chức, thì cho dù người đã từng đảm nhận cận vệ cho Thánh đường cũng tuyệt đối không được phép tiến vào địa phương đó nữa!

Quy củ của Thần điện rất nghiêm.

“Ta vốn cho rằng Thánh đường chính là nơi chuyên môn cúng tế cho vong linh của các Thần thánh kỵ sĩ thuần phục cả đời hay là đã từng vì Thần điện mà hy sinh. Nhưng sau này ta phát hiện mình đã sai.” Hussein cười lạnh: “Đó căn bản chỉ là nguy trang mà thôi. Người ngoài đều biết Thánh đường được đề phòng rất nghiêm, có sự bảo vệ của các cận vệ Thánh đường cường đại, có sự phòng hộ nghiêm mật nhất, đều nhằm mục đích bảo vệ những anh linh của người đã chết sẽ không phải chịu sự quấy nhiễu bởi bên ngoài... Thật ra, điều đó căn bản chỉ là cách thức che mắt người ta! Bí mật chính thức là bên trong Thánh đường còn tồn giữ rất nhiều bí mật không muốn cho người ngoài biết tới... đặc biệt là kết cục của những Thần thánh kỵ sĩ như ta, tới cùng đã phản bội lại Thần điện!”

“Thánh đường chia thành nội và Ngoại đường, những thứ đặt ở Ngoại đường chỉ là nhằm che mắt mọi người. Đó là các huy chương lưu lại của những Thần thánh kỵ sĩ cả đời phục vụ Thần điện.”

“Còn Nội đường... mới là những thứ chân chính!”

“Tất cả những kẻ dị đoan, những kẻ đã phản bội Thần điện trong lịch sử, tất cả những di vật có giá trị của họ đều được lưu tại nơi này.”

“Ở Ngoại đường số huy chương được trưng bày có hàng trăm hàng nghìn ... Còn Nội đường, thật ra chính là một ám thất, không có ngọn đèn nào, âm u đáng sợ, một nơi đã bị dùng ma pháp giam cầm. Bên trong lưu trữ tổng cộng có mười ba kiện đồ vật.” Hussein cười nói: “Trong lịch sử, tổng cộng đã có mười ba Thần thánh kỵ sĩ phản bội Thần điện. Thần điện thu hồi những huy chương của họ đặt ở trong Nội đường đó. Hơn nữa, những đồ vật này đều bị ma pháp giam cầm, muôn đời chịu sự nguyên rửa! Đó chính là cách làm của Thần điện, nơi được coi là “nhân từ” và “bác ái với nhân thế”!”

“Mười ba?” Đỗ Duy tò mò hỏi: “Mười ba huy chương? Nói cách khác, gần ngàn năm trở lại đây, trong Thần thánh kỵ sĩ đoàn chỉ có mười ba phản đồ?”

” Ta không biết.” Hussein lắc đầu: “Nhưng ta biết rằng, có lẽ ngàn năm nay phản đồ không chỉ có mười ba người mà thôi, tuy nhiên không phải phản đồ nào cũng có đủ tư cách hưởng thụ lời nguyên rửa. Chỉ những kẻ đã từng làm cho Thần điện phải chịu đựng những tổn thất cùng sỉ nhục to lớn, những phản đồ có đủ phân lượng, mới có thể được hưởng thụ loại nguyên rửa này.”

Đỗ Duy gật đầu, giải tỏa nghi ngờ.

Chính xác, có thể làm cho Thần điện hận đến mức đó thì những mèo chó bình thường tự nhiên không có bản lãnh như thế rồi.

” Có lẽ huy chương của người cũng sẽ được đặt ở Nội đường đó.” Đỗ Duy cười ha hả: “Với địa vị và thực lực của người tuyệt đối đủ tư cách hưởng thụ loại ... nguyên rửa này chứ?”

“Đích xác là vậy.” Hussein sắc mặt không hề thay đổi: “Chờ tới sau khi giết được ta, bọn họ sẽ đem huy chương của ta đặt vào Nội đường. Bởi vì loại nguyên rửa này là do chính giáo hoàng đương nhiệm dùng ma lực chí cao vô thượng làm phép! Kẻ đã chết đi, vong linh vĩnh viễn không được yên nghỉ, cho dù đang ở địa ngục rồi thì cũng sẽ muôn đời chịu sự hành hạ! Mỗi một người trước khi trở thành Thần thánh kỵ sĩ đều dùng máu tươi và linh hồn của chính mình ấn ký một lời thề. Ấn ký đó được lưu trên huy chương của các Thần thánh kỵ sĩ! Cho dù người đã chết đi chẳng nữa thì ấn ký trên huy chương vẫn cứ lưu tồn như vậy. Kể cả người đã chết, nhưng Thần điện vẫn có thể trừng phạt linh hồn người... Nếu không phải vậy, người nghĩ vì sao ta lại muốn chạy đi thật xa như thế? Người nghĩ rằng ta sợ chết ư? Ta không sợ chết, nhưng nếu để linh hồn của ta muôn đời phải chịu sự hành hạ, loại đau khổ đó quả thực ta không hề mong muốn!”

Nghe thanh âm lạnh lẽo của gã kỵ sĩ, Đỗ Duy không nhịn được mà rung mình một cái.

Chết rồi cũng không thể giải thoát, linh hồn còn phải ngàn kiếp bị hành hạ... Loại trừng phạt này đích xác là quá đáng sợ.

” Vốn là cận vệ của Thánh đường cũng không thể tiến vào Nội đường được. Chúng ta chỉ bảo hộ ở Ngoại đường. Cánh cửa đi vào Nội đường, chỉ có duy nhất giáo hoàng bệ hạ là có thể mở được.” Ngữ khí của Hussein có chút quỷ dị :” Nhưng vào buổi tối hôm đó, ta đang tĩnh tọa ở trong Thánh đường thì nghe được một thanh âm từ Nội đường truyền ra... Nó phảng phất như một tiếng kêu thét, một tiếng hô hoán. Với tư vị của ta thì không thể sinh ra ảo giác nào cả, cho nên ta lập tức đứng lên, tìm tòi xung quanh một lượt. Ta lo là có ngoại nhân xông vào... nhưng sau đó ta phát hiện một chuyện khiến ta kinh hãi.”

“Cánh cửa Nội đường?” Đỗ Duy suy đoán.

“Đúng thế, cánh cửa Nội đường chỉ có giáo hoàng bệ hạ mới có thể mở ra. Cánh cửa vốn là bị ma pháp cầm cố, vào lúc này tự nó đã mở ra.” Hussein lắc đầu, biểu tình trên mặt phức tạp, cũng không biết đó là xúc động hay là hối hận nữa.

Hoặc là .. có cả hai loại.

“Người đã tiến vào chứ?” Đỗ Duy thở dài một tiếng, sau đó thấp giọng lắc đầu nói: “Không cần hỏi, chắc chắn là người đã vào rồi.”

“Nếu đối là người, người có đi vào không?” Hussein cười khổ.

Đỗ Duy không có gì để nói.

Sẽ thế nào?

Đương nhiên vào, một gã kỵ sĩ trẻ tuổi, đang trong những năm tháng sáng láng nhất của kiếp nhân sinh, độ tuổi huy hoàng, tràn trề nhiệt huyết và hiếu kỳ với cuộc sống, hơn thế nữa còn sở hữu một bản lĩnh cường đại, người tài cao thì lá gan lớn... Gặp phải loại chuyện kỳ quái như thế, đương nhiên sẽ vào xem ngọn nguồn của nó!

” Ta tới tận bây giờ vẫn suy nghĩ một vấn đề: nếu buổi tối hôm đó ta không đi vào, thì thật tốt biết bao. Nếu ta không phát hiện ra tất cả những thứ bên trong, vậy thì bây giờ có lẽ ta vẫn là kỵ sĩ trưởng Thần thánh kỵ sĩ đoàn của Thần điện, với địa vị tôn sùng được vạn người kính ngưỡng.” Hussein thở dài.

“Không.” Đỗ Duy lắc đầu, hắn rất điềm tĩnh nói:” Nếu sau cánh cửa đó quả thật là những bí mật hay những điều nhục nhã lớn nhất mà không thể công khai của Thần điện... Vậy, cho dù người không đi vào, cho dù người ngay lúc đó hồi báo tới giáo hoàng... Ta đoán rằng, mười phần thì phải có tám chín, sau chuyện đó người cũng sẽ bị giáo hoàng nghĩ biện pháp diệt khẩu thôi!”

Không còn gì phải nghi ngờ nữa, suy đoán này của Đỗ Duy rất có đạo lý. Cho nên Hussein không có cãi lại.

“Trong Nội đường, lưu giữ mười ba huy chương kỵ sĩ, mười ba tấm huy chương Thần thánh kỵ sĩ cao cấp. Hình dáng của huy chương rất cổ xưa, vừa nhìn đã nhận thấy là đồ vật đã trải qua rất nhiều thế hệ rồi.” Hussein nheo mắt, hồi tưởng tới buổi tối đã thay đổi vận mệnh của hắn :”Lúc ấy ta rất khiếp sợ, rất mê hoặc, bởi vì tuy ta không phải là ma pháp sư nhưng ta cũng có thể cảm giác được ... khí tức ma pháp trong căn phòng đó, tuyệt đối không thể là cái gì được thêm vào để chúc phúc hay thiện ý! Đó chính là một loại ma pháp làm cho toàn thân người ta cảm thấy khó chịu, cảm thấy tuyệt vọng, cảm thấy tê cóng! Âm u khủng khiếp, khiến cho từ sâu thẳm bên trong linh hồn con người dấy lên một sự sợ hãi!

Sau đó, trên mặt Hussein mang theo một nụ cười quỷ dị:“Mười ba tấm huy chương được đặt trên một chiếc bàn đá, trên đó in khắc danh tự của chủ nhân những huy chương này... Tổng cộng có mười ba danh tự, người đoán xem, cái tên đầu tiên ở trên cùng mà ta nhìn thấy là của ai?”

Đỗ Duy sớm đã đoán ra, hắn cảm thấy trong miệng có chút đắng chát, thấp giọng nói:“Aragon -Rowland?”

“Đúng, chính là y.”

Aragon - Rowland.

Từ khi gặp phải một loạt các bất ngờ kỳ kỳ đó, có vẻ như tất cả các câu chuyện kỳ quái mà truyền kỳ, đều liên hệ cùng với cái danh tự hiển hách này!

Tinh không hạ độ nhất cường giả! (Cường giả số một dưới bầu trời đầy sao!)

Kẻ khai sáng đế quốc!

Hoàng đế khai quốc!

Thần thánh kỵ sĩ cường đại nhất trong lịch sử!

Cường giả nhân loại giao dịch với ác ma...

Và còn một loạt các chuyện khác nữa...!

Nhưng hiện giờ, ở trước cái tên này, sợ rằng phải thêm vào một danh hiệu hiển hách nữa:

Phản đồ lớn nhất trong lịch sử của Thần điện!

“Sự tình vẫn chưa kết thúc.” Xem ra hôm nay Hussein đã tặng cho Đỗ Duy một sự “ngạc nhiên” rất rất lớn.

Trên khuôn mặt kỵ sĩ thậm chí đã lộ ra một nụ cười ác ý :“Người là một vị quý tộc, con cháu của nhà Rowling (La Lâm). Người đã được tiếp thu sự giáo dục tốt, nhất định đã học qua lịch sử, đặc biệt là lịch sử khai quốc của đế quốc Rowland. Tin rằng người đã từ trên những sách lịch sử đó thấy qua, hoàng đế khai quốc của đế quốc vĩ đại, Aragon - Rowland bệ hạ năm đó đã từng chỉ huy một đội kỵ sĩ đoàn thần bí mà vô địch khiến cho vô số địch nhân nghe danh mà sợ mất mật, quét sạch những cường giả của đại lục! Những tư liệu lịch sử ghi lại, mỗi một vị thành viên thuộc kỵ sĩ đoàn đó đều là kẻ mạnh một phương, đều có thực lực đỉnh cao ở đại lục, nhưng bọn họ lại tuyệt đối vô điều kiện mà cống hiến cho bản thân Aragon, gần như là lực lượng riêng thân cận nhất của y! Toàn bộ đều là những kẻ cuồng nhiệt trung thành với Aragon!”

“Ta đã nghe nói, đoàn đó được gọi là ‘St. Rowland (Thánh La Lan) kỵ sĩ đoàn’. Những kẻ thuộc kỵ sĩ đoàn đều là cái bóng của Aragon, là lực lượng đặc lực nhất của y, cường đại mà thần bí. Nhưng tất cả những ghi chép đều không có thuật lại những chuyện liên quan đến nó, không có bất kỳ tư liệu nào về các thành viên kỵ sĩ đoàn... Dù chỉ một cái tên cũng không. Chúng ta chỉ biết dưới tay Aragon đã có một kỵ sĩ đoàn vô địch, nhưng lại không biết nó đến từ nơi nào, thành viên của nó là ai. Nhưng nó đã lập ra nhiều công lao hiển hách trong cuộc chiến tranh thống nhất đại lục. Cuối cùng, ở trước danh tự của nó đã được thêm một danh hiệu ‘Saint (thánh)’, trở thành ‘St. Rowland kỵ sĩ đoàn’. Trong lịch sử của đại lục đã xuất hiện vô số kỵ sĩ đoàn cường đại, kể cả Thần thánh kỵ sĩ đoàn hiện giờ của Thần điện. Nhưng được công nhận là kỵ sĩ đoàn đỉnh cao, trước danh xưng được thêm một chữ ‘Saint’ thì chỉ có một mình ‘St. Rowland kỵ sĩ đoàn’ mà thôi.”

Đỗ Duy quả nhiên là bác học, những sách sử thuở bé xem qua, những thứ sử liệu ghi chép trên quý ít có, hần gần như đã thành thực hết trong đầu, khi nói ra thì nhẹ nhàng không hề tốn sức, không chút ngập ngừng.

“Vậy, ta nghĩ ta có thể nói cho người biết những tư liệu liên quan đến kỵ sĩ đoàn này.” Hussein cười khẽ, nhưng tiếng cười của hắn làm cho người ta nghe mà dựng cả tóc gáy.

“Trong kỵ sĩ đoàn đó, thật ra thành viên cũng không nhiều, kể cả bản thân Aragon bên trong, tổng cộng chỉ có mười ba người ! Là mười ba người!” Thanh âm trầm thấp của Hussein giống như đang nguyên rửa vậy :“Hơn nữa... cái ta phải đặc biệt nói cho người là, mười ba người đó, mỗi một người ít nhất đều có thực lực không phân cao thấp với ta! Là Thánh kỵ sĩ, hoặc là... tiếp cận Thánh kỵ sĩ! Mười ba cường giả đỉnh điểm của đại lục, mười ba kẻ nguyện đền rồ bán mạng cho Aragon suốt cả cuộc đời!”

Đỗ Duy nhận ra mình đã không nói nổi ra lời nữa.

Nội đường của Thánh đường dùng ma pháp nguyên rửa tà ác mà trấn áp linh hồn của mười ba vong linh, trong đó có cả Aragon!

Mà trong lịch sử, kỵ sĩ đoàn “St. Rowland” cường đại nhất được truyền kỳ với những chiến công hiển hách tạo dựng nên đế quốc, kể cả Aragon bên trong, thì tổng số thành viên vừa hay là mười ba người! Không thừa không thiếu là mười ba người!

Hít thở một hơi thật sâu, Đỗ Duy cảm thấy ngữ khí của mình đã có chút cứng nhắc:“Người muốn nói....”

“Đúng thế.” Gã kỵ sĩ bình tĩnh gạt đầu.

“Vong linh của khai quốc hoàng đế bệ hạ bị trấn áp ở...”

” Đúng thế.” Gã kỵ sĩ lại gật đầu như trước.

“Cả những anh hùng của St. Rowland kỵ sĩ đoàn công lao chói lọi trong công cuộc khai sáng đế quốc cũng ...”

“Đúng thế.” Gã kỵ sĩ vẫn tiếp tục gật đầu.

Dám đem linh hồn của khai quốc hoàng đế trấn áp bằng lời nguyện rửa muôn đời ở trong Thánh đường!

Dám đem mười ba linh hồn của những công thần lớn nhất khai sáng đế quốc đặt dưới lời nguyện rửa muôn đời bên trong Thánh đường!

Không ngờ, Thần điện dám làm ra loại chuyện ghê gớm thế này?

Mẹ nó! Một đám xấu xa Thần điện này lá gan thật lớn quá! Bọn chúng không sợ hoàng thất của Rowland đế quốc liều mạng với bọn chúng sao? Bọn chúng không sợ con dân đế quốc biết được anh hùng khai quốc của mình bị người ta đối đãi như thế sẽ bạo động ư? Mẹ nó! Mẹ kiếp, mẹ nó chứ!

Đỗ Duy liên tục hô hấp thật sâu vài lần. Hắn nhận ra rằng, hắn không biết phải dùng từ ngữ nào để miêu tả tâm tình của mình bây giờ nữa.

Cho nên, hắn không thể làm gì khác hơn là dùng từ ngữ đơn giản mà trực tiếp nhất có thể biểu hiện tâm tình trong lòng giờ phút này.

Đỗ Duy nói với ngữ khí khô khan: “Rất giỏi! Rất ghê gớm!”

99. Chương 90: Giao Dịch Bị Cự Tuyệt

Hai gã kỵ sĩ trưởng mệnh nhất, một lượng lớn kỵ sĩ cao cấp, còn có thẩm phán trưởng... Trận thế kiểu này có thể nói là lực lượng mạnh nhất mà Thần điện đã phải xuất động trong gần trăm năm qua.

Mà nguyên nhân, chính là vì bí mật mà Hussein đã phát hiện ra thật sự quá mức kinh người!

Trên dưới đế quốc Rowland có ai không tôn kính vị khai quốc hoàng đế vĩ đại đây? Có ai dám bất kính với những nhân vật anh hùng khai quốc của lịch sử? Thậm chí ngay trong hoàng cung ở đế đô, tại nơi cư ngụ của hoàng đế hiện vẫn đang treo bức hình sơn dầu rất lớn chân dung của Aragon, còn có cả St. Rowland kỵ sĩ đoàn thần bí hồ mưa gọi gió của y năm đó.

Thậm chí, mấy trăm năm trước đây ở vào thời đại quật khởi của Rowling gia tộc của Đỗ Duy, đế quốc Rowland đã gặp phải một nguy cơ lớn nhất từ thời kiến quốc, đế quốc lần đầu lâm vào tuyệt cảnh. Hoàng đế năm đó đã từng công khai phát ra mấy lời kiểu như:”Nếu ta có thể như tiên tổ Aragon Rowland bệ hạ, có trong tay một nhóm kỵ sĩ đoàn giống St. Rowland kỵ sĩ đoàn, thì tuyệt đối sẽ không để đế quốc trầm luân đến mức độ này!”

Nếu tuyên truyền ra ngoài, khi biết được không ngờ Thần điện ở đằng sau làm ra loại chuyện đáng sợ thế này: trong mấy trăm năm nay luôn bí mật nguyện rửa linh hồn của khai quốc hoàng đế bệ hạ cùng những anh hùng khai quốc công thần !

Loại chuyện như thế nếu truyền bá ra ngoài... chắc chắn sẽ dẫn phát cơn phản nộ của hoàng thất, và cả các con dân của đế quốc! Sợ rằng trong khoảng khắc sẽ có thể khiến cho uy tín mấy trăm năm của Thần điện bị quét bay đi !

Dưới tình huống như thế Hussein có thể nào không chết? Hắn cần phải chết! Nhất định phải chết! Tất nhiên phải chết!!! Nói giết người diệt khẩu chính là đạo lý này.

“Nhưng bây giờ, ta sẽ đem bí mật này nói cho người.” Hussein cười lạnh.

Đỗ Duy tắc họng.

Hắn nhin không được thở dài nói: “Lòng hiếu kỳ hại chết người mà!”

Ngay cả niềm kiêu hãnh của Thần thánh kỵ sĩ đoàn do bản thân (Thần điện) một tay bồi dưỡng qua nhiều năm, kỵ sĩ thiên tài nhất được phó thác trông mong rất lớn, mà vẫn có thể nhẫn tâm cố giết cho thật nhanh

... chẳng phải chỉ vì che dấu cái bí mật này sao? Vậy thì mình sẽ ra sao? Bản thân mình chỉ là một gã quý tộc nhỏ nhoi, cho dù Rowling gia tộc tại đế quốc có gốc rễ sâu dày.... thì Thần điện vẫn sẽ tuyệt đối phải giết Đỗ Duy để diệt khẩu!

Loại bí mật này, biết cũng đồng nghĩa với tìm chết mà.

“Bây giờ, người còn muốn tiếp tục nghe không?” Thanh âm của Hussein mang theo một sự đùa cợt, hân nhin ra biến hóa trên sắc mặt Đỗ Duy.

Đỗ Duy cười khổ: “Ta còn có cơ hội quay đầu lại chẳng? Làm ơn đi, người và ta ở cùng nhau nhiều ngày như vậy tại cánh rừng rậm này, nếu để cho Thần điện biết tới, ta tuyệt đối sẽ đứng trong 3 vị trí đầu danh sách đen cần diệt khẩu! Người nói hay không nói thì kết quả cũng đều như nhau thôi. Dù sao cũng đã mở đầu rồi, nếu không ngại thì hãy tiếp tục nói tiếp đi.”

Trên mặt Hussein lộ ra một nét tán thưởng, tuy nhiên ngữ khí vẫn lạnh lùng như cũ: “Bản thân người muốn tìm phiền toái đó nhé, chứ không phải là đang hại người.”

Sau đó Hussein thở dài, rồi nhìn lên bầu trời: “Tắm huy chương đó của Aragon...”

Aragon chẳng những là một vị kỵ sĩ cường đại, đồng thời còn là một ma pháp sư vĩ đại.

Trên tắm huy chương mà y lưu lại đã được ẩn giấu một ma pháp trận. Mà ma pháp trận này lưu lại chính là một đoạn lời nhắn của bản thân y. Tại buổi tối hôm Hussein tiến vào nội đường đó, thấy được những tắm huy chương bị nguyên rửa, đồng thời cũng nhận được lời nhắn của Aragon.

Khai quốc hoàng đế của đế quốc Rowland chết như thế nào? Vấn đề này Hussein không cách nào trả lời, bởi vì lời nhắn của Aragon không có đề cập tới... Đây là một đạo lý rất đơn giản: khi mà Aragon nhắn lại lời nhắn đó, y vẫn đang còn sống. Một người còn sống thì làm sao có thể nói ra mình chết như thế nào?

Tuy nhiên, lời nhắn đã ám chỉ tới một tin tức trọng yếu là: Đương thời khi khai quốc hoàng đế còn tại vị, khi đó thật ra quan hệ của Thần điện và Aragon bệ hạ đã vô cùng căng thẳng rồi... cơ hồ tới mức như nước không dung lửa vậy!

Điều này giải thích rất dễ dàng.

Không còn gì nghi ngờ rằng Aragon là một nhân vật anh hùng hùng tài đại lược, một đời hùng mạnh. Một người như thế thông thường đều thông minh tuyệt đỉnh, hơn nữa ham muốn quyền lực rất cao. Y có thể từ một gã quý tộc suy yếu khởi nghiệp lên, sau đó nam chinh bắc chiến, đem đại lục chia năm xẻ bảy thống nhất lại, thành lập một đế quốc khổng lồ chưa từng tồn tại trong lịch sử. Sự nghiệp vĩ đại như thế có thể nói là trước chưa từng có mà sau này cũng sẽ không bao giờ có! (Tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả)

Sau khi mà một nhân vật cường quyền siêu cấp như thế đã thống nhất đại lục, dẹp yên thiên hạ, khi mà y chuẩn bị nắm quyền lớn, hơn nữa quét kiếm khắp nơi, tưởng rằng đã không còn đối thủ có thể chống lại mình... đột nhiên phát hiện ngay bên cạnh mình còn tồn tại một Thần điện!

Với một nhân vật kiểu như y làm sao có thể cho phép một chuyện như thế?

Thần điện là cái gì? Thần điện là một loại tôn giáo, một loại tín ngưỡng! Là tổ chức tại nhân gian phát ngôn thay mặt thần linh chí cao vô thượng! Nó đại biểu cho ý chí của thần linh, đại diện ý chí của thần linh vĩ đại! Như vậy chính là tương đương với một vị hoàng đế khác có ảnh hưởng và quyền uy lan rộng trên cả đại lục!

Hơn nữa, sức ảnh hưởng cùng quyền uy như thế quyết không phải là cái gì trừu tượng khó hiểu, mà là một tồn tại hết sức thực tế! Trong cuộc chiến tranh thống nhất đại lục Aragon đã có sự ủng hộ mạnh mẽ của Thần điện. Vì để lôi kéo được Thần điện, thậm chí đích thân y đã gia nhập vào Thần điện, thành một vị Thần thánh kỵ sĩ. Đại lục thống nhất, Aragon dựa vào lực lượng của Thần điện để xây dựng đế quốc, mà đồng thời Thần điện cũng đã dựa vào móng ngựa sắt của Aragon để đem hào quang của Thần điện rải rác khắp đại lục!

Cuối cùng, căn cứ vào hiệp định sớm nhất của hai bên: Thần điện không những có lực lượng vũ trang của riêng mình (Thần thánh kỵ sĩ đoàn) mà đồng thời còn có quyền thu thuế!

Có vũ trang, có thuế thu. Điều này gần như tương đương với việc ở ngay trong lòng đế quốc Rowland xây dựng nên một quốc gia trong quốc gia! Tất cả con dân của đế quốc đều không thể tránh được tình trạng phân thân làm hai: một phương diện, bọn họ là thần dân của đế quốc Rowland, còn phương diện khác, bọn họ là tín đồ của Thần điện.

Điều này khiến cho Thần điện có đủ vốn liếng để hướng tới hoàng quyền của đế quốc mà đòi hỏi.

(Về điểm này, đồ duy liên tưởng tới trong lịch sử kiếp trước, vì kết hợp đế quốc thành một thể thống nhất, mà hoàng đế đế quốc La Mã (Rome) đã bị bức phải hợp tác cùng Thiên Chúa giáo. Kết quả, quyền lực của hoàng đế đó được củng cố, nhưng đồng thời cũng để cho Thiên chúa giáo phát triển lan rộng. Tác giả ghi chú: về điểm này, nếu bằng hữu nào có hứng thú, thì có thể tham khảo lịch sử thịnh vượng của Thiên Chúa giáo, hoặc tương lai gần sẽ phụ thêm những tư liệu trong những tác phẩm văn học liên quan)

Aragon là một kẻ thông minh, y rất nhanh chóng nhận ra tình huống nguy hiểm này. Hay có lẽ là, y sớm đã đoán trước được tình huống này. Nhưng lúc trước đã ẩn nhẫn không phát, bởi vì chiến tranh thống nhất đại lục cần sự trợ giúp của thần điện. Nhưng sau khi thành lập đế quốc, y không thể dễ dàng tha thứ cho việc trong lòng của đế quốc còn có một tồn tại có thể khiêu chiến hoàng quyền!

Vì vậy, mâu thuẫn giữa hoàng thất đế quốc Rowland cùng thần điện đã đến bên bờ khủng hoảng!

“Bên thành giường, há có thể cho phép người khác nằm ngủ?!”

Theo sự suy xét của Đồ Duy, ý nghĩ của vị hoàng đế khai quốc vĩ đại khi đó, đại khái sẽ phải như vậy.

Càng hướng chi, Đồ Duy biết rằng vì hoàng đế Aragon này căn bản là một tín đồ của ác ma!

Đủ loại quá trình tranh đấu năm đó, tin rằng phải đầy máu tanh, tin rằng phải rất tối tăm, tin rằng phải rất kịch liệt... Nhưng hiện giờ đều không được ai biết tới. Kết quả duy nhất có thể biết được là: Aragon vĩ đại hiển nhiên đã thất bại rồi.

Bởi vì cho tới hôm nay thần điện vẫn còn tồn tại, hơn nữa vẫn đang tranh đấu ngang bằng một cách thầm kín với hoàng quyền.

Mà bản thân Aragon lại bị thần điện trừng phạt một cách bí mật. Gần ngàn năm qua phải chịu sự nguyên rửa bí mật đó, linh hồn không được yên nghỉ.

Vậy cuối cùng Aragon chết như thế nào? Đồ Duy không thể biết được, tuy nhiên hần đoán, có quá nửa rằng cái chết đó chẳng phải huy hoàng như được nói đến. Hoặc có thể còn có vài chi tiết không thể phô bày ra ngoài.

Một nhân vật cường đại như vậy, một cường giả có thực lực đỉnh cao của đại lục... cho dù thần điện hận thấu xương, nhưng muốn giết y tuyệt đối là một việc cực kỳ khó khăn.

Hạ độc? Âm sát? Mưu hại?

Chỉ có trời mới biết.

Hơn nữa... giết chết một cường giả như thế...

Đồ Duy không nghĩ rằng trên thế giới này có người có thể làm được! Đó chính là tinh không hạ đệ nhất cường giả a! Còn ai có thể mạnh hơn y đây?

Trừ phi là...

Đồ Duy chợt rùng mình!

Chẳng lẽ là thần linh ra tay? Thất linh đã giết chết Aragon?

Điều này cũng không phải không có khả năng. Đồ Duy đã từng lên qua ác ma đảo, hần hiểu được khả năng này rất rất lớn!

“Ma pháp trận người đó lưu lại là nói về ba tin tức trọng yếu.” Hussein nói về chuyện đó: “Đầu tiên, y nói cho ta biết chỉ có người có huyết mạch của mười ba thành viên kỵ sĩ đoàn St. Rowland, mới có thể dẫn phát

được ma pháp trận này cộng hưởng mà mở ra. Mà ta, bản thân là hậu duệ huyết mạch của thành viên St. Rowland kỵ sĩ đoàn.”

Đây quả là một tin tức làm người ta kinh ngạc.

Hussein có huyết mạch của thành viên trong kỵ sĩ đoàn St. Rowland, hẳn chính là hậu duệ của thành viên kỵ sĩ đoàn St. Rowland!

“Bản thân ta tới lúc bấy giờ cũng không biết điều đó.” Hussein cười khổ: “Tổ tiên của ta là một chi quý tộc suy tàn, nghe nói cũng từng huy hoàng qua trong chiến tranh khai quốc. Sau đó gia tộc cũng đã phong quang qua, nhưng sớm từ những rất nhiều thế hệ trước, đã lụi bại đi. Mà tới đời ta đã cơ hồ tuyệt căn rồi... Hẳn người hiểu được, khi lựa chọn thần thánh kỵ sĩ, thần điện nghiêm khắc cỡ nào. Thần điện vì lo lắng hoàng quyền đế quốc xâm nhập vào nội bộ của mình, cho nên tới tận bây giờ không có ngoại lệ nào mà những con cháu được chọn lựa trong những gia đình quý tộc vào được Thần thánh kỵ sĩ đoàn của Thần điện. Họ chỉ lựa chọn những con cháu nhà nghèo. Mà lúc ta đăng ký thì gia tộc ta đã rất bần cùng. Ta cũng luôn không ngờ rằng... tổ tiên của ta đã từng có được thành tựu huy hoàng như vậy.. Trời ạ, kỵ sĩ đoàn St. Rowland... những anh hùng cường đại nhất, thần bí nhất trong lịch sử khai sáng đế quốc. Người cũng không thể tưởng tượng được ngày đó khi hình ảnh của Aragon trong ma pháp trận đã nói với ta những điều này, thì trong lòng ta đã chấn động tới nhường nào đâu!”

“Ta có thể tưởng tượng được.” Đỗ Duy cười khổ, hẳn đã cắt đứt sự đắm chìm trong ký ức của gã kỵ sĩ, cẩn thận hỏi: “Được rồi, đây là tin tức thứ nhất, hai tin tức tiếp theo là gì đây?”

“Điều thứ 2, bây giờ cũng có liên quan tới người nữa.” Hussein cười ác ý: “Còn nhớ ta đã dạy người một bộ động tác chứ? Ta nói rồi, đây là bộ phận cơ bản của một loại đấu khí thần kỳ mà ta tu luyện, mà đấu khí này chính là điều thứ hai Aragon nhắc lại.... Năm đó Aragon là nhờ vào võ kỹ mạnh nhất của bản thân để quét sạch lục địa, trở thành vua của kỵ sĩ: Tinh không đấu khí!”

Đỗ Duy ừng ực nuốt xuống một cục nước bọt: “Y đã truyền thụ cho người sao?”

“Đúng thế.” Hussein nhấp nháy mắt: “Mà bây giờ, người đã học được bộ phận cơ sở rồi. Chờ tới khi người luyện tới một trình độ nhất định, ta có thể suy nghĩ dạy cho người bộ phận phía sau.”

Đỗ Duy hoàn toàn trầm mặc trong chốc lát mới tiêu hóa được tin tức này. Sau đó hắn thở dài: “Vậy thì tin tức cuối cùng thì sao? Cuối cùng là điều gì?”

“Điều cuối cùng... là một chỉ thị dẫn dắt ta đi tìm đồng bạn của ta.”

Nói tới đây, Hussein đột nhiên lộ ra một vẻ mặt phần hận: “Tìm kiếm truyền nhân khác của Aragon.”

Truyền nhân khác?

Đỗ Duy có thể tưởng tượng được, Aragon đã đem võ kỹ cường đại giúp y tung hoành thiên hạ lưu lại bên trong huy chương kỵ sĩ, truyền thụ cho Hussein, hậu duệ có huyết mạch của mười ba kỵ sĩ St. Rowland.

Nhưng .. đừng có quên rằng Aragon còn có một thân thực lực ma pháp thiên hạ vô địch đấy!

Đỗ Duy há ngoác miệng: “ Chẳng lẽ là....”

Ngay lúc này, một tiếng thở dài từ trong rừng cây truyền tới.

Từ phía sau đại thụ, một bóng người chậm rãi vòng qua. Y đi một cách thông dong trên bề mặt tuyết, chân dẫm lên những đồng tuyết mềm xốp, nhưng lại không hề lưu lại một vết tích nào.

Râu tóc y hoa râm, mũi trên đầu nhọn nhọn, trên người là một bộ áo choàng ma pháp sư màu trắng nhưng đầy vết bẩn, thậm chí còn thấp thoáng có mấy vết cháy sém. Hai vị trí dưới xương sườn bị xuyên hai lỗ thủng lớn. Nhìn bộ dáng y như vậy, hiển nhiên đã trải qua một trường ác chiến.

Sư phụ của Vivian, lão ma pháp sư đã bắt cóc Đỗ Duy suốt hành trình, lúc này đi ra từ trong rừng cây. Cũng không biết y tới đã bao lâu rồi, cũng không rõ y đã nghe được bao nhiêu điều, sắc mặt y bình tĩnh, trong ánh mắt lại mang theo một nét như chua chát, một mặt vừa đi, một mặt thấp giọng cười khổ: “Đó chính là ta, truyền nhân đã kế thừa được phần thực lực thuộc ma pháp của Aragon, đó là ta.”

“Không sai, chính là lão bắt tử này đó.” Hussein liếc mắt một cái qua lão ma pháp sư, hình như đối với việc lão tới một cách đột nhiên không hề kinh ngạc chút nào, lạnh lùng nói: “Lão chính là đồng bạn của ta. Nếu không phải là vì lão ta, thì ta cũng sẽ không thảm như thế này!”

Lão ma pháp sư có chút tiều tụy, y im lặng đi tới bên hai người, nhìn về Medusa đang nhắm mắt hưởng thụ ánh nắng mặt trời phía xa, lắc đầu: “Các ngươi đã náo loạn quá mức rồi, ài... nữ vương Medusa! Không ngờ là nữ vương Medusa! Hết thấy đều đúng theo lời tiên đoán rồi.”

Đỗ Duy lập tức chớp lấy lời của lão ma pháp sư: “Lời tiên đoán?”

Nhưng là Lão ma pháp sư không hề để ý tới câu hỏi của Đỗ Duy, y đi tới bên người Medusa, cẩn thận nhìn vị mỹ nữ xà quyến rũ này trong chốc lát, sau đó nhẹ khom mình: “Nữ vương Medusa tôn kính, xin vãn an tới nàng.”

Trên nét mặt Medusa không hề có chút dao động nào: “Ngươi đã đến và nghe lén lâu rồi... Loại người đều thích làm loại chuyện này sao? Hay là... đó cũng là một loại nhân tính?”

Lão ma pháp sư sững sờ đôi chút, tuy nhiên y khôi phục rất nhanh bộ dáng bình thường: “Loài người so với tưởng tượng của nàng đúng là phức tạp hơn rất nhiều.”

Đỗ Duy nhú mày: “Lão hình như không hề kinh ngạc chút nào khi thấy Medusa nữ vương. Có phải lão đã thi triển một loại ma pháp gì đó trên người chúng ta đúng không? Hay là lão vẫn luôn âm thầm giám thị chúng ta?”

“Tiểu bằng hữu thân ái của ta, ta không có tà ác như ngươi nói.” Lão ma pháp sư cười khổ: “Nếu không phải vận khí tốt, sợ rằng ta đã không thể còn sống để gặp các ngươi. À, về phần chuyện của ngươi, ta vừa rồi tại đầu kia khu rừng, đã gặp bằng hữu Dardanelle của ngươi, hắn đã nói hết thấy cho ta.”

Hussein tựa hồ đối với mấy loại hàn huyền kiểu này không có kiên nhẫn, hắn trừng mắt với lão ma pháp sư một cái: “Lão bắt tử, lão đến quá muộn rồi. Mấy ngày nay, lão rút cục đã chạy đến nơi nào chứ? Không lẽ vài kỵ sĩ và ma pháp sư cao cấp mà đã khiến lão không cách gì ứng phó ư?”

Lão ma pháp sư không hề để ý đến vẻ mặt xấu của kỵ sĩ, y nói rất nghiêm túc: “Đúng vậy, ta suýt nữa đã không về được... ngươi nên hiểu, Thần điện muốn giết ngươi thật nhanh. Bọn họ... đã tung ra người của trưởng lão đoàn! Ta đã gặp phải vài tên cao cấp kỵ sĩ, nghĩ ra được biện pháp đánh lạc hướng chúng, nhưng rất nhanh sau đó, đã xuất hiện vài cao cấp pháp sư của trưởng lão đoàn. Nếu không phải là ta ẩn trốn được tốt, thì chút nữa thôi đã bị bọn chúng phát giác ra hành tung và thân phận của ta rồi.”

“Trưởng lão đoàn cũng đã xuất động rồi.” Hussein cười lạnh hai tiếng, nhưng cơ thịt ở khóe mắt hắn đang giật giật, tiếng cười cũng chẳng phải tự nhiên gì.

“Mạng ngươi hiện giờ đang vô cùng giá trị.” Lão ma pháp sư cười nói: “Ta nghe trộm được lời đối thoại của bọn chúng. Thần điện đã chính thức công bố thân phận phản đồ của ngươi hai ngày trước, tội danh là: âm mưu ám sát giáo hoàng, hơn nữa đã sát hại hai vị đại kỵ sĩ trưởng. Thần điện do giáo hoàng đích thân ban bố ý chỉ, ngươi đã trở thành tội phạm bị truy nã hàng đầu của cả đại lục.”

Kỵ sĩ lạnh lùng hừ một tiếng.

“Hussein, ta biết ngươi là một kẻ kiêu ngạo. Ngươi không sợ trở thành cái gì mà tội phạm bị truy nã hàng đầu của đại lục. Nhưng ngươi cũng cần hiểu rằng mấy tên gia hỏa bắt tử bên trong trưởng lão đoàn, không phải là dễ dàng gì đối phó được!” Lão ma pháp sư vừa nói, vừa nhẹ nhàng giữ giữ cái áo choàng pháp sư của mình: “Ngươi xem, ta đã gặp ba tên gia hỏa, chút nữa thôi đã bị bọn chúng liên thủ giết chết rồi.”

“Lão rõ ràng là quá để ý đến hình ảnh bên ngoài, không dám bộc lộ thân phận chân thật của mình.” Hussein lạnh lùng nói: “Ta không tin, chỉ với ba tên gia hỏa của trưởng lão đoàn, mà có thể giết chết được lão bắt tử ngươi. Nếu lão toàn lực ứng phó địch, dù lão không có địch lại, thì chạy vẫn được.”

“Thân phận của ta đối với chúng ta còn có chỗ dùng. Hiện giờ ta còn chưa thể công khai thành địch của Thần điện. Nếu không, chính là phải chịu sự truy sát vô cùng vô tận.” Lão ma pháp sư lắc đầu: “Ngươi cần một đồng bạn (bạn đồng hành, cùng chí hướng) trốn trong bóng tối.”

Đỗ Duy mắt híp.

Hắn bỗng dùng sức ho khan vài tiếng. Sau khi đã khiến cho mọi người chú ý, Đỗ Duy vẻ mặt không hài lòng, sau đó nhìn hai gia hỏa trước mặt:

“Được rồi! Hai người các ngươi đều là cường giả đỉnh cao của đại lục! Một là đệ nhất kỵ sĩ của đại lục! Một là ma pháp sư đỉnh cao! Hai người đều là truyền nhân của Aragon... Các ngươi phải đối địch với Thần điện! Các ngươi phải kế thừa di nguyện của Aragon... các ngươi phải làm chuyện lớn! Nhưng...”

Đỗ Duy trừng mắt lên: “Nhưng chuyện mẹ kiếp này và ta có quan hệ gì sao!! Các ngươi muốn làm gì, thì cứ hết sức mà làm cho tốt! Ta không phải là cái gì kỵ sĩ cường đại, cũng không phải là cái gì ma pháp sư lợi hại! Ta chỉ là một tiểu quý tộc, một kẻ ăn không ngồi rồi, một tiểu quý tộc lặt vặt bình thường thích chạy chơi lung tung một chút! Các ngươi sao phải dẫn dắt ta vào làm gì? Đặc biệt là lão, lão bất...”

Nói đến đây, Đỗ Duy chợt nhớ tới cảnh tượng lão ma pháp sư đã sử dụng loại ma pháp thần kỳ đó làm cho mình tự nhéo tai mình, nguyên là câu “lão bất tử này” đã ra đến mép, lại phải nhanh chóng sửa lời: “Lão...lão! Vì sao lão phải một mực bắt cóc ta tới cái địa phương quỷ mà chim không thể sinh sống được này chứ? Cái nơi có thể làm cho mũi người ta đông cứng? Lại còn phải luôn đi về hướng Bắc... Ta đối với các ngươi có tác dụng gì sao?”

Yên lặng...

Qua một lát, Hussein cũng ho khan một tiếng. Kỵ sĩ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lão ma pháp sư: “Đây cũng là điều mà ta muốn hỏi. Lão bất tử, lão muốn ta mang tiểu gia hỏa này lên đường, còn muốn ta bảo vệ hắn, rút cục là vì cái gì?!”

Ánh mắt lão ma pháp sư nhấp nháy, y bỗng nhẹ nhàng bỏ chiếc mũ nhọn của mình xuống, lộ ra một đầu tóc bạc rối loạn. Y sửa sang lại đầu tóc một chút, sau đó lại đổ tuyết trong mũ ra, thở dài: “Được rồi, ta nghĩ cũng đã đến lúc trả lời vấn đề đó rồi.”

Vừa nói, lão ma pháp sư vừa nhìn Hussein rồi nhìn Đỗ Duy: “Tiểu bằng hữu, chuyện này, Hussein cũng không biết. Chính là vấn đề liên quan đến một thân sức mạnh của Aragon từ đâu mà ra. Người khác không biết, nhưng ngươi lại biết, đúng không? Bởi vì ngươi đã lên qua Ác ma đảo, gặp qua lão gia hỏa Chris (Khắc Lý Tư) đó, đúng không?”

Vừa nói, lão ma pháp sư bỗng nâng tay lên, trong lòng bàn tay y bắn ra rất nhanh một làn gió nhọn sắc. Tốc độ của ngọn gió đó cực nhanh, không đợi cho Đỗ Duy phục hồi thần trí lại, thì đã xẹt một tiếng, cắt đứt chiếc mũ trên đầu của Đỗ Duy rồi, thuận thế còn cắt luôn cả sợi dây buộc tóc của hắn nữa!

Đỗ Duy khẽ thở ra một tiếng, tóc rơi xuống tán loạn, cả cái “sừng của ác ma” vẫn luôn giấu ở trong tóc mà Chris đã làm cho hắn đã bật lộ ra dưới ánh mắt của chúng nhân!

Hussein nhìn thoáng qua một cái, không nhận được đã phải động dung, nói: “Đây là cái thứ gì vậy...Ngươi, trên đầu không ngờ có mọc sừng?! Không lẽ ngươi không phải là loài người à?”

Đỗ Duy hung hăng trợn mắt nhìn lão ma pháp sư một cái, sau đó gất gỏng nói: “Ta đương nhiên là loài người! Còn về cái sừng này... ừm, nó bất quá chỉ là một thứ đồ chơi nhằm tăng cường sức cảm ứng ma pháp cho ta. Có nó, ta mới có thể sử dụng ma pháp.”

Lão ma pháp sư mỉm cười nhìn Đỗ Duy, không chút để ý ánh mắt phẫn nộ của hắn, nhẹ nhàng nói: “Tốt rồi, tiểu bằng hữu của ta, hãy đem chuyện ngươi nghe được về Aragon ở trên Ác ma đảo nói ra cho Hussein đi! Về chuyện đó, ta vẫn chưa từng nói cho hắn biết, về điều này, hắn thậm chí biết không hơn ngươi đâu.”

Câu chuyện trên Ác ma đảo, thật ra không có gì quá phức tạp. Đơn giản mà nói, chính là nơi người hầu của Ác ma đã bị giam giữ, một lão gia hỏa cường đại đáng sợ, hơn nữa còn chuyên môn làm giao dịch với những người tìm đến được trên đảo.

Còn Aragon chính là một trong những giao dịch đó. Một thân bản lãnh cường đại của y, gần như có thể coi là nhờ giao dịch với người hầu Ác ma mới có được.

Tài ăn nói của Đỗ Duy vốn cũng rất tốt, vừa là kinh nghiệm của bản thân nữa, nên tự nhiên thuật lại đoạn cổ sự đó một cách ngoắc ngoáy xúc động lòng người, hấp dẫn vô cùng.

Hussein nghe thấy mà gần như ngây dại! Đối với vị kỵ sĩ này mà nói, tự nhiên đó là một sự rung động rất lớn!

Lão ma pháp sư sớm đã đoán được phản ứng của kỵ sĩ. Y đợi Đỗ Duy nói xong, thì lập tức nói: “Thật ra, cái đảo đó, ta cũng đã lên qua, ta đã gặp qua lão Chris...”

“Đợi đã!” Đỗ Duy nhú mày, trong mắt hần lấp lóe nét hoài nghi: “Lão...lão đang nói dối! Khi ta gặp Chris, y nói cho ta biết, trước ta, người cùng y giao dịch lần trước là Aragon! ! Sau Aragon, không còn ai giao dịch với y nữa!!”

“Không sai, điều mà hần nói không sai.” Lão ma pháp sư cười nói: “Ta đích xác đã lên trên đảo đó, gặp được tên hồn dẫn (vô lại, xấu xa) Chris đó...Hần đích xác là một tên hồn dẫn, tuy nhiên là một tên hồn dẫn khá là dễ thương mà thôi. Ta đề nghị cùng hần giao dịch... nhưng không ngờ rằng hần đã cự tuyệt.”

“Vì sao?” Đỗ Duy trầm giọng hỏi: “Hần thậm chí đã nguyện ý cùng giao dịch với một tên tiểu tử thấp kém như ta, vì sao lại cự tuyệt lão chứ? Cự tuyệt một ma pháp sư cường đại?”

“Bởi vì...” Lão ma pháp sư mỉm cười: “Thứ ta yêu cầu, hần cự tuyệt cho ta.”

“Lão muốn gì?” Đỗ Duy bỗng cảm thấy tim mình đập rộn lên! Hần đã nghĩ ra!

Hần đã đoán ra thứ mà lão ma pháp sư yêu cầu là cái gì!

“Ta yêu cầu hần...” Lão ma pháp sư đang mỉm cười, bất quá nụ cười của y rất quỷ dị, âm thanh trầm thấp, mang theo một nét khó mà miêu tả được...

“...Ta yêu cầu hần, trả lại trái tim của Aragon bệ hạ! Trả lại ‘trái tim vương giả’ đó!”

100. Chương 91: Trở Mặt Thành Thù

Đáp án đó, lão ma pháp sư không nói ra. Hơn nữa chuyện xưa lão cũng chỉ nói đến đây, rồi cự tuyệt nói tiếp. Điều này làm cho Đỗ Duy rất buồn bực. Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, hần đều là một gia hỏa có lòng hiếu kỳ rất nặng, loại chuyện xưa thần bí này, nói được một nửa mà không cho đáp án, thực sự làm cho hần rất khó chịu.

Tuy nhiên, ít nhất lão ma pháp sư đã trả lời một cách hàm hồ Đỗ Duy một chuyện: “Mục tiêu của chúng ta vẫn là đi lên phía Bắc. Mang theo người... tự nhiên đến lúc sẽ có chỗ dừng.”

Được rồi!

Đỗ Duy cắn răng, dù sao đã lên con thuyền đen tối này rồi, thì cũng không ngại đi luôn tới nơi hắc ám nào nữa. Huống hồ, ở dưới tay hai cường giả như vậy, Đỗ Duy cũng không có biện pháp gì.

Mặc dù đằng sau còn có một vị Medusa nữ vương nhưng Đỗ Duy cũng không ngại cho rằng nàng sẽ nghe theo sự sai khiến của mình. Vị mỹ nữ xà mà vẻ đẹp gần như là tai họa này, đi theo mình hoàn toàn là vì “quan sát học tập nhân tính”. Cho nên đừng hi vọng người ta sẽ làm kẻ đánh hộ kiếm tiểu đệ của người.

“Đi thẳng hướng Bắc ..... phương bắc có cái gì?”

Lão ma pháp sư cười rất thần bí: “Tới rồi sẽ biết.”

Nếu không phải lo lắng tới thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, thì Đỗ Duy thực sự rất muốn cởi giày nện thật mạnh lên cái mũi của lão ma pháp sư. Xem xem nếu cái mũi của lão gia hỏa bị đập dẹt đi, còn có thể cười đắc ý như vậy được hay không!

Cứ như vậy, đội ngũ thiếu đi Dardanelle, nhưng thêm vào một lão ma pháp sư.

“Chúng ta phải nhanh chóng lên đường.” Lão ma pháp sư tuyên bố: “Ta đã bố trí tặng cho mấy tên gia hỏa Thần điện một cái ma pháp trận ở bên bờ hồ Đại Viên. Căn cứ theo tính toán đại khái của ta, bọn chúng

muốn đi ra khỏi ma pháp trận phải mất hai ngày. Hơn nữa ta còn bố trí một chút dấu vết giả, hi vọng bọn chúng truy đuổi chúng ta theo hướng ngược lại.”

Được rồi. Vậy thì đi thôi!

Đỗ Duy thở dài.

Lão ma pháp sư từ trong ngực lấy ra bao vải mà đồ trong đấy phẳng phất như vịnh viễn lục ra không hết. Thò tay vào mò mẫm một lúc rồi lôi ra một cái còi, sau đó lão ngậm trong miệng thổi một hồi... Chiếc còi tuy không phát ra bất cứ thanh âm nào nhưng Hussein và Medusa bên cạnh lại đồng thời nhú mày.

Hiển nhiên đồ vật này là một công cụ ma pháp .

Không lâu sau, trên tuyết truyền đến tiếng bước chạy. Sau đó, trong cái nhìn kinh ngạc của Đỗ Duy, từ vùng tuyết của khu rừng chạy tới bốn con sói cường tráng.

Băng tuyết ma lang!!

“Ôi! Không! Không! Đừng động đây, đừng sợ hãi những chú nhóc này.” Lão ma pháp sư khoát khoát tay, ngăn trở ý đồ tấn công của Đỗ Duy và Hussein. Lão chậm rãi đi tới, giương tay áo lên, trong miệng thì thầm niệm chú ngữ mà Đỗ Duy nghe không hiểu. Bốn con Băng tuyết ma lang trở nên ôn thuận như mấy con chó nhỏ nuôi trong nhà, kêu ư ử vài tiếng rồi ngoan ngoãn cúi mình nằm xuống tuyết, mặc cho lão ma pháp sư nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông trên lưng.

Lập tức sau đó, lão ma pháp sư cười nói: “Tốt rồi. Chúng ta có bốn người, mỗi người cưới một con, như vậy so với đi bằng chân nhanh hơn.”

Cười ..... sói?

Chính là Băng tuyết ma lang?

Đỗ Duy cũng không biết mình nên chỉ thở dài hay là nên kêu lên.

“Đến đây đi tiểu bằng hũ.” Lão ma pháp sư mỉm cười rất hòa ái : “Người tuổi nhỏ nhất, thể trọng cũng là nhẹ nhất... À, người cưới nó đi”. Lão chỉ ngón tay vào một con ma lang có bộ lông xám tro. Con ma lang thấy Đỗ Duy tới gần thì lông toàn thân bỗng dựng đứng lên, phát ra một tiếng ư ử đe dọa cực kỳ không thân thiện, đồng thời nhe răng, trừng mắt nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

“Ông chắc chắn là ta cưới được nó?” Nhìn con ma lang này, Đỗ Duy hoài nghi nếu mình bước thêm một bước thôi, khẳng định là nó sẽ há miệng cắn mình.

“Lại đây! Không cần sợ!” Lão ma pháp sư vẫy tay với Đỗ Duy, đồng thời ôm đầu con sói, hình như đã thấp giọng thì thầm gì đó vào tai nó. Sau đó con ma lang quả nhiên an tĩnh lại, ôn thuận theo lão ma pháp sư đi tới bên người Đỗ Duy.

Trung cấp ma thú Băng tuyết ma lang tuy không phải quá cao lớn nhưng so với loài sói bình thường phải cao hơn gần gấp đôi. Con sói ôn thuận nằm trước mặt Đỗ Duy. Dưới sự chỉ điểm của lão ma pháp sư, Đỗ Duy đã thử thò tay xoa xoa sau lưng của nó, mà con sói cũng không có phản kháng, ngược lại còn cúi đầu xuống, hừ nhẹ vài tiếng.

“Tốt lắm. Nó thích người.” Lão ma pháp sư mỉm cười nói: “Bây giờ cưới lên nó đi nhưng đừng loạn động, ta sẽ điều khiển việc chúng nó phải chạy đi đâu.”

Trước khi cùng lão ma pháp sư tiến vào rừng rậm Băng Phong, Đỗ Duy đối với bản lãnh cùng động vật giao thiệp của lão đã bội phục sát đất, lúc đó nhìn lão ma pháp sư cũng không biết từ đâu mà tùy ý lấy ra được mấy con chó tuyết, lại còn điều khiển được khéo léo đến vậy. Ngay cả bác học như Đỗ Duy cũng không thể nào nhận ra rút cục đó là loại ma pháp gì... mà giao thiệp được với động vật? Chưa từng nghe thấy qua một ma pháp hệ nào có loại bản lãnh đó a?

Hussein và Medusa thì không cần lão ma pháp sư hỗ trợ. Hussein dùng đầu khí cường đại áp chế ma lang. Ma lang mà hần ngồi lên phát ra một loạt tiếng rên rỉ, bất đắc dĩ nâng mình mang kị sĩ trên lưng hành tẩu. Nếu có hơi chút bất mãn, kị sĩ nhẹ nhàng duỗi ngón tay búng lên trán con sói một cái là có thể khiến nó đau đớn nhảy loạn lên.

Về phần Medusa lại càng kinh khủng hơn, ma thú đỉnh cấp vốn có bản năng gọi về ma thú cấp thấp hơn mình để tùy ý sử dụng. Medusa nghiêng mình ngồi trên lưng một con ma lang, làm con ma lang sợ đến mức không rên rỉ nổi, muốn nó ôn thuận thế nào thì được như vậy.

Chỉ là, Medusa lại ngạc nhiên Á« liếc Á» lão ma pháp sư thêm một cái. Mặc dù nàng không thực sự mở mắt, nhưng mà trên gương mặt đối diện với lão ma pháp sư, rõ ràng hiện lên một thoáng ngạc nhiên.

“Bản lĩnh cùng sinh vật giao tiếp của ngươi rất khá đó.” Medusa nhẹ nhàng nói: “Thật lâu rồi không nhìn thấy người như ngươi, thuần chủng D (đức)...”

Nói đến đây Medusa đột nhiên cười một tiếng rồi không nói nữa.

Lão ma pháp sư cảm kích gật đầu, sau đó ho khan một tiếng: “Tốt lắm, chúng ta đi thôi!”

Đúng lúc này từ phía sau trong hẻm núi truyền đến một tiếng kêu gọi the thé: “Nữ vương bệ hạ! Nữ vương bệ hạ! Hãy chờ ta!”

Sau đó thì thấy một khối thịt màu xám từ cửa vào hẻm núi “lăn” ra. Không phải ai khác mà chính là lão tể tướng chuột, Gagewu (Cách Cách Vu) đại nhân.

Gagewu đã cởi ra chiếc áo choàng tể tướng tức cười kia, trên bộ lông màu tro toàn thân đã được khoác lên một bộ da lông không biết là của động vật gì, trên đầu đội lệch một chiếc mũ hiển nhiên là hài hước, sau lưng còn mang theo một bao vải nhỏ nhỏ. Bốn chân của y cùng nhau dồn lực, chạy như điên tới trước mặt mọi người, đập đầu lên đất, buông tiếng khóc to: “Nữ vương bệ hạ. Người không thể bỏ lại Gagewu đáng thương như vậy a! Người đi rồi, Gagewu một mình ở tại nơi này làm sao mà sống được đây! Người biết đấy, bây giờ ta chỉ là một con chuột, ta không cách nào trở lại thế giới loài người nữa...nhưng ở lại chỗ này...hẻm núi đã thuộc về thụ nhân nữa...ta...”

Ngay cả Medusa là ma thú, không hiểu nhân tính, nhưng dù sao Gagewu đã cùng ở một chỗ với nàng hai mươi năm, dạy nàng rất nhiều rất nhiều tri thức của nhân loại. Giờ phút này nghe thấy Gagewu cầu khẩn cũng không khỏi nhẹ thở dài, Medusa thoáng suy nghĩ một chút: “Được rồi, vậy ngươi đi theo đi.”

Gagewu nghe vậy mừng rỡ, lão đã sẵn có ý định hỗn hào là đi theo Medusa nên đã thu thập đồ vật đầy đủ vào trong chiếc bao sau thân rồi. Còn về phần đám chuột trong cốc... kệ cho chúng nó tự sinh tự diệt đi.

Lúc này được chấp thuận, lão bèn lau khô nước mắt. Nhưng suy lại một lượt thì cảm thấy có chút xấu hổ, bối rối.

Tổng cộng chỉ có bốn con ma lang.

Gagewu thân thể rất nhỏ không chiếm bao nhiêu diện tích, dù gượng cười chung một con ma lang với người nào đó thì cũng không phải là vấn đề. Tuy nhiên nhìn một lượt thì, Medusa nữ vương xinh đẹp khác thường, hơn nữa đã tạo thành uy thế qua nhiều năm ở nơi này, Gagewu sao dám cùng nàng cười chung chứ?

Về phần vị kỵ sĩ vẻ mặt lạnh lùng mà không cần động đậy cũng có thể cắt cổ mình đó, Gagewu trốn hẩn còn không kịp ý chứ! Nếu cùng hẩn cười chung, nói không chừng trên đường đi chỉ một câu chọc hẩn nổi giận, thì cái đầu chuột của mình sẽ phải chuyển nhà rồi.

Còn lão ma pháp sư xa lạ kia... thôi, bỏ đi.

Nhìn cả nửa ngày, cuối cùng chỉ còn có Đỗ Duy xem ra là thân thiện nhất, trên khuôn mặt chuột của Gagewu mang theo nụ cười ngưỡng ngàng đi tới, cúi gập mình, không nói gì. Đỗ Duy đã hiểu được ý tứ của lão, thở dài nói: “Được rồi, ngươi lên đi, bất quá... ngươi có thể biến nhỏ đi một chút được không?”

Gagewu gật đầu rất nhanh. Mặc dù lão từ con người biến thành chuột nhưng cũng là do đã uống nước suối trẻ mãi không già. Thuật biến hình thần kì của lão tự nhiên đã bị phế đi chín thành, không thể biến lại thành người hay các dáng vẻ khác. Nhưng ít nhất là duy trì được ngoại hình con chuột, biến nhỏ đi một chút thì vẫn có khả năng làm được.

Chỉ thấy lão lay động thân mình vài cái, trong miệng niệm vài câu chú ngữ. Thân thể lắt lư vài lượt, rồi lập tức thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành như kích thước của một con chuột bình thường. Chỉ là, vẫn rất béo y như trước, tròn trịa giống hệt một quả bóng thịt vậy. Nhưng bộ dáng này nhìn qua thấy đã thuận

mắt hơn, có vài phần giống loài chuột cảnh mà rất nhiều cô gái ở kiếp trước của Đỗ Duy thích nuôi, lại có vài phần tương tự một hình ảnh hoạt hình rất nổi tiếng ở kiếp trước của Đỗ Duy, tác phẩm của đại sư hoạt họa Nhật Bản Cung Kỳ Tuấn* : Long miêu Thác Thác La**.

(bi_an chú thích : *Cung Kỳ Tuấn là một tác giả lớn nổi tiếng thế giới của Nhật Bản về hoạt hình - anime, hoạt họa - comic. Ông đã được trao giải Oscar thành tựu cả đời năm 2007. Ông thường sáng tác tay, còn công ty của ông sẽ hoàn thành chúng ra các tác phẩm điện ảnh.

** Long miêu Thác Thác La (ã?`ã?`ã?-Totoro) : là nhân vật trong tác phẩm Á« Long Miêu Á» hay tên khác là Á« Hàng xóm Thác Thác La Á», ra đời năm 1988. Hiện nay, nó nổi tiếng đến mức được lấy tên Thác Thác La để đặt cho một loài chuột cảnh rất được yêu thích ở Nhật và Trung Quốc. Vốn là hình tượng một con chuột, nhưng được gọi là Long Miêu hay Đậu Đậu Long. Vì sao lấy những cái tên này thì cũng có nhiều giả thuyết, có thể vì ở Nhật Bản có quá nhiều mèo, hay là tên Long Miêu vốn là tên một loài nhím theo các nhà động vật học, mà ngoại hình của Thác Thác La giống loài này. Nhưng chung quy nó không phải là mèo, hình của nó đây :

)

Đỗ Duy dùng hai tay bế y lên, rồi tiện tay đeo lên sau vai bao vải của y. Sau đó Đỗ Duy mang Gagewu đặt ở trong áo ngoài trước ngực của mình, nhưng cảnh cáo nói: “Người cẩn thận một chút, đừng có làm ẩu, nếu người dám mò vào quần áo của ta thì cẩn thận ta đem người nướng ăn đấy!”

Theo một tiếng quát của lão ma pháp sư, bốn con ma lang lập tức tung chân, ra sức chạy đi!

Trong vùng tuyết của rừng rậm mênh mang vô bờ, bốn con ma lang cường tráng ra sức chạy, lưu lại trên tuyết những vết chân dài. Bất quá chỉ trong chốc lát, trên bầu trời đã lại kéo đến một mảng mây đen, lập tức xuất hiện những đóa hoa tuyết bay bay, rất nhanh đã phủ che đi những dấu chân này.

Tốc độ chạy của ma lang so với ngựa phổ thông phải nhanh hơn vài phần! Thêm nữa, ma lang vốn nhảy bèn, trước chạy sau nhảy, mặc dù trong khu rừng cây cối sum xuê che khuất đường đi, chúng nó chỉ cần búng người một cái là có thể nhảy lên cành cây tiếp tục đi tới.

Chỉ là ngồi trên lưng sói so với ngồi trên lưng ngựa khó chịu hơn nhiều. Mặc dù đi một mạch rất nhanh, nhưng mức độ xóc nảy, đã làm cho toàn thân Đỗ Duy ngã nghiêng rã rời.

Cũng may lúc nghỉ ngơi buổi tối, Đỗ Duy có thể tận tình thư giãn thân thể, một hơi làm liền mấy bộ động tác mới dần dần phục hồi thể lực lại.

Khi Đỗ Duy tập mấy động tác đó, lão ma pháp sư đứng ở một bên mà nhìn. Khi Đỗ Duy làm xong một lượt, y thở dài hỏi: “Mấy động tác này là Hussein dạy người đúng không?”

Đỗ Duy cũng không che dấu, trực tiếp thừa nhận. Sắc mặt lão ma pháp sư có chút phức tạp, chăm chú nhìn hẩn hồi lâu rồi thở dài, quay mình rời đi, phẳng phất trong gió truyền đến tiếng lão lẩm bẩm:

“Đã được định sẵn rồi... Tất cả đều đã được định sẵn rồi. Ta dạy hẩn bộ thứ nhất, sau đó thì Hussein mới có thể dạy hẩn bộ thứ hai... Những xảo hợp này đều là vận mệnh an bài mà.”

Cưỡi ma lang chạy một mạch được khoảng bốn ngày. Bốn ngày đó thì ban ngày chạy như điên trong rừng, buổi tối cắm trại nghỉ ngơi một chút, sáng sớm lại tiếp tục chạy đi.

Cứ tiếp tục như thế, kể cả ma lang vốn thân khỏe sức mạnh, răng vuốt sắc bén hơn rất nhiều so với sói thường, nhưng việc chạy khổ cực như vậy, rút cục cũng cảm thấy ăn không tiêu. Bốn con ma lang tinh thần đều xuống rất nhiều rồi. Nhìn thấy như vậy, đến ngày thứ năm lão ma pháp sư bèn thả lũ sói đi, rồi lại lập tức lấy ra cái còi của mình.

Lần này lão thổi còi gọi về lại không phải là ma lang nữa, theo một loạt tiếng “sột soạt”, trên mặt tuyết lún xuống một lỗ thủng lớn! Lập tức từ trong lỗ thủng bò ra một sinh vật to vừa bằng một cái giường lớn –

Con nhện!

Nhìn con nhện với thể hình to lớn như vậy trước mặt, nhẹ nhàng giũ băng tuyết trên người, tám cái chân vuốt thô to được bao phủ bởi một tầng lông vàng dày đặc! Trên cái bụng tròn trịa lộ ra một vòng vân màu

đen, mà cái mặt nó... Đỗ Duy nhìn một lần mà không dám nhìn lại lần nữa!

Không ngờ con nhện khổng lồ này có khuôn mặt giống như loài người! Chỉ bất quá như là bị vụn vụn, ngũ quan có phần bị chuyển dời, khi nó há miệng ra thì hiện ra hai cái răng lớn.

Lão ma pháp sư như chỗ không người nhảy lên lưng con nhện, sau đó nhẹ nhàng đặt tay lên đầu của nó, nhắm mắt lại...

Chỉ trong chớp lát, lão chậm chậm lau mồ hôi, cười nói: “Được rồi. Đi lên đi... lên hết cả đi.”

Gagewu đang ở trong lồng ngực của Đỗ Duy sợ đến run lên cầm cập, hàm răng của y va vào nhau: “Tà diện chu hậu (Hoàng hậu nhện mặt ma)! Trời già ơi! Đây là một con ‘tà diện chu hậu’!”

Tà diện chu hậu?

Đỗ Duy nhú mày, trên người không nhện được nổi lên một lớp da gà!

Dọc đường đi Đỗ Duy đã học được rất nhiều tri thức về ma thú, từng nghe qua đoàn trưởng Tuyết Lang dong binh đoàn Bein Ulrich (Bá Nhân Lí Hĩ) nhắc qua vài loại cao cấp ma thú. Trong đó có cả loài Tà diện chu hậu này.

Đây là một loài đáng sợ hơn nữa còn độc ác. Chúng nó... chuẩn xác phải nói là “các ả” này, sinh trưởng dưới lớp băng sâu lạnh. Ngoài ra, sau khi con cái và con đực giao phối với nhau, con nhện cái sẽ ăn thịt con nhện đực. Cho nên con nào có thể sinh trưởng tới kích thước rất lớn, đều là nhện cái, vì vậy được gọi là “chu hậu”.

Loại ma thú này tồn tại dưới băng tuyết, lực lượng vô cùng mạnh mẽ, có thể nhẹ nhàng xé rách những lớp băng cứng rắn hơn kim loại. Bao phủ bên ngoài cơ thể chúng là một lớp vỏ cứng! Nếu người muốn biết lớp vỏ ngoài này cứng thế nào... thì lịch sử từng ghi chép rằng vài tên ngũ cấp võ sĩ dùng toàn lực sử dụng kiếm chém lung tung một trận, nhưng đều không làm nó thương tổn một chút nào.

Đồng thời chúng cũng có bản năng của loài nhện là nhả tơ dệt thành mạng.

Tơ của loài nhện này cứng cõi dị thường, đao kiếm chém cũng không đứt, so với xích sắt còn chắc chắn hơn mấy lần, hơn nữa, còn mang theo độc dịch trí mệnh có khả năng hòa tan! Một khi con mồi bị mắc trên mạng nhện, thì lập tức sẽ bị độc dịch xâm nhập vào thân thể, sau đó toàn thân nhanh chóng bị phân hủy!

Cái này cũng chưa tính là gì, loài nhện này còn có một loại bản lĩnh lợi hại, chính là chúng nó có thể phát tán ra một loại độc vụ (khói độc)!

Đó là một loại ma pháp thuật làm suy yếu đã được tăng mạnh mấy lần. Một khi con nhện đối mặt địch nhân, chúng sẽ phát ra độc vụ làm cho địch nhân bị suy yếu vài lần, bất kể là ma pháp hay là vũ kỹ đều sẽ bị làm yếu đi rất nhiều. Hơn nữa, nó còn có sức xâm thấu cực mạnh... Cho dù người ngừng thở, độc vụ cũng có thể từ lỗ chân lông ngoài da xâm nhập vào cơ thể người.

Chỗ độc ác của chúng là ở tập quán ăn các loài khác.

Khi bắt được con mồi chúng sẽ không giết ngay mà chỉ dùng độc dịch làm tê liệt, để cho con mồi bảo trì trạng thái còn sống... Chúng sẽ không cắn xé hay gặm nhấm con mồi, nhưng trong miệng chúng lại sinh trưởng một thứ giống như ống hút nhện hoắt và dài, có khả năng đâm vào cơ thể con mồi, sau đó... hút vào!

Hút vào máu tươi, não óc, tủy xương... mọi loại dịch thể hoặc bán dịch thể!

Thậm chí khi con mồi đã bị độc dịch làm tê liệt, rồi bị hấp thụ, nó vẫn có thể duy trì ý thức tỉnh táo, chỉ là cảm giác đau đớn giảm sút rất nhiều... chỉ có thể trơ mắt nhìn quái vật này hút đi dịch thể của chính mình!

Hơn nữa giống quái vật nhện này là một loại gia hỏa rất thích “trữ tàng”. Chúng nó sẽ không ăn hết con mồi trong một lần, mà là ăn một nửa... lưu lại một nửa! Thường thường sau khi con mồi bị hút đi không ít dịch thể, sẽ bị con nhện dùng tơ kết thành trạng thái giống một cái kén rồi cất đi... Thậm chí sau một khoảng thời gian cất giữ, con mồi vẫn bảo trì sự sống!

Cũng không biết lão ma pháp sư rút cục đã dùng bản lĩnh gì mà không ngờ ngay cả loại cao cấp ma thú này cũng có thể gọi tới để sử dụng, nhưng hiển nhiên lão cũng tuyệt không điều khiển được dễ dàng như mấy con ma lang lần trước.

Thở phào nhẹ nhõm, lão ma pháp sư nhìn Đỗ Duy còn đang có phần ngây ngốc, cười nói: “Tiểu tử làm sao vậy? Người không phải là đang sợ hãi đấy chứ? Được rồi, gia hỏa này rất nghe lời, mau lên đây đi.”

Đỗ Duy cố nén sự ghê tởm lại, bò lên lưng con nhện. Lông tơ xúc tu màu vàng trên lưng của nó làm cho Đỗ Duy cảm giác một trận buồn nôn. Tuy nhiên sau đó hắn vẫn kiên cường ngồi yên lại được, cười khổ nói: “Lần sau lão có thể đừng gọi tới cái thứ kinh tởm thế này được hay không? Lão không thể lại gọi về bốn con ma lang sao?”

“Ma lang?” Lão ma pháp sư nở nụ cười: “Tiểu tử, hãy nhìn nơi này đi! Nơi này đã là đoạn phía bắc rừng rậm Băng Phong rồi! Ma thú có thể hoạt động được ở tại đây căn bản là không có! Có thể tìm được tên gia hỏa to lớn này đã là rất may mắn rồi.”

Mắt thấy Hussein không nói lời nào ngồi xuống bên cạnh Đỗ Duy, còn Medusa cũng thoáng do dự một chút... dường như loài rắn cũng không thích nhện lắm.

Gegawu vẫn trốn trong ngực Đỗ Duy run lên cầm cập. Đỗ Duy không nhìn nổi nghiêng rằng lắm lắm: “Lão gia hỏa này rút cục đã dựa vào thủ đoạn gì để thu phục những ma thú này...”

Ngay khi Đỗ Duy còn chưa có lắm lắm xong, sâu thẳm trong nội tâm hắn đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc:

“Người không đoán được? Không ngờ rằng người không đoán được?”

Đỗ Duy suýt nữa đã kêu lên.

Semel (Semel)?

Nhiều ngày không liên hệ được, rốt cuộc Semel đã có phản ứng rồi!

Semel nhờ vào tinh thần lực của Đỗ Duy mà tồn tại. Giờ phút này không cần nói chuyện, một cách gần gũi ở bên trong thể giới tinh thần của não, thanh âm từng chữ trực tiếp rõ ràng rơi vào trong đầu Đỗ Duy.

“Uổng cho người xem nhiều sách như vậy, còn tự xưng là người bác học nhất gia tộc Rowling. Sao lại không xoay sở được với sự kiện này thế? Người luôn tưởng đây là một loại ma pháp, tại sao không bỏ qua vấn đề ma pháp mà suy ngẫm đến những con đường khác? Ta nói cho người biết, bản lĩnh cầm giữ sinh vật này căn bản không phải là ma pháp hệ nào cả, mà là một loại rất nổi tiếng... Người đoán được không?”

Cầm giữ sinh vật ..... điều khiển sinh linh .....

Con mắt Đỗ Duy đột nhiên sáng ngời!

Đích xác cái này không phải là một hệ ma pháp.

Mà là .....

Đỗ Duy nhìn trộm lão ma pháp sư một cái, đột nhiên nhớ tới ngày đó Medusa thiếu chút nữa buột miệng nói ra một câu!

“D (Đức)....”

“D” cái gì?

Druid (Đức lỗ y) ****!!

(mienlitangcham chú thích : ***Druid - những người thờ phụng thiên nhiên thường được gọi chung là Druid. Druid là một thành viên của đạo tu Celtic thuộc Tây Âu, Anh và Ailen. Đó là một dòng tu huyền bí vẫn còn tồn tại đến ngày nay. Theo nhiều truyền thuyết thì các Druid có khả năng hóa thành thú vật để giao hòa với thiên nhiên và khả năng sử dụng cây cỏ tuyệt vời. Những Druid có thâm niên cao thường có nhiều năng lực hơn là những Druid khác, thường là chủ tể trong các nghi thức được gọi là Druid Elder. Ai chơi Heroes chắc biết cái này.)

Chỉ có Druid, chủng tộc thần kì này mới có cái tài trời sinh là tiếp cận tự nhiên và giao thiệp được cùng vạn vật sinh linh!

Chỉ bất quá Đỗ Duy xem trên các tài liệu, thì ở đại lục Rowland, cái tên Druid này đã là một danh từ của lịch sử, chủng tộc thần kì này đã sớm bị diệt tuyệt rồi.

Nhưng chuyện đời không có cái gì tuyệt đối.

“Ồ.” Đỗ Duy nghĩ tới đây, đột nhiên nở nụ cười: “Lão gia hỏa ..... ta đột nhiên nghĩ tới, lão là một Druid, đúng không? Ta không ngờ rằng lão lại là một Druid đâu! Chủng tộc Druid không phải là đã diệt tuyệt rồi sao?”

Trên mặt lão ma pháp sư không có đến nửa điểm kinh ngạc, lạnh lùng nhìn Đỗ Duy một cái, không thêm để ý, thấp giọng nói: “Người đoán ư? Hừ! Là Semel nói cho người đúng không? Nếu không, chỉ bằng vào tiểu tử người thì làm sao đoán được? Sợ rằng người ngay cả Druid là cái gì cũng không biết! Đừng kêu lên thế, nơi này ngoài người ra mọi người đều biết ta ai rồi!”

Quả nhiên, Medusa vài ngày trước đã nhận ra chân diện mục của lão ma pháp sư, còn về mặt Hussein thì rất bình tĩnh, hiển nhiên cũng đã sớm biết rồi.

Người duy nhất đến bây giờ mới biết, sợ rằng chỉ có mình Đỗ Duy... À, có lẽ còn có thêm lão chuột trong ngực hắn nữa.

Con mắt lão ma pháp sư đột nhiên sáng ngời lên, trên mặt lộ ra sắc thái kích động: “Semel liên lạc cùng người sao? Người có thể mời nàng ra không..... Ài, tại sao nàng không chịu gặp ta chứ?”

Đỗ Duy cũng luôn suy ngẫm về quan hệ giữa lão ma pháp sư và Semel. Ở trong lòng, hắn đã hỏi một câu, câu trả lời của Semel cũng có chút mờ mịt: “Ta không biết ..... ta có lẽ không quen biết y. Nhưng không hiểu tại sao nội tâm ta có cảm giác đối với người này rất kháng cự, giống như không muốn đến gần y vậy.”

Đỗ Duy nhún vai không nói gì, lão ma pháp sư nhìn sắc mặt Đỗ Duy đã đoán được một chút, y thở dài: “Bỏ đi ..... nàng không muốn gặp ta cũng không kỳ quái. Chỉ bất quá, ta muốn nàng đi ra mà nhìn xem... nhìn cái địa phương này! Năm đó chúng ta đã từng cùng nhau tới đây!”

Lão ma pháp sư vừa dứt lời, Đỗ Duy đã cảm thấy phía sau truyền đến một trận gió lạnh, rồi tức thì một tay của Semel đã vắt lên vai Đỗ Duy. Hắn quay đầu lại, thì nhìn thấy Semel đã hiện thân đứng ở sau lưng mình. Mái tóc trắng của nàng ở cái nơi trời băng đất tuyết này dường như bỗng bình hơn hẳn. Áo đỏ chân trần, cứ như vậy trôi nổi giữa không trung, si ngốc nhìn về phương xa.

Lão ma pháp sư nhìn thấy Semel, trên mặt lộ ra thần sắc kích động, hít một hơi thật sâu nói: “Nàng ..... nàng cuối cùng đã chịu hiện thân rồi!”

“Ta không nhận ra người.” Semel nhìn phương xa, trên mặt mang theo sự mơ hồ, lắc đầu nói: “Ta cũng không phải là Semel mà người biết. Hơn nữa, ta cũng chưa bao giờ tới nơi này ..... Nhưng, vì sao cảm giác quen thuộc trong nội tâm càng ngày càng mãnh liệt?”

Hussein hừ một tiếng, ôm trường kiếm của mình nhắm mắt dưỡng thần, còn Medusa thì không nói câu gì, chỉ là mặt hướng về phía Semel đứng, nhíu mày (mặc dù hình dáng của Semel người thường không thể nhìn thấy, nhưng Medusa nữ vương căn bản không cần “nhìn”, có thể cảm ứng được ở đây đã có thêm một người).

“Mặc dù tiểu tử này nói nàng không phải là Semel mà chỉ là một ma pháp sinh vật... nhưng ta cảm giác chuyện này chưa chắc đã là thật.” Lão ma pháp sư dùng ánh mắt sâu sắc nhìn chằm chằm Semel: “Nàng đối với địa phương này cảm giác quen thuộc... là thật phải không? Đó là cảm giác gì?”

Trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của Semel đột nhiên hiện lên một nét hung dữ. Sắc thái hung dữ này lộ lên từ trong con ngươi của nàng. Áo choàng đỏ tươi của nàng bỗng cuộn lên trong gió lạnh, quát: “Ta không biết! Nhưng ta chỉ biết là ta đứng ở chỗ này, đột nhiên rất hận người! Hốt nhiên nhận ra nội tâm đối với người thống hận vô cùng ..... Ta hận không được muốn ..... muốn ..... muốn giết người!”

Vừa nói, nàng vừa giơ ngón tay xinh xinh lên chỉ vào lão ma pháp sư. Trên khuôn mặt tươi tắn đã bao phủ một tầng sương lạnh, đầu ngón tay toát ra hàn khí nhẹ nhẹ, trong hàn khí còn thấp thoáng kèm theo điện quang rền rẹt!

“Ha ha ha ha ha ha!!” Lão ma pháp sư buông ra tiếng cười dài. Sau đó nhìn đầu ngón tay của Semel: “Nàng xem! Nàng xem ngón tay mình đi! Nàng còn dám nói nàng chỉ là một ma pháp sinh vật sao? Một ma pháp sinh vật thể tinh thần thuần túy không có khả năng sử dụng ma pháp được! Nhìn nơi ngón tay nàng đi! Đó là cái gì! Đó không phải là ma pháp ngôi sao mà năm đó nàng đã từng dùng sao!!”

Semel nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn ngón tay mình. Trong mắt nàng vẻ mờ mịt càng đậm hơn, thân thể không khỏi run lên: “Ta ..... chuyện gì xảy ra ..... ta, như thế nào mà ta có thể sử dụng ma pháp vậy?”

Đỗ Duy đang thở dài.

Sử dụng ma pháp? Trên đường đi, nàng sử dụng ma pháp không phải chỉ một hai lần. Trong đó một lần thiếu chút nữa đã cùng Hussein đấu đến đồng quy vu tận (cùng nhau chết). Chỉ bất quá, hai lần đó thần trí nàng mơ hồ, còn bây giờ là đang ở trạng thái tỉnh táo.

“Semel...” Thanh âm lão ma pháp sư đột nhiên dịu dàng lại, con mắt lão phẳng phất hàm chứa một thứ gọi là “nhu tình” (dịu dàng, ân cần), thấp giọng nói: “Ta không biết trên người nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bất quá ta tin tưởng ta có thể làm rõ chuyện này. Để cho ta giúp nàng khôi phục trí nhớ được không?”

“Không!” Semel đột nhiên biến sắc, quát lên: “Ta không muốn khôi phục trí nhớ gì cả! Ta không phải là chiêm tinh thuật sư Semel mà người nói!! Ta chính là ta, là một ma pháp sinh vật! Lão gia hỏa! Người đừng tới làm phiền ta!”

Nói xong, Semel vung tay lên, chỉ phù một tiếng thân thể đã biến mất.

Mấy người Đỗ Duy đều lâm vào trầm mặc, ai ai cũng mang theo vẻ mặt cổ quái.

Chỉ có Gagewu trong ngực Đỗ Duy đột nhiên cố gắng chui cái đầu chuột ra, híp con mắt trong gió lạnh, hiếu kì nói: “Các người vừa mới nói gì thế? Các người đã nói với ai vậy? Semel nào? Sao ta không thấy nhỉ?”

Bất quá xem ra không ai để ý tới lòng hiếu kì của lão tổ tướng chuột. Đỗ Duy tiện tay bắt lão nhét vào áo ngoài, sau đó quay đầu nhìn lão ma pháp sư, ánh mắt chớp động: “Lão còn có bao nhiêu chuyện không nói cho chúng ta biết? Lão gia hỏa?”

“Đến lúc các người nên biết, ta sẽ cho biết.” Vẻ mặt lão ma pháp sư có chút âm trầm, trong ánh mắt thậm chí có phần thống khổ.

“Vậy về Semel thì sao? Nàng bây giờ cùng với tinh thần lực của ta liên lạc với nhau! Ta mặc kệ nàng cuối cùng là Semel hay là một ma pháp sinh vật, ta nghĩ, mình phải biết những sự tình về nàng.”

“Được rồi.” Lão ma pháp sư suy tư một chút.

Vẻ mặt lão có chút tiêu tụy, thống khổ trong mắt càng phát ra nồng đậm, chậm rãi ngồi xuống trên lưng con nhện. Trong nháy mắt, dường như lão đã già đi cả chục tuổi.

“Semel...” Lão ma pháp sư dùng trầm thấp thanh âm nói: “Ta biết nàng đã từ rất rất lâu trước đây ..... Ừm, chính là hơn hai trăm năm trước. Lúc đó, nàng vẫn còn là một nữ chiêm tinh thuật sư nổi tiếng khắp đại lục.”

“Sau đó thì sao?”

Lão ma pháp sư đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười lão lớn dần, ánh mắt nhìn Đỗ Duy mang theo nét quỷ dị: “Tiểu tử, người là một người thông minh, chẳng lẽ chưa đoán được sao?”

Lão nhẹ nhàng vỗ vào áo choàng pháp sư của mình, cười lạnh nói: “Semel vốn chỉ là một chiêm tinh thuật đại sư thuần túy, không hiểu một chút nào về ma pháp ..... Nhưng đột nhiên có thể tự mình lĩnh ngộ ra một bộ Ma pháp ngôi sao thần kì! Chẳng lẽ người không cảm thấy kỳ quái? Hừ, người bây giờ đã học được một chút Tinh không đấu khí (Đấu khí trời sao), nghe được cái tên Ma pháp ngôi sao, chẳng lẽ không cảm thấy lạ lùng sao? Chẳng lẽ người ngay cả một chút liên tưởng cũng không có?”

“Bởi vì ta đã nghĩ ra, nên ta mới cần lão chứng thực.” Đỗ Duy lạnh lùng nói.

“Semel ..... nàng lúc đầu là một phụ nữ đơn thuần, một thiên tài trầm mê trong chiêm tinh thuật, một nữ học giả luôn muốn chiêm tinh thuật lên tiếng rộng khắp. Mà sau này nàng đột nhiên lĩnh ngộ một bộ Ma pháp ngôi sao đó, thật ra .....” Lão ma pháp sư chỉ vào mũi mình: “Thật ra chân tướng rất đơn giản! Nàng giống với ta, đều là truyền nhân của Aragon! Chúng ta vốn là đồng bạn, nhưng sau lại ..... trở mặt thành thù!”

101. Chương 92: Nguồn Gốc

“Lần đầu tiên ta gặp Semel là trong buổi lễ chúc phúc của thần điện hàng năm nhân dịp đón mừng năm mới. Tại buổi lễ đó, tất cả những ai có thân phận ở đế đô đều sẽ được mời tham gia, do hai người hoàng đế của đế quốc và giáo hoàng cùng hướng về thần linh cầu khẩn, thỉnh cầu thần linh phù hộ đại lục này, phù hộ đế quốc Rowland vận nước hưng thịnh. Cũng chính vào buổi lễ năm đó, ta đã gặp Semel lần đầu tiên. Lúc đó nàng mới vừa qua tuổi hai mươi, nhưng đã được đế đô công nhận là chiêm tinh thuật sư có thiên phú nhất, thậm chí một năm trước đó còn được bệ hạ ban tặng chức danh là Cung đình chiêm tinh thuật sư.”

”Lúc đó, ta đã có được kế thừa về ma pháp của Aragon, tại hiệp hội ma pháp sư địa vị của ta rất cao. Nhưng không ai biết rằng một vị nguyên lão của hiệp hội ma pháp sư, không ngờ từ đầu tới cuối lại là địch nhân của Thần điện. Ta một mặt âm thầm tu luyện học thức ma pháp mà Aragon lưu lại, một mặt bí mật tìm người kế thừa thích hợp ma pháp của Aragon. Bởi vì ma pháp Aragon bệ hạ lưu lại rất thâm ảo, mà ta lúc đó đã sắp năm mươi tuổi rồi. Vì kế thừa di nguyện của Aragon, ta phải tìm được một người tiếp nối thật phù hợp, mang tất cả tri thức sở học của ta truyền thụ đi, gieo ra càng nhiều mầm non hơn! Nếu không, có một ngày ta đột nhiên bị bại lộ hoặc bị chết đi, vậy thì tất cả đều sẽ kết thúc.

Cuối cùng người mà ta tuyển chọn là Semel.

Nàng là một thiên tài, ta từ rất nhiều phương diện nhận ra được điều ấy. Hơn nữa ta đã âm thầm tiếp cận nàng dò xét vài lần, ma pháp thiên phú của nàng cũng rất khá. Quan trọng nhất chính là bối cảnh của nàng rất trong sạch.

Chiêm tinh thuật sư là một nghề nghiệp luôn được mọi người tôn trọng nhưng không có địa vị gì, càng không có bao nhiêu người bỏ ra nhiều sức lực lôi kéo một vị chiêm tinh thuật sư không có chút thực lực. Thần điện không quá coi trọng nhóm người này. Mà bối cảnh gia đình Semel cũng rất đơn giản, gần như là một tờ giấy trắng.

Cuối cùng, ta đã bí mật tìm nàng, sau đó cùng nàng kết giao, rồi ta dạy nàng một chút ma pháp... Người biết đây, lúc ấy Semel đã đề ra rất nhiều giả thiết thú vị về chiêm tinh thuật, chỉ là những giả thiết này trong mắt người khác lại là những ý nghĩ hoang đường... Ha ha, nàng vốn là một cô gái mà đầu óc đầy những ý tưởng quái dị. Còn ta, vừa hay lại luôn đón nhận những cách nghĩ của nàng, vì vậy chúng ta tiếp xúc rất vui vẻ. Cuối cùng nàng đã nhận sự khuyến khích của ta, đưa ra một ý tưởng mới: tại sao sức mạnh của các ngôi sao không thể trở thành một loại lực lượng ma pháp ? ”

Nghe đến đây Đỗ Duy đã thở dài.

Thì ra là như thế. Semel nêu ra việc lực lượng ngôi sao cũng có thể vận dụng vào ma pháp ..... giả thiết này không ngờ là được lão ma pháp sư truyền cảm hứng.

”Vì thỏa mãn mong muốn nghiên cứu của nàng, ta đã cùng nàng bắt đầu du lịch khắp đại lục. Chúng ta đi khắp nơi tìm các tài liệu trân quý. Ví dụ như những nơi các ngôi sao đã rơi xuống từ trên trời trong lịch sử mà đã được ghi lại trong các tài liệu, chúng ta đều tới đó cẩn thận quan sát. Cuối cùng, chúng ta tìm được vài khối đá quý giá, nghe nói đó là từ những ngôi sao từ trên trời rơi xuống, sau khi va vào mặt đất thì lưu lại những mảnh vụn.

Mấy năm cùng nàng đi du lịch đại lục là khoảng thời gian vui sướng nhất trong đời ta. Semel là một cô gái thông minh và hiểu được tâm ý người khác. Cùng nàng ở một chỗ giống như mỗi ngày đều có điều mới mẻ!
”

Thanh âm của lão ma pháp sư mang theo sự thâm tình vô hạn - điều này có lẽ ngay chính lão cũng không chú ý tới.

“Sau đó thì sao?” Đỗ Duy nhỏ giọng hỏi.

“Sau đó ..... chúng ta từng bước một hoàn thiện ý tưởng của Semel, cuối cùng sáng tạo ra cái được gọi là ma pháp ngôi sao.” Ngữ khí của lão ma pháp sư mang theo một chút đùa cợt quỷ quái : “Thật ra, cái này cũng là ta gặt năng. Cái gọi là ‘sáng tạo’ căn bản là do ta ở rất nhiều chi tiết cố ý vô tình ám chỉ năng kết quả. Thật ra ta chỉ thừa dịp khi chúng ta thảo luận và nghiên cứu, mang từng chút học thức ma pháp của Aragon truyền thụ cho nàng. Mà ma pháp của Aragon bệ hạ không giống với rất nhiều ma pháp trên đại lục, đó hoàn toàn là được kế thừa thực lực ma pháp của ác ma, nên có rất nhiều điểm khác biệt với hệ thống ma pháp hiện còn trên đại lục. Có những gợi ý này, Semel rốt cục đã có đột phá, tạo ra một bộ gọi là ma pháp ngôi sao ..... À, cái tên này cũng là ta giúp nàng đặt. Bởi vì cơ cấu ma pháp mà nàng ”sáng tạo riêng” ra, thật ra hoàn toàn là của Aragon, cho nên ta không rắc rối đổi cả tên của nó mà trực tiếp lấy tên bộ ma pháp của Aragon. Tinh không đấu khí và ma pháp ngôi sao này vốn là thứ dựa giẫm của Aragon bệ hạ để tung hoành thiên hạ. Chỉ bất quá Semel không hề biết đến cái tên này, còn nghĩ rằng tên này rất thích hợp nên đã tiếp nhận. ”

Nói đến đây thì lão ma pháp sư dừng lại một chút. Trên khuôn mặt lão mang theo nụ cười mỉm, tựa như đang chìm trong hồi ức vui vẻ, vẻ mặt dịu dàng, sống mắt ôn nhu...

“Lúc đó ... chúng ta ở cùng nhau rất vui vẻ, nàng như là bạn tốt cũng tựa là học trò của ta. Cùng nàng ở một chỗ, dường như ngay cả bản thân ta cũng đã trở nên trẻ lại.” Lão ma pháp sư lắc đầu, sau đó trong mắt hiện lên một nét hoang mang: “Nhưng sau này ta bắt đầu suy ngẫm, sớm muộn gì ta cũng phải nói cho nàng... tất cả về Aragon, phải nói cho nàng tất cả các bí mật. Bởi vì nàng chính là người thừa kế thích hợp trong tuyển chọn của ta.”

Đỗ Duy hỏi: “Lão đã nói sao?”

“Ta ... rất do dự.” Sắc mặt lão ma pháp sư hiện ra một nét dằn vặt: “Nàng đang rất vui vẻ như thế..... cuộc sống đơn giản, yêu thích sự tự do yên ả là vậy ..... Ta đột nhiên cũng thấy rất hối hận. Kéo một cô gái đơn thuần vui tươi vào một đoạn ân oán lịch sử phức tạp, trầm trọng đó thật sự là một loại tội ác. Cho nên, ta vẫn trì hoãn chưa nói cho nàng, cho đến khi... chúng ta về tới để đó, lúc đó .....”

Đỗ Duy giật mình, hình như đã nghĩ tới cái gì đó.

“Sau ba năm du lịch bên ngoài, chúng ta trở lại để đó. Một hôm vào năm đó, bầu trời sao xuất hiện một vài hiện tượng kì lạ, bệ hạ đã mời chiêm tinh thuật sư tốt nhất tới để xem bói. Sau đó trong yến hội cung đình, Semel đã gặp được Zach (Trát Khắc) của nhà Rowling. À, tiểu tử, chính là tăng tăng tăng tổ phụ của người Zach - Rowling, vị tướng quân chỉ huy tối cao quân đội đế quốc trẻ tuổi nhất lúc đó.”

“Sau đó thì thế nào?” Đỗ Duy cười khổ.

“Sau đó?” Trong ánh mắt lão ma pháp sư lộ ra một tia lãnh khốc khiến cho Đỗ Duy cảm thấy có chút run sợ, lão cười lạnh: “Sau đó, cũng không biết tăng tăng tăng tổ phụ của người đã dùng thủ đoạn gì mà lừa được con tim non trẻ của Semel. Hai người đã yêu nhau!”

Rất rõ ràng, từ trong ánh mắt lão ma pháp sư đã toát ra một loại ghen ghét! Một thứ ghen ghét cùng hờn giận được phát ra từ nơi sâu thẳm trong lòng !

Có thể chắc chắn rằng lão gia hỏa này đối với Semel ngoại trừ tình cảm thầy trò cùng bạn bè, hiển nhiên đã sinh ra một thứ cảm tình đặc biệt khác nữa!

Chuyện sau đó nói lên có vẻ khá đơn giản:

Lão ma pháp sư chính mắt thấy nữ thiên tài mà một tay mình bồi dưỡng rơi vào biển tình, sau đó sẽ gả cho gia trưởng đương thời của danh môn vọng tộc nhà Rowling, Zach - Rowling tướng quân chỉ huy tối cao quân đội đế quốc trẻ tuổi nhất. Một mặt lão không thể tha thứ cho việc người đàn bà mà mình yêu nhào vào vòng tay của kẻ khác. Mặt khác người kế thừa mà lão bồi dưỡng làm sao có thể cứ như vậy trao cho một gia tộc khác? Vậy không phải là tâm huyết mấy năm qua đã uổng phí rồi sao?

Cho nên trước khi Semel gả cho Zach, lão ma pháp sư đã tìm tới Semel. Sau đó hai người đã có một lần nói chuyện sâu sắc khó quên.

Nội dung cuộc nói chuyện lão ma pháp sư không kể lại một cách chi tiết. Bất quá từ vài chữ mấy câu cùng với cảm nhận thông qua những đoạn đó, Đỗ Duy có thể suy ra hai kết luận.

Đầu tiên, lão ma pháp sư nhất định biểu lộ nội tâm ái mộ đối với nữ thiên tài gần nửa đệ tử của mình! Hơn nữa, chắc chắn rằng Semel đã cự tuyệt. Sự thật là Semel chưa từng có qua cảm tình gì về mặt đó đối với nam nhân có tuổi lớn hơn gấp đôi so với mình này (dựa theo tuổi tác lúc đó mà tính toán). Nàng vẫn đơn thuần cho rằng lão ma pháp sư chỉ là một người bạn tốt có cùng chí hướng, hay là một đồng bạn tốt bụng nửa thầy nửa bạn.

Chỉ một điểm này mà thôi đã khiến lão ma pháp sư rất thương tâm.

Sau đó lão ma pháp sư mang tâm trạng thương tâm rút cục đã nói ra mục đích ban đầu mà lão bồi dưỡng Semel: tất cả những bí mật về án treo lịch sử liên quan tới Aragon !

Đáng tiếc! Đối với việc này... Semel rất có cá tính cũng cự tuyệt lão !

“Tiểu tử! Ngươi khi lúc ấy của nàng quả thật rất giống người.” Về mặt lão ma pháp sư xanh xao khốn khổ, thấp giọng nói: “Còn nhớ hai ngày trước đây ngươi nói gì với ta không, ngươi nói ‘Các người là cường giả của đại lục. Các người là Thánh kỵ sĩ, là ma pháp sư, nhưng những cái này có quan hệ gì với ta!’. Đại khái lúc đó nàng cũng đã nói như vậy.”

Lúc ấy Semel đã rất kịch liệt biểu hiện sự phẫn nộ của mình.

“Mặc kệ, Aragon cũng tốt, thần linh cũng tốt, hay ác ma cũng được...Những chuyện đó cùng ta có quan hệ gì chứ? Thần linh cùng với ác ma muốn đánh thì đánh đi, muốn chiến thì chiến đi! Thần điện cũng tốt, hoàng quyền cũng tốt, ta đối với những thứ đó không có bất cứ hứng thú nào! Ta chỉ muốn cuộc sống của chính mình trôi qua! Bằng vào cái gì, mà những thứ trầm tích lịch sử đã phát tán ra mùi vị thối rữa này phải đeo lên vai ta? Dựa vào cái gì mà ta phải chìm rơi vào một câu chuyện đã trải qua mấy trăm năm? Ta không muốn! Cũng không nghĩ sẽ tham dự vào loại chuyện như thế này! Ta có tự do của ta! Ta muốn đi qua cuộc sống của chính mình! Cuộc sống của Semel ta! Mà không phải là kế thừa di chí gì của kẻ khác! ”

Kết quả, lão ma pháp sư buồn bã rời đi, Semel gả vào nhà Rowling, sau đó trải qua mấy năm sống rất hạnh phúc.

Nhưng vài năm sau, lão ma pháp sư lại tìm tới cửa, bí mật gặp Semel một lần nữa.

Trong vài năm đó, lão ma pháp sư đã mất rất nhiều tâm huyết mới thu được các tư liệu ghi chép bí ẩn. Thậm chí có rất nhiều lần lão đã phải âm thầm lén vào trong hoàng cung mới lấy được những giấy viết tay lưu lại của khai quốc hoàng đế, hay như lão còn gan lớn bằng trời lén vào Thần điện!

Cuối cùng từ trong rất nhiều tư liệu, bóc tìm ra được một tin tức kinh người. Tin tức kinh người đó làm lão ma pháp sư không thể ngồi yên được nữa, lão cần một trợ thủ cường đại để cùng nhau hoàn thành một việc. Không còn cách nào khác, lão đã phải tìm tới một ma pháp sư cường đại - Semel.

Mặc dù nhiều năm không gặp, mặc dù đã biểu lộ dứt khoát chí hướng của mình là không có hứng thú gì với việc kế thừa di mệnh. Nhưng nhìn lại phần giao tình năm đó, nhìn lại cái tình mà lão ma pháp sư từng tận tâm dạy dỗ mình, Semel đã đồng ý hỗ trợ.

Tuy nhiên, chỉ một lần này thôi.

Nhưng chính lần hỗ trợ này, lại đã xảy ra chuyện lớn!

102. Chương 93 : Thuật Tiên Đoán Lớn (thượng)

Loài nhện Tà diện này vốn có tập quán sống ở dưới lớp băng, ngay cả trong băng lạnh cứng rắn nó đều có thể khoan tới khoan lui, hướng chỉ là những cây cối này?

Lão ma pháp sư chìm đắm trong chuyện cũ, thần sắc buồn bã, đứng trên lưng con nhện, một hồi lâu không mở miệng nói thêm lời nào.

Sau cùng, lần này thì người hỏi không phải là Đỗ Duy.

“Sau đó thì sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Người hỏi, không ngờ lại là Medusa nữ vương, kẻ vẫn luôn giữ im lặng nghe chuyện xưa.

Nữ nhân lạnh lùng này trên mặt đã xuất hiện một chút tò mò, ngữ khí bình tĩnh hỏi:

“Xin hỏi, sự tình sau đó là như thế nào?”

Đỗ Duy có chút bất ngờ, không nhận được liếc mắt nhìn Medusa một cái. Medusa rất thông dong nói: “Ta chỉ là tò mò thôi. Lòng hiếu kỳ không phải là đặc điểm của nhân loại sao? Đây phải chăng cũng là một loại nhân tính?”

“Nàng cũng muốn tiếp tục nghe chuyện xưa?” Lão ma pháp sư cười rất cổ quái: “Medusa nữ vương thông minh, với trí tuệ của nàng, chắc hiểu rõ rằng, nghe chuyện xưa của ta, chưa hẳn sẽ có điểm tốt đối với nàng.”

“Ta bẩm sinh đã vậy rồi.” Medusa lạnh lùng nói: “Các người nói cái gì là thần linh cũng được, thần điện cũng được, đối với ta mà nói không có bất cứ ý nghĩa nào.”

“Vậy được rồi.” Lão ma pháp sư cười ha hả, rồi lập tức ngữ khí của lão trầm xuống: “Dù sao những chuyện này cũng có được nhắc tới trong lời tiên đoán. Sự tình lần này có lẽ cũng có một phần của nàng. ”

Lắc lắc đầu, lão ma pháp sư sửa sang lại cái mũ bị gió thổi lệch đi của mình, sau đó chỉ về phía xa, cười nói: “Ngay phía trước chỗ này, ước chừng qua một ngày nữa, là chúng ta có thể đi qua dải rừng rậm này! Từ cổ chí kim, có thể đi qua rừng rậm Băng Phong, đến được đầu phía bắc của nó, toàn đại lục cũng không có mấy người đâu.”

“Căn cứ theo ta biết, cho đến bây giờ có ghi lại, tại rừng rậm Băng Phong người đi được xa nhất là một ma pháp sư ở đế đô tên là Aziz (A Tư) vào hai mươi năm trước. Y mang theo một nhóm kỵ sĩ đến được hẻm núi mà chúng ta đã qua.” Đỗ Duy thần nhiên nói.

“Ừm, không sai. Kể được nói đến đúng là tiểu tử giảo hoạt Aziz kia.” Lão ma pháp sư cười lạnh: “Nhưng hai trăm năm trước ta đã xuyên qua rừng rậm Băng Phong, đi tới rìa phía bắc của rừng rậm. Cùng ta đồng hành là Semel. Chúng ta cùng tiến vào rừng rậm, xuyên qua hồ Đại Viên, đi qua rừng rậm, một mạch đi thẳng tới nơi này, rồi tiếp tục hướng bắc, cuối cùng đạt được mục đích..... đó là lần cuối cùng ta nhìn thấy Semel, cũng chính là lần cuối cùng nàng đáp ứng giúp ta!”

“Rìa phía bắc của rừng rậm Băng Phong rốt cục có cái gì? ” Đỗ Duy nở nụ cười: “ Chẳng lẽ là địa ngục? ”

Lão ma pháp sư không còn cười nữa, lão nhìn Đỗ Duy một cái thật sâu. Sau đó xoay người ngồi xuống, mò một hồi trong lòng ngực, rồi lôi ra một tờ giấy da dê.

Lão không vội mở ngay tấm da dê mà đầu tiên thi triển một tiểu pháp thuật để chống gió, sau đó đặt tấm da dê lên đầu gối rồi chậm rãi mở ra.

Đây là một cuốn da dê hư nát đến mức gần như bất cứ lúc nào cũng có thể tan thành phấn. Được tấm qua nước thuốc chống ăn mòn không biết tên nào đó, đã nhìn không ra màu sắc vốn có của nó. Ở bên lề tấm da dê còn mang một vài vết răng, hình như là bị chuột gặm, mặt trên có viết cong queo những ký tự cổ quái.

Chữ viết màu đỏ, đỏ tươi, cũng không biết đó là loại màu mực gì mà trải qua nhiều năm tháng như vậy cũng không bị phai màu. Điều này làm cho Đỗ Duy có chút kì quái.

Dường như nhìn ra được hoài nghi của Đỗ Duy, lão ma pháp sư cười nhẹ nói: “Đây là dùng máu để viết... chính là máu tươi của Aragon, mang theo ma pháp ấn ký, cho dù có qua một ngàn năm nữa cũng sẽ không bị phai màu. Nhờ vào đầu mối mà ta đã phải mất rất nhiều hơi sức mới tìm được trong một bí thất ở hoàng cung đế đô, cộng với những dấu vết mà ta tìm thấy trong các tư liệu tuyệt mật được niêm phong của Thần điện, cuối cùng trong phần mộ của một tiểu quý tộc thuộc một chi phụ của hoàng tộc đã bị suy tàn rất nhiều năm rồi, ta đã tìm được một phong di thư mà đích thân Aragon truyền lại trước khi chết.”

“Một tiểu quý tộc hết thời?” Người hỏi chính là Hussein. Vị kỵ sĩ này hồi nhỏ có xuất thân hàn môn, được Thần điện bồi dưỡng lớn lên, đối với hoàng thất của đế quốc không phải quá rõ ràng : ” Di thư của Aragon tại sao lại ở trong phần mộ của một tiểu quý tộc đã hết thời ? ”

Lão ma pháp sư liếc mắt nhìn Đỗ Duy một cái.

Đỗ Duy thở dài, hắn được tiếp nhận giáo dục của quý tộc, hơn nữa từ nhỏ đã bị lạnh nhạt, phần lớn thời gian đều tiêu tốn vào việc tự đọc sách. Sự bác học trong đầu của hắn có thể so với bất cứ một vị học giả nổi tiếng nào của đế quốc.

Hắn suy nghĩ một chút, giải thích cho vị kỵ sĩ này nghe:

Đế quốc Rowland khai quốc gần ngàn năm. Ngàn năm trước sau khi khai quốc hoàng đế Aragon bị hạ bằng hà, ngôi vị hoàng đế truyền cho con trai thứ hai. Tiếp đó hoàng đế bị hạ đời thứ hai sau mười bốn năm tại vị thì bệnh chết, truyền ngôi lại trưởng tử của y..... trải qua gần ngàn năm nối dõi của hoàng thất đế quốc. Trên thực tế, đế quốc sau khoảng bốn trăm năm, ngôi lên ngôi vị hoàng đế đã không thể xem là con cháu đích hệ của Aragon bị hạ nữa.

Ước chừng khi đế quốc khai quốc được bốn trăm năm, khi một hoàng đế đoán mệnh con cháu đích hệ của Aragon chết đi, không ngờ y không có lưu lại người nối dõi nào. Mà cả một thế hệ hoàng thất gia tộc Rowland này, cũng không thể tìm ra được một người thích hợp kế thừa ngôi vị hoàng đế!

Cuối cùng, vị hoàng đế kế thừa ngôi vị, nghiêm khắc mà nói, đã không thể tính là con cháu trực hệ của Aragon nữa.

Mà là con cái của huynh đệ y.

Từ góc độ lịch sử mà nói, các sử gia cho rằng, con cháu trực hệ chân chính của Aragon từ lúc đó đã đoạn tuyệt rồi. Trên sử sách đối với sự kiện này đã có một cách nói, gọi là “Vương triều Hoa Bụi Gai”^{*} chấm dứt (Vương triều Hoa Bụi Gai, được cho rằng là vương triều mà con cháu chính thống của Aragon thống trị), hay cũng được gọi là “Thời đại huyết mạch khô héo”.

(bi_an phụ chú: ^{*}Hoa Bụi Gai - Cây Bụi Gai, hay là “Kính cúc hoa” trong Hán-Việt, còn có nghĩa bóng là đang suy tàn , khó khăn)

Sau đó, con cháu đời sau của huynh đệ Aragon vẫn nắm giữ ngai vàng. Lịch sử gọi là “vương triều Quang Vinh”. Tuy nhiên, sau khoảng hai trăm năm, vương triều này đã bắt đầu tàn lụi. Rồi ngay sau đó chính là một lần mà đế quốc rơi vào nguy cơ nghiêm trọng (Tác giả : chương trước đã đề cập qua, đó cũng là thời đại mà gia tộc Rowling của Đỗ Duy quật khởi), dị tộc tây bắc phản loạn, đại lục bị các lộ quân chia cắt. Mặc dù đế quốc không chính thức tan rã, nhưng lần nguy cơ đó chỉ thiếu một chút thôi là có thể khiến cho đế quốc diệt vong.

May là, sau khi hoàng thất trải qua một phen rối loạn, thì đã nổi bật lên một vị hoàng đế kiệt xuất. Hoàng đế đó không phải là đời sau của huynh đệ Aragon, hắn tự xưng là con cháu của chính y. Nhưng thật ra, con cháu đích hệ của Aragon đã đoạn tuyệt rồi. Chỉ là, tại “Thời đại huyết mạch khô héo”, mặc dù hoàng thất trực hệ của Aragon không có một người con trai nào, nhưng nói chung vẫn còn vài người con gái. Mà vị hoàng đế này lại chính là con cháu của một nữ nhi trực hệ của Aragon trong thời đại đó.

Thời điểm kế vị, hắn cũng đã trải qua một hồi kịch liệt tranh đấu, một mặt là đế quốc đang trong nguy cơ, gần như sắp phải sụp đổ, mà những con cháu hoàng thất khác lại không muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế đáng sợ kia, vì cho rằng đó là một cái miệng núi lửa.

Cuối cùng, thật ra là vị hoàng đế kế vị này đã bị người khác đẩy lên ngai vàng. Bởi vì từ trên tộc phổ (gia phả của gia tộc) mà tính toán, hắn căn bản không thể coi là hậu duệ chính thống của Aragon. Chỉ là, tầng tầng tổ mẫu của hắn mới là hậu nhân của Aragon. Trước khi trở thành hoàng đế, hắn chỉ là một gã công tước hệ nhánh (họ xa) của hoàng thất (ngay cả là thân vương cũng không phải).

Nhưng chính vị hoàng đế này lại là một nhân vật kiệt xuất khó mà cầu được. Hắn một tay đề bạt gia tộc Rowling, phục hưng đế quốc, đồng thời cũng đã làm cho gia tộc Rowling bắt đầu huy hoàng.

Đoạn lịch sử này khá là phức tạp, tuy nhiên dù cho thế nào đi nữa, huyết thống hoàng thất đế quốc đã luôn rất xáo trộn, rối ren. Đỗ Duy làm một cái so sánh, điều này dường như rất giống với nhà Hán trong lịch sử của Trung Quốc ở thế giới kiếp trước của hắn: Tây Hán, Đông Hán mặc dù đều được cho rằng là nhà Hán. Nhưng thật ra, sau khi vương triều Tây Hán mà Hán cao tổ Lưu Bang thành lập bị diệt vong. Trùng hưng lại đế quốc, thành lập nên vương triều Đông Hán là khai quốc hoàng đế Hán Quang Vũ Lưu Tú, nghiêm khắc mà tính thì huyết thống đã rất xa với hoàng thất Tây Hán, xem như là hệ nhánh (hệ phụ, không phải chính gốc).

Đoạn lịch sử này của đế quốc Rowland, thật ra rất tương tự với sự thay thế của hai nhà Tây Hán và Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc ở thế giới kiếp trước của Đỗ Duy.

Chỉ là, vị hoàng đế gây dựng lại đế quốc Rowland kia, bản thân tựa hồ có sở hữu rất nhiều “tình tiết về Aragon”, có vẻ là một tên gia hỏa cuồng nhiệt sùng bái Aragon. Hắn luôn tự coi mình là con cháu của y, thậm chí cũng gọi vương triều của mình là “vương triều Hoa Bụi Gai”. Mặc dù các sử gia tuyệt không thống nhất với hắn về điều đó. Hơn nữa, sau khi hắn chết cũng không có ai gọi vương triều mà hắn thành lập như vậy. Hiện tại, vương triều này được gọi là “vương triều Augustine” (vương triều Áo Cổ Tư Đình). Bởi vì năm đó, trước khi vị hoàng đế này kế vị, tước vị của hắn là “đại công tước Augustine”.

Điều nực cười chính là vị hoàng đế phục hưng này cả đời tự coi mình là dòng dõi của Aragon, nhưng con cháu của hắn hình như lại không muốn nghĩ như vậy. Sau này, trong các sách sử chính thức đều lấy tên “Augustine” để ghi chép. Ví dụ như hoàng đế đế quốc bây giờ danh tự công khai là: Augustine VI (Augustine đệ lục - đời thứ 6).

Những điều này cũng đủ giải thích được, vì sao một bức thư tay của chính Aragon lại nằm trong phần mộ của một gia đình quý tộc hoàng thất đã suy tàn. Bởi vì hậu nhân chính thức của Aragon đã sớm lụi bại từ mấy trăm năm trước rồi.

Hoàng thất sau này chỉ có thể xem như con cháu thân thích của Aragon mà không phải là huyết mạch của bản thân y.

“Đơn giản mà nói từ khi đế quốc thành lập năm đầu tiên đến năm thứ bốn trăm, thì trực hệ của Aragon nắm giữ hoàng quyền, được xưng là “vương triều Hoa Bụi Gai“. Sau đó, thời gian từ năm thứ bốn trăm đến năm thứ sáu trăm của đế quốc, là do dòng dõi của huynh đệ Aragon nắm giữ hoàng quyền, trở thành “vương triều Quang Vinh“. Tiếp theo sau đó, từ năm thứ sáu trăm của đế quốc đến bây giờ là “vương triều Augustine“, quan hệ máu mủ của vương triều này với Aragon đã trở nên rất xa rồi. Hiểu được chưa?”

Đỗ Duy cười khổ.

Giải thích cho kỳ sớ xong xuôi, Đỗ Duy quay đầu nhìn về phía lão ma pháp sư một cái: “Được rồi, hãy nhanh nói cho chúng ta biết, bên trong bức di thư của Aragon mà lão tìm được tại phần mộ của tiểu quý tộc kia, cũng chính là tấm da dê trong tay lão, rốt cuộc là viết cái gì?”

“Chính xác mà nói thì đây là một lời tiên đoán.” Lão ma pháp sư cười hơi khác lạ (khác người), dường như lão cố ý giảm thấp thanh âm: “Các người ai cũng biết, Aragon năm đó cơ hồ là vô địch ở đại lục, ai cũng biết y rất rất mạnh, nhưng thực lực của y rốt cuộc đã tới cảnh giới nào, thì lại không ai biết. Thậm chí có truyền thuyết, thực lực của y có thể đã tới gần tồn tại của thần rồi! Mặc dù rất nhiều người cho rằng suy đoán này quá hoang đường ..... Nhưng ta lại không nghĩ như vậy! Ta cho rằng điều này rất có khả năng! Thực lực của y đích xác đã gần đạt tới tồn tại của thần rồi! Cho nên ..... y rất có thể đã nắm giữ một loại năng lực trong truyền thuyết - thứ mà chỉ có thần linh mới có: thuật tiên đoán lớn!

103. Chương 93: Thuật Tiên Đoán Lớn (hạ)

Đỗ Duy nhin không được mà co rụt cổ lại.

Hắn đã nghe qua danh từ này nhưng không phải là trên những tài liệu ma pháp.

Thậm chí rất có khả năng, tất cả các tín đồ tin thờ thần điện trên đại lục đều biết danh từ này!

Thuật tiên đoán lớn không phải là ma pháp, cũng không phải là pháp thuật. Từ trước tới nay, càng không có người nào có thể nắm giữ được nó ... đó là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra!

Bởi vì, mỗi một tín đồ của Thần điện đều đã đọc qua ít nhất một lần quyển “sáng thế lục”, quyển “sáng thế lục” này không phải là một loại sách lịch sử, cũng không phải là một loại tư liệu lịch sử, mà nó là một quyển sách hoàn toàn chỉ để ca ngợi thần linh vĩ đại, một quyển sách giống như “thánh kinh” ở kiếp trước của Đỗ Duy.

Thần nói phải có ánh sáng.

Vì vậy, thế giới này đã có ánh sáng.

Thần nói phải có bầu trời và mặt đất.

Cho nên, thế giới này đã có bầu trời và mặt đất.

Đây chính là “Thuật tiên đoán lớn” !

Thần dùng miệng nói cái gì, sau đó chuyện này sẽ trở thành sự thật! Đây không phải là ma pháp gì! Mà là bản lĩnh mở trời tạo đất, sáng tạo ra thế giới!

Aragon đã nắm giữ được “Thuật tiên đoán lớn”?

Cho dù Đỗ Duy đã cho rằng Aragon rất rất mạnh, nhưng hắn cũng không tin điều này là thật! Bởi vì bản thân Đỗ Duy tuyệt đối không tin cái gọi là “Thuật tiên đoán lớn” thật sự tồn tại! Hắn cho rằng đó căn bản là trò lừa gạt tôn giáo do Thần điện tạo ra, để mê hoặc những tín đồ vô tri!

Lão ma pháp sư mỉm cười nhìn Đỗ Duy. Lão nhìn ra trên mặt Đỗ Duy hiện lên vẻ không tin, sau đó lão gia hỏa lắc đầu: “Không phải chỉ có ngươi, thật ra ta cũng không tin. Cái gọi là ”Thuật tiên đoán lớn” ta cho rằng không có khả năng tồn tại. Hoặc là, dù cho nó thật sự tồn tại, cũng đã bị miêu tả hơi quá khoa trương một chút. Nhưng ta nghĩ rất có thể Aragon đã nắm giữ được một loại bản lĩnh tiên đoán chân chính! Y có khả năng tiên đoán sự tình rất rất nhiều năm sau đó !

“Ta không tin.” Đỗ Duy lại đưa ra nghi vấn: “Lời tiên đoán? Thành thật mà nói. Ta đã học qua chiêm tinh thuật, sự phụ võ lòng của ta chính là một chiêm tinh thuật sư nổi tiếng của đế quốc! Hiện nay, tất cả các chiêm tinh thuật sư đều tự xưng là mình có bản lĩnh tiên đoán. Bọn họ tuyên bố rằng mình có thể từ biến hóa của các vì sao trên bầu trời mà biết trước được tương lai. Nhưng ta thấy, đại bộ phận đều là cố ý làm ra vẻ bí ẩn mà thôi.”

Đỗ Duy không tin!

Hắn thật sự không tin!

Chiêm tinh thuật, nghe nói có thể từ biến hóa của bầu trời sao mà đoán trước được tương lai, Đỗ Duy thấy rằng đây thuần túy là rắm chó. Với học thức ở kiếp trước, hắn đương nhiên biết ngôi sao là cái gì! Đó là một tinh thể trong vũ trụ. Đoán trước tương lai? Rắm chó!

“Thuật tiên đoán của Aragon cùng với phép tiên đoán của chiêm tinh thuật sư hoàn toàn không có quan hệ! Nhưng ta có thể chứng minh y đích xác có bản lĩnh tiên đoán!” Lão ma pháp sư vẻ mặt nghiêm túc: “Đây chính là chứng cứ! Đồ vật trong tay ta là di thư cuối cùng mà bản thân Aragon lưu lại trước khi chết, dùng máu của chính y viết lên! Ta biết ngươi bây giờ không tin! Trước khi tìm được đồ vật này ta cũng không tin! Nhưng sau khi ta nhìn đồ vật này, ta...bỏ đi, hiện tại ta nói gì cũng vô dụng, ngươi xem đi, sau đó sẽ hiểu được.”

Vừa nói, lão ma pháp sư vừa đưa đồ vật này cho Đỗ Duy, lão thêm vào một câu: “Ta cả đời đều nghiên cứu tất cả về Aragon! Ta có thể xác nhận trăm phần trăm rằng đây chính là thư mà Aragon tự tay viết! Bất kể là chữ viết, hay là tuổi đời của đồ vật này, ta đều đã làm rất nhiều giám định!”

Mang theo thái độ buồn cười hoàn toàn không tin tưởng, Đỗ Duy mở ra tấm da dê ..... một phút sau đó.....

Không! Chỉ sau nửa phút, Đỗ Duy đã hoàn toàn ngây dại!

Hắn ngồi trên lưng con nhện, giống như là pho tượng đã bị Medusa làm hóa đá, trên mặt viết lên đầy vẻ chán kinh, thậm chí là ...khiếp sợ!

Quả thật!

Tất cả những cái này... không ngờ đều là thật!!

Bức thư tiên đoán do chính Aragon viết ra, chữ viết rất luộm thuộm cầu thả, tựa hồ như là có người dùng ngón tay chấm máu tươi viết xuống.

Nội dung chia làm hai đoạn.

Xem xong đoạn thứ nhất, nghi vấn trong lòng của Đỗ Duy đã hoàn toàn bị lật nhào!

“Huyết mạch của ta sẽ héo mòn, huynh đệ của ta sẽ thay thế huyết mạch của ta. Mặc dù bọn họ ngu xuẩn, nhút nhát, mặc dù bọn họ tưởng rằng chính mình đã giành được quang vinh, nhưng kết cục quyết không phải là như vậy. Tiểu tử tại bình nguyên phía đông sẽ quật khởi, hắn mới là người nắm được quang vinh của ta, nhận được gia tài quang vinh của ta, sẽ bảo vệ đế quốc này. Nhưng, hắn cũng tuyệt không phải là sứ mệnh giả cuối cùng...”

Đây .....

Đỗ Duy trợn tròn mắt, há to miệng, nhưng cổ họng không phát ra nổi một chữ nào!

Đây ..... không ngờ rằng.....

Là sự thật! Là lời tiên đoán đúng! Là lời tiên đoán chính xác!!!

Aragon-Rowland, trước khi chết không ngờ đã tiên đoán ra những chuyện của gần ngàn năm sau?!

Chuyện sau ngàn năm đều được tiên đoán ra?!

Huyết mạch của Aragon khô héo, vương triều Hoa Bụi Gai kết thúc, con cháu của huynh đệ y nắm giữ vương vị. Cái gọi là vương triều Quang Vinh đó, cuối cùng đi tới hạ màn, suy tàn!

Một lúc lâu sau, Đỗ Duy mới hồi phục tinh thần lại. Hắn hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn về phía lão ma pháp sư. Lão ta lại mặt cười nhìn hắn: “Người giống ta khi lần đầu tiên nhìn thấy vật này, vẻ mặt phản ứng hệt như vậy.”

Sau đó, lão đưa tay chỉ lên mấy câu chữ máu chốt trên bức thư: “Người xem Tiểu tử ở bình nguyên phía đông quật khởi”, sẽ bảo vệ đế quốc. Đỗ Duy, ta biết người học lịch sử rất khá, người hắn là biết, hoàng đế trấn hưng đế quốc năm đó của vương triều Augustine bây giờ vốn là công tước Augustine? Mà đất phong của công tước Augustine không phải chính là ở bình nguyên phía đông của đế quốc sao? Hiện giờ, người đã tin cái này là thật rồi chứ?”

Đỗ Duy cố gắng nuốt xuống ngụm nước bọt, nhìn Hussein bên cạnh một cái, thì phát hiện ra vị kỳ sĩ kiêu ngạo lạnh lùng này cũng đang đầy vẻ chán kinh!

“Người xem tiếp đoạn thứ hai đi, tiểu tử!” Lão ma pháp sư mang theo một nụ cười, nhưng ánh mắt lại rất sâu sắc, phẳng phất như muốn nhìn thấu nội tâm của Đỗ Duy vậy!

“Đoạn thứ hai...”

Đỗ Duy hít thở sâu một cái, tiếp tục nhìn xuống. Nếu nói đoạn thứ nhất chỉ tạo sự rung động, vậy thì cái đoạn thứ hai mang đến cho Đỗ Duy, chính là một sự sợ hãi vô cùng!

“..... sứ mệnh giả chính thức kế thừa ta, hắn là thiếu niên từ trong con rùa lớn đi ra, mang theo chiếc sừng mà ác ma ban tặng, cuối cùng nhận được sự bảo vệ của một vị kỳ sĩ ở đại lục. Hắn rất may mắn. Hắn sẽ dọc theo những dấu chân của ta mà một đường hướng phía bắc. Tại phương bắc, hắn sẽ có được sự thuận phục của Medusa, sẽ có được sự trợ giúp của thần thú. Cuối cùng, hắn sẽ tìm được di sản mà ta để lại, khi hắn rút ra thanh kiếm vương giả mà ta để lại, thì sau đó .....”

Nhịp Tim của Đỗ Duy tăng dần, hô hấp dồn dập. Hắn thấy được những chữ viết trên tấm da dê chỉ đến đây, rồi sau đó không còn gì nữa, nhìn không được cái kính nói: “Sau đó là cái gì?”

Hắn đem tấm da dê đặt trong tay nhìn đi nhìn lại, nhưng phát hiện rằng bộ phận những chữ sau chót mình đã xem rồi. Phía sau hiển nhiên sẽ có văn tự gì đó, đáng tiếc, tấm da dê này có vẻ như là một bản thiếu, phần phía sau trang giấy đã bị gián đoạn, bên lề hiện ra dấu răng, tựa hồ như là bị con vật nào đó gặm nhấm rồi.

“Phần sau thì thế nào?” Đỗ Duy thấp giọng quát hỏi.

“Phần sau...không có.” Sắc mặt lão ma pháp sư cổ quái: “Đừng quên là ta đã tìm thấy cái này trong một phần mộ! Khi ta tìm được, nó chỉ còn lại bấy nhiêu thôi.”

“Chờ một chút, lão nói: còn lại?” Đỗ Duy tròn mắt.

Lão ma pháp sư cũng đầy vẻ bất lực, lão giang tay ra, cười khổ nói: “Đồ vật này vốn đặt trong một cái hộp gỗ nhỏ trong phần mộ. Nhưng khi ta tìm được nó, cái hộp đã bị thủng một lỗ, ta bất ngờ tìm được một con chuột chết bên trong, hiển nhiên phần phía sau đã bị con chuột gặm nát.”

Chuột?

Đỗ Duy bỗng rất muốn chỉ trời mắng to vài tiếng!

Chuột ư? Đồ vật quan trọng như vậy, những câu chữ trọng yếu cùng với những lời mầu chót phía sau ... không ngờ đã bị chuột gặm mất?!

“Đồ chuột đáng ghét! Con chuột trời đánh!” Đỗ Duy nhịn không được hét lên mắng chửi!

Trong lồng ngực hắn, Gagewu đã hóa thân thành chuột cố gắng thò cái đầu chuột ra một chút, thanh âm rụt rè, hỏi một cách ngây ngô: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tuy nhiên cái đầu chuột của lão vừa lộ ra, thì đã lập tức cảm giác được ánh mắt đầy sát khí của hai người Đỗ Duy và Hussein rơi trên người mình, sợ đến nỗi lùi xệch một tiếng, đã lại chui vào, không dám thò đầu ra nữa.

Đỗ Duy dở khóc dở cười ..... Chuột ư? Không ngờ đã bị chuột ăn mất.....

Lão ma pháp sư rất bình tĩnh, dù sao đồ vật này lão đã xem qua vô số lần. Lão nhìn Đỗ Duy, thanh âm rất nghiêm túc: “Bây giờ ngươi đã biết tại sao ta muốn kiên trì đưa ngươi tới nơi này rồi chứ? Hiện giờ, ngươi đã biết tại sao ta không chịu thả ngươi trở về rồi chứ?”

Đỗ Duy im lặng.

“Tại phương bắc.” Lão ma pháp sư kiên định địa chỉ về phía trước, nghênh đón gió lạnh. Trong con ngươi của lão là ánh mắt vững vàng: “Ngay ở phía trước! Một đường hướng bắc, ngươi không phải là hỏi ta ở đó có cái gì sao? Ta bây giờ có thể nói cho ngươi, nơi đó có di sản mà Aragon lưu lại, còn có một thanh kiếm vương giả của y! Nếu lời tiên đoán là thật, tất cả là thật, vậy thì chỉ có ngươi mới có thể rút ra thanh kiếm đó.”

Có được di sản của Aragon?

Rút ra được thanh kiếm vương giả?

“Sứ mạng giả” trong lời tiên đoán của Aragon?

Đột nhiên, Đỗ Duy rất muốn véo mình một cái: ta có phải đang nằm mơ hay không?

104. Chương 94: Đồng Bằng Bị Quên Lãng: Chương Ngại Cuối Cùng (thượng)

Rõ ràng là, Đỗ Duy không thích chuyện này! Không thích lời tiên đoán đấy, càng không thích cái sứ mệnh kia, hay là phải kế thừa di chí của ai ai đó!

Về mặt này, cách nghĩ của Đỗ Duy và Semel hai trăm năm trước giống hệt nhau: Ta chính là ta, ta muốn có cuộc sống của chính mình, tự do của bản thân ta! Bằng vào cái gì mà phải đem mệnh lệnh của kẻ nào đó ép lên mình ta? Dù hắn có là vĩ nhân lịch sử, là cường giả truyền kỳ, nhưng điều đó và ta có quan hệ rắm chó gì chứ? Lão tử không thèm!

Từ khi đến cái thế giới xa lạ này cho đến nay, trong lòng Đỗ Duy không có cái gì là ý niệm về “huy hoàng” cả. Trời già phù hộ, hắn được đầu thai trong một gia đình đại quý tộc. Cuộc sống được kỳ vọng của hắn rất đơn giản: buông bỏ quyền kế thừa, buông bỏ gánh nặng gia tộc, an tâm mà làm một kẻ có tiền, một ông nhà giàu ăn tạp đợi chết. Lúc rảnh rỗi, thì làm mấy chuyện mà mình thích, nghịch ngợm vớ vẩn với ma pháp, hay đùa giỡn với trò tiêu khiển bóng đá tức cười, và còn nhiều thứ khác nữa. Không có nhiều tham vọng mà sống qua những ngày tháng dễ chịu, cơm áo không phải âu lo... vậy đã đủ lắm rồi.

Do đó, khi mà Đỗ Duy cố ý che giấu khả năng thật sự, cố ý để cho những người khác hiểu nhầm hắn là thằng ngốc của gia tộc, cố ý để phụ thân xua đuổi hắn khỏi để đô, đày về quê nhà, thì thật ra trong lòng của hắn thấy rất khoái trá. Từ nay về sau rời khỏi để đô với những chế độ nghiêm khắc, rời khỏi tất cả những dòng xoáy thị phi, đến vùng bình nguyên Rowling yên ả, không ràng buộc... ngày tháng như vậy rất hạnh phúc!

Nhưng hiện giờ, tất cả có thể đều sẽ tan thành bong bóng!

Đều tại cái lời tiên đoán đáng chết này!!

Sứ mệnh lö bịch gì chứ! Cái gì mà truyền nhân của Aragon, kẻ ở ngàn năm trước.. Đi mẹ nó đi! Cái đại gia Đỗ Duy ta cần không phải là loại cuộc sống đó!

Kế thừa di mệnh của Aragon, đối đầu với Thần điện? Lão tử ăn no rửng mỡ à? Thần điện là cái thứ gì đây? Là một thế lực khổng lồ đã tồn tại ngàn năm rồi! Là thế lực tôn giáo khiến cho đế quốc phải kiêng kỵ ba phần! Người ta có tiền, có vũ lực, có uy tín cao vời, trên đại lục gần như là người thì sẽ phải là tín đồ của Thần điện!

Kế thừa di chí của Aragon là phải đấu với một kẻ khổng lồ như vậy sao? Sợ rằng mình sẽ phải chết mà đến xương cốt, tro tàn cũng không còn!

Con bò Hussein thì sao? Đại lục đệ nhất kỵ sĩ đấy! Còn không phải là bị Thần điện đuổi cho chạy vòng mạng tới chân trời ư?

Con bò Aragon thì thế nào? Năm đó y cũng không thể xô ngã Thần điện. Vậy ta dựa vào cái gì mà có thể làm được đây hả?

Ta là thứ gì chứ? Ta chỉ là một tiểu quý tộc! Một tiểu quý tộc ăn tạp chờ chết, không chút chí lớn! Khát khao cuộc sống thanh bình tự do!

Vì một tên gia hỏa đã chết cả nghìn năm rồi, cái di nguyện chó má gì đó muốn lão tử vì y, sẽ băm riết lấy cuộc đời của ta ư?

Không bao giờ!

Trên dọc đường đi, Đỗ Duy không có nói cái gì nữa. Tuy nhiên mỗi một người đều nhìn ra biến hóa cảm xúc của Đỗ Duy, nhìn ra cái vẻ âm trầm, nhìn ra ý không vui trên khuôn mặt của hắn.

Chuyện chiếc bánh trên trời rơi xuống, người người đều sẽ thích. Nhưng, nếu cùng rơi xuống với chiếc bánh đó, còn có một gánh nặng to lớn có thể đè người bẹp dí thì sao?

Vậy thì đó sẽ là vấn đề khác hẳn!

Đúng vậy! Là vấn đề khác!!

Lão ma pháp sư vẫn điều khiển Tà diện chu hậu đi tới như trước. Tuy là một Druid am hiểu việc giao tiếp với sinh vật tự nhiên, nhưng chỉ huy được một ma thú cao cấp thực lực cường đại như vậy, qua một thời gian dài, lão ma pháp sư cũng có phần uể oải.

Buổi tối hôm nay, mọi người không có cắm trại, mà tập hợp nhau lại ngủ một giấc trên lưng con nhện. Hussein chủ động yêu cầu gác đêm...Kỵ sĩ từ trong ánh mắt của Đỗ Duy nhìn ra được chút gì đó, cả đêm hắn cứ gắt gao dán mắt vào Đỗ Duy.

Đỗ Duy cả đêm không ngủ. Tuy là nằm ở trên lưng con nhện, nhưng lão ma pháp sư đã làm ra một ma pháp ngăn gió, cản trở gió lạnh thấu xương xung quanh. Hơn nữa trên người đã được bao bọc tấm da, lại làm mấy lần các động tác cơ sở của Tinh không đầu khí, rét lạnh đã không còn là vấn đề nữa.

Đỗ Duy vẫn không ngủ được.

Hắn rất muốn rời khỏi nơi này, từ bỏ cái sứ mệnh nặng trĩu kia!

Nhưng kỵ sĩ dán mắt sít sao vào Đỗ Duy, hắn cũng không có cách gì cả. Tính ra, hắn là kẻ thực lực kém cỏi nhất trong cái đội ngũ kỳ quái này (ba người một rắn một chuột). Nếu làm thật sự, thì dù cho là lão chuột Gagewu trong ngực kia, sợ rằng thực lực ma pháp cũng trên Đỗ Duy.

Chạy? Đỗ Duy nhận ra rằng mình không có bất cứ cơ hội nào.

“Tốt rồi...” Khi trời hừng sáng, lão ma pháp sư đã lặng lẽ đứng sau lưng Hussein. Lão nhìn Đỗ Duy đang nằm co ro trong tấm da, lưng quay về phía mình. Lão ma pháp sư đang cười, sau đó lão thấp giọng nói với Hussein ở bên cạnh: “Đây là một biến hóa to lớn, cũng có thể coi như là một sự đả kích. Hắn có dao động tâm tư thì cũng là điều bình thường thôi. Nhưng mà, ta tin rằng hắn sẽ từ từ hiểu ra, dấu sao thì hắn cũng là sứ mệnh giả được nhắc tới trong lời tiên đoán.”

Rạng đông!

Đỗ Duy vẫn nhắm mắt, nhưng Gagewu trong ngực đã thò đầu ra. Lão chuột đứng thẳng trên đùi của Đỗ Duy, trợn to đôi mắt hạt đậu nhìn về phía trước, bỗng phát ra một tiếng hoan hô lạnh lẽo: “Chúng ta đã đi ra rồi!! Ra rồi!!”

Theo sự vừa nhảy vừa kêu của lão chuột, Đỗ Duy lật mình ngồi dậy, nhìn lên phía trước...

Phía trước, đã là lễ rừng rậm rồi. Đằng sau cây cối thưa thớt, đã không còn những cây sắt hoa bạc mà những ngày này nhìn đến phát chán... đã không còn một mảnh biển cây vô vị nữa....

Trước mặt là một dải đồng bằng trắng mênh mang! Một dải đất trải rộng, vô bờ vô hạn, bằng tuyết bao trùm lấy mặt đất cũng không biết là đã qua bao nhiêu năm tháng. Dưới tuyết đọng, thỉnh thoảng có vài nơi lộ ra sông băng*. Những sông băng đó hiển hiện màu xanh biếc nhàn nhạt...

(Chú thích: *Sông băng: mọi người vào đây để nhìn hình ảnh của nó :)

Mặt trời mọc vào buổi bình minh, ánh sáng mặt trời chiếu rọi lên dòng sông băng, tạo sự phản chiếu, gợn lên những vòng cung sáng bập bênh, rất là lộng lẫy.

Tà diện chu hậu mang mấy người trên lưng chạy trong rừng được hai ngày, cũng không nhẹ nhõm gì. Lúc này đã đến được lễ rừng, dừng bước, khuôn mặt hết như là đã được đẩy nén lại thành một mặt người hoàn chỉnh, trong miệng phát ra những tiếng thở dốc ồ ồ giống như một con trâu vậy.

Lão ma pháp sư huýt một tiếng sáo, rồi tức thì là người đầu tiên nhẹ nhàng rơi lên mặt đất. Lão đưa tay lên một cái chân của con nhện nhẹ nhàng vuốt ve trong chốc lát, trong lòng bàn tay lẫn lẫn trải ra một vòng ánh sáng êm dịu, con nhện hình như rất thích thú loại ánh sáng này, hơi thở khó nhọc dần dần điều hòa hơn rất nhiều.

“Được rồi, xuống đi, những người bạn của ta.” Lão ma pháp sư dường như tinh thần rất phấn chấn. Rồi thì, trường bào của lão phản phất vang lên trong gió, lão quay người chỉ về đồng tuyết sông băng kéo tới tận chân trời ở phía sau, mỉm cười bảo: “Hoan nghênh đã đến ‘Đồng băng bị quên lãng’. Chúng ta là nhóm loài người đầu tiên đi đến nơi này trong hai trăm năm qua !”

Đang nói, phảng phất như lão ma pháp sư đã thở dài, thấp giọng lẩm bẩm: “Semel, ta lại tới nơi này rồi. Còn nhớ hai trăm năm trước, cảnh tượng khi hai người chúng ta đến được nơi này không...”

Thả đi con Tà diện chu hậu, lão ma pháp sư tuyên bố : “Con đường phía sau, chúng ta phải dựa vào đôi chân của chính mình. Trong những dòng sông băng này rất khó tìm được sinh vật nào. Sự rét buốt ở nơi này sẽ khiến các người lưu lại những ấn tượng sâu sắc... Nhân đây nói luôn một câu, đặc biệt là ban đêm, nơi này sẽ thổi lên một loại gió đặc biệt. Loại gió đó có thể dễ dàng cắt xé con người, nếu mọi người không muốn bị đông chết, thì ngàn vạn lần không được đi phân tán.”

Đỗ Duy di chuyển bước chân một cách rất không vui. Phía sau, Medusa bỗng nhiên thấp giọng nói một câu: “Người hình như rất buồn phiền?”

“Đúng vậy.” Đỗ Duy không giấu diếm.

Sau khi Medusa trầm mặc vài giây, thì thấp giọng nói: “Ta nhớ khi ở trong cung điện của ta, người đã lên lớp cho ta buổi học đầu tiên, chính là dạy ta, loài người phải đối mặt với sự thật, không phải sao?”

Nói xong, nữ vương bệ hạ không có nói thêm cái gì nữa, mà thân thể giống như một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua Đỗ Duy, đi tới phía trước.

Đối mặt với sự thật...

Đỗ Duy cẩn thận thưởng thức những lời này, sau đó cười khỏ một tiếng.

Nói thì đơn giản, nhưng làm thật lại dễ dàng vậy ư?

Di chuyển trên đồng băng hoàn toàn khác với di chuyển trong rừng rậm. Nơi này càng đi tới tuyết đọng trên mặt đất càng ít. Không còn tuyết mềm xốp nữa, trên mặt sông băng lạnh lẽo và cứng rắn đó, bóng loáng vô song, nếu không cẩn thận một chút, một hơi té lộn từng phèo mười mấy lần cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa, trên sông băng ẩn chứa vô số sát cơ. Trên mặt băng nhìn như bằng phẳng nhẵn nhụi này, không biết nơi nào sẽ là cạm bẫy chết người. Một khi không cẩn thận giẫm lên tảng băng trên bề mặt bị rạn nứt, phía dưới chính là khe nứt băng thật sâu ! Nếu bị rớt xuống dưới, sẽ dẫn tới sự sụt đổ, vô số khối băng to lớn sẽ ép người xuống vực sâu, người đừng mong lên được trở lại!

“Chúng ta vì sao không dùng cách bay?” Đỗ Duy nhú mày.

Thực lực ma pháp đẳng cấp như lão ma pháp sư, thuật phi hành thuộc ma pháp hệ gió, mang theo vài người lên đường hẳn là không thành vấn đề. Hơn nữa, thực lực của Medusa cũng rất mạnh, bay thì có lẽ không có chuyện gì.

Còn Hussein... thực lực đạt đến đẳng cấp Thánh kỵ sĩ, thì có thể bằng vào đầu khí của bản thân mà bay lượn.

“Bởi vì nơi này là ‘Đồng băng bị lãng quên’. Địa phương bị thần linh nguyên rửa, là một cấm cản thiên nhiên! Bay... ở nơi này không thể thực hiện được.” Lão ma pháp sư mỉm cười giải thích. Sau đó tựa như sợ Đỗ Duy không tin, lão cười lấy ra bao vải từ trong ngực, cuối cùng lục lọi ra được một tờ giấy. Sau khi gấp nếp vài lần, đã làm ra được một hình dáng con bướm. Lão chỉ nhẹ nhàng một cái, con bướm này lập tức giống như được ban tặng sinh mệnh vậy, vỗ vỗ chiếc cánh, chậm chậm bay lên...

Nhưng rất nhanh, khi nó bay đến độ cao cách mặt đất tới đa bảy, tám mét, trong bầu trời các dòng khí đột nhiên cất lên kịch liệt! Rồi tức thì chung quanh chợt nổ bắn ra vô số ngọn gió lớn mạnh mẽ sắc bén, cùng nhau hướng về con bướm ma pháp kia bắn tới!

Không đợi Đỗ Duy thốt ra lời, thì đã nghe thấy giữa không trung truyền lại vài tiếng động rít rít rất nhỏ, con bướm kia ở trong vô số các luồng gió sắc nhọn đã bị cắt thành nhiều mảnh nhỏ!

“Thấy chưa? Nơi này là khu cấm do Thần linh dựng lên.” Lão ma pháp sư thờ ơ nói: “Dù người có là cường giả vô song ở đại lục, cũng chỉ có thể thành thật đi bộ ở trên mặt đất. ”

Đỗ Duy hiểu ra.

Dù là ma pháp sư cường đại, cũng không thể duy trì sự phi hành ở trong công kích của vô cùng vô tận những mũi gió sắc bén như những mũi dao trên trời cao. Dù người có bản lĩnh phòng ngự ma pháp mạnh mẽ, sự tiêu hao ma lực cũng đủ làm người kiệt sức mà chết!

105. Chương 94: Đồng Băng Bị Quên Lãng: Chương Ngại Cuối Cùng (hạ)

Lão ma pháp sư lấy ra một chiếc ma trượng ngắn cũn. Trên ma trượng đã được lắp vào một quả thủy tinh màu bạc trong suốt. Lão nâng ma trượng lên, trong miệng lầm bầm niệm chú. Trên thủy tinh hiện ra một đoàn ánh sáng êm ái, rồi tức thì trải ra thành một kết giới ma pháp bao quanh khu vực đường kính khoảng bốn thước.

Kết giới ma pháp này có hiệu quả cản trở gió mạnh trên sông băng !

Ở trên cái đồng băng trơn nhẵn trải tới chân trời này, gió lạnh gào thét cực kỳ đáng sợ. Không có những cây cối rậm rạp của rừng cây ngăn cản, gió lạnh có thể một đường quét qua không chút khó khăn. Cường độ của nó đủ để thổi một người như Đỗ Duy lên giữa không trung!

Có kết giới chống gió của lão ma pháp sư, hẳn cứ vậy mà cất bước. Đoàn người thận trọng vây ở quanh hắn mà đi, cố giữ ở bên trong kết giới.

Hành tẩu trên đồng băng, thể lực tiêu hao rất nhanh. Tuy nhiên không có cuồng phong cản trở, độ khó đã giảm đi rất nhiều.

Để tránh những vực sâu băng nứt ẩn nấp trên mặt đất, Đỗ Duy đã tham khảo những tri thức ở kiếp trước mà làm ra một sợi dây dài, trói ba người một rần một chuột với nhau. Còn Hussein, kẻ có thực lực mạnh mẽ nhất, vẫn đi ở phía trước nhất mở đường như cũ.

Kể cả loài rắn là động vật máu lạnh, ở cái nơi mà băng giá gần gấp đôi so với trong rừng rậm, tinh thần của Medusa cũng không thể tránh được đã có phần rã rời, tựa hồ có chút kiệt sức, lừ đừ, không nói thêm một từ nào.

Đi đường gian nan như vậy được hai ngày, tốc độ của đoàn người càng lúc càng chậm. Ngay cả Hussein cũng mệt mỏi lắm rồi, kỵ sĩ nhẹ thở dốc. Tuy rằng ánh mắt hắn vẫn kiên định, nhưng Đỗ Duy có thể nhìn ra, loại phương thức thuần túy nhờ vào sức mạnh cơ bắp để đi này, thật sự là đã làm kiệt quệ con người ta rồi.

Hơn nữa, lão ma pháp sư không có cách nào để luôn giữ vững được kết giới chống gió này. Gió ở nơi này quá đáng sợ, đặc biệt là đến khi trời đêm, thanh âm gào thét của gió điếc tai nhức óc, phảng phất như mãnh thú gầm rống không thôi cả đêm ở bên tai của người. Còn cái rét lạnh thấu xương đó, Đỗ Duy gần như không thể chống cự được. Ngay cả hiệu quả của những động tác cơ sở Tinh không đấu khí cũng giảm sút đi rất nhiều lần. Trong đêm, mình hắn phải đứng lên mấy lần hoạt động thân thể, nếu không thì sẽ bị đông cứng.

Lúc này, Hussein đã làm ra một hành động khiến Đỗ Duy cảm kích. Kỵ sĩ không nói lời nào kéo mở áo ngoài ra, ôm lấy Đỗ Duy, sau đó dùng dấu khí xua đuổi cái rét lạnh cho Đỗ Duy.

Lão ma pháp sư đã hết sức lực, nhưng ở chung quanh gió lạnh vô cùng vô tận... Hơn nữa, dưới những ngọn gió lớn đáng sợ đó, vẫn phải duy trì kết giới, sự tiêu hao ma lực thật sự làm mệt người. Cuối cùng, Đỗ Duy hiểu ra vì sao trên đường đi lão ma pháp sư đã nói cần phải cố gắng giảm bớt sự hao mòn ma lực.

Càng lên phía Bắc, gió càng lớn!

Thậm chí Đỗ Duy có thể dùng mắt thường mà thấy được vào buổi tối trên sông băng, từng ngọn vòi rồng gió xoáy bỗng từ đâu trên trời giáng xuống càn quét chung quanh!

Tiếng gió giống như mang theo tiếng rít gào của rồng lớn, mắt thường có thể nhìn thấy rõ ràng được các cột gió đang ở xung quanh bên cạnh tàn phá qua lại. Nếu không phải là lão ma pháp sư thức đêm không ngủ để giữ kết giới, thì...

Căn cứ theo tính toán của Đỗ Duy, mức độ như vậy gần như đã tương đương với việc lão ma pháp sư hai ngày nay thức đêm không ngủ chống lại công kích ma pháp hệ gió của vô số trung cấp ma pháp sư!

Vòng sáng trên ma trượng của lão không thể tránh khỏi mà mờ dần đi. Để tiết kiệm ma lực, phạm vi kết giới cũng thu nhỏ lại một lần nữa, cuối cùng đoàn người đã phải ép lại một chỗ cùng nhau hành tẩu.

Đến ngày thứ tư, lão ma pháp sư kiên trì không nổi nữa. Thời gian bốn ngày không ngưng không nghỉ, đồng thời mỗi giờ mỗi phút đều phải chống lại những ngọn gió sánh được với công kích ma pháp cấp trung, lão ma pháp sư đã không thể tiêu hao thêm nữa.

“Lần trước ta đến nơi này... gió không có lợi hại như vậy!” Thanh âm của lão ma pháp sư lộ ra một sự yếu ớt.

“Còn bao xa nữa?” Ở trong tiếng gió Đỗ Duy kêu lớn lên... Không còn cách gì, dưới tiếng gầm rú của gió, nếu không kêu gào lên, đồng bạn căn bản không nghe được thanh âm của mình.

“Ước chừng, còn một ngày rưỡi nữa.” Lão ma pháp sư bất lực nói: “Còn có một ngày rưỡi, chúng ta sẽ có thể đi ra được cánh đồng bằng! Đi ra khỏi, thì sẽ không còn cái loại gió đáng chết này nữa!”

“Lão còn có thể kiên trì được bao lâu?” Đỗ Duy thở dài.

“Ta cần phải nghỉ ngơi.” Lão ma pháp sư không gượng chống đỡ thêm nữa :“Ta cần nghỉ một lát, khôi phục một chút ma lực, nhưng...”

Đỗ Duy gật đầu:“Để ta thay lão một lát!”

May thay, kết giới ma pháp của lão ma pháp sư giống như cái cuộn trục cứ thế được ghi tải ở trên ma tượng, điều khiển kết giới này cũng không quá phức tạp. Chỉ là, cần phải lúc nào cũng trút vào ma lực thì mới được.

Đỗ Duy nhận lấy ma tượng của lão ma pháp sư. Hắn vốn cho rằng mình có thể duy trì trong chốc lát, nhưng rất nhanh thôi, hắn đã phát hiện ra... rất khó làm được!

Tự bản thân trải qua việc chủ trì kết giới, Đỗ Duy mới cảm giác được sự không nhẹ nhàng gì của lão ma pháp sư!

Gió mạnh xung quanh quá đáng sợ. Vô số những ngọn gió sắc nhọn, lúc nào cũng dùng cái trạng thái tập trung như thủy triều mà quét vào kết giới! Vô số ngọn gió sắc cắt lên trên kết giới, trong tiếng gió gào thét cắt giao nhau, phát ra những thanh âm sắc bén chói tai.

Đỗ Duy vừa cảm được ma tượng, hắn đã lập tức cảm thấy thân mình chấn động! Rồi gần như tức thì ma tượng trong tay với tốc độ khủng khiếp kéo về ma lực của Đỗ Duy! Hắn cố gắng giữ được trong giây lát, thì cảm thấy ma lực thiên phú vốn là niềm tự hào của mình dưới sự rút ra điên cuồng như vậy, đã rất nhanh bị áp đảo hoàn toàn!

Không mất đến công phu uống một chén trà nhỏ, Đỗ Duy đã cảm nhận được tinh thần lực của mình đã không thể chịu đựng được thêm!

Bòn rút! Mỏi ra! Rồi lại hút đi! Ma tượng trong tay điên cuồng hút lấy ma lực của Đỗ Duy, gió sắc chung quanh điên cuồng cắt kéo, làm cho ma lực của Đỗ Duy tiêu hao càng nhanh hơn. Mặc dù hắn đã cắn răng kiên trì, nhưng phạm vi kết giới vẫn không thể tránh khỏi mà một lần nữa thu nhỏ lại.

Lão ma pháp sư đang ngồi minh tưởng (nghĩ về sự sâu xa, suy ngẫm) trên đất, nhắm mắt không nói. Lão đã uống hai bình dược thủy ma pháp, nhưng sự tiêu hao quá lớn, chỉ dựa vào uống thuốc ma pháp thì còn xa lắm mới bổ sung lại được cái đã bỏ ra.

Mắt thấy sắc mặt Đỗ Duy dần dần tái nhợt đi, đột nhiên, một thanh âm bén nhọn đập vào trong tai của hắn. Vốn đó là gia hỏa mà làm cho Đỗ Duy rất không ưa, lúc này hình như lại đáng yêu hơn mười lần!

Lão chuột Gagewu rụt rè nói: “Không bằng để ta thử xem? Ta tốt xấu gì cũng là một bát cấp ma pháp sư mà.”

Nói là bát cấp ma pháp sư, nhưng trên thực tế, Gagewu chuyên về ma pháp thuật biến hình, trình độ ma lực chân chính, cũng chỉ nhỉnh hơn ngũ cấp ma pháp sư một chút mà thôi. Nhưng so với Đỗ Duy thì vẫn còn hơi mạnh hơn một tẹo, hơn nữa dù sao cũng là ma pháp sư có thể bài đàn hoàng, đối với sự vận dụng ma lực thì thông minh hơn nhiều so với hắn!

Gagewu tiếp lấy ma tượng, biểu hiện của lão đã dạy cho Đỗ Duy một bài học!

Lão không có giống Đỗ Duy nhắm mắt nhắm mũi trút vào ma lực như thế, mà cẩn thận phán đoán công kích của cuồng phong đáng sợ chung quanh. Thậm chí còn nhạy cảm tìm ra được một chút khe hở từ bên trong những luồng gió nhọn ào ào đánh tới giống như sự mạnh mẽ của thủy triều. Sau đó nắm bắt những tiết tấu này, Gagewu thao tác tiết tấu trút vào ma lực một cách lão luyện, tiết kiệm nhiều nhất có thể ma lực có hạn của mình. Công kích mạnh, lão tăng thêm ma lực truyền vào, công kích yếu, lão lại thừa cơ tiết kiệm ma lực. Có lúc, còn tìm được một hai lần không bị đánh mà hồi hơi !

Do đó, mặc dù ma lực của lão chỉ mạnh hơn chút ít so với Đỗ Duy, nhưng thời gian duy trì lại gần như gấp ba lần hắn!

Đây không phải là thần chú ma pháp cao thâm gì, mà là một loại bản lĩnh điều khiển ma lực khéo léo và lão luyện. Điều này đã giúp cho Đỗ Duy có thu hoạch lớn! Chính ra, sự điều khiển ma lực cũng là một loại thực lực của ma pháp sư. Cho dù ma pháp sư đồng cấp quyết đấu, ma pháp sư trẻ tuổi thông thường đều không phải là đối thủ của ma pháp sư già, sự chênh lệch bên trong, rất nhiều khi chính ở sự chèo lái có hiệu quả nhất đối với ma lực!

Lợi dụng tốt mỗi một phần ma lực ở giới hạn cao nhất, tránh hết sức có thể sự lãng phí ma lực. Cách làm như vậy đã làm Đỗ Duy sáng mắt!

Sau đó, Đỗ Duy lại thay cho Gagewu. Trong thời gian Gagewu chủ trì ma pháp trận, Đỗ Duy chỉ khôi phục được chưa tới một phần ba ma lực, nhưng tiếp sau đó, biểu hiện của hắn đã làm cho chúng nhân phải chấn kinh !

Hắn dùng ma lực mà khôi phục chưa tới một phần ba đó, duy trì được khoảng thời gian gần tương đương với Gagewu!

Nhờ ích lợi của chiếc sừng ác ma trên đầu mà khiến cho sức cảm ứng ma pháp của hắn siêu mạnh. Thậm chí hắn còn nhạy cảm hơn Gagewu, từ trong công kích dày đặc của gió đông tìm ra được những kẽ hở có hạn rồi nhân cơ hội đó tiết kiệm ma lực và hồi hơi!

Trong sự khảo nghiệm gần như thực chiến này, Đỗ Duy đã rất nhanh nắm được rất nhiều kỹ xảo, đối với sự điều khiển ma lực càng lúc càng tinh thông hơn!

“Mỗi một ma pháp sư trẻ tuổi đều lãng phí ma lực của mình một cách không ý thức, chỉ có cùng với tuổi đời tăng lên, sự thấu hiểu đối với ma pháp ngày một uyên thâm hơn, mới dần dần cải thiện được kỹ năng của mình. Nhưng tiểu tử này, chỉ rèn luyện qua hai ngày ngắn ngủi, đã gần như đạt tới độ cao nửa đời người của một ma pháp sư phổ thông rồi!”

Đó là lời đánh giá của Gagewu về Đỗ Duy.

Có sự hỗ trợ qua lại giữa Gagewu và Đỗ Duy, lão ma pháp sư đã có đủ thời gian nghỉ ngơi minh tường mà khôi phục lại ma lực. Cuối cùng sau khi qua một ngày rưỡi, đoàn người đã đi ra khỏi sông băng...

Điều thần kì chính là, khi mà xa xa ở chân trời trước mắt xuất hiện một ngọn núi cao lớn tựa như một bàn tay khổng lồ từ trên mặt đất vươn lên, thì phía dưới chân đã bước ra ngoài sông băng!

Kéo kẹt!

Giày ống giẫm lên trên tuyết mềm mại, khiến cho Đỗ Duy không nhận được mà giật nảy trong lòng!

Quay đầu nhìn về sông băng phía sau, Đỗ Duy bỗng phát hiện, gió đã ngừng rồi!

Gió lốc đầy trời không bờ bến đó, trong nháy mắt đã biến mất!

Đỗ Duy khom lưng xuống, hai tay dùng sức thọc vào trong tuyết dưới chân, cuối cùng hắn hoan hô một tiếng, ngược đầu cười nói :“Chúng ta đã đi ra rồi! Dưới tuyết đọng là đất lạnh ! Là đất lạnh đó! Không phải là sông băng nữa!”

Lão ma pháp sư thở phào nhẹ nhõm. Lão suýt nữa đã đặt móng ngựa ngồi ra đất, thu hồi ma tượng trong tay, dùng sức lau qua khuôn mặt, cười khổ bảo :“Đi ra rồi! Cuối cùng chúng ta đã đi ra rồi!”

Hussein lấy trường kiếm trong tay cắm hết sức một cái lên mặt đất! Dưới thần lực của kỵ sĩ, trường kiếm chút nữa đã chìm ngập vào trong đất, chỉ lưu lại một cái chuôi kiếm ở phía trên. Sau đó kỵ sĩ lại rút ra trường kiếm, nhìn cận đất cứng rắn được mang ra trên mũi kiếm, cũng cười rất vui mừng :“Đúng rồi! Xem ra đã đi ra khỏi sông băng rồi! Cái sông băng tăm tối đó, gió ở phía trên thật là đáng sợ!”

“Nếu không ghé gắm, thì sao có thể xưng là ‘Đồng băng bị quên lãng’ chứ? Truyền thuyết rằng, đồng băng này là do thần linh đặt xuống, một chương ngại thiên nhiên chuyên môn ngăn cản nơi này thông tới thế giới loài người! Đồng băng đó, trên thực tế chính là một ma pháp trận thiên nhiên khổng lồ được lưu lại từ thời cổ xưa! Ma pháp trận này tuy là một cái đai ngăn trở, nhưng từ một mặt nào đó mà nói, thật ra đó là một thành lũy chia cắt thế giới loài người và thế giới khác.” Lão ma pháp sư thở hắt ra.

“Ta không hiểu.” Đỗ Duy lắc đầu.

“Rất nhanh thôi người sẽ hiểu được.” Trên mặt lão ma pháp sư mang theo một nụ cười, sau đó lão chỉ về đỉnh núi đột ngột từ mặt đất vươn cao vút lên ở chân trời phía xa : “Thấy tòa núi đó chưa? Tòa núi đó, chính là mục đích của chúng ta đây! Ta từ trong những truyền thuyết cổ xưa nghe được, nó có một cái tên, kêu là ‘Thần Sơn.’”

“Thần sơn?” Đỗ Duy nhíu mày: “Không lẽ là nơi thần linh sống?”

“Đương nhiên không phải.” Lão ma pháp sư ha hả cười lớn: “Thần linh sao có thể sống ở thế gian con người được! Nhưng trên ngọn núi đó, lại tồn tại một thứ cường đại khác.”

“Là cái gì?” Đỗ Duy và Hussein đồng thời hỏi.

Nhưng chính vào lúc bọn họ vừa mở miệng, đột nhiên, trên ngọn núi đó truyền lại một tiếng kêu rống vang dội, nhưng lại trầm thấp!

Tiếng rống đó mang theo sự uy nghiêm vô thượng, tựa như đâm thẳng vào đáy lòng người ta, khiến người nghe thấy không khỏi tim nhảy thần rung, một loại cảm giác áp bức không cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả được. Cùng với tiếng kêu gào vang rền đó, tâm linh đoàn người rất nhanh đã bị lấp đầy!

Đỗ Duy và Hussein đồng thời biến sắc, hai người nhìn nhau một cái, rồi cùng lúc đoán ra được chuyện gì!

“Kẻ sống trên Thần Sơn không phải là thần linh, nhưng lại là sinh vật mạnh mẽ nhất trong truyền thuyết mà thần linh để lại ở nhân gian, cũng là một loại sinh vật cao cấp tiếp cận với thần linh nhất, thậm chí còn thông minh và cường đại hơn con người...” Lão ma pháp sư mỉm cười: “Long tộc! Trên Thần sơn, sinh sống chính là Long tộc! Căn cứ theo truyền thuyết cổ xưa, sứ mệnh của Long tộc chính là phụ trách bảo vệ ở nơi này, bởi vì nơi này là mép rìa của thế giới loài người! Long tộc cường đại chính là vệ sĩ ở nơi đây, một mặt, ngăn cản con người xuyên qua chỗ này mà tiếp tục đi lên phía Bắc... Mặt khác, không để cho bất cứ thứ gì khác ở phương Bắc qua được nơi này đi tới thế giới loài người ở đại lục Rowland! Tại đây, chướng ngại cuối cùng mà thần linh bố trí xuống là... Long tộc!”

Tiếng kêu gào phía xa vẫn không ngưng, rồi thì, tại chân trời vài điểm đen từ trên Thần sơn bay thẳng lên cao. Sau đó, cùng với một chuỗi liên miên không dứt âm thanh thấp khê, những thân hình trên bầu trời vẽ lên vài vòng cung đẹp đẽ, yêu kiều, xoay quanh trên Thần sơn...

Đó là rồng! Đỗ Duy thấy rõ được, đây là một đám rồng!

Một đám!

106. Chương 95: Con Đường Núi Khúc Khuỷu

Long tộc?

Vệ sĩ?

Thành lũy ngăn cản sự liên hệ giữa thế giới loài người và thế giới khác bên ngoài?

Mang theo một bụng đầy nghi vấn, lão ma pháp sư đã tiên phong sải bước đi lên trên cùng của đội ngũ.

Lần này, lão từ trong chiếc bao thần kì trong ngực mò ra được một cái bọc vải thật lớn, cũng không biết là loại vải gì, mở ra trông rất tả tơi, lại giống như là một mặt ngon cờ.

Lão ma pháp sư cứ như thế nâng mặt cờ lên cao, bước những bước lớn ở hàng đầu của đội ngũ.

Đoàn người đi ở trong vùng tuyết một lát, nhưng rất nhanh sau đó, xa xa trên Thần sơn đám rồng đang vây tròn đã phát giác ra có người ngoài tới gần.

Sau một chuỗi tiếng rồng ngâm vang dội, những điểm đen trên trời cao đã lập tức rời khỏi Thần sơn, hướng về phía nhóm người của Đỗ Duy.

Càng bay càng tới gần, cuối cùng thì những điểm đen phía xa trong bầu trời mặt mũi đã trở nên rõ ràng hơn!

Đó đích xác là rồng.

Đỗ Duy đã thấy qua rồng, hơn nữa còn vào không lâu trước. Nhưng rất hiển nhiên, một đám rồng này hiện giờ phải đối mặt này so với hai con rồng nuôi của Vivian và Joanna (Kiều an na) to lớn hơn rất nhiều!!

Đám rồng này gồm có mười con. Con rồng lớn đi đầu toàn thân đen nhánh, thân thể ít nhất phải dài mười mét, nếu cộng thêm chiếc đuôi nữa, sợ rằng phải gần hai mươi mét. Khí tức trên thân nó làm mọi người kinh hãi, loại cảm giác áp bức khi vừa mới tới gần đã phải đối mặt, nói chung chính là cái được gọi “Oai rồng” trong truyền thuyết.

Đôi cánh to lớn phía sau người nó giang rộng, tựa như có thể che khuất cả một mảng bầu trời, trong khi vỗ đập, mang theo luồng luồng gió mạnh. Đỗ Duy cảm thấy mình giống như đang đứng phía dưới một chiếc trực thăng, gió mạnh kia thậm chí khiến người ta đến cả mở mắt cũng rất vất vả.

Mười con rồng lớn đã bay đến bầu trời phía trên mọi người. Những con rồng còn lại quây tròn ở trên trời, phát ra những tiếng kêu dọa dẫm. Còn con rồng to nhất cầm đầu, lại hạ thấp thân người lơ lửng giữa không trung, từ trên cao soi xuống, với đôi mắt to lớn đáng sợ nhìn chằm chằm vào mấy con người nhỏ mọn phía dưới.

Lão ma pháp sư hai tay nâng lên chiếc cờ trong tay, sau đó lớn tiếng nói: “Long tộc tôn kính vĩ đại! Chúng ta là những người bạn đến từ thế giới loài người. Trong tay ta, là giao ước mà năm đó Long tộc đã cùng với một vị loài người ký kết! Chúng ta đến để xin được gặp tộc trưởng Long tộc vĩ đại!”

Ầm!

Sau một tiếng vang lớn, con rồng đen lớn nhất đã đáp lên mặt đất, đứng ở trước mặt mấy người. Mặt đất bị thân thể khổng lồ của nó nén lên hiện ra vài vết nứt. Rồi tức thì nó thu đôi cánh lại, lạnh lùng nhìn nhìn lão ma pháp sư, tiếp đó ánh mắt ngưng lại trên mặt ngọn cờ cũ nát trong tay lão.

“Loài người!” Con quái vật khổng lồ đó thốt ra tiếng người: “Loài người không được phép đến nơi này!”

Thanh âm của nó rền vang, làm đầu óc của Đỗ Duy bị rung động có phần choáng váng, u mê. Gã này mỗi một lần mở miệng, trong miệng phát ra một mùi vị gì đó đáng sợ khó mà miêu tả nổi...

Trời ơi, một con rồng to miệng hôi ạ!

“Chúng ta biết.” Sắc mặt lão ma pháp sư không đổi: “Nhưng theo như giao kèo trong tay của ta, người sở hữu phần giao kèo này có thể đến được nơi này, thu hồi lại thứ mà chúng ta đã cất giữ trên Thần sơn!”

Trên mặt kia ngọn cờ trong tay lão, vẽ đầy các đồ án giống như bùa quỷ. Tuy nhiên sau khi con rồng đen nhìn một lát, cuối cùng đã gật đầu đồng ý: “Được rồi. Chữ trên bề mặt chính xác là ngôn ngữ rồng. Các người có thể đi qua! Nhưng không được xuyên qua Thần Sơn mà lên phía Bắc!”

Nói xong, cái đầu to lớn của nó tiến lại gần, thở sượt qua bên thân mọi người, dùng sức thổi vài cái, sau đó lại thu về, thở dài: “Loài người... loài người bẩn thỉu. Ta phải đi nói chuyện này cho trưởng lão, loài người ghê tởm đã đến...”

Nói xong, con rồng lớn đó bay lên, ở trên trời cao húyt dài hai tiếng, rồi mang theo đại đội rồng bay về Thần sơn.

Lão ma pháp sư thở phào một hơi, cẩn thận thu lại chiếc cờ.

“Đó là cái gì? Là giao ước ư?” Đỗ Duy hỏi.

“Là giao ước.” Lão ma pháp sư cười nói: “Là giao ước do Aragon và tộc trưởng Long tộc ký kết. Trên Thần sơn phía trước, chính là nơi mà Aragon đặt lại di sản của y. Toàn đại lục, còn có nơi nào an toàn hơn lãnh địa của Long tộc chứ?”

Mấy người đi thẳng tới dưới chân Thần sơn. Từ chân núi nhìn ngọn Thần sơn, cảm giác khác hẳn. Ngọn núi này cực kì cao lớn nguy nga, nhám thạch màu đen tỏa ra những ánh sáng rực rỡ của kim loại, mang theo khí tức lạnh lẽo. Trên một mảng lục địa phẳng lặng như vậy nó đột nhiên nhô lên, cắm thẳng vào trời. Trên ngọn núi quây quần vài con rồng lớn, thường hướng xuống phía dưới kêu lớn, tiếng rồng ngâm vào trong tai khiến mọi người cảm thấy hôn hôn mê mê.

“Phía Bắc Thần sơn là cái gì vậy?” Đỗ Duy rất tò mò: “Bức tường thông thế giới loài người đến thế giới bên ngoài... thế giới bên ngoài rút cục là nơi nào? Có cái gì đây?”

“Người hiểu kì sao?” Lão ma pháp sư quay đầu nhìn Đỗ Duy một cái: “Rất nhanh thôi người sẽ biết được. Nhưng hiện giờ tốt nhất là người không nên hỏi ra, vì những vấn đề này sẽ chọc giận mấy thằng to lớn kia.”

Leo lên Thần sơn, đối với sức khỏe của Đỗ Duy là một thử nghiệm khắc khe.

Bởi vì ngọn núi này thật sự là quá cao!

Không có bậc thang, nhưng may mắn thay, trên núi có quần quanh một con đường khúc khuỷu để lên. Con đường đó tuyệt không rộng lớn, chỉ đủ cho ba người sánh vai mà đi. Một bên con đường là vách núi, bên kia chính là vách đá cheo leo vạn trượng!

Trên con đường lên núi đều là nham thạch màu đen trơn trượt khô khan. Đoàn người một mạch lê bước mà lên. Tiếng rỗng gầm trên đỉnh núi vẫn không ngừng, Đỗ Duy chịu không nổi thở than: “Nếu có người sống ở đây, khẳng định là sẽ bị cái thứ tiếng kêu này quấy nhiễu cho ngày ngày đều gặp ác mộng mất.”

Lão ma pháp sư đi ở phía trước nhất quay đầu nhìn Đỗ Duy đang thở hổn hển, sau đó lão bỗng cười một tiếng: “Người sai rồi, đã từng có một người ở tại đây trong một khoảng thời gian dài. Năm đó khi Aragon bệ hạ tới đây, đã ở trên Thần sơn trọn vẹn một năm!”

Đỗ Duy nhíu mày: “Một năm?”

“Người thấy con đường quanh co dưới chân chứ?” Lão ma pháp sư cười lạnh: “Người có thể nhìn ra được sự cổ quái của ngọn núi này chứ? Người hãy sờ vào vách núi nơi đây, đó căn bản không phải là đá, cũng không phải là đất sét... Người hãy cẩn thận mà nhìn đi, ngọn núi này rút cục có bề ngoài là gì!”

Đỗ Duy dùng sức xoa xoa vách núi, tay chạm vào sự lạnh buốt cứng rắn, lại gần ngửi ngửi, sau đó nhíu mày: “Chất vị này ...”

“Giống như là sắt.” Hussein nói. Hắn dùng trường kiếm thọc thật mạnh vào vách núi. Trường kiếm phát ra một tiếng ngâm ù ù, kị sĩ nhẹ nhàng cong ngón tay búng một cái, vách núi phát ra một thanh âm hùng hậu dội lại. Sắc mặt hắn nghiêm trang: “Là sắt mà độ nguyên chất rất cao! Đây là một tòa núi sắt?!”

“Căn cứ theo truyền thuyết mà ta biết, ngọn núi này là một ngọn núi sắt.” Lão ma pháp sư thở dốc một lát, sau đó nhìn Đỗ Duy cười bảo: “Khi thần linh sáng tạo ra nơi này, thì đã là một tòa núi sắt rồi. Nhưng ban đầu thì nó không phải có hình dáng như bây giờ.”

“Vậy thì hình dáng thế nào?”

“Năm đó, khi Aragon xuyên qua rừng rậm Băng Phong, rồi đi qua đồng bằng bị quên lãng, một mình đến được nơi này, Thần sơn chính là một tòa núi... Nhưng lại không có con đường khúc khuỷu dẫn lên núi như vậy! Chẳng lẽ người không cảm thấy kì lạ ư? Sống ở trên núi là những con rồng khổng lồ kia, vì sao lại có cái con đường núi dành cho người đi như vậy?”

Chính xác là Đỗ Duy cảm thấy không hiểu. Con đường núi nhỏ hẹp như vậy, rõ ràng không phải để Long tộc sử dụng... Bọn chúng có thể bay, còn cần đường để làm gì? Dù có cần đường, thì con đường chật hẹp như vậy Long tộc cũng không cách nào sử dụng được.

“Năm đó Aragon bệ hạ đến được nơi này, với thực lực mạnh mẽ, y đã chống lại cả Long tộc. Trên dưới Long tộc không có một con rồng nào có thể chiến thắng y.” Lão ma pháp sư đắm chìm trong truyền thuyết, trong lời nói mang theo một thoáng kiêu ngạo: “Bởi vậy Long tộc cũng không cách nào bắt được y. Sau đó Aragon nêu ra yêu cầu của mình, xin Long tộc làm giúp y một chuyện. Long tộc kiêu ngạo ban đầu không chịu đáp ứng. Nhưng trong bọn chúng không có một con rồng nào có thể đánh bại Aragon, sau đó hai bên đã đặt ra một đánh cuộc.”

“Đánh cuộc?”

“Chính là cái tờ giao kèo mà ta vừa đưa ra đó.” Lão ma pháp sư cười cười, nói: “Chiến sĩ mạnh mẽ nhất của Long tộc, tộc trưởng của chúng trong trận quyết đấu đã thua cho Aragon. Sau đó đã nêu ra một câu hỏi

khó, nếu Aragon có thể thành công đi lên được đỉnh núi, vậy Long tộc sẽ nguyện ý giúp Aragon làm một chuyện. Tuy nhiên điều kiện là: y không được phép bay, chỉ có thể dựa vào đôi chân mà đi!”

“Điều kiện kiểu gì vậy?” Đỗ Duy nhíu mày.

“Thần sơn đầu tiên, nghe nói không phải là hình dạng như bây giờ. Khi đó thì Thần sơn chính là một ngọn núi cao ngất. Trên vách núi dựng đứng cheo leo không hề có một kẽ nứt nào! Nó trơn nhẵn, không có bất cứ nơi nào có thể đặt chân được!”

“Vậy cũng không tính là quá khó.” Đỗ Duy nói: “Với thực lực mạnh mẽ của Aragon, dù cho phải tay không leo núi, độ khó cũng không quá lớn nhỉ.”

“Không chỉ mỗi thế... Bên trong giao kèo ước định là, Long tộc có thể ở bên cạnh quấy nhiễu y. Nếu y thật sự tay không leo núi, chung quanh sẽ có vô cùng vô tận chiến sĩ Long tộc có thể công kích y! Người cho là dưới tình huống như thế, Aragon còn có thể leo lên được sao?” Lão ma pháp sư mỉm cười: “Cuối cùng, Aragon nghĩ ra một biện pháp khờ khạo. Tuy biện pháp đó thô, nhưng lại có thể làm cho trên dưới Long tộc lung lay y không nổi, sau đó thì từ đấy trở đi đã khuất phục Aragon, ngoan ngoãn thi hành lời hứa, hoàn thành một chuyện mà Aragon trao cho chúng.”

Vừa nói, lão ma pháp sư vừa chỉ con đường núi dưới chân, gần chậm chậm từng chữ: “Aragon đã nhờ vào thanh kiếm vương giả trong tay, nhờ vào thực lực tột bậc của y. Bắt đầu từ chân núi, dùng một thanh trường kiếm một mạch bổ mở, hao phí mất thời gian một năm, một người đã tạo ra một con đường thông lên núi như vậy!”

Đỗ Duy không biết nói gì nữa. Trong lòng hấn rúng động không thôi, chịu không nổi lại một lần nữa thò tay ra, nhẹ nhàng xoa vuốt vách núi bên cạnh! Trên vách sắt cứng rắn mà độ nguyên chất cực cao đó còn thấp thoáng mang theo những dấu vết đeo đục! Nhớ lại năm đó nhân vật truyền kì Aragon một mình, một kiếm, cứ như vậy từ chân núi một mạch lên trên, không ngừng dùng một thanh kiếm mở ra một con đường núi quanh co dẫn lên đỉnh núi!

Khuất phục được cả Long tộc!

Đó là thứ khí phách đẳng cấp nào?!

Bản lĩnh thế nào chứ?!

Hussein bên cạnh không nói câu nào, nhưng trong mắt kỳ sĩ lại bỗng bắn tóe ra một cỗ ánh sáng kì dị, nhìn về những dấu vết chém bổ trên vách núi, một lúc lâu cũng không tỉnh táo trở lại....

107. Chương 96: Suy Đoán Của Đỗ Duy

Bởi vì ở chỗ này, bay là quyền riêng của Long tộc. Cho dù là vĩ đại như Aragon mà muốn đi lên Thần sơn, cũng phải dựa vào hai chân của chính mình.

Ngoại trừ cái lạnh gay gắt, Đỗ Duy còn phải chịu đựng một thứ hành hạ đau đớn.

Cháy nắng!

Đây là một loại vấn đề nhìn như rất mâu thuẫn, nhưng lại xảy ra thật sự.

Lúc ở kiếp trước, Đỗ Duy thường xuyên xem mấy chương trình kiểu như Tạp chí địa lý quốc gia* hay Kênh khám phá**, nhìn thấy người ta ở bắc cực nam cực thám hiểm, trong trời băng đất tuyết rét lạnh, ngược lại còn bị cháy nắng, thường thường cảm thấy khó hiểu. Nhưng trên thực tế, sự thật chính là như vậy!

(Chú thích: những chương trình này được biết đến với tên tiếng Anh: * - National Geographic Magazine, ** - Discovery Channel)

Trời băng đất tuyết giống như là một mặt kính tụ sáng khổng lồ, đem toàn bộ tia tử ngoại đến từ mặt trời gom góp lại. Với lại, từ trên góc độ địa lý mà nói, vùng cực bắc cùng cực nam, tầng khí quyển mỏng manh, những tia nắng có hại càng dễ dàng chiếu rọi vào.

Đỗ Duy cảm thấy mình đã bị cháy nắng, trên mặt cùng trên tay hần, chỗ nào da thịt để lộ thì đều giống như bị nấu hơi biến thành màu đỏ hồng phấn, chỉ cần đụng vào một chút là liền đau rát. Tới lúc ban đêm, nhiệt độ hạ thấp xuống, gió lạnh vừa thổi qua, nỗi đau nhức phải chịu giống như là bị dao cắt vậy!

Trong những đồng bạn cùng đi, lão ma pháp sư cùng Hussein có vẻ đều gặp loại tình huống này, tuy nhiên sức chịu đựng của hai người so với Đỗ Duy mạnh hơn nhiều.

Ngoại trừ cháy nắng ra, còn bị đau mắt nữa.

Trong tuyết, cho dù là ở ban đêm, ánh sáng cũng rất mạnh, loại ánh sáng màu lam phản xạ của tuyết này, là thứ gây thương tổn đôi mắt con người lợi hại nhất. Ở kiếp trước của Đỗ Duy, những người đi nam cực bắc cực mạo hiểm đều phải đeo kính tuyết để bảo vệ con mắt không phải chịu sự gây hại bởi ánh sáng xanh lam của tuyết cùng tia tử ngoại. Nhưng tại cái thế giới này, lại không có loại đồ nghề đó. Đỗ Duy chỉ có thể đeo lên cái “kính râm” mà Dardanelle lưu lại, có còn hơn không.

Trong một nhóm đồng bạn, bình tĩnh nhất chính là Medusa, da thịt loài rắn nói chung không giống loài người. Da thịt nàng vẫn nhợt nhạt nhũn nhụi như cũ, hơn nữa do luôn luôn nhắm mắt, nên đối với hết thảy bên ngoài đều hững hờ.

Cuối cùng vào buổi chiều ngày thứ hai, sau khi quanh quẩn trên con đường núi khúc khuỷu, coi như mọi người đã đi tới giữa sườn núi, nơi này là mặt sau của núi. Thân thể của núi che ánh mặt trời phía trên đỉnh đầu, Đỗ Duy ngồi xuống thở hổn hển, sau đó lần mò ra vật nhóm lửa.

“Hãy nghỉ ngơi trong chốc lát, tốt nhất là ban đêm chúng ta hãy tiếp tục đi.” Đỗ Duy thở dốc, da trên mặt hần đã bị lột ra. Sự đau đớn khó mà chịu nổi, cảm giác như cho dù chỉ một trận gió nhẹ thổi đến trên mặt cũng sẽ làm hần đau xót nhảy rú lên. Hần chỉ có thể đem quần áo quần nhiều lớp kín mít lấy khuôn mặt, chỉ lộ ra con mắt.

Lão ma pháp sư cũng gật đầu. Lão thi triển một ma pháp hệ lửa, sinh ra một đồng lửa: không có bất cứ củi gỗ hay thứ dẫn lửa nào, ngọn lửa chỉ dùng ma pháp tạo ra rất tiêu tốn ma lực, nhưng vì sưởi ấm, cũng không có lựa chọn nào khác.

Đỗ Duy lại gần đồng lửa, giương hai tay ra tận tình tiếp nhận sự ấm áp từ ngọn lửa. Đợi sau khi toàn bộ lồng ngực ấm áp thì quay người lại, để cho đằng sau lưng quay về phía đồng lửa.

Toàn thân hần đều đã đông cứng ngắc lại.

Quay lưng về ngọn lửa, Đỗ Duy cứ như vậy ngồi ở bên lề con đường núi, trước mắt chính là vực núi dốc đứng cheo leo..... Hơn nữa, phương hướng mà hần đối mặt chính lại là hướng bắc!

Thần sơn phía bắc!

Sấy lửa một lát, Đỗ Duy đã cảm thấy có một ít tinh thần, nhìn phương xa, nhin không được mà hỏi lại lần nữa: “Phía bắc Thần sơn, rốt cuộc là có cái gì?”

“Không một ai biết chính xác.” Lão ma pháp sư lắc đầu: “Nhưng mà trong truyền thuyết, Thần sơn là thành lũy trông coi thế giới loài người, còn tiếp tục hướng bắc, thì sẽ là những chủng tộc bị thần linh ruồng bỏ! Là những chủng tộc đã phản bội lại thần linh, bị lưu đày ra khỏi đại lục Rowland. Nghe nói phía bắc, là một thế giới tội ác. Cái địa phương đó giống với đại lục Rowland, cũng là một mảnh đại lục. Vài chủng tộc thời cổ xưa tin thờ ma quỷ, sau khi chiến bại, đã bị đui ra khỏi thế giới loài người. Bọn họ đi thẳng đường hướng bắc, xuyên qua nơi này, đến một thế giới khác.”

“Một thế giới khác.” Hussein nhíu mày: “Phía trước còn có thể có cái gì? Nơi này đã lạnh đến mức đông chết cả người đang sống rồi! Nếu như không phải là mấy người chúng ta, đổi lại là người thường tại cái loại địa phương này đã sớm không sống nổi rồi! Tiếp tục hướng bắc? Ta tưởng tượng không ra, lên tiếp hướng bắc thì sẽ lạnh thành cái kiểu gì nữa! Cái loại ảo cảnh ác liệt như vậy, có thể có chủng tộc nào sinh tồn được bên trong nó đây? ”

Lão ma pháp sư cười khở một tiếng: “Cho nên, đó chính là trừng phạt của thần linh đối với bọn họ ..... Ta cũng không rõ, nhưng mà đã ghi như vậy trong truyền thuyết.”

“Ta thấy chưa hẳn là thế.” Đỗ Duy đột nhiên cười khe khẽ một tiếng. Tuy nhiên, khi lão ma pháp sư cùng Hussein kỳ quái nhìn Đỗ Duy, hẳn lại ngậm miệng lại, giữ yên lặng.

Chưa hẳn đâu... Đỗ Duy nhin không được nhẹ thở dài trong lòng.

Càng đi hướng bắc lại càng lạnh sao|?

Con người ở cái thế giới, cái thời đại này đương nhiên sẽ cho rằng là như vậy.

Nhưng Đỗ Duy là ai? Đỗ Duy là kẻ đến từ thế giới khoa học kỹ thuật văn minh phát triển của kiếp trước !

Càng đi về bắc sẽ càng lạnh, nếu từ trên bề ngoài mà nói thì có vẻ như không sai.

Nhưng mà, suy nghĩ đến vị trí địa lý...

Nếu như giả thiết rằng cái thế giới này giống với kiếp trước của Đỗ Duy, cùng là một loại tinh cầu có hình quả tròn (cầu).

Đỗ Duy gần như có thể chắc chắn về điều này. Mấy năm nay, hắn đã làm một vài suy đoán, cho rằng cái đại lục Rowland này ở trên một cùng loại hành tinh dạng quả tròn. Thậm chí ngay cả mặt trời, mặt trăng, rồi cả sao Bắc Đẩu đều giống với địa cầu! Đỗ Duy còn hoài nghi đây chính là địa cầu ở không gian khác!

Mặc kệ như thế nào, ít nhất có thể tin chắc là, đây là một hành tinh! Vậy, dựa theo vị trí địa lý của đại lục Rowland: phương bắc rét lạnh, hướng nam nóng nực.

Điều này nói lên cái gì? Nói lên rằng vị trí của đại lục Rowland, hẳn là ở bắc bán cầu của cái tinh cầu này! Đại lục ở bắc bán cầu, vậy phương bắc càng gần với bắc cực, cho nên càng lạnh! Hướng nam càng tới gần xích đạo, cho nên lại càng nóng!

Đây là lý lẽ đơn giản nhất.

Nhưng mà, bởi vì địa cầu là hình tròn (Tác giả: đương nhiên, đang ở cái thế giới này, nên nói là “cái tinh cầu này là hình tròn”), như vậy ở vị trí của đại lục Rowland, càng đi hướng bắc, thì càng gần sát cái “bắc cực” của hành tinh này, sẽ càng lạnh! Nhưng nếu tiếp tục đến hướng bắc thì sẽ ra sao?

Nếu tiếp tục hướng bắc, một mạch tới “bắc cực”, chính là nơi lạnh nhất! Thế nhưng, nếu vẫn không dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước thì thế nào?

Vượt qua bắc cực, nếu tiếp tục đi về phía trước ... nói từ góc độ địa lý học, thì đã không còn là “hướng bắc” chân chính nữa rồi! Mà trên sự thật, đi qua bắc cực mà vẫn tiếp tục tiến về phía trước, thật ra thì đã chẳng khác nào tới được mặt sau của cái tinh cầu này, sau đó sẽ là đi thẳng ..... hướng nam ! Đúng, nếu như tiếp tục đi tiếp, thì ngang với đi về hướng “Nam” !!

Nói như vậy, chẳng những sẽ không càng ngày càng lạnh, mà ngược lại sẽ càng ngày càng ấm áp!!

Đó là lý lẽ mà khi ở kiếp trước của Đỗ Duy, dù là học sinh trung học cũng biết. Đương nhiên ở cái thế giới này, sợ rằng không có ai hiểu được.

Bởi vậy ... ở trong lòng Đỗ Duy nhin không được mà nghĩ lại: nếu như vượt qua Thần sơn, tiếp tục đi về phía trước, sẽ gặp được một cái thế giới ra sao?

Tuyệt đối không thể là càng ngày càng lạnh! Mà nên là càng ngày càng ấm áp! Thậm chí có thể còn tồn tại một đại lục đấy! Còn có một đại lục giống với đại lục Rowland tồn tại!! Điều này rất có khả năng!

Vậy, phương bắc ..... không, phải nói là “phía trước”, rốt cuộc có cái gì?

Trong lúc Đỗ Duy sa vào mơ màng, hắn nhin không được đi tới ngai trên bờ vực núi, hai chân cứ như vậy lơ lửng ở chỗ đó, nhìn về phương xa .....

Tại phía bắc Thần sơn, phóng mắt nhìn trông, phía trước vẫn là đồng bằng mênh mông, nhưng lại không giống cái bằng phẳng kéo dài vô bờ như ở mặt phía nam. Nơi xa, phía chân trời lơ mơ có thể thấy núi tuyết, băng nham (đá do băng tạo nên) liên miên ..... Từ dưới chân Thần sơn trở đi, trên mặt đất thấp thoáng có thể thấy được nham thạch màu đen hình thù cổ quái góc cạnh sắc nhọn nhô lên, trông giống như những cái vấu đột ngột đâm lên khỏi mặt đất...

Nơi ánh mắt của Đỗ Duy có thể tới, đột nhiên thấy được một cách mờ nhạt tại dưới chân núi, phía mạn bắc ở một vài nham thạch màu đen trong trạng thái thành linh đậm lên khỏi mặt đất, trên những góc cạnh bén nhọn kia dường như mơ hồ có treo đồ vật gì đó, lật qua khơi lại màu trắng bạc một cách mập mờ .....

Dấu sao thì Đỗ Duy cũng là ma pháp sư, sức cảm ứng nhạy bén, ngay cả tầm nhìn tầm nghe tự nhiên cũng hơn xa người thường. Hắn liền động lòng, lập tức bỏ mảnh vải quần mặt xuống. Mảnh vải đã bị đông cứng, đang bị cuốn lại, ở giữa lộ ra một lỗ nhỏ. Cứ như thế Đỗ Duy cuộn lại mảnh vải sau đó đưa tới gần mắt nhìn về phía xa...

Dựa theo nguyên lý hình ảnh qua lỗ ngắm cơ bản nhất, nhìn như vậy so với ngắm bằng mắt thường được xa hơn, càng rõ ràng hơn. Đến khi thấy rõ được trên nham thạch sắc nhọn nhô ra dưới chân núi đang treo cái gì, Đỗ Duy không khỏi giật thót trong lòng!

Đáng sợ thay, đó là một cái xác!

Cũng không biết đã bao nhiêu năm tháng, da thịt trên xác chết đã bị hóa thành tinh thể băng, giống như một cái xác cứng khô lạnh treo trên cái nham thạch. Chỉ là, cái xác chết đó trông rất hùng tráng. Một cách ngược đời, đôi tay dài đặc biệt hơn xa loài người bình thường, còn hai chân thì lại rất ngắn. Tuy vậy, chân và đùi đều vạm vỡ khác thường. Áo giáp trên người còn đang treo nhiều mẩu băng, kỳ quái duy nhất chính là ..... không có đầu !

Đỗ Duy nhìn tiếp ra xa xa, lại phát hiện trên một vài nham thạch màu đen nhô ra khác, cũng đang treo mấy cái xác chết. Những xác chết đó càng cổ quái, dưới sự cẩn thận phân biệt của Đỗ Duy, thậm chí còn có vài cái nhìn ra một chút khác lạ!

Những thi thể này, dường như căn bản không phải là loài người! Có cái thì tỉ lệ chiều dài của chân cẳng quá mức cổ quái, có cái thì bàn tay lại chỉ có ba ngón, cứ như là ..... loài động vật nào đó ?

Đỗ Duy càng nhìn càng nhú mào. Cuối cùng dưới sự chăm chú tìm kiếm, đã tìm ra được một hai cái xác chết gần giống loài người... Nhưng những xác chết đó xem ra lại quá mảnh mai! Dù là con gái mảnh khảnh của loài người, sợ rằng cũng sẽ không thể gầy gò nhỏ nhắn như vậy được. Tuy vậy, những thi thể này không chỉ kích cỡ rất nhỏ, mà quần áo giáp bỏ lại trên người cũng đẹp đẽ khác thường. Tuy là đang ở dưới lớp tinh thể băng, nhưng lại phát sáng lấp lờ, chạm trở tinh xảo...

Mà điểm chung là: tất cả những xác chết đều đang nằm sấp! Hơn nữa, không một ngoại lệ nào, tất cả đều không có đầu lâu!

108. Chương 97: Trong Hang Động Của Long Tộc (thượng)

Đỗ Duy cười khổ: “Lão cùng Semel đã từng tới đây hai trăm năm trước?”

“Đúng vậy, hai trăm năm trước ta đã tới, vì tìm kiếm di sản của Aragon. Đáng tiếc... lúc đó ta còn chưa tìm được lời tiên đoán. Ta không có cách nào mở được bảo tàng Aragon để lại, cho nên ta đã tay trắng mà về.” Lão ma pháp sư thấp giọng nói: “Những xác chết ở chân núi mặt bắc, hai trăm năm trước ta đã thấy qua một lần.”

“Chúng... là thứ gì vậy?” Đỗ Duy nêu ra nghi vấn của mình.

“Chính là những chủng tộc bị thần linh trục xuất trong truyền thuyết. Tại thời kì cổ xưa, bọn họ và loài người cùng sinh tồn tại đại lục Rowland, nhưng sau vì phản bội thần linh mà bị đuổi ra khỏi đại lục Rowland và lưu đày ra thẳm phương bắc, vượt qua Thần sơn đến mạn bắc. Không ai biết mạn bắc rốt cuộc là địa phương nào, chỉ biết đó là một vùng đất đầy ải, nơi sinh sống của các chủng tộc bị thần linh xưa đuổi. Còn Long tộc chính là canh giữ nơi này. Nhưng từ xưa đến nay, những chủng tộc này cũng có người mưu đồ trở về. Đáng tiếc, bọn họ không thể vượt qua được thần sơn do Long tộc nắm giữ, không cách gì tiếp tục đi về... Cho dù bọn họ có thể xuyên qua thần sơn, thì phía sau chờ đợi họ còn có Đồng bằng bị quên lãng với

gió lốc kinh khủng đáng sợ vô cùng vô tận, cùng với rừng rậm Băng Phong rét lạnh tràn đầy ma thú! Bằng vào những địa phương này, các chủng tộc bị lưu đầy đó không thể nào trở lại đại lục Rowland được nữa!”

Lão ma pháp sư vừa nói, vừa chỉ vào dưới chân núi: “Những bộ xương này chính là một số cường giả kiệt xuất của các chủng tộc đó. Họ hi vọng dựa vào thực lực mạnh mẽ của mình mà đi qua được thành lũy do thần linh dựng lên. Nhưng mà bọn họ đều đã thất bại, bị Long tộc giết chết dưới chân Thần sơn.”

Trong ánh mắt của Đỗ Duy lóe lên sự nghi hoặc: “Lão làm thế nào mà biết được điều đó?”

“Tộc trưởng Long tộc nói cho ta biết.” Lão ma pháp sư mỉm cười: “Hai trăm năm trước ta đã tới nơi này... Tộc trưởng nơi này là một kẻ rất phức tạp, người gặp được hắn thì sẽ hiểu.”

Vào sẩm tối ngày thứ ba leo núi, cuối cùng mọi người cũng lên tới đỉnh.

Trên chóp thần sơn chính là một cái hang động to lớn không gì sánh nổi. Đỗ Duy thấy hang động này giống như một cái tổ ong. Hang động có chừng bảy tám cửa hang, bên trong thấp thoáng dẫn lại từng hồi tiếng rỗng kêu. Còn phía trên đầu, có một đám rỗng bay vòng quanh qua lại - chúng có vẻ như là lính gác.

Sức nhìn và sức nghe của rỗng hơn xa các loài sinh vật khác. Ở trên cánh đồng băng bằng phẳng thế này, chúng nó thậm chí có thể nhìn rõ xao động ở khoảng cách hơn mười dặm!

Con rỗng đen cực lớn cầm đầu lính canh đã có phần sốt ruột nóng nảy. Nó ở trên đỉnh đầu mọi người gầm gừ: “Các người tới quá chậm rồi! Tộc trưởng đang đợi các người!”

Vừa nói, một cái móng vuốt của nó chỉ vào một cái miệng hang: “Vào đi! Nhưng đừng có chạy linh tinh!”

Hang động rất lớn! Siêu lớn!

Đây là cảm nghĩ đầu tiên của Đỗ Duy. Ở trên ngọn núi gần như chỉ là sắt này, khối núi tựa như bị đào rỗng. Đi lên sẽ thấy bên trong hang động khổng lồ đó thỉnh thoảng còn có từng cơn gió lớn thổi ra bên ngoài.

Đi vào trong cửa hang, bên trong cũng không phải là tối đen, mà ngược lại còn có vòng vòng ánh sáng vàng chiếu rọi rực rỡ.

Trên vách hang động không ngờ gắn đầy các thứ quý giá! Vàng, đá quý sặc sỡ màu sắc, các thứ đồ sáng bóng, phát ra ánh sáng lộng lẫy!

Đỗ Duy sửng sốt trong lòng. Lão ma pháp sư lại túm chặt lấy hắn, sau đó dẫn mọi người đi vào bên trong.

Đoàn người thẳng tiến, hang động rất sâu, dưới chân là nền cứng rắn, nhưng nơi này lại không lạnh lẽo. Đi tới bên trong, liền thấy ở trên con đường hang động phía trước mặt là một cánh cửa sắt to lớn! Cửa có tay xoắn (tay quay như cái tời) hình chữ thập (gạch chéo), dây xích bên trên không biết là chất liệu gì, chỉ thấy đen bóng một màu.

Ở bên cạnh cửa sắt, còn có một con rỗng đen đồ sộ đang nằm lăn trên mặt đất mà ngủ khò khò. Khi miệng con rỗng lớn đó mở ra đóng lại, tiếng ngáy như tiếng sấm, cuốn ra từng đợt gió mạnh.

Lão ma pháp sư ho khan một tiếng, sau đó lớn tiếng gọi: “Bạn bè loài người đến xin được gặp tộc trưởng Long tộc!”

Con rỗng không chút phản ứng.

Lão ma pháp sư ho khan thật mạnh một tiếng nữa: “Tộc trưởng Long tộc vĩ đại, bạn bè loài người đã tới gặp người!!!”

Con rỗng nọ vẫn không có phản ứng.

Lão ma pháp sư có chút tức giận. Lão bước dài tới, sau đó đứng bên cạnh mặt con rỗng. Chiều cao của lão vừa ngang với độ lớn của cái đầu nó. Lão ma pháp sư lấy ra ma trượng, sau đó nhẹ nhàng chấm một cái lên mũi rỗng, trầm giọng nói: “Hai trăm năm không gặp, người sao mà ham ngủ vậy?”

Một dòng khí đen nhàn nhạt tiến vào trong lỗ mũi con rỗng. Con rỗng đang ngủ say chợt nhúc nhích một cái, rồi bỗng há lớn miệng ra, hắt hơi một cái ác liệt!

Gào!

Một tiếng rống to khiến cho Đỗ Duy thiếu điều điếc cả tai! Cơn lốc mãnh liệt thậm chí thổi bay cái mũ của lão ma pháp sư đi.

“Là ai đã đánh thức ta!” Con rồng lúc lắc cái đầu, mở to đôi mắt nhìn chăm chăm lão ma pháp sư, con người màu vàng xoay chuyển vài cái, rốt cục thanh âm hòa hoãn lại: “Người? Người là...”

“Ta là loài người, là bạn bè của các người, ta đến xin gặp tộc trưởng Long tộc.”

Cuối cùng, con rồng đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Thân thể khổng lồ của nó đứng lên, nhìn lão ma pháp sư trước mặt như một kẻ tí hon, mũi xì ra một hơi, sau đó bỗng lớn tiếng nói: “Ta nhận ra người! Lần trước người đã tới một lần!”

“Đúng vậy!” Lão ma pháp sư tiện tay sửa sang đầu tóc một chút: “Thị vệ trưởng đại nhân tôn kính, xin hãy mở cửa, cho ta vào gặp mặt tộc trưởng của các người đi.”

“Ta không thích người.” Con rồng rống lên: “Ta rất ghét bị đánh thức trong lúc mơ ngủ!”

“Nhưng mà ta có việc gấp.” Lão ma pháp sư nhún vai: “Hơn nữa, ta cùng Long tộc các người có giao kèo, ta có quyền xin gặp tộc trưởng.”

“Được rồi...” Con rồng cần nhần: “Vậy dựa theo truyền thống, các người trước tiên phải qua được cửa của ta đã!”

Nói xong, con rồng lớn đứng thẳng người, hai cánh phía sau giang rộng ra, sau đó nhe răng... Về mặt này, trông như là nó đang cười khẩy?

Chẳng lẽ còn phải động tay đánh nhau một trận trước?

Hussein đã lặng lẽ đứng xích lên phía sau gần nhất với lão ma pháp sư. Nếu muốn đánh, ở trong cái hang động kiểu này không phải là nơi thích hợp cho ma pháp sư chiến đấu. Mà hắn là kỵ sĩ mạnh nhất về cận chiến bên trong hàng ngũ này, tự nhiên phải đứng ra đối phó con rồng kia.

Tuy nhiên, lão ma pháp sư quay đầu nhìn hắn cười cười, khoát tay ý bảo hắn không cần ra tay. Sau đó, lão ma pháp sư nhìn con rồng lớn trước mặt: “Vậy là theo quy tắc cũ phải không, thị vệ trưởng đại nhân tôn kính?”

“Đúng vậy, chỉ cần các người có thể dùng sự khôn ngoan khiến cho ta khâm phục, ta sẽ mở cánh cửa này!” Con rồng gầm lên: “Thắng có thể qua! Thua ở lại ngoài cửa!”

Đỗ Duy sững người, hắn nhìn lão ma pháp sư một cái, vừa hay lão ma pháp sư cũng đang nhìn hắn: “Hiểu được chứ? Là đấu văn! Vị tiên sinh rồng này chính là thị vệ trưởng của tộc trưởng Long tộc. Bảy trăm năm trước y đã là chiến sĩ số một của Long tộc! Nhưng bây giờ y theo đuổi không phải là sức mạnh dữ dội, mà là sự khôn ngoan...”

Vừa nói, lão ma pháp sư vừa nháy mắt với Đỗ Duy.

Quả nhiên, con rồng lớn này lập tức kiêu căng rống lên: “Đúng vậy! Ta đã là chiến sĩ số một của Long tộc! Hiện giờ ta theo đuổi chính là cái tên tuổi kẻ trí số một Long tộc! Ra đề đi! Chỉ khi các người có thể làm khó được ta, nếu không đừng nghĩ đến chuyện đi vào!”

Cùng rồng... so trí tuệ?!

Đỗ Duy ngẩn người.

Lão ma pháp sư quay sang kéo lấy Đỗ Duy, sau đó đẩy hắn lên, cười nói: “Ta biết người là một kẻ rất thông minh, cho nên bây giờ người phải dựa vào chính mình! Trận này đấu ba lượt cần thắng hai, chỉ cần chúng ta ăn nó hai lần là được. Nếu không, đừng mong đi vào.”

Đỗ Duy thở dài: “Thật sự phải như vậy?”

Con rồng tranh lấy phần trả lời, nó ngẩng đầu, kiêu ngạo gầm lên: “Đúng, đó là luật của ta!!”

“Vậy, được rồi.” Đỗ Duy suy nghĩ một chút, rồi gật đầu đáp ứng.

So khôn ngoan với rồng lớn...

Rồng vốn được công nhận là sinh vật cao cấp, thậm chí còn cấp cao hơn loài người — mặc dù loài người không nghĩ vậy.

Long tộc có tuổi thọ kéo dài, có trí tuệ cao vời, có thực lực mạnh mẽ. Mà tuổi thọ lâu dài thêm vào trí tuệ cao cấp khiến cho chúng có thể có thời gian học tập dài hơn loài người... Về mặt lý thuyết mà nói, chỉ tính từ cá thể (riêng lẻ) thì Long tộc chính xác là cao cấp hơn loài người.

Nhưng, đó chỉ là lý thuyết.

“Vậy, trường ganh đua này có quy tắc gì?” Đỗ Duy đi tới trước mặt con rồng, mỉm cười hỏi.

“Rất đơn giản, chỉ cần người đưa ra một vấn đề có thể khiến ta không trả lời được.” Con rồng lớn cười rất được thể: “Nhưng mà, ta phải nhắc nhở người một chút, tuyệt đối đừng xem thường hiểu biết của ta! Sự khôn ngoan của loài người các người ta đã học hỏi rất nhiều rồi! Tộc trưởng đại nhân từng đi qua thế giới loài người, học tập văn minh của các người, ngài đã dạy ta rất nhiều thứ! Loài người, đừng mong dùng những trò bịp bợm của các người mà gạt được ta!”

“Bất cứ vấn đề gì sao?” Đỗ Duy nhấp nháy mắt.

“Bất cứ vấn đề gì!” Con rồng gật đầu dứt khoát.

“Được rồi.” Đỗ Duy cười có phần xấu xa: “Vậy ta nêu ra đây.”

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Đỗ Duy cười nhạt, nói: “Câu hỏi của ta là như thế này, đây là một bài toán dễ không ngờ: cho rằng, nơi này có một loạt căn buồng, buồng thứ nhất có một người, buồng thứ hai có hai người, buồng thứ ba có ba người, buồng thứ tư có bốn người... cứ đẩy lên như thế, mỗi buồng sau đều nhiều hơn buồng trước một người! Câu hỏi của ta là khi chúng ta đếm đến buồng thứ một ngàn, vậy trong tất cả một ngàn buồng đó, cộng lại với nhau có cả thảy bao nhiêu người?”

109. Chương 97: Trong Hang Động Của Long Tộc (hạ)

Sau đó, nó bắt đầu ra sức bấm ngón tay, rồi ngón tay không đủ dùng thì lại đếm ngón chân. Nhưng mà, rất nhanh đến cả ngón chân cũng thiếu. Nhìn ánh mắt của nó như là rất muốn mở miệng mượn luôn cả ngón của Đỗ Duy vậy...

Nhìn con rồng lớn đó vụng về đếm ngón tay ngón chân, đáng vẻ khổ sở, Đỗ Duy nhin cười: “Thế nào? Tính không ra sao?”

“.....” Con rồng thỉnh thoảng nổi giận: “Đây là sự dối trá! Không thể nào! Câu hỏi như vậy làm sao có thể tính ra được! Hơn nữa... hơn nữa... nếu đếm đến buồng thứ một ngàn, bên trong phải chứa một ngàn người! Nơi nào có cái buồng lớn như vậy!”

“Có chứ! Cung điện loài người chúng ta, đừng nói chứa một ngàn người, cho dù chứa một vạn người cũng không có vấn đề gì.” Đỗ Duy cười hì hì: “Thị vệ trưởng đại nhân tôn kính, rốt cuộc ngài có thể trả lời được hay không?”

“Cái này... cái này căn bản không phải là câu hỏi! Đây là sự lừa dối! Không có ai có thể tính ra được! Ít nhất phải thời gian một năm mới có thể đếm rõ ràng được!” Con rồng lớn có phần thẹn quá hóa giận: “Chính người cũng trả lời không nổi câu hỏi này! Dựa vào cái gì mà lại hỏi ta!”

Đỗ Duy cũng không thêm cãi cộ với nó, mà cười hì hì, nói: “Thật sao?”

Sau đó hần nhoài người ra mặt đất, viết nguệch ngoạc vài cái lên đấy, rồi ngẩng đầu lên nói ra lời giải: “Cả thảy là 500500 người!”

“500500??” Con rồng mở mắt đầy đầu, tiếp đó nó liu lạt ngắm nghía một chốc, rồi lớn tiếng kêu lên: “Ta không tin! Người làm sao có thể tính được! Chắc chắn là người nói bậy!”

Đỗ Duy nghiêm mặt: “Đề mục ta đã ra, chính ta cũng đã nói lời giải. Chỉ có người trả lời không được... giờ người lại muốn chối sao? Chẳng lẽ đây chính là niềm kiêu hãnh của Long tộc ư?”

“.....” Con rồng ghen hờn, nó tức giận rống to một tiếng, không cam lòng gào lên: “Được rồi! Loài người mảnh mung, coi như người thắng!! Coi như người thắng đó! Người có thể đi vào!!”

Sau đó, con rồng hung hăng nhìn chằm chằm lão ma pháp sư: “Bây giờ, sẽ là người! Lần trước người lừa ta một chập, lần này người đừng nghĩ lại gạt được ta nữa!”

Lão ma pháp sư cười hờn hờn nhìn con rồng: “Sẵn sàng rồi phải không? Vậy chúng ta sẽ bắt đầu... lần này đầu bài ta ra rất dễ, chúng ta chơi oẳn tù tì nhé, đây là một trò chơi đơn giản nhất của loài người: kéo, búa, bao.”

Sau đó, lão ma pháp sư khoa tay múa chân nói qua về luật lệ. Lão cười dừng dừng: “Nói thật, ta nghĩ là người không thể thắng ta, cho nên ta vì người giảm độ khó đi một chút, chúng ta oẳn tù tì mười lần, chỉ cần người có thể thắng ta một lần thôi! Thì tính là người được! Ổn chứ? Nếu không, người phải để ta qua.”

Kết quả...

Kết quả không cần nói cũng biết.

Đỗ Duy vốn còn tưởng bản thân mình đã rất xấu xa, dùng hiểu biết về số học của loài người kiếp trước đi bắt nạt một con rồng, không ngờ rằng lão già này còn đáng khinh hơn cả mình!

Kéo, búa, bao?

Đỗ Duy sắp buồn cười đến vỡ bụng rồi.

Móng vuốt của rồng vốn chỉ có hai cái ngón! Chỉ hai ngón thôi!

Nói cách khác, nó đưa hai ngón tay ra tức là kéo, mà nó nắm chặt ngón tay lại tức là búa. Nhưng dù thế nào thì nó mãi mãi không thể đưa ra được “bao”.

Lão ma pháp sư cũng không muốn chậm trễ, một hơi ra mười lần búa, làm con rồng lớn cúi bần kêu to oa oa.

“Này, chúng ta thắng hai lần rồi! Người nên mở cánh cửa này để chúng ta đi vào.” Đỗ Duy kêu lên.

Con rồng lớn thở dài bất lực, sau đó lê thân thể khổng lồ đi tới bên cánh cửa sắt. Nó dùng sức xoay cái tay quay, rồi thì nghe thấy tiếng lách cách hùng hậu truyền lại, dây xích đang chuyển động, cửa sắt chậm rãi được kéo lên...

“Vào đi!” Tối phút chót, con rồng vẫn còn chút hậm hực nhìn lão ma pháp sư cùng Đỗ Duy một cái: “Lần sau! Lần sau ta sẽ không thua cho các người đâu! Ta muốn xin tộc trưởng một điều, ta phải đến thế giới loài người học tập khôn ngoan!”

Sau khi bọn người Đỗ Duy đi vào cửa sắt, phía sau thỉnh thoảng còn vang đến tiếng gầm càu kỉnh của con rồng nọ.

“Gã đó là chiến sĩ số một của Long tộc, tuy vậy hẳn lại thích nghịch ngợm một chút.” Lão ma pháp sư mỉm cười: “Lần trước tới đây, ta cũng đã đùa bỡn nó một phen, cũng rất thú vị.”

“Thật ra ta thấy nó rất đáng yêu.” Đỗ Duy nhún nhún vai: “Nhưng, Long tộc cùng loài người độ trí tuệ, xem ra đầu óc của nó đúng là không được dùng thật tốt.”

“Chỉ là đùa vui thôi.” Lão ma pháp sư cười nói: “Cho dù nó thật sự làm ầu không cho chúng ta đi vào, cuối cùng thì tộc trưởng vẫn sẽ gặp chúng ta. Nhưng mà, tốt nhất là chúng ta đối với nó nhún nhường một chút, mặc dù nó thích nghịch ngợm nhưng về mặt thực lực thì tuyệt đối là một kẻ đáng sợ. Nếu người sau này còn muốn cùng Long tộc gặp gỡ, tốt nhất là vỗ về nó tốt một chút.”

“Sau này?” Đỗ Duy nhíu mày.

Tuy nhiên, lão ma pháp sư lại không tiếp tục nói nữa.

Sau khi xuyên qua cửa sắt, hang động lại có một đường đi xuống.

Ở trên vách đá hai bên hang động có rất nhiều khe nứt nhỏ. Trong mỗi khe nứt đều lấp lánh ánh rạn vỡ của đá quý, cũng không biết đã cất giấu bao nhiêu của cải. Đỗ Duy thở dài, xem ra truyền thuyết là thật rồi, thói quen của Long tộc là thích những thứ sáng loáng.

Bề rộng của hang động đang thu nhỏ lại, càng đi vào càng hẹp dần. Sau khi đến đoạn cuối, đi ra khỏi con đường, lại phát hiện trước mặt đã đến một nơi hình vòm tròn kiểu như đại điện.

So sánh với kiến trúc của loài người, đại điện này giản dị hơn nhiều, thậm chí so với cung điện trước kia của Medusa còn mộc mạc hơn. Bên trong một cái hang động lớn trơ trụi như vậy, ngẩng đầu không thấy mặt trời, trên cách bức vách xung quanh thì dát đá quý sắc sỡ hoa hòe hoa sói.

Mà khiến cho Đỗ Duy ngạc nhiên chính là ở giữa đại điện có một cái ghế! Thước tắc lớn nhỏ không sai biệt lắm với đồ của loài người.

Trên ghế, một gã đang ngồi. Đó là một kẻ đã hóa thân thành hình người, thân thể y không khác mấy với con người bình thường.

Khuôn mặt mọc đầy râu ria, trên người cũng không có mang bất cứ trang sức gì, chỉ đơn giản một bộ áo choàng.

Thứ duy nhất có thể làm nổi bật lên thân phận Long tộc của y cũng chỉ có đôi sừng dài vươn lên trên đỉnh đầu ... Tuy vậy, khiến cho Đỗ Duy không ngờ chính là một cái sừng trong đó chỉ còn lại một nửa, giống như là bị cái gì đó chém đứt lìa rồi.

“Bộ áo choàng này vốn là ta đưa cho y.” Lão ma pháp sư thấp giọng nói một câu vào tai Đỗ Duy, sau đó buông tiếng cười to, giơ tay ưỡn ngực đi nhanh tới: “Ông bạn già, đã hai trăm năm rồi, chúng ta rốt cuộc lại gặp mặt!”

Nhưng tộc trưởng Long tộc lại không tỏ ra hân hoan như lão ma pháp sư. Y bắt đầu dĩ hừ một tiếng, từ trên ghế đứng lên ngáp một cái: “Ài, cuối cùng lại gặp người, cuộc sống nơi này nhàm chán như vậy, có thể gặp một tên thú vị như người ít nhất cũng là một chuyện không tệ. Được rồi, nói cho ta biết, lần này người đến mang cho ta tin tức hay ho gì?”

Con rồng hóa thành người này đi đến trước mặt, nhưng Đỗ Duy lại không thể cảm nhận được khí tức gì trên người y... Thậm chí ngay cả loại oai rồng áp bức của Long tộc đối với loài người cũng không có!

Y giống như một kẻ không hề có oai thế gì, tuy vậy chỉ cần người dùng sức cảm ứng thăm dò một chút sẽ phát hiện ra khí tức của y sâu xa tựa như biển rộng! Người sẽ nhận thấy là người không cảm ứng được cái gì.

Ngay cả bề ngoài của y cũng rất bình thường, nếu không phải trên đỉnh đầu có đôi sừng, thì y gần như là một người không thể bình thường hơn, không có bất cứ một chỗ nào gây chú ý.

Rồi cả cặp mắt của y cũng không có chút sắc thái gì, hai mí mắt ử rử, nhìn như kẻ có hơi mà không có sức vậy.

Đỗ Duy không có thói quen xấu là trông mặt bắt hình dong, nhưng nhìn thấy một lão già bình thường đến mức thảm hại như vậy, không ngờ lại là tộc trưởng Long tộc, trong lòng cảm thấy hụt hẫng. Hẳn nhện không được mà biểu lộ ra ngoài mặt.

“Ông bạn già.” Lão ma pháp sư ho khan một tiếng: “Lần này ta đến là vì hoàn thành một cái giao kèo cùng Long tộc... Ta đã tìm được người mở được cái bí thất bên trong nơi này!”

Nghe xong câu đó, trong ánh mắt dưới đôi mi ử rử của tộc trưởng Long tộc lóe lên một tia sáng lạ lùng! Lập tức ánh mắt của y rơi lên thân mấy người Đỗ Duy ở đằng sau lão ma pháp sư.

Sau đó y nở nụ cười, nhưng mà nụ cười có chút cổ quái: “Ồ? Người tìm được rồi sao? Là một trong mấy vị đồng bạn mà người đem đến này ư? Là vị Medusa nữ vương xinh đẹp? Hay là vị Thánh kỵ sĩ kiêu ngạo này? À, để ta xem nào... chẳng lẽ là vị thiếu niên trẻ tuổi này ư?”

Y nói một câu rất bình thường nhưng lại khiến cho Đỗ Duy lập tức không dám tiếp tục coi nhẹ vị tộc trưởng này nữa!

Cứ như là y chỉ đơn giản liếc mắt một cái là liền nhìn ra được thân phận thực sự của Medusa nữ vương! Thậm chí còn xem thấu được thực lực của Hussein!

Lão ma pháp sư ngáp ngừng một chút, quay đầu nhìn Đỗ Duy: “Người qua đây đi.”

Đỗ Duy theo lời đi lên vài bước. Tộc trưởng Long tộc liếc mắt đánh giá Đỗ Duy một cái, trong ánh mắt y mang theo một nét khác lạ: “Ồ, vị thiếu niên quý tộc này chính là người mà người tìm được sao? Trên người hắn đúng là có khí tức của ác ma, tuy vậy thực lực của hắn quá yếu kém... Người chắc chắn hắn có thể rút ra được thứ mà Aragon để lại chứ?”

Khi tộc trưởng Long tộc đánh giá Đỗ Duy, loại ánh mắt đó khiến cho Đỗ Duy rất không thoải mái. Ánh mắt kẻ kia nhìn như rất bình thường, nhưng Đỗ Duy lại phỏng phát có một loại cảm giác như đang trần truồng đứng trước mặt y... Chỉ một cái liếc mắt như vậy đã hoàn toàn nhìn thấu được mình!

“Được rồi! Ta đi lấy ‘chìa khóa’, nhưng nếu lần này vẫn còn mở không ra cánh cửa đó. Vậy người nên hiểu được kết quả đi.” Tộc trưởng Long tộc nói một câu rất bình tĩnh.

Sau đó, y không thèm để ý tới mọi người, xoay người rời đi, tới phía sau đại điện, tùy ý đi vào một con đường trong đông đảo các cửa động.

Lão ma pháp sư đợi tộc trưởng Long tộc rời đi, rồi xoay người nghiêm túc nhìn Đỗ Duy: “Người vừa rời làm sao vậy? Hình như người có phần lơ đãng?”

Đỗ Duy không nói gì.

Lão ma pháp sư hít một hơi thật sâu: “Có phải là bề ngoài của tộc trưởng Long tộc này khiến cho người có chút thất vọng hay không? Có phải là trông y không có chút nào giống như một vị tộc trưởng Long tộc?”

Đỗ Duy ngẫm nghĩ: “Ta chỉ thấy kỳ lạ.”

“Thu lại cái sự kỳ lạ của người đi!” Giọng nói của lão ma pháp sư nghiêm nghị: “Đỗ Duy, ta mong là người... Không, không phải trông mong, mà là yêu cầu người! Ta yêu cầu người lúc đối mặt với y phải giữ vài phần kính trọng! Ta không phải đang nói giỡn, bởi vì y chắc chắn không phải là một kẻ dễ chọc vào!”

Đỗ Duy lập tức gật đầu: “Đương nhiên, tộc trưởng Long tộc, làm sao có thể là một kẻ dễ chọc được, ta hiểu được mà.”

“Người hiểu được là tốt nhất.” Lão ma pháp sư quay đầu nhìn thoáng qua cửa động mà tộc trưởng Long tộc vừa đi vào, sau đó thấp giọng nói: “Ta cần phải nói cho người biết, gã đó là một tên điên, đừng tưởng rằng tính khí y rất tốt. Nhờ mà y trở mặt thì không ai có thể ngăn chặn được, ít nhất nơi này không có người có thể! Hơn nữa, gã đó rất chán ghét loài người, chúng ta tốt nhất không nên chọc giận y.”

Dừng một chút, lão ma pháp sư lại nói: “Các người thấy cặp sừng trên đầu y không? Trong đó có một cái bị chém gãy một đoạn.”

Đỗ Duy và Hussein cùng gật đầu.

“Đó là bị Aragon xén đứt đấy!” Lão ma pháp sư lạnh lùng nói: “Nhưng cái ta muốn nói cho các người chính là, có lẽ y là kẻ duy nhất đã từng cùng Aragon giao thủ mà còn sống trên thế giới này! Hơn nữa, năm đó ngay cả thực lực cường mạnh như Aragon, cũng không có khả năng giết chết y! Y là một kẻ cổ quái, nếu nhờ y lật mặt, thì sẽ không có ai ngăn được y, ít nhất thì nơi này không có người như vậy!”

110. Chương 98: Nỗi Óan Giận Của Tộc Trưởng Long Tộc

“Ta?” Lão ma pháp sư cười cười: “Ta không làm được. Ít nhất trên thế giới này, ta chỉ cho là có hai kẻ mà thực lực ma pháp có khả năng vượt qua ta. Một là giáo hoàng bề hạ của thần điện, người còn lại chính là chủ tịch tiên sinh của ma pháp công hội.”

Đỗ Duy vẫn chưa hiểu được ý tứ của lão ma pháp sư.

Tuy nhiên sau đó lão ma pháp sư cười khở, nói: “Hai kẻ mà ta vừa nói là ta nghĩ có khả năng vượt qua ta. Còn vị tộc trưởng Long tộc này, theo ta biết thì thực lực chắc chắn trên ta! Bởi vì vào lần ta đến hai trăm năm trước đã từng cùng hắn động thủ một lần. Hắn gần như chỉ dùng phân nửa thực lực, mà đã suýt chút nữa giết chết được ta. Ta nghĩ, nếu như không phải là trong tay ta có giao kèo của Aragon với Long tộc, thì hai trăm năm trước ta đã chết ở nơi này rồi!”

Mọi người còn đang nói, thanh âm của tộc trưởng Long tộc đã từ trong hang động truyền lại.

“Người quá khiêm tốn rồi, bạn của ta.”

Lúc này vị tộc trưởng đã trở lại, trong tay hắn có cầm một cái hộp hẹp dài, chậm chậm đi tới, mỉm cười nói: “Ta phải sửa lại hai cái sai lầm của ngươi. Thứ nhất, người khác ta không biết, nhưng ta cho rằng thực lực của vị chủ tịch công hội ma pháp sư tuyệt đối không bằng ngươi. Thứ hai, thực lực của giáo hoàng bộ hạ Thần điện không phải là có thể trên ngươi, mà là chắc chắn mạnh hơn ngươi.”

“Ngươi làm thế nào mà biết được?” Đỗ Duy đặt câu hỏi.

“Bởi vì ta đã đi qua thế giới loài người các ngươi... Hóa thân thành hình dáng như thế này, mà đi du lịch thế giới nhân loại, học tập văn minh và văn hóa của các ngươi... Bởi vì ta tò mò, rốt cuộc thế giới loài người các ngươi là thế nào, mà không ngờ có thể sinh ra một kẻ mạnh như Aragon kia! Mỗi một trăm năm ta lại đi vòng quanh thế giới loài người một lần, nhưng mỗi một lần ta đều thất vọng! Vì rằng, cho dù gần như là chủng tộc đông đúc nhất: loài người, cũng không có xuất hiện thêm một kẻ mạnh nào như Aragon nữa.” Tộc trưởng Long tộc cười nhạt, nói: “Chủ tịch tiên sinh của công hội ma pháp sư, giáo hoàng bộ hạ của Thần điện ta đã từng bí mật khiêu chiến bọn họ. Do đó, ông bạn già của ta, người không cần nhún nhường, ta nghĩ là trong bảng xếp hạng ma pháp sư của thế giới loài người, thực lực của ngươi tuyệt đối có thể đứng thứ nhất... nếu như giáo hoàng không rời khỏi Thần điện.”

Nói rồi, hắn tiện tay quăng cái hộp lên mặt đất, giọng nói dần dần lạnh lại: “Được rồi! Hãy cầm lấy chìa khóa đi, bạn già của ta! Ngươi đã biết bí thất ở chỗ nào mà! Mở nó ra, lấy những thứ ở trong đó rồi rời khỏi lãnh địa của ta! Ít nhất có một chuyện ngươi đã nói đúng: Ta, vẫn luôn chán ghét loài người! Nhất là Aragon tên tiểu nhân đê tiện đó!”

Nói xong, tộc trưởng Long tộc hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Ngay lúc y hừ một tiếng thì Đỗ Duy bỗng cảm giác thấy thanh âm nọ chui vào trong tai, phảng phất như có một bàn tay vô hình tàn nhẫn bóp lấy trái tim của mình, sau đó huyết dịch toàn thân dường như trào lên!

Thanh âm nọ giống như một nhát búa nặng trĩu vậy!

Trong nháy mắt mặt mày Đỗ Duy trở nên trắng bệch, sau đó trước mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa đã xỉu! May mắn, lão ma pháp sư về mặt nghiêm túc đỡ lấy Đỗ Duy, bàn tay y đặt lên hậu tâm (sau lưng) của hắn, rồi thì một tia hào quang ma pháp hệ ánh sáng đã bao trùm lấy hắn. Đỗ Duy hít thật sâu một hơi mới thấy nhẹ nhàng trở lại.

Nhưng ngay sau đó, Hussein đằng sau đột nhiên biến sắc mặt. Vị kị sĩ kiêu ngạo này há miệng phun ra một ngụm máu tươi!

Sắc mặt kị sĩ bàng hoàng. Hắn nhìn về cửa động nơi tộc trưởng Long tộc vừa biến mất, nghiêng răng nói: “Đây... là cái gì?”

“Là ma pháp tiếng rỗng.” Lão ma pháp sư thở dài. “Hắn đã nương tay rồi đó.”

“Tại sao nàng ấy không sao cả?” Đỗ Duy chỉ về Medusa nữ vương đang lẳng lặng đứng ở đằng kia.

“Bởi vì vị tộc trưởng chỉ chán ghét loài người.” Lão ma pháp sư cười khở. Lão liếc bộ mặt giận dữ của Hussein một cái: “Hussein! Đừng hy vọng bây giờ ngươi có thể khiêu chiến hắn! Hãy tin ta đi, cho dù ngươi đã là Thánh kỵ sĩ, chênh lệch thực lực so với hắn vẫn còn rất xa!”

Ma pháp tiếng rỗng mà vị tộc trưởng Long tộc trước khi đi đã thi triển ra một chút quả nhiên lợi hại. Dưới sự xoa dịu bởi phép thuật hệ ánh sáng của lão ma pháp sư, khí huyết đang sục sôi trong lồng ngực cùng với tâm thần của Đỗ Duy mới từ từ êm dịu trở lại. Còn Hussein, sau khi ới một ngụm máu, thì đã coi đó là

một sự nhục nhã lớn. Nếu không phải là lão ma pháp sư nhắc nhở, thì e là vị kị sĩ rất đỗi kiêu ngạo này hiện giờ đã đi kiếm tộc trưởng Long tộc mà quyết đấu rồi.

“Xem ra vị tộc trưởng Long tộc này cũng không rộng lượng gì cả.” Đỗ Duy cười khổ: “Chính vì năm xưa, Aragon tài dè Long tộc, đã khiến cho bọn chúng mất hết mặt mũi. Cho nên hần mới căm thù Aragon như vậy, kết quả giận lây luôn cả chúng ta?”

Lão ma pháp sư nhíu mày, thấp giọng nói: “Ta đã từng nói qua với người, vị tộc trưởng này là một kẻ phức tạp. Ngoài miệng hần nói rằng căm ghét nhất là Aragon, thật ra ta thấy, trong lòng hần không chỉ oán giận y, mà còn có một sự tôn kính vi diệu. Dù sao Aragon cũng là loài người duy nhất chiến thắng một cách ngay thẳng được tộc trưởng Long tộc. Cũng chính vì cội lòng rắc rối như vậy, hần mới kín đáo đến thế giới loài người du lịch đó.”

Nói xong mấy chuyện này, lão ma pháp sư lớn tiếng bảo: “Tốt rồi, không lãng phí thời gian nữa, chuyện chính chúng ta cần làm gấp hơn! Đi theo ta, chúng ta đi nhìn xem bí thất mà Aragon lưu lại ở chỗ này!”

Lập tức, mọi người theo lão ma pháp sư ra khỏi đại điện. Lão già có vẻ rất thuộc đường nơi này, sau khi qua khỏi một cửa động, bên trong đối mặt với vô số ngách rẽ, nhưng lão không hề chần chừ mà dẫn theo mọi người rẽ trái ngoặt phải. Dọc đường đi, khiến cho Đỗ Duy ngạc nhiên chính là bọn họ thấy được nhiều thứ đồ vật lạ lẫm.

Ngay khi đi ngang qua con đường trong hang động (Tác giả: Nói thật, Đỗ Duy thậm chí hoài nghi mình liệu có đi nhầm vào hang chuột hay không. Bên trong hang động của Long tộc này bốn phương tám hướng thông suốt, khắp nơi đều là ngõ rẽ), có những bệ nham thạch nhấp nhô cao thấp. Những nham thạch này đều là những đá sắt chỉ có ở Thần sơn. Mà trên những vấu sắc nhọn ở bệ đá đó có gắn to nhỏ những cái... đầu lâu!

Là đầu lâu, hơn nữa hình mẫu khác nhau. Càng khiến người ta khó mà hiểu được chính là, hình như các đầu lâu này không có cái nào là thuộc về loài người!

Trên những góc cạnh bén nhọn giống như đã chọc thủng lên trên này, những đầu lâu đó có đủ loại kiểu dáng, có cái còn đội loại mũ sắt lạ lùng, nhưng điểm giống nhau là: Đỗ Duy nhìn ra được, những đầu lâu này dường như đều đã bị vụn sống vậy!

Không biết chúng đã trải qua bao nhiêu năm tháng, may mắn là ở nơi này không khí lạnh mà khô, cho nên các đầu lâu này tuy đã khô cong, nhưng cũng không có mục rữa, vẫn còn gượng nhìn ra được mặt mũi vốn có của chúng!

Vì vậy, Đỗ Duy thấy được những điều này:

Đầu lâu của những thứ này so với của người thường lớn hơn ba bốn lần. Từ ngũ quan của khuôn mặt cùng hình dáng khung xương mà nhìn, dường như giống với loài động vật nào đó thuộc họ nhà mèo, còn có những lằn vân mờ nhạt sột ọc lại trên làn da khô quắt của chúng... Miệng và mũi dẹt phẳng, ngoài ra, đôi tai nằm trên đỉnh đầu... Điều đáng sợ chính là cái vấu nhọn từ dưới cổ xuyên lên rồi thò ra khỏi miệng chúng, khiến cho cảnh tượng này đặc biệt kinh khủng!

Còn những cái khác, miệng nhô dài ra, nhưng nhìn không thấy rõ ràng cái mũi, chỉ là phía trên cái miệng có hai cái lỗ nhỏ, chắc là lỗ mũi để hít thở. Tai nhỏ lạ thường... Nhìn từ trên hình dáng lại giống động vật nào đó của loài trâu ngựa.

Còn có đầu lâu có quai hàm giống với của cá sấu, chiếm đến hai phần ba xương sọ. Hàm răng phân bố ở hàm trên hàm dưới sắc bén khác thường... Dù sao đi nữa, loài người dứt khoát không thể có loại răng như vậy!

Nhìn mấy cái đầu lâu này, lại liên tưởng đến dưới chân núi thấy được những cái xác ướp không đầu, Đỗ Duy không khỏi cảm thấy thót lên trong lòng! Những đầu lâu này trải qua không biết bao nhiêu năm mưa nắng, da thịt quần queo, dù rằng không hề mục rữa, nhưng nhìn lên cũng cực kỳ đáng sợ. Đặc biệt là có vài cái mí mắt còn chưa khép, lộ lộ ra ánh mắt trống rỗng mờ mịt...

Đương nhiên, cũng có những cái nhìn rất giống loài người. Những đầu lâu này khá nhỏ, thậm chí còn nhỏ hơn rất nhiều của loài người bình thường. Từ kích cỡ đầu, Đỗ Duy phỏng đoán vóc người của chúng tộc

này ước chừng thấp bé gầy gò hơn con người một chút. Nhưng hình dáng của ‘chúng nó’ lại là những cái sọ nhìn thuận mắt nhất trong nhóm. Dù cho đã phong hóa đến khô héo, nhưng mặt mũi chúng vẫn còn khá sống động. Từ đường nét ngũ quan mà suy, hiển nhiên rất xinh xắn, tỉ lệ cân đối. Chỉ là đôi vành tai của chúng dài và nhọn...

“Đây là tinh linh tộc.” Lão ma pháp sư ở đằng sau nhắc nhở rất đúng lúc, giọng nói của lão trầm thấp: “Mấy cái lớn đó là tộc người thú.”

“Lão biết chúng?” Đỗ Duy quay đầu nhìn lão ma pháp sư.

“Ừ, chúng là những chủng tộc bị lưu đầy.” Lão ma pháp sư thấp giọng nói.

Những chủng tộc bị lưu đầy, Đỗ Duy trong lòng thầm nhắc lại câu này, rồi chậm rãi đi qua mấy nham thạch sắc nhọn có gắn đầu lâu.

Nhưng đi tới phía trước, cái khiến cho hắn kinh ngạc chính là, khi đi hết con đường, không ngờ lại là một cái vực sâu nhìn không thấy đáy!

Vực sâu này chính nằm trong lòng Thần sơn, gờ đá bốn phía rất nhỏ hẹp. Nhưng từ vị trí Đỗ Duy đứng nhìn ra xa về phía trước mặt, lại có thể thấy một cái hang động rất lớn, rồi có cả một khối nham thạch nhô lên dưới thẳng ra đến bên trên vực thẳm, hình thành nên một cái bực nền to lớn.

Bên dưới vực thấp thoáng có tiếng gió rít gào, còn dẫn lên một dòng khí đen dày đặc lượn quanh. Trong tiếng gió hình như có trộn lẫn với tiếng gào rú than vãn nào đó, khiến cho người nghe không khỏi phải rợn tóc gáy!

“Đây là một cái hiến tế đài.” Lão ma pháp sư chỉ về nham thạch lồi lên ở phía trước mặt của vực thẳm, cười nói: “Đó chính là tế đài. Long tộc đem đầu lâu của những kẻ bị bắt rồi bị giết chết đặt ở chung quanh vực sâu, cắm trên những tảng đá. Sau đó cứ mỗi một trăm năm lại tiến hành một lần hoạt động hiến tế. Bọn chúng lấy xuống những đầu lâu từ trên các tảng đá đó, sau khi làm một nghi thức, sẽ quăng chúng vào trong khe núi này... Kế đó, hướng tới một trăm năm tiếp theo, trong khoảng thời gian đó, bọn chúng sẽ lại giết chết những kẻ mạnh của các chủng tộc bị lưu đầy mưu đồ trở về từ mạn bắc, rồi lại đem đầu lâu của họ gắn lên những cái vấu. Đợi đến hoạt động cúng tế tiếp theo, lại vứt vào trong vực sâu.”

“Làm như vậy thì có ý nghĩa gì?” Đỗ Duy không hiểu được.

“Sứ mệnh của long tộc là canh giữ nơi này! Sứ mệnh này tồn tại không biết bao nhiêu năm rồi! Thậm chí từ trước thời Aragon, Long tộc đã ở tại chỗ này! Người nghĩ xem, sứ mệnh như vậy, nói là canh giữ, nhưng trên thực tế còn không phải là một loại giam giữ đối với Long tộc sao? Chẳng phải là ngang với trói buộc mãi mãi Long tộc ở nơi này ư? Như thế so với tù phạm có gì khác nhau đâu? Cho nên, năm đó khi Long tộc nhận lãnh sứ mệnh mà thần linh ban cho, cũng không phải là sẵn sàng tình nguyện gì. Vì vậy, thần linh đã để cho bọn chúng một tia hi vọng... một tia hi vọng thoát khỏi sứ mệnh này, một điều kiện hoàn thành sứ mệnh.”

“Điều kiện gì?”

Ánh mắt của lão ma pháp sư rất quỷ dị, nhìn thoáng qua vực sâu khôn lường dưới chân một cái, lắng nghe từng trận tiếng gió bên dưới truyền lại. Lão thấp giọng nói: “Thần linh cùng Long tộc ước định: nếu như có một ngày, khi những đầu lâu của các chủng tộc tội ác mà chúng quăng xuống đủ để lấp đầy vực sâu này, thì sứ mệnh của Long tộc đã hoàn thành! Sau đó, Long tộc có thể sinh sống tự do! Không cần phải tiếp tục chịu sứ mệnh trói buộc nữa!”

Dùng đầu lâu để lấp đầy vực sâu này... Đỗ Duy nhìn về phía trước, thấy bên dưới tối đen như mực, sâu không thấy đáy — Phải dùng bao nhiêu đầu lâu đây?!

111. Chương 99: Aragon “đê Tiện” (thượng)

Cửa động này và những nơi khác có chút khác nhau. Cái đầu tiên không giống chính là: cửa động này đã được dùng nham thạch đóng kín. Ngoài ra trên mặt nham thạch có thấp thoáng chạm trổ một cái huy

chương của loài người. Đỗ Duy chỉ nhìn một cái, đã nhận ra đây là huy chương của gia tộc Hoa Bụi Gai, cũng chính là huy chương của Aragon.

Huy chương này Đỗ Duy chỉ là ở một số ít văn kiện mới thấy qua, bởi vì đế quốc Rowland bây giờ, quốc kì của đế quốc mặc dù cũng là Hoa Bụi Gai, nhưng so với huy chương ở trên cánh cửa sắt này có khác biệt rất lớn. Do sự thay thế của dòng dõi hoàng thất đế quốc, từ thời kỳ sớm nhất của gia tộc Hoa Bụi Gai khi chỉ có một dòng dõi của Aragon, sau này đã trở thành gia tộc dòng dõi của huynh đệ y, rồi tiếp đến đổi thành nhà Augustine hiện giờ, huy chương hoàng thất đã trải qua mấy lần thay đổi và sửa sang. Trên huy chương của gia tộc Hoa Bụi Gai vào thời kỳ ban đầu đã được thêm vào con dấu in của rất nhiều các dòng họ mà sau này đã trở thành hoàng thất.

Mà với sự học rộng, lắm tài của Đỗ Duy, một cái liếc mắt là nhìn ra được, trên cửa sắt này chính là huy chương Hoa Bụi Gai thuần túy nhất thuộc về thời đại Aragon vào thuở xa xưa của đế quốc Rowland.

Lão ma pháp sư mở ra cái hộp dài mà tộc trưởng Long tộc đưa cho, cầm lấy cái chìa khóa dùng để mở bí thất này.

Điều làm cho mọi người ngạc nhiên chính là, cái được gọi là chìa khóa này, không ngờ lại là một đoạn sừng đứt!

Nghĩ đến nửa chiếc sừng đứt nọ trên đỉnh đầu tộc trưởng Long tộc, Đỗ Duy lập tức hiểu ra chuyện gì.

“Đừng có nhìn ta như vậy, chính ta cũng không nghĩ tới chìa khóa lại là cái thứ này.” Lão ma pháp sư một tay vuốt sống mũi, một tay cầm chìa khóa, mồm lẩm bẩm: “Khó trách... khó trách mà...”

Hai trăm năm trước, lão ma pháp sư từng đi đến nơi này tìm kiếm di sản mà Aragon để lại. Chỉ là, lúc ấy lão còn chưa tìm được lời tiên đoán. Do đó, tộc trưởng Long tộc bảo vệ nơi này tự nhiên đã không chịu để cho lão đi vào bí thất, cũng chưa từng giao ra chìa khóa. Vì vậy, hai người còn đã đánh nhau một trận, kết quả lão ma pháp sư không địch lại, chỉ có thể tiếc nuối mà rời đi.

“Muốn tộc trưởng Long tộc giao ra chìa khóa phải có hai điều kiện. Một cái chính là phần giao kèo cùng với Long tộc, vật này lần trước tới đây ta đã có. Đáng tiếc, điều kiện thứ hai không phù hợp, bởi vì ta không phải là sứ mạng giả trong lời tiên đoán của Aragon.” Lão ma pháp sư vừa cười, vừa lấy nửa cái sừng rồng đưa cho Đỗ Duy: “Cầm đi, bí thất này chỉ mình ngươi có thể đi vào, chúng ta đều không được.”

Đỗ Duy cầm lấy nửa chiếc sừng đứt đó. Dưới ánh mắt cổ vũ của lão ma pháp sư, hắn đi tới trước cửa hang động.

Nhìn huy chương Hoa Bụi Gai trên nham thạch trước mặt to vừa bằng cái chậu rửa, Đỗ Duy cầm nửa chiếc sừng đứt, mò mẫm một hồi, nhưng vẫn không biết làm cách nào sử dụng cái chìa khóa này.

Nếu nói cái này là chìa khóa, ít nhất phải có một cái lỗ khóa chứ?

Đỗ Duy nhin không được mà cầu nhau.

Nhưng mà trên tảng nham thạch này, nào có lỗ khóa gì đâu?

“Làm thế nào sử dụng đây?” Đỗ Duy quay đầu lại hỏi một câu.

Lão ma pháp sư giơ tay ra, trả lời rất thẳng thắn: “Ta không biết.”

Không biết?

Đỗ Duy trợn trắng con mắt.

“Đúng, ta không biết.” Lời nói của lão ma pháp sư khiến cho Đỗ Duy rất căm tức: “Người là người trong lời tiên đoán, chỉ có ngươi mới có thể mở cánh cửa này. Lời tiên đoán đã định sẵn vậy, ngươi chắc chắn có thể mở. Còn về mở như thế nào, ta tin rằng ngươi hẳn sẽ có biện pháp.”

Vậy cũng tính là trả lời à?

Đỗ Duy nén lửa giận lại, đưa tay lên tảng đá cần thận mò mẫm lần nữa. Khối nham thạch bịt kín hang động này không theo quy tắc gì, bề mặt gồ ghề xù xì. Duy nhất một chỗ rất nhẵn nhụi chính là huy chương Hoa Bụi Gai, cũng là nơi bị người ta dùng kiếm gọt đi.

Khoan đã...

Đỗ Duy vuốt ve huy chương Hoa Bụi Gai, đột nhiên cảm giác mặt trên tựa hồ có một miếng đá nhỏ gồ lên ngay chính giữa huy chương. Hắn nhẹ nhàng ấn một cái, liền phát hiện ra khối gồ đó lập tức sụt vào trong, lộ ra...

Hai cái lỗ nhỏ!

Hai cái?

Đỗ Duy sờng sờ, nhưng trong tay chỉ có một chìa khóa mà!!

Hơn nữa, mô phỏng theo độ dày của chiếc sừng rồng đứt trong tay, có vẻ như cũng không cắm vào được, kích thước không hợp a.

Tuy nhiên, Đỗ Duy dù sao cũng không phải là người câu nệ giữ mãi một lỗi lầm. Hắn suy tư một hồi, thấp thoáng cảm giác thấy vị trí cùng khoảng cách của hai cái lỗ nhỏ ở trên huy chương này, dường như giống đôi mắt của người...

Sau đó, dưới ánh mắt nhìn khó hiểu của mấy người phía sau, Đỗ Duy ghé đầu lại, hai mắt dòm vào hai lỗ nhỏ trên huy chương...

Tiếp theo, phép màu đã xảy ra.

Từ hai cái lỗ nhỏ ở trên huy chương đột nhiên bắn ra hai luồng ánh sáng chói mắt. Hai chùm sợi ánh sáng này đâm thẳng vào hai mắt Đỗ Duy! Theo lý mà nói, ánh sáng mạnh mẽ như vậy mà chiếu thẳng vào mắt, sẽ có thể khiến cho người bình thường bị đui mù trong thời gian ngắn!

Nhưng mà hình như Đỗ Duy lại không có bất cứ cảm giác gì. Hắn chỉ cảm thấy trong mắt đã tiếp nhận được luồng ánh sáng mãnh liệt. Tia sáng mặc dù rất mạnh, nhưng dường như căn bản không hề gây khó chịu cho con mắt, ngược lại còn cảm thấy rất êm dịu, rất thoải mái. Rất nhanh sau đó, giống như có cái gì nhen nhóm lên một sức mạnh nào đó trong thân thể, Đỗ Duy cảm giác được ánh mắt mình có thể đi qua hai lỗ nhỏ, trực tiếp dò vào bên trong nham thạch! Xuyên qua rồi!

Sau khi nhìn qua được hai lỗ nhỏ, Đỗ Duy phảng phất như nhìn thấy cái gì đó...

Trong nháy mắt đấy, Đỗ Duy mơ hồ cảm giác được mắt mình nhìn thấy... ảo giác.

Là ảo giác đấy...

Trước mắt, từng chiếc bóng người hiện lên, nhưng toàn bộ đều là những người đàn bà mình biết và gặp qua... con bé ngốc nghếch nói lấp Vivian; mỹ nữ băng tuyết bạo lực Joanna; một thân áo đỏ, tóc dài chân trần Semel; kị sĩ vinh dự đầu tiên thu nhận của mình - cô em cay độc chân dài Roline (Nhược Lâm)...

Lần lượt từng mỹ nữ lóe qua trước mắt mình... Vì sao đều là đàn bà?

Trong lúc Đỗ Duy đang lạ lùng, phảng phất một tiếng nói nhỏ nhỏ đã nhẹ nhàng thọc vào trong lòng hắn: Ài, con mắt cảm dỗ... thì ra Chris cho người thứ này.

Không đợi Đỗ Duy tỉnh táo trở lại, hắn bỗng cảm thấy thân thể không còn...

Trong lúc này, mấy người đứng phía sau Đỗ Duy đều mở to hai mắt nhìn - đương nhiên, ngoại trừ Medusa nữ vương. Thân thể Đỗ Duy giống như một khối băng tuyết bị tan chảy vậy, cứ thế tan vào trong tảng nham thạch, nhanh chóng biến mất không thấy đâu!

Đỗ Duy cảm thấy mình ở trong một mảng tối đen. Đúng vậy, hoàn toàn tối tăm, không có lấy một tia ánh sáng nào.

Nhưng ngược lại, điều lạ thường chính là Đỗ Duy lại cảm thấy mình có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ chung quanh!

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, giống như bản thân đã biến thành kẻ trời sinh đã có đôi mắt nhìn được ban đêm vậy! Đỗ Duy cũng không biết tại sao phát sinh tình huống này, nhưng hắn chắc chắn rằng, quá nửa là có quan hệ với luồng ánh sáng chói vừa rồi chiếu vào mắt mình.

Đây là một con đường rất ngắn và nhỏ hẹp, ở đằng sau là một khối nham thạch to — Nhưng bản thân làm thế nào mà thông qua được khối nham thạch để vào đây? Chính Đỗ Duy cũng có phần mê mụ.

Phía trước, phẳng phất là một mảng sương mù kỳ lạ. Mảng sương mù này che lấp hết thấy, không nhìn rõ bất cứ thứ gì...

Tiếp tục đi tới chẳng?

Cảm giác bản năng của Đỗ Duy cho thấy mảng sương mù nọ tựa hồ mang theo mối nguy hiểm rất mãnh liệt. Đây là một loại cảnh giác vốn có. Đỗ Duy suy nghĩ một hồi, rồi hần nhẹ nhàng lột chiếc mũ xuống, sau đó ném tới trong mảng sương mù...

Soạt!

Một thanh âm nhỏ bé mà lại rất rõ ràng. Chính vào lúc mí mắt Đỗ Duy đang hạ xuống, cái mũ vừa chạm vào tầm của sương mù, đột nhiên trong không khí liền xuất hiện vô số mũi nhọn, trong nháy mắt đã đem cái mũ đáng thương cắt thành rất nhiều mảnh vụn nhỏ bé!

Mẹ kiếp! Đúng ra là nát như tương!

Đỗ Duy lại hít một làn hơi lạnh.

Ta nên làm cái gì bây giờ? Tiếp tục đi tới?

Đỗ Duy dĩ nhiên không muốn mình bị mảng sương mù này cắt thành thịt băm!

Đúng lúc này, sâu trong đáy lòng hần lại một lần nữa vang lên thanh âm nọ:

Người có chìa khóa không?

Chìa khóa?

Đỗ Duy nhin không được nhìn dáo dác, nhưng không có cái gì ở hai bên cả, chỉ có vách đá đen như mực. Hần lấy hơi kêu lớn lên: “Ai? Ai vừa nói chuyện với ta?”

Người có chìa khóa không?

Đỗ Duy đề phòng nhìn về sương mù kia: “Chìa khóa? Ta có!”

Nói xong, hần giơ cao tay lên, khua vẩy một nửa cái sừng rồng.

Tiếp theo lại không có thanh âm gì nữa. Đỗ Duy đợi một hồi cũng không có bất cứ câu trả lời nào. Thanh âm kỳ lạ kia cũng không thấy truyền đến nữa.

Cái chìa khóa?

Chìa khóa...

Đỗ Duy do dự một hồi, nhìn nửa đoạn sừng rồng đứt trong tay. Hần cắn răng, sau đó thử thăm dò đi lên phía trước vài bước...

Khi một đầu ngón chân chạm tới rìa của mảng sương mù, Đỗ Duy lập tức cảm giác được trong sương mù ào ra một lực lượng mạnh mẽ! Rồi tức thì soạt một tiếng, mũi giày của hần liền bị cắt lìa! Còn may là chiếc giày rất lớn, mũi giày bị mất đi, lộ ra năm ngón chân trần trụi. Đỗ Duy vội rút chân lại, mắng to: “Cái quái gì đây? Lão tử (bố mày) có chìa khóa! Nhưng mà chìa khóa này có tác dụng rắm gì vậy!”

Chửi xong một câu này, Đỗ Duy liền hồi hận!

Phẳng phất như là mình đã khuấy động lên phản ứng gì đó của sương mù, sương mù vốn cô đọng im lìm, bỗng hướng tới chỗ của Đỗ Duy mà tràn ngập đến!

Đỗ Duy hoảng sợ kêu lên một tiếng. Hần vội vàng lui về phía sau, nhưng mà ở trong con đường chật hẹp này, có thể chạy được bao xa đây? Chỉ trong chốc lát, hần đã lùi tới sát cạnh tảng nham thạch ở phía sau, không cách nào lùi thêm được một bước nữa!

Mẹ kiếp! Đây rốt cuộc là di sản mà Aragon để lại, hay là một cái bẫy giết người chứ!

Mắt thấy đám sương mù kia đã cuốn bay lên, Đỗ Duy thở dài một tiếng, con tim cứng rần lại, rồi nhắm mắt...

Thuận theo số trời vậy!

Cũng không biết trải qua bao lâu, đợi khi Đỗ Duy mở mắt, lại phát hiện ra mình cũng không có bị cắt thành thịt bằm. Mảng sương mù nọ đã quấn mình vào trong, chỉ là... trên nửa cái sừng rồng cầm trong tay lại phát ra từng vòng ánh sáng êm ái. Ánh sáng đó bọc lấy Đỗ Duy vào trong nó, làm cho sương mù tràn ngập quanh thân, nhưng căn bản không thể nào xâm nhập được vào trong cái vòng do ánh sáng tỏa ra.

Dựa vào vòng ánh sáng, soi đường đi lên phía trước trong sương mù, Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, nhìn thoáng qua cái sừng rồng tựa như cây đuốc trong tay. Hẩn rảng ổn định tâm thần, rồi tiếp tục đi vào trong...

112. Chương 99: Aragon “đê Tiện” (hạ)

Không có gì thần kì như trong tưởng tượng, cũng không có cất giữ “thanh kiếm vương giả” gì đó. Đây chỉ một cái hang động buồn tẻ, nhạt nhẽo, thậm chí có phần rét lạnh.

Điều khác biệt duy nhất chính là trong hang động này có đặt một cái quan tài đá rất công kênh, vừa vuông vắn, vừa to lớn... Ừm, ít nhất món đồ chơi này nhìn từ mô hình rất giống một cái quan tài!

“Người đã đến rồi? So với tưởng tượng của ta thì chậm hơn rất nhiều.”

Trong lúc Đỗ Duy đang cẩn thận đánh giá xem cái chỗ này còn có cái gì — Thực sự đã làm hắn buồn bực, cái hang động này rất nhỏ, thậm chí so với cái buồng ngủ trong nhà của Đỗ Duy còn nhỏ hơn một chút. Xem ra cũng không có chỗ nào có thể cất giấu đồ quý giá. Rất nhảm nhí, liếc một cái là nhìn thấy được cả cái hang động rồi.

Nhưng thanh âm đột nhiên vang lên đã khiến cho Đỗ Duy giật nảy mình!

“Rốt cuộc là ai?” Đỗ Duy trầm giọng, ngó nghiêng bốn phía: “Trốn trong bóng tối mà nói chuyện, thì thú vị lắm à?”

“Rất thú vị.” Thanh âm này khá cổ quái, mà quan trọng nhất là, dường như nghe ra nó có chút quen tai: “Bởi vì nhìn về mặt của người rất sáng láng. Chẳng lẽ người sợ hãi sao?”

Lập tức, trên vách tường hang động hiện ra một cái bóng. Sau đó một người ở trong vách núi từ từ đi ra.

“Là người?” Đỗ Duy nhíu mày, kinh ngạc nhìn về kẻ trước mặt. Sau đó, hắn trầm giọng nói: “Đường đường là tộc trưởng Long tộc, không ngờ cũng làm trái lại lời hứa hẹn của chính mình? Long tộc các người không phải là luôn rất kiêu hãnh sao?”

Đáng kinh sợ thay, kẻ từ trong vách tường đi tới dường như chính là tộc trưởng Long tộc với cái sừng trên đầu đã bị thiếu mất một nửa!

“Ta làm trái lời thề sao?” Vị tộc trưởng Long tộc cười lạnh đi ra, sau đó tùy tiện ngồi lên trên quan tài đá ở chính giữa hang động, dáng vẻ của y dường như rất thoải mái. Thậm chí y còn vẫy tay với Đỗ Duy: “Qua đây đi, để đợi được tới ngày hôm nay, ta đã phải chờ quá lâu rồi!”

Đỗ Duy thận trọng nén lại tâm tình bản thân. Bởi hắn hiểu rõ được, mình tuyệt đối không có năng lực trêu chọc vị tộc trưởng Long tộc mạnh mẽ này - một kẻ mạnh mà ngay cả lão ma pháp sư bên ngoài cũng không phải là đối thủ. Đỗ Duy hiểu được rằng tốt hơn cả là mình nên nhẹ cúi đầu, giữ một chút cung kính với đối phương.

“Vậy được rồi... ít nhất người cũng nên nói cho ta biết, vì sao người lại ở chỗ này.” Giọng nói Đỗ Duy đã dịu đi rất nhiều.

Tộc trưởng Long tộc ngẩng đầu, trong ánh mắt y mang theo một nét cười cợt láu cá: “Ta hứa với Aragon, giúp hắn chăm sóc một số đồ vật. Theo như lời hắn, chờ đợi truyền nhân mà có mang khí tức ác ma đến. Ngoài người này ra, bất cứ kẻ nào khác cũng không được mở nơi này mà xem đồ vật hắn để lại!”

“Đúng vậy, vậy tại sao người có thể đi vào đây?” Đỗ Duy thở dài.

“Bởi vì, nơi này là địa phương của ta, cả tòa Thần sơn đều là lãnh địa của ta. Ở chỗ này, ta có thể đi tới bất cứ nơi nào, đương nhiên cũng kể cả bí thất này. Hơn nữa, trong nội dung của giao kèo giữa ta và hắc, chỉ nói rằng ngoài truyền nhân của hắc ra thì không được cho ai mở đồ của hắc, trong đó cũng tính cả ta. Cho nên nhiều năm như vậy trôi qua, mặc dù ta tò mò muốn chết, nhưng cũng không có làm trái lời thề mà xem thứ hắc để lại. Nhưng mà...” Tộc trưởng Long tộc há miệng cười: “Nhưng mà, trong nội dung của cái giao kèo giữa chúng ta đó, cũng tuyệt không có cấm khi truyền nhân của hắc đến lật xem những đồ vật này, ta không được ở bên cạnh nhìn, đúng không?”

Đỗ Duy hơi sững người một chút, sau đó cười khổ nói: “Ý của ngươi là, ngươi không chạm vào đồ vật của y, nhưng có thể ở tại một bên nhìn xem ta mở những thứ mà y để lại. Cho nên, nghiêm khắc mà nói, ngươi cũng không có làm trái lời thề?”

“Đúng vậy.” Tộc trưởng Long tộc trả lời rất thẳng thắn.

Gã này rất có thiên phú làm chính khách. Đỗ Duy bình phẩm ngầm một câu.

Nhưng đứng ở trên đất của người ta, hơn nữa đối phương còn là cái loại cường giả chỉ một cái phát tay là có thể làm cho mình tan thành mây khói, Đỗ Duy cũng không có tư cách phàn nàn với y.

“Muốn nhìn thì cứ nhìn.” Đỗ Duy chép miệng, dù sao thì trong lòng hắc đối với cái thân phận sứ mạng giả chó má này thật ra cũng có ý coi thường.

“Ngươi thật sự là truyền nhân của Aragon?” Tộc trưởng Long tộc rất thích thú đánh giá Đỗ Duy: “Ngươi cùng kẻ bên ngoài kia có lẽ có sự khác nhau rất lớn.”

“Ai? Lão ma pháp sư kia à? Lão bất tử (già chẳng chịu chết) đó ư?” Dù sao thì lão khốn đó không ở bên cạnh, trong lời nói của Đỗ Duy cũng không cần nhún nhún như trước nữa. Nổi cảm giận phải nhẫn nhịn trên đường rút cuộc đã có thể phát ra được.

“Đúng vậy, hắc tôn kính Aragon như thần linh vậy.” Tộc trưởng Long tộc cười nói: “Nhưng mà ngươi, hình như lại không để trong lòng mọi chuyện phát sinh ở nơi này.”

“Ngươi nói rất đúng.” Đỗ Duy gật đầu, hắc không thêm che dấu chút nào cách nghĩ trong lòng: “Aragon vĩ đại thì sao, đó là việc của y. Cho dù ngươi có vĩ đại hơn nữa, ta cũng sẽ không sẵn lòng với chuyện sau khi y chết cả ngàn năm, đột nhiên có một kẻ vớ vẩn nào đó chạy đến mà nói muốn ta bỏ hết tất cả cuộc sống của mình sau này để đương đầu với nguy hiểm có thể bị chặt đầu, kế thừa di chí gì đó của y.”

Tộc trưởng Long tộc sững sốt một chút, sau đó cười lớn lên: “Nói rất hay! Tuy nhiên, ta còn muốn sửa lại một điều của ngươi: Aragon cũng không phải là một kẻ vĩ đại gì, hắc là một tên tiểu nhân đê tiện!”

Đỗ Duy không nói gì cả. Mặc dù hắc không quá nguyện ý kế thừa di chí của Aragon, nhưng mà nói Aragon là một tên tiểu nhân đê tiện... Đỗ Duy cho rằng hắc là vì từng thua Aragon mà tộc trưởng Long tộc đã sinh ra tâm lý nho chua*.

(Chú thích : * tâm lý nho chua : xuất phát từ câu chuyện ngụ ngôn đã được lưu truyền rộng rãi : con cáo đói bụng, thấy trên cành nho có treo lủng lẳng nhiều chùm nho, muốn hái mà không hái được, lúc rời đi lẩm bẩm tự nói : Á« nho đấy là nho chua mà Á». Trong ngành tâm lý học, người ta gọi là Á« tâm lý nho chua Á». Ý chỉ khi những người không thể nào thỏa mãn được nhu cầu của mình, sinh ra cảm giác chán nản, để bỏ được cái cội lòng bối rối đấy, đã tự vẽ ra những Á« lý do Á» để an ủi mình, giúp mình thoát khỏi sự dằn vặt.)

“Ngươi không tin?” Tộc trưởng Long tộc lộ ra một nét tức tối, y cười lạnh liên tục: “Vậy, ngươi đã thấy hình dáng bây giờ của ta chưa? Ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao? Một vị tộc trưởng Long tộc, tại sao lại có hình dáng loài người chứ?”

“Cái này... không phải là tự ngươi biến thành như vậy sao?” Đỗ Duy cẩn thận hỏi.

“Ngươi nghĩ như vậy là rất hay ho à?” Tộc trưởng Long tộc lạnh lùng nói: “Ngươi nghĩ rằng ta thích biến thành hình người... Á, đúng là ta thích thỉnh thoảng làm như vậy, bởi vì với hình dáng này ta mới có thể lặng lẽ tiến vào thế giới loài người mà thăm thú. Nhưng điều này cũng không nói lên rằng ta thích để thân thể mình biến thành một loài người nhỏ yếu! Ta là thuộc Long tộc! Là rồng!”

Gã này đang nói chuyện, thì lại bỗng cúi bần lên. Y đứng dậy rồi chợt cất một tiếng gầm nhẹ, khiến cho Đỗ Duy đứng cũng không vững: “Ta nói cho ngươi biết, từ sau khi Aragon cái tên tiểu nhân hèn hạ đó dở độc thủ với ta, những năm gần đây, ta chỉ có thể duy trì cái hình dạng bây giờ!! Ta không thể lấy lại thân rồng!! Chỉ có thể biến thành bộ dáng như thế này thôi!”

Đỗ Duy nghẹn lời, sau đó hần suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nghĩ tới một thứ!

Chẳng lẽ là... tuổi trẻ mãi không già! Con tuổi có thể làm cho người ta động lại hình dáng lâu mãi?!

Gagewu đáng thương sau khi biến thành chuột đã uống nước tuổi trẻ mãi không già, nên chỉ có thể mãi mãi làm một con chuột!

Còn vị tộc trưởng Long tộc này, chẳng lẽ...

Dù sao thì Đỗ Duy biết rằng, Aragon đã từng tìm kiếm tuổi trẻ mãi không già!

“Năm đó, khi cái tên xấu xa hèn hạ kia tìm đến nơi này, ta còn là mình rồng! Hần căn bản không thể chiến thắng ta! Khi đó, hần chỉ đi một mình, nói là muốn tìm ta khiêu chiến! Lúc đầu hần gạt ta đó chỉ là khiêu chiến thuần túy, vì muốn chứng minh thân phận là kẻ mạnh số một đại lục của hần! Và ta đã nhận lời! Tổng cộng chúng ta đã kịch chiến ba ngày ba đêm, hừ, cái gì Tinh không hạ đệ nhất cường giả chứ! Chỉ là loài người các ngươi tự phong! Cho dù là cường giả số một của loài người các ngươi như Aragon, cũng không cách gì chiến thắng được ta! Ba ngày ba đêm, chúng ta không phân thắng bại. Sau đó, tên khốn nạn đó đã bày ra quỷ kế với ta.”

Đỗ Duy nghe tộc trưởng Long tộc gầm gừ giận dữ, hần đã nhin không được phải than thở: “Sau đó thì sao? Y thừa dịp ngươi sau khi biến hình thành con người, đã lừa ngươi uống một loại nước tuổi?”

“Tên khốn nạn đó, hần không thể thắng ta, bèn dùng lời nói chọc giận ta. Hần nói ta thân là Long tộc, được ông trời ban cho thiên phú, thân mình Long tộc vốn đã mạnh mẽ hơn loài người rất nhiều. Cho nên, dù cho chúng ta đánh ngang tay, thì thật ra cũng là vì ta đã chiếm được tiện nghi rất lớn... Do đó, ta nổi giận, liền biến thành hình dáng loài người chiến đấu với hần!”

“Kết quả ra sao?” Đỗ Duy dùng giọng nói thương hại mà hỏi.

Kết quả không cần hỏi, chỉ nhìn sắc mặt của tộc trưởng Long tộc là biết, hiển nhiên là y đã thua.

“Ta biến thành bộ dáng loài người cùng hần chiến đấu, đúng là ta đã thua.” Tộc trưởng Long tộc nghiêng rằng: “Nhưng mà, hần đã gạt ta uống cái loại nước tuổi kia! Bởi thế, ta không thể khôi phục lại mình rồng! Kết quả là ta không cách nào chống lại được sức mạnh của hần nữa! Hần đe dọa ta, nếu ta không đáp ứng yêu cầu của hần, hần sẽ giết chết tất cả Long tộc! Hần đích xác rất mạnh mẽ, mà ta sau khi biến thành hình người thì đã không thể ngăn cản được hần, cả Long tộc cũng không có đối thủ có thể ganh đua với hần! Cuối cùng, ta đã vì tộc nhân của ta, đành chịu ép buộc mà cùng hần ký kết cái giao kèo đáng nguyên rủa đó! Nếu không phải là ta đã uống nước tuổi nọ, Long tộc kiêu hãnh há có thể chịu đựng bị loài người lợi dụng hơn một ngàn năm! Vì hần mà canh giữ cái bí thất đáng chết này!” Thanh âm của tộc trưởng Long tộc rất căm tức, nhìn cái vẻ mặt dữ tợn của y, tựa như lúc nào cũng muốn nuốt chửng lấy Đỗ Duy vậy: “Hơn nữa, rõ ràng biết hần là tín đồ của ác ma, mà Long tộc chúng ta lại là kẻ trung thành với thần linh, sao có thể giúp hần làm những việc này! Hần dùng mưu mẹo làm suy yếu thực lực của ta, sau đó dùng vũ lực dọa dẫm ta, mới ép buộc được ta đáp ứng giao kèo của hần! Cái tên xấu xa đáng khinh đó!”

Còn có chuyện như vậy sao?

Mặc dù Đỗ Duy không muốn tin, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt!

Hơn nữa, nhìn vẻ mặt sát khí của tộc trưởng Long tộc, Đỗ Duy đột nhiên nghĩ đến một khả năng đáng sợ!

Quả nhiên...

“Mà bây giờ, rất cảm ơn ngươi đến đây, chuyện này rốt cuộc đã có thể ngưng rồi.” Tộc trưởng Long tộc cẩn thận nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy, nụ cười trên mặt hần không hề che giấu nét tàn nhẫn: “Ta đã ký kết cái giao kèo đó, ta đáp ứng giúp hần giữ gìn những thứ của hần cho đến một ngày, có người phù hợp điều kiện đến đem đi... nhưng mà...”

Vị tộc trưởng Long tộc nhẹ nhàng nắm bóp ngón tay, mỉm cười nói: “Nhưng mà, chỉ cần người mở những thứ ở nơi này, thì giao kèo của ta đã hoàn thành! Aragon không thể hạn chế ta chuyện gì nữa! Ta sẽ giết chết người! Giết chết người cùng đồng bạn của người! Tất cả những kẻ hiện giờ còn ở ngoài cửa! Hơn nữa... chuyện này cũng không vi phạm lời thề!”

Nhìn nụ cười mỉa mai của vị tộc trưởng Long tộc, Đỗ Duy ý thức được rằng mình đã gặp phải một chuyện rất khó khăn!

Hắn cười nhạo, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách, ngoài miệng thì cười khổ nói: “Cho nên, người mới ở chỗ này để xem ta mở những thứ kia, sau đó thì người có thể giết chết ta? Rồi cả đồng bạn ta ở bên ngoài?”

“Đúng vậy.” Tộc trưởng Long tộc gật đầu, y tuyệt đối không phải đang nói đùa: “Trong giao kèo không có ghi rõ sau khi sự việc hoàn thành, ta không được giết chết các người! Aragon năm đó lừa ta một lần, bây giờ chính là lúc ta trả lại hắn!”

Đỗ Duy bỗng nhận ra mình rất oan uổng!

Thậm chí hắn rất muốn bắt chước vị tộc trưởng Long tộc này chửi một câu “Aragon đáng chết”!

Năm đó, người vì bắt ép Long tộc ký kết giao kèo, mà đã gây tội với gã kiêu ngạo này! Bây giờ thì người đã chết rồi, nhưng người ta lại muốn lấy lão tử (bồ mày) ra trút giận đây này?

Aragon à Aragon, người đúng là trăm kén một hở, làm hại chết mạng lão tử rồi!

“Đến đây đi, tiểu tử đáng thương.” Tộc trưởng Long tộc cười lạnh một cách tàn nhẫn: “Mau mở mấy thứ này đi, ta đã không đợi được nữa rồi. Khà khà...”

Vừa nói, y vừa nhẹ nhàng nâng ngón tay lên, đầu ngón tay toát ra một làn hơi lạnh mỏng manh. Làn hơi lạnh đó nhẹ nhàng cô đọng thành một mũi băng sắc bén lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Đỗ Duy có thể dám chắc, cái đao băng này nếu cắt lên người, nhất định là sẽ hết sức đau đớn...

Tộc trưởng Long tộc đã đứng ở bên cạnh Đỗ Duy, ánh mắt y nhìn Đỗ Duy giống như nhìn một con dê non đang chờ người giết mổ, chỉ vào chiếc áo quan bằng đá bên cạnh: “Mau, làm đi.”

Đỗ Duy rối loạn trong lòng, liều mạng suy nghĩ tìm đối sách. Nhưng ở nơi này, đối mặt một tên khổng mà thực lực gần bằng Aragon, còn có thể nghĩ ra biện pháp gì đây?

Trước ánh mắt giết người của tộc trưởng Long tộc, cho dù Đỗ Duy muốn hỏi hận trong lòng, hỏi hận vì cái gì mà mình chạy đến cái nơi quỷ quái này, hỏi hận vì sao mình lại gặp được lão ma pháp sư xui xẻo đó, đồ già mà chẳng chịu chết (lão bất tử)! Hỏi hận vì cái gì mà mình lúc trước đã bắt nạt Vivian! Hỏi hận mình đang ở trong tòa thành rất tốt mà vì sao lại muốn đi đến phương nam!

Nếu lúc trước không mang theo người xuống Nam vui chơi, thì sẽ không gặp Vivian! Không gặp Vivian thì sẽ không gặp Joanna! Không gặp phải hai người các nàng, tất sẽ không một đường chạy đến đảo Ác ma! Rồi thì lão ma pháp sư cũng sẽ không ghé thăm tìm lại những thứ của đệ tử lão! Cũng sẽ không phát hiện ra chiếc sừng ác ma của mình! Dĩ nhiên sẽ không bắt cóc mình đi tới rừng rậm Băng Phong...

Cuối cùng, mình sẽ không ở trong cái bí thất nhỏ khổ khổ này, với thực lực ma pháp sư cấp ba đáng thương mà đối mặt với cây đao giết mổ của một vị tộc trưởng Long tộc mạnh mẽ!

Nhưng bây giờ hỏi hận liệu còn kịp ư?

Tay đã đặt lên trên nắp quan tài đá, chỉ cần dùng sức đẩy một cái là có thể mở ra. Nhưng trong lòng Đỗ Duy lại đang tranh đấu, giống như một câu hỏi kinh điển của Hamlet đang vang vọng:

Mở, hay không mở... Đó mới là vấn đề.

Ngoài ra, còn có một lời thỉnh cầu rất nghiêm túc dành cho Aragon bệ hạ.

Nếu có cơ hội gặp mặt y, Đỗ Duy thật sự rất muốn đứng đắn hỏi y một câu: ta chơi mẹ già của ngài, có được hay không?

113. Chương 100: Thần Thú Mà Aragon Lưu Lại

Đỗ Duy đặt tay lên trên quan tài đá, tộc trưởng Long tộc ở bên cạnh ánh mắt âm u bao phủ lấy hắn.

Đỗ Duy đột nhiên thở dài, sau đó thu tay lại, thậm chí còn bước lùi về phía sau một bước, bắt chéo tay sau lưng đứng ở đó, đôi mắt mỉm cười với tộc trưởng Long tộc: “Ta đột nhiên thay đổi chủ ý.”

“Người nói gì?” Ánh mắt tộc trưởng âm trầm.

“Ta nói là ta thay đổi chủ ý.” Đỗ Duy chỉ vào mũi mình: “Ta là một con người, ta năm nay còn chưa tới 14 tuổi. Tuổi thọ của nhân loại so với Long tộc rất ngắn, nhiều nhất thì ta chỉ có thể sống đến trăm tuổi. Như vậy chỉ còn mấy mươi năm ngắn ngủi, mà ta còn rất nhiều việc muốn làm, rất nhiều mục tiêu phải hoàn thành, rất nhiều kế hoạch phải thực hiện..., nên ta chưa muốn chết - ta sống chưa đủ.”

“Ha ha!” Tộc trưởng Long tộc cười lạnh: “Nếu nói không muốn chết là có thể không chết, vậy trên thế giới này làm gì có người chết. Tiểu tử, người chấp nhận số mạng đi, món nợ của Aragon sẽ phải có người trả lại.”

“Ta không ngốc.” Giọng nói Đỗ Duy rất cứng cỏi: “Ít nhất bây giờ, khi sự tình chưa kết thúc, ta còn được bảo hộ bởi giao kèo giữa Aragon và Long tộc! Người không thể giết ta! Cũng giống như 200 năm trước người không thể giết chết lão ma pháp sư chẳng chịu chết kia! Đúng không? Khi sự tình còn chưa kết thúc, người không thể giết ta, nếu không chính là phạm vào giao ước! Điều này hẳn không phù hợp với niềm kiêu hãnh từ trước đến giờ của Long tộc các người.” Vừa nói, tròng mắt Đỗ Duy vừa đảo qua đảo lại, cổ tình liếc mắt nhìn vị tộc trưởng này, ung dung tiếp lời: “Ta nghe nói Long tộc là chủng tộc cao cấp cực kỳ để ý đến truyền thống.”

Tộc trưởng Long tộc sững sờ, lại giơ băng sương đao trong tay lên, nhưng dường như chẳng biết phải làm thế nào bây giờ.

“Chuyện này lại càng không thể đơn giản hơn được nữa.” Đỗ Duy chỉ vào quan tài đá: “Ta mở nó, lập tức sẽ bị chết. Không mở nó thì không phải chết ngay. Cho dù là kẻ ngốc cũng biết phải lựa chọn như thế nào.”

“Nhưng người luôn muốn mở nó.”

“Vậy thì chờ xem” Đỗ Duy thậm chí tùy tiện ngồi bệt xuống đất: “Ta không vội, không hề vội chút nào.”

Tộc trưởng Long tộc tựa hồ muốn nổi giận, tuy nhiên sau đó trong ánh mắt chợt lóe lên hào quang, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ ta nóng lòng? Ta đã đợi gần cả ngàn năm nay, bây giờ thêm chút thời gian nữa cũng chẳng có vấn đề gì. Nghe này, đi vào trong bí thất này rồi mà người không mở quan tài ra, vậy thì đừng mong đến chuyện ra ngoài! Người là loài người, hơn nữa thực lực lại yếu kém như vậy, người ở chỗ này không ăn không uống có thể chống đỡ được bao lâu? Hai ngày? Ba ngày? Đến khi ném mùi vị chết vì đói khát, sẽ rất là khó chịu đấy.”

Đỗ Duy chẳng hề khoan nhượng: “Vậy thì ít nhất ta cũng có thể sống được vài ngày. Người sắp chết, dù sống được thêm chút nào vẫn hay chút đó, huống chi ta còn có đến 2 - 3 ngày sống khỏe!”

Trên mặt mang nụ cười hòa nhã, Đỗ Duy lại nhạt giọng nói: “Nhưng, nếu ta bị chết đói ở nơi này... tộc trưởng tôn kính, người thử nghĩ lại xem, sứ mệnh giả bị ngài làm cho chết đói, điều này mặc dù không vi phạm giao kèo, nhưng... sau này nơi đây sẽ chẳng có ai mở được trở lại! Trừ phi ngài cam nguyện bỏ đi lòng kiêu ngạo mà làm trái giao kèo... Nếu không, giao kèo này sẽ mãi mãi không cách nào giải trừ! Cho dù ngài có đợi thêm một ngàn năm, hai ngàn năm, một vạn năm nữa, giao ước cũng vĩnh viễn đeo bám trên lưng Long tộc các người... Người nghĩ lựa chọn như thế có phải là tuyệt diệu lắm không?”

Đỗ Duy hắc hắc cười nhạt, khoanh tay lạnh lùng nhìn vị tộc trưởng Long tộc.

Không mở, không mở, không nên mở! Lão tử (bố mày) phải làm người tức chết mới thôi! Muốn mạng của ta sao? Tốt a! Tiểu gia ta mà chết, Long tộc các người vĩnh viễn mang giao ước này trên lưng! Vĩnh viễn không có ngày hoàn thành!

“Người...” Tộc trưởng Long tộc thật sự nổi cơn giận dữ, ánh mắt y đột nhiên bắn ra một tia sáng rực rỡ: “Người mở hay không mở? Nếu như không mở, ta sẽ giết người ngay lập tức!”

“Vậy thì người sẽ vi phạm giao kèo, vứt bỏ đi truyền thống cùng sự kiêu hãnh tôn nghiêm của Long tộc từ xa xưa!” Đỗ Duy ngẩng cao đầu.

“Người!” Tộc trưởng đại nộ, hần đột nhiên vung chưởng đánh vào vách núi bên cạnh. “Ông” một tiếng, thanh âm chấn động vang cả Thần sơn, sức mạnh kia thật kinh khủng. Một chưởng đánh xuống, mặt đá sắt trên vách núi xuất hiện vô số khe nứt, thanh âm vang dội làm cho Đỗ Duy đầu vàng mắt hoa.

“Vậy người phải chết đói ở đây!” Tộc trưởng tiếp tục đe dọa.

“Vậy Long tộc các người vĩnh viễn mang lấy gánh nặng này đi!” Đỗ Duy cắn răng kiên trì.

Tộc trưởng Long tộc vô cùng nóng nảy. Đột nhiên y lớn tiếng rít lên một câu mà Đỗ Duy nghe không hiểu là ngôn ngữ gì, liền nghĩ là từ mắng chửi người ta của rồng. Đỗ Duy ác ý đoán vậy.

Sắc mặt tộc trưởng thay đổi khác thường, lập tức y vươn bàn tay ra, những ngón tay bén nhọn hướng về phía Đỗ Duy nhẹ nhàng phẩy lên vài cái, chỉ nghe xì xì vài tiếng, y phục bên ngoài trên người Đỗ Duy liền rách toang, lộ ra cả da thịt bên trong.

Đỗ Duy gắng trấn định, ha ha cười to nói: “Làm gì vậy? Lão tử cũng không phải đàn bà, người cởi hết y phục ta thì có tác dụng gì? Chẳng lẽ tộc trưởng Long tộc lại thích... cái kia sao? ”

Tộc trưởng Long tộc hừ một tiếng. Chỉ thấy Đỗ Duy toàn thân quần áo đều rách nát, tựa như người trần truồng đứng trước mặt. Ông tay áo y vung lên, một luồng gió lạnh quét tới, Đỗ Duy liền cảm thấy toàn thân lạnh thấu xương. Tiếp đó văng vẳng thanh âm lách cách rất nhỏ không dứt, từ dưới bàn chân hần bắt đầu xuất hiện vô số mảnh băng nhỏ, trong nháy mắt từ dưới chân lan thẳng một đường lên trên. Chỉ chốc lát, Đỗ Duy từ đầu gối trở xuống đều bị đóng kết trong băng lạnh!

“Người mở hay không mở! Nhân loại các người cơ thể rất yếu nhược, nếu người tiếp tục kiên trì, một lát sau, cả hai chân người sẽ bị hủy hoại vì đóng băng, cho dù sau khi làm tan băng cũng chỉ có thể cắt bỏ đi!” Tộc trưởng Long tộc nghiêng răng.

“Không có chân ít nhất vẫn có thể sống được, tóm lại so với không còn mạng vẫn tốt hơn.” Đỗ Duy cắn răng, đôi chân ở dưới băng phẳng phất như có vô số mũi nhọn liên tục đâm tới, loại cảm giác này tê buốt và đau đớn vô cùng, làm cho cơ mặt hần cứng đờ.

“Xem người có thể kiên trì được bao lâu!” Tộc trưởng Long tộc cười lạnh, nhẹ nhàng giơ tay lên, băng ở phía dưới Đỗ Duy lại tiếp tục lan lên trên, chỉ chốc lát toàn bộ từ phần eo trở xuống đều bị đóng băng: “Nếu còn không phục, người sẽ bị đóng băng! Đừng nói là chân, e rằng ngay cả khả năng làm nam nhân cũng không còn!”

Đỗ Duy rút cục đã há miệng.

Hần vẫn không phục, hần... hần bắt đầu mắng to!

“Con thần lằn to mọc sừng trên đầu kia, con chuột già mà mẹ điểm nuôi kia! Tổ tông mười tám đời nhà người, nguyên rửa người toàn thân bị lở loét! Người là con thần lằn già biến thái lòng dạ hẹp hòi! Con mẹ người chính là con rắn cái bốn chân! Người khi nhỏ đã thiếu đi tình thương phụ mẫu, tâm lý biến thái, từ nhỏ đã nhìn trộm mẹ rồng người tắm rửa, nhìn trộm cha rồng người thủ dâm...”

Một phen nhục mạ này diễn ra làm cho lão rồng tức giận hét lên như sấm, gân xanh nổi đầy trán!

Hần ở nhân gian cũng du lịch nhiều nơi, nào đâu đã nghe qua loại ngôn ngữ mắng chửi ác độc như thế này của Đỗ Duy?

Phải biết rằng, tại thế giới này, những từ ngữ mắng chửi người rất là thô sơ, nhưng cũng chỉ là những câu nói “con mẹ điểm” “cứt chó” “đồ khốn khiếp” các loại. Nhưng Đỗ Duy là ai? Đỗ Duy ở thế giới kiếp trước, hần đã thấm nhuần ngôn ngữ văn minh phương đông năm ngàn năm lưu lại! Nói đến ngôn ngữ đa dạng phồn tạp, đó là thế giới số một! Ngay cả mắng người cũng có cả trăm loại kỹ xảo! Người ở thế giới này làm sao có thể tưởng tượng ra được?

Đỗ Duy bắt đầu “Mẹ nó đồ cay độc” rồi mắng tiếp “Người là đồ con rùa, tổ tiên người là đồ dê tiện ngớ ngẩn”, lại tiếp tục mắng “Cái con mẹ người”, “Quảng người xuống cống”... Đem tất cả tinh hoa ngôn ngữ

kiếp trước từ các địa phương ở Trung Quốc tuôn ra hết một hơi, đem lão rồng lúc mới sinh ra từ trong trứng một mực chửi đến khi qua 500 tuổi nhìn trộm con gái của mình tắm rửa như thế nào....

Đỗ Duy cơ hồ nhanh chóng bị đóng băng đến chết. Một nửa thân thể đã bị đông cứng trong băng, làm cho thanh âm hẳn phát ra càng yếu. Toàn thân đã không còn cảm giác đau đớn, khắp cả người tê cứng, thậm chí trên mặt cũng bắt đầu phát ra hơi xanh nhàn nhạt, nhưng càng mắng chửi lại càng lên tinh thần. Nước bọt bay ra, gần như phun lên đầy mặt lão rồng.

“Mủ trong đầu ngươi rỉ xuống tới móng sinh lở loét rồi hả lão rồng! Có bản lãnh thì tới giết ta đi! Một mạng lão tử, đổi lại sự vĩnh viễn không thể giải thoát gánh nặng cho Long tộc các ngươi! Đáng giá! Đến đây! Đến đây! Đến đây!”

Tộc trưởng Long tộc này thân phận ra sao? Những người y gặp từ trước tới nay đều đối với hắn cung cúc kính sợ. Tộc nhân Long tộc như hắn, có gặp phải đối thủ là cường giả của đại lục, những người ấy cũng rất tự trọng thân phận. Đầu đã gặp qua loại người mồm miệng chửi mắng bằng những lời lẽ ô uế như Đỗ Duy này?

Đỗ Duy cũng là người chẳng hiền lành gì, nhận định lão rồng không dám giết mình nên mới chửi mắng như thế. Chỉ là mắng như vậy thiếu chút nữa đã làm lão rồng tức chết.

“Ngươi! Tên tiểu tử này! Làm ta tức chết mất!”

Cuối cùng, bên trong Thần sơn truyền đến một tiếng rồng gầm bạo nộ, tiếng thét này vang thẳng tận trời cao, thậm chí còn gây nên chấn động đáng sợ ở nơi này, ngay cả Thần sơn cũng cơ hồ rung động! Trong hang động, một ít mẫu nham thạch rơi xuống tựa như muốn đổ sập. Đến ngay cả lão ma pháp sư chờ người ở bên ngoài nghe được cũng biến sắc, nhưng chẳng biết rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì...

Đỗ Duy ở bên cạnh Tộc trưởng Long tộc. Chịu phải sức ép này, bị tiếng rồng gầm chấn trúng phún ra một bùm máu tươi tại chỗ, đồng thời lục phủ ngũ tạng như vỡ ra đau đớn kịch liệt, trước mắt tối sầm, ngã lăn ngất xỉu.

Không biết trải qua bao lâu, Đỗ Duy từ từ tỉnh lại, cảm thấy toàn thân trên dưới không chỗ nào đau đớn, chỉ là bản thân nằm trên quan tài đá, khối băng đóng trên thân thể đã không còn. Hắn lật người lại, cố gắng ngồi dậy, trong miệng suýt tí nữa lại thổ huyết. Bên cạnh lão rồng kia lại hừ hừ thở dốc, mắt hổ đang nhìn hau háu vào Đỗ Duy, cắn răng nghiêng lợi, hận không đem được Đỗ Duy ra ăn tươi nuốt sống.

“Ngươi... Ngươi mẹ nó căn bản không phải là rồng! Ngươi là tên khốn kiếp! Ngươi là con rùa đen rụt đầu! Ngươi có bản lãnh hãy đấu với Aragon đi, lại ở đây ra vẻ uy phong rầm rộ gì chứ! Ngươi...” Đỗ Duy thở một hơi đã tỉnh lại, mắt thấy mình chưa chết, ngay cả băng trên người cũng không còn, càng nhận định rằng đối phương không dám giết mình, liền tiếp tục chửi mắng.

“Ngươi chửi đủ chưa!” Lão rồng hừ hừ thở dốc, chẳng biết Long tộc có bị bệnh tim hay không, nếu như có, e rằng vị lão rồng này sẽ trở thành tộc trưởng Long tộc đầu tiên chết vì bệnh tim trong ngàn vạn năm trở lại đây.

“Chửi ? Đương nhiên là chửi chưa đủ!” Đỗ Duy muốn nghỉ ngơi cũng không được, hơn nữa trong lồng ngực khí huyết quay cuồng, cơ thể càng lúc càng lạnh: “Lão tử đánh không lại ngươi, phải dùng lời nói thôi, nếu không, con mẹ ngươi đã sớm lột da, rút gân lão rồng nhà ngươi rồi!”

Mắt thấy tên khốn Đỗ Duy ương ngạnh như thế, cương quyết không chịu lép, vị Tộc trưởng Long tộc này bất đắc dĩ quát to một tiếng: “Ngươi tự mình ở đây mà mắng chửi đi! Để xem ngươi mạnh miệng đến khi nào!”

Nói xong, thân thể hắn hóa thành cơn gió, liền biến mất.

Đỗ Duy một mình nằm thẳng cẳng trong bí thất, toàn thân lạnh cóng, trong lòng lại bắt đầu kêu khổ.

Liền sau đó, bên cạnh Đỗ Duy một cơn gió nhẹ lướt qua, Semel một thân áo đỏ hiện thân đến. Về mặt nàng kinh hãi, nhìn bộ dạng Đỗ Duy, mở miệng: “Cái... cái lão Long tộc kia, ma lực thật là mạnh!”

Đỗ Duy hừ một tiếng liếc mắt nhìn Semel: “Đương nhiên là mạnh, nếu không sao có thể làm đối thủ của Aragon? Đừng nhiều lời nữa, ta suýt bị đóng băng chết, giúp ta nhanh lên.”

Semel gật đầu, ngón tay nàng khẽ điểm, y phục của Đỗ Duy liền phục nguyên. Đỗ Duy vội xốc lại quần áo cho chỉnh tề. Mặc dù lúc này thân thể lả lơi ở trước Semel, nhưng tánh mạng Đỗ Duy đang trong nguy hiểm, cũng không chấp nhặt nhiều, sau khi vội vã mặc xong liền trầm giọng nói: “Chẳng biết khi nào lão rùa kia quay lại! Nàng mau ra báo cho mấy người bọn lão bắt tử bên ngoài mau chóng rời khỏi nơi này nhanh đi!”

Semel đang sửng sốt, Đỗ Duy vẻ mặt âm trầm: “Nhìn cái gì nữa! Lão rùa đó không phải là kẻ chúng ta có thể đối phó được! Còn không đi, muốn cả đám chết hết ở đây à! Lão tử mặc dù không phải người tốt, nhưng ta đã bị hãm nơi đây! Không cần thiết phải để bọn họ chết một cách vô ích ở chốn này! Mau đi nhanh!”

Semel dù sao cũng là người thông minh, nàng suy nghĩ một lát liền hiểu được dụng tâm của Đỗ Duy, nói thất thanh: “A! Người! Là người cố ý! Người cố ý làm cho lão rông kia tức khí bỏ đi, biết rằng sau đó ta nhất định sẽ đến! Phải vậy không?”

Đỗ Duy cười lạnh: “Nói nhảm! Không làm cho hấn tức khí, để hấn giám thị ở đây, ta làm sao có thể nói chuyện với người! Mau ra báo cho mấy người bên ngoài! Lão rông kia không phải là kẻ ngốc, giấy lát bột giện sẽ quay trở lại đây tìm ta! Hiện tại là cơ hội duy nhất tránh khỏi sự giám thị của hấn! Mau đi nhanh!”

Semel thở dài một tiếng, ẩn thân thoát đi. Đỗ Duy ở bên trong bí thất này cũng không biết bên ngoài Semel và lão ma pháp sư cùng Hussein trao đổi thế nào. Chỉ là trên người bị lạnh chịu không nổi, miễn cưỡng chịu sự đau đớn từ ngực bụng, cố gắng đứng lên, thực hiện một lần theo động tác cơ bản của Tinh Không đấu khí, lúc này mới khu trừ được hàn khí, thân thể khôi phục một chút ấm áp, cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Hiện tại bốn phía vách tường trống trơn, dưới người mông đặt trên một chiếc quan tài đá, Đỗ Duy nhất thời trong lòng trăm mối tơ vò, không khỏi suy nghĩ đến mê mết...

Vào chính lúc này, đột nhiên trong lòng có một thanh âm rất nhỏ, tựa như vô thanh vô tức rơi vào tận đáy lòng Đỗ Duy.

(Mở ra đi! Ta đã có biện pháp đối phó hấn!)

Đỗ Duy tự nhiên thất kinh, lớn tiếng nói: “Cái gì! A ha, Người là lão rông, muốn giả thần giả quỷ lừa lão tử mở những thứ ở nơi này sao! Ta nhổ vào! Lão tử không dễ bị lừa phỉnh đâu!”

Thanh âm kia lại quanh quẩn ở đáy lòng.

(Ta không phải là lão rùa kia, ta đang ở ngay phía dưới chỗ người ngồi!)

Lời này vừa nhập tâm, Đỗ Duy mới thật sự thất kinh!

Hấn từ trên quan tài đá nhảy xuống, kinh ngạc nhìn quan tài trước mặt!

Là lời nói ở bên trong vật này! Không phải là lão rông đang làm trò quỷ lừa gạt mình! Ít nhất với sự kiêu ngạo của Long tộc, lão rông tuyệt đối sẽ không tự xưng “Lão rùa” - lời mà Đỗ Duy vừa mới mắng hấn!

Rốt cuộc là bên trong quan tài đá... có cái gì?

Đỗ Duy nhận ra mình đã bị hoảng sợ.

Mặc dù vật này trông giống hệt như quan tài, nhưng Đỗ Duy không nghĩ rằng bên trong có thể là một - “Vật còn sống”.

Cái đồ này từ thời Aragon để lại gần ngàn năm, cho dù bên trong là gì đi nữa, Đỗ Duy cũng cho rằng hơn phân nửa là bảo bối mà Aragon lưu lại, hoặc là thần khí trong truyền thuyết nào đó? Đạo cụ ma pháp cường đại? Hoặc là thanh kiếm vương giả trong truyền thuyết?

Nhưng hiện tại, bên trong quan tài lại có cái gì đó nói chuyện!

Lấy lại bình tĩnh, Đỗ Duy cắn răng quát: “Là người hay quỷ?”

Đối phương trả lời: (Không phải người cũng không phải quỷ)

Đỗ Duy bắt đầu đỏ mặt hơi lạnh: “Vậy người là gì?”

(Không phải đồ vật)

Ha ha! Đỗ Duy rất muốn cười lên vài tiếng, nhưng chính bản thân thể nào lại không cười nổi.

Thử nghĩ xem, tại lãnh thổ Long tộc thần bí, trong bí thất lạnh lẽo và u ám này, nơi còn đặt một cỗ quan tài đá ngàn năm... những chi tiết này hợp cùng một chỗ, đối lại là người khác, liệu có thể cười nổi không?

Đỗ Duy bình tĩnh trở lại, bắt đầu nhớ lại nội dung lời tiên tri trong tay lão ma pháp sư kia...

Ta sẽ tìm được di sản Aragon lưu lại, sẽ rút ra thanh kiếm vương giả... còn gì nữa?

A, trong lời tiên tri nói rằng còn có thể tìm được thần thú trợ giúp!

Aragon còn lưu lại thần thú?

Đỗ Duy tâm lý có chút khấn trương. Nhìn cổ qua tài đá trước mặt.

Thần thú? Có thể là loài gì? Rồng? Rất có khả năng, nơi này là địa phương của Long tộc... nhưng, Aragon sẽ không lưu lại một con rồng cho mình chứ? Tựa hồ rất không có khả năng.

Vậy, phượng hoàng? Bì mông cự thú? Bất kỳ đại xà? Nhưng những loài này, bên trong quan tài nhỏ như vậy cũng không thể nằm được a.

Nhẹ nhàng cất tiếng, Đỗ Duy trầm giọng: “Người xác định là ta có thể mở quan tài này sao? Lão rồng kia nói rằng, ta vừa mở ra, sẽ chết chắc.”

(Ta nói là ta có thể đối phó được nó, vì vậy, xin người thả ta ra ngoài đi.)

Thả nó ra ngoài...

Đỗ Duy do dự trong chốc lát, bất quá nghĩ đến việc thần thú mà Aragon lưu lại hẳn sẽ không làm hại gì mình. Hơn nữa, hiện tại đã lâm vào thế sống chết, ngoại trừ việc này, tựa hồ cũng không còn cách nào khác.

Lặng lẽ cầu khấn một chút, Đỗ Duy trong lòng thầm than: “Aragon ơi Aragon, Ta tạm thời tin người một lần đi!”

Nói xong, Đỗ Duy xắn ống tay áo lên, đi tới cạnh quan tài, hai tay nắm nắp áo quan, hít một hơi thật sâu, dùng lực đẩy qua một bên...

Tiếng đá ma sát sần sật, Đỗ Duy vốn sức lực không là mấy, hơn nữa vừa rồi mới bị thổ huyết, khó tránh khỏi lực không được tốt, hao tổn toàn lực cũng chỉ có thể làm nắp quan tài mở ra chưa đến nửa. Nhìn lại bên trong...

Ánh sáng mỏng yếu ớt phát ra từ trong quan tài, lộ ra một ít tạp vật linh tinh, chai chai lọ lọ, lại còn có vài cái tráp nhỏ không biết là chứa cái gì.

Ngoài ra, lại có một “vật sống” thân dài không đến một mét, đang dùng tư thế vụng về cố gắng ngồi dậy. Đáng tiếc phần quan tài mở ra quá nhỏ, cơ thể nó lại quá mập mạp nên rất khó từ bên trong chui ra, hai con mắt như hai hạt đậu đang hấp háy nhìn Đỗ Duy, cái miệng nho nhỏ phát ra tiếng người, hơn nữa khẩu khí tựa hồ lại rất ưu nhã lễ phép:

“Xin hỏi, làm ơn, người có thể đẩy cái này mở ra một chút nữa được không?”

Thấy rõ bộ dạng của con vật này, Đỗ Duy nhận ra mình rất muốn phát điên lên!

Ngón tay hắn run rẩy, cố nhịn tâm trạng điên dại lại, chỉ vào con vật bên trong quan tài: “Người! Người! Người là do Aragon lưu lại...”

Đây là thần thú mà Aragon lưu lại...?

Thần thú?

Tên quái quỷ này thân dài ước chừng một thước, cơ thể mập mạp, trên lưng toàn lông đen, trên cái bụng béo tròn thấy màu trắng tuyết, cái mỏ sắc nhọn lại có màu đỏ cam, dưới cổ còn có một vòng màu cam nhạt...

Thần thú kia, nếu là người của thế giới này có thể sẽ rất kinh ngạc bởi bộ dạng của nó... nhưng với Đỗ Duy thì đã quá quen thuộc!

Này mà là “thần thú” cái quái gì. Khi nó hoàn toàn từ trong quan tài chui ra, đứng ở trên thạch quan, ưu nhã phẩy phẩy hai cánh của mình, sau đó cố gắng nghển cổ, phảng phất như một quý tộc thân sĩ cùng Đỗ Duy đối mặt nhìn nhau...

Nó... Mẹ nó không ngờ, không ngờ...

Không ngờ chỉ là một con chim cánh cụt!

Chỉ là một con chim cánh cụt!

“Cảm ơn người, cảm ơn người đã thả ta ra.” Thái độ của con chim cánh cụt này rất ưu nhã, chậm rãi hướng về Đỗ Duy khẽ cúi đầu, thậm chí còn thở dài: “Ta ở bên trong đã ngủ rất rất lâu rồi... nhưng lại không thể nào ra được.”

Đỗ Duy trừng mắt, nhìn chằm chằm vào mặt “Thần thú”, sau đó trong miệng thốt ra một câu nói khô khốc:

“Người là một con chim cánh cụt”

Thần thú kia nghe vậy tựa hồ rất cao hứng, nó kinh ngạc nhìn Đỗ Duy, dùng sức vung vẩy hai cánh ngăn ngừa rất buồn cười: “Đúng thế! Không sai! Cảm ơn trời! Thật ngạc nhiên là người biết tên ta, ngoại trừ Aragon, những người khác đều gọi ta là quái đốn xấu xí! Nhưng chẳng lẽ bọn người đó không biết rằng chim cánh cụt chúng ta chính là loại chim ưu nhã bậc nhất!”

Được rồi!

Nội tâm Đỗ Duy nhanh chóng bổ sung một định nghĩa về thần thú này:

Một con chim cánh cụt biết nói.

Nhưng thế thì sao? Cũng chỉ là một con chim cánh cụt mà thôi!

Đỗ Duy nghĩ rằng mình đã sai.

Thực sự là sai rồi! Sai tại vì mình không nên tin tưởng cái tên Aragon chết tiệt kia! Chỉ vì cứ tưởng hắn lưu lại thần thú có thể đối phó được Tộc trưởng Long tộc, lão rồng cường đại kia.

Hắn cũng không biết mình bây giờ nên khóc hay nên cười.

Người có thể hy vọng vào một con chim cánh cụt (được rồi, một con chim cánh cụt biết nói) đi đối phó với một con rồng cường đại thọ mệnh ngàn năm đang giận dữ không?

“Thấy ta xong, người hình như rất là thất vọng?” Thanh âm rất ưu nhã của con chim cánh cụt đánh thức những suy nghĩ miên man của Đỗ Duy: “Ta có thể nhìn ra vẻ mặt của người, người thấy ta rồi, tựa hồ rất thất vọng.”

“Không, ta không hề thất vọng.” Đỗ Duy nghiêm mặt: “Mà là ta tuyệt vọng! Tuyệt vọng!”

“Tại sao?”

“Tại sao?” Đỗ Duy đột nhiên kêu lớn lên, hấn múa may hai tay, lớn tiếng nói: “Tại sao? Người hỏi ta tại sao? Được rồi! Cái lời tiên đoán chó chết đó nói rằng ta là người mang sứ mạng của Aragon! Ta sẽ có được di sản của hắn! Lại đánh thức thần thú hắn lưu lại! Được một thanh kiếm vương giả! Nhưng hiện tại? Điều đáng sợ là, con rồng cường đại kia đã nhốt ta ở nơi này, chỉ cần ta mở cỗ quan tài chết tiệt này ra, liền sẽ giết ta! Mà ta vốn còn có thể sống thêm vài ngày, chỉ cần ta không mở cái này! Ta ít nhất còn có thời gian vài ngày nghĩ ra biện pháp. Nghĩ ra đối sách! Nhưng ta nghe lời người! Ta đã mở ra! Ta nghĩ rằng Aragon ít nhất cũng có thể lưu lại cho ta một ít đồ hữu dụng! Thậm chí là một thanh kiếm vương giả mạnh mẽ? Hoặc giả là một đạo cụ ma pháp lợi hại? Hoặc ít nhất cũng lưu lại cho ta một thần thú, là một trợ thủ cường đại! Nhưng hiện tại thì sao? Trời ơi! Ta được cái gì?”

Đỗ Duy nói đến lời cuối cùng, thanh âm gần như rên rỉ: “Ta sắp đối mặt với đồ đao của vua rồng mạnh nhất Long tộc..., nhưng trợ thủ bên người ta là ai? Chỉ có một con chim cánh cụt biết nói. Con mẹ nó thế này là đạo lý gì chứ!”

“Hiểu rồi.”

Con chim ưu nhã này nhảy từ trên quan tài xuống, đứng ở bên cạnh Đỗ Duy xoay hai vòng, nó dùng đôi cánh ngắn ngủn buồn cười khẽ gãi đầu, làm ra vẻ tự hỏi, sau đó liếc mắt nhìn Đỗ Duy: “Xin người trước tiên hãy tĩnh táo lại một chút, sự giận dữ đối với trái tim con người có thể không tốt. Trước khi người mắc phải bệnh tim, có thể nghe ta nói mấy câu không?”

“Nói đi.” Đỗ Duy cười khở: “Ít nhất đời này ta chưa thấy qua chim cánh cụt biết nói.”

“Đầu tiên, nguyên lai chủ nhân của ta là Aragon, nhưng hắn đã để ta lại chỗ này, sau đó đóng lại, bảo rằng muốn ta ngủ một giấc thật ngon. Hắn nói rằng hắn sẽ chết sau khi rời đi, nhưng sau này người nào thả ta từ nơi này ra sẽ là chủ nhân mới của ta.” Chim cánh cụt nhìn Đỗ Duy, từ trong cái mỏ dài phun ra câu nói vắn vẻ này: “Mặc dù tên quái quỷ người nhìn qua rất không có phong độ. Cũng không giống như một thân sĩ ưu nhã, bất quá... ít nhất người cũng đã thả ta ra. Sau này người sẽ là chủ nhân của ta.”

“Cám ơn...” Đỗ Duy yếu ớt mím môi nói: “Vây lát nữa, chủ tớ chúng ta có thể cùng đi gặp Aragon.”

“Khi người khác đang nói, tùy tiện ngắt lời là một loại hành vi rất không lễ phép. Chẳng lẽ cho tới bây giờ không ai dạy cho người thế nào là phong độ sao?” Chim cánh cụt có chút bất mãn. Sau đó nó phát ra tiếng ho khan như con người, rồi hắng giọng, tiếp tục nói với giọng đều đều: “Ta có thể cam đoan, chuyện người nói sẽ không phát sinh, lão rồng đó... ta nghĩ ta có biện pháp đối phó.”

Đỗ Duy không nói, hồ nghi liếc mắt nhìn con vật này.

Có lẽ... cũng có chút hy vọng?

Mặc dù chỉ là một con chim cánh cụt, nhưng ít ra cũng là vật mà Aragon lưu lại... hơn nữa còn biết nói, lại có thể sống hơn một ngàn năm..., có lẽ là có bản lãnh gì đó bất phàm?

“Người... chẳng lẽ có ma pháp rất cường đại?” Đỗ Duy thận trọng hỏi.

“Không” Chim cánh cụt thở dài: “Ta là loài chim, mặc dù là một con chim ưu nhã và biết nói, nhưng người nghĩ rằng một con chim có thể thi triển ma pháp cường đại không? Ta thích nghệ thuật, âm nhạc và hết thảy những gì cao nhã. Ma pháp... mấy thứ vô dụng này, ta trước giờ chưa có học qua.”

Đỗ Duy tiếp tục hỏi một cách nhẩn nai: “Vây, chẳng lẽ vũ kỹ của người rất mạnh? Tỷ như cái gì Tinh Không đấu khí? Không chứ? Thần thánh đấu khí? Không thể? Chẳng lẽ người là Thánh kỵ sĩ? Không à? Vây người biết gì? Hàng long thập bát chưởng? Quỷ hoa bảo điển? Hắc Long (Game : rồng đen)? Thần quy xung kích (Kamejoko của Quy lão sư trong Bẫy viên ngọc rồng)?... Đại khái cái gì người cũng không làm được? ”

Đỗ Duy hỏi câu nào, chim cánh cụt cũng kiêu ngạo lắc đầu. Cuối cùng, Đỗ Duy nổi cơn giận, chim cánh cụt mới dùng một loại ngữ khí cô đơn buồn bã chậm rãi cất tiếng: “Những thứ người nói đều là những cái mà kẻ thô lỗ dùng, cầm một thanh kiếm múa may, toàn thân đầy mùi mồ hôi, rất không có nghi biểu phong độ! Ta là động vật ưu nhã, thế nào lại có thể học mấy cái loại này? ”

Đỗ Duy:“.....”

Trong khi một người một chim nhìn nhau không nói lời nào, thanh âm tựa như bùa đòi mạng đáng sợ lại vang lên!

Tộc trưởng Long tộc! Tiếng cười của lão rồng vang vọng trong vách hang động, tràn đầy đắc ý và sát khí: “Ha ha! Tiểu tử, người rốt cục đã mở! Người rốt cục đã mở! Người đã mở!”

Thanh âm chưa dứt, thân hình tộc trưởng Long tộc đã từ trong vách đá chậm rãi hiện ra. Trên mặt y mang theo nụ cười vui sướng, ánh mắt chớp động hưng phấn, khúc miệng cười lạnh mang theo sát khí nồng đậm!

Sau đó, vị tộc trưởng Long tộc này thấy được con chim cánh cụt, ngay cả lão rồng cường đại cũng không khỏi ngây người ngẩn ngơ: “Đây là vật gì....”

Y sau khi sửng sốt một chút, lập tức buông tiếng cười lớn: “Ha ha ha! Aragon! Bảo tàng hắn lưu lại nơi này chỉ là một con chim xấu xí như vậy?”

Chim cánh cụt tựa hồ có chút bất mãn, nó dùng thanh âm yếu ớt kháng nghị: “Xin cho phép sửa lại cách nói của ngài. Tộc trưởng Long tộc tôn kính, ta không phải là ”loại chim xấu xí” gì đó! Ta là một con chim cánh cụt! Là loài động vật ưu nhã nhất trên thế giới này!”

Tộc trưởng Long tộc đã mất đi lòng nhẫn nại, đầu có tâm tư để ý đến chuyện ấy. Y giơ tay lên, mỉm cười nói: “Được rồi! Tiểu tử, như vậy giao kèo đã hoàn thành! Trên người ta rốt cục cũng không còn cái gông nào! Hiện tại là lúc chúng ta phải tính sổ rồi đây! Aragon dùng quỷ kế làm ta chột vật một ngàn năm! Bây giờ, hãy dùng mạng của người bồi thường lại đi! À, tuy bên ngoài đồng bọn người đã trốn thoát... Hừ, người dùng biện pháp gì để thông tri cho bọn họ? Xem ra, ta cũng không thể xem thường người a! Tiểu tử, tuy nhiên cũng không ảnh hưởng gì, ta hiện tại giết người trước! Sau đó ta lại ra ngoài truy đuổi giết hết bọn chúng! Yên tâm, sẽ không bao lâu đâu! Nhưng mà ta sẽ xem xét lưu lại ma pháp sư kia, mặc dù hắn cũng là loài người đáng ghét, nhưng ít ra cũng có thể tính là một nửa bạn của ta.”

Đỗ Duy thở dài.

Sự đã đến nước này, mình muốn chống lại đối phương cũng không còn cách nào. Đối mặt với thực lực cường đại cơ hồ có thể sánh ngang với Aragon của tộc trưởng Long tộc, Đỗ Duy nhận thấy mình không còn cơ hội nào.

Tộc trưởng Long tộc đã giơ tay lên, móng tay trên mỗi ngón tay y trong nháy mắt biến dài ra, trở nên nhọn hoắt và sắc bén!

“Ta sẽ quăng cái đầu người xuống vực! Sau đó móc trái tim người ra, đeo trên người làm đồ trang sức!” Móng tay nhọn hoắt sắc bén như dao đã kề ở trên cổ Đỗ Duy. Đỗ Duy thở dài, nhắm mắt chờ chết.

“Chờ một chút!” Chim cánh cụt đột nhiên dùng sức kêu lên một câu: “Tộc trưởng đại nhân, xin cho phép ta nói mấy câu?”

Ánh mắt tộc trưởng Long tộc lấp lánh, y nhìn kĩ “loài chim xấu xí”, nghĩ tới con vật này dù sao cũng là Aragon lưu lại, có lẽ còn có lời gì đó giá trị...

“Trước tiên...” chim cánh cụt thở dài: “Từ trên góc độ mỹ học mà nói, ta đối với việc ngài lấy trái tim người làm đồ trang sức - loại sở thích này mà cảm thấy thương hại...” Nói đến đây, Đỗ Duy cảm giác được sát khí trên người Tộc trưởng Long tộc bạo tăng lên vài phần.

“Sau đó...” Chim cánh cụt phát ra một nụ cười mỉm kì lạ: “Vị chủ nhân đầu tiên của ta trước khi để ta ngủ yên đã cho ta biết. Người nói cho ta biết, sau khi ta tỉnh lại, tộc trưởng Long tộc hơn phân nửa sẽ muốn giết chết chủ nhân mới của ta..., nếu như gặp phải tình huống này, người lưu lại một biện pháp giải quyết.”

“Biện pháp giải quyết?” Tộc trưởng Long tộc cười lạnh: “Chẳng lẽ Aragon còn có thể từ trong phần mộ xuất hiện, sau đó cùng ta quyết đấu sao?”

“Đương nhiên là không phải.” Chim cánh cụt mỉm cười. Sau đó với thanh âm bình tĩnh, nó tung ra một điều kiện khiến Tộc trưởng Long tộc tim đập thành thịch!

Vào giờ phút này, cánh tay ổn định của Tộc trưởng Long tộc đã run lên!

“Người muốn biến lại thành mình rồng không? Vậy... ta nghĩ chúng ta có thể đàm phán.” Chim cánh cụt không hoảng hốt không vội vàng nói.

114. Chương 101: Trò Chơi Săn Giết (thượng)

Trong nháy mắt, vẻ mặt y thay đổi vài lần. Còn trong con mắt y, ánh mắt nóng bỏng và sắc thái hoài nghi đan xen nhau liên tục. Cuối cùng, cũng không ngăn được sự cảm dỗ biến được lại thành mình rồng— Bị Aragon dùng quỷ kế làm thành thân người gần ngàn năm, sớm đã được tộc trưởng Long tộc coi là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong cả cuộc đời rồi. Trong đó, cơn giận vì bị lừa gạt còn có thể quên được, nhưng việc không cách gì trở lại thành hình rồng, làm cho một tộc trưởng Long tộc kiêu ngạo bị khốn ở thân thể của loài người. Đó thật sự là một loại hành hạ tột bậc.

“Được rồi!” Tộc trưởng Long tộc hô to một tiếng, rồi thu lại cánh tay đang kê ngang cổ Đỗ Duy, cắn răng nói: “Để xem các ngươi có thể làm ra quỷ kế gì! Mau mau nói đi, rốt cuộc phải làm sao mới có thể trở lại mình rồng!”

Lần này, Đỗ Duy phản ứng nhanh hơn. Hắn lo sợ con chim cánh cụt này do ngủ cả ngàn năm sẽ vắng đầu mà dễ dàng nói ra, nên vội cản câu chuyện lại, tranh nói: “Sao có thể dễ dàng nói cho người biết như vậy! Không lẽ sau khi chúng ta nói ra, lại để người giết chúng ta? Vậy không bằng tất cả một võ chia đôi đường* là hay!”

(Chú thích: *trong Hán Việt là “nhất phách lưỡng tán”: người Việt hay nói hai bên phải dứt chia đôi đường, không còn dính líu đến nhau nữa)

“Hừ” Tộc trưởng Long tộc tức giận nhìn Đỗ Duy một cái. Lúc này trong lòng y, độ đáng hận của tiểu tử này không thua Aragon chút nào...Không nói những cái khác, chỉ nói lần nhục mạ lúc trước của hắn đối với mình, từ xưa đến nay, tộc trưởng Long tộc có khi nào bị người mắng chửi như vậy? Sự căm thù hiện giờ của y đối với Đỗ Duy hầu như là hận không thể lột sống da hắn ngay lúc này! Mặc dù sự khôi phục mình rồng rất là lời cuốn, nhưng muốn cho lão rồng buông tha Đỗ Duy, y lại cũng không cam lòng.

Giết hay không giết, câu hỏi này cứ rối rắm ở trong lòng tộc trưởng Long tộc. Sự ngạo mạn cùng cái tính “nhìn đều phải đánh” của Long tộc vốn đã có tiếng rồi. Nhìn thấy sắc mặt lão rồng biến hoá, Đỗ Duy nhanh chóng khích thêm một câu: “Ta biết ngươi rất muốn giết ta. Nhưng ngươi đừng quên, ngươi là tộc trưởng Long tộc mà lại giữ mãi hình hài con người, cứ như vậy, sau này ngươi làm sao mà ra lệnh cho chúng rồng? Chẳng lẽ ngươi cam chịu tiếp tục bị người cười nhạo như vậy?”

“Ngươi nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn cái mạng thôi.” Trong lòng lão rồng vừa động, lập tức nghĩ tới biện pháp giải quyết: hôm nay trước hết cứ tha cho tiểu tử này, vậy sẽ có quan hệ gì chứ? Cùng lắm là đợi sau khi mình khôi phục lại mình rồng, sẽ đến thế giới loài người lần nữa tìm hắn trả thù là được. Tha một tên tiểu tử như vậy, có thể có bao nhiêu bản sự chứ? Ở thế giới loài người, còn chưa có người mạnh nào có thể chống lại được mình..... Nếu có thể trở lại mình rồng, trừ khi là Aragon sống lại, nếu không nhân gian không ai có thể ngăn cản mình! Cho dù tiểu tử này trốn tới chân trời, đường đường là tộc trưởng Long tộc như mình, chẳng lẽ lại tìm không được hắn?

Đợi thu gặt xong hăng tnh sổ! Cứ quyết định như vậy đi!

Nhưng tộc trưởng Long tộc trù tình được hay vậy, còn Đỗ Duy thì cũng không phải là kẻ ngu. Mất thấy trong ánh mắt của lão rồng ngấm lộ sát cơ, Đỗ Duy tự nhiên biết được đối phương đã tính được chủ ý gì. Lão rồng này đúng là khó đối phó. Cho dù hôm nay Đỗ Duy thoát khỏi nơi này, nhưng sớm muộn gì đối phương cũng sẽ tìm đến nhà báo thù, vậy thì chắc chắn không thể nào ngăn cản được.

“Lão khốn ngươi đừng nên nghĩ ý đồ gì cả. Nếu trong đầu ngươi có ý niệm sau này mới chạy tới giết ta, vậy không bằng hôm nay hãy cho tiểu gia một sự sung sướng luôn đi! Đẳng nào thì hôm nay không chết, mai cũng chết, tốt hơn là ta kéo ngươi cùng xuống nước!” Đỗ Duy cứng đầu.

“Tiểu tử, ngươi cho rằng nói mấy câu nói đơn giản là có thể xua tan sự căm ghét trong lòng ta đối với ngươi sao?” Tộc trưởng Long tộc suy tư cả nửa ngày, cuối cùng nghĩ được một chủ ý mà mình cho là không tệ: “Vậy đi, ta không thể dễ dàng buông tha cho ngươi. Nhưng biện pháp hồi phục mình rồng, cũng là cái ta nhất định phải có được. Cho nên, ta có thể lép vế một chút. Chúng ta cùng chơi một trò chơi....Nếu các ngươi thắng, từ nay về sau, ta sẽ không tìm các ngươi làm phiền nữa! Nếu ngươi thua, mạng của ngươi và tất cả đồng bạn của ngươi đều là của ta!”

Trước hết nghe xem y nói thế nào, Đỗ Duy bèn gật đầu: “Ngươi trước hết cứ nói ra, nếu ta thấy không công bằng, sẽ tuyệt không đồng ý”

“Ta cũng lâu không chơi trò săn giết này rồi!” Tộc trưởng Long tộc cười góm ghiếc: “Bây giờ ta có thể thả ngươi ra ngoài. Ta có thể cho phép ngươi và đồng bạn ngươi chạy trước. Ta cho các ngươi thời gian một ngày! Sau một ngày đó, ta sẽ xuất phát đuổi theo các ngươi. Nếu để ta bắt kịp, vậy kết quả không cần nói cũng biết! Nếu ta đuổi không kịp, vậy coi như là các ngươi thắng. Ân oán giữa chúng ta sẽ một đao chia đôi là xong. Ta lấy danh dự của tộc trưởng Long tộc cam đoan, chỉ cần ngươi có thể chạy thoát, ta tuyệt đối sẽ không tìm các ngươi làm phiền nữa. Thế nào?!”

Đỗ Duy suy nghĩ....

Một ngày? Thời gian một ngày, nói chung mình có thể chạy đến đồng bằng bị bỏ quên. Nhưng tài năng của lão rồng này là đẳng cấp nào chứ? Thời gian một ngày mà muốn bắt kịp mình, e là cũng không quá khó.

“Không được, không được, điều kiện này quá không công bằng.” Đỗ Duy lắc đầu: “Người là tộc trưởng Long tộc, cường giả mạnh nhất trên thế giới hiện giờ. Còn ta chẳng qua là một ma pháp sư nhỏ bé, bản lãnh so với người kém quá xa. Một ngày thời gian, người giương cánh thì đã bay tới, ta lại chỉ dựa vào hai chân, thì chạy được bao xa đây?”

“Vậy hai ngày.” Tộc trưởng Long tộc lạnh lùng nói: “Không thể nhiều hơn, ta cho các người hai ngày chạy trốn, vậy là quá đủ rồi.”

Hai ngày... Nhìn ánh mắt kiên quyết của tộc trưởng Long tộc, nếu còn không đồng ý nữa, sợ là y sẽ lập tức động sát thủ.

Nhưng còn có một vấn đề, Đỗ Duy nói: “Hai ngày sau, người đuổi theo chúng ta, cũng phải có một hạn chế! Nếu không như vậy người cứ đuổi tới không ngừng như vậy, chúng ta chạy đến nơi nào mới tính là đầu kia (hết mức) đây?”

“Vậy lấy rừng rậm Băng Phong làm giới hạn.” Lão rồng cười lạnh nói: “Ta nhường các người chạy trước hai ngày. Hai ngày sau ta sẽ đuổi theo các người! Chỉ cần dưới sự đuổi giết của ta mà các người có thể thành công chạy vào rừng rậm Băng Phong, thì coi như các người thắng! Ta lập tức quay về Thần sơn, từ nay về sau, không tìm các người quấy rầy nữa.”

“Trong hai ngày này, người, còn có tất cả Long tộc! Bất cứ một kẻ nào của các người cũng tuyệt đối không được phép ra tay với ta và đồng bạn của ta! Không được ngăn cản chúng ta chạy trốn!”

“Được thôi!” Tộc trưởng Long tộc ngạo nghễ gật đầu.

Đỗ Duy tính toán một chút, hai ngày thời gian, ước chừng cũng đủ để cả bọn chạy được một nửa đoạn đường của “Đồng bằng bị quên lãng” (Khi Đỗ Duy đi tới, đã mất thời gian bốn ngày để đi qua cánh đồng bằng đầy gió bão đáng sợ kia). Cho dù thực lực lão rồng mạnh mẽ, nhưng đợi bọn mình xuất phát được hai ngày mới đuổi theo, vậy y đuổi kịp được cũng ít nhất phải cần thời gian một ngày.

Tổng cộng sẽ là ba ngày.

Nói cách khác, thời gian dành cho mình chạy trốn chết có khoảng ba ngày.

Ba ngày phải xuyên qua đồng bằng đáng sợ đầy gió giông đó, Đỗ Duy cũng không nắm chắc được bao nhiêu. Nhưng xem ra lần này cũng là một tia hi vọng duy nhất.

“Tộc trưởng tôn kính, không bằng chúng ta lại lập một giao kèo nữa, thế nào?” Một câu của chim cánh cụt liền khiến cho sắc mặt lão rồng thay đổi. Y tuyệt đối không muốn sẽ cùng loài người đặt ra giao kèo gì nữa! Một giao kèo với Aragon đã khiến y phải nuốt nhiều cay đắng rồi.

“Hừ, không cần lập giao kèo gì cả. Ta thân là tộc trưởng Long tộc, tự nhiên sẽ không nuốt lời. Nếu ta là kẻ không nói đến lòng tin, thì cũng sẽ chẳng bị vài hàng chữ viết trên tấm vải rách của Aragon làm khốn khổ hơn nghìn năm!”

Nói xong, với âm thanh trầm thấp, âm tiết kỳ lạ, tộc trưởng Long tộc dùng tiếng rồng phát một lời thề. Mặc dù Đỗ Duy nghe không hiểu, nhưng xem vẻ mặt trang trọng thần thánh của y, có lẽ gã kiêu ngạo này cũng không sẽ không nói láo. Sau đó, tộc trưởng Long tộc dùng ngôn ngữ loài người lặp lại lời thề một lần, coi như đã đạt thành hiệp nghị.

“Bây giờ nói ta biết, biện pháp khôi phục mình rồng, sau đó các người bắt đầu chạy được!”

Nói rồi, Long tộc tộc trưởng liền xòe tay ra, trong tay y biến ra một cái đồng hồ cát cao bằng con người, y cười nói: “Khi cát trong đồng hồ này đổ xuống hết, thì chính là qua thời gian hai ngày! Sau hai ngày, ta sẽ từ nơi này xuất phát đuổi theo các người.”

Đỗ Duy liếc chim cánh cụt một cái, chim cánh cụt hiểu ý, gật đầu bảo: “Năm đó, người có thể từ mình rồng hóa thành hình người, vậy hiển nhiên người thành thạo ma pháp thuật biến hình, đúng không?”

“Đúng vậy.” Tộc trưởng Long tộc kiêu hãnh nói: “Ta là tộc trưởng Long tộc, ma pháp thuật biến hình của ta đã đạt đến cấp bậc cao nhất. Ta có thể biến thành mọi sinh vật trên thế giới này, tất nhiên kể cả loài người.”

“Rất tốt.” Chim cánh cụt gật đầu: “Vậy Aragon bảo ta chuyển lời cho người là, loại nước suối mà năm đó hần cho người uống thật ra về bản chất là một loại nước suối ma lực ”hình dáng động lại lâu mãi“. Thứ này, trên thế giới không có thuốc giải nào, e là chỉ có thần linh mới giải trừ được ma lực của nó.”

Lão rồng liền biến sắc: “Vậy biện pháp của người là gì?”

“Rất đơn giản.” Chim cánh cụt mỉm cười: “Không phải là người biết thuật biến hình sao? Hình dáng rồng của mình lúc trước, người sẽ không quên chứ? Người có thể dùng thuật biến hình biến lại thành mình rồng...”

“Hồn láo!!!” Tộc trưởng Long tộc bỗng nổi giận: “Người dùng mấy lời lảng tránh này để trì hoãn ta sao! Nếu dùng thuật biến hình mà có thể biến về mình rồng, một ngàn năm trước ta sớm đã làm vậy rồi!!”

Thật ra, thuật biến hình trong lĩnh vực ma pháp của thế giới loài người đã được cho là một thứ gân gà**, nhìn có vẻ mạnh mẽ, nhưng lại không thực dụng.

(Chú thích: **gân gà: chỉ những thứ nhỏ bé, không có ý nghĩa sâu xa gì)

Nguyên nhân là: loại ma pháp này quá khó tu luyện! Vô cùng khó nhọc, vô cùng thâm ảo. Hơn nữa, từ hiệu quả đạt được so với những cay đắng phải trả mà nhìn, rất nhiều người cho là không đáng.

Thuật biến hình, tên như ý nghĩa, chính là khiến cho người tu luyện loại ma pháp này ngoài bản thân ra, có thể biến được thành các loài vật khác.

Cùng lúc, không chỉ biến thành hình dáng của loài vật khác, sau khi biến hình, còn lấy được cả năng lực của nó.

Nói cách khác, nếu một người dùng thuật biến hình biến thành chim, thì có thể giương cánh bay cao! Biến thành cá, lại có thể rong chơi trong nước!

Mà biến thành sinh vật gì thì còn phải căn cứ vào sự phân chia cấp bậc độ mạnh của thuật biến hình được tu luyện. Thuật biến hình cấp thấp, chỉ có thể biến thành những thứ hay động vật nhỏ yếu, như cá hay thỏ... Tu luyện được, cũng không có tác dụng quá lớn.

Như lão tể tướng chuột Gagewu, trước kia tu luyện thuật biến hình tới tầng cấp trung, nhưng trình độ biến hình cao nhất của y cũng chỉ có thể biến thành một ít ma thú cấp thấp khác thường. Hơn nữa, có đầy đủ mọi bản lĩnh của loại ma thú đó. Mà một con ma thú cấp thấp thì thực lực chỉ có hạn, cho nên thuật biến hình của Gagewu dù thần kì, nhưng sức chiến đấu của y lại không có giá trị quá lớn. Do đó, nó không được mọi người đánh giá cao.

Nhưng thuật biến hình tuyệt đối không phải là một thứ ma pháp vô dụng! Nếu có thể tu luyện đến giai đoạn cấp cao, có thể biến thành sinh vật càng mạnh mẽ! Trong lịch sử, một vài ma pháp sư giỏi về thuật biến hình thậm chí có thể biến thành những ma thú bậc cao mạnh mẽ! Khi tu luyện đến trình độ đó, sức mạnh của thuật biến hình mới có thể chân chính thể hiện ra!

Thậm chí trong truyền thuyết, nếu có thể tu luyện thuật biến hình đến trình độ đỉnh cao nhất, thì có thể trực tiếp biến thành rồng! Hơn nữa, có thể có hết tất cả bản năng của rồng! Kể cả ma pháp tiếng rồng thần bí mà mạnh mẽ!

Một con rồng cường đại, tuyệt đối là một tồn tại kinh khủng!

Vì thế có thể thấy được, thuật biến hình hoàn toàn không phải là ma pháp vô dụng gì đó.

Nhưng vấn đề là, phương thức tu luyện ma pháp này quả thật quá thâm sâu, cũng quá khó khăn. Trong lịch sử, cực ít tiền lệ có thể tu luyện tới trình độ cao thâm. Cho dù là ma pháp sư loài người am hiểu nhất được ghi lại hiện nay, cũng chỉ có thể biến thành những ma thú cấp cao. Nhưng sức lực và thời gian bỏ ra lại gấp vài lần các hệ ma pháp khác.

Còn về tu luyện tới tới cao để biến thành rồng, chắc chắn là trong lịch sử từ trước đến giờ chưa có loài người có thể làm được.

Hơn nữa, thuật biến hình là dùng ma pháp để đạt được hiệu quả biến thành, cho nên bị hạn chế về thời gian. Thời gian vừa đến, mặc kệ ngươi có muốn hay không, cũng phải trở lại về “bản thể” vốn có. Theo lý luận thì kẻ ma lực càng cao, thời gian biến hình càng dài. Hơn nữa, biến thành sinh vật càng mạnh, thời gian làm việc đó cũng sẽ phải thu ngắn lại.

Nhưng nếu có thể biến thành rồng, cho dù không được nửa ngày, trong chiến đấu cũng đã tuyệt đối đủ dùng rồi.

Nhưng là...

Dựa vào thuật biến hình biến lại thành mình rồng? Lão rồng cho rằng mình đang bị lừa gạt, y rút gào căm giận: “Chẳng lẽ các ngươi không biết, thuật biến hình có hạn chế thời gian sao! Cho dù ta trở lại hình rồng, cũng chỉ được chốc lát ngắn ngủi! Sau đó, sẽ phải trở lại thành người.”

“Ta hiểu điều đó.” Cánh cụt nhẹ nhàng gõ đầu, sau đó bắt đầu giải thích:

Tác dụng thật sự của tuổi trẻ mãi không già chính là “hình dáng cô đọng lâu mãi”.

Nói về thuật biến hình, ví dụ ngươi vốn là người, “bản thể” của ngươi là loài người. Vậy khi ngươi biến thành hình dạng khác, coi là “thể lâm thời” (thể tạm thời), thời gian đến, cũng phải khôi phục thành “bản thể”.

Nhưng tuổi trẻ mãi không già, đã đập vỡ quy luật này. Nói về ví dụ đơn giản nhất là Gagewu. Bản thể của lão tổ tướng chuột đó là người, nhưng khi đang ở hình dáng chuột lại uống nước tuổi trẻ mãi không già. Kết quả khiến cho hình dáng chuột của y thành ra bị hóa vĩnh cửu! Nói cách khác, hình chuột trở thành “bản thể” của y.

115. Chương 101: Trò Chơi Săn Giết (hạ)

“Ta hỏi ngươi một điều, với thuật biến hình hiện giờ của ngươi, có thể biến thành rồng không? Dù chỉ một lát cũng được.” Con chim cánh cụt không thèm để ý chút nào tới sự tức tối của lão rồng.

“Có thể.” Tộc trưởng Long tộc nén giận: “Nhưng cũng chỉ được chốc lát thôi, thời gian đó rất ngắn ngủi!”

“Vậy dễ xử lý rồi!” Chim cánh cụt thở phào nhẹ nhõm

Cùng bị làm động lại hình thái, nhưng tộc trưởng Long tộc vẫn có thể từ thân người biến thành thân rồng, đó là bởi vì y đã tu luyện thuật biến hình tới tầng cao nhất.

Còn Gagewu thì chỉ có thể duy trì hình dạng con chuột. Nhiều nhất là biến hoá lớn nhỏ thân thể, nhưng không cách nào biến về con người, dù chỉ trong giây lát ngắn ngủi. Nguyên nhân là đẳng cấp tu luyện thuật biến hình của Gagewu kém xa lão rồng.

“Biện pháp của ta rất đơn giản!” Cánh cụt nói ra đáp án: “Ngươi biến về thành thân rồng, sau đó lại uống một chút loại nước cố định mãi mãi đó! Vậy, bản thể của ngươi sẽ từ thân người trở về thân rồng thôi! Không phải như thế là ổn rồi sao?!”

Lão rồng sững sờ.

Nhiều năm qua, y vẫn luôn tìm kiếm phương pháp để phá giải vấn đề khó khăn này. Nhưng vì thực lực ma pháp mạnh mẽ, nên lối nghĩ của y đã bị hạn chế trong khuôn khổ là làm thế nào dùng ma pháp cường đại phá giải được loại ma pháp kia. Y luôn luôn vất vả tìm kiếm thuốc giải của nước suối.... Đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu khiến y thường lên vào nhân gian du lịch.

Biện pháp mà chim cánh cụt nghĩ đến, mặc dù đơn giản, nhưng lại đã nhảy ra khỏi cách thức tư duy cố chấp của y. Do đó, dù y thông minh, nhưng vẫn mãi không có nghĩ đến mặt này.

Uống thêm lần nữa cái loại nước suối đó?

Cũng giống như người từng trúng độc khi ăn một loại đồ vật, sau này người còn dám ăn lại nó lần nữa sao? Đương nhiên là không rồi!

Tộc trưởng Long tộc ngăn người hồi lâu. Sắc mặt y biến ảo mấy lần, cuối cùng bỗng ngẩng mặt cười dài! Trong tiếng cười tràn ngập kích động vui sướng, còn có cả một chút không cam!

“Không ngờ là có thể như vậy!” Sau cơn kích động, lão rồng chợt nhìn chòng chọc chim cánh cụt: “Nhưng loại nước suối đó rốt cuộc là thứ gì? Ở nơi nào mới có thể tìm được nó?”

Đỗ Duy liền động ở trong lòng, tranh phần trả lời: “Ta có thể cho người loại nước suối đó!”

Hắn lo lắng chim cánh cụt sẽ nói ra cái hẻm núi trong rừng rậm Băng Phong — Vì tâm tư nào đó, Đỗ Duy không muốn để lão rồng biết được sự tồn tại của những thứ trong hẻm núi này!

Sự tình tiếp theo đơn giản hơn nhiều. Đỗ Duy mang theo bên mình không ít nước suối... Đương nhiên không chỉ suối trẻ mãi không già, còn có “Thời gian trôi qua” nữa.

Rất nhiều chai lọ đang cất trong bọc vải của hắn. May mắn là lúc trước lão rồng dùng ma pháp cất hổng quần áo hắn, không có làm thương tổn đến bọc vải.

Ngay lúc mí mắt lão rồng vừa hạ xuống, Đỗ Duy đã mở ra một cái chai — Khi lấy ra thứ đó, trong lòng hắn đã nảy một cái: Nếu bây giờ mình đưa y không phải là nước suối trẻ mãi không già, mà là “Thời gian trôi qua”, lừa được lão rồng này uống xuống... sẽ có thể thành công giết chết y hay không?”

Đỗ Duy tuyệt đối tin tưởng thời gian trôi qua có thể giết chết lão rồng! Bởi vì đây là một loại kịch độc thời gian, chắc chắn là không cách nào giải cứu được.

Nhưng Đỗ Duy đã phải từ bỏ tính toán này. Xác suất thành công giết lão rồng rất lớn, chỉ cần gạt y uống thời gian trôi qua là được, dù chỉ là một ngụm nhỏ thôi.

Nhưng... sau khi giết y, lại có một phiền toái cực kỳ lớn!

Cứ cho là đã hại chết được tộc trưởng Long tộc, e rằng sẽ gây ra họa lớn, nếu dẫn tới sự trả thù của cả Long tộc, thì tuyệt đối là một trường thảm họa. Hơn nữa, nếu lúc lão rồng mạnh mẽ này đang hấp hối lại phát hiện ra mình đã bị lừa dối. Bằng vào thực lực của y, kể cả khi đang quần quai giấy chết, nói không chừng vẫn có thể thanh toán Đỗ Duy.

Vẫn là nên tránh phát sinh những chuyện bất ngờ.

Đỗ Duy thở dài, thành thật đưa ra một chai nhỏ nước suối trẻ mãi không già: “Chính là cái này. Sau khi người biến thành mình rồng thì uống nó là được.”

Đỗ Duy đau lòng liếc nhìn nước suối. Dù sao thì nước suối mang trên mình cũng chỉ có hạn, cho tộc trưởng Long tộc một chút, thì trong tay mình lại ít đi một chút... Chẳng qua lúc này vì cứu mạng, cũng không quản được nhiều đến vậy. Cùng lắm là sau này có cơ hội, sẽ quay lại trong hẻm núi lấy thêm một ít là được.

Giao dịch xong xuôi, lão rồng phát tay quát: “Bây giờ, các người có thể đi!”

“Chờ chút.” Chim cánh cụt nhắc nhở Đỗ Duy: “Trong cái quan tài đã đóng ta suốt thời gian dài đó còn có đồ vật chủ nhân khi trước của ta.”

May thay, mặc dù lão rồng hung ác, nhưng đích xác là một kẻ giữ lời hứa. Y đứng một bên thờ ơ nhìn, mặc kệ Đỗ Duy lấy từng kiện đồ vật trong quan tài ra.

Những đồ vật này rất là lộn xộn. Một vài cái hộp, bình lọ linh tinh, còn có vài thứ rách nát trông như vải vóc, thậm chí có cả một cái bọc vải kì lạ.

May là con chim cánh cụt có vẻ rất quen thuộc đối với những đồ vật này. Dưới sự chỉ điểm của nó, Đỗ Duy mới phát hiện rằng, bọc vải này không ngờ có cùng công năng với cái bọc vải trong tay lão ma pháp sư. Tựa như vô cùng vô tận! Cho dù cho vào tất cả mọi thứ ở nơi này, dường như cũng không đựng đầy được nó.

Không kịp xem xét, Đỗ Duy liền cho vào bọc vải hết thấy mọi thứ, kể cả những bình nước suối mang trên mình. Nếu không phải là con chim phản đối mãnh liệt, thì thậm chí Đỗ Duy còn muốn ném cả nó vào.

Sau khi giải quyết mọi vấn đề, Đỗ Duy đeo bao vải lên lưng, liếc lão rồng một cái. Lão rồng liền hừ một tiếng: “Xong chưa? Vậy bây giờ các người đi thôi!”

Nói xong, y nâng ngón tay nhẹ nhàng chỉ một cái về nham thạch phía sau bí thất. Lập tức nham thạch tự động tan ra, y như tuyết đọng bị hoà tan dưới ánh mặt trời vậy, lộ ra một cái động lớn, chính là cửa động mà khi trước Đỗ Duy đã đi vào.

“Nhớ kỹ, bắt đầu từ bây giờ, hãy ra sức mà chạy nhé! Sau hai ngày, ta sẽ xuất phát từ nơi này đuổi theo các người!” Nói xong, tộc trưởng Long tộc nhẹ nhàng búng vào cái đồng hồ cát bên cạnh. Đồng hồ lập tức phát ra thanh âm cát chảy, các hạt cát rất nhỏ bên trong bắt đầu chậm chậm rơi xuống.

“Nhanh, chúng ta phải nhanh lên một chút!” Đỗ Duy lo lắng lớn tiếng kêu với con chim cánh cụt gần đó: “Người không thể chạy nhanh hơn một chút sao?”

Giọng nói con chim rất bình tĩnh: “Ta là động vật ưu nhả, cho dù là khi chạy, cũng không thể buông bỏ phong độ được.” Vừa nói, nó vừa nhẹ nhàng ngoáy móng, bàn chân nhỏ nhắn nhún nhảy từng bước trên mặt đất...

Đỗ Duy nhẩn nại không nổi, liền nắm lấy lông ở hậu tâm nó, đặt nó lên vai mình. Hắn không thèm để ý đến tiếng thét chói tai của con chim, nhanh chóng hướng ra bên ngoài hang động chạy đi...

Trong cái Thần sơn đáng nguyên rủa này, cửa động thật sự quá nhiều! Bốn phương tám hướng thông suốt, giống như là mê cung dưới đất vậy. May mà Đỗ Duy có trí nhớ siêu tốt, suốt hành trình đã miễn cưỡng nhớ được con đường lúc vào. Ngoặt trái quẹo phải, cuối cùng đã chạy ra khỏi Thần sơn. Khi đi ra, có qua cả gã được xưng là “kẻ trí số một Long tộc”. Nó vẫn đang nằm ở nơi đó, móng vuốt to lớn đang ngoặt qua ngoặt lại trên mặt đất, hình như vẫn đang tính toán cái câu đố số học cổ quái của Đỗ Duy lúc trước...

Một hơi chạy ra khỏi Thần sơn, gặp lại lão ma pháp sư, và cả mấy người Hussein đang đứng ở lối vào hang động của Long tộc.

Đỗ Duy chạy mệt đứt hơi, nhìn thấy bọn họ ở xa xa, nhịn không được vội kêu: “Sao mà các người mới đi đến đây, mau mau, chạy nhanh!”

Lão pháp sư thấy Đỗ Duy đi ra, trong ánh mắt lộ ra nét kinh ngạc lẫn vui mừng, liền ngăn Đỗ Duy lại, kích động la lên: “Đồ vật trong bí thất...”

“Lấy rồi, lấy hết tất cả rồi!” Đỗ Duy nhanh chóng trả lời

Tuy nhiên, mọi người nhìn thấy con chim cánh cụt mà Đỗ Duy khuan trên vai, đều không khỏi sửng sốt. Đỗ Duy thở dài, lúc này thật sự không có thời gian mà giải thích: “Được rồi! Bây giờ không có thời gian để hỏi đâu! À, đây là đồng bạn của ta, ma pháp sư, kỵ sĩ, một chuột, một rắn! Còn đây... là vật nuôi mà Aragon để lại cho ta! Một con chim cánh cụt!”

Lão ma pháp sư và Hussein ngơ ngẩn nhìn nhau: “Chim... chim cánh cụt là thứ gì vậy... Một con chim xấu xí?”

Cánh cụt lập tức kháng nghị: “Ta không phải là chim xấu xí! Mà là chim cánh cụt! Cánh cụt đó ! Động vật tao nhã nhất trên thế giới !”

“Được rồi! Bây giờ không phải là lúc tranh luận, nếu người không cảm miệng, thì cứ đợi bị Long tộc bắt làm món ăn tối đi! Để chúng quay nướng người rồi, xem xem rốt cuộc người tao nhã thế nào!” Đỗ Duy hung hăng vỗ con chim một cái.

“Nó nói được?” Lão ma pháp sư liền biến sắc: “Một con chim biết nói... chẳng lẽ đó chính là thần thú mà Aragon lưu lại như trong lời tiên đoán?” Trong khi lão nói, thái độ và cách nói cũng đã cung kính hơn rất nhiều.

Thần thú?

Lúc này, Đỗ Duy đã rất bất lực (bó tay) đối với cái danh từ thần thú này, lập tức la lên: “Thần thú chó má gì chứ! Sau này nó là vật nuôi của ta, các người... ừm, các người gọi nó là QO*** đi!”

(Chú thích: ***QO - tại hạ nghĩ là kế hoạch QO = The quiet classrooms, The orderly campus (Phòng học thanh bình, sân trường trật tự) của Trung Quốc Mục tiêu kế hoạch : tạo thói quen giao lưu nhẹ nhàng, giữ thái độ thân ái giữa các học sinh và giữa học sinh với thầy cô trong lớp, có ý thức giữ trật tự chung. Còn ngoài sân trường, trong hành lang thì đi nhẹ chân, không đuổi bắt, hoạt động có kỷ luật QO có thể là biểu tượng cho sự tao nhã, lịch lãm - đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên !!! ^_^)

Người khác còn chưa nói gì, chim cánh cụt đã liền phản đối: “QO là tên ta ư! Ta không muốn! Ta là động vật tao nhã, nên tìm một cái tên ưu nhã mới có thể xứng với ta...”

“Xuống núi, xuống núi ngay! Lão rồng kia đáp ứng cho chúng ta thời gian hai ngày để chạy trốn! Có vấn đề gì trên đường đi hãy hỏi lại, bây giờ chạy cần hơn!” Đỗ Duy vừa lớn tiếng kêu, vừa dừng các câu hỏi của đồng bạn lại. Nhưng mắt thấy Hussein chuẩn bị hướng con đường xuống núi mà đi, Đỗ Duy liền ngăn hấn : “Này! Người ngốc vậy! Đi đường núi? Chúng ta lên núi đã mất trọn vẹn hai ngày! Chẳng lẽ xuống núi còn muốn đi theo đường đó sao? Lão rồng nói trong vòng hai ngày không một con rồng nào của Long tộc được phép ra tay với chúng ta! Đương nhiên phải bay xuống chứ! Nếu dựa vào đường núi, đợi chúng ta xuống được núi, cũng đã qua một ngày rồi!”

Rồi thì, lão ma pháp sư thi triển thuật bay liệng của ma pháp hệ gió. Sau đó mọi người giống như một xiên kẹo đường hồ lô “người” nắm kéo lẫn nhau, lão ma pháp sư bay trước nhất, rồi đến Hussein ôm chân lão. Đỗ Duy ôm chân Hussein, và Medusa ôm chân Đỗ Duy. Về phần Gagewu thì vẫn như cũ, nằm trong ngực của Đỗ Duy. Còn thành viên mới gia nhập QO

(Đoạn này trên trang đăng truyện của TQ bị thiếu, hiện giờ vẫn chưa tìm được, tại hạ mạn phép để trống rồi bổ sung sau)

Chịu gió cản, một chuỗi người dài phi thường trong bầu trời cứ như vậy hướng về phía nam nơi có đồng bằng bị quên lãng mà liềm mạng bay đi...

Thời gian dành cho bọn họ chỉ có hai ngày.

116. Chương 102: Gặp Mạnh Càng Mạnh

Dùng mắt thường cũng có thể thấy đồng bằng cùng với vùng tuyết xung quanh thần sơn có phân tuyến rất rõ. Một bên là tuyết mềm, còn bên kia là đồng bằng cứng rắn lạnh lẽo. Đứng tại bên ngoài nhìn vào đồng bằng, mọi thứ bên trong tựa hồ như gió yên sóng lặng. Nhưng Đỗ Duy cùng mọi người đã có kinh nghiệm: chỉ cần bọn họ dám đi một bước vào bên trong, lập tức sẽ làm khởi động cái ma pháp trận khổng lồ được lưu lại từ thời xa xưa!

Lão ma pháp sư là người dẫn đầu đi vào đồng bằng. Khi dưới chân lão đã vượt vào bên trong bước đầu tiên, bầu trời vốn đang bình yên tĩnh lặng bỗng mây gió cuộn cuộn, vô số dòng khí hung tợn bắt đầu chuyển động. Trên chiếc ma tượng tinh xảo của lão ma pháp sư, khối đá quý màu bạc lại toát ra một tia ánh sáng êm ái, cố gắng ngăn cản gió lốc đang dần dần nổi lên mãnh liệt xung quanh.

“Nhanh! Đừng lãng phí thời gian!” Lão ma pháp sư liền nắm lấy Đỗ Duy. Giờ phút này, Đỗ Duy trong lòng lão có thể coi là người hết sức quan trọng. Lão giữ chặt Đỗ Duy bên người, sau đó giờ ma tượng như một cây đuốc lên cao, dẫn mọi người đi tới...

Trên đồng bằng, tiếng gió gào thét phảng phất đã dần dần lộ ra vài phần thanh âm rung động của mác kim ngựa sắt*. Cuồng phong sắc bén như lưỡi đao ra sức phá hoại cái ma pháp trận chống gió nhỏ bé đó. Đỗ Duy đứng bên người lão ma pháp sư, có thể nghe thấy rất rõ ràng, trên màn hào quang phòng ngự chung quanh truyền đến từng hồi âm thanh đè nén cốt kết! Thậm chí còn có thể thấy rõ một mũi gió càn quét qua, chém vào phía trên màn hào quang, phát ra những rung chuyển nhẹ nhàng của các dòng khí do va chạm.

(Chú thích: * - câu tượng hình chỉ không khí chiến tranh. Mác kim ở đây là giáo mác bằng kim loại)

Chóp mũi lão ma pháp sư đã bắt đầu toát mồ hôi. Ma lực của lão đã tiêu hao quá nhiều trên đường đi. Một chút thời gian ngắn ngủi ở trên thần sơn của Long tộc như vậy căn bản không đủ để khôi phục như cũ...

Cuồng phong đảo lộn trời đất. Các dòng hỗn loạn mờ mịt ở giữa không trung đang mãnh liệt tụ tập, thậm chí còn ngăn khuất sắc trời!

Ngày đầu tiên chạy trốn đã vượt qua dưới sự nỗ lực chống đỡ của lão ma pháp sư.

Ngày thứ hai, Đỗ Duy đã có thể cảm giác rõ ràng ma lực lão tiêu hao quá độ. Mồ hôi vừa mới tiết ra trên trán gặp thời tiết rét lạnh tại đây, trong nháy mắt đã đông kết thành từng hạt băng châu. Chỉ chốc lát, trên mặt lão ma pháp sư đã phẳng phất như đeo một tấm chắn mặt bằng băng, nếu không phải là khi hô hấp, lỗ mũi lão còn toát ra chút hơi trắng thì trông lão không khác gì một người băng.

Để cứu vớt sự tiêu hao thể lực của lão ma pháp sư, Hussein đã đỡ lão. Trên tầng băng hằn lên từng dấu chân của kỵ sĩ. Hoàng kim đầu khí của hắn cũng đã rực lên, mang lại cho mọi người một chút ấm áp.

“Không được rồi...” Ánh sáng ma pháp trong tay lão ma pháp sư lại yếu đi vài phần. Lão thấp giọng nói: “Ta có phần không kiên trì nổi nữa. Đỗ Duy, người đến đây thay ta một lát, ta phải minh tướng để bổ sung một chút ma lực”

Đỗ Duy vừa tiếp nhận ma trượng, lão ma pháp sư liền đã uống một bình nước thuốc ma pháp cuối cùng mang theo bên người. Trên mặt lão khí sắc đã có chút tốt hơn, nhưng con người vẫn hết sức uể oải. Đỗ Duy cũng được thay để nghỉ một lát, lần này là Gagewu chủ trì ma pháp trận.

“Cơn lốc này có chút cổ quái.” Sau khi lão ma pháp sư đã khôi phục được một ít tinh thần, lập tức nhíu mày nói: “Tại chỗ này, cơn lốc dù lợi hại nhưng cũng không quá hung hãn như vậy! Người không thấy cơn lốc này so với khi chúng ta đến càng mãnh liệt hơn sao?”

Đỗ Duy gật đầu, hắn thấp giọng nói: “Ý tứ của lão, chẳng lẽ là Long tộc có khả năng khống chế cái gió giông này?”

“Không thể.” Lão ma pháp sư lắc đầu. Hình như lão có chút suy yếu. Lúc này, Đỗ Duy cũng thể quan tâm tới nhiều thứ, nhanh chóng đi đến hỗ trợ lão đi tới. Thanh âm yếu ớt của lão ma pháp sư truyền vào tai Đỗ Duy: “Truyền thuyết thần linh dựng lên ma pháp trận này, một phần là ngăn cản loài người tiếp tục đi về phương bắc, một phần là ngăn cản những chủng tộc bị lưu đày ở mạn bắc đi về phía nam... Nhưng mà ngoài ra, còn một nguyên nhân trọng yếu khác, chính là ... hạn chế Long tộc”

“Hạn chế Long tộc?” Đỗ Duy giật mình.

“Không sai. Long tộc mặc dù trên danh nghĩa là canh giữ, nhưng mà trông coi ở một tòa Long sơn trong thời gian dài như thế, đối là ai cũng sẽ chán ngấy. Bọn chúng danh nghĩa là người bảo vệ, thật ra cũng tương tự với bị nhốt tại trên Thần sơn, bởi vì sứ mạng chưa xong, Long tộc không thể rời đi. Mặc dù trong ngàn vạn năm nay, nhìn chung Long tộc vẫn còn tuân thủ cái sứ mạng trấn giữ thần sơn đó, nhưng thỉnh thoảng cũng có một vài Long tộc cá biệt đi đến thế giới loài người du lịch, tỷ như cái lão tộc trưởng kia. Nhưng nếu chỉ là một hai con rồng, đối với thế giới loài người cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn. Còn nếu cả Long tộc di cư đến thế giới loài người thì sao? Như vậy sợ là sẽ thay đổi cân bằng cả thế giới. Cho nên, thần linh lo lắng Long tộc khi nhàm chán sứ mạng kia sẽ bỏ nhiệm vụ mà rời khỏi thần sơn. Vì thế, ma pháp trận gió lốc của đồng băng này cũng là một thứ tốt để ngăn cản long tộc đi về phía nam.”

Đỗ Duy cẩn thận nhìn xung quanh, vô số cơn lốc đang xoắn qua xoắn lại, và cả vô số vòi rồng từ bầu trời rụng xuống, đan xen cùng nhau, liều mạng đè nén lên ma pháp trận phòng ngự của phe mình.

“Long tộc, nhìn chung là chủng tộc có thể bay lượn. Luồng luồng gió lốc trên đồng băng này đã hình thành một cái lĩnh vực cấm bay khó mà xâm phạm được. Chủng tộc nào đến đây cũng chỉ có thể dùng chân mà đi! Nếu bay ở giữa không trung, lại phải chống chọi lại gió lốc đáng sợ này. Cho dù là Long tộc mạnh mẽ, ta nghĩ ngoại một hai cường giả thiếu số trong tộc ra, sẽ không có kẻ nào đi qua được đồng băng. Cho nên, đồng băng này cũng là buộc long tộc không thể không ở lại trên núi, tiếp tục đóng vai trò kẻ bảo vệ! Chính vì thế, ta không cho rằng gió lốc biến thành kinh khủng như vậy là do long tộc can thiệp, mà sợ rằng còn có điều gì huyền bí ở đây.”

Đỗ Duy cẩn thận nghe lão ma pháp sư phân tích.

Lão ma pháp sư thở khó nhọc, tiếp tục nói: “Lần đầu tiên ta đến đồng băng này là đi một mình. Hai trăm năm trước, Semel không có theo ta tiếp tục đi qua đồng băng, ở trong rừng rậm Băng Phong chúng ta đã

tách ra. Nàng trở về một mình. Mà khi đó, ma lực của ta còn chưa có mạnh như bây giờ, khi đi qua đồng bằng, mặc dù rất uể oải, mặc dù rất gian nan, nhưng ta đã đi qua được. Nhưng mà giờ đây thì sao? Người nghĩ mà xem, lần này chúng ta tới, ma lực của ta so với hai trăm năm trước mạnh hơn rất nhiều, nhưng kết quả là... Ta gần như đã uống hết tất cả nước thuốc ma lực có chuẩn bị để bổ sung ma lực, nhưng vẫn không cách nào chống đỡ được. Nếu không có người cùng Gagewu, chúng ta căn bản không đến được Long sơn! Điều gì làm cho gió lốc mạnh hơn so với hai trăm năm trước? Dựa theo lý thuyết ma pháp thông thường, thời gian ma pháp trận tồn tại càng lâu cùng với sự chảy dần ma lực, độ mạnh của ma pháp phải là yếu đi mới đúng, chứ không thể tăng cường.”

Dừng một chút, lão ma pháp sư tiếp tục nói: “Chúng ta khi đến đã khó khăn là vậy... Nhưng hiện giờ trên đường về, ta lại phát hiện ra gió lốc nơi này càng kinh khủng hơn! Thành thật mà nói, ta không ngờ rằng mới chưa đến một ngày mà ta đã không kiên trì nổi. Người có nhớ không? Lúc đến, một mình ta đã duy trì hơn hai ngày! Rốt cuộc là cái gì đã làm cho gió nơi này cứ tăng dần vậy?”

Đỗ Duy nhìn thoáng qua giữa không trung xung quanh mây tụ càng nén càng bé kia, sắc mặt nhẹ biến đổi:” Mặc kệ thế nào, chúng ta hẳn là có thể đi ra ngoài. Cho dù ta cùng lão và cả Gagewu tiêu hao hết ma lực, nhưng đừng quên chúng ta còn có một vị Medusa mạnh mẽ đấy! Trên đường đi, nàng chưa từng ra tay qua.”

“Người không cần trông vào Medusa.” Lão ma pháp sư thở dài. Lão tiếc hận nhìn Đỗ Duy, rồi cảm khái nói:” Đáng tiếc! Người thật sự rất thông minh, đối với lĩnh ngộ ma pháp cũng rất nhanh. Người năm nay còn chưa đến mười bốn tuổi nhỉ? Tuổi còn trẻ như vậy, lại không có ma pháp sư nào dạy dỗ, có thể đạt đến thực lực hơn cấp ba, đã xem như là thiên tài khó tìm rồi. Nhưng rất đáng tiếc, ta xem người mặc dù đọc qua rất nhiều sách về ma pháp, nhưng mà những thứ người học lại hoàn toàn không có hệ thống, đều là xem sách lung tung. Phải biết rằng tri thức ma pháp chặt chẽ mà thâm ảo, trong đó có rất nhiều thứ rắc rối khó hiểu, làm sao mà trên những sách vở lưu truyền bên ngoài người thấy được lại có thể ghi chép đây? Ngay cả giáo dục cơ sở về hệ thống ma pháp cơ bản nhất, người còn chưa có học qua, cũng khó trách người không hiểu được. Ít nhất, chúng ta bây giờ không có cách nào nhờ vào ma lực của Medusa, vì nàng là ma thú! Hiểu không? Mặc dù nàng là hình người, nhưng cũng là một ma thú. Căn cứ vào chương ngại thiên nhiên trong lĩnh vực ma pháp, ma pháp của ma thú và nhân loại không thể sống chung. Bởi vì ma pháp của loài người đến từ hệ thống riêng của chúng ta. Còn ma thú, chính là vì ma hạch trong cơ thể họ, cho nên tu luyện và sử dụng không giống với nhân loại. Do đó, Medusa mặc dù mạnh mẽ, nhưng nàng không có cách nào khác trợ giúp chúng ta chủ trì ma pháp trận này.”

Nói đến đây, lão ma pháp sư cười khổ: ” Chẳng lẽ người không kì quái sao? Trên đường đến, chúng ta đã rất khó khăn, nhưng ta cũng không có thỉnh cầu Medusa trợ giúp. Trong những người ở đây, ma lực của Medusa mạnh hơn nhiều so với người cùng Gagewu đấy.”

Đang nói, trong mắt lão ma pháp sư hiện lên một nét buồn rầu, lão đột nhiên mở miệng quát lớn: “Hussein! Dừng lại đi! Ta có lời muốn nói.”

Kị sĩ đang đỡ Gagewu đi tới, nghe vậy lập tức dừng bước, Hussein tựa hồ cũng cảm giác có điều không ổn, hắn xoay người nhìn Đỗ Duy cùng lão ma pháp sư:” Làm sao vậy?”

“Không cần đi nữa.” Sắc mặt lão ma pháp sư cực kỳ khó coi: “Ta tính toán qua, hết ngày hôm nay, lộ trình chúng ta đã đi so với lúc trước cơ hồ chậm hơn không chỉ hai lần! Nhưng ma lực của chúng ta lại đã không cách nào chống đỡ được nữa... Tình huống như vậy, tin rằng người cũng cảm giác được chứ?”

Hussein không nói gì, nhưng sắc thái âm trầm đã hiện ra trên mặt.

“Ta vừa rồi cẩn thận tính toán nhiều lần. Dựa theo tốc độ như vậy, nhiều nhất đến giữa trưa mai toàn bộ chúng ta sẽ hao hết ma pháp, cũng không cách nào chịu đựng được thêm. Nhưng giữa trưa mai, chúng ta nhiều nhất chỉ mới đi được chưa đến một phần tư lộ trình. Cứ tiêu hao như thế, chỉ có thể là đường chết! Giữa trưa ngày mai, mất đi ma pháp trận, loại gió lốc kinh khủng này sẽ xé chúng ta thành từng mảnh nhỏ!”

Nghe xong tin tức kinh người này, không ai có phản ứng gì. Đỗ Duy hay Medusa tựa hồ đều đã ngờ tới tình cảnh này trên đường, ngay cả Gagewu đang chủ trì ma pháp trận cũng ngậm miệng không nói. Mặc dù lão chuột rụt rè nhút nhát, nhưng dẫu sao cũng là một ma pháp sư kinh nghiệm phong phú, đối với tính toán ma lực tiêu hao so với lão ma pháp sư không sai biệt lắm.

Âm thanh duy nhất phát ra là từ thành viên mới của đoàn mạo hiểm lâm thời này, tiên sinh cánh cụt QO thanh lịch.

“Làm sao vậy? Tại sao không đi nữa?” Tại địa phương tràn đầy gió lốc, trời băng đất tuyết này, dường như QO rất thích thú. Nó vốn đang nhắm mắt nằm ngủ trên lưng Đỗ Duy, giờ phút này, “bịch” một tiếng đã nhảy xuống, giậm giậm chân trên mặt đất, sau đó uốn éo thân thể mập mạp, nghiêng đầu đi hai vòng rồi hỏi :” Tại sao không đi nữa?”

“Bởi vì chúng ta sợ rằng có đi nữa cũng không ra được.” Đỗ Duy thở dài, thanh âm mang theo một nét bất đắc dĩ cùng không cam lòng. Trong đoàn, chỉ có Medusa vẫn như cũ, sắc mặt bình yên, tĩnh lặng, như là chuyện gì trên thế giới này cũng không quan hệ tới nàng.

“Chúng ta cần phải nghĩ biện pháp.” Khóe miệng lão ma pháp sư lộ ra một nụ cười sâu thẳm, sau đó lão trình trọng nhìn Đỗ Duy: ” Đỗ Duy, người phải hiểu được, người là người quan trọng nhất trong chúng ta! Trên người người gánh vác sứ mạng của Aragon, cho nên, bất kể thế nào ta cũng không để người chết ở chỗ này... Vì vậy, ta đã nghĩ ra một biện pháp có lẽ có thể cho người cơ hội chạy đi.”

Đỗ Duy không nói, hẩn cần môi nhìn lão ma pháp sư.

“Hussein là Thánh kỵ sĩ. Hoàng kim đầu khí của Thánh kỵ sĩ không phải là tầm thường. Hơn nữa thân thể Thánh kỵ sĩ cường hãn đến mức có thể so sánh với Long tộc. Cho dù không có ma pháp trận bảo vệ, với thực lực của Hussein, ta tính hẩn cũng có thể nhờ vào đầu khí của mình đi được một ngày.” Vừa nói, lão ma pháp sư vừa quay đầu nhìn Hussein :” Kỵ sĩ đồng bạn của ta, giữa trưa mai, khi mất đi ma pháp trận bảo vệ chúng ta không cách nào chạy thoát, chỉ có người dựa vào hoàng kim đầu khí có khả năng chống đỡ được một ngày. Cho nên, người phải đáp ứng ta một việc.” Lão ma pháp sư chỉ vào Đỗ Duy: “Hoàng kim đầu khí của người nếu cố gắng thi triển, có thể bảo vệ không gian xung quanh người. Một người mà người ôm trong lòng sẽ có thể trốn trong phòng ngự đầu khí của người. Người phải ôm theo tiểu tử Đỗ Duy này đi tiếp! Thực lực của người nếu toàn lực đi tới so với tốc độ của chúng ta bây giờ nhanh hơn rất nhiều...”

“Nhưng ta chỉ có thể cầm cự khoảng một ngày.” Hussein lạnh lùng nói: ” Một ngày thời gian, vẫn chưa đi ra khỏi đồng băng này.”

“Vậy thì đó là ý trời.” Lão ma pháp sư thở dài:” Đây là biện pháp duy nhất, mặc dù hi vọng mong manh, nhưng có lẽ có khả năng xuất hiện phép màu giúp người đi ra khỏi đồng băng. Ta đã tính một lượt rồi, với tốc độ mà người bỏ chạy hết sức, một ngày sau, dù chạy không ra, nhưng cũng không còn cách xa lắm... Có lẽ sẽ xuất hiện kì tích gì chẳng.”

Tất cả mọi người đều không nói chuyện, sắc mặt họ rất phức tạp, Đỗ Duy nhìn các đồng bạn, đột nhiên mở miệng nói: ” Hay là, ta gọi Semel ra nhé?”

“Vô dụng thôi.” Lão ma pháp sư thấp giọng cười khỏ : “Ta đã tính hết tất cả các sức mạnh của chúng ta rồi. Semel... mặc dù ta không dám khẳng định rốt cuộc nàng đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta có thể dám chắc là Semel bên cạnh người so với Semel ta biết yếu hơn rất rất nhiều. Người quên cảnh tượng trước kia nàng cùng Hussein quyết đấu sao? Hussein còn chưa lên cấp Thánh kỵ sĩ mà đã có thể đánh lưỡng bại câu thương với Semel. Thực lực như vậy ta đoán chừng hơn cấp tám, nhưng cũng sẽ không hơn quá nhiều. Cho dù có thêm một ma pháp sư cấp tám nữa, chúng ta vẫn không thể ra được. Cho nên, bây giờ người gọi Semel ra cũng không có bao nhiêu tác dụng, ý của ta chính là ...”

Lão ma pháp sư nhìn Hussein: ” Sợ rằng khi cần, ngay cả người cũng phải hy sinh.”

Hussein im lặng. Trên mặt hẩn vẫn là nét lạnh lùng và kiêu ngạo như thường lệ.

“Ta sẽ đưa ma pháp trượng cho Đỗ Duy, sau đó Hussein người mang theo hẩn đi lên, dùng hoàng kim đầu khí của người bảo vệ hẩn. Nếu đầu khí của người tiêu hao hết, không còn cách nào đi ra khỏi đồng băng, vậy Đỗ Duy người hãy bỏ lại Hussein, tự cầm ma pháp trượng đi tới! Bên người người còn có Semel. Ma lực của nàng có thể chống đỡ được một đoạn thời gian. Hơn nữa chỉ cần bảo vệ một người, ma pháp tiêu hao sẽ không lớn, ta nghĩ có thể giúp người đi ra được!”

Sắc mặt Đỗ Duy lạnh xuống. Hẩn nhìn kĩ lão ma pháp sư, lại nhìn Hussein, rồi ánh mắt từ Medusa, chuyển tới Gagewu và cả QO.

“Ý tứ của ngươi là hy sinh tất cả mọi người, cuối cùng cho ta cơ hội còn sống ra ngoài?” Đỗ Duy lập tức cự tuyệt :” Ta dù không phải là người tốt, nhưng hy sinh tính mệnh đồng bạn để bảo vệ ta như vậy, chuyện này ta không cách nào tiếp nhận được. Hơn nữa, đừng quên là, ngày mai con rồng nọ sẽ từ thần sơn xuất phát đuổi theo. Có lẽ ta còn chưa ra khỏi đồng bằng đã bị y bắt kịp. Có các ngươi, chúng ta còn có sức liều mạng. Nếu ngay cả các ngươi cũng không có, người nghĩ một mình ta có khả năng địch nổi tộc trưởng Long tộc sao? Gã đó khôi phục lại thân rồng, thực lực cơ hồ có thể so sánh với Aragon rồi!”

Mọi người im lặng.

Đích xác, một tộc trưởng Long tộc đã khôi phục lại mình rồng, thực lực gần như có thể so sánh với Aragon! Không ai cho rằng Đỗ Duy có khả năng đối phó với địch nhân cường hãn như thế.

Đương nhiên cũng có người đưa ra ý kiến phản đối.

Khi mọi người đang trầm mặc, đột nhiên một thanh âm bén nhọn vang lên! Chính là con chim cánh cụt tao nhã, luôn luôn duy trì phong độ - QO. Nó bỗng nổi giận với cách nói “Có thể so với Aragon!”

Cánh cụt hét lên một tiếng, sau đó cả thân thể nhảy dựng lên. Xem bộ dáng phần nọ của nó, cơ hồ thiếu chút nữa là chuẩn bị há mồm cắn Đỗ Duy một cái!

“Ai nói! Ai nói thực lực lão long kia ngang với Aragon! Nói hươu nói vượn! Trên thế giới này, không có tồn tại nào có thể so sánh với sự cường đại của chủ nhân Aragon! Tuyệt đối không có! Nếu chủ nhân sống lại, ngài có thể tùy tiện cắt lão rồng đó thành mười bảy mười tám khối!”

May là chim cánh cụt không có móng vuốt và răng. Nếu không xem bộ dáng tức giận của nó, sợ rằng đã thật sự đánh cắn Đỗ Duy rồi. Nhưng, nó cũng đã cơ hồ đâm đầu vào ngực Đỗ Duy, thân thể mập mạp vung về nhảy cẫng lên, tỏ vẻ bất bình của mình đối với hắn.

“Được rồi.” Đỗ Duy nhú mày nhìn “thần thú” được mình đưa từ trong quan tài ra. Ngoại trừ biết nói ra, gã này quả thật là một gánh nặng: “Ta biết tâm tình ủng hộ Aragon của ngươi, nhưng sự thật là sự thật. Nếu không phải là Aragon lừa lão rồng kia uống nước suối trẻ mãi không già thì năm đó không thắng hắn được.”

“Thúi lắm!!” QO chửi, sau đó thì ngẩn ra một lúc, rồi vội dùng sức bịt mồm lại. Tiếp đó, nó vỗ ngực thở dài: “Ài, phong độ à phong độ! Phải giữ vững phong độ...” Rồi thì trừng mắt liếc Đỗ Duy một cái :” Ai nói Aragon không đánh lại lão rồng!”

Sau đó cánh cụt tức giận trừng mắt nhìn mọi người, lớn tiếng chất vấn: “Chẳng lẽ các ngươi đều không nghĩ đến sao? Năm đó, Aragon cũng là giống các ngươi đi qua đồng bằng này! Đã trải qua gió lốc khốc liệt như vậy! Khi ngài ra khỏi đồng bằng, thực lực chỉ còn nhiều nhất một hai thành! Mà lực cơ hồ tiêu hao hết, dưới tình trạng kiệt sức, khiêu chiến tộc trưởng long tộc kia. Hai người mới đánh ngang tay! Nếu không có gió bão trên đồng bằng tước yếu thực lực của Aragon, thì chưa đến nửa ngày ngài đã cắt được đầu tên khốn đó xuống rồi!”

“Ngươi nói gì?!” Con mắt Đỗ Duy cùng lão ma pháp sư đồng thời sáng ngời, trợn nhìn QO.

QO ngẩng đầu, không hề nhường bước: “Ta nói Aragon đi qua đồng bằng xong, thực lực chỉ còn một hai thành! Mới bị lão rồng bức thành ngang tay, đấy là sự thật! Là ngài chính miệng nói cho ta biết!”

Đỗ Duy cùng lão ma pháp sư liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nghĩ đến một vấn đề mấu chốt!

Aragon đi qua đồng bằng hao tổn tám chính thành thực lực?

Đương nhiên hao tổn tám chính thành thực lực vẫn có thể cùng tộc trưởng long tộc mạnh mẽ đánh ngang tay. Thực lực như vậy vốn đã bị mọi người hiểu lầm... Giờ nhìn lại, Aragon quả không hổ là “Tình không hạ đệ nhất cường giả”. Nguyên tướng tộc trưởng long tộc trong trạng thái mình rồng có thể so với Aragon, hóa ra đó là một suy đoán sai lầm...

Nhưng, trong những lời này của QO đã mang đến một tin tức quan trọng hơn.

Còn lại một hai thành thực lực là có thể đánh ngang tộc trưởng Long tộc, vậy toàn bộ thực lực của Aragon rút cục mạnh như thế nào, có thể tưởng tượng ra được!

Với thực lực cường đại như vậy, không ngờ lại bị ma pháp trận làm tiêu hao tám chín phần? Vậy sức mạnh của ma pháp trận này kinh khủng thái quá thế sao?

“Không đúng! Hoàn toàn không đúng!” Đỗ Duy lập tức lớn tiếng nói.

Hắn vò tóc thật mạnh, bắt được một tia linh cảm chợt vụt qua trong lòng: “Nếu nói ngay cả Aragon cũng bị gió lốc này tiêu hao tám chín phần, vậy một ngàn năm trước Aragon đi qua nơi này, cường độ gió phải càng lợi hại hơn! Ngược lại, hai trăm năm trước, lão bắt tử khi đến đây gió bão đã yếu đi rất nhiều. Ít nhất nếu có thể tiêu hao của Aragon tám chín thành thực lực, độ mạnh loại này, lão đã sớm chết rồi! Nhưng gió lốc này không phải luôn luôn biến mạnh, mà hình như là...”

“Hình như là căn cứ vào thực lực kẻ thâm nhập, mà có công năng điều chỉnh cường độ phản kích của chính mình.” Lão ma pháp sư đưa ra kết luận chính xác.

Aragon khi đi vào, độ mạnh của gió bão tiêu hao của y tám chín thành thực lực.

Lão ma pháp sư hai trăm năm trước đi vào, gió giông cũng làm cho lão tiêu hao phần lớn thực lực. Nếu so sánh với lần đó của Aragon, gió bão đã phải đã yếu đi.

Nhưng mà bây giờ, mọi người ở chỗ này, gió lốc lại biến mạnh hơn so với kinh nghiệm lần trước của lão ma pháp sư.

“Rất hiển nhiên, ma pháp trận có thể cảm ứng được thực lực mạnh yếu của người thâm nhập. Gặp mạnh sẽ càng mạnh hơn.” Đỗ Duy nhanh chóng nói: “Có lẽ chúng ta có thể lợi dụng điểm yếu này.”

“Lợi dụng như thế nào? Chẳng lẽ chúng ta bây giờ khóa ma pháp trận này lại?” Gagewu kêu to một tiếng, sau đó âm thanh lão chuột bé dần: “Các người nói tới nói lui, rốt cuộc đã có biện pháp hay chưa? Ta sắp không thể cầm cự được nữa! Tốt nhất là một người các người thay thế ta một lát! Nếu không cái ma pháp trận này sẽ tiêu bây giờ!”

Lông mày lão ma pháp sư nhíu lên, lập tức tiếp lấy ma pháp trượng từ tay Gagewu. Lão một mặt trút vào ma lực, một mặt thấp giọng nói: “Đỗ Duy đoán rất có lý... nhưng triệt tiêu ma pháp trận? Gió lốc sẽ ngưng? Ta cho rằng không có khả năng, lỡ mà sai tất cả chúng ta sẽ bị xé nát trong nháy mắt.”

Đỗ Duy đột nhiên tóm lấy QO, hỏi: “Sau khi rời Thần sơn, Aragon đi về như thế nào?”

“Đúng vậy!” Lão ma pháp sư sáng ngời hai mắt!

Aragon làm sao trở về? Khi y đi đã mất tám chín thành thực lực, lại còn cùng tộc trưởng Long tộc đại chiến một trận, trên thần sơn còn làm ra một cái công trình đường lớn kia! Theo lý thuyết, y hẳn là đã tiêu hao rất nhiều, cuối cùng Aragon đã làm thế nào trở về được?

“Ta làm sao biết được.” QO lắc đầu dùng sức vỗ vào tay Đỗ Duy, chậm rãi nói: “Người có biết rằng, tùm cổ người khác như thế rất không lịch sự! Năm đó, chủ nhân Aragon khóa ta trong quan tài đá, không mang ta trở về. Ta đương nhiên không biết ngài trở về thế nào. Trước khi chủ nhân rời đi, nói rằng đồng bằng kia có điều cổ quái, hình như ngài đã lưu lại vật gì đó ...ở trong quan tài đá.”

Đỗ Duy lập tức không nói thêm lời nào, quăng QO xuống, sau đó lấy bọc quần áo, mở nhanh ra.

“Vật đó là gì?” Đỗ Duy liền một hơi đổ toàn bộ di vật của Aragon trong bọc quần áo ra, quay đầu nhìn QO hỏi.

“Ta ngủ lâu quá, có nhiều việc không nhớ rõ.” QO nhìn Đỗ Duy :” Ta phảng phất nhớ chủ nhân nói vật đó dài dài, nhòn nhòn, có thể co rút, cắm ở trên đất... à, để ta ngâm lại...”

“Rốt cuộc là cái gì?” Đỗ Duy nén lại sự nóng nảy.

“Cái kia đồ vật này có tên rất cổ quái, ta hẳn là nhớ kỹ mà...” QO lắc đầu: “Hình như gọi là ... ty... ty gió. A ra rồi, gọi là châm ty gió!”

117. Chương 103: Dị Tượng Trên Trời Sao

Vào ba ngày sau, đêm trước quốc khánh thứ chín trăm sáu mươi đế quốc Rowland.

Đế đô.

Đây là tòa hùng thành lớn nhất trên đại lục Rowland. Phía bắc là con sông đào lớn Lan Thương, trải qua vài đời hoàng đế đế quốc đào đục, vốn từ một con sông hộ thành chỉ lo liệu công năng phòng vệ, đã trở thành ranh giới đông tây nằm vắt ngang đế quốc. Đi về tây là vùng tây bắc đế quốc mạch núi Oslea (Áo Tư Lịch Á). Đi về đông là một con sông lớn chảy ra biển, cũng là đường phân cắt nam bắc của đế quốc.

Trước lúc màn đêm buông xuống, mặt trời lặn chiếu lên trên con sông đào Lan Thương phía bắc đế đô. Một cách chậm rãi, ánh tàn của buổi tịch dương kéo lê trên bức tường thành hùng tráng. Tường thành ở mặt bắc và mặt tây bình quân cao hai mươi mét, nơi thành lâu cao nhất là ba mươi mét. Vốn là mấy trăm năm trước đế quốc có loạn động, cũng chính là thời kì vương triều Augustine vừa quật khởi, để chống đỡ phản loạn của dị tộc tây bắc cùng quân phiệt cắt chiếm tại phương bắc, đế quốc đã không tiếc tổn hao cái giá rất lớn để tăng cường sức mạnh phòng ngự ở phía tây và phía bắc. Đứng tại thành lâu cao ba mươi mét kia, thậm chí có thể ngắm thấy xa xa về bờ bắc của con kênh đào Lan Thương, các thành đồn trú cách đế đô ngoài chục dặm.

Đêm nay là đêm trước quốc khánh. Căn cứ truyền thống, chủ tịch công hội ma pháp của đại lục Rowland cùng cung đình chiêm tinh thuật sư của đế quốc sẽ tại nơi cao nhất của thành lâu mặt bắc tiến hành bói toán, nhìn ngắm trời sao, đoán trước vận mệnh tương lai của đế quốc... Tự nhiên, cũng không thể thiếu mấy vị học giả nổi tiếng được mời đến để viết ra dăm ba áng văn chương vòng hoa bó gấm* mua vui cho hoàng đế đương nhiệm - Augustin VI (đệ lục)

(Chú thích: *cách nói chỉ những sự việc, lời văn mỹ miều)

Lúc này, dưới thành lâu, hai đội cận vệ hoàng gia đã thay cho quân vệ thành bảo vệ thành lâu. Mà trên thành lâu, dưới sự vây quanh của vô số quân cận vệ hoàng gia mũ giáp sáng bóng, ở tháp cao nhất có mấy vị quyền quý hiển hách nhất đế đô đang đứng. Vài kẻ ăn mặc như người hầu quý tộc cung đình đang thăm thì nói chuyện, lo lắng mong ngóng về phía trên nơi cung đình chiêm tinh thuật sư đang quan sát trời sao — Mặc dù kết quả hàng năm đều là giống nhau, không thể tránh khỏi là nói một vài câu sáo rỗng trịnh trọng kiểu cách, chẳng qua là theo một hình thức mà thôi. Nhưng mà lúc này trên mặt các quý tộc đều làm ra một bộ dáng vì vận nước đế quốc mà lo âu, nếu không như thế, làm sao mà biểu hiện ra được lòng yêu nước biết bao của mình?

Chỉ có một lão giả với vẻ mặt có chút không thoải mái xen lẫn sự lạnh nhạt, đang đứng ở bên cạnh Tháp Ngắm Sao.

Lão giả này thân mặc một cái áo choàng dài màu đen. Áo choàng được dùng chất liệu kim tơ tằm, là sản phẩm hiếm có nhất của phương nam đế quốc. Loại kim tơ tằm này sinh trưởng tại phía nam, tơ do tằm nhả ra toàn thân thuần đen. Bởi vì cực kỳ hiếm có nên sản lượng hàng năm chưa đến hai trăm cân, trên thị trường giá cả còn quý hơn cả vàng ròng, nên được gọi là “kim tằm”. Loại tơ này vốn chỉ dùng để tiến cống cho cung đình, chỉ có một số cực ít được lưu truyền trên thị trường, trừ phi là loại nhà giàu quý hiển đỉnh cấp, hoặc người có thân phận cực kỳ hiển hách, mới có thể có của cải mà mặc quần áo do loại tơ này chế thành.

Mặc dù lão giả này nhìn qua cực kì già nua, nhưng râu tóc vẫn còn đen. Nhất là đôi mắt, đen nhánh sáng ngời như màn đêm, khác biệt so với phần lớn số người của đại lục Rowland vốn có mắt màu lam hoặc xanh biếc. Với đôi mắt đen kỳ dị này, càng làm lão giả có thêm vài phần thần bí.

Lúc này đứng phía sau lão giả chừng hai bước, có bốn năm người cao thấp gầy béo bất đồng. Về mặt những người này nghiêm túc, mí mắt rũ xuống, tĩnh lặng cung kính đứng phía sau y. Tất cả những người này đều mặc một bộ áo choàng màu trắng của ma pháp sư theo tiêu chuẩn đại lục, mà xem huy chương ma pháp sư trên ngực họ... không ngờ rằng đều đeo huy chương cỏ ba lá bằng vàng tượng trưng cho thân phận đại ma pháp sư! Thật ngạc nhiên, mấy người này đều là ma pháp sư cấp tám trở lên.

Mà lão giả kia, ở đường viền áo choàng của y đâm ra một vật áo vàng nhàn nhạt giống như một vật tổ** ngọn lửa. Còn trước ngực y đeo một tấm huy chương nhỏ bằng vàng đặc biệt.

(Chú thích: **vật tổ (totem): là tượng trưng và tiêu chí cho sự thân thích, tổ tiên hay sự bảo vệ của thần của loài người nguyên thủy. Đó là một loại hiện tượng văn hóa sớm nhất trong lịch sử loài người. Sự giảm sút sức sinh sản của xã hội và sự không hiểu biết của các dân tộc cổ xưa đối với tự nhiên đều là cơ sở phát sinh vật tổ. Dùng vật tổ để giải thích thần thoại, cách ghi chép cổ điển phổ cập phong tục con người, thông thường vẽ ra các suy luận. Còn dùng để phân biệt một nhóm người này với nhóm khác)

Đây là một chiếc lá ô liu, mặc dù bằng vàng nhưng hoa văn cực kì đơn giản cổ xưa, dưới bầu trời đêm lóe ra vẻ bóng loáng mờ ảo.

Toàn đại lục chỉ có một huy chương như vậy! Huy chương này tại đại lục Rowland từ một loại góc độ nào đó mà nói, thậm chí có thể càng có uy nghiêm hơn so với quyền trượng của hoàng đế bệ hạ.

Chủ tịch ma pháp công hội đại lục Rowland, Jacobin - Dougan (Nhã Qua - Đạo Cách), mặc trường bào pháp sư kim tơ tằm đắt tiền, đeo huy chương chủ tịch công hội ma pháp sư. Y nhàm chán nhìn cung đình chiêm tinh thuật sư trong tháp ngắm sao đang làm ra vẻ hípcon mắt, tay cầm vài thứ lung tung hỗn loạn, miệng niệm đủ thứ. Hắn dùng đôi mắt lim dim nhìn lên bầu trời mà thăm thẳm thì thì, cũng không biết là đang lâu bầu cái thứ gì.

Từ sâu thẳm trong lòng, Jacobin Dougan đối với chiêm tinh thuật rất không thể chấp nhận nổi. Lão là một ma pháp sư chính thống nhất, mà ma pháp sư chính thống luôn luôn xem thường hai loại chức nghiệp: một là ma pháp được tề sư (được sĩ ma pháp), thân là chủ tịch công hội ma pháp sư, tiên sinh Dougan từng đề nghị đá ma được sư ra khỏi hàng ngũ ma pháp sư; mà chủng loại thứ hai, chính là chiêm tinh thuật sư. Với lão, loại người này tưởng xem sao trên trời là có thể đoán được ý chỉ của thần linh. Cái trò vớ vẩn có thể tính trước tương lai, đều là thứ lừa người mà thôi. Chỉ có nghiên cứu sâu sắc ma pháp, nghiên cứu các loại sức mạnh trên thế giới này, sức mạnh tự nhiên, vậy mới là đường lối duy nhất hiểu được thần linh.

Những tia sáng cuối cùng của mặt trời rốt cuộc đã biến mất, sắc trời đã hoàn toàn tối đen. Phía đông, cung trăng đã lặn lẽ nổi lên tại chân trời. Cùng với ánh mặt trời nhạt đi, các vì sao ở trên bầu trời cũng đã dần dần lộ ra đường nét của chúng.

Gã cung đình chiêm tinh thuật sư kia mặc một áo choàng dài bóng bẩy, vẻ mặt nghiêm túc tiếp tục già òn ào những thứ của mình...

Cái khiến Dougan chán ngấy chính là, mặc dù kết quả xem bói không làm ai tin tưởng cả, nhưng lại là nghi thức phải có. Thật ra, loại xem bói hàng năm này chẳng qua là một cơ hội tốt để vỗ mông ngựa đối với hoàng đế đế quốc. Dù cho Dougan chán ghét loại chuyện này, nhưng lão là chủ tịch công hội ma pháp sư, đã dần thân vào trường danh lợi rồi, đến cơ hội loại này, tham dự loại nghi thức này, là một cách thể hiện sự tôn trọng đối với hoàng quyền.

Hơn nữa, hàng năm công hội ma pháp sư còn nhận được tiền vàng quyền tặng phóng khoáng từ hoàng thất để làm kinh phí mà.

Ban đêm vẫn rất lạnh. Đáng thương, vì để nổi bật sự tôn trọng đối với trời cao, các ma pháp sư thực lực mạnh mẽ này không thể sử dụng dù chỉ một cái ma pháp nho nhỏ để sưởi ấm. Tuổi tác ma pháp sư đều rất cao, ngay cả bản thân Dougan cũng cảm thấy có chút lạnh lẽo – Lão thậm chí ác ý nghĩ rằng cái nghi thức nhàm chán này liệu có phải là hoàng đế bệ hạ đối với ma pháp công hội không vừa mắt nên làm ra một cái trả thù be bé hay không? Cố ý làm cho họ buổi tối phải đứng ở chỗ này chịu rét một đêm.

Dougan bĩu môi, nhìn thoáng qua phía dưới thành lâu.

Người của thần điện đã đợi ở dưới đó. Theo truyền thống, kết quả chiêm tinh sẽ đưa đến cho hoàng cung cùng Thần điện. Bởi hai vị “bệ hạ” của đại lục Rowland, một vị là hoàng đế, một vị là giáo hoàng, đồng thời tại hoàng cung và thần điện tiến hành cầu khẩn, cảm ơn chỉ thị trời cao ban cho.

Nhưng mà năm nay sự việc có chút khác biệt. Trưởng lão đoàn của thần điện không đến, chỉ phái đến một gã đại giáo chính dưới quyền giáo hoàng. Còn năm trước, đại kỵ sĩ trưởng của Thần thánh kỵ sĩ đoàn đóng

vai trò đại biểu của Thần điện, năm nay không một ai đến, Thần điện chỉ phải tới một gã thần thánh kỳ sĩ cấp tám cho đủ số.

Ba đại kỳ sĩ trưởng, một đào ngũ, hai bị giết. Tin tức này đã vang truyền khắp đại lục rồi. Xem ra thần điện đang gặp phiền toái lớn. Nghe nói người của trưởng lão đoàn đều đã được phái ra để đi đuổi giết đại kỳ sĩ trưởng phản bội Hussein kia.

Ma pháp công hội cùng thần điện quan hệ trước giờ rất lạnh nhạt. Trong lòng Dougan ít nhiều cũng có phần hả hê với tai họa của kẻ khác.

Có lẽ tâm tình hiện giờ của vị giáo hoàng bệ hạ trong Thần điện hẳn sẽ rất tồi tệ đây? Mang theo loại tâm tình như thế, mà còn muốn ra về vô sự chủ trì nghi thức cầu khẩn long trọng... Dougan nhẹ mỉm cười, lão thậm chí không nhận ra mình đã cười ra tiếng.

Dựa theo quy định, trong nghi thức chiêm tinh này, mọi người bên cạnh không được phát ra bất cứ thanh âm gì.

Nhưng với thân phận Dougan ở nơi này, ai dám chỉ trích lão? Đại biểu cho hoàng đế, một vị tổng quản cung đình cũng chỉ cần thận nhìn vị chủ tịch công hội ma pháp sư này, không dám nói lời nào.

(Nếu bây giờ, trên trời đột nhiên rụng xuống một ngôi sao, thì mới vui nhộn được.) Dougan nghĩ lung tung trong lòng.

Khoảng một trăm năm trước, tại một lần nghi thức chiêm tinh lúc đêm trước quốc khánh, cũng không biết làm sao, bầu trời sao đột nhiên xuất hiện dị tượng. Một ngôi sao to như cái đầu mang theo đuôi lửa rít gào cắt phá bầu trời bao la, phẳng phất như rụng rơi về phía chân trời! Cảnh tượng đáng sợ đó đã làm ngây ngốc tất cả mọi người, kết quả là ai nấy đều nghĩ đó là điềm xấu. Nghi thức chiêm tinh xem bói ra cảnh tượng này, mọi người đều cho là việc đáng sợ. Sau lần đó, loại dấu hiệu cực kỳ không lành này, đã khêu lên một lần rối loạn của đế quốc. Chiêm tinh thuật sư cho rằng có tà linh giáng lâm nhân gian gây hại cho vận nước của đế quốc. Những cái cơ này đã bị các đại nhân vật coi là thời cơ tốt nhất để công kích địch thủ chính trị. Trong nhất thời, hoàng đế bệ hạ cũng bị chìm sâu vào trong. Bởi thấy những kẻ quyền quý to lớn bàn qua tán lại, nên hoàng đế đã giết rất nhiều người.

Đó là chuyện một trăm năm trước. Bây giờ thần điện xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu đêm nay trời sao cũng xuất hiện loại hiện tượng như một trăm năm trước, vậy sẽ lại một lần nữa khiến hoàng thất nảy sinh phiền toái hay không?

Mang theo phỏng đoán ác ý này, Dougan nhàm chán đợi nghi thức chấm dứt.

Rốt cuộc đã tới nửa đêm, cái bộ dáng ra vẻ uể oải của vị chiêm tinh thuật sư kia hết như vừa chạy một hơi mười kilomet vậy. Hắn thở hồng hộc ngồi rũ rượi trên mặt đất, mặt đầy mồ hôi, toàn thân như là yếu ớt lắm. Trên tấm da dê được chuẩn bị sẵn trước mặt, đã viết đầy cái được gọi là kết quả bói toán của hắn. Cái thứ giống như bùa quỷ*** này, sợ rằng cũng chỉ có mình hắn nhìn mới hiểu được.

(Chú thích: ***Chữ do quỷ vẽ ra = viết cẩu thả)

“Tốt rồi! Cảm ơn thần linh phù hộ, vận nước đế quốc thịnh vượng.” Cung đình chiêm tinh thuật sư cuộn tròn lại tấm da dê một cách rã rời mệt mỏi, sau đó trịnh trọng nghiêm trang đưa lại cho chủ quản cung đình.

Cũng đã làm khó hắn rồi... Hàng năm đều phải giả thần làm quỷ một lần như vậy. Chủ tịch Dougan âm thầm cười lạnh, tuy nhiên trên mặt vẫn làm ra vẻ vui mừng. Nhìn chủ quản cung đình hai tay bưng tấm da dê đi đến trước mặt mình, vị chủ tịch ma pháp công hội này mặt mũi trang nghiêm, sau đó ngón tay vẽ vờ vài lượt vào không khí, thì triển ra một thuật bền lâu mãi mãi. Loại pháp thuật này có thể khiến da dê giữ vững hơn trăm năm mà không bị hư hại. Sau đó cái bùa quỷ nực cười này sẽ được trịnh trọng cất giữ trong một cái giá bí mật ở trong cung đình...

Thật ra loại pháp thuật bền lâu mãi mãi này, tùy tiện đưa ra một ma pháp sư cấp năm cấp sáu là có thể thi triển được, căn bản không cần lão chủ tịch Dougan tự mình động tay - chẳng qua là vì làm dáng ra vẻ, cho chạy quá trình mà thôi.

Làm xong công tác cuối cùng của đêm nay, Dougan thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc đã có thể trở về. Trên thành lâu này thực sự có chút lạnh mà.

Nhưng tựa như là số mạng đã định sẵn, xem ra không thể tránh được là đêm nay sẽ không bình yên!

Trong lúc mọi người đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên, lại nghe thấy phía chân trời phảng phất truyền đến từng trận tiếng như tiếng sấm bị nghẹt của đêm hè. Ngay lúc mọi người theo tiếng nhìn lại, thì thấy ở trên chân trời phía đông bắc, một điểm sáng chói lọi đang mở rộng. Rồi tức thì một vì sao toàn thân màu đỏ thẫm, mang theo đuôi lửa thật dài kêu rít. Cái đuôi lửa đó hết như một cái chổi, gào rú cắt bổ bầu trời, phảng phất như một cây đuốc đỏ thiêu đốt trời cao, hướng về phía tây mà rụng rơi...

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ngẩng ngốc nhìn về dị tượng trên trời này...

Một lúc lâu sau, vị chủ quản cung đình kia đột nhiên biến sắc, trên mặt lộ ra nét kinh hoàng, há to miệng, rồi bỗng kêu một tiếng:” Ngôi sao rơi xuống! Sao trời rơi xuống rồi!!! Sao chổi!!!”

Tiếng kêu la này lập tức dẫn tới sự đáp lại đồng tình của mọi người, như là mặt nước đang yên tĩnh thì bị ném vào một tảng đá vậy. Nhất thời, “ào” một tiếng, tiếng người sôi trào vang lên. Sắc mặt tất cả mọi người thì khác nhau, kinh hoàng có, trầm tư có, vui vẻ có mà lo lắng cũng có...

Tóm lại, trong lòng ai nấy đều nổi lên các loại tâm tư riêng biệt. Kẻ lo cho dân cho nước thì vì thiên tượng đáng sợ này mà buồn thay cho quốc vận. Cũng có người biết được trường rối loạn của trăm năm trước, âm thầm tính toán chuyện này sẽ dẫn đến sóng gió gì. Càng có người bắt đầu mưu tính làm thế nào mượn ảnh hưởng của chuyện này để ...

Kể duy nhất không lên tiếng chỉ có chủ tịch ma pháp công hội tiên sinh Dougan, cùng với vị cung đình chiêm tinh thuật sư kia mà thôi.

Điểm khác nhau giữa họ chính là, Dougan cảm thấy có chút lố bịch buồn cười. Lão là một ma pháp sư, sẽ không tin cái hiện tượng ngôi sao này là chỉ dẫn gì của thần linh. Chỉ nhưng, vừa rồi trong lòng mới xuất hiện tâm tư như vậy, mà đã xảy ra thật, không khỏi cảm thấy có chút hoang đường — chẳng lẽ mình mới thích hợp làm một sư phụ chiêm tinh thuật?

Còn cái vị cung đình chiêm tinh thuật sư kia đã hoàn toàn choáng váng!

Xuất hiện sao chổi! Đây rõ ràng là điềm xấu à! Rõ ràng là dấu hiệu không hay rất lớn a! Mà vừa rồi mình đã “tiên đoán” ra kết quả vận nước phồn thịnh, lại lập tức xuất hiện sao chổi, còn không phải là giạt thật mạnh cái miệng của mình ra rồi sao?

Đánh mất mặt mũi là chuyện nhỏ. Nhưng mà chuyện này phát sinh, bệ hạ tức giận, sợ rằng mình sẽ phải chịu xui xẻo lớn.

Bộp.. vị cung đình chiêm tinh thuật sư này đã oéo ngã lên đất. Nhưng mọi người bên cạnh không có một ai đến đưa tay nâng hắn lên, còn có người mang ánh mắt thương hại trắc ẩn nhìn gã...

Trăm năm trước khi bầu trời xuất hiện sao rơi, hoàng đế đã lập tức đem cung đình chiêm tinh thuật sư ra chém!

Gã này.... xem ra lại là một con quỷ xui xẻo đây.

Sao rơi cũng tốt, cái gì cũng tốt cả. Chủ tịch Dougan đối với loại chuyện nhảm chán này cũng không thêm tham dự. Cứ để những quý tộc hoàng thất đó loạn lên đi, ma pháp công hội sẽ không lún vào chuyện rắc rối lần này.

Nghĩ đến đây, chủ tịch Dougan gật đầu với vị tổng quản cung đình mặt đã tái như người chết kia, sau đó thì chuẩn bị rời đi.

Vào lúc này, một người mặc áo choàng pháp sư đang nhanh chóng chạy lên thành lâu, trên đường đi còn xô ngã vài vị quý tộc. Nếu không phải là thấy cấp bậc huy chương pháp sư của y rất cao, hơn nữa danh tiếng tại đế đô vốn hiển hách, rất nhiều người nhận ra y, thì e là y sớm đã bị cận vệ hoàng gia ngăn lại rồi.

Pháp sư xông lên này chạy nhanh tới bên người Dougan. Sau đó y cũng bất chấp lễ nghi, vẻ mặt nghiêm túc, ghé gần vào tai Dougan thấp giọng nói vài câu gì đó ngay trước mặt nhiều người.

Chủ tịch ma pháp công hội vốn còn có chút bất mãn, bởi vì ở nơi công cộng như vậy lại thăm thì riêng tư bên tai là hành động rất mất hình tượng. Nhưng lời khiển trách trong miệng lão còn chưa kịp nói ra, nghe thấy lời của đối phương, sắc mặt đột nhiên biến đổi!

Thân thể chủ tịch Dougan nhẹ run lên một cái. Những người đứng xung quanh lão không khỏi nghi hoặc. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến cho vị lãnh tụ ma pháp sư của toàn đại lục này phải biến sắc?

“Ông ấy ... đã chết thật sao?” Sắc mặt Dougan vốn u ám nay càng tối tăm hơn: “Chắc chắn không?”

“Chắc chắn.” Trên trán ma pháp sư vừa đến đã đầy mồ hôi lạnh: “Đá nguồn bản mạng của ông ấy đã vỡ vụn rồi...”

Xung quanh có mấy người đứng gần nghe được câu nói cuối cùng này, đều không khỏi cảm thấy kì quái.

Trong ma pháp công hội, các ma pháp sư cao cấp mà thân phận đạt tới thứ bậc nhất định, đều có thể nhận được vinh dự rất lớn, thậm chí là những trợ giúp trực tiếp. Bởi vì, bất cứ một ma pháp sư mạnh mẽ nào đối với ma pháp công hội đều là của cải và sức mạnh quý giá. Đáng tiếc, tất cả những kẻ mạnh đều có tính tình bẩm sinh cổ quái, hơn nữa đều thích tự do tự tại, không trói không buộc, thậm chí thích đi du lịch khắp nơi. Vì để ứng phó với chuyện này, ma pháp công hội bèn dụng một loại “đá nguồn bản mạng”. Đây là một loại ma pháp ẩn ký sinh mạng. Mỗi một Đại ma pháp sư đều phải đem sinh mạng của mình đóng dấu lưu trong đá nguồn. Một khi vị ma pháp sư này qua đời, cho dù là đang ở chân trời góc bể, đá nguồn bản mạng đều có cảm ứng, sẽ vỡ vụn ra. Như vậy ma pháp công hội ít nhất có thể nắm giữ được việc ma pháp sư này rốt cuộc có còn sống trên đời hay không.

“Chắc chắn là đá nguồn của ông ấy sao?” Trong con người màu đen của Jacobin - Dougan, vị lãnh tụ ma pháp sư của đại lục Rowland, lấp lóe ánh mắt sâu sắc. Nếu có người đứng rất gần thì thậm chí có thể phát hiện được đến cả ngón tay của lão cũng đang run rẩy.

“Chắc chắn.” Vị ma pháp sư tới báo tin thấp giọng nói: “Chính là khối đá nguồn xưa nhất được cất giữ... nó thật sự đã vỡ vụn rồi.”

Dù sao cũng là chủ tịch công hội ma pháp sư toàn đại lục, Jacobin Dougan lập tức ý thức được nơi này không phải là nơi biểu lộ tâm tình. Lão cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh:

“Lập tức đi thăm dò! Rốt cuộc ông ấy chết tại địa phương nào, chết như thế nào. Ta không nghĩ là trên đại lục này còn có kẻ mạnh nào có khả năng giết ông ấy! Trời già ơi, không ngờ ông ấy đã chết... Nhất định phải điều tra rõ ràng! Còn có cô gái nhỏ, nữ đồ đệ năm đó ông ấy mang đến ma pháp công hội để tiến hành kiểm tra nữa, cô ma pháp sư cấp tám mà nói lấp đó! Nhất định phải tìm được cô ta! Đúng rồi, có một điều quan trọng nhất, người cần nhớ kĩ!” Jacobin - Dougan hít một hơi thật sâu: “Tháng trước, căn cứ báo cáo, không phải là ông ấy đã mang tiểu thiếu gia của gia tộc Rowling đi sao? Phải tìm ra hắn! Tìm ra gã tiểu thiếu gia của gia tộc Rowling kia! Ít nhất chúng ta phải biết đã xảy ra chuyện gì! Rốt cuộc vì cái gì mà một vị ma pháp sư mạnh mẽ như vậy đã chết chứ! Nói không chừng lúc ông ấy chết, vị tiểu thiếu gia kia đang ở bên người! Đi thăm dò! Đi nhanh lên!”

Nói rồi, ma pháp sư báo tin vội tuân mệnh đi xuống. Jacobin Dougan miễn cưỡng cười cười với những người đang ném tới ánh mắt kinh ngạc xung quanh, sau đó thở dài :“Không có gì, các vị không cần kỳ lạ, chỉ là xem ra hôm nay đã được định sẵn là một ngày không lành... Ma pháp công hội đã đau xót mất đi một vị Đại ma pháp sư truyền kỳ! Thầy giáo chung của ta và chủ tịch công hội ma pháp sư nhiệm kỳ trước, ma pháp sư truyền kỳ vĩ đại Gandoff (Cam Đa Phu)... đã qua đời.”

Lời vừa dứt, toàn trường ồ lên...

Tối nay tại đây, khi toàn thể đô thị dị tượng trên trời sao mà kinh động, và chủ tịch tiên sinh Jacobin Dougan vì tin tức kinh người đó mà biến sắc.

Thì tại phía bắc đại lục Rowland, lướt qua con kênh đào Lan Thương, vượt qua đồng bằng phương bắc ngàn dặm, cho đến tận rừng rậm Băng Phong bao la. Bên trong cánh rừng rậm rạp, tuyết đọng dày đến đầu gối con người.

Có một đoàn người đang hành tẩu gian nan trong đó.

Đỗ Duy đã thay thế Hussein đi ở vị trí đầu tiên mở đường. Hắn cầm trong tay trường kiếm của Hussein. Vốn là thanh kiếm thép tinh đã qua trăm lần tôi luyện, hiện giờ mặt trên đã trải đầy những vết nứt đáng sợ, còn trên lưỡi sắc thì lại dày đặc các dấu sứt mẻ.

Tình huống của Đỗ Duy rất không tốt. Hắn bước đi tập tễnh, trường kiếm trong tay ngoài việc thỉnh thoảng tách mở những bụi cây cản đường trước mặt ra, thì tác dụng nhiều hơn là dùng làm gậy chống.

Mà tại phía sau Đỗ Duy, tình huống của thánh kỵ sĩ Hussein so với hắn còn thảm hại hơn. Hussein dùng một mảnh vải quần lấy đầu, che cả mắt trái. Dưới mảnh vải, có máu tươi đỏ sẫm thấm ra làm ố màu. Trông hắn cực kì suy yếu, thở dốc liên tục, không ngừng ho khan, máu tươi trộn lẫn với nước bọt đang chảy ra từ khóe miệng. Trước ngực sau lưng hắn đều chịu vết thương nặng. Một cánh tay cũng được buộc treo ở trước ngực một cách đơn giản. Tất cả khiến hắn bước đi vô cùng vất vả, chật vật theo sát phía sau Đỗ Duy.

Phía sau nữa là một người đàn bà mà sự xinh đẹp đã đến mức đáng sợ, chính là Medusa nữ vương bộ hạ. Chỉ là sắc mặt Medusa nữ vương bộ hạ lúc này trắng bệch gần như trong suốt, con mắt nàng đang nhắm như cũ, nhìn vẫn mang vẻ lạnh lùng. Nhưng làm cho người ta ngạc nhiên chính là nàng không cách nào tự mình bước đi. Bên người là lão chuột cao tầm một mét Gagewu, y đang dùng sức dìu nàng. Thân thể Medusa lúc này mềm nhũn như không có đến nửa khớp xương, gần như hơn nửa sức nặng cơ thể đã đè lên trên người lão chuột tẻ tướng đáng thương.

Còn Gagewu, xin trời già thương xót, lông xám trên người y cơ hồ đã bị đốt trụi thành màu đen. Cái đuôi chuột thật dài đã bị cắt một nửa, ngay cả một cái tai cũng thiếu chút nữa là bị tước đứt.

Trong đoàn người này, kẻ nhìn lên mà hoàn hảo không có chút thương tổn gì, chỉ có vị tiên sinh cánh cụt QO tao nhã.

Đỗ Duy, Hussein, Medusa, Gagewu, QO.

Trong đội ngũ nhỏ bé này, mặc kệ là người, là rắn, chuột hay cánh cụt thì đều đang cúi đầu ủ rũ, vẻ mặt nghiêm trọng.

Mà chỉ thiếu đi một người.

Lão ma pháp sư kia, lão già chẳng chịu chết đó, đã không còn ở trong đội ngũ nữa.

Đi ở trong rừng rậm Băng Phong rất là khó khăn. Bọn Đỗ Duy đều mang theo vết thương trên người. Đội ngũ mà có vài vị cường giả đỉnh cao của đại lục này, giờ đây đã bị đánh cho gần như tàn phế hết, ngay cả hành tẩu trong rừng rậm Băng Phong cũng rất ỉ ạch.

“Hẻm núi! Nhìn kia! Là hẻm núi! Chúng ta đã đến lãnh địa của thụ nhân tộc rồi.” Đỗ Duy đi ở phía trước nhất lớn tiếng hô lên.

Xa xa, xuyên qua những kẽ hở của cây cối rậm rạp, có thể nhìn thấy đỉnh núi thấp bé hai bên trái dài liên miên. Đúng là đã đến hẻm núi trước kia bị Medusa chiếm cứ rồi.

“Hussein, tới rồi, bên trong có suối trẻ mãi không già, có thể giúp ngươi trị thương.” Đỗ Duy thở dài

Sắc mặt kỵ sĩ âm trầm, cũng không nói câu gì, chỉ thấp giọng hừ nhẹ một tiếng.

Hắn bỗng ưỡn ngực ra, đi nhanh lướt qua Đỗ Duy. Bước chân hắn khập khiễng nhưng mang theo một ý chí bất khuất. Đỗ Duy thở dài, nhìn bóng lưng Hussein, đang muốn nói điều gì đó.

Thánh kỵ sĩ đột nhiên quay người, dùng con mắt còn sót lại nhìn Đỗ Duy: “Nhớ kĩ, sớm muộn sẽ có một ngày ta quay lại giết hắn! Dùng đầu của lão rồng đó để cúng tế cho lão bất tử đã chết!”

“Ta tin như vậy.” Đỗ Duy gật đầu. Trên mặt hắn cũng không còn thêm một nét vui cười nào nữa, trong ánh mắt lộ ra vẻ kiên nghị: “Mặc dù ta giống người không làm sao thích được lão già kia, nhưng chúng ta nhất định sẽ tìm Long tộc báo thù! Nhất định vậy!”

“Đỗ Duy.” Thân thể Hussein chợt lung lay. Vốn là hắn dựa vào ý chí kiên trì gắng gượng, giờ phút này rốt cuộc đã không đứng thẳng được nữa. Sau khi hắn rung động một hồi, thì đưa tay chống vào một gốc cây to bên cạnh, con mắt còn lại cẩn thận nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy: “Người nghe đây, lão rồng nọ đã giết chết lão ta, cho nên ta và người bây giờ là truyền nhân duy nhất của Aragon trên thế giới này. Ta mặc kệ

người có nguyện ý hay không nhưng sứ mạng này chúng ta phải gánh chịu! Nhất là người! Do đó, ta hy vọng người không nên ba lòng hai ý nữa, tình huống hiện giờ không cho phép người có cơ hội dao động! Nếu chúng ta muốn tìm Long tộc báo thù, vậy người phải phát triển thành kẻ mạnh giống như Aragon vậy! Nếu không, chúng ta đều không phải là đối thủ của lão rồng đó!”

Vậy ba ngày này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vài năm sau, Đỗ Duy từng kể lại với những người bên cạnh về kinh nghiệm lần đầu tiên mạo hiểm trong cuộc đời, từ rừng rậm Bằng Phong cho đến Long tộc thần sơn. Khi kể đến việc chạy trốn trốn chết để trở lại, về trò chơi săn giết cuối cùng được ước định với tộc trưởng Long tộc, Đỗ Duy luôn thấp thoáng ôm một sự cảm hận đối với đoạn kinh nghiệm này.

“Lúc ấy chúng ta đã tìm ra cách đối phó với ma pháp trận của đồng bằng, nhưng không ai ngờ được tộc trưởng Long tộc, cái lão rồng kia lại nhanh đến vậy! Ta vốn cho rằng chúng ta đi trước hai ngày, hấn đuổi theo kịp thì phải thêm một ngày nữa, như vậy ít nhất chúng ta có ba ngày có thể chạy trốn. Nhưng không ngờ rằng... lão rồng kia đến nhanh quá, không đến hai ngày rưỡi, hấn đã đuổi kịp chúng ta... nếu không phải là Gandoff...”

Được rồi, bây giờ chúng ta quay ngược thời gian lại ba ngày trước đó.

Địa điểm: Đồng bằng bị quên lãng.

Thời gian, ba ngày trước quốc khánh lần thứ chín trăm sau mười của đế quốc Rowland.

Gió lốc đáng sợ quét qua, vài ngọn vòi rồng hợp thành một đoàn giông gió khổng lồ kinh khủng, bao vây cả đoàn mạo hiểm ở bên trong. Ma pháp trận phòng ngự tùy lúc là có thể bị phá tan...

“Châm tỵ gió? Đây chính là châm tỵ gió?” Đỗ Duy nhìn đồ vật trong tay QO.

Bởi vì, lúc QO mở ra, bên trong là một thanh trường kiếm có khuôn hình đơn sơ cổ xưa!

Trên vỏ kiếm có gắn bảy viên đá quý to bằng con mắt, đỏ cam vàng lục xanh lam tím! Trên chuôi kiếm được phủ đầy các vòng hoa văn kỳ lạ, khiến cho cảm giác cầm ở tay rất khít rất thoải mái.

Thanh kiếm này không biết đã có bao nhiêu năm lịch sử, nhưng... đó rõ ràng là một thanh kiếm!

“Đây chính là châm tỵ gió. Ta không thể nhớ nhầm đâu.”

Phía sau, lão ma pháp sư vẫn ngơ ngác nhìn đồ vật này, sau đó lão đột nhiên kêu lên: “Đây...đây là kiếm của Aragon!”

“Cái gì?” Đỗ Duy quay đầu nhìn lại lão già.

“Bảy viên đá quý gắn trên vỏ kiếm, thật ra là ma hạch của bảy ma thú cấp cao mà Aragon lúc còn sống đi du lịch đại lục đã giết chết! Đây cũng là vũ khí được thêm vào ma pháp mạnh mẽ nhất theo các tài liệu ghi chép! Hơn nữa sắc bén vô song, vô cùng cứng rắn!” Lão ma pháp sư đột nhiên kích động hẳn:

“Đây... Đây chính là thanh kiếm vương giả! Chính là thanh kiếm vương giả mà Aragon lưu lại!”

Rốt cuộc là châm tỵ gió? Hay là... thanh kiếm vương giả?!

“Được rồi!” Đỗ Duy rống lớn: “Đừng nói lời thừa nữa! Mặc kệ cái đồ vật này là cái gì thanh kiếm vương giả hay châm tỵ gió! Chỉ cần nó có thể bảo vệ chúng ta không bị cái gió lốc đáng nguyên rủa này xâm hại là được! Nếu không chúng ta sẽ xong đời! Bây giờ QO hãy mau nói cho chúng ta biết đồ vật này sử dụng thế nào! Nhanh!”

“Nhanh!” Đỗ Duy không kiên nhẫn nổi mà giục giã với con chim cánh cụt.

“Được rồi.” QO thở dài: “Chủ nhân Aragon nói cho ta biết, chỉ cần sứ mạng giả của ngài có thể rút nó ra khỏi vỏ...”

118. Chương 104: Cuộc Chiến Thảm Khốc

Đơn giản như vậy sao?

Đỗ Duy mang theo tột cùng hoài nghi, ngập ngừng cầm lấy thanh kiếm, một tay cầm chuôi kiếm, tay kia nắm vỏ kiếm...

Dùng sức rút ra.

Không hề lung lay.

Lại ra sức.

Vẫn không hề thay đổi.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, sắc mặt nghiêm trọng, chân trụ thật vững, sau đó dồn khí xuống đan điền, nâng cao hơi sức, mở miệng bật hơi, hét lớn một tiếng: “Ra!!!”

Cùng với tiếng hét cộc lốc chứa đầy hơi, hai tay Đỗ Duy vận lực, mắt hổ trợn tròn, mảy kiếm xé lên, quả là khí thế phi phàm. Rồi sau đó, chỉ nghe thấy một thanh âm trong trẻo:

Cách!!

Sau đó, thế giới yên tĩnh lại... Phảng phất như tiếng gió gào thét đầy trời, lúc này cũng không thể nào lọt vào tai Đỗ Duy được nữa. Xung quanh, lão ma pháp sư, cả Hussein đều trợn nhãn cầu nhìn chăm chăm vào trong tay Đỗ Duy...

Kiếp trước Đỗ Duy đã xem qua vô số tiểu thuyết lừa phỉnh dọa dẫm, bịa đặt linh tinh về thần thần quỷ quỷ, bên trong thường có một kiểu đoạn nổi bật rất hay gặp: nhân vật chính lấy được thần kiếm truyền thuyết do anh hùng nào đó từ vài trăm năm trước hay thậm chí hơn ngàn năm trước lưu lại (Các tác giả gan lớn một chút thậm chí còn dám mơ mộng thẳng đến tận thời đại thượng cổ). Mà thần kiếm thông thường đều là sắc bén vô song, cắt kim chặt ngọc chỉ đơn giản như ăn cải bắp vậy.

Nhưng, bây giờ Đỗ Duy đã hiểu được, những điều này đều là rác rưởi.

Rác rưởi!

Thời đại đang tiến bộ, kĩ thuật luyện kim cũng tiến bộ lên! Cái được gọi là bảo đao bảo kiếm từ mấy trăm năm thậm chí ngàn năm trước, dù cho lưu được đến bây giờ không mục gỉ, không hư hại... cũng tuyệt đối chưa bàn đến cái gì mà thần binh sắc bén!

Đỗ Duy nhận ra lần này mình thật sự đã làm chuyện ngu xuẩn. Một người đã tiếp nhận qua hệ thống giáo dục hiện đại hóa của kiếp trước, làm sao mà cũng bị cái loại truyền thuyết ngớ ngẩn này lừa gạt...

Kiếm từ mấy trăm năm trước, mình còn tưởng nó thật là bảo bối? Còn nghĩ nó có thể rất sắc bén?

Nói đơn giản nhất, nếu là ở kiếp trước của Đỗ Duy, cho dù là bảo kiếm của Tần Thủy Hoàng, chưa chắc đã tốt bằng dao thái rau tầm thường của con người ở thế kỉ 21!

Lời thừa, một cái là đồ đồng, một cái là thép thuần! Cái nào sắc hơn?

Xem ra đạo lí này cũng có thể áp dụng ở thế giới của đại lục Rowland. Một bảo kiếm từ ngàn năm trước...Ngàn năm qua, kĩ thuật luyện kim của đại lục Rowland cho dù là phé thải hơn nữa, nhưng có thể nào không có chút tiến bộ?

Cho nên, bảo kiếm từ ngàn năm trước, đến bây giờ có xứng đáng được gọi là “bảo kiếm” hay không, còn phải đánh một dấu chấm hỏi to đùng.

Về việc thần kiếm bị quảng trong quan tài đá ở bí thất bên trong Thần sơn. Đầu tiên là không có chân không khử khuẩn, thứ hai là không có xử lí chống mòn chống gỉ, cứ như vậy để ở trong không khí cả ngàn năm. Nếu không có vận khí tốt, chỉ với tác dụng oxy hóa thôi, thanh kiếm lưu đến hiện giờ, có thể sót lại vài khối phế liệu đã là may mắn lắm rồi!

Cho nên, “thanh kiếm vương giả” hiện giờ Đỗ Duy cầm trong tay, thật sự là hết lời để nói.

Kiếm, vẫn là kiếm... gằng gượng coi là vậy đi. Ít nhất còn có thể nhìn ra hình dáng chung chung của “kiếm”. Chỉ là, kiếm báu thì không phải rồi, sắc bén thì càng không nên bàn đến nữa.

Thanh kiếm này nhìn qua càng giống là một món đồ khảo cổ, đầy gỉ sét vàng vàng lục lục. Lưỡi kiếm đã cùn đến mức ngay cả vỏ cây sồi cũng đâm không được, có đầy các vết rạn nứt nhỏ. Có lẽ lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

Một vật như vậy, e rằng giá trị duy nhất là để mang đến viện bảo tàng mà thờ kính. Sau này, lấy danh nghĩa là kiếm đeo của khai quốc hoàng đế, cất giữ cho đời sau chiêm ngưỡng.

Về phần dùng nó làm vũ khí ra trận đả thương địch thủ? Đừng nên nghĩ đến nữa.

Đỗ Duy hiểu được mình đã bị lừa phỉnh. Hơn nữa còn bị gạt rất thê thảm.

Gã Aragon đáng nguyên rủa.

Nói là sẽ để cho mình một thần thú? Thì lại là một con chim cánh cụt ngoài khả năng nói nhảm ra thì không có bản lãnh gì khác.

Nói là để lại cho mình một “thanh kiếm vương giả” vô song, kết quả chỉ là một món đồ cổ gỉ mục!

“Ha ha ha ha ha.” Tiếng cười của Đỗ Duy khó nghe như tiếng khóc. Sau đó hấn lắc mạnh cái đồ vật trong tay này, xoay người nhìn mấy đồng bạn lão ma pháp sư cùng Hussein, phát hiện ra mọi người đều đang trong trạng thái thần thờ. Đỗ Duy cố nén tức giận, từ miệng buột ra một câu: “Lão chắc chắn tên của đồ vật này là thanh kiếm vương giả?”

Lão ma pháp sư lau mồ hôi.

Duy nhất vui vẻ dường như chỉ có QQ, nó kêu lên: “Ta nói rồi, đó không phải là kiếm mà là châm tỵ gió! Chủ nhân Aragon nói đây là châm tỵ gió mà các người cứ nói nó là kiếm gì đó!”

Đỗ Duy đã hoàn toàn sinh ra tâm lý giọt nước tràn ly, buông bỏ chán nản. Hấn hung hăng trừng mắt nhìn cánh cụt: “Ta mặc kệ nó là cái gì, châm cũng được, kiếm cũng tốt! Tóm lại đồ vật này rốt cuộc có thể cứu mạng chúng ta bây giờ hay không?”

“Chỉ cần người có khả năng rút nó ra...”

“Ta đã rút ra rồi.” Đỗ Duy cắn răng: “Sau đó thì thế nào?”

Qua một lúc lâu, chính là lão chuột Gagewu vốn đã bị ma pháp trận vắt gần kiệt ma lực, vừa rồi nghỉ ngơi một lúc lâu mới hồi hơi lại, cẩn thận nhìn tay Đỗ Duy hai lượt, sau đó không nhịn được thấp giọng nhắc Đỗ Duy: “Này, tay người hình như đang chảy máu...”

“Hả?”

Đỗ Duy cúi đầu nhìn, đúng là tay nắm chuôi kiếm đang chảy máu. Vừa rồi là do tức giận nên chưa nhận ra mà thôi. Nhưng mà một nguyên nhân trọng yếu khác là do khí trời rét lạnh, tay chân tê cóng, cảm giác đau cũng không nhạy lắm.

Cái món “đồ cổ” này thật ra là tồi tàn gánh không nổi hơi sức của Đỗ Duy. Mặc dù Đỗ Duy đã dùng sức mạnh rút được thanh kiếm ra, nhưng mà chuôi kiếm ... Có trời biết chuôi kiếm này làm bằng gì. Theo thói quen của võ sĩ đại lục Rowland, quả nữa là bằng loại gỗ cực tốt nào đó. Nhưng gỗ tốt hơn nữa cũng không qua được sự gặm mòn của năm tháng.

Chuôi kiếm này hiển nhiên đã hoàn toàn bị mục. Vừa rồi Đỗ Duy dùng sức rút kiếm ra, bàn tay giữ chặt, giằng đến mức chuôi kiếm lập tức bị vỡ rách ra. Nhưng hình như trong chuôi kiếm có vật gì đó đã đâm vào bàn tay của hấn.

Lông mày Đỗ Duy xoắn lại, kẹp cái đồ cổ này dưới nách, thò tay xé một miếng vải từ quần áo ra để băng bó bàn tay đang chảy máu... Nhưng vào lúc này, khi ánh mắt hấn nhìn vào chuôi kiếm đã đâm cổ tay mình, đã phát hiện ra bên trong có giấu huyền cơ.

Chuôi kiếm đã bị bong gỗ, nhưng vô cùng đều đặn, tựa hồ không hoàn toàn là bị Đỗ Duy nắm hỏng. Đỗ Duy cẩn thận bóc lớp gỗ mục bên ngoài, từ trong chuôi kiếm lấy ra một vật hình dáng dài và hẹp.

Đồ vật này chạm vào tay thấy mát lạnh, trong mờ, nhìn như là pha lê, nhưng so với pha lê thì cứng rắn hơn nhiều, hình như đây là một loại đá quý nào đó. Nhưng mà ở bên trong đá quý trong mờ này, có chứa một vật gì đó dài hẹp.

Không biết tại sao khi Đỗ Duy cầm lấy đồ vật này, trong lòng mơ hồ có cảm giác run lên. Hắn không thể nào dùng lời nói để miêu tả cảm giác này, chỉ cảm thấy trong viên đá quý hình thoi dài hẹp này thấp thoáng có luồng năng lượng kỳ dị nào đó, phẳng phất có thể khôu lên một loại cảm ứng vi diệu của mình...

Hình dáng đá quý khá giống hình thoi dài hẹp. Bàn tay của Đỗ Duy chính là bị góc nhọn ở cạnh đâm. Có thể thấy được một cách rõ ràng, một tia máu tươi đỏ sẫm thuận theo một cái lỗ rất nhỏ ở trên đỉnh nhọn đó chậm rãi chảy vào trong đá quý hình thoi này. Sau đó máu tươi từ từ thấm vào cái đồ vật dài hẹp bên trong.

Máu đỏ tươi đi theo cái lỗ kia bị hút vào, tựa như một tia máu trú ở bên trong đá quý, có hơi giống cột thủy ngân trong cái đo nhiệt mà Đỗ Duy thấy ở kiếp trước.

“Đây là vật gì vậy?” Đỗ Duy nhìn qua lão ma pháp sư. Tuy nhiên lão ma pháp sư cũng không có tin tức nào về vật này.

Quảng món đồ cổ hư hại kia xuống mặt đất, Đỗ Duy cầm viên đá quý hình thoi nghiên cứu một lúc lâu, cuối cùng thấy ở bề mặt có một khe hở rất nhỏ. Hắn cầm trong tay vặn xoắn, thì nghe thấy một thanh âm rất khẽ... giống như tiếng không khí khi nắp chai bị vặn mở ra. Đá quý đã bị quay mở ra một đường hở. Sau đó rất dễ dàng, Đỗ Duy tách chia cái thứ này ra làm hai, lấy ra vật dài hẹp được bảo tồn trong đó.

Thật không ngờ, đồ vật này là một tờ giấy kỳ dị đã được cuộn tròn rất nhỏ. Chỉ là không biết tại sao đã trải qua nhiều năm tháng như vậy, mà chỉ vàng ố một chút, lại không có bị mục nát. Nguyên do chắc là do được đóng kín bên trong đá quý kỳ lạ kia, hơn nữa lại còn được đặt ở trong chuỗi kiếm.

Động tác của Đỗ Duy rất nhẹ nhàng, cẩn thận mở cuộn giấy nhỏ ra. Trên trang giấy mỏng manh đã có gần nửa là bị máu tươi nhuộm đỏ. Điều làm cho Đỗ Duy kinh ngạc chính là, vốn là một tờ giấy trống không, nhưng bị máu tươi nhuộm đỏ, đã dần dần hiện ra từng hàng chữ viết li ti hơi mờ nhạt.

Cũng may là mắt của Đỗ Duy khá tốt. Nếu không, với phần giấy trải ra chỉ to bằng gan bàn tay này, chữ viết trên bề mặt hầu như còn bé hơn con nhặng, quả thật rất khó để phân biệt.

“Vì máu tươi của người có thể khiến cho chữ viết này xuất hiện, vậy chúc mừng người đã tìm được thứ ta lưu lại.”

Đây là câu đầu tiên, Đỗ Duy nhìn mà cảm thấy rất cổ quái.

“Ta biết trong lòng người bây giờ nhất định rất sửng sốt, có rất nhiều câu hỏi. Nhưng sau này người sẽ lần lượt tìm được đáp án.”

Nói nhảm! Đỗ Duy thầm nói trong lòng. Nhưng mà thứ này hiển nhiên là chữ viết của Aragon. Đỗ Duy vẫn rất căng thẳng tiếp tục nhìn xuống, hy vọng có thể từ trên đó tìm được biện pháp đối phó với vấn đề khó khăn gặp phải hiện nay.

“Đồ vật ta lưu cho người không nhiều lắm, bởi vì sau này mọi chuyện người phải tự hoàn thành. Đối đãi tốt với vật nuôi ta lưu cho người, nó sẽ trợ giúp người rất nhiều. Bảo tồn tốt khối đá quý này, nó sẽ mang đến cho người sức mạnh. Còn có... chỗ của Chris có giữ trái tim của ta, hãy giúp ta lấy lại! Tin tưởng ta, đó cũng là giúp cho chính người.”

Những câu nói không đầu không đuôi này căn bản không hề có ích đối với tình hình hiện nay. Đỗ Duy thở dài.

Nhưng may là, một đoạn cuối cùng vẫn rất có giá trị.

“Về ma pháp trận của đồng băng, người nên nhớ, trên thế giới này không có bất cứ ma pháp trận nào sở hữu ma lực vô cùng vô tận, sẽ phải có lúc ma lực tiêu hao hết. Nhưng sức mạnh của ma pháp trận này nằm ở chỗ nó có thể tuần hoàn! Khi có người đi vào bên trong, không chỉ khởi động sự vận chuyển của ma pháp trận, mà còn cung cấp ma lực cho nó. Ta tin là người có thể hiểu được bí ẩn bên trong.”

Vậy là nhiều lắm rồi !

Trên một mẩu giấy nhỏ bằng gan bàn tay không thể ghi lại được quá nhiều thứ. Nhưng mà chữ viết bé như vậy, còn dày đặc nữa, đọc được rất vất vả.

Nói tổng cộng, Aragon lưu lại bốn tin tức cho Đỗ Duy.

Điều đầu tiên là đối xử tốt với QO. Đỗ Duy có chút hoài nghi, ít nhất là nhìn vào hiện giờ, tất cả những thứ Aragon lưu lại chỉ mang đến cho mình phiền toái, không có đến nửa điểm lợi ích nào. Điều thứ ba là yêu cầu Đỗ Duy tìm Chris lấy về trái tim của y... Đỗ Duy bĩu môi. Hắn sẽ không mang chuyện này chất nặng lên người mình.

Điều thứ tư, nội dung liên quan tới ma pháp trận này, mới là thứ đáng để Đỗ Duy suy nghĩ.

Tuần hoàn... phát động ma pháp trận, đồng thời cung cấp ma lực cho nó?

Đỗ Duy cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, rất nhanh đã hiểu được ý tứ của Aragon.

Rất hiển nhiên, từ lý luận mà nói, bất cứ ma pháp trận nào cũng đều không có khả năng tồn tại không ngơi không cực! Phải có lúc ma lực tiêu hao cạn kiệt. Ma pháp trận không phải là ma pháp sư sống. Ma pháp sư tiêu hao hết ma lực thì có thể minh tuởng, có thể nghỉ ngơi bổ sung. Nhưng ma pháp trận, ma lực tiêu hao hết thì tương đương với mất đi tác dụng.

Vấn đề là, sức mạnh ma lực của ma pháp trận này, giống như mãi mãi tiêu hao không hết (ngấm lại, ma pháp trận này có thể làm cho những kẻ mạnh như Aragon và lão ma pháp sư gần như kiệt quệ), Đỗ Duy không tìm ra được trên thế giới này có loại ma pháp trận gì có khả năng tồn tại ngàn vạn năm tuổi mà vẫn có ma lực mạnh như vậy.

Như vậy, khả năng duy nhất chính là “tuần hoàn”!

Có người đi vào nơi này sẽ dẫn phát ma pháp trận, nhưng đồng thời cũng sẽ cung cấp ma lực cho nó.

Vậy, có phải là muốn nói: những gió lốc đầy trời càn quét không ngừng nghỉ, nguồn gốc sức mạnh của chúng thật ra là do chính những người đi vào ma pháp trận cung cấp cho, hay không!

Giống như bây giờ, bọn Đỗ Duy không ngừng bổ sung ma lực để duy trì ma pháp phòng ngự này. Thật ra là ma lực mà bọn họ tiếp tế này ngược lại đã bị ma pháp trận đồng băng hút đi, sau đó chuyển hóa thành càng nhiều gió lốc công kích bọn họ!

Liều chết liều sống, hóa ra vẫn luôn là người mình đối kháng với chính mình!

Mọi người chịu khó chịu nhọc trút ma lực vào ma pháp trận phòng ngự, cũng là đồng thời trút ma lực cho ma pháp trận của đồng băng! Sự thần kỳ của ma pháp trận đồng băng được lưu lại từ xa xưa không phải ở chỗ nó mạnh bao nhiêu, mà chính là ở chỗ nó có thể chuyển hóa ma lực của người bị hãm bên trong thành lực công kích lại chính họ.

Đạo lý này cùng với nguyên lý của “Di hoa tiếp mộc” (Ghép chồi vào cây) hay là “Đầu chuyển tinh di” (Sao đầu chuyển dời) lấy đạo kia đối vào thân nọ, và Càn khôn đại na di là giống nhau.

Người phản kháng càng mạnh mẽ, thì tức là ngang với người cung cấp ma lực cho ma pháp trận đồng băng càng nhiều! Quanh đi quẩn lại, ma pháp trận này chính là đang sử dụng ma lực của người để công kích chính người! Cho đến khi làm người gần mỗi sức kiệt mới ngưng.

Nhưng trái lại, nếu một người không hề có ma lực đi vào đồng băng này... e là sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào!

Bởi vì nếu sức chiến đấu của người xâm nhập là bằng không, vậy phản kích của ma pháp trận cũng là không.

Nói chung đã nghĩ thông suốt điểm nổi này, Đỗ Duy lập tức lớn tiếng kêu lên với lão ma pháp sư: “Chúng ta cần thay đổi một chút sách lược! Ta đã nghĩ ra biện pháp rồi!”

Dựa theo sách lược của Đỗ Duy, nếu triệt tiêu toàn bộ ma pháp phòng ngự, vậy trước khi gió lốc đáng sợ chưa tản đi, vẫn có thể xé tan mọi người bên trong. Cho nên, nếu muốn phá giải ma pháp trận này, hiện giờ xem ra, chỉ có biện pháp giảm dần từng bước ma lực.

Đỗ Duy để lão ma pháp sư làm chủ trì ma pháp trận... Trước tiên giảm thấp cường độ của ma pháp phòng ngự, bỏ bớt cường độ trút vào ma lực, tiến đến là thu bé vòng phòng ngự lại.

Lúc đầu, mọi người còn ôm vài phần hoài nghi. Bởi vì vòng phòng ngự thu nhỏ lại, trận pháp suy yếu. Dưới sự càn quét của những gió lốc đáng sợ xung quanh, khiến cho trận pháp phòng ngự nhỏ nhỏ này cơ hồ không chịu nổi gánh nặng, lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm bị vỡ tung!

Nhưng kiên trì được một lúc, Đỗ Duy rất nhạy bén phát hiện, gió lốc bên ngoài tựa hồ đang dần yếu bớt đi! Đúng là đã yếu đi!

Sau đó, đã chắc chắn được phán đoán của mình, Đỗ Duy lại phân phó lão ma pháp sư, giảm bớt thêm một bước cường độ ma lực trút vào.

Cứ như vậy, từng bước từng bước thu nhỏ cường độ hệ thống phòng ngự, nhưng vẫn duy trì cường độ này ở điểm tới hạn nguy hiểm. Đợi khi gió lốc bên ngoài yếu đi, thì lại tiếp tục thu nhỏ phòng ngự...

Từng chút từng chút, cuối cùng mọi người đã chờ được sự suy yếu của gió ở bên ngoài

Mất trọn khoảng nửa ngày, mặc dù chung quanh vẫn có tiếng gió gào thét, nhưng cảnh tượng đáng sợ với loại cuồng phong sắc bén như đao càn quét cuối cùng đã biến mất. Gió mạnh chung quanh đổi xu hướng về mức độ bão tuyết bình thường.

“Trạng thái tốt nhất đây rồi.” Đỗ Duy thở dài.

“Chẳng lẽ không có thể tiếp tục làm nữa sao?” Hussein hỏi: “Chúng ta tiếp tục giảm ma lực, có thể làm cho loại gió quỷ quái này dừng lại hay không?”

Đỗ Duy cười khổ nói: “Đây đâu sao cũng là một ma pháp trận. Nó ít nhất cũng có trữ tồn ma lực công kích nhất định của chính mình. Hoàn toàn không có khả năng không có gió. Cơn lốc này thật ra là lừa người đi vào thi triển ma pháp để chống gió, nhưng một khi thi triển ra, sẽ dẫn đến gió lốc càng mạnh hơn. Nếu người dùng ma pháp càng mạnh chống đỡ, ngược lại sẽ tiến thêm một bước dẫn phát gió giông công kích. Biện pháp tốt nhất là, thả chịu đựng loại công kích bão tuyết hiện giờ còn hơn, nhưng tuyệt đối không được dùng ma pháp chống cự. Cứ đi như vậy thôi! So với bị cuồng phong xé nát còn tốt hơn nhiều!”

Lão ma pháp sư đã chịu đến mức đầu đầy mồ hôi hột. Chủ trì ma pháp phòng ngự này, còn phải cảm ứng một cách vi diệu độ suy yếu của gió lốc bên ngoài, khống chế tài tình sự giảm yếu ma pháp phòng ngự từng chút một. Không thể giảm quá nhanh, vì ngược lại sẽ bị gió lốc phá vỡ. Năng lực vận dụng ma lực cao siêu như vậy cũng chỉ có lão là có đủ tư cách.

“Đỗ Duy nói đúng.” Lão ma pháp sư đã bỏ đi tất cả ma pháp phòng ngự, mặc cho gió lớn thổi tới trên thân mọi người. Mặc dù lạnh một chút, mặc dù đi lại dưới loại gió này rất gian nan, nhưng đã là tình huống tốt nhất có thể nhận được ở nơi này rồi: “Chúng ta đi mau lên! Thời gian cách với ước định cùng tộc trưởng long tộc chỉ còn nửa ngày thôi!”

Trên cánh đồng băng, tiếng gió gào thét. Gió mạnh như vậy thổi vào khiến người đứng cũng không vững, phải dùng toàn bộ sức lực chống lại sức gió. Nếu không, lúc nào cũng có thể bị thổi ngã. Hơn nữa, hướng gió còn thỉnh thoảng thay đổi....

Đỗ Duy đã ngã lộn tùng phèo mấy lần. May là quần áo dày nên dù có choáng váng nhưng cũng không có bị thương.

Hussein liếc nhìn Đỗ Duy, hần chủ động đi ở phía trước đoàn. Tất cả mọi người không ai dám lại sử dụng ma pháp hay dấu khí để đối kháng gió lớn, chỉ có thể dùng sức mạnh cơ bắp cố gắng bước đi. Bởi vậy, trong mọi người, Hussein chính là kẻ mạnh nhất. Với sức khỏe cường hân, kỵ sĩ trở thành người đi trước tiên phong mở đường.

Thân thể cao lớn của hắn đi ở phía trước, cố gắng che bớt gió. Những người khác đều tránh ở sau bóng lưng to rộng của hắn. Tóc của Hussein tung bay. Gã với tính cách kiên định mà kiêu ngạo, không hề ca thán, gánh chịu phần lớn sức gió, khiến cho Đỗ Duy đối với vị kỵ sĩ này sinh ra rất nhiều ấn tượng tốt.

Không thể không nói rằng, thuần túy so về sự cường hân của sức khỏe cơ bắp, Hussein cũng là đỉnh cao của đại lục. Thân thể to lớn như beo của hắn giống như một bức tường chắn ở phía trước nhất cả đoàn, thậm chí

dựa vào sức riêng mình mà mạnh mẽ kéo những người đã rời phía sau đi tới.

Nửa ngày sau, rất may mắn là đoàn người đã đi nhanh hơn so với một ngày trước. Đến giữa trưa ngày thứ hai, lão ma pháp sư tính toán một lượt, rồi nói với mọi người rằng nếu lão không tính sai thì đã đi được ít nhất một nửa lộ trình rồi.

“Nhưng bây giờ...” Đỗ Duy nhìn sắc trời, cười khổ :“Lão rồng nọ có lẽ đã xuất phát từ thần sơn rồi”

“Y đuổi theo được cần có một ngày.” Đỗ Duy lại mỉm cười nói: “Bây giờ không có ma pháp công kích, ta nghĩ không sai biệt lắm thì chỉ một ngày là chúng ta đến được rừng rậm Băng Phong. Cho nên bây giờ mọi người không thể nghỉ ngơi mà cần cố gắng đi tiếp về phía trước. ”

Lão ma pháp sư vốn có thực lực mạnh mẽ nhất đoàn, giờ phút này lại trở thành người yếu nhất. Không thể thi triển ma pháp, lão ma pháp sư gần như là một lão nhân yếu đuối. Tại vùng trời băng đất tuyết thế này, chống chọi gió lớn đi bộ một ngày đối với một lão nhân mà nói là một loại khảo nghiệm quá mức khắc khe.

Hussein không nói một lời, dứt khoát bế lấy lão ma pháp sư, vác lên trên vai rồi bước đi.

Thánh kỵ sĩ cũng đã rất uể oải, nhưng gã kiêu ngạo này hiểu được, bây giờ mình là nhân vật chủ lực tuyệt đối của cả nhóm. Lúc này, hắn không chút do dự mà đứng ra gánh lấy trách nhiệm.

Đối với điểm ấy, Đỗ Duy hết sức kính nể trong lòng.

Ngày thứ ba...

Đối với mấy người Đỗ Duy mà nói, ngày thứ ba là gay go nhất. Một mặt mọi người gắng tránh ở sau người Hussein mà đi, mặt khác thỉnh thoảng bồn chồn chú ý đến động tĩnh phía sau.

Từ đằng sau, Đỗ Duy đột nhiên mở miệng: “Mọi người đã phát hiện chưa? Gió đã yếu bớt.”

Chính xác, mọi người cũng đều nhận ra. Hussein đã miễn cưỡng cảm thấy đi lại so với trước dễ dàng hơn, gió mãnh liệt tựa hồ đang yếu đi. Tuy vẫn rét lạnh như cũ, nhưng không thể thổi cho mọi người lão đảo được nữa.

“Có lẽ chúng ta sắp ra rồi.” Gagewu từ trong lồng ngực Đỗ Duy thò đầu ra. Y là kẻ thoải mái nhất trong mọi người. Có thể biến thành một lão chuột nhỏ, không cần ngược gió hành tẩu mà trực tiếp trốn trong lồng ngực Đỗ Duy là được. Ngược lại, một con chuột nhỏ như lão cũng sẽ không gia tăng gánh nặng gì cho Đỗ Duy.

“Chính xác là sắp đến rồi.” Sắc mặt lão ma pháp sư âm trầm xuống: “Nhưng nguyên nhân cũng không phải là gió yếu đi... các ngươi nhìn phía sau đi !”

Theo lời nhắc của lão ma pháp sư, mọi người quay đầu nhìn lại.

Phía bắc, trên bầu trời của đồng bằng, ở chân trời phẳng phất nén xuống vô cùng vô tận mây đen. Nơi đó chớp giạt sấm vang, thậm chí mơ hồ có thể nhìn thấy giữa không trung những luồng khí lưu lốc xoáy to lớn mãnh liệt đang xoay tròn, gió lốc cuốn quay...

“Bởi vì gió ở nơi này đều đã bị hấp dẫn đi!” Lão ma pháp sư đột nhiên lớn tiếng nói: “Nhanh! Chúng ta phải nhanh hơn! Đi mau! Lão rồng đã đuổi đến rồi! Là hắn đã dẫn phát ma pháp trận, bây giờ sức gió của ma pháp trận đang công kích hắn! Đây là cơ hội tốt của chúng ta! Đi mau!”

Cùng với tiếng quát của lão ma pháp sư, mọi người dù đã mệt mỏi không chịu nổi cũng không thể không lấy tinh thần ra sức đi lên. Nhưng mà lão ma pháp sư còn một câu chưa nói ra... một khi con rồng kia đuổi đến, hắn sẽ rất phiền toái.

Mặc dù lão chưa nói, nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Trên đồng bằng xuất hiện một khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi thần kì!

Gió lốc đầy trời đã thổi suốt mấy ngày đột nhiên trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa! Loại yên tĩnh đáng sợ này càng làm mọi người cảm thấy không yên. Trong không khí, đến cả một tia gió nhẹ cũng không có, tất cả mọi người đều bất chấp hết thảy mà lao tới.

Trên bầu trời xuất hiện một hiện tượng kỳ lạ!

Tại chân trời phía bắc là một mảng mây đen mịt mù to lớn. Những dòng khí khổng lồ đáng sợ vùn vù giữa không trung, thanh âm của gió lốc phảng phất như tiếng sấm bị nghẹt truyền đến.

Nhưng mà tại bầu trời phía nam, mặt trời treo ở trên cao, ngay cả một đám mây cũng không có, không khí an tĩnh khiến lòng người hoảng sợ. Cũng không có cả một làn gió nhẹ ngăn cản bước chạy của mọi người... Nhưng càng chạy trốn, mọi người càng lo âu!

Khoảng một giờ sau.

Vào lúc này, cùng với địa thế đồng bằng đã dần dần bằng phẳng, mọi người đã có thể dùng mắt thường nhìn thấy ở phạm vi phía trước, hình bóng một mảnh rừng rậm! Rừng rậm Băng Phong ở ngay phía trước rồi!

Cảnh tượng này đã nhen nhóm lên hy vọng trong lòng mọi người. Mắt thấy sắp ra được khỏi đồng bằng, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh thiên động địa!

Âm thanh nọ rung động như thực thể vậy! Ở phía xa, có thể nhìn thấy một luồng sáng âm đáng sợ đang mau chóng tản ra. Một dòng khí hình cung quất tới, không ngờ trong nháy mắt đã đánh tan được cả những gió giông xoáy lốc trên bầu trời!

Trên bầu trời xuất hiện sự yên lặng ngán ngửi, chấn động đáng sợ đó mang theo sức mạnh vô thượng, mạnh mẽ phá tan được gió lốc kia. Đột nhiên, một tiếng gầm vang từ phương bắc truyền đến!

Đây là tiếng kêu của rồng. Sự tức giận bên trong thanh âm phảng phất khiến cho cả trời cũng phải run rẩy! Thật đáng sợ, tộc trưởng Long tộc có thể dựa vào ma lực mạnh mẽ tạm thời xua tan được gió giông đầy trời!

Sau đó, cùng với âm thanh gầm rống, một luồng sáng màu vàng từ phương bắc mau chóng vọt đến! Mặc cho mọi người đang ra sức chạy trốn trên mặt đất, cũng không có giúp ích được gì. Chiếc bóng khổng lồ bay tới bổ vỡ bầu trời, ánh mặt trời chiếu xuống, rải một mảng sáng màu vàng lên trên thân y. Rất nhanh, thân thể to lớn đã lướt qua mọi người đang chạy trên mặt đất, rồi thì mang theo tiếng rống to...

Lão rồng nọ đã bắt kịp!

Thân hình y lớn hơn nhiều so với bất kì con rồng nào Đỗ Duy đã nhìn thấy! Hơn nữa toàn thân xuất ra màu hoàng kim chói mắt! Ngay cả mỗi một chiếc vảy cũng tựa như một khối vàng vậy! Thân hình khổng lồ nhưng không hề tạo cảm giác béo phì trì trệ, ngược lại nhìn qua thấy rất cao quý oai võ, mang theo một khí tức mạnh mẽ không thể miêu tả nổi!

Rồng hoàng kim! Đáng sợ thay, tộc trưởng Long tộc chính là rồng hoàng kim - sinh vật đứng ở vị trí cao cấp nhất trên thế giới này theo truyền thuyết!

Long tộc bình thường chia làm rồng đen, rồng đỏ, rồng trắng, rồng xanh biếc, rồng vàng (vàng này là màu vàng đất). Mỗi loại rồng đều có một hệ ma pháp mạnh mẽ trời sinh. Trong đó, rồng đen am hiểu ma pháp hắc ám, rồng đỏ đại biểu ma pháp hệ lửa, rồng trắng đại biểu ma pháp hệ gió, rồng lục (rồng xanh biếc) tượng trưng cho hệ nước, rồng vàng thì am hiểu hệ đất.

Nhưng rồng hoàng kim, lại là kẻ mạnh mẽ nhất trong toàn long tộc!

Rồng hoàng kim chẳng những thân thể cường đại, long tộc khác không thể so sánh được, mà tại phương diện ma pháp... trong truyền thuyết, rồng hoàng kim am hiểu tất cả các hệ ma pháp! Rồng hoàng kim mạnh mẽ có bản lĩnh trời sinh nắm được tất cả các ma pháp hệ!

Lão ma pháp sư bỗng biến sắc. Lão rồng to một tiếng: “Gã khốn này này liều mạng rồi! Không ngờ hần dám làm như vậy!”

Lão ma pháp sư rất rõ ràng, lão rồng dùng ma lực mạnh mẽ trong nháy mắt xóa tan gió lốc đầy trời, nhưng không còn gì nghi ngờ, đây chỉ là biện pháp uống rượu độc cho đã cơn khát!

Dùng pháp lực mạnh mẽ dẹp tan gió lốc, cũng tương đương với trút càng nhiều ma lực cho ma pháp trận! Bao tổ tan đi, thì rất nhanh sau đó sẽ tụ tập lại, đến lúc đó sẽ trở nên càng đáng sợ và hung bạo hơn!

Mà bây giờ, nhìn bầu trời như là đã mất hết mây đen, thật ra chỉ là sự yên tĩnh tạm thời mà thôi!

Lão rồng bất chấp tất cả mà điên rồ như vậy, thậm chí liều mạng hứng chịu gió lốc càng đáng sợ hơn cũng là muốn trong thời gian ngắn đuổi tới được, hiển nhiên là đã quyết tâm giết chết những người này!

Phía trước, ở phía xa có vẻ đã là rừng rậm Bằng Phong, nhưng sự thật là còn có lộ trình đáng kể. Cái này chính là đạo lý: “Thấy núi mà chạy vẫn chết ngựa”.

Mắt thấy có chạy cũng không được, lão ma pháp sư đã quyết trong lòng, quát: “Các người chạy mau! Ta sẽ cản hẳn trong chốc lát!”

Nói xong, lão ma pháp sư lấy ra ma trượng, sau đó trong miệng niệm nhanh một câu chú ngữ. Ma trượng trong nháy mắt đã biến lớn ngang thân người. Lão ma pháp sư nắm ma trượng trong tay, cầm thật mạnh vào mặt băng. Trong miệng lão ngâm xướng chú ngữ. Cùng với thanh âm liên miên không dứt, trên mặt đất, từ chỗ lão cầm ma pháp trượng xuống trở đi, lớp băng liên tiếp vỡ vụn, vô số khe nứt khổng lồ nghiêng nghiêng ngã ngã kéo dài ra, biến thành rất nhiều khe vực sâu! Sau đó, từng khối băng to lớn từ trên mặt băng nổi lên, lơ lửng giữa không trung...

Lão ma pháp sư giang hai tay ra, phẳng phất như muốn ôm cả bầu trời, sau đó trong mắt lão hiện lên một tia sáng tinh tú, lớn tiếng quát một câu!

Trong nháy mắt những khối băng đang trôi nổi trên trời đồng loạt hướng đến lão rồng bắn tới!

Trong tiếng huyết xen lẫn tiếng gầm giận của lão rồng, có âm thanh vỡ tan của khối băng! Thân thể lão rồng trông như một khối vàng, xông phá sự cản trở của vô số khối băng một cách nhẹ nhàng, chỉ là tốc độ đã giảm chậm một chút, nhưng lại không có thương tổn gì!

Sắc mặt lão ma pháp sư ngưng trọng, thanh âm ngâm xướng chú ngữ càng lớn hơn nữa, trên trán lão đã đầy mồ hôi. Trong lớp băng dưới mặt đất, các khối băng bao trùm không ngừng nổi lên, lơ lửng như u linh giữa không trung. Lão ma pháp sư chăm qua chăm lại ngón tay, các khối băng khổng lồ hình dạng khác nhau đó lập tức xoay tròn rất nhanh, hòa với dòng khí lạnh lẽo hình thành một cỗ gió lốc băng mãnh liệt. Trong lốc xoáy, những khối băng hóa ra vô số đao băng, hướng về con rồng lớn mà càn quét tới!

Rồng lớn rốt cuộc đã hạ thân thể xuống. Hắn không cam lòng kêu hống một tiếng. Hai cánh màu vàng phía sau giương ra, trong miệng phun ra một ngọn lửa dữ dội, trong nháy mắt ngọn lửa đó đã hình thành một tường lửa ở phía trước! Vô số đao băng căn bản không cách nào vượt qua được ngọn lửa mà tự tan chảy đi. Nhưng mà, dường như lão ma pháp sư căn bản không tính đến ý định là dùng loại ma pháp này gây thương hại cho lão rồng. Lão chỉ chủ tâm làm giảm tốc độ của hắn mà thôi.

Ngay lúc này, ở chân trời phía bắc, mây đen một lần nữa nén qua! Tác dụng phụ mà lão rồng dùng ma lực đàn áp xua đuổi mây đen sắp nảy sinh rồi, gió lốc càng hung mãnh đáng sợ hơn sắp hình thành.

“Các người đừng mong chạy trốn!”

Rồng lớn kêu một tiếng dài. Dưới sự rung động của thanh âm này, lão ma pháp sư như trúng một đòn mạnh, sắc mặt biến thảm. Công kích của loại sóng âm tiếng rồng này quả nhiên lợi hại. Lão ma pháp sư nhanh chóng nâng tay lên trước mặt khua một cái, một tấm chắn khí khổng lồ hình cung phẳng phất như một cái khiên trong suốt đã xuất hiện, lọc sạch tuyệt đại đa số công kích của sóng âm tiếng rồng. Nếu không, độ mạnh của công kích loại này, thậm chí có thể trực tiếp đánh tan người sống!

Công kích tiếng rồng khiến lão ma pháp sư chịu thương tổn lớn. Mặc dù tấm chắn khí ma pháp đã ngăn cản được phần lớn thương hại, nhưng lão vẫn đang đứng ở phía trước nhất của công kích. Tiếng rồng ngâm chưa dứt, lão ma pháp sư đã phun ra một búng máu. Trong ánh mắt lão càng lộ vẻ quyết tâm, cười sâu thẳm một tiếng, hai tay chộp lấy ma trượng, chỉ bầu trời xa xôi, trong miệng xuất ra một chuỗi nốt âm thâm ảo khó hiểu...

Trong giây lát, bầu trời tăm tối lại, ánh sáng của mặt trời đã bị đè nén xuống một cách thô bạo, vô số vì sao đã hiện ra trên cao. Lão ma pháp sư dưới ánh sáng của các vì sao chiếu rọi tựa như được kích lên tinh thần. Cùng với sự khua vẩy ma trượng, liền thấy được trong bầu trời vài điểm ánh sáng sao trước sau lóe lên. Ánh sáng nhàn nhạt ép xuống, bao phủ xung quanh người lão rồng!

Phảng phất như bị một ngọn núi lớn vô hình đè lên mình, tộc trưởng Long tộc rống to lên một tiếng, kinh ngạc nhận thấy động tác bản thân bắt đầu cứng ngắc khó khăn. Sức ép khổng lồ không cách nào miêu tả được bao phủ xung quanh, làm hắn vô cùng khó chịu. Hắn dùng sức vỗ mạnh hai cánh xuống, nhưng cũng không thể đi tới thêm một bước...

Sắc mặt lão ma pháp sư trắng bệch gần như trong suốt. Đây là “tinh nguyên tảo” (Nguồn sao khóa chặt) trong ma pháp ngôi sao, mượn quy tắc lực hấp dẫn giữa các ngôi sao mà trói buộc những hành động của địch thủ.

Nhưng ma lực của con rồng hoàng kim này quả thật quá mạnh mẽ. Lão ma pháp sư chỉ cảm thấy ma lực toàn thân tựa hồ đã bị rút hết trong nháy mắt, mà sức chống cự của đối phương truyền tới càng lúc càng mạnh hơn. Lão ma pháp sư nghe được từng thanh âm vỡ vụn rõ ràng trong trẻo, viên đá quý được gắn trên ma trượng đã xuất hiện một khe nứt!

Rồi tức thì, vết nứt lan rộng ra như mạng nhện. Lão ma pháp sư chảy mồ hôi hột đầy đầu, nhưng sức ép của rồng lớn vẫn đang lấn tấn trái tim!

Tộc trưởng Long tộc rống lớn: “Người cho là người có năng lực vậy khốn ta sao! Ông bạn già! Hai trăm năm trước, người không phải là đối thủ của ta, bây giờ ta đã khôi phục lại mình rồng, người càng không phải là đối thủ của ta! Đây là ”tinh nguyên tảo“! Năm đó Aragon cũng dùng chiêu này trói buộc ta, nhưng người còn kém hẳn xa lắm!”

Nói rồi, hắn đột nhiên hét một tiếng dài, ánh vàng trên người rực lên. Đây nở lên thì kia xẹp xuống, thậm chí ngay cả ánh sao trên bầu trời cũng phai nhạt dần. Sau đó, chỉ nghe thấy một chuỗi thanh âm “róc rách rách rách” từ khắp nơi quanh thân lão rồng truyền lại. Nguồn sao trói buộc khắp nơi vỡ vụn ra, đã bị hắn cự thoát rồi!

Phụt!

Lão ma pháp sư lại phun ra một búng máu nữa. Ma pháp bị phá giải, dưới ma lực cản trở, viên đá quý trên ma trượng của lão vỡ tan một tiếng rã rã!

Rồng hoàng kim cười hung ác một tiếng, thân thể hắn hướng lão rồng đánh tới!

Vào lúc này, một đạo kiếm khí dữ dội vươn lên tận trời cao từ bên kia của hắn đột nhiên xuất hiện, mang theo sát khí vô cùng. Kiếm khí đã tàn nhẫn thọc phá hào quang vàng quanh người hắn....

Một tiếng kêu đau đớn vang lên. Rồng hoàng kim rít gào, dưới cổ bên trái của hắn đã nhận một đòn nghiêm trọng. Thậm chí một kiếm này đã chém hỏng lớp vỏ bảo vệ thân của hắn, thương tổn đến bản thể!

Hoàng kim đầu khí của thánh kỵ sĩ đã toàn lực được triển khai. Hussein thừa dịp trong khoảnh khắc ngắn ngủi lão ma pháp sư chế ngự được rồng hoàng kim, đã không tiếng không động tiến lại gần. Nhân cơ hội vừa rồi, hắn đã dùng một đạo đầu khí trực tiếp đâm trúng cổ rồng hoàng kim!

Nhưng trình độ cường hãn của rồng hoàng kim vẫn khiến Thánh kỵ sĩ bất lực. Một chiêu toàn lực vừa rồi, sức mạnh đủ để bổ vỡ một ngọn núi, nhưng chỉ làm rồng hoàng kim chịu một chút thương hại nhỏ nhoi.

Máu rồng trên lưỡi kiếm không ngờ là màu vàng. Ánh mắt Hussein sắc như dao, càng không ngừng lại, trở kiếm đâm về con mắt của rồng hoàng kim.

Đầu khí thuần màu vàng làm cho rồng hoàng kim rất kiêng kỵ. Hắn hiểu rất rõ rằng đầu khí của thánh kỵ sĩ đủ để làm thương tổn đến thân thể mạnh mẽ của mình. Cho nên thân thể khổng lồ của hắn mau chóng uốn lượn, tránh một kiếm này của thánh kỵ sĩ — Mặc dù thân mình to lớn, nhưng rồng hoàng kim có thiên phú được trời ưu đãi riêng, làm cho hắn tuyệt không nặng nề.

Con rồng gào rú, một kiếm của Hussein đâm vào không khí, lại để chính mình đặt dưới miệng rồng. Rồng hoàng kim há mồm, một ngọn lửa trực tiếp phun ra. Hussein lập tức cầm ngang kiếm trước mặt, đầu khí mau chóng hình thành một tấm khiên khí. Nhưng sức tấn công của ngọn lửa vẫn trực tiếp đánh vỡ Thánh kỵ sĩ đi. Thân thể hắn bắn thật mạnh vào trong lớp băng dưới đất, đi sâu đến mười mét!

Lập tức một tiếng nổ vang, hoàng kim đầu khí của Thánh kỵ sĩ đã phá băng mà ra. Hussein tay cầm trường kiếm nổi giữa không trung, đầu khí toàn thân bỗng nổ bắn ra, mắt hổ gườm gườm nhìn cường địch trước

mặt!

Chỉ là, nhìn qua thì Thánh kỵ sĩ có vẻ như không có trở ngại gì, nhưng tự Hussein biết rằng, một cú vờ rồi đã là toàn lực thi triển, mà chỉ làm lão rồng này bị thương nhẹ. Lão rồng cường hãn như vậy, mà lúc này đầu khí của mình đã tiêu hao một nửa, nếu muốn thắng đối phương thì tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng mà, tính tình của Hussein trời sinh cực kỳ kiêu ngạo, đó là tính cách gặp mạnh càng mạnh, cứng cỏi không sợ gì. Gặp phải địch thủ mạnh mẽ như vậy, ngược lại hắn còn sinh ra đầu chí vô hạn. Đầu khí của Thánh kỵ sĩ bùng nổ không hề giữ lại. Thân thể hắn phảng phất như một đoàn lửa cháy nóng rực rỡ, trở thành một điểm chói mắt nhất ở giữa trời đất!

Theo tiếng hét của thánh kỵ sĩ, hắn đổi thành hai tay cầm kiếm. Đầu Khí Trời Sao toàn lực thi triển ra, chỉ thấy đầu khí quanh thân hắn phảng phất như thủy triều, toàn bộ ào vào trường kiếm. Mũi của trường kiếm tụ tập một điểm ánh sáng mạnh mẽ khiến người ta không thể nào nhìn thẳng vào!

Một tiếng rống to! Kiếm đã vung ra! Mang theo tiếng xé gió, một đoàn ánh sáng khổng lồ bắn về phía rồng hoàng kim!

Đoàn ánh sáng này này mãnh liệt cực kì, còn mang theo đuôi lửa gào rú, hệt như một ngôi sao chói!

Đây là chiêu thức mạnh mẽ nhất mà hiện giờ Hussein có thể thi triển trong Đầu Khí Trời Sao - “Tuệ tinh trảm” (Cú chém sao chói). Chiêu này là do năm xưa Aragon nghiên cứu tượng sao, dùng đầu khí mô tả lại hình thái của sao chói, tụ tập đầu khí toàn thân tại một điểm! Có sức phá hủy ghê gớm!

Nếu chiêu thức này là do Aragon của năm xưa thi triển, với sức mạnh thiên hạ vô địch của y, độ mạnh của nó đủ để mở trời tạo đất. Nhưng ở trong tay Hussein, mặc dù dữ dội, thì vẫn còn xa lắm mới bằng được Aragon!

Sao chói chói mắt đã mau chóng vọt đến trước mặt rồng hoàng kim. Con rồng gào thét, song chảo giương ra, một luồng ánh sáng rực rỡ đã bao phủ quanh thân hắn...

“Ầm” một tiếng nổ mãnh liệt truyền đến. Ngay cả mấy người Đỗ Duy ở xa cũng không thể đứng vững trong tiếng nổ. Trên bề mặt đồng bằng, lớp băng lần lượt sụt đổ, lộ ra vô số vực sâu đáng sợ. Con rồng ở trong ánh sáng rực rỡ của vụ nổ gào rú không ngừng!

Hussein sau khi thi triển chiêu thức mạnh nhất đã trở nên suy yếu, cũng không bay được nữa. Thân thể rơi lên mặt đất, chỉ có thể dùng kiếm chống lấy người, há miệng thở dốc.... Nhưng điều làm hắn kinh hãi chính là, khí tức của lão rồng nọ không hề yếu đi bao nhiêu...

Dòng khí của vụ nổ mạnh lại một lần nữa trải quét bầu trời. Sức mạnh kinh khủng này không ngờ đã thổi tan gió lốc sắp hình thành tại phương bắc! Có thể tưởng tượng uy lực một chiêu này của Thánh kỵ sĩ kinh khủng như thế nào!

Nhưng khi ánh sáng tản đi, nhìn lại, rồng hoàng kim vẫn đang đứng thẳng như cũ!

Bây khắp quanh thân hắn là một tầng ánh sáng vàng, lớp vảy toàn thân ban đầu đã hóa thành một bộ kim giáp có khuôn hình kì lạ! Kim giáp này bao bọc phần lớn thân mình, tỏa ra một loại khí tức khủng khiếp không thuộc về thế giới này!

“Long thần hộ giáp!” Lão ma pháp sư cười khở một tiếng: “Hắn quả thật không tiếc gì nữa rồi, đã gọi về long thần hộ giáp!”

Long tộc là sinh vật mạnh nhất được thần linh cưng yêu. Tộc trưởng long tộc càng sở hữu một loại tuyệt kĩ riêng độc trời ban, nếu gặp phải cường địch kịch chiến, có thể gọi ra một loại chiến giáp tuyệt mạnh mà nhận lấy sự che chở bởi thần của Long tộc theo truyền thuyết! Độ mạnh của loại chiến giáp này trong miêu tả của truyền thuyết vô cùng thần kì... Điểm thiếu sót duy nhất chính là loại chiến giáp này chỉ có thể triệu đến một lần trong chiến đấu, hơn nữa sau khi triệu về phải rất lâu sau mới có thể dùng lại tiếp.

Thật không thể nghĩ được hôm nay tộc trưởng long tộc vì quyết tâm giết mọi người, ngay cả long thần chiến giáp chưa từng bừa bãi sử dụng cũng đã gọi ra!

“Long thần chiến giáp! Hừ!” Trên khuôn mặt cương nghị của Hussein lộ ra một nét hung hăng: “Ta không tin trên thế giới này có loại phòng ngự tuyệt đối hoàn mỹ!”

Nói rồi, kỵ sĩ hít một hơi thật sâu, hoàng kim đầu khí lại lấp lánh. Lần này hai tay hắn cầm thẳng kiếm, cả người hướng đến rồng hoàng kim trườn tới! Mũi kiếm lao nhanh, vô số đầu khí như những vì sao sa xuống, bắn về phía con rồng!

Đây là một chiêu khác trong Đầu Khí Trời Sao - “Lưu tinh trảm” (Cú chém sao sa). Đầu khí quanh thân bắt chước hình thái của sao sa, dùng nhiều điểm công kích bao trùm lấy địch nhân.

Sao sa đầy trời rung động bên cạnh rồng hoàng kim phát ra thanh âm rì rào. Không chỉ không cách nào bắt thủng kim giáp của đối phương, thậm chí chưa đến được gần thân thể hắn thì toàn bộ đều đã bị đẩy ra. Hussein nâng tay cầm kiếm, không hề có ý định lui lại phía sau, thân liền với kiếm, hướng đến trái tim đối phương bắn tới!

“Hussein, quay lại!!” Lão ma pháp sư kêu lớn một tiếng, trong giọng nói mang theo sự thẳng thốt.

Quả nhiên, Hussein còn chưa bay đến được trước mặt rồng hoàng kim, tộc trưởng Long tộc đã giơ vuốt lớn lên, đầu ngón tay hắn bùng ra một luồng ánh sáng vàng, đồng thời mở miệng hướng về Hussein nhả ra luồng hơi thở rồng...

Vốn đã là nỗ lực hết cỡ, Hussein chỉ cảm giác toàn thân muốn vỡ ra, vừa bay vừa choáng váng như trời quay đất chuyển. Lúc rơi xuống mặt đất, toàn thân đã bị một đoàn hơi rồng phủ chụp. Hơi thở rồng này không phải là lửa, nhưng lại giống ngọn lửa rực cháy. Quanh thân Hussein đều là hơi rồng đáng sợ, như đóa lửa dữ dội đang thiêu đốt vậy!

Thánh kỵ sĩ đau đớn kêu một tiếng, thân thể ra sức lăn lộn trên mặt tuyết, nhưng hơi rồng dễ dàng đốt tan những băng tuyết đó. Trong nháy mắt, băng tuyết đã trở thành thể khí, còn hơi rồng lại không hề yếu đi chút nào!

Mắt thấy hoàng kim đầu khí trên người Hussein cơ hồ toàn bộ đã bị hơi rồng làm tan chảy, một vài nơi trên người đã bắt đầu bị cháy sém. Lão ma pháp sư đã chạy đến bên người hắn. Lão mau chóng lấy ra một chiếc lọ từ trong ngực rồi nhỏ những giọt chất lỏng màu bạc lên người Hussein, lúc này mới hóa giải được hơi rồng.

Nhưng khắp nơi trên người Hussein đều là vết cháy!

Sự thương hại không giống thông thường. Thân thể thánh kỵ sĩ cực kì cường hãn, có năng lực tự chữa lành vết thương ở một mức độ nhất định, những vết thương phổ thông chỉ nháy mắt là khỏi. Nhưng, hơi rồng của tộc trưởng Long tộc lại rất khó hóa giải. Hussein không đứng lên nổi. Thật khủng khiếp, trên mặt hắn là những vết sẹo đáng sợ, thậm chí ngay cả con mắt phải cũng đã bị cháy đến mức không còn thấy rõ hình dáng ban đầu!

Một phen kịch chiến, lão ma pháp sư cùng Hussein có sức chiến đấu mạnh nhất của phe Đỗ Duy đều đã thua. Lão ma pháp sư còn tốt, nhưng Hussein cơ hồ đã bị đánh cho tàn phế, tạm thời mất đi năng lực chiến tiếp.

Lão ma pháp sư không biết đang suy nghĩ điều gì, lại buông rơi ma trượng, sau đó nhìn chòng chọc rồng hoàng kim. Lão cũng không dùng công kích ma pháp nữa, mà ngược lại còn vút đi ma trượng, khoanh chân ngồi xuống...

“Đầu hàng chưa?” Rồng hoàng kim cười điên cuồng. Hắn đưa móng vuốt chỉ về phía nam: “Buông xuôi đi! Ta sẽ không để các ngươi có cơ hội trở về đâu!”

Chính vào lúc này, đột nhiên có một thanh âm tinh tế từ trước mặt truyền đến.

Medusa vốn luôn đứng cùng chỗ với Đỗ Duy, nhưng không biết từ lúc nào đã không tiếng không động đến cách con rồng không xa.

Thân thể mảnh khảnh của Medusa cứ như vậy đứng trước rồng lớn. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, lông mày khẽ nhíu.

“Mặc dù... chuyện không liên quan đến ta. Nhưng ta không biết tại sao lại rất căm ghét người.” Medusa lạnh lùng nói: “Có lẽ, ta đã học được cái gọi là ‘Đồng bạn’ có ý nghĩ gì rồi? Dù sao, biết người đang làm thương tổn đồng bạn của ta, ta rất không vui, rất chán ghét người... cho nên...”

“Cho nên .... hãy nhìn ta!” Mỹ nữ rắn lạnh lùng nói.

Nói xong, Medusa đổi mặt với con rồng, mở đôi mắt ra!

119. Chương 105: Ma Đạo Sư Cuối Cùng Của Đại Lục

Thuật hóa đá mạnh nhất trong truyền thuyết, thậm chí ngay cả ma pháp mạnh mẽ của Long tộc cũng không cách nào miễn dịch được!

Khi Medusa xinh đẹp tuyệt luân mở ra hai mắt vẫn luôn nhắm lại của nàng, trong con ngươi yêu dị phẳng phát đã in sâu hình bóng của rồng hoàng kim!

Yêu dị!

Yêu dị tựa như không có đáy! Đó là một sự yêu dị cơ hồ có thể làm cho linh hồn của bất cứ người nào đều phải hoàn toàn trầm luân vào đó, sâu xa không thấy điểm tận cùng, giống như là một vực sâu. Vẻ đẹp của nó khiến người ta quên đi hết thấy, biết rõ là cái nguy hiểm, là cái đáng sợ nhưng vẫn không chịu được mà bị nó hấp dẫn, rồi thì đắm chìm xuống...

Rồng hoàng kim nhìn thẳng vào con ngươi của Medusa. Mặc dù, thân là long tộc mạnh mẽ mà kiêu hãnh, mặc dù là sinh vật được tôn mạnh nhất trên thế giới này, đứng ở đỉnh cao nhất trong thế giới sinh vật, cường giả trong các cường giả, vua của long tộc - rồng hoàng kim cũng không nhận được mà bị đôi mắt yêu dị này cuốn hút.

Tại cặp con ngươi đó, hắn đã nhìn thấy gì?

Không ai biết, nhưng phẳng phát chỉ trong nháy mắt rồng hoàng kim từ trạng thái cuồng bạo đã trở nên cực kỳ yên tĩnh...

Trong con mắt rồng thấu ra từng tia mê man, ánh mắt điên dại trở nên trống rỗng, tựa như linh hồn đã bị đôi mắt đẹp đẽ của Medusa hút vào...

Đúng vậy, đó là một đôi mắt rất đẹp.

Con ngươi của Medusa màu đen, không giống với bề ngoài của nàng. Đôi mắt này trông qua không hề lạnh lợi mà thậm chí còn mang theo một nét u buồn. Trong cầu mắt màu đen, con ngươi sâu không thấy đáy. Từ xưa đến nay, những học giả loài người hay là các nhà thơ đều chỉ có thể hình dung đôi mắt người ta đẹp xinh như đá quý.

Nhưng đôi mắt của Medusa... trên thế giới này, đâu thể có đá quý mỹ lệ như vậy? Ngay cả đá quý đen, ngọc trai đen mà ở trước đôi mắt này cũng sẽ mất đi vẻ huyền ảo vốn có.

Rồng hoàng kim dù sao cũng là sinh vật cấp cao, bản năng hắn nhận ra có điều không đúng, nhưng trong lòng thì hết lần này đến lần khác cứ sinh ra một sức mạnh khiến hắn không cách nào kháng cự lại, ngăn cản bản thân dời ánh mắt đi.... Sau đó...

Đầu tiên là bắt đầu từ chân, lớp vảy màu vàng bao phủ thân thể nổi lên màu xám trắng kỳ dị, rồi thì một thanh âm lác cắc rất nhỏ truyền đến. Màu trắng xám lan đi, lộ ra sắc màu lạnh lẽo mà xám xịt như khối đá thô cứng... Rất nhanh, loại hóa đá này đã trải đến thân trên của con rồng..

Lúc này, rồng hoàng kim mới đột nhiên tỉnh táo lại, nhưng đã là quá muộn!

Sự lan tràn của hóa đá không cách nào ngăn cản. Hắn đang muốn lay động hai cánh thì bỗng bị cứng ngắt lại, không thể nào động đậy được nữa.

Cùng với một tiếng rống không cam lòng, hóa đá đã tới trên cổ lão rồng!

Rồng hoàng kim tức giận gào lên: “Medusa! Loài rắn ti tiện kia! Loài động vật bò sát cấp thấp! Không ngờ người dám dùng “cái nhìn Medusa” đối phó ta! Đối phó với một long tộc bậc cao!”

Rồng lớn rất cáu giận, hẳn đã bị Medusa chọc tức! Cùng với tiếng rồng gầm, bên trong thanh âm phẳng phát mang theo một loại ma lực kỳ lạ, đó chính là ma pháp tiếng rồng chỉ có long tộc mới nắm được. Oai rồng trên mình rồng hoàng kim đột nhiên bật ra, tựa như có một loại ma lực dâng trào mãnh liệt nào đó từ cơ thể hần tuôn ra, cố gắng chống lại sự lan tỏa của hóa đá!

Loại kháng cự này vô cùng hiệu quả, bộ phận hóa đá đã tới cổ rồng hoàng kim, có vẻ rất khó đi lên được tiếp. Hai loại ma lực chống đối, tranh giành từng tắc trên da thịt của con rồng.

Medusa vẫn như cũ lẳng lặng đứng ở trước mặt rồng hoàng kim. So với thân thể khổng lồ của hần, Medusa rất nhỏ bé, trông qua cũng rất là mỏng manh. Nhưng con người màu đen của nàng lại phát đi một ánh mắt đáng sợ, trong ánh mắt đó có mang theo sắc đen vô hạn giống như có thể nuốt chửng tất cả...

Rồng hoàng kim dùng ma pháp tiếng rồng liều mạng chống cự. Tới cuối cùng, trong trường ganh đua này, dường như hần đã rơi vào thế yếu... Kể cả ma pháp của hần cao một cách biến thái, dưới ánh mắt đáng sợ của Medusa trong truyền thuyết, thật bất ngờ là hần đã chống đỡ được lâu đến vậy...

Mang theo một tiếng rồng giận không cam, hóa đá đã lan tràn đến đỉnh đầu hần. Khi con rồng há mồm ra, đầu lưỡi như muốn phun ra một từ cấm giận cuối cùng, nhưng rốt cuộc đã bị đặc lại...

Rồng hoàng kim thân to như núi này, cuối cùng đã biến thành một tượng đá!

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Còn Medusa, nàng đang đứng ở phía trước rồng hoàng kim, mắt thấy đối thủ đã hoàn toàn hóa đá, thân thể đột nhiên rung động một lượt, sau đó giống như một đóa hoa héo tàn nhẹ nhàng ngã xuống!

Thực lực của rồng hoàng kim quả nhiên ghê gớm. Mặc dù đã bị tuyệt kỹ của ma thú đỉnh cấp Medusa hóa đá, nhưng vẫn có thể làm cho Medusa tiêu hao hết ma lực trong cuộc đấu đó!

“Cái nhìn chăm chú của Medusa” cũng không phải là tuyệt chiêu vô địch. Ít nhất nếu ma lực đối phương cường hãn, thì sẽ có đủ năng lực kháng cự. Cuộc chiến vừa kết thúc, Medusa liền lặng lẽ ngã xuống.

Là người duy nhất trong đoàn còn có thể hành động linh hoạt, Đỗ Duy đã chạy nhanh đến, nâng Medusa lên.

“Nhanh lên! Bịt mắt ta lại, không được để ta nhìn thấy ánh sáng...” Medusa suy yếu nhắm mắt học ra vài từ. Sắc mặt nàng tái nhợt, trên khuôn mặt xinh đẹp không ngờ đã xuất hiện một nét chết chóc! Điều này làm Đỗ Duy rất kinh hãi, tuy nhiên hần không hề do dự, lập tức xé quần áo của mình, bao lấy mắt mày của Medusa nhiều lớp.

“Nàng không việc gì chứ?” Đỗ Duy ôm Medusa chạy đến bên người lão ma pháp sư.

“Không sao cả... nhưng cái nhìn Medusa đã tiêu hao tuyệt tận ma lực. Mà ma thú khác với loài người, sau khi bọn họ tiêu hao ma lực thì chỉ có thể nhờ vào ma hạch trong cơ thể từ từ khôi phục, không có nhanh được như sự hồi phục bằng minh tướng của ma pháp sư loài người. Hóa đá một con rồng hoàng kim... Mất mất đó, không biết phải qua bao lâu mới có thể khôi phục đây!” Lão ma pháp sư ngồi ở trên đất, neho mắt cẩn thận nhìn dán vào rồng hoàng kim đã biến thành bức tượng đá:” Nhân lúc này, nhanh! Mang theo Hussein cùng đi! Mau! Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta!”

Giọng nói lão ma pháp sư rất nghiêm túc. Đỗ Duy nhíu mày “Làm sao thế? Không phải hần đã bị...”

“Không dễ dàng vậy đâu.” Lão ma pháp sư cười khổ: “Người cho là một con rồng hoàng kim lớn, niềm kiêu hãnh mạnh mẽ nhất của long tộc, vật cưng mà long thần yêu quý nhất, có thể bị loại bỏ dễ dàng như vậy sao?”

Vừa nói, lão ma pháp sư vừa nhìn chăm chăm vào Đỗ Duy: ”Đi mau! Vừa rồi khi chúng ta quyết chiến với nó, không ngờ người lại không chạy đi! Người cho rằng ta sẽ khen ngợi sự dũng cảm của người à! Người thật là đồ hư đồn! Ta cùng Hussein liều mạng trì hoãn hần cho người có cơ hội chạy trốn! Người lại chỉ đứng ở chỗ đó không đi! Chẳng lẽ người muốn chúng ta liều mạng vô ích ư! Đi mau đi! Không được do dự nữa..!”

Đỗ Duy để Medusa xuống, đi đến nâng Hussein lên. Hussein nhẹ nhàng đẩy hắn ra: “Ta không cần người giúp, lão bắt tử nói không sai! Đi mau lên!”

Đã mất đi một con mắt, Hussein vẫn ngẩng cao cổ. Dù không thể đứng vững, nhưng kỵ sĩ vẫn cố gắng dựng thẳng thân thể, dùng con mắt còn lại sâu lắng nhìn lão ma pháp sư: “Lão thật sự muốn dùng biện pháp đó?”

“Đúng thế.” Lão ma pháp sư mỉm cười: “Bạn của ta, sau này tất cả giao cho người!”

Câu này giống như di chúc.

Lão ma pháp sư không có nói thêm gì nữa, nhưng một ánh mắt sâu sắc như vậy, có lẽ đã đủ rồi. Hussein trầm mặc một lúc, hít thở thật sâu. Mặc cho thương thế trên người đau nhức, kỵ sĩ lại nghiêng rằng nói: “Ta hiểu rồi!”

Đỗ Duy đã cảm thấy sắp có điều gì xảy ra, hắn tối mắt nhìn lão ma pháp sư: “Lão muốn làm gì! Chẳng lẽ lão không đi sao?”

Ngay lúc này, đột nhiên trên thân thể hóa đá của rồng hoàng kim bật lên từng lỗ hổng sáng. Trên vòng sáng hiện ra muôn vàn ký hiệu kỳ lạ lấp lánh. Chúng trông giống như là loại ảo ảnh nào đó do ánh sáng hình thành...

Thân thể vốn đã mất đi hơi thở của rồng hoàng kim bỗng lại một lần nữa bùng lên sức sống!

Mặc dù hắn còn là một pho tượng, nhưng oai rồng đã tiêu tán phai mờ lại tỏa ra từ trong thân thể!

“Còn không đi mau!” Sắc mặt lão ma pháp sư âm trầm, chợt quay về phía Đỗ Duy rống lớn một tiếng: “Người là người thông minh! Không nên làm việc ngu xuẩn nữa! Đừng làm cho hy sinh của ta bị uống phỉ!”

Nói xong, lão ma pháp sư nhấc tay, một đồ vật trực tiếp bay vào lòng bàn tay Đỗ Duy, chính là bọc vải kỳ quái tựa như có thể chứa vô cùng vô tận mà lão luôn mang bên người.

“Toàn bộ đồ đạc của ta đều ở bên trong, bây giờ giao lại cho người! Nếu người còn nghĩ đến chút tình cảm với ta, thì hãy chăm nom thật tốt đồ đệ đáng thương của ta!”

Nói rồi, lão ma pháp sư khẽ nâng ngón tay, hướng đến Đỗ Duy chấm một cái. Không đợi Đỗ Duy nói ra lời, lập tức, cái cảnh lúc trước cùng lão ma pháp sư đi vào rừng rậm Băng Phong đã hiện trở lại!

Đỗ Duy mất đi quyền khống chế đối với thân thể của mình, một lần nữa biến thành con rối bị lão ma pháp sư khống chế. Hussein thở dài, sau đó dùng sức khiêng Đỗ Duy, tia đầu khí duy nhất còn lại đã cháy lên.

Gagewu cũng không thể không biến to bằng hình người, phụ trách dìu Medusa.

“Hẹn gặp lại! Lão bắt tử!”

Nói xong câu đó, Hussein vác Đỗ Duy chạy nhanh về phía nam. Mặc dù thân thể bị thương nặng, nhưng thực lực thánh kỵ sĩ không thể khinh thường. Hắn một tay khuân Đỗ Duy, tay còn lại thuận tiện tóm lấy cánh cụt.

Gagewu nhìn lão ma pháp sư thật sâu. Sau đó trước khi mang Medusa rời đi, lão tế tướng chuột vẫn luôn rất nhút nhát này đột nhiên hỏi lão ma pháp sư một câu:

“Mặc dù ngài chưa nói ra, nhưng ta đã đoán được ngài là ai rồi. Gandoff, ma đạo sỹ đại nhân... ta...”

“Gagewu pháp sư, không cần nhiều lời. Nếu người đã biết thân phận của ta, ta cũng yêu cầu người một chuyện!”

“Mời ngài nói!”

“Nếu người muốn khôi phục lại hình người, thuật biến hình của người phải tu luyện ít nhất là đến cấp mười thì mới được. Cho nên, người hãy ở bên cạnh Đỗ Duy đi.” Giọng nói lão ma pháp sư bình tĩnh: “Người không có khả năng trở lại công hội ma pháp sư rồi. Chỉ có ở bên cạnh Đỗ Duy, người mới có thể sinh tồn tại thế giới loài người. Công hội ma pháp sư sẽ không tiếp nhận một ma pháp sư đã mất tích theo ghi chép,

hơn nữa Aziz (A Tư) pháp sư bị mất binh chết tướng nằm đó trong rừng rậm Băng Phong, cũng sẽ không ngồi nhìn người trở về vạch trần chân tướng của hắn!”

Ánh mắt Gagewu phức tạp, sau đó đối mặt với lão ma pháp sư gập mình thật thấp, thực hiện một nghi thức xã giao tiêu chuẩn nhất của ma pháp sư tại đại lục Rowland.

“Ta rất vinh hạnh. Vì phần đời của ta, đã có thể cùng ma đạo sư truyền kỳ nhất trên đại lục, Gandoff đại nhân chung sống nhiều ngày như vậy!”

Nói xong, trong con mắt lão chuột không ngờ đã lộ ra một loại ánh mắt sùng bái kính phục. Rồi thì khom lưng lui lại, nâng Medusa đã yếu ớt đến mức không nói nổi, nhanh chóng rời đi.

Những quang sáng kỳ diệu trên thân rồng hoàng kim hóa đá đã từ từ tản đi, oai rồng mãnh liệt dữ dội lại một lần nữa trải ra khắp nơi, thậm chí còn mang theo nhiều trận gió lớn!

Xa xa trên bầu trời phía bắc, mây đen tan tác đã tập trung trở lại, nhưng mà lần này càng hung tợn và đáng sợ hơn. Độ dày của mây đen đặc kín đó, cơ hồ có thể ép đến được mặt đất! Lốc xoáy cuồng bạo không ngừng mở rộng...

Những kẻ mạnh đỉnh cao chiến đấu, dùng sức mạnh xua tan gió lốc của ma pháp trận. Lúc này, cú đánh trả của ma pháp trận được tụ tập một hồi lâu, sắp trở nên mạnh mẽ không thể chống đỡ!

Ánh mắt sắc sảo của lão ma pháp sư rất bình tĩnh, nhìn da thịt đã hóa đá trên người rồng hoàng kim đang dần dần vỡ ra. Nhưng ngược lại, trên khuôn mặt lão lại lộ ra nụ cười mỉm, nhìn mây đen ở chân trời, nói:

“Ông bạn già của ta à! Mặc dù người có thể thi triển ‘Long Thần Chúc Phúc’ để đẩy lui bất cứ trạng thái khác lạ nào, nhưng theo ta được biết, Long Thần Chúc Phúc chỉ có thể sử dụng một trăm năm một lần, hơn nữa sẽ tiêu hao một nửa ma lực của người! Dù cho người có thể khôi phục từ trạng thái hóa đá, thì cũng sắp phải đối mặt với phản kích của ma pháp trận xa xưa này. Cứ cho là người có thể sống sót trốn về thần sơn, nhưng sẽ còn sót lại bao nhiêu thành bản lãnh nữa đây?”

Nói rồi, vị ma đạo sư duy nhất còn sống hiện nay của đại lục Rowland, thầy giáo của chủ tịch công hội ma pháp sư đương nhiệm và nhiệm kỳ trước, là nhân vật truyền kỳ nhất trong công hội ma pháp sư, Gandoff - người có danh hiệu ma pháp sư số một đại lục, đứng lên, cố gắng vỗ những bụi bẩn cùng máu tươi nhuộm thắm trên chiếc áo choàng, nhìn gió lốc ầm ầm mà tới ở chân trời kia, cười một cách vui vẻ.

“Cho dù ta trọng thương phải ngủ say trăm năm, cũng phải giết sạch các người trước!”

Một tiếng rống to coi như là lời đáp trả câu hỏi chế giễu của lão ma pháp sư.

Ầm một tiếng, cơ bắp hóa đá khắp người rồng lớn đã hoàn toàn vỡ vụn. Lắc rơi đá vụn trên mình, lộ ra hoàn hảo, một con rồng hoàng kim mới toanh!

Mỗi chiếc vảy của hắn đều là hoàn hảo, thân thể đã khôi phục trạng thái đỉnh điểm nhất! Ngay cả mấy chỗ thương nhẹ trong cuộc chiến trước đó cũng đã hoàn toàn lành lại!

Long Thần Chúc Phúc, quả xứng đáng là tuyệt chiêu giữ mạng của rồng hoàng kim. Cho dù là ở trạng thái hấp hối, chúc phúc của Long thần cũng có thể đổi chết thành sống!

Rồng hoàng kim kiêu hãnh ngẩng đầu, tựa hồ không thèm nhìn đến gió lốc ở chân trời đang càn quét đến, ngông nghênh hét lớn: “Cái gì ta cũng chẳng quan tâm, giết chết các người là khát khao lớn nhất của ta hiện giờ! Ông bạn già của ta, ta vốn còn nghĩ có thể lưu lại mạng sống của người, nhưng bây giờ ta đã đổi ý rồi! Người vẫn tính ngăn cản ta sao? Ma pháp của loài người trời sinh đã có thuộc tính là bị ma pháp tiếng rồng tương khắc! Đây là đẳng cấp do thần linh sắp đặt! Trừ phi người mạnh mẽ hơn ta, thì ma pháp của người mới có thể chống lại ta! Bằng thực lực yếu hơn ta của người, dùng ma pháp loài người đối phó với ta thì chỉ càng thiệt thòi hơn!”

“Đúng vậy.” Lão ma pháp sư khe khẽ gật đầu: “Người nói đúng. Về tính chất, ma pháp loài người bị ma pháp tiếng rồng khắc chế, đó là cấp bậc sinh vật theo sắp xếp của thần linh. Nhưng ta nghĩ ta còn có biện pháp giữ chân người một lúc! Ít nhất không để người đuổi kịp đồng bạn của ta!”

Nói xong, trong miệng lão ma pháp sư ngậm lên một loại ngôn ngữ kỳ dị!

Đây không phải là ngôn ngữ loài người, cũng không phải là bất kỳ ngôn ngữ nào hiện có, càng giống là một kiểu lời gọi về, một tiếng hò reo...

“Người! Không ngờ, người đã nghĩ đến biện pháp này!” Thanh âm rỗng hoàng kim biến đổi, sau đó cười mỉa mai: “Chính là người đang tìm chết rồi!”

“Đúng thế, nhưng ta có niềm tin là nú kéo được người cho đến lúc gió lốc đến!”

Gandoff nói xong, thân thể lão đột nhiên nở phồng ra như bóng hơi, sau đó da thịt toàn thân vỡ nứt, xương cốt phát sinh một cách nhanh chóng và kỳ lạ những biến hóa kịch liệt...

Cùng với một tiếng quát, Gandoff mặc áo ma pháp sư đã biến mất! Thay thế vào đó, giáp mặt với rỗng hoàng kim là một con...

Rỗng!

Là một con rỗng khác!

Mặc dù thể tích nhỏ hơn không ít so với rỗng hoàng kim, nhưng vuốt sắc, thân thể đồ sộ, hai cánh, còn có mình trên lưng của nó... toàn thân màu đỏ, đây là một con rỗng lớn thuộc ma pháp hệ lửa!

Đây không phải thuật biến hình gì đó trong ma pháp của loài người, mà là thứ đã tuyệt tích mấy trăm năm ở đại lục Rowland...

Trong đẳng cấp sinh vật mà thần linh lập nên, sinh vật gần gũi nhất với sức mạnh tự nhiên.... Druid biến thân!

“Ta biết...” Rỗng đỏ ngẩng đầu nhìn rỗng hoàng kim: “Ma pháp của ta không cách nào chống lại người, tương khắc thuộc tính làm ta không có chút sức đánh trả trước mặt người, nhưng nếu ta biến thân thành rỗng, ít nhất là có thể cản được người!”

Sau đó, trong miệng rỗng đỏ thốt ra một chuỗi nốt âm, không ngờ lại là tiếng rỗng thuần khiết. Những nốt âm này theo gió tản đi, rồi lại hóa thành một con dấu rơi trên người rỗng đỏ!

“Hoàng kim pháp tắc!” Rỗng hoàng kim nổi giận: “Tại sao người có thể sử dụng hoàng kim pháp tắc của long tộc! Người chẳng qua chỉ có hình dáng đã biến thành rỗng thôi!”

“Không, người sai rồi!” Rỗng đỏ gầm nhẹ: “Ông bạn của ta! Ta là một Druid! Dựa vào thuật biến thân của Druid, ta có thể thừa hưởng tất cả các quyền lực theo pháp tắc sinh mệnh của loài vật được biến thành! Đây cũng là cấp bậc sinh vật thiết lập bởi thần linh, người đừng quên nhé!”

Dừng một chút, rỗng đỏ dùng thanh âm trầm thấp chậm rãi nói: “Theo hoàng kim pháp tắc do long thần định ra! Đối mặt với khiêu chiến của kẻ trong tộc – rỗng cùng rỗng chiến đấu, hai bên không được phép sử dụng bất cứ ma pháp nào! Chỉ có thể dùng sức rỗng nguyên thủy nhất để đối kháng! Ta nói có sai không? Tộc trưởng Long tộc đại nhân tôn kính!”

Rỗng hoàng kim không nói nổi ra lời.

Lão ma pháp ngửa mặt sư rít lên một tiếng: “Người cảm thấy hối hận sao? Bạn của ta! Người không thể chống lại hoàng kim pháp tắc! Bởi vì nếu người chống lại, Long Tộc Chiến Giáp cùng Long Thần Chúc Phúc của người sẽ bị long thần vĩ đại thu hồi! Đây là luật sắt truyền thừa ngàn vạn năm nay của long tộc!”

Nói xong, gầm lên một tiếng, rỗng đỏ do lão ma pháp sư biến thành mở hai cánh ra, đánh về phía rỗng hoàng kim!

Một âm thanh va chạm đáng sợ ác liệt vang lên, hai động vật cao cấp hung hăng lao vào nhau. Bọn họ đã từ bỏ ma pháp tiếng rỗng, mà chỉ dùng sức mạnh trực tiếp thô thiển nhất của long tộc! Lực lượng khủng khiếp, răng vuốt sắc bén công kích lẫn nhau.

Rỗng hoàng kim không hổ là rỗng mạnh mẽ nhất ngồi trên tất cả Long tộc. Rỗng đỏ do lão ma pháp sư biến thành hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Lớp vảy màu đỏ trên toàn thân lão đã ướt đầm máu tươi, không ít vảy đã hoàn toàn vỡ nát, thậm chí cả hai cánh cũng bị rỗng hoàng kim tàn nhẫn bẻ gãy!

Tuy nhiên, rồng đỏ này lại ngoạm chặt lấy cổ rồng hoàng kim! Hàm răng nhọn hoắt của nó chưa đủ để cắn đứt cổ lão rồng, nhiều nhất là xuyên qua được lớp vảy. Nhưng rồng hoàng kim giãy dựa thân thể, cố gắng hất nó ra mà vẫn không cách nào làm được! Thân thể khổng lồ của rồng đỏ giống như kẹo da bò* dính lấy rồng hoàng kim!

(Chú thích: *kẹo da bò - ngư bì đường trong HV: được gọi là Dương Châu nhất tuyết, là đặc sản nổi tiếng của Dương Châu. Ăn vào dai và ngọt)

Chính xác! Bỏ đi hình dáng loài người để tránh sự tương khắc về thuộc tính ma pháp, hoàn toàn dùng hình thái rồng chiến đấu, mặc dù vẫn rơi vào thế yếu, nhưng ít nhất lão ma pháp sư đã thành công níu kéo được rồng hoàng kim! Mặc dù thân mình rồng hoàng kim mạnh mẽ hơn rồng đỏ rất nhiều, nhưng không có so sánh về mặt ma lực, chỉ so về sức rồng, thì từ một mặt nào đó chắc chắn là biến hình đã thu hẹp lại khoảng cách thực lực của hai người.

Rốt cuộc, trải qua một phen tranh đấu tanh máu tàn nhẫn, rồng hoàng kim đã thành công đè lão ma pháp sư dưới chân. Hắn cắn vào cổ rồng đỏ. Lần này thì rồng đỏ không cách nào giãy giụa, nhưng trong mắt lão lộ ra một tia vui mừng, rồi sau đó tiêu tán đi.

“Chết đi! Gã ngu xuẩn!!” Rồng hoàng kim dùng sức vặn một cái. Cổ rồng đỏ đã bị vặn mềm oặt, thân hình khổng lồ cũng đã mất đi một tia sức sống cuối cùng...

Nhưng Hussein cùng mấy người Đỗ Duy đã biến mất tại chân trời phía nam! Biến mất trong rừng rậm Băng Phong...

“Đáng chết! Đồ khốn đáng chết! Loài người hèn hạ! Ta sẽ vĩnh viễn nhớ kĩ ngày hôm nay!!!”

Tộc trưởng Long tộc gào rú tức giận, nhưng sau người phía bắc, gió lốc của ma pháp trận ào ào đến đã không còn xa!

Thanh âm kêu thét phẫn nộ của hắn tuyệt không có truyền được xa, bản thân hắn cùng thân thể rồng đỏ đã bị gió giông cuồng loạn bao la đầy trời chôn vùi...

Đêm trước quốc khánh lần thứ chín trăm sáu mươi của đế quốc Rowland.

Ngày hôm ấy, trời sao xuất hiện dị tượng, sao chổi hiển lộ trên bầu trời bị coi là dấu hiệu không tốt. Mà bên trong công hội ma pháp sư, một viên đá nguồn bản mạng được bảo trì cẩn thận nhiều năm bỗng lặng lẽ vỡ vụn, khiến cho vô số ma pháp sư cao cấp của công hội ma pháp sư than thở...Gandoff, ma đạo sư cuối cùng của đại lục đã qua đời một cách mập mờ.

Tin tức này còn chưa kịp lan truyền khắp đại lục. Ít nhất là không ai biết được rằng, đầu bắc rừng rậm Băng Phong, trong một đoàn mạo hiểm giả gồm hai người một rắn một chuột, đều mang thương tích, đang hành tẩu gian nan.

Bọn họ đang đi về phía nam!

Cũng chính vào cùng ngày hôm nay, trong trụ sở công hội ma pháp sư ở đế đô, một mệnh lệnh khẩn cấp đã được dùng ma pháp trận truyền tổng đến các phân hội ma pháp của tất cả các địa phương trên đại lục, phía dưới mệnh lệnh là chữ ký của chủ tịch Jacobin Dougan cùng dấu ấn huy chương lá ô liu bằng vàng tượng trưng cho quyền uy chủ tịch công hội ma pháp sư!

“Dùng tất cả lực lượng, toàn lực tìm kiếm thiêu gia mất tích của gia tộc Rowling, Đỗ Duy - Rowling!!”

120. Chương 106: Di Vật Của Gandoff.

Vốn là một nhóm gồm những cường giả đứng đầu đại lục, chỉ qua một trận đánh khốc liệt trước Băng Phong thâm lâm mà gần như tan nát.

Long tộc tộc trưởng, Hoàng Kim Long, sinh vật đứng ở cấp cao nhất trong cấp bậc do thần linh thiết đặt thực lực quả thật phi thường, một thánh kị sĩ, một ma đạo sư cùng ma thú cao cấp nhất Medusa vẫn không thể thắng được. Mặc dù cuối cùng có thể khiến Long tộc tộc trưởng thi triển hai đại tuyệt chiêu được Long

thần ban cho vốn trăm năm mới sử dụng được một lần là Long thần hộ giáp và Long thần chúc phúc, nhưng là thánh kỵ sĩ bị đánh đến cơ hồ tàn phế, còn ma lực của Medusa bị tiêu hao gần như hết sạch.

Tổn thất lớn nhất không thể nghi ngờ là người có thực lực mạnh nhất trong đoàn, đại lục đệ nhất ma đạo sư mỹ danh Gandoff.

Với kết cục này, bây giờ người có thực lực mạnh nhất trong đoàn ngược lại lại là Đỗ Duy. Nhưng mà dựa vào thực lực như vậy mà đi lại tại Băng Phong sâm lâm đầy rẫy ma thú đáng sợ này, không thể nghi ngờ là vô cùng nguy hiểm. Hussein cùng Medusa đã mất đi lực chiến đấu, sợ rằng nếu gặp phải cao cấp ma thú là có thể kết liễu tính mạng mọi người.

May là hạp cốc đã cho mọi người một cơ hội hồi phục.

Suối trẻ mãi không già có khả năng trị thương thể. Mặc dù tác dụng khác là ngưng đọng hình thái, nhưng là Hussein dù sao không phải là ma pháp sư tu luyện biến hình thuật nên không có vấn đề gì.

Chỉ là vết bỏng do Long tức của Hoàng Kim Long gây ra, suối trẻ mãi không già có tác dụng trị liệu thể hiện rất hiệu quả. Thương thể trên người Hussein bình phục rất nhanh, nhưng là thương thể ở những vùng chức năng cơ bản lại không cách nào chữa được... chủ yếu là tại mất trái.

Hussein vốn có bản tính kiên nghị hơn người, mặc dù rơi vào hoàn cảnh như vậy nhưng lại càng thể hiện sự cương nghị. Chỉ là dùng băng che mắt lại làm một độc nhãn kỵ sĩ, đối với việc mất đi một con mắt không có phản ứng gì, vẫn trầm mặc ít nói như trước.

Giống như Hussein còn có Medusa. Thời khắc cuối cùng nếu không phải Medusa thi triển tuyệt chiêu ánh mắt thạch hóa Hoàng Kim Long trong chớp lát, sợ rằng mọi người vị tất đã có thời gian bỏ chạy. Medusa bởi vậy đã hao tổn hết ma lực. Nếu không phải nàng nhờ nước suối trẻ mãi không già cố định hình người, Medusa bị hao tổn hết ma lực sợ rằng đã sớm thoái hóa thành hình rắn rồi.

Chỉ là ma lực của ma thú hao hết không thể như ma pháp sư của nhân loại minh tướng mà chỉ có thể từ ma hạch trong bản thân chậm rãi hấp thu tự nhiên lực ẩn hàm ma pháp nguyên tố chậm rãi hồi phục.

Hussein cũng giống như vậy, thương thể cơ bản đã hồi phục tám chín phần, nhưng là dấu khí tiêu hao không phải dễ dàng hồi phục ngay.

Đoàn người phải ở lại hạp cốc ước chừng mười ngày.

Nhưng mà mười ngày này Đỗ Duy cũng không hề nhàn rỗi.

Vốn là khi trả lại hạp cốc cho thụ nhân tộc, thụ nhân tộc đã phá tan cung điện đơn sơ kia của Medusa, nhưng là dù sao cũng còn lưu lại vài chỗ. Đỗ Duy chọn mấy căn phòng còn tốt để mọi người nghỉ ngơi, còn chính mình lại trốn ở tại bí thất trong cung có nước suối “thời gian trôi qua”.

Cái chết của Gandoff là đả kích rất lớn với nội tâm của Đỗ Duy. Một mặt, nội tâm Đỗ Duy vẫn như cũ rất kháng cự sứ mạng kia của Aragon, nhưng mà lão ma pháp sư vì yểm hộ mình chạy trốn mà hy sinh khiến nội tâm Đỗ Duy không cách nào bình tĩnh trở lại.

Mặc dù không quá thích lão già này, nhưng là nghĩ đến dù sao chính mình cũng đã nhận được không ít điều tốt, mà cuối cùng lão dứt khoát vì mình mà ở lại chịu chết. Chuyện này đã để lại hình ảnh thật sâu trong nội tâm của Đỗ Duy.

Mười ngày này, Đỗ Duy tại ám thất đại đa số thời gian cẩn thận xem lại di vật lão ma pháp sư lưu lại.

Bao phục Gandoff lưu lại chính là một ma pháp đạo cụ, một không gian trữ tồn vật khí. Trong đó có một ít kim loại, hoặc là thủy tinh, còn có không ít ma pháp được tể, một số Đỗ Duy có thể nhận biết, nhưng là rất nhiều thứ không biết là vật gì. Gandoff được xưng là ma đạo sư cuối cùng của đại lục, ma pháp tri thức tự nhiên bác đại tinh thâm, Đỗ Duy còn xa mới có thể so sánh được, nhưng là hần tin tưởng chỉ cần chính mình nghiên cứu tỉ mỉ là có thể hiểu được điều huyền bí bên trong.

Hơn mười ma pháp quyển trục, bất quá phần lớn chỉ là trung cấp ma pháp. Ma pháp quyển trục này là Đỗ Duy có được từ Vivian sau đó bị lấy lại, bây giờ một lần nữa lại về tay Đỗ Duy.

Gandoff thân là ma pháp sư đứng đầu đại lục, hơn nữa lại sống hơn hai trăm năm, hiển nhiên sưu tập được không ít đồ vật tốt. Trong bao phục này Đỗ Duy còn tìm ra vài món ma pháp đạo cụ rất hữu dụng trong mắt hắn.

Một áo choàng ngự phong, mặt trước gia trì một phong hệ ma pháp trung giai, có thể tự do bay lượn trên trời. Đối với ma pháp Đỗ Duy công bình mà nói, thi triển phong hệ ma pháp cũng miễn cưỡng bay lượn được, nhưng là tiêu hao ma lực quá mức. Có áo choàng ngự phong này tốt hơn. Chỉ là có điều đồ vật này Gandoff khi còn sống rất ít dùng, áo choàng này chỉ có thể nâng một người, mà Gandoff dựa vào ma pháp chính mình có thể tùy ý bay lượn, vì thế áo choàng này với lão bất quá chỉ là một món đồ chơi hoặc đồ cất giữ mà thôi.

Mũ ẩn hình. Thuật ẩn hình Đỗ Duy hiện nay còn chưa có khả năng học tập, có điều mang mũ này lên có thể ẩn hình trong thời gian nhất định.

Một bao thật lớn chứa thủy tinh ma lực, phẩm chất của thủy tinh ma lực này đều không tầm thường, đều là tài liệu tốt để ma pháp sư dùng để bố trí ma pháp trận.

Cuối cùng làm cho Đỗ Duy cảm thấy kinh ngạc là hắn mở ra một tờ giấy da dê. Tầm giấy này lưu lại là một bộ tự nhiên thao khống thuật của Druid!

Thân phận khác của Gandoff là Druid có pháp thuật kì diệu có thể thao khống sinh linh trong tự nhiên. Đỗ Duy đã từng thấy lão gọi về chó tuyết, sau đó còn gọi về ma lang cùng tà diện chu hầu làm ngựa để mọi người cưỡi, loại pháp thuật thần kì này làm cho Đỗ Duy phi thường hứng thú. Giờ phút này hắn thấy được pháp môn học tập được lưu lại về tự nhiên thao khống thuật của Druid...

Nhưng mà Đỗ Duy đột nhiên trong lòng cảm thấy đau xót, không có cảm giác vui vẻ khi nhìn thấy vật này, ngược lại không nhìn được nhớ đến những việc tốt lão ma pháp làm cho mình trên đường đi.

Ban đầu đúng là bắt cóc Đỗ Duy đi theo, trên đường đi lão ma pháp sư đối với Đỗ Duy có tàn nhẫn một chút, thậm chí thao khống hắn vào vào mồm chính mình. Nhưng là khi vào Băng Phong sâm lâm đến nay, từng chút một dọc đường đi chuyện gì cũng đều cố ý hay vô tình hỗ trợ Đỗ Duy.

Nào là một bộ trụ cột động tác của tinh không đấu khí, còn có lúc nghỉ lại cấp cho Đỗ Duy ma pháp làm ấm (Phải biết rằng trên đường đi vì bảo tồn ma lực để đi xuyên qua bị Di Vong băng nguyên, lão ma pháp sư ngay cả phi tường thuật cũng không thi triển).

Nhưng mà để ngăn cản Semel cùng Hussein quyết đấu, tùy tiện thi triển cả thì không chỉ luân ma pháp, nếu không phải lão kịp thời ra tay sợ rằng Đỗ Duy đã bị biến thành xác khô.

Cẩn thận thu lại tấm da dê chứa pháp môn thao khống thuật của Druid, Đỗ Duy lại tìm ra món đồ lão ma pháp sư từng lấy ra trước kia... di ngôn của Aragon.

Có điều lần này, bản năng nội tâm của hắn với đồ vật này dị thường phản cảm, vừa nhìn qua thậm chí đã nghĩ đến xé vụn nó ra. Chỉ là hắn do dự trong chốc lát rồi thở dài, cẩn thận mở ra.

Mở ra đến cuối, một mảnh giấy nhỏ từ quyển trục lời tiên đoán rơi xuống. Đỗ Duy liếc nhìn, không ngờ phát hiện ra đây là một góc của lời tiên đoán.

Chẳng lẽ vừa rồi không cẩn thận dùng sức quá nhiều khiến món đồ này bị hủy?

Nhưng là Đỗ Duy vừa nhìn chữ viết trong lòng đột nhiên chấn động.

Bởi vì những chữ viết này không ngờ chính mình đến giờ chưa thấy qua!

“Hắn sau khi thuần phục Medusa xong có được trợ giúp của thần thú, cuối cùng sẽ tìm được di sản ta lưu lại, khi hắn rút ra vương giả chi kiếm ta lưu lại, sau đó...”

Khi nhìn thấy lời tiên đoán lần trước, nội dung đến đó thì dừng lại, nhưng mà nội dung phần sau Gandoff giải thích đã bị nuốt tại mộ huyết ăn mất.

Lão không nói dối.

Nhưng là lão che dấu một câu! Bởi vì lúc đó kì thật phải để lại một câu! Nhưng là câu này bị Gandoff xé ra, không đưa cho Đỗ Duy nhìn!

“Sau đó... hắn nhận được di vật của ma đạo sư cuối cùng của đại lục...”

Trên mảnh giấy trước kia không có câu này, nghĩ là do chuột ăn mất.

Nhưng Gandoff lúc ấy đưa lời tuyên đoán ra, lại xé câu có nội dung này đi, không có đưa ra!

Di vật...

Đỗ Duy trong lòng kích động... chẳng lẽ xem lời tuyên đoán này, lão hắc lã biết mình sẽ chết sao!

Ma đạo sư cuối cùng của đại lục... không phải Gandoff còn có thể là ai đây?

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy không nhịn được hồi tưởng đến lời nói, cử chỉ của lão gia này trên đường đi, hồi tưởng tỉ mỉ hết thấy chi tiết, nhưng là lão gia này thủy chung không hề toát ra nửa điểm bi thương hay dị thường, vẫn thản nhiên như cũ... hồi tưởng chuyện như vậy không khỏi làm lòng người cảm thấy đau xót.

Lão biết chính mình sẽ chết sao?

Đỗ Duy không biết mình đã ngây người bao lâu, sau khi biết đến lời tiên đoán này, hắn cảm thấy tâm thần tán loạn, không cách nào bình tĩnh trở lại, muốn cất các món đồ tốt vừa tìm được lại tìm thấy một di vật ngoài ý muốn, một phong thư!

“Thân ái gửi tiểu tử Đỗ Duy!”

Đỗ Duy sửng sốt một chút, phong thư này không có dán lại, mà dựa vào màu có mực có thể thấy chỉ mới viết cách đây không lâu.

Hắn tâm tình phức tạp, cau mày mở phong thư ra, sau đó nhìn thấy một bản di thư.

Chính là một bản di thư được viết không biết lúc nào.

”Thân ái Đỗ Duy tiểu tử:

Người đã có khả thể mở phong thư này ra, như vậy ta đã không còn trên thế giới này nữa...

Kì thật, ta bây giờ thật ra rất tò mò, bởi vì ta đoán được lẽ hành lần này là lần mạo hiểm cuối cùng của đời ta. Nhưng là cuối cùng ta sẽ dùng phương thức nào để chết, thật sự là làm ta chờ mong a...”

121. Chương 107: Trở Lại Thế Giới Loài Người.

Người đã có khả thể mở phong thư này ra, như vậy ta đã không còn trên thế giới này nữa...

Kì thật, ta bây giờ thật ra rất tò mò, bởi vì ta đoán được lẽ hành lần này là lần mạo hiểm cuối cùng của đời ta. Nhưng là cuối cùng ta sẽ dùng phương thức nào để chết, thật sự là làm ta chờ mong a....

Khi ta tìm được người, ta đã biết người là người được lời tiên đoán nói đến. Phải hiểu rằng ban đầu ta rất không hài lòng với người, bởi vì người mặc dù thông minh, nhưng tính cách lại thiếu đi một chút kiên nghị. Người có lẽ vẫn không rõ người sau này sẽ gánh vác những việc gì, nhưng là ta tin tưởng rằng để thành đại sự, người phải có được tính cách kiên nghị.

Cho nên dọc đường đi, ta đối với người không hề khách khí, thậm chí còn ma luyện người khá nhiều, có lẽ người trong lòng nhất định rất hận ra.

May là, mặc dù ta đã chết, nhưng còn có Hussein bên người người. Hắn tính cách mặc dù hơi tệ một chút, nhưng là tính tình rất kiên nghị, cũng là cái người thiếu nhất.

Ta cũng có một điểm tán thưởng người, đó là người rõ ràng nhận biết được rằng trên thế giới này vốn cường giả vi tôn. Mặc dù hiện nay bản lĩnh người kém một chút...

Người nhất định rất kì quái, tại sao di vật ta lưu lại cho người không có pháp môn học tập ma pháp cao thâm? Còn có chú ngữ ma pháp uy lực cường đại ta không có giao lại cho người.

Tin tưởng ta, dọc đường đi khi tiến hành khảo sát với người, ta phát hiện người rất giỏi hoạt che dấu một ít thực lực, nhưng người đã bại lộ ra nhược điểm mà ta nhìn thấy rất rõ ràng.

Ma pháp không phải là trò chơi trẻ con, ma pháp rất thâm ảo, thậm chí rất gian nan. Nhược điểm lớn nhất của người là từ bé đã không có một vị đại sư phụ chỉ dạy, khiến cho quá trình học ma pháp cuộc người toàn bộ dựa vào tìm hiểu của chính mình. Lí luận tri thức của người mặc dù phong phú, nhưng là cực kì bác tạp, thậm chí còn không học tập qua đầy đủ những lí luận cơ bản nhất về ma pháp thể hệ. Căn cơ không vững, cho dù người có thiên phú tốt cũng khó có thể hiểu được ý nghĩa sâu xa của ma pháp.

Bối cảnh của người là Rowling gia tộc, nếu người đầu thân vào ma pháp công hội, bá một ma pháp sư làm thầy không khó. Nhưng là bây giờ ma pháp công hội này hiện ít cao thủ, thậm chí có một chút bản lĩnh cao cường nhưng lại không có phương pháp dạy dỗ tử. Ta nghĩ rằng trên thế giới này sau khi ta chết đi, người thích hợp nhất làm sư phụ để dạy người sợ rằng chỉ có một người. Chỉ là gã kia tính tình cổ quái, hơn nữa hành vi bình thường cũng không phải hạng người thiện lương nhưng là cùng người coi như là có liên hệ sâu xa. Nhìn lại một lượt, việc thu người làm đồ đệ hẳn hẳn sẽ không cự tuyệt.

Người nhớ kĩ sau khi ra chết đi, đêm trăng tròn tháng sáu năm nay, tại tây bắc cách đế đô một trăm dặm có một tiểu trấn, bên ngoài có một nơi gọi là Dược Mã Giản. Người nửa đêm đi đến một mình, không được mang theo tùy tùng, sau đó ở nơi này dùng bình tử màu xanh trong bao phục của ta phát ra ngọn lửa, sẽ có khói màu xanh bay ra, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người đến đấy, người bá người nọ làm thầy, học tập ma pháp cho tốt. Người nọ thực lực ma pháp cao siêu không dưới ta sẽ là thầy giáo tốt. Chỉ là hẳn tính tình cổ quái, rất là kiêu ngạo, người phải cẩn thận.

Mặt sau của lá thư này, ta dùng ẩn hình dược vẽ lại nơi ẩn cư của ta ở trong núi, pháp môn tu luyện tinh thần ma pháp. Tại nơi ẩn cư của ta có vô số ma pháp đạo cụ cả đời ta sưu tập được, tất cả đều tặng cho người. Người xem xong mặt sau này lập tức hủy đi. Nhớ rằng nếu ma pháp thực lực của người chưa đến tám cấp, đừng vọng tưởng học được tinh thần ma pháp. Tinh thần ma pháp thâm ảo, uy lực rất lớn, nếu ma lực không đủ bị tinh thần lực cản trở, nặng thì chết, nhẹ thì hủy hết căn cơ, sau này khó có thể hồi phục.

Tiểu đồ của ta giờ này đang ở nơi ẩn cư trong núi của ta, Vivian vốn bản tính thuần lương, thân thể đáng thương, sau này người đối đãi tốt với nó.

Gandoff tuyệt bút!”

Lật mặt sau của lá thư lại, Đỗ Duy thi triển một tiểu pháp, hẳn đối với ma pháp dược tề học phi thường tinh thông, loại ẩn hình dược này tự nhiên không làm khó hẳn, dễ dàng hiện ra hình ảnh bị dấu đi. Hẳn nhìn kĩ nhiều lần, ghi nhớ kĩ càng lại rồi châm ngọn lửa hủy lá thư đi.

Xem xong đồ vật này, cũng không biết nội tâm Đỗ Duy đang có ý nghĩ gì, chỉ là hẳn ở ở lại bí thất một ngày, sưu tập tuổi trẻ mãi không già cùng thời gian trôi qua. Sau đó Đỗ Duy mới đi ra gặp lại đồng bạn.

Lúc này nhìn Đỗ Duy mơ hồ có chút bất đồng, không giống như trước. Hẳn mặc dù vẻ mặt vẫn ngây thơ như trước, nhưng là trên mặt lại mang theo một tia nhỏ nhỏ thâm trầm, hai mắt thâm thúy, một vẻ lạnh lùng không tương xứng tuổi tác thể hiện trên mặt.

Ngay cả Hussein cũng nhận ra điểm bất đồng của Đỗ Duy, không nhận được nhìn vào hai mắt hẳn.

“Mọi người thương thế đều tốt hơn nhiều chưa?” Đỗ Duy cười nhẹ: “Nếu đã tốt lên rồi, vậy ta cho rằng chúng ta nên ra đi thôi.”

Nhưng thật ra Medusa, mặc dù mắt vẫn nhắm lại nhưng ngược lại lại hiểu rõ nhất biến hóa của Đỗ Duy.

“Nhân tính....cần đối mặt phải đối mặt”. Mỹ nữ xà lạnh lùng nói.

Đoàn người đã đường thương xong cáo biệt hạp cốc, cáo biệt thủ lĩnh thụ nhân tộc, đi qua Đại viên hồ một đường hướng về phía nam.

Đấu khí của Hussein đã khôi phục bốn năm thành, ma lực của Medusa mơ hồ cũng đã khôi phục bảy tám phần. Hơn nữa còn có Gageu cùng Đỗ Duy, tự nhiên không cần lo lắng bị ma thú tập kích. Chỉ là trong

đội ngũ, “thần thú” kia do Aragon lưu lại rồi cuộc có bản lĩnh như thế nào... Ít nhất xem ra trên dọc đường thì kẻ này chiến đấu lực bằng không.

Trước khi rời đi, Đỗ Duy mở lời đưa ra quyết định của chính mình: “Nếu chúng ta trở lại thế giới loài người, vậy có chuyện cần phải chú ý, việc đầu tiên là Hussein, mặc dù người thực lực cường đại, nhưng bây giờ là kẻ bị truy nã số một đại lục, nếu không muốn bị truy sát liên tục, tốt nhất là mai danh ẩn tính thay đổi hình dạng cho tốt. Nếu không, thần điện cường giả đông đảo, không hôm nay cũng ngày mai cũng trói hết chúng ta lại.”

Đối với điều này, Hussein hừ một tiếng nhưng không có phản đối. Mặc dù cao ngạo tuyệt đỉnh nhưng là sau khi thảm bại dưới tay Long tộc tộc trưởng đã làm cho tính tình vị kị sĩ này trầm ổn rất nhiều.

Một mắt của Hussein bị Hoàng Kim Long làm tổn thương, sợ rằng thời gian ngắn không thể phục hồi lại như cũ, dứt khoát lấy ra mảnh vi băng trên mặt tạo thành bộ dạng độc nhãn. Hơn nữa, hắn còn để râu ria rậm rạp. Mà nhìn lên trang phục trên người, khải giáp kị sĩ đã để lại ở hạp cốc, giờ này hắn một thân áo da, lại cố ý xé rách hai tay áo để lộ ra hai cánh tay, cố ý lộ ra một chút vết xem của dị tộc tây bắc. Hơn nữa, Đỗ Duy tại Băng Phong sâm lâm tìm được một ít dược tề chế thành dược thủy, làm cho đầu tóc biến thành màu đen, còn cố ý cắt tóc ở hai bên đầu, để lại một lọn tóc ở phía trước. Đương nhiên chính là trang phục của một dị tộc tây bắc. Mặc dù duệ khí sát phạt vẫn như cũ không cách nào che dấu, nhưng là vừa nhìn lại trông như một dong binh võ sĩ.

“Còn có nàng nữa.... Medusa nữ vương bị hạ.” Đỗ Duy thở dài: “Nếu nàng quyết đi theo chúng ta đến thế giới loài người du lịch, sợ rằng phải đổi tên của nàng trước.”

Đây là việc đương nhiên, nếu không tại nơi công cộng nói ra tên: “Medusa nữ vương”, bị người khác nghe thấy sợ rằng lập tức khiến kẻ khác chạy mất.

“Ta đã biết rồi”. Medusa không hổ là ma thú trí tuệ cao đẳng “Ta từ trước đã nghe Gageu nói qua một ít cổ đại truyền kì cổ sự của đại lục, bên trong có rất nhiều cái tên... Từ bây giờ, tên ta là Nicole. Các người không nên gọi ta là nữ vương nữa, xin cứ xưng hô ta là Nicole tiểu thư.”

“Tốt lắm, Nicole tiểu thư.” Đỗ Duy mỉm cười.

An bài tốt mọi chuyện xong, rất kì quái tất cả đồng bạn đều chấp nhận chủ ý của Đỗ Duy, sau chuyện lão ma pháp sư chết đi, còn có lời tiên đoán kia của Aragon, mọi người mơ hồ đều cho hắn là nhân vật quan trọng nhất đoàn. Mặc dù tuổi hắn còn ít, nhưng là tự ngay cả Hussein kiêu ngạo cũng không có phản đối.

Đoàn người ra khỏi Băng Phong sâm lâm đi về phía nam, đi đến phòng tuyến nơi Bạo Phong quân đoàn tuần tra, nơi này cũng là nơi trước kia Đỗ Duy cùng lão ma pháp sư đi qua. Đoàn người vừa đi ra lại gặp đội thủ vệ của quân đội trấn thủ đường đi mà Đỗ Duy gặp ban đầu.

Lần này không giống như lần trước, số lượng thủ quân so với trước lớn hơn gấp ba lần, hơn nữa trên đường đi có một lệnh truy nã, trên mặt không phải ai khác mà chính là kẻ bị truy nã toàn đại lục Hussein!

Chuyện Hussein phản bội Đã Từ để đồ truyền ra khắp đại lục. Hơn nữa lần trước người thần điện truy sát hát đến Băng Phong sâm lâm càng thu hút nhiều sự chú ý. Chuyện của thần điện, đế quốc quan phương cũng không thể không quan, cũng liền hợp phát ra lệnh truy nã, còn hạ lệnh lực lượng phòng vệ của Bạo Phong quân đoàn tăng thêm gấp ba, mật độ tuần tra cũng gia tăng rất nhiều. Mặc dù người tỉnh táo cũng hiểu được đây chỉ là hành động giả vờ mà thôi... gấp phải đại lục đệ nhất kị sĩ, người còn cho rằng chỉ dựa vào trăm gã binh lính là có thể bắt được kị sĩ trưởng của thần thánh kị sĩ đoàn?

Di vật lão ma pháp sư lưu lại còn có mệnh lệnh kì hạn một trăm năm kia, mặc dù mệnh lệnh đã quá hạn, nhưng là dù sao thủ vệ quan quân nơi này cũng đã nhìn thấy Đỗ Duy cùng lão ma pháp sư đi vào, mắt nhìn thấy Đỗ Duy từ trong rừng đi ra, nhận ra hắn đã tự nhiên đã được giải thoát rồi! Lần trước lão ma pháp sư mang Đỗ Duy tiến vào Băng Phong sâm lâm xuất ra chứng thư do hoàng đế tiền nhiệm cùng ma pháp công hội chủ tịch tiền nhiệm liên hợp phê chuẩn, thủ quân nơi này đã thông báo lên trên rồi, chờ Đỗ Duy và đoàn người vừa rời đi, quan quân lập tức khoải mã đến quân doanh phụ cận đưa tin, báo rằng những người dùng giấy thông hành lần trước đã từ Băng Phong sâm lâm đi ra rồi.

Đoàn người Đỗ Duy tiếp tục đi về phía nam, đi đến một trấn nhỏ ở phía nam phụ cận sâm lâm, Đỗ Duy

dùng ma hạch từ các con mồi giết được tại Băng Phong sâm lâm đổi lấy một ít kim tệ - chuyện này bắt buộc phải làm như vậy. Mặc dù bên trong đoàn người có cường giả của đại lục, còn có Đỗ Duy là con nhà giàu có, nhưng buồn cười là mọi người ngay cả một kim tệ cũng không có.

Đỗ Duy lúc trước có mang theo nhiều kim tệ, nhưng là đã sớm đưa cho lão ma pháp sư chi tiêu rồi.

Ma hạch trên người Đỗ Duy không nhiều lắm. Bởi vì lúc đầu khi ở cùng chỗ với Tuyết lang dong binh đoàn, đại đa số ma hạch lấy được đều đưa cho phía dong binh. Mà một số ma hạch do lão đoàn trưởng Bein Ulrich tặng cho đều là những món đồ cao đẳng, Đỗ Duy không nỡ bán. Cho nên kim tệ đổi được cũng không nhiều.

Sau khi mua loan đao, lại cùng một dong binh đoàn qua đường giao dịch lấy bốn con ngựa, túi tiền Đỗ Duy một lần nữa đã hết sạch rồi.

Đỗ Duy thở dài, thầm nghĩ rằng chính mình tại Rowling bình nguyên đã lộng ra một sự nghiệp không hề nhỏ, nói thế nào không là người giàu cũng là phú ông, mà bây giờ lại trở thành nghèo khó như vậy.

Nghĩ như vậy xong, hắn cùng mọi người cưỡi ngựa đi về phía nam, hướng về phía Rowling bình nguyên. Đỗ Duy trong lòng nghĩ rằng sản nghiệp kinh doanh của mình, còn có Joanna mang theo người xuất khứ quét sạch hải đạo, sưu tập thêm thuyền đội, tính toán kết quả ra, nếu chính mình không thể trở về kịp thời, nữ lang Joanna bạo lực kia vạn nhất không nhịn được, tại đất của lão gia không chừng lại nháo xuất chuyện gì đây.

Khí trời phương bắc băng tuyết, đường xá lầy lội, xe ngựa hành tẩu khó khăn, chỉ có đến phương nam ấm áp một chút mới có thể trở chuyển sang xe ngựa.

Đoàn người cưỡi ngựa rời tiểu trấn hướng về phía nam, nhưng sau khi đi được nửa ngày, chợt nghe tiếng vó ngựa phía sau, Hussein dừng ngựa quay đầu nhìn lại thấy phía xa sau lưng trên đường tuyết bắn lên rất nhiều, vô số tiếng vó ngựa đang dẫm đạp trên mặt đất, sợ rằng ít nhất có một trăm kỵ mã đang chạy nhanh đến, hơn nữa còn bộ dạng rất vội vàng.

Trên đường đi này dân cư không nhiều lắm, Đỗ Duy không khỏi cau mày, trong lòng lo lắng, chẳng lẽ là hành tung của Hussein đã bại lộ rồi sao?

Quả nhiên nhìn thấy phía sau hơn một trăm kỵ mã tiến đến gần, Đỗ Duy cùng Hussein đều là người thị giác tốt, lập tức thấy rõ ở phía trước hai kỵ sĩ ngồi ngấn ngấn trên lưng ngựa, một thân mặc giáp giáp do thần điện đặc chế, đúng vậy chính là thần thánh kỵ sĩ! Ở phía sau trên không trung còn có vài tên ma pháp sư mặc áo bào trắng thi triển phong hệ ma pháp cực độ bay theo. Nhìn pháp sư bay lượn trên bầu trời như vậy, tiếng gió rít lên khi phi hành qua, hiển nhiên là ma lực những gã này rất cao cường!

Hussein đặt tay lên chuôi đao, mắt lộ ra sát khí. Nếu đối phương đã phát hiện ra mình, vậy không thể khác được là động thủ liều mạng, tốt nhất giết hết không để lại người sống!

Ngựa của đoàn người vốn là giống cấp thấp, nếu tiếp tục đi tốc độ dám chắc không bằng được truy binh phía sau, lập tức Đỗ Duy cùng Hussein trao đổi một ánh mắt, dứt khoát dừng ngựa lại ở bên đường, cưỡi lạnh âm thầm thủ thế chờ đợi. Bên mình có một thánh kỵ sĩ cùng một Medusa nữ vương áp trận, mà Đỗ Duy cùng Gageu cũng không phải là yếu, đối phương nếu nghĩ đến bắt người, sợ là đã va phải sắt rồi.

Chỉ có điều đoàn người lại giục ngựa chạy vội, một mạch chạy đến nơi Đỗ Duy đang đứng nhưng không ngừng lại, không phải là vì đuổi theo Đỗ Duy và Hussein mà đến. Pháp sư đang bay trên trời trường bào cũng không phải là dạng thức của ma pháp công hội, mà là bào tử của thần chức nhân viên tại thần điện. Hơn nữa mấy người này đều là râu tóc màu trắng, trong khi phi hành cảm ứng ma lực ba động mà xem xét thì đều là cường giả. Phía sau là một đội kỵ binh, nhưng là toàn bộ đều là thần thánh kỵ sĩ cấp thấp. Đoàn người đi qua chỗ Đỗ Duy đứng không hề giảm tốc độ hướng về phía trước.

Chỉ là hai gã thần thánh kỵ sĩ ở phía trước đoàn hiển nhiên là kỵ sĩ cao cấp, khi phi ngựa ngang qua vô tình liếc mắt nhìn Đỗ Duy một cái.

Nhìn theo đoàn người đang rời đi, Đỗ Duy mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn thật ra không sợ đánh nhau với những người này, nhưng mà Đỗ Duy lo lắng nhất là thân phận Hussein bại lộ, sợ rằng sẽ mang đến phiền toái cho gia tộc.

Xem ra thân phận Hussein chưa bại lộ, đó là điều tốt nhất.

“Người của thần thánh kị sĩ đoàn... Mấy người bay ở phía trên là nhân vật của thần điện trưởng lão đoàn, cơ bản xem ra không phải khó đối phó.” Hussein chờ đoàn người đi qua thấp giọng nói.

Có điều nhóm thần điện cùng trăm gã thần thánh kị sĩ vừa rời đi, mọi người một lần nữa lên ngựa chuẩn bị lên đường, phía sau lại truyền đến một trận vó ngựa!

Nhưng mà lần này, tiếng vó ngựa nghe như tiếng sấm, dày đặc nhưng lại rất chỉnh tề, vừa nghe qua sợ rằng có ít nhất gần nghìn mã kị.

Đỗ Duy sắc mặt biến đổi, lập tức nhìn lại phía sau, trên đường một đội quân đội kị binh đang phi đến, cờ xí phấp phới, tiếng vó ngựa rung trời! Hơn nữa đoàn kị binh vô cùng chỉnh tề, cho dù đang đi với tốc độ cao cả đội vẫn như cũ chỉnh tề, kị binh mặc khải giáp vô cùng uy vũ. Một loại sát khí đặc thù của quân đội chính quy ập đến!

Một nghìn kị binh đang phi vội đến, xa xa tựa nghe thấy có người cao giọng hét lớn, chính là sử dụng pháp thuật tạo nên:

“Những người ở phía trước xin đi chậm lại! Đỗ Duy thiếu gia của Rowling gia tộc, hóa ra ngài ở nơi này!”

122. Chương 108: Đi Về Phía Nam

Đỗ Duy dù sao cũng sinh ra tại đế quốc Vũ Huân gia tộc, liếc mắt một cái cũng nhìn ra kị binh này là đại đội kị binh tinh duệ của Bạo Phong quân đoàn trấn thủ phương bắc đế quốc.

Trang bị của bọn họ so với thủ quân tuần tra của Bạo Phong quân đoàn tốt hơn nhiều lần, mỗi kị binh đều có thân hình cao lớn, vẻ mặt vang vẻ bư hãn của các hán tử phương bắc, trong đó còn có không ít người dị tộc.

Đoàn kị binh truy đuổi này gọi lớn một tiếng:

“Phía trước có phải chính là Đỗ Duy thiếu gia của Rowling gia tộc?”

Đỗ Duy trong lòng giật mình, suy nghĩ một chút không có lập tức trả lời. Nhưng mà đại đội kị binh này chỉ chốc lát đã đến trước mặt. Hiển nhiên kị binh được huấn luyện tốt, một nghìn nhân mã dừng lại, hàng ngũ chỉnh tề, không có một người nào hồ loạn ồn ào, không hề có mã thất cũng cực kì thuần thục, ngoại trừ có vài tiếng ngựa hí ra một nghìn người này không hề phát ra tiếng động, ngoại trừ âm thanh phát ra từ khải giáp.

“Vị này có phải Đỗ Duy thiếu gia?”

Cùng với tiếng hỏi này, một kị sĩ mặc trang phục võ quan đế quốc, thủ lĩnh của đoàn quân tiến đến vài bước, người này mặt có râu quan nón, khải giáp trên thân thuần màu bạc, áo choàng phía sau cũng không giống với màu xám của kị binh mà là màu đỏ tươi, bay phấp phới trong hàn phong càng tăng thêm vẻ uy phong. Khải giáp trước ngực đeo một quả kị sĩ huân chương lấp lánh, chính là một vị lục cấp kị sĩ của đế quốc. Cấp bậc như vậy trong quân đội đế quốc tuyệt đối là cao cấp quan quân. Hắn rút ra một thanh trường kiếm, giục ngựa đi đến trước mặt Đỗ Duy, mặc dù ngồi ở trên ngựa nhưng động tác thể hiện sự khiêm tốn, ngữ khí có chút nhu hòa: “Xin hỏi, vị nào là Đỗ Duy thiếu gia?”

Đỗ Duy không biết đội kị binh truy đuổi này là có ý tốt hay là ác ý. Lúc hắn đang do dự trả lời thì trong đoàn lại một kị mã chạy ra, người này không mặc khải giáp mà là một thân trường bào màu xám của ma pháp sư, đầu đội mũ chóp nhọn, đôi mắt đều là màu xám, trước ngực có đeo một huy chương pháp sư, chính là một vị ma pháp sư lục cấp.

Người này vừa đi ra, Đỗ Duy liền nhận ra. Quả nhiên, ánh mắt người này sau khi đảo qua đoàn người Đỗ Duy thì dừng lại tại hắn, vẻ lạnh lùng trên mặt lộ ra nét tươi cười, sau đó nhảy xuống ngựa, mỉm cười nói: “A, Đỗ Duy, đã lâu không gặp. Lần trước gặp người chỉ cao chừng này thôi!”

Đỗ Duy thoáng giật mình, lập tức nhận ra vị ma pháp sư này.

Người này không phải ai khác, chính là khi Đỗ Duy còn nhỏ Raymond bá tước cha hắn đã mời đến để nhận Đỗ Duy làm đồ đệ...người này chính là ma pháp sư Clark nổi tiếng khắp đế đô.

Đúng vậy, vị này là Clark pháp sư, lúc đầu tiến hành kiểm tra với Đỗ Duy, nhận định Đỗ Duy mặc dù ma lực thiên phú xuất chúng, nhưng là lại không có cảm ứng lực, đã ra kết luận là hắn không có cách nào trở thành ma pháp sư.

Đỗ Duy đương nhiên sẽ không quên kẻ có tướng mạo cổ quái này, liếc mắt một cái nhận ra hắn có chút kinh ngạc “Ngài là Clark pháp sư đúng không? Ta nhận ra ngài, chỉ là....”

“Tìm ra người là tốt rồi.” Clark rất hài lòng nở nụ cười: “Người phải biết là từ khi người rời nhà đi, bây giờ cả ma pháp công hội của đại lục cùng quân phương đế quốc đều hợp tác tìm kiếm người!”

Nguyên lai chính là do Gandoff đưa ra giấy thông hành tiến vào Băng Phong sâm lâm. Giấy thông hành có kì hạn một trăm năm, người khác không biết nhưng là căn cứ vào tin tức do thủ quân trên đường truyền về, khi tin tức về đến đế đô, ma pháp công hội cũng biết là người có giấy thông hành này đương nhiên là Gandoff.

Chỉ là Gandoff trong giới ma pháp sư thân phận siêu nhiên, lão mang đi Đỗ Duy, vô luận là Rowling gia tộc hay quân phương, thậm chí là ma pháp công hội đều không dám nói gì. Bất quá tin tức này truyền về cũng là làm mọi người ít nhất biết là Gandoff mang theo Đỗ Duy tiến vào Băng Phong sâm lâm.

Nhưng mà sau đó, tại đêm trước quốc khánh, trên bầu trời xuất hiện điềm xấu là sao băng, còn có bốn mảnh nguyên thạch của Gandoff tại ma pháp công hội vỡ vụn, ma pháp công hội chấn động, xuất động nhân thủ khắp nơi tìm kiếm người duy nhất ở cùng Gandoff là Đỗ Duy. Như vậy, lập tức đã nghĩ đến tin tức trước đây về Gandoff mang theo Đỗ Duy tiến vào Băng Phong sâm lâm.

Gandoff nếu đã chết, vậy Đỗ Duy có thể là người duy nhất ở bên cạnh lão trước khi chết, ma pháp công hội tò mò muốn biết nguyên nhân gây ra cái chết của vị truyền kì pháp sư Gandoff nên tìm kiếm Đỗ Duy trở thành nhiệm vụ trọng yếu. Mà Clark là ma pháp sư tại ma pháp công hội duy nhất đã nhìn thấy Đỗ Duy, cấp bậc cũng không thấp nên lập tức bị phái đến Băng Phong sâm lâm ở phương bắc.

Nhưng mà thế lực của Rowling gia tộc tại quân phương không nhỏ, lần này ma pháp công hội ra tay giúp tìm kiếm Đỗ Duy, Rowling gia tộc cũng thông qua ảnh hưởng của mình thỉnh cầu Bạo Phong quân đoàn hỗ trợ tìm kiếm.

Cho nên, Clark vừa đến phương bắc lập tức liên lạc Bạo Phong quân đoàn. Căn cứ từ tin tức do thủ quân đường đi cung cấp, biết được Đỗ Duy đã rời rừng rậm một đường đi về phía nam, quân đoàn trưởng Bạo Phong quân đoàn vì nể mặt Rowling gia tộc đặc ý phái ra kị binh thân vệ của chính mình hỗ trợ đuổi theo.

Như vậy đuổi kịp Đỗ Duy. Clark trong lòng mừng thầm, lần này đến đây cùng hắn có tổng cộng ba gã lực cấp ma pháp sư, còn có hai gã tứ cấp ma pháp sư, năm người này do Clark làm đầu lĩnh bởi vì hắn là người đã nhìn thấy Đỗ Duy. Nhưng là chủ tịch ma pháp công hội cũng đã nói rằng chuyện này rất quan trọng, có thể hoàn thành nhiệm vụ tìm được Đỗ Duy, khi trở về sẽ có trọng thưởng, thậm chí còn có thể thăng chức vị lên hai cấp ở ma pháp công hội.

Nhìn thấy Đỗ Duy ngay trước mắt như thế, Clark như thế nào không cao hứng?

Đỗ Duy mắt thấy đối phương cũng không có ác ý, hơn nữa cũng không phải người của thần điện, xem ra chính xác là vì tìm mình mà đến, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Phía sau Hussein cũng âm thầm thả tay đang đặt ở chuôi đao ra, thân hình có chút thả lỏng ra.

Thực lực của hắn là thánh kị sĩ, âm thầm thu liễm khí tức, lập tức đem duệ khí toàn thân dấu đi, trừ phi có người mạnh gần giống hắn đến gần, nếu không không thể nhìn ra thực lực của hắn.

Đỗ Duy mỉm cười: “Nguyên lai là Clark đại sư, ta không nghĩ rằng chuyện ra rồi nhà lại kinh động đến ma pháp công hội cùng đế quốc quân phương.”

Clark giờ phút này tâm tình cực tốt, vốn con người âm dương quái khí màu xám phẳng phất cũng sáng lên rất nhiều, chỉ vào vị cao cấp quan quân có áo choàng màu đỏ cười nói: “Vị này là Andrea tướng quân là

thân vệ kỵ binh bên người quân đoàn trưởng Rostock của Bạo Phong quân đoàn, được xưng là phương bắc đệ nhất dũng sĩ. Lần này nếu không có ngài ấy giúp đỡ sợ rằng ta không dễ dàng tìm được người như vậy.”

Người kia lớn tiếng nói: “Clark pháp sư khách khí quá! Raymond tướng quân cùng quân đoàn trưởng đại nhân là lão bằng hữu, vì tìm kiếm Đỗ Duy thiếu gia, Bạo Phong quân đoàn không thể không làm. Đỗ Duy thiếu gia, chúng ta khi hành quân nếu không dừng trại sẽ không xuống ngựa, đây là quy củ của chúng ta nên xin thứ cho ta không thể xuống ngựa chào ngài được!”

Đỗ Duy mỉm cười, khách khí vài câu sau đó Andrea lớn tiếng nói: “Đã tìm thấy Đỗ Duy thiếu gia, chuyện quân đoàn trưởng giao cho ta đã hoàn thành rồi. Clark pháp sư các hạ, ta hộ tống mọi người một trăm dặm nữa đến thành Coro, sau đó ở nơi này xin thủ bị quân phái người bảo vệ các người nam hạ. Bạo Phong quân đoàn chúng ta phụng mệnh đóng ở phía bắc, nếu không có mệnh lệnh của thống suất đế quốc, chúng ta không thể đi về phía nam! Cho nên, ta cũng chỉ có thể hộ tống mọi người một trăm dặm về phía nam thôi!”

Clark trước đây đã được chủ tịch đại nhân giao cho không ít chuyện cần hỏi Đỗ Duy, nhưng là nơi này cũng không phải thích hợp để nói chuyện, liền gật đầu đáp ứng.

Sau đó, Andrea tướng quân lệnh cấp cho đoàn Đỗ Duy chiến mã tốt, sau đó đưa Đỗ Duy vào giữa đoàn kỵ binh, còn có vài ma pháp sư do Clark mang đến, tất cả đi về phía nam.

Tinh binh vệ đội của Bạo Phong quân đoàn quả nhiên thần tốc, rất nhanh đã đi hết một trăm dặm đến thành Coro. Andrea tướng quân mang theo thủ lệnh của Bạo Phong quân đoàn trưởng, dẫn mọi người đến thủ bị quân doanh của thành Coro, đưa đoàn người Đỗ Duy giao cho thủ bị quân, sau đó cáo biệt mọi người mang theo nhân mã đi về phía bắc.

Đỗ Duy là trưởng tử của Raymond bá tước, nhân vật số hai trong đế quốc thống suất bộ, tại quân doanh tự nhiên nhận được tiếp đãi cao cấp. Nhưng mà đoàn Clark cũng là đặc sứ do ma pháp công hội phái ra, thân phận cao quý, thủ bị quân lập tức phái ra ba trăm người bảo vệ mọi người tại thành Coro. Theo yêu cầu của Đỗ Duy không có ở tại phủ đệ của thành thủ đại nhân mà là chọn một lữ điểm tốt để ở. Quân phương thủ bị liền hạ lệnh bảo vệ lữ điểm, không cho người ngoài tiến vào quấy nhiễu khách quý là Đỗ Duy, làm cho lão bản của lữ điểm âm thầm cười khổ.

Clark dọc đường đi âm thầm đánh giá đoàn người Đỗ Duy, Đỗ Duy so với mấy năm trước lớn lên nhiều, mặc dù chưa được mười bốn tuổi, trên mặt vẫn còn ngây thơ, nhưng mà mạo hiểm nhiều ngày tại Băng Phong sâm lâm, lại còn những người giao tiếp xung quanh đều là cường giả đứng đầu đại lục, kinh nghiệm như vậy khiến cho Đỗ Duy tự nhiên sinh ra một cổ khí trầm ổn trong ngôn ngữ cử chỉ, lại có vài phần khí tức làm người khác nhìn không thấu.

Mặc dù biết rõ vị thiếu gia này tại đế đô có cái danh ngu ngốc, nhưng là Clark dù sao cũng suýt nữa trở thành sư phụ của Đỗ Duy, tự nhiên biết Đỗ Duy tuyệt đối không phải ngu ngốc. Vài năm không gặp, khi gặp lại càng phát hiện ra thiếu niên này rất bất phàm.

Nhưng mà những người bên cạnh Đỗ Duy, Hussein một thân dị tộc võ sĩ trang phục, hiển lộ ra thực lực bất quá chỉ là ba bốn cấp. Mặc dù trầm mặc ít nói nhưng là một loại khí chất kiêu ngạo. Nhưng mà Medusa tuyệt sắc càng làm cho Clark ngạc nhiên. Một nam một nữ như vậy đi theo Đỗ Duy, mơ hồ thấy được Đỗ Duy là người quan trọng nhất trong đoàn, càng làm cho Clark cảm thấy kì lạ.

Dọc theo đường đi Clark tùy ý hỏi lai lịch Hussein cùng Medusa, Đỗ Duy cũng chỉ thuận miệng nói là tại Băng Phong sâm lâm kết bằng hữu với dong binh này. Chuyện Hussein như vậy cũng không đáng nói nữa, dong binh đoàn tại phương bắc vốn rất nhiều, lời nói của Đỗ Duy cũng không quá kì quái. Nhưng mà Medusa vẫn nhắm mắt, hơn nữa tướng mạo lại quá mỹ lệ làm cho người khác phải kinh thán. Trông qua thấy yếu đuối, cũng không có nhiều lời, nhìn như thế nào cũng không giống một dong binh ném gió ngủ đường. Một mỹ nữ kiều nhược như vậy nếu không có bản lĩnh làm sao có thể tiến xuất Băng Phong sâm lâm vốn hung hiểm?

Gandoff một bụng đầy nghi vấn, đợi cho đến buổi tối ở lữ điểm, lúc này mới thu liễm tâm thần, sau đó chuẩn bị một cơ hội tốt truy hỏi Đỗ Duy, nhất là điều mà chủ tịch đại nhân giao cho, nguyên nhân cái chết của ma đạo sư Gandoff, nhất định phải hỏi cho rõ.

Mọi người nghỉ ngơi ở đây xong, sau khi chỉnh đốn bản thân đang muốn ăn cơm thì bên ngoài lũ điểm truyền đến một trận thanh âm ồn ào.

Lũ điểm này đã bị thủ bị quân bảo vệ xung quanh, ba trăm binh lính ở ngoài thủ vệ, thành thủ đại nhân hạ lệnh không được tiến đến nơi khách quý nghỉ ngơi. Nhưng bên ngoài giống như có người đang xông vào.

Nghe thấy một thanh âm tức giận quát: “Lá gan to thật! Ngay cả kị sĩ thần điện cũng dám ngăn trở! Lũ điểm này là một nơi tốt trong thành, chẳng lẽ ngươi dám để thần điện sử giả phải qua đêm bên ngoài nơi hoang vắng sao! Cho dù thành thủ đại nhân ở chỗ này hẳn cũng không dám! Mau tránh ra! Chúng ta mang theo nhiệm vụ trọng yếu của thần điện! Ăn uống xong ở đây sẽ phải đi ngay trong đêm!”

Đỗ Duy nghe thấy không khỏi cảm thấy hứng thú, lập tức nhìn ra ngoài, đã thấy phanh một tiếng, thủ bị quân giữ cửa đã bị phá tan, lập tức nghe thấy tiếng vó ngựa cùng bước chân, vài tên thần thánh kị sĩ đã đi đến đại sảnh của lũ điểm, người đi đầu nhìn quanh rồi nhíu mày “Đây là lũ điểm tốt nhất trong thành sao?”

Xem ra bất quá cũng chỉ có thế, nếu chỉ có chúng ta, chúng ta vốn đã hiến thân mình cho thần linh, cho dù ném gió nằm sương cũng không là gì, nhưng là đại trưởng lão thân phận tôn quý, làm sao có thể ở loại địa phương này được.”

Một kị sĩ khác thấp giọng: “Được rồi, nhìn bộ dạng thủ bị quân bên ngoài, nơi này hẳn có nhân vật trọng yếu. Người và ta đều là thần điện tín đồ không nên gây ra chuyện này, tính tình xốc nổi của người vẫn chưa thể thay đổi được! Đại trưởng lão đều là thần sứ tu hành tinh thâm, như thế nào quản mấy việc nhỏ này,

người mau dẫn người dọn sạch phòng đi, đêm nay sẽ ở lại đây.”

Đỗ Duy ngồi cùng Clark, bên cạnh còn có một thủ bị quân. Gã quan quân này bất quá chỉ là một kị sĩ ba cấp, tại địa phương nhỏ này có khả năng tiếp đãi khách quý, trưởng tử của nhân vật số hai trong đế quốc thống suất bộ, còn có mấy vị ma pháp sư nữa. Vinh hạnh như vậy hẳn một mặt cẩn thận tiếp đãi, một mặt đã sớm phân phó thủ hạ bảo vệ bên ngoài. Giờ phút này mắt thấy có người xông vào, lập tức cảm thấy mình đã đánh mất rất nhiều mặt mũi, nhất thời giận dữ dùng sức vỗ bàn, đứng lên quát: “Người nào dám xông đến đây! Nơi này đã bị thủ bị quân doanh trưng dụng rồi! Các người dám vi phạm pháp lệnh đế quốc! Dám thâm nhập quân sự cấm khu sao!”

Đỗ Duy đã sớm nhận ra mấy người này là thần thánh kị sĩ mình gặp trên đường. Nhưng mà hẳn đối với thần điện trong lòng không có chút hảo cảm, bởi vì quan hệ với Hussein mà ác cảm càng nhiều, mắt thấy sắp xảy ra xung đột không có nói lời nào, ngược lại còn có vài phần ý nghĩ hả hê, nhìn thoáng qua Clark pháp sư bên người lại phát hiện hắn cũng đang cười lạnh.

À!

Đỗ Duy trong lòng nhất động, hình như ma pháp công hội cùng thần điện quan hệ cũng không thể nào là....

123. Chương 109:đánh Nhau Trong Bữa Ăn

Trong bữa tiệc này, tham gia chỉ có Đỗ Duy cùng Clark và mấy gã ma pháp sư từ đế đô. Nhưng mà còn Hussein bởi vì thân phận nhạy cảm, vì sợ người nhận ra nên giả bộ mệt mỏi ở lại trong phòng. Medusa cũng hệt như thế.

Giờ phút này trong đại sảnh, gã tam cấp kị sĩ, quan quân của thủ bị quân địa phương kia mắt nhìn thấy có người không để ý đến mệnh lệnh của mình mà xông đến, nhất thời giận giữ đập bàn đứng lên ngạnh tiếp.

Nhưng là hắn vận khí bất hảo, mấy gã thần thánh kị sĩ này là lực lượng thân vệ thần điện, thần điện tại Roland đại lục địa vị siêu nhiên, cho dù quý tộc tại đế đô gặp phải người của thần điện cũng đều phải khách khí. Như thế nào tại địa phương nhỏ bé ở phương bắc này lại gặp phải một gã tam cấp kị sĩ bướng bỉnh đầu gỗ như vậy?

“Các người là đám gì vậy! Dám không để ý đến pháp lệnh của đế quốc quân bị, xâm nhập cấm khu, đả thương binh lính dưới trướng của ta!” Thủ bị quân quan này đứng ở trước mặt, trừng mắt nhìn hai gã thần thánh kị sĩ....

Cũng không biết là hẳn thật sự không nhận ra trang bị của thần thánh kị sĩ, hay là trời sinh là một gã đầu gỗ gần đờ. Đỗ Duy không nhận được tò mò: “Chẳng lẽ hẳn chưa từng thấy qua thần thánh kị sĩ?”

Kì thật, điều này cũng không kì quái, người của thần thánh kị sĩ đoàn ngày thường phần lớn đều lưu trú ở thần điện tại đế đô, sẽ không dễ dàng đi ra ngoài, mà trên thế giới này thứ nhất là không có tivi, thứ hai là cũng không có Internet, bộ dạng của thần thánh kị sĩ như thế nào, khải giáp ra sao cũng chỉ có người gặp qua biết, nếu chưa gặp qua, làm sao biết được hai gã này là người của thần điện?

Đây không phải là thủ bị quân quan lỗ mãng mà là thật sự hẳn chưa nhìn qua bộ dáng của thần thánh kị sĩ, hơn nữa do khó có lần nữa biểu hiện trước mặt đại công tử của nhân vật số hai trong đế quốc thống suất bộ nên hẳn nghĩ rằng nếu vị đại công tử này cao hứng với mình, không chừng tiền đồ của chính mình như gấm, rồi khỏi thành nhỏ này, một bước đạp lên mây xanh.

Giờ phút này mắt thấy có người quấy rầy khách quý ăn uống, tự nhiên phải đứng ra làm người đầu tiên gánh việc.

Hai gã thần thánh kị sĩ vừa vào đều là kị sĩ ngoài sáu cấp, lại gặp ngay một gã tam cấp kị sĩ nho nhỏ dám kiêu ngạo trước mặt mình? Hai người đều sửng sốt, gã thần thánh kị sĩ cao hơn còn có chút tỉnh táo, nhíu mày: “Đế quốc pháp lệnh cái gì? Một cái thành nhỏ như vậy chỉ có lữ điểm này là xem được, thân phận trưởng lão của chúng ta chẳng lẽ lại phải nếm sương nằm gió? Không cùng các người nói nhảm nữa, mau gọi thành thủ đại nhân các người đến đây tự nhiên sẽ biết.”

“Người cùng hẳn nói nhiều như vậy làm gì!” Gã thần thánh kị sĩ tính tình nóng nảy kia trong lòng rất xem thường một gã tam cấp kị sĩ nho nhỏ như vậy, đưa tay ra đẩy khiến thủ bị quân quan không thể đứng vững, nhất thời cuống quýt lùi về sau, sau đó hai chân mềm nhũn vang lên một tiếng ngồi ở trên bàn, nhưng lại làm vỡ đôi cái bàn ra.

Tại địa phương nhỏ này hẳn cũng là một nhân vật có tiếng, huống hồ lại đang ở trước mặt Rowling thiếu gia, làm sao đánh mất mặt mũi như vậy? Nhất thời giận dữ lớn tiếng kêu lên: “Người đâu! Người đâu! Có kẻ dám tập kích quân quan đế quốc! Bắt lấy cho ta!”

Tiếng kêu vang lên, ngoài cửa ba trăm binh lính nghe thấy rối loạn bên trong đều nhanh chóng tiến vào. Mắt thấy hiện trạng của trưởng quan của mình, lại nghe được mệnh lệnh như vậy, làm sao còn do dự? Lập tức rút vũ khí ra hướng về hai gã kị sĩ xông đến.

Bởi vì đây là phương bắc gần với Băng Phong sâm lâm, có rất nhiều dong binh lớn nhỏ lui tới, người rất phức tạp. Thường thường dong binh một lời không nói đã rút đao thương đánh nhau, cho nên dân chúng nơi này hiếu chiến hơn so với phía nam. Ngày trước, mắt thấy có đám dong binh nào không hợp mắt liền đánh nhau, việc này đã trở thành thói quen, bây giờ nhìn thấy trưởng quan như vậy còn nghĩ ngại gì nữa? Cho rằng hai gã thần thánh kị sĩ này chỉ là dong binh hung hãn, tất cả liền xông đến đánh.

Hai gã ngũ cấp kị sĩ này tại đế đô cũng có chút thân phận, cho dù là quý tộc bình thường cũng phải khách khí ba phần. Hơn nữa tại Băng Phong sâm lâm trước đây vốn hao binh tổn tướng nhưng ngay cả sợi tóc của Hussein cũng không bắt được, chỉ còn có bốn người cuối cùng bị Gandoff âm thầm xuất ra một ma pháp trận, lòng vòng tại Băng Phong sâm lâm nhiều ngày rốt cuộc mới ra được.

Chuyến đi ấy chịu nhiều ít đau khổ, đã phải nén ít nhiều uất khí, vốn tâm tình không tốt nhìn thấy loại tràng diện như vậy, oán khí tích tụ nhiều ngày liền tại đây phát tiết ra.

Lập tức trong đại sảnh một trận đánh nhau binh binh bang bang.

Lúc đầu, hai người này dù là ngũ cấp kị sĩ cũng giữ lại phân tấc, không dám động thủ đả thương người, dù sao đối phương cũng là quân đội chính quy của đế quốc. Chỉ là ngày thường thủ bị quân xung đột với dong binh đã là tập quán, rút đao chém người vô cùng hung ác, làm sao có cần thận lưu tình được.

Loạn đánh một trận như vậy, thủ bị quân đông hơn đều là ra tay không chút lưu tình, hai người mặc dù là kị sĩ cấp bậc cao, vũ kĩ mạnh nhưng bị bó buộc chân tay, liền bị thất thế. Gã thần thánh kị sĩ tính cách tốt hơn không cần hận bị một tiểu binh chém một đao, mặc dù chỉ trúng vào khải giáp ở bả vai không bị thương nhưng làm cho hẳn rất giận dữ! Nếu không phải mình mặc khải giáp tốt của thần điện, một đao này sợ rằng đã chém đứt cánh tay rồi sao!

Hai người nhất thời giận dữ ra tay không chút lưu tình.

Ngũ cấp kị sĩ tự nhiên bắt phạm, nhất thời nhìn thấy trên thân kiếm hai người phát ra quang mang đầu khí, đao kiếm khi va chạm nghe đing đing một tiếng, vũ khí của thủ bị quân đã bị chém gãy. Gã kị sĩ táo bạo nọ còn nhân cơ hội nhấc chân đá vào ngực của thủ bị quan, trực tiếp đánh hấn văng ra ngoài. Gã quan nọ bay vào vách tường, rơi xuống, lập tức trong miệng phun ra máu tươi, rống lớn lên: “Giết! Giết cho ta! Dám mưu sát đế quốc quan! Tử tội! Tử tội! Toàn bộ xông lên giết!”

Cả hai kị sĩ đều vũ kĩ cao cường, nhưng đối phương dù sao cũng ba trăm người, đều là binh lính bư hãn phương bắc cường hãn hơn vài phần so với binh lính phía nam, hơn nữa nơi này nhỏ hẹp không thể thi triển thẳng tay, đánh ngã một người thì bảy tám kẻ khác xông đến. Chỉ là dù sao binh lính bình thường không địch lại ngũ cấp kị sĩ, không lâu sau đã có hơn mười người ngã xuống. Hai gã ngũ cấp kị sĩ trong lòng phần nộ nhưng dù sao cũng là người thần điện, không dám động thủ chém giết lung tung, cho nên thủ bị quân ngã xuống này mặc dù đến mười mấy người nhưng đều là bị thương, không có ai chết cả.

Ngoài cửa còn có trăm tên lính đứng ngoài, nhưng mà cửa vào quá nhỏ không thể tiến vào, chỉ đứng ở bên ngoài hò hét.

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng vang lên, bảy tám gã lính đang ở bên người kị sĩ đồng thời văng ra ngoài, vũ khí trong tay bị chém gãy, còn nhìn thấy hai người bị thương không nhẹ, cũng không đứng lên nổi nữa.

“Giết! Giết hết cho ta!” Gã thủ bị quan vẫn ngồi như cũ hộc máu ra, mắt thấy hai địch nhân hung hãn, liền ra lệnh gã lính đang dìu hấn bên cạnh: “Nhanh! Nhanh đến doanh trại điều người đến đây!”

Đánh nhau một lát, ngũ cấp kị sĩ mặc dù thân thể cường hãn nhưng không phải là vô địch, trên người đã bị chém vài nhát. Một tay gã kị sĩ nóng nảy đang chảy máu, đã đổi tay cầm kiếm. Hai người lưng đối lưng, trường kiếm trong tay hình thành một vòng tròn phòng ngự.

Kì thật nếu dựa vào vũ kĩ của hai người này, nếu phải chạy đi binh lính tự nhiên không ngăn trở được. Chỉ là thần thánh kị sĩ từ nhỏ đã được huấn luyện đều phải dũng mãnh ở phía trước, tuyệt không lùi lại, hai người càng đánh càng tức giận, nhưng là trong đầu không có ý niệm đào tẩu nào.

Đỗ Duy cùng Clark ma pháp sư ngồi ở trong đại sảnh, mắt nhìn cuộc đấu đá bên ngoài này, Đỗ Duy không nói lời nào mà Clark ma pháp sư tự nhiên cũng không nói lời nào, mỗi người trên mặt đều thần nhiên mỉm cười, nhìn mọi người vây công hai gã thần thánh kĩ sĩ, cứ như cùng chính mình không hề có quan hệ gì. Clark nọ cùng Đỗ Duy giống nhau, trong ánh mắt mang theo một tia hả hê.

Đỗ Duy trong lòng đang đoán ma pháp công hội cùng thần điện rốt cuộc có ân oán gì, nhưng đột nhiên cảm thấy giật mình, cúi đầu nhìn lại. Nhìn thấy tay Clark âm thầm vẽ một cái chỉ ấn, môi khẽ nhếch lên, không biết đang niệm chú ngữ gì, lập tức Đỗ Duy cảm giác được ma lực ba động, gã Clark này tự nhiên âm thầm thi triển ma pháp.

Một đạo quang mang nhàn nhạt nhẹ nhàng hướng đến chỗ mọi người đang tranh đấu, hai gã thần thánh kị sĩ liền nhận ra, thân thể cẩn trọng vài phần, động tác cẩn mật. Hai người dù sao kiến thức không tệ, lập tức biết rằng có kẻ âm thầm hạ thủ, nhìn thấy mấy người Đỗ Duy ngồi bên trong lập tức lớn tiếng mắng

: “Ma pháp công hội hỗn đản! Dám âm thầm hạ thủ!”

Clark cười lạnh, lần này cũng không che dấu nữa, tiện tay gọi ra một cái thuật trói buộc, chỉ nhìn thấy từng tia tinh tế do ma pháp ba động thể hiện ra, trong không khí hình thành một cái dây thừng hướng về phía hai gã kị sĩ phủ xuống.

Hai gã kị sĩ nhất thời hành động gặp trở ngại, động tác chậm đi vài phần, đang bị vây công liền nhận thêm hai đao, lại còn mấy quyền nữa. Clark cũng không dừng lại, mấy gã ma pháp sư phía sau cũng đứng lên cùng gọi ra mê muội thuật ném tới.

Mấy người Clark đều là cấp bậc ma pháp không thấp, nhiều ma pháp sư như vậy cùng ra tay khiến hai gã kị sĩ không chống đỡ được “Phanh” hai tiếng, cả hai đều ngã xuống đất.

Bên cạnh có hai gã binh lính thấy thuận tiện, liền một đao bổ xuống đầu. Đao này nếu thật sự bổ xuống, hai gã kị sĩ này thật sự đầu thân sẽ phân làm hai nơi!

Đỗ Duy trong lòng cả kinh, nhìn bọn Clark phát hiện bọn họ không có ý định ngăn cản, ngược lại mặt đang cười lạnh. Đỗ Duy biết không tốt rồi!

Nếu đánh hai gã kị sĩ này, chuyện nhỏ thì không phải nhưng nếu là chuyện lớn cũng không phải. Nhưng nếu giết bọn họ thì chuyện không đơn giản nữa!

Mấy gã ma pháp sư này mượn đao giết người, chuyện về sau sẽ đổ lên thủ bị quân, vẫn tiêu diêu tự tại như thường. Chỉ là lần này thủ bị quân quan trọng thành vốn cung kính với mình sợ là sẽ chịu đại nạn rồi.

Đỗ Duy không đành lòng, mắt thấy hai đao sẽ hạ xuống, hấn thở dài, dùng một ngón tay cư nhiên là một hỏa cầu thuật bắn ra! Hấn không niệm chú ngữ, như vậy thuận phát ra, hai gã binh lính đang khai đao lập tức bị hỏa cầu chấn bay. Đỗ Duy ra tay có phân tặc, chỉ là đánh bọn họ văng ra mà không dả thương người.

“Được rồi! Không nên giết người lung tung.” Đỗ Duy quát khê một tiếng, thủ bị quan trong lòng nhất thời cả kinh, nghĩ thầm dù sao khách quý còn muốn ăn cơm, ở chỗ này giết người ảnh hưởng đến tâm tình của họ là không tốt.

Hấn vung tay lên lệnh thuộc hạ trói hai gã kị sĩ này lại!

Dây thừng vừa buộc xong thì hai gã kị sĩ cũng tỉnh lại, há mồm mắng to, gã kị sĩ nóng nảy quát lớn: “Ma pháp công hội hèn hạ vô sỉ! Âm thầm đánh lén!”

Gã kị sĩ cao bình tĩnh hơn, đột nhiên nhân dịp binh lính không chú ý dùng sức va chạm, va vào một gã lính khiến một tay lỏng ra, từ trong ngực lấy ra một đồ vật dùng sức hướng lên!

Phanh một tiếng liền nhìn thấy kim quang bắn ra bốn phía, kim quang vừa lóe ra, bên trong bắn ra một đạo ma pháp ẩn kín.

“Hừ, hướng đến đồng bạn cầu trợ sao”. Clark nhíu mày, hấn không biết đoàn thần thánh kị sĩ này ở đâu, không giống Đỗ Duy vốn đã biết đối phương xuất động đại đội nhân mã, chỉ là nghĩ rằng chỉ có hai gã thần thánh kị sĩ đơn lẻ này thì có thể giáo huấn một chút. Mắt nhìn thấy đối phương dùng ma pháp quyền trực cầu trợ thần thánh kị sĩ đoàn, lập tức ý thức rằng không tốt rồi.

Hai gã thần thánh kị sĩ này là tiền trạm vào thành, đại bộ phận kị sĩ ở lại phía sau. Khi gặp khó khăn lúc này mới cầu trợ.

Clark nghĩ đến đây trong lòng không khỏi âm thầm trách Đỗ Duy nhiều chuyện, nếu vừa rồi một đao giết đi, sau này sự tình trút lên người thủ bị quân, chính mình mấy người tự nhiên vô sự. Bây giờ người thì không giết được, để lại kẻ còn sống, đối phương xông đến như vậy bất hảo rồi.

Có điều đột nhiên nhớ đến vừa rồi Đỗ Duy thi triển ma pháp, Clark nhất thời nheo mắt lại nhìn Đỗ Duy.

Tiểu tử này năm đó ta đã xem qua, hấn nhất định không trở thành ma pháp sư được! Vừa rồi thi triển hai hỏa cầu thuật rất tốt a! Chẳng lẽ ... là Gandoff ma đạo sư dạy hấn?

Đỗ Duy lại không để ý gì đến Clark, đứng lên đi tới, hai thần thánh kị sĩ đã bị trói lại, lần này ngay cả miệng cũng bị bịt kín. Đỗ Duy liếc nhìn gã thủ bị quan đang lồng lên như sói kia, không khỏi thở dài. Gã này sợ rằng không may rồi, dù sao những người này cũng là phải đến để bảo vệ mình, cũng không đành nhìn thấy họ bị thần điện trừng phạt.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, gọi gã thủ quan đến, thấp giọng nói “Các người gặp phiền toái rồi”. Gã quan nọ vẫn chưa biết xảy ra chuyện gì, lớn tiếng nói : “Đỗ Duy thiếu gia, ngài không cần lo lắng. Loại dong binh tùy ý làm càn, ý vào vũ lực của mình mà hoành hành bá đạo mỗi tháng chúng ta đều đánh qua vài lần, không phải là việc gì quá lớn.”

Đỗ Duy thở dài, cười nói: “Ta vừa rồi ngồi ở xa, không quan sát cẩn thận, bây giờ mới nhìn kĩ, hai người này không phải là dong binh, bọn họ chính là thần thánh kị sĩ của thần điện!”

Lời này vừa nói ra khiến gã quan kia nhất thời choáng váng, trợn mắt há hốc mồm, sau đó trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, binh lính bên cạnh hấn sắc mặt cũng trắng bệch!

Đánh nhau với thần thánh kị sĩ? Làm sao lại như vậy được?

Đỗ Duy vỗ nhẹ lên bả vai gã quan cười nói: “Được rồi, dù sao các người cũng là người phụ trách bảo vệ cho chúng ta, ta tự nhiên không thể nhìn các người phải chịu việc như vậy. Như vậy đi, các người nghe theo lời ta, ta có biện pháp giúp các người giải quyết chuyện này.”

Dừng một chút, Đỗ Duy cười nói: “Hai gã này bất quá chỉ là thuộc hạ đi tiền trạm mà thôi, phía sau dám chắc còn có cao cấp kị sĩ. Các người đừng thương thuộc hạ của họ, cao cấp kị sĩ của đối phương sẽ xông đến cửa trả thù, các người sẽ không cách nào ngăn cản được. Ta có một chủ ý có thể khiến bọn họ trái lại phải thối lui.”

Nói xong, Đỗ Duy nhìn thoáng qua mấy gã binh lính, nói: “Ta cần một người lá gan đủ lớn, còn cần cơ trí một chút. Chuyện này sẽ có chút nguy hiểm, thậm chí sẽ phải chịu một ít đau khổ ngoài da, nhưng mà sẽ không quá nghiêm trọng, ai dám xung phong làm việc này?”

Gã thủ bị quan lập tức vỗ ngực, lớn tiếng nói: “Ta sẽ làm.”

Đỗ Duy liếc mắt nhìn, hẳn dĩ nhiên không phải là kẻ nhất gan, trong lòng có chút hân thưởng cười nói: “Được, cứ như vậy đi.”

Đỗ Duy mỉm cười nói: “Chuyện này không tránh được sẽ phải mất đối mất, sau này bất quá khó tránh được có người tìm đến người gây phiền toái. Như vậy đi, khi mọi việc giải quyết xong, người đi đến quân doanh nói với trưởng quan rằng ta rất xem trọng người, người sẽ từ bỏ quân cấp trở thành thủ hạ của ta cùng ta trở về, ta sẽ cho người trở thành thủ hộ kị binh của Rowling gia tộc chúng ta.”

Gã quân quan nghe xong nhất thời mừng rỡ!

Tại địa phương phía bắc này, Bạo Phong quân đoàn ở mặt bắc mới là trung tâm trong lòng của đế quốc thống suất bộ, trang bị hay bất cứ cái gì tốt cũng là ưu tiên cấp cho Bạo Phong quân đoàn. Nhưng mà thủ bị quân chỉ là thứ yếu mà thôi, gặp phải chuyện gì cũng đều là Bạo Phong quân đoàn ra tay, vốn không hề có tiền đồ gì. Nếu có khả năng ở bên người vị thiếu gia của Rowling gia tộc, tự nhiên là tốt hơn so với tại tiểu phương này làm một gã quan nhỏ!

Thấy Đỗ Duy phân phó như vậy, Clark cùng mấy người đi theo ở phía sau hí hóp mắt nhìn chăm chăm vào hắn, thần sắc phức tạp.

Tiểu hài tử này... không đơn giản a...

Tại bên ngoài Coro thành, một trăm kị sĩ đang thông thả đến gần cổng thành, đột nhiên, hai gã thần điện trưởng lão ở phía trước chau mày, chỉ vào phía trong thấp giọng nói: “Nhìn kia!”

Nhìn thấy bên trong thành Coro, một đạo kim quang phóng lên cao, chính là do ma pháp quyền trục mà thần thánh kị sĩ chỉ dùng khi gặp rủi ro cần cầu viện đồng bạn.

Mỗi gã bát cấp kị sĩ trong đoàn sắc mặt biến đổi: “Nơi này có kẻ dám tập kích thần thánh kị sĩ sao?” Dừng một chút hẳn đột nhiên kêu lên: “Chẳng lẽ bọn họ gặp phải Hussein? Nhanh! Chúng ta vào thành nhanh lên! Nếu là Hussein nhất định không cho hắn chạy thoát!”

Nói xong hắn nhìn qua hai gã trưởng lão pháp sư, nhưng là cả hai lão già này đều lắc đầu: “Hắn là không phải. Nếu là Hussein, hai kị sĩ nọ đều không chịu được một kiếm của hắn, làm sao còn có cơ hội cầu viện?”

Hai gã này đều mặc áo bào của cao cấp thần chức nhân viên tại thần điện, sắc mặt thoát tục, tóc dài trắng như tuyết ngồi ở phía trước, vẻ mặt mang theo một tia âm trầm cùng uy nghiêm. Bát cấp kị sĩ ở trước mặt trưởng lão không dám khinh nhờn, thấp giọng nói: “Cho dù là nếu nào, chúng ta vẫn cần đến xem chuyện gì xảy ra.”

Mọi người đang thúc ngựa phi nhanh vào thành, đột nhiên nhìn thấy ba con ngựa chạy nhanh ra.

Trên con ngựa đầu tiên là thủ bị quan đã được Đỗ Duy dặn dò vài câu, nhưng mà phía sau là trên hai con ngựa chính là hai gã thần thánh kị sĩ xui xẻo nọ, cả người bị dây trói lại, ngay cả miệng cũng bị bịt kín.

Thủ bị quan trước mặt nhìn thấy đại đội thần thánh kị sĩ đang phi tới, trong lòng cả kinh: Nhiều người như vậy sao, nếu bọn họ tìm đến ta gây phiền toái, ta ăn không nổi rồi!

Hắn nhanh chóng nhảy xuống ngựa, đứng ở giữa đường.

Mắt nhìn thấy có người chặn đường, thần thánh kỵ sĩ đoàn dừng ngựa, gã kỵ sĩ ở phía trước nhất đoàn quát: “Tại sao dám chặn đường!”

Gã thủ bị quan kia dựa theo những gì Đỗ Duy căn dặn, thân thể đứng thẳng, không kiêu ngạo cũng không sợ hãi, sau đó thực hiện một kỵ sĩ lễ tiết tiêu chuẩn. Thần thánh kỵ sĩ cũng không khinh thường, thực hiện kỵ sĩ lễ đáp lại.

“Ta là thủ bị quân của binh đoàn thứ tư thành Coro!” Thủ bị quân quan vẫn dựa theo lời Đỗ Duy, cố ý nói rất lớn.

Mắt thấy đại đội kỵ sĩ dừng ở giữa đường, còn có âm thanh của quân quan nữa, không ít người đi đường đã vây quanh xem náo nhiệt.

Thủ bị quân quan trong lòng thấy bình ổn, nhất thời an tâm hơn vài phần, tiếp tục lớn tiếng nói: “Xin hỏi các vị có phải là thần thánh kỵ sĩ?”

Bát cấp kỵ sĩ thủ lĩnh đã sớm thấy hai kẻ dưới tay của mình ở trên hai con ngựa phía sau, sắc mặt âm trầm giục ngựa đi lên, tức giận nhìn gã tam cấp kỵ sĩ nho nhỏ này: “Đứng thế!”

“Đại nhân!” Thủ bị thể hiện ra sự tôn trọng, vẫn tiếp tục dùng thanh âm rất lớn để nói: “Theo quân lệnh của thủ bị quân! Địa phương sáu trăm bộ phía trước đã tạm thời trở thành cấm khu quân sự! Vừa rồi, có hai gã phi đồ giả mạo thân phận thần thánh kỵ sĩ, xông vào cấm khu đã thương ba mươi sáu thủ bị quân, trong đó có mười lăm người trọng thương! Ta vâng lệnh bắt giữ hai kẻ này. Bây giờ đã có thần thánh kỵ sĩ đoàn ở đây, vậy ta giao hai gã phi đồ này cho các vị xử lý! Ta vốn biết thần thánh kỵ sĩ đoàn của thần điện vốn rất vinh diệu, thân phận cao quý, là niềm kiêu hãnh của đại lục! Loại phi đồ dè tiện này tự nhiên dám chống lại pháp lệnh đế quốc, xông vào cấm khu quân sự, công nhiên tấn công đế quốc quân quan, đã thương binh lính của đế quốc! Kẻ như thế chắc chắn không phải là thần thánh kỵ sĩ đoàn, bây giờ ta mang hấn cho các vị xử lý!”

Nói xong, thủ bị quan lại làm một cái kỵ sĩ lễ, sau đó đi về phía sau lôi hai gã trên xuống kéo đến trước mặt.

Kỵ sĩ đoàn này mắt thấy đồng bọn chịu khổ như vậy, hai mắt cũng đều phát hỏa chỉ chực xông đến bỏ đôi gã thủ bị quan nho nhỏ kia, chỉ là gã bát cấp kỵ sĩ kia chỉ hừ một tiếng, thanh âm cực kỳ âm trầm, nhưng chỉ khoát tay ý bảo thủ hạ không được loạn động.

Thủ bị quan người cũng đổ mồ hôi lạnh, sau đó nhảy lên ngựa gật đầu với kỵ sĩ, đang chuẩn bị rời đi, gã bát cấp thần thánh kỵ sĩ đột nhiên quát lên: “Khoan đã!”

“Đại nhân, còn có gì chỉ bảo?”

“Hừ!” Bát cấp kỵ sĩ trong mắt tràn đầy hỏa khí, đột nhiên nhảy xuống ngựa, đi đến trước mặt, một tay nhấc gã thủ hạ bị trói lên, sau đó nhìn thật sâu gã quân quan, cắn răng nói: “Thay ta vấn an đại nhân của các người! Nói rằng ân tình này ta nhớ kỹ!”

Nói xong, hấn hừ một tiếng! Âm thanh này mang theo đấu khí từ trong miệng phát ra, gã quân quan này phát giác thân thể như bị điện kích, nhất thời toàn thân run lên, trong lồng ngực dị thường khó chịu, mà mã thất ở phía dưới cũng đột nhiên nhảy lên, cả người đứng thẳng hí lên, tức thì khiến gã bị quăng ngã khỏi ngựa.

Gã quân quan này xương khớp toàn thân đều có chỗ bị gãy, lão đảo từ dưới đất đứng lên, trên mặt không dám hiện ra điều gì nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: “Không thiệt không thiệt, ta đánh hai người của bọn họ, lại còn trước nhiều người như vậy làm mất mặt thần thánh kỵ sĩ, nhưng là hấn chỉ quăng ngã ta một chút, không lỗ không lỗ, một bút sinh ý không lỗ rồi!”

Lập tức hấn không dám nói thêm điều gì, nhanh chóng gọi mã thất lại, nhảy lên mình ngựa không dám quay đầu lại bỏ chạy.

“Đại nhân, chúng ta cho qua vậy sao?” Một gã thần thánh kỵ sĩ mặt tràn đầy tức giận thúc ngựa đến.

P phía sau một trăm gã kỵ sĩ đều rất khẩn trương, chỉ đợi thủ lĩnh ra lệnh một tiếng sẽ lao đi báo thù ngay.

“Tất cả câm miệng lại cho ta!” Gã bát cấp kị sĩ sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt âm trầm đảo qua tất cả thủ hạ, hạ thấp giọng nói “Mất mặt như vậy còn chưa đủ sao?”

Hai gã thần thánh trưởng lão cũng thở dài, nhìn nhau một cái.

Thủ đoạn đối phương thật tốt a! Đầu tiên là chiếm lấy đạo lý, sau đó lại cố ý tại giữa đường tuyên bố như vậy, làm cho chính mình không thể làm gì được, phải ăn lấy món lỗ này. Nếu bây giờ mà xông đến báo thù, chuyện náo hoát này truyền ra ngoài, danh dự của thần thánh kị sĩ đoàn càng không tốt.

Bát cấp kị sĩ này nhảy lên mình ngựa, dùng lực quất một roi vào mình ngựa, quát: “Còn không mau đưa hai gã ngu xuẩn này lên ngựa! Chúng ta đi! Đêm nay không được dừng lại, ngay trong đêm đều phải đi tiếp!”

Mất thấy vẻ mặt giận giữ của thủ lĩnh, chúng kị sĩ không dám cãi lời.

Nhưng thật ra, hai gã trưởng lão nhìn gã bát cấp kị sĩ này, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Có thể nhận nhận, cân nhắc thiệt hơn, không thể sai chính là nhân tài rồi.

Lúc này tam đại kị sĩ trưởng của thần thánh kị sĩ đều để trống, đang cần đề bạt nhân tài mới, tên gia hỏa này có tiền đồ đây.

124. Chương 110:kẻ Khờ Gặp May

Coro thành nội, tinh binh đã bao vây hoàn toàn tửu điểm.

Lúc này bên ngoài cửa phòng vài tên Ma pháp sư hoàng gia đang đứng canh gác, lại thêm mấy đạo cấm chế cách âm bố trí xung quanh, bảo đảm hoàn toàn không một âm thanh nào có thể lọt ra ngoài.

Bên trong phòng, Đỗ Duy ngồi đối diện với Clark, lúc này nhân thần mang đầy nét nghi hoặc, đang chăm chú nhìn hắn.

Đỗ Duy hoàn toàn bình tĩnh, chậm chậm nhấp một ngụm trà, loại hồng trà này được thương hội mang từ phương bắc đến đây, khó tránh khỏi hương vị hơi kém một chút.

Đỗ Duy thích thú ngắm nhìn Clark, sau nghi ngờ hắn thuật lại câu chuyện, sắc mặt đã có chút khó coi. Nhận không được đã hỏi 1 câu: “Những lời người nói, hoàn toàn là thật chứ?”

Đỗ Duy lập tức thần tình trở nên nghiêm túc: “Pháp sư Clark, ngài tuy ở để đồ nắm trong tay quyền lực chí cao, nhưng cũng không được hoài nghi thân phận cũng như nhân phẩm của ta. Nếu như ngài cảm thấy nghi vấn, ta có thể lập thệ trước thần Ánh Sáng vĩ đại.”

Clark không nói gì, chỉ im lặng nhìn Đỗ Duy, hẳn dù sao cũng là người có thân phận, không thể trước mặt tiểu tử này mà phát hỏa được.

Chỉ là, trong lời nói của Đỗ Duy có gì đó không ổn.....

Dù gì cũng là một ma đạo sư, mang danh hiệu Đệ nhất ma pháp sư Gandofe trong Băng phong sâm lâm (sâm lâm - rừng rậm) lại bị ma thú vây công mà chết!

Chuyện này nói ra ngoài, ai sẽ tin đây chứ?

Có thể sát tử Gandofe, đơn giản chỉ là ma thú sao? Trừ khi... trừ khi là Long tộc, nếu không cũng là thần thú. Đúng, chỉ có thể là như vậy.

“Sự tình này rốt cuộc là như thế nào?” -Clark không nhận được, hỏi lại 1 lần nữa.

Đỗ Duy vẻ mặt xúc động đáp: “Chuyện là như thế này, sư tôn vốn định mang ta vào Băng Phong sâm lâm để cho ta được mở mang kiến thức, học hỏi kinh nghiệm. Không ngờ nơi đó lại hiểm ác đến như vậy, chúng ta bất ngờ bị bọn Băng Tuyết Ma Lang... không, có thể là Lang Vương. Đúng, chính là Lang Vương vây công. Sư tôn lập tức đại triển thần uy kích tử mấy tên Lang Vương. Vừa đến biên giới phía bắc sâm lâm, lại đụng độ Tà Diện Chu Hậu. Sư tôn cuối cùng ma lực hao kiệt, cùng với Chu Hậu đồng quy vu tận.”

“Người nói... Sư tôn!” -Clark bỗng dưng cảm thấy cách xưng hô của Đỗ Duy có vấn đề.

“Đúng vậy.” -Đỗ Duy tiếp tục hoang ngôn “Tháng trước, người và ta gặp nhau trên thảo nguyên, 2 người đều có cảm giác như đã quen biết từ lâu. Còn nữa, người còn nói ta thiên phú hơn người nên đã nhận ta làm đệ tử. Điều này hoàn toàn là sự thật, tuyệt không có lời nào gian dối a.”

“Thu..cái gì..thu đệ tử á?” Clark bất giác không thể kiềm được, mồ hôi lạnh ướt đẫm toàn thân.

Gandofe là ai cơ chứ? Là đại lục đệ nhất ma đạo sư a.

Ma đạo sư, vốn không phải là ma pháp sư bình thường. Cho dù tu luyện tới đệ thập cấp ma pháp sư, cũng không thành ma đạo sư được.

Ma đạo sư không phải là một dòng ma pháp sư, cũng không đại biểu cho thực lực mạnh yếu. Mà là đại biểu cho vinh dự, cho địa vị bản thân.

Dựa theo quy chế của Lalan đại lục, ma pháp sư nào từng đào tạo được 2 bát cấp ma pháp sư mới có thể gọi là ma đạo sĩ, còn ma đạo sư a?... Chỉ khi nào đào tạo được cửu cấp ma pháp sư mới có được a.

Đương nhiên, cũng giống như một trường đại học, điều đó tượng trưng cho học vị a.

Đương nhiên, có thể xuất ra cửu cấp ma pháp sư. Người đó tự thân đã có năng lực siêu cường rồi.

Được Gandofe nhận làm đệ tử?? Đây là khái niệm gì?!!

Sự thật, tính đến bây giờ, lão gia hỏa này cũng đã hơn 260 tuổi rồi a. Lúc sanh tiền cũng đã thu không ít đồ đệ. Tùy tiện nêu lên 1 người, không là danh chấn đại lục thì cũng mang thực lực cường đại rồi.

Hai vị chủ tịch của ma pháp Công hội đều là đệ tử của Gandofe. Nếu đúng như lời Đỗ Duy nói, đây chẳng phải là đồng bối phận với họ sao? Điều này nói lên cái gì đây?!!

Hơn nữa, ma pháp công hội hiện tại, còn có không ít lão quái vật đang tiềm tu không màng chuyện thế sự đều là môn hạ của Gandofe. Thế chẳng phải Đỗ Duy cũng là sư đệ của bọn họ sao. Nghĩ đến thôi cũng thật là đáng sợ a.

Pháp sư Clark không tự chủ được, ngồi phịch xuống: “Người...ân, các hạ, thật sự đã được Gandofe đại sư thu là đệ tử ư?”

“Không sai!” Đỗ Duy ngữ khí bình tĩnh, thật là nói dối mà mặt không hề biến sắc a.

Hắn vốn trước đã đối thoại với Clark, nắm được không ít thông tin. Nếu như lão Gandofe và ma pháp Công hội là cừu nhân, Đỗ Duy tự khắc phải nhận hoàn toàn mọi quan hệ. Hà huống chi bây giờ, lão ta tại công hội bối phận cực cao a, không thối phồng lên hết mức mới là chuyện lạ đó.

Đệ tử của Gandofe tại công hội, hiện tại còn sống chỉ có 3 người. Đều là những lão quái vật trên hai trăm tuổi, cộng thêm thực lực đều đạt tới cửu cấp ma pháp, ngay cả chủ tịch công hội cũng phải cung kính ba phần.

Quan trọng nhất, Gandofe vẫn tiếp tục nhận đồ đệ. Gần đây, lão đã dẫn 1 nữ hài tử đến công hội để tham gia khảo hạch. Lần đó còn làm cho ba lão quái vật cả kinh, nhanh chóng kéo tới a. Tiểu cô nương đó, không ngờ đã đạt tới bát cấp thực lực.

Bất quá, chuyện này được xếp vào loại cơ mật. Pháp sư Clark nếu như lần này không đến để hỏi thăm sự tình về Gandofe, cộng thêm cùng lão ta có chút quan hệ, Đỗ Duy cũng sẽ không biết được bí mật này.

Pháp sư Clark dù sao tại đế đô cũng là một lão quý, tự nhiên sẽ không dựa vào lời nói phiến diện của Đỗ Duy mà tin ngay được nên cẩn thận hỏi thêm vài vấn đề nữa.

“Đỗ Duy các hạ.” Hắn ho khan 1 tiếng, xưng hô cũng khách sáo hơn nhiều. Vốn dĩ như Đỗ Duy là một thiếu gia, khả dĩ là ma pháp sư thực lực siêu cường đi chăng nữa, hắn cũng không cần khách khí đến như vậy. Nhưng đây lại là quan hệ với ma pháp sư truyền thuyết của công hội, cái này thật sự bất đồng a: “Người phải biết rằng chuyện này không phải chuyện đùa, ta phải mau chóng đem chi tiết việc này cho công hội rồi mới chánh thức công nhận được...ách, trước tiên người có thể cho ta biết điểm dừng chân kế tiếp của người không? Ngài gặp Đại sư lần đầu tiên ở đâu, cũng như những lời nói của Đại sư nói với ngài lúc ấy không?”

Đỗ Duy đột nhiên vỗ mạnh vào mặt bàn trước mặt, thần thái lộ vẻ ngưng đọng đáp:

“A, như vậy, lần đầu tiên sư tôn nhìn ta, ánh mắt như thấy được tương lai của ta, sau đó nói với ta; ”tiểu tử, ta xem tiềm năng ma pháp của ngươi, đích thật là thiên tài ma pháp vạn người chỉ một. Ta ở đây có một bộ Ma pháp quyền trực sơ cấp cho ngươi. Sau này trừ bạo an dân, duy hộ thế giới là trách nhiệm của ngươi. Liền đó sư phụ liền đưa ra một bộ sách, cái gì Như lai thần chú a, Cửu Âm chân kinh cái gì đó a (cái này cố ý dịch sai cho hợp hoàn cảnh chút). Ta tùy tiện chọn một quyển rồi bái sư a.”

Pháp sư Clark: “.....”

Thật là cảm giác khóc cười lẫn lộn a. Tự nhiên Clark có cảm giác bất mãn với chính mình a, khi không một người như hắn lại nghiêm túc đối thoại với một tên nhóc 14 tuổi a, thật sự là có cảm giác nuốt không trôi.

Bất quá, mấu chốt của vấn đề này là: “Hắn thật sự có phải là đệ tử của Gandofe không?”

Clark hỏi thêm một vài câu nữa, Đỗ Duy một mặt tỏ ra khờ khạo, một mặt bao biện cho qua. Quá khứ đã qua, một đứa nhỏ đối với chính mình còn chưa thông, làm sao mà nhớ rõ ràng được chứ.

Dù sao Gandofe cũng là một nhân vật truyền kỳ, người như vậy khi thu đệ tử, tự nhiên là có ý tứ. Hắn tự nhiên cũng giống như hài tử, không thể nào hiểu được, đây quả thật là cái cơ tốt nhất a. Đỗ Duy đột nhiên phát hiện đó chính là cái ô lớn nhất để mình dựa dẫm a. Bất luận là kẻ nào, bằng bất cứ cách nào cũng không thể từ một tiểu hài tử biết được sự thật. Tiểu hài tử, trời sinh là có năng lực giả khờ khạo làm cảm động lòng người a.

Nói nửa ngày, pháp sư Clark mặc dù bị Đỗ Duy quay như chong chóng, nhưng không khỏi tin tám chín phần.

Hắn biết được rằng, Đỗ Duy năm ấy từng kiểm tra năng lực. Quả thật ma lực thiên phú đích thực là thiên tài, bất quá cảm ứng lực thì thật sự.....tuyệt đối không thể nào trở thành ma pháp sư. Bất quá khi nhìn vào biểu hiện gần đây nhất của hắn lại có chút hy vọng, hơn nữa dựa vào điều tra hắn vốn là tiểu thiếu gia của La Lâm gia, trước khi bị Gandofe mang đi, hoàn toàn không biết đến Ma pháp.

Nhưng hiện tại bây giờ, Đỗ Duy toàn thân tràn đầy ma pháp lực, Clark vừa nãy đã chứng kiến, hắn vừa rồi khi đối phó với 2 vị thần kỵ sĩ, phóng 2 quả cầu lửa là chân thật, hơn nữa thủ pháp lại vô cùng thuần thục. Ma lực quả thật không phải nhỏ a.

Một hơi 2 quả cầu lửa, Clark tự tin có thể làm được, nhưng thu phát lực một cách tùy ý như thế, hắn tuyệt đối không có bản lãnh. Trong thời gian qua, từ một tiểu hài tử không hề có thiên phú ma pháp mà có thể day dỗ thành một ma pháp sư xuất sắc như vậy, cả đại lục này sợ rằng chỉ có Gandofe đại nhân mới có bản lãnh đó thôi.

Phải biết rằng, năm đó thông qua bát cấp khảo hạch, sự kiện như thế vẫn sờ sờ trước mắt a.

Nếu không phải Gandofe, ai có thể tạo ra kỳ tích như vậy chứ!

Nhận định như vậy, nên Clark không nói thêm gì nữa: “Thân phận đệ tử Gandofe quả là thật rồi.” Dù sao đã là đệ tử của ông ấy, đừng nói tới thực lực, luận bối phận cũng cao hơn mình vài ba bậc a.

125. Chương 111: Nhất Phiến Đại Hảo

Cho dù Gandoff rốt cuộc là chết như thế nào, vấn đề này còn cần tiếp tục truy tra, dù sao Gandoff cũng đã chết, nhưng có thể tìm được một truyền nhân của hắn, lại còn trong một thời gian ngắn có thể tu luyện tới thực lực không tầm thường của “thiên tài”, công lao cũng không nhỏ. Đưa tin tức này về, cũng là một đại công.

Xong xuôi, Clark thở phào một hơi, sau đó đối đãi với Đỗ Duy càng tỏ ra khách khí hơn. Năm đó suýt nữa đã trở thành đệ tử của mình, hơn nữa trong giới quý tộc ở đế đô có mỹ danh là đại thiếu gia “ngu ngốc” của nhà Rowling, thoáng sau đã biến thành đệ tử quan môn (đóng cửa- cuối cùng) của ma đạo sư đứng đầu đại lục, thiên tài thiếu niên ma pháp sư, phải dùng tốc độ nhanh nhất để đem tiểu tử này trở về đế đô.

Sáng sớm ngày hôm sau Đỗ Duy xuất phát dưới sự bảo hộ của các vị Ma pháp sư xung quanh. Lúc này, thái độ của mọi người với vị thiếu gia nhà Rowling này tất nhiên là khác hẳn.

Đi theo đoàn còn có thêm một người nữa, chính là gã thủ bị quan nơi đây. Hắn biết mình gây họa không nhỏ khi đắc tội với Thần thánh kị sĩ đoàn, may là còn Đỗ Duy mở lời tiếp nhận hắn.

Đường đường là một thiếu gia của vũ huân gia tộc đế quốc mở miệng muốn người. Hơn nữa chỉ là một tên tam cấp kị sĩ quân thủ bị nơi này chẳng nhẽ không giao người? Dù về mặt sổ sách và thủ tục phải có thời gian nhất định, nhưng đã lập tức giao người, sau này sẽ đem thủ tục ra bổ sung một chút thì tốt hơn.

Tên tam cấp kị sĩ này có thể xem như một bước lên mây, đám sĩ quan cùng doanh trại với hắn đều chúc mừng. Thậm chí cả vị đại nhân thống lĩnh quân thủ bị nơi đây cũng đối đãi hắn thân thiện hơn, chỉ hy vọng sau này hắn ở gia tộc Rowling nói tốt hộ một chút. Sau này thống suất bộ có chiếu cố về mấy việc đại loại như tiếp tế và trang bị, có thể phải nhờ vào tên tam cấp kị sĩ xuất thân từ thủ bị quân này.

Nói về danh tính của vị quan thủ bị quân lại có một điển cố. Lúc Đỗ duy hỏi tên gọi của tên thủ hạ mình mới nhận, tên quan quân này chỉ nói mình gọi là George. Hỏi hắn họ gì, thì hắn lại không biết. Nguyên lai theo giải thích của bản thân hắn, từ nhỏ đã là cô nhi, khi mười lăm tuổi là lúc quân doanh địa phương tuyển quân, đã khai gian tuổi để nhập ngũ. May mắn là hắn thiên phú không tồi, thân thể cường kiện, chỉ dựa vào tu luyện đấu khí vũ kỹ được dạy trong quân đội đã tu luyện đến cảnh giới tam cấp kị sĩ. Chỉ là không có một danh sư nên vô pháp tiến thêm một bước nữa. Tên George này là do một vị quan quân già trong quân đội đặt cho hắn.

“Thuộc hạ không có họ, từ nay về sau ta theo Đỗ Duy thiếu gia, lấy họ là Rowling cũng rất tốt.” George mừng thầm. Nhưng Đỗ Duy lại lắc đầu: “Đối với ta thì không có vấn đề gì, nhưng phả hệ Rowling gia tộc nghiêm mật, ngoại nhân muốn nhập tộc, không phải do ta nói là xong. Điều này không được.”

George đang thất vọng, mấy tên quan quân đi đưa tiễn bên cạnh lại cười châm chọc “Tên tiểu tử này ngày thường đều ăn nhiều nên thường đánh rắm bùm bùm loạn xạ, hay gọi hắn là George - bùm đi!”

George giận dữ, trừng mắt nhìn đám đồng liêu mắng: “Ăn nói lăng nhăng! Trước mặt Đỗ Duy thiếu gia cũng dám hồ ngôn loạn ngữ sao!”

Gã thống lĩnh thủ bị quân cũng thầm hận mấy tên thủ hạ đi theo thô bỉ, làm cho mình xấu hổ. Trừng mắt mấy lần, sau đó chạy nhanh ra giảng hòa, nói: “Ta thấy thế này, “Bùm” tất nhiên là bất nhã, không bằng... hay lấy một âm tiết gần giống như vậy thôi, gọi hắn là “Bush” đi.” (đoạn này ta tự khâm phục mình vì dịch ra được Bush và Bùm nó đồng nghĩa- vài lời tự sướng của dịch giả)

Cuối cùng cái họ này mới làm gã kị sĩ đáng thương bình tĩnh.

George - Bush.

Đỗ Duy vừa nghe tên này, vô cùng kinh ngạc, cẩn thận quan sát tên thuộc hạ mới. Quả nhiên tướng mạo bất phàm, có vài phần thần thái giống như ngài George Bush. nổi tiếng ở thế giới trước kia của hắn. Đỗ Duy càng quan sát, trong lòng càng ngứa ngáy, ánh mắt do đó lộ ra vài tia không thích.

Gã quan quân này cũng là người cơ trí, nhìn thấy chủ chăm chú quan sát mình, ánh mắt không quá hữu hảo, trong lòng trống rỗng: “Thiếu gia thấy tên này không hay thì để thuộc hạ sẽ đổi sang tên khác cũng được.”

“Không đổi, không đổi!” Đỗ Duy lập tức cười lớn nói: “Từ bây giờ, người tên là George Bush. Từ nay về sau nếu người sinh con, sẽ gọi nó là Bush con!”

Đỗ Duy nghĩ thầm, kiếp trước nhìn tên Bush thật không vừa mắt, nhiều lần muốn cho hắn ăn vài cái tát, không ngờ bây giờ thuộc hạ có một tên như vậy, từ nay về sau sẽ có rất nhiều cơ hội a...

Càng nghĩ tới càng hài lòng, Đỗ Duy thân thiện vỗ vỗ vai tên thuộc hạ vài cái. George trong lòng đang trống rỗng, giờ lại thấy chủ nhân cao hứng, lòng nhẹ nhõm hơn một chút, lại được vỗ vai vài cái làm cả xương cốt cũng nhẹ hơn vài phần, mặt mày hớn hờ cả lên.

Đỗ Duy nghe thêm vài lời tán tụng, sau đó lại được chỉ huy quân địa phương điều ra một chi kị sĩ đội hộ tống, lên đường xuống phía nam. Thậm chí để lấy lòng Đỗ Duy, thành thủ đại nhân còn biếu tặng một cỗ xe ngựa thượng hảo.

Đỗ Duy tất nhiên là nhận, nhưng không ngồi xe ngựa một mình, mà con cho Hussein và Nicole (Medusa) ngồi chung xe.

Mọi người thấy vị tiểu thiếu gia nhà Rowling này đối xử rất thân thiết với tên dong binh đi theo như vậy, bất giác cũng nhìn Hussein bằng ánh mắt khác.

Còn đối với Nicole.... Một cô gái mỹ lệ tuyệt luân như vậy, lại ôn nhu động lòng người, quá bán là nữ nhân của thiếu gia rồi. Dù Đỗ Duy chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng với con cái nhà giàu quý tộc thì đại đa số khôn ra rất sớm, phần đông là mười ba, mười bốn tuổi đã có nữ nhân rồi. Việc này không có gì lạ.

Đỗ Duy mặc kệ suy nghĩ của người khác, cứ vậy dưới sự bảo hộ của vài vị Ma pháp sư công hội cùng một đội kỵ binh, hướng phía nam mà đi.

Cứ như vậy một đường xuống phía nam, vừa đi vừa ngắm cảnh không vội vã, khác hẳn lúc đến. Vài ngày sau đã thoát khỏi cái lạnh phương bắc, nhiệt độ đã ấm áp dần. Đỗ Duy nhìn thấy xung quanh tiền hô hậu ủng, ngay cả các vị Ma pháp sư để đô kiêu ngạo cũng đối với mình rất khách khí, hồi tưởng bộ dáng thê thảm lúc trước khi đi theo Gandoff, không khỏi trong lòng cảm khái, trong lòng có vài phần hoài niệm lão Gandoff quá cố.

Cứ như vậy đi tiếp năm ngày đường, ở phía xa xa của con đường có một đội tư binh của nhà Rowling tới.

Dẫn theo đội ngũ không phải ai khác chính là kỵ sĩ Robert. Robert tiếp nhận mệnh lệnh, dẫn ba trăm kỵ binh đi lên phương bắc tiếp đón thiếu gia, rốt cuộc cũng tìm được người, tự nhiên không khỏi mừng rỡ.

Ngày qua ngày hướng đông nam mà đi, nửa tháng sau đã đến sông Emerald, lúc này mới tính là thực sự đã về tới nhà.

Đội ngũ Ma pháp sư thấy vậy cũng cáo biệt. Trước khi đi, Clark còn dặn dò, mấy ngày nữa ma pháp hội chủ tịch sẽ đến bái phỏng.

Vườn ma pháp công hội muốn mang Đỗ Duy về thăng đế đô.

Nhưng hiện tại thân phận Đỗ Duy là quan môn đệ tử của Gandoff, điều này không giống trước nữa rồi, ngay cả Chủ tịch Ma pháp công hội cũng không thể không đối với Đỗ Duy kính lễ... Nói cách khác, nếu như dám đối với Đỗ Duy vô lễ, vậy thì mấy lão đồ đệ còn sống còn lại của Gandoff sợ rằng sẽ không tha cho.

Cho nên, mệnh lệnh truyền tới lúc đó, không cần mang Đỗ Duy quay lại đế đô, chỉ cần trước tiên để Đỗ Duy trở về trước, sau này sẽ tính tính tiếp. Nhưng Ma pháp sư công hội tại Rowling(La Lâm) bình nguyên nhận được mệnh lệnh, phải ngấm ngấm chiếu cố cho vị tiểu thiếu gia này chu toàn.

Người bên cạnh toàn bộ đổi thành người của mình, Đỗ Duy lúc này mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, Hussein cuối cùng cũng đã rời khỏi xe ngựa hít thở không khí.

Robert là một người không thích nói chuyện, tuy nhiên cực kì trung thành với Đỗ Duy, nên cũng chẳng hỏi thêm gì.

Con đường qua sông Emerald (hay còn gọi là sông Rowling), tới Rowling bình nguyên, Đỗ Duy nghe thấy tiếng hoan hô các kỵ binh của Rowling gia bên cạnh, hồi tưởng lại dáng vẻ bản thân lúc trước khi bị phụ thân trục xuất trở về quê cũ, lúc này trong lòng tự nhiên thấy vô cùng khác nhau.

126. Chương 111: Nhất Phiến Đại Hảo(phần Cuối)

Lần này trở về tới lâu đài của Rowling gia tộc, thái độ của lão quản gia Hill (Hy Nhĩ) lần này đối với Đỗ Duy khách khí hơn nhiều, khom lưng cúi đầu, cũng không dám hỏi gì nhiều. Đỗ Duy trong lòng thầm nhớ kĩ, khi trở về phòng, được mấy người hầu hầu hạ tắm rửa, lại đổi một bộ y phục mới, Cách ăn mặc thay đổi, lại có mấy phần phong thái thiếu niên tuấn tú rồi.

Sau đó lại phân phó đưa Hussein an bài trong một cái trang viện phía sau lâu đài (cũng là nơi Đỗ Duy trước đây mang người tới nghiên cứu khinh khí cầu), không cho phép ngoại nhân tùy tiện ra vào, đưa Nicole an bài trong lâu đài, còn an bài một tầng riêng chỉ dành cho nàng ta ở, đặc biệt đưa ra mệnh lệnh, người không

phận sự không được phép vào, nói đại, vị Medusa tùy tiện mở mắt ra nhìn người khác, vậy thì phiền toái lớn rồi.

Đỗ Duy vừa mới ra khỏi phòng, liền thấy Mã Đức cầm đầu chạy tới, đầu tiên quỳ thụp xuống một tiếng, sau đó nhào tới trước mặt Đỗ Duy, ôm chặt lấy chân của Đỗ Duy sau đó khóc to: “Thiếu gia của ta ơi, ta là Mã Đức người bộc nhân trung thành của thiếu gia đây! Cái ngày này là ngày ta luôn mong đợi, chỉ sợ ngài ở bên ngoài có chút gì ngoài ý muốn....”

Thấy dáng vẻ khóc lóc đau đớn của Mã Đức, Đỗ Duy cười mắng một tiếng, nhẹ nhàng gỡ tay của Mã Đức ra, cười nói: “Những ngày này ngươi thế nào? Thiếu gia ta tại phương bắc ăn không ít đau khổ, ngươi tại gia, tưởng rằng càng ngày phải càng tốt chứ?”

Mã Đức trông Đỗ Duy từ nhỏ tới lớn, cảm tình tự nhiên là không bình thường, cũng không che giấu, gạt nước mắt, cười nói: “Thiếu gia lưu lại sản nghiệp, ta cẩn thận trông coi, mặc dù sau khi ngài đi, tâm tình của ta buồn phiền, lo lắng, nhưng kiếm tiền lại không ít! Ngài đưa ra cái giải đấu gì đó, cái này chỉ trong vòng ngắn ngủi có 1 tháng, liền kiếm được mấy vạn kim tệ rồi. Hơn nữa, khi trước ta phụng mệnh trở về để đô mừng thọ phu nhân, màn trình diễn pháo hoa của ngài gửi tới, quả nhiên nổi bật làm rực rỡ cả tòa thành, những lễ vật của người khác đều kém hơn ngài. Chỉ là phu nhân luôn nhớ mong ngài, sau khi thấy lễ vật của ngài, khi nghe ta nói thiếu gia đặc biệt vì phu nhân mà chuẩn bị, tiêu tốn vô số tâm huyết, phu nhân vô cùng cao hứng nhưng sau đó lại khóc rất lâu.”

Đỗ Duy nghe vậy, sắc mặt thoáng buồn bã, Đỗ Duy đối với vị Bá tước phu nhân này, trông lòng tình cảm không ít, trên cái thế giới này, người đầu tiên đối với bản thân mình tốt, đó là vị mẫu thân này, nhớ lại một chút, Đỗ Duy nói: “Được rồi, cái này không cần nói, nhưng ngày mà chúng ta ở tại nơi này không còn lâu nữa, việc ta xuất môn lần này, âm ỉ cũng không nhỏ, sợ rằng phụ thân rất nhanh sẽ triệu hồi ta trở lại để đô, tới lúc đó gặp mẫu thân, sẽ khiến cho bà ấy thêm vui sướng.”

Nói xong, Đỗ Duy trở lại thư phòng, đang lúc muốn yêu cầu Mã Đức đem thời gian một tháng mình không ở đây, sản nghiệp trong tay báo cáo rõ ràng một lượt, nhưng lão quản gia Hill lại vội vàng chạy vào báo.

“Thiếu gia, có người tặng lễ vật tới, chỉ nói là tặng ngài!”

Đỗ Duy khẽ giật mình, lập tức dẫn người ra ngoài, liền thấy phía ngoài lâu đài, đỗ một hàng xe ngựa, bộc nhân của lâu đài đang dỡ lấy hàng hóa.

Khắc họa phía trên xe ngựa, chính là gia tộc huy chương của Listeria hầu tước phu nhân.

Một người trung niên thân mặc lễ phục nhìn thấy Đỗ Duy, liền nhanh chóng đi tới cúi người thi lễ, sau đó cung kính nói: “Vị này nhất định là Đỗ Duy thiếu gia rồi! Chúng tôi phụng mệnh Listeria hầu tước phu nhân, tới tặng đại lễ. Phu nhân nói, ân cứu mạng, sau này tất báo đáp, chút quả nhỏ này, chỉ là thấy mùa tế lễ mùa hè sắp đến rồi, tặng một chút đồ mọn, xin thiếu gia thu lấy.”

Nói xong, lại đưa danh sách lễ vật tới, Đỗ Duy đưa mắt nhìn, không nhận được kinh ngạc trong lòng.

Vị Listeria hầu tước phu nhân này quả nhiên là giàu có, cái này gọi là “chút lễ mọn”, khiến cho lão quản gia bên cạnh động dung rồi.

Một trăm con chiến mã mà đều là ngựa đực, hai xe thượng đẳng da thú của băng phong sâm lâm, không ít đặc sản hải ngoại. Nhà mẹ của vị Listeria hầu tước phu nhân này là một nhà buôn trứ danh cực lớn của Roland đại lục, buôn bán ở nước ngoài mấy đời giàu có nhất thiên hạ, lần này lễ vật tặng tới, bất ngờ còn có nhiều loại dạ minh châu và san hô sản xuất ở vùng biển! Cây san hô cao gần bằng người, giá trị phải trên vạn kim tệ, lại còn là bốn đôi.

Thậm chí nghe nói Đỗ Duy thích nghiên cứu ma pháp thực vật, còn đem tặng không ít loại thực vật trân quý mà ngay cả Đỗ Duy cũng không sưu tập được.

Còn có một bộ kị sĩ khải giáp được gia trì ma pháp có giá trị rất cao, giá trị ít nhất phải năm sáu vạn kim tệ, bộ khải giáp này Đỗ Duy chỉ đưa mắt nhìn qua, rồi lập tức cho người mang tới phía sau lâu đài, coi như là tiện nghi cho Hussein rồi.

Cuối cùng là một thanh đoàn kiếm, thanh kiếm dài không quá nửa mét, nhưng nhìn chất liệu, lại là tinh cương bách luyện(luyện trăm lần), trên mũi kiếm xuất hiện ngân khí nhàn nhạt, Đỗ Duy nhìn thấy, càng biến sắc mặt, rõ ràng là thêm vào bí ngân cực kỳ khó kiếm.

Bí ngân này là tài liệu trân quý ngay cả ma pháp sư cũng rất khó kiếm được, bởi vì kim chúc đối với ma pháp có sự bài xích tự nhiên, nhưng bí ngân lại không giống thế, đó là tài liệu để gia trì ma pháp vũ khí tốt nhất! Bình thường một vũ khí được gia trì ma pháp, chỉ là trên vũ khí được khảm bảo thạch, đem ma pháp ẩn tại bảo thạch, nhưng so với bí ngân chân chánh dung hợp với ma pháp, thì kém tới cả trăm lần.

Bí ngân trên thị trường càng là vô giá, cho dù có bỏ ra mười vạn kim tệ, cũng chỉ có thể mua được một mẫu lớn nhỏ không quá một quả trứng chim mà thôi.

Đoản kiếm có bí ngân này, đối với Đỗ Duy mà nói là một sự bắt đầu tuyệt vời, chỉ cần Đỗ Duy sau này học nhiều hơn về ma pháp, là có thể gia trì ma pháp trên thanh đoản kiếm này được rồi.

Phần lễ vật quý trọng này, Đỗ Duy trong lòng có chút hổ thẹn, chính lúc đang muốn nói, thì người của Listeria cười nói: “Hầu tước phu nhân nói rồi, Đỗ Duy thiếu gia ngàn vạn lần xin đừng từ chối. Nếu như từ chối trả về, tôi cũng không dễ ăn nói, mà còn khiến cho Hầu tước phu nhân thương tâm, phu nhân thân thể vừa mới khá hơn, còn không được phép đi lại, đợi thân thể tốt rồi, nhất định sẽ tự mình tới bái hội thiếu gia.”

Dừng một chút, gã nói thêm: ” Phu nhân còn nói Đỗ Duy thiếu gia tuổi trẻ, tất sẽ hiếu kì trước những thứ mới lạ. Dù gia tộc Listeria chúng ta không có, vẫn có thể dùng thương đội hàng hải kiếm không dừng. Sau này Đỗ Duy thiếu gia ngài có gì phân phó, chỉ cần báo cho bất kì thương hào nào của gia tộc Listeria (Listeria) ở phía nam, chỉ cần báo tên, Listeria gia tộc chúng tôi nhất định sẽ dốc lực tương trợ!”

Nói xong, gã cúi người chào, sau đó xoay người dẫn đội xe ngựa đã trống rỗng ly khai.

Lão quản gia Hill đứng bên cạnh đã thay đổi sắc mặt vài lần. Phần lễ vật của Hầu tước phu nhân Listeria này có giá trị bằng cả nửa năm lợi tức của cả gia tộc Rowling. Không biết thiếu gia làm sao quen được vị Hầu tước quả phụ nổi tiếng kia mà được nể mặt đến như vậy.

Đang định quay vào thành thì hạ nhân lại đến báo rằng quản sự phân hội của Ma pháp công hội tại bình nguyên Rowling phái người đến tặng lễ vật.

Lão quản gia cả kinh. Đây không phải chuyện đùa. Quý tộc tặng lễ không hiếm, nhưng đến cả Ma pháp sư cũng tặng lễ thì quá khác rồi.

Bình thường chỉ có chuyện đại gia, quý tộc tổng lễ Ma pháp sư, dù có được nhận nhưng chưa chắc được nể mặt. Có khi nào thấy chuyện Ma pháp sư vội vã đến tổng lễ vật cho quý tộc như thế này ?

Phân hội của Ma pháp công hội tại bình nguyên Rowling cũng đã biết được tin từ kinh đô rằng Đỗ Duy là đệ tử quan môn của Gandoff (Cam Đa Phu) đại sư, lập tức cũng chọn ra những ma pháp tài liệu tốt nhất đến tổng tặng:

.

-Mười viên Sapphire (Thủy Lan)Bảo Thạch, tối cần thiết cho phong hệ Ma pháp sư.

-Một trăm viên Ruby (Hồng Ngọc) Bảo thạch loại thượng đẳng, đạo cụ vô cùng trân quý đối với Hỏa hệ Ma pháp sư.

-Hai mươi viên Pha Lê đen.

-Một trăm viên Pha Lê thượng đẳng chứa ma lực.

-Còn lại là vô số viên Pha Lê màu khác

-Ngoài ra vẫn có rất nhiều loại ma pháp đạo cụ khác.

-Cuối cùng còn có một khối gỗ Hồ Đào thượng hảo trên trăm tuổi, được chặt xuống lúc đầu xuân trước khi cây kịp khai hoa nảy chồi, được sơ chế qua bởi luyện kim Thuật sư của Ma Pháp công hội, là tài liệu tốt nhất để chế tạo Pháp trượng cho Ma pháp sư.

Đỗ Duy mặt mày hớn hở tiếp nhận, lập tức cho người đưa đến gian Tiểu mộc lâu mà mà mình kiến tạo lúc trước tại thành ngoại.

Gã Tứ cấp Ma pháp sư mà công hội phái đến nói vài câu khách sáo xong cũng rời đi.

Lão quân gia Hill trong lòng rung động. Không hiểu vị Thiếu gia bị coi là phế vật này rốt cuộc đã làm chuyện kinh thiên đại sự gì mà từ gia tộc giàu có Listeria (Listeria) cho đến Ma pháp công hội ánh mắt cao cao tại thượng cũng phải đến tận cửa lấy lòng.

Đỗ Duy không để ý tới hắn, chỉ dẫn theo lão Mã Đức tới sau thành tìm Hussein.

Đỗ Duy bây giờ không chỉ có nhiều tài sản, mà còn có nhiều bí mật không thể để người khác biết, như sự tồn tại của Hussein Medusa còn có lão thử Gageu) cùng chim cánh cụt QO.

Trong thành nhiều tai mắt, hỗn tạp, tốt nhất là tìm một nơi vắng vẻ, tĩnh lặng. Dù sao bình nguyên Rowling rộng lớn này cũng không thiếu chỗ. Đỗ Duy định tìm một nơi thích hợp để kiến tạo đại bản doanh cho mình, lúc đó mới có thể coi là đã có căn cơ của chính mình.

Bây giờ hắn giàu có, khác xa lúc trước mỗi tháng chỉ được lãnh ba trăm Kim tệ còm, tìm một nơi sơn minh thủy tú để kiến tạo một tòa thành hay trang viên cho mình không phải một việc dễ như chơi ư?

Tiền đồ sáng lạn, tình thế thật là tốt đẹp a.....

127. Chương 112: Chế Không Quyền (Thượng)

Vốn là một tên quan nhỏ nhoi trong thủ bị quân ở tiểu thành phương bắc, mặc dù quân hướng(tiền chi cho quân đội) không ít, nhưng vẫn là một tiểu thành, trang bị của thủ bị quân so với quân đoàn chủ chiến chính quy của đế quốc kém hơn rất nhiều. Ngày thường nhìn thấy người của bạo phong quân đoàn lui tới nhanh như chớp giết, y giáp sáng bóng, trong thấy mà thêm.

Mà sau khi theo Đỗ Duy trở về, Robert biết là thủ hạ mà Đỗ Duy thu nhận giữa đường, liền đưa hắn biên nhập vào trong đội kỵ binh thủ hộ thành, làm một kỵ binh đội trưởng thống lĩnh trăm người.

Rowling gia tộc là vũ huân thế gia của đế quốc, trang bị của tư binh so với thủ bị quân phải tốt hơn tới mấy lần, cho dù so với quân đoàn chủ chiến của đế quốc, như bạo phong quân đoàn, cũng không kém nhiều lắm. Thấy được phát cho một bộ áo giáp kỵ sĩ thượng đẳng, còn có đao kiếm sắc bén, ngựa hùng tráng, trong lòng George Bush mừng rỡ không thôi.

Mà Đỗ Duy cũng nhìn hắn với con mắt khác. Bởi vì hiện tại Đỗ Duy có bất đồng với người trong nhà, nhưng những kẻ tâm phúc có thể phái ra ngoài làm một số việc bí mật lại không nhiều lắm, tính hết thấy chỉ có mỗi lão Mã Đức. Những người khác, tỷ như Hussein đều không được nhìn tới.

Như vậy, George Bush này là nhân tuyển tốt nhất. Không có bối cảnh, không cha không mẹ, xuất thân từ hàn môn. Nhưng lại đắc tội với thần thánh kỵ sĩ đoàn, hết hy vọng dành phải đi theo mình. Trên đường đi Hussein đã âm thầm quan sát, tiểu tử này thiên phú luyện võ cũng được, tự nhiên Đỗ Duy cũng muốn đề bạt hết sức.

George cũng không phải kẻ ngu, Robert theo sự phân phó của Đỗ Duy, dạy hắn một ít trung cấp đấu khí kỹ xảo của Rowling gia tộc dành cho các quân sĩ trong tư quân, tên gia hỏa này này mỗi ngày đều chăm chỉ luyện tập. (nguyên văn là liên hệ- không hiểu lắm, ai biết thì góp ý cho mình)

Vốn quân đội của Rowling gia tộc đều muốn bài ngoại, muốn đứng vững chân ở đó, cũng không dễ dàng. Tuy vậy, may mà Đỗ Duy phát minh ra bóng đá. Mặc dù hiện nay các trận đấu bóng đá đã trở thành trò chơi phổ biến trong dân gian, nhưng ở trong quân doanh thì vẫn hiếm khi được đá vài trận.

George Bush này lại là một thiên tài đá bóng, mấy ngày nay, không ngờ đã đá khá là ra dáng, cứ như vậy, rất nhanh đã cùng với các kỵ binh của Rowling gia tộc kết thành một đoàn, có vài người vốn là không thích kẻ tới từ bên ngoài này, sau khi cùng hắn đá vài trận bóng, quan hệ cũng dần dần tốt lên.

Đỗ Duy cố tình tài bồi hẳn để trọng dụng hơn, càng cố ý dấn dò George và Robert, để cho George thống lĩnh một đội kỵ binh có một trăm người, chỉ là các đội viên lại khiến George Bush phải thăm tự quan sát lại mình, sau đó tìm lấy một vài tên tinh minh mẫn cán, mồm miệng nhanh nhạy tới.

George biết đây là chủ nhân mới của mình cố ý tài bồi, không dám chậm trễ, cả mấy ngày đầu não náo loạn loạn quân doanh, nhưng cũng thăm lưu ý, nhớ lấy không ít những người đã tới, cuối cùng thì báo lên cho Robert.

Có Đỗ Duy làm chỗ dựa, Robert mở đèn xanh, mặc cho George chọn người. Lúc này mới chọn hơn một trăm kỵ binh, hành động chuyên môn là làm thân vệ cho Đỗ Duy. Tuy nhiên George này võ kỹ quá mức bình thường, Robert càng tận lực dạy hẳn một phen. Còn đem sở học về võ kỹ đầy khí của mình truyền thụ cho George.

Đảo mất một cái, Đỗ Duy đã về nhà một tháng có thừa.

Hắn cho người ra khu rừng bên ngoài thành kiến tạo một tòa tháp nhỏ cao gấp ba lần cái cũ, cũng là một mảnh rừng đó, xây một cái trang viên nhỏ bình thường. Ba mặt dùng tường gỗ vậy quay. Một mặt hướng về sông Rowling.

Có lẽ vật mà Listeria, hầu tước phu nhân tặng, còn cả lễ vật của ma pháp công hội. Toàn bộ đều để ở nơi đây, còn có cái được lão Mã Đức thống lĩnh gọi là “túc hiệp”(túc trong túc cầu), toàn bộ sản nghiệp của Đỗ Duy đổ vào, một trăm kỵ binh của George thì đảm nhận chức trách bảo hộ nơi đây.

Bình thường, nếu không có mệnh lệnh của Đỗ Duy, cho dù là lão quản gia Hill cũng không được phép đi vào.

Vốn lần trước sau khi Đỗ Duy gây họa, bị phụ thân hạ lệnh cấm túc, còn bây giờ thư tay của bá tước đại nhân từ đế đô truyền tới thì đã giải trừ rồi. Chỉ là Đỗ Duy đã đoán trước được tin tức mình sẽ được về đế đô nhưng lại chậm chạp không đi. Đỗ Duy vốn không quan tâm, dù sao đâu cũng là Rowling bình nguyên của lão gia, trời cao biển rộng, rất thoải mái nên không vội vàng trở về đế đô.

Mỗi ngày hẳn đều cùng ma pháp thiên tài Sol Skea (tác nhĩ tư khắc á) nghiên cứu ma pháp, mà bây giờ lại có thêm một lão thử tế tướng Gageu. Mặc dù trình độ ma pháp của Gageu kém Gandoff gấp trăm lần. Nhưng dù tốt xấu gì thì cũng từng có danh hiệu bát cấp ma pháp sư. Thực lực thực tế đã đạt tới ngũ cấp, mà tri thức về ma pháp hơn Đỗ Duy và Skea rất nhiều.

Sol Skea dù sao cũng đã một lòng đi theo Đỗ Duy lẫn lộn. Đối với tên người chuột Gageu này ban đầu còn có chút dị nghị, có điều Gageu nói bản thân tu luyện biến hình thuật ma pháp, kết quả là trong lúc không cẩn thận trúng phải ma pháp phản phệ, giải thích như vậy, cũng có thể tính là đã giải trừ được sự nghi hoặc trong lòng Sol Skea.

Mà Gageu đối với con đường ma pháp mới do Skea tạo ra lại càng kinh ngạc! Thí nghiệm của Skea dường như có thể làm cho người bình thường đều có thể sử dụng ma pháp. Chuyện như vậy nếu có thể làm thành công thì chính là đột phá kinh thiên động địa.

Sol Skea đem hết những phát minh của mình ra khoe, thử nghiệm hết một lượt khiến cho Gageu sinh ra kính ý đối với tên gia hỏa có ma pháp lực thấp kém này.

May mắn là hiện tại tài sản của Đỗ Duy rất nhiều, thí nghiệm ma pháp mặc dù là đốt tiền, nhưng tới gia thế của Đỗ Duy, có đốt cũng chẳng là gì.

Chỉ mà mấy ngày này Đỗ Duy lo lắng tính tới tính lui, lúc trước phái nữ kỵ sĩ Roline(Nhược Lâm) và nữ ma pháp sư bạo lực Joanna (Kiều An Na) ra biển làm hải tặc, đã đi ba tháng, nhưng lại chậm chạp không trở về, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Tuy vậy, cũng vẫn có tin tức tốt.

Lúc trước Đỗ Duy lưu lại “nhóm nghiên cứu và phát triển” khinh khí cầu, khi Đỗ Duy ra đi mấy thợ thủ công này vẫn không bỏ công tác của họ, sau nhiều ngày nghiên cứu, hơn nửa với sự chỉ bảo của Đỗ Duy, rốt cuộc cũng nghiên cứu chế tạo thành công hoàn toàn khinh khí cầu. Sau khi bay thử vài lần (đương nhiên, bay thử nghiệm lần này, Mã Đức thà bị đánh chết cũng không chịu lên), đã có thiết bị điều chỉnh phương

hướng. Theo từng bước phát triển, Gageu có thâm niên của ma pháp sư đối với nhiên liệu đốt cháy đã bổ thêm một hai loại ma pháp được thảo, khiến cho nhiệt khí có hiệu năng tăng lên vài lần, mà độ bền vững và khả năng chịu sức nặng đã liên tiếp được đề cao.

Đỗ Duy nghĩ.

Ở cái thế giới này, không có lực lượng trên không. Hầu như trên trời không thiết lập phòng ngự. Có khinh khí cầu này, dường như đã nắm trong tay quyền lực trên khoảng không. Nếu là thời kỳ chiến tranh, có thể dùng rất nhiều khinh khí cầu đêm rất nhiều quân âm thầm vận chuyển tới sau lưng địch quân....tác dụng không phải là chuyện đùa! Còn có thể công kích từ không trung.....

Nhưng đại lục bây giờ vẫn là thời kỳ hòa bình. Khinh khí cầu này không có chỗ tác dụng trong quân sự.

Đỗ Duy cái khó ló cái khôn: chiến tranh không dùng được thì cũng không thể lãng phí, tốt xấu gì thì mình cũng đầu tư nhiều tiền tạo ra thứ như vậy, chung quy là không thể để trang trí, cũng không thể ném tiền vào trong nước lãng phí như vậy.

Võ đầu, Đỗ Duy bình tĩnh tìm biện pháp: Dân dụng! Dùng để vận chuyển!

Mặc dù phát triển khinh khí cầu thì khả năng chịu trọng lượng tăng lên rất nhiều, nhưng muốn vận chuyển thứ gì đó thì cũng không bằng một chiếc xe ngựa.

Nhưng dù sao cũng là bay trên không trung, tốc độ so với xe ngựa nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Lại còn an toàn, một số vật phẩm quý dễ vỡ, không cần lo lắng việc xe ngựa bị xóc gây ra vỡ hỏng. Quan trọng nhất chính là, giá thành rẻ tiền, một chiếc xe ngựa, có tính giá của xe ngựa, còn có ngựa, lại thêm mã phu, còn có tiêu hao của cỏ cho ngựa và tiền lương của mã phu, thành phẩm sao với khinh khí cầu lớn hơn rất nhiều.

Vì vậy, Đỗ Duy đã đem còn đường phát tài đặt hết vào con chuyện này.

Trên đại lục Roland, cũng có ngành vận tải, tuy nhiều đều dùng xe ngựa để di chuyển. Tốc độ chậm không nói, hơn nữa giá thành lại cao.

Nếu muốn nhanh, tất nhiên cũng có cách. Ở vài thành thị lớn, đều có tồn tại phân hội của ma pháp công hội, nếu quân sự có yêu cầu, cũng có thể mời ma pháp sư đến bố trí ma pháp trận.

Loại ma pháp trận này, thông qua ma pháp, nhưng thực ra chỉ có thể chuyển một vài thứ văn kiện quan trọng. Trong nháy mắt sẽ đưa đến, không chậm hơn e-mail lúc kiếp trước của Đỗ Duy. Nhưng dù sao ma pháp trận cũng là thứ rất hiếm, chỉ có các phân hội của ma pháp công hội và một số nơi trọng yếu cần phải có của quân sự.

Những người bình thường, cho dù là hào môn phú quý, muốn chuyển đồ, quá bán cũng chỉ có thể dựa vào mã chuyển đi.

Như vậy, khinh khí cầu có chỗ dùng rồi.

Ngày hôm nay, Đỗ Duy cho Mã Đức triệu tập mấy phú thương được hưởng ích lợi từ giải bóng đá, tụ tập ở một tiểu thành không xa phía nam Rowling bình nguyên.

Tiểu thành này ở cách Rowling thành chưa tới ba mươi dặm, các vật tư thường nhật trong thành đều được nhập từ tiểu thành này, bởi vì gần sát với thành của Rowling gia tộc, nên tiểu thành này có một cái tên vô cùng độc đáo: Rowling lạc nhĩ, theo dự ngôn của Roland đại lục, cái tên này có nghĩa là: hậu phương của Rowling gia tộc

Hôm nay, được nghe Đỗ Duy thiếu gia của Rowling gia tộc triệu tập, phú thương cả Prescott (khoa đặc) hành tỉnh đều đến, cho dù không thể đến được, cũng phái một vài đại biểu có đủ phân lượng và thân phận. Trước mắt có quan hệ rất tốt với các cơ sở dưới tay Đỗ Duy, tự nhiên là tên thương nhân đó đã từng tài trợ một lượng lớn tiền bạc cho Đỗ Duy, đồng thời chỉ tiền cho đội quân giải bóng đá.

Đỗ Duy tự mình triển lãm khinh khí cầu. Đây là một món hàng mẫu do Đỗ Duy chuẩn bị cẩn thận, dùng mười tấm da trâu thượng hảo bọc bên ngoài, tạo thành nhiệt khí cầu (khinh khí cầu bay nhờ hơi nóng), bên dưới là những chiếc giỏ đan cực lớn hình cái bát, xung quanh là lan can cao bằng nửa thân người. Đỗ Duy

sau khi tính toán, biết được khinh khí cầu này có thể chịu sức nặng của mười lăm nam tử trưởng thành. Tầm đó ước chừng là nặng một tấn.

Hơn nữa, ở dưới sàn, đã cố ý mời Gageu gia trì mấy cái phong hệ ma pháp nho nhỏ. Khiến cho khinh khí cầu này có thể bay thẳng đứng lên sau khi mượn một ít sức gió, giảm bớt lực cản của gió và tăng thêm sức nâng của khinh khí cầu. Khiến cho tốc độ phi hành của nó nhanh hơn, tải trọng lớn hơn.

“Hôm nay mời mọi người tới, kỳ thật là do ta lại chuẩn bị khai trương một sản nghiệp mới.”

Đỗ Duy đối với mấy thương nhân này không hề khách khí. Thấy được thứ này, bọn họ không thể không động tâm: “Sinh ý vận tải trên Rowling bình nguyên, trước nay đều là do mấy hãng xe lũng đoạn, vốn chúng ta tuy cũng có xe, nhưng bởi vì có một số nơi bị tắc nghẽn bởi địa hình, rất là không thuận tiện. Ta chuẩn bị ra thứ đồ vật nho nhỏ này, từ nay về sau mọi người có thứ gì quý trọng cần phải chuyển cấp bách có thể thông báo. Chỉ cần dưới tình huống thời tiết tốt, Rowling bình nguyên từ nam tới bắc, nhiều nhất chỉ cần hai ngày

Lời này vừa xuất, người ở phía dưới nhất thời xôn xao lên.

128. Chương 112: Chế Không Quyền(hạ)

Hai ngày ư? Bắt đầu từ phương bắc của Rowling bình nguyên là sông Jade(phỉ thúy), xuôi xuôi mà chạy lên hướng nam, muốn xuyên qua Rowling bình nguyên phải mất bảy tám ngày trời!

Vì ngại thân phận của Đỗ Duy, mấy thương nhân này không dám phản bác, nhưng trên mặt mỗi người đều biểu lộ vài phần không tin.

Đỗ Duy cũng không nói lời thừa, trực tiếp tuyên bố khởi hành, sau đó cười nói: “Nếu như mọi người không tin lời nói xuống thì có thể thử nghiệm một chút. Không biết có vị nào nguyện ý tự mình thử nghiệm một lần không?”

Là người đã hợp tác Đỗ Duy trong thời gian, vị phú thương bán lông thú kia rất bội phục tiểu thiếu gia này, nhận định rằng vị tiểu thiếu gia của Rowling gia tộc này tuy tuổi còn trẻ nhưng lại không giống như bình thường. Lúc này thấy tất cả mọi người không nói lời nào, đứng là thời cơ tốt để mình nịnh hót lập tức lớn tiếng nói: “Đỗ Duy thiếu gia đã chuẩn bị xuất ra thứ này, khẳng định là thần kỳ. Cái bóng đá kia khiến cho mọi người lời không ít. Thứ này, ta nguyện ý thử trước!”

Đỗ Duy cười cười, nhìn thoáng qua tên khách hàng này, trong lòng thầm mãn ý, cười nói: “Nếu muốn đi từ bắc tới nam của Rowling bình nguyên, lộ trình quá xa, mọi người không thể chờ được. Chung quy thì không thể để mọi người ngồi ở cái quảng trường này vài ngày phải không nào? Như vậy đi, từ

“Rowling nhĩ thành”, trong các thành trấn phụ cận, mọi người tùy ý chọn lấy một nơi, chỉ cần trong vòng hai ngày ngựa có thể đi tới(mã trình)....”

Vị phú thương bán lông thú kia cười lập tức nói: “Kaka thành ở phía nam, kỳ mã phải đi một ngày mới đến, ta cũng có sinh ý ở trong Kaka thành.”

“Được, tới Kaka thành!” Đỗ Duy lập tức lớn tiếng nói: “Cứ như vậy đi, nói thế này, ta viết một phong thư, người cười thứ này mang thư của ta tới Kaka thành. Sau đó mời thành thủ đại nhân ở Kaka thành ký tên ở trên bức thư rồi đem về làm chứng! Thứ này bay tới thành Kaka, không cần đến gần nửa ngày. Các vị đều tự mắt thấy, đến lúc đó thì biết là ta không nói dối.”

Nói xong, Đỗ Duy khoát tay, thủ hạ và thợ thủ công lập tức chuẩn bị bơm ga vài khinh khí cầu, không đến một lúc, quả khí cầu phồng lên. Từ từ bay lên, nếu không phải phía dưới dùng dây thừng để cố định, thì đã sớm bay lên tận trời rồi.

Đỗ Duy tự thân kéo vị lão bảo bán lông thú này tới biên khinh khí cầu, sau đó đưa cho tín thư của mình, cười nói: “Nơi này còn có nhiều vị bằng hữu đang chờ như vậy, ta muốn đi theo cũng không đi được nữa. Tới Kaka thành cầm tín thư của ta mời thành thủ đại nhân ký tên lên công văn rồi trở về, không nên chậm trễ.”

Vị thương nhân bán lông thú này ngồi trên ghế dài của khinh khí cầu. Trên đó tất nhiên là có một tên người hầu của Rowling gia tộc phụ trách điều khiển. Người ở phía dưới cầm dây thừng, không lâu sau, khinh khí cầu đã bay lên.

Đây là lần đầu tiên trong đời được bay lên trời của vị thương nhân bán lông thú kia, biểu hiện cũng giống như Mã Đức lần trước, mặc dù kiệt lực kiểm chế, nhưng vẫn không khỏi hô to gọi nhỏ.

Mà người vây xem ở phía dưới, mắt thấy một vật lớn như vậy có thể bay lên, không khỏi nổi lên ồn ào, trong lúc nhất thời cả khu sân rộng của tiểu thành này sôi trào tiếng người, mỗi người đều rung động.....

Đỗ Duy đã sớm dự tính, cũng không nói gì thêm, chỉ ra lệnh cho hạ nhân mang rất nhiều mỹ tửu mỹ thực và nước trà lên, sau đó tới bên cạnh George Bush nói: "Người thấy kinh ngạc không?"

George Bush lắc đầu: "Thứ mà thiếu gia chuẩn bị, đương nhiên là không bình thường rồi, đừng nói nó có thể ba, cho dù có thể lặn xuống dưới nước, ta cũng không kỳ quái."

Ánh mắt Đỗ Duy chợt lóe: "Lặn xuống dưới nước..." Hắn không khỏi thấp giọng lầm bầm: "Nếu cho ta thời gian và điều kiện, cho ra mấy cái tàu ngầm, cũng không phải là không có khả năng."

Khinh khí cầu bay về phía xa, biến mất sau đám mây, người ở dưới sân vẫn sôi sôi sục sục như trước. Đỗ Duy cũng không nói nhiều, ngồi an tĩnh trên ghế tựa, phía dưới tất nhiên có Mã Đức sắp xếp.

Quả nhiên, thời gian chưa tới nửa ngày rất nhanh trôi qua. Đỗ Duy chuẩn những mỹ tửu mỹ thực này, nhưng không có bao nhiêu người có tâm tư hưởng dụng. Cả đám chỉ ngẩn cổ nhìn về phía chân trời.

Tới thời điểm giữa trưa, quả nhiên, chân trời xuất hiện một cái bóng, lập tức bóng dáng của khinh khí cầu dần dần rõ ràng lên,

"Về rồi về rồi! Quả nhiên về rồi!" Phía dưới có người bắt đầu đứng lên hô to gọi nhỏ.

Đỗ Duy vẫn ngồi ung dung như cũ, chăm rãi uống từng ngụm trà.

Một mảng khinh khí cầu kia đáp xuống cái sân đang ồn ào, sau đó vị lão bản bán lông thú kia đi xuống với vẻ mặt trắng bệch, tuy nhiên khí sắc tốt hơn rất nhiều so với lúc mới đi, dù kiệt lực nhưng vẫn ưỡn ngực, vẻ mặt kiêu ngạo (sau này khi nghe người hầu điều khiển khinh khí cầu kia báo cáo. Vị lão bản bán lông thú này trên đường đi nôn mửa không ngừng, khi tới Kaka thành chân mềm nhũn dường như không thể đi được. Tuy nhiên khi trở về thì khá hơn nhiều.)

Mắt thấy vị lão bản bán lông thú này đi xuống, xuất ra công văn có chữ ký của thành thủ đại nhân Kaka thành, nhất thời toàn trường sợ hãi than, rốt cuộc không ai dám không tin nữa!"

Từ nơi này tới đến Kaka thành, kỳ mã phải mất hai ngày lộ trình, mà nhiệt khí cầu này mất chưa tới nửa ngày... lại còn là cả đi cả về! Tốc độ này nhanh hơn bao nhiêu lần?!

129. Chương 112: Chế Không Quyền (Hạ) 2

Sau đó Đỗ Duy nhiệt tình lôi kéo vị thương nhân bán lông thú này tới bên chiếc bàn, lớn tiếng tuyên bố tốc độ và tải trọng của khinh khí cầu này. Một lời tuyên bố này làm cho các vị phú thương ở phía dưới sắc mặt đều bất đồng. Điều nghĩ khi thứ này xuất hiện, sẽ có ít nhiều xung đột với sự sinh sản của một số sản nghiệp hiện nay!

Đến lúc này, Đỗ Duy công bố quá trình khinh khí cầu đã viên mãn hoàn toàn. Tin rằng sau này, với tác dụng thần kỳ của khinh khí cầu, sẽ theo mấy vị thương nhân đang ngồi toàn trường truyền đi khắp bốn phương.

Sau đó Đỗ Duy tuyên bố rằng thành lập hãng vận chuyển đầu tiên dưới tên của mình. Từ nay về sau, các vị thương nhân đang ngồi ở đây, nếu muốn vận chuyển hàng hóa, hay là văn thư, tín kiện trọng yếu hoặc vật phẩm quý, có thể phó thác cho Đỗ Duy vận chuyển. Hành tẩu trên bầu trời, tốc độ nhanh nhất mà còn an toàn, không có đạo tặc cướp, chỉ cần thời tiết quang đăng, tất nhiên sẽ đi thẳng không bị ngăn trở.

Đỗ Duy còn đặc biệt xuất ra tâm tài chuẩn bị một buổi nghi thức khai trương, còn mình thì kéo vạ lão bản bán lông thú kia tới cắt băng khánh thành, vạ lão bản bán lông thú kia nơm nớp lo sợ, nhưng trong lòng lại dắc ý, chỉ thấy quan hệ giữa mình và Đỗ Duy lại lên một tầng mới, sau này vị tiểu thiếu gia thần kỳ này của Rowling gia tộc, tất nhiên tiền tài sẽ vào như nước.

Đỗ Duy công bố giá cả vận chuyển từ nay về sau, tiện nghi không ít so với xe ngựa chuyên chở bình thường. Như vậy, tất nhiên càng chịu được hoan nghênh rất lớn.

Mà mấy vị thương gia được mời đến lần này, mỗi người sẽ được phát phiếu ưu đãi, từ nay về sau dùng phiếu này khi dùng hãng vận chuyển của Đỗ Duy, giá cả sẽ thấp hơn hai thành so với thị trường, có hữu hiệu trong vòng một năm.

Phải biết rằng, muốn làm ngành vận chuyển hàng hóa, trọng yếu nhất là mạng lưới vận chuyển.

Đỗ Duy có khinh khí cầu, nhưng những nơi khác không phải của mình thì đều không có, vận chuyển không thể phát triển. Các hãng xe đều có chi nhánh của riêng mình, hình thành mạng lưới, nơi nào thì cũng có dấu chân của xe ngựa lui tới, bốn phương tám hướng, sinh ý mới có thể phát triển được. Mà những vị thương nhân đang ngồi ở đây, trong các thành thị lớn nhỏ trên khắp Rowling bình nguyên đều có sản nghiệp, sau này vào thời điểm Đỗ Duy khuếch trương sản nghiệp vận chuyển của mình, có thể nhờ lực lượng của mình xây dựng mạng lưới vận chuyển của mình.

Ngày hôm sau, dưới tên của Đỗ Duy xuất ra khinh khí cầu, xem như dương danh triệt để rồi.

Không đầy một tháng, sinh ý của hãng xe ngựa tại Rowling bình nguyên giảm xuống ba thành.

Nhân đây nói luôn, thời điểm Đỗ Duy thành lập hãng vận chuyển, Mã Đức hỏi hẳn rốt cuộc sản nghiệp này dùng tên gì. Đỗ Duy thiếu gia mỉm cười, cầm bút lông lên, viết nhanh mấy chữ to:

Federal Express!

Đảo mắt lại một tháng qua đi.

Số lượng khinh khí cầu của FedEx tăng lên hai mươi cái, nhưng hàng ngày vẫn cung không đủ cầu. Xuyên qua phần lớn Rowling nguyên, mấy ngày gần đây, đã ra khỏi Rowling bình nguyên tới Prescott hành tỉnh, đem xúc tu vươn tới Lille hành tỉnh ở vùng biên phía nam. Nơi phân cách giữa Rowling bình nguyên và Lille hành tỉnh, là nơi hiểm "bán giác thành" mà Đỗ Duy đã từng ở, thiết lập một chi nhánh mới.

Tiền của Đỗ Duy tất nhiên tăng nhanh, tài sản cứ tiến vào, mỗi ngày đều có một đồng kim tệ chảy vào túi hắn.

Mà hôm nay, thấy mùa xuân đã qua, bước chân của mùa hè đã dần tiến tới, Đỗ Duy cũng quên đếm ngày. Khoảng thời gian tới đêm trăng tròn tháng sáu mà Grandoff nói trong sách chỉ còn hai mươi ngày nữa.

Tuy nhiên Đỗ Duy đoán chắc sau việc này, phụ phân ở đế đô tất nhiên phải triệu hồi mình về, nhưng tin tức chậm trễ chưa đến, trong lòng Đỗ Duy không khỏi đoán: "Chẳng lẽ lão cha không thích mình như vậy sao?"

Tuy nhiên, tâm tư của Đỗ Duy không để việc này làm đầu, cho dù đế đô không có tin tức triệu hồi mình, thì mình sẽ lãng lẽ tới đế đô một chuyến, chỉ đến nơi Gandoff ghi trong sách, đi gặp vị ma pháp sư thần bí có thể nhận mình là đồ đệ là ổn rồi. Có thể được Gandoff tôn sùng chắc chắn không phải là người thường.

Trong miệng Đỗ Duy ngậm một quả nho đã lột vỏ, lúc này Đỗ Duy nằm trên ghế mềm hồi tưởng. Bỗng bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa lộp cộp. Nhiều ngày nay Đỗ Duy đã nghe quen thanh âm này rồi, biết ngay đó là vị thủ hạ tổng thống của Mỹ quốc tới. Vì vậy lớn tiếng cười nói: "George, lại có chuyện gì vậy?"

George mặc bì giáp, bước tới thư phòng, làm một kỵ sĩ lễ với Đỗ Duy, sau đó mới cung kính nói: "Thiếu gia, bên ngoài có người muốn gặp ngài....chỉ là người này ăn mặc kỳ quái, hơn nữa bộ dạng không giống như người tốt."

Đỗ Duy nhíu mày: "Ai vậy?"

Về mặt của George càng cổ quái: "Hắn nói cái gì đó...ừm, hắn nói hắn là Jack Sparrow, cái gì mà thuyền trưởng của hạm đội Ngọc Trai Đen."

Đỗ Duy trong lòng vui vẻ, lập tức từ trên ghế nhảy bật cẳng lên, ha ha cười nói: “Biết ngay là sẽ đến mà.” Sau đó lại nhíu mày: “Nhưng hử đến đây làm gì, Roline đâu? Joanna đâu?”

*Federal Express(FedEx): Federal Express là một công ty vận tải hàng không trên toàn thế giới, là 1 công ty có phương thức hoạt động “Overnight Letter” 24/24

Theo sự góp ý của bạn uzii

Trích: Sol Skea là vô nghĩa, nhưng nó có thể là từ tên Solskjaer (spell) - Sát thủ gương mặt trẻ thơ của MU 1 thời thì sao? Cho nên từ nay về sau Sol Skea sẽ trở thành Solkjaer cho đúng phong cách của tác giả.

130. Chương 113: Đường Gia Nan

Sở dĩ việc này xảy ra bởi vì trang phục của hửn quả là khác người lại còn khoa trương nữa , hơn nữa trên mặt còn vẽ một nhóm chữ: Ta là hải tặc .

Mà việc này vốn không thể không kể đến “Công lao” của Đỗ Duy , vị thuyền trưởng Jack Sparrow này được hửn tạo ra hoàn toàn dựa vào một vị thuyền trưởng đầy hấp dẫn trong một bộ phim tại kiếp trước , các đặc điểm đặc biệt là đầu có quần khăn đỏ cùng với một chòm râu đen ở dưới cằm , hơn nữa còn bôi đen quanh tròng mắt .

Một gã mặc trang phục cổ quái như vậy đi đến thành Rowling không thể không bị kỵ binh hộ vệ giữ lại . Từ khi Đỗ Duy hai lần bị người ta bắt đi , hộ vệ của gia tộc Rowling đã tăng lên nhiều lần . Nếu như không phải Jack Sparrow có cầm theo tín vật của Roline thì hửn đã sớm bị kỵ binh trói lại rồi .

“A ha ! Thuyền trưởng của ta , người đến rồi sao !” Đỗ Duy vừa cười to vừa đi từ trong thành ra , sững sốt một chút khi nhìn thấy vị thuyền trưởng hải tặc đang bị một đám kỵ binh chia trường mâu vào người . Ngay lập tức một vị kỵ sĩ hộ vệ nhảy xuống ngựa khom người nói: “Thiếu gia , kẻ này quần áo nhìn qua không giống như người tốt , nhưng hửn lại có tín vật của Roline kỵ sĩ , bọn tại hạ hoài nghi hửn...”

“Không cần hoài nghi , kẻ này là người của ta , các người thả hửn ra mau” Đỗ Duy phát tay để các kỵ sĩ lui ra , nhìn Jack Sparrow tội nghiệp rồi đi đến trước mặt hửn vỗ lên vai cười nói: “Người cuối cùng đã đến rồi , việc ta giao cho đã làm xong chưa ?”

Gã thuyền trưởng hải tặc đã sớm biết được sự lợi hại của Đỗ Duy , vội vàng khom lưng cười nói: “Thiếu gia , chuyện ngài cho thực hiện rất thành công . Mặc dù lúc làm có đôi chút khó khăn , có điều có tiểu thư Joanna ra tay thì chuyện gì cũng giải quyết được . Hơn nữa kết quả so với dự tính còn tốt hơn rất nhiều .”

Đỗ Duy nhìn thoáng qua hai bên rồi nói: “Nơi này không phải là chỗ nói chuyện .”

Sau đó Jack Sparrow đi theo Đỗ Duy tiến vào thư phòng .

Khi đi vào thư phòng , gã hải tặc vốn thô lỗ này làm sao trước đó đã nhìn qua quang cảnh của một vũ hân gia tộc giàu có của đế quốc ? Ví dụ như chỉ là một giá nến bằng bạc cũng khiến hửn nhìn lòi cả hai tròng mắt , rồi khi người hầu đưa lên hồng trà loại ngon có xuất xứ từ phương nam , các dụng cụ uống trà bằng bạc cũng khiến cho Jack Sparrow run rẩy không ngừng .

Sau khi đuổi người hầu ra khỏi phòng , Đỗ Duy không vội thi triển một ma pháp cấm âm để khi nói chuyện không phải lo lắng âm thanh truyền ra ngoài . Sau đó hửn mới ngồi lên ghế , nghiêm mặt nói: “Nói đi .”

“Vâng ạ !”. Thuyền trưởng Sparrow nhanh chóng thả chén trà xuống thấp giọng nói: ”Lần này ra biển tổng cộng ba tháng , chúng ta quét sạch chín hòn đảo ở vùng biển phía đông , nhờ có tiểu thư Joanna ra tay , những kẻ nào ngoan cố kháng cự đều bị chúng ta ném xuống biển làm mồi cho cá , còn lại chúng ta thu nhận thêm bốn trăm hai mươi một người , ba mươi hai thuyền lớn nhỏ , trong đó có một thuyền chiến lớn cấp Hải vương .

“Cấp Hải vương sao ?” Đỗ Duy cảm thấy có chút ngạc nhiên .

Tại Roland đế quốc , thuyền trên biển được chia làm bốn cấp bậc từ lớn đến nhỏ tuần tự là: cấp Hải thần , cấp Hải vương , cấp Hải kiều và cuối cùng là cấp Hải hồn .

Trong đó cấp Hải thần là loại thuyền lớn nhất , là thuyền chủ lực của hải quân đế quốc . Ví dụ như cha của Đỗ Duy , lão bá tước Raymond lúc đầu suất lĩnh hải quân tiến hành viễn chinh ở phía nam , chiến hạm “Danto” khi khai hoàn trở về để đô chính là cấp Hải thần . Đi dọc bề dài của thuyền cấp này hết hơn ba trăm bước , ước chừng vào khoảng một trăm năm mươi thước . Số thuyền viên cùng các quân nhân chiến đấu có thể chuyên chở tối đa là tám trăm người . Có thể nói thuyền cấp này trên biển là không có đối thủ .

Mà thuyền bé hơn một chút , đó chính là cấp Hải vương . Độ dài lớn nhất của thuyền cấp này có thể đạt đến gần một trăm thước , còn lại bình thường là vào khoảng tám mươi thước , số thuyền viên có thể chuyên chở tối đa là năm trăm người , hơn nữa còn có thể chở được một số lượng nhất định nổ pháo và các loại vũ khí công kích tầm xa .

Bởi vì ở thời đại này chưa có hỏa dược cùng với vũ khí nóng , cho nên cũng chưa có cái gọi là hỏa pháo . Vì thế nổ pháo chính là một loại cung tên siêu lớn , tầm bắn có thể đạt đến tầm một ngàn thước cùng lực xuyên thấu cường đại , có thể bắn thủng cả sắt . Thông thường khi chiến đấu trên biển nếu bắn trúng mục tiêu thì có thể đâm phá thuyền của đối phương , trực tiếp gây tổn thương đến thân thuyền .

Ở thời đại này chưa có vũ khí hỏa pháo công kích tầm xa , vì thế chỉ có cự hạm cấp Hải thần mới có thể trang bị ma đạo pháo . Đây là một loại vũ khí lợi dụng nguyên lý ma pháp tạo ra có cùng cấp bậc với hỏa pháo . Mặc dù uy lực của nó lớn hơn so với hỏa pháo mà Đỗ Duy biết tại kiếp trước nhưng việc chế tạo cực kỳ đắt tiền , đòi hỏi ma pháp tài liệu cực kỳ trân quý cùng với ma pháp nguyên lý thâm ảo . Thậm chí nghe nói rằng công nghệ chế tạo ma đạo pháo đã thất truyền rồi .

Chính bởi những nguyên nhân đó , tại thế giới này việc hải chiến vẫn còn rất lạc hậu , vẫn dựa chính vào các thủy thủ chiến đấu sử dụng cung nỏ hay vũ khí sát hại đối phương , sau đó dựa vào mũi nhọn ở thuyền đâm vỡ thuyền đối phương khiến cho thuyền đối phương mất hướng , sau đó sử dụng chiến thuật “Chiến đấu bên cạnh”, dựa vào các thủy thủ tiến sang thuyền đối phương để tiến hành cận chiến .

Trong tình huống như vậy , khả năng chuyên chở của thuyền càng lớn càng có nhiều thủy thủ hơn sẽ trở thành chủ lực chiến đấu trên biển .

Tại vùng biển phía đông Roland đại lục mặc dù có không ít hải tặc nhưng là hơn phân nửa đều không có khả năng chống lại hạm đội chính quy , thậm chí một vài thương thuyền có vũ trang cũng có thể có năng lực tự bảo vệ khi đối mặt với hải tặc .

Một thuyền lớn cấp Hải vương đối với hải tặc mà nói là cực kỳ hiếm thấy !

Nhìn thấy sự nghi hoặc của Đỗ Duy , thuyền trưởng Sparrow vội vàng giải thích: “Chiếc thuyền nọ đã cũ lắm rồi , trên thân thuyền có nhiều chỗ bị thủng mà sửa sang lại sẽ tốn không ít . Chiến thuyền của băng hải tặc này là thuyền lớn nhất ở vùng biển phía đông , nghe nói lúc đầu là chiến hạm của hải quân , nhưng rồi đến khi hết hạn sử dụng liền được một thương gia giàu có mua làm thương thuyền , kết quả lại bị hải tặc cướp đi ”.

Đỗ Duy lúc này mới gật đầu , nếu như ngay cả hải tặc cũng có thể dễ dàng có được thuyền cấp Hải vương thì hải quân đế quốc còn yên ổn sao ?

”Hiện trong ba mươi hai chiếc thuyền này thì có một cấp Hải vương , cấp Hải kiều có tất cả sáu chiếc , kể cả Hắc Trân Châu của chúng ta cũng là cấp Hải kiều , còn lại đều là thuyền nhỏ cấp Hải hồn chỉ có thể chứa được tối đa chưa đến trăm người . Thuyền của chúng ta nếu xếp tại một chỗ miễn cưỡng có thể so với hạm đội hai của Hải quân vùng biển phía đông . Mặc dù chúng ta ít thuyền lớn mà nhiều thuyền nhỏ , nhưng là số lượng lại nhiều hơn bọn họ .

Nghe Sparrow nói xong , Đỗ Duy chỉ cười mà không nói gì .

Người này dù sao cũng là xuất thân từ hải tặc , kiến thức chính là bị thiếu hụt rất nhiều .

Có thể tương đối như hải quân đế quốc sao ? Chính là nằm mơ ban ngày !

Cha của Đỗ Duy xuất thân từ hải quân , dựa vào việc mang quân đội nam chinh đoạt được huân công mà một đường thăng tiến đi lên . Ví dụ như lần bá tước Raymond cuối cùng khai hoàn trở về , mặc dù hạm đội chỉ có ba mươi lăm thuyền nhưng là trong đó có năm thuyền cấp Hải thần , còn lại đều là cấp Hải vương .

Thuyền dưới tay của Đỗ Duy mặc dù nhiều nhưng đều là thuyền nhỏ , nếu như so sánh cùng hải quân đế quốc quả thật là còn xa không bì kịp .

Có điều Đỗ Duy cũng không muốn làm cái gì đại sự nghiệp khởi binh tạo phản , một cái thuyền đội như vậy chỉ dùng trên biển để buôn bán , nếu mà không kể đến hải quân thì cũng có thể quét sạch vùng biển phía đông được .

Sparrow nói xong , trên mặt lộ ra vẻ khó xử , thấp giọng nói: “Chỉ là có chút chuyện phát sinh vượt ra khỏi sự kiến của chúng ta , cho nên bây giờ có chút khó khăn chúng ta không cách nào giải quyết , bây giờ thuyền đội đều neo tại cảng Walker ở phía nam tỉnh Lille , Roline tiểu thư đang chủ trì cục diện ở đây , phải ta nhanh chóng quay về tìm ngài...”

“Người nói thẳng ra đi , rốt cuộc là có chuyện gì ?” Đỗ Duy cau mày .

“Là tiền”. Sparrow thở dài: “Chúng ta nguyên ý định ban đầu là thu phục đám hải tặc này , sau đó lấy ra tài phú mà bọn họ cướp bóc nhiều năm rồi sử dụng số tiền này để duy trì thuyền đội . Nhưng là vấn đề là...”

Nói đến đây , Sparrow không nhịn được thở dài: “Vấn đề là đám hải tặc này cũng rất nghèo a”.

Nhìn bộ dạng cau mày của Đỗ Duy , Sparrow vội vàng giải thích: “Lực lượng quân sự trên biển của đế quốc lúc đầu đã rất cường đại , trải qua mấy chục năm viễn chinh tại vùng biển phía nam mở rộng lãnh thổ trên biển ra xa ngàn dặm , mặc dù là việc sử dụng vũ lực hao tài tốn của này không mang lại cho nền tài chính của đế quốc điều gì tốt rõ ràng , nhưng là việc tuyến đường biển phía nam phát triển đã kích thích mậu dịch trên biển của đế quốc . Mậu dịch trên biển so với mấy chục năm trước tăng trưởng nhiều lần , mà buôn bán phồn thịnh như vậy mới kích thích sinh ra hải tặc , mới có không gian sinh sống cho hải tặc . Nhưng là dù sao đến nay hải tặc vẫn chỉ là ”Làm ăn nhỏ“, bởi vì đế quốc có lực lượng hải quân khổng lồ nên nếu làm việc quá ồn ào sẽ khiến hải quân tiến hành thanh tiêu , hải tặc sẽ phải nhận lấy tai ương bị tiêu diệt . Quan trọng hơn chính là nhiều năm qua , việc buôn bán tại vùng biển phía đông giảm xuống do đại bộ phận thuyền đội đều tập trung tại vùng biển phía nam , chính vì thế việc sinh sống trở nên rất khó khăn chứ đừng nói đến có lợi nhuận ”.

Nhìn thuyền trưởng Sparrow một phen nghiêm trang nói ra đạo lý to lớn như vậy giống như từ sách ra , Đỗ Duy không khỏi bật cười hỏi: “Loại việc này là người tự mình nghĩ ra sao ?”

Sparrow lắc đầu đành hoàng trả lời: “Không phải , ta không có đọc qua sách vở làm sao có thể biết nhiều như vậy ? Những việc này đều là do tiểu thư Roline nói cho ta biết”.

Đỗ Duy hai mắt sáng ngời .

Roline ? Cái cô nàng chân dài này ý nghĩ thật ra không tệ a .

Sparrow tiếp tục nói: ”Lần này ba tháng thanh tiêu hải tặc trên biển , vật tư tổng cộng thu được hơn phân nửa đều là lương thực cùng đồ dùng bằng sắt không đáng giá mấy , cho dù có đem bán cũng không được bao nhiêu tiền . Tiểu thư Roline quyết định đem một phần bán tại cảng Walker , còn có hải quân tại cảng Walker cần phải gây dựng quan hệ . Dù sao bây giờ rất nhiều người của chúng ta đều là hải tặc có lệnh truy nã , chúng ta tùy tiện đem bọn họ thu nhận không tránh được xoi mói từ kẻ khác , tiểu thư Roline quyết định dùng tiền để tạo quan hệ với quan phương . Cuối cùng còn lại chúng ta mang hết đồ đạc của đám hải tặc bán đi cũng chỉ chưa đến một vạn kim tệ , mà đi lại trên biển mấy tháng thuyền đều cần tu sửa , hơn nữa còn có một ít thuyền bị hư hỏng cần sửa chữa lại , còn có thuyền lớn cấp Hải vương kia nữa...”

Đỗ Duy nghe xong cảm thấy da đầu tê dại , phát tay nói: “Người nói thẳng ra xem tổng cộng cần bao nhiêu”.

Sparrow nghe đến đó lập tức lấy ra từ lòng ngực một quyển sổ nhỏ Roline giao cho hắn , mở ra sau đó đọc cho Đỗ Duy nghe: “Ba mươi hai chiếc tổn hại đều không giống nhau , dựa vào tình hình trước mắt tiểu thư Roline chọn ra chín chiếc gấp vắn đề nghiêm trọng cần sửa chữa , chi phí ước tính vào khoảng ba nghìn kim tệ , đó là còn nhờ vào tên của ngài mà thuận lợi mua được gỗ tốt tại hải quân ở cảng Walker . Các thuyền còn lại cũng cần tu sửa nhưng trước mắt có thể tạm thời sử dụng , đợi đến sau này có tiền sẽ quyết định sau . Hơn bốn trăm người sau ba tháng ăn uống tiêu tốn hết sáu trăm kim tệ mà điều này cũng đã rất tiết kiệm . Tiểu thư Roline không thể giảm chi tiêu hơn nữa nếu không thuộc hạ sẽ bỏ trốn mất . Roline tiểu

thư còn nói nếu là từ hải tặc trở thành thuộc hạ của ngài tự nhiên sẽ không thể mặc trang phục hải tặc cũng như quần áo rách nát , nếu không sẽ khó tránh khỏi làm xấu mặt ngài . Vì thế tiểu thư cấp cho mỗi người hai bộ quần áo mới , trong đó quần áo của thủ lĩnh tốt hơn một chút...tổng chi phí của việc này là hai trăm kim tệ . Nặng nề nhất chính là vũ khí trong tay mọi người quá kém , lúc trước làm hải tặc thì một đám loạn bầy thế nào cũng được , bây giờ đã là thuyền đội của gia tộc Rowling , nổ pháo , đao kiếm trên thuyền đều phải thay đổi . Ta xem qua thì đám hải tặc này nhiều kẻ ngay cả vũ khí cũng không có , thậm chí khi gặp địch thì vớ lấy từ búa thợ rèn cho đến cào cỏ để dùng . Những thứ này đều không thể dùng lại được... Ngoài ra còn có phí để gây dựng quan hệ với hải quân , đám chúng ta đến phân nửa đều là tội phạm truy nã...” (Nói đến đây Sparrow ngừng một chút , ngưng ngưng nói thêm một câu: “Kể cả ta nữa”)
“Muốn đem lệnh truy nã hủy đi phải tốn gần một nghìn kim tệ .”

131. Chương 114: Đường Về Đế Đô

Nói xong những lời này , Sparrow thở dài: “Bây giờ Roline tiểu thư đang tại cảng Walker chủ trì đại cục mà trong tay chỉ có chưa đến một nghìn kim tệ . Dựa vào quy mô của thuyền đội gồm ba mươi hai chiếc mà tính thì tiêu hao hàng tháng cùng ăn uống của nhân viên , bảo dưỡng tu sửa thuyền , bảo dưỡng tu sửa vũ khí các việc thì mỗi tháng đều tiêu tốn gần một nghìn kim tệ , mà như thế đã là tiết kiệm tối đa rồi . Hơn nữa hiện nay thuyền đội vẫn neo đậu tại cảng khẩu , nếu mà ra khơi thì chi phí càng lớn hơn nữa...”

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu: “Nói cách khác , bây giờ các người chưa mang về cho ta được một đồng nào , ngược lại còn muốn ta đổ thêm tiền vào sao ?”

“Đừng thế .” Sparrow vẻ mặt đầy đau khổ . Nguyên lúc đầu khi quy thuận Đỗ Duy , hẳn một lòng muốn trở thành hạm đội trưởng , nhưng mà bây giờ nhìn lại mới biết là người lãnh đạo thì ngay cả củi cũng quý . Cái hạm đội này tuy chưa ra biển nhưng mà cơ hồ sắp phá sản rồi .

“Nếu như trong một tháng mà không có thêm tiền thì thuyền đội của ta phá sản à ?” Đỗ Duy hỏi lại một lần nữa .

“Thật sự là như vậy , bây giờ có rất nhiều người đã bắt nạt . Bọn họ lúc làm hải tặc còn có thể ăn thịt uống rượu , nhưng là bây giờ chỉ có thể nhai lúa mạch cùng rượu lúa mạch loại rẻ nhất . Bây giờ mọi người ngay cả tiền để đi nhà thổ tại cảng khẩu còn không có , nếu như không có tiểu thư Roline và tiểu thư Joanna dùng vũ lực đàn áp thì sợ là đã xảy ra bạo động vài lần rồi .” Sparrow ngưng ngưng nói .

Đỗ Duy vuốt lông mày , hẳn phải thừa nhận là lúc đầu đã có ý nghĩ muốn thành công dễ dàng . Mặc dù có đại cao thủ Joanna tọa trấn , còn có Jack Sparrow vốn là hải tặc dẫn đường nên việc bắt hải tặc rất là thuận lợi , cũng không mất nhiều công sức chiếm được hẳn một hạm đội , nhưng là muốn kinh doanh một thuyền đội khổng lồ thì chi phí là vô cùng lớn ! Nếu như không phải Đỗ Duy gần đây cũng có được chút tài sản thì sợ là không nuôi nổi một đám thuyền đội như vậy !

“Được rồi”. Đỗ Duy khoát khoát tay: “Thuyền đội sao , mặc dù bây giờ tiêu tốn nhiều tiền nhưng vấn đề là còn chưa có vận chuyển chuyển nào , bây giờ chỉ chi tiêu cho nên tiêu tốn rất nhiều , chúng ta cần phải nghĩ biện pháp để hạm đội chúng ta có khả năng kiếm tiền mới được .”

Sau đó Đỗ Duy đưa thuyền trưởng Sparrow đi tìm Marde , hẳn phân phó Marde trước mắt chỉ ra một vạn kim tệ đưa cho Sparrow mang về làm kinh phí rồi một mình suy nghĩ thật lâu .

Nói tóm lại là thật ra mình vẫn còn có lời đây . Mặc dù thuyền đội này tiêu hao rất lớn nhưng là không chỉ ra một đồng nào mà đã có nhiều thuyền như vậy . Chỉ là bây giờ không thể để cho đám thuyền này đi làm hải tặc được nữa mà chỉ có thể nghĩ đến biện pháp buôn bán trên biển .

Đỗ Duy lập tức nhớ ra tại Băng Phong Sâm Lâm ở phương bắc gặp được binh đoàn lính đánh thuê Tuyệt Lang . Bein Ulrich đoàn trưởng từng nhiều lần cùng bọn họ tiến vào Băng Phong Sâm Lâm săn bắt ma thú , nhưng mà sau đó lại bị các thương nhân đầu óc bản thủ chèn ép . Đỗ Duy cũng biết là một ma hạch của ma thú cấp thấp tại thị trấn nhỏ bên cạnh Băng Phong Sâm Lâm nhiều nhất chỉ bán được một hai kim tệ mà thôi , nhưng mà đến được phương nam giá trị sẽ tăng chục lần , thậm chí là mấy chục lần ! Bởi vì là pháp lệnh của đế quốc mặc dù không cấm mọi người vào Băng Phong Sâm Lâm săn thú , nhưng là việc buôn bán lại gần như đóng băng . Các đoàn lính đánh thuê khổ cực săn được ma thú xong lại thường không

cách nào công khai tiêu thụ , chỉ có thể nhịn đau mà bán rẻ cho các thương nhân có chút vị thế và có cửa tiêu thụ .

Các thương nhân này thông thường phía sau đều có một quý tộc giàu có ở phương bắc chống lưng , sau khi mua rẻ được ma thú liền nghĩ ra biện pháp để hợp pháp hóa chúng rồi đưa đến phương nam là có thể bán với giá cao . Đó chính là lợi nhuận cao gấp chục lần , thậm chí hàng trăm lần .

Người khác có thể làm vậy chính mình cũng có thể làm !

Hơn nữa chính mình bây giờ có thuyền đội , tại phía nam của Băng Phong Sâm Lâm cũng có một vài cảng khẩu đi ra vùng biển phía đông đế quốc , chỉ cần mình phái thuyền đội đi phía bắc thu mua sau đó vận chuyển về phía nam để tiêu thụ là tự nhiên kiếm được lời thật lớn .

Vấn đề là bây giờ mặc dù mình còn trong hào quang của gia tộc Rowling , nhưng là bản thân còn chưa trưởng thành , còn chưa có tước vị của chính mình , danh bất chính ngôn bất thuận , sinh ý làm ăn tại phương bắc này chính mình tùy tiện sờ vào sợ là sẽ làm cho các nhà quyền quý ở phương bắc sinh lòng ghen ghét . Hơn nữa muốn một bước đem tất cả đồ ma thú được buôn lậu trở thành hàng hóa hợp pháp sợ là chính mình dù ra mặt thì cũng chưa đủ phân lượng với quan phương . Dù sao thì bản thân vẫn chỉ là một đứa trẻ con , ngày thường nháo nhào vài chuyện nhỏ còn được nhưng nếu muốn làm ăn lớn như vậy mà không có thành viên có máu mặt trong gia tộc đứng ra sợ là không thể thành công .

Nghĩ tới nghĩ lui một lúc , trong lòng Đỗ Duy đột nhiên xuất hiện một ý niệm kỳ quái:

Nếu như... nếu như ta thật là người thừa kế của gia tộc , như vậy tốt biết mấy .

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu khiến Đỗ Duy giật nảy mình .

Ta như thế nào lại nghĩ đến điều này ? Ban đầu không phải là chính mình chán ghét loại cuộc sống đầy trách nhiệm này , cố ý không nói gì , thậm chí bị người ta hiểu lầm cũng không giải thích thì mới được đưa về Rowling bình nguyên hưởng thụ cuộc sống tự do . Muốn trở thành người thừa kế của gia tộc sợ rằng phải gánh chịu nhiều chuyện phức tạp lắm , gánh chịu cả vinh dự cùng trách nhiệm của gia tộc , như vậy bản thân còn có cuộc sống tùy ý mà làm như thế này được sao ?

Nghĩ tới nghĩ lui Đỗ Duy trong lòng thở dài , thôi mặc kệ những chuyện như thế đi... cứ giải quyết vấn trước mắt đã .

Sau đó Đỗ Duy do dự trong chốc lát cuối cùng để mặc việc mới cho vị tổng thống nước Mỹ kia , bởi vì hiện nay hẳn chẳng còn thuộc hạ tâm phúc nào dưới tay có năng lực .

Đỗ Duy gọi George Bush vào nói cho hắn vài câu rồi để hắn mang theo lá thư có chữ ký của mình đi lên phương bắc tìm quân đoàn trưởng Bein Ulrich của binh đoàn lính đánh thuê Tuyết Lang . George Bush dù sao cũng đến từ phương bắc, cũng đã nghe nói qua tên của binh đoàn lính đánh thuê Tuyết Lang .

Mặc kệ như thế nào , Đỗ Duy trước hết muốn lôi kéo binh đoàn lính đánh thuê Tuyết Lang , nhóm này quy mô không quá nhỏ , bình thường cũng hay ra vào Băng Phong Sâm Lâm, cũng có được không ít hàng hóa . Trước hết lôi kéo bọn họ , một phát ăn hết hàng hóa mà bọn họ có rồi sau đó khởi động một vụ nhỏ nhỏ vận chuyển buôn bán trên biển . Mặc dù tiền kiếm được chưa chắc đã nhiều nhưng còn tốt hơn là để không một cái thuyền đội tại bến cảng .

Chỉ như vậy thuyền trưởng Jack Sparrow cùng George Bush tiên sinh trở thành chiến hữu thân mật , cả hai chuẩn bị một chút rồi cùng nhau đi về phía bắc đi tìm binh đoàn lính đánh thuê .

Ba ngày sau , Đỗ Duy cuối cùng nhận được tin tức từ đế đô .

Bá tước Raymond đích thân viết một lá thư phái người khoái mã truyền đến . Nội dung lá thư cũng không có gì mà chỉ là nói là mùa hè đã đến , Đỗ Duy cần trở về đế đô tham gia lễ hội mùa hè một năm tổ chức một lần .

Chỉ có vài từ nhưng là nội dung đúng là gọi Đỗ Duy trở lại đế đô . Marde tự nhiên rất vui mừng nhưng là Đỗ Duy lại thần nhiên , nhìn rất thông dong , tựa hồ không nhìn ra hắn đang vui hay buồn .

Trở về đế đô ?

Hừ , để đô chẳng phải là nơi đầy thâm sâu sao ! Bây giờ chính mình đang trốn ở Rowling bình nguyên , tự nhiên tiêu dao tự tại . Nhưng là ở để đô có đầy một đám quyền quý , nhà giàu quý tộc , còn có thần điện một đám lừa đảo , lại còn có ma pháp công hội....

Hussein có lợi hại không ? Đại lục đệ nhất thánh kỵ sĩ lại bị thần điện đuổi giết như chó nhà có tang .

Chính mình hiện nay nắm giữ nhiều bí mật lắm , hơn nữa đều là đại họa diệt môn , không may bị thần điện tra ra thì sợ là đến chết mà không có cả chỗ chôn .

Trước lúc xuất phát một ngày , Đỗ Duy vào buổi tối đi ra ngoài thành đến tiểu trang của mình , lặng lẽ cùng Hussein nói chuyện một đêm , sau đó quyết định là việc trở lại để đô lần này không thể để Hussein đi cùng . Tại để đô số người nhận biết được Hussein thật sự rất nhiều .

Về phần Nicole (Medusa), Đỗ Duy cũng do dự một lúc nhưng là cũng không mang theo nàng , mặc dù Medusa thực lực siêu quần , mang theo nàng là có một cận vệ rất mạnh . Nhưng là tính tình vị nữ vương bệ hạ này đến bây giờ Đỗ Duy cũng chưa có nhìn thấu , nói không chừng lúc nào đó sẽ làm loạn tất cả lên . Lưu lại ở nhà còn có một Hussein có thể trấn áp được nàng , nếu như mang theo nàng trở về để đô sợ là tự mình không thể khống chế được vị nữ vương bệ hạ này .

Ngoài ra , Đỗ Duy mang theo Gageu đi cùng , dù sao hắn chỉ là một con chuột , xem như là súng vật đi . Chỉ cần hắn không nói chuyện thì cũng không có chuyện gì quá lớn .

Mà QO ngoại trừ cả ngày cứ lải nhải cái gì đó “Ưu nhả” ra thì không có nửa điểm có tác dụng , thuần túy là một gã ăn không gây lãng phí . Nhưng là Đỗ Duy suy nghĩ hồi lâu không biết thần xui quỷ khiến thế nào mà quyết định mang nó theo .

Như vậy Đỗ Duy thu dọn hành lý , sau đó mang theo một con chuột cùng một con chim cánh cụt rồi cùng năm mươi kỵ binh hộ vệ leo lên xe ngựa do mình chuẩn bị tất cả cùng hướng về để đô xuất phát .

Nguyên lúc đầu là ngồi nhiệt khí cầu sẽ rất nhanh nhưng là đồ đạc mang cùng rất nhiều , Đỗ Duy cũng không có nhiều khí cầu như vậy đi theo , hơn nữa hắn cũng muốn đi đường nhàn nhã một chút .

Cứ như vậy đoạn đường trở về không có gì đáng nói , nhưng là khi đi đến sông Rowling ở phương bắc của Rowling bình nguyên , sau khi vượt qua sông đi ra khỏi vùng đất của gia tộc Rowling thì nhìn thấy một con ngựa trên một hòn đá cạnh bờ sông .

Đỗ Duy ngồi trên ngựa tập trung nhìn thì thấy một vị ma pháp sư mặc áo bào màu xám , tóc màu xám , con người cũng màu xám với một khuôn mặt hình quả dưa cùng một đôi lông mày xé ngược , vị này chính là ma pháp sư Clark .

Clark từ xa đã nhìn thấy đoàn xe của Đỗ Duy duy lập tức phóng ngựa chạy đến , nhìn chăm chăm vào đám hộ vệ của Đỗ Duy cười lớn nói: “Đỗ Duy thiếu gia , ma pháp công hội đã nhận được tin ngài trở lại để đô , chủ tịch Jacobin Dougan cố ý ra lệnh cho ta ở chỗ này chờ ngài !”.

Đỗ Duy trong lòng xuất hiện một vài ý nghĩ , sau đó nhảy xuống ngựa đi lên cười nói: “Clark pháp sư các hạ , không phải chủ tịch công hội có chuyện gì muốn ta làm sao ?”

Clark cũng nhảy xuống ngựa đi đến bên cạnh Đỗ Duy , cẩn thận lấy ra từ trong ngực một cái hộp có chất gỗ thượng đẳng , mở ra thì bên trong là một huy chương lấp lánh đưa cho Đỗ Duy cười nói: “Đây là chủ tịch đưa ta giao cho ngài ! Ngài là đồ đệ của Gandalf đại nhân , thân phận đã được ma pháp công hội thừa nhận . Cho dù ngài vẫn chưa có tham gia bất kỳ cuộc khảo sát nào , nhưng là đồ đệ của đại nhân Gandalf đại nhân khẳng định là có ma pháp học thức bất phàm , huy chương này là huy chương vinh dự của ma pháp công hội , không phải là ma pháp cấp bậc nhưng cũng giúp làm rõ thân phận của ngài tại ma pháp công hội là “Ma pháp học sĩ”. Đeo huy chương này khi đến các phân hội của ma pháp công hội ngài đều sẽ nhận được ưu đãi . Sau khi ngài đến để đô , chủ tịch tiên sinh sẽ tự mình tiến hành ma pháp khảo hạch đối với ngài , đến lúc đó sẽ cấp cho ngài huy chương ma pháp cấp bậc .

Đỗ Duy giật mình nhìn huy chương bằng vàng trong tay , Đỗ Duy có thể cảm ứng được bề mặt huy chương mơ hồ có ma pháp ba động .

Đây quả là một đồ vật tốt a . Đỗ Duy đương nhiên biết cái huy chương này đại biểu điều gì , cho dù không phải tượng trưng cho cấp bậc của ma pháp sư nhưng về cơ bản đeo huy chương này sẽ chính là một ma pháp sư !

Bởi vì ma pháp học sĩ tương đương với “Giáo sư danh dự” tại các trường đại học , mặc dù không bị quản lý nhưng là có được vinh dự và thân phận tượng trưng .

“Còn có một vật tương tự như vậy nữa .”

Clark lấy từ trên mình ngựa một cái túi , mở ra lấy từ bên trong một bộ trường bào có hình dáng giống như trường bào của ma pháp sư . Tuy nhiên màu sắc của nó không phải là xám , cũng không phải là trắng mà là một áo bào thuần túy màu đen .

Ở mặt trước vẫn có một tiêu ký của ma pháp công hội cùng với một vài hoa văn tinh mỹ . Đỗ Duy không biết đây là cái gì thì Clark giải thích: “Đây là áo bào của ma pháp học sĩ . Áo bào này chế tạo cũng không phải đơn giản , hoa văn ở mặt trước có tác dụng phụ trợ khi ngài vận dụng ma pháp; hơn nữa khi gặp địch nhân còn có thể phóng thích ra công kích vật lý . Tại bên trong ma pháp công hội chỉ có thành viên của đoàn chủ tịch mới có thể có áo bào như vậy . Ma pháp gia trì ở mặt trên chính là do mấy vị Đại ma pháp sư ở chủ tịch đoàn tự mình làm . Mặc áo bào này tại đế đô sẽ tượng trưng cho thân phận của ngài ! Cả đại lục có được thân phận ma pháp học sĩ không quá mười lăm người !”

Dừng lại một chút , Clark lui ra phía sau một bước , cung kính khom lưng thực hiện một động tác chào của một ma pháp sư cấp thấp so với ma pháp sư cấp cao , sau đó cười nói: “Ma pháp học sĩ tại ma pháp công hội có địa vị cao quý , ngài mặc áo bào này vào khi đi lại tại đế đô , nếu ma pháp sư thấp hơn sáu cấp khi gặp ngài đều phải thực hiện lễ tiết cung kính”.

Đỗ Duy trong lòng càng cảm thấy trầm trọng .

Chính mình vừa mới ra khỏi nhà , còn chưa làm gì vượt quá gia tộc Rowling , ma pháp công hội tại sao lại đối với mình tốt như vậy...

Đỗ Duy không tin trên thế giới này có bữa ăn miễn phí , đối phương xuất ra tiền vốn nhiều với mình hẳn là có mưu đồ gì đó .

Giờ phút này cũng không thể cự tuyệt được , Đỗ Duy mỉm cười rồi tại chỗ mặc vào áo bào màu đen của ma pháp học sĩ , sau đó đeo huy chương vào; quả nhiên ba động tại huy chương dẫn phát ma pháp gia trì trên áo bào phát ra từng đạo ánh sáng màu bạc . Đỗ Duy cảm giác được một tia lực lượng nhu hòa đang bao quanh thân thể của mình , nhắc tay chân đều có cảm giác nhẹ hơn vài phần , như vậy xem ra ma pháp gia trì trên áo bào đại khái là ma pháp thân thể , ví dụ như Nhanh nhẹn hay loại Gia tốc gì đó .

Hơn nữa mặc vào áo bào ma pháp sư này , nguyên lúc đầu cười ngựa thì thân thể bị nóng lên bỗng dần trở nên mát mẻ , xem ra áo bào này còn có tác dụng điều tiết nhiệt độ .

Đỗ Duy trong lòng vui vẻ cảm ơn Clark , sau đó Clark gia nhập đội ngũ của Đỗ Duy . Cả đoàn người tiếp tục đi về phía bắc hướng đến đế đô .

Đỗ Duy , rốt cuộc cuối cùng một lần nữa về lại đế đô , về đến nơi hẳn lúc đầu một lòng chạy trốn khỏi vòng tròn quyền lực .

Tương lai phát triển như thế nào , tất cả hãy chờ xem !

132. Chương 115: Mê (thượng)

Ánh trăng như nước.

Hôm nay trời tối rất nhanh. Lúc này một vầng trăng tròn ở giữa bầu trời, ánh trăng nhu hòa, dưới ánh trăng bàng bạc, mặt đất rộng lớn hiện ra thành một màu sáng trắng.

Trên đại lộ đi tới đế đô, xe ngựa chở Đỗ Duy đang chậm rãi chạy.

Lần này trở về đế đô, Đỗ Duy cố ý ra lệnh không cần đi nhanh, mỗi ngày nhàn nhã đi tới, chỉ cần đứng ngày tới đế đô là được.

Cho nên một đường cưỡi ngựa ngắm hoa, tiêu diêu tự tại. Đỗ Duy đối với vị Clark pháp sư kia đặc biệt thân mật. Hai người cưỡi ngựa, đều là đi song song với nhau, luôn mồm nói chuyện. Lúc nào mệt mỏi, Đỗ Duy liền mời Clark pháp sư lên xe ngựa của mình mà ngồi.

Xe ngựa của nhà Rowling tự nhiên là đồ xa xỉ, chất liệu gỗ thượng đẳng, tuấn mã khỏe mạnh, hơn nữa Đỗ Duy tiến hành sửa đổi nội thất. Phía dưới đặt hàng tầng thảm là từ lông thiên nga, càng khiến cho lúc chạy xe không hề cảm thấy khổ sở vì xóc.

Trong xe ngựa có chuẩn bị rượu ngon nhắm tốt, khiến cho Clark trên đường được hưởng thụ không ít.

Clark cũng rất nhiệt tình, trên đường tốn không ít công sức, trên sàn xe của Đỗ Duy làm mấy cái phong hệ ma pháp trận nho nhỏ. Dù sao trên đội xe của Đỗ Duy cũng có không ít ma pháp tài liệu, là lễ vật mà ma pháp công hội tặng, các loại thủy tinh bảo thạch cũng không thiếu.

Ma pháp trận dưới sàn xe ngựa, cũng tiêu hao vài khối ma lực thủy tinh thượng đẳng. Nhưng có phong hệ ma pháp trận này, trong lúc xe ngựa chạy, có thể khiến sức gió tự động hỗ trợ. Khi chạy càng nhanh ổn, thậm chí có sức gió nâng lên, trọng lượng xe đều nhẹ đi rất nhiều. Càng cảm giác vững vàng dị thường.

Trong lòng Đỗ Duy âm thầm suy nghĩ, không khỏi hỏi:

- Ma pháp trận dạng này có thể giảm sức nặng xe ngựa, nếu có phong hệ ma pháp trận cao cấp, phải chăng có thể làm cho xe ngựa hoàn toàn bay lên?

Clark nghe xong chỉ trầm tư trong chốc lát rồi trả lời:

- Trên lí luận thì có thể. Nhưng phong hệ ma pháp, tổng kết mà nói là nhờ sức gió, ma pháp trận phía dưới tự động tụ tập sức gió, nhưng muốn đem toàn bộ sức nặng của chiếc xe ngựa này cho sức gió gánh chịu, để làm cho nó bay lên, tiêu hao ma lực như vậy là không nhỏ. Hao phí ma lực thủy tinh, còn có một chút ma pháp bảo thạch cũng rất nhiều. Giá cả đã quá cao rồi, hơn nữa cấp bậc ma pháp trận cũng rất cao thâm. Bỏ một cái giá cùng với công sức lớn như vậy, nhưng chỉ để làm một cái xe ngựa có thể bay được cũng không có tác dụng nhiều lắm. Điều này cũng quá lãng phí.

Đỗ Duy gật đầu, tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn âm thầm suy tính: Nếu nói chỉ đơn thuần dựa vào ma pháp trận để làm xe ngựa bay lên, đương nhiên là tốt nhất. Đáng tiếc nghe Clark nói, để làm cho một chiếc xe ngựa bay lên, đã phải hao phí tiền tài tính bằng số thiên văn. Không thể phổ cập, nếu có thể phổ cập cái này, dù cho mình không thể làm ra máy bay, dựa theo phương thức này cũng có thể tạo ra một đội không quân.

Đương nhiên, từ thực tế nhìn lại, cái này cũng chỉ là không tưởng thôi.

Trên mặt Clark mỉm cười, nhưng trong lòng thầm nghĩ: Hải tử dù sao cũng là hải tử, ý tưởng viễn vông như vậy. Muốn cho xe ngựa bay lên, vậy tiêu hao bao nhiêu ma pháp tài liệu? Cho dù hải tử này xuất thân con nhà giàu có, vừa rồi lại nhận được rất nhiều lễ vật của ma pháp công hội mới có nhiều ma lực thủy tinh như để làm loại trò chơi nhàm chán này. Người bình thường lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Đơn thuần chỉ là ma pháp trận tại đây để cho xe ngựa nhẹ đi, ma lực thủy tinh tiêu hao, chỉ tính bề ngoài thôi đã gần một vạn kim tệ rồi. Thật sự muốn cho nó bay lên, mười vạn kim tệ sợ rằng còn không đủ. Còn phải có đại ma pháp sư có ma pháp pháp cao thâm tới bố trí ma pháp trận, còn phải luôn luôn bổ xung ma lực thủy tinh tiêu hao. Tốn hao sức lực như vật chỉ để làm một chiếc xe ngựa bay được, đây gọi là đẹp mà không thật.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Đỗ Duy luôn đặc biệt chú ý tới lời nói của Clark. Dù sao ma pháp công hội tốn tiền vốn nhiều như vậy để thu nạp mình, khẳng định họ có dụng tâm. Đỗ Duy sắp tới đế đô, khẳng định phải biết rõ.

Cái khác không nói, chỉ cái danh hàm “ma pháp học sĩ” này thôi Đỗ Duy càng nghĩ càng thấy không tầm thường. Thu được chỗ tốt càng nhiều, sau này sợ rằng người ta yêu cầu mình làm việc gì, mình càng khó từ chối.

Thế nhưng dù sao Clark trà trộn tại đế đô nhiều năm, cũng rất giỏi hoạt, trong lúc cười nói, nhưng đều có giấu diếm. Đỗ Duy mất không ít tâm tư vẫn không moi ra được cái gì.

Buổi tối dưới ánh trăng, đội xe chậm rãi chạy, Đỗ Duy đang lãnh giáo Clark một chút về phương diện ma pháp tri thức.

Marde cười ngựa từ phía trước chạy tới. Nhẹ nhàng mở cửa sổ, thấp giọng nói:

- Thiếu gia, phía trước đã đi tới Cự Mộc trấn rồi.

Đỗ Duy trong lòng vừa động.

Cự Mộc trấn ư? Nơi này đối với mình rất có kỉ niệm a.

Sau khi bị đuổi từ đế đô về Rowling bình nguyên, lúc đi ngang qua Cự Mộc trấn, gặp được Roline cùng Solskjaer, sau đó mới dựa vào vũ lực thu phục bọn họ. Bây giờ trở về đế đô lại đi qua đây rồi.

Đỗ Duy nhìn một chút sắc trời, cười nói:

- Tốt lắm, vậy đêm nay trú tại Cự Mộc trấn đi.

Sau khi xe ngựa tiến vào Cự Mộc trấn, Marde đương nhiên cũng nhớ kỹ địa phương này, trực tiếp dẫn đoàn người tiến tới Cự Mộc lữ quán mà mình đã từng trọ.

Chỉ là đi tới phía trước, nhưng phát hiện Cự Mộc lữ quán lần trước đã thay đổi bộ dáng. Tấm biển vốn rỉ sét đã được thay đổi, tường đá màu canh cũng đã được sơn trắng. Tấm biển hiệu nhẹ nhàng lắc lư trong gió đêm, chữ trên tấm biển cũng không còn là Cự Mộc lữ quán nữa. Mà là biến thành “Nhà của người mạo hiểm”.

Marde thấy kì quái, nghĩ thầm rằng không bao lâu mà quán này đã thay đổi ông chủ rồi?

Cửa đã sớm bị đẩy ra, bên trong là một tên gia hỏa lùn lùn béo béo, đại khái là ông chủ nơi này, nhanh chóng chạy ra, mắt thấy có món hời, gật đầu cúi người, rồi phái người trong quán tiến tới dắt ngựa.

Đỗ Duy cùng Clark đi vào khách sạn, nhìn thấy nơi này so với lần trước mình đến còn sạch sẽ hơn. Chỉ là sinh ý hình như không tốt lắm, người cũng không nhiều. Cả bề rộng đại sảnh không có người nào.

Cái bàn, còn cả quầy đều là mới, nhìn qua thậm chí dầu còn chưa khô. Hình như bình thường không có người nào sử dụng.

Ông chủ béo lùn đó đã đi tới, một thân quần áo nhưng rất sạch sẽ, đôi mắt trông rất tinh minh. Marde bảo hần phái người coi ngựa, sau đó lại lau sạch mấy gian phòng.

Đỗ Duy nhìn cái mấy người coi ngựa và phục vụ trong lữ quán đi tới đi lui, không ngờ đều là thân cường lực tráng, không khỏi giật mình, khẽ nhíu mày. Hần khẽ liếc Marde một cái để cho lão gọi ông chủ béo lùn đó đi tới.

- Ta nhớ nơi đây vốn là Cự Mộc lữ quán. Lần trước ta còn trọ ở nơi này một lần, sao bây giờ đã thay đổi chủ nhân rồi?

Ông chủ béo lùn đó cuống quýt gật đầu, giải thích nói:

- Vị tiên sinh này, vốn ông chủ nơi này chê buôn bán không tốt, đã quyết định đem lữ quán bán đi.

Đỗ Duy nhìn hần một cái:

- Khẩu âm của ngươi không phải người bản địa?

Ông chủ béo lùn nở nụ cười:

- Vị tiên sinh này, ta cũng là người ở Cự Mộc trấn, chỉ có điều trước đây đi phương bắc làm ăn, mấy tháng trước mới trở về.

Đỗ Duy gật đầu, chỉ là nhìn bộ dáng người phục vụ, nhíu mày nói:

- Lữ quán này của người, cư nhiên nuôi thủ hạ như vậy, những người này đều thân cường lực tráng, hình như đều đã đi lính đúng không?

Ông chủ gật đầu, trên mặt lộ ra một chút bất đắc dĩ:

- Vốn khi ta ở phương bắc, đã từng làm quân dự bị, chỉ là trước đó vài ngày, khi buôn lậu một ít ma thú với đông binh đoàn thì bị thương. Không thể tiếp tục dốc sức cho quân đội được nữa, sau đó lĩnh phí xuất ngũ trở về địa phương. Mấy thủ hạ này của ta đều là bạn bè trong quân đội. Họ đều tao ngộ như ta, bị thương, thân thể tàn tật, bị điều khỏi quân đội, chỉ là phí xuất ngũ mặc dù không ít. Nhưng một ngày thì tiêu hết, ta mới làm ra kiểu buôn bán này, triệu tập mấy lão binh xuất ngũ trở về, mọi người đều có cơm ăn.

Đỗ Duy cười một tiếng, gật gật đầu. Lúc nhìn ông chủ này bước đi, quả nhiên thoáng qua hình như chân không được linh hoạt.

Mà mấy người kia mặc dù thân cường lực tráng, dũng mãnh hữu lực, nhưng nhìn tử tế lại. Quả nhiên có người tay phải không có ngón cái ngón trỏ, không thể nắm được đao kiếm, có người thậm chí cả cánh tay bị đứt đến cổ tay, còn có người cánh tay rất dài, chắc vốn là cung thủ, nhưng mất một con mắt, một cánh tay, cũng có người nhãn lực không đủ, như thế mới bị quân đội loại ra.

Đỗ Duy thở dài, để Marde thưởng thêm mấy kim tệ. Sau đó mới tiến vào trong phòng nghỉ ngơi.

Lúc nửa đêm, Đỗ Duy nằm ở trên giường. Nhưng không biết có chuyện gì xảy ra, trong lòng có chút không yên tâm, không thể ngủ được. Hắn suy tư nửa ngày, nhưng không biết tại sao, dứt khoát cứ nằm ở trên giường, hai mắt mở to, nhìn trần nhà, trong lòng nghĩ chuyện của mình.

Chung quanh một màn yên tĩnh, trong phòng tối đen, chỉ nghe thấy tiếng tim đập cùng hít thở của chính mình.

Cứ mở mắt như vậy cho đến nửa đêm, Đỗ Duy mới dần dần cảm thấy hơi ủ rũ, trở mình đang muốn ngủ, đột nhiên .....

Hắn là ma pháp sư, hơn nữa thiên phú cực tốt, thính giác cũng cảm ứng đều so với người thường hơn cả chục lần. Bỗng nhiên loáng thoáng nghe thấy kì quái thanh âm truyền đến:

Crắc!

Dường như là tiếng nứt vỡ của vật gì làm bằng gỗ đã mục ruỗng .

Đỗ Duy bị thanh âm kinh động. Đột nhiên cảm giác trong lòng sinh ra một chút bất an cùng cảnh giác, chỉ là một chút ý niệm trong đầu như có như không. Trong lòng chợt lóe mà qua, trong lúc nhất thời chính mình cũng không nắm được.

Đỗ Duy nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, nhưng rốt cuộc thanh âm không tiếp tục, chỉ nghĩ chắc là con chuột hay cái gì đó đại loại thế. Trong lòng hắn vừa buông lỏng, thế nhưng dị biến xảy ra!

Trần nhà trên đỉnh đầu, đột nhiên ầm một tiếng, cả trần phòng đều vỡ ra. Trong nháy mắt, một đạo kiếm khí trắng toát phá tan tầng tầng gỗ vụn, từ trên mà xuống, thẳng hướng Đỗ Duy đang nằm trên giường!

Một kiếm này vừa nhanh vừa độc, hiển nhiên là người có vũ kĩ cường hãn nén lực mà phát ra! Đỗ Duy hét to một tiếng, may là hắn mặc dù thể chất thiên sinh suy nhược, nhưng sau một phen du lịch tại Băng Phong rừng rậm, mỗi ngày hắn đều luyện tập một bộ động tác cơ sở của tinh không đấu khí, thân thể đã khỏe mạnh rất nhiều. Trong lòng lo lắng lập mạnh sang bên, xoay người tránh ra.

Chỉ là một kiếm của đối phương nén lực đã lâu, Đỗ Duy làm sao có thể hoàn toàn tránh thoát? Hắn vừa nghiêng người, đã cảm giác được sau lưng đau nhức. Một kiếm phong lạnh như băng đã cắt đứt quần áo cùng da thịt phía sau, nhất thời máu tươi phun dài.

Đỗ Duy toàn thân mồ hôi lạnh trong nháy mắt chảy ra. Ngã một cái rồi trở mình tới mặt sàn phía dưới giường, rồi nghe thấy ầm một tiếng, ván giường dưới một kiếm vỡ thành bốn năm mảnh!

Trên đỉnh đầu một cái bóng đen đã nhảy xuống, cái bóng toàn thân đen nhánh, chỉ có trên thanh trường kiếm tinh tế trong tay chớp động hàn quang . Đỗ Duy nằm ở trong đó, sau lưng đau nhức, đau đến chút nữa là hôn mê bất tỉnh, chỉ là lúc tính mạng nguy cấp, Đỗ Duy bị đau nhức kích thích. Ngược lại kích phát

tiềm năng, nằm ở trong đó, cũng không quay đầu lại, trong tay một đạo hỏa quang hướng về phía người đứng trên đồng cỏ nát của cái giường bẩn tối.

133. Chương 115: Mê (hạ)

Đỗ Duy nằm ở đó, mang theo sợ hãi chạy tới tủ quần áo bên cạnh, kiếm của đối phương cũng tới trước mặt, Đỗ Duy hai tay sờ loạn. Nhưng sờ thấy một cái áo ngoài bên cạnh giường. Vốn tối hôm trước Đỗ Duy cởi áo ngoài để bên cạnh giường. Đỗ Duy trong lúc vội vàng cũng không để ý, chỉ sờ thấy một góc áo rồi quăng mạnh ra ngoài.

Vừa lúc trước gia tộc Listeria tặng một thanh đoản kiếm cực phẩm, Đỗ Duy vẫn mang theo người, ngày thường mặc ma pháp sư bào mà ma pháp công hội tặng. Bên trong có dây lưng, đoản kiếm vẫn cắm ở trong bao, lần này quăng một cái dùng hết sức lực toàn thân, đột nhiên nghe thấy một tiếng kim loại vỡ tan rất nhỏ.

Lập tức hắc y sát thủ hừ một tiếng, thân người hướng về phía Đỗ Duy ngã qua, đè lên người Đỗ Duy.

Trong nháy mắt mồ hôi lạnh toàn thân Đỗ Duy đọng lại, thân thể đối phương nặng nề đè lên người mình, dường như còn có một mảnh kiếm phong lạnh như băng hướng về thân thể mình đâm xuống.

Người khác ở tình huống này nhất định hồn phi phách tán, trong não Đỗ Duy cũng xẹt qua vô số ý niệm:

Ta hôm nay sẽ chết sao?

Lặng đi một lúc. Nhưng phát hiện người này cũng bất động, ngược lại có một cái gì nóng nóng ẩm ẩm nhỏ lên cổ mình, theo quần áo dính tại thân thể mình, trong mũi người thấy mùi máu tươi.

Đỗ Duy bị mùi máu tươi kích thích, mới tỉnh táo lại, dùng sức đẩy người đè lên người mình, nhưng phát hiện đối phương đã chết, ngực cắm một thanh đoản kiếm, đúng là vừa rồi trong lúc vội vàng mình quăng ra. Thanh đoản kiếm đó vừa hay cắm vào tim đối phương!

Sau đó bên ngoài cũng truyền đến thanh âm ồn ào. Lại nghe thấy thanh âm đánh nhau chết sống, còn có tiếng người kêu thảm thiết. Trong đêm tối, không biết tình huống bên ngoài như thế nào. Đỗ Duy cắn răng đẩy xác chết trên người ra, trở tay rút ra đoản kiếm của mình cắm trên người đối phương, nhưng nhìn thấy trên thanh đoản kiếm này chớp động ánh sáng của ma lực.

Kế tiếp, cửa lớn bịch một tiếng mở ra, lập tức nhìn thấy Clark từ bên ngoài tiến vào. Clark cũng quần áo không ngay ngắn, tóc tai bù xù, tiến đến thấy toàn thân Đỗ Duy đều là máu tươi, không khỏi kinh hãi. May mắn là Đỗ Duy tay nắm đoản kiếm đang đứng lên, lúc này mới yên tâm, vội vàng kêu lên:

- Có sát thủ, ta bảo vệ ngài rời đi!

Nói xong tiến đến kéo Đỗ Duy đi ra ngoài. Đỗ Duy giờ phút này đã tỉnh táo, nhưng đẩy Clark ra, nhỏ giọng nói:

- Không thể đi ra! Đối phương nhất định có chuẩn bị!

Đang nói thì nghe thấy hộ vệ kỵ binh nhà Rowling bên ngoài kêu thảm thiết, còn có người liều mạng quát lên:

- Lui vào! Bọn chúng có cung nỏ!

Sau đó nghe thấy tiếng xé gió vun vút, trong bóng tối cũng không biết có bao nhiêu sát thủ phóng ra cung nỏ, đã nghe thấy vách tường cùng sàn gỗ truyền tới rậm rạp thanh âm soạt soạt soạt soạt.

Clark vẽ mặt đầy sát khí, cơ mặt giật giật, trong miệng nhanh chóng ngâm xướng chú ngữ. Sau đó song chưởng mở ra, một cỗ ma lực chấn động từ trên người hắn truyền đến. Clark giơ lên ngón tay vẽ trong không khí, trong không khí dường như bị hắn vẽ thành một cái miệng hổ, miệng hổ nhanh chóng vọt ra một luồng khí đen, nhanh chóng ngưng kết thành hình người.

Cũng là một tử linh võ sĩ toàn thân đen nhánh, bao phủ trong hắc khí!

Đỗ Duy trong lòng vừa động. Hóa ra tên Clark này tu luyện hắc ám hệ ma pháp! Đây là trung cấp triệu hoán thuật, gọi về một tử linh võ sĩ.

Clark hừ một tiếng, vung tay lên, tử linh võ sĩ đó liền từ cửa xông ra ngoài.

Trong hành lang, bảy tám tên sát thủ đã tập trung lại trong bóng tối, kị binh nhà Rowling phần lớn đều ở dưới lầu. Trên lầu mặc dù cũng để lại hai gã kị binh gác đêm, nhưng đã bị sát thủ giết chết từ lâu. Lúc này sát thủ thủ đang ở cầu thang, nhưng một mũi tên hướng về phòng Đỗ Duy vọt tới, trong tay bọn chúng có cung nỏ, loại đồ vật này đúng là lợi khí giết người trong đêm tối. Những người còn lại thủ trên cầu thang đã hướng về phòng Đỗ Duy chạy tới, nhưng đột nhiên nhìn thấy một bóng đen lao ra từ bên trong.

Đám sát thủ này cũng là chịu huấn luyện nghiêm khắc, mặc dù kinh hãi. Nhưng tay vẫn không ngừng, xoát một tiếng, vài tiếng xé gió, đã có người dùng cung nỏ bắn về phía tử linh võ sĩ. Chỉ là thân thể tử linh võ sĩ cũng không phải thật thể, mũi tên bắn trên thân thể hắn, nhưng đâm xuyên qua, không thương tổn tới hắn một chút nào. Cứ như vậy trong nháy mắt, tử linh võ sĩ đã giơ lên một thanh trường kiếm đen nhánh vọt tới đám sát thủ, một kiếm đâm vào người một tên sát thủ. Tên sát thủ này ngay lập tức bị thảm kêu lên một tiếng, chỗ bị đâm trên người toát ra một đám khói đen, đám khói đen này nhanh chóng lan ra toàn thân, giống như một ngọn lửa. Một người chỉ trong chớp lát đã bị cháy sạch sẽ, ngay cả tro than cũng không để lại.

Sát thủ khác cũng đều nhận ra lợi hại, đều hét lớn:

- Đây là tử linh sinh vật, dùng đầu khí!

Nói xong, trong đêm tối, vũ khí của đám sát thủ đều phát ra hoặc yếu hoặc mạnh ánh sáng của đầu khí! Có thể thi triển đầu khí, vậy ít nhất đều là tam cấp võ sĩ trở lên!

Tử linh võ sĩ vốn không có ý thức, chỉ là ý thức chém giết được lưu lại khi còn sống, cũng không sợ hãi đầu khí. Lắc người vọt tới, trường kiếm trong tay toát ra ngọn lửa màu đen, rất nhanh đã làm bị thương hai sát thủ. Đầu khí của đám sát thủ đâm trúng thân thể hắn, tử linh võ sĩ phát ra một tiếng kêu rống, lửa đen trên người cũng ảm đạm vài phần.

Một tiếng hét thảm truyền đến, lại một sát thủ bị giết chết. Nhưng trên người tử linh võ sĩ bị đầu khí của đám sát thủ đâm xuyên qua vài lần. Cuối cùng thân thể nhoáng lên, ngọn lửa màu đen trên toàn thân tản đi, sau đó nhất thời biến mất.

Chỉ một lúc này thôi, đám sát thủ trong hành lang đã tử thương một nửa, rốt cuộc không chống đỡ được kị binh hộ vệ nhà

Rowling xông lên cầu thang. Đầu lĩnh đám sát thủ thấy chuyện không thành, hét lớn một tiếng:

- Lui!

Đám người hướng về phía cuối hành lang rút lui, nơi đó có một cái cửa sổ, vung một quyền phá tan cửa sổ, rồi nhảy xuống.

Clark đã chạy tới phía sau, cười nói:

- Chạy được sao!

Lời còn chưa dứt, ngón tay hắn lại điểm một cái, không khí lại xuất hiện một cái khe, lần này là hai tử linh võ sĩ đi ra. Giơ lên trường kiếm bị thiêu đốt bởi ngọn lửa màu đen, hướng về phía đám sát thủ đang chạy trốn vọt tới.

Cuối cùng hai gã sát thủ không kịp chạy. Trong lúc bối rối, thân thể bị thiêu trong ngọn lửa màu đen đã chẳng còn gì.

Chỉ là tên đầu lĩnh đó đã nhảy xuống dưới cửa sổ.

Clark mặc dù ma pháp quỷ dị, nhưng một hơi gọi về ba tử linh võ sĩ, ma lực cũng cơ hồ trống không, thân thể lung lay, nhanh chóng lui về phía sau. Hắn là ma pháp sư, sau khi ma lực hao hết, cơ hồ không hề có năng lực tự bảo vệ.

Đám kỵ binh hộ vệ nhà Rowling đã vọt lên, lập tức có người hướng về cửa sổ phía cuối hành lang nhảy xuống. Thế nhưng vừa tới cửa, đã nghe thấy hét thảm một tiếng. Một tên kỵ binh vừa mới tiến vào cửa sổ, đã ngã mặt ngã xuống, một mũi tên đã cắm trên mặt. Hiển nhiên đối phương ở bên ngoài còn có người tiếp ứng.

Đám kỵ binh còn lại không dám tiếp tục đuổi, chỉ là tiến vào phòng Đỗ Duy, vững vàng bảo vệ hần.

Đỗ Duy bị thương không nhẹ, sau lưng trúng một kiếm, mặc dù không trực tiếp đâm vào chỗ yếu hại, nhưng đầu khí của đối phương cũng không kém, khắp người đều bị thương, nửa người gần như không thể động đậy.

Đám thủ hạ đã nhanh chóng tìm thuốc tới bôi cho Đỗ Duy, Clark vực lại tinh thần, lại thi triển một cái trị liệu ma pháp, nhìn thương thế Đỗ Duy dưới ánh sáng ma lực đang chậm rãi khép lại. Sắc mặt Clark đã tái nhợt, lúc này mới ngồi phịch xuống, há miệng thở dốc.

Đám kỵ binh cẩn thận tìm tòi cả lỗ điếm, đầu còn thấy bóng dáng ông chủ béo lùn cùng với đám thủ hạ phục vụ ?

Đỗ Duy ngồi ở ghế trên, sắc mặt tái nhợt, nhớ lại tình cảnh vừa rồi, thật sự là sinh tử trong lúc đó, trong lòng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Hừ! Thủ đoạn tàn nhẫn lắm!

Ông chủ béo lùn đó cùng bọn phục vụ quả nhiên là đám sát thủ cải trang! Vì không để mình nghi ngờ, những người này cứ nhiên cam nguyện tự tàn thân thể, chặt tay hoặc ngón tay của chính mình, giả dạng làm lính tàn tật xuất ngũ để lừa mình! Dụng tâm tàn nhẫn như vậy, cùng với thủ đoạn dứt khoát, cũng khiến người ta không khỏi biến sắc!!

Đã qua kinh hãi, kỵ binh hộ vệ nhà Rowling đã đem cả lỗ điếm lục soát lên, trong một cái hầm phát hiện vài bộ thi thể, đúng là ông chủ và phục vụ lúc đầu của lỗ điếm này.

Đỗ Duy thở dài, sắc mặt âm trầm.

Xem ra đối phương đã tới nơi này từ lâu, cố ý thiết kế mai phục, giết người của lỗ điếm, giả trang thành ông chủ cùng phục vụ, sau đó bày ra cục diện này, muốn ám sát mình!! Thậm chí đám sát thủ thân thủ bất phạm này, đều vì nhiệm vụ mà tự tàn thân thể để nguy trang thân phận...

Rốt cuộc là ai?

Mình bắt quả chỉ là một quý tộc nho nhỏ, cho dù hiện tại là đồ đệ của Gandalf. Bị ma pháp công hội chiêu dụ, cũng không thể còn chưa tới để đồ đã có người tới ám sát mình a?

Thần điện ư?

Hẳn là không. Chính mình mặc dù cùng ác ma giao dịch, hơn nữa cũng thu nạp Hussein, phạm nhân bị truy nã số một, nhưng là việc này cũng không có bộc lộ, thần điện hẳn là sẽ không đem mục tiêu đặt trên người mình. Hơn nữa, thần điện muốn đối phó chính mình, cũng không biết dùng loại thủ đoạn ám sát này. Chỉ cần đem bí mật của mình công bố, là có thể quang minh chính đại truy nã truy sát mình.

Vậy, rốt cuộc mình đã đắc tội với ai?

Đúng lúc này, đám kỵ binh thủ hạ vào trong phòng Đỗ Duy đem thi thể tên sát thủ đó nâng lên cẩn thận kiểm tra, nhưng phát hiện đúng là một người phục vụ lúc đầu bị mất ngón tay. Cởi quần áo ra cũng không thu được đầu mối gì.

Bất quá có một người nhà Rowling lão luyện đưa ra một nghi ngờ:

- Đối phương dùng là cung nỏ. Loại cung nỏ cầm tay này mang theo cũng dễ dàng, lực sát thương cũng lớn. Nhưng chi phí trang bị cũng rất cao. Cho dù trong một dòng binh đoàn cỡ lớn, đều cũng khó có được vài bộ, thường thường chỉ có thủ lĩnh mới mang theo một bộ để phòng thân. Mà cho dù là tư quân của quý tộc giàu có cũng ít có trang bị.

- Chỉ có .....

Kỵ binh lão luyện này nói tới đây, muốn nói lại thôi, hình như có vẻ không dám nói.

Đỗ Duy hừ một tiếng:

- Chỉ có cái gì? Người nói đi!

Kỵ binh này mới có dũng khí, cần rằng nói: - Trên Rowland đại lục, chỉ có chủ lực của quân chính quy trong quân đội mới có thống nhất loại vũ khí này.

Dừng một chút, sắc mặt kỵ binh này cũng rất khó nhìn, thấp giọng nói: “Thiếu gia, vừa rồi có mấy sát thủ bị chúng ta giết chết, cung nỏ lưu lại ta đã kiểm tra qua, mặt trên có đánh dấu, đúng là dấu hiệu của quân đội! Bất kể đám sát thủ này là người phương nào tới, nhưng cung nỏ này tuyệt đối là vũ khí từ trong quân đội truyền ra, cái này là không thể nghi ngờ!”

Đỗ Duy mặt không chút thay đổi:

- Dấu hiệu này có thể làm giả không? Người sẽ không nhìn lầm?

Kỵ binh này gật đầu:

- Sẽ không! Ta trước đây từng theo bá tước đại nhân đốc sức trong quân đội, sau lại trở về Rowling bình nguyên, mới chuyển về tư quân của gia tộc. Cung nỏ này ta đã thấy, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Một câu nói của kỵ binh lão luyện này làm Đỗ Duy rơi vào trầm tư.....

Quân đội ..... quân phương?!

134. Chương 116: Hồi Đế Đô(Thượng)

Đỗ Duy sắc mặt âm trầm, yên lặng ngồi ở một bên, cũng không biết trong lòng hiện đang nghĩ gì. Mà người kỵ binh này cũng rối loạn. Quân giới chuyên

dụng của quân đội truyền ra ngoài, mà những kẻ ám sát sử dụng những đồ vật đó, như thế đối phương sợ rằng có địa vị không hề nhỏ chút nào....

Trong lúc nhất thời, cả căn phòng không khí như trầm lắng xuống, chỉ có thanh âm của những kỵ binh Rowling gia tộc đang thu dọn tàn cuộc bên ngoài. Vụ ám sát lần này, kỵ binh Rowling gia tộc chết sáu, bị thương bốn người. Tất cả mọi người đang bận rộn thu dọn thi thể, trị liệu thương thế cho những kỵ binh bị thương.

Đội trưởng kỵ binh không thấy thiếu gia lên tiếng, bản thân cũng không dám bỏ đi, cũng không dám mở miệng nói gì cả, chỉ có thể yên lặng đứng trước mặt Đỗ Duy.

Qua một lúc lâu, Đỗ Duy ngược mắt lên, nhưng ánh mắt không dừng ở đội trưởng đội kỵ binh mà ... đi tới trước mặt Clark, cung kính thi lễ với khuôn mặt mang theo một tia tiếu ý:” Clark các hạ, vừa rồi đa tạ người đã ra tay, nếu không thì sợ rằng ta bây giờ đã là một cỗ thi thể rồi.”

Clark tiêu hao không ít ma lực, sắc mặt trắng bệch, cũng nhanh chóng đứng lên nói khách khí vài câu. Đỗ Duy khoát tay, nghiêm túc nói: “Xin không nên khách khí, ta nói là lời thật lòng. Vừa rồi nếu ngài không cứu ta, ta đã bị những kẻ này giết, chỉ là chuyện này có vẻ không đơn giản...”

Nói tới đây, Đỗ Duy cố ý dừng lại một chút, không tiếp tục nói kỹ hơn.

Clark cũng là một người tinh minh, liếc mắt nhìn Đỗ Duy một cái, thuận miệng lên tiếng: “Ngài bây giờ là ma pháp học sĩ của ma pháp công hội, có cái gì phân phó xin mời cứ nói.”

Đỗ Duy nở nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt vẫn thâm trầm như trước, liếc mắt nhìn người đội trưởng đội kỵ binh, chỉ vào mấy chiếc cung nỏ quân dụng, chậm rãi nói :“Người lập tức đưa những vật này đốt đi, không được lưu lại bất cứ dấu vết nào. Những lời người và ta nói khi này, không được nhắc lại nữa, chôn chặt những lời đó trong lòng đi! Cái gì là quân giới, ta xem ra không giống, hơn phân nửa là đồ giả mạo, hiểu được không?”

Đội trưởng đội kỵ binh ngẩng đầu lên, đón ánh mắt của Đỗ Duy. Ánh mắt Đỗ Duy lúc này lạnh như băng, mặc dù tuổi vẫn đang còn nhỏ nhưng dù sao Đỗ Duy cũng là trưởng tử của bá tước, hơn nữa trải qua bao

nhiều chuyện như thế tự nhiên có một cố ury nghiêm, đội trưởng kỵ binh nào còn dám nói gì nữa. Lập tức gật đầu: “Dạ! thiếu gia nói không sai, có lẽ là ta nhầm rồi, ta rời quân đội đế quốc cũng đã nhiều năm, rất nhiều chuyện nhớ nhầm, cũng là có thể. Vừa rồi ta hồ ngôn loạn ngữ, xin thiếu gia tha tội!”

Đỗ Duy phát tay, trầm giọng nói:” Tốt lắm, người đi ra ngoài bảo mọi người giải quyết những đồ vật này một chút, sau đó người lập tức dùng khoái mã chạy tới thành trấn phụ cận gọi quân thủ bị địa phương. Đưa chuyện này ra thông cáo một chút, cũng không nên nói nhiều lời, cứ nói là có thổ phỉ đánh cướp chúng ta, bị chúng ta tập kích, hiểu chưa? Nếu như người nói nửa câu không nên nói...?”

Khi nói tới câu này Đỗ Duy nhẹ nhàng hừ một tiếng khe khẽ, cánh tay đặt một cách tinh tế lên tay cầm của chiếc ghế. Chỉ trong một chút cả chỗ mặt gỗ cánh tay để lên đã bị bao phủ bởi một tầng băng tinh toát ra hàn khí nhẹ nhẹ. Đỗ Duy dùng sức bóp một cái, một âm thanh vang lên, mặc dù thanh cầm của chiếc ghế nhìn bề ngoài vẫn đầy đủ nhưng thật ra bên trong sớm đã bị hàn khí làm tan nát, khi Đỗ Duy bóp một cái liền nát bươm! Sau đó nhìn người đội trưởng với ánh mắt thật sâu.

Đội trưởng đội kỵ binh không khỏi cảm giác da đầu tê rần, chỉ cảm thấy vị thiếu gia gia tộc này mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng ánh mắt đã thật dọa người. Ánh mắt lạnh như băng kia đâu phải là ánh mắt của một thiếu niên mười bốn tuổi, sợ rằng ngay cả mấy tướng quân hồi mình trong quân đội cũng vị tất thấy được ánh mắt âm trầm nhiếp nhân như vậy. Vội vã cuống quýt gật đầu.

Lúc này Đỗ Duy mới nở nụ cười: “Người đi đi...đi tìm tổng quản Marde, lĩnh một trăm kim tệ, là ta thưởng cho người.”

Gã đội trưởng kỵ binh không dám nói nữa, nhanh chóng khom lưng thi lễ rồi sau đó ôm lấy mấy chiếc cung nỏ vội vã xoay người đi ra cửa.

Bấy giờ Đỗ Duy mới liếc mắt nhìn pháp sư Clark, trên mặt nở nụ cười nhẹ: “Pháp sư Clark các hạ, ngài xem xử lý như vậy đã được chưa?”

Trong lòng Clark âm thầm giật mình: Vị tiểu thiếu gia Rowling gia tộc này, tâm cơ và thủ đoạn xử lý việc như thế đâu phải là một thiếu niên chưa trưởng thành? Điều khác chưa tính, chỉ tính riêng tâm cơ trầm ổn và âm ngoan như thế ngay tại đế đô mình tuy mình nhận biết khá nhiều đệ tử nhà quyền quý cũng không có mấy kẻ có thể so sánh được.

Vừa rồi chỉ chút xíu nữa thôi là mất mạng, nhưng nhanh như vậy đã có thể tỉnh táo lại. Tại thời điểm cục diện còn mờ ảo mê ly, không hiểu hết được, cũng không làm âm ỉ mà lại ẩn nhẫn đi xuống, tâm cơ như vậy....

Clark nghĩ thoáng qua như thế, lập tức cười: “Đỗ Duy thiếu gia, ngài xử lý rất đúng, chuyện này sợ rằng không đơn giản, hiện tại không nên lộ ra.”

Hai người cười một cách thân thiện, mặc dù trong lòng đều có tính toán nhưng trên mặt lại ra vẻ thân thiết.

Tại thị trấn xảy ra chuyện như vậy, Đỗ Duy cũng không dám tiếp tục lên đường vào ban đêm, đi tới đế đô kể theo bên người cũng không nhiều lắm. Có trời mới biết những kẻ ám sát mình có để lại hậu thủ hay không, cứ như vậy ban đêm đi tiếp không tốt. Nếu tiếp tục lên đường mà đối phương lại tiếp tục mai phục giữa đường ngay ngoài dã ngoại thì đúng là không ổn rồi.

Sau khi phái người cưỡi khoái mã tới quân thủ bị địa phương của thành trấn phụ cận, Đỗ Duy để cho hộ vệ quân của Rowling gia tộc bảo vệ chặt cửa của lữ quán này , rồi ở lại lữ quán cho đến sáng.

Tới buổi sáng ngày hôm sau, những kỵ binh phái ra ngoài đã trở về mang theo ba trăm quân kỵ binh của thủ vệ địa phương. Thủ bị trưởng của thành trấn phụ cận nghe được trưởng tử của nhân vật số hai của quân phương thống soái bộ - Raymond bá tước, thiếu gia của Rowling gia tộc gặp phải loại chuyện này tại địa phương mình quản lý. Nhất thời kinh hãi thất sắc, cũng may là Đỗ Duy không chết, nếu không có thể nói trách nhiệm của hắn cũng không nhỏ. Ngay lập tức dẫn theo ba trăm kỵ binh tinh nhuệ nhanh chóng chạy tới trấn này.

Khi gặp Đỗ Duy, thấy sắc mặt Đỗ Duy tái nhợt, trên người bị thương, mặc dù dưới ma pháp trị liệu thuật của pháp sư Clark đã đỡ hơn rất nhiều. Tuy nhiên Clark dù sao cũng là pháp sư hắc ám ma pháp, trong lĩnh vực trị liệu cũng không tinh thông lắm nên vết thương trên người Đỗ Duy vẫn chưa hoàn toàn khép lại.

Trưởng quan thủ bị nhìn mà kinh hãi, một mặt hạ lệnh cho kẻ dưới tay đi ra ngoài lòng bắt” phải đồ”, cũng mang đến khá nhiều được vật thượng hảo hạng. Cũng may tên trưởng quan này cũng là kẻ cơ trí, cho nên trước khi đi tới đây đã mời theo một vị thần chức nhân viên từ trong thành đồng hành.

Tại Roland đại lục, thần điện có thực lực khổng lồ, tại mỗi thành trấn đều có thần điện, một phương diện phụ trách thu các loại hiến thuế của tín đồ. Mặt khác cũng nhằm khuếch trương ảnh hưởng của thần địa, tiếp nhận sự cầu khẩn và phụng thị thần linh, mà người của thần điện am hiểu nhất chính là pháp thuật quang minh hệ. Cho dù chỉ là nhân viên cấp thấp của thần điện thì trị liệu quang minh hệ cũng có trình độ cũng không thấp.

Vốn Đỗ Duy có mang theo quần áo của lão ma pháp sư Gandalf lưu lại, bên trong có thanh xuân bất lão tuyền lấy từ Băng Phong sâm lâm. Loại nước suối này rất hữu dụng trong trị liệu những vết thương, làm cho vết thương rất nhanh sẽ khép lại. Nhưng Đỗ Duy không muốn dùng loại nước suối này trị liệu thương thế, bởi vì hắn có một dự vọng mãnh liệt về học hỏi ma pháp, sau này có lẽ còn muốn học tập biến hình nữa, nếu uống thanh xuân bất lão tuyền vào thì sẽ ảnh hưởng rất lớn khi tu luyện thuật biến hình.

Đối với người nhân viên thần điện mà thủ bị trưởng mang tới, Đỗ Duy có thái độ rất khách khí, nhưng Clark lại có vẻ ngạo mạn, đối với người của thần điện không nghe không hỏi. Hiển nhiên quan hệ của thần điện và ma pháp công hội không được tốt lắm, tự nhiên cũng không có điều gì để nói.

Dưới sự trợ giúp của nhân viên thần điện, vết thương của Đỗ Duy nhanh chóng khép lại, sau đó dưới sự bảo vệ của kỵ binh tinh nhuệ thủ bị quân mới tiếp tục lên đường hướng tới đế đô đi tiếp.

Dọc trên đường, có sự bảo vệ của đại đội nhân mã, trong lòng Đỗ Duy mới yên tâm trở lại. Chỉ là khi nhìn vào pháp sư Clark ngồi chung xe, Đỗ Duy trong lòng âm thầm tự nghĩ:

Kẻ này có điều cổ quái, ma pháp công hội phái hắn tới mang lễ vật cho ta nhưng sớm không tới, muộn cũng không tới, đứng ngay nửa đường tìm ta. Hơn nữa dọc theo đường đi không rời khỏi ta nửa bước ... là vì bảo vệ ta? Chẳng lẽ ma pháp công hội đã sớm biết có người sẽ gây bất lợi với ta sao?

Đã có người ám sát ta, như vậy nói cách khác có người mong ta không sống mà về tới đế đô, nhưng ma pháp công hội lại cần ta về đế đô...

Rốt cuộc một thiếu niên nho nhỏ như ta đối với bọn họ có thể có tác dụng gì đây?

Nghi vấn này Đỗ Duy vẫn để trong lòng mà không nói ra, cứ như thế thẳng hướng bắc tiến về đế đô.

Sau một ngày, rốt cuộc cũng đi tới ngoài thành đế đô.

Đế đô Roland đế quốc, từ chín trăm sáu mươi năm trước, hoàng đế khai quốc Aragon sau khi kiến quốc đã đóng đô ở đây, trải qua chín trăm sáu mươi năm dưới sự bảo trì và sửa chữa của các hoàng đế vương triều, đế đô đã trở thành đệ nhất hùng thành của Roland đại lục.

Vị trí tự nhiên và hoàn cảnh địa lý xung quanh, một mặt nằm cạnh lan thương vận hà, chuyên chở bằng đường thủy phát đạt, mang tới sức sống dồi dào vô hạn cho đế đô. Thương thuyền thông qua vận hà lui tới liên miên không dứt, qua mấy trăm năm với vô số tài chính tu bổ các đại lộ, lấy đế đô làm trung tâm thông tới bốn phương tám hướng. cho nên tại Roland đại lục lưu truyền một câu danh ngôn dân gian: Mọi con đường đều dẫn tới thành đô.

(Người—i diễch: câu na—y bảit người—n tu— môiễt tha—nh người ca ngoiễi veI0 huy hoai—ng củI0a đêI? chêI? la maI’ mọi con đường đều dẫn tới thành Rome)

Những lời này cũng không tính là nói quá.

Qua bao nhiêu vương triều, hao tổn cực nhiều tài lực, đến bây giờ lấy đế đô làm trung tâm: hướng đông thông tới các hành tỉnh cạnh biển, hướng nam thông tới ao đầm phương nam, hướng bắc thông tới Băng Phong sâm lâm, phía tây bắc tọa trấn một căn cứ biên phòng trọng yếu. Một hệ thống giao thông khổng lồ, bao trùm khắp cả đại lục, tựa như với trái tim là đế đô, và các mạch máu vươn các nhánh giao thông nối liền khắp đại lục, du khách và thương nhân đông đúc... Hơn nữa trải qua mấy trăm năm kiến thiết khiến cho đế đô mang dáng dấp một đô thị phồn hoa nhất đại lục.

Thêm vào đó, với mạch máu giao thông thuận lợi khiến cho một khi đế đô xảy ra bạo loạn hoặc nguy cơ. Vậy thì thủ vệ khắp đế quốc, các binh đoàn tinh duệ khắp nam bắc với thời gian nhanh nhất có thể tới đế đô bình loạn.

Là đại lực đệ nhất hùng thành, xung quanh đế đô bốn phía đông tây nam bắc có bốn thành cận vệ, bốn thành cận vệ này vốn được sử dụng làm cứ điểm quân sự quan trọng hộ vệ đế đô. Tuy nhiên trải qua mấy trăm năm yên bình, không có chiến sự nên tác dụng của cứ điểm quân sự cũng đã dần dần nhạt đi.

Bây giờ phụ trách thủ vệ đế đô cũng chỉ có vương thành cận vệ quân đoàn, cũng là quân đoàn có quân số ít nhất trong năm quân đoàn chiến lược của đế quốc. Còn các quân đoàn khác, tỷ như quân đoàn thủ vệ tại phía bắc, Bạo Phong quân đoàn đóng tại bên cạnh Băng Phong sâm lâm có biên chế tới hai mươi vạn người nhưng quân đoàn vương thành cận vệ biên chế cũng chỉ có vốn vẹn mười vạn người. Nhưng đây cũng là quân đoàn được cả đại lực công nhận là quân đoàn tinh nhuệ nhất đại lực. Cũng là một chi quân đội có lịch sử huy hoàng bậc nhất.

135. Chương 116: Hồi Đế Đô(Hạ)

Hiện nay, lực lượng quân sự của Đế đô, vương thành cận vệ quân ở bốn cái vệ thành bốn phía, đóng ở mỗi thành một vạn người, bên trong đế đô cũng có sáu vạn người. Bình thường phụ trách phòng vệ cho đế đô, còn có tuyển ra một ít quân nhân đặc biệt tinh nhuệ phụ trách thủ vệ hoàng cung.

Ngoại trừ mười vạn đại quân trực thuộc vương thành cận vệ quân, đế đô còn có một vạn cảnh bị quân duy trì trị an, ở cảng khẩu phía bắc cạnh Lan Thương đại vận hà, còn có một chi hạm đội hải quân với quy mô không lớn lấy đế đô làm mẫu cảng.

Dù sao trải qua một thời đại hòa bình dài mấy trăm năm nên ngay cả bốn thành vệ xung quanh đế đô cũng dần dần phát triển thành một thành thị có quy mô không nhỏ. Tuy bình thường là quân đội đóng ở bên ngoài trở thành thành thị thông thương trọng yếu. Cũng có cư dân sinh sống, dân cư vượt qua mười vạn.

Hơn nữa, thêm vào bốn vệ thành, còn có các lực lượng cứ địa quân sự của đế đô cùng với chủ thành là đế đô. Đệ nhất thành trì có số dân tổng cộng đã sớm vượt qua hai triệu người, mà hàng năm còn có dân cư lưu động lai vãng tới với một số lượng không thể thống kê được.

Vào buổi chiều tối thì đoàn người của Đỗ Duy tới thành vệ phía đông nam đối diện với đế đô, thủ bị quân địa phương đi cùng hộ vệ không thể tiếp tục đi tới nữa. Dựa theo pháp lệnh đế quốc thì thủ vệ quân địa phương không được tùy tiện tiến vào khu vực cận vệ đế đô. Tại bên trong thành vệ sau khi chuyển trách nhiệm bảo vệ đoàn người Đỗ Duy cho vương thành cận vệ quân thì lập tức rời đi.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm bên trong thành vệ, sáng sớm ngày thứ hai dưới sự bảo vệ của một đội vương thành cận vệ quân đi tới bên ngoài thành tường phía đông nam đế đô.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi phía trên tường thành, đế đô hiện ra với dáng vẻ hùng vĩ qua những bức tường thành. Mỗi một khối đá xây tường thành cơ hồ cũng cao hơn một người, mà trải qua bao nhiêu vương triều không ngừng phiên tu, tại lãnh vực phòng ngự đã đạt tới một cấp bậc rất kinh khủng.

Trên tường thành cứ cách hai ba trăm thước có một tòa vọng tháp, so với tường thành thì cao hơn khá nhiều. Khi gặp phải tình trạng chiến tranh, các vọng tháp này có thể biến thành các viên trình tiễn tháp với lực lượng phòng ngự cực cao với mặt ngoài được quân phương trang bị pháo nổ loại lớn. Mà trên các lầu chủ thành còn trang bị ” Ma đạo pháo ” mà công nghệ đã thất truyền.

Mặc dù công nghệ chế tạo vũ khí đáng sợ này đã sớm thất truyền rồi, nhưng dưới sự bảo dưỡng cẩn thận bảo dưỡng của các ma pháp sư quân phương, một khi chiến tranh xảy ra thì loại di vật lưu lại qua bao nhiêu năm này vẫn có thể bộc phát ra uy lực kinh khủng.

Đồng thời đế đô cũng là một tòa ma pháp chi thành của đại lực.

Trong nội thành có một kiến trúc cao nhất ngay trung tâm nội thành, cũng chính là hoàng cung, trong khi kiến tạo đã lấy vị trí trung tâm nhất của đế đô xây dựng nên một tòa tháp cao hơn trăm thước.

Toàn thân tháp màu trắng, đều là chỉ dùng bạch ngọc thạch thượng đẳng màu trắng kiến tạo nên, qua mấy trăm năm lịch sử, có vô số ma pháp gia trì của các ma pháp sư trở nên chắc chắn vô cùng.

Trên đỉnh bạch ngọc tháp có một viên ma pháp thủy tinh lớn nhất đại lục, nghe nói ước chừng gần ba thước mà sức nặng đạt tới một tấn! Mà khối thủy tinh này được để trên chỗ cao nhất của tòa tháp bằng một giá hình móng ngựa. Cái giá vòng hình móng ngựa này cũng chỉ dùng một loại hắc thạch tinh nguyên chất tạo thành với độ cứng rắn còn vượt qua cả kim loại. Hơn nữa trong khi kiến tạo đã không tiếc tiền bạc, tại bên trong cho một lượng lớn bí ngân cực kỳ trân quý. Nhằm tăng cường uy lực của ma pháp.

Lấy tòa bạch tháp này làm trung tâm, cả khu vực bên dưới hoàng cung, ẩn dấu một cự hình ma pháp trận, đã được thiết lập nên từ rất sớm. Vốn là do khai quốc hoàng đế Aragon chỉ đạo một nhóm ma pháp sư cường đại đứng đầu đại lục xây dựng nên. Sau đó trải qua các thời kỳ sau với vô số ma pháp sư hoàn thiện và tu bổ khiến cho ma pháp trận này phát ra uy lực ngày càng cường đại.

Từ thời đại chiến tranh khai quốc đã tồn tại một nhóm ma pháp sư cung đình không chịu sự lãnh đạo của ma pháp công hội, thành lập từ thời Aragon truyền thừa đã ngàn năm nay. Mặc dù nhân số cũng không nhiều lắm nhưng quan trọng là đội ngũ ma pháp sư này thuần phục hoàng thất. Dưới sự điều khiển của đội ngũ ma pháp sư này, sau khi khiến cho khối ma pháp thủy tinh trên tòa bạch tháp được khởi động, thì ma pháp trận lấy tòa bạch tháp làm trung tâm, sau đó bốn phía quanh Đế đô, trên mỗi tòa tọa tiền tháp trên tường thành cũng đều có ma pháp trận có trụ cột là ma pháp thủy tinh sẽ bao trùm cả đế đô! Nghe nói lực lượng phòng ngự cực cao, năm đó khi Aragon còn tại thế đã từng tuyên bố: “Cho dù là long tộc, chủng tộc cường đại nhất đại lục cũng không thể công phá ma pháp trận này”.

Mà dựa vào sự khởi động của ma pháp trận, các ma đạo pháo tại bốn phía thành tường lầu các có thể được bổ sung lượng ma lực cực lớn trở thành hỏa lực vô cùng cường đại.

Trong hoàng cung phía dưới tòa bạch tháp luôn có một đại đội thủ vệ tối tinh nhuệ bảo vệ, ngày thường cấm bất luận kẻ nào tới gần. Hơn nữa có thể nói chỉ có bản thân hoàng đế có quyền tự do tiến xuất tòa bạch tháp.

Có mười mấy vạn quân đội tinh duệ bảo vệ, còn có ma pháp trận với uy lực khổng lồ do Aragon lưu lại, đế đô đã được xưng tụng là tòa thành vĩnh viễn không gục ngã của Roland đại lục.

Năm đó Aragon hoàng đế hao phí một đại lượng khí lực vào việc thiết lập ma pháp trận kia - kỳ thực đời sau đều cho rằng làm như vậy thật sự là có chút lãng phí tài lực và vật lực.

Bởi vì đại lục lúc ấy đã thống nhất, đế quốc đã thành lập, khắp cả đại lục cũng đã không còn điều gì uy hiếp hoặc đối thủ cường đại nữa. Mà Aragon lại tựa như kẻ liều mạng đem cả đế đô thiết lập thành công đại trận như vậy. Tất cả mọi người đều không biết tại sao.

Trăm ngàn năm trôi qua, đông đảo các học giả lịch sử đều cũng không hiểu tại sao. Sử sách đối với chuyện này cũng chỉ dám ghi qua chút xíu mà không dám đưa ra nghi vấn gì, chỉ đơn giản ghi là đã sử dụng đại khí lực vào việc thiết lập tòa ma pháp trận có uy lực vô cùng.

Càng kỳ quái hơn, tòa ma pháp trận này nhìn như vô dụng nhưng sau khi Aragon băng hà, các vương triều sau này kể cả sau khi huyết mạch của Aragon đã đoạn tuyệt thì mỗi đời hoàng đế, kể cả dưới sự trị vì của vài hôn quân trong lịch sử ... Nhưng các vương triều đó đều có cùng một điểm chung, dưới sự trị vì của mình bất kể tình thế đều cũng hao phí rất nhiều khí lực vào việc tu bổ và tăng cường ma pháp trận này!

Cũng không hề bởi vì vương triều Aragon chấm dứt mà làm cho tòa ma pháp trận hoang phế. Nếu nói do đầu óc Aragon năm đó đầu óc có vấn đề mà làm ra một công trình hào hoa vô dụng như vậy ... Chẳng nhẽ sau gần ngàn năm với bao đời hoàng đế đều cũng bị điên rồi hay sao?

Đế đô sớm đã có một truyền thuyết, nghe nói khai quốc hoàng đế Aragon đã lưu lại một danh sách chứa một bí mật vô cùng trọng đại, ghi lại di thư cho các hoàng đế đời sau đều phải giữ lại tòa ma pháp trận này.

Mặc kệ sau này các vương triều ngày càng suy vong nhưng điều này cơ hồ đã trở thành một thiết luật của hoàng thất! Trăm ngàn năm qua sau thời đại Aragon lưu lại pháp điển, pháp luật đã xây ra bao điều biến hóa đi chẳng nữa nhưng duy độc thiết luật này tất cả hoàng đế đều nghiêm khắc tuân thủ theo.

Tới cùng ngoại nhân hoàn toàn không biết là tại sao. Duy độc chỉ có nơi hoàng cung bảo tồn di thư của Aragon là có chân tướng! Hơn nữa đã trở thành bí ẩn rất lớn của hoàng thất.

Điều này thì bên ngoài cũng đã lưu truyền rất nhiều kỳ văn. Tuy nhiên Đỗ Duy từ nhỏ đã đọc qua rất nhiều sách, năm đó sống ở Bá tước phủ trong đế đô, bởi vì bị lạnh nhạt, hơn phân nửa thời gian đều tránh trong phòng đọc sách. Sưu tập các loại cổ tịch trên quý cũng là không ít. Đỗ Duy cũng đã đọc qua rất nhiều kỳ văn bên ngoài truyền tụng cũng như các loại bí văn đã thất truyền.

Tuy nhiên, thật châm chọc, xem ra Aragon cũng không thể chính thức xem như thần cơ diệu toán mà không bỏ sót điều gì. Ít nhất tòa thành xưng tụng vĩnh viễn không thể công phá này, với lực lượng hùng binh của chính mình cùng tòa ma pháp trận uy lực cường đại có thể nhấn chìm cả long tộc này cũng không thể bảo hộ tòa thành, ít nhất trong lịch sử cũng đã có hai lần bị công hãm.

Hơn nữa hai lần này thậm chí ngay cả ma pháp trận cũng chưa có mở ra nhưng địch nhân đã ở trong thành rồi.

Lần đầu bởi vì nội loạn trong hoàng thất. đời huyết mạch cuối cùng của Aragon sau khi dứt đã dẫn tới đông đảo bàng hệ hoàng thất tham gia tranh đoạt ngôi vị hoàng thất mà dẫn phát động loạn, một vài quý tộc hoàng thất có thực quyền đã dẫn quân đội xung quanh đế đô chém giết lẫn nhau, đế đô cũng vài lần bị công hãm.

Lần thứ hai là vào mấy trăm năm trước khi vương triều Augustine quật khởi. Lần đó đại lục động loạn, dị tộc tây bắc phản loạn, sau đó dẫn phát tới tình huống một vài cường hào quý tộc của Tây Bắc hùa theo phản quân đánh xuống nam, thế không thể chống (tiền văn có nhắc tới, cũng chính thời kỳ đó, Rowling gia tộc đã quật khởi, cuối cùng đã bình định được chiến tranh loạn lạc, công lao đã được phong cả Rowling bình nguyên). Loạn động đó để đô cơ hồ đã sụp đổ rồi, thậm chí một lần mất đi hy vọng tới không ai nguyện ý ngồi vào ngôi vị hoàng đế. Cuối cùng vẫn còn Augustine lên đài mà trở thành hoàng đế.

Lúc ấy còn chưa kịp mở ra tòa ma pháp trận thì ngoại thành đế đô đã bị công phá rồi, loạn quân tiến vào đế đô trực tiếp công phá hoàng thành. Augustine vừa vội vàng kế vị ngôi vị hoàng đế thống lĩnh quân đội huyết chiến hoàng thành, lấy nhược binh đại phá liên quân bạo loạn. Sau đó viện binh từ nam phương trợ giúp mới đoạt lại được quyền khống chế đế đô, sau đó dưới sự trợ giúp của Rowling gia tộc mà một lần nữa thống nhất đại lục.

Đón ánh nắng ban mai, Đỗ Duy đứng phía ngoài thành đế đô, nhìn vào bên tòa bạch tháp xa xa ở phía bên trong. Ngay chính giữa trung ương, ở trên đỉnh cao nhất, dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống, khối ma pháp thủy tinh nghe nói lớn nhất đại lục kia lóe ra ánh sáng quang huy, ẩn ẩn như xuất ra một khí thể uy nghiêm lẫn thần thánh.

Đỗ Duy thở dài, hồi tưởng lại những điều mình biết về đế đô cùng những điển cố và bí văn lịch sử, nhìn vào thành tường hùng tráng còn có những binh lính uy vũ mang thân y giáp trang bị vũ khí tinh nhuệ, lại ngẩng đầu lên cao nhìn trên lầu cao bay bay lá cờ kinh cực...

“Hay cho một tòa hùng thành” Đỗ Duy mỉm cười tự nói: “Tuy nhiên năm đó Aragon chắc cũng không nghĩ tới một tòa thành như vậy cũng sẽ bị công phá! Mặc cho ma pháp trận của người có lợi hại thế nào cũng là vô dụng mà thôi...kể cả pháo đài chắc chắn nhất đều cũng có thể bị công phá từ bên trong, ai da... đạo lý có thể nói đơn giản như thế...”

Bởi vì Gandalf đã chết, nên Đỗ Duy đối với vị Aragon kia cũng không có nhiều hảo cảm, cho nên trong ngôn ngữ cũng không khách khí, tuy nhiên những lời tự thoại này cũng là thấp giọng tự nói, không dám để người bên ngoài nghe thấy.

Nói xong, Đỗ Duy mỉm cười nhìn thoáng qua bên cạnh xe ngựa, chính là người hầu Marde đang ngồi trên ngựa, nhẹ cười: “Tốt lắm, bây giờ đã mấy giờ rồi? Cửa thành đã mở chưa? Chúng ta đã có thể vào thành được không?”

Marde còn chưa trả lời thì đã có người phụ trách hộ vệ bên cạnh Đỗ Duy, một thủ lĩnh quan quân của vương thành cận vệ quân điều khiển ngựa đi tới trước xe ngựa, ở trên ngựa đáp: “Các hạ, cửa thành đã mở. Ta đã phái người đi trước mở đường. Hiện tại thời gian này dân cư ngoại thành, người đi đường, còn có các

thương đoàn nam bắc vãng tới xếp hàng chờ đợi vào thành cũng thật sự rất nhiều, chờ người mở đường của chúng ta quay lại mới đón tiếp ngài vào thành được.”

Đỗ Duy là thiếu gia của Rowling gia tộc, mà tộc trưởng Rowling gia tộc Raymond bá tước bây giờ là nhân vật số hai của thống soái bộ quân phương, do đó quan quân đương nhiên cực kỳ khách khí đối với Đỗ Duy.

Đỗ Duy mỉm cười gật gật đầu với hần sau đó liếc mắt nhìn Marde một cái:” Phủ bá tước của chúng ta đã phái người tiếp đón chưa?”

Ngay trong đêm hôm qua tại nam vệ thành đã có kỵ binh thuộc Rowling gia tộc đi trước tới bá tước phủ ở để thông cáo tin tức thiếu gia về đế đô rồi.

Sắc mặt Marde hơi đổi, nhẹ nhẹ thấp giọng nói:” Thiếu gia...Hình như không có.”

Đỗ Duy nở nụ cười tự giễu:” Vị phụ thân của ta này, thật là có tình cảm a.”

Nói xong hần khoát tay: “Không đợi nữa, trực tiếp đi vào thành thôi.” Nói xong lui vào phía trong xe ngựa, đóng cửa sổ xe lại.

Đế đô,mặc kệ người là long đàm hay hổ huyết, tóm lại ta đã trở lại rồi!

Vô luận là kẻ nào muốn lấy mạng của ta, ta trước hết sẽ lấy mạng của hần.

Đỗ Duy ngồi ngay ngắn bên trong xe ngựa, trên khuôn mặt hàm chứa một nụ cười lạnh.

136. Chương 117: Về Nhà(thượng)

Đỗ Duy tin tưởng dù phụ thân đang ở đế đô nhưng những tin tức này dám chắc hần đều biết.

Ngồi trong xe ngựa, Đỗ Duy không mở rèm xe để ngắm khung cảnh hai bên đường. Chỉ có tiếng huyên náo trên đường cái, tiếng ồn ào của người đi lại xuyên qua cửa sổ truyền đến âm thanh náo nhiệt của đế đô. Thứ mà chỉ với một tấm rèm cửa mỏng manh không thể ngăn trở được.

Sau khi vào đế đô, Clack pháp sư không đi cùng Đỗ Duy nữa mà cáo từ trở về ma pháp công hội. Trước khi đi chỉ ám chỉ Đỗ Duy vài câu nói cổ ý, Đỗ Duy hiểu được ý tứ trong đó là muốn mình nhanh chóng thu xếp đến ma pháp công hội một chuyến.

Lúc này mặc kệ bên ngoài náo nhiệt, Đỗ Duy tựa như không có hứng thú đối với hết thảy, chỉ lẳng lặng ngồi một mình trên xe ngựa.

Đội xe rốt cuộc đi xuyên qua một con đường dài phần hoa của đế đô, cuối cùng đi đến nơi cách hoàng cung không xa: Tây Khu. Nơi đây phía bắc là một con kênh đào dẫn nhập từ sông Lan Thương *, kênh đào này chảy vào nội thành đế đô và vòng quanh hoàng cung, khiến cho hoàng cung tại đế đô trở thành một tòa thành trong thành. Khi có chiến tranh, con kênh đào này thậm chí sẽ trở thành sông hộ thành. Trong quá khứ khi đế đô xảy ra nội loạn kênh đào này đã thể hiện tác dụng quân sự phi thường cao.

(Chú thích: Lan Thương chính là tên của con sông....Mê không chảy trên đất Trung Quốc-biên tập viên)

Phía nam hoàng cung chính là một quảng trường rộng chừng hai sân bóng đá. Tại trung tâm quảng trường là một pho tượng điêu khắc khổng lồ. Bản thân pho tượng chính là Aragon - khai quốc hoàng đế ngàn năm trước, cưỡi trên tuần mã đang đứng thẳng và chỉ trước vươn cao, trên tay cầm kiếm chỉ thẳng lên trời, mặc trên người khải giáp chạm trổ hoa văn đồ án hoa lệ.

Pho tượng này đã có ngàn năm lịch sử, đã trải qua vô số vương triều lịch sử tại đế đô mà hoàng đế mỗi đời đều cũng sẽ hoa phí tài lực để tiến hành duy tu và sửa chữa, khiến cho dù ngàn năm sau pho tượng vẫn trông sống động như cũ không hề có dấu vết tổn hại. Pho tượng được đặt giữa một hồ phun nước to lớn, bên ngoài hồ là mười hai cột nước phun trào quanh năm - đây là âm thầm thể hiện mười hai vị cường đại thần bí luôn đi theo bên người khai quốc hoàng đế bộ hạ- Saint Rowland kỵ sĩ đoàn.

Dưới quảng trường là một đại lộ thẳng tắp trống trải với bề ngang mười thước, từ không trung nhìn xuống đại lộ này như một thanh trường kiếm bén nhọn nằm giữa trung tâm đế đô. Đại lộ này cũng chia cắt khu vực phía nam hoàng cung làm hai khối. Phía đông đại lộ là nơi ở của một số quý tộc, Rowling bá tước phủ

cũng nằm trong số đó, mà ở phía tây của đại lộ là nơi ở của một số người có địa vị tôn quý nhưng không có thực quyền thuộc về trực hệ hoàng thất.

Đương nhiên, đế đô còn có hai khu vực cực kỳ trọng yếu là thần điện và ma pháp công hội. Hai khu vực này phân biệt tọa lạc tại thành đông và thành tây xa xa đối mặt.

Đội xe của Đỗ Duy một đường đi đến phía nam đế đô, đi vào một số đường nhỏ yên tĩnh thuộc khu vực quý tộc cuối cùng dừng lại ở Rowling bá tước phủ.

Kỳ thực, Rowling là vũ thế gia tộc của đế quốc, thành viên gia tộc dĩ nhiên có rất nhiều. Đương nhiên hiển hách nhất vẫn là đương đại tộc trưởng gia tộc bá tước Raymond: nắm giữ vị trí cao tại thống suất bộ. Ngoài ra còn có rất nhiều con cháu tại các gia tộc khác nắm giữ nhiều vị trí quan trọng tại đế đô có các loại chức vị quý tộc đầu hàm từ nam tước tới tử tước. Dần dần hình thành tập đoàn Rowling gia tộc tại đế đô, lấy Raymond bá tước là hạch tâm.

Xe ngựa dừng lại, Marde đứng bên ngoài gõ nhẹ vào cửa xe thấp giọng nói: “Thiếu gia, chúng ta đã tới.”

Đỗ Duy thầm hít một hơi thật sâu, điều chỉnh một chút tâm tình, trên mặt lộ ra thật sau ý cười sau đó ân nhẹ một tiếng,

Đỗ Duy bước xuống xe sau khi Marde mở cửa, giờ đây mới chính thức trở lại địa phương mình sinh ra sau một năm xa cách.

”Bá tước phủ kiến tạo cũng không quá xa hoa, điều này cũng giống với rất nhiều quân phương thế gia khác trong đế quốc giản dị hơn so với các quý tộc khác. Tại cửa chính của bá tước phủ, chính là thứ mà Đỗ Duy đã quen thuộc từ nhỏ: tộc huy của gia tộc Rowling - một vòng hoa Iris bao quanh hai thành trường kiếm giao nhau, phía trên là một vương miện.

- Giải thích: vòng hoa là tượng trưng cho quý tộc thế tập, hai thanh trường kiếm là ám chỉ thuộc về quân đội, còn vương miện là có quan hệ với hoàng thất (chẳng hạn như hôn nhân chính trị).

Hoa Iris

Đứng trước xe ngựa, Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn tấm huy hiệu đã lâu . Người bên ngoài đều không dám quấy rầy, sau khi trầm tư một lúc lâu Đỗ Duy thở dài.

Bá tước phủ sớm đã có thị vệ và người hầu đến cung nghênh, dưới sự chỉ đạo của Marde đang dẫn dắt xe ngựa đi vào cửa sau của bá tước phủ.

Đỗ Duy bước vào cửa chính của bá tước phủ liền thấy một nam tử cao lớn, đúng là tâm phúc của Raymond bá tước: Alpha.

Ngày trước, bá tước từng chuẩn bị mời Alpha trở thành sư phụ hướng dẫn Đỗ Duy vũ kỹ, chỉ là sau này thực sự nhìn ra Đỗ Duy không có thiên phú lúc ấy mới thôi. Nhưng Đỗ Duy cũng biết vị Alpha thị vệ trưởng kỳ thật là một võ sĩ có thực lực cao cường. Thân là tâm phúc của Raymond bá tước, Alpha từng theo bá tước đại nhân trải qua cuộc sống trong quân đội. Ngoài ra cũng từng tham gia hải quân tiến hành Nam Dương viễn chinh lập không ít công lao...nổi danh là một trong những cường giả tại đế đô.

Alpha có thân hình cao, bả vai rộng, cũng từng bế Đỗ Duy khi còn bé. Một năm không thấy, vị thị vệ trưởng đại nhân vẫn như trước vẻ mặt nghiêm nghị, mặc dù tuổi đã gần trung niên mặc một thân võ sĩ trường bào đơn giản nhưng lưng vẫn đứng thẳng trông như một thanh bảo kiếm được che giấu trong vỏ. Nhìn có vẻ vô hại nhưng không ai dám coi thường.

Với một mái tóc vàng, Alpha đồng thời tại đế đô cũng nổi tiếng là một vị mỹ nam tử, trong khi còn trẻ nghe nói từng làm điên đảo rất nhiều quý tộc cô gái tại đế đô. Nhưng vẫn một lòng trung thành đi theo bá tước đại nhân, thậm chí kì quái là tuổi đã gần trung niên nhưng vẫn không chịu kết hôn, nhất định độc thân một mình.

Đã hơn bốn mươi tuổi nhưng nhìn qua Alpha chỉ giống như người mới ba mươi. Nhiều năm tinh tu đạt được thành tựu về đấu khí khiến cho hắn nhìn trẻ trung hơn rất nhiều. Chỉ là trong đôi mắt chớp động mới lộ ra một tia tang thương của năm tháng.

Đối diện với Đỗ Duy, mặc dù là đệ nhất tâm phúc của bá tước. Tại bá tước phủ có địa vị dưới một người trên vạn người. Alpha vẫn rất nhanh đi tới trước mặt Đỗ Duy, quỳ một gối làm một nghi lễ chào tiêu chuẩn của võ sĩ gia tộc. Đi theo Alpha phía sau vài tên tinh duệ thị vệ cũng liền nhanh chóng quỳ chào.

Đỗ Duy mỉm cười một chút, liền nhanh tay nâng vị tâm phúc của phụ thân. Dù chính mình là thiếu gia nhưng Đỗ Duy e rằng trong lòng phụ thân so ra phân lượng của một phế vật như mình còn lâu mới bằng được vị lão bộ hạ trung thành này.

“Thiếu gia, ngài đã trở lại.”, Alpha đứng lên mỉm cười nói: “Đi đường khổ cực rồi, bá tước đại nhân đang ở trong thư phòng đợi ngài. Mời ngài sau khi về đến nhà lập tức đi gặp.”

Đỗ Duy gật đầu.

Xem ra phụ thân mặc dù vẫn còn không thích mình, nhưng là phân lượng của mình của mình trong lòng ông ta cũng nặng hơn không ít nhỉ? Nếu là trước đây, chính mình quay lại nhiều lần cũng chỉ mấy người hầu đón chào là đủ rồi, lần này đột nhiên lại cho Alpha ra cửa nghênh đón cung coi như cho mình một chút mặt mũi.

“Alpha thúc thúc.” Đỗ Duy ho khan một tiếng, trên mặt cố ý thể hiện nụ cười ngây thơ, khờ khạo của đứa trẻ nhỏ: “Một năm không thấy, thúc càng lúc càng phong độ a. Xem ra vũ kỹ của thúc lại có tinh tiến, sang năm Rowling gia tộc có thúc ra mặt nhất định sẽ nổi danh rồi.”

Alpha chỉ cười nhẹ, hồ hững không nói gì. Hắn đi theo bá tước ba mươi năm, sóng gió nào cũng từng thấy qua, bản thân cũng tôi luyện trở thành người cực kỳ trầm ổn. Thậm chí Đỗ Duy mặc một bộ ma pháp học sĩ màu đen trường bào rất hiếm thấy của ma pháp công hội cũng không hề lộ ra nửa phần kinh ngạc, chỉ làm một cái thủ thế, dẫn Đỗ Duy đi vào bên trong bá tước phủ.

Dọc theo đường đi, Đỗ Duy biết Alpha thị vệ trưởng tính tình không thích nói chuyện, nên cũng không cùng hắn đàm luận mà tùy ý nhìn bố trí trong nhà.

Một năm không thấy, trong nhà có vẻ xa hoa hơn xưa một chút, xuyên qua hành lang đến một sân nhỏ có thể phát hiện một số đồ vật kỳ quái. Khi đi qua hoa viên lại thấy một số nữ người hầu đang khẩn trương hái hoa kết thành vòng đủ màu sắc đặt sang một bên.

Đỗ Duy biết đây là chuẩn bị cho một ngày lễ phong tục rất trọng yếu của Rowland đại lục: Lễ cúng tế mùa hè.

Theo thời gian càng tới gần, không khí của ngày lễ càng được thể hiện qua nét mặt vui sướng của mọi người trong nhà. Chứng kiến Alpha đi theo Đỗ Duy phía sau, những người hầu này nhận ra là vị đại thiếu gia đã rời nhà một năm đã trở về liền nhanh chóng khom người hành lễ.

“Trong nhà hình như thay đổi không ít a”. Đỗ Duy tùy ý nói.

Vị Alpha thị vệ trưởng trầm mặc ít nói đột nhiên trả lời: “Đúng vậy, trong năm nay bá tước đại nhân nhận được sự tín nhiệm của bộ hạ, ban thưởng không ít thứ cho gia tộc, bây giờ các kho trong phủ đều đã được xây mới.”

Đỗ Duy mỉm cười, liếc mắt nhìn Alpha một cái nhưng phát hiện Alpha cũng đang nhìn mình. Trong ánh mắt của vị võ sĩ này xuất hiện một tia thần thái kỳ dị nhưng lập tức thu liễm, chỉ là càng đến gần nội viện Alpha dường như cố ý đi nhanh hơn một chút cước bộ... âm thầm cùng Đỗ Duy sóng bước, Đỗ Duy trong lòng vừa động thì bên tai truyền đến tiếng nói nhỏ của Alpha: “Thiếu gia, gần đây để đồ thế cục không rõ ràng, sau khi ngài trở về vì bảo đảm an toàn nên ít ra ngoài là tốt nhất.”

Đỗ Duy có chút kinh ngạc, nhưng khi ngẩng đầu lên, Alpha vẫn giữ ánh mắt phía trước vẻ mặt bình tĩnh phẳng phất như chưa từng nói gì vậy.

Đỗ Duy trong lòng cũng không hiểu rõ tại sao Alpha thị vệ trưởng lại đột nhiên thấp giọng nhắc nhở chính mình, giống như là đối với mình rất có thiện ý. Trong trí nhớ của mình, vị thị vệ trưởng này là một người rất lạnh lùng, ngoài trừ bá tước đại nhân, ngày thường đối với mọi người đều không thay đổi nét mặt.

Đi tới cửa thư phòng, Alpha dừng bước lại thật sâu nhìn Đỗ Duy liếc mắt một cái, khóe miệng lộ ra một nét mỉm cười ôn hòa sau đó xoay người rời đi.

Thầm hít một hơi thật sâu, Đỗ Duy mở cửa thư phòng đi vào bên trong.

Kích thước của bá tước phủ tại đế đô nhỏ hơn nhiều so với tòa thành của gia tộc tại Rowling bình nguyên. Thư phòng cũng thế, không thể sánh bằng tòa thư viện với hàng đồng sách dọa người như bên trong tòa thành kia.

Sự thật thì thư phòng này vẫn được Raymond bá tước sử dụng như một nơi hội nghị. Raymond bá tước từ võ tướng xuất thân, không phải cái gì văn nhân, học giả tự nhiên sẽ không giống mấy lão học tích trữ biển sách núi sách.

Trong thư phòng của hắn chỉ có hai giá sách, trên đó có một chút sách văn hiến, đồng giấy tờ trên chiếc bàn rộng hé ra nhiều văn kiện từ quân phương thống suất bộ.

Thư phòng này nhìn xung quanh dường như an tĩnh không có gì đáng chú ý, kỳ thật Đỗ Duy biết tại đây cơ hồ là địa phương được phòng vệ sâm nghiêm nhất bá tước phủ.

Mấy trăm năm quý tộc ẩn giấu dĩ nhiên không giống với cái loại...ba bước lại kêu, năm bước lại cười này. Căn bản không phải như các nhà giàu bộc phát việc làm gì cũng biểu hiện ra ngoài chỗ sáng.

Vì thế, dù thư phòng của Raymond bá tước chung quanh không nhìn thấy một người thị vệ đứng gác, nhưng Đỗ Duy biết Raymond bá tước trải qua kiếp sống trên yên ngựa tự nhiên dưới tay cũng có một chỉ lực lượng hắc ám mà người khác không biết. Trong đó có thể bồi dưỡng ra một ít cao thủ mà Alpha thị vệ trưởng sở dĩ được bá tước tin nhiệm chính là vì chỉ lực lượng hắc ám này do đích thân Alpha phụ trách.

Ngày thường, nếu không có lệnh của bá tước, bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào thư phòng. Nếu có người xông loạn vào sẽ lập tức biết ngay lợi hại a! Năm đó Đỗ Duy với việc này hoàn toàn không biết, giờ đây tuổi càng lớn dần dần mới nhìn ra vách tường xung quanh thư phòng, thậm chí là một số ít đồ vật trang trí phẳng phất ẩn ẩn phóng thích một tia hư vô ma pháp ba động, hiển nhiên đây là một ma pháp trận cao minh. Nếu ngoại nhân xông vào ma pháp trận chắc chắn sẽ có cảnh báo, ngoài ra xung quanh còn có nhiều chốt ngầm mà người phụ trách chính là chỉ thể lực hắc ám trong tay bá tước đại nhân.

Cho nên hôm nay nếu không có Alpha dẫn Đỗ Duy đi vào, chỉ với một mình chắc chắn Đỗ Duy không thể tiến đến được.

“Alpha trên người chắc chắn có ma pháp đạo cụ gì đó cho nên mới không khiến ma pháp trận phản ứng.” Đỗ Duy âm thầm suy đoán.

Thanh trừ tạp niệm, Đỗ Duy đi vào thư phòng liền thấy cha của mình, đương đại tộc trưởng của Rowling gia tộc, bá tước Raymond đang ngồi ở phía sau bàn làm việc trong tay cầm một cây bút lông, trên mặt bao phủ một tia hàn khí. Cau mày chăm chú nhìn một phần văn kiện không rõ nội dung trước mặt.

Đỗ Duy lẳng lặng đi vào đứng ở trước mặt Raymond bá tước cũng không nói lời nào, chỉ thể hiện ra một tư thế rất thành thật.

Sau một lúc lâu, Raymond bá tước dường như mới hồi phục tinh thần tiện tay hạ bút lông viết một chút lên phần văn kiện. Ngẩng đầu nhìn Đỗ Duy, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt điềm đạm không yêu không ghét tựa như đối với việc Đỗ Duy quay lại cũng không hề có gì xúc động tâm tình. Đỗ Duy cũng ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh cùng vị phụ thân này đối mắt.

Sau một lúc lâu, Raymond bá tước mới chậm rãi nói: “Ân, người trở lại.”

Đỗ Duy thầm hít một hơi thật sâu: “Đúng thế, con đã trở lại... phụ thân đại nhân.”

137. Chương 117: Về Nhà(hạ)

Vừa nghe lời này ngay cả khi Đỗ Duy đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng cũng không nhịn được hiện ra một tia chua xót.

Lẳng lặng đánh giá cha của mình, trong lòng Đỗ Duy không khỏi sinh ra một tia cảm khái.

Hắn ...hình như già đi không ít.

Raymond bá tước hiện năm nay bốn mươi chín tuổi so với Alpha thị vệ trưởng lớn hơn không được bao nhiêu, nhưng nhìn qua lại già hơn Alpha nhiều lắm! Phải biết Raymond bá tước xuất thân từ vũ huân thế gia, một thân vũ kỹ tuyệt đối không phải chuyện đùa! Cũng có thể coi là một cường giả trong quân phương đế quốc! Tuyệt kỹ gia truyền của Rowling gia tộc hiển nhiên cũng không tầm thường.

Nhưng Raymond bá tước vẫn ... già đi. Già đến nỗi nhìn như có chút uể oải.

Năm đó, vị tướng quân với thân ảnh cao lớn, một thân đầy duệ khí khải hoàn từ trên biển trở về cho đến hôm nay còn chưa đến năm mươi tuổi, khỏe mạnh đã không ít nếp nhăn... dù uy thế trong đó không giảm nhưng nét già nua đã không cách nào che giấu được nữa.

Ngay cả khi ngồi thân thể cũng không thẳng lưng như xưa.

Mà lại có chút uể oải tựa lên lưng ghế.

Tựa hồ nhận ra nhi tử của mình đang thất thần, Raymond bá tước nhẹ nhàng ho khan một tiếng, kéo Đỗ Duy từ trong dòng suy nghĩ trở về.

Bá tước chậm rãi đứng dậy khỏi ghế, hần mặc một bộ trường bào màu trắng bằng chất liệu mềm mại. Đây là thói quen từ cuộc sống trong quân đội mà ra, đơn giản mà lại thoải mái. Vị tướng quân công thần của đế quốc này không giống với hầu hết các quý tộc khác ưa thích y phục hào hoa, đắt tiền mà chỉ ưa thích kiểu quần áo đơn giản, sạch sẽ này.

Chậm rãi đi qua chiếc bàn, đi tới Đỗ Duy trước mặt lặng lẽ nhìn Đỗ Duy từ trên xuống dưới.

Đỗ Duy trong lúc nhất thời cũng có chút mờ mịt không hiểu cha muốn làm gì.

Bị loại này uy nghiêm ánh mắt bao phủ một lúc lâu, Đỗ Duy rất cẩn thận thu liễm duệ khí sắc bén của bản thân, làm thành một bộ dáng thành thật đứng yên tại chỗ. Thậm chí không ngẩng đầu tiếp xúc với ánh mắt của cha.

“Người ...đã lớn hơn một chút.” đột nhiên bá tước chậm rãi thở dài, thanh âm uy nghiêm đã trở nên nhu hòa: “Năm ngoái khi người rời nhà chỉ mới cao tới ngực của ta mà giờ đây đã đến bả vai rồi!”

Đỗ Duy nghe xong lời này thân thể khẽ run lên...hắn cùng ta đứng gần như vậy chỉ là muốn xem ta cao tới đâu thôi sao?

Lúc này, hắn hoàn toàn mất đi thân phận của tướng quân và tộc trưởng....Raymond bá tước thể hiện cử động thuần túy của một người cha “Điển hình”.

Ngay khi trong lòng Đỗ Duy vừa hiện lên một tia cảm động thì mặt khác một ý niệm trong đầu liền xuất hiện ...trong ánh mắt của hắn phảng phất xẹt qua một dạng đồ vật ....

Đó là cung nỏ của quân phương ...

Quân phương!

Hít thật sâu, Đỗ Duy ngẩng đầu trên mặt hiện ra một nụ cười cứng nhắc: “Đúng vậy phụ thân ...chỉ là thân thể của con vẫn còn quá yếu, nhìn qua một chút cũng như vũ như ngài ...sợ rằng chỉ sau hai năm đệ đệ lớn lên chắc chắn còn cao hơn con nữa.”

Nhìn “nụ cười” trên mặt nhi tử, Raymond bá tước trong mắt hiện lên một tia âm mai, hắn thở dài vươn tay tựa như muốn ôm Đỗ Duy một chút ...nhưng là cánh tay chân chờ trên không trung một chút lại biến thành động tác vỗ nhẹ vai Đỗ Duy hai lần rồi rút về.

Sau đó Raymond bá tước cười khổ hai tiếng: “Người ... quên đi, ta không trách người kỳ thật người nhất định vẫn còn rất hận ta phải không?”

Đỗ Duy không nói gì chỉ là lặng lẽ đứng tại chỗ.

Raymond bá tước lắc đầu thở dài, chậm rãi trở về phía sau chiếc bàn, thông thả ngồi xuống. Sau đó chỉ vào một chiếc ghế khác trong thư phòng: “Người cũng ngồi đi, bắt đầu từ hôm nay người về tới để đồ, nhất cử nhất động của người đều đại biểu cho Rowling gia tộc ....ta ....ta nghĩ trước đây mình đã sai rồi.”

Thần nhiên nhận sai?

Đỗ Duy âm thầm nhíu mày, không biết cha rốt cuộc muốn nói cái gì.

Raymond bá tước nhìn Đỗ Duy vẻ mặt hờn nhẹ một tiếng, sau đó xoay người từ học tủ bên dưới kệ sách lấy ra một bình rượu thủy tinh tinh xảo nhẹ nhàng mở nút.

Đây dĩ nhiên là rượu ngon thượng đẳng.

Raymond bá tước trên mặt mang theo mỉm cười: “Tốt lắm, bất kể trước đây trong lòng người nghĩ như thế nào với vị phụ thân này. Bây giờ ta chỉ thầm nghĩ muốn cùng người nói chuyện cho tốt, bởi vì từ hôm nay người bắt đầu bước đầu tiên vào đế đô cho đến sau này hết thấy mọi chuyện đều không thể tránh khỏi...được! Người hiểu không?”

Hai chén rượu thủy tinh tinh xảo chứa đựng rượu ngon màu hồng nằm trong tay Đỗ Duy và Raymond bá tước. Trong phòng không khí có chút trầm muộn, hai người dường như đều cùng đắm chìm trong việc thưởng thức rượu ngon ...không ai mở miệng nói chuyện trước.

Qua một lúc lâu, Raymond bá tước trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, chậm rãi nở nụ cười mở miệng nói: “Ta thật sự không nghĩ tới ta sinh ra một hảo nhi tử a! Hảo nhi tử! Ta mấy năm nay thật sự là nhìn lầm rồi ...chuyện khác không nói, chỉ riêng phần kiên nhẫn này của người cũng để cho ta rất giật mình rồi.”

“Từ khi ta đuổi người ra khỏi đế đô trở về Rowling bình nguyên, kỳ thật người ở đó nhất cử nhất động ta đều có tin tức hồi báo.” Raymond bá tước chậm rãi mở miệng. Đỗ Duy cũng không thấy lạ, thân là tộc trưởng gia tộc nếu nói hằn đối với chính mình tại Rowling bình nguyên hết thấy hành động đều không hay biết mới là kỳ quái đấy.

“Lúc này mới một năm thôi, người làm ra một vài thứ khiến ta ngạc nhiên ...cái bóng đá kia, người có thể khiến một trò chơi nho nhỏ trở thành một chiếc máy kiếm tiền, trở thành một sinh ý phát triển, còn có cái kia nhiệt khí cầu...ta biết lần trước sinh nhật mẫu thân người, cái kia gọi là Sự khoan thứ của nữ thần rạng đông cũng là lễ vật người làm ra phải không? Đúng là người làm ta rất ngạc nhiên, Rowling bình nguyên dù là đất phong của gia tộc, dù gia tộc còn có mặt khác kinh doanh nhưng hàng năm thuế thu vào cũng mang đến hơn mười vạn kim tệ. Nhưng người chỉ trong vòng một năm không lấy từ nhà một đồng kim tệ lại từ mình kiếm được ...để ta xem ...khoảng mười bốn vạn kim tệ đúng không?”

138. Chương 118: Cha Con (thượng)

Nếu cha đã trực tiếp gỡ bài, Đỗ Duy cũng không cần tiếp tục che giấu nữa, hắn chỉ cười cười: “Đây là con làm ra một chút đồ vật hồ đồ, mặc dù có thể kiếm tiền, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một phần nhỏ, gia tộc bây giờ cũng không thiếu tiền. Bản lĩnh kiếm tiền đối với gia tộc cũng không có bao nhiêu tác dụng đúng không?”

“Vậy còn chi hạm đội kia của người thì sao?” Raymond bá tước mỉm cười.

Đỗ Duy một chút cũng không ngạc nhiên việc cha biết về chi hạm đội, hắn nhún nhún vai: “Cái đó, chẳng qua cũng chỉ là một cái ngoài ý muốn thôi. Con tình cờ gặp một trợ thủ không tầm thường, nhờ có sự trợ giúp của nàng nên con mới vô tình có được chi thuyền đội đó ...”

Raymond bá tước thở dài, hắn cau mày nhìn chằm chằm Đỗ Duy thật sâu, chậm rãi nói: “Điều ta kỳ quái là ....Tại sao?”

“?” Đỗ Duy thấy cha liếc mắt một cái.

“Người rất thông minh” . Raymond bá tước ngữ khí thâm trầm, chậm rãi nói từng chữ một: “Thậm chí ta hiểu được, sự thông minh của người nếu nhìn qua lịch sử gia tộc cũng là rất hiếm thấy! Tự ngay cả ta trong khi hơn mười tuổi cũng tuyệt đối không có ý nghĩ và bản lĩnh như người. Thế nhưng tại sao khi ở đế đô người lại có ý để người ta hiểu lầm mình thành ”ngu ngốc“? Hiện giờ suy nghĩ lại, người mặc dù không có ý giả vờ nhưng lại cố ý đối với sự hiểu lầm này không muốn giải thích dường như còn rất vui khi thấy tình huống này xảy ra vậy ...Cho nên ta muốn hỏi người tại sao?”

“Tại sao ư?”

Đỗ Duy trầm mặc thật lâu, vấn đề này thật sự rất khó trả lời ...không, không phải rất khó mà là không cách nào trả lời!

Năm đó dù chính mình không phải cố ý, nhưng vô tình dẫn dắt mọi người hiểu lầm chính mình thành một kẻ ngu ngốc, bản thân cũng cảm thấy rất vui khi chứng kiến tình cảnh này diễn ra.

Bởi vì bản thân mình...không thuộc về thế giới này ...cái cảm giác tâm tro ý lạnh, biếng nhác, không lo không nghĩ, cái cảm giác muốn buông thả tâm tình này ...như thế nào lại muốn giải thích với người khác?

Đúng vậy, ta chỉ thảnh thơi có được cuộc sống tự do và bình lặng ...nhưng nếu tại đó lại không thể làm được điều này!

Nhưng những lý do này không cách nào nói với cha được.

Nhìn Đỗ Duy im lặng không nói, Raymond bá tước không có được câu trả lời liền thở dài một hơi: “Người không muốn nói ta cũng không bức người nữa, dù sao ta rất rõ ràng ...người từ nhỏ đã không thích ta đúng không?”

Đỗ Duy vẫn im lặng không nói.

Raymond bá tước cũng không đợi Đỗ Duy hồi đáp, ngược lại tự mình nói tiếp.

“Khi người sinh ra ta không ở bên cạnh người, thân là tộc trưởng gia tộc trên lưng ta mang nặng vinh diệu của gia tộc Rowling, thân là tướng quân của đế quốc trên lưng ta mang trách nhiệm mở rộng bờ cõi cho đế quốc. Thậm chí khi người lên ba tuổi ta mới nhìn thấy được người lần đầu tiên ...Kỳ thật trong nội tâm của ta đối với người và mẫu thân của người đều cảm thấy có lỗi rất nhiều.”

Raymond bá tước chậm rãi uống một hợp rượu nhỏ, nở một nụ cười tự giễu: “Chỉ là, người chắc có thể hiểu được thân là nam nhân rất nhiều lúc không thể biểu đạt ra tâm tư của mình được.”

Đỗ Duy không nói gì.

“Người không thích ta, điểm này ta đã nhận ra khi lần đầu tiên trở về nhà và ôm lấy người. Từ trong ánh mắt cho đến khi người không chịu mở miệng nói chuyện ta đã nhận ra điều đó, sau này nếu không có Marde ...Hắc hắc! Người thậm chí không muốn cùng ta tiếp xúc, mặc dù ta không hiểu sao người nhỏ như vậy đã có những ý nghĩ ấy nhưng cứ cho người là thiên tài hiếm thấy của Rowling gia tộc đi... Có lẽ khi người còn nhỏ bởi vì ta không ở bên cạnh mẹ con người mà người không thích ta. Những điều này ta đều có thể hiểu được.”

Dừng trong chốc lát, Raymond bá tước đột nhiên hỏi: “Người biết lúc trước tại sao ta muốn đem người đuổi ra khỏi đế đô không?”

“...Biết.” Đỗ Duy rút cục mở miệng. Hắn thấp giọng nói: “Bởi vì ngày đó người đối với con thất vọng, cho rằng con không phải là một người hợp cách kế thừa gia tộc.”

Raymond bá tước gật đầu: “Người có hận ta không?”

Đỗ Duy lắc đầu: “Không, con chỉ muốn nói là ...con không hận ngài.”

139. Chương 118: Cha Con (Hạ)

“Đúng vậy.” Đỗ Duy ngồi thẳng lưng, ngữ khí rất trịnh trọng “Người là cha nhưng cũng là tộc trưởng của gia tộc, cho nên ngài không thể đối đãi với nhi tử của mình như một phụ thân bình thường. Ngài phải lo lắng cho tương lai của gia tộc, gánh trách nhiệm cho sự hưng suy của cả gia tộc trên vai. Vì thế, dưới tình huống đó buông tay đối với một người bị cho rằng là một đứa con vô năng con rất hiểu được ...hành vi đó ...Cho nên con cũng không ghi hận trong lòng.”

“Người cũng quả nhiên hiểu được.” Raymond bá tước tựa hồ ngạc nhiên hơn nữa: “Chỉ là người chỉ mới đoán được một nửa mà thôi.”

Hắn đứng lên nhẹ nhàng cầm ly rượu đi đến và nhìn Đỗ Duy: “Một nửa nguyên nhân kia là vì ...ta bảo vệ người! Nhi tử của ta ...dù sao vẫn là nhi tử của ta! Ta chỉ vì muốn bảo vệ người thôi!”

Đỗ Duy không khỏi thân thể run lên.

“Đế đô là trung tâm quyền lực của Rowland đại lục, là tòa hùng thành phần hoa nhất ... Nhưng đồng thời nơi này cũng là địa phương có thể ăn thịt người nhất đại lục. Hừ, người xem xem, hoàng đế bệ hạ, tập đoàn hoàng thất, tập đoàn quý tộc, tập đoàn quân phương, thần điện thế lực, ma pháp công hội thế lực ...Mấy trăm năm gần đây người ăn ta, ta cắn người ...Hừ, trong mấy trăm năm này có bao nhiêu gia tộc từng vinh diệu huy hoàng giờ đây đã biến mất trong lịch sử rồi! Dù trước kia ta cho rằng người là một người ...Ừm, mặc dù ta đối với người rất thất vọng nhưng dù sao người vẫn là nhi tử của ta! Ta không thể nhìn nhi tử của mình tại đế đô địa phương có thể ăn thịt người này lớn lên, mắt nhìn người bị cuốn vào vòng tròn quý tộc hỗn loạn này! Ta cho rằng lúc đó người không đủ thông minh, tùy lúc đều có thể bị người khác ăn mất ngay cả xương cũng không lưu lại. Ta muốn người phản hồi Rowling bình nguyên kỳ thật là muốn bảo vệ người.”

Raymond bá tước nhìn nhi tử của mình, tại giờ phút này trên nét mặt của hắn hoàn toàn thể hiện dáng vẻ của một người cha.

“Ý nghĩ trong đầu của ta rất đơn giản, mặc dù người không kế thừa thiên phú của gia tộc, nhưng dù sao người vẫn là nhi tử của ta! Để khiến cho người rời xa đế đô địa phương đầy nguy hiểm và phức tạp đi đến đất phong của gia tộc, nơi người có thể có một cuộc sống tự do an toàn và vui sướng. Cho dù người là người bình thường ít nhất cũng có thể có cuộc sống thoải mái và an ổn hơn mười năm. Chỉ cần gia tộc tại đế đô không ngã, người ít nhất có thể có cuộc sống giàu có vui sướng cả đời! Dù cho ...”

“Dù cho cái gì?” Đỗ Duy nhin không được hỏi.

“Dù cho gia tộc tại đế đô có một ngày gặp phải tai họa diệt môn giống như các gia tộc quý tộc khác bị xóa mất trên lịch sử ... Dù tại đế đô tất cả mọi người đều bị chết, người ở xa tại Rowling bình nguyên vẫn còn có thời gian chạy trốn! Đến lúc đó mai danh ẩn tính còn có thể để lại cho Rowling gia một quả mầm móng!” Vị đế quốc quyền thần chậm rãi nói: “Mỗi quý tộc thế gia đều làm như vậy cả! Người vĩ đại nhất ở lại đế đô hết sức vì gia tộc, nhưng cũng để lại một ít mầm móng rời xa đế đô nhằm đề phòng vạn nhất.”

Đỗ Duy sắc mặt nghiêm nghị.

“Người là nhi tử của ta.” Raymond bá tước nghiêm túc nói: “Mặc dù ngày trước ta cho rằng người không được như đệ đệ Garbi của người thông minh như thế, nhưng trong lòng của ta vẫn như cũ rất thương người.”

Đỗ Duy có chút cảm động, mặc dù tâm tư của hắn cứng cỏi nhưng lúc này cảm động tâm tình không cách nào không chế dâng trào từ nội tâm.

“Hôm nay ta và người nói chuyện này không phải vì chuyện gì khác, chỉ vì cha con chúng ta đã hiểu lầm quá lâu! Mà bây giờ ta hiểu được người so với tưởng tượng còn thông minh hơn nhiều lắm! Cho nên ta không muốn tiếp tục lãng phí thời gian cất giữ những lời nói trong lòng này, ta đều đã nói cho người cả rồi với trí thông minh của người nhất định có thể hiểu được. Đồng thời ta còn muốn nói cho người một việc ...”

“Việc gì?”

“Người nhất định thấy rất kỳ quái...” Raymond bá tước sắc mặt âm trầm: “Theo lý thuyết, hai tháng trước sau khi nhận được tin tức người được thừa nhận là đệ tử của Gandalf ta nên lập tức triệu người về đế đô rồi, nhưng ta lại chần chờ lâu như thế người không thấy kỳ quái sao?”

Đỗ Duy cười khổ: “Con ...chỉ cho rằng cha không thích con.”

Raymond bá tước thoáng giật mình, lập tức lắc đầu: “Không, bây giờ ta muốn nói cho người biết là ta rất không muốn gọi người trở về đế đô, ta đã cố gắng chần chờ, trì hoãn nhưng áp lực từ nhiều mặt khiến ta không cách nào có thể tiếp tục trì hoãn nữa. Bắt buộc dĩ mới phải triệu người về đế đô ...Việc người trở về căn bản không phải là ý của ta.”

Đỗ Duy nhíu mày: “Dù ta có thân phận là đệ tử của Gandalf nhưng thân phận này quan trọng như vậy sao? Tại sao lại khiến cho xảy ra nhiều chuyện như thế?? Đồ đệ của Gandof đến bây giờ vẫn còn sống mấy

người, thiếu ta một người cũng không ít, thêm ta một người cũng không nhiều lắm ...Tại sao hết lần này này tới lần khác ta lại gặp phiền toái lớn như vậy?”

Raymond bá tước đột nhiên cười lạnh một tiếng chỉ vào bộ ma pháp sư trường bào mà Đỗ Duy đang mặc: “Chỉ là vì bộ áo choàng mà người đang mặc trên người!”

140. Chương 119: Xuất Hiện Rạn Nứt. (Thượng)

Đỗ Duy nhìn qua cha mình, mặc dù trong lòng vẫn mờ mịt nhưng đã tựa hồ hiểu được điều gì đó.

Hắn cười khổ: “Tuy nhiên, đó chỉ là thân phận ma pháp sư mà thôi, điều đó thực sự rất quan trọng sao?”

“Nếu chỉ đơn thuần là ma pháp sư, hơn nữa cho dù là huy chương ma pháp sư cao cấp đi nữa cũng không ai quản người làm gì. Nhưng là... trên người người là chiếc áo bào ma pháp sư này, như thế ...đã không phải chuyện thường rồi! Ma pháp học sĩ, hừ hừ...” Raymond bá tước cười lạnh một tiếng.

Đỗ Duy vẫn im lặng chờ đợi, bá tước đại nhân đột nhiên nhắm mắt lại, sắc mặt có chút suy tư, trầm ngâm trong chốc lát rồi chậm rãi nói: “Được rồi, người đã quay lại, chuyện phức tạp này rất rất nhanh người sẽ hiểu rõ thôi. Bây giờ cũng không vội vàng... Ừm, người còn chưa gặp lại mẹ đúng không, hàng ngày mẹ người vẫn nhớ tới người, lần sinh nhật trước của cô ấy người tặng món lễ vật kia đã làm cho mẹ người nhớ thương nhiều ngày rồi. Bây giờ người vừa quay lại đã bị ta gọi lên thư phòng sợ rằng mẹ người đang rất nóng lòng.”

Đỗ Duy lập tức hiểu điều này, biết rằng với địa vị hiện nay của mình trong lòng cha thì cha cũng sẽ không nói với mình nhiều lắm, không nhiều lời hỏi nữa, hắn lập tức buông chén rượu trong tay, khom người mỉm cười: “Vâng thưa cha, con đi gặp mẹ đã.”

“Cứ đi đi...” Raymond bá tước vung tay lên, nhưng khi Đỗ Duy đi qua cửa phòng đột nhiên gọi hắn lại.

“Chờ một chút.”

Nghe vậy Đỗ Duy đứng lại, nhưng trong lòng hắn có chút động, xoay người nhìn người có địa vị là cha mình này: “Cha còn điều gì dặn dò sao?”

“...” cặp mắt Raymond bá tước lộ ra một ánh mắt phức tạp, cẩn thận đánh giá nhì tử của mình một lúc lâu sau đó dùng thanh âm trầm thấp hỏi: “Người...không có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Thanh âm của hắn có chút gì đó khổ não, nhìn vào ánh mắt Đỗ Duy phẳng phất như không có chút tinh anh nào mà ngược lại còn hiện lên một chút âm mai.

“... không có gì ạ.” Đỗ Duy giật mình, trong đầu phẳng phất một điều gì đó vừa thoáng qua, một mùi tên quân dụng, chỉ là không biết tại sao những lời nói chuyện vừa rồi của cha làm cho những nghi vấn trong nội tâm Đỗ Duy với đi không ít. Lần đầu tiên cha đối với chính mình tỏ ra tình cảm phụ tử, nhưng tựa như trong lòng hắn vẫn mờ mờ có chút băn khoăn nhưng hắn cũng không chủ động nhắc tới chuyện này.

Sau khi Raymond bá tước nghe câu trả lời của Đỗ Duy hắn phẳng phất như nở một nụ cười khổ, sau đó hắn thở dài, ánh mắt lần này nhĩ—n trước điểĩn aĩ?nh mắĩt Đỗ Duy: “Ta nghe nỏĩ?i, người gắĩp mỗĩĩt vàĩ—i suốĩ còĩ?... ngoạĩ—i yĩ? muốĩ?n trên đườĩ—ng.”

Trong loĩ—ng Đỗ Duy chắĩ?n đờĩĩng, nhưng trên mắĩt laĩĩ không hểĩ— lờĩĩ ra nướĩa điểĩm naĩ—o, mỗĩĩt chuĩ?t cuốĩ chửĩ điểĩn ra chửĩ laĩ— gắĩt gắĩt đắĩ—u, duĩ—ng mỗĩĩt nguĩ? điểĩu rắĩ?t biĩ—nh tầĩ?nh nỏĩ?i: “Đuĩ?ng vàĩĩy, tuy nhiên chửĩ laĩ— mỗĩĩt chuĩ?t cuốĩ?p phiểĩ biĩ—nh thườĩ—ng, kinh tâm một chút mắĩ— thỏĩ ạ.”

Cướp phiểĩ?

Thậĩ ra caĩĩ Đỗ Duy vàĩ— baĩ? tườĩ?c Raymond đắĩ—u hiểĩu rắĩ—ng điểĩ naĩ—y chửĩ laĩ— nỏĩ?i mắĩt ngoạĩ—i mà thỏĩ, cuĩ?ng đơn thuắĩ—n chửĩ laĩ— mỗĩĩt loạĩĩ điểĩn kiểĩch lắĩ?y cỏĩ?. Hơn nướĩa Đỗ Duy caĩ—ng tin tườĩng rắĩ—ng cho duĩ— mắĩ—nh ra lểĩĩnh cho gắĩ? đờĩĩ trườĩng kyểĩ bình kia không đườĩc nỏĩ?i ra chuyểĩn đờĩ— quân duểĩng thì cuĩ?ng không thểĩ gắĩt đườĩc cha nướĩa điểĩm. Duĩ— sao bá tước Raymond cuĩ?ng laĩ— tồĩc trườĩng, laĩ— người nhận được sự thuận phục của cả gia tộc, mắĩ—

chỉ?nh miê-nh chi0 bảit?t quai? lai-môlết thiê?u gia trong nhà-n vốn không quyêl-n không thêl? ma-l-
thôi.

Gai' đolêi trưol0ng kyê binh kia co?l? thêl0 giâi?u ngưol-i khai?c nhưng tuyêlết đol?i se' không đal?m
giâi?u diêl?m ngưol-i co?l? đilêa viê như cha miê-nh.

Cho nên trong lo-l-ng Đỗ Duy hôm nay nôl0i lên môlết câu ho0i.

Mới vừa rồi khi nói chuyện tại thư phòng này, ngưol-i cha luôn lai-nh đalê m vôi?i miê-nh từ nhỏ lại đột
nhiên trở nên thân thiết với mình, lại còn biểu hiện ra nhiều tình cảm cha con như thế... mắlêc du-l-
loalêi tiê-nh ca0m na-l-y khiêl?n ngưol-i ta xu?c đolêng, nhưng Đỗ Duy không phal0i lai-l-
loalêi thiê?u niên
mười mấy tuổi đầu... hai kiêl?p lai-m ngưol-i khiêl?n nôlêi tâm hăl?n đal' trôl0 nên vư?ng cha0i, va-l-
triê-nh đolê tha-l-nh thuêc cu0a tâm tri? đal' hơn xa so vôi?i trưol0ng trưolêng cu0a bảit?t củi? ai rắl?t
nhiêl-u.

Cho du-l- lai-l- đol?i mắlết vôi?i viê cha na-l-y thiê- Đỗ Duy củng không đal?m trong môlết lắ-n
hoal-n toal-n tiê?n nhiêlê m đol?i phươg.

“Chi0 lai-l- cướp phi0 sao...” a?nh mắl?t bảit? tươl?c Raymond củng nheêl nhà-nh tiê-nh tại?o trắl-m
xuol?ng, trên mắlết laiêi khôi phulêc lên vẽ uy nghiêm cu0a môlết tôlêc trưol0ng gia tôlêc. Nhưng
chỉ?nh Đỗ Duy laiêi không nhiêl n đưolêc trong lo-l-ng na0y lên va-l-i ca?i.

Hắn đang chờ đợi!

Va-l- trong lo-l-ng hăl?n lai-l- suêl chôi-mong.

Hăl?n chôi-mong bảit? tươl?c Raymond chu0 đolêng nôl?i vêl- chuyêlê n cung nôl0 vôi?i miê-nh, nêl?u
cha chu0 đolêng hăl?c tôl?i chuyêlê n na-l-y thiê- Đỗ Duy mắl?i co?l? thêl0 thêm môlết buol?c tin
trưol0ng va-l-o viê cha vốn lai-nh đalê m vôi?i miê-nh tu-l- nhol0 na-l-y, mới có thể tin rằng sự thân thiết
vừa rồi là từ thật tâm bên trong của cha hắn..

Tuy nhiên bá tước Raymond laiêi trôl0 nên trắl-m ngâm, trong nôlêi tâm Đỗ Duy lu?c na-l-y môlết
chu?l?t diêl0m nghiêm tu?c đắl-n nôl0i lên...

Qua0 nhiên, bá tước Raymond mỉm cười, nụ cười ấm áp giống như vừa rồi lên tiếng gọi mình là “con” :
“Chuyêlê n na-l-y không hêl- đon gia0n, ta se' hắl lêlênh cho thu0 biê quân diêl-u tra... đắl-u tiên
xem thu0 xem tho-l-i gian gắl-n đây quanh phulê cálê n đêl? đol co?l? cướp phi0 lưu tôl?i hay chẳng”.
Nôl?i tôl?i lu?c na-l-y vêl0 mắlết bá tước Raymond trôl0 nên laiênh lu-l-ng, môlết tiêl?ng hu-l- vang
lên vôi?i vêl0 mắlết uy nghiêm du-l-ng su?c vôi' mắlênh ca?i bắl-n: ” Ta muốn nhiê-n xem, lai-l- ai
đal?m lo?l?n mắlết không the-l-m để ta vào mắl?t như thel?. Lai-l- ai co?l? đul0 du?ng khi? đulêng va-l-o
con trai cu0a ta! Chuyêlê n na-l-y ta hoal-n toal-n không lo giêl- vêl- cướp phi0, chi0 sắl trong
chuyêlê n na-l-y co?l? chu?l?t âm mưu na-l-o đol?.”

Nôl?i xong, hăl?n liêl?c mắl?t nhiê-n va-l-o Đỗ Duy, rắl-i a?nh mắl?t vôiêi va-l' chuyêl0n đol-i đi nơi
khai?c: “... chuyêlê n ngưol gắlêp phal0i không nên hăl?c tôl?i vôi?i mẹ của ngưol, trắl?nh cho cô ấy lo
lắl?ng.”

“Vâng!” Đỗ Duy nôlêi tâm đal' âm trắl-m laiêi rắl-i, nhưng trên mắlết laiêi nôl0 ra môlết nưêl
cươl-i, khom lưng quay vêl- phắl?a vị cha đại nhân này rắl-i sau đol? mắl?i cál0n thắlê n nheêl nheêl
xoay ngưol-i đi ra phắl?a cu0a.

Vu-l-a ra cu0a, Đỗ Duy nhiê-n va-l-o a?nh nắl?ng trên bắl-u trắl-i, a?nh mắlết trắl-i chôi?i mắl?t
đang nhà0y mu?l?a trên thân thêl0, tiêl?t trắl-i gắl-n mu-l-a hêl- mắl- mắlết trắl-i đal' trắl-n đắl-y
âm áp, nhưng nôlêi tâm Đỗ Duy đang đắl-n đắl-n trở lên lạnh lẽo.

Ông ta...chưa nôl?i.

Ông ta chưa nôl?i.

Ông ta môlết chu?l' củng không nôl?i, môlết chu?l' củng không nôl?i vêl- cung nôl0 trong quân đội.

141. Chương 119: Xuất Hiện Rạn Nứt. Hạ

Một chữ cũng không hề nói a!

Mặc dù trên khuôn mặt vẫn mang theo một tia mỉm cười nhưng ánh mắt Đỗ Duy không tự chủ đã dần ảm đạm đi.

Chuyện cung nỏ quân dụng này Đỗ Duy ngày đó cố ý đe dọa gã trưởng đội kỵ binh kia, kỳ thật chỉ là lưu lại một đề bài để kiểm nghiệm cha mình mà thôi.

Hắn đương nhiên sẽ không ngại thơ khờ khạo mà cho rằng gã kỵ sĩ trưởng đó sẽ dám đắc tội, vì một thiếu gia bị thất sủng mà giấu diếm một chuyện trọng đại như thế với tộc trưởng. Sự thật rõ ràng, giờ phút này chắc chắn bá tước Raymond đã biết chi tiết tỉ mỉ chuyện này rồi!

Đỗ Duy vẫn chờ mong, hắn muốn xem có thể cùng cha mình thanh thản nhắc tới chuyện này không.

Nếu hắn nói, như thế có lẽ Đỗ Duy sẽ tiến thêm một bước trên con đường tin tưởng vào sự chuyển đổi thái độ của vị cha này. Nếu ông ta không nói...trong lòng của cả hai người đều biết rõ chuyện, nhưng ông ta cố ý làm ra bộ không biết gì...rõ ràng chính là tránh né vấn đề này mà.

Bên ngoài sân, thị vệ trưởng Alfa vẫn đứng ở đấy, mỉm cười vẫy tay với Đỗ Duy.

Đỗ Duy ho khan một tiếng, bước đi nặng nhọc, Alfa nhìn Đỗ Duy với thần sắc rất ôn hòa: "Bá tước đại nhân lại vừa giáo huấn ngài à?"

Đỗ Duy lắc đầu, mỉm cười nói: "Không có, thật ra cha đối với ta rất thân ái và nhiệt tình nhiều lắm, cho nên vừa rồi ta trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc thất thần."

Hắn che dấu cực tốt, cho dù bây giờ mọi người đều biết vị thiếu gia này không phải ngu ngốc, mà còn hơn thế là một thiên tài nữa. Nhưng dù sao với độ tuổi của hắn lúc này thì không ai dám cho rằng một thiếu niên mười bốn tuổi sẽ có tâm cơ thâm trầm như thế.

Thị vệ trưởng Alfa nở nụ cười, đột nhiên vỗ nhẹ nhàng vào bả vai Đỗ Duy: "Thiếu gia, đi gặp phu nhân nào. Trong lúc ngài đang ở trong thư phòng phu nhân đã phái người tới hỏi rất nhiều lần rồi."

Thần sắc Đỗ Duy lúc này mới nhanh chóng hứng khởi lên, trong ánh mắt lộ ra chút vui sướng. Cáo từ Alfa rồi trực tiếp đi về phía hậu viện phủ bá tước tới gặp bá tước phu nhân.

Sau khi Đỗ Duy vừa rời đi, Alfa thông dong đi vào sân, mở cửa thư phòng và đi vào.

Cả phủ bá tước chỉ duy nhất thị vệ trưởng này mới có đặc quyền không cần gõ cửa có thể trực tiếp tiến xuất vào thư phòng của bá tước.

Trong thư phòng, bá tước Raymond đang ngã người ra sau ghế, trên mặt mang theo vẻ trầm tư.

"Hắn thế nào?" khe khẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Alfa vừa tiến vào, bá tước thở dài.

"Thiếu gia đã đi gặp phu nhân." Alfa vẫn đứng ở cửa, đóng cửa phòng lại.

"Trong khi hắn đi ra ngoài, vừa rồi có điểm gì khác thường không?"

Alfa suy nghĩ một chút rồi lắc lắc đầu.

Về màu thâm trầm trong con mắt bá tước Raymond ngày càng thêm đậm, qua cả nửa ngày, hắn đột nhiên mỉm cười mang theo một tia vừa đùa cợt pha lẫn tức giận, lạnh lùng nói: "Đứa con trai này của ta, mặc dù tuổi không lớn nhưng tâm tư lại rất lớn a... Chuyện ám sát lần này hắn không hề tín nhiệm bất cứ kẻ nào, mà ngay cả ta cũng gạt đi! Gã đội trưởng kỵ binh bên cạnh hắn đã bị hắn cảnh cáo không cho nói lung tung... Alfa, người có thấy hắn vì thế đối với ta sinh ra điều hoài nghi chăng?"

Alfa cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó chắc chắn nói: "Đại nhân, trên cung nỏ này có có ấn ký quân dụng thì việc thiếu gia sinh ra điểm hoài nghi cũng là tình huống thông thường... mà tình cảm giữa ngài và thiếu gia cũng không tốt, vậy vừa rồi ngài?"

“Vừa rồi ta không nói điều gì cả, chỉ làm bộ không biết.” Raymond bá tước cười lạnh nói: “Tiểu tử kia mới trưởng thành nhưng đã rất thông minh rồi, hơn nữa tâm cơ cũng có thể chịu đựng rất tốt. Chịu qua một trận như thế mà vẫn có thể nhẫn nại không hé nửa lời, vậy người cần phải cảnh cáo người của mình bảo thủ bí mật này. Tuy nhiên dù sao hán tuổi vẫn còn rất nhỏ, kinh nghiệm do đó cũng thiếu rất nhiều. người trong gia tộc có ai dám giấu ta điều gì ư? Tuy nhiên như thế cũng tốt, ta vừa rồi thuận theo thể hán không biết, do vậy hán không hỏi thì ta cũng không phải khó khăn trả lời.”

Trên khuôn mặt của bá tước giờ này hoàn toàn là một vẻ lạnh lùng và âm lãnh, còn đầu bộ dáng người cha lúc trước?

Dừng một chút, ánh mắt Raymond bá tước đã giảm dần đi nhiều phần duệ khí, nhàn nhạt nói: “Chuyện này, chính là vì gã đội trưởng kỵ binh lắm miệng kia! Nếu không phải hán lắm miệng nói về việc cung nỏ có ẩn ký quân dụng thì một đứa nhỏ như Đỗ Duy làm sao có thể hiểu được điều này cơ chứ? Hừ, hán chỉ nói linh tinh vài câu thì làm sao khiến ta quan trọng hoá việc này cơ chứ... Hôm nay ta thấy, đứa con trai này của ta rất thông minh nhưng chỉ sợ sẽ không có giao tình tốt với ta...Gã lắm miệng kia người giải quyết hán tốt tốt cho ta.”

“Dạ.” Alfa gật đầu, phảng phất như do dự và chần chờ một chút bèn nói: “Đại nhân..”

Raymond bá tước liếc mắt nhìn hán với một ánh mắt sắc sảo lạnh lùng: “Tốt lắm, Alfa, nơi này chỉ có hai người chúng ta mà thôi, trong lúc nói chuyện người cũng không cần phải cố kị điều gì cả.”

Alfa thở dài nói: “Đại nhân, Đỗ Duy thiếu gia thông minh như thế, chuyện này cũng cho thấy có chút thủ đoạn, trong gia tộc có thể có một người trẻ xuất sắc như vậy chẳng phải là mong muốn và kỳ vọng bao năm nay của ngài sao? Ta xem ra trong tương lai Đỗ Duy thiếu gia nhất định bất phàm...”

“Nhưng như vậy cũng phải xem tương lai sẽ ra sao đã.” bá tước Raymond lắc đầu vô lực: “Chuyện tới mức này, hai bên cũng đều ép ta, tuy vậy...có thể qua được cửa này hay không ..ta cũng chưa từng nắm chắc, về phần đứa con trai này của ta, thử xem xem hán có được thần linh ưu ái hay kẻ nào dẫn đường chỉ lối cho hán không!”

Sau khi nói xong lời cuối cùng, trên khuôn mặt Raymond bá tước hiện lên một vẻ quyết liệt, trong ánh mắt càng lộ ra một tia quyết tâm sắt đá.

142. Chương 120: Bất Hòa Tại Phủ Bá Tước . (thượng)

Rời khỏi thư phòng của bá tước , mặc dù Đỗ Duy trong lòng có rất nhiều suy nghĩ bởi việc gặp lại cha lần này khiến nội tâm hán rất bất ổn , nhưng là sau đó khi đi gặp bá tước phu nhân hán cố gắng đè nén tất cả các ý niệm trong đầu này xuống . Hán tỏ ra tinh thần phấn khởi cùng với khuôn mặt tươi cười tràn đầy tình cảm ấm áp đi đến gặp mẹ mình .

Nói đến tình cảm của Đỗ Duy đối với gia tộc Rowling thật ra có một chút đặc thù và phức tạp .

Hán đi đến thế giới này một cách kỳ lạ , nguyên lúc đầu là một thanh niên với trí óc trưởng thành nhưng lại xuất hiện với hình hài trẻ con . Từ lúc đầu hán đã có cha mẹ của mình tại kiếp trước , mặc dù thân thể này được người khác sinh ra nhưng là không thể xem bá tước phu nhân là mẹ của mình .

Loại tâm lý này thật sự cũng rất bình thường . Thử nghĩ xem một thanh niên tự nhiên phải quên đi cha mẹ ruột của mình , phải nhận người khác làm cha mẹ thì trong lòng đương nhiên không cách nào chấp nhận được .

Nhưng là khi hán lớn lên tại phủ bá tước , bá tước phu nhân lúc nào cũng xinh đẹp hiền lành , lúc Đỗ Duy bị bệnh nặng bá tước phu nhân đã quỳ ở thần điện một đêm vừa cầu khẩn vừa chăm sóc cho hán khiến cả người gần như kiệt sức đi . Đỗ Duy lúc này mới dần dần cảm động trước vị “Mẫu thân” này , sau đó đối với bá tước phu nhân thân mật hơn rất nhiều .

Mà từ nhỏ đến lớn , sau khi ba tuổi Đỗ Duy cố ý làm việc lười biếng , cố ý trốn tránh trách nhiệm , làm bộ như không có trí óc nên thậm chí bị người ta chê cười là ngu ngốc . Ngay cả cha ruột của mình cũng không thích mình , nhưng là bá tước phu nhân vẫn thương yêu đứa con này như trước . Hàng đêm nàng đều lén lút đi đến phòng của Đỗ Duy nói chuyện với đứa con đáng thương này , thậm chí hát cho hát hân ngủ...Như vậy từng ngày từng ngày một , từng chút từng chút một , ngay cả Đỗ Duy trong lòng có ý chống lại thế giới thì dần dần cũng tan chảy trước tình mẫu tử của người mẹ này .

Có thể nói , trong lòng của Đỗ Duy đối với vị “Phụ thân” bá tước đại nhân không có nhiều cảm tình , nhưng là đối với vị bá tước phu nhân sau mười mấy năm như thế đã sinh ra vài phần tình cảm hiếu thuận . Dần dần thì trong lòng cũng chậm rãi chấp nhận đối với vị “Mẫu thân” này .

Rời nhà một năm Đỗ Duy đã quay trở lại . Xa xa nhìn thấy bá tước phu nhân với mái tóc dài mềm mại mặc trường bào màu tím đứng ở cửa, đang nhìn Đỗ Duy nhẹ nhàng cười . Đỗ Duy lúc này trong nháy mắt nội tâm có chút hoảng hốt , phảng phất nhớ lại khi mình còn nhỏ vị mẫu thân này nửa đêm đến ôm mình , ca hát cho mình ngủ . Chính mình cũng có thói quen thích cầm lấy mái tóc của mẹ mà ngủ...

Mái tóc ấy mang lại cảm giác mềm mại mượt mà a .

Bá tước phu nhân nhìn qua vẫn xinh đẹp như xưa , nhất là trong đôi mắt tràn đầy ôn nhu và vui vẻ . Mặc dù năm tháng có để lại dấu vết trên mặt nàng nhưng đôi mắt đã từng rơi lệ trong một đêm mưa gió khi nàng ôm đứa con bệnh tật của mình vẫn trước , ánh mắt ấy vẫn động lòng người .

Đỗ Duy giờ phút này nội tâm thật sự cảm động , nhanh chóng đi đến sau đó quỳ xuống trước mặt vị bá tước phu nhân , hai tay nắm lấy tay của nàng nhẹ nhàng nói: “Con đã về đây.... Thưa mẹ kính yêu !”

Một tiếng mẹ như vậy nói ra một cách tự nhiên như vậy thuận miệng hơn nhiều so với trong thư phòng vừa rồi lên tiếng gọi phụ thân .

Bá tước phu nhân ánh mắt khẽ ngấn nước , chậm rãi nâng đứa con lớn của mình lên sau đó ôm lấy một cách nhẹ nhàng , thấp giọng nói: “Lần này trở về , mẹ nói gì cũng tuyệt đối không để cha con đuổi con đi nữa !”

Thanh âm tuy không lớn nhưng lại mang theo âm điệu đầy kiên quyết !

Đỗ Duy cùng bá tước phu nhân vào phòng và ngồi xuống nói chuyện một lúc . Bá tước phu nhân nhìn ngắm đứa con đã rời nhà một năm lại nhớ đến lúc Đỗ Duy khi còn nhỏ thân thể yếu đuối, nhiều bệnh tật , sau đó lớn lên lại không được trượng phu của mình thích khiến hắn chịu không ít lạnh nhạt và xem thường . Trong cả nhà sợ rằng chỉ có chính mình mới là thật lòng yêu thương đứa con trai này , rồi sau đó nó lại bị trượng phu độc ác đuổi ra khỏi nhà ....

Trong lúc ấy nàng cảm thấy rất đau lòng , cẩn thận hỏi chuyện của Đỗ Duy tại Rowling bình nguyên . Mặc dù bá tước phu nhân hiểu rõ rằng thành Rowling được cung ứng đầy đủ , con của mình dù bị thất sủng nhưng dù sao cũng là vị trí thiếu gia , chắc chắn là cũng sẽ không phải chịu đau khổ gì . Nhưng là trên thế giới này người mẹ đều có chung một tâm tư là khi con cái không bên mình thì luôn lo lắng cho nó từ bát cơm đến việc trời nóng lạnh .

Đỗ Duy trong lòng rất cảm động , tinh thần tốt hơn trả lời hết tất cả , lại vất óc nói ra một chút những chuyện vui vẻ tại Rowling bình nguyên; cuối cùng đã khiến những nét u buồn còn lại trên khuôn mặt của bá tước phu nhân biến mất .

Hai mẹ con nói chuyện cao hứng đến qua cả giờ ăn trưa . Nhìn thấy giữa trưa đã trôi qua , Đỗ Duy thật ra không cảm thấy gì nhưng lại lo lắng bá tước phu nhân đói bụng , cố ý sờ sờ bụng cười nói: “Mẹ à , con từ sáng đã ra khỏi nhà rồi , đến bây giờ còn chưa ăn gì cả”.

Bá tước phu nhân lúc này mới tỉnh ngộ vội vàng cười nói: “Là mẹ quên mất... ai , một năm không gặp chỉ chú ý nói chuyện với con , nhưng lại... để mẹ gọi người hầu đưa đồ ăn lên”.

Đỗ Duy lại cười nói: “Không cần vội ạ , bữa ăn trưa này để con an bài cho . Con tại nhà cũ đã nghĩ ra một phương pháp nấu ăn mới rất thú vị”.

Nói xong Đỗ Duy sai người gọi Marde đến rồi bảo lão đến chỗ hành lý mà mình mang theo trên xe ngựa lấy ra mấy cái kệ sắt và than , sau đó lại sai nhà bếp đưa lên vài đĩa thịt gia súc cùng với nội tạng , còn có một ít rau tươi .

Sau đó Đỗ Duy kéo bá tước phu nhân ra khỏi phòng , ra lệnh cho Marde theo chỉ đạo của mình tạo ra một cái bếp nướng . Đỗ Duy chính mình cắt thịt do nhà bếp đưa lên thành từng miếng cắm ở đầu que , đốt lửa lên , phết nước sốt đã chuẩn bị tại Rowling rồi bắt đầu nướng .

Hắn tại kiếp trước là một người độc thân , sống một mình nên ăn uống đều là chính mình tự làm , khả năng nấu nướng cũng là không tệ lắm . Khi đi đến thế giới này có người hầu hạ nên đã lười đi rất nhiều , nhưng là lúc trước tại Rowling bình nguyên ăn uống thức ăn ngon tại thế giới này xong thì muốn chế biến một vài món ăn từ kiếp trước . Mặc dù các thành phần cùng gia vị không giống nhau nhưng là việc làm ra món nướng Trung Hoa thì không có vấn đề gì .

Thịt dê nướng này là lấy từ phần phần mềm nhất của con dê . Đỗ Duy lấy ra một cái bình nhỏ bên trong có chứa gia vị , chính là Đỗ Duy tìm kiếm rất lâu đối với thực vật của đế quốc mới tìm ra một loại có khẩu vị gần giống một loại gia vị kiếp trước là “Thì là”. Hơn nữa hắn còn kiểm tra cẩn thận để chọn ra loại tốt nhất nghiền thành dạng bột , hơn nữa các gia vị đặc biệt khác cũng được lấy ra .

Lúc này Đỗ Duy một mặt chậm rãi nướng thịt , một mặt thả bột này lên bề mặt của thịt dê , hơn nữa trên bề mặt thịt dê đều có bị cắt một vài chỗ để độ nóng được lan tỏa đều , chỉ trong chốc lát hương thơm đã bay bốn phía .

Đỗ Duy nướng chín một miếng thịt , hai tay đưa đến trước mặt mẫu thân mỉm cười nói: “Mẹ , người nếm thử một chút , cái này mùi vị hẳn là khác biệt với những thứ khác”.

Bá tước phu nhân là phụ nữ nên ngày thường đều ăn rất ít , nhưng là đứa con yêu xa cách một năm mới gặp lại làm sao có thể từ chối ý tốt của con mình được ? Nhìn thấy trên mặt Đỗ Duy vẫn còn dính tro đen khi nướng thịt nàng suýt chút nữa trào ra nước mắt , nhận lấy miếng thịt rồi cắn lấy một miếng , quả nhiên là rất ngon . Trước ánh mắt nhìn của con nàng ăn hết cả khối thịt dê nướng , so với ngày thường ăn nhiều hơn rất nhiều .

Đỗ Duy nhìn thấy mẫu thân cao hứng như vậy thì nướng không ngừng . Bá tước phu nhân tâm tình rất tốt , thậm chí còn bảo những người hầu nữ đi lên giúp đỡ , lại ra lệnh mang rượu ngon đến . Như vậy cái bếp nướng lộ thiên này trong phút chốc tràn đầy tiếng cười , ngay cả mấy người hầu nữ cũng nhận được thịt do chính thiếu gia nướng .

Bồi tiếp mẫu thân nửa ngày , nhìn thấy bá tước phu nhân dung nhan khởi sắc , khí sắc tốt hơn nhiều , Đỗ Duy nhìn thấy trời đã tối vừa cười vừa nói: “Lần trước khi sinh nhật mẹ con không có cách nào đến được , chỉ có thể để Marde mang đến lễ vật nhưng mà mẹ nhất định là thích . Con lần này lại mang đồ vật này đến . Bây giờ trời đã tối để con làm cho mẹ xem !”

Bá tước phu nhân ôn nhu cười nói:“Không cần đâu...trước hết cứ giữ lại , qua mấy ngày nữa là ngày lễ hội mùa hè , đợi đến buổi tối hôm đó phóng lên sẽ náo nhiệt hơn”.

Đỗ Duy cùng mẫu thân còn nói một vài điều nữa đến khi trời đã tối sẫm mới trở về trong phòng . Lúc này hắn đột nhiên cười nói: “Hôm nay đều không thấy em trai Gabri ở đâu ? Không phải là nó có lỗi bị cha nhốt tại trong phòng đấy chứ ạ ?”

Nói đến em trai , bá tước phu nhân không khỏi thở dài: “Em trai con sáng nay đã sớm đi ra ngoài , sợ là phải đến khuya mới trở về... ả , cha con đối với nó kỳ vọng rất cao , Alfa ngày thường dạy nó võ công , lại còn đặc biệt mời vị học giả nổi tiếng nhất để đô là Lam Hải* tiên sinh để thu nó làm học trò . Chỉ là Lam Hải tiên sinh thân phận đặc biệt không có cách nào đến nhà để dạy nên em con cứ hai ngày một lần phải đi đến nhà của Lam Hải tiên sinh để học . Hôm nay là ngày đầu tiên , nghe nói Lam Hải tiên sinh sẽ còn tiến hành khảo hạch đối với nó nữa , chỉ sợ là sẽ không về sớm được...”

Đỗ Duy nghe xong trong lòng không khỏi thở dài .

Đúng là thiên tài không sai vào đâu được !

Gabri từ nhỏ đã thông minh dị thường , cha của mình quả là không tiếc tiền bồi dưỡng a .

Vị Lam Hải tiên sinh kia Đỗ Duy cũng đã nghe qua tên , đúng là một trong những vị học giả hàng đầu ở đế đô . Vị thế so với vị sư phụ đầu tiên được mời đến dạy mình lúc bé cao hơn nhiều ! Nghe nói ngay cả con cháu trong hoàng tộc cũng chưa chắc đã mời được .

Vào buổi tối , Đỗ Duy ở tại căn phòng trước kia của mình , nơi đây là một chỗ rất tĩnh mịch sâu bên trong phủ bá tước . Từ bé Đỗ Duy đã không được sung ái do đó khoảng cách từ nơi này đến phòng của vợ chồng bá tước rất xa; điều này chính là do bá tước đại nhân không hề mong muốn gặp gỡ nhiều đứa con thất bại này .

Sân trước phòng đầy yên tĩnh , người hầu xung quanh cũng không nhiều lắm . Đỗ Duy khi trở lại không hề thấy có chút gì đồ nát , ngay cả một cây cỏ dại cũng không hề có liên nghĩ đến mẹ mình khi mình vắng mặt vẫn như trước cho người quét dọn hàng ngày .

Trong phòng những đồ vật mình để lại vẫn như xưa , thậm chí ngay cả quyển sách tiện tay để lại khi mình rời đi vẫn nằm ở vị trí cũ . Mặt bàn vẫn sáng bóng không hề có một chút bụi nào .

Marde đã sớm làm theo lời Đỗ Duy phân phó mang tất cả đồ dùng tùy thân vào phòng . Đỗ Duy yêu cầu người hầu không được tiến vào quấy rầy , ngay cả cổng vào sân cũng khóa lại rồi hắn mới đóng cửa phòng sau khi bố trí một ma pháp tĩnh âm .

Đỗ Duy đầu tiên sửa sang lại quần áo trước gương một chút , sau đó tháo các đồ dùng kẹp tóc xuống . Hắn lúc này không tránh được thở dài , trong đầu cảm thấy vô cùng phiền phức . Hôm nay khi ở cùng mới mẫu thân , lúc tình cảm dạt dào bà không nhịn được đưa tay xoa đầu Đỗ Duy , may là hắn trong lòng cơ trí nhanh chóng tránh được; chỉ là cái sừng này để lại trên đầu không ổn , dù sao cũng phải nghĩ biện pháp mới được .

Một lúc sau , Đỗ Duy bảo Marde đưa đến rượu hành lý đặc chế của mình . Rượu vừa mở ra thì bên trong vang lên âm thanh ai oán của QO: “Trời a , người cuối cùng cũng đến rồi ! Cả ngày như thế này làm ta bức mình đến chết mất !”

Nói xong , chim cánh cụt tự mình nhảy ra đứng ở trước mặt Đỗ Duy , một thân ngắn ngủn trông rất là buồn cười . Đúng lúc này chuột Gageu cũng nhảy ra , há mồm thở dốc rồi bắt mắt nhìn Đỗ Duy:” Ta với người thử đổi chỗ xem ? Cả ngày phải ở trong cái rượu bé tí này buồn bức đến chết mất !”

“Buồn sao ?” Đỗ Duy mỉm cười nói: “Không phải là xuất khí là hết chứ”

Gageu giận giữ nói: “Người thật đúng là cho ta là thú cưng rồi ! Đừng quên ta là Gageu đại nhân , đường chính chính là một ma pháp sư lại bị người nhốt trong cái rượu này...ta...người chẳng lẽ không hiểu sự sao . Suốt cả ngày như vậy người để lại thức ăn bên trong , nhưng là ta cũng cần phải đi vệ sinh nữa chứ !”

Nói xong , Gageu đã nhìn láo liên xung quanh rồi chạy về phía nhà xí như một làn khói .

QO ngược lại trông phong cách rất là thư thái , không hề để ý đến Đỗ Duy mà lại đi đến trước gương , cẩn thận ngắm nhìn hồi lâu lại còn chỉnh vuốt lại một số vùng lông bị xù ra trên người . Nó sửa sang đẹp đẽ xong thì mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Xấu hổ , xấu hổ quá ! Người sau này ngàn vạn lần đừng để ta và con chuột đó cùng một chỗ như vậy ! Lông của ta đẹp đẽ như vậy bị dính lông xám của con chuột đó trông khó coi chết đi được !”

Đỗ Duy nhìn thoáng qua “Thần thú” do Aragon lưu lại này , cười lạnh nói: “Khó coi lắm sao ? Mặc dù nó chỉ là con chuột nhưng tốt xấu một thân còn có ma pháp , còn có thể dạy ta không ít tri thức về ma pháp , còn người ? Người ngoại trừ có thể nói chuyện ra thì thật là thứ lãng phí lương thực . Thật không biết Aragon lưu lại người cho ta rốt cuộc có lợi ích gì .?”

QO lập tức kháng nghị , lớn tiếng nói: ”Nói bậy ! Trên thế giới này ta chính là đệ nhất....

“Nhất ưu nhĩ sinh vật , đúng không ?” Đỗ Duy khẽ nhếch mép: “Ưu nhĩ mà cần ăn cơm sao ? Người bắt quá cũng chỉ là một con chim mà thôi . Trừ việc mang lại gánh nặng cho ta thì người có thể giúp ta được việc gì ?”

Nói xong , Đỗ Duy không hề để ý đến con chim ngốc này nữa mà xoay người đi sắp xếp đồ đạc của mình .

Không phải Đỗ Duy chán ghét QO , chỉ là sau khi Gandalf chết đi thì Đỗ Duy trong lòng sinh ra ác cảm đối với những gì có liên quan đến Aragon . Ngay cả con chim cánh cụt này thì trong lòng hắn cũng vài phần ác cảm nốt . Hắn chỉ cảm thấy rằng phàm là những chuyện gì có liên quan đến Aragon đều ít nhiều mang lại phiền phức...

Đỗ Duy vừa lấy ra từ trong túi ma pháp “Di vật” do Aragon lưu lại .

“Di vật” này thật sự không có nhiều giá trị . Ngoại trừ thanh “Vương giả chi kiếm” rách nát ra thì những thứ còn lại khiến Đỗ Duy rất bức mình vì chẳng có chút giá trị nào .

Hắn mở một cái mảnh vải nhàu nát ra . Mảnh vải này quả nhiên được gia trì ma pháp nên trải qua ngàn năm cũng không hề bị hư hỏng nhưng là khi mở ra thì , mẹ kiếp thật , trên bề mặt đầy hình vẽ quỷ quái mình xem không hề hiểu . Sau khi hắn cẩn thận nghiên cứu một lúc lâu mới xác nhận đây là bản đồ của một cái gì đó , chỉ là vẽ quá sức ẩu tả khiến hắn rất cuộc không biết đây là bản đồ của địa phương nào .

Trên mặt của bản đồ không hề có ghi chú , cũng không hề có một chữ nào ! Một cái bản đồ lung tung như thế làm sao mà Đỗ Duy có thể nghiên cứu ra được ?

Ngoài ra còn có một quyển sổ ...quyển sổ này càng làm cho Đỗ Duy đau đầu hơn .

Quyển sổ này nguyên là ở trong cái hộp sắt di vật của Aragon . Khi hắn lấy ra thì mặt trước của nó đã rỉ sét , chỉ là may mà bên trong dùng bạc thuần chất để làm nên không bị gỉ ! Đỗ Duy sau khi nghiên cứu một phen thì thấy trên mỗi tờ kim loại đều khắc đầy những thứ khó hiểu , trên vài tờ còn có bản đồ của một chỗ nào đó , còn có cả chữ ghi chú ngay bên cạnh...

Đỗ Duy nghiên cứu thật lâu thì đoán rằng cái thứ này được làm ra chẳng qua chỉ là để người ta bức mình mà thôi . Ghi chú chữ nghĩa ở đây một chữ hắn cũng không nhận ra được ! Đỗ Duy tự mình cho là bác học đa tài , hơn nữa từ khi đến thế giới này từ nhỏ đã ở trong phủ bá tước đọc sách mười mấy năm , những gì trên đại lục hắn không biết sợ là vô cùng ít .

Vậy mà cái loại chữ nghĩa này không hề có chút đầu mối nào , hắn căn bản xem xong không hiểu đến nửa chữ .

Cho nên quyển sổ này cho dù có được chế tạo bằng bạc nguyên chất thì với Đỗ Duy mà nói cũng chỉ là một vật vô dụng . Bản đồ ở đây cũng được Đỗ Duy phục chế lại trên giấy một phần , hắn khi tại thành Rowling đã tìm mấy người thợ thủ công đưa bản đồ phục chế cho bọn họ xem , nhưng là không có ai nhìn ra được văn tự hay ghi chú nào cả . Thậm chí ngay cả đây là bản đồ về cái gì cũng nhìn không ra .

Ngoại trừ cái bản đồ quỷ quái kia và quyển sách kim loại ra , di vật Aragon lưu lại vẫn còn có vài cái bình , bên trong chứa một loại bột phấn kỳ quái mà Đỗ Duy rất cuộc không biết là cái gì . Đỗ Duy đối với ma pháp được tể rất là có nghiên cứu nhưng là cuối cùng cũng không cách nào biết rõ bột phấn đó là cái gì .

Có điều dù sao những thứ Aragon lưu lại , ngay cả đám bình kia cũng là đồ tốt cả nên Đỗ Duy mới chưa có vất vào thùng rác mà cất giữ cẩn thận .

Vũ kỹ cường đại nhất của Aragon , không hề có .

Ma pháp cường đại bí ẩn nhất của Aragon , cũng không có nốt .

Hừ , chỉ để lại một bản đồ rách nát , một quyển sổ kim loại không ra thể thống gì , lại còn một đám bình đầy những thứ bột không rõ...

Đây là toàn bộ di vật Aragon lưu lại đấy .

Đương nhiên... còn có một thanh “Vương giả chi kiếm” rách nát , còn có một con chim cánh cụt nói nhiều nữa .

Về phần thanh “Vương giả chi kiếm” kia mặc dù rách nát thật nhưng là trên vỏ kiếm khảm bảy viên bảo thạch đều không phải là đồ tầm thường mà đều là ma hạch của ma thú cao cấp . Mặc dù ma lực trong đó đã bị giảm đi nhưng vẫn là bảo thạch cao cấp .

Những đồ vật này Đỗ Duy thường xuyên lấy ra để nghiên cứu nhưng là lần nào cũng không hề tìm thấy đầu mối . Di thư Aragon để lại trong chuôi kiếm kia hắn đã nhìn nhiều lần vẫn không tìm thấy gì . Về phần nội

dung di thư yêu cầu đối đãi tử tế với chim cánh cụt Đỗ Duy đã thực hiện theo , cho nó ăn ngon uống mát , cứ xem như là nuôi thú cưng đi .

Mà bảo thạch hình lục lăng kỳ quái trong chuỗi kiếm kia , trong di thư có nói là có bảo tồn lực lượng của Aragon nhưng là Đỗ Duy nghiên cứu bảo thạch này nhiều ngày cũng không phát hiện ra điều gì .

Tóm lại thì những đồ vật này trong tay Đỗ Duy cơ hồ không có đến nửa điểm giá trị .

Đỗ Duy thở dài cuối cùng cũng không nỡ vứt những món đồ này đi , tìm một chỗ kín trong phòng cẩn thận cất đi . Dù sao cũng sẽ không có người đến phòng mình lục soát , mà cho dù có tìm được những thứ này thì người khác xem cũng không hiểu thôi .

Ngoài ra thì những di vật của Gandalf đều rất có giá trị . Đỗ Duy gần đây dựa vào pháp môn học tập thuật tự nhiên Druid trong hai tháng cũng đã có một chút kết quả ư ờng ý .

Thu dọn đồ đạc vào buổi tối xong , Đỗ Duy cũng không ngủ mà mở cửa nhìn bầu trời . Ngắm vàng trăng sáng cùng muôn vàn vì sao trên bầu trời , Đỗ Duy chậm rãi ngồi xuống nhắm mắt lại bắt đầu minh tưởng , tu luyện ma pháp .

*Lam Hải ở đây là tên hiệu, không phải là tên thật nên không phải là kiểu phiên âm Anh-Hán.

143. Chương 120: Bất Hòa Tại Phủ Bá Tước . (hạ)

Đỗ Duy cho đến hôm nay cũng chưa tìm thấy manh mối của Ma pháp Ngôi sao . Mặc dù hàng ngày đều dựa vào cách thức tu luyện của Ma pháp Ngôi sao mà ma lực tăng tiến cực nhanh , cường độ của ma lực và khả năng thao khống cũng mạnh hơn nhiều , nhưng là....

Chính là Semel từ khi Gandalf chết đi , Đỗ Duy vô luận thế nào gọi về thì Semel cũng không có xuất hiện ra một lần ! Ma pháp Ngôi sao không có người chỉ dạy đương nhiên càng không có cách nào học tập được .

Minh tưởng suốt một đêm , khi trời hửng sáng thì Đỗ Duy mở mắt , cảm thấy tinh thần lực tràn đầy , ngũ quan đều cảm thấy nhạy bén . Thậm chí ngay cả mình không cố ý thì phương viên chung quanh mấy chục thước , bất kỳ động tĩnh nhỏ nào đều có thể cảm giác được . Nếu như Đỗ Duy cố ý thì triển ra thì tinh thần lực của hắn có thể bao trùm không gian phương viên tầm vài trăm thước , thậm chí ngay cả âm thanh đập cánh của côn trùng cùng tần số đập cánh của nó cũng có thể nghe thấy dễ dàng !

Hắn quay đầu lại nhìn vào bên trong phòng ngủ của mình . Giường của mình hiện nay đã bị con chuột cùng QO sử dụng , một chuột một chim nằm ngủ ở trên giường , khung cảnh này thật sự là tức cười !

Đỗ Duy nhìn cũng đã quen nên mặc kệ bọn chúng .

Buổi sáng vừa đến , Đỗ Duy đã đuổi hai con thú cưng kia ra khỏi giường để người hầu vào dọn dẹp , sau đó đưa bữa sáng lên .

Đỗ Duy nhớ đến đã quay về một ngày mà chưa gặp em trai Gabri của mình , không nhận được hỏi người hầu một tiếng... Người hầu lập tức trả lời: “Phu nhân biết thiếu gia nhất định sẽ hỏi chuyện này nên dặn ta nói cho ngài . Tiểu thiếu gia hôm qua đi đến chỗ thầy giáo kiểm tra , kết quả là thầy giáo rất thích cậu ấy . Tối hôm qua cậu ấy được thầy giáo giữ lại nên không về được .”

Đỗ Duy gật đầu ra ý người hầu đi ra , trong lòng vui mừng cười nghĩ: ”Tiểu tử kia xem ra rất thông minh , thời gian của mình năm đó cũng không hề bị uống phí . Hắn cứ nhiên được đệ nhất học giả của đế đô Lam Hải tiên sinh yêu thích , nếu được giữ lại qua đêm hẳn là Lam Hải tiên sinh đã dạy hắn không ít chuyện .

Sau này khi tiểu tử thành tài , chuyện gia tộc đương nhiên sẽ gánh trên lưng hắn.... Đỗ Duy rất vui vẻ khi nghĩ đến chuyện như thế .

Buổi sáng không có việc gì , Đỗ Duy lại đi gặp mẫu thân , bồi tiếp bá tước phu nhân một hồi do bá tước Raymond đã đi bộ Thống soái . Đỗ Duy sau khi trở về phòng thì phát hiện có chút nhàm chán , nguyên là lúc đầu ở Rowling bình nguyên mình có rất nhiều chuyện bận rộn , từ kẻ dưới tay cho đến sản nghiệp , còn có thể cùng với Solskjaer cùng nhau tiến hành làm thí nghiệm ma pháp .

Nhưng là về đến nhà trong ngày đầu tiên thấy rằng mình không có việc gì để làm khiến Đỗ Duy cảm thấy không quen lắm .

Hắn tùy ý lấy ra một quyển sách để xem , trong lòng có chút phiền muộn; đột nhiên Đỗ Duy nhớ đến hôm qua khi chia tay pháp sư Clark có ám chỉ vài câu .

Có lẽ mình sẽ đi ma pháp công hội một chuyến ? Tốt xấu gì thì bây giờ mình cũng là đệ tử đóng cửa của Gandalf , danh tiếng còn là ma pháp học sĩ tại ma pháp công hội . Mình mặc dù lớn lên tại đây nhưng là ma pháp công hội đến giờ vẫn chưa đi xem qua , bây giờ đi xem qua một chút cũng tốt .

Hơn nữa bây giờ gặp mấy chuyện phức tạp này , có lẽ đi ma pháp công hội sẽ thu hoạch được một chút tin tức đấy chứ !

Đỗ Duy chính là loại người nghĩ là làm , lập tức mặc quần áo vào , còn cố ý mặc vào áo bào ma pháp học sĩ màu đen . Sau khi khóa cửa cẩn thận nhốt hai con thú cưng trong phòng lại , hắn còn ra lệnh cho người hầu không được tiến vào phòng mình rồi mới đi ra ngoài .

Sau khi bảo Marde chuẩn bị xe ngựa , Đỗ Duy đang đi đến cổng phủ bá tước thì thấy thị vệ trưởng Alfa không biết từ đâu xuất hiện .

Hắn không có cùng cha đi đến bộ Thống soái sao ?

Đỗ Duy có chút cau mày nhìn vị lão thần của gia tộc này , trước hết mỉm cười chào hỏi . Alfa sắc mặt bình lặng đi đến trước mặt Đỗ Duy thấp giọng nói:” Đỗ Duy thiếu gia , ta hôm qua đã khuyên ngài không nên ra ngoài a . Như thế nào sao hôm nay ngài lại muốn đi chứ ?”

Đỗ Duy cười nói: “Ta muốn đi ma pháp công hội một chuyến”

Alfa nghe xong trong mắt hiện lên một tia kỳ quái , thở dài nói: “Nếu như vậy .... Chuyện ám sát hôm trước còn chưa tìm ra nguyên do , ngài thật sự không thể ra ngoài một mình . Ta cùng ngài đi một chuyến vậy .”

Đỗ Duy nghe xong trong lòng cảm thấy trầm xuống , trên mặt mặc dù không có biểu hiện gì nhưng đã sinh ra một tia bất mãn !

Chuyện này là thế nào ? Giam lỏng sao ?

Nghĩ đến ngày hôm qua Alfa dặn dò mình : Không nên muốn ra ngoài .

Hôm nay chính mình muốn ra ngoài phải có hắn theo .

Hắn dù sao cũng là tâm phúc của cha , như vậy để ý đến mình....

Đỗ Duy trong lòng mặc dù nghĩ như vậy nhưng là không hề biểu hiện ra ý tứ gì , mỉm cười nói:“Không cần đâu , ta chỉ là một đứa bé mang theo vài thị vệ là được . Ngài là thị vệ trưởng không cần phải đi theo một đứa bé như ta đi khắp nơi đâu .”

Alfa lắc đầu: “Không , ta vẫn phải đi với ngài . Ngài một mình ra ngoài làm ta rất lo lắng .”

Đỗ Duy biết không thể từ chối liền gật đầu . Alfa gọi mấy thị vệ tới , những người này là thân vệ kỵ binh theo Đỗ Duy từ Rowling bình nguyên trở về . Có điều Đỗ Duy khi nhìn thoáng qua phát hiện cái gã thủ lĩnh từng nhắc mình về việc cung nỗ dùng trong quân đội không có ở đó , hắn giật mình giả bộ lơ đãng nhìn một kỵ binh cười nói:“Đội trưởng các người đâu rồi .”

Kỵ binh kia bị Đỗ Duy hỏi sững sốt một chút rồi cười nói:“Ông ấy hôm qua đã bị Alfa đại nhân điều trở lại Rowling bình nguyên rồi...”

144. Chương 121: Truyền Thống

Alfa nhíu mày nhưng cũng không ngăn cản gì , chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn gã kỵ binh một cái, sau đó tự mình đưa Đỗ Duy lên xe rồi mới gọi người đưa ngựa đến . Alfa cũng không mặc áo giáp mà chỉ mặc trang phục võ sĩ , thậm chí ngay cả kiếm cũng không mang theo nhảy lên ngựa đi tại phía trước của đội ngũ .

Tổng hội của Ma pháp công hội của Roland đại lục ở tại phía tây của đế đô . Tại nơi này có một quảng trường hình tròn rất lớn , tại chính giữa là nơi đặt ma pháp công hội . Nơi này vốn không hề giống với đại bản doanh của các ma pháp sư đầy tính huyền thoại và thần bí mà Đỗ Duy tưởng tượng trước đây, bởi khi nhìn qua thì không hề có chút hơi thở “Thần bí” chút nào .

Tại xung quanh quảng trường có một vòng tròn gồm những cột lớn hình trụ màu trắng , tất cả tạo thành một hình lục giác tạo nên một ma pháp trận , giúp chiếu sáng nơi này quanh năm . Cho dù là ban đêm thì tại ma pháp công hội vẫn sáng rực rỡ . Nghe nói là ánh sáng của ma pháp trận này kể từ khi được tạo ra chín trăm sáu mươi năm trước đến tận hôm nay vẫn chưa hề tắt một lần . Ngọn lửa ma pháp vĩnh hằng tượng trưng cho văn minh ma pháp trên thế giới phồn thịnh mãi mãi !

Mà đồng thời vì ma pháp công hội quả là có địa vị cao quý , cho dù là đại lục trải qua thời kỳ chiến tranh hay đế quốc đã trải qua hai lần nội chiến thì cũng chưa có một thế lực nào dám trêu chọc đến ma pháp công hội .

Xe ngựa chậm rãi đi đến quảng trường rồi giảm tốc độ lại . Tại quảng trường có sáu con đường đi khác nhau thông đến trung tâm , tại đó có một tòa nhà lớn hình lục giác .

Nhìn từ không trung xuống sẽ phát hiện ra quảng trường lớn bên ngoài cùng với kiến trúc của ma pháp công hội sẽ tạo thành một đồ án hình lục giác vô cùng lớn .

Đoàn người Đỗ Duy từ góc bên trái của “Hình lục giác” đi vào . Tại quảng trường Đỗ Duy xuống xe ngựa , sau đó với sự hộ tống của hộ vệ gia tộc Rowling tiến vào tòa nhà hình lục giác màu trắng kia .

Cả tòa nhà của ma pháp công hội chỉ có ba tầng , có điều lại mang hình dáng của cái giếng một chút . Tại chính giữa của lục giác là một khoảng sân tương đối lớn . Chính giữa sân là một tòa tháp rất cao , độ cao chỉ thấp hơn một chút so với tòa bạch tháp trong hoàng cung . Dựa vào các tài liệu ghi chép lại mà Đỗ Duy đã đọc thì tòa tháp tại ma pháp công hội có độ cao là tám mươi tám thước .

Sau khi xuống xe ngựa , tại bên cạnh của tòa nhà là một dãy các gian phòng nghỉ có kiến trúc đơn giản , Alfa liếc nhìn Đỗ Duy mỉm cười nói: “Thiếu gia , ở nơi này hẳn là rất an toàn rồi , ngài cứ vào đi thôi , ta ở nơi này chờ ngài trở lại .”

Đỗ Duy nhìn Alfa và nói: “Người không cùng ta vào sao ?”

Alfa mỉm cười nhưng trong ánh mắt lại mang theo một tia kiêu ngạo: “Thiếu gia , ngài quên rồi sao , ta là một võ sĩ !”.

Tại đại lục Roland mặc dù vũ kỹ cùng với ma pháp đều có lịch sử lâu đời , nhưng là bởi vì văn minh ma pháp phồn thịnh nên vũ kỹ nói tóm lại ngàn năm nay đã bị ma pháp áp chế địa vị .

Trong một tình huống bình thường thì ma pháp sư khi thực tế chiến đấu cùng võ sĩ cùng cấp bậc đều có lực lượng mạnh hơn nhiều . Ví dụ như trước kia Đỗ Duy trên đường lần nọ bị ám sát , một ma pháp sư Clark có thể triệu hồi tử linh võ sĩ , dễ dàng giết chết mấy tên võ sĩ sát thủ có thực lực không tầm thường .

Ma pháp sư có thể vận dụng ma lực để khống chế lực lượng thần kỳ của các ma pháp nguyên tố , chỉ vào điểm này thì võ sĩ chỉ dựa vào tu vi của bản thân không cách nào chống đỡ lại được .

Mặc dù trên lý thuyết là ma pháp sư am hiểu công kích tâm xa còn võ sĩ am hiểu công kích cận thân , nhưng là từ góc nhìn thời đại mà nói thì uy lực của công kích tâm xa lớn như sóng triều lên .

Mà tuy ma pháp sư mặc dù nhược điểm lớn nhất là công kích cận thân , nhưng là văn minh ma pháp lại tìm được cách thức để bù vào điều này . Ví dụ như pháp sư Clark gọi về “Tử linh võ sĩ”, loại tử vong sinh vật đáng sợ này có thể bảo vệ bên cạnh ma pháp sư . Ngoài ra ma pháp sư còn có thể sử dụng ma pháp kết giới như một cách để bù đắp cho nhược điểm của mình .

Nhiều lý do như vậy khiến đồng cấp ma pháp sư so với đồng cấp chiến sĩ có rất nhiều ưu thế .

Nếu như không phải do ma pháp sư đào tạo quá sức khó khăn , mà võ sĩ so với ma pháp sư tu luyện dễ dàng hơn nhiều thì sợ rằng địa vị của võ sĩ sẽ càng đáng xấu hổ hơn .

Dù sao một người bình thường , cho dù thiên phú kém một chút chỉ cần cố gắng tu luyện cũng có thể luyện tập võ kỹ , ngay cả dù không đạt đến cảnh giới cao cấp thì cũng không phải không đạt được võ sĩ cấp thấp .

Nhưng là tu luyện ma pháp không giống như vậy , nếu như không có ma pháp thiên phú thì cả đời cũng không thể trở thành ma pháp sư , thậm chí không bước qua ngưỡng cửa để trở thành ma pháp sư cấp một .

Uy lực của ma pháp rất lớn , nhưng là tu luyện quá khó khăn tạo thành rào cản lớn đối với chức nghiệp này dẫn đến số lượng ma pháp sư rất ít . Giới võ sĩ mặc dù đẳng cấp thấp hơn nhưng là may mắn có số lượng khổng lồ nên còn có thể chống chọi lại giới pháp sư một chút .

Nhưng là địa vị dù sao cũng rất khác nhau .

Ví dụ như ma pháp công hội có thể đặt ngang hàng với thần điện , được xem như là một trong những thế lực cường đại nhất .

Nhưng tương quan mà nói thì “Hiệp hội kỵ sĩ” kia vị thế kém hơn rất nhiều . Việc quản lý thì lỏng lẻo lại còn bị ma pháp công hội áp chế đến tận tận khiến cho địa vị của hiệp hội kỵ sĩ tại đế đô kém rất xa so với ma pháp công hội .

Nhưng là dù sao giới võ sĩ vẫn còn có sự kiêu hãnh của mình . Thân là một võ sĩ cao cấp , Alfa chính mình nghiêm khắc tuân thủ theo các nguyên tắc tôn nghiêm và chính trực của võ sĩ cao cấp .

Tại đại lục Roland , giới võ sĩ cao cấp hầu hết đều có một tín điều giống nhau đã được truyền lại không biết đã bao nhiêu đời .

“Võ sĩ , không liên quan đến ma pháp công hội”

Tuy nhiên bởi vì địa vị của võ sĩ đi xuống nhiều nên số người tuân thủ dần dần cũng không còn nhiều nữa , chỉ có những võ sĩ tu luyện cao thâm thì mới tiếp tục tuân theo tín điều này còn những võ sĩ bình thường thì bởi áp lực sinh tồn đã sớm quên đi điều kiêu hãnh này...

Ví dụ như có ma pháp sư vì để bù đắp cho khả năng chiến đấu cận thân có thể chiêu lãm một ít võ sĩ để làm hộ vệ . Thật sự mà nói khi chiến đấu nếu bên cạnh có võ sĩ bảo vệ thì là sự bù đắp rất lớn cho nhược điểm cận chiến của ma pháp sư .

Mà những võ sĩ được ma pháp sư thuê về để hỗ trợ thông thường đều bị những võ sĩ cao cấp như Alfa khinh bỉ .

Đỗ Duy đương nhiên là biết những chuyện đó , cho nên khi Alfa cự tuyệt đi vào Đỗ Duy hiểu rõ ý tứ của hắn , cũng không có nói gì thêm .

Sau đó Đỗ Duy sửa sang lại quần áo của mình một chút rồi một mình đi vào tòa nhà hình lục giác .

Việc làm cho Đỗ Duy có chút kinh ngạc là ma pháp công hội cứ nhiên không hề có cửa !

Nhìn qua thì “Cửa” trông không không hề có cánh cửa , chỉ là khi đi qua lại có thể mơ hồ cảm giác được một đạo ma lực ba động quét ngang qua thân , huy chương ma pháp học sĩ đeo trên ngực Đỗ Duy lập tức có cảm ứng , sau đó thì ma lực ma động đang quét kia mới dần tiêu tán .

Đỗ Duy biết đại khái đây là ma pháp trận của ma pháp công hội . Mặc dù không có “Cửa” nhưng là không phải ai cũng có thể tùy tiện đi vào ma pháp công hội !

Chỉ có ma pháp sư chính thức đeo huy chương ma pháp sư của chính mình mới có thể tiến vào cửa của ma pháp công hội !

Đương nhiên , ma pháp sư trên đại lục rất ít . Toàn đại lục số ma pháp sư chính thức bắt đầu chưa đến vài trăm người mà thôi . Một ma pháp công hội khổng lồ như vậy sẽ cần người làm những công việc bình thường khác , mà ma pháp sư vốn thân phận cao quý phần lớn đều trầm mê nghiên cứu trong khi hàng ngày đều có những việc cần làm . Như vậy dẫn đến tại Roland đại lục xuất hiện một nhóm người với nghề nghiệp mới có liên hệ với ma pháp sư .

Ma pháp học đồ .

Những người này so với người thường đều có ma pháp thiên phú nhưng lại là không cách nào trở thành ma pháp sư; thậm chí trở thành ma pháp sư cấp một cũng rất khó khăn . Những người như vậy thường được ma pháp sư chiêu lãm thành trợ thủ và học đồ , thật ra chính là loại công việc làm người hầu .

Trừ các ma pháp sư tự thân chiêu lãm ma pháp học đồ ra thì tại phân hội của ma pháp công hội ở khắp đại lục cũng thu nhận ma pháp học đồ . Những người này phải làm rất nhiều việc thường ngày của ma pháp công hội , ví dụ như bảo tồn văn kiện , tu sửa tài liệu ma pháp....

Đỗ Duy đi vào tòa nhà của ma pháp công hội lập tức cảm nhận được sự khác biệt ....

Ở đây trên trần nhà không nhìn thấy chất liệu xây nên , trần nhà là một mảnh hư không , trên đó trôi nổi những mây , mặt trời , mặt trăng , các vì sao...tất cả đều đang lấp lánh tạo thành một quang cảnh tráng lệ mà cũng đầy kỳ lạ - Đương nhiên tất cả những thứ này là do ma pháp tạo ra .

Có thể thấy những người đi xung quanh tất cả đều mặc trường bào của ma pháp sư .

Đương nhiên là màu sắc trường bào không giống nhau .

Ma pháp sư cấp thấp và trung cấp mặc áo bào màu xám , mặc áo bào trắng chính là ma pháp sư cao cấp . Mà còn lại đại đa số đều mặc áo bào màu tím , tức toàn bộ đều là ma pháp học đồ .

Đỗ Duy đi vào bên trong đại sảnh thì thấy tuyệt đại đa số người ở đây đều mặc áo bào màu tím , đều là ma pháp học đồ . Thỉnh thoảng hắn mới nhìn thấy một hai ma pháp sư mặc áo bào màu xám . Còn về phần áo bào màu trắng thì đều là các thành viên cao cấp trong ma pháp công hội , họ sẽ không tự nhiên đi lại như vậy trong đại sảnh .

Đỗ Duy thân mặc trường bào màu đen lập tức thu hút không ít ánh mắt ngạc nhiên .

145. Chương 122: Một Tình Tiết Thay Đổi Nhỏ

Đi vào trong đại sảnh, điều khiến cho Đỗ Duy cảm thấy khác biệt là... tổng bộ ma pháp công hội không uy nghiêm và thần bí giống như trong tưởng tượng của bản thân ... ngược lại, dường như mang chút gì đó của thể tục!

Dọc theo hai đường đi ra rộng rãi là những cửa hàng khá cổ quái. Bên trong bán các loại các dạng ma pháp tài liệu, ma pháp đạo cụ kỳ quái, thậm chí còn có một số món đồ cổ đặc thù.

Những cửa hàng này là nơi các ma pháp sư thích lui tới, toàn bộ đều do ma pháp công hội xây dựng. Ma pháp sư trên khắp đại lục có thể đến đây để tìm mua các loại ma pháp nguyên liệu cần thiết.

Nhưng “tiền” được sử dụng ở đây, không phải là kim tệ thông dụng trên đế quốc đại lục hay là bất cứ loại tiền nào khác.

Mà là... trao đổi!

Phương pháp mua bán cổ xưa nhất, lấy hàng đổi hàng!

Điểm này khiến cho Đỗ Duy cảm thấy vô cùng tò mò và thú vị.

Bởi vì, đây là nơi cuối cùng trên toàn đại lục còn bảo tồn tập tục lấy hàng đổi hàng này. Trong khi tại các phân hội của ma pháp sư công hội trên đại lục cũng có loại cửa hàng ma pháp tài liệu này, nhưng ở đó lại có thể dùng đế quốc kim tệ để mua bán bất kỳ thứ gì.

Chỉ có tại tổng bộ ma pháp công hội tại đế đô, vì bảo vệ truyền thống, vẫn giữ lại truyền thống của các ma pháp sư từ ngàn năm trước, lấy hàng đổi hàng.

Đỗ Duy bước thêm vài bước, chỉ thấy xung quanh toàn là các ma pháp học đồ mặc áo bào màu bạc. Bọn họ từ xa nhìn thấy Đỗ Duy thân mặc hắc y, đều nhanh chóng tạm dừng làm việc, khom lưng cung kính thi lễ. Thỉnh thoảng có một hai người ma pháp sư mặc áo bào màu xám đi qua nhìn thấy Đỗ Duy đều tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó lần lượt khẽ cúi đầu, mỉm cười thân thiện, đồng thời cung kính thi lễ.

Xem ra Clark không nói dối, địa vị của ma pháp học sĩ quả thật cao quý, ma pháp sư từ sáu cấp trở xuống đều phải cung kính thi lễ với hắn.

Nhưng Đỗ Duy cũng không vội đi gặp chủ tịch ma pháp công hội - thật ra hắn cũng không biết làm sao để đi gặp. Dù sao chẳng có chuyện gì gấp gáp, hơn nữa hắn lại cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với mấy thương điểm ma pháp đạo cụ bên cạnh.

Những cửa hàng này cũng không lớn lắm. Tại đại sảnh to lớn rộng rãi này thì mỗi cửa hàng đều là một gian đóng kín, tạo thành kiểu kiến trúc “phòng trong phòng”. Vật liệu để xây cũng khá kỳ quái. Ví như trong cửa hàng bên cạnh, người ta dùng một loại tảng đá màu đen tỏa ra ánh sáng là lạ kiến tạo một căn phòng lớn, trên đỉnh phòng còn có sương khói. Chỉ thấy từng luồng sương đen tỏa ra bay lên, khi lên đến đỉnh những làn sương khói đen này tản ra như sương mù, dưới sự tác dụng của ma pháp tạo ra huyền ảnh, phẳng phát giống như bầu trời rồi dần dần tan đi!

Mặt trước cửa hàng, trên bức cửa sổ là các loại thủy tinh cầu được đặt san sát. Hiển nhiên, đây là một cửa hàng chuyên môn bán thủy tinh cầu mà các ma pháp sư chuyên dùng. Đỗ Duy nhìn thoáng qua nghĩ đến chính mình còn chưa có một cái thủy tinh cầu nào, không khỏi tò mò trong lòng liền đi vào.

Trong cửa hàng có một người đang đứng, với niên kỷ của người này e rằng có thể làm tổ phụ của Đỗ Duy, nhưng vẫn chỉ mặc một bộ trường bào màu bạc của ma pháp học đồ, bộ râu dài dài cơ hồ kéo tới ngực. Người đó thấy Đỗ Duy tiến vào, mặc dù niên kỷ của Đỗ Duy so với ông ta nhỏ hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn vội vàng cúi đầu thi lễ với hắn rồi cung cung kính kính nói với một giọng khô khan: “Ma pháp sư tôn kính, xin hỏi ngài cần cái gì?”

Đỗ Duy sắc mặt hòa ái, đối với ma pháp học đồ có tuổi cao này rất là khách khí: “Ta cần một thủy tinh cầu... ừm.”

“À, để ta xem nào.....”. Tuy đôi mắt đã mờ đục nhưng lão học đồ vẫn lấy ra được một bảng danh sách đưa cho Đỗ Duy. Nở một nụ cười trên khuôn mặt đầy những nếp nhăn với làn da khô ráp, lão hỏi: “Không biết ngài cần loại gì? Quả cầu kiểm tra ma lực nhé? Ah, những pháp sư ngài nhất định là chuẩn bị thu đệ tử rồi đúng không? Chỗ ta có loại cầu kiểm tra ma lực thượng hảo, có thể kiểm tra rõ ràng ma lực thiên phú của bọn nhỏ.....À ! Còn có tham trắc cầu(quả cầu dò xét), nếu ngài phải chuẩn bị đi thám hiểm, vậy chỉ bằng mua một cái tham trắc cầu đi. Chỉ cần ngài truyền vào một tia ma lực, tất cả mọi vật trong khuôn viên một dặm đều hiện ra rõ ràng..... Đương nhiên, nếu ngài cần thứ cao cấp hơn, ta nơi này còn có một quả từ lực hắc thủy tinh cầu, có thể hiện rõ cảnh vật trong khuôn viên mười dặm, có điều giá cả trao đổi sẽ cao hơn một chút.....”

Đỗ Duy càng lúc càng hiếu kỳ: “Còn nữa không?”

“Đương nhiên!” Lão học đồ vẽ mặt kiêu ngạo: “Chỗ của ta là cửa hàng thủy tinh cầu lâu đời nhất ma pháp công hội! Ngài biết không? Khi còn trẻ, sau khi trở thành ma pháp sư thì chủ tịch đương nhiệm Jacobin Dougan của ma pháp công hội đã mua quả thủy tinh cầu đầu tiên ở cửa hàng này! Người bán thủy tinh cầu cho ông ta chính là cha ta đấy! Chỗ ta có tất cả các loại thủy tinh cầu..... Không biết ngài cần loại nào?”

Đỗ Duy mặc dù bản lãnh ma lực không kém nhưng mà dù sao cũng không có học tập tri thức ma pháp một cách hệ thống và chính quy. Nhận thức về ma pháp đạo cụ của hắn phần lớn là từ trong mớ sách vở hỗn tạp, chỗ này biết một chút, chỗ kia cũng chỉ biết một chút. Thực ra hiểu biết của hắn đối với loại ma pháp đạo cụ thủy tinh cầu này không nhiều lắm. Suy nghĩ một chút, hắn cười khổ nói: “Lão tiên sinh, ta vừa mới trở thành ma pháp sư, chuẩn bị tìm mua cho mình cái thủy tinh cầu đầu tiên, cho nên ta cũng không biết chính mình cần cái gì? Ngài có đề nghị gì không?”

Lão học đồ sững sốt một chút, nhìn áo bào màu đen của Đỗ Duy miệng há hốc hắn ra: “Hả..... ngài, Ma pháp học sĩ đại nhân như ngài chẳng lẽ chưa có có dùng qua thủy tinh cầu trước kia sao?”

Đỗ Duy mỉm cười: “ta cũng vừa mới trở thành ma pháp sư.”

Lão học đồ lập tức ý thức được chính mình đã thất lễ, ma pháp học đồ có địa vị thấp nhất trong hệ thống ma pháp. Đừng nói đối phương là ma pháp học sĩ áo bào màu đen, cho dù là nhất cấp ma pháp sư thì bản thân lão cũng phải khách khách khí khí với đối phương. Hồi một câu thất lễ như vậy, thật là không nên.

Bất quá..... đã là ma pháp học sĩ, nhưng lại vừa mới trở thành ma pháp sư..... quả thật rất kỳ quái a.

“Như vậy.....” lão học đồ do dự một chút, nụ cười trên mặt càng khách khí: “Xin hỏi ngài tu luyện hệ ma pháp nào là chính?”

“Có sự khác biệt sao?” Đỗ Duy hỏi.

“Đương nhiên, nếu ngài chuyên tu luyện hỏa hệ ma pháp, ta có một cái thủy tinh cầu tăng cường phụ trợ hỏa hệ ma lực, có thể đảm nhiệm vai trò trận nhãn một cách tốt nhất khi ngài bố trí hỏa hệ ma pháp trận. Ngài chỉ cần cầm quả một cầu trong tay thì bất kỳ thay đổi tinh vi nào của ma pháp trận đều không thoát khỏi mắt ngài. Nếu ngài chuyên tu luyện thủy hệ ma pháp, ta có một loại thủy hệ triệu hoán cầu. Cho dù ngài đang ở vùng thảo nguyên hoang vu khô hạn ở Tây Bắc thì nó cũng có thể giúp ngài tăng cường quy mô ma lực triệu hoán, có thể dò xét ra mạch nước ngầm để thu được thủy nguyên tố..... À, để ta ngẫm lại đã..... ai, tuổi đã già rồi, đầu óc chẳng còn tốt nữa, thiếu chút nữa quên mất, chỗ ta còn có mấy cái phong hệ thủy tinh cầu, bất quá chỉ là dự trữ cầu cấp thấp. Nó có thể đoán trước sự thay đổi của tầng mây trên bầu trời, đoán trước được những cơn lốc lớn trong phương viên trăm dặm. Trong khi ngài bố trí phong hệ ma pháp trận, có thể thông qua thủy tinh cầu này để tìm kiếm phong lực xung quanh để tiến hành điều động..... ừm, điều động được gió so với tự mình sử dụng ma pháp chế tạo thành gió sẽ tiết kiệm được rất nhiều ma lực, ngài nói có đúng không?”

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, cười nói: “nếu là hắc ám hệ ma pháp thì sao?”

Khóe mắt lão học đồ khẽ giật một cái, trong ánh mắt thoáng qua vẻ sợ hãi, lão nhìn Đỗ Duy dò xét một lúc rồi thở dài: “Ài..... hắc ám hệ ma pháp..... bây giờ ma pháp sư tu luyện hắc ám hệ ma pháp thật sự không nhiều lắm a. Để cho ta ngẫm lại một chút.....”

Một lúc sau, đột nhiên mắt lão sáng lên, cười nói: “Ta nhớ ra rồi, ta có một vật chuyên dụng của hắc ám hệ ma pháp sư, bất quá là một thứ đồ cổ mấy chục năm rồi, nó được để ở chỗ này mãi mà không thấy ai đến mua. Đây là một cái vòng linh sư tác cầu (quả cầu tìm kiếm vong linh). Nếu ngài là ma pháp sư hắc ám hệ, đang cần sưu tập vong linh để luyện chế tử linh sinh vật, vậy cái vòng linh sư tác cầu này có thể trợ giúp ngài phát hiện sự hoạt động của u hồn chưa tan sau khi chết ở xung quanh.”

Đỗ Duy không khỏi run lên!

Sưu tập u hồn chưa tan sau khi chết? Luyện chế tử linh sinh vật?

Nói như vậy, đám tử linh vô sĩ mà tên pháp sư Clark triệu hoán là do bản thân hắn luyện chế ra?

Việc làm đó..... chuyện tà ác như vậy, chẳng lẽ ma pháp công hội cũng cho phép sao?

Thấy sắc mặt Đỗ Duy khác thường, lão học đồ vội vàng bổ sung: “bất quá ta phải nhắc nhở ngài, nếu ngài muốn mua thủy tinh cầu này thì phải lập khế ước trước.”

“Khế ước?”

“Đương nhiên!” lão học đồ sắc mặt càng tỏ ra nghi hoặc..... tên tiểu gia hỏa này thân mặc áo bào của ma pháp học sĩ, địa vị cực cao nhưng sao đối với những thứ cơ bản nhất đều tỏ ra chẳng biết chút gì?

Nếu không phải tại ma pháp công hội có ma pháp trận bảo vệ khiến người ngoài căn bản không cách nào giả mạo đi vào..... e rằng lão học đồ đã thật sự nghĩ rằng Đỗ Duy là đồ giả rồi!

“Tuy dùng hắc ám hệ ma pháp luyện chế tử vong sinh vật được ma pháp công hội chấp nhận là hợp pháp, nhưng tu luyện hệ ma pháp này thì có rất nhiều cấm lệnh và hạn chế. Ví như khi sưu tập vong linh sinh vật luyện chế tử linh sinh vật, mặc dù nói là cho phép, nhưng cũng có vài cái cấm lệnh. Trong đó trọng yếu nhất chính là chỉ cho phép sưu tập những u hồn chưa tan sau khi chết, tuyệt đối không cho phép ma pháp sư tự sát hại người vô tội để luyện chế vong hồn bọn họ! Đây là tuyệt đối cấm kỵ! Cho nên, nếu ngài muốn mua muốn đổi thủy tinh cầu này, tất phải ký một bản khế ước với ta! Nói một câu khó nghe..... nếu sau này ngài dùng thủy tinh cầu của ta làm mấy cái chuyện vi phạm quy định thì chuyện đó tuyệt đối không có quan hệ với ta! Cho dù truy cứu trách nhiệm, cũng sẽ không truy cứu đến ta. Ma pháp công hội có quy định là tất cả mọi đạo cụ của hắc ám hệ ma pháp, trước khi mua bán đều phải làm bản khế ước. Cho nên.....”

Lão học đồ nói xong, liếc trộm Đỗ Duy một cái.

Cũng không thể trách Đỗ Duy chẳng biết chút gì việc này, dù sao hắn cũng chưa học tập một cách chính thức và hệ thống về ma pháp thể hệ.

Trong ma pháp công hội, sự tồn tại của hắc ám hệ ma pháp luôn là một điều làm cho người ta cảm thấy rắc rối và mơ hồ.

Nhất là có một loại ma pháp sư tuyệt đối bị ma pháp công hội cấm tồn tại một cách nghiêm khắc, hề phát hiện ra thì cho dù phải cố gắng nhiều đến đâu cũng nhất định phải tiêu diệt cho bằng được ma pháp sư tà ác đó!

Vong linh pháp sư tà ác.

Mặc dù trong hắc ám ma pháp, có thể cho phép ma pháp sư dùng những vong hồn chết mà không tiêu tan để tiến hành luyện chế. Nhưng tuyệt đối không cho phép dùng người sống luyện chế!

Trong lịch sử đã từng có một số hắc ám ma pháp sư tà ác, vì theo đuổi lực lượng cường đại mà sinh ra tà niệm. Thông thường họ vì sự ích kỷ của mình mà sử dụng thực lực cường đại để giết chết thường nhân một cách bừa bãi. Thậm chí trong lịch sử có một vài cường giả tà ác có thể dễ dàng đồ thôn diệt trắn, thậm chí giết chết tất cả mọi người ở một thành thị nào đó, sau đó luyện chế thành tử vong sinh vật để chính mình sử dụng!

Cho nên giữa hắc ám ma pháp sư và tà ác vong linh pháp sư, sự khác biệt chỉ có một đường tơ.

Nếu người chỉ thỉnh thoảng bắt một hai u hồn, loại vong hồn chết không tiêu tan này do oán khí tràn ngập nên sẽ gây nguy hại cho nhân gian, vì vậy bắt lấy luyện chế thành tử linh sinh vật của chính mình thì chẳng những sẽ không bị trách tội mà ngược lại còn được cho rằng là làm một việc tốt.

Nhưng giết hại sinh linh để luyện chế tử linh sinh vật là chuyện tà ác.

Đỗ Duy nghe lão học đồ giới thiệu hai câu, trong lòng cũng hiểu đại khái. Hắn đang chuẩn bị rời đi, không hiểu tại sao đột nhiên trong lòng lại chột động tâm, giống như thần sai quỷ khiến, hắn nói: “vậy ta mua cái hắc ám hệ thủy tinh cầu kia của người.”

Đó hoàn toàn là một ý niệm tình cờ trong lòng Đỗ Duy, hắn mơ hồ tự hỏi chính mình một lúc, cảm thấy nếu không mua thứ gì rồi rời đi thì xem ra có chút gì đó không được hay lắm.

Mặc dù bây giờ hắn không tu luyện gì về hắc ám hệ ma pháp, nhưng mua một cái đem về nghiên cứu một chút, cũng là có vài điểm hứng thú.

Lão học đồ kia lập tức trở nên cao hứng, đi vào phía sau cửa hàng, một lúc lâu sau mới đem ra một cái hộp được chế tạo bởi hắc sắc mặc thạch(đá đen), chậm chậm đặt ở trước mặt Đỗ Duy, mỉm cười nói: “Cái vật này, ta đã đợi mấy chục năm vẫn không bán được, nay nếu như ngài đã thích, vậy ta sẽ bán với giá phải chăng.....”

Sau một phen trả tới trả lui, Đỗ Duy dùng hai khối thượng đẳng Thủy Lan toàn, thêm vào một viên ma pháp thủy tinh để bố trí ma pháp trận để đổi lấy thủy tinh cầu. Dù sao bây giờ túi hắn cũng khá dày, lần trước phân hội của ma pháp công hội ở Rowling bình nguyên có tặng mấy món đồ vật, hắn vẫn mang theo không ít thứ để trong túi ma pháp bên người. Tuy cái thủy tinh cầu này khá đắt nhưng Đỗ duy cũng chẳng ngần ngại - dù sao đều là đồ người khác tặng.

Sau khi ký tên vào bảng khế ước trong cái quyển bằng da dê, lão học đồ tỏ vẻ rất cao hứng, ông ta tiện tay cầm lấy phía sau quầy một cái chuông nhỏ mà nhìn không ra màu sắc vốn có của nó là gì, lắc lắc vài cái, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên dường như có cả ma lực ba động trong đó.

Chỉ chốc lát sau, một người trẻ tuổi mặc trường bào màu bạc của ma pháp học đồ chạy đến, trên ngực đeo huy chương ngôi sao sáu cánh, chút mồ hôi rịn ra trên trán, tiến đến cười nói: “Lão Hans, người gọi ta sao?”

“Này..... ta mới bán một kiện đạo cụ hắc ám hệ, đây là khế ước, người mang về cất đi.” Lão học đồ mỉm cười.

Người học đồ trẻ tuổi này hiển nhiên là nhân viên công tác trong ma pháp công hội, hẳn nhìn Đỗ Duy một cái rồi nhanh chóng khom lưng thi lễ, tiếp đó cẩn thận nhận lấy bằng khế ước rồi đi khỏi.

Đỗ Duy rất tò mò đối với loại chế độ trong ma pháp công hội này, tuy nhiên cũng không có ý hỏi nhiều, sau đó cũng rời đi.

Hắn tiện tay bỏ cái thủy tinh cầu đen như mực kia vào túi ma pháp trên người.

Dường như đó chỉ là một tình tiết nhỏ nhỏ trong chuyến dạo chơi của

Đỗ Duy.....

Nhưng lịch sử thông thường vẫn là như thế. Một tình tiết nhỏ đôi khi có thể thay đổi phương hướng dòng chảy của cả thời đại.....

Quả hắc ám hệ thủy tinh cầu nhỏ nhỏ đó dường như có chút gì đó làm thay đổi cuộc đời Đỗ Duy, mà sự thay đổi này, bây giờ mà nói thì không thể nhìn ra.

146. Chương 123: Đại Thiên Tài Đầu To

Hình dáng cửa hàng này là một gốc

đại thụ hoàn chỉnh.

Trong đại sảnh ma pháp công hội, trước sau trái phải đều là những kiến trúc kì hình quái trạng, nhưng chỉ có duy nhất gốc đại thụ này đơn độc đứng ở đây. Đỗ Duy đánh giá gốc đại thụ này sợ rằng bảy tám người khỏe mạnh cũng không thể chuyển tới đây được. Gốc cây này gần chạm đến trần nhà, cũng không biết cao bao nhiêu, rễ cây cắm sâu vào trong mặt đất, Trên thân cây màu đen vòng quanh một tua dây cổ quái màu xanh.

Kì quái nhất là gốc đại thụ sức sống bừng bừng này bên trong lại bị khoét rỗng, biến thành một căn phòng hình gốc cây, không biết gốc cây bị khoét thủng này sống sót bằng cách nào.

Mặt ngoài vỏ cây bị đục ra một cái cửa sổ hình vuông cùng với một cái cửa hình chữ nhật. Thân cây bị đục rỗng được bố trí thành hình một căn phòng. Sau khi Đỗ Duy đi vào thì nhìn thấy trên cửa có treo một cây gậy gỗ cao hơn một người.

Hiển nhiên đây là một nơi chuyên môn bán ma trượng cho ma pháp sư.

Đặt trong gốc đại thụ là một cái quây gỗ cao, trong phòng tràn ngập mùi gỗ làm người ta cảm thấy buồn bực, bất quá Đỗ Duy lập tức bị các loại ma trượng treo trên vách tường hấp dẫn.

Ma trượng là trang bị mà một ma pháp sư thông thường không thể thiếu. Một chiếc ma trượng tốt cần phải có chất gỗ đặc thù chế tạo bởi vì kim loại thông thường có tính bài xích đối với ma lực. Nguyên liệu gỗ làm ma trượng đòi hỏi cực kì khắt khe. Chẳng hạn như trong túi ma pháp trên người Đỗ Duy có một thanh ma trượng nửa thành phẩm, là lễ vật mà ma pháp công hội tại Rowling bình nguyên gửi tặng. Đó là một khúc gỗ hồ đào, hơn nữa được chặt vào mùa xuân lúc thân cây mọc ra một cành lộc đầu tiên, rồi mang đi chế tạo.

Đỗ Duy đối với ma trượng có chút hiểu rõ. Thông thường thân thể ma pháp sư khá yếu ớt, bởi vì chìm đắm trong việc nghiên cứu ma pháp trong một thời gian dài nên thân thể không được rèn luyện, thể lực không đủ, dưới tình huống này thì trọng lượng của ma trượng càng nhẹ càng tốt.

Đồng thời ma trượng cần phải chắc chắn, bởi vì khi thi triển ma pháp ma trượng phải chứa được ma pháp ba động.

Điểm thứ ba cũng trọng yếu chính là ma đạo tính. Mặc dù kim loại đối với ma lực có tính bài xích khiến cho phần lớn ma pháp sư lựa chọn cây gỗ để chế tạo ma trượng, nhưng không phải tất cả cây gỗ đều có ma đạo tính dồi dào. Cũng có không ít chất gỗ không thích hợp.

Muốn nhẹ nhàng, chắc chắn đồng thời chứa ma đạo tính dồi dào.

Thông thường mà nói, việc chế tạo ma tượng trên Roland đại lục xét trên mục đích sử dụng, cây gỗ có thể chia ra làm ba cấp bậc.

Cấp thấp nhất là một loại chất gỗ gọi là “tử gia la thụ”. Loại gỗ này rất nhẹ, cũng rất chắc chắn, hơn nữa lựa chọn cũng rất dễ dàng, nhất là nó sinh trưởng tại nam phương, nơi ánh mặt trời sung túc. Điều này khiến cho loại ma tượng này trời sinh rất miễn cảm với hỏa hệ ma pháp, thích hợp với hỏa hệ ma pháp sư.

Nhưng loại “tử gia lai thụ” này có nhược điểm rất rõ ràng: ngoại trừ hỏa hệ ma pháp ra, khi sử dụng các hệ ma pháp khác, hiệu quả bị giảm xuống rất nhiều. Hơn nữa đặc biệt là đối mặt với thủy hệ ma pháp sư, loại ma tượng này đặc biệt sợ ẩm thấp. Một khi bị ướt tác dụng của nó sẽ bị tổn hại rất lớn. Nó trời sinh bị thủy hệ tương khắc.

Bất quá bởi vì dễ dàng lựa chọn và chế tạo, thông thường hỏa hệ cấp thấp ma pháp sư trên đại lục nên vẫn lựa chọn chất gỗ này. Đây cũng là lựa chọn ban đầu của đa số hỏa hệ ma pháp sư.

Nguyên liệu trung phẩm cũng rất nhiều, trước mắt đại lục sử dụng phổ biến nhất là một loại gọi là “la đồng thụ”, loại cây gỗ này trời sinh có rất nhiều ma đạo tính, hơn nữa cũng đủ chắc chắn, chỉ là trọng lượng hơi lớn một chút. Hơn nữa quan trọng nhất là nuôi trồng không dễ dàng, chỉ sinh trưởng ở phía nam đại lục gần ao đầm phía nam.

Quý giá nhất là loại chất gỗ này cả một trăm cây thì trong đó chưa chắc đã có thể tìm được một gốc thích hợp để làm nguyên liệu chế tạo ma tượng. Bởi vì đại đa số chất gỗ “la đồng thụ” đều rất nặng thậm chí có thể nặng hơn so với kim loại có cùng thể tích. Chỉ có một vài chủng loại rất thưa thớt trọng lượng mới nhẹ một chút.

Mà nguyên liệu thượng phẩm được công nhận trước mắt, cũng là một loại cây “hồ đào” mà Đỗ Duy thường thấy ở kiếp trước. Nhưng điều kì quái là trên Roland đại lục, cây hồ đào lại rất thưa thớt.

Dùng cây hồ đào để chế tạo ma tượng, công nghệ cũng rất có tính đặc thù, phải lựa chọn cây gỗ có tuổi ngoài năm mươi năm. Sau đó phải đợi vào ngày xuân trong năm, chặt xuống một cành cây trên một cây mọc ra mầm non mới vào mùa xuân. Nguyên liệu như vậy mới được cho là tốt nhất. Vô luận là sức nặng, độ chắc chắn, còn có ma đạo tính khi sử dụng các hệ ma pháp, đều là số một.

Nhưng là cây hồ đào tại Roland đại lục rất thưa thớt, mà thông thường cây hồ đào không thể sinh trưởng tới năm mươi năm tuổi. Trừ khi có ma pháp sư chuyên nghiệp dùng các loại ma pháp được tể tử mĩ bồi dưỡng mới được. Điều này khiến cho loại nguyên liệu này rất thưa thớt. Trên mặt ngoài rất nhiều ma tượng mà ma pháp sư sử dụng gọi là cây hồ đào, nhưng phần lớn tuổi cây không được năm mươi năm, hơn nữa chưa chắc đã là nhánh cây có mầm non đầu tiên vào mùa xuân. Cho nên tại các phương diện cũng yếu kém không ít.

Đỗ Duy nhìn chung quanh cửa hàng này một chút, phát hiện ma tượng ở đây đều là bán thành phẩm, trong đó đại đa số tài liệu đều là trung phẩm, ngẫu nhiên có thể thấy được một hai cây hồ đào thượng phẩm. Do Đỗ Duy là một được tể sư có kinh nghiệm phong phú, đối với trình độ hiểu rõ về ma pháp thực vật nên chỉ liếc mắt một cái là nhận ra tuổi cây không đủ.

- Xin hỏi, ngài có cần hỗ trợ gì không?

Ngay lúc Đỗ Duy tùy ý xem xét, từ cái quầy cao thò ra một cái đầu.

Người này ước chừng hơn ba mươi tuổi, một người cái đầu thật lớn nhưng chiếc cổ lại nhỏ đến thương cảm. Tóc trên đầu rất thưa thớt, vẻ mặt mơ màng, hình như vừa mới tỉnh ngủ, làm cho Đỗ Duy buồn cười nhất là người này mang theo một mắt kính, hiển nhiên loại kính một tròng gắn vào mắt này là một loại kính phóng đại mà người thợ sử dụng khi điêu khắc. Hắn mang theo đồ vật này làm cho người ta xem ra hai mắt trên mặt hắn một bên thì nhỏ như hạt đậu còn một bên dưới tác dụng của kính phóng đại thì lớn như mắt trâu, trông rất buồn cười.

Người này từ sau quầy hiện thân ra, dùng sức xoa nước miếng, hiển nhiên là vừa rồi ngủ trộm. Thấy rõ trang phục của Đỗ Duy, nhanh chóng từ sau quầy chạy ra, khom lưng thi lễ: “ Xin chào ngài, ma pháp sư tôn kính, xin hỏi ngài cần ma tượng phải không?”

Đỗ Duy liếc mắt nhìn người này một cái. Khiến Đỗ Duy có chút kinh ngạc chính là người này cư nhiên không mặc áo ma pháp học đồ màu bạc mà là một bộ ma pháp sư bào chính thức màu xám. Mặc dù hắn đeo tấm huy chương ma pháp sư làm Đỗ Duy thấy có chút cổ quái.

Ngây người một chút Đỗ Duy mới nhận ra người trước mắt này mặc dù mặc ma pháp sư bào nhưng thân phận chính thức của hắn là một gã ma pháp được tề sư.

Địa vị của ma pháp được tề sư còn không bằng một gã ma pháp học đồ.

Đây là sự thật mà các sách về ma pháp đều công nhận.

Bất quá, Đỗ Duy là dựa vào học ma pháp được tề mà đi lên, đương nhiên sẽ không xem thường ma pháp được tề sư, hắn cười rất khách khí: “- Ta chỉ là tùy tiện xem thôi, ân. Ta rất kỳ quái, tại sao ma tượng ở đây đều là bán thành phẩm.

Gã đầu to này há miệng cười: “Ngài nói đùa rồi...ma tượng nơi này làm gì có thành phẩm. Nơi này chúng tôi chỉ cung cấp chế tạo phần gỗ của ma tượng thôi. Mà mặt trên ma tượng có gắn ma pháp bảo thạch, ngài đi lên phía trước là có thể tìm được mấy cửa hàng. Công nghệ chế tạo mộc tượng cùng với luyện chế ma lực bảo thạch bất đồng, ta chỉ am hiểu mộc nghệ, còn luyện kim thuật ta không hề biết.”

Đỗ Duy gật đầu, tiện tay cầm lấy một thanh gỗ hồ đào màu đen, cầm trên tay cân nhắc một chút, nói:

“- Gỗ hồ đào này hình như không đủ tuổi cây.”

“- Đương nhiên. Cây gậy trong tay ngài chỉ dùng gỗ hồ đào hai mươi năm tuổi chế tạo, đã rất khó có được. Thực sự muốn tìm gỗ hồ đào hơn năm mươi năm tuổi, sợ rằng toàn đại lục không có lấy một gốc. Hơn nữa, gỗ hồ đào năm mươi năm tuổi đều bị một ít Đại ma pháp sư xem là bảo vật, như thế làm sao có thể cho người khác chặt xuống mang tới đây bán được?” Người này nhìn Đỗ Duy, cười nói:

“- Bất quá, gỗ hồ đào hai mươi năm tuổi, đã rất khó có được, mọi nơi đều vậy, không ít trung cấp ma pháp sư đều bằng lòng sử dụng loại ma tượng này, ngài...”

Đỗ Duy cười cười, buông cây gậy trong tay ra:

“- Ta chỉ có chút tò mò về công nghệ chế tạo ma tượng thôi. Ta hỏi một chút, nếu trong tay ta có nguyên liệu gỗ thích hợp, cũng có bảo thạch loại tốt. Vậy như thế nào mới có thể chế tạo một cái ma tượng thành phẩm đây.”

Gã đầu to mắt to này thấy Đỗ Duy không muốn mua hàng, cũng không có một chút khó chịu, khách khí nói:

“- Vậy sao, phía trước rẽ vào có một cửa hàng ma pháp đạo cụ, bên trong có thể nhận chế tạo các loại đạo cụ, chỉ cần ngài cung cấp nguyên liệu thích hợp, sau đó có thể dựa vào yêu cầu của ngài mà làm.”

“- Vậy, Đồ án ma pháp bên trong họ cũng có thể làm?”. Đỗ Duy nhíu mày.

Hắn đã xem qua ma tượng của Gandoff. Chiếc ma tượng đó trông không mấy ưa nhìn, thậm chí chất gỗ đều không phải là gỗ hồ đào. Cũng không biết chỉ dùng vật gì chế tạo. Quan trọng nhất là trên mộc tượng khắc họa rất nhiều hoa văn đồ án cổ quái, hiển nhiên là một loại gia trì ma pháp có tính chất phụ trợ.

Tên đầu to này con mắt sáng ngời, phảng phất nghe thấy đề tài mà mình hứng thú nhất, lập tức nhiệt tình hơn rất nhiều:

“- Xem ra ngài là một Đại ma pháp sư rất có kinh nghiệm a! Bình thường mà nói, ma tượng gia trì thêm một ít phụ trợ ma pháp thì có khả năng làm được. Nhưng bởi vì nguyên liệu bất đồng, chỉ có chất gỗ thượng đẳng mới có thể gia trì ma pháp, nguyên liệu thấp hơn một chút, ví dụ như gỗ tử gia la cùng với gỗ la đồng đều không thể làm được. Gỗ hồ đào thì có thể...nhưng ngài cũng biết, khắc họa ma pháp trận thì tài liệu tốt nhất là thủy tinh thạch. Cây gỗ sao, cho dù cây gỗ có tốt hơn nữa đối với tác dụng hấp thụ ma lực so với thủy tinh thạch cũng kém hơn một chút. Cho nên gia trì phụ trợ ma pháp trên ma tượng cũng là một ít quang minh thuật cùng với ma lực tăng phúc thuật cấp thấp. Muốn gia trì ma pháp uy lực lớn sợ rằng sẽ không được. Cho dù ngài có hồ đào mộc năm mươi năm tuổi loại tốt nhất cũng không đạt tới yêu cầu này.

Đỗ Duy cười cười, thuận miệng nói:

“- Nếu nói như vậy, vậy không bằng dùng thuần túy ma lực thủy tinh chế tạo ma tượng.”

Tên đầu to này nghe vậy không khỏi mừng rỡ, vỗ đùi, vẻ mặt lộ ra kinh hỉ:

“- Di? Ngài cũng nghĩ như vậy sao? A ha! Ta cũng nghĩ như vậy. Từ ma đạo tính mà nói, nguyên liệu gì cũng đều kém thủy tinh. Kể cả được xem là tốt nhất - gỗ hồ đào, đều không bằng. Ta đã tính toán qua, cùng thi triển phép thuật đồng cấp bậc, so sánh thủy tinh cùng với gỗ hồ đào, thủy tinh tăng gấp năm lần công hiệu. Bất quá...”

Đỗ Duy cũng cảm thấy hứng thú:

- Bất quá cái gì?

Đầu to thở dài, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ;

- Bất quá năm ấy khi ta đưa ra ý nghĩ này, đã bị sư phụ chửi mắng rất thảm... Ai! Biện pháp này cũng chỉ là không tưởng mà thôi.

Đỗ Duy nhú mày, vừa nghĩ đã hiểu được nguyên nhân.

Thuần túy thủy tinh chế tạo ma tượng? Tình huống thông thường, chiều dài ma ước chừng hơn một trượng, đại bộ phận đều cao hơn ma pháp sư sử dụng nó. Thể tích lớn như vậy, dụng thuần túy đá thủy tinh chế tạo, sức nặng sợ rằng không dưới hai ba trăm cân.

Hai ba trăm cân? Sợ rằng cho dù là võ sĩ man rợ cường hãn cầm cự kiếm bằng cả hai tay thì cũng không nặng đến như vậy. Để cho ma pháp sư thân thể yếu ớt mùa may ma tượng so với vũ khí của võ sĩ man rợ còn nặng hơn vài lần để chiến đấu?

Thật sự có một thanh thượng hảo ma tượng như vậy, sợ rằng ma pháp sư trên toàn đại lục cũng không một ai có thể giơ lên.

Chính xác là không tưởng a!

Đầu to này hiển nhiên là một người tính tình có chút mê mang, mắt thấy một người đối với nghiên cứu của mình có hứng thú, nhất thời cái gì cũng không nhớ. Hăng say cùng Đỗ Duy nói chuyện.

“- Mặc dù dùng thuần túy thủy tinh là không có khả năng. Nhưng không phải không có phương pháp cải thiện chất gỗ.”

Trong ánh mắt hắn có những tia sáng lóe lên.

Từ ma pháp nguyên lý mà nói, ma tượng là một loại công cụ tăng cường ma pháp. Mà nguyên liệu tăng cường càng tốt, sẽ khiến cho khi thi triển ma pháp, ma lực tiêu hao không đáng có sẽ giảm bớt, uy lực tất nhiên sẽ xuất sắc hơn.

“- Ta nghiên cứu nhiều năm cũng tìm được không ít nguyên liệu, bất quá đều có những khuyết điểm nào đó. Ví dụ như tử gia la mộc, đối với hỏa hệ ma pháp cũng rất tốt. Chỉ đơn thuần nói đến hỏa hệ ma pháp thì ma đạo tính thậm chí so với gỗ hồ đào cũng tốt hơn, nhưng các hệ khác thì không được. Hơn nữa đặc biệt bị thủy hệ khắc chế. Nếu ma pháp sư cầm pháp tượng làm bằng tử gia la mộc gặp phải thủy hệ ma pháp sư vậy thì hoàn toàn bị kém thế..... ta mấy năm nay một mực nghiên cứu cây cối thực vật ..... nếu nói có thể tạp giao bồi dưỡng .....”

Đầu to càng nói càng hăng say, nhện không được múa máy tay chân đứng lên:

“- Ví dụ như nói. Ta dùng cây tử gia la cùng một loại khiên ngư đằng tạp giao, khiên ngư đằng vốn không sợ nước, ta nghĩ, có thể trung hòa một chút nhược điểm sợ nước của gỗ tử gia la .....”

Đỗ Duy trên mặt không có cử động gì nhưng sự kinh ngạc trong lòng nổi lên cuộn cuộn.

Gã đầu to này, nhìn mặt mê mê hồ hồ, cư nhiên là một thiên tài a!

Gép cây? Tạp giao?

Loại kĩ thuật này kiếp trước Đỗ Duy đương nhiên biết, với khoa học hiện đại tự nhiên có thể làm được. Nhưng ở thế giới này ngoại trừ ma pháp hưng thịnh ra, cơ hồ tất cả đang trong thời trung cổ!

Thực vật tạp giao? Sợ rằng truyền ra ngoài sẽ kinh thế hãi tục!

Nhìn tên đầu to này. Đôi tay hằn rờ vào trong mắt Đỗ Duy, khiến nội tâm máy động. Hai bàn tay này thô ngắn và chắc chắn, trên bàn tay là tầng tầng chai sạn, còn có không ít chỗ xước.

Tầng tầng vết chai. Một đôi tay như vậy không có một chút nào giống một người bảo trì nhàn nhã.

Quá nửa giống một người làm vườn hàng năm cùng cây cối, đất đai tiếp xúc.

- ..... đáng tiếc, ta tự trồng không ít thực vật kì quái, cuối cùng lại bị sư phụ nhìn thấy. Mang ta ra mắng té tát, nói ta không không chú ý vào chính nghiệp. Những cây cối đó ta trồng toàn bộ đều bị thiêu bị hủy, sau đó, ta bị đem đến chỗ này làm ma trượng ..... lão sư nói ta vẫn còn có nhân quang đối với chất gỗ, ai...

Nói đến chỗ này, đầu to không khỏi ai thanh thán khí.

Đỗ Duy trong lòng nhảy loạn ..... gã này đột nhiên bị phái tới cửa hàng công tác? Quả thực là phí của trời a!! Tên sư phụ kia của hắn, Đỗ Duy thực sự không biết là nên ôm hắn hai cái hay là đá hắn hai cước!

Lãng phí một thiên tài có thiên phú như vậy nên bị đá. Nhưng nếu không như vậy...Đỗ Duy thiếu gia ta làm sao có cơ hội đây?

Đỗ Duy nghĩ tới đây đã quyết định chủ ý, trên mặt không tự chủ được lộ ra một loại... đặc biệt mỉm cười - nếu giờ phút này bên cạnh có người nhà Rowling nhất định sẽ nhận ra nụ cười lúc này của thiếu gia cơ hồ cùng với lúc đầu lừa Vivian đáng thương bé nhỏ giống nhau như đúc a!

“- Vị lão huynh này, không cần quá tức giận...”

Đỗ Duy thuận miệng an ủi hai câu, rồi lập tức hỏi:

”- Ta đối với quan điểm của ngươi rất có hứng thú, kỳ thật ta đối với ma pháp thực vật rất có nghiên cứu, không bằng có cơ hội chúng ta cùng nhau ngồi xuống nói chuyện vui vẻ..... Được rồi, nói lâu như vậy, ta còn không biết ngươi tên là gì?

“- Ta?”

Đầu to hì hì cười, vẻ mặt không có tâm cơ:

“- Ta gọi là Poll. Là đệ tử của Azis đại sư trong ma pháp công hội ..... Ai, bất quá ta đi theo Azis sư phụ đã hai mươi năm rồi, nhưng cũng là đồ đệ vô dụng nhất của sư phụ...”

Poll? Đỗ Duy âm thầm nhớ kỹ cái tên này.

Bất quá...Azis?

Đỗ Duy đối với cái tên này rất quen thuộc!

Gageu? Azis?

Đỗ Duy nhớ lại, trong lòng Gageu thống hận nhất chính là ma pháp sư này! Lúc đầu chính là Gageu và Azis cùng tiến vào băng phong rừng rậm. Kết quả là khi gặp Medusa, Azis một mình chạy trước, bỏ lại đồng bạn.

Chẳng lẽ chính là ma pháp sư này?

Ý niệm trong lòng chuyển động nhưng khuôn mặt Đỗ Duy rất bình tĩnh, cười nói:

“- Tên ta là Đỗ Duy, là nhà Rowling.”

“- A, ngài nhất định là vị ma pháp học sĩ tân nhiệm kia rồi.”

Poll mỉm cười:

“- Ta nghe nói qua tên ngài. Bây giờ cả ma pháp công hội đều nói về ngài. Đỗ Duy các hạ tôn kính, ma pháp công hội đã hơn mười năm không có thêm ma pháp học sĩ rồi! ”Chỉ là .....”

Poll liếc mắt nhìn Đỗ Duy một cái, không có chút ý tứ nói:

“- Chỉ là ta không nghĩ ngài lại trẻ như vậy.”

Đỗ Duy thuận miệng cười cười, vừa cùng Poll nói chuyện về mấy vấn đề về ma pháp thực vật. Điều khiến cho Poll cao hứng là trong khi thời buổi này ma pháp được tề học đi xuống, vị tân nhiệm ma pháp học sĩ cư nhiên lại có nghiên cứu! Poll là một người thuần phát không có tâm cơ. Nói một lúc đến lúc cao hứng, tay chân múa may lễ tiết cũng quên hết.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người mở miệng hô một tiếng:

“- A! Đỗ Duy các hạ, ngài ở chỗ này, làm ta tìm cả nửa ngày.”

Vừa nói xong, bên ngoài đi tới một người, đúng là Clark pháp sư.

Đỗ Duy vừa nhìn thấy Clark, không khỏi thấy sững sốt một chút. Bộ dáng của Clark lúc này so với hôm qua khác biệt thật lớn. Một ngày không gặp thì già vốn cả người lúc nào cũng xám xịt này khí sắc phảng phất tốt hơn nhất nhiều, trong ánh mắt toát ra một vẻ đặc ý. Ma pháp sư bào màu xám trên người cũng mới tinh. Mà còn có một khác biệt rất nhỏ chính là huy chương trên ngực hắn. Ngoại trừ huy chương cấp bậc ma pháp sư vốn có còn có thêm một quả huy chương tạo hình kì lạ: một quả huy chương hình ma trượng. Mặt ngoài ma trượng sáng lấp lánh, không phải là bảo thạch mà là biểu tượng một ngôi sao sáu cánh.

Poll sững sốt một chút, nhìn thấy Clark thần sắc không khỏi lộ ra một tia sợ hãi- bất luận là thời đại nào, hắc ám ma pháp sư luôn làm người ta sợ hãi. Tên đầu tay này bỗng cơ trí hạ tại tay đang múa may xuống, thấp giọng sợ hãi nói:

“- A! Clark đại sư .....”

Dừng một chút, hắn đột nhiên nhìn thấy huy chương trước ngực Clark, không khỏi sợ run, nhanh chóng sửa lời:

“- A không. Clark chấp sự đại nhân!”

Chấp sự?

Đỗ Duy trong lòng âm thầm đoán, chắc đại khái là một loại chức vụ cao cấp trong ma pháp công hội? Nhìn bộ dáng sợ hãi của Poll, chức vụ này chắc chắn cũng không thấp.

Đỗ Duy đúng là không sai. Trong ma pháp công hội, Đại ma pháp sư luôn toàn tâm toàn ý vào nghiên cứu ma pháp đâu có hơi sức quản lí những công việc bình thường của ma pháp công hội? Mà dưới tình huống như vậy những công việc khổng lồ của ma pháp công hội đều do vài tên chấp sự tới chủ trì. Thân là chấp sự sẽ nắm giữ thật quyền trong ma pháp công hội.

Clark vì Đỗ Duy mà lập công lớn, cuối cùng mang Đỗ Duy bình an về đến đế đô, trong đó còn cứu Đỗ Duy một mạng. Dựa vào công tích được chủ tịch đề bạt lên...chuyện này cũng sáng tỏ tầm quan trọng của Đỗ Duy trong ma pháp công

hội.

- Đỗ Duy các hạ, ta vừa rồi đi ra, nghe thấy người ta nói người tới đây, ta mất không ít thời gian tìm ngài đấy, đi thôi, bây giờ chủ tịch đại nhân nhất định rất muốn gặp ngài.

Đương nhiên Clark sẽ không tươi cười với một ma pháp sư một cấp nhỏ bé (nhưng lại là một được tề sư bị xem thường nhất), hắn liếc mắt qua Poll một cái, rồi kéo Đỗ Duy đi ra.

Nhưng Đỗ Duy dừng lại một chút, cười với Poll một cái, nói:

“- Có thời gian ta sẽ tới tìm người.”

Lưu lại Poll đang trợn mắt há mồm, Đỗ Duy cùng với Clark khuôn mặt đang mang vẻ nghi hoặc cùng nhau rời đi.

Đỗ Duy là một người rất thông minh, nhìn thấy ngực Clark thêm một cái huy chương, còn có Poll vừa rồi đối xứng hô đã hiểu được Clark quá nửa là được thăng chức, hơn nữa được thăng chức sau khi cùng mình trở về đế đô thì quá nửa là có quan hệ với mình.

“- Quên chúc mừng ngài rồi, Clark chấp sự đại nhân.”

Đỗ Duy cười cười. Clark không dám ngạo mạn trước mặt Đỗ Duy, mỉm cười nói:

“- Khách khí rồi. Đỗ Duy các hạ ..... ngài là ma pháp học sĩ, thân phận so với ta còn muốn cao hơn. Một chấp sự nho nhỏ thật không đáng nhắc tới.”

Không đáng nhắc tới sao? Sợ rằng còn hơn thế nữa chứ.

Mặc dù Đỗ Duy không quá hiểu rõ khái niệm chấp sự, nhưng hai người một đường đi tới thì người gặp trên đường đều thi lễ với cả hai. Hơn nữa khi ánh mắt khi nhìn Clark đều mang theo một tia kính sợ. Đỗ Duy không khó tưởng tượng chức chấp sự này không hề đơn giản!

147. Chương 124: Ma Pháp Sư Chấp Pháp Đội.

Trong ma pháp công hội của Roland đại lục, nếu thực sự luận về thực lực cao thấp vậy thì Clark tuyệt đối không thuộc nhóm đầu. Nhưng những ma pháp sư đã ngoài tám cấp trong ma pháp công hội phần lớn đều là một ít lão quái vật không thích tục sự, hơn một nửa đều là một nhóm tâm tư đắm chìm trong nghiên cứu về chủ tu ma pháp của mình. Cứ như vậy, những chuyện thường vụ khổng lồ của ma pháp công hội thì với những lão quái vật này thậm chí chủ tịch ma pháp công hội ra lệnh cũng không có ích gì.

Cho nên, tất cả chuyện thường vụ hàng ngày của ma pháp công hội, đều là giao vào tay cho một ít ma pháp sư cấp thấp đến làm.

Trước mắt tổng hội của ma pháp công hội trên Roland đại lục, tổng cộng có sáu gã chấp sự. Trong sáu người này đại đa số đều là môn hạ đệ tử của một ít lão quái vật, cấp bậc ma pháp sư đều trên dưới sáu cấp. Sáu người này đều là sáu cánh tay của chủ tịch ma pháp công hội quản lý công tác của cả ma pháp công hội trên toàn đại lục, kể cả các phân hội của ma pháp công hội đều cũng do bọn họ tiết chế.

Thiết tưởng, một tổ chức bao trùm cả đại lục, công tác bên trong nhiều rắc rối như thế nào? Dẫn dắt các phương diện công tác phức tạp như thế nào? Tài chính của cả ma pháp công hội, chuyển vận chuyển hàng ngày, sự điều độ, việc mua bán tài liệu ma pháp của các phân hội ..... Cho tới bây giờ, trong truyền thuyết, nội bộ của ma pháp công hội tồn tại một lực lượng thần bí “ma pháp sư chấp pháp đội”, mà hết thảy những cái này đều do sáu gã chấp sự tiến hành trừ tính, an bày.

Mặc dù các quyết sách trọng đại đều phải thông qua chủ tịch tuyên bố, nhưng một ít chuyện nhỏ hàng ngày chấp sự này đều có thể làm chủ. Nói như thế có thể thấy quyền lực là không nhỏ.

Đỗ Duy một đường cùng với Clark thuận miệng nói chuyện phiếm, từ miệng Clark hỏi ra được chức trách cụ thể. Hắn cũng hiểu được đây tuyệt đối là một vị trí thực quyền.

Clark vốn là đệ tử của một vị ma pháp sư già chín cấp trong ma pháp công hội. Chủ tu chính là hắc ám hệ ma pháp, thiên phú cũng tương đối, đến tuổi trung niên đã tu hành đến cấp sáu, chỉ là tên vô lại này lòng thể tục có mạnh hơn các ma pháp sư khác, quan hệ không tồi với không ít hào môn quý tộc tại đế đô. Xét lại, hắn tuy là một vô lại nhưng về phương diện này thì rất tinh minh, chu đáo.

Nếu chuyên tâm nghiên cứu ma pháp, có lẽ Clark không phải loại thiên tài này, nhưng nếu làm chấp sự thì đây lại là một vị trí vô cùng thích hợp. Clark vốn một tâm phấn đấu tới mục tiêu này. Vốn mặt trên còn có một vị lão sư phụ là chín cấp ma pháp sư. Dựa theo đạo lý mà nói, chỉ cần Clark chịu khó nhẫn nhịn thì sớm muộn cũng có được vị trí chấp sự.

Dù sao chấp sự là một vị trí béo tốt thật quyền, không ít người đều tranh chấp. Dựa theo truyền thống, nếu phía sau không có đại nhân vật chống lưng, ma pháp sư bình thường không có căn cơ cũng không làm được. Bất quá không may là lão ma pháp sư chống lưng Clark kia hai năm trước đã bệnh chết. Clark mất đi sự phụ cùng với ô dù, cũng mất đi một chút ưu thế tranh đoạt vị trí chấp sự.

Nhưng Đỗ Duy ngang trời xuất thế mang cho hắn một cơ hội lớn bằng trời! Hết lần này tới lần khác, chủ tịch ma pháp công hội chủ tịch cùng các lão quái vật cao thấp đều cực kì trọng thị Đỗ Duy, mà chọn người tìm kiếm Đỗ Duy, Clark là một người thích hợp nhất bởi vì thiếu chút nữa hắn đã làm sư phụ Đỗ Duy. Chuyện tốt đẹp này mới lạc trên đầu Clark.

Muốn nói Clark có thể làm chấp sự, cũng phần lớn là nhờ Đỗ Duy, vì vậy trong lòng Clark cũng rất cảm kích Đỗ Duy.

Gã Đỗ Duy này thành tình đến bậc nào? Cảm giác được thiện ý Clark đối với mình, đôi mắt vô lại trong tay nắm không ít thực quyền này, đương nhiên là cuồng quít khen phải, hai người một đường nói chuyện, Clark lại nhiệt tình giới thiệu không ít tình huống tại ma pháp công hội, càng nói càng thân thiết.

- Kiến trúc hình ngôi sao sáu cánh bên ngoài này là kiến trúc chủ thể của ma pháp công hội, đại bộ phận công tác bộ môn đều nằm ở chỗ này. Bất quá chính thức khu hạch tâm, còn ở bên trong tháp cao. Chỉ có điều Đỗ Duy các hạ ngài có phát hiện thấy nơi này không có lối vào như ở cửa lớn đi vào sân..

Clark mỉm cười nói.

Đích xác kiến trúc ngôi sao sáu cánh này chỉ có cửa thông ra bên ngoài, mà đi vào gian giữa, hướng về cái sân nhỏ nhưng là vách tường chắc chắn, thậm chí cửa sổ cũng không có một cái.

- Bởi vì ma pháp quy định của công hội địa đi vào khu hạch tâm sẽ bị hạn chế rất lớn. Đương nhiên, ngài và ta không chịu sự hạn chế này. Muốn đi vào bên trong, chỉ có một cách chính là truyền tống ma pháp trận bên trong này. Nếu có người nghĩ từ bầu trời bay vào, cũng không có khả năng. Trong phạm vi ma pháp công hội, trong khoảng không cao ba trăm thước là cấm kỵ lĩnh vực, phi hành thuật không thể thi triển địa.

Clark một mặt giới thiệu, một mặt dẫn Đỗ Duy đi qua đại sảnh rộng lớn. Sau đó đi tới một cái vách tường bị lõm vào hình cánh cửa.

- Xuyên qua vách tường này, không phải là tiến vào sân rộng bên trong sao?

Đỗ Duy khẽ nhếch miệng nói.

Clark nhìn thấy, thản nhiên nói:

- Vách tường này đương nhiên không ngăn được vũ giả cường đại, nhưng cho dù người đập đổ vách tường này, bên trong cũng là một tầng không gian ma pháp, căn bản không vào được bên trong.

Đỗ Duy thấy rất rõ ràng, trên mặt tường xếp một loạt cửa lõm vào này, không gian chiếc cửa trong tường chiếm khoảng hai, ba thước, cánh cửa được khảm xung quanh bằng đá thủy tinh trong suốt. Lúc Đỗ Duy cùng Clark tiến vào cánh cửa, Clark cười đưa tay sờ trên vách tường một chút, tìm được một cái nắm đấm cửa bằng thủy tinh hình tròn. Cái nắm đấm cửa còn có chia độ. Hắn đem nó chỉnh đến một nấc, sau đó, đá thủy tinh quanh cửa lập tức sáng lên, Đỗ Duy cảm thấy toàn thân mình phẳng phất bị một loại hơi thở nhẹ như hư vô quét qua một lần, quả huy chương ma pháp học sĩ trên ngực lóe ra một loại ma lực ba động. Hình ảnh trước mắt lập tức xuất hiện một loại bề cong, phẳng phất loáng qua một mảnh hư vô, sau đó hiện ra một khung cảnh khác lạ.

Quét mắt nhìn lại hai người đã không còn ở trong đại sảnh nữa. Khung cảnh trước mặt hiển nhiên là ở kiến trúc chủ thể bên trong, nhưng thông đạo rộng rãi, sáng sủa trước mắt lại không có một bóng người, trong hành lang trống rỗng, hai bên chỉ bày ra lác đác mấy pho tượng.

- Vừa rồi là đại sảnh ở phía dưới, bây giờ chúng ta ở tầng trên cùng rồi.

Clark cười nhẹ, khẽ vỗ Đỗ Duy một chút, hai người đi ra cửa truyền tống trận, sau đó hắn cười nói:

- Nơi này không cần hộ vệ. Bởi vì ma pháp trận có thể tự động phân biệt, huy chương mà chúng ta đeo đều được chế tạo đặc thù, chỉ những người đeo huy chương như chúng ta mới có thể đi qua truyền tống ma pháp trận. Nếu có người muốn xông loạn...

Nói đến đây, hắn “hắc hắc” cười lạnh hai tiếng.

Đỗ Duy thở dài, nơi này là đại bản doanh của ma pháp sư, ma pháp sư đứng đầu toàn đại lục sợ rằng hơn một nửa đều ở đây. Nếu có người dám ở chỗ này chạy loạn, ngay cả là tuyệt đỉnh cường giả cũng tuyệt đối không dám trêu chọc một chút nhiều ma pháp sư cường đại như vậy.

Đỗ Duy theo Clark quẹo vào một cái hành lang hình ê ke mới thấy được hai người. Hai người này đều mặc trường bào của ma pháp học đồ màu bạc nhưng huy chương đeo trên ngực lại không giống, trên tay hai

người đều ôm rất nhiều tấm da dê, thần sắc lăm lăm, luôn luôn nghiêm túc. Khi nhìn thấy Clark cùng Đỗ Duy thì lúc thì lễ độ có thái độ nghiêm túc, so với những người ở tầng dưới khí chất hoàn toàn bất đồng.

- Đây đều là công tác nhân viên ở đây.

Clark thần nhiên cười nói:

- Bất quá chỉ những người thông qua kiểm tra tuyệt đối trung thành mới có thể tiến vào nơi này công tác..... Ai, trong ma pháp công hội, cho dù quản lý những tài liệu phức tạp này, công việc đều rất nhiều, cả đám ma pháp sư mỗi người đều là đại gia, bình thường chỉ biết sử dụng, nhưng làm gì có tâm tư quản lý nơi này? Ta bây giờ phụ trách quản lý một ngành, chuyên môn quản lý, phân phối tài liệu cho các lão quái vật bên trong nghiên cứu, bình thường bên trong mang ra một cái danh sách, người bên ngoài sẽ phải chạy rã cả ngày tìm kiếm khắp nơi. Mà hao tổn còn phải làm tính toán..... cho nên nơi này ngay cả thư ký nhân viên đơn giản cũng là ma pháp học đồ.

Theo Clark đi tới cuối hành lang, sau đó là một cái cửa đen lớn, đi qua cửa, Đỗ Duy cảm thấy một luồng khí lạnh ập vào mặt.

Clark sắc mặt rùng mình, thấp giọng nói:

- Đỗ Duy các hạ, lúc đi vào. Ngài đừng nói chuyện, cũng đừng đánh giá mọi thứ. Nơi này là truyền tống trận duy nhất đi thông kiến trúc bên trong, cũng là nơi duy nhất có lực lượng bảo vệ của cả ma pháp công hội. Phụ trách luân lưu thủ vệ nơi này đều là một ít quái vật không nhân tính. Đều là quái nhân chuyên giết chóc mà ma pháp sư chấp pháp đội bồi dưỡng ra, những người này tính tình cổ quái, hơn nữa là ma pháp công hội đặc biệt cho phép bọn họ không chịu ước thúc của ma pháp điều lệ, ngài đừng nên chọc giận bọn họ.

Nói xong, hắn đẩy cửa đi vào. Cửa mở ra, Đỗ Duy lập tức cảm giác được luồng khí lạnh đó tăng thêm vài lần.

Đây là một gian phòng rộng lớn. Trên trần nhà hé ra một chiếc đèn thủy tinh hình ngôi sao sáu cánh, cùng chiếc đèn thủy tinh trên trần nhà đối xứng, sàn nhà có một ma pháp trận màu đỏ sẫm hình ngôi sao sáu cánh. Thủy tinh trong ma pháp trận này đều là màu đỏ, Đỗ Duy còn chưa tới gần, đã cảm giác được bên trong lưu động từng luồng ma lực ba động.

Mà xung quanh ma pháp trận, trên cạnh mỗi ngôi sao sáu cánh, trên nền nhà đều gắn vào một cột đá tinh tế cao hai thước.

Từng luồng khí lạnh đó chính là từ ma pháp trận tản ra. Đỗ Duy lập tức khẳng định ma pháp trận này tuyệt đối không đơn giản chỉ là truyền tống trận! Ít nhất hơi thở đáng sợ này đủ để khẳng định đồ vật này tuyệt đối không phải vô hại! Nếu có người dám xông vào sợ rằng trong đó sẽ có sát cơ!

Đỗ Duy đang thâm đánh giá. Đột nhiên nghe được một tiếng hừ lạnh.

Thanh âm này mơ hồ mang theo một chút ả ả ma lực ba động, lọt vào trong tai không khiến lòng người một trận khó chịu, một loại cảm giác nói không nên lời bức bối cùng phiền não. Đỗ Duy ngay lập tức nhìn sang bên cạnh mới phát hiện hai bên ma pháp trận có hai gã ma pháp sư đặc biệt đang đứng thẳng.

Hai người này ăn mặc so với ma pháp sư mà Đỗ Duy biết hoàn toàn khác biệt. Trường bào bọn họ mặc đều là màu trắng, trên áo có thêu đồ án hình ngọn lửa màu đen. Ngọn lửa này bốc lên lọt rơi vào trong mắt Đỗ Duy tựa như một ngọn lửa thực sự! Càng quan trọng là hai gã ma pháp sư đứng ở đó vừa vặn là hai chỗ âm u trong góc phòng. Trên đầu mang theo chiếc mũ vừa cao vừa nhọn, khuôn mặt giấu ở trong chiếc mũ âm u, căn bản không thể thấy được một chút vẻ mặt. Mặc dù cách rất xa Đỗ Duy chỉ liếc mắt đánh giá hai người một cái, lập tức cảm giác được đối phương truyền đến một cỗ sát khí dày đặc!

Sát khí này là thật sự chứ không phải làm bộ.

Trong nháy mắt, Đỗ Duy cảm giác được hai ma pháp sư này, trên người tản mát ra một loại lực lượng vô hình, giống như là tinh thần lực, như thủy triều tầng tầng đánh tới Đỗ Duy. Khí tức này cực kỳ âm trầm. Đỗ Duy vốn vẫn tự hào về thiên phú tinh thần lực, dưới áp chế của hai người này, cư nhiên tầng tầng lùi bước. Vừa tiếp xúc tinh thần lực của đối phương, toàn thân Đỗ Duy lập tức rùng mình, giống như trong

đầu bị vật gì đó hung hăng đâm vào, toàn thân suýt chút nữa đông cứng. Tinh thần lực của đối phương cực kì cổ quái, tầng tầng áp chế tới, đem tinh thần lực của Đỗ Duy không chế càng lúc càng nhỏ!

Đỗ Duy ngay tại chỗ chảy mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy chính mình đã gặp phải đối thủ, từ trước tới nay hẳn chưa gặp phải loại gia hỏa âm trầm đáng sợ như vậy, ma lực hai người này cũng không tính rất cường đại, nhưng loại âm trầm hơi thở này lại làm cho người ta cảm thấy phi thường không thích ứng, nhất là phảng phất giống như đối với tinh thần lực của mình có một loại trời sinh khắc chế, rõ ràng cường độ tinh thần lực của mình cũng không kém gì đối phương, lại bị bại trong một đòn!

Đỗ Duy dần dần cảm giác thấy áp lực càng ngày càng nặng, thậm chí đã mất đi cảm giác; trên chóp mũi đã toát ra một giọt mồ hôi lạnh.

- Hai vị chấp pháp, đây là khách quý mà chủ tịch đại nhân muốn gặp, không nên làm thế!

Mắt thấy Đỗ Duy thần sắc không ổn, Clark lập tức nhận ra. Hắn nhanh kêu một tiếng, hai gã ma pháp sư kì quái mới hừ một tiếng, chậm rãi thu hồi liễu tinh thần lực áp bách.

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, có chút cổ kị len lén liếc mắt nhìn hai người một cái. Bất quá ánh mắt hắn còn chưa chạm lên người đối phương thì đối phương tựa hồ lập tức nhận ra khác biệt, Đỗ Duy đã cảm giác được bộ mặt bên dưới chiếc mũ âm u, phảng phất có hai luồng ánh mắt thực chất bắn lại. Đỗ Duy lập tức theo bản năng thu hồi ánh mắt, không dám nhìn nhìn lại nữa!

Thật là lợi hại! Quái vật này từ nơi nào tới! Quả nhiên là quái vật!!

Để cho Đỗ Duy cảm thấy buồn bực là, tinh thần lực của mình chưa chắc đã yếu hơn đối phương nhưng hết lần này tới lần khác dưới áp bách của đối phương đều không có năng lực chống đỡ!

Nhất định có cái gì cổ quái!

148. Chương 125: Lão Quái Vật.

Trong nháy mắt cảnh vật đã biến hóa, hai người đã ra khỏi tòa nhà.

Đây là một cái quảng trường lớn xấp xỉ hai sân bóng đá, ở chính giữa có thể thấy một tòa tháp lớn cao vút. Đỗ Duy lập tức biết đã tới bên trong ma pháp công hội rồi!

Trong lòng Đỗ Duy còn đang suy đoán về hai tên ma pháp sư cổ quái bảo vệ ma pháp trận ... đột nhiên nhớ tới hai tên này ngược thậm chí còn không có huy chương! Cũng không biết bọn chúng là mấy cấp...

- Không cần suy nghĩ. Đỗ Duy các hạ.

Clark liếc mắt nhìn Đỗ Duy, trong ánh mắt có chút ý cười:

- Năm đó ta lần đầu tiên nhìn thấy lũ gia hỏa này, cũng giống ngài cảm thấy có chút mệt mỏi. Bọn chúng đều là quái vật, không thể dựa theo người bình thường để suy đoán. Các gã đó đó chính là người của ma pháp sư chấp pháp đội.

- Ma pháp sư chấp pháp đội, tồn tại là cái dạng gì?

Mặc dù vấn đề này có chút đột ngột, bất quá Đỗ Duy làm bộ lơ đãng hỏi - dù sao tuổi của mình còn nhỏ, vẫn là tiểu hài tử, có đôi khi nói một ít chuyện không thích hợp cũng không tính là chuyện lớn. Đây cũng là một ưu thế của Đỗ Duy.

Clark trầm ngâm suy nghĩ một chút nói:

- Dù sao ngài cũng là người được vào nội bộ, cũng có một số chú ý mà ngài phải biết, bây giờ cũng nên nói cho ngài...ma pháp sư chấp pháp đội là một lực lượng bên trong đã tồn tại ngàn năm của ma pháp sư công hội, nhóm chấp pháp đội này trực tiếp nhận chỉ huy của chủ tịch. Từ ý nghĩa này có thể nói rằng bọn họ được coi như là một lực lượng phòng vệ của ma pháp công hội, cùng sự tồn tại thần thánh ký sĩ đoàn của thần điện cũng không khác nhau lắm... bất quá, cũng có một chút bất đồng.

Sau đó, theo giới thiệu của Clark, Đỗ Duy mới có một chút hiểu rõ về lực lượng thần bí này.

Ma pháp sư chấp pháp đội dựa theo quy định của ma pháp công hội không thể ra tay với người không phải là ma pháp sư! Lực lượng này tồn tại hoàn toàn là để tiêu diệt tà ác ma pháp sư! Trên đại lục đã từng xuất hiện rất nhiều ma pháp sư cường đại mà tà ác. Mà sự cường đại của ma pháp sư khiến cho những người khác rất khó đối phó. Mà ma pháp sư vốn rất ít ỏi, cũng khiến cho việc dùng chính quy ma pháp sư đến đối phó tà ác ma pháp sư trở thành một việc gây tổn thất rất lớn. Tà ác ma pháp sư cường đại vốn có lực chiến đấu kinh người, nếu vì tiêu diệt một địch nhân như vậy mà tổn thất một đại ma pháp sư, loại tổn thất này đúng là không thể chịu được.

Cho nên sinh ra nhóm ma pháp sư chấp pháp đội này, không có ai biết bộ mặt thật của lực lượng này, bất quá hình như lực lượng này không ra tay với nhóm người khác. Ma pháp công hội cũng chưa từng dùng lực lượng này đi đối kháng các thế lực khác trên đại lục. Chỉ khi nào xuất hiện tà ác ma pháp sư mới khiến cho lực lượng này đi tiêu diệt.

Đáng sợ chính là nhóm chấp pháp đội này đúng là khắc tinh trời sinh của ma pháp sư! Không biết bọn họ làm thế nào mà bồi dưỡng huấn luyện ra, dường như là thiên địch của ma pháp sư! Ma pháp sư cường đại mà gặp chấp pháp đội này đều chịu thiệt. Dường như bọn họ có một loại lực lượng đặc thù khắc chế ma pháp sư!

Nghĩ lại một phen ngăn ngừa thử tinh thần lực vừa rồi, sắc mặt Đỗ Duy không khỏi trắng nhợt... thần kì lực lượng chuyên môn khắc chế ma pháp sư?

Dựa theo hệ thống nghề nghiệp trên Roland đại lục, ma pháp sư khắc chế hệ võ sĩ, mà loại quái vật này khắc chế ma pháp sư, vậy chẳng phải là vô địch sao?

Bất quá sau đó Đỗ Duy lập tức đưa ra một giả thiết: có lẽ năng lực đặc thù của bọn quái vật này chỉ có hiệu quả đối với ma pháp sư, đối với võ sĩ hoặc hệ khác có lẽ vô dụng.

Một vật khắc chế một vật. Đây là vạn vật thiên lý.

- Bí mật về loại quái vật này, ngài không nên hỏi lung tung. Chỉ cần biết một chút cấm kị và chú ý là được, không có việc gì ngăn vạn lần chó nên trên trọc bọn chúng.

Clark nhìn Đỗ Duy sắc mặt phức tạp, nhanh chóng nhắc nhở.

- Đương nhiên!

Đỗ Duy lập tức ngêng mặt lên, lộ ra một nụ cười ngây thơ của thiếu niên:

- Không có việc gì ta đi trên trọc bọn quái vật này làm gì?

Clark có chút thở phào nhẹ nhõm, mặc dù hần dấm khẳng định nụ cười ngây thơ khờ khạo của Đỗ Duy đến chín phần là giả vờ. Nhưng là chỉ cần hần biết lợi hại không làm loạn lên là tốt rồi.

- Tháp cao này là kiến trúc đứng thứ hai của đế đô. Cao tám mươi tám thước, cũng là trung khu phòng ngự ma pháp trận của cả ma pháp công hội...bất quá trong này không cần bất cứ lực lượng phòng ngự nào...bởi vì ta nghĩ trên đời này không có bất cứ ai có thể công phá vào trong này được!

Clark mỉm cười nói:

- Bởi vì phòng thí nghiệm riêng của tất cả đại ma pháp sư trên tám cấp trong ma pháp công hội đều nằm trong tháp cao này! Trong này tổng cộng có mười tám tầng, mỗi một tầng đều thuộc về một vị đại ma pháp sư, nhất là mấy vị ở tầng trên cùng đều là chín cấp cường giả!

Đỗ Duy lập tức hiểu ý.

Ở trên tháp này là một nhóm ma pháp sư cường đại nhất trên đại lục, có ai dám chạy đến nơi này động thủ! Cho dù là quái vật cường đại như long tộc tộc trưởng, đối mặt với mười mấy đại ma pháp sư liên thủ công kích, chỉ sợ cũng phải cướp đường mà chạy!

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy cửa lớn tầng dưới cùng của tháp cao bị đẩy ra, một ông già mặc trường bào màu trắng vẽ mặt hưng phấn từ bên trong vọt ra. Người này cũng không biết bao nhiêu tuổi, trông già nua run rẩy, râu bạc kéo dài từ cằm đến phần eo, còn phỉ tâm kết thành hình con bướm!

Trên chiếc áo màu trắng dính đầy vết bẩn, cũng không biết bao lâu rồi không giặt.

Lão gia hỏa này đi tới, Clark ở phía xa đã thối lui vài bước, kéo Đỗ Duy ở bên cạnh, khom người thi lễ!?

Đỗ Duy tinh mắt lập tức thấy được huy chương trên quần áo lòi thòi của lão gia hỏa, cư nhiên đúng là chín cấp ma pháp sư!

Để cho Đỗ Duy kinh ngạc chính là, lão gia hỏa này hình như không thấy được hai người, lão vẻ mặt hưng phấn cùng kích động, trong tay còn kéo theo một cái cán chổi rách nát! Giống như tiểu hài tử tung tăng chạy tới, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, ngửa mặt cười to nói:

- Ha ha ha ha! Ta cuối cùng thành công rồi! Ta nghiên cứu ra rồi! Lão gia ta là thiên tài! Thiên tài!! Ha ha ha ha!!”

Một trận cuồng tiếu này mang theo đắc ý cùng hưng phấn, sau đó lão đột nhiên bứt tóc, cầm cái cán chổi trong tay ném xuống đất, xoay người tức giận nói:

- Các người còn chần chờ cái gì! Mau ra đây! Chẳng lẽ để lão gia ta mời các người đi ra sao!

Lão vừa dứt lời đã thấy cửa lớn tầng dưới cùng trong tháp cao hiện ra hai bóng người, đều mặc trường bào của ma pháp sư màu xám, hai người đều khoảng bốn năm mươi tuổi, đeo ma pháp huy chương đều là cấp sáu. Bất quá hai người đều là vẻ mặt lo lắng, nhìn thấy ông già râu bạc này cứ như là chuột thấy mèo, chần chừ chừ cũng không dám tiến lên.

Lão gia hỏa này cười ha ha, sắc mặt nhẹ đi một chút:

- Tốt lắm, đến đây đi! Ta cam đoan lần này tuyệt đối không thất bại! Ai đến thử trước, sư phụ sẽ có trọng thưởng!

Hai gã trung cấp ma pháp sư thoáng liếc mắt trao đổi, đều thấy trong mắt đối phương có một tia cổ quái. Đồng thời trong lòng thầm nghĩ: trọng thưởng? Chỉ sợ là trọng thương! Sư huynh đệ của mình có sáu người, đều bị vị sư phụ cổ quái này ra lệnh trở thành vật thí nghiệm, kết quả là sau mấy tháng, bốn người trước đều không mất chân thì mất tay. May là ma pháp trị liệu thuật đều chữa khỏi cả, bất quá bốn gia hỏa kia thấy chuyện không ổn, đều lấy cớ vết thương chưa khỏi mà chạy mất.

Bây giờ chỉ còn hai người mình, vật thí nghiệm của sư phụ, tiếp theo sẽ do hai người đến “cảm nhận”!

Hai người đồng thời liếc mắt nhìn đối phương, rất có hiểu ngầm đều lui ra sau một bước...mặc dù có trị liệu thuật cao thâm, chỉ cần không ngã chết tại chỗ, vết thương gì cũng có thể trị khỏi, nhưng dù sao thân thể là của chính mình, loại thống khổ gãy chân cụt tay này cũng không có người tự nguyện đến nhấm nháp.

Lão ma pháp sư râu bạc này thấy hai đồ đệ lui lại lập tức rõ ràng lo lắng trong lòng hai người, không khỏi giận dữ, lão già cả như vậy, khi quát lên lại vang cả phòng,tức giận nói:

- Hai tên hỗn trướng! Các người hóa ra hoài nghi ý tưởng thiên tài của lão gia ta sao! Các người chẳng lẽ có dũng khí hoài nghi phát minh vĩ đại này sẽ thất bại sao!

Hai người ấp úng, trong đó có một người gan dạ, cười khổ nói:

- Sư phụ, ngài không phải không biết, ta trời sinh đối với phong hệ ma pháp sư không am hiểu, ta còn sợ độ cao, vừa lên cao là choáng váng đầu, thật sự là .....”

Người còn lại cũng nhanh chóng nói:

- Sư phụ, ta vốn vụng về, đệ tử thật ra không sợ khổ sở da thịt, nhưng đối với phát minh thiên tài của sư phụ, nếu làm hỏng một chút cũng không tốt a! Huống chi, ngài giấu lại, hai người chúng ta cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi, loại chuyện này ...”

Lão ma pháp sư râu bạc sững sờ một chút, nhìn thoáng qua hai đồ đệ, không khỏi có chút thở dài, lắc đầu nói:

- Ai, cũng là ta hồ đồ, hai người các người cũng đã hơn năm mươi rồi, loại chuyện này đối với tuổi của các người đích xác không thích hợp...ân, đáng tiếc trong tay ta không có đồ đệ còn trẻ...

Đang nói, lão đột nhiên liếc mắt nhìn thấy Đỗ Duy đang buông tay đứng bên Clark, ánh mắt không khỏi sáng lên, cười to nói:

- A! Ở đây không phải có một tiểu tử sao! Tới tới tới! Người tới đây!

Nói xong cuống quýt ngoắc Đỗ Duy, trên mặt mang theo vẻ tươi cười, muốn bao nhiêu hòa ái có bấy nhiêu.

Chỉ là nhìn vẻ mặt tươi cười hiền lành của sư phụ, trong lòng hai người đồ đệ phía sau không khỏi toát ra một luồng khí lạnh, trong ánh mắt hướng về phía Đỗ Duy, hoặc nhiều hoặc ít mang theo một loại vẻ mặt thương cảm cùng thích thú khi nhìn thấy người khác gặp họa.

149. Chương 126: Đột Phá Của Lão Người Điên

Lão gia hỏa này thân có ma pháp lực kinh khủng cũng không phải là chuyện đặc biệt, nhưng hết lần này tới lần khác lão thích làm một số nghiên cứu về công cụ ma pháp, đáng sợ nhất là sau khi nghiên cứu ra cái gì mới sẽ khắp nơi lôi kéo người đến làm thí nghiệm. Ý tưởng của lão hết lần này tới lần khác đều đầy vẻ quái đản, thường thường những người bị lão kéo đến làm thí nghiệm đều chịu kết cục cực cực thảm, không chết cũng trọng thương khiến cho sau này đám ma pháp sư và ma pháp học đồ trong ma pháp công hội nhìn thấy lão thì hai chân như nhũn ra.

Đỗ Duy là khách nhân trọng yếu mà chủ tịch công hội yêu cầu phải đưa tới, nếu chẳng may bị thương trong tay lão quái vật này thì trách nhiệm của mình cũng không nhỏ!

Nhưng lão gia hỏa này địa vị cực kì cao, trong ma pháp công hội thuộc dạng có một không hai, ngay cả công hội chủ tịch về cơ bản cũng sẽ giữ mặt mũi cho lão. Mình chỉ là một viên chấp sự nho nhỏ, trong mắt lão cũng chỉ nhỏ như con kiến, sao dám cự tuyệt?

Bất quá cũng phải cố gắng một chút. Clark nhanh chóng kéo Đỗ Duy lại, sau đó cười khổ nói:

- Arike** đại sư, vị này là ma pháp học sĩ chủ tịch đại nhân mới ủy nhiệm ... Ta cần dẫn ông ấy đi gặp chủ tịch đại nhân...

- Nga!

Arike đại sư sững sốt một chút, cặp mắt nháy nháy nhìn Đỗ Duy vài cái, đột nhiên lộ ra vẻ tò mò:

- Di, người là đệ tử đóng cửa của Gandalf đại sư? Nguyên lai tuổi còn trẻ như vậy? Ai. Nhìn người tuổi nhỏ như vậy, sợ rằng bản lãnh cũng rất có hạn a...có điều cũng không quan trọng lắm, sau này người thường tới tìm ta đi, ta có thể chỉ điểm người nhiều hơn.

Clark ở một bên vẻ mặt không thay đổi, nhưng trong lòng nói thầm: thường đi tìm người, sợ rằng mất mạng lúc nào cũng không biết!

Nghĩ tới đây nhanh chóng nói:

- Cái này... chủ tịch đại nhân còn đang chờ gặp...

- Không cần lo lắng Dougan, người là ...

Arike liếc mắt nhìn Clark. Clark nhanh chóng nói:

- Ta gọi là Clark, là chấp sự tân nhiệm.

- Nga. Clark ..... ân, người nói cho Dougan, tiểu tử này đang bận ở chỗ ta, lát nữa ta phái người đưa đi gặp hắn! Cứ nói như vậy đi.

Arike phát tay, không thèm để ý.

Thôi rồi! Clark một đầu mồ hôi lạnh. Thế nhưng Arike đã nói, hắn làm gì có thể cự tuyệt?

Arike mặc kệ vẻ mặt Clark như thế nào, ngoắc Đỗ Duy cười nói:

- Tới đây tới đây! Tiểu gia hỏa, đến đây đi, ta cho người xem một vật rất hay. Người giúp ta thử, nếu như thành công tự nhiên không thiếu phần của người.

Đỗ Duy nhìn cảnh trước mắt, Clark vẽ mặt dị dạng còn hai ma pháp sư đứng dưới tháp cao như trút được gánh nặng thì làm sao hắn không biết chuyện này có gì cổ quái?

Hắn ho khan một tiếng, không sợ hãi đón ánh mắt lão gia hỏa này, lớn tiếng nói:

- Arike đại sư tôn kính, ngài muốn mang ta làm thí nghiệm sao?

- Đúng vậy!

Arike cười to:

- Tuổi người còn trẻ, hắn là không sợ độ cao?

- Cao thì không sợ.

Đỗ Duy con người vừa chuyển, cười nói:

- Bất quá là, ta cũng không phải đệ tử của ngài a. Ngài muốn ta làm thí nghiệm thì không biết ta có thể thu được điều gì tốt không?

- Ừm?

Arike nhú mày, thoáng có chút tức giận, thân phận lão tại ma pháp công hội vốn cao vô cùng, làm sao đã gặp qua tên nhóc nào dám ra điều kiện với mình?

Đỗ Duy nhưng không sợ lão. Thản nhiên nói:

- Ta mặc dù là lần đầu tiên đi tới ma pháp công hội nhưng cũng biết một ít quy củ trong này, cho dù ma pháp sư cao cấp tới đâu thì ngoại trừ ma pháp học đồ, chỉ có thể chỉ huy ma pháp sư đệ tử của chính mình đúng không? Phải biết rằng, ta không phải là ma pháp học đồ, cũng không phải là học trò của ngài.

Arike tức giận, mặc dù có quy định này, nhưng thân phận lão là gì? Lão có yêu cầu gì người khác sao dám không làm theo? Cho dù không phải là học trò của mình thì khi lão sử dụng nhiều nhất là xong việc rồi cũng chỉ nói với sư phụ một tiếng, ở đây ai dám không nể mặt mũi lão?

- Hừ!

Lão gia hỏa tức giận nói:

- Người không chịu, ta nói cho sư phụ người một tiếng là được...A! Không đúng!

Lão đột nhiên chau mày, liếc mắt nhìn Đỗ Duy, cười khổ nói:

- Sư phụ của người là Gandalf đại sư...ai, ta thiếu chút quên mất. Ta thực ra không muốn phái người...

Đích xác, Gandalf so với mình cao hơn hắn một bậc. Mấy lão sư huynh của tiểu tử này cũng là mấy lão quái vật trong ma pháp công hội. Lão gia hỏa này mặc dù tự đại nhưng còn không dám khi dễ đồ đệ Gadalf!

- Cái này...

Giờ phút này Arike thấy một tiểu hài tử không thể động vào, giống như một món đồ chơi hấp dẫn nhưng không có được, bức bối đến mức cào má bứt tai, nhú mày nói:

- Người nói đi, như thế nào mới chịu giúp ta làm một lần thí nghiệm? Ai, dưới trướng ta cũng không có gã nào tuổi còn trẻ, hiện tại đám ma pháp học đồ nhìn thấy ta cứ như nhìn thấy quỷ, lão gia ta cũng không muốn ồn ào bắt người.

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của Đỗ Duy, lão gia hỏa đột nhiên cắn răng, lấy tay tìm tòi trong ngực một chút; sau đó lấy ra một cái hộp nhẹ nhàng mở lộ ra một viên bảo thạch tỏa ra ánh sáng kì dị!

Các loại bảo thạch mà Đỗ Duy gặp qua, có màu đỏ, màu lam, màu đen nhưng đều chỉ có một màu. Mà viên bảo thạch này từ xa nhìn lại đã tỏa ra ánh sáng năm màu! Hiển nhiên không phải vật bình thường!

- Người giúp ta làm xong thí nghiệm này, ta đem cái này cho người.

Arike đại sư mỉm cười.

- Không được!!

Arike đại sư vừa nói xong, hai đệ tử phía sau kinh hãi thất sắc khăn trương hét lớn!

Không nghĩ tới sư phụ đã thật sự hồ đồ, ngay cả cái này cũng dễ dàng mang ra tặng người! Sớm biết có đồ vật tốt như thế này, chính mình liều mạng bị thương cũng đáng giá a!

Đỗ Duy chẳng phải rất thông minh sao. Mặc dù còn không biết viên bảo thạch lấp lánh năm màu này là cái gì, nhưng lập tức rõ ràng khẳng định đây là đồ vật tốt!! Nếu không hai người ở phía xa cũng không thất thố vậy!

- Câm miệng! Một đám vô dụng, làm thí nghiệm thì ba trở bốn ngần! Bây giờ còn đến làm hỏng chuyện của ta! Đều cút ra xa xa cho ta! Còn dám nói thêm một câu, ta cắt chân các người!!

Arike tức giận, trừng mắt nhìn, hai người đệ tử quả nhiên không dám nói thêm nữa! Bọn họ đều rõ ràng tính tình sư phụ, đó là cực kỳ cổ quái, hơn nữa khi tính tình phát tác thì tuyệt đối nói một là một, hai là hai!

Đừng xem là thầy trò, có thể lão quái vật này nói muốn cắt đứt chân thì thực sự sẽ cắt đứt chân! Tuyệt đối không dọa!

Đỗ Duy mặc dù trong lòng khiếp sợ, trên mặt lại rất bình tĩnh. Lắc đầu nói:

- Cái này sao ...đồ vật trong tay ngài ta cũng không biết, làm sao ta biết nó đối với ta hữu dụng... hơn nữa bảo thạch sao, trong nhà ta không thiếu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu...

Một câu nói này đã làm Arike tức thời vô cùng tức giận, nếu không phải đối phương là đồ đệ của Gandalf, xét bối phận mà nói cùng mình ngang vai thì lão đã sớm gọi ra một tia sét của lôi thần đánh xuống rồi.

- Cái gì! Người nói cái này vô dụng. Tiểu tử không biết xem hàng! Cái này do lão gia ta mất mười năm thời gian tìm kiếm trong biển mới có đấy, rồi lại mất ba năm mới luyện chế ra hình dáng như thế này! Ta dám nói trên toàn đại lục không có loại bảo thạch nào so sánh được với viên này! Hừ! Tác dụng kỳ diệu trong đó người làm sao biết được!!

Đỗ Duy vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, lắc đầu nói:

- Được rồi, cho dù cái này rất tốt, thế nhưng chưa chắc ta đã thích, đối với ta chắc gì đã có tác dụng.

Mất thấy lão gia hỏa tức giận đến mức muốn đem đồ vật cất đi, Đỗ Duy nhanh chóng chuyển giọng, nói:

- Như vậy đi, đồ vật này nhìn qua cũng thú vị. Ta miễn cưỡng nhận, bất quá giúp ngài làm thí nghiệm thì còn phải có một điều kiện.

- Điều kiện gì!

Lão Arike giận dữ đến mức bật cười:

- Nói ta nghe! Tiểu tử!

Đỗ Duy con mắt nhìn vào cây chổi rách nằm trên đất, nhú mày nói:

- Ngài trước tiên nói muốn ta làm thí nghiệm gì, tâm lý ta có chuẩn bị thì mới có quyết định tốt a.

- Hừ

Nhắc tới thí nghiệm của mình, trên mặt lão Arike lập tức hiện ra loại ngạo khí lão tử ta là thiên hạ đệ nhất, tiện tay vung lên, cây chổi trên mặt đất dường như vật sống tự động bay vào trong tay lão, lão nâng cây chổi rách lên cao như một vị quân vương giơ lệnh bài của mình, trên mặt đầy ngạo khí:

- Đây chính là phát minh lớn nhất trong đời Arike ta! Hừ! Vật này một khi xuất hiện thì cả thế giới sẽ phải chấn động. Tiểu tử nghe rõ chưa. Đây chính là phát minh vĩ đại nhất trong đời của lão gia ta...ách...tên gọi là...ách...

Tiếng lão nhỏ xuống, dừng lại một chút, hiển nhiên chưa nghĩ tới việc đặt tên, ngẫm nghĩ một chút, sau đó đột nhiên nói to:

- Chối bay!!!

Chối bay?

Đỗ Duy sững sốt một chút, sau đó nhìn một chút hai đồ đệ phía sau lão Arike. Sững sốt một chút, Đỗ Duy không nhịn được cười.

- Cái này thì có gì ngạc nhiên?

Đỗ Duy cau mày, trên mặt vẫn mang theo vẻ mặt khó hiểu, cười khổ nói:

Không phải là gia trì trên thân chối một cái phong hệ ma pháp trận nhỏ sao, đúng không?

- Người nói cái gì, vật này có cái gì ngạc nhiên?

Lão Arike giận dữ không thôi, mấy năm gần đây lão đều tập trung nghiên cứu cái này, có thể nói là kiệt tác lớn nhất trong đời thì giờ phút này bị người khác chê bai. Lão thiếu chút nữa nhảy dựng lên tại chỗ cho dù đã là lão quái vật hơn trăm tuổi. Lão tức giận đến mức suýt nhổ cả râu, hét lớn:

Người nói không ngạc nhiên! Người mang vật gì có thể bay được cho ta xem một chút!

Đỗ Duy khẽ nhếch mép, từ trong túi ma pháp vẫn mang theo bên người lấy ra áo choàng bay mà Gandalf để lại cho mình—

- Đây là áo choàng bay mà sư phụ Gandalf cho ta.

Đỗ Duy đi tới, nhíu mày nói:

- Công cụ để bay thôi, có gì kì quái đâu.

Lão Arike nhìn thấy áo choàng bay này cả người đột nhiên ngẩn ra. Hai tay lão cầm lấy, cơn giận bỗng chốc hoàn toàn tan mất, cầm chặt lấy áo choàng khuôn mặt toát ra đầy vẻ thương cảm.

Trầm mặc hồi lâu, lão nhẹ nhàng mơn trớn trên áo choàng, thở dài nói:

- Ai...quả nhiên là một áo choàng bay a, Gandalf đại sư đem cái này cho người sao? Ừm, ông vẫn thường mang cái này bên người sao?

Vừa nói, trong mắt lão gia hỏa này đã hơi đỏ, ngay cả râu mép cũng mơ hồ nhẹ nhàng rung động, hiển nhiên trong lòng rất kích động.

- Không sai.

Đỗ Duy gật đầu:

- Đây đúng là vật mà trước kia sư phụ thường mang theo bên người.

- Ừ.

Arike thở dài, đem áo choàng bay trả lại Đỗ Duy, ánh mắt tỉnh táo lại nhìn Đỗ Duy nói:

- Người nói rằng công cụ phi hành mà ta nói đơn giản như vậy? Hừ!

Sau đó lão nói mấy câu làm Đỗ Duy ngây người.

Lão nói rằng:

- Cái áo choàng này vốn là một công cụ ma pháp mà ta tự tay làm lúc còn trẻ! Lúc đó Gandalf đại sư chỉ dẫn cho ta một chút, cái áo choàng bay này là ta tự tay làm tặng Gandalf đại sư làm kỉ niệm.

- Cái này là ngài làm?

Đỗ Duy sững sốt một chút, có điều hần lập tức nhìn ra vẻ mặt lão gia này tuyệt đối không phải là nói dối.

- Đúng vậy!

Arike xua xua tay:

- Cái này người cầm lấy đi.

Dừng một chút, sắc mặt lão lạnh lùng nói:

- Người tưởng công cụ phi hành mà ta nói cùng với cái này giống nhau sao? Hừ, áo choàng bay loại này ta bây giờ có làm một trăm cái cũng không có vấn đề gì! Chỉ bất quá làm ra một cái chổi bay cùng với làm ra cái này hoàn toàn khác nhau.

Nói xong, lão chỉ vào Đỗ Duy nói:

- Người nhìn cây chổi này của ta xem cuối cùng có cái gì khác nhau đi.

Sau đó lão đem cây chổi ném cho Đỗ Duy.

Đỗ Duy cầm trong tay nhìn kĩ một chút không khỏi kinh hãi thất sắc.

- Cái này...phía trên...

Hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt đã nghiêm túc hơn nhiều, cẩn thận nhìn lão ma pháp sư này:

- Ngài chắc chắn vật này có thể bay?

- Hừ hừ hừ! Nhìn ra rồi hả.

Arike cười to ba tiếng, lại trở nên đặc ý:

- Bây giờ người đã biết ảo diệu trong đó chưa?

Điều làm cho Đỗ Duy rung động chính là, cái chổi bay này cùng với áo choàng bay mà Gandaff lưu lại cho Đỗ Duy khác biệt cực lớn.

Khác biệt này đúng như Arike nói, chính là thay đổi có thể chấn động cả thế giới.

Bởi vì...

Áo choàng bay kia mặc dù cũng là một công cụ ma pháp không tệ, nhưng xét trên nguyên lí mà nói vẫn là sử dụng ma pháp trận...trọng yếu nhất là dựa theo ma pháp lí luận bình thường, thiết lập ma pháp trận bắt buộc phải sử dụng ma lực thủy tinh! Áo choàng bay kia ở vị trí giáp với vai có khảm vào hai khối ma lực thủy tinh thượng đẳng. Chính vì dùng hai khối ma lực thủy tinh này nên trước khi sử dụng phải do ma pháp sư dùng ma lực sung túc rót vào bên trong mới có thể khiến cho phong hệ ma pháp trận dấu bên trong có động lực; sau đó áo choàng dựa vào phong hệ ma pháp này mà bay lên.

Sử dụng thủy tinh chứa đầy ma lực làm năng lượng, đây là vật tất yếu của bất kì ma pháp trận nào!

Đây cũng là lí do khiến cho áo choàng bay này không thể thông dụng, bởi vì hai khối ma lực thủy tinh thượng đẳng giá trị đã hơn một vạn kim tệ. Hơn nữa khi ma lực trong thủy tinh bị tiêu hao phải có ma pháp sư rót vào ma lực mới được.

Nhớ lại lúc trên đường từ bình nguyên Rowling trở về để đồ, Đỗ Duy đã từng thảo luận qua với Clark về việc có thể dùng ma pháp trận để làm cho một chiếc xe ngựa bay lên. Kết quả đàm luận lúc đó không thể nghi ngờ là: trừ phi tiêu hao một lượng lớn tiền bạc, cùng với số ma lực thủy tinh khổng lồ mới có thể đưa một chiếc xe ngựa với khối lượng nặng như thế bay lên.

Mà cây chổi này...

Đỗ Duy đã cẩn thận kiểm tra, ngay cả cán chổi cũng không bỏ qua, sau đó phát hiện trên cây chổi này không có bất cứ một loại ma pháp bảo thạch hoặc ma lực thủy tinh khảm vào!!

Là sự thật!

Không cần bất cứ loại thủy tinh ma pháp hoặc bảo thạch đắt tiền nào...cũng có thể khiến một cây chổi mang theo một người bay lên.

Như vậy, nếu không cần dùng cây chổi mà thay vào một loại khác? Như...xe ngựa? Hoặc là các loại máy bay mà Đỗ Duy có thể tạo ra?

Không cần ma lực thủy tinh hay bảo thạch...đây là đại biểu cái gì?

Việc bay lên trời...trở nên phổ cập!!

Thời đại phi hành đã đến rồi?!

Rung động trong lòng Đỗ Duy tuyệt đối không chỉ là một chút!

Lão gia hỏa này...sao có thể làm được như vậy?

Không có ma lực thủy tinh hay ma pháp bảo thạch...ma pháp trận trên cây chổi này...ma lực lấy từ đâu để duy trì?

Không có ma lực rót vào, ma pháp trận vận chuyển như thế nào?

Ví như một bóng đèn điện, người không có nguồn điện, không cắm điện, cũng không có ắc quy, đèn điện làm sao sáng lên?

Không có năng lượng a!

Nhưng là...

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo tự tin của lão gia hỏa này...lấy thân phận của lão cùng với Đỗ Duy, tuyệt đối sẽ không nói khoác!

Như vậy, đây là thật?

Đây là phá vỡ! Là một sáng tạo cách mạng a!!

Nhưng sáng tạo có thể nói mang tính cách mạng này...nhưng hai gã đệ tử phía sau lão sao có vẻ gì đó không đúng? Theo lý thuyết, có thể trở thành ma pháp sư thì tư chất tuyệt đối không thể ngu ngốc! Có thể học được ma pháp thâm ảo, tuyệt đối không phải là ngu ngốc.

Sáng tạo có thể nói mang tính cách mạng như vậy ngay chính mình cũng có thể nhìn ra, nhưng hai đệ tử của lão gia hỏa này sao lại có vẻ khiếp sợ?

Chỉ sợ cái này còn có cái gì cổ quái!

Đỗ Duy mạnh mẽ áp chế các loại nghi vấn trong lòng, gặp loại chuyện như thế này, tuyệt đối không thể bỏ qua. Hắn cố hít một hơi, nhìn Arike đại sư, giọng nói đã cung kính hơn nhiều, trầm giọng nói:

- Đại sư...ta bằng lòng giúp ngài làm thí nghiệm...bất quá ta còn một điều kiện khác.

- Nói!

Arike có vẻ không chịu được.

- Loại chổi bay này làm ra như thế nào...ta muốn học.

Âm điệu của Đỗ Duy vô cùng thành khẩn.

150. Chương 127 : Giấu Trời Vượt Biển (Ẩn Thiên Quá Hải)

Lão gia hỏa này đầu tiên là sững sốt một chút , sau đó vẻ mừng rỡ xuất hiện khắp khuôn mặt . Lão bắt chắp mọi thứ trực tiếp bước tới nắm lấy cổ tay Đỗ Duy , ánh mắt tràn đầy kích động “Người muốn học ? Người tin tưởng phát minh này của ta ?”

Arike vô cùng kích động , cánh tay không tránh khỏi dùng sức quá nhiều , Đỗ Duy bị hắn nắm chặt cổ tay mới phát hiện người này mặc dù đã già nhưng khí lực thật sự không nhỏ , miễn cưỡng cười nói : “Đương nhiên muốn học ! Món đồ thần kỳ như vậy , nếu trở thành sự thật như vậy đúng là một kiệt tác vĩ đại mang tính lịch sử ”

“Có nghe thấy không !!!” Arike trong lòng nở hoa , xoay người trừng mắt nhìn hai tên đồ đệ của mình , hung hăng mắng : “Có nghe hay không . Hai tên ngu ngốc các ngươi . Ta biết các ngươi vẫn đối với ta kính sợ nhưng căn bản trong lòng không tin tưởng ta . Các ngươi đều tưởng rằng sư phụ là lão hồ đồ , là điên rồi đúng không . Bây giờ các ngươi có nghe thấy không ! Tiểu tử này tin tưởng vào lời nói của ta . Hừ !”

Nói xong , Arike mở to miệng rộng cười nói : ” Tốt , tốt , người muốn học ta sẽ dạy người thật tốt , chỉ là một cái chổi bay thôi , người còn muốn học cái gì ! A ...hay ta dứt khoát thu người làm đồ đệ ...À không nên , không nên người là đồ tử của Gandalf . Hmm , chuyện này khá phiền toái đây ...”

Suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra biện pháp , lão gia này dứt khoát nhét chổi bay vào trong tay Đỗ Duy , cười to nói : “...trước tiên mặc kệ mọi thứ đã , chúng ta bay thử thứ này xem”

Đỗ Duy còn chưa nói gì thì pháp sư Clark đã bị dọa gần chết . Hắn đứng một bên nghe ngóng nửa ngày , lúc này mới hồi tưởng lại về chuyện này , bản thân mình hình như cũng biết một chút ..

À ...nghe nói trước đây một lần , mấy đồ đệ của lão gia này trong khi đang thực hiện một ma pháp sư thí nghiệm gì đó bị thương . Có mấy người không bị gãy tay thì cũng là gãy chân ...nguyên lai là vì cái gì chổi bay này ?

Clark không giống với Đỗ Duy , hắn từng trải qua quá trình học tập ma pháp nghiêm khắc , tinh thông cả hệ thống kiến thức ma pháp . Không cần ma lực thủy tinh làm ra cái gì chổi bay quả thực là nằm mơ giữa ban ngày . Lão người điên này khi điên lên thì cũng không ai quản được nhưng nếu lão làm cho Đỗ Duy bị thương thì ...Chủ tịch đại nhân nói có chuyện trọng yếu muốn gặp Đỗ Duy , nếu để Đỗ Duy bị thương ngay trước mắt mình , sợ rằng cái vị trí chấp sự này mới làm được một ngày là sẽ bị đá xuống rồi .”

“Không , không được , tuyệt đối không được”

Clark cũng mặc kệ có đắc tội hay không đắc tội lão quái vật này , nhanh miệng ngăn cản “Ariake đại sư , chuyện này ...”

Ariake trừng mắt , thanh âm của Clark lập tức yếu đi vài phần nhưng vẫn phải cười khổ : “Chuyện này ... chủ tịch đại nhân đang có chuyện trọng yếu muốn gặp hắn ....a không không , ta đương nhiên không dám trở ngại ma pháp sư thí nghiệm trọng yếu của ngài chỉ là ...” Clark đột nhiên nảy ra chủ ý : “Chỉ là bây giờ không phải lúc , có được hay không nên chờ ma pháp học sĩ Đỗ Duy gặp chủ tịch đại nhân xong , sau đó quay trở lại giúp ngài làm thí nghiệm ?”

Chỉ cần gặp chủ tịch đại nhân , trách nhiệm của mình coi như hoàn thành . Đừng nói Đỗ Duy bị gãy tay chân , dù là gãy cổ cũng không liên quan đến mình nữa .

Ariake vốn đang muốn cự tuyệt , nhưng Đỗ Duy cũng nhìn ra nặng nhẹ . Hắn tuy đối với thứ chổi bay này rất tò mò , nhưng là nhìn về mặt và bộ dáng kinh hoàng của hai người đồ đệ của lão gia này cũng hiểu được thứ này hơn phân nửa là có chút nguy hiểm liền nói : “Đúng vậy , Ariake đại sư hay là như vậy , ta bây giờ đi gặp chủ tịch đại nhân , chờ sau khi trở lại ta liền tìm ngài là được .”

Ariake lúc này nóng lòng vô cùng , vốn định dứt khoát bắt Đỗ Duy đi để khỏi phải chờ đợi . Nhưng tiểu tử trước mắt này chính là người duy nhất đồng ý với quan điểm của mình , vừa rồi một phen đối thoại cũng để cho lão quái vật trong lòng nở hoa , bây giờ nhìn tiểu tử này là muốn thuận mắt bao nhiêu có bấy nhiêu . Bản thân hắn cũng hiểu được , thí nghiệm này nếu vạn nhất lại thất bại sợ rằng còn phải tìm người đến tiếp tục làm . Cho nên cũng không tiện ...đắc tội với tiểu tử này . Nếu không bắt ép hắn một lần , lần sau chắc chắn không có cách gì nữa .

Nếu đã thế thôi thì đành chờ một lát vậy

Nghĩ đến đây , Ariake thở dài khẽ gật đầu . Tuy nhiên tâm niệm vừa động , liền bỏ Ngũ sắc bảo thạch vào tay Đỗ Duy nói : “Cái này coi như là tiền đặt trước , người nhận lấy không nên từ chối”

Nói xong , cười to vài tiếng đi ra bên ngoài . Hai người đồ đệ đi nhanh theo phía sau . Chỉ là ánh mắt hướng vào Đỗ Duy khi đi ngang qua hắn mang theo một tia thương hại và đồng cảm .

Ài , tiểu tử đáng thương , gặp phải sư phụ chúng ta người có thể ném mùi đau khổ rồi .

Nhưng mà đến khi nhìn Ngũ sắc bảo thạch trong tay Đỗ Duy , hai người cũng đều dùng sức nuốt một chút nước miếng .

Lão pháp sư Ariake , đưa trước khối bảo thạch cho Đỗ Duy cũng là có dụng ý của mình .

Hừ , tiểu tử này đã nhận rồi thì đừng nghĩ có thể từ chối nữa . Đem bảo thạch trả lại cho ta chắc chắn không có cửa , còn về phần Đỗ Duy có hay không ôm bảo thạch chạy trốn lão gia này cũng không sợ . Với địa vị của hần , thách tiểu tử này cũng không dám , hừ hừ .

Mất thấy nhóm người Arike rời đi , Clark lúc này mới thở phào nhẹ nhõm . Hần bước đến giữ chặt cánh tay Đỗ Duy, cười khở nói : “Sau này người tốt nhất nên né tránh gặp phải lão gia này ...àì lão không phải ...là một người dễ dây vào a”

Đỗ Duy lắc đầu : “Ta nghĩ lão là một người rất thú vị ...thứ chổi bay kia khiến ta thực sự rất tò mò”

Clark liếc mắt nhìn Đỗ Duy một cái nghĩ thầm rằng : Dù sao giai đoạn học tập ma pháp của hần quá ngắn , Gandalf đại sư trước khi chết thu nạp đồ đệ này cũng không dạy hần đầy đủ hệ thống ma pháp cơ bản ...hừ , không cần ma lực thủy tinh có thể làm ma pháp trận ? Làm sao có thể chứ !

Dù thế , Clark cũng không nói thêm điều gì , dù sao cũng không liên quan đến chuyện của mình .

Đỗ duy rốt cục cũng đi theo Clark đến cửa lớn của tào tháp , không có cầu thang nhưng tầng dưới chót có một ma pháp trận cũng tương tự như Truyền tống trận ở bên ngoài . Trên vách tường còn có một khối thủy tinh điều khiển ma pháp trận , sau khi Clark làm một vài động tác liền đi đến tầng cao nhất của tòa tháp .

Đẩy mở phiến cửa nặng nề tràn ngập hương vị cây sồi cổ xưa ở đại môn , cuối cùng hần cũng đến căn phòng của chủ tịch ma pháp công hội Jacobin Dougan.

Khác với các ma pháp sư khác , thân là chủ tịch ma pháp công hội . Phòng của Jacobin bên ngoài còn có một ban công , khi Đỗ Duy đi vào có cảm giác nơi này so với thư phòng của một gia đình bình thường đều không khác nhau nhiều lắm . Chỉ là phía sau chiếc bàn gần ban công có một cánh cửa hình tròn thông đến nơi khác . Đây hẳn là phòng thực nghiệm ma pháp của chủ tịch tiên sinh rồi .

Đỗ Duy đứng trong phòng có một loài cảm giác cổ quái ...nơi này hình như...lớn quá ?

Đúng thế ! Nơi này là tầng đỉnh của tòa tháp , dựa theo Đỗ Duy tính toán khi nhìn từ bên ngoài thì căn phòng trên tầng cao nhất của tòa tháp không gian nhiều lắm cũng chỉ hơn mười thước vuông mà thôi . Nhưng mà hiện giờ trong phòng này .... đã rộng không dưới một trăm thước vuông rồi . Còn về phòng thực nghiệm kia rộng bao nhiêu thì ...Đỗ Duy cũng không dám suy nghĩ .

Clark mỉm cười nói : “Mỗi một tầng ở đây đều là phòng thực nghiệm của đại pháp sư , chỉ là không gian trong tháp chắc chắn là không đủ cho nên các ma pháp sư dùng một loại không gian ma pháp làm cho mỗi tầng đều trở nên ...rất , rất lớn .

Ngay khi còn đang nói , cánh cửa hình tròn kia đã được đẩy mở , truyền đến một thanh âm già nua mà uy nghiêm : ” Clark , người đã dẫn vị ma pháp học sĩ tân nhậm của chúng ta đến chưa ?”

Clark nghe thấy liền nhanh chóng thu liễm nét mặt , trên mặt tràn đầy nét nghiêm nghị : “Vâng , chủ tịch đại nhân , ta đã dẫn Đỗ Duy tiên sinh đến đây rồi .”

Chủ tịch ma pháp công hội , lãnh đạo đứng đầu toàn bộ ma pháp sư của Roland đại lục , Jacobin Dougan chậm rãi bước ra từ cánh cửa .

Đỗ Duy lần đầu tiên nhìn thấy vị chủ tịch tiên sinh này trong lòng liền có thêm vài phần hảo cảm .

Không vì điều gì khác mà chỉ vì vị lão ma pháp sư này lại có một mái tóc màu đen , ngay cả con ngươi trong mắt của hần cũng đều là màu đen . Tóc đen , mắt đen đều là những nét đặc thù của dân tộc Đỗ Duy ở kiếp trước . Cho nên trong lòng ...có hơn ba phần cảm giác thân cận .

Jacobin Dougan không mặc bộ ma sư pháp bào quý giá bằng kim cương của chủ tịch ma pháp công hội mà chỉ thân mặc một bộ bào tử màu trắng , chỉ là mặt trên có một chút vết ố giống như là bị khói ám qua .

“Tốt lắm , Clark người có thể đi rồi ...à , đúng rồi , vừa rồi chuyện ở tầng phía dưới ta đã biết . Arike vừa dùng ma pháp trận cho ra biết rồi , cho nên người không cần để ý nữa , người có thể ra ngoài và chờ ở phía dưới được rồi .” Jacobin tùy ý phát phát tay , Clark liền vội vã cúi đầu xoay người rời đi ...

Đỗ Duy không nói chuyện mà đứng đánh giá Jacobin Dougan , đồng thời Jacobin cũng đang giá hần .

Một lát sau , Dougan mỉm cười nói : “Xin chào , chúng ta rốt cục cũng gặp mặt rồi , ma pháp học sĩ tiên sinh tân nhậm của ta”

Đỗ Duy không thể không công nhận , vị chủ tịch ma pháp công hội này là một lão nhân phi thường có mị lực . Bộ dáng hần mỉm cười vô cùng hòa ái .

“Ngồi xuống đi” Jacobin Dougan chỉ vào những chiếc ghế kỳ quái trong phòng , những chiếc ghế này đều có viền hình cung hay hình tròn phát ra một màu trắng nhàn nhạt , Đỗ Duy tưởng rằng đây là một loại gỗ , nhưng khi ngồi vào mới phát hiện không phải .

Jacobin liếc mắt nhìn Đỗ Duy cười nói : ”Rất xin lỗi , bình thường trong phòng của ta rất ít có người tới thăm viếng . Cho nên không chuẩn bị loại ghế nào thoải mái ...à người tạm ngồi trên thứ này đi , ghế này được chế tác từ xương đầu của giống Voi lớn Mara đây .

Đỗ Duy âm thầm hít một hơi ,

Voi lớn Mara

Loại ...sinh vật to lớn này cũng không phải ma thú , mà kỳ thật là một loại động vật cực lớn như Voi , Đỗ Duy từng qua xem hình vẽ của chúng . Loại voi lớn này sở dĩ khiến Đỗ Duy khó quên là bởi vì hần thấy trong sách ghi lại rằng : đây là một loại lực lượng có thể so sánh ma thú bình thường tại sâu trong rừng rậm . Thậm chí ngay cả ma thú bình thường cũng không dám trêu chọc loại mãnh thú to lớn này .

Jacobin Dougan nhìn Đỗ Duy mỉm cười : “Ta nghĩ người cũng nhất định rất đợi chờ cuộc gặp mặt này của chúng ta”. Đại khái nhìn thấy Đỗ Duy không được tự nhiên hần cười nói : “Tốt lắm , đừng khẩn trương ta chỉ có một vấn đề muốn hỏi người mà thôi ”

Vừa nói , hần vừa đi qua chiếc bàn sau đó thậm chí còn tự tay mang đến cho Đỗ Duy một chén trà .

Nhìn chiếc chén phát xuất màu trắng ở trước mặt...món này chắc sẽ không phải dùng loại xương động vật gì khác để làm ra chứ ???

“Đây là thức uống làm từ cỏ Aildin ” Jacobin cười nhẹ : ”Ta biết người tựa hồ rất tinh thông ma pháp được tế học , người hẳn là biết hương vị cỏ Aildin rất tuyệt hơn nữa còn rất tốt cho sức khỏe . Ta đã có tuổi , khó tránh khỏi sức lực không đủ ...loại này bây giờ ...là thức uống chủ yếu của ta .

Đỗ Duy uống một ngụm trước ánh mắt của chủ tịch đại nhân , sau đó con mắt hần sáng ngời , híp mắt thưởng thức trong chốc lát bật thốt lên : “Người bổ thêm Bắc kết điệp thảo vào bên trong ”

Jacobin Dougan trong ánh mắt phát xuất một tia tán thưởng : ”Không sai , xem ra người thật sự rất tinh thông được tế học a , người biết tại sao ta phải cho thêm Bắc kết điệp thảo vào không ?

“Nếu chỉ có mỗi một cỏ Aildin thì sẽ có vị khô khan , nhưng nếu phối hợp vào Bắc kết điệp thảo vị ngọt có thể dung hòa loại ....hương vị khó uống này . Đương nhiên , quan trọng là ta từng xem qua một chút tập tục của vài bộ lạc thổ dân tại Nam Dương , từ nhỏ đã dùng Bắc kết điệp thảo để làm thức ăn , loại cỏ này có thể làm xương cốt con người càng mạnh khỏe ” Đỗ Duy đáp lại câu hỏi , nhưng trong lòng lại âm thầm nói : “Để cơ thể càng khỏe mạnh ...so với với kiểu nói của kiếp trước không phải là Bồ Dương hay sao ...ừ”

Rất tốt” xem ra chủ tịch đại nhân rất hài lòng : “Người đối với trí thức được tế học thật sự hiểu biết rất rộng , ta rất hài lòng ...có lẽ cũng giúp ta giải quyết được một vấn đề khó khăn rất lớn .”

Đỗ Duy có chút nhú mày : ”Xin hỏi ngài , tới cùng tìm ta có chuyện gì ....ta nghĩ ma pháp công hội sẽ không tìm ta nếu chỉ vì ta có quan hệ thầy trò với Gandalf phải không ?

Jacobin Dougan cười rất bình thản : “Đầu tiên , ta muốn hỏi người một vấn đề , hơn nữa người phải trả lời thành thật . Ta không phải Clark , đáp án mà người nói với hần không cần nói lại với ta lần nữa , hiểu được không ?”

Đỗ Duy trong lòng rùng mình . Trong ánh mắt của Jacobin khi nhìn Đỗ Duy phảng phất chớp động một tia khác lạ . Ánh mắt này không phải loại ánh mắt uy nghiêm ...vẫn như cũ rất hòa ái nhưng tựa hồ có thể nhìn xuyên Đỗ Duy vậy .

“Được rồi” Đỗ Duy gật đầu .

“Hmm , vấn đề thứ nhất ta muốn biết là Gandalf pháp sư ...hắn thật sự đã chết đúng không ?”

Đỗ Duy giật mình , lập tức gật đầu thấp giọng nói : “Đúng vậy”

Jacobin Dougan thở dài ...quả nhiên như thế , Đá sinh mệnh đã nát , xem ra Gandalf thật sự không còn trên nhân thế rồi . Vốn bản thân ta vẫn còn một tia ảo tưởng mà thôi .

“Vậy người có thể nói cho ta biết ...Gandalf pháp sư qua đời như thế nào không ?”

Đỗ Duy biết tại trước mặt vị chủ tịch đại nhân này , lời nói dối của mình lần trước với Clark là không thể tái diễn . Hắn cố ý lộ ra vẻ mặt khó khăn : “Chuyện này...”

“Có vấn đề gì sao ?”

Đỗ Duy thở dài : “Gandalf sư phụ đã dặn dò ta , nếu ta nói ra chỉ sợ là có phiền toái thôi .”

“Không hề gì , người chỉ cần nói ra thôi” Jacobin có chút mỉm cười “Ta nghĩ là dù có phiền toái thế nào , ma pháp công hội nhất định cũng đứng về phía người”

Đỗ Duy sắc mặt có chút buồn bã , nhưng trong lòng lại lập tức nghĩ ra một chủ ý .

Có nên thử một lần không ?

Uhm

“Là như thế này” Đỗ Duy ngẩng đầu , nhìn vào mắt chủ tịch tiên sinh chậm rãi nói : “Chuyện là như thế này ...Gandalf sư phụ dẫn ta theo một đường tiến lên phía bắc , sau đó chúng ta hướng tới đóng băng rừng rậm .”

“Tại sao ?”

“Cụ thể thế nào ta không rõ ràng lắm , nhưng sư phụ hình như là tìm kiếm một loại ma thú quý hiếm.”

Jacobin Dougan gật đầu . Thừa nhận loại này...giải thích , ma pháp sư vì tìm kiếm tài liệu thí nghiệm ma pháp thích hợp phải lòng bắt ma thú , đây là một hành vi rất bình thường . Huống chi , hắn cũng biết trong tay Gandalf có giấy thông hành đi vào đóng băng rừng rậm .

“Sau đó , chúng ta trong đóng băng rừng rậm vẫn một đường thẳng Bắc , cuối cùng chúng ta xuyên qua Đại Viên Hồ”

“Đại viên hồ ?” Jacobin Dougan có chút kinh ngạc , mọi người ai cũng biết Đại viên hồ trong đóng băng rừng rậm là địa phương được đánh dấu . Bất cứ ai ai tiến vào đóng băng rừng rậm đều không dám vượt qua Đại viên hồ tiếp tục tiến lên hướng bắc .

Quả không hổ là ma pháp sư truyền kỳ a .

“Ở phía bắc của Đại viên hồ , sư phụ săn bắt được rất nhiều ma thú , chúng ta gặp băng tuyết ma lang ...à , hình như không phải loại lang bình thường mà là lang vương , sau đó lại gặp Tà diện chu hầu” Đỗ Duy nói đến đây , thở dài .

Jacobin Dougan sắc mặt biến đổi : “Nhiều cao giai ma thú như vậy ? Chẳng lẽ Gandalf đại sư đều bắt được cả ?”

Thậm chí có một số quái vật chưa từng nghe qua tên a !

“Đúng vậy , nhưng mà trong quá trình săn bắt đám ma thú này sư phụ cũng hao phí rất nhiều ma lực” Đỗ Duy thở dài

“Sau đó thế nào ?”

“Sau đó , chúng ta tại mặt bắc đóng băng rừng rậm chuẩn bị quay trở về . Nhưng xuất hiện một chuyện ngoài dự liệu , sư phụ dẫn ta tiếp tục đi về phía bắc” Đỗ Duy trên mặt cố ý hiện ra vẻ lơ đãng mang theo khiếp sợ như đang nhớ lại chuyện gì , vẻ mặt này lập tức được Jacobin nhìn thấy . Sau đó Đỗ Duy thấp giọng nói : “Chúng ta ...gặp một người”

“Người ?”

“Một kỵ sĩ bị thương” Đỗ Duy không làm ra bộ dáng trấn định mà cố ý toát ra một tia sợ hãi , vẻ mặt như vậy rơi vào trong mắt chủ tịch tiên sinh lại càng chân thật : “Vốn chúng ta ở nơi đó thấy được một kỵ sĩ bị thương , điều kỳ quái là theo như lời sư phụ nói phía bắc Đại viên hồ hình như chưa có người nào dám vượt qua”

“Chính xác , sư phụ người nói rất đúng , không ai dám vượt qua Đại viên hồ cả” Jacobin gật đầu .

“Nhưng mà , chúng ta lại gặp...tên kỵ sĩ kia , không ngờ hắn là một kẻ tà ác” Nói đến đây Đỗ Duy nhắm mắt lại giống như đang che dấu nội tâm sợ hãi của mình vậy .

Không thể không nói rằng , hắn biểu diễn rất giống . Hơn nữa bằng vào tuổi của hắn , người khác cũng không thể tưởng được một thiếu niên còn trẻ như thế dám ...bịa ra chuyện này

“Tên kỵ sĩ kia gặp chúng hình như cũng rất giết mình , sau đó không hiểu tại sao hắn lại ra tay với chúng ta nữa , ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua kỵ sĩ nào lợi hại như thế . Thực lực của hắn phi thường cường đại”

“Đối với các người ra tay ?” Jacobin lập tức suy đoán : ” Chẳng lẽ người nói tên kỵ sĩ bị thương kia là ...Thần điện Hussein ?”

Hmm , đúng rồi , căn cứ theo tin tức truyền đến Hussein cũng là một đường bị đuổi giết đến phương bắc , biến mất tại đồng băng rừng rậm đây mà .

“Vâng , đúng thế , tên kỵ sĩ kia đúng là có tên gọi Hussein” Đỗ Duy gật đầu một cách chắc chắn , nắm chặt nắm tay thấp giọng nói ” Sư phụ nói , thực lực của hắn đã đạt đến tiêu chuẩn của thánh kỵ sĩ rồi”

“Thánh kỵ sĩ ?” Jacobin Dougan cả kinh , tin tức này đúng là không phải chuyện đùa a .

Thánh kỵ sĩ ? Đại lục đã hơn một trăm năm không xuất hiện qua thánh kỵ sĩ rồi . Hussein tên phản đồ của thần điện lại thực sự đạt đến tiêu chuẩn của thánh kỵ sĩ sao ?

Uhm , dù sao ...nghe nói hắn chính tay giết chết hai đại kỵ sĩ trưởng ....xem ra thực lực của hắn đạt đến thánh kỵ sĩ cũng không kỳ quái .

“Hussein vì sao ra tay với các người ?” Jacobin nhíu mày hỏi .

Cho dù Hussein là thánh kỵ sĩ . Hắn dám chủ động ra tay với Gandalf sao ? Cho dù thánh kỵ sĩ chống lại được Gandalf một nhân vật truyền kỳ như vậy cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi a .

“Hussein lúc ấy gặp chúng ta cũng là ngoài dự liệu , sau đó hắn đại khái là muốn giết người diệt khẩu”

Câu trả lời của Đỗ Duy rất hợp tình hợp lý

Thần điện phản đồ đang trên đường chạy trốn , thấy được có người phát hiện tung tích của mình liền muốn giết người diệt khẩu ?

Cũng rất hợp tình lý

“Hussein khi ra tay trước không biết thân phận các người phải không ?” Dougan đưa ra nghi vấn cuối cùng .

“Không biết”

Đúng rồi , Hussein cũng không biết đối thủ chính là ma pháp sư đứng đầu đại lục liền hấp tấp ra tay . Nếu biết thân phận đối phương , trong tình huống đó Hussein tuyệt đối không dám khiêu chiến một cường giả .

“Kết quả thế nào ?” Jacobin thở dài

“Kết quả , sư phụ ném ta ra xa , sau đó hắn cùng tên ...Hussein kia đánh nhau to một hồi . Cuối cùng tên Hussein kia chết dưới tay sư phụ” Đỗ Duy nói đến đây dùng sức xoa xoa mắt , hôm nay đến đây hắn dám chắc sẽ bị chất vấn thế này , nên trong tay áo đã chuẩn bị một chút đồ vật ...

Không phải là phấn thuốc gì ...bởi vì hắn dám chắc , ma pháp được tể gì cũng không thể dấu diếm qua cái mũi của vị Đại ma pháp sư này nên thứ mà Đỗ Duy sử dụng là ...cát .

Một ít cát vẫn được hẩn giấu trong tay áo , lúc này trong lòng quyết định , dùng sức xoa cát vào mắt ...nhất thời nước mắt chảy ra .

Đỗ Duy một mặt rơi lệ , một mặt nói đứt quãng : “Sư phụ cùng tên đó chiến đấu phi thường kịch liệt , hai người đánh nhau rất lâu ...sư phụ thậm chí còn thi triển ra ma pháp Thời không chi luân ....”

“Thời không chi luân ?”

Uhm , đây đích thật là ma pháp cao nhất mà Gandalf pháp sư có được a .

“Cuối cùng , tên kỵ sĩ kia bị sư phụ giết chết nhưng sư phụ ...” Đỗ Duy thở dài : ” tên kỵ sĩ đó thực sự rất lợi hại , trước khi chết vẫn kịp phóng kiếm của mình về hướng sư phụ . Sư phụ đã bị kiếm đâm trúng ...”

“Sau đó lại thế nào?” Jacobin Dougan vẽ mặt âm trầm

“...sau đó , sư phụ bị thương rất nặng . Thậm chí ngay cả ma pháp trị liệu thuật cũng không thể khép lại ...đầu khí của tên kỵ sĩ đó rất cổ quái . Sau khi sư phụ giết chết tên kỵ sĩ đó , nói với ta một số việc , dặn dò ta vài câu rồi...qua đời”

Jacobin sắc mặt âm trầm , nhắm mắt cẩn thận suy tư trong chốc lát .

Lời nói của đứa nhỏ này ...xem ra cũng hợp tình hợp lý

Có thể giết chết Gandalf , một cường giả như thế cũng chỉ có thể là thực lực của thánh kỵ sĩ mới có thể làm được mới đúng .

Cũng khó trách hẩn không dám nói thật cùng Clark . Chuyện Hussein quả thực quá mức phức tạp , liên quan cả đến thần điện ...hmm , hẩn không dám nói thật nhất định đúng là Gandalf trước khi chết dặn dò rồi .

Ài , chỉ đáng tiếc là Gandalf cùng một thánh kỵ sĩ lưỡng bại cầu thương , đồng quy vu tận ...thật sự đối với ma pháp công hội là một tổn thất to lớn a .

Jacobin trầm ngâm trong chốc lát : “Vậy người thì sao ? Sau khi Gandalf qua đời , người làm thế nào sống đến bây giờ ? Bằng vào ma pháp thực lực của người , sợ rằng muốn từ phía bắc đại viên hồ quay trở lại tựa hồ không phải chuyện dễ dàng a ”

Đỗ Duy trong lòng khẩn trương ...lão già này cũng quả nhiên không dễ gạt .

May là Đỗ Duy cũng có biện pháp trả lời , hẩn lập tức nói : “Trước khi sư phụ lâm chung , có cho một món đồ để dọc đường đi có thể tránh khỏi ma thú ” Sau đó hẩn lấy từ trong ngực một bao quần áo ma pháp , cẩn thận lấy từ bên trong một chiếc bình , khe khẽ lấy ra một chút bột phấn màu xanh biếc ...

”A , đây là phấn rồng đây mà . Jacobin dĩ nhiên nhận ra thứ này , nhìn thấy phấn rồng một tia nghi ngờ cuối cùng cũng biến mất .

Có thứ này ...không lạ một tiểu tử lại có thể đi lại trong đóng băng rừng rậm , ma thú nào dám đến gần chứ .

“Sau đó , ta đi đến phía nam , gặp vài dong binh liền theo bọn họ ra khỏi đóng băng rừng rậm” Đỗ Duy cuối cùng bổ sung một câu .

Jacobin Dougan cẩn thận suy nghĩ một lát , trên mặt lại một lần nữa lộ ra nụ cười hòa ái : “Tốt lắm , người là một đứa bé tốt . Linh hồn của Gandalf pháp sư sẽ phù hộ cho người ”

Sau đó , hẩn một lần nữa chỉ vào chiếc chén trước mặt cười nói : “Người hay uống nhiều một chút đi , ta nghĩ tại đóng băng rừng rậm người nhất định trải qua không ít cực khổ . Ai , ta nghe nói thân thể của người không được khỏe , còn sống được đúng là rất may mắn rồi”

Mọi chuyện đều dường như rất hợp tình hợp lý . Jacobin Dougan cố bỏ nghi ngờ trong nội tâm , bắt đầu suy nghĩ về vấn đề tiếp theo .

Cái chết của Gandalf cũng không khiến hẩn suy nghĩ nhiều ...đã chết dù sao cũng là đã chết , mặc dù còn kéo theo một Hussein , nhưng đó là chuyện của Thần điện , ma pháp công hội không cần phải để ý tới lắm

thần côn này . Hừ , chỉ là sau khi Gandalf chết , kế hoạch của mình sợ rằng phải dựa vào trên người tiểu tử này rồi .

“Đỗ Duy các hạ” Jacobin thoáng thay đổi thành ngữ khí nghiêm túc : “Ta cũng phải nhắc nhở người , sự phụ người nói rất chính xác . Về chuyện của Hussein , người không nên nói với người khác là đúng . Nếu là trước đây ta sợ rằng Thần Điện sẽ bắt người về thẩm vấn , bởi vì chuyện của tên Hussein rất phức tạp . Còn bây giờ thì ...hừ , người là thành viên của ma pháp công hội . Thần điện nếu muốn bắt người cũng phải nói chuyện qua ma pháp công hội đã , người không cần phải lo lắng . Mọi chuyện giờ cứ cho qua đi , người là đệ tử của Gandalf phải hiểu rằng ma pháp sư đều là cả đời theo đuổi và tìm hiểu ý nghĩa của ma pháp . Tánh mạng chẳng qua chỉ là một quá trình phải đi mà thôi , như Gandalf là một đại pháp sư vốn đã nhìn rõ ý nghĩa của sinh mệnh rồi . Ngừng một chút , hần chậm rãi nói : ”Vì người là đệ tử của Gandalf đại sư nên ma pháp công hội sẽ có một chút chiếu cố đặc thù , à mà người cũng chưa trải qua kiểm tra cấp bậc phải không ? Dù Gandalf chưa dạy người trong thời gian dài nhưng ta tin chắc người cũng có những thiên phú mà người thường nhìn không thấy . Hmm vì để thể hiện sự tôn trọng với Gandalf đại sư ta quyết định ...

Đỗ Duy chút thấp thỏm nhìn vị chủ tịch này .

“À như vậy đi , vài ngày sau khi lễ tế mùa hè chấm dứt . Ta sẽ đích thân cùng vài vị Đại pháp sư có pháp lực cao thâm trong ma pháp công hội cùng đảm nhiệm kiểm tra ma pháp cấp bậc của người . Jacobin sau khi nói ra quyết định nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy : ”Người phải hiểu được rằng , người nếu là đệ tử của Gandalf thì cả đời này nhất định có liên quan đến ma pháp đồng thời người cũng được coi là một thành viên của ma pháp công hội . Chúc nghiệp ma pháp sư đều là đứng trên chúng sinh , không quan tâm đến chuyện thế tục bên ngoài . Tại nơi đây người không phải là Rowling thiếu gia , không có quan hệ gì với các quý tộc khác ...sau này thân phận của người rất đơn thuần chỉ là một ma pháp sư của ma pháp công hội , người hiểu không ?

Lời nói của vị chủ tịch tiên sinh này ràng buộc chặt chẽ thân phận của Đỗ Duy cùng ma pháp công hội gắn liền với nhau . Đỗ Duy làm sao lại không nghe ra chứ ?

Đứng ngoài thế tục ? Chẳng qua cũng là muốn mình hiểu rằng thân phận của mình chủ yếu là ma pháp sư , phải hết sức đứng về phía ma pháp công hội . Không nên muốn xem mình trở thành một quý tộc như trước ?

Đây ...hình như là một cách mua chuộc , cũng là một cách cảnh cáo và nhắc nhở a .

Đỗ Duy đang đứng trên đất của người ta , dĩ nhiên không dám phản bác điều gì , chỉ gật gật đầu mà trong lòng lại cười thầm : Lão gia này khi dễ mình còn trẻ không hiểu chuyện đây , hừ đệ tử của Gandalf thì nhất định thuần phục ma pháp công hội sao ? Không dám a , lão gia Gandalf khi còn sống trong lời nói cũng đối với ma pháp công hội cũng rất bất mãn . Ngay cả nữ đồ đệ bảo bối của mình cũng giấu ở nhà không cho nàng tiến vào ma pháp công hội đó chứ .

Có điều , lời này cũng không dám nói ra .

Jacobin Dougan đối với thái độ của vị đệ tử Gandalf này rất hài lòng , trên mặt thể hiện ra nét hòa ái : ”Ngoài trừ kiểm tra cấp bậc của người ra ...ta sẽ cho người thêm một bất ngờ thật lớn . À , ta biết người tựa hồ trong gia tộc có địa vị không cao ...xin lỗi vì ta nói trực tiếp như vậy . Dù sao ma pháp sư chúng ta cũng không cần quan tâm địa vị trong thế tục , chỉ cần người trở thành một gã Đại pháp sư xuất sắc , đám quý tộc này ngược lại sẽ cung nghênh người a . Cho nên về địa vị sau này người không cần phải lo lắng nữa ...sau khi người hoàn thành kiểm tra cấp bậc , điều kinh ngạc ta dành cho người là một thân phận đặc thù . Về sau cho dù là thân phận như cha của người cũng sẽ không dám coi thường người nữa .

Kinh ngạc ?

Đỗ Duy trên mặt lộ ra nét kinh ngạc sững sờ , nhưng trong lòng lại âm thầm cảnh giác .

Cái này sợ rằng chưa chắc là cái gì kinh ngạc ...mà là một chuyện phiền toái đây .

Ma pháp công hội ra sức mua chuộc mình như vậy . Còn muốn tốn tiền vốn cho mình nhiều chỗ tốt như thế ...sợ rằng đều có quan hệ đến thứ “kinh ngạc” này .

Rời khỏi phòng của Jacobin Dougan , Đỗ Duy đi đến tầng trệt của tòa tháp . Sau đó được Clark dẫn ra khỏi ma pháp công hội .

Về phần lão gia Arike kia. Trước khi đi Jacobin có nói qua về thí nghiệm ma pháp của hắn và Đỗ Duy có thể tiến hành vào ngày thứ hai . Thế nên khi Đỗ Duy trở lại vào ngày thứ hai trực tiếp đi gặp Arike đại sư là tốt nhất .

Rời đi ma pháp công hội , nội tâm của Đỗ Duy vẫn tự hỏi . “Kinh ngạc” mà vị chủ tịch tiên sinh nói tới đến cuối cùng có nghĩa gì .

Ma pháp công hội ra sức mua chuộc , bản thân trên đường cũng gặp phải ám sát ...sau khi về nhà cha cũng đối với mình rất tốt .

Tới cùng là “kinh ngạc” cái gì đây ?

Alfa thị vệ trưởng vẻ mặt lạnh lùng , trên đường cũng không hề nhiều lời , chỉ bảo vệ Đỗ Duy về đến nhà . Đến nơi Đỗ Duy lập tức về phòng của mình đóng lại cửa , bố trí một ma pháp trận trên đó rồi kéo lão thử Gageu đến .

”Gageu ... Đỗ Duy kể lại chuyện gặp phải hôm nay tại ma pháp công hội , đại khái lựa những chuyện trong yếu nói qua một lần , lão thử này mặc dù nhát gan , xấu xí , nhưng dù sao cũng từng là người của ma pháp công hội có lẽ có thể trợ giúp cho mình một chút .

“Người đã gặp Arike còn đồng ý giúp hắn làm thí nghiệm ma pháp ? Không cần đá thủy tinh có thể làm ra chổi bay ?” Gageu hỏi một hơi mấy vấn đề , ngữ khí hơi run thậm chí mang theo một tia thương hại và đồng cảm : “Tiểu tử , ta phải nhắc nhở người tự cậu phúc cho mình đi nha , Lão Arike là một trong những lão quái vật nguy hiểm nhất trong danh sách của ma pháp công hội a ”

Nguy hiểm ? Hắn cũng không nguy hiểm lắm mà ? Ta thấy khi nói chuyện hắn còn rất hòa khí nữa .

Gageu thở dài : “Nguy hiểm của lão gia này ...không phải có ý nghĩa tầm thường như vậy , đây là một lão người điên , thường xuyên làm ra một số thí nghiệm cổ quái đáng sợ ...người có biết môn hạ của hắn có bao nhiêu khổ sở không ! Năm đó khi ta còn trong ma pháp công hội , đồ đệ của hắn đều bị thương nặng ba ngày hai đêm cũng là vì giúp hắn làm thí nghiệm cả ...còn về cái gì chổi bay . Ta là một ma pháp sư nên nhắc nhở người đây chắc chắn là mộng giữa ban ngày của lão người điên rồi” . Năm đó những ý niệm hoang đường trong đầu lão đều thất bại không thể thực hiện được a , hơn nữa những người giúp hắn mỗi lần thí nghiệm đều ăn rất nhiều đau khổ”

Gageu , đứng trên bàn Đỗ Duy nói riu rít càng lúc càng lớn tiếng , móng vuốt chỉ chỉ nhiều khi đụng trúng cái mũi Đỗ Duy luôn : “Tóm lại , lão gia này tuyệt đối là một người điên nguy hiểm”

“Ta nghĩ có thể may mắn” Đỗ Duy không tin : “Loại chổi bay đó...nếu có thể thành công ...”

“Nghĩ cũng đừng nên nghĩ , đó là ngược lại với ma pháp định luật” Gageu phản bác thẳng thừng .

“A , được rồi còn có thứ này nữa .” Đỗ Duy lấy ra từ trong lòng ngực ...Ngũ sắc bảo thạch .

Khi đem thứ này ra , lão chuột dường như bị khựng lại .

“Đôi mắt to màu vàng như đọng lại , miệng há to ...nhìn nhẹ nhàng bảo thạch trong tay Đỗ Duy” . Sau đó đột nhiên hét to một tiếng : “Ngũ sắc bảo thạch , trời ơi quả nhiên là ngũ sắc ma hạch , lạy thần , lạy chư thần a . Lão người điên này thật sự là điên rồi , hắn dám đem thứ này tặng cho người a”

Đỗ Duy nhìn lão thử : “Thứ này ...rất quý trọng sao ?”

“Quý trọng ???” Gageu giống như bị giậm lên đuôi vậy , đột nhiên nhảy dựng lên : ”Người nói quý trọng ? Ha ha ha ha tiểu tử người thật sự không nhìn ra được giá trị của thứ này đâu ...nếu đem nó ra ma pháp sư của toàn đại lục đều sẽ đánh vỡ đầu để giành lấy nó đấy ! Ta nói cho người nghe , trong lịch sử từng có một vị chín cấp ma pháp sư tình nguyện trao đổi loại ngũ sắc bảo thạch này bằng một chú ngữ cấm chú nhưng bị từ chối đấy . Thậm chí rất nhiều ma pháp sư tình nguyện dùng toàn bộ tài sản của mình chỉ để đổi lấy một khối ngũ sắc thạch này , người hiểu chưa ?

Lúc nói , Gageu trong ánh mắt phóng ra tia tham lam , dường như muốn mở móng vuốt lao lên ôm lấy bảo thạch này vậy . Một mặt vừa chảy nước miếng một mặt lại hét : ” Lãi to , tuyệt đối lãi to rồi , Arike bắt người làm ma pháp thí nghiệm gì người cứ đi đi , dù người gặp nguy hiểm gãy chân gãy tay ...à không thậm chí là gãy cổ , chỉ cần có được thứ này cũng tuyệt đối đáng giá rồi .”

151. Chương 128 : Hòn Đá Kinh Khủng

Gageu thở dài , hột đậu vàng nhỏ trong mắt tràn đầy tang thương . Té ra gương mặt bình thường của lão chuột vốn rất hiền nhất , xấu xí giờ đây lại xuất hiện nét mặt thế ngoại cao nhân kiểu như ...cô đơn hay tính mệnh : “Hừ ...trong mắt người hiểu biết thì nó là bảo bối , còn trong mắt những kẻ không hiểu thì cũng chỉ chẳng qua là tảng đá mà thôi ...ta nghĩ vào niên đại bây giờ , số người có thể nhận ra thứ e rằng rất ít .”

Đỗ Duy suy nghĩ lại , nhớ đến hai người đồ đệ của lão người điên Arike mặc dù từng mãnh liệt phản đối lão đem cho mình tảng đá này nhưng cũng không biểu hiện quá kịch liệt . Nếu sự lợi hại của thứ này thật sự đúng như Gageu nói sợ là sớm đã bị cướp đoạt rồi . Còn Clark nữa , từ đầu tới cuối cũng không hề để ý thì chắc cũng không nhận thức giá trị của tảng đá này .

Đỗ Duy nổi lên hứng thú , chậm rãi vuốt ve khối bảo thạch , thậm chí còn lột vỏ một quả hạt để lấy lòng lão thử Gageu . Lão chuột một mặt vừa gặm mảnh hạt để cầm trong tay, một mặt cười lạnh nói : ” Món đồ tốt như vậy lại rơi vào trong tay người , xem như là vận khí của người đi. Nhưng mà người đã biết cách sử dụng nó chưa ?”

“Ta không biết , nhưng ta đoán người chắc hẳn là biết a”

Gageu rất tiêu sái đem mảnh hạt để bỏ vào trong miệng sau đó giương móng vuốt ra : ” Dem những thứ lần trước ma pháp công hội tặng người lại đây , ta có việc dùng”

Một lát sau , khi Đỗ Duy đem ra túi ma pháp của mình . Lão chuột liền chui đầu vào , mông xoay quanh nửa ngày mới đem ra một túi da . Đây là một bộ đạo cụ chuyên môn chế tạo ma pháp được ma pháp công hội tặng , có thể giúp cho các ma pháp sư điều khắc lên vũ khí của mình một ít hoa văn hay rót vào đó ma lực , gia trì thêm ma pháp v.v...Còn có thể cất một số ma lực thủy tinh .

“Ngũ sắc thạch đối với ma pháp sư mà nói chính là lễ vật tốt nhất mà trời ban cho . Một ma pháp sư nếu có một món như thế trong khi chiến đấu có thể phát ra sức chiến đấu hơn bình thường gấp vài lần ...thậm chí mười lần .” Gageu một mặt vừa chọn lựa công cụ thích hợp , một mặt liếc mắt nhìn Đỗ Duy : “Ma lực hiện tại của người có cách trung cấp ma pháp sư một chút , nhưng mà nếu có thứ này ...cho dù sau này người gặp được Đại ma pháp sư ít nhất về phương diện ma lực người cũng không rơi xuống hạ phong rồi”

Tiếp đó , Gageu nước bọt bắn tung tóe , nói đến miệng nứt lưỡi khô mới đem hết tác dụng cụ thể của khối ngũ sắc thạch nói rõ cho Đỗ Duy .

Ma pháp sư trong khi chiến đấu , thì triển ra một ma pháp cao thâm đều không khỏi hao tổn thật lớn ma lực

Mà một ma pháp sư mất đi ma lực trên chiến trường về cơ bản cũng không khác gì chú dê đang chờ làm thịt là mấy . Cho nên vì tránh xuất hiện loại tính huống ...này , ma pháp sư đều tùy thân mang theo vài món đồ vật có thể giúp mình bổ sung ma lực trong tình huống ma lực tiêu hao sạch sẽ khi chiến đấu .

Ma pháp sư tại Rowland đại lục thường mang theo bên mình nhiều ma pháp đạo cụ , mà tuyệt đối không thể thiếu một thứ là ma lực được thủy. Trong giới ma pháp sư truyền lưu rất nhiều công thức chế tạo ma pháp được thủy , bởi nhờ tác dụng của ma lực được tế này cũng giúp địa vị của ma pháp được tế sư tăng lên từ một góc độ nào đó . Các loại công thức chế tạo ma lực được thủy không giống nhau cũng bởi vì độ trân quý của tài liệu không giống ...cho nên hiệu lực cũng tự nhiên khác nhau rất nhiều .

Nhưng mà cho dù có ma lực được thủy tốt thế nào đi nữa ...nói trắng ra cũng chỉ là lợi dụng công năng đặc thù của ma pháp thực vật kích thích bản năng bên trong của ma pháp sư , loại nguyên lý này không khác mấy với kiểu gây tê . Dù sao thì tinh thần lực của con người sau khi tiêu hao hết không phải chỉ một lát là có thể bổ sung ngay được , chẳng qua chỉ lợi dụng được vật kích thích cơ thể , mạnh mẽ khiến người ta phấn chấn , tinh thần lực mở rộng một thời gian ngắn ngủi mà thôi .

Tuy là có hiệu quả nhất định , nhưng Đỗ Duy thấy rõ loại được vật này kỳ thật về lâu dài đối với cơ thể rất có hại .

Nếu không dùng được thủy, cũng có thể sử dụng một số ma pháp thủy tinh . Một số ma pháp sư lợi hại có thể sưu tập được loại ma pháp thủy tinh thượng đẳng nhất . Dùng loại thủy tinh này chế tạo một số thứ trang sức trên người đại loại như giới chỉ chẳng hạn . Ma lực thủy tinh hiện nay là thứ tốt nhất có thể dự trữ tinh thần lực mà loài người biết đến , ma pháp sư bình thường rót ma lực của mình vào trong thủy tinh để dự trữ . Trong khi chiến đấu đến lúc ma lực tiêu hao hết liền có thể lấy ra ma lực từ trong thủy tinh mang theo nhằm bảo trì lực chiến đấu .

Vật này giống như như là một loại pin vậy .

Nhưng mà vấn đề là ...dù cho có loại thủy tinh thượng đẳng nhất , dung lượng dự trữ thật sự quá ít đi , dù tính tất cả các ngón trên một bàn tay đều mang đầy ma lực thủy tinh giới chỉ thì ma lực ma pháp sư có thể dự trữ nhiều lắm cũng chỉ có thể sử dụng thì triển lại một , hai cái trung cấp ma pháp mà thôi .

Lại nói có vài vị ma pháp sư , đại loại như Cửu cấp ma pháp sư . Bình thường cũng nắm giữ một hai loại ma pháp cấm chú . Cấm chú ma pháp uy lực tuy kinh khủng nhưng tiêu hao ma lực cũng cực kỳ đáng sợ . Dù là ma pháp sư cửu cấp đứng đầu cường giả trên đại lục , sau khi thi triển loại ma pháp cấm chú này cũng cơ bản như là rút sạch ma lực .Cho dù trên các ngón tay có mang đầy ma lực thủy tinh , dung lượng chứa đựng cũng không đủ để thi triển cấm chú lần thứ 2 .

“Dựa trên lý luận , mang theo ma lực dự trữ càng nhiều , trong khi chiến đấu lại càng dễ chiếm tiện nghi” Gageu mỉm cười

“Nếu ma pháp sư chỉ cần mang theo bên mình một không gian ma pháp đạo cụ đại loại như túi ma pháp này của ta . Như vậy dù đem theo bao nhiêu ma lực thủy tinh cũng không có vấn đề ...nếu mang một tấn chẳng lẽ còn chưa đủ dùng sao ?” Đỗ Duy cười khổ .

“Tiểu tử ngốc” Lão tử khiển trách Đỗ Duy không khách khí : “Người tưởng ma lực thủy tinh là không đáng giá tiền chắc ? Nhiều ma pháp sư còn không thể sưu tập được loại ma lực thủy tinh thượng đẳng nhất là ...hơn nữa cho dù người có một tấn thủy tinh mang theo bên người ? Hừ , trong khi chiến đấu người lấy ra túi ma pháp , đem thủy tinh ra ...thời gian ngắn ngủi đó cũng đủ để địch nhân của người giết người một trăm lần rồi ”

Cũng đúng

Đỗ Duy gật đầu , đành chấp nhận ý kiến này .

“Ngũ sắc thạch thì hoàn toàn khác ...Loại tinh thể này nếu nói dùng để chứa đựng ma lực thì ...dung lượng của nó phi thường kinh người , thậm chí lớn đến mức độ mà người khó có thể tưởng tượng được .”

Gageu cười thần bí , sau đó lấy ra một cây búa nhỏ chế tạo từ bạc nguyên chất . Gõ vài cái đinh đinh trên ngũ sắc thạch , sau đó lấy được một phần nhỏ khoảng chừng một phần năm móng tay út của Đỗ Duy hí hửng đưa cho hắn, cười lạnh : “Nếu người không tin có thể thử xem ”

Đỗ Duy có chút nghi hoặc , nhìn thể tích viên tinh thể : “Nhỏ như vậy ?”

Hắn dù sao cũng từng cùng Solskjaer đồng thời tiến hành ma pháp thí nghiệm , cũng từng trải qua sử dụng ma lực thủy tinh để chứa đựng ma lực . Đỗ Duy nhớ kỹ cho dù khối thượng đẳng thủy tinh của mình , một khối to bằng nắm tay chỉ bất qua tiêu hao của mình một nửa ma lực thì đã đây .

Mà giờ trong tay chỉ cầm một mảnh nhỏ so với phân của lão chuột còn nhỏ hơn ...có thể có tác dụng sao ?

Gageu lạnh lùng nhìn Đỗ Duy : “Người không thử thì làm sao biết được ?”

Rất nhanh , chỉ chừng một bữa ăn , Đỗ Duy cuối cùng cũng biến sắc .

Hắn đã mệt đến mức đầu váng mắt hoa , dù thân thể không bị tổn hại , nhưng trong đầu lại sinh ra cảm giác mê muội , trống rỗng . Chỉ cảm thấy tinh thần lực của mình đã toàn bộ rút cạn , trên trán tràn đầy mồ hôi .

Hắn hầu như đem toàn bộ ma lực của mình rót vào trong mảnh tinh thể nho nhỏ này .

“Ngũ sắc thạch có một đặc điểm , đó là khi dung lượng của nó đặt đến trạng thái bão hòa . 5 màu sắc trên thân của bảo thạch sẽ biến mất , nhìn qua như biến thành một tảng đá bình thường không hề lóng lánh rực rỡ như trước ” Gageu nói , lạnh lùng nhìn vào mảnh tinh thạch nhỏ trên tay Đỗ Duy .

Nó vẫn như cũ , sáng bóng rực rỡ với năm màu sắc lấp lánh .

Đỗ Duy biến sắc nói : “Dung lượng của nó lớn đến như vậy ?”

Ma lực tiêu chuẩn của mình hiện tại về cơ bản đã có thể sánh với Ngũ cấp pháp sư rồi . Không nói về thực lực , đơn thuần so sánh về cường độ ma lực Đỗ Duy cũng có thể xem như không tầm thường . Thế mà tất tinh thần lực của mình đều rót vào mảnh tinh thể nho nhỏ này lại dường như không hề biến hóa .

“Còn sớm lắm” Gageu cười lạnh , bằng vào tiêu chuẩn ma lực của người hiện tại , chờ người khôi phục ma lực sau đó tiếp tục rót vào ...cứ như vậy liên tiếp hơn 10 ngày thì mảnh tinh thạch nho nhỏ này mới có thể đầy .

Nói như vậy , một mảnh nhỏ này có thể chứa đựng gấp mười mấy lần toàn bộ ma lực của một ngũ cấp ma sư ?

“Trong khi người chiến đấu với địch nhân , cho dù ma pháp thực lực của người không bằng đối phương nhưng lại có bảo bối này trong tay thì ... ta có thể giúp người làm một cái giới chỉ mang trên tay . Vậy là địch nhân coi như đang chiến đấu cùng với mười mấy ma pháp sư tấn công không ngừng nghỉ , người nghĩ xem ...nếu bản thân người có thứ cung cấp ma lực vô tận này bằng vào tiêu chuẩn của người bây giờ nếu phải đại chiến với một Bát cấp pháp sư cũng có năng lực tự bảo vệ . Chỉ cần đối phương không thi triển cấm chú , siêu cấp ma pháp sư cũng rất khó đánh bại người”

Một loại ác quy dự trữ năng lượng siêu cấp ?

Đỗ Duy thè lưỡi nhìn khối ngũ sắc thạch to bằng nắm tay trước mặt ...to như vậy nếu nói dùng để trữ ma lực sợ là có thể chứa đến mấy trăm lượng ma lực tương ứng với mình . Nếu vậy trong khi chiến đấu nếu đem theo thứ này tương đương với việc địch nhân đối đầu với công kích của mấy trăm Đỗ Duy a .

Loại này tình huống ra sao sáng khoái chứ ! Cao cấp ma pháp luân phiên đánh tới , cho dù so sánh tiêu hao ma lực cũng khiến cho đối phương mệt đến chết , đánh cho đối phương phải cuống cuồng chạy trốn.

Ha ha ha ha !

Nhìn bộ dáng đắc ý của Đỗ Duy , Gageu liền đoán ra ý nghĩ của Đỗ Duy . Nó lạnh lùng cắt đứt ý nghĩ của Đỗ Duy , cười lạnh : “Người cho là ...thứ này đơn giản chỉ là một loại vật phẩm chứa đựng ma lực thôi sao ? . Nếu như thế ma pháp sư trên đại lục đã không đối với thứ này chảy nước bọt rồi , ta nói cho người nhé , ngàn năm qua trên đại lục tác dụng lớn nhất của nó là : nó vốn được xem như nguyên liệu duy nhất để có thể chế tạo tài liệu hạch tâm cho ma pháp cấm chú quyền trục đấy .

Đỗ Duy thân thể chấn động , sắc mặt hoàn toàn biến sắc . Trái tim dường như bị một quả chùy đánh trúng vậy .

Cấm chú ma pháp quyền trục ?

Đỗ Duy đương nhiên biết ma pháp quyền trục là thứ gì , đơn giản giải thích chính là ma pháp sư mang một chút ma thuật bỏ vào trong quyền trục . Trong khi chiến đấu lập tức quăng ra có thể đạt được hiệu quả thuận phát (xuất hiện ngay lập tức) , hơn nữa lại không cần tiêu hao ma lực bản thân .

Vấn đề là ma pháp quyền trục xuất hiện trên đại lục đa số đều là một ít ma pháp cấp thấp hay trung cấp , hiếm lắm mới xuất hiện một hai người có thể mang cao cấp ma pháp khắc lên ma pháp quyền trục , những người đó đã là người có cấp bậc đại tông sư rồi .

Nguyên nhân là vì...muốn đem một cao cấp ma pháp khắc lên quyền trục thật sự quá khó khăn ...điểm khó nhất chính là vấn đề ma lực , mỗi ma pháp quyền trục có thể dự trữ bao nhiêu ma lực ? Nếu ma lực thiếu thì cơ bản không thể chế tác ma pháp có uy lực cường đại .

Nhưng ...

”Mảnh nhỏ nhỏ ngũ sắc thạch này có dung lượng dự trữ ma lực thật kinh người , chỉ với một mảnh đã có thể chứa đựng đủ ma lực để phát động một ma pháp cấm chú . Người nghĩ xem với khối ngũ sắc thạch trước mặt này ...nếu chế tạo quyền trục ma pháp cấm chú ...có thể làm ra bao nhiêu cái ? Gageu trong ánh mắt không nhận được lộ ra vẻ điên cuồng khi nói .

Cho dù là ma pháp sư cao cấp nhất cũng chỉ có thể thi triển một lần cấm chú ma pháp mà thôi .

Ma pháp cấm chú là cấp độ cao nhất của ma pháp , Đỗ Duy dù chưa từng tận mắt thấy qua uy lực kinh khủng của nó nhưng cũng nghe qua một ít truyền thuyết . Ví dụ như có một đại ma pháp sư nắm giữ một loại cấm chú hỏa hệ ma pháp “Liệt diễm phân thành” có uy lực đủ để phá hủy một thành thị trung đẳng có 10 vạn người trong nháy mắt . Nơi ngọn lửa ma pháp đi qua đều không còn đến một ngọn cỏ , tất cả đều bị đốt thành tro tàn .

Nhưng ma pháp kinh khủng như thế thì ma lực tiêu hao cũng đủ để khiến một bát cấp ma pháp sư héo rút đến khô kiệt . Nếu không phải là một cửu cấp ma pháp sư thì tuyệt đối là không thể thi triển ra được được , hơn nữa cũng chỉ có thể thi triển một lần là xem như mất đi năng lực chiến đấu rồi .

Nhưng nếu có thể chế tạo cấm chú quyền trục thì sao ?

Thần ạ !

Đỗ Duy mạnh mẽ nuốt nước bọt , nếu bản thân mình đều mang theo bên người một trăm tám mươi cái cấm chú ma pháp quyền trục . Nếu gặp phải địch nhân cường đại , tiện tay ném ra ba mươi lăm cái cấm chú ....đừng nói thánh kỵ sĩ hay là ma đạo sư , cho dù là gặp được tộc trưởng long tộc cũng có thể đánh chết ngay đến tro bụi cũng không còn .

Đúng là bảo bối a

Đỗ Duy chụp lấy khối ngũ sắc thạch , lần này nắm được liền không muốn buông tay.

Trời ạ , cái này chẳng khác nào đem theo hơn một trăm quả bom hạt nhân a . Có thứ này trong tay dù cho Aragorn đội mồ sống lại lão tử cũng có thể đánh hấn văng trở về .

“”Cũng không cần cấm chú ma pháp gì đâu” Gageu cười nói : “Chỉ cần ta chế tạo mười mấy quyền trục cao cấp ma pháp cho người mang theo , chỉ riêng về lực phá hoại mà nói . Người đã tuyệt đối là có tiêu chuẩn đứng đầu đại lục rồi , chỉ cần để ý vài yếu tố sử dụng trong khi chiến đấu thôi ”

Đỗ Duy gật đầu , cấm chú mặc dù kinh khủng nhưng bản thân cũng không có chú ngữ của cấm chú ma pháp hơn nữa chú ngữ kinh khủng như vậy nếu muốn học cũng học không được a . Loại ...bản lĩnh siêu cấp này làm gì có siêu cấp ma pháp sư nào tùy tiện dạy cho người khác ?

Còn chú ngữ của cao cấp ma pháp thì Đỗ Duy lại biết , lần trước khi chia tay cùng Vivian . Cô bé đã nói cho Đỗ Duy 6 cái ma pháp chú ngữ lợi hại nhất mà mình có được . Dù trình độ hiện tại của Đỗ Duy không cách nào thi triển ra nhưng nếu có chú ngữ , lại có ngũ sắc thạch thì chế tạo cao cấp quyền trục hẳn là có thể làm được .

Hừ , mang theo bên mình mấy trăm cái cao cấp ma pháp quyền trục ... sợ rằng tung hoành trên đại lục cũng không có vấn đề đây .

Gageu mặc dù cũng thêm đồ mất với thứ bảo bối này ..nhưng hắn cũng hiểu mình là một con chuột , cả đời này hi vọng trở lại như cũ cũng không quá lớn nên hắn thật sự toàn tâm toàn ý vì Đỗ Duy mà lo lắng . Hắn suy nghĩ một chút : “Món đồ này quá mức quý giá đi , bây giờ nếu sử dụng cũng không nên hấp tấp toàn bộ chế tạo thành quyền trục . Không chừng trong tương lai người học được cấm chú còn có tác dụng lớn hơn nữa . Hiện tại đã cất được một mảnh nhỏ , trước tiên phải giúp người chế tạo một cái giới chỉ đã , mang nó trên tay nếu người gặp tình huống nguy hiểm gì cũng có năng lực tự bảo”

Gageu mặc dù không phải là một luyện kim sư nhưng chế tạo một chút ma pháp đạo cụ cơ bản vẫn còn có thể thực hiện được.

Đỗ Duy vừa rồi đã đem toàn bộ tinh thần lực tiêu hao lên mảnh tinh thạch , từ nãy đến giờ nói chuyện nhiều như vậy cũng không còn nhiều sức lực nữa . Hắn liền nhanh chóng ngồi xuống nhắm mắt mình tưởng để khôi phục tinh thần lực .

Cứ như thế trải qua cả một buổi trưa , thậm chí ngay cả cơm cũng không ăn , tận đến khi trời tối Đỗ Duy mới chậm rãi mở mắt .

Loại ..cảm giác ma lực bị tiêu hao hầu như toàn bộ này thật sự khó chịu . Đường như đầu óc của mình bị một người khác đào đi một mảnh vậy . Thế nhưng đến khi kết thúc minh tướng , Đỗ Duy mở mắt lại cảm thấy một tia khác thường .

Hắn thử thi triển tinh thần lực của mình . Tinh thần lực im lặng triển khai, giống như lưới nhện càng lúc càng dày đặc . Đỗ Duy giật mình , hắn đã từng thử qua có thể khiến tinh thần lực của mình ngưng tụ thành một chỉ xúc giác vô hình phân tán ra xung quanh . Nhưng sau khi bị kiệt sức thì dường như kiểu tiêu hao hoàn toàn sạch sẽ tất cả sức lực, sau đó khôi phục lại lần nữa có thể rèn luyện thêm sự tăng trưởng của tinh thần lực .

Mặc dù nhìn trên tổng thể cũng không thấy phát triển gì nhiều , thế nhưng hắn vẫn có cảm giác rằng tinh thần lực của mình càng thêm ngưng luyện , lặng lẽ đem xúc giác tản ra , từng đạo tinh thần lực như lưới nhện lần lượt xuất hiện , đồng thời trong tin lực trong thân thể vô cùng sung mãn khiến hắn cảm thấy như ma lực của bản thân là vô cùng vô tận vậy .

Đỗ Duy ngồi trong phòng , dù nhắm mắt nhưng dần dần theo tinh thần lực khuếch trương , mọi chi tiết tỉ mỉ trong phòng đều phản ánh khá rõ trong đầu .

Từng bước khuếch tán , xúc giác của Đỗ Duy đã lan ra khỏi phòng hướng xung quanh mở rộng . Hắn phẳng phát có thể “nhìn” thấy tất cả cảnh tượng chung quanh .

Tro bụi trên tấm thảm hành lang ...cẩn thận đi qua nữ hầu cận ...sau đó tới sân bên ngoài , tiếng gió thổi , lá rơi ...thậm chí ngay cả gân lá cũng có thể thấy rõ ràng .

Dần dần , Đỗ Duy cảm giác được phạm vi khuếch trương tinh thần lực của bản thân càng lúc càng lớn , hầu như đã bao trùm diện tích không gian trăm thước chung quanh . Trong lòng Đỗ Duy có cảm giác tò mò một chút , hắn muốn thử xem cực hạn của mình tới cùng đến đâu ....

Một tia xúc giác chậm rãi phiêu đảng , đi qua hành lang , bay qua đám người hầu trong bá tước phủ , thậm chí ngay cả tiếng hít thở của nó cũng phẳng phát ngay bên tai .

Cuối cùng , Đỗ Duy nhắm mắt lại một tia tinh thần lực phiêu tán đến sân ngoài của thư phòng lão bá tước .

Hả?

Đỗ Duy trong lòng vừa động , thoáng chần chờ một chút , đang chuẩn bị rút lui đột nhiên nghe thấy một tiếng ” Hừ” lạnh lùng .

Tiếng Hừ này mang theo sát khí dày đặc , rõ ràng là một tiếng rất nhỏ nhưng giống như một tiếng sấm nổ bên tai Đỗ Duy .

Đỗ Duy trong lòng cả kinh , sau đó liền cảm giác được một cổ hơi thở vốn tràn đầy giết chóc hung hăng đánh tới tinh thần lực của mình .

Ầm một tiếng , Đỗ Duy cảm giác được sâu bên trong ý thức nổi lên một trận đau đớn , cảm giác tê dại gần như làm Đỗ Duy trong nháy mắt cảm thấy đầu choáng mắt hoa .

“To gan , dám do thám trong địa của bá tước phủ” Thanh âm tràn đầy hàn khí đi theo tinh thần lực đâm trực tiếp vào trong lòng Đỗ Duy . Đỗ Duy cảm thấy toàn thân như mê đi , bên tai như vang tiếng sấm , xúc giác hình thành từ tinh thần lực chỉ sau một lần va chạm với đối phương liên tục vỡ vụn .

Đỗ Duy ngồi trong phòng , hai mắt mở to hết cỡ , hai tay nắm chặt chiếc bàn . Hắn lảo đảo một lát rồi ngã xuống sàn trong miệng không ngừng ới mửa , toàn thân đều là mồ hôi lạnh .

Thở dốc trong chốc lát , Đỗ Duy bình tĩnh lại mới phát hiện tinh thần lực mình khôi phục sau nửa ngày minh tướng , sau khi thi triển một phen lúc này giờ đây đã tiêu hao hơn một nửa .

Trong thư phòng của cha xem ra có cao thủ bảo vệ a. Đỗ Duy hơi thở trở nên đều hơn , sau khi xác nhận mình không có thương tổn gì mới yên tâm .

Mà khi đó trong thư phòng của bá tước , thị vệ trưởng Alpha lạnh lùng nhìn bầu trời , hai tay nắm chặt , ánh mắt như một thanh kiếm bén .

“Có chuyện gì thế ? Alpha ?” Trong thư phòng truyền đến thanh âm hùng hậu của bá tước Raymond.

“Bá tước đại nhân...” Alpha xoay người đối mặt với thư phòng thấp giọng nói : “Có người dám dùng ma pháp , sử dụng ma lực dò xét nơi này . Hừ đúng là to gan , tại đế đô cũng có ma pháp sư dám không tuân quy củ , làm càn như vậy .”

Trong thư phòng trầm mặc trong chốc lát . Cửa thư phòng chậm rãi mở , bá tước Raymond với bộ miên bào màu trắng đi ra nhìn vị thị vệ trưởng của mình , hồ hững nói : ” Hừ , là ma pháp sư dò xét chúng ta ư ...àì , dù gì hiện tại bọn chúng cũng chiếm thượng phong . Mà lần này ta lại bị kẹt ở giữa ...” Bá tước Raymond có chút nhíu mày : “Chẳng lẽ ma pháp công nhiên không tuân thủ quy củ dùng ma lực dò xét nơi này , chẳng lẽ là cố ý thị uy hay sao ? Ma pháp công hội xem ra ngày càng kiêu ngạo a”

“Bá tước đại nhân” Alpha trong mắt hiện một tia sát khí : “Có muốn ta....đối phương nếu dùng ma lực dò xét , như vậy chắc chắn cách nơi này không xa”

“Không cần đâu” Bá tước Raymond cười lạnh một tiếng : “Để cho bọn hần đi đi , dù sao cũng chỉ còn lại 2,3 ngày thôi . Chờ sau khi hạ quý tể điển chấm dứt hãy nói đi , bê hạ gần đâu cũng không có chỉ ý gì , hình như đối với ma pháp công hội hết thấy đều mắt nhắm mắt mở vậy , cho nên chúng ta tốt nhất không làm to chuyện”

Đỗ Duy ngồi ở trong phòng không biết bản thân mình dùng tinh thần lực dò xét lung tung một phen lại khiến cho cha của mình nghi thần nghi quỷ , lại càng không biết tại đế đô dùng ma lực dò xét phủ đệ của một quý tộc đối với ma pháp sư mà nói chính là hành động thể hiện địch ý .

Lúc này trong phòng chỉ còn một mình Đỗ Duy , lão thử Gageu đã đi đến một phòng sạch sẽ phía sau phòng ngủ của Đỗ Duy , đóng cửa chuyên tâm nghiên cứu ngũ sắc thạch nhằm giúp Đỗ Duy chế tạo một cái giới chỉ rồi , còn QO tên ...chim cánh cụt kia chỉ cần không làm loạn là được .

Đỗ Duy đang xuất thần , đoán xem tại sao trong thư phòng của cha có loại cao thủ có thể nhận ra và phá ma lực dò xét của mình , chắc chắn cũng là một vị có ma pháp thực lực không tầm thường . Nhưng mà cha hình như chỉ có cao thủ thuộc võ sĩ hệ chứ không có ma pháp sư a ?

Chẳng lẽ ...Alpha thị vệ trưởng , hần là ma vũ song tu sao ?

Đang nghĩ tới đây , đột nhiên nghe thấy hành lang truyền đến tiếng bước chân , mặc dù nhẹ nhưng Đỗ Duy lại nghe rất rõ ràng .

Sau đó có người gõ cửa , nghe tiếng hình như không phải là người hầu .

“Ca ca , Đỗ Duy ca ca có bên trong không ? Là ta Gabri” một thanh âm trẻ thơ tràn ngập vui mừng vang lên ngoài cửa , đúng là đệ đệ của Đỗ Duy , tiểu thiếu gia thiên tài của Rowling gia tộc , Gabri

152. Chương 129 : Huỳnh Đệ

Là nhóc Gabri sao?

Trên mặt Đỗ Duy lập tức thoáng hiện nét vui mừng xuất phát từ nội tâm, liền đứng dậy đi mở cửa phòng .

Trước cửa, Gabri tám tuổi trên mặt lộ vẻ kích động đang tươi cười nhìn anh trai của mình .

Được coi là hy vọng tương lai, niềm kiêu ngạo của gia tộc, đứa con được bá tước đại nhân yêu thương nhất, người thừa kế của gia tộc ...Giờ đây đang đứng trước mặt Đỗ Duy nhưng hình như không có chút kiểu cách nào của “thiên tài” cả .

Gabri mặc một bộ y phục màu lam. Kiểu quần áo này rất cổ quái, không giống với loại trường bào mà các quý tộc thường mặc trên Roland đại lục chút nào ... Loại quần áo này có rất nhiều túi miệng rộng, nhìn từ hình thức khá quái dị , hình như về sau mới được may thêm lên quần áo .

Đỗ Duy liếc mắt một cái liền nhận ra, kiểu quần áo này rõ ràng là năm đó mình cùng Gabri nói chuyện trời ơi đất hỡi lúc ban đêm từng nhắc qua .

Chỉ có quần áo trong kiếp trước của Đỗ Duy ...Cái thế giới kia mới có nhiều túi đến thế . Hiển nhiên chú nhóc thông minh này bị Đỗ Duy gợi ra ý tưởng Sau đó Gabri mới sai người hầu làm cho mình bộ quần áo quái dị này ...Nói thật kiểu quần áo này rất giống kiểu các tay “Đạo diễn” hay mặc trong kiếp trước .

Gabri có tướng mạo rất anh tuấn giống Đỗ Duy, kế thừa mọi ưu điểm của bá tước đại nhân và bá tước phu nhân. Gabri chỉ mới tám tuổi nhưng nhìn qua lại kiên tráng hơn với Đỗ Duy vài phần. Từ nhỏ đến bây giờ luyện tập võ thuật khiến cho thân thể phát triển nhanh hơn so với người bình thường , Bây giờ chỉ thấp hơn Đỗ Duy một chút thôi ...Có thể tưởng tượng trong tương lai chú nhóc này rất có cơ hội trở thành một vị tướng lãnh quân đội xuất sắc của gia tộc Rowling.

Gabri tám tuổi nhìn người anh của mình, nụ cười xuất phát từ nội tâm trên khuôn mặt non nớt lộ ra nét ngây thơ, khờ khạo khiến cho lòng Đỗ Duy đột nhiên trở nên ấm áp .

Dù gì ...Chú này cũng từng khiến cho mình leo qua cửa sổ phòng hắc lúc nửa đêm liên tục hai năm kia mà .

“Anh ! Anh rốt cuộc cũng đã về nhà rồi, em biết anh nhất định sẽ trở về mà .” Gabri hoan hô một tiếng , liền chạy tới ôm lấy cổ Đỗ Duy. Trong nội tâm Đỗ Duy rất cảm động ...Vì sau khi trở lại để đồ đạc được loại “tình thương” ngục tạo của bá tước đại nhân ít nhiều làm Đỗ Duy có chút thất vọng. Nhưng giờ đây lại thấy thấy được tình cảm người em dành cho mình mới thật sự chân thành.

Đỗ Duy vừa mỉm cười vỗ nhẹ đầu Gabri vừa nhíu mày nhìn quần áo của hắc : “Em thật sự làm ra một bộ quần áo như vậy ...Trời ạ , trên người em sao toàn là đất thế này ? Anh nghe nói em hiện đang theo học vị Lam Hải đại học giả nào đó , chẳng lẽ nữa đường đang chạy vấp té lên đồng đất hay sao ?”

Gabri cười ha ha : “Anh ơi, bộ quần áo này em làm không tệ đúng không? Anh nói quả nhiên không sai. Như thế này thật sự rất tiện lợi. Sách vở của em, còn có thức ăn vặt , tiền vàng và một chút đồ vật nho nhỏ đều có thể đặt vào bên trong túi ...À phải rồi, còn có chủy thủ mà Alpha thị vệ trưởng tặng còn có thể cất vào đó nữa!”

Nói xong Gabri đột nhiên quay đầu hô một tiếng : “Hey, tại sao người không đi vào ?”

Đỗ Duy trong lòng cả kinh

Bên ngoài còn có người ?

Sau đó , trong góc âm u của hành lang, có một người chậm rãi đi ra. Người này thực sự khiến cho Đỗ Duy cảm thấy kinh hãi !

Đỗ Duy trời sinh có tinh thần lực cao hơn so với người bình thường mà sau khi tu luyện ma pháp một thời gian , bất kể là thánh giác hay thị giác đều đạt đến một trình độ phi thường kinh người. Mà lúc này trong khi Gabri đi tới hắc rõ ràng chỉ nghe thấy tiếng bước chân của một người !

Người thứ hai ở đâu ra ?

Đỗ Duy không nhận được cảnh thận đánh giá hai mắt người này, trong lòng mơ hồ sinh ra một tia cảnh giác .

Người này, sợ rằng không đơn giản!

Đây chỉ là một nam nhân khoảng chừng hơn hai mươi tuổi ...Trên người mặc quần áo giống như người hầu trong Rowling gia tộc, tướng mạo cũng bình thường không có điểm gì kỳ quái. Nhưng mà Đỗ Duy từ trong ánh mắt của người này thấy được sự lạnh lùng gần như băng tuyết .

Hơn nữa , người này quả thực quá kỳ quái ...Tư thế hắc bước đi rất nhẹ nhàng , gần như là một con báo đang lúc săn mồi. Trong ánh mắt luôn luôn không thay đổi vẫn giữ vẻ lạnh lùng và cảnh giác, bộ dáng hắc bước đi giống như ...Sợ sẽ đạp chết một con kiến vậy .

Dù không nhận ra người này là ai, nhưng bằng vào cảm giác đầu tiên khi thấy hắc . Đỗ Duy lập tức xác định : đây là một cao thủ! Một cao thủ võ thuật.

Ngoài ra , người này ...Sợ rằng đã từng trải qua giết chóc , nét lạnh lùng trong ánh mắt của hắn mang theo cái nhìn bình thản với sinh mệnh . Chỉ có người đã chính thức trải qua máu tươi mới có loại khí chất ấy .

Quan trọng hơn, hắn còn là một người có kinh nghiệm rất phong phú ...Lúc này trong hành lang , hắn rất cẩn thận cảnh giác xung quanh. Nơi mà hắn đứng là góc tối nhất của hành lang, đây hoàn toàn là một loại bản năng...Thậm chí không biết hắn dùng loại bí pháp cổ quái gì mà ngay cả khí tức toàn thân dường như cũng có thể ẩn giấu .

Khiến cho người có cảm ứng linh mẫn như Đỗ Duy cũng không nhận ra hành lang phía sau Gabri còn có một người như vậy .

“Anh ” Gabri cười ngây thơ , sắc mặt có chút quái dị nhìn Đỗ Duy nói: “Đây là người hầu tùy thân mà ta cho ta ...À , bộ dáng của hắn vốn thế, lạnh lùng như là người gỗ. Em cũng không cách nào thích hắn được nhưng cha nghiêm lệnh em đi đến bất kỳ đâu hắn cũng đều phải đi theo ta ...Hôm nay cũng là ngày đầu tiên hắn theo em...Hức, em đã thử rất nhiều biện pháp , ngay cả cười hắn cũng không chịu cười một cái đó .”

Sao ?

Cha cấp Gabri người hầu tùy tùng sao ? Ngày đầu tiên ư ?

Đỗ Duy không nhịn được thở dài trong lòng : Đây rõ ràng là một cận vệ , hơn nữa thực lực của người này tuyệt đối không tầm thường .

Đỗ Duy thu hồi ánh mắt dò xét , dường như tùy ý quay về hướng người này hỏi một câu : “Này , người tên là gì ?”

Nhưng người này có vẻ như không nghe thấy , chỉ đứng lẳng lặng ở đó .

Gabri có chút không vui , trừng mắt nhìn người này nói : “Hey , anh của ta đang hỏi chuyện người đó , đây là anh của ta , lời anh ấy nói cũng giống như là lời của ta! Người hiểu rõ chưa ?”

Vị cao thủ thần bí trầm mặc này lẳng lặng nhìn Gabri một cái, trong ánh mắt không một tia tình cảm ...Đó là loại ánh mắt coi mọi việc đối với hắn là hư vô .

Cuối cùng, hắn gật đầu rất nhẹ , sau đó mang ánh mắt chuyển đến Đỗ Duy dùng một loại thanh âm trầm thấp và khàn khàn hồi đáp :

”Tên của tôi là Tus

Hai huynh đệ gặp lại hiển nhiên là rất cao hứng

Nhất là đối với Gabri ...Chú nhóc mới tám tuổi này từ nhỏ đã được xưng tụng là thiên tài ...Hắn thật sự rất thông minh . Nhưng từ nhỏ Gabri đã hiểu rõ một bí mật : Người anh này của mình , người bị cha không thích , người bị mọi người khinh thường là thiếu gia ngu ngốc của gia tộc Rowling ...thật sự ra với còn thông minh hơn mình gấp mấy chục lần , trình độ uyên bác của anh lại càng hơn chính mình gấp trăm lần.

Trong thời gian hai năm, anh hầu như mỗi buổi tối đều lên vào phòng mình lúc nửa đêm , dạy cho mình rất nhiều thứ cổ quái và thú vị ...Mà thực tế chứng minh , những thứ Đỗ Duy dạy cho Gabri đều phi thường hữu dụng. Nếu như không có sự dạy dỗ của cha , bản thân mình tuyệt đối không chiếm được xưng là thiên tài .

Dù vậy , Gabri cũng không rõ anh Đỗ Duy tại sao vẫn im lặng thừa nhận hiểu lầm của mọi người đối với mình, rõ ràng anh mới là thiên tài chính thức nhưng lại đối với ánh mắt hiểu lầm xung quanh mình không hề để ý. Mọi người nói sau lưng anh là kẻ ngu ngốc, cho tới bây giờ anh cũng không buồn phản bác ...

Khi Đỗ Duy rời khỏi đế đô , nước mắt thương tâm của mẹ , thái độ lạnh lùng của cha khiến cho Gabri rất khó hiểu. Nhưng Gabri ngay từ bé vẫn luôn tin tưởng một việc : bằng vào sự thông minh của anh mình sớm muộn rồi cũng sẽ trở lại đế đô . Bởi vì anh vốn không giống với người khác , một người không tầm thường có thể bị người khác hiểu lầm nhất thời , nhưng chắc chắn không thể bị người khác hiểu lầm vĩnh viễn được .

Đỗ Duy đối với tình cảm mà Gabri biểu hiện rất vui mừng ...Hắn hiểu rất rõ ... Trong các gia đình quý tộc, anh em khi tranh sủng hoặc tranh giành quyền thừa kế thường thường đều trở mặt thành thù ...Cũng may đứa em nhỏ tuổi này không biểu hiện ra với mình tăng ngăn cách gì .

“Em còn chưa trả lời câu hỏi của anh đây ... Không phải em theo học vị Lam Hải đại học giả nào đó rồi sao? Đến nơi nào lại khiến trên người toàn là đất như thế ?” Đỗ Duy chỉ vào quần áo của Gabri cười nói .

Đúng vậy , trên bộ quần áo màu lam của Gabri quả thật là đen một mảnh, xám một mảnh tràn đầy tro bụi , ngoài ra còn rất nhiều vết bẩn ở phía trước . Thậm chí ngay trên đôi tay và giày cũng đều là dính bùn .

“Ai ...cái này đều là nhiệm vụ của Lam Hải sư phụ giao cho em” Gabri trên mặt có chút bất đắc dĩ , dù sao cũng là con cháu quý tộc , từ nhỏ đã được giáo dục phải chú ý dáng vẻ của bản thân ...Mà giờ đây cả người đầu bùn mặt đất, trong lòng ít nhiều cũng có chút không vui .

Sau đó , Gabri giải thích một phen khiến cho Đỗ Duy đối với vị Lam Hải đại học giả này sinh ra vài phần hứng thú

Là học giả nổi tiếng nhất tại đế đô , phương thức giáo của Lam Hải quả nhiên khiến Đỗ Duy rất tán đồng. Hiện tại hắn dạy cho môn hạ đệ tử của mình một số thực vật học và sinh vật học nhưng cũng không giống kiểu cũ, bắt đệ tử chết sống học trên đồng sách vở mà lại cố ý đem vài nội dung trên sách, sửa vài chỗ rất nhỏ sau đó giao cho Gabri và đám đệ tử để cho bọn họ tự mình đi quan sát đám thực vật cùng sinh vật này .

Thông qua kết quả quan sát của bọn họ để họ phát hiện chỗ cố ý sửa đổi sai nội dung trong sách ...Cách làm như vậy so với cố gắng học thuộc nội dung trong sách càng để lại ấn tượng sâu hơn .

Gabri một thần bùn đất là do trong sân vườn của sư phụ đào giun mà bị biến thành .

Quả nhiên không hổ là học giả nổi tiếng nhất đế đô ...Loại phương pháp dạy học này so với người khác đã cao hơn một bậc rồi .

Đỗ Duy mỉm cười , nhìn Gabri trên mặt mang chút bất mãn : “Nghe này Gabri , cách làm này của sư phụ em rất chính xác . Dù bây giờ anh không thể giải thích chi tiết với em nhưng ngươi hãy tin anh , nhất định phải tôn kính vị sư phụ này ...Em nhất định có thể học được rất nhiều thứ từ ông ấy .”

“Thật ra em cũng hiểu được ...” Gabri do dự một lát , trên mặt lộ ra nụ cười chân thành : “Anh à , em thật ra hiểu được nếu anh đích thân dạy em, sợ rằng còn tốt hơn . Em tin tưởng anh so với bất kỳ học giả nào cũng tuyệt đối không hề thua kém ”

Đỗ Duy cười cười . Bỏ qua vấn đề này ...Không trả lời câu nói trước của Gabri , hắn suy nghĩ một chút sau đó đi vào trong phòng một lát liền đem ra một món đồ , liếc mắt nhìn Gabri : “Anh ở cố hương một năm làm ra một chút đồ thú vị ...Lần này trở về chưa chuẩn bị món quà tốt nào cho em ...Nhưng có cái này chắc là em sẽ cảm thấy hứng thú đây”

Đây là một cái ông nhòm bằng đồng, đúng là do Đỗ Duy làm ra ở Rowling bình nguyên. Công nghệ còn có chút thô sơ , nhưng công năng cơ bản thì cũng không đến nỗi tệ. Chỉ là trên đại lục Roland tác dụng của ông nhòm cũng không quan trọng. Bởi vì một ma pháp sư cấp thấp thi triển ra “Ứng nhãn thuật” đều hoàn toàn có công năng thay thế ông nhòm .”

Dù sao , cho một đứa bé làm đồ chơi cũng không tệ lắm .

Gabri thông minh nên chỉ cần chơi một chút liền hiểu rõ công năng của món đồ này. Hắn hưng phấn mở cửa sổ sau đó cầm ống dòm nhìn khắp nơi , kinh ngạc không thôi . Sau đó cười lớn :“Quá tuyệt vời ! Anh ơi, thứ này so với ứng nhãn thuật của ma pháp sư còn hữu dụng hơn đó , thứ này thật sự tặng cho em sao hả anh ?”

Đỗ Duy cười cười : “Đương nhiên”

“Em biết mà , anh của mình thật sự là một người rất thông minh !” Gabri đem ống nhòm nhét vào túi áo trên người , sau đó sắc mặt đột nhiên trở nên buồn bã : “Đáng tiếc , ngày mai em còn phải theo sư phụ ...ai , sau này phải ở lại nhà của Lam Hải lão sư , chỉ sợ phải chờ đến Hạ Quý Tế Điển mới có thể trở về nhà được .”

Lúc này , tên thần bí cao thủ vẫn đứng trong góc tối hành lang trước cửa đột nhiên mở miệng , thanh âm khàn khàn vừa trầm thấp vừa hùng hậu : “Gabri thiếu gia , chúng ta phải trở về. Bá tước đại nhân đã nói , sau khi thiếu gia trở về lập tức đi gặp đại nhân .”

“Biết rồi , biết rồi” Gabri có chút không kiên nhẫn ...Nhìn người này liếc mắt : “Người trở về trước đi, ta muốn ở cùng với anh ấy trong chốc lát ”

“Không được” Tus dứt khoát cự tuyệt : ”Bá tước đại nhân đã nói , tại bất cứ đâu thiếu gia cũng tuyệt đối không thể ra khỏi tầm mắt của tôi .

Đỗ Duy giật mình, trên mặt vẫn bình thường nhưng trong lòng lại xuất hiện nghi vấn : ”Bảo vệ nghiêm mật đến như vậy ư ? Tại sao chứ ?

Suy nghĩ một chút , Đỗ Duy mở miệng nói : “Được rồi , Gabri ei trở về trước đi ...Anh nghĩ em tốt nhất vẫn không nên cãi lại lời dặn dò của cha, dù sao bây giờ anh đã trở về , em còn lo lắng sau này không nhìn thấy anh hay sao ?”

Vừa nói Đỗ Duy nhẹ nhàng kéo đệ đệ về bên người , dùng thanh âm rất nghiêm túc nói bên tai Gabri : “Em nhớ kỹ câu nói này của anh”

“Gi ạ?”

”Người tên Tus này ...em nên đối với hắn khách khí một chút , hơn nữa hắn nói không sai . Em tốt nhất không nên ra khỏi phạm vi tầm mắt của hắn , hiểu không ?

Gabri đối với Đỗ Duy hình như rất nghe lời , hắn không do dự lập tức dùng sức gật đầu : “Được , em tin tưởng anh”

Nói xong Gabri xoay người nhìn Đỗ , giọng nói quả nhiên khách khí rất nhiều : “Tus tiên sinh, chúng ta trở về thôi”

Trước khi đi , Tus thoáng kinh ngạc nhìn Đỗ Duy một cái , đại khái hắn cũng không nghĩ tới ...Vị thiếu gia hơi kiêu ngạo Gabri này ngay cả lời của bá tước đại nhân cũng dám chống lại nhưng lại không ngờ là nghe lời của người anh này .

Đóng cửa phòng lại, Đỗ Duy xoa xoa huyết thái dương tự nhủ : “Chỉ sợ rằng tình hình ở đây thật sự không tốt lắm đây ...Nếu không , tại sao cha cấp cho Gabri một cao thủ cận vệ như vậy chứ”

153. Chương 130: Phát Minh Mới Của Lão Quái Vật

Sáng sớm ngày thứ hai, Gageu kéo lê thân hình uể oải của hắn đi tới trước mặt Đỗ Duy. Sau đó xòe bàn tay đầy móng vuốt ra. Trong lòng bàn tay của hắn là một cái vòng kim loại trông rất thô kệch... Miễn cưỡng có thể coi là một chiếc nhẫn.

Lao lực suốt một ngày một đêm, lão thử này xem ra mệt mỏi không ít. Chỉ là công nghệ của hắn thực sự quá kém cỏi, chiếc nhẫn này rõ ràng là dùng một chút kim loại đơn giản đại lại thành một cái vòng sắt nhỏ mà thôi.

“Đây là nhẫn mà ngươi làm sao?” Đỗ Duy cười khỏ nhìn món đồ này... Nói là nhẫn nhưng thật ra giống cái đê trên ngón tay của thợ may mà thôi...

Hắn lớn tiếng nhấn mạnh nói: “Gageu thân ái, may mà ngươi không phải là một thợ kim hoàn, bằng không ngươi nhất định sẽ bị phá sản.”

(Cái đê:Cái đê (đê khâu) là một dụng cụ bằng kim loại, có hình dáng như cái nhẫn, nhưng rộng bằng hơn, dùng để bảo vệ ngón tay trong quá trình khâu vá. - cảm ơn bạn duc mai đã góp ý)

Gageu có chút bất mãn, hắn lạnh nhạt nói: “Đừng có nói vớ vẩn! Ta hao tổn biết bao công phu mới làm ra được chiếc nhẫn này, trong đó ta còn phụ gia vào một ít bí ngân. Tuy nhiên để trở thành vũ khí bí mật, ta đã nung tinh thiết bình thường lên nó một lớp nữa. Dù sao nó là một thứ vũ khí, không phải là trang sức,

cần đẹp mắt làm gì? Trong lúc chiến đấu, nếu để cho người khác để ý món đồ này, việc đầu tiên hẳn làm chính là chặt đứt ngón tay của người! Đã hiểu chưa chưa?”

Đỗ Duy gật gù đầu, hẳn thừa nhận lời nói của lão thử: “Vừa rồi ta cũng chỉ là đùa với người thôi mà.”

Tuy vậy, sau đó Đỗ Duy kiểm tra trong kho một lượt, liền ngăn người!

Vì một chiếc nhẫn nho nhỏ, không ngờ lão thử lại dùng không ít bí ngân! Bí ngân là thứ trân quý lại rất khó kiếm được! Không ngờ hẳn đem miếng bí ngân lần trước mà pháp công hội tặng cho Đỗ Duy dùng luôn gần phân nửa.

“Dùng như vậy cũng đáng.” Gageu nghiêm túc nói: “Kim loại đối với ma pháp có tính bài xích! Thêm vào một chút bí ngân sẽ giúp cho người trong lúc chiến đấu tụ tập ma lực trong giới chỉ càng thêm nhanh chóng và bí mật! Thậm chí không ai biết được! Người hiểu không?”

“Được rồi.” Đỗ Duy thở dài, trong lòng thầm nghĩ: đồ tốt như bí ngân này, thế nào cũng phải nghĩ cách nào đó kiếm thêm một ít!

Ma pháp công hội ư?

Đỗ Duy trầm ngâm một chút, dù sao hôm nay cũng phải đi một chuyến ma pháp công hội. Lão diên Arike sáng tạo ra chổi bay chẳng phải vẫn còn chờ mình sao!

Trong lòng có quyết định rồi, Đỗ Duy bèn dọn dẹp mấy món đồ rồi mang chiếc nhẫn vào.

Món đồ này chế tác thực sự có tính bí mật cao! Thậm chí mỗi một mảnh ngũ sắc thạch đều bị lão thử Gageu dùng một tầng kim loại làm giáp bao phủ! Từ bên ngoài mà nhìn tuyệt đối không thấy ngũ sắc thạch!

Như cách nói của Gageu thì: ngũ sắc thạch trân quý đến mức đủ để người ta đến ám sát người! Trên đại lục, ma pháp sư tà ác thực sự vẫn còn tồn tại. Nếu như có người biết người có món đồ tốt như vậy, việc đầu tiên chính là tới giết người đoạt bảo thạch!

Đương nhiên, loại tài liệu trân quý tuyệt đỉnh như vậy, người có thể nhận ra cũng rất ít. Nhưng mà đề phòng vạn nhất, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Chính xác mà nói loại tài liệu trân quý truyền kỳ như ngũ sắc thạch cũng rất ít người biết. Tỷ như Clark rõ ràng thấy sờ sờ trước mắt cũng không biết nó là vật gì. Mà Gageu bởi vì từng là một vị bát cấp ma pháp sư của ma pháp công hội, mới có thể nhận ra thứ này.

Ra cửa, để lại lão thử cùng con chim cánh cụt ngũ trong nhà. Đỗ Duy bảo hạ nhân chuẩn bị xe ngựa trở lại ma pháp công hội.

Lần này, không ngờ thị vệ trưởng Alfa lại tiếp tục theo Đỗ Duy. Đỗ Duy cũng chẳng biết nói gì.

Đến ma pháp công hội, đại khái lão cuồng Arike đã chuẩn bị xong xuôi, còn cự một tên đệ tử chờ Đỗ Duy tại ma pháp công hội. Hôm qua lúc đến Ma pháp công hội, Đỗ Duy cũng từng gặp qua đệ tử này một lần, lúc này y đang nhìn Đỗ Duy tỏ vẻ thương cảm... Ôi, đáng thương cho tên nhóc này, xem ra hẳn là không biết bộ mặt đáng sợ của sư phụ rồi!

Ánh mắt thương cảm của đối phương không làm cho Đỗ Duy cảm thấy gì. Tuy vậy Đỗ Duy nhớ tới một chuyện, cẩn thận hỏi một câu: “Đúng rồi, hôm qua đại sư Arike cho ta khối bảo thạch, rốt cuộc là có tác dụng gì?”

Người này sững sốt một hồi, rồi thở dài nhìn Đỗ Duy, bất đắc dĩ nói: “Cái thứ kia ta cũng không rõ công dụng lắm. Tuy nhiên nghe lão sư nói là một viên cực phẩm thủy tinh thượng đẳng, dung lượng ma lực chứa đựng so với ma lực thủy tinh khác lớn gấp hàng chục lần! Ài, chúng ta có mấy người từng hỏi qua lão sư nhưng mấy lần nhưng lão sư đều không cho... Ài, bây giờ lại tiện nghi cho nhóc con người rồi.”

Ừm, Đỗ Duy gật gù đầu. Xem ra người kia căn bản cũng không biết c chính tác dụng của ngũ sắc thạch.

Đỗ Duy cũng cảm thấy yên tâm.

Lần này đi vào ma pháp công hội, sau khi đi qua ma pháp trận, hẳn cũng không dám trêu chọc hai tên ma pháp sư quái vật đáng sợ của chấp pháp đội nữa. Đến khi vào trong tòa tháp, người kia dừng chân nói:

“Được rồi, người tự mình đi vào thôi, chỉ cần dùng thủy tinh ở vị trí số chín của ma pháp trận là được. Lão sư phụ ở tầng thứ chín... Ta còn nhắc nhở người, đừng cố gắng đụng chạm đến những số khác! Mỗi một tầng của nơi này đều là nơi ở của một vị Đại ma pháp sư, không được chủ nhân cho phép, người chuyển bất cứ số nào cũng không vào được! Có khi còn chọc giận chủ nhân của nơi đó.”

Đỗ Duy gật đầu ghi nhớ, sau đó người kia xem bộ giống như sợ gặp mặt lão sư phụ, vội vã chạy đi mất.

Đỗ Duy một mình thông qua ma pháp trận đi vào tầng thứ chín của ma pháp tháp.

Ra khỏi ma pháp trận, Đỗ Duy liền bị quang cảnh trước mắt làm cho ngạc nhiên đến ngây người!

Chỗ này thật sự quá lớn!

Đại khái diện tích cái phòng này khoảng trên dưới 3 lần cái sân bóng rổ, tuy thế nhưng khắp nơi chất loạn các loại tài liệu đủ kiểu.

Đỗ Duy có thể coi như là bác học, vậy mà nhìn các thứ ở đây cũng phát ngây người! Đủ các loại xương sọ ma thú, ma hạch. Thậm chí Đỗ Duy có thể thấy trong đồng đồ này có vài món ma pháp thực vật cực kì quý hiếm... Nhưng ở chỗ này lại tựa như rác rưởi, vứt bừa bãi khắp nơi.

Thậm chí, tùy tiện một góc tường Đỗ Duy cũng có thể thấy một ít ma thú tinh hạch của trung cấp ma thú phẩm chất không tệ, tuy vậy trên mặt lại phủ đầy bụi bặm.

“Ah, ...đây là rễ cây ăn thịt người Abacare. Ô, loại cây này không phải nghe nói từ sớm đã tuyệt chủng rồi sao? Hả, đó là cỏ Neiltralo! Trời ơi, đó chính là tài liệu luyện vàng tốt nhất a.” Đỗ Duy càng nhìn càng sợ.

Không hổ là lão quái vật của ma pháp công hội. Không ngờ cất giữ nhiều đồ tốt như vậy nha!

Đỗ Duy kinh ngạc đi tới, qua một cái phòng rộng thì đến một cái thông đạo hẹp, từ thông đạo này mơ hồ có thể nghe thấy truyền ra từng tiếng va đập, lại còn tùy thời có từng mảng sương khói chậm rãi bay ra...

Đỗ Duy nhíu mày, đi vào trong.

Bên trong tựa như một cái phòng thí nghiệm ma pháp. Ở giữa phòng là một cái bình đài bằng kim loại...Đỗ Duy nhìn thoáng qua một cái liền thiếu chút nữa là xỉu luôn!

Mẹ ơi! Cái bình đài kim loại này khảm không ít bí ngân, Đỗ Duy chỉ cần từ độ sáng bóng lộng lẫy của đài kim loại là có thể nhìn ra!

Vì ma pháp thí nghiệm, để tránh kim loại có sự bài xích với ma lực, không ngờ lại lãng phí biết bao nhiêu bí ngân quý giá. Lão quái vật này ra tay thật là nặng nha.

Phải biết rằng, trong nhà hắn, ma pháp thí nghiệm thất của Solskjaer cũng chỉ dùng hắc mặc thạch để làm thí nghiệm đài. Loại tài liệu này có tính bài xích ma pháp rất thấp, tuy vậy hơi nặng mùi một chút.

Arike lúc này đang bận rộn ở trên thí nghiệm đài. Ma pháp bào màu trắng của lão đầy vết bẩn, thậm chí trên mặt cũng có những vết bồ hóng. Toàn thân lão lúc này đang che khuất một món đồ gì không rõ.

Đỗ Duy chỉ có thể nhìn ra giống như đang tinh chế một thứ gì đó. Ở dưới là một cái lò nho nhỏ với một ngọn lửa xanh biếc, đại khái chuyên dùng ngọn lửa nhiệt độ cao để thiêu đốt ma pháp thực vật, mà cái bình chứa phía trên không ngờ dùng ma lực thủy tinh mà chế tạo! Bên trong có một loại chất lỏng xanh biếc, dưới nhiệt độ của ngọn lửa đang sôi sùng sục. Bình chứa đã được bịt kín, trên bề mặt có một cái ống dẫn sang một bình chứa khác. Ở đầu ống bên này ẩn ước có từng mảng sương khói xanh lơ đang thoát ra.

Càng khiến cho Đỗ Duy kinh ngạc chính là, để loại bỏ tạp chất trong màn sương vụ, không ngờ Arike dùng hai mặt lưới để lọc! Mà Đỗ Duy nhận ra tấm lưới này dùng dạ dày của một loại ma thú gọi là thực tinh xá lý để chế tạo thành. Chúng nó sống dưới mặt đất, chuyên ăn ma lực thủy tinh để sống, dạ dày của chúng nó chính là tài liệu hảo hạng để loại bỏ tạp chất trong vật liệu ma pháp! Tuy nhiên loại sinh vật này cực kỳ hiếm thấy, săn bắt cũng khó khăn phi thường.

Lão Arike tựa hồ đem mọi tâm trí vào trong thí nghiệm, không hề nhận ra Đỗ Duy đã đến.

Đại khái thí nghiệm đến giai đoạn mấu chốt, lão già này mặt mày khẩn trương, hai mắt nhìn chăm chăm màn sương khói thoát ra. Màn sương khói màu lam nhạt trải qua hai tầng lưới lọc, cuối cùng đọng lại trên

vách của bình thủy tinh thứ hai, dần dần ngưng kết thành từng mảnh từng mảnh tinh thể màu xanh nhỏ như hạt vừng.

Đỗ Duy đứng ở bên cạnh nhìn một hồi. Lão Arike vẫn không chút nào để ý đến hắn. Trên mặt lão từng bó cơ tựa như đang co giật. Đột nhiên nhìn thấy màn sương vụ màu xanh bay lên, mặt biến sắc, lẩm bẩm: “Không được, không được rồi...vẫn bị ngưng kết... làm sao bây giờ... làm sao bây giờ...”

Đỗ Duy đột nhiên không nhin được nói một câu: “Chẳng lẽ sương khói ngưng kết là có tạp chất bên trong sao?”

“Nói thừa!” Lão Arike cũng không quay đầu lại, vô thức trả lời: “Ngưng kết là nói bên trong lớp hơi có quá nhiều tạp chất! Đáng tiếc... dạ dày của thực tình xá lý chế làm lưới lọc cũng vẫn còn không được... Ta cần lưới lọc càng tốt hơn! Ta cần sương vụ tinh thuần hơn, sau đó mới có thể ngưng kết thành chất lỏng! Hiểu chưa! Nhưng mà nó cứ luôn ngưng kết thành tinh thể! Quỷ tha ma bắt!”

“Chất lỏng? Sao không thử dùng nhụy của ma khả hoa, đó là vật chất dung giải thượng phẩm? Có lẽ có thể dung giải tinh thể này thành chất lỏng.”

“Không được.” Lão Arike vẫn lắc đầu: “Tinh thể này một khi kết tủa, nếu như hòa tan một lần nữa, sẽ sinh ra biến dị, tác dụng sẽ biến mất... Ài, làm sao mới có thể khiến sương vụ ngưng tụ thành chất lỏng đây?”

Dừng lại một chút, lão Arike cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, xoay người lại nhìn Đỗ Duy, vỗ đầu: “A! Nhóc con, người đến rồi à. Hơ, người nói dùng nhụy ma khả hoa hòa tan một lần nữa... Ý nghĩ này không tệ nha. Ít nhất người so với mấy đồ đệ ngu ngốc của ta còn am hiểu ma pháp được tề học hơn nhiều nha! Không tệ, không tệ! Đáng tiếc mấy tên đồ đệ của ta đều xem thường ma pháp được tề học, ài... không tên nào có thể làm trợ thủ cho ta.”

Đỗ Duy nhìn chằm chằm bình thủy tinh đựng vật chất màu xanh biếc: “Vậy ngài đang làm gì vậy?”

Lão Arike vẽ mặt bí hiểm, cười cười thần bí: “Một thứ tuyệt diệu, nếu như có thể chế tạo được... hừ hừ...”

Dường như lão rất ít gặp ma pháp sư có hứng thú với ma pháp được tề học, khi gặp Đỗ Duy liền mừng rỡ đưa ra một cuộn da: “Người nhìn thử xem.”

Đỗ Duy cầm lấy, đọc lướt qua thì ngây người!

Cuộn da này hiển nhiên là một tờ ghi phương pháp điều chế, nhưng mà... phương pháp điều chế này thực sự quá phức tạp...

Phương diện nguyên vật liệu cơ hồ toàn bộ đều là ma pháp thực vật! Hơn nữa sơ sơ có hơn ba mươi loại thực vật, trong đó hơn phân nửa đều là cực kì trân quý, thậm chí có vài loại theo như Đỗ Duy đọc được là đã tuyệt chủng.

“Đây là phương pháp điều chế gì?” Đỗ Duy nhíu mày: “Quá phức tạp, hơn ba mươi loại ma pháp thực vật phối hợp cùng một chỗ, còn phải lo lắng chuyện vật chất xung đột.”

“Hừ hừ! Đây là phát minh thiên tài của ta.” Lão Arike cười, miệng rộng đến mang tai: “Nói cho người biết, một khi ta có thể luyện chế được chất lỏng này, ta sẽ gọi là máu của Arike! Haha, tên không tệ đúng không?”

Đỗ Duy lè lưỡi... dụng máu của mình để đặt tên, thật là một lão quái vật lập dị.

“Loại chất lỏng này có tác dụng gì?”

“Dùng để thay thế bí ngân!” Lão Arike buông một câu khiến Đỗ Duy ngây dại!

Thay thế được bí ngân?!

“Hừ hừ! Người cũng biết là kim chúc cơ hồ đối với ma pháp đều có tính bài xích! Cho nên muốn gia trì ma pháp trên vũ khí vốn là một việc rất khó khăn. Muốn trung hòa tính bài xích của kim chúc với ma pháp chỉ có thể sử dụng bí ngân. Mà bí ngân thật sự quá ít, không thể dùng số lượng lớn.” Arike mỉm cười nói: “Nhưng nếu như ta thí nghiệm thành công chế tạo được chất lỏng này, chỉ cần trong lúc chế tạo vũ khí dung

nhập một chút chất lỏng vào trong đó... Haha! Như vậy bất cứ vũ khí gì, kim loại gì đều có thể tùy ý gia trì ma pháp rồi...”

Bất cứ vũ khí gì, sau này đều có thể gia trì ma pháp?

Vậy chẳng phải vũ khí có ma pháp thuộc tính sau này ai cũng có thể có?

Đỗ Duy bị cái ý tưởng kinh người này dọa đến phát ngốc!

Trên đại lục bây giờ, mỗi một kiện vũ khí có gia trì ma pháp đều được coi là trân bảo khó cầu! Nếu như thực sự có thể phổ cập thì...

Tuy vậy, hắn nhìn qua tờ ghi phương pháp điều chế trong tay, thở dài nói: “Nhưng mà, ta vẫn còn có một nghi vấn.”

“Gì? Chú nhóc, người có nghi vấn gì?” Lão Arike không nhịn được liền nói.

“Cái phương pháp điều chế này này... Theo cách điều chế cần dùng rất nhiều ma pháp thực vật, có một số loại căn bản là rất quý hiếm! Nếu như phối phương này người thí nghiệm thành công, tùy ý luyện ra loại chất lỏng này... Nhưng mà loại chất lỏng này độ quý giá chỉ sợ so với bí ngân còn cao hơn, còn khó kiếm hơn! Sản phẩm như vậy, còn có giá trị gì?”

“Hả...” Lão Arike sững sốt, há hốc miệng không ngậm lại được.

Đỗ Duy lặng lẽ cầm tờ phối phương, thừa dịp lão Arike còn đang ngẩn ngơ, vận dụng tinh thần lực cẩn thận nhìn qua mấy lần... Với tinh thần lực mạnh mẽ của hắn, nhanh chóng có thể ghi nhớ vững vàng tờ ghi phương pháp điều chế.

Ma pháp thực vật trân quý hiếm có sao?

Có nước suối thời gian trôi qua, cho dù trân quý và hiếm có hơn nữa ta cũng trồng ra được nha!

154. Chương 131: Thần Đích Đăng Tràng(phần 1)

Nhân cơ hội Arike đang ngẩn người, Đỗ Duy ra sức học thuộc tờ ghi phương pháp điều chế. Bất kể là ma pháp thực vật gì trong danh sách, cách điều chế dùng phân lượng nhiều ít bao nhiêu, Đỗ Duy đều nhất nhất ghi nhớ. Đợi đến lúc Arike định thần lại thì Đỗ Duy đã âm thầm để trả phương pháp điều chế lại trên đài thí nghiệm.

Lão Arike sắc mặt cực kỳ khó coi, mi mắt giãn giật, thần sắc kiêu ngạo với vừa rồi bay biến đâu mất, thi thoảng thấp giọng lầm bầm: “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ mấy năm nay ta hoàn toàn lãng phí thời gian sao? Ưc... phải rồi, là ta tự phụ thông minh tuyệt đỉnh, ở trong lĩnh vực này, cả ma pháp công hội cũng không có ai cao hơn ta. Hóa ra ngay từ đầu cũng do ta tự phụ quá mức, khó trách mỗi một phát minh của ta, tên gia hỏa nào cũng không cho là đúng, ngay cả đệ tử của ta cũng không xem trọng ta. Ủ... Thông dụng, thông dụng, nếu như phát minh ra thứ gì đó, giá thành cao hơn thứ vốn có, vậy còn có ý nghĩa gì chứ? Ta quả thật là lãng phí thời gian rồi.”

Nói xong, trong ánh mắt của Arike lóe lên một tia quyết liệt, áo bào rung lên, từ trong tay áo lập tức bắn ra một đạo hỏa diễm màu xanh lục, nhằm phương pháp điều chế trên đài ma pháp bắn đến. Trong nháy mắt, quyển trục bị ngọn lửa thiêu thành tro tàn. Ngọn lửa màu xanh lục cực kỳ quỷ dị, cả ngọn hỏa diễm kia lại chỉ thiêu đốt quyển trục da dê, còn trên đài kim loại lại không lưu lại một chút dấu vết.

Đỗ Duy nhìn bộ dáng mất mát lão Arike như thế, trong lòng không khỏi có chút áy náy. Tuy thế, kỳ thật mà nói hắn cũng không kể là sai, giá thành sản phẩm đối với người khác dĩ nhiên trân quý vô cùng, nhưng đối với Đỗ Duy hắn mà nói, có được nước suối thời gian trôi qua có khả năng thôi thúc sinh mệnh lực của sinh vật, ma pháp thực vật có hiếm có đến đâu, hắn muốn trồng ra cũng dễ hơn nấu một món ăn.

Chỉ có điều, cái bí mật này căn bản là không thể nói cho người khác biết.

“Đại sư Arike.” Đỗ Duy do dự một chút rồi nói: “Ta nghĩ ngài cũng không cần thất vọng như vậy. Kỳ thật, ta thấy ngài là chính là nhà phát minh ma pháp xuất sắc nhất mà ta từng gặp. Chỗ bay, còn có máu của

Arike này... hết thấy đều là những thứ ta chưa từng thấy, chưa từng nghe, chỉ riêng phần ý tưởng cũng đã là trước đây chưa từng có rồi.”

“Vậy thì có ích lợi gì? Hừ, mấy thứ làm ra, một chút giá trị sử dụng thực tế cũng không có. Cái máu của Arike này, làm ra rồi chỉ sợ giá không chỉ đắt gấp đôi bí ngân. Đồ thay thế với đồ ban đầu còn đắt hơn, quả thực là đáng chê cười.”

“Cũng không thể nói như vậy.” Đỗ Duy lắc đầu, “Chỉ ít ngày đề xuất ra một con đường mới, một ý tưởng mới. Hơn nữa ngài dùng hành động thực tế chứng minh con đường này quả thực có thể đi. Từ trước đến nay, không ai có thể thành công tìm được thứ gì thay thế bí ngân, nhưng ngài tìm được. Cho dù giá thành sản phẩm không tính là thành công, chỉ ít cũng cổ vũ người khác, cho họ biết có một khả năng khác! Ta dám cam đoan, sau này nhất định sẽ có càng nhiều ma pháp sư nghiên cứu phát minh của ngài. Có thể không lâu sau này, có người có thể cải thiện phương pháp điều chế của ngài, giảm giá thành bốn, hoặc dứt khoát tìm một con đường mới. Phát minh của ngài, ý nghĩa lớn nhất chính là chứng minh đích xác có thể tìm được một thứ thay thế bí ngân, chỉ riêng ý tưởng này đã là một phát hiện rất vĩ đại rồi.”

Arike lúc này mới định thần lại, nhìn trên nhìn dưới đánh giá lại tên tiểu tử. Chỉ cảm thấy cách nói chuyện của tên nhóc này rất phù hợp khẩu vị của lão, càng nhìn càng thuận mắt, không khỏi thở dài: “Đáng tiếc, đáng tiếc, người là một tên nhóc thú vị nhất mà ta từng gặp. Ta có mấy tên đồ đệ ngu xuẩn, không một tên nào so được với người, nếu như ta gặp được người sớm hơn, nhất định nghĩ biện pháp thu người làm đồ đệ. Ta một đời bản sự cũng không tính là gì, chỉ thích làm ra mấy món ma pháp đạo cụ mới lạ, chỉ sợ ta chết rồi cũng không có một ai kế thừa. Hừ, đáng tiếc người là đệ tử của đại sư Galdalf, ta cũng không có cách nào khác dạy người được.”

Đỗ Duy đảo con mắt một lượt, cười cười: “Tại sao không thể dạy? Chẳng lẽ người phải làm lão sư của ta, sau đó mới dạy cho ta thứ gì sao? Nhất định phải có quan hệ sư đồ mới có thể dạy ư?”

Trong vòng tròn ma pháp ở Roland đại lục, ma pháp tri thức luôn luôn chỉ do thầy truyền cho trò. Nếu không phải môn hạ đệ tử mà nói, tuyệt đối không thể học ma pháp của mình, cái này cơ hồ là quy tắc truyền thống. Tuy nhiên lời này của Đỗ Duy lọt vào tai của lão cuồng Arike, hần cơ bản là một người hành sự cổ quái, nghe rồi cũng không tức giận, trong lòng càng nghĩ càng thấy có thể thực hiện được.

“Ừ nha, ta không dạy hần ma pháp chú ngữ gì, chỉ đem bản sự chế tác ma pháp đạo cụ truyền cho hần, cũng không kể là vi phạm quy tắc ghen... Hơn nữa, nghe nói chủ tịch cùng hoàng thất bàn chuyện kia sau ngày tế điển mà có kết quả, đến lúc đó quy củ thầy truyền trò chỉ sợ cũng phải phá trừ, ta còn cái gì phải kiêng kị?”

Nghĩ đến đây, Arike vỗ đầu: “Được! Chỉ cần người muốn học, kể từ hôm nay, người thích thì cứ đến, ta sẽ dạy người chế tạo ma pháp đạo cụ!”

Lão quái vật một lần nữa phấn chấn tinh thần, cùng Đỗ Duy hàn huyên một hồi. Arike ở trong ma pháp công hội kể như là đại tông sư chế tạo ma pháp đạo cụ, vốn đếm trên đầu ngón tay. Mà đối với các chủng loại thực vật, ma thú, cùng các chủng loại ma pháp tinh thạch nghiên cứu hàng trăm năm, trên phương diện này tu vi của Arike có thể xưng là đại lục đệ nhất nhân.

Mà Đỗ Duy chính xác là một quái thai, hần tốn nhiều năm thời gian, cái gì cũng không làm, cả ngày chỉ ngồi lì trong phòng đọc sách. Hần hai đời làm người, có tri thức đời trước cùng với ma pháp tri thức của Roland đại lục, thỉnh thoảng lại xuất một vài ý tưởng kỳ diệu. Hơn nữa, hần lăn lộn trong đóng sách vở, kiến thức không ít, một già một trẻ càng nói càng ư. Arike mỗi lúc nhớ lại tên nhóc này thân phận là đồ đệ của Gandalf, luận bối phận cùng lão là ngang bằng nên không thể thu làm đồ đệ, không khỏi dậm chân đấm ngực than thở không thôi.

Hai người hàn huyên một hồi, Đỗ Duy nhắc lại nguyên nhân mình vì sao đến đây. Arike nghe xong không khỏi đỏ mặt lên, ấp úng cả nửa ngày mới nói rõ chân tướng.

Hóa ra, chổi bay kia và máu của Arike là cùng một dạng, đều là đồ không có giá trị thông dụng. Cái chổi bay giá thành chỉ sợ so với phong hệ ma pháp trận đắt gấp ba tới bốn lần.

Tình huống bình thường giống như Đỗ Duy dùng áo choàng bay sử dụng ma pháp thủy tinh, giá thành đại khái trên dưới hai vạn kim tệ. Mà cái món chổi bay lão Arike làm ra, mặc dù có thể không cần dùng thủy

tinh, nhưng mà... Giá thành lại càng đáng sợ, thậm chí không có bảy tám vạn kim tệ sợ rằng không thể làm được.

“Cái chổi bay kì thật mấu chốt là ở tài liệu chế tạo. Tuy rằng có thể không cần dùng thủy tinh... nhưng mà...”

Arike đưa ra một cái chổi bay đặt trên đài thí nghiệm kim loại, giải thích cẩn thận. Đỗ Duy vốn là người thông minh, nghe qua một lần lập tức hiểu được.

Chổi bình thường đa số chính là dùng cành cây khô mà bó thành, chổi bay cũng không ngoại lệ. Chỉ là để có thể không cần dùng ma lực thủy tinh, cành cây khô này vốn cũng không phải cành cây khô bình thường.

“Ma lực thủy tinh được cho rằng phải có khi bố trí ma pháp trận, bởi vì thật sự không tìm ra thứ gì chứa đựng ma lực tốt hơn nó. Ta trải qua mấy chục năm nghiên cứu phát hiện chất gỗ có tính bài xích đối với ma lực yếu đến gần như không tồn tại, chỉ có điều tính chất tồn trữ ma lực so với thủy tinh lại kém quá xa. Cho nên ta nghĩ, có thể dùng gỗ để thay thế thủy tinh...”

Đỗ Duy giật mình, cái ý tưởng này của lão Arike chính là giống với đại thiên tài đầu to ở cửa hàng ma trượng... Ừm, tên gia hỏa kia hình như gọi là Poll, hai ý tưởng căn bản là tương tự nhau.

(poll sao không phải là porn nhỉ ^-^)

Quả nhiên, lão Arike tiếp tục nói: “Ta nghiên cứu ma pháp thủy tinh mấy chục năm, tốn vô số tâm tư phân giải được thành phần của thủy tinh, sau đó lại nghiên cứu ra một cái kết quả: Thủy tinh sở dĩ có thể chứa đựng ma lực bởi vì trong đó có một thành phần đặc thù mà ta gọi là ma tinh. Ta dùng rất nhiều loại tài liệu để hòa tan thủy tinh nhiều lần, sau đó lại dùng một loại thủ pháp đặc thù sáng tạo ra một loại kính có thể phóng đại một nghìn lần, lại đây xem.”

Vừa nói, Arike từ đài kim loại lấy ra một món đồ ước chừng cao nửa thước. Đỗ Duy thoát nhìn bất giác ngây người... Cái này, hình dạng chẳng phải kính hiển vi mình từng thấy ở kiếp trước là gì, chẳng qua lớn hơn mấy lần, mà tạo hình có chút quái dị mà thôi.

“Ta phát hiện, bởi vì loại chất nhỏ bé ma tinh tồn tại, thủy tinh mới có thể chứa đựng ma lực. Cho nên ta nghĩ, nếu như ở vật chất khác cũng có ma tinh, như vậy có thể thay thế ma lực thủy tinh rồi.” Arike cười nói: “Ta thí nghiệm qua rất nhiều chất liệu, từ thủy tinh và những vật liệu đồng dạng - Trừ bảo thạch, vì bảo thạch với thủy tinh đồng dạng, còn có những vật liệu kỳ quái, người muốn nghĩ cũng nghĩ không ra. Từ thực vật bình thường đến khoáng thạch phổ thông, thậm chí xương cốt ma thú ta cũng làm thí nghiệm qua, cuối cùng ta đột nhiên nghĩ ra, thực vật chính là lựa chọn tối hảo. Người biết gỗ chút là tài liệu tối hảo để chế tạo ma pháp đạo cụ, nhất là hồ thiêu mộc, mà phải là hồ thiêu mộc trên năm mươi năm.”

Arike cười cười, tiếp tục nói: “Sau ta lại phát hiện, trong chất gỗ cũng có thành phần ma tinh, chỉ là hàm lượng quá thấp. Mà trong đó hồ thiêu mộc là tài liệu đứng đầu thì hàm lượng ma tinh so với thủy tinh cũng kém hàng chục lần trở lên. Có điều ngoài gỗ ta cũng không tìm ra tài liệu nào khác, nên ta đành dùng chất gỗ làm thí nghiệm...”

Arike tiếp tục nói phương pháp, khiến cho Đỗ Duy đại khai nhãn giới. Hắn dùng các loại vật liệu nuôi dưỡng hồ thiêu mộc, sử dụng các loại phương pháp tiến hành trên cây non, thậm chí thành công tạo ra vài loại thực vật biến dị, cổ quái. Cuối cùng khiến cho trong chất gỗ của hồ thiêu mộc sản sinh một lượng nhỏ khoáng vật chất, cũng chính là thứ mà hắn gọi là ma tinh.

“Ta hao tổn nhiều tâm tư, nhưng mà loại hồ thiêu mộc này do ta trồng ra rất khó sinh trưởng! Ta hao nhiều năm tâm huyết, đại bộ phận cây non đều chết đi, chỉ còn lại vồn vện mấy cây... Hức, nguyên bốn hồ thiêu mộc cũng phải ngoài năm mươi năm dùng mới tốt, nhưng ta làm sao có thể đợi năm mươi năm được chứ? Mà mấy cây non ta tạo ra, chỉ sợ vài năm nữa cũng héo mà chết hết. Hơn nữa, giống hồ thiêu mộc mới này tuy cũng có hàm chứa một lượng ma tinh nhất định, nhưng lại có một nhược điểm trí mạng chính là năng suất thấp lại cực kỳ không ổn định, ma tinh bên trong không biết lúc nào sẽ mất đi tác dụng... Cho nên... Ta thí nghiệm qua mấy lần, có hai tên đồ đệ của ta dùng chổi bay bay lên, thiếu chút nữa ngã chết.”

“Ngã chết?” Đỗ Duy trợn mắt, “Đồ đệ của ngài ít nhất cũng là trung cấp ma pháp sư mà? Cho dù chổi bay thất bại chí ít cũng có thể tự sử dụng phong hệ ma pháp bay lên, tuyệt đối không có chuyện ngã xuống

chứ?”

“Hừ!” Arike trừng mắt, “Mấy tên gia hỏa đứa nào cũng khinh ta già cả hồ đồ, khi bọn chúng giúp ta thí nghiệm liên sinh chuyển! Gần đây nhất, có một tên trong lúc giúp ta thí nghiệm loại chổi bay này, lại ngấm cát giấu áo choàng bay trong người, tự thi triển phi tường thuật bay lên! Hừ hừ, dám lừa gạt ta như vậy, chẳng lẽ ta nhìn không ra sao chứ? Sau này, trước khi bọn họ tham gia thí nghiệm, ta dùng ma pháp phong ấn ma lực của chúng, để chúng không cách nào sử dụng ma pháp.”

Da đầu Đỗ Duy tên rần!

Suy nghĩ một hồi, Đỗ Duy nói: “Mấy mầm cây ngài trồng ra còn nhiều hay ít? Có thể cho ta một cây không?”

Arike khoát tay: “Tự nhiên đi, bây giờ lòng ta cũng nguội lạnh rồi... Hức, nếu như không có người nhắc nhở, ta vẫn còn loay quanh trong đường cụt. Khổ cực trồng ra loại cây này, tưởng rằng có thể thay thế ma lực thủy tinh, lại không hề nghĩ đến thành bản so với thủy tinh còn cao gấp mấy lần, thật là được không bằng mất... Người thích thì cứ lấy đi, cũng không có vấn đề gì.”

Nói xong, Arike xoay người đi vào một cái phòng đằng sau, rồi đem ra mấy cái bồn nhỏ trở lại, bên trong quả nhiên có mấy cây non, nhìn sơ qua cũng thấy sinh trưởng yếu ớt, cành lá mang một tia ánh kim kì dị. Tuy vậy, nhìn bộ dạng sống dở chết dở của chúng, phỏng chừng lão Arike cũng coi là nói mạnh miệng rồi.

Cái gì mà sống không quá một năm, chỉ sợ qua được ba tháng cũng không được ấy chứ.

“Còn có cái này là sơ đồ chế tạo chổi bay.” Arike đưa qua một cuộn giấy da dê. “Ở trên đây có một cái vi hình của phong hệ ma pháp trận do ta đặc biệt thiết kế, lúc chế tạo đem ma pháp trận khắc họa lên cán chổi là được. Kỳ thật công nghệ cũng không có gì phức tạp, vấn đề là loại thực vật này quá hiếm có.”

Đỗ Duy cẩn thận thu thập lại mấy cái cây non, bỏ vào trong ma pháp bao phục của hắn.

Lão Arike nhìn ma pháp bao phục của Đỗ Duy, cau mày nói: “Đây là không gian tồn trữ đạo cụ của người à? Nhìn có vẻ cũ kỹ quá...”

155. Chương 131: Thần Đích Đăng Tràng(Phần 2)

Tuy thế sau đó hắn lại cười cười, nói: “Ừ, cái bao phục này là Gandalf đại sư để lại cho người phải không? Cũng không lạ, Gandalf đại sư thuần túy tu luyện ma pháp, cũng không am hiểu chế tác đạo cụ. Để ta tặng người mấy món đồ tốt nhé.”

Nói xong, hắn từ trên tường lấy xuống mấy cái hộp gỗ cũ kỹ, lôi ra cả đồng trang sức phẩm, nào là chuỗi hạt, nhẫn, xuyên, vân vân...

“Mấy cái này toàn bộ đều là không gian tồn trữ đạo cụ, không gian chứa đựng bên trong so với ma pháp bao phục của người thì lớn hơn nhiều. Vốn là ta trong lúc rảnh rỗi thì chế tạo ra để giết thời gian, giờ đem toàn bộ tặng cho người nha.”

Đỗ Duy mừng rỡ, từ sớm hắn đã cảm thấy bên người không có tồn trữ đạo cụ thích hợp chính là chuyện rất phiền toái. Cái ma pháp bao phục này tuy tốt, nhưng dù sao bề ngoài quá khó coi, hơn nữa so với lúc nào cũng mang một cái bao phục, thì mang theo một vật nhỏ sẽ càng tiện lợi hơn.

Hắn cũng không khách khí, cười cười ôm luôn cái hộp gỗ vào lòng.

Lão Arike hôm nay coi như đại hạ giá, cũng bởi tâm tình chán nản, đột nhiên cảm giác tâm như tro tàn, nhìn tên nhóc Đỗ Duy thấy vừa mắt nên mới đem một đồng đồ tốt cho hắn. Lão thở dài nói: “Ta cũng hơn một trăm năm mươi tuổi rồi, cũng không biết còn sống được mấy năm nữa, chỉ sợ cả đời này ta cũng không cách nào cải thiện được. Sau này người có thời gian tới kiếm ta, ta có cái gì cũng truyền hết cho người...”

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói nói: “Arike đại sư... Ta nhất định nghĩ biện pháp để phát minh của ngài được phát dương quang đại!”

Ý định ban đầu thí nghiệm chổi bay đã không còn, Đỗ Duy cũng không có việc gì làm bèn thừa cơ hội thỉnh giáo lão Arike về phương diện ma pháp tri thức. Arike cả đời trầm mê nghiên cứu, học thức thâm hậu cỡ nào, ngoài ra hẳn am hiểu chế tác ma pháp đạo cụ, lại là luyện kim thuật sư đệ nhất đại lục! Đối với các chủng loại tài liệu ma pháp, tính chất, tác dụng, thành phần... Mỗi thứ đều am hiểu. Đỗ Duy chỉ là đơn giản đọc qua trong sách vở làm sao có thể so bì?

Lão Arike bắt giắc nổi cơn hưng phấn, dứt khoát đem trong kho ra không ít thứ hiếm có, từng món từng món làm sao chế tác, phân giải, hòa tan, gia nhiệt... Mọi thứ nói một lượt. Đỗ Duy cũng coi như là đại khai nhãn giới, quan trọng là đối với mỗi một món, lão Arike đều hào phóng chia cho Đỗ Duy một phần từ từ về nhà nghiên cứu.

Chưa đến nửa ngày, ma pháp bao phục của Đỗ Duy cơ hồ đều đầy ắp, nếu không phải trong bao phục của hắn có không ít đồ không thể cho người khác biết, hẳn đã thanh lý hàng tồn trong bao phục trước mặt lão Arike rồi.

Hai người cũng không ăn cơm trưa, đến xế chiều, lão Arike lại biểu diễn một loại gọi là máu của rồng ba chân thổ ni ngã, dùng để tẩm vào vũ khí, có tác dụng gia tăng cường độ kim loại.

“... loại rồng ba chân này miễn cưỡng cũng có thể tính là một họ rồng, tuy thế cũng chỉ là rồng đẳng cấp thấp nhất tạp giao với ma thú mà sinh ra, cũng chỉ là sinh vật đẳng cấp thấp không có trí tuệ. Nhưng bởi vì có huyết thống long tộc nên máu của nó đúng là dung dịch gia cố rất tốt, có thể gia trì vũ khí, tẩm chắn, thậm chí đổ trực tiếp lên người, có thể cường hóa hai lần trở lên...”

Nói xong liền cho Đỗ Duy một bình nhỏ huyết dịch màu đen.

Cuối cùng Arike thở dài nhìn thoáng qua sắc trời ngoài cửa sổ, cười nói: “Hôm nay thời gian đã không còn sớm nữa, tối nay ta còn có việc phải gặp mấy lão quái vật, hay là ngày mai ngươi lại đến đây nhé.”

Đỗ Duy đối với lão Arike đã tràn ngập tôn kính, người này tuyệt đối là một lão quái vật thiên tài, theo lão học hỏi một ngày Đỗ Duy cảm giác thu hoạch thật sự không nhỏ. Nếu như mỗi ngày có thể lại đây cùng lão quái vật này học hỏi một thời gian, đối với ma pháp tu vi của bản thân có không ít chỗ tốt... Cái khác không nói, chỉ riêng bộ sưu tập các loại trân bảo kì lạ của lão cũng đủ khiến cho Đỗ Duy đại khai nhãn giới rồi!

Đỗ Duy đang muốn cáo từ, lão Arike đột nhiên hỏi một câu: “Đúng rồi... ta nghe chủ tịch nói sau tết đến mùa hè sẽ tiến hành khảo hạch ma pháp cấp bậc cho người?”

“Đúng vậy.” Đỗ Duy gật đầu.

“Ừ...” Arike sờ sờ mũi, gật gù: “Cũng đúng, thân phận là đệ tử cuối cùng của Gandalf đại sư, sao lại không có cấp bậc chứ? Ngươi cũng không thể đánh mất thể diện của Gandalf đại sư nhé... Ta hỏi ngươi, ma pháp cấp bậc khảo hạch ngươi chuẩn bị thế nào rồi? Ngươi chủ tu là ma pháp hệ nào?”

Chủ tu? Hệ nào?

Đỗ Duy có chút ngây người.

Thấy Đỗ Duy sắc mặt khó coi, lão Arike cau mày: “Ma lực của ngươi, lúc xế chiều ngươi giúp ta làm mấy thí nghiệm, ta đại khái thấy ước chừng là ngũ tới lục cấp. So với tuổi của ngươi cũng có thể coi là thiên tài hiếm có. Nhưng mà khảo hạch ma pháp cấp bậc cũng không phải chỉ xem tiêu chuẩn ma lực, ngươi rất cuộc am hiểu nhất là ma pháp hệ nào?”

Đỗ Duy thực sự cảm thấy khó khăn.

Hiện tại mà xem, ma lực của hắn cũng không tệ, nhưng mà ma pháp chú ngữ thật sự biết rất ít. Mặc dù hẳn biết không ít đại ma pháp sư, Gandalf, Vivian, Joanna, thậm chí lão thử Gageu, đều là ma pháp sư xuất sắc.

Nhưng mà Đỗ Duy biết ma pháp chú ngữ lại không nhiều. Hiện tại thường dùng vẫn là mấy cái ma pháp chú ngữ thấp kém học từ ma pháp sư nhất cấp Solskjaer, ví dụ như hỏa hệ hỏa cầu thuật, phong hệ phong nhận...

Đừng nói là cao cấp ma pháp, ngay cả một cái trung cấp ma pháp cũng không có.

Ồm... Vivian thật ra cũng có dạy hần mấy cái ma pháp chú ngữ cấp cao, nhưng với ma lực trước mắt của hần tuyệt đối thì triển không ra.

Về tinh thần ma pháp... căn bản là không thể lộ ra, huống hồ hần vẫn còn đang tự mình học.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy cười khổ: “Ta hình như chỉ biết mấy cái hỏa hệ với phong hệ, hai cái chú ngữ cấp thấp, còn nói gì đến thiện dụng hệ nào nữa. À đúng rồi, ta có biết một ít biến hình thuật chú ngữ, có tính không?”

“Cái gì?” Arike tròn trố con mắt, “Người nói người... chỉ học có mấy cái chú ngữ đó thôi sao?”

Đỗ Duy cười khổ: “Ta đi theo Gandalf đại sư thời gian quá ngắn, ngài vẫn còn chưa kịp dạy ta thứ gì.”

Thậm chí ngay cả vài câu biến hình thuật chú ngữ tương đối cao cấp vẫn là từ Gageu đoạt lấy. Tuy vậy, Gageu cũng tuân thủ quy tắc của ma pháp công hội, trừ phi Đỗ Duy bái hần làm sư phụ, bằng không tuyệt đối không có khả năng truyền thụ những ma pháp chú ngữ nó am hiểu, để cho Đỗ Duy học được vài câu chú ngữ cấp thấp đã là hiếm có rồi.

“Xem bộ tình huống của người tương đối phức tạp nha.” Arike trầm tư một hồi, nghiêm nghị nói: “Tiểu tử, ta phải nhắc nhở người một việc, người phải minh xác chí hướng của mình, bởi vì ma pháp sư có thông minh, có thiên tài đến đâu cũng không thể tinh thông toàn hệ ma pháp! Ma pháp thâm ảo phức tạp hơn nhiều so với người tưởng tượng. Có thể trở thành một ma pháp sư phổ thông thì cũng không coi là một tên ngốc. Cho dù là người thông minh, nỗ lực một đời có thể tinh thông một hệ ma pháp đã coi là ma pháp sư hàng đầu đại lục rồi. Người mặc dù thông minh nhưng cũng phải hiểu rõ đạo lý nhiều quá nuốt không trôi. Tốt nhất là người chọn một hướng chủ tu, tập trung tinh lực vào một phương diện mới có thể thu được thành tựu... Hức, đáng tiếc đến bây giờ ta còn không thể dạy người chú ngữ gì chân chính, tuy nhiên có một vài phương diện nếu như có vấn đề người có thể tới tìm ta.”

Nói xong, Arike kéo vạt áo của mình ra, lấy từ trên cổ xuống một món đồ nhỏ, đó là một viên hồng sắc thủy tinh hình thoi.

“Đây là chìa khóa chỗ ta ở, người mang theo cái này có thể tùy ý ra vào phòng thí nghiệm của ta, ma pháp trận ta bố trí sẽ không ngăn trở người. Người có vấn đề gì cũng có thể mượn phòng thí nghiệm của ta, mấy thứ kia người cứ tùy tiện sử dụng.”

Đỗ Duy cảm kích nhận lấy, sau đó Arike xua tay: “Người đi đi.”

Đợi Đỗ Duy ra khỏi phòng, Arike vung tay lên, một đạo hàn khí từ tay áo bắn ra dập tắt ngọn lửa ở trên đài kim loại Hần nhũ mảy, lầm bầm: “Kỳ quái... Tiểu tử này ma lực không tệ, nhưng ma pháp học được quá ít, Jacobin Dougan lão gia hỏa này thân là chủ tịch, một người thông minh như vậy tại sao trước khi khảo hạch không kiểm tra sơ bộ cho hần? Cứ như vậy tiến hành khảo hạch, vạn nhất hần không thể thông qua, chẳng phải đã đánh mất thể diện của Gandalf đại sư? Hừm, cũng không biết chủ tịch hần nghĩ cái gì nữa!”

Đỗ Duy ra khỏi tòa tháp, trong lòng vẫn cảm khái không thôi. Từ trước hần thật sự vẫn có chút không biết trời cao đất rộng, cứ tưởng rằng đọc thêm mấy quyển sách thì cho là ma pháp quá đơn giản. Hôm nay đi theo Arike học một ngày, hơn phân nửa những gì lão Arike nói đừng nói là hiểu, mà nghe cũng chưa từng nghe qua.

Xem ra sau này phải thu liễm tinh thần, khiêm tốn học hỏi mới là chính đạo.

Còn đang suy nghĩ, đột nhiên phía sau truyền đến một đoàn thanh âm khe khẽ, Đỗ Duy xoay người nhìn thì thấy dưới chân tháp hiện lên một đạo hỏa diễm. Chính là ma pháp truyền tống trận trong tháp khởi động sinh ra quang mang, từ trong tháp đi ra một người.

Đỗ Duy sửng sốt.

Người này nhìn qua cũng không hơn hai mươi tuổi, kì quái chính là ở trong ma pháp công hội này, đến tạp vụ cũng mặc một áo chùng của ma pháp học đồ, nhưng người này lại mặc một bộ quý tộc lễ phục. Một

thân trường bào viên hoa văn, trên ống tay áo và cổ áo có găng đăng ten (...) chính là phục sức thịnh hành trong giới quý tộc năm nay.

Người này chậm rãi đi tới, Đỗ Duy dần nhìn rõ bộ dáng của hắn. Người kia ước chừng trên dưới 20 tuổi, từ khuôn mặt thanh tú đến nước da trắng trẻo, đúng tiêu chuẩn quý tộc. Một mái tóc vàng xõa ngang vai, đôi tròng mắt như một đôi lam bảo thạch, ánh mắt sắc bén, căn bản là một mỹ nam tử hiếm thấy. Cước bộ không nhanh không chậm, ẩn chứa một loại khí thế hùng hồn, rõ ràng là từ nhỏ đã trải qua huấn luyện lễ nghi nghiêm khắc!

Người tuổi trẻ này cũng thấy Đỗ Duy, liền lộ vẻ tươi cười. Hắn cười rất có sức thu hút, tựa như nắng xuân phủ xuống đại địa, khiến cho người ta sinh ra vài phần cảm giác ấm áp.

“A, vị ma pháp sư các hạ ở phía trước, ngài mặc ma pháp học sĩ trường bào, nhìn tuổi của ngài ta đoán nhất định là ma pháp học sĩ trẻ tuổi nhất trong ma pháp công hội, Đỗ Duy Rowling, gần đây nghe mọi người đồn đãi phải không?” Hắn đi tới trước mặt Đỗ Duy, cặp mắt màu lam bảo thạch toát ra một loại ánh mắt khiến cho người ta không thể cự tuyệt phải thân cận: “Ta xin tự giới thiệu, tên ta là Thần, Thần-Augustine là tên họ của ta. Rất hân hạnh gặp mặt Đỗ Duy Rowling các hạ.”

Vừa rồi hắn khẽ gật đầu, thần thái ưu nhã, ngay cả Đỗ Duy xuất thân quý tộc cũng không thể không than thở động tác của đối phương không sai tiêu chuẩn một chút nào.

Khoan... Augustine?

Đỗ Duy sửng sốt, nhìn vị quý tộc trẻ tuổi trước mặt: “Người... người là hoàng tộc.”

Thanh niên tên gọi Chen Augustine cười cười: “Đúng, đương kim hoàng đế đệ hạ đúng là cha của ta.”

Hoàng tử?

Một hoàng tử tại sao lại xuất hiện ở trong nội bộ hạch tâm ma pháp công hội?

156. Chương 132: Yêu Cầu Kinh Người Của Hoàng Tử.

Mà Đỗ Duy cho đến giờ chưa từng tham gia bất kỳ một yến hội nào của con em quý tộc, dĩ nhiên cũng không tính là một thành viên trong giới thượng lưu. Trong giới quý tộc thượng lưu luôn có tranh chấp nội bộ, hoặc minh tranh hoặc ám đấu, gia tộc nào là minh hữu, gia tộc nào là chánh địch, mấy thứ này Đỗ Duy chưa bao giờ hỏi qua. Tất nhiên cũng không ai đi nói cho vị thiếu gia ‘ngu ngốc’ suốt ngày ở trong nhà. Bởi thế mà đối với vị hoàng tử trẻ tuổi trước mặt, hắn căn bản không nhận ra, thậm chí đến tên cũng chưa từng nghe.

Tuy nhiên, vị hoàng tử điện hạ này, hình như có hơi quá trẻ thì phải?

Đương kim đế quốc hoàng đế Augustine VI đệ hạ, so với các đời hoàng đế gần đây thì cũng tính là có chút anh minh. Mặc dù sau lưng lão già này, các đại thần cho rằng một kẻ điển hình ‘thích việc lớn hám công to’. Nhưng không thể không nói, so với các hôn quân trong lịch sử, hắn có thể tính là không tệ rồi.

(Augustine VI: Augustine đệ lục)

Chỉ có điều, đệ hạ Augustine VI đã bao nhiêu tuổi, chỉ sợ rằng đã hơn bảy mươi rồi. Vốn là một lão già thích việc lớn hám công to, những năm gần đây tính tình càng lúc càng cáu kỉnh, hành sự cũng càng lúc càng hoang đường. Tuổi tác càng lớn, hắn cũng dần dần lộ ra một chút ngớ ngẩn. Tuy thế, chỉ cần một ngày còn chưa chết, thì cái ngai vàng hoàng vị vẫn còn thuộc về lão già cáu kỉnh hơn bảy mươi tuổi này.

Dựa theo tuổi của thanh niên này, án chừng trên dưới hai mươi, hắn lại là con của vị hoàng đế trên bảy mươi tuổi kia sao?

Không thể không nói, Đỗ Duy từ nhỏ sống quá khép kín. Từ bé Đỗ Duy đã muốn thoát ra khỏi phiền não tranh giành quyền thế, một mực muốn một cuộc sống tự do, cho nên đối với vòng tròn quyền thế ở đế đô thực sự quá thiếu hiểu biết.

Vị Thần-Augustine này chính là con trai nhỏ tuổi nhất của hoàng đế Augustine VI. Vị hoàng đế này năm nay bảy mươi lăm tuổi, một đời cũng có thể tính là huy hoàng. Dưới sự thống trị của hắn, đế quốc nhiều lần viễn chinh nam dương, cũng khai mở vô số lãnh hải – Tuy rằng sau này viễn chinh trở thành một loại hành động vũ lực thỏa mãn hư vinh, bởi thường thường mỗi lần viễn chinh thu hoạch đến cả chi phí xuất quân còn không bù đắp nổi, mà nghi thức khai hoàn thì càng ngày càng xa xỉ.

Con lớn của hoàng đế bệ hạ năm nay năm mươi hai tuổi, ban đầu vốn được chỉ định làm thái tử. Sau đó, hoàng đế bệ hạ một hơi sinh liền chín nữ nhi, kết quả Augustine VI vốn trong lòng hi vọng sẽ sinh thêm một hoàng tử liền đại phát lời đình tự tay xử tử mấy hoàng phi. Bởi vì không sinh được con trai mà sát tử nữ nhân của mình, hoàng đế như vậy trong lịch sử Rowland đế quốc coi như là độc nhất vô nhị. Sau đó, đến hơn năm mươi tuổi, lão hoàng đế một lòng cầu con, rốt cuộc cũng lọt vào mắt xanh của thần lin, sinh ra vị ‘Thần’ hoàng tử. Tuổi già sinh con, ước nguyện thành sự thật, hơn hai mươi năm nay lão hoàng đế đối với vị hoàng tử này tựa hồ sủng ái đến cực điểm.

(Yêu con ghê quá, đặt tên con là Thần T.T)

Thậm chí con cháu hoàng thất, phàm là nam tử nhất nhất đều học tập đấu khí vũ kỹ gia truyền của Augustine gia tộc, mà vị Hoàng tử Thần này không thích học võ, chỉ có hứng thú với ma pháp. Loại hành vi xa rời truyền thống này lại được lão hoàng đế cho phép, thậm chí còn để cho một vị Đại ma pháp sư trong cung đình dạy vị Hoàng tử Thần này.

Thậm chí nghe đồn mấy năm trước, trong tiệc mừng thọ bảy mươi tuổi của lão hoàng đế, ngài từng tỏ ý muốn thay đổi hoàng thái tử, tuy nhiên lúc ấy đa số đại thần phản đối nên miễn cưỡng bỏ qua việc đó.

Đương nhiên chuyện này Đỗ Duy căn bản là không biết. Từ nhỏ vốn đã sống khép kín, cách ly với thế giới bên ngoài, đến lai lịch vị Hoàng tử Thần điện hạ Đỗ Duy cũng còn không biết.

Tuy nhiên, Đỗ Duy phản ứng cũng rất nhanh, vừa nghe đối phương tự giới thiệu lập tức khom lưng thực hiện một lễ tiết tiêu chuẩn quý tộc. Vị hoàng tử anh tuấn đến chói mắt này cười hòa ái, đưa tay đỡ lấy Đỗ Duy: “Không cần khách khí như vậy, Đỗ Duy các hạ... Đừng quên ngài cũng là một vị ma pháp học sĩ. Ma pháp sư không cần hành lễ với quý tộc, cho dù là hoàng thất.”

Ở bên trong ma pháp công hội có thể gặp một vị hoàng tử không khỏi khiến cho Đỗ Duy cảm thấy nghi hoặc. Hoàng thất cùng ma pháp công hội quan hệ cũng không phải quá tốt, điểm ấy Đỗ Duy cũng biết chút ít. Trong nội bộ đế quốc, hoàng thất đại biểu tập đoàn thống trị chính thống, thần điện đại biểu tông giáo tập đoàn, còn ma pháp công hội đại biểu lực lượng ma pháp sư, căn bản là ba thế lực này rất ít qua lại với nhau.

Tựa hồ như không thấy sự nghi hoặc của Đỗ Duy, Hoàng tử Thần nhẹ nhàng mỉm cười, còn kéo tay Đỗ Duy nói: “Đỗ Duy các hạ, đối với ngài ta đã tò mò rất lâu. Ừm, ban đầu ta chỉ nghe nói nhà Rowling có Gabri là một thiên tài, nhưng mà gần đây ta thường nghe nhắc đến là cái tên của ngài. Hôm nay có thể gặp ngài thật sự là may mắn của ta, không biết ta có vinh hạnh mời ma pháp sư các hạ tham dự một bữa tiệc không?”

Hả?

Đỗ Duy cẩn thận đánh giá vị hoàng tử xa lạ này.

“A. Xin thứ cho ta mạo muội thỉnh cầu.” Hoàng tử Thần vẫn tươi cười ôn hòa. Thực tế, trong giới quý tộc yêu cầu như vậy đích xác có chút mạo muội, đừng nói là mời ăn một bữa cơm, thậm chí mời đối phương uống một bữa trà chỉ ít cũng phải đề nghị trước một ngày. Tuy thể phong độ của Hoàng tử Thần cũng không hề giảm sút, cho dù là lúc xin lỗi, mặt vẫn cười tươi phẳng phất như gió xuân. “Ta chỉ là đối với phương diện ma pháp rất hứng thú, mà ngài chính là một thiên tài ma pháp sư trẻ tuổi, chưa từng có trong giới quý tộc.”

Lời mời của hoàng tử điện hạ thực sự là rất khó cự tuyệt. Đỗ Duy nghĩ ngợi một chút cũng mỉm cười: “Đó là vinh hạnh của ta.”

Đỗ Duy cùng Hoàng tử Thần hai người sóng vai ra khỏi ma pháp công hội. Thị vệ trưởng Alfa đợi ở bên ngoài trong nháy mắt liền trở nên cực kì khó coi! Tuy vậy về mặt khó nhìn chỉ thoáng qua là biến mất, lập

tức tiến lên hướng về Hoàng tử Thần, khom lưng làm một lễ theo tiêu chuẩn võ sĩ.

“A, võ sĩ Alfa các hạ.” Hoàng tử Thần tựa hồ có chút kinh ngạc: “Không ngờ lại gặp ngài ở chỗ này, chẳng lẽ ngài là cùng Đỗ Duy đến đây à? Gần đây rất ít thấy ngài ra ngoài đó.”

Dừng một chút, Hoàng tử Thần khẽ cười nói: “Ta đang muốn cùng Đỗ Duy đàm đạo một chút chuyện, phiền ngài trở về thông báo cho bá tước đại nhân một chút.”

Alfa không biết nói gì cho tốt, chỉ đành lặng lẽ gật đầu.

Đỗ Duy ở bên cạnh mặc dù không hiểu chút nào về tình hình đế đô, nhưng lúc này nhìn Alfa thị vệ trưởng có chút mất tự nhiên liền đoán được một điểm: thị vệ trưởng Alfa dường như rất kiêng kỵ vị Hoàng tử Thần thì phải?

Cơ hồ như trong vô thanh vô tức, một cỗ xe ngựa cực kỳ hoa mỹ đã tiến đến bên mọi người. Cỗ xe ngựa này bên ngoài không dát vàng bên ngoài, dưới ánh mặt trời liền ánh lên hào quang chói mắt. Đỗ Duy thấy bánh xe dùng tinh cương chế tạo thành, khung xe dùng bốn cây cột có điêu khắc đồ án kinh cực hoa cực kỳ hoa lệ, thậm chí còn khảm lên mấy viên bảo thạch màu lam.

Ngựa kéo xe Đỗ Duy nhìn ra hết thấy đều là thượng phẩm tuần mã, so với thượng đẳng chiến mã của cả Rowling gia tộc cũng không kém một chút nào, lại bị Hoàng tử Thần dùng để kéo xa... quả thật là lãng phí đó.

Khiến cho Đỗ Duy ngạc nhiên nhất là chung quanh thân xe không ngờ dùng rất nhiều mảnh ma lực thủy tinh nhỏ bố trí một vòng phong hệ ma pháp trận thu nhỏ!

Ma trận này xảo diệu mượn lực gió để giảm bớt sức nặng của xe ngựa, khiến cho lúc xe ngựa di chuyển giảm bớt độ dằn xóc mà tăng cao tốc độ.

Đồng thời, cỗ xe ngựa cũng là loại gần đây đang thịnh hành ở đế đô.

Đại loại giá trị của cỗ xe ngựa này chỉ sợ đủ để mua toàn bộ sinh ý của Đỗ Duy hiện giờ ở Rowling bình nguyên!

Xa xỉ! Thậm chí còn hơn cả xa xỉ đó...

Đương nhiên, Đỗ Duy còn không biết, điêu khắc tinh xảo trên cỗ xe đều là thủ nghệ của một vị nghệ thuật đại sư nổi tiếng nhất đế đô, riêng thù lao điêu khắc đã là mấy vạn kim tệ.

Không biết lúc nào, bên phía xung quanh Đỗ Duy và Hoàng tử Thần xuất hiện bốn người. Bốn người này vóc người gầy gò, thân mang trường bào, hiển nhiên là mang thân phận của ma pháp sư. Chỉ có điều áo choàng không giống với ma pháp sư của ma pháp công hội. Áo choàng của pháp sư màu hồng như cánh hoa, nón có chóp cao nhọn có mang kinh cực hoa đồ án.

Ma pháp sư cung đình ư?

Đỗ Duy lập tức nhớ tới truyền thuyết hoàng cung có bồi dưỡng một nhóm nhỏ ma pháp sư, khởi nguyên từ thời đại Aragon mà lưu truyền xuống, chỉ trung thành với hoàng thất, gọi là cung đình ma pháp sư đội. Mấy người này hiển nhiên là ma pháp sư cung đình.

Chỉ là bốn người này ánh mắt đều rất lạnh lùng. Mục quang sắc bén tùy ý đảo qua ngay cả Đỗ Duy cũng cảm thấy trong lòng phát lạnh! Thậm chí, bốn người này nhìn qua ma pháp sư của ma pháp công hội ở đằng xa thì đều lộ ra một vẻ kiêu ngạo khinh thường khó nói.

“Điện hạ, mời lên xe.”

Thanh âm hùng hậu của xa phu đằng trước xe ngựa vang lên. Đỗ Duy lúc này mới phát hiện xa phu này chỉ sợ cũng không phải nhân vật đơn giản! Người này vóc người gầy cao, một thân áo vải tiêu chuẩn cung đình thị giả. Hai mắt mang theo nhãn quang thâm trầm chừng chạc, dù cho xung quanh có mấy vị cung đình ma pháp sư, có cường đại võ sĩ Alfa thị vệ trưởng, nhưng hắn vẫn thoải mái như không. Thân thể cao gầy của hắn được ẩn giấu dưới bộ quần áo màu bạc lại không phù hợp với cánh tay cường tráng được độ ra dưới áo, chỉ sợ lại cũng là một cao thủ cung đình nào đó!

Quả nhiên Alfa thấy xa phu này liền cười khở: “Chick các hạ, từ lúc nào ngài lại biến thành xa phu vậy?”
(Chick= gà con)

Xa phu tên là Chick này hiển nhiên Alfa thị vệ trưởng quen biết đã lâu. Hắn lạnh lùng nhìn Alfa, thản nhiên nói: “Ta phạm lỗi, điện hạ trừng phạt ta làm xa phu một tháng. Alfa các hạ, đã lâu không gặp, hình như lần trước chúng ta gặp mặt là hai năm về trước phải không?”

Ánh mắt hay người lập tức chạm nhau, phẳng phất trong không khí như có từng tia lửa xẹt qua!

Xem ra hai người có một chút ân oán đây.

Trong đầu Đỗ Duy thầm nghĩ.

Hào khí trong nhất thời trầm trọng hẳn, tuy vậy Hoàng tử Thần đã khéo léo can thiệp, cười nói: “Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, Đỗ Duy các hạ, mời lên xe thôi.”

Vị Chick mã phu mới thu hồi ánh mắt, cúi đầu không nói nữa.

Đỗ Duy âm thầm cau mày, sau khi theo Hoàng tử Thần lên xe, khi xe ngựa chậm rãi chuyển động, Đỗ Duy quay đầu phẳng phất thấy trong mắt Alfa thị vệ trưởng ánh lên một tia tinh mang!

Bá tước phủ.

Thư phòng của Raymond bá tước.

“Thần điện hạ thật sự xuất hiện tại ma pháp công hội sao? Còn mang Đỗ Duy đi?” Bá tước cau mày, trong ánh mắt hằn tràn đầy sự mơ hồ.

“Đúng.” Alfa gật đầu: “Tôi hoài nghi rằng, chỉ sợ không phải là ngẫu nhiên gặp mặt. Còn có... tôi thấy được, không ngờ Chick đi làm mã phu cho Thần điện hạ.”

“Chick? Mã phu?” Bá tước đại nhân cười cười: “Có phải là hai năm trước cùng người đánh đến lương bại câu thương, cung đình võ sĩ Chick? Hừ hừ... Xem ra tình thế có chút ít không ổn, Thần điện hạ ẩn nhẫn nhiều năm, chẳng lẽ bây giờ bắt đầu xuất lộ nhanh vượt?”

Alfa lắc đầu: “Bá tước đại nhân, tôi thật ra lo lắng một việc... Chick vốn là võ sĩ cung đình, hơn nữa là thuộc nội đình! Nội đình là một chi thần bí lực lượng của hoàng thất, hiện tại ngang nhiên đảm nhiệm thủ hạ của Hoàng tử Thần... Tôi nghĩ, chỉ sợ bề hạ tuổi già hồ đồ, cư nhiên đem nội đình giao Hoàng tử Thần thống lĩnh! Hơn nữa, Chick chính là một võ sĩ phi thường xuất sắc của nội đình, mà hắn tựa hồ cũng rất thuận lòng theo Hoàng tử Thần, chỉ sợ Hoàng tử Thần đã thuận lợi khống chế lực lượng nội đình! Chuyện này...”

“Chuyện này đối với chúng ta đương nhiên là bất lợi.” Bá tước đại nhân thở dài. Hắn phẳng phất như già đi mấy tuổi, lắc đầu cười khở: “Hoàng tử Thần thông minh tài trí đều vượt xa thái tử điện hạ... Hắn từ nhỏ cùng với cung đình ma pháp sư thần bí quan hệ hữu hảo. Hiện tại xem ra bề hạ chẳng những đem cung đình ma pháp sư đội giao cho y, mà ngay cả nội đình cũng giao luôn... Tình thế của thái tử điện hạ có chút không ổn, hừm... Để ta suy nghĩ một chút, Thần điện hạ xuất hiện tại ma pháp công hội... Hừ, chẳng lẽ hắn cũng là vì ‘chuyện kia’? Jacobin Dougan lão hồ ly, rốt cuộc có ý gì? Một hồi hướng đến thái tử điện hạ hữu hảo, một hồi lại công khai cùng Hoàng tử Thần kết giao...”

“Tôi cảm thấy chuyện này đối với chúng ta chỉ sợ rằng bất lợi.” Alfa lắc đầu: “Mấu chốt là... Thần điện hạ mang thiếu Đỗ Duy gia đi... Bá tước đại nhân, thái tử điện hạ nếu như biết được tin này sẽ nghĩ thế nào? Đỗ Duy thiếu gia con ngài còn chưa hồi để đồ đã cùng ma pháp công hội có quan hệ, bây giờ... Lại cùng Thần điện hạ kết giao... Tôi lo lắng cứ như vậy ngài sẽ có chút khó xử.”

Bá tước Raymond đột nhiên đứng dậy, lưng eo thẳng tắp, vóc người cao lớn, phẳng phất lại toát ra khí thế lão thành nhiều năm danh tướng, lộ ra hào khí năm xưa thống soái đại quân hạm đội hoành tảo hải dương!

“Hừ, thái tử điện hạ có ý nghĩ đó thì đã sao? Bây giờ trong tay hắn nhân thủ dù nhiều, nhưng có tác dụng mấu chốt lại ít! Nếu như không có Rowling gia tộc chúng ta ủng hộ, hắn lấy gì cùng Hoàng tử Thần đối chọi? Quân phương cũng chỉ có ta ủng hộ hắn, những người khác đều đứng một bên xem, không có Raymond ta, ra khỏi để đồ một binh một tốt hắn cũng không điều động được.”

Alfa gật đầu, biểu tình trên mặt hần giãn ra một chút, tuy vậy vị thị vệ trưởng trung thành này vẫn thấp giọng nói: “Phía thái tử tôi cũng không lo lắng... Hiện tại khiến cho người ta đau đầu nhất là ý tứ của hoàng đế bệ hạ! Bệ hạ gần đây thủy chung không tỏ ý định, nhưng lại phảng phất mặc cho hai con trai hành động... Hơn nữa, đại nhân ngài phải cẩn thận, e rằng bệ hạ sẽ thi hành chút thủ đoạn với ngài! Dù sao... lịch sử mỗi hoàng đế bệ hạ truyền ngôi cho hậu đại cũng chèn ép một nhóm quân phương trọng thần, vì người thừa mà bình ổn cục diện! Hiện tại chỉ e mục tiêu của bệ hạ sẽ là chúng ta.”

Bá tước Raymond hai tay ấn trên mặt bàn, nghe Alfa nói hồi lâu hần cũng chỉ yên lặng không nói, hồi lâu mới cười nhạt: “Chèn ép thì chèn ép, dù sao cũng là thông lệ, chỉ cần chúng ta lách qua một cửa, sau này thái tử kế vị, hần không thể không dựa vào chúng ta Rowling gia tộc! Hừ... huống hồ, nếu như bệ hạ thật sự từ Rowling gia tộc khai đao, cũng phải cân nhắc cho kỹ đấy!”

Nói rồi, hần đột nhiên vỗ lên bàn một cái, một đạo đầu khí màu vàng nhạt chớp lên, liền nghe một đạo âm thanh đánh gọn vang lên, cái bàn liền vỡ làm đôi.

Xe ngựa từ từ hướng ra ngoài để đô mà đi, lúc ra khỏi cổng thành, thành vệ quân từ xa nhìn thấy xe ngựa của Hoàng tử Thần liền nhanh chóng dẹp đường.

Trên xe, thấy Đỗ Duy nghi hoặc, Hoàng tử Thần thản nhiên cười: “Ồ để đô còn có gì vui? Hừ, có người của quân phương nhìn chăm chăm, lại có người của đại ca ta dòm ngó, cũng có người của phụ thân ta quản thúc... còn có tâm tình gì mà vui đùa? Đỗ Duy các hạ, ta dắt người ra một chỗ rất thú vị ở ngoại thành, ta nghĩ người nhất định sẽ thích chỗ đó.”

Đỗ Duy ít nói chuyện để tránh lộ sơ hở, chỉ gật đầu không trả lời.

“Đúng rồi.” Hoàng tử Thần tựa như nghĩ ra cái gì, nhìn Đỗ Duy cười nói: “Ta nghe nói người ở Rowling bình nguyên làm ra món đồ có thể bay... gọi là cái gì ‘khinh khí cầu đúng không?’ Vừa nói vị Hoàng tử Thần vừa âm thầm nhìn Đỗ Duy, sau đó thản nhiên nói: “Đó đúng là đồ tốt nha! Nếu như dùng để vận chuyển quân đội, từ các nơi âm thầm vận chuyển một hai ngàn tinh duệ chỉ sợ thần không biết quỷ không hay. Cho dù thành vệ quân phòng bị chu đáo, cũng không phòng được bầu trời đâu.”

Thần thể Đỗ Duy chấn động.

Âm thầm vận chuyển quân đội vào để đô? Đó là có lòng làm phản đấy, tại sao vị hoàng tử này lại dùng loại lời nói này để dè ép mình?

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, cười nói: “Điện hạ, nó chẳng qua cũng là một món đồ chơi, hơn nữa loại khinh khí cầu của ta chỉ mang được mười mấy người, lại chế tạo rất phiền phức, sức vận chuyển cũng có hạn. Bình thường vận chuyển hàng hóa còn được, còn vận chuyển binh sĩ lại thêm vũ khí, giáp trụ... Đừng nói một hai ngàn, có thể vận chuyển một hai trăm người đã là khó khăn. Ngài lại nói đùa rồi.”

“Ồ...”

Hoàng tử Thần lơ đãng gật đầu, rồi tùy tiện quay đầu ngắm phong cảnh hai bên.

Để đô tọa lạc ở trung bộ bình nguyên Roland đại lục, bên cạnh có Lan thương đại vận hà, lúc này trời đã tối, nhìn hai bên là bạt ngàn bình nguyên. Làng xóm, nông trang đã vào mùa hè, bên ngoài cây cối phủ lên một màu xanh biếc bát ngát.

Đột nhiên, Hoàng tử Thần quay đầu nhìn Đỗ Duy.

“Nếu như... Ta muốn ngài giúp ta vận chuyển, tỉ như... chuyển người?”

Trong lòng Đỗ Duy ngạc nhiên.

157. Chương 133: Đỗ Duy Thu Hạ Địch Ma Pháp Học Đồ

Đón lấy ánh mắt cảnh giác của Đỗ Duy, hoàng tử Thần cười thần bí.

Một lát sau, hai người đều không nói chuyện, xe ngựa cũng đã rẽ vào một ngã ba, sau đó theo con đường nhỏ hẹp này càng đi càng xa.

Theo một loạt hàng cây khoác màu áo xanh chỉnh tề đứng thành hàng ở hai bên đường. Những cây này rõ ràng là đã được người làm vườn cắt tỉa tỉ mỉ. Mà trên mặt đất không ngờ là những tảng đá xanh được lát xuống, xem ra cũng tốn hao không ít tiền của.

“Ngài xem phía trước kia.”

Theo hướng ngón tay Hoàng tử Thần, Đỗ Duy nhìn thấy ở phía trước, khoảng cách dưới một đỉnh núi không cao, xuất hiện một kiến trúc trang viên u tĩnh. Từ hình thức của kiến trúc nhìn vào, thoáng mang theo một chút phong cách kiến trúc phương bắc của Roland đại lục. Tường cao bằng đá sẫm màu bao thành một vòng khép kín, phía trên được vây bởi hàng rào sắt. Một tòa chủ thể kiến trúc của trang viên này, nhìn qua tựa hồ giống hệt hình dáng trang viên biệt viện riêng của một quý tộc. Toàn bộ do những tảng đá khổng lồ liên kết kiến tạo thành, từ bộ dáng bên ngoài nhìn qua có chút cảm giác cục mịch. Tuy nhiên trên vách tường hiện đầy những dây leo uốn quanh, trung hòa với vẻ cục mịch, sinh ra nét mềm mại. Đây là một tòa nhà xa hoa cao ba tầng, đơn thuần nhìn từ thể tích, chỉ sợ so với không nhỏ hơn tòa thành tổ trạch của gia tộc Rowling tại Rowling bình nguyên là mấy.

Con đường dẫn tới cửa chính của tòa nhà là một khu vườn hoa. Lúc này đang cuối mùa hè, hoa hồng Bavaria nở rộ trong vườn đã được người làm vườn vun trồng công phu. Sự kiều diễm của hoa hồng đang nở rộ dưới ánh hoàng hôn khiến cho tòa nhà lớn nhìn vốn u ám này lại xuất hiện một tia ấm áp.

Toàn bộ bố cục này rất hoàn hảo, có thể khiến nội tâm người ta cảm thấy phi thường tò mò. Đỗ Duy mơ hồ đoán ra được một chút. Hắn cũng đã loáng thoáng nghe nói xung quanh để đô có một nơi như thế này.

Quả nhiên, xe ngựa vừa đi tới phía dưới tòa nhà. Lập tức xuất hiện một đội người hầu ăn mặc chỉnh tề đi tới. Làm cho Đỗ Duy có chút kinh ngạc chính là, mỗi người hầu đều là cao lớn khỏe mạnh, mặc dù cử chỉ nhất mực có lễ tiết, nhưng từ vóc người mà nhìn, đều là những nam tử cường tráng có sức khỏe phi thường. Hơn nữa, trong mỗi động tác đều mang theo khí tức của quân đội nông hậu khó có thể che giấu.

Kế tiếp vườn hoa là một cái sân lớn đã đổ đầy các loại xe ngựa hào hoa. Trên những xe ngựa này có đủ các loại huy chương gia tộc, cho dù là Đỗ Duy tinh thông huy chương học, nhưng nhìn vào cũng có chút hoa mắt. Trong thời gian ngắn ngủi đi xuống xe ngựa, hắn ít nhất đã thấy được ba cái huy chương của thế gia giàu sang có lịch sử cực kỳ xa xưa, còn có năm cái gia huy đều là những gia tộc nhất lưu trên Roland đại lục.

Trang sức trên những cỗ xe ngựa này có cái hào hoa, có cái ưu nhã, có cái đẹp mắt, có cái xa hoa..... Trong đó Đỗ Duy thấy một cỗ xe ngựa, đó là chiếc duy nhất trong toàn bộ ”bãi đỗ xe” này có tài sản tạo ra gần như có thể sánh được với cỗ xe ngựa của vương tử Thần.

Đó là một cỗ xe ngựa đặc chế nhìn qua có thể thấy lớn hơn nhiều so với với toàn bộ số xe ngựa xung quanh. Không ngờ trên thân xe chỉ dùng kim tuyến để dát! Đỗ Duy biết đó là một loại phương pháp luyện kim cực kỳ tốn kém, dùng một lượng lớn hoàng kim tại nhiệt độ cao nóng chảy thành thể lỏng. Lại bổ sung thêm một loại dung dịch hòa tan đặc thù, cuối cùng biến thành trạng thái nửa cô đặc, sau đó dùng loại dung dịch này thay thế cho loại vật phẩm vốn dùng để sơn xe! Bởi vì sắc màu nhìn như dòng sông màu vàng đang trôi. Cho nên được gọi là vàng trôi.

Mà trên phần đèn của xe ngựa, không ngờ đều dùng thủy tinh được đánh bóng, bên trong dùng một loại dầu lửa cực phẩm vô cùng hiếm thấy trên Roland đại lục (một loại đá quý tự phát sáng. Đồng thời cũng là tài liệu ma pháp hỏa hệ thượng hảo), để làm bắc đèn.

Xa xỉ! Không phải xa xỉ bình thường!

Đỗ Duy thở dài. Tuy chỉ là một cỗ xe ngựa bắt mắt nhất trong cả bãi đỗ xe này, vừa nhìn là có thể thấy được khí tức của kẻ mới phát, thiếu đi một chút khí độ cùng ưu nhã của loại thế gia giàu có.

Đỗ Duy theo Hoàng tử Thần xuống xe ngựa, một tòa nhà lớn huy hoàng xa xa mơ hồ có thể thấy được từ chỗ này, còn có âm nhạc tiếng vui cười truyền đến.

“Điện hạ Thần.” Một người hầu đầu lĩnh cúc cung thi lễ thật sâu với Hoàng tử Thần, sau đó vô cùng cẩn thận theo sát hai người. Một mặt thấp giọng nói: “Không biết ngài đêm nay chuẩn bị an bài như thế nào?”

Hoàng tử Thần cười, tùy ý chỉ vào trong đại sảnh: “Hôm nay trông rất náo nhiệt a.”

” Vâng. Là bá tước Billiat đại nhân ở chỗ này cử hành một tràng yến tiệc.” Người hầu cười nói: “Ngài có hay không muốn ta đi thông báo một tiếng về sự tới nơi của ngài chứ? Điện hạ tôn quý đến, đối với bá tước đại nhân Billiat sẽ rất cao hứng.”

(Billiat là một thị trấn ở tỉnh Ain, vùng Rhône-Alpes thuộc miền đông nước Pháp.)

Hoàng tử Thần chiếm vị trí đầu. Người hầu này lập tức nháy mắt với thủ hạ một cái. Đỗ Duy nhìn ra, tiếng bước chân của những người hầu này, hiển nhiên cả đám này đều có thân thủ tương đối tốt.

” Đỗ Duy thân ái, bây giờ ngài đã biết đây là nơi nào chưa?”

Tiến vào tòa nhà phía trước, Hoàng tử Thần đột nhiên ngừng bước, vẻ mặt vui vẻ nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy gật đầu: “Đại khái hiểu rõ một chút rồi.”

” Ừm, nơi này chính là mỏ khai thác vàng nổi tiếng nhất đế quốc, được coi là thiên đường của nam nhân, là nơi du hí tốt nhất của xã hội thượng lưu.” Hoàng tử Thần thở dài. Cách cửa lớn của đại sảnh, hai người đã có thể nhìn thấy bên trong đại sảnh hào khí yến hội đang nồng hậu. Những người hầu vội vã lui tới, trong tay bưng những cái đĩa bạc nguyên chất.....

” Xung quanh cả đế đô, đều ẩn tàng không ít những nơi như vậy. Tuy nhiên nơi này là một chỗ nổi danh nhất trong đó, xa hoa nhất, cao quý nhất, có thể thỏa mãn hết thảy yêu cầu cùng dự vọng của khách chơi..... Chỉ cần ngài có tiền thôi!” Hoàng tử Thần thần nhiên cười nói: “Nhưng mà, nơi này mặc dù đúng là chỗ vui chơi của xã hội thượng lưu, nhưng đồng thời nơi này cũng là chỗ có thể chứng kiến những trò hề của giới quý tộc! Hừ..... Cho nên, nơi như vậy, tự nhiên không thể bố trí trong thành của đế đô. Đi thôi, bằng hữu của ta, ta nghĩ ngài lớn như vậy rồi, chỉ sợ còn chưa bao giờ tới những nơi như thế này.”

Đỗ Duy không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu.

Rất nhanh, không đợi hai người đi vào, cửa lớn bên trong đã được đẩy ra. Theo sau là mấy tên người hầu, mấy quý tộc mặc hoa phục từ bên trong đi nhanh ra, trên mặt mang theo vẻ tươi cười ưu nhã, ở chính giữa là một ông già tóc bạc đầy đầu, thân hình gầy gò. Ánh mắt đã có chút mờ đục, nhưng một thân có một chút mùi rượu lẫn với mùi nước hoa trên người đàn bà, trên mặt có ánh hồng. Nghênh đón Hoàng tử Thần đi tới. Mấy quý tộc bên cạnh đều là những kẻ trung niên, nhìn qua tuổi còn trẻ nhất cũng chỉ sợ đã hơn ba mươi, tuy nhiên vẻ tươi cười trên mặt lại mang theo mấy phần cung kính.

“Ô, tiểu điện hạ thân ái của ta tới rồi.” Lão quý tộc kia hiển nhiên có thân phận cao nhất trong những người này, chỉ có hắn mới không ngăn ngại chút nào. Thậm chí còn có chút đỉnh đặc đi tới, một tay kéo Hoàng tử Thần lại, cười nói: “Ngài xem, ta đoán được đêm nay nhất định sẽ có vị khách thần bí, dự cảm của ta chính là rất chính xác, còn chuẩn xác hơn những chiêm tinh thuật sư vô dụng kia.”

“Hầu tước đại nhân Solomon, trông ngài hôm nay tâm tình không tệ đâu!” Vẻ tươi cười trên mặt Hoàng tử Thần cũng rất thân thiết: “Xem ra yến tiệc này của bá tước Billiat làm ngài rất hài lòng phải không? Để ta đoán xem, hẳn nhất định là chuẩn bị cho ngài một đồ vật đặc thù nào chứ? Là “Xà Nữ” vùng biên giới phía Nam? Hay công chúa của một bộ tộc suy tàn trên sa mạc? Ha ha ha ha.....”

(Solomon là một vị vua của người do thái

158. Chương 133: Đỗ Duy Thu Hạ Đích Ma Pháp Học Đồ (phần 2)

-Đến đây nào, tiểu ma pháp sư của ta .....

Người đàn bà phóng đảng này cười, dùng đôi mắt hấp dẫn quét một chút qua bên cạnh một bức rèm che cách đó không xa - Phía sau bức rèm che kia đúng là không có một bóng người. Người phụ nữ này nhẹ nhàng thổi khế vào tai Đỗ Duy:

-Tiểu ma pháp sư của ta, chúng ta đi tới nơi nào đi ..... Ta nghĩ ta có thể làm cho ngài sung sướng đấy! Ưm ..... Cho tới bây giờ ta chưa cùng ma pháp sư làm ..... Ha ha ha....

Đỗ Duy cảm thấy người đàn bà này rất có thủ đoạn, ít nhất khả năng tán tỉnh rất xuất sắc. Hắn đã cảm giác rõ ràng được sinh lý của mình xảy ra chút biến hóa..... Nhưng, cũng chỉ là sinh lý thuần túy mà thôi.

Hắn nhẹ nhàng cười đầy ngụ ý đàn bà phóng đảng hấp dẫn này ra, thản nhiên cười nói:

-Không cần đâu. Người không phải loại người ta thích.

Gặp quý đi ..... Ta không muốn đem một thân xử nam kết thúc ở cái nơi này, trong đầu Đỗ Duy ác ý nghĩ. Người phụ nữ kia không thêm để ý nữa, hì hì cười, buông lỏng Đỗ Duy ra, sau đó tới bám chặt lấy một quý ông bên cạnh không xa .

Cả yến hội như một thiên đường vui chơi phóng đảng. Trong không khí, mùi rượu càng ngày càng đậm, Đỗ Duy thậm chí cũng cảm giác có chút choáng váng đầu, hắn đột nhiên giật mình. Tiện tay cầm lấy một chén thủy tinh từ cái đĩa trong tay một người hầu đi qua, nhấp một ngụm rượu màu hồng phách nhạt .... Rượu ngon thượng đẳng nhất, Đỗ Duy lập tức phán đoán ra. Nhưng hắn nhạy cảm phát hiện mùi rượu này có một vị khác thường ..... ‘Đúng là quả băng tương rồi!’

Đỗ Duy thở dài trong lòng. Quả băng tương là một loại quả có thể làm cho người ta sinh ra ảo giác, cùng loại với ma pháp thực vật Mê Ảo được. Lúc trong rừng rậm Băng Phong, Đỗ Duy đã từng dùng loại quả này cho Hussein ngừng đau đớn khi bị thương, hắn đương nhiên quen thuộc với loại quả này.

-Được rồi, anh bạn của ta, xem ra tầm mắt của ngài rất cao đó.

Hoàng tử Thần cười lớn bước tới, lần này cô gái hầu hạ bên cạnh hắn đã đổi thành một cô gái mặc quần áo dị tộc sa mạc. Làn da toàn thân ngăm đen, nhưng lại óng mượt giống như lụa, toàn thân như được bôi lên một lớp dầu trơn nhẵn. Cô gái này có cặp mắt màu hoa phong lan, eo lưng mảnh khảnh đến nỗi, thậm chí làm cho Đỗ Duy lo lắng, chỉ sợ khế nắm lấy là đã có thể khiến nàng bị gãy- Cô gái như vậy, không nghi ngờ gì, chính là dạng đồ chơi ái ân(sextoy??) của nam nhân.

-Thưa các vị!

Đột nhiên, trong đại sảnh, truyền đến một âm thanh khó chịu như tiếng sét đánh. Theo hướng âm thanh, Đỗ Duy nhìn thấy ở phía bên trái đại sảnh có một lão to béo mập mập đang ngồi đó, tuổi ước chừng khoảng hơn năm mươi, áo trên người đã phanh ra một nửa. Trên chiếc đùi phốp pháp của lão là một cô gái nhỏ nhắn, cả thân người có khi chỉ bằng một phần tư của lão ta mà thôi. Trên phần đùi trắng kiện giống như ma thú, ngồi một cô gái nhỏ nhắn có thể tích nhiều nhất bằng một phần tư thân thể hắn, cánh tay nhỏ bé của cô gái kia nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống thân tên mập mập to lớn này, đầu lưỡi mềm mại khe khẽ liếm tới liếm lui trên ngực tên béo.

Tuy nhiên, trong ánh mắt tên béo lộ ra vẻ không chịu nổi nữa. Hắn hét lớn một tiếng, lập tức cắt đứt hào khí bên trong đại sảnh. Giọng nói thật lớn - Đỗ Duy giật mình. Sau đó, người này đột nhiên đẩy cô nương bé nhỏ kia ra khỏi người rồi đứng lên, nửa trên áo bị phanh lộ ra một đám lông ngực màu đen, lớn tiếng kêu lên:

-Các vị hãy nghe ta nói đây!

Hắn hét lớn lần nữa, lần này rốt cuộc đã hấp dẫn sự chú ý của toàn trường . Theo tiếng quát của hắn, ngay cả mấy người đang ở bên trong rèm che bằng trân châu đều cũng dừng vui thú của mình lại. Thậm chí có người đi ra, lớn tiếng cười nói:

-Ô. Xem kìa. E rằng ma thú Dransa của chúng ta lại có chủ ý thú vị gì rồi đây!

Khi khung cảnh đã lặng xuống, hoàng tử Thần đi tới bên cạnh Đỗ Duy thấp giọng hỏi:

-Ngài biết người kia là ai không?

Nhìn Đỗ Duy lắc đầu, Hoàng tử Thần cười nói:

-Vừa rồi mới ở bên ngoài, có nhìn thấy cỗ xe ngựa xa hoa nhất không? Đó chính là của người này. Ngài không biết hần, cũng không phải là kỳ quái, bởi vì hần có tước vị thấp nhất trong nơi này. Hần chỉ là một nam tước nhỏ nhỏ, hơn nữa hần cũng là quý tộc đầu tiên trong lịch gia tộc hần ..... Tuy nhiên cũng là kẻ giàu có nhất, đơn giản mà nói, đúng là một kẻ mới phát .....Tuy là một kẻ mới phát nhưng nếu nói tới tài sản, chỉ sợ một nửa số người ở đây đứng lên, cũng không chắc có nhiều tiền như một mình hần.

-Hả?

Hai mắt Đỗ Duy sáng ngời.

-Người này cũng không đơn giản đâu. Hần là thương nhân vũ khí lớn nhất trong đế quốc. Trong tất cả các thành thị trên Roland đại lục đều có cửa hàng vũ khí của hần, đồng thời chế tạo vũ khí bán cho quân đội ..... Hừ hừ, ngài nói hần có thể không có tiền không? Hơn nữa người này mặc dù quê mùa, nhưng trong giới quý tộc lại rất nổi tiếng. Ngài đã nghe thấy ngoại hiệu của hần rồi chứ? Ma thú Dransa, đó là mọi người giấu cợt hình thể của hần. Gia tộc của hần hưng thịnh nhờ Dransa, mà hình thể khổng lồ của hần cực kỳ giống một loại ma thú Dransa trong truyền thuyết. Cho nên mới có cái ngoại hiệu này.

Đang nói, tên béo kia đã bắt đầu kêu lên:

-Ta nói cho bá tước Billy Eble nghe, yến hội này của ngài thật quá nhàm chán..... Mỗi lần đều là đàn hát, mà chẳng có tiết mục mới nào cả .....

Bá tước Billy Eble mỉm cười:

-Nghe ta nói Dransa, không nên gấp gáp. Ta biết ngài cũng đã chơi đùa hết mọi tiết mục, tuy nhiên hôm nay ta còn chuẩn bị một tiết mục mới, có lẽ ngài sẽ có hứng thú!

Nói xong, hần quay sang thấp giọng nói một câu với người hầu bên cạnh, người kia lập tức chạy ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, đột nhiên cửa lớn của đại sảnh yến hội được từ từ đẩy ra. Lập tức một cái bọc có gắn bánh xe lăn bên dưới chậm rãi tiến vào. Trên bọc, mơ hồ tỏa ra một tầng ánh sáng ma pháp! Làm cho Đỗ Duy giật mình chính là, không ngờ ma pháp này là thật!

Trên bề mặt bọc dùng một lượng nhỏ ma lực thủy tinh khắc họa ra một cái ma pháp trận chiếu sáng. Ánh sáng màu trắng thánh khiết kia bao phủ cả bọc di động! Làm cho người ta giật mình chính là trên bọc có bốn người mặc áo choàng ma pháp sư sóng vai đứng thẳng! Áo choàng ma pháp sư màu trắng, mũ ma pháp sư cao và nhọn, thậm chí trong tay mỗi ma pháp sư đều cầm một thanh ma trượng màu đen - Đương nhiên, Đỗ Duy liếc mắt nhìn ra, ma trượng kia là giả. Bốn người mặc áo bào Đại ma pháp sư này, đều có vóc người cao cao, toàn thân đều bao phủ bên trong áo choàng, không lộ ra ngoài chút da thịt nào. Bỗng nhiên từ trong đại sảnh truyền đến một bản nhạc nhẹ nhàng .....

Làm cho Đỗ Duy kinh ngạc chính là, bản nhạc này là một khúc đồng ca vô cùng hay! Trong tiếng nhạc, bốn người mặc trường bào ma pháp sư chậm rãi hạ xuống chiếc mũ cao và nhọn của mình, lộ ra khuôn mặt vốn có, nhưng không ngờ lại là bốn cô gái sắc đẹp tuyệt vời! Bốn cô gái này chính là bốn chị em sinh bốn hiếm có, bốn khuôn mặt tuyệt sắc giống nhau như đúc, lại mang theo nụ cười cơ hồ thánh khiết, ngay cả sự thánh khiết bên trong ánh mắt, đều làm cho Đỗ Duy nhìn không khỏi cảm thấy một tia hứng thú.

Nhưng kể tiếp ..... Bốn cô gái này nhìn qua tuổi nhiều nhất chỉ mới mười tám. Đột nhiên chậm rãi giơ tay mình lên, trong tiếng nhạc, chậm rãi uốn éo thân thể mình, nhẹ nhàng từ ngực áo choàng ma pháp sư kéo một chút. Dây đai áo giắt xuống, vạt áo choàng ma pháp sư lập tức mở ra hơn phân nửa, lộ ra một nửa bộ ngực lớn mềm mại đầy đặn, những đường viền cao vút này, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn hiện ra, nhưng những đường viền kia, đã đủ để làm cho người ta động tâm!

Tiếp theo, bốn cô gái lại kéo giãn phần eo áo choàng của mình. Cứ như vậy, rõ ràng là bố trí đặc biệt của dây đai choàng ma pháp sư, lập tức lộ ra một bên, thấy được một bộ đùi dưới dây đai choàng, theo thân hình uốn éo nhẹ nhàng nhấc lên, lộ ra chính là bắp đùi trắng tuyết mà mượt mà! Bốn thân mình này thần nhiên

uốn éo, mặc áo choàng ma pháp sư thánh khiết, đứng trên đài ma pháp, cánh tay nhỏ bé kia cố ý khám phá trong ngực chính mình, nhẹ nhàng vuốt ve, thậm chí còn có thân thể đang run rẩy, hiện ra một bộ dáng không chịu nổi .....

Nhưng kỳ diệu nhất chính là, trên mặt bốn cô gái, lại vẫn mang theo nụ cười rất thánh khiết! Loại tương phản mãnh liệt này, ngược lại càng có thể kích thích nội tâm hưng phấn của đàn ông!

Ma thú Dransa kia, hai mắt lập tức rực sáng. Sừng sốt một chút, sau đó đột nhiên vỗ tay cười to nói:

-Hay hay hay! Bá tước Billy! Không ngờ nghĩ tới tiết mục này! Ha ha, lão tử đã gặp qua bao nhiêu cô gái, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa gặp qua ma pháp sư! Ha ha ha ha.....”

Đỗ Duy đành thở dài..... Cái này..... Cái này con mẹ nó không phải chính là cái loại đồng phục hấp dẫn kiếp trước của mình đã gặp qua nhiều chứ? Chỉ đúng là, người ở nơi này không mặc trang phục y tá hoặc trang phục tiếp viên hàng không gì cả, mà là thành trang phục bộ dáng nữ ma pháp sư. Cái này, thật là có chút con mẹ nó!

(Quần áo đồng phục này xuất hiện nhiều trong phim adult video của Nhật)

Về mặt bá tước Billy Eble tràn đầy kiêu ngạo, hân lớn tiếng cười nói:

-Bốn vị nữ ma pháp sư này do ta phái người dạy dỗ tỉ mỉ, bên trong có có sự huyền ảo, sau khi tự mình thể nghiệm tự nhiên sẽ biết. Ta tiết lộ một chút. Bốn cô gái này cũng đều đã học xong một chút ma pháp sơ cấp thực sự đó! Mặc dù không thể sánh cùng với ma pháp sư chính thức, nhưng ít nhất cũng không thua gì trình độ của một ma pháp học đồ! Mọi người thử nghĩ xem, lúc các người hưởng thụ nàng, nàng còn có thể thi triển một hai cái ma pháp gia trì thể lực cho người, đồng thời lúc người hành động, các nàng tại phía dưới thấp giọng ngâm xướng chú ngữ ..... Đó là loại cảm giác gì vậy? Ha ha..... Ta có thể chứng minh rằng, Billiat ta cũng chưa từng chạm qua các nàng, đó chính là các xử nữ thuần khiết..... Ngày hôm nay đây ....

Hắn đột nhiên ha ha cười, nói:

-Ở chỗ này, hoàng tử Thần tất nhiên phải hưởng thụ một người, hầu tước Solomon cũng muốn một người ..... Về phần người, ma thú Dransa, nếu ngài muốn thì có thể trích một chút máu không?¼?

Dransa ha ha cười to:

-Như thế nào. Vẫn quy củ cũ phải không? Người ra giá cao nhất sao? Nói hay nói hay!

Hắn vừa nói dứt lời, lập tức có một quý tộc lầm bầm nói:

-Hừm, như vậy chắc chắn phải tặng cho cái tên béo ú này một người rồi!

Đang nói, đột nhiên đã có người bắt đầu lớn tiếng nói:

-Dransa, ngài không nên tranh đoạt với ta, ta cũng muốn một người! Ừm ..... Một vạn kim tệ!

Dransa liếc nhìn cái tên vừa mở miệng kia một cái:

-Một vạn sao? Thật là một người thú vị, một vạn nào có đủ! Ta ra mười vạn! Cả hai người còn lại ta đều muốn!

Lời này vừa phát ra, trong trường nhất thời mọi người đều bất mãn đứng lên, có nhiều quý tộc tự tin lập tức kêu lên:

-Hai mươi vạn! Hai người ta đều muốn!

-Ba mươi vạn!”

-Ba mươi lăm vạn!

Giá rất nhanh lên tới năm mươi vạn kim tệ. Dransa kia ánh mắt lạnh lẽo nhìn mọi người, đột nhiên ho khan một tiếng:

-Một trăm vạn kim tệ! Ông mày muốn!

Thốt ra lời này, giới quý tộc đều trầm mặc ..... Dẫu mọi người mặc dù có tiền, nhưng kim tệ không phải từ trên trời rơi xuống. Những mỹ nữ ma pháp sư hiếm có này mặc dù làm cho người ta cảm thấy khó mà chịu nổi ..... Nhưng hao phí một trăm vạn kim tệ chỉ để chơi đùa cùng một người đàn bà? Tựa hồ cũng không có cái điều kiện đốt tiền kiểu này.

Thấy Dransa đã thành công, Billiat cười mắng:

-Hay cho cái tên béo nhà ngươi. Lần này thành công, một trăm vạn kim tệ, hai người còn lại đều thuộc về ngươi!

Dransa kia lại ha ha cười to, sau đó từ trong tay áo tùy ý lấy ra từng viên đá lửa tròn trĩnh, đưa cho một tên người hầu bên cạnh, cười nói:

-Ngươi hãy cầm lấy, ngày mai dùng cái này, theo ta tới nơi lấy tiền cho bá tước đại nhân của các ngươi, vật này coi như thưởng cho ngươi!

Người hầu kia gật đầu, nhưng lại không lộ ra vẻ vui mừng chút nào, mà rất trầm ổn tiếp nhận. Trong lúc Dransa đắc ý cười to, đột nhiên hoàng tử Thần mở miệng. Hắn đi lên hai bước, nhìn Dransa, mỉm cười nói:

-Hãy nghe ta nói, hỡi ma thú đại nhân thân ái của ta .....

Cách xưng hô của hắn, làm cho mọi người đồng thời cười, Dransa lại vội vàng khách khí với vị điện hạ này một chút:

-Điện hạ, ngài có điều gì phân phó sao?

-Phân phó thì không có. Tuy nhiên chỉ là muốn xin ngài nhân tình.

Hoàng tử Thần đột nhiên kéo Đỗ Duy qua, chỉ vào Đỗ Duy cười nói:

-Ngài xem, bạn tốt này của ta, hắn chính là một ma pháp sư chính thức, nhưng đêm nay, ngài cũng nhìn thấy, bên cạnh hắn còn chưa kiếm được một người đàn bà thích hợp. Ừm, ta xem bốn bảo bối được bá tước Billy Eble dạy dỗ này, lập tức cảm giác được, bốn mỹ nữ này rất thích hợp với bằng hữu của ta. Cho nên, Dransa, ta xin một lần ngài, ngài mua được hai mỹ nữ này, tặng cho bằng hữu của ta một người, thế nào?

Dransa liếc nhìn Đỗ Duy một cái, đột nhiên cười to ba tiếng, nói:

-Điện hạ, ngài lại nói đùa rồi! Ngài đã mở miệng, ta Dransa nào có thể cự tuyệt yêu cầu của ngài? Như vậy, không chỉ tặng một người! Ta mua được hai người, đều tặng cho anh bạn nhỏ của gia tộc Rowling này! Ha ha, ma pháp sư xứng với ma pháp sư, đây mới là tiết mục thú vị a!

Hoàng tử Thần cười cười:

-Tốt! Nếu ngươi đã hào phóng như vậy, ta cũng không thể hẹp hòi..... Cô gái kia của ta, cũng tặng cho Đỗ Duy!

Lão hầu tước Solomon một bên cũng nở nụ cười:

-Nếu đã tham gia náo nhiệt, như thế nào có thể không cho ta một chỗ! Ta già rồi, thể lực chỉ sợ cũng ăn không tiêu, đêm nay Xà Nữ kia của Billiat ta đã nhức đầu rồi, nữ ma pháp sư này, ta cũng tặng cho anh bạn nhỏ Đỗ Duy!

Hoàng tử Thần cười, nháy mắt với Đỗ Duy, thấp giọng nói:

-Bạn của ta, an bài như vậy, ngài hài lòng chứ?"

Đỗ Duy vừa muốn nói, lại thấy Hoàng tử Thần âm thầm nhéo mình một cái, biết đối phương có thâm ý, chỉ có thể mỉm cười gật đầu, sau đó cười nói:

-Chính xác. Ta thân là ma pháp sư, bên cạnh còn chưa có một ma pháp học đồ, phần lễ vật này, ta xin nhận! Lời cảm ơn ta không nói nhiều, sau này ..... ha ha.

Trong một trận cười mập mờ, Đỗ Duy thoắt mái đi tới bậc phía trước. Hắn nhìn thoáng qua cái ma pháp trận bên trên, trong nháy mắt hiểu rõ mấu chốt của cái ma pháp trận thô thiển này, tiện tay đặt trên một quả thủy tinh cầu, ma lực rót vào, ánh sáng ma pháp trận này lập tức thu liễm mất.

Bá tước Billy Eble bên cạnh tươi cười, đi tới bên cạnh Đỗ Duy:

-Trên lầu có một phòng dành cho khách quý của ta, ta để các nàng bên trên đợi ngài.

Đỗ Duy biết không thể cự tuyệt, đành gật đầu. Yến tiệc tiếp tục trong chốc lát, Hoàng tử Thần tựa hồ đêm nay không có ý để Đỗ Duy rời đi, Đỗ Duy cũng không nóng nảy rời đi. Mà tên Dransa ma thú kia, đã sớm ôm bốn cô nương nhỏ bé cười to đi mất. Đỗ Duy rất nhanh đã bị hoàng tử Thần kéo qua một bên, thấp giọng nói:

-Đỗ Duy, ngài thấy ta an bài cho ngài đã hài lòng chưa?

Đỗ Duy cười nói:

-Đương nhiên hài lòng ..... Tuy nhiên chỉ là, phần lễ vật này quá quý giá thôi.

-Ôi.....

Ánh mắt Hoàng tử Thần đột nhiên hiện lên một tia thất vọng:

-Nếu ngài nói như vậy, xem ra ngài kỳ thật không thích bốn cô gái kia. Ừm, tầm mắt ngài xem ra thật sự rất cao a..... Nếu đã như vậy, đêm nay Billiat tặng ta Xà Nữ kia, ta cũng tặng nốt cho ngài.

Đỗ Duy lắc đầu, nghiêm mặt nói:

-Điện hạ, hứng thú của ta đối với đàn bà cũng không lớn..... Tuy nhiên ngài đêm nay đối với ta tốt như vậy, chúng ta mới chỉ lần đầu gặp mặt. Ta nghĩ, ngài nhất định có chuyện trọng yếu muốn nói với ta chứ? Ngài và ta trong lòng đều hiểu rõ ràng..... Không bằng khỏi cần phải vòng vo nữa.

Hoàng tử Thần mỉm cười:

-Tốt lắm, ngài không bị nữ sắc mê hoặc, làm cho ta càng yêu quý ngài hơn. Nếu vậy, chúng ta hai người tới ban công trò chuyện đi. Nơi đó an tĩnh một chút.

Dứt lời, hai người chậm rãi đi tới một bên yến tiệc, bên cạnh lập tức có một gã người hầu đi nhanh tới, đưa tay giúp hai người mở cửa ban công..... Nhưng lúc này, ánh mắt Đỗ Duy lơ đãng đảo qua tay tên người hầu này Rồi đột nhiên đồng tử co rút lại!!!! Bàn tay này, khuyết mất một ngón cái!!! Người hầu mạnh mẽ mang theo khí quân đội..... Tay chân không trọn vẹn..... Đỗ Duy trên mặt hiện lên một tia sát khí, đột nhiên dừng bước, lạnh lùng nhìn về phía tên người hầu này, đồng thời một tay mình đã chìm vào trong tay áo.....

159. Chương 134: Mầm Loạn Đế Quốc

Nào là bàn tay không lạnh lạnh, nào là trang phục của người hầu, lại còn cả khí chất nữa ...Tất cả những điều này làm Đỗ Duy liên tưởng đến đêm hôm mình gặp ám sát tại Cự Mộc trấn khi trên đường trở lại đế đô.

Sát khí vừa hiện lên mặt Đỗ Duy thì gã người hầu này lập tức phát hiện ra. Về mặt hần nguyên lúc đầu không hề có cảm xúc, trông giống như gỗ đá cũng đã xuất hiện một tia cảnh giác. Hần lui ra sau một bước trong mắt thình lình phát ra một tia lấp lánh nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy .

Tay của Đỗ Duy trong tay áo đã nắm lấy ma pháp quyền trục. Từ sau khi bị ám sát Đỗ Duy đã có một thói quen rất tốt, hần may thêm hai cái túi bên trong tay áo của trường bào ma pháp sư. Tay áo rộng của trường bào ma pháp sư quả là nơi cất giấu vũ khí rất tốt, bên trong hai cái túi hần cất một vài ma pháp quyền trục để khi nguy hiểm có thể tung ra bảo vệ mình .

Vào lúc này trong tay Đỗ Duy là một ma pháp quyền trục hóa đá. Hần cẩn thận nhìn chằm chằm gã người hầu này, chỉ cần hần có động tĩnh bất thường là Đỗ Duy sẽ ném quyền trục từ trong tay áo ra .

Đúng lúc này, hoàng tử Thần đột nhiên hỏi một cách ầm ập, chậm rãi tiến lên từng bước .

-Bằng hữu thân ái của ta, ngài làm sao vậy? Xem sắc mặt của ngài thì hình như là ngài không được khỏe lắm?

Hành động này quả là rất đúng lúc, khí tức ôn hòa của Thần hoàng tử đã đánh tan sát khí giữa Đỗ Duy và gã người hầu kia. Hoàng tử Thần bước đi nhìn như vô tình nhưng lại rất cố ý đứng ngăn ở giữa Đỗ Duy và gã người hầu.

Đỗ Duy miễn cưỡng cười, nhìn vị diện hạ này thật sâu rồi nói:

-Không có gì, chỉ là đột nhiên có chút đau đầu.

Sau đó, ánh mắt hắn lướt qua hoàng tử Thần, dừng lại ở tay gã người hầu kia cười nói:

-Ta chỉ là tò mò một chút, ở nơi này làm sao tay của người hầu này lại...

Gã người hầu kia tựa hồ cũng thở phào nhẹ nhõm, khom lưng yên lặng cung kính cúi người chào Đỗ Duy. Có điều ngay cả khi hắn chào thì cả người vẫn căng ra như đang chuẩn bị thủ thế. Đỗ Duy vẫn nhìn hắn mà không hề có biểu hiện gì, gã người hầu sau khi chào xong lẳng lặng lui về phía sau rồi đi.

-Nơi này không phải là chỗ thích hợp.

Hoàng tử Thần nói nhỏ một câu vào tai Đỗ Duy.

Đỗ Duy chớp mắt nhìn ánh mắt thâm thúy của vị diện hạ trẻ tuổi này, hắn ho khan che giấu sự bối rối:

-Ta chỉ là có chút tò mò thôi mà.

Sau đó, hoàng tử Thần đưa Đỗ Duy ra khỏi cửa đến ban công.

Ban công này rất lớn, đá lát sàn màu xanh trong đêm tối phát ra một loại khí tức thần bí. Đỗ Duy chú ý nhìn một pho tượng võ sĩ cổ xưa ở trước mặt. Pho tượng võ sĩ này tay cầm trường kiếm, mặc khải giáp đứng phía trên một bệ bằng đá. Đỗ Duy đến gần hơn để nhìn rõ mặt của pho tượng. Đôi mắt đương nhiên là được làm bằng đá quý, trường kiếm trong tay cũng là được điêu khắc từ ngà voi. Dưới ánh trăng mờ ảo, pho tượng phát ra ánh sáng lung linh âm ỉm.

Đỗ Duy sau khi ngắm pho tượng một lúc đột nhiên nói:

-Nơi này là sân sau, hẳn là nơi của quân đội rồi.

Hoàng tử Thần một tay tựa vào lan can, tay kia cầm một ly rượu thủy tinh, nghe Đỗ Duy nói xong chưa trả lời ngay mà nhấp một ngụm rượu nhỏ rồi hít một hơi thật sâu mỉm cười nói:

-Nhìn kìa, nơi này thật là đẹp. Trong khu vườn phía dưới hoa hồng đã nở đẹp lắm... Nếu như có thể dưới trăng và hoa này cùng đi với người con gái mà mình yêu mến thì quả là tuyệt vời.

Thần hoàng tử vừa nói vừa xoay người nhìn Đỗ Duy:

-Anh bạn của ta, nói cho ta biết ngài đã có cô gái mà mình yêu mến không?"

-.....

Đỗ Duy yên lặng liếc nhìn vị diện hạ này một cái, cẩn thận suy nghĩ một lúc....

Cô gái mà mình yêu mến.

Không biết tại sao khi nghĩ đến điều này trong đầu Đỗ Duy lại hiện ra hình ảnh ngày đó tại cảng Walker mình và Vivian bé nhỏ chia tay: Cô bé ma pháp sư xinh đẹp kia nói chuyện lấp lửng, khuôn mặt lúc nào cũng hồng lên bỗng khép nép hèn nhút lên mặt mình.

-Có lẽ là có.

Đỗ Duy không tự chủ mỉm cười trả lời.

Hoàng tử Thần lẳng lặng nhìn Đỗ Duy, gương mặt anh tuấn của hắn lộ ra một tia buồn bã mơ hồ:

-Đáng tiếc là ta lại không có.

Vừa nói hắn vừa lắc đầu uống sạch ly rượu trong tay rồi đặt xuống đi đến bên cạnh Đỗ Duy, mỉm cười nói:

-Mới vừa rồi ngài đoán không sai, nơi này là sân sau.. Đúng là chỗ của quân đội

Trên mặt của Đỗ Duy nghe xong không có biến đổi gì .

-Ta không biết vừa rồi vì sao ngài lại làm như thế.

Hoàng tử Thần khẽ nhún mày:

-Nhưng là ta phải nhắc nhở người rằng ở nơi này không được phép làm điều gì quá mức bình thường. Ở đây vốn nguy hiểm hơn ngài tưởng tượng rất nhiều.

Nói đến đây, Thần hoàng tử liếc nhìn Đỗ Duy một cái

-Ngài đang suy nghĩ điều gì đó ?”

-Không có gì.

Đỗ Duy thản nhiên nói:

-Chỉ là biết được chỗ như vậy hóa ra lại là nơi đóng trại của quân đội nên có nhiều ý nghĩ lung tung. Đường đường quân đội của đế quốc bỗng nhiên lại xuất hiện tại chỗ này....

-Đúng thế.

Trong ánh mắt của Thần hoàng tử hiện lên một tia u buồn , thấp giọng nói:

-Rất đáng buồn...Có lẽ đây là dấu hiệu báo trước đại loạn sẽ xảy ra đây.

Hắn đột nhiên thở dài sống vai đứng cùng Đỗ Duy:

-Điều này thật ra không có gì là bí mật, nội bộ quý tộc tại đế đô trong lòng ai cũng biết rõ cả, chỉ là không ai biết thời khắc sẽ xảy ra mà thôi. Ngay cả cha ta cũng biết nơi này của quân đội, biết rằng quân đội tại xung quanh đế đô tạo ra những nơi như thế này... Ha ha ! Đường đường là quân đội của đế quốc, quân đội bảo vệ sự vinh quang của đế quốc hóa ra lại làm ra loại chuyện như thế này. Ngài nghĩ rằng cha ta vui vẻ với chuyện này sao? Mỗi lần nhắc đến nơi này ông ấy đều nổi giận đến mức đập vỡ đồ đạc xung quanh... Nhưng là đâu có biện pháp gì khác? Coi như là mấy vị lão thành trong bộ Thống soái, kể cả cha ngài nữa không ưa thích gì địa phương này thì cũng không làm gì được.

-Tại sao vậy ?

-Vì tiền!

Thần hoàng tử cười khổ

-Bởi vì sự thiếu hụt quân phí.

Vừa nói, Thần hoàng tử ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng tròn trên bầu trời, khe khẽ thở dài:

-Cha của ta, hoàng đế bệ hạ Augustin VI, người thống trị đại lục này đã tại vị làm vua bốn mươi năm... Nói thật lòng là nếu như ông ấy sinh ra tại thời chiến loạn... Ví dụ như thời đại của Aragon, hoặc là thời kỳ đại loạn mà Augustine gia tộc lên ngôi để cứu đế quốc thì với tính cách của cha ta ông ấy chắc chắn sẽ trở thành một vị vua sáng suốt mạnh mẽ! Ông ấy rất thích võ thuật, lại rất phô trương, thích nhất là nam chinh bắc chiến không ngừng nhằm thỏa mãn ước muốn vinh quang của mình... Thật ra điều này cũng không phải là khuyết điểm, nếu như tại thời đại chiến loạn thì sẽ ưu thế rất lớn với một vị vua. Chỉ là đáng tiếc ông ấy sinh vào thời đại đế quốc đã ổn định.... Nhưng mà tại lịch sử ngàn năm của đế quốc thì quốc thể đến lúc cực thịnh sẽ bắt đầu đến thời kỳ suy thoái! Đây là thời kỳ như vậy! Nhưng mà cuối cùng lại sinh ra một vị vua có trong lòng tràn đầy dục vọng chinh phục như vậy quả không phải là phúc của quốc gia rồi.

Đỗ Duy không hề nói gì - đối tượng dù sao cũng là hoàng đế đương nhiệm của đế quốc, ở sau lưng mà nói xấu vua chính là một tội lớn. Đối phương dù sao cũng là đứa con trai yêu thích của hoàng đế, cho dù nói sau lưng lão vài câu không tốt cho dù để người khác biết được cũng không sao, nhưng là mình thì vạn lần không thể trả lời được !

-Cha ta tại vị bốn mươi năm, đáng tiếc là đại lục đã hoàn toàn thống nhất, làm gì còn nơi nào để ông ấy chinh phục cũng như phát tiết dục vọng chinh phục của mình ? Chỉ còn duy nhất là sa mạc tây bắc lúc này cuối cùng có một ít dị tộc vẫn còn ngoan cố, cha ta đã tổ chức một lần viễn chinh sa mạc giết chết mười

vạn dị tộc, tiêu diệt một lúc mười vạn dị tộc khiến máu nhuộm đỏ cả một vùng cát vàng. Năm đó được gọi là “Năm tháng của máu chảy” Ai.... Cha ta đúng là quá nóng nảy .. Dị tộc này mặc dù có chút cứng đầu nhưng đều là chỉ nháo nhào một chút mà thôi, tổng quan mà nói thì vẫn còn chịu sự thống trị và khống chế của đế quốc. Nhưng là bởi vì cha ta trong lòng vốn không yên, nay tìm được mục tiêu để phát tiết thì liền không để ý đến điều gì nữa...Hao phí một đời đè nén biến thành một cỗ khí giết chóc. Dị tộc lần bị chinh phục đó đã chịu tổn thất rất lớn, nhưng mà huyết cừu giết hại mười vạn người đã khiến cho dị tộc và đế quốc từ nay đã kết thành huyết hải thâm cừu, chính sách trấn an ban đầu đã không còn kết quả nữa . Ôi.... Đáng tiếc cho hoàng đế tiền nhiệm, cố gắng suốt ba mươi năm của tổ phụ ta đã bị cha ta một đao chém đứt, hóa thành tro bụi !

Nói đến đây , Thần hoàng tử liếc nhìn Đỗ Duy

-Lần viễn chinh sa mạc đó ngài biết chứ ?

Đỗ Duy gật đầu .

Mặc dù cuộc chiến tranh đó phát sinh hai mươi năm trước, lúc ấy Đỗ Duy còn chưa đi đến thế giới này. Nhưng đã đọc qua rất nhiều sách sử và văn hiến, Đỗ Duy cũng đại khái biết được cuộc chiến tranh kia .

Tại tây bắc đại lục có một sa mạc rộng lớn. Sâu bên trong sa mạc theo hoàn cảnh địa lý mà nói thì là một vùng thảo nguyên dài và hẹp chạy đến Tuyết sơn. Tại vùng đất đó có một dị tộc du mục sinh sống . Dị tộc này trời sinh vốn mạnh mẽ không chịu khuất phục, cường tráng vũ dũng. Dân tộc đó đã từng bị đế quốc chinh phục tại thời đại của Aragon. Nhưng là dù sao giữa vùng đất của đế quốc và dân tộc trên thảo nguyên cách nhau một vùng sa mạc rộng lớn, điều này trở thành chướng ngại lớn nhất của đế quốc đối với việc khống chế vùng đất này. Mấy trăm năm trở lại đây, khống chế của đế quốc đối với dân tộc bị chinh phục kia đã yếu đi rất nhiều. Dân tộc kia cũng thường xuyên tạo ra những cuộc phản loạn quy mô nhỏ khiến đế quốc phải nhiều lần chinh thảo. Đương nhiên là đế quốc luôn chiến thắng, nhưng sa mạc rộng lớn luôn làm đế quốc phải gánh chịu những tổn thất nghiêm trọng , mỗi lần chiến tranh giành thắng lợi thì thường là mất nhiều hơn là được .

Khi mà cha của hoàng đế hiện tại Augustine VI còn tại vị, ông ta là một vị vua có lòng khoan dung, đối với dân tộc nhiều lần quấy nhiễu đế quốc thực hiện chính sách hòa giải. Phương châm là bỏ việc trú quân tại thảo nguyên , đơn giản thay việc đàn áp bằng các chính sách nhân nhượng hòa giải, đồng thời thực hiện thủ đoạn phân hóa nội bộ nhằm làm yếu đi đám sói thảo nguyên cường hãn này .

Cố gắng này trong suốt ba mươi năm mang lại hiệu quả rất tốt. Trong ba mươi năm dị tộc không hề xuất hiện phản loạn .

-Nhưng sau khi Augustine VI kế vị liền thay đổi phương châm, đối với dị tộc sử dụng chính sách đàn áp. Kết quả cuối cùng khiến cho dị tộc vốn ban đầu đã chia năm xẻ bảy lại một lần nữa trở nên đoàn kết. Hai mươi năm trước tiến hành một hồi phản loạn. Đế quốc tổ chức mười vạn đại quân vượt qua sa mạc chinh thảo, hao phí gần ngàn vạn quân phí kim tệ, tử thương cơ hồ một nửa quân đội, huyết tủy thảo nguyên cuối cùng cũng đã dẹp tan được cuộc phản loạn kia. Cũng là để thị uy đế quốc đã giết hại mười vạn người của đối phương, trong đó có cả tù binh chiến tranh lẫn bình dân ! Lần chiến tranh đó đế quốc hao phí gần một nghìn kim tệ, tổn thất mấy vạn quân tinh nhuệ, trong đó có một số lượng lớn không phải chết khi chiến đấu mà chết tại sa mạc! Kết quả đế quốc chiếm được cái gì chứ Xong hết mọi thứ thì đúng là thỏa mãn dục vọng chinh phục của cha ta nhưng không thể moi từ tay của dị tộc ra một đồng kim tệ, hơn nữa lại còn kết huyết hải thâm cừu với đối phương! Bây giờ tại thảo nguyên vẫn còn đóng hai vạn quân đội Hai vạn quân kia theo lý thuyết là một phần của quân đội đế quốc, việc cung cấp nhu yếu phẩm rất khó khăn, nếu muốn phải vượt qua sa mạc . Hơn nữa nếu muốn trấn áp dị tộc phải là kỵ binh chính quy tinh nhuệ, tiêu hao gấp nhiều lần so với quân đội có cùng quy mô ! Chỉ là hai vạn thủ bị quân của một địa phương hàng năm tiêu tốn bằng cả một quân đoàn của đế quốc! Đế quốc hàng năm đã tổn hao quân phí để duy trì một quân đoàn lại còn phải duy trì hai vạn quân đội như vậy! Duy trì nhiều năm như thế... Quân phí hao phí chỉ có thể nói là càng kinh khủng”

Nghe đến đó, Đỗ Duy đột nhiên không nhịn được nói một câu

-Thật đáng tiếc, nếu như lúc đầu mà làm một lần cho xong thì....

Hoàng tử Thần trong ánh mắt đột nhiên hiện lên một tia kỳ lạ, nhìn Đỗ Duy thật sâu

-Ngài nói cái gì ?

Đỗ Duy sắc mặt đầy hàn khí , lạnh lùng nói:

-Cuộc chiến tranh hai mươi năm trước giết chết mười vạn người của đối phương , thâm cừu đã kết hạ! Nếu như vậy sao không làm một lần nữa cả hai...

Hắn đưa tay lên ra dấu chém xuống , thần nhiên nói

-Cái thảo nguyên hẹp dài kia bất quá chỉ là một hành tỉnh của đế quốc mà thôi! Dị tộc trên thảo nguyên tổng cộng có thể có bao nhiêu người? Tính toán sơ bộ thì chỉ có thể có khoảng một trăm vạn dân. Trong một trăm vạn dân trừ đi người già phụ nữ trẻ con ra thì có thể có tối đa ba mươi vạn thanh niên khỏe mạnh! Một lực lượng lớn như vậy tại sao không hoàn toàn diệt cỏ tận rễ? Hừ... Nếu đã giết mười vạn thì giết thêm chín mươi vạn cũng không là chuyện gì lớn! Với quốc lực của đế quốc thì một lần nữa tổ chức quân đoàn chinh phạt hoàn toàn tiêu diệt dị tộc này, làm một lần cho xong từ nay về sau! Mặc dù hao phí trong thời gian ngắn là rất lớn , nhưng là chấm dứt việc xảy ra phản loạn sau này, xem như là cắt đi một cái nhọt trên người đế quốc.

Thần hoàng tử trong lòng ngạc nhiên.... Thiếu niên bé nhỏ trước mắt này sao lại có thủ đoạn tàn nhẫn như vậy?!

-Ngài nói không sai

Thần hoàng tử cười khổ:

-Năm đó cha ta cũng có ý tưởng như thế... Hừ, cha ta cũng không phải hồ đồ, cũng biết đạo lý đau lâu không bằng đau một lần. Thủ đoạn và ý tưởng đó mặc dù tàn độc nhưng là nếu làm thật cho dù mang tiếng bị chửi mắng là đồ phụ cũng có thể mang đến cho đế quốc sự hòa bình vĩnh cửu ở tây bắc! Chỉ là đứng ra ngăn trở ông ấy là thần điện! Đám thần côn này lòng dạ phản trá , tự nhiên không muốn thấy hoàng thất chúng ta an ổn! Hừ hừ, vào một buổi tối giáo tông kia đột nhiên vào hoàng cung cùng cha ta nói chuyện , dùng danh nghĩa giáo hội bức bách cha ta khuất phục... Hừ ! Khi giết mười vạn người thì không thấy giáo tông xuất hiện! Đến khi huyết cừu đã kết hạ xong thì lại ngăn cản cha ta tiếp tục! Biện pháp như thế quả là có dụng ý vô cùng thâm hiểm!

Đỗ Duy gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Thần điện tự nhiên sẽ không muốn chứng kiến hoàng thất đế quốc an bình...lưu lại nội loạn ở tây bắc làm cho hoàng thất có địa phương phải phân tâm đối với thần điện tự nhiên là có chỗ tốt”. Mâu thuẫn giữa thần điện và đế quốc dùng cái nhìn của Đỗ Duy từ kiếp trước mà nhận xét thì đúng là tuyệt đối không thể dung hòa! Đối lập giữa thần quyền và hoàng quyền làm sao có thể dung hợp?

-Mối họa của tây bắc là từ những điều này! Hai mươi năm đã qua quân phí hao tổn mỗi năm đều bằng một quân đoàn. Duy trì hai vạn quân như vậy hao phí vô số quân phí... Hừ, nhưng là nếu như đối phương thật sự muốn phản loạn, cách một sa mạc như vậy đại quân đế quốc không cách nào cứu viện được, chỉ bằng hai vạn quân kia chưa đến mười ngày sẽ bị đối phương tiêu diệt! Hai mươi năm đã qua nguyên khí của dị tộc cũng đã khôi phục. Cuộc phản loạn này bộc phát chỉ là vấn đề sớm hay muộn !

Hoàng tử Thần cười lạnh một tiếng

-Nhưng là bây giờ ư ? Với quốc lực một lần nữa tiến hành không hề có thu hoạch chiến tranh với sa mạc, đế quốc có thể kiên trì bao lâu? Lo lắng thì dù sao cũng còn chưa xảy ra điều này... Nhưng bây giờ vấn đề lớn nhất chính là vùng biển phía nam!

Nhắc đến nam dương, tinh thần của Đỗ Duy trở nên tập trung hơn bởi vì cha hắn, bá tước Raymond chính là dựa vào quân công của ba lần suất lĩnh hạm đội viễn chinh vùng biển phía nam mà thăng tiến đến vị trí thủ lĩnh quân đội như bây giờ .

-Tuyến đường biển phía nam càng mở rộng , viễn chinh của đế quốc càng phải thực hiện liên tục, việc này ngay từ đầu đã là một sai lầm lớn ! Hừ , đường biển vốn đầy nguy hiểm, vùng biển phía nam mặc dù trù phú giàu có nhưng là cho dù là vùng đất giàu có đến thế nào cũng không thể chịu đựng được tần số thu

hoạch như vậy! Theo tính toán của ta thì thực hiện việc viễn chinh đối với vùng biển phía nam không phải là không được, nhưng ít nhất phải bảy tám năm tiến hành một lần mới thỏa đáng! Nhưng là bây giờ thì sao, hừ, chỉ chưa đến hai ba năm đã tổ chức hạm đội viễn chinh.... Kết quả là để khoe khoang vũ lực đế quốc đã thành lập một lực lượng hải quân khổng lồ vô cùng lãng phí! Hừ hừ... Chỉ để đối phó với đám người ở vùng biển phía nam sao? Ta tính toán qua thì, Đỗ Duy các hạ, cha của ngài, bá tước Raymond đại nhân ba lần viễn chinh trước còn ít nhất có thể mang lại nguồn thu cân bằng với quân phí. Nhưng là mười lăm năm gần đây đã tiến hành bốn lần viễn chinh với vùng biển phía nam... Lần gần đây nhất đế quốc đã tổn hao một ngàn sáu trăm vạn kim tệ cho quân phí, cuối cùng thu hoạch từ viễn chinh lại quá nhỏ, chưa đến một trăm vạn kim tệ... Vùng biển phù nhiều phía nam đã trở nên bần cùng rồi! Xa về phía nam tại một vùng biển mà hải quân đế quốc chúng ta cũng khó mà tiến đến đã thành lập một liên hợp vương quốc.... Ôi , đây cũng là một cái mằm loạn! Đáng tiếc cha ta không nghe ta khuyê , ông ta vì thỏa mãn sở thích nghe tin chiến thắng của mình gần đây còn dự định tiến hành viễn chinh một lần nữa... Vừa mới rồi lại bắt buộc tài chính đại thần phê duyệt ba trăm vạn kim tệ để kiến tạo cự hạm .

Hoàng tử Thần chau mày:

-Vào thời điểm này đây sẽ là một lần viễn chinh mà không có chút thu hoạch nào , như vậy là quá lãng phí quốc lực chỉ vì thỏa mãn sự khoa trương.... Tài chính của đế quốc đã đến thời điểm vô cùng nguy hiểm! Đế quốc nếu muốn duy trì gần năm mươi vạn thủ bị quân địa phương, nếu muốn duy trì Bạo Phong chủ chiến quân đoàn, còn có cận vệ quân đoàn ở đế đô còn có hai vạn quân vốn tiêu tốn rất nhiều ở tây bắc, rồi quân phí của viễn chinh hải quân.... Toàn bộ những thứ này cộng lại, lại thêm cha ta tổ chức nghi lễ khai hoàn mừng chiến thắng cứ hai ba năm một lần, các lần khánh điển.... Ngài có lẽ không biết vì vấn đề quân phí mà mấy vị lão thần trong bộ Thống soái đều đã đầu tóc bạc trắng .

Đỗ Duy im lặng , hồi tưởng lại hình dáng của cha trong lần trở về nhà vừa rồi thấy rằng quả thật ông ấy đã già đi rất nhiều .

-Bây giờ thủ bị quân đã bắt đầu có một bộ phận tiến hành tự cung tự cấp, ta biết mấy quân đoàn thủ bị quân ở phương nam đã ba năm không hề đổi mới vũ khí rồi! Ngay cả Bạo Phong quân đoàn tinh duệ hàng năm cũng chỉ có thể có được sáu phần quân phí! Duy nhất có thể có được toàn bộ quân phí là cận vệ quân đoàn của đế đô , ngoài ra thì các quân đoàn chủ chiến chỉ có được sáu phần quân phí, để sống còn chỉ có thể tự mình nghĩ ra biện pháp mà thôi !

Hoàng tử Thần cười khổ chỉ vào gian đại sảnh yến hội ở phía sau, sau đó chỉ vào xung quanh:

-Nơi này! Sân sau chính là được quản lý bởi Bạo Phong quân đoàn và một ít đại tướng quân đội cùng các thống soái ! Bọn họ cũng là bất đắc dĩ chỉ có thể sử dụng biện pháp như vậy để kiếm tiền , nếu không mà nói thì sẽ không đủ quân phí!

Đỗ Duy thở dài, hắn đã sớm cảm giác được đế quốc có rất nhiều ẩn họa nhưng lại không nghĩ thế cục đã đến bước như thế này !

Nhìn lại cảnh thanh bình của ca vũ yến hội tại ở phía sau , các ngã đường ở đế đô hàng ngày vẫn phồn hoa như trước , tất cả đều không biết là căn cơ của đại đế quốc này đã lạng lẹ từ từ vỡ nát .

-Cho nên , ta khuyên người ngàn vạn lần không nên muốn làm ra chuyện gì ở chỗ này !

Thần hoàng tử cười khổ

-Chỗ này vốn là nơi làm ra quân phí, nếu như chỗ này có vấn đề gì thì chính là đắc tội với các tướng lĩnh nắm quyền quân đội, đắc tội với Bạo Phong quân đoàn, đắc tội với những chủ chiến quân đoàn khác! Bây giờ tiền chính là mạch sống của của bọn họ, nếu như người động vào mạch sống của họ thì đối phương còn có thể bỏ qua cho người sao? Cho nên ngay cả ta cũng không thể dễ dàng gây ra chuyện gì ở đây.

Đỗ Duy nhợt nhạt khom người nói:

-Điện hạ , đa tạ ngài đã nhắc nhở , ta sẽ nhớ kỹ những lời của ngài... Chỉ là ta có một chút nghi vấn

Hắn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vị hoàng tử này:

-Mới vừa rồi ngài và ta nói chuyện thì những chuyện này đều không phải là cơ mật sao? Điện hạ đối với ta tin tưởng như vậy, ta thực sự không rõ là Đỗ Duy ta có chỗ nào để điện hạ dành cho đặc ân như vậy ?”

-Đỗ Duy

Thần hoàng tử đón nhìn ánh mắt của Đỗ Duy đột nhiên trầm giọng nói:

-Ngài có bằng lòng thề trung thành với ta hay không

160. Chương 135: Một Màn Phong Lưu.

Hoàng tử Thần cười thần nhiên nói

-Ta đã hai mươi bốn tuổi rồi, sau này muốn làm nên đại sự nhưng bên cạnh chưa có những chiến hữu có năng lực! Đáng tiếc ta quan sát đã nhiều năm ở cả cái đế đô này thì trong đám con cái quý tộc nhân tài rất ít ỏi, cuộc sống hủ bại tại đế đô đã khiến các thế hệ sau của những anh hùng hào kiệt trở thành một đám sâu bọ rồi! Ta thực không muốn bỏ qua một nhân tài như ngài!

Đỗ Duy mỉm cười:

-Thưa điện hạ, nhưng là ta năm nay mới có mười bốn tuổi thôi mà.

-Tổ tiên của ngài năm đó theo Augustine hoàng đế bệ hạ chinh chiến khắp nam bắc thống nhất giang sơn. Thành lập nên vương triều Augustine, đoạt được Rowling bình nguyên cùng vinh diệu của vũ huân gia tộc, lúc đó khi ông ta lần đầu tiên lãnh đạo quân đội không phải cũng chỉ mới mười tám tuổi thôi sao?

Hoàng tử Thần mỉm cười.

Ừm, vậy là vị hoàng tử này muốn làm hoàng đế rồi, Đỗ Duy cố ý trầm mặc không nói. Loại chuyện này đúng là tuyệt đối không thể đáp ứng, cũng tuyệt đối không thể lập tức cự tuyệt! Nói đến cùng chỉ có thể làm theo chiến thuật “kéo dài” thôi.

Chỉ là Đỗ Duy chưa rõ vị Hoàng tử Thần này nhìn như rất thông minh như vậy sao lại có thể nói ra dễ dàng những lời trọng yếu như thế với mình? Mình chỉ mới biết được hắn chưa đến nửa ngày mà hắn đối với mình trao đổi thật tâm như thế. Không khỏi là quá tốt sao?

Đỗ Duy đột nhiên giật mình, nghĩ đến hôm nay khi thị vệ trưởng Alfa nhìn thấy mình và hoàng tử Thần đi cùng với nhau tại ma pháp công hội, sắc mặt hắn ta tựa hồ có chút khó coi... Nghĩ đến đây trong lòng Đỗ Duy càng thêm quyết tâm với chủ ý của mình, sẽ không dễ dàng nói gì cả, chỉ là mỉm cười im lặng.

Vị hoàng tử Thần điện hạ này cũng không vội nghe câu trả lời của Đỗ Duy, lập tức hai người chuyển chủ đề tùy ý nói một chút chuyện phiếm đàm phong hoa tuyết nguyệt. Hoàng tử Thần đúng là con cháu của hoàng thất từ nhỏ đã nhận được sự huấn luyện nghiêm khắc của hoàng thất, bất luận là từ cầm kì thư họa đến thi ca cho đến những chuyện của quý tộc đều là một tay vô cùng tinh thông. Mà Đỗ Duy từ nhỏ đã đọc qua hàng trăm quyển sách, hơn nữa lại một thân sống qua hai kiếp nên mỗi chỗ giải thích đều có sự độc đáo. Hai người nói chuyện hàn huyên trong chốc lát hiển nhiên càng khiến vị hoàng tử Thần này vui mừng. Hắn cảm thấy vị thiếu gia của Rowling gia tộc này quả nhiên không phải là người thường. Mình nói chuyện từ trên trời đến mặt biển thì đối phương đều có thể thông dong bàn luận. Cứ như là bất cứ chuyện gì thiếu niên này cũng đều biết được, hiểu biết vô cùng rộng lớn này sợ là ngay cả học giả nổi tiếng cũng không thể có được. Mà Đỗ Duy vô tình nói ra một hai quan điểm kì lạ, chỉ cần tinh tế suy nghĩ một chút là có thể tránh được lối mòn suy nghĩ cũ mà chuyển sang một tư tưởng mới.

Đỗ Duy cũng là trong lòng vô cùng kinh ngạc, vị Hoàng tử Thần này thật sự không phải là một nhân vật đơn giản. Giáo dục của hoàng thất quả nhiên rất tốt, vị hoàng tử này phong độ văn nhã, lời nói mê hoặc lòng người, như vậy thật sự làm người ta không thể không sinh ra hảo cảm. Hơn nữa hắn tuy là con vua nhưng lại không hề có thái độ cao ngạo, ngữ khí vô cùng thân ái hòa hoãn, mỉm cười với mình như thể cả hai đã là bạn tốt trong nhiều năm rồi.

Hai người cứ như vậy vui vẻ trò chuyện nhưng những người bên trong yến hội lại không dễ buông tha cho bọn họ. Đã sớm có người phát hiện không thấy hoàng tử Thần điện hạ, sau đó vị bá tước Billiat chủ nhân của yến hội và hầu tước Solomon cùng nhau đi ra lôi kéo hai người trở về bên trong một lần nữa.

Kế tiếp là một màn rượu ngon gái đẹp, việc này tự nhiên không cần phải tả kỹ nữa. Loại yến hội của nhà giàu này sẽ phải có rượu ngon còn với mỹ nhân. Cho đến tận nửa đêm thì những người tham dự mới dần rời đi, có người trực tiếp dẫn theo mỹ nữ lên các căn phòng trên gác đã chuẩn bị cho khách quý, lại có người rời đi trên những chuyến xe ngựa xa hoa cùng với đông đảo hộ vệ đi theo. Trong phút chốc đại sảnh trở lại yên tĩnh dần.

Đỗ Duy đã sớm được bá tước Billiat mời lên trên tầng trên cùng của tòa biệt thự này. Bá tước vì hắn đã chuẩn bị phòng nghỉ xa hoa phú lệ nhất. Hai cô gái trẻ với quần áo lộng lẫy dẫn đường cho Đỗ Duy đến căn phòng. Khi hắn nhìn thấy quang cảnh trong phòng cũng không khỏi hít một hơi thật sâu.

Căn phòng này hóa ra lại có hình tròn, bốn phía là một hàng trụ thủy tinh phát ra những tia sáng mờ ảo màu đỏ sẫm, vốn là màu kích thích khả năng ham muốn của nam nhân lên cao nhất. Không khí trong phòng đậm đặc một mùi thơm kì dị không biết chính xác là loại hương liệu gọi tình nào.

Hai thị nữ phía sau che miệng cười lui ra ngoài, Đỗ Duy đi vào trong phòng thì thấy có một đồ vật đập vào mắt.

Trước mặt ở giữa phòng là một cái giường lớn. Chiếc giường này cũng quả nhiên là hình tròn, nhìn sơ qua trông giống như một đám mây mềm mại. Tại phía đầu giường còn đặc biệt khảm những viên ngọc. Những viên ngọc này phản xạ lại ánh sáng xung quanh tạo ra những quang sắc bảy màu. Tại phía sau bình phong trong phòng bỗng có bốn bóng người mỹ lệ chậm rãi xuất hiện, chính là bốn mỹ nữ ma pháp học đồ mà đám quý tộc đã tặng mình tối nay.

Giờ phút này bốn mỹ nữ vẫn mặc một bộ ma pháp sư bào màu trắng trên thân. Nhưng quần áo chỉ đủ che một nửa bộ ngực trắng ngần, lại còn ở phía dưới hở ra bắp đùi mềm mại nõn nà. Về thánh khiết trên mặt những cô gái này đã biến mất mà thay vào đó là vẻ thẹn thùng cùng nụ cười chúm chím liếc nhìn về Đỗ Duy.

Đỗ Duy thở dài, xem ra màn phong lưu đêm nay còn lâu mới chấm dứt. Bốn cái “lẽ vật” này thật không dễ tiêu thụ. Đỗ Duy cũng không phải là loại nam nhân bị chọc lên mà không phản ứng gì! Hai kiếp làm người hắn cũng không phải loại đầu gỗ chưa thấy qua nữ nhân như thế này, chỉ là hắn vốn không có thói quen dính vào những trường hợp như thế. Huống hồ bốn người lẽ vật này vốn là một phần nhân tình lớn của hoàng tử Thần, khoản nhân tình này sau khi nhận thì việc trả lại sợ không phải là đơn giản.

Trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, Đỗ Duy chậm rãi đi đến một chiếc ghế ngồi xuống, trên mặt nở ra một nụ cười với bốn cô gái:

-Các nàng bây giờ đang nghĩ điều gì vậy?

Bốn cô gái đều là do bá tước Billiat dùng trăm phương ngàn kế để tìm ra những mỹ nữ có thiên phú về ma pháp. Hơn nữa mỹ nữ như thế lại là chị em sinh tư thật là khó mà tìm được. Bá tước Billiat vốn nuôi dưỡng và đã cất giấu trong nhà từ nhỏ. Các nàng ngoài việc học ma pháp ra còn được đào tạo về việc hầu hạ làm hài lòng nam nhân. Hơn nữa bá tước Billiat vốn có ý định sử dụng bốn cô gái này cho nên mặc dù họ đã chịu qua huấn luyện nghiêm khắc nhưng vẫn còn là xử nữ. Lúc này cùng nhau ở với Đỗ Duy, mặc dù sau huấn luyện nhiều năm các nàng cũng biết sẽ có ngày này nhưng là trong lòng vẫn cảm thấy bất an lo lắng.

Đột nhiên nghe Đỗ Duy hỏi như vậy, bốn người đều ngẩn người ra. Mới vừa rồi tại đằng sau cả bốn còn đang suy đoán vị tiểu chủ nhân mới này sẽ đối xử như thế này với mình, là dạng hổ đói vừa vào cửa đã vỗ lấy môi hay là kiểu khiêu khiêu khích khích? May là vị chủ nhân này mặc dù nhìn qua tuổi còn trẻ nhưng là mặt mày anh tuấn, hơn nữa lại còn là một ma pháp sư! Có được chủ nhân như thế bốn cô gái trong lòng cũng rất thỏa mãn, thế còn hơn rơi vào tay những quý tộc tham lam kia.

Tất cả đều không nghĩ rằng vị chủ nhân này vào cửa lại đi đến ghế ngồi xuống, lại còn hỏi một câu như vậy. Nhìn ánh mắt trong trẻo của hắn tựa hồ không có chút dục vọng nào càng làm cho bốn người không thể đoán được. Qua huấn luyện nghiêm khắc nhiều năm, các nàng đã sớm được dạy phân biệt ánh mắt của nam nhân để biết nam nhân trước mắt có che giấu ham muốn hay không. Mặc dù cho là che dấu đi nữa

thì vẫn có dấu vết. Có điều là quả thật ánh mắt thiếu niên này không hề có chút tà niệm, cứ như vậy tùy ý ngồi xuống nhìn bốn người bọn mình. Ánh mắt đó nhìn mình cũng như nhìn cái bàn chẳng khác gì nhau.

Hay là hần tuổi còn quá nhỏ nên chưa cách nào hiểu được phong tình?

Điều này tựa hồ cũng không đúng. Vị thiếu niên trước mặt này mặc dù tuổi còn trẻ nhưng là con cháu của quý tộc, mà quý tộc vốn thường lớn sớm, từ nhỏ đã được vô số thị nữ xinh đẹp hầu hạ. Từ mười ba mười bốn tuổi đã ném qua vô số nữ nhân rồi.

-Tại sao không nói lời nào? Câu hỏi của ta rất đơn giản, các nàng đang suy nghĩ điều gì đó?

Đỗ Duy mỉm cười trầm ngâm một lúc. Trong bốn cô gái rất cuộc người thứ hai cũng mở miệng, âm thanh nàng mềm mại khiến Đỗ Duy không nhìn được nhớ đến tiếng ca hát ngâm xướng mới vừa rồi tại yến hội :

-Chúng tôi không nghĩ điều gì cả. Bây giờ ngài là chủ nhân của chúng tôi, ý nguyện của ngài chính là mệnh lệnh với chúng tôi.

-Nói như vậy ta muốn các nàng làm gì các nàng sẽ làm điều đó ư?

Bốn cô gái đồng thời đỏ mặt nhưng vẫn ngẩng đầu lên, thấp giọng trả lời

-Đúng thế ạ!

-Tốt .

Đỗ Duy đứng lên tiện tay chỉ vào bốn người

-Nàng giúp ta chuẩn bị cái gì để uống, không nên lấy rượu vì ta chỉ khát nước thôi. Nàng, giúp ta tìm một bộ quần áo sạch đến đây, áo choàng này của ta đêm nay dính không ít rượu làm ta rất khó chịu.... Còn có hai nàng, ừm, ở nơi này có phòng tắm không? Ta muốn tắm rửa các nàng chuẩn bị một chút cho ta.

Bốn cô gái đều làm ngay lập tức. Người thứ nhất phối chế ra một loại đồ uống có vị ngọt tại quây rượu. Đỗ Duy nhấp một ngụm thì thấy hình như là nước ép của một loại quả nào đó pha với mật ong rất ngon miệng. Người khác cũng là nhanh chóng mang đến một áo choàng bằng tơ tằm. Cũng không lâu sau thì phòng tắm cũng đã chuẩn bị xong.

Đỗ Duy ôm quần áo đi vào trong phòng thì thấy một bồn tắm có thể chứa đến bảy tám người. Bồn tắm kia bằng ngọc thạch màu trắng, ở giữa có một cột nước có khảm một quả minh châu. Nước được phun ra bị quả minh châu cản trở hình thành một đĩa nước hình tròn tóa ra bốn phía. Đỗ Duy cởi áo ngoài xoa người nhìn thì thấy bốn cô gái kia cũng đã cởi hạ quần áo của mình, dưới làn hơi nước ẩn hiện cơ thể mềm mại của bốn cô gái. Từ bộ ngực nở nà đến đường cong ở mông kia quả thật làm cho lòng người phải động tâm. Bốn cô gái cũng không biết là do thẹn thùng hay do bị hơi nước chưng nóng mà bốn khuôn mặt đang tràn đầy nụ cười giống nhau kia đã đỏ ửng lên.

Đỗ Duy sững sốt một chút, lập tức thở dài nói nói:

-Ta quên không nói ta không thích có người bên cạnh khi tắm rửa.

-?

Bốn cô gái sững sốt cùng thốt lên

-Chủ nhân ngài không muốn chúng tôi hầu hạ ư...

Đỗ Duy lấy lại bình tĩnh mỉm cười nói:

-Các nàng rất đẹp, nhưng bây giờ ta không cần các nàng hiến thân.

Dừng một chút, Đỗ Duy cười khổ nói:

-Các nàng cũng thấy được ta là một ma pháp sư, ta đang trong thời kì tu luyện một loại ma pháp mà tạm thời không được gần nữ sắc.

Bốn cô gái vẻ mặt hoài nghi lui ra ngoài cũng không dám hỏi nhiều. Đỗ Duy đứng trước một tấm gương hoa lệ nhìn chính mình rồi làm mặt quỷ để dọa trong gương, cười khổ nói:

-Ta cũng không phải là quân tử đâu.... Chỉ có điều. Ôi, tại sao ta lại không muốn chạm vào những cô gái này chứ?

Trong đầu lơ đãng Đỗ Duy bỗng nghĩ đến gương mặt đàn thuần đầy ngây thơ đang tươi cười của Vivian. Đỗ Duy lắc đầu nhúu mày:

-Chẳng lẽ ta thích cái cô bé ngốc kia sao?Không thể thể...

Sau khi tắm rửa nhanh chóng, Đỗ Duy thay đổi quần áo sạch sẽ đi ra thì nhìn thấy bốn cô gái đã sớm nằm ở trên giường. Bốn thân thể mềm mại xích lỏng dưới tấm chăn bằng nhung khiến người có thể mơ hồ thấy được những đường cong lá lướt bên dưới....

Đỗ Duy thở dài, đứng ở trước giường :

-Ta không cần các nàng hầu hạ, ta vừa xem thì phòng bên cạnh vẫn còn có một chỗ để nghỉ ngơi. Đêm nay các nàng vẫn chưa có chỗ ngủ sao?

Bốn cô gái mặt đỏ ửng, trong đó có một người can đảm thấp giọng nói:

-Chúng tôi... đang làm ấm giường cho chủ nhân.

Ấm giường ư? Dùng thân thể người làm ấm giường sao? Đỗ Duy thở dài... lúc này mới là xa xỉ đây! Nhưng mình cùng bốn mỹ nữ khỏa thân này ở chung giường sợ rằng không phải buộc mình phạm tội sao.

Đỗ Duy do dự trong một lát rồi quyết định gọi các nàng đứng lên, có điều mắt thấy bốn cô gái vẻ mặt hoảng sợ cũng không muốn quá hung dữ,thở dài trong lòng nghĩ:

-Chỉ lần này thôi vậy.

Nghĩ xong thì tay chân cũng bò lên giường, từ trên người hai cô gái bò qua hần cũng chiếm không ít tiện nghi, cuối cùng cũng đã nằm ở giữa bốn cô gái. Lúc này hần chỉ cảm thấy hai bên đều là thân thể mềm mại, trong mũi tràn đầy mùi thơm của xứ nữ,còn có thể nghe thấy hơi thở khắn trương dồn dập trong chăn kia...Bên trong chăn đã ấm lên rồi, hơn nữa mùi hương trên chiếc chăn nhung cũng khiến cho Đỗ Duy tâm ý có chút buông thả ra.

Đỗ Duy nhìn một lát, đột nhiên trong lòng có chút tức giận.

Ta như vậy phải chịu ủy khuất vì điều gì? Ta một là không có vợ, hai là không có lừa gạt gì. Bốn cô gái này là người khác tặng cho ta để hưởng dụng, chính là người của ta, sau này sinh tử vinh nhục đều phụ thuộc vào ta, ta cần gì phải giả bộ cái bộ dạng quân tử này?

Trong lòng đã nổi lên tà niệm thật sự không nén xuống được nữa, Đỗ Duy không tự chủ khiến sinh lí trên người xảy ra biến hóa. Trong lúc hần không chịu được nữa vừa vươn tay ra thì trong đầu đột nhiên phát ra một thanh âm mang theo chút đùa cợt :

-Hả? Ta đã đoán người không nhìn được mà!

Đỗ Duy thành linh bị thanh âm này làm cho cả kinh, nhất thời khiến ham muốn sinh lí giảm xuống.

Semel ư?

Quý thật!

161. Chương 136: Tập Kích Trong Đêm.

Từ sau khi Gandalf chết đi, cũng không biết có phải đã đả kích tới Semel hay không, mặc cho Đỗ Duy kêu gọi như thế nào nàng đều ẩn nấp tuyệt không lên tiếng, đã mấy tháng như vậy rồi.

Thôi. Đỗ Duy thở dài, thu tay trở về, lửa lòng cũng hạ xuống.

- Tại sao lại như vậy? Tại sao lại không động thủ? Chẳng lẽ người không phải nam nhân?

Thanh âm Semel trong đầu vang lên phẳng phất mang theo sự chế nhạo rất lớn.

Đỗ Duy hừ một tiếng, cũng không mở miệng, ý thức cùng nàng trao đổi:

-Ta có phải nam nhân hay không, người mỗi ngày đi theo ta, chẳng lẽ còn không biết? Nhưng cho dù ta là một nam nhân cũng không có thói quen biểu diễn thú vui người lớn trước mắt của người.

Thanh âm Semel phát ra có chút hả hê:

-Nếu như người thực sự muốn, ta có thể đi ra ngoài trong chốc lát, chỉ cần không rời người quá xa là được.

-Quên đi!

Đỗ Duy cười lạnh:

-Người tồn tại kí sinh với tinh thần lực của ta, ta nhìn hay ta nghe, người cho dù có khoảng cách với ta cũng giống như chính mắt nhìn thấy, làm sao ta có thể tránh được người đây?”

Dù sao, trong lúc tự mình đang XXX nếu như bên cạnh luôn có một người thưởng thức thật có chút khó chịu! Nếu như người thưởng thức chính là tầng tầng tầng tổ mẫu của chính mình..... Dưới cảm giác này chỉ sợ rằng không có một nam nhân trên toàn thế giới nào có thể làm gì tiếp được?

Bốn cô gái lúc đầu nghe thấy được hơi thở của Đỗ Duy bắt đầu dồn dập, cũng đã nhận ra cử động của Đỗ Duy có ít nhiều dao động. Nhưng chỉ chốc lát trong lúc đó vị chủ nhân mới này lại bình tĩnh trở lại, cứ như vậy lẳng lặng nằm ngắm người. Bốn cô gái đều không khỏi kinh ngạc.

Trong lúc Đỗ Duy đang khó xử thì rốt cuộc cũng có người đến cứu hân.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa khe khẽ, lập tức truyền tới thanh âm cung kính của một người:

- Đỗ Duy ma pháp sư các hạ, đã quấy rầy ngài một chút..... Thần điện hạ sai cho ta tới hỏi ngài một chút. Ngài ấy đột nhiên có việc trọng yếu phải lập tức quay về để đô cho nên lệnh ta tới hỏi ý tứ của ngài: Ngài ở chỗ này nghỉ ngơi ngày mai trở về ..... hay là .....

-Không cần hay là cái gì nữa!

-Đỗ Duy lập tức từ trên giường nhảy xuống mặt đất, mặc áo bào ma pháp sư vào lớn tiếng nói:

- Ta sẽ cùng Thần điện hạ đồng thời trở về, đi luôn bây giờ.

Xe ngựa trên đường chạy về đế đô, gió nhẹ mang theo sự mát mẻ của mùa hè, Hoàng tử Thần ngồi đối diện Đỗ Duy, trên mặt mỉm cười nhìn hân:

-Bằng hữu của ta, không nghĩ ra ngài trong cái loại trường hợp như vậy mà nói đi là đi luôn. Chẳng lẽ ngài không thích lễ vật ta tặng sao?

Đỗ Duy thản nhiên nói:

-Nếu quả thật muốn đàn bà, sau này với thân phận của ta muốn bao nhiêu phụ nữ đều không thành vấn đề. Chỉ là ta còn trẻ, nếu như sớm trầm mê trong nữ sắc chỉ sợ không phải là chuyện tốt..... Về phần ngài ư? Điện hạ của ta, ngài cũng không phải nói đi là đi, không hề tham luyến chứ? Theo ta biết thì bá tước Billiat đã tặng ngài một ” xà nữ” mà!

Xà nữ tới từ biên giới phía nam của đế quốc thuộc một dân tộc thiểu số. Dân tộc này dân số hết sức ít ỏi, sớm đã bị đế quốc chinh phục được mấy trăm năm. Mà có một đặc thù của dân tộc này, phàm là những cô gái trong tộc, đều trời sinh thân thể mềm mại cực kì, da thịt dị thường bóng mềm trơn nhẵn, thậm chí độ mềm mại có thể so sánh với rắn. Khi cùng nam tử giao hoan Thì có vô số tư thế tuyệt diệu, có thể làm cho nam nhân chết lên chết xuống.

Chính bởi đặc tính này lại trở thành thảm họa cho dân tộc kia. Nguyên là lúc đầu dân cư vốn đã rất thưa thớt, hơn nữa không ít thợ săn chung quanh âm thầm bắt cóc khiến cho dân tộc này tại hai trăm năm trước đã không còn tồn tại. Chỉ có trong một nhà quý tộc giàu có âm thầm nuôi dưỡng mấy xà nữ như sủng vật.

Còn tàn ác hơn nữa là những nhà giàu có này để có thể duy trì xà nữ thì khi xà nữ tuổi đã lớn, nhan sắc đã phai nhạt còn bị bắt buộc phải có thai để duy trì huyết mạch, sinh hạ ra con gái. Như thế các gia đình giàu có này mới có thể tiếp tục sở hữu xà nữ.

Từ kiếp người bỗng giống như súc vật, trở thành nô lệ tình dục mà sinh tồn, vận mệnh dân tộc này quả thực bi thảm.

Đỗ Duy lúc trước đọc qua trong sách về dân tộc đáng thương mất đi không gian sinh tồn này, lúc ấy hẳn thở dài: " Đáng sợ thay loài người, tàn nhẫn với cả đồng loại!"

Sự trân quý của xà nữ là như vậy. Vị hoàng tử này lại không hề có vẻ trầm mê, lúc này trong xe ngựa vẫn bình tĩnh thông dong như thường không khỏi làm cho Đỗ Duy âm thầm đánh giá hẳn tăng thêm vài phần.

Lúc này đã gần rạng đông, sắc trời còn chưa sáng. Hoàng tử Thần vẫn còn thừa vài cỗ xe ngựa sang trọng, bốn nữ ma pháp học đồ của Đỗ Duy ngồi trong một cỗ xe ngựa đi theo. Về phần xà nữ của hoàng tử Thần, hẳn cũng không có cách gì mang về hoàng cung cho nên để lại trong tòa nhà kia.

Bánh xe lăn đều, Đỗ Duy cùng Thần điện hạ hai người đều không nói lời nào. Đỗ Duy vẫn hồi tưởng tới mỏ vàng của quân đội.

Cùng ngón tay không lạnh lạnh, cùng loại người hầu bưng hân có nguồn gốc từ quân đội..... Chỉ sợ đích xác có chút quan hệ cùng đám người ám sát mình ngày đó!

Vấn đề này cần phải làm rõ. Đối phương quyết tâm muốn tính mạng chính mình, nếu muốn tự bảo vệ, đầu tiên phải biết rõ địch nhân là ai mới được!

Có bối cảnh là quân đội .... Như vậy chẳng lẽ cha mình thực sự hoàn toàn không biết sao?

Loại ý niệm này thật sự làm cho lòng người phát lạnh!

Đang trầm tư suy nghĩ, tai Đỗ Duy đột nhiên phát hiện một tiếng rất nhỏ từ phương xa truyền đến. Hẳn thính lực hơn người, lập tức nhận ra đó là thanh âm của tiếng nổ cứng bắn ra.

Đồng tử Đỗ Duy chợt co rút lại, hô một tiếng, đột nhiên phi tới hoàng tử Thần. Hai người nhất thời từ trên chỗ ngồi phía trên lăn xuống gian ngăn xe ngựa, bên tai nghe thấy xoạt xoạt xoạt xoạt vài tiếng .....

Mấy chiếc nổ cứng bắn tại phần trên xe ngựa! Nhưng số xe ngựa này của hoàng tử Thần được đặc chế, nhưng loại nổ này thậm chí có thể bắn thủng khi giáp cứng nhưng cũng không thể xuyên thủng vỏ xe ngựa được!

Mang trách nhiệm xa phu, cao thủ hoàng cung Chick phản ứng nhanh nhất. Hắn quát lớn một tiếng, roi ngựa dài trong tay phát ra một đạo đầu khí quang mang chói mắt, lập tức sống động giống như linh xà sống động^{1/4}?

Khi đột mũi nổ tiền thứ hai bay tới, Đỗ Duy cùng hoàng tử Thần có thể nghe thấy được thanh âm đinh đang. Cây roi dài kia giống có mắt đánh rơi tất cả nổ tiền. Nổ cứng kia lần lượt bắn ra với sức mạnh cùng tốc độ kinh người, nhưng đều bị Chick dùng một cây roi ngựa một mực cản lại, tu vi bậc này quả thật kinh người!

Chick nhảy xuống ngựa, từ chỗ ngồi rút ra một thanh trường kiếm cầm trong tay. Mới rồi đối phương bắn hai đợt nổ tiền đều không tác dụng, lúc này toàn thân Chick đầy quang mang đầu khí, đầu khí màu bạc kia đích thị là của cao cấp võ sĩ!

Trong bóng tối hắc ám, bốn bề đều truyền đến tiếng quát, hóa ra lúc đầu bốn cung đình ma pháp sư theo hoàng tử Thần đều đã xuống ngựa. Thân thể lơ lửng giữa không trung xướng lên chú ngữ. Bốn người liên thủ hạ xuống dưới một mảnh quang nhàn nhạt, lập tức hợp lực bố trí một kết giới phòng ngự, đem hai xe ngựa bao phủ trong đó.

Lập tức nghe thấy tiếng gió rít dồn dập, liền thấy chung quanh rừng mây chục tên võ sĩ mặc khi giáp nhẹ xông tới. Mỗi tên đều dùng mặt nạ che đi khuôn mặt, mấy chục thanh trường kiếm chớp động sáng lóa vào ban đêm. Cùng lúc đó từ phía sau khu rừng hiện ra thêm hơn chục tên kỵ sĩ cũng đều mang mặt nạ!

Về mặt Chick trầm xuống, đối phương từ bốn phía vây lại. Theo tiếng bước chân mà phán đoán thì xem ra mỗi tên đều không phải kẻ yếu! Bản thân ứng phó nếu chỉ có một người tất nhiên không phải sợ. Nhưng phải đồng thời bảo vệ hoàng tử chu toàn chỉ sợ cũng có chút khó khăn!

Hơn nữa đối phương dám tập kích hoàng tử, đoán chắc còn có cao thủ đang âm thầm ẩn nấp phía sau .....

Đang nghĩ tới đây, hần đột nhiên nhìn thấy trên trời một đạo quang mang kì dị hiện lên! Một mũi tên nhọn bóng loáng mang theo đầu khí như lưu tinh phá không! Theo hướng Chick lao nhanh đến!

Chick hét lớn một tiếng, hai tròng mắt mở lớn, trường kiếm trong tay giơ cao, trong nháy mắt chém tới! Chỉ nghe thấy một tiếng “keng” vang lên, khó khăn lắm mới một kiếm chém bay mũi tên đang bay đến kia!

Một mũi tên phá đá rạch trời này hiển nhiên là do cao thủ bắn ra, Chick mặc dù chém một kiếm trong nháy mắt nhưng chỉ chém vào đầu của mũi tên, chỉ có thể chém đứt đầu kim loại đi mà không thể đánh rơi hoàn toàn. Mũi tên bị lệch đi chút ít nhưng lại bắn về phía bả vai Chick, lực đạo vô cùng lớn, trong nháy mắt đi xuyên qua thân thể! Mà mũi tên này sau khi bắn thủng bả vai của Chick khí lực vẫn không giảm, “đỉnh” một tiếng găm thật sâu vào cây đại thụ ven đường ở phía sau!

Trên vai Chick đã có một lỗ thủng. Một chùm huyết vụ lập tức bắn ra. Hần hừ một tiếng, liên tục cuống quýt lùi về phía sau, dùng sức giữ trường kiếm trụ lại trên mặt đất mới miễn cưỡng không ngã xuống. Hần nghiêng rống tức giận rống lên một tiếng, đột nhiên roi ngựa trong tay trái run lên, đầu khí nhập vào khiến roi rung lên rồi gãy thành từng đoạn, hóa làm vô số mảnh nhỏ bắn ra ngoài tứ tán! Tiếng xé gió vô cùng lợi hại đương nhiên tốc độ so với cung tiễn còn nhanh hơn!

Lúc đầu nhìn thấy Chick thụ thương, đám võ sĩ che mặt cầm kiếm vọt tới nhất thời bị vô số đoạn roi ngựa gãy bắn trúng, lực đạo cực lớn hiển nhiên bắn thủng áo giáp nhẹ của đối phương! Có tên sau khi ngã xuống, ngay cả không kịp kêu một tiếng đã chết!

Chính ngay lúc này, trong đêm lại lóe lên một tia sáng! Người âm thầm bắn tên kia rất mạnh, quả nhiên đã bắn ra mũi tên thứ hai! Có điều mũi tên này không hướng Chick mà bắn tới mà hướng vào ma pháp sư cung đình! Bốn cung đình ma pháp sư mặc dù ma lực cường đại nhưng hiển nhiên loại tên nổ này lại là thứ ma pháp sư kiêng kị nhất! Bốn người đồng thời phát ra một từng đạo ánh sáng hình tròn! Chỉ nghe chát chát vài tiếng, mũi tên này dễ dàng xuyên qua bốn đạo ánh sáng, trực tiếp bắn tới trên người một ma pháp sư! Bỗng một tiếng, bầu trời được rắc một cơn mưa máu. Tên ma pháp sư kêu thảm một tiếng trước khi chết, đột nhiên ánh sáng trên người bùng lên. Một đạo liệt hỏa mặt sau từ trên người hần nổ bắn ra, ngọn lửa mãnh liệt giống như gió lốc hướng tới mảng rừng ở xa quét đến!

Một đòn cuối cùng trước khi chết quả nhiên đã bức cao thủ trong bóng tối kia xuất hiện! Đỗ Duy cảm giác được phía mảnh rừng đột ngột xuất hiện một người có ma lực ba động mạnh mẽ, một đạo lưu tinh phóng lên cao, một tấm chắn bằng nước bao phủ khu rừng nơi tên cung đình ma pháp sư trước khi chết bộc phát ra hỏa diễm ma pháp công kích.

Đối phương cũng có ma pháp sư!

162. Chương 137: “nguyệt Hạ Mỹ Nhân”.

Chick bị rơi vào thế phải khổ chiến, hần bộc phát đầu khí, dùng mảnh vỡ từ roi da làm tổn thương vài kẻ bên phía đối phương, sau một hồi lại bị đối phương vây hãm. Hần mặc dù thực lực cường hãn nhưng bả vai trọng thương khiến máu không ngừng chảy ra. Xung quanh vô số kiếm sắc chém xuống buộc hần phải đành từng bước lui ra phía sau. Nhưng mặt sau chính là xe ngựa của hoàng tử, muốn thoái lui cũng không còn đường!

Đầu khí của Chick đã phát huy tới mức độ cực điểm, một thanh cự kiếm mang đầu khí với quang mang chói mắt bắn ra tứ phía, như thể đang cầm một ngọn đuốc lớn ngăn trái chận phải. Những kẻ bị mặt bên đối phương một bức xông lên nhưng thủy chung vẫn không qua một cửa của Chick.

Đỗ Duy từ trong xe ngựa vươn đầu ra thấy Chick một mình kiên trì không được bao lâu nữa, mà đối phương lại có mấy người đã xông tới đang muốn từ phía sau đánh lên. Đỗ Duy vội vàng kéo hoàng tử Thần. Hoàng tử Thần mặc dù vẻ mặt khiếp sợ nhưng là ánh mắt vẫn rất trấn tĩnh, thấp giọng quát:

-Lên ngựa chạy trốn!

Đỗ Duy một tay lấy từ trong tay áo một quyển trục, quay về phía sau chuẩn bị lạng lẹ ném ra. Đó là một quyển trục chứa trung cấp ma pháp. Một màn hỏa quang cùng song nhiệt lượng bộc phát ra xung quanh, mấy võ sĩ chuẩn bị đánh lên bị sóng nhiệt quán lấy, chỉ trong chớp lát đã trở thành thi thể cháy xém. Đỗ

Duy cùng hoàng tử Thần từ trong xe ngựa nhảy tới phía trước. Mỗi người cười lên một tuần mã trong số bốn con của xe ngựa. Đỗ Duy rút chủy thủ cắt đứt dây thừng, sau đó dùng sức đâm một cái vào mông ngựa. Tuần mã phi nước đại điên cuồng chạy tới phía trước!

Hai người phủ phục trên lưng ngựa. Phía trước có người thấy hai người vọt tới lập tức vây lại. Đỗ Duy đã thủ sẵn trong tay ma pháp quyền trục, giờ phút này hắn không tiếc bất cứ cái gì nữa! Một cuốn ma pháp quyền trục hóa đá rơi vào giữa vài tên võ sĩ, trong nháy mắt biến chúng thành tượng đá! Sau đó bọn chúng lại bị đàn ngựa đang đà chạy như điên đập nát bấy dưới vó! Kể cả phía sau có người sử dụng ma pháp giải trừ thạch hóa thuật thì cũng tuyệt đối không thể sống lại được!

Thấy hai người đã chạy khỏi vòng vây, Đỗ Duy trong lòng đột nhiên sinh ra cảnh giác. Ven đường bỗng hiện ra một dáng người phi thân lao tới! Một người toàn thân đen tuyền, phía sau lưng đeo một thứ thật lớn trông như trăng rằm hình trường cung, giống như u linh. Hắn đột nhiên lảng không chạy tới phía Đỗ Duy! Kẻ này tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không thua một mũi tên sắc bén!

Đỗ Duy hoảng hốt, lúc này cũng không dám ẩn giấu thực lực nữa! Trong miệng cũng không thềm niệm chú ngữ, toàn thân ma lực tất cả đều bị hắn trút ra. Trong nháy mắt, không biết bao nhiêu ma pháp hỏa cầu bắn bị về phía đối phương!

Uy lực ma pháp hỏa cầu cấp thấp nhất thực sự không cao. Cho dù trực tiếp bị bắn trên người, chỉ cần võ sĩ đấu khí có chút thành tựu đều có thể dựa vào thân thể cường hãn ngạnh kháng. Nhưng Đỗ Duy tu luyện vô cùng thành thực chiêu số đã thương dịch thủ. Đặc biệt khi Đỗ Duy thi triển hỏa cầu thuật cấp thấp, hắn trong tay áo có dấu “thuốc nổ” mà Solskjaer đã luyện chế nên thậm chí không cần niệm chú ngữ. Hơn mà kết hợp với ma lực cường hãn của hắn là có thể thuận phát mà phóng ra! Mặc dù uy lực hỏa cầu thuật cấp thấp không cao, nhưng như vậy trong nháy mắt đã được Đỗ Duy phóng ra mấy chục quả nên uy lực hoàn toàn khác biệt! Điều này có thể gọi là kiến cần chết voi, thậm chí một gã cao cấp võ sĩ hay một gã ma pháp sư cường đại cũng tuyệt đối không cách nào dễ dàng đối phó với một cơn mưa hỏa cầu như vậy!

Đối phương hiển nhiên không nghĩ tới Đỗ Duy còn có bản lĩnh bậc này! Phóng ra nhiều hỏa cầu thuật như vậy, đó chính là “Thuần phát”! Hắn đã vọt tới phía sau Đỗ Duy, đối mặt với hỏa cầu dày đặc thì thân thể người này tự nhiên giữa không trung uốn éo vài cái một cách quỷ dị, mạnh mẽ tránh thoát được một hỏa cầu gào thét sượt qua. Lập tức thân thể hắn như cá trong nước, tại các khe hở phải trái hai bên giữa vô số hỏa cầu thuật dày đặc vẫn mau lẹ như một tia chớp xuyên qua!

Nhưng Đỗ Duy há có thể để hắn đắc thủ? Hắn vẫn ngồi trên lưng ngựa xoay người một lần nữa phóng ra mấy hỏa cầu, đồng thời ném ra một ma pháp quyền trục “Trì hoãn thuật”!

Gã này gặp phải Đỗ Duy quả thật không may, Ma pháp quyền trục vốn vô cùng trân quý, chế tác lại càng khó, thậm chí với những ma pháp sư với thực lực rất mạnh cũng chỉ mang theo một hai cuốn ma pháp quyền trục tùy thân. Đâu có nghĩ đến trong tay Đỗ Duy còn có rất nhiều? Cũng chỉ có tên bại hoại gia tử Đỗ Duy từ Gandalf kế thừa một số lượng lớn quyền trục thì mới có thể đem đồng quyền trục trân quý tùy tiện ném loạn ra!

Nhất thời một đạo quang mang màu vàng đem đối phương bao phủ trong đó, chính là một cái trung cấp Trì hoãn thuật. Ban đầu nếu như dùng hoãn thuật thông thường, dựa vào thân pháp quỷ dị của đối phương, chỉ sợ cũng bị hắn dễ dàng né tránh. Nhưng cái trung cấp trì hoãn thuật này ánh sáng bao phủ tận mười thước! Nào có thể né tránh? Cho dù tên cao thủ này thân pháp có quỷ dị hơn nữa cũng không cách nào thi triển được, nhất thời bị hỏa cầu tập trung xông vào! Hỏa cầu nổ mạnh khiến hoa lửa bắn ra bốn phía. Lập tức, như một dây chuyền phản ứng, xung quanh hơn mười hỏa cầu đồng thời nổ mạnh!

Gã cường giả này thật đáng thương a. Hắn vốn không phòng bị, trúng phải chiêu số âm hiểm của Đỗ Duy, nhất thời táng mạng trong biển lửa! Toàn thân bị hỏa quang oanh tạc đến nổi máu thịt bay nhầy!

Đỗ Duy thấy chiếm được tiện nghi, dùng sức quay đầu ngựa, phóng trở lại thì nhìn thấy trên mặt đất người này đã bị cháy sạch không nhìn rõ mặt mũi. Đỗ Duy lại liếc mắt thấy trường cung phía sau lưng đối phương có hình dáng kì lạ, trong hỏa diễm vẫn phát ra một ma pháp quang mang. Quang mang nhu hòa bao phủ trường cung, không bị ngọn lửa thiêu tổn chút nào. Đỗ Duy nhìn ra đó là một kiện ma pháp bảo trường cung liền giục ngựa qua, thuận tay đem trường cung từ trên người này xuống, sau đó quay ngựa tiếp tục đuổi theo hoàng tử Thần. Chỉ là vó ngựa vượt qua nhất thời đập lên trên người tên cao thủ đáng thương

kia lập tức phát một trận thanh âm của xương cốt vỡ vụn. Người này nguyên bản đã bị cháy tới chết, nay lại thêm vó ngựa đạp lên, lúc này cho dù thần tiên cũng cứu không nổi.

Tên gia hỏa đáng thương a, ngay vừa mới rồi còn phục kích trong bóng tối. Hắn vốn là một gã cao đẳng võ sĩ, hơn nữa am hiểu thân pháp quỷ dị, cũng là một tay cung thủ thiện nghệ, trên khắp đại lục đều nổi danh. Mới rồi hai mũi tên phá đá rạch trời kia đã bắn chết một gã cung đình ma pháp sư, ngay cả cường giả như Chick cũng bị hắn làm bị thương, giờ lại bị Đỗ Duy đánh thành ra như vậy, đành phải chết trong oán hận.

Đỗ Duy đoạt lấy bảo cung, giục ngựa chạy như điên, phía sau lập tức truyền đến tiếng vó ngựa gấp gáp đuổi theo. Đối phương đã bố trí trong mảnh rừng kia hơn mười tên kỵ binh tập kích.

Tuần mã Đỗ Duy cùng hoàng tử Thần mặc dù là loại thượng đẳng, thế nhưng hai người, một người thân là hoàng tử, một người mới là thiếu niên mười bốn tuổi, ngựa mặc dù tốt nhưng cưỡi ngựa so với truy binh còn kém xa! Truy binh phía sau hiển nhiên đều là các kỵ sĩ lão luyện, mắt thấy đối phương dựa vào tuần mã nơi rộng khoảng cách, cũng không nóng nảy chạy như điên, dựa vào kỹ thuật cưỡi ngựa thành thục, thủy chung vẫn ở phía sau đuổi theo chờ đợi đến khi Đỗ Duy cùng hoàng tử Thần chậm lại. Cả hai người kỵ xạ cưỡi ngựa đều yếu khiến cho phải dần dần chạy chậm lại.

Đỗ Duy làm sao hiểu được điều này? Trong lòng thầm mắng con ngựa mình đang cưỡi thật vô dụng! Cái loại ngựa tốt của hoàng thất này lại chạy thua đối phương! Nhưng hắn lại không biết vấn đề từ chính mình. Hắn dùng sức giữ lấy cổ ngựa, không hiểu rằng phải điều tiết tư thế phối hợp với tiểu tấu của ngựa, hơn nữa càng không hiểu phải hạ người xuống giảm bớt lực cản của gió. Cứ như vậy mà chạy nhanh được mới là kì quái!

Mắt thấy đội kỵ sĩ phía sau kia càng đuổi càng gần, Đỗ Duy cho dù ma lực cường thịnh trở lại, nhưng dù sao thuốc nổ dự trữ cũng có hạn, hỏa cầu dày đặc như mưa cũng không phát ra được nữa. Trong tay áo hắn chỉ còn lại một cuốn ma pháp quyển trục cuối cùng nhưng lại là một cái "Xuyên tâm chú". Loại chú ngữ này mặc dù lợi hại nhưng chỉ thích hợp với ma pháp sư khi đối chiến, nhưng không có hiệu quả sát thương quy mô lớn. Việc đang cưỡi ngựa điên cuồng này cũng khiến hắn không cách nào lấy ra được quyển trục từ túi ma pháp. Đột nhiên nghe thấy tiếng dây cung từ mặt sau vang lên, Đỗ Duy trong lòng hoảng hốt, vừa quay mạnh đầu lại, thấy khoảng cách với mấy tên kỵ sĩ đã bị kéo gần lại, cầm trong tay chính là quân dụng đoàn nổ mà mình đã gặp qua. Chỉ thấy nổ tiễn dày đặc bắn tới! Xem ra trong tình huống này thì chỉ sợ một lần bắn là bọn họ có thể đem mình cùng hoàng tử Thần biến thành con nhím!

Thấy mưa tên dày đặc bay tới, Đỗ Duy hoảng hốt, đột nhiên không khí bị vụn vụn, một lưới ánh sáng lưới xuất hiện phía sau Đỗ Duy, một đợt nổ tiễn toàn bị lưới ánh sáng này ngăn cản. Đỗ Duy quay lại, nhìn thấy mái tóc trắng của Semel đang bông bông, bộ y phục màu đỏ như máu đang bay nhẹ nhàng phía trên ngựa của mình.

Lập tức thấy ngón tay Semel điểm nhẹ tạo thành Vòng thuật bay ra ngoài. Từng đạo tia sáng bạc kết thành lưới bay ra, chỉ điểm một cái đã đánh trúng một kỵ sĩ, khiến cả người lẫn ngựa ngã lăn xuống cùng nhau. Sau khi Semel điểm thêm vài lần nữa thì những kẻ phía sau đã ngã lăn hết, không cách nào truy đuổi được nữa.

Đỗ Duy vừa muốn mở miệng cảm ơn, sắc mặt Semel đột nhiên trầm xuống:

-Phía trước vẫn còn một ma pháp sư cường đại! Hãy coi chừng!

Vừa nói xong, bất ngờ nghe thấy một thanh âm cực kì du dương, thanh âm này miên man không dứt, Đỗ Duy cùng Hoàng tử Thần hai người nghe xong cũng không có cảm giác gì. Nhưng vừa lúc ngựa đang cưỡi vừa nghe thấy thanh âm này đột nhiên đang chạy dưới sự khống chế của hai người bỗng dừng ngay lại, theo quán tính liền quăng cả hai người từ trên lưng ngựa xuống. Đỗ Duy cùng hoàng tử Thần thiếu chút nữa ngã đến vỡ đầu chảy máu, quay đầu lại thấy từ trong miệng và lỗ tai hai con ngựa, máu tươi đồng thời chảy ra như suối.

Mới vừa rồi thanh âm kia đều đã chấn nát nội tạng hai con ngựa! Thật Không biết là loại ma pháp gì! Ở đoạn đường phía trước một người toàn thân bao phủ bởi trường bào ma pháp sư màu đen đang lẳng lặng phiêu diêu trên bầu trời, khuôn mặt ẩn dấu sau áo bào nhìn không rõ khuôn mặt, đồng thời trong tay hắn

nắm một cây ma pháp trượng. Điều làm cho Đỗ Duy lưu ý là ma pháp kia tuyệt không phải là từ gỗ chế tạo nên mà do các loại bạch cốt quái dị nối tiếp, không biết dùng xương loại ma thú nào chế tạo ra!

Trên toàn đại lục, dùng đầu khớp xương làm ma pháp trượng thì chỉ có vong linh hắc ám ma pháp sư thần bí vô cùng đáng sợ. Lực sát thương cùng với trình độ ma pháp của bọn họ quái dị hơn nhiều so với các loại ma pháp khác. Nhưng việc tu luyện cực kì gian nan, hơn nữa luôn bị người ta cho rằng ẩn chứa khí tức. Ma pháp sư này cầm trong tay bạch cốt ma pháp trượng, lẳng lặng lẳng không. Áo choàng ma pháp rộng thùng thình theo gió phất phơ mang lại cảm giác vô cùng quý dị.

Càng làm cho Đỗ Duy khó nghĩ chính là con đường phía trước còn có phục binh! Hai con tuấn mã đứng giữa đường, con ngựa bên trái trên lưng không có bóng người, hiển nhiên là do tên hắc ám ma pháp sư cười, mà con bên phải là một gã kỵ sĩ mang khiên giáp màu bạc ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa. Trên khiên giáp màu trắng được khắc đầy hoa văn hoa lệ khiến vừa nhìn đã thấy ngay không phải vật bình thường. Hắn cầm trong tay một thanh trường kiếm màu bạc là thứ bất lợi cho kỵ sĩ khi ngồi trên lưng ngựa. Từ phía xa, Đỗ Duy đã có thể cảm giác được trên thân kiếm tản mát ra hàn khí lạnh liệt! Đỗ Duy chỉ nhìn thoáng qua đã cảm giác tinh thần lực chính mình phảng phất như bị một đạo băng tuyết hàn khí bức lui, toàn thân bị rung động mạnh mẽ tựa như cả đầu bị ngâm vào trong tuyết lạnh.

Một vũ khí ma pháp gia trì thật lợi hại! Đỗ Duy mặc dù đã gặp qua không ít vũ khí ma pháp gia trì nhưng tuyệt chưa thấy thứ gì nào có thể so sánh với thanh trường kiếm này! Ma lực ba động từ kiếm phong thậm chí ngay cả ma pháp sư như Đỗ Duy cũng không thể dùng ma pháp dò xét! Thanh kiếm này so với vũ khí ma pháp gia trì mà mình thấy được quả thật khác nhau!

Kiểm phong trên thanh trường kiếm này cũng kì dị, chỉ thấy một vòng văn hoa mơ hồ, mắt thường có thể thấy được hàn khí tỏa ra khiến thanh kiếm như bao phủ bởi một tầng băng sương!

Người này quả thật khuôn mặt đầy vẻ kiêu ngạo, hiển nhiên là bởi thực lực hắn quá cường đại nên không hề giấu diếm điều gì hoàn toàn khác với loại cường giả vốn giấu đầu giấu đuôi^{1/4}? Nhìn qua hắn ước chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt gầy gò, sống mũi cao cao cùng với bờ môi mỏng và chòm râu sạch sẽ dị thường. Nhìn chung là hắn có chút anh tuấn, nhưng sát khí trong ánh mắt quá nặng. Hắn ngồi trên lưng ngựa, bàn tay to lớn nắm chuôi kiếm rất đúng kiểu. Lúc này hắn nhìn Hoàng tử Thần cùng Đỗ Duy nói một cách nhẹ nhàng:

-Điện hạ, đã lâu không gặp.

Hoàng tử Thần giờ phút này thật ra đã tỉnh táo lại, vỗ vỗ quần áo dính đầy bụi đất do vừa ngã xuống, nói một cách thờ ơ:

-Nghĩ không ra ông anh ta nóng lòng như vậy, lại có thể đem người ra! Các hạ Rodriguez tôn kính! Phải chăng ngài cũng muốn tham dự trường đấu giữa ta với hoàng huynh ư?

Vị này là ngân giáp kỵ sĩ Rodriguez, hắc sắc mặt tĩnh lặng như nước, trong ánh mắt hiện lên vẻ không vội vã, chậm rãi gật đầu:

-Ta đã đáp ứng đại hoàng tử điện hạ, cả đời này giúp ngài làm ba chuyện, hôm nay chính là yêu cầu thứ hai, ta không cách nào cự tuyệt được.

Mà Đỗ Duy nghe thấy được Hoàng tử Thần gọi ra cái tên “Rodriguez”, trong lòng không khỏi rung mình!

Hắn từng có một đoạn cuộc sống tại Rowling bình nguyên, mỗi ngày cùng Hussein ở chung, đã từng ngẫu nhiên một lần đột phát ý nghĩ kì quái, hỏi qua Hussein một vấn đề: hắn bây giờ đã là thánh kỵ sĩ, sợ rằng tại trong hệ võ sĩ đã là đại lục đệ nhất nhân rồi chứ?

Lúc ấy Hussein trầm tư trong chốc lát rồi nói cho Đỗ Duy một đáp án:

-Nếu như đại lục này còn có võ sĩ khả năng uy hiếp với ta có, thì đó chính là người tên Rodriguez!”

Giờ phút này Đỗ Duy nghe thấy cái tên này, lập tức trong đầu hiện lên tình huống Hussein nói cho mình về Rodriguez này.

Rodriguez, bốn mươi sáu tuổi, cửu cấp kỵ sĩ - tuy nhiên đó là sáu năm trước. Nhắc tới người này, ngay cả Hussein cũng liền thở dài không thôi, hắn cho rằng người này thật sự quái dị khó lường.

Kể này tính tình cô tịch, thích độc lai độc vãng, nghe nói hần trước giờ không có bằng hữu. Hơn nữa cuộc đời của hần cũng rất kì dị. Người này nghe nói gia tộc xuất thân từ một gia đình quý tộc cổ xưa. Từ năm mười bảy tuổi hần đã bắt đầu luyện tập võ kĩ nhưng chỉ là cho đến năm ba mươi lăm tuổi, mới miễn cưỡng đạt đến tam cấp kị sĩ. Tam cấp võ sĩ, một võ sĩ bình thường chỉ cần tư chất tốt một chút, chỉ cần luyện ba đến năm năm là có thể đạt thành, nhưng hần lại liên tục hai mươi lăm năm mới miễn cưỡng thông qua khảo hạch của kị sĩ hiệp hội.

Nếu nói như vậy thì thiên phú tập võ của người này chỉ sợ rằng cũng không tính là “phổ thông” mà chỉ có thể nói là ” thấp kém”!

Tuy nhiên sau đó, hần lại một lần không thể làm người ta không ngờ trước được!

Từ năm ba mươi lăm tuổi mới đạt tới tam cấp kị sĩ, tiếp đó hần khổ luyện ba năm, trong ba năm từ tam cấp liền tới bát cấp! Cuối cùng năm bốn mươi tuổi, đã là cửu cấp kị sĩ!

Nếu như không phải có sự xuất hiện của Hussein, chỉ sợ rằng mấy chục năm qua, hần đã là thiên tài đặc biệt của đại lục!

Dành mười lăm năm mới đạt tam cấp, nhưng từ tam cấp tới cửu cấp lại chỉ mất có năm năm, tốc độ như vậy thực sự làm người ta khó có thể tin được.

Mà quan trọng nhất là trong tay hần có một thanh vũ khí được công nhận là một trong ba thanh thần kiếm của đại lục!

“Nguyệt hạ mỹ nhân!”

Nghe nói là một thanh thần khí trong truyền thuyết cuộc chiến của chúng thần tại nhân gian! Thần kiếm sắc bén vô song, uy lực kinh khủng, hơn nữa hần có độc môn băng sương đấu khí, dùng thần kiếm này thi triển ra tuyệt chiêu ” nguyệt sương chi tán tức” thì đúng là quỷ khóc thần sầu, thật khó có thể tưởng tượng được!

Lúc ấy Hussein nói rằng: “Sáu năm trước lần cuối cùng hần xuất hiện, chính là cửu cấp thực lực, nhưng khó nói được trong vòng sáu năm hần không có đột phá! Trên đại lục ngọa hổ tàng long, không phải cao thủ nào cũng có hứng thú chạy đến kị sĩ hiệp hội khảo hạch cái gì đó kị sĩ cấp bậc! Nhất là tuyệt thế cường giả, người nghĩ rằng hần sẽ như những người thường chạy đến kị sĩ hiệp hội tiếp nhận khảo hạch sao? Về phần ta là kị sĩ cực mạnh hoặc có hy vọng trở thành thánh kị sĩ thì hơn phân nửa đều do đám thần côn tự biên tự diễn tạo ra. Dù sao ta trước kia đã là thần thánh kị sĩ mà thần thánh kị sĩ đoàn muốn nâng cao ngọn cờ của mình lên thì không cách nào khác là hỗ trợ nâng ta lên cả.”

Trọng yếu nhất là Hussein đặc biệt bổ sung một câu: “Cho dù Rodriguez sáu năm qua chưa có đột phá, vẫn là cửu cấp chiến sĩ, nhưng hần trong tay có ” Nguyệt hạ mỹ nhân” thần khí, cho dù gặp ta, cũng có thực lực để liều mạng! Nếu như hần đã tấn cấp thành thánh kị sĩ .... kể cả ta trong tay có một thanh ” Nguyệt hạ mỹ nhân” thì sợ rằng cũng không phải đối thủ của hần.”

Nhớ kĩ lúc ấy nói đến thanh “Nguyệt hạ mỹ nhân”, Hussein tựa hồ đặc biệt nhắc Đỗ Duy một câu: ” Vật kia chính thức là thượng cổ thần khí, chân chánh thần khí kia cùng thanh “Vương giả chi kiếm” của người hoàn toàn khác!”.

Một kẻ thực lực cơ hồ có thể so sánh với cường giả Hussein, một người thực lực là vong linh ma pháp sư....

Đỗ Duy liếc mắt nhìn Hoàng tử Thần một cái, hai người đều cười khổ.

-Điện hạ của ta. Chẳng lẽ người bây giờ còn có thể cười được sao?

Đỗ Duy thở dài:

Ta nghĩ ngài sẽ không lưu lại chút cái gì dự phòng chứ? Nếu như ngài không dùng hết sức chỉ sợ hôm nay chúng ta sẽ chết ở nơi này.

Đỗ Duy rõ ràng từ ánh mắt vị điện hạ này thấy được một tia trầm tĩnh, bộ dáng không giống chút nào khi đối mặt thần kiếm trong tay cường giả Rodriguez

Hoàng tử Thần nhìn Đỗ Duy thở dài:

-Rodriguez giao cho ta, tên hắc ám ma pháp sư kia phải dựa vào ngài rồi! Chỉ cần kiên trì trong chốc lát, thành vệ quân vùng phụ cận sẽ phát hiện ra.”

-Bắt đầu chiến đấu!

Sống chết trước mắt Đỗ Duy không dám trộm trề. Hắc ám ma pháp sư trên bầu trời tuy khuôn mặt mặc dù bị áo choàng bao phủ không thấy rõ lắm nhưng Đỗ Duy lại có thể cảm giác được ánh mắt đối phương phảng phất đang nhìn xuyên thấu mình từ trên xuống dưới.

-Ma lực tốt lắm!

Bầu trời truyền đến một thanh âm khô khốc. Thanh âm quái dị này giống như người muốn ho mà không được, nghe xong làm cho người ta dị thường khó chịu, mà giọng nói người này còn mang theo vẻ thưởng thức:

-Ồ, người mặc áo choàng ma pháp học sĩ a, ma lực không tệ, ta rất thích đối thủ như vậy, chỉ cần ta giết chết người, lấy được linh hồn người, là có thể luyện chế ra một vong linh ma sủng cường đại rồi! Ha ha ha ha ....”

Nói xong, trên bạch cốt ma pháp trượng của hắn vô thanh vô tức phát tán ra một đoàn sương khói màu trắng tạt không trung, sau đó dần dần đọng lại trở thành một con Rồng xương. Rồng xương vô cùng lớn!

Đỗ Duy thở dài.

Có khả năng triệu hoán Rồng xương, tên hắc ám ma pháp sư này ít nhất cũng bất cấp! Lại một tên Đại ma pháp sư!

Hắc ám ma pháp sư phi thân lên đứng trên lưng Rồng xương, Rồng xương kia há miệng rộng phát ra một tiếng rồng ngâm!

Mới vừa rồi thừa dịp đối phương gọi về Rồng xương, Đỗ Duy từ túi ma pháp trong lồng ngực lấy ra lấy ra mấy quyển trục cất vào tay áo, hơn nữa trên tay mình còn có một cái nhẫn tạo thành từ Ngũ thải thạch. Theo những gì con chuột Gageu nói thì ít nhất khi so đấu ma lực, mình chưa chắc đã rơi xuống hạ phong! Hơn nữa sau lưng mình còn có một Semel! Semel và mình xem như đồng sanh cộng tử, tuyệt đối sẽ không nhìn mình bị giết chết.

163. Chương 138: Nhiều Người Là Có Thể Khi Dễ Ít Người Sao?

-Đến đây đi, một trận quyết đấu giữa ma pháp sư!

Đỗ Duy cao giọng quát!

Đối phương truyền đến một trận cười khắc khắc khắc:

-Nhóc con đáng yêu, ngươi thật làm ta hứng thú đó.

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng điểm chân xuống, đầu lâu Rồng xương há miệng ra, một đạo long tức như thiêu đốt hướng Đỗ Duy phóng tới! Đỗ Duy giơ lên hai tay phát ra một kết giới ma pháp quyển trục, ánh sáng màu bạc xuất hiện, một lưới ánh sáng ngăn trở long tức đối phương. Lúc này toàn thân Đỗ Duy đều được bao phủ bởi một tầng ánh sáng hình cầu trong suốt màu bạc.

Đây chính là cao cấp kết giới thủ hộ thần từ ma pháp quyển trục, chính là quyển trục ưa thích nhất mà Đỗ Duy lấy từ Gandalf. Cũng chính là cao cấp ma pháp quyển trục duy nhất Đỗ Duy có được! Phòng ngự ma pháp quyển trục này có thể duy trì ước chừng trong nửa canh giờ, có thể chống đỡ các hệ ma pháp công kích. Đỗ Duy tin rằng cho dù đối phương thi triển ra cao cấp ma pháp thì mình cũng có khả năng ngăn cản một lúc.

Long tức bị thủ hộ kết giới ngăn cản lập tức hoàn toàn biến mất. Hắc ám ma pháp sư kia cười lạnh, sau đó dùng ma pháp trượng trở tới, Rồng xương gào rít hướng về phía Đỗ Duy phóng đến! Đỗ Duy lập tức liều mạng né tránh, nghiêng người bay khỏi, tránh được một đòn của Rồng xương! Hắn trong tay chỉ có một

thanh thủy thủ, hơn nữa ma pháp phòng ngự kết giới chỉ có thể ngăn cản ma pháp công kích, đối với vật lý công kích lại vô dụng !

Đỗ Duy như thiểm điện liều mạng phi về phía đằng xa . Hắc ám ma pháp sư cười lạnh: ” Muốn chạy sao?”

Phía sau Rồng xương hai cánh vỗ mạnh lập tức đuổi theo.

Tốc độ bay của Đỗ Duy đã đạt đến tốc độ cực hạn, nhưng dù sao cũng không nhanh bằng Rồng xương, trong chớp lát đã bị đối phương đuổi đến. Hắc ám ma pháp sư giờ cao ma trượng, ngâm xương một chú ngữ hắc ám thộn phệ. Nhất thời Đỗ Duy cảm thấy thân thể mình bỗng nặng nề, xung quanh không khí đột nhiên xuất hiện vài vết nứt. Từ mấy cái khe nứt kì dị, sương mù hắc ám chảy ra như suối quanh bao quanh. Đỗ Duy chỉ cảm thấy thủ hộ kết giới ma pháp nhất thời rung lên, vòng sáng ảm đạm vài phần mà ma lực kết giới nhanh chóng mất đi!!

Hắc ám thộn phệ?

Đỗ Duy trong lòng phát lạnh, tên hắc ám ma pháp sư kia cũng đã thu lại ma trượng, quay mặt hét lớn tới Đỗ Duy:

-Tới!

Đỗ Duy nhìn thấy một mũi tên màu bạc đâm tới bắn lên trên kết giới rồi chợt lóe mà biến mất. Lực lượng ma pháp bị kết giới ngăn cản làm mất đi chín thành nhưng Đỗ Duy vẫn như cũ cảm thấy toàn thân đột nhiên phát lạnh, tinh thần lực phản phát như bị vật gì đâm cho một nhát mạnh mẽ. Nhát đâm này làm cho Đỗ Duy trước mắt tối sầm, chỉ trong nháy mắt cảm thấy vô cùng đau đớn trong đầu! Trận đau này mặc dù ngắn ngủi nhưng lại làm cho thân thể Đỗ Duy tê dại, ngay trái tim đang đập cũng dừng lại một chút!

Phệ tâm chú ư? Đỗ Duy không dám dừng lại, bên cạnh hắn mấy khe hở hắc ám liên tục cắn nuốt, thủ hộ kết giới lại lần nữa ảm đạm vài phần. Lúc này Đỗ Duy thấy trên mặt đất là một mảnh rừng đại thụ rậm rạp liền lập tức trốn xuống phía dưới.

Cao cấp Phệ tâm chú là thứ đặc biệt đâm phá pháp thuật thủ hộ kết giới khi ma pháp sư đối chiến. Mặc dù kết giới rất mạnh mẽ đi nữa thì Phệ tâm chú đem ma lực tụ tập thành một điểm, công phá kết giới đối phương. Do tụ thành một điểm, mặc cho ma pháp kết giới vô cùng cường đại cũng không thể hoàn toàn ngăn cản. Giống như voi lớn mặc dù mạnh mẽ, da thân vốn dày nhưng là bị mũi tên đâm thủng vậy.

Đỗ Duy chịu một đòn vô cùng khó chịu, chỉ thấy sau khi rơi xuống mặt đất thì chân đã mềm nhũn, văng đầu hoa mắt, tinh thần lực trở nên lạnh lẽo. Một đòn kia dường như đã đông cứng linh hồn hắn!

May mà loại cao cấp Phệ tâm chú này cực kì hao tổn ma lực, tên ma pháp sư kia mắt thấy một đòn không thành, bị Thủ hộ thần kết giới của Đỗ Duy ngăn trở cũng không có tiếp tục thi triển hai ,ba lần, nếu không chỉ sợ Đỗ Duy cũng đã xong đời.

Sau khi rơi xuống đất, tên ma pháp sư kia cười thân thể khổng lồ của Rồng xương gào thét lao xuống khiến đại thụ xung quanh ngã rạp xuống!

-Ôn con, người tưởng chạy trong rừng cây là có thể thoát sao?

Hắc ám ma pháp sư cười lạnh, hắn vung ma trượng lên. Lần này lại phóng ra một đoàn khí màu đen, nhanh chóng ngưng kết thành một cái khe không gian, trong khe đó truyền ra đầy tiếng rít gào!

Một con ngựa đen quanh thân thiêu đốt bởi một ngọn lửa màu đen từ bên trong xông ra, trên ngựa cưỡi một tử linh kỳ sị mang khải giáp màu đen, . Kẻ mà xương cốt toàn thân đều màu đen thể này chính là Hắc ám tử linh kỳ sị!

Triệu hoán hắc ám kỳ sị? Vong linh ma pháp của người này mạnh hơn Clark nhiều! Vẫn chưa hết, từ trong cái khe, chạy ra tới năm hắc ám kỳ sị! Sau đó, hắc ám ma pháp sư ngâm nga vài câu chú ngữ, chợt nghe thấy trận trận thanh âm từ dưới đất vang lên, trước sau trái phải nơi Đỗ Duy đứng, mấy chục xương tay phá từ dưới đất lên! Chỉ trong chớp lát, mấy chục khô lâu binh đã phá đất chui lên! Những khô lâu binh này hiển nhiên đều là hàng thượng phẩm, những bộ xương hoàn chỉnh này vừa sáng bóng lại vừa tỏa ra màu đen hắc ám, vô cùng chắc chắn. Quanh thân khô lâu còn có dấu vết loang lổ của khải giáp, vũ khí trong tay chúng bao phủ một màn khí màu đen nhàn nhạt!

-Ma pháp kết giới của người thật có khả năng phòng ngự.

Hắc ám ma pháp sư cười lạnh liên hồi:

-Nhưng đao kiếm của những tử vong sinh vật này, người phòng ngự được không chứ?

Năm cao cấp hắc ám kỳ sĩ, cùng mấy chục khô lâu binh cấp thấp!

Đỗ Duy thở dài tự nhủ:

-Khó trách ma pháp sư làm cho người ta thấy kinh khủng, nhiều tử vong sinh vật như vật thì một tiểu đoàn gặp phải cũng phải bỏ chạy!

Sau đó, hắc ám ma pháp sư đang cười lạnh, nghiêm trang nói:

- Người nói không sai, ta bay không nhanh bằng người, đánh cũng không lại. Đối với triệu hoán ma thú, biện pháp tốt nhất chính là dùng triệu hoán ma thú của mình..... Nhưng giờ ta còn chưa thể triệu hoán ma thú, cho dù có thì cũng khó có thể đối phó với nhiều tử vong sinh vật như vậy.

-Như vậy người còn không ngoan ngoãn giao ra linh hồn đi.

Hắc ám ma pháp sư khặc khặc cười lạnh:

-Để ta đem người luyện chế ra một tử vong sinh vật thượng đẳng!Ồ, ma lực của người không tệ, ta sợ là có thể luyện chế ra được một Vu yêu đấy!”

- Ừm ..... một con Rồng xương, năm hắc ám kỳ sĩ, một, hai, ba , bốn ..... hai mươi sáu khô lâu binh.

Đỗ Duy lắc đầu:

-Thực sự là nhiều người khi dễ ít người a! Chẳng lẽ đây là phương thức chiến đấu của người sao? Lấy nhiều đánh ít?

Hắc ám ma pháp sư cười lạnh:

-Nghĩ không ra người còn có một cao cấp thủ hộ thần kết giới. Nếu không, với Phệ tâm chú của ta là có thể khiến người vong mạng rồi!

Đỗ Duy gật đầu:

Ừm, đó chính là nhiều người khi dễ ít người phải không? Như vậy ..... được đấy!

Dứt lời, Đỗ Duy đứng trong thủ hộ thần kết giới, cẩn thận lấy ra từ trong ngực một cái kèn hiệu màu vàng.

Kèn hiệu màu vàng này bên trên có khắc một dạng hoa văn hình lá cây, chính là dùng một lá cây màu vàng cuộn thành. Đỗ Duy đem kèn hiệu đặt bên miệng, sau đó vận ma lực thổi vang .....

Một tiếng trầm thấp hùng hậu phát ra từ kèn hiệu, thanh âm phiêu tán ra lan khắp rừng cây! Đỗ Duy chỉ cảm thấy ma lực toàn thân cơ hồ theo tiếng vang từ kèn hiệu màu vàng mà tiêu hao tận chín thành!

Hắn lần đầu tiên sử dụng vật này, còn không hiểu cách sử dụng lắm. Số ma lực tiêu hao này vô cùng kịch liệt khiến không đủ để duy trì, hắn vội vàng lẳng lặng nạp lấy ma lực dự trữ bên trong chiếc nhẫn làm bằng Ngũ thải thạch thì sắc mặt lúc này mới tốt lên một chút.

Trong rừng cây truyền đến một loạt thanh âm ầm ào. Lập tức nghe thấy những chuỗi rống rung trời! Những đại thụ cao ngất xung quanh đồng thời nhích người động thân, những rễ cây khổng lồ đã rút ra từ đất đá!

Một gốc cây đại thụ biến thành một thụ nhân “đồng bạn”, khắp rừng quá nửa những cây đại thụ đều bị Đỗ Duy dùng ” Kèn hiệu sinh mệnh” hoán tĩnh! Mấy chục thân hình cực lớn cùng nhau về phía Đỗ Duy hướng tới, một thụ nhân đi qua đã một cước đem hai bộ khô lâu binh nghiền thành mảnh nhỏ!

Thấy trước sau đều có những thân hình khổng lồ của những đại thụ như những người khổng lồ thời thượng cổ. Đỗ Duy cười lạnh nhìn tên hắc ám ma pháp sư đang giật mình không nói nên lời, lạnh lùng nói:

-Nhiều người có thể khi dễ ít người, phải vậy sao?

o0o

Hoàng tử Thần đối diện Rodriguez. Rodriguez đã nhảy xuống ngựa, chậm rãi đến gần Hoàng tử Thần.

-Điện hạ tôn kính, xin thứ lỗi. Ta hôm nay nhất định phải lấy được tính mạng của ngài.

Rodriguez nhẹ nhàng giơ cao "Nguyệt hạ mỹ nhân" trong tay, một tầng băng sương, ngưng kết bên ngoài "nguyệt hạ mỹ nhân". Dưới ánh trăng, "nguyệt hạ mỹ nhân" phát ra những tia sáng ngũ sắc. Tầng băng sương kia từ từ chậm rãi biến mất, thân kiếm phản xạ lại hình ảnh lưỡi trắng non trên bầu trời trong vô cùng mỹ lệ khiến lòng người không khỏi si mê.....

- Thanh kiếm thật đẹp.

Hoàng tử Thần thở dài, thu ánh mắt trở về mà vẫn hiện lên vẻ quyến luyến không rời:

-Quả nhiên không hổ cho cái tên Nguyệt hạ mỹ nhân!

Rodriguez trường kiếm trở vào hoàng tử, khe khẽ thở dài:

- Ngài là hoàng tộc, ta sẽ cho ngài chết có thể diện. Trong lúc thanh kiếm cất lấy thủ cấp, khí lạnh trong nháy mắt sẽ đông cứng thân thể ngài, tuyệt không để ngài chảy một giọt máu tươi. Với một vị hoàng tộc mà nói thì có thể chết mà không chảy máu đó là một cái chết có thể diện.

Dứt lời, một đạo kiếm khí nhàn nhạt theo kiếm phong trên tay hần phát ra, từ phía xa tập trung hướng về thân thể hoàng tử Thần. Kế tiếp chỉ cần trường kiếm Rodrigue hạ xuống là lúc hoàng tử Thần phải rơi đầu.

-Không chảy máu mà chết, chết kiểu này rất có thể diện đấy.

Hoàng tử Thần đột nhiên cười một tiếng:

-Nhưng thế thì sao chứ? Ta còn rất nhiều chuyện chưa làm xong. Cho nên đêm nay ta không muốn chết ở chỗ này.

Vừa nói, hần đột nhiên mở vạt áo ngực ra! Phía dưới cổ trên da thịt tái nhợt của hần lộ ra một mặt dây chuyền hình thù kì lạ!

Mặt dây chuyền này có bộ dáng trường kiếm hình chữ thập, loại kiếm có hình dáng như thế này cực kỳ lâu đời. Hơn nữa nhìn qua không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, đúng là một thứ đồ cổ xưa. Mặc dù nó đã được lau hết sức sạch sẽ không hề có một chỗ rỉ sét nhưng mà vẫn có nơi màu kim loại bị biến sắc, có những nốt màu vàng của kim loại lâu năm. Trên cái dây chuyền nho nhỏ này còn được khắc họa vô số hoa văn rất nhỏ, những hoa văn này không phải những trang sức bình thường mà đều là những chú ngữ ma pháp .....

Rodriguez nhìn thoáng qua, vẻ mặt lúc đầu trấn định như đá bỗng biến sắc, thấp giọng nói:

Thủ hộ Thánh Roland ư?!

-Đúng vậy. Là Thủ hộ thánh Roland!

Hoàng tử Thần nắm lấy mặt dây chuyền này giật mạnh từ trên cổ xuống ném một cách dứt khoát xuống đất!

Oanh một tiếng, một ngọn lửa màu đỏ chớp động, ngọn lửa kia biến thành một người cao lớn 1/4? Một tiếng quát tràn ngập sát khí vang lên, bên trong ngọn lửa bỗng xuất hiện một thân ảnh to lớn! Một võ sĩ toàn thân đều phát ra quang ảnh trong ngọn lửa hiện ra, thân thể hần dường như quá nửa là lửa cháy trong suốt. Vóc người hần hùng vĩ tràn đầy khí chất sát phạt, trên người mặc một bộ khải giáp đã nứt vỡ như đã tồn tại hàng nghìn năm. Tuy vậy phía trên khải giáp này mặc dù đầy vết chém của đao kiếm nhưng lại mang theo khí thế vô hạn trấn áp người khác!

-Thủ hộ Thánh Roland kị sĩ vĩ đại! Trong dây chuyền này có lực lượng phong ấn do mười hai thành viên thánh kị sĩ thần bí năm đó do Aragon bệ hạ chỉ huy, mỗi người hiến ra một nửa máu tươi của chính mình cùng một tia thần thức mà chế tạo ra ma pháp sinh vật! Roland đế quốc hoàng thất thủ hộ thần!

Hoàng tử Thần sắc mặt tái nhợt nhưng ánh mắt lại mang theo một tia cuồng nhiệt!

Hỏa võ sĩ kia trong mắt là một ngọn lửa đang thiêu đốt, đứng từ xa nhìn Rodriguez. Mặc dù cách khoảng hơn mười thước nhưng là khí thể sát phạt này lại làm cho người cường hãn như Rodriguez cũng không nhìn được phải lùi ra phía sau từng bước!

Rodriguez sắc mặt vô cùng trầm tĩnh, hai tay nắm chặt lấy kiếm, thân thể chợt vụt tới. "Nguyệt hạ mỹ nhân" giống như ánh trăng mang theo ánh sáng mê hoặc hạ xuống .....

Khanh!

Thân thể Rodriguez chấn động, chỉ cảm thấy trên trường kiếm truyền đến một cỗ lực lượng thật lớn làm mình khó có thể kháng cự. Hắn không nhìn được lui ra phía sau từng bước, mỗi bước đều đạp vỡ mặt đất bên dưới!

"Nguyệt hạ mỹ nhân" bị một thanh hỏa diễm trường kiếm cũ nát trong tay hỏa võ sĩ kia chặn đứng!

Rodriguez hừ một tiếng, toàn thân hắn đột phát một đoàn ngọn lửa màu vàng! Đúng là biểu tượng cho cấp bậc võ sĩ cao nhất Roland đại lục - biểu tượng thánh kỵ sĩ !

Sau Hussein, quang huy màu vàng của thánh kỵ sĩ một lần nữa xuất hiện trên Roland đại lục!!

Được đầu khí màu vàng từ Rodriguez thiêu đốt, ánh trăng trên "Nguyệt hạ mỹ nhân" trong tay cũng dường như càng nồng đậm! Vô tận hàn sương phát ra liên tục, khí lạnh khó khăn lắm mới đối kháng nổi ngọn lửa hùng hực trên người hỏa võ sĩ!

-Rodriguez các hạ, ta đoán không sai, sáu năm trôi qua ngài quả nhiên đã trở thành thánh kỵ sĩ a!

Hoàng tử Thần đã suy yếu ngồi dưới đất nhưng vẫn mỉm cười nói:

-Nhưng chính ma pháp sinh vật này được dùng máu tươi cùng thần thức của mười hai thành viên trong Roland thánh kỵ sĩ đoàn luyện chế mà thành .... Mà là mười hai thành viên thánh kỵ sĩ năm đó Aragon bế hạ chỉ huy. Toàn bộ đều là .... Thánh! Kỵ! Sĩ! Đó!!"

Dứt lời, hỏa võ sĩ kia như cũng cảm ứng được sự cường đại của đối thủ, đột nhiên rít gào một tiếng, lửa trên toàn thân nguyên bốn màu đỏ, trong nháy mắt biến thành màu vàng! !

Rodriguez kinh hãi:

- Không thể nào! Một ma pháp sinh vật cũng là thánh giai !?!

Hai luồng đầu khí màu vàng tỏa sáng, ánh trăng trên bầu trời bỗng mất đi vẻ lộng lẫy vốn có.....

164. Chương 139: Cuộc Chiến Không Cân Sức.

Hơn chục gã người cây khổng lồ dưới sự chỉ huy của Đỗ Duy đang bao vây chặt con Rồng xương to lớn kia. Rồng xương mặc dù thân thể khổng lồ nhưng đã bị bốn người cây to lớn nắm chặt không thể cử động được. Con rồng này trong cơn giận giữ cố gắng quẫy đạp đã phun ra một đạo lung tức đốt cháy hoàn toàn một người cây. Người cây bị đốt kêu lên lên thê thảm ngã xuống, tuy nhiên Rồng xương chưa kịp phun ra đạo long tức thứ hai đã bị một người cây nện một phát thật mạnh ở đầu khiến xương cốt đều vỡ vụn. Đám người cây liền thừa thế xông lên tóm lấy đuôi cùng hai chân của nó, thậm chí gã người cây bị đốt cũng cố gắng ngã đè lên người của Rồng xương.

Sau một hồi gào rít phấn nộ thì mặc dù Đỗ Duy bị thiệt hại bốn người cây nhưng Rồng xương kia cũng đã bị đánh đến tan nát.

Vong linh hắc ám ma pháp sư đã sớm bay lên cao, nhìn thấy cảnh tượng như vậy không khỏi cảm thấy đau lòng. Một bộ xương rồng hoàn chỉnh như vậy đã tiêu tốn của hắn không biết bao nhiêu tài sản, hơn nữa hắn còn phải sưu tầm rất nhiều ma pháp tài liệu để tu bổ những chỗ hư hỏng trên xương rồng thì mới thành hình dạng như hôm nay. Vậy mà đáng tiếc sủng vật yêu thích nhất của hắn lại bị Đỗ Duy dẫn nhập vào trong rừng cây này.

Nếu như là bay trên trời thì cho dù số lượng người cây có nhiều hơn nữa Rồng xương cũng còn thể dựa vào ưu thế ở trên không mà đánh ngang tay được, nhưng là ở trên mặt đất thì chưa kịp bay lên Rồng xương đã tiêu đời mất rồi.

Về phần Vong linh hắc ám kị sĩ và Khô lâu binh thì bởi vì quá bé mà chỉ trong chớp lát đã bị người cây đập bằng.

Những gã Hắc ám kị sĩ này vẫn còn có chút điểm lợi thế, ngọn lửa màu đen tử vong trên người còn có thể gây ra đôi chút thương tổn với đám người cây. Hơn nữa một vài nhát kiếm mang theo hắc điểm là có thể chém ngã một người cây. Tuy nhiên số lượng người cây mà Đỗ Duy nắm trong tay nhiều lắm. Nhờ vào “Kèn hiệu tính mạng” mà một nửa khu rừng này đã bị hắc hoá tỉnh.

Trên bầu trời Hắc ám vong linh ma pháp sư cũng đã nổi điên rồi, trong lòng hắc hiện đầy hận ý. Phải biết là Vong linh hắc ám ma pháp sư mặc dù lợi hại nhưng là Rồng xương kia cùng với mấy hắc ám kị sĩ quả thật là đã tổn hao nhiều năm tâm huyết của hắn. Mặc dù là mấy bộ xương khô này triệu hồi có vẻ dễ dàng nhưng quả thật là đã tổn hao không biết bao nhiêu công sức của hắn. Vậy mà tâm huyết nhiều năm bị hủy như thế khiến hắn không thể không liều mạng với Đỗ Duy.

Lúc này hắn dường như đã mất đi lí trí, hắn đang phiêu hốt giữa không trung cười lạnh nhìn Đỗ Duy trong kết giới Thủ hộ thần kia. Hắn bất chấp mọi thứ mở rộng hai tay, miệng ngâm nga liên tục một loại chú ngữ. Lúc này toàn thân hắn phát ra một lượng lớn hắc khí, hắc khí này ngưng đọng càng lúc càng nhiều cơ hồ nhuộm đen cả mảng trời kia.

Hắc khí này bao phủ tại đỉnh đầu Đỗ Duy, tựa như vật sống bắt đầu cử động. Sau đó, hắc khí bắt đầu phát ra những tia chớp màu tím...

Đỗ Duy mặc dù không biết đây là loại ma pháp gì nhưng đã cảm giác được sự nguy hiểm trong đó, lúc này đám mây đen trên trời càng lúc càng hạ thấp xuống đến nỗi thậm chí da thịt cũng đã cảm nhận thấy. Bỗng có một người cây bị đám mây này chạm vào lập tức khô héo đi, giống như là toàn bộ tính mạng của hắn bị hút mất vậy!

Rất nhanh sau đó một người cây đã bị hút hết sinh lực trở thành một cái cây khô, toàn bộ lá xanh cũng đã vàng úa. Nó ngã xuống đánh ầm một tiếng, thân thể đã hóa thành vô vàn mảnh nhỏ.

Thật là một loại ma pháp đáng sợ!

Đỗ Duy vô cùng sợ hãi!

Hắn lại không biết rằng gã vong linh ma pháp sư này bị chọc giận đã mất đi lí trí, hắn dám sử dụng vong linh hắc ám ma pháp cao cấp “Thôn phệ không gian!”

Đây là một loại hắc ám ma pháp có quy mô công kích lớn. Trong phạm vi bao phủ của ma pháp thì tất cả các sinh vật có tính mạng lực đều sẽ bị đám sương mù màu đen này hấp thụ đến kiệt quệ!

Loại cao cấp ma pháp “Thôn phệ không gian” có quy mô lớn này đã bị ma pháp công hội cấm đoán một cách rõ ràng! Trong lịch sử từng lưu lại một số hắc ám ma pháp sư tà ác sử dụng loại ma pháp có quy mô lớn này giết hại rất nhiều sinh linh, hấp thụ lấy linh hồn để luyện chế ma pháp sinh vật gây ra không ít tai nạn.

Gã hắc ám ma pháp sư tu luyện loại ma pháp này cũng không dám lộ ra ngoài, bởi vì một khi bị ma pháp công hội phát hiện ra sẽ lập tức bị đuổi giết. Tuy nhiên hôm nay hắn quả là bị lật thuyền, lại còn bị một gã ma pháp sư tuổi còn trẻ hủy diệt nhiều vong linh ma pháp sinh vật của mình như vậy nên mới mất đi lí trí!

o0o

Hoàng tử Thần về mặt bình tĩnh, hắn khoanh chân ngồi dưới đất. Huy chương Thánh Roland thủ hộ tạo ra một màn ánh sáng bao phủ hoàn toàn lấy hắn đương nhiên là chắc chắn hơn nhiều so với Thủ hộ thần kết giới của Đỗ Duy! Hắn cứ như vậy lẳng lặng nhìn Rodriguez và ma pháp sinh vật thủ hộ Thánh Roland đánh nhau quyết liệt!

Lúc này xung quanh con đường đã trở thành một đám hỗn độn. Vô số cây cối đã bị đầu khí đánh ngã, trên mặt đất đầy những hầm hố; tất cả đều do hai cường giả cấp thánh giai quyết đấu sống chết tạo ra!

Rodriguez sắc mặt âm trầm, dưới ánh trăng băng tuyết trên Nguyệt hạ mỹ nhân trông vô cùng sáng chói. Băng tuyết phủ ra ánh sáng các màu chiếu sáng khắp nơi, ngay cả khải giáp màu bạc của hắn bây giờ cũng trở nên vô cùng hào nhoáng.

Đấu khí màu vàng cùng với ánh sáng từ Nguyệt hạ mỹ nhân khiến gã thánh kỵ sĩ này trở nên vô cùng hoa quý.

Tuy vậy trong lòng của Rodriguez lại dao động rất mãnh liệt.

Kẻ hắc đối mặt là thủ hộ thần của hoàng thất Roland đế quốc, chính là thần khí cực mạnh do Aragon lưu lại để bảo vệ hoàng thất! Một ma pháp sinh vật cấp thánh giai!

Lại một lần nữa, ma pháp sinh vật kia rít gào chém xuống một kiếm, Rodriguez ra sức đỡ kiếm này! Một tiếng Ầm kinh thiên động địa vang lên, hai đạo đấu khí màu vàng va chạm một cách kịch liệt tạo ra khí lưu tán ra bốn phía khiến cây cối xung quanh đều ngã rạp.

Một tảng đá lớn ban đầu vốn lạnh lẽo đã bị đánh thủng một lỗ lớn! Ma pháp sinh vật toàn thân bao phủ đấu khí màu vàng này mặc dù là một bất tử sinh vật nhưng lại có truyền thừa kinh nghiệm chiến đấu của những Thánh kỵ sĩ Roland. Mặc dù Rodriguez biến chiêu hay dụ địch như thế nào thì đối phương đều có thể nhìn ra khiến hắn dù đánh hết sức cũng chỉ ngang bằng với đối phương. Hắn vốn là một thánh kỵ sĩ lại bỗng nhiên bị một ma pháp sinh vật ngăn cản khiến cho lòng kiêu hãnh của Rodriguez cực kỳ tổn thương.

Khí tức lạnh lẽo của Nguyệt hạ mỹ nhân mặc dù lợi hại nhưng là đối mặt với kẻ toàn thân là lửa này lại không có tác dụng gì. Mỗi kiếm của Rodriguez mặt dù phát ra hàn sương hòa lẫn với băng tuyết khiến người ta vô cùng sợ hãi, thậm chí ngay cả những vật ở phía trước đều bị đóng kết thành băng nhưng là đối diện với ma pháp sinh vật toàn thân đầy lửa này thì băng tuyết lập tức bị tan chảy.

Rodriguez trong lòng đã có quyết định, hắn đột nhiên không tiến lên mà rút lui ra xa hơn mười thước. Trường kiếm Nguyệt hạ mỹ nhân của hắn phát ra một đạo hàn khí liên tục mạnh mẽ hướng về ma pháp sinh vật kia. Ma pháp sinh vật đối mặt với cơn sóng hàn khí kia lập tức gào lớn giờ ngang kiếm lên.

Đợt sóng hàn khí đã bao phủ hoàn toàn ma pháp sinh vật, tuy vậy nó lại không lùi một bước nào! Hàn khí chảy ra như suối kia đã bị đấu khí hoàng kim của ma pháp sinh vật hoàn toàn triệt tiêu. Sau khi làn sóng hàn khí tiêu tan thì mặt đất đã bị bao phủ bởi một lớp băng lạnh, chỉ có duy nhất ma pháp sinh vật đứng trong đó. Hoàng kim đấu khí của ma pháp sinh vật vẫn không ngừng phát ra, nó ngang nhiên đứng từ phía xa nhìn Rodriguez.

Rodriguez cũng đã sớm biết chiêu thức này không làm gì được đối phương, nhưng lợi dụng chiêu này thì đấu khí toàn thân của hắn đã tập trung vào Nguyệt hạ mỹ nhân! Lúc này mũi kiếm của tuyệt thế thần binh Nguyệt hạ mỹ nhân phát ra những thanh âm ông ông đầy chấn động!

Hàn khí quanh thân Rodriguez bắn ra bốn phía, thậm chí ngay cả không khí xung quanh cũng đã ngưng kết tạo thành vô số hạt băng! Hoàng tử Thần ngồi tại bên trong của thủ hộ kết giới, hắn vốn là người lạnh lẽo nên vừa nhìn đã biết Rodriguez đã muốn liều mạng rồi! Vị truyền kỳ kỵ sĩ này sợ rằng sẽ thi triển tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn là “Sương nguyệt chi thán tức”!

Hoàng tử Thần mặc dù bên ngoài vẫn bình tĩnh nhưng là trong lòng đã vô cùng bất ổn. Tuyệt chiêu “Sương nguyệt chi thán tức” của Rodriguez danh chấn đại lục, cũng đã tiêu diệt không biết bao nhiêu cường giả! Ma pháp sinh vật Thánh Roland thủ hộ mặc dù cường đại nhưng là dù sao cũng chỉ là một ma pháp sinh vật. Mặc dù thủ hộ bảo khí này là đồ vật truyền từ đời này sang đời khác của hoàng thất Roland đế quốc vốn đều là nằm trong tay của các hoàng đế; nhưng là lần này phụ hoàng sủng ái mình đã phá lệ đem đồ vật này lên lút đưa cho mình vốn đã bao hàm ý truyền ngôi rồi!

Hôm nay nếu như không thể giết Rodriguez ở chỗ này để hắn có thể nói chuyện mình có đồ vật này cho đại ca thì chỉ sợ về sau đại ca càng kiêng kỵ mình!

Đấu khí của Rodriguez đã tập trung đến mười phần, hắn đang chuẩn bị thi triển tuyệt chiêu có uy lực mạnh nhất thì đột nhiên trong lòng hắn vô cùng chấn động, hắn mơ hồ cảm nhận được một cỗ khí tức hắc ám ma pháp cường đại từ phía xa truyền đến. Khí tức ma pháp này quả nhiên cường đại khiến trong lòng Rodriguez vô cùng chấn động! Loại ma pháp hắc ám này vốn khiến lòng người sợ hãi cùng cực!

Rodriguez lập tức nhận ra đây là do gã hắc ám ma pháp sư đồng bọn của mình thì triển ra!

-Quá ngu ngốc!

Trong lòng hắc ám to một tiếng!

Nơi này là để đồ! Ở xung quanh để đồ thì triển hắc ám ma pháp mạnh mẽ như thế không phải sẽ đánh động ma pháp công hội sao!

165. Chương 140: Hai Thân Phận

Rodriguez không dám chậm trễ nữa, chuyện này nếu như kinh động đến ma pháp công hội sẽ vô cùng phiền phức! Hắc không cam lòng nhìn thánh gi ma pháp sinh vật đang đứng ở đằng xa kia.

Hừ! Từ lúc mình có được thành công trong võ thuật đến nay mới có thể có cơ hội gặp một cường giả tương đương như vậy! Một thánh giai cường giả có thể quyết chiến với một thánh giai cường giả khác chính là tâm nguyện cả đời của người học võ! Đáng tiếc là hôm nay đã không xong rồi, gã ma pháp sư đồng bọn kia quả là quá lỗ mãng!

Hắc thở dài, đột nhiên thu liễm toàn bộ đấu khí quanh thân, nhìn Hoàng tử Thần đang đứng ở xa nói:

-Điện hạ, hôm nay chấm dứt ở đây nhé, ngài có Thánh Roland thủ hộ thần bảo vệ quả thật khiến ta thất bại rồi! Có điều bởi vì chuyện này chưa làm xong nên sau này Đại hoàng tử sẽ hơn phân nửa là mời ta tiếp tục đối phó ngài!

Nói xong, Rodriguez liền xoay người rời đi, hắc vừa nhảy lên trên không đã hoàn toàn biến mất. Một thân ảnh màu bạc hướng đến chỗ Đỗ Duy và hắc ám ma pháp sư đang chiến đấu kia.

Hoàng tử Thần lúc này mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Thánh Roland thủ hộ thần mặc dù lợi hại nhưng là có một nhược điểm lớn nhất, đó là ma pháp sinh vật này được tạo ra với nhiệm vụ là bảo vệ. Nếu gặp phải công kích của địch nhân đương nhiên sẽ bảo vệ mình nhưng là không có cách nào truy kích ngược lại. Khi triệu hồi về thủ hộ thần thì ma pháp sinh vật này sẽ chỉ bảo vệ bên cạnh mình mà không thể rời đi xa.

Hơn nữa, nếu như hết thời gian quy định thì ma pháp sinh vật sẽ biến mất. Chỉ cần đánh thêm nửa canh giờ nữa thì sẽ đến hết thời gian, như vậy lúc đó Rodriguez có thể dễ dàng giết chết mình.

Hoàng tử Thần đứng từ dưới đất lên, mắt nhìn về phía Rodriguez đang đứng ở phía xa, hắc mơ hồ cảm nhận được chấn động mãnh liệt đầy kinh khủng của hắc ám ma pháp, thở dài nói:

-Đỗ Duy....chỉ sợ hắc gặp phiền phức lớn rồi!

Đỗ Duy hiện tại quả thật đang gặp phiền phức lớn!

Hắc ngồi tại bên trong kết giới thủ hộ thần, ở xung quanh hắc những người cây được hắc gọi ra đều đã bị hút sạch đến khô kiệt mà ngã xuống.

Mà loại sương khói ma pháp màu đen này bao phủ xung quanh kết giới của hắc khiến quang huy kết giới trở nên vô cùng ảm đạm. Ánh sáng ngày càng yếu đi đến mức chỉ sợ có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Trong đám mây đen trên bầu trời thỉnh thoảng vang lên tiếng cười độc ác của gã hắc ám ma pháp sư:

-Nhóc con! Người phá hủy nhiều ma pháp sinh vật của ta như thế, vậy dùng mạng của người trả lại đây! A, cái đồ vật kèn hiệu kia cũng là một vật rất tốt, có thể bù đắp cho tổn thất của ta!

Hừ, người muốn Kèn hiệu sinh mệnh sao? Đỗ Duy trong lòng lúc này rất tức giận nhưng không làm gì được. Mặc dù ma lực của mình không tệ nhưng là ma pháp học được quá ít. Hơn nữa lại không có tu luyện qua hệ thống ma pháp một cách chính thức nên đối mặt với loại vong linh ma pháp cao cấp này hắc chẳng biết gì cả, ngay cả cách phản ứng lại như thế nào cũng không biết nốt.

Trong lúc Đỗ Duy đang trùng ngập nguy cơ thì đột nhiên trong làn khói đen kia xuất hiện một đạo ánh sáng màu vàng, bên trong ánh sáng ẩn hiện một thân ảnh. Người này phá mở trực tiếp khí đen mà vào,

sương khói màu đen có thể thôn phệ tất cả nguyên tố tính mạng hóa ra lại không cách nào làm tổn thương người này đến nửa phân!

Rodriguez không để ý bất kì điều gì nhảy vào bên trong màn khói này, hắn phi nhanh đến trước mặt ma pháp sư quát lớn

-Người điên rồi! Nơi này là đế đô! Nếu đánh động ma pháp sư chấp pháp đội thì cả ta và người đều gặp phiền phức lớn!

Gã hắc ám ma pháp sư kia đang giận dữ, muốn phản bác vài câu thì đột nhiên nghe thấy từ bầu trời phía xa vọng lại những tiếng rít như dao đâm! Phương hướng thanh âm vô cùng quỷ dị nọ vọng đến chính là đế đô!

Hắc ám ma pháp sư vận dụng Ứng nhân thuật nhìn về hướng đế đô. Dưới tác dụng của ma pháp hắn thấy cách đây vài dặm trên bầu trời có bốn người mặc áo bào đen của ma pháp sư, đội nón chóp nhọn, huy chương trên ngực kia chỉ ra bọn họ chính là khắc tinh của ma pháp sư: Chấp pháp đội của ma pháp công hội.

Hắc ám ma pháp sư trong lòng hoảng hốt vội vàng kêu lên:

-Chúng ta đánh động lũ quái vật này rồi, mau rời đi!

Nói xong, hắn nhanh chóng ngấm xương một đoạn chú ngữ, đám khói màu đen lập tức vô thanh vô tức bị hắn hút vào bên trong người. Mặc dù vẫn còn khá nhiều khói đen chưa bị thu hồi nhưng hắn đã bị Rodriguez lôi chạy đi rồi.

Bốn ma pháp sư chấp pháp đội bay đến rất nhanh, khoảng cách vài dặm mà bọn họ vượt qua chỉ trong chớp lát! Đỗ Duy ngồi dưới đất nhìn bốn bóng đen ở trên trời đang thu hồi hắc khí còn sót lại. Bốn gã này đều bao phủ trong trường bào màu đen trông như bốn u linh vậy! Tinh thần lực của Đỗ Duy có thể cảm giác được bốn đạo thần niệm âm lãnh đang tìm tòi xung quanh mình. Thậm chí ngay cả thủ hộ thần kết giới cũng không thể ngăn trở được, bốn đạo tinh thần lực này dễ dàng đột phá kết giới trực tiếp quét qua người mình!

Đỗ Duy tại ma pháp công hội đã từng chịu cay đắng trước đám quái vật này nên hắn biết rằng bọn họ có một loại khả năng đặc biệt để đối phó với ma pháp sư. Vì thế hắn không dám dùng tinh thần lực chống lại mà trái lại ngồi ở bên trong thủ hộ thần kết giới. May mắn là đám quái vật này không có chút hứng thú gì với Đỗ Duy, sau khi tìm tòi một lúc bọn chúng rít lên vài tiếng rồi bay về phía xa.

Đỗ Duy ngồi một lúc nữa mới đứng lên, thở phào nhẹ nhõm. Lúc này toàn thân hắn như vừa từ trong nước ra, quần áo đều ướt đầm. Tinh thần lực hắn hao phí quá độ nên không khỏi cảm giác bị choáng váng, hắn vội vàng hấp thụ thêm ma lực từ chiếc nhẫn thì mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Giờ phút này xung quanh đã trở nên vô cùng yên tĩnh. Ở phía sau ngọn núi xa xa kia có le lói đôi chút ánh sáng báo hiệu mặt trời đã sắp mọc lên.

Đỗ Duy phải hết tro bụi dính trên người, trận chiến tối hôm qua quả là quá kinh hiểm. Lần đầu tiên mình quyết đấu sinh tử với một cao cấp ma pháp sư lại là loại ma pháp sư kinh khủng nhất: vong linh hắc ám ma pháp sư. Chính mình cũng quả là đã quá lỗ mãng, nếu như đối phương không mau chóng rời đi thì chắc chắn là mình đã chết rồi!

Trong lòng Đỗ Duy thầm nghĩ sau lần này gặp phải loại địch nhân như thế này sẽ không lỗ mãng như vậy nữa!

Trong không khí vẫn còn lưu lại một chút hắc khí bay lẫn quần phía trên những gốc cây héo úa kia. Lúc này nhìn lại phương viên xung quanh vài trăm thước thì bên trong tất cả sinh linh tính mạng đã héo úa tàn rũ rã, cây cối hoa cỏ trên mặt đất đều đã chết!

Mặt trời lộ dạng một chút ra từ phía sau của ngọn núi, hắc khí còn lại vừa bị ánh mặt trời chiếu vào liền tán ra phía xung quanh giống như vô cùng sợ hãi vậy, bỗng nhiên chúng như bị cái gì hấp dẫn đều ngưng tụ bay về phía Đỗ Duy.

Đầu tiên Đỗ Duy rất sợ hãi, nhưng là hấn lập tức phát hiện ra lực lượng của đám hắc khí còn lưu lại này quá nhỏ, căn bản không tạo thành thương tổn gì với mình, chỉ là bám một chút lên bề mặt của kết giới thủ hộ thần.

Đám hắc khí này vẫn còn ẩn chứa một loại ba động kì dị, thậm chí còn mơ hồ phát ra tiếng kêu thê lương...Vong linh ma pháp quả nhiên là quỷ dị, đám sương khói ma pháp này dường như lại tự có ý thức riêng?

Thật ra loại khí đen này đêm nay hấp thu rất nhiều nguyên tố sinh mệnh, từ hoa cỏ cây cối đến bất cứ loại sinh mệnh gì, gã ma pháp sư hắc ám kia mặc dù bị hao tổn không ít ma pháp sinh vật. Thậm chí ngay cả Rồng xương cực mạnh cũng đều bị hủy đi, nhưng là cũng không phải thiệt hại quá nhiều bởi loại khí đen này khi hấp thụ tính mạng nguyên tố cũng đã được bổ sung không ít ma lực.

Đỗ Duy trong lòng chấn động, đột nhiên nhớ ra khi tại ma pháp công hội mình có mua một quả thủy tinh cầu hệ hắc ám, giờ phút này nhìn đám sương khói màu đen xung quanh này không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào hấn lấy quả thủy tinh cầu kia ra.

Hấn vừa lấy ra đồ vật này lập tức ngây người ra! Hấn căn bản không hề thi triển bất kì loại ma pháp nào cũng không hề có biện pháp thao khống nào (sự thật là Đỗ Duy chưa hề học qua ma pháp vong linh hắc ám cũng như không biết cách nào sử dụng). Nhưng là đám hắc khí này dưới ánh sáng mặt trời giống như không biết phải chạy đi đâu, khi thấy Đỗ Duy lôi ra quả cầu thủy tinh liền bay nhanh đến chỗ đấy. Chỉ trong chốc lát toàn bộ đám hắc khí đã bị thủy tinh cầu hút sạch không sót lại chút nào.

Đối mặt với chuyện kì quái như vậy, Đỗ Duy đầu tiên là nhìn chăm chăm vào quả thủy tinh cầu. Quả cầu vốn lúc đầu trong suốt giống như là bị nhiễm mực vậy. Một khối khí màu đen tại bên trong quả cầu đang phiêu du trôi nổi. Chỉ một lát sau toàn bộ khí đen đã bị quả thủy tinh cầu hấp thụ hoàn toàn, mà quả cầu thì gần như đã thành màu đen! Nguyên khi đầu quả thủy tinh chỉ bị nhiễm đen thì giờ phút này màu đen đó giống như đang phát sáng lên, óng ánh như lụa vậy!

Đỗ Duy đương nhiên không hiểu, hấn định khi trở về sẽ hỏi Gageu chuyện này. Có lẽ con chuột kia biết chuyện gì xảy ra ở đây.

Hấn chờ một chút nữa thì hoàng tử Thần cũng đã dẫn người tìm đến.

Một đội mấy trăm cận vệ quân để đô cùng với gã Chick bị thương nữa, thậm chí còn có xe ngựa mang theo bốn nữ ma pháp học đồ đằng sau.

Chick bị thương thật sự không nhẹ, toàn thân hấn đều đầm máu bị băng bó kín người trông như một cái xác ướp vậy. Xem ra khi trở lại để đô cần tìm đến người thần điện để nhờ thi triển Dũ hợp thuật của quang minh hệ mới có thể chữa trị được.

Hoàng tử Thần mặc dù sắc mặt nhợt nhạt nhưng là nhìn thấy Đỗ Duy hấn rất vui mừng, hấn mỉm cười ôm lấy Đỗ Duy :

-Ta đoán đúng mà, đệ tử cả Gandalf đại sư làm sao có thể bị một hắc ám ma pháp sư giết chết dễ dàng được. Ta quả nhiên không nhìn nhầm người.

Nhưng mà Chick đang được người đỡ khi nhìn thấy cây cung trên người Đỗ Duy không khỏi kinh hãi kêu lên:

-Tịch diệt chi cung! Tịch diệt chi cung của Denaro? Người giết chết Denaro rồi sao?"

Tịch diệt chi cung? Đỗ Duy lập tức nhớ lại cao thủ đêm qua đã bị mình ám muội giết chết, gật đầu nói:

-Đúng rồi, là ta lấy được từ trên người một tên quỷ quái bị ta giết

Hoàng tử Thần liếc mắt một cái :

-Người nhận ra sao? Chính là Denaro?

-Hừm! Nếu như không phải Denaro thì làm sao có ai có thể dùng cung bắn trúng ta! Hừm!

Ánh mắt Chick nhìn trường cung trên tay Đỗ Duy rất phức tạp:

-Hơn nữa ta còn biết Tịch diệt chi cung là bảo vật do Đại hoàng tử tặng cho Denaro , nếu như không phải nhờ cây cung này thì làm sao cung thủ hàng đầu đại lục có thể là đầu nhập dưới trướng Đại hoàng tử Soura được!

Hoàng tử Thần vỗ tay cười to:

-Đại ca của ta à, tối hôm qua là người đã tổn thất không ít. Bị tổn thất nhân mạng lại còn bảo bối như thế này nữa.

Nói xong hần nhìn Đỗ Duy:

-Nếu như cây cung này là do ngài chiếm được, vậy là từ nay nó là của ngài.”

Chick vẫn còn không cam lòng, thở dài nói:

-Thật đáng tiếc, đây chính là ma cung nổi danh khắp đại lục, là vũ khí tốt nhất để đối phó với ma pháp sư. Trong lịch sử đã có không biết bao nhiêu ma pháp sư chết dưới cây cung này, hôm nay lại lạc vào tay một vị ma pháp sư...

Lợi khí chuyên môn đối phó với ma pháp sư? Hai tròng mắt của Đỗ Duy sáng bừng lên, hần cười nói:

-Đồ vật này ta quả không thể nhìn thấu....Chỉ có cung mà không có mũi tên...”

-Ngài làm sao biết được chứ..

Chick lắc đầu

- Cây cung này thực ra không cần mũi tên.

Hoàng tử Thần cười ha ha nói:

-Tốt lắm, Chick, không nên nhiều lời nữa. Trời đã sáng rồi, chúng ta cần nhanh chóng trở lại để đồ nào

Dưới sự bảo vệ của cận vệ quân, đoàn người đã về đến đế đô. Hoàng tử Thần đối đãi với Đỗ Duy rất nhiệt tình. Hiển nhiên là nhờ năng lực của Đỗ Duy có thể đối phó với một hắc ám ma pháp sư lợi hại nên hần đánh giá Đỗ Duy càng cao hơn. Đỗ Duy bị dây dưa thế này chỉ muốn mau chóng trở về nhà, mặc dù hần vẫn còn nhiều vấn đề đang nghi vấn trong lòng.

Hần lại một lần nữa rõ ràng nhược điểm lớn nhất của việc ẩn nấp trước kia: Đó là hần hiểu quá ít về tình hình đế đô!

Hoàng tử Thần đưa Đỗ Duy về đến tận phủ bá tước. Đỗ Duy vừa mở cửa thì nhìn thấy thị vệ trưởng Alfa đứng ở đó nhìn chăm chăm vào hần. Vị thị vệ trưởng của gia tộc Rowling sắc mặt rất khó coi, thấp giọng nói:

-Đỗ Duy thiếu gia, bá tước đại nhân muốn gặp người ngay bây giờ.

Ánh mắt đảo qua nhìn thấy Tịch diệt chi cung phía sau Đỗ Duy, Alfa đột nhiên biến sắc, trên mặt lập tức có vài phần mất tự nhiên, thậm chí là còn có chút hoảng hốt cúi đầu xuống. Sau đó hần xoay người đi ở phía trước.

Lại một lần nữa Đỗ Duy đi vào thư phòng của cha.

Bá tước đại nhân tựa hồ như đã không ngủ suốt đêm nhưng vẻ mặt già nua lại không hề có một chút uể oải nào, chỉ là trong mắt tràn ngập những tia máu. Đỗ Duy đi vào phòng thì thấy bá tước đang cầm một chiếc khăn lụa khẽ lau một thanh trường kiếm.

Đỗ Duy nhận ra đây là thanh kiếm đã đi theo cha nhiều năm qua. Cha ba lần suất lĩnh hạm đội viễn chinh vùng biển phía nam đều dùng thanh bội kiếm này.

Lúc Đỗ Duy tiến vào, bá tước đại nhân liếc mắt nhìn hần một cái, cẩn thận đút kiếm vào trong vỏ kiếm rồi đưa trở lại lên giá. Sau đó ông mới xoay người lại nhìn đứa con của mình.

Ánh mắt của ông đầy thâm thúy, mặc dù cũng nhìn thấy Tịch diệt chi cung trên tay của Đỗ Duy nhưng là ánh mắt ông chỉ lóe lên một chút, sau đó bình tĩnh cầm lấy một đồ vật trên bàn đưa ra.

-Đây là đồ vật ta nhận được ngày hôm qua, có điều không nghĩ tới qua người còn không trở về nên chưa giao cho người được, bây giờ người có thể xem đi.

Đỗ Duy nhận lấy trang giấy này nhìn thoáng qua thì thấy đây là một công văn. Chữ kí phía dưới chính là của hoàng đế hiện tại Augustine VI. Hơn nữa công văn còn do đế quốc tài chính đại thần và Thống soái bộ của quân đội cùng đứng tên để phát ra!

-Đồ vật này hôm nay sẽ được công bố đến công chúng. Mà sau khi công bố thì con trai Đỗ Duy của ta sẽ trở thành tiêu điểm cho mọi người

Bá tước đại nhân thở dài:

-Tối qua người và Hoàng tử Thần ở chung một chỗ đúng không? Chuyện tối hôm qua sáng sớm nay ta đã nghe rồi...Bây giờ cận vệ quân đã bắt đầu giới nghiêm rồi. Ám sát hoàng tử... Ai dà, Đỗ Duy, người biết không? Ta cả đêm hôm qua đều không ngủ, khi biết người và hoàng tử Thần ở cùng một chỗ trong lòng ta rất lo lắng!

Đỗ Duy mặc dù không nói gì, trên mặt cũng không lộ ra vẻ gì nhưng thật ra trong lòng vô cùng hỗn loạn!

Bởi vì, công văn này viết rất rõ ràng!

“Lệnh trừ bị cho việc thành lập Đế quốc ma pháp học viện”

Ở nửa trước của công văn thì đúng là những ngôn từ đao to búa lớn. Kiểu như để bổ sung thêm lực chiến đấu cho quân đội, để cấp số lượng ma pháp sư tương ứng với khả năng chiến đấu của quân đội, từng bước mở rộng bổ sung ma pháp sư vào quân đội đồng thời cũng để phát triển ma pháp, cải thiện tình trạng số lượng ma pháp sư ít ỏi trên đại lục...lại còn...lại còn...

Nhưng là nửa phần sau mới là nội dung làm Đỗ Duy thật sự chấn động!

Ủy viên của học viện ma pháp đầu tiên sẽ do mười lăm ma pháp học sĩ đảm nhiệm! Mà tên của Đỗ Duy bỗng nhiên xuất hiện trong đó!

-Mười lăm cái tên này thì bảy thuộc về các đại biểu của ma pháp công hội! Mà bảy cái tên còn lại là bốn gã ma pháp sư từ quân đội cùng ba gã ma pháp sư cung đình! Nguyên lúc đầu chỉ có mười bốn cái tên thì ma pháp công hội chiếm bảy cái mà chúng ta cũng chiếm lấy bảy vị trí. Thế lực của hai bên như thế là đã xuất hiện cục diện ngang bằng rồi! Mà người....chính là người thứ mười lăm! Người hướng về bên nào thì sẽ phát sinh ảnh hưởng quyết định đến toàn bộ cục diện.

Bá tước đại nhân cẩn thận nhìn chăm chú con trai của mình:

-Bây giờ người đã hiểu vì sao người chưa đến để đô đã bị ám sát cũng như ma pháp công hội ra sức ủng hộ chưa?

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu đặt công văn này xuống:

-Cần gì phải có con? Con tuổi còn trẻ, không có kinh nghiệm gì, bản lĩnh cũng rất có hạn! Tại sao lại muốn con phải đảm nhiệm vị trí ủy viên gì đó của ma pháp học viện?

-Chính là bởi vì sự phụ của người

Bá tước đại nhân cười khổ

-Có lẽ người không biết rằng...đề nghị đầu tiên thành lập học viện ma pháp là Gandalf đại sư! Chỉ là ông ấy đã rời ma pháp công hội đã nhiều năm nên chuyện này mới bị quên lãng đi. Cho đến năm trước ông ta mới xuất hiện một lần! Lần đó ông ấy một mình đi vào hoàng cung đã thuyết phục xong hoàng đế bệ hạ. Đáng tiếc là sau đó bởi vì thành lập ma pháp học viện sẽ dẫn đến có rất nhiều lợi ích phải phân phối...

-Đó là điều đương nhiên!

Đỗ Duy cười lạnh nói:

-Thành lập ma pháp học viện đại biểu cho việc phổ cập hóa ma pháp sư! Hơn nữa cũng cắt đứt việc lũng đoạn của ma pháp công hội với ma pháp sư! Ma pháp công hội nói như vậy sẽ rất phản đối kế hoạch này đi

chứ? Hơn nữa ma pháp sư cho đến bây giờ đều là truyền thừa cả, bây giờ sử dụng phương thức nhà trường bồi dưỡng ra một lượng lớn ma pháp sư....bồi dưỡng ra nhiều ma pháp sư như vậy đồng nghĩa với việc tạo ra một lực lượng cường đại mới ! Lực lượng như vậy thuần phục người nào...đây mới là điều mấu chốt!

-Không sai. Chuyện này có quan hệ quá lớn cho nên phải tranh cãi nhiều năm như vậy mới quyết định được. Bá tước đại nhân cười khổ:

-Mà hai phía mặc dù cãi vã nhưng là đều thống nhất với nhau tại một quan điểm, đó là viện trưởng đầu tiên của học viện ma pháp phải do Gandalf đại sư đảm nhiệm.

À, truyền kì ma pháp sư Gandalf được cả đại lục kính trọng quả là người thích hợp nhất.

-Đáng tiếc, Gandalf lại qua đời trước khi học viện được thành lập, mà người ... chính là đệ tử của ông ấy! Cho nên không chọn người thì chọn ai?

Đỗ Duy thả công văn này xuống :

-Con còn chưa rõ lắm...Đệ tử của Gandalf không chỉ có mình con, tại sao không chọn những người khác?

Bá tước đại nhân mỉm cười:

-Bởi vì người là người trẻ tuổi nhất! Bởi vì người là con ta! Chúng ta tranh đấu cùng ma pháp công hội thì nguyên lúc đầu là bầy đầu bầy, ai cũng không đồng ý để đối phương thêm vào một người, nhưng mà sự xuất hiện của người cuối cùng đã khiến mọi người cùng đạt thành hiệp nghị! Người là con trai ta đồng thời cũng là đệ tử của Gandalf... người đại biểu cho lợi ích của hai phía! Người chính là sự lựa chọn thích hợp nhất!

-Nhưng là vì sao bây giờ cha mới nói cho con biết? Cha không phải là để đến sau lễ hội mùa hè mới nói sao?

-Thanh âm của Đỗ Duy rất lạnh lùng vang lên.

166. Chương 141: Cõi Lòng Như Vực Sâu

Đệ tử của ma pháp sư truyền kì Gandalf, ma pháp học sĩ trẻ tuổi nhất trong công hội ma pháp đại lục Rowland, con cả của trọng thần quân sự đế quốc, người kế thừa theo luật pháp của gia tộc vũ huân thế gia* Rowling (dù đã chịu sự đối xử lạnh nhạt, nhưng ít nhất hiện giờ bá tước đại nhân còn chưa có chính thức công bố tin tức loại bỏ hẳn) — Trên một chuỗi các danh hiệu đã cực kỳ sáng chói như vậy, lúc này lại thêm vào một vàng hào quang càng khiến cho người ta kính sợ : thành viên trong ủy ban nhiệm kỳ thứ nhất của học viện ma pháp đế quốc, hơn nữa qua vị trí có thể thấy, còn là một người quan trọng nhất !

(Chú thích : *vũ huân thế gia : gia tộc đã cống hiến nhiều quân công hay võ công cho đất nước)

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, dù ủy viên như hẳn cũng không có quyền lực trực tiếp ra lệnh gì cả. Nhưng khi mà trong hội ủy viên, chính quyền đế quốc và công hội ma pháp phát sinh xung đột về mặt ý kiến, hay là có cái gì đó kiểu như công văn mệnh lệnh chính thức, đứng trên lập trường của Đỗ Duy, lời của hẳn gần như có thể tạo nên tác dụng là tiếng nói quyết định.

Quyền ra một phiếu khẳng định, hay là một phiếu phủ quyết !

Học viện ma pháp một khi thiết lập, sẽ hoàn toàn thay đổi truyền thống vài ngàn năm lực lượng ma pháp sư trên đại lục bị công hội ma pháp lũng đoạn, mở mang văn hóa ma pháp, làm tăng số lượng ma pháp sư (dù sự nâng cao chất lượng vẫn còn là một câu hỏi), nhưng chỉ với điều này thôi đã đủ đẩy Đỗ Duy thiếu gia trẻ tuổi đến một vị trí đầu sóng ngọn gió.

“Con chỉ muốn biết, vì sao hiện giờ người nói cho con tin tức này.” Đỗ Duy nhìn người cha đang trầm mặc: “Con biết là trước ngày hôm nay người vốn tính đợi đến sau nghị lễ cúng tế mùa hè mới nói cho con tin tức này? À, không không, để con đoán, có lẽ người còn chưa có nghĩ tới chính miệng nói cho con. Một tin tức lớn như thế, e là sẽ do hoàng đế bề hạ tự mình tuyên bố công khai ở trên nghị thức cúng tế đó, vậy mới đủ vang dội. Con nói không sai chứ? Phụ thân đại nhân của con!”

À « Đúng là như vậy. À » Bá tước Raymond gật đầu, nhìn thật sâu đứa con của mình, ông thấy được một nét lạnh lùng trong ánh mắt của hẳn. Về lạnh lùng đó thật ra ông đã từng thấy khi năm xưa thắng trận

trở về. Lần này, đưa con từ bình nguyên (đồng bằng) Rowling về lại đế đô, sự lạnh nhạt đã được hấn cẩn thận che giấu ở sâu trong ánh mắt, nhưng vào lúc này, rốt cuộc lại biểu lộ ra một lần nữa!

Bá tước Raymond thở dài: “Trước hết ta không trả lời câu hỏi này của con, con của ta, chúng ta cần có một lần nói chuyện chân thành thẳng thắn! Thật sự thành thật!”

Â « Như mong muốn của ngài. Â » Đỗ Duy nhún nhún vai, nở nụ cười mang theo ba phần nhạo báng.

Bá tước Raymond làm như “không thấy” sự mỉa mai trong cách nói của Đỗ Duy, ông nghiêm mặt nhìn hấn, sau đó bất ngờ buột ra một câu: “Con là con của ta, đó là sự thật không cách gì thay đổi được, bất cứ người nào cũng không thể làm thay đổi: con là một phần tử của gia tộc Rowling!”

Â « ...Đúng vậy. Â » Đỗ Duy yên lặng giây lát rồi gật đầu.

“Lần này học viện ma pháp thành lập kéo theo một lực lượng khổng lồ về dưới quyền trong tương lai. Một chuyện to lớn như vậy, con phải hiểu rõ hiện giờ không chỉ mình con bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, còn có cả gia tộc Rowling, còn có bản thân ta cũng trong tình cảnh khó xử!” Giọng nói của bá tước Raymond rất nghiêm nghị: “Không sai, bản thân hoàng đế bệ hạ hay chủ tịch đại nhân của công hội ma pháp đều tán thành con là người được chọn thích hợp nhất để làm dịu đi mâu thuẫn giữa hai bên, bởi vì thân phận ma pháp sư và thân phận con cháu quý tộc của con. Có lẽ con có thể đại biểu cho lợi ích chung của hai bên, là một nhân tuyến ở giữa phù hợp nhất. Những chính trị gia thông minh sẽ không cố gắng thúc đẩy mâu thuẫn, bởi như vậy quá nguy hiểm, không có đủ sự chắc chắn, sẽ không đảm bảo gánh chịu được tổn thất to lớn khi trở mặt với đối thủ! Mà hiện giờ, hoàng đế bệ hạ cùng chủ tịch công hội ma pháp đều đang ôm cách nghĩ như thế. Dưới tình huống này, mọi người cần có sự tồn tại của một người như con, con có thể thích hợp làm giãn ra sự căng thẳng giữa các bên, trong xung đột tạo nên một điểm cân bằng nhạy cảm. Cứ như vậy, vị trí của con trong khoảng thời gian ngắn sẽ không lung lay, một chuyện tốt đối với con, nhưng...”

Đỗ Duy rất thông minh, hấn lập tức hiểu được ý tứ của cha, không đợi bá tước Raymond nói hết, hấn đã thở dài nói : Â « Nhưng đối với gia tộc Rowling mà nói, đó chính là một chuyện rất không ổn, có phải ý tứ của ngài là như vậy ? Â »

Â « Đúng vậy ! Â » Sắc mặt bá tước Raymond u ám : Â « Vì sự tồn tại của con đã kéo cả gia tộc đến một hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm ! Â »

Đỗ Duy im lặng.

Â « Con là con của ta, dù thế nào đi nữa, con đại biểu cho một phần tử của gia tộc Rowling ! Hiện giờ con hãy nhớ lại ngày con trở về, chính tại nơi đây, trong căn phòng này, ta đã nói với con những gì ? Â »

Nghe câu hỏi của cha, Đỗ Duy không chút ngập ngừng, lập tức trả lời : Â « Con nhớ khi đó tại nơi này, người đã nói bắt đầu từ hôm nay, con đã trở lại đế đô, từng hành động của con đều đại biểu cho nhà Rowling . Con còn nhớ hôm đó ngài đã cư xử hiền lành với con, đó là thứ trong mười bốn năm cuộc đời con chưa từng được hưởng thụ qua. Â »

Nói xong lời cuối cùng, Đỗ Duy nhìn thật sâu người cha, ánh mắt đó tuyệt không sắc bén nhưng lại khiến bá tước Raymond chịu không nổi nhẹ nghiêng mặt đi, tựa như lẩn tránh mục quang của con mình.

Trầm ngâm chốc lát, bá tước Raymond mới thở dài, đoạn nói: “Chính là nguyên nhân này! Gia tộc Rowling trung thành với hoàng thất, dưới mọi tình huống, chúng ta là vũ hân thể gia bảo vệ hoàng thất Rowland. Mọi vinh quang, quyền thế và nền tảng của gia tộc chúng ta đều gắn liền với lá cờ Hoa Bụi Gai của đế quốc Rowland! Mà hiện giờ, trong gia tộc chúng ta lại xuất hiện con, một nhân vật bên lề... Đúng thế, sự xuất hiện của con là một tồn tại được hoàng đế bệ hạ và chủ tịch công hội ma pháp chấp thuận, nhưng sự thừa nhận đó là chuyện bất đắc dĩ, là không còn lựa chọn nào khác! Cho nên, con được mọi người ngấm bằng lòng. Nhưng... dưới tình huống này, con cho rằng hoàng đế bệ hạ sẽ vẫn tiếp tục tin tưởng ta, tin tưởng gia tộc Rowling như trước ư?”

Câu hỏi này, Đỗ Duy không suy nghĩ quá nhiều, rất nhanh hấn đã lắc đầu.

Đáp án rõ ràng là phủ định !

Nhà Rowling xuất hiện mình, một gã đã nhuộm trên mình dấu ấn sâu dày của “trận doanh phe địch”. Như vậy, đóng vai trò là hoàng đế đế quốc, cái lão già đã ương bướng cứng đầu lại thích phô trương đó, chắc chắn sẽ sinh ra chút úy kỵ nghi ngờ đối với gia tộc Rowling, thậm chí là phản cảm.

Kẻ lãnh đạo muốn cái gì ? Chính là muốn cấp dưới tuyệt đối trung thành với mình, không hề giữ riêng thứ gì ! Cấp dưới như vậy mới được đại đa số lãnh đạo thích và tín nhiệm !

Nhưng bây giờ, gia tộc Rowling đã xuất hiện một gã như mình, dù bất đắc dĩ bị ngầm coi là “nhân vật hai mặt”, nhưng đã khiến hoàng đế sản sinh nghi ngờ đối với sự trung thành của gia tộc.

Kể cả hoàng đế vốn tín nhiệm bá tước Raymond hơn nữa, mà giờ đây, không ngờ ông đã nuôi ra một đứa con “ngiên lệch” về thế lực của trận doanh đối địch như vậy, cũng đủ làm cho hoàng đế sinh ra vài phần ác cảm đối với ông.

Con ruột của người đã biến thành người của công hội ma pháp, người vẫn muốn tiếp tục nhận được sự tín nhiệm không chút dè dặt từ chỗ ta nữa sao ?

Có lẽ, trừ phi người đó là loại lãnh tụ cấp vĩ nhân, mới có thể có tấm long bào dung ấy. Đáng tiếc thay... hoàng đế đế quốc đương nhiệm, Augustin VI, có vẻ không phải là người như vậy!

Â« Còn có cái con không biết là... Hoàng đế bệ hạ người, thân thể hai năm nay đã kém hơn trước rất nhiều, có lúc tính tình trở nên vô cùng dễ cáu, khó gần. Những năm gần đây, không có ai dám chọc giận người. Â» Trên trán của bá tước Raymond ẩn chứa chút sầu lo : Â« Mà điều càng không may là, tin rằng con đã xem nhiều sách sử như vậy cũng biết trước khi mỗi một hoàng đế qua đời đều sẽ có ý thức chèn ép những nhân vật thực quyền của quân đội, một mặt là uy hiếp, một mặt cũng là đề phòng sau khi mình chết đi sẽ xuất hiện tình huống thần mạnh chủ yếu, vị vua mới bị quyền thần biến thành bù nhìn, đó là một ví dụ thường thấy của thuật làm đế vương. Mà điều tồi tệ chính là sau khi chuyện này phát sinh, gia tộc Rowling chúng ta đã bị bệ hạ nhìn với con mắt khác, con nghĩ xem, đến lúc hoàng đế chèn ép những trọng thần phe quân đội để ra uy, sẽ chọn ai ? Â»

Đỗ Duy trầm giọng đáp : Â« Chắc hẳn là chúng ta. Â»

“Đúng mà cũng không đúng.” Bá tước Raymond cười khổ: “Theo tình thế hiện giờ, chuẩn xác mà nói là con sẽ được bệ hạ lôi kéo thậm chí đề bạt... nhưng cả gia tộc Rowling sẽ mơ hồ bị chèn ép. Vì con gắn liền với học viện ma pháp, hoàng đế không dám chọc giận con, lo lắng nhân vật hai mặt như con sẽ hoàn toàn nghiêng về công hội ma pháp, cho nên con có lẽ sẽ nhận được vài điều tốt. Nhưng gia tộc Rowling sẽ phải chịu những mất mát, chuyện chính trị từ trước đến giờ đều là như vậy. Điều này tuyệt không phải là cái mà ta lo lắng, dấu sao chỉ cần một ngày con còn đảm nhiệm chức ủy viên của học viện ma pháp, hoàng đế sẽ không làm chuyện quá đáng, vẫn phải nể mặt mũi của con, cái ta lo âu là lâu dài!”

Đỗ Duy hiểu nỗi lo của cha là rất đúng đắn.

Hình tượng của gia tộc Rowling luôn là quý tộc giàu có, nồng cốt, gắn kết chặt chẽ ở xung quanh hoàng thất, là vũ huan thể gia mà hoàng thất tín nhiệm, là một trong những trụ cột của đế quốc... nhưng tất cả điều này đều tạo dựng trên một truyền thống tốt đẹp: thuần phục đối với hoàng thất vài trăm năm nay.

Mà giờ đây, sinh ra một kẻ “nửa phản bội” như Đỗ Duy, hơn nữa còn ở trong một chuyện trọng đại như vậy, đủ đánh một lỗ hổng lớn trên hình tượng tuyệt đối trung thành của gia tộc Rowling, trở thành một vết nhơ.

“Thật ra hoàng đế cũng không cần làm gì đặc biệt, chỉ việc đợi chuyện về học viện ma pháp kết thúc... dấu sao con cũng không thể mãi mãi đảm nhiệm việc này, chỉ cần đợi con rời khỏi vị trí đó, gia tộc Rowling thật sự sẽ gặp phiền toái, thậm chí không cần hoàng đế cố ý chèn ép chúng ta, chỉ chuyện trong lòng hoàng thất ghen ghét chúng ta, không tin tưởng chúng ta nữa... Mất đi sự tín nhiệm của hoàng thất, suy sụp của gia tộc Rowling sẽ không còn xa nữa!” Bá tước Raymond cười khổ: “Đó mới là vấn đề ta lo lắng nhất.”

Đỗ Duy nhìn cha : Â« Nếu ngài đã hiểu rõ như vậy, nhất định là ngài đã nghĩ đến đối sách rồi chứ ? Â»

“Đúng vậy.” Sắc mặt bá tước Raymond rất khó coi: “Muốn lấy được niềm tin của hoàng thất thêm lần nữa... hay chính là niềm tin của hoàng đế, chỉ có một cách, đó là lập công! Lập công lao trên trời dưới đất khiến hoàng thất cảm kích chúng ta, tín nhiệm chúng ta thêm lần nữa! Nhưng lúc này trên đại lục đang thái bình

yên ả, không có chiến tranh loạn lạc gì cả, loại vũ huân thế gia như chúng ta muốn lập chiến công là điều không thể. Do đó, nếu muốn lập công, chỉ có một con đường...”

Â« ... Ủng hộ. Â» Đỗ Duy lại thở dài.

Hắn đã hiểu.

Đối với một vị hoàng đế mà nói, công lao lớn nhất là cái gì ? Bầy tôi thích nhất là thế nào ?

Công lao lớn nhất chính là ủng hộ ! Bầy tôi thích nhất chính là những kẻ giúp đỡ y làm hoàng đế !

“Đối với hoàng đế bệ hạ đương nhiệm, cái lão già đó, ta đã không còn ôm hi vọng gì cả. Hi vọng lớn nhất của ta đã đặt trên mình hoàng tử, chỉ cần chúng ta thành công ủng hộ một vị hoàng tử lên ngôi, thắng trong cuộc tranh đấu giành giật hoàng vị, vậy là có thể nhận được sự tín nhiệm lẫn biết ơn của vị vua mới! Công lớn ủng hộ này chính là lá chắn cho sự phát triển lâu dài ngày sau của gia tộc Rowling!” Bá tước Raymond dùng ánh mắt sâu sắc nhìn đứa con của mình.

Đỗ Duy đã không còn biết đây là lần thứ mấy hắn thở dài trong ngày hôm nay, nhưng hắn vẫn bắt lực nhìn cha mình : Â« Ủng hộ đúng là một biện pháp tốt nhất trước mắt, mặc dù là đánh cược, nhưng nếu thắng, lợi ích thu được cũng sẽ thật lớn... Chỉ không biết là ngài đã đặt cược trên mình vị hoàng tử nào vậy ? Â»

Â« Đại hoàng tử. Â»

Nghe thấy đáp án của cha, dù Đỗ Duy sớm đã đoán ra vẫn nhin không được có phần buồn bã trong lòng.

Đại hoàng tử có lẽ chính là kẻ đã phái người ám sát Thần hoàng tử.

Nhưng thật không may, tối qua tựa hồ mình lại đi cùng Thần hoàng tử.

Như vậy xem ra, dường như mình thật sự đã “sai” rồi. Lúc này, Đỗ Duy bỗng sinh ra chút ăn năn, có vẻ như sự tồn tại của mình đúng là đã mang đến nỗi phiền phức rất lớn cho gia tộc Rowling.

Nếu không có mình, gia tộc Rowling sẽ không bị kẹp ở giữa việc thành lập học viện ma pháp lần này. Nếu không phải là mình tồn tại, gia tộc Rowling cũng sẽ không ở trong câu chuyện ủng hộ hoàng đế mới...

Xem ra mình đối với gia tộc Rowling mà nói quả thật là một tai họa mà.

Mình tồn tại mới khiến cho gia tộc vui trong hoàn cảnh lúng túng hiện giờ.

“Cha, theo ý kiến ngài, trong cuộc tranh đoạt ngôi báu** này, Đại hoàng tử so với Thần hoàng tử có ưu thế hơn sao? Tối qua, con đã ở cùng chỗ với Thần hoàng tử một đêm nhận thấy người này...” Đỗ Duy còn chưa nói xong, bá tước Raymond đã cắt lời hắn: “Thần hoàng tử tuổi trẻ thông tuệ, tài trí khiến người ta kính nể, thân ái với người, khôn ngoan ẩn giấu, tuổi còn trẻ mà đã cực kỳ rộng rãi! Những cái này ta đều biết, nhưng đáng tiếc, nếu hắn sinh sớm mười năm ta nhất định sẽ đánh cược trên mình hắn. Thật không may là... hắn còn quá nhỏ tuổi!”

(Chú thích: ** nguyên văn là đoạt đích - 奪嫡 : chỉ sự thay thế địa vị của con cả bằng con thứ. Trong thời đại phong kiến, ở nhà để vương nếu con thứ được sự ưu ái hay hiền hậu thông minh, nhận được ngôi báu, bỏ đi con cả, đều gọi là đoạt đích . Ở đây tại hạ thay bằng tranh đoạt ngôi báu, cũng có nghĩa tương tự.)

Bá tước Raymond lắc đầu : Â« Đại hoàng tử là người con sinh ra khi bệ hạ hơn hai mươi tuổi, năm nay đã năm mươi rồi, so với ta còn lớn hơn một tuổi. Trước khi Thần hoàng tử ra đời, bệ hạ vẫn luôn bồi dưỡng người thành kẻ kế thừa ! Thần hoàng tử chẳng qua trong mấy năm gần đây mới biểu lộ tài năng, nhưng Đại hoàng tử lại đã có thâm căn cố đế ở đế quốc, vài chục năm tỉ mỉ bố trí, thế lực và sức ảnh hưởng mọi mặt của người đều hơn xa Thần hoàng tử. Trong đế quốc hiện giờ, rất nhiều trọng thần tuổi như ta gần như đều là bạn thân hay người quen cũ năm đó đã cùng lớn lên với Đại hoàng tử, thậm chí còn có rất nhiều người là bạn bè từ thuở nhỏ đã chơi thân ! Thần hoàng tử thật sự còn quá trẻ ! Ngay cả trong trường chiến tranh Tây Bắc hơn hai mươi năm trước, Đại hoàng tử cũng đã từng tham dự chuẩn bị cho chiến tranh, thậm chí còn tự mình đi lên tiền phương để quan sát dẫn dắt. Trong quân đội đế quốc, sức ảnh hưởng của người cũng sâu hơn rất nhiều so với Thần hoàng tử, nhất là đã nhận được sự khăng chế quân đoàn cận vệ của đế đô !

Sự nỗ lực gần ba mươi năm của Đại hoàng tử không phải là uổng phí, Thần hoàng tử dù đã có được cung đình ma pháp sư và nội đình bí vệ, nhưng thực lực toàn thể vẫn còn kém nhiều lắm. Á»

Đỗ Duy không nói gì, mặc dù hẳn đánh giá cao Thần hoàng tử, nhưng hẳn tin vào con mắt của cha, vị trọng thần đế quốc đã lẫn lộn nửa cuộc đời ở chính đàn, chắc chắn so với kẻ non nớt ngờ nghệch với cục thể như mình phải giỏi hơn cả trăm lần.

Đỗ Duy suy nghĩ chốc lát, sau đó hẳn nhìn cha, ánh mắt rất bình tĩnh: “Phụ thân đại nhân, con nghĩ con hiểu được ý tứ của ngài.”

“Hiểu được là tốt.” Bá tước Raymon thở dài: “Ngày con trở về, ta đã để Alfa bảo con không được ra ngoài đi dạo... Ài, đáng tiếc, con tuyệt không có nghe lời, thật ra ta nên chính miệng nói những lời này với con, nhưng...” Nói đến đây, trong ánh mắt của bá tước Raymond vụt qua một tia sáng cực kỳ phức tạp.

Đỗ Duy nhìn người cha của mình, tuy ánh mắt hẳn bình tĩnh, nhưng sự bình tĩnh đó ngược lại càng khiến người ta cảm thấy không yên.

Hồi lâu sau, Đỗ Duy thấp giọng nói: “Cha, con có thể hỏi ngài một vấn đề không? Vấn đề này, con hi vọng ngài có thể nói cho con đáp án chân thật, mặc kệ nó như thế nào, con đều nguyện ý tiếp nhận!”

Á» ...Con hỏi đi. Á» Giọng nói của bá tước Raymond dường như có phần đặng chất.

“Trên đường con về đế đô.” Giọng nói Đỗ Duy nhẹ êm, như là đang nói về chuyện của người khác: “Những người ám sát con đó...”

Không đợi Đỗ Duy nói xong, trong mắt bá tước Raymond lóe lên một tia dứt khoát: “Không cần hỏi, là ta phái đi.”

Đáp án này, Đỗ Duy sớm đã đoán ra, nhưng lúc này hẳn lại kinh ngạc phát hiện trong lòng mình tuyệt không có chút tức giận và oán hận nào. Nhìn người cha, vị bá tước đại nhân trước mắt, Đỗ Duy bỗng nhận ra cõi lòng chỉ có một cảm giác trống rỗng, thậm chí cảm giác đó khiến hẳn không thể nào kích động lên sự oán hận!

Hẳn thậm chí còn không hỏi Á» vì sao Á».

Hừ... còn cần hỏi ư ?

Ngày trở về đó, thật ra bá tước đại nhân đã ngầm tránh nói rõ đáp án.

Lúc ấy, bá tước Raymond đã nói : Á» Vì cái áo choàng trên người con ! Á»

Áo choàng này là áo choàng ma pháp học sĩ! Bởi vì con đã trở thành ma pháp sư! Tới đây con sẽ kéo cả gia tộc vào trong một vòng xoáy kịch liệt! Cho nên để tránh gặp vị trí khó khăn sắp đến, vì sự bình yên của gia tộc, ta chỉ có thể hi sinh người con này! Chỉ cần không còn Đỗ Duy, gia tộc Rowling có thể không cần bị kẹp vào trong cuộc tranh đoạt giữa hoàng thất và công hội ma pháp!

So với tiền đồ của cả gia tộc, một đứa con có tính là gì ?

Nhìn vẻ bình tĩnh gần như chết lặng trên khuôn mặt người con cả của mình, bá tước Raymond bỗng run lên trong lòng... Thiếu niên trước mặt này, thiếu niên với ánh mắt bình tĩnh đó là con của mình a!

Biết tin tức cha vốn sẵn sàng giết hẳn, hẳn vẫn bình tĩnh như vậy?

Là hận ư? Hay là hận đến tận tận nên đã chết ngay ?

Á» Đỗ Duy. Á» Bá tước Raymond bỗng rúng lấy toàn bộ hơi sức, lớn tiếng nói : Á» Có hai chuyện, ta tuyệt không lừa gạt con... Chuyện đầu tiên là ta vốn thật sự ngăn cản gọi con về đế đô, thậm chí cũng cực lực níu kéo, đáng tiếc đến cuối cùng vẫn không thể nào kháng cự được sức ép của hoàng thất và công hội ma pháp gây cho ta ! Chuyện thứ hai là... ta nói cho con biết khi xưa ta xua đuổi con về bình nguyên Rowling là thật sự muốn bảo vệ con. Con là con của ta, dù cho lúc trước ta đã nghĩ con rất tầm thường, rất kém cỏi, ta cũng hi vọng con có thể ở quê nhà sống một cuộc đời yên ổn đầy đủ ! Những lời này, ta tuyệt không có lừa dối con ! Á»

Hồi lâu sau, giống như đã qua cả một thế kỷ, Đỗ Duy chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt cha.

Vào lúc này, vị vũ huân công thần gào thét nhiều năm trên chính đàn đế quốc, lãnh tụ quân đội đế quốc đó dường như đã thật sự già rồi.

Đỗ Duy bỗng bật cười, nụ cười của hắn vẫn bình tĩnh như thế, sau đó hắn nhìn cha mình, nói với giọng trầm trầm : “À» Như vậy, cha, cũng để con nói cho ngài biết một chuyện. Ngày con trở về, con đã nói với ngài : con không hận ngài. Câu nói này hiện giờ vẫn không có thay đổi. Con... không hận ngài. À»

Nói xong những lời này, Đỗ Duy cúi người vái một cái thật sâu với cha, sau đó xoay người đẩy cửa chuẩn bị rời khỏi phòng sách. Chính vào lúc chân hắn vừa bước ra khỏi cửa phòng sách, hắn chợt đứng lại, cũng không quay đầu, chỉ đưa lưng về phía bá tước Raymond, giọng nói chậm rãi bay tới : “À» Còn có một chuyện, mặc dù con nghĩ rất nhanh thôi ngài sẽ biết, nhưng vẫn nên nhắc nhở ngài trước. Thần hoàng tử... trong tay hắn có một bảo vật ma pháp thần kỳ, hình như có thể gọi về một sinh vật ma pháp vũ lực mạnh mẽ, đó là điều mà tôi qua con mới biết. À»

Lời này khiến cho sắc mặt bá tước Raymond nhẹ biến đổi !

Nói xong, Đỗ Duy thật sự rời đi, cũng không hề quay đầu lại về phòng sách của cha.

Rời khỏi cái sân phòng sách âm u nặng nề của bá tước Raymond, Đỗ Duy lại cảm thấy lồng ngực dường như bị cái gì đó trở ngại, khi hô hấp cảm giác nặng trĩu. Hắn chậm chậm đi ở trong phủ bá tước, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Cuộc sống này thật sự là cô quạnh như tuyết a... hắc hắc, nhưng đáng tiếc, hiện giờ là mùa hè, muốn thấy được tuyết e là chỉ có đi đến rừng rậm Băng Phong thôi.”

Trong khoảnh khắc này, Đỗ Duy bỗng vô cùng nhớ mọi chuyện ở rừng rậm Băng Phong !

Ít nhất khi ở cái địa phương khắp nơi đều có ma thú giết người đó phảng phất mới là những ngày tháng phong phú và vui sướng nhất sau khi mình đến thế giới này.

Bất kể là lão ma pháp sư Gandalf, hay là Hussein, còn có Dardanelle của gia tộc Listeria, những hán tử suốt ngày sống mạo hiểm của Tuyết Lang dong binh đoàn... Nơi đó rèn luyện khắc nghiệt, nơi đó kiếp sống mạo hiểm, nơi đó trời bằng đất tuyết, dựng lều trong rừng tuyết, uống rượu mạnh khử lạnh, cười ma thú chạy trốn... Ít nhất ở nơi đó, bên mình còn có một nhóm đồng bạn sinh tử khiến mình tín nhiệm!

Đế đô tuy phồn hoa, nhưng không phải là quê nhà ta a !

Có lẽ thiên tính của loài người đều mang một sự trốn tránh, lúc này khi Đỗ Duy thấy cô đơn trong lòng, bước đi không mục đích, lúc ngẩng đầu lên lại bỗng phát hiện ra mình đã bất tri bất giác đi tới bên trong phủ đệ bá tước.

Phía trước một cô gái mặc quần áo người hầu vóc người cao mảnh đang cầm đầu đi tới, chính là thị nữ của mẹ, bá tước phu nhân. Nhìn thấy Đỗ Duy xa xa, nàng đã khom người, sau đó đợi Đỗ Duy đi đến trước mặt nở nụ cười, đoạn nói: “Phu nhân đang để ta đi tìm người đấy, nghe nói ngài không về tới qua, phu nhân cũng cả đêm không ngủ.”

Đỗ Duy cười cười, đi thẳng vào trong.

Bá tước phu nhân xuất thân danh môn quý tộc, nghe nói hồi trẻ khi chưa lấy chồng, giống như nhiều thiếu nữ gia đình quý tộc, từ bé bà đã được tiếp thu nền giáo dục kiểu quý tộc, đối với trồng hoa và hội họa rất có thiên phú. Sau khi lập gia đình, cảm tình với bá tước đại nhân rất tốt, bá tước Raymond cũng chiều người vợ đã đặc biệt tạo ra trong nhà một vườn hoa, thỏa mãn niềm yêu thích chơi đùa các loài hoa cỏ kỳ lạ thường ngày của bà.

Lúc này, khi Đỗ Duy đi vào sân thấy được mẹ đang đứng bên một bụi hoa tươi. Bá tước phu nhân tuổi đã qua bốn mươi mà vẫn xinh đẹp như xưa, mặc chiếc áo choàng màu tím nhạt, đứng bên cạnh khóm hoa hồng đang nở rộ đó, khiến cho hoa tươi kiêu diễm cũng mất đi vài phần rực rỡ.

Bá tước phu nhân đang lặng lẽ nhìn những bông hoa trước mặt, phảng phất xuất thần.

Đỗ Duy đi qua, nhẹ nhàng cười nói: “Mẹ, người đang ngắm hoa sao? Hay là đang suy nghĩ ý tưởng hội họa ở trong lòng? Hè này hoa nở rộ như vậy, người sao không đem về lộng lẫy của chúng ghi lại lên bức vẽ, đợi

khi đông tới lấy ra thưởng thức, chẳng phải rất có ý vị đặc biệt sao?”

Bá tước phu nhân quay người nhìn con mình, trên dung nhan xinh đẹp của bà mang theo chút sầu lo :

“Đỗ Duy, con lại đây. Mẹ nghe nói con vừa về đã bị cha con gọi đến... Tồi qua ông ấy rất không vui, mới vừa rồi có phải lại đã xử phạt con hay không?”

Đỗ Duy lắc đầu, chỉ lẳng lặng mỉm cười.

Bá tước phu nhân thở dài, nhẹ nhàng đi khỏi bụi hoa đến bên cạnh con mình, sau đó dịu dàng ôm lấy vai Đỗ Duy, êm ái nói: “Cha con gần đây tâm tình không tốt lắm... Mẹ biết, mấy chục năm nay trách nhiệm nặng nề của gia tộc đều đè lên vai một mình ông ấy, mặc dù mẹ ít khi hỏi, nhưng dẫu sao chúng ta ở để đó, ngày thường cũng có thể nghe thấy vài tin tức, có vẻ như mới gần đây gia tộc đã gặp nhiều phiền toái...”

Vừa nói, làn sóng mắt của bá tước phu nhân xinh đẹp vừa chuyển động, lặng lẽ chăm chú nhìn đứa con, sau đó nhẹ nhàng nâng cánh tay trắng nõn lên, tựa như phủ chút bụi trên trán Đỗ Duy, nhũn nhũn nói : Á« Tồi qua con đi đâu, làm quần áo trên người bẩn hết. Á»

Đỗ Duy đương nhiên sẽ không nói tồi qua mình cùng một vong linh ma pháp sư mạnh mẽ đại chiến một trận suýt chút nữa đã bị treo lên (tiêu đời), chỉ mỉm cười nói : Á« Không có gì đâu, con chỉ vui đùa một chút với bạn thôi. Á»

“Ừm, rốt cuộc con đã có bạn bè, mẹ cũng yên tâm.” Bá tước phu nhân ôn nhu cười, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Đỗ Duy. Đỗ Duy cảm thụ ngón tay của mẹ, ấm áp và nhẵn nhụi, không khỏi mềm nhũn trong lòng, chỉ nghe bá tước phu nhân thấp giọng nói với mình: “Con là con của mẹ, cũng là con trai đầu, dù có những lời nói ra hơi không công bằng với Gabri... Nhưng, trong ba năm cha con ra trận, trong nhà chỉ có con ở bên cạnh bầu bạn với mẹ, thật ra ở trong lòng mẹ vẫn luôn yêu con nhiều hơn.”

Đỗ Duy yên lặng không nói gì, chỉ nhìn mẹ của mình.

“Đỗ Duy, mẹ có thể xin con một việc không?” Bá tước phu nhân khẽ thở dài một tiếng, tiếng than thở u oán nhẹ nhàng truyền vào tai Đỗ Duy khiến lòng người không khỏi cũng vì nỗi buồn rầu của người đàn bà xinh đẹp này mà cảm thấy mủi mềm.

“Mẹ, người nói đi.” Đỗ Duy mỉm cười: “Bất cứ nguyện vọng nào của người đều là ý chỉ thần linh chí cao đối với con!”

“Suýt...” Sắc mặt bá tước phu nhân biến đổi, vội đưa bàn tay mềm mại che miệng Đỗ Duy lại, trong con người xinh đẹp tràn đầy vẻ trách cứ dịu dàng: “Con cũng không còn nhỏ nữa, không được phép nói những lời báng bổ thần linh như vậy, biết chưa?”

Ồi... suýt nữa thì quên, mẹ là một tín đồ ngoan đạo. Đỗ Duy thở dài trong lòng, trận bệnh nặng của mình thuở nhỏ, ban đêm mưa gió triền miên, mẫu thân vẫn ở trong Thần điện cầu nguyện cả đêm vì mình a.

Dừng chốc lát, bá tước phu nhân nhìn đứa con của mình, trong giọng nói mang theo sự thỉnh cầu: “Đỗ Duy, thật ra mẹ biết con tuyệt đối không phải như người khác nói, con là con trai của mẹ, mẹ thương yêu con cũng hiểu rõ con. Con là một người rất thông minh, năng lực của con tuyệt đối là thứ người ngoài không thể tưởng tượng được! Còn cha con... dù mẹ không biết vì sao, nhưng cha con các người cứ luôn bất hòa, mẹ rõ điều đó. Nhưng hiện giờ... cha con mỗi ngày vất vả, mặt mày cau có, trong lòng mẹ thấy rất lo... Đỗ Duy, trong nhà bây giờ, em con chỉ mới tám tuổi, một đứa trẻ nhỏ, chỉ có con mới có thể giúp cha con chia sẻ ưu phiền. Dẫu sao chảy trên mình con là máu của ta, cũng là máu của gia tộc Rowling. Ta chỉ xin con, đừng thù ghét cha con vì nhiều năm qua đã lạnh nhạt với con, nếu được... con có thể trợ giúp ông ấy hay không...”

Nói tới lời cuối cùng, giọng của bá tước phu nhân đã trở nên khản khản yếu mềm, trong đồng tử hiện từ tràn đầy vẻ mong đợi.

Nhìn người mẹ trước mặt, Đỗ Duy bỗng nghĩ tới tình cảnh thuở bé, bà mặc áo ngủ, chân trần trong đêm đi tới buồng ngủ của mình, hát ca khúc du dương êm ái đó ru mình ngủ.

“Mẹ...” Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Vì người, con nguyện làm bất cứ chuyện gì, dù là khiêu chiến với thần linh! Mẹ yên tâm đi, có con ở đây, vinh quang của gia tộc Rowling sẽ tuyệt đối không sa sút!”

Thiếu niên đứng trước mặt người mẹ, giọng nói hần nghe như bình tĩnh, mà quả quyết khác thường !

Bá tước phu nhân xinh đẹp đang mỉm cười, trong ánh mắt nhìn con trai hiện lên vẻ vui mừng. Nhưng, người đàn bà hiền lành dịu dàng đó tuyệt không biết được lúc này trong lòng đứa con mà mình yêu quý nhất đang phải gánh chịu nỗi nặng nề, đau đớn thế nào. Mà với tâm trạng như thế, một câu hứa hẹn nghe như giản đơn thật ra là đại biểu cho một lời thề gần như hết lòng!

Mặt trời mùa hè trên cao, Đỗ Duy lại cảm giác cõi lòng mình như vực sâu !

(Lời tác giả: chương này ta rất muốn biểu đạt phần nào mặt tình thân trong gia tộc, không còn gì nghi ngờ, trong gia đình như thế, tình thân chắc hẳn là thứ phức tạp, thậm chí có thể là sự không hạnh phúc.

Ta đã suy nghĩ rất lâu, chương này viết vô cùng chậm chạp khó khăn, nhưng lúc này ta nhận thấy mình đã miêu tả hết khả năng, còn về hiệu quả thế nào, ta nghĩ ta đã viết ra cái ta muốn biểu đạt, sự sâu sắc phức tạp đó (về tình thân ^__^), có lẽ chưa đủ rõ ràng, nhưng hi vọng nó động lòng người.

Câu “mặt trời mùa hè trên cao, lòng như vực sâu” cuối cùng, ta đã rít tron một điều thuốc mới khó khăn đánh lên được bàn phím, cảm giác lúc này có phần không yên trong lòng.)

167. Chương 142 – Thuyền Đội Kì Quái

Mặc dù mới đầu mùa hạ, nhưng ánh mặt trời giữa trưa đã lộ ra vài phần gay gắt, ánh sáng phản chiếu mặt sông.

Nơi này là cảng Encke bên trong hạ du con sông lớn Lan Thương, cách đế đô chừng 30 dặm, đồng thời cũng là cảng khẩu phụ trợ trọng yếu bên ngoài đế đô.

(Chú thích: Lan Thương chính là tên của con sông....Mê không chảy trên đất Trung Quốc)

Con sông Lan Thương đi qua đế quốc, trải qua tâm huyết của bao triều đại hoàng đế, nỗ lực của bao người, đem các con sông đông tây trên Roland lưu thông. Sau đó đã thông ra biển rộng, hình thành động mạch lớn của đế quốc, mang theo dòng máu “của trái tim đế đô”. Tạo nên trái tim “đế đô” của đế quốc mang theo dòng máu tới động mạch trọng yếu.

Tuy nhiên cùng với cuộc sống hòa bình phồn hoa mấy trăm năm, sự thịnh vượng của đế đô có một không hai trên đại lục. Mà bên tàu cảng khẩu đầu tiên của đế đô, mặc dù trải qua bao đời người mở rộng, nhưng sức chứa vẫn không cách nào thỏa mãn sức xuất nhập hàng từ lượng thuyền vợi và qua lại hằng ngày. Cho nên để giải quyết gánh nặng và phân hóa cho cảng khẩu đế đô, mấy chục năm trước, tại hạ du đế đô chừng ba mươi dặm, kiến tạo nên một cảng Encke, dùng để chia sẻ sức chứa với cảng khẩu đế đô.

Sau vài chục năm phát triển, cảng khẩu đế đô thu thuế so với nơi này cao hơn gấp hai lần. Cho nên một vài thương hội nhỏ và vừa thường nguyện ý để thuyền đội của mình dừng tại chỗ này. Mặc dù hàng hóa tới nơi phải vận chuyển tiếp trên đất bằng tới đế đô, nhưng cái tốt là ở chỗ này thuế thu có chút thoải mái hơn, cũng có thể bớt chút phí dụng từ vận chuyển trên lục địa.

Cảng Encke đông đúc này sau mấy chục năm cũng đã hình thành nên một trấn nhỏ vài vạn người, trong trấn còn tụ tập mấy nhà vận chuyển hàng hóa bằng xe ngựa tại phụ cận đế đô.

Lúc này, bên cạnh một bến tàu tại cảng Encke, một chiếc thuyền lớn neo lại ổn định. Đó là một hải thuyền tiêu chuẩn, ba cột buồm, khiến cho tốc độ hải thuyền trên biển có thể tăng lên tới rất nhanh.

Con thuyền đã hoàn toàn ổn định. Trên thuyền sớm đã nhảy xuống hai kẻ mang bộ dáng thương nhân cùng viên quan thu thuế đế quốc ngoài cầu tàu thấp giọng nói đùa trong chốc lát, sau lúc nộp thuế, lại thuận tay lấy ra một đồng kim tệ, giấu trong tay áo nhẹ nhàng nhét vào trong tay tên quan thu thuế kia. Lập tức phương mặt mày hơn hớn, liền nhanh chóng kiểm tra, rồi trực tiếp kí vào văn kiện.

Phía ngoài đã sớm có một nhóm lớn đằng sau bến tàu đợi mang công nhân khuân vác thượng đẳng tới. Trong lúc nhất thời nháo nhào hò hét lớn tiếng mời gọi, mong có thể được phân công chút việc.

-Quý ông, quý ông, hãy thuê tôi đi! Thuê tôi đi! Tôi đây tay to chân nhẹ! Nếu như ngài có hàng hóa quan trọng, tôi tuyệt đối sẽ không làm hàng hóa của ngài hư hại đâu!

-Quý ông tôn kính, hãy thuê tôi đi! Thủ hạ của tôi có hai mươi người. Mỗi người chỉ xin hai đồng! Hai đồng thôi!”

Nơi này một trận ồn ào, trên thuyền mặt khác một bên sớm đã buông xuống một tấm gỗ. Hai cô gái vác người cao cao, sóng vai từ trên thuyền bước xuống. Hai cô gái này, một người mặc giáp nhẹ của kị sĩ, xinh đẹp như hoa, nhất là một đôi chân thon dài tươi mát, thật làm cho người ta than thở. Mặt khác người kia càng làm cho mọi người ngạc nhiên, không ngờ mặc một bộ áo choàng ma pháp màu trắng, nhưng toàn thân nguyên bản hẳn là một áo choàng ma pháp sư đơn giản. Lại bị nàng hoàn toàn cải biến hình dáng. Một kiện áo choàng dài bị nàng chia thành hai nửa, trên người vẫn còn một kiện giáp bằng da không đáng kể. Xem chất liệu kia, cũng không biết là do loại da ma thú nào chế tạo nên, mà phía sau vẫn còn một áo choàng màu đỏ tươi. Càng làm cho người ta chú ý là, vị nữ ma pháp sư có một mái tóc màu bạc chói mắt dưới ánh mặt trời sáng láng. Chỉ là lúc đầu trên khuôn mặt hẳn là kiều mỵ động lòng người, lại mang vẻ mặt lạnh lùng, nhất là đôi mắt, làm người ta nhìn thoáng qua, không nhận được phát lạnh trong lòng!

Một đôi nữ kị sĩ và ma pháp sư hiếm có Như vậy xuống thuyền, lập tức khiến chúng nhân chăm chăm nhìn vào. Tuy vậy nữ ma pháp sư lạnh lùng hừ một tiếng. Những người ở gần đó, thậm chí không nhận được rung mình một cái, vội vàng thu ánh mắt trở về, không dám nhìn nữa.

-Joanna, người xem. Hình như tất cả mọi người đều đang sợ người đấy. Roline mỉm cười, nàng nhìn bộ dáng lộn xộn phía dưới, thở dài, tiện tay gọi qua một kẻ thủ hạ trên thuyền:

-Tìm người đi xem một chút, mau đỡ hàng hóa xuống thuyền, đêm nay còn có hàng hóa mới phải đưa lên thuyền nữa, cứ chậm chạp như vậy, nếu như hàng không kịp lên thuyền, coi chừng cái chân của các người đó!

Cả hai cô gái này đều là thủ hạ của Đỗ Duy, người thứ nhất đó là nữ kị sĩ Roline, còn người kia là nữ bạo lực ma pháp sư Joanna. Lúc trước Đỗ Duy phái thuyền trưởng Jack Sparrow dẫn theo kẻ tâm phúc mới thu của mình là George Bush lên phương bắc tìm kiếm Tuyết Lang dong binh đoàn. Hai người không phụ sự mong đợi của mọi người, rất nhanh tìm ra Tuyết Lang dong binh đoàn, dâng lên bức thư của Đỗ Duy. Khi dong binh đoàn trưởng Bein Ulrich tiếp nhận thư, đang rầu rĩ: vừa mới từ rừng rậm Băng Phong mang hàng hóa đi ra. Chính lúc định nguyện ý tiếp tay tên thương nhân buôn lậu độc ác, không ngờ đem giá hạ thấp hơn so với ngày thường tận hai lần! Bein Ulrich chưa hết phiền não sự tình này, vừa hay thư của Đỗ Duy tới. Nhìn nội dung bức thư không khỏi vui mừng, lập tức quyết định đem toàn bộ hàng hóa trong tay bán hết cho Đỗ Duy.

Đồng thời, chính bản thân Bein Ulrich cũng có quan hệ rất tốt với các băng hữu trong dong binh đoàn loại nhỏ và vừa. Mọi người thương lượng, quyết định chỉ cần Đỗ Duy ra giá tiêu chuẩn sau này có thể duy trì, như vậy con mồi của mấy nhà sau này sở hữu, đều nguyện ý bán toàn bộ cho Đỗ Duy.

Hải tặc thuyền trưởng mãn ý mà về, dù sao phương bắc cũng có cảng khẩu, chỉ cần Roline phái ba chiếc thuyền tới phương bắc lấy hàng hóa. Nhận được ba thuyền hàng, Roline trong lòng có chút gấp gáp, loại vận chuyển ma thú này dù sao cũng không hợp pháp. Còn phải đợi tiểu chủ nhân Đỗ Duy nghĩ cách lấy văn kiện hợp pháp mới được. Nhưng lúc này Đỗ Duy đã rời khỏi bình nguyên Rowling tới đế đô, cho nên Roline mới bất đắc dĩ phải tự mình tới đế đô tìm Đỗ Duy thương lượng.

Cô gái này dù sao cũng đã từng đích thân dẫn dắt một tiểu đội mạo hiểm đoàn hành tẩu nam bắc, trong lòng còn có tính toán, nàng nghĩ:

-Cờ hiệu gia tộc Rowling của Đỗ Duy, loại văn kiện này dám chắc không khó lấy được. Nếu như vậy, không bằng dứt khoát thuận đường mang theo một thuyền hàng hóa trực tiếp tới đế đô! Đến đế đô rồi, cầm theo văn kiện. Tại đế đô, loại ma hạch ma thú này cùng với da xương các loại, giá cả so với các vùng bên ngoài càng cao, đến lúc đó còn có thể thuận tay buôn bán kiếm thêm được một số lớn tiền, chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Cho nên, từ phương bắc mua tổng cộng ba thuyền hàng hóa, trong đó hai thuyền xuống phía nam, một cái theo biển hướng đông tiến vào cảng khẩu sông lớn Lan Thương. Sau đó theo hướng tây, tiến vào đế đô.

Nhưng da ma thú cùng đồ vật loại này đều là hàng hóa phi pháp. Trừ phi có công văn của đế quốc trên tay, nếu không hàng hóa đều sẽ bị cấm. Để tránh tai mắt, trên mặt thuyền cố ý để một đồng hàng da bình

thường. Vì thương nhân bán da tại Rowling bình nguyên cùng Đỗ Duy có quan hệ tốt, cũng vừa lúc thuyền đang thuận đường đem hàng hóa vận chuyển tới đế đô. Để tiết kiệm được không ít vận phí, hơn nữa thuyền hàng sau khi đến đế đô, dỡ xuống hết hàng hóa, lúc đó là một chiếc thuyền không. Vừa lúc đi qua vùng Prescott của bình nguyên Rowling, Roline đáp ứng cho chiếc thuyền không kia quay trở lại, có thể đem thuyền cho vị ông chủ bán da này mượn để vận chuyển hàng hóa, mà chính hắn cũng phải tới đế đô mua không ít đồ. Như vậy chỉ một lần, liền có thể tiết kiệm phí vận chuyển trên đất liền. Trên dọc đường đi qua các cửa quan, đều đã có ông chủ thương nhân bán da này đối phó.

Một chiếc thuyền như vậy thật ra có tới phân nửa hàng hóa đều là thi thể ma thú phân giải thành da với xương đến từ rừng rậm Băng Phong, còn có cả một đồng ma hạch, còn lại là do Roline mang theo bên thân mình.

Hai mỹ nữ bước xuống thuyền, bên cạnh hàng hóa đã sớm được ông chủ bán da phái thủ hạ tới sắp xếp. Nhưng thủy thủ trên thuyền này lúc đầu đều là hải tặc, nào đã tới đế đô bao giờ? Mặc dù nơi này vẫn còn cách đế đô ba mươi dặm, nhưng cảnh phồn hoa nơi trấn nhỏ tại cảng Encke đã làm cho mọi người hoa mắt. Không xa dưới cảng khẩu thì có quán rượu, còn có kĩ nữ ăn mặc lòe loẹt lui tới vây khách, làm cho một đám hải tặc thấy vậy cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, hận không thể lập tức nhảy xuống uống rượu chơi hoa một phen.

Roline cùng đám hải tặc từng sống lâu ngày, biết bọn chúng trời sinh tính tình thô bỉ. Bình thường mặc dù quản lý nghiêm khắc, cũng biết cách thu phục thủ hạ, có giường dây cung có nới lỏng cung. Nhìn đến lúc này, không khỏi cười mắng một câu, hạ lệnh người trên thuyền có thể luân phiên hạ thuyền tới cảng khẩu nghỉ ngơi, chỉ nghiêm lệnh cấm không cho gây chuyện.

Đám hải tặc nghe xong, mắt phóng ánh sáng xanh lục, ngàn ân vạn tạ với Roline, sau đó lấy tiền, thay đổi quần áo lập tức không chậm trễ. Trong chốc lát bỏ chạy tới một nửa. Chỉ có những tên xui xẻo đến phiên trực ban, nhìn đồng bạn sung sướng rời đi, không khỏi chửi mắng không thôi.

-Hừ!

Nhìn một đám hải tặc bộ dáng cao hứng vô cùng, Joanna tự nhiên biết đám thủ hạ xuống thuyền tới cảng khẩu chèn chế âm ỹ, chỉ sợ không tránh được lại lên lút làm mấy việc xấu xa uống rượu chơi gái. Nghĩ tới đây trong lòng một trận căm tức, nếu như không phải nàng những ngày này cùng đám hải tặc này ở cùng một chỗ, chỉ sợ một cái "Băng vũ phong bạo" đã sớm bắn ra. Ngay cả như thế, sắc mặt cũng không khỏi lạnh lại, thấp giọng cả giận mắng:

- Một đám đàn ông bỉ ổi!"

Roline lại sớm đã thấy qua, năm đó nàng đi nam xông bắc, nhận thức được những hán tử thô lỗ của các dong binh đoàn phần lớn cũng như thế. Nàng xem sắc mặt Joanna, cười nói:

- Tiểu thư Joanna, bây giờ chúng ta cũng tới nơi rồi. Chốc lát nữa chuẩn bị xe ngựa, chúng ta còn phải tới đế đô gặp thiếu gia Đỗ Duy nữa chứ."

- Phi!

Trên mặt Joanna hiện ra một vẻ khác thường. Nhưng ngoài miệng lại khinh thường nói:

-Ta đi gặp cái tên ôn con đó làm gì! Hừ, cô tự mình đi là được rồi! Ta và cô đến đế đô, thứ nhất là giúp cô hộ tống thuyền, thứ hai bản thân ta cũng có chuyện phải tới đế đô, được rồi.... Cô giúp ta nhắn một câu với cái tên ôn con kia, nói ta Joanna đáp ứng hắn một chuyện, ta đã hoàn thành! Sau này ta và hắn hai bên không ai thiếu nợ ai! Lần sau nếu như để cho ta gặp được hắn, nhất định phải làm cho hắn chịu chút đau khổ!

Nói tới đây, Joanna liếc nhìn Roline một cái nói:

-Roline, chúng ta mấy ngày nay ở chung với nhau, cô mặc dù thiên phú ma pháp không được cao, nhưng thiên phú về võ đạo không tệ, đáng tiếc người từ nhỏ không có sư phụ tốt. Ta mặc dù mấy ngày nay dạy cô một chút, nhưng ta cũng tự biết, ta không làm sư phụ được, cho nên cũng không giúp được cô bao nhiêu. Người như cô tại sao lại muốn đi theo Đỗ Duy cái tên ôn con kia? Không bằng theo ta, lão sư phụ ta đương

thời là một cường giả nhất đẳng, không võ thuật ma pháp không nào không tinh thông. Cô theo ta trở về, ta thỉnh cầu lão thu cô làm đồ đệ...”

Nàng còn chưa nói xong, thấy Roline vẽ mặt mỉm cười nhìn mình, không khỏi thở dài:

- Được rồi, ta biết ngươi lại muốn cự tuyệt. Nếu như vậy chúng ta đành tạm biệt vậy!

Dứt lời, Joanna liếc nhìn Roline thật sâu, thấp giọng nói:

-Ta mặc dù có muội muội, nhưng ta và nàng cho tới bây giờ tính tình vốn không cùng một kiểu, mỗi lần chứng kiến nàng tức giận. Nhưng thật ra cô làm cho ta rất thích, nếu như ta có thể có một tỷ muội như cô, nhất định sẽ tốt lắm.

Dùng sức ôm Roline một chút, Joanna đành nói lời tạm biệt. Nàng có thân phận ma pháp sư, cho tới bây giờ trời sinh cao ngạo. Muốn cái gì thì làm cái đó, cũng không thèm để ý chung quanh nhiều người như vậy nhìn, thả người bay lên, sau đó hướng tới đế đô, thân thể hóa thành một đạo gió nhẹ. Chỉ trong chớp lát liền biến mất.

Lúc này, đám người chung quanh lập tức sôi trào đứng lên, người trong đại lục Roland kính sợ nhất ma pháp sư, mắt thấy nơi này đột nhiên có ma pháp sư bay lên trời, thi triển ma pháp xa xa rời đi, không khỏi bắt đầu hô to gọi nhỏ.

Roline cau mày nhìn hướng Joanna rời đi, thấp giọng thở dài. Lúc ngẩng đầu lên, quát đám thủy thủ phía sau đang trợn mắt há mồm:

-Các người chẳng lẽ chưa từng thấy ma pháp sư Joanna thi triển ma pháp hay sao! Phát ngốc ra cái gì chứ! Mau làm việc đi!

Sau đó Roline lại cùng thương nhân bán da kia phái tới vài thủ hạ dặn dò vài câu. Thương nhân bán da tại bình nguyên Rowling kia xem ra quyết định phải chú ý ôm lấy cây đại thụ Đỗ Duy này. Lần này trong những người phụ trách phái theo thuyền hàng, thì có người em hần - một người trung niên nam bốn mươi tuổi.

Người này tên là Herban, vào nam ra bắc nửa đời. Đúng là một người khôn khéo, dọc theo đường tới bến tàu này, đều rất chu đáo trước mặt Roline. Mới rồi không đợi Roline phân phó, hần đã tự mình được một kho hàng khá tiện nghi tại cảng Encke(bởi nơi này dựa vào cảng khẩu chính của đế đô, chung quanh cảng khẩu có rất nhiều kho hàng cho thuê giá không cao), thu xếp người đem hàng hóa trên thuyền vận chuyển vào kho hàng, lại không ngừng tìm một nhà xe, thương lượng giá cả.

Roline đối với hần hết sức cảm kích, Herban này lại cười nói:

-Trước lúc đi anh trai ta đã phân phó qua. Tiểu thư Roline có thân phận kị sĩ tôn quý, đâu thể đích thân vất vả làm mấy việc nhỏ này, tất nhiên là phải do tôi lo rồi.

Roline cảm ơn hai câu, Herban lại hỏi:

- Hàng hóa trên thuyền đều đã được chuẩn bị dỡ xuống, tiểu thư Roline ngài hôm nay tiến vào đế đô phải không? Vừa lúc tôi cũng muốn vào đế đô gặp mấy thương gia mua sắm chút ít, tôi đã phái người đi lấy xe ngựa, cũng nên lên đường thôi.

-Cùng lúc ta cũng phải tới nhà của thiếu gia chúng ta, thiếu gia hạ lệnh, hàng hóa nơi này cũng nên vận chuyển ra ngoài, không thể để lại trong nhà kho được.

Hai người đang ở trên bến cảng, đột nhiên nghe được trên sông truyền đến một trận hô hoán!

Roline quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy trên mặt sông rộng rãi, đường hàng chính bị một thuyền đội hơn mười thương thuyền chiếm cứ. Hàng hóa được chất đầy trên thuyền đội. Hiển nhiên thương thuyền này không giống nhau trên mặt sông nối liền nhau hướng đi không dứt, đầu thuyền chiếc thuyền đội đầu tiên gắn một lá cờ hình nhánh cây sồi màu xanh biếc. Không người nào dám chiếm cứ đường hàng mặt sông, thậm chí những thương thuyền xung quanh nhận thấy cờ xí này, đều từ xa né tránh mở đường.

Trên thuyền đội này, không ngờ có người mang áo giáp chính qui của quân lính đế quốc, Nhìn như vậy, tất nhiên là cận vệ quân chính qui của đế đô!

-Rõ ràng là thương thuyền, cũng không có cờ của quân đội, tại sao lại có cận vệ quân của đế đô bảo vệ hàng hóa? Đường sông rộng như vậy, lại chỉ muốn một mình chiếm. Còn không cho người khác cùng bọn họ đi, khí thế bá đạo thật!

Roline cau mày.

-Tiểu thư Roline lần đầu tiên tới đế đô sao?

Herban nhìn thoáng qua, thấp giọng nói:

-Cũng không nên nhiều lời! Lai lịch thuyền đội kia tuyệt không đơn giản!”

-Sao?

Herban len lén chỉ biểu tượng nhánh cây sồi trên lá cờ thuyền đội đầu tiên, thấp giọng nói:

-Thấy gì không? Đó là cờ xí của gia tộc Solomon. Đây là thương thuyền của gia tộc Solomon. Người ta dựa lưng vào quan thương hoàng thất, bên trong gia tộc có phần sinh ý của hoàng đế bệ hạ. Hằng năm vì hoàng thất buôn bán một lượng lớn kim tệ, còn hỗ trợ cho không ít sản nghiệp hoàng thất nữa! Bối cảnh như vậy, người khác cũng không thể so với được!

Herban ngừng thần nhìn trong chốc lát, nói:

- Vạch đo nước của thuyền kia rất sâu, xem ra trên thuyền chở không ít hàng hóa nặng. Sắp tới là lễ hội mùa hè, đoán chắc gia tộc Solomon vận chuyển cung phẩm từ các nơi đến cho hoàng thất.

Roline lại lắc đầu:

-Hẳn là không phải cung phẩm. Lễ hội mùa hè sắp tới, nếu như đúng là cung phẩm, chỉ sợ một tháng trước đã chuẩn bị đầy đủ, bây giờ mới đưa tới, đúng là quá chậm ....

Herban lại cười nói:

- Họ mang tới cái gì thì đâu có quan hệ gì với chúng ta.

Roline gật đầu, nhưng không nhìn được hai mắt nhìn thuyền đội kia, nàng là võ sĩ, liếc một cái nhìn trên thuyền đội xa xa, ngoại trừ những cận vệ quân, ngay cả thủy thủ, đều là một đám người thân thể cường tráng, tinh thần sung mãn, bộ dáng mạnh mẽ. Roline trong lòng không khỏi thêm vài phần cổ quái .....

Ngồi trong xe ngựa thuê Mercedes-Benz trên đường tới đế đô lúc xế chiều, chiếc Mercedes-Benz này tự nhiên không bằng xe ngựa xa hoa của gia tộc Rowling. Đoạn đường sóc giờ đã tốt hơn, nhưng không biết xe ngựa này lúc đầu chở đồ hải sản bên trong không mà sộc lên một mùi cá ươn. Roline mấy ngày này sinh hoạt trên biển, cũng không sao cả. Herbal lại không chịu được, hẳn là em ruột của ông chủ. Trong nhà sản nghiệp cũng có thân phận tôn quý, bình thường được người hầu hạ, ở trong xe ngựa buồn bực một hồi, vẫn chịu đựng không nói ra.

Khi tới cửa đông ngoài đế đô, nhìn cửa đông người ngựa xếp hàng một dải, Roline thở dài:

-Tới nơi rồi, nhưng nhiều người như vậy, phải đợi đến khi nào đây.

-Như vậy coi như đã tốt rồi.

Herban che cái mũi cười khổ nói:

-Nghe nói thuế ở cửa thành đế đô mới được tăng cao..... Ôii, việc buôn bán của chúng ta, hàng hóa không thể trực tiếp chuyển đến cảng khẩu đế đô, chỉ có thể tại cảng Encke xuống thuyền. Vẫn cần xe ngựa vận chuyển một chuyến tới đế đô. Mới đầu còn hơn một lần vận phí, thuế tại cửa thành giờ lại bị nâng lên cao, chúng ta lại phải tốn thất một đồng. Cứ như vậy làm ăn đúng là càng ngày càng khó làm đó.

Sau khi tiến vào đế đô, đã là lúc tối đêm, Roline thật sự không muốn lại ngồi xe ngựa, nàng có thân phận kị sĩ, sao có thể ngồi xe ngựa chứ? Không đợi đến bá tước phủ, trước hết dẫn người ở trong thành tìm mua mấy thớt ngựa. Sửa sang dung mạo một chút , dẫn theo hai bộ hạ cũ, đều là lúc trước được Đỗ Duy thu nhận. Lúc đó hai người từ mạo hiểm đội của Roline, một cung tiễn thủ, một man ngư võ sĩ. Ba người ba ngựa, trên đường hỏi thăm, đi tới bá tước phủ.

Người hầu bá tước phủ mắt thấy có người đến, nhìn Roline ba người đều mang áo giáp quân đội riêng của Rowling gia tộc, chỉ là bộ dáng lại chưa từng thấy, không khỏi cảm thấy kì quái.

Roline nhanh chóng tiến tới, biểu lộ thân phận, là bộ hạ trực thuộc thiếu gia Đỗ Duy. Bên trong người vào thông báo một chút, chỉ chốc lát sau, Marde đi ra, lập tức dẫn theo Roline ba người đi vào.

Đỗ Duy đang trốn trong phòng một mình nghiên cứu một đồng xương ma thú.

Trước đó một ngày, sau khi từ thư phòng của bá tước đại nhân quay lại. Đỗ Duy đóng cửa không ra, chỉ ở trong phòng một mình nghiên cứu các thứ linh tinh.

Hắn kiểm được không ít đồ tốt từ trong tay lão điên Arike kia. Về nhà xem lại phương pháp điều chế thay thế “Bí ngân”, kiểm tra thấy trong kho hàng của chính mình, không ngờ phát hiện đã có được hai dạng, chỉ là còn bảy tám dạng không có trong tay. Phòng chừng nơi Arike cũng không có. Trong tay còn không có đầy đủ, đành phải nghĩ biện pháp khác.

Đỗ Duy thật ra không lo lắng về các thứ khác, chỉ cần mình có được một hạt mầm, dựa vào sự thần kì của “thời gian trôi qua” là có thể nuôi dưỡng thành công rồi.

Đang cẩn thận nghiên cứu cách điều chế ảo diệu bên trong, Marde cũng đã thông báo tiến vào, theo sau mang theo Roline.

Đỗ Duy thu hồi đồ đạc, chốt cửa phòng lại, ra phòng khách gặp Roline.

Mấy tháng không gặp, nhìn qua thấy Roline đã trút bỏ bộ dáng hung dữ lúc đầu đối mặt, trở nên càng thành thực. Vóc người cao cao, hiện ra những đường cong mang lả lướt, bộ ngực đầy đặn càng phát ra vẻ mượt mà đầy sức sống, nhất là đôi chân dài kia làm cho Đỗ Duy ca ngợi không thôi, càng phóng ra hơi thở đầy thanh xuân.

Cuộc sống trên biển khiến cho da thịt nàng có màu tiểu mạch quyến rũ, khuôn mặt mặc dù thoáng gầy gò một chút nhưng thần thái lại tinh ranh hơn.

= Ngồi xuống đi.

Đỗ Duy vẫy tay bảo ba người ngồi xuống, lại dương dương tựa vào thành ghế, nhìn Roline mỉm cười nói: “Người đã khổ cực rồi. Công lao của người ta sẽ nhớ kĩ. Nói đi, tại sao lại lên đường chạy tới để tìm ta?”

Roline ngồi trên cái ghế ngay bên người Đỗ Duy, thần thái ung dung đem mọi chuyện hồi báo lại một lần. Nói đến Tuyết Lang dong binh đoàn liên hợp với các dong binh đoàn khác nguyện ý đồng thời đem hàng hóa bán cho mình, cùng ý nguyện hy vọng hợp tác lâu dài.

Đỗ Duy lập tức nói:

-Nhận chứ! Tại sao không nhận, lần này không còn gì phải do dự. Chúng ta bây giờ có thuyền có người, chỉ có hàng hóa là thiếu. Đoàn trưởng Bein Ulrich là bạn tốt cùng ta trải qua kinh nghiệm sinh tử, là người ta tôn kính, hơn nữa ta từng cứu tính mệnh một trong người bọn họ, hẳn là người có thể tín nhiệm.”

-Phải. Roline gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, trước đây đã nghĩ qua một phần hiệp nghị, mời ngài xem qua. Nếu như không có vấn đề, lần này tôi sẽ phái người đưa đi phương bắc. Còn có một việc.....”

Sau khi Roline nói xong, đã biết lần này mang theo một thuyền hàng hóa tới để đồ, Đỗ Duy hơi nhú mào suy nghĩ một hồi rồi nói:

-Đó là một vấn đề, tuy nhiên cũng không khó giải quyết, người đợi hai ngày, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này.”

-Còn cả vấn đề tiền bạc nữa.

Roline cười khổ:

- Lúc đầu ngài đưa cho Jack Sparrow mang theo số tiền theo thuyền tới phương bắc không nhiều lắm. Lần này mua nhiều hàng hóa như vậy, chúng ta trong tay căn bản không có tiền mặt. Tuy nhiên Tuyết Lang

dong binh đoàn rất tín nhiệm ngài, có hẳn trợ giúp, chúng ta chỉ đặt lại một vạn kim tệ, đem hàng hóa trở về trước, cho nên ta lần này tới cũng là xin ngài chút kim tệ.”

Đỗ Duy lập tức gọi Marde vào, để Roline đi theo Marde lấy tiền. Suy nghĩ một chút, Đỗ Duy nói:

-Lần này sở hữu được hàng hóa, phải trả cho Bein Ulrich đoàn trưởng. Hẳn là bạn tốt của ta, lần này lại nhờ ơn hẳn hỗ trợ, như vậy món nhân tình này không thể không hoàn trả!”

Roline lập tức gật đầu, suy nghĩ một chút, vị nữ kị sĩ này đột nhiên nói:

-Đỗ Duy thiếu gia, lúc tôi ở cảng Encke thấy trên sông thuyền đội gia tộc Solomon ..... Tuy nhiên thuyền đội kia có điều cổ quái .....

168. Chương 143: Đêm Trước Ngày Tế Điện

-Ta biết rồi.

Dừng một chút, bộ dạng của hắn phẳng phất hình như không có việc gì, đột nhiên hắn mở miệng nói:

-Roline, số hàng này cứ tạm thời để trong kho hàng của cảng Encke, ta phải lập tức đi đến tế lễ mùa hè. Trong thành đế đô có rất nhiều người muốn ra tay phá hoại, mà chúng ta lại không có công văn phê duyệt hợp pháp, lỡ có xảy ra chuyện gì ảnh hưởng đến thể diện của gia tộc thì không tốt cho lắm. Người cứ phải nhiều người ở lại cảng Encke trông coi là được.”

Vừa nghe những lời có chút ý tứ không bình thường của Đỗ Duy, Roline nhin không được liền hỏi:

-Vậy ý của ngài là.....Chẳng lẽ trong ngày tế lễ mùa hè, đế đô e rằng sẽ không yên ổn sao?

Đỗ Duy cười:

-Ta không nói thế. Mà người cũng không cần nghĩ nhiều làm gì, mà cho dù có xảy ra chuyện gì thì đối với chúng ta cũng không có quan hệ quá lớn. Chỉ cần người trông coi đám hải tặc này cho tốt là được rồi. Đế đô gần đây canh phòng nghiêm mật, cho nên đừng có chuyện gì xảy ra với mấy tên hỗn đản này thì tốt hơn. Người không cần phải ở đế đô..... để người lại Encke bên cảng thật là ủy khuất cho người, nếu có chuyện gì xảy ra ta sẽ phái người đến tìm người.

Roline cũng không hỏi nhiều nữa, rồi khom mình cúi xuống làm lễ.

Nhìn Roline rời đi, trên khuôn mặt bình tĩnh của Đỗ Duy mới xuất hiện một làn khói mờ, ánh mắt đầy vẻ ưu phiền.

Lo lắng, nhẹ nhẹ thở dài :

- Hừm.....thuyền đội... cha của ta thật là không biết an phận mà. Chẳng lẽ chuẩn bị đợi đến ngày tế lễ mùa hè muốn chơi đùa cái quái gì sao ỉ?

Vậy thuyền đội chuyên chở hàng hóa kia hẳn định là không bình thường, trên thuyền còn có binh lính hộ tống. Dễ dàng ra vào đế đô như vậy, trừ phụ thân đại nhân có địa vị cao ngất trong quân đội ra, e rằng không có người nào đủ tư cách điều động thành vệ quân đi.”

Nếu vậy thì, là muốn động thủ với hoàng tử Thần rồi sao?

Đỗ Duy đột nhiên nhớ tới vị hoàng tử Thần có nụ cười ấm áp còn đối đãi thân thiện với mình. Trong lòng không khỏi buồn bã, nên hay không nên...nói cho hoàng tử Thần biết? Sau đó Đỗ Duy lại nhớ tới lời cầu khẩn của mẹ, hắn thở dài lắc đầu, thấp giọng lầm bầm: “Xin lỗi nhé, hoàng tử Thần, trong người mang theo trách nhiệm của gia tộc, người và ta là địch không phải là bạn. Việc này, ta không thể làm gì hơn được.”

Đỗ Duy ngồi lại trong phòng, nhìn qua các phương pháp điều chế ma pháp được tề một lát, hộp một ngụm trà loại một từ phương nam mang đến. Trong đêm tối, đột nhiên nghe thấy từ phía sau truyền đến một tiếng vang như sấm.

Ầm!

Trong khoảnh khắc đó, ngay cả Đỗ Duy trong tháp lầu nhỏ này cũng mơ hồ lắc lư vài cái. Sau đó nhìn thấy một cánh cửa phòng ở tầng dưới vị đập tung ra, khói đặc cuồn cuộn từ bên trong mãnh liệt xông ra ngoài. Lão chuột Gageu vừa ho khan kịch liệt, vừa chạy trốn chết như từ dưới đất chui lên.

-Khụ khụ khụ.... Chút nữa thì ta chết rồi...

Lão một hơi vọt tới căn phòng của Đỗ Duy, không nói một lời liền chộp ngay bình trà trên bàn tu một hơi vào miệng rồi mới thở dài một cái. Trên mặt lão chuột đầy áp những khối khói bụi trắng đen, đôi mắt bị khói đặc kích thích làm cho đỏ đậm, ngay cả hàm râu cũng bị đốt trụi đi hết mấy phần.

Đỗ Duy nhú mày nói:

-Làm sao vậy?

-Đừng nói nữa! Ta muốn tìm hiểu rõ cái Tịch Diệt chi cung kia nên đem một khối ma pháp thủy tinh đặt vào ma pháp trận kia, kết quả là khiến cho nó nổ mạnh. Khá lắm, cây cung này khẳng định là có cái gì đó không tầm thường, ta đã bố trí trong căn phòng này hai tầng kết giới vậy mà thoát cái đã nổ rồi. Nhưng mà cũng may là có hai tầng kết giới này, bằng không chỉ sợ cả người và tòa lầu nhỏ này cũng biến mất tiêu rồi."

Đỗ Duy cười rồi đứng lên đi ra ngoài trước sân, nói với thị vệ nhà Rowling đang chạy tới rằng tiếng nổ này là do mình đang làm một số thí nghiệm ma pháp. Trong gia tộc Rowling mọi người đều biết thân phận ma pháp sư của vị thiếu gia này, cho nên Đỗ Duy giải thích như thế cũng không lấy gì làm kì quái. Chẳng qua là mọi người đều rất kính sợ cái nhìn từ ánh mắt của Đỗ Duy

Đuổi đám đông thị vệ đi, Đỗ Duy gọi Marde lại trông chừng cửa ở trước sân, lại sai Gageu bố trí một cái ma pháp trận xung quanh, sau đó hẩn và lão chuột chui vào trong cái phòng thí nghiệm ở lầu dưới.

Khói đặc trong phòng thí nghiệm thoát ra ngoài không nhiều lắm, Đỗ Duy thi triển một cái phong hệ ma pháp nho nhỏ thì khói đặc trong phòng đều tản ra hết. Trên cái bục nằm giữa phòng, Đỗ Duy tiến đến cầm lấy cây "Tịch diệt chi cung" đang nằm yên trên bục.

Đỗ Duy nghĩ cái bục này đúng là cứng như đá mà. Hẩn không có diên như lão Arike. dùng nhiều tiền như vậy chỉ để chuẩn bị gia tăng thuộc tính bí mật của thủy ngân kim loại lên bàn thí nghiệm. Đỗ Duy quan sát tỉ mỉ cây cung này, cảm giác có một vẻ khác lạ

Bên trên "Tịch diệt chi cung", xung quanh tản ra một luồng sáng nhàn nhạt mơ hồ, luồng sáng này đem cây cung phủ kín vào bên trong. Vừa rồi vụ nổ mạnh như vậy mà cây cung cũng không tổn hại nửa phần. Đám khói đặc bay đi. Nhìn qua thì cây cung vẫn mới tinh sáng ngời, thậm chí ngay cả một hạt bụi cũng không có. Quan sát kĩ trên cây cung thì thấy luồng cầu vòng mơ hồ kia lưu động một cách kì dị, lộ tuyến tạo ra trên cung, nhìn qua thì phẳng phất giống như ánh trăng non trên bầu trời đêm. Hai bên đầu cung thì được làm bởi một loại tinh thể trong suốt kì dị, hai đầu cùng còn lòi ra hai mũi nhọn đã được mài giữa rất sắc bén!

Hiển nhiên, với hình thù đặc biệt như vậy, khiến cho chủ nhân của cây Tịch Diệt chi cung này trong lúc chiến đấu không chỉ có thể sử dụng cung tên đả thương từ xa mà khi đánh giáp lá cà thì hai đầu cung còn là một thứ vũ khí cận chiến lợi hại.

Mà Gageu đã kiểm tra qua độ cứng của mũi nhọn này. Dùng một khối giác trước ngực của kỵ sĩ, vậy mà mũi nhọn này dễ dàng làm nứt vài đường, nếu dùng sức mạnh một chút thì mũi nhọn trên cây cung này có thể đâm cho cương giáp thủng một lỗ.

-Chất liệu này thật không đơn giản tí nào. Ta chỉ có thể đoán đây là do thượng đẳng tinh thể trải qua gia công đặc thù, có lẽ còn thêm một ít tài liệu ma pháp nữa mới tạo ra được. Về phần tinh thể rốt cuộc là chất liệu gì ta thật sự không nhận ra.

Gageu chỉ vào cây Tịch Diệt Chi Cung nói, nghiên cứu cây cung này qua một ngày một đêm hiển nhiên là Lão chuột rất hưng phấn:

-Như vậy dựa vào hình dạng mà nói thì trên đại lục này không có cây cung nào giống nó, mà cũng không có cung tiễn thủ nào am hiểu cận chiến cả. Nhưng cây cung này là một ngoại lệ, tuy vậy ta đoán chắc rằng

nếu muốn sử dụng hết các đặc tính của cây cung này, sợ rằng phải có một bộ môn võ đặc thù để phối hợp với nó.

Cùng phối hợp với bộ võ công đặc thù à.....Đỗ Duy suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói:

-Cái này ta cũng không biết nữa. Tên kia chết trong tay ta , nhìn qua bộ dạng của hắn hình như thực lực rất mạnh. Tuy thế chắc chắn hắn không có bộ võ công như người nói. Nếu không hắn đã chẳng bị giết khi tới gần ta ta.

-Cái tên mà bị người đoạt mất cây cung kia , khẳng định cũng không phải là chủ nhân chân chính.

Gageu bĩu môi nói:

-Cái tài liệu tinh thạch này thì ta không biết , nhưng nhìn vào niên kỉ thì sợ rằng đã có cách đây ít nhất vài trăm năm rồi.

Sau đó, Gageu đưa hai tay nâng Tịch Diệt chi cung lên trước mặt Đỗ Duy:

-Người xem, có nhìn thấy cái hoa văn trước mặt không? Đây là một cái ma pháp trận kỳ quái mà cái ma pháp trận này ngay cả ta xem cũng không hiểu. Tuy nhiên ta có thể đoán chắc là ma pháp trận này lấy phong hệ ma pháp làm chính, còn lấy một ít lực lượng tốc độ và nhanh nhẹn làm phụ để gia tăng ma pháp .Có thể đem mấy cái hệ ma pháp hợp lại một chỗ , tạo ra một cái ma pháp trận phức tạp mà còn khiến cho nó nhỏ như vậy thì vị chủ nhân chế tạo ra cây cung này , về phương diện ma pháp ít nhất cũng thuộc cấp bậc đại tông sư.”

Đỗ Duy không quá quan tâm với việc này:

-Ta muốn biết là phải sử dụng nó như thế nào?

Nói đến vấn đề này , Gageu đột nhiên cười phá lên, tiếng cười của vị tể tướng chuột này cực kì hèn mọn và đắc ý, trong cái âm thanh không thềm che giấu sự tự đắc, nhếch môi nói:

-Vật này huyền bí vô cùng , ta nói cho người nghe , nhóc Đỗ Duy à, cái vật lần này mà người kiếm được uy lực tuyệt đối mạnh mẽ , hơn nữa còn vượt xa cả trí tưởng tượng của người.

Nói xong , lão nhẹ nhàng kéo dây cung, nói tiếp:

-Ban đầu cái tên đáng thương bị người đoạt mất cây cung là một võ sĩ sao? Lúc giương cung lên , võ sĩ dùng đầu khí để thôi phát, cũng có thể được. Dù sao trên bề mặt cũng có gia tăng ma pháp, dùng đầu khí để thúc giục phát ra, đầu khí có thể ngưng kết thành tiễn khí. Bất luận là tốc độ phóng ra hay độ chuẩn xác so với cung tên bình thường đều mạnh hơn vài phần, như vậy có thể xem đây là thượng phẩm bảo cung trên đại lục này. Nhưng thật ra, ta thấy vị chủ nhân xấu số của cây cung này căn bản không biết sử dụng nó ra sao! Hừ hừ.....

Nói xong, lão lập tức đưa tay đặt lên chỗ lắp tên của cây cung một cách nhẹ nhàng, sau đó chậm rãi rút vài một tia ma lực. Trên cây cung lập tức lóa ra màu sắc sáng ngời, chỉ nghe thấy một âm thanh nho nhỏ, đột nhiên từ trong chỗ lắp mũi tên xuất hiện một vết nứt nhỏ, một viên ma lực thủy tinh từ bên trong rớt xuống.

-Để ta nói cho người biết về bản chất thật sự của cây cung này.

Lão chuột cười ha ha:

-Cây cung này vốn không để cho võ sĩ sử dụng! Đây là một cây ma pháp cung, được chế tạo đặc biệt cho các ma pháp sư sử dụng.

-...Ma pháp sư ư?

Việc này thật ngoài ý nghĩ của Đỗ Duy.

Ma pháp sư sử dụng cung tên sao?

Ma pháp sư mà cần sử dụng đến cung tên sao? Trên đại lục này, trong lúc chiến đấu các ma pháp sư ai mà không cầm ma trượng trong tay, đọc những chú ngữ cao thâm, thi triển ma pháp cường đại để đã thương đối thủ.

Sử dụng cung tên! Đó là tiêu chuẩn độc quyền của võ sĩ mà!

Nếu nói ma pháp sư mà phải sử dụng đến cung tên để đối địch, như vậy sau này còn muốn phát triển thêm ma pháp sư sử dụng trường kiếm, đại đao hay không?

-Đừng hoài nghi, cây cung này đúng là được đặc biệt chế tạo cho ma pháp sư sử dụng!

Gageu nhìn ra sự hoài nghi của Đỗ Duy, ngưng thần nghiêm nghị nói:

- Vận khí của ngươi thật là tốt, nhóc Đỗ Duy à! Cũng may là trên thế gian này chẳng ai biết về cây cung này, nếu có người biết được, sẽ dẫn đến việc nhiều người kéo nhau đến đây chém giết để đoạt bảo đó!

Nói xong Gageu nhẹ nhàng cầm cây cung lên, từ trên cây cung rơi xuống một viên ma lực thủy tinh. Đây quả là một viên thượng phẩm ma lực thủy tinh, chỉ là không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, màu sắc trở nên ảm đạm, ma lực bên trong tiêu hao hầu như không còn. Năm tháng trôi qua đã làm cho khối thủy tinh hiện đầy những khe nhỏ, thậm chí có những chỗ biến chất đã lộ ra những tia bụi màu đen.

Gageu cầm viên ma pháp thủy tinh, nhắm mắt lại, một tia ma lực chậm rãi rót vào bên trong ma pháp thủy tinh. Sau khi ma lực được rót vào trong ma pháp thủy tinh, vốn lúc đầu là một tinh thể ảm đạm, một lần nữa lại phát ra một tia sáng loáng.

Gageu đem ma lực truyền vào xung quanh ma pháp thủy tinh một lần nữa, bên trong vết nứt của cây cung xuất hiện một tia ma pháp ba động nhu hòa. Sau đó cái vết nứt lập tức biến mất, trên bề mặt cây cung trơn nhẵn vô cùng, một khe hở cũng không có.

Cầm lấy!

Gageu đem cây cung đưa cho Đỗ Duy, cười nói:

-Chúng ta lên trên mái nhà, ngươi thử nghiệm cái món đồ chơi mới này đi.

Một người một chuột lập tức đi lên cầu thang. Đỗ Duy đi tới nơi ở của riêng mình là mái nhà của tòa lầu nhỏ này.

Đứng trên đỉnh tại tầng ba của tòa lầu nhỏ này, Đỗ Duy hai tay nắm cung nhìn lên bầu trời. Xa xa mặt trời chiều đã ngã về phía tây, một ánh sáng nhàn nhạt trải khắp mặt đất. Đỗ Duy nhìn xa về phía trời chiều, yên lặng lấy cây cung ra, thì cảm giác giác thấy rất là mềm dẻo, mặc dù cố gắng cật lực để kéo dây cung lên, nhưng vẫn bị dây cung giật lại. Đỗ Duy cảm thấy một tia ma lực ba động xuất hiện trên cây cung, chúng rung động càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng đã ngưng tụ thành một điểm...

Đỗ Duy nhìn thấy rõ ràng, trên cây cung một đạo phong nhận(đạo gió) được hình thành từ bên trong phong hệ ma pháp. Đạo phong nhận này càng lúc càng nhỏ, cuối cùng ngưng tụ thành một cái mũi nhọn nhỏ giống hệt hình dạng mũi tên.

Đỗ Duy buông lỏng dây cung ra rồi chỉ nghe thấy một tiếng .....

Đây là mũi tên sao?

Không! Cái này rõ ràng là một ngôi sao băng mà !

Ngôi sao băng rời khỏi tay Đỗ Duy lao về phía hoàng hôn vô tận gào thét như sấm rền. Vô số tia ma pháp sáng lạn phát ra trong không khí, tại trung tâm rơi xuống những điểm ánh sáng mờ mờ. Chỉ trong nháy mắt ngôi sao băng này đã biến mất, ngay trong phạm vi mà khả năng ánh mắt của Đỗ Duy có thể nhìn thấy.

Đỗ Duy như ngây dại! Nhìn về hướng xa xa nơi ngôi sao băng kia biến mất, mặc dù không thấy ngôi sao băng ấy bắn trúng chỗ nào, nhưng nhìn vào cảnh tượng này, khẳng định uy lực là không thể đo được.

Như vậy với uy thế trên, so với cái tên mà sử dụng cây cung này giết chết một tay ma pháp sư triều đình và làm bị thương võ sĩ Cheek vào buổi tối cách đây hai ngày thì uy lực đâu chỉ mạnh mẽ hơn gấp đôi.

Quan trọng là mình không thể sử dụng đầu khí, về phương diện võ thuật mà nói thì mình chỉ mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi. Nhưng lại có thể phóng ra một tên kinh khủng như vậy!

-Quả nhiên...mạnh thật!

Gageu bước nhẹ về trước trông về nơi trời xa, hướng mà ngôi sao băng bay đi . Đột nhiên trong mắt Lão chuột hiện lên một tia cảm khái:

-Nếu loại cung này có thể sử dụng phổ biến ,thì những võ sĩ am hiểu xạ thuật khắp thiên hạ đều bị thay thế bằng ma pháp sư hết!

Đỗ Duy kìm nén lại sự chấn động trong nội tâm, chậm rãi ngồi xuống, hai tay nâng cây Tịch Diệt chi cung lên vuốt ve một hồi.

Ma pháp vũ khí! Thật sự là ma pháp vũ khí tầm xa!

Không cần người sử dụng có sức mạnh , hoàn toàn lấy ma lực làm cho vũ khí công kích từ xa đó!

- Nhóc Đỗ Duy , người nghĩ sao.

Ánh mắt của Gageu chớp động:

-Nếu người đem cây cung này phóng lớn gấp mười lần, cải tạo lại tư thế tạo hình thì giống thứ có công nghệ chế tạo đã thất truyền được đặt trên tường thành của đế đô...!”

-Ma đạn pháo!

Đỗ Duy bình tĩnh trả lời , trong âm thanh của hắn không phẳng phất một tia rung động, nhưng mà ánh mắt thì cực kỳ cổ quái:

-Nếu vật này thả ra hơn mười lần thì chẳng khác gì ma đạn bay!

-Có thể nói rằng.... Vật này về nguyên lý chế tạo thì giống ma đạn pháo như đúc!

Còn có một chuyện mà Đỗ Duy không biết đã vướng vào :

Ngay trong lần đầu tiên Đỗ Duy thử bắn Tịch diệt Chi Cung thì cách thành đế đô khoảng 5 dặm , ở trong một cái thị trấn nhỏ thủ bị quân đại phương trình báo lên một công văn

“Đế quốc đã trải qua 960 năm, đêm ngày 10 tháng 6 , tại bầu trời phía đông nam xuất hiện một thiên thạch sao băng màu hồng thật lớn rơi xuống , âm thanh như sấm ,ngọn núi nằm ở phía tây đã bị sập sau khi bị thiên thạch sao đâm trúng, cũng may là không có ai bị thương. Nhưng đường đi đã bị đá những viên đá lở ra cản trở , khẩn cầu phái người đến sửa chữa ...v...v...”

Không người nào biết chân tướng chuyện này.Ngay cả Đỗ Duy cũng không biết một tiền kia uy lực đến thế.

Nhưng tình trạng này lại xảy ra trước lễ tế điển một ngày.

Sáng sớm, Marde thân nhiên đi ra ngoài cửa, hai ngày nay hắn được Đỗ Duy thiếu gia giao cho một cái công việc cực kỳ “đặc ý”, cho phép hắn mang trên người đầy đủ kim tệ ,nhàn nhã đi dạo trên phố . Từ quán rượu , quán ăn cho đến khách sạn , quảng trường nơi nào hắn đi qua cũng đều để lại dấu chân của Marde đại gia .Đỗ Duy thiếu gia giao cho hắn công việc rất đơn giản:”Nhân tiện lúc người đi dạo trên phố , ăn uống , ca hát nhảy múa, xài tiền bao nhiêu cũng được , chỉ cần báo cáo toàn bộ thu chi lại là được. Nhưng nếu gần đế đô xảy ra chuyện gì thú vị , náo nhiệt , hoặc tin tức cổ quái hoặc là chuyện gì xưa nay chưa từng có , người phải cẩn thận nhớ kỹ rồi trở về nói cho ta nghe.”

Cái mệnh lệnh quái dị như vậy , Marde cũng không biết nói gì, chỉ mang theo một túi tiền thật to đi dạo trên phố.

Trước lễ tế điển mùa hè một ngày, trên những đường lớn phồn hoa của đế đô người người tấp nập. Vô số cửa hàng cũng mở cửa lớn để buôn bán ,khách thương vãng lai nam, bắc cũng đều trưng bày ra những đồ vật kỳ lạ và cổ quái trên thế gian. Phải biết rằng lễ tế điển mùa hè trên Roland đại lục một năm chỉ tổ chức long trọng trong một ngày ,mà tại đế đô còn có nghi thức duyệt binh của thành vệ quân cùng với hoàng thành quân cận vệ, còn có lễ diễu hành long trọng nữa. Nhất là năm nay, nghe nói đêm trước của ngày quốc

khánh , chiêm tinh thuật sư của cung đình xem sao trời nói rằng xuất hiện một ngôi sao đại hung, hoàng đế bệ hạ giận dữ một đao chém chết vị chiêm tinh thuật nói điều xui xẻo kia . Vì sự việc không hay này nên hoàng đế bệ hạ đặc biệt hạ lệnh lễ tế diễn năm nay phải làm cho lớn thật lớn , mục đích là dùng buổi lễ long trọng , vui mừng này để làm lu mờ đi sự việc ngôi sao xui xẻo .

Với sự kiện náo nhiệt này , các du khách lũ lượt kéo về đế đô càng ngày càng đông .Đế đô phồn hoa bị người người làm cho chật cứng. Tất cả các lễ điểm đều đầy khách, nhất là những lễ điểm ở gần trung tâm quảng trường mặc dù giá cả so với ngày thường được đôn lên gấp bội nhưng vẫn không đủ nhu cầu cho khách thuê. Nghe nói năm nay đặc biệt mời giáo hoàng bệ hạ thì triển thần thuật tại quảng trường, chủ tịch ma pháp công hội là thần bí đại ma pháp sư cũng sẽ đến dự.

Quan trọng hơn là , bệ hạ đã đặc biệt hạ lệnh trong ngày tế diễn đó sẽ đem ma pháp trận tại đế đô mở ra, cái ma pháp trận mà đã được Aragon bệ hạ lưu lại ngàn năm Lâu trước mở ra ma pháp trận , cách đây đã hai mươi năm, là thời điểm mà chiến tranh với dị tộc trên thảo nguyên tây bắc đã kết thúc. Để nghênh đón đại quân viễn chinh thắng lợi trở về, ma pháp trận đã được mở ra một lần. Theo kinh nghiệm của những người dân từng chứng kiến qua , cảm thụ sâu sắc thời điểm mà ma pháp trận mở ra thật là hùng dũng, tráng lệ , ánh sáng ma pháp đem cả đế đô bao phủ bên trong. Thậm chí phảng phất còn có thể thấy các loại ma thú quái lạ nhảy múa trên bầu trời , cảnh tượng huyền ảo làm mê loạn mắt người!

Cảnh tượng náo nhiệt như vậy , cả đời chưa chắc gặp được một lần . nếu mà bỏ lỡ không phải là đáng tiếc lắm sao!

Cho nên lễ tế mùa hè năm nay, du khách từ bên ngoài đến đế đô nhiều gấp vài lần so với những năm trước. Người của sở trị an đế đô phải chạy ba chân bốn cẳng khắp nơi . Mỗi ngày tại ngã tư đường , binh lính trị an của đội tuần tra tăng gấp ba lần. Mà nhiều người thì rỗng , rần rần lộn thường hay phát sinh ra không ít sự kiện về trị an, đánh lộn gây sự , trộm cắp cướp giật , tầng tầng lớp lớp , làm cho nhà tù của sở trị an chật cứng. Binh lính của sở trị an oán trách về việc tất cả những ngày nghỉ phép đều bị bãi bỏ hết , toàn bộ đều phải trực ban thậm chí ngủ cũng ở doanh phòng của sở trị an .Rất nhiều người kể cả những quan quân đều đã vài ngày rồi chưa được về nhà hú hí với lão bà rồi.

Thành vệ quân nghe nói cũng mệt mỏi không kém . mấy ngày nay người ra vào đế đô rất nhiều , nên số lượng thành vệ quân tra xét tại cổng thành cũng tăng lên gấp 3 lần.Hơn nữa ngay ngày hôm trước để giảm bớt áp lực cho đế đô . Dựa vào sự cho phép của hoàng đế bệ hạ, thống suất bộ va sở chánh vụ đã phối hợp hạ xuống mệnh lệnh , khám xét việc ra vào ngay cổng thành đế đô ,điều lệ tạm thời hạn chế việc ra vào .Muốn ra thì được nhưng khi vào thì phải xếp hàng từng người từng người một tiến vào.tuyệt đối không được hai người cùng vào. Mỗi người phải trải qua sự kiểm tra nghiêm khắc khi tiến vào đế đô.

Mấy cái cửa thành đều được tăng cường đại đội vũ trang là binh lính trong quân cận vệ , nếu một khi phát sinh sự hỗn loạn thì lập tức có thể đàn áp ngay .

Hơn nữa ,để cho người trong đế đô đầy kiêu căng . Vì bảo vệ an toàn tuyệt đối cho tầng lớp quý tộc , phòng ngừa những kẻ từ khu dân cư lên đến khu quý tộc làm phát sinh ra những vấn đề an toàn, quân cận vệ đặc biệt phái tới một binh đoàn để bảo vệ trong phạm vi dinh thự của các nhà quyền thế , quý tộc, khu vực những người giàu có. Ngay cả thần điện cũng tạm thời được giới nghiêm...

Suy cho cùng thì phần đông tín đồ trên đại lục , hễ mà đến đế đô thì tín đồ , không người nào lại không muốn đến thánh địa thần điện chiêm ngưỡng một chút sự vĩ đại của pho tượng thần linh, lắng nghe thần điện thuyết giáo. Cứ như vậy , để bảo đảm trật tự cho thần điện, tại vùng lân cận của thần điện bên ngã tư đường cũng đã phái thêm không ít quân lực để duy trì trật tự.

Chỉ có duy nhất vùng lân cận của ma pháp công hội, trước sau như một vẫn im lặng. Dù sao thì ma pháp sư ở trong lòng mọi người đều tồn tại một sự kính sợ, không ai lại muốn chạy đến ma pháp công hội để xem hình dạng ma pháp sư như thế nào cả.

Marde ở bên ngoài đã được vài ngày, nhàn nhã đi dạo thì bị mọi người chen lấn giẫm rớt mất hai chiếc giày , đến nỗi túi tiền cũng bị trộm lấy mất .Sau cùng, hắn đem tất cả tin tức báo lại cho Đỗ Duy . Trên mặt của vị thiếu gia này phảng phất không có cái gì hài lòng hoặc bất mãn, chỉ nhàn nhạt nói một câu :

-Ta biết rồi! Mấy ngày nay ngươi tiêu xài bao nhiêu thì báo cáo lên sau đó thì đi nhận kim tệ đi.

Đợi sau khi Marde rời đi ,Đỗ Duy gõ vào trán , tỉnh tọa chột lất, khóe miệng hiện ra nụ cười cổ quái , lầm bầm:

-Sao, quân đội đã được phái đến cửa thành.....Nơi ở của nhà giàu quý tộc cũng có quân đội phái đến , xung quanh thần điện thì quân đội cũng đã an bài rồi. Xem ra sắp có trò lớn xảy ra rồi đây!

169. Chương 144 : Ngày Lễ Hội

Lễ hội mùa hè, ngày 12 tháng 6 năm 960 lịch đế quốc Roland.

Trời quang đăng.

Từ khi còn rất sớm, sở trị an của đế đô đã phái đi toàn bộ lực lượng. Có điều trưởng quan trị an của đế đô thống lĩnh Sarke cảm thấy kỳ quái. Sáng sớm hôm nay, khi sắc trời còn chưa tỏ, trên đường đã xuất hiện từng đội từng đội người của quân cận vệ đế đô.

Những quân cận vệ này hiển nhiên là từ bốn vệ thành xung quanh đế đô điều tới, áo giáp sáng loáng, vũ trang toàn thân, bộ dạng mỗi người đều như đối mặt với đại địch, tình huống này làm thống lĩnh Sarke cảm thấy rất lạ lùng: Mặc dù mấy ngày nay ở đế đô nhân khẩu bên ngoài tăng lên nhiều dẫn tới việc trị an có chút hỗn loạn, nhưng dù sao thì cũng là ngày lễ một năm mới có một lần, có vẻ như chẳng cần phải làm như đối đầu với đại địch chứ ?

Thống lĩnh Sarke liếc mắt một cái liền nhìn ra có chút không ổn, những quân cận vệ này không phải mặc trang phục cho ngày lễ, mà hoàn toàn là trang phục chuẩn bị chiến đấu ! Tất cả bộ binh đều mặc áo giáp mới vừa thay đổi vào mùa hè năm nay, eo đeo trường kiếm, tay cầm khiên.

Vị trưởng quan tối cao của sở trị an này đứng ở đầu đường, nhíu mày nhìn một đội quân cận vệ phi như bay qua. Trong lòng hắn đầy nghi hoặc, lập tức trở về văn phòng ở sở trị an, sau đó gọi đến một bộ hạ của mình, sai hắn lập tức tới bộ chỉ huy quân đội xin ý kiến một chút.

Nhưng rất nhanh, tin tức xấu liền quay lại, ngay cả bốn đội binh sĩ trị an thủ hạ của thống lĩnh Sarke phái ra ngoài từ sáng sớm đều nhanh chóng trở về báo cáo. Nói có quân cận vệ ngăn cản binh sĩ của sở trị an tuần tra.

Sarke đang tức giận đầy bụng, bên ngoài sở trị an của đế đô đi vào một kẻ mặc quan phục quân cận vệ, nhìn huy chương trước ngực hắn, thì biết đó là một kỵ sĩ ngũ cấp, quan quân phó thống lĩnh.

- Thống lĩnh Sarke !

Người này vẻ mặt lạnh tanh, mang theo hai người đi thẳng vào văn phòng của thống lĩnh Sarke, sau đó cao giọng tuyên đọc mệnh lệnh :

- Mệnh lệnh đặc biệt của bộ chỉ huy, để duy trì trị an của đế đô, tất cả quyền điều phối của quân vệ thành và trị an tạm thời gộp lại cho quân cận vệ quản lý. Ở trị an đế đô tạm thời dưới quyền điều động của quân cận vệ, hết thảy chờ nghe sự điều khiển của tướng quân Juncker sư đoàn vương gia thứ hai quân đoàn cận vệ .

Nói xong, kẻ này đem quân lệnh đặt trên bàn của thống lĩnh Sarke.

Tướng quân Juncker của sư đoàn vương gia thứ hai ư?

Tên Juncke này là kẻ phụ trách sư đoàn vương gia thứ hai phòng vệ đế đô ! Bằng vào cái gì mà quân sở trị an chúng ta !

Sarke năm nay ba mươi chín tuổi, nhìn vào quân lệnh trước mắt, phía trên rõ ràng có chữ ký của bá tước Raymond gia tộc Rowling phó tổng trưởng của bộ chỉ huy, đồng thời cũng có dấu ấn của bộ chỉ huy.

Sarke đột nhiên cảm thấy trong lòng toát ra một hơi lạnh ... Chẳng nhẽ sắp xảy ra chuyện rồi ? Trước nay quân cận vệ trông nom bên ngoài thành, sở trị an phụ trách bên trong thành, đây là lệnh công khai. Nhưng quân cận vệ đột nhiên cảm mệnh lệnh của bộ chỉ huy tới yêu cầu tiếp quản hết thảy quyền lực của sở trị an ....

Thống lĩnh Sarke trong lòng hiểu rõ, cho dù công văn của bộ chỉ huy là thật, nhưng theo thủ tục luật pháp, cũng là vô cùng không thỏa đáng ! Toàn diện tiếp quản để đô điều này phải có bút lệnh của chính bệ hạ mới được ! Nhưng nhìn khí lạnh kì lạ trong mắt quan quân cận vệ trước mắt , thống lĩnh Sarke nhận thấy tay đối phương đã đặt trên chuôi kiếm, nếu như mình dám mở miệng cự tuyệt, sợ rằng đối phương sẽ ra tay ngay lập tức !

Sarke biết rõ thực lực của mình, hẳn mặc dù được xưng là kỵ sĩ tứ cấp, nhưng trên thực tế, thực lực của hắn còn không đủ tam cấp. Chỉ có điều là dựa hoàn toàn vào thế lực của gia tộc mới nắm được cái vị trí cao của sở trị an này, hẳn không khỏi nhìn ra ngoài cửa, trong lòng thầm chửi vệ binh thủ hạ quá thất trách ! Không ngờ lại tùy ý để mấy tên khốn này tiến vào ! Mặc dù mấy tên này trong tay có quân lệnh khẩn cấp của quân đội, nhưng ít nhất cũng phải thông báo một tiếng chứ !

-Được rồi ....

Sarke trù trừ trong chốc lát, cuối cùng lòng vẫn không dám cự tuyệt, hắn chần chừ:

-Không biết quân đội muốn sở trị an của chúng ta phối hợp như thế nào ?

Rất đơn giản .

Tên quan quân lạ hoắc này buông tay khỏi chuôi kiếm :

- Bắt đầu từ bây giờ, các người chỉ phụ trách khu vực phụ cận ma pháp công hội ở đông thành ....

Trên mặt hắn lộ ra tia cười hung ác :

-Phụng quân lệnh của tướng quân Junker, gần đây để đô trị an hỗn loạn, vì đảm bảo an toàn cho sở trị an, cũng là bảo hộ sự an toàn thành viên trọng yếu khác trong sở trị an của đế quốc, ta dẫn theo một trung đội bộ binh canh giữ ở bên ngoài sở trị an ...

Sarke lập tức nổi giận :

-Cái gì ! Người làm thế này là công nhiên bao vây sở trị an !! To gan ! Ông mày muốn tìm tên khốn Juncker kia nói chuyện !

- Xin lỗi, đây là quân lệnh !

Tên quan quân lạ hoắc đó cười lạnh một tiếng :

- Thống lĩnh Sarke, xin ngài hãy phối hợp !

Vừa dứt lời, bên ngoài lại lao vào mấy binh sĩ quân cận vệ mang áo giáp, vệ binh bên ngoài sớm đã bị đánh gục. Sarke vừa sợ vừa giận, nhưng đột nhiên nhìn thấy trong đại viện ngoài sở trị an đã đứng đầy quân cận vệ !

Những quan quân và quan viên khác của sở trị an ở trong văn phòng, đối mặt với những quân cận vệ như hổ này. Đối mặt với những tên khốn vô trang đầy đủ này, nhìn vào trường kiếm lấp lánh trong tay đối phương, đều rất biết điều rút lui về trong phòng .

- Các người thế này là muốn tạo phản sao !

Sarke vô lực sụp xuống ghế.

- Là bảo hộ .

Tên quan quân đó nói thản nhiên :

-Chỉ cần ngài không tự mình tìm phiền phức, ta sẽ đảm bảo sự an toàn của ngài !

Sarke đã có chút hối hận về việc hôm nay mình sáng sớm đã phái lượng lớn binh sĩ của sở trị an ra ngoài ! Tuyệt đại bộ phận binh sĩ của phòng trị an bị thống lĩnh Sarke phái đi tuần tra chung quanh để đô từ sáng sớm. Do vậy, sở trị an trống không mới bị đối phương nắm lấy mà một chút sức phản kháng cũng không có.

-Thôi được.

Sarke gật đầu nhận lệnh :

-Người vừa rồi nói muốn người của ta tuần tra xung quanh ma pháp công hội, nhưng bây giờ người ngăn người của ta ở bên trong sở trị an, ta làm sao truyền mệnh lệnh ra ngoài !

-Rất đơn giản .

Tên quan quân đó lấy ra mấy tờ mệnh lệnh còn trống, đặt ở trước mặt Sarke :

-Ngài chỉ cần ra lệnh, người của ta sẽ đem mệnh lệnh của ngài đưa tới nơi của thủ hạ ngài !

Sarke trợn mắt há mồm nhìn mấy tờ mệnh lệnh trống cách thức của sở trị an ở trước mặt, hắn lấy một cái bút lông ngỗng bên cạnh bàn, chỉ là trong lòng thót lên kích động, không khỏi làm cổ tay rung lên, một giọt mực đậm nhỏ lên tờ giấy màu trắng ....

Phần lớn mọi người không biết sáng sớm nay xảy ra những chuyện này. Đến khi mặt trời xuất hiện, khi trên đường dần dần có người đi lại, mọi người mới đột nhiên phát hiện, những binh sĩ của sở trị an ngày thường vẫn lui tới tuần tra không thấy đâu, thay vào đó là một đội quân cận vệ vũ trang đầy đủ sát khí đầy người.

Những quân vệ này ai ai cũng mặt mày dữ tợn, sắc mặt lạnh lùng, không chút vui mừng của ngày lễ, ngược lại vẻ mặt như sắp đi đánh trận tới nơi, người đi trên đường nhìn thấy đều không khỏi tránh ra thật xa.

Tiếp đó tin tức truyền đến : Sáng sớm, mấy cửa thành của đế đô đều đóng kín, quân cận vệ phát ra thông báo, cửa thành tạm thời đóng kín. Cấm chỉ mọi người ra vào, có người hỏi nguyên nhân, đối phương chỉ nói là hôm nay đế đô mở ra ma pháp trận cổ đại, cho nên đóng cửa thành, đồng thời phạm vi trăm thước xung quanh của thành đều trở thành khu vực cấm, không cho phép người nào không có nhiệm vụ tới gần.

Mặc dù những tình huống này có vẻ vô cùng quái dị, nhưng đối với người bình thường mà nói, căn bản không hề nghĩ tới từ " chính biến". Dù sao thì đại lục cũng đã hòa bình mấy trăm năm rồi, thêm vào nữa tin tức sẽ mở ma pháp trận vào ngày tế điển sớm đã lưu truyền, cho nên mọi người mặc dù không ngờ, nhưng không hề dẫn tới hỗn loạn hay là hoảng sợ gì cả.

Tới tận gần trưa, ngoài thành mới xuất hiện khoảng chừng ba ngàn kỵ binh quân cận vệ, những kỵ binh này nhanh chóng chia thành mấy trung đội, chia ra quây lấy mấy cửa thành của đế đô.

Đỗ Duy minh tưởng một buổi tuổi, trước đó hắn đã đem chiếc nhẫn đá ngũ sắc hoàn toàn rút đầy ma lực. Trải qua một buổi tối minh tưởng, Đỗ Duy đã khôi phục được toàn bộ ma lực, sau khi đứng lên, dưới sự phục thị của Marde mặc vào lễ phục cao sang nhất. Sau đó bá tước phu nhân phái người đưa tới cho Đỗ Duy hai chiếc ủng da mới tinh.

Khi Đỗ Duy đi ra khỏi căn lầu nhỏ của mình, liền nhận ra chút không khí khẩn trương trong nhà. Những thị vệ của nhà Rowling toàn thân vũ trang, các võ sĩ mặc giáp nhẹ, cấp theo người nô nức đứng trong quân, ba trăm thị vệ của nhà Rowling toàn bộ ngồi trên ngựa, đội trước cửa phủ bá tước.

Cha của Đỗ Duy, bá tước Raymond dưới sự theo sát của thị vệ Alfa đi ra. Bá tước đại nhân mặc trang phục thống soái của quân đội hiển nhiên là đã được là phẳng kỹ càng, ngay cả góc áo và cổ áo đều góc cạnh rõ ràng. Bá tước đi đôi dày da ngựa, Alfa dắt tới một chiến mã màu đen, bá tước đại nhân đi đôi găng tay màu trắng vào, sau đó nhìn con trai của mình một cái. Thản nhiên nói :

- Đi thôi , bây giờ chúng ta tới quảng trường trung tâm của hoàng thành. Hôm nay nơi đó chính là chỗ náo nhiệt nhất, giữa trưa bắt đầu nghi thức quan lễ của ngày lễ.

Điều khác thường là, ngày lễ hội như thế này, không ngờ bá tước đại nhân lại không dẫn phu nhân đi theo, mà kiếm cố phu nhân thân thể bất an, để bà ở lại trong nhà.

Đỗ Duy theo phụ thân lên ngựa, ở trường hợp lễ hội công cộng thế này, vì thể hiện truyền thống vũ huân của gia tộc Rowling, nên không ngồi xe, Alfa an bài cho Đỗ Duy một con tuần mã màu trắng thượng đẳng, Đỗ Duy nhìn trái nhìn phải, thốt lên :

-Đệ đệ cũng không đi sao ?

-Garbi .... Ta để nó ở lại trong nhà tiên sinh Lam Hải .

Bá tước đại nhân thản nhiên nói, tiếp đó xoay đầu ngựa đang muốn xuất phát, đột nhiên quay đầu nhìn Đỗ Duy một cái

-Ta... những lời hai ngày trước nói với con, con đã suy nghĩ cẩn thận hay chưa ?

- Nghĩ rất cẩn thận rồi .

Ngữ khí của Đỗ Duy cũng rất bình thản, tiếp đó hắn hỏi lại một câu :

-Phụ thân, người có nắm chắc không ?

-Trên thế giới không có việc gì là chắc chắn mười phần, chỉ nắm chắc bảy phần, thì đã là phần thắng rất lớn rồi .

Bá tước đại nhân phảng phất mỉm cười.

Kỵ binh hộ vệ của nhà Rowling đều đã lên ngựa, ngựa của mỗi người đều đeo một chiếc chuông vàng, trong tiếng vó ngựa nhẹ nhàng, tiếng chuông trong trẻo để nghe đàn vào nhau.

Dưới sự hộ vệ xúm xít của ba trăm hộ vệ tinh nhuệ nhất của nhà Rowling, Đỗ Duy theo phụ thân tới quảng trường trung tâm ngoài hoàng thành.

Quảng trường trung tâm là quảng trường lớn nhất trong đế đô, lưng dựa vào hoàng cung, đối diện là khu chợ đế đô. Độ lớn của quảng trường, đủ để chứa mấy vạn quân đội kiểm duyệt, đường đi hai bên cực kỳ rộng lớn, toàn bộ đều là dùng loại đá xanh thô lát thành, đủ để cho năm sáu cỗ xe ngựa đi hàng ngang.

Vào lễ hội mùa hè hàng năm, nơi này đều cử hành hoạt động lễ hội náo nhiệt. Trên hoàng thành, hoàng đế bệ hạ sẽ đích thân tới đài cao, chủ trì nghi thức lễ hội, còn trên đài cao đã dựng xong ở hai bên là vị trí của quý tộc nhà giàu, đồng thời còn mời thành viên cấp cao của Thần điện và ma pháp công hội tham gia.

Hoạt động lễ hội của quảng trường ở dưới sẽ cử hành nghi thức duyệt binh, đồng thời còn có đội diễu hành dài của nhân gian .

Khi đoàn người Đỗ Duy tới quảng trường thì đã gần sát tới giữa trưa rồi. Trên cả đường đi, Đỗ Duy lặng yên không nói, biểu tình rất bình tĩnh, dù là nhìn thấy trên đường lớn đầy quân cận vệ vũ trang đầy đủ, sắc mặt Đỗ Duy đều rất trấn tĩnh, không hỏi không nói, không phát ra một lời nào, tựa hồ sớm đã dự liệu được sẽ thế này.

Trên quảng trường đã tụ tập khá nhiều người dân, đường lớn hai bên lại càng người ta tấp nập, lượng lớn người vẫn đang đổ về hai con đường lớn bên quảng trường thành con rồng lớn tựa hồ đạt tới trên ngàn thước.

Tới quảng trường, bá tước đại nhân xuống ngựa, bất ngờ nắm lấy tay Đỗ Duy, sau đó cứ vậy kéo đỗ trận đi tới đài cao dưới hoàng thành. Trên đài cao đã bố trí xong , không ít thế gia quý tộc giàu có của đế đô đã tới. Tuy nhiên Đỗ Duy quét mắt qua, thấy không ít quý tộc sắc mặt đều không thoải mái, có người len lén nhìn bá tước Raymond. Về mặt âu lo.

Dân chúng bình thường có lẽ còn chưa rõ tình hình hôm nay lạ thường, nhưng những quý tộc này lại hiểu rõ ! Huống chi, quân cận vệ hai ngày trước đã phải lượng lớn binh sĩ tuần tra quanh nhà ở của quý tộc, đã dẫn tới sự chú ý của không ít người, kỳ quái hơn nữa là, có người thấy bất mãn, hơn nữa có người phái người vào hoàng cung tiếp kiến bệ hạ bày tỏ kháng nghị, nhưng hoàng đế bệ hạ lại một mực không gặp !

Đỗ Duy ngồi trên đài cao. Cúi nhìn dòng người ồn ào phía dưới còn đang đắm chìm vào không khí vui mừng của ngày lễ, trong lòng không khỏi thở dài.

Cuối cùng, đúng giữa trưa, khi mặt trời ở trên cao treo giữa đỉnh đầu, cánh cửa lớn màu vàng của hoàng cung từ từ mở ra, một đội cận vệ hoàng cung mặc áo giáp vàng cười tuấn mã thuần một màu trắng chậm rãi đi ra, theo sau là đội nghi lễ giương cao tù và thổi ra âm thanh inh ỏi — đây là truyền thống mà Aragon lưu lại.

Tiếp sau nữa, là đủ dạng nội thần cung đình. Những thị vệ cung đình, thị nữ cung đình, đội lễ nghi cung đình, học giả cung đình vân vân . Đầu xếp hàng đi ra, cuối cùng, hai lực sĩ thân cao ngoài hai thước, thân trên để trần lộ ra cơ bắp như đá tảng, hợp sức đẩy một chiếc trống lớn màu vàng đi ra.

Tiếng tù và dừng lại, hai gã lực sĩ nổi trống....

Tùng ! Tùng ! Tùng ...

Tiếng trống mạnh mẽ như nện vào lòng người ! Âm thanh này truyền ra xa, những người dân đằng xa nghe thấy tiếng trống cũng dần dần yên tĩnh ... Mọi người đều biết, dựa theo nghi thức truyền thống. Hoàng đế bệ hạ sắp đi ra rồi !

Sau khi mười hai tiếng trống kết thúc, người thống trị của đế quốc Roland, đương kim hoàng đế, người quyền lực tối cao trên đại lục : Augustine VI, cuối cùng cũng xuất hiện.

Theo đó một tiếng tù và vang vọng, tất cả quý tộc trên đảo cao đứng lên, mặt hướng về cửa lớn của hoàng thành khe khom người, còn các võ tướng quân đội thì làm lễ tiêu chuẩn của kỵ sĩ.

Đỗ Duy nhìn cha của mình một cái, nhưng thấy bá tước Raymond về mặt bình tĩnh, người vẫn thẳng tắp ! Xung quanh sớm có người phóng tới ánh mắt kinh ngạc, chỉ là lúc này không ai dám mở miệng ra chất vấn ông điều gì.

Đỗ Duy cuối cùng cũng nhìn thấy bộ dạng rò rỉ xung quanh của hoàng đế bệ hạ Augustine ...

Ấn tượng đầu tiên của hắn là : Già nua !

Vị hoàng đế này năm nay bảy mươi tuổi, đã là một lão nhân xế chiều, mặc dù khoác hoàng bào hoa lệ, đầu đội vương miện bằng vàng , quanh vương miện còn khảm những viên kim cương nhỏ, mà một viên bảo thạch ở chính giữa trong đó, Đỗ Duy vừa nhìn qua không khỏi hít vào một hơi ... đó không ngờ lại là một viên đá ngũ sắc.

Augustine VI đi rất chậm, bước tiến tựa hồ có chút trì hoãn, vẻ mặt hắn rất nghiêm túc, không có nửa phần nét vui mừng của ngày lễ, trong ánh mắt nửa nhắm nửa mở, chớp lóe tinh mang không hợp với tuổi. Tướng mạo của vị hoàng đế này, như hình dáng hiem có của hoàng tử Thần, chỉ là so với hoàng tử Thần phải có thêm mấy phần khí sát phạt , uy nghiêm hơn.

Nhưng Đỗ Duy vẫn nhìn ra vẻ già nua của hoàng đế, hắn cẩn thận nhận ra, khi hoàng đế đi qua mặt Đỗ Duy, tay của hắn chấp sau lưng không thể đè nén run rẩy khe khẽ.

Hoàng đế đi lên đài cao của mình, tất cả mọi người cách hắn ít nhất hai mươi thước, ngang bên chỉ có hai người, vẫn luôn lặng lẽ theo sau hắn. Bên trái là một lão giả mặc áo choàng đỏ, từ kiểu dáng trường bào nhìn ra, hắn hiển nhiên là một ma pháp sư. Còn bên phải , là một nam tử cao gầy mặc áo khoác bông màu xám, trước ngực hắn không đeo bất kỳ huy chương nào, nhưng trong ngực lại thủy chung ôm một thanh trường kiếm.

Chỉ có hai người này một bước không rời theo bên người hoàng đế, những người khác, ngay cả vị trí của hai người con trai của hoàng đế đều chỉ có thể đặt ngoài hai mươi thước hai bên của hắn.

Đỗ Duy nhìn thấy được hoàng tử Thần, vẻ mặt thần hoàng tử vẫn thông dong như cũ. Nụ cười ấm áp như gió xuân, hắn đứng chiếc ghế bên tay trái hoàng đế, bộ dạng tựa hồ không chút quan tâm đến hết thảy xảy ra hôm nay. Thậm chí còn đối mắt với Đỗ Duy một chút nở nụ cười thân thiết.

Còn vị hoàng tử kia, tới bây giờ còn chưa lộ diện.

Ánh mắt Augustine VI quét qua toàn trường, ánh mắt của hắn giống như một con hùng sư đã già, mặc dù già nua,, nhưng vẫn đầy vẻ uy nghiêm, Đỗ Duy từng trong ánh mắt của hoàng đế này nhìn ta một loại : sắc bén đầy sát khí !

- Được rồi ... hãy bắt đầu đi !

Giọng của Augustine rất khàn, hắn không hề nói thừa, chỉ một câu đơn giản như vậy, sau đó liền ngồi xuống.

Hoàng đế ngồi trên ghế khe phát tay lên. Hai tên lực sĩ lực lưỡng dưới hoàng thành phía sau hắn lần nữa ra sức gõ chiếc trống lớn, tiếp đó tiếng trống dồn dập truyền đi ..

Ở xa, đứng ở tận cuối con đường, lập tức truyền đến tiếng tù và inh ỏi, tức thì Đỗ Trần cảm nhận thấy một cỗ khí sát phạt đập vào mặt !

Áo giáp dưới ánh mặt trời lóe lên, phẳng phất như mạ một lớp hoàng kim ! Một đội bộ binh tinh nhuệ nhất của quân cận vệ khoảng ba ngàn người mặc áo giáp đẹp nhất. Họ thành một đội hình rất dài, từ cuối đường lớn chậm rãi đi lại ! Tiếng bước chân của các binh sĩ vô cùng chỉnh tề, cả trận thế nhìn qua giống như thanh đao !

Tiếng bước chân trên mặt đất truyền tới đầy tiết tấu, âm thanh rầm ! rầm ! rầm ... Đám người bắt đầu hoan hô, dân chúng hai bên đường thỉnh thoảng lại đem hoa tươi đã chuẩn bị sẵn ném vào đội hình đi tới, nhưng những binh sĩ không chút hỗn loạn, bước tiến kiên nghị đạp lên con đường hoa, hướng tới quảng trường trung tâm hoàng thành.

-Cha .

Đỗ Duy nhìn thấy thế trận binh sĩ lúc đầu. Đột nhiên nghiêng đầu qua, nhìn bá tước Raymond cười một chút, sau đó hẩn thấp giọng :

- Tiết mục người chuẩn bị, bao giờ mới bắt đầu vậy ?

Sắc mặt bá tước Remond điểm tỉnh :

-Nhanh thôi .

Cùng với lời nói vừa dứt của bá tước Raymond. Đội hình bộ binh đã dần dần tới quảng trường trung tâm, ngay trước mắt hoàng đế bệ hạ, ba nghìn người đồng thời dùng động tác chỉnh tề rút trường kiếm ra, ba ngàn đem trường kiếm sáng ngời chỉ lên bầu trời.

Augustine VI mỉm cười gật gật đầu, sau đó giờ tay ra hiệu với các binh sĩ....

Ngay đúng lúc này, phía xa con đường dài đột nhiên truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập !

Tiếng vó như sấm !

Theo đó trong đám người đằng xa phát ra tiếng hét kinh hãi, một đội kỵ binh mặc trọng giáp phóng đến ! Những kỵ binh này hiển nhiên đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Kỵ sĩ trên ngựa ai ai cũng đeo ít nhất chùy chương kỵ sĩ tam cấp, đều cùng cưỡi ngựa đen, đều cùng mặc áo giáp sắt, đều cùng khoác áo bào màu đỏ! Sắc đỏ cùng sắc đen giao nhau tạo thành một sự tương trưng cho ” máu và thép làm người ta kinh sợ!

Mũ giáp kín mít, làm người không cách nào nhìn thấy khuôn mặt của những kỵ sĩ, mà hơn một ngàn kỵ binh này trên đường phòng đến, vó ngựa đạp trên mặt đường đã xanh, phát ra tiếng sấm động rất có tiết tấu ! Nhưng kỵ binh tinh nhuệ này, kỹ thuật điều khiển ngựa có thể xưng tuyệt đỉnh, một ngàn kỵ binh này thành linh tạo thành một đội hình như con rồng dài, chặt chẽ và chỉnh tề, ngay cả tiếng vó ngựa cũng đều nhau !

Khi đến gần quảng trường, đám tốc độ của đám kỵ sĩ đột nhiên chậm lại, chiến mã dưới sự điều khiển rất tốt, không còn nào làm loạn tiết tấu, chỉnh tề dừng dưới hoàng thành, một ngàn kỵ sĩ đột nhiên như sóng sóng triều chia thành hai đội, lập tức trong sóng triều, một kỵ sĩ màu vàng chậm rãi thúc ngựa đi ra khỏi đội !

Người kỵ sĩ này cũng cưỡi chiến mã màu đen, áo giáp toàn thân là màu hoàng kim, cũng không biết là dùng vật liệu ma pháp đặc thù gì chế tạo ra, trên chiếc áo giáp này mơ hồ mang ma lực ba động làm Đỗ Duy động tâm !

Kỵ sĩ lập tức phóng ngựa ra, khê bỏ quân khôi xuống, áo choàng đỏ tươi sau người hẩn bay phần phật trong gió. Đỗ Duy nhìn rõ bộ dạng của hắn .. chỉ nhìn một cái, Đỗ Duy liền lập tức xác nhận, đây nhất định là Đại hoàng tử !

Tướng mạo của Đại hoàng tử và lão hoàng đế nhìn qua có bảy phần giống nhau, so sánh với Thần hoàng tử, thiếu vài phần ôn hòa thân thiết, nhưng sự sát phạt nhiều hơn ! Nhưng loại uy nghiêm không giống với lão hoàng đế, trong ánh mắt vị Đại hoàng tử này lại nhiều hơn ba phần thâm độc !

- Đại nhân .

Đỗ Duy đang nhìn Đại hoàng tử, phía sau truyền tới tiếng bước chân và tiếng hô khê, một võ tướng trung niên chạy nhanh bên người bá tước, người này nhìn qua bốn mươi tuổi, mặt tinh minh mạnh mẽ, người mặc

giáp nhẹ, chính là trang phục tiêu chuẩn của quan quân quân cận vệ, hấn hướng về phía bá tước đại nhân thấp giọng cười

-Ngoài thành đều an bài xong rồi .

Bá tước Raymond gật đầu, sau đó nhìn Đỗ Duy một cái, đột nhiên mở miệng nói :

- Đỗ Duy, lại đây, ta giới thiệu cho con biết một chút, vị này là tướng quân Juncker của sư đoàn quân cận vệ thứ hai, cũng là bằng hữu nhiều năm của ta .

Đỗ Duy chưa kịp đánh giá cẩn thận vị tướng quân Juncker này, bởi vì đột nhiên trên quảng trường phát ra tiếng hét kinh hãi.

Chỉ thấy Đại hoàng tử ngồi trên lưng ngựa, đột nhiên rút trường kiếm, ngồi trên ngựa chĩa mũi kiếm vào đài cao dưới hoàng thành ở xa xa! Chỉ vào Augustine VI ngồi trên đài cao .

- Bệ hạ ... cha !

Âm thanh vững vàng của vị Đại hoàng tử truyền lại, cho dù là ở trong trường hợp huyên náo như vậy, giọng hấn vẫn rơi vào trong tai mỗi người ! Hiển nhiên võ thuật của vị Đại hoàng tử này có tiêu chuẩn khá !

-Cha thân yêu .

Giọng Đại hoàng tử mang theo một chút dữ dội, cao giọng quát:

-Xin hỏi người, kiếm trong tay con, có sắc bén hay không !

Vừa dứt lời, hơn ngàn kỵ sĩ bên người đồng thời dùng âm thanh hùng tráng hô cao :

- Sắc !!!

Một tiếng rống vang này, cơ hồ làm những người ở gần sợ tới mức ngồi bệt trên mặt đất !

-Phụ thân ! Võ sĩ của con có hùng tráng hay không !

Đám kỵ sĩ cao giọng quát :

-Uy vũ !

Đại hoàng tử khê búng lên mũi kiếm, ánh mắt bén nhọn nhìn vào Augustine VI, lớn tiếng quát hỏi :

- Kiếm sắc như thế, võ sĩ hùng tráng như thế ! Chẳng có tư cách tiếp nhận đế quốc vĩ đại sao !

Toàn trường chấn động.

Augustine VI vẫn ngồi trên ghế, chỉ là sắc mặt hấn âm trầm tới cực điểm, bàn tay cũng mơ hồ run rẩy ....

Một ngàn kỵ sĩ mặc trọng giáp, chiến bào đỏ tươi bay múa, kiếm sắc trong tay chỉ vào Augustine VI trên đài cao ! Ánh mắt Đại hoàng tử như mũi kiếm, nhìn thẳng vào cha của mình, sau đó tiếng thở dài của hấn truyền tới toàn trường, lạnh lùng quyết liệt nói .

- Phụ thân, người do dự tuyển chọn hơn hai mươi năm, ngay ngày hôm nay con phải có được đáp án !!”

Ngay chính lúc này, trên bầu trời mộ bóng mây bay qua che ánh mặt trời, trong phút chốc, bóng tối âm u che phủ để đô ....

170. Chương 145: Ngày Đắm Máu

Nhìn đám mây đen dày đặc trên bầu trời bay đến Raoen nheo mắt, đưa tay che trên mắt, cẩn thận xem xét trong chốc lát, sau đó thở dài :

- Ô, hình sắp trở trời rồi !

Rồi hấn nhìn thoáng qua thủ hạ bên người. Vừa rồi thống lĩnh đại nhân tới tuần tra một lượt, rất hài lòng rời đi.

Lúc này .... Đoán chừng ở quảng trường trung tâm nhất định rất náo nhiệt đây. Raoen không nhìn được nhón chân lên, trông về phía cuối con đường dài, vị trí quảng trường trung tâm, trong gió mơ hồ truyền tới tiếng huyền nào và kinh hô, còn có tiếng quát....

Raoen và bộ hạ của hắn, đều thuộc về đội quân hiệu xưng “quân đoàn cận vệ đế đô” tinh nhuệ nhất toàn đế đô, tiền thân là ” quân đoàn hoa Kinh Cức” đại danh鼎鼎 thời đại lập nước. Nhưng Raoen và thủ hạ của hắn không hề chịu sự quản lý của quân đoàn quân cận vệ, hắn và bộ đội của hắn, mặc dù tiếng thuộc về phân hiệu quân cận vệ vương thành, nhưng căn cứ vào tục lệ đế quốc trước nay, bọn họ chỉ tiếp nhận mệnh lệnh của một mình bệ hạ ! Bởi vì bọn họ là người được tử mĩ chọn ra, thân thể trong sạch, tư liệu về tổ tiên ba đời đều điều ra vô cùng rõ ràng.

So sánh với người của quân đoàn quân cận vệ vương thành khác, quân lương của Raoen so với những quan quân đồng cấp khác phải cao hơn gấp đôi. Ngay cả cỗ khô chiến mã ăn cũng là thứ thượng đẳng đồng thời mỗi năm ưu tiên thay đổi trang bị, còn có đủ ác loại ban thưởng của hoàng thất. Điều kiện sung túc như vậy, là vì đảm bảo sự trung thành tuyệt đối của nhánh quân đội này đối với hoàng đế.

Bởi vì, bọn họ chính là “ngự lâm quân”, là quân đội chuyên bảo vệ hoàng cung.

Đằng sau con đường còn có lượng lớn quân cận vệ vương thành. Hôm nay thật là kỳ quái, một đạo mệnh lệnh đặc biệt đưa xuống, quân cận vệ vương thành thay thế trách nhiệm bảo vệ của sở trị an duy trì trật tự, có điều Raoen sẽ không hỏi những việc này. Chỉ đợi sự việc ngày hôm nay kết thúc, như vậy khoảng thời gian bận rộn này cũng có thể tới đoạn kết rồi. Dựa vào thường lệ, mỗi năm sau khi kết thúc lễ hội, bệ hạ sẽ tới ngự lâm quân ban thưởng lớn một phen, nếu như vận khí tốt ấy à, nói không chừng còn có thể có được hàm quý tộc.

Raoen cẩn thận suy xét năng lực của mình, hắn xuất thân là một gia đình quý tộc nhỏ bé xuy sụp, hơn nữa bởi vì không phải là con trưởng, không có tước vị quý tộc, đã phục dịch trong ngự lâm quân được mười hai năm, lại chỉ làm một tên đội trưởng. Nếu như lần này vận khí mà tốt, dựa vào số năm mình phục dịch trong ngự lâm quân, nói không chừng có thể được phong thưởng tước ” hiệp sĩ ”.

” Hiệp sĩ các hạ ” một cái xưng hô thật là dễ nghe đó.

Raoen vuốt ve cái chân tê cứng, may mà bây giờ mặt trời bị mây đen che phủ ... Khí trời ngày hôm nay nóng như vậy, lại đứng ở đây như cái cột gỗ cả một buổi sáng.

Có điều đây là vận may ... Raoen quay đầu nhìn lướt qua binh sĩ một đội quân cận vệ đang duy trì trật tự, những binh sĩ này mặc áo giáp vũ trang toàn bộ, đang trong đội ngũ khấn tụng duy trì trật tự. Ngăn trở đám người đang từng đợt từng đợt trào đến vây quanh. Ngày trời nóng như vậy, mặc áo giáp nặng nề thế này .... Thật là có chút đáng thương.

Tuy nhiên những tên này hình như không có một ai lộ ra thần sắc bất mãn, người người đều sắc mặt kiên nghị.

Raoen không khỏi buồn bực, bọn chết tiệt quân cận vệ vương thành này, biến thành lợi hại từ khi nào vậy chứ ? Những người này mà có thể là những người mới gần đây mới từ tây bắc hoặc là phương bắc quân đoàn bạo phong đổ tới sao ? Cũng chỉ có những binh sĩ chân chính trải qua địa phương nguy hiểm, mới có cở xí như vậy.

” Những kẻ đáng thương ”. Raoen khinh thường bĩu môi. Mặc kệ là cùng thuộc về phân hiệu quân cận vệ, nhưng ngự lâm quân trước này đều coi thường những quân thành vệ này, bởi vì dù sao mình là thân phận trông giữ hoàng cung ! Hơn nữa từ trang bị mà xem, so với quân thành vệ này đều phong quang hơn nhiều. Mặc dù cùng là áo giáp dạng quân cận vệ, nhưng hôm nay đám ngự lâm quân mặc giáp nhẹ mạnh mẽ, áo giáp sáng như tuyết nhìn qua như phầng phất mạ một lớp bạc, nhìn rất tiêu sái. Thêm vào đó y phục lót bên trong, do xưởng may trong cung đình đặc biệt làm ra. Cổ áo thẳng đứng, thêm vào đó mũ trên đầu được cắm vào một chiếc lông vũ được nhuộm màu vàng đặc biệt — phải biết rằng, chỉ bởi vì cấp lông vũ màu vàng trên đầu mũ của tất cả ngự lâm quân, xưởng nhuộm hoàng gia phải ra sức làm việc cả ba ngày ba đêm đó !

Gió nhẹ thổi qua, lông vàng khẽ lay động, áo choàng phía sau phất phơ ... Raoen nhận ra rõ ràng, trong đám người vây quanh, có không ít những cô nương sắc mặt ửng đỏ thỉnh thoảng lại nhìn về phía mình mấy lần.

Mặc dù ... toàn thân áo giáp chế tạo đặc biệt ra như vậy, nhưng những lão binh như Raoen nhìn thì thật có chút đẹp mà không thật. Ngân giáp mỏng manh kia, cũng chẳng phải là mạ bạc thật, mà là giảm bớt giá của áo giáp dày, làm một lớp nhuộm, áo giáp như vậy, nói vì tác dụng phòng hộ, không bằng nói vì thuần túy cho đẹp. Nhìn một lớp mỏng như vậy, Raoen hoài nghi, chỉ cần một thanh trường kiếm tiêu chuẩn cấp cho quân đội đế quốc, liền có thể dễ dàng đâm thủng nó.

Có điều .... Mặc xác nó ! Dù sao hôm nay mặc thứ đồ chơi này cũng chẳng phải vì là đi đánh trận, chỉ là cho đẹp mắt.

Đúng, đúng vậy ! Vì đẹp mắt mà thôi !

Raoen cổ động tinh thần, sau lưng hắn có đại đội ngự lâm quân đứng thẳng đợi mệnh lệnh, một ngàn vũ lâm quân " trang phục đẹp đẽ" hoàn toàn mới mẻ của Raoen, là trò diễn quan trọng cuối cùng trong nghi thức duyệt binh ngày lễ hôm nay.

Nơi này là một quảng trường nhỏ bên trái quảng trường trung tâm hoàng cung hai kilomet, nói nó nhỏ cũng chỉ là so với quảng trường trung tâm khổng lồ mà thôi.

Quảng trường này gọi là quảng trường thắng lợi, cũng là một trong ba quảng trường lớn của đế đô. Nghi thức diễu hành ngày lễ hôm nay, tất cả đội ngũ chuẩn bị diễu hành, đều tập trung ở quảng trường chiến thắng, sau đó đợi mệnh lệnh rồi từng đợt từng đợt đi lên.

Trước mặt chỗ của ngự lâm quân Raoen, còn có một đội hình bộ binh một ngàn người, tuy nhiên đó là thuộc về quân cận vệ vương thành. Là quân đội đồn trú ở đế đô. Theo nghi thức duyệt binh quân cận vệ vương thành xếp trước mặt ngự lâm quân, cũng được tính là vị trí thứ hai toàn bộ quân đội, cấp bậc này đã rất trọng yếu rồi.

Raoen nhìn trang bị những quân cận vệ đẳng đẳng sát khí, không khỏi than :

-Ài, bọn họ sao lại mặc trang bị tiêu chuẩn cho tác chiến... ờ, không ngờ cả cung tên cũng mang nữa ... Ấy ? còn chuẩn bị nỏ ngắn ? Ông trời của ta ơi, những thứ linh tinh vụn vặt, thêm vào áo giáp nặng cỡ nào, không mệt sao ? Lại chẳng phải là đi đánh trận ..."

Còn phía sau chỗ ngự lâm quân của Raoen, sắp xếp dày đặc đội hình diễu hành của dân gian.

Căn cứ vào truyền thống, vì chúc mừng ngày lễ mùa hè, thương hội của mười tám nhà lớn nhất đế đô đều liên hợp tổ chức diễu hành. Đây cũng là vũ đài tốt nhất các thương hội thể hiện thực lực của mình, mỗi năm những thương hội này đều bỏ nhiều tiền của làm ra xe diễu hành mới lạ nhất, thú vị nhất, sắc sảo nhất...

Ờ, năm ngoái xe hoa của gia tộc Solomon thắng chẳng phải nghi a ! Nhớ năm ngoái, không ngờ gia tộc Solomon thiên tài nghĩ ra trò này. Làm liên tiếp xe hoa lớn đủ có sân khấu tổ chức ca kịch, trên đài sau đó để những người diễn trò mặc trang phục diễu xuất. Trên đường xe hoa diễu hành diễn viên trên sân khấu biểu diễn một tiết mục kịch ngắn chuẩn bị tại chỗ, ca tụng công tích vĩ đại của khai quốc hoàng đế Aragon, còn có chuyện truyền kỳ gia tộc Augustine quật khởi.

Có điều năm ngoái cỗ xe đi cuối cùng, biểu diễn trận đại thắng chiến tranh tây bắc hai mươi năm trước. Chiếc xe hoa này làm hoàng đế bệ hạ nhìn vô cùng vui thích, đồn rằng mỗi diễn viên đều được ban thưởng một trăm kim tệ.

Năm nay không biết gia tộc Solomon sẽ bày ra trò gì ? Hầu tước Solomon là bạn tốt khi bệ hạ còn trẻ, lại đảm nhiệm sản nghiệp của hoàng thất, thương hội trong đế đô, hắn được tính là hàng đầu ... ấy ???

Raoen đang quay đầu tìm kiếm xe hoa diễu hành của Solomon năm nay, không ngờ chẳng cần phí sức liền tìm thấy ngay !

Điểm này cũng thật là kỳ quái, bởi vì căn cứ vào địa vị thương hội của gia tộc Solomon, lẽ tất nhiên phải đứng đầu danh sách của đế đô, phải xếp ở cuối cùng, nhưng kỳ quái là, không hiểu sự sắp đặt của năm nay thế nào, xe hoa của gia tộc Solomon lại xếp ngay sau đằng sau quân ngự lâm —Bọn họ không ngờ lại là xe hoa đầu tiên của dân gian xuất hiện ? Thế này cũng quá mất thân phận rồi ! Trong lòng Raoen thở dài.

Mà càng làm hắn kỳ quái hơn, đội xe hoa của gia tộc Solomon năm nay, cũng không khỏi quá kỳ quái một chút !

Hay thật !

Đây là xe hoa gì vậy ! Kích cỡ của từng cái, không ngờ so với những sân khấu lưu động năm ngoái còn lớn hơn ! Chỉ là bên trên lại là một mảng trống trơn, không bố trí chút cảnh vật nào, ngay cả hoa tươi dây màu đều không có ! Cứ như một khúc gỗ to trụi lủi ... ừ , cứ giống như một cái quan tài lớn phóng to mấy chục lần vậy !

Đã trơ trụi lại màu sắc ảm đạm, không có chỗ nào hoa lệ !

Đây chính là xe hoa năm nay của gia tộc Solomon sao ?

Raoen tròn mắt, những cái rương gỗ như quan tài lớn này, phía dưới thêm vào mấy cái bánh xe ... Gia tộc Solomon định đem thứ như thế này đẩy tới cho bộ hạ xem ? Gặp quỷ rồi...

Ngay lúc hắn đang miên mang suy nghĩ , đột nhiên, ở xa phía trước, vị trí quảng trường trung tâm dưới hoàng cung, chợt truyền đến một trận la hét kinh thiên động địa ! Vô số người cùng hét chói tai, từ xa truyền đến,

Trong âm thanh kia chẳng có chút nào vui mừng và hạnh phúc, ngược lại tràn đầy kinh ngạc... thậm chí sợ hãi !

Chuyện gì thế này ? Raoen ý thức được bật thẳng dậy, bộ hạ xung quanh cũng đều hai mắt nhìn nhau. Quảng trường trung tâm xảy ra chuyện gì thế?

Nhưng chính lúc này, nơi quảng trường truyền tới tiếng tù và inh ỏi.

Raoen vừa nghe tiếng tù và này, đột nhiên sắc mặt khê đổi ... Thối thế này là hiệu lệnh gì ?

Âm thanh hai dài một ngắn ...

Quỷ thật ! Đây là hiệu lệnh xung phong ! Ngày lễ hội thổi lệnh xung phong làm cái gì !!

Trong lúc Raoen ngẩn ra, đột nhiên, đội ngũ phía trước ngự lâm quân truyền tới trận gào thét kinh hãi và phấn nộ ! Khung cảnh tức thì hỗn loạn !

-Giết người rồi ! Giết người rồi !!!

-Quân cận vệ tạo phản rồi !

-Những người này điên rồi !

Đội ngũ của ngự lâm quân vốn chỉnh tề đột nhiên trở nên rối loạn ! Raoen còn chưa kịp tỉnh táo lại, đột nhiên nhìn thấy đằng xa phía trước. Đội hình quân cận vệ trên kế hoạch sắp đặt trước ngự lâm quân chuẩn bị kiểm duyệt, sau khi nghe được hiệu lệnh xung phong, đột nhiên toàn độ chỉnh tề xoay người lại !

Quân cận vệ võ trang đầy đủ, sát khí đằng đằng phảng phất như rắn độc nhe nanh, đột nhiên tất cả rút trường kiếm được mài sáng bóng như tuyết, lao tới giết ngự lâm quân không chút chuẩn bị ở phía sau !

Cả hai trận hình vừa mới chạm vào nhau, cơ hồ thế trận ngự lâm quân ứng phó không kịp tức thì đổ vỡ ! Dầu thế bọn họ đủ ba nghìn người, đối phương chỉ có một nghìn người ...

Nhưng, không hề phòng bị thậm chí dù sao xếp ở cuối cùng, rất nhiều binh sĩ ngự lâm quân sau khi đứng cả buổi sáng đều đã mất tập trung rồi, thậm chí còn có người nhắm mắt ngủ gật, đột nhiên bị quân địch vốn là đồng liêu giết tới, rất nhiều người thậm chí còn không kịp phản ứng, lập tức đã biến thành vong hồn dưới kiếm.

Không may là, vì khi giản lược cho " đẹp mắt", nên mặc dù ba ngàn quân ngự lâm đều là từ tinh nhuệ mạnh mẽ uy vũ nhất tuyển ra , nhưng vũ khí bọn họ mang theo, đều là loại kiếm mỏng manh lấp lánh dùng trong trong nghi lễ. Kiếm như vậy, giống như đồ trang sức quý tộc đeo trang trí ... Khi gặp địch, bị quân cận vệ cầm trong tay trường kiếm tiêu chuẩn của quân đội giết tới chém cho một nhát, tức thì biến thành hai đoạn !

171. Chương 145: Ngày Đẫm Máu (hạ)

Càng không may mắn hơn là, loại áo giáp ” đẹp đẽ” trên người ngự lâm quân, không có chút tác dụng phòng ngự nào ! Đối phương hiển nhiên cũng là quân tinh nhuệ, trường kiếm cứ vung lên, liền dễ dàng xuyên qua áo giáp trên người ngự lâm quân !

Chung quanh đã âm ầm đại loạn ! Vô số dân chúng vây quanh phát ra tiếng hét sợ hãi chạy tứ tán, những quân cận vệ duy trì trật tự phảng phất giống như chuẩn bị tốt trước khi chuyện xảy ra. Tuân tự không rời chia thành hai làn, một lần chạy như vịt xua những người dân hoảng loạn kia tách ra, một lần khác, lại nhanh chóng tạo thành vòng vây khép kín quanh ngự lâm quân !

Mọi thứ , đều dường như đã được chuẩn bị kỹ lưỡng !

Một cỗ thi thể ngã xuống mặt đất, dưới những chiếc áo giáp màu bạc đẹp đẽ, đã biến thành thân thể tàn khuyết không còn sinh mạng ! Một chiếc đầu lâu lồi lõm trên đất, máu tươi nhuộm đỏ con đường đá xanh, còn có những chiếc cái lông dài mạ vàng chuẩn bị cẩn thận cũng bị máu tươi trên người chảy ra nhuộm thành màu đỏ ...

Raoen theo dòng hỗn loạn không ngừng lùi lại sau, trong thời gian hỗn loạn ngắn ngủi, ba ngàn ngự lâm quân này dù sao cũng là dạng tinh nhuệ được chọn lựa kỹ càng. Sau khi tử thương nặng nề, đã có tổ chức lần lượt lùi lại, thậm chí có quan quân dẫn mọi người hướng về xe hoa của dân gian lui lại phía sau!

Cung nỗ quân cận vệ chuẩn bị thành sát thương quá thê thảm với quân ngự lâm, chỉ dựa vào vào hàng xe hoa như rồng dài phía sau , mới có thể kiếm chút lợi địa hình để kháng cự.

Ngự lâm quân đã lùi tới xung quanh đội xe hoa dài mà gia tộc Solomon chuẩn bị . Đội hình quân cận vệ bắt đầu tản ra, tổ chức mấy người thành một tổ, ra sức tiêu diệt tàn dư của ngự lâm quân.

Còn Raoen dẫn theo bên cạnh mười mấy người, khi hắn vừa mới nhìn thấy cấp trên của mình ở trước mắt, một võ sĩ cấp bốn bị tên đối phương bắn xuyên yết hầu, ngã trên mặt đất. Còn trợn mắt cá chết nhìn mình.

Raoen đã hoàn toàn choáng váng rồi, chỉ dựa vào bản năng lùi lại phía sau, phía trước tràn ngập tiếng kêu thảm thiết sau cuộc chém giết, bốn phía đều là máu ! Raoen vừa ngăn cản một kiếm của đối phương, nhưng thanh kiếm nhỏ sắc sảo trong tay bị đối phương chém gãy, nếu như không phải hắn tránh nhanh, sợ rằng cũng bị chém chết rồi !

Ngay khi mấy trăm người vây quanh xe hoa của gia tộc Solomon phía sau để kháng cự, đạo bùa đòi mạng cuối cùng với những ngự lâm quân đáng thương này cuối cùng cũng được ném ra !

Tất cả những xe hoa tạo hình như cái quan tài gỗ rất lớn của gia tộc Solomon, đột nhiên trên mặt ngoài, một phiến gỗ từ bên trong bị lật ra, lộ ra đám cửa sổ chỉ có kích cỡ bằng đầu người dày đặc, lập tức bên trong phát ra ánh sáng kim loại lạnh lẽo ... đó là mũi tên !

Vù vù vù vù !

Tất cả xe hoa trong nháy mắt biến thành vũ khí giết người thu hoạch sinh mạng ! Vô số mũi tên nhìn từ trong xe hoa bắn ra, ngự lâm quân vốn dựa vào xe hoa để kháng cự cuối cùng cũng bị hạ gục !

Đợt mưa tên đầu tiên, liền sát thương gần một nửa ngự lâm quân, những người còn lại trong mắt đỏ rực lao ra liều mạng, rất nhanh liền chết dưới đám loạn kiếm, còn có người rút thẳng vũ khí trong tay, quỳ xuống đất đầu hàng! Đáng tiếc đối phương tựa hồ không hề có ý định giữ lại tù binh, người vừa mới quỳ xuống, lập tức bị quân cận vệ thành lao tới trước mặt một kiếm rạch đầu !

Tiếng kêu thảm thiết ! Khắp nơi đều là những tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng ! Rất nhiều người dù là ở thời khắc cuối cùng trước khi chết, còn không hiểu rõ : Rốt cuộc là vì sao !! Thế này kết thúc sao !

Raoen cảm thấy mắt mình cũng đỏ rồi, ở bên cạnh chỉ còn lại ba người, vừa rồi hắn nhặt từ dưới đất một thanh kiếm quân cận vệ thành chết dưới tay ngự lâm quân, lại chém ngã hai người, gào xé họng :

-Chạy ! Chạy tản ra ! Chạy bao nhiêu cứ chạy ! Máu chạy đi báo tin ! quân cận vệ thành tạo phản rồi ! tTạo phản rồi !!

Dù sao cũng là một quan quân, Raoen là một kỵ sĩ cấp ba , đối mặt thời khắc sống chết, trên trường kiếm của hắn không ngờ mơ hồ bạo phát một tầng ánh sáng nhàn nhạt ! Đó là tiêu chí đột phá điểm ranh giới võ thuật !

Đấu khí !

Tên quan quân cấp thấp này, tại thời khắc sinh tử , ý chí chiến đấu bị bức bách tuyệt vọng phát ra, không ngờ đột phá được cảnh giới của mình, võ thuật được nhảy vọt !

Song, đây cũng là bất hạnh của hắn, đối phương lập tức phát giác ra đấu khí của Raoen. Hai võ sĩ lợi hại trong quân vệ thành lập tức hướng tới hắn vây lại, Raoen lấy một chọi hai, rất nhanh rơi xuống hạ phong. Chẳng bao lâu, liền trúng hai kiếm, trong đó một kiếm cơ hồ đâm xuyên đầu vai của hắn.

Raoen phát ra một tiếng rống như dã thú, hắn giằng dụa nhảy về phía võ sĩ đã thương mình ở trước mặt, trường kiếm rời tay bay ra, cắm thẳng vào trong cổ họng của đối phương...

Tuy nhiên, cũng trong nháy mắt này, hắn đột nhiên cảm thấy ngực lóe lên !

Cúi đầu nhìn xuống, một mũi tên đã cắm vào ngực mình, mũi tên màu đen đã bị máu của mình nhuộm đỏ rồi, cổ họng Raoen phát ra mấy tiếng " ặc ặc " . Hai tay dùng sức quơ về phía trước, dường như muốn quắp lấy thứ gì , cuối cùng không cam lòng gục xuống.

Trước khi nhắm mắt lại, trong lòng hắn đột nhiên phát ra một ý niệm.

Hiệp sĩ các hạ .... Xưng hô như vậy sẽ dễ nghe bao nhiêu a...

Những phiến gỗ trên xe hoa của gia tộc Solomon toàn bộ bị lật lên, từ trong mấy chục cỗ xe hoa, từng đám binh sĩ nối đuôi nhau đi ra. Những binh sĩ này đều cùng mặc giáp nhẹ, trong tay cầm cung tên, bọn họ lập tức cùng những quân vệ thành đang truy sát ngự lâm quân liên hợp thành một lực lượng !

Cận chiến có quân vệ thành, những kẻ bắn tên ở phía sau xạ kích tầm xa ....

Quảng trường thắng lợi đã biến thành một trường độ sát.

Một năm sau, khi quân đội thống kê chi tiết sự kiện chính biến lần này, con số ghi trên tài liệu của chính quyền là :

Ba ngàn quân cận vệ tinh nhuệ nhất cẩn thận chọn ra, trang bị toàn diện rơi vào tình huống này. Hơn nữa thêm vào đánh lén, cùng với dưới đủ loại điều kiện chiến thuật âm hiểm của đối phương, toàn bộ chết trận ! Quân vệ thành chỉ phải trả giá bốn trăm người, liền diệt sạch nhánh ngự lâm quân tinh nhuệ ba ngàn người !

Bốn trăm đối ba ngàn .... Một tỉ lệ đáng sợ !

Còn ngày đó, quảng trường thắng lợi máu chảy thành sông, máu tươi chảy tới dòng kênh bao quanh đế đô khiến cho giếng nước xung quanh khu quảng trường thắng lợi. Mười ngày sau, vẫn có thể thấy màu đỏ trong nước.

-... Hôm nay, con muốn phải có đáp án , ngay ngày hôm nay !!

Đại hoàng tử ngồi trên ngựa, trường kiếm sắc bén của hắn chỉ vào Augustine VI, khuôn mặt vốn anh tuấn, mang theo sát khí không hề che dấu !

Tay của Augustine VI run rẩy, ánh mắt của hắn âm trầm, mí mắt vốn nửa khép nửa mở, cuối cùng cũng hoàn toàn mở ra. Kẻ thống trị tối cao của đế quốc này cố gắng đứng lên, tại giờ khắc này, khí thế trên người hắn đột nhiên bộc phát ! Thậm chí ngay cả Đỗ Duy cách hắn khoảng xa, cũng cảm thấy ự phần nộ trong tim của vị hoàng đế này.

Trên bầu trời mây đen che lấp mặt trời, còn nơi xa trên con đường dài, phía quảng trường thắng lợi, đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào và hoảng loạn, dân chúng trên con đường chật kín , liền giống như một đám ngựa bị sợ hãi, đột nhiên rối loạn !

Tin tức đồ sát ở quảng trường thắng lợi đã theo đám người truyền tới, ban đầu còn có người không tin, nhưng nhìn phía quảng trường thắng lợi dòng người chạy tới như điên ...

Rồi từng cơn gió mạnh, mang tới mùi máu tanh nồng nặc.

Sợ hãi, thứ này nhanh trong làn truyền trong đám người ! Người đầu tiên bắt đầu chạy trốn... Sau đó là người thứ hai, thứ ba .. và tất cả mọi người...

Quân cận vệ vương thành vốn canh giữ trên đường, đột nhiên rời bỏ cương vị của mình, không hề để ý tới những dân chúng chạy loạn bốn phía. Bọn họ nhanh chóng tập kết , sau đó rất có kinh nghiệm tạo thành đội hình, sau đó hướng về phía quảng trường thẳng lợi đi tới, đội hình mũi nhọn mở đường phía trước, không chút nương tay giờ trường kiếm chém tất cả những ... người cản đường ở trước mặt !

Dân chúng bình thường, du khách, ở thời khắc này, sinh mạng mất đi giá trị, biến thành một cái đồ vật dưới trường kiếm múa lên của tay đồ tể.

Trên quảng trường thẳng lợi, bên cạnh Đại hoàng tử, quân vệ thành đã tụ tập dày đặc, kỵ binh giáp nặng tiến lên vây quanh hắn, thêm bốn đội hình bộ binh, đã có quân lực hơn vạn rồi !

Những người này vững vàng vây chặt hai bên quảng trường trung tâm, những dân chúng bỏ chạy hỗn loạn chỉ cần không chạy vào quảng trường trung tâm, bọn họ cũng mặc kệ, bởi vì mục tiêu của bọn họ chỉ có một :

Hoàng cung.

Còn trên quảng trường thẳng lợi, những cung tiễn thủ của gia tộc Solomon mai phục cũng rất nhanh tới vị trí, mấy ngàn mũi tên , chĩa vào phía dưới hoàng thành đằng xa ... chĩa vào hoàng đế bệ hạ !

Trong không khí, một thứ khẩn trương nhanh chóng ngưng kết, không một ai biết không khi này lúc nào sẽ phát nổ !

172. Chương 146 : Phản Bội (thượng)

Phía dưới hoàng thành trên đài cao ở hai bên, nhưng quý tộc những thế gia quyền quý đều sợ ngây ra !

Khung cảnh này bộc phát thật sự quá đột nhiên, thậm chí không có chút dấu hiệu nào !

Đại hoàng tử điện hạ .. không ngờ hắn thật sự tạo phản như vậy !

Có thể ngồi trên đài cao hai bên dưới hoàng thành đều là những nhân vật xã hội thượng lưu có máu mặt ở đế đô. Những thế gia quyền quý trong đó, tất nhiên không thiếu thị vệ của mình dẫn theo, chỉ có điều, những thị vệ này tới đa một trăm mười người, lúc này cũng chỉ có thể bảo vệ chắc lấy chủ nhân của mình, đối mặt với phản quân dày đặc của Đại hoàng tử phía dưới, còn có mấy trăm cung tiễn thủ vây quanh ... có thể tưởng tượng được, nếu như sau một loạt cung đối phương nhất tề bắn ra, sợ rằng vòng xã hội thượng lưu của đế đô, liền phải làm lập ra danh sách mới rồi !

Yên lặng !

Quá yên lặng !

Dưới tình huống khẩn trương như vậy, cả quảng trường trung tâm đột nhiên chìm vào trong một loại tĩnh lặng kỳ diệu. Mặc dù xa xa xung quanh quảng trường vẫn còn có tiếng hò hét của dân chúng bỏ chạy, trên con đường lớn của quảng trường còn có thi thể và tiếng kêu thảm của người trong thương chưa chết sau khi vừa rồi dẫm đạp lên nhau.

Nhưng trừ những âm thanh đó ra, trên cả quảng trường, vô luận là phía Đại hoàng tử, hay là phía hoàng đế dưới hoàng thành, trong thời gian dài, đều không có một người nào nói chuyện !

Cuối cùng, trải qua hồi lâu, Augustine VI đứng đó như một con hùng sư phẫn nộ, đột nhiên thân thể rung lên, trong ánh mắt hắn lóe lên một tia bi thương sâu sắc.

Trong nháy mắt này, hắn phảng phất như không phải là đế vương có cả thiên hạ, mà chỉ là một lão nhân tiều tụy suy nhược.

” Nói cho ta biết ... tại sao, con trai của ta .” Augustine VI vịn tay lên ghế để mình không ngã xuống, hai cao thủ thần bí theo sát phía sau hắn tựa như muốn tới đỡ hắn, nhưng lại bị hắn dùng ánh mắt ngăn cản.

Augustine VI nhìn chăm chăm vào con trai đang cười ngửa ở phía dưới .... Nhìn vào lợi kiếm trong tay con trai, thanh kiếm lấp loáng kia đang chỉ vào mình.

Hắn đột nhiên có một loại cảm giác rất muốn cười ....

Ừm... kiếm pháp của nó, năm đó chình là do mình chỉ dạy cho nó.

Một sự châm chọc thật tuyệt vời ! Một sự giễu cợt thật đáng sợ !

Hoàng đế đột nhiên nhấc chân lên, hắn từng bước từng bước đi tới bên mép đài cao, ở góc độ này, hắn từ trên nhìn xuống con trai của mình.

- Kiếm pháp của con là do ta dạy, kỹ thuật của con cũng là do ta dạy... Con trai ta, ngay cả đánh trận thế nào, tính kế ra sao, tất cả mọi thứ, đều là ta dạy con !

(Kỹ thuật: thuật cười ngửa)

Trong ánh mắt Augustine mang sự đau xót sâu sắc :

-Nhưng tại sao, tại sao con lại làm ra loại việc như hôm nay !

Đại hoàng tử lúc này không chút né tránh nhìn phụ thân của mình. Trên mặt hắn mang một loại khí chất ngang nhiên. Lúc này, sự ngang nhiên do nội tâm phát ra, không ngờ che lấp sự âm trầm vốn có của hắn ! Tối ngày cả Đỗ Trần, nhìn vị Đại hoàng tử này cũng không khỏi cảm thấy tên khốn này thật rất có vài phần khí độ !

-Người muốn biết vì sao ư ?

Đại hoàng tử lớn tiếng nói :

-Bởi vì người dạy con hết thầy ! Nhưng không cho con địa vị tương xứng !

Nói tới đây, Đại hoàng tử đột nhiên xoay người xuống ngựa, sau đó kỵ sĩ ở hai bên lập tức tránh ra một khoảng đất trống. Đại hoàng tử đứng đó, đột nhiên giơ chuôi kiếm lên đánh rớt mũ giáp của mình.

- Phụ thân ! Con đã năm mươi tuổi rồi !

Đại hoàng tử chỉ vào tóc trên đầu mình :

-Bắt đầu từ năm ngoái, cứ mỗi sáng sớm, đều không nhìn được soi gương, xem xem tóc bạc trên đầu mình mình có phải lại thêm mấy cái hay không !

Hắn giơ cao kiếm lên, khoe miệng mang nụ cười đắng chát phức tạp :

- Đúng thế, cha nói không sai ! Kiếm pháp của con là cha dạy ! Kỹ thuật của con cũng do cha dạy ! Nhưng cha quên mất điều gì rồi sao ! Năm đó khi con còn nhỏ, cha dạy con cười ngửa bản cung, cha dạy con dùng kiếm, khi cha dạy con mọi thứ, cha thường nói với con một câu !

Nói tới đây, Đại hoàng tử ngửa cổ lên, lớn tiếng nói :

- Có lẽ cha quên rồi ! Hoặc là cha cố ý quên đi ! Nhưng con nhớ rất rõ ràng !! Người nói với con con phải cố gắng học tập những thứ này ! Bởi vì tương lai, cả đế quốc cần con cai quản . Đúng thế ! Đúng là câu này ! Bắt đầu từ khi con năm tuổi, tới ba mươi lăm tuổi ! Suốt cả ba mươi năm , con nỗ lực học tập, nỗ lực biểu hiện cho người thấy ! Con dùng hết nỗ lực lớn nhất làm một thái tử ! Nhưng còn người!

Vụt!

Trường kiếm chỉ tới, kiếm phong chỉ vào hoàng tử Thần trên một đài cao khác ở xa xa , Đại hoàng tử cắn môi trầm giọng nói :

- Nhưng là bởi vì nó ... Khi nó chẳng qua mới năm tuổi, người đột nhiên thay đổi chủ ý ! Vì một đứa bé năm tuổi, vì một đứa bé ngay cả đi còn chưa vững, người chẳng qua là ý nghĩ lóe lên, chỉ chẳng qua là một cái ý nghĩa, liền dễ dàng trừ bỏ đi sự nỗ lực ba mươi năm của con ! Chỉ vì người thích , cho nên có thể

tùy tiện lờ đi ba mươi năm nỗ lực của con, chỉ vì người thích, cho nên có thể dựa theo ý thích của người, muốn đem một đứa bé năm tuổi không hiểu gì cả thay thế vị trí thái tử của con !

Đại hoàng tử nói tới đây, thở dốc mấy hơn, ánh mắt của hắn càng thêm sắc bén, sau đó đột nhiên bật cười, hắn cười tới điên cuồng, tiếng cười truyền khắp quảng trường :

- Ha ha ... phụ thân ! Phụ thân của ta ! Người biết con từ lúc nào bắt đầu muốn phản người sao ? Chính là hai mươi năm trước ! Tại ngày sinh nhật năm tuổi tên nhóc này , khi người công khai thể hiện muốn thay đổi thái tử ! Ngày đó, con hoàn toàn thất vọng với người rồi ! Hơn nữa ... cũng ngày đó, người dùng hành động của mình, muốn cho con thấy rõ một việc chân thật vô cùng... đó chính là : Quyền lực ! Quyền lực .

Hắn đột nhiên giơ tay trái dùng sức nắm chặt, nghiêng răng rít :

- Vì cái gì người có thể tùy tiện trừ bỏ ba mươi năm nỗ lực của con ! Bởi vì người là hoàng đế ! Cái gì người có thể tùy ý lập một đứa bé làm thái tử ! Bởi vì người có quyền lực ! Cho nên, người có thể làm việc người thích !

Augustine nhìn con trai đang phân nộ, trong mắt hắn tràn đầy sự xa lạ, tràn đầy sự thất vọng, lão nhân này khẽ than dài, vô lực lắc đầu.

Đại hoàng tử lại đột nhiên quỳ phục một chân xuống, một tay hắn chống trường kiếm, sau đó hung hăng vạch một cái trên mặt đất ! Sau âm thanh bén nhọn chói tai, nền đất phía trước hắn bị vạch một vết sâu, Đại hoàng tử vẫn nửa quỳ như vậy, ngẩng đầu nhìn Augustine VI:

-Cha ! Hôm nay mục đích con làm việc này chỉ có một ! Xin người thoái vị !”

Vừa dứt lời, bên người hắn hơn một ngàn kỵ sĩ nhất tề hô lên, âm thanh chói tai hùng tráng xông thẳng lên trời !

-Xin bệ hạ thoái vị !

Hơn vạn quân cận vệ vương thành cũng hô lên

-Xin bệ hạ thoái vị !

Từng trận từng trận tiếng gầm, đám quyền quỳ trên đài cao kia cơ bản mặt không còn chút máu nữa.

Augustin VI vẫn đứng vững trong tiếng hô, ánh mắt của hắn loét lên một tia quyết liệt, không nhìn con trai mình thêm nữa , quay đầu nhìn về đài cao hai bên :

-Còn các ngươi ! Việc ngày hôm nay, nó có thể điều động quân đội, xem ra ...Raymond, là người phản bội ta, phải không ?

Ba tước Raymond vẫn đứng chấp tay, hắn ngang nhiên đối mặt với hoàng đế , giọng điệu bình thản :

-Bệ hạ, không phải ta phải bồi ngài, mà là ngài phản bội ta .

Đúng lúc đó, trong hoàng cung đột nhiên truyền tới một trận ba động ma lực làm Đỗ Duy kích động.

Sự ba động mãnh liệt này, gần như làm ma pháp sư ma lực tiêu chuẩn Đỗ Duy, trong nháy mắt tâm linh mất tập trung ! Rồi đột nhiên, Đỗ Duy cảm thấy mình giống như đứng ở quanh một suốt chảy âm âm, ma lực mãnh liệt ba động kia, liền giống như mang theo sức hút vô cùng, làm tinh thần lực của Đỗ Duy cơ hồ rối loạn trong nháy mắt !

Tuy nhiên tiếp đó, sau khi động dòng suối ma lực kia ba động, một ma lực mạnh mẽ chậm rãi trôi tới, Đỗ Duy cảm thấy từ trong hoàng cung ở trên ” bạch tháp” công trình cao nhất của đế đô , truyền tới vô số xúc tu ma lực !

Nháy mắt, bạch tháp phía xa đột nhiên phát ra một đạo quang mang vô cùng rực rỡ ! giống như một tia chớp từ trên giáng xuống, đánh trúng vào đỉnh của bạch tháp ! Khối bảo thạch ma pháp lớn nhất của đại lục trên đỉnh tháp lập tức phát ra ánh sáng chói mắt !

173. Chương 146 : Phản Bội (Hạ)

Cho dù mặt trời đã bị tầng mây che phủ, nhưng ánh sáng mãnh liệt trên bạch tháp không ngờ so với ánh mặt trời càng chói mắt hơn, càng nhức mắt hơn ! Lập tức, một đạo hồ quang giống như vòng tròn vô cùng vô tận khuếch tán ra quanh bạch tháp ! Rất nhanh, lấy bốn phương tám hướng để đô làm điểm tựa, trên mỗi toà tháp tên trên tường ngoại thành đổ đô chia nhau phát sinh hưởng ứng, từng đạo ma lực điện quang giống như tia chớp từ phía tây hội tụ lại, tụ tập trên đỉnh bạch tháp ! Giống như một cái lưới lợp chụp xuống, bao trùm lên cả đế đô !

Trên không từng luồng sáng đan nhau cùng một chỗ, cuối cùng hình thành tấm lưới ánh sáng khổng lồ ! Trên tấm lưới, luồng sáng kỳ dị ngay ở ban ngày vẫn có thể làm mắt thường nhìn rõ ràng trên tấm lưới từng hoa văn chớp động ... Phảng phất mang theo tiếng rùng rít gào, ma thú gầm rú !

Trên lưới ánh sáng, hiện ra từng hoa văn ma pháp cùng dấu hiệu, Đỗ Duy có thể cảm được ma lực mạnh mẽ ! Lấy Bạch tháp làm trung tâm dòng suối kia vẫn đang chuyển động, giống như một cái cối xay, ma pháp trận chuyển động, được mở ra.

Cùng lúc đó, tường thành quanh đế đô, cũng bị ánh sáng rực rỡ của ma pháp trận bao phủ bên trong ! Trên tất cả tường thành và cổng thành đều xuất hiện ánh sáng dày đặc tập thành bùa chú ma pháp chặt chẽ, những bùa chú này nổi trên tường thành và cửa thành !

Ma pháp trận mạnh nhất lực đại được lập ra từ thời Aragon, lộ ra mặt thật !

Bá tước Raymond nhìn tới đây, khe thở dài, thấp giọng lầm bầm :

-Cảnh tượng này, đã hai mươi năm không thấy rồi ...

Nói xong, hắn ngẩng đầu lên, nhìn vào Augustine VI đằng xa, cao giọng nói :

-Bệ hạ, ma pháp trận đã mở ra rồi .... Theo như ta biết , ma pháp trận mở ra. Cần tất cả ma pháp sư của cung đình toàn lực thi triển, hao phí ít nhất một canh giờ mới mở được ma pháp trận ! Nói cách khác, trước khi Đại hoàng tử hành động, những ma pháp sư của cung đình đã khởi động ma pháp trận rồi ! Một khi ma pháp trận khởi động, cho dù muốn ngừng cũng không được ! Mà ma pháp trận này một khi mở ra, ngắn nhất cũng phải cần thời gian ba ngày mới có thể đóng lại, thời gian đó, tất cả ma pháp sư cung đình chủ trì ma pháp trận, đều không cách nào rời khỏi cương vị !”

Âm thanh ôn hòa của bá tước Raymond nói ra những điều này, ánh mắt Augustine đột nhiên biến thành âm trầm vô cùng :

- Raymond, ngay cả những điều này người cùng nghe ngóng được .... Đoán chắc thời gian làm con trai ta hành động, chủ ý này, chẳng lẽ là người giúp nó nghĩ ra sao ?

- Ngài vẫn anh minh như xưa.

Bá tước Raymond khẽ nhún người, hắn nhạt giọng nói :

-Hiện tại, ba ngàn người tinh nhuệ nhất trong một vạn ngự lâm quân của hoàng cung, đã bị giết chết ở quảng trường thắng lợi. Bấy ngàn người còn lại, căn bản không cảnh nào giữ được hoàng cung to lớn. Mà lực lượng ma pháp sư cung đình, trong vòng ba ngày ngày không có cách nào điều động, cho dù ba ngày sau ma pháp trận dừng lại, những ma pháp sư cung đình tiêu hao toàn bộ ma lực kia, sợ rằng cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng nữa .

Bá tước Raymond nói đến đây, than dài :

- Đương nhiên, nếu như là bình thường, ngài có thể dùng ngự lâm quân cuối cùng tử thủ hoàng cung, sau đó có thể cầu viện với vệ thành ngoài đế đô hoặc quân đội khác. Nhưng rất đáng tiếc, một khi ma pháp trận của đế đô mở ra, bất kể là ai cũng không thể tiến vào ! Cho dù là viện quân ngài gọi đến. Ít nhất trong ba ngày này, bọn chúng cũng chỉ có thể đợi ở ngoài thành ! Thời gian ba ngày, chúng ta ở trong đế đô, đã đủ giải quyết tất cả vấn đề rồi, ngài nói đúng không ? Nói cách khác, trong hoàng cung, lực lượng ngài có thể dựa vào đã không còn nhiều nữa.

Bá tước Raymond đột nhiên trước mặt mọi người, khom người thật sâu, làm một lễ tiết quý tộc cực kỳ cung kính với Augustine VI , sau đó trầm giọng nói :

- Bệ hạ ! Xin ngài thoái vị !

-Xin ngài thoái vị !

Trên mấy đài cao xung quanh, vốn không ít quý tộc và đại thần thuộc về Đại hoàng tử lúc này cuối cùng cũng mở miệng, mấy chục thanh âm hội tụ lại ...

Ngón tay Augustine VI run lên, ánh mắt ngoan độc quét qua đám người bá tước Raymond, cuối cùng dừng lại trên người một lão giả !

-Hầu tước Solomon !

Augustine VI đột nhiên trở nên kích động, trên mặt mang tia oán độc sâu sắc :

-Người ! Người chỉ trở mặt sói vậy! Ta vẫn luôn tín nhiệm người như thế, ngay cả sản nghiệp của hoàng thất cũng giao cho người ! Không ngờ bây giờ người cũng hòa cùng bọn chúng phản bội lại ta !

Hầu tước Solomon bị lão hoàng đế nhìn thẳng vào, mặt vẫn ung dung, hần trán định ngẩng đầu lên, nhìn Augustine VI, sau đó gật đầu :

- Đúng thế, bệ hạ, việc này đích xác ta làm cùng bọn họ, Những cung tiễn thủ phía dưới này, chính là ta dùng đội thuyền của thương hội sản nghiệp hoàng gia của ngài lên đưa vào để đô. Bởi vì có có thủ lệnh đặc biệt của ngài, thậm chí trên đường sông cũng không có một ai dám kiểm tra .

- Như vậy còn người ! Juncker !

Augustine VI đột nhiên chỉ vào tướng quân Juncker đứng không xa bên người bá tước Raymond, phẫn nộ gầm lên :

-Juncker ! Ta tín nhiệm người như thế ! Thậm chí đem cả sư đoàn cận vệ thứ hai giao cho người ! Đem cả vệ thành của đế đô giao cho người!

Sắc mặt Juncker lạnh tanh, người thẳng tắp, lạnh lùng nhìn hoàng đế, bình tĩnh trả lời :

-Bệ hạ, ngài đúng là đem cả việc bảo vệ đế đô giao cho ta ... Nhưng nếu như ta không sai, nếu như hôm nay ta không động thủ, ngài trong vòng một tháng ngài sẽ vứt bỏ ta ! Ngài già rồi, gần đây ngài đang chuẩn bị cho hoàng tử Thần kế vị mà mở đường, tướng lĩnh giống ta thân ở đế đô còn nắm giữ binh quyền, rất nhanh sẽ bị ngài giáng xuống địa phương khác ! Hoàng tử Thần cần những người mới hần tín nhiệm tới đảm nhiệm vị trí vệ thành .... Còn ta, không may, rất khéo là mấy năm nay, quan hệ của ta và hoàng tử Thần vẫn luôn không được tốt .

Thân thể hoàng đế run lên kịch liệt, lần này dường như hần thật sự bị đánh ngã rồi. Hần dùng sức cắn môi, thậm chí ngay cả khóe miệng cũng bị bật máu .

-Phản bội ! Phản bội ! Tất cả đều là quân phản bội !

Augustine VI phẫn nộ gầm lên .

Bá tước Raymond nhìn Augustine VI gìa nua, thở dài :

-Bệ hạ, ta vừa rồi đã nói, không phải là chúng ta phản bội ngài, mà là ngài phản bội chúng ta !

-Người ... người ! Người nói lung tung !!

Hoàng đế đột nhiên sụp xuống ghế, hần ngã xuống làm người xung quanh phát ra tiếng hô kinh hãi, Augustine VI thở kịch liệt, nhìn chằm chằm vào bá tước Raymond :

- Người nói ta phản bội các người ! Nói năng lung tung ! Nói năng lung tung !!

-Thật ra là ngược lại, lời chúng ta nói là sự thật .

Bá tước Raymond bình tĩnh nhìn Augustine VI :

-Bệ hạ, mỗi lời ta nói, đều là sự thật !

Nói rồi, bá tước Raymond nghiêng người qua, đưa tay chỉ vào đằng sau mình .... Trên đài cao phía sau, đại bộ phận đều là đại thần và quý tộc thế gia quyền thế cùng hội với Đại hoàng tử.

- Bệ hạ tôn kính .

Bá tước Raymond chậm rãi nói :

- Ngài có nhận ra hay không, những người ủng hộ Đại hoàng tử chúng ta phần lớn đều là người tuổi không chênh với Đại hoàng tử bao nhiêu. Nếu như ngài không quên , hẳn vẫn còn nhớ rõ lời Đại hoàng tử vừa nói chứ .

Đỗ Duy đứng ở đằng sau phụ thân, thấy bá tước Raymond dùng giọng điệu lạnh lùng đối với hoàng đế đế quốc, trong lòng đột nhiên sinh ra tình cảm kỳ dị phức tạp .

- Bệ hạ, khi Đại hoàng tử còn trẻ, ngài đã nói với Đại hoàng tử, tất cả những điều Đại hoàng tử học tập, đều là vì chuẩn bị tất cả tương lai kế thừa ngài cai quan đế quốc ! Những lời này, ngài nói với Đại hoàng tử, ngài cũng đã từng nói với không ít người trong số chúng ta lời tương tự !

Bá tước Raymond chỉ hoàng tử Thần:

- Ngay khi Thần diện hạ còn chưa sinh ra .... Không , nói chính xác là, ngay khi Đại hoàng tử vừa mới thành niên, năm đó, trong hai mươi năm, ngài đều bồi dưỡng Đại hoàng tử thành người kế thừa của mình ! Những người chúng ta, một đám cùng tuổi với Đại hoàng tử, ngay từ đầu khi giao thiệp với vòng thượng lưu trung tâm đế đô, đã được ngài bồi dưỡng vì phó tá Đại hoàng tử trong tương lai ! Tới này ta còn nhớ rất rõ, hai mươi năm trước, trước khi chiến tranh tây bắc nổ ra, ta sắp theo Đại hoàng tử cùng tới tiền tuyến sa mạc ! Lúc đó ngài còn gọi riêng một mình ta vào hoàng cung, nói với ta Raymond, giờ đây ngươi là nhân tuyển tốt nhất phò tá Đại hoàng tử ! Các người đại biểu cho tương lai của đế quốc ! Câu nói này, ta vẫn còn chưa quên ! Bởi vì bắt đầu ngay từ rất sớm, ngài liền dường như hữu ý vô ý sắp đặt rất nhiều người chúng ta chung quanh Đại hoàng tử, là ngài một tay đặt chúng ta liên hệ chặt chẽ bên người Đại hoàng tử ! Chúng ta ngay từ khi bắt đầu đặt chân lên chính đàn, đã được ngài đặt ấn đẳng phái Đại hoàng tử ! Cái ấn này không phải là chúng ta tự mình đặt lên ! Mà chính là ngài, vì bồi dưỡng người kế nhiệm, vì bồi dưỡng nòng cốt cho người kế nhiệm, tuyển chọn chúng ta làm trợ thủ cho Đại hoàng tử ! Tất cả những điều này đều bắt đầu xảy ra trước khi hoàng tử Thần ra đời !

Tiếp đó, Bá tước Raymond đổi ngữ khí :

- Ba mươi năm trôi qua... Chúng ta năm đó, giờ đây đã đầu tóc bạc phơ, chúng ta lớn lên cùng Đại hoàng tử, chúng ta là bạn là chiến hữu. Bởi vì khi chúng ta còn trẻ, ngài đã nhiều lần nói với ta, Đại hoàng tử tương lai sẽ trở thành tân hoàng đế, hẳn là đối tượng chúng ta phải phục vụ cả đời ! Ta nghĩ ta làm được rồi... Còn có những người phía sau ta đây, chúng ta đều cố gắng làm được rồi ! Nhưng ...

Hắn đột nhiên cười khỏ một tiếng :

- Đột nhiên, năm đó , ngài thay đổi chủ ý ! Bởi vì một cái quyết định vô lý đáng cười ! Chúng ta những người theo Đại hoàng tử ba mươi năm, tương lai đi về đâu ? Năm đó ngài nói với chúng ta , Đại hoàng tử là hoàng đế tương lai ! Được ! Chúng ta đi làm rồi ! Nhưng ba mươi năm sau , người đột nhiên nói, đại hoàng tử sẽ không trở thành hoàng đế ! Vậy xin hỏi ... Những người chúng ta sẽ đi về đâu ? Ngài thay đổi ý nghĩ một cái, làm mục tiêu phấn đấu ba mươi năm của chúng ta biến mất! Thần hoàng tử tuổi trẻ triển vọng, nhưng đáng tiếc hẳn không phải là đối tượng ta phục vụ ! Nói một câu đại nghịch bất đạo, nếu như hoàng tử Thần kế vị, hẳn tất nhiên có tâm phúc của mình, tới lúc đó, những người phe đảng Đại hoàng tử chúng ta, sẽ đổ vào đâu ?? Cho nên ...”

Cuối cùng vị tộc trưởng của gia tộc Rowling thờ dài, nhìn Augustine VI :

- Cho nên, không phải là chúng ta phản bội ngài , mà là ngài phản bội chúng ta ! Đầu tiên ngài cho chúng ta một cái mục tiêu, làm chúng ta phấn đấu ba mươi năm, sau đó dễ dàng đem mục tiêu của chúng ta hủy mất, làm mục tiêu ba mươi năm của chúng ta thôi xong. Xin hỏi, đây không phải là phản bội, thì là cái gì ?

Bá tước Raymond nói một phen cứng cổ, làm Đỗ Duy không khỏi muốn cao giọng ủng hộ cha của mình !

Cha ... lợi hại thật ! Ngay cả tạo phản cũng có thể tạo lý lẽ thẳng thắn như vậy ! Nói chân thật như vậy, thật giống như Augustien không phải với bọn họ .

-Bá tước Raymond .

Đột nhiên, một âm thanh dễ nghe chậm rãi tuyên tới, hoàng tử Thần vẫn luôn im lặng, thủy chung ngồi lạnh mắt bàng quan đột nhiên mở miệng, mặt hắn vẫn đeo nụ cười :

- Bá tước Raymond các hạ, ta muốn hỏi ngài một vấn đề, theo như ngài vừa nói, nếu như ban đầu cha ta đưa ngài và những người sau lưng ngài, ngay từ đầu trung thành với ta, như vậy các người cũng sẽ theo mệnh lệnh của người như thế sao ?

174. Chương 147: Linh Hồn Vũ Giả

Lời này có vẻ như đơn giản nhưng làm cho Đỗ Duy nghe xong thâm thở dài.

Bá tước Raymond đột nhiên cười:

-Điện hạ Thần, ngài tuổi còn trẻ nhưng thực sự rất thông minh. Tuy thế, ngài làm chia rẽ quan hệ của ta cùng đại hoàng tử thì không hữu dụng rồi. Ta cũng không giấu mà nói cho ngài hay : Đúng là nếu như bệ hạ cho chúng ta phụ tá ngài ngay từ đầu, như vậy chúng ta cũng nhất định phải làm theo. Vấn đề ở chỗ, bệ hạ cho chúng ta phò tá đại hoàng tử ba mươi năm, nhưng đột nhiên lại thay đổi chủ ý, làm cho chúng ta lãng phí ba mươi năm cố gắng, ngay cả một con đường lui cũng không có.

-Nếu nói như vậy thì cha thực sự sai rồi.

Hoàng tử Thần đột nhiên nói ra câu này làm cho tất cả mọi người đều giật mình !

Đến ngay cả Augustine VI cũng không nhìn được , kinh ngạc liếc đứa con trai nhỏ này một cái

-Cha

Hoàng tử Thần khom mình trước mặt lão hoàng đế nói :

-Xin người hãy về hoàng cung trước. Chuyện ở nơi này, giao cho con xử lý được không?

-Vọng tướng

Đại hoàng tử đột nhiên tức giận:

-Thần! Người cho rằng chuyện hôm nay đơn giản như vậy sao? Hôm nay mà cha không thoái vị, ta sẽ không bỏ qua đâu!

Augustine VI nhướn mày. Trong mắt vị võ sĩ mặc áo choàng màu xám phía sau hắn đột nhiên toát ra một dải hàn quang :

- Lớn mật ! Đại hoàng tử điện hạ! Bệ hạ phải về cung, ta xem kẻ nào dám ngăn cản?

Nói xong, võ sĩ này dáng vẻ vốn không làm cho người khác sợ hãi đột nhiên tiến tới một bước rồi lại một bước. Hắn lúc đầu giống như một cái bóng, bộ dáng vô thanh vô tức. Rồi đột nhiên xảy ra biến hóa, toàn thân hắn đột nhiên phát ra hàn khí vô cùng kinh người! Rõ ràng là tụ tập không biết bao nhiêu sát khí huyết tinh !

Tinh thần cảm ứng lực của Đỗ Duy cực kỳ nhạy cảm, đứng ở xa mà đột nhiên cảm thấy nhói đau. sát khí cường liệt của đối phương làm cho Đỗ Duy không dám nhìn thẳng vào!

-Hừ

Đại hoàng tử cười lạnh một tiếng:

-Các hạ Rossi tôn kính. Ta đương nhiên không dám quên vị " Kiếm Thánh áo xám " nổi danh đại lục như ngài. Tuy thế ,cho dù võ thuật mạnh mẽ nhưng nếu nghĩ rằng với sức của một người để đối mặt vạn quân tinh nhuệ, cũng không tránh khỏi ...

Đại hoàng tử lạnh lùng nhìn vũ giả áo xám :

-Hơn nữa , ngài ở bên cạnh cha ta nhiều năm như thế, sao ta lại bỏ quên ngài cơ chứ. Để đối phó ngài, ta đã chuẩn bị cho ngài một đối thủ rất thích hợp

Vừa nói, Đại hoàng tử quay lại thấp giọng nói với một gã kị sĩ toàn thân giáp ở phía sau:

Ta yêu cầu ngài làm cho ta việc thứ ba: giúp ta giết chết “Kiếm Thánh áo xám”.

Một tiếng thở dài khe khẽ:

-Như ngài mong muốn.

Âm thanh lạnh lùng như băng đầy quen thuộc này rơi vào trong tai Đỗ Duy khiến hắn không nhận được rung mình một cái. Hắn ngay lập tức nghĩ đến chủ nhân của âm thanh này

Quả nhiên, kị sỹ này chậm rãi hạ mũ giáp xuống, để lộ ra một khuôn mặt gầy gò, ánh mắt cô đơn. Hắn chậm rãi rút bội kiếm ra, hàn khí bao phủ kiếm phong dần dần khuếch tán, ẩn chứa khí tức đáng sợ tựa như cơn bão tuyết.....

Nguyệt hạ mỹ nhân !

Sau Hussein, trên đại lục lại xuất hiện vị thánh kị sỹ thứ hai, Rodriguez!!!

Rodriguez chậm rãi cởi bỏ áo giáp trên người, hắn mặc một chiếc áo choàng, đi ra từ trọng giáp kị sỹ đội, lẳng lặng nhìn lên vị vũ giả áo xám trên đài.

-Rossi các hạ , đã nghe danh ngài từ lâu!

Rodriguez hơi cười cười:

- Tuy nhiên , ta cũng không quá hảo cảm đối với ngài ... Ngài được xưng là “Kiếm thánh áo xám” ta vẫn rất tò mò , thực lực như của ngài như vậy, lại có thể thêm vào một chữ “Thánh” trước tên!

Nói xong. Rodriguez khe khẽ thở dài, khí lưu quanh thân hắn đột nhiên chuyển động, đấu khí mạnh mẽ đột ngột xuất ra. Đấu khí màu vàng giống như một ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt !

Màu vàng rực rỡ dường như chấn nhiếp ánh mắt của toàn bộ mọi người.

Qua một đoạn thời gian trầm mặc, mới có người đột nhiên kinh hô :

- Hoàng kim đấu khí ! hoàng kim đấu khí ! Thánh .. Thánh kị sỹ !! Đáng toàn năng trên cao , không ngờ là thánh kị sỹ!!

Rodriguez toàn thân kim quang rực rỡ, ngay cả mái tóc dường như cũng biến thành màu hoàng kim , chỉ có thanh kiếm đại danh lừng lẫy “nguyệt hạ mỹ nhân ” trong tay phải hắn vẫn phát ra hàn khí màu bạc. Bên trong quả cầu lửa màu vàng là một điểm ánh sáng màu trắng , nhìn qua càng thêm thần bí

Sắc mặt Rossi đã không còn trấn định và cuồng ngạo như vừa rồi, hắn không nhận được, đối tay cầm thanh kiếm đang ôm trước ngực!

Rodriguez cùng với thanh ” nguyệt hạ mỹ nhân ” của hắn , Rossi tất nhiên là sớm biết nhưng cho dù để hắn gặp từ trước hắn cũng không cho rằng mình sẽ thất bại trong tay đối phương !

Nhưng ... không nghĩ tới Rodriguez đã tấn cấp thành thánh kị sỹ

Rossi trong lòng trầm xuống, vì thực lực của hắn vẫn chỉ là cửu cấp kị sỹ

Có lẽ .. nói hắn ” chỉ là ” cũng không khỏi quá mức mỉa mai vị Kiếm thánh áo xám này.

Bởi vì cửu cấp võ sỹ, tính khắp toàn bộ Roland đại lục, tuyệt đỉnh cường giả có thể đếm được. Ví như cường đại như thần điện, thần thánh kị sỹ đoàn trước khi Hussein xuất hiện, cao thủ mạnh nhất cũng chỉ là cửu cấp mà thôi

Rossi được xưng Kiếm thánh áo xám là do hắn nhiều năm chỉ mặc một thân áo bào màu xám , mà ” Kiếm thánh ” hai chữ cũng bởi vì kiếm thuật của hắn thật sự rất thần kỳ. Danh tiếng của ngài Rossi này trên

đại lục còn hiển hách hơn rất nhiều Rodriguez không thích lộ diện. Chỉ vì nhiều năm qua phải ẩn cư trong hoàng cung trở thành hộ vệ bên người của Augustine, đến lúc này mới không hiển lộ danh tiếng nữa.

Nhìn ” Nguyệt hạ mỹ nhân ” trong tay Rodriguez, nhìn hoàng kim đầu khí hùng hực thiêu đốt trên người vị thánh kỵ sĩ trước mặt

Màu vàng...Quả thật là hoàng kim đầu khí, là hoàng kim đầu khí trong truyền thuyết, dù mình cố gắng cả đời cũng không thể đạt tới!

Khuôn mặt xám xịt của Rossi đột nhiên nhìn quét qua, trong mắt bỗng toát lên một chút ý vị, đó là một loại ánh mắt gần như là thành kính!

-Bệ hạ

Vị kiếm thuật cường giả đột nhiên xoay người, nhìn sâu vào trong mắt của Augustine VI, âm thanh của hắn không có lạnh lùng mà tràn đầy ôn hòa ấm áp:

-Ta ở bên cạnh người đã bao lâu rồi ?

-... Cũng gần hai mươi sáu năm rồi.

Augustine VI đột nhiên thấy trong ánh mắt của Rossi được một vẻ khiến bản thân phải lo lắng, không nhịn được nói :

-Rossi , người ...

-bệ hạ, chúng ta quen biết nhau đã bao nhiêu năm?

Khuôn mặt màu xám của Rossi đột nhiên hiện ra một nụ cười.

-... Năm mươi tư năm ”Augustine VI đột nhiên hiểu được điều gì đó , thân thể run rẩy của hắn đột nhiên nghiêm lại :

-Năm mươi tư năm !

-Đúng vậy, năm mươi tư năm rồi ...

Rossi ngửa đầu nhìn bầu trời, dường như tự nói một mình :

-Năm đó, chúng ta đều còn trẻ, chúng ta quen biết nhau tại rừng rậm băng phong. Trong lòng ta, bệ hạ vẫn như trước, là một hoàng tử tuổi trẻ khí thịnh, là bạn tốt của ta .Vì ngài , ta mới cam nguyện ở lại bên cạnh bảo vệ ngài, cùng ngài vượt qua quãng thời gian hai mươi sáu năm

-Ros ... Rossi!

-Không , bệ hạ. Ngài là người hiểu rõ ta nhất trên thế giới này.

Rossi thấp giọng nói:

- Khi còn trẻ ta đã nói rồi . Đời này, mục tiêu lớn nhất của ta là có thể có một ngày tấn cấp ”Thánh Giai”. Đáng tiếc, ta năm nay đã sáu mươi tám tuổi nhưng vẫn không cách nào đạt tới cảnh giới đó.Nhưng trời cao thương xót, ít nhất để cho ta có thể chính mắt chứng kiến một vị chân chính thánh giai, còn cho ta cơ hội cùng với thánh giai cường giả giao thủ.

Nói tới đây , Rossi đột nhiên quỳ xuống, cúi đầu thật sâu nói:

-Bệ hạ, cả cuộc đời ta , rất may mắn có thể trở thành đồng bạn của ngài . Nhưng kể từ hôm nay , Rossi không thể lại tiếp tục làm bạn với ngài nữa rồi!

Nói xong, Rossi đứng thẳng lên, quay người đi, không hề nhìn Augustine VI lần nữa. Vị vũ giả này lấy một tư thái ngang nhiên, thân thể như một đám mây nhẹ nhàng từ trên đài cao hạ xuống, lẳng lặng hạ xuống trước mặt Rodriguez!

-Thánh giai cường giả! Âm thanh của Rossi rất nghiêm túc, hắn gật đầu với Rodriguez:

-Đa tạ người thỏa mãn nguyện vọng cả đời ta . Trận đánh này, ta đã chờ đợi gần cả đời rồi.

Nói xong, hắn nhẹ nhàng rút kiếm của mình ra. Đó là một thanh bảo kiếm thượng đẳng, dùng thượng đẳng tinh cương luyện thành. Nhưng không hề có khảm đá quý, hiển nhiên không có giá trị ma pháp. Mà chuôi kiếm lại dùng dây gai quấn quanh, có thể tưởng tượng cầm vào nhất định phi thường hợp tay!

Vị kiếm thánh áo xám Rossi bạo phát toàn bộ đấu khí bản thân, đấu khí quanh thân hắn từ màu bạc dần dần mang theo dải màu vàng nhàn nhạt... Đáng tiếc, vẫn còn kém xa so với màu vàng thuần của hoàng kim đấu khí

Hiển nhiên, vị vũ giả sáu mươi tám tuổi này đã đứng ở bên bờ tấn cấp thánh giai, nhưng vẫn chưa thể vượt qua cánh cửa này. Từ màu sắc đấu khí, Đỗ Duy nhìn ra sợ rằng ngay cả so với Hussein khi mới gặp ở băng phong sâm lâm cũng kém hơn.

Nhưng mặc dù rõ ràng thực lực yếu hơn nhiều, vị vũ giả này vẫn giữ kiếm của mình lên, ánh mắt hắn bình tĩnh:

-Ra tay đi, lấy danh nghĩa cùng tôn nghiêm một vũ giả, ta thỉnh cầu ngài, xin đem hết toàn lực.

Sắc mặt của Rodriguez cũng trở nên nghiêm túc, trên mặt hắn không vì thực lực song phương chênh lệch mà lộ ra chút nào khinh thị. Trong ánh mắt tràn đầy tôn trọng, nhìn địch thủ trước mặt, hắn hít một hơi thật sâu:

-Như theo lời ngài! Như ngài mong muốn!

Một quả cầu hoàng kim đấu khí cùng một quả cầu ngân sắc đấu khí mạnh mẽ đánh vào nhau, ánh sáng rực rỡ chiếu vào ma pháp trận che phủ bên trên bầu trời, giống như trăm ngàn năm qua một đời thay mặt linh hồn vũ giả vĩnh viễn tồn tại

Chú thích: Paolo Rossi (sinh 23 tháng 9 năm 1956) là cựu cầu thủ bóng đá Ý. Năm 1982, ông đã cùng đội tuyển Ý giành chức vô địch World Cup 1982, ghi được 6 bàn thắng trong giải, giành danh hiệu Vua phá lưới và Cầu thủ xuất sắc nhất. Cho đến nay, Rossi là cầu thủ duy nhất đoạt được cả 3 danh hiệu đó trong một World Cup và là cầu thủ đầu tiên lập được thành tích này trong một giải đấu chính thức của FIFA

Nguồn:

175. Chương 148: Chênh Lệch

Hai tuyệt đỉnh vũ giả sống chết đánh nhau, đấu khí tán loạn và chận một cách kịch liệt khiến đất rung núi chuyển, ngay cả thành tường hoàng cung uy nghiêm cũng dường như đang nghiêng ngã .....

Phía trên hoàng thành, ở giữa không trung, đấu khí toàn thân Rossi không hề lưu lại phát ra màu bạc lóng lánh hình thành một đạo ánh sáng hình tròn thật lớn, mũi kiếm phát động không ngừng. Các cao thủ vũ kỹ của quân đội tại nơi này đều có thể nhìn ra vị kiếm thánh áo xám này đã phát huy thực lực đến cực hạn!

Đấu khí một gã cửu cấp kỳ sĩ toàn bộ bộc phát ra quả thật là một lực lượng vô cùng kinh khủng, dường như ngay cả thanh thượng phẩm trường kiếm trong tay Rossi cũng không thể dung nạp hết đấu khí cường đại này. Tiếng kiếm phong rít lên đánh dấu đã đến giới hạn rồi!

Nhưng sắc mặt Rodriguez lại rất bình tĩnh, hắn lặng lẽ nhìn Rossi. Mới rồi chỉ sau lần va chạm mạnh mẽ giữa hai người, Rodriguez đã thở dài trong lòng: Đối phương quả là đang tìm cái chết.

Rất hiển nhiên là thực lực vị kiếm thánh áo xám này so với mình hoàn toàn kém hơn một bậc. Thân là thánh giai cường giả lại đối mặt với một địch nhân không phải thánh giai khiến Rodriguez cảm thấy như là một người khổng lồ đối mặt với một con kiến vậy.....

Sau lần va chạm đấu khí đầu tiên Rossi đã bị thương. Cổ họng hắn muốn phun ra một ngụm máu tươi, tuy nhiên hắn lại mạnh mẽ nuốt xuống. “Nguyệt hạ mỹ nhân” của Rodriguez không hổ là thần binh đứng đầu đại lục, sau kiếm đầu tiên thì trường kiếm của hắn đã có một vài vết nứt. Tuy nhiên điều đáng sợ nhất chính là hàn khí từ “Nguyệt hạ mỹ nhân” kia cơ hồ không bị đấu khí của hắn ngăn trở mà từ trường kiếm dần dần lan tới trên người hắn! Rossi lui ra phía sau, vận đấu khí kháng cự vài lần mới miễn cưỡng khu trục được hàn khí đang dần dần đông cứng toàn bộ đem toàn bộ huyết dịch hắn!

Đó chính là thực lực cường giả thánh giai sao? Rossi trong lòng cảm thấy một chút khuất nhục. Hắn rõ ràng cảm giác được là đối phương chưa hoàn toàn phát ra thực lực chân chính.

Sự khuất nhục làm kiếm thánh áo xám trong lòng nổi giận, hắn rống to lên một tiếng:

-Xuất ra toàn bộ thực lực của ngài đi!

Thanh âm còn chưa dứt, hai tay Rossi đã nắm chuỗi kiếm phóng đến một lần nữa. Hắn không dùng loại chiêu thức phát tán đầu khí ra thành những mũi đao gió nữa. Rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ rằng đối với một cường giả vượt xa mình thì loại kỹ xảo lèo lẹt này hoàn toàn không có tác dụng. Chỉ có đánh thật sự hết sức mới là phương pháp có thể bức đối phương phải chống đỡ khó khăn!

Một màn đầu khí màu bạc bao phủ thân thể Rossi, một đạo ánh sáng đang bắn đến đột nhiên biến mất trước mắt mọi người bên dưới! Lập tức Rodriguez thở dài, hắn tựa hồ có chút thương xót.

Ba !

Đúng là không hề có dấu hiệu báo trước. Bên trái Rodriguez đột nhiên hiện ra thân ảnh Rossi, hắn dùng một kiếm bổ xuống đầu đối phương! Các vũ giả tại đây đều bị tốc độ quỷ dị của vị kiếm thánh áo xám làm cho bồi hồi! Mới vừa rồi Rossi đột nhiên biến mất lại một lần nữa xuất hiện - Như vậy rõ ràng võ kỹ cường giả dùng tốc độ tuyệt đỉnh của mình mà lừa gạt mắt thường của mọi người khiến trông giống như là “Dịch chuyển tức thời” vậy.

Nhưng Rodriguez dường như đã sớm phát hiện ra hết thảy. Một tay để phía sau người, một tay nắm “Nguyệt Hạ mỹ nhân” giống như chỉ tùy ý chém ra một kiếm vậy. Keng một tiếng, “Nguyệt Hạ mỹ nhân” đã ngăn cản kiếm thể của Rossi!

Rossi bị một đòn này cản lại khiến cả người bắn ra xa. Lúc này hắn cũng không ngăn được áp lực máu tươi trong cổ họng nữa. Hắn ở giữa không trung không nhịn được há miệng phun ra một ngụm máu từ trong miệng, máu tươi màu đỏ nhiễm đỏ áo choàng màu xám. Ngay cả trên thân kiếm cũng thấm đẫm những giọt máu màu đỏ tươi.

-Lại một lần nữa!

Kiếm thánh áo xám trong mắt mang theo một tia bình tĩnh tốt cùng. Hắn đột nhiên tập trung vô cùng, thân thể lập tức một lần nữa biến mất giữa không trung.

Vừa dứt lời, bên người Rodriguez đột nhiên xuất hiện đến bốn Rossi! Bốn trường kiếm trong tay Rossi hoặc đâm hoặc chém thì đều đồng thời đánh về phía Rodriguez!

Đỗ Duy thấy vậy trong lòng vô cùng cảm khái : Đây mới là quyết đấu giữa tuyệt đỉnh vũ giả chứ!

Một chiêu này của Rossi là tuyệt chiêu cuối cùng mà hắn giữ lại! Một thức “Phân thân trăm” là phương pháp công kích do tốc độ tạo thành mà Rossi đặc ý nhất. Hắn thân là cửu cấp kỳ sĩ, phương diện mạnh nhất của hắn chính là “tốc độ”! Hắn dựa vào tốc độ phát ra mạnh mẽ của đầu khí khiến thân pháp bản thân trở nên vô cùng nhanh nhẹn.

Lúc này giống như có bốn Rossi, kỳ thật chỉ do hắn dựa vào tốc độ tuyệt đỉnh của mình trong nháy mắt vòng qua bốn phía thân thể Rodriguez công kích liên tiếp những chuỗi liên hoàn vô cùng nhanh. Mà trong mắt người thường lúc này thì tuy thấy được bốn nhân ảnh nhưng thật ra đều là do tốc độ Rossi quá nhanh mà lưu lại tàn ảnh!

-Ừm .... Thay đổi chiêu số sao?

Rodriguez lắc đầu:

-Vô dụng thôi!

Trong nháy mắt, đúng là cực kỳ cổ quái chỉ trong nháy mắt thì trong lòng Đỗ Duy chấn động mạnh mẽ, hắn dường như lĩnh ngộ được điều gì đó!

Đỗ Duy có thể được xem như là kẻ có một kiến thức nhiều nhất về lĩnh vực của thánh giai cường giả trên toàn đại lục! Hắn biết Hussein cùng long tộc trưởng, còn có Gandalf, tất cả đều là cường giả thánh giai!

Nhất là long tộc trưởng thì thực lực lại càng kinh khủng. Đỗ Duy chứng kiến qua nhiều cường giả như vậy đối chiến nhưng lại không cách nào hiểu rõ bí mật đối chiến giữa thánh giai với thánh giai, không cách nào phát giác ra sự thần bí phía sau.

Nhưng giờ phút này nhìn thấy Rodriguez chiến đấu với Rossi, hắn lập tức nhìn ra sự chênh lệch thực sự giữa thánh giai và người bình thường!

-Đây chính là “Quy tắc”!

Rossi dựa vào tốc độ tuyệt đỉnh liên tiếp tạo ra bốn động tác công kích, tốc độ cực nhanh chỉ sợ có một không hai đại lục! Tốc độ như vậy, nhưng lại xuất hiện một tràng diện cực kỳ quỷ dị.

Rodriguez thở dài:

-Thay đổi chiêu số sao? Vô dụng thôi

Lúc nói những lời này, tại nơi hắn vừa đứng thời gian bỗng dường như ngừng dao động! Rõ ràng tốc độ kiếm thánh áo xám nhanh như vậy, nhưng cho dù Rodriguez nói hết một câu thì trường kiếm của kiếm thánh áo xám còn chưa hề chạm vào hắn..... Một nhanh cùng một chậm kia đột nhiên đan xen khiến Đỗ Duy bất ngờ thấy trong lòng cảm thấy cực kỳ khó chịu, giống như muốn học máu ra vậy. Hắn chỉ cảm thấy không gian hoàn toàn bị vặn vẹo. Trong lòng hắn lúc này dị thường thống khổ, tinh thần lực của hắn như bị chém thành hai đoạn!

Đỗ Duy cũng không biết Rodriguez đã dùng không gian pháp tắc của thánh giai thực lực làm cho không gian quanh mình méo mó. Mà lúc này Đỗ Duy dùng tinh thần lực mạnh mẽ của mình muốn dò xét hành động của Rodriguez khiến tinh thần lực của hắn bị vặn méo theo không gian bên trong!

Thánh giai cường giả tạo ra không gian pháp tắc khiến người khác không thể xem xét được!

Mặc dù tốc độ “Phân thân trăm” của Rossi hiển nhiên rất nhanh làm cho mắt thường đều khó thấy được, nhưng ngay lúc mũi kiếm hạ xuống giống như trượt vào trong một thời không vô cùng vô tận. Rõ ràng là nhanh như vậy tại sao lại không chém trúng người Rodriguez.....

Đỗ Duy thấy vậy trầm tư, hắn không phát hiện ra sắc mặt mình ngày càng tái nhợt, tinh thần lực hao phí rất lớn. Hắn đột nhiên trước mắt tối sầm, trong lòng chấn động mạnh mẽ suýt nữa ngã xuống. Bá tước Raymond bên cạnh nghe thấy con trai có động tĩnh liền xoay người lại, thấy sắc mặt Đỗ Duy biến dạng lập tức đưa tay giữ lấy hắn. Đỗ Duy mở mắt nhìn thấy vẻ mặt kì quái của cha biết mình có chút không ổn. Hắn thậm chí hít một hơi thật sâu âm thầm bổ sung ma lực từ chiếc nhẫn bằng Ngũ thải thạch.

Đang lúc này, trận quyết chiến giữa sân đã phân ra thắng bại!

Rodriguez rốt cuộc đã động thủ !

“Phân thân trăm” của Rossi đang ở khắp nơi kia dường như tiến nhập vào trong một dòng suối không thời gian. Rõ ràng là khoảng cách rất mỏng manh lại giống như trải qua thời gian ngàn năm. Nguyên nhân ấy Rossi không biết, mọi người có mặt xung quanh cũng không rõ. Mơ hồ lơ mơ hiểu rõ thêm một chút huyền bí chỉ sợ chỉ có duy nhất Đỗ Duy.

Không giống với tốc độ “nhanh” của Rossi, tốc độ Rodriguez dường như ” chậm” tới một mức không thể lí giải được! Động tác của vị thánh giai cường giả này thậm chí chậm tới mức toàn trường đều thấy hết sức rõ ràng!

Mọi người rõ ràng nhìn thấy Rodriguez “chậm rãi” giơ lên “Nguyệt hạ mỹ nhân”, “chậm rãi” xuất kiếm phong. Kiếm thứ nhất đâm vào cánh tay trái phân thân thứ nhất của Rossi, kiếm thứ hai đâm vào tay phải phân thân thứ hai Rossi, kiếm thứ ba đâm vào chân trái phân thân thứ ba Rossi, kiếm thứ tư đâm vào đùi phải phân thân thứ tư Rossi .....

Sau đó, một đạo ánh sáng màu vàng bắn ra đánh kiếm thánh áo xám bay ra ngoài!

Khi Rossi ngã xuống mặt đất, tứ chi hắn đột nhiên bắn ra bốn tia máu! Đấu khí màu vàng nổ mạnh vừa rồi đã khiến cho tứ chi hắn đồng thời bị thương nặng, trường kiếm trong tay sớm đã rơi xuống!

Toàn thân Rossi nhiễm đầy máu nằm yên trên mặt đất. Hắn mặc dù thân thể rõ ràng bị thương nặng nhưng sắc mặt trông rất bình tĩnh.

-Ta ..... coi như đã hiểu rõ rồi.

Vị kiếm thánh áo xám khẽ mỉm cười, thốt ra từ miệng những lời này một cách khó khăn, ánh mắt hắn mang theo tia bình thản cùng thỏa mãn. Sau đó, hắn hít hơi thở cuối cùng của cuộc đời này!

Toàn trường rơi vào một mảnh yên tĩnh đầy chết chóc!

Chênh lênh! Khoảng cách chênh lênh này quả thật không cách nào bù đắp! Rossi vốn được xưng là kiếm thánh áo xám, gần như đã đứng tại vị trí đỉnh cao của võ giả trên đại lục!

Nhưng trước mặt một thánh giai cường giả hắn không hề có năng lực kháng cự, dễ dàng bị đánh bại! Thậm chí không thể làm địch nhân bị thương một chút nào cả!

176. Chương 149: Vô Cùng Không Đúng!

Không đúng!

Vô cùng không đúng!

Nội tâm Đỗ Duy cảm thấy quái dị lạ thường, trong lòng hắn rõ ràng cảm giác có điều không ổn. Khi ánh mắt hắn chuyển hướng tới Hoàng tử Thần ở bên phải Augustine trên đài cao, hắn rốt cuộc cũng rõ ràng!

Chính là biểu hiện của hoàng tử Thần!

Biểu hiện người này vô cùng bình tĩnh, thấy sự xuất hiện của Rodriguez, chứng kiến vị kiếm thánh áo xám Rossi chiến đấu không khác gì tự sát với Rodriguez.

Vậy mà trong cả quá trình chiến đấu, vị hoàng tử Thần này không nói lời nào. Hắn cứ như vậy im lặng ngồi nhìn, vẻ mặt bình tĩnh không một gợn sóng sợ hãi.

Vấn đề là, trong những người ở đây thì Đỗ Duy cùng hoàng tử Thần hai người đều sớm đã biết sự xuất sắc trong vũ kĩ của cường giả Rodriguez! Hơn nữa, Hoàng tử Thần cũng đã sớm biết thực lực Rodriguez đã đột phá thánh giai!

Kiếm thánh áo xám Rossi khiêu chiến Rodriguez khẳng định là đi tìm cái chết. Nếu đã như vậy, hoàng tử Thần tại sao trước đó không đề tỉnh hoàng đế? Tại sao không ngăn cản?

Hắn ngồi nhìn Rossi chết trận mà bên ngoài lại mang một bộ dáng vô cùng lạc quan.

Chẳng lẽ ..... Hoàng tử Thần vốn hy vọng Rossi chết trận ư?

Không hợp lý, rất không hợp lý!

Lúc Đỗ Duy nhìn về phía hoàng tử Thần, ánh mắt vị điện hạ tuổi còn trẻ này cũng hướng Đỗ Duy nhìn lại. Đỗ Duy rõ ràng từ trong mắt hắn thấy được một tia .....

Không sai, chính là vui vẻ!

Đỗ Duy âm thầm thở dài, xem ra hôm nay cha tham gia trường đảo chính này chỉ sợ không có thuận lợi thành công rồi. Biểu hiện vị Hoàng tử Thần này hoàn toàn không sợ hãi.

Đại hoàng tử thậm chí hít một hơi thật sâu, nhìn Augustine VI:

-Cha!

Sắc mặt lão hoàng đế mang theo một tia đau xót. Bên cạnh hắn tên ma pháp sư áo choàng màu đỏ nhẹ nhàng đỡ lấy, thấp giọng nói:

-Bệ hạ, hay là ngài trở về thôi.

Sau đó, tên ma pháp sư áo choàng màu đỏ chậm rãi tiến lên, nhìn Đại hoàng tử:

- Điện hạ, ta rất kinh ngạc, ngài có thể khiến một vị thánh giai cường giả thuần phục ngài. Tuy nhiên, ta vẫn muốn thử xem, không biết thủ hạ của ngài có thể giết chết ta hay không đây!

Đại hoàng tử thở dài:

-Tiên sinh Gronkjaer, ta từ nhỏ đã được ngài đích thân dạy bảo. Giờ đến ngài cũng muốn làm khó ta sao?
(chú thích: Jesper GrønkJær là một tiền vệ nổi tiếng của Đan Mạch- vào google để thêm chi tiết- vicent)

-Rất xin lỗi.

Ma pháp sư áo bào màu đỏ Gronkjaer lắc đầu:

-Ta là ma pháp sư cung đình, chỉ thuần phục một mình bệ hạ. Ngài chỉ nên nhìn ta hộ tống bệ hạ trở về trong cung thôi, nếu cần ..... Ngài có thể phái thủ hạ giết chết ta.

Chính vào lúc này, hoàng tử Thần trầm mặc đã lâu rốt cuộc đã mở miệng nói chuyện.

Vị hoàng tử đầy phong độ và khéo léo này hướng về ma pháp sư áo choàng đỏ làm một cử chỉ lễ độ, giọng hân hết sức cung kính:

-Lão sư phụ, có thể để ta nói hai câu được không?

Lão sư phụ ư?

Đỗ Duy lập tức nhớ ra về truyền thuyết vị hoàng tử này: Vị Thần điện hạ, dưới sự cho phép của hoàng đế thì từ nhỏ không thích vũ kỹ nhưng lại hứng thú học tập ma pháp. Xem ra vị ma pháp sư cung đình áo choàng màu đỏ Gronkjaer đúng là vị lão sư phụ của Thần điện hạ.

- Điện hạ, ngài có gì phân phó sao?

Hoàng tử Thần mỉm cười nói:

-Lão sư phụ, dường như về vũ kỹ mặc dù dưới tay hoàng huynh ta có cường giả thánh giai Rodriguez, nhưng về phương diện ma pháp sư, hãy giao cho ta đây.

Hắn là hoàng tử tôn kính, mặc dù đúng là mở miệng thỉnh cầu nhưng Gronkjaer cũng khó có thể cự tuyệt. Lão ma pháp sư liếc nhìn hoàng đế một cái, thấy Augustine IV không nói lời nào nên yên lặng gật đầu. Vị Thần điện hạ này mặc dù là đệ tử của chính mình nhưng hắn từ nhỏ đã thông minh dị thường. Mặc dù do tuổi còn nhỏ nên ma lực không được như ý, tạm thời còn chưa đạt tới tiêu chuẩn của những cao thủ hàng đầu nhưng cũng rất xuất chúng. Càng huống chi, Gronkjaer biết đồ đệ mình luôn luôn tính kế trước động thủ sau, mọi việc đều lưu lại đường lui. Nếu hắn đã mở miệng, như vậy khẳng định đã có chuẩn bị!

Hoàng tử Thần cũng đồng thời xoay người, quay ra gật đầu với mấy người tùy tùng phía sau:

- Các vị, giờ là lúc để các vị thi triển ma lực thần kỳ.

Phía sau Hoàng tử Thần điện hạ vốn là mấy người mặc trang phục của người hầu trong cung đình. Giờ phút này, hắn vừa dứt lời đã thấy tại hàng phía trước hai gã người hầu bước tách ra, phía sau đi lên hai lão giả. Hai lão giả này đi lên, nhẹ nhàng cởi ra trang phục lễ nghi cung đình lộ ra quần áo bên trong:

Áo choàng ma pháp sư!

Hơn nữa lại là màu trắng!

-Đại ma pháp sư!

Xung quanh rất nhiều người kinh hô.

Áo choàng ma pháp sư màu trắng vốn chỉ có ma pháp sư ngoài tám cấp mới được mặc!

Ngay cả vị ma pháp sư áo choàng màu đỏ Gronkjaer kia thấy rõ bộ dáng hai người này, cũng không khỏi hiện vẻ chấn động trên mặt, gật đầu từ phía xa thì lễ hòa nhã nói:

Hóa ra là hai vị pháp sư Raphael và Leonard.

(Leonardo di ser Piero da Vinci (sinh ngày 15 tháng 4 năm 1452 tại Anchiano, Ý - mất ngày 2 tháng 5 năm 1519 tại Amboise, Pháp) là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhạc sĩ, bác sĩ, kỹ sư, nhà giải phẫu, nhà sáng tạo và là một nhà triết học tự nhiên.)

Raffaello (raphael) (6 tháng 4 hoặc 28 tháng 3 năm 1483 - 6 tháng 4 năm 1520) [1] là họa sĩ và kiến trúc sư nổi tiếng người Ý nổi tiếng cùng thời với leonardo)

Huy chương trước ngực hai vị ma pháp sư áo bào trắng này hiển nhiên là do ma pháp công hội phát cho, tượng trưng cho thực lực bất cấp ma pháp sư! Hai bất cấp ma pháp sư đến từ ma pháp công hội!

Đỗ Duy giật mình, nhớ ra sự kiện ngày đó mình gặp hoàng tử Thần tại ma pháp công hội

Chẳng lẽ ..... Từ trước tới giờ ma pháp công hội vốn có vị trí khách quan cũng đã dính vào cuộc đảo chính bên trong hoàng thất cung đình sao??

Hoàng tử Thần đã có được sự ủng hộ của ma pháp công hội ư?

Chứng kiến nụ cười cao thâm khó lường của hoàng tử Thần, trong lòng Đỗ Duy không nhịn được có chút lo lắng cho cha mình. Mặc dù cảm tình cha con hai người chưa chắc đã hòa thuận, nhưng Đỗ Duy biết lần chính biến này bá tước Raymond đã công khai đem cả tương lai gia tộc đều đặt trên người Đại hoàng tử! Nếu như thành công, như vậy ít nhất tại thời đại của Đại hoàng tử, vị trí Rowling gia tộc sẽ vô cùng vinh quang.

Nhưng nếu như thất bại ..... Đó chính là muôn đời không ngừng đầu lên được!

Nhưng không ngờ bây giờ hoàng tử Thần lại chiếm được sự ủng hộ của ma pháp công hội ..... Nguyên là lúc đầu cân cân thăng lợi nghiêng về phía Đại hoàng tử bây giờ e rằng có chút khó lường ã—

Có ma pháp công hội phải tới hai đại ma pháp sư, trong lòng Gronkjaer mặc dù có chút hoài nghi nhưng sắc mặt không thể nghi ngờ đã tốt lên rất nhiều. Uy lực ma pháp sư rất lớn, hơn nữa còn có hai Đại ma pháp sư trợ chiến! Dưới điều kiện đã định, uy lực của một Đại ma pháp sư hoàn toàn phát ra đủ để ngăn cản cả vạn hùng binh. Nếu vậy, mặc dù quân đội dưới tay Đại hoàng tử đông đảo, nhưng đối phương ít nhiều cũng nắm vài phần chắc thắng.

-Ha ha ha ha ha ha!

Mặc dù chứng kiến người của ma pháp công hội xuất hiện khiến cho vẻ mặt Đại hoàng tử có chút ngoài ý muốn, nhưng vị Đại diện hạ này tựa hồ bộ dáng cũng không có mấy phần hoảng sợ. Hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả. Sau đó chăm chăm nhìn hai vị ma pháp sư áo bào màu trắng của ma pháp công hội, cười lạnh nói:

-Không nghĩ tới rồi! Ma pháp công hội không phải tới giờ đều không tham dự bất cứ vụ đấu tranh chính trị sao? Tại sao hôm nay lại tham dự vào nội bộ đấu tranh trong gia tộc Augustine vậy? Chẳng lẽ chủ tịch Jacobin Dougan tiên sinh quyết định vứt bỏ vị trí khách quan ngàn năm qua ư?

Hai vị ma pháp sư tóc bạc liếc nhìn nhau, vị ma pháp sư bên trái Raphael thở dài, tướng mạo hắn vô cùng hiền lành với một khuôn mặt rất là hòa ái, hơn nữa áo trắng như tuyết tạo ra chút phong phạm của bậc ngoại thể cao nhân:

-Đại diện hạ, ngài chủ tịch nguyện ý ủng hộ hoàng tử Thần, nguyên nhân ngài hẳn là đã hiểu rõ ràng.”

-Ta đương nhiên hiểu rõ ràng.

Đại hoàng tử cười lạnh:

-Vị đệ đệ này của ta từ nhỏ đã thích ma pháp, đương nhiên có quan điểm nguyện ý bảo hộ ma pháp công hội. Nếu để hắn lên ngôi hoàng đế, sau này địa vị ma pháp công hội đương nhiên từng bước được nâng lên! Hừ ..... Nhưng sự tham dự của ma pháp công hội bên trong đấu tranh cung đình, chủ tịch tiên sinh chẳng lẽ không sợ gây ra ảnh hưởng không tốt sao?

Raphael đang muốn nói, vị Leonard bên cạnh đã mở miệng tiếp lời. Vị ma pháp sư Leonard này cực kỳ gây gò, xương gò má cao cao, cùng với một đôi mắt mình tam giác, con ngươi hắn màu trắng thì nhiều mà màu

đen thì ít khiến người ta nhìn qua cực kỳ không thoải mái, lại còn giọng nói cực kỳ ngạo mạn nữa. Hắc cười lạnh nói:

- Đại diện hạ, ngài đã dám gây ra trường chính biến này, chẳng lẽ không sợ ảnh hưởng nào ư? Hừ, nhiều lời vô nghĩa, nếu như ngài có thứ gì có thể chống lại được ma pháp sư, bằng không hãy rút lui đi!

Nói xong, vị ma pháp sư tính tình táo bạo này giơ tay lên, trong tay hiện ra một thanh ma trượng bằng gỗ hồ đào màu đen, trên đỉnh ma trượng khảm một viên đá màu lam, hiển nhiên hắc am hiểu nhất chính là thủy hệ ma pháp. Trên ma trượng của hắc hiện ra một đoàn ánh sáng ma lực màu lam—Áo bào màu trắng toàn thân dưới ánh sáng ma pháp màu lam ánh lên như một tầng sóng nước biển màu lam—

-Đến đây đi—Đại diện hạ, để cho ta xem trên đại lục này còn tồn tại ma pháp sư nào có thể khiêu chiến ma pháp công hội không?

Lời này vừa thốt ra, Đại hoàng tử vẫn không nói gì nhưng thật ra ma pháp sư áo bào đỏ Gronkjaer sắc mặt có chút khó coi. Dù sao, ma pháp công hội mặc dù đúng là có ma pháp sư đứng đầu đại lục. Nhưng duy chỉ có một hệ ma pháp sư cung đình không chịu sự quản lý của ma pháp công hội, mà ngàn năm nay đã trở thành truyền thừa đời đời trong nội bộ, cơ hồ có thể có vị trí cân bằng cùng với ma pháp công hội. Những lời này của Leonard mặc dù dùng để uy hiếp Đại hoàng tử, nhưng lại vô tình làm cho vị đứng đầu cung đình ma pháp sư Gronkjaer này có chút không thoải mái.

Đại hoàng tử lẳng lặng nhìn hai vị Đại ma pháp sư của ma pháp công hội, trên mặt hắc có chút bất đắc dĩ. Sau chốc lát, hắc thở dài:

- Đã như vậy, ta cũng không còn lựa chọn nào khác.

Dứt lời, Đại hoàng tử ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, giống như đối với không khí cung kính vái một cái thật sâu, giọng nói cực kỳ cung kính:

-Tiên sinh, xem ra phải mời ngài ra tay rồi.

Chỉ chốc lát sau, trên bầu trời giống truyền đến một tiếng cười nhẹ nhàng. Thanh âm kia rất già nua nhưng lại mang theo ..... ngạo khí không cách nào che dấu!

-Tốt lắm, đã như vậy thì sẽ được như người mong muốn!

Giọng nói này không biết từ nơi nào vọng lại, chỉ là âm thanh từ bốn phía truyền tới phiêu đảng tại bầu trời phía trên quảng trường.

Thanh âm qua đi, trên không trung hoàng thành bỗng không hề báo trước cháy lên một ngọn lửa màu xanh biếc. Tức thì một thân ảnh màu xanh biếc đi ra từ phía trong ngọn lửa!

Ma pháp sư kia mặc áo bào màu xanh biếc, màu xanh này có phần lộ vẻ sâu thẳm hắt chiếu lên trên mặt người này, tựa hồ mang theo một tia quỷ dị. Trên đầu hắc mang một cái mũ trùm cao cao, gần như tất cả đều là một màu xanh biếc. Ngay cả bên hông hắc, cũng lộ ra một ..... cây sáo xanh biếc!

Đỗ Duy sững sốt, bộ dạng này, hắc dường như đã thấy qua ở đâu đó.

Tuy nhiên khi ma pháp sư này từ trên bầu trời hạ xuống, nhìn thấy rõ khuôn mặt người này sắc mặt Đỗ Duy đột nhiên cuồng biến!

“Gan, Gandalf!?”

Tiếng hô khẽ này của Đỗ Duy cũng không khiến những người khác chú ý, nhưng là nội tâm Đỗ Duy lại vô cùng chấn động. Lúc này cũng không cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả được!

Ma pháp sư kia đột nhiên từ trên trời hạ xuống. Khuôn mặt kia, nhân thân kia, mi mắt kia, cái mũi kia, đôi môi kia ..... toàn bộ tướng mạo, dường như chính là người đã chết đi trước kia, người mấy tháng trước từng đem Đỗ Duy tiến vào rừng rậm Băng Phong, người vì để bảo vệ Đỗ Duy mà chết dưới tay long tộc trưởng, chính là truyền kì ma pháp sư trên đại lục, Gandalf !!!

Ngay cả đại ma pháp sư Leonard cuồng ngạo kia nhìn thấy người này cũng đột nhiên sắc mặt cuồng biến. Bỗng nghe phanh một tiếng, hắc đã ném ma trượng trong tay xuống, sau đó quỳ trên mặt đất, ngay cả thân thể cũng như bò trên mặt đất, giọng nói hết sức cung kính, thành thành thật thật lắp bắp kinh hô:

-Gan, Gandalf lão sư! Ngài còn sống!

Vừa dứt lời, toàn trường chấn động!

Gandalf!? Đệ nhất ma pháp sư trên đại lục, Gandalf ư?!

177. Chương 150: Gandalf Áo Bào Xanh

Khi ma pháp sư Leonard quì xuống trên mặt đất, thốt ra cái tên làm cho tất cả mọi người rung động kia, trong lòng Đỗ Duy cũng cực kỳ phức tạp. Hắn nhìn một cách xuất thần vị ma pháp sư áo bào xanh đang đứng tại đường trường, tỉ mỉ nhìn tới nhìn lui khuôn mặt của hắn, cố gắng tìm ra manh mối đặc thù gì đó từ trên khuôn mặt kia.

Nhưng hết thấy đều là phí công! Mỗi nét rất nhỏ trên mặt vị ma pháp sư áo bào xanh này đều giống hệt vị Gandalf mà Đỗ Duy biết!

Sinh đôi ư? Hay là người khác giả dạng?

Trong đầu Đỗ Duy nhất thời hiện ra vô số suy đoán.

-Leonard.

Vị ma pháp sư áo bào xanh này nheo mắt nhìn tên ma pháp sư của ma pháp công hội đang quỳ trên mặt đất ở trước mắt. Hắn tựa như khê cười, thanh âm mang theo vẻ khô khốc đến quái dị:

-Nhiều năm không gặp, trông ngươi cũng già đi rất nhiều rồi đó.

Vị ma pháp sư ngạo mạn kia vào lúc này nào còn có một chút bộ dáng kiêu căng, giờ lại giống như một cậu học trò nhỏ khấp nép sợ hãi.

-Ngươi ở đây là do cái tên Jacobin Dougan phái ngươi tới phải không? Ừm, nếu nói vậy thì ngươi muốn động thủ cùng ta sao?

Vẻ cười của ma pháp sư áo bào xanh càng thêm quỷ dị. Leonard cuống quýt khẩu đầu sát đất, lớn tiếng nói:

-Không dám! Đệ tử không dám! Ta nào dám cùng sư phụ ngài động thủ!

- Còn ngươi thì sao?

Ma pháp sư áo bào xanh chuyển ánh mắt sang vị ma pháp sư Raphael hiền lành bên cạnh kia:

-Ta nhớ ngươi. Ngươi gọi là Raphael đúng không? Ừm. Năm đó khi ta còn ở ma pháp công hội, ngươi vẫn chỉ là một gã lục cấp pháp sư. Hai mươi năm trôi qua, ngươi cũng đã được mặc áo bào trắng rồi.

Trán của Raphael đầy mồ hôi lạnh. Hắn mặc dù không phải là đệ tử của Gandalf, nhưng xuất thân là ma pháp sư chính thức của ma pháp công hội, làm sao có thể chưa nghe qua đại danh của Gandalf?

Gandalf thân là ma đạo sư được công nhận đệ nhất đại lục, bỏ qua không nói thực lực ma pháp của hắn rất cuộc có phải đệ nhất đại lục hay không. Nhưng nếu như đơn thuần chỉ đánh giá sức ảnh hưởng, thì tuyệt đối đúng là siêu nhiên tuyệt luân! Hiện giờ trong ma pháp công hội, mặc dù do chủ tịch Jacobin Dougan đứng đầu, nhưng nếu như nói đến uy vọng cùng sức ảnh hưởng, tuyệt đối kém vị đại sư Gandalf này. Không nói việc khác, mấy lão quái vật hiện giờ đang ngồi bên trong trung tâm tháp cao. Mấy lão quái vật này ngày thường trời sinh tính tình quái dị, mặc dù trên mặt đều là phục tùng hiệu lệnh của chủ tịch công hội nhưng thực chất chưa chắc đã thêm quan tâm tới chủ tịch công hội. Đến ngay cả chủ tịch tiền sinh Jacobin Dougan, đối với mấy lão quái vật này đều khách khách khí khí cung kính quý trọng! Nhưng mà, toàn bộ mấy lão quái vật thực lực cao cường này lại đều là văn bối của Gandalf. Trong đó có đến hai ba người là đệ tử do Gandalf dạy dỗ ra! Một câu nói của Gandalf tuyệt đối có tác dụng hơn hiệu lệnh chính thức của chủ tịch công hội!

Thậm chí, nói một cách khoa trương. Nếu Gandalf nói muốn tham dự trường chính biến này, chỉ cần lão hiện thân nói ra hai câu. Mấy lão quái vật hầu như không ra khỏi cửa khẳng định toàn bộ đều ngoan ngoãn chạy tới đứng về phe của Đại hoàng tử!

Nghĩ tới tình cảnh đáng sợ đó. Raphael không khỏi đầu đầy mồ hôi. Hắn thuộc phe của chủ tịch Jacobin Dougan, tất nhiên phải tuân theo mệnh lệnh của chủ tịch. Hôm nay tới giúp sức hoàng tử Thần nhưng không nghĩ tới vị nhân vật truyền kỳ này lại đột nhiên xuất hiện .....

Ánh mắt Raphael lơ đãng đảo qua gia tộc Rowling trên đài cao kia. Thấy Đỗ Duy trên thân mặc một bộ áo bào ma pháp sư màu đen liền giật mình: Ta đã quá mức hoảng loạn rồi! Đại sư Gandalf rõ ràng đã qua đời. Bốn mạng nguyên thạch bên trong ma pháp công hội cũng đã vỡ nát. Điều đó tuyệt đối không thể là giả được! Hắn chạy đến đây thế nào được! Thành nhóc của gia tộc Rowling kia chính là đệ tử cuối cùng của đại sư Gandalf. Hắn cũng chính miệng chứng thực rằng đại sư Gandalf quả thật đã qua đời .....

Là giả! Kể trước mắt này nhất định là giả!

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Raphael năm đó cũng đã gặp qua Gandalf. Đối với tướng mạo của nhân vật truyền kỳ này, ấn tượng của hắn đương nhiên được khắc sâu. Lúc này nhìn tướng mạo của vị ma pháp sư áo bào xanh này, còn có ánh mắt của đối phương liên tục quét qua. Hai chữ “là giả” này thốt ra khỏi miệng được sao?

-Raphael, sao ngươi không nói gì?

Ma pháp sư áo bào xanh nheo mắt:

-Chẳng lẽ bao năm nay không gặp, các ma pháp sư của ma pháp công hội đều trở nên sợ nói sao?

-Không phải.

Raphael lau mồ hôi lạnh, đột nhiên ngẩng đầu lớn tiếng nói: -Chỉ là ban đầu nghe nói đại sư Gandalf ngài đã ..... đã ra đi ..... đệ tử cuối cùng của ngài, ma pháp sư Đỗ Duy của gia tộc Rowling, đã chứng thực qua điều này. Hơn nữa, thứ đó của ngài đặt tại ma pháp công hội .....

-Bốn mạng nguyên thạch phải không?

Gandalf áo bào xanh cười lạnh: -Ma pháp ấn ký trên một viên đá nát làm sao có thể không chế được ta chứ! Hừ..... nếu ngươi đã nói như vậy, đại khái là đã hoài nghi ta là kẻ giả mạo, đúng không?

Raphael tất nhiên không dám nói gì. Còn vị thủ lĩnh ma pháp sư cung đình kia, lại lạnh lùng nhìn vị “Gandalf” đột nhiên xuất hiện này. Ý nghĩ trong đầu Gronkjaer lại đơn giản hơn nhiều. Hắn không thuộc ma pháp công hội. Cho dù Gandalf chân chính có đi tới trước mặt, hắn cũng có thể không lưu tâm. Càng huống chi lúc này đang là chính biến đại sự, càng không còn đường để quay lại. Nhưng sự xuất hiện của ma pháp sư áo bào xanh tự xưng Gandalf này thật sự làm cho nội tâm Gronkjaer rung động!

Trình độ ma pháp của bản thân hắn nếu án chiếu theo cách tính phân biệt cấp bậc của ma pháp công hội, hẳn là chừng cửu cấp rồi. Đưa mắt khắp đại lục cũng thuộc hàng ngũ của tuyệt đỉnh cường giả. Hắn đứng tại nghi lễ ngày hôm nay, ma lực tự nhiên dò xét phạm vi bao phủ toàn bộ quảng trường! Theo lý thuyết bất cứ ma lực ba động nào phía trên quảng trường đều không gạt được hắn! Hai gã ma pháp sư của ma pháp công hội kia âm thầm giả trang thành tùy tùng của Thần hoàng tử không thi triển ma lực, Gronkjaer không phát hiện ra, cũng không phải kỳ quái.

Nhưng Gandalf này không ngờ trực tiếp âm thầm ẩn thân giữa bầu trời, rõ ràng vẫn một mực thi triển ma pháp lại có thể qua được cảm ứng của chính mình. Phần tu vi này thật sự là quá khác thường! Bất kể hắn có phải Gandalf thật sự hay không, đơn thuần nói đến tu vi, chỉ sợ so với chính mình cũng chỉ có cao chứ không thấp hơn.

Nghĩ tới đây, Gronkjaer thầm quyết định, nhìn vị ma pháp sư áo bào xanh này, không khách khí lạnh lùng nói:

-Vị các hạ này! Bất kể ngài rốt cuộc có phải vị đại sư Gandalf đã qua đời kia hay không. Trong hoàn cảnh ngày hôm nay, thân phận của ngài đối với ta mà nói cũng hề trọng yếu. Trọng yếu chính là lập trường của

ngài! Nếu như ngài đúng là ủng hộ Đại hoàng tử phản nghịch này, như vậy cho dù ngài là chủ tịch ma pháp công hội, ta cũng sẽ không lùi một bước!

Nói tới đây, vị thủ lĩnh ma pháp sư cung đình đột nhiên giật mình. Dù sao cũng đã kinh nghiệm cả đời, lập tức nghĩ được một ý trong đầu, đột nhiên quay đầu tới nhìn gia tộc Rowling trên đài cao, lớn tiếng nói:

-Bá tước Raymond! Con người tự xưng là đệ tử của đại sư Gandalf, còn nói dối về tin tức cái chết của đại sư Gandalf, lừa gạt ma pháp công hội! Tội danh này thật không nhỏ! Hừ, hôm nay các người còn dám gây nên chính biến phản loạn, tương lai ma pháp công hội sẽ còn phải tìm kiếm các người gây phiền phức!

Đỗ Duy thở dài, hắn đã sớm biết đối kháng định sẽ không bỏ qua bản thân mình. Lời này vừa nói ra, bá tước Raymond cũng biến sắc. Dù sao nếu như Gandalf trước mắt này là thật, dĩ nhiên đối với thanh thế phe Đại hoàng tử đúng là có chỗ tốt. Nhưng trong tương lai ma pháp công hội sẽ tìm tới con mình làm phiền, có khi còn liên lụy tới gia tộc của mình! Đại hoàng tử mặc dù được sự ủng hộ chính biến của mình, nhưng chưa chắc đã vì mình mà tạo ra một cường địch lớn như ma pháp công hội.

-Đỗ Duy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bá tước Raymond sắc mặt âm trầm, liếc nhìn đứa con mình một cái. Đỗ Duy không nói chuyện. Hắn trong nháy mắt đã nắm được ý tứ của cha:

Thừa nhận Gandalf này là thật, chính biến của Đại hoàng tử có lợi! Nhưng bản thân lại xui xẻo!

Chẳng lẽ cha định bắt mình từ bỏ?

Về mặt hoàng tử Thần vốn thông dong nhưng khi Gandalf xuất hiện cũng không khỏi động dung. Cho dù là hoàng tử trấn định Thần như bàn thạch, cũng tuyệt đối không nghĩ tới anh trai mình không ngờ có thể mời ra được một nhân vật truyền kỳ như vậy! Một Gandalf có sức ảnh hưởng trong ma pháp công hội còn hơn xa chủ tịch ma pháp công hội! Thấy hai Đại pháp sư áo bào trắng bản thân rất vất vả mới xin được ma pháp công hội phái tới đều dao động, kết quả như vậy hoàng tử Thần hoàn toàn không đành lòng chứng kiến. Hắn lập tức không chút do dự, cao giọng hướng tới Đỗ Duy quát:

-Đỗ Duy. Ở nơi này là người cuối cùng gặp bản thân đại sư Gandalf, hiện nay người này đột nhiên hiện ra. Chẳng lẽ người không chuẩn bị giải thích vài câu sao?

Mấy câu nói đó, lập tức làm cho Đỗ Duy vốn đứng ở phía sau bá tước Raymond trở thành tiêu điểm của mọi người.

Ở tại nơi này lâm vào tình trạng xấu hổ, ma pháp sư áo bào xanh đột nhiên cười to vài tiếng. Con mắt hắn mở to tròn, trong mắt tràn đầy ánh nghiêm nghị, toàn thân đột nhiên phát tán ra một cỗ ma lực ba động vô cùng cường đại. Ma pháp sư toàn trường đều có thể cảm giác được nguồn ma lực dồi dào đến từ trong cơ thể hắn. Khí tức như vậy làm cho mọi người không ai không biến sắc:

-Ha ha ha ha! Buồn cười! Ta nhiều năm đã không lộ mặt. Hiện giờ ta đứng nơi này, nhưng ngay cả thân phận của mình cũng không chứng minh được sao chứ? Tốt lắm! Ta chính là ta, còn phải dùng người khác chứng minh sao!

Nói xong, một tay hắn vung ra trên không, trong bàn tay biến hóa ra một thanh ma trượng đen nhánh. Đỉnh ma trượng được khảm một viên tinh thể màu xanh biếc. Vị ma pháp sư áo bào xanh này đối mặt với Leonard dưới chân quát:

-Leonard, đứng lên!

Leonard vừa nghe, thân thể run lên, đứng nghiêm thẳng người.

-Cầm lấy ma trượng của người! Hừ, cái tên Jacobin Dougan kia đúng là phái người tới đối phó với Đại hoàng tử điện hạ phải không? Như vậy tốt lắm, hôm nay người hãy dùng ma trượng đấu với ta một chút đi!

178. Chương 151: Cuộc Chiến Của Ma Pháp Sư.

Leonard cuống quít lắc đầu. Nhìn Gandalf, nếu nói trong lòng không có nghi hoặc thì là điều không thể. Dù sao ma pháp công hội cũng đã chứng thực tin tức Gandalf đã chết. Bốn mạng nguyên thạch vỡ vụn đó là điều tuyệt đối không thể thay đổi. Có lẽ sự phụ thực sự có ma pháp thần kỳ có thể thoát khỏi ấn ký của bốn mạng nguyên thạch. Nhưng mà.....

-Sự phụ.

Leonard do dự một chút:

-Nếu người nói nhất định phải giúp đỡ Đại hoàng tử, đệ tử tuyệt đối không dám ra tay với người. Đệ tử chỉ có thể đứng một bên, nhất định không dám làm trái ý người.

Ý trong lời nói chính là không muốn giúp cả hai.

-Tốt lắm.

Sắc mặt của Gandalf áo bào xanh hòa hoãn hơn một chút, liếc nhìn Leonard:

-Hiện giờ người còn nghi ngờ thân phận của ta mà người vẫn làm trái với mệnh lệnh của Jacobin Dougan không ra tay đã là hiếm có rồi. Ta không trách người.

Ánh mắt xoay chuyển, lại nhìn về phía Raphael:

-Còn người?

-Xin thứ lỗi, chủ tịch đại nhân đã có lệnh. Cho dù ngài quả thực là Gandalf đại sư, Raphael hôm nay cũng không thể không .....
Sắc mặt ma pháp sư Raphael do dự một lát, rồi cũng lấy ra ma trượng của mình kiên định đứng trước người hoàng tử Thần.

Ma pháp sư cung đình Gronkjaer cùng Raphael, hai Đại ma pháp sư phân ra hai góc. Gandalf áo bào xanh đối diện phía xa xa lại hoàn toàn không có biểu hiện gì, trên mặt lại ẩn chứa vẻ khinh thường.

-Đỗ Duy, chẳng lẽ người không nói nổi một câu sao?

Bá tước Raymond thấp giọng hỏi con của mình một câu.

Đỗ Duy sắc mặt lãnh đạm, nhướn mắt lên nhìn cha một cái:

-Cha. Ngài hy vọng con nói gì? Chứng minh hắn là thực ư? Hay chứng minh hắn là giả?"

Thanh âm bá tước Raymond cứng lại, nhìn đứa con của mình, bỗng nhiên cũng không thể nói nổi một câu. Trong lòng hắn rõ ràng, giờ phút này không còn lựa chọn nào khác. Vì việc lớn của Đại hoàng tử, chỉ có thể chứng minh Gandalf này là thật. Nhưng sau này, phiền toái của ma pháp công hội có lẽ đều phải do đứa con trai này của mình gánh chịu.

Trong trường, ba ma pháp sư cường đại chiến đấu hết sức căng thẳng. Một Đại pháp sư áo bào trắng thêm với một ma pháp sư cung đình cao cấp nhất thực lực khó dò liên thủ đối phó với một nhân vật truyền kỳ đại lục! Sự đáng sợ của cuộc đối chiến giữa ma pháp sư tất cả mọi người đều rất rõ. Lúc này tất cả các quý tộc giàu có trên đài cao đều âm thầm thối lui. Thị vệ trong gia tộc đều lần lượt bước tới hàng ngũ phía trước. Những kỵ sĩ thủ hạ của Đại hoàng tử cũng sớm đã hộ vệ xung quanh Đại hoàng tử lùi ra phía sau một chút. Toàn bộ trung tâm quảng trường đều lưu lại cho các ma pháp sư làm nơi chiến đấu.

Một đoạn chú ngữ dồn dập mà ngắn ngủi từ trong miệng ma pháp sư Raphael được nhanh chóng ngâm xướng ra. Dù sao là ma pháp sư chính thức của ma pháp công hội, trước khi ra tay còn rất có chừng mực, bố trí một cái kết giới trên quảng trường để tránh cuộc chiến của ma pháp sư ảnh hưởng tới những người bên ngoài, nhất là bên phía lão hoàng đế cùng hoàng tử Thần.

Gandalf áo bào xanh cũng không quấy rầy hắn, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương thi triển. Gronkjaer thì đã nhảy xuống đài cao, hắn lưu lại một ma pháp quyền trục mạnh mẽ. Sau khi quyền trục rực cháy, chỗ đứng xem của hoàng đế lập tức hiện ra một ánh hào quang chói mắt phía trên. Đây là một cái kết giới thủ hộ

thần cao cấp. Quyền trục ma pháp như vậy vốn Đỗ Duy cũng có một cái. Tuy nhiên cách đây hai ngày đã dùng mất khi chiến đấu cùng tên hắc ám vong linh ma pháp sư thủ hạ của Đại hoàng tử kia.

Người ra tay đầu tiên chính là Gronkjaer! Vị cung đình ma pháp sư này cùng ma pháp sư bình thường trên đại lục quả nhiên có khác biệt. Hắn không cần ma trượng. Hiển nhiên bản sự về phương diện ma pháp cùng ma pháp sư bình thường trên đại lục dùng ma trượng hoàn toàn bất đồng. Nhưng trên mười ngón tay của hắn đeo đầy những chiếc nhẫn đầy màu sắc. Ngón tay ngoác lên, một vòng ánh sáng ma lực hướng tới Gandalf áo bào xanh cuốn tới. Đây là một ma pháp mê muội trì hoãn. Gandalf chỉ đứng yên không nhúc nhích, lạnh lùng nhìn vòng ánh sáng này quấn tới bên mình, tiện tay vung lên ma trượng một chút. Lập tức xung quanh chợt hiện ra vô số những con chim ánh sáng màu vàng nho nhỏ, hình thành một cái kết giới ma pháp phòng ngự cùng loại với kết giới trên quảng trường.

Trì hoãn thuật của Gronkjaer chỉ là đòn đầu tiên, để tránh đối phương quấy rối vào thời điểm mình thi triển chú ngữ cường đại. Nhưng Gandalf lại không tranh trước nhiều loạn hắn đọc chú ngữ, ngược lại lại mang một bộ dáng nhàn hạ. Gronkjaer trong lòng vừa kinh vừa nghi, lập tức thấy rất không hay, nhanh chóng vội vã động ngón tay. Bắt đầu từ ngón tay cái, từng vòng ánh sáng trên các ngón tay phóng ra, cuối cùng ba đạo ánh sáng bắn lên trên mặt đất. Bỗng thấy trên mặt đất đột nhiên từng đụn trời lên. Sau đó mặt đất vỡ tan, từ trên mặt đất phân biệt hiện ra một người khổng lồ thổ nguyên tố, một người khổng lồ hỏa nguyên tố, còn có một người khổng lồ thủy nguyên tố!

Ba ma pháp sinh vật này hiện ra, ngửa mặt lên trời gào rít, sau đó cùng nhau hướng tới Gandalf ở chính giữa phát ra tư thế đầy địch ý.

Gandalf mỉm cười:

-Thì ra là người am hiểu triệu hồi ma lực nguyên tố sinh vật ..... Ha ha, có thể một hơi triệu hoán ra ba nguyên tố sinh vật thuần túy nhất, trình độ ma lực của người cũng rất không tệ đâu.

(triệu hồi này là lệnh summon trong game ấy-ck)

Hắn ung dung khua ma pháp trượng một vòng quanh thân. Những chú chim màu vàng biến hóa tại không trung lập tức cùng hét lên một tiếng bén nhọn. Hơn mười con chim ánh sáng màu vàng lập tức ngưng tụ thành một đoàn ánh sáng. Sau đó dần dần biến thành một cơn lốc xoáy ánh sáng, giống như thủy triều hướng tới người khổng lồ thổ hệ nguyên tố ở khoảng cách gần nhất bổ tới!

Sắc mặt Gronkjaer ngưng trọng, miệng hắn cao giọng ngâm xướng chú ngữ mà những người bên ngoài không cách nào hiểu nổi. Người khổng lồ thổ nguyên tố kia lập tức tỏa ra ánh sáng khắp toàn thân, liều mạng hấp thụ thổ nguyên tố trong đất đá trên mặt đất. Toàn thân lập tức biến ra một tầng áo giáp bằng đá giống như da thịt cứng rắn. Hào quang màu vàng kia cuốn tới trên người hắn nhưng cũng không trực tiếp công kích người khổng lồ thổ hệ nguyên tố kia. Ngược từng vòng từng vòng cuốn quanh, từng tầng từng tầng giống như một cái kén bao lại người khổng lồ thổ hệ nguyên tố bên trong!

Trời buộc ư? Gronkjaer cả kinh, thấy cơn lốc màu vàng của đối phương không trực tiếp công kích mà lại bao vây người khổng lồ thổ hệ nguyên tố. Cũng không biết đối phương định làm gì, hắn lập tức ra sức điều khiển hỏa nguyên tố cùng thủy nguyên tố đánh tới Gandalf.

Người khổng lồ hỏa nguyên tố há to miệng. Ánh lửa toàn thân đột nhiên sôi trào, một bức tường lửa cuốn tới, từ xa có thể cảm giác được sóng nhiệt tấp vào người. Trên mặt Gandalf mang theo một nụ cười, một tay giơ lên ma trượng. Một màn ánh sáng rất nhỏ chắn ở phía trước. Ngọn lửa đi đảo qua màn ánh sáng này lập tức nhẹ nhàng một phân thành hai, chảy xuôi qua hai bên người Gandalf. Chỉ nghe thấy Gandalf mỉm cười nói:

-Để cho ta nghĩ nên dùng thứ gì để đối phó với hỏa nguyên tố của người ..... Ah, đơn giản là dùng thủy để diệt hỏa, nhưng lại không có ý tứ ... Để cho người xem hỏa hệ sinh vật của ta đây!

Nói xong, hắn một tay đặt tại trước miệng, huýt một tiếng, lập tức với một dấu hiệu không rõ ràng, trong không khí nứt vỡ mở ra một cái khe. Một tiếng gào thét bén nhọn, một con chim toàn thật lớn toàn thân lửa đỏ rực từ trong cái khe bay ra! Không ngờ là một con chim lửa dài đủ ba thước! Móng vuốt sắc nhọn của con chim lửa này đánh tới người khổng lồ hỏa nguyên tố, lập tức một người một chim giằng co với nhau.

Gandalf lại khéo léo dùng ma trượng khua lên một vòng trước mặt. Lập tức từng đạo ánh sáng màu bạc lóe lên. Một cỗ khí lạnh xông tới người khổng lồ thủy nguyên tố. Khí lạnh đi qua, động tác người khổng lồ thủy nguyên tố rõ ràng trì trệ hẳn đi. Người khổng lồ nguyên tố vốn được một khối khí nước ngưng kết ra, trên bề mặt thân thể bắt đầu dần dần kết thành một tầng băng mỏng màu bạc. Gandalf mang vẻ mỉm cười, đột nhiên triệu hoán ra một con ma thú băng tuyết ma lang!

Ma lang vốn căn bản không phải đối thủ của người khổng lồ thủy nguyên tố mạnh mẽ, nhưng Gandalf tùy ý liên tiếp phát ra ma pháp đóng băng tới người khổng lồ thủy nguyên tố. Động tác người khổng lồ thủy nguyên tố lúc đó không ngừng bị đóng băng. Ma lang gầm ghe đánh tới, giằng co qua lại, thành thạo đập vỡ xuống từng khối băng đông kết trên thân người khổng lồ thủy nguyên tố. Không lâu sau, người khổng lồ thủy nguyên tố đã càng ngày càng nhỏ.

Gronkjaer toàn lực thi triển điều khiển ba ma pháp sinh vật cho nên không thể phân tâm. Nhưng Gandalf lại dường như ung dung không vội vàng, ai cao ai thấp liếc mắt là có thể nhìn ra được.

Raphael vốn dựa vào thân phận, không chịu liên thủ lấy nhiều đánh ít. Nhưng hiện giờ thấy Gronkjaer đã hoàn toàn ở vào thế hạ phong, cũng không thể không cầm lên ma trượng. Hắn vạch ra một đồ án ngôi sao sáu cánh, chỉ thấy chỗ hắn đứng lóe lên một cỗ ánh sáng ẩn ước hình sao sáu cánh. Lập tức Raphael từ trong luồng hào quang của pháp trận sao sáu cánh phi thẳng lên trời. Vị ma pháp sư của ma pháp công hội này giờ cao ma trượng. Phía trên ma trượng biến hóa ra những luồng sáng nhỏ chuyển tới, trong ánh sáng hỗn loạn thấy khí lạnh, lửa cháy, khói độc, luồng điện, vân vân, hợp thành một dòng lưu huỳnh rực rỡ đầy màu sắc hướng về phía Gandalf mà quét tới!

Gandalf mỉm cười:

-Người cũng ra tay rồi sao?

Hắn bỗng nhiên bỏ lại không thèm điều khiển những con chim lửa kia cùng cơn lốc xoáy màu vàng. Ngay cả con băng tuyết ma lang kia cũng không được Gandalf điều khiển nữa. Gandalf không ngờ không cần đọc bất cứ chú ngữ nào, áo bào quanh thân bỗng nhiên hiện ra vô số các loại các dạng màu đỏ, lam, xanh, trắng. Ngay cả Đỗ Duy cũng không thể thấy rõ ánh sáng của ma lực phòng ngự phong phú kia. Dưới ánh sáng chói lọi ấy, tất cả mọi người đều không thể nhìn thấy vị Gandalf đại sư này. Raphael phát ra từng dòng từng dòng lưu huỳnh, nổ vang trên người Gandalf, nổ mạnh phá hủy màn ánh sáng phòng ngự. Trong nháy mắt màn ánh sáng phòng ngự mới đã lập tức xuất hiện!

Raphael ma trượng giờ cao, không ngừng đọc chú ngữ, từng dòng lưu huỳnh oanh kích mãnh liệt tới Gandalf trong không trung. Hai lần va chạm, làm kích động lên ánh sáng ma lực rực rỡ. Nhưng Gandalf giờ phút này giống như một quái vật nghịch lưu từ trong ma pháp của Raphael phóng ra.

Hắn lại vọt tới Raphael, ánh sáng của ma lực phòng ngự trên người rực rỡ đầy màu sắc. Cũng không thấy hắn đọc chú ngữ, từng đoàn nối tiếp từng đoàn ánh sáng từ trong áo bào của hắn bay ra liên tiếp. Raphael đọc chú ngữ đến nổi cổ họng và lưỡi đều khô khốc, nhưng không chút chặn được thế tới của Gandalf!

Thấy Gandalf cười tủm tỉm đã xông tới trước mặt Raphael. Raphael lúc này mới kinh hãi hô một tiếng, thân thể đột nhiên tại chỗ nghiêng người một chút, xuất hiện ở ngoài mười thước. Nhưng ở phía sau, Gandalf cơ bản chỉ muốn lấy đối phương làm trò đùa là đã đủ.

Đột nhiên nụ cười trên mặt giống như mèo vờn chuột đã không thấy tăm hơi. Bàn tay hắn vừa nhấc, năm đầu ngón tay đồng thời bắn ra một tia hào quang màu xanh nhạt. Năm đạo ánh sáng màu xanh kia đồng thời bắn về phía Raphael. Cho dù Raphael có dùng ma pháp di động trong nháy mắt trốn tránh thế nào vẫn không thể né được năm đạo hào quang xanh biếc này!

Vào lúc năm đạo hào quang đồng thời bắn lên trên người Raphael, Raphael vội vàng triệu hoán ra một cái kết giới phòng ngự, nhưng không ngờ lại không ngăn cản được đối phương chút nào, trong nháy mắt đã bị đột phá. Năm đạo hào quang trông thanh thế kinh người bắn tại trên người Raphael. Raphael cũng chỉ biến sắc, nhưng bỗng nhiên phát hiện bản thân dường như cũng không có gì không ổn.

Đang lúc kinh hãi nghi ngờ, Raphael vuốt quần áo cùng đầu tóc chính mình, ngẩng đầu nhìn Gandalf một cái, nhưng lại phát hiện thấy vẻ cười quỷ dị trên mặt Gandalf.

179. Chương 151: Cuộc Chiến Của Ma Pháp Sư.(phần 2)

Trên người Raphael đột nhiên bùng phát ra một đoàn hào quang màu xanh biếc. Hào quang màu xanh biếc kia bao phủ Raphael vào bên trong, ngay cả con mắt của Raphael cũng giống như biến thành màu xanh trong nháy mắt.

-Đi!

Gandalf chỉ nâng ngón tay chỉ vào mấy người khổng lồ ma lực nguyên tố trên mặt đất do Gronkjaer triệu hoán ra, Raphael bỗng nhiên phát hiện ra một việc cực kỳ đáng sợ!

Thân thể của chính mình, hoàn toàn không thể khống chế được nữa!

Hắn cơ hồ trở mắt nhìn chính mình nâng lên ma tượng, sau đó giống như một tượng gỗ bị Gandalf điều khiển, bỗng nhiên bắn về phía mặt đất. Ma tượng nâng lên, một đạo hào quang mang dòng điện cùng lửa cháy hỗn độn gào thét vụt ra! Gronkjaer trên mặt đất cả kinh. Chợt thấy Raphael bỗng nhiên công kích tới mình, cũng không biết rốt cuộc là làm sao nữa.

Lòng can đảm của Raphael đã hoàn toàn vỡ nát, lớn tiếng kêu lên:

-Mau tránh ra! Hắn không chế thân thể của ta rồi!

Ánh sáng lưu chuyển trên ma tượng ác độc oanh kích trên thân người khổng lồ thổ nguyên tố kia, vốn đã gần như biến thành một khối băng thủy nguyên tố dưới sự oanh kích liên vũ. Raphael lập tức rơi xuống mặt đất, xung quanh không ngừng toát ra các loại hơi khí đầy màu sắc. Thế như hổ điên xông tới Gronkjaer!

Một ma pháp sư áo bào trắng thực lực cao được bao nhiêu? Raphael mặc dù bị Gandalf dùng ma pháp cổ quái không tên khống chế, nhưng một thân thực lực lại không chút tổn thất nửa phần. Ma tượng của hắn chuyển động nhanh tạo nên vô số tấm bùa ánh sáng chú ngữ ma pháp kỳ dị từ bên người lóe ra. Cuối cùng ngưng kết thành một con ấn cực bằng ánh sáng cực lớn bổ xuống đầu Gronkjaer.

Gronkjaer kinh hãi. Thân hình di chuyển trong nháy mắt, đồng thời bố trí ra một vòng ánh sáng phòng ngự ma lực. Sau khi hắn tránh né, lại phát hiện chỗ mình ban đầu đứng, tảng đá màu xanh đã biến thành bột phấn nhỏ bé. Phần khí lưu cuốn tới, ngay cả tro bụi cũng không sót lại!

Gandalf cũng đã đứng trên mặt đất. Hắn giống như một đứa bé đang chơi đùa, nhìn thấy mấy người khổng lồ ma lực nguyên tố đang bị vây bọc, bỗng nhiên thấy có chút nhàm chán, ngáp một cái.

Sau đó giờ lên, một cái khe được mở ra, vô số các loại ma thú từ trong cái khe được triệu hoán ra một cách mãnh liệt! Băng tuyết ma lang, tê giác lửa, rồng đất, quái vật thi thể thối nát, vân vân. Trong một lát đã hiện ra hơn mười con! Một đám ma thú lớn như vậy xông ra, nhất thời làm những người xung quanh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch!

Gronkjaer triệu hoán ra những người khổng lồ nguyên tố này mặc dù là những ma pháp sinh vật do nguyên tố thuần túy nhất tạo thành, thân thể lại mạnh mẽ lợi hại hơn rất nhiều những ma thú bình thường ở phía xa kia. Nhưng cũng không thể chịu nổi số lượng ma thú nhiều như vậy cùng công kích!

Trong thời gian không lâu. Sau khi người khổng lồ hỏa nguyên tố kia thiêu cháy một con tê giác lửa cùng hai con rồng đất thành than, cuối cùng đã bị bảy thú chạy tới xô ngã. Hơn mười con ma thú giống như liều mạng vừa xông tới vừa cắn xé, trong nháy mắt người khổng lồ hỏa nguyên tố đã âm âm hóa thành một đụn lửa bay biến mất.

Người khổng lồ thổ nguyên tố kia bị kén ánh sáng giữ chặt bên trong vừa mới phá tan kén ánh sáng, đã phải đối mặt với vài con rồng đất! Loại rồng đất này Đỗ Duy trong rừng rậm Băng Phong đã gặp qua. Hình dáng giống như con tê tê*, nhưng da thịt toàn thân lại cứng rắn như kim loại. Vài con nhào tới vừa cào vừa cắn, rất nhanh xử lý xong người khổng lồ thổ nguyên tố.

(Tác giả dùng là con xuyến sơn giáp nhưng thấy cách gọi là tê tê phù hợp hơn)

Gronkjaer trong lòng bốc hỏa, nhưng Raphael lại giống như bị điên không ngừng phát ra các loại ma pháp oanh kích mình. Hắn vốn ngăn cản trong chốc lát, cuối cùng cũng hiểu được, nếu không định đánh trả, sợ rằng Raphael cùng mình đều phải xong đời.

Đối diện với ma pháp không ngừng phóng ra dòng điện ngọn lửa thậm chí còn có khói độc cùng các vật chất kỳ quái trong dòng lưu huỳnh kia trên ma trượng của Raphael – hiển nhiên loại thủ đoạn công kích này của Raphael phi thường cổ quái- Gronkjaer không còn lựa chọn.

Ánh sáng ma pháp toàn thân bắt đầu khởi động, trong tay biến hóa ra vài cái thương dài dùng ma lực ngưng kết thành, vung tay bắn ra. Vừa thấy cản trở được một làn sóng công kích của Raphael, Gronkjaer đã đọc xong câu chú ngữ thứ hai. Một màn ánh sáng ẩn kỳ màu xám từ trên trời rơi xuống bao phủ Raphael bên trong.

Đây là một cái phong ấn, thân thể Raphael không thể khống chế. Thấy đối phương thi triển phong ấn, ánh mắt lộ ra một tia cảm kích. Bất kể thế nào, chỉ cần tạm thời bị phong ấn lại, có thể chế trụ hành động bị khống chế của chính mình. Gronkjaer xuất ra một chiêu như vậy cũng đã tỏ ra rằng không muốn thương tổn Raphael.

Gandalf bên cạnh trên mặt lộ nụ cười quỷ dị, nhìn thuật phong ấn của Gronkjaer bao phủ Raphael ở bên trong, bỗng nhiên cánh tay duỗi ra một chút ....

Raphael bỗng cảm giác toàn thân mình thả lỏng, trong nháy mắt ánh sáng xanh trên người biến mất, thân thể dường như vừa được tự do. Hắn vội vàng kêu lên một tiếng: “Đừng ..... ta tốt rồi ...”

Nhưng nào có kịp? Phong ấn vẫn ép hắn xuống. Thần thái trong ánh mắt Raphael toàn bộ chợt lóe, lập tức trở thành một màu xám trống rỗng, ma lực ba động toàn thân biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Một sợi hào quang như tơ giữa ngón tay Gronkjaer nhanh chóng quấn quanh trên thân Raphael đang bị phong ấn từng vòng từng vòng. Hắn đang nhẹ nhõm thở ra, nhưng sau đó sự tình càng đáng sợ đã xảy ra!

Một đầu gấn với phong ấn trên người Raphael, một đầu gấn với sợi tơ ma lực trên đầu ngón tay của Gronkjaer, bỗng nhiên dường như bị màn hào quang màu xanh nhạt nháy sắp biến mất trên người Raphael kia lây nhiễm. Hào quang màu xanh theo sợi tơ lan tới phía trên, Gronkjaer còn chưa kịp phản ứng thì chính mình đã ở trong ánh sáng màu xanh!

Gronkjaer hoảng hốt, hắn kinh hãi phát hiện toàn thân mình lập tức không ngừng chuyển động. Dường như có loại lực lượng cổ quái trong đầu mình hung hăng giằng co với tinh thần lực của mình, sau đó giống như từng vòng tơ tằm quấn chặt tinh thần lực của mình lại! Sự khống chế toàn thân lập tức mất đi!

Sau đó hắn lại phát hiện sự tình càng khủng bố hơn. Ma lực của ma pháp phong ấn chính mình thi triển kia bỗng nhiên từ trên người Raphael theo liên kết ma lực như thủy triều vọt trở về! Lực lượng phong ấn cuốn tới, nhưng lại phong ấn chính mình .....

Sau một hồi, Gandalf áo bào xanh trong trường phát ra một tiếng cười khê, hắn chậm rãi đi tới bên người hai ma pháp sư. Hai ma pháp sư thân thể giống như cương thi đứng sừng sững ở đằng kia, khí tức toàn thân đều bị bịt kín. Đến ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái, chẳng khác gì hai người chết.

Gandalf cứ như vậy đứng giữa hai ma pháp sư hoàn toàn không có khí tức, ánh mắt quét tới lão hoàng đế cùng hoàng tử Thần trên đài cao:

-Còn có ai muốn thử nữa không?

Toàn trường chấn động!

Đây là thực lực của ma đạo sư đệ nhất đại lục trong truyền thuyết sao?

Lúc này, đã không còn ai dám hoài nghi thân phận của vị đại sư Gandalf này, bởi vì bằng vào thực lực của bản thân đánh bại hai ma pháp sư mạnh mẽ. Một người là ma pháp sư cung đình cấp cao nhất, người còn lại là Đại pháp sư áo bào trắng chính thức của ma pháp công hội! Hơn nữa, rõ ràng vị đại sư Gandalf này, căn bản còn chưa xuất ra toàn bộ thực lực! Với thực lực như vậy, nếu hắn là giả thì mới là kỳ quái!

Nếu không phải bản thân đại sư Gandalf, phóng mắt khắp thiên hạ, còn có ai có thực lực như vậy!

Phía trên quảng trường đều là những người quan trọng nhất trong thượng tầng xã hội của đế quốc, trong đó không ít gia đình thế lực giàu có quyền quý đều là những người biết xem hàng. Thậm chí có mấy gia đình thế lực giàu có bên người cũng có mấy ma pháp sư được gia tộc chiêu lãm, thấy thực lực của Gandalf cường hân như vậy, trên đầu toát đầy mồ hôi!

Vị đại sư Gandalf này, thời điểm hắn mới rời thi triển ra từng cái từng cái ma pháp, không ngờ không ngừng lại chút nào, thậm chí cũng không thấy hắn đọc chú ngữ. Từng vòng từng vòng ánh sáng ma lực thần kỳ quanh thân mang màu sắc rực rỡ khác nhau xuất hiện ra liên miên không dứt !

Thuần phát! Không ngờ là thuần phát! Hơn nữa không có khả năng là hỏa cầu cấp thấp, mà là ma pháp cao cấp!

Thậm chí còn có không ít quý tộc vốn ủng hộ hoàng đế, giờ phút này nhìn thấy Gandalf hiển hiện ra bản lĩnh thần kỳ, lập trường cũng đã âm thầm dao động, nội tâm không tự chủ được bắt đầu bị quan.

Ôi. Thủ hạ của Đại hoàng tử có cường giả thánh giai, còn có thể mời nhân vật truyền kỳ Gandalf tới hỗ trợ, đồng thời hiện giờ dưới sự ủng hộ của bá tước Raymond gia tộc Rowling, đã khống chế quân đội thủ thành của đế đô.....

Thậm chí không ít người ánh mắt nhìn về phía bá tước Raymond, tràn ngập vẻ phức tạp cùng thống hận ..... Hừ, xem cảnh tượng của hắn hiện giờ đi! Nhưng Gandalf này bỗng nhiên lộ diện, vậy đứa con của người giả mạo đồ đệ của Gandalf, còn giả truyền tin tức Gandalf đã chết. Sau đó ma pháp công hội khẳng định sẽ tìm các người gây phiền toái!

Tâm tình bá tước Raymond lúc này cũng phức tạp. Vị ma pháp sư áo bào xanh này dùng thực lực chứng minh thân phận của mình, nhưng tình cảnh của con mình cũng rất khó xử. Chẳng lẽ thực sự phải từ bỏ đứa con này sao .....

-Cha.

Đỗ Duy trầm mặc nửa ngày, ánh mắt gắn chặt chăm chú nhìn vào “Gandalf” đứng trong quảng trường kia, hắn bỗng nhiên mở miệng, cũng không hề quay đầu lại.

Bá tước Raymond nhìn bóng lưng của Đỗ Duy:

-Cái gì?

-Quyết định đi, ngay bây giờ.

Trong thanh âm của Đỗ Duy mang theo một tia cô đơn nhàn nhạt:

-Người đã do dự vài ngày, bây giờ đã chính là thời điểm.

-Người ..... người nói cái gì?

-Con đang nói con.

Đỗ Duy quay đầu lại. Ánh mặt trời chiếu trên lưng hắn, nhưng hai gò má đầy đặn của hắn lại vừa vặn bao phủ trong vẻ âm u:

-Về vấn đề con hỏi, bây giờ người phải quyết định. Kỳ thật, vấn đề này người vào mấy ngày trước cùng con nói chuyện cũng đã nghĩ tốt rồi, đúng không.

180. Chương 152: Đoạn Tuyệt Hoàn Toàn

Đột nhiên trong lòng Bá tước Raymond run lên. Vào lúc này, hắn thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào hai mắt Đỗ Duy

Bá tước đại nhân không nhịn được quay đầu đi thấp giọng nói:

-Người cũng đã nghĩ tới rồi à?

-Nghĩ tới rồi. Hơn nữa, con cảm thấy bây giờ chính là thời điểm tốt nhất.

Trên mặt Đỗ Duy nở nụ cười, sau đó hắn đột nhiên rút ra một con dao găm từ trong ngực áo choàng pháp sư của mình.

Một thiếu niên nhỏ tuổi cầm dao găm chĩa vào cha mình nhưng trên mặt hắn lại tươi cười một cách ôn hòa:

-Ngài xem, cha, nếu ngài không thể ra quyết định thì để cho con giúp ngài một tay!

Nói xong, Đỗ Duy đột nhiên cầm chùy thủ nhẹ nhàng đâm về phía bá tước Raymond!

Nhẹ nhàng đâm tới không hề bỏ ra một chút sức lực nào...

Bá tước Raymond nhắm hai mắt lại thở dài. Rồi sau đó, hắn phảng phất nghe thấy tiếng thở dài của thị vệ trưởng Alfa!

Khi mở mắt ra, Alfa thị vệ trưởng cầm trong tay trường kiếm đứng chắn ở phía trước thân mình, mà con trai mình đã bị đẩy ra xa, trên bả vai từng viên ngọc máu đỏ au liên tục chảy xuống thành chuỗi.

Đỗ Duy nhú mày lại vì đau nhức, nhưng nụ cười trên mặt vẫn còn nguyên. Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt của bá tước Raymond, thờ dõc nói:

-Ngài xem, quá đơn giản, chuyện này cũng không phức tạp lắm .

Nói xong, hắn đột nhiên xoay người tránh ra. Chạy về phía xa, nhảy thẳng từ trên đài cao xuống, rơi xuống một sân rộng được lát bởi những viên đá màu xanh

Sau đó, Đỗ Duy hít sâu một hơi, đột nhiên ngửa mặt lên trời hét to một tiếng:

-Người!!!

Hét lớn một tiếng với tên Gandalf áo bào xanh ở phía xa xa giữa trường kia.

Ánh mắt của Gandalf áo bào xanh đảo qua toàn trường, cũng không có người nào dám ra đây khiêu chiến nữa. Nhưng tiếng hét của Đỗ Duy đã làm hấp dẫn sự chú ý của hắn.

-Người!

Đỗ Duy chỉ vào Gandalf ở phía xa. Sau đó lớn tiếng quát:

-Ta có thể chứng minh! Người là giả!

Một thanh âm quả quyết vang vọng khắp toàn trường

Trong lúc toàn trường đang khiếp sợ uy thế của Gandalf áo bào xanh, thiếu niên gầy yếu này lại chậm rãi đi vào giữa trường dưới ánh mắt chăm chú của mọi người. Vô số ánh mắt hoặc cả kinh hoặc ngạc nhiên hoặc sợ hãi hoặc khinh thường phóng về phía cậu thiếu niên này. Nhưng Đỗ Duy lại bước đi rất chậm, rất bình ổn.

-Người.

Đỗ Duy chỉ vào Gandalf áo bào xanh, trên mặt cười lạnh không hề có vẻ già giả tạo:

-Ta có thể chứng minh, người chính là giả. Hơn nữa, không phải người vừa mới hỏi, còn ai muốn thử sao?

Trên mặt Đỗ Duy không còn nét tươi cười như trước, sau đó chỉ vào cái mũi của mình:

-Ta, ta muốn thử xem!

Bá tước Raymond!

Đại hoàng tử đột nhiên xoay người, gắt gao nhìn chăm chăm vào tộc trưởng nhà Rowling, trong ánh mắt hắn tràn đầy vẻ chất vấn.

Bá tước Raymond đứng thẳng dậy, hắn khe khẽ thở dài, sau đó hít một hơi thật sâu, thanh âm sang sảng lớn tiếng nói:

-Đại hoàng tử điện hạ ...Đó là nhi tử của ta, Đỗ Duy, cũng là con cả của ta.

-Ta đương nhiên biết hần là con của người!

Trong ánh mắt của Đại hoàng tử hần lên sự phẫn nộ nói:

-Nhưng tại sao con của người lại muốn làm như vậy?!

Bá tước Raymond không lập tức trả lời. Trong ánh mắt hàm chứa sự đau xót. Giọng nói rất chậm chạp:

-Khi hần sinh ra, ta ở trên biển lớn nam dương vì mệnh lệnh của đế quốc, ta vì vinh diệu của đế quốc mà gây ra những cuộc tàn sát. Ta suất lĩnh hạm đội đế quốc trên biển lớn chịu đựng những đợt sóng to gió lớn. Khi hần lớn lên, ta đã trở về. Nhưng cho tới bây giờ ta cũng không thích đứa con trai này, thậm chí còn đuổi hần ra khỏi đế đô. Đáng tiếc, nay hần đã trở về.....

Khi nói đến “trở về”, bá tước Raymond nhìn thật sâu vào mắt Đại hoàng tử, trong ánh mắt ẩn chứa cái gì đó khiến cho Đại hoàng tử không nhịn được trong lòng run lên.

Đúng vậy, đã trở về .... Còn không phải ta bị các người bắt buộc phải đưa hần trở về ư! Nếu như không gọi hần trở về, dù hần không được ta yêu quý nhưng vẫn là con trai ta! Nhưng chính vì gọi hần quay trở về .... Đã hần đẩy tới bước đường này! Trong lòng bá tước Raymond gào lên, nhưng nét mặt hần vẫn bình tĩnh.

-Chính là con trai của ta, vào buổi tối hai ngày trước hần đã phá hỏng việc lớn của ngài.

Bá tước Raymond thản nhiên nói:

-Đứa con trai này của ta từ trước tới nay chưa bao giờ khiến ta phải để tâm. Nhưng hiện tại, hần là bạn tốt hoàng tử Thần điện hạ. Thậm chí đứa con này của ta còn là một thành viên trong ma pháp công hội .... Cho nên ...

Bá tước Raymond thở dài, tay hần chấp ở phía sau đã xiết chặt, sau đó chậm rãi nói ra từng chữ từng chữ một:

-Cho nên, ngày hôm nay, ta chính thức tuyên bố. Hần, Đỗ Duy - Rowling, sau này không còn là con trai ta nữa! Ta ngay tại nơi này, chính thức trục xuất hần ra khỏi Rowling gia tộc! Hết thấy những tội lỗi của hần, hết thấy sai lầm, tất cả sự trừng phạt đều do hần tự mình gánh chịu! Bắt đầu từ hôm nay Rowling gia tộc và hần không chút quan hệ nào nữa!

Cuối cùng, hơi thở của Bá tước Raymond đột nhiên có chút run rẩy, nhưng vị tộc trưởng này vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Hần nghehnh đón ánh mắt của Đại hoàng tử, dứt khoát nói:

-Hôm nay, nếu như hần can đảm chống lại việc lớn của điện hạ, cho dù ngài có đem hần thẩm sát ngay tại chỗ này. Ta nhất định không nói nửa lời! Bởi vì hần không còn là con trai của ta nữa, cũng không còn là thành viên của Rowling gia tộc nữa!

Khi Bá tước Raymond nói xong câu cuối cùng, hai mắt Đỗ Duy đã nhắm lại. Ánh mặt trời chiếu lên trên mặt hần, hần đột nhiên cảm thấy hôm nay mặt trời có chút chói mắt. Không nhìn được, thiếu niên này nhắm hai mắt lại, nhưng cha đã nói rõ ràng như vậy, từng chữ từng chữ đều lọt vào tai một cách rõ ràng.

Được rồi, được rồi .... Như vậy là được rồi. Cha, làm như vậy là được rồi, ha ha ... Như vậy không phải là rất đơn giản sao!

Đỗ Duy không quay đầu lại nhìn cha mình một cái.

Đúng, cha làm như vậy là đúng, bỏ rơi một người như ta là vì cả lợi ích của Rowling gia tộc!

Người giúp đỡ Đại hoàng tử chính biến. Giúp đỡ Đại hoàng tử cướp đoạt ngôi vị hoàng đế. Như vậy, ta tính cái gì chứ? Bản thân ta thậm chí còn một lần ngăn cản Đại hoàng tử ám sát hoàng tử Thần. Nói như vậy, trong lòng Đại hoàng tử nhất định sẽ lưu lại sự thù ghét với Rowling gia tộc! Không thể đắc tội với vị hoàng đế tương lai. Như vậy, mình đúng là tuyệt đối không thể tồn tại chung với Rowling gia tộc - Cha, ngày đó nói chuyện trong thư phòng, kỳ thật ngài có cái ý tứ này đúng không .... Đó là thứ nhất!

181. Chương 152: Đoạn Tuyệt Hoàn Toàn(phần 2)

Còn nữa, thân phận ta là gì? Ma pháp sư ư? Hay ma pháp công hội?

Trò cười ..... thật sự là trò cười đó! Như vậy sau này, khi ta đi vào cái ma pháp học viện mới kiến lập, ta còn phải giúp đỡ hoàng đế và ma pháp công hội tranh đoạt lợi ích trong ma pháp học viện! Đến lúc đó hai mặt giáp công, ta sẽ liên lụy đến Rowling gia tộc! Tranh đoạt ma pháp học viện, phải đem Rowling gia tộc lên trên đầu sóng ngọn gió một lần nữa! Cứ như vậy, bản thân cũng không thể tiếp tục lưu lại gia tộc nữa! Đó là thứ hai!

Hôm nay, đột nhiên có tên Gandalf này nhảy ra, như vậy mặc dù kết quả chính biến như thế nào, ma pháp công hội cũng sẽ tìm đến mình gây phiền phức! Giả mạo đồ đệ của đại lục đệ nhất ma đạo sư, giả truyền cái chết của Gandalf! Ha ha! Một tội danh lớn như vậy, làm sao lại không liên lụy đến gia tộc chứ? Đương nhiên là phải do một mình mình gánh chịu mới được! Hơn nữa, nếu như Đại hoàng tử đảo chính thành công, hẳn nhất định sẽ quả quyết thân phận Gandalf áo bào xanh này là thật! Trò cười! Nếu như tên này là thật, như vậy ta là “đệ tử cuối cùng của Gandalf” cái quái gì nữa! Cho nên, mình không thể lưu lại gia tộc rồi, đó là thứ ba!

Hơn nữa, ở giữa trường công khai đoạn tuyệt với con trai mới là cơ hội thích hợp nhất để thể hiện lòng trung đối với Đại hoàng tử, vị hoàng đế tương lai này! Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Bá tước Raymond vứt bỏ con trai mình. Tại thời khắc mấu chốt tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, vứt bỏ đứa con phản nghịch của mình, phần nhân tình như vậy cũng đủ để cả đời hoàng đế sau này khắc ghi bá tước Raymond rồi!

Thật ra, lần nói chuyện cuối cùng ngày đó, cha cũng đã có ý này. Đáng tiếc hẳn hẳn chưa thật sự đưa ra cái quyết định như vậy .... Từ đó có thể thấy, hẳn vẫn còn chút tình cha con đối với mình sao?

Ừ, nhất định có một chút, nhất định có một chút ....

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy mở mắt đón ánh nắng chói chang.

Mặt trời a, mặc dù chói mắt, nhưng nhìn đã lâu cũng không thành thói quen phải không? A a .....

Đỗ Duy nhìn Gandalf áo bào xanh xa xa trước mặt. Tên pháp sư áo bào xanh này cũng đánh giá Đỗ Duy, trên mặt hẳn mang theo nụ cười quái dị, ánh mắt có chút phức tạp, tựa hồ cũng tràn ngập cảm giác tò mò trong lòng.

Hai gã pháp sư một lớn một nhỏ cứ nhìn nhau như vậy một hồi lâu. Gandalf áo bào xanh đột nhiên cười, nụ cười hẳn rất kỳ quái, giọng nói lại càng kỳ quái hơn.

-Người chính là đệ tử cuối cùng của ta sao?

-Không sai, là ta!

Đỗ Duy thản nhiên nói:

-Nói một cách chính xác, ta không phải là đệ tử của ngươi mà là đệ tử của Gandalf.

Một lúc lâu, áo bào xanh pháp sư đột nhiên thở dài, giọng nói càng cổ quái:

-Xem ra ta thu được một tên đồ đệ giỏi đấy.... Ồ, cái thứ trên đầu kia là Chris đưa cho ngươi phải không?

(Chú thích: sợ quý vị độc giả quên nên nhắc lại một chút, Chris chính là người hầu của ác ma, còn thứ trên đầu của Đỗ Duy là cái sừng)

Đỗ Duy chớp chớp mắt:

-Ồ, ngươi cũng biết Chris à .... Hừ, hình như những cường giả trên đại lục đều biết cái lão già này. Với thân phận của hắn, thì nên hạ thấp giọng xuống một chút nếu không muốn người khác biết được!

Trong ánh mắt áo bào xanh pháp sư hiện lên một tia quỷ dị:

-Ta biết hắn bởi vì ta chính là Gandalf!

-Nói đùa!

Đỗ Duy đột nhiên cười to một tiếng, sau đó như không coi mấy vạn người ở đây vào đâu, chỉ vào áo bào xanh pháp sư, lớn tiếng nói:

-Nói vậy nói bậy! Nếu nói ngươi là Gandalf thì ta phải là Aragon rồi!!!

Nếu như nói ngươi là Gandalf thì ta chính là aragon đây ...

Những lời này vang vọng trên bầu trời, thiếu niên này cười to mà không kiêng kỵ điều gì, nhưng là hắn cũng không biết .... Ít nhất, lúc này hắn cũng không biết...

Hắn cũng không biết ..... Ý nghĩa trong lời nói này .....

Nhìn thiếu niên đùa cợt, pháp áo bào xanh sư lại tựa hồ không chút nào nổi giận, hắn lắc đầu:

-Ngươi thật sự muốn đánh một trận với ta phải không? Vì cái gì? Bây giờ ngươi có thể rời khỏi nơi này, nghĩ ngươi là đồ đệ của ta, ta không làm khó dễ ngươi. Hơn nữa ta cam đoan, nơi này không ai có thể làm khó dễ ngươi, cho dù là Đại hoàng tử muốn ngươi lưu lại, ta cũng dám cam đoan có thể làm cho hắn thay đổi chủ ý.

-Không cần đâu.

Đỗ Duy lắc đầu:

-Ta không muốn rời khỏi nơi này.

Đoạn tuyệt, đoạn tuyệt hoàn toàn với gia tộc.

Sự tồn tại của mình đối với cái gia tộc này mà nói ngay lúc bắt đầu đã là sai lầm, là một người phiền toái, là một cái gánh nặng! Chỉ có hoàn toàn rời khỏi cái gia tộc này mới là lợi ích lớn nhất cho gia tộc.

Mẹ, con dùng cái phương thức này cam đoan lời thề của con, làm như vậy, không sai chứ .....

Hắn đột nhiên quay đầu đi, nhìn hoàng tử Thần trên đài cao, sau đó lớn tiếng cười nói:

-Thần điện hạ, ngài còn có một vị trí bên cạnh phải không? Ta nghĩ, mặc dù ta thực lực thấp kém, nhưng hắn là vẫn còn có một chút giá trị lợi dụng?

Trên mặt hoàng tử Thần vẫn mỉm cười, nhìn Đỗ Duy:

-Rất hoan nghênh.

Đỗ Duy gật đầu, trên mặt hắn hiện lên vẻ tự giễu:

-Nếu như ngài lên làm hoàng đế, ngài có thể phong cho ta tước vị gì?

Hoàng tử Thần ha ha cười, nhìn cha mình Augustine VI một cái, sau đó lớn tiếng nói:

-Đỗ Duy, nếu như ngài giúp ta đăng cơ, ta sẽ phong ngài làm công tước! Ta bình sinh thích nhất là hoa Tulip .... Ta sẽ phong ngài làm đại công tước Tulip!! Chỉ cần là cờ hoa kinh cực của ta còn tung bay thì hoa Tulip sẽ vĩnh viễn không bao giờ bị tàn trên cả khối đại lục này!!

182. Chương 153: Sự Sợ hãi Của Gandalf(1/2)

Thấy hoàng tử Thần vào lúc này lại còn có thể mở miệng phong tước vị. Dường như không có chút lo lắng nào dưới tình huống nguy ngập này. Ngược lại còn lộ vẻ đắc ý phần chần chừ thần, thoải mái tự nhiên.

Đại hoàng tử đứng dưới đài, nhìn em trai mình vui cười hứa hẹn với đứa con phản nghịch của Rowling gia tộc kia- Khoan đã. Thực sự chỉ là hứa hẹn đùa vui sao? Thực sự chỉ là điên cuồng trước khi chết sao? Thằng ôn Thần kia từ nhỏ đều lưu lại kế hoạch dự trữ trong mọi chuyện.

Sắc mặt của Đại hoàng tử lộ vẻ hoài nghi, tuy nhiên trong não vẫn tính toán lại từ đầu chí cuối. Cảm thấy thực sự không có chỗ nào tính sai. Thành phòng thủ của cả đế đô đã rơi vào trong tay ta! Ma pháp công hội ở đây có vị đại sư Gandalf này đối phó, trên đại lục phông chừng không có ma pháp sư nào dám đối

ngịch cùng Gandalf. Mà phương diện vũ lực, võ sĩ thủ hạ mạnh nhất của cha mình cũng đã bị giết chết .....
Ừ, như vậy tính ra, trong đế đô, nơi duy nhất có thể để cho thằng em trông cậy vào, cũng chỉ có thần điện !

Điều đó tuyệt đối không có khả năng. Đại hoàng tử đối với phương diện thần điện rất yên tâm. Thần điện cho tới giờ không tham dự bất cứ chính biến cung đình nào. Đế quốc khai quốc gần ngàn năm qua, vẫn vậy cho tới nay. Hơn nữa mình cũng đã âm thầm giữ lại kế hoạch dự trữ ứng phó với thần điện. Không sợ việc khác, chỉ lo thần điện lại nhân cơ hội hoàng thất nội loạn làm những thứ gì. Tuy nhiên gần đây thần điện vẫn không có động tĩnh gì, hiển nhiên đúng là giữ thái độ trung lập.

Như vậy, thằng em này của ta, còn có thể trông cậy vào ai?

Đại hoàng tử càng nhìn sắc mặt của hoàng tử Thần, lại càng cảm thấy bất an trong lòng.

-Được rồi.

Gandalf áo bào xanh trên mặt mang theo vẻ mỉm cười cổ quái. Thấy Đỗ Duy cùng vị hoàng tử Thần ở phía trên ngay trước mặt mình kiêu ngạo thương lượng phong thưởng tước vị như thế nào, hần mặc dù không động nộ, nhưng cũng không khỏi cảm thấy tò mò tính tình của thiếu niên này:

-Anh bạn nhỏ. Cho dù tương lai ngươi muốn làm công tước gì đó, cũng phải đợi vị tiểu điện hạ phía trên kia trước hết qua được cửa ải ngày hôm nay mới được chứ.

Ngón tay hần chậm rãi mơn trớn cằm. Liếc ngang Đỗ Duy một cái:

- Mới vừa rồi ngươi nói muốn động thủ cùng ta, bây giờ rốt cuộc còn tính nữa không?

-Ngươi rất mạnh.

Đỗ Duy đột nhiên thở dài, hần nhìn kẻ trước mặt này, giọng nói rất bình tĩnh:

-Mặc dù ta rất căm ghét ngươi, bởi vì ngươi giả mạo một người đã khuất mà trong lòng ta rất tôn kính. Tuy nhiên, ta vẫn phải thừa nhận thực lực của ngươi thực sự rất mạnh. Ta thậm chí cảm thấy, có lẽ sợ rằng giả sử như đại sư Gandalf bản thân sống lại, cũng chỉ tương đương với thực lực của ngươi thôi. Cho nên trong lòng ta hiểu rõ ràng. Ta khẳng định không phải đối thủ của ngươi.

Gandalf áo bào xanh cười, trong vẻ tươi cười của hần mang theo vẻ bốn cột:

-Nếu ngươi biết rõ địch không lại, sao vẫn muốn động thủ cùng ta?

-Ha ha!

Đỗ Duy lớn tiếng nói:

-Thứ nhất, con người sống trên đời này, nếu chỉ động thủ với những người không bằng mình thì sẽ không gọi là tỷ thí mà gọi là cố ý ức hiếp người! Thứ hai, ta muốn cùng ngươi động thủ, cũng không phải là muốn đánh thắng ngươi, mà là muốn chứng minh ngươi là Gandalf giả!

Vừa nói, Đỗ Duy vừa giơ tay lên, từ một chiếc nhẫn tồn trữ vật đeo trên ngón tay lấy ra ma trượng của mình. Động tác của hần thật sự dứt khoát nhanh nhẹn, có vài phần phong phạm của ma pháp sư chính quy. Nhưng khi mọi người thấy rõ ma trượng trong tay Đỗ Duy, ai nấy đều cười .....

Ma trượng này không ngờ chỉ là một thanh gỗ hồ đào tro trụi, đỉnh ma trượng, lại không có bất cứ ma pháp bảo thạch nào khảm lên. Ma trượng không có bảo thạch để tăng cường mật độ ma pháp. Như vậy chẳng khác nào một con dao không có lưỡi. Đỗ Duy cũng rất trịnh trọng nắm lấy ma trượng của mình, nhẹ nhàng chấm trên mặt đất:

-Ta chuẩn bị tốt rồi.

Gandalf áo bào xanh không nhịn được vuốt vuốt mũi. Nhìn chằm chằm cây gậy gỗ hồ đào tro trụi kia trong tay Đỗ Duy, không nhịn được cười khổ nói: -Cái này..... chính là ma trượng của ngươi ư?

-Đúng!

Đỗ Duy gật đầu.

”Ồ.....

Gandalf áo bào xanh liên tục lắc đầu:

-Xem ra tên đồ đệ nhà ngươi chẳng ra dạng gì cả. Sao mà ta ngay cả một cây ma trượng tốt một chút cũng không tặng cho ngươi. Ngươi nhìn thử rễ cây này trong tay ngươi xem, thậm chí cũng không dùng ma pháp được thủy ngâm qua, vẫn còn nguyên là một gốc cây hồ đào. Vỏ cây bên trên cũng không lột sạch sẽ. Đáng cười nhất chính là, ngươi không phải nghèo đến mức ngay cả ma pháp bảo thạch cũng mua không nổi chứ? Dù cho không có ma pháp bảo thạch, ngươi tốt xấu gì khảm lên hai khối ma lực thủy tinh, cũng miễn cưỡng giữ diện mà..... Cho dù ngươi ngay cả ma lực thủy tinh cũng không có tiền mua, vậy ngươi gắn lên một chút trang sức..... Quả thực đã làm mất mặt ma pháp sư quá đi!

Vừa nói, Gandalf áo bào xanh vừa liên tục lắc đầu:

-Quá kém! Quá kém! Phẩm vị quá kém!

Đỗ Duy vẫn không lùi bước chút nào, cũng trả lại một câu không chút khách khí:

-Phẩm vị của ta kém? Buồn cười! Chẳng lẽ! Ngươi một thân màu xanh, ăn mặc hình như giống với một gốc rau xanh! Ngớ ngẩn nhất chính là trên đầu còn đội một cái nón xanh! Ta thấy ngươi làm ma pháp sư đã rất lâu nên vệ đàn ông đội mũ xanh có ý nghĩa gì căn bản là ngươi cũng đã quên rồi!

Đỗ Duy mồm năm miệng mười ra sao, đấu võ mồm với hắn không khác gì phải quyết đấu với một vị thánh ma đạo sư! Lần trước tại Thần sơn hắn chỉ suýt chút nữa khiến vị Long tộc tộc trưởng phải tức đến vỡ gan học máu ra!

Gandalf áo bào xanh sắc mặt đang bị kiềm hãm, đột nhiên giận giữ:

-Thằng ôn độc ác được lắm! Vừa nói, hắn vừa giơ một ngón tay lên, một tia ánh sáng màu xanh biếc bắn tới Đỗ Duy.

Đỗ Duy thấy được rõ ràng, nhưng không dám thi triển ra bất cứ ma pháp phòng ngự nào. Ánh sáng màu xanh này một khi nhiễm lên phía trên, là có thể trực tiếp khống chế được thân thể mình! Ma pháp sư Raphael kia chính là bài học trước đó! Đỗ Duy đột nhiên thực hiện một động tác nhanh nhẹn hoàn toàn không tương xứng với ma pháp sư. Hắn dường như giống với một con linh dương khỏe khoắn nhảy đi. Còn ngã lăn vài vòng trên mặt đất, lúc này mới cách xa khỏi chỗ vừa đứng.

Đấu khí tinh không mặc dù không học được thực sự, nhưng những động tác cơ sở này đã luyện hơn nửa năm, thân thể khỏe mạnh là điều không cần nói, mấy cái té ngã liên tục đối với Đỗ Duy mà nói thực sự giống như ăn điểm tâm vậy. Chỉ là người xem bên cạnh lại đều ngây ngẩn cả người..... Gặp qua ma pháp sư chiến đấu, cho dù đánh cho tới tận trời đất, cũng không kỳ quái. Nhưng theo bình thường, ma pháp sư tất nhiên đều phải giơ ma trượng lên, giả yếu run rẩy, thanh âm khàn khàn ngâm xướng chú ngữ. Sau đó một cái ma pháp hoa lệ từ người hướng tới đối phương công kích ..... Nhưng nào đã gặp qua ma pháp sư trông nhún nhảy như thỏ trốn tránh ma pháp của đối phương?

Tên nhóc này, rốt cuộc là võ sĩ hay là ma pháp sư?

Gandalf áo bào xanh thậm chí đánh ngón tay ra mấy lần. Mấy lần phát ra ánh sáng màu xanh đều đánh hụt. Hắn tự trọng vào thân phận, ban đầu chỉ định giáo huấn Đỗ Duy một chút, thấy đối phương dùng loại biện pháp của võ sĩ này trốn tránh, cũng không tiếp tục ra tay được. Thu tay trở về phía sau, cười lạnh nói:

-Ngươi mưu toan cái gì vậy? Chẳng lẽ ngươi còn tu luyện ma vũ hai hệ ? Hừ hừ..... Mới vừa rồi mấy cái té ngã thật sự rất thuần thực, ta thấy ngươi cũng đừng cầm ma trượng nữa, tìm thanh kiếm đến đây đi.

-Mất ngươi chẳng lẽ lại không nhìn sao! Kiếm trong tay ta cũng là ma trượng, ngươi cũng phân biệt không được phải không?

Đỗ Duy lạnh lùng nói.

-A ha! Được được được, ta thật sự muốn xem xem ngươi dùng ma trượng thế nào! Thằng nhóc, ngươi niệm đọc chú ngữ thi triển ma pháp của ngươi, lão già ta tuyệt đối không quấy rầy ngươi. Ngươi am hiểu nhất

cái gì, thì cứ việc dùng đi, lão già ta đều tận lực bồi tiếp từng cái. Ta thật muốn nhìn một chút, người rút cuộc có những ma pháp gì.

-Hừ, ai nói ta không biết dùng ma thuật! Nhìn, tới!

Đỗ Duy đột nhiên quát to một tiếng, giọng cao lên ma thuật. Sau đó giả như nghiêm túc ngâm xướng lên ma pháp chú ngữ.

Hắn ngâm xướng một đoạn chú ngữ thuộc ma pháp hỏa hệ vừa mới học được từ con chuột Gageu, đó là loại chú ngữ triệu hoán một cơn lốc lửa. Chỉ cần là pháp sư có thực lực trung bình một chút hay thậm chí là ma pháp sư cấp thấp tại đại lục này thì cũng đều nắm giữ loại ma pháp này. Thật sự mà nói thì đây là một loại chú ngữ vô cùng phổ biến.

Gandalf áo bào xanh trên mặt mang vẻ mỉm cười quỷ dị như mèo bắt chuột, hắn ý vào thân phận, lại muốn xem tên nhóc Đỗ Duy tuổi còn trẻ như vậy, có thể có được bao nhiêu tu vi ma pháp? Cho dù hắn từ khi sinh ra đã bắt đầu học tập ma pháp, thì có thể học tới trình độ nào chứ? Hừ. Nữ đồ đệ kia của ta, coi như là thiên tài trong thiên tài không? Tư chất đứng đầu như vậy, cũng là dựa vào không ít đạo cụ cùng được tề trân quý do mình tổn hao, mới miễn cưỡng tu luyện đến bất cấp. Thằng nhóc trước mắt này, chỉ sợ còn nhỏ hơn nữ đồ đệ của chính mình một chút. Hắn có thể dựng lên bao nhiêu con sóng lớn đây?

Nghe thấy Đỗ Duy niệm một ma pháp chú ngữ đơn giản nhất vừa dài vừa chậm, Gandalf áo bào xanh lại cơ hồ cũng phải phì cười .....

Thằng nhóc này học ma pháp ở đâu vậy? Làm sao ta lại dạy ra đồ đệ như thanh củi bỏ đi như vậy? Đọc ma pháp chú ngữ, chỉ cần một chữ “nhanh”! Rất nhiều ma pháp sư cao thâm, thậm chí đều vì âm tiết bên trong một câu chú ngữ đơn giản có thể lược bớt hoặc đơn giản hóa mà hao phí vô số tinh lực. Đó là bởi khi ma pháp sư chiến đấu, chỉ sợ đối phương có thể trong nháy mắt đọc xong chú ngữ phát ra ma pháp trước, là có thể chiếm được cơ hội thật lớn, lợi thế cũng rất lớn.

Nhưng tên nhóc này..... Hắn tưởng hát kịch sao? Một câu chú ngữ đọc chậm như vậy, giống như còn sợ người khác nghe không rõ ràng, từng âm tiết đều đọc cẩn thận rõ ràng từng chữ từng chữ như vậy. Đọc lên như thế, dễ nghe đúng là rất dễ nghe, trông giống như ca hát. Nhưng nếu như lúc thực sự chiến đấu, dùng loại tốc độ đọc chú ngữ con rùa này của hắn, không đợi hắn đọc xong chú ngữ, địch nhân đã có thể giết chết hắn mấy chục lần!

Rút cuộc, Đỗ Duy hao phí nhiều hơn năm lần thời gian so với ma pháp sư bình thường, Đọc hết một câu chú ngữ ma pháp hỏa hệ trung cấp loại kém như vậy. Chỉ là phóng ra “xoáy lửa”, nhưng chỉ nhỏ bằng một phần ba của ma pháp sư bình thường!

Nhìn “xoáy lửa” buồn cười đến đáng thương này hướng phía mình cuốn tới, Gandalf áo bào xanh đột nhiên cảm thấy bản thân quả thật giống như đang bị một đứa bé đùa bỡn.

Chỉ là với loại đẳng cấp thân phận của mình, trước mặt nhiều người như vậy, mạnh miệng nói ra ngoài. Cho phép hắn hết sức thi triển, mình há có thể nuốt lời? Mắt thấy Đỗ Duy chỉ gắng gượng phát ra một cái “xoáy lửa” nhỏ bé đáng thương như vậy, Gandalf áo bào xanh thực sự rất hoài nghi. Mình chỉ cần ho khan một chút thổi ra một cục đờm sợ rằng cũng có thể dập tắt ngọn lửa nhỏ đáng thương này.

Hắn thở dài, đơn giản chỉ thu ma thuật của mình lên, tùy tay vung một cái, một đạo ánh sáng màu nước đã hóa giải “xoáy lửa” của Đỗ Duy.

Nhưng Đỗ Duy dường như còn chưa “biểu diễn” hoàn toàn, hắn lắc đầu ra vẻ không hài lòng, vừa phẩy tay vừa đá chân, rồi lại đọc lên một đoạn ma pháp phong hệ, lần này cũng là mũi tên gió cấp thấp nhất.

183. Chương 153: Sự Sợ Hãi Của Gandalf(2/2)

Thấy Đỗ Duy dường như phải mất khí lực rất lớn mới “bắn” ra hai lần đạo gió lão đảo nghiêng xuống, Gandalf áo bào xanh lần này thờ ơ khoanh tay lại nhìn đạo gió yếu ớt chuyển động tới, chỉ hít một hơi thật sâu, sau đó dùng sức thổi một cái, đạo gió theo gió tản đi .....

-Người biểu diễn xong chưa....

Gandalf áo bào xanh sắc mặt có chút bất đắc dĩ. Nhưng tên nhóc trước mặt này lại giống như một sợi gân, không ngờ một lần nữa vung lên ma thuật, lần này tặc lưỡi cắn răng, rồi lại ngâm xướng một đoạn ma pháp chú ngữ thủy hệ.

Đừng nói là Gandalf áo bào xanh. Lúc này ngay cả những người xung quanh vậy xem cũng không nhận được đều lắc đầu. Tên nhóc này của Rowling gia tộc, quả nhiên thực lực quá kém..... Lấy loại tiêu chuẩn này của hắn, cũng chỉ là một ma pháp sư cấp thấp mà thôi, nhưng lại còn là vừa mới nhập môn. Cũng khó trách, bởi tuổi của hắn. Mười bốn tuổi có thể học được ma pháp. Mặc dù học được loại thấp kém như vậy, nhưng cũng có thể bỏ qua được.

-Nhóc con nghe ta nói, ta cũng không có nhiều thời gian nhắm mắt cùng ngươi như vậy được!

Gandalf áo bào xanh có chút không nhận được:

-Nếu như chút bản lĩnh của ngươi chỉ như vậy, đừng ở nơi này tiếp tục làm mất thể diện nữa!

Đỗ Duy lại không thèm để ý tới kẻ này, lại vẫn lắc đầu ra vẻ không hài lòng ngâm xướng chú ngữ của mình.

Gandalf áo bào xanh đúng là trong lòng có khí mà không phát ra được, mới vừa rồi lời nói của mình quá vẹn toàn..... Hắn đang ảo não, thấy Đỗ Duy mới đọc được một trong ba phần chú ngữ, hắn đang muốn mở miệng quát bảo ngừng lại: -Được rồi, ngươi ..... hả!!

Bỗng đột nhiên trong lúc đó. Thanh âm ngâm xướng chú ngữ tốc độ con rùa kia của Đỗ Duy đột nhiên dừng lại. Rõ ràng là một câu ma pháp thủy hệ cấp thấp còn chưa đọc xong, nhưng Gandalf áo bào xanh vừa mạnh mẽ ngừng đầu, đột nhiên nhìn thấy trước mặt vô số ánh lửa lóe lên!

Những quả cầu lửa dày đặc giống như mưa to, hầu như trong nháy mắt từ các bộ vị toàn thân Đỗ Duy: giày, tay áo, ngón tay, cổ tay, áo, thậm chí còn có chuỗi vòng trên cổ!

Mấy chục..... Không, không ít hơn mấy trăm quả cầu lửa, tên nhóc này không ngờ không có chút dấu hiệu nào, không đọc chú ngữ, không cần ma thuật, hơn nữa rõ ràng nữa câu chú ngữ thủy hệ còn chưa có đọc xong. Tại sao những quả cầu lửa này từ đâu ra .....

Oanh một tiếng, cầu lửa đầy trời giống như mưa sao băng rải xuống đỉnh đầu của Gandalf!

Cũng là khi Đỗ Duy mới vừa rồi cố ý giả ngốc, giả bộ thực sự quá giống. Thân là ma pháp sư, đều vô cùng muốn thể diện cùng tôn nghiêm, nào có loại giả làm hề ở trước mặt số đông mọi người không biết xấu hổ như hắn? Gandalf áo bào xanh không có chút chuẩn bị, ma thuật của hắn còn đang ở trong chiếc nhẫn tồn trữ đồ vật, một tay hắn đặt tại phía sau, mặt khác một tay kia còn đang nắm tóc. Hơn nữa, hắn thậm chí không phát hiện ra, mới vừa rồi khi thăng nhóc này lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng, chân lại từng bước từng bước bí mật tiến lại gần mình. Chỉ là hắn giả bộ quá giống, không ai nhận thấy được động tác bước chân của hắn.

Quan trọng hơn chính là..... Cầu lửa nhiều như vậy, toàn bộ đều là:

Thuần phát ! ! !

Không đọc chú ngữ. Không làm phép, rồi đột nhiên cầu lửa đầy trời này bất ngờ rơi xuống trên mặt, bất kể ai cũng phải nhất thời tay chân vội vàng bối rối.

Mà Đỗ Duy lại đột nhiên giống như phát điên, toàn thân xoay tròn nhanh chóng, vô số cầu lửa dường như vô cùng vô tận hướng Gandalf gần trong gang tấc cuốn tới!

Thuật cầu lửa chỉ là ma pháp cơ bản hỏa hệ cấp thấp nhất, nếu như chỉ phát ra một quả cầu lửa bắn trúng trên người, thậm chí cũng không có lực sát thương quá lớn, nhiều nhất chỉ bị một chút vết bỏng trên người mà thôi. Nhưng mà..... Thật sự cũng không thể chống đỡ được số lượng nhiều mà! Một hạt gạo trắng, không ai lại cảm giác được khó có thể nuốt xuống, nhưng nếu như là một tấn gạo trắng đặt trước mặt, nếu như dạ dày lớn có lợi hại, thì cũng bị bội thực mà chết!

Gandalf áo bào xanh quả nhiên ghê gớm, những quả cầu lửa dày đặc gần trong gang tấc như vậy, hơn nữa cầu lửa trong lúc đó va chạm lẫn nhau, phát ra những chuỗi nổ mạnh, nhất thời biến thành vụ nổ dày đặc

khắp một vùng! Thanh âm “uỳnh oàng” giống như tiếng sét đánh liên hoàn trong ngày hè! Chấn động giữa trảng làm cho màng tai mọi người mơ hồ đau đớn.

Thấy Gandalf đã bị ánh lửa của những quả cầu lửa nuốt sống, bên trong ánh lửa đột nhiên biến hóa ra một đoàn ánh sáng màu lam, vô số nguyên tố nước gần như điên cuồng bị một dòng suối bên trong ánh sáng màu lam này hấp thụ vào! Sau đó hơi nước đầy trời, Gandalf áo bào xanh toàn thân bao phủ dưới một màn nước. Hết lớn một tiếng, hơi nước nổ mạnh trong ngọn lửa sôi trào bốc hơi, nhất thời khiến cho khắp nơi đều là sương mù bốc lên. Gandalf vừa tức vừa giận, thằng hóc này không ngờ xảo hoạt như vậy, rõ ràng có thực lực cường đại, có thể trong nháy mắt phát ra nhiều pháp thuật cầu lửa như vậy, thực lực ma pháp hợp lại há tầm thường! Đáng giận chính là không ngờ mình bất cẩn như vậy, bị tên nhóc này đùa bỡn chặt vật như thế!

Ma lực của hắn cũng thực sự vô cùng ghê gớm, ngọn lửa toàn trường dưới hơi nước của hắn nhất thời bị dập tắt, chỉ là vô số hơi nước bốc hơi hóa thành sương mù, cũng theo mấy cái ma pháp phong hệ hắn nhanh chóng gọi ra thổi đi tản mát!

Gandalf áo bào xanh trong lòng giận dữ, tuy nhiên xung quanh toàn hơi nước, hắn đã hiểu rõ tiểu tử xảo hoạt này, lo lắng hắn trong sương mù lại làm ra trò quỷ gì, sớm đã sờ ra ma trượng nắm trong tay, lúc này mới yên tâm lên nhiều.

Một đoàn ánh sáng ma pháp phòng ngự bao phủ trên người hắn, thanh âm tức giận của Gandalf áo bào xanh trong sương mù truyền đến:

-Tên nhóc đáng chết kia! Người không ngờ ..... người không ngờ không để ý tới tôn nghiêm ma pháp sư của bản thân!

-Hừ.

Đỗ Duy cười lạnh:

-Người không phải để ta cứ việc thi triển thứ tốt nhất của ta chứ? Thứ ta am hiểu nhất chính là hại người. Vừa nói, Gandalf bên trong sương mù đột nhiên nghe thấy được một tiếng động rõ ràng sắc bén .....

Kia hình như là ..... tiếng động của dây cung?

Thời cơ tốt nhất kia là lúc này sương mù sắp tan chưa tán. Đỗ Duy sớm đã lấy ra bộ “tịch diệt chi cung”, quay về phía Gandalf bên trong sương mù kéo tay bắn một tiễn!

“Tịch diệt chi cung” trong nháy mắt hiện lên một đạo ánh sáng ma lực. Cuối cùng từ bên trong ma lực thủy tinh chứa đựng, một tia ma lực bị lấy ra, trong nháy mắt khởi động ma pháp trận mạnh mẽ trên chiếc cung thần kỳ này! Một đầu mũi tên ngắn nhỏ do ánh sáng ma pháp nhỏ ngưng tụ ra trong nháy mắt thành hình mũi tên. Sau đó dẫn theo một đạo ánh sáng bạc, giống như sao băng bắn về phía Gandalf áo bào xanh khoảng cách không vượt quá mười thước!

Gandalf áo bào xanh ngay khi tiếng dây cung của Đỗ Duy vang lên, đột nhiên cảm giác được trước mặt xuất hiện một nguồn ma lực cường đại! Tần suất ba động của ma lực kia rất mạnh, ngay cả Gandalf áo bào xanh cũng không nhận được mà biến sắc!

Thằng nhóc này ..... Hắn làm sao lại có được ma lực mạnh như vậy?

Không đúng! Nhất định là hắn có ma pháp đạo cụ mạnh mẽ trong tay! Ma pháp trận mạnh mẽ nào đó gia trì!

Tiến tới quá nhanh! Gandalf áo bào xanh cũng đã không kịp phản ứng. Ma pháp quanh thân hắn trong nháy mắt bùng phát ra. Vòng ánh sáng ma pháp phòng ngự nhiều màu sắc khác nhau này lúc trước đã ngăn cản vô số oanh tạc cuồng loạn của ma pháp sư Raphael, từng đoàn từng đoàn ánh sáng bảo hộ toàn thân hắn.....

Nhưng lại lịch cung tiễn của Đỗ Duy, đến ngay cả con chuột Gageu cũng nhìn không ra. Uy lực vô cùng cường đại, tuyệt đối không dưới thần binh thần khí trong truyền thuyết trên đại lục này! Lại là từ khoảng cách gần như vậy bắn ra. Nào có dễ dàng ứng phó như vậy?

Gandalf áo bào xanh mắt thấy đầu mũi tên kia mang theo một tia ánh sáng màu bạc nữa trong suốt kỳ dị, không ngờ đâm xuyên qua vòng ánh sáng phòng ngự chính mình bố trí trước mặt dễ dàng như vậy. Đồng tử hắn trong nháy mắt co rút lại, trong ánh mắt đột nhiên hiện lên một tia ánh sáng màu đen quỷ dị.....

Hô!

Giống như một đạo cuồng phong cuốn qua. Đầu tên của mũi tên ma pháp dường như tại giữa không trung bị vật gì đó đội lên một chút, trong một cái nháy mắt như vậy. Đỗ Duy thậm chí hoảng hốt bên trong sinh ra một loại ảo giác: dường như thời gian dừng lại một chút. Sau đó nhìn thấy dưới động tác của Gandalf không gian xung quanh dừng lại, lại rơi vào trong mắt Đỗ Duy một cách rõ ràng! Kể áo bào xanh này giờ lên ma trượng, rõ ràng chỉ là một thanh ma trượng, hắn lại giống như giờ lên tảng đá ngàn cân, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, động tác của hắn vừa nặng nề vừa chậm rãi, ma trượng trong tay trong nháy mắt bộc phát ra ánh sáng màu đen chói mắt, sau đó dùng bảo thạch trên đỉnh ma trượng kia đập mạnh vào trên đầu mũi tên.....

Thời gian dừng lại lập tức dưới phát đập này, khôi phục lại bình thường .....

Một thanh âm rõ ràng sắc bén, mũi tên mang ánh sáng ma pháp do Đỗ Duy phát ra kia, đã hóa thành vô số bụi phấn tiêu tán mất, mà hơi thở của Gandalf lại có chút không bình thường. Đỉnh ma trượng trong tay khách sát một tiếng, bảo thạch kia đã vỡ ra thành vô số khối! Mà vết nứt kia lan tràn rất nhanh ngay cả thanh ma trượng gỗ hồ đào thượng đẳng cũng xuất hiện đầy những vết nứt ..... Sau đó dưới sự nắm chặt tại áo bào xanh của Gandalf, vô thanh vô tức vỡ nát !!!

Toàn trường náo động!

Gandalf áo bào xanh gắt gao coi chừng Đỗ Duy. Ánh mắt hắn đã không còn bộ dáng dễ dàng giễu cợt vui đùa trước kia nữa, mà tràn đầy vẻ ngưng trọng. Thậm chí mang theo một tia khí đáng sợ!

-Nhóc con! Trả lời ta một vấn đề! Trong ánh mắt Gandalf áo bào xanh đột nhiên loáng qua một tia sợ hãi, tia sợ hãi này đương nhiên không phải hướng vào Đỗ Duy, mà dường như hoàn toàn là sợ hãi cây ma cung kỳ dị này trong tay Đỗ Duy!

” Vậy, thứ này trong tay ngươi.....Mũi tên địa ngục Fedora* .....thứ này là ngươi lấy được từ đâu?!

(* tên một hệ điều hành nổi tiếng của Linux, có giao diện đẹp như Vista

Thông tin thêm: tác giả để tiếng hán là : kế đô la hầu thuận ngục tiền, trong đó, kế đô và la hầu là hai ngôi sao rất xấu trong tử vi số mạng, theo suy đoán thì ý chỉ mũi tên này rất xấu, nhưng mình cứ để tên tiếng anh cho dễ hiểu)

Thanh âm của hắn, đã trở nên run rẩy!

184. Chương 154: Thắng?

Mặt ngoài thì Đỗ Duy không nói gì, nhưng trong lòng lại ghi nhớ cái tên vừa được Gandalf áo bào xanh nói ra - Mũi tên địa ngục Kedora* ư!x

(Ở trên có rồi nhưng chú thích ở dưới cho chắc:*= tên một hệ điều hành nổi tiếng của Linux, có giao diện đẹp như Vista

Thông tin thêm: tác giả để tiếng hán là : kế đô la hầu thuận ngục tiền, trong đó, kế đô và la hầu là hai ngôi sao rất xấu trong tử vi số mạng, theo suy đoán thì ý chỉ mũi tên này rất xấu, nhưng mình cứ để tên tiếng anh cho dễ hiểu)

Chẳng lẽ đây mới là tên chính thức của “Tịch diệt chi cung” sao? Lão chuột Gageu cũng không biết lai lịch của nó nhưng chắc chắn là Gandalf già mạo trước mặt này biết!

Tuy nhiên lúc này về mặt Gandalf áo bào xanh sớm đã không còn vẻ nhàn nhã vừa rồi, cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Đỗ Duy, con mắt nhìn chằm chằm vào chiếc cung trong tay Đỗ Duy. Một tia sợ hãi hiện lên trong ánh mắt của hắn, đã bị Đỗ Duy rất tinh tế chớp được.

Hả? Lão già này hình như rất sợ chiếc cung trong tay ta?

Giữa sân hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, mà toàn bộ mọi người xem xung quanh đều chấn động!

Thấy đại sư Gandalf lại có thể bị đánh cho chật vật như vậy, mới vừa rồi Đỗ Duy đúng là thần kỳ bất ngờ phát ra một trận cầu lửa như mưa sao băng. Cách thức sử dụng ma pháp như vậy thật sự làm cho không ít các ma pháp sư được các gia đình quyền thế giàu có chiêu lãm mở rộng tầm mắt!

Hóa ra còn có thể sử dụng ma pháp như vậy sao? Lúc đầu là thuật cầu lửa hỏa hệ cấp thấp nhất, nếu như dùng loại mức độ dày đặc này trong nháy mắt phóng ra, uy lực khi chiến đấu cận thân hầu như có thể tuyệt đối giết chết trong tích tắc! Mới vừa rồi, trong phút chốc ma pháp trường trong tay đại sư Gandalf chưa được chuẩn bị sẵn sàng dưới tình huống đó, mà vẫn có thể gọi ra vòng ánh sáng phòng ngự ma pháp. Một thân công lực khổng lồ ma pháp như vậy, chỉ sợ đã là có một không hai đại lục!

Nhưng đó là đại sư Gandalf mà. Không ít ma pháp sư nơi đây trong lòng đều lo lắng không yên, không nhận được nghĩ tới, nếu như đổi lại là mình ở trong cảnh tượng vừa rồi .....

Nghĩ đến điều đó, ai nấy đều mồ hôi lạnh đầy đầu. Nếu như khoảng cách xa mặt đất trống trải như vậy, tự nhiên có thể dùng thuật bay lượn của phong hệ để tránh né như vậy. Nhưng nếu ở khoảng cách mười thước xung quanh gần như vậy, không gian có khoảng cách nhỏ hẹp này xung quanh đều bị mưa sao băng hỏa cầu vây kín, căn bản không có chỗ chạy trốn. Mà ở trong cự ly gần bùng nổ, sức mạnh của ma pháp tập trung tại một chỗ nhỏ, căn bản không kịp gọi ra ma pháp phòng ngự của bản thân ..... Duy nhất có thể thực hiện được, chính là mang theo bên người một quyển trục phòng ngự ma pháp cao cấp - nhưng quyển trục ma pháp cao cấp trân quý như thế, có thể tìm được sao?

Vô luận như thế nào, nếu mới rồi đổi lại là chính mình thì không chết cũng bị thương nặng!

Đáng sợ nhất chính là..... đại sư Gandalf danh chấn đại lục. Hắn có thể phá giải phương pháp công kích quái dị đáng sợ này, cũng không phải là kỳ lạ. Nhưng thăng nhóc của Rowling gia tộc này ..... Hắn còn nhỏ tuổi, làm sao có loại bản lĩnh này?

Hơn trăm quả cầu lửa. Trong nháy mắt bộc phát ra ..... Ma lực nhiều thật đó!

Hơn nữa, không ngờ toàn bộ đều là “thuần phát”! Mặc dù những ma pháp sư đang ở nơi này có thể được các gia đình quyền thế giàu có dùng số tiền lớn mời gọi, tất nhiên thực lực đều không tầm thường. Nhưng dù sao ai nấy đều biết, “Thuật thuần phát” là môn pháp thuật cực kỳ thâm ảo khó luyện. Một ít ma pháp sư thực lực rất mạnh cũng chỉ có thể thuần phát ra mấy cái ma pháp cấp thấp, muốn thuần phát ma pháp cao cấp căn bản là không có khả năng. Nếu như có thể thuần phát ma pháp cấp trung bình, cũng đã đủ để trở thành nhân vật truyền kỳ của đại lục.

(thuần phát: phát ra trong chớp mắt- dùng từ hán cho nó gọn)

Nhưng thậm chí những người này tự hỏi nếu ma pháp sư có thể thuần phát ra ma pháp cấp thấp ..... giống như Đỗ Duy thuần phát ra hơn trăm quả cầu lửa như vậy cũng chưa từng thấy qua! Thăng nhóc này có còn là người sao? Loài người có thể làm được việc ấy sao?? Thuần phát mấy trăm ma pháp cấp thấp, dùng mức độ dày đặc bù cho uy lực thân thể không đủ ..... Nhưng uy lực mạnh mẽ thế này, mức khó như vậy chỉ sợ không dễ dàng hơn thuần phát ma pháp cấp cao nữa!

Thực lực thăng nhóc này có thể thuần phát ra mấy trăm ma pháp cấp thấp, tại sao hắn không trực tiếp thuần phát ra một cái ma pháp cấp cao?

Một ma pháp sư có thể thuần phát ra mấy trăm ma pháp cấp thấp, tuyệt đối có thể cơn ác mộng của bất cứ cao thủ nào trong lúc chiến đấu trở thành đó!

Đương nhiên, Đỗ Duy lúc này toàn thân mang theo đạo cụ chứa đựng thuốc nổ đã ném sạch toàn bộ, điều này mọi người đều không biết. Mấy ngày nay Đỗ Duy đã sớm đoán được trong ngày lễ kỷ niệm sẽ có ”kịch lớn“. Vì vậy đã đưa ra cách điều chế, để cho con chuột Gageu trốn trong phòng thí nghiệm tại nơi ở của mình điều chế ”thuốc nổ“ một ngày một đêm. Mấy ngày này, cơ hồ đem toàn bộ ma pháp thực vật chứa hỏa hệ của Đỗ Duy tiêu hao hết. Các đạo cụ giữ vật của Đỗ Duy đã chứa đầy hỏa dược - Phải cảm tạ lão diên Arike, nếu như không có hắn tặng cho hàng loạt những nhẫn vòng cổ vòng tay giữ đồ, chỉ sợ chính mình cũng không có cách nào mang theo một lượng lớn thuốc nổ như vậy.

Hơn nữa, lợi dụng nguyên tố từ thuốc nổ thuần phát ra thuật cầu lửa, đã là tuyệt chiêu lớn nhất của Đỗ Duy. Bây giờ thuốc nổ đã hoàn toàn tiêu hao hết trong một lần, muốn hắn thi triển thêm lần nữa, chính là tuyệt đối không có khả năng.

Điều cũng làm cho mọi người rung động, đương nhiên phải tính tới một mũi tên kia do Đỗ Duy phóng ra lúc cuối cùng.

Chiếc cung trong tay thằng nhóc kia rốt cuộc là thứ gì? Nhìn qua hình dáng cổ quái mà hoa lệ, trên đỉnh cung còn có mũi nhọn cong cong, trên mũi nhọn màu bạc còn có lưỡi sắc ..... Rõ ràng là cung tên mà võ sĩ sử dụng. Nhưng ở trong tay ma pháp sư Đỗ Duy này, lại có thể phát ra uy lực mạnh mẽ như vậy .....

Lại có thể .... Lại có thể đánh nát ma trượng của Gandalf đại sư!

Đối thủ chính là kẻ được xưng ma pháp sư Gandalf đệ nhất đại lục đó! Dù là chủ tịch ma pháp sư cung đình, còn có ma pháp sư áo bào trắng của ma pháp công hội, đều không có chút khả năng nào chống cự năng lực của Gandalf. Mà Đỗ Duy..... cho dù thằng nhóc này ngày hôm nay chiến bại, nhưng dựa vào việc hắn có thể đánh cho ma trượng của Gandalf rơi khỏi tay cũng như vỡ vụn, cũng đủ làm cho danh tiếng của hắn truyền khắp đại lục, tiến mình vào hàng ngũ những cường giả nổi danh trên đại lục!

-Ta hỏi ngươi một lần nữa! Chiếc cung này lấy được từ nơi nào!

Thanh âm của Gandalf áo bào xanh cũng mang theo một tia run rẩy, cũng không biết là sợ hãi hay kích động, dù sao ánh mắt hắn làm cho cảm giác của Đỗ Duy rất cổ quái.

Thấy Đỗ Duy không nói lời nào, Gandalf áo bào xanh hạ thấp thanh âm, một tiếng sắc nhọn âm thầm trực tiếp tiến vào trong tai Đỗ Duy, tránh mọi người nơi đây phát hiện:

-Nói thật đi! Chiếc cung này chẳng lẽ lão già Chris cho ngươi! Ông trời của ta, ngươi rốt cuộc trao đổi cùng hắn điều gì, không ngờ hắn cũng đem loại vũ khí ma pháp đáng sợ này cho ngươi?!

Đỗ Duy giật mình. Với bộ dáng rất e ngại của lão già này, ta sao không lừa gạt hắn nói là Chris tặng cho ta thứ này ..... Hù dọa hù dọa hắn ư?

Đáng tiếc, ý niệm trong đầu hắn còn chưa thực hiện Đại hoàng tử đã mở miệng trước. Sắc mặt vị Đại điện hạ này cũng rất khó coi. Tuy vậy vẫn lớn tiếng nói:

-Đại sư Gandalf .... Cây cung trong tay thằng nhóc này ban đầu là lấy được từ chỗ ta.

-Ngươi ư?

Gandalf quay đầu lại. Về mặt cổ quái nhìn Đại hoàng tử.

Ánh mắt Đại hoàng tử mang theo hận ý:

-Không sai! Ban đầu ta mất không tí sức lực mới mời được Âm Ảnh sát thủ tiên sinh Chuck tới phụ giúp ta ..... Nhưng, vào buổi tối vài ngày trước, tiên sinh Chuck được ta cử ra ngoài, kết quả lại bất hạnh bị hãm hại bỏ mạng. Cây cung này ban đầu là vũ khí lợi hại của tiên sinh Chuck, chính là bị thằng nhóc này lấy đi.

(Chuck: một serie TV hành động hài của Mỹ - theo ý kiến cá nhân ta thì cái chết của tên Chuck này cũng rất lãng nhách và nhất hài còn nó có liên quan tới chương trình TV này hay không thì ta không biết)

Gandalf ngưng thần nhìn Đại hoàng tử. Đợi hắn nói xong, lão già này đột nhiên liên tục lắc đầu:

-Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng..... Ngươi nói cái tên Chuck Âm Ảnh kia ta đã nghe nói qua. Hừ, một sát thủ chỉ biết giấu đầu lòi đuôi, thực lực nhiều nhất cũng chỉ cấp bảy tám mà thôi. Cái loại giống như ốc sên này, cũng xứng đáng sử dụng bộ cung tiễn này ư? Đáng cười! Cho dù để hắn tu luyện thêm một trăm năm nữa thì ngay cả sớ cũng không xứng chút nào!

Lời nói này vô cùng khách khí này bắt bẻ Đại hoàng tử lại càng không lưu tình chút nào ngay trước mọi người. Bởi thân phận Gandalf của hắn, dù trước mặt bắt bẻ không lưu tình chút nào như vậy, tuy Đại hoàng tử sắc mặt rất khó coi nhưng lại không dám mở miệng phản bác điều gì. Chỉ nghiêng răng trong chốc lát rồi mới không cam lòng nói:

-Những lời ta nói đều là thật, nếu tiên sinh ngài không tin, ta cũng không có biện pháp. Tuy nhiên, tiên sinh ngài nếu đối với cây cung này tò mò, sao không bắt thằng nhóc này. Cây cung này ban đầu chính là vũ khí của thủ hạ ta. Ta quyết định tặng cho tiên sinh, để thắt chặt quan hệ.

-Ha ha!!!

Gandalf áo bào xanh bật cười, hần nhìn vị Đại hoàng tử này, trên mặt lộ ra vẻ đầy khinh thường. Tính tình hần cũng thực sự cổ quái, đối diện với vị Đại hoàng tử lúc này đang chiếm hết thượng phong, rất có khả năng trở thành hoàng đế chí cao của đại lục, cũng hoàn toàn không cho hần mặt mũi. Sau khi cười quái dị hai tiếng, ngón tay chỉ vào Đại hoàng tử:

-Người tặng cho ta ư? Điện hạ. Người làm trò cười rồi! Vật này cũng xứng để người tặng người khác sao? Lai lịch vật này xem ra ngài căn bản không biết .....

Lời này làm cho Đại hoàng tử tức đến mức liên tục trắng dã con mắt, nhưng vẫn ngại thân phận của Gandalf. Hơn nữa dù sao lúc này còn phải dựa vào danh tiếng của hần để chấn trụ ma pháp công hội. Không nên chọc giận hần, chỉ có thể nhẫn nhịn nuốt căm tức xuống.

Lão quái vật đột nhiên thay đổi sắc mặt nhìn về phía Đỗ Duy. Giọng nói hần đã khách khí thêm rất nhiều:

-Thằng nhóc, người thật sự không biết lai lịch bộ cung tiễn này sao?

Nói tới đây, ánh mắt hần bắn ra ánh sáng, thần nhiên vỗ vỗ áo bào, cứ như vậy bước tới Đỗ Duy. Bản lĩnh hần bao nhiêu lợi hại, khoảng cách mười thước ngăn ngừa, hần từng bước đi qua. Đỗ Duy mặc dù tinh thần lực rất cao nhưng cũng không kịp phản ứng.

Đến khi Đỗ Duy phản ứng được, Gandalf áo bào xanh đã đứng trước mặt hần, nắm tay vỗ vỗ bả vai Đỗ Duy. Vẻ mặt hần hòa ái vô cùng hòa ái, thân thiết vô cùng thân thiết. Vẻ tham lam trong ánh mắt hần lại càng không có cách nào che giấu:

-Ừm. Trong tay người đã có mũi tên địa ngục Fedora..... Như vậy những thứ khác có liên quan đến vật này..... Người biết ở nơi nào chứ? Hay là đều ở trong tay người?

Đỗ Duy cau mày, tránh qua một bên từng bước. Vội vàng giơ cây cung lên chĩa vào Gandalf:

-Người muốn hỏi cái gì?"

-Được rồi, hạ mũi tên của người đi.

Gandalf dang hai tay ra, cười ha hả:

-Người không biết sao? Mũi tên địa ngục này chỉ bắn được một phát. Sau lần bắn thứ nhất, nếu muốn bắn lần thứ hai, lại phải thay thế ma lực thủy tinh mới được. Lần bắn vừa rồi, đã khởi động tiêu hao hết ma lực bên trong ma lực thủy tinh gắn trên cây cung này. Cho nên, trước hết người hãy buông vật này, nghe ta nói hết đã.

Thở dài một hơi, Gandalf áo bào xanh hạ thấp thanh âm:

-Những vật khác, người thật sự không biết ở nơi nào sao? Như vậy ..... Quyền trượng vinh diệu đâu? Nước mắt rơi trong suốt? Lá chắn Alexis* đâu? Mũi giáo Dracula**? Áo giáp Vàng Trắng Khuyết Năm Màu đâu? Áo bào Thần Gió? Chiếc nhẫn của Thánh? Vòng tay Đêm Tối? Tấm lụa cầu vòng cứu sắc? Mặt trời vĩnh hằng đâu?

Chú thích:

*=Alexis trung vệ của Tây Ban Nha, được mệnh danh là "lá chắn thép, hiện giờ đang đá cho Valencia, trước đó đã từ chối lời mời của Real Madrid.

**Dracula: vị bá tước hút máu người này thì ai cũng biết rồi, ai chưa biết thì tra google nhé.

185. Chương 154: Thăng?(phần 2)

Gandalf rõ ràng chuẩn bị một cái kết giới cách âm bên ngoài mình cùng Đỗ Duy. Hắn thấp giọng hấp tấp đưa ra nhiều chuỗi câu hỏi như vậy với giọng nói cực kỳ tha thiết, ánh mắt mang vẻ khát vọng thể hiện qua cử chỉ lời nói, thậm chí không nhận được muốn hướng tới giữ lấy bản vai Đỗ Duy dùng sức lay động hắn.

Hắn một hơi gọi ra mười cái tên các món đồ vật cổ quái, loại đồ vật gì mà lá chắn Alexis, quyền trượng vinh diệu. Đỗ Duy đến ngay cả nghe cũng chưa nghe nói qua. Đừng nói Đỗ Duy chưa nghe nói qua, chỉ sợ thậm chí một người từng trải lâu năm nào đứng ở chỗ này, đối với những cái tên đó cũng khẳng định vô cùng lạ lẫm. Bảo vật nổi danh trên đại lục hiện giờ giống như “Nguyệt hạ mỹ nhân” của Rodriguez mới là thứ nổi bật. Lão quái vật gọi ra những vật đó, nhưng ngay cả nghe cũng không ai nghe nói quá.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Đỗ Duy, vẻ tha thiết trong ánh mắt của Gandalf áo bào xanh dần dần mờ đi, thở dài một hơi, lắc đầu tự nói:

-Ai. Ta đã hưng phấn quá rồi. Người tuổi còn nhỏ như vậy, làm sao biết những vật đó ..... Chỉ sợ trên đại lục hiện giờ cũng không có người nào nghe nói qua những cái tên này. Tuy nhiên, mũi tên địa ngục Fedora trong tay người đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lão già này sắc mặt chuyển biến mấy lần, vẫn còn lo lắng, lại thử dò xét nói:

-Thằng nhóc. Người không giả vờ với ta chứ? Như vậy đi..... chỉ cần người nói ra nơi ở của những vật khác, đem cây cung trong tay người đưa cho ta. Ta có thể thỏa mãn bất cứ điều kiện nào của người! Vừa nói, hắn vừa đưa ngón tay chỉ những người toàn trường xung quanh, lớn tiếng nói:

-Người không phải muốn ủng hộ cái tên tiểu hoàng tử kia làm hoàng đế sao? Hôm nay chuyện ở nơi này, lão già ta cũng có thể nhìn sắc mặt người. Bất kể thế nào, ép Đại hoàng tử chính mình phải từ bỏ. Nếu như người bằng lòng nói ra chỗ ở của những vật kia, nói không chừng ta cao hứng, còn có thể giúp người đối phó với Đại hoàng tử! Nếu được ta hỗ trợ, rốt cuộc đem ai làm hoàng đế, hoàn toàn xem vào ý tứ của người! Người thấy thế nào?

Lời nói này khiến cho trong đầu Đỗ Duy ong ong nhảy loạn, kinh ngạc nhìn lão già này ..... Hắn đã điên rồi sao?

Hay là ..... cây cung này trong tay ta, thực sự là vật đặc biệt gì mà đáng để hắn ra giá cao như thế?

Có nên lừa gạt hắn xong rồi hãy nói hay không?

Nhưng tiếp đó Đỗ Duy âm thầm thở dài. Nếu như lão già này nghe mình lừa gạt, thực sự thay đổi quay nòng súng lại giúp hoàng tử Thần ..... như vậy chính biến của cha, cùng với vận mệnh của gia tộc .....

-Những vật mà người nói đó, ta dường như chưa hề nghe nói qua.

Đỗ Duy lắc đầu phủ nhận thẳng thừng!

- Cây cung này trong tay ta, ta chỉ biết tên của nó gọi là Tịch diệt chi cung . Đại hoàng tử mới rồi nói không sai, đích xác do ta giết chết sát thủ thủ hạ của hắn mới có được.

Con mắt Gandalf tròn tròn, giật mình nói:

-Cái gì? Mũi tên địa ngục Fedora lại có thể ở trong tay một sát thủ ..... Trời của ta, vận khí của người thật tốt, thứ này mà người cũng lấy được.

Sau đó sắc mặt hắn biến đổi, trở thành vẻ dữ tợn:

-Nếu nói như vậy, vậy số mệnh kỳ lạ người không tốt! Những thứ loại này ban đầu người như người thực không nên có được ..... Nghe lời đưa tới đây đi, lão già ta nói không chừng còn có thể tha cho người một con đường!

Nói xong, hắn vươn bàn tay ra, lạnh lùng nhìn Đỗ Duy:

-Đừng nghĩ nữa, cây cung này người tạm thời không có cách nào sử dụng lần nữa. Hơn nữa..... người cần bản là không có học qua cách dùng mũi tên địa ngục như thế nào, nếu không, mới vừa rồi một mũi tên kia đã có thể lấy mạng lão già ta rồi. Vật ở trong tay người này quả thực chính là phí của trời!

Đỗ Duy lùi ra phía sau vài bước, ha ha cười lạnh nói:

-A ha! Người cũng muốn giết người cướp đồ phải không?

-Đúng thì sao chứ?

Gandalf vẽ mặt mang theo tà khí:

-Ta làm việc cho tới giờ chỉ dựa vào sự cao hứng của bản thân. Nếu như thực lực của người mạnh hơn ta, ta tất nhiên không có biện pháp làm gì người. Đáng tiếc người bây giờ lại không có bản lĩnh nắm giữ vật này. Ngoan ngoãn đưa qua đây đi. Nếu không ta sẽ lấy cái mạng nhỏ của người, quả thực chỉ là chuyện dễ dàng!

Lần này, ánh mắt của lão già này không còn che dấu chút sát khí nào nữa! Sát khí này là thật, cùng với một bộ dáng cười đùa bất chính không đáng hoàng mới rồi giống như hoàn toàn biến thành hai người khác nhau. Ngón tay hần nhanh chóng nhưng tự ra một tia ánh sáng màu xanh biếc. Xung quanh đoàn ánh sáng từng tia điện quang vang lên tiếng tí tí tách tách.

-Đưa tới đây đi. Nhóc con người không chống lại được ta đâu.

Gandalf áo bào xanh đột nhiên đưa tay bắt lấy Đỗ Duy:

-Người không phải lại dùng cái loại thuật cầu lửa chứ? Người dùng lại thử xem!

Đỗ Duy hừ một tiếng, nhanh chóng lùi về phía sau. Hần không phải không muốn dùng thuật cầu lửa, nhưng loại biện pháp này, phải dựa vào số lượng lớn thuốc nổ góp lại tung ra. Lúc này thuốc nổ đã dùng hết. Hơn nữa thuật cầu lửa dày đặc chỉ có dùng khoảng cách gần mới có hiệu quả. Ngoài ra với thực lực của Gandalf giả mạo này chỉ cần hần có phòng bị, căn bản không làm gì hần được.

-Hả? Động tác thật nhanh nhẹn đó!

Gandalf cười nói:

-Xem ra người nhất định đã tu luyện qua vũ kỹ chăng? Tuổi người còn trẻ, nhưng lại tham lam không thỏa mãn, muốn học theo người ta cái thứ ma vũ song tu gì đó, coi chừng chẳng ra loại gì! Loại tư chất này của người, nếu như học một thứ, có lẽ còn có thể có thành tựu bất phàm. Tu luyện ma vũ song song? Đó căn bản chỉ là một trò cười!

Khí lưu bên dưới áo bào toàn thân Gandalf bắt đầu chuyển động, cười lạnh nhìn Đỗ Duy trốn tránh hai bên. Từng mũi khí phong hệ theo sau nhau ngăn cản trước sau hai bên chuyển động của Đỗ Duy. Đỗ Duy tránh né không được, thân thể lập tức đã bị từng đạo khí lưu tập trung lại. Đừng nói né tránh, đến ngay cả một cánh tay nhỏ cũng không thể động đậy.

Thấy tay của Gandalf áo bào xanh cuối cùng đã tới trước mặt, trong khi ngón tay khô gầy của hần sắp đâm chạm trên mặt Đỗ Duy. Đột nhiên trước mặt Đỗ Duy, một đạo lửa cháy đột nhiên bộc phát ra! Ngọn lửa hoàn toàn đều là màu đỏ thẫm. Đỏ giống hệt máu tươi! Tay của Gandalf áo bào xanh bị ngọn lửa màu đỏ thẫm quỷ dị kia cháy lan vào. Hần lập tức kêu khê một tiếng đau đớn, lùi ra sau vài bước đưa tay rút nhanh trở về. Trên mặt đầy vẻ nghi ngờ:

-Hả? Đây là.....

Trước mặt Đỗ Duy đột nhiên bộc phát ra một ngọn lửa, ngọn lửa đỏ thẫm kia lập tức giống như vật sống bao phủ Đỗ Duy bên trong, nhưng lại cảm thấy không có chút nào không tốt. Ngược lại cảm giác toàn thân ấm áp thoải mái, tro bụi quanh thân giống như đều bị ngọn lửa gột rửa sạch sẽ.....

Ngọn lửa đỏ thẫm biến thành một bức tường đỏ. Lập tức bên trong bức tường lửa này, một bàn chân nhỏ nhắn trắng như sương nhẹ nhàng bước ra, theo sau là một vật áo màu đỏ tươi.....

Rất nhanh, bóng người bên trong ngọn lửa đã hiện ra rõ ràng đứng trước người Đỗ Duy, đối mặt với Gandalf!

Tóc bạc trắng như tuyết, y phục đỏ như máu!

Chính là Semel có thân phận cho đến nay vẫn là một câu đố kia!

Semel sắc mặt như sương lạnh. Trên khuôn mặt tuyệt sắc, đôi mắt được phủ dưới hàng lông mi dài, ánh mắt âm u lạnh lùng, y phục đỏ như máu, tóc bạc tung bay, Trường bào màu đỏ trong ngọn lửa bay nhẹ. Nàng nhẹ nhàng nâng lên một ngón tay nhỏ nhắn, chỉ vào Gandalf áo bào xanh phía đối diện. Thanh âm vốn thánh thót dễ nghe giờ phút này dường như lại lạnh cóng như băng:

-Gandalf, người đã đáp ứng ta, cả đời không làm thương hại đến người của Rowling gia tộc chúng ta. Bây giờ người định làm trái lại lời thề sao!

Gandalf áo bào xanh nhìn thấy Semel toàn thân ngọn lửa màu đỏ đứng trước mặt Đỗ Duy. Về mặt hấn kịch liệt biến hóa, đôi mắt mở to cơ hồ ngay cả tròng mắt đều nhanh chóng rơi xuống, hơi thở dồn dập kích động, trong nháy mắt đầu đầy mồ hôi, cả người giống như nổi điên run rẩy lên kịch liệt .....

Một lúc lâu sau, hấn đột nhiên giơ tay lên chỉ vào Semel. Cơ hồ giống như kêu la thảm thiết nói:

-Người! Người! Người ..... người.....

Sau đó, hấn giống như thấy quỷ, đột nhiên quát to một tiếng. Sau đó thanh âm cơ hồ như sợ hãi đến mức cực điểm, thân thể di chuyển tức thời một cái chạy ra ngoài mười thước. Cả người như ngã quỵ xuống kịch liệt thở dốc, nhìn chằm chằm Semel đứng ở trước mặt Đỗ Duy. Sau đó quát to một tiếng:

-Không thể nào!! Không thể nào!

Nói xong, vị Gandalf áo bào xanh hôm nay tại giữa trường chính biến pháp thuật mạnh mẽ như thần như phía sau có người đuổi giết. Thân hình vội vã bay lên không trung, mang theo một tiếng kêu thảm thiết thê lương rồi hóa thành một trận gió xa xa chặt vật chạy trốn.....

Một phút ..... hai phút ..... mười phút đồng hồ trôi qua. Toàn trường yên tĩnh đến ngay cả một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy. Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy đang đứng giữa quảng trường. Còn có người không nhìn được nhìn về hướng chạy trốn của Gandalf áo bào xanh kia.

Hấn ..... Đại sư Gandalf, không ngờ cứ như vậy chạy trốn?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện đáng sợ gì? Là thằng nhóc gia tộc Rowling này dùng ma pháp quỷ dị đáng sợ gì đó đánh bại đại sư Gandalf ư?

Không có khả năng! Đúng là ảo giác! Nhất định là ảo giác! Nhân vật truyền kỳ đứng đầu đại lục, làm sao có thể bị một thằng nhóc đánh bại phải chạy trốn chứ?

Mới vừa rồi dưới mấy vạn ánh mắt chăm chú nhìn, mọi người chỉ nhìn thấy tay của Gandalf đã nhanh chóng bắt được Đỗ Duy. Trước người Đỗ Duy đột nhiên phát ra một ngọn lửa màu đỏ. Ồ? Chẳng lẽ là ma pháp hỏa hệ ư? Nhưng tại sao Gandalf vừa nhìn thấy ma pháp hỏa hệ này lại phải chặt vật chạy trốn như vậy?

Đến ngay cả hoàng tử Thần, trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn động ..... Mặc dù đối với Đỗ Duy đánh giá rất cao, nhưng hoàng tử Thần cũng chưa dám mơ tưởng mà cho rằng thằng nhóc này thực sự có thể chiến thắng ma pháp sư đệ nhất đại lục .....

Đáng tiếc chính là ở đây mọi người đều căn bản không nhìn thấy Semel sinh vật kỳ lạ ký sinh tại tinh thần lực của Đỗ Duy. Duy nhất chỉ có Gandalf áo bào xanh cùng Đỗ Duy hai người nhìn thấy, nghe thấy được.

Kết quả là, Gandalf cường đại như một con chuột chặt vật chạy trốn, mà Đỗ Duy đang đứng ở đằng kia còn đang ngẩn người.

Hoàng tử Thần ánh mắt chợt lóe, lập tức tiến lên từng bước, dùng thanh âm lớn nhất cao giọng kêu lên:

-Đỗ Duy đã thắng! Đỗ Duy đã chiến thắng ma pháp sư đệ nhất đại lục Gandalf! Đỗ Duy thắng rồi!!

Mọi người bên phe Đại hoàng tử mặt không còn một chút máu. Đến ngay cả cha của Đỗ Duy, bá tước Raymond sắc mặt cũng tái nhợt ..... Minh mất một phen không dễ dàng mời tới vị trợ thủ mạnh mẽ này, cứ như vậy mà chạy trốn ư?!

Mà Đỗ Duy, lúc này đã hồi thần, ngọn lửa màu đỏ vẫn xung quanh như trước. Nhưng Semel mới vừa rồi đột nhiên xuất hiện lại hoàn toàn biến mất .....

186. Chương 155: Quân Bài Của Hoàng Tử Thần.

“Ôi Quang Minh Thần toàn năng..... người thiếu niên này không ngờ đã chiến thắng đại sư Gandalf .....”

Sau một lúc trầm mặc, xung quanh quảng trường một trận ồn ào bạo phát. Quý tộc có, các nhà giàu có, cả hoàng thất, đại thần, quân phiến loạn, cánh bảo hoàng các kiểu các loại, tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn người thiếu niên đứng giữa quảng trường vừa kinh sợ vừa thần phục vô cùng.

Lão hoàng đế Augustine VI sắc mặt kích động cẩn thận nhìn chằm chằm xuống Đỗ Duy phía dưới. Lão cố gắng nói gì đó nhưng một chữ cũng không nói nên lời. Ngược lại Thần hoàng tử vẻ mặt vui vẻ tươi cười, ánh mắt lấp lánh, giờ phút này hẳn tràn ngập niềm vui bất ngờ về Đỗ Duy.

Ai có thể nghĩ đến rằng chính mình chỉ nhất thời kích động, từ việc yêu thích mà nảy ra ý chiêu lãm người thiếu niên trẻ tuổi này, không ngờ có thể sáng tạo được kỳ tích như vậy?

Mặc dù rốt cuộc không ai biết cách thức mà Đỗ Duy dùng để đánh lui Gandalf, nhưng dù sao thì ma pháp vốn trăm ngàn đường kỳ quái, đại khái người thiếu niên này thì triển một loại ma pháp thần bí thập phần cổ quái giống như loại ma pháp hỏa cầu như mưa sao băng vừa rồi; chỉ là pháp lực và nhãn giới của mình không đủ nên không thể nhìn rõ mà thôi. Nhưng bộ dạng chật vật đào tẩu của Gandalf thì mọi người ở đây đều trông thấy.

Đây mới là sự thật không thể nghi ngờ!

Sau khi hoàng tử Thần vừa mới tuyên bố điều này lập tức khiến cho tiếng ồn ào lan truyền không dứt, hẳn đứng thẳng lưng, nhìn ra xa phía Đại hoàng tử lớn tiếng chất vấn: “Người anh thân ái của ta. Bây giờ anh còn gì để nói được nữa!”

Mặc dù người có được thượng vận hùng binh, mặc dù người có được thiên thời địa lợi, thậm chí còn lôi kéo cả nhóm quý tộc, nhưng bây giờ, trong tay ta có Đỗ Duy: một Đại ma pháp sư hùng mạnh khiến người ta vui mừng lẫn sợ hãi, một người thực lực còn mạnh hơn ma pháp sư cường đại - ma đạo sư! Có một người như vậy làm ách chủ bài đủ để giành thắng lợi về phần mình!

Không ai biết Đỗ Duy bây giờ đang nghĩ gì, thậm chí không ai biết tại sao người thiếu niên này lại đứng ngăn người ..... đại khái có lẽ quá mừng lẫn quá sợ đi. Sau cùng, vinh diệu của chiến thắng đại lục đệ nhất ma pháp sư trước công chúng, có thể đã làm cho người thiếu niên trẻ tuổi này không thể bình tĩnh đón nhận..... phỏng chừng như vui mừng quá khiến người ta ngây dại đi.

Thế nhưng Đỗ Duy tìm khắp xung quanh cũng không thể triệu hoán Semel về lại được. Hắn nhìn đám người điên cuồng vây quanh biết rằng hiện tại không phải lúc ngơ ngẩn người.

Thật là quỷ quái ..... thế nào mà cả Gandalf thật lẫn Gandalf giả hình như đều cùng Semel có ít nhiều liên quan mơ hồ.

“Bệ hạ!” Đỗ Duy giơ hai tay lên cao tạo một tư thế khá bình tĩnh, giọng nói non nớt của cậu bé lập tức khiến tiếng ồn xung quanh chùng xuống. Đám đông trước tiên ngậm miệng lại lắng lắng chờ nghe người, hẳn trong lòng mọi người đã được tấn thăng thành cường giả hàng đầu đại lục đang nói chuyện.

“Bệ hạ!” Đỗ Duy hướng về đài cao của hoàng thất hô to một tiếng, sau đó cúi người xuống. Tiếp theo quay lại phía Thần hoàng tử cười cười: “Thần điện hạ ..... ta muốn cần phải nói rõ một việc.”

“Đỗ Duy, bằng hữu của ta! đại công tước Tulip tương lai của ta! Bây giờ ngươi muốn nói gì, thì hãy nói đi!” Nếu như không phải thường ngày vẫn khoắc vẽ hỉ nộ không thể hiện ra mặt, sợ rằng bây giờ Thần hoàng tử hận không thể nhảy từ đài cao xuống chạy đến Đỗ Duy ôm hôn thắm thiết. Tiểu tử này muốn nói cái gì? Muốn phong thưởng chăng? Cho hắn! Dù hắn muốn vàng bạc chất núi đều cho hắn! Ma pháp sư cường đại như vậy, lại tuổi còn rất trẻ cơ hồ chính là thiên tài tuyệt thế! Chỉ cần hắn có thể tiếp tục ở lại bên phe cánh của mình thì Đại hoàng huynh làm binh biến được chăng?!

“Ta muốn nói ..... hình như mọi người đều hiểu lầm sự tình vừa rồi.” Đỗ Duy thở dài, ánh mắt trong veo, sau đó tuyên bố rõ từng chữ một: “Ta muốn nói rõ lần nữa rằng tên gia hỏa kia căn bản không phải Gandalf đại sư! Hắn căn bản không phải là đại lục đệ nhất ma đạo sư Gandalf - Hắn chỉ là một tên gia hỏa giả mạo mà thôi. Cho nên, ta không có chiến thắng Gandalf đại sư ..... Ta chỉ là .....” nói tới đây, Đỗ Duy có chút do

dự, phải nói thế nào đây? Chiến thắng hần ư? Chính Đỗ Duy còn không có da mặt dày đến thế, hần biết rõ rằng thực lực của mình còn kém xa lơ xa lắc tên gia hỏa giả mạo kia. Thật sự mà nói, trong tình huống chiêu đánh lén của mình vô hiệu, đối phương một tay cũng có thể bóp chết mình.

Nói thế nào đây? Đánh chạy à? Đỗ Duy trong lòng cười khổ, nói chuẩn xác thì hần hình như bị “doạ mà chạy”.

Sau chốc lát do dự, Đỗ Duy chỉ có thể nói hàm hồ: “Người vừa rời khỏi nơi này bất quá chỉ là một tên giả mạo mà thôi. Mặc dù thực lực ma pháp của hần rất mạnh, nhưng hần thật sự không phải Gandalf đại sư. Ta có thể lấy nhân cách của mình cam đoan, chính mắt ta thấy Gandalf đại sư chân chính đã tạ thế!”

Thần hoàng tử sắc mặt trầm xuống .....

Đỗ Duy đương nhiên hiểu rõ ý tứ lúc này của vị điện hạ: nếu quả thật pháp sư áo xanh kia là Gandalf, sẽ tạo thanh thế cho mình, đối với thanh thế của phái bảo hoàng đương nhiên rất rất tốt.

“Điện hạ!” Đỗ Duy trầm giọng nói: “Ta sở dĩ muốn làm rõ lại điểm này là vì Gandalf đại sư là người ta rất tôn trọng! Ta không muốn cường giả thanh danh hiển hách, đức cao vọng trọng, sau khi chết lại bị xưng hô không minh bạch là kẻ phản nghịch.”

Thần hoàng tử sau chút trầm ngâm, tạm thời quyết định tránh đề tài này ..... mặc kệ nó, tên khốn kia là thật cũng tốt mà giả cũng được, dù sao thì thực lực cực kỳ cường đại khủng bố của hần là không thể nghi ngờ. Thân thủ hần không cần phí lực cũng chiến thắng một gã cung đình thủ tịch ma pháp sư danh tiếng thực lực cấp chín, cộng thêm một gã bạch y đại pháp sư của ma pháp công hội.

Mà Đỗ Duy lại chiến thắng hần!

Giờ này sắc mặt khó coi nhất e rằng là Đại hoàng tử, lúc này tình hình Đại hoàng tử còn rất tốt, hiện tại thì mặt mày bốc khói, mắt thoáng ánh lên quang mang oán độc. Hần nhìn chằm chằm đầy chết chóc Đỗ Duy một hồi rồi đột nhiên quay đầu về phía bá tước Raymond của gia tộc Rowling.

Ý tứ trong ánh mắt rất minh bạch: Con người! Con người phá hỏng đại sự của ta!!

Bá tước Raymond cũng không kịp ứng phó. Hần đâu thể nào nghĩ ra được con mình không ngờ thực lực lại cường đại đến mức này? Trời đất chứng giám là một năm trước, khi bị mình đuổi khỏi đế đô, đứa con này vẫn còn là tên phế vật vũ kỹ và ma pháp một khiêu không thông. Nhưng hiện tại .....

Nếu sớm biết con mình có bản lĩnh đến thế, thì hôm nay..... Vừa rồi chính mình còn khăng khăng lớn tiếng tuyên bố đuổi Đỗ Duy khỏi gia tộc, một đao đoạn tuyệt!

Đỗ Duy cũng cảm giác được phụ thân đang nhìn mình, hần đồng thời cũng nhận biết được ánh mắt phức tạp của phụ thân. Lúc này, ánh mắt oán độc của Đại hoàng tử, nhãn thần phức tạp của phụ thân cùng tia nhìn kinh hãi của Thần hoàng tử, chung quanh còn có các loại mục quang kinh ngạc hay ứ ứ hướng về hần. Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy ít nhiều khó chịu.

Bị mọi người nhìn chằm chằm, cảm giác đó quả là không thoải mái.

Sau đó, Đỗ Duy đi về phía hoàng thành, bước từng bước thang đi lên khán đài chỗ Hoàng tử Thần . Hoàng tử Thần đang muốn vòng hai tay ôm lấy Đỗ Duy nhưng mặt hần không có chút cảm xúc nào, một mực cúi đầu tránh né.

“Điện hạ.” Đỗ Duy suy tư hồi lâu rốt cục mới nghĩ ra một giải thích miễn cưỡng hợp lý: “Chuyện tiếp theo, e rằng ta không có cách nào tiếp tục trợ giúp ngài được.”

Cười đùa cái gì..... Đỗ Duy không thể tự nhận chính mình thật sự có bản sự ngăn cản thiên quân vạn mã! Có lẽ Gandalf chân chính hay tên giả hiệu vừa rồi mới có thực lực cường đại kiểu này. Còn chính mình thì tuyệt đối không có!

Chính biến của Đại hoàng tử, chính mình cũng không thể ngăn cản được.

Hơn nữa, bình tĩnh mà nói cho dù mình có bản lĩnh ngăn cản, bây giờ cũng không thể xuất thủ được!

Về bản chất, đúng là Đỗ Duy hy vọng có thể bảo toàn Rowling gia tộc ! Sở dĩ hắn “chủ động” quyết liệt cùng phụ thân trước công chúng rút lui khỏi gia tộc thật ra là đi nước đi khá đẹp, chính mình ly khai mới là tốt cho gia tộc.

Bây giờ phụ thân tham dự chính biến. Như vậy mình tuyệt đối không thể ngăn cản con đường của phụ thân ..... trên phương diện này mà nói, kỳ thật Đỗ Duy đúng là hy vọng Đại hoàng tử làm chính biến thành công.

Bởi vì nếu chính biến thất bại thì Gia tộc Rowling cũng xong đời!

Chính mình vừa rồi cũng không nghĩ tới bất ngờ có thể đuổi chạy lão Gandalf giả mạo, nhưng đi xa hơn nữa thì có phần quá sức. Chính Đỗ Duy cũng không nghĩ ra Semel còn có loại tác dụng thần kỳ này.

Nghĩ đến việc vạn nhất Đại hoàng tử chính biến thất bại. Vậy thì Gia tộc Rowling e rằng sẽ cửa nát nhà tan, mẫu thân từ ái yêu dấu, đệ đệ thông minh nhu thuận e rằng không biết sống chết ra sao ..... Sắc mặt Đỗ Duy đột nhiên có chút khó coi.

Không được! Ta tuyệt đối không thể xuất thủ!

“Đỗ Duy, ngươi làm sao vậy?!” nhìn Đỗ Duy sắc mặt khác thường, Hoàng tử Thần ánh mắt chợt động, làm một động tác bí ẩn bên Đỗ Duy, tư thế này người bàng quang sẽ thấy phẳng phất như đang ôm, chỉ có Đỗ Duy biết là Hoàng tử Thần quả nhiên đúng là có hảo ý. Hắn nghe thấy vị diện hạ thấp giọng nói bên tai mình: “Vừa rồi ngươi nói cái gì? Tiếp theo ngươi không có cách nào xuất thủ ư? Ngươi bị sao vậy? Có phải vừa rồi chiến đấu bị thụ thương? A, chẳng lẽ sau khi chiến đấu với đối thủ cường đại kia, ma lực tiêu hao quá nhiều?”

Động tác âm thầm nâng đỡ này khiến Đỗ Duy nội tâm ít nhiều cảm động, hắn đột nhiên trong lòng có chút xúc động.

Không dám tiếp xúc ánh mắt của Thần hoàng tử, hắn nghiêng đầu khẽ nói: “không có gì, chỉ là kế tiếp .....”

Đỗ Duy thở dài trong lòng, vị Hoàng tử Thần này mặc dù cũng là lợi dụng mình, nhưng thân là người địa vị cao vọt thì hắn đối với mình vẫn còn thật sự rất tốt.

Cục diện hôm nay, xem ra trận địa của Đại hoàng tử vẫn còn vững vàng. Dù sao đối phương còn có thượng vạn hùng binh vây khốn, đến lúc đó ..... mình sẽ nghĩ biện pháp thừa dịp rối loạn, cứu Hoàng tử Thần rời đi bảo toàn tính mạng hắn, coi như là đáp lại hắn đi. Mặc dù thực lực chân chính của mình vị tất thật sự mạnh nhưng qua màn “hù dọa” mọi người vừa rồi, phỏng chừng đến lúc đó mình muốn chuồn thì cũng không ai dám ngăn cản.

Đỗ Duy trong đầu đã có chủ ý, càng thêm ngưng ngẫm khi tiếp xúc ánh mắt hoàng tử Thần bèn lui vài bước ra sau, đứng phía sau hoàng tử khe khẽ thở dài.

Đỗ Duy trong lòng cũng không biết là đang ung dung hay vẫn còn hiu quạnh, nghĩ đến mình lạc tới thế giới này, nhận thân phận là con của bá tước, nhưng hôm nay chứng kiến mình cùng gia tộc quyết liệt, khi sự việc hôm nay chấm dứt e rằng lại phải nghĩ biện pháp cao chạy xa bay.

Việc lưu lại gia tộc Rowling đã không còn được nữa, cả chuyện làm ăn tại bình nguyên Rowling, cả sự nghiệp, Đỗ Duy thật ra không quá quan tâm, dù sao lúc đầu chơi đùa cũng đúng là làm loạn một chút thôi; buôn bán ít nhiều chỉ kiếm chút lợi nhuận. Khi chuyện hôm nay chấm dứt cần nghĩ biện pháp cứu Hoàng tử Thần rời khỏi để đồ chạy tới Rowling bình nguyên, sau đó đem Hussein cùng Nicole (Medusa) cao chạy xa bay. Dù sao trong tay mình vẫn còn một đội thuyền. Đến lúc đó dẫn thuyền đội ra biển, cùng lắm thì vẫn còn đường đi làm hải tặc.

biển rộng trời cao, cuộc sống như vậy rất thông dong, chung quy tốt hơn hết lần này đến lần khác hãm thân trong vòng xoáy.

Lúc này Đại hoàng tử mặc dù sắc mặt âm trầm hằn xuống, nhưng hiện tại hắn đã làm mọi chuyện đến mức này, cung giương lên rồi không thể quay đầu lại được, giờ phút này chính mình tuyệt đối không còn đường lui. Mặc dù vừa rồi Đỗ Duy tạo ra kỳ tích làm lòng người rét run, nhưng bất kể thế nào mình cũng không còn đường lui phía sau nữa, trong tình cảnh hôm nay.....

Hừ. Nếu không phải người chết thì ta vong! Được làm vua..... thua làm giặc!

Nghĩ tới đây, Đại hoàng tử hét to một tiếng, rút trường kiếm ra, mũi kiếm hướng lên không trung.

Vừa rồi cường giả giao đấu đã kết thúc. Tiếp theo là quân đội thủ hạ tay đao tay thương đối đầu! Đại hoàng tử kiếm trong tay, nhìn mấy ngàn trọng giáp kỵ binh bên cạnh. Xung quanh quảng trường còn có trận địa bộ binh của thành vệ quân hàng ngũ chỉnh tề, đột nhiên trong lòng phát sinh vài phần hào khí!

Đế đô còn đang trong tay ta! Quân giữ thành cũng dưới tay ta! Thủ hạ ta còn có lợi kiếm, còn có thượng vạn hùng binh, còn có nhiều hào môn quý tộc ủng hộ! Hươu chết về tay ai, còn chưa biết được!

Đệ đệ của ta, người đứng cao hứng quá sớm! Nói đến lãnh binh đánh giặc, hơn hai mươi trước ta đã tham gia chiến tranh tây bắc, về phương diện này ..... người còn lâu mới bằng ta!

Còn lâu mới bằng ta!!

Mắt thấy Đại hoàng tử chỉ kiếm lên trời, thủ hạ trung thành hơn ngàn trọng kỵ binh lập tức tâm tình kích động. Đông đảo kỵ sĩ đồng loạt rút kiếm chém ra.

“Các vị, cục diện hôm nay thì chỉ có tiến lên mà không còn lùi lại được nữa! Tiến lên thì sống, rút lui là chết!” Đại hoàng tử hét lớn: “Nghe theo lệnh ta!”

Giờ phút này Bá tước Raymond đã sớm mang theo ba trăm thị vệ tinh nhuệ của gia tộc Rowling do thị vệ trưởng Alfa lãnh đạo nhảy khỏi đài cao đi tới trận địa của Đại hoàng tử.

“Raymond bá tước.” Đại hoàng tử nhìn thoáng qua thủ lĩnh quân đội cấp cao đang ủng hộ mình, lớn tiếng nói: “Chuyện của con người đặt sang một bên, không cần quan tâm! Người một lòng trợ giúp ta, ta sẽ không quên! Ta hứa với người, sau khi đăng cơ, ta sẽ phong người làm công tước!”

Đại hoàng tử nói xong, Bá tước Raymond gật đầu cười lớn tiếng nói: “Đa tạ bệ hạ!”

Nói xong. Bá tước Raymond cũng tự mình rút kiếm. Trên người hắn bạo phát đấu khí màu vàng nhàn nhạt. Đây không phải thực lực của Bá tước Raymond đã đạt đến cảnh giới cửu cấp kỵ sĩ mà là vũ kỹ đấu khí gia truyền đặc thù của Gia tộc Rowling đều có màu vàng nhạt.

Bá tước Raymond đột nhiên ném trường bào dài chấm đất của mình xuống, lộ ra bên trong một bộ khinh giáp sáng ngời, bộ khải giáp này là bảo vật gia truyền của Rowling gia tộc, trên ngực đính một phiến ma pháp bảo thạch màu đỏ, phía trên gia trì Đào tiếp thuật cùng “Man ngư chi lực”, là loại trang bị ma pháp gia trì hiếm thấy tại đại lục. Trên khải giáp này mơ hồ còn có thể nhìn thấy vết xước đao kiếm chính là năm xưa khi Augustine vương triều thành lập, tổ tiên gia tộc Rowling mặc khải giáp này trải qua nhiều đời chinh chiến trên đại lục, lập chiến công hiển hách. Sau đó truyền nhân Gia tộc Rowling còn dùng thượng đẳng tài liệu tu sửa và cải tạo lại nên phẩm chất của khải giáp này lại càng tăng thêm cấp bậc, nhất là trên bề mặt cả hai phía đều gia trì một quang minh chú khiến đấu khí của Bá tước Raymond đột phát sau khi mặc khải giáp, lập tức một luồng ánh sáng thần thánh phẳng phát bao phủ cả người.

Lúc này Bá tước Raymond trên người ngoài đấu khí màu vàng nhạt, toàn thân còn hiện lên thần thánh quang huy nhàn nhạt, mặc dù hắn không phải là thánh kỵ sĩ nhưng nếu đem ra so sánh với Rodriguez và Hussein thì càng giống thánh kỵ sĩ hơn.

Bá tước Raymond xuất hiện như vậy khí thế tự nhiên khác hẳn, hẳn là danh tướng quân phương lão luyện, lớn tiếng hô lên: “Bệ hạ vạn tuế! Vũ vận hưng thịnh!”

Xung hô cải biến. “Điện hạ” thành “Bệ hạ”, cùng lúc phía sau hắn ba trăm thị vệ cùng hét lớn: “Bệ hạ vạn tuế! Bệ hạ vạn tuế!”

Nhất thời, cả rừng đao kiếm vung lên cao! Tiếp theo sau, đội quân vạn người vây hãm xung quanh quảng trường nghe thấy cũng đều lớn tiếng hưởng ứng.

Chỉ trong khoảnh khắc thanh âm “bệ hạ vạn tuế” xâm chiếm cả quảng trường trung tâm hoàng thành!

Đại hoàng tử bộc phát tư thế oai hùng, trước đông đảo kỵ sĩ bảo vệ xung quanh, giống như ngàn sao quanh mặt trăng, theo hắn tạo phản còn có không ít quý tộc, cũng đều mang theo gia tộc thị vệ của mình nhập đội, trong các gia tộc thị vệ này đương nhiên có không ít võ sĩ cấp bậc không thấp, nhất thời các loại đấu

khí hình dạng màu sắc khác nhau cùng bộc phát ra. Solomon hầu tước âm thầm điều động cung tiễn thủ tiến đến khu vực đài cao hoàng thất tại hoàng cung.

“Nghe theo lệnh ta!” Bá tước Raymond xoay người lên ngựa. Sau đó quát lớn: “Cung tiễn thủ, luân phiên ngắm bắn! Bộ binh dàn trận từ từ tiến lên!” Tiếp theo hắn liếc nhìn Đại hoàng tử: “Bệ hạ, mời kỵ binh của ngài đảm nhiệm vai trò cơ động, bọn họ không có kỵ binh, chỉ có thể lui lại cố thủ hoàng cung, chúng ta nhân cơ hội này sử dụng ưu thế tốc độ của kỵ binh bao vây, trước tiên khống chế hết ngoại vi để đô rồi hãy bàn tiếp!”

Đại hoàng tử gật đầu: “Raymond, cầm binh đánh trận là nghề của người, giao cho người chỉ huy đi!”

Bá tước Raymond hít một hơi thật sâu. Nhìn sang người bên cạnh nguyên là sư đoàn trưởng để đô thành vệ quân, Juncker tướng quân: “Juncker, lát nữa việc công kích chính diện tường thành của hoàng thành giao cho thành vệ quân của người! Tường thành tuy cao nhưng đối phương chưa kịp chuẩn bị, hơn nữa ba ngàn Ngự lâm quân tinh nhuệ nhất đã không còn nữa. Chỉ cần người của người công phá được hoàng thành, chúng ta phát động đột kích vào trong, đại cục xem như đã định!”

Juncker gật đầu, trong ánh mắt vị tướng quân nổi loạn này đột nhiên hiện lên một tia ác độc, hướng về Đại hoàng tử hỏi: “Điện hạ ..... sau khi vào hoàng cung, kế tiếp làm thế nào? Trong hoàng cung có đủ loại người. Người hầu trong cung, còn có cung đình quý tộc ..... còn có..... hoàng phi của bệ hạ ..... ngài định .....”

“Giết!” Đại hoàng tử không chút do dự làm động tác vung tay chém xuống.

Juncker tướng quân mặt ngẩn ra. Lập tức liền tỉnh ngộ. Mẹ ruột Đại hoàng tử sớm đã qua đời nhiều năm, trong hoàng cung cũng không có gì đáng để bận tâm, hơn nữa hắn ngay cả chính phụ thân cùng đệ đệ của mình còn làm phản dám giơ đao cắt đứt hết thủy thì còn quan tâm gì nữa?!

Tuyến đầu của Thành vệ quân nổi loạn đã dàn trận xong, nguyên lúc đầu đúng là binh lính của để đô vệ sĩ, nhưng bên trong gần đây sớm đã bị Bá tước Raymond dùng quân lệnh âm thầm chuyển đi, một nhóm binh sĩ tinh nhuệ từ quân đoàn biên phòng chủ lực thân tín được điều động đến.

Theo sau một tiếng còi, cung tiễn thủ gia tộc Solomon phát động đầu tiên, mấy ngàn cung tiễn thủ mắt nhìn trừng trừng, luân phiên bắn đều, khắp trời đất tên bay như châu chấu nhảy múa hướng về phía đài cao tại hoàng thành!

Lập tức thị vệ bên cạnh Hoàng tử Thần giờ cao khiến chấn. Lúc này phía sau gia đình hoàng thất, Augustine VI sớm đã được thị vệ chạy lại đốc sức bảo vệ nấp sau khiên chắn lui dần về phía hoàng cung. Hoàng tử Thần cười lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên nhẹ nhàng bay lên. Hoàng tử học tập ma pháp từ nhỏ, giờ thi triển thực lực ma pháp kiệt xuất của mình. Lúc này hai tay hắn rất nhanh xuất ra hai ma pháp quyền trục, lập tức huyền hóa ra một đạo ma pháp sáng nhàn nhạt. Không ít mũi tên bao phủ trong ánh sáng nhẹ nhàng xuất hiện.

Mà ngón tay Hoàng tử Thần nhanh như bay, “cuồng phong thuật” đột ngột bắn tới, trên quảng trường lập tức xuất hiện cơn lốc cỡ nhỏ. Khí lưu bắt đầu khởi động, dồn dập xoay tròn, triệt tiêu không ít mũi tên bay tới.

Chỉ là thực lực cá nhân hắn dù sao cũng chỉ có hạn, mặc dù bảo vệ được khán đài chính của hoàng thất, nhưng khán đài phía bên quý tộc, hào môn thuộc phái bảo hoàng vẫn không tránh khỏi lộ ra dưới mưa tên. May mà cánh nhà giàu quý tộc này chính mình cũng có thực lực, sớm có gia tộc hộ vệ bạo phát xuất ra đấu khí, tạm thời nâng bàn ghế lên làm tấm chắn.

Trên tường thành hoàng cung sớm có Ngự lâm quân thủ vệ giương cung tên đánh trả, chỉ là nguyên số lượng Ngự lâm quân tính ra không nhiều mà cung tiễn thủ lại càng ít hơn. Sau một phiên bắn đáp trả yếu yếu ớt ớt, đã lập tức bị cung tiễn thủ gia tộc Solomon bắn cho không góc đầu lên nổi.

Cũng y như vậy, hai đội Ngự lâm quân trung tâm vẫn vậy giờ cao khiến chấn rút khỏi cửa chính hoàng cung. Sau khi bỏ lại hơn trăm thi thể đã có thể đem lão hoàng đế Augustine VI trở về hoàng cung.

“Đỗ Duy!” Hoàng tử Thần liên tục thi triển ma pháp khiến ma lực hao hết, phía trên quảng trường bị hắn làm phép khói đậm đặc nổi lên cuộn cuộn, hắn hạ xuống khán đài, nắm lấy tay áo Đỗ Duy, tiếp đó hướng về sau nói với thị vệ: “các người đem Công tước Tulip đưa vào trong hoàng cung! Đi nhanh lên!”

Mấy người thị vệ sững sốt một chút rồi mới phản ứng hỏi “Công tước Tulip” là ai.

“Điện hạ .....” một thủ lĩnh thị vệ mới vừa mở miệng, Hoàng tử Thần đã nói dứt khoát: “Không cần quản chuyện của ta, ta tự nhiên có biện pháp ..... đi nhanh lên!”

Đỗ Duy trong lòng nảy sinh một thoáng cảm động, nhưng hắn liệu có thể tiến vào hoàng cung trước được ư? Hắn còn muốn theo bên cạnh Thần hoàng tử, tùy thời cơ để dẫn hắn rời đi. Lập tức nói nhanh: “Không cần, ta không liên quan, các người lui vào trước đi.” Hắn nhìn thoáng qua chỗ hoàng cung Ngự lâm quân vội vàng nói: “Quân thủ hộ cửa hoàng cung không trụ được lâu đâu, sẽ đóng cửa lại sớm đó, vào nhanh lên đi, bằng không sẽ không kịp!”

Hoàng tử Thần mỉm cười liếc mắt nhìn Đỗ Duy chột nói: “Đỗ Duy, phần tình cảm người dành cho ta hôm nay, ta sẽ nhớ rất kỹ.”

Lúc này, cung tiền thủ của Gia tộc Solomon bắn xong hai đợt tên, Bá tước Raymond vùng kiếm quát lớn: “Juncker! Cho người của người lên đi!”

Juncker tướng quân lập tức hét lớn một tiếng: “toàn đội nghe lệnh, mục tiêu tường thành hoàng cung, phá tan hoàng thành, tiến vào hoàng cung!”

Một đội quân ngàn người dàn trận tiến lên phía trước. Hoàng thành cung tên thưa thưa thốt thốt bắn mạnh xuống. Nhưng thành vệ quân nổi loạn mặc toàn khi giáp vũ trang tốt, tạo thành trận thế vuông vức, còn dùng khiên chắn che phía trước, vô số mũi tên sau khi chạm phải đều văng ra nên trận thế của bộ binh tổn thương cực kỳ thấp, trừ phi cá biệt có kẻ xui xẻo bị tên lọt qua khe hở giữa khiên chắn và khi giáp gây thương tích; còn lại cả trận địa hoàn hảo không bị tổn hao.

Đại bộ phận quý tộc bên phái bảo hoàng cũng đều mang người thoái lui vào trong hoàng cung, số ít người còn lại đang điên cuồng chạy trốn thì bị tên bay đạn lạc bắn trúng nên tạm thời còn chưa chết nằm trên mặt đất kêu la thảm thiết. Đỗ Duy cùng Hoàng tử Thần đã đứng ở hoàng cung, Hoàng tử Thần mắt thấy trận địa bộ binh đối phương áp sát bên tự mình kéo Đỗ Duy lui vào trong cửa chính hoàng cung, sau đó kiên quyết hạ lệnh: “đóng cửa!”

Mặc dù ngoài cửa Hoàng cung còn không ít người đang kêu rên. Nhưng Hoàng tử Thần giờ này thể hiện vẻ mặt quyết đoán, không nghe không thấy! Ngự lâm quân dùng sức đóng cửa chính nặng nề của hoàng cung lại, cửa hoàng cung làm bằng cự mộc dày cả thước bọc sắt cuối cùng đã đóng lại, trong hoàng cung mọi người giờ mới tạm thời thở được một chút.

Hoàng tử Thần sắc mặt thả lỏng, mỉm cười nói: “Đỗ Duy, đi nào, ta dẫn người đi xem một hồi kịch vui.”

Đỗ Duy sững sốt nhìn vẻ mặt điện hạ cười lạnh ..... Hắn còn quân bài nào nữa à?

Đỗ Duy bị Hoàng tử Thần kéo lên trên hoàng thành, lúc này thành vệ quân bộ binh đã bắt đầu tấn công cửa thành. Các binh sĩ này không hổ là quân biên phòng tinh nhuệ được điều động đến, lập tức phá hủy một đài cao quan sát ở hoàng cung, đem cự mộc của đài cao này ra dùng để công kích cửa thành.

Nhìn dưới chân thấy phản quân đang khiêng cự mộc tông vào cửa, từng tiếng từng tiếng, thanh âm trầm trọng, phảng phất như nện vào trong đầu người ta. Trên tường thành, Ngự lâm quân cũng có ít nhiều ngờ ngẩn .....

Ngự lâm quân mặc dù được trang bị tốt, nhưng dù sao cũng chưa kinh qua chiến tranh thật sự. Ngay cả Đỗ Duy là người ngoài cũng còn nhìn ra được, lúc này là thời khắc mấu chốt thủ thành, đối phương không có thang mây và các loại công cụ leo tường thành, chỉ vây kín dưới tường thành cùng ngoài cửa thành, nếu như ném gỗ hay đá các loại xuống dưới, hoặc dùng các loại dầu hỏa chắc chắn có thể khiến đối phương tổn thất nặng nề.

Nhưng ở trong hoàng cung thì đào đâu ra cái gì gỗ đá các loại? Còn về các công cụ thủ thành như dầu hỏa các loại lại càng không có. Mặc dù Ngự lâm quân trên hoàng thành thường ngày mặc khi giáp sáng loáng, rất mực thần kỳ, nhưng lại là một đám người phần lớn không có kinh nghiệm trải qua chiến trường chân chính, chỉ có vài người có kinh nghiệm đem nổ ngắn tùy thân bắn xuống dưới thành, nhưng mà bộ binh đối phương nâng cao khiên chắn, tên nổ làm sao có thể gây được tổn thương gì?

“Điện hạ.” Đỗ Duy thở dài, mặc dù cửa thành của hoàng cung đầy phi thường thật, nhưng chung quy cũng sẽ bị phá ra rất nhanh. Hơn nữa bên nổi loạn còn chưa có thang mây các loại nhưng dù sao thì người ta ở bên ngoài, trong đế đô lại không thiếu vật liệu gỗ phải không? Khám nhà tìm kiếm một chút là đám binh sĩ tinh nhuệ đó có thể rất nhanh chế tạo thang mây, khí giới công thành các loại: “Điện hạ ..... mau cho người chuẩn bị đem nhà cửa tháo dỡ, đem bàn ghế tủ giường các loại, cái gì dùng được đem hết ra ném xuống.”

Bên cạnh Hoàng tử Thần mười mấy tên thị vệ vác khiên chắn chắn trước che sau, bảo hộ hoàng tử hết sức chu đáo, nhưng khi hắn nghe Đỗ Duy nói xong lại cười cười, nói: “Đỗ Duy, những gì người nói ta cũng biết chứ, nhưng phá hủy đồ vật xong sau đó phải mất không ít tâm tư tìm kiếm mua sắm lại lần nữa, rất là phiền phức ..... người nhìn xem, chỉ chút nữa thôi, huynh trưởng ta sẽ gặp không ít điều kì lạ!”

Nói xong, hắn đột nhiên cau mày liếc mắt nhìn mấy người thị vệ bên cạnh: “Bỏ khiên chắn ra đi, cung tiễn thủ đối phương không còn phát động nữa, bây giờ trong thành đều thuộc bọn chúng rồi, các người vẫn còn giữ khiên chắn làm chi ..... Sau khi chuyện hôm nay chấm dứt, ta nhất định phải đem bọn gia hỏa các người ra vùng tây bắc rèn luyện nghiêm khắc một chút!”

Nhìn vị hoàng tử điện hạ này vẫn mang bộ dạng thông dong trấn định như cũ, Đỗ Duy trong lòng lại càng kinh ngạc hơn nữa.

Hoàng tử Thần nhìn lên trời một chút, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Chính là đã tới lúc rồi.....”

Trong lúc này, Đỗ Duy đứng trên hoàng thành, chợt thấy phía thành tây đế đô một đạo quang huy ma pháp chói mắt phóng lên trời cao, quang huy này giống như pháo sáng lưu lại trên không một màn ánh sáng, lập tức phóng xuất thần thánh quang huy hoa lệ thánh khiết ..... trong chớp mắt quang mang màu bạc dấy lên mạnh mẽ, phẳng phất còn mơ hồ có thể nghe thấy vô số thanh âm cùng ngân xướng .....

Tiếp sau, đột nhiên trong lúc này mặt đất xuất hiện địa chấn, chấn động đó đầu tiên rất nhẹ nhưng càng về càng trở nên mạnh mẽ. Đỗ Duy nghe được rõ ràng, đột nhiên nhận ra đó là âm thanh vó ngựa!

Giữa lúc đó từ vùng đất phía tây thành đột nhiên bốc lên vô số tro bụi, chờ thêm không lâu, phía sau phản quân bỗng phát ra một trận rối loạn. Cuối cùng thì hàng ngũ bộ binh rất nhanh cũng đã loạn, có người la hét: “Kỵ binh! Có kỵ binh tấn công!!!”

Ở phía cuối đường xa xa trong tro bụi, chỉ thấy vài con tuần mã cao to dũng mãnh phóng băng băng như sấm chớp tới đây, dẫn theo phía sau đại đội nhân mã đằng xa. Những kỵ sĩ này cưỡi ngựa tung vó như bay, cuối cùng đã phóng qua đầu bộ binh phản quân, trường kiếm chớp động xử quyết, sau khi một đạo ngân quang quét qua thì đầu người liên tục rơi xuống đất!

Mấy người kỵ sĩ này quanh thân đều bao phát dẩu khí màu bạc, như suối tuyết sôi sùng sục cùng xông lên tràn vào đội ngũ phản quân phòng thủ tại quảng trường, như đem dao nhọn cắm vào bờ phẳng phất không thể chống đỡ được! Đại đội nhân mã phía sau bọn họ đuổi kịp rất nhanh, giết chóc một trận, lập tức đem đội quân phía sau của phản quân giết sạch phá sạch!

Đỗ Duy sắc mặt chấn động, đứng trên tường thành trông về phía xa, lại đột nhiên phát hiện đội kỵ sĩ chém giết từ phía thành tây này mặc dù không nhiều lắm, ước chừng cũng chỉ mấy trăm người. Nhưng điều đáng sợ là mấy trăm kỵ sĩ này thì người người đều một thân dẩu khí!

Mấy trăm kỵ sĩ thân mang dẩu khí!! Nói cách khác, mấy trăm kỵ sĩ này đều có thực lực ít nhất đã ngoài cấp bốn?!

Một toán cao thủ như thế tạo thành nhóm xung kích, trận địa bộ binh bình thường sao có thể trụ lại ngăn cản được?

Đột nhiên trong lúc đó, hai tròng mắt Đỗ Duy sáng lên. Thị lực của hắn rất sắc bén, đã thấy được một kỵ sĩ cưỡi ngựa dẫn đầu.....

Một thân khải giáp màu bạc, vẻ mặt nghiêm nghị dường như là loại người khổ tu. Mà trên khải giáp màu bạc còn bài trí đầy những hoa văn trang sức thánh khiết ..... Rõ ràng nhất là kỵ sĩ này cùng đồng đội phía sau, đều đeo hai tấm kỵ sĩ huy chương!

Ngoài huy chương đẳng cấp kỵ sĩ mà kỵ sĩ hiệp hội ban phát ra ..... còn có loại huy chương khác mà Đỗ Duy đã thấy qua là thần thánh huy chương!

Thần thánh kỵ sĩ đoàn của Thần điện ?!

187. Chương 156: Tư Tâm Của Mỗi Người

Nguyên nếu như chỉ là một đám cường hãn kỵ sĩ tiến vào thì cũng không có gì đáng sợ, phạm là cao thủ tạo thành đội ngũ đều rất hỗn loạn; mặc dù thân thể cường hãn nhưng tập hợp lại một chỗ khó tránh khỏi biến thành một đám ô hợp, hỗn chiến tuyệt đối không phải là đối thủ của quân đội. Nhưng Quang minh thần điện Thần thánh kỵ sĩ đoàn đáng sợ ở chỗ những kỵ sĩ này chẳng những là những vũ kĩ hảo thủ hiểm cớ, nhưng khi tập hợp lại cũng không tự mình tác chiến mà đều tuân theo một loại chiến thuật cực kì thuần thực giống như trong quân đội phối hợp với nhau, đại đội nhân mã xung sát tiến vào, trong đó cứ ba hoặc năm người tạo thành một tiểu tổ chiến đấu phối hợp ăn ý với nhau, tiến thoái thuần thực, hiển nhiên đã được huấn luyện cực kì kĩ càng! Vô cùng hữu hiệu khi cận chiến với kẻ địch.

Thần thánh kỵ sĩ đoàn đã bảo vệ Thần điện hơn nghìn năm qua quả nhiên bất phạm.

Đại hoàng tử vẻ mặt tức giận, nhìn phía sau đại đội binh lính đều thoái lui, không kìm được hét lớn: Ngăn chúng lại, mau ngăn bọn chúng lại.

Raymond bá tước dù sao cũng là lão tướng trong quân đội, lập tức điều động ba trăm thân binh tinh nhuệ cho Alfa thị vệ trưởng dẫn đầu xông tới. Gia binh tinh nhuệ của Rowling gia tộc thực lực tự nhiên cũng không kém, nếu bình thường, ba trăm võ sĩ chống lại thần thánh kỵ sĩ đoàn, nếu không địch lại cũng không đến nỗi thua nhanh như vậy, nhưng tại giờ phút này mọi chuyện lại không thể như thế nữa.

Vì binh bại như núi đổ, nguyên lúc đầu phản quân không hề đề phòng phía sau, bởi vì cả đế đô cũng đều nằm trong tay nên khi nào còn có thể nghĩ ra sẽ có địch nhân từ phía mặt sau đánh tới. Phía sau trận địa bộ binh bị giết tann mất, bại binh như thủy triều tràn vào trong sân. Rowling gia tộc Alfa thị vệ trưởng mặc dù vũ kĩ cường hãn, dẫn theo ba trăm thủ hạ bất phạm nhưng còn chưa tới trước mặt thần thánh kỵ sĩ đoàn thì đã bị chính bại quân thoái lui làm cho đội ngũ tann mất.

Alfa thị vệ trưởng dẫn theo ba trăm quân ở trong đám loạn quân giống như bị vùi lấp trong đầm lầy, xung quanh toàn là người chật chội, vị thần tử trung thành của Rowling gia tộc này dù sao cũng đã theo bá tước chinh chiến đã lâu lập tức đưa ra một quyết định. Hắn dùng trường kiếm trong tay chém ngã một tên phản quân đang bỏ chạy, vận đấu khí hét lớn: “Ai lui lại giết chết, chỉ tiến không được lùi, chỉ tiến không được lùi.”

Ba trăm thủ hạ Rowling gia tộc thị vệ cũng đồng dạng, binh khí trong tay không hề lưu tình, đâm vào những phản quân bại binh bên cạnh. Những động tác này cũng quả nhiên có hiệu quả, dần dần phản quân chạy trốn mất thấy Alfa cùng thân binh như điên cuồng, trong tay binh khí dính đầy máu tươi, giờ phút này tiến vào cũng chết, thoái lui cũng chết. Cũng có không ít người bất đắc dĩ gào lên, quay lại nhằm hướng thần thánh kỵ sĩ đoàn xông tới.

Trên sân rộng tiếng hô hét rung trời, máu chảy thành sông, chỉ trong phút chốc đá lát trên mặt đất ngưng tụ một tầng máu huyết. Alfa thị vệ trưởng mặc dù cố gắng chém giết cùng mạnh mẽ hô hào một bộ phận loạn binh, nhưng dù sao thần thánh kỵ sĩ đoàn xung phong quá mạnh mẽ. Vũ kĩ của hắn mạnh mẽ nhất, là người đầu tiên xông ra khỏi biển người đương đầu với mấy địch quân mạnh mẽ.

Keng!

Một tiếng vang lên, một vị thần thánh kỵ sĩ ở trên mình ngựa, nhờ sức mạnh của ngựa mà một kiếm đối đầu đã trực tiếp đánh cho Alfa thị vệ trưởng thoái lui bảy tám bước. Nguyên bốn Alfa thị vệ trưởng thực lực cũng là cấp bảy cấp tám. Vị thần thánh kỵ sĩ đoàn kia thực lực nhiều nhất cũng chỉ tương đương nhưng nhờ mượn sức ngựa xông lên nên một kiếm này Alfa thị vệ trưởng không thể đỡ được.

Alfa thị vệ trưởng ổn định thân thể, cảm giác được lòng bàn tay cầm kiếm tóe máu, bàn tay đau nhức run rẩy liên tục liền vội vàng chuyển kiếm sang tay trái. Tên kỵ sĩ kia đã thúc ngựa nhảy đến, Alfa mất thấy

đối phương một kiếm nhằm thẳng cổ mình đâm tới, một kiếm cực kì tinh chuẩn hiển nhiên là thao luyện kĩ càng hàng ngày. Hắn vội vàng lắc mình né tránh nhưng phía sau thần thánh kỵ sĩ đã tới sát người.

Alfa thị vệ trưởng cùng ba trăm thị vệ gia tộc Rowling ngăn cản không được tới mười phút đồng hồ đã thất bại, trong đó một nửa thậm chí chưa nhìn thấy thần thánh kỵ sĩ đoàn đã bị bại binh bỏ chạy làm cho tản mát, mà những người thân thủ cao minh như Alfa bị vây hãm trong thần thánh kỵ sĩ đoàn, mỗi người đều phải đối phó với năm ba địch nhân nên nhất thời đều gặp phải tình huống nguy hiểm.

Alfa thị vệ trưởng đầu tóc tán loạn, vừa rồi đối phương một kiếm đã hớt đi một mảng tóc trên đầu hắn. Giờ phút này vị mỹ nam tử nổi tiếng để đầu tóc tán loạn, trên mặt đầy máu tươi. Hắn gặp phải đúng ba gã thần thánh kỵ sĩ đoàn mũi nhọn trùng phong phía trước mở đường. Ba gã kỵ sĩ trong đó một người là cấp tám, hai người cấp bảy. Alfa đem hết toàn lực nhưng chỉ có thể liên tiếp thối lui, trong chốc lát trên người đã có vài vết thương. Hai bên đều là cao thủ võ nghệ cao cường, binh khí một khi dính vào cơ thể thì dấu khí bộc phát tạo thành tổn thương, trong nháy mắt có thể làm cho vị trí bị đâm trúng vỡ ra đầy máu thịt.

Thị vệ trưởng này mặc dù có tiếng là mỹ nam tử nhưng khi ra tay lại dường như điên cuồng, mắt thấy lâm vào hiểm cảnh, mỗi kiếm mỗi kiếm đánh ra cũng đều như không muốn sống nữa, cánh tay trái của hắn bị chém một kiếm, dưới dấu khí bạo liệt của đối phương khiến cánh tay hắn dường như đã trở thành cánh tay máu, trên vết thương lộ ra cả xương trắng. Nhưng trả giá cho một kiếm này, Alfa lại một kiếm đâm vào bụng một gã thần thánh kỵ sĩ, trên trường kiếm mang theo dấu khí như suối chảy. Dưới một kích như vậy, dấu khí phá hủy nội tạng, nhất thời tên kỵ sĩ kia miệng phun máu tươi, nhìn cũng biết không thể sống nổi.

Hai gã kỵ sĩ mắt thấy đồng bạn chết, hai mắt đỏ rực liên tục chém đến. Alfa lại bị thêm vài vết thương nữa, bắp đùi cũng trúng một kiếm nhất thời ngã xuống mặt đất. Đối phương thấy vậy cẩn thận một kiếm nhằm vào tim Alfa đang nằm trên mặt đất. Alfa ra sức tránh né, mũi kiếm đâm vào vai hắn, khiến cầu vai bị dấu khí làm cho vỡ vụn.

Hai gã kỵ sĩ đang muốn đâm thêm một kiếm nhằm tiêu diệt đối thủ cường hãn này thì bên cạnh đã có thị vệ trung thành của gia tộc Rowling hung hãn xông đến, hắn người đầy máu tươi ôm lấy một tên kỵ sĩ hét lớn: "Đại nhân, mau đi"

Oanh một tiếng, tên kỵ sĩ bị ôm giằng dữ, dấu khí bộc phát khiến tên thị vệ gia tộc Rowling phía sau toàn thân xương cốt vỡ vụn, thân hình như một cái bao tải bị vứt đi, người chưa rơi xuống đất đã tắt thở. Alfa hai mắt đỏ đậm, hắn cho rằng mình không thể chết như vậy, bóng kiếm bay đầy trời, tại mũi kiếm phát ra một dấu khí như suối, sau đó hắn nhanh chóng lùi về phía sau.

Một chiêu này cũng chỉ cản đối phương được trong chốc lát. Hai gã kỵ sĩ hoành kiếm đón đỡ, dưới sự va chạm của dấu khí khiến tay cũng tê điếng, không khỏi hoảng sợ. Đối thủ đã bị thương nặng như vậy cơ thể còn có thể phóng ra dấu khí cường đại như vậy. Khi nhìn lại, Alfa đã biến mất trong đám loạn quân.

"Điện hạ, mau để cho kỵ binh xông tới đi" Bá tước Raymond nhìn thấy ba trăm thân vệ chết thảm trọng, trong tim ứa máu. Những thân vệ kia đều là lực lượng hắn bồi dưỡng lâu năm cả. Nhất là chứng kiến Thị vệ trưởng Alfa máu tươi đầy người thất bại trở về thì hắn không dám chậm trễ nữa. Mắt thấy ba trăm thị vệ dùng máu tươi cản đường thần thánh kỵ sĩ đoàn, nhìn thấy cơ hội này hắn lập tức quay lại phía Đại hoàng tử kêu lên: "Bây giờ phản kích còn có cơ hội, Điện hạ"

Hắn trong lúc gấp gáp, vừa mới gọi "Bệ hạ", lại thay đổi trở lại thành điện hạ. Đại hoàng tử sắc mặt thâm trầm nhìn thoáng qua gã kỵ sĩ bên người, thấp giọng nói: "Hừ, cho người của Juncker tới chặn chúng lại"

Lời này vừa ra, Bá tước Raymond thân thể chấn động, không thể tin được nhìn chằm chằm vào Đại hoàng tử.

Lúc này người còn sợ tổn thất thực lực.

Bá tước Raymond tức giận đến sắc mặt tái nhợt, trong lòng thâm hận, chính mình cũng không tiếc phái Alfa đi liều chết, người vẫn còn đau lòng một ngàn trọng kỵ binh này?

Lão bá tước dụng lực dậm mạnh chân, sau đó xoay người lên ngựa nhằm phía mặt sau quay lại, người ở trên ngựa, oán hận trong lòng biến thành một tiếng hét lớn: "Juncker"

Juncker tướng quân từ mặt trước trở về, sư đoàn thứ hai của thành vệ quân đã trong tay hắn, một nửa đã đi tấn công cửa lớn hoàng cung, nửa còn lại bị thần thánh kỵ sĩ đoàn đánh tới tán loạn. Vị tướng quân này đang liều mạng điều tập thủ hạ quan quân đặc lực ngăn chặn kẻ địch, thấy bá tước hô lên, Juncker tướng quân giật ngựa quay lại lớn tiếng kêu lên : ” Bá tước đại nhân, người của ta không cản được nữa rồi. Mau mời Đại hoàng tử cho kỵ binh tới đi!”

Bá tước Raymond nhìn thấy thần thánh kỵ sĩ đoàn vọt tới, khoảng cách với mình còn chưa đầy năm trăm thước, hét lớn: “Điện hạ có lệnh, cho người chặn chúng lại”

Juncker tức giận mắng to: ” Chặn cái gì mà chặn? Raymond người điên rồi sao? Bọn chúng đều là kỵ binh! Là kỵ binh! Thủ hạ lão tử đều là bộ binh.”

Bá tước Raymond sắc mặt tái nhợt, thân thể trên ngựa thoáng lão đảo, dùng sức cắn môi thật sâu, liếc mắt nhìn Juncker một cái: ” Đi hạ lệnh đi, nhanh!”

Juncker điên cuồng hét lên một tiếng, tự tay giật đứt áo choàng, sau đó đoạt lấy một thanh trường mâu từ người một thị vệ thủ hạ, sắc mặt nhăn nhúm hét lớn: ” Thân vệ, cùng theo ta lên! Đem bọn thần côn này đánh lui!”

Juncker mang theo mấy trăm tên bộ binh quay lại, vũ khí của hắn không kém, cầm một thanh trường mâu tả xung hữu đột, rất khó khăn mới tạo ra một cái thông đạo. Vị tướng quân này cũng có thực lực bảy tám cấp kỵ sĩ , thân vệ phía sau cũng đều là những kẻ trung thành, lập tức nghênh diện đối đầu với thần thánh kỵ sĩ đoàn, hỗn chiến giữa mấy trăm người nổ ra.

Giờ phút này thần thánh kỵ sĩ đoàn đã ào vào sân rộng, Bá tước Raymond thận trọng nhìn quanh, đột nhiên thấy Thị vệ trưởng Alfa đang nhanh chóng nhắm phía mình lao tới, người thuộc hạ lâu năm này của mình người đầy máu tươi, chân bước thấp bước cao đang cắn răng chạy tới. Tới bên người bá tước, Alfa trầm giọng nói: “Đại nhân, ta hộ tống ngài rời đi thôi... Ta vừa mới nhìn thấy, phía sau kỵ sĩ đoàn còn có những kẻ khác nữa”.

Bá tước Raymond đã nhảy xuống ngựa tới đỡ Alfa, nghe thấy thị vệ trưởng nói không khỏi biến sắc: ” Còn có người, chẳng lẽ là....”

“Tất cả đều là áo bào trắng! Ta xem thần điện lần này ngay cả trưởng lão đoàn cũng mời ra rồi!”

Alfa trong mắt ngấn lệ, run giọng nói: ” Đại nhân, chúng ta người không còn nhiều, ngài hãy lưu lại cho Rowling gia tộc một chút mầm móng đi!”

Giờ phút này Đại hoàng tử sắc mặt âm trầm, nhìn Juncker mang theo người xông tới, hắn mới thở phào nhẹ nhõm một chút.

“Thần điện thần thánh kỵ sĩ đoàn? Hừ...”

Đại hoàng tử nghiêng rằng, trong lòng thầm mắng ” Bọn thần côn”. Bên người một ngàn trọng kỵ binh tinh nhuệ đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng hắn lại chậm chạp không chịu hạ lệnh xung phong. Mắt thấy đám người Juncker cùng thần thánh kỵ sĩ đoàn đại chiến thảm thiết, vị Đại hoàng tử này trong lòng lại có một phen tính toán....

Trong chính biến lá bài để lại lớn nhất là gì? Là lực lượng trong tay mình. Một ngàn trọng kỵ binh này là do chính mình tâm huyết trong nhiều năm lắng lẽ thành lập. Một ngàn trọng kỵ binh này mới chính là hệ phái chân chính của mình.

Về phần Bá tước Raymond hay Juncker tướng quân, mặc dù đều là bên mình, nhưng lòng người khó dò! Nếu chính mình bên người không có một ngàn kỵ binh này, chẳng phải là thành một chỉ huy đơn độc sao? Chính biến thành công, Juncker cùng Bá tước Raymond đều là quân phương tướng quân, trong đế đô còn có mấy ngàn binh mã. Đến lúc đó, vạn nhất bọn họ nổi lên phản tâm, bây giờ làm thế nào?

“Hừ, trong lịch sử, võ tướng nắm giữ ưu thế binh quyền, phát động chính biến cũng không ít! Một ngàn kỵ binh này cũng nhằm sau khi chính biến chấn nhiếp Juncker cùng Bá tước Raymond, bọn họ không thể bị tổn thất được!”

Đánh đi! Đánh đi! Thần thánh kỵ sĩ đoàn cùng Juncker nhân thủ đánh mạnh nữa vào, đánh đến lưng bại cầu thương mới tốt!

“Điện hạ....Nhân thủ của Juncker tướng quân hình như không trụ được rồi.” Một kỵ sĩ bên cạnh ngồi trên mình ngựa nhìn chiến cuộc phía xa đột nhiên thấp giọng nói ” Ngài có muốn hay không chúng ta xông tới?”

“Chờ một chút!” Đại hoàng tử cười lạnh nói:” Yên tâm, Juncker tướng quân đúng là mãnh tướng phong phú kinh nghiệm, hẳn vẫn còn có thể kiên trì trụ một lúc nữa.”

Kể bên người Đại hoàng tử nhìn thấy hắn cười lạnh lùng, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi đành ngậm miệng lại.

Bá tước Raymond đã mang Alfa lên ngựa, hai người cưỡi chung một chiến mã, quay đầu nhằm hướng nhóm người Đại hoàng tử phi tới, phía sau chỉ còn chừng năm mươi tên thị vệ tinh nhuệ của gia tộc Rowling , mắt thấy Đại hoàng tử vẫn còn ngồi ngay ngắn trên ngựa nhìn quân lính của Juncker tử chiến cùng kỵ sĩ đoàn, Bá tước Raymond tức giận đến cơ hồ muốn học máu.

Hắn vốn quan niệm sự đời lên voi xuống chó cũng không nghĩ ra giờ phút này Đại hoàng tử tính toán cái gì? Hắn vừa nhìn ánh mắt của Đại hoàng tử, biết là vị điện hạ này trong lòng chủ ý là bảo tồn thực lực? Mẹ kiếp! Cho dù muốn bảo tồn thực lực, điều kiện tiên quyết là người trước hết phải lên làm hoàng đế! Thật ra, để cho thần thánh kỵ sĩ đoàn tiến vào trong quảng trường, người không ngồi được vào ghế hoàng đế, còn lưu lại một ngàn kỵ binh làm gì? Để đảm bảo tính mạng khi bỏ chạy sao?

Bá tước Raymond về tới bên người Đại hoàng tử, sắc mặt tự nhiên khó coi. Đại hoàng tử cũng biết chính mình có chút quá mức, cũng không muốn quá mức lạnh nhạt với vị quân phương trọng thần trợ giúp mình này bèn thuận miệng an ủi : ” Bá tước Raymond người gặp khó rồi... Thủ hạ của người sẽ giết địch vì ta, đợi sau khi ta đăng cơ sẽ phong cho những dũng sĩ chết trận một tước vị hiển hách.!”

Bá tước Raymond thật ra rất muốn hừ to một tiếng, bất quá không lại âm thanh đi đến cổ họng thì kìm nén lại trong lòng thầm nghĩ:” Người đã chết đi,nếu có được phong tước, phỏng còn có ích gì?” Hắn thấp giọng nói: ” Điện hạ, Juncker tướng quân không trụ được lâu nữa...”

“Yên tâm đi Raymond.” Đại hoàng tử chậm rãi nói: “Quang minh thần điện tại đế đô có thể có bao nhiêu người? Đế đô thần điện chỉ cho phép giữ lại năm trăm lưu thủ kỵ sĩ, bọn họ nhiều nhất cũng không quá năm trăm, cũng không thể gây ra nhiều sóng gió. Người nhìn xem, Juncker tướng quân không phải đã chế trụ được cục diện rồi sao...”

Vừa nói, hắn giơ một ngón tay lên chỉ.

Quả nhiên, tướng quân Juncker dũng mãnh không hổ là dũng tướng trong quân đội, hắn có thể được trao trọng trách phòng bị đế đô tự nhiên có bản lĩnh không tầm thường, cầm binh xông trận lại càng am hiểu, thân vệ của hắn mặc dù lực lượng thân thể chiến đấu không thể bằng thần thánh kỵ sĩ đoàn, nhưng dù sao cũng là lão binh, hơn nữa Juncker có lực quan sát chiến trường nhạy cảm. Khi hỗn chiến, tên thân vệ bên người thỉnh thoảng phát cờ ra lệnh khiến phần quân của thành vệ quân phía sau nhanh chóng từ hoàng cung quay lại để cùng ngăn chặn bước tiến của thần thánh kỵ sĩ đoàn.

Hai đạo nhân mã ở trước sân chém giết, thần thánh kỵ sĩ đoàn muốn xông vào trong quảng trường, Juncker tử thủ nơi cửa vào, mắt thấy thành vệ quân chết thảm trọng, nhưng là mấy trăm tên thần thánh kỵ sĩ đoàn cũng tổn thất không nhẹ bây giờ còn lại cũng chỉ hơn phân nửa.

Trận chiến phía bên này quảng trường ít nhất lưu lại hai ngàn thi thể.

Hầu tước Solomon là người tức giận nhất, hắn giờ phút này trong lòng hận thấu thần điện. Mới vừa rồi thần thánh kỵ sĩ đoàn xông vào hướng kia, chính là vị trí Solomon gia tộc cung tiền thủ. Đương đầu với đợt trùng phong thứ nhất, chính là tư binh của gia tộc Solomon hắn, cho nên hắn tổn thất thảm trọng. Lúc đầu lạng lẹ dùng thương thuyền tiến vào đế đô, gia tộc tư binh chỉ còn lại có không được một nửa.

” Xem ra vị ca ca này của ta tính khí vẫn còn quá hẹp hòi...” hoàng tử Thần đứng ở trên cứ điểm xa xa ở tường thành nhìn một ngàn kỵ binh của Đại hoàng tử, đương nhiên án binh bất động, hắn là người thông minh nên lập tức phán đoán được dụng ý của ca ca mình, không khỏi thở dài: ” Hẳn chẳng lẽ không biết tính cách này của hắn sẽ hại chết hắn sao... Hừ nếu như hắn không phải bảo tồn thực lực, ủy kỵ tâm tư của

tướng quân Juncker cùng Bá tước Raymond, sớm đem kỵ binh thủ hạ của hắn xung phong ra ngoài, thần thánh kỵ sĩ đoàn chưa chắc có thể đánh tới trước mặt... Hừ, hừ... Nói tới đây, Thần hoàng tử quay đầu nhìn Đỗ Duy, mỉm cười nói : ” Đỗ Duy, ngươi biết không? Vị ca ca này của ta, trong lòng hắn vẫn hiểu hắn kiêu gì cũng đều không thể bằng ta cho nên mới hận ta vô cùng. Nhưng hắn lại phi thường kiêu ngạo, chính hắn cho rằng tại chiến địa hắn mạnh hơn so với ta ... Hừ hừ, không phải chỉ là hai mươi năm trước làm đại biểu cho phụ hoàng đi tiên tuyến Tây Bắc tra xét một chút thôi sao... Hắn chân thật tưởng rằng hắn mạnh hơn ta sao? Buồn cười... Loại tính cách này của hắn sớm muộn cũng sẽ hại chết hắn thôi.”

Đỗ Duy giờ phút này trong lòng có chút phát lạnh, vị Hoàng tử Thần này hết từ quân bài này đến quân bài khác, trong lần chính biến này, sắc mặt hắn vẫn trấn định thông dong, trừ khi tên giả mạo Gandalf kia xuất hiện làm cho hắn có chút ngoài ý muốn thì ngoài ra hắn đều có mười phần nắm chắc... Thần điện, ma pháp công hội, cư nhiên cũng đều bị hắn không kèn không trống kéo vào việc này... Người này làm thế nào có thể được như vậy?

Hơn nữa giờ phút này nhìn hắn ánh mắt lóe ra... Hình như hắn còn giấu ẩn chiêu bài gì?

Đỗ Duy trong lòng tính toán, nhìn chiến cuộc gay go ở dưới đột nhiên cảm thấy hồi hộp trong lòng.

Không được!

Không thể như vậy được

Trong tâm tưởng của Đỗ Duy thật ra lại hy vọng Đại hoàng tử chính biến thành công, hắn mặc dù đối với Hoàng tử Thần có hảo cảm, nhưng là nghĩ tới nhiều nhất khi Hoàng tử Thần thất bại, tự mình thừa dịp loạn bậy cứu mạng hắn mang đi. Nhưng giờ nhìn lại... Nếu như Đại hoàng tử thất bại, như vậy gia tộc Rowling cũng xong đời... Mẹ, em trai cũng...

Đại hoàng tử không thể thua!

Đại hoàng tử không thể thua được!

Nhìn Hoàng tử Thần gần ngay cạnh bên, trong lòng Đỗ Duy đột nhiên sinh ra một ý niệm làm cho chính hắn cũng kinh ngạc!

Hoàng tử Thần chỉ đứng cách mình không quá hai thước khoảng cách, hơn nữa vì tín nhiệm chính mình nên thị vệ bên người hắn cũng đều bị lùi ra xa, chỉ để cho chính mình đứng cạnh hắn... Vị Hoàng tử Thần này không có vũ kỹ, chỉ biết ma pháp, trong tình huống ở cự ly gần như vậy nếu mình rút chủy thủ ra đâm vào cổ hắn một nhát... Như vậy, cả cục diện sẽ... Đại hoàng tử sẽ thành công, gia tộc cũng sẽ được bảo vệ.

Ý niệm này một khi nảy sinh ra trong đầu thì dù làm thế nào cũng không thể áp chế nổi nữa, Đỗ Duy nghiêm mặt nhưng cũng không nhin được đưa mắt lên lút nhìn tới nhìn lui yết hầu phơi bày lỗ ló của Hoàng tử Thần...

” Đỗ Duy.” Hoàng tử Thần đột nhiên quay đầu liếc mắt nhìn Đỗ Duy một cái, cau mày nói :” Sắc mặt của ngươi không được tốt lắm... Chẳng lẽ ma lực còn chưa có khôi phục sao?”

Thanh âm của hắn mang theo một tia ấm áp, đột nhiên xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Đỗ Duy giống như đang tìm gì đó trong ngực. Động tác này đem lưng của hắn phơi bày hoàn toàn trước mắt Đỗ Duy, đứng ở góc độ của Đỗ Duy, tên thị vệ gần nhất cũng cách ngoài năm bước, chỉ cần bây giờ rút chủy thủ của mình ra...

Đỗ Duy trống ngực đập thình thịch, loại trống ngực này cảm giác làm cho máu toàn thân dồn hết lên đầu, trong khoảng thời gian ngắn lưỡi hắn khô lại. Bàn tay của hắn để trong ngực đã lên lút siết chặt thanh chủy thủ dùng bạc nguyên chất tôi luyện của Listeria gia tộc tặng cho!

” A, tìm được rồi!” Trong lúc Đỗ Duy đang do dự không quyết, Hoàng tử Thần chuyển thân quay lại, hắn trên mặt vui vẻ trong tay cầm theo một cái bình nho nhỏ, Hoàng tử Thần ánh mắt mang theo một tia ấm áp, đưa tay mang chiếc bình đặt xuống trước mặt Đỗ Duy: ” Cầm lấy, uống nhanh đi!”

Chiếc bình này đương nhiên dùng thủy tinh thượng đẳng tạc ra, chiếc bình thủy tinh tinh xảo thoáng nhìn đã biết không phải vật phẩm. Đồ đựng bên trong không cần nghĩ cũng khẳng định đúng là thứ vô cùng trân quý.

“Uống đi.” Hoàng tử Thần mỉm cười nói: “Đây là thứ tốt đấy, chính là ma lực chi nguyên được thủy, hiệu quả bổ sung ma lực của nó gấp mười lần ma lực được thủy bình thường! Đừng cho rằng ma pháp của người cường đại hơn so với ma đạo sư, một chai như vậy cho dù không thể bổ sung toàn bộ ma lực của người nhưng cũng không phải không làm được gì. Loại đồ vật này rất trân quý, trong hoàng cung chỉ còn lại năm sáu bình. Hơn nữa, cách chế biến cũng đã mất đi, uống đi một lọ là mất một lọ đó!”

Nói xong, chiếc bình đã được nhét vào trong tay Đỗ Duy.

Nhìn sắc mặt Hoàng tử Thần ôn hòa, chiếc bình trong tay còn phảng phất mang theo hơi ấm của vị điện hạ này, Đỗ Duy đột nhiên trong lòng suy nghĩ hiện cực kỳ phức tạp, bàn tay trong ngực khẽ vuốt thanh chủ thủ...

Thời khắc này, dưới ánh mắt ám áp của Hoàng tử Thần, Đỗ Duy cảm thấy thanh chủ thủ trong lòng nặng ngàn cân, liệu có thể rút ra được không?!

Giết, hay không giết, chính biến ai sẽ thắng, hươu về tay ai trong cục diện này quả thật khó lường, mời các bạn đón đọc các chương tiếp theo

188. Chương 157: Lừa Vua Mắc Câu.

Đại khái bởi vì nội tâm kích động, thanh âm Đỗ Duy có vẻ khô khốc:

- Tất nhiên ngài còn chiêu bài phòng ngừa phía sau phải không?

Thần hoàng tử cười cười, vẻ mặt tựa hồ không tín nhiệm lắm với Đỗ Duy, ôn hòa nói:

- Đỗ Duy, không phải ta dấu diếm người, ta đương nhiên còn có chiêu phòng ngừa. Lực lượng của thần điện tại đế đô là có hạn, dù sao đế đô cũng là trung tâm của đế quốc, vì bảo vệ địa vị thống trị tuyệt đối của hoàng thất tại đế đô, ngàn năm về trước thần điện phải giữ một quy định là lực lượng thần thánh kị sĩ đoàn bảo vệ thần điện tại đế đô không được phép vượt quá năm trăm người. Cho nên mặc dù lần này thần điện bị ta thuyết phục nhưng bọn họ phải tới cũng chỉ có năm trăm kị sĩ. Năm trăm người này cũng có thể tiêu hao một bộ phận lực lượng của hoàng huynh ta, nhưng muốn thay đổi thế cục thì còn chưa đủ, ta đương nhiên còn có trò khác nữa”.

Đỗ Duy không nghĩ ra được trong đế đô trừ thần điện và ngoài ma pháp công hội còn có thế lực thứ tư nào?

Cơ hội vừa xuất hiện lại biến mất, một phen do dự này của Đỗ Duy đã đánh mất cơ hội ám sát. Hai gã thị vệ của Thần hoàng tử rõ ràng cũng là tay lão luyện trong cung đình, nhanh chóng đứng bên người Thần hoàng tử, một người trong đó dùng thanh âm trầm thấp nói:

- Điện hạ, ngài nhìn!

Lúc này tình hình cuộc chiến phía giữa sân đã bắt đầu có thay đổi, năm trăm kị sĩ của thần thánh kị sĩ đoàn bị Junker tướng quân thề ngăn lại, sau khi hai bên đã tràn đầy thương tích, phía sau thần thánh kị sĩ đoàn truyền đến tiếng kèn tràn đầy màu sắc cổ điển. Vừa nghe tiếng kèn này so với tiếng kèn mà đế quốc sử dụng bây giờ hoàn toàn bất đồng, loại kèn(tù và) từ sừng trâu thổi ra này càng thêm vang vọng, mang theo một loại hơi thở cổ kính...

Thần thánh kị sĩ đoàn vốn được huấn luyện bài bản, sau khi tổn thất nghiêm trọng bèn như thủy triều rút về phía sau. Trong khi hai bên đang chém giết, bọn họ đột nhiên lui về phía sau nhưng rất có chừng mực, phương pháp, hơn nữa thần thánh kị sĩ đoàn vốn có lực chiến đấu mạnh mẽ khiến cho phản quân thành vệ quân của tướng quân Junker cũng không có cách nào dây dưa. Trên sự thật người của Junker cũng đã ở vào tình trạng kiệt sức, nhìn thấy kị sĩ của thần thánh kị sĩ đoàn nghe thấy hiệu lệnh đột nhiên rút lui, tướng quân Junker dù cho mạnh mẽ cũng không còn lực ra lệnh tiếp tục truy kích. Hắn giờ phút này toàn thân cũng bủn rủn, trường mâu trong tay cũng cảm thấy nặng đến mức muốn tuột khỏi tay, vết máu khắp người cũng không biết bao nhiêu là của địch nhân, bao nhiêu là của chính mình, mà bộ hạ bên cạnh mỗi người đều đầy thương tích, vốn lúc đầu những người này liệu chết tới chặn lại lối vào quảng trường thực ra đã lão đảo muốn ngã, nếu như đối phương tiếp tục trùng phong hai lần nữa thôi...không, sợ rằng chỉ một lần nữa thôi, người của mình sẽ tan rã mất!

Dù sao một tổ chức mà mỗi cá thể vốn có lực chiến đấu mạnh mẽ lại được tổ chức gần như quân đội, có thể đem mấy trăm người này tập hợp thành một lực lượng đáng sợ.

Hơn nữa...đối phương là thần thánh kị sĩ đoàn a! Lực ảnh hưởng của quang minh thần điện trên đại lục lớn như thế nào, ngay cả rất nhiều quan quân binh sĩ đều là tín đồ ngoan đạo, mặc dù dám cùng mình làm chính biến đều là bộ hạ trung thành, mặc dù trên quảng trường cũng đã chém giết đến đỏ mắt nhưng bây giờ đã tỉnh táo lại, không ít binh sĩ vốn kính trọng thần linh nghĩ rằng mình đã chống lại thần điện. Chỉ riêng hành động phản lại tín ngưỡng này thôi đã khiến không ít binh sĩ đánh mất hoàn toàn sĩ khí!

Nhì kị sĩ đoàn thông dong lùi lại, trong lòng Tướng quân Junker sinh ra một chút bất an.

Quả nhiên sau khi thần thánh kị sĩ đoàn lui lại hai mươi thước, lực lượng bảo vệ thần điện có lực chiến đấu kinh người này đột nhiên chia làm hai đội về hai bên đường lớn, hai lão giả toàn thân mặc trường bào màu trắng từ phía sau kị sĩ đoàn chậm rãi bước ra. Trên hai trường bào màu trắng không hề có một chút trang sức, nhưng cực kỳ hài hòa, đơn giản; hơn nữa trên mặt hai lão giả tràn đầy ánh sáng rực rỡ tinh khiết, trong ánh mắt còn có vẻ nghiêm nghị đã chứng tỏ rõ ràng thân phận của họ.

Thành viên trưởng lão đoàn của quang minh thần điện!

Trong truyền thuyết mỗi một thành viên trưởng lão đoàn của quang minh thần điện đều thành tâm khổ tu cả đời, mỗi một người đều am hiểu một môn thần thuật đặc thù. Thần thuật trên đại lục cùng với ma pháp tách ra, tự thành một hệ. Mặc dù ma pháp sư luôn luôn không để mắt đến loại thần thuật này nhưng quang minh thần điện vẫn tự tuyên bố thần thuật là một loại vinh dự đặc biệt mà thần linh đặc biệt ban cho thần chức nhân viên thành kính. Mặc dù nói như vậy có chút mang theo màu sắc tôn giáo (Đỗ Duy cho rằng như vậy) nhưng không thể phủ nhận một sự thật là: từ các đời nhìn lại, xem ra thật sự chưa có một người nào ở ngoài thần điện có thể học được thần thuật. Kể cả ma pháp sư có tinh thông ma pháp đến thế nào cũng không thể học được thần thuật.

Tên như ý nghĩa, sở dĩ gọi là thần thuật bởi vì đó là pháp thuật mà chỉ có thần linh sử dụng.

Chỉ có điều thần chức nhân viên của quang minh thần điện dù sao cũng là người phát ngôn của thần linh tại nhân gian cho nên có thể học được một ít thần thuật cấp thấp, mà mỗi đời giáo tông đều có thể nghe được tiếng nói của thần linh, có thể học được một ít thần thuật cấp cao.

Thần thuật so với ma pháp hoàn toàn khác nhau, hơn nữa được biết đến trên đại lục đều là một ít trị liệu thuật cùng với khôi phục thuật của quang minh hệ, hoặc một chút tâm linh an ủi cùng với phụ trợ của quang minh hệ. Thực tế trong chiến đấu, hiệu quả của nó đại đa số đều có uy lực không bằng công kích của các hệ ma pháp khác.

Nhưng trong thần thuật cũng có một ít có uy lực mạnh mẽ, nổi tiếng nhất, mà Đỗ Duy cũng nghe nói qua chính là “Đại dự ngôn thuật”. Đương nhiên đó là lực lượng mà chỉ thần linh mới có, nhưng nghe nói trưởng lão đoàn cũng là một lực lượng tồn tại cực kỳ thần bí trong thần điện, mỗi một vị trưởng lão trong trưởng lão đoàn đều am hiểu một môn thần thuật. Nếu như người may mắn gặp được một thành viên trưởng lão đoàn am hiểu trị liệu thuật của thần thuật, như vậy lực chiến đấu của hắn không có bao nhiêu...nhưng nếu người gặp phải một thành viên trưởng lão đoàn thuộc số ít am hiểu thần thuật có uy lực cùng với sát thương lực vô cùng kinh khủng, như vậy đó là một đối tượng mà ngay cả một ma pháp sư cường đại cũng tuyệt đối không dám trêu trọc!

Cho nên trưởng lão đoàn là một tồn tại cực kỳ phức tạp. Bởi vì người vốn không thể biết được thành viên trưởng lão đoàn là một vị thiên sứ vô hại hay là một vị cường giả kinh khủng!

Nhưng Tướng quân Junker hiện tại thấy thần thánh kị sĩ đoàn đột nhiên lui ra phía sau, chứng kiến hai vị lão giả mặc trang phục áo bào trắng trong truyền thuyết vốn của trưởng lão đoàn xuất hiện trước mặt, thân thể bọn họ chậm rãi bay tới...

Không sai, là bay. Hai vị trưởng lão này đều cách mặt đất một chút, chỉ là bay thấp thôi nhưng giống như bóng ma nhẹ nhàng xuất hiện. Phiêu phù thuật của thần thuật được họ thi triển chỉ xét riêng về sự nhẹ nhàng, ung dung cũng đã tốt hơn rất nhiều ma pháp sư thi triển phi tường thuật!

Hơn nữa Junker cũng không phải đứa ngốc, bây giờ là thời gian hai bên đổ máu chém giết, thần điện lại

phái thành viên của trưởng lão đoàn đi theo, khẳng định không phải là loại thiên sứ vô hại, như vậy tất nhiên chính là trưởng lão am hiểu thần thuật có uy lực cường đại.

Hai lão giả theo đường lớn chậm rãi bay tới, trong mắt thần thánh kị sĩ từ hai bên đường đều toát ra một loại sùng kính toát ra từ nội tâm. Ánh mắt đó được toát ra từ thần thánh kị sĩ vốn luôn thành kính khổ tu càng thêm vững vàng suy đoán của Tướng quân Junker: trưởng lão đoàn!

Hai trưởng lão trôi nổi quỷ dị như vậy, hơi thở cũng không có, một chút ánh sáng cũng không để lộ ra ngoài, hai lão giả nhìn như cực kỳ uy nghiêm này nhưng thủy chung không hề lộ ra một chút hơi thở lợi hại. Chỉ là khi hai trưởng lão dừng lại cách Tướng quân Junker khoảng mười thước, Tướng quân Junker đã nghĩ đến đủ loại truyền thuyết về trưởng lão đoàn, không khỏi lau mồ hôi lạnh!

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, lực uy hiếp của thần thuật cũng tương đương ma pháp, chỉ là khác loại mà thôi. Mà trên đại lục cũng có một cách nói được mọi người đồng ý: nếu muốn chống lại kị sĩ thì có thể phái ra kị sĩ, đương nhiên dùng ma pháp sư thì càng tốt, muốn chống lại ma pháp sư đương nhiên chỉ có thể sử dụng ma pháp sư.

Junker nhìn nhận rằng thần thuật sư cùng với ma pháp cũng không khác nhau, muốn đối phó ma pháp sư đương nhiên là phải dùng ma pháp sư. Mặc dù hẳn chính là một võ sĩ có thực lực không tầm thường nhưng cũng đến nỗi tự đại khiêu chiến hai gã thần thuật sư sạm mẽ, huống chi là một đối thủ được thần thánh kị sĩ đoàn bảo vệ nên có thể thoải mái thi triển thần thuật! Bù vào nhược điểm cận chiến, bọn họ có thể thi triển ma pháp mà không có trở ngại gì.

Đại hoàng tử cũng đã thấy thần thánh kị sĩ đoàn nhường lối cho trưởng lão đoàn, bất quá đã có thần thánh kị sĩ đoàn tới, thần điện nếu đã xuất ra thần thánh kị sĩ đoàn, phái thêm trưởng lão đoàn tham dự cũng không cảm thấy kỳ quái.

Sắc mặt Đại hoàng tử mặc dù khó nhìn nhưng cũng không để ý lắm, hắn quay sang một người bên cạnh nói nhỏ:

- Tiên sinh, thần thuật sư ta phải nhờ ngài rồi.

“Kị sĩ” kia phát ra một chuỗi thanh âm trầm thấp khó nghe, sau đó cười lạnh nói:

- Ta cũng đang muốn thử một chút uy lực của thần thuật vốn truyền kì trên đại lục, thần thuật này ta cũng mới chỉ nghe tên chứ chưa gặp bao giờ...hừ, bọn thần côn này chỉ biết giả thần giả quỷ.

Nói xong, bộ áo giáp đột nhiên rơi tán loạn trên lưng ngựa, cánh tay, phần ngực, đầu hóa thành từng mảnh nhỏ rơi xuống dưới chân, một luồng khí màu đen từ áo giáp bay ra, dường như mang theo sinh mệnh, hướng về phía xa nơi Tướng quân Junker cùng với trưởng lão đoàn giằng co nhanh chóng bay tới.

Thần hoàng tử đứng trên thành tường thấy vậy mặt mày hớn hở, hắn cười hì hì nhìn qua Đỗ Duy:

- Nhìn xem, đại ca của ta lại làm ra một hành động ngu ngốc a! Khuyết điểm của hắn chính là không có được ma pháp sư xuất sắc. Luồng khí đen kia có lẽ chính là vong linh ma pháp sư mà hai ngày trước đuổi giết chúng ta...hừ, đây cũng là ma pháp sư mạnh mẽ duy nhất mà đại ca ta mới được. Đáng tiếc là trong trường hợp này, hắn mang gã ma pháp sư này đến chính là tự tìm bất hạnh!

Quả nhiên khi luồng khí đen bay đến quảng trường đã nhanh chóng hóa thành hình người mặc áo bào toàn thân màu đen, khuôn mặt bị che dưới chiếc mũ cao, chỉ nhìn thấy một bóng ma, căn bản không nhìn thấy diện mạo thật, ngay cả bàn tay đều đeo một đôi găng tay màu đen, toàn thân đều không hở ra một chút da thịt ra bên ngoài, đúng là vong linh ma pháp sư ám toán Đỗ Duy ngày nọ nhưng bị hắn làm cho tổn thất không nhẹ.

Khí đen trên toàn thân hắn đúng là vong linh khí tiêu chuẩn, đặc thù của loại lực lượng ma pháp này có rất nhiều ma pháp sư được nhà giàu có mời về bên phía đại hoàng tử và phái bảo hoàng ngay lập tức nhận ra!

Thế nhưng vong linh khí đậm đặc, mạnh mẽ này không biết đã cắn nuốt bao nhiêu nguyên tố sinh mệnh mới tạo ra được a! Một vong linh ma pháp bị ma pháp công hội hạn chế rất nhiều khiến cho vong linh ma pháp sư rất khó tu luyện đến trình độ cao. Bởi vì người tu luyện càng cao thì cũng nói lên người giết chết sinh linh càng nhiều, hút lấy càng nhiều nguyên tố sinh mệnh để luyện chế vong linh khí!

Tới giai đoạn này rồi thì người đã không được ma pháp công hội thừa nhận là vong linh ma pháp sư hợp pháp nữa mà bị cho là tử linh hắc ma pháp sư tà ác.

Vong linh và tử linh, chỉ khác nhau một chữ thôi nhưng cũng là phân biệt chính tà!

Ma pháp sư của ma pháp công hội khi bị cho là tử linh ma pháp sư không nghi ngờ gì sẽ phải có nghĩa vụ tiêu diệt! Đây chính là quy định phải tuân thủ của bất kì ma pháp sư nào khi tham gia kiểm tra cấp bậc của ma pháp công hội.

Hơi thở của hắc ma pháp sư này mạnh mẽ như vậy khiến cho không ít ma pháp sư nghi ngờ, rất nhiều ma pháp sư mặc dù đi theo quý tộc bên phía đại hoàng tử, về mặt không nhìn được ngạc nhiên sâu sắc, con mắt nhìn chăm chăm hắc ma pháp sư kia...vong linh khí mạnh mẽ như vậy phải chăng chính là một gã tử linh ma pháp sư tà ác?!

Nhưng về mặt của hai trưởng lão của thần điện cũng không thay đổi. Nhìn hắc ma pháp sư áo đen, khuôn mặt không rõ phía trước, đột nhiên hai người cùng đồng thanh, thanh âm lúc nhanh lúc chậm như đang ngâm nga, lớn tiếng nói:

- Thần nói, tín ngưỡng ta, người sẽ có quang minh, chống lại ta, người sẽ nhận được lửa giận của ta. Theo quy luật, ta cho phép hắc ám tồn tại nhưng hắc ám vĩnh viễn không được vượt qua quang minh, nếu không sẽ nhận được trừng phạt của ta!

Một đoạn thần thuật này chính là một câu trong giáo điển của thần điện mà các tín đồ trên đại lục thường đọc, trong truyền thuyết đó chính là thánh âm được ghi lại từ chính miệng thần linh. Bây giờ khi hai gã trưởng lão dùng thanh âm trầm thấp mà thông thả đọc ra, phối hợp với vẻ mặt thần thánh của họ, còn đáng bay nhẹ nhàng mà quý dị, càng mang theo một vẻ mà ngôn ngữ không hề miêu tả được...

Sắc mặt đại hoàng tử âm trầm, nghiêng răng nói:

- Một bọn thần côn, chỉ biết giả thần giả quỷ, ra vẻ thần bí, nhưng hết lần này tới lần khác tới phá chuyện tốt của ta!

Bá tước Raymond đứng yên lặng phía sau đại hoàng tử, trong lòng vị lão thần này hiện tại đã miễn cảm thấy được một chút lo lắng cùng bất an! Để cho hắn cảm thấy bất an, còn có một chút cảm giác áp bức, kỳ thật hình như cũng không phải đến từ thần thánh kì sĩ đoàn hay trưởng lão đoàn

Mà là...

Đột nhiên Bá tước Raymond hạ ý thức quét qua chiến trường một lần, nhưng nhìn thấy không ít ma pháp sư thuộc đám quý tộc giàu có về phe đại hoàng tử. Đám ma pháp sư này cao thấp gầy béo, mỗi người một vẻ mặt khác nhau nhưng đều có ánh mắt giống nhau, phức tạp mà hoài nghi, nhìn chăm chăm vào đại hoàng tử điện hạ!

Ánh mắt này, không ngờ còn có ba phần địch ý!

Trong nháy mắt Bá tước Raymond đã hiểu rõ tất cả!

Không hay!

- Thần côn đúng là thần côn!

Hắc ma pháp sư lạnh lùng cười, hắn cười cực kì cuồng ngạo mà không kiêng kị gì. Ma pháp sư vốn không quá coi trọng thần điện, bởi vì thần thuật có vẻ cổ ra vẻ thần bí, căn bản là một loại thủ đoạn để lừa gạt. Chỉ có ma pháp mới chính thức là lực lượng duy nhất mà thần linh lưu lại. Ma pháp sư trên đại lục đại đa số đều không quá để ý người của thần điện, vị ma pháp sư này mặc dù cũng là dị loại trong đám ma pháp sư, nhưng cũng có chung quan điểm với đa số ma pháp sư khác.

Hắn vươn ra hai bàn tay, trên bao tay màu đen không tiếng động nhẹ nhàng xuất hiện hai ngọn lửa màu đen ngưng tụ hơi thở chết chóc. Hai ngọn lửa chạy qua chạy lại, còn có điện quang lóe ra, phẳng phất có từng đợt từng đợt tiếng hô hào thê lương giống như lệ quỷ không ngừng phát ra. Đây chính là tiêu chuẩn của ma pháp đen tối khi thi triển, hai gã thành viên trưởng lão đoàn đột nhiên lui về phía sau một bước, toàn thân hai người vẫn không hề xuất hiện ánh sáng gì nhưng đồng thời nhẹ nhàng thở dài.

Tiếng thở dài này mặc dù nhẹ nhàng nhưng mang theo một lực lượng thần kì, ngay lập tức truyền khắp toàn trường giống như nhẹ nhàng vang bên tai mỗi người.

Hai gã trưởng lão xuất hiện quỷ dị, cứ nhiên không tiến mà lui, điều này làm cho ma pháp sư hắc ám kia có chút ngoài ý muốn, ngọn lửa màu đen trong tay hắn càng ngày càng đậm đặc, hắn hét lớn:

- Tới đi, để cho ta xem thần thuật có bao nhiêu lợi hại!

- Thần nói, giết chóc chính là một trong mười hai tội ác, bởi vì sinh mệnh là tự do, để sinh mệnh rơi vào trong bóng tối của giết chóc chính là một tội lớn không thể tha thứ được, ta sẽ trừng phạt chúng, ma pháp sư hắc ám vĩnh viễn không thể tồn tại dưới quang minh.

Sau khi đoạn giáo điển này được đọc xong, thân hình hai trưởng lão nhanh chóng bay ra phía sau, hai người đồng thời lấy ra nửa mảnh đồ vật bằng kim loại hình thù kì dị từ trong ngực, đây là một đồ vật lúc đầu vốn nguyên vẹn nhưng sau này bị chia làm hai nửa. Hai gã trưởng lão một mặt bay nhanh về phía sau, đồng thời tay hai người từ hai bên đem hai nửa đồ vật này hợp lại làm một, ngay lập tức hình thành một chiếc gương đồng hình dáng cực kì cổ xưa!

Trên gương đồng này lúc đầu vốn chỉ là lá đồng, vậy mà khi hợp lại trên trên bề mặt lập tức hiện ra từng vòng từng vòng sóng nước, mặt nước ngay lập tức biến thành tấm gương. Hơi thở hai gã trưởng lão đột nhiên phát ra mạnh mẽ, ánh sáng thần thánh khắp toàn thân bỗng nhiên như đám mây bay ra, ánh sáng thần thánh giống công kia xòe cánh, như nước thủy chiều rót lên mặt gương mà hai người liên thủ tạo ra. Mặt kính ánh sáng bỗng bừng lên mãnh liệt, mặt kính như nước kia đột nhiên phóng ra một cột sáng cực lớn, cột ánh sáng này mạnh mẽ vô cùng, mang theo cột hơi thở thánh khiết mà cực kì cường đại trực tiếp bao phủ quanh người ma pháp sư hắc ám!

Cột ánh sáng kia mặc dù mạnh mẽ nhưng kì quái là dường như nó không kích thích lên con mắt mọi người, khiến họ nhìn vào mà lại cảm thấy hai tròng mắt rất thoải mái, dịu dàng. Chỉ là chiếc kính này vừa mới xuất hiện, thần thánh kì sĩ đoàn hai bên đã giơ cao trường kiếm, dùng âm thanh thành kính kêu lên:

- Thần kính Sindra!

- Thần kính Sindra!

Mấy trăm thần thánh kì sĩ cũng kêu lên khiến cho thanh âm truyền khắp toàn trường! Lực ảnh hưởng của quang minh thần điện trên đại lục cực kì lớn, trong giáo điển có miêu tả sáng thế thần linh khi ở lại nhân gian đã lưu lại không ít thần khí pháp bảo, trong đó “thần kính Sindra” này chính là một trong số ít thần khí được bảo tồn nguyên vẹn trong thần điện, nghe nói chính là bảo vật thần kì mà thần linh tự tay để lại nhân gian.

Trên đại lục còn có thần thoại truyền thuyết kể rằng khi thế giới mới được sáng tạo ra, mặt trăng, mặt trời đều do thần linh sáng tạo ra, nhưng ánh sáng mặt trời vô cùng nóng bức, mạnh mẽ, mà ánh trăng lại quá mức lạnh lùng, âm u. Hai loại này đều bị thần linh cho rằng không thích hợp để cho ma pháp sư hắc ám bại lộ nguyên hình chính thức. Vì đền bù sai lầm khi sáng tạo ra thế giới này, thần linh đã tổn không ít thần lực của mình, tụ tập ánh sáng mặt trời, mặt trăng cùng với nhau, đây mới là thứ thần linh cho rằng thích hợp nhất để diệt trừ ma pháp sư hắc ám.

Sau đó, vì để ánh sáng quang minh đó tồn tại, thần linh đã dùng một chút đồ vật để làm dụng cụ trung hòa. Trong truyền thuyết thần linh dùng rất nhiều tài liệu, các loại thủy tinh, bảo thạch đều không hài lòng, cuối cùng mới nghĩ ra được một thứ thích hợp: nước!

Nước có thể phản chiếu ánh sáng, đồng thời còn có thể hấp thụ ánh sáng, Vì vậy thần linh bèn dùng nước để làm một chiếc gương dùng để chứa đựng ánh sáng thích hợp nhất để tiêu diệt ma pháp sư hắc ám tại nhân gian. Nhưng vì nước là vật chất quá mức mềm mại, thần linh gỡ xuống một mảnh áo giáp của chính mình để cố định. Vì vậy chiếc gương đồng này chính là một mảnh áo giáp trên người thần linh, mà mặt gương phía trên chính là “ánh sáng để tiêu diệt ma pháp sư hắc ám”, đây chính là một trong những thần khí cực mạnh trong truyền thuyết để chống lại lực lượng ma pháp sư hắc ám. Thần linh tổng cộng để lại ba thần khí cho người phát ngôn của mình tại nhân gian- Quang minh thần điện.

Đương nhiên thần thoại xưa này lúc Đỗ Duy năm tuổi đã đọc qua. Giáo điển của thần điện hắn đã đọc nhiều

lần, thậm chí rất nhiều đoạn thất lạc cũng có thể tìm ra. Hẳn cho rằng thần thoại xưa trong giáo điển này cùng với “kinh thánh” của kiếp trước đều là một loại tuyên truyền tốt nhất để tẩy não giáo đồ.

Chỉ có điều hôm nay thần kính Sindra cư nhiên được thần điện đưa ra!

Thần kính Sindra này đúng là bảo vật mạnh mẽ để xua tan lực lượng ma pháp sư hắc ám, nhưng nếu muốn sử dụng cũng phải có được thần lực mạnh vô cùng, nghe nói chỉ có mỗi đời giáo tông mới có phương pháp học tập loại thần thuật cao thâm này, để có thể sử dụng ba món thần khí kia.

Nhưng hôm nay thần kính Sindra được đem ra trong tay hai gã thành viên trưởng lão đoàn, mặc dù không phải chân chính có thể “tịnh hóa” uy lực của ma pháp sư hắc ám ma pháp sư này, nhưng khi ánh sáng của chiếc gương chiếu tới, toàn thân ma pháp sư hắc ám ma pháp sư xuất hiện một cảnh tượng kì dị.

Chỉ thấy vong linh khí màu đen bao phủ quanh người hắn được ngưng tụ lại gần như là thực thể, dưới ánh sáng rọi tới, cả người hắn như là đứng trong một tảng đá màu đen. Cảnh tượng kì dị này bình thường thật khó thấy được nhưng dưới tác dụng của thần kính Sindra, vong linh khí này mới không thể ẩn nấp.

189. Chương 158: Rất...rất...

Hơi thở đen tối quanh thân ma pháp sư hắc ám này đã ngưng tụ đến mức trở thành thực thể! Như vậy có thể biết được nếu là vong linh ma pháp sư tu luyện bình thường tuyệt đối không thể đạt tới mức này! Mà muốn đạt đến mức độ có thể ngưng tụ hơi thở tử vong trở thành thực thể, không cần nghĩ cũng biết đó là kết quả của việc hấp thụ cực nhiều nguyên tố sinh mệnh! Kết quả việc này chính là hút lấy không biết bao nhiêu linh hồn sinh linh luyện chế thành vong linh khí!

Nếu như mới vừa rồi đám ma pháp sư mới chỉ hoài nghi tên ma pháp sư của đại hoàng tử là tử linh ma pháp sư tà ác thì bây giờ dưới sự chiếu rọi của thần kính Sindra, họ đã tuyệt đối có thể khẳng định!

Ma pháp sư hắc ám tất nhiên cũng đã nghe qua danh tiếng của thần kính Sindra, nhưng dưới ánh sáng mà hai gã trưởng lão cùng nhau phát ra, với khoảng cách gần như vậy hắn cũng không thể né tránh. Chỉ chớp lát sau, toàn trường lâm vào một mảnh yên tĩnh ngán ngùi, rất nhanh sau đó liên tiếp bùng nổ ra có kích động, phản nộ, thống hận, khinh khỗ, các loại tiếng hét thì nhau phát ra.

- Tử linh ma pháp sư, tên này đúng là một tử linh ma pháp sư!
- Tử linh ma pháp sư tà ác! Nhanh gọi ma pháp sư chấp pháp đội!
- Ma pháp sư hắc ám tà ác, tiêu diệt hắn!
- Giết hắn! Giết hắn đi! Giải phóng những linh hồn bị hắn giam cầm, luyện hóa!
- Giết! Giết!..

Từng đợt từng đợt quát tháo, rất nhanh từ các nhà quý tộc giàu có bên phía đại hoàng tử truyền ra, nói những lời này không có một ngoại lệ mà tất cả đều là ma pháp sư!

Ma pháp sư bên phía đại hoàng tử lúc này đột nhiên toàn bộ quay lưng lại! Trong nháy mắt có bảy tám gã ma pháp sư cấp bậc khác nhau từ phía đại hoàng tử bay ra đứng trên quảng trường, lạnh lùng nhìn tên ma pháp sư hắc ám kia, địch ý trong mắt cùng với thống hận từ nội tâm phát ra không chút che giấu nào!

Đại hoàng tử ngay lập tức ngăn người, hẳn dù sao cũng không phải kẻ ngu, vừa suy nghĩ đã hiểu được nguyên nhân trong đó, chỉ là hắn thật sự không nghĩ tới ma pháp sư được đám quý tộc của mình cung phụng lâu như vậy nói trở mặt là trở mặt, không để ý tới mình một chút nào! Trong phút chốc đám ma pháp sư thủ hạ của quý tộc bên mình không còn một người! Chỉ một tên tử linh ma pháp sư cũng đủ để toàn bộ bọn người kia chuyển sang đối địch với mình sao?

Biến đổi trong nháy mắt này đủ để cho Đại hoàng tử biến sắc, hắn tức thời mắng to, nói:

- Các người...các người làm cái gì vậy!

Đám ma pháp sư được quý tộc chiêu lãm phần lớn đều là trung cấp, bọn chúng ngày thường ăn uống của mình, vậy mà nói phản là phản, một chút đường sống cũng không để lại! Lòng lang dạ sói! Đúng là lòng lang dạ sói!

Ngay cả kẻ bị Rafael pháp sư của Ma pháp công hội vốn vẫn trầm mặc thậm chí khi Gandalf giả mạo rời đi giờ phút này cũng phá tan sự im lặng của mình, chậm rãi đi tới giữa quảng trường.

- Điều lệnh cấp S của ma pháp công hội! Hề là ma pháp sư ghi tên trong ma pháp công hội, phải chấp hành nghĩa vụ tiêu diệt tử linh ma pháp sư vô điều kiện! Đây là thiết luật thứ nhất của ma pháp công hội, trong bất cứ thời gian, tình huống nào đều phải ưu tiên làm trước, đây là điều lệnh cao nhất! Nếu ma pháp sư nào làm trái lời thề mà không tuân theo điều lệnh này...

Raphael ma pháp sư vẻ mặt lạnh lùng, lớn tiếng tuyên bố, mấy tên trung cấp ma pháp sư lúc đầu vẫn ở bên phía Đại hoàng tử cùng lớn tiếng trả lời nốt nửa câu còn lại, mà nội dung của câu này khiến Đại hoàng tử nghe xong giống như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu!

Bởi vì nửa câu cuối là:

- Nếu ma pháp sư nào làm trái lời thề sẽ bị mọi người hủy bỏ tư cách làm ma pháp sư, trở thành phản đồ của ma pháp công hội, phải chịu một trăm lễ chín ngày đuổi giết của ma pháp sư chấp pháp đội!

Một câu nói này từ bảy tám gã ma pháp sư phản bội cùng nói ra khiến thân thể Đại hoàng tử trong phút chốc run lên. Tâm tình hắn đã gần như rơi xuống đáy vực, thậm chí suýt nữa không nhận được kêu lên:

- Đây là điều lệ gì!! Tại sao ta không được biết!!!

Đây là điều lệ gì chứ? Các điều lệ trong Ma pháp công hội ta đều biết, sao ta lại không biết trong Ma pháp công hội còn một điều lệ như vậy chứ!

Thiết luật đầu tiên? Pháp lệnh có quyền ưu tiên? Là điều lệnh cao nhất? Đó là nói Ma pháp công hội hạ lệnh, dưới bất kì tình huống nào, chỉ cần gặp được tử linh ma pháp sư, bất kể người là kẻ dưới tay ai hay có chuyện quan trọng gì đều phải bỏ qua, dốc hết sức tiêu diệt tử linh ma pháp sư tà ác mà người gặp được!

Nếu như chống lại sẽ đánh mất thân phận ma pháp sư?! Đây chính là thứ ma pháp sư cho rằng quý giá như tính mạng a!

Còn có...chịu ma pháp sư chấp pháp đội đuổi giết một trăm lễ chín ngày?

Nói cách khác, ma pháp sư chấp pháp đội coi ma pháp sư không tuân thủ điều lệ là ma pháp sư phản nghịch phải đuổi giết, còn đuổi giết một trăm lễ chín ngày, nếu như người vượt qua được sẽ giữ được một cái mạng, còn không...chỉ có chết!

Ma pháp sư chấp pháp đội có lẽ là lực lượng duy nhất mà ma pháp sư kiêng kỵ trên Rowland đại lục! Không kể những nhân vật mang tính truyền kì, chưa có bất kì ma pháp sư nào dám nói mình có thể tránh được sự đuổi giết của ma pháp sư chấp pháp đội. Một trăm lễ chín ngày? Chỉ sợ kiên trì được mười ngày thôi đã không đơn giản rồi!

Đây không nghi ngờ gì chính là việc tuyên bố tử hình a!!

Một thiết luật như vậy sao không khiến ma pháp sư bỏ qua đám quý tộc cung phụng mình mà thoát ra ngoài?!

Đứng trên thành tường phía xa, Thần hoàng tử đã sớm cấp cho mình một cái Ứng nhân thuật, thấy được mỗi biến hóa trên mặt hoàng huynh mình phía xa, nhìn Đại hoàng tử vừa sợ vừa giận, Thần hoàng tử đột nhiên cười ha hả, hắn tiện tay tạo ra một cái phong hệ ma pháp đem lời nói của mình theo gió truyền tới bên cạnh Đại hoàng tử :

- Anh trai của ta...đây là thiết luật đầu tiên, là luật cấm cấp cao nhất của Ma pháp công hội! Mỗi ma pháp sư sau khi nhận huy chương thể hiện cấp bậc ma pháp, đều phải dùng lời thề ma pháp khắc lên huy chương của chính mình! Lời thề này được ma pháp gia trì, như vậy không thể xóa bỏ hay thay đổi, nếu không, cho dù người đang ở chân trời góc bể gặp phải tử linh ma pháp sư mà không chống lại, như vậy là người phản

lại lời thề, ma pháp ẩn kí sẽ có phản ứng, Ma pháp công hội lập tức biết được lời thề của người đã bị vi phạm!

Thanh âm Thần hoàng tử cực kì vui vẻ, sau đó tiếng cười lớn từ đằng xa truyền tới:

- Anh trai thân ái của ta, cấm luật tối cao này còn có một đặc tính, lúc đầu ta vẫn cho là một đặc tính cực kì nhảm chán, vô dụng, đó là ma pháp sư sở hữu lời thề sẽ phải giữ bí mật lời thề của mình, trừ khi đến lúc phải đối mặt với tử linh ma pháp sư còn bình thường không được tuyên truyền ra ngoài! Hơn nữa chỉ có ma pháp sư biết, người bình thường đều không biết gì! Ha ha ha ha ha ha....

Đại hoàng tử tức giận đến mức suýt hộc máu tại chỗ, trừng mắt nhìn em mình trên tường thành.

- Anh trai thân ái...ta chỉ biết ma pháp mà không biết vũ kĩ, cho nên ta đã sớm khảo hạch cấp bậc ma pháp sư! Ta có biết lời thề này...hơn nữa, hôm nay ta còn phải nói với người một việc!

Dường như cố ý dừng lại một chút, sau đó giọng nói tràn đầy đùa cợt của Thần hoàng tử từ phía xa truyền đến:

- Cũng có lúc giết người cũng không cần phải tự tay cầm kiếm! Cho dù quy định là vô dụng, chỉ cần dùng hợp lí cũng có thể giúp người giết người!

Phốc!

Đại hoàng tử dường như tức giận quá mức, một ngụm máu tươi tức thì phun ra, người ở trên lưng ngựa lão đảo muốn ngã.

Ánh mắt Thần hoàng tử hiện lên một tia lạnh lùng, sau đó liếc nhìn Đỗ Duy thở dài, sau đó cười khổ nói:

- Tốt rồi, đây chính là chiêu bài để lại của ta, bất quá bây giờ còn có một chuyện phiền phức, ta cũng là ma pháp sư từng phát ra lời thề kia. Nếu như ta vi phạm, ma pháp sư chấp pháp đội chỉ nhận điều lệ chứ không nhận người. Bọn quái vật này được sinh ra trong thời đại của Aragon, chỉ nhận điều lệ, nếu như vi phạm điều lệ chủ tịch Ma pháp công hội cũng không cứu được ta. Dù cho ta có là hoàng đế của đế quốc bọn quái vật này cũng nhất định phải tới giết ta. Cho nên bây giờ ta cũng phải xuống chiến đấu với ma pháp sư hắc ám kia rồi.

Nhìn Thần hoàng tử cố ý cười khổ, lòng Đỗ Duy bỗng nhiên thấy phát lạnh!

Xảo diệu lợi dụng một cái bí mật không coi là bí mật, chỉ có điều vừa đúng là Đại hoàng tử không biết mà thôi. Cố ý tạo hiện trường, khéo léo dẫn ma pháp sư hắc ám dưới tay Đại hoàng tử, khiến cho đám ma pháp sư dưới tay Đại hoàng tử toàn bộ phản lại!

Trí tuệ như vậy...vị Thần hoàng tử này...còn có lá bài nào nữa hay không?!

Đỗ Duy đột nhiên lắc lắc đầu, thấp giọng nói:

- Thần hoàng tử...vậy thì hai thành viên trưởng lão đoàn cảm thần kính Sindra thì sao...

- Ủm, người rất thông minh, đoán cũng không sai lắm!

Thần hoàng tử lập tức thừa nhận:

- Hai trưởng lão kia một người am hiểu khôi phục thuật, một người am hiểu thần thuật hệ phụ trợ, đều không có biết bất cứ thần thuật hệ chiến đấu nào, ta dùng bọn họ chính là để dẫn tên ma pháp sư hắc ám của anh ta đi ra! Bất quá cũng may là có người, bởi vì ta cũng không nghĩ ra dưới tay hắn còn có kẻ dưới tay là cường giả không kém hơn Gandalf là mấy, may là người khiến tên kia chạy mất, không thì nếu anh ta có tên áo xanh kia thì hắn sẽ không để tên ma pháp sư hắc ám kia xuất chiến khiến lá bài này của ta cũng trở nên vô dụng...

Thần hoàng tử lại nhỏ giọng nói:

- Thần điện không phải lũ ngốc, không phải vì giúp ta mà đem năm trăm thần thánh kĩ sĩ đoàn đi chịu chết, hơn nữa càng không thể vì giúp ta mà đem thực lực mạnh mẽ thật sự của trưởng lão đoàn bại lộ ra...Bất quá, dù sao ta cũng không cần bọn họ thực sự phản ra trưởng lão đoàn tới chiến đấu, chỉ cần lộ mặt ra diễn kịch thôi cũng để cho ông anh thân ái của ta rút lui...

Sau đó Thần hoàng tử vỗ vỗ áo bào, thân thể bay lên bầu trời, nhẹ nhàng bay về phía tên ma pháp sư hắc ám kia...

Không nghi ngờ là Thần hoàng tử sẽ đánh một trận rất nhẹ nhàng. Bởi vì tên ma pháp sư hắc ám này không phải là Gandalf... Gandalf thật hay giả cũng mạnh hơn tên xui xẻo này nhiều.

Mà đối mặt với một ma pháp sư cấp tám, hơn nữa có bảy tám trung cấp ma pháp sư, còn có một gã Thần hoàng tử...

Mặt Đỗ Duy không chút thay đổi, nhìn tình thế mạnh yếu rõ ràng mà thở dài, cười khổ nói:

- Đại hoàng tử thì thật quá ngốc nghếch khờ khạo mà Thần hoàng tử lại quá thông minh, cứ thế này mà đánh nhau nhất định sẽ rất lắm trò đây...

190. Chương 159: Ân Sâu

Càng hướng chi tử linh khí của hắc mặc dù mãnh liệt nhưng cũng chỉ có bản lĩnh quen tay nhất là gọi về tử linh sinh vật đã luyện chế. Nhưng lúc trước cùng Đỗ Duy đánh một trận, rơi vào âm mưu của Đỗ Duy, mạnh mẽ nhất là rồng xương đã bị giết chết, tử linh hắc kỳ sĩ cùng với binh lính bộ xương khô dưới tay cũng đã tổn thất cực lớn khiến hắc mất đi chỗ dựa rất lớn.

Kì thật hắc cũng quá xui xẻo, tử linh ma pháp sư và vong linh ma pháp sư vốn chỉ khác nhau một chữ. Hắc vốn là ma pháp sư, đương nhiên cũng biết thiết luật cao nhất của Ma pháp công hội, nhưng tử linh khí của hắc được dấu diếm rất kĩ, mặc dù sử dụng hắc ma pháp nhưng chỉ cần hắc không bộc lộ quá nhiều thực lực thì người khác cũng chỉ nghĩ hắc là vong linh ma pháp sư hợp pháp, không thể biết được bộ mặt thật của hắc. Chỉ là Thần hoàng tử câu kết với thần điện mới đem ra thần kính Sindra thì lúc này mới biết được bộ mặt của hắc.

Vị ma pháp sư áo bào trắng tám cấp Raphael là một trong những đệ tử của Gandalf đã thể hiện thực lực mạnh mẽ của lão, hơn nữa còn có một đồng trung cấp ma pháp sư vây công, tà ác ma pháp sư này cũng đã thi triển một loại ma pháp mạnh mẽ là hắc ám cắn nuốt, nhưng chung quanh là đông đảo địch nhân cùng nhau sử dụng nào là thủy hệ, phong hệ, hỏa hệ...dưới các loại liên thủ công kích hoặc yếu hoặc mạnh đã nhanh chóng phá vỡ kết giới phòng ngự của hắc. Hơn nữa vị ma pháp sư áo trắng Raphael này còn lấy ra thủy tinh cầu của mình, dùng thủy nguyên tố thuần túy cùng với tử linh khí của hắc ma pháp sư cứng đối cứng một lúc, cuối cùng đến lúc cả hai bên đều đã có tổn thất nhất định thì hắc ma pháp sư đã vô lực chống đỡ oanh kích của đông đảo trung cấp ma pháp sư chung quanh mà hóa thành tro bụi.

Ma trượng của hắc cũng bị một luồng ánh sáng ma pháp đánh nát bấy. Chỉ là trước khi chết, ma trượng bằng xương trắng nát bấy phát ra một luồng sương mù màu trắng, có ma pháp sư không phát hiện được nên tới gần, không cẩn thận dính phải luồng khí trắng kia ngay lập tức máu trong cơ thể bị hút sạch.

Kéo theo hai tên quý xui xẻo, hắc ma pháp sư kia không cam lòng kêu lên thảm thiết, cuối cùng xong đời.

Sau khi các loại các dạng ánh sáng ma pháp nổ mạnh, tử linh khí mà gã tử linh ma pháp sư khổ luyện ra, cũng không biết đã hút được bao nhiêu sinh mệnh nguyên tố của sinh linh, sau khi nổ mạnh đột nhiên bay ra bốn phía. Mất đi sự ngưng tụ của chủ nhân, tử linh khí bay khắp quảng trường, hễ là người dưới sự bao trùm của tử linh khí, trong nháy mắt toàn thân không tự chủ được cảm thấy rét lạnh, phảng phất nghe thấy tiếng kêu thê thảm của vong linh từ sâu trong linh hồn, trong miệng cảm thấy đắng ngắt, dường như cảm giác được hơi thở chết chóc...

May là tử linh khí chỉ mang đến sợ hãi cùng với hơi thở chết chóc nhưng thực sự không khiến thân thể tổn thương. Sau khi theo gió bay tứ tung, hơn nửa số tử linh khí bay lên bầu trời, nhưng dưới ánh sáng ma pháp trận cực lớn của đế đô, trong nháy mắt đã bị ma pháp trận trong bầu trời đế đô hấp thụ toàn bộ, cuối cùng biến mất không thấy nữa.

Trong suốt quá trình, Thần hoàng tử chỉ là giả vờ tiện tay thi triển hai cái phong nhận cấp thấp cho có vẻ chính mình chưa làm trái lời thề, mắt thấy đại cục đã định cũng đi trở về.

Sau khi Đại hoàng tử học máu, trở mắt nhìn thấy nhiều ma pháp sư như vậy vây công đánh chết cao thủ ma pháp mạnh nhất dưới tay mình, lại nhìn thấy ông em của mình bình yên về tới thành tường hoàng cung sắc mặt lại càng trắng bệch. Bá tước Raymond phía sau sắc mặt lại càng âm trầm, cục diện hôm nay đã biến lại tiếp tục biến, hoàng tử Thần kia lại giở cả trăm trò khác nhau.

Xem ra...

Suy đoán đám trung cấp ma pháp sư bên phía Đại hoàng tử cùng liên thủ đánh chết người của Đại hoàng tử, tất nhiên sẽ không lại trở về bên cạnh hắn. Đám ma pháp sư nhìn nhau vài lần, một người trong đó được mọi người cho phép dứt khoát đi theo pháp sư Raphael, yên lặng đứng ở một bên quảng trường.

Không chỉ có Đại hoàng tử tức giận đến học máu, ngay cả đám quý tộc giàu có ngày thường đã tốn vô số tiền bạc cùng công sức để mời đám ma pháp sư này cũng tức giận đến mức chảy máu trong lòng. Toàn thân trên dưới của đám ma pháp sư này đều là vô số của cải của mình, hôm nay việc tới trước mắt đám hỗn đản này nói phản là phản...trong lúc nhất thời trong lòng các vị quý tộc tuôn ra vô số lời nguyền rủa ác độc, cũng không cần kể ra chi tiết làm gì.

May là thần thánh kỳ sĩ đoàn vốn vẫn mắt hổ nhìn chằm chằm nhưng bây giờ lại chỉ đợi ở một bên quảng trường cùng mấy trăm người của tướng quân Junker giằng co nhưng không hề nóng lòng xông vào quảng trường. Hai gã thành viên trưởng lão đoàn sau khi lui về để kỳ sĩ đoàn bảo vệ, người của thần điện nhưng dường như đang đợi cái gì đó, cứ đứng trên quảng trường như vậy đánh cũng không đánh, đi cũng không đi, cứ như vậy giằng co.

- Điện hạ.

Bá tước Raymond giờ phút này trong lòng đã bất mãn đối với Đại hoàng tử nhưng cũng biết mọi người bây giờ đã ngồi chung một thuyền, đề xuống bất mãn trong lòng kiến nghị nói:

- Bây giờ ưu thế trên quảng trường của chúng ta đã bị tước yếu đi, tướng quân Junker vẫn còn không ít nhân mã trong thành, bây giờ phái người tập hợp lại tập trung đánh chiếm hoàng cung mới có lối thoát!

Đại hoàng tử thở dài một tiếng:

- Truyền lệnh đi!

Một vạn cảnh vệ quân tại phòng Trị an trong đế đô đã sớm bị điều tới bên cạnh Ma pháp công hội tại phía đông thành. Phòng Trị an đã bị phản quân chiếm cứ, từng lệnh từng lệnh của trưởng quan phòng Trị an thống lĩnh Sarke được truyền tới tay cảnh vệ quân của phòng Trị an, để bọn họ phải đóng quân tại chỗ không được phép di động một bước. Mà một vạn cảnh vệ quân trị an vốn được điều đi giám sát tại thành đông, trước khi chính biến đã bị ba nghìn thành vệ quân trang bị đầy đủ dưới quyền tướng quân Junker vững vàng giám thị một chỗ.

Phản quân của Junker sư đoàn thứ hai của thành vệ quân quân lực tổng cộng có hai vạn, bây giờ bố trí khoảng ba nghìn người bảo vệ thành (dù sao đế đô là thành trì quá lớn, ba nghìn người đứng là không cách nào giám xuống được nữa, mặc dù ma pháp trận đã mở ra, không cần lo lắng có quân đội trung thành với vua từ ngoài thành chạy vào nhưng lại phải phòng ngừa có người từ trong thành lao ra). Các nơi khác trong thành, lúc chính biến vì phòng ngừa hỗn loạn đã bố trí ba nghìn người phân tán ra còn trên quảng trường đã tập trung hơn một vạn người.

Mà ba nghìn cảnh vệ quân giám sát phòng Trị an có thể nói là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, dù sao số lượng một vạn cảnh vệ quân không phải nhỏ, may là tướng quân Raymond đã hiến kế giúp Đại hoàng tử, trước một bước khống chế thống lĩnh Sarke của phòng Trị an lúc này mới khiến cho một vạn cảnh vệ quân liên tiếp nhận được nghiêm lệnh, chỉ có thể án binh bất động.

Trong lúc này tại phía đông thành, một hồi chiến đấu trên quảng trường trung tâm của đế đô tự nhiên có động tĩnh truyền đến, cảnh vệ quân không phải ngu ngốc, quá nửa là đã đoán ra trên quảng trường đã xảy ra việc lớn. Chỉ là thống lĩnh Sarke là thủ trưởng trên đầu mình đã ra lệnh không được phép manh động, chung quanh còn có ba nghìn thành vệ quân nhìn chằm chằm.

Cảnh vệ quân của đế đô bất kể sét về tố chất hay về trang bị khí giới so với thành vệ quân đều thấp hơn một bậc, dù sao bọn họ chỉ cùng loại với lực lượng “cảnh sát” của Đỗ Duy ở kiếp trước, không thể so sánh

với quân đội chính quy được. Nhưng con số một vạn cũng không thể khinh thường, giờ phút này mang theo mệnh lệnh của cấp trên tập kết tại phía đông thành, cách tổng bộ của Ma pháp công hội một chút, chung quanh một quảng trường có vòi phun nước, một vạn người sắp xếp đội hình chỉnh đốn tập kết, căng thẳng giăng co với thành vệ quân.

Tuy nhiên ý định của Đại hoàng tử là sau khi khống chế được tướng quân Sarke của phòng Trị an sẽ yêu cầu hãn hạ lệnh cảnh bị quân buông vũ khí đầu hàng thành vệ quân, nhưng bá tước Raymond ngay từ đầu đã kiên quyết phản đối cách làm này, bởi vì đây không phải thời kì bình thường, trong quá trình một vạn người này buông vũ khí, đối phương lại không nghe lời, một khi xảy ra hỗn loạn, một vạn người này loạn lên sẽ tổn không ít công sức. Cách tốt nhất là an toàn là để cho bọn họ án binh bất động trong lúc chính biến, không khiến mình có thêm phiền phức thì sau khi chính biến xong, tất cả sẽ lại đầu vào đấy.

Sự thật chứng minh cách làm của bá tước Raymond là chính xác, bởi vì cảnh bị quân của phòng Trị an không phải ngu ngốc, nhìn thành vệ quân chung quanh, còn có hoàng cung chung tâm của đế đô mơ hồ truyền đến tiếng chém giết, còn có tiếng nổ mạnh khi ma pháp va chạm, vị trưởng quan thông minh này đã sớm đoán ra xảy ra chuyện gì rồi. Vào thời điểm này, thống lĩnh Sarke ra lệnh án binh bất động bọn họ còn có thể tuân theo, nhưng nếu như thống lĩnh Sarke hạ lệnh cho bọn họ buông vũ khí, hướng về phía thành vệ quân đầu hàng, như vậy trưởng quan mang theo đội ngũ này, nói không chừng chỉ có thể kháng mệnh thôi!

Chính biến! Đây là chính biến a! Loại chuyện như thế này, ai biết sau khi mình buông vũ khí đầu hàng, đối phương có gươm dao lên chém người của mình hay không? Án binh bất động thì có thể, nhưng muốn chính mình đầu hàng, đem mạng giao cho đối phương...đây là tuyệt đối không thể.

Bá tước Raymond được sự đồng ý của Đại hoàng tử, lập tức phái người truyền lệnh xuống, tập kết nhân mã của thành vệ quân làm phản trong thành, tình huống hiện tại có thể tạm thời bỏ qua việc khống chế nhiều loạn trong thành...loạn thì để loạn! Chỉ cần trên tường thành có người của mình bảo vệ thành tường, trong thành cứ thoải mái loạn đi! Trước mắt một hơi đánh chiếm hoàng cung mới là đúng đắn.

Người truyền lệnh đi xuống, rất nhanh đã đi khắp tòa thành từng tiểu đội phản quân của thành vệ quân trước đây được điều đi phân tán khắp đế đô trấn áp cục diện, giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, cuối cùng tập hợp được khoảng hai ngàn người hướng về phía quảng trường trung tâm chạy đi.

- Loạn...loạn rồi...

Thở dài, tướng quân Sarke đóng cửa sổ lại, vị trưởng quan cấp cao nhất phòng Trị an giờ phút này vẻ mặt chán nản. Phòng Trị an sau khi bị đối phương đánh lên chiếm được, hãn đã được phản quân “mời” đến một căn phòng trong phòng Trị an. Chỉ có điều đối phương lại mang theo một bộ công tay ở trong phòng giam của phòng Trị an vốn dành cho phạm nhân công vào tay vị thống lĩnh phòng Trị an này.

Nghi thức khánh điển trên quảng trường trung tâm bị biến thành sự kiện đẫm máu của ngày chính biến, đã sớm có thị dân chạy trốn ra, các loại tin tức kinh khủng truyền khắp nơi, đế đô đã hoàn toàn hỗn loạn. Đương nhiên cũng có không ít bọn lưu manh thừa dịp hỗn loạn mà cướp giật, trên ngã tư đường người ngã ngựa đổ, nhà nhà đều đóng chặt cửa nhưng cũng có không ít loạn dân thừa dịp khắp nơi cướp bóc, phá cửa của cướp của phóng hỏa giết người...

Nghe tiếng hỗn loạn truyền đến từ ngã tư đường, trong lòng tướng quân Sarke như chảy máu, lúc đầu hãn vốn là trưởng quan cao nhất phụ trách bảo vệ an ninh, giờ phút này nghe bên ngoài đại loạn, hãn sao có thể không đau lòng?

Phòng Trị an đã bị hơn một ngàn phản quân chiếm cứ, quân đội của phòng Trị an đều cũng ở bên ngoài, hơn mười đội để lại trong phòng Trị an đã sớm bị bức khí giới, nhân viên văn phòng khác cũng đã sớm bị giam trong mấy phòng lớn. Cũng may thống lĩnh Sarke dù sao cũng có cấp bậc cao nhất, phản quân ưu đãi nên hãn được giam một mình trong một phòng trên lầu.

Đội trưởng đám phản quân, tên võ sĩ mang theo vẻ mặt lạnh lùng này ngồi trên một cái ghế đối diện thống lĩnh Sarke, trong tay tùy ý chơi đùa một thanh đoản kiếm sáng quắc, ngoài cửa có hai gã phản quân vũ trang toàn thân canh giữ.

- Thống lĩnh đại nhân, hay là ngài ngồi xuống đi.

Đội trưởng đám phản quân này có đôi mắt lạnh lùng, từ phía sau nhìn thống lĩnh Sarke đang liên tục lo lắng.

Thống lĩnh Sarke mặc dù đúng là xuất thân quý tộc, nhưng chỉ là tước vị nam tước, một thân dũng khí giờ phút này đã không còn một chút, thở dài, nhỏ giọng nói:

- Ta cũng chỉ có thể ngồi ở chỗ này thôi, nếu không còn có thể làm gì. Hừ!

Đội trưởng đám phản quân mỉm cười:

- Thống lĩnh Sarke, ta nhớ rõ tước vị của ngài là nam tước, cũng chính là bệ hạ phong thưởng, đúng không? Lúc này trên quảng trường, Đại hoàng tử chắc là đã bức cung thành công rồi. Chẳng lẽ ngài vì vậy mà thương cảm sao?

Vẻ mặt Sarke đột nhiên biến đổi, vẻ xấu hổ hiện lên trên mặt, không khỏi tức giận, lớn tiếng nói:

- Người nói lời này là để sỉ nhục ta sao? Không sai, trong lòng ta bây giờ cảm thấy cực kỳ xấu hổ! Ta được bệ hạ tín nhiệm quản lý phòng Trị an! Bây giờ bệ hạ bị bức cung, ta nhưng chỉ có thể ngồi ở chỗ này bị các người ức hiếp không thể vì bệ hạ giết địch, bớt đi ưu phiền, ta...ta...ta thẹn với bệ hạ! Thẹn với lương tâm chính mình! Ta là một kẻ tội nghiệt nhưng người cũng không cần dùng lời lẽ như vậy để kích thích ta!

Đội trưởng phản quân này nhìn thống lĩnh Sarke trong chốc lát, đột nhiên ánh mắt biến đổi, giọng nói bỗng nhiên ôn hòa ba phần, thản nhiên cười:

- Kì thật ngài không nên như thế, đại đa số người trên đời này đều là sợ chết, đây cũng không phải là cái gì đáng xấu hổ mà là thiên tính con người. Ngài ở dưới đao của ta, vạn bất đắc dĩ, cũng không thể coi ngài làm sai, càng huống chi ngài còn có vợ con, cho dù ngài không để ý đến chính mình, cũng nên vì người nhà mà lo lắng. Điểm này, ta có thể hiểu được.

Thống lĩnh Sarke ngẩn ra, ngoài ý muốn một chút nhìn đội trưởng phản quân trước mặt, trong lòng cũng đoán không ra người kia tại sao đột nhiên nói thay mình những lời này.

Lúc này đột nhiên đường lớn ở phía cửa sổ truyền đến tiếng bước chân dồn dập mà chỉnh tề. Hai người trong phòng đều có kinh nghiệm phong phú, lập tức nghe ra đây là đại đội quân chính quy đang cấp tốc chạy đi.

Sarke cùng với đội trưởng phản quân sắc mặt đồng thời biến đổi, cùng đi tới phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Từ trên nhìn xuống, cách cửa sổ không xa trên một ngã tư đường, một đội phản quân khoảng hơn hai trăm người đang chạy nhanh hướng về phía quảng trường trung tâm của hoàng thành. Nhóm phản quân này chính là được bá tước Raymond phái người truyền lệnh xuống tập hợp tại quảng trường trung tâm.

Sarke không biết, chỉ thở dài nói:

- Ai, lại thêm một đội...bây giờ trên quảng trường, Đại hoàng tử sợ rằng đã đắc ý rồi. Hừ...chỉ sợ không đến ba ngày nữa hắn sẽ đăng cơ làm hoàng đế mới.

Đội trưởng phản quân kia nhìn đội nhân mã phía xa, vẻ mặt không ngờ lại rất bình tĩnh, chỉ là ánh mắt có chút phức tạp.

Một lát sau, trên mặt đội trưởng phản quân đột nhiên lộ ra nụ cười kì quái, dường như đang lẩm bẩm:

- Ủm, không sai biệt lắm, xem ra kế hoạch của điện hạ đã thành công.

Nói xong, trên mặt hắn đột nhiên lộ ra một loại thần thái bay bổng cùng với vẻ trầm tĩnh, lạnh lùng vừa rồi hoàn toàn tương phản, hắn ngẩng mặt lên nhìn thống lĩnh Sarke dùng giọng nói kì quái nói:

- Thống lĩnh Sarke, nam tước đại nhân! Ta hỏi ngài, ngài có đúng là thật lòng trung thành với hoàng đế bệ hạ không!

- Người nói cái gì?

Nụ cười trên mặt đội trưởng phản quân này cao thâm khó lường, đột nhiên bước đến bên người Sarke, từ trong ngực lấy ra chìa khóa mở còng tay trên tay Sarke, nhỏ giọng nói:

- Ta hỏi ngươi, ngươi có còn trung thành với bệ hạ không! Có muốn dốc sức vì bệ hạ tiêu diệt phản loạn!

- Ngươi...ngươi...ngươi...

Lúc này trong lòng Sarke cực kì rung động, sau khi còng tay mở ra, ngón tay hần run rẩy chỉ vào mặt đội trưởng phản quân, mắt nhắm nhắm không ra lời!

- Ta tên là Camille Ciro. Gọi ta là Camile là được.

Đội trưởng phản quân này mỉm cười nói:

- Ta là người của Thần điện hạ, lúc mười sáu tuổi được phái đi theo Đại hoàng tử, bây giờ đã qua mười năm rồi. Bây giờ... thống lĩnh Sarke, cơ hội kiến công lập nghiệp của ngài tới rồi!

Nội tâm thống lĩnh Sarke kinh ngạc không cách nào miêu tả, há mồm cứng lưỡi nhìn chằm chằm kẻ trước mặt này.

- Ta biết ngài khấn trương, cũng biết hiện tại trong lòng ngài không thể hiểu được.

Camile nắm thanh trủy thủ trong tay, rành mạch nói:

- Bây giờ hết thấy đều ở trong tính toán của Thần điện hạ, ta chỉ hỏi ngài một câu, ngài có bằng lòng vì hoàng thất trung thành dốc sức tiêu diệt phản loạn!

-....

thống lĩnh Sarke nhìn vào mắt đối phương, lại nhìn thanh trủy thủ trong tay Camille, cuối cùng hít một hơi thật sâu:

- Ta bằng lòng!

Phía tây thành, ba nghìn phản quân đang giám sát cảnh bị quân và trên đường tới quảng trường trung tâm, ba nghìn phản quân nhận được mật lệnh bảo trì khoảng cách một trăm mét với cảnh bị quân, đội ngũ hai bên đã chuẩn bị tốt, luôn ở trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Trên khoảng cách một trăm mét trên đường lớn thậm chí còn tạm thời dùng một ít xe ngựa cùng với cánh cửa và một số loại gia cụ tạm thời dùng để làm công sự phòng ngừa đối phương tấn công nhanh.

Chỉ huy ba nghìn phản quân chính là một vị thống lĩnh thành vệ quân-Norris. Thân là cánh tay trái của tướng quân Junker, đồng thời cũng là người cùng một chiến tuyến với Đại hoàng tử, thượng xuyên là thượng khách trong các yến hội tại phủ đệ của Đại hoàng tử. Nhiệm vụ của Norris hôm nay chính là mang theo ba nghìn người này vững vàng giám thị cảnh bị quân tại chỗ, hơn nữa bị yêu cầu là không đến trường hợp vạn bất đắc dĩ thì không được xung đột với cảnh bị quân, chỉ có thể im lặng giám thị.

Bất quá Norris vốn kiêu ngạo nên không quá để ý đám gia hỏa phòng Trị an này. Tên quân nhân chính quy này trời sinh vốn xem thường đám cảnh bị quân của phòng Trị an vốn thấp hơn mình một bậc. Đại hoàng tử thật sự quá cẩn thận rồi, Norris ngạo mạn cho rằng chỉ cần chính mình chỉ huy đám thành vệ quân chính quy một lần tấn công xông lên là có thể đánh bại đám phòng Trị an trước mặt này - mặc dù bọn họ có một vạn người.

Bất quá, không ngạo mạn như Norris, Dicko bên cạnh lại cẩn thận chấp hành mệnh lệnh của Đại hoàng tử giao cho. Dicko cũng là tâm phúc của Đại hoàng tử, hẳn chỉ thấp hơn nửa cấp so với Norris, tính cách hoàn toàn trái ngược so với Norris kiêu ngạo vốn đúng là một tên luôn cẩn thận trong công việc.

Giằng co đã rất lâu, trong lòng Norris đã có chút không chịu được, chính lúc này trên ngã tư đường phía xa đột nhiên truyền đến một loạt tiếng vó ngựa dồn dập, Norris giật mình đang muốn lớn tiếng hỏi, Dicko đã đi tới:

- Norris, có người đến...hình như là người bên mình.

Hai mắt Norris sáng ngời:

- Chẳng lẽ là người truyền lệnh của đại điện hạ? Quá tốt rồi, để cho chúng ta khai chiến với đám phòng Trị an này đúng không? Ha ha!

Nói xong, tên gia hỏa này đã mang người hướng về phía cuối đội ngũ nghênh đón. Thành vệ quân vẫn còn rất tinh nhuệ, đối diện với hơn một trăm người ngựa chạy tới, mặc dù nhìn đối phương mặc quần áo là loại thủ thành phản quân giống mình nhưng binh sĩ vẫn giữ cao tằm chắn và vũ khí như cũ, đội ngũ chắn ngang đường lớn.

- Tránh ra!

Norris đã dẫn theo mấy thân vệ đi tới phía trước, nhìn nhóm người ngựa chạy tới từ phía xa thấy người đi đầu đúng là Camile. Mắt thấy tốc độ Camile đã giảm xuống, Norris cau mày, lớn tiếng hỏi:

- Camile? Tại sao là ngươi? Ngươi không phải nhận lệnh đi phòng Trị an...

Một trăm kỵ sĩ phía sau đều là bộ hạ của Camile, bọn họ phóng ngựa gần tới phía trước Norris, kéo dây cương, ngựa dừng thì người cũng dừng, Camile cũng không xuống ngựa, lớn tiếng nói:

- Norris, Đại hoàng tử có lệnh, giao quyền cho ta tiếp quản nơi này, bây giờ ngươi chịu chỉ huy của ta!

- Cái gì?

Norris giận dữ quát:

- Camile, ngươi nói cái gì? Chức vị của ngươi thấp hơn ta bốn bậc, dựa vào cái gì ta phải nghe ngươi sai bảo!

Hắn đã nổi lên lòng nghi ngờ, lớn tiếng quát:

- Lúc Đại hoàng tử hạ lệnh ta cũng ở đó, nhiệm vụ của ngươi chính ta không chế phòng Trị an, tại sao lại đột nhiên tới nơi này! Camile, ngươi dám rời bỏ nhiệm vụ!

Theo một tiếng quát lớn của Norris, binh sĩ bên người hắn lập tức xông tới, trường kiếm sáng loáng trong tay chỉ vào một trăm kỵ sĩ của Camile, Dicko đứng ở phía sau Norris thấp giọng nói:

- Ta thấy không quá giống lúc đầu ...đám người phía sau Camile nhìn rất lạ!

Norris nghe thấy lời của Dicko bên tai, đột nhiên nhướng mày:

- Dicko, ngươi nói là...

- Bắt lại trước rồi nói chuyện! Đại hoàng tử tuyệt đối sẽ không ra lệnh bừa bãi, tên này rõ ràng là đi phòng Trị an nhưng lại xuất hiện ở đây, chỉ sợ có biến!

Khi Dicko nhỏ giọng nói bên tai Norris xong, Norris đã gật đầu, hắn lớn tiếng quát:

- Camile, ngươi dám truyền lệnh giả, muốn phản lại Đại hoàng tử hay sao! Tưởng lừa được ta, đâu có dễ dàng như vậy!

Nói xong Norris đã phát tay, nhóm binh lính liền tiến tới, không ít binh lính đã rút ra đoản nỏ quân dụng, loại đoản nỏ này tại khoảng cách gần sát thương lực rất lớn, ngay lập tức một trăm kỵ sĩ của Camile đã bị đoản nỏ của phản quân ngấm vào.

Camile biến sắc nói:

- Norris, ngươi dám không tin mệnh lệnh của điện hạ, ra lệnh phá hỏng việc lớn của điện hạ, ngươi có thể chịu trách nhiệm sao!

Dicko bên cạnh Norris lập tức nhỏ giọng nói:

- Đừng nghe hắn nói bậy, bắt hắn lại rồi hỏi sau!

Norris ha ha cười lớn, cao giọng nói:

- Đừng nói lời thừa, lên cho ta! Bắt hắn lại rồi hỏi sau!

Thành vệ quân nghe lệnh liền tiến về phía trước, binh lính hai cánh chiếm cứ hai bên đường lớn, đoản nỏ chỉ vào Camile.

Trên mặt Camile không hề biến sắc, cười lạnh nói:

- Norris, người không nghe lệnh của điện hạ chính là tội chết. Người đâu, giết hắn cho ta!

Norris nghe thấy vậy cười to:

- Ăn nói linh tinh, người có bản lĩnh gì giết ta!

Cuồng ngôn Norris vừa mới nói xong, đột nhiên nghe thấy một thanh âm lạnh lùng bên người:

- Tất nhiên có thể giết người!

Vừa mới dứt lời, Norris đột nhiên thấy được trước ngực lóe sáng, cúi đầu xuống nhìn đã thấy một mũi kiếm sáng lóa từ ngực mình chui ra, máu tươi đầm đìa, từng giọt từng giọt nhỏ ra từ mũi kiếm. Trên mặt Norris tràn đầy vẻ không tin. Hắn đột nhiên quay đầu lại trợn mắt nhìn người phía sau. Dicko vẻ mặt lạnh lùng, nhanh chóng rút trường kiếm trở về, mũi kiếm chỉ xuống mặt đất.

Norris bất ngờ gặp phải biến cố lớn này, sức lực toàn thân đã sớm theo một kiếm trí mạng trước ngực kia mà rút đi, trong cổ họng lục cục vài tiếng nhưng một chữ cũng không nói ra được, cuối cùng thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Nhìn thân thể Norris mềm nhũn ngã xuống, Dicko đi tới một chân giẫm lên người hắn, sau đó cúi người, trừng mắt nhìn Norris, ghé vào tai hắn nói nhỏ một câu cuối cùng:

- Ta là người của hoàng tử Thần.

Norris cứ mơ hồ mà bị giết như vậy, đến chết cũng không rõ, Dicko vốn là đồng liêu bên cạnh mình mấy năm nay, rõ ràng đúng là cũng giống mình từ quan quân cấp thấp mà đi lên, là tâm phúc mà Đại điện hạ quý trọng, tại sao đột nhiên lại biến thành người của hoàng tử Thần...

Sắc mặt Camile vẫn không đổi, hiển nhiên đã sớm biết sẽ xảy ra như vậy. Norris vừa chết, phản quân xung quanh ngay lập tức đại loạn, đội ngũ rối loạn, Dicko lập tức giơ cao trường kiếm, lớn tiếng quát:

- Im lặng!!

Norris vừa chết, hắn chính là trưởng quan cao nhất, trên lưỡi kiếm vẫn còn dính máu tươi, lớn tiếng nói:

- Norris không nghe mệnh lệnh, phản bội điện hạ, đã bị giết! Còn những người khác không nghe lệnh, quân pháp chấp hành!!

Một người cưỡi ngựa bên cạnh Camile đúng là thống lĩnh Sarke đã mặc vào quân phục của phản quân, hắn thấy được biến hóa kỳ dị này nhưng Camile bên người là thấp giọng cười:

- Mười năm nằm vùng...cũng không phải chỉ có mình ta. thống lĩnh Sarke, bây giờ ngài đã rõ ràng chưa!

Mười năm nằm vùng? Còn không chỉ một người?

Nhưng là mười năm trước Thần điện hạ vẫn chỉ là đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi, ở tuổi đó đã có tâm kế thâm trầm cùng với tính toán lâu dài rồi sao...

Trong lòng Sarke phát lạnh, giờ phút này cũng không dám nói thêm một câu, chỉ là lòng tin vào thắng lợi của bên hoàng tử Thần đột nhiên tăng lên nhiều! Thần điện hạ tính toán như vậy, có lý nào lại không thành công?

Dicko giết Norris, trưởng quan thứ hai giết trưởng quan thứ nhất, sau đó Camile lại lấy danh nghĩa của Đại hoàng tử hạ lệnh cho ba nghìn phản quân nhường đường. Camile dẫn theo thống lĩnh Sarke vẫn mang bộ quân phục giả trang cùng với vài quan quân của phòng Trị an bình yên xuyên qua đội hình phản quân đi tới chỗ cảnh bị quân.

Có thống lĩnh Sarke đích thân đến trực tiếp tiếp quản quyền chỉ huy cảnh bị quân, sau một tiếng ra lệnh của thống lĩnh Sarke, đội ngũ một vạn cảnh bị quân xuất phát. Ba nghìn phản quân dưới mệnh lệnh của Dicko mặc cho cảnh bị quân xuyên qua phong tỏa của mình, thả bọn họ đi về phía quảng trường trung tâm.

Trước khi đi, Camile phi ngựa qua bên người Dicko, ánh mắt toát ra vẻ phức tạp, như có tôn kính, có chút không nỡ...

Đội sau khi cảnh bị quân dời đi, trong ánh mắt Dicko hiện ra một vẻ kỳ dị, sau đó lớn tiếng quát:

- Camile mang đến mệnh lệnh của đại diện hạ, hạ lệnh cho đội ngũ xuất phát, mục tiêu...Ma pháp công hội! Phong tỏa Ma pháp công hội, không cho một người ra vào!

Đám phản quân nghe xong mệnh lệnh mỗi người không khỏi biến sắc...Ma pháp công hội? Bao vây Ma pháp công hội? Đây không phải là tìm chết sao? Chỉ là quân lệnh như sơn, mới vừa rồi Norris đại nhân ” chống lệnh” bị giết, máu còn chưa khô, bây giờ làm gì có ai dám chống lệnh? Một lệnh truyền xuống, đội ngũ đã hướng về Ma pháp công hội xuất phát.

Đây chính là kế sách khác của hoàng tử Thần: Ba nghìn phản quân này mặc dù bị người nằm vùng của mình dùng mệnh lệnh giả đánh lừa, nhưng dù sao bây giờ mình cũng không có sức tiêu diệt ba nghìn người này, bắt đắ dĩ chỉ có thể nhờ một tay của ma pháp hội thôi!

Ba nghìn phản quân nhanh chóng tới được quảng trường hình tròn bên ngoài Ma pháp công hội, kiến trúc chính hình ngôi sao sáu cánh của Ma pháp công hội ở ngay trước mắt, về mặt Dicko quyết đoán, hạ lệnh chia ra vây quanh, binh lính mang theo trường kiếm cùng tầm chắn từng bước tiến vào quảng trường bên ngoài Ma pháp công hội. Loại ngang nhiên khiêu khích này tất nhiên sẽ khiến đám ma pháp sư trong Ma pháp công hội tức giận.

Địa vị ma pháp sư tôn quý đến mức nào, bây giờ lại bị ngang nhiên khiêu khích như vậy làm sao có thể nhẫn nại được? Mặc dù chủ tịch không có hạ lệnh, ngay lập tức đã có không ít ma pháp sư bay ra tòa nhà hình sao sáu cánh.

Kể dưới tay Dicko lập tức có người tới báo cáo, về mặt Dicko quyết đoán:

- Giết trước báo sau!

Sau này sử sách có ghi lại: Lễ cúng tế mùa hè năm chín trăm sáu mươi của Rowland đế quốc. Trong lúc cúng tế xảy ra chính biến. Ba nghìn phản quân tại thành tây ngang nhiên vây công Ma pháp công hội, một hồi đại chiến, ba nghìn phản quân tan vỡ! Không một người còn sống!

Đám ma pháp sư bị khiêu khích ra tay không hề lưu tình một chút nào, mười mấy tên ma pháp sư liên thủ tiêu diệt ba nghìn phản quân, quảng trường hình tròn trước Ma pháp công hội máu chảy thành sông, máu của phản quân thấm xuống đất ba ngày không rửa sạch hết!

Việc này được các sử học gia cho là một “hành động ngu xuẩn”, sau đó khiến cho vô số người tranh luận, bất quá đại đa số người đều cho rằng, Đại hoàng tử sau khi chính biến lại phái ra ba nghìn người đi tấn công Ma pháp công hội là một hành động điên cuồng, đã hoàn toàn mất đi lí trí! Với xấp xỉ ba nghìn người mà dám vây công Ma pháp công hội, vốn được coi là có ma pháp sư đứng đầu đại lục, không thể nghi ngờ đây là một hành động tự sát.

Đương nhiên ba nghìn phản quân không có người sống sót, kể cả bản thân Dicko cũng chết bên ngoài Ma pháp công hội cho nên chân tướng sự việc cũng không có người nào biết. Đại hoàng tử lúc đó đã chết, tất nhiên không thể từ mộ chui ra nói mệnh lệnh này không phải là của mình. Mà bản thân hoàng tử Thần tất nhiên cũng không tiết lộ chuyện mười năm nằm vùng của mình.

Mặc dù cũng có người thông minh đoán ra bí ẩn trong đó nhưng loại chuyện như thế này ai thực sự dám viết trong sử sách? Đúng là không muốn sống?

Nói cũng không được, viết cũng không được nốt...

Liệu đây đã là lá bài cuối cùng của hoàng tử Thần chưa... Đại hoàng tử vẫn còn một đội trọng kị binh đủ sức giúp hấn phá vây thoát đi....

Hãy chờ xem liệu sẽ là một hồi quyết chiến nữa... hay hoàng tử Thần vẫn còn lá bài nào....

191. Chương 160: Ngọn Thương Của Longius***

Một vạn cảnh bị quân xông đến chém giết vào trong quảng trường, lập tức đã hình thành thế bao vây trên toàn cục đối với phản quân của Đại hoàng tử.

Tại quảng trường trung tâm, bên trái có thần thánh kỵ sĩ đoàn, bên phải thì có cảnh bị quân. Càng quan trọng hơn là một vạn cảnh bị quân đột nhiên lại tiến đến Hoàng cung trợ giúp nhà vua, ít nhất thì về mặt số lượng quân đội cũng đã lập tức thay đổi được thế yếu của phe bảo hoàng.

Đại hoàng tử tự nhiên là có nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là tại sao mà cảnh bị quân mà mình đã không chế chặt chẽ đột nhiên lại xuất hiện ở chỗ này. Hơn nữa hẳn khẳng định người mà hẳn phải đi làm chuyện này đều là bộ hạ tâm phúc mà mình tuyệt đối tín nhiệm, đều thuộc hệ thủ hạ đã đi theo mình nhiều năm ...

Bá tước Raymond thở dài một tiếng, nhìn Hoàng tử Thần ở trên thành tường phía xa xa, tín tâm trong lòng vị trọng thần quân phương này đã hoàn toàn không còn, đột nhiên lại quay đầu nhìn vị thị vệ trưởng Alpha, thấp giọng nói: “Alpha, chúng ta bại rồi.”

Nói xong, Bá tước Raymond đi đến bên cạnh Đại hoàng tử, liếc nhìn qua Đại hoàng tử mặt đang xám như tro, trong lòng sinh ra một tia khinh bỉ. Hắn đứng thẳng người, trầm giọng nói: “Điện hạ, bây giờ tập trung tất cả lực lượng hiện có, lập tức tấn công mãnh liệt cảnh bị quân, xông ra khỏi vòng vây của bọn họ. Sau đó ... rời khỏi thành, còn có cơ hội trở lại đoạt lấy vương quyền một lần nữa!”

Đại hoàng tử nhún thần trống rỗng, tựa hồ như là không nghe thấy bá tước Raymond nói, chỉ là mờ mịt gật gật đầu. Nhưng đột nhiên ánh mắt lại biến đổi, biến thành tràn đầy vẻ nanh ác, đột nhiên mãnh liệt nói lớn: “Không có khả năng! Ta không tin! Ta như thế nào lại thất bại!”

Nói xong, hắn lại hét lên: “Ta còn có một ngàn kỵ binh tinh nhuệ! Hừ, cảnh bị quân cái đám ô hợp đó làm sao có thể là đối thủ của ta!”

Đại hoàng tử tựa hồ như là đã mất đi lý trí. Một ngàn kỵ binh tinh nhuệ thủ hạ của hắn này đúng là tâm huyết bao nhiêu năm mới thành lập được, trong đó còn chiêu lãm không ít kỵ sĩ chính thức có thực lực cường hãn. Hắn lớn tiếng hô lên: “Raymond, ta cấp cho ngươi năm trăm người, ngươi đi ngăn cái đám cảnh bị quân đó lại cho ta! Ta thân chinh thống lĩnh người tấn công vào hoàng cung, ta không tin ta sẽ thất bại!”

Bá tước Raymond cũng không nói gì nữa, thở dài một hơi.

Sẽ không thất bại sao?

Một vạn phần quân của Juncker đã chết mất gần một nửa, thực lực của thần thánh kỵ sĩ đoàn quả nhiên không thể xem nhẹ. Giờ phút này trên quảng trường, phe phản quân bên mình chỉ còn lại thành vệ quân của Juncker khoảng tầm sáu ngàn, thêm vào nhân mã vừa mới lực soát toàn thành được thêm hơn hai ngàn người nữa, cộng cả một ngàn kỵ binh của Đại hoàng tử, cả thị vệ thủ hạ của các hào môn quý tộc theo phe mình toàn bộ cộng lại miễn cưỡng có thể được một ngàn, tổng cộng nhân số khoảng một vạn ... Muốn đối phó với thần thánh kỵ sĩ đoàn, muốn đối phó với một vạn người của cảnh bị quân, lại còn muốn công hạ Hoàng cung ... làm dễ như nói vậy sao?

Lại đúng lúc này, đột nhiên cửa chính của hoàng cung ở đằng xa bị mở ra, sau đó đằng sau cánh cửa trống không chỉ có Hoàng tử Thần một người đứng đó, hắn chậm rãi đi ra. Trong tay hắn cầm một cái gì đó dài dài, ngoài cái đó quấn một tầng vải màu đen rộng thùng thình.

Vật này có vẻ rất nặng, nhìn từ hình dạng thì dường như giống là một thanh trường mâu dài kinh người.

Biến cố đột nhiên xảy ra này khiến cho mọi người ngẩn ra. Chỉ thấy Hoàng tử Thần trên mặt mang theo một nét cười nhẹ, chậm rãi đi ra khỏi cửa thành của Hoàng cung, trước mặt hắn không đến trăm mét chính là rất nhiều phần quân thủ hạ của tướng quân Juncker nhưng vị hoàng tử này lại không có chút lo ngại nào. Hoàng tử Thần dừng bước lại, nhẹ nhàng chống cái thứ được bọc bằng mảnh vải màu đen ở trên tay xuống đất.

Tất cả mọi người đều có chút mờ mịt, không hiểu vị Hoàng tử này đột nhiên lại tự mình chạy ra khỏi Hoàng thành làm cái gì?

Nhưng phản quân này cũng không có chủ ý, chính đang do dự xem có nên tiến tới hay không, nếu có thể nhân cơ hội giết vị Hoàng tử này đi, vậy thì cục diện ...

“Điều thứ nhất của tuyên ngôn kỵ sĩ ... ” Thanh âm bình tĩnh của Hoàng tử Thần đột nhiên vang lên rõ ràng khắp cả quảng trường, hẳn rõ ràng là đã thi triển một ma pháp truyền âm của phong hệ, giọng nói trong trẻo mà ấm áp kia vang lên rất rõ ràng bên tai của mỗi người.

“Điều thứ nhất của tuyên ngôn kỵ sĩ: Ta xin thề với danh nghĩa tâm linh ta, lấy Trung Thành làm phẩm cách mà cả đời ta tôn sùng, khắc ở trong tim, vĩnh viễn không hối hận! Nếu như vi phạm, nguyện cho Cây thương của người Kỵ sĩ ruồng bỏ linh hồn của ta!”

“Điều thứ hai của tuyên ngôn kỵ sĩ: Ta xin thề với danh nghĩa tâm linh ta, đặt Vinh Dự lên trên cả sinh mạng của ta,

Suốt cả cuộc đời ta sẽ bảo vệ vinh dự của ta, bảo vệ vinh dự của kỵ sĩ, vĩnh viễn không hối hận! Nếu như vi phạm, nguyện cho Cây thương của người Kỵ sĩ ruồng bỏ linh hồn của ta!”

“Điều thứ ba của tuyên ngôn kỵ sĩ: Ta xin thề với danh nghĩa tâm linh ta, luôn nhớ rõ Hi Sinh, không tiếc thân mình, không tiếc sinh mạng, vĩnh viễn không hối hận! Nếu như vi phạm, nguyện cho Cây thương của người Kỵ sĩ ruồng bỏ linh hồn của ta!”

“Điều thứ tư của tuyên ngôn kỵ sĩ: Ta xin thề với danh nghĩa tâm linh ta, dũng khí luôn trường tồn trong tim ta, Dũng Cảm trở thành mực thước của ta, dũng cảm tiến về phía trước, vĩnh viễn không hối hận! Nếu như vi phạm, nguyện cho Cây thương của người Kỵ sĩ ruồng bỏ linh hồn của ta!”

“Điều thứ năm của tuyên ngôn kỵ sĩ: Ta xin thề với danh nghĩa tâm linh ta, sẽ nhân từ với người yếu, chống lại kẻ tàn bạo, khoan dung là bằng hữu của ta, một Tấm Lòng của Tình Thương, vĩnh viễn không hối hận! Nếu như vi phạm, nguyện cho Cây thương của người Kỵ sĩ ruồng bỏ linh hồn của ta!”

“Điều thứ sáu của tuyên ngôn kỵ sĩ: Ta xin thề với danh nghĩa tâm linh ta, sẽ giữ vững sự dung hợp giữa tinh thần và linh hồn, tinh thần của ta cũng là linh hồn của ta, linh hồn của ta cũng là sinh mạng của ta, vĩnh viễn không hối hận! Nếu như vi phạm, nguyện cho Cây thương của người Kỵ sĩ ruồng bỏ linh hồn của ta!”

“Điều thứ bảy của tuyên ngôn kỵ sĩ: Ta xin thề với danh nghĩa tâm linh ta, sẽ phải Thành Thật, thân là kỵ sĩ, lời nói của ta vĩnh viễn sẽ bộc lộ tâm linh ta, nói dối là kẻ thù lớn nhất và đáng khinh của ta, vĩnh viễn không hối hận! Nếu như vi phạm, nguyện cho Cây thương của người Kỵ sĩ ruồng bỏ linh hồn của ta!”

“Điều thứ tám của tuyên ngôn kỵ sĩ: Ta xin thề với danh nghĩa tâm linh ta, sẽ luôn luôn giữ vững Công Chính, tâm ta sẽ luôn luôn là hóa thân của cán cân, kiếm của ta sẽ luôn chỉ thẳng đến nơi bất công, vĩnh viễn không hối hận! Nếu như vi phạm, nguyện cho Cây thương của người Kỵ sĩ ruồng bỏ linh hồn của ta!”

Từng câu từng câu tuyên ngôn của kỵ sĩ đó, mỗi vũ giả có được tư cách kỵ sĩ trên đại lục này đều luôn nhớ kỹ ở trong lòng. Mỗi một người có được tư cách kỵ sĩ, khi mới có được thân phận kỵ sĩ đều đã quỳ xuống đọc qua.

Đoạn tuyên ngôn của kỵ sĩ này, chính là để khiến cho mỗi một người thân là kỵ sĩ, đều sẽ giữ vững được tám phẩm chất lớn của kỵ sĩ: trung thành, vinh dự, hi sinh, dũng cảm, tình cảm, tinh thần, thành thật, công chính.

Roland đại lục hiện giờ mặc dù vẫn minh ma pháp hưng thịnh, nhưng mà thời đại của kỵ sĩ so với lịch sử vẫn minh ma pháp lại vẫn lâu dài hơn nhiều. Từ trước khi nền văn minh ma pháp có được sự hưng thịnh như bây giờ, kỵ sĩ đã từng là chủ đạo trên đại lục này!

Truyền thuyết kể là trong thời đại kia, địa vị của hiệp hội kỵ sĩ thậm chí trọng yếu hơn nhiều so với địa vị của ma pháp công hội trên đại lục! Hiệp hội Kỵ sĩ trên đại lục được người người vạn phần kính ngưỡng, có thể so với nơi của thần thánh là thần điện, địa vị sùng cao vô cùng. Mà mỗi một kỵ sĩ đều nhận được sự tôn trọng thực tình phát ra từ nội tâm mỗi người bình dân.

Chỉ bất quá, năm tháng trôi đi, hiện tại trên đại lục, địa vị của ma pháp xa xa vượt qua vũ giả, thời đại của kỵ sĩ cũng đã sớm trở thành quá khứ, cùng với năm tháng trôi đi. Tám đức tính lớn của kỵ sĩ cũng dần dần bị người ta quên đi ... Mặc dù mỗi một tên kỵ sĩ khi tuyên ngôn đều sẽ phải đọc, nhưng mà người thực sự có thể giữ lại được tinh thần của kỵ sĩ, đã chỉ còn lại rất ít. Đại đa số “kỵ sĩ” đều chỉ là võ lực thì cường hãn, nhưng tinh thần thì lại hỗn tạp.

Nguyên nhân thực sự, ngoại trừ ma pháp hưng thịnh, kị sĩ yếu thế ra, còn có một cái nguyên nhân vô cùng vô cùng trọng yếu, chính là: kị sĩ hiện tại, khi tiến hành tuyên thệ trong khi lấy được huy chương, lời thề không có cách nào có thể tạo ra ước thúc đối với bọn họ!

Ma pháp sư trong khi tuyên thệ, sẽ tự động lưu lại ma pháp ấn kí. Ví dụ như là “Thiết luật số một”, nếu như vi phạm lời thề, vậy chắc chắn sẽ phải nhận sự trừng phạt tương ứng!

Nhưng hiện tại, tuyên ngôn của những kị sĩ này lại thường thường là miệng khác với lòng, miệng thì đọc tám tinh thần lớn, nhưng mà vừa ra khỏi hiệp hội kị sĩ, thường thường là không điều gì không vi phạm, cậy mạnh bắt nạt yếu. Ngoại trừ tinh thần tín ngưỡng đã mất ra, còn là do có không tuân theo nội dung của tuyên ngôn thì cũng không phải chịu sự trừng phạt tương ứng nào. Mất đi lực ước thúc, đây mới là nguyên nhân lớn nhất của việc tinh thần kị sĩ không còn.

Không còn lực lượng ước thúc, Thối nát - đó là điều tự nhiên.

Hoàng tử Thần sắc mặt vô cùng nghiêm túc, ánh mắt của hắn nhẹ nhàng quét qua, ở trên quảng trường. Vô luận là phản quân cũng tốt, hay là phái bảo hoàng cũng hay, trong trận doanh không biết là có bao nhiêu người có được danh hiệu kị sĩ đủ mọi cấp khác nhau đột nhiên lại nghe thấy vị Thần Điện hạ này lại lớn tiếng đọc lên một lần tám tinh thần lớn của tuyên ngôn kị sĩ, không khỏi người người đều là sắc mặt cổ quái, không biết được vị điện hạ này rốt cuộc là làm ra trò huyền hư gì, lại càng là có người ngoài mặt thì không có gì biến đổi, nhưng trong lòng thì lại ẩn ẩn có chút khinh thường đối với tám tinh thần lớn này ....

“Nếu như vi phạm, nguyện cho Cây thương của người Kị sĩ ruồng bỏ linh hồn của ta!” Hoàng tử Thần đột nhiên ngâm nhẹ lên câu này, sau đó ngừng một chút rồi lại lớn tiếng nói lại :” Nếu như vi phạm, nguyện cho Cây thương của người Kị sĩ ruồng bỏ linh hồn của ta!” . Ánh mắt của hắn lại quét qua một lượt, cười nhẹ nói: “Hôn này, còn có bao nhiêu người giữ được tám tinh thần lớn này? Các vị kị sĩ các hạ?”

Cây thương của người Kị sĩ ...

Trong truyền thuyết, vào thời đại kị sĩ, là thần khí tối cao của kị sĩ - một thanh trường thương trong truyền thuyết, có uy lực vô thượng, là vũ khí mạnh nhất của võ sĩ do thần linh lưu lại nhân gian. Khi đó, mỗi một kị sĩ đều phải quay về phía Cây thương của người Kị sĩ mà thề, lưu lại linh hồn ấn ký của chính mình trên thanh Cây thương của người Kị sĩ này! Nếu như vi phạm lời thề, Cây thương của người Kị sĩ sẽ đem linh hồn ấn ký của kẻ vi phạm lời thề cắt rời ra, sau khi chết thì linh hồn phiêu lãng đại lục, vĩnh viễn trở thành vong hồn đáng bị ai, suốt đời phải chịu tịch mịch và trừng phạt.

Có sự trừng phạt của Cây thương của người Kị sĩ treo trên đỉnh đầu, ở thời đại đó, cơ hồ rất ít có kị sĩ nào dám vi phạm lời thề của mình, nói mà không làm!

Đáng tiếc, không biết là bắt đầu từ khi nào, thậm chí là còn không biết là vào khoảng thời gian nào, ở địa phương nào, vì nguyên nhân gì, thì thanh Cây thương của người Kị sĩ thần bí đó cũng đã sớm biến mất trong dòng chảy lịch sử. Không ai biết được thanh Cây thương của người Kị sĩ hiện ở đâu, mất ở chỗ nào lúc nào, thậm chí còn có người còn cho là thần linh đã thu hồi lại kiện vũ khí cường đại vô cùng đó.

Sau đó, tinh thần kị sĩ bắt đầu suy tàn, bắt đầu từ đó, mất đi sự uy hiếp bị trừng phạt, các kị sĩ khi tuyên thệ không còn phải lưu lại linh hồn ấn ký trên thanh Cây thương của người Kị sĩ này nữa, càng không cần lo lắng vi phạm lời thề thì sẽ bị Cây thương của người Kị sĩ trừng phạt. Cho nên, tinh thần kị sĩ từng đời từng đời dần dần thối nát, biến thành cục diện như ngày hôm nay.

Lúc này, Hoàng tử thần đứng ở cửa thành đó, trên quảng trường mùi máu tanh phiêu tán khắp nơi, hắn lại đột nhiên đọc lên tinh thần và lời thề của kị sĩ, không khỏi có chút quỷ dị. Sau đó, vị Điện hạ này chậm chậm bỏ mảnh vải màu đen bọc quanh cái thứ dài dài kia sang một bên, lộ ra diện mục của nó ...

Một thanh trường thương kim quang lấp lóe, tạo hình trông giống như là một cái thập tự giá phóng đại. Một thanh trường thương chữ thập màu hoàng kim được chống trên mặt đất, độ cao thậm chí so với Hoàng tử thần còn hơn một bậc, trên thân thương quang mang đủ màu lưu chuyển. Đầu thanh thập tự trường thương này ẩn ước có chút tàn phá, ở một cạnh trên mũi thập tự của thương, lại càng là không biết làm sao lại thiếu mất một đoạn ngắn, nếu như đến gần nhìn sẽ phát hiện, trên cây thương mang theo không ít vết nứt đáng sợ. Có vết nứt nếu như sâu thêm một chút nữa, chỉ sợ đã sớm đã chia ngọn hoàng kim thập tự trường thương này thành hai đoạn!

Ngon hoàng kim thập tự trường thương này lộ ra trước mắt mọi người, nhất thời trên quảng trường cơ hồ cả tiếng hô hấp cùng dừng lại toàn bộ! Mấy vạn cặp mắt nhìn chăm chăm vào ngọn hoàng kim thập tự trường thương trong tay Hoàng tử Thần. Qua một lúc lâu, vẫn không có ai dám phát ra một tiếng nào!

Cũng vẫn không một chút dấu hiệu nào, đột nhiên ở trận doanh của cả hai phe, bất quản là phản quân cũng tốt, là phe bảo hoàng cũng được, vô số người mãnh liệt chạy ra khỏi đội ngũ, ở ngay trên quảng trường quỳ một chân xuống, cúi đầu về phía Hoàng tử Thần, một tay để lên đúng vị trí trái tim. Những kỵ sĩ ngược đeo đủ các loại huy chương đẳng cấp khác nhau này, người người đều cúi đầu thật sâu xuống, trong mắt tràn đầy cuồng nhiệt và thành tín, tư thái này so với những tín đồ cuồng nhiệt nhất còn hơn vài phần!

Đến ngay cả thị vệ trưởng Alfa phía sau bá tước Raymond cũng nhảy từ trên ngựa xuống. Hắn vốn là một chân bị thương, thế nhưng cũng không để ý gì đến thương thế của mình, bò đi trên mặt đất. Vị trọng thần của gia tộc Rowling lúc này lại quay về phía Hoàng tử Thần, mắt đầy nhiệt lệ.

“Alfa !” Bá tước Raymond biến sắc nói: “Người ... ”

“Bá tước đại nhân.” Alfa ngẩng đầu lên, hẳn cả người run lên, thậm chí hít vào một hơi thật sâu nói: “Đó là thánh thương! Thánh thương chân chính! Cây thương của người Kỵ sĩ!”

Cây thương của người Kỵ sĩ, Hoàng kim thập tự thương, Thánh thương ... Đồng thời còn có một cái tên khác thần thánh vô cùng trong lòng mỗi một kỵ sĩ:

Ngon thương của Longius! ***

Đứng ở trên thành tường, Đỗ Duy nhìn một lượng đông đảo các kỵ sĩ đang quỳ đầy trên quảng trường, hẳn thở dài ...

Đại hoàng tử đã thua rồi!

---

192. Chương 161: Vinh Quang Tột Đỉnh!

Roland để quốc lịch, ngày tế diễn mùa hạ thứ chín trăm sáu mươi năm, để đô đại loạn, trường binh biến hoàng thành của đại hoàng tử Evan Augustine, hơn vạn phản quân vây quanh hoàng cung. Hoàng tử Thần Augustine nhờ vào binh lính, mượn chi viện của thần điện, chỉ huy ngự lâm quân còn sót phần khởi chống lại. Cuộc hỗn chiến ấy, hoàng tử Thần đứng dưới cửa cung, dùng thần khí “ngon thương của Longinus*”, mấy ngàn kỵ sĩ không phân biệt địch ta quỳ dưới chân hoàng thành. Quân tâm của phản quân tan rã.

(chú thích về cây thương định mệnh này mời xem lại ở chương trên - nó cũng liên quan tới sự phục sinh của chúa)

Đại hoàng tử hô to:

-Ta bại không do việc chiến đấu, thật sự thiên mệnh không thuộc về ta. Lại chỉ Hoàng tử Thần nói: - Xin nguyện chết dưới cờ táng!

Dứt lời, rút kiếm tự vẫn trên ngựa, bộ hạ thương khóc thảm thiết, hơn mười người tự sát, số còn lại đầu hàng.

Cuối cùng, số phản loạn còn lại. Có hầu tước Solomon sau đó đầu hàng, bá tước Raymond của Rowling gia tộc sau lúc chiến đấu bị bắt, số người còn lại đều chịu trời. Quân lính bảo vệ của vua tiêu diệt phản quân. Chém đầu hơn bốn ngàn, bắt sống hơn sáu ngàn, loạn để đô, ba ngày mới yên bình.

— >

Đó là do sách sử chính quyền đế quốc năm ấy ghi lại về trường chính biến. Trong toàn bộ văn tự, cũng không có đề cập tới đứa con trai lớn của Rowling gia tộc Đỗ Duy này, thậm chí một chữ cũng không đề cập tới. Một nhân vật trong trường chính biến gây ra tác dụng vi diệu, nhưng luôn luôn dưới sự thụ ý của chính quyền, quan viết sử không thể không cải biến lịch sử, khi hành văn phải giấu đi.

Từng thùng từng thùng nước được tưới xuống. Sau khi mấy ngàn người bận rộn. Vết máu dưới sân rộng trung tâm hoàng thành đã được rửa sạch sẽ, những binh lính vẻ mặt nghiêm túc kia bước đi qua lại, đều mặc chế phục của quân lính đồn trú trị an. Thần sắc nghiêm túc, như gặp phải đại địch.

Trong thành đại loạn ba ngày, ngày đó sau khi hoàng tử Thần bất ngờ xuất ra thương Longinus, Đỗ Duy nhìn ra được, bản thân Đại hoàng tử cũng nhìn ra được mình chỉ có bại không thể thắng.

Những kỵ sĩ này quỳ lạy tại chỗ, giống như một mũi kim nhọn, dễ dàng xuyên phá sự tin tưởng trong lòng của Đại hoàng tử. Nhìn đám kỵ sĩ dày đặc quỳ gối trong sân, vị Đại hoàng tử này đột nhiên làm ra một quyết định chính xác cuối cùng trong toàn bộ cuộc đời.

Tiếp tục chiến đấu sao? Nhìn những kỵ sĩ quỳ gối trong sân kia, lòng Đại hoàng tử lạnh như băng. Tay run rẩy giơ trường kiếm lên, sau đó không ngờ quay đầu lại nhìn Raymond bá tước một cái.

-Raymond, chúng ta thua rồi.

Dứt lời, vị hoàng tử này đột nhiên ưỡn ngực, lớn tiếng nói:

-Ta là người hoàng tộc, thà chết không hàng!

Sau đó trường kiếm chỉ joàng tử Thần phía xa xa, lớn tiếng quát:

- Cũng không phải ta không bằng người, chỉ là mệnh trời không thuộc về ta ..... Người! Vận khí tốt hơn ta mà thôi!

Nói xong, trường kiếm chém ngang một đường, trên cổ nhẹ nhàng hiện ra một đường viền, một đường máu tươi phun ra, thân thể đã mềm nhũn rơi xuống ngựa.

Bá tước Raymond ở gần trong gang tấc thấy rõ ràng, nhưng cũng không ra tay ngăn cản. Bởi vì lão bá tước này cũng hiểu rõ ràng, đại thế đã mất.

Sau trường đại loạn, quân tâm của phản quân đã loạn, hoàng tử Thần nhân cơ hội hạ lệnh cho quân đồn trú xông lên chém giết, cửa hoàng cung mở rộng, số ngựa lâm quân còn lại cũng nhân cơ hội xông ra chém giết.

Hầu tước Solomon đầu hàng, bá tước Raymond dưới sự che chở bảo vệ của Alfa, lúc đầu chuẩn bị mở một đường máu rời đi, tuy nhiên vị bá tước của Rowling gia tộc này trong phút cuối cùng lại từ bỏ.

Hắn đẩy hộ vệ trưởng Alfa toàn thân nhiễm máu một cái, sau đó ném trường kiếm xuống, trên mặt đầy vẻ cao ngạo. Lúc này bá tước Raymond, biểu hiện hoàn toàn khí phái chân chính của một quý tộc.

“ Người trong gia tộc Rowling, há có thể chạy trốn như chó nhà có tang!”

Nói xong. Vị quý tộc tướng quân này nhìn quân đồn trú trước mặt lao tới, ngang nhiên mà đứng, rất nhanh đã bị bắt giữ. Dây thừng trên thân, hắn mang vẻ cười lạnh, miệng không nói, nhưng lại thoáng nhìn trên hoàng thành phía xa. Nói đó một thân hình màu đen, đúng là con trai mình Đỗ Duy. Trong ánh mắt bá tước đại nhân mang theo một tia thâm ý, thậm chí như hiện lên một tia mỉm cười phức tạp, lập tức hắn nhìn thoáng qua hướng Đại hoàng tử mới rồi ngã xuống, thở dài:

- Nhóc con không đủ tuổi dùng mưu.

Mà hỗn loạn của chính biến, cũng theo việc bắt giữ bá tước Raymond, mà đại cục đã định.

-Kỳ thật hắn không cần phải tự sát.

Đỗ Duy nhìn thi thể của Đại hoàng tử.

Dưới chân, trên thi thể Đại hoàng tử là một mặt cờ hoa bụi gai, đó là truyền thống của hoàng thất Rowling đế quốc. Bất kể thế nào, cũng bất kể khi còn sống phạm tội gì, mong trên thân lá cờ hoa bụi gai mà chôn cất, đây là “Kỳ táng” của hoàng thất.

Coi như là phản nghịch, nhưng một ngày còn chưa chính thức tuyên phán tội danh của hắn, lá cờ hoa bụi gai trên người hắn không thể hạ xuống.

Vết máu trên thi thể thấm thấu lá cờ hoa bụi gai, đồ án trên lá cờ hoa bụi gai phẳng phất mang theo từng điểm máu tươi đỏ sẫm.

Hoàng tử Thần đứng bên cạnh Đỗ Duy, vẻ mặt hần tựa hồ nhìn không thấu trong lòng đang suy nghĩ gì, nhưng khi nghe xong những lời này của Đỗ Duy, hoàng tử Thần mới nghiêng mặt qua nhìn Đỗ Duy một cái:

-Hả? Ngài nói gì cơ?

-Ta nói, kỳ thật hần không nên tự sát.

Đỗ Duy cười khổ nói:

-Đáng tiếc, hần không hiểu tinh thần kỵ sĩ..... Nhìn thấy nhiều người như vậy quay về ngọn thương của kỵ sĩ trong tay ngài quỳ xuống, hần đã tự khiến mình sợ vỡ mặt.

Dừng một chút, Đỗ Duy tiếp tục nói:

-Kỵ sĩ chú trọng nhất là trung thành, thánh thương trong tay người mặc dù đúng là thánh khí, nhưng những kỵ sĩ này quỳ xuống, cũng không có nghĩa là đầu hàng hoặc phản bội Đại hoàng tử. Mà hoàn toàn trái ngược, người xuất ra thánh thương, những kỵ sĩ này bị tinh thần kỵ sĩ khích lệ, ngược lại, lại càng thêm thể thuần phục Đại hoàng tử ..... Đến lúc đó đại chiến, hần mặc dù đã vào thế bị bao vây, nhưng ít nhiều còn có ba phần thắng. Chỉ là rất đáng tiếc..... Hần thấy thủ hạ hướng ngài quỳ xuống, lại không rõ bọn họ chỉ quỳ trước thương, mà không phải ngài. Hần tưởng rằng đại thế đã mất, lúc này mới từ bỏ.

Đỗ Duy nhìn Đại hoàng tử thật sâu:

-Ta thật sự bắt đầu có chút không hiểu ..... Tại sao trong đầu ngài lại tính toán để việc này được? Ngài sớm đã tính được, đưa thánh thương ra, làm cho kỵ sĩ quỳ xuống, dọa cho Đại hoàng tử từ bỏ.

Hoàng tử Thần mỉm cười, nói tránh:

-Chuyện tới trước mắt, ai cũng không thể nói thực sự tuyệt đối nắm chắc. Tuy nhiên tính cách anh trai ta thế nào, ta đương nhiên trong lòng hiểu rõ hơn một chút.

Đỗ Duy im lặng, cúi đầu suy nghĩ một lát rồi mới nói:

- Lúc trước ngài đưa thần điện xuống nước, sau đó là ma pháp công hội, sau đó lại xuất ra thánh thương Longinus, trong tay ngài nhiều con bài như vậy. Sau tay kiện này tiếp theo kiện kia, ta hiện giờ nghĩ đi nghĩ lại, cũng cảm giác được tính hướng ngày đó, vô luận như thế nào, thực lực của ngài đều hơn xa Đại hoàng tử. Nhưng nếu đã như vậy, tại sao ngài không phát động ngăn cản trước khi hần đảo chính?

Đỗ Duy vừa nói, ánh mắt như điện, gắt gao nhìn hoàng tử Thần. Hoàng tử Thần thần sắc ung dung, nhìn lại Đỗ Duy một cái thật sâu, sau đó bỏ lại một câu, xoay người chậm rãi rời đi:

-Ngài đã đoán ra được rồi thì có cần phải hỏi ta nữa không?

Đỗ Duy đứng nguyên, im lặng không nói gì. Nhìn bóng lưng Hoàng tử Thần, chỉ cảm thấy bình sinh gặp người, vô luận là cha mình cũng tốt, mà cái gì cường giả đại lục cũng được, lại không có tâm cơ một ai có thể so sánh với vị hoàng tử Thần thâm trầm này!

Hần thở dài. Thấp giọng tự nói:

-Người không ngăn cản hần, cố ý để hần tạo ra chính biến. Chính là để cho hần nhảy ra, hần không nhảy ra, người như thế nào có thể quang minh chính đại diệt trừ hần. Không diệt trừ hần, người như thế nào lại có thể danh chính ngôn thuận cầm quyền .....

Lời này thấp giọng lầm bầm nói ra, tự Đỗ Duy cười khổ một cái:

-Xem ra, ta hình như không có hy vọng làm chính trị rồi.

Hoàng tử Thần phía trước đi vài bước, dừng bước lại, nhìn Đỗ Duy, cười nói ôn hòa:

Người không đi theo sao?

Đỗ Duy cười cười, hai người nhìn thoáng nhau, trong lúc nhất thời đều có tâm tư. Đỗ Duy nhắc chân bước tới.

Trong hoàng cung, ngự lâm quân sớm đã đổi lại trang bị hoa lệ của ngày lễ khánh điển kia. Toàn bộ vũ trang, áo giáp, khiên chắn, trường kiếm, búa, thương, ngự lâm quân từng đội từng đội trong hoàng cung vội vã qua lại. Những người hầu cung đình này đều tạm thời bị quân thúc. Hoàng tử Thần trong lòng cực kỳ có chủ ý, một mặt dẫn Đỗ Duy theo, một mặt không ngừng phát ra từng mệnh lệnh với bộ hạ phía sau.

Đỗ Duy biết. Lúc này bên ngoài quân đồn trú hẳn là đã bắt đầu tiếp quản bảo vệ thành.

Theo Hoàng tử Thần đi một hồi, phía trước là một đội võ sĩ giáp vàng phòng thủ trước tòa cung điện cao lớn, hoàng tử Thần cùng Đỗ Duy đi tới trước cung điện, dừng bước:

-Ta muốn gặp cha ta.

Thủ lĩnh đội võ sĩ giáp vàng nọ cuống quýt thi lễ:

-Điện hạ. Bệ hạ đã đợi ngài rất lâu, ngài phân phó nếu ngài đến, xin mời lập tức đi vào.

Hoàng tử Thần mỉm cười nhìn Đỗ Duy:

-Đi thôi.

Võ sĩ giáp vàng kia tiến lên một bước ngăn trở, trên mặt lộ vẻ khó khăn:

-Cái này.....hình như bệ hạ chỉ triệu một mình ngài đi vào.

Hoàng tử Thần sắc mặt biến đổi, nhìn chằm chằm võ sĩ giáp vàng này. Nguyên lúc đầu sắc mặt của hắn ôn hòa, đột nhiên hiện ra một tia uy nghiêm, ánh mắt lạnh lùng đậm tối. Vị võ sĩ này không tự chủ được thối lui từng bước, vội vàng cúi đầu, không dám tiếp xúc với ánh mắt của hoàng tử Thần.

Hoàng tử Thần thu hồi ánh mắt, thậm chí không nói lời nào, chỉ là một tay kéo Đỗ Duy lại, sau đó cũng không thèm nhìn tới võ sĩ giáp vàng trước mặt này, bước vào trong cung điện.

Võ sĩ giáp vàng này đầu đầy mồ hôi lạnh, trơ mắt nhìn hoàng tử Thần trái lệnh bệ hạ dẫn người tiếp nhập cung điện, nhưng nào dám ngăn cản?

Ngăn ư?

Hắn là cận vệ quân của hoàng đế trong ngự lâm quân, nhưng cũng biết chuyện hôm nay, chỉ sợ ..... Hoàng cung này sẽ liền thay đổi chủ nhân. Vị hoàng tử Thần này, bây giờ còn là “điện hạ”, nhưng chỉ sợ rằng bây giờ vào gặp hoàng đế, sau khi đi ra, liền biến thành “bệ hạ”!

Nếu như vậy, ta hà tất phải trái ý hắn sao?

Những người khác, có ai không rõ đạo lý này? Cũng đều lui ra phía sau nhường đường. Hoàng tử Thần mang theo Đỗ Duy tiến vào cung điện, phía sau hắn thống soái của võ sĩ cung đình cũng đã chạy tới bên cạnh, lập tức thay thế kim giáp võ sĩ này, tiếp tục trông coi việc phòng thủ bên ngoài cung điện. Kim giáp võ sĩ này cũng không dám kháng cự, chỉ có thể thành thật đi theo một bên.

Bên trong cung điện thật rộng lớn, bốn phía cột trụ cao lớn toàn bộ được nạm vàng trên vách. Chỉ là từng tòa từng tòa kia đầy những giá nền cao, nhưng không một chút ánh sáng, khiến cho ban đầu cung điện vách vàng rực rỡ trở nên nặng nề như tử khí.

Khí tức phú quý của vách vàng tường ngọc kia, xa xa đã thấy được, nhưng lại mang tới một cỗ áp lực. Đỗ Duy chỉ hít một hơi thật sâu, lại giống như ngửi thấy một cỗ khí tức hủ bại làm cho bản thân thấy khó chịu.

Ừ, tác dụng tâm lý, đó đều là tác dụng tâm lý. Đỗ Duy cẩn thận nhắc nhở chính mình, về mặt không chút thay đổi đi theo phía sau hoàng tử Thần.

Vừa tới phía trước, đã có nội thị về mặt trần đầy khiếp ý vội vàng đẩy một cánh cửa ra, vén lên rèm cửa phía bên trong, trong phòng này của cung điện, ở giữa hé ra một cái giường lớn hình lập phương. Bốn cái chân giường hình cột đâm thẳng lên trần, phía trên điêu khắc hoa văn tinh xảo dày đặc, bên trong từng lớp

từng lớp rèm che màu trắng của ánh trăng. Trên giường mơ hồ nhìn thấy lão hoàng đế Augustine VI nửa nằm bên trong, hơi thở dồn dập nặng nề giống như ống bể.

(nội thị: người hầu phục vụ trong cung)

-Thần. Con đã đến rồi.....

Một tiếng gọi khẽ, theo sau là một trận ho khan dồn dập, lão hoàng đế tựa hồ gắng gượng ngồi dậy, dùng sức phất tay, bên cạnh một nội thị run rẩy sợ hãi vén rèm lên, rồi vội vã đi ra ngoài.

-Cha.

Hoàng tử Thần quỳ đầu gối xuống, cúi đầu không nhìn lão hoàng đế:

-Anh trai đã chết rồi.

-Con..... làm rất tốt.

Sắc mặt lão hoàng đế xám vàng. Đó là một loại sắc mặt tràn ngập mùi già héo. Trong ánh mắt hắn cũng không đến một tia tinh thần, tràn đầy vẻ đục ngầu già yếu, tựa hồ ngay cả mi mắt cũng khó có thể mở.

Chỉ là, sau khi cha con hai người nói chuyện với nhau đơn giản như vậy, lại giống như ăn ý, đều ngậm miệng không nói.

Trong khoảng thời gian rất lâu, trong phòng chỉ có thanh âm lão hoàng đế thở dốc như ống bể.

Đỗ Duy lặng lẽ theo hoàng tử Thần quỳ gối ở phía sau. Hắn lặng lẽ ngẩng đầu lên đánh giá lão hoàng đế, vị đã từng là chủ nhân oai hùng của đại lục này, giờ đây đã hoàn toàn là một lão già cổ đeo hơi tàn, áo bào trên người xiêu xiêu vẹo vẹo, nếp nhăn trên mặt giống như vỏ cây, sắc mặt như tro tàn, lại không có một chút thần thái của đế vương, trọng yếu nhất chính là, vẻ đục ngầu trong ánh mắt hắn.....

193. Chương 161: Vinh Quang Tột Đỉnh!(phần 2)

Ồ? Kia rõ ràng là cảnh giác!

Không sai. Lão hoàng đế nhìn đứa con trước mặt, nhìn hoàng tử Thần. Trong mắt hắn lại không có sự vui sướng khi dập tắt được chính biến mà tràn đầy vẻ cảnh giác và đề phòng.

Thời gian đọng lại như đã chết. Hoàng đế cùng hoàng tử hai người tựa hồ đều như trong khảo nghiệm tính kiên nhẫn của đối phương. Đỗ Duy đột nhiên giật mình, hắn rõ ràng nhìn thấy dưới áo bào xiêu vẹo của hoàng đế một bước, mơ hồ lộ ra một cái chuôi kiếm, bàn tay khô gầy kia, như đang dùng toàn lực nắm lấy chuôi kiếm.

Cuối cùng, lúc lâu lúc lâu sau. Lão hoàng đế đột nhiên thở dài, thanh âm hắn mang theo một tia phức tạp, một tia cay đắng:

-Người tới mời ta thoái vị hả.

Hoàng tử Thần không đáp.

Trên mặt lão hoàng đế đột nhiên hiện lên một tia bệnh thái đỏ ửng, hắn cố sức ngồi dậy, một tay vịn đề lên chuôi kiếm trong lòng, cẩn thận nhìn con trai mình, chậm rãi nói:

-Chuyện lần này, là người một tay dập tắt, bây giờ trong vòng đế đô hết thấy đều do người nắm giữ. Người tuổi trẻ dũng cảm, tâm tư cẩn mật, hành sự thâm tàng bất lộ, trời lại sinh tính kiên nhẫn..... Có thể bước tới được ngày hôm nay, hơn phân nửa đều là công lao của chính người. Hơn nữa, dựa theo tình huống bây giờ mà nói, ta tựa hồ đang hẳn là sẽ tuyên bố thoái vị, truyền ngôi vị hoàng đế cho người, đúng không?

Hoàng tử Thần vẫn không đáp.

Đỗ Duy thầm thở dài - đế gia không có tình thân!

Lão hoàng đế này mặc dù đúng là thích đứa con trai này, hơn nữa vẫn có khuynh hướng đem tiểu hoàng đế làm người thừa kế. Nhưng ....nhưng có một điều kiện tiên quyết.

Ta truyền ngôi cho người, phải đợi lúc ta nguyện ý!

Đối mặt với ngôi vị hoàng đế, có ai nguyện ý nhường đi? Ý lão hoàng đế ban đầu, chỉ sợ còn muốn giữ vị trí chỗ ngồi của hoàng đế này vài năm, vẫn ngồi vị trí này cho đến chết. Nhưng lại ư! Không ai nguyện ý tro mắt đem quyền lực trong tay cho đi.

Cho dù là con của chính mình! Cho dù là người thừa kế chính mình lập ra!

Người muốn kế thừa, phải đợi ta chết mới được!

Lúc này, Đỗ Duy rõ ràng đã nắm chắc tâm tư của Augustine VI.

Hoàng tử Thần vẫn như cũ không nói lời nào, lão hoàng đế trong ánh mắt lộ ra từng chút từng chút hoang mang. Hắn hô hấp dồn dập từng chút từng chút, tựa hồ như cắn răng:

-Người ..... cũng muốn như hắn, muốn ta thoái vị bây giờ phải không?

Cuối cùng, hoàng tử Thần ngẩng đầu lên, vị hoàng tử này trên mặt mang theo nụ cười ấm áp:

-Cha, ngài đa nghi rồi.

Nói xong, hoàng tử Thần thoải mái đứng lên, hắn đi tới bên giường, trên mặt mang theo vẻ mỉm cười ấm áp. Lão hoàng đế lại đột nhiên giống như một con sư tử già bị kẻ địch bức gần, cả người khấn trương đứng lên, nắm chặt chuôi kiếm trên tay, gân xanh gồ lên. Nhưng Hoàng tử Thần đi tới bên giường, lại chỉ vươn tay tới, nhẹ nhàng giúp chỉnh áo bào ngay ngắn, sau đó ánh mắt hạ xuống, nhìn cha của mình, nhẹ nhàng một câu:

-Cha! Con và anh trai, không giống nhau.

Tình thế rơi vào quần bách của Augustine VI, toàn bộ rơi trong vào ánh mắt của Đỗ Duy, trong lòng Đỗ Duy đột nhiên hiện lên một câu nói:

Đây chính là chính trị!

-Cha, ngài vẫn là hoàng đế. Chính biến là do anh trai, không phải con.

Hoàng tử Thần mỉm cười, ánh mắt hắn rất sáng, trong đó ánh mắt lấp lánh đó một nửa là tự tin, một nửa là lạnh lẽo:

-Tuy vậy, cha, ngài thực sự là đã già. Quốc sự hỗn tạp, ngài tinh lực không nhiều. Lần này bá tước Raymond trợ giúp anh trai điều binh, ngài không ngờ không chút phát hiện ..... Sau này, cha chỉ sợ phải ở nơi này hao phí nhiều tâm tư mới xong. Ta làm con, có thể bảo ngài được một lần, nhưng chưa chắc có thể nhiều lần trợ giúp ngài vượt qua như vậy.

Thanh âm tuy mềm, nhưng ý tứ trong lời nói lại rất cứng rắn^{1/4}?

Sau khi nói xong, hoàng tử Thần lui về phía sau một bước, khom người cáo từ:

-Thân thể ngài bệnh tật còn chưa hồi phục. Chuyện bên ngoài, hãy tạm thời giao cho con đi.

Sau khi nói xong, hoàng tử Thần đi tới bên cạnh Đỗ Duy, nhẹ nhàng kéo hắn đứng lên, phảng phất cười với Đỗ Duy, dẫn Đỗ Duy rời đi.

Trước khi rời đi. Đỗ Duy quay đầu lại nhìn thoáng qua, lão hoàng đế vẻ mặt phức tạp. Trong đôi mắt tràn đầy vẻ mờ đục kia của lão, tràn đầy lạc lõng cùng trống rỗng.....

Đi ra ngoài cung điện, hoàng tử Thần cũng không lập tức rời đi, chỉ kéo Đỗ Duy đứng sau cửa cung điện. Hắn trong ánh mắt tràn đầy tin tưởng, khoe miệng mang theo vẻ mỉm cười chắc chắn.

Quả nhiên, không tới một khắc, thì có nội thị bên trong cung điện đi ra. Nội thị này vẻ mặt sợ hãi, trong tay đang cầm một vật. Một mạch chạy đến trước mặt hoàng tử Thần, “cộp” một tiếng quỳ gối, hai tay đem vật kia giờ quá đỉnh đầu.

Hoàng tử Thần nhẹ nhàng nhận lấy mở ra.

-Lập hoàng tử Thần làm nhiếp chính vương, sau đó quốc sự đều giao cho nhiếp chính vương quyết định, thay mặt hoàng đế!

Một câu nói luộm thuộm qua loa viết trên tấm vải trắng này, bút tích có chút xiên lệch, hiển nhiên lúc lão hoàng đế tự mình dùng bút, trong lòng đã cực kỳ suy yếu. Kí tên phía dưới lại càng xiên xẹo, mà ấn chương phía trên cũng bởi dùng sức không đủ mà có chút mờ mờ.

Hoàng tử Thần trên mặt lại lộ ra vẻ mỉm cười hài lòng. Sau đó vẫy qua một gã thị vệ bộ hạ trong cung, đưa tấm vải trắng qua.

Truyền xuống khắp các bộ ngành.

Đỗ Duy nhìn hoàng tử Thần cười cười, thần nhiên nói:

-Ta bây giờ nên gọi ngài là bộ hạ chứ? Hay là điện hạ?

-Điện hạ.

Hoàng tử Thần nhìn Đỗ Duy một cái:

-Ta là nhiếp chính vương, không phải hoàng đế. Cái này không thể lẫn lộn được.

Tin tức nhiếp chính vương mới lập, lập tức theo mệnh lệnh đích thân Augustine VI viết truyền xuống, các ngành trong đế đô, đối với tin tức này cũng không có nhiều kinh ngạc lắm. Lần này chính biến, thái độ của lão hoàng đế biểu lộ không thể nghi ngờ, Đại hoàng tử binh bại mà chết.

Hoàng tử Thần lên ngôi, ban đầu chính là chuyện đương nhiên trong lòng mọi người. Duy nhất chỉ có chút ngoài ý muốn chính là, lão hoàng đế không ngờ cũng không lập tức nhường ngôi, mà Hoàng tử Thần cũng không lập tức yêu cầu kế vị, mà là làm một nhiếp chính vương.

Hoàng tử Thần làm việc quyết đoán, lập tức phái một ngàn ngự lâm quân đặc biệt bảo vệ cung điện của lão hoàng đế. Bộ hạ bên trong ngự lâm quân ngay từ lúc đầu đã được huấn luyện chuẩn bị cho nên đã bị thay đổi lại toàn bộ.

Bởi ngự lâm quân trong chính biến tổn thất mất ba ngàn người, Hoàng tử Thần lại một hơi từ trong quân đồn trú trị an của đế đô bổ sung năm vạn người vào ngự lâm quân.

Sau đó, từng mệnh lệnh của nhiếp chính vương như nước chảy truyền xuống dưới.

Hầu tước Solomon trừ đi tước vị, ban đầu chức danh nắm trong tay việc buôn bán của hoàng gia toàn bộ cắt đứt, thu hồi lại, giải trừ quân đội riêng của gia tộc.

Tướng quân Juncker (đã chết trận) tước trừ tước vị nam tước. Tất cả quân chức tước trừ, lấy lễ bình dân an táng.

Những quý tộc còn lại tham gia chính biến, quan viên, toàn bộ bị giam vào nhà giam đại lao của đế quốc tội phạm. Đồng thời phái ra ba ngàn quân đồn trú giám sát phạm viên phủ đệ, không được ra vào.

Phàm những võ sĩ, sĩ tốt tham dự binh biến, đều cách quân chức, người đã chết, lấy lễ bình dân an táng. Còn sống giam vào tội phạm.

Làm cho mọi người thở dài nhẹ nhõm chính là, vị hoàng tử Thần này, nhiếp chính vương mới nhậm chức, tựa hồ tạm thời không có ý đại khai sát giới. Trong toàn bộ mệnh lệnh, toàn là tống giam, không hạ lệnh giết một người. Đến ngay cả cấp nhân vật thủ lĩnh phản quân tướng quân Juncker, cũng chỉ cách tước vị, còn có lấy lễ bình dân an táng.

Như vậy đúng là đã phá lệ khoan dung. Thử nghĩ chính biến hoàng thất trên lịch sử đế quốc, hầu như lần nào ra tay, kẻ thành công đều huy vũ đồ đao, đem kẻ thất bại chém tận giết tuyệt. Cảnh tượng đế đô máu chảy thành sông, trải ra trước mắt!

Như hoàng tử Thần chỉ giam mà không giết, đã là rất khó có được. Chỉ là mọi người vẫn chưa nắm rõ ý đồ hiện giờ của vị hoàng tử thắng cuộc này. Trừ ra mấy quý tộc thượng thư hấp tấp vô mộng ngựa đề nghị

nghiêm trị kẻ phản nghịch, kết quả đều bị hoàng tử Thần không thèm để ý tới, lúc này mới hiểu được mình vô công ngựa lại vô phải đùi ngựa.

(vô công ngựa là nịnh hót, nhưng vô nhằm đùi ngựa thì sẽ bị đá cho một phát-caokhánh)

Lại qua ba ngày, ma pháp trận của đế đô sớm đã giải trừ, Hoàng tử Thần từ trong vệ thành xung quanh đế đô, tập hợp hai sư đoàn cận vệ quân của hoàng thất vào thành, khống chế phòng thủ thành. Ban đầu phản quân sư đoàn cận vệ quân thứ hai của Juncker đã hủy bỏ số hiệu, trong doanh trại ngoài thành bắt giam mấy ngàn phản quân.

Hoàng tử Thần lần nữa hạ xuống liên tiếp những chuỗi mệnh lệnh, tuy nhiên lần này lại là ban thưởng. Dù sao, chính biến cũng giống như một trường đại hội của cường bạo.

Sau khi chấm dứt, cũng tự nhiên đến thời khắc kẻ thắng phân chia chiến lợi phẩm.

Làm cho ngoài ý muốn mọi người chính là, cái tên đứng nhóm đầu danh sách phân thưởng, không ngờ làm kinh ngạc chính là tên của Đỗ Duy đưa con trai lớn của gia tộc Rowling!

Đỗ Duy, được ban tên “Rudolf” (nghe nói là họ của một vị kỵ sĩ bên cạnh Aragon trong thánh Roland kỵ sĩ đoàn trong lịch sử) thưởng cho tước vị công tước, danh hiệu ma pháp cố vấn cung đình, danh hiệu đại học giả cung đình, danh hiệu đại chiêm tinh sư cung đình, kiêm với cố vấn ma pháp của hoàng tử.

Để cho toàn bộ quý tộc giàu có cơ hồ đều trừng to mắt chính là, tước vị “công tước” này của Đỗ Duy, không ngờ trong mệnh lệnh của nhiếp chính vương viết rất rõ ràng.....

Thế tập (Cha truyền con nối)!!!

Tin tức này cơ hồ lập tức trong giới quý tộc đế đô gây nên một trận cuồng phong!

Ngày đó khi hoàng tử Thần tại chính biến, hứa cho Đỗ Duy tước vị công tước, rất nhiều người đều nghe thấy được. Tuy nhiên mọi người đều cho rằng Hoàng tử Thần hứa chức “công tước” này, khẳng định là cùng một loại tước vị cung đình gì đó.

Tước vị của Rowling để quốc chia làm hai loại, tước vị thế tập và tước vị cả đời. Tước vị cả đời lại chỉ được truyền cho bản thân, không có cha truyền con nối, cũng không có lãnh địa, không thể tổ chức quân đội riêng. Mà một khi bản thân qua đời, tước vị cũng tự nhiên hủy bỏ theo.

Nói chung, tước vị như vậy hoàng thất thường xuyên nguyện ý phong thưởng ra ngoài. Bởi vì tiền vốn tiêu hao ít. Mặc dù vinh diệu, nhưng lại không có bao nhiêu thực quyền.

Nhưng tước vị thế tập, chính là tuyệt đối không thể dễ dàng phong thưởng! Một cái tước vị thế tập, đại biểu kẻ được phong chức có thể có được lãnh địa của chính mình. Trong lãnh địa tự thu thuế, còn có thể thành lập quân đội riêng, hơn thế nữa đời đời truyền xuống! Cũng bằng với trong đế quốc lại có nhiều cái đế quốc bên trong đế quốc. Các đời hoàng đế không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu rõ loại tước vị thế tập này càng ít, đối với đế quốc mình mới càng ổn định. Cho nên, trừ phi là công lao thật lớn, tuyệt đối sẽ không phong tước vị thế tập!

Ngoài ra, tước vị thế tập càng phong càng nhiều, thường xuống lãnh địa càng ngày càng nhiều. Cho dù lãnh thổ đế quốc rộng lớn, cũng có một ngày phong hết!

Năm đó tổ tiên của Rowling gia tộc, vị tướng quân Rowling kia phụ tá gia tộc Augustine quét khởi thống nhất đại lục, chiến công hiển hách, cũng chỉ được một cái bá tước thế tập. Mà Đỗ Duy này, mặc dù trong chính biến đứng về phía hoàng tử Thần ..... Nhưng công lao thế nào, rất khó nói. Nói lớn cũng có thể tính là lớn, nói nhỏ cũng có thể tính là nhỏ, lại không dễ đánh giá. Chỉ như vậy là có thể phong công tước, cũng là thế tập, không khỏi đem lại cho các quý tộc này rung động quá lớn!

Mà càng đem đến cho mọi người một màn rung động, phát sinh bên trong hoàng cung, nơi hoàng tử Thần ở lúc đầu, bây giờ là cung điện nhiếp chính vương.

Đem mấy bộ hạ thân tín, kể cả kẻ nằm vùng mười năm, có tác dụng gây nên mấu chốt bên trong chính biến, kẻ kia tên là Camille Ciro, còn có nam tước Sarke ban đầu chức thống lĩnh trị an, cùng với vài bộ hạ thân tín của Hoàng tử Thần.

Vị nhiếp chính vương này tiện tay đem một bộ bản đồ sáng sủa của đế quốc ném tới trước mặt Đỗ Duy. Trên mặt mang theo vẻ tươi cười:

-Công tước đại nhân của ta, nhìn bản đồ một chút đi! Người muốn nơi nào làm lãnh địa của người. Tự mình trên bản đồ thích gì chọn nấy!

Một lời thốt ra, mọi người kinh hãi, ai nấy đều biến sắc!!

194. Chương 162: Tướng Quân 250

Đại lao nhà giam của đế quốc, trong giới quý tộc của đế đô được nói đùa là ”viện tử vong dưỡng bệnh”. Dựa theo pháp luật đế quốc, nhà giam thực hiện giam giữ quan viên đế quốc cùng với quý tộc có hành vi phạm pháp không tuân theo phép tắc. bản thân nhà giam có quyền giám sát cùng chịu trách nhiệm tập hợp các tội chứng, nhưng không có quyền tuyên phán cuối cùng.

Mọi người đều biết là do phòng giam trên thực tế chia làm hai khu trong ngoài, khu ngoài vẫn chịu trách nhiệm công khai tiếp nhận các loại đơn tố cáo nặc danh, bên cạnh đó thủ hạ thống lĩnh một nhóm nhân viên tình báo thân phận thần bí, chịu trách nhiệm giám sát các quan viên bị nghi ngờ đặc biệt của đế quốc. Mà bên trong mới là nơi trung tâm thực sự, phạm là nhân vật trọng yếu một chút trong đế đô sau khi rơi đài, đều giống như nhau đưa vào bên trong nhà giam xử lý.

Nói cách khác, nếu như người chỉ là quan viên một phương cỡ hạt vừng, cho dù người phạm vào tội danh phản quốc, cũng không đủ tư cách có thể đi vào bên trong nhà giam. Có thể vào, không phải tể tướng thì cũng là đại thần các bộ, hoặc là quan viên trọng yếu trong quân đội. Không có cấp bậc nhất định, “viện tử vong dưỡng bệnh” này, người tuyệt đối không được vào.

Chỗ quan trường bấp bênh, không ai biết chuyện ngày mai. Thường thường hôm nay vẫn còn vạn người để mất tới quyền quý, ngày thứ hai đều biến thành tù phạm. Mà hôm nay trở thành tù phạm nói không chừng ngày thứ hai hưởng gió thay đổi, lại có thể nghênh ngang ra khỏi nhà giam đại lao, phục hồi quan chức. Cho nên, bên trong phòng lao của nhà giam, đối đãi với tù phạm thân phận tôn quý bị giam ở chỗ này, kỳ thật đúng là cực kỳ ưu đãi. Ngoại trừ điều kiện sống có chút khác với bên ngoài, còn có thức ăn và quần áo. Thường thường người phụ trách nơi này đều hết sức thỏa mãn, thoải mái mở rộng cửa. Dù sao trước khi tù phạm nơi này tiến vào đều là nhân vật lớn trong tay nắm giữ quyền lực tài phú lớn một phương, ai cũng không dám tùy tiện đắc tội. Mặc dù bây giờ người ta đúng là gặp rủi ro, nói không chừng chưa hết hai ngày, đã đi ra ngoài.

Đến lúc đó nếu như đắc tội với loại quyền quý này, người của phòng lao nơi này sẽ chịu khổ.

Cho nên, thường thường tù phạm ở trong trại giam này, đều rất thoải mái, thậm chí nghe nói ngoại trừ thức ăn và quần áo bên ngoài, ngay cả muốn đàn bà, chỉ cần người bằng lòng tiêu tiền, cũng có thể đưa vào cho người.

Loại quy tắc không nói thành lời này, kỳ thật người trong đế đô đều biết. Nhưng bất cứ một quan lớn bộ nào đều đối với loại chuyện này mắt nhắm mắt mở, bởi vì con người luôn có lúc vận khí quay lưng. Nói không chừng bản thân mình một ngày gặp rủi ro cũng sẽ rơi vào chỗ kia. Huống chi loại chuyện xấu này nói toạc ra cũng vô vị lại còn đắc tội với những người đang buồn tẻ ở bên trong, có cần phải khổ như vậy không? Mánh khéo của giới làm quan quyết định bởi ít gây nên thù địch không cần thiết.

Cho nên, trong nhà giam này điều kiện tốt, đãi ngộ có thừa, thậm chí dưới một cái mỹ danh “viện tử vong dưỡng bệnh”. Tuy nhiên hai chữ tử vong kia cũng không thể thiếu được. Có thể đi vào nơi này đều là trọng tội, cho tới cùng là dưỡng bệnh có thể về nhà tiếp tục quyền quý, hay trực tiếp lên trên pháp trường .... Như vậy phải xem vận may của người.

Đỗ Duy đi vào bên trong nhà giam đại lao phía trước, đối với việc này cũng có nghe thấy, tuy nhiên lại thực sự gặp được, mới phát hiện cũng không có khoa trường như bên ngoài truyền bá.

Phòng giám sát của đế quốc nằm ở thành nam, bên trong thành đế đô kiến trúc dày đặc to lớn, phòng giám sát lại chỉ đơn thuần là một khối lớn và thấp do ba bốn tòa lâu nhỏ hợp thành, một con đường nhỏ cũng không rộng lắm. Con đường rất sâu, ánh mặt trời cũng thiếu. Hai bên là những cây thông xanh tươi, ở

trong hoàn cảnh này lại mơ hồ thêm vào vài phần khí tức âm trầm. Cửa lớn nhà giam cấu trúc cũng không được hào hoàng, ngược lại còn vài phần cũ nát. Nhất là cửa lớn bên cạnh trống không, chuyên môn chỉ dùng cho xe ngựa phóng qua, có chút lặng lẽ như ve sầu mùa đông.

Bất cứ một quan viên một bộ nào của đế đô, có nơi nào không được kiến kiến tạo thành lộng lẫy đường hoàng uy nghiêm long trọng sao? Thân là tổng nhà giam bậc nhất của đế quốc quốc gia. Nơi dừng xe này lại nhỏ bé nhiều nhất chỉ có thể chứa được ba năm chiếc xe ngựa.

Tuy nhiên cũng có thể giải thích: đang yên lành, có quý tộc nào lại không có việc gì chạy tới nơi này sao?

Sau chính biến, trong nhà giam bắt giữ không ít đại thần hào môn quý tộc tham dự đảo chính, còn có không ít mặc dù chưa khởi sự tại chỗ. Nhưng là người một phe thuộc về Đại hoàng tử từ phía sau bị bối mớ ra, cũng bị người của nhà giam mời tới nơi này uống trà. Như vậy mới khiến cho nhà giam lúc đầu âm trầm thêm vài phần hơi thở con người. Binh lính gác cửa là người từ trong quân đoàn cận vệ xung quanh đế đô thay vào, mỗi người đều mang sát khí trên mặt.

Đỗ Duy được nhiếp chính vương phong làm công tước thế tập. Ngay sau chính biến, trên đầu một hơi được treo nhiều danh hiệu cung đình vinh diệu vô cùng, cái gì cổ vấn ma pháp cung đình, đại học giả đại thuật sư chiêm tinh vân vân vân vân. Bây giờ tính ra, hắn cơ hồ đúng là người nổi tiếng và có quyền lực nhất cả đế đô, người như vậy đi tới nhà giam. Đại thần đứng đầu nhà giam vừa lúc vắng mặt, cũng không biết là không phải cố ý tránh đi không, chỉ để một quản sự nội đường nam tước Lebowski* dẫn người đi ra nghênh đón.

(Phim “Ông trùm Lebowski” nằm trong top 250 film hay nhất mọi thời đại.

Jeffrey Lebowski (Jeff Bridges) là một kẻ vô công rồi nghề có biệt danh là “The Dude”. Một ngày nọ trở về nhà, anh bắt gặp 2 tên côn đồ đã đột nhập vào nhà và phá hoại tất cả đồ đạc của mình. Sự thật là 2 tên này đã nhầm lẫn anh với Jeffrey Lebowski, người giàu nhất ở Los Angeles và họ đến là để đòi nợ. “The Dude” quyết định tìm đến nhà tay triệu phú này để bắt hắn phải bồi thường thiệt hại. Rủi thay, anh đã rơi vào một tình thế tiến thoái lưỡng nan vì vợ của Lebowski “thật” đã bị bắt cóc và người được chỉ định đi giao tiền chuộc chính là anh...- Các bác chú ý tới quả nợ nần nhé)

Đỗ Duy cười một con ngựa trắng, phía sau hai ma pháp sư cung đình áo đỏ đi theo. Hai thị vệ tùy tùng trong cung đình hoàng tử Thần ban cho hắn. Ngồi trên ngựa, nhìn người của nhà giam đi ra nghênh đón. Hắn xoay người xuống ngựa, đưa ngựa giao cho tùy tùng, về mặt bộ dáng thành khẩn:

-Vất vả rồi. Đại nhân Lebowski.

-Công tước đại nhân hôm nay đến đây.....

Lebowski kia thân là nhân vật trong nhà giam, nhiều năm qua nghênh đón. Tự nhiên là có kinh nghiệm với chế độ quan lại, đã là nhân vật thành tinh, trong lòng một mặt phỏng đoán, một mặt thử dò xét nói:

-Chẳng lẽ nhiếp chính vương có gì.....

-Không.

-Đỗ Duy lắc đầu. Ánh mắt đầu tiên liếc qua một cái để đối phương yên tâm:

-Ta tới vì chuyện riêng. Ta muốn gặp bá tước Raymond.

Lebowski lập tức lộ vẻ ý tứ rõ ràng, thân phận lai lịch vị công tước mới lên này, trong đế đô nào có ai không biết? Bây giờ hắn đến thăm cha mình một chút, cũng là trong dự liệu. Lebowski vội vàng đuổi đi tùy tùng, một mình dẫn theo Đỗ Duy đi vào bên trong.

Bên trong đại lao, từ xa nhìn lại là giống như là một tòa thành thu nhỏ đắp bằng đá tảng, chỉ ước chừng cao ba tầng. Nghe nói, lai lịch tòa thành này cũng tương đối có ý nghĩa.

Trước khi Roland đế quốc thống nhất đại lục, đế đô vẫn chỉ là thủ đô của một quốc gia nhỏ cỡ trung bình. Trong đại lao tòa thành nhà giam này, lúc đầu chính là vương cung của quốc gia nhỏ kia. Chỉ là, sau khi đại hoàng đế Aragon thành lập đế quốc thống nhất đại lục, định đế đô ở thành thị này, mặt khác tu sửa hoàng cung nguy nga. Vương cung nhỏ này của quốc gia diệt vong tự nhiên bị phế bỏ, hơn nữa năm đó lúc

tu sửa tường thành để đô, bởi thiếu nguyên liệu đá, vương cung nhỏ này của quốc gia diệt vong cũng bị hủy đi một nửa. Hơn phân nửa nguyên liệu đá đều đắp lên thành tường để đô. Còn lại một nửa không hủy đi này, sau lại thấy vương cung của quốc gia diệt vong này kiến trúc rất chắc chắn, dứt khoát trở thành nhà giam đại lao.

Năm đó cũng từng là một vương cung. Hôm nay lại trở thành nơi bắt giam tù nhân. Biến hóa kịch tính của lịch sử, cũng thật sự làm cho người ta cảm khái.

Đá tảng màu xám xây nên tòa thành, từ bên ngoài nhìn vào mang theo một cổ cảm giác hùng hậu trầm ổn. Đi vào trong, lập tức cảm thấy một tia khí mát lạnh vỗ vào mặt, đá tảng nặng trĩu cứng rắn đem sức nóng của ánh mặt trời hoàng toàn ngăn trở. Bên trong tòa thành tràn ngập cảm giác âm trầm. Ngọn đèn hai bên càng thêm ba phần tối tăm lạnh lẽo.

Giày Đỗ Duy giẫm lên trên tảng đá lạnh như băng, theo nam tước Lebowski một đường đi lên bậc thềm, một cánh cửa sắc thật lớn đang ở trước mắt. Mấy võ sĩ một thân áo giáp vũ trang toàn bộ, cầm trong tay búa thương, một tòa vọng đài bên cạnh còn có cung tiễn thủ dò xét, không xa chính là một đội binh lính toàn thân vũ trang. Hiển nhiên phòng thủ nơi này rất nghiêm mật.

Cửa sắt chậm rãi nâng lên, nam tước Lebowski một mặt dẫn Đỗ Duy vào bên trong. Lên bậc thang tầng hai, đi vào một cái hành lang phía bên trái, hành lang trong tòa thành cổ xưa cũ kỹ này, tất cả đá tảng đều mảnh liệt lạnh lẽo như băng. Chỉ là từng cái từng cái gian phòng trên hành lang, cửa phòng toàn bộ đều kiên cố lại toàn bộ bị cánh cửa sắt lớn đóng chặt, trên mỗi cánh cửa chỉ để lại một cái miệng nhỏ, miễn cưỡng mỗi ngày có thể đưa vào một chút thực vật.

-Bá tước Raymond thân phận khác biệt, tôi sớm đã an bài cho ông ấy một gian phòng đơn rộng rãi. Lebowski biết đây chính là lúc vô mong ngựa vị công tước mới nhậm chức. Cuống quít giới thiệu nói:

-Bá tước đại nhân Raymond, đương nhiên tôi cũng biết ông ấy. Bây giờ ở nơi này, tất nhiên sẽ không phải nếm mùi vị đau khổ, tôi bảo người một ngày ba bữa, đều là ăn ngon uống ngon, mỗi ngày còn có trà xế chiều đưa vào. Bá tước đại nhân hai ngày năm tâm tình coi như không tệ, chỉ là không quá thích nói chuyện, mỗi ngày chỉ ngồi trong phòng đọc sách, ngày hôm qua vẫn phân phó ta đưa vào một bộ Đại lục thông sử. Thời gian lúc này, ông ấy hẳn là vừa uống trà xế chiều vừa xem sách.....

Đỗ Duy thở dài, nhìn vị quản sự nhà giam này, mỉm cười nói:

-Đa tạ ngài, nam tước đại nhân."

Đang rẽ qua một cái hành lang, đột nhiên Đỗ Duy dừng bước, nghe thấy bên trong một cánh cửa sắt bên đường, mơ hồ truyền đến một tiếng cười khẽ rất ngắn của phụ nữ, tiếng cười quyến rũ phóng đảng kia, vừa nghe đã thấy mang theo đặc mùi phong trần

Lebowski tự nhiên cũng nghe thấy được thanh âm này, sắc mặt lập tức có chút khó coi. Mặc dù chuyện xấu bên trong, mọi người trong lòng sớm đã biết rõ ràng, nhưng dù sao Đỗ Duy trước mắt là công tước mới nhậm chức, hơn nữa thiếu niên nửa lớn này chỉ sợ vẫn không biết vấn đề trong đó, nếu hẳn sau khi trở về trước mặt nhiếp chính vương nói ra.....

Nghĩ tới đây, Lebowski đầu đầy mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi hối hận. Không nên nhận năm trăm kim tệ từ vị tù phạm trong phòng giam kia, cho hẳn tìm một hồng bài* trong thành nam. Mà trên thực tế phí qua đêm của kỹ nữ hồng bài chỉ cần ba trăm, hẳn Lebowski tự mình từ đó nuốt lấy hai trăm, và sau đó cũng không cần phải nói.

(hồng bài: gái bán hoa hạng sang chủ chốt trong lầu xanh, thường thì mỗi lầu chỉ có vài hồng bài, còn lại là loại thường)

Đỗ Duy chỉ khẽ cười, thần nhiên nói:

-Xem ra nghe đồn quả nhiên không phải là giả, viện tử vong dương bệnh này cái tên cũng xứng đáng đó.

Hắn chỉ tay về phía cánh cửa sắt phát ra âm thanh của người đàn bà kia cười nói:"

-Nơi đó là cửa vị đại nhân nào?

-Là.....

Lebowski một mặt lau mồ hôi lạnh, một mặt nói:

-Là tướng quân Ron Barton.

Đỗ Duy ban đầu cũng chỉ thuận miệng hỏi, tuy nhiên Lebowski trả lời ra cái tên này, lại làm cho hắn trong lòng không khỏi phải để tâm, giật mình:

-Tướng quân Ron Barton? Hắn vẫn bị giam giữ ở chỗ này sao?

Đỗ Duy mặc dù đối với quý tộc đế đô cũng không hiểu rõ quá sâu. Nhưng cái tên “Ron Barton” này, hắn đã nghe nói qua.

Nhắc tới, người này coi như là một loại người kỳ dị.

Vốn hai mươi năm trước tại tây bắc đế quốc cùng dị tộc tiến hành chiến tranh, viễn chinh vượt qua sa mạc, sau khi hao dân tổn của lấy được một cái “thảm thắng”. Ban đầu chuẩn bị tiến hành nhổ cỏ tận gốc, lại bị thần điện ngăn trở, khiến cho chiến tranh tuy thắng, nhưng lại mất đi ý nghĩa, trả lại cho đế quốc một cái họa căn.

Sau đó, tại thảo nguyên dị tộc sa mạc tây bắc đế quốc hằng năm đóng hai vạn kỵ binh, hai vạn kỵ binh quả nhiên hằng năm tổn hao hết vô số kim tệ. Bởi vì cùng lãnh thổ đế quốc trung gian một cái sa mạc, hai vạn quân đội đơn độc bên ngoài, hằng năm thực phẩm cùng trang bị thay thế, vân vân, đều tổn mấy lần tiền tài, tài chính đế quốc cơ hồ chỉ dùng để nuôi sống một quân đoàn, tài lực hằng năm duy trì hai vạn kỵ binh như vậy.

Mà Ron Barton tướng quân này. Tại bảy năm trước, đã từng là tướng quân thống lĩnh của hai vạn kỵ binh kia. Nói đến sự quái dị của người này, cũng thật sự làm cho người ta có chút cảm khái. Người này xuất thân từ một gia đình quý tộc cấp thấp (thực sự là đại quý tộc có tiền có thế, ai lại nguyện ý bị đẩy tới nơi thảo nguyên của dị tộc quý quái kia làm quan?), dựa vào một thân bản lĩnh thực sự quản lý quan quân, nhưng đại lực không có chiến sự. Hắn cuối cùng đã bị phái đi tới tây bắc thống lĩnh hai vạn “thiên giới kỵ binh” kia.

Người này từ đó về sau thêm liên tiếp những chuỗi ngoại hiệu: đồ tể, đao phủ, kẻ điên, tướng quân hảo sắc, vân vân.

Nói đến bản lĩnh người đó, nhưng thật ra là có thật, cưỡi ngựa đánh giặc cầm binh đều là hảo thủ. Mà tính cách của hắn đúng là làm cho người ta dở khóc dở cười: Người này tham tài hảo sắc, hơn nữa lòng tham không đáy. Tính cách vô cùng táo bạo, làm việc sao? ..... Người có thể nói hắn độc đoán lỗ mãng, cũng có thể nói hắn quả cảm quyết đoán.

Tóm lại, sau khi mỗi vị đại lão trong quân đội đối với hắn một cái đánh giá, thật ra không ngờ phù hợp, tặng hắn một cái ngoại hiệu: tướng quân hai trăm năm mươi.

Chú thích về 250:

- nhị bách ngũ (250) có nhiều cách giải thích, có xuất xứ từ cổ sự thời Chiến Quốc, có xuất xứ truyền thuyết dân gian, lại có lai lịch từ trò chơi điện tử, rồi chơi bài, trong văn học, ca kịch cũng có những giai thoại...

Sau đây xin trích câu chuyện xưa trong thời Chiến quốc:

Thời kỳ Chiến Quốc, có nhân vật lịch sử tên gọi Tô Tần là tung hoành gia. Y thuyết phục sáu nước Hàn, Ngụy, Triệu, Tề, Yên, Sở liên hợp lại, kết thành đồng minh đối phó địch nhân chung – nước Tần, bởi vậy nhận sự khen thưởng của quân vương các nước lớn, rồi được phong làm Thừa tướng, sử gọi “sáu nước phong tướng”.

Ngay khi Tô Tần ở nước Tề tạo hiệu quả tích cực, đã gặp phải thích khách. Tô Tần bị đâm một kiếm vào ngực, buổi tối hôm đó, đã không qua khỏi mà từ trần. Tề vương nghe được tin tức này, tức giận vô cùng, lập tức ra lệnh tước nã hung thủ. Nhưng thích khách đã chạy không còn tầm tích, đến nơi nào để tước nã đây? Tề Vương nảy ra sáng ý, nghĩ tới diệu kế “dụ rắn rời hang”. Ông bèn hạ lệnh cắt đầu Tô Tần xuống,

còn sai người dùng roi quất lên thi thể y, làm cho khắp đầu khắp mặt đều là máu. Sau đó, đem đầu người ướm đầm máu me treo ở cửa thành, đoạn dán lên yết thị, ghi rằng: “Tô Tần là đại nội gian, chết cũng không đền được hết tội. Tề vương vẫn luôn muốn giết hần, lại không nghĩ ra biện pháp nào tốt cả. Nay may có nghĩa sĩ vì dân trừ hại, cảm thấy rất vui mừng. Tề vương xuống chỉ trọng thưởng, ban tặng ngàn lượng vàng ròng, mời nghĩa sĩ đến lĩnh thưởng.”

Chiều dự này vừa ra, quả nhiên có người đã mắc câu. Cả thấy bốn người đến lĩnh thưởng, hơn nữa bọn họ đều khẳng khái rằng: Tô Tần là mình giết. Sau đó, binh sĩ “mời” bọn họ đến trước mặt Tề vương. Tề vương thấy bốn người, hận đến nghiêng răng kèn kẹt, nhưng ông vẫn giả vờ thành thật hỏi: “Một ngàn lượng vàng ròng này, bốn người các người làm sao chia?” Bốn người này không biết đã trúng kế, còn cao hứng lập tức trả lời: “Việc này dễ thôi, $1000/4=250$, mỗi người nhị bách ngũ.”

Tề vương thấy bọn họ vẫn vui vẻ tưởng tới tiền thưởng, đoạn vỗ án tức giận: “Lôi bốn tên nhị bách ngũ này ra chém!” Bốn người liền trở thành quỷ chết thay. Còn thích khách chân chính, nghe nói là sát thủ nước Tần phái đến, sớm đã chạy về nước Tần rồi. Từ đó dân gian liền lưu truyền cách nói “nhị bách ngũ”, người ta thường dùng nó để hình dung những kẻ ngu dốt, ngớ ngẩn, không hiểu chuyện lại ương bướng lỗ mãng và bị tài sắc mê hoặc.

Thêm một chút ngoài lề nữa chính là có thể tác giả chơi chữ, tướng quân Barton nắm trong tay 2 vạn kỵ binh, thiếu 500 con ngựa và mang 5000 người đi cướp

195. Chương 162: Tướng Quân 250(phần 2)

Mấy cái sự tích nổi tiếng của vị tướng quân Ron Barton này ngay cả Đỗ Duy cũng nghe nói qua. Ban đầu hần mang theo hai vạn kỵ binh kia để chấn nhiếp dị tộc trên thảo nguyên, nhưng ngày thường không dễ dàng được va chạm cùng dị tộc. Nhưng người này, không ngờ lại thu lấy ba trăm đồng hoàng kim hồi lộ của một thủ lĩnh bộ lạc, sau đấy đêm đó mang theo ba ngàn người giúp đỡ người ta đem một bộ lạc khác làm cho diệt môn. Sau đó mấy bộ lạc trên thảo nguyên liên hợp tới đòi công đạo, hần không ngờ chuyển tay đem bộ lạc hồi lộ cho mình kia bán đứng, rồi chuyển hòng súng giúp các bộ lạc khác đem bộ lạc hồi lộ mình làm cho diệt môn. Kết quả qua lại, còn có không ít chỗ tốt, chỉ riêng gia súc đã phải năm vạn con. Binh lính thủ hạ của hần, cơ hồ mỗi người đều có hơn một bộ da mới của gia súc.

Kết quả chuyện phát ra ngoài, mang tới cho ngoại giao của đế quốc không ít nước bọt phiền phức. Không ít đại lão cấp trên thật tức chết cái tên hai trăm năm mươi rước lấy phiền phức này. Tuy nhiên vùng tây bắc kia, thật sự không có người nào nguyện ý tới, nhất thời cũng không ai thay thế hần, chỉ có thể để mình hần tiếp tục ở đó.

Còn có một việc: bởi vùng trung gian có tồn tại một sa mạc, tiếp tế của quân đội đế quốc đối với hai vạn kỵ binh kia thường thường không thể ấn theo kỳ hạn mà đưa đến.

Năm đó đến thời hạn chiến mã phải thay thế. Hai vạn kỵ binh kia có năm trăm thốt ngựa già cần phải hoán đổi, nhưng quân đội đế quốc đầy ba tháng cũng không có tin tức.

Vị tướng quân Ron Barton này giận dữ, lập tức dẫn theo năm nghìn người. Giả trang làm mã tặc, đêm đó quét sạch hai bộ lạc bên bờ thảo nguyên, đoạt mấy trăm thốt ngựa tốt. Một bộ lạc hai ngàn người bị hần giết cho gà chó cũng không lưu lại, còn nhân tiện đem mấy ngàn đầu gia súc của người ta, có thể mang về thì mang về, không thể mang đi thì giết thịt đốt trụi!

“Tuyệt không để cho đám người đã man này một cọng lông.” (Đây là nguyên lời của hần)

Chuyện xấu giả trang thành mã tặc cướp bóc như vậy, hần làm được cũng không chỉ một lần, người tặng danh hiệu “gà chó không tha”. Để cho giới chính nhân quân tử trong đô tiếp nhận không được, hần lại còn dung túng bộ hạ đi kỹ viện.

Ban đầu là, binh lính phục vụ trong quân đội, ngày thường đều có vài kẻ dè tiện đi tìm kỹ nữ phát tiết, cũng là bình thường. Nhưng tên này lại có thể đem loại chuyện không có thể diện này hoàn thành quang minh chính đại. Hắn căn bản rất vẻ vang, dẫn theo mấy ngàn người xông qua sa mạc, đem tới cạnh mấy kỹ viện trong một thành nhỏ quét sạch, toàn bộ kỹ nữ bên trong do hắn bao trọn ba ngày, mấy ngàn người ở trong thành nhỏ kia huyền não gà bay chó nhảy, còn cùng quân đồn trú địa phương đánh vài trận.

Dùng lời của vị tướng quân hai trăm năm mươi này mà nói:

- Binh lính đều là đàn ông, đàn ông phải không, người chết chim hướng lên trời! Mẹ kiếp, một đám trên thảo nguyên ngọt ngào sống khổ sở, mấy năm nằm cứng một chỗ không về nhà, ngay cả đàn bà cũng không sờ qua, có con mẹ hắn chịu làm binh lính ấy! Thủ hạ của ông mày đều nam nhân khỏe mạnh, chuyện nửa thân dưới, quân bộ không quản, ông mày quản!

Những thủ hạ hai vạn người đối với hắn vào lúc đó cơ hồ đúng là tin như thần linh, trường thương chỉ thẳng, núi đao biển lửa cũng dám xông. Những người này tại tây bắc cơ hồ là nửa giấc nửa quân, thậm chí có một lần, tù trưởng của một bộ lạc lớn cho con gái lấy chồng, tướng quân háo sắc này nghe xong liền dẫn theo người chặn đội ngũ đưa cô dâu giữa đường, không để ý đến phong tục đặc biệt, mã tấu sáng loáng, nhất định phải xem cho được hình dáng của tân nương.

Theo phong tục riêng, tân nương trước xuất giá không thể bị người khác xem. Bị tướng quân háo sắc này cũng không để ý, ngang ngạnh đem khăn che mặt của cô dâu nhà người ta xé xuống, sau khi nhìn xong vẫn còn lưu lại một câu:

- Mẹ kiếp, mặt đậu mùa, còn không bằng vợ bé xinh đẹp của lão tử.

Nói xong, đem người nghênh ngang rời đi.

Sau đó, hai bộ lạc tuy không có cưới hỏi thành công, cô dâu bị người ta nhìn mặt bị lui trở về, từ đó về sau không gả ra ngoài.

Còn thiếu chút nữa phải đánh nhau với cả hai bộ lạc. Bộ lạc gia đình bên mẹ cô dâu kia dẫn theo nhân mã tìm vị tướng quân háo sắc này tính sổ. Đối mặt với mấy vạn người của nhà người ta, hắn còn đem đoàn binh lính trên thảo nguyên cùng người ta giằng co một ngày một đêm.

Cuối cùng bộ lạc phái người đàm phán, trước mặt trách cứ vị hai trăm năm mươi tướng quân không nên xúc phạm phong tục của bộ lạc thảo nguyên. Vị tướng quân này lúc ấy bĩu môi, nói:

- Không phải chỉ là nhìn mặt sao! Như vậy đi, cô dâu đậu mùa này, người khác không cần, ta muốn! Đưa đến doanh trại của ta đi, là ông đây sẽ cưới nàng!

Lúc ấy vị tướng quân hai trăm năm mươi không ngờ lại nói với sứ giả của bộ lạc đối phương:

- Mẹ kiếp, lão tử sau này ban ngày nhìn mặt nàng, ban đêm lột hết nhẵn nàng xem thân thể, muốn thấy thể nào thì thấy thể ấy! Xem chán rồi, khi lão tử không có việc gì trút giận vào. Sau này, buổi sáng đánh một trận, buổi trưa buổi chiều đều đánh một trận, buổi tối không có việc gì đem lại đánh một trận! Hừ. Có gì đặc biệt lạ thường chứ!”

Cứ như vậy, hắn lại thu thêm một vợ bé.

Nói đến sự tích vị tướng quân hai trăm năm mươi này, vẫn còn rất nhiều. Đỗ Duy năm đó nhìn ra cơ hồ đúng là làm như tiểu thuyết cổ sự truyền kỳ, thấy cho tới cùng, đến cả người như Đỗ Duy cũng phải thở dài.

Vậy thế nào là hai trăm năm mươi? Quả thực chính là một nhân tài đó! Hắn trên thảo nguyên giết, cướp, nhận hối lộ. Nhìn như thô lỗ tham lam, kỳ thật làm ra sự tình chia rẽ trùng trùng! Cướp cô dâu mới, là phá hư đám hỏi của bộ lạc nhà người ta, chính mình cưới, càng có ý nghĩa thâm sâu ..... Càng không nói hắn cầm binh tuyệt đối là một tay lão luyện!

Đúng là nhân tài, đúng là nhân tài mà!

Tuy nhiên cuối cùng vị tướng quân hai trăm năm mươi cũng ngã lộn. Hắn chẳng những dung túng binh lính cướp bóc, nhưng ngay cả đoàn buôn của đế quốc cũng cướp! Vào lúc ước chừng tám năm về trước, hắn

mang theo người cướp đoạt một đoàn buôn nổi danh trên đại lục, đoàn buôn kia mang theo mấy chục xe hàng hóa xuyên qua sa mạc. Còn chưa đến thảo nguyên đã bị hãn cướp, mấy chục xe hàng hóa hoàn toàn bị mất. Còn bị giết hơn hai trăm người. Chuyện này truyền ra, cũng không nghe ai nói về hãn nữa.

Tuy nhiên Đỗ Duy sau đó lại chứng kiến đoạn sau, từ một số hiểu biết được về địa phương, vị tướng quân hai trăm năm mươi cướp bóc thương hội này, toàn bộ hàng hóa vận chuyển đều là quặng thạch kim loại!

Trên thảo nguyên không có núi, không có khoáng sản! Quần áo và thức ăn từ gia súc, cũng có thể đủ dùng, nhưng vũ khí đao thương của chiến sĩ, lại không cách nào tử trên cỏ mọc ra. Cũng không thể từ trên người gia súc sinh ra! Cho nên trên thảo nguyên, thiếu thốn nhất chính là vũ khí kim loại! Vị tướng quân hai trăm năm mươi cướp bóc thương đội kia.

Mơ hồ là một số đoàn buôn của gia tộc quý tộc lớn bên trong, vì quyền lợi của chính mình, không ngờ dám tới thảo nguyên lang sói này buôn bán vũ khí kim loại!

Nghe nói vị tướng quân hai trăm năm mươi này cướp bóc đoàn buôn, cũng không phải chỉ một lần hai lần, rốt cuộc đem một số quý tộc trong đế đô làm cho nổi nóng. Kết quả cách chức bắt trở về đế đô để thẩm vấn. Chuyện sau này, Đỗ Duy cũng không biết, năm đó nghĩ đến, vị tướng quân hai trăm năm mươi kỳ tài này phỏng chừng đúng là hàm oan chết đi được.

Lại không nghĩ rằng, người này không ngờ vẫn còn bị giam trong nhà giam, vẫn còn con mẹ nó có tiền chơi gái .....

Nam tước Lebowski này vừa nhìn Đỗ Duy nghe xong cái tên Long Barton của vị tướng quân hai trăm năm mươi này, sững sốt như vậy thời gian dài, trong lòng lo sợ bất an. Hãn là kẻ trông coi nơi này, đương nhiên biết vị tướng quân hai trăm năm mươi này đặc tội không ít quý tộc, cho tới ngày hôm nay cũng không chết, là bởi vì hãn sau khi bị bắt, thủ hạ hai vạn kỵ binh kia làm loạn. Hơn nữa hãn lấy một bà vợ là con gái của tù trưởng một bộ lạc, từng lượng lớn vàng hao phí tại giới quan trường của đế đô, lúc này mới bảo vệ một cái mạng của vị tướng quân hai trăm năm mươi này. Chỉ là không lập tức thẩm vấn, cũng không thả người, nhiều năm như vậy giam giữ.

Nhìn bộ dáng vị công tước thiếu niên này..... Chẳng lẽ trong các quý tộc năm đó tướng quân hai trăm năm mươi đặc tội, cũng có gia tộc Rowling?

-Cái này.... Công tước đại nhân?

Cuối cùng, Đỗ Duy trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, bỏ đi bản khoản của nam tước Lebowski:

-Ồ, không có gì.

Đỗ Duy lắc đầu, mới vừa đi được hai bước, đột nhiên dừng bước, sau đó xoay người lại nhìn cánh cửa sắt kia một cái, suy nghĩ một chút, rồi nói:

-Được rồi, vị tướng quân Ron Barton này, ngày thường thích cái gì nhất?

-Thích ư?

Nam tước Lebowski sững sốt một chút, nghĩ thầm người này còn có thể thích cái gì? Ăn ngon uống tốt, còn có đàn bà ..... Trừ những thứ ấy, chẳng còn gì khác.

Đỗ Duy là người thông minh ra sao, vừa nhìn vẻ mặt đối phương là đoán được. Hãn suy nghĩ một chút, đột nhiên nói:

-Được rồi. Ta không biết mấy việc thế này .... Nếu như tìm một thứ giống như bây giờ..... loại đàn bà bên trong bồi tiếp tướng quân Ron Barton, một đêm phải tốn bao nhiêu?

-Hả?

Lebowski thiếu chút nữa đem con mắt trừng ra ngoài..... chẳng lẽ vị công tước đại nhân này nghe xong cái tiếng ư ử bên trong kia, nổi lên sắc tâm? Con bà nó, nếu như vậy cũng có thể treo ngược vị công tước hồng nhân mới tấn chức này, lão tử đêm nay để cho con gái ta tới cửa nhà công tước mỗi ngày ư ử! Nếu như có thể nương tựa vào vị đại công tước này, chính là tiền đồ không hạn lượng đó!

Hắn trong lòng động tạp niệm. Vội vàng nói:

-Cũng không tốn bao nhiêu..... năm trăm.... À không, ba trăm! Ba trăm kim tệ xuất ra, cô nàng bên trong phải bồi tiếp một ngày.

Ba trăm ư?

Đỗ Duy lông mi giật giật, mặc dù ba trăm kim tệ đối với gia đình người bình thường mà nói chính là một khoản tiền lớn, nhưng Đỗ Duy xem ra còn rất thoải mái. Việc khác không nói, hoàng tử Thần ban đầu đem theo chính mình tới cái hang ổ tiêu hồn mà quý tộc chân chính tụ tập ngoài thành để đô kia, đã là mấy chục vạn kim tệ.

Nếu như so sánh, ba trăm kim tệ này, coi như là tiêu phí ở mức độ tương đối đại chúng đi.

Đỗ Duy cười:

-Sao không tốt hơn một chút chứ?

Nếu đã tặng nhân tình, như vậy không ngại tặng nhiều một chút.

Về mặt Lebowsky đầy mồ hôi lạnh, không nghĩ tới lúc này, vị công tước đại nhân thiếu niên này lại lôi kéo chính mình bàn tới việc giá cả này, hắn run run nói:

-Cái này, đại nhân, nơi thành nam không thể so với bên ngoài, thành nam đúng là khu bình minh tụ tập đặc biệt, phương diện giá tiền này, cao thế nào cũng không tới, mấy hồng bài yêu tinh nổi danh nơi thành nam, đảm bảo qua đêm cao nhất cũng chỉ một ngàn tám trăm. Nhưng nếu là thành bắc, cho dù có thêm một phần nữa cũng không đủ được.

Dừng một chút, Lebowsky khó khăn nuốt nước miếng, nói:

-Tuy nhiên vị tướng quân Ron Barton này thực sự cổ quái, yêu tinh chính thức thân thể mềm mại, thịt thà quý giá, hắn không thích. Chỉ thích loại giá tiền cấp thấp này, hắn nói chơi gái, sẽ được phóng túng, lửa nóng không bị cản trở, cái loại kỹ nữ giá cao, phần lớn đều là..... ừm, hắn nói cái gì mà ..... ừm, giả bộ! Hắn nói càng đắt tiền càng giả bộ, tay còn chưa sờ một cái đã mất đi một số lớn kim tệ, thật sự muốn lôi kéo khắp giường gỗ, cũng không thống khoái hơn ..... cho nên..... hắn còn nói, lão tử là vì sướng, không phải vì thánh nữ .....

Đỗ Duy cơ hồ phải ôm bụng cười. Lớn tiếng nói:

-Kẻ kỳ lạ ! Kẻ kỳ lạ!

Nói xong, Đỗ Duy chỉ vào cánh cửa kia, thấp giọng nói:

-Nam tước Lebowsky, như vậy, bắt đầu từ hôm nay, người cung cấp ăn uống cho vị tướng quân này, về phần đàn bà, người cho ta một hơi toàn bộ thành nam, ừm, cứ dựa theo ý thích của vị tướng quân này, tìm mười, tám người, sau đó mỗi hai ngày sẽ đưa vào một người.

Dừng một chút, nói:

-Ngày mai ta phái người đến đưa cho người trước hai vạn kim tệ. Dừng hết lại tới tìm ta.

Lebowsky trừng mắt, không nhịn được vẻ mặt quái dị, quay đầu lại nhìn cánh cửa sắt một cái thật sâu, nghĩ thầm:

-Tướng quân hai trăm năm mươi này chỉ sợ là quá may mắn, cũng không biết hắn làm sao câu được vị đại công tước thiếu niên này?"

Đang nghĩ biện pháp thế nào, đem hai trăm kim tệ kia chính mình quẹt của Ron Barton trả lại, người như vậy sau khi phát đạt đi ra, chính mình cũng không dám đắc tội..... trong lúc trù trừ, Đỗ Duy đi tới phía trước, quay đầu lại nói:

-Đi thôi, nam tước Lebowsky, dẫn ta đi gặp cha ta.

196. Chương 163: Lựa Chọn Của Đỗ Duy

Phòng giam của bá tước Raymond ở tận trong cùng.

Lebowski cũng không hề nói ầu, chỗ bá tước Raymond thật sự được đặc biệt chiếu cố, đó là một căn phòng sạch sẽ.

Sau khi tên hạ nhân mở cổng sắt ra, Đỗ Duy nhìn thấy cha mình vẻ mặt ôn hòa đang ngồi phía sau bàn đọc sách.

Một tay ông nhẹ nhàng cầm một quyển sách dày, “Đại lục thông sử” quyển hai. Nhìn ông giống như đang đặt hết tinh thần vào quyển sách. Tuyệt đối không giống giả bộ mà là thật sự đắm chìm vào bên trong sách.

Cả khi Đỗ Duy đi vào, vị bá tước đại nhân này cũng chỉ hơi ngẩng đầu lên một chút, sắc mặt mang theo sự ôn hòa, tùy ý bắt chuyện một câu:

-À, người đã đến rồi.

Ngữ khí này, thần thái này, so với lúc trong phủ bá tước, sắc mặt của ông lúc Đỗ Duy tiến vào trong thư phòng, tựa hồ không có gì khác biệt.

Nam tước Lebowski rất biết điều lui ra ngoài, để cho cha con hai người nói chuyện riêng.

Bá tước Raymond vẫn đang cầm sách, chưa hề có ý đặt xuống. Đỗ Duy cũng đang nhìn quanh đánh giá phòng giam.

Nói một cách khách quan, đây có thể xem là một cái phòng giam rất sạch sẽ. Tường, vách, trần đều được làm từ những tảng đá vừa lớn vừa chắc xếp chồng lên nhau. Hơn nữa, nghe nói vì phòng giữa phạm nhân bỏ trốn (rất nhiều quan lại bị nhốt vào đây là võ tướng có thể được xem là cao thủ võ học), tường đá nhìn qua chỉ là đá được xếp chồng lên nhau nhưng kỳ thật bên trong đều có cốt thép cả.

Trong phòng có một cái lỗ tò vò cỡ bằng bàn tay ở cách xa mặt đất. Một ít tia nắng nhạt từ bên ngoài lọt vào trong phòng tạo thành một điểm sáng trên tường, trên cửa sổ bụi bám đầy, vì trong phòng thường xuyên thiếu ánh sáng nên không khí tràn ngập một mùi ẩm thấp. Tảng đá phía trên cửa sổ cũng có những vết màu loang lổ.

Trừ mấy thứ đó ra, phòng giam này có thể xem là rất sạch sẽ. Có điều vì là phòng giam, bên trong cũng chỉ có một cái giường cứng, cũng được phủ vải trắng, tuy nhiên không cần nghĩ cũng biết là nó tuyệt đối không êm ái như cái giường trong phủ bá tước rồi.

Cái bàn đọc sách chính là ưu đãi đặc thù tới vị gia trưởng của Rowling gia tộc.

Trừ thứ đó ra, chỉ còn lại một vật. Hình như là một cái bồ tiểu, được đặt ở góc phòng.

Đơn sơ. Thoải mái, lạnh lẽo.

Đây chính là những giờ phút trong phòng giam này của người từng nắm trong tay trọng quyền của đế quốc, đã mang hạm đội hải quân của đế quốc viễn chinh ngàn dặm nam dương, một đời là danh tướng của đế quốc!

Đỗ Duy cũng không vội nói gì, Raymond bá tước tựa hồ cũng không vội, ông vẫn ung dung ngồi đọc quyển “Đại lục thông thể quyển hai” đến trang cuối, bấy giờ mới thở dài một hơi. Uể oải uốn lưng một cái, từ từ đứng lên, ở tại chỗ hoạt động vài cái cho giãn gân giãn cốt, sau đó mới quay nhìn Đỗ Duy, nhẹ nhàng cười nói:

-Ta đoán là người sẽ đến, nhưng không nghĩ rằng người sẽ đến nhanh như vậy, lúc đầu ta còn tưởng phải đợi thêm vài ngày nữa cơ đấy.

Rồi ông chỉ tới cái giường của mình:

-Ngồi đi, nơi này cũng chỉ có cái giường này để ngồi thôi.

Đỗ Duy ngồi xuống rồi, Raymond bá tước cũng bỏ sách xuống, lẳng lặng nhìn con mình một hồi, sau đó ông chậm rãi hỏi:

-Ở nhà thế nào?"

-Cũng không tệ lắm.

Đỗ Duy do dự một chút rồi tiếp:

-Ngoại trừ cận vệ quân đang khống chế quân phòng ngự của đế đô, phủ nhà cũng bị cận vệ quân bao vây, tạm thời không thể ra vào. Có điều nhờ vào quan hệ của con, bọn họ cũng xem như là khách khí nhiều, ở nhà ngoại trừ không được ra vào tự do, còn lại có thể xem như là mạnh khỏe.

Raymond bá tước gật gù:

-Còn mẹ và em người thì sao?

Đỗ Duy thở dài:

-Tâm tình mẹ rất kém, thân thể cũng không tốt lắm. Có điều đã mời giáo chính của thần điện đến xem qua, chỉ là buồn phiền thành bệnh, không đáng lo lắm. Em vẫn còn nhỏ, gần đây tâm tình cũng hơi có chút kích động. Có điều, con sẽ bảo vệ nó.

Raymond bá tước trầm ngâm trong chốc lát. Sau đó ngẩng đầu lên, trong ánh mắt ông như phóng ra tia sáng, nhìn Đỗ Duy:

-Như vậy, ta bây giờ phải xưng hô với người như thế nào? Hay là, cũng bắt chước người khác gọi người là "công tước đại nhân?"

Ngữ khí này làm cho Đỗ Duy cảm thấy như trong lòng đang bị một cây châm đâm, hần hơi lắc lắc đầu, tránh tiếp xúc với ánh mắt của Raymond bá tước:

-Những lời này, có đáng không?

Phụ tử hai người đều trở nên trầm mặc.

Một lúc lâu, Raymond bá tước cười, hần cười có chút chua chát:

-Không sai, người nói không sai. Ta nói câu đó thật vô nghĩa.

-Thật ra trong lòng ta còn có chút không muốn bỏ cuộc. Ta tuy ở đây đã vài ngày, cũng tự nhắc nhở chính mình, cần phải đối mặt với thực tế thất bại trước mắt. Nhưng con người ở trên đời, có bao người có thể đối với sự việc như vậy chịu lép vế...

Nói xong, Raymond bá tước nhìn chằm chằm Đỗ Duy, trong ánh mắt của ông phảng phất rung động một sự ràng buộc, môi mấp máy muốn nói mà lại thôi, sau cùng thì nói một câu:

-Người giỏi lắm, giỏi lắm... con trai, người mạnh hơn ta.

Nhìn bộ dạng Đỗ Duy như muốn nói gì đó, Raymond bá tước khoát tay áo:

-Người trước tiên nên nghe ta nói cái đã. Mấy ngày nay ta bị nhốt ở đây, lúc đầu cũng rất không cam. Nhưng rồi, sau một hai ngày, ta bình tĩnh lại, an tĩnh đọc sách, đọc lịch sử của đại lục này, đột nhiên trong lòng rõ ràng.

-Ta sinh ra đã nắm quyền trong tay, đầu đá tránh né, người ngu thì ta lừa, người chết thì ta sống. Có người phong quang, có người thân bại danh liệt, nhưng đến cuối cùng...

Ông nhắc ngón tay chỉ quyển sách bên cạnh:

-Trăm năm sau đó, mọi người cũng chỉ là được tả lại qua quyển sách này thôi, ngay cả sự phong quang cũng chỉ là một câu trong sách mà thôi.

Đỗ Duy không nói gì, cẩn thận lắng nghe những lời này của cha.

Bá tước nhìn người con đang im lặng, trong ánh mắt ông mang theo hàm ý thiết tha. Sau đó ông nhắm mắt lại, thấp giọng nói:

-Ta một mực nghĩ, sai lầm lớn nhất của ta là ở đâu. Hai ngày nay, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không thể nghĩ ra, sau lại tự nhiên thông suốt... Ta sai, không phải ở việc ta giúp Đại Hoàng tử tranh ngôi, cũng không phải do ta về sai phe. Người trong chính trường không có ai luôn luôn được phong quang cả, có người được có người mất, lỗi này không tính là gì cả. Lỗi lớn nhất của ta, từ đầu tới cuối, là chưa nhìn rõ người— con trai của ta.

-Người rất xuất sắc, thậm chí là vượt khỏi dự đoán của ta rất xa.

Bá tước Raymond khoe miệng có ý cười, đây là một nụ cười chân thành, nhìn con của mình:

-Ngày đó trên quảng trường, người trước mặt mọi người đoạn tuyệt với gia tộc ... Kỳ thật người và ta trong lòng đều biết rõ chuyện đó cuối cùng là sao! Đỗ Duy, một khắc trước đây, ta mới thật sự hối hận! Bởi vì ta thấy rõ người, thấy người thật ra trong lòng vẫn còn trách nhiệm của người đối với gia tộc, người hi vọng bảo toàn cho gia tộc. Sở dĩ người ở trước mọi người đoạn tuyệt với gia tộc ... cách làm đó làm cho ta thật sự chấn động. Những thứ ta nói ngay lúc người vừa về đến đế đô, ta nói với người rất nhiều thứ, đều là giả dối cả, thậm chí phái người ám sát người trên đường đi cũng là do ta quyết định, sau đó làm tâm lý người tổn thương. Nhưng thật ra lúc ấy ta cũng không hối hận, bởi vì ta cho rằng, mất đi một đứa con trai, mà bảo vệ được gia tộc, thật ra rất đáng giá. Nhưng hôm đó, trên quảng trường người tự nhiên chủ động...

Raymond bá tước thở dài, nhìn chăm chăm ánh mắt Đỗ Duy:

- Ngay lúc đó, ta rất hối hận! Đỗ Duy, người xuất sắc hơn xa dự đoán của ta, hơn nữa còn vượt xa lắc! Ta đột nhiên hiểu rõ, ta không chỉ mất một đứa con trai, mà là một người kế thừa cực kỳ xuất sắc! Đáng tiếc... ta nhận ra sai lầm, nhưng lại xa lánh người hơn. Đợi đến khi ta hiểu rõ, khoảng cách của chúng ta lúc đó đã không cách nào bù đắp nữa.

Đỗ Duy không nói gì.

-Về việc chính biến, ta thua rồi, nhưng ta cũng không có hối hận gì. Bởi vì đó là số trời, ta bây giờ cẩn thận hồi tưởng lại một chút, hiểu được Hoàng tử Thần đã sớm an bài trước mọi chuyện, lại thâm tàng bất lộ, thông minh như vậy. Thật chẳng trách Đại Hoàng tử không thể đoán ra, hôm đó từng kẻ tiếp tay của hắn, từ thần điện đến ma pháp công hội, đến cả cảnh bị quân đoàn kỵ sĩ, đều đã bị hắn giở thủ đoạn mà thu phục, dự đoán của hắn... Hơn xa so với sự ủng hộ của ta đối với Đại hoàng tử. Hai ngày nay ta đọc Đại lục thông sử, đọc thấy từng việc từng việc trong quá khứ, tự nhiên hiểu ra, đó là quy luật tất nhiên, kẻ mạnh thì làm vua, người yếu thì làm đá lót đường. Sự việc hôm đó, ta đoán người cũng không nghĩ đến cuối cùng Hoàng tử Thần sẽ thắng phải không?

Đỗ Duy gật đầu thừa nhận:

-Con đích xác không nghĩ tới. Lúc đầu con tính là, nếu như Đại Hoàng tử chính biến thành công, con sẽ thừa loạn đem Hoàng tử Thần đi, cứu hắn một mạng, bởi vì hắn rất đáng.

Bá tước Raymond cười nói:

-Ngày đó, nói thật với người, chúng ta chắc chắn là sẽ thất bại. Cho nên, ta biến thành bộ dạng như bây giờ, đối với người không hề có nửa điểm quan hệ.

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, hắn nhìn sắc mặt thông dong của phụ thân, sau đó chậm rãi nói:

-Cha, nói cho con biết, con nên làm như thế nào để bảo vệ gia tộc?

-Hử?

Raymond bá tước sững sốt, ông thật không nghĩ tới Đỗ Duy sẽ hỏi ông một vấn đề như vậy.

-Con đã hứa với mẹ.

Đỗ Duy thần nhiên nói:

-Có con ở đây một ngày, sẽ nhất định không để cho vinh diệu của gia tộc bị hủy diệt.

Bá tước Raymond trầm mặc một chút:

-Người đã làm được rồi.

Ông cười khổ nói:

-Người mặc dù hiện tại trên danh nghĩa cùng Rowling gia tộc không có quan hệ gì, nhưng đối với bọn quý tộc, đại thần này, trong lòng ai lại thật sự nghĩ như vậy chứ? Ta mặc dù lật thuyền, nhưng nhìn người người ủng hộ người giành lại đất của Rowling gia tộc. Ta trước đây cũng chỉ là một bá tước, người bây giờ lại là một công tước. Mặc dù người bị ban họ Rudolf, nhưng trong lòng mọi người có phải vậy không? Người biết ngày đó ta chính biến mặc dù thất bại, nhưng trong lúc bó tay chịu trói, trong lòng không hề có chút tuyệt vọng. Bởi vì ít nhất, người đã thành công bảo toàn người kế tục, chỉ cần còn có người, dù thế nào đi nữa, Rowling gia tộc sẽ còn lại mầm mống.

-Con nên làm như thế nào?

Đỗ Duy thấp giọng hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm người cha.

Hắn hôm nay thật tâm mong được chỉ dạy.

Giờ phút này tuy chính biến ở đế đô đã kết thúc, Đỗ Duy cũng được vinh sủng của Hoàng tử Thần. Mới thiếu niên mà đã được phong công tước, nhiếp chính vương cơ hồ đã biến hắn thành người thân tín nhất. Hơn nữa ngày đó tại chính biến, trời xui đất khiến giúp hắn đánh đuổi cường giả của đại lục là Gandalf. Bây giờ trong giới pháp sư, hắn cũng được xem là người trong nhóm đứng đầu đại lục. Người như vậy, bây giờ có thể xem là đệ nhất trong đế đô.

Thật ra Đỗ Duy cũng hiểu được vấn đề của hắn. Hắn mặc dù làm người hai lần, tự phụ thông minh, nhưng về mặt chính trị, cũng không phải trời sinh đã giỏi được.

Hắn mặc dù xuất thân từ gia đình quý tộc, nhưng từ nhỏ đã luôn tránh né việc này, kinh nghiệm về chính trị, tuyệt đối không thể dùng thiên phú thông minh để bù đắp.

Chính trị, lĩnh vực này, Đỗ Duy đối với năng lực của mình cũng rất rõ ràng, hắn chỉ là một tên gà mờ! Mặc dù hắn hai đời làm người, nhưng chưa hề trải qua khảo nghiệm chính trị chân chính nào cả, cho dù hắn xuất sắc ở các phương diện khác, cũng không nghĩ đến muốn trở thành một chính khách hợp cách.

Đang ở đế đô. Mặc dù gần đây danh tiếng đang lên, nhưng Đỗ Duy cũng hơi cảm nhận được một nguy cơ mơ hồ.

Từ ngày Hoàng tử Thần trước mọi người đem bản đồ Roland để quốc gia cho mình, hào phóng cho mình tùy ý chọn lãnh địa. Ngay lúc đó, Đỗ Duy đã có thể cảm giác được rõ ràng sự hâm mộ từ đồng liêu chung quanh, thậm chí là ánh mắt ghen ghét đố kỵ!

Bên cạnh Đỗ Duy tuy có nhiều bạn bè kỳ quái. Vả có Hussein, pháp sư có chuột Gageu, còn thêm một Medusa. Nhưng lại không có một tổng quản chân chính- bởi vì trước đó hắn nghĩ là không cần, đầu óc chính mình là đủ rồi. Có kinh nghiệm hai đời làm người, làm cho Đỗ Duy không tự giác đối với người trên thế giới này sinh ra một ít tâm lý ưu việt (ta đây giỏi hơn người).

Nhưng hết lần này tới lần khác, đánh tan sự tự kiêu của hắn, không phải ai khác, chính là Hoàng tử Thần!

Đem sự an bài của Hoàng tử Thần, từng việc từng việc nắm trong tay. Sau khi đem Đại Hoàng tử khơi khơi bức tử, đó mới là thâm tàng bất lộ. Hơn nữa luôn luôn đối với người khác là một hoàng tử cười nói ôn hòa, làm cho Đỗ Duy sinh ra một sự kiêng kỵ sâu sắc!

Nói chơi một câu, có lúc, Đỗ Duy thậm chí còn có ý niệm hoang đường trong đầu: rốt cuộc ai mới là người chuyển thế? Tên Hoàng tử Thần này thậm chí còn giống người chuyển thế hơn mình!

Sau rốt Đỗ Duy suy nghĩ cẩn thận lại, việc đó cùng chuyển thế chẳng quan hệ gì cả. Trên mặt chính trị, hắn không có tí kinh nghiệm nào cả, cũng chưa từng được rèn luyện chút nào.

Mình từ nhỏ luôn luôn muốn thoát khỏi dòng cuốn, sống yên lặng tự do, còn Hoàng tử Thần từ nhỏ ở hoàng cung kịch liệt vì hoàng quyền mà đấu tranh, khoảng cách chênh lệch thật sự khó thể tính toán.

Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ cũng chỉ có phụ thân đã thất thế mới có thể cho mình một lời giải thích.

Có thể nói. Đây là một cặp cha con kỳ quái, từ trước tới giờ chưa hề chân chính tâm sự như hôm nay. Đỗ Duy một lòng muốn học, còn vị bá tước thất thế giờ phút này cũng toàn tâm dạy vì đã biết con trai rất giỏi: dù sao cũng là do mình sinh ra, hy vọng của Rowling gia tộc toàn bộ ký thác trên người đứa con trai này!

-Nếu như người thật muốn bảo toàn hi vọng của gia tộc...

Raymond bá tước cười khở một tiếng:

-Như vậy bây giờ người phải lập tức làm một chuyện, chính là giữ khoảng cách với ta! Giữ khoảng cách với Rowling gia tộc như cũ!

Ngón tay của bá tước nhẹ nhẽ chỉ lên mặt ông đang rung động, từ từ nói:

-Ta chỉ là một kẻ thất bại. Tiếp theo, Thần Hoàng tử tất nhiên muốn tiến hành đại thanh tẩy! Đó là chuyện tất nhiên. Cho dù hần có coi trọng người, cũng không có khả năng vì nể mặt người mà buông tha cho Rowling gia tộc! Cho nên, sắp tới đây, Rowling gia tộc sẽ biến thành một vùng nước xoáy, kẻ nghiêng người ngã. Mà người bây giờ là hy vọng duy nhất của ta, muốn bảo toàn hy vọng cho gia tộc, đầu tiên phải bảo toàn chính người! Cho nên, người phải rời khỏi cái vùng bùn Rowling gia tộc này trong một khoảng thời gian, cách tốt nhất với đối ngoại là làm ra một dáng vẻ không quan tâm, tỏ vẻ người đã thật sự cùng Rowling gia tộc cắt đứt, không hề quan hệ nữa!

Dừng một chút, bá tước Raymond lại cười nói:

-Người biết tại sao bây giờ Thần Hoàng tử vẫn còn giam giữ vô dụng chúng ta ở đây mà chưa giết không?

Đỗ Duy gật đầu:

-Biết.

Hần thở dài:

-Nhà Rowling cũng tốt, nhà Solomon cũng tốt, đều có lãnh địa của riêng mình, còn có tư quân của mình. Hoàng tử Thần là người thông minh như vậy, đương nhiên biết nếu như vậy giờ tùy tiện giết các người, như vậy đầu tiên lãnh địa của gia tộc sẽ rối loạn! Bình nguyên Rowling cơ hồ có thể xem là sản nghiệp riêng của nhà Rowling, người ở đó, người người đều vì mình là người Rowling mà vinh dự. Nếu như tùy tiện động thủ, lãnh địa loạn lên cũng chính là nội loạn trong đế quốc thậm chí còn có thể dẫn phát nội chiến... Hoàng tử Thần là người như vậy, như thế nào sẽ nhìn không thấu đạo lý này?"

197. Chương 163: Sự Lựa Chọn Của Đỗ Duy(phần 2)

-Không sai.

Bá tước Raymond hài lòng nhìn con mình:

-Người nhìn rất chuẩn. Sở dĩ, hiện tại ta còn chưa chết, chỉ là do Hoàng tử Thần muốn trước khi ra tay, sẽ giữ cục diện như thế này. Chờ hần đem lãnh địa của các gia tộc thu lại, tư quân cũng lui sạch sẽ rồi, cuối cùng mới là lúc thanh toán tội danh của chúng ta. Dù sao bọn đầu lĩnh chúng ta bị bắt ở đây, chạy cũng chạy không thoát, luôn nằm trong tay hần, giết sớm một ngày hay muộn một ngày cũng có gì khác nhau? Cho nên hần không vội, còn có thể được tiếng là một người khoan hậu!

Đỗ Duy cau mày:

-Cha cảm giác được hần sẽ giết người sao?

-Khó nói.

Bá tước Raymond cười khở:

-Việc này cũng không phải do ta quyết định được...

Nói tới đây, sắc mặt ông đột nhiên biến đổi, nghiêm nghị nhìn Đỗ Duy:

-Người phải đáp ứng ta hai chuyện!

-Nói đi.

Đỗ Duy thở dài. Hắn đã đoán được phụ thân yêu cầu cái gì rồi.

Quả nhiên, bá tước Raymond sắc mặt nghiêm túc:

-Thứ nhất, nếu như tương lai có một ngày, Hoàng tử Thần hạ lệnh nói muốn giết ta, người ngăn cản không được khuyên can. Càng không được cố gắng khiến hắn thay đổi chủ ý! Đỗ Duy, người phải hiểu rõ ràng, đế vương là đế vương. Hắn có lẽ đối với người có vài phần kính trọng, nhưng trong lòng hắn sẽ có một vạch mức, chính là tuyệt đối không cho phép kẻ nào thách thức! Một khi người chọn lựa vượt qua vạch mức của hắn, cho dù hắn đối với người có tốt, cũng tuyệt đối cũng sẽ không dung tình với người! Cho nên, ta mới vừa rồi có nói, đến lúc đó, người bảo toàn bản thân, cũng chính là phương thức tốt nhất để lưu lại hy vọng cho gia tộc Rowling. Cho nên, nếu như hắn nói muốn giết ta, người tuyệt đối không được tham dự vào việc đó, phương pháp tốt nhất chính là không nói gì, mặc kệ không hỏi!

Đỗ Duy không nói gì:

-Còn việc thứ hai?

-Thứ hai...

Trong mắt bá tước Raymond toát ra một tia đau buồn:

-Sau khi ta chết, chăm sóc cho mẹ và em cho tốt. Nếu như người nghĩ đến chút tình hương hỏa, tương lai, chờ người lấy vợ sinh con rồi, tùy tiện chọn một đứa nhỏ, cho nó đổi họ thành Rowling, cũng là thỉnh cầu lớn nhất của ta đối với người.

Đỗ Duy im lặng.

Bá tước Raymond thất bại. Chẳng những chính hắn xui xẻo mà còn liên đới tới người bên mình. Ngay cả em của Đỗ Duy, Gabri cũng bị dính vào. Chính biến loại này tội danh cũng không phải đơn giản, mặc dù trước mắt mệnh lệnh còn chưa truyền ra, nhưng dòng dõi bá tước Raymond sau này khẳng định vĩnh viễn đừng mong đặt chân vào cửa quan nữa.

Một câu vĩnh viễn không phong tước, đủ để làm cho một dòng dõi vĩnh viễn không thể trở mình.

Nói cách khác, Grabri, sau này cả đời cũng đừng nghĩ đến chuyển mình thành quý tộc được, mà con cháu của Gabri cũng giống như vậy.

Cuối trường chính biến, người thắng cuộc không cần phải hỏi chính là Hoàng tử Thần . Nói xa hơn một bước, kỳ thật trong cuộc chính biến, những người đối nghịch cũng có một độ tác động nhất định.

Đế quốc Rowland tuy có được cả đại lục, đất đai rộng lớn, nhưng mà khai quốc ngàn năm tới nay, cũng không biết có bao nhiêu nhà giàu quý tộc, chiếm hơn phân nửa đất đai trên đại lục. Hơn nữa mỗi nhà quý tộc lâu đời đều có tư quân của lãnh địa, còn có quyền thu thuế. Hình thành một thế quốc gia trong quốc gia. Việc này rõ ràng là cái nhọt trên mình đế quốc.

Mà chính biến lần này, có không ít thế gia quý tộc ủng hộ Đại Hoàng tử bị san bằng, thu chức, thu lãnh địa, bãi bỏ tư quân... vân vân vân vân.

Thống kê một phen, ngược lại lại thấy đế quốc trung ương thu hoạch cực lớn, lãnh địa trung ương tăng thêm không ít, các tư quân bị giải tán có một bộ phận được chuyển thành quân đồn trú tại địa phương (đương nhiên là tránh không được việc chuyển quyền điều động).

Thu hồi lại phần lớn đất đai, tước giảm phần lớn tư quân, còn thu về không ít gia tài của các quý tộc giàu có khiến cho lúc đầu tài chính đế quốc nhất thời làm không xuế.

Hoàng tử Thần có nhiều khả năng sẽ trở thành một đời đại minh quân. Hắn trong lúc chính biến phải làm cả đủ thứ việc, việc nào cũng phi thường sáng suốt, không vội không vàng, từng chút từng chút một, hôm nay một việc, ngày mai lại một việc khác, không tới mười ngày đã nắm được trong tay mấy người nhà giàu có, thế gia có thế lực. Sự việc này, hắn hiển nhiên cũng không phải mới chuẩn bị, hơn phân nửa là đã sớm có dự mưu, thêm vào việc hắn không ngừng điều động quân đồn trú địa phương, mấy quân khu được điều

động đến thay phiên canh phòng, một mặt giám thị tình hình của các quý tộc đầu lĩnh tham dự chính biến, một mặt dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai thanh tảo (quét sạch).

Từng việc từng việc xảy ra, đường lối rõ ràng, hiệu quả cũng phi thường tốt.

Không tới nửa tháng, cái không khí khẩn trương sau chính biến trong đế đô đã biến mất. Đế đô lại khôi phục sự phồn hoa náo nhiệt, mà sau chính biến, Hoàng tử Thần thu được nhân tâm của không ít người, bên người lập tức có thêm một nhóm thế gia giàu có thuần phục hoàng thất.

Mà giờ phút này, Hoàng tử Thần đã làm xong những bước đầu, rốt cục sẽ chuyển ánh mắt tới tù binh đang bị giam trong đại lao, những đầu mục trong cuộc chính biến...

Solomon gia tộc đã bị thu sạch sản nghiệp, thêm Rowling bình nguyên, Prescott hành tỉnh và Lillie hành tỉnh bốn địa phương đều đã bị quân đồn trú địa phương bao vây bốn phía rồi tấn công vào, giam lỏng tư quân đã bị tước đoạt của gia tộc Rowling vào quân đội. Nhà Rowling cũng rất phối hợp, không có bán sống bán chết mà đánh lại, cái đó cũng nhờ tới sự sáng suốt của Raymond bá tước. Lão bá tước hiểu rõ rằng đại thế đã qua, chống cự đến chết không bằng lưu lại một tia nguyên khí cho Rowling gia tộc, tương lai mới có hy vọng tái khởi.

Cuối cùng là trên Rowling bình nguyên, đã bị đế quốc trung ương đưa quan viên đến nắm giữ, còn thêm một đội quân đồn trú địa phương thay thế toàn bộ tư binh của nhà Rowling.

Cũng nhờ được đặc biệt khai ân, còn lại hơn nữa là do nể mặt Đỗ Duy, nhà Rowling vẫn còn giữ lại được tòa thành Rowling của gia tộc cùng hơn mười dặm đất đai chung quanh.

Hoàng tử Thần gần đây đúng là vui sướng đắc ý, có điều bản thân hắn vẫn tỏ ra bình tĩnh vui buồn không lộ ra ngoài mặt. Bộ dáng không hề có chút kiêu ngạo. Chỉ có điều, vị hoàng tử này tuổi còn trẻ mà đã có biểu hiện kinh người như vậy về tinh lực cùng trí tuệ, đã làm cho không ít lão thần của đế quốc tăng thêm vài phần kính trọng.

Lúc vua Augustine VI mới lên ngôi, ông già này vì thích việc lớn hám công to đã đem tài chính đế quốc biến thành mây khói, mấy vị tài chính đại thần cuối cùng cũng sớm bị về quê, làm cho triển vọng của đế quốc chìm vào mây mờ, người thông minh nhìn qua là biết. Mà sau khi vị nhiếp chính vương này nhận chức, xua tan mây mờ, làm việc quả quyết, hơn nữa mọi chuyện đều được tính trước, lập tức làm cho triều chính đế đô sa sút nhiều năm bỗng phát sinh cơ.

Nghe nói vị tài chính đại thần ngày ngày đều mặt ủ mày chau thêm đông bớt tây, tại phủ của nhiếp chính vương trong buổi tối ngày đầu tiên. Về đến nhà rồi, lão nhân nghiêm cẩn này tự nhiên phá lệ uống hẳn một bầu rượu, lại còn mượn hơi men ở trong sân hô to:

-Đế quốc có hy vọng! Đế quốc có hy vọng!

Có thể tưởng tượng được, giờ phút này Hoàng tử Thần cực kỳ được lòng người.

Rốt cục, tại ngày này. Nhiếp chính vương cùng tài chính đại thần nhìn danh sách vừa báo lên trên, thấy được chi tiết các vùng đất đế quốc thu hồi, cắt giảm quý tộc tư quân, còn có sau này hàng năm có thể làm cho thu nhập của tài chính trung ương gia tăng bao nhiêu từng chút từng chút tư liệu. Nhiếp chính vương mới mỉm cười thở dài, nói:

-Đại cục đã định.

Tài chính đại thần lại kích động cơ hồ muốn rơi nước mắt tại chỗ.

Hắn ở địa vị này đã hơn mười năm, hàng năm khó chịu nhất chính là thu không đủ chi. Chạy khắp nơi đem chỗ này đắp vào chỗ nọ, nhìn tới danh sách thu vào rõ ràng trước mặt này, nghĩ tới sau này không cần sẽ vì tài chính thu vào mà lo lắng nữa, sẽ không bị lão đại trong quân đội cùng người các ngành khác tới thúc giục, không khỏi thấy uất khí trong lòng tiêu tan.

Mà kế tiếp, trong hội nghị của tiểu tập đoàn nhiếp chính vương, Đỗ Duy cuối cùng cũng trả lời Hoàng tử Thần về vùng đất hắn chọn.

Ngày đó Hoàng tử Thần hào sảng đem bản đồ đất đai cho Đỗ Duy tùy tiện chọn lựa. Chuyện như vậy, không phải là nhỏ. Đối mặt với ánh mắt hâm mộ lẫn địch ý xung quanh, Đỗ Duy sớm đã không còn là một thằng nhóc mới bước vào chính trường, hần cười hì hì nói sẽ về nghĩ lại.

Trong những ngày đó, Đỗ Duy đi tới tử tù đại lao vài ba lần, mỗi lần đều cùng phụ thân nói hơn nửa ngày, còn tặng tiền lễ cho nam tước Lebowsky để hắn chiêu đãi hai trăm năm mươi tướng quân kia tốt lành.

Cuối cùng, tại ngày này, Đỗ Duy đang là thân tín của Hoàng tử Thần, hai tay mở rộng tấm bản đồ:

-Điện hạ, ta nghĩ xong rồi.

-Ồ?

Hoàng tử Thần vẻ mặt vui vẻ:

-Tốt lắm. Ta nghĩ người nhất định là sẽ chọn chỗ mát lên rồi. Nói đi, tới cùng người chọn chỗ tốt lành nào?

Chung quanh đều là ánh mắt hâm mộ.

Đỗ Duy từ từ mở rộng bản đồ, mỗi người bên cạnh đều không nhịn được chụm đầu vào xem. Đại đa số người đều nghĩ: vị thiếu niên công tước này nhất định sẽ chọn lựa vùng đông nam rồi!

Vùng đông nam đất đai phì nhiêu, khí hậu ôn hòa, mưa lành gió thuận, dân cư đông đúc, đúng là vùng đất phồn hoa nhất đại lục. Hơn nữa hải quân để đô vừa viễn chinh hải ngoại, mậu dịch trên biển càng hưng thịnh, rõ ràng là tài nguyên phong phú.

Với tước vị công tước của Đỗ Duy, tại đông nam muốn chọn một tỉnh vừa có rừng vừa có biển khẳng định không phải là một vấn đề. Năm giữ một cái thành mấy trăm vạn dân cư, còn có đất đai phì nhiêu, thêm mấy cái cảng lớn ở xa không ngừng buôn bán trên biển, sau này tài nguyên tăng lên, không giàu nhất nước thì cũng không kém là bao!

Nhưng Đỗ Duy từ từ mở rộng bản đồ ra rồi, vươn tay lại bản đồ, chỉ vào một chỗ, vẻ mặt mỉm cười:

-Ta thấy thích nơi này.

Hắn nhắc ngón tay trên bản đồ lên, mọi người nhìn chỗ ngón tay hắn chỉ đều ngây dại!

Hoàng tử Thần lúc đầu vẻ mặt mang khí khái tươi cười, giờ phút này cũng dần dần biến mất, nhìn Đỗ Duy một cái thật sâu. Tiếng nói có chút khó khăn:

-Người... thật đã nghĩ kỹ rồi chứ? Đây là quyết định cuối cùng của người sao?

Đỗ Duy đón ánh mắt của vị nhiếp chính vương này, từ từ nói:

-Suy nghĩ cẩn thận rồi, ta muốn nơi này.

Người người xung quanh đều lộ xuất vẻ mặt không biết nói gì. Trong một lúc, sợ rằng mọi người đều nghĩ rằng thằng nhóc công tước này chắc là điên rồi.

-Người sẽ không hối hận chứ?

Hoàng tử Thần đã đứng dậy, nhìn Đỗ Duy.

-Không hối hận.

Đỗ Duy lắc đầu, sau đó hắn đột nhiên cười, chậm rãi cúi người:

-Xin nhiếp chính vương thành toàn!

Lần này, Hoàng tử Thần không còn tí nào vẻ mặt ôn hòa nữa, hắn cắn răng cắn lợi, chăm chú nhìn Đỗ Duy. Nhìn cả nửa ngày, lúc này mới thở phào một hơi, nói một chữ, sau đó nhìn cũng không nhìn đến bộ hạ thân tín đông đảo xung quanh, quay đầu đi về phía cửa cung.

-Duyệt!

Roland đế quốc mùa hè ngày 11 tháng 6 năm 965, sự kiện chính biến cuối cùng được ghi lại dưới một số hiệu. những quý tộc tham dự chính biến cũng bị thanh tảo tất cả, tước đoạt tài sản, phủ đệ ở đế quốc cũng bị tịch thu, người nhà chỉ có thể tự trốn tránh khỏi đế đô, tự tìm cách sống.

Sau đó, trong hoàng cung truyền xuống từng đạo mệnh lệnh thẩm đả sát khí!

Các gia tộc tham dự chính biến, từ hầu tước Solomon trở xuống giết hết.

Mà hết lần này tới lần khác, chỉ có một ngoại lệ là nhà Rowling có Raymond bá tước nhưng chỉ bị “Cách chức hết thấy các tước vị, vĩnh viễn không phong tước”.

Một câu nói nhẹ nhàng, nhưng lại bỏ qua tử tội của bá tước Raymond. Chỉ là tòa bá tước phủ của nhà Rowling tại đế đô cũng bị thu trở về, truyền lệnh cho nhà Rowling theo Raymond bá tước, lập tức rời khỏi đế đô, trở về Rowling bình nguyên ở lại thành Rowling đương lão.

Mà trừ việc đó ra, còn một việc nữa là: đế quốc một trăm năm nay chưa có phong công tước cho người nào, chỉ có mới được phong thiếu niên công tước Đỗ Duy đại nhân, nhưng lại bỏ qua vinh sủng của nhiếp chính vương, bỏ qua những vùng đất tốt, lại hết lần này tới lần khác chỉ muốn một vùng làm người ta trợn mắt há mồm không thôi...

Tây bắc, vùng núi Kilimanjaro, hành tỉnh Desa.

(Kilimanjaro với 3 chóp núi lửa hình nón, Kibo, Mawensi và Shira, là một núi lửa dạng tầng không hoạt động ở đông bắc Tanzania. Dù nó không có độ cao nhất, Kilimanjaro lại là ngọn núi đứng một mình cao nhất thế giới[1][2] với độ cao 4.600 m (15.100 ft) từ chân núi, và là đỉnh núi cao nhất châu Phi với độ cao 5.895 m (19.340 ft) và cao thứ 4 thế giới.)

Một nơi nghèo nàn, ngu dốt, thậm chí là nơi tràn ngập sự dã man, lạc hậu. Nhìn vào mức thu vào, cái tỉnh này thậm chí không thể so với một người trung lưu ở thành thị đông nam.

Càng thêm làm người ta không biết nói gì là, chuyện này tuyệt đối không được ghi chép vào sử chính thống:

Tại ngày đó, sau khi Đỗ Duy chỉ lãnh địa của mình rồi, Hoàng tử Thần về phòng, vị nhiếp chính vương luôn luôn hòa nhã nấy đột nhiên giận dữ, đem mọi thứ có thể vỡ bên trong phòng ngủ đập bể thành mảnh vụn, thị vệ thân tín bên cạnh đều trợn mắt há mồm, cũng không biết vị nhiếp chính vương tôn quý này tới cùng tại sao lại giận dữ như vậy.

-Hắn vẫn không chịu theo ta! Hắn vẫn không chịu!

Hoàng tử Thần một đá đá ngã một giá san hô cao ba thước, phẫn nộ la lên:

-Nhà Rowling cho hắn, ta cũng cho! Nhà Rowling chưa cho, ta đã cho! Nhưng bây giờ thì sao! Hắn đem vinh sủng ta cho, nhưng chỉ đổi lại một cái mạng của lão Raymond!! Hắn vẫn lo cho gia tộc! Vẫn lo cho gia tộc! Từng bước từng bước, hắn trung thành đối với gia tộc của hắn nhiều hơn hắn trung thành với ta!! Chẳng lẽ trên thế giới này, ta không thể tìm ra một người trung thành với ta sao!! Đỗ Duy ơi Đỗ Duy, ta lúc đầu cho rằng ngươi là người có thể làm ta hài lòng! Nhưng ngươi làm cho ta quá thất vọng! Quá thất vọng đi!

Cha, người nói đúng, nếu như muốn bảo toàn bản thân, con thật không nên cứu người...

Nhưng mà, con là Đỗ Duy!

Nếu như con không làm như vậy... con, có còn là con không?

Đỗ Duy vẫn tươi cười, nụ cười chân thành, ra khỏi hoàng cung.

Ta đi con đường ta chọn!

198. Chương 164: Ước Định Của Gandalf

-Bên trái, bên trái! Chậm một chút! Đồ ngu, người buộc cái kiềng gì vậy, kiềng này xe đi chưa được trăm dặm thì đồ ở trên đã rơi hết rồi!

Marde đang ra sức chỉ huy mọi người bốc vác hành lý, từng chút từng chút đem một cái rương đặt lên trên xe.

Trước cổng bá tước phủ củ của nhà Rowling tại đế đô hiện nay là một đồng bễ bộn, sáu cái rương lớn trên xe ngựa hiện đã được chất đầy hành lý.

Trải qua phong ba của chính biến, nhà Rowling đã hoàn toàn suy sụp. Bá tước Raymond tham dự chính biến thất bại, người mang họ Rowling trong gia tộc, phần lớn sau khi chính biến liền bị tước bỏ quan cao lộc hậu, có người còn bị kết tội bỏ tù.

Tuy vậy, nhờ có Đỗ Duy, cuối cùng không có người Rowling nào bị xử tử cả.

Lãnh địa bị thu hồi, tư quân bị giảm bớt. Trong vòng ba ngày, người trong bá tước phủ cũng bị điều đi.

Tâm tình của bá tước Raymond đã nguội lạnh, đã đem tòa bá tước phủ này bán đi, quyết định dẫn theo vợ con về quê nhà ở Rowling bình nguyên. Một mặt là rời khỏi đế đô, mặt khác là để tổ lập trường của mình với người ngoài: Ta chỉ muốn về quê làm phú ông.

Nhiều năm tại quan trường, bá tước Raymond không thể không có kẻ thù chính trị, cũng không thể không đề phòng chuyện bỏ đá xuống giếng(lạc tỉnh hạ thạch*)

(“Lạc tỉnh hạ thạch” là ném đá vào đầu kẻ đã rơi xuống giếng- 1 trong 36 kế của tôn tử).

Đại đa số người hầu và thị vệ trong phủ đều đã được rời đến nơi khác, bá tước Raymond đã mất tước vị, không cần phải giữ lại nhiều tùy tùng với người hầu như trước.

Hiện tại còn ở lại phủ chỉ còn mười người hầu trung thành, còn có thị vệ trưởng Alpha dẫn theo sáu mươi vệ binh tinh nhuệ của gia tộc Rowling. Ngoài những người đó ra, lão bá tước hầu như không còn lực lượng nào khác.

Ngoại trừ Đỗ Duy nhờ nhiếp chính vương giữ mạng lại cho cha, sau cuộc chính biến, hầu hết những người đầu lĩnh đều bị rơi đầu. Bá tước Raymond lại còn mạng trở về, việc này đã làm cho vị bá tước phu nhân mỹ lệ vạn phần vui vẻ.

Nhìn đồng ngổn ngang trong sân, thêm một đồng chén bát chai lọ đổ vỡ, người hầu thị vệ vội vàng mang vác tới lui, bá tước Raymond vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh. Bá tước phu nhân ôm Đỗ Duy khóc lóc một hồi, sau khi Đỗ Duy cười cười an ủi, cuối cùng cũng bước lên xe.

Mà Gabri...Đỗ Duy nghĩ tới cậu em lại không nhận được được thờ dài.

Hình như, thái độ của đệ đệ đối với mình có gì đó hơi kỳ quái.

Bởi vì vào tối hôm qua, thằng nhỏ Gabri tới tìm Đỗ Duy, hỏi thẳng Đỗ Duy một câu:

-Em có thể ở lại đế đô với anh không?

Nhìn vẻ mặt ngây thơ của Gabri, Đỗ Duy thờ dài:

-...Không thể.

-Vì sao vậy?

Gabri xiết chặt nắm tay. Biểu tình cùng ngữ khí của hắn vô cùng kích động:

-Em là người nhà Rowling, em muốn ở lại đế đô, ta muốn ở chỗ này kiến công lập nghiệp, tương lai sẽ không phục lại vinh dự của gia tộc! Em không muốn về quê, trở lại một nơi không có chút hi vọng nào...

Đỗ Duy vỗ về đứa em của mình:

-Chờ thêm hai năm nữa. Qua hai năm, anh sẽ về đón em, bây giờ không phải lúc.

Gabri nghe xong lời này, trên mặt tràn đầy thất vọng, phức tạp liếc mắt nhìn anh hắn một cái, sau đó quay đầu yên lặng rời đi.

Ngày sáng hôm xuất phát, Gabri lên xe rất sớm, thậm chí không thềm nói tiếng nào với Đỗ Duy.

Thằng nhóc này giận rồi rồi— Đỗ Duy cười khổ.

Nhìn mọi người thu thập hết thấy mọi thứ, nhìn bá tước phủ trống rỗng. Đây là nơi Đỗ Duy đã sống mười ba năm, hẳn lớn lên ở đây, ở căn lầu nhỏ phía sau đọc sách, nghiên cứu ma pháp, học tập chiêm tinh thuật.

Bá tước Raymond ở phía sau nhẹ nhàng vỗ vai hắn một cái, Đỗ Duy xoay người lại. Bá tước Raymond một thân áo bào trắng, sạch sẽ không một chút bụi, trên mặt mang theo một chút cảm khái.

-Chuẩn bị tốt chứ...

Đỗ Duy nhìn phụ thân, cười khổ một tiếng.

-Xong rồi. Chuẩn bị tốt rồi.

Bá tước Raymond chỉ về phía góc tường, ở đó có hai cái rương:

-Ngồi xuống nói chuyện với ta một chút đi, từ khi ta được thả về nhà, chúng ta vẫn chưa thật sự nói chuyện lần nào.

Đỗ Duy gật gật đầu, cha con hai người, một là tiền nhiệm bá tước, một là đương nhiệm công tước. Ngồi trên nắp rương ở góc sân.

-Người hình như không nghe lời ta.

Bá tước Raymond mở lời:

-Trong trí nhớ của ta, người tựa hồ từ trước tới giờ chưa từng nghe lời ta - kể cả lần này. Ta rõ ràng nói với người, ngàn vạn lần không cần cứu ta, nhưng người vẫn làm vậy.

Đỗ Duy nhìn vào mắt phụ thân:

-Thứ nhất, người là cha con, mặc dù nói một cách khách quan, cảm tình của chúng ta không quá tốt. Nhưng mà người vẫn là cha của con, người dạy dỗ con mười mấy năm. Thứ nhì... nếu như người chết, mẫu thân và đệ đệ đều sẽ vô cùng đau buồn. Cuối cùng là... con là con, con hiện tại không thể làm một chính khách thuần túy như người muốn.

Bá tước Raymond gật gật đầu:

-Dĩ nhiên ta cảm tạ người, ít nhất ta cũng có thể về đây cùng mẹ người và em người sống một chỗ.

Cha con hai người lại một lần nữa chìm vào trầm mặc, hình như hai người tuy ở cùng một chỗ nhưng luôn luôn lại rất ít có điểm chung. Kể cả lúc Bá tước Raymond đang ở trong tử lao, Đỗ Duy đến thăm hắn, hai người cũng chỉ đàm luận về chính biến, thế cục, gia tộc, vv...vv... các đề tài nặng nề.

Rốt cuộc, cũng là Bá tước Raymond mở lời trước:

-Nghe nói người muốn được phong Desa hành tể.

-Đúng vậy.

Đỗ Duy cười khổ:

-Con nghĩ không ra chỗ nào thích hợp hơn cả.

-Vậy người nhất định rất rõ ràng tình hình của nơi đó.

Bá tước Raymond thở dài:

-Ta đối với nơi đó rất quen thuộc. Hơn hai mươi năm trước, chiến tranh viễn chinh miền tây bắc, Desa hành tể từng là trụ sở chiến lược của hậu quân quân viễn chinh. Nơi đó... rất..."

-Người muốn nói cái gì? Hoang dã? Nghèo nàn? Hay hoang tàn?

Đỗ Duy lại cười khổ.

-Nói cho chính xác, chính là vừa hoang dã vừa bẩn cùng cũng vừa rách nát.

Bá tước Raymond đột nhiên nở một nụ cười hiểm hoi:

-Thật ra, năm đó chúng ta định dụ quân lính dị tộc đến sa mạc, cuối cùng lại lại đem đến Desa hành tỉnh mà khai chiến. Cái chỗ đó đúng là một chiến trường không tệ tí nào, cho dù chúng ta có quây tung chỗ đó lên thì đế quốc trung ương cũng không hề đau lòng.

-Những điều cha nói, con đều đã biết.

Đỗ Duy nở một nụ cười khó khăn:

-Con cũng đã đọc rất nhiều tư liệu và bản đồ, Desa hành tỉnh đất đai nghèo nàn, lại không có khoáng sản, thứ đáng giá duy nhất là vị trí địa lý, phía tây bắc giáp với dãy Kirimanjaro. Nếu như phía tây bắc lại loạn nữa, thì cái chỗ đó tùy thời tùy lúc đều có thể lại biến thành chiến trường, có thể bị dị tộc sa mạc tấn công từ phía sau bất cứ lúc nào.

Bá tước Raymond gật gù đầu, hẳn đã yên tâm. Đứa con trai này đối với lãnh địa của hẳn hiểu rất rõ.

-Như vậy, ta chỉ nhắc nhở người một chuyện...

Bá tước Raymond hít sâu một hơi:

-Dùng kinh nghiệm nhiều năm trong quân cộng thêm tính toán của ta, hơn hai mươi năm sau chiến tranh, nguyên khí của dị tộc tây bắc hẳn nhiên là đã dần dần khôi phục lại rồi. Mà năm đó gây ra huyết hải thâm cừu, những tên dã man đó chắc chắn sẽ không bỏ qua. Theo tính toán của ta, nhiều nhất là mười năm nữa, vùng tây bắc chắc chắn sẽ lại đại loạn một hồi. Đến lúc đó, người cũng lãnh địa sẽ gặp phải...

Đỗ Duy hơi nhíu mày.

Phụ thân nói như vậy, hẳn làm sao lại không biết chứ! Chỉ là lúc đầu phải chọn một phần lãnh địa kém cõi nhất để đổi mạng cho phụ thân, không còn lựa chọn nào khác cả!

Lúc đầu Đỗ Duy còn định chọn rừng rậm Băng Phong đó chứ! Chỉ có điều rừng rậm Băng Phong vẫn là địa phương có không ít chỗ tốt, ít nhất nơi đó vẫn có sản vật phong phú!

Desa hành tỉnh có cái gì? Từng tảng từng tảng đất lớn! Đất nhiễm mặn! Nghe nói sản lượng lương thực của địa phương đó thấp đến dọa người, trên mảnh đất đó, e rằng chỉ có xương rồng mới sống nổi ở đó!

Chỗ dựa duy nhất có thể miễn cưỡng xem là được, đó là thể dựa vào dãy Kirimanjaro ở phía tây bắc. Nhưng dù có tìm như thế nào đi nữa thì dãy Kirimanjaro cũng tịnh không có một mạch khoáng sản phong phú nào, chỉ toàn đá tảng và cây cối.

Cái nơi đó, có thể xem là có nhiều thương đội qua lại, có điều vấn đề là, trong sa mạc cũng có rất nhiều mã tặc!

-Nếu người đối với việc đó đã biết rõ, ta cũng đỡ tốn hơi giải thích.

Bá tước Raymond sắc mặt giãn ra, từ từ nói:

-Ta cho người đề nghị này: Chuẩn bị vũ trang! Theo cách nhìn của ta, trong vòng mười năm, phía tây bắc khẳng định sẽ phải đánh lớn một trận. Đối với người mà nói, đây chính là một lần khảo nghiệm, hay cũng có thể xem là một lần cơ hội. Trong chiến tranh, người thường chỉ có thể đem ra chiến pháo, chỉ có người kiệt xuất mới có thể thừa dịp phát khởi! Hiện tại người đến tây bắc, cũng xem như là có nhiều cơ hội. Ta cả đời trong quân đội, mặc dù bây giờ ta mất chức, không thể giúp người bao nhiêu, ngay cả mạng mình cũng là do người cứu. Nhưng dù sao ta vẫn còn không ít bộ hạ cũ và bạn trong quan trường, thứ quan hệ này cũng vẫn còn chỗ hữu dụng.

Nói xong, bá tước Raymond lấy trong ngực áo ra một quyển sách mỏng, nhét vào tay Đỗ Duy, thở dài:

-Đây là danh sách các bạn trong quan trường cũ của ta trong quân đoàn Legion tây bắc. Một vùng tây bắc giống như một con ngựa bất kham, bang phái địa phương rất mạnh mẽ, quân đội trung ương của chúng ta, tại nơi này rất khó hòa nhập. Ngày đó ta cùng mấy bạn trong quan trường của ta quan hệ cũng không tốt lắm. Có điều một chút hỗ trợ cũng có thể được. Phần trước là chức vị và nơi họ làm quan, còn có tính tình và một chút tư liệu. Ngoài ra cũng còn một ít tướng quân đồn trú năm đó cũng được ta giúp một chút, mặc dù bây giờ vật đổi sao rời, những người này có lẽ sẽ trở mặt không nhận người, nhưng mà hy vọng còn có một hai người có lương tâm, có thể nghĩ lại ân tình năm đó, nói lỏng cho người một chút.

Đỗ Duy nhận lấy quyển sách đó, nhìn cha bằng ánh mắt cảm kích.

-Còn cần phải nhắc người một chuyện nữa!

Bá tước Raymond hạ giọng nói:

-Ở vùng tây bắc và nơi này hoàn toàn khác nhau! Chỗ đó dân chúng khỏe mạnh, cái quân đoàn nơi đó, tên nào cũng nhiễm tính tình ở đó, động một chút là rút dao chém người. Mấy tên này, lính liên bộ trong thành thị nhưng cũng không khác gì lưu manh cả. Người nhớ kỹ lời của ta, mặc dù người bây giờ đúng là công tước đứng đầu, nhưng mà nếu người đi tây bắc, ngàn vạn lần đừng ở trước mặt quân lính tây bắc đề cập đến quyền lợi công tước. Mặc dù những người đó tước vị còn lâu mới bằng người, nhưng mà... nói cho cùng, thật ra có không ít tên âm thầm vừa là lính vừa là cướp! Không dám đối phó người ngoài sáng, sẽ âm thầm cắn người một phát.

Nói tới đây, Bá tước Raymond nhìn vào mắt Đỗ Duy:

-Người biết không? Nơi đó, từ trước cũng không phải chưa có được phong cho người ngoài! Ít nhất ta biết được trong mấy chục năm nay, chỗ đó đã từng được phong cho hai bá tước. Hai bá tước đó đều không phải kẻ yếu, kết quả đi tới tây bắc rồi... hừ hừ...

199. Chương 164: Ước Định Của Gandalf (phần 2)

Đỗ Duy buột miệng hỏi:

-Thế nào?

-Người thứ nhất, chính là một quý tộc dựa vào thương nghiệp phát triển của gia tộc, cuối cùng chiếm được mảnh đất kia. Nhưng rồi lại bị quân cường hào tây bắc bài trừ quý tộc, kết quả là chưa tới nửa năm, đã bị quân tây bắc chọc phá cho đến chết. Nghe nói hẳn đặc tội với hai thống lĩnh tướng quân, kết quả nhà của hẳn bị một băng “mã tặc” tàn sát giết cả nhà. Chuyện gì xảy ra, trong lòng chúng ta đều rõ ràng. Chỉ có điều tên tiểu quý tộc kia không có chống lưng cứng rắn, quân tây bắc trong tay cầm trọng binh, thống lĩnh của quân đội cũng không muốn đắc tội với họ quá sâu, chỉ giảm mấy tháng quân lương, xem như là trừng phạt một chút. Chuyện này coi như xong.

Dừng một chút, bá tước Raymond tiếp tục nói:

-Người thứ hai, cũng xem là có chút bối cảnh. Tên đó cũng là một gã bá tước, bối cảnh gia tộc cũng là xuất thân từ quân lính đế quốc, hẳn có một người chú ở xa cũng là nam phương quân đoàn phó quân đoàn trưởng. Nhờ quan hệ, chiếm được một cái tước vị thế tập. Chỉ có điều đất phong kém một chút, chuẩn bị đến cái nơi phía tây bắc kia. Tên này vừa đến tây bắc, nhưng lại y mình xuất thân quân đội, không mua chuộc quân tướng tây bắc, kết quả thiếu chút nữa là bị chơi cho chết. Chỉ có điều lúc này quân tây bắc không dám công khai giết người, âm thầm cho mã tặc hàng hóa trong gia tộc hẳn. Tư quân của hẳn từ nam phương cũng là quân tinh nhuệ, nhưng tại vùng tây bắc cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ. Lúc xảy ra chuyện, bọn khốn nạn quân tây bắc một người cũng không phái đến, chờ hẳn tới tận nhà cầu khẩn, còn nhân đó móc của hẳn không ít. Hẳn cố gắng khổ sở chống đỡ hai năm, biết chịu không nổi nữa, cuối cùng tự xin rút khỏi đất phong, trở về nam phương.

Đỗ Duy thở ra một hơi.

Hắn dù sao cũng chỉ là từ bản đồ và tư liệu xem qua tình hình. Đâu có như cha mình ở lâu trong quân mà hiểu sâu sắc như vậy được? Như vậy xem ra, lũ quân vùng tây bắc này, lính mà không khác gì giặc, hơn nữa đặc biệt bài ngoại.

Tự mình muốn tới tây bắc cấm rẽ chỉ sợ rằng không được dễ dàng.

Nói xong hết, bá tước Raymond đứng lên:

-Ta có thể giúp người cũng chỉ nhiều đó. Địa phương kia, mặc dù đúng là hang cọp. Có điều, Đỗ Duy, ta vẫn cực kỳ xem trọng người. Với sự thông minh cùng bản lĩnh của người, muốn cấm rẽ tại tây bắc hẳn là không khó, khó khăn là làm sao thành lập thế lực cho người. Ở cái thế giới này, không có thế lực của riêng

mình là tuyệt đối không được. Hơn nữa chiến tranh tây bắc đang tới trước mắt, vài năm này là thời kỳ phát triển quý giá của người, người phải nội trong mấy năm ngắn ngủi này dẹp yên lãnh địa, thành lập quyền uy, đem thế lực của người cắm sâu tại mảnh đất đó, đây mới là khảo nghiệm nặng nhất... Hơn nữa, nếu như ngay cả chuyện ấy người còn làm không được, như vậy chỉ có thể nói người căn bản không xứng với quyền lực trong tay. Cũng nên tính về nhà làm một phú ông thôi.

Cha con hai người ôm nhau một cái, xem như là cáo biệt.

Đỗ Duy tiễn cha ra đến cửa xe ngựa, sau đó vẫy tay với mẹ đang ngồi trong xe, nhìn mẹ đang khóc, Đỗ Duy mỉm cười nói:

-Mẹ, chờ mấy ngày nữa, con sẽ đến bình nguyên Rowling thăm mẹ.

Lại liếc mắt nhìn thấy Gabri đang ngồi buồn ở đằng kia, Đỗ Duy giật mình, đi qua, cười nói:

-Em trai, anh để lại trong thành không ít đồ chơi. Còn ở mặt sau thành, anh cho xây dựng một cái trang viên, lần trước sinh nhật mẹ, anh chế ra “Sự khoan thứ của nữ thần Rạng Đông” còn có khinh khí cầu, các tư liệu toàn bộ ở tại nơi đó, em trở về rồi, nếu như thấy có hứng thú có thể tới xem một chút.

Lại an ủi thêm vài câu, thằng nhỏ Gabri bây giờ mới đổi sắc mặt, nhìn thoáng qua Đỗ Duy. Kiên quyết nói:

-Anh, chờ em trưởng thành, em nhất định tới tìm anh!

Cũng trong ngày này, gia tộc từng phong quang vô hạn Rowling hoàn toàn rời khỏi đế đô. Một đoàn xe dài, hơn mười chiếc xe ngựa, hơn trăm người hầu cùng thị vệ bảo vệ nhà bá tước Raymond ba người. Đi tới nhà cũ ở bình nguyên Rowling.

Có điều, việc ngoài ý của Đỗ Duy chính là, thị vệ trưởng trung thành Alpha lại không theo bá tước Raymond rời đi.

-Bá tước đại nhân có lệnh.

Alpha nhìn cậu chủ trước mặt:

-Bắt đầu từ hôm nay, tôi không còn là người của Rowling gia tộc nữa, tôi xin được thuận phục ngài, công tước Rudolf đại nhân.

Tiến mẹ cùng em trai đi rồi, Đỗ Duy cũng không có thời gian thương cảm nữa.

Hắn vẫn còn rất nhiều chuyện cần xử lý. Lãnh địa mới nên cần phải thiết lập một bộ hành chính tức khắc.

Theo lệnh trên, quan viên cũ của Desa hành tỉnh đều được rời đi, Đỗ Duy phải tổ chức một nhóm người tin nhiệm đến trông nom toàn bộ chính vụ của hành tỉnh này!

Đúng là có nghèo, đúng là có hoang vu, nhưng chỗ đó dù sao cũng là một hành tỉnh! Quan viên địa phương. Quan lại, chỉ sợ ngay cả chỉ một chức nhỏ nhỏ là thư ký viên thôi... cũng cần một lượng lớn người rồi!

Nhưng trong tay Đỗ Duy có gì?

Những cường giả đứng đầu đại lục. Hắn có mấy người. Nhưng mà, quan viên...

Suy đi nghĩ lại, có thể để cái băng hải tặc kia đi làm quan phụ mẫu ở vùng tây bắc được sao?

Nghĩ đến việc một băng hải tặc thành quan viên địa phương, như mớ vào miệng mèo, Đỗ Duy tự nhiên đổ mồ hôi lạnh đầy người.

Thiếu người!

Thiếu người trầm trọng!

Dựa theo thông lệ, bàn giao chính vụ của cả lãnh địa như thế này, bình thường cũng chừng ba tháng. Nhưng trong ba tháng, Đỗ Duy đào đâu ra một nhóm quan chức để sử dụng đây!

Hắn lúc đầu thật ra rất muốn đem những quan viên viên bị cách chức ở bình nguyên Rowling sử dụng, nhưng sau lại phát hiện là không được! Bởi vì gia tộc Rowling là gia tộc có tội, ngay cả các quan viên chính

vụ ở đây nếu xuất thân từ lãnh địa của Rowling gia tộc thì đều bị cách chức, hơn nữa toàn bộ đều bị biến thành bình dân, vinh viễn không được tuyển dụng!

Hắn có thể sử dụng một ít tên tuổi còn lại của phụ thân, có thể dùng sự vinh sủng của hoàng tử Thần đối với mình làm nền. Nhưng nếu hắn đem một đám quan viên Rowling tới tây bắc... vậy chẳng phải là gây dựng lại một cái Rowling bình nguyên hay sao? Cho dù Hoàng tử Thần có đối với mình vài phần kính trọng, cũng tuyệt đối không có khả năng cho phép mình làm như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đỗ Duy đột nhiên nhìn thấy lão quản gia cũng đang ngăn người bên cạnh mình, người trông ngựa tiền nhiệm, ngài Marde.

-À... Marde.

Đỗ Duy nháy nháy mắt nhìn lão trông ngựa trung thành này, cười nói:

-Ông là Chủ tịch Hội bóng đá. Nhìn tới chịu không nổi, bình nguyên Rowling đã không còn là của chúng ta nữa... có điều, người có hứng thú làm Tổng đốc một cái hành tỉnh không?

Tổng đốc ư?

Lão Marde sợ đến mức thiếu chút nữa là xỉu tại chỗ, vội vàng đến ôm lấy chân Đỗ Duy, sợ hãi đến khóc ròng nói:

-Ngàn vạn lần không nên cậu chủ ơi... Ngài xem, ta làm gì có bộ dáng làm Tổng đốc chứ!

Đỗ Duy dụng lực vuốt huyệt thái dương:

-Chà, ta tìm người ở đâu đây? Ba tháng...chỉ có ba tháng!

Kéo lão Marde đứng dậy, Đỗ Duy nhìn sắc trời, đột nhiên trong lòng nhớ ra một việc, kê lên:

-Marde, hôm nay là ngày mấy?

-Tháng sáu ngày mười lăm.

Marde thấy thiếu gia không hề đề cập chuyện Tổng đốc nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lão Marde là một người rất thành thật. Hắn giống như một người nông dân chất phát: rất tự biết mình. Hắn hiểu rõ mình tuyệt đối không thể làm Tổng đốc của một tỉnh! Không phải là việc tốt, nhất định sẽ gặp báo ứng!

Ngày mười lăm tháng sáu ư?

Đỗ Duy trong mắt sáng ngời, nhớ ra một đại sự trong lòng, lập tức kêu lên:

-Marde, chuẩn bị cho ta một con ngựa! Ta cần phải đi, một mình!

Dừng một chút, hắn lại hỏi: ”

-Tây bắc để đồ có phải có một trấn nhỏ là Ngựa Bay không? Còn có một nơi gọi là khe Ngựa Nhảy phải không?

(xin phép được dịch tên của 2 cái nơi này ra, đây là cách chơi chữ của Khiêu Vũ)

Trước lúc mặt trời lặn, Đỗ Duy một mình cưỡi ngựa, một con ngựa tốt, từ cửa tây bắc để đồ ra khỏi thành, theo hướng tây bắc mà đi.

Quân thủ thành có người nhận ra vị thiếu niên công tước có quyền lực rất lớn này. Thấy dáng vẻ lo lắng của công tước đại nhân, nào dám ngăn trở? Từ xa đã mở đường.

Sờ vào cái ma pháp đạo cụ màu xanh biếc do lão Gandalf lưu lại đang để trong ngực áo, căn cứ chỉ dẫn do Gandalf lưu lại, chỉ cần trong lúc trăng tròn đêm nay, tại khe suối Ngựa nhảy phóng ma pháp lên trời... sẽ có thể gặp được người Gandalf muốn mình tìm, có thể làm sư phụ ma pháp của mình!

Cái trấn nhỏ Ngựa Bay kia sẽ không khó tìm, chỉ là cái gọi là “khe Ngựa Bay” là làm cho Đỗ Duy tổn không ít khí lực mới tìm được. Lúc đầu hỏi dân bản xứ, dân bản xứ đều nói chưa từng nghe qua cái tên này. Cuối

cùng Đỗ Duy từ miệng một người đánh xe ngựa nghe được: “khe i Ngựa Nhảy” ư ? Người nói là cái trấn trên sườn núi kia sao? Chỗ đó, năm đó đúng là gọi là khe Ngựa Nhảy, bởi vì truyền thuyết cổ đại có một nhóm thần mã, từ hai ngọn núi đó nhảy ra. Có điều bây giờ thì, có rất ít người nhớ cái tên kia, chỗ đó, từ thị trấn phía tây bắc rất dễ tìm ra, hai tòa núi đất, ở giữa là một khe nước! Có điều, cái truyền thuyết kia bây giờ còn rất ít người biết, sau lại vì hình dáng của nó, người ta lại đặt cho nó một cái tên mới.

-Vậy, hiện tại chỗ đó gọi là gì?

-Núi Brokeback.

(Brokeback Mountain (tạm dịch là Núi yên ngựa, Núi Brokeback) là phim Mỹ của đạo diễn Lý An (Ang Lee) được trình chiếu vào cuối năm 2005. Bộ phim kể về hai chàng trai cao bồi đồng tính)

Đỗ Duy :...Trời ạ!

Phóng ngựa ra khỏi trấn từ hướng tây bắc một đoạn đường, Đỗ Duy cuối cùng cũng đến được núi Brokeback lúc mặt trời lặn.

Nhìn bóng đêm phủ xuống, Đỗ Duy giục ngựa tiến vào một khoảng rừng. sau đó đi vào giữa khe núi. Khe núi này rõ ràng là ngày thường có rất ít người đi lại. Vùng đất trong khe núi là một con đường đầy đá vụn, con ngựa đi lại rất gian khó khăn.

Đỗ Duy dứt khoát bỏ ngựa lại, đi bộ vào.

Đi một đoạn xa, đi qua khỏi khe núi, cuối cùng cũng tìm được khe ngựa nhảy do Gandalf tả lại là một khoảng đất trống không.

Chỉ là Đỗ Duy từ xa nhìn lại, phát hiện trong bóng đêm, trên mặt đất, hình như có một đống lửa, một người ngồi ôm gối bên cạnh đống lửa, trông rất là cô độc.

Ánh lửa rất yếu, người kia lại đưa lưng về phía Đỗ Duy, thân thể cuộn lại thành một khối, phẳng phất còn hơi run run. Đỗ Duy khe khẽ đến gần, mơ hồ có thể nghe thấy một tiếng thở dài sâu kín.

-Thần ơi... xin ngày bảo vệ Vivian bé nhỏ đáng thương.... Vivian bé nhỏ rất rất lạnh và rất rất rất đói nữa...

Diễn biến tiếp theo thế nào mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ

200. Chương 165: Vivian Trên Núi Brokeback

Mặc dù hiện giờ đang là mùa hè. Nhưng ban đêm trên ngọn núi này vẫn còn rất lạnh.

Vivian dựa vào đống lửa, kỳ thật thân thể chưa chắc đã lạnh, đang ngoảnh đầu nhìn xung quanh. Bốn phía đều là rừng cây u tối, trong bóng đêm thỉnh thoảng vọng lại từng trận từng trận tiếng cú kêu , khiến cho một cô gái bé nhỏ đơn độc khó tránh khỏi sự sợ hãi trong lòng.

Đang dùng tay nắm chặt áo choàng, đột nhiên nghe thấy mặt đất phía sau truyền đến âm thanh loạt xọat của sỏi đá lăn. Vivian đột nhiên quay đầu nhìn vào trong rừng tối. Trong bóng đêm một bóng người cao gầy gầy chậm rãi nhích lại gần. Bộ áo choàng đen dài ẩn trong màn đêm như một bóng ma.

Vivian lập tức khẩn trương đứng lên, nàng nhảy dựng lên rồi hét to lấp bắp:

-Là, là, là ai!

Bước chân của người đó rất nhẹ, ánh lửa chiếu vào lên mặt hắn, thấy đó là một khuôn mặt rất quen, Vivian không khỏi sửng sốt cả người.

-Cô bé ngốc nghếch đáng thương.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, mỉm cười nhìn Vivian:

- Tại sao cô lại ở đây?

Thấy rõ đúng là Đỗ Duy thì sắc mặt của Vivian trong nháy mắt đã đổi mấy lần. Cuối cùng hét lên một tiếng, chạy về phía Đỗ Duy. Trên đường còn bị vấp phải đá, cả người loạng choạng lão đảo. Đỗ Duy vội

vàng ôm lấy cô. Vivian cứ như vậy đâm thẳng vào ngực Đỗ Duy, không nghiêng không lệch cả đầu đập vào cằm hắn, thiếu chút nữa khiến Đỗ Duy tự cắn đứt đầu lưỡi mình. Cười khổ nói:

- Biết ngay là cô vẫn còn bộ dáng ngốc nghếch như vậy mà.

Vivian tựa như nhìn thấy cứu tinh của mình, ngẩng đầu trừng đôi mắt to vô tội nhìn kỹ Đỗ Duy, nháy mắt vài cái, sau đó đột nhiên “Oa” khóc rống lên

Đỗ Duy đỡ Vivian bé nhỏ đáng thương đang khóc ngồi xuống, lại móc trong ngực ra một cái bao da, trong đó lấy ra một chút bánh mì khô đã mua trước khi đến thị trấn. Tuy nhiên chỉ có hai miếng bánh mì khô, nhưng Vivian vừa nhìn thấy thì hai mắt tỏa sáng, vội vàng cầm lấy rồi ra sức ăn.

Nhìn thấy cô bé xinh đẹp này ăn bánh mì khô, trong lòng Đỗ Duy thấy vừa đau xót, vừa buồn cười, giả bộ lấy ra một túi da đựng nước.

- Tại sao bộ dạng cô giống như mấy ngày chưa ăn cơm vậy?

Đỗ Duy bắt đầu dĩ thử dài

Vivian cẩn thận ngẩng đầu lên, khoe miệng vẫn còn dính vụn bánh, Đỗ Duy vươn tay nhẹ nhàng gạt đi cho cô. Vivian cũng đã buông bánh mì khô xuống, bĩu môi, vẽ mặt tủi thân:

- Tôi, tôi, tôi thật ra chưa chưa chưa ăn hai ngày rồi....

Câu trả lời đáng thương này làm cho Đỗ Duy ngây ngẩn cả người, nhìn kỹ cô bé Vivian vừa nãy nở vừa Loli* từ trên xuống dưới,

(Loli là viết tắt của Lolita

Lolita (1955) là một tiểu thuyết của Vladimir Vladimirovich Nabokov. Tiểu thuyết được viết bằng tiếng Anh và được xuất bản vào năm 1955 ở Paris, sau đó được chính tác giả dịch ra tiếng Nga và được xuất bản vào năm 1967 ở New York. Tiểu thuyết nổi tiếng cả ở phong cách mới lạ lẫn nội dung gây ra các tranh cãi do nhân vật chính của tiểu thuyết tên Humbert Humbert, một người khá nhiều tuổi có sự ám ảnh về tình dục với một cô gái mười hai tuổi tên Dolores Haze.)

Cẩn thận hỏi han một lượt, Vivian mới giải thích đứt quãng được nguyên nhân tại sao mình lại ở nơi này.

Vốn là hơn nửa năm trước, sau khi phiêu lưu trên biển cùng với Đỗ Duy rồi trở về đại lục. Vivian tạm biệt Đỗ Duy trở về nơi ở ẩn của Gandalf. Gandalf hỏi xem nữ đồ đệ ở bên ngoài đã gặp phải những chuyện gì rồi lên đường rồi đi. Thuận đường còn đi tìm Đỗ Duy, còn mang Đỗ Duy tới rừng rậm Băng Phong.

Những thứ đồ đúng là Vivian không biết. Tuy thế cô vẫn ở lại chỗ ở ẩn của Gandalf để trông nhà. Trước kia khi Gandalf ra ngoài thì thường không đi làm gì và cũng không nói mình bao giờ trở về. Dù sao lão già này thường xuyên ra ngoài và cũng đi rất nhiều ngày cho nên Vivian đã thành thói quen rồi.

Thế nhưng lần này lão Gandalf trước khi ra ngoài lại phá lệ, ôn hòa cẩn thận giao lại cho đồ đệ một số chuyện.

Quan trọng nhất là:

- Nếu như ta sau ba tháng không trở về, con phải đi tới một thị trấn Ngựa Bay bên ngoài đế đô, bên ngoài trấn có một khe Ngựa Bay, con đợi đến buổi tối ngày mười lăm tháng sáu....

Vivian phi thường hiểu rõ tính tình kỳ quái người thầy của mình. Ông thầy thường xuyên làm ra một ít chuyện kỳ quái cho tới bây giờ cũng chưa hề giải thích. Vivian cũng không hề hỏi, nếu lần này ông thầy đã dặn dò như vậy thì Vivian tự nhiên theo đó mà làm.

Thế nhưng, Vivian mặc dù ngây thơ, nhưng dù sao cũng không phải đứa ngốc. Càng mơ hồ thấy lần rời đi này của sư phụ, tựa hồ rất nhiều tâm sự, khi nói lời từ biệt với mình, ánh mắt ẩn chứa chút gì không đúng. Người thầy già rồi đi, trong lòng Vivian bé nhỏ càng thấy sợ hãi, càng thấy mờ mịt.

Sau đó chờ đợi ngày này qua ngày khác, chờ đến tháng thứ ba, quả nhiên ông thầy cũng không trở về. Những ngày kế tiếp, Vivian đều cảm thấy giật mình kinh hãi, đêm ngủ không an giấc.

Cuối cùng , đừng nói là đợi ba tháng mà cô còn đợi hẳn bốn tháng. Thầy cũng không trở về, cuối cùng Vivian chỉ có thể bắt đắc dĩ rời khỏi nhà.

Cô quả thật là một cô gái bé nhỏ. Lần trước rời nhà hiểu rằng thế giới bên ngoài rất phức tạp, lại vừa đáng sợ. Nếu như theo tính tình của nàng, tốt nhất là ở nhà, an phận cuộc sống ở ẩn, mới là an toàn nhất. Tuy lần này sư phụ không trở về, nàng cũng chỉ có thể cố gắng đi ra ngoài một chuyến.

Như vậy, một cô gái bé nhỏ ngây thơ từ nhà đi ra đường. May là nàng mặc bộ đồ ma pháp sư, người khác cũng không dám trêu chọc nàng, đi tới phụ cận đế đô, sau đó tìm được thị trấn Ngựa Phi, vẫn ở tại quán trọ nhỏ ở thị trấn đó cho đến bây giờ.

Tất nhiên cũng có một số gã xấu xa thấy cô nương xinh đẹp ngây thơ như vậy thì nảy ra ý đồ bất chính nhưng dù sao Vivian cũng là đại ma pháp sư, thực lực này nếu gặp mấy tên dê tiện đó thì tiện tay có thể đuổi đi ngay.

Chỉ là ở lâu tại thị trấn thì cô gặp một vấn đề khó khăn to lớn:

Không có tiền

Ma pháp sư cũng là người, ma pháp sư cũng phải ăn cơm, cũng phải thuê phòng để ngủ

Cô nghỉ tại một cái quán trọ, ông chủ mặc dù thấy cô rất đáng thương, đầu tiên cũng giảm cho nàng một chút tiền phòng, nhưng cũng không thể làm thế mãi được. Gần đây, Vivian ngay cả bánh mì cũng không có mà ăn, chỉ có thể đi ra ở chỗ này, dưới chân núi Brokeback đợi ba ngày ba đêm.

Nhìn khuôn mặt cô bé lấm bẩn, áo choàng ma pháp sư cũng bị rách mấy chỗ, Đỗ Duy thở dài, không nhận được cười khổ nói:

-Tại sao cô không có tiền hả?

Vivian chớp chớp mắt:

- Thầy, thầy có lưu lại ở nhà một ít tiền, nhưng tôi đều đã tiêu hết rồi.

Hóa ra lão Gandalf mỗi lần ra ngoài đều để lại cho Vivian một túi kim tệ. Vivian ẩn cư ở một nơi hẻo lánh, nhưng ngày thường cũng phải cần một ít đồ dùng hàng ngày.

Nhưng lão Gandalf cũng không phải là phú ông, lần này xuất môn không trở về, tiền lưu lại Vivian tiêu sạch mấy tháng trước rồi.

-Chẳng lẽ cô không biết, trên người cô mang bao nhiêu đá quý này, thủy tinh này, đều rất có giá trị mà ?

Đỗ Duy bắt đắc dĩ cười khổ:"

-Một khối thủy tinh hẳn là đủ cho cô ăn uống vài tháng.

Tuy nhiên thấy thấy vẻ mặt Vivian mờ mịt như vậy, Đỗ Duy hiểu rõ ràng, phỏng chừng cô nàng đúng là không biết việc này.

Trong lòng Đỗ Duy hiểu rõ ràng, lão Gandalf rời nhà, sớm biết sẽ chết, hẳn bảo nữ đồ đệ đi tới đây, lại cấp cho mình di thư đến chỗ này, hiển nhiên là muốn mình đi với Vivian rồi.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, đưa ra ma pháp đạo cụ mà Gandalf để lại:

- Cô nhận ra thứ này chứ

Vivian lắc đầu.

Ồ, Vivian đi tới đây là theo ý của sư phụ Gandalf, nhưng ... Ý tứ của Gandalf chính là ... Gandalf đã nói rằng sẽ gặp sư phụ của chính mình? Không phải là đề cập đến cô ấy sao? Nếu không phải là cô ấy, người có tính tình kỳ quặc mà Gandalf nói trong sách hẳn nhiên là người khác.

Lúc này đây xuất hiện một vấn đề khó khăn không nhỏ... Đỗ Duy đột nhiên nghĩ đến. Chỉ sợ rằng Vivian vẫn chưa biết tin tức Gandalf đã qua đời!

Nhìn cô bé đang nhai bánh mỳ khô này, Đỗ Duy đột nhiên trong lòng thấy rất khó chịu. Không biết làm thế nào để đem tin tức người thầy của cô đã không còn ở trên cõi đời này nói cho cô.

Cuối cùng cũng đợi đến lúc trăng lên, Đỗ Duy vỗ vỗ Vivian, cười nói:

-Cho cô xem một thứ thú vị này.

Hắn đem ma pháp đạo cụ mà Gandalf để lại cắm trên mặt đất, rồi dùng hết sức vặn cái nắp ra.

Rõ ràng đồ vật này sử dụng ma pháp được tề có công dụng giống như là pháo hoa vậy.

Một tia ánh sáng màu xanh biếc đột nhiên từ bên trong bắn lên, phảng phất như những ngôi sao băng, lại giống như pháo sáng bắn thẳng lên trời. một quả cầu lửa màu xanh biếc trong nháy mắt chiếu sáng khắp rừng cây, sau đó từ từ rơi xuống, ánh sáng phát ra từ quả cầu nhìn qua có chút quỷ dị....

Nhìn màu xanh, Đỗ Duy đột nhiên trong lòng mơ hồ nổi lên một ý niệm.

Màu xanh biếc .... Chẳng lẽ là...

Trên bầu trời, quả cầu màu xanh biếc hạ xuống thật chậm. Khoảng chừng vài phút thời gian, Đỗ Duy vẫn lặng lẽ chờ.

Cuối cùng, lúc mà ánh sáng xanh biến mất hoàn toàn, xa xa , ở sườn núi phía sau đột nhiên mơ hồ truyền đến tiếng sáo thăm thẳm.....

Tiếng sáo kia rất quỷ dị, thanh âm bén nhọn nhưng không chói tai. Phảng phất còn có chút du dương, chỉ là thanh âm uyển chuyển qua lại, như không có qui luật, chỉ là khi thanh âm truyền đến, người nghe không khỏi có cảm giác thoải mái, đồng thời thanh âm như tiếng lòng, không khỏi làm cho người nghe có chút thương cảm....

Vivian nghe thấy tiếng sáo, trên mặt đã lộ ra vẻ kì quái, phảng phất đã từng nghe qua, cô nhìn Đỗ Duy một chút, nhảy dựng lên, lớn tiếng kêu lên:

-Tỷ tỷ ??

Vào lúc này, nhờ ánh trăng họ đã nhìn thấy một bóng người chậm rãi đi ra từ sườn núi phía sau cánh rừng giống như một bóng ma.

Dưới ánh trăng, Đỗ Duy nhìn thấy rõ bóng một người

Áo choàng màu xanh biếc, mũ màu xanh biếc, cây sáo cũng màu xanh biếc...

Và gương mặt, rõ ràng là...

Gandalf áo bào xanh ư?

Diễn biến tiếp theo thế nào mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ

201. Chương 166: Gandalf

“Tại sao lại là người?”

Một già một trẻ hai người đồng thời cùng nói một câu

Điều khác nhau là âm thanh của Đỗ Duy mang theo sự kinh ngạc chân thật

Người mặc áo bào màu xanh biếc này dường như sớm đã đoán được, hắn thốt ra những lời này cũng không có nhiều kinh ngạc, ngược lại mang theo một cảm giác.” Cũng quả nhiên như thế”

Có điều Gandalf cũng có một cử động nhỏ cho thấy tâm trạng hắn giờ này có chút khẩn trương

Hắn rất cẩn thận nhìn Đỗ Duy, ánh mắt nhìn chung quanh tựa như đang tìm kiếm cái gì đó

” Người chính là Gandalf, có thật không?” Đỗ Duy nhìn người già mạo trước mặt

Gandalf rút cuộc là an bài cái gì? Ông ta đã biết trước về tên áo bào xanh này? Ông ta biết gì về gã này?

” Nhóc con, ta nhắc lại cho ngươi một lần nữa.” Gandalf áo bào xanh lạnh lùng nói: ” Ta chính là Gandalf”

Đỗ Duy cười lạnh, hần phát hiện lão gia hỏa này đang dùng ánh mắt dò tìm: ” Ngươi đang tìm cái gì? A, phải chăng ngươi đang tìm Semel?

Lục bào Gandalf vừa nghe thấy “Semel” thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, sâu trong ánh mắt mang một tia sợ hãi hoặc là một loại lo lắng, không nhận được nói: ” Nàng đang ở chỗ nào đó? Nàng đã đến rồi ư? Nàng đang ở chỗ này phải không?

Đỗ Duy còn không có trả lời. Vivian khiếp sợ hỏi: “Ngài .... nón xanh.”

Ngài nón xanh?

Mặc dù cách xưng hô này làm cho người ta khó chịu nhưng là Đỗ Duy quay đầu nhìn thoáng qua Vivian: “Cô biết người này”?

- Ông ấy là thầy của chị tôi.

Đỗ Duy rút cuộc đã rõ ràng

Đây là thầy giáo của Joanna

Như vậy hần rốt cục là có quan hệ như thế nào với Gandalf.

Mọi việc dường như rất phức tạp a.

“Semel ở đâu?” Ánh mắt Gandalf nhìn quanh rất là cảnh giác.

“Không cần tìm đâu” Đỗ Duy lắc đầu:” Nàng nếu như muốn xuất hiện thì đã xuất hiện rồi, nhưng ta xác nhận nàng ta đang ở gần đây.”

Gandalf áo bào xanh đột nhiên vẻ mặt dữ tợn nhìn chằm chằm Đỗ Duy: ” Tiểu tử nhà Rowling, ngươi rốt cuộc là có chủ ý quái quỷ gì! Lão già kia như thế nào lại cho ngươi tới nơi này chờ ta? Còn có Semel! Nàng như thế nào lại còn sống và cùng một chỗ với ngươi”

Đỗ duy nhìn thoáng qua Vivian, cô bé này đối với người mặc áo bào xanh này rất quen thuộc, ít nhất vẻ mặt lộ ra sự kính sợ, Vivian xem ra đúng là có quan hệ với tên áo bào xanh này

“Vivian.” Đỗ Duy chỉ vào rừng cây nói:” Cô tới đằng kia trước đợi một lát, tôi có chút chuyện muốn nói với ngài “nón xanh”.

Vivian vẫn muốn nghe Đỗ Duy nói chuyện nên nàng còn do dự một chút, nhìn một chút Đỗ Duy, lại nhìn Gandalf áo bào xanh rồi gật đầu rồi rời đi.

“Nữ đồ đệ của lão già đó cũng nghe theo lời ngươi nhỉ?” Gandalf áo bào xanh nhìn Vivian rời đi không khỏi mỉm cười:” Xem ra hần thật sự giao tất cả mọi thứ cho ngươi rồi”

Sau đó, Gandalf áo bào xanh ngồi ở phía trước đồng lửa. Đỗ Duy do dự một chút cũng ngồi xuống.

Tiếp theo hần đưa ra di thư mà Gandalf đã tự mình đưa cho hần, do dự một chút rồi nói với Gandalf áo bào xanh: ” Đây là di thư mà đại sư Gandalf đã cho ta, bảo ta hôm nay đi đến nơi này gặp mặt một người, lại nói người kia có thể làm sư phụ của ta dạy ta ma pháp. Có điều ta không biết người kia chính là người

Gandalf áo bào xanh cầm di thư hờ hững nhìn qua rồi cười lạnh một tiếng: ” Hừ, rất phù hợp với phong cách của ta , việc gì cũng đều đã sắp xếp hoàn hảo. thật là đồ ngốc!”

Nói xong, hần đột nhiên bỏ bức thư vào trong lửa, nhìn ngọn lửa thiêu đốt dần bức thư, sắc mặt Đỗ Duy có chút khó chịu.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Đỗ Duy nhìn người kia:” Đừng nói những câu kiểu như ta là Gandalf , ta muốn nghe sự thật!”

“hừ ... nhóc con, lòng hiếu kì rất nguy hiểm.” Người áo bào xanh tiện tay cầm một nhánh cây nhẹ nhàng bẻ gãy rồi ném vào đồng lửa. Ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt của hần, áo màu xanh biếc ánh lên khiến

khuôn mặt hần cũng dường như trở thành màu xanh đầy quỷ dị: “Chiếc sừng trên đầu người là của tên Chris cho đúng ko?”

“Tại sao người có thể thấy được sừng của ta?” Đỗ Duy thở dài sờ lên tóc: “Ta tưởng rằng ta đã có dấu kín rồi chứ”.

“Bởi vì người ở trên người có hơi thở của ác ma.” Gandalf áo bào xanh cười rất quỷ dị: “Như vậy đối với người thường thì không cảm giác được, nhưng đối với ta thì hơi thở của ác ma không thể giấu diếm ta được”

Đứng xa xa ở ven rừng, Vivian nôn nóng bất an nhìn Đỗ Duy và Gandalf áo bào xanh đang ngồi ở đồng lửa, cũng không biết hai người rốt cuộc đang nói về chuyện gì

Đột nhiên phía sau có một tiếng thở dài khe khẽ làm Vivian giật mình, nàng quay đầu lại bỗng thấy chị gái mình đang đứng cạnh một thân cây trong rừng.

” Gần đây người thế nào? Em gái đáng thương của ta.” Joanna vẫn lạnh lùng như trước nhìn Vivian: “Nhìn bộ dáng người như thế này thì gần đây chắc không được thoải mái à. Hừ , tại sao ta vừa nhìn người bộ dạng mềm yếu của người như vậy tự nhiên cảm giác rất tức giận chứ.”

” Chị” Vivian khẽ mở miệng nhìn một cách khiếp đảm người chị mà mình vốn sợ từ bé.

Joanna trong ánh mắt của cô có một chút phức tạp, nàng đột nhiên chậm rãi đi tới bên cạnh Vivian, dưới ánh mắt ngạc nhiên của cô bé nàng bỗng nhiên đưa tay nhẹ lên vai Vivian.

Hành động thân mật này đã nhiều năm qua Vivian chưa từng nhận được từ chị của mình. Nàng có chút ngây người nhìn Joanna ở bên cạnh: “Chị ...

“Ồ, người cũng mạnh mẽ hơn ta tưởng tượng đấy.” Joanna khe khẽ thở dài: “Ta tưởng rằng khi người biết tin tức thầy giáo người qua đời sẽ phải khóc đến mức làm cho người ta chán ghét chứ.”

“Chị!” Vivian giật mình : “Chị nói điều gì! Thầy giáo làm sao vậy...”

Joanna nhún mày: “Người còn chưa biết sao? Thì ra là như thế...”

“Oa....”

Xa xa, Vivian khóc lớn kinh động tới Đỗ Duy, hần đưa mắt nhìn lại thì thấy Vivian đã ngồi trên mặt đất, bên cạnh là Joanna đang đứng, vẻ ngoài của Joanna vẫn như cũ với một bộ giáp nhẹ, áo bào dài phủ ở ngoài và mái tóc dài màu bạc cùng khuôn mặt mỹ lệ lạnh lùng.

Nhìn Vivian đang đau khổ, Joanna vốn lạnh lùng khẽ cau mày, nàng do dự một chút cuối cùng ngồi xuống chậm rãi ôm lấy em gái của mình

Hành động này làm cho Đỗ Duy có chút ngạc nhiên

“Xem ra Vivian bé nhỏ chỉ vừa mới biết thầy giáo của mình đã chết a, người không nói cho cô bé sao?” Gandalf áo bào xanh nhẹ nhàng nói

“Không có.” Đỗ Duy lắc đầu: “Ta cũng là vừa mới gặp nàng ta ở chỗ này.”

Nhìn Đỗ Duy trả lời mình nhưng ánh mắt lại ở chỗ xa xa phía Vivian, Gandalf áo bào xanh hừ một tiếng: “Được rồi không cần phải nhìn nữa. Cô bé này từ nhỏ đã mềm yếu như vậy... Thật không biết tại sao lại chọn cái tên đồ đệ như vậy chứ ”

“Trả lời vấn đề ta hỏi đi” Đỗ Duy phục hồi tinh thần lại: “Người, rốt cuộc là ai?”

Gandalf áo bào xanh im lặng rồi cười khùng khục, sau đó nhìn một chút xung quanh: “Nơi này được lắm.... đúng là một địa phương tốt. người biết đây là nơi nào chứ hả?”

“Nơi này là quê quán của ta.” Gandalf áo bào xanh mỉm cười: “Ta sinh ra tại thị trấn Ngựa bay, ta là người bản địa. Cha ta năm đó chính là chủ một cửa hàng tạp hóa, mẹ ta là một thợ may. Và khi ta còn nhỏ, tên của hai ngọn núi kia vẫn còn gọi là khe Ngựa bay

Đỗ Duy không nói gì.

” Khi ta bảy tuổi có một ma pháp sư đi qua nơi này nhận ta làm đồ đệ, mang theo ta tới để đô. Ta rời khỏi cái thị trấn nhỏ này, rồi bỏ quê quán, tại để đô ở ma pháp công hội hai mươi năm đã trở thành một ma pháp sư hợp cách... Sau đó...”

Gandalf áo bào xanh cười cười:” Ta được mọi người khen ngợi là thiên tài.. mỗi khi mọi người nhìn thấy ta đều sẽ nói một câu Nhìn xem, A ! Hẳn chính là pháp sư Gandalf , hẳn chính là thiên tài!”

Đỗ Duy cảm giác trong miệng có chút vị đắng: “Người thật sự là Gandalf ? vậy người mà ta biết là ai?”

” Hẳn cũng là là Gandalf, chúng ta đều là Gandalf.” Gandalf áo bào xanh cười rất quỉ dị

Sau đó hẳn nhìn Đỗ Duy: ” Người phải chăng cảm thấy rất khó hiểu?”

” Khó hiểu?”

“Đúng, quả thực là khó hiểu.” Lão già này lắc đầu:” Ta cũng thế ! Đặc biệt trong lần đầu tiên đi thám hiểm, ta đã phát hiện ra cái mà Aragon lưu lại được gọi là sứ mạng .... Cái sứ mạng chết tiệt. đã làm cho ta hiểu được thế nào là ác, thế nào là chán ghét. Dựa vào cái gì mà một người đã chết đi được ngàn năm muốn đem cái sứ mạng chết tiệt đặt lên trên người ta? Ta chỉ là ta, một người con của một chủ cửa hàng tạp hóa và thợ may, ta không muốn mang trên lưng cái sứ mạng chết tiệt kia cũng không muốn làm cái gì đó vĩ đại , hiến thân cho sứ mạng chết tiệt nào đó! Cho nên ... tính cách của ta xảy ra biến hóa rất là phức tạp... Có lẽ người không thể hiểu được cái loại phức tạp này.”

Đỗ Duy hoàn toàn không nói một câu

” Vào lúc đó, trong thân thể ta dường như tồn tại hai linh hồn.” Gandalf áo bào xanh chỉ vào chính đầu mình: ” hình như có một cái gì đấy như một con dao, đem linh hồn ban đầu của ta cắt ra thành hai. Một là ta, một là cái lão ngốc mà người gặp kia. Hẳn ta rất không có tư tâm còn ta thì rất ích kỉ !”

” Vào thời điểm đó, Gandalf phi thường thống khổ, đúng là một loại thống khổ nội tâm, người hẳn là hiểu rõ cảm giác này đúng không? Tựa như trở thành một người điên, như có hai linh hồn, hai người ở cùng một thời điểm và các ý niệm ở trong đầu không lúc nào là không có sự tranh đấu. Chúng ta cùng thích một người đàn bà, chính là Semel... Nhưng mà hẳn lại muốn làm học trò, ta thì nghĩ tại sao không nói trực tiếp với nàng ta chứ ? Tại sao lại phải giả bộ như vậy?” Cảm giác này làm ta thật chán ghét

Đỗ Duy thấy rằng lão già này trong lúc nói chuyện dường như có chút bất an nhìn xung quanh như lo lắng rằng Semel sẽ xuất hiện bất kì lúc nào.

” Sự khác nhau lớn nhất của chúng ta, đó là hẳn muốn thực thi sứ mạng mà Aragon chết tiệt kia để lại.” Lão già áo bào xanh cười tà ác:” Chúng ta truy tìm theo vết tích để lại cuối cùng tìm được đến ác ma đảo gặp cái lão Chris kia, ta không muốn đi nhưng không có biện pháp vì tại thời điểm đó hẳn mạnh hơn ta. Mặc dầu chúng ta có cùng chung thân thể, nhưng ta yếu hơn hay như mọi người thường nói đó là Chính nghĩa thắng gian tà . Hẳn có được đại đa số quyền được chi phối thân thể, mà ta thì bị áp chế.” Gandalf áo bào xanh chỉ vào cái mũi của mình

” Cuối cùng, chúng ta tìm được nơi mà Aragon lưu lại hướng dẫn... Đảo Ác Ma kia, chúng ta cũng gặp cái lão Chris chết tiệt kia. Ban đầu thì đúng là chúng ta muốn cùng lão Chris kia giao dịch, chúng ta muốn trao đổi lại trái tim của Aragon nhưng mà Chris cự tuyệt chúng ta , hẳn nghĩ chúng ta không đủ giá trị để trao đổi. Chris thực lực rất mạnh, ít nhất là chúng ta vào lúc ấy không có cách nào để chiến thắng cho nên chúng ta cũng không thể trao đổi được trái tim của Aragon.” Nói tới đây, Gandalf áo bào xanh đột nhiên cười quỉ dị: “Có điều trước khi đi thì Chris hẳn quát ta ở lại, hẳn nói với ta :” Ta có một loại biện pháp để giải trừ thống khổ của người... một người mà có chứa hai linh hồn, như vậy cảm giác nhất định là rất khó chịu đúng không?” Lúc ấy chúng ta do dự một chút rồi đồng ý đề nghị hấp dẫn của hẳn. Bởi vì chúng ta hai người ngày đêm đều tranh đấu, ngày đêm đều chiến đấu tại ý thức để tranh đoạt quyền khống chế thân thể, hẳn thì muốn đi thực hiện cái sứ mạng gì đó, còn ta thì chỉ muốn sống cuộc sống tự do tự tại, muốn làm cái gì thì làm...”

Đỗ Duy rút cuộc cũng mở miệng” Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Gandalf áo bào xanh tà ác cười” Sau đó, Chris thỏa mãn ta, hẳn có thể cấp cho chúng ta mỗi người một thân thể, để cho chúng ta có thể một thân thể có một linh hồn và mỗi người đều có thân thể

hoàn toàn thuộc về mình. Nhưng hắn cũng có điều kiện, hắn yêu cầu chúng ta giúp hắn một việc nhỏ.”

Nói tới đây. Gandalf áo bào xanh nhìn Đố Duy một cái: “Người không hỏi ta Chris yêu cầu chúng ta cái gì sao?”

“Tại sao ta lại muốn hỏi chứ?”

“Bởi vì... điều này với người có quan hệ.” Gandalf áo bào xanh cười độc ác:” Và cùng với người có mối quan hệ rất lớn”

Vừa nói hắn vừa thở dài, và sau đó nghiêm túc trở lại:

” Ta đã lấy linh hồn của ta để kí vào khế ước: “Trong cuộc đời ta, nếu như gặp người có giao dịch từ Đảo Ác Ma ta phải toàn lực giúp đỡ hắn. Nếu như vi phạm khế ước thì linh hồn của ta sẽ không được yên nghỉ”

Nói xong Gandalf áo bào xanh nhìn Đố Duy:” và người giao dịch với Đảo Ác Ma chính là người”

Đố Duy đột nhiên cảm thấy rợn hết cả người.

Đây là cái gì? Số mệnh? Hay là hoang đường ?

” Sau đó, ta chính là ta mà hắn chính là hắn. Tất cả chúng ta đều là Gandalf chỉ có điều chia ra làm hai mà thôi. Ma pháp của Chris xác thực thần kỳ, hơn nữa hoàn toàn khác biệt với ma pháp đại lục, hắn cho chúng ta một người giống nhau, chúng ta tự mình sử dụng linh hồn chiếm được. Từ nay về sau, Gandalf chia ra làm hai!” Gandalf áo bào xanh cau mày nói: ” Đáng tiếc, ta đã đánh giá thấp bản thể khác của ta cũng như ý nghĩa của sứ mạng. Khi chúng ta rời đảo ác ma thì hắn đột nhiên khiêu chiến.”

“Tại sao?” Đố Duy hỏi

” Ta lúc ấy cũng tự hỏi như vậy.” Lão già áo bào xanh này cười cười:” Hắn đã nói ra nguyên nhân khiến cho ta không thể làm khác được, hắn nói: “Hắn muốn cái thân phận Gandalf này, hắn cần danh vọng của pháp sư Gandalf để có thể làm rất nhiều chuyện, nhưng nếu như việc có hai pháp sư Gandalf truyền ra ngoài thì người có biết là sẽ có bao nhiêu phiền phức hay không”

” Tuy nhiên, ta cũng không muốn từ bỏ thân phận của ta! Ta chính là Gandalf, tại sao ta lại phải đưa thân phận cho hắn? Vì vậy, mặc dù đều có thân thể nhưng chúng ta vì danh phận mà đứng lên tranh đoạt. Có điều cuối cùng ta không phải là đối thủ của hắn. Bởi vì linh hồn khi được phân chia thì hắn đã lấy phần nhiều sức mạnh hơn, và ta cũng đã đáp ứng hắn.”

“Sau đó thì sao nữa?” Lòng hiếu kì của Đố Duy đã trỗi dậy

” Sau đó?” sau đó chúng ta làm ra một ước định.” Gandalf áo bào xanh thần nhiên nói:” Chúng ta sẽ chiến đấu sau một khoảng thời gian. Người thắng sẽ được danh vọng và địa vị của Gandalf, người thua sẽ từ bỏ danh phận và không xuất hiện trước bất kì người nào khác. Trải qua 200 năm, với các lần chúng ta tranh đấu hắn luôn luôn thắng nhiều hơn. Vì vậy hầu hết thời gian hắn chính là Gandalf và ta ẩn dấu gương mặt và thân phận của mình phiêu lạc khắp nơi. Có điều cuộc sống như thế cũng không quá tệ. Cuối cùng.... ” Hắn cười : ” Cuối cùng hắn đã chết, chúng ta nguyên gốc ban đầu là một người, khi hắn chết ta liền có thể cảm giác được linh hồn tan biến. Cho nên ta biết ngày ta chờ đợi cuối cùng đã tới, sau này ta chính là Gandalf duy nhất

Đố Duy thở phào nhẹ nhõm, hắn cuối cùng đã hiểu rõ vấn đề về “Gandalf”

Hiểu được chuyện này, hắn cũng hiểu được ... Gandalf chánh nghĩa kia tại sao trước khi chết lại để di thư cho mình đến nơi này tìm phân thân của ông ta.

Lão già áo bào xanh này thực lực tuyệt đối không phải nghi ngờ! Hắn là phân thân của Gandalf , thực lực đương nhiên cường đại, hơn nữa có thể cùng Gandalf chánh nghĩa kia tranh đấu hơn 200 năm, như lời hắn nói, ” Thua nhiều hơn thắng” như vậy tính ra thì thực lực của hắn dù là thua Gandalf chánh nghĩa nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu

Hơn nữa đố duy ngày đây đã thấy qua sức mạnh của gã này.!

Mặc dù tính cách hoàn toàn khác nhau, nhưng Đố Duy hoàn toàn biết rằng cái lão già Gandalf này thật sự có bản lĩnh! Vô luận là ma pháp thiên phú, hay là bản lĩnh, thông minh, suy nghĩ ..... vân vân và vân vân, thì lão Gandalf phục chế tà ác này đều có cả!

Hơn nữa, hẳn dường như dạy học trò cũng vô cùng xuất sắc

Gandalf chính nghĩa đã dạy được một Vivian bé nhỏ thiên tài, mà cái tên Gandalf áo bào xanh này cũng dạy được Joanna không kém chút nào, thậm chí còn chút lợi hại hơn so với Vivian .

Như vậy một người có thực lực cường đại, hơn nữa có năng lực giáo dục... thật sự là rất thích hợp để làm thầy giáo của ta.

Nhìn thẳng vào người kia, Đố Duy hít một hơi thật sâu rồi trình trọng hỏi :” Xin hỏi, ngài có nguyện ý làm thầy giáo của ta không?”

“....” Gandalf áo bào xanh nhìn Đố Duy, sau đó cười ha ha:” Tại quảng trường người đã làm ta mất mặt mũi, hơn nữa cũng phá hỏng rất nhiều chuyện của ta, vậy mà bây giờ người lại còn có thể cầu ta làm thầy giáo của người à? Tại sao chứ?”

“Bởi vì tôi cần trở nên mạnh hơn.” Đố Duy giọng nói rất nghiêm túc. Bộ dáng không hề có chút đùa cợt nào:” Tương lai phía trước của tôi không biết phải đối mặt với những gì, tôi bây giờ cần phải có thực lực mạnh hơn, hiện giờ thực lực của tôi không đủ trong thế giới này. Tôi muốn mạnh hơn nên tôi cần một thầy giáo giỏi !”

Dừng một chút, Đố Duy nhìn lão già áo bào xanh này:” Hơn nữa, đây cũng là hy vọng của Gandalf, ông ta đã để lại di thư mà ngài vừa mới xem qua. Ông ấy giới thiệu tôi làm học trò của ngài. Các ngài nguyên ban đầu chính là một người, ngài hẳn là sẽ không cự tuyệt yêu cầu của chính mình chứ?”

“Có thể” Gandalf áo bào xanh không hề do dự gật đầu rất nhanh, nhưng hẳn bổ sung một câu:” Làm đệ tử của ta thì có thể , nhưng ta muốn nói rõ cho người là đừng hi vọng ta trợ giúp người làm cái gì liên quan đến sứ mạng của tên Aragon chó má! Ta ghét nhất chính là loại chuyện nhảm chán kia!”

Đố duy mỉm cười nhìn người sắp trở thành sư phụ của mình:” Tại điểm này, quan điểm chúng ta đều giống nhau.”

Gandalf áo bào xanh trước khi đi để lại một câu nói:” Ba tháng sau, ta sẽ tìm đến người. Khi đó ta sẽ bắt đầu dạy người ma pháp, có điều... bây giờ ta có một số chuyện riêng cần phải xử lý .”

Yêu cầu này rất phù hợp với hoàn cảnh của Đố Duy hiện tại. Ba tháng, hẳn cũng cần ba tháng để xử lý vấn đề của mình, chính là lãnh địa phía tây bắc, còn phải chiêu dụ được một lượng lớn người dưới tay. Trong ba tháng này, Đố Duy sẽ rất rất bận rộn.

Gandalf áo bào xanh hành sự rất dứt khoát, hẳn đưa tay ra hiệu với nữ đồ đệ của mình, hai người biến mất trong bóng đêm.

Đối mặt với gương mặt đầm nước mắt của Vivian, Đố Duy có chút xấu hổ với chuyện đã qua, nhẹ nhàng nâng cô bé lên nhẹ nhàng nói:” Thầy giáo của người đã qua đời, người biết rồi chứ?”

Gật đầu

” Thầy giáo của cô đã giao cô cho tôi, cô biết chứ?”

Gật đầu

“Sau này, cô đi theo sau tôi, hiểu không?”

Do dự, sau đó gật đầu

Dừng một chút, Vivian nhìn Đố Duy :” Nhưng ... nhưng là...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Anh...” Vivian khiếp sợ nhìn Đố Duy, đôi mắt to chớp chớp:” Anh sau này không được khi dễ tôi...”

Chuyện này sao....

Đỗ Duy tại sao lại đi khi để Vivian bé bỏng đáng thương chứ.

Thần linh , xin hãy bảo vệ Vivian bé bỏng đáng thương a.

202. Chương 167: Đầy Chai Đầy Chén.

Sau khi bản thân trải quan sự kiện chính biến, vị nam tước vốn không có nhiều dã tâm này hiểu rõ rằng mình cũng không còn thích hợp ở lại vị trí trọng yếu như phòng Trị an - Tại bên trong đế đô, vị trí thống lĩnh một vạn quân cảnh vệ như vậy quả là chịu nhiều sóng gió.

Quan trọng nhất là hẳn hiểu rằng mình không phải tâm phúc của Nhiếp chính vương.

Chứng kiến sau chính biến nhiều gia tộc hiển hách một thời đều tan thành mây khói, vị nam tước này vì bảo trì bình an của mình đã chủ động đưa ra yêu cầu trên.

Rất hiển nhiên là việc làm này khiến Nhiếp chính vương rất hài lòng.

Rất nhanh, hẳn có được một vị trí cao cấp trong sở Thương vụ của Bộ tài chính, một vị trí như vậy khiến nam tước Sarke rất hài lòng, hẳn có thể thản nhiên nhả việc nắm binh quyền cũng bởi vì sở Thương vụ này thực sự là nơi rất màu mỡ.

Hơn nữa, khiến hẳn đắc ý chính là ngày đầu tiên nhậm nhiệm sở thì liền có quan hệ tốt với vị thiếu niên đại công tước nổi danh Đỗ Duy.

Đỗ Duy tự thân ghé thăm vị quan cao cấp này của sở Thương vụ bộ Tài chính, sau đó hai người vui vẻ uống trà trong một lúc, tán gẫu một ít đề tài quý tộc, ví dụ như khí trời, ví dụ như một vụ ngoại tình âm ỉ trong một gia tộc cao quý nào đó hay là có sự vụ gì mới tại đế đô. Để tạo mối quan hệ tốt sau này, ngài công tước Đỗ Duy đã tùy ý đưa ra một thỉnh cầu nho nhỏ, mời nam tước Sarke hỗ trợ phê chuẩn việc kinh doanh một ít “hàng cấm”

Chuyện nhỏ nhặt như vậy nam tước Sarke đương nhiên tuyệt đối sẽ không từ chối.

Vì vậy, ba ngày sau đó nam tước Sarke nhận được một lời mời.

Gần trung tâm Khải hoàn môn có một cửa hàng chính thức khai trương, đây là một cửa hàng kinh doanh chuyên về những thứ đến từ Rừng rậm đóng băng ở phía bắc, có da lông ma thú, còn có một ít ma hạch trân quý và các loại đồ vật Sarke nam tước cũng không biết là cái gì.

Đương nhiên, chủ nhân của cửa hàng này tên là Marde

Tất cả mọi người đều biết ngài Marde này chính là người hầu thân tín của vị thiếu niên đại công tước kia. Như vậy ông chủ đứng đằng sau cửa cửa hàng này là ai thì không cần phải nói nữa.

Trừ nam tước Sarke ra còn có thống lĩnh mới của phòng Trị an đế đô đức ngài Camille Ciro (cũng chính là thuộc hạ của hoàng tử Thần nằm vùng bên cạnh Đại hoàng tử, có tác dụng máu chốt tại chính biến), vài vị quan cao cấp của phòng Tài chính.

Thậm chí ngay cả chủ tịch Ma pháp công hội cũng nhận được lời mời của Đỗ Duy.

Ngay tại buổi sáng, khắp đường xá xung quanh Khải hoàn môn vô cùng tấp nập, một cửa hàng mới khai trương mà có thể thu hút được những nhân vật trọng yếu nhất tại đế đô thì đương nhiên là nhờ ông chủ.

Nam tước Sarke, thống lĩnh Camille Ciro, còn có một vị tướng quân của cận vệ quân đoàn đế đô cùng với các quan chức bộ Tài chính, có có những người Đỗ Duy biết tại Tiêu Hồn Quật như bá tước Billia (chính là kẻ đưa ra bốn chị em sinh tư ma pháp học đồ), ngoài ra còn khiến Đỗ Duy ngoài ý muốn không có đưa lời mời vẫn đến. Tuy vậy kẻ kia tại Tiêu Hồn Quật ngoại ô đế quốc đã từng gặp gỡ Đỗ Duy, chính là tên mập phú hào số một tại đế quốc có ngoại hiệu “Ma thú Dransa”.

Về phía cung đình, Nhiếp chính vương hoàng tử Thần mặc dù không có đích thân đến nhưng cũng phải đến một vị tổng quản cung đình.

Nhưng mà về phía Ma pháp công hội, đức ngài chủ tịch đương nhiên sẽ không có xuất hiện tại khung cảnh trần tục này, có điều Clark pháp sư có giao hảo tốt với Đỗ Duy lấy danh nghĩa chấp sự của ma pháp công hội có thân phận đại biểu cho công hội cũng đến đây gặp gỡ.

Ngoài ra còn có một ít quý tộc cấp hai cấp ba vốn làm gì cũng đều phải nhìn mặt mũi nóng lạnh của Đỗ Duy, cũng nhân cơ hội đến đây tạo quan hệ.

Như vậy có thể nói là một khung cảnh rất “cao quý”, chính là lần đầu sau chính biến thì những nhân vật trung tâm quyền quý nhất tại đế đô tụ tập.

Cửa hàng Đỗ Duy mua lần này là một tòa nhà ba tầng, vị trí địa lý cực kì tốt, ở ngay tại ngã tư của Khải hoàn môn, người qua kẻ lại vô cùng náo nhiệt mà hai bên đường đều là những cửa hàng nổi tiếng với những sản phẩm xa xỉ cho các gia đình quý tộc giàu có. Có thể nói tại đế đô con đường tại Khải hoàn môn là nơi yêu thích số một của đám quý tộc. Nơi này tụ tập những món đồ hy hãn trân quý khó tìm đến từ khắp các địa phương trên toàn đại lục. Đương nhiên là giá cả cũng vô cùng đắt đỏ.

Điều làm Đỗ Duy rất hài lòng là cửa hàng mua được lần này là mặt trước là một tòa nhà ba tầng, mặt sau còn có một khoảng sân có diện tích tương đối, sau nữa vẫn còn có một ít phòng ốc có thể dùng làm kho xưởng. Sông đào Lan Thương của đế đô cách sân sau không xa, bất kể là từ góc độ buôn bán hay góc độ thực dụng mà nói thì sản nghiệp này là vô cùng đáng giá để mua.

Điều duy nhất khiến Đỗ Duy không hài lòng là nguyên lúc đầu theo tính toán của hắn, một cái cửa hàng như vậy với các ưu thế về điều kiện địa lý mà nói thì chỉ sợ là nếu không có mấy chục vạn kim tệ thì không mua được. Nhưng là giá cả cuối cùng lại chưa đến hai mươi vạn kim tệ!

Một mức giá thấp như vậy khiến Đỗ Duy rất băn khoăn trong lòng.

Hắn ý thức được rằng điều này chắc chắn là có người âm thầm đối tốt với mình, dù sao danh tiếng trước mắt của mình còn đang mạnh mẽ, rất nhiều người tại đế đô đều sẵn sàng lấy lòng mình.

Cuối cùng, sau khi hắn yêu cầu Marde điều tra thì rốt cuộc tra ra chủ nhân ban đầu của cửa hàng này hình như cùng với gã “ma thú Dransa” kia có quan hệ khá thân mật. Đỗ Duy mới hiểu ra được...

Quả nhiên, vào ngày khai trương, gã phú hào béo mập nổi tiếng đế quốc đã đi trên chiếc xe ngựa xa hoa bắt li thân của hắn đến đây chúc mừng.

Đỗ Duy rõ ràng rằng hiện nay quả là một cơ hội rất tốt để kiếm tiền, cho nên hắn cũng không có ý tứ kiêng kị điều gì (Nguyên lúc đầu với thân phận đại quý tộc của hắn, cho dù sản nghiệp gì đó thuộc gia tộc cũng chỉ dùng danh nghĩa của thân tín bên trong tộc, tuyệt đối sẽ không tự mình ra mặt để tránh mất thân phận). Nhưng là Đỗ Duy lại không có giác ngộ loại tư tưởng quý tộc này, ngày đó hắn tự mình ăn mặc chỉnh tề, hoàn toàn lấy bộ dáng của chủ nhân cũng không kiêng kị gì thân phận, tự mình tại ngài khai trương của hàng cùng với đám quý tộc hào hứng nói chuyện trao đổi.

Tòa nhà ba tầng này mỗi tầng đều có một khoảng sân rất lớn.

Đỗ Duy trước sai Marde chạy đến thị trường nô lệ tốn không ít tiền mới mua được một vài nữ nô xinh đẹp về, dựa theo trí nhớ kiếp trước hắn để có các nữ nô xinh đẹp này ăn mặc quần áo lộng lẫy đứng ở cửa đón khách.

Mà tại tầng thứ nhất của cửa hàng là một ít hàng hóa phổ thông có nguồn gốc từ rừng rậm đóng băng, một ít da lông của ma thú cấp thấp, còn có ma hạch cùng với một hàng hóa hiếm có được chế tạo từ xương ma thú.

Nguyên toàn bộ hàng hóa tại các kho hàng ở cảng Walker từ các thương thuyền đã được Roline đưa đến các kho xưởng ở phía sau.

Dưới ý tưởng của Đỗ Duy, ngôi sao tại cửa hàng hôm nay không thể nghi ngờ chính là nữ kĩ sĩ Roline!

Nguyên là tại hoàn cảnh này lúc đầu Roline cho rằng mình nên mặc quần áo hoa lệ quý tộc một chút, nhưng là Đỗ Duy khẳng khái hủy bỏ ý định của nàng, hắn muốn Roline mặc bộ kĩ sĩ khải giáp hoa lệ. Đỗ Duy lại còn tự mình thiết kế trang phục, con chuột Gageu còn làm suốt cả đêm để gia trì một vài khối ma pháp bảo thạch lên phía trên khải giáp.

Trên ngực có khắc một khối bảo thạch màu đỏ hình trái tim, lại còn gia trì chiếu minh thật thuộc quang minh thuật. Loại ma pháp này thuần túy là lãng phí bởi vì nếu tại chiến trường kẻ nào gia trì Chiếu minh thuật lên người tuyệt đối chính là kẻ tự đi tìm cái chết: người sẽ trở thành mục tiêu tốt nhất cho các cung thủ!

Nhưng Đỗ Duy mặc kệ điều này, sau khi gia trì Chiếu minh thuật thì cả khải giáp nhìn qua đều bao phủ một màn ánh sáng thánh khiết màu bạc nhàn nhạt. Ánh sáng lấp lánh trông vô cùng hoa lệ.

Hai vai của khải giáp được gia trì một ma pháp nhỏ thuộc tính gió. Loại ma pháp gia trì này khiến cho bốn phía khải giáp luôn có một đạo khí lưu mỏng manh chuyển động không ngừng. Dưới cơn gió nhẹ đó, tấm áo choàng có màu đỏ giống như được nhuộm sắc của hoa hồng do chính Đỗ Duy chọn lựa luôn lúc nào cũng tung bay.

Tại các mối nối của khải giáp, Đỗ Duy cũng làm một việc phá lệ là khảm vào một ít chút chỉ bằng bạc nguyên chất để tạo cảm giác hài hòa. Đỗ Duy thậm chí còn tự mình tra duyệt một chút văn tịch cổ tìm ra một số biểu tượng hoa văn mà chính hắn cũng không biết là có ý nghĩa gì - Nhưng chỉ cần nhìn qua trông hoa lệ là được.

Sau đó, hắn sai thợ thủ công khắc các hoa văn này lên mặt trên của khải giáp khiến cho khắp khải giáp đều tràn ngập hoa văn. Nguyên lúc đầu khải giáp đã bằng bạc về sau lại còn có vô số hoa văn hoa lệ như vậy khiến độ hoa lệ của nó đã đạt đến cực điểm!

Còn lực phòng ngự thì sao à... Ha ha ha, trời mới cần quan tâm....

Mặc một bộ khải giáp còn hoa lệ hơn cả khải giáp của thánh kỵ sĩ, lại còn một áo bào màu đỏ, nguyên dung mạo của Roline đã xinh đẹp lại còn thân hình cực kì nóng bỏng của nàng nữa - nhất là cặp đùi dài kia - khiến ngay cả Đỗ Duy cũng phải nuốt nước bọt. Đỗ Duy lại còn tốn hao nhiều tiền hơn nữa, đặc biệt bỏ ra một lớp da của băng tuyết ma lang để làm thành một đôi bốt cao cho nàng.

Sau khi đã tiêu tốn hết gần ba vạn tiền vàng thì khi kỵ sĩ Roline được Đỗ Duy long trọng dẫn vào sân đã lập tức khiến toàn bộ những gã quý tộc giàu có tại đây cứng người.

Mặc dù tướng mạo của Roline chưa hẳn đã là xinh đẹp nhất, nhưng là sau khi đã nhìn ngắm đàn bà kiểu ôn nhu hiền lành hoặc diễm lệ, một cô nàng có tướng mạo giống nữ kỵ sĩ đến tám chín phần như vậy tiến vào quả đúng là mới mẻ khiến đám người kia cảm thấy vô cùng thích thú.

Đây là một nữ kỵ sĩ trẻ tuổi xinh đẹp, hơn nữa vóc người bốc lửa, thân mặc một bộ khải giáp thần thánh hoa lệ, kiều diễm mà vẫn có chất lạnh lùng của võ sĩ...tất cả điều này khiến Đỗ Duy vô cùng hài lòng về tính hiệu quả.

“Các vị, để ta giới thiệu một chút” Đỗ Duy cười với Roline đang đứng ở bên cạnh, Roline phối hợp bằng cách bảo trì nụ cười trông khá lạnh đảm của mình.

“Đây chính là kỵ sĩ thủ hộ của ta, kỵ sĩ Roline !” Đỗ Duy mỉm cười nói: “Kỵ sĩ Roline là trợ thủ đắc lực của ta, những thứ hàng hóa từ rừng rậm đóng băng ở phía bắc mà mọi người thấy đều toàn bộ là do vị nữ kỵ sĩ thực lực cao cường này mang về từ phương bắc!”

Loại ngôn từ này không khỏi có ít nhiều ý tứ lừa gạt bên trong, nhưng là Đỗ Duy muốn tạo ra hiệu quả như thế.

Quả nhiên những lời này vừa nói ra thì ánh mắt của toàn trường đều tập trung tại trên người của Roline . Nguyên lúc đầu bá tước Billia còn đang cẩn thận xem xét một số ma hạch của ma thú, còn tên mập Dransa kia thì đang sờ một tấm da ma thú đỏ lừ thì giờ phút này tất cả đều tập trung ánh mắt lên trên người Roline.

Vị nữ kỵ sĩ xinh đẹp hấp dẫn này đang đứng tại phía trước, khải giáp hoa lệ cùng áo bào tung bay, sau thời gian dài trên biển khiến da nàng có màu nâu thật gợi cảm, nhất thời khiến Dransa ngáy người ra.

Im lặng chỉ được một lúc, bá tước Billia là người đầu tiên mở miệng, gã trung niên đầy phong độ mỉm cười nhìn Roline :” Kỵ sĩ Roline , vừa mới rồi ngài công tước nói... những thứ đồ quý hiếm này đều là do ngài

mang đến từ rừng rậm đóng băng sao? Ô, thần linh trên cao, ta quả là kinh ngạc khi một nữ kị sĩ xinh đẹp như ngài hóa ra còn có thể đã từng có kinh nghiệm mạo hiểm qua đóng băng rừng rậm đáng sợ như vậy.”

Roline trong lòng hiểu rằng việc này là Đỗ Duy cố ý nói ra, nhưng đây là ý tứ của chủ nhân nên nàng cũng chỉ có thể phối hợp đóng kịch mà thôi.

Mặc dù việc nàng mang hàng hóa từ phía về là thật ...nhưng tuyệt đối không phải chính bản thân nàng “săn lấy” để đem về. Lấy thực lực của Roline thành thật mà nói chỉ sợ rằng gặp phải một băng tuyết ma lang thì một mình nàng cũng không thể đối phó được.

Roline từ nhỏ đã theo các đoàn mạo hiểm nhỏ đi khắp đại lục, nàng có chiêu thức riêng độc đáo để đối phó với những gã nam nhân quý tộc này, nàng không mỉm cười, không cần tỏ ra thân thiết mà vẫn duy trì một vẻ ngoài lạnh lùng của một kị sĩ, hơn nữa toàn thân nàng đều là trang phục do Đỗ Duy hao tổn tâm cơ tạo ra, rất nhanh nàng đã trở thành nhân vật tiêu điểm của ngày hôm nay!

Không ít quý tộc đến xem đều từng người một rời những người bên cạnh mà đến bên cạnh Roline.

Roline cẩn thận nói một cách thần nhiên, giới thiệu với đám quý tộc này từng vật từng vật một.

Nàng giống như là làm bài tập về nhà thôi. Mỗi đồ vật xuất hiện ở đây, mỗi một cái da ma thú, ma hạch, còn có vật phẩm được chế tạo từ xương ma thú, thậm chí còn có một ít đạo cụ được Gageu gia trì một chút ma pháp, Roline đều nói ra công dụng cùng với lai lịch của nó một cách cực kì trôi chảy.

”Các vị, đây là một cái khiên được chế tạo từ vẩy rồng, mặc dù nó nhìn qua rất đẹp đẽ nhưng là lực phòng ngự lại không hề tầm thường. Các vị có lẽ không biết rằng rồng đất là một loài sinh vật sống dưới đất tại rừng rậm đóng băng, nó tuy khá nhỏ nhưng vẩy lại cực kì chắc chắn, ngay cả đầu khí của võ sĩ bốn cấp cũng khó mà bẻ nó ra được! Lúc đầu khi sản được đồ vật này chúng ta đã hao tổn rất nhiều khí lực. Một cái khiên như vậy chính là còn phải dùng vẩy của hai ba con rồng đất mới luyện chế thành. Hơn nữa so với khiên bình thường, vật này ngoại trừ chắc chắn ra còn có một điểm rất tốt...đó là khối lượng của nó rất nhẹ. Đương nhiên, không thể phủ nhận nó cũng rất đẹp mắt; đó là bởi vì loại rồng đất này sinh sống quanh năm dưới đất nên vẩy của chúng có bám theo một ít tinh thể của khoáng thạch.

Mỗi một sản phẩm được Roline nói ra lập tức có gã quý tộc xem đến ngần người rút ví tiền ra, chỉ rất nhanh chỉ ngần người trong một buổi sáng thì những thương phẩm được Roline giới thiệu qua đều được bán hết sạch.

Chỉ ngần người trong một buổi sáng, Roline đã sáng tạo ra mức doanh thu lên đến ba mươi vạn đồng vàng!

Hàng hóa tại tầng thứ nhất của cửa hàng cơ hồ chỉ một mình Roline đã bán đi hơn phân nửa!

Đỗ Duy nhìn Roline đang được vây quanh bởi một đám nam thanh niên quý tộc, quang cảnh giống như là các vì sao xung quanh một vầng trăng vậy. Hắn mỉm cười vô cùng hài lòng, khi Marde nhẹ nhàng đưa lên danh sách tiêu thụ hôm nay thì Đỗ Duy cười ngoác đến tận tai suốt nửa ngày.

Cùng với “ma thú Dransa”, bá tước Billia và những người có thân phận cũng đã sớm nhìn ra mấu chốt vấn đề, bọn họ mặc dù lúc đầu cũng bị vẻ ngoài đặc biệt của Roline cảm thấy tò mò nhưng là dù sao những người này kiến thức bất phàm, họ rất nhanh đã nhìn ra trò mèo này của Đỗ Duy.

Dransa trợn mắt nhìn Roline hồi lâu, cuối cùng yên lặng đi đến bên cạnh Đỗ Duy thở dài, thấp giọng nói:”Thưa ngài Công tước, thủ đoạn này quả ngài quả thực khiến ta vô cùng bội phục! Vị nữ kị sĩ Roline này... he he, nói thật, những món hàng của ngài ở đây ta xem cũng rất bình thường, có điều vị nữ kị sĩ Roline này nếu như ngài muốn chia sẻ, ta nguyện ý ra giá một trăm vạn kim tệ...”

Vừa mới nói đến đây thì hắn nhìn thấy trong mắt Đỗ Duy hiện lên một tia không vui, gã mập Dransa vội vàng cười nói:”Ngài công tước không nên hiểu lầm, ta làm sao dám có chủ ý với người dưới tay của ngài, chỉ là nhân tài như vị kị sĩ Roline này, nếu như ngài nguyện ý cho ta mượn nàng một đoạn thời gian, ta tại tại để đồ còn có mấy cửa hàng, nếu như có thể có người tài như vị kị sĩ Roline giúp đỡ thì như vậy.. he he! Thế nào? Một trăm vạn kim tệ, ta chỉ xin mời vị kị sĩ Roline đến giúp ta một tháng, ta nhất định đối đãi với thuộc hạ của ngài long trọng như đãi khách quý.

Billia tựa hồ cùng gã mập này quan hệ vô cùng tốt, cười vỗ lên vai của Dransa nói: “Được rồi, gã mập người không nên làm khó ngài công tước! Chẳng lẽ người không nhìn ra điều gì sao?”

Vị nữ kị sĩ này, he he.... Người xem ánh mắt của vị ngài công tước của chúng ta, hẳn là không bình thường chút nào! Nói không chừng người này chính là công tước phu nhân trong tương lai! Người, cái tên mập mập này cứ nhiên lại muốn công tước phu nhân tương lai đến cửa hàng của người làm người bán hàng sao!?”

Đức ngài Camille Ciro vừa mới tiếp nhận phòng Trị an của đế đô, hẳn dường như hứng thú với đàn bà không lớn, nhưng mà đối với Roline mặc khải gaisp hoa lệ như vậy vô cùng có hứng thú, không nhịn được thấp giọng hỏi Đỗ Duy :“Ngài công tước, bộ khải giáp vị nữ kị sĩ này mặc không biết ngài nơi nào...”

Đỗ Duy sững sờ nhìn cái gã Camille Ciro này, hẳn nhận ra được người này đã từng có quan hệ với mình. Người này đối với hoàng tử Thần vô cùng trung thành, hơn nữa có thể nằm vùng làm kẻ dưới tay của Đại hoàng tử mười năm, tuyệt đối là một người có kiến thức bất phàm, tâm trí cùng tầm nhìn đều vô cùng xuất sắc..vậy bộ áo giáp hoa lệ kia chỉ lừa gạt được đám quý tộc nhưng là với loại người như Camille Ciro này đã từng đùa giỡn với gươm đao thì chẳng lẽ hẳn cũng nhìn không ra bí mật bên trong?

“Ngài công tước” Camille Ciro cười nói, âm thanh của hắn có chút cứng nhắc thấp giọng nói:“Bộ khải giáp này, ta đương nhiên hiểu nó không có nhiều tác dụng lắm, điều này ngài sẽ thấy khó hiểu. Ta ẩn thân mười năm làm thủ hạ của Đại hoàng tử! Suốt mười năm ta hao tổn tâm cơ để ẩn giấu chính mình, mỗi ngày đều đề phòng lo lắng sợ bị người ta chú ý... Ai, bây giờ rốt cuộc khi đã xuất đầu ra được thì phát hiện mình có khá nhiều tật xấu”.

“Ồ?” Đỗ Duy tò mò nhìn gã gia hỏa này.

“...Ta phát hiện ra mình càng ngày càng thích được người ta chú ý.” Camille Ciro nói ra tật xấu cổ quái này không chút che giấu.” Đương nhiên, ta biết ngài tuyệt đối sẽ không chê cười ta... Điều này có lẽ là một loại bồi thường mà ta cho là mình nên có đi! Từ trước đến giờ ta tuyệt đối không dám mặc loại khải giáp hoa lệ này, có điều bây giờ ta thậm nghĩ cần phải khiến mình thoải mái một chút”

Đỗ Duy đã hiểu rõ mọi thứ, đây là một loại tâm lí “bồi thường” . Giống như có người phải nhịn đói hàng năm nhìn thấy thức ăn, mà vị Camille Ciro này là quân bài nằm vùng quan trọng, sau khi cáo biệt kiếp sống nằm vùng thì hẳn đặc biệt hy vọng có thể khiến người ta chú ý để đền bù cho cuộc sống ẩn nhẫn suốt mười năm của mình.

“Việc này dễ dàng” Đỗ Duy trong lòng mơ hồ tính toán một chút “Loại khải giáp này ta có thể vì ngài chế tạo một bộ, xem như lễ vật ta tặng ngài đi!”

“Việc này sao lại thế được!” Camille Ciro lập tức cự tuyệt”

Ý tốt của ngài công tước ta ghi nhận, có điều Camille Ciro ta chẳng lẽ không có đủ tiền sao? Hôm nay đến chúc mừng ngài công tước, nếu mà lại còn cầm đồ không trả tiền về thì Camille Ciro ta không cần sống tại đế đô này nữa!”

Đỗ Duy cười cười, sau đó Camille Ciro đưa ra giá cả là “mười vạn đồng vàng” để chế tạo một bộ khải giáp hoa lệ như vậy.

Đương nhiên còn có Clark pháp sư thân ái, vị này thiếu chút nữa đã trở thành sư phụ của Đỗ Duy, bây giờ lại chiếm cứ vị trí chấp sự có thực quyền tại Ma pháp công hội hôm nay cũng đến chúc mừng và tặng Đỗ Duy một món quà lớn!

“Đỗ Duy pháp sư” Clark pháp sư lôi Đỗ Duy đến một góc, sau đó cười nói:“Ta nghe nói ngài hàng năm một tuyến đường có thể săn được rất nhiều ma thú tại rừng rậm đóng băng?”

Đỗ Duy lông mi hơi giật một chút nhìn vị pháp sư này.

“Ngài không nên hiểu lầm” Clark mỉm cười nói:“Ngài biết đấy, Ma pháp công hội hàng năm phải hỗ trợ nhiều ma pháp sư như vậy, vì thỏa mãn các ma pháp sư mà tiêu hao tài liệu rất nhiều, còn có các lão quái vật trong tòa Tháp trắng hàng năm đều tiến hành các loại thí nghiệm ma pháp khác nhau. Chính vì thế công hội hàng năm đều phải mua một lượng lớn nguyên liệu ma pháp, ngài kinh doanh ma thạch của ma

thú lại còn có một ít thực vật ma pháp quý hiếm đều có trong danh sách mua sắm của Ma pháp công hội đấy!”

Đỗ Duy lập tức hai mắt sáng ngời.

Kế tiếp, hai người ngồi nói chuyện với nhau lập tức thân thiết vài phần, cuối cùng pháp sư Clark đại biểu Ma pháp công hội cùng với Đỗ Duy kí một khế ước, sau này Ma pháp công hội hàng năm sẽ mua từ cửa hàng Đỗ Duy một lượng hàng hóa trị giá tám mươi vạn đồng vàng. Trong đó nhu cầu chủ yếu là ma thú, còn có một ít thực vật ma pháp. Đương nhiên là trao đổi nên Đỗ Duy cũng hy vọng có thể từ Ma pháp công hội tìm được một ít khoáng sản, nhất là một ít các loại ma lực thủy tinh cùng ma pháp bảo thạch vốn đều là những món đồ hiếm có mà chỉ có Ma pháp công hội mới có số lượng lớn hàng hóa hóa thể này.

Kí khế ước xong, Clark hài lòng nhìn Đỗ Duy sau đó chuẩn bị cáo từ.

Trước khi đi, hắn còn bổ sung một câu đầy ý tứ:” pháp sư Đỗ Duy, đức ngài chủ tịch Jacobin Dougan hôm nay còn bảo ta chuyển đến ngài một câu nói: Xin ngài nhớ đến thân phận ma pháp sư của mình, Ma pháp công hội sẽ luôn vĩnh viễn là nhà của ngài!”

Nói xong, vị pháp sư Clark này mỉm cười cáo từ.

Đỗ Duy đưa tiễn vị sứ giả của Ma pháp công hội xong cẩn thận suy nghĩ một chút lời nói của pháp sư Clark, trong lòng hắn bỗng giật mình!

Chẳng lẽ... chuyện thành lập Học viện ma pháp đã bắt đầu rồi sao?

203. Chương 168: Thủ Đoạn Của Ma Pháp Công Hội.

“Ồ, tổng cộng là bao nhiêu vậy?” Đỗ Duy tựa vào thân ghế thoải mái hỏi một câu.

Giờ phút này hoàng hôn đã về đến trên Khải hoàn môn, khi mặt trời lặn xuống thì cũng là lúc cửa hàng đóng cửa, lúc đầu đám quý tộc đến ghé thăm còn muốn thịnh tình mời Đỗ Duy cùng ăn tiệc, nhất là gã đại phú thương nổi tiếng đế quốc “ma thú Dransa” kia với việc buôn bán này rất có hứng thú, nói trước nói sau đều tỏ vẻ nguyện ý cùng Đỗ Duy “nói chuyện thâm mật” một chút.

Có điều, Đỗ Duy nguyên lúc đầu đang có tâm tình rất tốt nhưng là câu nói cuối cùng của pháp sư Clark lưu lại trước khi đi khiến tất cả đã tan biến!

“Tổng cộng sáu mươi tám vạn bốn nghìn sáu trăm đồng vàng!” Sau khi lão Marde đọc ra những chữ này thì thanh âm có chút run rẩy.

Đỗ Duy không lộ thái độ nhiều lắm.

Hừ, bỏ sức nhiều như vậy, nếu như còn không buôn bán được nhiều tiền như thế hóa ra là mình thất bại sao? Chỉ là trong dự liệu cả....

Nhìn thấy cậu chủ không có tỏ vẻ gì, lão Marde tưởng rằng cậu chủ vì mình báo cáo quá chung chung mà bất mãn, hắn vội vàng lật quyển sổ trong tay ra đọc một cách rõ ràng :” Ngày hôm nay, công lao lớn nhất thuộc về tiểu thư Roline , rõ ràng là những món đồ do nàng bán ra chừng ba mươi tám vạn đồng vàng a. Cậu chủ, tiểu thư Roline chính là người có công lớn nhất hôm nay, nếu như trong tay chúng ta có thể có vài người giống như tiểu thư Roline thì...”

“Được rồi” Đỗ Duy khoát tay cắt đứt ý định của lão Marde.

Mấy người như Roline sao? Quả là không thực tế.

Vật vốn hiếm sẽ quý. Hình tượng vô cùng hoa lệ của nữ kỹ sĩ Roline chủ yếu là một điều “mới lạ”, có như thế mới khiến đám quý tộc chảy dãi mà bỏ nhiều tiền như vậy. Nếu như có nhiều người hơn thì đám quý tộc này sẽ không thấy mới mẻ nữa, sẽ không hiệu quả quá. Hơn nữa nhân tài giống như Roline như vậy cũng thật sự khó tìm. Tướng mạo vóc dáng của Roline quả là số một, đặc biệt là còn phải biết suy nghĩ nữa. Nàng ta từ nhỏ đã lăn lộn trà trộn với đám lính đánh thuê mạo hiểm khắp nơi, tích lũy được nhiều

kinh nghiệm đối phó nam nhân. Thân hình xinh đẹp lại còn có đầu óc, bản thân cũng là xuất thân từ võ sĩ lại còn trung thành với mình nữa, người như vậy làm sao tìm được mấy người nữa?

Có điều ngày khai trương đầu tiên thu về tám mươi tám vạn kim tệ chính là làm Đỗ Duy rất hài lòng. Thật ra doanh thu thật chỉ chưa đến năm mươi vạn kim tệ, nhưng là không ít quý tộc nể mặt mũi Đỗ Duy mà đến tham gia nghi thức khai trương, nếu mà không mua cái gì mang về hóa ra không nể nang gì đức ngài công tước sao?

Đỗ Duy hiểu rất rõ rằng hôm nay thu vào nhiều như vậy là nhờ vào mặt mũi của mình, sau này chỉ sợ không được như vậy nữa. Hơn nữa, tám mươi tám vạn kim tệ này thì thật ra có đến ba mươi vạn kim tệ là lễ vật đám quý tộc dâng tặng!

Rõ ràng gã bá tước Billia tự tay tặng mười vạn kim tệ, mà “ma thú Dransa” mặc dù nhìn như không hào sảng như vậy; có điều Đỗ Duy hiểu rõ ràng cái cửa hàng này vốn là địa bàn của người ta đã chuyển tặng cho mình rồi, mình đã chiếm tiện nghi như vậy thì đâu chỉ là mấy chục vạn kim tệ?

“Ông đi chuẩn bị một chút đi, sau đó sẽ làm ra một bộ khải giáp hoa lệ như của Roline, không cần nó chắc chắn mà là càng hoa lệ càng tốt. À...” Đỗ Duy chần chờ một chút, nhìn kĩ Marde :“Marde, ta muốn hỏi ông một chuyện.”

“Mời cậu chủ cứ nói”

Đỗ Duy trầm ngâm một lát :“Sau mấy tháng nữa, ta sẽ đi Tây bắc, ông chính là nguyện ý ở lại để đỡ giúp ta quản lí sản nghiệp này hay là theo ta đi Tây bắc?”

Lão Marde thành thật trả lời không chút do dự :“Cậu chủ, ta là người hầu trung thành của ngài, đương nhiên là theo ngài đi Tây bắc rồi” Vừa nói lão Marde hai mắt đỏ lên “Ngài chính là do lão Marde ta từ bé nuôi nấng, chẳng lẽ cậu chủ bây giờ thấy ta đã già muốn bỏ ta lại sao?”

Đỗ Duy mỉm cười nhìn hốc mắt đỏ hồng của lão Marde hòa nhã nói: “Được rồi Marde, đừng khóc nữa, ta sẽ không bỏ ông lại. À, ông nói như vậy không sai, ta từ nhỏ chính là do ông nuôi lớn, ta cho dù bỏ lại tất cả cũng sẽ không bỏ lại Bác Marde yêu quý của ta”

Cách xưng hô “bác” này khiến Marde sợ đến mức mặt mũi trắng nhợt, hấn ngấn ngợ vội vàng khoát tay nhảy dựng lên :“Cậu chủ, ngài ngàn vạn lần đừng gọi ta như vậy, lão Marde ta chịu không được đâu! Ta chính là người hầu của ngài, là lái xe ngựa cho ngài, là quản gia của ngài.... Cái gì đó ”bác” ngài đừng gọi ta như thế, nếu không thì Marde ta...”

Đỗ Duy đã đứng lên đi đến bên cạnh người lão Marde vỗ nhẹ bả vai của hắn, mỉm cười nói:“Được rồi Marde, nơi này chỉ có hai người chúng ta. Ai, nhắc đến bây giờ gia tộc Rowling của chúng ta tại đế đô còn có hai người chúng ta... À, vẫn còn có một thị vệ trưởng Alfa, chúng ta lúc này không cần khách sáo nữa.”

Sự lựa chọn vừa rồi chính là hai người đều biết quan hệ sâu nặng thế nào.

Tây bắc là một vùng bão cát đầy trời, sự lựa chọn ở lại đế đô phồn hoa là người bình thường đều nhìn ra để chiếm lợi thế, nhưng lão Marde một chút cũng không do dự lựa chọn theo Đỗ Duy đi đến Tây bắc khai hoang. Sự trung tâm này khiến Đỗ Duy rất xúc động.

“Nếu ông muốn theo ta đi Tây bắc, như vậy đế đô sẽ...” Đỗ Duy suy nghĩ một chút, hiểu rằng sản nghiệp nơi đế đô thì người phụ trách tốt nhất tính toán một lúc chỉ còn có Roline. Vị nữ kị sĩ này có tướng mạo, còn có đầu óc lại còn trung thành với mình, chính là người thích hợp nhất.

Chỉ là... như thế đám hải tặc kia để ai quản lí?

A, đầu đầu a. Người không đủ quả là vấn đề, không phải ngày một ngày hai mà giải quyết được.

“Ông giúp ta tìm Roline đến đây ” Đỗ Duy thở dài “Ta sẽ giải thích với nàng ấy”

Sau khi Marde đi ra ngoài, Đỗ Duy tiện tay bưng chén trà lên uống một hơi cạn sạch, không thể không rầu rĩ được.

Việc pháp sư Clark đến hôm nay hiển nhiên là ý tứ của chủ tịch Ma pháp công hội, người ta đã cho mình mặt mũi, cho mình ích lợi nữa. Ma pháp công hội hàng năm sẽ có mua bán lớn tại đây... lợi ích này đều là cho mình cả.

Nhưng là không thể có bữa ăn trưa miễn phí à!

Hừ... khác sâu rằng mình có thân phận ma pháp sư? Ma pháp công hội sẽ luôn là nhà của mình?

Không cần hỏi cũng thì sau khi cục diện ổn định, khẳng định rằng kế hoạch thành lập Học viện ma pháp sẽ tiếp tục ngay!

Đối với Đỗ Duy mà nói hẳn không muốn nghĩ đến việc thành lập Học viện ma pháp, bị Nhiếp chính vương và Ma pháp công hội ép vào ở giữa, lịch sử đã chứng minh là người đứng ở đầu sóng như thế hơn phân nửa sẽ không có kết quả tốt đẹp gì!

Hiện tại, Đỗ Duy nghĩ rằng cách tốt nhất chính là rời đế đô đi đến lãnh địa của mình! Sau khi đã đặt móng tại Tây bắc thì không trở về đế đô nữa!

Đến lúc đó thì việc thành lập Học viện ma pháp cho dù hoàng thất và Ma pháp công hội đánh nhau đến vỡ đầu chảy máu cũng không liên quan gì đến ta!

Nhưng là nguyên vốn tưởng rằng sau chính biến hoàng tử Thần mới lên đài hẳn sẽ không có đệ trình ra kế hoạch thành lập Học viện ma pháp nhanh như vậy. Nhưng là đầu ngờ mọi thứ lại nhanh như thế?

Nhưng là bây giờ, chính mình muốn đi Tây bắc cũng không được nữa! Chánh vụ địa phương tại Tây bắc còn chưa có tiếp nhận, điều này không phải là việc giao nhận chính vụ tại Trung ương. Thật sự là trong tay mình chưa có một nhóm nhân thủ đắc lực để điều bổ đến các lớp quan viên ở Tây bắc.

Học viện ma pháp... Học viện ma pháp!

Hừ!

Đỗ Duy trong lòng đột nhiên cũng thấy tức giận. Cái Học viện ma pháp này thành lập thì có thể đoán được tương lai trong vòng mấy năm sẽ bồi dưỡng ra một nhóm nhân tài ma pháp sư! Nhưng là những người này lại không rơi vào tay của mình! Ta ở chỗ này nhảy lên nhảy xuống, hai mặt đều bị ép là tại sao?

Không bằng đi sớm đi!

Có điều nghĩ đến nhân tài ma pháp sư, Đỗ Duy đột nhiên giật mình lại nảy ra một ý định trong đầu.

Ngày thứ hai, Đỗ Duy lên xe ngựa chủ động đi đến hoàng cung gặp gỡ Nhiếp chính vương hoàng tử Thần diện hạ.

Sau khi trải qua phong ba, hoàng tử Thần tâm tình tựa hồ đã bình tĩnh hơn nhiều, ít nhất hẳn đã quên Đỗ Duy không nể mặt hẳn mà ép hẳn không giết lão Raymond. Khi Đỗ Duy đến hoàng tử Thần nhiệt tình tiếp đãi, hẳn thậm chí còn lôi ngài công tước thiếu niên này vào đại sảnh cung điện phía trong, hai người tại bên trong cung điện nói chuyện thật lâu. Đến giữa trưa Nhiếp chính vương còn mời Đỗ Duy dùng một bữa ăn vô cùng thịnh soạn.

Không ai biết Nhiếp chính vương và vị công tước thiếu niên này rốt cuộc đàm luận chuyện trọng đại gì buổi sáng. Chỉ là thân vệ của Nhiếp chính vương nhìn thấy sau khi vị thiếu niên công tước cáo từ thì tâm tình Nhiếp chính vương tựa hồ rất rất tốt, thậm chí còn cười vỗ bả vai mình và nói đùa một hai câu.

Mà về phía Đỗ Duy khi rời khỏi cung điện hoàng tử Thần thì cảm thấy mồ hôi trên lưng đã hoàn toàn khô đi, đồ lót dính vào người vô cùng khó chịu.

Ai, vị hoàng tử Thần này quả nhiên là định sử dụng mình là công cụ đối phó Ma pháp công hội a.!

Vào buổi sáng, Đỗ Duy cẩn thận dò xét kế hoạch thành lập Học viện ma pháp của hoàng tử Thần. Kết quả là ngoài dự liệu hoàng tử Thần tại chỗ thần nhiên nói cho Đỗ Duy.

Một tháng nữa việc thành lập Học viện ma pháp sẽ tiến hành thật! Nhóm đệ tử đầu tiên của học viện trước mắt đang được hoàng thất cùng Ma pháp công hội đấu tranh cả đằng trước lẫn đằng sau để chọn lựa.

Có điều sau chính biến do đã ủng hộ hoàng tử Thần nên Ma pháp công hội đương nhiên chiếm được nhượng bộ của hắn.

Danh sách các học viên đầu tiên của Học viện ma pháp thì toàn bộ chỉ có một trăm học viên.

Đừng xem thường một trăm người này. Nhìn qua mặc dù số lượng rất ít nhưng là phải biết rằng có tư cách ma pháp sư chính thức trên đại lục bất quá cũng chỉ vài trăm người mà thôi!

Mà bây giờ.... Căn cứ vào đàm phán của hai bên thì Ma pháp công hội yêu cầu chiếm cứ một nửa danh sách.!

Phân chia như vậy hoàng tử Thần không cách nào đáp ứng được.

Nói đùa sao! Thành lập Học viện ma pháp chủ yếu là để đánh tan sự lũng đoạn của Ma pháp công hội đối với nhân tài ma pháp sư. Nếu như còn để Ma pháp công hội chiếm một nửa danh sách, như vậy còn một nửa hoàng tử Thần làm sao phân phối được?

Hoàng thất đầu tiên phải lựa chọn một nhóm người vào Học viện ma pháp, mà mấy cái thế gia quý tộc ở dưới cũng muốn chiếm một vài cái tên.

Cứ từng tầng xuống tới xuống tới nữa thì số người hoàng tử Thần có thể khống chế thật sự quá ít đi. Là người thống trị thực tế của đế quốc hắn tuyệt đối không để loại tình huống như thế phát sinh.

Hôm nay hắn để cho Đỗ Duy hiểu nhượng bộ cuối cùng của mình, chính là số đệ tử do hoàng thất phái ra phải chiếm một nửa! Còn lại sẽ do Ma pháp công hội và các quý tộc thế gia ở dưới tranh nhau!

Nói chuyện một buổi sáng cùng Nhiếp chính vương, thật ra Đỗ Duy cũng đã hiểu được ý tứ của hoàng tử Thần.

“Người sẽ phải nói chuyện với chủ tịch Ma pháp công hội, nhượng bộ lớn nhất của ta chính là như thế. Chính là sau đó khi Ma pháp công hội cùng quân đội và các thế gia quý tộc tranh đoạt thì ta có thể âm thầm ủng hộ Ma pháp công hội! Nhưng là điều kiện tiên quyết là đệ tử của phái hoàng thất phải chiếm một nửa!”

Nguyên lúc đầu khi Đỗ Duy tìm đến hoàng tử Thần thì hắn nghĩ rằng khi thành lập Học viện ma pháp sẽ bồi dưỡng ra một nhóm nhân tài ma pháp sư, hắn cũng muốn hưởng một chén canh trong đó. Có điều sau đó hoàng tử Thần cho hắn đáp án rất đơn giản :“Có thể, có điều danh sách của người thì người phải thương lượng với Ma pháp công hội, người dù sao cũng có tư cách ma pháp học sĩ được Ma pháp công hội thừa nhận”

Vào buổi chiều, Đỗ Duy nguyên lúc đầu định đi đến Ma pháp công hội gặp lão chủ tịch Jacobin Dougan.

Nhưng là Đỗ Duy tạm thời thay đổi chủ ý!

Tại sao không đợi đối phương đến nhà cầu xin ta?

Hừ, thành lập Học viện ma pháp, chỗ tốt của chuyện lớn như vậy! Ma pháp công hội nhà người phải đến một gã pháp sư như Clark hóa ra khác nào mua hàng hóa trong cửa hàng của ta, tưởng rằng có thể uy hiếp ta sao?

Hừ, không phải quá dễ sao!

Đỗ Duy trong lòng giận dữ! Cho dù việc thành lập Học viện ma pháp mình không thu lại được điều gì nhưng là cũng sẽ phải giáng một đòn vào Ma pháp công hội!

Mang theo quyết tâm này, Đỗ Duy trầm mặt đi ra hoàng cung, thị vệ cung đình bên cạnh nhìn vẻ mặt âm trầm của vị thiếu niên công tước này trong lòng có chút bất an, theo sau cả một đoạn mà không dám nói lời nào.

Đi đến sân trước cửa hoàng thành, Đỗ Duy đột nhiên nhìn thấy một đám người.

Một cái xe ngựa hoàn toàn đóng kín, cả toa xe đều được dát bạc, phía trên còn treo một lá cờ màu trắng.

Cờ trắng?

Đỗ Duy sửng sốt một chút, đây chính là cờ tang a!

Mà xe ngựa này chậm rãi đi vào hoàng thành, Ngự lâm quân thủ vệ của hoàng thành lập tức tránh ra hai bên, lại còn quỳ xuống thi lễ. Mà hai bên xe ngựa còn có hai gã kỵ sĩ sắc mặt nghiêm túc đi theo, điều làm Đỗ Duy ngạc nhiên chính là hai gã kỵ sĩ nọ hóa ra người của Thần thánh kỵ sĩ đoàn của Thần điện.

Toa xe trên xe ngựa nọ rõ ràng có huy hiệu Bụi hoa gai của hoàng thất! Nhưng khó hiểu là bên cạnh huy hiệu Bụi hoa gai còn có huy chương của Thần điện mà Đỗ Duy vô cùng quen thuộc.

Mà người đánh xe cũng có vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, hẩn mặc một áo bào trắng, ngực đeo một huy chương chữ thập.

Trong lúc Đỗ Duy sững sốt thì xe ngựa kia đã đi đến trước mặt, gã thị vệ cung đình nhìn thấy ngài công tước đang xuất thần thì vội càng kéo nhẹ tay Đỗ Duy một cái sang bên cạnh để không cản đường.

Xe ngựa nọ chậm rãi đi vào trong hoàng cung, Đỗ Duy lúc này mới cau mày nhìn gã thị vệ cung đình kia: “Vừa rồi trong xe ngựa là ai? Như thế nào mà người của thần điện lại có thể tùy ý ra vào hoàng cung?”

Gã thị vệ cung đình do dự một chút rồi thấp giọng nói: “Thưa ngài công tước ... ngài không biết sao? Trong xe ngựa là thánh nữ Verona, được xưng là đóa hoa của hoàng thất, là thánh nữ thần điện a...”

Thánh nữ? Đỗ Duy chỉ mơ hồ biết rằng chức thánh nữ thật ra chỉ là một cái chức cho vui do thần điện tạo ra, lựa chọn một ít cô gái thánh khiết xinh đẹp, thành kính quy y thần điện bảo trì việc không lấy chồng suốt đời, bảo trì thân thể thánh khiết để thờ phụng thần linh...

Nhưng là vị thánh nữ Verona này? Đóa hoa của hoàng thất?

“Ngài thật sự không biết sao” Thị vệ cung đình đối với sự thiếu hiểu biết của vị thiếu niên công tước có chút bất ngờ, sắc mặt hẩn có chút không tự nhiên: “Thánh nữ Verona... cha của nàng chính là Đại hoàng tử đã quá cố a...”

“À...” Đỗ Duy quay người nhìn cỗ xe ngựa phía xa một cách đầy thâm ý.

Con gái của Đại hoàng tử? Thánh nữ?

A a... như vậy không có gì lạ khi trên xe ngựa treo cờ trắng cả.

Mặc dù khi chính biến Đại hoàng tử tự sát, nhưng là hoàng tử Thần chuyện này cư xử rất tốt. Hẩn không hề bác bỏ thân phận thành viên hoàng thất của Đại hoàng tử, còn cho phép hẩn sau khi chết thực hiện truyền thống “Chôn cùng lá cờ” của hoàng thất gia tộc Augustine, việc này là bọc thân thể trong lá cờ Bụi hoa gai mai táng. Đây là lễ tiết mà chỉ thành viên hoàng thất được hưởng.

Thánh nữ này.... Là con gái của Đại hoàng tử. Hừ, xem ra đại hoàng tử cũng không phải không có cố gắng mượn sức Thần điện a. Chỉ là chuyện trước mắt là Thần điện cuối cùng lựa chọn hoàng tử Thần, mà tại mấu chốt thời điểm thành giáng cho Đại hoàng tử một phát!

Hừ hừ...

Trong lúc Đỗ Duy còn đang nhìn theo cỗ xe ngựa kia, hẩn mô hồ cảm giác được toa xe đang phủ kín kia dường như có mở một cửa sổ ra, có một ánh mắt đang từ xa nhìn đến mình...

Trở về đến phủ của mình.

Đỗ Duy mặc dù đã được phong công tước nhưng là không có thiết lập phủ công tước của mình tại đế đô. Bởi vì Nhiếp chính vương mặc dù phong hẩn chức vụ số một tại cung đình, vinh diệu quả là tột đỉnh nhưng là không để cho Đỗ Duy tại trung ương để quốc nắm chức vụ cụ thể gì.

Đương nhiên đây là bởi vì Đỗ Duy dù sao chỉ mới mười bốn tuổi, ở tuổi này làm công tước đã là vô cùng kinh ngạc rồi, nếu như cho hẩn làm đại thần của bộ gì đó thì thật sự quả là vô lí quá.

Cho nên Đỗ Duy cũng không có thiết lập phủ công tước của mình mà là dồn tâm trí để chuẩn bị đi Tây bắc làm hoàng đế một phương.

“Phủ đệ” của hẩn tại đế đô thật ra một tòa nhà ở khu người giàu. Tòa nhà này chính là hoàng tử Thần tặng cho hẩn, nghe nói nguyên là tài sản của Đại hoàng tử.

Hắn vừa mới trở về nhà đã thấy lão người hầu Marde đứng chờ ở cửa.

Nhìn thấy cậu chủ trở về, lão Marde vội vàng đi đến chính mình đỡ Đỗ Duy xuống ngựa, sau đó cậu nói đầu tiên là :“Cậu chủ, hôm nay Ma pháp công hội đưa người đến cầu kiến ngài, có điều ngài lại không ở nhà, người của Ma pháp công hội này chờ ngài cả buổi sáng mà không gặp không còn cách nào khác là phải trở về”

Nhanh như vậy đã đến gặp ta rồi sao?

Đỗ Duy trong lòng cười lạnh.

Có điều cậu nói kế tiếp lại khiến Đỗ Duy hoàn toàn bất ngờ.

Hiển nhiên, Ma pháp công hội cũng không phải trực tiếp mượn sức mình, chiêu thức của đối phương quả là cao minh hơn mình dự liệu!

“Người của Ma pháp công hội đến thật ra là muốn thông báo cho cậu chủ... nói là muốn khảo hạch với cấp bậc ma pháp của ngài, sau ba ngày nữa sẽ tiến hành. Việc này sẽ do chủ tịch của Ma pháp công hội tự mình chủ trì”

Khảo hạch cấp bậc của ma pháp sư?

Đỗ Duy ngậy người ra.

204. Chương 169 Gian Lận Khó Như Lên Trời.

Nghĩ tới khảo hạch cấp bậc ma pháp ba ngày sau, nụ cười giả hoạt thâm trầm của lão già Jacobin Dougan chủ tịch ma pháp công hội kia dường như đang ở ngay trước mắt.

Cao minh a!

Lúc này đột nhiên một lần nữa nhắc tới khảo hạch cấp bậc ma pháp, chính là đồng thời thử dò xét mình ..... cũng là mang theo một hàm nghĩa ám chỉ thâm sâu!

Ngày đó trên quảng trường, Đỗ Duy dựa vào sự trợ giúp của Semel dọa cho Gandalf áo bào xanh chạy trốn. Thành quả thắng lợi rơi trên đầu bản thân Đỗ Duy. Hầu như tất cả mọi người đem Đỗ Duy trở thành một ma pháp sư thiên tài trẻ tuổi có thực lực kinh khủng!

Ngoại trừ vầng hào quang của chức công tước kia giờ phút này đang treo trên đầu hắn, thân là một ma pháp sư, nhưng lại là một ma pháp sư có thực lực “nghe nói” vô cùng cường đại, không nghi ngờ gì đem đến rất nhiều chỗ tốt cho Đỗ Duy!

Tác dụng của Đỗ Duy bên phe Hoàng tử Thần cũng phi thường ấn tượng!

Nhưng..... Người khác có lẽ không biết, nhưng đức ngài chủ tịch của ma pháp công hội kia đối với thực lực của mình có vẻ hiểu được.

Có lẽ, Jacobin Dougan bây giờ đối với thực lực của Đỗ Duy tới cùng thâm sâu bao nhiêu có chút nhiều nghi hoặc. Nhưng không phải là vấn đề lắm!

Khảo hạch cấp bậc ma pháp đủ đưa thực lực chân chính của Đỗ Duy ra ngoài ánh sáng!

Khảo hạch cấp bậc này, một mặt có thể thăm dò được Đỗ Duy rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng!

Thứ hai, nếu như thực lực của Đỗ Duy căn bản không lợi hại như vậy, thì sau khi chọc thủng quả bong bóng, thanh thế một phương của Hoàng tử Thần nhất định sẽ giảm đi. Quân bài chủ chốt ma pháp sư thủ hạ của Nhiếp chính vương người không ngờ lại là hàng giả! Hừ hừ. Sau này người còn dựa vào cái gì cũng ma pháp công hội phân tranh?

Về phần thứ ba là ..... Bất kể thực lực của Đỗ Duy thế nào. Hắn là thiên tài thực sự cũng tốt, là hàng giả cũng được. Cái khảo hạch cấp bậc này, hoàn toàn không nghi ngờ gì được là truyền đạt tới toàn bộ để đo một tin tức như vậy: Người có lợi hại cũng phải được ma pháp công hội thừa nhận! Trong giới ma pháp này, ma pháp công hội vẫn như cũ có quyền uy không thể nghi ngờ!

Còn có lý do thứ tư: Nếu như thực lực của Đỗ Duy là giả, như vậy nhất định sẽ lộ ra nguyên hình trong khảo hạch cấp bậc! Đến lúc đó, công bố kết quả với bên ngoài như thế nào, còn không phải dựa vào chủ tịch của ma pháp công hội mở miệng giữ cho vẹn toàn sao?

Đỗ Duy nhà người muốn tiếp tục làm ” Đại pháp sư thiếu niên thiên tài”? Có thể. Cùng ma pháp công hội của ta ngoan ngoãn hợp tác, ta sẽ không vạch trần thực lực chân chính của người!

Thứ năm .....

Quá nhiều!

Một cái mảnh khoe như vậy, có thể mang đến nhiều chỗ tốt không đếm hết được! Chủ tịch của ma pháp công hội Jacobin Dougan thật sự là một lão hồ ly khó đối phó!

“Nói chung, khảo hạch cấp bậc ma pháp khi bắt đầu được chia làm ba phần.” Gageu này xuất thân là ma pháp sư chính thức của ma pháp công hội. Hắn cẩn thận giảng giải cho Đỗ Duy nội dung khảo hạch: “Kiểm tra ma lực, khả năng điều khiển ma lực, còn có khả năng nắm bắt chú ngữ.”

“Có biện pháp làm giả không?” Đỗ Duy nhíu mày.

“Làm giả?” Gague lắc đầu, con chuột này chỉ thờ dài nói: “Người cho rằng lịch sử ngàn năm của ma pháp công hội là giả sao? Nếu giả bộ dễ dàng như vậy, trên đại lục đã sớm xuất hiện một mẻ lớn thể bài giả mạo ma pháp sư rồi! Khảo hạch cấp bậc ma pháp sư phi thường nghiêm khắc. Người muốn giả bộ cũng tuyệt đối không làm được!”

Tiếp đó, Gageu giới thiệu phương thức khảo hạch ba phần.

Kiểm tra ma lực là loại đơn giản nhất đối với việc kiểm tra trình độ ma lực của bản thân ma pháp sư tham gia khảo hạch. Có một tiêu chuẩn cực kỳ cụ thể. Bên trong ma pháp công hội có bảo tồn mấy quả thủy tinh cầu đặc chế chuyên môn dùng để khảo hạch trình độ ma lực của ma pháp sư. Nội dung khảo hạch vô cùng đơn giản. Chỉ cần người sau khi rót ma lực vào thủy tinh cầu, xem màu sắc biểu hiện của thủy tinh cầu hiện ra cũng đủ để phán đoán trình độ ma lực chính thức của người.

Mà kiểm tra năng lực điều khiển ma lực phải phức tạp một chút. Ma pháp công hội sẽ tạo ra ra một cái ma pháp trận đặt trong phòng, để cho người được khảo hạch tiến nhập vào ma pháp trận. Trong khoảng thời gian nhất định, người phải thi triển ma pháp chống đỡ công kích của ma pháp trận. Sau đó bên ngoài ma pháp trận, có mấy vị đại ma pháp sư vô địch có thâm niên nghiên cứu quan sát toàn bộ quá trình khảo hạch. Cuối cùng tiến hành đánh giá trình độ điều khiển ma lực đối với người tham dự khảo hạch.

” Thứ này có chút cùng loại khi chúng ta tại biên giới phía bắc của rừng rậm đóng băng. Bỏ qua bình nguyên băng tuyết kia, tình cảnh khi đối diện với công kích của gió lốc rất giống nhau. Tuy không có công kích uy lực cường đại của bình nguyên băng tuyết kia, nhưng mức độ công kích dày đặc lại không tệ chút nào. Về phần người rót cuộc tiếp nhận công kích của ma pháp trận hệ nào, cái này người có thể tự mình chọn lựa. Dù sao ma pháp sư cũng không phải tinh thông bất cứ hệ ma pháp nào.”

“Về phần điều thứ ba. Mới là phần khó giả bộ nhất. Khảo hạch chú ngữ ma pháp!” Gageu cười khổ nói: “Đầu tiên người phải đọc ra một cái ma pháp chú ngữ mà mình am hiểu và uy lực nhất. Sau đó từ những Đại ma pháp sư chủ trì khảo hạch xem xét toàn bộ quá trình đọc chú ngữ thi triển pháp thuật của người. Một mặt đánh giá uy lực cường độ của ma pháp chú ngữ mà người nắm được này có phù hợp với cấp bậc khảo hạch hay không. Nói một cách đơn giản, đầu tiên người phải hiểu ma pháp chú ngữ cường đại một chút, càng mạnh càng tốt. Sau đó người còn phải có bản lĩnh thi triển ra những ma pháp chú ngữ này! Ta biết người hình như có mấy chú ngữ rất lợi hại, nhưng thực lực của người trước mắt căn bản không thể thi triển được!”

” Nếu nói vậy, chỉ cần ta thi triển ra cũng tính là thông qua?” Đỗ Duy cau mày.

” Cũng chưa hết.” Gague lắc đầu: “Đọc chú ngữ là một học vấn phi thường trọng yếu mà mỗi một ma pháp sư phải tinh thông. Kỹ xảo đọc chú ngữ vô cùng trọng yếu. Người có thể đọc hết một cái chú ngữ đầy đủ. Cái này cũng không hiếm, chỉ cần không phải là đứa ngốc cũng có thể đọc được. Nhưng mà yêu cầu của ma pháp sư là muốn người đọc vừa nhanh vừa hiệu quả! Tốc độ cùng sự rõ ràng đều quan trọng như nhau.

Hơn nữa nghiên cứu đối với chú ngữ cực kì mấu chốt. Rất nhiều chú ngữ có nửa âm tiết có thể lược bỏ, trong khi chiến đấu có thể giúp người giành lấy tiên cơ.”

Đỗ Duy đã cảm giác được không có nhiều hy vọng lắm.

Mà cuối cùng, Gageu một lần nữa đã kích Đỗ Duy: “Đương nhiên, ba phần này ta nói ra, kỳ thật chỉ là một quá trình. Sau quá trình này điểm mấu chốt nhất cho phép người thông qua chính là thực chiến!”

“Còn có thực chiến?” Đỗ Duy cau mày.

“Đúng vậy” Gageu gật đầu, thanh âm con chuột rất nghiêm túc: “Đây mới là truyền thừa ngàn năm của ma pháp công hội. Văn minh ma pháp chưa từng suy sụp, ngày càng hưng thịnh! Khảo hạch cấp bậc ma pháp sư phi thường chú trọng thực chiến! Hơn nữa không được dùng sự trợ giúp của đạo cụ bên ngoài, hoàn toàn dựa vào thực lực của chính bản thân thực chiến!”

Con chuột lật ngón tay nói: “Trước khi thực chiến, người phải bỏ hết toàn bộ ma pháp đạo cụ mang theo trên người! Cái gì chiếc nhẫn ma lực, vòng cổ, vân vân..... Người không được mang bất cứ vật nào đi vào! Cho dù người có muốn giấu diếm, cũng đừng nghĩ giấu qua được con mắt của những vị Đại ma pháp sư chủ trì khảo hạch.

Sau đó, người sẽ được an bài tiến vào một cái kết giới ma pháp phong bế được dựng lên bên trong trường luyện tập của ma pháp sư. Lúc này, lại căn cứ vào cấp bậc khảo hạch mà người tham gia để phân ra đối thủ cho người. Bình thường mà nói, khảo hạch cấp bậc ma pháp là dựa theo khuôn mẫu. Cấp dưới thì gấp đôi. Nói cách khác, nếu như khảo hạch của người là cấp bảy, thì người đối mặt với hai gã ma pháp sư cấp sáu liên thủ công kích! Nếu như khảo hạch của người là cấp tám, như vậy sẽ đối mặt với hai đối thủ ma pháp sư thất bảy. Loại đối chiến này nói chung là mới gần đây. Tuy nhiên trên lịch sử cũng có rất nhiều chuyện sau khi đánh nhau thật thì có người thương vong. Nhưng người yên tâm. Xung quanh sẽ an bài mấy vị ma pháp sư am hiểu thuật trị liệu đứng ở một bên phía đằng sau. Một khi xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, tuyệt đối có thể chữa trị tốt cho người. Trong khi chiến đấu, vô luận là người hay đối thủ của người đều không được cho phép sử dụng bất cứ đạo cụ ma pháp nào mà mình mang theo. Như vậy mới có thể lộ ra trình độ chân thật nhất của bản thân. Đương nhiên, ma pháp công hội sẽ tại chỗ đưa cho người cùng đối thủ của người mỗi người trang bị một thanh ma trượng. Ma trượng của các người đều giống nhau như đúc. Ngoài chuyện đó ra, đừng có hy vọng dùng bất cứ ma pháp vũ khí nào ngoài nó. Cái gì mà chiếc nhẫn gia tăng ma lực a, quyển trục ma pháp a, kể cả chiếc nhẫn ngũ sắc thạch của người cũng đừng nghĩ mang theo mà đi vào!”

Đỗ Duy đã tuyệt vọng.

Nếu nói như vậy, chính mình tuyệt đối không có chút khả năng lừa người qua cửa!

Hắn hiểu rất rõ thực lực của mình. Ma lực của mình đại khái chỉ khoảng cấp năm, đối với khả năng nắm giữ chú ngữ lại hoàn toàn hồ đồ. Dù sao hắn cũng không có trải nghiệm qua hệ thống học tập cùng huấn luyện nghiêm khắc của ma pháp sư. Hắn sở dĩ có thể một đường hỗn tạp cho tới nay, đều dựa vào mấy đạo cụ mang theo trên người. Nhất là trận chiến trên quảng trường cùng Gandalf.

Nếu như trên người không có đạo cụ ma pháp cất giữ số lượng lớn hỏa được để phóng ra.

Nếu như không có chiếc nhẫn ngũ sắc thạch bên trong quán nhập ma lực.

Nếu như không có “Cây cung Tịch Diệt” kia. A, được rồi, hắn phải gọi là “Mũi tên địa ngục Fedora”.

Dù sao, nếu như không có những vật này, Gandalf áo bào xanh chỉ cần gật đầu là có thể thu thập được chính mình!

Cho nên, từ bất cứ góc độ nào mà nói, Đỗ Duy tuyệt đối không có khả năng gian lận!

Đương nhiên, nếu như Đỗ Duy không biết xấu hổ, tính theo thực lực của hắn, thông qua cấp bốn cấp năm vẫn có khả năng.

Dù sao, người muốn khảo hạch cấp bao nhiêu, đều dựa theo ý nguyện của người, không ai bắt người nhất định phải kiểm tra cấp tám cấp chín.

Nhưng bởi chiến tích đánh bại Gandalf giả dạng kiêu ngạo như vậy trong ngày chính biến (Gandalf giả dạng chính là đã chiến thắng một ma pháp sư cấp tám cùng một đội trưởng cung đình a) ..... nếu như Đỗ Duy chỉ kiểm tra một cái cấp bốn hoặc cấp năm, như vậy cũng không tránh khỏi quá mất thể diện!

Dựa theo cách giảng giải của Gague: “Theo danh khí của người bây giờ mà nói, kỳ vọng thấp nhất đối với người ít nhất cũng phải thông qua cấp tám! Hãy nghĩ biện pháp lấy được một bộ áo bào trắng quay trở về! Nếu như một người có thể chiến thắng thiên tài ma pháp sư Gandalf, lại không có được tư cách mặc một cái áo bào trắng của Đại pháp sư, như vậy tính ra thật là mất thể diện!”

Cấp tám?

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu.

Thời gian ba ngày, có thể làm cho thực lực của mình lập tức tăng tới cấp tám sao?

Đáp án, hiển nhiên là không thể nào.

Vào lúc một người một chuột đối mặt nhìn nhau, trong phòng vị “thần thú” vẫn đứng ở trước gương chải chuốt lại lông cánh của chính mình đột nhiên cử động thân thể.

Chim cánh cụt thở dài một cách ưu nhã, tùy ý gẩy gẩy lông cánh bóng loáng của mình, sau đó nhìn Đỗ Duy một cái: “Khó khăn như vậy sao? Có lẽ ta có một biện pháp.”

“Người?”

Đỗ Duy nhìn thoáng qua con “thần thú” từ khi đi theo mình, cả ngày ăn uống chờ chết. Ngoại trừ om sòm kêu ra phong độ ưu nhã bên ngoài của hắn, hoàn toàn là đồ vứt đi chỉ lãng phí lương thực.

Đỗ Duy trừng hai mắt: “Người? Người có thể có biện pháp gì?”

205. Chương 170: Không Đi Con Đường Tầm Thường.

Đó là đương nhiên, với danh vọng trước mắt của Đỗ Duy tại đế đô, hắn có được sự tin cậy của hoàng tử nhiếp chính. Mặc dù ma pháp công hội chưa chắc đã đem thân phận “thế tục” đó tại trong mắt. Nhưng vì Đỗ Duy thân là đệ tử cuối cùng của ma đạo sư Gandalf đệ nhất đại lục, cùng với hàng vạn cặp mắt ngày chính biến đó thấy được ma pháp thần kỳ đánh bại tên Gandalf tà ác giả dạng kia. (đối với thân phận tên tà ác giả mạo thân phận Gandalf sau chính biến, đã được quân đội xác định là “giả mạo”. Tuy nhiên sau khi Đỗ Duy biết được thân phận chân chính của Gandalf áo màu xanh, xác nhận này của quan phương thật ra do chính mình một tay thuận tiện làm ra thì cảm thấy có chút ít buồn cười)

Một nhân vật đặc biệt như vậy, khảo nghiệm cấp bậc ma pháp của hắn đương nhiên không thể tùy tiện tiến hành.

Ma pháp công hội chuẩn bị ra một đội ngũ có thể nói là xa xỉ.

Do chủ tịch ma pháp công hội, Jacobin Dougan các hạ cầm đầu, hơn nữa còn hai lão quái vật ẩn cư trên tháp cao của ma pháp công hội, đều là nhân vật cấp đại sư có tư cách cấp chín ma pháp sư. Nguyên là ba người này hợp thành đội ngũ khảo hạch cấp bậc ma pháp của Đỗ Duy.

Tuy nhiên điều ngoài ý muốn đó là, lão điền Arike đại sư mà mỗi người trong ma pháp công hội nhìn thấy đều biến sắc. Khi biết được Đỗ Duy phải tiến hành ma pháp khảo hạch, lão điền này không ngờ chủ động yêu cầu gia nhập vào trong đoàn chủ trì khảo hạch.

Đối với yêu cầu của lão quái vật kinh nghiệm lâu đời, tính tình cổ quái, thực lực vô cùng cường đại, chủ tịch Jacobin Dougan không cách nào cự tuyệt.

Vào lúc sáng sớm, để tỏ vẻ tôn kính trước mặt ngài công tước, ma pháp sư Clark, vị chấp sự của ma pháp công hội này mang theo vài tên ma pháp sư đợi trên khoảng sân rộng của ma pháp công hội.

Phía sau còn có mấy chục tên ma pháp học đồ đi theo.

Ngoài sân rộng, không ít dân chúng tại địa phụ cận để đô cũng vây xem. Tin tức hôm nay công tước thiếu niên tiến hành khảo hạch cấp bậc ma pháp, sớm đã thông qua các nguồn khác nhau lưu truyền lan ra.

Là người nổi danh gần đây nhất tại để đô là thiếu niên công tước thiên tài. Không nghi ngờ gì hẳn là tiêu điểm hiếu kỳ của cả để đô.

Mặt trời buổi sáng vẫn đang ló lên ở chân trời. Bên trong làn gió thổi nhẹ tràn ngập mùi vị tươi mát của mùa hè. Vị ma pháp học sĩ, ma pháp sư cung đình, học giả cung đình, chiêm tinh thuật sư cung đình, ngài công tước tuổi còn trẻ nhất để quốc này không ngờ lại không ngồi xe ngựa, cũng không cưỡi ngựa, thậm chí không mang theo bất cứ hộ vệ hay người hầu mà bước đi trong ánh rạng đông kia.

Hắn cứ như vậy mặc ngoài áo bào ma pháp học sĩ màu đen, trên mặt lộ vẻ vui vẻ thản nhiên từ đầu phố chậm rãi đi bộ tới. Sắc mặt hắn bình thản, dưới ánh bình minh toàn thân hắn giống như phát ra một loại hơi thở phiêu dật xuất trần.

Ma pháp sư Clark có chút ngạc nhiên đi tới trước mặt Đỗ Duy. Hắn thầm hít một hơi thật sâu, thực hiện một lễ tiết cung kính của ma pháp sư hơi cúi người nói: "Ma pháp sư Đỗ Duy, xin mời đi theo tôi. Chủ tịch đại nhân ở bên trong chờ ngài."

Lại một lần nữa đi tới bên trong ma pháp công hội nhưng lần này khác lần trước, bên cạnh hắn có vài vị ma pháp sư rất có địa vị bồi tiếp, như các hành tinh vây lấy mặt trăng đứng vòng quanh Đỗ Duy. Mà Đỗ Duy mặc áo bào màu đen chính xác rất bắt mắt thu hút không ít ánh mắt của mọi người.

Cho dù đang ở bên trong ma pháp công hội, người mặc áo bào ma pháp sư màu đen cũng rất ít.

Mà thanh danh Đỗ Duy gần đây lên cao, để đô có ai không biết vị thiên tài ma pháp sư thiếu niên này trong ngày chính biến kia đã phóng ra ánh sáng kỳ dị?

Clark cố ý đưa Đỗ Duy đi qua hết nửa Ma pháp công hội, cố ý thu hút vô số ánh mắt rồi mới thông qua một cái ma pháp trận tiến vào bên trong ma pháp công hội.

Đỗ Duy rõ ràng là đối phương đúng là cố ý tạo thanh thế. Thanh thế chuyện này càng lớn thì cuối cùng điều kiện có lợi của ma pháp công hội càng nhiều. Trái ngược, nếu như chính mình đến lúc đó không cùng ma pháp công hội hợp tác sẽ liền xuất hiện một cái rắc rối thật to.

Ra ngoài ngày hôm nay không mang theo tùy tùng, không ngồi xe ngựa, không có quần áo hoa mỹ cùng trang sức, Đỗ Duy cứ như vậy một thân áo bào ma pháp sư đơn giản, mơ hồ mang theo vài phần phong phạm của cao nhân thoát tục. Kiểu "bình thường" như vậy, thật sự là đã làm cho người của ma pháp công hội tính sai.

Vào bên trong ma pháp công hội sẽ nhìn thấy tháp cao ở phía trước mắt. Dưới tháp cao, mấy vị ma pháp sư áo xám đứng ở cửa vào, Đỗ Duy nhìn thoáng qua nhận ra đồ đệ của lão diên Arike đại sư, ngoài ra không nhận ra người nào nữa. Clark vẻ mặt mỉm cười giới thiệu một chút, không ngờ ma pháp sư đã ngoài cấp sáu trong cả ma pháp công hội nếu ở để đô đều tới đây cả.

"Hừ, đến xem ta mất thể diện như thế nào phải không?" Đỗ Duy trong lòng cười lạnh.

Như vậy đã hiểu lầm những ma pháp sư trong ma pháp công hội này. Bởi thân phận cùng "bối phận" của Đỗ Duy, hơn nữa danh khí hắn gần đây như mặt trời giữa trưa. Các ma pháp sư cũng không tránh khỏi một chút thói quen thế tục. Bây giờ ai nấy đều nguyện ý kết giao với vị đại thiên tài đại sư vô cùng nổi danh này. Về phần tính toán nhỏ nhỏ của chủ tịch Jacobin Dougan dù sao không phải ai ai cũng biết.

Ít nhất, Đỗ Duy nhìn thấy hai đồ đệ của Arike đại sư mỉm cười chân thành với mình.

"Ma pháp sư Đỗ Duy, không cần khẩn trương." Một đồ đệ của Arike đại sư lúc đi ngang qua thấp giọng cười nói: "Khảo hạch cấp bậc ma pháp sư, không có đáng sợ như trong tưởng tượng. Yên tâm..... lão sư phụ của tôi cũng tự mình tham gia chủ trì khảo hạch đối với ngài, ông ấy nhất định sẽ chiếu cố ngài."

Đỗ Duy gật đầu mang theo một ánh mắt cảm kích.

Ngay sau đó trên tháp cao.

Cho tới bây giờ, Đỗ Duy cũng không biết rõ bên trong tháp cao của ma pháp công hội, rốt cuộc có bao nhiêu tầng.

Mà đối với địa điểm khảo hạch mình lần này đã làm cho tâm lý Đỗ Duy chấn động!

Không ngờ là tầng cao nhất kia của Jacobin Dougan!

Hừ hừ đối với mình thật đúng là “Trọng thị” a!

Sau khi đã ở trên tháp cao, đối mặt với chủ tịch đại nhân toàn thân áo mặc bào ma pháp sư màu đen và đeo huy chương bằng vàng hình lá cây ôliu, Đỗ Duy vẫn cười rất bình tĩnh.

Hai con hồ ly lớn nhỏ nhìn nhau một lát đồng thời ngoác miệng cười, Jacobin Dougan để ma pháp sư Clark lui ra sau, chỉ vào ba vị râu tóc bạc trắng mặc áo bào ma pháp sư chạm đất màu trắng cười nói: “Ma pháp sư Đỗ Duy. Ba vị này chính là những người được chọn tiến hành khảo hạch đầu tiên đối với ngài. Để ta giới thiệu trước cho ngài một chút. Arike đại sư ngài đã nhận ra, không cần ta nhiều lời. Còn hai vị này đây ....”

Jacobin chỉ vào một lão già sắc mặt trắng xám đứng bên cạnh mình. Người này tựa hồ quanh năm không thấy ánh mặt trời, da tay giống như bị hóa trắng một cách bệnh hoạn, tình trạng trông tái nhợt, sắc mặt lại mang theo một màu xám nhàn nhạt giống một bộ dáng lão già sắp chết. Tuy nhiên trên áo bào màu trắng của hắn lộ ra một huy chương lại làm cho người ta tuyệt đối không dám khinh thường lão gia hỏa như nửa đã xuống lỗ này -ma pháp sư cấp chín!

” Vị này là đại pháp sư Leonide.” Jacobin Dougan cười nói: “Hắn trong ma pháp công hội do nghiêm khắc và công chính mà nổi danh, có ông ấy khảo hạch ngài, tin tưởng kết quả tuyệt đối làm cho người ta tin phục! Có thể nói, trước mắt tại ma pháp công hội, ma pháp sư Leonide là người đảm nhiệm chủ trì khảo hạch số lần nhiều nhất, phương diện này ông ấy có kinh nghiệm phong phú ....”

Hừ, nói cách khác một cách vô cùng nghiêm túc là ” Thầy giám thị”. Đỗ Duy trong lòng cười khổ.

Thầy giám thị càng nghiêm túc, tỷ lệ gian lận cũng càng mong manh a.

Chủ tịch Jacobin Dougan dừng lại một chút, lại chỉ vào một lão già đứng bên cạnh Arike đại sư: ” Vị này.....”

Vẻ mặt của Leonide giống như của một ông chủ nợ, lông mi lão xé lên như ai thiếu lão mấy vạn đồng vàng. Vị ma pháp sư tiếp theo nhìn qua thuận mắt hơn nhiều. Người này cười rất hiền lành, nụ cười trông như mặt trời ấm áp, áo bào ma pháp sư màu trắng trên người cùng Arike bắn thủ bên cạnh hoàn toàn hình thành sắc thái tương phản. Trên áo bào ma pháp sư của lão không dính một hạt bụi, mái tóc cũng không có chút bạc nào, chòm râu nhìn qua thấy tỉ mỉ cắt cùng với một khuôn mặt khoan dung nhân hậu. Hơn nữa lão còn cười vui vẻ khiến cho lão toàn thân trên dưới tràn ngập một loại khí độ khoan hậu của bậc trưởng giả.

Một người như vậy, nếu như lão mặc không phải áo bào ma pháp sư mà mặc hoa phục của quý tộc như vậy chắc chắn không người nào cho rằng hắn chính là một ma pháp sư!

Lão nhìn qua càng giống một lão quý tộc phong độ hơn nữa còn chăm sóc bản thân rất tốt.

” Vị này là ma pháp sư Elnas .” Chủ tịch Jacobin Dougan đột nhiên thanh âm phóng lớn thêm vài phần, cao giọng nói: ”Ông ấy chính là nhân vật nguyên lão trước mắt có tư cách già nhất trong ma pháp công hội, thuận tiện nói một chút, Elnas ma pháp sư cùng ngài chính là xuất từ cùng một sư môn, ông ấy cũng là đệ tử của đại sư Gandalf!

Ồ?

Lông mi Đỗ Duy động một cái. Quả nhiên, vị đại ma pháp sư Elnas này trong ánh mắt nhìn mình tràn ngập vẻ thân thiết, đặc biệt tươi cười một cách vui vẻ.

” Xin chào ma pháp sư Elnas tôn kính.” Đỗ Duy nhanh chóng khom lưng thực hiện lễ tiết của một hậu bối.

Elnas cười hi hi, tướng mạo lão rất là nho nhã nhưng khi mở miệng nói chuyện lại như tiếng chuông đồng, âm thanh vô cùng dọa người: ” Ha ha!!! Cậu chính là Đỗ Duy a!! Yên tâm!! Ta sẽ chiếu cố cậu!!!”

Thanh âm “sư tử gầm” này đột nhiên đến làm Đỗ Duy giật mình.

Chủ tịch Jacobin Dougan thở dài, thấp giọng nói: ” Ma pháp sư Elnas ..... lỗi tai ông ấy không được tốt lắm, trong một lần thí nghiệm ma pháp năm đó tai của ông ấy .....”

Đỗ Duy nhất thời hiểu ra, nhìn thoáng qua vị ” sư huynh già” ngễnh ngãng này vội vàng cúi đầu nói: ” Cảm ơn!”

” Ha ha!!! Cậu chính là Đỗ Duy a!! Yên tâm!! Ta sẽ chiều cổ cậu!!!”

Đỗ Duy: ” ..... cảm ơn.”

“Cậu chính là Đỗ Duy a!! Yên tâm!! Ta sẽ chiều cổ cậu!!!”

Đỗ Duy: ” .....”

Jacobin Dougan sắc mặt có chút xấu hổ, quay về phía Elnas lớn tiếng nói: ” Được rồi, Elnas đại sư, chúng ta chuẩn bị bắt đầu thôi.”

“Cậu chính là Đỗ Duy a!! Yên tâm!! Ta sẽ chiều cổ cậu!!!”

Arike bắt đầu lau mồ hôi. Dùng sức kéo Elnas ngễnh ngãng một cái. Elnas cau mày, không thoải mái nói: ” Ông kéo ta làm cái gì! A, Đỗ Duy kia! Yên tâm! Ta sẽ chiều cổ cậu!!”

Đỗ Duy: “.....”

Sau hi ngồi vào chỗ của mình, một gã ma pháp học đồ thủ hạ của Jacobin Dougan bưng lên mấy chén trà từ ma pháp thực vật đặc thù chế thành. Trong lúc đang ở trong thư phòng của chủ tịch đại nhân, Jacobin Dougan hòa ái nhìn Đỗ Duy: ” Thừa ma pháp sư Đỗ Duy , trước khi khảo hạch, xin ngài nói cho tôi biết hôm nay ngài định khiêu chiến bao nhiêu cấp khảo hạch đây?

Đỗ Duy còn chưa nói, Jacobin Dougan chủ tịch đã bắt đầu dùng lời bắt đầu lần áp Đỗ Duy, hần cười càng phát ra vẻ hòa ái: ” Vì chiến tiến tích huy hoàng gần đây của ngài, ừm. Nói vậy hôm nay ngài nhất định là chuẩn bị tại ma pháp công hội một bộ áo bào ma pháp sư màu trắng thuộc sẽ về ngài rồi!”

Áo bào ma pháp sư màu trắng, mỗi ma pháp sư cấp tám mới có tư cách mặc.

Cấp tám ..... Đỗ Duy trong lòng cười thầm: Thiếu gia ta nếu có thực lực cấp tám, cũng chẳng cần ngồi chỗ này cùng người cười đùa.

” Thừa ma pháp sư Đỗ Duy .” Thanh âm nói chuyện của vị Leonide có vẻ mặt chủ nợ kia như mang theo âm vị vài phần khó chịu^{1/4}“Thấy tuổi cậu như vậy. Lần đầu tiên tham gia khảo hạch ma pháp trực tiếp khiêu chiến cấp tám.....Khục khục, tính ra là một kỳ tích trong ma pháp công hội những năm gần đây^{1/4}?Trước cậu, lần đầu tiên khảo hạch thông qua cấp tám, ừm, hình như cũng là học trò của Gandalf đại sư đó! Tôi nhớ kỹ năm trước, Gandalf đại sư mang đến một cô bé cũng lấy được tư cách cấp tám, ngày đó tiếp nhận từ trong tay tôi một cái áo bào ma pháp sư màu trắng a.”

Lão già điên Arike này vẻ mặt cổ quái, cẩn thận nhìn Đỗ Duy - trong những người này, người hiểu rõ nhất Đỗ Duy rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng không nghi ngờ chính là lão điên lấy thí nghiệm ma pháp mà sống này. Hần chính mình dạy Đỗ Duy không ít đồ vật phương diện ma pháp thí nghiệm, với thực lực Đỗ Duy có chút đại khái hiểu rõ. Hần đương nhiên biết Đỗ Duy căn bản không có cái gì thực lực cấp tám, vì thế mở miệng nói rất phù hợp: “Đỗ Duy, ngươi lần đầu tiên tham gia khảo hạch cấp độ ma pháp, ừm, ta nghĩ ta cần phải giới thiệu trình tự khảo hạch một chút. Đầu tiên là chúng ta mấy người đem thực lực của người tiến hành đánh giá khách quan, kể cả ma lực tiêu chuẩn của người, năng lực điều khiển ma lực, còn có cách nắm bắt chú ngữ của người.....mà sau lúc này, trọng yếu nhất chính là thực chiến! Nếu như người muốn qua được khảo hạch cấp tám. Người tại điều kiện không có bất cứ ngoại lực nào hỗ trợ, dựa vào tiêu chuẩn chính thức của bản thân, ở chỗ này đối mặt với hai vị ma pháp sư cấp bảy khiêu chiến. Người thắng mới được xem như là thông qua. ”

Dừng một chút. Arike có chút cay mày, sau đó cố ý cười nói: ” Đương nhiên là ta biết. Người là thân truyền đệ tử của Gandalf đại sư, năm đó cô bé kia tuổi cùng người không sai biệt lắm, cũng thông qua cấp tám. Thực lực của người, chúng ta không chút nào nghi ngờ. Chỉ là ..... dù sao ta nghe nói người theo Gandalf

đại sư thời gian học tập cũng không lâu lắm. Hơn nữa người tuổi còn trẻ nữa, một cấp bậc khiêu chiến cao như vậy chỉ sợ chưa chắc đã là chuyện tốt. Cho nên ta đề nghị người không bằng từ cấp bậc thấp một chút bắt đầu .....

Đỗ Duy nghe xong lập tức hiểu ra đó là Arike đại sư tìm cho mình bậc thang để xuống. Hắn lập tức hướng tới Arike đại sư với ánh mắt cảm kích.

Tuy nhiên, chủ tịch Jacobin Dougan lại lập tức lắc đầu, cười nói: "Đại sư Arike. Ngài quá lo lắng rồi. Ma pháp sư Đỗ Duy mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng chiến tích trên quảng trường ngày chính biến đó, chính mắt mọi người đều nhìn thấy. Hơn nữa ngài ấy còn nắm giữ một loại "Thuần phá" thuật thần kỳ. Thực lực như vậy, không cần chúng ta phải lo lắng. Với chiến tích huy hoàng đó còn có thân phận đệ tử thân truyền cuối cùng của đại sư Gandalf, hôm nay nếu như chúng ta không phát cho ngài ấy một tấm áo bào ma pháp sư màu trắng chỉ sợ người bên ngoài chê người ma pháp công hội của chúng ta nhỏ nhen mất! Ha ha ha ha....."

Lời nói này, cả cứng lẫn mềm, lập tức đem Đỗ Duy ép tới trên vách đá cheo leo.

Về phần "sư huynh già" Elnas ngễnh ngãng kia, vẫn như cũ ha ha cười to: "Đỗ Duy! Ta sẽ chiếu cố cậu ....."

Đỗ Duy nghe mọi người nói xong, hắn đứng dậy, cung kính đối diện mấy nhân vật đứng đầu ma pháp công hội khom lưng cúi người thi lễ, sau đó hắn về mặt thông dong bình tĩnh, mỉm cười nói: "Đa tạ các vị ma pháp sư. Đa tạ ngài chủ tịch ưu ái, tuy nhiên, tôi hôm nay cũng không chuẩn bị khiêu chiến tư cách cấp tám."

"A....." Arike gật đầu, hắn yên tâm hơn một chút. Hắn thật sự không muốn làm cho cái tên tiểu tử thuận mắt kia bị mất mặt, Đỗ Duy tự mình biết khó mà lui vẫn là tốt nhất.

Jacobin Dougan cười rất phức tạp, trong mắt hắn có chút mùi thắng thế: "Như vậy, ngài Đỗ Duy, xin hỏi ngài định khảo hạch cấp bao nhiêu? Cấp bảy? Hay là cấp sáu? Ách .....

Lời không nói ra là 1/4 ới với Đỗ Duy người, càng thêm mất thể diện!)

Trong lời nói rõ ràng có một tia thần nhiên vui vẻ một cách cổ quái.

"Đều không phải!" Câu trả lời của Đỗ Duy làm cho mọi người đều cảm thấy ngoài ý nghĩ: "Tôi có mục tiêu khiêu chiến cao hơn!"

Một lời đi ra. Mọi người đều cả kinh!

Ừ.... Chẳng lẽ người định khiêu chiến ma pháp sư cấp chín?" Giọng nói của Leonide có vẻ mặt trắng xám mĩa mai châm biếm cũng thay đổi

Cấp chín?

Vừa đến đã khiêu chiến cấp chín?

Đỗ Duy vẫn như cũ lắc đầu: "Không phải! Tôi xem ra, khiêu chiến cấp chín mặc dù rất khó khăn, nhưng tôi lựa chọn con đường so với tư cách cấp chín càng thêm tràn ngập tính khiêu chiến!"

Chủ tịch Jacobin Dougan suýt nữa ngay cả chén trà cũng bưng không vững.

"Ngài! Ngài không phải là muốn khiêu chiến với thập mười chứ?" Jacobin Dougan vẻ mặt biến sắc: "Nhưng là, ma pháp công hội không cách nào tiến hành khảo hạch cấp mười! Cấp mười tượng trưng cho tư cách "Thánh ma pháp sư"! Trên đại lục vốn tất cả đều từng bước một tiến vào thánh giai? Cấp bậc như vậy đúng là trên đời không cách nào khảo hạch! Thừa ngài Đỗ Duy!"

"Không phải!" Đỗ Duy vẻ mặt kiên nghị, ánh mắt hắn trông về phía xa ngoài cửa sổ nhìn chân trời, sau đó thở dài thần nhiên nói: "Cái gì cấp tám cấp chín, thậm chí là thánh giai, ta xem ra đều là mây bay ....."

Sau đó hần kiên định nói: ” Lão sư phụ Gandalf dạy qua ta, muốn ta lựa chọn một con đường gian nan khác với người khác! Muốn ta khai sáng một con đường ma pháp thuộc về chính mình! Cho nên, ta lựa chọn hạng mục càng gian nan, càng có nhiều tính khiêu chiến.....”

Nói xong, Đỗ Duy quay đầu lại, nhìn về mặt kính ngạc của bốn lão đầu, sau đó từng chữ từng chữ chậm rãi kiên định, đại nghĩa lẫm liệt tuyên bố:

” Hôm nay tôi tới đây, chuẩn bị khiêu chiến tư cách ma pháp sư ..... Ma! Pháp! Được! Tề! Sư!!”

“Phốc!” Lão diên Arike phun trực tiếp ra một ngụm trà.

Mà Elnas ngễnh ngãng kia vẫn như cũ “khoan hậu” cười to: ” Ha ha ha! Yên tâm, ta sẽ chiêu cố cậu!!” Chỉ là, trong ánh mắt tên ngễnh ngãng này lại dường như hiện ra một tia vui vẻ không bình thường .....

Đỗ Duy thần sắc thoải mái, nhìn về mặt của chủ tịch Jacobin Dougan: ” Thưa ngài Chủ tịch , ma pháp được tề sư cũng được ma pháp công hội thừa nhận tư cách chính thức của ma pháp sư, điều lệ đã định này của ma pháp công hội tôi nói không sai chứ?”

” Không..... không sai!”

206. Chương 171: Đại Lục Độ Nhất Ma Pháp Được Tề Sư

Nếu so sánh với ma pháp sư chính thức thì tư cách để trở thành ma pháp được tề sư lại cực kỳ đơn giản. Mặc dù cũng được coi là một loại ma pháp sư có tư cách chính thức nhưng mà thân phận của được tề sư luôn luôn ở vị trí khó phân khó xử như vậy. Trong các loại ma pháp sư thì ma pháp được tề sư chính là cơ sở của rất nhiều ma pháp. Có thể nói mặc dù rất nhiều người không quá quan tâm ma pháp được tề sư nhưng không thể phủ nhận được ngành được tề tại trong việc nghiên cứu của rất nhiều ma pháp đều mang tác dụng cơ sở.

Loại ma pháp mà Đỗ Duy tiếp xúc sớm nhất ngay từ lúc nhỏ và bắt đầu học tập chính là ma pháp được tề học. Trải qua nhiều năm học tập môn được tề thì sự nhạy cảm của Đỗ Duy đã tìm ra bằng chứng lớn nhất trả lời vì sao thế giới này thành kiến ma pháp được tề!

Tại trong mắt hần thì sai lầm lớn nhất của ma pháp công hội thế giới này đó là không đem ma pháp được tề xem như một loại ma pháp sư khác mà có giá trị tầm thường giống như một loại nghề nghiệp độc lập!

Được tề học đúng là cơ sở lý luận của rất nhiều ma pháp, tác dụng quan trọng không thể xem nhẹ. Nhưng nếu đây chỉ là một chuyên ngành độc lập mà nói thì tác dụng thực tế có vẻ rất gàn gà*.

(Gàn gà: ăn thì khó nhưng bỏ qua thì tiếc- đọc tam quốc chí để biết chi tiết)

Dường như tất cả chuyên gia tài vụ đều phải tinh thông số học mà số học là cơ sở nguyên thủy cơ bản nhất ,có điều chính là nói giảm một chút...nhưng tuyệt đối không cần đem “cộng trừ nhân chia” xếp vào một chuyên ngành độc lập!

Tình huống như vậy mặc dù Đỗ Duy biết rõ ràng nhưng hiện tại xem ra điều lệ này là cơ hội để hần vượt qua lần này.

Hơn nữa ma pháp sư chính thức thì chia làm nhiều cấp bậc khác nhau mà ma pháp được tề thì chẳng phân biệt cấp bậc. Sẽ chỉ có một bậc. Kiểm tra xong thì người đã là ma pháp được tề sư cũng đồng thời trên danh nghĩa được “chính thức thừa nhận” có tư cách tương đương với ma pháp sư.

Điều chủ yếu nhất là từ xưa đến nay ma pháp được tề sư không được coi trọng cho nên khi kiểm tra thì mức độ chặt chẽ thấp hơn kiểm tra cấp bậc ma pháp chính quy. Đúng là cách biệt một trời một vực.

-Người...Đỗ Duy thân mến, ngài thật sự muốn kiểm tra ma được sư sao?

Jacobin Dougan tựa hồ có chút không dám tin tưởng vào lỗ tai của bản thân:

-Nhưng mà...

-Không có gì là không thể.

Đỗ Duy ngắt đứt lời của ngài chủ tịch đúng lúc. Vẻ mặt của hắn tràn đầy sự thành kính giống như một người sùng đạo sẵn sàng tử vì đạo. Không thể phủ nhận trình độ biểu diễn của hắn đã đến mức lời nói không hoảng không vội, lại truyền đạt gây ấn tượng mạnh làm cho người ta không thể không sinh ra một chút tôn kính đối với vị ma pháp sư bé nhỏ có chiến tích huy hoàng này.

-Ma pháp được tề sư cũng được thừa nhận giống như một loại ma pháp sư. Điều này đối với ta mà nói như vậy là đủ rồi. Mà thầy của ta dạy ta cần phải đi trên một con đường ma pháp của chính mình. Theo ta thấy thì sư phụ Gandalf và nhiều đệ tử của người đều đã lấy được thành tựu cực kì kiệt xuất trên lĩnh vực ma pháp truyền thống. Ở phương diện này ta không có ý tranh đua với thế hệ trước. Bản thân là học trò của thầy Gandalf, ta không muốn nhìn vào hào quang của phần lớn sư huynh. Đối với ta mà nói thì cấp một hay cấp chín ma pháp sư cũng chỉ coi như là một cái xưng danh hiệu mà thôi. Xưng danh hiệu là do người khác cho cũng là cho người khác nhìn vào... Ta không cần cái này. Ta phải thách thức bản thân, phải tự mình công nhận!

Lời nói này thậm mang theo sự kiêu ngạo của kẻ mạnh đứng đầu đại lục.

Quả thực nhìn vào chiến tích huy hoàng của hắn thì tựa hồ đủ tư cách nói loại “lời nói điên cuồng” này. Dù sao đối với cao thủ bình thường mà nói thì cấp một hay là cấp chín có lẽ rất quan trọng nhưng đối với kẻ mạnh đứng đầu đại lục thì thật sự chỉ có thể xem như mây khói.

Bạn đã từng nhìn thấy thánh kỵ sĩ nào sẽ có hành động hồ đồ là đi yêu cầu danh hiệu “Thánh kỵ sĩ” chưa. Đương nhiên sẽ không có! Vì điều tất nhiên là người ta có phong độ của một cao thủ. Giống như Hussein, Rodriguez, những kẻ mạnh như vậy cho dù cả đời không đi hiệp hội kỵ sĩ lấy một tấm huy chương kỵ sĩ cấp mười nhưng mọi người đều biết họ chính là thánh kỵ sĩ!

Điều duy nhất khác biệt là những cường giả này thật sự có tư cách làm chuyện như thế.

Mà Đỗ Duy chẳng qua cũng là khoác lác mà có tên trên danh sách “cao thủ” đứng đầu mà thôi.

Không phải người thật sự muốn xem thử trình độ của ta sao? Không phải người muốn phơi bày sự giả mạo “siêu cấp cao thủ” của ta sao? Ta sẽ cho người một hành động đáp trả chính xác! Ta sẽ không kiểm tra cả hai :cấp tám hay cấp chín! Ta sẽ lựa chọn ma pháp được tề sư mà ngay cả ma pháp sư cấp một cũng không bằng.

Như vậy người khác thật sự hoàn toàn không cách nào biết rõ thực lực của Đỗ Duy!

Mà sau khi Đỗ Duy tuyên bố một hồi thì nội dung chính là : Ta không coi trọng cấp tám hay cấp chín. Chỉ cần tùy ý cầm được một cái tấm thẻ được tề sư để có tư cách ma pháp sư. Như vậy là đủ rồi! Thực lực của bản thân tự ông mày biết rõ ràng là được không cần phải giống như người thường tuyên bố hướng ra toàn thế giới.

Cho dù là người ngu xuẩn cũng sẽ không hồ đồ cho là vị thiếu niên ở quảng trường này là thiên tài có thành tựu xuất sắc. Với thực lực chân thật chỉ có trình độ của ma pháp được tề sư thì chỉ cần người hơi có một chút trí tuệ cơ bản đều cho rằng ; vị công tước thiếu niên này là coi danh lợi như đất cát...có phong độ của cao nhân đó!

Chủ tịch Jacobin Dougan bị kỳ chiêu này của Đỗ Duy đánh cho ứng phó không kịp. Mưu kế trước đó của hắn đã bỏ đi. Hắn đã cảm thấy lần này Đỗ Duy sẽ bị mình làm cho không hề còn đường lui nữa. Kết quả duy nhất chỉ có thể là ở tại ma pháp công hội, dưới con mắt trí tuệ của mấy vị Đại ma pháp sư rút lại hào quang “siêu cấp cao thủ”. Sau đó vì bảo tồn thể diện phải nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh nghe mình sắp đặt

Mà bây giờ trong lòng chủ tịch Jacobin Dougan, chuyện hối hận nhất là : tại sao ta không dùng một chút quyền chức của mình để thông qua pháp lệnh cấm đoán nghề nghiệp ma pháp được tề sư sớm một chút!!

-Ta phản đối.

Về mặt giống như chủ nợ của pháp sư Leonide nhìn thấy chủ tịch ghen lời-rất rõ ràng vị pháp sư Leonide này là cùng một hệ phái với chủ tịch Jacobin Dougan. Hành động kiểm tra cấp bậc ma pháp lần này hắn hoàn toàn biết nguyên nhân ẩn sâu bên trong màn kịch này đó.

Trên khuôn mặt tái nhợt của hắn lộ ra một chút mù mịt rồi lập tức nhìn Đỗ Duy trầm giọng nói:

-Thưa pháp sư Đỗ Duy . Là pháp sư cấp chín và trưởng lão đứng đầu công hội ,cá nhân ta đưa ra yêu cầu biểu thị sự phản đối đối với ngài.

Đỗ Duy không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn người kia rồi chờ lời nói tiếp theo của hắn, trong lòng đã cho hắn là cùng một phe phái với Jacobin Dougan rồi.

0Xin ngài không nên quên thân phận của bản thân.

Lý do mà Leonide tìm ra hoàn toàn trong tất cả dự liệu của Đỗ Duy. Hắn nói:

-Ngài là một đệ tử cuối cùng của đại sư Gandalf! Đại sư Gandalf hiện là ma pháp sư vĩ đại nhất trên đại lục cũng là ma đạo sư danh vọng cái thế nhất! Càng quan trọng hơn là đại sư Gandalf cũng là lãnh tụ tinh thần đứng đầu của ma pháp công hội. Ông ấy dù đang là thành viên ma pháp công hội nhưng ma pháp công hội đều lấy làm vinh hạnh vì có một vị ma đạo sư kiệt xuất như ông ấy. Uy vọng của ông ấy có ảnh hưởng đến rất nhiều sự tình quan trọng. Có thể nói : Nếu uy vọng của đại sư Gandalf bị thương tổn cũng là uy vọng của ma pháp công hội thương tổn. Chính là tổn thất đối với nền văn minh ma pháp của cả đại lục.

Đỗ duy không nói gì.

Leonide nhìn thấy công tước thiếu niên này không phản bác thì hắn thầm thở phào nhẹ nhõm rồi tiếp tục từng bước ép tới:

-Cả cuộc đời đại sư Gandalf thu nhận vài vị đệ tử, không có một ai sau này không trở thành ma pháp sư kiệt xuất .Ví dụ như vào lúc này đang ở đây có pháp sư Elnas. Còn có vị nữ ma pháp sư trẻ tuổi mà mấy năm trước đại sư Gandalf mang đến. Có thể nói đại sư Gandalf bồi dưỡng và cống hiến vô số nhân tài cho đại lục này. Bây giờ đến lượt ngài...Ngài Đỗ Duy ,ngài lên hiểu được mình là đệ tử của đại sư Gandalf thì rất nhiều chuyện ngài sẽ không thể làm theo ý chí. Mọi hành động của ngài đều ảnh hưởng đến danh vọng của đại sư Gandalf! Bây giờ rất nhiều người đều chú ý tới ngài, đem xưng gọi ngài là ma pháp sư thiên tài nhất hiện nay. Nếu dưới loại tình huống này mà ngài lại cự tuyệt tiếp nhận kiểm tra cấp bậc ma pháp để lựa chọn ...ma đạo sư! Ngài không biết được như vậy sẽ làm rất nhiều người kỳ vọng trọng đại đối với ngài sinh ra cảm giác thất vọng nghiêm trọng sao? Nghĩ lại từng bước một, mọi người còn có thể sinh ra nhiều liên tưởng không hay.Ví như có lẽ có người sẽ cho rằng ma pháp công hội đối đãi bất công đối với ngài.Hoặc là có người sẽ cho rằng đại sư Gandalf dạy dỗ đệ tử quá kém!

Hừ!

Trong lòng Đỗ Duy cười lạnh.

Quả nhiên là như thế!

Thấy âm mưu không thành liền chơi trò cao thượng với ta!

Hừ hừ hừ...

Chỉ có điều bản thân Đỗ Duy có kị ức hai của thế giới thì làm sao có thể bị trò bịp nhỏ bé này vậy khôn?

Nói về độ âm hiểm, trong phương diện này Đỗ Duy tuyệt đối sẽ không cam chịu đứng dưới ai.Tôn chỉ của hắn kì thật rất đơn giản:

Người khác dùng phương pháp hèn hạ đối phó mình.Ta hãy dùng phương pháp cao thượng đánh trả! Người khác dùng phương pháp cao thượng đối phó mình, ta hãy dùng phương pháp hèn hạ đánh trả!

-Đại sư Leonide.

Đỗ Duy không khách khí phản kích:

-Ta không thể không nói... Bản thân ngài là một vị nguyên lão trong ma pháp công hội có danh tiếng nhiều năm nhưng mà đối với lời nói một hồi của ngài ta vô cùng nghi ngờ! Ta cho rằng lời nói của bản thân ngài đã tổn hại nghiêm trọng tới uy nghiêm của ma pháp công hội!

-...Người nói cái gì?!

Trên mặt Leonide lộ ra một chút tức giận. Với thân phận của hắn trong ma pháp công hội có người ma pháp sư nào dám nói chuyện như vậy với hắn lại chỉ trích hắn sai sót thẳng vào mặt như vậy?

Đỗ Duy cũng không cần quan tâm. Dù sao hắn đã nhận định người kia là đối đầu với mình rồi. Cũng không quan tâm lời nói đắc tội đối phương.

- Đại sư Leonide! Điều đầu tiên ta phải nhắc nhở ngài là trong ngôn ngữ của ngài hạ thấp nghiêm trọng địa vị của ma pháp được tề sư! Ta nhận thấy nói về điều này là vô cùng bất công và không công bằng. Thần linh vạn năng trên cao. Ta thật sự khó mà tưởng tượng lời nói như thế lại có thể xuất phát ra từ miệng một vị nguyên lão trong ma pháp công hội lấy “công chính nghiêm minh” làm danh xưng.

Trên khuôn mặt Đỗ Duy là một bộ dạng cường điệu hóa và kinh ngạc pha lẫn với một chút nhún nhún. Hắn nhìn chằm chằm Leonide:

- Bản thân ngài là nguyên lão của ma pháp công hội chẳng lẽ ngài có thể coi thường pháp lệnh của ma pháp công hội ư! Hoặc là ta phải nhắc nhở ngài là trong pháp lệnh của ma pháp công hội có nói rõ thêm : bản thân ma pháp được tề sư có cùng tư cách ma pháp! Điểm này là pháp lệnh tuyên bố công khai của ma pháp sư công hội! Bản thân ngài là nguyên lão của ma pháp sư công hội chẳng lẽ có thể tại đây tùy ý chối bỏ pháp lệnh của ma pháp công hội à! Ta không thể không tỏ vẻ tiếc nuối. Bởi vì ta cho rằng đây là một loại hoàn toàn trần trụi..... ” kì thị chức nghiệp” một cách hoàn toàn trần trụi!!! Rất khó tưởng tượng, một vị ma pháp sư nào cũng không nên có ý nghĩ không để vào mắt pháp lệnh của ma pháp công hội. Cũng tuyệt đối không nên có loại ánh mắt kì thị đồng nghiệp của chính mình! Đại sư Leonide. Ta đối với lời nói của ngài cực kì tiếc nuối. Hơn nữa ta lấy danh nghĩa của ta đại biểu cho toàn bộ ma pháp được tề sư đưa ra kháng nghị đối với ngài!

Thấy sự chính nghĩa và nghiêm khắc của Đỗ Duy đối chọi với vị nguyên lão này của ma pháp công hội. Tình cảnh như vậy hoàn toàn ngoài dự liệu của mấy lão già. Vừa rồi Đỗ Duy còn khách khí có bộ dáng kẻ dưới đối với mình đột nhiên thay đổi lộ ra khuôn mặt thật.

Nhìn bộ dáng chịu thiệt thòi của Leonide, trong lòng Đỗ Duy cười thầm: Hừ. Người không phải cao giọng với ta sao? Ai mà không thể cao giọng hơn người đó thẳng, chiêu thức ấy ông đây chơi thành thục hơn người nhiều?

Nói mấy câu như vậy. Chụp mũ cả việc lớn là kì thị một nghề nghiệp liên trực tiếp đổ lên đầu Leonide. Làm cho Leonide tức giận đến sắc mặt ngày càng trắng bệch dọa người, chòm râu đều mơ hồ rung động. Nếu không phải chủ tịch tiên sinh có ở đây thì Leonide thật sự nhịn không được muốn ra tay giáo huấn thẳng ôn không biết trời cao đất dày này.

-Còn nữa!

Đỗ Duy còn chưa nói xong.

Xem ra hôm nay nếu hắn không chọc lão già chủ nợ này này tức đến chết thì sẽ không chịu bỏ qua. Đỗ Duy quay đầu không hề nhìn Leonide mà nhìn chủ tịch Jacobin Dougan:

-Thưa ngài chủ tịch, ta cần xác minh trước một chút lời phản bác của vị đại sư Leonide này đối với ý nguyện của vừa rồi là đại biểu lập trường chính thức của ma pháp công hội không? Hay là đại biểu cá nhân ông ấy?

Jacobin Dougan do dự một chút rồi nhìn một lát Leonide, chiến hữu cùng hệ phái với mình :

-Cái này...

-Tự do!

Đỗ duy đột nhiên mạnh mẽ thốt ra một lời. Lời nói của hắn kiên quyết, thái độ cũng quyết liệt. Làm cho mấy lão già này không khỏi phải lộ vẻ xúc động.

-Xin nhớ kĩ, cho dù ma pháp công hội là tổ chức nòng cốt của ma pháp sư trên đại lục nhưng bản thân ma pháp sư công hội cũng sẽ không có quyền ngang nhiên xâm phạm ý nguyện và tự do của một vị ma pháp sư! Nếu như ta nhớ không sai thì trong pháp lệnh của ma pháp công hội dường như không có quy định về bắt buộc phải kiểm tra cấp bậc ma pháp gì cả? Bất cứ ma pháp sư gì cũng có thể căn cứ ý nguyện của mình để tự do chọn lựa mục tiêu và khiêu chiến cấp bậc! Từng ma pháp sư đều có quyền dựa theo ý nguyện của

mình tự do lựa chọn lĩnh vực nghiên cứu ma pháp của mình! Chẳng lẽ bây giờ ma pháp công hội đã biến thành một tổ chức cứng nhắc có quyền tùy ý áp đặt tất cả quyền tự do cá nhân của ma pháp sư sao!

Câu nói cuối cùng làm cho Jacobin Dougan chủ tịch nhíu mày, trề miệng nói:

-Thưa ngài Đỗ Duy, xin chú ý lời nói của ngài!

-Được rồi! Đỗ Duy hiểu được đạo lý không nên hành động quá trớn, lập tức rất phối hợp cúi đầu nói :

-Ta thu hồi lời nói cuối cùng của ta vừa rồi, là do tâm tình ta có chút kích động.

Arike nhìn Đỗ Duy một chút, nhìn một lát Leonide đang tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, lại nhìn một chút về mặt chủ tịch công hội đang bạo nộ, cuối cùng lại nhìn một lát Elnas ở bên cạnh-cái đôi tai của Elnas tựa hồ không nghe thấy nội dung cãi vã của hai bên mới vừa rồi, vẫn mang như cũ một bộ dáng nhàn nhả mặc kệ sự tình bên ngoài.

Vì vậy Arike ho khan một tiếng. Mở miệng nói:

-Đỗ Duy, người không cần kích động. Ta nghĩ ý kiến của pháp sư Leonide cũng là ý tốt. Đương nhiên lời vừa rồi của hắn cũng chỉ là một kiến nghị cá nhân. Ma pháp công hội quyết sẽ không áp đặt vào tự do của bất cứ ma pháp sư nào. Điều ấy xin người yên tâm.

Chủ tịch Jacobin Dougan liếc mắt nhìn đại sư Arike một cách phức tạp mà có thâm ý, không nói gì

-Được rồi. Hóa ra đây là "kiến nghị của lập trường cá nhân.

Dường như Đỗ Duy đang cười. Có điều là trong tiếng cười của hắn có mang ý tứ khinh thường rất rõ ràng. Hắn nhìn Leonide rồi hắn hơi thấp giọng nói:

-Xin hỏi đại sư Leonide, ngài cũng là học trò của thầy Gandalf phải không?

-...Không phải.

-Ồ! Vậy xin hỏi năm đó ngài là bạn đồng liêu với sư phụ Gandalf sao? Ngài và thầy đã từng đồng thời nghiên cứu ma pháp phải không?

-...Không phải!

Cho dù Leonide có tự phụ như thế nào cũng không dám đem bản thân sánh ngang hàng với đại sư Gandalf đệ nhất ma đạo sư của đại lục. Dù sao thì bất kể từ thành tích cá nhân hay tuổi tác của hắn chỉ xem như là vãn bối của Gandalf. Hắn liếc mắt nhìn Elnas bên cạnh rồi nhanh chóng bổ xung một câu:

-Năm đó trong khi ta học tập ma pháp cũng đã tiếp nhận sự chỉ điểm của đại sư Gandalf.

-Ồ...

Sắc mặt của Đỗ Duy nhìn ôn hòa đi rất nhiều chỉ có điều câu nói kế tiếp của hắn lại hầu như làm cho Leonide tức giận đến nhảy dựng lên.

-Cái gọi là "không ở vị trí đó thì không nên bình luận"¹⁴? Đại sư Leonide, nếu ngài cũng không phải là môn hạ của lão sư Gandalf. Vậy ta cũng sẽ dùng 'lập trường cá nhân' nhắc nhở ngài một câu .....

Giọng nói hơi có phần ái ái của Đỗ duy đùa cợt :

- Chuyện của các học trò Gandalf chúng ta sẽ không cần làm phiền ngài phí sức nữa!

Ý hắn nói: chuyện của các học sinh Gandalf chúng ta, kẻ già yếu như người đến khoa chân múa tay làm gì!

Điều này Leonide không thể nhẫn nhịn được nữa, chưa có lúc nào hắn phải chịu cơn giận như lần này? Hơn nữa lại là bị một kẻ bậc dưới miệt thị ư? Lão pháp sư này bỗng nhiên cực kì giận dữ. Lão nhảy dựng lên tại chỗ đang muốn gầm rống lớn lên thì Jacobin Dougan bên cạnh đột nhiên trầm giọng quát :

-Đủ rồi!!

Một tiếng quát vừa chấm dứt làm cho trong lòng tất cả mọi người trong phòng bị rung mình.

Trước mắt dù sao là nhà lãnh đạo, chủ tịch của ma pháp công hội. bản thân hẳn làm chủ tịch nên trong khi về mặt hẳn trầm xuống có một chút lực chấn nhiếp.

Về mặt Jacobin Dougan trở nên u ám rồi đưa tay đặt lên trên vai của Leonide đem ấn hẳn xuống ghế ngồi. Sau đó ngài chủ tịch nhìn Đỗ Duy. Trên khuôn mặt u ám của hắn, trong nét mặt còn mang theo một chút suy nghĩ sâu xa. Qua một lúc lâu đột nhiên hắn nở nụ cười.

Nụ cười này có mang theo vài phần mùi vị của âm mưu.

Diễn biến tiếp theo thế nào mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ

207. Chương 171: Đại Lục Đệ Nhất Ma Pháp Được Tề Sư(phần 2)

-Pháp sư Đỗ Duy ít tuổi như vậy. Xem ra môn hạ của đại sư Gandalf lại vừa có thêm một vị kì tài! Ha ha...

Đỗ duy không nói gì.

-Điều đầu tiên ta muốn thanh minh là: Ma pháp công hội quyết không tồn tại tình trạng kì thị nghề nghiệp! Mỗi người đều tỏ ra tôn trọng đúng mức đối với pháp lệnh của công hội. Điều đó là không thể nghi ngờ được.

Jacobin Dougan liếc mắt nhìn thật sâu Leonide. Trong lòng hắn cũng có chút bất mãn với sự lỗ mãng này của Leonide. Mặc dù việc kì thị ma pháp được tề sư này đã được công nhận là sự thực nhưng hắn cũng không nên đem chúng nói ra! Loại chuyện này vốn chỉ là mọi người trong lòng không muốn nói nhưng nếu không kiêng nể gì hết mà nói ra thì lại hoàn toàn khác rồi!

-Điểm thứ hai ta muốn nói rõ là ma pháp công hội tôn trọng đầy đủ lựa chọn của mỗi vị pháp sư tuyệt đối không xảy ra tình huống dùng ý chí của công hội áp đặt lựa chọn cá nhân. Điểm này xin ngài pháp sư Đỗ Duy yên tâm. Chúng ta là một đoàn thể tự do. Nơi này không phải chính phủ trung ương đế quốc. Ma pháp công hội tồn tại là vì đoàn kết lực lượng ma pháp sư trên toàn đại lục hơn nữa phục vụ tất cả ma pháp sư mà không có kiểu quan hệ giữa hoàng đế với bề tôi.

Cuối cùng. Sau khi giải thích rõ ràng hai điểm này Jacobin Dougan chủ tịch chậm rãi nói: “Pháp sư Đỗ Duy. Với thân phận chủ tịch công hội của mình ta đáp ứng yêu cầu của ngài. Ta cho phép ngài tiến hành kiểm tra tư cách ma pháp được tề sư.”

Trong ánh mắt Đỗ Duy hiện lên vẻ hài lòng. Có điều sau đó Jacobin Dougan lại ung dung thản nhiên nói bổ sung thêm một câu:

- Có điều là với thân phận của ngài. Dù sao quan hệ tới danh vọng của cố đại sư Gandalf ta không thể không làm việc thận trọng. Cho nên ra quyết định ngoài trình tự kiểm tra ma pháp được tề sư theo tiêu chuẩn đối với ngài, đối với ngài ta sẽ đưa thêm một loại kiểm tra bên ngoài. Đương nhiên nếu ngài không muốn cũng có thể cự tuyệt loại kiểm tra này. Hoàn toàn dựa theo ý nguyện của ngài.

-Cái gì?

-Ta sẽ vì ngài mà thiết lập một loại tiêu chuẩn đặc thù. Chỉ cần ngài đạt tới tiêu chuẩn này ma pháp công hội sẽ trao cho ngài danh hiệu vinh dự “ma được sư đứng đầu đại lục” .

Câu nói của Jacobin Dougan làm cho Đỗ Duy thầm than thở.

Bị chơi lại rồi!

Chủ tịch dù sao vẫn là chủ tịch. Nếu không có sự khôn ngoan và cơ mưu thì làm sao ngồi đến vị trí này.

Người không phải muốn thi ma được sư sao?

Vậy thì ta để cho ngài thi ma được sư! Nhưng đồng thời ta làm thêm cho ngài một đề bổ sung của bài thi. Ngài qua được bài thi thì ngài sẽ thêm một cái xưng hiệu đại lục đệ nhất ma được sư. Ngài không qua được thì chỉ là ma được sư.

Nhìn như công bằng nhưng Đỗ Duy làm sao lại có thể nhìn không ra thâm ý trong đó?

Hắn vốn từ chối kiểm tra cấp bậc mà lựa chọn ma pháp được tề sư để lách luật mà che giấu thực lực bản thân.

Kiểm tra ma pháp được tề sư là dễ dàng nhất cũng đủ để công hội thừa nhận tư cách ma pháp sư. Đó là “vỏ bọc” mà Đỗ Duy lựa chọn.

Nhưng làm thêm đề bổ sung này sẽ nhằm không tha cho Đỗ Duy tiếp tục lùi bước hoặc tránh né!

Người không phải mạnh miệng nói nghe hay lắm sao! Người không phải muốn “khai sáng một con đường của riêng mình” sao? Người không phải xuất phát từ ý tưởng dùng “ma pháp được tề sư” đi một con đường bất đồng với các ma pháp khác sao?

Nếu như vậy ta tha miễn người! Nhưng lại cho người một cơ hội tốt hơn! Cho người trở thành kẻ đứng đầu ma pháp được tề của đại lục! Cơ hội như vậy nếu người còn không dám tiếp nhận vậy sẽ chỉ có thể thừa nhận là người chỉ biết chém gió.

Nếu Đỗ Duy thật sự lùi bước không dám tiếp nhận đề bổ sung này vậy rõ ràng lời giải thích cao thượng vừa rồi nhìn như còn có phong độ cao nhân của hắn đều là rất dối trá.

Xưng hiệu đứng đầu đại lục này cho dù là cao nhân cũng sẽ nhịn không được động tâm. Nếu người không động tâm trước danh hiệu này vậy thì giải thích duy nhất chính là người không phải cao nhân mà là khoe khoang khoác lác.

“Muốn đùa với ta chứ gì.” Trong lòng Đỗ Duy cười lạnh, sau đó lớn tiếng nói:

-Ta chấp nhận!

-Tốt lắm.

Ánh mắt của chủ tịch Jacobin Dougan cũng rất kiên quyết.

Nói thật là xưng hiệu vị “ma pháp được tề sư đứng đầu đại lục” này thật sự là cử chỉ bất đắc dĩ. Nói cho cùng cho dù được tề sư là một ngành gân gà nhưng danh hiệu đại lục đệ nhất còn có chút lỗ mũi.

Có thể trở thành chủ tịch công hội ở lĩnh vực ma pháp, tất nhiên là Jacobin Dougan không phải là hạng người không có năng lực. Dùng kỹ năng ma pháp của hắn cũng hiểu được ma pháp được tề học mặc dù là một ngành gân gà nhưng tại trong cả hệ thống tri thức ma pháp nó cũng chiếm cứ một mảng cơ sở quan trọng.

Tùy tiện gán cho một cái danh hiệu được tề học đứng đầu đại lục, bản thân hắn đích xác có phần lỗ mũi. Có điều là muốn để cho Đỗ Duy đi vào khuôn phép cũng không thể không mạo hiểm.

-Vậy pháp sư Leonide, ngài là pháp sư có kinh nghiệm kiểm tra phong phú nhất nơi này. Xin mời ngài vì pháp sư Đỗ Duy giảng giải một chút nội dung kiểm tra ma pháp được tề sư đi.

Mặc dù hiện tại Leonide hận Đỗ Duy đến chết nhưng lại không thể trái ý tứ của chủ tịch. Hắn hừ một tiếng nghe hơi ái ái. Về mặt hiểm độc, hắn đang muốn nói thì Arike ở bên cạnh đột nhiên mở miệng cười:

-Để cho ta nói cho. Ta nghĩ nói đến môn ma pháp được tề so với các vị ngồi ở đây lão già như ta tại phương diện nghiên cứu nên là thâm sâu nhất.

Lời này không ai phản đối. Dù sao Ari ke cả đời chìm đắm vì thí nghiệm ma pháp. Trong ma pháp được tề học, đích xác tính đứng đầu trong ma pháp công hội rồi.

So sánh với cấp bậc ma pháp sư chính thức thì kiểm tra ma pháp được tề sư thật sự là đơn giản làm cho nhiều người trừng mắt ngạc nhiên.

Đầu tiên, người chỉ cần có thể kể ra của hai mươi cách điều chế cơ sở của ma pháp được tề sư mà giám khảo đưa ra. Hơn nữa trong khi kiểm tra phải nhận ra rõ ràng vài loại thực vật và được tề ma pháp thường thấy. Sau đó dưới sự giám sát của người chủ trì kiểm tra ở một bên người thao tác đầy đủ trình tự hoàn thành pha chế được tề (pha chế được tề gì là tự lựa chọn)

Sau đó chỉ cần người thông qua mấy câu này vậy thì chúc mừng người. Người có thể thu được tư cách chính thức ma pháp được tề sư.

Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Dùng trí thông minh của Đỗ Duy. Hẳn từ nhỏ đã học tập ma pháp được tề học, cách điều chế cơ sở này đừng nói kể ra hai mươi cái dùng tinh thần lực ma pháp sư siêu cường của hắn và trí nhớ cực tốt. Cho dù muốn hắn kể ra cả ba trăm cơ sở cách điều chế cũng không là vấn đề gì!

Cho nên phân tích ra một chút thực vật và được tề ma pháp cũng là đơn giản.

Mà quá trình thao tác phối chế chỉnh sáo được tề cũng không làm khó được Đỗ Duy.

Mà cái khó. Sợ rằng khó khăn sẽ là tại cái cái “đề bổ sung” kia!

Khuôn mặt Chủ tịch Jacobin Dougan mang theo nụ cười. Hẳn tựa hồ nhận định Đỗ Duy sẽ không cách nào thông qua cái đề bổ sung kia. Đến lúc đó cho dù cho Đỗ Duy danh hiệu ma pháp được tề sư, tuyên dương ra ngoài, nhưng nói Đỗ Duy không thông qua đề phụ vậy thì phong độ cao nhân mà thẳng ôn này khổ tâm tạo ra cũng sẽ bị đập cho nát.

-Đỗ Duy, đề bổ sung này kì thật cũng không khó giải thích. Jacobin Dougan mỉm cười làm cho trong lòng Đỗ Duy rất khinh thường.

Không khó ư? Không khó mới là lạ!

-Ngồi ở đây đều là ma pháp sư có kỹ năng thâm hậu. Như vậy tất cả mọi người đều biết ma pháp được tề học trong khi học tới chỗ cao sâu hơn có thể không cần năng lực ma pháp của bản thân, hoàn toàn dựa vào một chút ma pháp thực vật và tài liệu của được tề điều chế ra có thể mô phỏng ra một chút hiệu quả ma pháp. Đương nhiên trước mắt xem ra đại đa số ma pháp được tề học chỉ có thể thành công mô phỏng một chút ma pháp cấp thấp. Cho dù có thể mô phỏng ra trung cấp ma pháp thì đều là rất hiếm...Hừ. Phương diện này sợ rằng chỉ có đại sư Arike có quyền uy phát ngôn. Ta nhớ nhiều năm trước đại sư Arike nghiên cứu chế tạo ra một loại ma được. Vốn là mô phỏng một ma pháp phụ trợ trung cấp nhưng kết quả lại là thất bại.

Jacobin Dougan mỉm cười nói:

-Nếu nói như vậy,vậy thì ta đưa ra cái đề bổ sung là mời pháp sư Đỗ Duy các hạ không cần thực lực ma pháp gì mà thuần túy dùng được tề học phối chế ra một loại tài liệu có thể mô phỏng ra một loại ma pháp trung cấp trở lên! Hệ gì cũng được. Nhưng phải được công nhận là trung cấp trở nên.

Đồ cáo già hèn hạ!

Sau khi Đỗ Duy nghe xong trong lòng cười lạnh.

Dùng ma pháp được tề mô phỏng ra trung cấp ma pháp? Quả thực chính là nói đùa!

Solskjaer có thể sử dụng ma pháp được tề tinh chế ra hỏa được sau đó mô phỏng hỏa cầu thuật cấp thấp nhất. Đỗ Duy nhận thấy đó đúng là sự đột phá và sáng tạo cách mạng rồi ! Có thể nói hắn là thiên tài một đời. Tại lĩnh vực ma pháp đã là có đủ ý nghĩa để lập ra một chân trời mới.

Nhưng cũng chỉ có thể mô phỏng ra hỏa cầu thuật cấp thấp.

Nói đến mô phỏng ra trung cấp ma pháp...Hiện tại nhìn khắp cả đại lục không ai có thể làm được! Căn bản là chuyện không có khả năng!

Đề do Jacobin Dougan đưa ra này quả nhiên là khó khăn tới cực điểm. Ngay cả Arike cũng sẽ nhận định là Đỗ Duy không cách nào làm được-Bởi vì Arike biết chính mình cũng không làm được!

Cả đời hắn nghiên cứu thí nghiệm ma pháp, hiểu biết đối với ma pháp được tề học được tính là xuất chúng trong ma pháp công hội rồi. nhưng hắn cũng không có cách nào khác dùng được tề mô phỏng ra tới hiệu quả ma pháp gì. Một ít được vật có tính kích thích đối với tinh thần có lẽ có khả năng đạt tới một ít tác dụng phụ trợ. Ví dụ như bổ sung hao tổn ma lực của ma pháp sư. Nhưng những cái này đều không tính là ma pháp chính thức.

Muốn dùng được vật mô phỏng ra ma pháp.Nói dễ vậy sao?

-Ta chấp nhận!

Tiếng trả lời của Đỗ Duy vang lên làm cho mấy lão già đồng thời biến sắc!

Đỗ Duy lại đã tính trước:

-Nếu như vậy chúng ta bắt đầu đi, bắt đầu kiểm tra từ ma pháp được tề sư cơ bản. Không biết vị đại sư nào ra đề trước đây? Muốn ta kể ra hai mươi cách điều chế cơ sở nào?

-Khụ khụ...

Đại sư Arike cuống quýt ho khan. Không thể tưởng tượng nhìn Đỗ Duy. Sau đó nói ra một tiếng:

-Chủ tịch, ta muốn đề nghị: Kì thật kiểm tra cơ sở đối với Đỗ Duy mà nói đã không cần phải làm nữa. Ta từng cùng hắn đã làm một chút thí nghiệm ma pháp. Đối với kỹ năng ma pháp được tề học của Đỗ Duy, ta hoàn toàn có thể lấy ra danh dự của ta bảo đảm. Kể ra cơ sở phối phương hoặc là phân biệt ma pháp thực vật, còn có trình tự thao tác phối chế... việc này, buổi chiều hôm đó Đỗ Duy đã tại trong phòng thật nghiệm của ta làm rất nhiều lần. Ta nghĩ chúng ta có thể trực tiếp bỏ qua trình tự này, tiến vào kiểm tra thêm đi.

Arike cũng rất tò mò. Rất cực Đỗ duy có thể sử dụng được tề gì có thể phỏng ra ma pháp gì đây?

Arike cả đời làm nghiên cứu giờ phút này lòng hiếu kỳ hoàn toàn nổi lên.

Trong lòng Đỗ Duy rất bình tĩnh, hắn cười nói:

-Nếu là ta lựa chọn một đường, vậy ta cho rằng, mô phỏng ra trung cấp ma pháp. Quá mức đơn giản ..... Ừm. Vừa đúng lúc ta có một thành quả nghiên cứu, ta nguyện ý trực tiếp khiêu chiến: dùng được tề học mô phỏng ra một cái ma pháp cao cấp!

Một lời nói ra, mọi người kinh sợ!

-Tất cả mọi người biết, ta có cố thầy giáo Gandalf đại sư am hiểu một cái chú ngữ ma pháp cao cấp “bánh xe thời gian” phải không? Đây là một cái chú ngữ cao cấp ma pháp, có thể dùng thực lực ma pháp cường đại tới nghịch chuyển thời gian không gian.

Đỗ duy vừa mới nói xong, lập tức mấy lão già này đều gật đầu.

Ma pháp “bánh xe thời gian” của Gandalf mấy lão già này đều biết.

-Vậy ta cũng nghiên cứu ra một cái phương pháp phối chế được có thể khống chế thời gian!

Đỗ duy nói xong, toàn trường câm lặng.

May là ta sớm có chuẩn bị .....

Nói xong, Đỗ Duy lấy từ trong chiếc nhẫn chứa vật mang theo bên người mang ra một thứ.

Đây là một cái túi bằng vải bố màu đen để bọc đồ. Bên trong hiển nhiên là một cái bồn hoa, chỉ là không biết tại sao dùng miếng vải bố đen dày như vậy bọc quanh. Đường như giống như không dám để tiếp xúc ánh sáng.

-Đây là hoa quỳnh.

Đỗ Duy đem bồn hoa đặt ở trên mặt đất rồi mỉm cười nói:

-Tất cả mọi người biết câu “Hoa quỳnh vừa hiện”, hoa quỳnh là loại hoa có thời gian nở ngắn nhất. Chỉ có trong khi sáng sớm dưới lúc mặt trời vừa mới mọc, nụ hoa của nó sẽ nở rất ngắn ngủi nhưng mà lập tức rất nhanh sẽ凋 tàn. Cho nên ta muốn dùng cái này để biểu diễn thành quả thí nghiệm của ta là thích hợp nhất.

Nói xong Đỗ Duy lại cầm ra một cái bình. Sau khi nhẹ nhàng vặn nắp bình ra lập tức từ trong bình truyền ra một mùi vị kì dị.

Người ngồi đây đều là người trong nghề.Đều ngửi thấy mùi vị này đúng là không biết dùng bao nhiêu loại ma pháp được tề cổ quái pha chế tổng hợp hợp thành mùi vị này.

Cho dù là Arike dùng kinh nghiệm ma pháp được tề của hắn cũng chỉ nhận ra bốn loại được vật trong đó. Mà càng nhiều mùi vị trộn lẫn tương trợ nhau. Đã rất khó phân biệt rồi.

Kế tiếp là kể cả Arike, Jacobin Dougan còn có Leonide cùng với Elenas bốn người cả đời khó quên cảnh tượng này.

Cho đến mãi khi Arike chết , hẳn đều không biết rõ vì sao tên này này kinh nghiệm ma pháp được tề học không bằng chính mình thì làm như thế nào được!

Đỗ Duy tùy ý mở ra cái túi màu đen kia. Lộ ra phía dưới bên trong là bồn hoa, trong bồn đúng là có một nụ hoa đang hé nở.

Theo quang mang chiếu rọi tại trước mắt nhanh chóng mở ra một vòng hoa!

Nhưng việc kế tiếp là Đỗ Duy nhẹ nhàng cầm nghiêng cái bình, một giọt rồi một giọt chất lỏng nhỏ vào trong đất bồn hoa...

Đóa hoa quỳnh khô héo lúc đầu lập tức như được ma pháp sư hạ xuống một pháp thuật Thời gian vĩnh hằng! Đóa hoa nở ra diễm lệ như trước, sức sống bừng bừng...Không có chút hình dáng điều tàn nào!

Một phút...

Năm phút...

Mười phút...

Cũng không biết qua bao lâu, Jacobin Dougan mở to hai mắt nhìn. Hạ ý thức chạm vào chén trà bên người , nhưng thấy tay lạnh lẽo. Hóa ra trà nóng sớm đã nguội lạnh bởi vì thời gian quá dài!

Nhưng mà hoa quỳnh kia lại dường như vẫn vậy , nở ra như trước!

Leonide đã nhin không được đứng lên đi tới bên cạnh bồn hoa, cẩn thận nhìn đóa đầm hoa kia, nhưng mà vị lão ma pháp sư này trải qua xem xét tỉ mỉ , không thể không thất vọng xác nhận: đầm hoa này là thật, đầm hoa bình thường nhất, bản thân nó không có một chút chỗ đặc thù gì!

-Làm sao người làm được như vậy!

Leonide biến sắc. nhìn chằm chằm Đỗ Duy:

-Để cho ta xem được liệu trong bình của người!

Đỗ Duy lại cười lạnh một tiếng, ngược lại cầm cái bình được tề kia thu vào rồi đứng lên. Thản nhiên nói:

- Đại sư Leonide ,yêu cầu của ngài không biết là rất quá đáng sao!

Leonide lập tức nghẹn lời.

Đích thực yêu cầu như vậy mặc dù là ở kiểm tra cũng là tuyệt đối xem như rất quá đáng! Lĩnh vực ma pháp sư này, pháp sư nào đều đối với thành quả nghiên cứu của mình coi như là tính mạng!

Đổi lại nếu nói bản thân Leonide ,hắn sẽ đem chú ngữ ma pháp mà bản thân hắn nghiên cứu ra tùy tiện nói cho người khác sao?

Đương nhiên sẽ không!

Mà Đỗ Duy .....

Dưới sự giám thị của mấy Đại pháp sư, có thể một trăm phần trăm xác nhận thành nhóc này không có thi triển ma pháp gì! Trên người hắn không hề có ma lực chấn động! Ở tại đây tuyệt đối không có dùng ma pháp tác động vào đóa hoa quỳnh, nếu không cũng tuyệt đối không thể che giấu lừa được mấy nhân vật đứng đầu ma pháp công hội này.

Nhưng là ..... Hắn đã làm được!

Dùng một bình được liệu trong nháy mắt đem đóa hoa quỳnh này đông lại?!

Đỗ Duy nhìn mấy lão già trợn mắt há hốc mồm này, hạ ý thức vỗ vỗ miệng túi của mình. Nghĩ thầm

Hừ! May là ta có “nước suối trẻ mãi không già”!

Đương nhiên vì che giấu hình thái của nước suối Đỗ Duy cố ý trộn lẫn bên trong một ít tài liệu ma pháp được liệu. Vừa không ảnh hưởng công hiệu của hình thái nước suối ban đầu đồng thời còn làm cho người khác nhìn không ra bộ mặt thật của “Được liệu” này.

Thật lâu sau, dường như Đỗ Duy không nhìn được ngập một cái, nhìn chủ tịch Jacobin Dougan:

-Thưa ngài chủ tịch, xin hỏi ta có thể xem như thông qua kiểm tra rồi chứ?

Jacobin Dougan:

-.....

Diễn biến tiếp theo thế nào mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ

208. Chương 172: Dễ Như Trở Bàn Tay

Đối với chủ tịch Jacobin Dougan mà nói, hần bây giờ phải đối mặt với một vấn đề nan giải.

Phía sau đã không còn đường lui, Đỗ Duy không nghi ngờ dùng một lọ ma pháp được liệu, thành công bắt chước ra một cái ma pháp cao cấp thời không! Mấy lão già đại ma pháp sư này ánh mắt đều như bó đuốc, cũng căn bản nhìn không ra một chút sơ hở nào.

Jacobin Dougan đột nhiên cảm thấy mình đã tính toán sai, đúng là đem một tảng đá đập lên chính chân mình! Hần lúc đầu trăm phần chắc chắn, thăng nhóc này tuyệt đối không thể nào thông qua “Đề bổ sung” kia. Ngay cả đại sư Arike kia cả đời quen với lĩnh vực này cũng chưa chắc có thể làm được - Thực lực của Arike đã được công nhận, trên lĩnh vực ma pháp được tề. Ngay cả Jacobin Dougan cũng phải chịu kém hơn.

Nhưng rõ ràng chuyện không có khả năng, Đỗ Duy lại không phí chút lực mà làm được, hơn nữa còn làm cho người ta không thể chê vào đâu.

Tiếp theo phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ cứ như vậy thực sự đem danh hiệu ” Ma được sư đứng đầu đại lục” cho nhóc Đỗ Duy này ư?

Cái này không phải là danh hiệu bình thường mà!

Mặc dù ngành ma được sư tại ma pháp công hội xem ra là gân gà. Nhưng ..... dù sao, nếu như thêm vào cái danh hiệu ” đứng đầu đại lục” đặc biệt này, ý nghĩa nó lại hoàn toàn khác!

Thêm vào cái danh hiệu này, há không phải là khắp ma pháp công hội đều phải chính thức thừa nhận Đỗ Duy là người giỏi nhất trên đại lục về một lĩnh vực ma pháp chứ?

Hiện tượng như vậy, đúng là Jacobin Dougan tuyệt đối không muốn thấy.

Đừng nói là ma được sư đứng đầu đại lục.

Kể cả lùi lại một vạn bước mà nói thì cho dù là thợ thủ công, hay thợ rèn, hoặc là thợ may, những chức nghiệp khác nhau này, nếu như gắn thêm một tấm bằng “đứng đầu đại lục” kia cũng không còn là nhỏ nữa!

Bất cứ một nghề nghiệp nào nếu như có thể có được cách xưng hô như vậy, đều có thể trở thành bậc thầy!!

Tư cách ma được sư của Đỗ Duy đúng là không nghi ngờ gì nữa - Người khác cũng sẽ không thật sự ngây thơ mà tin rằng vị thiếu niên công tước này chỉ có thực lực của một ma được sư bình thường. Nếu như cho hần thêm một vàng hào quang đứng đầu đại lục ma được tề sư, như vậy chẳng phải bằng với việc cuối cùng ma pháp công hội cũng khẳng định toàn bộ thực lực của hần sao?

Đứng đầu đại lục!

Đây chính là “Đứng đầu đại lục” đó!!

Nhưng chính mình nói ra, thân là chủ tịch ma pháp công hội, thu hồi lời nói tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Dưới sự bất đắc dĩ, Jacobin Dougan gượng gượng nhìn Đỗ Duy, miễn cưỡng cười cười:

-Ngài ma pháp sư Đỗ Duy ..... Ngài thì triển ra lĩnh vực được tề học, đích xác làm cho chúng ta mở rộng tầm mắt. Dùng được tề học bắt chước ra ma pháp, quả nhiên không giống như bình thường, nếu đã như vậy.....”

Ngài chủ tịch này quay người trở về phòng mình, một lát sau, trong tay chìa ra một tấm giấy da màu vàng.

Đó là một phần văn kiện chính thức của ma pháp công hội, bên trên có thừa nhận tư cách ma pháp sư đối với Đỗ Duy.

Ở trên phần văn kiện này điền tên Đỗ Duy, còn có cách xưng hô thân phận ma pháp sư của hắn: Ma được sư.

Sau đó, Jacobin Dougan đem văn kiện đưa cho mấy lão già ngồi bên cạnh:

-Các vị ma pháp sư, thân là người chủ trì khảo hạch ma pháp lần này, xin hãy kí tên lên trên này.

Ngoài dự liệu của Đỗ Duy, người đầu tiên đưa tay tiếp lấy phần văn kiện này không ngờ không phải là Arike.

Mà là ma pháp sư nghênh ngang Elenas kia, lão già này cười hì hì cầm qua tấm giấy da. Sau đó từ trong ngực lấy ra một cái bút hoàn toàn trụ lông, rồi xoẹt xoẹt kí tên xuống mặt giấy.

Người thứ hai kí tên chính là Arike. Arike đại sư nhìn Đỗ Duy thật sâu trong chốc lát. Sau đó hắn thở dài, trước tiên vỗ vỗ bả vai Đỗ Duy:

-Tốt lắm! Chú nhóc, ta không làm được chuyện này, người không ngờ lại làm được. Ta rất vui mừng, cũng rất hâm mộ người. Nếu như có thể, ta rất muốn biết cách điều chế phần dược liệu kia của người, ta chỉ nghe ra sáu loại dược liệu, nhưng chính ta hoàn toàn không hiểu rõ sáu loại dược tề này trộn lẫn ở cùng một chỗ, làm sao có thể sinh ra loại công hiệu thần kỳ này ..... Ồ, người không cần lo lắng. Ta sẽ không ép buộc yêu cầu người giao ra cách điều chế. Nếu như có thể, ta nguyện ý dùng bất cứ thứ gì cùng người trao đổi cách điều chế vật này!

Nói xong, Arike cũng kí tên lên trên giấy.

Đỗ Duy nhìn lão diên này, trong lòng không khỏi có chút ngượng ngùng.

Trao đổi phương pháp điều chế ư?

Lão diên cho Đỗ Duy cũng thực sự không ít chỗ tốt. Đá ngũ sắc của mình là hắn tặng cho, còn có phương pháp chế tạo chổi bay kia, còn có cách điều chế thay thế bạc kia ..... Những thứ đó tất cả đều do Đỗ Duy từ lão diên đó lấy được. Còn có ngày đó tại trong phòng thí nghiệm của lão diên, Đỗ Duy thực đã học được không ít thứ. Cuối cùng Arike vẫn còn tặng Đỗ Duy rất nhiều tài liệu ma pháp. Trong đó không thiếu ma pháp thực vật trân quý cùng những thứ hiếm có.

Có thể nói không chút khách khí, nếu như Đỗ Duy thật sự có một cách điều chế như vậy, hắn sẽ coi như là báo đáp lão già này, cũng sẽ tất nhiên tặng không cho hắn! Mà không cần trao đổi cái gì.

Đáng tiếc, bản thân Đỗ Duy lại biết, cái này căn bản không phải cái gì dược liệu điều chế ra. Mà là hoàn toàn dựa vào “suối trẻ mãi không già” mà mình có được. Chỉ là chân tướng việc này, lại không tiện nói cho Arike.

Người thứ ba kí tên là Leonide, lão già này mặc dù nhìn Đỗ Duy không vừa mắt, nhưng sự thật xảy ra ngay trước mặt, hắn mặc dù bị mỉa mai một cách cay đắng, nhưng cũng xem như chưa thực sự kẻ hèn mọn, không có làm gì dây dưa, dứt khoát kí tên.

Cuối cùng Jacobin Dougan cầm tấm giấy da trở về, hắn tự mình hạ xuống tên mình, cuối cùng vươn ra một ngón tay, quay tấm giấy da trên không vài cái, một cái ma pháp ấn ký nhàn nhạt nhẹ nhàng khắc trên tấm văn kiện.

-Phần văn kiện này, ta sẽ phái người bảo tồn bên trong ma pháp công hội. Thừa ngài Đỗ Duy. Sau này ngài có được thân phận ma pháp sư hợp pháp chính thức tại ma pháp công hội.

Ngài chủ tịch dừng một chút, đột nhiên sắc mặt khó khăn:

-Chỉ là, huy chương của ngài.....

Theo lý thuyết, sau khi kí vào văn kiện, tiếp đó chính là đưa ra huy chương ma pháp sư. Sở hữu được huy chương ma pháp sư, cho dù thấp nhất là ma pháp sư cấp một, trên mỗi huy chương đều tồn tại ma pháp ấn ký. Phương diện này là để chứng minh thân phận ma pháp sư, về phương diện khác cũng là phòng ngừa kẻ khác làm giả huy chương giả mạo thân phận ma pháp sư.

Nhưng mà, huy chương của ma được sư còn đơn giản hơn nhiều.

Xấu hổ nhất chính là, trong tay Jacobin Dougan, cũng không có huy chương ma được sư nào.

Chuyện này cũng rất là tự nhiên. Bản thân là chủ tịch của ma pháp công hội, thân phận hẳn như vậy, cho dù chuẩn bị một cái khảm hạch cấp bậc ma pháp sư, cũng khẳng định là cao cấp ma pháp sư. Tuyệt đối sẽ không chạy tới làm chủ trì khảm hạch cấp cho một ma được sư, càng sẽ không lấy thân phận chủ tịch tôn quý ban phát huy chương cho ma được sư bị mọi người xem thường.

Cho nên, trong phòng làm việc của chủ tịch, căn bản là không có chuẩn bị loại huy chương này.

Hơn nữa ..... thân là “ma được sư đứng đầu đại lục”, huy chương của Đỗ Duy, như thế nào có thể vẫn dùng cái loại tầm thường chứ?

Chủ tịch Jacobin Dougan đang lưỡng lự, không biết phải đưa cho Đỗ Duy một cái huy chương dạng gì.

Mà Đỗ Duy giờ phút này lại đột nhiên giật mình, tạm thời thay đổi ý niệm trong đầu.

Thực vậy, danh hiệu “đứng đầu đại lục” kia đúng là làm cho lòng người rung động, cho dù là ma được sư bị người xem thường, nếu như trở thành “đứng đầu đại lục”, cũng đủ là một mảnh khảm khiến cho người ta kính ngưỡng.

Nhưng Đỗ Duy sau chốc lát tỉnh táo lại, bỗng đột nhiên cảm thấy, cái danh hiệu “đứng đầu đại lục” này, đối với chính mình chỉ sợ chưa chắc đã là chuyện tốt.

Không vì cái gì khác..... Chỉ vì cái danh tiếng “đứng đầu đại lục” này, thật sự quá làm người khác chú ý.

Chính mình bây giờ sẽ nói như thế nào, cũng mới chỉ mười bốn tuổi, một thiếu niên mười bốn tuổi, không kể thiên tài thế nào, được gắn lấy danh hiệu “đứng đầu đại lục”, thật sự có chút quá phận. Quá nhiều không bằng vừa đủ, điều này Đỗ Duy đúng là rất hiểu rõ ràng. Chỉ sợ cái danh hiệu này không thể mang đến cho mình chỗ tốt thực tế, ngược lại còn có thể đưa tới không ít phiền phức.

Đầu tiên sẽ làm ma pháp công hội bị lâm vào hoàn cảnh xấu hổ. Jacobin Dougan bản thân cấp cho một cái danh hiệu chính thức, tuyệt đối trong lòng không vui, tự mình trút giận cũng đã tốt lắm rồi. Nếu như thật sự đem ma pháp công hội trở mặt đắc tội, sau này chính con đường của mình đi tuyệt sẽ không dễ dàng.

Mà thứ hai là.... Hừ hừ, đứng đầu đại lục..... Cái danh hiệu này không biết có bao nhiêu người ghen ghét đó! Một thiếu niên mười bốn tuổi đội trên đầu một cái mũ thật lớn. Không ổn ! Cực kỳ không ổn! Nếu không thể giải thích được. Nếu như chỉ vì cái mảnh khảm mà gặp phải sự thù của người khác thì không khỏi không hay . Bản thân Đỗ Duy rất rõ ràng, thực lực ma pháp được tề học chính mình mặc dù không tệ, nhưng cùng mỹ danh ” đứng đầu đại lục” vẫn còn kém quá xa. Thiên phú tại ma pháp được tề học, chính mình chỉ sợ ngay cả Solskjaer cũng không bằng được.

Thiên hạ rộng lớn, dầm rỗng hang hổ, có trời mới biết được có hay không cường giả vô danh, nếu như vì cái danh hiệu này mà mang tới ghen ghét từ người khác..... Không nói việc khác, nếu sau khi tham dự vào, ngày ngày đều có người vì danh tiếng mà tới cửa khiêu chiến, chính mình còn không phải phiền đến chết sao?

Một cái hư danh, tốt hơn hết là chuẩn bị chỗ tốt thật sự có giá trị!

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy lập tức thay đổi một khuôn mặt tươi cười, giọng thành khẩn nói:

-Thưa ngài chủ tịch, trước khi phát huy chương, ta có lời muốn nói.

-???

Jacobin Dougan liếc nhìn Đỗ Duy một cái, nghĩ thầm:

“Người còn cái gì để nói? Chẳng lẽ muốn nhân cơ hội dùng ngôn từ lấy ta làm trò hề chứ?”

-Chủ tịch, còn có các vị ma pháp sư.

Đỗ Duy trầm ngâm một chút, mỉm cười nói:

- Mặc dù ngài chủ tịch ưu ái, ma pháp công hội nguyện ý cho ta danh hiệu ma pháp được tề sư đứng đầu đại lục . Nhưng ta bản thân đã cân nhắc, hiểu được chuyện này còn không ổn. Dù sao ta mới chỉ có mười bốn tuổi, hơn nữa..... Nói thật, tại được tề học, ta chỉ là được thầy Gandalf cho ta một chút chỉ điểm, mới điều chế thành loại được liệu này. Nhưng chính tại lĩnh vực được tề học, khoảng cách của ta với mỹ danh đứng đầu đại lục này, thật sự vẫn còn rất xa rất xa. Nếu như nhất định phải có danh hiệu này, sau này chỉ sợ ta ban đêm đều muốn ngủ mà không được..... Thâm tâm ta rất xấu hổ, cho nên, danh hiệu đứng đầu đại lục này xin hoàn trả lại. Mong ngài chủ tịch hãy thu hồi giúp!

Ồ?

Thằng nhóc này làm chuyện có hiểu biết như vậy sao?

Jacobin Dougan cùng Leonide thoáng nhìn nhau.

Đỗ Duy trong lòng biết rõ, không nên làm quá. Làm người không thể được một phen thì tiến một mét. Hôm nay mục tiêu chủ yếu của mình đã đạt được, không nên đắc tội quá đáng với các nhân vật đứng đầu ma pháp công hội này được. Chuyện này cuối cùng, chính mình phải khoan nhượng, còn để sau này cùng mọi người quan hệ còn lưu lại một con đường lui.

Jacobin Dougan rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, nếu như thật sự đem cái danh hiệu “đứng đầu đại lục” đưa cho một thằng nhóc con mới lớn này- như vậy mà truyền ra ngoài, công việc chủ tịch ma pháp công hội của hắn thật sự quá là hoang đường.

Tuy nhiên để giữ mặt mũi thì vẫn ra vẻ kiên trì . Đỗ Duy lại giả bộ dạng chối từ vài lần, cuối cùng trong vẻ tươi cười của Jacobin Dougan mang theo thâm ý, nhìn Đỗ Duy:

-Ngài Đỗ Duy, nếu ngài kiên quyết từ chối danh hiệu này, như vậy chúng ta cũng không miễn cưỡng ngài nữa. Nhưng mà người nếu đã thông qua đề bổ sung, như vậy làm cho ma pháp công hội đối với thiên tài như ngài cũng phi thường coi trọng. Cho nên, chúng ta rất nguyện ý vì ngôi sao hy vọng của ma pháp tương lai của Roland đại lục làm chút việc. Như vậy đi..... bây giờ ngài đã là một vị ma pháp sư chính thức , đồng thời cũng là một vị ma pháp học sĩ. Ta nghĩ sau này người có thể ở trên tháp cao này, có một gian phòng thí nghiệm ma pháp thuộc về chính mình, ngài thấy thế nào?

Vào bên trong tháp cao thần thánh nhất của ma pháp công hội ư? Chỗ này có riêng một phòng thí nghiệm thuộc về chính mình sao?

Diễn biến tiếp theo thế nào mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ

209. Chương 172: Dễ Như Trở Bàn Tay(phần 2)

Loại đãi ngộ này đúng là phi thường tốt! Có thể có tư cách tiến vào trong tháp cao, đều là những nhân vật đứng đầu ma pháp công hội đó. Hơn nữa Đỗ Duy lúc đầu cùng Clark trò chuyện trên trời dưới đất chỉ biết, phàm là ma pháp sư ở trên tháp cao, bất kể ngày thường cần tài liệu nghiên cứu ma pháp gì, ma pháp công hội sẽ cung cấp miễn phí toàn bộ!

Ăn trực thoải mái không trả tiền, lại còn vô cùng sáng lạn.

Tuy nhiên Đỗ Duy suy nghĩ một chút, vẫn còn lắc đầu cự tuyệt:

-Thưa ngài chủ tịch, ngài hẳn là biết, ta bây giờ còn có một tước vị công tước, tương lai sau mấy tháng nữa, ta đã rời khỏi đế đô, trở lại lãnh địa phía tây bắc. Chỉ sợ ta cũng không có nhiều thời gian ở lại trong ma pháp công hội tại đế đô nghiên cứu ma pháp ..... Cho nên, ý tốt của ngài ta phi thường cảm kích, nhưng mà .....

-Không sao.

Jacobin Dougan mỉm cười:

-Nếu như Đỗ Duy ngài không thể ở lại để đô, như vậy phòng thí nghiệm của người có thể dựng ở trong lãnh địa phía tây bắc của ngài. Ta sẽ giao cho mấy vị chấp sự của công hội. Sau này tới lúc người đã tiếp nhận hết thấy đất ngô trong tháp cao, chúng ta sẽ trợ giúp ngài thành lập phòng thí nghiệm ma pháp phía tây bắc của ngài. Đồng thời, sau này thí nghiệm ma pháp của ngài nếu cần tài liệu gì đều.....

Ngài chủ tịch nguyên lúc đầu muốn nói “cung cấp miễn phí”. Nhưng xoay chuyển ý nghĩ, thằng nhóc này cũng không phải kẻ dễ đối phó, nếu như tự mình thật sự nói ra những lời này, hẳn sau này sẽ như sư tử há miệng, còn không biết phải lấy đi bao nhiêu tài liệu ma pháp trân quý từ ma pháp công hội chứ! Hẳn dừng lại một chút, lời nói đến mép, liền thay đổi:

-Muốn có tài liệu, có thể cùng mấy vị chấp sự thương lượng, chỉ cần trong ma pháp công hội có, có thể cung cấp với giá thấp nhất cho ngài.

Đỗ Duy cười, sau đó hắn hít mắt nhìn lão chủ tịch:

-Chủ tịch tiên sinh, ngoài ra ta còn có chút yêu cầu nhỏ nhỏ.

-Mời nói.

Jacobin biết, với danh tiếng “đứng đầu đại lục”, Đỗ Duy đã bỏ qua không làm khó mình, như vậy mình cũng phải bỏ ra một chút vốn. Đây là một loại trao đổi ngầm không nói ra.

-Ta bây giờ đã là một ma pháp sư, đáng tiếc ta hiện giờ bên người còn không có trợ thủ nào. Ta biết, trong ma pháp công hội, đại đa số các ma pháp sư đều có rất nhiều ma pháp học đồ. Mà ta bên cạnh ngay cả một trợ thủ cũng không có. Mặc dù ta là công tước, trong nhà không thiếu nhân thủ. Nhưng thân là ma pháp sư, ta bên cạnh nếu như chỉ dùng một ít người trong thế tục ..... Không khỏi đánh mất uy nghiêm của ma pháp sư.

-Cái này đơn giản.

Jacobin vùng tay lên:

Ta cho phép ngài chọn lựa năm ma pháp học đồ tại ma pháp công hội, chỉ cần người nhìn thấy người, đều có thể mang đi.

-Chỉ là học đồ thôi thì không thể làm được.

Đỗ Duy cười rất giảo hoạt:

-Thí nghiệm của ta cần một ít trợ thủ chân chính có thể giúp cho công việc bề bộn.

Chẳng lẽ thằng nhóc này vẫn còn muốn mang đi mấy ma pháp sư từ ta chứ?

Sắc mặt của Jacobin Dougan lập tức biến đổi!

Ma pháp sư cũng đều là nhân tài cùng thực lực quý giá đó! Quý tộc giàu có này, tổn hao vô số tiền bạc cùng tài sản, mới có thể chiêu lãm được một trung cấp ma pháp sư, cũng đã là sự tình vô cùng vinh diệu rồi! Chẳng lẽ thằng nhóc kia muốn từ ma pháp công hội lục soát lấy mấy ma pháp sư đi Tây Bắc ư?

Đó là chuyện tuyệt đối không muốn nghĩ tới!

Đỗ Duy đoán được ý niệm trong đầu chủ tịch, lập tức cười nói:

-Đương nhiên, ta cũng không dám có chủ ý với các ma pháp sư cao quý, ta tuổi còn trẻ như vậy, cũng không có tư cách làm cho các ma pháp sư đã thành danh lâu năm làm trợ thủ của ta. Tuy nhiên là..... ta muốn một hai ma pháp sư cấp thấp, hẳn là không thành vấn đề chứ?

-Không được! Ma pháp sư là tài sản quý giá của ma pháp công hội, ta không thể tùy tiện đem ma pháp sư trong công hội phái tới bên bờ biên cương. Trong ma pháp công hội vẫn còn rất nhiều việc quan trọng cần người hoàn thành.

-Như vậy ..... ma pháp được tề sư được chứ?

Đỗ Duy rút cuộc cũng lộ ra ý đồ chính thức của mình:

-Nếu như ma pháp sư không được, ta muốn một vài ma pháp được tề sư.

Đây là đường biên rồi

May mà, Jacobin Dougan cùng Leonide đối với ma pháp được tề sư thành kiến vẫn như cũ không có thay đổi, loại chức nghiệp được tề sư gần gà này bọn họ xem ra cũng chẳng có bao nhiêu giá trị. Vì vậy sau khi thương lượng, Jacobin Dougan đáp ứng, cho phép khi Đỗ Duy rời khỏi đế đô đi tây bắc, hẳn có thể từ ma pháp công hội mang theo ba gã ma pháp học đồ, thêm vào ba gã ma pháp được tề sư.

Trong đó, Đỗ Duy đặc biệt đưa ra một nhân tuyển, làm cho mấy lão già này đều sửng sốt.

- Trong lúc ở đại sảnh ma pháp công hội, tại quầy hàng chuyên môn chế tác ma pháp trượng đó, có một người tuổi trẻ tên gọi là Poll. Lúc ta tới nơi này lần trước từng cùng hắn nói chuyện qua. Ta thấy hắn đối với ma pháp được tề học có rất nhiều quan điểm, rất phù hợp với khẩu vị của ta. Cho nên, ta hy vọng ta có thể đem hắn mang đi.

Một người bên ngoài quầy hàng bán ma trượng?

-Không thành vấn đề, thậm chí lúc người hôm nay từ nơi này trở về, có thể đem Poll kia mang đi.

Chủ tịch Jacobin Dougan không hề nghĩ ngợi đáp ứng. Hắn xem ra một tên bị phái đi bán ma trượng, khẳng định đã sớm bị công hội nhận định là không có tương lai rồi.

Nhưng chính là, nhiều năm sau, ma pháp công hội mới phát hiện ra, bọn họ thật sự đã làm một vụ mua bán vô cùng lỗ vốn!!!

Dùng một cái danh hiệu “đứng đầu đại lục”, đổi lấy mấy tên ma pháp học đồ, ma pháp được tề sư vô dụng, giao dịch như vậy, đến ngay cả Jacobin Dougan cũng cảm thấy thật sự có chút áy náy với Đỗ Duy. Lão già này cũng biết, giao dịch như vậy, tựa hồ chính mình vẫn còn chiếm tiện nghi rất lớn. Đỗ Duy khẳng định lại có yêu cầu khác, cho nên Jacobin Dougan cũng không đợi Đỗ Duy mở miệng, chính mình dứt khoát hỏi:

-Ngài Đỗ Duy, ngài còn yêu cầu gì, đồng thời nói ra luôn đi.

-Ồ, chuyện tiếp theo, chính là về việc sắp thành lập ma pháp học viện!

Nhắc tới chuyện ma pháp học viện, mấy lão già này thần tình đều lạnh lẽo!

Việc thành lập cái ma pháp học viện này, đối với ma pháp công hội, còn có ý nghĩa thay đổi truyền thống trên đại lục bao nhiêu ngàn năm tới nay. Mỗi người trong lòng đều rất rõ ràng!

Jacobin Dougan nhíu mày, khẩu vị Đỗ Duy kia cũng không phải quá lớn sao, chẳng lẽ hắn còn muốn tại vấn đề của ma pháp học viện lấy đi một chút quyền lợi chứ?

Đỗ Duy chậm rãi mở miệng:

-Ta thân là ma pháp học sĩ, hơn nữa được ủy quyền làm một trong mười ba ủy viên của ma pháp học viện. Quang vinh như vậy, làm cho ta cảm thấy sợ hãi, tuy nhiên, ta cũng không muốn đảm nhiệm chức ủy viên, ta hy vọng có thể làm cho chính mình chân chính tham dự vào giữa trường sự kiện vĩ đại của một kỉ nguyên đầy ý nghĩa này - Thành lập ma pháp học viện. Ta cũng không muốn lộ về một người đứng đầu được người ngưỡng vọng, ta hy vọng có thể tiến nhập ma pháp học viện, bản thân tìm hiểu không khí nhiệt tình nghiên cứu học tập ma pháp.”

Ồ?

Jacobin Dougan sửng sốt:

-Chẳng lẽ, Đỗ Duy các hạ. Người muốn tiến nhập ma pháp học viện? Chẳng lẽ người cũng muốn ở ma pháp học viện trở thành một học sinh sao?

Cái này cũng khó thực hiện đấy.

Yêu cầu này thật ra không khó, nhưng khó ở chỗ ..... Đỗ Duy có thân phận gì? Học trò của ma đạo sư đứng đầu đại lục! Danh hiệu cung đình ma pháp sư!

Người như vậy tiến nhập ma pháp học viện làm đệ tử, ai dám dạy hắn? Lại có ai có tư cách dạy hắn?

- Không, ngài hiểu lầm rồi.

Đỗ Duy kiên quyết lắc đầu:

-Ta không muốn làm đệ tử.

-Ồ? Như vậy ý tứ của ngài là.....

-Ta muốn làm thầy giáo.

Đỗ Duy lời lẽ nghiêm khắc:

- Ta hy vọng có thể đem học thức ma pháp thần kỳ mà Gandalf lão sư phụ dạy ta truyền thụ ra ngoài, làm cho càng nhiều người có thể đắm chìm trong ánh sáng ma pháp!

Thầy ..... thầy giáo ư?

Thằng nhóc này muốn làm thầy giáo của học viện?!!

Tuy nhiên ..... nếu như không nói tới tuổi của hắn, lấy khả năng cùng thân phận của hắn, làm giáo viên của ma pháp học viện, đúng là phi thường có tư cách ..... Quả thực rất có tư cách!

Học trò của Gandalf đại sư, ma pháp sư cung đình, còn thiếu chút nữa trở thành đứng đầu đại lục ma thuật sư!

Người như vậy tới ma pháp học viện dạy học trò cũng thật sự là rất thích hợp.

Nhưng mà..... hắn dù sao mới chỉ có mười bốn tuổi mà!

Hơn nữa, nói thật, chủ tịch Jacobin Dougan đối với thực lực chính thức của Đỗ Duy, vẫn còn rất hoài nghi.

-Nhưng là ..... Ngài Đỗ Duy, xin hỏi ngài chuẩn bị dạy các học trò đó như thế nào?

Đỗ Duy trả lời, vẫn làm cho người ta rung động:

-Ma pháp được tề học!

Quả nhiên .....

Chủ tịch Jacobin Dougan toàn thân toát mồ hôi.

Sau khi ra khỏi ma pháp công hội, Clark ma pháp sư đi cùng Đỗ Duy một đoạn, mắt thấy Đỗ Duy vẻ mặt đắc ý mỉm cười, loại bộ dáng đắc ý trên mặt này, thế nào cũng che giấu không được.

Cũng không biết thằng nhóc này được chỗ tốt gì từ chủ tịch tiên sinh!

Tuy nhiên, đối mặt với vị thiếu niên thiên tài danh tiếng đang cao này, ma pháp sư Clark vẫn có thái độ thể hiện đầy sự tôn trọng, hắn không dám quấy rầy Đỗ Duy “trầm tư”, chỉ là vẻ mặt nghiêm túc dẫn Đỗ Duy đi ra.

Nhưng mà, trước khi ra ngoài, dựa theo lời chủ tịch đại nhân phân phó, hắn dẫn Đỗ Duy tới cửa hàng chuyên môn bán ma trượng trong đại sảnh của ma pháp công hội, nói với cái tên Poll đầu to:

-Poll, ngài chủ tịch có lệnh, bắt đầu từ hôm nay, người không cần ở chỗ này tiếp tục công tác. Chức trách của người sau này chính là đi theo ngài ma pháp sư Đỗ Duy, người trở thành trợ thủ của ngài ấy, hiệp trợ ma pháp sư Đỗ Duy tiến hành nghiên cứu ma pháp vĩ đại.

Poll đầu to kia nhìn Đỗ Duy, suy nghĩ trong chốc lát mới nhận ra ma pháp sư tuổi còn trẻ này ngày đó cùng mình hàn thuyên hồi lâu.

Nhìn bộ dáng có vẻ mờ mịt của Poll, trong lòng Đỗ Duy mừng như điên!

Nhân tài đó! Đây thực sự chính là nhân tài đó! Ngày đó mặc dù chỉ nói chuyện với nhau ngắn ngủi trong chốc lát, nhưng Đỗ Duy gần như có thể khẳng định, cái tên đầu to vẻ mặt đờ như gỗ này có thiên phú sáng tạo tại ma pháp được tề học, tuyệt đối không thua gì Solskjaer!

Ma pháp công hội, các người chuẩn bị hối hận đi!

Còn có.... Giáo viên của ma pháp học viện!

Ha ha ha ha ..... nghĩ tới đây, Đỗ Duy thật sự muốn tìm một nơi không có ai ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng!

Hừ, thiếu gia ta mặc dù không có thực lực gia nhập trong danh sách học viên. Nhưng ta có thể tự mình tiến vào!

Đến lúc đó lấy thân phận thầy giáo, cực lực mượn sức mấy học trò trẻ tuổi, còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Diễn biến tiếp theo thế nào mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ

210. Chương 173 Nô Lệ

Dẫn Poll về đến nơi ở của mình, gã đầu to tuy vẫn còn cảm thấy đầy hiếu kỳ với Đỗ Duy, tuy nhiên trước khi đi chấp sự Clark đã nghiêm khắc nhắc nhở Poll rằng kể từ giờ trở đi mọi sự nhất thiết phải nghe theo mệnh lệnh của pháp sư Đỗ Duy.

-Hãy coi như là thầy của người.

Clack đã mô tả như vậy.

Đương nhiên, trước đây Poll cũng có thầy giáo, hơn nữa địa vị cũng không đến nỗi nào tại ma pháp công hội. Cũng chính năm đó đã từng cùng Gageu tiến vào rừng rậm, kết quả sau khi gặp Medusa đã lừa Gageu một phen rồi tự mình chuồn trước, tên khốn đó là pháp sư Azis.

Tuy thế trong số thủ hạ của Azis thì Poll chẳng có địa vị gì đáng nói, nếu không cũng chẳng bị phái đi bán ma trượng. Azis thân là ma pháp sư cấp tám của ma pháp công hội, dưới tay có rất nhiều ma pháp học đồ nên cũng chẳng thiết gì đến một tên Poll.

Cho nên, kể từ bây giờ coi như Poll đã thay thầy đổi chủ, chính thức đầu nhập vào làm người của Đỗ Duy.

-Sao vậy Poll.

Đỗ Duy nhìn thấy thần sắc gã đầu to có chút cổ quái bèn hỏi:

-Người đang nghĩ gì vậy ?

Không không, không có gì, Đỗ Duy ... thầy Đỗ Duy.

Poll thật thà theo truyền thống ma pháp công hội xưng hô Đỗ Duy là “thầy”. Tuy nhiên cách xưng hô này khiến trong lòng Đỗ Duy cảm thấy có chút bất khoái.

-Poll.

Đỗ Duy dừng bước, nhìn thiên tài nghiên cứu ma pháp mà mình mới dẫn về, nói:

Ta không cần người gọi ta là thầy.

-Cái đó là truyền thống...

Poll nhỏ giọng phân trần:

-Tại ma pháp công hội, tất cả các ma pháp học đồ đều gọi các ma pháp sư mà mình đi theo là thầy.

-Nhưng ta không phải là thầy của người.

Đỗ Duy lắc đầu:

-Người cũng chẳng phải là học trò của ta, hơn nữa ta cũng chẳng có gì để dạy người cả. Ta đưa người về đây là cần trí óc của người, thậm chí nói hơi khoa trương người một chút là ta cần người chỉ dạy lại cho ta vài thứ. Ha ha....

Poll hốt hoảng.

Đỗ Duy vỗ vai gã khờ, nhìn cái đầu to của gã, cười nói:

-Tốt rồi. Về sau người sẽ hiểu thôi, cái ta nhắm đến là tài năng của người, ta hy vọng người dùng tài năng của mình giúp ta hoàn thành rất nhiều việc đó.

Rồi Đỗ Duy cũng chẳng cần quan tâm xem phản ứng của gã thế nào mà chỉ về con đường phía trước:

-Nhìn đi, đã đến nhà của ta rồi đó.

Piazza trước là chỗ ở tạm thời của Đỗ Duy. Chỗ đó nguyên là biệt viện của Đại hoàng tử. Nghe nói trước đây được dùng làm nơi chứa người đẹp của Đại hoàng tử. Đương nhiên đó chỉ là lời đồn đại, chẳng có ai biết là đúng hay không. Đỗ Duy cũng chẳng quan tâm, dù gì thì hắn cũng sắp rời để đi rồi.

Chỗ ở này cũng khá rộng, lúc Đỗ Duy đến ở, những người hầu phục vụ của ngôi nhà đều đã ra đi theo sự sắp đặt của Đại hoàng tử. Đỗ Duy cũng chẳng muốn đi tìm người nữa. Hiện tại trong nhà chỉ có lão Marde, ngoài ra còn hai người hầu của gia tộc Rowling, khi gia tộc Rowling dời về bình nguyên Rowling họ không muốn rời để đi mà lưu lại phục vụ Đỗ Duy.

Ngoài những người này ra còn có Vivian, lão chuột Gageu và thần thú đại nhân QQ nữa. Tuy nhiên sự tồn tại của lão chuột Gageu và thần thú đại nhân QQ vẫn là một bí mật, chỉ có Đỗ Duy mới biết mà thôi.

Trở về từ nơi nguy hiểm, Đỗ Duy chợt nhìn thấy cô em Vivian đang ở trước nhà, im lìm ngồi trên bậc thang trước cửa. Hai tay chống cằm trông rất tội nghiệp đang ngơ ngẩn nhìn ra phía cuối con đường, thậm chí khi Đỗ Duy đến gần nàng cũng không biết.

-Tại sao cô ở đây ?

Đỗ Duy cười, nhìn Vivian đang ngồi ngơ ngẩn tại bậc cửa.

Kỳ thật khi thấy Vivian ra ngoài hắn cũng cảm thấy vui hơn vì kể từ cái ngày mang Vivian về từ núi Brokeback, cô bé tính tình yếu mềm khi đột nhiên biết tin thầy của mình qua đời đã trở nên rầu rĩ u sầu, suốt ngày tự nhốt mình trong phòng.

Đỗ Duy mỗi ngày đều đến thăm nàng mấy lần mà lần nào cô bé cũng im lìm không nói năng gì, vẻ mặt buồn bã, Đỗ Duy cũng thường chọc ghẹo nàng mà lần nào đang cười cười nói nói thì cô nàng đột nhiên cứ rơi nước mắt lã chã. Cuối cùng Đỗ Duy cũng hết cách, chỉ biết để nàng lại trong phòng một mình nghỉ ngơi, mong rằng đến ngày nào đó tâm trạng đau buồn trong lòng nàng sẽ vơi đi theo thời gian.

Quả nhiên, hôm nay nhìn thấy Vivian cuối cùng cũng đã ra khỏi phòng, còn ngồi trước cửa lớn nữa. Đỗ Duy bước đến, gõ nhẹ lên trán nàng một cái, híp mắt cười :

-Này ! Cô làm gì mà ngơ ngẩn vậy ? Không nghe thấy ta nói gì à ?”

Vivian hé mắt, chớp chớp đôi mắt nhìn Đỗ Duy, từ từ lấy lại thần trí, sau đó đứng lên day day cái đầu gối bị tê, thấp giọng nói:

-Anh, anh thi, thi qua được chưa ?”

Cô gái nhỏ vẫn còn vẻ mặt nhu nhược nhưng vẻ đau thương trong đôi mắt đã bớt đi nhiều, giọng nói còn mang vẻ quan tâm đến Đỗ Duy.

Đỗ Duy cười, ngữ khí cũng rất dịu dàng:

-Cô cố ý ra đây ngồi đợi ta à ?

-Tôi... tôi lo cho anh.

Khuôn mặt nhỏ của Vivian ửng hồng, cúi thấp đầu:

-Ma pháp kiểm, kiểm tra, rất khó, ta lo...

Đỗ Duy dùng lực vỗ vỗ vào ngực, chỗ có gắn huy chương ma pháp được tề sư, cười nói:

-Yên tâm, cô xem, đây là huy chương của ta, bây giờ trước mặt cô là một ma pháp sư chính hiệu rồi đó.

Vivian mở to mắt nhìn cái huy chương ma pháp được tề sư trên ngực Đỗ Duy, không đợi cô bé mở miệng Đỗ Duy một tay kéo Vivian chạy vào nhà. Chạy được hai bước, quay đầu nhìn Poll:

-Người đứng đó làm cái gì ? Vào đây !

Marde cũng vội vã từ trong chạy ra, Đỗ Duy bảo Marde dẫn Poll vào:

-Để hần tự chọn phòng đi, ở đó còn nhiều phòng lắm. Ôii, cứ đến chiều tối lại lạnh tanh không có ai, cứ như ngôi nhà ma vậy.

Marde khẽ gật đầu, đang muốn đi xuống bỗng chợt nhớ ra một việc, xoay người lại nói:

-Cậu chủ, tiểu thư Roline có ghé, cô ấy nói mấy cửa hàng của chúng ta có chút vấn đề, gần đây làm ăn không được tốt lắm, do không đủ người làm, nếu như có thể cô ấy hy vọng ngài ghé cửa hàng một chút, hơn nữa cô ấy dường như không vừa ý lắm với hai người thợ hiện tại.... Còn nữa, về bốn cô gái sinh bốn mà ngài phái đến cửa hàng hình như tiểu thư Roline cũng không vừa lòng.

Đỗ Duy gật đầu:

-Marde, ta biết rồi.... À còn có một việc mà ông cần nhớ, sau này không được gọi là “tiểu thư Roline” nữa. Nhớ rõ, cô ấy là một kỹ sĩ, sau này trong bất cứ trường hợp nào khi nói về cô ấy đều phải gọi là “Ngài Kỹ sĩ Roline”, đã nhớ chưa ? Cái này rất quan trọng.

Roline đích thực là có việc phiền lòng.

Tuy nhiên nàng hiện giờ đã theo một ông chủ, hơn nữa nhìn theo chiều hướng, ông chủ Đỗ Duy này càng lúc càng lên cao, tiền đồ sau này sẽ rất sáng sủa. Hơn nữa Đỗ Duy cũng rất tín nhiệm Roline, đã quyết định giao cả mối làm ăn hái ra tiền ở đế đô cho Roline quản lý.

Thế nhưng Roline lại không thích loại công việc như thế này.

Nói về bản chất, nàng thích quản lý đám hải tặc hơn, chí ít cũng là dẫn đội thuyền ngang dọc trên biển, dấn thân vào sóng gió, loại công việc nhiều thử thách mạo hiểm và nhiều tân kỳ mới làm Roline cảm thấy hứng thú. Chứ không phải như hiện tại, mỗi ngày mặc những bộ áo giáp đẹp để đến điếm dứa, loanh quanh với bọn quý tộc giả dối kia.

Tuy vậy Roline vẫn phục tùng sự an bài của Đỗ Duy, nàng là một phụ nữ thông minh, nàng nhìn ra cái khó khăn trước mắt của Đỗ Duy là không đủ người làm. Tuy rằng vị cậu chủ nhỏ này thăng tiến vô cùng nhanh chóng nhưng đã là khởi nghiệp quá nhanh thì căn cơ lại không đủ, dưới tay không có đủ người có thể trông cậy. Đây quả là một khuyết điểm vô cùng quan trọng, nếu vấn đề này không được giải quyết ổn thỏa thì sau này sẽ có ảnh hưởng rất nhiều đến sự phát triển của Đỗ Duy trong tương lai.

Cho nên Roline vẫn còn phải lưu lại.

Nàng tận tâm tận lực quản lý công việc làm ăn trong tay, mang hết năng lực của mình ra hàng ngày giao dịch với đám quý tộc hết lượt này đến lượt khác. Nàng không cần phải như trước đây khi còn hành tẩu trên giang hồ gặp lúc lại còn phải hy sinh chút sắc tướng... Cảm tạ Đỗ Duy đã che đậy hình tượng cho nàng. Hiện tại Roline luôn giữ bộ mặt lạnh lùng vậy mà đám quý tộc vẫn lao vào nàng như ruồi bu.

Roline biết rằng bản thân mình sắp lo không xuể nữa rồi nên dù biết hôm nay là ngày Đỗ Duy đến Ma pháp công hội để kiểm tra nhưng cô kỹ sĩ thông minh rất tin tưởng vào Đỗ Duy ... Nói thật ra là nàng đã quá hiểu vị thiếu niên lắm thủ đoạn này. Kiểm tra à ! Đối với vị thiếu niên này chỉ là trò vặt. Bởi vậy sáng nay nàng cũng không cần tỏ ra vẻ quan tâm đến kết quả kiểm tra của Đỗ Duy ngược lại còn ở lại cửa hàng xử lý một số công việc.

Sinh ý trước mắt cực kỳ tốt, mới được vài ngày đã mang lại cho Đỗ Duy một trăm năm mươi mấy vạn kim tệ thu nhập, khấu trừ tiền vốn ban đầu, tính ra chỉ trong ba ngày Đỗ Duy đã kiếm được cả trăm vạn kim tệ.

Không có đám gian thương trung gian bóc lột, đội thuyền của Đỗ Duy có thể liên tục chuyển hàng của các đội dong binh mạo hiểm từ rừng rậm Đóng Băng trực tiếp về đến đế đô. Hàng mới giá lại rẻ hơn một chút,

hơn nữa dựa vào danh tiếng trước mắt của Đỗ Duy với lớp quý tộc khiến cho chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã bán được hơn nửa thuyền hàng mà Roline vừa mang về.

Nàng sau buổi sáng đã phái người dùng tốc độ nhanh nhất gửi tin về thuyền đang đậu tại cảng Walker sai người tiếp tục đến phương bắc mua hàng chuyển về để đô.

Tiếp đó nàng ngồi đợi Đỗ Duy đến.

Đỗ Duy dắt Vivian cùng tới. Cho dù cô gái nhỏ rất cuộc đã chịu ra khỏi phòng do vậy không nên để nàng tiếp tục ngồi buồn ở nhà một mình, dẫn nàng ra ngoài một chút thì sẽ có lợi hơn cho việc giải tỏa tâm tình.

Vivian rất có hứng thú với những sản phẩm đến từ bắc phương rừng rậm Đổng Bằng mà Đỗ Duy đang kinh doanh. Với con mắt ma pháp sư của mình Vivian nhận ra rất nhiều món đồ hữu dụng.

Để Vivian lại cửa hàng thông thả chọn đồ, Đỗ Duy và Roline lên tầng trên để bàn công việc một lát.

Roline trước tiên trình bày một lượt các khó khăn mà mình đang gặp phải.

Đầu tiên là việc không đủ người làm. Đúng ra làm ăn với giới quý tộc thì những cửa hàng loại này cần có những nhân viên đã được qua đào tạo... giới quý tộc thì không giống với bình thường, nếu như tùy tiện đến chợ nô lệ mua vài người về, không được đào tạo nghiệp vụ sẽ bị khách hàng phàn nàn, lại còn làm mất mặt ông chủ nữa. Đối với việc này giới quý tộc rất để ý.

Thật ra về vấn đề thợ thì phần lớn hàng hóa đưa về từ phương bắc là nguyên liệu thô, tuy Đỗ Duy trước khi khởi nghiệp đã thuê nhiều thợ rèn, thợ may, thợ mộc và vài thợ điêu khắc giỏi ở để đô với giá cao nhưng vẫn hoàn toàn chưa đáp ứng được nhu cầu.

Các loại y phục tinh mỹ làm từ da của ma thú đều không thể cắt may một cách tùy tiện được. Giới quý tộc ngoài vấn đề chất liệu còn rất quan tâm đến việc thiết kế kiểu dáng, riêng về khoản này thì rõ ràng là vẫn chưa đáp ứng kịp.

Như những ma hạch quý giá kia cho dù phần lớn đã được ma pháp công hội mua hết nhưng một số vẫn được các gia đình giàu có mua về để chiêu dụ các ma pháp sư, rồi còn một số vũ khí...

Nói đến vũ khí, cái này khiến Roline đau đầu nhất.

Bây giờ hàng đang trữ trong kho hoàng đều là phẩm chất thượng đẳng thể mà tay nghề của hai người thợ rèn lại quá bình thường hơn nữa lại chỉ có hai người, quá ít. Mới chiều hôm qua, hai tên thợ này khi đang chế tạo thiết bị đã làm hỏng hai miếng vảy địa long, còn lúc nung lò rèn do sức lửa không đủ đã hỏng thanh kiếm, loại kiếm mỏng dài đang được giới quý tộc rất ưa chuộng hiện giờ. Lý do là do không khống chế được sức lửa nên thanh kiếm vừa mỏng vừa dài này mới đem ra thí nghiệm đã bị cái kềm của thợ rèn cắt đứt một cách dễ dàng.

Hai người thợ rèn tuy đã rất nỗ lực nhưng vì tay nghề không cao hơn nữa bọn họ tuy đã từng rèn vũ khí nhưng từ trước đến giờ lại chưa bao giờ tiếp xúc qua quá nhiều nguyên vật liệu cao cấp như bây giờ. Đó là những vấn đề trước mắt nhưng cái mà làm Roline bức mình nhất lại là mấy chị em sinh bốn mà Đỗ Duy đưa qua.

Bốn chị em sinh bốn xinh đẹp như hoa như ngọc nguyên là đồ chơi của đàn ông đáng giá cả trăm vạn kim tệ, vậy mà Đỗ Duy chẳng có chút hứng thú gì với họ, lúc khai trương cửa hàng, đã trực tiếp giao bốn chị em cho Roline để làm nhân viên.

Suy nghĩ của Đỗ Duy rất đơn giản, hẳn hy vọng việc làm ăn đến lúc phát triển đến mức độ có thể chế tạo ra các đạo cụ ma pháp. Các ma pháp sư đều không thiếu tiền, về một mặt, lại có một số lượng lớn quý tộc nịnh bợ tặng họ vô số tiền của, mặt khác ma pháp sư cũng có rất nhiều các loại đá quý hiếm. Nhóm người này theo Đỗ Duy nhận xét là những người tiêu dùng tuyệt vời. Những loại ma thú tinh hạch mang về từ phương bắc có thể chế tạo ra rất nhiều thứ hấp dẫn các ma pháp sư. Đỗ Duy cũng hiểu rất rõ là bán nguyên liệu không bao giờ bằng việc bán thành phẩm. Lợi nhuận cũng cao gấp mấy lần. Nhưng vấn đề là chế tạo ma pháp đạo cụ thì những người thợ bình thường không thể làm được.

Diễn biến tiếp theo thế nào mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ

211. Chương 173 Nô Lệ(phần 2)

Nhưng những người làm nghề này cũng rất là cổ quái, có vài ma tạo sư cũng chính là những ma pháp sư xuất sắc, họ chế tạo các ma pháp đạo cụ chủ yếu là để tự mình dùng, thỉnh thoảng cũng làm ra vài đạo cụ bán ra ngoài thị trường. Đương nhiên những ma tạo sư như vậy số lượng cực ít và cũng chỉ có người kiêm cả hai loại ma pháp sư và ma tạo sư mới có khả năng chế tạo ra ma pháp quyền trục.

Phần lớn các ma tạo sư là xuất thân từ ma pháp học đồ, do không có đủ năng lực để trở thành ma pháp sư cuối cùng bắt buộc dĩ trở thành ma tạo sư, dùng những tri thức về ma pháp để chuyên môn chế tạo các thứ cần thiết cho ma pháp sư.

Nhưng bất kể ma tạo sư nào thì trước mắt Đỗ Duy cũng đều không có cách gì tuyển dụng được. Nhân vì hầu như các ma tạo sư đều thuộc về ma pháp công hội. Còn các ma tạo sư nguyên là ma pháp sư thì càng không thể bị ai đó tùy tiện mời gọi được.

Do đó, Đỗ Duy có hy vọng nhiều vào mấy chị em sinh bốn này, mong là họ có thể dùng được những tri thức ma pháp của bản thân để sau này thành những cỗ máy kiếm tiền cho mình.

Hiển nhiên, Đỗ Duy có nhận thức về bốn cô gái này khác hẳn với đa số những người đàn ông khác.

Nếu như thay bằng bất cứ quý tộc nào khác, chỉ sợ đã sớm đưa ngay bốn cô gái đẹp mà trăm vạn kim tệ cũng khó tìm này nhốt vào phòng riêng rồi.

-Ngài công tước, xin lỗi cho tôi nói thẳng, tôi muốn ngài mang bốn vị ‘đại tiểu thư’ này về đi !

Roline không chút khách khí nào, nói:

-Bọn họ căn bản không phải lại đây giúp tôi làm việc ! Mỗi ngày ta còn phải phân người ra để phục vụ họ nữa ! Hừ...

Đỗ Duy nhú mày:

-Có chuyện như vậy sao ?

Tiếp theo Roline kể lại chuyện đã gặp phải trong mấy ngày qua.

Hóa ra là không chỉ Roline cảm thấy buồn bực mà mấy chị em sinh bốn cũng rất buồn chán. Bọn họ từ nhỏ đã là mỹ nữ lại được bá tước Billia mua về huấn luyện một cách nghiêm khắc, lại còn cho học tập một chút ma pháp. Nhưng kỳ vọng của bá tước Billia với họ lại khác, nói một cách đơn giản: “Tất cả những gì họ được huấn luyện mục đích là để làm vừa lòng đàn ông mà thôi.”

Những ngày tháng huấn luyện tại phủ bá tước Billia mấy chị em sinh bốn trừ lúc huấn luyện ra lúc nào cũng đều có người hầu hạ. Sinh hoạt như vậy cũng chẳng khác mấy so với các tiểu thư của những gia đình quý tộc.

Lúc đầu, sau khi được tặng cho Đỗ Duy, bốn cô bé này rất vừa ý, dù sao thì Đỗ Duy vẫn còn trẻ tuổi, tướng mạo anh tuấn hơn nữa gia thế hiển hách. Gần đây lại vừa thành đại công tước rất có tương lai.

Bốn cô em đều nghĩ rằng tương lai nếu có thể lấy lòng được vị công tước này, được hắn yêu chiều thì sau này sẽ bay cao biến thành phượng hoàng.

Đáng tiếc, cho dù muốn vậy mà Đỗ Duy chẳng thêm đụng đến họ cho dù chỉ là ngón tay. Lại còn đưa các nàng cho Roline làm tay sai. Đáng giận nhất là Roline, một phụ nữ vừa thô lỗ vừa lạnh lùng lại còn dám sai bảo mình này nọ nữa.

Nghe Roline nói xong Đỗ Duy sầm mặt xuống. Hắn liếc Roline rồi nói:

-Không lẽ cô hết cách rồi sao ? Kỵ sĩ Roline, ta rất thất vọng về cô ! Hồi trước cô có thể thu thập được cả bọn hải tặc ngỗ nghịch sao bây giờ chỉ có bốn cô gái nhỏ thôi mà cũng không giải quyết được ?

Về mặt Roline có chút xấu hổ:

-Thưa ngài...dù sao bốn vị tiểu thư này cũng là người thân cận của ngài, ta...

Đỗ Duy lập tức hiểu sự e ngại của Roline, hần cười:

-Cô cứ yên tâm, họ không phải là đàn bà của ta và ta cũng không có ý định đó ! Cô yên tâm chưa ! Ta đưa họ đến chỗ người tức là cô sẽ quản lý họ ! Nếu bọn chúng không nghe lời thì cô cũng có toàn quyền xử lý!

Roline thở ra nhẹ nhõm, lúc này mới yên tâm.

Nhìn vẻ mặt của nữ kỹ sư Đỗ Duy cười thầm trong bụng mấy chị em sinh bốn mấy ngày tới chắc sẽ được nếm mùi đây.

Trầm ngâm một lúc, Đỗ Duy nói:

-Vấn đề về nhân sự chỉ có cách là từ từ tìm kiếm thôi. Nhất là thợ, hiện tại thợ giỏi kiếm rất khó. Ngay tại đế đô cũng chẳng có nhà nào nguyện ý nhượng lại thợ giỏi cho chúng ta. Nếu miễn cưỡng thì rất dễ đắc tội với người ta, nhất là vài tháng nữa ta sẽ rời khỏi đế đô, lúc ta còn ở đây thì dù có đắc tội người ta cũng e ngại không dám đến báo thù chứ khi ta đã đi rồi thì không dám chắc. Do vậy những việc đắc tội với người nên bớt đi là hơn!

-Khổ cái là thợ giỏi thì đều đã có chủ, chúng ta đi đâu tìm thợ bây giờ ?

Roline thở dài.

-Thực sự là không được, cách ngu ngốc duy nhất có thể là phải tự mình đào tạo thôi.

Đỗ Duy cũng lắc đầu:

-Tuy nhiên cách này chi phí quá lớn hơn nữa thời gian thì lâu mà hiệu quả lại kém. Vấn đề thợ hãy tạm gác đó, ta sẽ từ từ nghĩ cách... à, hiện giờ còn sớm chúng ta hãy tới chợ nô lệ trong thành xem thế nào, biết đâu lại mua được một số người thích hợp.

Chế độ nô lệ ở đại lục Roland từ trước đến giờ luôn bị thần điện phản đối, việc này đã cả mấy trăm năm nay như vậy rồi.

Đương nhiên, theo Đỗ Duy, thần điện cũng không phải cao thượng gì, chẳng qua thị trường nô lệ béo bở mà thần điện lại không có cách nào giành lấy một phần chén canh cho mình.

Mấy trăm năm nay, trên đại lục nói chung là hòa bình, nhưng ngoài cuộc viễn chinh Nam Dương, còn có những cuộc bạo loạn nhỏ ở Tây Bắc. Sau khi bị quân đội đế quốc chinh phạt theo đó xuất hiện rất nhiều tù binh...Nhất là hạm đội viễn chinh Nam Dương, mỗi lần viễn chinh đem về rất nhiều chiến lợi phẩm... Trong đó có rất nhiều tù binh bắt được trên các đảo ở Nam Dương.

Cũng không phải là quân đội đế quốc thích bắt người... Nói thật lòng, mấy vị tướng quân thống lĩnh viễn chinh ai mà không thích cướp đoạt đồng bạc mang về ? Tiếc là do các cuộc viễn chinh Nam Dương diễn ra quá liên tục nên càng lúc thu hoạch càng ít, đến lúc chẳng còn gì để cướp đoạt nữa thì lấy đâu bù cho quân phí, do đó người bỗng trở thành hàng hóa, mấy lần viễn chinh gần đây tỷ lệ người trong chiến lợi phẩm là lớn nhất !

Do vậy ‘hàng hóa’ từ Nam Dương đã trở thành mặt hàng chủ yếu trong chợ nô lệ. Đỗ Duy đã xem qua một báo cáo thống kê từ quân đội, hiện tại ở đế đô có khoảng hơn tám nghìn thổ dân đến từ Nam Dương, phần lớn trong số đó đã bị bắt đến đế đô từ rất lâu rồi, thậm chí có thể hệ sinh hoạt tại đế quốc lâu năm sinh ra rất nhiều người thế hệ thứ hai.

Trừ tù binh ra cũng có rất nhiều nô lệ vốn là dân tự do vì cuộc sống quá nghèo khổ chỉ còn biết bán thân làm nô lệ. Như do mấy lần bạo loạn ở Tây Bắc cũng sản sinh ra một số nô lệ.

Ngoài ra còn có một loại gọi là ‘quan nô’, chủ yếu sinh ra từ các gia tộc suy sụp. Ví dụ như sau cuộc chính biến vừa rồi có vài gia tộc bị tiêu diệt, trong gia tộc có không ít người phạm tội, sau khi xét xử bị mất quyền tự do biến thành nô lệ, phần lớn bị đem vào chợ nô lệ để bán. Có điều lý thú là nơi buôn bán nô lệ lớn nhất ở đế đô không phải ai xa lạ mà chính là sản nghiệp một bộ phận trực thuộc bộ tài chính trung ương của đế quốc ! Chợ nô lệ đó được thiết lập tại phía tây nam của kinh thành, tập trung rất nhiều ‘quan nô’.

Có thể nói dựa vào việc buôn bán nô lệ mỗi năm tài chính của đế quốc cũng đã kiếm được một số lớn thu nhập.

Sở dĩ thần điện phản đối là vì trong miếng bánh thơm tho mỗi năm đó thần điện chẳng sơ mui được gì.

Đại bộ phận giao dịch nô lệ đều tập trung ở phía nam thành tây, có hơn chín mươi vạn người cư trú, cơ hồ chiếm hơn phân nửa nhân khẩu của đế đô.

Trên con đường dài hơn một nghìn mét này, ngoài việc buôn bán nô lệ còn là nơi có rất nhiều dân nghèo và đủ những dạng người khác đi tìm việc làm.

Nói một cách khác nơi này giống như một dạng ‘chợ lao động’ mà Đỗ Duy đã gặp ở kiếp trước.

Cuối dãy phố dài có một quảng trường. Vốn giữa quảng trường có tượng đài và hồ nước nhưng mấy chục năm trước đã bị dẹp bỏ, thay vào là mấy cái đài cao. Trên đài các giao dịch nô lệ của những tổ chức buôn nô lệ có tiếng của đế đô đang diễn ra rất náo nhiệt.

Trên quảng trường, rất đông người đến vây quanh những cái đài cao. Trong đó có không ít người của các thương đoàn các tỉnh khác, còn có người nhà của các gia tộc giàu có ở đế đô. Đám lái buôn đứng trên đài cao, tay cầm roi da, sau lưng là mấy tên hộ vệ vai u thịt bắp, bên cạnh là một cái cũi sắt to, trong cũi nhốt người như nhốt thú vậy. Bị nhốt trong cũi đa số là những nô lệ mới. Chỉ có số tù binh vừa bị đưa từ Tây Bắc và Nam Dương về do không chấp nhận vận mệnh nô lệ đã phản kháng lại nên mới bị nhốt.

Trên những đài cao khác, một đám nô lệ sắc mặt ngầy dại, mắt đờ đẫn, xung quanh cũng không có những tên hộ vệ hung dữ, cả mấy chục người bị xâu lại với nhau bằng một sợi dây nhỏ. Về mặt sâu não ngoan ngoãn đứng bất động cho dù xung quanh có ai nhìn gì đi nữa. Đó là những nô lệ đã già yếu rồi.

Thậm chí ngay cả khi mấy gã buôn người, không ngừng đến bên cạnh, sờ nắn mặt mũi, gõ lên ngực, vạch miệng ra cho khách xem răng... như súc sinh vậy. Những người này cũng không có phản ứng gì cứ như đã chết vậy.

Hai người Đỗ Duy và Roline đi trong đám đông, ăn mặc bình thường. Roline không mặc những bộ áo giáp diêm dúa, Đỗ Duy tất nhiên cũng không mặc áo ma pháp sư khiến người chú ý.

Trong những bộ quần áo phổ thông, Đỗ Duy theo Roline len lỏi trong đám đông.

Hai bên con đường ngoài những bức cao bán nô lệ còn có vài chỗ có một số người đứng lẻ tẻ, có nam nữ già trẻ đủ cả. Cũng lảng lảng đứng bên đường, ánh mắt nhìn những người đi qua. Những người này người nào cũng như người nào, trên người hoặc trên tay đều có khoác một tấm vải.

Những người này không phải nô lệ chỉ là có rất nhiều người vì sinh hoạt quá khó khăn, để tồn tại họ bắt buộc phải bán thân làm nô lệ. Chỉ cần đến đứng tại chợ nô lệ, trên tay khoác tấm vải đen mang ý nghĩa tự nguyện bán thân.

Đương nhiên cũng có những người không muốn bán thân, cũng đứng tại đó, trên tay mang tấm vải màu trắng, đại biểu cho việc mình đang tìm một ông chủ nhưng không phải bán thân.

Những người như vậy cũng có rất nhiều, đa số đều có chút nghề. Có nhóm thợ, chăn ngựa hay cũng có những võ sĩ lang bạt.

Đỗ Duy nhìn qua một lượt, phát hiện có mấy người mặc những bộ đồ của võ sĩ, những y phục cũ kỹ hèn mọn, tay ôm những thanh kiếm gần như đã rỉ sét, mặt mày nghiêm nghị đứng trong góc, trên vai mang tấm vải trắng, trông khá dị hợm.

Tại đế đô, võ sĩ cũng rất là khó kiếm ăn. Đế đô là trung tâm của đế quốc, nơi tập trung rất nhiều những cao thủ, về căn bản, một võ sĩ trung cấp cũng chỉ có thể làm vệ sĩ cho quý tộc.

Nên những võ sĩ cấp thấp muốn kiếm cơm ăn cũng thật là khó khăn, có không ít những võ sĩ cấp thấp, không được giới quý tộc đoái hoài, chỉ có thể bán sức cho một số hãng vận chuyển, khá hơn một chút thì có thể đi làm hộ vệ cho một hãng xe nào đó.

Những người có vũ kĩ thấp kém, chỉ là võ sĩ cấp một cấp hai, thì càng khó sống hơn.

Ma pháp cường thịnh nên vũ giả suy sụp, đó là hình ảnh chung trên toàn đại lục.

-Cậu chủ, người xem !

Đỗ Duy đang lúc đánh giá mấy võ sĩ trong góc thì đột nhiên Roline cất tiếng gọi. Nhìn ra phía trước thì thấy rất đông người ở phía cuối con phố, là chỗ bán nô lệ lớn nhất trong chợ, là địa điểm bán quan nô của đế quốc.

Chất lượng và giá cả của quan nô bình thường đều cao hơn nhiều so với nô lệ phổ thông. Những nô lệ xuất thân từ những nhà giàu có bị tịch thu, đa số đều đã qua huấn luyện, mua về là có thể lập tức sử dụng ngay, cho nên cho dù giá cả có cao một chút nhưng cũng có rất nhiều người muốn mua.

-Qua đó xem thử.

Đỗ Duy gật đầu.

Xem ra hẳn tới cũng đúng lúc, tựa hồ quan nô vừa có một đợt ‘hàng mới’.

212. Chương 174 : Thăng Quỷ Nhỏ Thông Minh

Sandy vốn là một tên nhóc mười ba tuổi, nó là điển hình của những kẻ phải trải qua cuộc sống gió sương để tìm sinh kế trên các con đường. Nhưng vì nó cũng là một thằng nhóc thông minh nên những người quen thân với nó đều gọi nó là Sandy còn những kẻ có xích mích cũng đều gọi nó là “Sandy nhỏ lừa đảo”

Sandy sinh ra trong khu ổ chuột ở đế đô, đương nhiên không có tiền như những đứa trẻ nhà giàu có khác bỏ tiền ra mời các loại sự phụ đệ nhận kiểu giáo dục chính thống. Khi nó mười ba tuổi cũng chỉ đi theo thần điện sư phụ vào trong tôn giáo viện học tập nửa năm, miễn cưỡng cũng học được đọc, viết và tính toán. Trong số những đứa trẻ nó cũng xem như là thông minh, ít nhất nó có thể dùng viết ra tên của mình bằng ngôn ngữ thông dụng của đại lục. Hơn nữa còn có thể đọc ra hoàn chỉnh chương thứ nhất “Thần Lục sang thế kỷ” của giáo điển Thần điện.

Đáng tiếc, ba tháng trước nó không thể tiếp tục học tập trong tôn giáo viện của thần điện. Bởi vì giáo viện được xem là nơi cho bọn trẻ một ít giáo dục “Miễn phí” nhưng loại miễn phí nào cũng có giá của nó. Mọi đứa trẻ học tập trong giáo viện, sau khi trưởng thành đều phải phục vụ miễn phí cho thần điện ba năm, hoặc có thể trở thành giáo sĩ - cả đời không được kết hôn.

Là những người điển hình của phương nam, cha mẹ của Sandy vốn không nghĩ chặt đứt hương hỏa của nhà mình. Hơn nữa bản thân Sandy cũng không có hứng thú gì đối với việc trở thành giáo sĩ, mười ba tuổi nó đối với chuyện nam nữ cũng là hiểu ra một chút. Hiện tại vẫn thỉnh thoảng dán đầu vào tường nhìn lên Elle ở nhà bên cạnh.

Hai tháng trước, nó đã tranh thủ làm một chút việc tính toán đơn giản. Từng làm làm một người phụ việc ở cửa hàng tạp hóa rồi làm kẻ học nghề cho lão thợ may ở đầu phố.

Nhưng những chuyện trước đây, thật ra Sandy còn có một con đường phát tài rất tốt.

Mỗi ngày nó đều thường lượn qua lượn lại chợ nô lệ, nó xác thực là một nhóc thổ địa tại nơi đây. Anh ruột của nó vốn cũng là một tên côn đồ đáng tiếc chỉ vì trộm nhầm túi tiền của một quân gia quý tộc mà bị sở trị an bắt, sau đó bị đầy đi làm lao động tại một khu mỏ ở Tây Bắc.

Sandy không giống với anh của mình, nó không phải là thằng móc túi, cũng không làm chuyện gì hư hỏng. Nhưng mỗi ngày nó đều mang về mấy đồng lẻ từ chợ nô lệ này.

Chợ nô lệ ở đế đô vốn là nơi tụ tập của lái thương đến từ cả nước, người của các nơi khác bên trong đại lục. Trong đó rất nhiều người đều là lần đầu tiên đến chợ nô lệ, thói quen của bọn họ là cần có một tên thổ địa giúp họ dẫn đường, giúp bọn họ mặc cả với bọn buôn nô lệ, giới thiệu một ít “quy củ” trong thời điểm giao dịch.

Bởi vì loại tình huống này, hơn nữa Sandy bản thân cũng khá thông minh cho nên tiền thu vào cũng khá. Hầu như mỗi ngày trong túi tiền của nó cũng đều có vài đồng lẻ, thậm chí nếu gặp loại nhà giàu có Sandy lại bỏ thêm vài câu nịnh hót, nói vài câu dễ nghe liền thu được nhiều tiền hơn. Nguyên vọng lớn nhất của Sandy là có thể để dành đủ tiền mua một đôi giày da cũ. Anh của cô nàng Elle bên cạnh làm phục dịch cho quân trú phòng ở địa phương thường hay khoe trước mặt Sandy loại giày da thường dùng trong quân đội, khiến thằng nhóc này vô cùng hâm mộ.

Sandy không chỉ là người thông minh mà còn là kẻ nhìn người rất chuẩn. Nó chỉ cần liếc mắt nhìn vào dòng người nhốn nháo nhộn nhịp trên đường là có thể biết ai là dê béo một cách lão luyện.

Hôm nay, Sandy khoanh hai tay đứng ở trong góc nhìn nửa ngày, rốt cục tìm được mục tiêu của mình.

Trong đám người có một tổ hợp kỳ quái : một nam một nữ. Nhưng họ không giống người yêu vì nam hình như tuổi còn quá nhỏ, nhìn qua cũng không lớn hơn mình bao nhiêu. Nữ thì hơn hai mươi tuổi, hơn nữa cực kỳ xinh đẹp. Thậm chí so với Elle bên cạnh còn xinh đẹp hơn nữa.

Hai người dù là mặc quần áo của thường dân, nhưng Sandy nhìn ra chỗ đặc thù : thằng bé kia ánh mắt quan sát chung quanh, hiển nhiên là lần đầu tiên đi vào chợ nô lệ đối với mọi thứ xung quanh hình như rất tò mò, điều này đối với Sandy rất quan trọng. Mà người nữ kia càng làm cho Sandy tò mò : Nàng rất cao, chân lại rất dài ...hơn nữa có vẻ là một võ sĩ. Một nam một nữ mặc dù đi cùng một chỗ nhưng nữ nhân đó hình như cố ý luôn đi sau thiếu niên nửa bước, tựa hồ không dám sóng vai cùng hắn mà đi. Ngoài ra khi trong đám đông, cô gái luôn chú ý ngăn những người khác đến gần vị thiếu niên kia hình như là đang duy trì một loại tư thế bảo vệ.

Có vẻ đây là một cậu chủ có tiền dẫn theo một nữ bảo tiêu xinh đẹp đây.

Đúng, đúng rồi !

Sandy trong lòng khẳng định suy đoán của mình sau đó nó kéo chiếc nón rách của mình chạy thẳng đến.
-Thưa ngài ! Thưa ngài!

Đỗ Duy vốn đang nhìn xung quanh, hần quả thực rất tò mò với chợ nô lệ. Ngày trước mua sắm những nô lệ cho cửa hàng không phải là Đỗ Duy trực tiếp ra tay mà do Marde làm. Hôm nay là lần đầu tiên hắn đi vào chợ nô lệ, ở văn minh thế giới kiếp trước ...:“nô lệ” loại danh từ này trên thế giới hầu như đã tuyệt chủng. Nó vốn đang nhìn liền nghe bên người truyền đến một tiếng quát to âm điệu hơi non nớt.

Một thằng bé gầy yếu, dường như là một chú cá trê nhanh nhẹn luồn lách qua đám đông, sau đó chui ra đứng trước mặt mình. Đứa bé này quả thực rất gầy có vẻ giống các đứa bé khác ở khu ổ chuột. Điều khiến Đỗ Duy ngạc nhiên là nó lại rất sạch sẽ, không giống những đứa bé đó cả người đầy bụi bẩn. Gương mặt sạch sẽ, một đôi mắt to rất có linh khí, sinh động vừa nhìn liền đoán ra là loại quỷ nhỏ thông minh.

-Thưa ngài.

Sandy dễ dàng nói ra nghề nghiệp của mình, đồng thời không quên cố ý thể hiện nụ cười ngây thơ bé bỏng trên mặt :

-Thưa ngài, xin hỏi ngày tới đây mua nô lệ phải không ? Vây tôi nghĩ ngài chắc chắn cần một người như tôi.

Roline liếc mắt liền nhìn ra ý đồ của thằng nhóc này, với kinh nghiệm giang hồ của mình làm sao không biết ý đồ của loại côn đồ đường phố thế này? Vốn vừa định mở miệng nói chuyện nhưng lại nghe Đỗ Duy hỏi một cách hứng thú :

-Ồ ? Người ư ? Người có thể làm gì cho ta nào ?

-Tôi có thể làm cho ngài rất nhiều việc, quan trọng nhất là có thể giúp ngài tiết kiệm rất nhiều phiền toái ...Tôi có thể giúp ngài tiết kiệm thời gian - với người tôn quý như ngài, thời gian cũng không phải mang giá trị bình thường mà. Ngài nhìn xem, ở đây có rất nhiều người đến mua nô lệ. Có nhiều kẻ buôn nô lệ như thế mà ngài lại chỉ mới đến đây lần đầu tiên, tôi có thể giúp ngài giới thiệu tình hình ở nơi đây. Tại đây mọi thứ với tôi đều rất quen thuộc, những tên buôn nô lệ này tôi cũng đều biết cả. Trong đó kẻ nào xảo quyệt, kẻ nào lòng dạ đen tối, kẻ nào buôn bán công bằng tôi đều có biết và giúp ngài giới thiệu cả. Ngài xem, có phải tôi rất hữu dụng với ngài không?

Thấy Đỗ Duy vẫn mỉm cười, tựa hồ có chút chuyển ý, Sandy càng bỏ thêm sức lực không muốn bỏ đi con đường phát tài trước mắt tiếp tục bổ sung :

-Người ở đây rất hỗn tạp, trong đám người cũng có rất nhiều móc túi, nhưng mà nếu có tôi ở đây có thể giúp ngài giảm đi rất nhiều phiền toái ở phương diện này ...ngài xem ...

Nói tới đây, Sandy áp thấp thanh âm dùng ánh mắt chỉ vào một tên gầy ốm trong đám người nhỏ giọng nói :

-Ngài xem, tên mặc áo xám kia vốn là một bàn tay vàng ở nơi này. Ngài nên cẩn thận đừng nên gần sát nó nếu không mười phần hết chín nó sẽ trộm đi túi tiền của ngài đấy.

Đỗ Duy giật mình, lập tức nở nụ cười.

Ấn tượng đầu tiên của nó là hơi thích vẻ mặt mang theo nét tinh ranh của thằng nhóc này.

-Người làm sao biết ta là người có thân phận tôn quý ? Ta mặc quần áo cũng không đắt tiền mà.

Đỗ Duy lắc đầu :

-Người có lẽ nhầm lẫn, ta chỉ là một người bình thường đi xem xung quanh mà thôi, ta cũng không cần dẫn đường.

-Ngài đừng khinh ta là thằng nhóc nhé.

Sandy tiếp tục mỉm cười, nó cười rất có kỹ xảo không cao không thấp lộ ra đúng bốn cái răng. Cũng không giống những người cùng khổ khác, răng của Sandy rất trắng. Mỗi ngài nó đều rất siêng năng đánh răng, phi thường chú trọng nghi thái của mình. Bởi vì nó biết rất rõ ràng, những ông chủ như thế này đều thích người sạch sẽ.

Diễn biến tiếp theo thế nào mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ

213. Chương 174 Thằng Quý Nhỏ Thông Minhphần 2)

-Quần áo ngài mang dù không quý trọng nhưng kỹ thuật cắt may thì thợ bình thường chắc chắn không thể làm được, tôi cũng xuất nữa trở thành một người học việc thợ may a. Chắc chắn ánh mắt không thể nhìn lầm được...Ngoài ra còn vị tiểu thư đây. Ô, xin bỏ qua sự mạo muội của tôi. Một tiểu thư xinh đẹp như vậy lại có thái độ cung kính với ngài đến thế nếu không phải là thê tử của ngài thì chắc chắn là người hầu của ngài rồi. Ngoài ra mái tóc sạch sẽ, màu da sáng sủa vừa nhìn liền biết là người có thân phận ...Còn có tư thế khi ngài đi đường cũng không giống với người nghèo, có vẻ giống với những quý tộc khác ở thành bắc .

Đỗ Duy cẩn thận nhìn thằng nhóc trước mặt, sau đó mỉm cười :

-Người quan sát quả thực rất chu đáo đấy.

-Đương nhiên.

Sandy nói nhanh :

-Tôi có thể tiết kiệm giúp ngài rất nhiều thời gian quý báu, ta có thể là kẻ dẫn đường cho ngài ở chỗ này. Thậm chí lúc ngài mua nô lệ tôi còn có thể giúp ngài tiết kiệm một số tiền lớn. Đương nhiên cuối cùng ngài chỉ cần thoải mái thưởng cho ta hai đồng tệ để ta có thể mua một miếng bánh mì đen là được.

Đỗ Duy nở nụ cười nhìn Roline :

-Ta thích thằng nhóc này, cho nó đi theo đi.

Nói xong, Đỗ Duy vẫn đi tới phía trước. Roline nhìn tên nhóc thông minh, nhanh miệng này liền lấy trong túi búng ra một đồng xu, Sandy lập tức nhanh tay chụp lấy ...Động tác này nó làm đi thường thuần thục, hiển nhiên là mỗi ngày cũng làm vài lần. Chỉ là sau khi nó tiếp đồng xu có vẻ nặng nề này lập tức cặp mắt liền tròn tròn, hai tay dùng sức xoa xoa, thối thối sau đó cẩn thận quan sát ngoài ra còn không thể tin dùng rằng cần một chút ...

Quả nhiên là một đồng vàng đó !! Sandy giật mình vui sướng vạn phần, lập tức hiểu được hôm nay mình gặp được nhân vật lớn. Trước đây mấy người mà mình từng phục vụ nhiều lần cũng chỉ thưởng cho một đồng bạc mà thôi mà người này lại dễ dàng thưởng cho mình một đồng vàng quả thật không tầm thường. Một đồng vàng cũng đủ cho cả nhà ba miệng ăn của mình có thể sinh hoạt hơn một tháng đó. Ngoài ra còn có thể để cho cha mỗi ngày uống một chén nhỏ rượu lúa mạch rẻ nhất, lại còn có thể như ước nguyện

của mình mua một đôi giày da cũ nữa chứ. Nhanh chóng đem tiền xu nhét vào trong túi tiền. Sandy ra sức chạy theo bên người Đỗ Duy, ra sức thực hiện công tác.

-Người rất quen thuộc nơi này phải không ? Vậy ta hỏi người, nếu ta chuẩn bị mua một số nô lệ ta nên đi nơi nào ?

-Điều này phải xem ngài muốn mua nô lệ dùng để làm gì trước đã.

Sandy nếu đã nhận tiền liền cố gắng làm việc, không có chút lười biếng. Thân thể gầy ốm nhỏ bé của nó trong đám người đi lại trong đám người đông đúc đều không có vẻ trở ngại. Tiếng nói trong miệng khi nói chuyện vừa nhanh lại vừa rõ ràng :

-Nếu ngài muốn mua tỳ nữ tôi đề nghị ngài nên đến quan nô phường để nhìn xem, nô lệ ở nơi đây đều là từ già giàu có đi ra từng trải qua huấn luyện hơn nữa hiểu lễ tiết của quý tộc. Nếu mua về cũng không mất mặt mũi, nếu ngài chỉ cần tìm người làm công việc nặng vậy tôi cũng có thể đề cử cho ngài mấy chỗ tốt. Nghe giọng nói của ngài hình như cũng không phải người để đồ thì phải ?

Nói xong câu cuối, Sandy giảo hoạt thử dò xét một câu. Chỉ là lần này tên thằng quỷ thông minh này lại đoán sai. Khẩu âm của Đỗ Duy quả thực cùng khẩu âm ở đế đô có chút khác biệt, đó là vì nó xuất thân từ Rowling gia tộc. Bởi vì truyền thống của Rowling gia tộc từ trước đến nay, kể cả lão bá tước Raymond cũng có một chút khẩu âm của Rowling bình nguyên. Riêng Đỗ Duy chỉ vì sinh sống một năm tại Rowling bình nguyên, nên dấu vết khẩu âm hơi nặng một chút. Nhìn thấy Đỗ Duy mỉm cười không nói, Sandy lập tức áp thấp thanh âm nói :

- Vậy tôi phải nhắc nhở ngài, tại chỗ này mặc dù mọi mua bán đều được pháp luật đế quốc bảo vệ, nhưng vì ngài là người đến từ bên ngoài nên phải chú ý một chút quy củ, đặc biệt là một số người không nên đắc tội đến, đây đều là những người có thế lực trong đế đô ....Tháng trước có mấy tên thương nhân từ bên ngoài đến, vì muốn cướp quyền mua hai nữ nô xinh đẹp đã cùng quản gia của một quý tộc tại đế đô làm ầm ĩ lên. Cuối cùng bị dạy cho một bài học ra trò, rồi ném đến bờ sông hộ thành bên ngoài đó.

Nhìn thấy vị ...Tài thần nhỏ tuổi của mình vẫn không nói lời nào. Sandy trong lòng có chút áp lực, nhanh chóng giới thiệu :

-Tổng quan mà nói, nô lệ tại đây chia ra mấy cấp bậc. Cấp bậc cao giá nhất hiển nhiên là quan nô, đó vốn là người của những gia đình giàu có bởi vì mang tội mà bị tước đoạt đi thân phận tự do trở thành nô lệ. Đây là đại đa số, nghe nói gần đây còn có một số vợ nhỏ, con gái của các quý tộc cũng trở thành nô lệ ...Hôm trước, tại thời điểm đấu giá đã khiến cho vài người đánh nhau để tranh mua nữa. Ài, tất cả đều hy vọng có thể mua được nữ nô là con gái của nhà quý tộc nào đó, như thế từ nay về sau có thể nở mặt mũi rất nhiều.

(Chỗ này bên trung quốc cũng thiếu , điều này bất khả kháng mong anh em thông cảm- theo ta đoán là : loại thứ hai là những tên dã man từ vùng Tây Bắc)

-Vì sao ?

Cuối cùng Đỗ Duy cũng mở miệng hỏi.

Sandy nhẹ nhàng thở dài, nó nói nhanh :

-Bởi vì những tên dã man từ Tây bắc tới không phải trở thành khuân vác ....mà là để nuôi ngựa, những tên đến từ Tây Bắc này vừa có thể nuôi ngựa, vừa có thể cưỡi ngựa lại còn có thể chăm sóc cho gia súc. Nếu nhà ngài có mục trường nếu mua về mấy tên dã man ở Tây bắc làm lao động, cam đoan mục trường năm sau thu hoạch sẽ tăng nhiều hơn đó.

Đỗ Duy gật đầu

-Tuy thế, đám người dã man này dù là nô dãi tốt, nhưng mua về phải đặc biệt chú ý. Những tên này tính tình táo bạo, rất khó trông nom dạy bảo đặc biệt là thích chạy trốn. Nếu không phải người cẩn thận trông chừng liên sẽ chạy trốn như ong vỡ tổ, những kẻ này đều là loại hung ác liều mạng, nếu làm loạn liền không quan tâm đến tính mạng.

-Còn lại hẳn là loại cấp ba ...loại nô lệ cấp ba này đều là người trong đế quốc chúng ta, đều là một số người cùng khổ không có việc làm đành bán thân làm nô lệ để sinh tồn. Nhưng những người này rất thành thực,

chỉ cần có cơm ăn no bụng liền đối với chủ nhân trung thành, sẽ không chạy trốn, việc trông coi và dạy dỗ cũng rất dễ dàng.

Sandy nói tới đây, trên mặt cũng hiện ra nét trào phúng không hợp với tuổi của mình, không nhịn được thấp giọng nói :

-Ôi, từ trước đến nay nếu không phải đến đường cùng, ai lại nguyện ý bán thân mình thành nô lệ chứ.

Đỗ Duy nhìn thẳng nhóc này một lần nữa.

-Cuối cùng là loại nô lệ tới từ Nam dương, đám dân bản xứ nam dương này là những nô lệ rẻ nhất, nhiều nhất. Chỉ là thời điểm này ngài nếu muốn mua chúng cũng phải chọn lựa cẩn thận. Bởi vì tốt xấu trộn lẫn hỗn tạp với nhau, bọn buôn bán nô lệ lòng dạ xấu thường đem một nô lệ cường tráng cùng người già và trẻ nhỏ bán đồng thời. Những tên dân bản xứ Nam dương này cũng có vài loại, loại tốt nhất là trải qua cuộc sống nhiều năm tại đế quốc ...Thậm chí có thể nói ngôn ngữ của đế quốc hoặc có thể nghe hiểu được, loại này mua về sử dụng rất tiện lợi nên thường gọi là “Thực Nô”. Ngoài ra còn một loại là bị quân đội đế quốc bắt về, còn chưa nói được ngôn ngữ của chúng ta, cái gì cũng nghe không hiểu chủ yếu chỉ mong chạy trốn. Loại nô lệ này bình thường gọi là “Sinh Nô”, bình thường giá tiền của Sinh Nô so với Thực Nô rẻ hơn rất nhiều, dĩ nhiên trừ một số nữ nô xinh đẹp, có nhan sắc thì giá tiền rất khó nói trước.

Giới thiệu đến đây, Sandy đột nhiên xoay người sang hai ba thằng nhóc bản thổ đang mon men đến gần Đỗ Duy lớn tiếng quát :

-Biến đi, Dick ! Đây là khách quý của tao, không thấy sao hả? Muốn làm ăn thì đi nơi khác đi.

Hai ba tên thằng nhóc nhìn có vẻ đầu trộm đuôi cướp một chút, chỉ còn cách Đỗ Duy bốn năm bước liền bị Sandy phát hiện. Một tên cao nhất trong đó không khỏi mắng một tiếng, lầm bầm nói :

- Thằng quỷ Sandy! Mày luôn phá chuyện làm ăn của tao!

Nói xong, nhìn Đỗ Duy và Roline một cái sau đó chen vào trong đám người.

Sandy nhẹ nhàng thở ra :

-Đừng để ý mấy tên đó, bọn họ vốn là móc túi kiếm cơm trên ngã tư này. Nhưng nếu có tôi ở đây bọn họ sẽ không làm phiền ngài đâu, chỉ là vẫn nên cẩn thận. Bàn tay vàng ở đây rất nhiều đó

Đỗ Duy nhìn Roline, nó cơ bản vốn không lo lắng những tên móc túi này. Thực lực của Roline mặc dù không phải là cao thủ gì nhưng đối phó loại côn đồ đường phố này vẫn còn thừa sức. Đến năm mười người cũng không phải vấn đề, mà thực lực của bản thân cũng không cần phải nói. Tuy nhiên hẳn đối với thằng nhóc này lại càng tò mò :

-Mấy tên vừa rồi đều là móc túi sao ?

-Hả !

Gương mặt Sandy biến sắc, thấp giọng nói nhanh :

-Ngài ngàn vạn lần đừng nói thế ! “Móc túi” loại danh xưng này nếu bị họ nghe được sẽ cho rằng đây là một loại miệt thị đó, chắc chắn sẽ tìm ngài phiền toái. Nhắc đến những tên này đều cũng phải gọi là bàn tay vàng mới được, đây là quy củ trên đường.

Đỗ Duy trong lòng cười thầm, sau đó nói :

-Nhưng mà người phá chuyện làm ăn của chúng, chúng sẽ không tìm người phiền toái sao ?

-Hừ.

Sandy bĩu môi :

-Chúng tôi đều lớn lên trên con đường này, từ nhỏ đã đánh nhau đến giờ. Mọi người ở đây nếu lợi dụng người cũng là lợi dụng người bên ngoài, bình thường sẽ không xuống tay với người một nhà ... Hơn nữa anh của ta trước đây vốn là đầu lĩnh của bọn chúng. Nể mặt anh ấy bọn họ sẽ không làm khó ta đâu. Mọi người

cũng chỉ đều vì kiếm cơm ăn, không đến lúc trở mặt ai cũng sẽ không thật sự ghi hận đối phương ...hơn nữa ngài nhìn xem, nơi này người bên ngoài tới rất nhiều, bọn họ cũng không lo không có cơ hội làm ăn.

Kỳ thực, Sandy nói nửa thật nửa giả. Nó kiếm tiền kiểu này cũng đắc tội không ít bàn tay vàng, mặc dù nó nói tất cả mọi người đều lớn lên trên con đường này sẽ không thực sự trở mặt. Nhưng là vài lần đánh nhau chắc chắn phải có.

Dù gì mỗi lần đều có thể kiếm được vài đồng tệ trở về, tính ra ăn vài bữa vài đá cũng đáng giá. Mà hôm nay lại được một đồng vàng thế này, nếu trở về bị bọn chúng đánh một trận nghỉ lại cũng cực kỳ đáng.

Diễn biến tiếp theo thế nào mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ

214. Chương 175 : Nô Lệ Kỳ Quái

-Đây là chợ nô lệ làm ăn tốt nhất.

Sandy với chiếc đầu nhỏ nhón ra sức nhón chân giữa đám người, cố gắng nói chuyện cùng Đỗ Duy. Đỗ Duy mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng dòng máu của Rowling vũ huân thế gia khiến cho hắn dù khá gầy nhưng vóc dáng quả thực không thấp.

- Đây là nơi làm ăn tốt nhất, hơn nữa thực lực của ông chủ sau lưng cũng cực mạnh. Bọn họ luôn có nhiều nô lệ nhất, nô lệ tốt nhất hơn nữa ngài có thấy không, vị trí sàn đấu giá của họ cũng là rất tốt.

-Điều này có gì khác biệt? Đỗ Duy hiểu kỳ hỏi.

-Đương nhiên là khác rồi! Sandy cố gắng giải thích :

-Sàn đấu giá của bọn họ ở chỗ này, hầu như mỗi ngày đều quay về hướng mặt trời. Vào thời điểm người xem chọn lựa nô lệ có ánh nắng mặt trời trực tiếp chiếu lên trên người nô lệ có thể giúp họ quan sát rõ ràng, hơn nữa nhờ ánh mặt trời nô lệ nào nhìn qua có vẻ mặt vàng gầy ốm nhìn cũng tinh thần hơn rất nhiều. Ở chỗ này ai chiếm địa bàn gì cũng phải có quy củ cả, ngài xem nơi này ...Ngay tại cửa vào quảng trường người muốn mua nô lệ đi vào liền có thể nhìn thấy sàn giao dịch của họ đầu tiên. Cái nhà đối diện bên kia mặc dù cũng rất lớn nhưng có phương hướng khác biệt, luôn ngược hướng với ánh mặt trời cho nên mọi người khi đi ra ngoài mới có thể gặp bọn họ ...Ngài nghĩ xem, mọi người đều mua xong rồi khi chuẩn bị ra cửa mới nhìn đến bọn họ, làm ăn tất nhiên kém một chút rồi.

Vào lúc này, một người mặc bộ xanh xanh đỏ đỏ nhìn như tên hề nhỏ xấu xí đang đứng trên bục cao có diện tích khá lớn đang rao to gì đó. Dừng xem tên này nhỏ gầy ăn mặc cổ quái nhưng thanh âm quả thực không nhỏ, một tay cầm roi trên sàn phía sau lưng hắn thấy đứng một đám nô lệ sắc mặt dờ dẫn, chỉ dùng một sợi dây thừng nối hơn mười người lại với nhau, hiển nhiên đều là “Thực nô” rồi

-Các vị đại gia quý nhân, xin mới xem, xem đi! Mấy tên này đều là kẻ có ích. Ngài nhìn xem tên vạm vỡ này, nhìn xem cơ thể này nếu có thể mua về làm tôi tớ thì sao? Chỉ cần cho bọn hắn chút thức ăn có thể giống như gia súc đang động tình cố gắng làm việc, hơn nữa mỗi người đều là lao động khỏe mạnh, nông dân linh hoạt! Lá gan của bọn họ còn nhỏ hơn thỏ, sức lực so với trâu còn lớn hơn! Nô lệ như thế mua về nhà có thể làm việc bằng sức ba người đó!! ”

Vừa nói, tên hề xấu xí này chạy đến bên cạnh một nam nô. Nam nô này rất cao lớn, cơ thể cũng khá to mặc dù gầy một chút nhưng nhìn qua rất rắn chắc. Đối mặt với người nô lệ cao hơn mình đến hai cái đầu nhưng tên hề xấu xí phẳng phất giống như đang đối đãi với súc sinh vỗ vỗ lên người tên nô lệ, đánh đập thậm chí còn dùng tay vạch hai môi của người nô lệ. Tiếng bịch bịch vang lên hòa với tiếng từ trong miệng hắn giới thiệu :

-Mọi người nhìn xem, bệnh tật gì cũng không có, nhìn xem răng miệng rồi ánh mắt của hắn đây ...! Ba đồng bạc, chỉ cần ba đồng bạc liền có thể tìm được một nô lệ thành thật, an phận. Cho hắn làm công việc gian khổ khó khăn nhất. Bọn họ cái gì cũng có thể ăn, chỉ cần mỗi ngày ném cho một chút cháo là có thể nuôi sống bọn họ!

Đỗ Duy cùng Roline thương lượng một chút, phía sau cửa hàng của bọn họ đúng là đang cần người giúp việc, vừa muốn để cho Roline mở miệng ra giá thì Sandy đã lặng lẽ kéo tay áo Đỗ Duy một chút, nói một câu nói khẽ.

-Chờ một chút.

Mười mấy người nô lệ này rất nhanh liền bị người khác dùng tiền mua xuống, những người này một mặt giao tiền mặt khác phái người ra phía sau để dẫn nô lệ đi. Đỗ Duy nghi hoặc nhìn Sandy, Sandy lặng lẽ trốn ở phía sau Đỗ Duy thấp giọng nói :

-Những tên vừa rồi không được! Tên đứng ở đầu tiên mặc dù cũng được nhưng ngài không chú ý phía sau sao? Hai người ở mặt sau dường như không đứng nổi nữa, còn có một tên đứng phía sau bả vai có chút lệch ra ta dám khẳng định chân hắn có vấn đề rồi. Ngài chờ một chút mặt sau còn có mặt hàng tốt hơn.

Quả nhiên, nhóm thứ hai đi lên kế tiếp quả thật so với nhóm đầu tiên khỏe mạnh hơn nhiều. Sandy không dám công nhiên nói với Đỗ Duy điều gì, bởi vì hắn còn phải sống trên con đường này, nếu để cho tên lừa đảo và buôn nô lệ này thấy được hắn chắc chắn sẽ gây ra phiền toái. Mỗi lần đều trốn phía sau Đỗ Duy lặng lẽ thấp giọng nói chuyện. Rốt cuộc chờ đến lúc nhóm người thứ tư đi ra ...Sau khi quan sát một chút Sandy thấp giọng nói :

-Có thể.

Toàn bộ nhóm nô lệ thứ tư đều có là dân bản xứ nam dương có làn da ngăm đen, bọn họ đều có thân thể rất khỏe mạnh. Tuy nhiên làm cho Đỗ Duy ngoài ý muốn chính là trên sàn trong mười mấy người nô lệ đã có ba người cơ hồ là ông lão da bọc xương. Dù cho những người còn lại rất khỏe mạnh nhưng chỉ cần nhìn thấy ba ông lão này liền biết tuyệt đối không thể làm được việc gì. Một nhóm nô lệ như vậy, người phía dưới nhìn thấy đều có chút không muốn ra giá, mặc dù nô lệ khỏe mạnh thật ...nhưng những ông lão này chẳng lẽ mua về để lãng phí lương thực sao? Đám nô lệ cứ đứng đó, người ở dưới cũng không muốn mặc cả, mặc dù nô lệ quả thực khỏe mạnh nhưng những ông già này... chẳng lẽ muốn phí lương thực sao? Đỗ Duy liếc mắt nhìn Sandy, Sandy thở dài thấp giọng nói :

-Cậu chủ tôn quý, xin nghe lời tôi, ngài nên mua nhóm nô lệ này đi. Những tên dân bản xứ nam dương này khí lực đều rất lớn, những tên thanh niên khỏe mạnh này làm việc một người có thể bằng hai nô lệ khác! Nhất là ba ông già này, mặc dù nhìn như không có ích gì nhưng tác dụng của bọn hắn ngài cũng không thể tưởng được đâu.

-Cái gì?

-Tôi nghe nói dân bản xứ nam dương đặc biệt tôn trọng người già, tại các bộ lạc nam dương những lão nhân này đều có thân phận rất cao thậm chí có thể là trưởng lão hay tộc trưởng đại loại thế ...Tất cả người tuổi trẻ đều phải nghe mệnh lệnh của các lão nhân này và còn đặc biệt tôn trọng nữa. Dân bản xứ nam dương đặc biệt thích chạy trốn, thế nhưng nếu ngài mua nhóm này về chỉ cần có những ông lão này ...Ngài xem họ đã già như thế rồi muốn chạy cũng không chạy được. Có họ, những tên nô lệ thanh niên sẽ không chạy trốn bởi vì họ phải ở lại chiếu cố những ông già này. Những người già này mua về nuôi sống bọn họ cũng không tốn bao nhiêu lương thực, nhưng đám nô lệ trái lại sẽ nghe lời và không chạy trốn, nói tóm lại là rất có lợi đó.

Trong mắt Đỗ Duy sáng lên, càng đối với tên nhóc này thuận mắt rất nhiều ...Hắn quả nhiên rất thông minh, tuổi còn nhỏ như thế lại có thể âm thầm tìm hiểu nhiều trò như vậy.

-Nhưng mà ...tại sao trên tay bọn họ lại bị còng tay lại? -Đỗ Duy hỏi một câu :

-Dùng dây thừng là thực nô, đóng trong lồng sắt là sinh nô vậy mang theo còng thì gọi là gì?

-Điều này ... Sandy gãi gãi đầu nói :

-Nói một cách đơn giản : là nếu đã sinh ắt sẽ lớn, xem như sinh nô nhưng chỉ cần không phải bị nhốt trong lồng liền nói rằng không phải loại hung dữ, đã nghe lời rất nhiều, không bị ghi chép qua muốn chạy trốn xem như có thể dễ dàng thuần phục ...Tôi nói thật, những sinh nô này ngược lại so với thực nô càng tốt ...Ngài biết đấy, bất luận kẻ nào mua nô lệ trở về đều cũng không cho bọn hắn ăn uống tốt. Sau này dù cho thân thể có khỏe mạnh đi nữa cũng sẽ gầy yếu đi rất nhiều, vốn có khí lực ...Nhưng bị đối xử như vậy qua

một hai năm liền trở nên vô dụng. Những ông già này mặc dù là sinh nô nhưng rất thành thật, nghe lời không bị giam trong lồng hơn nữa nói về khỏe mạnh sinh nô so với thực nô càng khỏe mạnh hơn nhiều.

Đỗ Duy gật đầu, liếc mắt nhìn Roline ra hiệu mở miệng ứng giá cả.

-Ba mươi đồng bạc .

Giọng nữ thanh thúy của Roline vang lên giữa tiếng ồn ào hỗn tạp xung quanh vẫn phi thường nổi bật. Không ít người trong đám đông trộm nhìn cô gái tuổi còn trẻ này, chỉ hô một lời ra giá liền dẫn đến không ít người chú ý. Tên buôn bán nô lệ kia vừa nghe có người ra giá liền lập tức lớn tiếng nói :

-Ô! ba mươi đồng bạc vị tiểu thư ...xinh đẹp tôn quý thật là có kiến thức! Nhìn xem, ba mươi đồng bạc! Các vị lão gia khách hàng, mấy tên nô lệ này đều là mặt hàng tốt đó nha! Ba mươi ngàn tệ đúng là giá cả cực kỳ công bằng ...còn có ai nguyện ý ra giá cao hơn không?

-Ba mươi lăm đồng bạc.

Trong đám người xuất hiện một tiếng nói mang thanh âm hơi khàn khàn. Đỗ Duy không khỏi cười cười, nhìn Sandy :

-Xem ra có người cũng có ánh mắt giống như người đó. Sandy cười có chút xấu hổ :

-Cậu chủ tôn quý, ngài đừng nói đùa ta là có một chút kiến thức mà thôi. Mỗi ngày ở nơi này đều có rất nhiều người đến trong đó người có kiến thức rất nhiều, ngài đừng nghĩ những người không ra giá đều là kẻ ngốc chẳng qua là vì trong đó hơn phân nửa vốn đều là đến từ các tỉnh lẻ khác bên ngoài đế đô mà thôi .

Mắt thấy Đỗ Duy đối với mình gật đầu, Roline nhận được ý của chủ nhân liền cao giọng :

-Bốn mươi đồng bạc.

-Bốn mươi lăm đồng bạc. Giọng nói khàn khàn trong đám đông tiếp tục nâng giá Vào lúc này không ít người xem náo nhiệt chung quanh đã đi đến, khiến cho Đỗ Duy cuối cùng nhìn thấy bộ dáng của kẻ cùng với mình nâng giá cả. Một người trung niên mặc một bộ áo choàng màu tím nhạt, nhìn qua có chút mập mạp, nhìn qua có vẻ có kiến thức, trên miệng có hai hàng râu mép nhỏ. Bên người còn đứng bốn năm thanh niên khỏe mạnh mặc quần áo người hầu. Năm người đứng xung quanh kẻ mập mạp ngăn chặn những người xung quanh nên dù người đông chen chúc nhưng nơi mà kẻ mập mạp này đứng lại khá rộng rãi. Trên mặt mang theo một tia rụt rè, chậm rãi tiếp tục nâng giá trong khi hai mắt nhìn Roline.

-Năm mươi đồng bạc. Roline nhẹ nhàng mở miệng.

-... tên mập mạp kia có chút nhú mày, trong ánh mắt mang một tia bất mãn. Nhìn Roline sau đó dường như cười lạnh một tiếng :

-Sáu mươi đồng bạc, đã rất nhiều rồi đấy . Sandy thấy rõ bộ dáng của tên mập mạp kia bỗng nhiên biến sắc, mắt thấy Roline còn muốn mở miệng ra giá hẳn liền nhanh kéo Roline một cái thấp giọng nói :

-Quên đi, đừng hô giá nữa”

215. Chương 176 Xuất Hiện Giữa Chừng.

Đỗ Duy liếc mắt nhìn hẳn, Sandy vội vàng thấp giọng nói:

-Ngài từ bên ngoài tới nên không biết, cái tên mập kia chính là người có danh tiếng ở nơi này. Hẳn à một đầu mục quản sự của một vị đại quý tộc trong đế đô có tên gọi là Guro. Rất nhiều những kẻ buôn bán nô lệ ở chỗ này đều biết đến hẳn. Hẳn chính là kẻ mua bán sành sỏi nơi này, hơn nữa hẳn cũng không phải dễ trêu chọc. Ngài đừng nên tranh đoạt với hẳn.

Đỗ Duy cười cười sau đó không đợi Roline nói, hẳn mỉm cười dùng thanh âm không lớn không nhỏ mở miệng

-Mười ..... đồng vàng!

Tất cả ồn ào hẳn lên!

Nhìn tên nhóc tuổi còn trẻ này quát ra giá mười đồng vàng ..... Mặc dù mười đồng vàng lúc này không nhiều lắm. Nhưng mười đồng vàng, cũng là bằng một trăm đồng đồng bạc.

Một trăm đồng đồng bạc mua mười nô lệ, trong đó còn có ba lão già ốm yếu. Mua bán lỗ vốn như vậy khiến người khác cảm thấy tò mò.

Hơn nữa, trong đám người cũng không ít người nhận ra gã trung niên mập kia, biết hẳn không dễ chọc vào. Rất nhiều người cũng biết thương thức hàng hóa, lúc đầu còn định ra giá nhưng mắt thấy tên mập này mở miệng thì đều ngậm miệng lại. Đột nhiên có tên nhóc Đỗ Duy này vẻ mặt lạ lẫm xuất hiện khiến mọi người đều không khỏi thở dài:

Có người muốn xui xẻo a.

Tên mập gọi là Guro kia, cũng không phải là một kẻ lỗ mãng, đôi mắt cũng là rất nham hiểm. Hắn hai mắt nhìn Đỗ Duy cũng thấy được Đỗ Duy dường như có chút bất phàm, có thể ở trong đế đô làm ăn thì tên mập cũng không phải thằng ngốc. Do dự một chút hắn cũng không muốn vội vàng đắc tội với gã Đỗ Duy tuy trông bình thường này nhưng lại là một thiếu thiên toàn thân toát ra một loại khí chất phú quý.

Dù sao nơi này là đế đô, dưới chân hoàng đế không biết có bao nhiêu gia tộc của quan lớn quý nhân. Hắn ngày thường mặc dù cũng có chút kiêu ngạo, tuy nhiên cũng chỉ khi dễ dàng sau một ít thương khách từ ngoài đến mà thôi, cũng sẽ không ngu ngốc mà gây sự khắp nơi.

Hắn suy nghĩ một chút, xa xa mỉm cười với Đỗ Duy một cái, còn gật đầu xem như chào hỏi.

Đỗ Duy lại bất chấp cả lịch sự mà không hề để ý tới hắn, mắt cũng không liếc hắn một cái mà nhìn lên trên đài.

Roline đi giao tiền, sau đó mụ buôn nô lệ lập tức cho người từ trên đài nhảy xuống đưa tới một khối thẻ bài cho Roline. Có thể bài này có thể tùy lúc cầm tới sau này để bọn họ nhận người.

Nhưng kế tiếp, nhóm nô lệ phía sau Đỗ Duy cũng muốn mua. Ánh mắt Sandy nhìn người rất đúng, chất lượng nhóm nô lệ này so với nhóm trước còn phải tốt hơn hai lần, càng làm cho Đỗ Duy mơ hồ cảm thấy thú vị chính là:

Nhóm nô lệ phía sau này tổng cộng mười lăm người, mười ba người đầu tiên đều những nam tử tuổi trẻ cường tráng, da thịt toàn thân ngăm đen, bắp thịt rắn chắc, hơn nữa đứng phía trên đài ..... Ừm, nói thế nào đây. Thành thật mà nói ánh mắt bọn họ chính là đều rất có thần. Có thể nói bọn họ khó có thể thuần phục, nhưng là cả nhóm đều đứng rất thẳng tắp, rất chỉnh tề.

Hơn nữa làm cho Đỗ Duy cảm thấy tò mò chính là phía sau nhóm người này có một già một trẻ. Một lão già đầu đầy tóc bạc, da mặt đã nhăn nhúm nhưng vẫn như cũ đứng hiên ngang, trên mặt mang theo một tia ..... ngạo khí không phù hợp với thân phận nô lệ.

Mà thiếu niên bên cạnh kia lại luôn cúi đầu, nửa người trên để trần xem ra cũng không giống với vẻ gầy yếu như tượng tượng, hơn nữa trông rất sạch sẽ.

Ông già kéo mạnh tay thiếu niên, đứng ở bên cạnh đám nô lệ tuổi còn trẻ kia. Đám nô lệ tuổi còn trẻ này lại dường như bảo hộ một già một trẻ này phía sau.

Sandy vừa nhìn thấy đám người này hai mắt lập tức sáng ngời, thấp giọng nói:

-Đức ông tôn quý, nhóm này tốt nhất! Là nhóm tốt nhất mà mấy ngày nay tôi đã gặp! Ngài xem, ông già này vừa nhìn chính là người rất có thân phận trong đám thổ dân! Nói không chừng còn là tộc trưởng nữa! Ngài chú ý xem trên người hắn còn có hình xăm, ta nghe nói tại vùng biển phía nam chỉ có một ít nhân tài thân phận tôn quý mới có tư cách xăm hình! Người như vậy mua về đủ để trấn áp rất nhiều nô lệ muốn bỏ chạy, có bảo bối này trong tay, những nô lệ khác của lão già này tuyệt đối sẽ không chạy trốn!

Nhưng lần này, Đỗ Duy còn chưa có mở miệng thì tên trung niên mập kia đã nhìn ra giá trị của đám nô lệ này trước.

-Tám mươi đồng bạc.

Guro ra giá lập tức làm cho đám người phát ra một trận thở dài.

Rất nhiều kẻ ánh mắt tham mua cũng không dám cùng Guro tranh đoạt, đều bất đắc dĩ bỏ qua.

-Mười ..... đồng vàng.

Đỗ Duy vẫn không vội không vàng mở miệng.

Lần này Guro đã có chút bất mãn.

Thiếu niên này tại sao luôn cùng mình đối nghịch? Mới vừa rồi chính mình đã cho hắn mặt mũi một lần, nhưng chính hắn lại không nhìn ra tốt xấu?

Guro liếc nhìn Đỗ Duy một cái sau đó cười lạnh một tiếng, thấp giọng dặn dò tên người hầu áo xanh bên cạnh một câu gì đó. Tên người hầu kia gật đầu rồi từ trong đám người hướng nơi Đỗ Duy đi tới, mọi người bên cạnh đều như có ý hay vô ý mở đường.

Tên người hầu kia đã bước tới nhưng thật ra mặt mũi vẫn rất khách khí, trước mặt Đỗ Duy hành lễ. Nhìn bộ dáng quả nhiên từ một đại gia tộc cũng rất có khí độ.

-Cậu chủ này.

Tên người hầu này thấp giọng nói:

-Ông Guro của chúng tôi nói, mới rồi ông ấy đã cho ngài mặt mũi; đây là nhóm ông ấy coi trọng nên mong ngài không nên làm tổn thương hòa khí. Chuyện ngày hôm nay chính là việc ngài bá tước Billia tìm người làm vườn mới.

Lời nói này rất có tiêu chuẩn, không mềm không cứng, vô cùng hoàn hảo lại có chút xảo diệu làm sáng tỏ thân phận chính mình.

Bá tước Billia?

Đỗ Duy cười cười.

Hóa ra là bá tước Billia a. Billia bá tước chính là phe cánh hoàng tử Thần, sau khi chính biến thì địa vị cũng được nâng đỡ lên cao. Nghe nói sau khi hầu tước Solomon mất đi quyền lực thì không ít sản nghiệp hoàng gia hoàng tử Thần đều giao cho bá tước Billia trông coi. Gần đây trong giới quý tộc tại đế đô danh tiếng phát lên như điều gặp gió..

Người hầu kia những tưởng nói ra thân phận của mình, dựa theo thông lệ trước đây thì đối phương đều khách khí vài câu đành phải thối lui. Mọi người ai cũng không bị bắt mắt cả.

Tuy nhiên sau khi Đỗ Duy cười xong, lại không nói gì thêm, chỉ liếc Roline một cái gật đầu.

Roline hiểu ý, nằng từ trong ngực lấy ra một vật đưa cho tên người hầu kia, phát tay khiến hắn trở về.

Guro nhìn thủ hạ mình quay trở lại tiếp nhận lấy vật kia nhìn thoáng qua, lập tức sắc mặt biến đổi!

Đây là một miếng thẻ bài nhỏ bằng gỗ, bên trên chỉ khắc họa mấy hoa văn đơn giản. Thẻ bài này không phải huy chương của Đỗ Duy, mà là kí hiệu buôn bán dưới danh xưng Đỗ Duy.

Guro thấy vậy trong lòng cả kinh, sắc mặt lập tức biến đổi, nhìn kỹ Đỗ Duy một cái rồi đột nhiên hai mắt sáng ngời!

Hắn thấy Đỗ Duy mặc dù ăn mặc bình thường, nhưng vừa mới rồi mặt trái phía sau tay, trên cổ tay bên dưới y phục mơ hồ lộ ra một cái vòng tay tinh xảo, vòng tay kia đúng là làm bằng vàng, mặt trên còn gắn một viên bảo thạch xanh biếc.

Bởi thân phận của Guro xuất thân từ phủ bá tước Billia, bản thân là một quân sự nên ánh mắt hắn tự nhiên là không tầm thường. Hắn lập tức nhận ra rõ ràng vòng tay ma pháp kia chỉ có ma pháp sư mới sử dụng!

Nhìn tấm thẻ bài trong tay này, lại thấy vòng tay của Đỗ Duy, hắn nào lại không đoán được thân phận của Đỗ Duy!

Ngạo khí trên mặt lập tức biến mất không còn một chút, trên trán mồ hôi túa ra vội vàng dùng sức đẩy ra mấy người bên cạnh cố gắng xuyên qua đám người, chạy tới bên cạnh Đỗ Duy, đang muốn hành lễ bỗng nhìn thấy Đỗ Duy đang mặc áo giả trang thì trong lòng nhảy một cái, động tác đang làm liền dừng lại chuyển thành hơi cúi một chút, sau đó trên mặt đắp lên vẻ tươi cười nhỏ mọn: "Đỗ ..... cậu chủ tôn quý, tôi thật sự không nhận ra ngài! Tôi ..... tôi không nghĩ thân phận ngài tôn quý như vậy cũng tới địa phương thấp kém này.....tôi thật sự là đáng chết! Đáng chết!

Dứt lời, không đợi Đỗ Duy nói chuyện, Guro ngẩng đầu lên, quay về phía trên đài la lớn:

-Hai mươi đồng đồng vàng! Hai mươi đồng!

Sau khi nói xong hần lùi ra phía sau từng bước, cung kính cười nói:

- Cậu chủ tôn quý, nhóm nô lệ này coi như tôi mua tặng cho ngài vậy! Mong ngài hãy tiếp nhận!

Sandy đã kinh ngạc đến ngây dại ..... Mà những người xung quanh không ít đều nhận ra Guro, biết thân phận của hần, mắt thấy kẻ này ngày thường cao ngạo nhưng khi đối mặt với vị thiếu niên này thì nụ cười dường như giống như chó trong nhà, tốn hao mấy chục đồng đồng vàng mua nô lệ tặng cho thiếu niên này mà còn một mực lau mồ hôi trán giống như sợ đối phương lộ ra chút bất mãn nào.

Thiếu niên này..... có thân phận gì?!

Đỗ Duy mỉm cười nhìn Guro một cái:

-Ừm, xem ra thủ hạ của bá tước Billia rất hiểu chuyện đó. Nếu đã như vậy, Roline, nhận lấy đi.

-Cám ơn! Cám ơn ngài!

Guro giống như muốn quỳ xuống. Hần chẳng quả cũng chỉ là một tên quân sự nhỏ nhoi của gia tộc. Ở trong gia tộc hần cho dù có quản nhiều việc mấy đi nữa thì cho dù đích thân vị chủ nhân Billia của mình đứng trước mặt vị công tước này cũng phải tôn kính!

Phía trên, tên buôn bán nô lệ ăn mặc giống như hề kia cũng nhìn ra sự bất phàm của Đỗ Duy. Hần cũng nhận ra tên Guro mua bán sành sỏi này, mắt thấy Guro đối với thiếu niên này cung kính như vậy hần nào không biết đường tiến lùi?

Nếu ban đầu mà nói thì sau khi có người ra giá, hần hẳn là sẽ quát lên vài tiếng dẫn dụ càng nhiều người ra giá cao hơn, nhưng hiện giờ hần nào còn có lá gan này?

Đang muốn tuyên bố giao dịch thành công, bỗng nhiên phía sau chủ nhân vội vàng nói cho chính mình tốt nhất là phải người đi lấy lòng thiếu niên có thân phận kì quái này.....

Nhưng hết lần này tới lần khác dường như hôm nay mọi chuyện đều đến cùng một lúc.

Từ mặt sau đám người, một thanh âm của đàn ông lạnh lùng truyền đến:

- Hai mươi lăm đồng đồng vàng, những nô lệ này chúng ta cũng muốn.

Toàn trường náo động!

Diễn biến tiếp theo thế nào mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ

216. Chương 177: Người Quét Tể Đàn Còn Ta Đỗ Bô

Đối với người mà Guro không có can đảm trêu chọc lại có loại người tự tìm cái chết khi dám trả giá? Không phải là công nhiên khiêu khích ư?

Đám đông liền tự động tách ra lộ rõ hình dạng người vừa mở miệng đứng ở phía sau.

Một người đàn ông cao cao gầy gầy, vẻ mặt lạnh lùng như bàn thạch, bộ dáng dường như không hề quan tâm đến mọi thứ. Con người không ngờ lại có màu xám tro hiếm thấy.....

Có điều mọi người khi thấy áo quần hần đều không dám thở mạnh!

Người này mặc một tấm trường bào mà nhìn theo kiểu áo này thì hẳn hẳn là mẫu người hầu, nhưng là trên áo choàng của hắn thêu rất rõ một dấu hiệu.....

Dấu hiệu này mọi người đều hết sức quen thuộc! Vì đây là dấu hiệu của thần điện!

Một nhân viên thần chức?

Gã mập Guro nghe thấy có người cả gan quấy rối, đột nhiên nổi giận đang muốn phát hỏa, quay đầu lại nhìn người vừa trả giá. Nguyên tiếng rống chửi đã lên tới cổ họng mà phải lập tức nuốt xuống trở lại!

Thần điện à??

Hắn cũng không dám trêu vào!

Quan trọng hơn không phải ở chỗ gã chắc chắn là người hầu mặc trang phục thần điện mà là phía sau hắn, vốn dĩ lúc đầu là quảng trường người chen đông đặc, không biết từ khi nào đã trống ra một khoảng lớn.

Hai con tuấn mã trắng như tuyết kéo một cỗ xe ngựa thuận tiện dừng lại ở cuối đám đông, vài người hầu đứng xung quanh xe vẻ mặt nghiêm túc, mặc áo choàng hoàng thất nhưng đồng thời trên ngực lại đeo huy chương khác, đại biểu cho thần điện.

Cửa sổ xe ngựa che rèm lụa mỏng, trên bệ cửa sổ có gắn một cánh tay thủy tinh nhỏ trong suốt long lanh, dường như tùy tiện đặt lên trên, ngay cả từng đầu ngón tay cũng đều thanh tú tinh xảo.

Guro lẫn lộn tại đế đô, đương nhiên nhận ra được cỗ xe ngựa này. Hắn vừa nhìn thoáng qua thì mồ hôi lạnh trên trán mới khô lập tức vã ra lại. Hắn quay đầu lại nhìn Đỗ Duy xong lại quay sang nhìn tới nhìn lui xe ngựa, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng khó xử.

Đỗ Duy cũng đang nheo mắt đánh giá cỗ xe ngựa kia.

Bởi vì Đỗ Duy đã thấy qua cỗ xe này...!! Hơn nữa lúc đó cũng cách đây không lâu, ngay tại trước cửa hoàng cung!

Đây là con gái của Đại hoàng tử vừa chết trong cuộc nội loạn, hiện đang đảm nhiệm chức vụ thánh nữ của thần điện. Thân là người của hoàng thất nhưng công chúa lại tình nguyện chịu gia nhập thần điện phụng thờ thần linh!

Và cũng như lần trước, Đỗ Duy đứng đó có cảm giác rõ ràng rằng trong cửa sổ xe kia, dường như có một ánh mắt nhìn xuyên qua lụa mỏng, đang đánh giá chính hắn.

Lần trước tại cửa hoàng cung, đối phương tựa hồ cũng ở trong xe ngựa trộm nhìn mình, bây giờ cũng vẫn đang nhìn..... biết nói sao đây chắc là nàng rõ ràng nhận ra mình, nhưng lại.....

Đỗ Duy cười cười, nhìn Sandy một cái:

-Người của thần điện cũng có thể mua nô lệ phải không?

Tên nhóc khôn ngoan này giờ đây cũng có chút dè dặt, nói lấp ba lấp bấp một câu:

-Hình như..... là có.

Thẳng thắn mà nói, Đỗ Duy cũng không muốn tranh đua cùng người khác. Nhưng rõ ràng là đối phương nhắm vào mình rồi, đã biết thân phận của hắn mà còn công nhiên khiêu khích.....

Nếu như chỉ vì mấy người nô lệ, nói không chừng Đỗ Duy có thể cười mà bỏ đi.

Nhưng nếu đối phương đúng là cố ý khiêu khích, dựa vào cái gì buộc bản thân ta phải nhẫn nhịn?

-Một trăm đồng vàng.

Đỗ Duy không hề chớp mắt tiếp tục trả giá.

Người hầu kia đi tới cạnh xe ngựa, thấp giọng nói một câu, sau đó dường như nhận được lệnh của chủ nhân trong xe nên vẻ mặt hắn lúc đầu có chút ngạc nhiên, sau đó ho khan một tiếng, mở miệng nói:

-Một trăm lẻ một đồng vàng.

Đỗ Duy cười, lần này đúng là cười lạnh!

-Hai trăm!

-Hai trăm lẻ một.

Tên người hầu tựa hồ cũng hiểu được làm vậy có chút thái quá.

Đỗ Duy nheo hai mắt lại:

-Ba trăm.

-Ba trăm lẻ một đồng vàng.

Trên mặt lão buôn nô lệ mồ hôi vã ra như mưa. Nguyên là bình thường thì giá tiền càng cao càng tốt nhưng cho đến bây giờ thấy song phương đều là người có lai lịch ghê gớm nên tiền loại này sợ rằng không dễ gì cầm được!

Đỗ Duy đã ra giá tới năm trăm.

Hắn không phải thuần túy tranh đua mà còn là giữ thể diện. Bằng không việc này nếu truyền ra ngoài rằng đức ngài công tước thiếu niên bị thánh nữ thần điện lấn áp mặt mũi thì danh tiếng quý tộc của hắn sau này cũng bị ảnh hưởng.

Những người chung quanh cho dù là loại diên khùng ngốc nghếch cũng nhìn thấy manh mối bất ổn. Trên quảng trường ban đầu vốn đông nghẹt thì bây giờ mọi người đã sớm tránh ra chừa lại một khoảng đất lớn trống không. Chỉ có Đỗ Duy, Guro và người của thần điện đứng tại khu đất trống, rất là bất mắt.

Lúc này, Đỗ Duy càng tuyệt đối không có ý muốn lùi bước! Mất thể diện trước công chúng là chuyện hắn không hề mong muốn.

Đây không phải Đỗ Duy lỗ mãng mà là nếu đối phương khăng khăng nói vậy thì không thể thối lui được nữa. Cho dù hôm nay nhượng bộ thì sau đó đối phương vẫn có thể tiếp tục tìm mình gây phiền phức! Chi bằng hôm nay dứt khoát không nể mặt, để khỏi bị phiền toái đeo đeo đẳng đẳng! Khi giá trả lên đến một ngàn đồng vàng, đối phương đột nhiên im lặng.

Trên sân yên tĩnh, chợt trong xe ngựa truyền ra một giọng nói ung dung, thanh âm mềm mại nhưng không kiêu mị như nữ nhân mà ngược lại mang theo một tia lạnh nhạt:

-Quả nhiên ngài công tước không nguyện ý từ bỏ thứ mình yêu thích, cho dù..... Ai da, lúc đầu chỉ là tôi thấy người thiếu niên trên đài kia có vẻ rất sạch sẽ, khả dĩ có thể thật sự giúp tôi quét dọn tế đài.

Công tước? Lời này vừa nói ra không ít người lập tức minh bạch thân phận Đỗ Duy! Tại đế đô gần đây xuất hiện một vị thiếu niên công tước, trong ngày chính biến đã phóng xuất ra tia sáng kỳ dị, đồng thời còn là một vị thiên tài ma pháp sư thể lực cường đại, điều này có ai không biết? Ngay sau đó, ánh mắt mọi người xung quanh nhìn Đỗ Duy kính sợ hơn nhiều.

Thanh âm trong xe ngựa dường như đang cười cười, có điều cười rất là chậm rãi, sau đó nói dồn dập:

-Thưa ngài Công tước, nếu ngài kiên trì như vậy, tôi không thể làm gì khác hơn là rút lui.

Nói xong, đối phương hiển nhiên đang muốn rời đi, Đỗ Duy đột nhiên cao giọng mở miệng nói:

-Thánh nữ điện hạ.

Hắn xưng hô như vậy có chút không ra nề nếp, chẳng theo thứ tự, tuy nhiên đối phương quả đúng là thánh nữ vừa là công chúa, vậy kêu một tiếng điện hạ cũng không phải oan uổng gì.

-Xin hỏi ngài công tước còn có gì dặn dò không?

Trong xe ngựa, giọng nói thánh nữ rất bình thản.

-Nếu ngài muốn quét dọn tế đài, hôm khác tôi có thể mang qua tặng cho ngài vài người. Có điều người thiếu niên tôi xem rất vừa mắt, có việc dùng rất tốt.

-Thật ư?

Thánh nữ lúc đầu chỉ muốn cho vị thiếu niên công tước này hưởng chút khó chịu, trong lòng có tí đắc ý nhưng khi nghe xong câu vừa rồi thì trí tò mò nổi lên không nhịn được bèn hỏi lại:

-Ngài công tước chẳng lẽ muốn thu người thiếu niên này làm ma pháp học đồ của ngài à?

-Không phải.

Đỗ Duy cười ha hả, sau đó cố ý nói lớn tiếng:

-Trong nhà tôi vừa khuyết một đứa nhỏ phụ trách đồ bỏ.

Người mà người dùng để quét dọn tế tự trong mắt ta chỉ dùng để đồ bỏ mà thôi! Ý tứ của Đỗ Duy mọi người đều nghe thủng. Không ít người không nhịn được rất muốn cười nhưng trong hoàn cảnh này thì có ai dám?

Thánh nữ trầm mặc một lúc lâu, sau đó trong giọng nói rất cục cựa cũng lộ ra một tia tức giận lơ mơ, thấp giọng nói:

-Đi thôi!

Nhìn xe ngựa rời đi, Roline không nhịn được thấp giọng nói:

-Cậu chủ, ngài có phải đúng là có chút tranh hơn thua không? Một ngàn đồng vàng .....

Đỗ Duy lắc đầu, thanh âm rất nghiêm túc, thản nhiên nói:

-Đem một ngàn đồng vàng mua sự khó xử của thánh nữ diện hạ trước công chúng, ta nghĩ vụ làm ăn này không tệ đó chứ. Nếu như có thể, ta tình nguyện mỗi ngày bỏ ra một ngàn đồng vàng để xem vị thánh nữ này ăn quả đắng trước mặt mình. Cậu chủ ta cũng không phải không trả nổi.

Dừng lại một chút, cái đuôi cáo của hắn mới lộ ra, cười giảo hoạt:

-Hơn nữa, cô nghĩ rằng tôi thật sự phải trả một ngàn đồng vàng ư? Hừ!, mấy người nô lệ đó đâu có trị giá tới một ngàn đồng vàng? Vừa rồi cho dù kẻ ngốc cũng nhìn ra là chúng ta đang chơi trò khác với nhau. Thân phận của tôi bây giờ, tên buôn nô lệ tất nhiên đã biết, với tình huống như vậy, hắn liệu có dám đem mấy người nô lệ này bán cho tôi với giá một ngàn đồng vàng không? Hừ, cho dù ta nguyện ý xuất một ngàn đồng vàng, hắn có dám cầm lấy không?

Quả nhiên, tiếp theo mọi chuyện không ngoài dự liệu của Đỗ Duy. Tên buôn nô lệ kia

run run rẩy rẩy phái người đem thẻ đưa trả lại Roline. Khi Roline đòi trả tiền thì đối phương vẻ mặt tỏ ra thật sự sợ hãi kinh hoàng:

-Đây là một chút lễ vật nho nhỏ dành cho ngài công tước, ông chủ của tôi sớm biết trong phủ ngài công tước, ngày mai nhất định sẽ tự mình đến tặng một nhóm nô lệ chất lượng tốt nhất để hiếu kính ngài công tước!

Guro đứng xem bên cạnh trong mắt không khỏi thở dài:

-Ai nói ngài công tước này nổi giận đầu đá vôi vàng? Xem kỹ một chút - một đồng cũng không mất mà lại khiến vị thánh nữ kia chịu thiệt thòi rành rành trước công chúng.

Do thân phận của mình đã bại lộ nên dân chúng nhìn chăm chăm vào, Đỗ Duy thấy cảm giác bị mấy ngàn cặp mắt soi lên người mình thì việc tiếp tục đi dạo cũng không lấy gì làm lý thú cho lắm. Đang định dẫn Roline chuẩn bị rời đi trên đường ngang qua chợ nô lệ. Vốn mục đích chính chuyến đi của Đỗ Duy là “nhìn chợ nô lệ” bên cạnh, chỉ là lúc này hắn cũng không có tâm trạng tiếp tục đi dạo.

Đang muốn rời khỏi, đột nhiên nghe thấy trên đài cao của chợ nô lệ truyền đến thanh âm kiên quyết.

- Đỗ Duy! Cậu chủ Đỗ Duy ! Ngài công tước ! Van cầu ngài mua tôi đi! Mua tôi đi!!

217. Chương 178: Ai Cũng Không Đắc Tội Được

Đó là một tên quỷ miệng nhọn má heo, mặc một cái áo choàng rách nát. Áo choàng này lúc đầu tựa hồ chất lượng cũng không tệ lắm, chỉ là bây giờ đã vừa thủng vừa nát. Người kia thân thể run lập cập, vừa rồi

đột nhiên hô to một tiếng lập tức đã bị tên buôn nô lệ phía sau chạy tới hung hăng quất cho vài roi. Nhưng người này vẫn nhìn Đỗ Duy chăm chăm, không để ý roi quất lên người, lớn giọng rống lên: “Cậu chủ! Cậu chủ Đỗ Duy, Van cầu ngài mua ta đi! Mua ta đi!”

Đỗ Duy liếc mắt nhìn tên điên kia một cái, mơ hồ cảm thấy dường như có chút quen quen, nhưng lại không nhớ rõ cục mình đã gặp ở đâu.

Hắn dừng bước, hướng về sở Nô lệ đi tới, bên cạnh lập tức có người tránh ra nhường đường, trên đài cao lão buôn nô lệ thấy Đỗ Duy vội vàng thu roi lại, bây giờ ai cũng biết thân phận Đỗ Duy. Đỗ Duy chỉ vào người nô trên đài cao, cau mày nói: “Người là ai? Ta có biết người không?”

“Cậu chủ Đỗ Duy.....” tên kia vẻ mặt có chút lo lắng, khó khăn liếc tới liếc lui tứ phía, sau đó dường như cắn răng một cái, lớn tiếng nói: “Tôi ở chỗ hầu tước Solomon.....”

Đỗ Duy hai mắt sáng rỡ nhìn tên gia hỏa áo quần rách rách nát nát, lập tức cắt ngang lời hắn, cười nói: “Ta biết rồi!”

Nói xong liếc Roline một cái: “Mua hắn! Bất kể phải trả bao nhiêu tiền, mua xong đem người này về gặp tôi.”

Nói xong Đỗ Duy bỏ đi không ngoái lại: “Sandy, đưa ta ra ngoài nhanh lên.”

Sandy có chút sững sốt, đột nhiên trong mắt hiện lên một tia mừng rỡ, sau đó điên cuồng bám theo hắn đi ra.

Đi ra khỏi chợ nô lệ với tốc độ nhanh nhất, Đỗ Duy nhìn thoáng qua tên trẻ con vừa chạy vừa thở hổn hển phía sau. Hắn thấp giọng hỏi nhanh: “Ta hỏi người, nếu như ta muốn mua một nhóm quan nô, hơn nữa ta muốn mua đúng người mà ta chọn lựa! Nhưng điều ta lo lắng là nếu có quý tộc khác cùng ta tranh đoạt mà ta lại không muốn đắc tội với quá nhiều người thì phải làm sao đây?”

“Cái này.....” Sandy có chút khó nói: “Thưa ngài..... công tước.....” Hắn hít vào một hơi, thấp giọng nói: “Ta biết ngài thân phận tôn quý nhưng sở Nô lệ lại do chính hoàng gia mở ra, bên trong không giống như bọn buôn nô lệ bình thường, bọn họ có quy củ riêng, mua ai bán ai đều được định đoạt trước, có người có thể bán nhưng cũng có người không thể bán được, lại có người đặc biệt hơn đã sớm bị người ta đặt mua trước, cho nên ngài chưa chắc có thể mua được người ngài muốn..... Ví dụ tiểu thư nhà giàu có gặp khó khăn..... loại này khó mua phi thường.”

“Xéo ngay!” Đỗ Duy cười cười đá cho tiểu tử này một cước: “Ta không muốn nữ nhân, cái ta muốn là một nhóm nam nhân.”

“Nam nhân? Vậy thì tốt rồi.” Sandy thở phào nhẹ nhõm.

Trong chợ nô lệ, tranh mua khó khăn nhất thường thường là nữ tử con nhà quý tộc, nhất là tiểu thư có chút xinh đẹp, bị người ta mua về làm thiếp riêng. Cứ nghĩ một người từng là tiểu thư quý tộc cao cao tại thượng lại bị chính mình mua về mặc sức giày vò thì có rất nhiều nam nhân đều hứng thú với loại luận điệu này.

Nhưng mà nam nhân thì sao..... gia đình quý tộc loại này tuy là không nhiều nhưng nếu ra tay tranh đoạt thì với thân phận quý ngài công tước muốn lấy một nhóm người hắn là cũng không quá khó.

“Chỉ cần bỏ ra một ít tiền thì không thành vấn đề.” Sandy suy nghĩ một chút: “Có điều, đối với chuyện trong sở Nô lệ, ngài cũng biết tôi chỉ là một thằng nhóc kiếm cơm đầu đường xó chợ, tôi cũng không rành lắm, bất quá tôi biết có người có biện pháp.....”

Đỗ Duy liếc tên tiểu tử này một cái: “Vậy đi, người theo ta về, ta thấy người rất có cơ trí, nếu như người nguyện ý thì sau này cứ đi theo ta làm ăn. Chuyện này chút nữa ta giao cho người đi làm, ai da..... loại địa phương này ta không thể lui tới thường xuyên được. Chuyện này mà làm tốt, ta sẽ thưởng xứng đáng.”

Đỗ Duy tại sao muốn mua người của gia tộc Solomon?

Chính vì hắn thấy được khả năng của họ trong thân phận nô lệ! Dường như chính mình mơ hồ đã thấy qua tên quỷ quái này trong đám tùy tùng của Solomon hầu tước ở bên ngoài kho bạc nhà nước!

Người gọi Đỗ Duy lại mặc dù Đỗ Duy không nhớ kỹ bộ dạng của hắn nhưng khi thấy hắn trên người khoác áo choàng rách nát liền nhận ra ngay!

Nói chung, quản sự trong nhà quý tộc hay nhà giàu đều mặc áo choàng loại này!

Thủ hạ của Đỗ Duy có những ai? Vẫn còn thiếu loại người có thể giúp hắn kinh doanh sản nghiệp! Solomon là ai? Đã từng kinh doanh thương nghiệp của hoàng gia! Chuyên quản lý rất nhiều sản nghiệp hoàng gia! Sau khi hắn sụp đổ, sản nghiệp của gia tộc bị thu hồi..... Nhưng chắc chắn là có một nhóm nhân tài thương nghiệp từng giúp hắn kinh doanh quản lý sản nghiệp!

Sau khi tên ma lanh Guro kia trở về lập tức cẩn thận nghiêm túc đem chuyện gặp được quý ngài Đỗ Duy tại chợ nô lệ hồi báo lên cấp trên. Điều ngoài ý nghĩ của Guro là Bá tước Billia không ngờ lập tức gọi hắn vào hỏi han.

Guro nguyên chỉ là một trong nhiều quản sự của phủ bá tước Billia nên với thân phận của hắn thì bình thường cả năm cũng chưa chắc được chính Bá tước Billia kêu lên hỏi han một lần. Lần này Bá tước Billia gọi hắn vào hỏi tới hỏi lui cả đêm.

Guro đem chuyện hôm nay thuật lại rõ từng chi tiết, Bá tước Billia tựa hồ rất vừa ý, chỉ là đến lúc cuối Bá tước Billia đột nhiên cười tít mắt nhìn tên quản sự thủ hạ: “Guro, ta bây giờ có việc cần người đi làm nhưng người phải chịu ủy khuất một chút. Bất quá người cứ yên tâm, sau khi mọi chuyện xử lý ổn thỏa ta sẽ phái người lên phương bắc, sau này chuyện làm ăn tại phương bắc giao cho người toàn quyền phụ trách, thế nào?”

Guro vừa nghe xong, vô cùng mừng rỡ lẫn kinh ngạc quỳ xuống cái rầm: ”Thưa ngài..... ngài?”

Toàn quyền phụ trách chuyện làm ăn tại phương bắc? Đây chính là công việc béo bở bậc nhất a! Mặc dù ở lại đế đô cũng không tệ nhưng tại đế đô thì ngài bá tước có nhiều quản sự thủ hạ, chính mình bất quá cũng chỉ là một trong số đó mà thôi. Nhưng nếu đúng là được phái lên phương bắc, làm quản sự một phương thì chung quy vinh dự hơn nhiều so với việc ở lại một mình làm côn trùng khấu đầu khắp nơi! Hơn nữa hàng năm phụ trách việc làm ăn nhiều vậy thì cũng kiếm chác được khá khá a!

“Tốt lắm!” Bá tước Billia gật đầu: “Như vậy hôm nay sẽ khiến người ủy khuất một chút.” Nói xong, hắn đột nhiên đứng lên, sắc mặt trầm xuống, cao giọng quát:

“Người đâu!”

Lập tức ngoài cửa hai người thị vệ lách mình tiến vào rất nhanh. Bá tước Billia chỉ vào Guro quỳ gối trước mặt: “Bắt hắn ra ngoài cho ta, đánh hắn thật nặng! Đánh gãy xương chân, sau đó phái người đem hắn tới trước phủ của ngài công tước Đỗ Duy cho ta! Quăng hắn trên đường chính trước cổng phủ công tước! Sáng mai quăng hắn xong thì quay về đây cho ta!”

Nhìn thoáng qua vẻ mặt không còn chút máu của Guro, Bá tước Billia cười “ôn hòa”:

“Yên tâm đi Guro, ta sẽ tìm pháp sư trị liệu thuật thật giỏi để trị thương cho người.” Mắt nhìn Guro vẻ mặt hoảng sợ bị thị vệ kéo ra, chỉ lát sau, giọng Guro kêu la thảm thiết trong sân truyền đến.

“Người đâu”, Bá tước Billia thở dài, kêu nhỏ một tiếng. Sau đó một chút hai người hầu áo xanh xuất hiện tại cửa.

“Đi tới nhà ở ngoài thành nơi nuôi dạy các cô bé, chọn ra bốn đứa bé khoảng mười ba mười bốn tuổi, tướng mạo xinh xắn, sau đó đưa đến thần điện cho thánh nữ công chúa điện hạ, bảo rằng ta nghe nói điện hạ đang thiếu mấy người hầu quét dọn tể đàn nên đặc biệt đưa người qua hầu hạ công chúa điện hạ.”

Sau khi xong hết mọi việc, Bá tước Billia tiện tay nâng một chén rượu bồ đào đỏ tươi trước mặt uống một hơi cạn sạch, sau đó thấp giọng nói với mình: “Hừ, một vị là đại công tước đang lên, một vị là hoàng tộc công chúa thánh nữ điện hạ, ai ta cũng không đắc tội được, ai cũng không đắc tội được a.....” Rượu màu đỏ tươi chiếu vào mặt Bá tước Billia khiến sắc mặt hắn lúc đầu tái nhợt giờ phảng phất cũng chuyển thành ửng đỏ một lớp nhàn nhạt, vị bá tước cầm chén cười nhẹ.

“Ai ta cũng không đắc tội được... Ai da... Còn phải nói đến vị nhiếp chính vương này của chúng ta nữa a... Ông ta thủ tiêu Đại hoàng tử, nhưng hiện tại lại một mực ưu đãi đối với vị công chúa này, có trời mới biết vị nhiếp chính vương này rốt cuộc trong lòng có tâm tư gì nữa..... Không thể vọng động, ta bây giờ tuyệt đối không thể khinh thường vọng động được. Nhất định phải đợi biết rõ ý đồ đích thực của nhiếp chính vương rồi hãy chọn đứng bên phe nào mới tốt được a! Nếu không, đứng sai phe thì không còn là chuyện đùa nữa.”

Cơ hồ đúng vào lúc đó, Đỗ Duy đã về tới phủ của mình, hắn mang cậu nhỏ Sandy trực tiếp giao cho Marde: “Tìm phòng cho hắn, sau này hắn là tùy tùng của ta, cần thay đổi gì theo quy củ thì ông chỉ bảo cho hắn.” Ngừng một chút, Đỗ Duy đang định về phòng, đột nhiên lại dừng bước, suy nghĩ một hồi rồi dặn dò Marde: “Sáng mai, e rằng sẽ có chút náo nhiệt trước cửa nhà chúng ta. Bất quá, đến lúc đó ông khóa chặt cửa lớn lại cho ta, mặc kệ ngoài đường có chuyện li kì cổ quái gì thì cũng không cho người trong nhà đi ra xem náo nhiệt, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, coi như không nghe không biết không thấy. Rõ chưa?”

218. Chương 179: Lời Nói Dối Hợp Lí. (thượng)

Những gã thổ dân của vùng biển phía nam này trông rất thành thật, nhưng Roline vẫn cảm giác có chút gì đó không ổn. Xó điều rốt cuộc không ổn ở đâu thì nàng không thể nói ra rõ ràng được.

Những gã nô lệ này.... dường như có chút cứng đầu.

Roline vốn có xuất thân và cách sống từ bé khác biệt với Đỗ Duy, nàng đã du lịch khắp đại lục, gặp gỡ không ít nô lệ. Những nô lệ này đều hoặc là những gã cứng đầu bất vâng lệnh, chỉ có roi vọt mới có thể khiến họ nghe lời. Joặc dạng thứ hai là những nô lệ đã bị thuần phục luôn có một vẻ mặt tăm tối mờ mịt, ánh mắt trống rỗng với thân hình gầy yếu di chuyển làm việc chậm chạp, trên nét mặt họ đầy vẻ buồn khổ.

Nhưng những nô lệ này... thì theo lời chủ nô khi giao cho mình giới thiệu thì nên gọi là một đám “nô lệ có sức sống”, chỉ là những gã nô lệ này cũng có chút không vâng lời.

Hai mươi gã đàn ông khỏe mạnh với vẻ mặt không thể nói là đã chết, mà phải dùng từ khác đầy kinh ngạc là .... Máy móc?

Đúng thế chính là máy móc!

Bọn họ dường như chỉ đơn giản nghe theo mệnh lệnh của mình, trên mặt không nhìn ra có chút gì cao hứng hay là phẫn nộ, hơn nữa càng không có vẻ bị thương do trở thành nô lệ, cũng không có vẻ mất mát khi bị tước đoạt xa rời quê hương.

Điều khiến Roline càng nghĩ càng thấy buồn cười chính là có một giấy lát nàng dường như cảm giác được từ hai mươi gã nô lệ thanh niên này một loại khí chất của binh lính.

Đúng thế là binh lính! Hành động của bọn họ rất chỉnh tề, nhanh chóng hơn nữa còn có hiệu suất cao. Sau khi đã đưa họ vào bên trong xưởng, những gã người hầu cầm roi đứng một bên để quản lí bọn họ cũng bỗng nhiên trở thành vật trang trí. Máy gã nô lệ này tự mình đi vào gian phòng lớn để ở của bọn họ, im lặng không chút tiếng động ăn xong bữa tối - Roline xem như cũng là một người tốt và nhân hậu, bữa tối nàng cho những tên nô lệ này cũng không tệ lắm..

Có điều những gã nô lệ này không buồn cũng không vui, lẳng lặng ăn xong rồi im lặng nghỉ ngơi... Hơn nữa khi bọn họ ăn thì hóa ra cũng biết phải xếp hàng!

Duy nhất không có hành động gì là một già một trẻ đứng ở bên trong. Hai người này lẳng lặng ngồi ở cuối, tự nhiên bên cạnh có những gã trẻ tuổi khỏe mạnh mang đến thức ăn cho họ. Thậm chí Roline âm thầm quan sát thì chỉ sau khi lão già và thiếu niên kia ăn xong thì những nô lệ khác mới dám ăn.

Âm thầm quan sát một buổi tối, Roline dường như đã nghĩ ra điều gì đó trong đầu. Đêm đó, nàng lập tức đi gặp Đỗ Duy mang phát hiện của mình nói cho cậu chủ này.

Đỗ Duy đang mặc áo ngủ, hắn vốn đã nằm nghỉ trên giường thì bị Marde gọi dậy. Bởi vì Đỗ Duy đã ra lệnh là nếu Roline cầu kiến thì bất kì lúc nào cũng phải nói cho mình trước tiên, những người dưới tay không được tự tiện từ chối cầu kiến của kị sĩ Roline.

Lúc này Roline đang ở trong thư phòng của mình gặp Roline, hắn vẫn mặc áo ngủ ngồi ở trên ghế, trầm ngâm một lúc nhìn vị nữ kỹ sĩ trước mặt rồi nói:

- Ý của cô là một già một trẻ này dường như là thủ lĩnh của đám nô lệ kia?

-Không đơn giản như vậy.

Roline chậm rãi nói:

- Tôi không biết miêu tả thế nào, chủ yếu là nghĩ rằng một già một trẻ này hai người dường như có một loại khí chất gì đó. Tôi không hình dung được rốt cuộc là cái gì nhưng hiển nhiên lão già kia tựa như đã quen với hành động của người phía trên. Khí chất như vậy tôi vốn chỉ thấy ở một ít đại quý tộc ở đế đô. Hơn nữa đám nô lệ này đều vốn trẻ tuổi cường tráng, nhưng quan trọng nhất là khi bọn họ hành động cho thấy đã trải qua huấn luyện. Hơn nữa tôi còn nghĩ rằng bọn họ đã trải qua một loại huấn luyện của binh lính. Mặc dù dưới ánh mắt của chúng ta thì còn kém xa so với quân đội của đế quốc... nhưng đã có vài phần bộ dáng. Ngài cần biết là bọn họ chỉ là thổ dân, vốn là một đám thổ dân bộ lạc dã man mà lại có người có khí chất như vậy, không phải là chuyện rất kì quái sao?

Đỗ Duy hai mắt sáng lên, hắn lập tức quay lại phòng ngủ thay quần áo lại bảo Marde chuẩn bị ngựa ngay trong đêm cùng Roline trở về phía sau của cửa hàng.

Sau khi đã chuẩn bị xong một gian phòng trống, Đỗ Duy sai Roline mang lên hai gã nô lệ một già một trẻ kia đến.

Hắn muốn tự mình gặp gỡ hai người này.

Các phòng của nhà xưởng không lớn lắm, Đỗ Duy đang ngồi trên ghế lặng lẽ quan sát hai người ở trước mặt.

Hắn nhanh chóng đưa ra phán đoán, lão già này xem ra không dễ đối phó bởi vì trong ánh mắt lão không có chút gì bối rối, môi ngậm chặt, vẻ mặt vẫn rất trầm tĩnh. Còn tên trẻ con kia cũng đã có bộ dáng khá trầm ổn, chỉ là dù sao tuổi hắn vẫn còn nhỏ nên khi vừa vào thì Đỗ Duy tinh tường bắt gặp trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi không lẫn vào đâu được.

-Nói ra tên của người!

- Đỗ Duy ngồi ở trên ghế thản nhiên nói, hắn nhìn vào ánh mắt của lão nô lệ kia:

- - Ta biết người sẽ nói ngôn ngữ của chúng ta, người bán người cho chúng ta đã giới thiệu tình trạng của người rồi, người dường như là người thông thái nhất trong đám nô lệ kia.

-Bencas.

- Lão nô lệ nói một cách gãy gọn :

- -Bencas là tên của tôi.

Lão nói ngôn ngữ của đại lục không tệ lắm, mặc dù một vài chữ có chút không rõ ràng nhưng vẫn biểu đạt được ý tứ chuẩn xác.

-Thân phận ban đầu của người.

- Đỗ Duy mỉm cười.

Lão già im lặng không trả lời.

-Người phải biết rõ một chuyện.

- Đỗ Duy nói chuyện với một giọng điệu thông thả:

- - Ta mặc kệ thân phận của người trước kia ở quê quán là gì, nhưng là bây giờ ở đây thân phận của người là nô lệ của ta, sinh mạng của người và những kẻ khác là của ta! Người rõ ràng chưa?

Trên mặt lão già có chút do dự, sau đó lão tựa như có chút bất đắc dĩ thấp giọng nói:

- - Tôi nguyên là một thầy cúng của bộ lạc.

Đỗ Duy gật đầu.

Cha của Đỗ Duy vốn là nhờ quân công của việc viễn chinh vùng biển phía nam mà phát lên, đối với phong tục của các bộ lạc ở đây Đỗ Duy cũng có chút hiểu rõ. Tại các bộ lạc ở vùng biển phía nam này thì thân phận thầy cúng thậm chí còn cao quý hơn tù trưởng bộ lạc.

-Vậy còn hấn?

- Đỗ Duy liếc nhìn đứa nhỏ bên cạnh :

- -Thân phận của hấn là gì?

Lão Bencas do dự một chút :

- -Hấn là con trai của tù trưởng bộ lạc chúng tôi... Bộ lạc chúng ta đã bị quân đội các người tiêu diệt, phần lớn mọi người đã chết , những người còn lại đều bị bắt giữ.

Ồ... con trai của tù trưởng một bộ lạc đã bị tiêu diệt.

Đỗ Duy mỉm cười :

- -Nói như vậy những gã nô lệ trẻ tuổi kia đều là người của bộ lạc người?

-Đúng thế.

- Bencas gật đầu:

- -Tất cả bọn họ đều như vậy, bọn họ đều rất tôn kính tôi cũng như tôn kính con trai của tù trưởng. Đây là truyền thống của chúng tôi.

À, một giải thích dường như rất hợp lí.

Đỗ Duy mỉm cười, hấn đứng lên nhìn Bencas nói:

- -Câu trả lời của người cũng hợp lí, nhưng ta muốn người cần nắm rõ một chuyện. Mặc kệ thân phận của người trước đây hiển hách thế nào, từ bây giờ các người đều là nô lệ của ta..

-Tôi biết rồi.

- Trên mặt lão Bencas không có chút kháng cự nào, nhìn qua như đã thực sự vâng lời.

Đỗ Duy gật đầu:

- -Ta là một người nhân từ, ta sẽ không ngược đãi các người, càng không đối xử với các người như súc vật. Ta cho các người ăn no mặc ấm, thậm chí các người chỉ cần nghe lời ta còn có thể cho các người có một chút thời gian tự do vào buổi tối để thực hiện tín ngưỡng cầu nguyện thần linh của các người.

-...

- Lão Bencas ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Đỗ Duy.

Thiếu niên trẻ tuổi này hóa ra lại hiểu rõ tập tục của chúng ta?

Có rất nhiều hòn đảo ở trên vùng biển phía nam, các hòn đảo khác nhau đều có nhiều các bộ lạc khác nhau. Văn hóa của những thổ dân này có nhiều khác biệt, tín ngưỡng của bọn họ hoàn toàn khác tín ngưỡng của đại lục. Đỗ Duy từng có hứng thú với điều này nên đã từng dành chút thời gian âm thầm nghiên cứu.

Dù sao thì cha hấn cũng xuất thân từ thống soái của hải quân, trong nhà có không ít đồ vật liên quan đến tập tục sinh hoạt của vùng biển phía nam. Hơn nữa thị vệ trong nhà cũng có không lão binh từng dưới trướng của bá tước Raymond xuất chinh vùng biển này. Đối với lòng hiếu kì của thiếu gia thì không ai cảm thấy lạ cả, một đứa bé thì có chút tò mò cũng là chuyện bình thường. Đỗ Duy đã từng nghe một vài thị vệ già kể qua một ít chuyện về tập tục của vùng biển phía nam.

Nơi này hoàn toàn khác với đại lục Roland, tại đại lục chỉ có một Thần điện, toàn đại lục chỉ thờ phụng một thần linh: Quang minh thần!

Mà các bộ lạc ở Nam Dương này thì khác, tín ngưỡng của bọn họ là một hệ thống các thần linh mà đường như phức tạp hơn nhiều so với đại lục!

Căn cứ vào truyền thuyết của các bộ lạc Nam Dương thì từ xa xưa có một vị thần sáng tạo nên thế giới này. Sau đó vị thần này sinh ra một đứa con trai và một đứa con gái rồi từ đó sinh ra các vị thần khác. Các vị thần này phụ trách cai quản tự nhiên và thế giới này mà sự lằng nhằng trong quan hệ vượt xa giáo điển của Thần điện.

Ví dụ như có nữ thần phụ trách quản lí mùa vụ, nữ thần quản lí mưa gió, thần mặt trời cai quản mặt trời... (bởi vì nguyên nhân bởi khí hậu, ở xứ nhiệt đới hải dương nên thổ dân ở đây chưa từng nhìn thấy tuyết nên đương nhiên trong các vị thần quản lí thiếu mất thần băng tuyết)

Mà các bộ lạc Nam Dương này thì từng bộ lạc đều có thần linh mình thờ phụng, đều lựa chọn con trai hay con gái của vị thần đó như thần bảo hộ cho bộ lạc của mình.

Bọn họ tin vào một cộng đồng các vị thần quản lí thế giới, thừa nhận sự tồn tại các vị thần cũng như thừa nhận sự tồn tại của thần bảo hộ của các bộ lạc khác.

219. Chương 179: Lời Nói Dối Hợp Lí. (hạ)

Đương nhiên điều duy nhất xem như rộng rãi là: Người có thể chọn không tin vào tôn giáo và thần linh.

Tuy nhiên cho dù người không tin, không phải là tín đồ thì cũng không được vũ nhục thần linh, không được khinh thường thần linh cùng các tín đồ khác. Còn lại là pháp lệnh không cho một loại tín ngưỡng tôn giáo nào khác tồn tại.

Hoặc là người trao trọn niềm tin của mình vào Quang minh thần, hoặc là người không tin gì cả. Nếu không thì Thần điện sẽ lấy danh nghĩa chống dị đoan bắt giữ, thậm chí là hỏa thiêu người.

Mà đám thổ dân Nam Dương này cho đến bây giờ dường như chưa hề vì nghi kị tôn giáo của nhau mà phát sinh mâu thuẫn, bọn họ thừa nhận và tôn trọng thần linh của bộ tộc khác, thừa nhận thế giới này là do rất nhiều thần linh cùng cai quản.

Phần lớn các bộ lạc Nam Dương vào một thời điểm trong ngày đều sẽ cử hành nghi lễ cầu nguyện thần linh tại bộ lạc do thầy cúng bộ lạc chủ trì.

-Ngài thực sự hiểu rõ phong tục của chúng tôi!

- Bencas nhướn mày lên một hồi lâu mới nói ra một câu như vậy.

-Đúng thế, ta hiểu một chút.

- Đỗ Duy cười nhạt

- -Ta có thể cho các người tự do, đương nhiên là khi các người nghe theo lời của ta.

-Cám ơn, ngài thật là một vị chủ nhân nhân từ.

- Lão Bencas cúi người:

- Tôi sẽ khiến mọi họ nghe lời ngài.

Đỗ Duy bỗng nhiên rất hồ hởi đi đến bên người lão Bencas, ánh mắt hần lờ đang liếc qua cánh tay lộ ra ngoài của lão, có một mảng hình xăm ở đây.

-Đây là cái gì vậy?

- Đỗ Duy mỉm cười nói :

- -Đây là biểu tượng (totem) của bộ lạc các người sao?

-... Đúng vậy...

- Bencas gật đầu :

- -Vị thần trong tín ngưỡng chúng tôi là Thần mặt trời, đây là biểu tượng của mặt trời mọc lên, do vậy tên của bộ lạc chúng tôi là bộ lạc Thiên luân (nghĩa là một vòng mặt trời mọc lên và lặn xuống - dịch giả)

Đỗ Duy gật đầu sau đó nhẹ nhàng mỉm cười sai Roline mang theo một già một trẻ này xuống.

Khi lão Bencas và thiếu niên kia đang bước ra ngoài thì Đỗ Duy bỗng nhiên gọi lão lại, nói một cách lạnh lùng từ phía sau:

- -Tại sao con trai của tù trưởng trên người không có hình xăm? Ta nghe nói rằng ở chỗ các người thì người có thân phận tôn quý đều phải xăm hình mà?

Lão Bencas xoay người lại, khuôn mặt lão rất bình tĩnh :

- -Đúng vậy, ngài nói rất đúng thừa chủ nhân. Có điều ở chỗ chúng ta thì tròn mười bốn tuổi mới được xem là trưởng thành, sau khi đã thực hiện nghi thức trưởng thành thì hãn mới có tư cách xăm hình, mà hãn chỉ mới có mười hai tuổi.

-À, vậy câu hỏi cuối cùng.

- Đỗ Duy mỉm cười đi đến trước mặt gã thiếu niên kia, nụ cười trên khuôn mặt hãn rất hòa thiện ấm áp:

- -Người tên là gì?

Trong ánh mắt thiếu niên có chút sợ hãi, hãn nói một cách không tự chủ:

- -Rufik.

Đỗ Duy mỉm cười, hãn liếc mắt nhìn lão Bencas kia, ánh mắt bỗng trở nên nghiêm túc mất đi vẻ cười cợt.

-Rufik. Cái tên thật dễ nghe.

- Đỗ Duy cười lạnh

- -Roline, người đem vị Rufik này sang phòng bên cạnh, cho cậu ta nhắm nháp một chút gì ngon ngon đi!

Nói xong, Đỗ Duy đột nhiên xoay người đi trở lại ghế yên lặng ngồi xuống.

Roline đã đứng lên, phía sau nàng có hai gã thanh niên khỏe mạnh với vẻ mặt dữ tợn bước lên, không nói một lời nào tóm lấy Rufik bé nhỏ nhấc lên sau đó vác sang căn phòng bên cạnh.

Hai gã dưới tay này của Roline đều là xuất thân từ hải tặc, nụ cười đầy dữ tợn này nhìn qua đã thấy rằng không phải là loại người tốt đẹp gì. Lão Bencas sắc mặt lập tức biến đổi xoay người lo lắng nói lớn với Đỗ Duy:

- -Chủ nhân tôn quý, đây là ngài....

-Đây là sự trừng phạt với lời nói dối.

- Đỗ Duy ngồi trên ghế lạnh lùng nhìn lão già này.

Lão Bencas quỳ thụp xuống liên tục khấn cầu :

- -Tôi... tôi không nói dối gì hết! Tất cả những gì tôi nói đều là sự thật....

-Hừ!

- Đỗ Duy cười lạnh :

- -Bộ lạc Thiên Luân ư? Thầy cúng sao? Con trai tù trưởng? Rufik? Người thực sự cho ta là một gã quý tộc ngu ngốc dễ lừa gạt sao?

Vào lúc này, phòng bên cạnh bỗng vang lên tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng của thiếu niên, lập tức còn vang lên âm thanh roi da rất lớn!

Bịch!!

Đó là thanh âm của tiếng roi quất lên thân thể, vừa vang lại vừa trầm hòa lẫn với tiếng kêu thê thảm của thiếu niên. Lão Bencas về mặt cuồng điên, đang muốn nhảy lên chạy sang phòng bên cạnh thì Roline chỉ tiện tay đẩy một cái đã khiến lão không cách nào trở sang..

-Roline, trước tiên bảo họ quất thẳng nhóc kia hai mươi roi

- Đỗ Duy về mặt lạnh lùng :

- - Lão Bencas... Hừ, ta đã mặc kệ đây có phải là tên thật của người không nhưng là người phải biết rằng thân thể của đứa nhỏ chưa chắc đã chịu được sự trừng phạt của ta. Hai mươi roi, sau khi quất hết hai mươi roi này mà người còn không nói thật ta sẽ sai người quất tiếp hấn bốn mươi roi, sau đó là tám mươi roi, sau tám mươi roi chính là một trăm sáu mươi! Cho đến khi người nói thật mới thôi!

Lão Bencas đầu đầy mồ hôi nói một cách thảm thiết :

- -Tôi....tất cả những gì tôi nói đều là sự thật! Tất cả đều là sự thật!

-Sự thật sao?

- Đỗ Duy cười lạnh :

- -Người chẳng qua là bịa ra một lời nói dối nghe rất hợp lí để lừa gạt ta mà thôi!

Hắn bỗng nhiên đứng lên cầm lấy chén trà ném vào bên cạnh chân lão Bencas “Choang” một tiếng chén trà đã vỡ vụn, nước trà văng khắp nơi. Lão Bencas lúc này trong lòng vô cùng hỗn loạn.

-Người nghĩ rằng ta không không biết gì sao?

- Đỗ Duy cười lạnh :

- -Bộ lạc Thiên Luân à ? Buồn cười! Đúng là tại vùng biển phía nam có một bộ lạc tên là Thiên Luân, có điều cái bộ lạc kia từ mười bốn năm trước đã bị hạm đội viễn chinh của đế quốc tiêu diệt! Lần thứ chín viễn chinh của đế quốc và là lần lần sáu vinh diệu khải hoàn trở về! Bộ lạc Thiên Luân trong ghi chép của quân viễn chinh đế quốc là bộ lạc thứ hai mươi sáu!! Bộ lạc Thiên Luân còn gọi là bộ lạc “Medsa” vì đã lấy thần mặt trời làm thần thủ hộ cho mình. Tất cả tên của các tộc trưởng đều là “Medsa” vì bọn họ cho rằng tổ tiên mình là một người hầu bên cạnh Thần mặt trời tên là Medsa. Người nói đứa nhỏ này tên là Rufik? Nói cho người biết dòng họ Rufik này ta cũng biết, trong ngôn ngữ của Nam Dương các người có nghĩa là “Gió”! Con trai của tù trưởng bộ lạc Thiên Luân lại có tên là “Gió”? Người nghĩ rằng ta thật sự là đứa ngốc sao? Hoặc người nghĩ rằng ta cũng giống các quý tộc khác đều hoàn toàn không biết gì về chuyện của Nam Dương sao?

Cuối cùng ánh mắt lạnh lùng của Đỗ Duy dừng lại tại hình xăm trên tay của lão Bencas:

- -Cuối cùng là hình xăm của người! Ngài thầy cúng tôn kính! Chính xác là trong truyền thuyết thì thầy cúng của bộ lạc phải có hình xăm, nhưng là hình xăm này của người là của bộ lạc Thiên Luân sao? Là Thần mặt trời sao? Buồn cười! Người khinh ta không hiểu được văn hóa Nam Dương chắc?

Đỗ Duy đột nhiên nhấc tay lên nước trà dính trên bàn, sau đó nhanh chóng vẽ trên mặt đất một đồ án.

-Đây mới là biểu tượng của bộ lạc Thiên Luân! Biểu tượng thần Mặt trời!

Nhìn thấy Đỗ Duy chỉ thuận tay mà vẽ nên đồ án trên mặt đất, lão Bencas đột nhiên cảm thấy cực kì ớn lạnh sau gáy!

Lão nhìn thiếu niên quý tộc này như thấy quỷ vậy.

Hắn .... Làm sao hắn biết được! Làm sao hắn biết rõ như vậy?!

Đồ án Đỗ Duy vẽ ra này lão Bencas đương nhiên là nhận ra! Không hơn không kém, thậm chí là không lệch một cái hoa văn, đây đúng là biểu tượng chính thức của bộ lạc Thiên Luân! Thiếu niên quý tộc này rất am hiểu văn hóa Nam Dương, quả thật là đã vượt ra ngoài sự dự đoán của lão Bencas!

-Còn muốn ta nói gì nữa sao?

- Đỗ Duy cười lạnh nhìn lão Bencas:

- -Người còn chưa từ bỏ ý định sao? Vậy ta sẽ nói cho người biết hình xăm trên tay người có nghĩa là gì, đó căn bản không phải là biểu tượng của thần linh mà chỉ là một ngọn lửa! Buồn cười! Người nghĩ rằng hình xăm Thần mặt trời và một ngọn lửa ta cũng không phân biệt được sao? Trong văn hóa bộ lạc Nam Dương thì hình xăm ngọn lửa này đơn giản chỉ là biểu tượng cho sự cao quý và may mắn! Không có quan hệ gì lớn với sự bảo vệ của các thần linh cả!

Lão Bencas toàn thân đã đầm mồ hôi.

-Thế nào?

- Đỗ Duy nói xong một hơi giọng nói đã bình tĩnh trở lại :

- -Người cảm thấy giật mình sao? Vậy hãy nói ra thân phận thật của người! Hừ, người xem như thông minh giảo hoạt, có thể bịa ra một lời nói dối hợp lý như vậy để lừa ta! Nếu cậu chủ ta không có chút nghiên cứu với văn hóa Nam Dương mà dối lại là người khác thì thật sự đã bị người lừa rồi!

Lão Bencas còn đang ngây người ra thì Đỗ Duy đã nhắc đến điều mấu chốt :

- -Rufik đáng thương kia còn đang phải ăn roi, người muốn tiếp tục lãng phí thời gian sao?

Lão Bencas bỗng nhiên bừng tỉnh lại, vội vàng hét lớn:

- Không! Không cần đánh hấn nữa! Tôi nói, điều gì tôi cũng sẽ nói hết!!

220. Chương 180: Uy Hiếp Tiềm Tàng Từ Nam Dương. (thượng)

Lão Bencas thở dài một hơi, hần bất đắc dĩ liếc nhìn Đỗ Duy một cái :” Rốt cuộc thì ngài là ai ? Tại sao đối với Nam Dương lại hiểu rõ như vậy ?”

Đỗ Duy mỉm cười nói : “Người vẫn không biết thân phận của ta sao ? Ta tên là Đỗ Duy ! Ồ, đương nhiên, người có thể là không biết đến tên ta, bất quá tên của cha ta nói ra người nhất định phải biết ... Ông tên là Raymond! Bá tước Raymond, đã từng là thống soái tối cao của Hạm đội viễn chinh Nam Dương của Đế quốc !”

Raymond ?

Vừa nghe thấy cái tên này, Lão Bencas kinh hãi run rẩy, khẽ lẩm bẩm trong lòng !!

Bởi vì, ở Nam Dương, Raymond đến từ Đế quốc Roland ... cái tên này quả thật là quá sức vang động !

Cường đạo ! Đồ tể ! Dao phủ ! .... Hai tay hần nhuộm đầy máu tươi của thổ dân, hần trong các bộ lạc thị tộc thổ dân là kẻ xâm lược xú danh vang xa, là kẻ đã thiêu huỷ gia viên của họ, là ác ma nô dịch bọn họ. Có thể nói là ở Nam Dương, đại danh của bá tước Raymond thậm chí có thể khiến cho trẻ con đang khóc nín bật.

Tên thiếu niên quý tộc đang cười lạnh đằng kia, không ngờ lại là con của tên đồ tể ma quỷ đáng sợ đó ?!

Lão Bencas không có thời gian lo lắng suy nghĩ nhiều, bởi vì tiếng kêu thảm thiết của Rufik vẫn từng tiếng từng tiếng truyền đến tai lão ! Không ai hiểu rõ bằng hần thân phận trọng yếu của thiếu niên này ! Không ai hiểu rõ bằng hần thân phận của thiếu niên này đối với vùng biển phía nam có ý nghĩa sâu sắc như thế nào !

”Tôi nói ! Tôi cái gì cũng sẽ nói ! Chỉ cầu xin ngài trước tiên để cho người của ngài dừng tay lại ! Lão Bencas thân thể run rẩy, tựa hồ như là không đứng thẳng được, sắc mặt lão xám trắng, tựa hồ như chỉ trong nháy mắt vừa rồi, lão đã già nua hơn rất nhiều.

“Có thể !” Đỗ Duy quay về phía Roline ra hiệu một cái, Roline lập tức đi ra ngoài, rồi một lát sau tiếng kêu thảm thiết đã dừng lại.

Lão Bencas lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, có điều các cơ thịt trên mặt lão vẫn không ngừng giật giật.

“Tôi tên thật đúng là Bencas, cái tên này không phải là giả, ở Nam Dương người gọi là Bencas cũng rất nhiều, đây là một cái tên rất bình thường. nhưng thân phận của tôi không phải là thầy cúng của Bộ lạc Nhật Luân ... Tôi ... ” Lão Bencas cắn cắn răng :” Thân phận thực sự của tôi là trưởng lão Đại tế tự của Liên hợp Vương quốc !”

Liên hợp Vương quốc ?

Vả mặt Đỗ Duy cũng không có gì biến đổi nhiều lắm, bất quá trong lòng cũng là thờ dài một hơi.

Quả nhiên, có áp bức thì có phản kháng !

Thật ra Đỗ Duy sớm đã biết mấy lần cha mình là bá tước Raymond dẫn quân đi viễn chinh, ở Nam Dương hải vực rộng lớn có một số bộ lạc không cam lòng bị những kẻ xâm lược từ xa đến diệt tộc, đã tiến hành chống cự vô cùng ương ngạnh. Chỉ bất quá là lúc ấy bởi vì lực lượng cách biệt quá lớn, bất luận là văn minh hay là vũ lực đều lạc hậu hơn rất nhiều so với hạm đội khổng lồ của Đế quốc, sự chống cự đó không cách nào tạo nên thương tổn có tính chất thực tiễn đối với hạm đội viễn chinh của Đế quốc.

Nhưng mà theo cùng sự khai thác tài nguyên quá độ ở Nam Dương, đã khiến cho các bộ lạc ở Nam Dương vốn đang nhất nhất thoái lui không thể không vì sinh tồn mà bạo phát ra một sự chống cự ương ngạnh gần như là tuyệt vọng. Mà mấy chục năm gần đây chiến tranh không ngừng, cũng đã kích thích cho trình độ văn minh của các bộ lạc Nam Dương phát triển lên rất nhiều, khiến cho thổ dân nơi đây về mặt vũ lực cơ hồ đã phát triển có hình dáng thực sự. Thậm chí đến ngay cả phụ thân của Đỗ Duy, bá tước Raymond đối với thế cục tương lai của Nam Dương sinh ra một tia ưu lự.

Mà cái Liên hợp Vương quốc này, Đỗ Duy cũng đã từng mơ hồ nghe thấy.

Sớm từ cái thời bá tước Raymond vẫn còn thống soái hải quân, ở nơi rất xa xôi về phía nam, ở khu vực mà quân viễn chinh của Đế quốc không cách nào tới được, đã có một số đại bộ lạc văn minh cũng tương đối tiên tiến đã liên hợp vô số tiểu bộ lạc thành lập một cái Vương quốc chỉ để đối kháng với Đế quốc mà tồn tại. Nghe nói cái Vương quốc kia có đến trên trăm bộ lạc quy mô không nhỏ, phạm vi bao trùm lên tới hơn một trăm hòn đảo, trong đó hòn đảo lớn nhất, diện tích lớn tương đương với một cái hành tỉnh của Đế quốc.

Từ khi nghe đồn cái “Liên hợp Vương quốc” kia được thành lập, áp lực mà hạm đội viễn chinh của Đế quốc gặp phải bắt đầu tăng lên rất nhiều. Khi mới bắt đầu, bởi vì hai phe về mặt vũ lực có chênh lệch rất lớn, loại áp lực này vẫn chưa lộ rõ ra. Bất quá thời gian gần đây, sự chống cự của cái “Liên hợp Vương quốc” ở Nam Dương kia đối với Đế quốc đã lộ ra một chút hiệu quả.

Bọn họ lợi dụng sự quen thuộc với địa lý hải vực ở Nam Dương, thậm chí còn học được một chút chiến thuật tạo nhiễu. Lại cũng không biết từ chỗ nào học trộm được một chút kỹ thuật tạo thuyền của Đế quốc, kiến tạo ra một nhóm chiến thuyền mặc dù đơn sơ, nhưng tốc độ cũng tương đối nhanh. Dựa vào số chiến thuyền này đánh du kích với hạm đội của Đế quốc giữa biển rộng bao la, thậm chí thỉnh thoảng còn thiết lập bẫy rập, dẫn quân hạm hải quân của đế quốc tới các “tử vong hải vực” tràn ngập hải lưu và đá ngầm, đã tạo thành một chút thương tổn đối với hạm đội của Đế quốc.

Thay đổi lớn nhất xuất hiện vào ba năm trước đây. Cách đây ba năm, trong một lần viễn chinh Nam Dương của Đế quốc, đã cấp cho Đế quốc thấy một tín hiệu nguy hiểm phi thường rõ ràng.

Bởi vì, trong lần viễn chinh của ba năm trước, đã phá hỏng một câu ký lục đầy quang vinh mà Đế quốc vẫn luôn bảo trì : trong chiến đấu trực diện không có chiến thuyền tổn thương.

Từ trước tới nay, chính diện tác chiến với thổ dân ở Nam Dương, quân đội Đế quốc chưa từng có bất lợi.

Chiến thuyền của Đế quốc, cho tới bây giờ còn chưa từng bị đám thổ dân Nam dương này đánh chìm qua!

Chênh lệch quá lớn về mặt vũ lực khiến cho quân đội của Đế quốc trên chiến trường ở Nam Dương cơ hồ không có bất cứ sự uy hiếp chính thức nào. Đối với bọn họ, đi lo lắng về “quân đội” đơn giản đến khiến cho người ta bật cười của đám bộ lạc Nam Dương này, còn không bằng đi lo về gió lốc, hải lưu với đá ngầm, và khí hậu đáng sợ ở trên biển cho xong ... Thậm chí còn có một số tướng lĩnh kiêu ngạo tuyên bố : Chúng ta đi Nam Dương, không phải là chiến đấu với người, mà là chiến đấu với trời. Chỉ cần thời tiết tốt, chúng ta thậm chí có thể đưa Hạm đội đến tận cùng của thế giới!

Nhưng vào chiến dịch ba năm trước, rốt cuộc đã khiến cho ký lục đầy vinh quang đó của Đế quốc bị phá vỡ!

Nghe đồn rằng dưới sự lãnh đạo và ảnh hưởng của cái “Liên hợp Vương quốc” kia, các bộ lạc ở Nam Dương đã thành lập nên một “hạm đội” quy mô khổng lồ. Mặc dù theo tiêu chuẩn của Đế quốc, cái “hạm đội” kia đơn sơ đến mức khiến cho người ta không cách nào xếp loại được, “chiến thuyền” tốt nhất của đối phương thậm chí còn xa mới bằng một nửa của một cái thương thuyền bình thường của Đế quốc.

Nhưng mà chỉ “hạm đội” của Liên hợp Vương quốc đó, số lượng thật sự là quá kinh khủng. Trong chiến dịch lần đó nghe nói đối phương đã tụ tập được một số lượng thuyền gấp vài chục lần số thuyền của hạm đội viễn chinh. Sau một hồi quyết đấu trên biển, hạm đội Đế quốc vẫn như cũ lấy được thắng lợi, nhưng mà trong trận chiến đó, thành tích chiến thuyền không bị tổn thương của Đế quốc đã bị hoàn toàn phá vỡ!

Trong chiến dịch, Đế quốc tổn thất mất hai chiếc chiến thuyền cấp hải hồn, còn có một chiếc chiến thuyền cấp hải vương cơ hồ là bị trọng thương.

Biến hoá này không thể nghi ngờ là đã giống lên một hồi chuông cảnh báo cho quân phương của Đế quốc, nhưng tựa hồ như quân phương của Đế quốc vẫn không thêm để ý. Dù sao thì chiến tích thật sự là quá huy hoàng, mà “hạm đội” vô cùng khổng lồ của địch nhân cũng cấp cho quân đội một lý do để mà giải thích.

Giống như là con voi, đối mặt với đàn kiến vô cùng vô tận thì ngẫu nhiên bị cắn trúng vài cái cũng là có thể.

Nhưng mà Đỗ Duy qua một vài “con đường” biết được chân tướng sự tình!

Trước đây vài hôm, sau khi bá tước Raymond rời khỏi Đế đô, Đỗ Duy dọn dẹp thư phòng mà bá tước Raymond lưu lại có tìm được một vài thứ văn kiện mà khi bá tước Raymond còn cầm quyền đã cất trong tủ tài liệu. Thứ này vốn là tư liệu của quân phương, bất quá sau khi chính biến, chính quyền thay đổi, quản lý khó tránh khỏi hỗn loạn, một ít tư liệu mà bá tước Raymond giữ ở nhà cũng không thấy quân phương hỏi đến - hoặc có thể họ nghĩ là những thứ đó cũng chẳng quan trọng.

Đích xác, đối với quân phương mà nói thì nam Dương vẫn chỉ là một con dê béo mặc cho họ cắt xẻo mà thôi.

Nhưng Đỗ Duy khi đọc những tư liệu này cách đây vài ngày, mới hiểu ra cái chiến dịch ba năm trước đây đã phá vỡ thành tích không có tổn hại của quân viễn chinh Đế quốc, hẳn phát hiện có rất nhiều điều khác lạ !

Đầu tiên, Liên hợp Vương quốc của Nam Dương tựa hồ như đã nắm giữ một số chiến thuật cơ bản, mặc dù còn rất đơn giản, nhưng đã bắt đầu bước vào cánh cửa của phạm trù chiến thuật.

Đối phương dẫn dụ hạm đội của Đế quốc tới một hải vực phi thường có lợi đối với bọn họ rồi tiến hành quyết chiến ở đó ! Đó là một hải vực hẹp dài nằm giữa hai hòn đảo nhỏ, ở trên hai hòn đảo những thổ dân Nam Dương đó hóa ra đã sắp đặt sẵn một số máy bắn đá !

Những cái máy bắn đá đơn sơ đó xác suất bắn trúng vô cùng thấp, nhưng mà xạ trình lại đạt rất xa, ở trên hai hòn đảo hai bên vừa tròn lại bao trùm hết hải vực hẹp dài nằm ở giữa hai hòn đảo đó! Mà xác suất trúng mục tiêu thấp lại càng không phải là vấn đề, bởi vì những thổ dân Nam Dương này này căn bản là đã ôm sẵn ý niệm tráng liệt quyết tâm quyết chiến với Đế quốc trong đầu! máy bắn đá ở hai bên bắn loạn xạ, cơ hồ không sai biệt lắm “công kích bao trùm” cả hai bên đang hỗn chiến dưới hải vực ! trong đó Đế quốc tổn thất mất chiếc chiến thuyền cấp hải hồn kia chính là bị máy bắn đá bắn trúng.

221. Chương 180: Uy Hiếp Tiềm Tàng Từ Nam Dương. (hạ)

Những người này đã không còn là những thổ dân chỉ biết dùng gỗ chế thuyền độc mộc, dùng trường mâu đại đao nữa ! Gần trăm năm bị áp bức đã khiến cho bọn họ thành lập được một nền văn minh thuộc về chính mình mà đậm chất quân sự.

Thậm chí trên ký lục còn nói, sau khi bị thua trong chiến tranh, đối phương cũng không gấp gáp bỏ chạy, mà thậm chí còn cố gắng tập trung lực lượng đánh trả lại cố gắng cướp đoạt một chiến thuyền nhỏ của Đế quốc! Bọn họ muốn cướp một cái chiến thuyền của Đế quốc về nghiên cứu !??

Đỗ Duy sau khi đọc xong phần tư liệu đó đã liên tục cảm thán không thôi, đây rõ ràng là tín hiệu quật khởi của một nền văn minh, nhưng các lão già cầm quyền của quân đội Đế quốc lại không hề trọng thị - bởi vì sau chiến dịch thảm thiết kia, cái Liên hợp Vương quốc ở Nam Dương đó tựa hồ như là yếu đi rất nhiều, đại khái là trường hải chiến thảm thiết đó đã khiến cho toàn bộ hạm đội của bọn họ bị phá hủy, một lần nguyên khí đại thương, tất cả đều tan rã.

Thậm chí có một số thương thuyền đi vùng biển phía nam còn mang về một số tin tức, nói cái Liên hợp Vương quốc kia vì chiến bại mà đã giải tán.

Ở đoạn cuối của phần tư liệu này, bá tước Raymond - đã từng là thống soái của quân đội - đã viết vài câu thể hiện cái nhìn của chính mình, mà cái nhìn đó, Đỗ Duy nhận xét là phi thường chính xác!

“Đề nghị Đế quốc tập trung lực lượng xây dựng một cho hạm đội viễn chinh quy mô lớn, quy mô ít nhất phải gấp ba quy mô hiện tại trở lên, còn dẫn theo cùng với hạm đội một số lực quân, phải chuẩn bị một số hi sinh, viễn chinh đến nơi sâu về phía nam của Nam Dương, tập trung tất cả lực lượng, tìm ra vị trí tồn tại cụ thể của cái Liên hợp Vương quốc kia, cũng nhất định phải phá hủy nó đi! Đối với thế lực của Đế quốc bao trùm hải vực ở Nam Dương hiện tại, phải thay đổi hành động ”viễn chinh” thuận tuý mang tính quân sự trong quá khứ, phải nghĩ biện pháp mang hải vực Nam Dương chính thức cho vào bản đồ của Đế quốc, tại nơi này đóng lại một chi quân đội, định kỳ thay đổi, còn phải bồi dưỡng thế lực địa phương, hoặc là Đế quốc trực tiếp uỷ nhiệm cho quan viên tiến hành quản lý, nếu cần có thể cưỡng chế di dân từ đại lục ! Tranh thủ trong vòng ba mươi năm khiến cho khu vực Nam Dương này chân chính trở thành một hành tỉnh mới của Đế quốc! Hành động này mang đến cho tài chính của Đế quốc một gánh nặng quá lớn, nhưng để phòng ngừa tình huống trong tương lai Nam Dương có thể một cái Tây Bắc thứ hai, tuyệt đối tiêu diệt hậu hoạn tại nơi này, ngăn trừ một sự uy hiếp ẩn tàng cho đế quốc thì vẫn đáng giá .”

Mấy ý kiến này, Đỗ Duy cho rằng vô cùng chính xác. Nhưng mà xem ra, bá tước Raymond mặc dù có loại ý nghĩ này nhưng tựa hồ như là trung ương của Đế quốc tựa hồ không hề coi trọng. Dù sao thì thực ực của gia tộc Rowling cũng chỉ hạn chế ở cục bộ quân đội, mà lão hoàng đế trước đây thì già cả ngu ngốc, còn cả tài chính của Đế quốc thì khản trương đều khiến cho thực lực của đế quốc bị suy yếu nghiêm trọng, kế hoạch quy mô lớn như vậy căn bản là không thực tế.

Đỗ Duy nhanh chóng nhớ lại một lượt những tin tức đã biết được trong đầu này, sau đó lại nheo nheo mắt, khiến cho người ta căn bản là không biết được hắn nghĩ gì. Đỗ Duy cứ như vậy nhìn lão Bencas : ” Liên hợp Vương quốc của Nam Dương ? Đại tể tự?”

” ... Đúng vậy.” Lão Bencas tựa hồ đã hoàn toàn khuất phục rồi: “Trong Liên hợp Vương quốc, sự tồn tại của Đại tể tự cũng tương đương với ... giáo tông của thần điện ở Đế quốc.”

Đỗ Duy lúc này mới thật sự chấn động!

Giáo tông bệ hạ của Thần điện, địa vị ở Đế quốc cơ hồ có thể nói là ngang hàng so với hoàng đế! Ít nhất là từ xưng hô mà xem, cũng chỉ có hai người là Hoàng đế và Giáo tông mới có tư cách được gọi là “Bệ hạ” !

Nhưng mà so với Giáo tông quyền uy và cảnh tượng vô hạn ở Đế quốc ... Cho dù là cái Liên hợp Vương quốc kia chỉ là một địa phương thô lậu thậm chí là dã man, nhưng Đại tể tự mà lại rơi xuống đến cái mức này, cũng thật sự là quá mức làm người khác khó tin!!

“Cách đây mấy năm ... Liên hợp Vương quốc xảy ra một lần nội loạn.” Bencas bắt đầu dĩ giải thích :” Mấy năm trước quyết chiến với hạm đội viễn chinh của Đế quốc các ngài, đó quả thật là một quyết định sai lầm, nhưng mà phe phái cuồng nhiệt trong Vương quốc lại chiếm thượng phong, khiến cho phái trầm ổn bị bài trừ. Phái cuồng nhiệt nóng lòng tập trung lực lượng đánh đuổi quân xâm lược, hơn nữa đối với thế cục quá mức lạc quan, kết quả ... Sau chiến tranh, Liên hợp Vương quốc cơ hồ tan rã, sự nghi ngờ trong nước rất mãnh liệt, chiến bại đối với niềm tin của mọi người quả thực là đả kích quá lớn. Bởi vì đã tụ tập gần như tất cả lực lượng mà chúng ta có cũng không thể chiến thắng được một cái hạm đội viễn chinh của Đế quốc các ngài. Bóng ma chiến bại thậm chí là khiến cho một số bộ lạc nguyên bản gia nhập Liên hợp Vương quốc chúng ta đều có lòng muốn rời đi, rất nhiều bộ lạc thậm chí quyết định buông tha việc chống cự, quyết định cả tộc di chuyển đến vùng hải vực xa xôi hơn về phía nam, tránh né khỏi đám xâm lược từ Đế quốc các ngài. Mà quốc vương của Liên hợp Vương quốc lúc ấy, cũng chính là tù trưởng của một bộ lạc lớn nhất

trong vương quốc lúc bấy giờ, trong chiến tranh bộ lạc của hân lại là bị tổn thất nặng nhất, cuối cùng cũng chỉ có thể xuống đài.”

Bencas nói tới đây thì liếc mắt nhìn Đỗ Duy một cái :” Không giống với Đế quốc các ngươi, Hoàng đế là do thế tập. nhưng Quốc vương của Liên hợp Vương quốc chúng ta lại là do đông đảo các bộ lạc đề cử mà ra, mặc dù Quốc vương bởi vì chiến bại mà thoái vị, nhưng mọi người đối với Liên hợp Vương quốc đã mất đi tin tưởng, thậm chí không ai nguyện ý ngồi lên cái chức quốc vương kia, lại càng có nhiều người quay về chuẩn bị di dời cả bộ lạc mà không có chút ý định chống cự nào. Sau đó, vài vị Đại tế tự ... ”

“Vài vị?” Đỗ Duy cười cười.

“Đúng vậy. Ở chỗ chúng tôi, quyền lực của tôn giáo không phải là được nắm trong tay của một người. Các ngươi ở nơi này chỉ có một vị Giáo tông, nhưng chỗ chúng tôi có bốn vị Đại tế tự.” Bencas giải thích một câu, rồi mới tiếp tục nói :” Bốn vị đại tế tự cùng thương lượng với nhau, cuối cùng đề cử lên một vị quốc vương mới. Quốc vương mới cũng là thủ lĩnh của một bộ lạc mạnh, nhưng uy vọng và đầu óc của hân không đủ để thống lĩnh chúng tôi chống lại quân xâm lược, cho nên ... Chúng tôi đều hiểu rõ điểm này, nên đã cùng ước định với vị quốc vương đó, hân nguyện ý trợ giúp mọi người chủ trì cục diện, nhưng trong vòng mấy năm sắp tới, hy vọng chúng tôi có thể tìm được một người thích hợp.”

Đỗ Duy cười cười :” Ồ? sau đó thì sao?”

“Sau đó ... ” Nói tới đây, lại chần chờ một chút, bất quá nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Đỗ Duy, vị lão gia này trong lòng phát lạnh, bất đắc dĩ nói :” Mấy vị tế tự chúng tôi quyết định cùng đi tìm “chủng tộc thất lạc”, chỉ có tìm được “bộ tộc của thần” trong truyền thuyết kia, dựa vào sức ảnh hưởng của họ mới có thể khiến cho Liên hợp Vương quốc của chúng tôi một lần nữa liên hợp lại.”

“Bộ tộc của thần? Chủng tộc thất lạc?” Đỗ Duy mơ hồ cảm thấy cái tên này có chút quen tai, hân mơ hồ hình như đã nghe thấy từ trước đám lão binh bộ hạ của bá tước Raymond từng đề cập qua Nam Dương có truyền thuyết này, có điều tựa hồ cũng không đúng.

Chỉ là, ở trước mặt cái lão gia này, Đỗ Duy lại giả ra bộ dáng cái gì cũng biết, thản nhiên cười nói :” Quả thật là một biện pháp tốt, chỉ có tìm ra tộc người trong truyền thuyết này, mới có thể dùng uy vọng của bọn họ trấn phục giữ lại Liên hợp Vương quốc của các ngươi.”

Quả nhiên, lão Bencas bị Bộ dáng Đỗ Duy diễn ra lừa, hân gật đầu: “Đáng tiếc, tôi khi đang trên đường đi tìm, ở phía trên của Nam Dương lại gặp phải quân viễn chinh của các ngài, kết quả là tôi bất hạnh bị bắt lại.”

“Và sau đó ngươi một mực ấn dấu thân phận?” Đỗ Duy cười.

“Đúng.” Lão Bencas gật đầu :” Thân phận của tôi là Đại tế tự, tôi lo sau khi các ngài biết được thân phận của tôi rồi sẽ ... sẽ rất nguy hiểm. tôi một mực ấn dấu thân phận của mình, chỉ hy vọng có thể an toàn sống sót. Tôi không sợ chết, nhưng trên người tôi còn có trách nhiệm, không thể dễ dàng chết được!”

Đỗ Duy cười :” Vậy tại sao ngươi lại ở cùng chỗ với mấy người nô lệ trẻ tuổi này? Bọn họ hình như không giống với ngươi?”

“Mấy người tuổi trẻ cùng tôi mà ngài thấy đều là tùy tùng của tôi, bọn họ đều chịu qua một chút huấn luyện, là người chuyên môn bảo vệ tôi.” Trên mặt lão Bencas hiện lên một tia thống khổ :” Đáng tiếc, khi bọn tôi bị bắt, một bộ phận chiến sĩ vì bảo vệ tôi mà chết trận rồi!”

Dừng lại một chút, lão Bencas lại nói một câu: ” Bọn họ đều là những chiến sĩ dũng cảm nhất của vương quốc chúng tôi, vì đi theo tôi mà bỏ lại cuộc sống ở nhà, đi theo tôi vượt qua khắp các hải vực rộng lớn Nam Dương.

“Không có thời gian để thương cảm đâu.” Đỗ Duy bình tĩnh nói :” Ngươi và ta là hai phe đối địch, chết cũng là chuyện rất bình thường.”

Lão Bencas im lặng.

“Vậy thân phận của tên Rufik kia là ...” Đỗ Duy cười :” Chẳng lẽ hân chính là người của cái chủng tộc trong truyền thuyết kia sao?”

” Không phải.” Lão Bencas lắc đầu, trong mắt mang theo một tia bất đắc dĩ :” hần ... không phải, hần là con của tôi.”

Con??

Đỗ Duy cười :” Bencas, lời nói dối này của người cũng quá là không có tính kỹ thuật đi.”

“Là thật.” Lão Bencas nói :” Khác với Thần điện ở đại lục các ngài, Đại tế tự của chúng tôi có thể kết hôn sinh con, hơn nữa vị trí tế tự của chúng tôi là thế tập, con cái của chúng tôi từ nhỏ đều được nhận sự giáo dục và bồi dưỡng của tế tự từ nhỏ, đến khi chúng tôi chết đi, chức vị tế tự sẽ do bọn chúng kế thừa. Điểm này so với người của thần điện các ngài không thể kết hôn sinh con hoàn toàn bất đồng ... Hần thật sự là con của tôi, xin ngài đừng thương tổn đến hần ... Tôi xin thề với phụ thần của chúng tôi !!”

Thấy vẻ mặt thành khẩn của lão Bencas, trong lòng Đỗ Duy cũng có chút không xác định.

“Được, ta sẽ cẩn thận xem xét người, ngài Đại tế tự.” Đỗ Duy cười cười :” Bất quá, dựa theo thân phận của người, ta sẽ cấp cho các người ưu đãi nhất định, nhưng tuyệt đối không nên cố gắng thử chạy trốn. Hiểu không ?”

“Roline! Mang đứa bé kia tới đây cho ta!”

Đỗ Duy hô lên một tiếng. rất nhanh sau đó, Roline đã mang đứa trẻ gọi là Rufik kia vào trong phòng.

Khiến cho lão Bencas kinh ngạc là trên người Rufik không có chút vết thương nào! Nhưng mà tiếng roi vừa rồi ... còn có tiếng kêu thảm thiết ...

Đỗ Duy cười :” Tai người và thanh âm đã lừa gạt người rồi.”

Kỳ thật ở trong phòng bên cạnh vừa rồi, hai tên hải tặc bất quá chỉ là cầm vài thứ đồ vật đe dọa đứa trẻ này, mà tiếng roi vụt bất quá cũng chỉ là tiếng roi vụt bao da phát ra thanh âm mà thôi.

222. Chương 181: Ông Đây Muốn Nhảy Sông!

-Bây giờ đem hai tên này đi trước đã. Thằng nhóc tối nay chịu nhiều kinh hãi, lấy cho hần mấy món điểm tâm đi nhé, thật là chú bé đáng thương.

Đỗ Duy mỉm cười, tuy nhiên nụ cười của hần dường như khiến cho người ta thấy ớn lạnh trong lòng.

Đợi cho Roline sai kẻ hầu đem một già một trẻ mang đi, Đỗ Duy liền nghiêm mặt:

-Roline, cô không có thời gian nghỉ ngơi rồi. Cô lập tức tới chợ nô lệ. Ta bất kể cô mua cũng tốt, mà cướp cũng được. Cô nhất định phải mang về cho ta mấy tên nô lệ người Nam Dương, nhất là những tên có hiểu biết về truyền thuyết bộ tộc của thần, hiểu không? Cố gắng chọn mấy lão già, bởi vì ở Nam Dương, những truyền thuyết và thần thoại thường chỉ những lão già mới am hiểu. Nhanh lên, đi ngay lập tức, ta ở đây chờ cô!

Roline không để cho Đỗ Duy thất vọng, nàng lập tức dẫn theo thủ hạ nhanh chóng đến chợ nô lệ, ngay trong đêm tìm đến chỗ của mấy tên chủ buôn nô lệ. Cũng không cần tốn mấy công sức, vừa nghe danh tiếng Đỗ Duy - ngài công tước, mấy lão chủ buôn nô lệ vui vẻ phối hợp, đưa ra vài lão nô lệ thuộc tầng lớp quý tộc Nam Dương. Roline quả thật có hiệu suất chấp hành mệnh lệnh rất cao, nhanh chóng mang về ba lão nô lệ.

Sau đó, Đỗ Duy nghe bọn họ kể lại truyền thuyết bộ tộc của thần. Vì tránh cho mấy thổ dân Nam Dương giở trò, hần gặp riêng từng người trong 3 lão nô lệ, mãi đến khi 3 lão kể lại cơ hồ giống nhau như đúc, Đỗ Duy mới yên tâm.

Bộ tộc của thần ư?

Đỗ Duy một mình ở trong phòng suy nghĩ, vừa rồi nghe ba lão nô lệ kể về truyền thuyết, khiến cho hần mơ hồ cảm thấy có một chút kỳ lạ...

Các bộ lạc bản xứ ở Nam Dương cơ hồ mỗi bộ lạc lại sùng bái thần linh khác nhau. Các vị thần này đều được đa số dân bản xứ coi là con cái của phụ thần sáng tạo ra thế giới trong truyền thuyết.

Đỗ Duy tới giờ vẫn cảm thấy kỳ quái - theo như hẳn biết tribg các tư liệu từ trước tới nay, không có một bộ lạc nào thờ phụng chính “phụ thần”! Các bộ lạc này đều thờ phụng con cái của phụ thần, tỉ như thần mặt trời, thần gió, thần mưa, thần biển, thần mùa màng... Mà chưa nghe nói có bộ lạc nào thờ phụng phụ thần, coi phụ thần là thần bảo vệ.

Đây thực sự là một hiện tượng rất kì quái!

Nhưng mà đêm nay Đỗ Duy cuối cùng hiểu được.

Bộ tộc của thần, bộ tộc thất lạc... kì thật, chính là thứ nắm giữ điểm cao nhất cũng là điểm tận cùng của truyền thuyết thần thoại và tính ngưỡng.

Bởi vì, là một tộc cực kỳ thần bí trong truyền thuyết, bọn họ là tộc duy nhất trong các bộ lạc Nam Dương thờ phụng phụ thần làm thần bảo vệ.

Cũng chỉ có bọn họ, duy nhất bọn họ, mới có tư cách này!

Giả như có bộ lạc nào khác dám làm như thế, lập tức sẽ các bộ lạc khác tấn công, bởi vì dị đoan, bởi vì bất kính với phụ thần! Đối với người Nam Dương mà nói, phụ thần rất rất vĩ đại, rất cao quý, cho nên không có bộ lạc nào có tư cách thỉnh phụ thần làm thần bảo vệ của mình.

Nhưng mà bộ tộc của thần thì có thể...

Bởi vì, theo truyền thuyết, tổ tiên của bộ tộc của thần chính là con út của phụ thần. Mà phụ thần quá sủng ái hẳn, khiến cho các thần linh khác ghen ghét, cuối cùng đứa bé này bị đưa xuống nhân gian trải qua khổ nạn, đợi khi nào khổ nạn kết thúc, hẳn sẽ trở về trời kế vị phụ thần! Cho dù ở nhân gian, chủng tộc này vẫn được phụ thần chúc phúc, đồng thời âm thầm bảo hộ.

Thần thoại này khiến cho Đỗ Duy cười mãi không thôi.

Có thể trực tiếp kết nối với phụ thần sao? Được phụ thần bảo hộ? Vậy Nam Dương nhanh chóng bị đế quốc đánh bại, sao không thấy vị phụ thần kia ra bảo hộ bọn họ?

Thần thoại cuối cùng cũng chỉ là thần thoại mà thôi.

Đỗ Duy vốn tưởng như vậy.

Mấu chốt của thần thoại này là, không một ai biết bộ tộc thần bí này rốt cuộc là ở chỗ nào. Bởi vì bọn họ vẫn tàng hình tồn tại trên khắp thế giới (chính xác mà nói thì chính là Nam Dương - bởi vì văn minh của thổ dân Nam Dương lạc hậu, cứ tưởng Nam Dương chính là cả thế giới rồi)

Bọn họ căn bản không có một khối lãnh địa cụ thể, cũng không có bộ lạc, mà không ngừng di chuyển phiêu lưu khắp thế giới. Chưa có ai biết được thân phận chính thức của họ, bọn họ chính là dân tộc du mục duy nhất trên hải dương. Người ta chỉ có thể nhận biết chủng tộc này qua một đặc điểm, cũng là đặc điểm duy nhất:

Không giống bất kì một bộ lạc hay chủng tộc nào khác ở Nam Dương, bọn họ không có xăm mình! Bởi vì xăm mình là biểu hiện thờ phụng các thần linh, nhưng bọn họ là con của phụ thần, dĩ nhiên không cần thờ phụng các thần linh khác, bởi các thần linh khác về thân phận cũng chỉ là con của phụ thần.

- Há.

Đỗ Duy cười cười. Cũng đúng, tất nhiên không có ai đi thờ phụng anh chị em của mình mà.

Dấu xăm duy nhất của bọn họ là ở bàn chân! Bàn chân có xăm biểu tượng của phụ thần, ý nghĩa chính là: bọn họ đại biểu chí cao phụ thần du hành ở nhân gian!

Ở Nam Dương có một câu ngạn ngữ lưu truyền trong rất nhiều bộ lạc:

Nếu như người nhìn thấy một người không có xăm mình...

Vậy, người hãy quỳ lạy hẳn...

Nếu sau khi quỳ lạy người nhìn thấy chân của hẳn...

Vậy, hãy hôn chân hân...

Người sẽ được tắm trong ánh sáng của phụ thần.

Đỗ Duy suy nghĩ rất lâu, sau đó hân cười rất tà ác.

-Roline, phiền người mang ngài Bencas đại tể tự tôn kính, cùng với con của hân Rufik bé nhỏ lại đây.

Bencas nguyên ban đầu tưởng rằng thành công qua được một cửa, cũng không nghĩ được vị thiếu niên quý tộc nửa đêm lại gọi mình với Rufik lại.

Chú nhóc Rufik đến giờ cũng chịu không ít kinh sợ, đôi mắt mở to, sợ hãi nhìn Đỗ Duy. Lão Bencas tựa hồ đánh hơi được chút ít, thân thể bất giác run rẩy.

Đỗ Duy chỉ Rufik:

-Roline, đem thằng nhóc này lột sạch quần áo cho ta! Lột không chừa thứ gì!

Roline lặng lẽ thực hiện mệnh lệnh của Đỗ Duy, thằng nhóc mười hai tuổi Rufik rất nhanh đã khỏa thân đứng ở trước mặt.

Quả nhiên, chú bé này toàn thân không hề có một hình xăm nào.

-Người đâu... mang nó lại đây cho ta xem bàn chân của nó.

Phốc, lão Bencas vẻ mặt tuyệt vọng, hai mắt nhắm nghiền, té xỉu lăn lóc trên mặt đất!

Chuyện đáng sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra, cuối cùng cũng bị thằng nhóc quý tộc này phát hiện rồi!

Trong phòng yên lặng như tờ, Rufik không dám phản kháng, chỉ mặc cho Roline kéo hân ngồi xuống đất, giờ hai bàn chân lên.

Dưới hai bàn chân của hân quả nhiên có... đồ án!

Ừm, cũng có thể coi là đồ án đi.

Roline có chút cảm giác hoang mang, bởi vì đồ án này nàng nhìn không hiểu.

Nhưng Đỗ Duy vừa nhìn thấy đồ án lại đột nhiên biến sắc mặt! Bản mặt của hân giống như giữa ban ngày ban mặt nhìn thấy quỷ.

Mà không, cũng không thể nói như vậy.

Chính xác mà nói, vẻ mặt của Đỗ Duy giống như là giữa ban ngày nhìn thấy cả trăm con quỷ. Chẳng những cả trăm con quỷ này chạy tới trước mặt nhất hân, mà còn thò móng vuốt kéo miệng hân.

Mà thôi, cũng không cần tìm mấy ví dụ quái đản, nói tóm lại một câu, quý tộc bé nhỏ của chúng ta đang sợ đến phát điên!

Phốc một cái, hân đang ngồi trên ghế đột nhiên cả người run rẩy rồi ngã đổ cả ghế, chống bốn vó lên trời.

Mấy người trong phòng đều sợ ngây người! Roline vội vàng chạy qua đỡ Đỗ Duy đứng lên. Đỗ Duy đột nhiên chuôi ra khỏi tay Roline, nhào lại bên cạnh Rufik, nhìn chăm chăm vào bàn chân của hân, thậm chí còn ra sức dụi dụi mắt...

Không....không nhìn lầm!

Cũng không hoa mắt...

Không phải là hoa mắt cái con mẹ nó!!

Cái đồ án xăm ở dưới bàn chân Rufik, chính xác mà nói cũng chẳng phải là đồ án gì cả.

Mà là... một dòng chữ!

Ở chân trái là một dòng tin nhắn, chân phải là chữ ký.

Lời trên cả hai lòng bàn chân có nội dung như sau .

-Đỗ Duy, người khỏe không? Ngạc nhiên chưa?

Ký tên: Aragon.

Vật tổ của phụ thần rốt lại là mấy thứ quỷ quái này!

Còn có thứ gì có thể khiến cho người ta cảm thấy hoang đường hơn không, cảm thấy như gặp quỷ giữa ban ngày không?

Đáp án là: Có!

So với nội dung của mấy câu này thì văn tự lại càng làm Đỗ Duy kinh hãi hơn!

Văn tự này không phải là văn tự của đại lục, không phải là văn tự của Roland đế quốc.

Mà là...

Đỗ Duy đột nhiên muốn cười, rồi lại đột nhiên muốn khóc, sau đó lại muốn chém người!

Bởi vì, loại văn tự này, chỉ sợ trong thế giới này chỉ có Đỗ Duy có thể nhận ra.

Đúng...

Bởi vì nó là... chữ Hán!

-Cậu chủ... chủ nhân, thưa ngài công tước!

Roline dùng sức lay lay Đỗ Duy, cuối cùng cũng khiến cho Đỗ Duy đang trợn mắt há mồm tỉnh lại.

Roline nhìn Đỗ Duy chăm chăm:

-Thưa ngài, ngài làm sao vậy?

-Không có gì...

Đỗ Duy cố nuốt nước bọt, sau đó nhìn Roline cười giống như mấy tên bệnh thần kinh:

-Roline, gần ... gần đây có sông không?

-Hả, thưa ngài, sao ngài lại hỏi chuyện này?

-Bởi vì ta muốn nhảy.

Đỗ Duy nghiêm túc trả lời. Sau đó hắn lặp lại rành rọt:

-Cô không nghe rõ hả? Bây giờ ông đây muốn nhảy sông ...

Diễn biến tiếp theo thế nào mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ

223. Chương 182: Quả Nhiên Là Vậy!

Gặp quỷ!

Gặp quỷ!

Gặp quỷ đầu to rồi!!

Đỗ Duy cơ hồ phát điên, một cước đá bàn trà trước mặt lăn lông lốc, thậm chí hắn có cảm giác máu toàn thân sôi lên khiến cho bên tai phảng phất có tiếng ông ông... Nhất là tim trong lồng ngực nhảy cực nhanh khiến hắn rất khó chịu.

Roline vừa muốn đi theo, Đỗ Duy đã quay lại, giận dữ gào:

-Dừng theo ta!

Roline trước giờ chưa từng thấy Đỗ Duy mất bình tĩnh đến phát cuồng như vậy. Tuy nhiên nữ kỹ sĩ vẫn tuân theo mệnh lệnh của hắn, nàng cho người mang lão Bencas lúc này vẫn còn hôn mê, cùng với nhóc Rufik

đáng thương lúc này đã sợ đến chẳng còn biết trời mây, lại cho hấn chút đồ ăn - hôm nay thằng nhóc này đã chịu không ít kinh hãi.

Đỗ Duy một mạch chạy ra khỏi xưởng, từ cửa sau mà chạy khắp để đô, cứ chạy mãi không định hướng trong đêm đen.

Hấn không thể không chạy, bởi chỉ có chạy càng nhanh hấn mới có thể cảm thấy thoải mái được một chút.

Aragon... quý tha ma bắt! Aragon đáng chết!

Hấn... hấn...

Hấn lại biết chữ Hán! Lại còn biết mình! Hấn còn biết cả tên mình? Thậm chí từ sớm đã biết mình sẽ nhìn bàn chân của thằng nhóc kia?

Cái gì hấn cũng biết! Cái gì hấn cũng biết!

Ý nghĩ này làm cho Đỗ Duy sợ hãi phi thường!

Một lão khốn nạn chết cả ngàn năm trước, tự đứng giống như đang nhìn coi mình, nhìn chăm chăm từng cử động! Còn cái lời tiên đoán chó má gì... hừ, đi ra từ ác ma đảo, thiếu niên có cái sừng trên đầu?

Ta nhỏ vào.

“Đỗ Duy, người khỏe không? Ngạc nhiên chưa?”

Ta nhỏ nhỏ nhỏ!!

Cũng không biết điên cuồng chạy bao lâu, Đỗ Duy rốt cuộc cảm giác được hai buồng phổi đều vì thiếu dưỡng khí mà sinh ra cảm giác đau đớn.

Cuối cùng hấn cũng dừng chân, vịn lấy một cây lớn ven đường mà thở dốc. Cũng bởi thở quá dồn dập, bắt giác hấn không nhận được ôm thân cây nôn một trận kinh hồn, chỉ có điều chẳng nôn ra được gì, mà lại chỉ cảm giác co thắt kịch liệt đến chảy nước mắt.

Có điều cảm giác đó lại có thể khiến cho tâm trạng hấn hòa hoãn trở lại, nhiệt huyết cuồng loạn cũng dần dần bình hòa trở lại.

Đứng hồi lâu cả nửa ngày, Đỗ Duy bỗng ngửa mặt lên nhìn trời sao, nắm tay giơ lên rống to:

-Ta chửi vào #ĩ;¥%* ... tình không đệ nhất cường giả thì hay lắm sao? Tình không cường giả thì có thể tùy tiện đùa bỡn ta hả? Có thể tùy tiện an bài vận mệnh của ta sao? Ta nhỏ...”

Đỗ Duy cười như điên, kinh động cả một đội tuần tra của sở trị an.

Một đội tuần tra của sở trị an nghe tiếng hét liền chạy lại, lính đội là một sĩ quan cười ngửa. Hấn từ xa thấy có người ôm đại thụ nhìn trời mà rống ầm ĩ, liền quát:

-Người nào đó? Vi phạm lệnh giới nghiêm, bắt lại cho ta!

Mấy binh sĩ lập tức chạy qua định bắt Đỗ Duy, Đỗ Duy đã quay lại, giận dữ nói:

-Cút ngay! Đừng có làm phiền ta.

Nói xong, hấn thần nhiên quay đầu mà đi. Sĩ quan sở trị an nghe một câu liền phát bực.

Còn có loại người điên cuồng, nửa đêm vi phạm lệnh giới nghiêm ở trên đường la lối, lại còn quát nạt cả quan quân của sở trị an sao?

Hấn giục ngựa chạy tới, Đỗ Duy nghe thấy tiếng vó ngựa đằng sau, bực bội quay lại, tiện tay rút ma trượng trong hòm chứa vật ra, lạnh lùng nói:

-Ta nói người không nghe thấy à?

Sĩ quan sở trị an đang muốn phát tác, tuy nhiên nhờ ánh trăng liền thấy rõ món đồ trong tay Đỗ Duy, trong nháy mắt mồ hôi lạnh tuôn đầy!

Ma pháp sư ư?

Sau đó, hắn nhìn rõ diện mạo Đỗ Duy, mồ hôi chẳng những tiếp tục tuôn như mưa, mà thiếu điều từ trên ngựa té lăn xuống.

Hắn là quan quân của sở trị an, bởi vì gần đây quan hệ của Đỗ Duy cùng thống lĩnh sở trị an mới nhậm chức ngài Camille Ciro rất tốt, cho nên hắn cũng từng nhìn thấy Đỗ Duy. Vừa nhận ra Đỗ Duy, vị sĩ quan liền từ trên lưng ngựa nhảy xuống, sợ hãi nói:

-Ngài công... công tước vừa rồi ta không nhận ra ngài...

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn người kia, loại ánh mắt phần nộ khiến cho vị sĩ quan sợ đến hồn lìa khỏi xác. May là một lát sau, thanh âm của Đỗ Duy cũng có chút hòa hoãn:

-Không có gì, ta có việc, các người đừng tới làm phiền ta.

-Dạ... dạ!

Vị sĩ quan còn dám nói gì, tuy rằng đế đô có lệnh giới nghiêm, nhưng cho dù là luật lệ cũng không áp dụng được trên người Đỗ Duy, loại người ở tầng đỉnh của đỉnh quyền thế.

-Còn nữa...

Đỗ Duy nhìn vị sĩ quan:

-Ta ra ngoài gấp gáp, quên đem theo ngựa. Người lấy ngựa cho ta mượn, ngày mai ta phái người trả lại cho người.

Vị sĩ quan nào dám phản đối, chỉ có nhất nhất đáp ứng, còn tận tay dắt ngựa trao dây cương vào tay Đỗ Duy.

Nhìn ngài công tước cười ngựa đi xa dần, vị sĩ quan thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn đám thủ hạ, gắt:

-Nhìn cái gì! Tiếp tục tuần tra!

Đỗ Duy cười ngựa đi thẳng, một hồi cũng dần tỉnh táo lại. Hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện trọng yếu, liền quay đầu ngựa hướng phủ đệ của mình trở về.

Hắn một mạch chạy về phủ công tước lâm thời, mấy tên người hầu nhìn thấy bộ mặt giận dữ của ngài công tước liền hỏa tốc mở cửa. Đỗ Duy xuống ngựa, đi được vài bước lại quay ra nói:

-Các người đem con ngựa này đưa trả lại sở trị an.

Sau đó, Đỗ Duy một hơi trở về phòng, một cước sút văng cửa phòng. Trong phòng nguyên đã bố trí một cái kết giới cách âm, Đỗ Duy tiến vào thì thấy lão thử Gageu đang ngồi ở một góc, một tay cầm khối ma pháp thủy tinh, tay kia cầm thanh đao nhỏ màu bạc, làm như đang cố gắng điều khắc hoa văn gì đó.

-QQ đâu?

Đỗ Duy hỏi.

-... bên trong, ngủ rồi.

Lão chuột cũng nhìn thấy vẻ mặt không tốt của Đỗ Duy.

Đỗ Duy hừ một tiếng, chạy vào phòng trong. Ở trên cái giường nhỏ giống như cái nôi trẻ em, ngài QQ ưu nhã đang ngủ ngon lành. Đỗ Duy liền túm cái mỏ của chim cánh cụt đáng thương đang còn trong giấc mộng, ném luôn xuống đất.

-Người...

Chim cánh cụt từ mộng đẹp thức dậy, nhất thời quên mất tôn chỉ của bản thân là ưu nhã, từ dưới đất nhảy dựng lên la óm tỏi:

-Người làm gì vậy? Trời ơi, mặt đất dơ như vậy sẽ làm ô uế bộ lông xinh đẹp của ta rồi!!

-Hừ!

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn vị thần thú :

-Ta có mấy câu hỏi, hy vọng người có thể trả lời, nếu không ngày mai bữa trưa chúng ta sẽ chuẩn bị ăn món chim cánh cụt quay.

Một lời nói kèm theo ánh mắt hung dữ, liền khiến cho chim cánh cụt im bật. Ngài thần thú thông minh dĩ nhiên nhìn ra được vị thiếu gia rõ ràng đang cực lực kìm chế lửa giận, tuyệt đối không phải đang nói đùa.

Đỗ Duy đi tới trước bàn lấy một tờ giấy, dùng bút lông viết viết mấy chữ, đưa ra trước mặt chim cánh cụt, lạnh nhạt:

-Đọc.

Chim cánh cụt nhìn qua mấy chữ, có chút uể oải, nhưng Đỗ Duy lạnh lùng nói:

-Ta bảo người đọc!

-..."

QQ bất đắc dĩ thở dài, sau đó chiếu theo nội dung, đằng hắng một tiếng rồi từ từ ngâm nga:

-Đầu giường ánh trăng rọi, ngõ mặt đất phủ sương...

(trích bài Tĩnh Dạ Tứ của Lý Bạch-dg)

-Tốt!

Không đợi QQ đọc xong, Đỗ Duy lại viết lên tờ giấy mấy chữ, đưa ra trước mặt QQ, lạnh lùng nói:

-Đọc lại!

-... nhân chi sơ, tính bản thiện...

(trích tam tự kinh-dg)

-Đủ rồi...

Đỗ Duy đột nhiên giống như quả bóng xì hơi, thả người ngồi xuống ghế.

Ngài QQ nhìn Đỗ Duy một hồi, thu hết can đảm rụt rè nói:

-Đỗ Duy chủ nhân...

-Cái gì?!

Đỗ Duy hung ác nhìn chim cánh cụt:

-Người còn muốn nói cái gì? Lại muốn tiếp tục lừa gạt ta hả!!

-Không phải...

Chim cánh cụt xua xua tay, nói lí nhí:

-Ta chỉ là muốn nói cho người, người viết sai chính tả... chữ ngõ ngài viết thiếu một nét.

Đỗ Duy:

-.....

(đoạn này để im hán ngữ vì nó không phải là tiếng của đại lục)

Hắn ngậy người một lát, đột nhiên nhảy dựng lên xoa tay lại trước mặt chim cánh cụt, mặt mày hung hăng, quát to:

-Nhân sinh tự cổ thùy vô tử. (từ xưa có ai là không chết)

(Quá Linh Đình Dương của Văn Thiên Trường trong cực phẩm gia đình ...

224. Chương 183: Thủ Hạ Nòng Cốt.

Tốt thật... Aragon tên chết bầm, té ra cũng là một đồng chí từng trải qua vụ ‘xuyên việt’ tới thế giới này giống mình.

Nhưng mà, tại sao chuyện của mình cái gì tên khốn này cũng biết? Lại còn đặc biệt để lại lời nhắn cho mình ở dưới bàn chân của một thổ dân Nam Dương?

Hắn rốt cục là ai? Rốt cuộc mục đích là gì?

Lại còn có ‘bộ tộc của thần’ trong truyền thuyết của Nam Dương chuyên thờ phụng chủ thần, là con cháu của chủ thần.

Quý tha ma bắt, Aragon sao lại có liên quan đến ‘bộ tộc của thần’ trong truyền thuyết của người Nam Dương?

Mọi thứ đều có vấn đề...

Nhưng mà đáp án của câu hỏi này... Đỗ Duy không cách nào biết được.

Bởi vì ngài QQ luôn mồm thề thốt, bản thân nó cũng không biết gì cả!

-Xin ngài hiểu cho, ta chỉ là một thú cưng đáng thương. Chủ nhân Aragon chỉ dạy ta chữ với tiếng, còn lại hắn không cho ta biết gì cả.

Vừa nói, QQ vừa chớp chớp mắt tỏ vẻ đáng thương nhìn Đỗ Duy:

-Cho nên, ngàn vạn lần cầu xin ngài đừng có làm chim cánh cụt nướng gì đó. Ta thề là thịt của ta không có chỗ nào ăn ngon cả.

Đỗ Duy dĩ nhiên là không thật sự đem chim cánh cụt đi nướng, tuy nhiên hắn vẫn còn nghi ngờ vị thần thú này còn có điều gì giấu diếm. Còn vấn đề làm sao để chim cánh cụt khai ra... vấn đề đó Đỗ Duy sẽ từ từ nghĩ cách.

Aragon không ngờ lại giống mình, để là kẻ ‘xuyên việt’... Hừ, thế giới này càng ngày càng thú vị đó.

Thật khó hình dung tâm tình của Đỗ Duy lúc này. Trải qua một phen buồn bực, Đỗ Duy bây giờ cảm giác rất phức tạp. Một phần có chút bực bội bởi vì hắn có cảm thấy bị một người ‘xuyên việt’ giống mình đùa cợt – Từ khi biết Aragon cũng giống hắn, là một người ‘xuyên việt’, trong mắt Đỗ Duy, ánh hào quang bao phủ Aragon ban đầu đã hoàn toàn không còn nữa... Khai quốc hoàng đế, đệ nhất cường giả dưới vòm trời gì gì... Một người ‘xuyên việt’ có sáng tạo một chút kì tích, chẳng phải rất bình thường sao?

Nhưng ở một phương diện khác, trong lòng Đỗ Duy mơ hồ có một tia cao hứng.

Đúng, đúng rồi, là cao hứng..

Có một kẻ ‘xuyên việt’ giống mình, cũng đến từ một thế giới giống mình, cùng một dân tộc, nói cùng một loại ngôn ngữ của đồng bào! Bản thân mình cô độc ở trên thế giới này hơn mười năm, đột nhiên phát hiện ra mình vẫn còn có một đồng loại...

Chỉ có điều...

Hừ, chỉ có điều hắn tới sớm hơn ta một ngàn năm thôi, có thể cười lên đầu cậu chủ ta sao?

Đừng mơ!

Đỗ Duy hạ quyết tâm.

Chẳng phải cũng chỉ là một người ‘xuyên việt’ sao?

Nếu người là thần hay là nhân vật truyền kỳ gì đó thì cậu chủ còn sợ người, giờ biết bộ mặt thật của người rồi, ta còn phải sợ người sao?

Lúc này Đỗ Duy đột nhiên thấy trong lòng thoải mái hơn.

Sáng sớm hôm sau, lão Marde đem bữa điểm tâm đến. Lão người hầu trung thành biết thiếu gia tối hôm qua rất giận dữ, tình huống như vậy cũng không có người hầu nào dám đến chọc giận vị công tước, chỉ có ông già Marde từ nhỏ từng ẵm Đỗ Duy vẫn tận tâm đem bữa sáng cho hắn. Đỗ Duy cũng thu lại cơn giận dữ của mình, từ từ bình tĩnh lại.

Tuy thế, lão Marde nhìn cậu chủ thoải mái thưởng thức bữa sáng, thậm chí so với mọi ngày còn ăn nhiều hơn hai miếng bạc hà đường. Lại nhìn thấy cậu chủ như đang cười cười, hiển nhiên tâm tình không tệ, lão Marde thở phào, dè dặt một chút rồi nói:

-Cậu chủ, bên ngoài hình như...

-Hả? có chuyện gì sao?

Đỗ Duy cười nói.

-Dạ... cũng không hẳn là chuyện gì lớn.

Lão Marde giải thích qua:

-Sáng sớm nay, trước cửa nhà ta có một tên bị đánh gãy cả hai chân, bị người ta đưa tới. Từ sáng đến giờ vẫn còn ở đó, bên cạnh có người canh giữ, hắn kêu la thảm thiết khiến cho không ít người vây lại xem...

-Không cần để ý.

Đỗ Duy bóc bạc hà đường, ném vào miệng nhai rộp rộp, rồi liếm liếm môi:

-Một tên bình thường thích khinh người, giờ chịu chút đau khổ thôi.

Dừng một chút, Đỗ Duy nói:

-Có điều, bá tước Billia cũng là một người thông minh đó, hắc hắc..."

Tiếp đó Đỗ Duy chợt hỏi:

-Hôm nay là ngày mấy rồi? Ý ta là sau khi ta viết thư đã được mấy ngày rồi?

-Ngày thứ năm.

Marde trả lời.

-Tôi nghĩ sẽ nhanh chóng đến thôi.

Năm ngày trước, Đỗ Duy viết thư đến bình nguyên Rowling, bá tước lúc Raymond từ để đô xuất phát. Thư viết cho Hussein, nếu bá tước Raymond về đến lâu đài Rowling, hiển nhiên Hussein sẽ không thể ở đó. Cho nên Đỗ Duy mời Hussein với Nicole Medusa tới để đô hội họp.

Đến sáng, con đường trước phủ công tước lâm thời đã tụ tập không ít người xem náo nhiệt. Thậm chí có lúc còn gây ra tắc nghẽn giao thông, khiến cho sở trị an phải cho người đến giải tán một phần người xem.

Guro, quân sự đáng thương của phủ bá tước Billia ngồi trên một tấm ván. Hai chân của hắn bị đánh gãy, sưng phù như chân heo, nửa nằm nửa ngồi cả buổi sáng, cuối cùng đau đến mức rên cũng không nổi. Bên cạnh là hai thị vệ của bá tước Billia, thỉnh thoảng cho hắn chút nước để hắn không ngất đi.

Cứ như thế, màn 'biểu diễn' hết cả buổi sáng mới chấm dứt, Guro đáng thương được đưa đi. Sau đó người hầu của bá tước Billia đưa đến một phong thư do đích thân bá tước viết, gửi cho ngài công tước Đỗ Duy.

Đỗ Duy nhìn lão Marde cầm thư đưa tới, nhìn lướt qua, sau đó cười cười:

-Ngài bá tước này thật biết ăn ở đấy chứ.

Sau đó trả thư lại cho Marde:

-Ra ngoài nói với người nhà của bá tước Billia, ta rất cảm tạ ý tốt của hắn.

Sau đó, Đỗ Duy theo ý định ban đầu đi qua một chuyến máy cửa hàng. Hôm qua, ngoại trừ mấy nô lệ Nam Dương, Roline còn từ quan phương mua về mấy người thuộc gia tộc hầu tước Solomon, trong đó có tên nô lệ từng ở chợ nô lệ quá to với Đỗ Duy.

Những người này, Đỗ Duy định giao hết cho Roline. Người xuất thân từ Solomon gia tộc đều là tay lão luyện trong thương trường, vừa khéo đền bù vấn đề lớn là Roline không đủ thủ hạ.

Nhưng mà, Đỗ Duy còn chưa ra ngoài đã có người đến tìm hắn rồi.

Nhà giam đế quốc, quản giam đầu mục, Lebowsky chạy đến xin gặp Đỗ Duy, nói cho hắn nghe một việc.

- Tướng quân Ron Barton muốn gặp mặt ngài.

Ron Barton? Chính là vị tướng quân hai trăm năm mươi sao?

Đỗ Duy cười cười.

Tính ra, từ tay hắn cấp xuống Lebowsky lượng lớn đồng vàng, mỗi ngày ăn ngon uống say mà cung phụng vị tướng quân hai trăm năm mươi, thậm chí còn không ngừng kiếm tiền cho hắn. Ngay cả Lebowsky cũng bắt đầu than vãn, hắn đường đường quan viên của nhà giam đế quốc, thiếu chút nữa biến thành tay dốt giải rồi.

Trước sau Đỗ Duy cũng đã tiêu hết bốn vạn kim tệ ở trên người vị tướng quân hai trăm năm mươi này. Mà Đỗ Duy vẫn kiên nhẫn, không chủ động gặp qua vị kỳ nhân này.

Hắn hiểu rõ loại kỳ nhân này đa số đều là tính tình cổ quái, nhất là vị tướng quân hai trăm năm mươi. Dù cho mình bây giờ danh tiếng không nhỏ, nhưng loại kỳ nhân như vậy chưa chắc đã về.

Muốn lôi kéo loại nhân tài này, chỉ có thể từ từ lấy lòng. Thường thường người như vậy, cho dù để núi vàng núi bạc trước mặt, người ta chưa chắc thèm liếc mắt, nhưng khi được lòng rồi, đến lúc cần thiết hắn đem cả cái đầu đi cho người cũng không nhú mảy.

Đợi cho đến hôm nay, xem bộ vị tướng quân hai trăm năm mươi đối với mình cuối cùng cũng động tâm rồi đó.

Không chút chần chừ, Đỗ Duy lập tức lên xe ngựa đi nhà giam.

Trong đại lao, cuối cùng Đỗ Duy cũng vào tù phòng của vị Ron Barton tướng quân nổi tiếng.

Cuối cùng cũng gặp vị tướng quân năm xưa khiến cho các lão già quân phương thống soái bộ đầu đầu, Đỗ Duy cũng có chút bất ngờ.

Vốn như Đỗ Duy tưởng tượng, một người có thể làm cho hai vạn bộ hạ vì hắn bán mạng, có thể tung hoành Tây Bắc xưng danh 'lưu manh tướng quân' hoành hành ở Tây Bắc chắc là thuộc loại người diện mạo hào sảng, tính cách cuồng bạo. Hay chí ít hắn cũng là thân hình cao lớn, râu ria xồm xoàm, giọng cười ròn rảng như chuông đồng, uống rượu bằng bát to, ăn thịt cả miếng lớn, là kẻ miệng đầy lời nói tục...

Nhưng mà, Đỗ Duy lại thấy trong phòng một kẻ mập mạp, mặt mày thanh tú.

Người này đang ngồi trong phòng làm một cái sa bàn. Đỗ Duy đến, hắn mới đứng lên cười với Đỗ Duy một chút.

Vị tướng quân hai trăm năm mươi thân hình rất cao, hắn đứng lên thiếu chút nữa đầu cũng đụng trần nhà. Dù trải qua nhiều năm sống trong lao ngục, người kia có chút phát tướng nhưng vóc dáng vẫn còn rắn chắc, vẻ mặt thanh tú không hợp với sự từng trải hoang đường của hắn.

Có thể nói, người này chỉ cần gầy đi ba phần liền hoàn toàn có thể đại biểu cho một chàng đẹp trai điển hình.

-Thế nào? Ngạc nhiên phải không?

Ron Barton nói giọng khàn khàn, trong mắt mang vẻ cười cợt:

-Người bây giờ nhất định đang nghĩ 'hóa ra tướng quân hai trăm năm mươi trong truyền thuyết lại là một lão mập mặt trắng', đúng không?

Đỗ Duy có chút xấu hổ, bởi vì trong đầu hắn đích xác có hiện lên ý nghĩ như thế.

Ron Barton thở dài, chỉ một chỗ duy nhất trong phòng có thể ngồi – giường:

-Ngồi đi.

Sau đó giọng của hắn mang theo luyện tiếc:

-Đáng tiếc, nếu như người nằm đó có thể thấy ta, nhất định sẽ không nghĩ như vậy. Nhưng mà, bất luận là ai, chỉ ở trong một căn phòng nhỏ xíu nhiều năm, ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, cho dù là gầy cỡ nào cũng thành béo.

Hắn tùy tiện vỗ lên bắp đùi, chán nản:

-Thể hình của ta bây giờ, chỉ sợ ngựa cũng không cưỡi được nữa rồi.

Đỗ Duy cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn vị kì nhân này.

-Được rồi.

Ron Barton liếc Đỗ Duy:

-Người vào đây rồi cũng chưa nói một lời. Ta đã biết tên của người, cũng biết lai lịch... À, đế quốc công tước trẻ tuổi nhất trong lịch sử là cậu chủ của gia tộc Rowling, bây giờ lại là Rudolf công tước, còn là một ma pháp sư xuất sắc... Ngài thực sự khiến cho ta ngạc nhiên đó.

Sau đó hắn xòe tay ra:

-Người có mang đến không?

-Mang gì?

Đỗ Duy cảm thấy khó hiểu.

Tên béo này giả hoạt cười:

- Ngài công tước, gần đây ngày nào ngài cũng cơm no rượu say mà khoản đãi ta, ba đến năm ngày lại đưa đàn bà lại cho ta, đừng nói là người không có ý chiêu lãm phế nhân ta chứ? Nếu thực muốn chiêu lãm ta, khẳng định là ngài không để ta tiếp tục lưu lại ở cái nơi quỷ quái này chứ? Ta nói chính là ..... lệnh thả ta....ngài có mang theo không?

Đỗ Duy cười cười.

Vị tướng quân hai trăm năm mươi này thiệt là thẳng thắn đó.

Hắn không chút do dự lấy một văn kiện trắng. Đây là một cái lệnh phóng thích, Đỗ Duy không cần tốn bao nhiêu khí lực cũng kiếm được. Phía dưới có đại thần chưởng quản nhà giam ký tên và đóng dấu, mà chỗ ghi tên tù phạm để trống, chỉ cần ghi vào 'Ron Barton' là văn kiện này lập tức có hiệu lực.

Đỗ Duy cứu vị tướng quân hai trăm năm mươi này ra cũng không tốn quá nhiều khí lực. Dù sao chuyện người này phạm phải cũng đã qua nhiều năm. Mà quý tộc hắn đắc tội, thật trùng hợp, trong đợt chánh biến đã diệt vong, do đó quân phương cũng không thèm chú ý đến đại phiền phức tướng quân hai trăm năm mươi.

Có thể nói, tướng quân hai trăm năm mươi này là một người bị quên lãng. Với thân phận Đỗ Duy, hắn muốn một tên tù nhiều năm, lại là tù không quan trọng, kẻ đứng đầu của nhà giam dĩ nhiên vui vẻ nể mặt, bán cho vị công tước một chút mặt mũi.

Dù sao, lão già này ở trong tù cũng chỉ lãng phí thức ăn.

Sau khi ghi tên Ron Barton vào văn kiện, Đỗ Duy đem lệnh phóng thích đưa cho hắn. Ron Barton cẩn thận nhìn hائل, mặc dù hắn che giấu nét mặt rất tốt, nhưng Đỗ Duy vẫn có thể nhìn được vẻ kích động. Lão béo đem lệnh phóng thích cất vào túi áo ngực, còn vỗ vỗ mấy cái sau đó quay sang Đỗ Duy:

-Vậy, khi nào ta đi với ngài?

-Lúc nào cũng được, bây giờ ta cũng có thể mang người ra ngoài.

Đỗ Duy cười nói.

Ron Barton gãi đầu, đột nhiên hỏi:

-Thưa ngài công tước, xin hỏi ngài mang ta ra ngoài sẽ chuẩn bị cho ta loại công tác gì?

Hắn nghiêm mặt nói:

-Ngài có nghe nói con người của ta vừa tham lam, vừa háo sắc, lại thích làm chuyện hoang đường không?

-Chuyện người nói ta đều biết.

Đỗ Duy đứng lên, vái Ron Barton một vái, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, ngữ khí trang trọng, vẻ mặt cười cười cũng thu liễm lại, mà ánh mắt lại càng tỏ vẻ chân thành.

-Ron Barton tướng quân! Một vái này là biểu hiện lòng tôn kính của ta đối với ngài.

Đỗ Duy trầm giọng:

-Ta đã xem qua tư liệu về ngài, còn có chuyện ngài làm ở Tây Bắc năm xưa. Ta cho rằng ngài là một tướng quân cực kỳ trung thành với đế quốc! Chuyện ngài làm tại Tây Bắc, mỗi một việc đều là cực kỳ khổ tâm, mỗi một việc đều là vì thế cực Tây Bắc! Chỉ đáng tiếc, quân phương là lũ ngốc, không hiểu được việc ngài làm...

Ron Barton nghiêm mặt nhìn Đỗ Duy, trong mắt ánh lên một tia cảm động, rồi hắn cười dứt khoát nói:

-Được rồi! Không cần nói nữa, ta tin tưởng lời nói của ngài là thật tâm. Tuy nhiên có một số chuyện trong lòng hiểu là được, nói ra ngược lại có vẻ giả dối... Vấn đề của ta vẫn là, thưa ngài công tước Đỗ Duy, xin mời ngài nói công việc của ta?

-Đất phong của ta là ở Tây Bắc tỉnh Desa.

Đỗ Duy cười khổ:

-Cái này ngài đã nghe rồi phải không?

-Ta nghe nói rồi.

Ron Barton gật đầu.

-Hoàn cảnh và thế cục chỗ đó, ta nghĩ không ai hiểu hơn ngài.

Đỗ Duy nói:

-Trong vòng ba tháng ta sẽ đến lãnh địa của ta, ta quyết tâm đứng vững ở đó, hơn nữa... Ta tuyệt đối không để bất cứ ai đuổi ra ngoài! Trong tình huống đó, ta thực sự rất cần ngài giúp. Cho nên... ta nghĩ, sau này trong phủ công tước, thống lĩnh kỵ binh của gia tộc tư quân đối với ngài mà nói, hy vọng không coi là không phát huy được tài năng phải không?"

Ron Barton rất hài lòng, hắn rốt cục cũng thấy vị thiếu niên công tước này rất có thành ý với mình.

-Nếu như vậy, ta nghĩ ta cũng có thể tặng ngài một lễ vật nho nhỏ, coi như là một chút tâm ý của ta đối với ông chủ mới.

Ron Barton cười:

-Năm đó thủ hạ ta ở Tây Bắc chỉ sợ đa số đã phục viên, tuy nhiên bọn họ cũng là một tay ta tài bồi, mỗi một người đều là chiến sĩ xuất sắc. Ta có thể viết thư cho thủ hạ cũ, mặc dù không nhiều, nhưng dựa vào tình cảm năm xưa, gọi lại một hai ngàn người chắc không có vấn đề.

Một hai ngàn kỵ binh tinh nhuệ, lại còn là cựu binh đã từng trải qua trăm ngàn chiến trận?

Cái 'đại lễ' này Đỗ Duy dĩ nhiên không từ chối.

Thủ tục làm xong hết rồi, vị tướng quân hần trăm năm mươi rớt cục cũng là một người tự do. Tuy nhiên, sau khi làm thủ tục ra tù, hần nhận lại huy chương và quân hàm của quân đội. Năm đó hần bị bỏ tù cũng chưa từng trải qua xử án, cho nên cấp bậc cũng chưa bị tước bỏ. Chức vụ tướng quân dù không còn, nhưng theo theo thân phận mà nói thì hần vẫn còn là một quân nhân đế quốc.

Sau khi nhận lại huy chương, tướng quân hần trăm năm mươi ngay trước mặt giám sát quan viên quảng huy chương xuống đất, còn hung hăng đập mấy cái, phun một miếng nước bọt, mắng to:

-Con mẹ nó quân phương! Mẹ kiếp thống soái bộ! Sau này sẽ có ngày các người hối hận! Lúc đó cho dù quân phương đại thần quỳ xuống cầu xin ta, cũng đừng mong ông mày quay về!

Cái loại hành động không kiêng kỵ như thế khiến cho quan chức nhà giam sợ đến ngáy người.

Đỗ Duy cười khỏ một tiếng, lòi cái tên tướng quân không biết sợ là gì đi mất.

Có bảo bối này, thêm vào thủ hạ nòng cốt cũ của hần, tương lai tư quân của công tước phủ căn bản có thể bắt đầu đi lên.

225. Chương 184 : Tinh Thần Chia Sẻ

Kế hoạch thành lập học viện ma pháp của đế quốc đã chính thức đưa ra

Mấy tháng trước đã sớm quyết định vị trí của học viện. Cuối cùng học viện đế quốc thành lập tại một pháo đài quân sự cách thành vệ đế đô không xa phía tây nam. Pháo đài quân sự này kiến lập đã được mấy chục năm. Trước đây được nó dùng để phòng vệ quanh đế đô. Tuy nhiên, từ sau khi kiến lập, nó rất ít khi được sử dụng, ngoại trừ tập trận mùa xuân hàng năm ra, pháo đài quân sự này cơ bản một nửa thời gian là ở trạng thái bỏ không.

Chọn nơi này làm trường học của ma pháp học viện là do đã được cân nhắc ở rất nhiều mặt. Quan trọng nhất đó là tiết kiệm kinh phí, tài chính của đế quốc cũng không có dư dật. Nếu như đề nghị xây mới một học viện quân sự lớn như vậy, sẽ tạo thành một khoản chi tiêu lớn cho tài chính đế quốc, mà lợi dụng một cái pháo đài quân sự có sẵn không thể nghi ngờ là một lựa chọn rất hay.

Hơn nữa, vị trí của trường học cách xa thành đế đô, cách xa ma pháp công hội, hoàng đế lại cho đóng gần hai vạn cận vệ quân đoàn. một vệ thành ở phụ cận... Sự quan tâm này, khẳng định là của hoàng tử Thần rồi.

Bên trong pháo đài quân sự, lúc đầu là sân diễn tập được trồng thành từng khu không gian xanh và vườn hoa. Mà bên trong, một loạt những doanh trại vĩnh cửu ban đầu được cải tạo thành phòng học .

Mà làm một tòa ma pháp học viện, làm căn cứ bồi dưỡng nhân tài ma pháp đế quốc. Xuất phát từ lý do bảo mật, ở chung quanh tăng thêm một nghìn quân cận vệ

Như vậy, một pháo đài có thể chứa hơn vạn binh lính đóng ở bên trong, bây giờ chỉ có nhận không tới hai trăm người .

Một trăm học viên, đã trải qua tranh đoạt quyết liệt ở khắp nơi trên đế quốc, cuối cùng mới xác định được. Đối với phương diện tranh đoạt này, Đỗ Duy cũng không có tham dự, hần vui vẻ ở ngoài vấn đề này. Ma pháp công hội được phân ba mươi suất như ý muốn. Mà hoàng thất đế quốc, hoàng tử Thần trực tiếp lấy từ bên trong những gia đình quý tộc trung thành nhất lựa chọn bốn mươi người

Cuối cùng là ba mươi suất còn lại là do quân phương phái tới.

Ma pháp công hội sẽ chiếm ba mươi phần trăm, hoàng thất bốn mươi phần trăm, các nơi khác là ba mươi phần trăm.

Căn cứ vào hiệp nghị ngầm của các phương. Tỷ lệ này, từ đó về sau vẫn được dùng .

Mà các chi tiết trong ngôi trường đang xây dựng này, hoàng thất và ma pháp công hội lần nữa trải qua tranh đoạt kịch liệt.

Ma pháp công hội hi vọng có thể đem cái ma pháp học viện biến thành một nơi chỉ dành để bồi dưỡng ma pháp sư “ truyền thống “Cái gì gọi là ma pháp sư “truyền thống “?

Đơn giản mà nói đó là :cao quý, tôn quý. Có sự tôn nghiêm của ma pháp sư, địa vị cao quý, thần bí, hơn nữa.... cổ hủ.

Đương nhiên, đánh giá này là do hoàng tử Thần nói ra, hẳn đối với điều này cực kỳ không hài lòng. Bởi trong kế hoạch của vị nhiếp chính vương này, thành lập ma pháp học viện này không phải vì bồi dưỡng ra một nhóm “ lão già ma pháp sư” mới. Quân phương đế quốc, hoàng thất đều muốn một đám ma pháp sư nhân tài vì bọn họ phục vụ ! không phải một đám lão già ma pháp sư luôn mang một bộ mặt của kẻ bề trên.

Trước đây, nhà giàu, quý tộc vì mời gọi một vị ma pháp sư, phải không tiếc tiêu phí cả đồng của cải, thậm chí một số quý tộc thân phận tôn quý còn phải tỏ ra khách khí với ma pháp sư khách, thậm chí còn phải cúi mình mới có thể được các ma pháp sư để mắt đến

Nhưng điều này đối với hoàng tử Thần mà nói thì tuyệt đối không cho phép !

-Cái ta muốn không phải là một đám ông lớn. Ta muốn chính là những kẻ có thể vì đế quốc phục vụ .

Quan điểm này của hoàng tử Thần bị ma pháp công hội phản đối. Bởi vì ma pháp công hội cho rằng điều này tổn hại uy nghiêm của ma pháp sư. Xem ra với bọn họ thì ma pháp sư phải là cao cao tại thượng

Dưới sự xung đột của hai quan điểm..Cuối cùng một hôm Đỗ Duy lặng lẽ tiến vào hoàng cung, đưa cho hoàng tử Thần một chủ ý.

- Tại sao địa vị của ma pháp sư cao quý ? Tại sao cao cao tại thượng ? Đó là bởi vì bây giờ ma pháp sư trên khắp đại lục thật sự quá ít. Nếu như số lượng ma pháp sư nhiều như võ sĩ kị sĩ ...

Đỗ Duy nói thế này:

-Lúc ta ở chợ nô lệ thấy rất nhiều võ sĩ cấp thấp đứng tìm việc. Bọn họ không phải nông dân, không phải dân nghèo, không phải người sống lang thang, càng không phải là ăn mày. Bọn họ mỗi người đều ít nhất là một võ sĩ cấp thấp. Nhưng cuộc sống của bọn họ lại không đủ tôn nghiêm bằng ăn mày, đó là bởi vì võ sĩ trên đại lục thật sự quá nhiều. Nếu như số lượng ma pháp sư đạt được một mức độ nhất định thì ma pháp sư cũng sẽ không quý hiếm nữa.

-Vậy thành lập ma pháp học viện, hiển nhiên có thể giải quyết đượccùng vấn đề này .

Hoàng tử Thần nói

-Thành lập ma pháp học viện, tương lai sẽ có một lượng lớn ma pháp sư đi ra từ học viện này, việc gia tăng số lượng ma pháp sư là có thể hi vọng

-Như vậy vẫn còn lâu mới đủ.

Đỗ Duy lắc đầu :

-Căn bản mà nói, ta cảm thấy bồi dưỡng ma pháp sư tồn tại vấn đề rất lớn.

Kế tiếp, Đỗ Duy nói ra một quan điểm làm hoàng tử Thần cực kỳ tán đồng.

-Từ trước tới nay, quá trình truyền dạy của ma pháp sư, đều là chính mình thu đồ đệ, môn hộ phi thường nghiêm mật, thậm chí có thể nói từng ma pháp sư đều nghiêm khắc giữ bí mật về tri thức ma pháp của mình, tuyệt đối sẽ không dễ dàng cho người ngoài biết. Mà quan trọng hơn chính là : hiện tại ma pháp sư, cái nghề này ta cảm thấy tồn tại một khuyết điểm rất lớn bên trong. Đó là ... “ người sử dụng “ và “ người nghiên cứu” không có chính thức tách ra .

- Mỗi ma pháp sư cả đời hầu như đều dùng thời gian để nghiên cứu ma pháp, thăm dò ma pháp huyền bí. Nhưng vấn đề là.. bởi vì đều là tự làm tự quý, đối với nghiên cứu của mình nghiêm khắc giữ bí mật, khiến cho ma pháp sư rất ít trao đổi. Kết quả tạo thành một hiện tượng nực cười :có thể rất nhiều ma pháp sư cả đời nghiên cứu ra cái gì đó, cùng ma pháp sư khác căn bản là hoàn toàn giống nhau. Rất nhiều ma pháp sư hao phí thời gian cả đời nhưng đều tự nghiên cứu ra cùng một thành quả. Như vậy, thật sự quá lãng

phí. Chúng ta cần một lượng lớn những người biết sử dụng ma pháp như thế nào, mà không cần một nhóm nghiên cứu. Theo ta thấy, người nghiên cứu quả thật cần thiết, nhưng không cần phải ma pháp sư nào cũng đem nghiên cứu ra thi đua, hầu hết mọi người chỉ cần biết sử dụng như thế nào thôi

Đó là một đạo lý phi thường đơn giản, cũng giống như kiếp trước của Đỗ Duy, tự nhiên là mỗi học sinh trung học đều biết định luật vạn vật hấp dẫn của Newton, đại học chỉ cần học tập có thể sử dụng định luật này như thế nào ... Nhưng cần phải để từng học sinh chính mình đi nghiên cứu, đi phát hiện cái định luật này sao ?

()

Chỉ cần học tập có thể sử dụng như thế nào. Nếu như thật sự muốn học sinh giống như Newton, đi tiêu phí nửa đời để nghiên cứu ra cái định luật này ...

Hừ... Đỗ Duy xem ra , đây là một cái lồng rất lớn giam cầm các ma pháp sư.

Phương pháp thông dụng chính xác là : không cần người đi nghiên cứu, chỉ cần người nắm giữ có thể sử dụng như thế nào .

Ai cũng biết rằng một với một là hai, nhưng có cần mỗi người đều phải học “ phỏng đoán của C.GoldBach” không ?

(Christian Goldbach 1690-1764, là một nhà toán học Đức, bạn nào muốn biết thêm chi tiết về ông và phỏng đoán của ông thì vào và nhé)

Nhưng hiện tại, trong những ma pháp sư lại tồn tại một hiện tượng khiến Đỗ Duy cảm thấy rất hoang đường : Dù là một ít ma pháp sư cấp thấp, khi học tập một chút ma pháp chú ngữ cấp thấp đều muốn dựa vào chính mình nghiên cứu ra huyền bí của chú ngữ, kể cả nếu như giảm bớt

Nhưng thật ra, loại kỹ xảo này, sư phụ bọn họ có lẽ đã sớm đạt được. Nhưng ma pháp sư tuyệt đối sẽ không dễ dàng nói cho bất luận kẻ nào thành quả nghiên cứu của mình, cho dù là đệ tử của mình đi nữa. Bọn họ thà mang theo vào quan tài.

Đỗ Duy tiêu phí thời gian cả buổi chiều để giải thích cho hoàng tử Thần đạo lý này. Cũng tận lực dùng một chút ngôn ngữ đơn giản, đem khuôn mẫu chế độ giáo dục mình biết kiếp trước nói một lần. Hoàng tử Thần nghe được hai mắt tỏa sáng , cuối cùng vỗ bàn đứng lên. Nhìn vẻ kích động trên mặt hắn, thậm chí hận không được muốn ôm Đỗ Duy hôn hai cái

Nhưng vấn đề khó kế tiếp là : Làm sao khiến cho các ma pháp sư công hiến các thành quả nghiên cứu của họ?

Sau đó, Đỗ Duy cùng hoàng tử Thần hai người nghiên cứu rất lâu

Đối với ma pháp sư mà nói, bọn họ coi trọng nhất là cái gì?

Tiền tài sao? Không phải, mỗi gã ma pháp sư có được tương đối tài phú. Trong tay bọn họ có ma pháp thủy tinh, ma pháp bảo thạch. trong mắt người bình thường thì đó đều là trân bảo, nhưng đối với ma pháp sư mà nói thì chỉ là ma pháp tài liệu mà thôi

Đàn bà sao ? Cũng không phải ... ma pháp sư chú trọng chính là nghiên cứu ma pháp. Bọn họ không họ thời gian lãng phí vào loại chuyện này

Quyền lợi ư ? Cũng không phải

Cuối cùng, Đỗ Duy được một cái kết luận là : địa vị cùng danh tiếng

Ma pháp sư phi thường chú trọng địa vị của bản thân, thường thì quý tộc nhà giàu muốn mời về thì họ đều cố ý làm cao. Nếu như bị dễ dàng mời về, như vậy là mất thân phận. Địa vị đối với ma pháp sư mà nói thì cực kỳ quan trọng

Mà danh tiếng, ma pháp sư càng coi trọng

Hơn nữa Đỗ Duy còn bổ sung thêm một cách nói ác ý. Theo như hắn thấy, trên thế giới này, đại bộ phận ma pháp sư đều rất “làm trò”.

Đại bộ phận đều là như thế

Lúc hẳn nói những lời này, thậm chí quên luôn mình và hoàng tử Thần đều là ma pháp sư

Ma pháp sư thích coi mình ở trên cao, địa vị cao quý, thích làm cao, thích làm ra một bộ dáng khó có thể đến gần, bọn họ tính tình cổ quái hoặc là giả vờ cổ quái, bọn họ hướng tới làm sao có được danh tiếng thật lớn nhưng giả bộ lạnh lùng

Vậy, không phải “ làm trò “ thì là cái gì ?

-Cho nên, bọn họ muốn danh tiếng, chúng ta cho bọn họ danh tiếng, bọn họ muốn địa vị thì chúng ta cho bọn họ địa vị .

Đỗ Duy cười nói

-Vậy có thể hấp dẫn một bộ phận ma pháp sư cống hiến thành quả nghiên cứu của bọn họ. Chúng ta có thể đem thành quả nghiên cứu đó chỉnh biên thành một bộ cố định, giao cho học viên trong học viện, không cần bọn họ nghiên cứu lại từ đầu, chỉ cần học tập có thể sử dụng như thế nào.

Cho nên, vào ngày thành lập ma pháp học viện, trên nghi thức khai mạc, trước mắt người thực sự thống trị đế quốc hoàng tử Thần, nhiếp chính vương điện hạ tự mình tham dự, rồi tự mình viết cái tên “Ma pháp học viện đế quốc” lên trên tường bên ngoài học viện.—đây chính là đề nghị của Đỗ Duy.

Theo sau, tại nhóm ma pháp đệ tử đầu tiên, còn có hơn mười vị ma pháp sư cung đình, cùng với trước mặt không ít ma pháp sư đến từ ma pháp công hội có mặt, hoàng tử Thần đột nhiên tuyên cáo ra bên ngoài một kế hoạch:

-Đồng thời với việc thành lập ma pháp học viện, cũng tuyên bố thành lập một tổ chức ma pháp sư mới: Ma pháp học hội đế quốc!

Đế quốc ma pháp học hội, trên danh nghĩa là thuộc về ma pháp học viện. Mà học hội này cùng ma pháp công hội không liên quan gì với nhau. Nó cũng không có bất cứ quản lý gì với ma pháp sư hay là một tổ chức nghiêm mật do pháp luật quy định. Nó tương đối lỏng lẻo, đối với ma pháp sư không có bất cứ quản lý và ước thúc nào

Vì “ học hội “ chủ yếu là để cho các ma pháp sư tiến hành thảo luận học thuật về lĩnh vực ma pháp, trao đổi thành quả nghiên cứu. Mà học hội sẽ đối với pháp sư nghiên cứu ra thành quả tiến hành tiến hành tặng thưởng và biểu dương.

Hình thức khen thưởng cũng không phải lấy đồng vàng tính toán...

Phía sau sân rộng của ma pháp học viện là một cái hành lang cực kỳ bắt mắt. Một mặt dùng ngọc thạch tinh khiết kiến tạo trên vách tường. Ở một vị trí bắt mắt nhất trên bức tường khắc họa một pho tượng.

Đó là một pho tượng tạc nửa người một lão ma pháp sư, diện mạo trông rất sống động, mặc một chiếc áo khoác trắng như tuyết, mỉm cười vô cùng phong độ, ngay cả mỗi nếp nhăn trên mặt cũng dị thường rõ ràng

Mà bên dưới bức tượng là một tấm bảng kim loại có khắc vài chữ :

Sysilis Jacques Gandalf

(Đế quốc năm 710- đế quốc năm 960.) Hưởng dự ma đạo sư, cống hiến chủ yếu của ông : Phát hiện phương thức ấp trứng sáu loài rồng, phát hiện mười ba loài thực vật ma pháp hiếm, cùng với cải tiến bảy trung cấp ma pháp chú ngữ, và sáng tạo một ma pháp chú ngữ cao cấp mới, cảm tạ cống hiến của Đại sư Gandalf, để hậu nhân có thể học tập thành quả nghiên cứu của ông

Phía dưới pho tượng Gandalf còn có một tấm bảng kim loại miêu tả một vài sự tích chủ yếu của ông khi còn sống, được đặt ngay lối vào của hành lang ngọc thạch. Mà ở phía sau hành lang trống trơn vẫn còn dài đến ba trăm mét cũng đủ đặt rất nhiều vị trí.

“ ... Thành lập học hội này, cũng không phải để tiến hành ước thúc ma pháp sư đây chỉ là một tổ chức khám phá học thuật cùng trao đổi thuần túy .

Thần hoàng tử đứng ở trên đài cao, trên mặt mang theo nụ cười như gió xuân.

- Bất cứ một vị ma pháp sư nào cũng có thể tự mình xin gia nhập học hội, cũng không cần nộp hội phí, không cần gánh chịu bất cứ nghĩa vụ cống hiến nào đối với học hội. Đương nhiên ... cũng không phải tuyệt đối, vào học hội người có thể tra duyệt thành quả nghiên cứu mà các ma pháp sư khác trao đổi cống hiến. Đương nhiên, đây chính là có điều kiện, ví như hiện giờ ma pháp học hội mới thành lập, cảm tạ ma pháp sư Đỗ Duy, ma pháp sư Vivian. Bọn họ đều là đệ tử của cố ma đạo sư Gandalf đại sư, bọn họ đã cống hiến một bộ phận thành quả nghiên cứu của đại sư Gandalf khi còn sống, làm ra một tiền lệ bên trong học hội. Mỗi vị hội viên, nếu như ngài nguyện ý thì cũng có thể cống hiến một chút thành quả nghiên cứu của ngài. Sau đó ngài có thể tra duyệt bất cứ tư liệu nào học hội đang bảo tồn ... kể cả tư liệu của đại sư Gandalf. Đây cũng là tinh thần của học hội chúng ta :” chia sẻ!”

Tòa trường xôn xao bàn tán

Nhất là ma pháp sư

Có thể tra duyệt thành quả nghiên cứu ma pháp Gandalf đại sư lưu lại? đối với ma pháp sư mà nói đây chính là một điều kiện có sức hấp dẫn cực độ

Sau đó, hoàng tử Thần đem vài quy tắc “ chia sẻ” của ma pháp học hội tuyên bố với mọi người .

226. Chương 184 : Tinh Thần Chia Sẻ (p2)

Lúc đầu Đỗ duy và Vivian cống hiến một ít thành quả nghiên cứu của Gandalf đã phân biệt dựa theo năm cấp bậc tiến hành phân chia từ một sao đến năm sao

Sau này, ma pháp sư mới gia nhập chỉ cần người đó cống hiến thành quả nghiên cứu của mình, sẽ do một vài vị Đại ma pháp sư đức cao vọng trọng được mời tới tiến hành phê bình đánh giá cấp độ. Ví dụ như, một người cống hiến thành quả đạt được cấp ba sao, như vậy người đó có thể được ba lần cơ hội “chia sẻ”, người đó có thể tùy ý tra duyệt bất cứ thành quả nghiên cứu nào dưới ba sao được bảo tồn trong học hội, đương nhiên chỉ có ba lần cơ hội. Cấp ba sao thì có ba lần cơ hội, bốn sao có bốn lần, còn một sao cũng chỉ có một lần. Nếu như muốn tra duyệt nhiều hơn thì cần phải cống hiến thành quả nghiên cứu mới của mình.

Ngoại lệ duy nhất chính là: nếu như một người cống hiến thành quả nghiên cứu được đánh giá năm sao. Như vậy, người đó có tư cách được nhận sự chia sẻ cả đời và có thể tùy ý tra duyệt tư liệu bên trong ma pháp học hội. Từng ma pháp sư đều âm thầm tính toán, nếu như có thể được xem thành quả nghiên cứu của Gandalf đại sư, cho dù bên trong học hội bảo tồn chỉ là một bộ phận nhỏ, đối với sự tăng tiến thực lực ma pháp của bản thân cũng có giá trị rất lớn. Như vậy, nói ... chính mình đưa ra một chút thành quả nghiên cứu làm trao đổi... Cũng rất là đáng giá đó! Dù sao thì đó cũng là thành quả nghiên cứu của Gandalf đại sư mà! Hơn nữa, ma pháp sư gia nhập học hội ngày càng nhiều, chính mình cũng có thể có được thành quả nghiên cứu của càng nhiều người.

Phía dưới, trên khuôn mặt các ma pháp sư lộ ra vẻ kích động ham muốn được thử, hoàng tử Thần thấy rất hài lòng, hân hân khích nhìn Đỗ Duy một cái, rồi tiếp tục tuyên bố :

- Quy tắc thứ hai của học hội là : chúng ta sẽ mời vài vị nổi danh trên đại lục, hoặc là Đại ma pháp sư thực lực tuyệt vời đảm nhiệm chức vụ cố vấn, mà những vị cố vấn này sẽ đem mỗi thành quả nghiên cứu mà mỗi vị ma pháp sư cống hiến tiến hành phê bình đánh giá, sau đó đánh giá cấp bậc... Cuối cùng, khi nghiên cứu của mỗi người phù hợp với điều kiện của các Ma pháp sư....

Trong khi nói, hoàng tử Thần chỉ tay về phía hành lang thật dài kia :

- Như vậy, nụ cười của ngài giống như sự tích vĩ đại của ngài khi còn sống. Nếu muốn được cùng ở nơi này với cố đại sư Gandalf tiếp nhận chiêm ngưỡng của người đời sau. Dù cho mấy trăm năm sau, hình tượng rực rỡ của ngài vẫn được bảo tồn tại kia.

Cái ... Bức tượng có nụ cười của mình được đặt cạnh cố đại sư Gandalf sao? Càng nhiều ma pháp sư trong lòng đã rạo rực cả lên. Như vậy, chẳng phải là ở trên hành lang này, mình có tư cách nêu danh cùng với đại sư Gandalf sao?¹ Đây là vinh diệu cỡ nào?

Về mặt đông đảo ma pháp sư đều khác nhau: hoặc là kinh ngạc, hoặc là hưng phấn, hoặc là do dự. Về mặt chủ tịch ma pháp công hội Jacobin Dougan rất âm trầm, đôi mắt nhìn về nhiếp chính vương trên đài, trong ánh mắt tràn đầy lo âu.

-Quy định thứ ba của học hội là ...

Thần hoàng tử nói tới đây, cố ý dừng lại một chút, hần chậm rãi nói :

-Trước khi học viện này thành lập, mỗi vị ma pháp sư khi thu học trò có thể để cho bao nhiêu người kế thừa thành tựu vĩ đại của ngài ? Một người? Hai người? Hay năm người ? Như vậy, tình trạng này sau này sẽ thay đổi. Thành quả nghiên cứu của ngài cống hiến cho học hội, chúng ta sẽ dựa theo cấp bậc đã phân chia. Lấy ra một bộ phận nội dung trụ cột nhất, cấp cho học viên của học viện làm nội dung giáo trình giảng dạy. Như vậy, có thể đoán được sau này mỗi thế hệ ma pháp sư mới xuất hiện trên đại lục đi ra từ học viện, bọn họ học tập đều là thành quả nghiên cứu của ngài. Bọn họ mỗi người đều cũng có thể xem như là học trò của ngài, mỗi người khi học tập đều cũng sẽ nhớ kĩ cái tên vĩ đại của ngài, cùng với cống hiến vĩ đại của ngài đối với ma pháp. Khẳng định rằng, cho dù mấy trăm năm sau, tên của ngài vẫn như cũ được ghi lại sách vở, ghi lại trong lòng mỗi ma pháp sư.

Dụ dỗ cuối cùng này, cơ hồ ngay cả pháp sư Leonide đứng bên cạnh chủ tịch Jacobin Dougan cũng dao động. Về mặt này trái với bộ dáng của chủ, trong ánh mắt cũng không khỏi lóe sáng! Trên thế giới này, có mấy người là thánh nhân chính thức, đậm bạc danh lợi. Đại đa số mọi người dù sao cũng không có phẩm chất này của thánh nhân. Cho dù không thể lưu danh thiên cổ, cũng muốn tiếng xấu ngàn năm. Lúc này mới phù hợp lối suy nghĩ đại đa số người ! Mà bây giờ ma pháp sư trên đại lục, ngay cả kẻ danh thịnh một thời, nhưng trải qua vài năm, có mấy người sẽ nhớ tới bọn họ? Ngay cả là Gandalf đại sư, sợ rằng ngàn năm sau, ngoại trừ các học trò của ông cũng sẽ không còn bao nhiêu người nhớ tới ông. Nhưng nếu như giống như hoàng tử Thần nói như vậy thì sẽ hoàn toàn khác. Sau này, từng ma pháp sư học tập đều là thành quả nghiên cứu của "ta", bọn họ đều sẽ nhớ kĩ tên của ta. Cho dù là trăm năm ... thậm trí ngàn năm trôi qua, ma pháp sư trên đại lục này vẫn sẽ nhớ tên của ta ! Ma pháp sư cả đời không có gì theo đuổi, không phải là đồng vàng, mỹ nữ, quyền thế ... Như vậy, địa vị và danh tiếng, chính là điều duy nhất bọn họ theo đuổi.

-Cuối cùng, ta tuyên bố chuyện quan trọng nhất, đó là ....

Hoàng tử Thần cố ý dừng một chút, đợi sự chú ý của mọi người trong toàn trường đều tập trung trên người mình, hần mới mỉm cười tuyên bố :

- Mọi người đều biết, năm nay là năm 960 lịch Roland đế quốc. Nhưng bắt đầu từ bây giờ, ma pháp học viện cùng ma pháp học hội sẽ đem năm nay thành một cột mốc quan trọng trong lịch sử. Bắt đầu từ năm nay, bên trong lĩnh vực ma pháp sư, chúng ta sẽ gọi là " năm ma pháp kỷ nguyên ", ma pháp học hội chúng ta sẽ phải chuẩn bị một bộ "ma pháp kỷ nguyên sử". Bắt đầu từ năm nay, mỗi một vị ma pháp sư có cống hiến với ma pháp học hội sẽ được ghi tên vào trong cuốn "ma pháp kỷ nguyên sử"! Đương nhiên, vị đầu tiên được ghi tên vào trong " ma pháp kỷ nguyên sử " là cố đại sư Gandalf, mà cái tên kế tiếp ... Có thể là của bất cứ vị nào đang ngồi ở đây. Bộ lịch sử này, sẽ không ngừng biên soạn và gia tăng, làm một bộ sử ghi chép văn minh ma pháp của đại lục. Hơn nữa.. ma pháp học viện sẽ đem " ma pháp kỷ nguyên sử " thành một môn học bắt buộc. Mỗi vị học viên đều phải học tập bộ " ma pháp kỷ nguyên sử ".

Tuyệt đại đa số ma pháp sư ở đây đều cũng động tâm rồi! Người sống cả đời vì cái gì ? Nếu như có thể ở trên thế giới này lưu lại tên của mình, để được đời đời kính ngưỡng ... Hấp dẫn như vậy, có mấy người có thể kháng cự? Một nhóm kế hoạch này của Đỗ Duy, cũng không có ý định có thể đem những kẻ sở hữu ma pháp một lưỡi bắt hết, nhưng chỉ cần có thể làm động tâm một nửa số ma pháp sư .... Như vậy, sẽ tạo thành cơ sở rất tốt đối với học viện ma pháp mới thành lập. Dần dần, theo sự phát triển, cuối cùng sẽ có một ngày huy hoàng. Mà hiện nhìn lại, những kẻ động tâm cũng không chỉ có là một bộ phận nhỏ.

Cuối cùng, hoàng tử Thần sắc mặt không đổi, đưa ra một cái nhìn như bình thường nhưng lại có thể nói là " chiêm sát thủ " :

- Bắt đầu từ hôm nay, mỗi một vị ma pháp học viên sau khi tốt nghiệp đều tự động đạt được tư cách hội viên ma pháp học hội cơ bản. Hơn nữa, ma pháp học hội cho phép có hai thân phận. Nói cách khác, chúng ta không cần ngại là thành viên tổ chức nào bên ngoài, cũng có thể gia nhập ma pháp học hội. Bởi vì chúng ta chỉ thuần túy là một tổ chức nghiên cứu học thuật.

Chủ tịch Jacobin Dougan âm trầm đến cực điểm. Từng học viên sau khi tốt nghiệp đều muốn trở thành hội viên học hội ? Quý tha ma bắt ! Mhư vậy nhiều năm sau, có bao nhiêu ma pháp sư sẽ thành hội viên của cái học hội này ? Đến lúc đó, ma pháp công hội của mình tính là cái gì? Hoàng tử Thần sau khi lên tiếng xong, đi qua bên người chủ tịch Jacobin Dougan, ngài chủ tịch không nhận được thấp giọng nói

- Điện hạ, về chuyện học hội mới thành lập này ... Ngài hình như chưa có nhắc qua với ta .

Hoàng tử Thần mỉm cười, vẻ mặt chí công vô tư :

-Thưa ngài chủ tịch tôn kính, đây chính là chuyện tốt để phát triển ma pháp, ta tin rằng ngài sẽ không có phản đối, đúng không ?

Chủ tịch Jacobin Dougan cắn răng. Những lời này ông ta thật sự không cách nào phản đối. Tuy vậy, suy nghĩ một hồi lâu, ông ta mới chậm rãi nói :

-Như vậy, chuyện ta muốn hỏi là ma pháp học hội mới thành lập này sẽ do ai đảm nhiệm đây? Ta cho rằng , hẳn là xin mời một vị Đại ma pháp sư đức cao vọng trọng tới đảm nhiệm.

Nghe xong lời này, trong lòng Đỗ Duy âm thầm cười. Vị chủ tịch tiên sinh có chút không nhẫn nại được rồi.Những lời này nói ra ý tứ rất lộ liễu.

Đại ma pháp sư đức cao vọng trọng được công nhận sao ? Ngoài cố đại sư Gandalf ra, kế tiếp được công nhận là Đại ma pháp sư đức cao vọng trọng không phải là chủ tịch ngài sao ? Tuy nhiên, dù muốn cũng không được đâu.

Hoàng tử Thần mỉm cười:

-Thưa ngài chủ tịch, thật ra lúc đầu ý định của ta đúng là như thế. Nhưng mà sau này, chúng ta cho rằng một cái tổ chức mới thành lập, hơn nữa đều là tham khảo học thuật tự do, cũng không yêu cầu, ước thúc ma pháp sư bất cứ nhiệm vụ nào. Cho nên, ta cho rằng, tổ chức mới thành lập này chưa cần phải thiết lập chức vụ “hội trưởng”. Học hội ban đầu sẽ có một nhóm ma pháp sư trở thành ủy viên sẽ tiến hành một chút quản lý cơ bản, mà vào ủy viên hội sẽ chọn người phải không.

Jacobin Dougan nhú chặt mày.

- Chọn người, ta cho rằng hiển nhiên sẽ dựa theo tôn chỉ thành lập của học hội là ” chia sẻ tinh thần ” để tiến hành tuyển chọn.nói cách khác, dựa theo cống hiến để đánh giá. Cho nên, ta cho rằng chỉ người đối với học hội có cống hiến mới có thể có tư cách vào ủy viên hội. Cho nên, xem ra trước mắt, người được chọn ban đầu, tạm thời chỉ có học trò của đại sư Gandalf là pháp sư Đỗ Duy và pháp sư Vivian. A, được rồi, pháp sư Vivian, ngài nhất định là đã gặp qua. Mấy năm trước, huy chương ma pháp sư của nàng là chính tay ngài ban cho mà.

Trong lúc Jacobin Dougan cau mày chuẩn bị phản đối - đương nhiên phải phản đối. Một cái ma pháp học hội như vậy, chẳng lẽ để cho hai đứa trẻ con đi làm ủy viên sao ?

-Đương nhiên chọn ủy viên không thể nào chỉ có hai người.

Hoàng tử Thần cười nói :

- Cũng may ban đầu công việc quản lý chỉ là một chút công việc biên soạn, rất nhẹ nhàng. Mà sau này, gia tăng ủy viên phải xem cống hiến. Chỉ có người có cống hiến đối với ma pháp học hội mới có tư cách tuyển vào. Cho nên ...

Ý tứ trong lời Thần hoàng tử nói rất đơn giản, người muốn người của mình tiến vào, trước hết, đưa ra một chút nghiên cứu thành quả đi. Đáng nhắc đến là, trên lịch sử đế quốc rất nhiều năm sau, đem ngày được chọn là “năm ma pháp kỷ nguyên”, mà quan chép sử đối với ngày này ghi lại phi thường khách quan:

“Ban đầu, thành lập ma pháp học viện bị cho rằng phá vỡ sự lũng đoạn ma pháp ở đại lục, nhưng hiện nhìn lại, thành lập ma pháp học viện chỉ là một cái tín hiệu ban đầu mà thôi. Mà ”ma pháp học hội “- tổ chức mới thành lập này mới hình thành thế cục mới, chính thức phá vỡ sự lũng đoạn ma pháp dài gần một nghìn năm. Một tổ chức tự do, tràn đầy tinh thần đổi mới, từ nay về sau đứng sừng sững trên đại lục.”

Mà trong ngày thứ hai khai mạc ma pháp học viện, ma pháp học hội tiếp đón sáu vị ma pháp sư được mời đến gia nhập vào hội. Mặc dù ban đầu, sáu vị ma pháp sư, cao nhất cao nhất cũng chẳng qua là trung cấp ma pháp sư. Nhưng vậy dù sao cũng là một khởi đầu rất tốt, sáu vị ma pháp sư cống hiến ra một chút thành quả nghiên cứu của mình, cũng đạt được cấp bậc không giống nhau. Khi có được quyền ”chia sẻ“, bọn họ căn cứ vào cấp độ mình đạt được, đều cũng lựa chọn tra duyệt thành quả nghiên cứu của Gandalf. Kết quả là mỗi người đều tỏ vẻ cực kỳ hài lòng. Tín hiệu này làm cho rất nhiều những ma pháp sư đang nhìn vào yên tâm. Dù sao, cũng có người hoài nghi. Có trời mới biết, ”ma pháp học hội” có phải hay không giả đồ của đại sư Gandalf để lừa gạt thành quả nghiên cứu của mình ?, Có sáu gã ma pháp sư đầu tiên khởi đầu tốt đẹp. Mấy ngày kế tiếp, số ma pháp sư tự mình xin gia nhập học hội ngày càng tăng nhiều. mà ngày thứ năm, có hai nhân vật có tầm cỡ gia nhập càng làm cơ sở của tổ chức mới thành lập thêm vững vàng

Học trò lớn tuổi nhất của Gandalf còn sống là pháp sư Elenas, trở thành hội viên thứ mười sáu của học hội. Căn cứ cống hiến của ông ta, lập tức trở thành ủy viên học hội. Người kia là đại sư Airike. Hắn cống hiến cách điều chế vài loại dược tề trân quý, còn có mấy cách sử dụng ma pháp bảo thạch mới, lập tức thu được tư cách ủy viên. Hai nhân vật tầm cỡ này gia nhập càng củng cố tin tưởng của những kẻ đang quan sát.

Mà vào ngày thứ mười, một việc quan trọng xảy ra ! Bên trong ma pháp công hội, người được cho rằng người thuộc hệ phái của chủ tịch Jacobin Dougan- Leonide, rốt cục cũng không nhẫn nại được dụ dỗ được lưu danh muôn thủa, đã gia nhập học hội.

Điều này có thể hiểu được, dù sao ông ta đã hơn một trăm tuổi rồi . Có trời mới biết, ông ta có thể sống bao lâu. Mà ở bên trong ma pháp công hội, có sự tồn tại của chủ tịch Jacobin Dougan, ông ta cũng không quá có thể trở thành chủ tịch công hội . Mà lưu danh thiên cổ dường như là mục đích duy nhất ông ta theo đuổi. Vào buổi chiều hôm Leonide tuyên bố gia nhập học hội, một sự việc không ai biết đã xảy ra trong phòng làm việc của chủ tịch Jacobin Dougan. Vị chủ tịch bình thường vẫn chú ý đến thể diện phần nọ đập nát bàn làm việc của mình. Dưới sự phẫn nộ của mình, ông ta gần như dùng ma pháp hỏa hệ hủy đi phòng làm việc của mình.

-Phản bội ! Phản bội trắng trợn!

Ngài chủ tịch sắc mặt dữ tợn, tức giận hết lớn.

Danh sách ủy viên học hội ban đầu như sau : pháp sư Đỗ Duy - ma pháp dược tề sư, ma pháp học sĩ, học trò của cố đại sư Gandalf. Pháp sư Vivian - ma pháp sư cấp tám, học trò của cố đại sư Gandalf. Pháp sư Elenas - ma pháp sư cấp chín, học trò của cố đại sư Gandalf. Đại sư Airike - ma pháp sư cấp chín, ma pháp dược tề sư. Pháp sư Leonide, ma pháp sư cấp chín ... còn có một ủy viên đặc biệt là : Nhiếp chính vương, hoàng đế tương lai của đế quốc -hoàng tử Thần, ma pháp sư cung đình.

Sự gia nhập của hoàng tử Thần cũng không có gì kỳ quái. Năm giữ đội ngũ ma pháp sư cung đình, hắn rất dễ dàng giao ra một phần thành quả nghiên cứu mà ma pháp sư cung đình cống hiến, sau đó thuận lợi gia nhập ủy viên hội của ma pháp học hội. Danh sách này được tạo thành, đủ để làm cho các ma pháp sư tin phục

Đôi lời tác giả : độ dài chương này bằng 3 chương bình thường, a a, cói như là khiêu vũ tháng này được bầu đứng đầu, đối với mọi người điểm chút cảm kích đi.

Tháng này đối với ta mà nói, thật là vui mừng lẫn sợ hãi, rất vui mừng lẫn sợ hãi, không có tưởng rằng , không có đáp trả sự quan tâm của mọi người. bạo phát hình thức ta đã lo lắng qua, không tốt lắm, ta lo lắng bộc phát sẽ ảnh hưởng chất lượng. Nhưng mà ta sẽ cố gắng hết sức trong tình huống này. mỗi ngày chỉ cần có thể đều sẽ

Này là lời hứa của ta, mặc kệ cuối tháng có thể đạt được vị trí đứng đầu danh sách hay không, ta cũng sẽ tuân thủ lời hứa này ! Nói được nhất định làm được

Dịch giả : chương này hơi bị dài, trong lúc dịch ta có gì sai sót mong các huynh đệ bỏ qua cho, sai thì ta sẽ sửa ... mong mọi người tiếp tục ủng hộ bộ truyện này

Diễn biến tiếp theo thế nào mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ

227. Chương 185: Thu Phục Lòng Người

Từ bốn ma pháp sư cung đình, hai học giả cung đình, còn có Đỗ Duy, Vivian, cùng đại sư Arike với hai đồ đệ của hắn tạo thành một nhóm nhỏ, đang trong những ngày gần đây mang tất cả các thành quả nghiên cứu có được tiến hành biên soạn.

Cuối cùng biên ra một bộ giáo trình cơ bản dùng cho ma pháp học viện. Kể cả những lý luận ma pháp cơ bản, còn có một ít thành quả nghiên cứu sâu sắc được, có cải thiện chú ngữ, cùng với mấy chú ngữ mới phát minh ra, cùng một chút ma pháp đạo cụ được sử dụng cùng cải tạo, cách dùng ma pháp thủy tinh, vân vân.....

Đỗ Duy cẩn thận nhìn chữ viết trên tập giấy, cảm giác được trước mắt chính là tài liệu cấp nhập môn hắn thấy thích hợp nhất cho các học viên nhập môn ma pháp.

Trong nhóm học viên ma pháp đầu tiên, ba mươi phần trăm học viên là những thiếu niên được ma pháp công hội chọn lựa, số còn lại phần lớn đều là học trò có xuất thân từ ma pháp sư truyền thống, có được cơ sở khá tốt, cùng ưu tú của ma pháp công hội, nhưng phương thức giáo dục bọn họ cực kỳ lạc hậu.

Trên sự thật, vào thời kỳ ban đầu thành lập ma pháp học viện, phương thức giáo dục huấn luyện cũng cơ bản là dựa theo hình thức truyền thống mà tiến hành.

Đầu tiên là kiểm tra thiên phú, sau đó là dựa theo thiên phú phân hệ cho những học viên này, sau đó từ vài sư phụ trong ma pháp học viện phân chia ra dạy. (mấy vị ma pháp sư này đến từ cung đình và ma pháp công hội)

Cách làm này từ Đỗ Duy xem ra đúng là “bình mới rượu cũ”.

Kế hoạch của hắn là duyệt ra một bộ giáo án cơ bản để tất cả các học viên học tập, sau đó lập ra một vài khóa học cơ bản. Giáo viên cố định đảm nhiệm chức giáo sư của các khóa học cố định. Sau đấy ... hết thầy đều dựa theo loại mô hình trường học kiếp trước của hắn biết được.

Tuy nhiên hình thức như vậy lại bị ma pháp công hội lấy cớ “Vi phạm truyền thống” để cự tuyệt.

Thành lập ma pháp học viện đã làm cho chủ tịch Jacobin Dougan vô cùng căm tức. Bây giờ muốn thông qua đề nghị gì, đều sẽ bị ma pháp công hội cực lực phản kháng.

Nhưng không lo.

-Cứ để các học sinh của ma pháp công hội tiếp tục truyền thống cổ hủ cũ kỹ của họ đi.

Đỗ Duy cười nói:

-Để học sinh của chính ta dựa theo mô hình tiếp thụ giáo dục mới. Bọn họ có cách của bọn họ, chúng ta có cách của chúng ta.

Sau đấy, trên nghị quyết quản lý ủy viên của ma pháp học viện, ma pháp sư cung đình chiếm bảy ghế, ma pháp công hội chiếm cứ bảy chỗ, còn Đỗ Duy chiếm một chỗ.

Cuối cùng thông qua nghị quyết hạng nhất: Nghị quyết về việc tiến hành quản lý phân viện.

Nghị quyết này có tám phiếu tán thành, bảy phiếu phản đối mà được thông qua.

Quyết định của ma pháp học viện: Trong học viện thành lập vài phân viện, phân viện bắt đầu dựa theo hệ ma pháp bất đồng mà tiến hành phân khu. Ví như phân viện phong hệ ma pháp, phân viện hỏa hệ ma pháp, vân vân.

Nhưng lại đồng thời cho phép học sinh tại phân viện chủ tu chọn lựa khóa học tại phân viện khác. Khóa học cơ bản của tất cả các phân viện đều được công khai, cho phép bất cứ học sinh nào đến nghe giảng. Hơn

nữa chú thích rõ ràng một điều: khi tốt nghiệp tại mỗi học viện, ngoài tất cả các khóa học chủ tu tại phân viện của mình phải toàn bộ hợp cách ra, đồng thời phải có ba khóa học chọn lựa được hợp cách.

Sau khi các học viên tiến hành kiểm tra thiên phú bước đầu, nghi thức phân viện hoàn thành. Rất hiển nhiên, hỏa hệ ma pháp là xu hướng truyền thống chủ đạo, lại một lần nữa có được nhân số nhiều nhất. Mà viện trưởng đảm nhiệm phân viện hỏa hệ ma pháp là một vị ma pháp sư cấp tám đến từ ma pháp công hội. Phân viện hỏa hệ tổng cộng có được ba mươi sáu học viên. Về số lượng trong kết quả phân viện lần này, ma pháp công hội coi như kéo lại được một chút ít vị trí yếu thế. Mà ma pháp thổ hệ, cho tới nay vốn bị lạnh nhạt. Lần này cũng không ngoại lệ, chỉ có bốn học viên được cho rằng có thiên phú thổ hệ ma pháp. Thổ hệ trở thành một phân viện có nhân số ít nhất. Đương nhiên, đây chỉ là nhóm học viên đầu tiên của học viện. Theo quy mô học viện mở rộng trong tương lai, tin rằng hiện tượng này sẽ được cải thiện. Mà làm người khác chú ý nhất là ngoài phân viện các hệ ma pháp dựa theo truyền thống, ma pháp sư Đỗ Duy – vị công tước trẻ nhất đế quốc, ma pháp sư thiên tài – cũng một mình thành lập một phân viện đặc thù. Phân viện này cũng không dạy bất cứ hệ ma pháp nào, nhưng hàng ngũ giáo viên của phân viện này lại không khỏi không làm cho người ta há hốc miệng mà kinh ngạc! Viện trưởng phân viện do bản thân Đỗ Duy đảm nhiệm, mà phó viện trưởng còn lại là Đại pháp sư Arike danh tiếng rộng khắp. Đồng thời đảm nhiệm chức vụ giáo sư trong phân viện còn có hai gã đệ tử của Arike – ma pháp sư thất cấp. Ngoài ra còn có ma pháp sư Vivian.

Thậm chí Đỗ Duy còn thực hiện một ý định. Nếu như có khả năng nói được tương lai, hẳn nói không chừng còn có thể kéo Joanna .... thậm chí là Gandalf áo bào xanh đưa vào trong học viện.

Ừ, nếu như thực sự kéo Gandalf áo bào xanh vào, chỉ sợ hắn còn phải hoán đổi lại thân phận mất.

Phân viện này của Đỗ Duy, nội dung giảng dạy chủ yếu là một ít ma pháp cơ sở, chủ yếu là ..... ma pháp được tề học.

Đương nhiên, cái tên của học viện không thể nào gọi là “ Phân viện được tề học”. Vì giới ma pháp sư bình thường phân biệt đối xử với được tề học, nếu treo lên cái tên như vậy, chỉ sợ rằng rất nhiều người căn bản sẽ không có báo danh.

Cho nên, Đỗ Duy mất cả buổi chiều rồi tự mình đặt cho phân viện này một cái tên:

Ma pháp phân viện Hogwarts.

(ai đọc harry Potter thì biết rõ rồi ai chưa biết thì vào đây nhé)

Với đặc điểm của phân viện Hogwarts, các khóa học bọn họ dạy đều không phải chủ tu, mà toàn bộ đều là lựa chọn! Nói cách khác, phân viện này không có học viên cố định của chính mình, tất cả học viên đều tới từ các phân viện khác tới đây chọn lựa khóa học.

Làm cho người ta kinh ngạc chính là sau khi bảng hiệu của Hogwarts treo lên gần ba ngày, số lượng học viên chọn lựa báo danh đã nhảy vượt qua phân viện hỏa hệ của ma pháp công hội!

Bốn mươi cái tên!

Trong đó ba mươi tên của học viên từ quân đội tuyển chọn phái tới toàn bộ đều báo danh khóa học lựa chọn của Hogwarts. Chủ yếu là bởi vì Đỗ Duy xuất thân từ gia tộc Rowling, trong quân đội có lực hiệu triệu cực lớn, còn có tiếng tăm của Đỗ Duy, cùng với điều kiện đội ngũ cường đại làm cho người khác chóng mặt.

Bên cạnh mười học viện này là thuộc về phía hoàng thất, còn ba mươi học viện thuộc về ma pháp công hội, thì không có một ai báo danh.

Điều này còn phải nói một chút. Ba mươi học viên quân đội sở hữu thân phận học viên của ma pháp học viện đều từ trong quân đội trải qua tuyển chọn, chọn lựa lấy ba mươi binh lính tuổi gần mười tám. Bọn họ qua kiểm tra trong quân đội đều có được một chút thiên phú ma pháp, từ mấy vạn người được chọn ra phía trước. Mà học viên hoàng thất tuyển chọn phái tới cũng phần lớn như vậy, chỉ lấy một ít trong các gia đình quý tộc, chọn lựa một ít con thứ hoặc những thiếu niên không có quyền thừa kế. Những người kia không có khả năng kế thừa gia tộc cũng nguyện ý được lựa chọn con đường ma pháp sư trở thành hy vọng phát triển của chính mình sau này.

Dù sao, nếu như quả thực là một thành viên chân chính trong gia đình quý tộc có thể có cơ hội kế thừa một gia tộc khổng lồ, không ai lại nguyện ý trở thành một ma pháp sư quái dị.

Những người này hơn phân nửa đều có hồ sơ từng phục vụ trong quân đội. Đại đa số người thậm chí còn có võ thuật cơ bản đáng kể. Dù sao trên đại lục tinh thần học võ cũng rất mạnh mẽ, nhất là ba mươi học viên mười tám tuổi do quân đội tuyển chọn phải tới đều có kinh nghiệm phục vụ quân đội ít nhất một năm. Hơn nữa thiên tư đều tương đối không tệ, từng trải qua huấn luyện quân sự, cực kỳ hiểu rõ tính kỷ luật. Những người này trong học viện cũng vô cùng đoàn kết. Thậm chí trước khi quân đội phái bọn họ tiến vào, đã tiến hành một cái biên chế theo kiểu quân sự, có đội trưởng, có thủ lĩnh, có kỷ luật.

Đỗ Duy nhìn ra ba mươi người này của quân đội theo mình xứng đáng là một cộng đồng đoàn kết nhất. Bọn họ không có gia tộc, hậu thuẫn duy nhất chính là quân đội. Hơn nữa bọn họ đại đa số đều xuất thân gia đình nghèo khổ (nếu như có tiền có thế, có người nguyện ý đi làm lính sao?) Những người này hiểu rõ lý lịch, đối với xuất thân gia đình thế lực từ quân đội của mình cực kỳ tôn kính. Hơn nữa tuổi còn trẻ, mười tám tuổi, là tuổi nhiệt huyết sôi trào, cũng có tính dễ thuyết phục rất mạnh. Thêm vào đó người tuổi trẻ đều rất dễ dàng bị kích động nhiệt huyết, chính mình chỉ cần nhẹ nhàng động một chút tay chân, rất dễ dàng có thể làm cho sự trung thành của những người kia chuyển qua trên người mình.

Ngày đầu tiên phân viện Hogwarts khai giảng, Đỗ Duy cũng không giống các phân viện khác đưa mọi người vào trong phòng học trực tiếp lên lớp. Mà vào ngày đầu tiên báo danh, Đỗ Duy mặc một thân áo bào ma pháp sư, đứng trước cửa phân viện.

Nhìn bốn mươi học viên này lục tục tiến, Đỗ Duy không để bọn họ trực tiếp tiến vào phân viện, mà chính mình đứng trước cửa lớn ngăn cản đường đi của mọi người.

-Yên lặng một chút.

Nhìn những con mắt hiếu kỳ phía dưới

Chăm chú nhìn vào mình, mặc dù tuổi Đỗ Duy so với đại đa số bọn họ đều nhỏ hơn. (Ba mươi học viên quân đội đều là mười tám tuổi, mà mười học viên khác đến từ các gia tộc thuần phục hoàng thất nhưng đều là những học viên không được ủng hộ. Nhỏ nhất cũng chỉ có mười ba tuổi.)

Trên những khuôn mặt non nớt này đều lộ vẻ tò mò đối với mình, Đỗ Duy rất hài lòng nhìn những người trẻ tuổi này:

-Trước cửa lớn các người đi vào này, ta, thân là viện trưởng phân viện, có chút lời phải nói rõ ràng với các người! Những lời này cũng khó nghe, cho nên sau khi ta nói hết, nếu có người không hài lòng, người đó có thể quay mặt rời khỏi nơi này!

Đỗ Duy cố ý dùng giọng nói thông thả nói ra vài lời như vậy, tất cả mọi người có chút mất mát.

- Ta biết. Trong các người đại đa số người đều là quân nhân.

Đỗ Duy nói xong câu này, học viên quân đội đều rất tự giác đứng thẳng người lên. -Đại đa số người trong các người đối với ma pháp căn bản một chút cũng không biết. Hừ ..... Mọi người đều tới từ những gia đình nghèo khổ, hoặc quý tộc nhỏ không có quyền thừa kế. Ta nói không sai chứ?

Phía dưới không tiếng động.

-Nếu như theo dòng đời ban đầu của các người, cuộc sống các người không có bất cứ hy vọng gì! Không có hy vọng!

Các người có lẽ ban đầu chỉ có thể trở thành những binh lính bình thường, hoặc những công nhân bé nhỏ, những học đồ ..... mà một ít con cháu quý tộc trong đó không có quyền kế thừa. Sau khi các người trưởng thành, các người không có được bất cứ tài sản nào của gia tộc, các người phải lưu lạc trong đê đò. Không thể không tiến vào quân đội phục vụ, hoặc là ..... Trực tiếp lưu lạc trong con phố buôn bán trở thành một kẻ làm thuê nhỏ hoặc một thương nhân nhỏ người đầy những đồng xu dơ dáy!

-Nhưng hiện giờ, sự thành lập ma pháp học viện cho cuộc sống của các người cơ hội xoay chuyển! Các người những kẻ kia, có lẽ bình thường không biểu hiện ra bất cứ thiên phú nào. Nhưng trong một đêm các người được phát hiện có thiên phú ma pháp, sau đó đã được đưa tới nơi này! Có lẽ khi các người tiến được vào,

đã có rất nhiều người lộ ra ánh mắt hâm mộ đối với các người! Đúng vậy! Các người nhất định hưng phấn, các người tương lai trở thành ma pháp sư! Trở thành ma pháp sư người người kính ngưỡng cùng kính sợ! Đúng không! Các người tưởng rằng trở thành ma pháp sư là chuyện rất đáng kiêu ngạo, rất vinh vào, rất phong quang ....Các quý tộc sẽ mời các người. Các người sẽ trở thành khách ngồi danh dự, sẽ trở thành đại nhân vật được người người mến mộ. Thậm chí những kẻ đến từ quân đội các người sau khi trở về, là có thể thăng quan phát tài!

-Ta nói có đúng hay không?

Vẫn không một tiếng động. Tuy nhiên những học viên đến từ quân đội này vẻ mặt đều lộ ra một tia ngượng ngùng. Điều Đỗ Duy nói, trên mức độ rất lớn là ý niệm trong đầu những người này.

228. Chương 185: Thu Phục Lòng Người(P2)

Đỗ Duy đột nhiên dùng hết sức lực hét lên một tiếng:

-Ta có thể nói cho các người, các người đều sai rồi!!

Sau đó, nụ cười trên mặt Đỗ Duy rất lạnh lùng:

-Ta phải nói cho các người chính là, đừng hy vọng tại nơi này của ta có thể thực hiện được giấc mộng của các người – giấc mộng buồn cười kia! Ta phải chính mình phá đi ảo tưởng của các người, phá đi kỳ vọng buồn cười của các người! Còn phải phá đi lòng tự tôn của các người!! Hiểu tại sao không? Tại nơi này của ta, các người sẽ bị huấn luyện nghiêm khắc, lại có nguy hiểm, thậm chí tùy thời sẽ phải đổ máu, sẽ phải bị thương!

Mọi người sắc mặt buồn bã, có người trên mặt đã lộ ra vẻ do dự.

-Nhưng mà!

Đỗ Duy cao giọng nói:

-Nhưng mà, chỉ cần các người có thể từ nơi này của ta đi ra ngoài! Đi ra ngoài một cách hợp lệ, ta cam đoan, các người cùng những người trong phân viện khác hoàn toàn không giống nhau!!

-Ta có thể rất không khách khí nói một câu, ta sẽ không bồi dưỡng các người thành cái loại một thân ngạo khí, nhưng lại là một ma pháp sư bụng đầy rơm rác! Càng sẽ không để các người trở thành cái loại coi trời bằng vung, tưởng rằng đầy bụng sách vở nhưng cả đời không có gặp qua ma thú chân chính, hoặc là hệ thống khảo nghiệm chính thức! Ta có thể dạy cho các người những thứ thực sự chân chính! Là dùng ma pháp chiến đấu như thế nào! Nếu như chân chính chiến đấu, sử dụng ma pháp vũ khí của các người có hiệu quả nhất! Lợi dụng ma pháp để chiến thắng bất cứ địch nhân nào bản thân đối mặt! Ta sẽ cho các người những thứ chân chính đó! Mà không phải để cho các người mỗi ngày lưu lại trong phòng thí nghiệm thao tác những thứ nhàm chán đó! Tương lai của các người sẽ đứng tại hàng đầu tiên, vì để quốc mà đổ máu, mà phấn đấu! Chứ không phải làm một chủ nhân đứng trên cao!

Cố ý dừng lại thật lâu, Đỗ Duy nhìn những người phía dưới:

-Bây giờ, ta cho các người thời gian một phút đồng hồ để suy nghĩ. Cảm thấy thất vọng, có thể quay mặt trở về, ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của các người. Ta cho các người tự do lựa chọn.

Quả nhiên, trong một phút đồng hồ, tám người trong đám người đó lén lút rời đi. Những người này đều là con cháu quý tộc, bọn họ chỉ nghĩ làm ma pháp sư mới có thể phát đạt.

Toàn bộ số người trong quân đội đều lưu lại, ngoài những người này ra, còn có hai thiếu niên. Đỗ Duy đưa mắt nhìn hai thiếu niên tuổi nhỏ kia nhiều một chút. Hai thiếu niên này mặc y phục phổ thông bằng vải thô. Đỗ Duy trong đầu lập tức nhớ lại tư liệu của từng học viên mà hắn vốn đã thuộc lòng một cách thuần thục.

Pebe và Toca, đây là một đôi anh em ruột, xuất thân có cha là một nam tước thuần phục hoàng thất.

Tuy nhiên hai anh em này đều là con của nam tước kia cùng nữ bộc sinh hạ, thậm chí ngay cả địa vị con thứ cũng không có.

Đơn thuần chỉ là con tư sinh.

-Tốt lắm!

Đỗ Duy hài lòng nhìn ba mươi hai học viên còn lại:

-Mỗi một ngày trong tương lai, các người sẽ vì lựa chọn ngày hôm nay mà cảm thấy cao hứng.

-Tại nơi này của ta, ta cần không phải những kẻ một lòng chỉ muốn trèo cao.

-Ta cần chính là những người chân chính nguyện ý học tập. Những người như vậy, tại nơi này của ta mới có thể học được những thứ thực sự!

-Ta cũng sẽ truyền dạy không hề giữ lại bản lĩnh thực dụng nhất cho các người! Ta cam đoan rằng tương lai không xa những người này sẽ tự rút lui.

-Khi những người trong các phân viện khác còn đang trong phòng thí nghiệm âm áp chuẩn bị ma pháp bảo thạch xinh đẹp,

-Mỗi người trong các người đã có thể một mình trong rừng rậm đóng băng vô cùng khốc liệt đuổi giết ma thú hung mãnh!

-Khi những kẻ đó vẫn còn trong giới quý tộc khoe khoang cái danh hiệu ma pháp sư của chính mình, thì trong rất nhiều người các người một người đã có thể đánh lại bảy tám người bọn họ rồi! Hiểu chưa!!

Sau đó, Đỗ Duy đột nhiên từ dưới áo bào của mình rút ra ma trượng. Rồi hắn nhìn về mặt mọi người phía trước, xoay người về phía hai bên cửa lớn phân viện sau lưng, dùng đỉnh ma trượng viết xuống hai bên cửa hai hàng chữ to !

-Thăng quan phát tài mời đi đường khác! Ham sống sợ chết chớ vào cửa này!

Hai hàng chữ này dùng ma pháp viết xuống trên cửa sáng lên lấp lánh. Những học viên tuổi còn trẻ phía dưới nhìn vị phân viện trưởng, ngài công tước này viết xuống hai hàng chữ đó, trong con mắt mỗi người đều lộ ra một loại ánh mắt kích động nhiệt huyết chỉ có người tuổi trẻ mới có.

Những ánh mắt này có thể đều biểu đạt ý nghĩa khác nhau, nhưng duy nhất có một điểm giống nhau: đều có sự tôn kính đối với Đỗ Duy.

-Bây giờ!

Đỗ Duy đột nhiên lớn tiếng hô lên:

-Ta biết các người trước khi tới nơi này đều là quân nhân. Nói cho ta biết trong số các người ai đứng đầu!

-.....Là tôi. Thưa ngài công tước.

Một người thân hình cao nhất khôi ngô nhất đứng ở phía trước cao giọng đáp:

-Tôi là đội trưởng, thưa ngài.

Hắn không tự chủ được dựa theo lễ tiết của quân nhân, đối với Đỗ Duy làm một cái quân lễ: bàn tay nắm chặt đưa ngang ngực, dùng sức đập một cái vào ngực mình.

-Người dẫn theo nhóm người, mọi người xếp hàng chạy trên cỏ mười vòng! Chờ cho các người chạy xong, khóa học của chúng ta mới có thể bắt đầu!

-Chạy..... chạy bộ rèn luyện ??

Đội trưởng tuổi còn trẻ này ngầy ngẩn cả người, mọi người cũng đều ngẩn cả người.

Chạy bộ rèn luyện?? Đối với học viên đến từ quân đội cũng không phải xa lạ, nhưng mà..... sao chưa từng nghe nói làm ma pháp sư cũng phải huấn luyện chạy bộ?

-Có vấn đề sao?

Về mặt của Đỗ Duy không có bất cứ cách nào thương lượng.

-Chúng ta cần một lời giải thích hợp lý.

Nói ra chính là đôi anh em con riêng kia đứng trong đám người đằng sau.

Đỗ Duy nhìn hai thiếu niên kia liếc mắt một cái:

-Giải thích ư? Được, đây là lần đầu tiên. Cũng là lần cuối cùng! Bởi vì bây giờ các ngươi vẫn chưa tiến vào cửa của ta, ta có thể phá lệ giải thích một lần. Nhưng mà sau này, trong phân viện của ta, không cho phép đưa ra bất cứ nghi vấn nào đối với viện trưởng hay sư phụ nào!

-..... Vâng.

Hai cậu nhóc kia dường như bị ánh mắt có áp lực vô cùng chấn nhiếp, cúi đầu bất an.

-Trong số các ngươi, đại đa số người hẳn là đều đã gặp qua ma pháp sư truyền thống rồi chứ?

Đỗ Duy cười lạnh:

-Ma pháp sư ngoại trừ đặc điểm lực lượng cường đại, thần bí khó lường, tính tình quái dị ra, cho các ngươi ấn tượng mạnh nhất là gì? Không ai trả lời phải không ..... như vậy để ta nói cho các ngươi! Chính là thân thể yếu nhược!! Yếu nhược gần như phế vật!! Ta không hy vọng học viên của ta khi chiến đấu chưa đọc ra vài câu chú ngữ ma pháp, đã thở hổn hển ngay cả lời cũng nói không được! Ngay bây giờ. Nhanh lên! !

Sau khi nói xong, Đỗ Duy ngay cả nhìn cũng không nhìn tới đám người trẻ tuổi này một cái, sau đó quay mặt bước vào trong phân viện.

Ở phía sau đội trưởng quân đội kia đã lớn tiếng hô mệnh lệnh. Ba mươi học viên quân đội động tác chỉnh tề nghe theo mệnh lệnh quay đầu xếp thành hàng, hướng bãi cỏ bên ngoài chạy tới. Mà hai anh em con riêng kia do dự một chút, cuối cùng hạ quyết tâm, cũng chạy theo.

-Ban đầu chúng ta có thể có bốn mươi học viên.

Đỗ Duy vừa mới đi vào trong phân viện, ngửa mặt nhìn thấy đại sư Arike đứng đầu cầu thang, quay về phía mình mỉm cười, đồng thời đưa ra nghi vấn:

-Ngươi vừa mới rồi sao lại chủ động dọa cho chạy mất tám người?

Đỗ Duy gật đầu:

-Lời của ngài không sai. Nhưng ta luôn luôn cho rằng chất lượng so với số lượng quan trọng hơn. Những người còn lại này mới là những người ta cần.

Đại sư Arike nụ cười có chút cổ quái. Hắn nhón chân nhìn những thiếu niên đang nỗ lực chạy bộ phía xa xa, cười khổ nói:

-Đỗ Duy, ta thật sự có chút không rõ. Ngươi chẳng lẽ định để cho bọn họ ma vũ song tu chứ?

-Đương nhiên không phải.

Đỗ Duy lắc đầu:

-Lời ta vừa mới rồi nói là thật. Các ma pháp sư bây giờ thân thể quá là yếu nhược. Các ma pháp sư cả ngày cùng được vật có độc hoặc cùng bảo thạch tiếp xúc. Thân thể ban đầu vốn chịu thương tổn rất lớn, mà hằng năm trốn trong phòng tiên hành nghiên cứu khiến cho một bộ phận lớn các ma pháp sư đều thân thể suy yếu đến mức cực điểm ....Cho dù bản lĩnh có cường đại trở lại, nếu như thân thể sử dụng không được, cũng chỉ bằng không thôi! Ta thậm chí nghe nói rất nhiều ma pháp sư khi ra khỏi cửa, thậm chí cần có võ sĩ hộ tống giúp họ hành động..... Càng có nhiều ma pháp sư đã suy yếu ngay cả ma trượng giơ lên cũng không động đậy — điều này tuyệt đối không phải chuyện đùa, mà là sự thật.

Nói tới đây, Đỗ Duy đột nhiên ý thức được trước mặt mình chính là một vị ma pháp sư tiêu chuẩn “truyền thống”. Hắn vội vàng ngậm miệng lại, bất an nhìn đại sư Arike.

Nhưng lão Arike lại không lộ ra một chút bất mãn nào. Hắn dường như thở dài mở miệng nói:

-Lời người nói..... không sai. Đại bộ phận ma pháp sư đích thực là sống an nhàn sung sướng đã lâu. Rất nhiều người cho dù thân thể còn chưa bị liệt, nhưng tinh thần cùng ý chí cũng đã liệt.”

Nói xong, đại sư Arike đi tới trước cửa, cẩn thận nhìn hai hàng chữ Đỗ Duy viết xuống trên cửa kia.

-Thăng quan phát tài mời đi đường khác! Ham sống sợ chết chớ vào cửa này..... Hay! Hay lắm!

229. Chương 186: Thiên Tài Có Khắp Mọi Nơi

Đỗ Duy vén áo choàng của mình đi từ trên bục giảng xuống. Phòng học này được kiến tạo hoàn toàn chiếu theo loại đại giảng đường bậc thang trong trí nhớ kiếp trước của Đỗ Duy.

Ba mươi hai tên học trò lật đặt đứng dậy đồng loạt hướng về Đỗ Duy viện trường kính lễ.

-Cám ơn mọi người.

Đỗ Duy dừng một chút, mặt cười cười lộ vẻ tà ác:

-Hôm nay ra về, ta yêu cầu các người luyện kỹ bài giảng “Đối phó hoá thạch thuật cận chiến”, nắm vững mười loại phương pháp mà hôm nay ta dạy các người! Đến mai ta sẽ cho mọi người một chút ngạc nhiên ~~~~ ngày mai, ta sẽ đem theo một con ma thú thực sự, một con kim nhân măng con. Kim nhân măng là loại ma thú cao cấp, ánh mắt của kim nhân măng trưởng thành có thể làm người ta hoá đá thậm chí còn có thể chết, nhưng đối với kim nhân măng con thì ít nguy hiểm hơn nhiều. Ngày mai ta sẽ đem theo một món đồ nhỏ, sau đó ta sẽ cho các người thực chiến với ma thú! Nếu thua các người sẽ bị hoá đá, sau đó sẽ bị đem ra cửa phân viện để đó đến chiều coi như trừng phạt! Còn kẻ thắng sẽ được ta thưởng cho chút chút. Vậy đi, các vị, ngày mai gặp lại.

Mọi người ngẩn đi một chút rồi tiếng hoan hô lập tức nổ ra.

Sáu ngày học tập đã khiến đám nhóc này mở rộng tầm mắt.

Tại các phân viện khác vẫn còn đang giảng dạy lý luận cơ bản, vẫn còn dựa theo phương thức cổ hủ từ trước là chỉ cấp cho học sinh một phương hướng chung chung để sau đó bọn họ tự mình tiến hành nghiên cứu. Đỗ Duy đã dựa theo phương thức lưu thủy, trực tiếp xây dựng thành phương pháp dạy cho học viên một ít chú ngữ cơ bản, một ít phòng ngự cơ bản, vân vân vân vân

-Ta không cần các người nghiên cứu kỹ các nguyên lý vì tương lai phạm vi ứng dụng của các người không phải là trở thành nhà nghiên cứu, chỉ cần các người biết sử dụng như thế nào là tốt rồi!

Cho nên trong khi tại các phân viện khác học sinh còn đang mê muội nghiên cứu ma pháp bảo thạch, cố gắng nghiên cứu làm thế nào để cải tiến các chú ngữ cấp thấp thì tại nơi Đỗ Duy dạy học đã bước vào giai đoạn thực chiến với tốc độ rất nhanh!

Người lái xe chỉ cần biết lái xe là được, không cần phải đem một tài xế bồi dưỡng thành chuyên gia chế tạo xe.

Đây là quan điểm của Đỗ Duy.

Kết quả là đã khiến cho học viên phân viện Hogwarts, chủ yếu trong ma pháp học viện gần đây luôn kiêu hãnh ngẩng cao đầu nhìn người của phân viện khác!

Hừ, các người đã gặp qua băng tuyết ma lang thực sự chưa? Đã gặp qua hoả diễm tê ngư chưa? Các người vẫn còn ngồi trong phòng thí nghiệm xem tranh ảnh sách họa!

Trong khi các người còn đang tự mình nghiên cứu chú ngữ thì chúng ta thuộc lòng toàn bộ hơn nữa cũng sắp biết sử dụng như thế nào!!

Cách thức dạy học “kiểu khác” này của Đỗ Duy giành được sự ủng hộ nhiệt liệt của học viên. Chẳng ai thích ôm sách vở cùng tranh ảnh khô khan mà tụng niệm, càng không có ai vui vẻ cả ngày đối mặt với mấy tảng đá mà nghiên cứu.

Nhưng thực chiến thì đều khiến cho đám học viên cảm thấy rất kích thích! Mà Đỗ Duy mỗi lần đều rất cẩn thận khống chế mức độ nguy hiểm. Lần trước mang đến một con “Kiếm xỉ phong thử” là loại thú có động tác cực nhanh, trong quá trình học viên đối phó với nó thì chỉ có hai tên học trò xui xẻo bị cắn đứt ngón tay, tuy nhiên sau khi dùng trị liệu thuật chữa trị đã bình phục rất nhanh.

Nếu có điều tra của vương quốc, nếu có loại điều tra kiểu này thì có thể đoán chắc là mức độ trung thành của đám học viên Hogwarts phân viện sẽ xếp cao nhất.

Mà việc khiến người ta suy nghĩ sâu xa chính là: kỳ thật các khoa mục của Hogwarts phân viện đều là tự chọn, không có quy định các môn học bắt buộc. Nói cách khác, theo “chế độ” trên đây mà nói, Hogwarts cũng không có học viên của chính phân viện mà các học viên của họ trên danh nghĩa đều thuộc về các phân viện khác.

Nhưng kỳ quái hơn là ba mươi hai tên học viên này khi giới thiệu thân phận của mình thì mỗi người đều ngẩng đầu ưỡn ngực khoe với người khác: “Ta là người của phân viện Hogwarts !”

Đương nhiên trước mắt xem ra loại động thái này đối với người ngoài có vẻ buồn cười, nhất là việc bọn họ mỗi ngày chạy bộ tập luyện trong mắt ma pháp sư các phân viện khác lại càng cực kỳ hoang đường.

-Vivian, thu thập một chút đi rồi ta đưa người ra ngoài.

Về tới phòng làm việc của mình, Đỗ Duy cởi bỏ áo choàng ma pháp sư, bên trong mặc một bộ quần áo bình thường. Đỗ Duy nhìn sắc trời ngoài kia một tí:

-Chúng ta cần đi làm chút việc.

Vivian mang trên mặt một cái kính râm kì quái rất lớn, đây là lúc đầu Đỗ Duy linh cơ vừa động, dựa theo chiếc kính thủy tinh màu đen mà gia đình hầu tước phu nhân Listeria chế tạo để chuẩn bị đối phó với kim nhân măng tại rừng rậm Đóng Băng, mặc dù hình dáng có chút buồn cười nhưng ngày mai dùng nó để dạy đám học viên cách đối phó với kim nhân thì sẽ có tác dụng rất lớn. Vì Đỗ Duy Vivian đã mất cả ngày hôm nay để chế tạo ra ba bộ kính râm loại này.

Dù sao thì loại thủy tinh đen này Đỗ Duy vẫn còn dự trữ rất nhiều.

Nhìn hơn nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của Vivian khả ái cơ hồ bị kính râm che phủ, Đỗ Duy không nhịn được chút buồn cười, không để ý Vivian khuôn mặt đỏ hồng, liền nắm tay cô kéo ra ngoài:

Nhanh lên, thời gian không còn sớm nữa.

Vivian bị Đỗ Duy chính thức đẩy tới trước đài, cô bé nói lắp e lệ nhưng xinh đẹp dị thường này cơ hồ lập tức chiếm được sự yêu mến của học viên, mặc dù Vivian chưa từng dạy ai (dù sao thì nàng nói chuyện cũng phải có chút cổ súc, hơn nữa cô bé gốc này lại thẹn thùng không chịu dạy) nhưng mọi người đối với vị ma pháp sư cấp tám áo bào trắng bé nhỏ này đều tràn ngập sự kính trọng.

Vốn nữ ma pháp sư trên cấp sáu đã cực kỳ thưa thớt, vậy mà người vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp như thế này thì mấy trăm năm qua rất hiếm thấy, hơn nữa Vivian lại chính là học trò của đại sư Gandalf !

Đỗ Duy biết Vivian trẻ trung khả ái có không ít người ái mộ trong học viện..... khá nhiều học trò trẻ tuổi xuất thân từ gia đình quý tộc đều ngập tràn lòng ái mộ đối với Vivian, thậm chí vài tên to gan còn lạng lẽ viết thư tình nồng nhiệt gửi đến phân viện.

Tuy vậy các thứ này đều bị Đỗ Duy hốt sạch, sau đó âm thầm hung hăng chấn chỉnh mấy tên quý quái gan lớn bằng trời này.

Hừ!

Đỗ Duy không có thói quen dễ dàng tha thứ người khác xía mũi vào chuyện của mình.

Mặc dù ý niệm này có phần không được quang minh chính đại lắm nhưng cô bé gốc đã bị Đỗ Duy coi là tài sản riêng của mình.

-Ta, chúng ta đi đâu vậy?

Bị Đỗ Duy nắm tay chạy như điên ra khỏi học viện một đoạn Vivian mới định thần lại được, vừa rồi bộ dạng bị Đỗ Duy nắm tay kéo đi một đoạn đã bị không ít người nhìn thấy khiến Vivian xấu hổ đỏ hồng khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ như máu chảy hết ra.

Đỗ Duy mặc kệ chuyện này:

-Ra cửa thôi, ngựa đã chuẩn bị sẵn bên ngoài học viện rồi.

Dưới sự kiên trì của Đỗ Duy, một hôm trong học viện ra quy định: bất cứ loại ngựa hay xe gì cũng kiên quyết không được phép tiến vào học viện.

Ngoài cửa học viện, một con tuấn mã trắng như tuyết đã được chuẩn bị sẵn, Đỗ Duy xoay người lên ngựa, chẳng thèm nói nhiều đưa tay về phía Vivian. Vivian do dự đôi chút, đỏ mặt nắm tay Đỗ Duy, sau đó Đỗ Duy dụng lực một chút để nâng Vivian lên. Hai người cùng cưỡi một con ngựa, Vivian ngồi trước Đỗ Duy, cơ hồ nửa người lọt vào trong lòng Đỗ Duy.

Vivian bé nhỏ đáng thương cảm thấy trống ngực mình đập nhanh muốn chết, nàng cơ hồ chờ cả người không biết mình có vì tim đập nhanh quá mà chết hay không, mặt từng trận từng trận nóng rực lên. Đã vậy hai tay Đỗ Duy còn ôm quanh eo thon của Vivian như là xây thêm một tầng lầu trên lưng nàng. Sau đó hần nắm lấy dây cương rồi giục ngựa đi thẳng.

Ngựa phi trùng trùng, cánh tay vô tình hữu ý cạ tới cạ lui trên eo thon mềm mại của Vivian, nhìn cô bé ngốc thẹn thùng cơ hồ ngay cả phía sau cổ cũng đỏ lên, thân thể không ngừng chạm vào lồng ngực mình, còn có thể nghe thấy Vivian bé nhỏ thở hổn hển.

Đỗ Duy trong lòng không khỏi nảy sinh vài ý niệm thú tính - cô bé này dường như to ra đấy .....

Ngựa phi khoảng một canh giờ ra đến đường ngoại vi đế đô, đi một mạch tới một thị trấn nằm không xa ngoài thành bảo vệ phía đông nam đế đô. Do tọa lạc tại đường giao thông quan trọng đi qua đế đô nên thị trấn này nhìn thoáng qua không phải là lớn nhưng lại phồn hoa dị thường, đường phố người qua kẻ lại tấp nập, thỉnh thoảng còn có cả đoàn xe ngựa thật dài xếp hàng tạo thành thương đội chậm rãi hướng về đế đô tiến tới.

Đi thẳng tới cửa quán trọ lớn nhất trong thị trấn, Đỗ Duy ghì cương, xoay người nhảy xuống ngựa sau đó đưa tay đỡ Vivian, chợt phát hiện cô gái nhỏ này trên mặt có chút thất thần, lông mi thật dài phủ đôi mắt to, hàng mi còn đang khe khẽ run tựa hồ ngay cả nhìn Đỗ Duy còn không thấy được.

Thân thể của Vivian bé nhỏ rất yếu đuối, ngay cả xuống ngựa cũng không làm được. Đỗ Duy trong lòng cười ác đôi chút, hai tay dứt khoát đỡ Vivian trên ngựa xuống ôm ngang trong lòng. Vivian sợ hãi đã thu hút không ít ánh mắt liếc nhìn, cô gái nhỏ này bắt đầu cúi đầu xuống dưới cổ Đỗ Duy, hai tay dùng sức ôm chặt cổ Đỗ Duy nhưng cơ hồ đã khiến Đỗ Duy gằn tắt thở.

-Được rồi, buông tay ra đi nếu không ta sắp ngắt rồi.

Đỗ Duy cười tí mắt nhìn Vivian trêu chọc.

Vivian dường như sợ hãi giống như một con thỏ nhỏ vội vàng đứng thẳng lên, nàng khẩn trương đến mức tựa hồ ngay cả tay mình cũng không biết để ở nơi nào rồi.

Tại ma pháp học viện, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Đỗ Duy, hôm nay Vivian mặc đồ bình thường chứ không phải bộ áo choàng ma pháp sư cổ lỗ, khiến Vivian thon thả lại càng thêm kiều diễm khả ái, một chiếc váy tuyết bạch hoà cùng đôi chân trắng như tuyết. Nhưng vì thẹn thùng mà nàng phảng phất lúc nào cũng khẩn trương co hai chân lại càng làm cho cặp mắt như lửa của Đỗ Duy nhìn đắm đắm.

Tuy nhiên hần nhanh chóng hối hận vì Vivian xinh đẹp cũng như hoa còn phong nhụy, cũng thu hút không ít ánh mắt đàn ông, điều này làm cho Đỗ Duy ít nhiều khó chịu ngấm ngầm trong lòng.

Vì theo ý Đỗ Duy thì hình dáng khả ái của Vivian chỉ cần riêng mình tự thưởng thức là đủ rồi.

Không có biện pháp khi đôi lúc ham muốn chiếm hữu của đàn ông lại mãnh liệt đến vậy.

Đây là một quán trọ bình thường tên được đặt theo phong cách nhất quán của đại lục Roland tức là theo tên chủ nhân “Quán trọ lão Zach”.

Bảng hiệu bằng sắt phía trên đã bắt đầu rỉ sét bắt quá đi vào trong xem một chút thì sinh ý coi như không tệ.

Đây là chỗ Đỗ Duy cẩn thận chọn lựa, hôm nay hắn mang theo Vivian đến đây là để chờ người.

Hôm nay đoàn người Hussein từ bình nguyên Rowling sẽ đến nơi này.

Hussein là tội phạm bị truy nã số một đại lục, sau khi đoàn người của bá tước Raymond quay lại tòa thành thì hắn không có cách nào ở lại tòa thành này được nữa nên buộc phải rời đi. Nhưng Đỗ Duy cũng không có ý định để Hussein tự mình trở lại để đô vì dù sao tại đế đô cũng có khá nhiều người có thể nhận ra Hussein. Năm đó hắn thân là đại kỵ sĩ trưởng của thần thánh kỵ sĩ đoàn nên không ít quý tộc biết hắn.

Lúc đầu Đỗ Duy có ý để cho Hussein ở tại ma pháp học viện, nhưng Đỗ Duy nhanh chóng bỏ ý nghĩ này đi. Trong học viện thường xuyên có hoàng thất quý tộc tới tham quan

Thế nên vị trí tại thị trấn nhỏ này ở ngoại thành đế đô mới được Đỗ Duy lựa chọn. Quán trọ này làm ăn không tệ nhưng hiện tại đang là mùa ế, người tới lui ít hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa đây là ngoại thành của đế đô nên không có quý tộc hay người của thần điện mò tới nơi này. Hắn có ý định để đoàn người Hussein tạm thời ở lại quán trọ này.

Dù sao chỉ cần chút thời gian nữa thôi. Thêm vài ngày nữa là có thể theo mình đi lên tây bắc.

Đỗ Duy và Vivian cùng bước vào đại sảnh quán trọ lập tức bị người ta chú ý.

Vivian thật sự quá xinh đẹp nên không có cách nào làm cho người ta không chú ý. Mà trong đại sảnh có rất nhiều nhà buôn đang dùng cơm đều không nhận được mắt đổ về hướng nàng.

-Quý khách tôn kính.

Trong khi Đỗ Duy đang tìm chỗ ngồi thì một người gầy gò xuất hiện ..... Ông trời trên cao, tên quỷ quái này dường như đúng là một con khỉ đã cạo lông đi.

Tên quỷ này ăn bận rất màu mè, phi nhanh đến trước mặt Đỗ Duy, gật đầu cúi người:

-Quý khách tôn kính, tôi là chủ quán của quán trọ này, xin cứ gọi ta là Zach, xin hỏi ngài cần gì không ạ?

Đỗ Duy liếc nhìn Vivian một cái, Vivian có chút thẹn thùng nép sau lưng Đỗ Duy.

-Chúng ta còn chưa ăn cơm, tìm cho ta một chỗ an tĩnh.

Đỗ Duy thản nhiên nói:

-Còn ngựa của ta cũng phải chăm sóc chu đáo.

-Xin yên tâm!

Tào chủ quán trọ nhanh chóng sai hai tên phục vụ chạy ra ngoài dắt ngựa của Đỗ Duy còn hắn tự mình dẫn Đỗ Duy đi tới vị trí trong góc phòng bên cạnh cửa sổ:

-Xin mời ngồi, thưa ngài, xin hỏi ngài cần gì nữa ạ?

-Tùy ông.

Đỗ Duy bữu môi, rút trong túi tiền ra một đồng tiền vàng vút lên bàn:

-Chỉ cần sạch sẽ là được.

-Ngài yên tâm!

Lão chủ quán trọ phát tay áo qua mặt bàn, đồng kim tệ lập tức biến mất vô ảnh vô tung, tiếp đó hắn liếc nhìn Vivian bên cạnh, đột nhiên trong mắt cười cười lộ vẻ giảo hoạt, tinh bơ kéo tay áo Đỗ Duy:

-Quý khách, xin mời rời bước nói chuyện.

Đỗ Duy có chút hiếu kỳ liếc nhìn tên giống khỉ đột này một cái, nghiêng người qua một chút:

-Cái gì?

-Vị này .....

Lão chủ quán dùng ánh mắt thích hợp nhìn Vivian:

-Vị tiểu thư xinh đẹp này là bạn đồng hành của ngài phải không? Ta nghĩ có thể ngài sẽ hứng thú với “dịch vụ đặc biệt” mà bốn điểm giới thiệu.

-Dịch vụ đặc biệt ư?

Đỗ Duy cười.

-Đúng vậy!

lão chủ quán hạ thấp giọng, nhẹ nhàng nói với Đỗ Duy bên cạnh:

-Chúng tôi xin giới thiệu “Dịch vụ ăn uống trọn gói hoàng kim”, chỉ cần trả thêm một đồng bạc thì trong khi ngài dùng cơm, chúng ta có thể đem người giả trang thành lưu manh đùa giỡn với cô gái mỹ lệ bên cạnh ngài còn ngài thì có thể thi triển sự anh dũng đánh đuổi lưu manh của mình ..... Ngài yên tâm, người của chúng tôi đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp sẽ cẩn thận gây khó dễ cho ngài đúng mực, tuyệt đối sẽ không làm cho ngài chịu bất kỳ thương tổn gì mà lại giúp ngài lấy được ánh mắt sùng bái của cô gái.....

Tiếp đó người này nói một hơi không ngừng lại thở:

-Chỉ cần ngài bỏ thêm một đồng bạc nữa, chúng ta còn người có chuyên môn đặc biệt đến giả trang thành cô bé hát rong đáng thương, trước mọi người ngài có thể thưởng cho nàng một vài đồng lẻ vừa có thể trước mặt bạn gái mỹ lệ của ngài hé lộ lòng cảm thông của ngài ..... Nếu như ngài chỉ thêm một đồng bạc nữa, ồ, ngài sẽ được hưởng “Dịch vụ ăn uống trọn gói chí tôn”, lát nữa nếu ngài quyết định tối nay trọ lại bốn điểm, tôi sẽ cùng mọi người phối hợp với ngài báo cho bạn gái ngồi cạnh ngài rằng bốn điểm bất hạnh chỉ còn lại một phòng đơn.....

Vừa nói lão chủ quán vừa cố ý đưa đẩy hai mắt: ”Phòng đơn này trong phòng chỉ có một giường thôi.....

Đỗ Duy đang nghe, đột nhiên mồ hôi chảy xuống .

Hắn vất vả lắm mới nuốt được nước miếng xuống, cẩn thận lão chủ quán hình dáng dường như giống khi đột, đột nhiên dùng ngữ khí kỳ quặc nói:

-Ông anh .....anh vừa từ đâu “xuyên việt” tới đây?”

-Xuyên việt ư?

Lão chủ quán ngẩn người một chút:

-“Xuyên việt” là cái gì vậy?

-Tôi gọi là Zach.

Lão chủ quán mỉm cười khom người:

-Xin cứ gọi tôi là Zach nhỏ, quán trọ này là sản nghiệp của cha tôi, tuy nhiên ông ta đã không còn quản lý nữa. Bây giờ tôi là chủ quán ở đây..... Á, ngài nói không sai, các loại hình này đều do tôi tự mình nghĩ ra, ngài xem..... Tôi là một người có lòng tốt, tôi vui sướng là đã phục vụ được yêu cầu của các khách hàng nam, mọi người đều muốn các thứ bất chính này đúng không?

Vừa nói lão chủ quán thiên tài này vừa giương mắt nhìn Đỗ Duy.

230. Chương 187 :đãi Cát Tìm Vàng. (p1)

Ấn tượng đầu tiên của nàng đúng là: Người kia phải chăng là từ một con khỉ biến thành? Hay đây chính là truyền thuyết thú nhân? Hầu tộc?

Không sai, hắn quả thực giống như một con khỉ hình người - Chẳng qua là không có lông mà thôi.

-Vị này là ngài Zach.

Đỗ Duy giới thiệu với giọng điệu rất trịnh trọng cho nên Roline lập tức thu ánh mắt của mình trở về, nàng hiểu rõ ràng ánh mắt của mình như vậy quả thực là không lễ phép, hơn nữa đây là nhân vật mà cậu chủ Đỗ Duy đã sử dụng giọng nói trịnh trọng như vậy để giới thiệu

-Xin chào, thưa kị sĩ xinh đẹp.

Zach ăn mặc rất đơn giản, nhưng trên đầu hắn lại đội một cái mũ quả dưa điển hình của giới tiểu thương, ... Hắn khom lưng thực hiện một nghi lễ với Roline, cười rất là khách khí, chính là dạng mỉm cười nhiệt tình của thương nhân:

-Nhìn thấy ngài thật cao hứng. Xin hãy gọi tôi là Zach, bạn bè của tôi thường gọi tôi là Zach bé, ồ , đây là do phân biệt tôi với người cha quá cố .

-Zach này hôm nay ta gặp được quả thực là một kỳ tài, ta nghĩ ông ta ở phương diện kinh doanh rất có thiên phú.

Đỗ Duy mở mắt lớn nhìn Roline, sau đó đi tới bên cạnh nữ kị sĩ thấp giọng cười nói:

-Roline, ta biết cô bây giờ cũng không thích việc đang làm đúng không? Như vậy từ hôm nay Zach sẽ đi theo cô, thay cô trông coi mọi thứ, cô có thể giao tất cả mọi thứ cho ông ta, giúp ông ta hiểu hết mọi thứ ở đây càng sớm càng tốt, và ta cho rằng hắn có thể thay cô quản lý công việc ở đây... Cô có thể trở về quản lý hạm đội kia.

Hai mắt Roline sáng ngời, nữ kị sĩ nhìn kỹ lại... Ánh mắt nhìn vị khách đột này cũng khá hơn rất nhiều, thậm chí nàng có cảm giác khi con khách đột này cười rộ lên cũng rất là khả ái.

-Như vậy ông ấy bây giờ ở đây luôn vậy?

Roline nhìn Đỗ Duy

Zach tự mình trả lời:

-Đúng rồi... Trời ơi, đây quả là một ngày thần kì, ngài công tước đã vào trong nhà của tôi, tôi thật không dám nghĩ ta sẽ được gặp ngài công tước hoa Tulip nổi tiếng. Kết quả là tôi còn chưa bán gói dịch vụ vàng của mình thì ngài công tước đã mua cả cái quán trọ kia.

Rất nhanh, Roline mang theo Zach bé này tới các cửa hàng một lượt, sau đó Zach lập tức đưa ra một chút ý kiến của bản thân - hắn tựa hồ trên người có một loại khả năng thương nhân trời sinh, không có chút nào khiếp sợ, không khẩn trương, chỉ cần nhắc tới bất cứ gì liên quan tới sinh ý, làm ăn, vậy là hai mắt của khách đột tỏa sáng

-Thế nào hả? Zach?

Đỗ Duy đang chờ những người kia trở về, quay lại nhìn họ, hắn tin tưởng mình tuyệt đối không có nhìn nhầm, một người trong cái thế giới này, có thể xé trời nghĩ ra cái loại " gói dịch vụ", cho dù không phải là thiên tài thì ít nhất cũng có tài đặc biệt

-Thứ cho tôi nói thẳng, tôi cho rằng... vấn đề này rất lớn.

Zach không chút nào u buồn tự mình phân tích:

-Tôi mới vừa rồi nhìn một chút, ngài công tước, cửa hàng của chúng ta đang tiêu thụ cái gì, chỉ có chúng ta có ư? Vũ khí ... ma pháp vũ khí hay vũ khí... Trời ạ, chẳng lẽ ngoài vũ khí ra chúng ta không có chút khác biệt nào sao?

Roline có chút bất mãn, dù sao nàng bây giờ đang là người phụ trách :

-Ngài Zach , chúng ta cũng có thể chế tạo một ít phục sức, tỷ như chiến bào của võ sĩ, còn có...

-Đó cũng có thể coi như là trong phạm vi của trang bị vũ khí mà thôi.

Zach bĩu môi

Sau đó gã này tự nhiên như không ngồi xuống. Tiếp đó có một nữ nô xinh đẹp bưng tới một chén rượu, hắn cũng không chút khách khí tiếp nhận, uống xong một ngụm, thoải mái thở dài:

-Rượu ngon, thần linh làm chứng, tôi cả đời chưa có uống qua loại rượu ngon như thế này, chỉ sợ rằng ít nhất phải một đồng bạc một bình, phải không?

-Đúng ra là một đồng và một chén.

Roline thần nhiên nói

Zach hai tròng mắt đều lồi ra ngoài, cẩn thận nhìn một chút chén rượu trong tay, vội vàng thả xuống, tiếp tục nói:

-Tốt, tôi vừa rồi nói đến nơi nào nhỉ? Được rồi... vũ khí. Ngài công tước, còn có vị nữ kỵ sĩ xinh đẹp này nữa, mặc dù tôi thấp lùn và chỉ là một chủ quán nhỏ, nhưng tôi cũng có thể nhìn ra, những cửa hàng này đối với khách hàng, đều là những gia đình quý tộc trong đế đô phải không? Như vậy xin hỏi, những gia đình quý tộc như vậy mua nhiều vũ khí để làm gì?

Hắn nói một câu đã làm cho Roline không thể trả lời được.

Sau đó Zach một phen bàn về các vấn đề khác làm cho Đỗ Duy phi thường hài lòng

-Các gia đình quý tộc đều là có thân phận, bọn họ sẽ không giống như các võ sĩ chính thức hoặc các nhà mạo hiểm. Như vậy, mặc áo giáp, cầm vũ khí sắc bén, đi tới rừng rậm Đổng Bằng, hoặc là ao đầm nam phương để mạo hiểm, đi giết ma thú, bọn họ sẽ không làm như vậy, bọn họ sẽ không mua vũ khí phải không... Tôi đã xem nhiều sản phẩm và tác dụng của nó, có áo giáp rất đẹp, có trường kiếm kỵ sĩ cũng rất đẹp, còn có chiến bào, các nữ sĩ quý tộc khi đi ra ngoài mới sử dụng những cái này... Tôi nói vậy chắc không sai chứ, cũng một dạng lòe loẹt kiểu chim công mà thôi.

-Ông nói không sai, điểm ấy chúng ta cũng đã nghĩ tới.

Roline trả lời:

-Cho nên chúng ta những thứ kia, đều chú trọng vào sự hoa lệ và hình thức.

-Tôi cũng thấy thế.

Zach gật đầu:

-Theo phương thức kinh doanh mà nhìn thì nữ kỵ sĩ xinh đẹp, ngài trước mắt có cách làm như vậy không có gì sai.

Roline lập tức nói:

-Đây là ý nghĩ của ngài công tước, ta chỉ là chấp hành mà thôi.

-Nhưng !

Zach không chút khách khí cắt đứt lời nói của Roline:

- Tôi nói chính là phương thức không có gì sai, đúng vậy nhưng phương hướng thì sai lầm rồi.

-Nói hết đi !

Đỗ Duy thấy Roline đang muốn phản bác, hắn lập tức ngăn cản Roline, thần nhiên nói:

-Xin mời ngài Zach nói hết.

Zach cười, hắn ngượng ngừng chà xát hai tay, liếm môi, sau đó có chút ngượng ngừng cười nói:

-Chén rượu kia, có thể cho tôi thêm một chén nữa chứ hả?

-Gọi người làm đưa lên cho ngài Zach một bình rượu.” Đỗ Duy lập tức phân phó đi làm.

Theo sau, Zach hai tay tiếp lấy bầu rượu mà nữ nô vừa bưng lên, sau đó một mặt nhắm nháp thưởng thức rượu ngon, một mặt cười nói:

- Tốt, ngài công tước, như vậy khi tôi nói, sẽ có thể ... Tôi hi vọng ngài không cảm thấy phiền.

-Đương nhiên, ta thích những ý kiến của ông.

Đỗ Duy lúc này cho hẳn sự tin tưởng hoàn toàn:

-Nếu không thì ta cũng sẽ không mang theo ông trở về.

-Tôi cho rằng, hiện tại ở chỗ này thì phương thức kinh doanh đúng là không sai, nhưng là phương hướng lại sai lầm rồi.

Zach buông bầu rượu, sau đó giơ ngón tay lên nói:

- Các gia đình quý tộc này, nhất là các quý tộc trẻ tuổi, đích xác sẽ phải tốn hao không ít thời gian để lấy lòng các cô nương, nữ sĩ xinh đẹp, để thể hiện... Tuy nhiên, đó chỉ là một bộ phận các quý tộc, thậm chí là một bộ phận nhỏ... Dù sao, những gã hám sắc vẫn là số ít người. Đại bộ phận quý tộc bọn họ có cuộc sống phong phú hơn so với người bình thường, nói đơn giản... Họ vui chơi và giải trí.

Hưởng thụ và giải trí ư?

Zach cười nói:

- Trong mắt tôi, nếu so sánh con người với loài lợn thì có khác nhau gì? Cuộc sống của lợn là: ăn cơm rồi ngủ, người thì sao? Người so với lợn có chút phong phú hơn: ăn cơm, làm việc, ngủ cộng với hưởng thụ.”

Dừng một chút... Ngài Zach đưa ra một cái tổng kết tinh minh:

-Vì thế nếu con người không hưởng thụ thì không khác gì một con lợn.

-Cuộc sống của đại bộ phận giới quý tộc, hưởng thụ là chủ yếu, bọn họ đương nhiên không phải là lợn, bọn họ so với lợn thì đặc sắc hơn, mà chúng ta phải nắm bắt được thứ mà bọn họ muốn nhất: quần áo, thức ăn !, hàng!... và bây giờ chúng ta có vũ khí? Vũ khí chỉ là một phần rất rất là nhỏ mà thôi.

- Tôi thấy tất cả các thứ ở đây bây giờ đều sử dụng những vật liệu trân quý dưới sự gia trì của ma pháp, rất nhiều đều là... Tôi nghĩ ngài công tước nhất định sở hữu một nguồn cố định, có thể cuộn cuộn không ngừng cung cấp các tài liệu ma pháp trân quý. Như vậy chẳng lẽ sử dụng các ma hạch của ma thú, bảo thạch, thủy tinh, thực vật ... để khảm tại vũ khí thì tại sao lại không thể sử dụng chúng vào một mục đích khác?

Đỗ Duy hai mắt sáng ngời, cùng Roline nhìn nhau một cái

-Theo giá thị trường thì một thanh trường kiếm bình thường có thể bán được hai đồng bạc. trong khi một nữ quý tộc đeo một cái dây chuyền bé thì sao? Chỉ một cái vòng cổ, có thể đã là hai mươi đồng bạc. chỉ là một dây chuyền bảo thạch bình thường, đại khái giá cũng là năm đồng bạc. Mà một bộ quý tộc lễ phục thì sao? Ồ, tôi không hiểu rõ giá của những thứ này, nhưng so sánh đoán chắc so với chiến bào chắc hẳn phải đắt hơn nhiều lắm.

-Tôi vừa mới nhìn thấy một bộ áo giáp. Trời ơi, tôi không thể không nói... nó thật là xinh đẹp ! Ở phía trên bao phủ một tầng bạch quang nhàn nhạt, giống như là thánh quang mà tôi đã thấy khi thánh trước khi đi vào thần điện bá lạy ! Quả thật rất đẹp, nếu như... Tôi là nói nếu như, chúng ta đối với các đồ trang sức của nữ quý tộc sử dụng các loại ma pháp này? Ồ, thứ đó là ma trượng mà ma pháp sư dùng phải ko? Nhưng trong đời của tôi, đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy ma pháp sư sử dụng ma pháp trượng, tôi nghe ngài nữ kỵ sĩ Roline giải thích rằng đó là vật chuyên dụng cho ma pháp thủy hệ ? Có thể ngưng tụ được .... được cái gì ấy nhỉ ?

- Thủy nguyên tố.

Roline trả lời

-Ồ, không sai! Là thủy nguyên tố nước.

Zach cười rất là giảo hoạt:

- Nếu chúng ta đem những thứ này khảm trên các đồ vật của cô gái quý tộc, chẳng hạn như nhẫn? Dây chuyền? Vòng tay? Tưởng tượng đi, những cô gái quý tộc này thường phàn nàn gì? Họ thường phàn nàn là sao thời tiết quá khô ráo. Da của họ bị khô, nếu chúng ta bán cho họ một số thứ, nói rằng miễn là họ đeo sản phẩm của chúng ta thì dù thời tiết như thế nào thì quanh thân thể của họ cũng có thể duy trì một chút hơi nước xung quanh. Thứ tưởng tượng đây sẽ là món đồ hấp dẫn cỡ nào chứ? Tôi xem cái ma trượng được

khảm bảo thạch có tính thủy, khảm một khối lớn như vậy nếu mà đem cắt ra rồi chế tác có thể làm được mấy bộ đồ trang sức !

-Còn có...Ồ, đây là tượng tượng của chính tôi. Nếu như tôi nói không đúng thì ngài công tước và ngài kỵ sĩ không cần phải để ý.

Zach tiếp tục nói:

-Hàng năm mùa đông, tôi thường phải tới các nơi buôn bán, thường nghe các phú ông giàu có oán thán rằng áo khoác của họ thật sự quá nặng, hành động thật quá bất tiện, hơn nữa mùa đông hình như mọi người đều ăn mặc giống nhau, trên cổ thì quàng khăn, trên người đúng là tầng tầng lớp lớp áo, còn có giày nữa... Trời ạ, quá là nhiều thứ! Nếu như chúng ta...Ồ, xin tha thứ, tôi không phải là ma pháp sư, nhưng là tôi muốn dùng ma pháp thần kỳ, có thể nào chế tạo ra một loại tài liệu nhẹ dễ dàng dính vào quần áo, giống như là quần áo mùa hè của chúng ta, các cô gái cũng có thể thể hiện được vóc người xinh đẹp, còn có hai chân, đồng thời vẫn có thể giữ ấm, được chứ hả? Tôi nghĩ nhiều quý tộc sẽ nguyện ý bỏ ra rất nhiều tiền để mua những thứ như thế này, quý tộc thích cái gì? Thích nhất là hưởng thụ ! Đó là sự khác biệt ! Nghĩ xem khi mùa đông đến với thế giới toàn băng và tuyết, xung quanh toàn người mặc những bộ áo dày cộp và bạn đang mặc một bộ quần áo tuyệt đẹp và nhẹ nhàng, những cô gái có thể khoe những cái eo nhỏ, đàn ông có thể vẫn mặc những đồ mùa hè

231. Chương 187 :đãi Cát Tìm Vàng. (p2)

Nhưng không thể không thừa nhận, người này đích xác có tài.

Roline dường như đã thấy các vùng đại dương xanh bao la, còn có tự mình điều khiển một hạm đội

Quán trọ nhỏ của Zach đã sớm bị Đỗ Duy mua ngay tại chỗ, sau đó Roline cho hai tên hải tặc dưới quyền tạm thời trông coi, và mời tất cả khách rời đi, sau đó tuyên bố quán trọ này đóng cửa không buôn bán nữa

Và Husein và Nicole đã đến, họ sẽ ở hậu viện nhỏ phía sau

Roline và Hussein,Nicole gặp nhau, không có gì thích hợp để nói. Hussein vẫn lạnh lùng nhưng sau khi gặp Đỗ Duy, cẩn thận nhìn vào hai mắt vị quý tộc bé nhỏ, vị thánh kỵ sĩ này sau khi mất đi một con mắt thì nhìn qua càng lạnh khốc hơn, tuy nhiên hắn vẫn như cũ nói một câu đều toát lên một tia quan tâm tới Đỗ Duy

-Thân thủ của người đã lùi bước rất nhiều, gần đây chẳng lẽ người không thực hành động tác mà ta đã dạy cho người?

Lời này không sai, Đỗ Duy gần đây không có nhiều thời gian để thực hành, hầu hết thời gian hắn sử dụng để nghiên cứu ma thuật

Cảm tạ ma pháp học hội, sau khi rất nhiều ma pháp sư đã cống hiến thành quả nghiên cứu thì người được lợi nhiều nhất chính là siêu cấp cao thủ ma pháp sư Đỗ Duy " hữu danh vô thực" này.

Hắn cơ hồ có thể cả đêm không ngủ để học ma pháp và nghiên cứu thành quả nghiên cứu trong học viện ma pháp. Và không ai sẽ tin rằng vị đệ tử của Gandalf đại sư, được cho rằng là một thiếu niên thiên tài lại phải đi học trộm như thế!

Đương nhiên, sau khi nhìn thấy Hussein và Nicole, Đỗ Duy không quên xin nữ vương Medusa một sợi tóc.

Ngày mai trên lớp ma pháp, hắn vẫn muốn dạy các học sinh cách thức đối phó với mắt của kim nhân mãng như thế nào.

Về phần Nicole.... Sau khi xác định rằng Nicole vẫn chưa có mở mắt của nàng với ai. Hoặc không cần thận đem ai đẩy hóa đá, Đỗ Duy thoải mái rời đi.

Thánh kỵ sĩ và nữ đều là hai loại người ít nói chuyện, vì thế họ không quan tâm tới lẫn nhau. Hơn nữa nơi này dù sao khoảng cách quá gần để dò, tốt hơn hết là cẩn thận một chút. Miễn là trong một thời gian tới, đến phía tây bắc trời cao mặc cho chim bay

Duy nhất đáng để nhắc tới chính là ... Vivian không theo Đỗ Duy trở về.

Đây là thỉnh cầu của nữ vương Medusa . Khi đó nàng nhắm mắt lại đối mặt với Đỗ Duy, Đỗ Duy đột nhiên cảm giác được một tia hàn khí ... Hắn hoài nghi, vị tiểu thư Nicole này chẳng lẽ pháp lực lại vừa tiến bộ?

-Nữ đồ đệ của Gandalf, cô hãy lưu lại với ta.

Nicole thần nhiên nói nhẹ nhàng:

-Người đáp ứng dạy ta nhân tính và phương thức cuộc sống của loài người. Nhưng từ lúc ta đi theo người, ta vẫn trốn ở trong phòng không thể ra ngoài...

Đỗ Duy đồng ý ngay lập tức, hắn cảm giác được nữ vương Medusa bất mãn. Bây giờ hắn không có thực lực để đối phó với vị nữ vương Medusa đáng sợ này... Người đàn bà này ngay cả long tộc tộc trưởng cũng có thể đem hóa đá, đường đường là long tộc tộc trưởng cùng phải vận dụng đến tuyệt chiêu mà một trăm năm mới dùng một lần là “long thần thủ hộ”.

Không thể thương lượng với nàng ấy, Đỗ Duy chỉ có thể bất đắc dĩ để lại Vivian bé nhỏ cho xà nữ.

-Bảo bối, hãy cẩn thận, vô luận vì bất cứ cái gì ngàn vạn lần đừng nhìn vào cặp mắt của nàng..Ừm, ngoại trừ nàng hay buồn bực ra thì ở chung cũng rất tốt đó.

Song Đỗ Duy lại phạm phải một sai lầm

Một cái sai lầm rất rất là lớn

Hắn trong lòng đã bị ám ảnh. Đối với nữ vương Medusa đã bị dán một chữ “mạnh”. Hắn quên rằng sức mạnh ma thuật của Nicole, sự thật chỉ là một con rắn hóa thân thành người... Trừ bản lĩnh hóa đá ra, vị cao nhân này dường như không có ma pháp nào khác.

Quả nhiên, sau khi Đỗ Duy rời đi, Medusa và Vivian vừa mới ở chung không được tới năm giây đồng hồ...

-Cô có thể dạy ta ma pháp không?

Nữ vương Medusa chính thức tự mình đưa ra thỉnh cầu

Vivian bé nhỏ đan thuần, gốc gác làm sao mà cự tuyệt đây chứ?

Chỉ có trời mới biết...

Đỗ Duy một người trở về nhà, hôm nay thu hoạch làm cho hắn rất hài lòng. Cái tên khỉ đột Zach kia, rất đáng để trông đợi vào tài năng của hắn. Đỗ Duy dường như có thể nhìn thấy tương lai hắn sẽ có rất rất nhiều tiền vàng bay vào túi tiền của mình

Mà hắn vừa mới tạm thời trở lại phủ đệ, vẫn còn chưa có xuống ngựa, hắn đã nhìn thấy một vị tướng quân mập mạp hai trăm năm mươi đang ngồi ở trên một con ngựa khỏe mạnh... Đáng thương cho con ngựa tựa hồ có chút không chịu được. theo bộ dáng của nó, có thể nhìn ra đây chính là khảo nghiệm đáng thương nhất mà nó phải chịu đựng từ lúc ra đời!

Bên cạnh đấy, tên nhóc Sandy quỉ quái, cũng cưỡi trên một con ngựa màu nâu, hai người tựa hồ đang muốn đi ra ngoài

Nhóc Sandy bên cạnh dường như là lần đầu tiên cưỡi ngựa, hắn có vẻ mặt rất là hưng phấn, nhưng nhìn thấy Đỗ Duy cũng vẫn như cũ không quên nhảy xuống ngựa hành lễ.

-Các người muốn đi ra ngoài hả?

Đỗ Duy nhìn vị tướng quân hai trăm năm mươi, đột nhiên nhớ ra người này, một gã “háo sắc”... Hắn sẽ không muốn đi lê lổng đấy chứ? Nhưng vẫn dẫn theo một cậu bé như là Sandy bên cạnh tới cái loại địa phương đó?

-Đúng vậy, ông chủ của ta.

Tướng quân Ron Barton cất mũ, mặt hắn có chút bất mãn:

-Ngài công tước, tôi phát hiện phủ của ngài thật sự thiếu người... Trời ạ, Ngài ngay cả một người giống như thị vệ cũng chưa có, cho nên tôi quyết định đi ra ngoài chiêu lãm mấy võ sĩ đến đây.

Đỗ Duy gật đầu.

Đích xác, gia tộc rowling sau khi giải tán đại bộ phận thị vệ đều theo lão bá tước Raymond trở về bình nguyên Rowling, mà Đỗ Duy... hẳn có thân phận ma pháp sư, tựa hồ quên mất thân phận quý tộc của mình, hẳn đi ra ngoài cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ có thị vệ đi theo. Mà trong cả nhà chỉ có Marde cùng với một số người hầu mà thôi.

Duy nhất thống lĩnh tướng quân chỉ có ngoài tướng quân hai trăm năm mươi còn có thị vệ trưởng Alfa. Tuy nhiên trong chính biến thị vệ trưởng Alfa đã thụ trọng thương, hơn nữa lúc ấy xem như là một vị mãnh tướng “phản quân”, bây giờ mặc dù theo Đỗ Duy, nhưng là vì tị hiềm nên cũng không thường ra ngoài.

-Cho nên, tôi đã mang theo nhóc Sandy ra thị trường nô lệ, xem có thể kiếm được vài người hay là không.

Tướng quân Ron Patton nhìn Đỗ Duy liếc mắt, thở dài:

-Ngài phải chăng lại muốn đi theo? Ông chủ?

-... Được rồi.

Đỗ Duy có chút nghi hoặc

Tới chợ nô lệ sao?

Sau đó hẳn đi theo tới chợ nô lệ, ở tại chốn này tìm kiếm một vài võ sĩ tự do... Có điều phần lớn người nơi này đều võ sĩ cấp thấp, liệu có thể sử dụng không ?

232. Chương 188: “nhân Tài Đặc Biệt” . (p1)

Hôm nay xem ra chợ nô lệ vắng hơn nhiều. Ba người mặc dù vừa đi vừa dắt ngựa nhưng đi lại cũng không khó khăn. Trong khi đó, nhóc Sandy có bị khó khăn một chút, con ngựa nhỏ màu nâu nhạt của hắn hơi cứng đầu một chút, luôn cùng với nhóc Sandy đối nghịch.

-Người nên cho con ngựa của người vài roi.

Tướng quân Ron Barton nhìn liếc mắt thẳng nhóc này, nói:

-Những loại súc sinh này, càng mềm yếu, bọn chúng lại càng khinh thường người.

Sandy có chút không ổn, đây chính là con ngựa đầu tiên của hắn. Quấn gia Marde tốt bụng đã đáp ứng với nhóc Sandy đưa con ngựa này cho hắn sử dụng một mình. Nhìn con ngựa với bộ lông màu nâu nhạt dễ xinh đẹp này, Sandy không thể nào hạ roi xuống được.

-Ở chỗ này nhé.

Ron Barton đưa ngựa dừng lại ở cuối chợ nô lệ, ở chỗ này ít người, cách xa đài cao bán nô lệ cũng gần một trăm mét. Đỗ Duy nhìn thấy hai bên ngã tư đường, có rất nhiều người cánh tay quấn vải màu trắng, có khi là người trẻ tuổi, có khi là trung niên, cũng có một số là các võ sĩ cấp thấp.

Lúc này, Đỗ Duy thật sự không hiểu các võ sĩ tự do này, mặc dù rằng cấp bậc của họ rất thấp, nhưng dù sao cũng là võ sĩ chính thức có được cấp bậc ; tại sao mà phải bước vào cái loại chỗ như thế này?

Với võ thuật của những người này, ít nhất so với những người bình thường phải tốt hơn? Nếu như bọn họ gia nhập quân đội... Đội quân trấn thủ khổng lồ của đế quốc hình như hàng năm đều có thu nạp binh lính mới. Những võ sĩ này với thân thủ của bọn họ chẳng lẽ ngay cả tư cách để làm binh lính cũng không có ư?

Tuy nhiên sau này Đỗ Duy đã hiểu thấu đáo: Những võ sĩ này đa phần cũng có tôn nghiêm. Chỉ sợ là cho dù là võ sĩ cấp thấp nhất, nếu như không phải già cả không có chỗ nương thân thì bọn họ tuyệt đối không gia nhập quân đội để làm một gã binh sĩ quen.

Bọn họ đúng thực là võ sĩ, có cấp bậc chính thức, võ sĩ bọn họ không thể dễ dàng gia nhập quân đội. Làm thủ hạ của một người bình thường thì có thể uống rượu hay chơi gái. Bọn họ có thể làm bảo tiêu thấp kém nhất cho các xe ngựa chở hàng hay thậm chí là làm vệ sĩ, nhưng còn gia nhập quân đội ư?

Trừ khi họ được làm sĩ quan!

Nhưng là đế quốc trước mắt không có chiến sự gì, có thể nói cả đại lục đều rất an bình, yên lặng, không có chiến tranh, trong quân đội sẽ thăng tiến rất khó. Một gã binh sĩ quèn mà muốn thăng tiến lên đội trưởng, nếu như đi đánh giặc có lẽ một ngày nào đó có thể làm được, nhưng ở lúc hòa bình thì sợ rằng sẽ mất vài năm hay thậm chí lâu hơn!

-Tựa như nhìn thấy cuộc sống kiếp trước của mình, các sinh viên không thể tìm được việc, đa phần đều thất nghiệp, cũng không có bao nhiêu người nguyện ý là một phục vụ bàn để sống.

Đỗ Duy âm thầm thở dài

Nhìn vào trong góc của hai bên ngã tư đường, các võ sĩ này vẻ mặt cứng như gỗ, ôm trường kiếm, bộ dáng lạnh lùng, ánh mắt trống rỗng phù hợp với bộ dáng kia... Đỗ Duy đột nhiên có chút cảm giác cảm khái.

Bộp !

Ron Barton tự mình lấy từ mình ngựa xuống một vật được bọc bởi vải đen bên ngoài ném xuống đất. Dựa theo như hình dáng dường như là một thanh gươm dài dài, mà theo thanh âm thì hình như là kim loại?

Không sai , đúng là kim loại

Sau khi Ron Barton mở ra, bên dưới lộ ra một côn sắt thật là dài. Đây là một loại côn sắt đơn giản nhất, có rất nhiều chỗ đã rỉ sét, và chỉ có trời mới biết hắn ta tìm cái này ở đâu

Ừc.. Hắn không phải là phá phòng ở ra lấy xuống xà nhà đấy chứ? Đỗ Duy tự hỏi một cách hài hước.

Lát sau, Ron Barton này tựa như đối với qui củ thị trường nô lệ hiểu rất là rõ. Hắn không cần Sandy nhắc nhở, một tay cầm cây côn sắt hung hăng cắm vào mặt đất

Xem ra cuộc sống lao ngục nhiều năm qua cũng không làm cho võ thuật của vị tướng quân này bị phế bỏ. Hắn rất nhẹ nhàng cầm thanh côn sắt vào mặt đường cứng rắn, sau đó phủ miếng vải bố màu đen lên trên côn sắt.

Hành động này đại biểu cho ý tứ rất đơn giản : chiêu lãm

Rất nhanh, những gã già trẻ lớn bé quanh đấy đều xông lại rất đông, mỗi người tới đều mang theo vẻ mặt cầu xin cùng kỳ vọng. Có điều nhóc Sandy rất nhanh theo sự chỉ điểm của Ron Barton lớn tiếng đứng lên hô to:

-Võ sĩ! Chúng ta cần võ sĩ ! Võ sĩ chính thức!

Thanh âm rất cao vang vọng khắp toàn bộ quảng trường, nó dường như đốt lên ánh lửa trong mắt của các võ sĩ

Dường như giống như người chết thấy được hy vọng vậy, những gã quần áo rách rưới ôm trường kiếm này đều phấn chấn tinh thần, đứng thẳng thân thể, sau đó đi nhanh tới hướng này.

Trong khi những người khác đang tiến lại tìm việc thì một số người khác lại lắc đầu thất vọng tránh ra.

-Thưa ngài, xin hỏi ngài cần người như thế nào?

Một người nhìn qua tướng như có thể làm lão tổ phụ của Đỗ Duy chạy tới hỏi, hắn mặc một bộ đồ màu xám, lồng ngực lộ ra một chuôi thiết kiếm... Đỗ Duy nghi ngờ không biết nó có thể nhổ ra hay không bởi trên thân kiếm đầy vết rỉ sét

-Có đúng là mạo hiểm đoàn chiêu lãm người phải không?

- Cần thị vệ đúng không?

-Có phải là cần cận vệ không? Ta là võ sĩ!

Chỉ thời gian ngắn, một lượng lớn người chạy tới, đại đa số đều là một bộ dáng, trên mặt râu ria xồm xoàm, quần áo trên người mặc dù đều cũ nhưng lại rất sạch sẽ, đều có trong lồng ngực một vũ khí.

Mà một điểm giống nhau nữa, bọn họ xác thực không giống như những người khác gọi bạn là “đức ông”, bọn họ chỉ biết xưng hô bạn như là “ngài”.

Điều đó thể hiện thân phận của bọn họ: Ta chính là so với người bình thường không có giống nhau, ta là võ sĩ!

-Tránh ra tránh ra!

Về mặt của Ron Barton không nhìn được, ánh mắt hắn nhìn vào phía trước những người này, thấp giọng nói một câu:

- Tại sao chất lượng bọn người kia ngày càng kém như vậy! Khục ! Ta nói người đó ! Trở về chỗ của người đi !

Thân hình khổng lồ của Ron Barton lúc này như một quái vật vậy, cũng không biết hắn dùng lực thể nào đã đẩy ngã mấy tên quỷ quái ở phía trước. Sau đó hắn hét rống lên :

-Tất cả im lặng cho ông! Im lặng!

Hắn giơ bàn tay to như cái quạt lên chỉ vào đám người trước mặt quát:

-Ta cần người, ta không cần phế vật! Ta cần người có kĩ năng, người có kĩ năng, hiểu rõ không? Chỉ cần người có thể làm cho ta hài lòng là được vì ta không quan tâm tới cấp bậc võ sĩ của người đứng là bao nhiêu! Hiểu rõ ràng chưa? Hãy cho ta xem bản lĩnh của người! Ai là người vào trước nào?

Người có kĩ năng?

Rất nhiều người đều im lặng.

-Không ai muốn thử xem sao?

Ron Barton ánh mắt có chút thất vọng. Hắn quay đầu lại đối với Đỗ Duy thở dài:

-Mẹ kiếp, ngày nay không được như xưa nữa. Hồi trước ở chỗ này ta còn có thể tìm thấy được vài người hữu dụng, nhưng còn bây giờ thì sao? Người nhìn xem cái đồng phế vật này! Một cái đám rõ ràng là không có bao nhiêu bản lĩnh, chỉ được mỗi cái kiên trì chó má.. Phì, đúng là vàng thì sẽ tỏa sáng, nhưng là không phải vàng lại ở chỗ này giả bộ, quả thực là một đám phế vật không đáng được thương xót chút nào.

Đợi nửa ngày, không có một người nào tiến lên, Ron Barton có chút không nhìn được, rống lớn nói:

- Các người này cả một chút kỹ năng đơn giản cũng không có hả? Quý thật! Các người đứng là võ sĩ! Xuất ra một chiêu võ thuật các người đặc ý nhất cho ông đây xem nào ... Nếu quả là không có bản lĩnh, hãy tránh ra cho ta! Đừng đứng ở đây! Quay về góc của các người chờ chết đi!

Hắn nói cực kì không khách khí, nhưng đứng từ góc độ của người quan sát như Đỗ Duy, lời này mặc dù khó chịu, nhưng lại rất là có đạo lý!

Cái này đúng là thực tế của thế giới này ! Nếu như người rõ ràng không có bản lĩnh, nhưng lại vẫn kiên trì rầm chó mà cố giữ đến chết.. vậy mới là ngu xuẩn ! Không bằng đương hoàng tìm công việc phù hợp để cố gắng sống

Lãng phí cả ngày ở đây, đúng là không thể thông cảm được

-Xin hỏi, thưa ngài, ngài hỏi người có kĩ năng là cái gì?

Một người gầy teo rế đám đông ra nói:

-Có thể nói rõ ràng một chút không?

-Ta sẽ xem người có cái gì.

Ron Barton nói:

-Người am hiểu nhất là cái gì? Đi ra cho ta xem một chút.

-Tôi am hiểu nhất là kiếm thuật, thưa ngài.

Cái tên gầy teo này, cố gắng giơ thanh kiếm của mình lên:

-Cấp bậc võ sĩ của tôi là ...

-Được rồi, ta không quan tâm tới cấp bậc của người.

Ron Barton không nhìn được phát tay:

-Nếu như người có được cấp năm hay sáu thì sẽ không ở chỗ này. Hãy cho ta thấy bản lĩnh của người đi nào.

Cái gã võ sĩ gầy teo này mặt đỏ lên, theo sau hấn tiện tay nhặt lên một tảng đá, ở bên cạnh trên vách tường xoát xoát vài cái trên tường hiện ra một hình ảnh người.

Hấn lui ra phía sau vài bước, sau đó hít một hơi thật sâu, đột nhiên rút ra trường kiếm

Xoát xoát xoát xoát

Trường kiếm nhẹ nhàng bay nhanh đâm ra, mũi kiếm như mưa như nhau điểm lên hình vẽ trên vách tường

Cuối cùng sau khi cái tên gầy teo này thối lui, Ron Barton híp mắt nhìn người kia, liếc mắt sáng hình đồ án một cái, hai tròng mắt hấn đột nhiên sáng ngời!

Bức tranh hình người kia, hai con mắt, cổ họng, các bộ vị ở dưới, còn có bộ vị ở xương chậu... toàn bộ đều bị đâm trúng!

Vừa nhanh vừa chuẩn! Tên võ sĩ này mỗi kiếm đều rất âm độc đâm vào các bộ hạ này... toàn bộ đều là các vị trí mà áo giáp không thể bao phủ!

Kiểm pháp của hấn bình thường xem ra có chút hèn hạ, có chút không quang minh chánh đại, giống như là rắn độc vậy.

Mà huy chương của hấn trước ngực...

Thật là một ngạc nhiên, chỉ là một võ sĩ một cấp?!

-Tốt , người lưu lại, ta sẽ hỏi sau! Ron Barton cười ha ha, lớn tiếng nói:

-Còn có ai nữa không!!!

233. Chương 188: “nhân Tài Đặc Biệt” . (p2)

-Hấn là một người thuận tay trái, kiếm pháp hấn sử dụng có phương hướng hoàn toàn ngược lại so với người bình thường, tại chiến đấu sẽ làm cho địch nhân có cảm giác không thích ứng, đúng là một gã tốt.

Ron Barton giải thích.

Người thứ ba được thông qua là một gã thần hình nhìn béo mập không thua gì Ron Barton. Cái tên mập mập này nhìn qua có một cái kỹ năng mà Đỗ Duy không hề nghĩ tới

-Tôi có thể chịu đòn, hơn nữa không sợ đau.

Tên mập mập nhếch môi cười cười:

-Tôi trời sinh đã không có cảm giác đau.

Vừa nói, hấn tự cởi quần áo, lộ ra ngực trần đầy lông màu đen, tiện tay lấy kiếm của mình ra, tự mình rạch hai đường lên người... hấn làm thật sự không nhẹ! Máu tươi đầm đề, nhưng hấn vẫn rất bình tĩnh:

-Thưa ngài, tôi chưa hề có tập võ, tôi được trời cho sức mạnh. Tôi bây giờ chỉ là một võ sĩ cấp một nhưng là tôi dám đánh cuộc tại trận đấu chính thức, ta một người có thể giết ít nhất ba người võ sĩ một bậc ! Bởi vì bọn họ chém tôi vài kiếm, chỉ cần không nguy hiểm tới tính mạng, sức mạnh chiến đấu của ta sẽ không bị ảnh hưởng! Nhưng tôi chém bọn họ một kiếm, bọn họ sẽ chịu không được.

Cho nên, người này cũng được nhận

Kế tiếp, còn có mấy gã cổ quái được tiếp nhận. Hơn nữa có vài người có những kỹ năng làm cho Đỗ Duy rất là kinh ngạc

Gặp quý, vậy chẳng lẽ chính là khinh công? Nhìn một tên dường như là chỉ có da bọc xương, không mất nhiều sức lực đã nhảy lên nóc nhà chạy tới chạy lui nhẹ nhàng như một con mèo

Còn có một tên am hiểu bắt chước, hắn bắt chước lại tất cả các loại âm thanh của động vật, thậm chí ngay cả thanh âm của chuột đánh nhau hắn cũng có thể bắt chước

-Tôi sẽ là lính trinh sát tốt! Thưa ngài.

-Còn có tôi!

Một người rẽ đám đông:

-Tôi đã từng là một thợ săn, tôi biết cách bố trí các loại bẫy. Trong núi, tôi chỉ dựa vào mũi và mắt có thể trong điều kiện khó khăn nhất tìm được đường đi và vùng nước gần nhất!

Sau những người này, Ron Barton nhìn bên cạnh còi lòng vẫn đầy kỳ vọng, tây vậy không có ai lên tiếng, hắn mới lớn tiếng kêu lên:

-Tại sao vậy? các người không muốn thử một chút sao?

-Điều này không công bằng, thưa ngài.

-Trong đám người có người kêu lên:

Bọn họ không phải là võ sĩ chân chính! Căn bản đúng là hạng người thấp kém, chánh thức võ sĩ chỉ sử dụng kiếm! Chúng ta cũng sẽ không học động vật hô gọi, hoặc là bò lên trên nóc tủ của nhà người ta!

Ron Barton cười lạnh một tiếng, một tay nắm lấy cây côn sắt cắm ở trên mặt đất, sau đó lạnh lùng nói:

- Các người, cái đám phế vật này mà cũng đòi công bằng hả? Tốt ! Như vậy ta cho các người sử dụng kiếm ! Nếu có ai có thể sử dụng kiếm của người chém đứt được côn sắt trong tay ta đây, ta sẽ thu nhận hắn !

Một kiếm chém đứt một cây côn sắt ư?

Mặc dù cây côn sắt không phải quá to, nhưng ít nhất cũng như một cánh tay trẻ con, một kiếm chém đứt ư?

Trừ phi có thể thi triển ra được đấu khí của võ sĩ ! Hoặc là trong tay có được một thanh bảo kiếm !

Nếu không, đúng là không thể làm được

Nếu có thể thi triển ra được đấu khí hoặc là có bảo kiếm thì có ai còn ở lại chỗ này nữa chứ, võ sĩ có thể thi triển ra được đấu khí thì còn lo lắng gì về việc không có cơm ăn.

Chiêu thức này quả thật đã làm cho tất cả mọi người không còn gì để nói

-Ôi...

Ron Barton thở dài một hơi, tựa hồ có chút thất vọng, vất vả như vậy cả nửa ngày, mặc dù chiêu lãm được một số tên có tài đặc thù, nhưng chân chánh bản lĩnh võ sĩ thì vẫn còn không có gặp

Đang lúc này trong đám người có một người đi ra với thanh âm trầm ổn

-Hãy để tôi thử xem?

Lập tức, đám người bị tách ra, một gã quý quái nhìn rất cao, trông hơn ba mươi tuổi. Hắn mặc quần áo bằng sợi thô, khi di chuyển mang theo một luồng khí sát phạt trầm ổn

Ron Barton vừa nhìn thấy gã này, hai mắt sáng lên. Căn cứ vào kinh nghiệm của hắn, cái tên này mặc dù thực lực không biết, nhưng từ khí chất trên người hắn xem ra, hắn tuyệt đối đã có kinh nghiệm sinh ra trong sinh tử chiến đấu, cũng là đã từng giết người và vấy máu.

-Tên của người.

Ron Barton híp mắt

-Xin hãy gọi tôi là Raoen, các bạn tôi đều gọi tôi như vậy.

Tên võ sĩ này dường như do dự một lát, hẳn báo tên căn bản là một cái ngoại hiệu, mà khẩu âm của hắn tựa hồ là người địa phương ở đế đô này.

Đỗ Duy đã phát hiện trong ngực cái gã này có một mùi hương của dược thảo, tựa hồ trên người hắn đang có thương tích?

Ron Barton cũng phát hiện cái tên “Raoen” dường như bên dưới áo tại vị trí ngực có một vết thương đang quần băng.. và vị trí hình như là ở trái tim...

-Người bị thương à?

Ron Barton cau mày

-Đúng vậy, ở chỗ này.

Raoen, chỉ vào trái tim của hắn:

-Tuy nhiên, tôi mạng lớn, trái tim tôi so với người thường vị trí lệch một chút.

Nói xong, hắn giương trường kiếm, hít vào một hơi...

Xoát !

Một đạo kiếm quang rõ ràng hiện lên, một luồng đầu khí nhàn nhạt đã làm cho chúng nhân vây xung quanh ngạc nhiên vô cùng!

Đây là đầu khí của võ sĩ ! vậy thì hẳn nhiên cấp bậc võ sĩ của hắn ít nhất là cấp bốn.

Một người là võ sĩ bốn cấp như thế nào lại có thể có cái bộ dáng như thế này chứ?

Không sai, Raoen, chính là người tại chính biến ngày đó, vốn ban đầu được gọi là “ngự lâm quân.”

Cái tên trước khi chết vẫn còn nghĩ tới danh hiệu “Hiệp sĩ”

Choeng!

Cây côn sắt bị chém thành hai đoạn, Raoen tựa hồ có chút thở dốc, dường như là động tác vừa rồi đã động vào vết thương của hắn. Hắn thậm chí hít một hơi thật sâu nhìn Ron Barton, tuy nhiên ánh mắt lướt qua Ron Barton dừng lại trên người của Đỗ Duy

Dù sao cũng là xuất thân từ ngự lâm quân, liếc mắt một cái xem ra rốt cuộc người nào mới thật sự là ông chủ

-Tôi có phải là đã thông qua phải không?

-Đúng vậy.

Chính Đỗ Duy mở miệng:

-Xin mời ngài nói cho ta biết yêu cầu đãi ngộ của ngài, thưa ngài kỵ sĩ .

-....

Raoen trầm mặc hồi lâu, trong ánh mắt hắn lộ ra một tia mệt mỏi, chậm rãi nói:

- Rời đi đế đô, nếu như các ngài đúng là chiêu lãm nhân thủ để chuẩn bị rời khỏi đế đô, tôi nguyện ý đi theo các ngài. Tôi muốn rời khỏi nơi này.

234. Chương 189: Lựa Chọn Của Raoen

Phủ công tước này thoảng có chút đơn sơ (đương nhiên chỉ là nói một cách tương đối), diện tích không lớn lắm. Trong các trang viên rộng lớn của đế đô, một cái phủ đệ như vậy chỉ có thể xem là hạng trung, hiển nhiên cùng thân phận công tước của Đỗ Duy rất không tương xứng.

Nhưng trong phủ công tước cũng không thiếu ngựa.

Ban đầu khi gia tộc Rowling rời khỏi đế đô bán lại phủ đệ, người người đều bị giải tán. Nhưng thân là phủ bá tước quý tộc có công của gia tộc Rowling, ngựa có rất nhiều cho nên số ngựa này toàn bộ đều bị Đỗ Duy tới lấy.

-Các người có thể tùy ý chọn lựa ngựa để cưỡi cho mình.

Ron Barton ra lệnh một tiếng. Những võ sĩ may mắn này ai nấy trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Khi tới phủ công tước hoa Tulip này, mọi người cũng biết được thân phận của chủ nhân nơi đây. Không ngờ là đại công tước thiếu niên danh tiếng gần đây vang khắp thiên hạ! Ngấm lại chính mình một ngày trước vẫn còn vô cùng đáng thương trong chợ nô lệ kiếm cơm, mà bây giờ đã tiến vào gia đình quý tộc có danh tiếng hiện giờ lớn nhất đế đô!

Còn có thể có được một con ngựa thuộc về chính mình?!

Tuy nhiên Ron Barton nhìn bộ dáng cưỡi ngựa vất vả của những kẻ kia liền âm thầm lắc đầu, nhìn Đỗ Duy bên cạnh thấp giọng nói:

-Ôi, những kẻ kia chỉ là võ sĩ, không phải là kỵ sĩ. Sau này đến vùng phía tây bắc, không cưỡi ngựa thì làm gì được đây! Vùng tây bắc kia đến ngay cả đứa trẻ nhỏ cũng phải cưỡi ngựa.

Cơ bản lúc bắt đầu, võ sĩ trên đại lục chỉ cần có được danh hiệu cấp bậc võ sĩ đều phải thông qua kiểm tra của hiệp hội kỵ sĩ. Nhưng với đại đa số người, bọn họ chỉ là “võ sĩ”, lại không thể được xưng là “kỵ sĩ”.

Được gọi là kỵ sĩ, đạo lý đơn giản nhất là: người ít nhất phải biết cưỡi ngựa chứ?

Nhưng đối với những võ sĩ cấp thấp mà nói, bọn họ ngay cả nuôi mình cũng không được, nào còn có tiền tài nuôi một con ngựa cho mình nữa? Phí tổn để nuôi sống một con ngựa so với nuôi sống một người còn đắt hơn nhiều!

Sự suy yếu của võ sĩ là tình trạng hiện tại của đại lục. Mà “hiệp hội kỵ sĩ” chỉ tồn tại dưới cái tên kia đã từng cũng ma pháp công hội là những tổ chức lớn mạnh ngang nhau của đại lục. Nhưng bây giờ cũng đã rơi vào cảnh không có mặt mũi. Hiệp hội kỵ sĩ phụ trách kiểm tra và phát huy chương cấp bậc kỵ sĩ.

Nhưng đại đa số người tập võ lại ngay cả ngựa cũng không nuôi nổi ..... Bọn họ chỉ biết võ thuật, nhưng không biết cưỡi ngựa.

Mà những kẻ trước mắt, mặc dù đều là võ sĩ, nhưng không phải là kỵ sĩ.....

-Ồ?

Mắt Ron Barton đột nhiên sáng ngời. Hắn cuối cùng nhìn thấy Raoen một người xoay người lên ngựa. Người này hôm nay chiêu lãm tới có thực lực cực mạnh. Hắn không ngờ biết cưỡi ngựa! Hơn nữa xem ra động tác cưỡi ngựa tương đối không tệ. Tư thế lên ngựa của hắn rất rõ ràng mạch lạc, vừa nhìn đã thấy đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc. Ngoài ra tư thế ngồi trên lưng ngựa của hắn .....thân trên đứng thẳng tắp, hai chân cũng không như những tân binh kia liều mạng kẹp chặt bụng ngựa như vậy, mà nhìn qua rất thoải mái.

-Người này là một ‘kỵ sĩ’.

Ron Barton ngày càng hiếu kỳ với Raoen này:

-Võ kỹ của hắn không tệ, kỹ thuật cưỡi ngựa xem ra cũng không tầm thường. Người có thể có thực lực mạnh như vậy, còn có kỹ thuật cưỡi ngựa như thế, làm sao lại rơi vào chợ nô lệ kiếm cơm?

Vấn đề này đồng thời cũng là chuyện Đỗ Duy trong lòng muốn hỏi.

Phủ công tước này mặc dù nhỏ nhưng được coi là một cái trang viên của quý tộc điển hình. Một ít kiến trúc cơ bản vẫn được cung cấp, ví dụ như ..... một trường đua ngựa quy mô tuy nhỏ nhưng hiện tại cũng đủ dùng.

Sau khi lưu tâm binh luyện tập thuật cưỡi ngựa kia lại, Ron Barton gọi một mình Raoen vào trong phòng. Đồng thời đợi trong phòng còn có Đỗ Duy.

Thần sắc Raoen có chút phức tạp. Hắn đại khái đã nghĩ được quý ngài công tước này gọi mình tới để làm gì.

Quả nhiên.....

-Bảo cáo danh hiệu chức vụ của người. Kỵ sĩ!

Ron Barton không đợi Raoen đứng lại, đột nhiên đứng lên sau đó lớn tiếng quát.

Cơ hồ là một dạng điều kiện phản xạ do kết quả nhiều năm huấn luyện, khiến cho Raoen không tự chủ được đứng thẳng người, hai chân hai tay cũng hợp lại, hung hăng giậm chân xuống, sau đó vỗ ngực lớn tiếng hô:

-Vương thành quân đoàn cận vệ, cận vệ quân hoàng gia, tiểu đội trưởng đội kỵ binh thứ tư.....

Nói tới câu cuối cùng, Raoen đột nhiên phản ứng lại. Chính mình bây giờ cũng không còn ở Ngự Lâm quân nữa.

Tuy nhiên Ron Barton cùng Đỗ Duy đối với kết quả này rất hài lòng.

Nhìn biểu tình có vẻ không tự nhiên của kẻ này, Đỗ Duy cười cười:

-Người từng là một sĩ quan của Ngự Lâm quân ư?

“.....Đúng vậy.”

Ron Barton cười như đã hiểu ra:

-Khó trách ta thấy người thích đem quần nhét vào trong giày..... chỉ có Ngự Lâm quân mới thích hào nhoáng như vậy.

Raoen có chút đỏ mặt. Chính xác, Ngự Lâm quân vô cùng chú trọng uy nghi của hoàng gia. Trên rất nhiều chi tiết cùng quần đội bình thường không giống nhau. Nhất là về bên ngoài, Ngự Lâm quân có thể nói đều là kiểu mẫu.

Chế phục của bọn họ luôn phẳng phiu, trên quần đến một nếp gấp cũng không có, còn thích đem quần nhét vào trong giày khiến cho cả người thoát nhìn trông cao lớn đặc biệt.

Nhưng cách nói “thích hào nhoáng” này vẫn như cũ làm Raoen đau đớn sâu sắc. Hắn phảng phất nhớ lại sáng ngày chính biến. Ba ngàn Ngự Lâm quân tinh nhuệ nhất vẫn một thân trang bị “hào nhoáng” kia bị một ngàn phản quân truy giết khắp nơi, chạy trốn giống như thỏ.

Quân nhân hắn là nên quan tâm tới vẻ ngoài, nhưng nếu như quá theo đuổi vẻ ngoài ..... như vậy chỉ có thể coi như là đội quân mang cờ.

- Được rồi, tướng quân của ta.

Đỗ Duy khoát khoát tay cười với Ron Barton, sau đó nhìn Raoen hòa nhã nói:

-Ta nghĩ ta không cần phải hỏi, anh cũng hiểu rõ ra muốn hỏi anh cái gì chứ?

Raoen gật đầu, hắn thở dài:

-Thưa ngài, ngài đang chuẩn bị lấy tội đào ngũ bắt tôi lại sao?

Đích xác đó là điều Raoen lo lắng nhất. Quân đội đế quốc đối với binh lính đào ngũ trừng phạt vô cùng nghiêm trọng, không hề để lại con đường quay lại nào .....tội đào ngũ, giết!

-Nói ra một chút chuyện của anh đi, Raoen.

Đỗ Duy cười.

-Tôi..... từng là một Ngự Lâm quân.

Raoen cắn răng:

-Thời điểm trước ngày tế diễn mùa hè, tôi đã một mực phục vụ Ngự Lâm quân suốt mười hai năm.....”

Sau đó, Raoen đem tào ngộ của ba ngàn Ngự Lâm Quân chuẩn bị tiếp nhận duyệt binh tại chỗ mình vào sáng ngày chính biến kể lại một lần.

-.....Tôi lúc ấy trúng một tên ở chỗ này.

Raoen chỉ vết thương trước ngực mình:

-Tôi hôn mê bất tỉnh nhưng cũng chưa chết. Sau khi chiến trường được thu dọn, tôi được coi như một xác chết bị đem ra ngoài thành. Đến nửa đêm tôi tỉnh lại, phát hiện chính mình đang nằm trong đồng người chết. Xung quanh tĩnh lặng, đằng xa là từng đồng thi thể đang được đốt cháy. Có phản quân, cũng có người của chúng tôi. Tôi lúc ấy còn không biết rốt cuộc là phản quân thắng hay là chúng tôi thắng cho nên tôi không dám đi ra ngoài. Tôi lặng lẽ rời khỏi chỗ đó..... lượng người của bọn họ không đủ, thi thể lại vô số. Nơi nào cũng có mấy ngàn thi thể, nhưng lại chỉ có không tới một trăm kẻ trông coi. Cho nên tôi lặng lẽ rời khỏi thì bọn họ không ai phát hiện ra.

-Sau đó thì sao?

Đỗ Duy gật đầu.

-Sau đó tôi lạc tới một trấn vùng phụ cận, ngủ một đêm tại một đồng cỏ khô trong chuồng. Đến giữa trưa ngày thứ hai tỉnh lại, tôi trộm lấy một bộ quần áo. Sau đó chạy tới bờ sông rửa sạch vết thương. Rồi khi ở bờ sông tôi được một đội thương nhân cứu giúp. Tôi nói cho bọn họ ở trong đế đô xảy ra chính biến, tôi là một binh dân..... mấy ngày nay rất hỗn loạn, trong đế đô rất nhiều binh dân bị thương. Lời nói của tôi cũng không khiến cho người khác hoài nghi. Những thương nhân này cho tôi một chút thuốc cùng thức ăn, sau đó liền rời đi. Mấy ngày sau, tôi trở về trong đế đô.

-Anh đã trở về.

Đỗ Duy gật đầu:

-Như vậy, khi chính biến anh hẳn là đã biết cuối cùng phe nào thu được chiến thắng rồi chứ? Nếu là hoàng thất chiến thắng, anh sao lại không trở lại trong Ngự Lâm quân lần nữa? Như anh trong ngày chính biến dũng cảm giết địch hơn nữa còn thụ thương. Cuối cùng người gặp nạn không chết, phải nhận được tưởng thưởng. Anh sao lại không trở về?

Raoen trầm mặc. Nhưng Đỗ Duy lại nhìn ra, trong ánh mắt người đàn ông ba mươi tuổi này tựa hồ có một ngọn lửa đang thiêu đốt!

-Thưa ngài, chúng tôi tổng cộng ba ngàn người phần lớn đều đã chết. Nhất là tiểu đội kia của tôi. Anh em thủ hạ của tôi toàn bộ chết hết. Còn có trung đội của tôi, đội trưởng của chúng tôi chết trận, chỉ sợ sống sót chỉ còn một mình tôi.

Thanh âm của Raoen có chút kích động, càng có chút khô khốc:

- Tôi ở nơi này làm việc mười hai năm. Tôi đối với hoàng thất trung tâm tận tụy. Nơi đó có anh em của tôi, với tôi mỗi người cùng nhau trực ban. Sau mỗi lần trực ban, chúng tôi đều đi uống rượu, đánh bạc, cùng đi tìm đàn bà. Tôi còn nhớ rõ, năm đó tôi một lần cưỡi ngựa ngã gãy chân, đội trưởng của tôi tự mình đưa tôi từ trại ngựa trở về! Nhưng ..... bọn họ đều đã chết.

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Raoen có chút khô khốc:

-Bọn họ đều đã chết.

Đỗ Duy không nói chuyện. Ron Barton do dự một chút, cắn môi, cũng không lên tiếng.

-Tôi nhớ kỹ tên của bọn họ. Bọn họ đều là anh em của tôi. Đội trưởng của tôi, kỹ sĩ trưởng Hank là một sĩ quan tốt. Ông ấy yêu cầu nghiêm khắc đối với chúng tôi, nhưng mỗi khi không trực ban lại mời chúng tôi tới nhà ông ấy uống rượu. Còn có Lusa, tôi khi đánh bạc vẫn còn thiếu cậu ta mười sáu đồng chưa trả.

Còn có Renle, một người trong đội của chúng tôi; trước ngày chính biến chúng tôi chỉ vì tranh đoạt một cô nương mà đánh nhau một trận. Sau việc ấy, tôi muốn nói lời xin lỗi đối với cậu ta..... nhưng mà....

Thanh âm Raoen đột nhiên trở nên run rẩy, dường như thấy lại một sự thật vụn vỡ, khô khốc:

- Nhưng bọn họ đều đã chết rồi.

- Nhưng cái chết của bọn họ không phải lỗi của anh.

Đỗ Duy nhìn vào mắt Raoen:

- Bọn họ bị phản quân giết chết. Anh đã rất may mắn không chết, tại sao không trở về?

Raoen không trả lời câu nói của Đỗ Duy. Hắn ngược lại đưa ra một vấn đề đối với Đỗ Duy:

- Thưa ngài Công tước, chuyện chính biến ngày đó sau đó được truyền ra trong đế đô. Tất cả mọi người đều biết chuyện gì đã xảy ra.

Trong ánh mắt Raoen mang theo một tia màu xám. Con người hắn ban đầu có màu xám nhàn nhạt, giờ phút này xem ra đã giống như một người chết:

- Thưa ngài, điện hạ hoàng tử Thần, oog ấy trở thành nhiếp chính vương. Trong ngày chính biến đó, ông ta đã sớm có chuẩn bị. Ông ta đã sớm biết Đại hoàng tử sẽ phản loạn! Ông ta đã sớm biết, hết thấy đều biết! Cho nên ông ta bố trí nhiều kế hoạch phòng bị đằng sau như vậy, cuối cùng ông ta dễ dàng chiến thắng. Bây giờ, ông ta là nhiếp chính vương. Tương lai, ông ta còn có thể trở thành hoàng đế. Lời của tôi không sai chứ?

Đỗ Duy đột nhiên cảm giác được chính mình đã hiểu rõ nội tâm của người đàn ông trung niên này!

- Hoàng tử Thần nếu hắn sớm đã biết, tại sao lại không ngăn cản?

- Hoàng tử Thần nếu hắn sớm đã biết, tại sao ba ngàn người chúng tôi vẫn còn phải chết?

- Hoàng tử Thần nếu hắn sớm đã biết, tại sao trước chính biến không làm chút gì?

- Hoàng tử Thần nếu hắn sớm đã biết .....?

Vấn đề này Đỗ Duy cũng không có cách nào trả lời. Hoặc có thể là hắn biết đáp án, nhưng cũng không cách nào nói ra khỏi miệng.

- Thưa ngài Công tước tôn kính, ngài cảm giác không cách nào trả lời được phải không?

Raoen cười khổ một tiếng:

- Bản thân tôi kỳ thật cũng đã biết.

Hắn thậm chí hít một hơi thật sâu:

- Bởi vì Hoàng tử Thần hắn căn bản không có nghĩ tới việc ngăn cản trường chính biến kia trước. Hắn muốn lợi dụng chính biến để diệt trừ Đại hoàng tử. Hắn muốn trường chính biến kia! Cho nên, chúng tôi ba ngàn người kia, chính là quân cờ mà hắn vứt bỏ, là miếng mồi bị hắn bỏ rơi. Cái chết của ba ngàn người chúng tôi có thể làm Đại hoàng tử sai lầm mà cho rằng chính biến được tiến hành rất thuận lợi ..... Chúng tôi ngàn người đều phải chết, bởi vì chúng tôi trong kế hoạch của Hoàng tử Thần từ lúc bắt đầu đã bị vứt bỏ.

Cuối cùng, Raoen kết luận - Điều đó, tôi cũng hiểu rõ ràng.

Đỗ Duy thở dài, mà Ron Barton bên cạnh lại đột nhiên hung hăng nện một quyền lên trên bàn.

- Tôi là một Ngự Lâm quân.

Raoen thanh âm trầm trọng:

- Tôi từng vô cùng trung thành với hoàng thất. Chỉ cần lá cờ hoa Bụi gai của hoàng thất chỉ nơi nào, tôi nguyện ý tẩm máu chiến đấu, nguyện ý dùng tính mạng của mình chiến đấu cho đến chết! Bảo vệ hoàng thất! Nhưng ngày đó, tôi gặp nạn lớn mà không chết, sau đó đột nhiên phát hiện một chuyện nhục cười ..... người mà tôi thuần phục ban đầu, hắn căn bản không xứng đáng được tôi thuần phục!"

-Tôi là một quân nhân. Tôi nguyện ý chết trận! Nhưng .... Tôi tuyệt đối không muốn bị người bán đứng để chết! Cho nên, tôi còn sống lần này từ chối một lần nữa vì hoàng thất phục vụ, tôi sẽ không trở về!

235. Chương 190 :thỉnh Cầu Của Lam Hải (p1)

Sau khi Raoen đi ra ngoài, Đỗ Duy nhìn Ron Barton một cái.

Ron Barton lắc đầu:

-Một kẻ không tậ ..... Đáng tiếc lại thần phục sai đối tượng. Ít nhất tôi tuyệt đối sẽ không bán đứng thuộc hạ của ta, hoặc đối xử với ai như đồ bỏ.

Dừng một chút, Ron Barton đưa ra một yêu cầu với Đỗ Duy:

-Ông chủ, Raoen này tôi rất thích, để hắn làm thuộc hạ của tôi đi.

Trái ngược với mong muốn, Đỗ Duy lại cự tuyệt yêu cầu của Ron Barton. Hắn cười cười:

-Tướng quân của ta, người này ta cũng rất thích. Hắn nhìn qua là hắn là một quan quân rất tốt. Hơn nữa có xuất thân từ Ngự Lâm quân, hiểu được lễ tiết, bên người ta đang thiếu những người như vậy. Để hắn ở bên cạnh ta đi.

Ron Barton không có dị nghị gì, hắn liền đồng ý.

Cuối cùng, vận mệnh của Raoen cứ như vậy được quyết định. Đỗ Duy quyết định trước khi mình rời khỏi để đô tới lãnh địa tây bắc chuẩn bị tổ chức một đội cận vệ bên cạnh. Mà Đỗ Duy cho rằng Raoen làm thủ lĩnh là phi thường thích hợp.

Bất tri bất giác, trong lòng Đỗ Duy đã sinh ra một ý nghĩ “người vị trí cao”.

Sâu trong ý thức của hắn, mặc dù hắn đánh giá rất cao tướng quân hai trăm năm mươi Ron Barton này, nhưng hắn cũng không hy vọng thuộc hạ dưới ta của mình hay toàn bộ quân đội đều mang dấu vết sâu của tướng quân hai trăm năm mươi này. Ron Barton có thể triệu tập một nhóm bộ hạ cũ, Đỗ Duy dĩ nhiên rất hài lòng. Nhưng hắn sẽ không để toàn bộ quân đội đều đưa về để Ron Barton thống lĩnh toàn bộ.

Đạo tiết chế kẻ dưới nằm tại sự cân bằng. Điểm ấy rất mấu chốt.

Mà Raoen là một nhân tuyển rất thích hợp trước mắt Đỗ Duy.

Trong đầu Đỗ Duy đã có một kế hoạch sơ bộ đối với quân đội riêng của lãnh địa tương lai của mình.

Ron Barton là một tướng quân quen thuộc đối với khu vực Tây Bắc. Hơn nữa hắn có bản lĩnh tương đối, có thể làm thống lĩnh kỵ binh trong tương lai. Nhưng Đỗ Duy sẽ không đem quyền sở hữu giao trong tay một người. Trong kế hoạch của hắn còn có một nhân tuyển quan trọng, đó là người mà Đỗ Duy thấy phi thường tốt.

Là người tại bình nguyên Rowling cùng mình đã tiếp xúc qua rất nhiều lần, làm việc nghiêm cẩn trầm ổn, tiến lùi đúng mực – kỵ sĩ Robert.

Hussein cùng Nicole đã tới để đô trước một bước cùng Đỗ Duy hội họp.

Nhưng kỵ sĩ Robert còn đang ở trên đường, hắn chịu trách nhiệm dẫn người giúp đỡ Solskjaer cùng nhau đem phòng thí nghiệm ma pháp ngoài thành Rowling vận chuyển tới. Trong phòng thí nghiệm kia có rất nhiều thứ quan trọng, di chuyển vô cùng phiền phức. Mà kỵ sĩ Robert dưới chỉ thị của Đỗ Duy phụ trách hộ tống Solskjaer một đoạn đường.

Mà Raoen này ..... Đỗ Duy thấy được hắn sẽ là một đội trưởng đội thân vệ rất thích hợp.

Đương nhiên, trong nhà vẫn còn có một thị vệ trưởng Alfa. Vô luận là từ khả năng, kinh nghiệm cùng vũ kỹ, Alfa không nghi ngờ đều là người thích hợp nhất đảm nhiệm chức đội trưởng đội thân vệ cho Đỗ Duy.

Nhưng Alfa đã đi theo Raymond thật sự lâu lắm, rất rất lâu. Chỉ bằng điểm này, Đỗ Duy cho rằng thị vệ trưởng Alfa nhất định không có khả năng trở thành kẻ thân tín của mình.

Đối với bác Alfa này, Đỗ Duy có cách sắp xếp khác.

Những nhân tài quái dị Ron Barton từ chợ nô lệ kiếm được đều bị Đỗ Duy tuyển vào đội cận vệ của chính mình ..... Đó là một chức vị làm cho người ta cực kỳ hâm mộ. Có thể trở thành thân vệ của ngài công tước, tiền đồ có thể nói là vô cùng sáng lạn. Mà Raoen, tạm thời được bổ nhiệm làm thủ lĩnh của những người này.

Mọi người cũng không có ý kiến. Dù sao thực lực của Raoen ở phía trên mọi người. Những người này đều biết.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Đỗ Duy dồn phần lớn sức lực vào Học viện ma pháp.

Hắn mỗi ngày đều dùng phần lớn thời gian trốn trong phân viện Hogwarts, cố gắng tập trung phân tích thành quả nghiên cứu của các ma pháp sư trong ma pháp học hội sưu tầm được.

Mà đồng thời, câu nói kia của Đỗ Duy viết trên cửa phân viện Hogwarts:

“Thăng quan phát tài mời đi đường khác! Ham sống sợ chết chớ vào cửa này.”

Những lời này dường như đã thành khẩu hiệu học tập trong phân viện Hogwarts của học viện. Nhiệt huyết người tuổi trẻ đều rất dễ dàng bị kích động chỉ cần một chút khẩu hiệu cao thượng. Khẩu hiệu có thể kích động nhiệt huyết sôi trào của con người, cảm giác sứ mệnh, cùng lý tưởng cao quý, cũng đủ để làm cho những người tuổi trẻ đơn thuần trong quân đội này sinh ra lòng tôn kính bền chặt cùng với sự trung thành.

Càng hướng chi, Đỗ Duy dạy cho bọn họ những thứ so với đọc thuộc những chú ngữ cứng nhắc của các phân viện khác, hoặc trốn trong phòng thí nghiệm công thức điều chế khô khốc còn đặc sắc gấp trăm lần.

Thậm chí đến ngay cả lần nọ trong khóa học đối mặt với Kim nhân mãng, hai tên xui xẻo bị Kim nhân mãng hóa đá. Thân thể cứng ngắc sau khi thạch hóa được đặt trước cửa phân viện, bọn họ cũng không giận Đỗ Duy, ngược lại được kích thích lòng nhiệt tình học tập rất lớn.

-Hôm nay ta sẽ tự mình dạy cho các ngươi một khóa cuối cùng.

Ngày đó, Đỗ Duy cuối cùng trong phòng học được xây dựng đặc thù tuyên bố:

-Bởi vì mọi người đều biết, ta sắp đi tới lãnh địa của ta – tỉnh Tây Bắc Desa. Cho nên chỉ sợ có một khoảng thời gian, ta không có cách nào cùng mọi người gặp mặt .....

Ba mươi hai học viên đều trên mặt lộ vẻ thất vọng.

-Tuy nhiên, mọi người không cần phải quá buồn bã. Bởi nếu như hết thấy đều thuận lợi, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại thôi.

Nụ cười của Đỗ Duy rất giáo hoạt:

-Ta đã lấy thân phận ủy viên quản lý học viện đưa ra một đề nghị với học viện. Ta cho rằng muốn bồi dưỡng ra một ma pháp sư tiêu chuẩn, cả ngày ngày đại trong học viện không thể làm được. Các ngươi muốn tích lũy kinh nghiệm thật nhiều, cho nên đề nghị của ta là: chúng ta đem từng nhóm học viên cố định phái đi tới mấy địa điểm mạo hiểm nổi tiếng tiến hành khảo nghiệm thực sự, tích lũy kinh nghiệm của các ngươi! Mà dưới đề nghị của ta, trước mắt được cho rằng rất thích hợp đối với các ngươi chỉ có ba nơi – rừng rậm Đóng Băng của phương bắc, đầm lầy phương nam, còn có ..... tây bắc.”

Nụ cười của Đỗ Duy rất giáo hoạt.

-Đương nhiên, với thực lực trước mắt của các ngươi, học viện cho rằng đưa đám tân binh các ngươi tới rừng rậm Đóng Băng hay đầm lầy phương nam thực sự là một hành vi chịu chết. Cho nên, nơi phù hợp với các ngươi nhất chính là tây bắc. Nơi đó có sa mạc khô cằn nóng bức, trong sa mạc có không ít ma pháp sinh vật. Ví dụ như bọ cạp đen, còn có thể có loài rắn dưới cát có khả năng phun ra lửa độc. Ngoài ra, trên núi Kilimanjaro cũng phân bố một ít ma thú thực lực không tính là quá mạnh mẽ. Những ma thú này đều có

thể cho các người mười phần kinh nghiệm. Đề nghị của ta là, trong tương lai mấy tháng tới các người sẽ tới tây bắc tiến hành một khoảng thời gian ..... ồ, ta gọi là ‘Thực tập’.

Phía dưới một trường hoan hô.

Qua ba tháng, nhóm học viên này đối với những thứ Đỗ Duy dạy cho bọn họ đã tự tin nắm chắc mười phần!

Trong ma pháp học viên đều là những học viên tuổi còn trẻ. Người tuổi trẻ tính cách bốc đồng, trong ngày thường cũng khó tránh khỏi phát sinh một số chuyện tranh đấu âm thầm. Dưới sự chỉ đạo xảo diệu của Đỗ Duy, những người này đều lấy “phương thức của ma pháp sư” tiến hành quyết đấu.

Theo con số thống kê không hoàn toàn, trong các ma pháp sư âm thầm tiến hành quyết đấu, học viên đến từ phân viện Hogwarts đối mặt với các phân viện khác phần thắng vẫn duy trì ưu thế áp đảo.

-Đương nhiên, không phải bất cứ ai trong các người đều có thể có tư cách đi tây bắc thực tập, mà phải trải qua một lần kiểm tra.

Đỗ Duy cười nói:

-Chỉ có nhân tài đạt yêu cầu mới có cơ hội ra ngoài thực tập. Điều này là nghĩ tới an toàn của các người. Còn nội dung kiểm tra ư.....

Đỗ Duy sờ sờ mũi:

- Học viện sẽ chia các người làm các tổ nhỏ, lấy đơn vị tổ nhỏ. Các người dưới tình huống không có giáo sư bảo vệ, phải chiến thắng một con băng tuyết ma lang trưởng thành!

Nhìn những người trẻ tuổi phía dưới không một ai trên mặt lộ ra vẻ e ngại, Đỗ Duy rất hài lòng vỗ vỗ mặt bàn, sau đó lớn tiếng nói:

-Tốt lắm! Cầu nguyện vì tương lai của các người Những học sinh mới Tuy nhiên may mắn chính là, các người trong một khoảng thời gian không cần đối mặt với sự hành hạ của ta nữa! Tạm biệt, các học sinh của ta!

Nói xong, Đỗ Duy bước tới cửa, phía sau đột nhiên vang lên thanh âm đứng dậy chỉnh tề. Ba mươi hai học viên đều dựa theo lễ tiết tiêu chuẩn quân đội, hướng tới Đỗ Duy làm một cái lễ tiết đấm ngực.

-Cảm ơn các người, ta ở tây bắc chờ các người.

Hắn đối với hiệu quả hiện giờ cực kỳ hài lòng.

Bắt đầu tính đến ngày rời khỏi đế đô.

Đỗ Duy trước mắt vẫn như cũ đau đầu nhất chính là vấn đề số lượng thủ hạ.

Suốt toàn bộ tỉnh Tây Bắc Desa phải cần một số lượng lớn quan viên cấp thấp và cấp trung. Mà trong tay của Đỗ Duy hiện giờ lại không có ai cả – đã ba tháng rồi hắn không tuyển được đến một người.

Chẳng lẽ chỉ có thể đến vùng tây bắc mới tuyển mộ?

Đỗ Duy thở dài.

Hắn đã thông qua các loại kênh chiêu mộ người, nhưng vừa nghe được phải đi tới vùng tây bắc quỷ quái chim cũng không dễ được trúng kia, đã đủ để dọa chạy đại đa số người. Mà trong giới quan trường của đế đô, Đỗ Duy ban đầu cũng muốn dựa vào uy vọng cùng quan hệ của mình tại một số ngành trung ương của đế quốc thó lấy vài người. Nhưng rất hiển nhiên – người khác tôn kính là một việc, mà muốn đi theo người tới tây bắc chịu khổ, lại là một việc khác.

236. Chương 190 :thỉnh Cầu Cửa Lam Hải (p2)

Đỗ Duy không thiếu tiền – trong ba tháng quy mô làm ăn của Đỗ Duy tại đế đô đã khuếch đại lớn hơn gấp ba lần. Zach nhỏ bé kia đích thực là một thiên tài buôn bán. Hắn nghĩ ra rất nhiều ý tưởng kỳ lạ. Khoảng thời gian ba tháng, tiền vàng trong túi tiền Đỗ Duy đã đạt tới bốn trăm vạn.

Nhưng tiền vàng có thể mua được nô lệ, lại không mua được nhân tài chính thức.

Tin tức tốt duy nhất chính là: Zach nhỏ bé trong thương trường hỗn tạp ở đế đô giống như cá gặp nước. Nữ kỹ sư Roline rất nhanh chóng có thể được giải thoát. Nàng cuối cùng không cần phải mặc bộ áo giáp quá mức hoa lệ, bị một nhóm quý tộc tuổi trẻ đáng ghét vây quanh.

Mà hiện giờ, thống lĩnh trị an của đế đô: đại nhân Camille Ciro lại mỗi ngày đều mặc một bộ áo giáp mua được từ Đỗ Duy mang theo binh lính tuần tra trên đường cái.

-Ta rất cần người! Ba trăm người cũng được.

Đỗ Duy ngồi trong thư phòng cau mày thở dài:

-Nếu như không có ba trăm người, hai trăm .... Không, thậm chí chỉ có một trăm cũng miễn cưỡng có thể dùng. Chỉ cần xây nên cấu trúc hành chính của tỉnh Desa .....

Có khi đúng là thần linh thật sự nghe thấy được cầu khẩn của Đỗ Duy. Trong lúc Đỗ Duy cau mày lo lắng, quân gia Marde đưa tới một tin tức.

-Cậu chủ, có người mang tới một lời mời – là đại học giả Lam Hải phái người đưa tới. Ông ấy hy vọng nếu như hôm nay ngài không quá bận, buổi tối có thể bỏ thời gian tới tới nhà của ông ấy.....

Đỗ Duy sửng sốt một chút.

Đại học giả Lam Hải?

Học giả nổi tiếng nhất, danh vọng lớn nhất đế đô?

Đồng thời cũng là thầy của chính em trai Gabri của mình?

Dường như chính mình cùng vị đại học giả nổi tiếng này không có quan hệ gì sao? Khi mình sắp rời khỏi đế đô, hẳn chạy tới mời mình qua làm gì?

Hậu thuẫn của vị học giả Lam Hải này phi thường lớn. Đỗ Duy biết. Mỗi một quan lại tại đế đô đều bị cơ sở học thức bác học của vị học giả này thuyết phục. Rất nhiều quý tộc đều tới trước cửa thỉnh cầu vị học giả này có thể thu con cháu của gia đình mình làm học trò. Nhưng tiêu chuẩn thu đồ đệ của vị học giả này lại cực kỳ hà khắc. Hơn nữa cho tới bây giờ không khuất phục bất cứ quyền quý nào. Đến ngay cả con cháu hoàng gia, nếu như không hợp mắt của ông ta cũng tuyệt đối đừng nghĩ đến chuyện tiến vào lớp.

Lúc đầu vị học giả này có thể thu Gabri làm học trò cũng là do bá tước Raymond nhiều lần tới cửa xin gạ. Cuối cùng cậu bé Gabri trải qua sự dạy dỗ của Đỗ Duy nhiều năm, cũng nổi bật trong các bạn cùng tuổi, lúc này mới thành công được học giả Lam Hải thu làm học trò. Chỉ là sau chính biến, với sự hạ đài của gia tộc Rowling, sau khi Gabri theo cha mẹ trở về nhà, học giả Lam Hải cùng gia tộc Rowling không còn quan hệ gì nữa.

Hắn tìm ta làm gì?

Đỗ Duy mặc dù tôn kính học giả loại này, nhưng hắn bây giờ thực sự không có thời gian. Đang muốn cự tuyệt, Marde lại để thêm một câu:

-Người tới đây mang đến một câu của ngài Lam Hải, anh ta nói ‘Phiền não của ngài công tước hiện giờ ông ta có thể có biện pháp giải quyết’.

Đỗ Duy hai mắt sáng ngời:

-Chuẩn bị ngựa! Ta phải đi bây giờ!

Thân là đại học giả tầng lớp trên của đế đô, nơi ở của Lam Hải tiên sinh cùng địa vị của ông ta rất không tương xứng.

Nơi ở của học giả Lam Hải vị trí tại thành nam đế đô – thành nam là nơi ở của bình dân. Mà nhà của ngài Lam Hải ở chỗ này xem ra chiếm diện tích rất lớn. Cách trang trí thanh tao mà đơn giản, nhìn qua mang vẻ rất không tầm thường.

Bằng qua những gạch lát màu xám, thảm cỏ xanh và cả đất bình thường, Đỗ Duy cuối cùng đã thấy được vị đại học giả Lam Hải này dưới một gốc cây hòe lớn trong sân

Ông ta ngồi trên một cái ghế mây, một thân áo bào trắng, trên người không đeo bất cứ trang sức gì, thậm chí hai chân còn đi đất, cứ như vậy im lặng ngồi trên ghế mây. Khi Đỗ Duy bước vào, ông ta còn cười với Đỗ Duy một chút:

-Mời vào , thưa ngài công tước. Ta không biết ngài sẽ đến sớm như vậy, cho nên ta chỉ chuẩn bị một bình trà, cũng không có chuẩn bị cơm chiều.

Đỗ Duy có chút ngượng ngừng cười cười.

Hắn đích xác quá nóng lòng. Lời mời của Lam Hải là buổi tối, Nhưng Đỗ Duy không thể không vội vã. Bây giờ mặt trời còn chưa xuống núi, hắn đã xông vào nhà Lam Hải rồi.

-Nơi này của ngài rất an tĩnh.

Đỗ Duy che giấu sự xấu hổ của mình, nhìn mảnh đất tao nhã này:

-Bình thường nơi này luôn an tĩnh như vậy ư?

-Không, ban ngày bọn nhỏ đều ở lại chỗ này.

Lam Hải cười cười:

-Tuy nhiên hiện giờ bọn chúng đều đã trở về. Mời ngài ngồi, ngài công tước, mong đừng hiềm sự chậm trễ của ta. Ta trong nhà chỉ có một lão người hầu. Hiện giờ hắn hăng hái là đang bận rộn trong bếp, cho nên đành phiền ngài tự mình đem một cái ghế từ trong phòng ra.

Từ khoảng cách gần nhìn vị đại học giả nổi tiếng gần xa này, tướng mạo của ông ta cực kì nho nhã. Một mái tóc bạc dựng đứng rất sạch sẽ, trên mặt không để râu, da tay trắng nõn vô cùng, ngoại trừ mái tóc bạc lộ tuổi tác của hắn ra..... người này nhìn qua trông trẻ dị thường. Đỗ Duy thậm chí hoài nghi, nếu như ông ta bằng lòng nhuộm tóc, người khác nhất định sẽ cho rằng hắn nhiều nhất chỉ có bốn mươi tuổi.

Nhưng Đỗ Duy lại biết, tuổi người này ít nhất cũng đã tám mươi.

Để một người già tám mươi tuổi mang ghế cho chính mình, Đỗ Duy cũng không có loại thói quen này, cho nên hắn rất nhanh nhẹn chạy vào phòng bên cạnh lấy ra một cái ghế, ngồi ở trước mặt Lam Hải.

Lão học giả này có một đôi con ngươi màu xanh da trời. Ông ta dường như cũng không quan tâm gì đến việc lấy ghế này, cười nhìn Đỗ Duy:

- Thưa ngài Công tước, ta biết tại sao ngài lại tới gấp gấp như vậy. Ngài gần đây gặp chuyện khó khăn, có phải vậy không?

“Đúng vậy.” Đỗ Duy cũng không tránh né:

-Ngài phái người đến chuyển lời, nói rằng ngài có thể giúp ta?

-Đúng vậy.

Lam Hải gật đầu:

-Ngài cần người, cần một số lượng người lớn thành lập cơ cấu hành chính cả tỉnh Desa.

-Đúng vậy, ta cần ít nhất một ..... không, ta cần ba trăm người! Ba trăm người có thể đảm nhiệm chức quan hành chính cấp trung và cấp thấp! Trời ạ, nói thật là ngay cả người làm Tổng đốc cũng chưa có.

Đỗ Duy cười cười.

=Thưa ngài Công tước, ta không có ba trăm người. Nhưng ta nghĩ, với tình cảnh trước mắt của ngài, nếu như chỉ cần có tám mươi người thì cũng miễn cưỡng đủ dùng.

Một câu nói của Lam Hải đã vạch trần lời nói dối của Đỗ Duy.

Đích xác, Đỗ Duy đã thổi phồng vấn đề.

Đỗ Duy mỉm cười:

-Nói như vậy, ngài có thể đề cử cho ta một ít người?

Học giả Lam Hải thở dài, dưới ánh trời chiều, lão già ngồi dưới cây hòe này dường như có chút bất đắc dĩ. Ông ta thấp giọng nói:

-Ta có một nhóm học trò. Ngài biết đấy, ta mặc dù cũng thu nhận một ít con cháu quý tộc, nhưng đại bộ phận đệ tử của ta đều xuất thân từ dân nghèo. Bọn họ học tập các thứ tại chỗ của ta, nhưng lại không cho nơi để thi triển. Quan viên đế quốc được chọn, đại đa số đều được sinh ra từ trong gia đình quý tộc. Mà cơ hội của bình dân thực sự quá quá ít. Ta nghĩ, nếu ngài đi tây bắc tạo ra một cục diện mới, như vậy ta hoặc các học sinh của ta có thể tranh thủ được một chút cơ hội.

Đỗ Duy nhíu mày:

-Nhưng ta cần chính là một nhóm người có khả năng gánh vác công việc hành chính địa phương, mà không phải là một nhóm học giả.

Lam Hải cười:

-Thưa ngài Công tước, ta cam đoan các đệ tử của ta sẽ làm ngài hài lòng. Ta không phải loại học giả thích thuật đoán số hay thuật bói toán. Thứ các học sinh của ta học tập đều là cách trị quốc. Ta cam đoan bọn họ sẽ là quan địa phương thích hợp. Cái bọn họ cần chính là kinh nghiệm .... cùng một chút tự tin.

Sau đó, Đỗ Duy cẩn thận hỏi một vài vấn đề. Cuối cùng hắn xác định: Học sinh của vị học giả Lam Hải này dạy hắn là đều có bản lĩnh thực sự.

Đế quốc có rất nhiều học giả, nhưng thật ra đều nghiên cứu những thứ đoán số, bói toán hư vô mờ mịt, hoặc những thứ gọi là “thuật quyền lực” để lấy được danh khí trong giới quý tộc.

Ví như sự phụ đầu tiên của bản thân Đỗ Duy, hắn nhớ kỹ. Chính sự phụ đầu tiên của mình Rossatt là một vị chiêm tinh thuật sư nổi tiếng.

Nhưng nội dung vị học giả Lam Hải dạy đệ tử làm cho Đỗ Duy phi thường hài lòng: kiến trúc học, toán học, lịch sử cùng với một ít cách tu dưỡng đạo đức.

-Ta sẽ không để đệ tử của ta biến thành cái loại nói lời viển vông, chỉ biết lấy lòng quý tộc. Bọn họ mỗi người đều có lĩnh vực am hiểu của chính mình.

Lam Hải cuối cùng cũng cam đoan.

Đỗ Duy gật đầu. Sau đó hắn đứng lên, ở trong sân bước hai vòng, quay đầu lại nhìn Lam Hải vẫn như cũ ngồi trên ghế cười dài.

-Thưa ngài.

Đỗ Duy trầm giọng nói:

-Rất xin lỗi vì ta đã đưa ra vấn đề như vậy .... Tuy nhiên. Ngài làm như vậy, rốt cuộc là tại sao?”

Đỗ Duy cũng không tin chuyện miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

-Ngài giúp ta một chuyện bề bộn lớn như vậy, xin hỏi ngài có yêu cầu đặc biệt nào với ta không?

Lam Hải gật đầu, sau đó lão già ngồi thẳng người. Trong ánh mắt màu xanh da trời của ông ta phát ra một tia tinh sáng!

-Thưa ngài Công tước, ngài là một người thông minh. Ta nghĩ ta có thể xác nhận được điểm này ..... cho nên, lời ta muốn nói kế tiếp, nghĩ ngài hẳn là hiểu rõ.

Đỗ Duy rung mình trong lòng, lắng lắng chờ câu nói của Lam Hải.

-Vùng tây bắc sắp có loạn! Trong tương lai không xa!

Một câu nói của Lam Hải khiến cho Đỗ Duy đối với vị học giả nghiêm nghị này tôn kính! Không nghi ngờ gì, Đỗ Duy đồng ý với quan điểm của Lam Hải.

-Yêu cầu của ta đối với ngài ..... Không, coi như là một thỉnh cầu việc trấn thủ biên cương của một lão già đối với quý ngài công tước.

Lam Hải khe khẽ thở dài, sau đó thanh âm đột nhiên cao lên vài phần:

-Tương lai, vô luận dưới bất cứ tình huống nào, mong ngài cần phải cam đoan tuyệt đối không để kẻ địch tây bắc vượt qua núi Kilimanjaro một bước!

Đỗ Duy thân thể chấn động!

Về mặt Lam Hải rất nghiêm túc:

-Có lẽ lời ta nói như vậy, sẽ làm ngài cảm thấy quá ....quá mạo muội. Nhưng ta nghĩ ngài cũng hiểu rõ ràng, giữa đế quốc cùng dân tộc tây bắc kia có thù hận sâu sắc như thế nào! Cho nên, nếu như để những người đó vượt qua núi Kilimanjaro tiến vào vùng nội địa của đế quốc..... Như vậy con dân của đế quốc phải chịu một trường thảm họa lớn. Đây là thỉnh cầu của ta đối với ngài!

237. Chương 191: Âm Mưu Của Đỗ Duy(p1)

Khí trời đã bắt đầu nóng lên. Vùng trung bộ của đế quốc, hằng năm từ tháng bảy tới tháng chín là mùa nóng nhất.

Chỉ có vào ban đêm, khi mặt trời khủng bố cả ngày xuống núi, trong gió mới có thể thổi tới một cảm giác mát mẻ khó có được.

Toàn bộ phủ công tước đều khẩn trương bề bộn. Đỗ Duy từ trong cửa hàng buôn bán triệu tập không ít người qua thu dọn hành lý bởi vì sau hừng đông, bọn họ sắp khởi hành tới tây bắc.

Hiện giờ bộ dáng Marde cũng đã trông không giống một mã phu nữa. Thân mặc một bộ quần áo xa hoa, Marde nhìn qua đã hoàn toàn là mang vẻ một quan gia có thân phận trong một nhà giàu có. Mặc dù ngẫu nhiên còn phát ra một chút khẩu âm vùng bình nguyên Rowling, nhưng theo cử chỉ cũng coi như một lễ nghi sư cũng bắt lỗi cũng rất khó có thể từ trên người Marde tìm ra một tật xấu gì.

Sandy cứ cả ngày lẻo đẻo đi theo phía sau Marde, phảng phất giống như cái đuôi nhỏ. Đối với con quỷ nhỏ cơ trí chính mình mang trở về này, Đỗ Duy dành cho đứa bé này ưu đãi rất lớn. Trước khi đi còn cho hẳn một số tiền lớn để sống.

Ngoại trừ Hussein cùng Nicole hai nhân vật này không thể lộ diện, hầu hết đa số người trước mắt của Đỗ Duy đều tụ tập tại phủ công tước tạm thời này. Tối thế giới này đã nhiều năm như vậy, đã trải qua quá nhiều chuyện sự vậy, Đỗ Duy coi như có một bộ dáng đứng đắn.

Kỵ sĩ Roline cùng Zach nhỏ bé ở lại để đô, tiếp tục chịu trách nhiệm quản lý sản nghiệp của Đỗ Duy tại đế đô. Đây chính là con đường tiền tài của Đỗ Duy. Mà ngài George Bush cùng tên với tổng thống Mĩ tạm thời thay thế Roline trong coi đám hải tặc kia. Tuy nhiên tin rằng Zach nhỏ bé ngày càng thành thực, Roline sẽ rất nhanh có thể trở lại hạm đội. Đến lúc đó tiền sinh George Bush còn muốn tiếp tục trở lại phương bắc phụ trách liên lạc cùng những dong binh đoàn này.

Solskjaer, Poll hai nhân tài ma pháp này được Đỗ Duy coi trọng nhất. Bọn họ cùng với đám người Đỗ Duy hoàn thành số lượng lớn thí nghiệm ma pháp..... Hơn nữa thấy có hay không sáng tạo ra cái gì giá trị mà Gageu .....con chuột này gần đây vì mình nghiên cứu đề cao thuật biến hình của mình ..... Nếu con rồng già kia cũng có thể khôi phục thân thể rồng, thì Gageu cũng rất muôn có thể khôi phục hình người. Nhưng điều kiện đầu tiên là hẳn trước hết phải đột phá cấp bậc thuật biến hình của mình. Đầu tiên phải biến thành người, sau đó uống vào “suối trẻ mãi không già”.

Đại nhân QQ vẫn tồn tại dưới thân phận thú cưng của Đỗ Duy. Chỉ cần nói không nói chuyện với mọi người, không ai lại chú ý đến thú cưng loài chim này của ngài công tước Đỗ Duy.

Tướng quân Ron Barton, kỵ sĩ Robert, còn có Raoen. Bọn họ bây giờ xem như thủ lĩnh của các võ sĩ thuộc hạ của Đỗ Duy. Mà một nhóm nhân tài đặc biệt có thể nói đúng là gà hót chó chó nói* cũng được tuyển vào trong đội thị vệ của Đỗ Duy – mấy ngày nay vì rèn luyện cho những kẻ kia cưỡi ngựa, bọn họ cũng chịu khổ không ít.

(gà hót chó nói: Chỉ kẻ biết các loại mẹo vặt, kỹ năng)

Đương nhiên, còn có bác Alfa. Tuy nhiên tác dụng của Alfa phải tới tây bắc tài năng mới thể hiện ra.

Đó là toàn bộ thành viên nòng cốt trước mắt của Đỗ Duy.

Ngoài mấy người hầu trong nhà, còn có một nhóm nô lệ. An toàn trên đường không cần quá lo lắng. Dù sao trong đoàn người này còn có cường giả đỉnh cấp, ma pháp sư cường đại ..... Tin rằng nếu có đạo tặc nào dám có chủ ý với Đỗ Duy, thì kẻ phải cầu khẩn tuyệt đối không phải là bản thân Đỗ Duy

Mà hoàng tử Thần cũng hạ lệnh phái tới năm trăm Ngự Lâm quân dọc đường hộ tống.

Cả công tước phủ đều bề bộn, những chiếc rương to to nhỏ nhỏ được chất lên từng cái xe ngựa. Những người hầu vội vã đi lại, Marde dốc lực hô hét, Sandy bé nhỏ theo sau chạy tới chạy lui.

Bản thân Đỗ Duy đứng trước song cửa trên lầu, nhìn bóng đêm ..... từ trên lầu nhìn những kiến trúc xung quanh.

Đế đô ..... ta sẽ lại một lần nữa rời đi.

Mà Đỗ Duy có lòng tin rất lớn tại tây bắc. Hẳn tại tây bắc có thể thi triển tài năng mà ở đế đô rất nhiều việc không thể làm được. Tới tây bắc rồi, Đỗ Duy tin rằng trong hoàn cảnh không có ước thúc, hẳn có thể buông tay thả chân.

-Thưa ngài.

Đỗ Duy đang xuất thần nhìn cảnh đêm của đế đô. Phía sau truyền đến một tiếng gọi khe khẽ.

Đỗ Duy xoay người, Roline đang đứng ở cửa, trên mặt nàng có chút do dự.

-Sao vậy, nữ kỹ sĩ của ta?

Đỗ Duy cười cười.

-Thưa ngài, có chuyện này ... Tôi không biết có nên báo với ngài hay không, nhưng tôi cảm thấy có thể sẽ rất quan trọng.

Đỗ Duy nhướn mày:

-Nói đi.

-Trong đoàn nô lệ này của chúng ta có hai quý khách đặc biệt..... bọn họ dường như có chút không an phận.

Roline nhắc đến chính là đại tể tự Bencas của vương quốc liên hợp của vùng biển phía nam, còn có Rufik trong lưu ngôn viết dưới đế giày của Argon.

-Hả?

Đỗ Duy cau mày. Mấy ngày qua hẳn vẫn luôn tự xử trí hai người này như thế nào. Vấn đề là Rufik trong lưu ngôn viết dưới đế giày thực sự làm cho Đỗ Duy mỗi lần nghĩ tới lại buồn bực vô cùng. Cho nên cho tới tận hôm nay, hai người này đều bị Đỗ Duy giam lại. Ngoại trừ chỉ có không được hành động ở ngoài, còn lại đều cho ăn ngon uống tốt.

-Bencas kia, hẳn nói muốn gặp ngài.

-Gặp ta ư?

Đỗ Duy như đang cười cười:

-Thì gặp vậy!

Địa điểm gặp mặt bên trong thư phòng của Đỗ Duy, khi Bencas cùng Rufik kia được dẫn vào, Đỗ Duy phát hiện sắc mặt của Bencas rất ngưng trọng. Tuy nhiên khí sắc của hai người cũng không tệ lắm. Dù sao Đỗ Duy cũng chỉ giam bọn họ lại, nhưng không có ngược đãi. Mà Rufik thậm chí còn tăng cân một chút.

-Ồ, ngài đại tể tự, nghe nói người muốn gặp ta phải không?

Đỗ Duy mỉm cười nhìn lão Bencas.

-Đúng vậy, công tước đại nhân tôn kính.

Bencas đột nhiên đi lên phía trước vài bước, sau đó “rầm” một tiếng quỵ xuống. Tư thế của hắn rất cổ quái, có chút giống với bộ dáng “Rập người xuống đất” kiếp trước Đỗ Duy gặp qua.

Tuy nhiên hắn cũng không ngăn cản lão già đã từng cố gắng lừa gạt mình này. Đỗ Duy nhẹ nhàng ngừng cầm lên:

-Như vậy xem ra người có chuyện gì cầu xin ta ư?

-Thưa ngài công tước, ta biết ngài sắp tới tây bắc.

Lão Bencas nghiêng rằng nói:

-Người định đem chúng ta.....

-Ta giữ lại hai vị trí trên xe ngựa cho các người.

Đỗ DUY trả lời hắn một cách dứt khoát:

-Các người cùng ta đồng thời đi tới tây bắc.

Lão Bencas sắc mặt tái nhợt, hắn dường như không dám nhìn thiếu niên đáng sợ này. Hắn chỉ đành cúi đầu, thấp giọng nói:

-Đại nhân, xin hỏi giữ chúng ta ở nơi này đối với ngài có giá trị gì sao?

-Ồ, xem ra người có kiến nghị gì tốt?

Đỗ Duy cười.

-Đúng vậy.

Lão Bencas lập tức nói:

-Thưa ngài, ở nơi này, ta cũng chỉ là một lão già cao tuổi thân thể suy nhược. Mà Rufik hắn cũng chỉ là một đứa nhỏ gầy yếu. Chúng ta không thể mang đến cho người bất cứ giá trị nào. Chúng ta không thể làm việc, ngài chỉ có thể mỗi ngày giam giữ chúng ta. Đối với ngài mà nói, giá trị của chúng ta ở chỗ này thậm chí còn xa không bằng một nô lệ trẻ khỏe.

-Ý tứ của người là vậy ư?

Đỗ Duy nhìn lão Bencas.

-Ta mong được chuộc thân.

Lão Bencas nghiêng rằng:

-Đại nhân, ta không muốn cùng ngài tới tây bắc. Ngài đã biết, các bộ lạc ở biển phía nam đều đang chờ ta trở về. Các vương quốc liên hợp của chúng ta.....

-Các vương quốc liên hợp của các người chính là kẻ địch của đế quốc.

Đỗ Duy lạnh lùng cắt đứt lời của hắn:

-Người muốn trở về sao? Sau đó dùng đứa bé có chúc phúc của thần lên làm quốc vương của các vương quốc liên hợp kia? Bên cạnh đó còn định dùng nó đưa các vương quốc liên hợp không thống nhất một lần nữa đoàn kết lại? Sau đó cùng đế quốc thù địch?

Đỗ Duy cười, hắn hạ người xuống, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm lão Bencas:

-Người nghĩ rằng, ta sẽ cho phép tình huống như vậy phát sinh sao? Đừng quên ta là công tước của đế quốc!”

-Nhưng mà..... đế quốc này vừa mới từ bỏ gia tộc của ngài. Cả gia tộc của ngài đều bị.....

Những lời này của lão Bencas làm cho Đỗ Duy có chút ngoài ý muốn.

Sắc mặt của hắn âm trầm tới mức cực điểm, sau đó hắn nhìn Roline đang đứng trước cửa một cái.

Roline toàn thân rùng mình một cái. Trong ánh mắt âm trầm của Đỗ Duy mang theo sát khí không chút che giấu:

-Roline, người bây giờ đi thăm dò cho ta. Rốt cuộc người nào trong chúng ta trước mặt hai bị khách quý này lừa dối nói ra những ‘tin tức’ đó! Ta nhớ kỹ ta đã ra lệnh giam bọn họ vào, không cho bất kỳ kẻ nào cùng bọn họ tiếp xúc!

Roline bị ánh mắt âm trầm của vị công tước nhỏ này làm cho hoảng sợ. Nàng vội vàng cúi đầu, khẩn trương nói:

-Thưa ngài, ta.....

-Mau đi thăm dò! !

Đỗ Duy đột nhiên rống lên, sắc mặt của hắn đáng sợ dị thường. Theo sự phẫn nộ của hắn, toàn thân hắn bùng vọt ra một ngọn lửa màu đỏ. Ngọn lửa kia làm cho trái tim Roline nhảy mạnh một cái!

Đỗ Duy giờ phút này biểu hiện ra thực lực ma pháp sư ưu tú. Mấy ngày nay cố gắng trong ma pháp học viện nghiên cứu khiến cho thực lực của hắn tăng lên rất lớn. Lúc này khi hắn phẫn nộ, cố ý thì triển ra một cái ma pháp hỏa hệ. Theo lửa giận của hắn, toàn thân lão Bencas đều bị ngọn lửa Đỗ Duy phóng ra bao phủ lên. Hắn giống như đang đứng trong lò lửa, đem ngọn lửa cách thân thể hắn không tới nửa thước. Chỉ cần ngón tay Đỗ Duy vung lên, lão Bencas tùy thời sẽ bị ngọn lửa nuốt mất!

Roline vội vàng chạy ra ngoài.

-Xem ra..... người biết không ít.

Nụ cười trên mặt Đỗ Duy vô cùng lạnh giá như băng, ánh mắt cũng phẳng phất như bị ngọn lửa nhuộm thành màu đỏ.

Lão Bencas toàn thân đều run rẩy, hắn không dám nhúc nhích một phân. Bộ dáng Rufik bên cạnh sớm đã sợ đến phát khóc.

Qua suốt một giờ, Đỗ Duy không nói gì, lão Bencas cũng không dám nói gì nữa, chỉ thẫn run rẩy quỳ trên mặt đất.

Khi Roline quay lại, mang theo kết quả Đỗ Duy muốn.

-Thưa, thưa ngài. Là.....

-Là ai?

Đỗ Duy sắc mặt âm trầm.

Là một người hầu trong cửa hàng. Chuyện của Rowling gia tộc mỗi người đều biết. Cũng có một số người khó tránh khỏi thích thảo luận đúng sai sau lưng. Mà người hầu này chịu trách nhiệm đưa cơm cho lão Bencas. Lão Bencas này cũng không ngu ngốc. Hắn cũng biết mình cần cái gì, hỏi thăm một chút tin tức, chắc chắn đối với hắn có chỗ tốt.

Nhưng căn nguyên của chuyện này, cũng không phải do người hầu kia. Trên sự thật, dưới sự quản lý ưu ái của Roline, người trong cửa hàng đều rất an phận, không ai dám sau lưng nghị luận chuyện của công tước đại nhân, mà ngoại lệ duy nhất ..... lại làm cho Đỗ Duy có chút cau mày.

Là bốn nữ ma pháp học đồ sinh tư kia. Bốn nàng tự phụ từng là người bên cạnh Đỗ Duy, các nàng không có được sự sủng ái của Đỗ Duy.... Về việc đúng sai của gia tộc Rowling, đầu tiên là từ trong miệng bốn nàng lưu truyền ra.

238. Chương 191: Âm Mưu Của Đỗ Duy(p2)

Đỗ Duy không đợi Roline nói xong, hắn đã gật đầu:

-Không cần phải nói.

Tiếp đó Đỗ Duy rất nhanh đưa ra quyết định:

-Người hầu kia đưa cơm cho bọn hần ..... Còn có bốn vị tiểu thư xinh đẹp của chúng ta, toàn bộ đều bắt lại cho ta! Sau đó tặng cho mỗi người mười roi! Khi phạt, phải đồng thời tiến hành, để cho mọi người chứng kiến. Đó là kết quả không nghe theo mệnh lệnh của ta! Trói các nàng lại, đồng thời chịu roi! Roline, ta muốn cô nhớ kỹ. Ta giao người cho cô quản lý, như vậy các cô ấy chính là người của cô. Nếu như cô quản lý không tốt người của cô, như vậy ta sẽ rất thất vọng về cô! Hiểu không?

Roline nghiêm mặt lại, gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Đỗ Duy nhẩn tâm làm cho Roline có chút ngoài ý muốn. Bốn cô bé kia như hoa như ngọc nhưng lại chỉ hơi nhiều lời mà thôi..... Roline đi ra ngoài phòng, trong lòng cũng không khỏi âm thầm cảm thán. Vị thiếu niên công tước này, đã dần dần trưởng thành. So với lần đầu gặp mặt năm đó, uy nghiêm trên người hần ngày càng tăng thêm.

Đỗ Duy ngồi yên lặng trên ghế một lát. Khi hần một lần nữa ngẩng đầu lên, sắc mặt đã khôi phục về bình tĩnh, nhìn thoáng qua lão Bencas đang run rẩy sợ hãi:

- Bây giờ, chúng ta hãy tiếp tục nói chuyện đi, thưa ngài đại tể tự .

Lão Bencas đã không dám nói thêm điều gì nữa.

Ánh mắt Đỗ Duy đã trùm trên người hần:

-Người nói người muốn xin ta tha cho các ngươi trở về sao? Người tin rằng ta sẽ phản bội đế quốc ư? Bởi chuyện của gia đình ta, người nghĩ rằng ta sẽ phản bội đế quốc, tha cho các ngươi trở về, thành lập một vương quốc liên hợp cường đại đối nghịch với đế quốc phải không?

Cả người lão Bencas càng run mạnh hơn.

Một lúc lâu sau, Đỗ Duy đột nhiên cười. Trong giọng nói hần mang theo một tia quỷ dị. Sau đó hần vòng qua bàn sách, đi tới bên cạnh lão Bencas, nhẹ nhàng nâng tay khoác lên vai lão Bencas, sau đó thấp giọng nói một câu bên tai lão Bencas:

-Người đoán đúng đấy.

-.....cái gì?

Lão Bencas cơ hồ không tin vào tai của mình! Thằng ác ma con này nói cái gì?

Mới vừa rồi thấy hần nổi trận lôi đình, lão Bencas cảm giác được bản thân lần này đúng là chết chắc. Kể nói lảng tránh lần lượt chịu roi. Chính mình nói không chừng sẽ bị xử tử! Xử chết một nô lệ, chính là quyền lực của ông chủ!

Hần ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Đỗ Duy gần trong gang tấc. Về mỉm cười Đỗ Duy của Đỗ Duy vẫn chưa mất đi, nhưng ánh mắt hần lại mang theo một tia quỷ dị. Sau đó hần phẩy phẩy ra, một ngọn gió từ trong tay áo cuộn cuộn chậm rãi khép lại cửa phòng.

-Hiện tại, chúng ta trao đổi điều kiện thôi. Vấn đề tiền chuộc.

Lão Bencas cực kỳ sửng sốt một lúc mới hoàn hồn. Sau đó hần mở miệng, lắp bắp nói ra ý tứ của mình.

Hần hy vọng Đỗ Duy có thể thả hần trở về, lưu lại Rufik ở chỗ này, sau đó hần nguyện ý đưa tới một số lượng rất lớn tiền bạc để đổi lại Rufik.

0Người trở về trước sao?

Đỗ Duy cau mày:

-Người biết ta sẽ tin người phải không?

-Đó là biện pháp duy nhất, thưa ngài công tước.

Lão Bencas vội vàng giải thích:

-Nếu ta chỉ viết thư trở về, hoặc phái người khác trở về, vương quốc liên hợp sẽ không tin tưởng, chỉ có chính ta trở về mới có thể.....

Đỗ Duy gật gật đầu:

-Tốt, tiếp tục nói cho xong đi.

-Sau khi ta trở về, mới có thể thuyết phục mấy vị đại tể tự khác, thuyết phục quốc vương để bọn họ nguyện ý chi trả tiền chuộc. Về phần số lượng .....

Lão Bencas cắn răng:

-Ta nghĩ, với sức ảnh hưởng của ta, giá tiền chi trả hẳn là có thể làm ngài vừa lòng.

Đỗ Duy nhẹ nhàng gõ nhẹ lên bàn:

-Cụ thể một chút.

-Ngài có thể phái tới một chiếc thuyền, khi thuyền quay trở về, sẽ mang đầy hoàng kim cùng hương liệu, bảo thạch .... là cả một chiếc thuyền!

Đỗ Duy không nói.

Lão Bencas mắt thấy ngài công tước này không động tâm, hấn cắn cắn môi nói:

-Nếu vậy ....hai chiếc thuyền!

-Bencas.

Đỗ Duy thở dài:

-Người biết nếu như ta thả các người trở về, từ một ý nghĩa nào đó, đây là phản quốc. Hiểu không? Tiền bạc hai chiếc thuyền, có thể mua được tội phản quốc của ta sao?

Thanh âm lão Bencas run rẩy:

-Như vậy, ý tứ của ngài....

-Ta có một đội thuyền.

Đỗ Duy mỉm cười mở miệng:

-Ta sẽ để cả đội thuyền theo người trở về. Việc người phải làm chính là lấp đầy cả đội thuyền của ta! Khi đội thuyền của ta mang hàng trở về, ta sẽ đưa Rufik tới vùng biển phía nam.

Cả .....cả một hạm đội .....

Lão Bencas do dự hồi lâu, tuy nhiên vương quốc liên hợp cần Rufik, cần dòng máu duy nhất của thần.

Cuối cùng, hấn gật đầu, thanh âm trong lời nói dường như bị ép ra:

-Được! Ta chấp nhận!

Khi lão Bencas cùng Rufik bị mang ra ngoài, Đỗ Duy trong lòng thở dài: Những kẻ vùng biển phía nam này, đúng là có tiền!

Khi trong phòng chỉ còn lại có mình Đỗ Duy, bên cạnh mới truyền đến một thanh âm.

-Người thật sự phải làm như vậy sao?

Kể nói chính là thú cưng của ngài công tước Đỗ Duy – ngài thần thú QQ.

Làm một thú cưng loài chim, sự tồn tại của ngài QQ đã không còn là một bí mật. Chỉ cần nó không đối diện với người khác nói chuyện như vậy không có ai lại cảm thấy tò mò đối với thú cưng công tước đại nhân nuôi dưỡng.

Mới vừa rồi, QQ đã một mực ở trong phòng đọc sách. Nhưng người thấy nó, chỉ cho rằng nó là một con chim có bộ dáng kỳ quái mà thôi.

-Người nói cái gì?

-Người thật sự phải làm như vậy sao?

Thanh âm Qq mang theo lo lắng:

-Phản quốc ấy?

-Người nghĩ ta thế nào?

Đỗ Duy cười cười.

Qq suy nghĩ một lát:

-Ta nghĩ người đang tống tiền lão già đáng thương kia. Người đoạt được tiền chuộc cũng sẽ không thả người đâu.

-Không, lần này người sai rồi. Ngài thần thú của ta. Ta đoạt được tiền chuộc sẽ nhất định thả người.

Đỗ Duy cười rất quỷ dị:

-Ta sẽ cho vương quốc liên hợp một ‘Quốc Vương’

Sau đó hắn hỏi ngược lại Qq một câu:

-Ta nghe nói..... trong vong linh hắc ám ma pháp, có một loại pháp thuật có thể khống chế linh hồn con người. Ta vừa may gần đây đối với thứ này có một chút nghiên cứu.

Qq bị lời của Đỗ Duy dọa cho sững lại. Đôi mắt nhỏ của nó nhìn Đỗ Duy, sau một hồi lâu mới thở dài:

-Người thực sự là một tiểu ác ma.

-Theo lập trường của người, dường như không có tư cách đánh giá ta như vậy đâu.

Đỗ Duy nhìn Qq một cái:

-Đừng quên, lực lượng của chủ nhân trước của người cũng xuất phát từ ác ma.

-Nếu vậy, người thực sự sẽ ..... trừng phạt mấy cô bé đáng thương kia chứ?

Qq lắc đầu:

-Đối với mấy cô bé nhẩn tâm như vậy thực sự rất không có phong độ ..... Hơn nữa, người không cảm thấy như vậy là rất tàn bạo sao?

-Nếu vậy người nghĩ ta nên làm thế nào bây giờ? Dân chủ ư? Ồ, cái tên Aragon láo lếu kia nhất định đã cùng người đề cập qua từ ngữ này rồi chứ? Đừng nói đùa, ngài Qq của ta!

Đỗ Duy sắc mặt lạnh lùng:

-Người đẩy cửa sổ nhìn một chút, nhìn những nô lệ bề bộn bên ngoài này , những người hầu này ..... Nơi này là một đế quốc! Thân là kẻ đứng trên, nếu như không thể quản lý tốt những người phía dưới, mà muốn ở chỗ này đùa giỡn phong độ, ngang hàng, dân chủ ..... Nếu như vậy trong tương lai ngay cả chết thế nào cũng không biết! Người có thể nói ta tàn bạo, cũng có thể nói ta chuyên chế ..... nhưng muốn ở cái thế giới này sinh tồn được , thì phải như vậy.

Đỗ Duy nói xong, kết luận một câu:

-Người căn bản không có nhìn qua lúc sau chính biến. Người nhà của những quý tộc rơi đài kia tại sao bị bán như nô lệ? Mấy ngày trước còn là tiểu thư quý tộc, phu nhân quý tộc cao cao tại thượng. Trong một đêm đã biến thành nô lệ, thậm chí còn bị bán tới kỹ viện. Bất cứ một gã đàn ông nào chỉ cần tốn vài đồng bạc là đã có thể phát tiết dục vọng trên người các nàng! Cái thế giới này vốn đã như vậy .....

Nói xong Đỗ Duy xoay người đi ra ngoài.

Qq trong phòng đọc sách yên lặng thật lâu, sau đó nó thở dài, tự nhủ:

-Khó trách ..... chủ nhân Aragon nói hắn có thể kết thúc hết thảy.....

239. Chương 192: Tòa Thành Của Tội Ác

Mà mười roi mạnh mẽ đã để lại dấu vết trên da thịt mềm mại của các nàng.

-Ta hy vọng sau này mỗi một mệnh lệnh đều được mọi người tuân theo.

Roline buông roi, nhìn thoáng qua bốn cô gái kia:

-Đừng thử thách thức với quy củ của nơi này. Ta bắt kể các ngươi trước đây đã làm cái gì, làm những gì. Nhưng ở chỗ này, các ngươi phải chấp nhận số mệnh! Đừng đem chính mình là cái gì tiểu thư, nếu không .....

Roline đi tới trước mặt một cô gái, vươn ngón tay nâng cằm nàng ta, thấp giọng nói:

-Ta biết các ngươi đang nghĩ cái gì..... các ngươi đều nghĩ có thể quyền rũ được ngài công tước, sau đó thay đổi thân phận, là có thể trở thành phu nhân cao quý? Ta nói cho các ngươi biết, cái suy nghĩ này không nên để trong đầu nữa ..... Tiếp tục giữ kiểu cư xử ngạo mạn không hữu dụng đi. Ở chỗ này, ta không có để mắt các ngươi! Bởi vì cùng là phụ nữ, ta hiểu rõ với cái loại ý nghĩ dùng thân thể đàn bà của mình hùa hạ đàn ông của các ngươi, cho nên ta cực kỳ khinh bỉ các ngươi! Muốn có địa vị, hãy dựa vào thực lực của các ngươi, muốn có được sự tôn trọng của ta, trước hết tạo ra thành tích thực sự đi! Đừng có cả ngày đều nghĩ tới chuyện trang điểm quyền rũ đàn ông!

Bỏ lại những lời này, Roline để các phụ nữ khác đưa bốn nữ ma pháp học đồ vào trong phòng, sau đó tuyên bố:

-Mới vừa rồi những ai bị đánh, hôm nay không được cơm ăn.

Nói xong, Roline ném roi xuống, sau đó rời đi. Roline đêm nay còn có chuyện rất quan trọng phải làm.

Bởi vì Đỗ Duy đã cho nàng một mệnh lệnh quan trọng.

Trong vòng một tháng, làm hết khả năng đem những con thuyền dưới cờ tụ tập lại, tận sức bỏ trống thuyền .... Sau đó, Roline tự mình dẫn theo đội thuyền mang lão Bencas đáng thương kia đi tới vùng biển phía nam!

Mà nhiệm vụ của nàng chuyến này .....

-Người chỉ cần chịu trách nhiệm đem quốc khố của vương quốc liên hợp kia vơ vét hết cho ta! Cái gì? Người nói thuyền của chúng ta quá ít? Nếu vậy, mua thêm đi! Roline, cơ hội phát tài như vậy cũng không nhiều lắm..... Hơn nữa, khi các ngươi trở về, hãy nhớ rằng ta cần có được một tấm bản đồ hàng hải do đích thân người vẽ ra! Nhớ đấy!

Đó là nguyên lời của Đỗ Duy!

Trong lúc Roline đang ở phía sau cửa hàng ra uy, Đỗ Duy đã chui vào trong xe ngựa. Cỗ xe ngựa xa hoa rộng rãi thoải mái này là được hoàng tử Thần tặng cho. Hơn nữa còn tràn ngập khí phái của hoàng gia, huy chương hoa lan tím đã đổi lại thành một đóa hoa Tulip rực cháy bên trong ngọn lửa. Đỗ Duy cực kỳ hài lòng với huy chương gia tộc mới của mình.

Gian phòng trong xe vô cùng rộng rãi. Tấm thảm dày bằng lông thiên nga rất mềm mại, có thể tưởng tượng khi ngồi lên trên sẽ không cảm giác được bất cứ sự rung động nào của xe ngựa. Mà dưới phòng xe còn khắc một cái ma pháp trận thu nhỏ do Đỗ Duy tự mình gắn lên sau đó, có thể giảm bớt sức rung động khi chạy tới mức nhẹ nhất.

Dưới chỗ ngồi trong phòng xe là các ngăn ngầm, tùy tiện rút ra một cái là có thể phát hiện bên trong chất đầu rượu ngon, còn có một loại kẹo bạc hà gần đây Đỗ Duy đặc biệt thích.

Người đánh xe .... Dưới sự yêu cầu lặp lại lần nữa của Marde, hắn tự mình đảm nhiệm vị trí đánh xe của Đỗ Duy. Vị quân gia này sở dĩ kiên trì như vậy, bởi một lý do đặc biệt:

-Cậu chủ, tuổi ta đã ngày càng cao, sau này chỉ sợ không còn cơ hội lần nữa đánh xa ruổi ngựa cho ngài. Có lẽ đoạn lộ trình này là cơ hội cuối cùng của ta. Để lão Marde lại vì ngài phục vụ một lần cuối cùng đi.

Ở trong cỗ xe ngựa xa hoa thoải mái này cũng không chỉ có một hành khách Đỗ Duy.

Rufik trông có chút rụt rụt rè rè ngồi ở trong góc, dường như đối với chỗ xa xỉ đắt tiền như vậy không quá thích ứng. Đỗ Duy cười, hẩn tiện tay từ trong ngăn dấu lấy ra một bình rượu cười nói:

-Muốn uống một chén không? Hành trình của chúng ta sẽ rất dài đó.

Rufik không nói gì, cậu bé nhỏ hơn Đỗ Duy chỉ hai tuổi hoảng sợ nhìn Đỗ Duy. Nó thậm chí hồi hộp đến ngay cả hai tay của mình cũng không biết để ở đâu.

- Được rồi, nhóc Rufik đáng thương của ta.

Đỗ Duy tự mình uống một chén rượu, sau đó lại đưa cho Rufik một chén:

-Đừng kinh hoảng như vậy, người cứ giống như một con thỏ nhút nhát vậy. Chúa ơi ..... người nhớ kỹ cho ta!

Đỗ Duy đột nhiên chuyển qua, hai tay nắm lấy cổ áo của Rufik – nhóc Rufik mặc một bộ quần áo mới Đỗ Duy cho hắn:

-Nghe đây, nhóc con! Người nhớ kỹ cho ta! Người, Rufik, sau này chính là người phải làm quốc vương! Hiểu không? Quốc vương! Quốc vương bệ hạ! Thân là quốc vương, người không thể cứ luôn run rẩy sợ hãi như vậy được, cảm đảm một chút cho ta.

Rufik dưới cái nhìn áp bức của Đỗ Duy, sắc mặt vô cùng nhợt nhạt.

-Bây giờ, cầm lấy chén rượu cho ta, uống đi.

Đỗ Duy lạnh lùng ra lệnh.

Rufik thân thể run run một chút, tuy nhiên vội vàng nghe theo lời Đỗ Duy làm. Chỉ bởi vì uống quá nhanh, hắn có chút sặc, liên tục ho khan.

Đỗ Duy cười, dùng sức vỗ vỗ bả vai cậu bé này:

-Nhìn xem, uống rất ngon có phải không? Rất đơn giản có phải không? Người sẽ quen thôi, cậu bé. Bây giờ uống một chén, chú ý lần này đừng sặc qua lỗ mũi nữa ..... Thân là một quốc vương tương lai, người còn phải học tập rất nhiều thứ. Tuy nhiên người yên tâm, ta sẽ dạy tốt cho người.

Chỉ dạy một quốc vương, cảm giác này rất không tệ.

Kỵ sĩ Robert theo trước đội xe quất lớn sáu mươi cỗ xe ngựa một tiếng tạo thành một hàng dài bắt đầu di chuyển.

Năm trăm kỵ Ngự Lâm quân hoàng gia tạo thành đội kỵ binh hộ vệ nhanh chóng tách ra thành một đội lên phía trước mở đường. Những người còn lại thuần thục điều khiển ngựa theo đội xe từ từ tiến tới.

Trời còn chưa sáng, đoàn người của Đỗ Duy đã rời khỏi đế đô hướng con đường phái tây bắc tiến tới .....

Sau rất nhiều rất nhiều năm, người hầu Marde trung thành nhất của Đỗ Duy từng trong một lần say rượu vô tình thổ lộ ra một đoạn:

-Người nói cái gì? Ban đầu ta đi theo thiếu gia tới tây bắc có sợ hay không? Chúa ơi, người trêu đùa cái gì đó! Giặc cỏ tây bắc? Phản quân? Những người dị tộc dã man? Hừ..... thần linh ở trên cao, kỳ thật ta dọc theo đường đi đều cầu khẩn, tuy nhiên không phải vì chúng ta, mà là vì những kẻ này cầu khẩn! Ta không thấy trên thế giới này còn có ai có thể chiếm được tiện nghi trong tay cậu chủ chúng ta. Mà sự thật sau này đã chứng minh lời ta nói không sai ..... Những người tây bắc này, bọn chúng đích xác muốn cầu khẩn ..... Ha ha ha ha .....

Đội xe khổng lồ đã đi được ba ngày. Mà đánh xe của Đỗ Duy đã thay đổi người khác. Đương nhiên, lão Marde mặc dù rất trung thành, nhưng Đỗ Duy cũng sẽ không để cho lão quản gia trung thành nhất của mình ở trong thời tiết nóng bức thế này tự mình liên tục đánh xe. Nếu cứ như vậy, chỉ sợ chưa tới được tây bắc, lão già đáng thương này đã ngã bệnh.

Tuy nhiên hiện giờ lão Marde đáng thương nhất định đang rất hy vọng bản thân mình có thể tiếp tục đuổi ngựa cho Đỗ Duy. Bởi vì với hoàn cảnh của hắn bây giờ, hắn lại rất muốn chính mình ngồi ở vị trí đánh xe tiếp nhận ánh mặt trời chảy bóng.

Bởi vì bây giờ hắn cảm thấy chính mình quả thực đang ngồi trong hầm băng.

Đúng vậy, không sai. Lão Marde lúc này ngồi trong một cỗ xe ngựa thoải mái. Mức độ thư thái của cỗ xe ngựa này cũng gần với cỗ xe của Đỗ Duy ..... đáng tiếc, hành khách cùng phòng xe lại không dễ ở chung.

Hussein dọc theo đường đi đều nghiêm lãnh. Vẻ mặt lạnh như băng đó làm cho lão Marde hầu như tưởng rằng người này chính là làm từ một khối băng. Mà khi Hussein thỉnh thoảng mở mắt, trong ánh mắt toát ra một cỗ hàn ký, càng làm cho lão quân gia đáng thương cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Ngược lại, cái tên lạnh lùng này coi như còn tốt. Một mỹ nữ mang mái tóc vàng bên cạnh lại luôn nhắm mắt lại không nói lời nào. Lão Marde cơ hồ cảm giác được:

-Hắn tốt nhất không nên trêu chọc vào cô gái kia, nếu không kết quả có thể càng đáng sợ hơn so với người đàn ông lạnh lùng kia.

Đặc biệt là, người đàn ông một mắt lạnh lùng này mặc dù nhìn qua không dễ tiếp xúc, nhưng ít ra còn rất an phận. Nhưng mỹ nữ tóc vàng này .....

Từ khi ở trên xe ngựa, Nicole tổng cộng chỉ cùng lão Marde nói ba câu ..... nói một cách chính xác, là ba vấn đề.

Vấn đề thứ nhất: Người là loài người đúng không?

Lão Marde:

-.....Đúng vậy.

Vấn đề thứ hai:

-Đầu khớp xương của loài người tổng cộng có bao nhiêu khối? Ta nghe nói là hai trăm linh sáu khối, phải vậy không?

Lão Marde:

-.....

Vấn đề thứ ba:

-Người biết nơi nào có thể tìm được một bộ xương đầy đủ của loài người không? Ta rất muốn nghiên cứu kỹ một chút.

Lão Marde:

-.....

240. Chương 192: Tòa Thành Của Tội Ác(p2)

So với lão Marde đáng thương, Rufik lại cảm giác thấy cuộc sống của mình đã tốt hơn quá nhiều.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là trong xe ngựa của Đỗ Duy, cuối cùng cũng đã thêm một người.

Vivian bé nhỏ gia nhập đội xe cùng những người Hussein ở giữa đường. Vivian đương nhiên là bị Đỗ Duy đưa vào trong xe ngựa của mình.

Có Vivian, Đỗ Duy cuối cùng cũng chuyển sự chú ý khỏi người ‘Quốc vương tương lai’ đáng thương. Rufik thở phào nhẹ nhõm một hơi thật lớn. Thật sự nó hắn cực kỳ sợ Đỗ Duy. Loại sợ hãi này nó rất khó nói rõ,

đường như từ lần đầu tiên Đỗ Duy hạ lệnh cho Roline lột toàn bộ y phục của mình ra, lại nhìn bàn chân của mình. Rufik đã vô cùng sợ hãi tiểu quý tộc này.

Mà sau đó, trong thư phòng của Đỗ Duy, khi Đỗ Duy tức giận toàn thân đều dâng lên ngọn lửa ..... Tình cảnh kia làm cho trí óc non nớt của Rufik mang một dấu ấn thật sâu. Hắn nói với chính mình: tuyệt đối không nên chọc giận vị quý tộc chủ nhân trẻ tuổi này, hơn nữa ngài đại tể tự lúc này không có ở bên cạnh mình.

Sự gia nhập của Vivian mang tới ánh sáng cho Rufik. Cô bé xinh đẹp ngây thơ này làm Rufik đang sợ hãi như thấy được một ánh mặt trời.

Phụ thân vạn năng ở trên cao..... Nàng như ánh mặt trời sáng sớm, ấm áp đến mê người.

Rufik tận lực thu người ở trong góc, thân thể thu thành một khối nhưng lại không nhịn được lúc nào cũng nhìn lên Vivian. Mỗi nụ cười của Vivian, mỗi một động tác của nàng trong ánh mắt của nhóc Rufik đều có vẻ mê người.

Nhất là khi Vivian tự mình đưa qua một viên kẹo bạc hà, Rufik có thể hướng tới đáng phụ thân mà thề, đó chính là thứ ngon lành nhất mà cả đời nó từng ăn.

-Đỗ, Đỗ Duy .....

Vivian nhìn Rufik đáng thương không nhịn được thấp giọng nói:

-Nó dường như rất, rất sợ người.

Đỗ Duy nhắm mắt lơ mơ, ấm áp uể oải cười:

-Ồ, vậy à ....

Nói tới đây, Đỗ Duy mở mắt bình tĩnh nói hết:

-Cuộc đời này của nó phải sống trong sự kính sợ đối với ta.

Không nghi ngờ gì, những lời này dường như tuyên phán vận mệnh cả đời nhóc Rufik.

Đêm ngày thứ bảy đội xe di chuyển, kỵ sĩ Robert ở phía trước chịu trách nhiệm dẫn theo đội mở đường phải một kỵ binh chạy tới Đỗ Duy báo cáo. Bọn họ tới ngày mai sẽ bắt đầu tiến vào tỉnh Norin tây bắc.

Tỉnh Norin đã là khu vực tây bắc của đế quốc. Mà tỉnh Norin cũng được cho rằng là nơi phồn hoa nhất của khu vực tây bắc..... Xuyên qua tỉnh Norin là tới lãnh địa của Đỗ Duy: tỉnh Desa. Một vùng đất vô cùng cằn cỗi và hoang dại.

Người trinh sát phía trước truyền đến đề nghị của kỵ sĩ Robert: bọn họ tốt nhất đêm nay nghỉ ngơi tại một trấn nhỏ phía trước ..... Sau đó đi thẳng tới hướng tây, tranh thủ trong hai ngày tới thành thủ phủ của tỉnh Norin.

Tuy nhiên Đỗ Duy sau khi nghe xong báo cáo lại một câu phủ quyết.

-Chuyển tới hướng bắc. Mục tiêu của chúng ta thay đổi một chút. Ta muốn tới lúc xế chiều trời còn sáng, tới thành Tai To.

Chuyển hướng tới thành Tai To ư?

Binh lính truyền lệnh sau khi có được mệnh lệnh của Đỗ Duy lập tức phóng ngựa tới phía trước. Mà Vivian nhìn Đỗ Duy một cách khó hiểu. Trước khi xuất phát, Vivian đã từng xem bản đồ tây bắc.

Thành Tai To cũng không phải tuyệt đối là lộ trình đã định trước. Trên sự thật, nếu muốn đi thành Tai To tại tỉnh Norin tây bắc, chỉ sợ phải đi một vòng mấy trăm dặm.

Mà thành Tai To cũng không phải nơi thái bình. Ở đế quốc, thành Tai To cực kỳ nổi tiếng. Nó có một cái ngoại hiệu đặc biệt: Thành của tội ác.

Bởi trên cả đại lục, toàn bộ các loại các dạng tội phạm bị đẩy ải tới biên giới tây bắc hoặc như nô lệ biên giới, đều sẽ tập trung đến thành Tai To để tiến hành sắp xếp thống nhất. Để quốc thành lập mấy pháo đài quân sự tại tây bắc, cần một lượng lớn nhân lực tu sửa, mà những kẻ có tội lại là nhân lực tốt nhất.

Cứ như vậy một vùng đất đầy giặc cướp, tội phạm phần tử phản loạn, chuyện trị an vẫn luôn luôn có vấn đề. Thành Tai To hàng năm đều tập trung hàng vạn tội phạm chờ phân phối tới biên cương. Nếu như có thể nói, bất cứ đội thương nhân nào, thậm chí đoàn mạo hiểm nào, đều cũng sẽ không lựa chọn đi qua nơi này.

-Chúng, chúng ta phải đi thành, thành Tai To sao?

Vivian có chút bất an. Dù sao cô bé nhỏ tuổi đối với vùng đất nghe nói tràn đầy tội ác vẫn có bản năng kháng cự.

-Đương nhiên.

Đỗ Duy cười cười:

-Ta đã tiêu tốn ở nơi này mấy vạn đồng vàng rồi. Người biết không? Vivian thân ái của ta, nơi này có một đoàn bộ binh thể chế hoàn chỉnh đợi ta tới sát nhập đấy!

Vivian đương nhiên không biết, từ ngay khi Đỗ Duy chọn tây bắc làm lãnh địa, hắn đã chuẩn bị đầy đủ hết thảy trong tay.

Sau khi tiêu tốn mấy vạn đồng vàng hối lộ quan viên phụ trách, kết quả Đỗ Duy có được là: “một vài công văn bị viết lại.”

Phản quân vương thành cận vệ quân trong chính biến, cũng là vương thành cận vệ quân sư đoàn thứ hai. Trong phản loạn, một bộ phận nhỏ bị tiêu diệt, ước chừng một vạn người sau khi Đại hoàng tử tự sát buông vũ khí xuống từ bỏ chuyện phản kháng trở thành tù binh phản quân.

Ban đầu những người này dựa theo xử trí của quân đội, toàn bộ bị đẩy tới biên giới đầm lầy phương nam của đế quốc, cùng với một vài hải cảng vùng duyên hải của quân đội để tu kiến.

Nhưng sự hối lộ của Đỗ Duy khiến cho một bộ phận nhỏ thay đổi vận mệnh. Bọn họ được xóa tên trên văn kiện, sau đó chuyển tới thành Tai To tây bắc.

Toàn bộ bốn ngàn người! Một quân đoàn bộ binh hoàn chỉnh! Mỗi một người đều là những binh lính có kinh nghiệm trải qua huấn luyện nghiêm khắc tiêu chuẩn!

-Kẻ phản loạn đều là người chức cao, mà những binh lính phía dưới cũng chỉ làm theo mệnh lệnh của cấp trên mà thôi. Bọn họ cũng không chính thức có tội. Đã như vậy nếu để bọn họ đi tới đầm lầy phương nam chịu chết, không bằng lưu lại cho ta sử dụng.

Cứ như vậy, Đỗ Duy chỉ tìm mấy lão già hối lộ mấy vạn đồng vàng, bán chút ân tình là dễ dàng có được một quân đoàn bộ binh hoàn chỉnh trải qua huấn luyện tốt! Giao dịch này, Đỗ Duy cho rằng quả thực quá là đáng giá.

Nếu như không bởi lo lắng sợ làm quá mức độ khiến cho hoàng tử Thần bất mãn, hẳn thậm chí vô cùng muốn tiếp nạp toàn bộ một vạn phản quân kia!

Tuy nhiên, bốn ngàn người đã làm cho Đỗ Duy rất hài lòng rồi. Quân đoàn cận vệ kia chính là có tiêu chuẩn huấn luyện nghiêm khắc nhất, lực chiến đấu cường hãn a! Nguyên là vương bài sư đoàn đóng tại đế đô!

241. Chương 193: Điều Lệnh Tạm Thời

Tuy nhiên theo sự cần kíp của tài chính đế quốc, rất nhiều pháo đài quân sự tây bắc thiếu kinh phí tu sửa, sau đó phần lớn đều trở nên hoang phế. Bởi vì hoàng đế hạ Augustine sau khi cho rằng chính mình đã

“chinh phục” được tây bắc, đem toàn bộ sự chú ý tập trung vào vùng nam dương phì nhiêu rộng lớn.

Mà những pháo đài quân sự tây bắc này, đại đa số chỉ còn tồn tại dưới cái tên.

Thành Tai To là một ngoại lệ trong số đó.

Hai mươi năm trước, nơi này chỉ có một ngọn núi Tai To. Ngọn núi này cũng không lớn, nhưng nếu từ không trung nhìn xuống, tất sẽ phát hiện đường biên tạo hình của thể núi rất giống với cái tai của con người. Mà trong lúc chiến tranh tây bắc, đế quốc ở chỗ này xây dựng nên một thị trấn quân sự, làm điểm tiếp nối vận chuyển trang bị vật tư của quân đội.

Mà sau này, sau khi chiến tranh chấm dứt, nơi này dần dần tiến hóa trở thành doanh trại tập trung toàn bộ tội dân bị lưu đầy.

Cả tòa thành Tai To cũng không có bất cứ binh dân nào. Nơi này đóng hai ngàn quân đồn trú trong khi hằng năm giam giữ hơn một vạn tội dân. Những tội dân chờ đợi này là lực lượng lao động vất vả của pháo đài biên phòng tây bắc - -đại đa số những người này không cách nào duy trì việc đầy ải lao động, phần lớn sẽ ở dưới lao dịch nặng nề, nhiều nhất cầm cự được hai năm thì sẽ chết.

Hình phạt tàn khốc của đế quốc có thể coi như một vết nhơ.

Vì thế, trên khắp đế quốc có một câu được lưu truyền: thà là bị phán tử hình, cũng đừng tới thành Tai To. Cùng lắm thì sẽ lập tức chết, còn nếu tới thành Tai To, như vậy còn phải chịu tội sau hai năm rồi mới bị thảm chết.

Beadero là thống lĩnh đằng sau của thành Tai To. Tuy nhiên vị trí thống lĩnh này của hắn thật sự có chút đặc thù. Theo chế độ quân đội của đế quốc mà nói, thân là tướng quân thống lĩnh, giống như thống suất cả một đoàn đội. Biên chế của quân đội đế quốc, một đoàn bộ binh là bốn ngàn người, đoàn kỵ binh là ba ngàn người. Nhưng Beadero thống lĩnh dưới tay hắn chỉ huy chỉ có hai ngàn bộ binh - “Đoàn bộ binh lược bớt”. Hơn nữa bọn họ hằng năm thiếu thốn trang bị, thậm chí không cách nào phân chia cho từng binh lính một bộ áo giáp cùng vũ khí đầy đủ. Trên sự thật, là một tòa thành có tính chất giam cầm, binh lính của hắn cũng không cần ở trên chiến trường, chỉ cần có thể giam giữ tốt những tù nhân này.

Hôm nay Beadero tới rất sớm, hắn biết hôm nay sẽ có một vị nhân vật lớn đến đây - - Đó là mệnh lệnh của “cấp trên” truyền đạt xuống.

Trong lòng Beadero thở phào nhẹ nhõm vô cùng. Trước đó vài ngày từ đế đô áp giải tới tận bốn nghìn người! Theo con mắt của Beadero, hắn đương nhiên có thể nhìn ra bốn nghìn người này đều không phải tội phạm bình thường..... bọn họ đều là binh lính tiêu chuẩn. Mỗi một người đều rất cường tráng, hơn nữa đã huấn luyện đầy đủ. Mặc dù đã bị tước vũ khí, nhưng dù sao cũng là đoàn tội phạm từ bốn nghìn người tạo thành .....

Nhìn bốn nghìn người này bị giải tới thành Tai To, Beadero mấy ngày nay thậm chí cả ngủ cũng không ngon.....

Thủ hạ của hắn chỉ có hai nghìn binh lính, hơn nữa khuyết thiếu trang bị, lấy hai nghìn người trong coi hơn vạn tù nhân, đã là rất miễn cưỡng rồi, càng huống chi lại xuất hiện bốn ngàn binh lính vừa mới gỡ áo giáp như vậy - - Ồ, đúng, bọn họ chính là phản quân! Hơn nữa còn nghe nói chính là cấm vệ quân vương thành tinh nhuệ!

Một nhóm người như vậy vô luận từ số lượng hay chất lượng đều hơn xa thủ hạ quân lính không tên tuổi ở nơi này .... Không, thủ hạ của mình ngay cả quân lính không tên tuổi cũng không được tính, nhiều nhất chỉ xem như một đám coi ngục có vũ trang mà thôi.

Nếu như những phản quân này gây ra bạo loạn ..... Beadero cũng không nắm chắc có thể chế phục toàn bộ những người này.

Vì thế, khi cấp trên truyền đến mệnh lệnh, hai ngày tới sẽ có người tới dẫn bốn nghìn người này đi, Beadero thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngày hôm qua đợi cả đêm, cũng không có khách theo hẹn mà tới. Beadero cũng hơi lăm bằm trong lòng: Chẳng lẽ mệnh lệnh của những lão già cấp trên truyền sai rồi?

Từ sâu bên trong nội tâm, Beadero hy vọng bốn nghìn củ khoai nóng này càng sớm biến mất càng tốt.

Cuối cùng, khi mặt trời buổi sớm hiện lên trên tầng mây, những tia sáng đỏ trên những áng mây hồng bao phủ thành Tai To, Beadero đứng trên đầu thành nhìn thấy phía chân trời xa xa, một đội kỵ binh nhanh chóng di chuyển tới nơi này.

Nhìn lá cờ mang danh hiệu của những người đang tới, Beadero nội tâm đột nhiên đánh trống ..... Chúa ơi, là lá cờ hoa bụi gai, không ngờ là Ngự Lâm quân!

Chẳng lẽ người đến là hoàng thất sao?

Beadero không dám chậm trễ, vội vàng sai người mở cửa thành, sau đó tự mình dẫn theo một đội quân ra trước cửa thành nghênh đón.

Những Ngự Lâm quân kia ước chừng có ba trăm người, một mạch chạy tới dưới thành mới dừng lại xuống ngựa.

-Để quan quân của các người ra đây nói chuyện!

Đứng đầu hàng ngũ là một gã kỵ sĩ trung niên, mặt mũi phương tây, để râu ngắn, thanh âm rất hùng hậu.

Beadero vội vàng đi lên vài bước:

-Ta là thống lĩnh Beadero của thành Tai To. Các hạ, xin báo ra thân phận của ngài.

-Ta gọi là Robert.

Kỵ sĩ trung niên kia thản nhiên nói:

-Thống lĩnh tư quân gia tộc Hoa Tulip, thống lĩnh Beadero các hạ, hãy chuẩn bị nghênh đón công tước đại nhân.

Công tước? Gia tộc Hoa Tulip?

Beadero cẩn thận lục tìm trong đầu nửa ngày, lúc này mới nhớ ra. Cái tên này dường như gần đây có nghe đồn, một vị đại công tước tuổi còn trẻ vừa mới được phong chức .... Chính biến tại đế đô mặc dù đã qua mấy tháng, nhưng ở cái thế giới này dù sao cũng không có điện thoại, cũng không có báo chí cùng Internet, tin tức lưu truyền cũng không nhanh. Huống chi là thành Tai To luôn đóng chặt này chứ?

Tuy nhiên một vị có thân phận công tước, tuyệt đối không phải người mà kẻ như Beadero có thể chậm trễ. Hắn vội vàng hạ lệnh cho đội ngũ ở dưới thành hồi lâu, mới nhìn thấy ở phía sau là mấy chục Ngự Lâm quân kỵ binh hộ vệ một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy tới.

Khi Beadero nhìn thấy vị công tước đại nhân từ bên trong xe ngựa bước ra, hắn thật sự có chút ngạc nhiên. Vị công tước đại nhân này ..... quả thực chỉ là một thiếu niên vị thành niên thôi.

Nhưng ý niệm này chỉ thoáng trong đầu Beadero lóe lên một mốt, hắn đã vội vàng quỳ một gối xuống hành lễ:

-Thưa công tước, hoan nghênh ngài tới thành Tai To.

Đỗ Dục cau mày, thành Tai To tại nơi này thực sự quá là đồ nát. Tường thành được xây dựa theo thể núi, chủ thể coi như đầy đủ, độ cao cũng phù hợp với hệ thống quân đội. Nhưng có thể nhìn ra được, đã rất nhiều năm không duy trì tu bổ, rất nhiều vật liệu bằng đá các nơi đều đã tróc thành từng mảng, trên tường thành còn có những chỗ xuất hiện những vết nứt rất lớn, bộ dáng binh lính tuần tra ở phía trên đều lơ đãng.

Hắn nhẹ nhàng tháo găng tay xuống, phẩy phẩy, rồi thở dài:

-Được rồi, thống lĩnh các hạ, ta không có quá nhiều thời gian. Bây giờ mau dẫn ta đi xem người ta muốn thôi .... Khí trời đáng chết này cũng thật làm cho người ta phải khó chịu.

Vừa nói Đỗ Dục vừa đi vào cửa thành, Beadero vội vã theo sát.

Tiến vào thành Tai To, Đỗ Duy mới phát hiện ra nơi này còn đồ nát hơn tưởng tượng của mình. Trong thành dường như không có cái gì giống như đường phố, hai bên phẳng phất đều thấp bé xám xịt, lại hướng vào bên trong, chính là một vòng tường vây cao ba thước.

-Người ta muốn đầu?

-Toàn bộ đều đang trên giáo trường.

Beadero trả lời một cách thận trọng:

-Ban đầu khi ta nhận được mệnh lệnh, tưởng rằng ngài tối hôm qua sẽ tới, những người đó từ tối hôm qua vẫn chờ tới giờ.....

Đỗ Duy dừng bước lại một chút, quay đầu nhìn vị thống lĩnh vẻ mặt mệt mỏi này, lộ ra vẻ tươi cười bình thản:

-Ồ, xin lỗi, thống lĩnh các hạ, trên đường quá nhiều khó khăn, vì thế chúng ta mới bỏ lỡ thời gian.

Beadero nào dám nhận lời xin lỗi của một vị công tước. Hắn vội vàng luôn miệng nói không dám, sau đó bước trước vào bước, dẫn đoàn người Đỗ Duy xuyên qua cửa lớn dưới tường thành đi tới giáo trường.

Mặt đất hoàn toàn đều dùng cát cùng sỏi lát thành, một ngọn gió thổi qua, sẽ cuộn cuộn nổi lên một lượng bụi lớn. Đỗ Duy thở dài:

-Xem ra kinh phí của các người rất căng thẳng đó.

Beadero lập tức than khóc: -Lại còn không phải sao? Công tước ..... ta đã vì chuyện trên suy nghĩ vất vả rồi. Trời ơi, nơi này hằng năm giam giữ hơn vạn người, còn có hai ngàn binh lính của ta. Nhưng vận chuyển tiếp trợ lại thường xuyên bị trì hoãn. Nơi này xung quanh đều là núi hoang, không thể để cho những người chúng ta nhai sỏi chứ. Còn có trang bị .....

Vừa nói, hắn vừa hạ thấp thanh âm nói:

-Thưa công tước, không phải ta phàn nàn, không nói dối ngài, thủ hạ của ta có hai ngàn người nhưng lại chỉ có thể lấy ra được tám trăm bộ áo giáp cùng trang bị! Người tuần tra của ta sau hằng năm, đều chỉ có thể luân phiên sử dụng. Chỉ có tám trăm binh lính trong tay có vũ khí, lại còn phải trông giữ hơn một vạn tù nhân.....

Đỗ Duy cười, nhìn vẻ mặt cười khổ của kẻ này, đột nhiên nói:

-Người ở chỗ này làm thống lĩnh rất nhiều năm rồi có phải không?

Lời này lập tức đâm vào chỗ đau của Beadero ..... Dích xác, nơi chim không đẻ trứng này không ai lại nguyện ý tới đây làm thống lĩnh chó má gì. Ở chỗ này làm một thống lĩnh, còn không bằng ở thành thị khác làm một đội trưởng cuộc sống thoải mái! Nhưng Beadero này là một con quỷ không may trong chốn quan trường, thứ nhất không có hậu thuẫn, thứ hai không hiểu đạo làm quan, lại giống như cái đinh bị đóng chặt tại thành Tai To đã được tám năm. Dựa theo quân chế của đế quốc, quan quân địa phương hẳn là ba năm thay đổi một lần, hơn nữa kiểm tra thành tích tiến hành thăng chức hoặc giáng chức, nhưng hắn Beadero lại ở chỗ này tám năm cũng không có chuyển động .....

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Beadero, Đỗ Duy đột nhiên cười, thấp giọng nói:

-Người biết người tại sao luôn luôn không lên được không?

-.....mong ngài công tước chỉ cho!

Ánh mắt Beadero tỏa sáng.

-Bởi vì người vừa nói với ta những lời này, tố cáo nỗi khổ này!

Đỗ Duy cười.

Người này thường xuyên phàn nàn, còn đem điểm yếu của mình đưa ra cho trưởng quan xem ..... ai sẽ thích? Trong quân đội cũng như quan trường, đều là những kẻ muốn tô điểm xa hoa. Khi cấp trên đến, ai lại không liều mạng đem bộ mặt đẹp đẽ sáng bóng ra biểu diễn? Cũng chỉ có tên gốc gác này liên tiếp kể khổ.

Kể như vậy, đương nhiên không sống được trong quan trường.

-Nếu như người muốn thăng quan, ta dạy cho người một biện pháp.

Đỗ Duy cười nói:

-Lần sau nếu có cấp trên nào tới nơi này, người tốt nhất trước mắt làm cho người của người ăn mặc có tinh thần một chút, làm nơi này sạch sẽ đẹp đẽ một chút. Bất luận người có chuyện gì khó xử, cũng phải làm bộ như hết thấy đều rất thuận lợi thành công ..... Sau đó, ta cam đoan người trong vòng hai năm là có thể lên trên rồi.

Nghe xong lời này, Beadero nội tâm rất xúc động, không nhịn được nhất thời ngẩn ngơ, khi hắn bình thường trở lại, đã phát hiện Đỗ Duy đã đi xa, vội vàng chạy vài bước đuổi theo.

242. Chương 193: Điều Lệnh Tạm Thời(p2)

Sau đó, hắn nhìn thấy đám người đông nghịt dưới sân rộng.

Toàn bộ bốn ngàn người, mặc y phục tù nhân cũ nát một màu, thờ ơ ngồi dưới đất. Khuôn mặt mỗi người đều đầy đất xám, sắc mặt hờ hững, ánh mắt chết lạng và trống rỗng.

Đây là đoàn bộ binh tương lai của mình ư?

Đỗ Duy nhíu mày:

- Tại sao bọn họ lại mất tinh thần như vậy?

-Cái này .....

Beadero gãi đầu:

-Công tước, ta nhận tin tức ngài tới qua sẽ tới, cho nên đưa họ tới đây ngồi một đêm. Hơn nữa .....

Beadero thở dài:

-Gần đây tiếp trợ không đủ, lương thực cũng thiếu, những tù nhân này mỗi ngày chỉ có thể ăn một bữa.

Đỗ Duy lập tức bốc hỏa!

Mỗi ngày ăn một bữa ư?

Những người này chính là binh lính tương lai của mình!! Tên đáng chết này, không ngờ dám để binh lính của mình đói bụng?

Tuy nhiên nhìn bộ dáng đăm chiêu ủ dột của Beadero, Đỗ Duy cũng không cách nào nổi giận với hắn, có thể thấy, thống lĩnh này cũng không có biện pháp.

Quả nhiên .....

-.....đến ngay cả người của ta, mỗi ngày cũng chỉ có thể ăn hai lần, chỉ có quan quân mới có thể đảm bảo được cung cấp một ngày ba bữa.

Beadero thở dài:

-Nếu như tiếp trợ chậm mười ngày, như vậy đến ngay cả quan quân cũng phải cắt giảm khẩu phần lương thực.

Đỗ Duy đột nhiên xoay người, cẩn thận chăm chú nhìn Beadero:

-Đáng lo đến như vậy ư? Chịu trách nhiệm tiếp trợ cho các người là ....

-Là quân tây bắc.

Beadero cười khổ:

-Công tước, nơi này là tây bắc, căn cứ vào điều lệ của chiến khu tây bắc hai mươi năm trước, toàn bộ tiếp trợ tây bắc, đều được thống nhất giao cho bộ chỉ huy của quân tây bắc tiến hành phân phối ..... mà vấn đề là .....

Nói tới đây, Beadero do dự một chút, giống như không biết có nên nói ra hay không.

Đỗ Duy nhìn ra sự ấp úng của người này, hần trầm giọng nói:

-Nói đi. Ta không trách tội người.

Beadero trong lòng thót một cái - - Vị công tước trước mặt này là nhân vật lớn nhất tới đây trong vòng mấy năm nay. Vấn đề đó hẳn sớm đã phản ứng với phía trên vô số lần, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có tin tức!

-Thưa ngài, hai ngàn quân đồn trú của thành Tai To theo biên chế là thuộc về quân đồn trú địa phương của đế quốc, mà không phải của quân đoàn tây bắc. Nhưng ở tây bắc, toàn bộ tiếp trợ quân sự đều do quân đoàn tây bắc tiến hành phân phát, cho nên .....

-Cho nên thế nào?

Beadero nhìn vào hai mắt Đỗ Duy, đột nhiên không biết một cổ dũng khí từ đâu xông tới, nghiêng rằng nói:

-Cho nên, những người như chúng ta quả thực như bị mẹ kế nuôi dưỡng! Tiếp trợ hằng năm chúng ta đều tới lúc cuối cùng mới có được, còn thường xuyên bị biển thủ. Mà ở trong doanh trại quân đội của quân tây bắc cách đây hơn năm mươi dặm, đóng một đoàn bộ binh, bọn họ hằng năm đều có thể ăn ngon uống tốt ..... chúng ta ở nơi này ..... ngài cũng thấy rồi đó.

Đỗ Duy cau mày, trầm tư trong chốc lát:

-Tại sao lại như vậy? Dựa theo pháp lệnh của đế quốc, tiếp trợ và cung ứng của quân đồn trú địa phương hẳn là do thu nhập tài chính của chính phủ địa phương tiến hành duy trì. Tại sao ở tây bắc lại muốn để quân tây bắc khống chế quyền lợi này?

-Cái này .....

Beadero cười khổ:

-Thời kỳ chiến tranh hai mươi năm trước đã ban bố ra điều lệnh tạm thời này. Căn cứ vào tình hình cuộc chiến lúc ấy đem vùng tây bắc phân chia làm chiến khu. Điều lệnh này xem như hợp lý. Nhưng vấn đề là, chiến tranh cũng đã qua được hai mươi năm .....Điều lệnh tạm thời này vẫn chưa hủy bỏ. Đám quân đội tây bắc kia chỉ biết bao che. Quân đội tây bắc bản thân đều được ăn ngon mặc ấm, mà quân đồn trú địa phương chúng ta ..... hắc hắc.

Mặt Đỗ Duy trầm lại. Hẳn không nghĩ tới tình thế tây bắc không ngờ đã nghiêm trọng đến như vậy!

Điều lệnh thời chiến ư?

Nếu như điều lệnh kia còn chưa được hủy bỏ ..... Như vậy tỉnh Desa lãnh địa của mình .....

Hằng năm còn phải xuất ra một bộ phận thu nhập tài chính giao cho quân đoàn tây bắc sao?

Đỗ Duy trầm tư trong chốc lát. Vấn đề này bây giờ không thể nói rõ ràng. Hẳn đề tâm tình xuống, nhìn những tù nhân ngồi yên tĩnh trên sân rộng này.

-Tìm người đẩy một cỗ xe tới đây, ta muốn nói vài lời.

Đỗ Duy hạ lệnh cho Beadero.

Rất nhanh, một cỗ xe bò tồi tàn được đẩy tới đặt giữa đám người. Đỗ Duy nhảy lên xe bò, sau đó thâm hít một hơi thật sâu:

-Mọi người chú ý!

Hắn “soạt” một tiếng, xé áo choàng trên người mình xuống, lộ ra một thân trường bào ma pháp sư màu đen bên trong!

Đỗ Duy tiện tay bố trí xung quanh một cái ma pháp, khiến cho thanh âm của hắn có thể bao trùm toàn trường phía xa.

Sự chú ý của bốn ngàn tù nhân đều tập trung lên người Đỗ Duy. Vị ma pháp sư đứng ở trên xe này ..... dường như nhìn có chút quen mắt.

-Hừ!

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng, vẻ mặt hắn mang theo uy nghiêm, lớn tiếng quát:

-Ta tin rằng, đại đa số người trong số các ngươi, hẳn là còn nhớ rõ ta! Nhận ra ta chứ!

Phía dưới bắt đầu có người thấp giọng nói chuyện với nhau, mấy ngàn ánh mắt nhìn Đỗ Duy, trong mắt mang theo vẻ phức tạp.

Đúng vậy, rất nhiều người đều nhận ra Đỗ Duy. Bởi vì những người ở đây, phần lớn đã trải qua việc phát sinh trên quảng trường ngày chính biến.

Thiếu niên mặc áo bào ma pháp sư màu đen này trong ngày đó đã để lại ấn tượng quá sâu sắc trong lòng mọi người!

-Đúng vậy. Ta có thể nhìn thấy trong con mắt của các ngươi, các ngươi còn nhớ rõ ta!

Đỗ Duy cười lạnh, lớn tiếng nói:

-Không sai, ta là Đỗ Duy, Đỗ Duy Rowling ban đầu thuộc về gia tộc Rowling. Công tước đế quốc hiện giờ, Đỗ Duy Rudolf, công tước Hoa Tulip, đồng thời cũng là ma pháp sư được ma pháp công hội thừa nhận, ma pháp sư cung đình, học giả cung đình, chiêm tinh thuật sư cung đình ..... mà trong tương lai, ta còn là chủ nhân của các ngươi! Trưởng quan của các ngươi!

Đỗ Duy một hơi nói hết những lời này. Hắn đứng ở phía trên cẩn thận quan sát vẻ mặt bốn ngàn tù nhân ở phía dưới kia. Thấy từ trong ánh mắt trống rỗng chết lặng của bọn họ từng chút từng chút khôi phục. Hẳn đối với kết quả này rất vừa lòng. Sau đó hắn khích động không khí, lớn tiếng quát:

-Mọi người nghe lệnh! Vương gia cận vệ quân sư đoàn thứ hai binh đoàn thứ nhất! Xếp hàng!!

Theo tiếng quát lớn của Đỗ Duy, kỵ sĩ Robert bên cạnh chuẩn bị tốt cầm ra một cái kèn trước mọi người.

Thanh âm vang dội của chiếc kèn vang vọng toàn trường, ở giữa còn kèm theo tiếng quát to của Đỗ Duy:

-Toàn bộ quan quân, đứng ra cho ta, ta yêu cầu các ngươi xếp thành hàng với tốc độ nhanh nhất! Quan quân thống kê ra số người các ngươi, sau đó báo cho trưởng quan của các ngươi. Nếu như tiếng kèn chấm dứt mà các ngươi còn chưa hoàn thành tập trung thành hàng, như vậy cứ đợi chịu quân pháp đi!

Uỳnh!

Đám người chìm trong sôi trào. Ánh mắt những binh lính mặc quần áo tù nhân này hiển lộ ra một tia mạnh mẽ bị ẩn giấu nhiều ngày, mặc dù đã bị tước đoạt toàn bộ tự do cùng vinh quang, bản năng quân nhân đã chảy sâu trong máu bọn họ cũng không có mất đi một chút nào.

Rất nhanh, đám người như những con kiến bắt đầu lần lượt đứng lên. Mọi người đều đứng lên dựa theo biên chế ban đầu bắt đầu xếp hàng.

Sau khi tiếng kèn kết thúc, trên quảng trường đã không hề còn bốn ngàn tù nhân phân tán nữa, mà là từng cái trận ngũ chỉnh tề!

Mấy trận ngũ đều trong thời gian quy định xếp thành hàng, nhưng khi quan quân từng tầng hồi báo lên kết quả, lúc báo cáo lên cấp cao nhất thì lại đình trệ.

Bởi vì, trưởng quan cao nhất của bọn họ cũng không ở nơi này. Trưởng quan của đoàn bộ binh này sau chính biến đã bị xử tử.

Mấy quan quân do dự một chút. Trong đó có một người khá cơ trí, nhìn Đỗ Duy đứng ở trên xe bò, bước nhanh tới phía Đỗ Duy, sau đó làm một lễ tiết đâm ngực, lớn tiếng hồi báo kết quả hàng ngũ.

Có người thứ nhất này, các quan quân khác dưới sự bắt đắc dĩ, đành học bộ dáng hướng tới Đỗ Duy lần lượt hồi báo.

Đỗ Duy đối với kết quả này vô cùng hài lòng, lại mang theo ánh mắt cổ vũ nhìn quan quân thứ nhất hướng tới mình hồi báo kia một cái.

-Tốt lắm!

Đỗ Duy ho khan một tiếng, thoải mái nói:

-Ta rất vui mừng, bởi vì sau bốn tháng, các người vẫn như cũ giữ được bản năng của quân nhân!

-a biết các người hiện giờ rất mệt mỏi, cũng rất đói bụng ..... Các người ngồi ở chỗ này một đêm, cũng đói bụng một đêm. Các người trong lòng rất bất an, rất sợ hãi! Bởi vì các người bị một điều lệnh chuyển tới nơi này, thành Tai To! Thành của nổi tiếng đại lục!

Đỗ Duy lớn tiếng nói:

-in rằng đại đa số người trong các người nhất định đều biết, phạm là đi tới thành Tai To, tù nhân đi tới tây bắc, sẽ đối mặt với vận mệnh bi thảm như thế nào!

Nói tới đây, Đỗ Duy chỉ vào những người phía dưới quát lớn:

-hông sai! Các người bây giờ đều là tù nhân, là thân mang tội, hẳn là bị đưa tới sa mạc tây bắc gặm sỏi đá! Đi tu bổ tường thành, dưới roi da của những kẻ giám sát nâng những tảng đá! Sau đó mỗi ngày chỉ có thể ăn canh mà trong đó chỉ thấp thoáng vài bóng cọng rau dại. Ta cam đoan cuộc sống như vậy, không tới một năm, hơn nửa số người trong các người sẽ chết! Căn bản không có cơ hội duy trì sức làm việc suốt thời kì giam giữ!

Đỗ Duy chỉ vào mũi mình:

-Nếu như không có ta, vận mệnh của các người sẽ phải như vậy - - nếu như không có ta tới đây cứu lấy đám người các người....

243. Chương 194:đổ Máu Vì Ta!

Đỗ Duy đứng trên xe, từ trên cao nhìn xuống, không hề kiêng kỵ đã kích tôn nghiêm những người này. Hắn muốn hiệu quả như vậy, đập những người này dưới chân một cách không thương xót, giày xéo một cách không thương xót!

-Những cái tên của các người vĩnh viễn bị khắc trên cây cột sỉ nhục! Không ai nhắc tới vương gia cận vệ quân đệ nhị sư đoàn kia, đều sẽ nhỏ một bãi nước bọt, sau đó chửi một câu ‘bọn phản quân chó má’. Đúng vậy, không sai, các người chính là như vậy!

Nói tới đây, Đỗ Duy hòa hoãn lại một chút, ánh mắt hắn mang theo áp lực, chậm rãi đảo qua toàn trường. Hắn nhìn thấy trong ánh mắt một số người lộ ra vẻ bi ai cùng sợ hãi – sợ hãi đối với vận mệnh.

-Đương nhiên!

Hắn đột nhiên thay đổi ngữ khí:

-Một số người trong các người cảm thấy mình rất có bản lĩnh ..... Phải, không sai, rất nhiều người bị dày tới tây bắc đều chọn một con đường tưởng rằng có thể sinh tồn ..... chạy trốn.

Đỗ Duy cười lạnh:

-Nhưng chạy trốn có hữu dụng ư? Các người có thể chạy tới nơi nào? Khi các người bị tước đi tự do, tước đi hết thấy vinh dự, tội lỗi của các người đã được nhấn tới quê quán của các người rồi!

Cha mẹ, vợ con, anh em, người yêu của các người đều đã biết sự sỉ nhục của các người! Cho dù các người có thể trở về ..... có thể tránh được sự truy bắt trên đường, có thể vượt qua ngàn núi vạn sông, giống như một con chó gần chết chắt vật đào thoát trở về, các người cũng chỉ có thể tìm một cái hang, không sai, là một cái hang, giống như chó trốn trong hang. Các người cả đời đều không thể gặp lại ánh sáng, Bởi vì chỉ cần

lộ diện, sẽ có hình phạt treo cổ đợi các người. Vào ban đêm, mỗi khi nghe được có tiếng bước chân người đi qua, các người sẽ bị đánh thức, lo lắng không yên cả ngày! Hơn nữa căn cứ theo pháp lệnh phạm tội của đế quốc, nếu như các người chạy trốn, người trong gia đình của các người cũng bởi vậy mà bị trừng phạt, chờ đợi hình phạt lao dịch ‘ưu tiên’ của bọn họ.

Có người trong ánh mắt đã lộ ra vẻ tuyệt vọng, tuy nhiên nhiều người cũng đã nghe được dụng ý trong lời nói của Đỗ Duy, nhìn Đỗ Duy trên xe bò với ánh mắt sôi sục cùng chờ mong.

-Vận mệnh của các người thay đổi bắt đầu từ hôm nay.

Đỗ Duy chỉ xuống dưới:

-Bởi vì hôm nay ta tới đây, ta sẽ thay đổi vận mệnh vốn bị thảm, đen tối, tuyệt vọng của các người!

Ta có thể sắp xếp cho các người, giúp các người tránh được cái chết thê thảm, tránh được vận mệnh vĩnh viễn không có hy vọng. Các người bây giờ là tù nhân, là một tù nhân không đáng giá một xu, nhưng bởi sự hiện diện của ta..... Nghe đây, ta có thể cho các người một cơ hội, cho các người có thể một lần nữa có được tự do, đạt được hy vọng ..... Cơ hội một lần nữa có được vinh dự cùng tôn nghiêm!

Câu nói cuối cùng đã điểm cháy hy vọng trong lòng mọi người. Tất cả mọi người ngẩng cao đầu, nhìn vị công tước cao quý trên đài.

-Ta.

Đỗ Duy hét lớn nói:

-Đỗ Duy- Rudolf. Công tước hoa Tulip của đế quốc, ta ban cho các người hy vọng, ta cho các người cơ hội, cho các người một lần nữa cầm vũ khí lên, mặc áo giáp vào, mà việc các người phải làm, đó là nắm lấy cơ hội, dùng nỗ lực lớn nhất của các người nắm lấy hy vọng này.

Sau đó hãy chứng minh cho ta xem, các người có thể đạt được tự do cùng vinh dự của các người. Bắt đầu từ hôm nay, trường kiếm của ta hướng tới nơi nào, các người phải tới đổ máu cho ta, tới chiến đấu hăng say. Còn lại là ta, sẽ ban cho các người tự do, vinh diệu! Còn có .....đất đai và giàu có.

Nói xong câu cuối cùng, Đỗ Duy cố ý dừng lại một chút, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị giống như ác ma:

-Hãy hoan hô nào, các người những tù nhân, những kẻ vốn đã bị phán tội, bị quyết định vận mệnh, những người các người hẳn là sẽ bị dẫm đạp dưới chân, tính mạng tù nhân còn đê tiện hơn bùn đất. Bắt đầu từ bây giờ, vì vận mệnh sắp được thay đổi của các người, hãy hoan hô nào, ngay tại đây, vào lúc này, hãy tổ lòng trung ta, sau đó ta sẽ ban cho các người ..... Sự tự do.

Đám người trong một bầu không khí yên tĩnh, sau một hồi ngẩn ngui im lặng bùng phát ra một trường hoan hô nhiệt liệt. Còn có người bởi quá kích động mà lớn tiếng rống lên, rất nhiều người kích động xé toạc y phục tù nhân trên người xuống, mở rộng hai cánh tay ngửa mặt lên trời hét to.

Sau đó, Đỗ Duy từ trong tay Robert tiếp lấy một thanh trường kiếm. Hắn ‘xoạt’ một tiếng rút kiếm ra, kiếm phong chỉ vào đám người đông nghịt ở trước mắt, trên mặt mang theo vẻ uy nghiêm. Đám người dần yên lặng, sau đó bắt đầu có người quỳ xuống, một người .... Hai người..... mười người..... trăm người .....

Khi làm toàn trường bốn ngàn người toàn bộ quỳ trên mặt đất, Đỗ Duy hài lòng gật đầu, sau đó trầm giọng nói:

-Tốt, sự thuần phục của các người là tưởng thưởng lớn nhất mà ta có được. Bây giờ, ta lấy danh hiệu công tước của đế quốc, khôi phục sự tự do của các người, cũng sẽ ban cho các người chức danh, các người sẽ là sư đoàn bộ binh đầu tiên của gia tộc hoa Tulip của ta.”

-Ngài công tước vĩ đại!

Cũng không biết ai là người thứ nhất hô lên trước, sau đó vô số thanh âm bùng phát lên. Bọn họ dùng thanh âm lớn nhất cảm kích vị thiếu niên công tước này kéo mình lại từ trên con đường tử vong, dùng tiếng nói lớn nhất ca ngợi Đỗ Duy.

-Các cậu bé.

Đỗ Duy ha ha cười to:

-Bây giờ, ta ra lệnh, theo đội hình diễn tập, toàn thể xoay người về phía sau. Mục tiêu của các người chính là ngoại thành, nơi ở ngoài thành năm dặm, nơi đó cung cấp cho các người đồng phục ..... còn có thức ăn nóng.

“Thức ăn nóng” – khi nói ra câu cuối cùng này, trong đám người bùng phát tiếng hoan hô còn lớn hơn nữa. Sau đó những kẻ đã đói bụng một đêm, thức cả đêm ngồi trên quảng trường tới hừng đông này, mỗi người đều phảng phất như đánh tiết canh gà, nhiệt tình kích động, xếp hàng chỉnh tề thậm chí có thể so với nghi thức duyệt binh, xoay người sau đó dựa theo mệnh lệnh của Đỗ Duy dùng đội hình diễn tập quay đầu bắt đầu hướng ra ngoài thành.

Giọng nói của Đỗ Duy có chút khàn khàn, mới vừa rồi hấn lớn tiếng hô lâu như vậy, cũng có chút mệt mỏi. Hấn từ trên xe bò nhảy xuống, nhìn kỵ sĩ Robert một cái, mỉm cười nói:

-Tốt lắm, kỵ sĩ Robert, bây giờ người mau đi đi, đuổi theo đội ngũ của các người. Những người này sau này do người thống lĩnh.

Robert có chút kinh ngạc nhìn Đỗ Duy.

-Sao vậy?

Đỗ Duy cười cười, sau đó trầm giọng nói:

-Robert thống lĩnh các hạ?

Nhìn đám người đông nghịt chỉnh tề chạy ra ngoài, Beadero có chút kinh hoảng, hấn không nhận được nhắc nhở Đỗ Duy:

-Thưa..... thưa ngài, nhiều người như vậy, chẳng lẽ ngài không phái người theo trông coi sao? Nếu như bọn họ tạo phản ..... hoặc là bỏ chạy .....

Đỗ Duy nhìn hấn một cái, thản nhiên nói:

-Sẽ không đâu, bởi vì ta đã cho thứ bọn họ cần nhất – hy vọng!

Đỗ Duy cũng không dừng lại quá lâu tại thành Tai To. Sau khi thu nhận bốn ngàn người này, hấn lập tức rời khỏi thành Tai To, tuy nhiên trước khi đi, vị thống lĩnh Beadero kia tâm tình dường như có chút phức tạp. Một mặt, hấn nội tâm hy vọng ngài công tước mau rời khỏi .....

Dù sao hấn trong lòng vẫn còn có một chút tính toán. Thời gian mau tới giữa trưa, nếu như vị công tước này muốn lưu lại ăn cơm, thành Tai To hiện giờ cũng không có thứ gì ăn ngon uống tốt để chiêu đãi vị quý nhân này. Nhưng mặt khác, Beadero dường như đối với vị công tước này có chút .....

Nói thế nào đây, hấn trong lòng sinh ra một cảm giác kỳ quái: có lẽ, sự thay đổi vận mệnh của chính mình có thể liên quan tới vị công tước trẻ tuổi này! Khi đưa Đỗ Duy ra khỏi thành, Đỗ Duy dọc đường đi cũng không nói gì, hấn chỉ lẳng lặng đánh giá thành tội ác tại nơi này. Trước lúc hấn lên xe ngựa khởi hành, hấn đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn thống lĩnh Beadero một cái. Lúc này, trên mặt hấn lộ ra một tia mỉm cười:

-Thống lĩnh các hạ Beadero, người ..... muốn có được một cơ hội thay đổi vận mệnh không?

Beadero trong lòng kích động, hấn quỳ gối như bò trên mặt đất:

-Công tước!

Đỗ Duy chỉ vào thành Tai To phía sau Beadero:

-Trong thành của người, hằng năm giam giữ trên vạn tù nhân cùng nô lệ, đúng không?

-Đúng vậy.

Beadero gật đầu:

-Cái đó, đều có thể là tiền tài đấy.

Đỗ Duy mỉm cười:

-Ở đây chiếu cố tốt cho tù nhân đi, không phải bỏ đói bọn họ, để tất cả cho ta nuôi dưỡng tốt, ta sẽ phái người đến tìm người.

Sắc mặt Beadero có chút cổ quái..... Nuôi dưỡng tốt những tù nhân cùng nô lệ này? Nhưng lương thực .....

Đỗ Duy lập tức nhìn ra sự khó xử của vị thống lĩnh này:

-Lương thực, ta sẽ phái người đưa tới cho người, tuy nhiên ....

Hắn vẫy vẫy tay với Beadero. Vị thống lĩnh này vội vàng bước nhanh tới bên cạnh hắn, khom lưng xuống.

-Đây là bí mật giữa ta và người.

Đỗ Duy lưu lại một nụ cười, sau đó xoay người vào trong xe ngựa.

Thành của tội ác này mỗi năm..... không, mỗi tháng lại có một số lượng lớn tội phạm cùng nô lệ được đưa tới đây! Những người đó đến từ các nơi khác nhau. Bọn họ không có hy vọng, không có tương lai! Nhưng nếu như ta có thể cho một họ một tia sáng ..... bọn họ sẽ cam nguyện để nắm được một tia hy vọng cho dù là hư ảo kia mà để lại một giọt máu cuối cùng! Đổ máu vì ta!

244. Chương 195: Thế Cục Thối Nát

Lúc đặc biệt thì làm việc đặc biệt, về mặt khoan dung, tin tưởng rằng hoàng tử Thần vẫn phải có.

Nhưng dù sao chuyện này cũng không thể phô bày trên mặt bàn được, bốn nghìn người này đúng là do Đỗ Duy dùng thủ đoạn hối lộ mà chặn lấy. Nếu như mà mang theo bốn nghìn ngàn người này nghênh ngang đi thẳng đến Tây Bắc thì có chút không nể mặt mũi của nhiếp chính vương. Loại việc này trong lòng mọi người đã quá rõ rồi.

Kỵ sĩ Robert dẫn theo hai trăm ngự lâm quân, thống lĩnh bốn nghìn tên phản quân cấp tốc hành quân, không đi đường lớn, chỉ đi đường nhỏ, đi tới lãnh địa trước, nhờ có công văn mà Đỗ Duy cấp cho nên dọc theo đường đi không cần lo lắng, mà trên đường đi đều được quân thủ bị ở mỗi địa phương cung cấp lương thực.

Mà Đỗ Duy, hắn còn muốn chậm rãi mà đi. Trước khi tới lãnh địa, Đỗ Duy đã chuẩn bị làm một cuộc khảo sát đại khái thế cục của Tây Bắc. Rất nhiều việc, nghe là một chuyện nhưng từ thân mình tới tự mắt nhìn thì lại là chuyện khác..

Thủ phủ của tỉnh Norin là thành Mộc Lan, nếu như đặt trên vùng trung bộ hoặc nam bộ của đại lục phồn hoa thì cũng không thể xem là một cái thành thị lớn, với quy mô mười vạn dân thì nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là thành thị cấp hai, nhưng tại nơi Tây Bắc này thì, đúng là chốn phồn hoa bậc nhất tỉnh Norin này.

Nơi này nằm trên con đường buôn bán của Tây Bắc, có thể tới các thành thị lớn nhất, thương đội từ nam tới, thương đội từ Tây Bắc tự về, đều hội họp tại đây. Các loại hàng hóa hiếm lạ được chuyển tới từ cả vùng Đông Nam đại lục, còn có những thương nhân bán da hoặc gia súc từ cả vùng thảo nguyên của Tây bắc chuyển về đều dừng lại ở đây.

Xe ngựa vừa mới tới gần ngoại ô thành Mộc Lan, Đỗ Duy đã mở cửa sổ xe ra, thích thú ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Vùng Tây bắc do nguyên nhân vị trí địa lí nên hàng năm đều có hai tháng gió mùa, mặc dù ngọn núi Kilimanjaro đúng là một bức tường ngăn cản tự nhiên đã chặn đứng hầu hết các trận cuồng phong, nhưng gió mùa hàng năm vẫn sẽ đến từ vùng sa mạc ở bên cạnh núi, cuốn tới tới lượng lớn cát bụi.

Gió lớn cát nhiều, đó là đặc điểm của Tây Bắc. Cho nên kiến trúc nơi này đều không quá cao. Nơi này tuyệt đối không có loại kiến trúc hơi động một tí là lầu cao mười thước hoặc nhà cao cửa rộng như ở đế đô.

Cả thành Mộc Lan, kiến trúc cao nhất đó chính là tường thành Mộc Lan, tường thành cao mười hai thước, hoàn toàn phù hợp với thể chế quân sự của đế quốc.

Chính vì phổ biến loại kiến trúc thấp bé nên khiến cho chỗ này chỉ có hơn mười vạn dân nhưng thành thị chiếm một diện tích đất không nhỏ.

Bởi vì kỵ sĩ Robert đã dẫn bốn nghìn phản quân trang bị nhẹ nhàng bí mật đi cho nên người chịu trách nhiệm dẫn kỵ binh mở đường ở phía trước lại được đổi cho vị thủ lĩnh của năm trăm kỵ lâm quân vốn phụ trách hộ tống Đỗ Duy lên tây bắc. Mặc dù chỉ là năm trăm quân kỵ binh nhưng do thân phận của Kỵ Lâm quân nên tất nhiên là khác.

Tại phía nam của thành Mộc Lan, nơi đây là khu chợ lớn nhất, vốn chỉ là một thị trấn bên ngoài thành, nhưng kéo dài từ nam đến bắc là nơi giao dịch của các thương đoàn lớn nhất. Khi đoàn xe của Đỗ Duy đi qua liền cảm nhận được bầu không khí sôi động nơi này.

Sau khi vượt qua đường lớn, Đỗ Duy đã nhìn thấy cái chợ cách đó không xa

Đầu người nhấp nhô, vai cọ san sát, có những kẻ mũi tẹt tóc xoăn mặc áo da trâu của dị tộc tây bắc. Còn có các thương nhân đến từ các nơi trên đế quốc, người cưỡi ngựa vội vàng dồn các gia súc thành bầy, còn có các loại cửa hàng bán các chủng loại hàng da ...ồn ồn ào ào, rầm rầm rĩ rĩ.

Nhưng Đỗ Duy lại đưa mắt nhắm ngay vào túi tiền những thương nhân đó.

-Thưa ngài, nơi này là địa điểm giao dịch lớn nhất Tây Bắc. Dân cư của thành Mộc Lan mặc dù không nhiều lắm, nhưng hàng năm thuế buôn bán thu vào lại cực kỳ khả quan. Ruộng nương ở tây bắc thật là cằn cỗi, khó sản xuất lương thực, nhất là thành Mộc Lan này, làm thủ phủ của tỉnh Norin, hàng năm thuế mua bán thu vào so với thuế nông nghiệp có thể cao hơn gấp năm lần đó!

Nói những lời này là một người trẻ tuổi có tướng mạo thanh tú ngồi trong xe ngựa bên cạnh Đỗ Duy. Người này gọi là Phillip là một trong số tám mươi học trò xuất chúng được học giả Lam Hải cử cho Đỗ Duy. Tuy đã hai mươi tám tuổi nhưng trời sinh tướng mạo thanh tú hoàn toàn giống y chang một thiếu niên, họ của hắn là Phillip. Đó là họ của một gia tộc xưa trên đại lục Roland, cái họ này đã là gia tộc quyền quý nổi tiếng trên toàn đại lục cách đây một nghìn năm trước, tuy nhiên đã bị suy tàn trong chiến tranh thống nhất đại lục, tới bây giờ sự hiện hách của gia tộc đã sớm không còn tồn tại.

Phillip này xuất thân bình dân, là con em trong một gia đình bình dân ở thành nam đế đô, trong tám mươi học trò được học giả Lam Hải đề cử. Sau vài lần tiếp xúc ngắn ngủi, người này đã chiếm được sự coi trọng của Đỗ Duy. Ham học, chăm chặc, cẩn thận, hơn nữa lại còn tháo vát, chính là một nhân tuyển tương đối có tiềm lực.

Làm cho Đỗ Duy cảm giác kính trọng hơn chính là, khi Phillip còn trẻ đã từng đi theo một thương đoàn đến tây bắc, hắn cực kỳ say mê với việc quan sát các phong thổ trên cả đại lục. Với sự cổ vũ của học giả Lam Hải, học trò của Lam Hải cực kỳ ghét việc nói xuông, thích hoạt động. Việc này lúc Phillip còn trẻ, nương thân gia nhập vào một cái thương đoàn, giữ chức là một kế toán tập sự, rồi đi hết một vòng lớn ở tây bắc.

Lúc đầu Đỗ Duy cũng không ngờ tới thể cục của tây bắc đã thối nát đến nỗi không thể xoay sở nổi, từ ngày ra khỏi thành của tội ác, hắn cảm thấy thật là hoang đường với cái kẻ mà hai mươi năm trước đưa ra điều lệnh tạm thời!

Chiến tranh đã kết thúc được hai mươi năm rồi, nhưng sao điều lệnh chiến khu thời chiến lại chưa được bãi bỏ? Làm cho khu vực của quân đội lũng đoạn tất cả đất đai lẫn tài chính và quyền lợi? Thậm chí còn thay thế cả quyền phân phối vật tư của đế quốc trung ương, còn có thể tùy ý can thiệp vào quyền lực của chính phủ địa phương?

Việc này thật sự quá hoang đường.

Như vậy chẳng phải là hình thành một bọn quân phiệt từ đầu đến cuối rồi sao? Khó trách đế quốc đối với thể cục tây bắc vẫn không can thiệp vào, Trên thực tế căn bản là vô lực can thiệp! Lão hoàng đế Augustine VI thật ngu ngốc, lại thích làm việc lớn hám công to, khiến cho hắn sau khi “thắng lợi” chiến tranh tây bắc, cơ bản là không có một đối sách hữu hiệu nào thực thi sau chiến tranh tây bắc kết thúc, mà là đem tinh lực tập trung đến Nam Dương để hắn có thể kéo dài sự huyền diệu của quyền lực bản thân!

Mà quân đoàn tây bắc, cơ hồ đã trở thành vua của khu vực tây bắc rồi! Như vậy cái tập đoàn quân sự khống chế khu vực tây bắc, như vậy tài chính thu vào có thể tự cung tự cấp, sức ảnh hưởng của đế quốc trung ương ngày càng nhỏ, thậm chí còn bài ngoại tới cực độ

Không nói đâu xa, cuộc nói chuyện đơn lẻ mà lần trước bá tước Raymond nói với Đỗ Duy, khu vực tây bắc từng có hai người lãnh chúa bị quân đoàn tây bắc đuổi ra ngoài, trong đó còn có một người mất cả tính mạng...Điều này thật quá hoa trương!

Quân chính đại quyền còn bị cướp trong tay, quân tây bắc còn sợ ai?

Sau khi hiểu rõ những việc này, Đỗ Duy lập tức tìm tới Phillip, vị đệ tử của là học trò của Lam Hải này rất hiểu rõ tình hình tây bắc, dọc trên đường đi Phillip đều ở trong xe ngựa cùng với Đỗ Duy, tự mình giới thiệu cho Đỗ Duy biết về thế cục tây bắc. Đỗ Duy càng nghe được mặt sau càng kinh hãi, trong lòng không khỏi có ít nhiều hối hận, sao không nói chuyện cùng gã Phillip này sớm một chút.

Tỉnh Norin, phủ tổng đốc được đặt tại thành Mộc Lan, đương nhiệm tổng đốc đại nhận là Bohan, tước vị là nam tước, là người phương bắc. Cái tên này cũng có chút bối cảnh, tại phương nam hán đã từng đảm nhiệm qua chức quan tài chính, sau đó dựa vào chính tích (thành tích làm việc trong giới quan lại) mà thăng tiến. Tại đế đô hán đã từng làm việc ở sở tài chính, không còn nghi ngờ gì, tên này quả là có chút bản lãnh, hơn nữa trung ương đế quốc đã cho hán đến cai quản tây bắc, như vậy đã giải thích rõ ràng đế quốc trung ương đối với sự khống chế tây bắc của quân đoàn tây bắc đã bắt đầu có sự cảnh giác. Vị nam tước Bohan này được trung ương đế quốc phái tới để khôi phục quyền uy, mấy năm nay hán làm việc coi như không tệ, nhưng cái nơi tây bắc này dù sao cũng không phải là phương nam, hán là người quản lý tài vụ rất giỏi mà xử lý chính vụ cũng không đến nỗi nào, nhưng về mặt quân sự thì còn kém một chút, cho nên lúc đối diện với quân tây bắc, hán vẫn không có cách nào thực hiện biện pháp cứng rắn. Quân Tây bắc lại dựa vào vào quân lệnh hai trước năm trước mà kiên quyết không nghe lời, chiếu theo điều lệnh này, quân tây bắc có quyền cai quản cả tây bắc và can thiệp vào tài chính của địa phương,

Hàng năm tài chính địa phương thu vào đều xuất một lượng ra, không phải để nộp cho sở tài chính đế quốc mà là trực tiếp giao cho quân tây bắc để trang bị quân nhu cho chiến khu. Việc tự cung tự cấp tài chính trên chỉ là việc thứ một, mặt khác việc mà làm cho cục diện này vào tình cảnh không biết làm sao là : căn cứ vào điều lệ hiện tại, trong tây bắc quân, thống soái của tây bắc quân có quyền yêu cầu, cắt cử một ít sỹ quan trong chiến khu lên làm quan lớn, có quyền quản lý chính phủ địa phương, như vậy phải gọi là “quân chính phủ”, cứ như vậy thậm chí đã có không ít chính phủ địa phương bị tây bắc quân cho đi tàu bay giấy.

Đỗ Duy cau mày :

-Nói như vậy tại khu vực tây bắc này không ai có thể khống chế cái đám quân phiệt quân tây bắc này ư?

-Vẫn còn có.

Phillip suy nghĩ một hồi, hán lựa lời rất cẩn thận, dù sao địa vị hán bị giờ cũng chỉ là một thường dân, đang đàm đạo về những tên cầm quyền to nên không dám quá mức sâu sắc:

- Mấy năm trước khi tôi tới tây bắc đã cảm giác thấy thế cục ở đây đã thối nát đến cực điểm rồi, lúc ấy tôi thậm chí còn cảm giác được nếu như đế quốc trung ương không làm một cái gì đó thì chỉ sợ rằng chưa tới năm năm tây bắc đã trở thành quốc gia trong quốc gia rồi. Ở chỗ này công văn hành chính của đế quốc quyền uy không lớn bằng quân lệnh của tây bắc quân, đây là một việc hết sức đáng sợ. Tuy nhiên mấy năm trở lại đây điều làm cho tôi tò mò chính là cục diện khắp tây bắc lại có thể lắng xuống, như vậy không thể không nhắc đến công lao của vị tổng đốc tỉnh Norin là nam tước Bohan.

(quân phiệt: quân nhân phản động chống đối chính trị)

245. Chương 195: Thế Cục Thối Nát(p2)

Đỗ Duy trầm lưu ý, nói tiếp :

- Hãy đi cùng ta nói chuyện với vị nam tước Bohan này.

- Công bằng mà nói, thưa ngài, tôi thật sự rất bội phục ông ta.

Trên khuôn mặt thanh tú và trẻ tuổi của phillip không hề che giấu sự sùng bái của mình:

- Thậm chí ta còn cảm thấy, vị nam tước Bohan này đúng là người có năng lực ưu tú nhất của đế quốc trong vòng hai mươi năm qua, tây bắc năm đó so với bây giờ thế cục khác xa nhiều lắm.

Vừa nói, đột nhiên Phillip lấy từ cái túi da trong người ra một cuốn sách mỏng, cười cười rồi nói:

- Sau khi thầy giáo để cho tôi đi theo ngài, lúc ở nhà tôi cũng đã đem thế cục tây bắc mấy năm gần đây cùng với cái nhìn và một chút hiểu biết đều miêu tả lại, trong đó còn có không ít chính sách của ngài Bohan đều do tôi ghi chép lại, cần thận nghiên cứu một chút ngài sẽ phát hiện phi thường có lợi ích.

Quân tây bắc mặc dù hùng cứ tây bắc nhưng bọn chúng vẫn có một nhược điểm lớn nhất.

Lương thực!

Tây bắc không phải là khu vực sản xuất lương thực, nơi này sản lượng lương thực rất thấp. Hàng năm cái tỉnh tây bắc này đều phải dựa vào các tỉnh khác trên đại lục để mua lương thực mới có thể thỏa mãn nhu cầu trong khu vực, mà muốn nuôi sống hai mươi vạn quân, thì phải cần một số lượng lương thực cực lớn mà không phải khu vực tây bắc này có thể tự thân thỏa mãn được.

Cho nên, quân lương hàng năm, thuyền phải đi xuống phương nam để quốc để mua lương thực cho nên đây chính là thủ đoạn quan trọng để đế quốc trung ương quản lý tây bắc quân.

Mà nam tước Bohan cũng nắm bắt được điểm này!

Cái điều lệ tạm thời năm đó có một nhược điểm rất lớn, bị sự tinh minh của nam tước Bohan nắm bắt được. Vậy dù cho tây bắc quân có thể lấy tiền từ chính phủ đại phương để bổ sung vào quân tư, nhưng mà... chỉ hạn chế ở phạm vi thu nhập nông nghiệp.

Cái điều lệnh vốn có ảnh hưởng sâu đến tính chất thời đại này, cái điều lệnh này làm sản sinh ra cái thời đại mà tây bắc dị tộc phản loạn không ngừng, nơi này làm gì còn có cái gọi là thương thuế? Không có bao nhiêu thương nhân nguyện ý mạo hiểm tính mạng tại vùng tây bắc nguy hiểm này để làm ăn buôn bán. Mặc dù trâu bò, dê và ngựa của bộ tộc tây bắc đều rất rẻ. Tây bắc bây giờ so với trước kia đã có sự biến đổi lớn, hàng năm tiền bạc thu vào tuyệt đại bộ phận đều là nông thuế, mà điều lệnh thời chiến tranh, chính là cơ sở dẫn đến sự phức tạp, nói cách khác sau khi điều lệnh được công bố, chính phủ địa phương đã có cách thu thuế khác, mà tây bắc quân cũng không thể nhúng tay vào, đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Vừa nói, Phillip tự mình lấy cuốn sách ra rồi lật đến một trang trong đó, cười nói:

- Thưa ngài, mời xem, đây là thống kê của tôi căn cứ trên thống kê thu vào của sổ tài chính đế quốc, những con số này đều do tôi sao chép lại từ những con số mà hàng năm quan phủ công bố xuống, mặc dù đã có phân tích sẵn nhưng cũng có tính tham khảo nhất định.

- Mặc dù trước khi nam tước Bohan nhậm chức, tiền bạc mà hàng năm tỉnh Norin thu vào là ba trăm tám mươi vạn đồng vàng, trong đó thuế nông nghiệp chiếm khoảng hai trăm bốn mươi vạn đồng vàng, đây quả thật là một tỷ lệ rất lớn. Nhưng ngài nhìn xem một chút ở phía sau, sau khi nam tước Bohan nhậm chức, trong vòng ba năm, nền nông nghiệp của tỉnh Norin đã bắt đầu đi xuống, năm đầu tiên đã rơi xuống còn hai trăm hai mươi vạn, năm thứ hai là một trăm tám mươi vạn mà đến năm thứ ba đột nhiên rơi xuống còn một trăm hai mươi vạn, chỉ bằng một nửa ban đầu ! Điều này thể hiện cái gì chứ?

Ánh mắt Đỗ Duy lóe sáng:

- Nam tước Bohan muốn đám quân tây bắc này chết đói!

Phillip cười :

- Thưa ngài, “chết đói” – cái từ ngữ này thật cực kỳ chính xác. Sự thật là sau khi ngài Bohan nhậm chức, sản lượng lương thực của tỉnh Norin đã bắt đầu giảm, ông ta đã thông qua hàng loạt mệnh lệnh hành chính ... Những mệnh lệnh này thật cao minh, quả thật là một viên quan hành chánh ưu tú. Về phương diện này

hắn ta thật là am hiểu tường tận, những phương pháp này khi bắt đầu đều đã bị hắn che giấu rất kín nên không đáng để lưu tâm. Kết quả là khi chính lệnh phát huy tác dụng thì sản lượng lương thực của khu vực tây bắc đã giảm rất nhiều, mà lương thực đó chính là cái “chiếu sát thủ” để trói buộc quân tây bắc. Quân tây bắc hàng năm đều dựa vào đối ngoại để mua lương thực

Để sinh sống, mà sản lượng lương thực ngày càng giảm, tây bắc quân đối với trung ương đế quốc trước nay đều không thần phục, cái thủ đoạn làm suy yếu này mặc dù có chút.... Nhưng cũng rất là hữu hiệu.

-Đương nhiên, một mặt sản lượng lương thực giảm sút, nông nghiệp thì bỏ hoang, quân tây bắc dĩ nhiên là phải suy yếu rồi, nhưng cuộc sống của dân cư tây bắc cũng gặp không ít trở ngại. Ở phương diện này nam tước Bohan làm rất khá, hắn cất lực phát triển buôn bán, lương thuế mua bán hàng năm thu vào ngày càng cao, bây giờ tiền bạc thu vào ở tỉnh Norin còn cao hơn so với trước khi nam tước Bohan nhậm chức.

-Đương nhiên. Quân tây bắc cũng không phải là không có biện pháp riêng của mình, ít nhất về phương diện lực lương quân sự, bọn họ vẫn vững vàng đàn áp nam tước Bohan. Thủ bị quân địa phương tại khu vực phía tây, quyền chỉ huy vẫn thuộc về ngài tổng đốc Bohan, nhưng vật tư cung cấp trên...căn cứ theo điều lệ thời chiến thì vẫn do quân tây bắc phân phối. Cho nên trang bị của thủ bị quân địa phương khu vực phía tây đều rất cũ kĩ, vật tư cũng thường xuyên bị trì hoãn, sức chiến đấu của thủ bị quân địa phương bị giảm xuống thấp, về điểm này nam tước Bohan cũng không có cách nào khác. Mặc dù trong tay hắn có tiền, nhưng hắn lại không thể tự mình mang tiền cấp cho quân đội để tiến hành nâng cấp, bổ sung. Bởi vì làm như vậy là vi phạm pháp lệnh của đế quốc! Về phương diện này tây bắc quân rất thông minh, vững vàng, chúng luôn luôn quan sát nam tước Bohan, nếu có bất cứ hành động lỗ mãng, thì sẽ bị tố giác tội danh là cản trở quân đội. Tuy vậy, tôi có lý do để hoài nghi, tổng đốc Bohan đã âm thầm tính toán, ít nhất là tôi cũng hiểu rõ. Thủ bị quân tại thành Mộc Lan trang bị cũng rất chỉnh tề, hơn nữa ngày thường cũng được huấn luyện vô cùng chính quy.

-Nói tóm lại, cục diện tây bắc trước mắt là một mình tổng đốc Bohan cùng đối kháng với quân tây bắc. Tổng đốc Bohan dùng lương thực để áp chế quân tây bắc, còn quân tây bắc thì dùng quân lực để áp chế Bohan tổng đốc, hai bên đã giằng co suốt mấy năm trời. Hiện tại xem ra, toàn bộ mà nói thì quân tây bắc vẫn chiếm thế thượng phong chẳng qua là con át chủ bài của quân tây bắc chính là chiến thời điều lệnh hai mươi năm về trước

Nói đến cuối cùng, Phillip không nhịn được oán lên một câu:

-Thưa ngài, cái điều lệnh này chính là chỗ dựa lớn nhất của tây bắc quân, cái điều lệnh của hai mươi năm về trước mà vẫn còn sử dụng cho đến ngày hôm nay, thật sự không thể không nói việc này quả là hoang đường đến cực điểm rồi.

-Nhưng cái điều lệnh này, đế quốc trung ương vẫn không có cách nào hủy bỏ, đúng không?

Đỗ Duy thở dài.

-Không sai.

Phillip gật đầu, hắn lật đến một tờ giấy khác:

-Mà nhìn xem, phần ghi chép này của tôi, mùa xuân hàng năm quân tây bắc đều thao diễn rất nghiêm khắc, không thể không nói đây chính là hành vi khoe khoang sức mạnh. Tôi nghĩ, đế quốc muốn tiêu diệt tận gốc cái mầm tai họa tây bắc này, dựa vào các chính sách làm suy yếu của nam tước Bohan thì rất khó hoàn thành nhiệm vụ này, bởi vì cho dù suy yếu thì binh quyền vẫn nằm trong tay người khác, hắn cũng chẳng có biện pháp gì, trừ khi.....

Nói tới đây, Phillip không dám tiếp tục nói nữa.

Đỗ Duy lại không úy kị gì, thản nhiên nói:

-Trừ khi đế quốc trung ương có thể dứt khoát...tạo ra một trận nội chiến!

Thân thể Phillip run lên, nhìn vị công tước tuổi còn quá trẻ trước mặt, cái vị thiếu niên quý tộc này tướng mạo vẫn còn là trẻ con, tính cách vẫn còn non nớt, nhưng mà trong ánh mắt đầy hàn quang, còn khỏe miệng thì cười lạnh, làm gì có một tia ngây thơ nào chứ?

-Công, công tước...

Phillip cười miễn cưỡng:

-Lời này không thể tùy tiện nói lung tung được.

-Hừ.

Đỗ Duy cười cười, lắc đầu:

-nói thì nói thế thôi chứ với thực lực của đế quốc hiện tại có thể chống đỡ được một trận nội chiến sao!

Ánh mắt Phillip buồn bã, trong lòng hắn hiểu rất rõ ràng, Đỗ Duy nói là thật tình!

Nếu muốn hoàn toàn tiêu diệt cục diện hỗn loạn ở tây bắc thì phải có thủ đoạn sấm chớp, chỉ dựa vào làm suy yếu và trói buộc thì chỉ có thể miễn cưỡng duy trì tình trạng cân bằng mà thôi. Nếu muốn nhổ cỏ tận gốc thì phải nhất định trả một cái giá thảm thương mới được!

Chỉ là cái giá phải trả này...năng lực hiện tại của đế quốc có thể chi trả hay sao?

Nghĩ tới đây, Phillip không nhịn được liếc mắt nhìn ngài công tước, thẳng thắn mà nói lúc đầu thầy giáo đem những người này đề cử cho vị công tước Tulip này, trong lòng Phillip có chút thái độ hoài nghi. Dù sao vị công tước này mặc dù danh tiếng rất lớn, nhưng tuổi của hắn, thật sự là khó khiến cho người ta phục tùng được. Một thiếu niên không quá mười lăm tuổi, đi lên nơi tây bắc hổ lang, lại còn không bị lũ quân phiệt tiêu diệt đến chẳng sót lại chút gì sao?

Cho dù hắn là một gã ma pháp sư thực lực cường đại như thế nào! Loại chuyện này thì cá nhân cường đại cũng không thể thao túng hết được!

Nhưng mấy ngày nay theo Đỗ Duy và cùng nói chuyện, Phillip cảm giác được vị công tước này thật là bất phàm, lặng lẽ theo hắn vào bên trong thành Tai To nguyên là quân đội chủ lực của đế đô, cùng với Đỗ Duy mấy ngày nay nói trong nói ngoài, trên người Đỗ Duy toát lên một loại khí chất, có thể nói Phillip đã hoàn toàn tin phục sự an bài của thầy giáo, vị công tước này tuyệt đối có tư cách để mình mang sức ra phục vụ!

Thế nhưng, thỉnh thoảng trong ánh mắt và lời nói của Đỗ Duy lộ ra một khí chất lăm lăm, làm cho trong lòng của Phillip cũng có chút lo lắng

Như vậy một vị thiếu niên quả quyết thủ đoạn, đi tới tây bắc, rốt cuộc là có thể mang đến sự yên ổn cho tây bắc...hay là, một hồi đại loạn đây?!

-Phillip.

Trên mặt Đỗ Duy cười châm biếm, đánh thức sự trầm tư bên trong người phụ tá:

-Nhìn xem đến cửa thành rồi, nói như vậy ngài tổng đốc nhất định đã phái người đến đón chúng ta, ta bây giờ thật sự rất muốn gặp vị tổng đốc tiền sinh Bohan được người tôn kính.

246. Chương 196: Đó Mới Gọi Là Oai Phong.

Điều này không giống với dự định trước đây của Đỗ Duy.

Dọc suốt đường đi tại thành Mộc Lan hóa ra hắn chịu sự đối xử lạnh nhạt hiếm thấy.

Với thân phận công tước đế quốc của hắn, lại còn được Nhiếp chính vương sủng ái, bản thân còn xuất thân từ vũ huân thế gia nổi tiếng của đế quốc (mặc dù gia tộc Rowling đã rơi đài nhưng mà trong tư tưởng của các nhà nghiên cứu và giới quý tộc thì vẫn xem Đỗ Duy là người một nhà). Hơn nữa càng không cần phải nói Đỗ Duy là một ma pháp sư có thực lực cường đại.

Trên đường từ đế đô đến thì cho dù đến thành thị nào, các quan chức hành chính lớn nhất đều phải long trọng tiếp đón Đỗ Duy.

Nhưng là khi đi đến cổng thành Mộc Lan thì quan quân Ngự lâm quân tìm đến mỗi mắt cũng không phát hiện một người của phủ Tổng đốc tỉnh Norin, cho dù là một quan viên tiếp đãi cấp thấp cũng không có.

Điều này làm cho đám quân lính Ngự lâm quân rất tức giận, bọn họ là ai, chính là con cưng của trời, là Ngự lâm quân bên cạnh hoàng đế! Gặp quan lại chỉ toàn cấp lớn! Trên đường đi thì quan lại địa phương ngoại trừ cung kì cung kính với Đỗ Duy ra thì cũng rất kính lễ với đám Ngự lâm quân này, có khi nào họ chịu qua sự khinh thường này?

Nhìn thấy ở cổng thành không có một quan viên tiếp đón nào của Tổng đốc, thậm chí cả binh lính bảo vệ cổng thành còn ngăn cản đường đi yêu cầu tra xét công văn đi đường của mình. .. Một đám xe người khổng lồ như vậy còn có mấy trăm quân hộ vệ chính quy tất nhiên không thể tùy tiện vào thành được.

Vào lúc đám Ngự lâm quân này sắp nổi điên lên thì trong xe ngựa của Đỗ Duy, Phillip nhảy xuống đi đến bên cạnh đám quan quân Ngự lâm quân thấp giọng nói vài câu; lúc này đám quan quân mới nén cơn giận lấy ra công văn trong ngực ném về phía binh lính thủ thành.

-Một chút hiểu biết cũng không có! Nhìn huy chương trên ngực ta đây!

Quan quân Ngự lâm quân ngạo mạn hét lớn.

Nào có biết là thủ bị quân của thành Mộc Lan lại ương ngạnh đến như thế, chỉ lạnh lùng liếc nhìn đám Ngự lâm quân này nói một câu không có cảm xúc gì:

-Bởi vì các người là Ngự lâm quân nên ta mới phải cố ý kiểm tra! Nếu không có mệnh lệnh mà tự tiện rời đi nơi trú quân thì chính là tội phản bội! Hừ!

Đám Ngự lâm quân kia chịu miệt thị nhưng mà ngại mệnh lệnh của Đỗ Duy do Phillip mang đến nên không dám phát hỏa, kiên nhẫn chờ đối phương kiểm tra công văn sau đó mới phát tiết bằng cách quát ngựa một roi thật mạnh, dẫn người đi vào trong thành.

Binh lính thủ thành lạnh lùng nhìn thấy thế nhưng vẫn nói một câu châm biếm:

-Hừ, người phía nam quả nhiên là không hiểu được sự yêu mến với ngựa, kẻ không yêu thương chiến mã của mình như vậy mà cũng là kì binh sao.

Lời này vừa nói ra đã được Đỗ Duy trong xe ngựa nghe được, hần yên lặng không nói gì thật lâu sau mới thở dài.

Ngự lâm quân, chính xác là không thể dùng được.

Có lẽ trang bị của bọn họ là tốt nhất, đãi ngộ cũng là tốt nhất, nhưng là... đơn vị quân đội này vốn dùng tiền vàng để tạo ra rối loạn khiến Đỗ Duy cảm thấy quá mức lờ lợt.

Đỗ Duy vốn còn định sau khi đến tây bắc thì nghĩ biện pháp để lưu lại năm trăm Ngự lâm quân này, nhưng là trên đường đi thì xem ra nên bỏ ý định này trong đầu đi. Mấy gã Ngự lâm quân kiêu ngạo kia đã không còn nằm trong kế hoạch của Đỗ Duy nữa.

Chỉ là Đỗ Duy sau đó mỉm cười với Phillip ở bên cạnh:

-Xem ra quý ngài Tổng đốc Bohan này dường như không có thiện ý với chúng ta gì”.

Về mặt của Phillip đầy nghi hoặc, hần mặc dù Đỗ Duy cho là một người trẻ tuổi tài năng nhưng là dù sao còn không có kinh nghiệm chính trị. Mặc dù học thức không tệ nhưng là có những sự tình bây giờ hần vẫn chưa nhìn ra.

Nhưng trong lòng Đỗ Duy đã sớm minh bạch.

Nếu mình không đến tây bắc thì tây bắc chính là một khối của Tổng đốc Bohan thống lĩnh đối kháng với quân tây bắc. Nhưng mà khi mình đến đây... đối với Bohan mà nói thì hần sẽ nghĩ thế nào? Có lẽ hần cho rằng trung ương để quốc không còn tín nhiệm mình nữa nên phái người đến đây phân hóa quyền lực của mình!

Cần phải biết là Bohan mặc dù trên danh nghĩa chỉ là Tổng đốc của tỉnh Norin nhưng trên thực tế Đỗ Duy trước đây có nghe nói, bởi vì hai vị lãnh chúa tỉnh Desa trước đây đều bị quân tây bắc đuổi chạy, mà vốn tai cục diện hỗn loạn này thì thật ra tất cả đều dưới sự chỉ huy của Tổng đốc Bohan.

Đã biết rằng kẻ ăn chia miếng bánh của mình đến mà người ta còn có thiện ý với mình thì quả là kì quái!

Đoàn xe đi vào thành Mộc Lan, Đỗ Duy ngồi ở trong xe ngựa nhìn qua cửa sổ. Suốt đường đi hắn nhận ra thành thị thủ phủ của tỉnh Norin thật sự cho thấy khả năng quản lí của Bohan. Đường phố phồn hoa, người đi lại không ngớt, còn có các đoàn buôn bán nữa; quả là một nơi vô cùng náo nhiệt.

Đoàn người đi xuyên qua các con phố trực tiếp đi đến phủ Tổng đốc. Mà tại nửa đường đi thì rốt cuộc người đón tiếp của Tổng đốc đã đến.

Nhưng quan viên tiếp đãi của Tổng đốc cưỡi ngựa đi đến (điều này khiến Đỗ Duy phải than lên một chút, dường như là tại vùng tây bắc này ai cũng đều biết cưỡi ngựa. Ngay cả mấy quan chức hành chính văn thư này khi cưỡi ngựa trông cũng vô cùng thành thạo), ngăn cản đường đi đội xe của Đỗ Duy.

Những người tới có thái độ cực kì cung kính với Đỗ Duy, chỉ có điều trong lời nói có những ý khác cần phải suy nghĩ.

-Thưa ngài Công tước, Tổng đốc bảo chúng tôi tới đón tiếp ngài vào thành. Chỉ là sáng hôm nay sự vụ tại phủ Tổng đốc quá nhiều, việc giao lương cho quân đội mùa thu năm nay quả là cần làm gấp nên lúc này mới chậm trễ. Xin ngài công tước tha lỗi, chúng tôi sẽ đi trước dẫn đường. Ngài Tổng đốc đã sắp xếp nơi ở của ngài rất tốt, chính là công quán hành chính của thành Mộc Lan ở phía trước ...

Những lời này còn chưa nói xong, Đỗ Duy đã có chút cau mày.

Công quán hành chính?

Tại đế quốc thì công quán hành chính là nơi chuyên dành để tiếp đãi các nhân viên quan chức khác đến địa phương, tương đương với Dịch trạm dịch quán trong Trung Quốc cổ đại, nhưng vấn đề là.... Nơi này bình thường chỉ tiếp đãi một vài quan viên cấp thấp, nhân vật lớn nhiều quyền uy như Đỗ Duy các quan địa phương làm sao dám để hắn ở nơi này? Trên đường đi đến thì bất kì thành thị nào các quan chức địa phương đều sẽ chọn nơi tốt nhất trong thành làm nơi ăn ở cho Đỗ Duy, thậm chí tiếc hận giá mà tốt hơn là mời được Đỗ Duy đến nhà của mình.

Nhưng vị Tổng đốc Bohan này rất khá, ngang nhiên có dũng khí làm ra loại sự tình thế này. Hắn chẳng những không chính mình đến mà còn trực tiếp sai mang Đỗ Duy đến Công quán hành chính.

Nhưng điều khiến cho Đỗ Duy cau mày chính là không phải hắn e ngại điều kiện không tốt của Công quán hành chính mà là hắn không thể đoán trước rằng thái độ của vị Tổng đốc này đối với mình tồi tệ đến mức này, thậm chí ngay cả một chút khách sáo giữ thể diện cũng không có.

Như vậy, những người xung quanh Đỗ Duy có chút khó chịu, cả Phillip và những gã nhóc khác cũng đều cảm thấy có chút hơi quá. Mà những người hầu binh lính dưới quyền Đỗ Duy đều lộ ra vẻ mặt giận dữ.

Đỗ Duy nghĩ một lát bỗng nhiên nở một nụ cười, sau đó xuống ngựa nhìn vào hai viên quan của thành Mộc Lan, nói một cách bình thản :

-Không biết ngài Tổng đốc hiện có ở trong thành không?

Một người đang định trả lời thì người bên cạnh lặng lẽ kéo hắn một chút, sau đó cười cầu tài nói:

-Thưa ngài công tước, thật sự không may là ngài Tổng đốc hôm nay đã sớm ra khỏi thành, quân tây bắc hôm qua phái người đến thu vật tư quân lương, còn có chuyện mấy thương đoàn của dị tộc nên ngài Tổng đốc quả thật không có chút thời gian rỗi nào..

Đỗ Duy gật đầu nhưng trong lòng cười lạnh.

Sáng sớm hôm nay đã ra khỏi thành ?

Buồn cười! Trên đường đi đến mỗi một chỗ đều có kị binh tiền trạm dưới tay chạy đến trước thông báo, hơn nữa trên đường đi tới thì tại nơi nào dừng lại, các quan chức địa phương đều nhanh chóng cho ngựa đi thông báo đến địa phương tiếp theo. Dựa vào như vậy thì chuyện mình đến hôm nay vị Tổng đốc khẳng định đã biết rồi.

Với thân phận của mình bây giờ thì khi biết mình đến, hắn lại còn chọn lựa đi ra ngoài vào sáng hôm nay, quả là nói hươu nói vượn!

Nghĩ đến đây, trong lòng Đỗ Duy bỗng nhiên nảy ra một ý định.

Người muốn tránh gặp ta sao? Ta lại rất muốn gặp người! Tổng đốc Bohan, mặc dù người tại tây bắc này nhiều năm lập được nhiều công lao nhưng là cũng không phải là quá mức đến như vậy chứ?

Sau đó Đỗ Duy đơn giản hạ lệnh với kẻ bên cạnh :

-Mọi người theo hai ngài đây đi đến công quán nghỉ ngơi... tướng quân Ron Barton , Phillip,các anh theo ta đến phủ Tổng đốc. Roaen, anh dẫn người đi theo ta!

Hai viên quan chức của thành Mộc Lan mặt biến sắc, nhưng là Đỗ Duy cũng không cần nói gì với bọn họ mà trực tiếp ra lệnh tiến hành. Thân phận của hắn là Công tước, hai gã này làm sao dám ngăn cản hắn được? Hai gã đành chia ra một người dẫn đại đội người ngựa này đi đến công quán, người còn lại dẫn đường ở phía trước đi đỗ duy đi đến phủ Tổng đốc.

Phủ Tổng đốc nằm ở vị trí trung tâm của thành Mộc Lan. Kiến trúc này là điển hình cho kiến trúc phòng ngự ở tây bắc. Hình dáng thành xấu xí thô kệch nhưng lại vô cùng rắn chắc. Đoàn người còn chưa đến gần phủ Tổng đốc, Đỗ Duy đã cảm giác được sự bận rộn của nơi này. Tại cổng lớn của phủ Tổng đốc các quan viên với vẻ mặt bận rộn liên tục ra vào, hơn nữa còn có một cánh cửa bên có một đoàn người dài đang chờ khiến khiến Đỗ Duy cảm thấy khá lạ lẫm.

Đoàn người xếp hàng này mặc các loại quần áo khác nhau, có cả áo da thú của dị tộc, cũng có lụa tơ tằm của phía nam. Xem khí chất của bọn họ thì đại khái đều là các loại thương nhân. Những người này tụ tập tại cửa bên của phủ Tổng đốc xếp thành một đoàn người rất dài, không biết là đang đợi điều gì.

Đỗ Duy nhìn gã quan viên dẫn đường kia, hắn còn chưa nói gì thì gã đã nhìn mặt đoán ý lập tức giải thích:

- Thưa ngài, những người này đều là người của các đoàn thông thương. Họ đang chờ vào phủ Tổng đốc để lấy công văn phân ngạch buôn bán quý tới.

-Công văn phân ngạch buôn bán sao?

Đỗ Duy có chút nghi ngờ nhìn Phillip ở phía sau. Có điều chàng trai trẻ tuổi này vẻ mặt cũng mờ mịt, xem ra hắn cũng không biết. Dù sao thì hắn cũng chưa đến tây bắc trước đây.

-Đúng vậy.

Quan viên này mỉm cười nói :

-Đây là một ý tưởng của ngài Tổng đốc. Chính quyền của tỉnh Norin hằng năm đều phải mua một lượng lớn vật tư để bổ sung cho quân tư của quan tây bắc, ngoài ra còn để hàng hóa phục vụ cho quan phương. Những thứ này đều là đến từ dân chúng. Về sau ngài Tổng đốc nghĩ ra một biện pháp phân phối cho các thương đoàn có quan hệ ở đây. Vào đầu năm các thương đoàn này đều đưa người đến thành Mộc Lan để tranh nhau việc này, sau đó ngài Tổng đốc của chúng tôi sẽ lựa chọn trong đó thương đoàn có danh tiếng tốt nhất cũng như ra giá thấp nhất để cho bọn họ quyền mua bán. Việc này quả thật tránh được rất nhiều phiền toái cho chúng tôi, hàng năm vừa mua được những thứ tốt mà lại còn chi ra ít tiền hơn. Ngài xem những người đang xếp hàng này đều là thương đội nhỏ không có liên hệ gì với nhau. Bọn họ không có thực lực tham gia tranh đoạt đầu năm, nhưng là ngài Tổng đốc đã cố ý chia ra một ít phân ngạch lương thực mà chỉ cần có tiền là mua được... Chỉ cần thấy mùa hè đã qua là mấy thương gia này đều đến tranh phân ngạch của mùa thu, mấy ngày gần đây những người thuộc sở tài chính của phủ Tổng đốc đều vội đến bốn chân chống cả lên trời.

Không nghe thì không biết, nhưng vừa nghe những điều này lập tức khiến trong lòng Đỗ Duy chấn động!

Cách làm này của Tổng đốc Bohan trong mắt của Đỗ Duy chính là một phương cách tài chính rất tiên tiến của kiếp trước: đầu thầu!

247. Chương 196: Đó Mới Gọi Là Oai Phong.(p2)

Vừa mới tiến vào phủ Tổng đốc, viên quan này đã lập tức lặng lẽ phía người vào trong thông báo. Đỗ Duy có nhìn thấy nhưng không ngăn cản, hắn chỉ chấp hai tay về mặt nhàn nhã ngắm nhìn kiến trúc của phủ

Tổng đốc.

Rất hiển nhiên là vị Tổng đốc Bohan này có một thói quen rất tốt: Tiết kiệm!

Là cơ quan có quyền lực cao nhất của một tỉnh nhưng phủ tổng đốc màu thậm chí còn thua xa kiến trúc một vài phủ của thủ bị thành trên đường Đỗ Duy đến đây. Bên trong không hề có trang sức hoa mỹ nào mà chỉ có các quan viên bận rộn đi lại, những binh lính canh gác đều đứng thẳng tắp; khi đoàn người Đỗ Duy đi qua thì thậm chí bọn họ không liếc mắt một cái.

Gã quan chức dẫn Đỗ Duy đến này trên mặt có chút xấu hổ, hấn đường như cố ý kéo dài thời gian chậm rãi dẫn Đỗ Duy đi quanh quần trong phủ Tổng đốc. Đỗ Duy như thế nào lại không biết nhưng hấn vẫn mặc kệ.

Cuối cùng ở phía trước có một quan viên mặc một trang phục của cấp bên dưới với vẻ mặt đầu vội vã chạy đến. Hấn thấp giọng nói vài câu khiến quan chức kia sắc mặt càng tỏ ra khó xử. Hấn xoay người lại hành lễ với Đỗ Duy cười cầu tài nói:

-Thưa ngài Công tước .... ngài Tổng đốc của chúng tôi vừa mới trở về, chỉ là ngài ấy và một vài thủ lĩnh thương đoàn của một số bộ tộc tây bắc đang tiến hành đàm phán. Ngài xem đây chắc là ngài phải ngồi chờ ở phòng nghỉ một lát. À, đúng rồi ngài còn chưa ném qua đặc sản của Mộc Lan chúng tôi: mật ong cát đầy! Tôi sẽ sai người mang thứ này lên cho ngài ngay.

Chính xác là Đỗ Duy chưa từng uống qua loại mật ong cát này. Tuy vậy hấn thân là một được tề sư bác học làm sao không biết đến thứ này? Đây đơn giản là một loại ong mật sinh trưởng tại địa phương khô hạn của tây bắc, chúng chẳng qua thu nhặt mật hoa của một vài loại thực vật đặc thù mà thôi.

-Không cần đâu, ta trực tiếp đi gặp ngài Tổng đốc, sao, ngài ấy đang gặp gỡ các thủ lĩnh thương đoàn tây bắc khác sao? Vậy vừa lúc ta sắp tiếp nhận tỉnh Desa; vùng đất này có biên giới với vùng tây bắc nên bây giờ ta đi gặp những người này cũng rất tốt

-Nhưng...

Quan chức này vừa mới định nói gì thì sắc mặt Đỗ Duy đã trầm xuống, hấn lạnh lùng nhìn một cái. Gã kia nào còn dám nói gì cố gắng ho khan một cái rồi bảo người bên cạnh nhanh chóng đi thông báo. Sau đó hấn vác vẻ mặt buồn khổ dẫn Đỗ Duy chậm chậm đi vào trong.

Đi đến tận bên trong của phủ Tổng đốc, trước mặt hấn là một phòng họp rất lớn, chỉ là cổng lớn đang đóng lại. Xung quanh có một vài tên thủ bị quân võ trang tận răng nhìn thấy Đỗ Duy đang đi tới liền ngăn cản lại. Viên quan đi cùng Đỗ Duy thấy vậy vội vàng chạy nhanh tới để ngăn lại.

Đầu hấn đang đầy mồ hôi bỗng nhiên nhìn thấy tên quan viên báo tin lúc nãy cũng đang lo lắng đứng ở ngoài. Gã này cười khổ với tên quan chức :

-Ngài Tổng đốc đã ra lệnh là không cho bất cứ kẻ nào vào quấy rầy. Tôi ở chỗ này đã lâu mà lính gác vẫn không cho vào thông báo.

Đỗ Duy đương nhiên không để ý đến những người này vẫn tiếp tục đi vào trong. Hai lính gác đứng ở cửa nhìn thấy khí chất của Đỗ Duy do dự một lát không biết có nên ngăn cản hay không thì Ron Barton đã chạy đến, đẩy mạnh hai gã này ra lạnh lùng quát:

-Tránh ra! Các người dám ngăn cản ngài công tước sao!

Xưng hô công tước này khiến hai gã lính gác có chút nhượng bộ, dù sao trên cả đại lục người có tước vị công tước đều là người vô cùng cao quý. Chỉ tùy tiện chỉ ra một người đều là những nhân vật lớn nằm trong tay quyền lực rất cao, không phải là loại người mà những gã lính gác nhỏ nhoi này có thể đắc tội được.

Đỗ Duy đang định đẩy cánh cửa vào thì bỗng nhiên nghe thấy bên trong vang lên một tiếng hét giận giữ.

-Các người dám người Roland giáo hoạt này cho rằng người thảo nguyên chúng ta dễ bị lừa sao! Nói cho ngài Tổng đốc biết, nếu hôm nay ngài không đáp ứng giao dịch của chúng ta thì chúng ta sẽ mang theo người đến lấy!

Cùng với tiếng hét là một âm thanh rầm một cái, giống như là tiếng vũ khí chém vào bàn vậy.

Đỗ Duy đưa mắt cho Ron Barton làm dấu, Ron Barton gật đầu sử dụng âm thanh rất lớn quát:

- Mẹ nó, là gã khốn kiếp của bộ lạc nào có dũng khí đương oai chồn này! Ta vừa mới rời chỗ này vài năm mà các người dám khốn này lá gan đã càng lúc càng lớn hử?

Vừa dứt lời, Ron Barton thò chân đạp cửa tung ra rồi nghênh ngang đi vào.

Đỗ Duy sau đó đi theo thì thấy ở giữa là một người đàn ông trung niên có bộ dạng anh tuấn đang ngồi sau một cái bàn. Ông ta mặc một bộ đồng phục của Tổng đốc đế quốc, ở trước mặt bên trái có đặt các loại tài liệu, bên tay phải thì đặt một thanh trường kiếm.

Trong phòng còn có ba gã mặc trang phục của người thảo nguyên. Trong đó có một người trông hình dáng cực kì khôi ngô, khuôn mặt vuông vắn có điều mái tóc hơi kì lạ một chút. Cả đầu đều trọc trừ ở giữa đỉnh đầu có một búi tóc rất dài. Hắn mặc quần áo đều bằng da thú. Lúc này trông bộ dáng của hắn cực kì ngạo mạn pha lẫn tức giận, trong tay hắn cầm một thanh loan đao trắng bạc; cái bàn ở phía đã bị chém thành hai đoạn.

Ba gã người thảo nguyên này đều là những kẻ hung hãn không sợ trời đất, nhất là kẻ cầm loan đao thì vẻ ngoài càng có vẻ hung dữ. Loan đao hắn cầm trong tay luôn khẽ ve vẩy, ánh đao hắt lên chiếu vào khuôn mặt hắn khiến hắn trông càng có vẻ dữ tợn hơn.

Mà người đàn ông ngồi sau bàn kia đương nhiên là vị Tổng đốc Bohan nổi danh. Đối mặt với sự xúc phạm của ba gã dị tộc này sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nhìn tên đang cầm đao kia.

Rõ ràng là trước khi Ron Barton xông vào thì đàm phán hai bên dường như có đổ vỡ. Những gã người thảo nguyên này trời sinh ra đã hung hãn liền lập tức rút đao ra đe dọa.

Có điều khi Ron Barton xông vào đã làm rối loạn hết mọi thứ. Tổng đốc Bohan đang ngồi sau cái bàn kia sắc mặt trầm xuống quát lớn :

-Kẻ nào!

Đỗ Duy đi lên hai bước, nhìn Tổng đốc Bohan ở phía trước mỉm cười nói:

-Ngài Tổng đốc, gặp ngài thật không dễ dàng à. Ta là Đỗ Duy Rudolf.

Lông mày của Bohan xếch lên, trong mắt chợt hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Nhưng Ron Barton lại trừng mắt vào gã dị tộc đang cầm đao:

-Người là người của bộ lạc nào?

Khi nhìn thấy Ron Barton, gã dị tộc lỗ mãng kia đang định nói gì nhưng nhìn kĩ Ron Barton lại vài lần thì bộ dáng hắn đang lỗ mãng bỗng biến đổi như nhìn thấy quỷ vậy. Tay hắn chợt chùng lại, thanh đao đã chìa xuống dưới đất, há mồm to giương mắt sợ hãi nhìn Ron Barton:

-Người, người người người.... Mosac! Mosac đã trở lại!

Hai gã dị tộc bên cạnh hắn tuổi lớn hơn một chút, có điều vừa nhìn thấy khuôn mặt Ron Barton thì bỗng trở nên hoảng sợ, thậm chí một người trong đó sợ đến mức phát run.

Ron Barton lạnh lùng hừ một tiếng :

-Người nhận ra ta à!

Gã thanh niên lỗ mãng bị ánh mắt của Ron Barton nhìn vào không tự chủ được lùi lại phía sau một bước :

-Ngài Mosac.... Ta ta ta là là người của bộ lạc...Tất Luân....Ta ta....

Hắn còn chưa nói xong thì Ron Barton đã xông đến co chân đá vào bụng hắn. Gã thanh niên khôi ngô đáng thương này nhận một cước nhưng dường như ngay cả né tránh cũng không dám. Ron Barton đi đến nắm lấy cổ hắn nâng lên, một gã to lớn như thế mà bị hắn ném thẳng một phát ra ngoài phòng.

-Vừa rồi các người làm trò gì! Mẹ nó! Ta vừa mới rời tây bắc vài năm mà các người ngay cả quy củ ta để lại cũng quên sao! Có can đảm thì rút đao ra lại ta xem!

Ron Barton lạnh lùng nhìn hai gã còn lại này.

Một gã trong đó đã quá sợ hãi run rẩy, gã còn lại thì cố gắng vẫn có thể nói được, mau chóng nói:

-Ngài Mosac.... Ta...chúng ta.... Không dám....chỉ là... chỉ là....

-Là cái mông người! Người còn không nói ta sẽ cắt lưỡi người rồi tìm kẻ biết nói chuyện!

Ron Barton vừa trừng mắt gã kia suýt nữa đã ngã xuống, có điều hắn lập tức nói chuyện trơn tru hơn nhiều:

-Không không... thưa ngài Mosac tôn kính, chúng ta quả là có việc không thể đồng ý! Ngài Tổng đốc này hàng năm đều mua chiến mã của bộ tộc chúng ta, nhưng là năm nay giá của ngài ấy đưa ra khiến chúng ta không thể đồng ý được. Ba nghìn con ngựa tốt mà ngài ấy chỉ ra giá có hai vạn đồng vàng! Ngựa của bộ lạc chúng ta là tuần mã rất tốt, chẳng lẽ mỗi con ngựa giá còn chưa đến mười đồng vàng sao?

Ron Barton cười lạnh:

-Các người muốn bao nhiêu?

“Bốn....bốn.... vạn”

-Cút con mẹ người đi!

Ron Barton mắng một câu sau đó hung hăng nói:

-Trở về nói với thủ lĩnh các người! Một vạn đồng vàng! Bốn ngàn con ngựa! Các người có bốn ngày để đưa đến! Thiếu một sợi lông ngựa bố mày sẽ tự mình dẫn người đi lấy!

Những gã dị tộc này suýt nữa khóc ròng.

Một vạn đồng vàng? Bốn ngàn con ngựa! Buôn bán kiểu này lỗ quá lớn!

Nhưng hắn còn chưa nói gì thì Ron Barton đã nhíu mày nói:

-Ta đã nói xong rồi mà người còn bỏ ở chỗ này làm gì! Chờ ta mời người ăn cơm sao! Cút đi!

Cuối cùng câu nói “Cút đi” này lập tức khiến hai vị này như được ân xá, làm gì dám nói đến nửa chữ mà liên tục cúi đầu chào rồi ôm mặt trốn đi như chuột.

Đỗ Duy nhìn thấy vậy thở dài trong lòng.

Mẹ nó, lúc này mới gọi là uy phong à! Tướng quân hai trăm năm mươi tung hoành tây bắc năm đó quả nhiên danh bất hư truyền!

248. Chương 197: Nuốt Thê Nào Thì Nôn Ra Thê Ấy ! (Thượng)

Bộp bộp bộp bộpk....

Trong phòng vang lên tiếng vỗ tay, tổng đốc Bohan ngồi tại phía sau chiếc bàn vẽ mặt không chút cảm xúc gì, có điều ánh mắt hắn nhìn Ron Barton đầy thâm ý. Hắn vỗ tay vài cái rồi mới đứng dậy nhìn chằm chằm Ron Barton:

-Vị này nhất định là tướng quân Barton danh chấn tây bắc đây?Ta nghe tên ngài đã lâu, không nghĩ hôm nay có thể gặp được ở Tây Bắc, mà uy phong vẫn còn nguyên như năm xưa”

Ron Barton không thèm để ý đến ánh mắt của vị tổng đốc, hắn cũng không trả lời, mà lùi lại phía sau vài bước bên cạnh Đỗ Duy, nói:

-Quý ngài đây là ngài công tước của chúng tôi

Tổng đốc Bohan lúc này mới như nhìn thấy Đỗ Duy, trên mặt nở một nụ cười khách sáo, đặc trưng của chốn quan trường, hắn đi vòng qua bàn đến:

-Hóa ra là ngài công tước Hoa Tulip, ngài mất công đến đây nhưng ta do công vụ bên mình nên không tự mình nghênh tiếp được, thật là thất lễ”

Nói xong, hần sắc mặt đột nhiên sầm xuống, quay ra bên ngoài quát:

-Không phải ta đã bảo các người tiếp đón cho tốt ngài công tước sao? Các người làm trò gì thế này?

-Tổng đốc Bohan.

Đỗ Duy ung dung nói:

-Không trách được bọn họ, là tôi kiên trì muốn đến phủ tổng đốc.

Hần mỉm cười, nhìn thẳng vào tổng đốc Bohan:

-Tôi sắp đi Tỉnh Desa là lãnh địa của ta, mà Desa này mấy năm qua được sự chiếu cố của tổng đốc, thân là người chịu trách nhiệm hành tỉnh, tất nhiên phải tự mình đến cảm tạ ngài.

Đối với Bohan rất là khách khí đáp lại; Đỗ Duy chuyển đề tài:

- Còn có, ta nếu chuẩn bị đi Tỉnh Desa, thì còn rất nhiều phương diện, sự tình muốn cùng ngài trao đổi thêm, như thế nào không đến phủ tổng đốc cho được?

Ánh mắt hai người nhìn nhau, trong lòng đều mang âm mưu khác nhau, nhưng cùng cười to ha ha.

Bohan sai người mang trà lên, đưa cái bàn vừa bị dị tộc chém đứt, mời Đỗ Duy và Ron Barton ngồi, lúc này hần mới cười nói:

-Hai tháng trước biết được quý ngài sắp tới Tây Bắc, cho nên về chuyện Tỉnh Desa, tôi đã sớm thu xếp rồi. Tỉnh Desa đã là lãnh địa của gia tộc ngài nên trong hai tháng này ta đã rút toàn bộ thủ bị quân địa phương đồn trú tại Desa đi, tư quân của gia tộc ngài có thể tiến vào Tỉnh Desa bất cứ lúc nào. Còn mặt quản lý hành tỉnh, thì hiện có một nhóm quan viên đang tạm thời chờ tại văn phòng, các công văn và thủ tục cần thiết đều đã được giải quyết xong chỉ cần người của ngài đến tiếp nhận, là họ toàn bộ sẽ quay trở về đây.

Đỗ Duy cười cười, đột nhiên nói:

-Vây về mặt tài chính thì sao?

Ánh mắt Bohan có chút thay đổi, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không biến sắc chút nào:

- Về phương diện tài chính, toàn bộ các trương mục đã thanh toán xong, còn dư trong ngân khố, ngài có thể kiểm tra bất cứ lúc nào.

-Ồ.

Đỗ Duy không chút biểu hiện cảm xúc gì nhắc cốc trà trước mặt lên uống một ngụm, nước trà màu chanh vàng, uống vào miệng mang theo một mùi mật hoa thơm ngát. Đỗ Duy nói:

-Đây chắc là đặc sản Tây Bắc, mật ong cát đúng không? Hương vị rất tuyệt.

Sau đó hần bỏ cái chén xuống, rất tùy ý nói:

-Thưa ngài, trước mắt thì các khoản mục tài chính trong ngân khố của Tỉnh Desa hiện có những gì?

Tổng đốc Bohan nhất thời nhíu mày, Đỗ Duy không để cho hần nói đã tiếp tục:

-Tôi nghe nói ngài Tổng đốc Bohan là chuyên gia về hàng đầu lĩnh vực tài chính của đế quốc. Việc tài chính của Tỉnh Desa đã làm ngài lo lắng nhiều. Tôi nghĩ rằng nếu trực tiếp xem những báo cáo chán ngắt đó không bằng nhờ chuyên gia như ngài giảng qua đại khái một chút. Hơn nữa, xin ngài đừng cười, chứ tôi sợ nhất là đọc sách.

Lời này vừa nói ra, Ron Barton suýt nữa thì phun hết trà trong miệng ra ngoài.

Ánh mắt hần cổ quái nhìn Đỗ Duy, nghĩ:

-Người sợ đọc sách sao?

Thần linh trên cao, Ron Barton này trước giờ chưa thấy qua ai thích đọc sách hơn vị ngài thiếu niên công tước trước mặt này. Hần trước kia có một thời gian ở tại phủ công tước đều thấy đức ngài công tước này phần lớn thời gian đều dành cho việc đọc sách. Nhìn những quyển sách toàn chữ là chữ khiến đầu óc

đơn giản của hắn nhìn mà nhức đầu. Tổng quản Marde có nói qua, cậu chủ Đỗ Duy khi còn nhỏ lại đọc càng nhiều, từng ở trong thư phòng suốt một tháng chỉ để đọc một cuốn sách mà không có rời phòng một bước. Trong nhà Rowling thì chỗ cư ngụ của cậu chủ, riêng sách mà cậu ấy xem qua cũng xếp đầy ba căn phòng lớn.

Tổng đốc Bohan rất muốn từ chối đuổi tên công tước này đi nhanh đến Tỉnh Desa. Nhưng xem ra Đỗ Duy cũng không chịu đi, hơn nữa Đỗ Duy còn gọi hắn “chuyên gia tài chính”, hắn cũng không có cách nào khác:

-Ngài Công tước thật thích nói đùa, thân là đề quốc tổng đốc tôi tự nhiên cố gắng tận chức, nhưng cái gì đó “chuyên gia tài chính hàng đầu” thì xin ngài ngàn vạn lần đừng nói vậy không người khác cười cho.

Bohan trầm ngâm chốc lát, rồi thở dài:

-Tình hình tài chính của Tỉnh Desa theo thống kê quý mùa hè bao gồm tiền lương, còn các loại vật tư, tổng cộng khoảng hai mươi một vạn đồng vàng. Tôi nhớ đúng là thế này, không thể sai được.

Đỗ Duy trong lòng giận dữ, nhưng trên mặt nụ cười đầy hòa khí.

Một quý mùa hè mà chỉ có hai mươi một vạn đồng vàng? Nhưng đây là một tỉnh! Một quý hai mươi một vạn, vậy một năm sợ rằng không được một trăm vạn. Đúng là lừa đảo!

Tên Bohan này, khẳng định là trong lúc chuyển giao địa bàn trước kia, đã lấy không ít tiền trong ngân khố.

Tuy nhiên, loại chuyện này, Đỗ Duy cũng không thấy lạ...nếu đổi lại là chính hắn, khẳng định cũng sẽ làm như thế.

-Tổng đốc Bohan, vậy trong ngân khố tổng cộng có bao nhiêu? Tôi muốn trước tiên hiểu rõ lãnh địa của tôi có bao nhiêu kinh phí có thể điều dụng. Mặc dù trước sau gì tôi cũng biết, nhưng sẽ tốt hơn nếu biết trước.

-Cái này...

Tổng đốc Bohan do dự chốc lát, giờ phút này phải đối mặt với vị thiếu niên công tước này, hắn cũng thấy chính mình có đúng hay không đi quá xa.

Đỗ Duy nghĩ không sai, đúng vậy, trước khi Đỗ Duy về nắm quyền, Bohan đích xác đã âm thầm động tay động chân, làm cho Tỉnh Desa ngân khố gần như không còn. Hắn nghĩ “Tỉnh Desa lúc trước do hắn quản lý thì tiền lương là thu nhập của hắn, tại sao lại đưa cho tên nhóc con này. Cũng vì lý do này, Tổng đốc Bohan mới có ý né tránh không muốn gặp Đỗ Duy, ai mà biết Đỗ Duy trực tiếp tới gặp hắn.

-Nếu tôi nhớ không nhầm, Tỉnh Desa khi tôi tổng kết ước chừng có...

Nói đến đây, hắn đột nhiên xoay người đi ra sau chiếc bàn, lấy ra một quyển sổ sau đó nói:

-Là ở đây. Vũ khí khải giáp và kỵ binh khinh giáp có một trăm bốn mươi bộ, bộ binh trang bị có một nghìn bộ, cung nỏ ba trăm cái, và tám nghìn mũi tên. Lương thực ước chừng đủ dùng trong ba tháng; về lĩnh vực tài chính, có thể sử dụng có khoảng mười chín vạn đồng vàng...

Mặc dù Đỗ Duy đã sớm có sự chuẩn bị, nhưng khi nghe những số liệu trên, cũng cảm thấy tức giận điên lên.

Cái tên Tổng đốc Bohan này, con mẹ nó đúng là cướp bóc mà.

Những số liệu này, mặc dù không ít... nhưng đừng quên đây là một tỉnh. Một tỉnh, mà chỉ lưu lại cho hắn có như thế.

Đỗ Duy sắc mặt có chút khó coi, nhíu mày nhìn Tổng đốc Bohan:

-Thưa ngài, ngài không có nhìn lầm chứ?

-Cái này...sẽ không sai đâu.

Tổng đốc Bohan khép lại cuốn sổ, trên mặt lộ ra nét bất đắc dĩ, thở dài, đi tới bên cạnh Đỗ Duy, giọng nói trầm trọng:

-Tỉnh Desa đất đai khô cằn, tài chính thiếu thốn, chỉ nhập không xuất, ngân khố không có bao nhiêu cũng là chuyện bình thường.

Đỗ Duy lại nói:

-Tôi xem ra không đúng? Tỉnh Desa, quý mùa hè còn có hai mươi vạn đồng vàng, một năm thu vào tương đương tại một trăm vạn. Một hành tỉnh hàng năm thu vào một trăm vạn, nhiều năm như vậy, tại sao trong ngân khố chỉ còn có mười mấy vạn đồng vàng?"

Bohan trên mặt có chút khó coi:

-Thưa ngài Công tước, không phải ngài nghĩ rằng Bohan tôi tham ô đó chứ?

Đỗ Duy cười cười:

-Đương nhiên là không phải, tôi nhiều năm qua đã nghe qua danh tiếng của ngài. Ngài tại Tây Bắc tăng thu giảm chi, chỉ cần nhìn bề ngoài của phủ Tổng đốc sẽ biết ngài là một vị tổng đốc công chánh, liêm khiết. Tôi sao có thể hoài nghi ngài được chứ?

Dừng một chút, Đỗ Duy nói tiếp:

-Nhưng tôi nghe nói, trước khi tôi đến, tài chính thu được của Tỉnh Desa không phải giao đến thủ phủ Tỉnh Desa, mà là theo mệnh lệnh của ngài đưa đến thành Mộc Lan. Tôi nói vậy có đúng không?

Bohan biết bây giờ có nói lời khách sáo cũng vô dụng, hấn ngang nhiên cùng Đỗ Duy ngạnh kháng, hừ lạnh:

-Ồ, hóa ra hôm nay ngài công tước tới là vì muốn lấy tiền từ tôi.

Đỗ Duy lắc đầu:

-Muốn“, cái này không đúng mà phải nói là ”trả lại“ thu nhập tài chính mà ngài giữ hộ ta.

-Tôi thân là quan chức của đế quốc, theo mệnh lệnh của đế quốc, quản lý điều hành Tỉnh Desa.

Tổng đốc Bohan lạnh lùng nói.

-Quản lý khác với thôn tính.

Đỗ Duy cười lạnh:

-Ngài lấy tài chính của hai tỉnh để nuôi một tỉnh, Tỉnh Desa ngân khố gần như không còn. Tôi sau này sẽ quản lý thế nào đây? Ngài Tổng đốc, một chút mặt mũi cũng không để cho ta sao?

249. Chương 197: Nuốt Thế Nào Thì Nôn Ra Thế Ấy ! (hạ)

Bohan lắc đầu:

-Ngài Tổng đốc nói đùa rồi, Tỉnh Desa ngân khố vẫn còn, lương thực lại càng đủ dùng cho ba tháng.

Đỗ Duy thở dài:

-Nếu vậy, chuyện trước kia không nói vội, quý mùa hè thu vào đã có hai mươi một vạn đồng vàng, vậy tôi xin mời ngài giải thích một chút, tại sao ngân khố lại chỉ còn có mười chín vạn.

Bohan ngữ khí bình thản:

-Chi tiêu hàng ngày và các chi tiêu tổng.

-Nói vậy.

Đỗ Duy đột nhiên nổi giận, hấn dùng sức vỗ bàn, rồi đột nhiên đứng lên:

-Tổng đốc Bohan! Ngài nghĩ tôi là thằng nhóc không hiểu cái gì sao! Quản lý tài chính đế quốc đều có dự tính dự đoán, quý mùa hè thu vào là để sử dụng cho mùa thu! Hiện giờ mùa hè còn chưa qua, ngài đã dám dùng? Hừ, chẳng lẽ ngài quản lý tỉnh cũng là như thế này sao?

Bohan nhất thời không biết nói gì

Đỗ Duy đột nhiên từ trong lòng ngực rút ra một quyển sổ đưa tới trước mặt Bohan, lạnh lùng nói:

-Trên đường tới đây, ta có đi qua bốn thành thị của Tỉnh Norin; đây là tài chính quý mùa hè của bốn thành thị này mà còn chưa có giao cho ngài, Tổng đốc Bohan, thu vào quý mùa hè của Tỉnh Norin còn chưa sử dụng, tại sao Tỉnh Desa của ta lại hết trước?

Bohan sắc mặt đỏ lên.

Đối với chỉ trích của Đỗ Duy, hắn đích xác không có cách nào trả lời.

Tại mấy tháng trước, khi đế quốc truyền đến tin tức, Tỉnh Desa sẽ thành lãnh địa của Đỗ Duy, hắn trong lòng rất là bất mãn. Hắn là một chuyên gia tài chính, cũng là một viên chức có năng lực vì đế quốc mà quản lý tây bắc, nhưng điều đó cũng không có nghĩa hắn không hề có dã tâm. Ở trong lòng hắn, chính mình vì Tây Bắc cực cung tận tụy, vốn dưới tay hắn là địa bàn gồm hai cái tỉnh, đột nhiên chỉ vì một cái mệnh lệnh, mất đi một nửa địa bàn. Hắn tự nhiên trong lòng cực kỳ căm tức.

Bohan liền quyết tâm làm không xong không dừng, mấy tháng này hắn lấy sạch sẽ toàn bộ tài chính thu vào của Tỉnh Desa tài chính, ngân khố vốn đầy căng của Tỉnh Norin hắn không động đến, mấy tháng nay đều là lấy ngân khố của Tỉnh Desa để nuôi địa bàn của hắn.

Đỗ Duy khi đến, vấn đề đầu tiên đối mặt chính là ngân khố của Tỉnh Desa gần như trống trơn.

Đến lúc đó, để xem tên nhóc con trong tay không có tiền, không có lương thực làm được gì ở Tây Bắc. Chỉ cần hắn không làm được, sớm muộn gì Tỉnh Desa cũng trở về tay Bohan.

Nếu Đỗ Duy đã biết hết, hắn cũng không hề muốn giấu, hỏi ngược lại:

-Thưa ngài công tước, rốt cuộc là ngài muốn thế nào?

Đỗ Duy đột nhiên thu lại toàn bộ hỏa khí, hồ hững:

-Cũng không nhiều. Tài chính quý mùa hè ngài đã sử dụng, ngoài ra, ngài phải cho tôi một lời giải thích thỏa đáng tại sao một cái ngân khố một hành tỉnh lại gần như trống trơn... Tổng đốc Bohan, nếu ngài không đưa ra một lời giải thích hợp lý, tôi chỉ có thể báo lên bộ tài chính và bộ thanh tra đế quốc.

Nói xong, Đỗ Duy đứng lên, quay đầu đi ra ngoài, tới cửa đột nhiên dừng lại quay đầu liếc mắt nhìn Bohan thản nhiên nói:

-Được rồi, ngài tổng đốc, nhân tiện nói cho ngài biết, thật ra nhà tù của bộ thanh tra tôi đã ghé qua, điều kiện khá là tốt.

Lời này để cho Bohan sắc mặt âm trầm tới cực điểm, hắn trong lòng rất bất mãn, nhưng đối với uy hiếp của Đỗ Duy không chút nào để trong lòng.

Đỗ Duy mặc dù tại đế đô danh tiếng rất lớn, nhưng nơi này dù sao cũng là Tây Bắc, Bohan tại Tây Bắc nhiều năm tất nhiên cũng có uy quyền. Hắn tin đế quốc cần hắn để quản lý Tây Bắc, đồng thời Tây Bắc cũng không thể thiếu hắn. Hơn nữa, hắn có thể ở tại Tây Bắc, sau lưng hắn cũng không phải không có hậu thuẫn.

Hơn nữa, từ Bohan góc độ mà nói, hắn dù sao cũng ở tại Tây Bắc đã lâu... rồi đế đô đã lâu, đối với đế đô thế cục cũng không hiểu rõ, chỉ nghe kể lại cũng là biết đại khái, vị thiếu niên công tước này tại chính biến lập công lớn mới được sự tin dùng của hoàng tử Thần.

Trong lòng hắn, Đỗ Duy dù sao chỉ là một thiếu niên quan chức được yêu thích của hoàng tử Thần mà thôi. Nghĩ rằng có thể đối phó với lãnh chúa một phương. Đúng là nói đùa.

Ra khỏi phòng của Bohan, Philip vốn vẫn đợi ở cửa theo sát phía sau Đỗ Duy. Thanh niên trẻ này vừa nghe được cuộc đối thoại bên trong, trong lòng không khỏi tự lự, thấp giọng nói:

-Thưa ngài, bây giờ ngài và vị Tổng đốc Bohan này trở mặt, sợ rằng...

Đỗ Duy cũng không có trả lời, Ron Barton bên cạnh nhưng lại cười:

-Nhóc con người không hiểu, Tây Bắc và phương nam là hai địa phương khác nhau. phương nam vốn là cái loại địa phương dối trá vốn không thể giống ở đây. Tại địa phương này người lùi một bước người khác sẽ tiến hai bước; người nếu như yếu thế một chút, người sẽ bị kẻ khác chà đạp lên đầu. Vừa rồi nếu như ngài công tước chỉ tỏ ra nhu nhược một chút, sợ rằng vị Tổng đốc Bohan kia đến ngay cả một xu cũng không lưu lại cho chúng ta chứ đừng nói mười chín vạn đồng vàng.

Phillip nghe xong, trong lòng trầm tư gật đầu.

Đỗ Duy nhưng lại ung dung tự nhủ:

-Ta thực ra cũng không tức giận, vừa rồi chẳng qua là trêu cái tên kia thôi. Tuy nhiên hôm nay nhìn thấy Bohan... Ai da, cũng làm cho ta có chút thất vọng, hắn mặc dù bản lãnh có thừa nhưng lòng dạ quá hẹp hòi. Ta còn chưa tới Tây Bắc, hắn đã coi ta là địch nhân. Hừ, muốn cho ta xuống ngựa ư? Để xem ai mới là người cười sau cùng!

Sau đó Đỗ Duy cười khở:

-Không nghĩ rằng đi tới Tây Bắc, không có xung đột với quân đội Tây Bắc mà lại xung đột với tổng đốc đế quốc trước.

-Điều này...thưa ngài, ngài thật sự muốn tố cáo lên bộ tài chính và bộ thanh tra đế quốc sao?

Phillip cẩn thận hỏi, dù sao tại trong lòng người trẻ tuổi như hắn vẫn vô cùng kính nể đối với thành tựu của Tổng đốc Bohan tại Tây Bắc.

-Tố cáo! Đương nhiên là phải tố cáo.

Đỗ Duy thản nhiên nói:

-Nếu ta không tố cáo, hắn lại cho rằng ta sợ hắn. Tuy nhiên, ta cũng biết cho dù báo cũng không có bao nhiêu tác dụng. Nhiếp chính vương cũng không phải kẻ ngu, sẽ không loại bỏ Bohan; Bohan mặc dù nhân phẩm không ra gì nhưng bản lĩnh thì có. Đế quốc cần hắn để quản lý Tây Bắc. Nhưng làm ồn ào lên, cho hắn chút phiền toái cũng tốt.

Phillip sửng sốt nói:

-Chỉ như vậy sao?

Hắn xem ra làm như vậy chỉ là cách tức giận của tên nhóc con, điển hình của kiểu thiết người không lợi mình. Mặc dù hắn là một người người mới tham gia chính trị nhưng dù sao cũng cũng biết cách làm này hơi ngây thơ.

-Đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Đỗ Duy kiên nhẫn giải thích cho thanh niên trẻ tuổi này:

-Đây chẳng qua chỉ là hành động để cho Bohan hiểu được chúng ta không phải tùy tiện có thể khinh thường. Ta tự nhiên có biện pháp để khuất phục Bohan... Hừ, dám nuốt ngân khố tỉnh của ta. Ta muốn hắn ăn như thế nào, thì nôn ra thế ấy.

Nếu đã cùng Tổng đốc Bohan không thể hòa hợp được, Đỗ Duy cũng không có gì để làm ở thành Moran. Bổ sung một chút vật tư cho đoàn xe như nước uống liền khởi hành đi Tỉnh Desa ngay trong ngày.

Rất cục sau vài ngày, đoàn xe tiến vào bên trong Tỉnh Desa. Nhìn cảnh vật hoang vu, Phillip bên cạnh Đỗ Duy liên tục lắc đầu:

-Ài, nơi như vậy khó trách được xưng là khu vực bản hàn nhất đế quốc.

Đưa mắt nhìn khắp thì khắp nơi đều là cát vàng, ngay cả dân cư cũng rất thưa thớt, nửa sống nửa chết bộ dáng. Đi hai ngày mới tới thành thị nhỏ đầu tiên, hiện trạng làm cho Đỗ Duy rất tức giận.

Tổng đốc Bohan thật sự là bòn rút một cách triệt để. Những quan viên này hiển nhiên là người của Bohan, niêm phong lại cái ngân khố trống không xong, những người này ngoài mặt đối Đỗ Duy cực kỳ cung kính

nhưng mà sau khi bàn giao hết các trương mục thì dường như đều không muốn ở lại thêm một chút nào nữa mà lập tức rất nhanh rời đi với tốc độ nhanh nhất.

Đỗ Duy cũng không muốn lãng phí nước bọt với những tên khốn này. Hắn mang đến tám mươi học trò giỏi của Lam Hải ngay lập tức bắt tay vào việc tiếp quản công việc hành chính của địa phương.

Cứ như vậy, nhóm Đỗ Duy tốc độ thật chậm lại nhiều. Cũng may hành vi của Bohan cũng khiến cho quá trình bàn giao đơn giản hơn nhiều. Điều đó là đương nhiên, ngược lại các địa phương lưu lại đều trống không, tiền quỹ rất ít, cũng không có gì để giao lại cả!

Vòng vo quanh quẩn trong Tỉnh Desa suốt mười lăm ngày Đỗ Duy cuối cùng mới đi đến thành thị thủ phủ của Tỉnh Desa: Thành Gilear.

Thành Gilear nằm tại phía bắc của Tỉnh Desa, mặt sau dựa vào dãy núi Kilimanjaro. Tại trong thành có thể thấy dãy Kilimanjaro phía xa cao lớn nguy nga giống như một con rồng lớn rất dài.

Liên miên bất tuyệt.

Khi đoàn xe tiến vào thành Gilear, vị quan còn lưu lại cuối cùng đến nghênh đón, Đỗ Duy cũng không khách sáo với vị quan này, trực tiếp dẫn người đến ngân khố xem xét một chút.

Quả nhiên thủ phủ ngân khố còn có một chút tồn kho giống như số liệu Bohan thông báo ngày trước.

Đường đường là một hành tỉnh mà trong ngân khố, vũ khí trang bị chỉ hơn ngàn bộ, lương thực chỉ đủ dùng một quý, còn chỉ có... mười chín vạn đồng vàng.

Tuy thế, lúc này Đỗ Duy cũng không thiếu tiền. Việc làm ăn của hắn tại đế đô cũng mang cho hắn không ít tài phú, còn có...Nam Dương Liên hợp vương quốc, sẽ có một đội thuyền tài phú đợi hắn.

Thành Gilear so với thành Mộc Lan thật là quá mức khác biệt. Đường đường là thủ phủ hành tỉnh tổng cộng chỉ có 8 vạn dân cư, mà tường thành lại đồ sộ, Đỗ Duy thậm chí hoài nghi rằng sau chiến tranh hơn hai mươi năm trước thì tòa thành này còn chưa có được tu bổ.

Sự thật cũng không có khác lắm.

Mà thành thị cũng vô cùng nhỏ, tường thành không đủ mười dặm... Nơi nhỏ bé như thế này thật không xứng với địa vị là thủ phủ của một tỉnh.

-Thưa ngài, tôi nghĩ chúng ta nên tu bổ tường thành một chút.

Ron Barton nhìn thoáng qua, nhíu mày nói:

-Tường thành đồ sộ như thế này, một khi có mã tặc tới hoặc có địch nhân tập kích, căn bản là không có cách nào phòng ngự

Chính xác, tường thành phía nam đã bị tàn phá nặng nề, chỉ cần địch nhân tấn công, chỉ cần một lần xông lên là có thể trực tiếp từ đám gạch đồ sộ kia nhảy lên tường thành.

-Tu bổ à?

Đỗ Duy bĩu môi: "Tường thành đồ sộ như vậy, tu bổ cũng không có bao nhiêu tác dụng, không bằng kiến tạo một tòa thành lớn mới.

250. Chương 198: Kẻ Sáng Tạo Kỳ Tích

Đỗ Duy trào dâng lý tưởng hào hùng trong lòng, dấu sao thân là một người đàn ông, bỗng nhiên nắm giữ một tỉnh thành, một lãnh địa to lớn với hàng ngàn hàng vạn con dân trong tay. Khi mà quyền thế nằm trong tầm tay sẽ khó tránh được xuất hiện lòng hăng hái muốn làm lớn một trận.

Song, vấn đề hắn phải đối mặt cũng thật sự không ít.

Về mặt tài chính, dù Đỗ Duy hiện giờ không thiếu tiền, nhưng tương lai, những chỗ phải xài tiền sẽ không hề ít! Nếu không có khoản tổng tiền vương quốc liên hợp ở Nam Dương kia, chỉ dựa vào thu nhập buôn bán ở đế đô, thật sự là không chống được bao lâu.

Vị trí địa lý của hành tỉnh Desa có thể coi là nơi biên giới xa xôi nhất về phía Tây Bắc của đế quốc.

Vùng núi Kilimanjaro ở bờ Tây đại lục Roland giống như một chương ngại thiên nhiên, kéo dài cả ngàn dặm liên miên từ Nam tới Bắc.

Đó là bức che chắn cho mặt Tây đế quốc.

Mà chỉ riêng ở vùng Tây Bắc này, dãy Kilimanjaro lại có một “khe hở” không to không nhỏ.

Khe núi này là con đường đi xuyên duy nhất trên dãy Kilimanjaro, được gọi là “hành lang Tây Bắc”.

Hành lang Tây Bắc cũng là con đường duy nhất thông đế quốc tới sa mạc và thảo nguyên Tây Bắc. Hành lang Tây Bắc khoan qua dãy Kilimanjaro... tuyệt không phải là một con đường mòn trên núi, mà là một lỗ thủng thật lớn.

Dải hành lang này dài đến vài chục kilomet, chỗ rộng nhất là khoảng chục dặm, chỗ hẹp nhất, cũng là đường vào hành lang ở mặt Tây Bắc nằm sát sa mạc, rộng khoảng hai dặm.

Có thể nói, dãy núi Kilimanjaro đã ngăn trở tuyệt đại đa số gió cát ở Tây Bắc cho đại lục, cũng ngang đường dị tộc trên thảo nguyên ở phía sau sa mạc kia.

Mà lỗ thủng này chính là yếu địa chiến lược!

Hồi còn nhỏ khi Đỗ Duy vừa đến thế giới này, hắn đã từng xem qua những tư liệu địa lý. Lúc đó, hắn còn thật sự rất ngây thơ cho rằng, tình huống ở Tây Bắc không hề khó giải quyết.

Chỉ cần ở trên vị trí hành lang Tây Bắc xây dựng một tòa thành thị hay là đồn lũy quân sự lớn, quanh năm đồn trú quân đội, nếu không chế chặt chẽ được dải hành lang này... Vậy còn lo lắng điều gì nữa?

Nhưng sau này, Đỗ Duy hiểu ra cách nghĩ của mình quả thực quá ngây thơ!

Ở khe thủng này xây dựng một bức tường thành, hay là một thành thị kiểu cứ điểm quân sự... Loại ý nghĩ như vậy thật sự là quá lỗ bịch. Bởi vì nơi này có một vấn đề rất lớn: nước!

Con người phải uống nước, loài ngựa cũng cần uống nước!

Không nói những cái to tát, cho dù xây dựng được cứ điểm quân sự chứa nhận hai vạn quân đội... Nhưng nước cho hai vạn con người uống thường ngày đến từ đâu?

Thế giới này không có hệ thống ống dẫn cung cấp nước uống! Tây Bắc là vùng đất khô hạn, sông ngòi thưa thớt, hơn nữa phần lớn thời tiết mỗi năm đều ở vào trạng thái khô cạn. Chỉ có vào mùa mưa mới có thể xoa dịu chút ít. Rất nhiều nơi, người ta chỉ đành khoan giếng lấy nước dùng.

Nhưng chỉ gay go là, hành lang Tây Bắc là một khe thủng nằm trên dãy núi Kilimanjaro! Về mặt địa chất, dưới mặt đất đều là tầng nham thạch, đừng nói là có sông ngòi, kể cả muốn đào giếng lấy nước ngầm cũng không thể làm được!

Nếu ở nơi này làm một cứ điểm quân sự, nước cho vài vạn binh sỹ dùng chỉ có thể dùng xe ngựa chuyển đến mỗi ngày!

Con người không thể một ngày không uống nước! Nhất là ở khu vực khô hạn thế này!

Nước uống của vài vạn người, mỗi ngày đều dùng xe ngựa vận chuyển... ngẫm nghĩ thôi cũng đã thấy rất khủng khiếp rồi!

Căn bản chính là điều không thể!

Cho nên, ở hành lang Tây Bắc xây dựng một cứ điểm quân sự mang tính phòng ngự, vốn chỉ là nói suông, không thực tế.

Còn cách làm của đế quốc là, ở trên hành lang này, kiến lập vài trạm gác quy mô không lớn. Như thế một khi xảy ra chuyện, những trạm gác này có thể tạo ra tác dụng báo động. Nhân tiện phải nói rõ rằng, những trạm gác này đều thuộc về quân Tây Bắc.

Mà đi ra khỏi hành lang Tây Bắc tới bên ngoài, chính là sa mạc, sau sa mạc là dị tộc thảo nguyên.

Còn đi vào trong theo hướng ngược lại... chính là hành tỉnh Desa của Đỗ Duy!

Đỗ Duy hiểu rất rõ, với quan hệ bằng mặt không bằng lòng hiện giờ của quân Tây Bắc và đế quốc, cộng thêm mình vừa mới đến Tây Bắc, đừng trông mong mấy cái trạm gác trong hành lang Tây Bắc kia có thể bảo vệ mình!

Sự thật, hắn vẫn luôn hoài nghi, quân Tây Bắc thật ra có móc ngoặc với dị tộc thảo nguyên, và cả những tên cướp cướp ngựa trong sa mạc!

Cho nên, hành tỉnh Desa phơi bày gần như hoàn toàn dưới móng vuốt của thế lực đối địch! Mặc dù lúc trước vì nơi này quá cằn cỗi nghèo nàn, bất kể là đám cướp hay là dị tộc thảo nguyên đều không có hứng thú lớn với nó.

Nhưng hiện giờ mình đã đến, muốn vẫy vùng một phen, việc đầu tiên chính là phải giải quyết vấn đề phòng ngự của bản thân!

Theo cách nhìn của Đỗ Duy, vị trí địa lý của thành thị thủ phủ Gilear khiến hắn không hề hài lòng. Thành thị này cách xa hành lang Tây Bắc, lưng dựa vào núi non, an toàn thì an toàn thật đấy, nhưng bất kể là đầu mối giao thông, hay là tầm bao phủ với cả hành tỉnh Desa, đều không đủ gánh vác trách nhiệm quan trọng là thành thị thủ phủ.

Vì đã bỏ qua việc giữ gìn và tu sửa thành thị này, quyết định xây dựng một tòa thành mới, Đỗ Duy tìm kiếm rất lâu trên địa đồ, rốt cuộc đã chọn được một nơi.

Lâu Lan! *

(Ghi chú: *Lâu Lan, một tòa thành ở Tân Cương nằm trên con đường tơ lụa.

)

Cái tên này giống với tên một thành thị truyền thuyết của Tây Vực mà Đỗ Duy được biết kiếp trước, nhưng điều khác biệt chính là, Lâu Lan là tên một cái hồ.

Hồ Lâu Lan.

Xuyên qua hành lang Tây Bắc đi vào bên trong đế quốc, nó nằm ngay trước mặt ở vùng lân cận tuyến đường chính phải qua, đây là một nơi rất không tệ, ở khu vực Tây Bắc, có thể có một cái ao hồ như vậy là vô cùng hiếm hoi.

Hơn nữa, diện tích hồ không hề nhỏ, còn có nước do tuyết tan hàng năm từ trên núi Kilimanjaro đổ xuống bổ sung nguồn nước.

Rất nhiều đoàn buôn tới lui Tây Bắc đều sẽ chọn lựa tạt qua nơi này, lấy nước hồ bổ sung nước uống của đoàn xe, sau đó tiếp tục đi tới.

Có nguồn nước, sẽ không cần phải uống tiếp nước ngầm phát đắng kia nữa, theo tri thức kiếp trước của Đỗ Duy, nước ngầm khu vực này sở dĩ đắng chát, thường thường là do mang những vật chất có hại với cơ thể con người.

“Chúng ta xây dựng thành thị thủ phủ mới ở nơi này!” Sau khi Đỗ Duy chỉ xuống địa đồ, nhóm thành viên nòng cốt trước mặt hắn, ai nấy đều nhú mày.

“Đức ngài.” Người đầu tiên lên tiếng chính là Philip, vị phụ tá tương lai được Đỗ Duy xem trọng này đã càng lúc càng tự tin: “Thưa ngài, tha lỗi cho tôi nói thẳng, xây dựng một tòa thành mới, tiêu phí e sẽ là một con số khổng lồ...”

“Về mặt tài chính, không cần lo lắng.” Đỗ Duy bình thản nói: “Ở nơi này cái gì cũng thiếu, nhưng may thay, không thiếu nhất là sỏi đá, lấy vật liệu ở ngay tại chỗ không hề khó khăn. Ta đã tính toán qua, nếu xây

dựng một thành thị bậc trung theo kiểu phương Nam, ước chừng ban đầu chúng ta cần khoảng bốn trăm vạn đồng vàng, cái này đã gồm có chi phí di dân chuyển nhà sau khi thi công xong. Ở cái nơi chết tiệt Tây Bắc này, mọi thứ đều rất rẻ mạt, đây là một vùng đất tốt, nếu không phải tài chính của Tây Bắc eo hẹp, e là sớm đã xây dựng tòa thành mới ở nơi này rồi.”

“Tôi không hề nghi ngờ sự giàu có của ngài.” Philip lắc đầu nói: “Vài trăm vạn tiền vàng, tôi tin với tài sản của đức ngài có thể gánh chịu được, nhưng điều tôi lo lắng chính là một loạt các vấn đề phía sau...”

Nói đến đây, Philip đứng lên, đi đến bên cạnh tấm địa đồ, sau đó chỉ lên trên nó, đoạn tiếp: “Tôi có ba điều lo âu. Thứ nhất, đức ngài có thể nhìn ra nơi này là đầu mối giao thông, vậy thì kẻ khác cũng có thể nhìn ra, dị tộc và quân Tây Bắc, bọn họ đều không phải là ngu xuẩn! Một khi xây dựng thành mới ở nơi này, đó sẽ là mối đe dọa với bọn họ. Bởi vì tòa thành được xây bên cạnh hồ Lô Lan, sẽ khiến cho ngài củng cố sức khống chế với hành tỉnh Desa của Tây Bắc... và cả khống chế nguồn nước, một đầu mối giao thông như vậy, bọn họ sẽ không vui lòng để ngài nắm vững nó. Điều thứ hai... thưa đức ngài, chúng ta vừa mới đến Tây Bắc, còn chưa hoàn toàn làm chủ hành chính nơi này, mà sau khi xây dựng xong thành mới, vấn đề chuyển nhà di dân sẽ là một phiền phức lớn, nhân lực chúng ta thiếu nghiêm trọng, chỉ vấn đề chuyển nhà thôi đã cần có lượng rất lớn nhân viên quan chức làm việc. Mà chúng ta... hiện giờ thiếu nhất chính là con người! Còn điều thứ ba...”

Philip dè dặt nói: “Vấn đề lao động, thưa đức ngài!” Hần than thở buồn bực: “Dân số vùng Tây Bắc vốn ít ỏi, số người của hành tỉnh Desa chúng ta chưa đến tám mươi vạn, tôi thấy, xây dựng một tòa thành thị như vậy, ít nhất cần phải vài vạn người làm việc! Về thời gian... tính toán lạc quan, cũng cần ít nhất hai năm mới có thể hoàn thành, ở vùng Tây Bắc chúng ta không thể chiêu mộ nhiều lao động như vậy, nếu như cưỡng ép thu thập, e là... lao dịch nặng nhọc như thế sẽ dẫn đến dân nổi loạn, nhân lực trong tay chúng ta cũng không đủ, chỉ có vài nghìn người, rất khó khống chế cả hành tỉnh. Còn có mặt lương thực... chúng ta cũng chưa chuẩn bị được lương thực nuôi sống vài vạn nhân công, chớ quên rằng, Tây Bắc chính là khu vực không thể sản xuất lương thực.”

Đỗ Duy im lặng đợi Philip nói hết, hần không hề tức giận với việc gã này phản đối kế hoạch của mình. Đỗ Duy cho rằng một phụ tá ưu tú là phải ở mọi lúc đều suy xét vấn đề bằng góc độ khác, người hần cần không phải là một tên tay sai a dua bợ đỡ.

“Có rất nhiều vấn đề, Philip, vả lại người nói đúng lắm.” Ngón tay Đỗ Duy nhẹ nhàng gõ lên trên tấm địa đồ: “Nhưng, nếu ta nói cho người biết, ta chuẩn bị sáng tạo ra một kỳ tích thì thế nào?”

Đỗ Duy ngưng chốc lát, nhìn những thành viên nòng cốt dưới tay của hần, trong đó có kỵ sĩ Robert, tướng quân Ron Barton, Raoen, còn có George Bush, thêm vào mấy học trò của Lam Hải.

“Ba tháng!” Đỗ Duy cười nói: “Ta đã tính một lượt, ta cần khoảng năm nghìn người, chỉ như vậy là đủ. Sau ba tháng, các người sẽ thấy ở nơi này xuất hiện một tòa thành mới!”

Tất cả mọi người đều kinh hãi không nói nổi ra lời.

Ba tháng xây được một tòa thành thị mới? Đó đơn giản là nói đùa!

“Chẳng lẽ các người đã quên một thân phận khác của ta rồi sao?” Đỗ Duy mỉm cười: “Ta là một ma pháp sư, mà ma pháp sư thông thường đều bị trở thành ‘kẻ sáng tạo kỳ tích’.”

251. Chương 199: Tòa Thành Kỳ Tích.

Cái quyết định gần như điên rồ này của Đỗ Duy làm cho mọi người thấy đều vô cùng kinh ngạc. Chỉ có điều ai cũng thấy rất rõ rằng ngài công tước thiếu niên này xem ra tuyệt không phải là đang đùa. Hoặc giả hần điên mất rồi chứ chắc chắn không phải là đang nói chơi.

Trong những ngày tiếp theo, Đỗ Duy gần như đã thôi thúc toàn bộ lực lượng thủ hạ của mình bắt tay vào việc.

Bốn nghìn bộ binh do Robert thống lĩnh đã trú trong một doanh trại doanh trại bên ngoài thành Gilear. Hiện tại Đỗ Duy đang phải đối mặt với một vấn đề: vũ khí trong kho chỉ có thể trang bị cho một nghìn binh sĩ

Tên Tổng đốc Bohan đáng chết. Người của hắn khi rút đi đã vơ vét thật sạch sẽ, ngay cả những vũ khí trang bị cơ bản cũng đều mang đi hết. Đỗ Duy đã nhìn qua mớ trang bị còn trong kho đó, rất nhiều thứ đã bị rỉ sét. Miễn cưỡng gom góp lại cũng chỉ được tám trăm bộ, trước tiên chỉ cấp cho tám trăm binh sĩ ...

Còn lại hơn ba nghìn người, tạm thời chỉ có thể tay không mà huấn luyện vậy.

May là Đỗ Duy trước khi đến Tây bắc cũng đã có tính toán một chút. Hắn ngay lập tức phái người đi tứ phía, cơ hồ chạy khắp cả khu vực Tây bắc để mua các vật liệu cần thiết.

Mà bên trong kho chính Gilear, điều làm cho Đỗ Duy kinh hãi là nơi này lại vẫn còn chứa không ít vật liệu có thể dùng được. Rất hiển nhiên là chính quyền trước đây cũng đã phát hiện toà thành cũ nát này thật sự không sửa chữa không được, cũng đã chuẩn bị sẵn một số vật tư, nhưng kinh phí eo hẹp khiến cho kế hoạch này bị đình hoãn vô thời hạn.

Lẽ dĩ nhiên là Đỗ Duy vui vẻ nhận lấy số đồ ấy..

Sau khi đem một loạt các nhiệm vụ phân phó cho các thuộc hạ, bản thân hắn lại trốn vào trong phủ Tổng đốc cũ nát, đóng chặt cửa lại, chẳng biết rốt cuộc là muốn cái gì. Chỉ là thỉnh thoảng Đỗ Duy có gặp gỡ một ít thợ xây dựng, nhưng nội dung nói chuyện của bọn họ cũng đều được nghiêm lệnh phải giữ bí mật..

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó đã hơn nửa tháng. Trong nửa tháng ấy, Marde mang theo một nhóm người tựa hồ chạy muốn gãy cả chân, xuất ra thật lớn đồng vàng mua về vô số vật dụng, đồ gỗ, đồ gốm v.v.. Nhưng cái làm cho mọi người kinh ngạc chính là trước sau chẳng hề chọn mua chút lương thực nào..

Tướng quân Ron Barton đã viết một bức thư, sau đó tìm vài người chép lại không biết bao nhiêu bản, rồi cho người mang đi khắp nơi.

Kỳ thật nội dung các bức thư ấy cũng đều hoàn toàn giống nhau :

“Ta đã về Tây bắc rồi. Nếu nguyện ý theo ta, nhanh chóng đến thành Gilear!” phía dưới ký tên bằng một cái đồ án hình dáng cổ quái..

Tướng quân Ron Barton triệu tập quân cũ của mình rất nhanh. Không tới một tháng, trong doanh trại bên ngoài thành đã có thêm hơn một nghìn người. Số người này đều là những kỵ binh tinh nhuệ năm đó từng theo Ron Barton tướng quân tung hoành Tây bắc. Những binh sĩ lão luyện này sau khi đánh lui quân địch quá nửa đã trở về nhà, đang là những nông dân, thợ may, thợ rèn thậm chí là người làm việc vặt.

Một tháng sau, năm nghìn bộ khải giáp vũ khí trang bị bộ binh, cũng có thể trang bị cho hai nghìn kỵ binh đều đã được đưa đến. Trong chuyện này đại phú hào “Dransa ma thú” nổi tiếng nhất đế quốc đã giúp đỡ rất nhiều thứ. Gã thương nhân này kinh doanh không ít vũ khí cùng với phía quân đội có rất nhiều quan hệ. Đỗ Duy từ trong tay hắn đã mua được số vũ khí này, phần nhiều đều là cách phối trí theo tiêu chuẩn hạng nhất của Quân đoàn chủ lực của đế quốc. Ngoài ra còn có nỗ lực quân dụng, trường cung v.v..

Chừng này cũng đã làm Đỗ Duy hao tổn mấy chục vạn kim tệ. Quân đội đúng thật là thứ đắt tiền như động không đáy.

Dựa vào các mối quan hệ của Ron Barton tại Tây bắc, Đỗ Duy lại vừa mua được mấy nghìn thốt ngựa chiến thượng đẳng. Như vậy trước mắt Đỗ Duy đã có trong tay bốn nghìn bộ binh cùng một nghìn kỵ binh. Rốt cuộc cũng không còn phải dùng gậy bếp nữa rồi. Mỗi người đều đã có được vũ trang cả..

Ron Barton thao luyện lại đám quân cũ mấy ngày. Đám quỷ quái này bỏ đi cái tục trần trên người, một lần nữa lại phát xuất ra cái phong thái quân nhân. Trong doanh trại bên ngoài thành, sáng sớm hàng ngày đều có thể nghe thấy giọng sang sảng của tướng quân Ron Barton :

-Theo ta bắt đầu nào ! Lũ nhóc con các ngươi, mang trang bị của mình lên, Lên ngựa. Chúng ta bắt đầu tập nào ! Hôm nay nếu như ai rơi ra khỏi hàng ngũ, ta sẽ phạt hắn phải chùi giày cho mọi người!

Chẳng ai biết vị tướng quân này thao luyện cái đám quân cũ của hắn như thế nào, chỉ biết hắn cứ sáng sớm hàng ngày lại gọi cái đám này dậy rồi sau đó toàn bộ cưỡi ngựa đi đến tận đêm mới quay trở về. Cũng có lúc một lần đi đến hai, ba ngày..

Chỉ là mỗi lần quay về,cả đám quỳ này mệt đến gần chết,toàn thân phủ đầy tro đất mường tượng giống như trong đầm lầy mới vớt ra vậy.

Còn Phillip cùng đám môn hạ đệ tử của Lam hải,trong một quãng thời gian ngắn nhất đã có thể không chế được cơ cấu hành chánh của tỉnh Desa.Việc này thực ra cũng không khó. Thực sự ở một vùng đất nghèo khó như vậy,cũng chẳng có bao nhiêu công việc hành chính thường nhật để mà làm..

Tất cả mọi người đều bận túi bụi,ngay cả đến Hussein cũng chưa hề có được thời gian nghỉ ngơi. Đỗ Duy đã dùng được thủy đặc biệt nhuộm đầu tóc hắc trở thành màu lam. Vì rằng một con mắt đã bị mù, vị thánh kỵ sĩ này mang trên mặt một miếng che mắt. Với hình dáng như vậy,tin rằng tại vùng Tây bắc này chẳng ai có thể nhận biết được kẻ bị truy nã lớn nhất của Thần Điện

Điều làm cho Đỗ Duy may mắn thế đại khái chính là nhờ tỉnh Desa chỉ là vùng đất nghèo cần cỗi ngay cả Thần điện cũng chẳng để mắt đến nhiều.Cho nên cả tỉnh Desa chỉ có hai cơ sở tôn giáo mà hơn nữa lại nằm gần với vùng tỉnh Norin

Kỵ sĩ Robert cực kỳ bẽ bộn. Đỗ Duy chẳng những giao bốn nghìn phần quân cho hắn thống lĩnh mà còn giao cả việc chiêu mộ tân binh. Chẳng còn biện pháp nào khác,kể dưới tay Đỗ Duy thực sự là quá ít.

Vùng Tây bắc này vốn phong tục dân gian mạnh mẽ hung tợn, thực sự là nơi xuất ra những binh lính mạnh mẽ. Đáng tiếc dân cư lại rất thưa thớt, chiêu mộ suốt một tháng cũng chỉ đến ba nghìn người. Kỵ sĩ Robert xếp thành một bộ binh đoàn dự bị ,điều động mấy thủ hạ, hàng ngày thao luyện..

Hussein cũng được Đỗ Duy phái tới trợ giúp cho kỵ sĩ Robert huấn luyện một nhóm người tài giỏi hơn đã được tuyển chọn ra.Hussein nguyên là Đại kỵ sĩ trưởng của Thần thánh kỵ sĩ đoàn, có thể chỉ huy người của Thần thánh kỵ sĩ đoàn, việc huấn luyện tốt một đám tân binh này lẽ tất nhiên chẳng phải là vấn đề gì lớn. Đương nhiên Hussein huấn luyện chính là kỵ binh. Đây cũng không xem là công tác quá khó khăn bởi vì vùng Tây bắc tuy là vùng nghèo khó cần cỗi nhưng hầu như nhà nào cũng có một, hai thớt ngựa hèn. Con nít cũng đều cưỡi ngựa. Rất nhanh, trong doanh trại ngoại thành lòng nhiệt tình hăng hái bốc cao.

Lúc tháng thứ hai đến gần,mọi người bắt đầu nghi ngờ không biết vị đức ngài công tước Đỗ Duy này có thực sự nổi điên rồi hay không.

Hắn nói xây dựng thành mới trong ba tháng nhưng hiện tại một tháng đã trôi qua mà hắn thì suốt ngày ở trong Tổng đốc phủ không hề mở cửa.

Rất nhiều đợt vật liệu xây dựng đã được vận chuyển đến ven hồ Lâu Lan, nơi được chọn là địa điểm của thành mới. Nơi đó lúc đầu có một trấn nhỏ có chưa tới một nghìn người. Hiện tại, tại đó nhiều nhóm vật liệu xây dựng đã chất lại như núi. Đỗ Duy suy nghĩ rất nhiều biện pháp,đem năm trăm ngự lâm quân không cho ngơi nghỉ, để cho họ ở ven hồ Lâu Lan làm khán thủ hộ vệ đội cho số vật tư đó. Đám ngự lâm quân này đã có chút ít bất mãn. Cái vùng Tây bắc này thật sự đã làm cho bọn họ có chút không chịu nổi. Mỗi người đều hy vọng có thể sớm ngày trở về để đi, cái hào hoa thế giới ấy.

Cũng may là Đỗ Duy cuối cùng cũng không để cho mọi người phải chờ đợi thêm

Vào ngày thứ năm của tháng thứ hai,hắn rút cuộc cũng ra khỏi Tổng đốc phủ. Mọi người đều phát hiện quý ngài Công tước này lúc trước thân thể đã gầy gò , tựa hồ còn gầy hơn nữa, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, hai mắt cũng đỏ lên, vẻ mặt mệt mỏi. Có điều tinh thần Đỗ Duy lại rất tốt..

- Các quý ngài,hãy nhớ kỹ ngày hôm nay,bởi vì từ hôm nay, các vị sẽ chính mắt nhìn thấy một trường kỳ tích phát sinh vậy.

Sáng sớm hôm ấy,toàn bộ cư dân trong trấn nhỏ ven hồ Lâu Lan đều được triệu tập đến,địa điểm là cánh đồng bên ngoài trấn.

Vùng Tây bắc này đất đai cần cỗi,tuy nhiên ven hồ Lâu Lan vì là vùng đất nằm gần nguồn nước nên đất đai lại không như thế,sản lượng lương thực ở trong vùng Tây bắc được coi là tương đối cao

Đỗ Duy trước hơn nghìn dân cư trong trấn đã công bố một mệnh lệnh, hắn cần những người làm nông, càng nhiều càng tốt !

Các người chỉ cần cung cấp cho ta hạt giống sau đó lại thu hoạch cho ta ! Chỉ đơn giản có vậy. Đỗ Duy tuyên bố mệnh lệnh rất rõ ràng :

-Còn thù lao của các người....tất cả những người làm, các người thu hoạch được bao nhiêu lương thực đều có thể lấy đi một phần mười..

Mệnh lệnh kỳ quái này làm cho những người đang có mặt rất kinh ngạc

Người làm nông mà lại chẳng có ư? Dù gì thì cả cái thôn trấn loại này hết thảy đều là nông phu, ngay cả đàn bà trẻ con cũng phải làm việc đồng áng..

Theo lệnh của ngài Đỗ Duy,mọi người đều đem phân chia các hạt giống có trong tay,toàn bộ đều đem ra gieo trồng.Việc này làm mọi người mất hết hai ngày..

Lúc bắt đầu,mọi người đều chờ để cười chê ... Vị quý tộc này phải chăng là ngu ngốc? Gieo hạt vào vào mùa này sao? Hay là hắn có quá nhiều lương thực nên lãng phí chơi sao ?

Nhưng rất nhanh,mọi người cũng đều cười không được..

Sáng sớm ngày thứ ba,Đỗ Duy mặc Ma pháp bào, làm hiện lên hình dạng sáng láng rực rỡ rồi hắn vô cùng chú ý tề chỉnh cho người khiêng ra mười thùng nước, sau đó xem xét kỹ lưỡng phân lượng,từ trong lòng lấy ra một cái bình, ở mỗi thùng nước cho vào vài giọt chất lỏng.

Đỗ Duy bắt đầu thi triển ma pháp..

Ma pháp hắn thi triển cũng chẳng phức tạp gì,chỉ là một loại thủy hệ ma pháp mà bất kỳ trung cấp ma pháp sư nào cũng có thể thi triển ra..

Lúc hắn niệm xong chú ngữ, mọi người đều có thể nhìn thấy trên đỉnh đầu vị quý tộc này rất nhanh trong khoảng giữa hai tay xuất hiện từng cuộn từng cuộn khí lưu xoáy tít.Những cuộn khí lưu này mang theo hấp lực khôn cùng, mang toàn bộ mười thùng nước hút đi sạch sẽ.Nhìn mười cột nước xông thẳng lên trời, khí lưu trên đỉnh đầu càng hùng dũng bốc lên, cuối cùng,khi Đỗ Duy cao giọng ngâm xướng chú ngữ, gió nổi lên ...

252. Chương 199: Tòa Thành Kỳ Tích (phần 2)

Lốc xoáy dần dần hình thành một đám mây mưa diện tích cũng không lớn, sau đó dưới sự điều khiển của Đỗ Duy đám mây đen đều đặn trút nước xuống cánh đồng, từ nam đến bắc, từ đông sang tây. Chờ đến lúc mây tan mưa tạnh, trong ánh mắt mọi người hiện lên vẻ khiếp sợ.

Trên cánh đồng nguyên là trơ trụi này, từ trong đất từng chiếc từng chiếc mầm non tận lực xuyên qua đất nhú lên. Sau đó bằng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ tăng trưởng điên cuồng

Không mất đến nửa thời gian uống cạn chén trà, trên cánh đồng trước kia trơ trụi , đã mọc lên đầy những đám lúa ngay ngắn. .

Tận mắt thấy kỳ tích, vô số nông phu vô tri bắt đầu lớn tiếng cầu khẩn, càng có nhiều hơn những người quỳ xuống nhìn lên trời kích động kêu lớn tên hắn.

- Còn chờ gì nữa ! Đến lúc thu hoạch rồi! Bất kể các người thu được bao nhiêu, đều có thể được chia một phần mười thành quả lao động.

Đỗ Duy ra lệnh một tiếng, hơn một nghìn nông phu cơ hồ đều như phát điên, cùng vung lưỡi hái xông thẳng đến cánh đồng. .

Tình hình như vậy lặp lại suốt mười lăm ngày! Mà mỗi ngày Đỗ Duy có thể cho lúa má trên cánh đồng lặp đi lặp lại sinh trưởng đến hai, ba lần

Một quãng thời gian sau, mọi người thấy đều không tiêu hoá nổi! Lượng lương thực trên cánh đồng tăng lên như điên. Cứ kiểu thu hoạch như vậy vài ngày, đã có nhiều người làm đến kiệt lực. Đỗ Duy lập tức phải điều đến một nghìn tân binh để bổ sung sức lao động

Sau đó phát sinh ra vấn đề còn kỳ quái hơn. Lưỡi hái không đủ để dùng, một nghìn tân binh phải dùng kiếm để gặt hái. Cuối cùng tất cả các kho lương đều đầy ắp, số lương thực còn thừa chỉ có thể chất thành đồng ngoài trời ở trong trần

Nhìn vào đồng lương thực càng chất càng cao, mọi người đều hoài nghi có phải mình phát điên rồi, hay là mình đang nằm mộng. Tuy nhiên sự đau nhức ê ẩm khắp người đã khiến mọi người tỉnh táo rất nhanh

Từ nay, những người này nhìn Đỗ Duy với ánh mắt chẳng khác gì nhìn thần linh

Quãng mười lăm ngày đủ cho nông trường ven hồ Lô Lan này liên tục thu hoạch vô số lần. Số lượng lớn lương thực khiến Đỗ Duy phải chuẩn bị đội xe khổng lồ vận chuyển đến mức chồng bốn vó lên trời. Từng cái, từng cái nhà kho lương mọc lên. Cho đến lúc cuối cùng, mọi người đều mệt đến mức không động dậy nổi, Đỗ Duy mới kết thúc màn hành động điên cuồng này. .

Kết quả là ...Đỗ Duy phỏng chừng trong khoảng một năm, giá lương thực ở hai tỉnh Tây bắc sẽ giảm xuống rất thấp!

Sau đó, trong trần đã tổ chức một buổi lễ hội lớn chưa từng có. Tất cả mọi người đều đồng dạng vui mừng đến phát điên, uống rượu nhảy múa, hoan hô đấng thần linh đã tạo ra kỳ thu hoạch hậu hĩnh này. Kỳ lễ hội kéo dài đến hơn một ngày một đêm, tất cả mọi người đều uống đến say mềm, uống sạch sành sanh tất cả rượu ...Tuy nhiên chẳng ai động tâm cả bởi vì sau này họ cũng chẳng thiếu lương thực để nấu rượu !

Sau cuộc vui, lúc mọi người đã nghỉ ngơi được một ngày, Đỗ Duy tuyên bố :

-Việc xây thành bắt đầu!

Trong suốt hơn một tháng này Phillip bỏ hết tâm tư, từ khắp nơi trong tỉnh Desa đưa về mấy nghìn thợ xây, gần như thợ xây có thể kiếm được ở khắp nơi đều gom về. Cuối cùng vị ngài công tước này cũng đã tuyên bố bắt đầu xây thành nhưng khoảng thời gian ba tháng hẳn nói cũng chỉ còn có một nửa mà thôi.

Tận mắt đã trông thấy ngài công tước dùng ma pháp thần kỳ tạo ra thu hoạch lớn siêu cấp, sự hoài nghi lúc đầu trong lòng Phillip bị dao động! Có thể tạo ra thần tích như thế thì có lẽ việc kiến tạo một toà thành mới trong một tháng, vị tất đã là lời nói điên khùng. .

-Các người chỉ cần làm việc vào ban đêm .

Đỗ Duy trước mấy nghìn thợ xây Phillip đưa đến đưa ra mệnh lệnh đơn giản :

-Các người chẳng cần phải dùng thật nhiều sức lực lớn lao gì. Thực ra Ta chỉ cần các người một chút việc tu tu, bổ bổ, gõ gõ, đập đập là xong. .

Tiếp đó Đỗ Duy lại thêm một lần nữa diễn ra thần tích của hắn !

Cũng giống như việc tạo ra thu hoạch mùa màng, Đỗ Duy để Marde phái người đến bên ngoài địa điểm thành mới đã chọn, gieo xuống một đám mầm cây, sau đó hắn dùng nước suối “thời gian trôi qua” một lần nữa tạo mưa nhân tạo.

Sau đó gần cả mầm cây ấy, tuyệt đại đa số chỉ trong vòng một ngày lớn lên thành những cây đại thụ che kín trời cao. .

Sau khi tù và sinh mệnh được thổi lên, một nghìn người cây một mực giống như người khổng lồ đã được đánh thức ...Cái đang chờ chúng chính là đồng vật liệu đang chất như núi kia. .

Không nghi ngờ gì nữa, cái đám đồng bạn người cây chẳng có chút ý thức về bản thân cơ bản nào chính là lực lượng lao động tốt nhất. . Sức lực của chúng vô cùng lớn, chẳng hề biết mệt mỏi, lại vô cùng nghe lời !

Những tảng đá thật lớn cần đến mười người mới có thể di chuyển được, một người cây có thể dễ dàng nhấc lên, đặt đến chỗ cần đặt được.

Lúc mới bắt đầu, cả đám thợ xây đều bị đám khổng lồ này dọa cho sợ hãi. Bọn họ một dạng phát điên chạy trốn khắp nơi, định ninh đã gặp phải quái vật, quân Đỗ Duy phải áp chế mới có thể làm cho những gã ấy bình tĩnh lại được. Sau đó, lúc đã chắc chắn là đám khổng lồ này chẳng có gì nguy hiểm thì mấy nghìn thợ nhanh chóng cố gắng bắt đầu công việc.

Giống như Đỗ Duy đã nói, tuyệt đại bộ phận những việc cần đến nhiều sức lực để đã do đám khổng lồ này gánh vác, bọn thợ chỉ cần sửa chữa, gõ gõ, đập đập mà thôi. .

Như lúc xây tường thành, bọn người cây nhẹ nhàng xếp một lớp đá, bọn thợ xây lập tức đến phủ đầy kín bằng một loại bùn cát gì đó)

Không đến mười ngày, tường thành phía bắc đã sơ bộ thành hình !

Tốc độ này nhanh đến mức làm cho người ta phải hoảng sợ !

Phillip mang một nhóm học trò của ngài Lam Hải làm giám sát. Bọn họ mỗi người đều đã được giao phó nhiệm vụ, tay cầm bản vẽ kiến trúc, ở khắp nơi bận bịu chỉ huy.

Sự thật đã chứng minh Đỗ Duy không hề khoát lác. .

Có được đám khổng lồ này ra sức, trước thời hạn ba tháng mà Đỗ Duy đã hứa năm ngày, toàn bộ tường thành chính yếu của Tân thành đã được xây xong. Toàn bộ các tường thành này đều được thiết kế thành hình uốn lên xuống vuông góc. Tường thành cao đến mười lăm thước. Đây chính là tiêu chuẩn thành thị hạng nhất của đế quốc. Với hình dạng như vậy tường thành sẽ phải kiên cố lạ thường. .

Bức tường thành dài đến hai mươi dặm sẽ bảo vệ cho thủ phủ mới của Đỗ Duy ở vùng Tây bắc thành Lâu Lan !

Tuy nhiên, theo cách riêng mọi người đều cho toà thành này một cái tên mới :Tòa thành kỳ tích !

Dĩ nhiên, hiện tại “Tòa thành kỳ tích ” này mới chỉ là cái vỏ rỗng không. Ngoại trừ tường thành chính ở bên ngoài ra, bên trong thành vẫn chỉ là một bãi đất trống. . Đỗ Duy đã thiết kế một số đại lộ xuyên suốt nam bắc đông tây. Mặt đường đã xây dựng rất tốt nhưng chung quanh vẫn còn trống trơn, trong thành chỉ có một kiến trúc duy nhất, đó chính là một toà nhà, trong tương lai sẽ là Tổng đốc phủ của Đỗ Duy.

Nói chung, thủ phủ mới xây lên nội trong ba tháng đã là tốt rồi, chỉ còn có việc xây dựng bên trong nữa thôi. Tiếp sau còn có vấn đề nhức đầu là dời chuyển dân cư. Sự tình này cũng không thể trong thời gian ngắn mà giải quyết được. .

Căn cứ vào tính toán của Phillip, để thủ phủ mới này hoàn toàn xứng đáng thật sự là một thành phố cần khoảng thời gian một năm.

Còn trước mắt, Đỗ Duy vẫn còn phải lưu lại trong cái thủ phủ cũ của thành Gilear.

Cư dân trong thị trấn nhỏ ven hồ Lâu Lan trở thành những người đầu tiên sống trong thủ phủ mới. Đã có được một loạt bảo đảm về sau, bọn họ có thể quên đi nhà cửa của mình: ” Toàn bộ mọi người của Thị trấn nhỏ này trở thành cư dân của thủ phủ mới, không phải lo lắng đến lương thực về sau, bắt đầu gây dựng lại nhà cửa mới cho mình ...

Sau sáu tháng bề bộn, có thể chắc chắn số dân nguyện ý chuyển chỗ ở đã đạt quá ba vạn. Thủ phủ mới của thành phố bên trong vùng Tây bắc đã có chút hình dáng. Phạm là dân mới chuyển đến Tân thành đều được Đỗ Duy miễn trừ toàn bộ thuế trong một năm

Mà việc xây thành phố mới cũng cung cấp nhiều cơ hội lập nghiệp, những nông phu ấy cũng không phải lo lắng khi đến thành phố, rời bỏ nơi chốn sinh sống cũ —huống chi Đỗ Duy đã đồng ý để bọn họ giữ lại đất đai ban đầu.

Thành Gilear đúng là có số di dân đông đảo nhất. Bởi vì Đỗ Duy lúc công bố điều kiện ưu đãi miễn toàn bộ thuế một năm cũng đã công bố luôn một tin tức : thành Gilear không còn là thành phố đặt bộ máy cai trị của tỉnh Desa nữa đồng thời tuyệt không dự định có quân đội nào trấn nhậm nơi này

Không có tường thành bảo vệ —nếu như cái tường cũ nát hiện tại đó có thể gọi là ” tường thành ”— không có quân đội bảo hộ, nơi này trở thành địa phương được bọn mã tặc và cường đạo thích thăm viếng nhất. Cái dạng một chút cảm giác an toàn cũng không có như vậy, dân chúng không thể chọn lựa làm nơi chuyển đến ở được. .

Việc di chuyển tám vạn dân cư cũng chẳng phải một sớm một chiều mà có thể hoàn thành được

Chẳng qua những vấn đề này cũng chẳng cần Đỗ Duy phải quan tâm đến. Phillip dẫn theo đám học trò của Lam hải trở thành nhóm quan chức hành chánh đầu tiên của phủ Tổng đốc phụ trách toàn bộ vấn đề chuyển dời di dân. Còn Kỵ sĩ Robert chịu trách nhiệm dẫn quân theo ra oai trấn nhiếp, nhằm đề phòng ngừa sự cố phát sinh trong quãng thời gian này. .

Vậy Đỗ Duy đâu ?

Hắn một lần nữa lại chui vào Tổng đốc phủ trong thành Gilear, bắt đầu cuộc sống nghiên cứu thần bí. .

Hussein đã được Đỗ Duy trao cho một nhiệm vụ mới. Vị Thánh kỵ sĩ thực lực cường đại này đã sớm đến rừng rậm Đóng Băng, cũng sắp vượt qua Hồ lớn, đến trước sơn cốc nơi cư ngụ của Người cây. .

Bởi vì nước suối “thời gian trôi qua ” trong tay Đỗ Duy gần như đã hết !

Có thể an toàn tiến vào rừng rậm Đóng Băng, không cần lo lắng đến những điều kiện khắc nghiệt ở đó cùng những ma thú cường đại không đầu có, hơn nữa không cần phải lo lộ bí mật, cũng chỉ Hussein là có thể đảm nhiệm công tác này mà thôi.

253. Chương 200 :tập Quán

Mọi người đều biết, Ngài công tước lúc này lánh trong phủ Tổng đốc không tiếp khách, tốt nhất không nên quấy rầy ngài. Bởi vì ai ai cũng rõ Ngài công tước này là một vị Ma pháp sư,một khi Ma Pháp sư đang mài mê nghiên cứu Ma Pháp thì tốt nhất là đừng đến mà làm phiền hấn..

Hướng chi ngay đến vị quân gia thân cận nhất của Đỗ Duy, Marde, cũng mơ hồ cảm nhận được rằng gần đây tâm trạng hấn ngày càng xấu đi.

Đúng là hiện tại Đỗ Duy đang rất phiền não

Thành mới đang kiến tạo rất thuận lợi,các việc hành chánh cụ thể cũng chẳng cần hấn phải quan tâm đến thế nhưng tâm trạng hấn ngày qua ngày vẫn chẳng khá hơn chút nào.

Đó là vì hấn đang mãi bận tâm đến một người.

Lão Gandalf áo bào xanh kia rõ ràng đã nói rằng ba tháng sau tự lão sẽ tìm đến hấn nhưng đến giờ đã hơn nửa năm mà hấn chẳng có lấy một chút tin tức nào.

Ngóng chờ thời gian cứ vùn vụt trôi trước mắt..Chẳng lẽ cái lão mũ xanh kia lại đùa cợt với mình sao ???!

Đỗ Duy cảm nhận được thực lực của mình đã đạt tới một mức mới. Ma lực của hấn xem ra cũng là cấp sáu còn khả năng thao khống ma pháp,ở trong Ma Pháp Học Viện hưởng thụ thành quả nghiên cứu của nhiều Ma Pháp Sư cộng với nỗ lực của hấn trong hơn nửa năm, cũng đã không còn tầm thường chút nào. Bây giờ hấn đã có thể nắm giữ không ít chú ngữ.

Nếu như bây giờ để cho Đỗ Duy kiểm tra lại,hấn có thể tự tin rằng mình có thể đạt ít ra là Ma pháp sư cấp sáu.

Mà hiện tại, nếu nói về thuần tuý ma pháp chiến đấu thì ngay cả Gageu đã không còn là đối thủ của Đỗ Duy được nữa.

Tuy nhiên hấn cũng thấy rõ rằng đó chính là tất cả những gì hấn có thể làm được. Dù sao đi nữa thì việc học tập những kết quả nghiên cứu của Ma pháp công hội cũng có giới hạn. Đỗ duy cần có một vị thầy giáo,một vị thầy giáo có thể giúp cho hấn tiến tới trên con đường ma pháp. Chí ít đó cũng phải là vị Ma pháp sư có nghiên cứu đầy đủ lý luận ma pháp.

Nguyên lai, Gageu lẽ tất nhiên là có thể tạm thời trám vào vị trí này được nhưng lão chuột này hấn am hiểu nhất cũng chỉ là thuật biến hình mà Đỗ Duy thì chẳng cần đến thuật biến hình. Còn cô bé đáng thương Vivian dù có thực lực là cấp tám nhưng nói đến cùng cũng không thể là một thầy giáo hợp cách được.

Chính vì thế mà Đỗ Duy bắt buộc dĩ phải dành phần lớn thời gian cho các nghiên cứu ma pháp. Phương thức điều chế chất thay thế bí ngân của đại sư Arike đã khiến cho Đỗ Duy tốn rất nhiều thời gian mà rốt

cuộc chẳng có cách nào thành công được. Còn Fossett, gã chuyên chế tạo ma trường, thì vô cùng hứng thú với phương pháp chế tạo chổi bay và gần như gã đã thành công..

Thế nhưng sau khi bay thử hai lần, gã Fossett đáng thương đã bị ngã gãy cả chân..

Đỗ Duy hiểu rất rõ việc kiến tạo thành mới chỉ là bước khởi đầu, cái bức thiết nhất bây giờ là tăng thực lực của chính mình. Ở vùng Tây Bắc này không có thực lực không có cách nào đứng chân được. Hơn nữa người khác cũng chẳng phải để yên cho mình phát triển mà thế nào cũng đến gây chuyện

Ý nghĩ của Đỗ Duy cũng chẳng sai, bởi vì người gây chuyện rất nhanh cũng đã đến rồi.

Dù là chưa ai dám đến quấy rầy việc nghiên cứu miệt mài của Đỗ Duy, ông tước kiêm Ma pháp sư, vì ai cũng biết là tâm tình đức ngài công tước đạo này không được tốt cho lắm.

Nhưng vào lúc giữa trưa Marde cũng vẫn phải vào thư phòng Đỗ Duy, làm gián đoạn việc hẩn đang cần thận đọc một lô các phương pháp điều chế mà Arike đã tặng

-Cậu chủ.

Marde hấp háy mắt,dù Đỗ Duy đã chính thức là Công Tước nhưng không như mọi người gọi Đỗ Duy là “đức ngài”, Marde vẫn xưng hô với Đỗ Duy là “cậu chủ”

-Cậu chủ,có người muốn gặp ngài.

Đỗ Duy nhíu mày ngẩng lên nói :

- Chẳng lẽ việc di dân có vấn đề gì sao ? Có phải là mấy tên quỷ ấy lại đưa ra điều kiện cổ quái gì à ?

-Không phải.

Marde lắc đầu :

-Là người của quân đoàn Tây Bắc.

Đỗ Duy lặng đi một chút rồi buông vật đang nắm trong tay ra..

-Người của quân đoàn Tây Bắc sao ?

Chính mình đi đến Tây Bắc đã mấy tháng rồi nhưng Tây Bắc quân đoàn vẫn chưa hề chủ động đi tìm mình. Đỗ Duy cũng chẳng chủ động cùng đám quân phiệt này lập quan hệ..

Tại sao hôm nay lại đến ?

Trong phòng khách Đỗ Duy đã nhìn thấy người của quân đoàn Tây Bắc

Người đến là một quân quan trung niên, theo trang phục xem ra hẳn là một viên tướng quân..

Theo quân chế của đế quốc,đạt đến cấp thống lĩnh có thể được xem như là sĩ quan cao cấp,thống lĩnh quân quan là người đứng đầu một đoàn binh. Theo quân chế của đế quốc thì một bộ binh đoàn có bốn nghìn người, kỵ binh đoàn thì có ba nghìn người..

Cứ như thế mà tính, bốn đoàn thì thành một sư đoàn,sư đoàn trưởng quan chính do tướng quân đảm nhiệm.Tỷ như lúc chính biến ở đế đô, sư đoàn hai vương gia cận vệ quân là của tướng quân Juncker..

Tướng quân được chia thành bốn cấp phân biệt. Như Juncker chỉ là tướng quân cấp một. Dĩ nhiên Juncker đảm nhiệm việc phòng hộ thủ đô, dù chỉ là tướng cấp thấp nhất nhưng thân phận lại rất cao. Còn như tướng đồng cấp Ron Barton dù cũng chỉ huy đến hai vạn kỵ binh nhưng lại là tướng ở vùng Tây Bắc xa xôi, cùng cấp nhưng thân phận tuyệt đối không thể so với Juncker ở đế đô được.

Dạng tướng quân như vậy, tại Roland đế quốc chính thức gọi là “Thiếu tướng”.

Hiển nhiên danh xưng ấy đối với Đỗ Duy không lạ gì, Đặc biệt là sau khi biết rằng khai quốc hoàng đế Aragon và bản thân đều là người xuyên qua thời không thì lại càng chẳng có gì kỳ quái. Đế quốc là do Aragon lập ra,quân chế cũng do chính hắn lưu hạ,vậy có mang đậm sắc thái của kiếp trước Đỗ Duy thì cũng là bình thường.

Mà cao hơn nữa là Quân đoàn trưởng. Quân đoàn trưởng bình thường mà nói thì gọi là “Trung tướng”. Nhưng cũng có ngoại lệ như cha Đỗ Duy Bá tước Raymond chẳng hạn, nguyên là trung tướng. Tuy nhiên lại chẳng chính thức thống lĩnh quân đoàn nào nhưng hắn đã từng chỉ huy cả một hạm đội viễn chinh nên cũng được xem như là Trung tướng

Lại còn cao hơn nữa là “Thượng tướng”. Thượng tướng nhất loạt đều không trực tiếp chịu trách nhiệm quản lý một cánh quân hay quân đoàn nào. Căn bản đó là những lão thần từng trải, vô cùng giàu kinh nghiệm. Sau khi không còn ở lại tuyển đầu quân đội mà đã trở về bộ chỉ huy quân đội ở đế đô, được đeo một cái quân hàm Thượng tướng, để về sau trở thành các thành viên nòng cốt ở bộ chỉ huy

Tỉ như cha của Đỗ Duy, bá tước Raymond, lấy thân phận trung tướng thống suất hạm đội chinh phục Nam Dương, sau chiến công đó thăng nhập vào Bộ chỉ huy quân đội thì trở thành Thượng tướng vậy.

254. Chương 200 :tập Quán(p2)

Cao nhất thì tất nhiên là Nguyên soái rồi. Chỉ có điều nguyên soái một mực chỉ là “hư hàm”. Đó cũng chỉ là một thứ Vinh dự tượng trưng mà thôi .

Chẳng qua hiện tại, đế quốc tuyệt chẳng có một Nguyên soái nào bởi vì vinh dự tối cao này chỉ có thể ban cho một số ít người có quân công thật lớn lao. Nhưng hoàn cảnh đế đô hiện tại chẳng có chút chiến sự nào . Hoà bình như thế thì tự nhiên là không thể có quân công lớn lao gì được.

Mà năm ấy chiến tranh ở Tây bắc cũng chỉ là chiến tranh cục bộ. Về phần Nam dương viễn chinh chỉ là mang một hạm đội khổng lồ đi lấn hiếp một nhúm thổ dân, thì có được bao nhiêu công lao chứ ??

Thật ra, lịch sử đế quốc đã từng có vài Nguyên soái chân chính như vị tổ tiên khai sáng gia tộc Rowling, như Aragon thời chiến tranh khai quốc .

Còn hiện tại, nguyên soái, cái địa vị mơ tưởng của các quân nhân, vẫn còn để trống .

-Ngài công tước tôn kính.

Gã tướng quân Tây bắc này đứng trước Đỗ Duy khách khí tự giới thiệu :

-Tôi là Tataru, sư đoàn trưởng sư đoàn mười ba thuộc Tây bắc quân đoàn.

Ấn tượng đầu tiên Đỗ Duy với cái gã tự xưng là Tataru này chẳng có chút hảo cảm nào

Là bởi dù mang trên mình quân phục, lại đeo theo cả kiếm, nhưng toàn thân tên khốn này tịnh chẳng có đến nửa điểm khí chất quân nhân . Nhìn qua hắn trạc hơn bốn mươi, hiển nhiên là đã mặc quân phục cỡ lớn nhất rồi thế nhưng thân thể phì nộn của hắn dường như tùy thời sẵn sàng xé toang quần áo của hắn ra .

Bộ mặt đầy những thịt , cộng thêm vẻ tũn sác quá độ hiện rõ qua sắc mặt trắng xanh, lại còn cái thân béo phì hựnh, có thể nói nếu hắn thay đổi y phục thì càng ra là một gã chủ đất hơn.

Người thế này mà lại có thể là một tướng quân ư ??

Tuy nhiên Đỗ Duy sau khi nghe rõ lời tự giới thiệu của hắn lập tức minh bạch .

Bởi vì cái sư đoàn mười ba thuộc Tây bắc quân đoàn này cũng chẳng phải là quân chính qui gì cả . .Đỗ Duy cũng đã nắm được một chút tình hình quân sự vùng Tây bắc . Hắn biết rõ sư đoàn mười ba này kỳ thật là lo việc hậu cần, chuyên phụ trách việc điều phối cấp phát quân trang quân dụng . Nói một cách đơn giản, gã Tataru trước mặt đây chính là một sỹ quan hậu cần của quân đoàn Tây bắc.

Đỗ Duy lập tức định thần lại, hắn đã lờ mờ đoán ra ý định của gã này .

-Tataru tướng quân, mời ngồi.

Đỗ Duy tùy tiện chỉ vào một chiếc ghế trong phòng .

Tiếp đó, hai người khách sáo nói chuyện một hồi, cái gã Tataru này đích thị là kẻ già giặn kinh nghiệm chốn quan trường, các cách nói năng trong chốn quan trường cực kỳ quen thuộc . .Trước tiên hắn tán tụng Đỗ

Duy vài câu đại loại “tuổi trẻ tài cao”...,rồi lại khen ngợi là “thiếu niên thiên tài” . .vv . .Cuối cùng còn tỏ ra thần phục kỳ tích xây dựng nhanh chóng thành mới của Đỗ Duy :

-Lực lượng Ma pháp sư quả nhiên là người thường không có khả năng đoán được mà.

Còn Đỗ Duy đối lại chỉ một mực cười cười mà thôi .Sau khi uống cạn hai chén trà, rốt cuộc Tatara cũng phải nói ra ý định của hắn .

-Ngài công tước,tôi hôm nay đến,ngoài việc mang lời thăm hỏi ân cần của tướng quân Ruga, quân đoàn trưởng của chúng tôi ra, còn có một chút chuyện nhỏ muốn ngài hỗ trợ cho .

Đỗ Duy cười nói :

-Tướng quân Tatara xin mời nói

-Cái này .

Vị tướng quân mập mạp này trầm ngâm một lát rồi cười đáp :

Tôi thấy mùa thu đã qua rồi, dựa theo pháp lệnh tôi muốn hỏi khi nào thì Tây bắc quân chúng tôi nhận được vật tư quân dụng vậy ?

Ra là muốn tiền !

Đỗ Duy trong lòng cười lạnh một hồi

-Ngài công tước ngài hẳn là đã biết theo luật của Tây bắc thì việc bổ cấp cho Tây bắc quân chúng tôi cũng đều là lấy trực tiếp từ thu nhập của địa phương, theo như xưa nay, cứ mỗi kỳ có báo cáo thu nhập đưa lên, quân Tây bắc chúng tôi sẽ tiếp nhận lấy một phần trong số thu của địa phương .Hà, Ngài cũng hiểu mà, làm lính có dễ dàng gì đâu. Bọn lính phòng vệ biên cương để quốc chúng tôi cũng cần phải cơm no mới có thể phòng thủ biên cương được chứ. Ngài xuất thân từ vũ huân thế gia,cái đạo lý này chắc chẳng cần tôi phải nhiều lời,ngài nhất định là hiểu rõ .

Đỗ Duy sắc mặt không hề thay đổi,gật đầu :

-Vậy, không rõ theo lệ thì phải trích ra bao nhiêu ?

Thật ra Đỗ Duy đối với điều luật này sớm đã nghiên cứu kỹ càng . Hắn hỏi là cố ý làm như thế .

-Bốn phần .

Tatara mỉm cười đưa bốn ngón tay lên :

-Dựa theo lệ thì quân Tây bắc chúng tôi sẽ lấy bốn phần trong tổng thu .

Đỗ Duy nghe xong liền cau mày thốt :

-Bốn phần ? Tướng quân Tatara,ngài đang đùa đấy phải không ? Theo luật tạm thời của Tây bắc thì chỉ là hai phần thu nhập của địa phương thôi mà !

Tatara cười cười, những khối thịt nung núc trên mặt hắn cơ hồ dồn thành một khối :

- Đức ngài mới tới có lẽ không biết . .Bình thường tự nhiên là hai phần,nhưng mỗi năm thu nhập mùa thu Tây bắc quân chúng tôi đều lấy bốn phần .Đó chính là thông lệ nhiều năm nay .

Dừng một chút rồi không chờ Đỗ Duy hỏi, Tatara tự giải thích:

-Qua hết mùa thu là cuối năm, theo cách trong quân đội,để an ủi binh lính sau một năm gian khổ, vào lúc cuối năm mỗi người sẽ được phát thêm một khoản thưởng coi như là khích lệ binh sĩ sau một năm khổ cực . Do vậy quân phí vào mùa thu phải lấy nhiều hơn ” .

Điều này thật ra Đỗ Duy cũng đã biết rõ,nhưng vẫn nghe như thể chẳng hề biết . Hắn sau một hồi nghĩ ngợi,làm ra vẻ khẳng khái đáp :

-Nếu là vậy, ta hẳn nhiên không thể phá hư quy cũ nơi đây được .Bọn binh lính trấn thủ biên cương đế quốc,đương nhiên không thể bạc đãi bọn chúng được . .Tướng quân Tataraxin mời ngài chờ một chút,ta sẽ gọi người đến báo thu nhập mùa thu này ngay .

Dựa vào việc khen thưởng cuối năm muốn lão gia phải bỏ tiền ra à ? Một chút cũng chẳng có !

Đỗ Duy thầm cười lạnh nhưng lại lập tức cho người đi gọi Phillip đến

Trong khi chờ Phillip,Đỗ Duy tùy tiện qua một chút tình hình quân sự ở Tây bắc . .

Thật ra,thu một kỳ quân phí cũng chẳng có bao nhiêu tiền . .Như bình thường thì Tataraxin phái ra một Thống lĩnh dưới tay đi là quá đủ rồi, chẳng qua Vị Công tước này mới nhậm chức không lâu, lần đầu tiên đưa tay nã tiền tự mình đi một chuyến vẫn tốt hơn .Dù sao đối phương thân phận cũng không tầm thường . . .

Vốn hẳn đã nghĩ rằng vị lãnh chúa mới đến này quá nửa phần là giống như kẻ trước đây không thức thời, ngu ngốc cự tuyệt mình; cho nên Tataraxin thấy Đỗ Duy đáp ứng lấy làm khoái trá, thực ra hẳn trái lại còn cảm thấy khinh thường .

- Hừ,dù nói sao thì cũng chỉ là một đứa con nít mà thôi . Công tước thì đã sao? Đây là Tây Bắc,ngay cả Hoàng đế có đến thì cũng phải để lại chút mặt mũi cho Tây Bắc quân đoàn kia mà!

255. Chương 201 : Diễn Kịch

Phillip được Đỗ Duy xem là đệ tử xuất sắc nhất của ngài Lam Hải, trong mấy tháng nay được Đỗ Duy cực kỳ tín nhiệm. Theo cách nhìn của Đỗ Duy, Phillip tuổi còn trẻ mà trầm ổn, có tài năng thật sự, có một kiến giải bất thường về tình huống hiện thời của vùng Tây Bắc, đối với mình cũng cực kỳ kính phục, trước giờ không vì mình còn nhỏ mà xem thường mình.

Nếu không phải vì tuổi của Phillip vẫn chưa đủ cao, lại không có quân hàm, Đỗ Duy sớm đã cho hắn làm Tổng đốc tỉnh Desa.

Tuy nhiên, hiện giờ, mặc dù không mang danh Tổng đốc, nhưng trên thực tế, Đỗ Duy đã cơ hồ đem tất cả sự tình giao cho hắn. Vô luận là xây dựng thành mới hay là tài chính tiền lương, cơ hồ đều là do Phillip nắm giữ mọi việc.

Phillip dù sao cũng là học trò của ngài Lam Hải, sau khi biết Đỗ Duy gọi mình, liền hỏi người truyền tin, biết rằng đức ngài công tước đang cùng người của Tây Bắc quân nói chuyện.

Người trong quân Tây Bắc tới sao?

Phillip cười lạnh một tiếng, vừa hết mùa thu là quả nhiên quân Tây Bắc đã phái người đến đòi tiền. May mắn là chuyện này Đỗ Duy cùng Phillip sớm đã có đối sách.

Phillip làm việc trong phủ Tổng đốc nên chỉ một lát là đã đến nơi. Vừa đẩy cửa vào, Đỗ Duy cùng vị Tataraxin tướng quân kia còn đang nói chuyện phiếm, Phillip liền tiến đến trước Đỗ Duy hành lễ, Đỗ Duy liền giới thiệu một chút.

Tataraxin đối với người thanh niên mới tiến vào rất khách khí, không có chút ý tứ khinh thường. Dù sao, mấy tháng qua, sau khi vị công tước trẻ này đến vùng Tây Bắc, Tây Bắc quân đã quan sát đức ngài công tước đến từ đế đô này rất kỹ, biết được người thanh niên tên Phillip này bây giờ được xem là cánh tay phải của Đỗ Duy. Mọi chính lệnh xuất từ phủ Tổng đốc đều từ người thanh niên này, tên nhóc công tước Đỗ Duy này thật ra không động đến việc gì cả, chỉ ra một ít quyết định, còn lại đều là giao cho Phillip này đi làm. Người kia trên danh nghĩa là thủ hạ của Đỗ Duy, nhưng trên thực tế đã có thể xem như là một nửa “Tổng Đốc” rồi.

-Phillip, tướng quân Tataraxin hôm nay đến là vì quân phí mùa thu, tài chính thu vào quý này báo lên đây được chứ?

Nét cười trên mặt Đỗ Duy đầy hòa khí.

-Vâng thưa ngài.

Phillip lập tức mở một giá sách ra, sau đó dâng lên một quyển:

-Thưa ngài, đây là thu nhập mùa thu của tỉnh Desa.

Đỗ Duy giả vờ cầm tới nhìn thoáng qua, trên mặt lộ ra vẻ hoài nghi:

-Cái này... Phillip, con số này có bị nhầm không?

Phillip nghiêm trang nói:

-Thưa ngài, con số đó không sai.

Đỗ Duy ho khan, sau đó chậm rãi đẩy một vật trên bàn tới trước mặt Tataru tướng quân:

-Tướng quân Tataru, đây là sổ thu chi của tỉnh Desa vào mùa thu, tổng cộng là bảy vạn một ngàn đồng vàng, trong đó nông nghiệp thu vào có bốn vạn sáu ngàn đồng vàng, ừm, theo thông lệ mà người nói, quân Tây bắc lấy bốn thành, vị chi là...

Tataru biến sắc:

-Bao nhiêu?!

-Một vạn tám ngàn bốn trăm đồng vàng.

Phillip mặt lạnh như tiền tiếp lời. Đỗ Duy nhin cười, ngoài mặt lại thở dài:

-Chà, con số này hình như ít một chút... Tướng sĩ quân tây bắc bảo vệ biên cương, công lao to lớn... Như vậy đi, ta tự mình thêm vào một ít cho tròn số: hai vạn đồng vàng!

Lúc hắn đang đeo cái bộ dáng khảng khái đó lên, bên này Tataru lại thiếu chút nữa giận đến vẹo cả mũi.

Vẻ khách sáo trên mặt lúc này lập tức biến mất không thấy tăm hơi, trầm giọng nói:

-Thưa ngài công tước, tôi không nghe lầm đó chứ? Con số này, ngài xác định không có sai chứ?

-Đương nhiên là vậy.

Phillip cướp lời:

-Tổng đốc phủ vừa mới kiểm tra đối chiếu nông thuế từ các nơi đưa về...

Tataru đỏ mặt, nhưng cũng còn một tia sáng suốt, nén giận lại, không thèm nhìn đến Phillip, lại xoay mặt nhìn Đỗ Duy, trầm giọng nói:

-Thưa ngài công tước! Desa mặc dù cần cỗi một chút, nhưng cũng đường đường là một tỉnh có gần trăm vạn nhân khẩu, một quý thu vào khoảng bảy vạn đồng vàng, nói ra không phải là rất hoang đường sao?

Khựng lại một chút, trong mắt Tataru hiện ra một tia lửa giận:

-Năm nay, xuân hạ hai mùa, mỗi quý còn thu vào hơn hai mươi lần, mà mùa thu là mùa thu thuế nông sản, dựa theo tính toán của năm trước, ít nhất cũng phải trên ba mươi vạn! Đường đường là một tỉnh, mà một quý thu vào chỉ có bảy vạn, đùa như phải thật là có chút quá đáng!

-Tướng quân Tataru!

Phillip đột nhiên trầm mặt, thanh âm cũng trở nên lạnh lẽo, trừng mắt lên, lạnh lùng nói:

-Xin chú ý lời nói của ngài! Ngài đang nói chuyện cùng một vị công tước của đế quốc!!

Sau đó Phillip lạnh lùng nói:

-Nói vậy ngài đã biết, gần đây chúng ta xây dựng thành Lâu Lan, xây dựng thành mới tốn rất nhiều, công phí cho mấy vạn thợ thủ công cộng thêm chi phí hàng ngày đều là những gánh nặng rất lớn! Ngoài ra vì phát động người dân lãnh địa đến định cư ở thành mới, ngài công tước đã cho miễn thuế trong thời kỳ đầu lập thành! Chỉ cần tự nguyện di cư đến thành mới là được miễn thuế một năm. Tài chính Desa vốn thu vào

không nhiều, khoảng chi tiêu thật lớn như vậy cùng việc bãi thuế liền làm cho tiền thu vào quý này thiếu hụt, có gì kỳ quái đâu.

Tatara vốn muốn thăm dò thái độ của Đỗ Duy, công tước nhỏ tuổi này sau khi đến vùng Tây Bắc vẫn chưa từng giao thiệp cùng quân Tây Bắc. Vừa rồi hẳn tưởng rằng đối phương hợp tác, hiện tại xem ra, bọn nó vừa từ chối lại còn chơi xỏ hẳn.

Nghĩ tới đây, Tatara không khỏi càng thêm tức giận, hẳn đường đường là tướng quân của Tây Bắc, nắm trong tay đại quyền, tại vùng Tây Bắc này, ai cũng nể mặt hẳn vài phần, ngay cả lão hồ ly Bohan kia cũng đối với hẳn khách khách khí khí, lại không nghĩ rằng thằng nhóc này lại cả gan đùa cợt với mình.

Công tước ư? Công tước thì sao? Tây Bắc quân sợ quái gì?

-Thưa ngài công tước!

Tatara bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng nói:

-Tôi nghĩ thuộc hạ này của ngài có lẽ không biết rõ pháp lệnh của Tây Bắc rồi! Tôi đương nhiên biết ngài đang xây thành mới, nhưng căn cứ pháp lệnh đế quốc, quân Tây Bắc có quyền ưu tiên sử dụng nông thuế cho quân phí! Đơn vị quản lý quân phí có quyền ưu tiên. Hơn nữa trong quân Tây Bắc, đơn vị thu quân phí thu trước, chính quyền địa phương không được vận dụng nông thuế! Mà bây giờ, vị cấp dưới này của ngài lại nói với ta là quân Tây Bắc chúng tôi còn chưa kịp lãnh quân phí, hẳn đã đem tiền sử dụng cho việc xây thành mới, chuyện này là như thế nào!

Đỗ Duy nhìn hẳn tức cảnh hồng, chậm rãi nói: “Tatara tướng quân, xin ngài ngồi xuống đi, người nóng giận như vậy ta cũng chẳng làm gì được cả, hay là chúng ta thương lượng xem giải quyết việc này như thế nào, người thấy sao?”

Tatara hừ lớn một tiếng.

Đỗ Duy cười cười, nhìn Phillip, nghiêm nghị nói:

-Phillip, tính toán tuy là như vậy, nhưng mà quân phí cho tướng sĩ quân Tây bắc tuyệt đối không thể kéo dài được! Thuế của một quý thôi, dù sao cũng chỉ là mấy con số mà thôi. Người đem mấy khoản chi tiêu khấu trừ, còn lại bao nhiêu báo cho ta.

Phillip lúc này lại làm ra một bộ dáng không tình nguyện: -Thưa ngài... nếu dựa theo cách tính bình thường mà nói, vốn chúng ta thu vào khoảng hai mươi lăm vạn đồng vàng... so với năm rồi ít hơn một chút, dù sao ngài miễn không ít thuế cho bình dân.

Cơn giận của Tatara lúc này mới lắng xuống một chút, hai mươi lăm vạn đồng vàng, con số này không khác lắm! Mặc dù thiếu một ít, có điều có thể chấp nhận được. Hai mươi lăm vạn thì, bốn phần là mười vạn đồng vàng.

-Rất đơn giản.

Đỗ Duy lập tức lại ra vẻ hào sảng:

-Liền dựa theo số thu vào là hai mươi lăm vạn, bốn phần là mười vạn... người lập tức bảo người trong kho phòng xuất ra mười vạn.

Phillip thở dài, phảng phất có chút xấu hổ, thấp giọng nói:

-Nhưng mà, thưa ngài công tước, ngân khố của chúng ta hiện tại không có nhiều tiền như vậy.

-Cái gì!!!

Một tiếng rống to đầy phẫn nộ cùng nghi vấn.

Vấn đề là, người phát ra tiếng rống này, không phải là Tatara. Thực ra, hẳn đang muốn nổi giận, nhưng vị công tước này đã gào lên.

Công tước nhỏ tuổi vỗ án đứng dậy, khuôn mặt cực kỳ giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn Phillip:

-Người nói cái gì!!

Hắn đột nhiên gạt chén trà trước mặt xuống đất, giận dữ nói:

-Ngài Phillip! Xin ngài giải thích một chút, ta đường đường là một tỉnh! Tuy là tỉnh Desa cần cỗi một chút, nhưng mà kho của thủ phủ luôn luôn có nguồn tài chính dự trữ! Không lẽ chúng ta đường đường là một cái tỉnh mà trong tay không có đến mười vạn sao!!

Đỗ Duy cướp lời làm ầm lên, làm cho Tataru cũng phát hoảng.

-Cho ta một lời giải thích!

Trông Đỗ Duy giận như muốn nuốt sống người khác, lớn tiếng nói:

-Phillip! Đây lại là lãnh địa của ta sao! Đây lại là tỉnh Desa của ta sao! Là người lợi dụng chức quyền tham ô tài chính trong kho phòng phải không? Nếu người không thể giải thích, ta lập tức bắt người vì tham ô công quỹ!

256. Chương 201 : Diễn Kịch(Phần 2)

Phillip lập tức ra vẻ cực kỳ oan uổng, liên mồm giải thích:

-Thưa ngài, ta cho tới bây giờ chưa từng tham ô lấy một đồng vàng!!

Sau đó hắn lại ra vẻ giống như oán thán:

-Thưa ngài, ngài từ lúc vừa mới đến Tây Bắc cho tới bây giờ đều mặc kệ việc tài chính, dĩ nhiên là không rõ. Ngài muốn xây dựng thành mới, ta dùng mọi cách khuyên can, ngài vẫn không thèm nghe ý kiến của ta... ôi, ta cũng chỉ có thể dốc toàn lực vì ngài duy trì mọi việc, nhưng mà ta cũng khó xử mà!

Tới đây, giống như đã hạ quyết tâm:

-Ngài còn nhớ lúc vừa đến đây, ta đem một phần báo cáo dự trữ trong công kho cho ngài không?"

Đỗ Duy giống như sững sốt một chút, lập tức mất bình tĩnh nói:

-Mấy thứ đó ta không có hứng thú, người cứ xử lý cho tốt là được.

Phillip cười khổ:

-Thưa ngài, ngài có thân phận ma pháp sư, mấy cái việc thế tục này dĩ nhiên là ngài không có hứng thú. Cái bản báo cáo lúc đó ta giao cho ngài đã nói rõ hết thấy, có điều ngài lại không chú ý mà thôi...

Đỗ Duy lúc này mới phảng phất nhớ tới việc đó, nhíu mày nói:

-Bản báo cáo kia thì sao?

-Thưa ngài...

Phillip thở dài:

-Mấy tháng trước khi chúng ta tiếp nhận tỉnh Desa, tất cả tiền dự trữ trong công kho chỉ có mười chín vạn mà thôi! Đường đường một cái tỉnh, tiền bạc nhiều năm thu vào, nhiều năm dự trữ, tổng cộng chỉ có mười chín vạn!

-Không có khả năng!!

Vẫn như trước, Tataru lại chưa kịp mở miệng, Đỗ Duy lại đã nhảy dựng lên cướp lời hắn, đỏ mặt tía tai trừng mắt nhìn Phillip:

-Đường đường một cái tỉnh, nhiều năm tích trữ mà chỉ có mười mấy vạn??

Nhưng đây là sự thật, thưa ngài. Trong bản báo cáo đó ta đã thống kê lại danh sách. Phillip ra vẻ khó khăn:

-Ngài đem tất cả tinh lực đặt vào việc nghiên cứu ma pháp thần thánh vĩ đại cho nên đối với mấy việc này xem nhẹ, ta mặc dù nhắc nhở ngài nhiều lần nhưng ngài cũng không chú ý...

Sau đó, Phillip phảng phất , giống như muốn nói lại thôi, rồi lại nói:

-Con số này, đương nhiên làm cho người ta không thể tin. Ai mà có thể tin rằng, đường đường một cái tỉnh mà trong kho lại chỉ có một chút như vậy. Có điều...

-Có điều cái gì.

Ho khan một tiếng, Phillip mới căn răng nói:

-Có điều, trước khi ngài đến đây, hành chính của tỉnh Desa đều là do Bohan Tổng đốc quản lý...

Những lời này rất rõ ràng!

Tatara nghe xong, cũng không khỏi âm thầm tiếp nhận cách nghĩ này.

Xem ra Bohan trước khi bàn giao địa bàn, ngay trước khi đã đem tiền bạc trong Tỉnh Desa hốt sạch, rồi đem cả nhà về để đô... đây là một lời giải thích cực kỳ hợp lý.

Đỗ Duy cùng Phillip trừng mắt nhìn nhau, Đỗ Duy thì giận bưng bưng, Phillip thì ra vẻ oan uổng. Một lúc lâu sau, Đỗ Duy nghiêng răng nói:

0Giải cho Tổng đốc Bohan! Không ngờ lại chơi cho ta một vở như vậy! Hừ! Khó trách sau khi ta khởi hành đến thành Mộc Lan, lão Bohan này có thái độ cổ quái đối với ta. Hóa ra là do hắn âm thầm giao cho ta một cái thành không!

Sau đó, hắn nhìn Phillip một cách bất mãn:

0Mấy việc như vậy sao ngươi không nói sớm!

Phillip lập tức xòe hai tay :

-Ngài đặt tất cả tinh lực vào việc nghiên cứu ma pháp thần thánh vĩ đại, ta nhắc vài lần nhưng ngài đều không có nghe mà thôi.

Qua hồi lâu, Đỗ Duy thở dài, rồi dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn Tatara, lời nói tỏ ý cực kỳ biết lỗi:

- Tướng quân Tatara, để cho ngài chê cười... ta đã không nghĩ tới, dưới mắt ta lại dễ xảy ra sự tình như vậy.

Tatara chỉ cảm thấy một bụng uất ức bị chẹn ngay họng, bây giờ cũng không biết nói ra sao. Mắt thấy Đỗ Duy cùng Phillip diễn kịch, hắn bây giờ cũng có chút bị mê hoặc, cũng không rõ hai người này nói thật hay làm trò.

Có điều, ma pháp sư không thích quản lý việc thế tục, tâm trí đắm chìm vào nghiên cứu ma pháp, như vậy là chuyện thường, cực kỳ hợp lý. Hơn nữa loại thiếu niên quý tộc này, phần lớn đều chẳng có tài cán gì, làm sao quản lý tài vụ?

Nói như vậy... hình như là không thể trách vị công tước này. Đều là cái tên Bohan kia...

-Tướng quân Tatara, xin ngài yên tâm.

Đỗ Duy lập tức ra vẻ “vì nghĩa quên mình”:

-Ta sẽ phái người đi tìm cái tên Bohan kia nói chuyện! Vô luận như thế nào cũng phải bắt hắn đem số tiền hắn nuốt phải nộp ra! Đến lúc đó, quân phí của Tây Bắc quân ta nhất định chia ra đầy đủ giao cho ngài!

Tatara chỉ thấy bực bội trong lòng... nộp ra sao?

Hắn nhiều năm tại Tây Bắc không biết đã cùng Bohan tổng đốc kinh qua bao nhiêu lần thu thuế, biết rõ sự lợi hại của Bohan. Tiền tới trong tay Bohan, bằng một thằng nhỏ như ngươi, có thể moi lại từ Bohan sao?

Chờ người đem tiền về lại cho đơn vị thu quân phí cũng chỉ là một lời hẹn xa vời...

Tatara lập tức nói:

-Nhưng mà thưa ngài công tước à, quân phí cũng không thể chậm trễ...

Đỗ Duy không đợi Tatara nói xong, liền cắt ngang lời hắn:

-Tướng quân, ngài đã thấy được, chúng ta bị lão Bohan đó chơi đùa. Tiền của ta đều bị hắn nuốt mất, ta mặc dù thật sự muốn giúp ngài nhưng thủ hạ của ta đã nói rõ, bây giờ tỉnh Desa thật sự vô lực đóng số quân phí này.

-Nhưng thành mới của ngài...

Tatara có chút không tin, dù sao có thể có tài lực xây dựng một tòa thành mới, không lẽ không đóng nổi mười vạn đồng vàng?

-Ta biết ngài muốn nói gì. Đỡ

Duy thần nhiên nói:

-Ta cũng không giấu diếm, việc xây dựng thành mới, phần lớn là do ta xuất tiền riêng ra. Lúc ấy thủ hạ này của ta có khuyên ta, có điều ta thật sự không muốn tiếp tục đợi tại thành nát Gilear này, vì vậy ta xuất ra tài sản riêng ủng hộ việc xây thành mới. Còn việc tài chính dự trữ của Tỉnh Desa không còn tiền, đây cũng là sự thật.

Tatara còn có thể nói gì sao?

Hắn làm sao có thể mặt dày mở miệng yêu cầu Đỗ Duy bỏ tiền riêng ra để đóng quân phí được!

Làm như vậy, công cũng không đúng mà tư cũng không đúng.

Tư thì... mấy đại nhân vật quyền quý này, nắm quyền trong tay, ai mà không vợ vét! Chỉ nghe nói đến họ vợ vét tiền chứ chưa nghe nói họ bỏ tiền túi ra đóng phí công bao giờ cả! Tatara hắn cũng là một tướng quân, là người quyền quý trong quan trường, đạo lý đơn giản như vậy tự nhiên là hiểu được. Do đó, hắn không có ý nói ra.

Còn công thì... bỏ tiền riêng ra nộp quân phí? Người muốn làm gì? Có phải là người muốn hối lộ quân đội không! Nặng hơn một chút, có phải là người rắp tâm làm phản, có lòng phản nghịch không!

-Xem ra ta tạm thời bất lực. Đỗ Duy thật lòng nói:

-Xin chuyển lời xin lỗi chân thành của ta đến quân đoàn trưởng quân Tây Bắc, Ruga tướng quân. Có điều ta sẽ hết sức đền bù chuyện này, ta sẽ lập tức phái người đi đến thành Mộc Lan của tỉnh Norin để gặp Tổng đốc Bohan, vô luận như thế nào, ta cũng phải thu hồi số tiền kia, đòi lại công bằng cho quân Tây Bắc!

Nhìn thấy vẻ thành khẩn của người thanh niên trước mặt này, Tatara thật sự không thể đoán được hắn thật hay dối trá bao nhiêu phần. Cho nên có phải là Tổng đốc Bohan trước lúc đi đã nuốt khoản dự trữ trong ngân khố Tỉnh Desa chăng? Chuyện này Tatara tất nhiên có thể tra rõ. Quân Tây Bắc làm ăn ở Tây Bắc nhiều năm, tin tức, manh mối đều phải có. Cho nên không sợ thảng nhóc Đỗ Duy này giả vờ.

Nghĩ tới đây, Tatara đã đứng dậy. Sắc mặt đã bình tĩnh lại nhiều:

-Đã như vậy, thưa ngài công tước, tôi xin tạm biệt trước, tôi còn muốn về báo lại cho Ruga tướng quân tình huống ngày hôm nay... cho nên về sau thế nào, không phải là việc tôi có thể quyết định.

Đỗ Duy không hề giữ lại, tự mình đứng dậy tiễn hắn ra cửa, thậm chí trước khi đi, Đỗ Duy phảng phất còn cố ý nói với Tatara vài câu:

-Tướng quân các hạ, Tổng đốc Bohan lạm quyền kiểu này, thật sự làm cho ta cực kỳ ghét. Có điều là, ta dù sao cũng mới đến Tây Bắc, hắn là lão thần ở đây, làm ăn nhiều năm, ta nghĩ sự tình kiểu hắn sẽ không dễ dàng khuất phục, cho nên... Việc này, nếu muốn đòi lại số tiền này, nếu chỉ dựa vào mình ta thôi có lẽ là chưa đủ. Đến lúc tất yếu, ta hi vọng quân Tây Bắc cũng có thể gây một ít áp lực với hắn. Dù sao... nơi này cũng có quân của các ngài, phải không?

Tatara trầm ngâm một chút, không dám đáp ứng, chỉ nói là sẽ về báo lại cho quân đoàn trưởng của hắn.

Như vậy, Đỗ Duy xem như đã thành công lừa được người của quân Tây Bắc.

Tiến người phụ trách vật tư hậu cần của quân Tây Bắc này đi rồi, Đỗ Duy kêu Phillip đóng cửa lại, cả hai nhìn nhau cười một hồi, sau đó Phillip nhún mày nói:

-Thưa ngài, như thế này mặc dù có thể tạm thời đuổi hẩn đi, nhưng mà sau này bọn họ vẫn có thể đến bất cứ lúc nào... Đến khi đó...

-Đến lúc đó thì thế nào?

Đỗ Duy hừ một tiếng:

-Bohan đã nắn sạch công khổ của ta, đây là sự thật, quân Tây Bắc chỉ cần tra một chút liền sẽ biết được, ít ra chúng ta cũng không nói láo trong chuyện này. Bọn họ thấy rõ chúng ta không có biện pháp, chúng ta bây giờ đã công khai khẩn trương về mặt tài chính, không có tiền là sự thật. Cho cả vị quân đoàn trưởng Ruga của Tây Bắc quân đến đây, cũng không thể bảo ta đem tiền túi ra được. Trong quan trường luôn có quy củ của quan trường. Trường hợp lý tưởng nhất là Tây Bắc quân trút giận lên đầu lão già Bohan kia... Hừ! Nuốt mất một lượng lớn tiền của ta như vậy, không tặng cho hẩn chút phiền toái, trong lòng ta không thể thoải mái!

Có điều sau đó, Đỗ Duy lại cười cười với chính mình, nhìn thoáng qua Phillip:

-Ta cũng chỉ là nói chơi thôi, Tây Bắc quân cùng Bohan luôn đối đầu với nhau, sẽ không nghĩ là ta cố ý châm thêm lửa.

Phillip lại nhú mày mà nói:

-Có điều, quý này như vậy thì tốt rồi, quý tới bọn họ lại đây đòi tiền, chúng ta không thể dùng Bohan làm có lần nữa.

Đỗ Duy cũng có chút bất đắc dĩ, cười khổ nói:

-Tới bước nào đi bước đó, bây giờ cần phải kéo dài thời gian cái đã.

Cái kiểu “tùy cơ ứng biến” quý quá đó thật sự rất phiền toái. Nhưng mà Đỗ Duy biết, hiện tại đừng mong đế quốc trung ương có thể áp chế lực lượng này! Bởi vì đối với sự tồn tại của quân Tây bắc, nhiếp chính vương mới lên nắm quyền, bây giờ chủ yếu là ra sức ổn định cục diện, không có khả năng tùy tiện cùng quân Tây Bắc giằng co; trông cậy vào đế quốc trung ương thì thà là trông cậy vào chính mình còn tốt hơn.

Phillip suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên nói:

-Kỳ thật... thưa ngài, ta có một ý này! Từ nay về sau, quân Tây Bắc đừng nghĩ sẽ lấy được gì từ chúng ta cả, ngay cả một đồng cũng không!

257. Chương 202: Điều Khoản Ưu Đãi

-Trước tiên nói về biện pháp gì đó đi.

Đỗ Duy bắt đầu có chút hứng thú.

Từ nay về sau một đồng vàng cũng không lấy được à?

-Mấy ngày nay tôi đã nghĩ ra cách tuyệt đối khiến cho cánh quân phiệt từ này về sau không thể nghĩ đến việc moi một đồng vàng từ chúng ta được! Chỉ có điều ..... làm như vậy có lẽ sẽ phải triệt để chọc giận quân tây bắc. Bây giờ chúng ta thực lực vẫn chưa đủ mạnh nên nếu trở mặt với bọn họ .....

Phillip do dự một chút rồi mới nói:

-Ngày đó nhìn thấy ngài thi triển năng lực ma pháp vĩ đại của mình ven hồ Lâu Lan đột nhiên tôi liền nhớ tới một biện pháp ..... Biện pháp này có thể lách được cái điều lệnh tạm thời chết toi kia!

Đôi mắt của chàng thanh niên này sáng ngời, cười nói:

-Chỉ có điều biện pháp này của tôi cũng là lách qua kẽ hở của pháp luật đế quốc.

Lách qua kẽ hở của pháp luật à?

Mắt Đỗ Duy sáng cả lên, hẩn thích loại phong cách này!

-Thưa ngài, ngài quên thân phận khác của ngài rồi sao - ngài chính là một vị ma pháp sư!

Khóe miệng Phillip lộ lên một nụ cười giảo hoạt.

Đỗ Duy ngẩn cả người ra đột nhiên lập tức nhớ tới một pháp lệnh mà dường như mình từ trước tới giờ không để ý đến!

“Điều khoản ưu đãi ma pháp sư” trong bộ luật của đế quốc Roland!

Văn minh ma pháp hưng thịnh tại Roland đại lục mà số lượng ma pháp sư có thực lực mạnh mẽ lại khá ít khiến cho bọn họ chiếm địa vị cao quý. Tại bất cứ nơi nào ma pháp sư đều sẽ được ưu đãi và đối xử kính trọng, được mọi người nể sợ.

Đế quốc còn thậm chí xây dựng một số điều khoản ưu đãi dành cho ma pháp sư trong bộ luật của mình!

Như đã đề cập trước đó, trong lịch sử Roland đế quốc đã có một vị hoàng đế kiệt xuất từng nói không chính thức một câu: bất luận kẻ nào cũng không thể đứng trên pháp luật, ngoại trừ bản thân hoàng đế..... nhưng vẫn có một ngoại lệ chính là ma pháp sư!

Ưu đãi đầu tiên mà ma pháp sư được hưởng theo quy định tại pháp luật là không chịu ước thúc của pháp luật phổ thông! Ma pháp sư không chịu sự xét xử của chính quyền đế quốc! Ma pháp sư chịu sự ước thúc của ma pháp công hội đại lục, nếu ma pháp sư có hành vi phạm pháp thì ngoại trừ ma pháp công hội ra, chính quyền đế quốc không thể xét xử.

Chẳng hạn lúc trước việc Đỗ Duy bị ma pháp sư bắt cóc. Quan phương đế quốc từng cùng ma pháp công hội tranh đấu hao tổn rất nhiều nước bọt nhưng cuối cùng cũng đều công cốc.

Ngoài ra còn một điều khoản ưu đãi đặc thù khác là: miễn thuế!

Pháp luật đế quốc quy định rõ: Hễ là thần dân đế quốc, bất luận kẻ nào cũng phải nộp thuế, đây là nghĩa vụ! Lúc này Đỗ Duy vẫn còn kinh ngạc với phát hiện về bộ luật tưởng đã hiểu rõ này. Tại Roland đế quốc thậm chí ngay cả quý tộc cũng phải nộp thuế! Pháp luật kỳ lạ này khiến Đỗ Duy cảm thấy có nét văn minh.

Còn ma pháp sư thì lại là một ngoại lệ! Pháp luật ghi rõ ma pháp sư là tài nguyên quý giá của đế quốc nên có được quyền miễn thuế. Bất luận kẻ nào cũng không được trưng thu thuế đối với ma pháp sư, ma pháp sư cả đời được hưởng ưu đãi miễn trừ tất cả nghĩa vụ thuế đối với đế quốc!

Đỗ Duy thân là quý tộc hơn nữa cách đây không lâu vừa có tư cách ma pháp sư chính thức, trong đầu cơ hồ đã sớm quên khuấy mất điều khoản pháp luật có lợi cho mình này. Nhờ Phillip nhắc nhở như vậy thì mới nhớ tới.

-Thưa ngài, đáng tiếc là ngài lại không được hưởng điều khoản pháp luật này.

Phillip cười nói:

-Mặc dù ngài là ma pháp sư nhưng đầu tiên ngài là một quý tộc có tước vị công tước của đế quốc! Trong bộ luật của đế quốc quy định rõ trường hợp này thì thân phận công tước của ngài có quyền ưu tiên. Theo đó mà nói thì ngài trước hết là một quý tộc rồi sau đó mới là ma pháp sư. Như vậy thì ngài bắt buộc phải nộp thuế. Thế nên mặc dù tỉnh Desa là lãnh địa của ngài nhưng dựa theo pháp luật thì ngài vẫn phải đem thu nhập tài chính nộp quân phí theo quy định của điều lệnh tạm thời chết toi kia của đế quốc. Bởi vì quân phí này được xem là mức thu thêm ngoài thu nhập từ thuế quân vụ.

Đỗ Duy đã cười lại được:

-Nói tiếp những gì anh nghĩ ra đi, Phillip.

-Thưa ngài.

Phillip cười nói:

-Bây giờ người của chúng ta không phải chỉ có một mình ngài là ma pháp sư. Mà còn có tiểu thư Vivian và ngài Solskjaer đều là người có tư cách ma pháp sư chính thức!

-Ý của anh là .....

Phillip lập tức giải thích qua biện pháp của mình cho Đỗ Duy:

- Thưa ngài, theo pháp luật của đế quốc thì ngài là linh chủ của tỉnh Desa, tất cả đất đai của tỉnh Desa là tài sản riêng của ngài! Điều này được sự bảo hộ của pháp luật đế quốc. Tuy nhiên

vì ngài mang thân phận quý tộc nên ngài không được miễn thuế như các ma pháp sư khác. Trên thực tế thì tìm trong lịch sử người đồng thời có được cả hai thân phận vừa quý tộc vừa ma pháp sư như ngài cực kỳ hiếm, ngài được xem là ngoại lệ đặc biệt. Biện pháp của tôi là: Nếu ngài tín nhiệm tiểu thư Vivian và cả ngài Solskjaer thì tôi có thể soạn thảo một số văn kiện trong đó tuyển chọn một số nông trang sản xuất lương thực và đất đai canh tác của tỉnh Desa rồi nêu rõ ngài với thân phận linh chủ nguyên ý đem tài sản đất đai này tặng đứt cho tiểu thư Vivian hoặc ngài Solskjaer. Như vậy thì tất cả thu nhập từ các khu đất này sau này đều không cần phải nộp thuế! Đến lúc đó nếu quân tây bắc lại đến đòi tiền thì chúng ta chỉ cần đem các văn kiện này ra cho bọn chúng xem rồi bảo chúng là “Ừ thì hiện tại đất đai của ta đều đã chuyển cho ma pháp sư, thu nhập từ thuế nông nghiệp của tỉnh Desa không đáng bao nhiêu tiền, quân phí tất nhiên không cần đề cập đến nữa!” Đương nhiên nói trắng ra thì thu nhập từ các khu đất này tất cả đều nằm trong tay của ngài.

Đây thực sự là một biện pháp rất tuyệt diệu!

Đỗ Duy lập tức bị biện pháp lách luật này tác động mạnh.

Đối với Vivian và Solskjaer, hẳn đương nhiên là tín nhiệm. Nhất là Vivian bé bỏng..... Trong lòng Đỗ Duy cơ hồ đã đem cô bé Vivian độc chiếm thành của riêng mình! Tài sản của hai người còn cần phải đem ra phân chia hay sao?

-Khuyñh hướng của cá nhân tôi là chọn tiểu thư Vivian.

Phillip cười có phần quái dị, mọi người đều biết quan hệ mơ hồ của đức ngài công tước này với vị nữ ma pháp sư khả ái xinh đẹp kia, tuy nhiên đề xuất của Phillip cũng có điểm đặc biệt cần chú ý:

-Biện pháp này của tôi cũng không phải không có điểm yếu vì tài sản đất đai một khi đã chuyển nhượng thì trên danh nghĩa tất cả đều đã thuộc về người được ngài tặng! Nếu sau đó có người muốn chống đối lại ngài thì chỉ cần phải người ám sát ..... Nói cách khác nếu như người nắm giữ tài sản đất đai chết đi và trong tình huống không có người thừa kế thì đất đai đương nhiên sẽ lại bị đế quốc sở hữu. Thực lực của tiểu thư Vivian là ma pháp sư cấp tám nên tôi tin chắc rằng không ai đủ can đảm để có ý động thủ với cô ấy. Đương nhiên ..... thưa ngài, trong tương lai một khi ngài lập gia đình cùng tiểu thư Vivian thì các tài sản đất đai này đều có thể danh chính ngôn thuận trở lại thành của ngài.

Câu nói cuối cùng kia đã khiến Đỗ Duy không nhịn được mỉm cười.

Lập gia đình ư, tuy vậy hiện tại còn phải đợi đã. Dù sao thì tuổi của mình cộng với tuổi của Vivian cũng vẫn còn khá ít.

Nhưng cô bé kia gần đây lớn lên nhiều đó.

Cổ nén ý nghĩ kia xuống, Đỗ Duy ho khan một tiếng:

-Phương pháp này mặc dù là lách luật nhưng lại quá mức lộ liễu, quân tây bắc không phải đám ngốc nên cách mà chúng ta vẽ ra mặc dù trên danh nghĩa không có khuyết điểm nhưng lập tức khiến hai bên đều muốn rạch mặt nhau ra.

Phillip cúi người xuống chậm rãi nói:

-Thưa ngài, tôi chỉ là phụ tá của ngài, tôi chỉ phụ trách đưa ra ý kiến còn cuối cùng quyết định thế nào là tùy ngài chọn lựa.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, đứng lên đi tới đi lui hai vòng quanh phòng rồi lắc đầu nói:

-Biện pháp tốt thì có tốt nhưng hiện tại chúng ta còn chưa đủ vốn liếng để lập tức trở mặt với quân tây bắc, tuy nhiên chờ đến khi chúng ta đã trụ được vững vàng thì lại dùng biện pháp này vẫn còn chưa muộn.

Sau đó Đỗ Duy cười khổ:

-Trước khi trở mặt, nếu quân tây bắc đến đòi tiền thì nếu kéo dài được thì kéo dài, tuy nhiên nếu thực sự không kéo dài được thì thà rằng lấy chút tiền đưa cho chúng cho rồi .....

Nói tới đây trong lòng Đỗ Duy thực sự có chút không cam lòng, không nhin được bèn chửi tục một câu:

-Mẹ nó, coi như nộp tiền bảo kê đi.

Nói là nói như vậy nhưng trong lòng Đỗ Duy đã biết rõ được rằng quân đoàn tây bắc cầm rế nhiều năm tại vùng tây bắc này đương nhiên đã có căn cơ thực lực hùng hậu.

Nói trắng ra thì hôm nay tên tướng quân Tatara này có phải thực sự vì chút tiền mà tới hay sao? Khoản phí mấy vạn đồng vàng đối với quân đoàn tây bắc mà nói cũng chẳng phải nhiều nhặn gì, chỉ như muối bỏ biển. Điều quan trọng hơn là tới để xem thử thái độ của vị quý tộc Đỗ Duy mới này!

Nếu như Đỗ Duy biểu hiện thái độ thuận theo thì tất cả mọi việc đều tốt đẹp. Nếu Đỗ Duy biểu hiện ngang ngạnh, cự tuyệt không hợp tác thì Đỗ Duy hãy đợi sự trả đũa của quân tây bắc! Đừng quên rằng trước đó đã có hai vị quý tộc chịu kết cục thảm hại dưới sự công kích của quân tây bắc!

Bây giờ mình còn chưa có đủ vốn liếng để thách thức bọn quân phiệt. Trước mắt thì biện pháp tốt nhất là giả ngốc chui vào góc kẹt nguy trang mình thành một người ma pháp sư không rành chuyện thế tục, một quý tộc bé nhỏ non nớt mới bước vào giới chính trị. Phải tận lực cấp cho mình thời gian để phát triển.

Hiểu được đạo lý này Đỗ Duy lập tức nảy ra một chủ ý, hắn tự mình viết một lá thư cảm ơn, sai người lập tức dùng khoái mã đưa đến đại bản doanh của quân tây bắc đóng tại biên giới phía bắc thuộc tỉnh Norin.

Phong thư này viết gửi cho tướng quân Ruga, quân đoàn trưởng quân đoàn tây bắc. Đỗ Duy lấy danh nghĩa công tước quý tộc của đế quốc ân cần thăm hỏi quân đoàn trưởng Ruga với giọng điệu thể hiện tỏ vẻ rất khách sáo, sau đó bày tỏ rất khiêm tốn việc mình mới đến tây bắc nên cần quân đoàn tây bắc chiếu cố nhiều mặt. Cuối cùng cố ý trực tiếp đưa ra một yêu cầu rất rõ ràng: Hy vọng quân tây bắc có thể trợ giúp một người chưa có căn cơ gì tại tây bắc. Giống như gây chút áp lực lên Tổng đốc Bohan để đòi lại tiền bạc và vật tư dự phòng của mình thuộc ngân khố tỉnh Desa bị Bohan vơ vét lấy sạch. Đỗ Duy tỏ vẻ rất rõ ràng rằng chính mình cũng không thiếu tiền, chỉ là vì để bảo vệ danh dự của mình, không muốn nhẫn nhịn im hơi lặng tiếng mà mong muốn cùng quân tây bắc hợp tác. Cuối cùng ngỏ lời rằng nếu quân tây bắc có thể trợ giúp mình đòi lại số tiền trên thì Đỗ Duy nguyện ý không lấy một đồng mà tặng toàn bộ cho quân tây bắc tạm coi là chút lòng kính trọng của mình đối với các dũng sĩ của quân biên phòng.

Trong phong thư này Đỗ Duy cố gắng miêu tả mình như người không giống thế tục mà hơn nữa là quý tộc tranh đấu có nghĩa khí. Hắn cũng không trông mong một phong thư liền có thể làm cho người đứng đầu quân tây bắc mất cảnh giác. Tuy nhiên nếu có thể khiến quân tây bắc tạm thời chuyển sự chú ý từ mình sang Tổng đốc Bohan thì coi như đạt được mục đích.

Phong thư này sau khi được gửi đi như đá rơi vào biển rộng, cánh quân tây bắc không thấy có tin tức gì mới trong một thời gian dài. Cả vị tướng quân Ruga kia trong tay nắm binh quyền tây bắc tựa hồ không hề có hứng thú đối với Đỗ Duy, vị công tước mới đến vùng tây bắc này. Mặc dù do đế quốc quản lý nhưng binh thường thì tướng lĩnh của quân đoàn trú đóng tại địa phương đều chủ trương sẽ không đi lại thân cận quá với quan lại địa phương để tránh bị nghi ngờ. Nhưng thân là đại tướng thống suất quân đội một phương của đế quốc không ngờ lại cùng công tước đế quốc Đỗ Duy này ở tại vùng tây bắc mấy tháng rồi mà ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp qua một lần, thái độ của đối phương quả thực làm người ta phải suy nghĩ.

Có phải xem thường Đỗ Duy là tên thằng chưa ráo máu đầu nên cố ý lên mặt ra oai? Tựa hồ cũng không phải .....

Năm 960 theo lịch của đế quốc Roland, mùa đông cuối cùng đã đến. Mùa đông vùng tây bắc lạnh giá hơn nhiều so với phương nam. Tuy nhiên sau khi dự trữ đủ lương thực dùng trong mùa đông thì cái rét mùa đông tựa hồ không làm dân chúng tỉnh Desa lo ngại lắm.

Hơn nữa, trong vòng vài tháng, tướng quân Ron Barton dựa vào các mối quan hệ cũ của mình đã mua được rất nhiều trâu, cừu của các bộ lạc nhỏ trong thảo nguyên nên khi mùa đông tới mọi binh sĩ đều có ủng da quần áo cho mùa đông.

Việc kiến thiết các công trình bên trong nội thành của thủ phủ mới đã hoàn thành hơn phân nửa, kiến trúc một số khu vực nội thành đã cơ bản hoàn thiện, đã có mấy vạn người lục tục chuyển vào thành thị mà Đỗ Duy đã chỉ ra trước sau khoản chi phí khổng lồ gần sáu trăm vạn đồng vàng để xây dựng. Mặc dù đã có nguồn tiền của Zach con từ đế đô không ngừng đổ về cho Đỗ Duy nhưng hắn đã dần cảm thấy có chút áp lực về kinh tế.

Dù sao thì trước mắt tỉnh Desa còn chưa thể có cách tự túc cung ứng mà luôn phải dựa vào nguồn lực tài chính riêng của mình để nuôi quân đội và duy trì việc kiến thiết toà thành mới mà đây không phải là biện pháp lâu dài được.

Làm sao để kiếm tiền tại tỉnh Desa vùng tây bắc cần khô này đã trở thành vấn đề trước mắt mà Đỗ Duy cần phải giải quyết. Đầu tư không có lãi không phải là việc mà Đỗ Duy mong muốn!

Khi năm mới đã sắp gần kề thì Đỗ Duy đón tiếp một người khách bất ngờ.

Võ sĩ Dardanelle của gia tộc Listeria người từng chung hoạn nạn cùng Đỗ Duy tại rừng rậm Đóng Băng dẫn theo một đoàn người xe khổng lồ đi tới thành Gilear thuộc tỉnh Desa.

Khi gặp lại nhau Đỗ Duy đương nhiên rất vui mừng, hắn tự mình chạy ra ngoài nghênh đón người bạn này, hai người ôm nhau nồng nhiệt trong tuyết bay bay ngoài phủ Tổng đốc.

-Trời ạ, Dardanelle cuối cùng rồi người cũng đã đến!

Đỗ Duy cười ha hả nhìn người bạn cũ:

-Ta còn tưởng rằng anh đã quên mất ta rồi!

258. Chương 203: Yêu Cầu Của Hầu Tước Phu Nhân Listeria

Trước nhiệt tình của Đỗ Duy, Dardanelle có chút áy náy:

-Đỗ Duy..... ồ, phải gọi là đức ngài công tước. Ha ha, tôi làm sao dám quên ân đức của ngài, vốn tôi đã sớm nghĩ đến việc đi gặp ngài, nhưng do hầu tước phu nhân phái tôi theo thuyền đội của gia tộc ra biển một chuyến mới vừa quay về được mấy ngày. Lần này tôi đến đây để mang lễ vật của hầu tước phu nhân tặng ngài nhân dịp năm mới!

Nhìn danh mục quà tặng mà gia tộc Listeria đưa đến ngay cả Đỗ Duy cũng không nhận được phải hít sâu một hơi khí lạnh!

Nếu so sánh với lễ vật tặng] lần trước thì lần này hầu tước Listeria phóng tay quả thực xa hoa cực điểm!

Ngoài vô số trân bảo quý giá thì hầu tước phu nhân Listeria tặng cho Đỗ Duy những gì trước mắt đang thiếu nhất: khí giáp và vũ khí cực tốt đủ để trang bị cho năm nghìn người, còn có một ngàn thớt ngựa tốt. Cuối cùng còn tặng thêm bốn ngàn tên nô lệ cường tráng!

-Ngoài mấy cái danh mục quà biếu này ra này thì vẫn còn thêm cả tôi nữa.

Dardanelle nhìn Đỗ Duy cười:

-Thưa ngài, tôi vẫn còn nhớ rõ lúc ở cạnh ngài tại rừng rậm Đóng Băng! Hầu tước phu nhân đã đáp ứng thỉnh cầu của tôi, lần này sau khi tôi đến đây thì có thể không cần trở về nữa!

Đỗ Duy muôn phần kinh hỉ, hiện tại trong tay hắn số thủ hạ có thể tin nhiệm thật sự quá ít. Dardanelle xuất thân từ gia tộc Listeria lại là người thân tín của hầu tước phu nhân Listeria, mặc dù võ thuật của hắn không hẳn là hạng nhất nhưng hắn lại xuất thân từ đại gia tộc hơn nữa lúc trẻ đã từng có kinh nghiệm mạo hiểm nên có sự thông hiểu nhất định đối với rất nhiều việc, nhất là hắn lại xuất thân từ đại hào môn về kinh doanh Listeria, vừa có kinh nghiệm phong phú đồng thời lại cực kỳ trung thành với Đỗ Duy!

-Thưa ngài, tôi còn mang đến một phong thư của hầu tước phu nhân.

Dardanelle nói rồi cẩn thận lấy trong ngực ra phong thư được niêm phong trịnh trọng chuyển cho Đỗ Duy:

-Hầu tước phu nhân nhờ tôi chuyển lời cho ngài rằng xin ngài sau khi xem xong thư nếu thấy nhất thời chưa thể quyết định được thì có thể từ từ xem xét nhưng bất luận ngài quyết định ra sao đều xin nhất thiết phải cho phu nhân một câu trả lời thuyết phục.

Đỗ Duy giật mình:

-Ôi, rốt cuộc không biết hầu tước phu nhân Listeria có việc gì vậy?

Dardanelle nhún vai:

-Tôi cũng không biết phu nhân viết gì trong thư.

Đỗ Duy không hỏi gì thêm, nhiệt tình đưa Dardanelle về phủ tổng đốc của mình, đêm đó Đỗ Duy bày yến tiệc lớn, cho mời toàn bộ thủ hạ cốt cán của mình đến để giới thiệu Dardanelle cho mọi người biết, Hussein đương nhiên nhận ra Dardanelle. Từ đó có thể thấy lòng trung thành của Dardanelle đối với Đỗ Duy là không thể hoài nghi: Dardanelle không hề tiết lộ chút gì về bí mật thân phận của Hussein.

Trước mọi người Đỗ Duy bổ nhiệm Dardanelle sắp tới làm ngài thành chủ số một cho thành thị phủ mới kiêm luôn quân hàm thống lĩnh quân giữ thành. Hơn nữa với thân phận công tước hoa Tulip, hẳn chính thức thụ phong Dardanelle làm thủ hộ kỵ sĩ của gia tộc.

Thủ hạ của Đỗ Duy biết Dardanelle đã từng cùng đức ngài công tước là bằng hữu cùng chung hoạn nạn nên đều đón tiếp hẳn cực kỳ nhiệt tình khách khí, sau khi chủ khách bắt đầu giải tán Đỗ Duy kêu Marde sắp xếp Dardanelle nghỉ lại trong Tổng đốc phủ của mình, sau đó trở lại phòng mới đem phong thư hầu tước phu nhân Listeria gửi mở ra xem.

Hiện nay Đỗ Duy vô cùng bội phục người phụ nữ đứng đầu gia tộc Listeria này. Gia tộc Listeria giàu khét tiếng đại lục, thậm chí tài phú còn trên cả tên ma thú Dransa lại có được phẩm hàm quý tộc cung đình, thế lực không thể coi thường. Mặc dù lúc trước mình có tiện tay giúp Dardanelle một lần tại rừng rậm Đổng Băng, cứ xem như có ơn cứu mạng hầu tước phu nhân Listeria nhưng sau khi mình quay về Rowling bình nguyên thì đối phương đã đến tặng một khoản đại lễ, rồi sau đó khi mình phái người lên phương bắc liên lạc làm ăn với dòng binh đoàn cũng đã được gia tộc Listeria chiếu cố rất nhiều..... Theo lý thuyết thì ân nghĩa của mình đối với gia tộc Listeria đã được đối phương đền đáp xong vậy mà bây giờ còn đưa đến một phần đại lễ như thế.....

Đỗ Duy hôm nay chỉ nhìn thoáng qua danh sách quà tặng tính sơ sơ thì phỏng chừng giá trị ít nhất cũng hơn trăm vạn đồng vàng, đối phương tốt như vậy không phải đơn giản là đáp lại tình nghĩa mà hơn phân nửa là có yêu cầu gì đó với mình.....

Quả nhiên phong thư này đúng là do hầu tước phu nhân Listeria đích thân viết, nét chữ bút xinh đẹp đoan trang, rất có phong phạm đại gia tộc, viết cho Đỗ Duy cực kỳ khách khí.

Đầu tiên là một hồi tỏ vẻ khách khí chúc mừng Đỗ Duy nhậm chức tổng đốc tỉnh Desa vùng tây bắc cùng việc đạt được tước vị công tước, sau đó lại chúc mừng năm mới một phen, cuối cùng viết rõ đã cho Dardanelle chính thức rời gia tộc Listeria để đi làm môn hạ của Đỗ Duy, tất cả món đồ này là lễ vật mừng năm mới nhằm bày tỏ thành ý của mình.

Nội dung trong thư phần lớn khen ngợi Đỗ Duy mặc dù đại ý cũng không ngoài việc ca ngợi tuổi nhỏ mà tiền đồ vô lượng nhưng vị hầu tước phu nhân Listeria này hiển nhiên học vấn rất tài năng, ngôn từ vận dụng thích đáng, vừa cẩn thận khen ngợi Đỗ Duy đồng thời lại không lộ ra nửa điểm nịnh nọt tục khí mà ngược lại khiến cho người ta tâm lý thoải mái phi thường.

Cuối thư, bút phong có thay đổi đề cập tới việc nghe nói quan hệ giữa Đỗ Duy và đại học giả Lam Hải ở đề đô cũng không tệ, lúc này có không ít môn hạ đệ tử của Lam Hải giúp việc cho Đỗ Duy tại tây bắc. Hầu tước phu nhân Listeria lại một phen biểu đạt sự ngưỡng mộ đối với học giả Lam Hải đồng thời thổ lộ rằng mình còn có một em trai, một em gái tuổi đều còn nhỏ, trong lòng lo lắng thiếu người trông coi dạy dỗ, trước đó chính mình cũng đã từng phái người đến đề đô bái phỏng học giả Lam Hải với hy vọng em trai em gái có thể được nhận làm học trò của Lam Hải nhưng kết quả lại bị từ chối khéo. Hầu tước phu nhân Listeria tỏ vẻ nài nỉ không dám quá ép học giả Lam Hải, chỉ có điều thủ hạ của Đỗ Duy phần lớn là học trò

của Lam Hải nên kế tiếp chỉ dám xin Đỗ Duy có thể làm trung gian nói tốt giùm vài lời để có thể mời một vị môn hạ đệ tử của Lam Hải nhận làm thầy em trai và em gái mình.....

Xin Đỗ Duy vì mối quan hệ tốt đẹp giữa hai nhà trước giờ mà hết sức giúp đỡ, gia tộc Listeria sẽ rất biết ơn vân vân.....

Sau khi Đỗ Duy buông lá thư xuống thì trầm tư một hồi. Việc này nói lớn không lớn, bảo nhỏ chẳng nhỏ, chỉ là yêu cầu như vậy của vị hầu tước phu nhân này thật sự khiến người ta phải suy nghĩ kỹ lưỡng.

Mặc dù đại học giả Lam Hải thanh danh hiển hách nhưng với địa vị của gia tộc Listeria thì nếu không cầu Lam Hải được thì mời các học giả nổi tiếng khác chẳng lẽ không xong, tại sao cứ nhất định khẳng khẳng xin làm học trò Lam Hải? Cầu Lam Hải không được thì nhất định phải mời học trò của Lam Hải?

Mặc dù thủ hạ của Đỗ Duy có tám mươi người là đệ tử của Lam Hải nhưng trước mắt hẳn đang thiếu người trầm trọng nhất là gần đây công việc bận bịu, có thể nói mỗi người đều phụ trách rất nhiều chức vụ, thế nên nếu bây giờ rút người của hắn ra để chuyển đến gia tộc Listeria làm sư phụ thì Đỗ Duy có chút không đành lòng.

Mặc dù có chút khó xử nhưng vì gia tộc Listeria đối xử mọi mặt với mình rất tốt, người ta tặng lễ vật của cải nhiều như vậy lại còn đưa cả Dardanelle đến đây, nếu mà mình không cho người đi thì phải nói ý không đi này như thế nào. Đỗ Duy thở dài, đang muốn viết thư trả lời đột nhiên chợt nảy ra ý liền cho mời Phillip đến.

Phillip còn chưa đi nghỉ, mấy ngày nay hắn hầu như mỗi đêm đều thức tới sáng vì việc chuyển chỗ đã khiến cho người thanh niên này gần như đem toàn sinh lực đổ vào đó. Đỗ Duy phái người gọi Phillip đến hỏi qua xem hắn có biết gì về việc gia tộc Listeria phái người đến để đón Lam Hải dạy học.

Phillip suy nghĩ một hồi rồi nói:

-Đúng là có chuyện như vậy, chỉ có điều ngày đó sư phụ cực tuyệt rất dứt khoát, cậu chủ kia của gia tộc Listeria chính là em trai của hầu tước phu nhân nghe nói là cậu bé cực kỳ thông minh, hơn nữa nghe đâu tính cách cũng rất tốt, nên chúng ta vốn tưởng rằng sư phụ sẽ đáp ứng, ai biết được sư phụ lại khẳng cự tuyệt ngay cả một đường lui cũng không chừa ra..... việc này thì chúng tôi thân là học trò cũng không dám hỏi gì nhiều.

Phillip mặc dù nói không sai nhưng Đỗ Duy nhìn thấy được Phillip dường như có phần nói không hết mọi việc, dường như còn có gì đó khó nói, Đỗ Duy cũng không thể cố hỏi thêm về việc riêng bèn cho Phillip đi ra, sau đó mời Dardanelle tới nói cho hắn biết yêu cầu trong thư của hầu tước phu nhân Listeria rồi hỏi:

-Dardanelle, ta không phải muốn làm khó chỉ là việc loại này ta không tự mình làm chủ được, nghe nói em trai của hầu tước phu nhân Listeria thông minh trẻ trung, không biết tại sao học giả Lam Hải lại cự tuyệt? Nếu chỉ là việc bình thường thì ta nói tốt vài câu cho hầu tước phu nhân thỏa mãn tâm nguyện cũng không phải khó khăn gì. Nhưng việc này e rằng còn có ẩn tình gì đó, ta nói cho người ngoài sẽ có điểm không hay. Vạn nhất đắc tội ngài Lam Hải..... anh cũng biết các thủ hạ của ta hiện nay đều dựa vào học trò của ngài Lam Hải.

Dardanelle do dự một chút mới nói:

-Thưa ngài, tôi cũng không biết yêu cầu này trong thư của phu nhân..... Ừm, tôi không nên nói ra điều này nhưng bây giờ tôi đã không còn là người nhà Listeria, ngài đã là chủ nhân của tôi nên hỏi ta cái gì ta cũng không giấu ..... ta nghe nói cha của phu nhân tức là tộc trưởng trước đó của gia tộc Listeria đã từng là bạn thân của ngài Lam Hải, khi còn trẻ hai người từng học cùng nhau! Chỉ là sau này dường như có chút khúc mắc.....

-Ồ?

Đỗ Duy đến đây bắt đầu hứng thú:

-Cha của hầu tước phu nhân Listeria và ngài Lam Hải có mối quan hệ như vậy ư?

259. Chương 203: Yêu Cầu Của Hầu Tước Phu Nhân Listeria(phần 2)

Dardanelle suy nghĩ một lúc:

-Việc này ra sao thì không có nhiều người biết. Nghe nói quan hệ khi đó giữa ngài tộc trưởng tiền nhiệm và học giả Lam Hải rất tốt vả lại hai người còn học chung nữa. Nhưng do sau này, dường như vì quan niệm hai bên khác nhau mà sinh ra xích mích. Ngài Lam Hải trời sinh tính tình đậm bạc, vì nước vì dân trong khi ngài Listeria thì khác, lại lo lắng chủ yếu cho chuyện làm ăn của gia tộc. Qua thời gian, ngài Lam Hải cho rằng nói thẳng ra là ngài Listeria hám lợi quá mức.....

Dardanelle cười khỏ một tiếng:

-Mọi người đều biết, gia tộc Listeria phát triển mạnh trong tay của tộc trưởng tiền nhiệm, năm đó trong việc phát triển gia tộc quả thực chuyện làm ăn đã có chút không hợp mắt..... cho nên.....

Đỗ Duy gật gù, trong lòng lơ mờ hiểu ra, mặc dù ban đầu hẳn không biết rõ lắm về gia tộc Listeria nhưng hiện tại thân phận hẳn đã dần cao hơn, lăn lộn trong giới quý tộc nhiều hơn nên cũng ít nhiều biết được lịch sử làm giàu của gia tộc Listeria. Người cha của hầu tước phu nhân kia là tộc trưởng tiền nhiệm của gia tộc Listeria quả thật đã làm không ít việc chẳng quang vinh lắm. Năm đó vì sự phát triển của gia tộc hẳn đã gả con gái còn nhỏ của mình cho một vị đại quý tộc lớn tuổi chỉ vì dựa vào thân phận hiển hách của đối phương sau đó thì việc làm ăn phát triển một mạch huy hoàng. Hơn nữa còn nghe nói lơ mờ rằng họ còn lén lút kinh doanh một số hàng hoá bị cấm gì đó, ví dụ tham gia buôn lậu tại rừng rậm Đổng Băng, còn thêm cả mua bán trên biển nghe nói cũng dính líu một số hoạt động phạm pháp.

Lúc ấy Đỗ Duy nghe xong cũng không mấy ngạc nhiên, suy cho cùng thì dù là thế giới này hay trong kiếp trước của Đỗ Duy thì đại phú hộ hay đại gia tộc trong lịch sử làm giàu có ai không có điểm khuất tất? Là chuyện thường thôi.

Hơn nữa hầu tước phu nhân Listeria sau khi thừa kế gia tộc liền nghiêm khắc với các chuyện đó nên thanh danh mới dần dần được thay đổi.

-Nghe nói năm đó khi ngài Lam Hải cùng Listeria tiên sinh trở mặt, hai ông già đó không qua lại nữa, về sau ngài Listeria từng đến nhà báỉ phỏng Lam Hải nhưng Lam Hải đóng cửa không tiếp.

Đỗ Duy nhú mày:

-Nói vậy thì là thái độ của ngài Lam Hải kiên quyết như thế ta còn hỗ trợ thế nào được? Có lẽ các học trò học trò của Lam Hải đều biết chuyện này nên vừa rồi Phillip nói chuyện với ta phảng phất có ẩn chứa nhiều điều khó nói..... đã là quy củ kiên định của ngài Lam Hải thì ta cũng không thể cưỡng ép bọn họ phá lệ được..... Ta vừa rồi nói rõ chuyện trong thư kia cho Phillip nhưng thằng nhóc này lại cố ý lơ đi, hiển nhiên là do quy củ không đổi của Lam Hải nên hẳn không muốn làm việc này.

Vả lại trong lòng Đỗ Duy còn có một ý niệm nữa: vị hầu tước phu nhân này nghe nói thông minh vô cùng, làm chuyện gì cũng rất có chừng mực đã biết rõ ràng trong đó có khúc mắc mà còn nêu ra một vấn đề gai góc như vậy..... e rằng hàm ý trong đó không đơn giản.

Đỗ Duy suy nghĩ một hồi rồi thở dài nói:

-Ta đành trả lời cho phu nhân rằng việc này ta sẽ hết sức lo cho chu đáo chỉ e là dù sao ta cũng không thể làm chủ, nói cho cùng thì ta cũng chỉ cố làm hết sức mà thôi.

Đỗ Duy cho người dùng khoái mã đưa thư đi, Listeria phu nhân hồi âm cũng vô cùng nhanh chóng, trong thư biểu lộ hiểu được sự khó xử của Đỗ Duy nên chính mình cũng không dám cưỡng cầu, chỉ là đưa ra một đề nghị vòng vo khác là liệu có thể cho nàng đưa em trai em gái đến vùng tây bắc ở tạm trong phủ của Đỗ Duy, như thế qua thời gian ở bên cạnh một số học trò ưu tú của Hải Lam thì chung quy có thể học được vài thứ, nói không chừng về sau đối phương xem thấy có cảm tình nên có khi nguyện ý thu làm học trò.

Trong thư hầu tước phu nhân Listeria viết rất thành khẩn nói rõ việc cha mình năm đó có chút hiểu lầm với ngài Lam Hải, cha nàng khi về già vì việc này mà ăn năn suốt đời, nếu có thể xóa đi được ngăn cách giữa hai nhà thì coi như có thể giải trừ được tâm bệnh của phụ thân. Những lời này ít nhiều cũng giải trừ

được một số nghi hoặc của Đỗ Duy, gia tộc Listeria giàu trù thiên hạ, ngoại trừ Lam Hải thì mời đại học giả nào mà không đến?

Đã là việc giải trừ ân oán cho bậc cha chú nên mới kiên trì làm thế thì cũng có thể giải thích được.

Đưa đến thì đưa đến, dù sao thì phủ tổng đốc của Đỗ Duy lớn như vậy, đừng nói đưa hai người đến mà đưa cả chục cả trăm người đến cũng không phải không chứa được.

Lập tức Đỗ Duy phái người] hồi âm xem như chính thức đáp ứng thỉnh cầu của hầu tước phu nhân Listeria.

Đỗ Duy không giấu bộ Phillip việc này vì dù sao mình cũng đã đáp ứng đứng giữa lo chu toàn, tuy nhiên hẳn sẽ không lấy thân phận của mình ép buộc Phillip và các học trò môn hạ của Hải Lam làm gì, việc này nói cho bọn họ một tiếng cũng là biểu thị sự tôn trọng.

Sau khi Phillip biết thì thở dài rồi liếc nhìn Đỗ Duy thật sâu thấp giọng nói:

-Thưa ngài, việc này tôi thấy không đơn giản vậy đâu.

Đỗ Duy hơi chau mày:

-Anhi thấy được gì vậy?

Phillip dường như có chút băn khoăn, Đỗ Duy nhẹ nhàng cười, tự mình rót một ly trà đưa cho hắn rồi cười nói:

0Phillip, anh cũng biết điều ta hy vọng nhất là mọi người bên cạnh ta có thể nói những gì mà mình muốn, cục diện tại tây bắc vừa mới được tạo thành nên chúng ta nếu đồng lòng đoàn kết thì mới có thể khởi đầu việc thay đổi cục diện cho tốt hơn, lúc này bất cứ chuyện gì các anh đều có thể nói rõ ra cho ta, không cần phải băn khoăn khó nói, anh mà còn sợ ta trách tội hay sao?

Phillip cũng cười cười:

-Việc này kỳ thật nếu xét kỹ thì là việc riêng của ngài, chẳng liên quan gì nhiều đến chúng tôi.

-Hả?

Phillip mỉm cười chút chút, ánh mắt lóe lên sau đó bình thản nói một câu hời hợt:

-Thưa ngài, đợi thêm hai tháng nữa là đến sinh nhật thứ mười lăm của ngài."

Mất thấy Đỗ Duy dường như còn chưa hiểu ra, Phillip lại chậm rãi nói thêm một câu:

-Theo pháp lệnh của đế quốc, đàn ông khi tròn mười lăm tuổi coi như trưởng thành liền có thể lập gia đình. Ta nghe nói em gái của hầu tước phu nhân Listeria năm nay mười sáu tuổi, cực kỳ thông minh xinh đẹp nổi tiếng khắp nơi, thậm chí nghe đâu nàng còn đẹp hơn nhiều so với hầu tước phu nhân Listeria thời trẻ! Từ khi mười bốn tuổi đã có khá nhiều người giàu có quý tộc dường như đi mòn cửa nhà Listeria để xin cầu hôn..... Thưa ngài, thế mà sau đó cô ta đem người em gái xinh đẹp vô song như vậy đưa đến bên ngài..... qua thời gian..... hắc hắc!

Phillip nói tiếp:

-Thưa ngài, từ nam chí bắc trong giới quyền quý giàu sang, kết minh qua hôn nhân kiểu này chẳng qua là chuyện hết sức bình thường. Gia tộc Listeria mặc dù hiện tại giàu có nhưng dù sao thì tộc trưởng gia tộc là hầu tước phu nhân lại là phụ nữ. Hơn nữa bà ta là một quả phụ, đã thế tước vị hầu tước phu nhân đó lại là tước vị cung đình chỉ tồn tại trong một đời thôi! Hơn mười năm sau đến khi bà ta qua đời thì gia tộc Listeria mất tước vị thì không được xem là quý tộc, dù cho giàu có chẳng qua cũng chỉ là một gia đình thương nhân mà thôi! Chung quy thì gia tộc nếu không tiếp tục có ngoại viện thực lực mạnh mẽ để dựa vào mà chỉ bằng vào gia đình buôn bán thì e rằng không đủ để có thể tiếp tục đứng vững tại đế quốc! Nếu không có người đứng sau vững vàng thì nói không chừng có ngày bị người tới cửa khi dễ muốn tự bảo vệ mình cũng bất lực! Hiện tại nghe nói hầu tước phu nhân Listeria có quan hệ không tệ với hoàng thất, hơn nữa bản thân cũng là một vị phu nhân quý tộc nhưng đến khi mình qua đời thì sao? Lo lắng vì tương lai gia tộc cũng là bình thường!

Đỗ Duy không khỏi nheo mắt lại.

Phillip thấy Đỗ Duy không hề có ý mất kiên nhẫn, trong lòng nhất định thẳng thắn đem những gì suy nghĩ trong óc trình bày ra hết:

-Thưa ngài xem lại ngài coi trong đế quốc từ nam chí bắc có ai thích hợp để kết hôn hơn ngài không? Ngài tuổi còn trẻ mà đã là công tước cao quý! Hơn nữa mọi người] đều biết nhiếp chính vương rất hài lòng về ngài! Nhiếp chính vương trong tương lai tất nhiên sẽ thành hoàng đế hơn nữa Thần điện hạ tuổi cũng chẳng hơn ngài bao nhiêu lại có quan hệ riêng rất tốt với ngài. Chỉ cần người tại vị một ngày thì địa vị của ngài rất khó lung lay! Hơn mười năm nữa, ngài sẽ là quan rất lớn, với tài hoa và địa vị của ngài lại có giao tình cùng hoàng đế bệ hạ thì khẳng định là ghế Tể tướng khó lọt khỏi tay ngài! Đến lúc đó trong giới quyền quý của đế quốc, ngài ắt là đứng đầu bảng! Còn có ai hơn được ngài? Quan trọng nhất là ngài sắp trưởng thành mà hiện tại vẫn còn độc thân! Nói chung con cháu quý tộc khi chưa trưởng thành đã phải xác định việc hôn nhân nhưng ngài thì sao..... nghe đâu ngài dường như chưa có hôn ước gì trên mình! Tính tới tính lui, hiện tại ngài đang nắm quyền cao một tỉnh, lại là công tước cao quý, trong tương lai tiền đồ không thể đo lường được! Nếu có thể lôi kéo được cây đại thụ như ngài thì phú quý của gia tộc Listeria trong mười năm tới tuyệt đối sẽ không lung lay!

Phillip nói một phen lập tức khiến Đỗ Duy bừng tỉnh..... thì ra bây giờ mình không ngờ đã trở thành một nam nhân độc thân rất có quyền lực rồi sao?

Bây giờ nghĩ lại Đỗ Duy bỗng nhiên chợt nhớ sức hút của mình tại đế đô, không ít nhà giàu có quý tộc đều đối xử với mình vô cùng tốt, thường xuyên mời Đỗ Duy đến dự tiệc lại còn luôn cố ý vô tình đem mỹ nhân trong gia tộc (cho dù là vị thành niên) cũng đều kéo ra hết sức nhiệt tình giới thiệu. Khi đó Đỗ Duy trong lòng không có nghĩ đến phương diện này, hơn nữa hắc thân là ma pháp sư, rất ít rời nhà nên phần lớn khi được mời đều lấy lý do bận nghiên cứu ma pháp để từ chối khéo. Sau khi đến ở trong học viện ma pháp thì mấy lời mời loại này mới giảm dần đi.

Bây giờ nghĩ lại những người quý tộc cố gắng lôi kéo mình thì cũng hơn phân nửa có chủ ý này!

Phillip cười nói tiếp:

-Thưa ngài, ngài đã sắp phải làm lễ trưởng thành, phần lớn nam tử quý tộc sau khi làm lễ trưởng thành liền lập tức kết hôn còn ngài ngay cả hôn sự còn chưa định thì quả là hiếm thấy. Hơn nữa ta xem gia tộc Listeria cũng vô cùng thích hợp với ngài, hầu tước phu nhân Listeria có ảnh hưởng rất lớn trong giới quý tộc đã vậy tài lực của gia tộc lại hùng hậu sẽ giúp ích rất nhiều cho sự nghiệp của ngài! Mà đối phương đã có ý này, không bằng.....

Đỗ Duy bỗng nhiên lại thở dài, liếc nhìn Phillip:

-Phillip, anh đến tây bắc không đến nửa năm mà tính cách so với thời điểm rời khỏi đế đô khi trước đã thay đổi rất nhiều rồi đó. Trước đây anh sẽ không nghĩ ra loại quan hệ hôn nhân này đâu.

Phillip rung mình nghĩ rằng Đỗ Duy giận lên liền nói nhanh:

-Thưa ngài, đây là tôi lo lắng cho ngài.

-Tốt lắm, ta không có trách anh.

Đỗ Duy cười cười:

-Chỉ có điều trước đây còn non nớt trong giới chính trị mà hôm nay đã có thể bài bản hẳn hoi cùng ta thương lượng giao dịch quyền thế loại này, mặc dù ta thực sự vui mừng trước tiến bộ của anh cũng như ta hiểu được lòng trung thành của anh đối với ta..... Tuy nhiên, ôi, quyền thế quả nhiên có thể thay đổi người ta.”

Không đợi Phillip nói tiếp Đỗ Duy đã lắc đầu:

-Ta không định kết hôn sớm quá đâu, hơn nữa..... hắc hắc, nếu ta tính lấy vợ thì ta không nghĩ vợ mình sẽ rơi vào loại giao dịch quyền lực quý tộc thường gặp này, tâm tư của ta, anh cũng nên biết rõ đi.

Phillip bỗng nhiên giật mình sức nhớ rằng ngài công tước tựa hồ có nhiều cảm tình với vị nữ ma pháp sư Vivien kia, không khỏi thở dài.....

-Thưa ngài, mặc dù ngài là một vị ma pháp sư nhưng ngài cũng là một vị công tước. Người trong vòng luân quần này thì rất nhiều việc không thể tự mình làm chủ.....

260. Chương 204: Tòa Thành Bí Mật

Thời gian trôi qua cực nhanh, chớp mắt đã qua hai tháng. Cuối đông tuyết lạnh đã tan hết, chỉ còn gió Tây Bắc thổi tới làm cho lòng người se lạnh, thế nhưng ở một số nơi, xuân ý dần dần lộ ra, nước bắt đầu tan ra, cây cối đâm chồi nảy lộc, báo cho mọi người biết mùa đông đã qua đi.

Tây Bắc mặc dù của đới rét, nhưng mùa xuân có thể nói là mùa tốt nhất trong năm, mặc dù nó rất ngắn.

Ở thành kỳ tích, đại bộ phận công tác gần như đã hoàn thành, trước mắt dân cư của tân thành này đã đạt tới mức mười vạn. Mà thành Gilear đã trở thành trống rỗng.

Thủ phủ mới là một tòa thành tọa ở ven hồ Lâu Lan, là một địa phương trù phú hiếm thấy ở vùng Tây Bắc cần cỗi này, vừa thuận tiện giao thông lại gần nguồn nước. Bởi chính sách ưu đãi của đức ngài công tước Đỗ Duy, mùa xuân ở càng làm cho tòa thành kỳ tích này bừng bừng sức sống.

Ở trụ sở đăng ký nhân khẩu, mỗi ngày đều có một hàng thật dài để chờ đợi, bọn họ đến từ các vùng phụ cận của tỉnh Desa, thậm chí có kẻ không có dự định sẽ rời đi nhưng cũng nhân lúc thời gian băng tuyết tan đi, đường xá quang đãng cũng chạy tới nơi này để xem tòa hùng thành mới nổi lên mấy tháng gần đây.

Ở một chỗ cách Lâu Lan thành mười dặm, đã xây dựng một cái quân doanh mới, binh đoàn số một của gia tộc Tulip Đỗ Duy đã kiến tạo xong, toàn đơn vị tổng cộng hai vạn người, thành viên chủ yếu là bốn vạn phần quân cộng với một đám lính mới, và để giải quyết vấn đề nhân sự, Đỗ Duy lại phái người đi thành Tai To. Thống lĩnh Beadero trong mấy tháng đem về hai nghìn tù phạm. Beadero mặc dù quan trường không được như ý nhưng tại thành Tai To hẳn có quyền lực tuyệt đối. Hai nghìn tù phạm này hẳn chỉ cần vẽ bùa hai bút là xong, chỉ nó là bệnh chết hoặc trên đường áp giải mệt nhọc quá mà chết. Điều cuối cùng, bởi vì con số hai nghìn quả thật là một con số không nhỏ, Beadero báo lên cấp trên là tại thành Tai To xuất hiện một trận ôn dịch, hẳn là người bán cho Đỗ Duy thì đều dùng danh nghĩa chết trong trận ôn dịch đó.

Ở chỗ như thành Tai To này, cấp trên sẽ không đến quan tâm, hơn nữa nghe nói có ôn dịch, ai mà nguyện ý chạy tới nơi khi ho gà này mà tra hỏi đây? Do vậy Beadero càng lớn mật, thậm chí đám tù phạm mùa xuân năm nay đang còn áp giải trên đường còn chưa tới thành Tai To liền đã “giữ chỗ trước” cho Đỗ Duy.

Với những tù phạm này, Đỗ Duy hứa hẹn chỉ cần bọn họ phục vụ ba năm, sau ba năm tất cả sẽ được tự do, nếu trong quá trình sung quân có công lao, còn được cấp đất! Dù sao tỉnh Desa dân cư ít, đất lại rất nhiều, vừa có được hi vọng tự do, vừa có đất, mặc dù đất đai vùng Tây Bắc này rất cần cỗi, nhưng tuyệt đối là hàng thật giá thật đó!

Bây giờ trong binh đoàn số một của Đỗ Duy Tulip, gồm bốn nghìn loạn quân, thêm hai nghìn tù phạm, hơn mười nghìn lính mới. Tính ra, ngoại trừ bốn nghìn phần quân là vương bài tinh binh chân chính, lực chiến đấu của hai nghìn tù phạm thậm chí còn vượt xa đám lính bình thường mới chiêu mộ.

Điều này cũng là tất nhiên, dù sao cũng là đồng vàng của Đỗ Duy chi ra cho thành Tai To chọn ra những thanh niên mạnh mẽ cường tráng nhất, hơn nữa không cần điều tra bối cảnh, bị điều tới địa phương quý quái như thành Tai To, khẳng định là những kẻ không có bối cảnh, còn như những tên có bối cảnh sớm đã được cứu ra từ trước.

Như Đỗ Duy nói, những tù phạm này vốn đã hết mức tuyệt vọng, tìm thấy được tia hi vọng mới, quả nhiên là nguyện ý sức toàn lực mà nắm bắt! Cho nên trong lúc huấn luyện, những người này đều liều mạng chịu khổ. Trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, cũng có chút bộ dáng. Lúc này mà kỵ sĩ Robert có đến xem, cũng phải than thở mặc dù lực chiến đấu không cường bạo như đế quốc chủ chiến quân đoàn, nhưng so với đám thủ bị quân địa phương thì cũng không kém bao nhiêu.

Tháng này, Tây Bắc tướng quân Tatara phái người đến đòi nộp hai lần tiền, lần thứ nhất Đỗ Duy dùng chữ “Tha” để lừa gạt đối phương, lần thứ hai đại diện bên đối phương phái đến, thái độ cường ngạnh hơn. Đỗ Duy lo lắng rằng bây giờ chưa có đủ vốn liếng để trở mặt với quân Tây Bắc, hơn nữa sắp tới lúc thao diễn quân đầu năm, quân Tây Bắc quy mô tăng vọt, bản thân không có khả năng đối phó, cuối cùng phải thỏa

hiệp, dùng tiền mua hai chữ bình an, phải đóng năm vạn đồng vàng quân phí, mới đuổi được đại diện phía Tây Bắc quân đi.

Sau khi tổ kiến quân đoàn hoàn chỉnh bộ binh so với kỵ binh nhân số nhiều hơn. Dù sao kỵ binh so với bộ binh huấn luyện khó hơn, mặc dù tại Tây Bắc dân địa phương dũng mãnh, nhưng tướng quân Ron Barton chọn lựa hết sức nghiêm khắc, tới lúc này trong tay Đỗ Duy chỉ có ba nghìn kỵ binh một nửa là bộ hạ của lão một nửa là lính mới.

Tuy nhiên tướng quân Ron Barton huấn luyện tâm binh này hết sức nghiêm khắc, người ngoài nhìn vào không nhìn được cũng phải thở dài một hơi. Hơn nữa Ron Barton còn cam đoan với Đỗ Duy, mặc dù chỉ có ba nghìn kỵ binh, nhưng sau khi bị Ron Barton “ngược đãi” ba nghìn kỵ binh này lực chiến đấu có thể miễn cưỡng so sánh với kỵ binh chính quy của đế quốc.

Thật ra, lúc bắt đầu dưới tay tướng quân Ron Barton có tổng cộng năm nghìn người nhưng cuối cùng cùng do huấn luyện quá khắc khổ, nhiều người không chịu được phải rút lui, ngoài ra còn một số không đạt yêu cầu nên bị tướng quân Ron Barton một cước đá ra ngoài. Không chỉ thế Ron Barton còn dẫn mấy ngàn người ra ngoài, không biết hấn động tay động chân gì mà sau một tháng trở về quân số lại giảm đi một ít.

Sau này Đỗ Duy hỏi ra mới biết thì ra Ron Barton dẫn những người này đi ra ngoài ” Thực chiến!“ Dựa theo lý giải của Ron Barton thì ” Không trải qua đao thật thương thật ma luyện, không thông qua máu tươi, thì có huấn luyện bao nhiêu cũng đều vô dụng! Bởi vì bản sự không phải trong quân doanh là có thể luyện ra. Có kẻ ngày thường thì dũng cảm, nhưng khi ra chiến trường liền vãi cả ra quần, lại có những tên ngày thường chỉ biểu hiện bình thường, nhưng khi lên chiến trường lại là một trang dũng sĩ!

Cho nên, Ron Barton dẫn mấy ngàn người này mang trang phục gọn nhẹ đi tuần, không mang theo đồ nặng, chỉ có vài ngày lương khô, dọc theo dãy Kilimanjaro hướng tây bắc, xuyên qua lãnh địa của tỉnh Desa, tiến nhập hành lang Tây Bắc, tiếp đó chạy ra ngoài sa mạc, kiếm đám mã tặc làm vài trận, để cho đám lính mới lẫn lộn chút kinh nghiệm thực chiến.

Quả nhiên, lúc trở về, khí chất của đám tâm binh liền có những khác biệt thật lớn, mỗi người đều thêm phần sắc sảo, đều có tấm rửa mùi máu nồng nặc.

Ron Barton mặc dù lãnh binh hết sức khắc nghiệt, nhưng đối với thuộc hạ cấp dưới rất tốt. Sau khi bọn họ về tới thành kỳ tích, Ron Barton lấy danh nghĩa là một tướng quân, dẫn cả đám đi kỹ viện để náo loạn vài trận, làm cho đức ngài Dardanelle vừa mới nhậm chức rất đau đầu, tuy nhiên Đỗ Duy cũng giải thích qua, chỉ cần không xảy ra vấn đề quá lớn, cứ tận lực hỗ trợ cho tướng quân hai trăm năm mươi cho tốt.

Vừa sáng sớm, một cỗ xe ngựa bốn ba trên đường của thủ phủ Lâu Lan, chung quanh có hơn mười kỵ binh bảo vệ, thuận thực điều khiển chiến mã về mặt hết sức nghiêm túc.

Đỗ Duy ngồi trong cỗ xe ngựa có huy hiệu của gia tộc Tulip đỏ. Tối hôm qua hắn nhận được tin tức, nên sáng sớm phải vội vã chạy tới thành Lâu Lan.

Kỳ thật, công tước phủ của Đỗ Duy đã sớm dựng ở thủ phủ mới, tòa công tước phủ mô phỏng theo kiểu Rowling gia tộc này chính là nhà mới của hắn. Có điều mấy ngày gần đây, Đỗ Duy vẫn ở tòa phế thành Gilear.

Gilear, tòa thành này đã bị bỏ hoang, toàn bộ dân cư đã dọn đi hết để lại một thành trống không! Nhưng Đỗ Duy không muốn phí tòa không thành này. Hắn thậm chí còn tốn hao nhân lực, vật lực, duy tu tường thành, những chi tiết đã sụp đổ toàn bộ xây dựng lại.

Đỗ Duy đã sớm nhận ra, thành Gilear không thích hợp để làm một thủ phủ, bởi lẽ chỗ này hết sức vắng vẻ, hẻo lánh, lưng dựa vào núi Kilimanjaro, không thể nào bao trùm tỉnh Desa. Nhưng tòa hoang thành này với Đỗ Duy lại có tác dụng khác!

Đám cư dân cuối cùng vừa dọn đi hồi đầu tháng, Đỗ Duy liền hạ lệnh phong tỏa toàn bộ tòa thành, sau đó bắt đầu kiến thiết bên trong!

Bởi vì, Đỗ Duy có kế hoạch cho tòa thành hẻo lánh vắng vẻ này, nó là một nơi hết sức an toàn để xây dựng xưởng sản xuất!

Đương nhiên, đây không phải là chỗ để sản xuất ra vũ khí bình thường, cái lãnh địa vùng Tây Bắc này, cũng không có quặng sắt, thiếu quá nhiều quặng sắt Đỗ Duy không thể nào ở chỗ này mà chế tạo vũ khí. Nhưng hắn có rất nhiều thứ khác muốn chế tạo! Hắn không muốn bị lộ tin tức ra ngoài, vũ khí bí mật không muốn người ta thấy.

Còn có nơi nào thích hợp để xây dựng xưởng sản xuất hơn chỗ này đây?

Vốn dĩ thành Gilear đã bị hư hỏng, dù sao đi nữa trước đó nó cũng là một tòa thành thị! Tất cả các phương tiện cuộc sống đều đủ, tường thành bên ngoài lại chắc chắn, rất dễ dàng cho việc phòng ngự, chỉ cần canh gác cẩn thận một chút, gián điệp hay mật thám đừng hòng vào được bên trong.

Trong khi người trong thành, không cần phải ra vào, trong thành có hết nhu yếu phẩm như giếng nước, nhà cửa thậm chí Đỗ Duy còn khai hoang một mảnh đất trống để làm nông, cứ như vậy cuộc sống bên trong có thể tự cấp tự túc! Hoàn toàn thích hợp để giữ bí mật trong khi sản xuất.

Tòa thành hoang giờ đã là xưởng sản xuất, Đỗ Duy hoàn toàn giao cho Solskjaer và Poll hai thiên tài phát minh ma pháp.

Sau đó đi đến Thành Tai To mua hơn một ngàn nô lệ nam có nữ có, già có trẻ có, những người này chỉ cần cam đoan làm việc năm năm tại đây, lập tức được tự do hơn nữa còn được cấp đất nữa!

Những nô lệ này thân phận biến đổi trở thành lực lượng công nhân nòng cốt cho căn cứ sản xuất của Đỗ Duy.

Điều làm cho đám người này sợ hãi và kinh ngạc là vốn tưởng chờ đợi bọn họ là các loại lao dịch khổ sai... rất nhiều nô lệ trong quá trình lao dịch nặng nề này mà chết đi, nhưng tại căn cứ sản xuất thành Gilear này công việc của bọn họ cũng không quá vất vả như trong tưởng tượng!

Bọn họ thậm chí còn có chỗ ở cực kỳ thoải mái (vốn là của cư dân rời đi, để lại vô số phòng trống) lương thực đầy đủ, thậm chí Đỗ Duy còn hạ lệnh những người này buổi sáng rời khỏi giường làm việc đến khi mặt trời lặn là có thể nghỉ ngơi, mỗi ngày giữa trưa còn có một quãng thời gian nghỉ ngơi.

Mà việc làm cũng không quá nặng nhọc, chỉ là có chút kỳ quặc mà thôi... trong xưởng bọn họ nghe theo lệnh của ngài Solskjaer, đem rất nhiều dược liệu cùng bột phấn kỳ lạ hòa tan với nhau, sau đó lại sản xuất một lượng lớn....

Những người này dĩ nhiên không biết, dùng các loại dược tài làm ra cái gì, đó chính là phát minh của ngài Solskjaer: "hỏa ma pháp nguyên tố" Đỗ Duy chính là trồng cây vào đám thuốc nổ này rất nhiều.

Công việc bên phía ngài Poll càng quái dị hơn, bọn họ khai hoang một mảnh đất trong thành, các loại thực vật, cây cối được chặt xuống, rồi ngài Poll dạy bọn họ đào gọt... rồi trong số tù phạm chọn ra một số người khéo tay, đem cây gỗ tiến hành.... điêu khắc!

Trong phạm vi của căn cứ sản xuất, quy củ cũng không quá nghiêm khắc, cơm ăn chốn ở đều đầy đủ, nhưng Đỗ Duy có một nghiêm lệnh: phải nhàn nại, không được rời thành!

Trong khoảng thời gian này, có một kẻ không biết sống chết âm thầm bỏ trốn, kết quả vừa tới cửa thành liền bị binh lính bắt lại. Sau đó Đỗ Duy tàn nhẫn hạ lệnh đập gãy hai chân hắn.

-Ta có thể cho các người hi vọng nhưng cũng có thể lấy đi tính mạng của các người, cho nên trong vòng năm năm các người nên nhớ kỹ điểm này.

Đỗ Duy tuyên bố với bọn tù phạm như vậy.

Hôm nay sáng sớm, Đỗ Duy không thể không rời xưởng sản xuất, bởi vì hắn nhận được tin, em trai và em gái của hầu tước Listeria phu nhân đang trên đường đến tỉnh Desa, dựa theo tin tức truyền đến tối nay bọn họ sẽ tới thành kỳ tích.

Dựa theo quan hệ tốt đẹp với gia tộc Listeria, Đỗ Duy thân là chủ nhân của tỉnh Desa đương nhiên phải chạy ra nghênh đón bọn họ.

Nhất là, hắn đối với nhan sắc của em gái phu nhân Listeria rất ưa là tò mò...

Ta cũng rất tò mò, xin đón đọc chương sau để biết được nhan sắc của em gái phu nhân Listeria

261. Chương 205: Tuyệt Sắc

Cái tòa thành nhỏ này của Đỗ Duy được thi công làm cho hấn cực kỳ hài lòng. Khoảng thời gian ở kiếp trước hấn đã từng du ngoạn qua phương Tây, thăm quan những pháo đài cổ kính thời trung cổ, trong lòng vẫn có chút khao khát, lần này sau khi chính mình cầm quyền, tất nhiên là phải thỏa mãn với bản thân một chút. Tòa thành này so với tòa thành ở bình nguyên Rowling kia lớn hơn vài phần, hơn nữa ở trong còn đào mấy cái giếng. Bên trong phạm vi tòa thành nhỏ này đều được đào thành khe rãnh, để dẫn nhập mạch nước ngầm, chuẩn bị một cái con sông hộ thành này. Như vậy, cho dù quân tây bắc hổ lang có đến cũng có vài phần năng lực tự bảo vệ mình hơn, cho dù tương lai gặp phải chiến tranh, ngoại thành rủi ro bị công phá, thì ở bên trong tòa thành này, vẫn có khả năng thủ được nửa năm tới một năm.

Bên trên sông hộ thành là một cây cầu gỗ, nằm ngay xung quanh phía sau cửa lớn của thành ngoài. Đỗ Duy dựa theo những gì mà mình thấy ở kiếp trước về phong cách xây dựng của cung điện Buckingham ở Anh quốc, trên cửa lớn có một vài binh lính toàn thân khải giáp sáng rỡ đứng thủ hộ, thấy xe ngựa Đỗ Duy gần sát, vẫn đứng thẳng người thi lễ nhưng mắt không liếc ngang, liếc dọc.

Tới bên trong tòa thành, Đỗ Duy vừa mới xuống xe ngựa, Marde đã đi ra nghênh đón, Đỗ Duy chỉ hỏi hai câu, biết rõ bữa tiệc tối nay chuẩn bị tốt rồi.

Mấy ngày nay, trong thành Lâu Lan cực kỳ náo nhiệt, mọi nơi đều giăng đèn kết hoa. Ngay cả những đại đội binh lính tuần tra vẫn làm việc rất nghiêm túc, cũng đều mặc những bộ đồng phục mới, bên trong thành của công tước phủ cũng được trang trí mới lại, thời gian này vẫn còn có nhiều dân thường đi đến bên ngoài tường thành của công tước phủ, xa xa đối mặt với tòa thành lớn tiếng cầu nguyện.

Sau khi Đỗ Duy đi tới tây bắc, liên tục sáng tạo ra kỳ tích. Lương thực được mùa, làm cho cuộc sống một năm không phải lo lắng, khi thành mới thành lập lại công khai tuyên bố pháp lệnh miễn thuế, dân chúng đối với hấn cực kỳ sùng bái. Hơn nữa Ron Barton hờ một chút là tự mình dẫn quân đi ra ngoài “huấn luyện”, tiêu diệt không ít bọn mã tặc. Với mấy cái công lao này, đại đa số nhân dân tây bắc đều đặt Đỗ Duy ở trên đầu rồi.. Cứ như vậy người dân nơi này đối với vị công tước trẻ tuổi này cơ hồ sùng bái tới cực điểm, chỉ hy vọng đức ngài công tước này có thể đem tây bắc trở nên yên ổn, bình an sống lâu, như vậy cuộc sống của chính mình có thể sung túc ổn định rồi.

Cho nên mấy ngày nay xuất ra tin đồn, nói rằng hai ngày nữa đức ngài công tước sẽ cử hành sinh nhật lần thứ mười lăm của mình, chính thức làm lễ trưởng thành. Sau khi tin tức này được đưa ra, cư dân đô thị của tòa thành kỳ tích gần xa đều nhốn nháo. Cả thành Lâu Lan đều ở trong không khí ngày lễ, thậm chí so với lễ tế mùa hè hàng năm còn đặc sắc hơn nhiều, mỗi khi người dân tụ tập tại chung quanh tòa đều bái lạy chúc phúc cho đức ngài công tước trẻ tuổi này.

Sinh nhật của Đỗ Duy, trong thành tất nhiên không cần phải nói đã bận nhiều ngày nay, Đỗ Duy vốn không nghĩ làm cho quá mức rình rang, thế nhưng Phillip lại góp lời với hấn, Đỗ Duy thân là người có địa vị trên cao, lo xử lý việc lớn, bản thân ý nghĩ sâu xa, hơn nữa suy cho cùng nghĩ thức trưởng thành cả đời chỉ làm một lần, nếu làm quá đơn giản sẽ làm đánh mất uy phong của ngài công tước.

-Cậu chủ, bữa tiệc tối nay đã chuẩn bị xong đang chờ ngài phân phó, nghe nói mọi người gia tộc Listeria xuất thân từ miền nam, tôi đã đặc biệt chuẩn bị một ít thức ăn ngon mang khẩu vị miền nam cho người ta...

Marde đang muốn cẩn thận hỏi báo, bỗng nhiên phía sau liền chạy tới mấy kỵ binh, đi vào trong tòa thành liền nhảy xuống ngựa, hướng về Đỗ Duy thi lễ:

-Thưa ngài, một nhóm xe ngựa của gia tộc Listeria đã đến ngoài cửa!

Đỗ Duy gật gật đầu:

-Ồ, rốt cuộc cũng đến rồi!

Sau đó hấn không kịp vào trong thay quần áo, đành như vậy ở lại cửa nghênh đón.

Thời gian chớp tối, đội nghi thức trong tòa thành thổi những âm thanh to vang, hai bên cửa đại môn lộ ra hai mặt cờ xí cực lớn, một mặt là màu vàng của hoa Tulip, một mặt còn lại là một bộ cờ xí của gia tộc Listeria, còn có hai đội binh lính mặc nghi trượng* xếp thành hàng tại cửa nghênh đón.

(nghi trượng : đồ mặc của quân lính để đón chính khách)

Đỗ Duy vốn không định làm cho rùm beng như vậy, suy cho cùng thì bản thân mình cũng chỉ là một thằng nhóc choai choai mà thôi. Nhưng lại nghĩ đến hai người này là em trai và em gái của hầu tước phu nhân Listeria. Nhất là em trai của hầu tước phu nhân, là con trai duy nhất của gia tộc Listeria, tương lai nhất định là người kế thừa gia tộc! Thân phận như vậy liền không thể chậm trễ được, hơn nữa chính mình cũng nhận nhiều lợi ích từ gia tộc Listeria, đương nhiên cũng phải biểu hiện một chút quan hệ thân thiện tốt đẹp.

Chỉ đáng tiếc là, lão nhân Dardanelle của gia tộc Listeria, thật không ngờ hôm nay lại không có mặt trong thành, ba ngày trước sau khi nghênh đón đám người Đỗ Duy liền dẫn người lên hành lang tây bắc để mua trâu, ngựa rồi.

Bên trong đội nghi trượng hô to, một đội bạch mã kỵ binh chậm rãi xuyên qua đại môn tiến nhập vào công tước phủ rồi đi vào tòa thành dưới, mấy tên kỵ binh này đều mặc đồng loạt ngân sắc khải giáp, tựa hồ qua tuyển chọn tỉ mỉ để lấy ra nên đều là nam tử anh tuấn tuổi còn rất trẻ. Hơn nữa trên ngực đều gắn huy chương của gia tộc Listeria, hông dưới ngựa tất cả đều thuận một màu trắng tuấn mã, toàn thân tuyết trắng, cả một tia màu hỗn tạp trên long cũng không có, trên đầu mỗi con ngựa còn cắm một cái lông chim dài màu trắng...

Đỗ Duy vừa thấy cách ăn mặc của đội kỵ binh này, liền biết ngay đây nhất định là đội thân vệ của hầu tước phu nhân trong gia tộc Listeria, bọn họ được xưng là “kỵ sĩ đoàn Bạch Vũ”. Bởi vì trong gia tộc Listeria chỉ có một mình hầu tước phu nhân là có danh hiệu quý tộc, nhưng cuối cùng cũng chỉ là thân chế quý tộc, không phải thế tập. Cho nên dựa theo luật pháp đế quốc, gia tộc Listeria không thể thuê mượn tư quân, đương nhiên, mặc dù pháp luật là như thế, nhưng một gia tộc to lớn như thế này, há có thể không có lực lượng bảo vệ chính mình sao? Cho nên kỵ sĩ đoàn Bạch Vũ này đây trên danh nghĩa là lính đánh thuê dưới trướng của Listeria gia tộc.

Luật lệ đế quốc: ngoại trừ những thế tập quý tộc , không được phép thuê tư quân, nhưng pháp lệnh đế quốc cho phép những kẻ có tiền tự mình thuê mượn dong binh đoàn.

Kỳ thật mọi người đều biết, kỵ sĩ đoàn Bạch Vũ này căn bản không phải là lính đánh thuê gì cả, mà hoàn toàn là tư quân của gia tộc Listeria, nhưng chỉ là một cái danh nghĩa. Sẽ chẳng ai lấy sự loại việc này mà đắc tội với gia tộc Listeria để tìm phiền toái cả. Chỉ có điều là bị pháp lệnh của đế quốc ngăn cản, thuê lính đánh thuê không được vượt quá năm trăm người, cho nên danh sách chính thức của kỵ sĩ đoàn Bạch Vũ số người vẫn bảo trì ở con số bốn trăm chín mươi chín.

Mà Đỗ Duy đã biết, bốn trăm chín mươi chín người này, người nào cũng có chỗ kì diệu cả. Cái gọi là trên có chính sách, dưới có đối sách, pháp lệnh của đế quốc đối với loại kỵ sĩ đoàn này tương đối khoan dung. Dù sao thời đại kỵ sĩ mặc dù đã trôi qua, nhưng cũng đã từng một thời huy hoàng, điều then chốt nhất ở chỗ : Một kỵ sĩ, ngoài bản thân mình, còn cho phép có tối đa bốn người tùy tùng, những người kỵ sĩ này cho dù là phụ tá, hay là đồng bọn lúc chiến đấu, ngày thường bọn họ phụ trách lau chùi, sửa chữa vũ khí khải giáp, chăm sóc chiến mã, vừa huấn luyện kĩ xảo chiến đấu, thời điểm chiến đấu thì kỵ sĩ là thủ hạ hoặc là cùng đồng bọn giết địch...

Mà điều kỳ diệu chính là....nhân số hỗ trợ, không tính tới danh sách chính thức của kỵ sĩ đoàn trên!

Nói như vậy, kỵ sĩ đoàn bạch vũ này, mặc dù danh sách chính thức chỉ có bốn trăm chín mươi chín người, nhưng nếu dựa vào việc mỗi cá nhân kỵ sĩ có thể nhận thêm 4 người tùy tùng, nếu tính toán như vậy thì nhân số ít nhất cũng nhiều hơn hai ngàn!

Trên danh nghĩa thì chỉ có bốn trăm chín mươi chín người này, trên thực tế thì kỵ sĩ đoàn này đã vượt quá con số hai ngàn, đều là lực lượng hộ vệ tinh nhuệ của gia tộc Listeria. Gia tộc Listeria là gia tộc buôn bán, nên không có lãnh địa riêng cho mình, không giống như Đỗ Duy cần một lượng lớn quân đội để thủ bị địa phương như thế, cho nên hơn hai ngàn kỵ binh này đã đủ tự bảo vệ mình rồi.

Nhìn thấy một đội mặc ngân giáp bạch mã, kỵ sĩ tướng mạo anh tuấn, Đỗ Duy không khỏi thở dài.

Quản lí Listeria gia tộc suy cho cùng cũng là đàn bà, cả thủ hạ kỵ binh đều khiến cho xinh đẹp rực rỡ như vậy, mấy tên kỵ sĩ bạch vũ này, mặc dù tư thế rất đẹp, nhưng vô cùng theo đuổi vẻ bề ngoài. Nhìn kĩ thì, ngay cả tầm mắt của ngựa, chiều cao của kỵ sĩ trên ngựa cơ hồ cũng không lệch lắm, như vậy đều đem tinh lực của quân đội đẩy ở vẻ bề ngoài, chiến đấu có thể rất mạnh sao?

Mặc dù âm thầm lắc đầu, nhưng trên khuôn mặt của Đỗ Duy cũng đã nở ra nụ cười rồi

Tư thế xuống ngựa của đội bạch vũ kỵ sĩ này thật là chỉnh tề, sau khi cả đội đứng hai bên xếp thành hàng hai mươi người liền nhảy xuống ngựa, phía sau là vài chiếc xe ngựa đang chậm rãi chạy tới cửa, nhất là chiếc xe ngựa bằng gỗ lim thượng đẳng phía trước, kéo xe là bốn con tuấn mã thượng đẳng trắng như tuyết, những cái chuông gắn trên ngựa đồng thời vang lên kèm theo âm thanh trong trẻo.

Chiếc xe ngựa này nhìn như bình thường, kỳ thật tinh hoa đều nằm ở bên trong, Đỗ Duy nhìn ra giá cả làm ra chiếc xe ngựa này thật sự là làm cho người ta kính ngưỡng, thùng xe hoàn toàn được làm bằng gỗ lim đen thượng đẳng

Ngay cả chiếc xe ngựa mà hoàng tử Thần tặng cho mình còn kém hơn, mà bên dưới bánh xe, còn có một bộ máy dùng tài liệu thượng hạng để chế tạo, chỉ là nhìn bên ngoài không có vẻ phô trương nhưng rất có phong cách quý phái.

Trên mặt đất sớm đã trải một tấm thảm tốt màu hồng, vị thủ lĩnh của kỵ sĩ đoàn bạch vũ kia diện mạo còn rất trẻ, hần chậm rãi đi đến trước mặt xe ngựa, người này trên người mặc áo giáp màu bạc, xung quanh là một ít sợi tóc xoắn màu vàng, trên mặt còn có một tia cẩn thận lơ mơ, thậm chí ẩn đi ngạo khí, hần một tay nắm chuôi kiếm bên hông, một tay mở cánh cửa xe ngựa, sau đó có chút hạ thân người mình xuống.

Sau đó là một bàn chân hết sức nhỏ nhắn thanh tú, từ trong xe ngựa bước ra, mắt cá chân kia thật là mượt mà, da thịt trắng đến nỗi mơ hồ như trong suốt, một hình dáng xin xắn nhẹ nhàng bước ra từ trong xe ngựa.

Thần linh chứng giám, cô gái này, ngay cả động tác xoay người xuống xe ngựa đều gần như đạt đến cực hạn, phảng phất bên trong mỗi phần động tác, đều dẫn theo một loại khí chất đặc biệt ưu nhã và đẹp mắt.....

Lúc hần ngẩng đầu lên, Đỗ Duy thấy rõ diện mạo của cô gái này, trái tim của Đỗ Duy liền đập liên hồi không thể dừng lại

Đây là khuôn mặt kiểu gì thế.....

Gái đẹp ở thế giới này Đỗ Duy đã gặp qua không ít !

Vivian thì đẹp một cách hồn nhiên đáng yêu làm cho trong lòng mỗi người đều yêu thương, nhất là một phần ngây thơ kia, liền làm cho người ta đối với cô gái trẻ này sinh ra cảm giác khó kiềm chế được, vừa muốn khi dễ nàng, vừa muốn bảo vệ tốt cho nàng cái loại xúc động này thật là phức tạp

Nữ kỵ sĩ Roline lại làm cho mọi người choáng váng bởi thân hình nóng bỏng, trời ban cho nàng cái vốn liếng hữu dụng là thân hình mãnh liệt tựa như ma quỷ, hơn nữa kinh nghiệm giang hồ qua nhiều năm, càng làm cho Roline hiểu rõ việc sử dụng từng phần vẻ đẹp của mình, đem sự quyến rũ của chính mình chia ra rồi phát huy đến mức tận cùng

Còn Joanna, chính là loại mỹ nữ băng tuyết, dung mạo tươi đẹp lạnh lùng, hơn nữa vẻ mặt luôn luôn cao ngạo, khiến cho vị nữ sĩ này giống như là ánh trăng lạnh lẽo của mùa đông, như thế vừa lạnh lùng vừa trong sáng, lại đồng thời thu hút sự chăm chú của mọi người

Mọi người trong số họ, tướng mạo đơn thuần đều xuất sắc nhất, lại còn có vị Medusa nữ vương kia, bây giờ là Nicole tiểu thư, tướng mạo vị xà mỹ nữ này, gần như đã được Đỗ Duy cho rằng là tuyệt sắc nhất trên đời. Đơn lẻ dựa vào tướng mạo mà nói, nàng ấy gần như không thể chê vào đâu được, đẹp đến nỗi làm cho lòng người kinh hãi, đẹp đến nỗi làm cho người ta không dám nhìn gần, đẹp đến nỗi làm cho người ta thậm chí...sợ hãi!

Nếu đơn giản nói về tướng mạo, Vivian cũng đẹp, Roline cũng đẹp mà Joanna cũng đẹp, nhưng so với Medusa thì có một chút thua kém nữa phần

Nhưng hôm nay, Đỗ Duy rút cuộc đã thấy tướng mạo của người con gái kia, có thể nói nàng và Medusa nữ vương là những nữ nhân không phân biệt hơn kém!

Cô gái trước mắt này, có thể nhìn ra ngay là em gái của hầu tước phu nhân Listeria.

Đỗ Duy không có cách nào dùng ngôn ngữ chuẩn xác để miêu tả cụ thể tướng mạo nàng, thế nhưng nhìn thấy cô gái trước mắt, trong lòng Đỗ Duy bỗng nhiên nhớ tới một câu mà cổ nhân ở kiếp trước của mình dùng để miêu tả đánh giá hay nhất về tuyệt thế mỹ nữ.

Lấy trắng làm thần, lấy hoa làm nhan sắc, lấy băng làm thịt, lấy ngọc làm xương, lấy tuyết làm da!

Cô gái trước mắt này, thật không thể nghĩ ngờ gì là không ai có đủ khả năng để bình phẩm, mà trên người cô nàng còn có một chút khí tức mờ mờ làm mê hoặc lòng người, cái cổ cao lớn kia giống như loài thiên nga thật ưu nhã, mùi thơm trên cánh môi hàm chứa một tia cười nhẹ nhàng.

Nhưng mà...làm người ta khó hiểu nhất chính là, nghe nói em gái của hầu tước phu nhân Listeria năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, mà cô gái trước mắt này, tướng mạo của nàng đẹp đến mê người, nhưng nhìn vào tướng mạo của nàng, trang phục mỏng manh, vẻ bề ngoài toát lên những tia mê hoặc người, vóc dáng thật là mê người, làm gì có cái bộ dạng nụ hoa mới nở của người con gái mười sáu tuổi?

Nhìn qua, hình dáng cô gái này khoảng chừng mười tám, mười chín tuổi

Chẳng lẽ là thị nữ của em gái hầu tước phu nhân? Nhưng mà mùi vị khí chất ưu nhã này thì làm gì có nhân vật thị nữ nào có được?

Tuy nhiên, Đỗ Duy lại thay đổi suy nghĩ, mỹ nữ trên thế giới này, đại đa số đều trưởng thành sớm, cũng chẳng có gì là kì quái.

Đỗ Duy có chút sững sờ, mọi người xung quanh ánh mắt đều tập trung vào trong, nhưng mà kỳ sĩ bạch vũ của Listeria gia tộc, thần sắc trên mặt cũng không có gì là bất ngờ cả, dường như tự mình đối với dung mạo kinh người của tiểu thư đã tạo thành thói quen. Đỗ Duy nhẹ nhàng ho khan một tiếng, lúc này mới đi qua, dùng một tiêu chuẩn lễ tiết quý tộc, khom người xuống, sau đó đưa một tay ra, phía trên xuất hiện đội cung đình lễ nghi cùng với nụ cười ưu nhã nhất :

- Tiểu thư Listeria, hoan nghênh nàng đến đây.

Vị tuyệt sắc mỹ nữ này trên mặt cười ngọt ngào, sau đó cúi thấp thân người xuống một chút, đưa bàn tay nhỏ bé ra, đặt vào phía trên bàn tay Đỗ Duy. Đỗ Duy liền cảm giác bên trong bàn tay nhỏ bé này, dường như không xương mềm mại và trắng như tuyết, gần như là phản ứng bản năng, nhịn không được liền nhẹ nhàng néo một chút, động tác này thuần túy chỉ là một phản ứng vô ý thức, nên người bên ngoài cũng không biết chỉ có điều vị tiểu thư Listeria này nhịn không được nên đỏ mặt lên. Đôi mắt như làn nước mùa thu phẳng phất phủ lên một màn hơi nước, hiện lên một tia ngưng ngùn, sắc mặt có hơi chút hồng, mí mắt lại buông xuống, không dám nhìn Đỗ Duy

Đỗ Duy nghe rõ giọng nói trong trẻo, làm dáng đưa tay của đối phương đến gần trước mặt, sau đó lễ độ hôn trên tay một cái, rồi bước về phía sau nữa bước mỉm cười nói :

-Tiểu thư trên đường vất vả rồi .

-Đức ngài công tước thật khách sáo.

Tiểu thư Listeria trên mặt đỏ ửng lùi lại phía sau, tiếng nói của nàng làm cho trong lòng Đỗ Duy không khỏi rung động. Thanh âm của cô gái này trời sinh phẳng phất một chút lơ mơ giọng mũi, vừa êm ái vừa mềm dẽo, chỉ là một câu nói nhẹ như vậy, lại có thể dụ dỗ hồn phách con người đến thế, quả thật là kỳ diệu, làm cho lòng người run rẩy không thôi. Nếu như nói nhu mì quá mức, thì bao giờ cũng lộ ra một tia giả bộ, thế nhưng riêng tiểu thư Listeria mặc dù mềm mại đáng yêu đầy sức sống vô cùng, nhưng do trời sinh đã vậy, làm cho người ta không hề bất ngờ, dường như tiếng nói của cô ấy sinh ra đã như vậy, nếu như không phải như vậy, thì ngược lại không phải là cô ấy nữa rồi.

Sau đó nghe thấy nàng mỉm cười nói :

-Thưa ngài công tước, tôi trên đường đã nghe qua, người dân trên tỉnh Desa đồn đại cùng với truyền thuyết bên trong không giống nhau, có thể thấy rõ ràng chiến tích của đức ngài công tước tại tây bắc này. Đức ngài tuổi còn trẻ, sau này tương lai rộng lớn mệnh mông, thật làm cho trong lòng mỗi người sinh kính sợ đó.

Dừng một chút, nàng hình như nhớ tới cái gì đó, trên mặt xuất hiện một nụ cười nhẹ nhàng :

-Ôi, em trai và em gái của ta, trên đường đi mệt mỏi, ngày hôm qua vẫn còn một chút khí lạnh, lúc này gặp nhau sợ rằng không thể xuống xe làm lễ với ngài được, xin ngài đừng trách .

Đỗ Duy vốn không để ý, bỗng nhiên nghe được một câu cuối cùng “em trai và em gái của ta”, không khỏi không ngăn người ra một cái?

Người này không phải là Listeria tiểu thư sao?

262. Chương 205: Tuyệt Sắc (phần 2)

Đỗ Duy bỗng nhiên liền mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn vị “tiểu thư Listeria” trước mặt này, không nhận được được nói :

-Hả! Bà là...

Vị tuyệt sắc giai nhân trước mặt này che miệng cười rồi nhẹ nhàng nói:

- Là tôi thất lễ vì đã quên giới thiệu, thưa ngài công tước, tôi là Lam-Listeria, được hoàng đế bệ hạ phong thưởng cho danh hiệu hầu tước phu nhân.

Đỗ Duy ngạc nhiên nhưng cái này không phải chuyện đùa!

Hầu tước phu nhân Listeria sao? Quả phụ giàu có nhất đế quốc kia? Mỹ nữ trong giới quý tộc nổi tiếng nhất đế quốc?

Thế nhưng....một mạch đi tới, như thế nào lại không có ai thông báo cho mình, hầu tước phu nhân Listeria tự mình đến đây ư?

Hơn nữa.... nghe đồn vị hầu tước phu nhân này năm nay tuổi khoảng ba mươi, nhưng nhìn qua tuổi tác như vậy, dựa theo ánh mắt quan sát của Đỗ Duy, cô gái trước mặt này, bất luận thế nào cũng không vượt quá hai mươi tuổi!

Đỗ Duy nhất thời có chút xấu hổ, tuy nhiên sự việc xấu hổ này chỉ xảy ra trong nháy mắt, lập tức thoải mái cười nói:

-Là ta đã lỡ lời, không nghĩ tới hầu tước phu nhân lại còn trẻ đẹp như vậy, ta dường như đã đem bà trở thành em gái của bà rồi.

Tuy vậy vị hầu tước phu nhân này cũng vô cùng sáng suốt ân cần, nàng nhẹ nhàng cười, tiếng nói nhu mì kia không khỏi làm cho người ta thất thần, sau đó nghe nàng chậm rãi nói:

-Đức ngài công tước thật là tăng bốc người quá, ngài thông minh như vậy sao có thể nhìn lầm được? Rõ ràng là vừa mới gặp liền khen là mỹ nhân tiên tử, ta từ nhỏ đã nghe qua không biết bao nhiêu là từ ngữ ca ngợi, trái lại cách thức của ngài hôm nay thật là kỳ lạ, thật sự làm cho ta xấu hổ, lấy tuổi tác của ta thế này, còn có thể được đức ngài công tước ca ngợi như vậy, thật sự là...

Nói tới đây, trên mặt nàng lại đỏ lên

Đỗ Duy không dám nói thêm gì nữa, sau đó hầu tước phu nhân Listeria liền theo Đỗ Duy vào trong thành, mà em trai em gái của nàng, nói là trên đường mệt mỏi, sinh bệnh, nên sai người đánh xe ngựa chạy thẳng vào cái sân trong thành. Sau khi vào trong chái đầu rửa mặt nghỉ ngơi trang điểm, lại trở lại gặp đức ngài công tước

Đỗ Duy vừa mới bắt đầu đã phạm phải sai lầm như vậy, trong lòng không khỏi thăm mắng chút ít tên truyền tin đúng là thủ hạ vô dụng mà. Hầu tước phu nhân Listeria đích thân đến vậy mà vẫn không có tin tức đưa tới làm cho mình không hay gì cả, vừa rồi trước mặt mọi người đã tự đánh mất mình như vậy, hẳn cũng không biết lần này hầu tước phu nhân Listeria xuất hành, đúng là giữ bí mật trên đường đi, lại còn phong tỏa tin tức, dọc trên đường đi đều giấu mặt, cho nên lúc đi qua lãnh địa của Đỗ Duy, đương nhiên là chẳng ai biết được.

Sau khi về tới phòng nghỉ, Đỗ Duy biết vị hầu tước phu nhân này tự mình đến đây, nhất định sẽ không đơn giản là đi đến đây để vui chơi ngắm cảnh, hoặc đơn thuần chỉ là đưa em trai và em gái đến tây bắc, khẳng định là có việc gì đó, liền vung tay dứt khoát bảo người hầu thủ hạ rút đi.

Sau khi tự tay mình rót một ly mật cát được đặc chế, Đỗ Duy đã khôi phục vẻ mặt ung dung. Cho dù khoảng cách này gần trước mặt chỗ ngồi của hầu tước phu nhân Listeria, càng làm cho người ta cảm giác được trọn vẹn từng phần mỹ lệ đến động tâm của nàng. Tuy vậy Đỗ Duy dù sao cũng đã trải qua sóng to gió lớn, thản nhiên cười, nói:

-Hầu tước phu nhân, bà bỗng nhiên đến thăm viếng, thật sự là làm cho ta có chút ít được sung ái quá mà lo sợ, không biết bà đi tới tây bắc là có việc gì quan trọng chăng?

Hầu tước phu nhân mỉm cười, nói :

-Thưa ngài công tước, nhìn lại tất cả, tại rừng rậm Đóng Băng năm ngoái, ngài dùng tên giả để kết bạn với Dardanelle, cho tới hôm nay, thời gian đã qua gần một năm rồi.

Sau đó nàng khe khẽ thở dài :

-Thời gian một năm này, sự tình cũng thay đổi không ít, thời gian một năm, ngài đã là ma pháp sư nổi tiếng khắp đại lục, lại là đế quốc công tước địa vị cao vợi, còn được nhiếp chánh vương diện hạ khen thưởng. Trong ngày chính biến hôm ấy phóng ra ánh sáng dị thường, bây giờ trên đại lục này, ai lại không biết đại danh của ngài, ta trên đường đi tới nơi này, thấy tỉnh Desa được ngài cai trị hưng thịnh như thế, tài năng của ngài thật bất phàm, thật sự làm cho người ta kính nể đó.

Đỗ Duy cũng không nói lời nào, được đối phương tán thưởng một phen hẳn tiếp thu toàn bộ.

-Thưa ngài công tước.

Hầu tước phu nhân bỗng nhiên cười cười:

-Lần này tôi đến tây bắc, thật sự là không có chuyện gì khác cả, hai đứa em trai và em gái của tôi thừa nhỏ đã mất mẹ, tuổi của tôi so với chúng lớn hơn một chút, tình cảm chị em lúc nào cũng một lòng một dạ, từ trước đến nay chưa hề xa cách lâu dài như vậy. Mặc dù là em trai em gái, nhưng lúc còn nhỏ, thời điểm sau khi mẹ qua đời, chúng nương tựa vào tôi càng nhiều. Chia cách như vậy, tất nhiên là không muốn, tôi dù sao cũng không có việc gì, liền dứt khoát mang chúng đến tây bắc một chuyến, hướng hồ....

Dừng một chút, hầu tước phu nhân nhẹ nhàng nói :

-Thưa ngài, sinh nhật mười lăm tuổi của ngài sắp tới, đức ngài công tước đối với tôi lại có ơn, lễ trưởng thành của ngài, tôi như thế nào có thể bỏ qua được?

Đỗ Duy giật mình, nghĩ thầm:"Đến rồi!"

Quả nhiên,hầu tước phu nhân nhẹ nhàng uống hớp trà, phảng phất giống như không để ý hỏi tới :

-Nghe nói đức ngài từ nhỏ ít giao du với bên ngoài, rất ít qua lại với con em nhà giàu có khác tại đế đô, sau đó lại chuyên tâm tu luyện ma pháp, không giao du với bên ngoài, nhưng mà đức ngài bây giờ đã dương danh thiên hạ, có lẽ những thiếu nữ ở đế đô đều tơ tưởng ngưỡng mộ đức ngài cả, không biết là đức ngài đã có ý trung nhân chưa?

Đỗ Duy thật sự không nghĩ tới, vị hầu tước phu nhân này vừa mới bắt đầu đã nhanh chóng đi vào chủ đề chính, không một chút che dấu gì cả, không quanh co, trực tiếp mang đề tài này ra bàn bạc.

Hắn do dự một chút, cười nói:

-Phu nhân, bà nói đùa rồi, ta chẳng qua chỉ là một thiếu niên hơn mười tuổi, làm sao mà suy nghĩ về sự việc này được. Hơn nữa bà cũng biết, ta là một ma pháp sư, thân là ma pháp sư, ta đem việc tìm tòi về sự sâu xa của ma pháp làm mục tiêu lớn nhất cả cuộc đời, nên không có thời gian nhiều để quan tâm đến mấy cái việc này, ta chỉ là một người tâm tình thô kệch, đã làm cho nàng chê cười rồi.

Hầu tước phu nhân cười thoải mái phong tình vạn chủng, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua trên mặt Đỗ Duy, chậm rãi nói:

-Nghe nói, em trai của ngài là cậu chủ Gabri, đã cùng cháu gái của tài chính đại thần định hôn ước, nhưng người làm anh như ngài, ngược lại lại không có, hành động như thế này thật sự là có chút ngoài dự đoán của mọi người đó.

Nói tới đây, nàng cố ý dừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng cười khê nói:

- Thưa ngài công tước, tôi nghe nói là, trong đế đô bây giờ, có nhiều ít thiếu nữ quý tộc tư tưởng, trong tâm đều khắc ghi tên ngài đó. Cô em gái này của tôi, từ bé đã kiên cường hết sức, gần đây cũng không biết nghe nói từ đâu về phong thái và danh tiếng của ngài. Lúc ở nhà, liền bỗng nhiên bộc phát ra suy nghĩ là muốn đến ma pháp học viện ở đế đô để tìm tòi học hỏi. Đứa em của ta mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng suy nghĩ trong đầu nó, ta cũng không hiểu được.

Trong lòng Đỗ Duy vùn vụt u ám không chịu được, vị hầu tước phu nhân này vẫn ung dung thản nhiên, rồi tùy ý mang cô em gái kia vào cuộc, nói ra nói vào, vừa đồng thời trực tiếp vừa thành thạo hết sức, ám chỉ rằng em gái của nàng rất ngưỡng mộ Đỗ Duy.

Nếu như vậy, thà...cùng em gái nàng nói chuyện, chẳng bằng để cho chị gái nàng nói ra thì thích hợp hơn.

Đỗ Duy nhất thời không biết trả lời như thế nào, trầm mặc một hồi mới cười nói:

-Hầu tước phu nhân, bà đừng mang ta ra mà đùa nữa. Sự phụ của ta là Gandalf đại sư đã từng nói, phải lấy việc theo đuổi sự sâu xa của ma pháp là mục tiêu cả đời, ta bây giờ không có tâm tư suy nghĩ đến chuyện khác nhiều lắm. Huống chi người khác không biết nhưng ta lại biết, ta suốt ngày cứ say đắm trong phòng thí nghiệm như vậy, cả người toàn là mùi vị ma pháp được tề, nếu thật sự cô thiếu nữ này đến gần ta, có lẽ chưa đến hai ngày, đã bị ta xông khói chạy mất rồi.

Nói xong, hắn cười nói tiếp:

- Lệnh muội tiểu thư Listeria nói đối với ma pháp học viện có hứng thú, điểm này ta thật sự có thể hỗ trợ, dù sao cũng nghe nói năm nay sẽ thu nhận nhóm đệ tử thứ hai, tại ma pháp học viện ta cũng có thể nói giúp. Đến lúc đó mời lệnh muội tiến vào ma pháp học viện để tìm tòi nghiên cứu, cho nên việc này cũng không phải khó khăn gì, ta và đại pháp sư Arike của ma pháp công hội qua lại thân thiết, dựa vào mặt mũi của ta, cho dù tiểu thư Listeria bá Arike đại pháp sư làm sự phụ, cũng không phải là không được đó.

Hầu tước phu nhân mắt thấy Đỗ Duy đánh trống lảng, nàng cũng không nóng, biết loại việc này không thể cấp bách được, nắm bắt có chừng có mực mới là quan trọng nhất, cười khê, rồi chuyển chủ đề nói đùa vài câu.

Sau đó hai người chỉ nói chuyện phiếm một chút về giới quý tộc trong đế đô, lại còn nói một ít về quan hệ làm ăn của mấy gia tộc trên. Vừa ngồi một chốc, ngoài cửa phòng có người gõ cửa, Marde tiến đến khom người bẩm báo, nói rằng bữa tiệc tối nay đã chuẩn bị tốt rồi, em trai và em gái của hầu tước phu nhân cũng đang chờ ở trong phòng ăn, muốn cùng đức ngài công tước làm lễ, nên đã chuẩn bị tốt để tham gia bữa tiệc tối nay. Rốt cuộc thì Đỗ Duy cũng gặp được em trai và em gái của hầu tước phu nhân.

Mặc dù nghe nói khuôn mặt của vị tiểu thư Listeria này còn đẹp hơn hầu tước phu nhân lúc còn trẻ, nhưng mà suy cho cùng thì Đỗ Duy cũng đã gặp qua vị hầu tước phu nhân tuyệt sắc như thế, có đứng trước sự rung động này cũng yên bụng, gặp lại em gái của nàng, vẻ đẹp kinh người hình như mất đi một ít, vị Listeria tiểu thư này quả nhiên xinh đẹp, tương mạo trên cùng hầu tước phu nhân ước chừng có tám phần giống nhau, ngũ quan trên mặt còn muốn tinh xảo hơn ba phần. Nhưng mà dầu sao tuổi tác vẫn còn nhỏ, chỉ mới mười sáu tuổi, nhìn qua khó tránh khỏi có chút non nớt, đáng vẻ còn chưa phát triển trọn vẹn, so với hầu tước phu nhân còn thiếu đi một chút thanh nhã và ung dung, nhưng lại càng tăng thêm vài phần thanh khiết và xinh đẹp, cả người nhìn qua phẳng phất giống như quả dâu tây tươi non mới xuất hiện.

Hơn nữa, hầu tước phu nhân quả nhiên không nói dối, vị Listeria tiểu thư này nhìn Đỗ Duy một cái trên mặt liền lộ ra vài phần ngưng ngưng, sâu trong ánh mắt ngưng ngưng lại cất giấu một tia vui sướng.

Sau khi nhìn Đỗ Duy một cái, chỉ dùng giọng nói mềm mại hỏi thăm, sau đó thì hình như không dám nói chuyện cùng Đỗ Duy nữa, nhưng mà lại luôn thường xuyên liếc mắt nhìn trộm Đỗ Duy.

Mà cậu chủ kia của gia tộc Listeria, đối với Đỗ Duy không có thân thiết lắm, tuổi của cậu chủ này là mười lăm, đúng bằng tuổi của Đỗ Duy. Đại khái là được thừa hưởng vẻ mỹ lệ cùng với huyết thống của gia tộc Listeria, vị thiếu niên này sinh ra đã cực kỳ sinh đẹp, da thịt trắng nõn thanh tú, sống mũi thẳng tắp, sinh ra một cậu bé xinh đẹp như vậy thật là cực kỳ hiếm thấy, tướng mạo của hắn và hầu tước phu nhân Listeria có bảy tám phần giống nhau, nếu không phải là lông mi hơi dày một chút, ít nhiều lộ ra vài phần cứng khí chất cứng rắn khi nói...Nếu thiếu niên này mặc trang phục của phụ nữ vào thì tuyệt đối là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, đặc biệt là cặp mắt màu xanh lam của hắn, phảng phất như đóa hoa thủy tiên đẹp dễ nhất, màu xanh thăm thẳm trong ánh mắt càng làm tôn thêm thần thái khác người.

Chỉ có điều, ánh mắt của vị thiếu niên này xem Đỗ Duy hình như không nhiệt tình cho lắm, thậm chí Đỗ Duy còn lờ mờ cảm giác được, hắn đối với mình ít nhiều còn có một tia nữa điểm địch ý.

Lúc đến gần chào hỏi, thanh âm cũng rất đúng mực nhưng ẩn chứa một tia ngạo khí, chỉ có điều là người thiếu niên này cũng không có gì biến đổi, giọng nói cũng có chút lạnh lút dịu dàng. Nghe qua ít nhiều dẫn theo vài phần tính cách trẻ con, mà thẳng nhóc nhà Listeria này rõ ràng toàn thân mặc trang phục võ sĩ mang kiểu dáng quý tộc, lại còn mang theo một thanh trường kiếm dài tinh xảo, xem ra là một cậu bé yêu thích võ thuật đó.

Bữa tối phía trên, đã có phần ít nói hơn, ngược lại Đỗ Duy cảm thấy có phần khó xử, bên trong hầu tước phu nhân dường như luôn luôn bất động thanh sắc, mang cái chủ đề về Đỗ Duy và em gái nàng trên người, chỉ là sau vài lần bị Đỗ Duy làm tan biến, hầu tước phu nhân cũng không gò ép, chỉ là cái cổ của vị tiểu thư Listeria kia gần như buông xuống đến phía dưới cái bàn, lớp phấn trên mặt giống như hoa đào, trong đôi mắt dường như muốn chảy ra giọt nước, hơn nữa nàng trời sinh tuyệt sắc, càng thêm xinh đẹp quyến rũ mọi người.

Cái cậu chủ Listeria kia lại không nói được một lời, nhưng mà lúc Đỗ Duy cùng với tiểu thư Listeria nói chuyện, hắn dường như cố ý đem dao nĩa trong tay làm ra tiếng kêu leng keng.

Đỗ Duy nhìn thấy trong mắt, trong bụng cười thầm, thiếu niên này sợ mình đoạt mất chị gái hắn hay sao ?

Quả nhiên, sau khi ăn xong Đỗ Duy khách khí đưa vài vị khách quý trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng vị cậu chủ Listeria này bỗng nhiên hướng về Đỗ Duy đưa ra ý tưởng là muốn đi thăm quan tòa thành. Đặc biệt là, hắn đối với nghiên cứu ma pháp của Đỗ Duy tỏ vẻ hết sức hứng thú, hơn nữa dưới trướng của Đỗ Duy có rất nhiều ngựa tốt, ưa thích võ thuật, lập chí là một vị thiếu niên kỵ sĩ, thật sự muốn nhìn một chút các chiến mã tốt nhất của tây bắc.

Vai trò là chủ nhân, Đỗ Duy cũng không từ chối, dù sao về phương diện nghiên cứu ma pháp, bí mật gì đó đều nằm ở thành Gilear, trong phủ công tước thì chẳng có gì cả, sau khi được sự cho phép của hầu tước phu nhân, Đỗ Duy buộc lòng phải tự mình dẫn tên thẳng nhóc không thân thiện này đi mỗi nơi một chút.

Chỉ là hầu tước phu nhân đợi đến lúc bản thân Đỗ Duy dẫn em trai rời đi, liền có chút cau mày, trong ánh mắt lộ ra một tia lo lắng mờ ảo, nhìn thoáng qua sắc mặt ngưng ngưng của muội muội, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười :

- Angel, em cảm thấy hắn như thế nào?

Trong ánh mắt cô gái xuất hiện một tia mê man, lập tức đỏ mặt lên, thấp giọng nói:

-Rất...rất tốt.

Lại nói về Đỗ Duy mang theo tên nhóc này đi hết một vòng trong thành, sau cùng đi trường ngựa nằm ở phía sau tòa thành, sớm đã có thủ hạ dắt vài thớt chiến mã thượng đẳng nhất tới chỗ đứng ngài công tước quỳ xuống, nhưng vị thiếu niên này xem cũng không xem, chỉ là mắt thấy xung quanh không có người, bỗng nhiên hướng về Đỗ Duy lạnh lùng nói:

-Đỗ Duy, người tốt nhất không được chú ý chị gái của ta.

-Ồ?

Đỗ Duy giật mình, lập tức nở nụ cười nhìn vị thiếu niên trước mặt, hẳn đúng là một đứa con nít mà cứ tưởng mình sâu sắc.

Mắt thấy đối phương cười cổ quái đến như vậy, vị thiếu niên này dường như không dám nhìn thẳng vào mắt Đỗ Duy, trái lại lùi về sau một bước, trên mặt hiện lên một tia bối rối, sau đó biến mất, cắn răng cắn cổ nói :

-Ta nói cho người biết, đừng nghĩ Angel để ý là hay, nàng cũng sẽ không gả cho cái loại quý tộc như người đầu.

Đỗ Duy gật gật đầu, bỗng nhiên đưa tay khoát lên trên vai người thiếu niên, động tác này của hắn, càng làm cho thiếu niên này hoảng sợ, cả thân thể run lên một chút, Đỗ Duy cũng đã đến gần hắn, nhàn nhạt nói :

-Người yên tâm, ta bây giờ đã không có ý niệm này trong đầu rồi, nhân tiên nói một chút....Chị gái của các người đối với các người tốt lắm, tất cả việc làm đều vì các người cả, nếu người hy vọng nàng vui vẻ một chút, chúng ta cũng không ngại phối hợp tốt một xít. Chỉ có Điều con người của ta tính tình không tốt lắm, quãng thời gian sau này của người tại tây bắc, đi bên người ta, tốt nhất nên khách khí một chút bằng không thì...Ta cũng mặc kệ người là em trai của hầu tước phu nhân cái gì gì đó, không nghe ta nói. Ta sẽ lột quần áo người ra quất cho người mấy roi, hiểu không?

Nói xong, Đỗ Duy cười ha ha, bỏ lại vị thiếu niên này mặc kệ, sau đó quay đầu bước đi.

Đầu đầu thật...mời thần thì dễ tiền thần khó, giải quyết tốt vị thiếu niên này, hẳn không phải là muốn đến thăm hỏi Lam Hải môn hạ sao? Như vậy trực tiếp đến một nơi nào đó trong thành kỳ tích, rồi tùy ý giao để hắn bên cạnh một vị học trò Lam hải môn hạ nào đó, thì tốt thôi.

Nhưng vị tiểu thư Angel kia...đúng là một cố bệnh yếu điệu mà, chung quy thì không thể đưa tới địa phương khác không liên quan được mà.

263. Chương 206: Cô Gái Trong Tim.

Chị em ba người nhà Listeria mới đến hai ngày mà Đỗ Duy đã cảm thấy có chút nuốt không trôi. Thật sự mà nói Đỗ Duy rất muốn lập tức trở lại thành Gilear, nghe nói Solskjaer gần đây có tạo ra vài thứ mới mẻ hay ho, có điều vẫn còn đang trong quá trình thí nghiệm; còn Poll cùng với một đám người dường như đã sắp chế tạo ra chổi bay trên trời theo tư tưởng của đại sư Arike.

Đỗ Duy mơ mộng rằng sau khi tạo ra chổi bay trên trời mình có thể có một đám kỵ binh biết bay.

Tất cả những điều này khiến đức ngài công tước của chúng ta trong lòng ngứa ngáy, hận không thể lập tức quay lại thành Gilear tham gia vào các ma pháp thí nghiệm vĩ đại thần thánh này.

Đáng tiếc là theo nghi lễ và thân phận của hắn, làm sao hắn có thể bỏ lại ba người khách quý như chị em nhà Listeria mà một mình chạy trốn được? Huống chi là từ khi mình lập nghiệp đến nay gia tộc Listeria đã có nhiều giúp đỡ cho mình, làm vậy cũng là không đúng.

Hầu tước phu nhân cho biết ở lại mấy ngày thì như thế nào cũng phải tham gia sinh nhật mười lăm tuổi của Đỗ Duy mới rời đi. Nghi lễ trưởng thành của ngài công tước không thể bỏ qua dễ dàng được. May mà từ đây đến sinh nhật của mình chỉ còn một ngày, sau đó thì hầu tước phu nhân cuối cùng không còn lí do gì lưu lại cả.

Đỗ Duy chưa bao giờ nghĩ đến mình hóa ra sẽ mong chờ sinh nhật của mình đến như vậy.

Thật sự là bởi vì cuộc sống hai ngày qua quá gian nan!

Cô nàng tên là Angel kia không biết hầu tước phu nhân Listeria làm trò gì với nàng mà từ sáng sớm cô nàng đã chạy đi tìm mình, khách khí thỉnh cầu Đỗ Duy có thể phái người dẫn các nàng đi xem Tòa thành kì tích này hay không....

Phái người ư? Lúc ấy Đỗ Duy liền thở dài, thủ hạ của mình đều vừa già vừa thô kệch. Phillip khẳng định là không có thời gian, mà tính ra người nhân rồi chỉ có chính mình. Hơn nữa thân phận đối phương tôn quý, tuổi cũng suýt soát mình; như vậy nói thẳng ra là không phải là ám chỉ mình đi theo bởi tiếp thì còn ai vào đây nữa?

Nói một cách khách quan thì cô nàng Angel này trông quả thật xinh đẹp, thật khó mà có một cô gái xinh đẹp như vậy. Trong ánh mắt nàng còn hiện ra sự kính ngưỡng và ái mộ không chút nào che giấu với mình.... Một người đẹp như thế ở trước mặt thì có lẽ trong mười thẳng đàn ông sẽ có chín thẳng vui đến mức bay bổng.

Tuy nhiên Đỗ Duy mặc dù không ngại ngút thì hẳn cũng không cách nào nói rằng mình chán ghét cô nàng Angel này. Đáng tiếc chính là thẳng nhóc đi cùng với Angel kia lúc nào cũng có vẻ mặt khó chịu với Đỗ Duy.

Đây là đứa con trai thừa kế duy nhất của gia tộc Listeria. Đỗ Duy không thể đối xử với hắn quá thô bạo được (ít nhất trước khi hầu tước phu nhân rời khỏi thì Đỗ Duy vẫn phải khách khí, có điều sau khi hầu tước phu nhân đi rồi thì thẳng nhãi kia... hừ hừ...!)

Đầu tiên là đi lòng vòng trong thành. Angel tỏ ra rất thích tòa thành này, nhất là cảm thấy rất hứng thú với khu nhà kính Đỗ Duy lập ra ở phía sau thành. Đỗ Duy đưa theo kiến thức từ kiếp trước trồng trong nhà kính một ít thực vật, trong đó phần lớn là các loại cây cỏ ma pháp hiếm thấy dùng để chế tạo dược vật. Đương nhiên cũng có một vài loài nguy hiểm nhưng Đỗ Duy sẽ không để cho mọi người thấy được.

Đại khái là các cô gái đều yêu thích các chủng loại hoa cỏ này, Angel vừa thấy liền rất thích nơi này. Đỗ Duy phát hiện ra rằng cô nàng nhà Listeria này thực chất yêu mến nơi này. Ít nhất là hắn nhìn cô nàng Angel này vẻ mặt vui vẻ cùng bộ dáng ngây thơ đáng yêu, trong nhà kính nháy nhót một cách tự nhiên nhất. Nàng tinh thần vui vẻ lôi kéo những gã làm vườn hỏi chuyện trên trời dưới đất, thậm chí là hưng phấn đến nỗi đánh rơi một chiếc giấy cũng không để ý, vô tư tung tăng như một cánh bướm vậy.

Thân là tiểu thư của gia tộc Listeria giàu có, trên người nàng có một khí chất độc đáo. Suốt một ngày thì ngay cả những gã làm vườn và người hầu đều cực kì thân thiết với cô gái vô cùng mỹ lệ này.

Đỗ Duy có thể nhận ra là cô gái này không phải cố ý tạo ra bộ dáng đáng yêu này trước mặt mình. Đại để là rất nhiều con cái của các gia đình giàu có mặc dù lấy “khiêm tốn” làm tiêu chuẩn đạo đức hàng đầu nhưng mà loại tính cách “thân thiện” cố ý kì thật đều ẩn chứa một chút kiêu ngạo.

Người như thế có lẽ sẽ biểu hiện ra với người rất khách khí, hẳn thân mật nhưng là loại thân mật này giống như là của một chủ nhân cao quý khách khí với người hầu của mình vậy.

Mà Angel thì khác, nàng dường như không có một chút tính cách kiêu như thế của đám nhà giàu, thậm chí tại nhà kính nghịch ngợm các loại hoa cỏ này khiến cho bụi đất đầy mặt thì nàng vẫn mỉm cười vui vẻ.

Một cô gái đáng yêu như vậy, hơn nữa nàng còn có dung nhan tuyệt sắc thì ai còn có thể không thích nàng?

Lúc Đỗ Duy vô tình hỏi một câu Angel vì sao cảm thấy yêu thích như vậy với những loại cây cỏ này thì cô gái nhỏ này mặt đỏ lên, đầu cúi gằm xuống nói lí nhí như tiếng muỗi kêu:

-Bởi vì ngài công tước là một vị ma pháp dược tề sư xuất sắc...

Thanh âm của nàng nhỏ như tiếng muỗi vo ve, Đỗ Duy nghe xong không khỏi cảm thấy có chút phức tạp trong lòng. Nhưng lúc này cái tên nhãi con kiêu ngạo bên cạnh lại “hừ” một tiếng, xem bộ dáng hẳn dường như hận không thể rút kiếm quyết đấu ngay lập tức với Đỗ Duy.

Tên nhóc này... hẳn không phải có tình yêu chị em đấy chứ? Nếu không làm sao luôn có bộ dáng khó chịu với mình như vậy?

Ngày hôm trước, tên nhóc này một mực chìa mũi nhọn về Đỗ Duy, đại khái là vào buổi tối hôm trước, với cảnh cáo của hắn hôm trước đã nổi lên trong lòng Đỗ Duy một cảm giác đối nghịch : Người hù dọa ta, ta

sẽ càng chống đối người!

Angel với bộ dáng ngây thơ đáng yêu quần lầy Đỗ Duy hỏi hết chuyện này đến chuyện khác. May mà Đỗ Duy thật sự là bác học hiếm thấy, bất kể là thiên văn địa lí hay chiêm tinh thì hẳn đều nắm trong bàn tay. Mà tên nhãi kia chung quy là mỗi lần mở mồm đều cụt lủn, ngôn từ trong đó luôn có vẻ chống đối với Đỗ Duy, hoặc là bới lông tìm vết chỉ trích quan điểm Đỗ Duy không đúng.

Hai người cứ như vậy nói tới nói lui, Đỗ Duy lại phát hiện ra tên nhóc nhà Listeria này thật ra cũng có một chút khả năng. Xem ra gia tộc Listeria đã tốn không ít công sức với hắn từ nhỏ, mặc dù là với chuyện của mình thì có nói nhăng cuội đi thì nhìn chung kiến thức tên nhóc này cũng thật uyên bác.

Vào lúc đầu thì Đỗ Duy còn không muốn cãi nhau với hắn. Nhưng sau đó ngược lại đã kích thích hứng thú của Đỗ Duy lên, hắn cố ý châm chọc lời nói của tên nhóc này, thử mức độ uyên bác của hắn. Hai người trên đường nói từ chuyện sáu cách chăm sóc hoa lan đến lễ nghi của quý tộc, còn có chuyện văn chương, sau đó nói đến lịch sử của đại lục, cuối cùng đương nhiên là một đường thẳng tiến đến thế cục hiện tại của đại lục.

Cuối cùng, Đỗ Duy phát hiện ra tên nhóc này mặc dù có chút điểm làm mình chán ghét nhưng chính xác không phải là một cái thùng rỗng!

Dù sao hắn cũng quá trẻ, làm sao có thể so sánh độ gian hoạt với Đỗ Duy đã sống qua hai thế giới? Cuối cùng rốt cuộc bị Đỗ Duy lừa cho tức lên :

-Hừ, Người thì biết cái gì chứ! Chị của ta học thức vượt xa người, những điều ta biết đều là chị ta dạy ta từ nhỏ.

Đỗ Duy trong lòng chấn động:

- Vị hầu tước phu nhân Listeria này quả thật là bất phàm...

Tên nhóc này chỉ mới có mười lăm tuổi đã có kiến thức nhiều đến thế này, cần gì phải đầu nhập làm học trò của Lam Hải? Nói một câu không dễ nghe là có lẽ không ít học trò của Lam Hải không có được kiến thức của tên nhóc này đi.

Đã có ấn tượng về điều này trong lòng thì Đỗ Duy bắt đầu đối với những châm chích của tên nhóc này không thụ động phòng ngự nữa mà càng phản công kịch liệt. Dù sao kiến thức của hắn cũng không uyên bác bằng Đỗ Duy, mặc dù gia tộc cũng đã hết sức bồi dưỡng nhưng là đến cuối cùng thì tốc độ trả lời ngày càng chậm. Đỗ Duy hỏi tùy tiện một vấn đề thì hắn đều phải nghĩ mất một hồi lâu đến khi mặt đỏ bừng lên mới có thể miễn cưỡng trả lời được.

Chỉ là Đỗ Duy lại phát hiện ra một nhược điểm của tên nhóc này: Sợ bắn

Vào buổi chiều, Đỗ Duy mang theo hai người đến trường đua ngựa của mình. Cưỡi ngựa chính là thú vui không thể thiếu được của quý tộc.

Đỗ Duy đến địa phương tây bắc này thì cơm no rừng mỡ hẳn dùng tiền sưu tập được một vài thớt ngựa thượng đẳng; trong đó có một con tuần mã toàn thân trắng như tuyết, chỉ có bốn vó có lẫn một vài điểm màu vàng, tốc độ chạy nhanh như gió lại còn vô cùng vững vàng. Đây là Đỗ Duy tiêu tốn vô số tiền vàng để Ron Barton tìm trên thảo nguyên tây bắc ra một con ngựa tốt như vậy. Nghe nói một con ngựa như vậy đi vào trong nội địa đế quốc thì giá trị còn gấp mấy chục lần nữa.

Tên nhóc này vừa thấy thớt ngựa tốt này đã lập tức sững người lại. Đỗ Duy cố tình xem chuyện hài nên để hắn cưỡi ngựa một chút. Nhưng mà tên nhóc này trước khi lên ngựa lại sai người đem tấm rửa sạch sẽ cho nó, cuối cùng còn lấy ra một bộ bao tay sạch sẽ trắng nõn mang vào rồi mới nhảy lên ngựa.

Tên nhóc này sau khi xuống ngựa thì không kêu đau đón gì nhưng lại nhảy dựng lên như gặp quỷ vậy. Sau đó hắn lấy từ trong ngực ra một khăn lụa trắng nõn rồi ra sức lau chùi tro bụi trên mặt mình. Tiếp đến hắn ném cái khăn ra xa hết cỡ như trên cái khăn có chất kịch độc gì vậy. Cuối cùng hắn thậm chí không chào mà quay đầu vội vàng chạy về phòng trong thành tắm rửa thay quần áo.

-Em trai tôi mỗi ngày đều phải tắm rửa ba lần, sáng trưa tối một lần. Quần áo của cậu ấy sau khi thay đều lập tức ném đi. Những gì người khác dùng qua cậu ấy tuyệt đối không chạm tay vào.

Angel thở dài nói một cách vô tư :

-Cậu ấy từ nhỏ đã như thế.

Sợ bản ư? Đỗ Duy cười thầm trong lòng: Tốt lắm, chờ chị của người rời khỏi tây bắc thì nếu người còn đắc tội với ta, ta liền phạt tên nhóc người mỗi ngày đều phải chùi phòng vệ sinh.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt lại tỏ ra cực kì có phong độ, tỏ vẻ không phiền gì cả.

Vốn ngày này bên cạnh đều có tên nhóc kia quấy rối, bây giờ hắn đi rồi chỉ còn có hai người Đỗ Duy và Angel ở lại. Vị tiểu thư này bỗng nhiên trầm mặc xuống dường như không biết phải làm gì, cẩn nhẹ môi mình liếc nhìn Đỗ Duy, bỗng nhiên thấp giọng nói:

-Ngài công tước, tôi đã nghe nói ngài trước đây hiển lộ thần tích tại tây bắc, bây giờ tòa thành này chính là được tạo ra trong vòng ba tháng. Việc này truyền ra ngoài nhưng phần lớn người không tin. Tôi nhưng lại tin rằng đây là pháp lực của ngài, điều này thật sự... đúng không?

Nói xong nàng dùng ánh mắt chờ mong nhìn Đỗ Duy. Đỗ Duy thở dài tránh ánh mắt của nàng cười nói:

- Đúng là được tạo ra trong vòng ba tháng, có điều điều này cũng không phải là thần tích. Tôi là ma pháp sư, một ma pháp sư sẽ có những khả năng người thường không có.

-Tôi không nghĩ vậy.

Angel lắc đầu cười:

-Tôi cũng biết được một vài ma pháp sư, có hỏi qua bọn họ chuyện của ngài này chuyện này bọn họ tuyệt đối không làm được.

Sau đó nàng dừng một chút, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ lên cúi đầu xuống thấp giọng nói:

-Ngài công tước, ngài như vậy tài hoa hơn người, hơn nữa còn có thân phận tôn quý... Tôi nghĩ, ngài nhất định... nhất định...

Nói đến đây cũng không biết nàng lấy dũng khí từ đâu ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Đỗ Duy:

-Nhất định có không ít cô gái mỹ lệ vì ngài...

-Nàng nhầm rồi.

Đỗ Duy lập tức lắc đầu sau đó trầm ngâm một lúc nói:

-Trải nghiệm của ta và các cậu chủ nhỏ của gia đình quý tộc khác không giống nhau. Ta từ nhỏ đã không ra khỏi nhà, trước mười ba tuổi vẫn trốn ở trong phòng đọc sách. Thậm chí một năm cũng chỉ ra ngoài một vài lần. Ta tại đó đồ không có bạn bè nào bằng tuổi... Các thanh niên quý tộc kia đến một người ta cũng không biết. Sau đó ta đi bình nguyên Rowling một năm thì cũng giống trước kia là không ra khỏi nhà...

Angel bỗng nhiên mở to mắt nhìn, trên mặt ánh lên nụ cười :

-A, ngài hẳn là đang nói dối tôi rồi.

Sau đó nàng cười nói:

-Ai không biết, mặc dù ngài không thích danh tiếng nhưng là một người dám vào rừng rậm Đóng Băng mạo hiểm .... A, tôi thật sự không thể tin được rằng ngài còn trẻ như vậy đã có dũng khí khiến người ta kính nể! Ngài bỗng nhiên chạy đến loại địa phương như thế tìm sự mạo hiểm....Ừm, tôi nghĩ cuộc sống như vậy hẳn là rất thú vị, đúng không?"

Cuộc sống mạo hiểm ư?

Đỗ Duy không cách nào giải thích với cô bé điều này, hẳn lúc bấy giờ vào rừng rậm Đóng băng là do bị lão già Gandalf kia bắt cóc đi.

Có điều nói đến cuộc sống mạo hiểm, hẳn bỗng nhiên nhớ đến một người, đoàn trưởng binh đoàn lính đánh thuê Tuyết Lang, Bein Ulrich. Gã đàn ông kia chính là người có khí chất mạo hiểm nhất mà mình từng gặp.

Nghĩ đến lúc trước tại rừng rậm Đổng băng, chỉ gia nhập binh đoàn lính đánh thuê Tuyết Lang kia trong thời gian ngắn, một đám chiến đấu để sống, mọi người đều ở tại vùng đất đầy băng tuyết này, có người bọc cả người trong áo da, một chai rượu đầy, mọi người thay phiên nhau uống... Còn có đoàn trưởng Bein Ulrich hào hiệp kia, hấn dùng ma hạch của Hỏa diễm tê ngư để ngâm loại rượu mạnh có thể làm người chết đi ấy chứ...

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt của Đỗ Duy không khỏi toát ra một tia hoài niệm, một nụ cười từ đáy lòng đọng lại trên môi, nhẹ nhàng nói:

- Thân là một người mạo hiểm, nếu già chết trên giường quả là một loại sỉ nhục. Là một người mạo hiểm, nên lựa chọn để mình chết trên lưỡi trình nhiều kích thích nhất.

Nhưng lời này là lúc trước Bein Ulrich nói cho Đỗ Duy về ý nguyện cuộc đời của mình. Giờ phút này nói ra những điều này thì gã đàn ông hào hiệp kia dường như đang đứng ở trước mặt mình, nói như sấm với những gã dưới tay muốn uống rượu, quyết tâm ngang tàng dần bước bất định trong băng tuyết...

Đỗ Duy trầm tư nên không để ý thấy cô gái nhỏ Angel đang si ngốc nhìn mình....

264. Chương 206: Cô Gái Trong Tim. (p2)

Những gã nông cạn này rõ ràng vô cùng rỗng tuếch nhưng lúc nào cũng tỏ ra vẻ trước mặt mình. Ví dụ như con trai của vị nam tước kia luôn khoe với mình một “thành tích nhỏ” về việc bọn họ tại gia tộc đã sẵn được một con hồ ly. Mà gã con trai trẻ tuổi của vị bá tước khác luôn khoe khoang về trải nghiệm bị thương khi hấn quyết đấu cùng kẻ khác - Hừ, chẳng qua cũng chỉ là một vài tên nhóc con mà thôi.

Những người đó toàn bộ cộng lại cũng làm sao có kinh nghiệm phong phú như ngài công tước trẻ tuổi này?

-Ngài có thể nói cho tôi một ít chuyện mạo hiểm của ngài tại rừng rậm Đổng băng được không?

Angel bất tri bất giác đã ngồi bên cạnh người của Đỗ Duy, nàng không để ý gì đến phong độ của con cái nhà giàu có mà cứ như vậy tùy ý ngồi xuống bãi cỏ. Cặp chân thon dài của nàng co lại một cách tự nhiên; dường như cả thân thể nàng đang nhẹ nhàng dựa vào Đỗ Duy.

Đỗ Duy cũng không phát hiện điều này, chỉ mỉm cười:

-Những chuyện này thật ra không có gì kể cả.

-Nhưng mà tôi thật sự muốn nghe.

Thanh âm của Angel có chút cầu khẩn :

-Bác Dardanelle đã kể cho tôi một ít chuyện, bác ấy nói ngài là người trẻ tuổi tài hoa dũng cảm nhất trên thế giới này. Lúc trước tại rừng rậm Đổng băng ngài chẳng những cứu mạng bác ấy mà cuối cùng phải dựa vào ngài mới tìm được Kim nhân mãng mang về cứu sống chị của tôi.

Đỗ Duy đã nhận thấy trong ánh mắt cô gái này đã không chút che dấu toát ra ước mơ và sự hâm mộ đặc biệt, hấn trong lòng giật mình vội ngồi thẳng dậy, tăng khoảng cách giữa hai người lên rồi cười nói:

-Thật sự không có gì hay để kể cho nàng, ta là một ma pháp sư, chuyện này với người thường có chút thần kì nhưng là một gã ma pháp sư thì chuyện gì cũng có thể.

Đỗ Duy càng không muốn nói thì trong lòng Angel càng cảm thấy ngài công tước thiếu niên này thật thần bí, hơn nữa có được sự khiêm tốn khó gặp! Nàng với những gã quý tộc đã gặp luôn thích lấy lòng mình, thích được khen ngợi thì càng cảm thấy thua kém Đỗ Duy quá xa.

-Vậy liền nói là ngài làm sao cứu bác Dardanelle? Ngài kể một lần đi.

Trong mắt cô gái đã có một lớp nước mỏng, có lẽ nếu Đỗ Duy từ chối một lần nữa thì nước mắt sẽ lập tức rơi xuống.

Đỗ Duy thở dài, bất đắc dĩ nói:

-Được rồi, là khi ta tiến vào rừng rậm Đổng băng mấy ngày, vào tối hôm đó lúc nửa đêm ta nghe thấy tiếng sủa của chó tuyết giống như là hoảng sợ điều gì vậy. Lúc đó ta cũng hơi lạnh không ngủ được liền đứng lên nhìn xung quanh, bỗng nhiên nghe thấy trong rừng cây có tiếng người kêu thảm thiết...

Mặc dù chuyện này đã nghe vô số lần nhưng là giờ phút này do Đỗ Duy chính mình kể ra, Angel lập tức không tự chủ chìm đắm trong câu chuyện. Khi nàng nghe đến đoạn "có người kêu thảm thiết" thì thân thể không khỏi run lên, không kìm được nắm chặt lấy cánh tay Đỗ Duy; cả người gần sát lại.

Khi Đỗ Duy nói đến mấy người Dardanelle bị Thực thi quái đuổi giết, nói đến hình dáng ghê rợn của Thực thi quái ra sao thì Angel hô khẽ một tiếng, nhắm mắt lại thật nhanh như sợ rằng Thực thi quái kia sẽ từ trong câu chuyện nhảy ra xuất hiện trước mặt nàng...

-Ta nghĩ là người đang gạt người!

Đang lúc Đỗ Duy nói đến đoạn bọn họ tránh ở bên trong lều khiến Thực thi quái không dám đến gần thì phía sau bỗng vang lên tiếng nói sắc bén.

Quay đầu nhìn lại thật ngạc nhiên hóa ra tên nhóc đáng ghét kia, hắn đã tắm rửa xong nhưng đại khái là lo lắng Đỗ Duy và Angel ở chung một chỗ. Tóc trên đầu hắn vẫn còn ướt chưa khô đã chạy ra ngoài, mặt sau khi bị hơi nước hấp lên trong lúc tắm vẫn còn đỏ ửng, nhìn qua càng giống như một đứa trẻ con dễ thương vậy.

-Ồ, ta tại sao lại phải lừa người khác?

Đỗ Duy cũng không tức giận chỉ mỉm cười.

-Loại Thực thi quái này một khi ngửi thấy mùi máu sẽ phát điên cuồng lên, lúc ấy các người đang ở trước mặt nó tại sao nó lại không xông đến chứ?

Tên nhóc này nghĩ rằng đã bắt được sơ hở của Đỗ Duy liền lớn tiếng chất vấn.

Đỗ Duy mỉm cười :

-Bởi vì trong tay chúng ta có thứ khiến hắn sợ hãi, nơi cắm trại của ta lúc đó ở xung quanh có một thứ đặc biệt khiến phần lớn ma thú không dám lại gần.

-Là gì?

-Là phân.

Đỗ Duy cười cười nhìn tên nhóc này một cách đe dọa :

-Phân của rồng

Quả nhiên, tên nhóc sợ bẩn này vừa nghe đến phân đã mặt mũi tái nhợt đi, càng nghĩ càng thấy trong lòng khó chịu. Hắn sợ đến mức không dám hỏi nhiều nữa.

-Mose.

Angel có chút tức giận. Tên nhóc này hôm nay luôn quấy rầy nàng và ngài công tước nói chuyện. Mặc dù nàng tính tình luôn ôn hòa nhưng lúc này cũng nhịn không được có chút bực mình, thể hiện ra uy phong của người chị sầm mặt nói :

-Chẳng lẽ em quên lễ nghi cơ bản nhất rồi sao? Khi ngài công tước nói chuyện em làm sao có thể chen vào thế được, nếu em còn làm như thế ta sẽ bắt em quay trở về phòng.

Tên nhóc này hiển nhiên rất sợ hãi Angel, lập tức không nói thêm điều gì cúi đầu ủ rũ, nhưng vẫn cắn môi một chút.

Nhưng mà đối với Đỗ Duy thì hành động nhỏ nước bọt vào lễ nghi của tên nhóc này quả thật là cầu mà không được. Nhờ có hắn ngắt lời mà mình mới có thể tránh né ánh mắt ái mộ của cô nàng Angel này, làm sao có thể để tên nhóc này rời đi được? Hắn vội cười nói:

-Được rồi, thật ra em trai nàng rất là đáng yêu... Chúng ta ngồi ở chỗ này đã lâu, nếu như mọi người thấy mệt thì ...

Nói đến đây, hẳn thật ra có hy vọng rằng hai người này sẽ có thể nói ra “mệt”, lúc đó mình cũng có cơ hội tốt để thoát thân. Nhưng mà rất tiếc là tinh thần của Angel vẫn đầy tràn sung mãn.

Đỗ Duy thở dài :

-Vậy ta dẫn mọi người đi xem quanh thành thị, nơi này là thành thị lớn nhất gần sát với biên giới của đế quốc, ở chợ còn có không ít những hàng hóa tốt từ các nơi mang về.

Nhưng Mose lại bĩu môi thấp giọng nói:

-Hừ, trong nhà Listeria chúng ta cái gì đặc biệt mà không có/

Chỉ có điều hẳn còn chưa nói xong thì Angel đã trừng mắt nhìn hẳn, lúc này hẳn mới ngậm miệng lại.

Tuy nhiên mọi người còn không ra khỏi thành thì tại đại sảnh của tòa thành, Đỗ Duy đã nhìn thấy khuôn mặt hưng phấn của Vivian chạy đến. Về ngoài rạng rỡ này chính là cô bé ngốc Vivian chứ không ai khác. Tài năng của nàng chỉ tập trung toàn bộ vào ma pháp, còn lại ngoài ra những điều khác thật sự khó nói là....

Cũng không biết nàng gặp được điều gì cao hứng. Bởi vì chạy quá nhanh, mà lúc này nàng lại mặc áo bào của ma pháp sư nên chỉ có chút bối rối khi thấy Đỗ Duy nàng đã giẫm vào chính áo bào của mình, lão đảo một cái rồi ngã xuống. Mặt trước là bậc thang, nhìn bộ dạng của nàng nếu như ngã thật thì có lẽ cô bé ngốc này đã chảy không biết bao nhiêu nước mắt.

Đỗ Duy nhanh chóng chạy đến hai bước ôm lấy Vivian, Vivian chỉ hô nhỏ một tiếng thì cả người đã nằm trong lòng ngực của Đỗ Duy. Trên mặt nàng hiện ra vẻ hồi hộp không bình tĩnh, khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Đỗ Duy thì khuôn mặt sợ sệt kia mới chuyển thành tươi cười, nàng thấp giọng nói

-Ta...ta...

-Ta cái gì?

Đỗ Duy cười mắng yêu nàng :

-Cô như thế nào lại chạy nhanh như thế? Chẳng lẽ quên việc mình hay ngã sao? Hay là đã đói nên muốn gấp gấp đi ăn trộm cái gì để ăn?

- Chỉ! Chỉ! Chỉ không.... Vivian càng gấp gấp nói thì càng lắp bắp, chỉ biết giương mắt ngượng ngùng nhìn Đỗ Duy không biết giải thích thế nào. Đỗ Duy thích nhất là trên cô nhóc này run rẩy như vậy, lúc nào cũng toát ra một vẻ đáng yêu khiến người ta không nhịn được muốn trên chọc nàng một chút.

-Được rồi.

Đỗ Duy cười cười giúp nàng đứng dậy, chỉ là tay lại có thói quen nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Vivian vẫn để nàng ở trong lòng mình ôn nhu nói:

-Đùa cô một chút thôi...Rốt cuộc chuyện gì mà phải chạy nhanh như thế?

Nói xong hẳn không nhịn được nhẹ nhàng véo mũi Vivian một cái.

Vivian lại càng hoảng sợ nghiêng đầu tránh đi, chỉ là trước kia Đỗ Duy đã lừa cô bé ngây thơ này rằng nếu véo mũi nhiều thì cuối cùng mũi sẽ tẹt đi. Chuyện quỷ quái này chỉ có thể lừa gạt cô bé như Vivian, nàng hóa ra tin đó là sự thật. Sau đó còn lo lắng rất lâu, mỗi sáng sớm thì chuyện đầu tiên là soi gương sợ rằng cái mũi xinh đẹp của mình sau một đêm sẽ tẹt đi mất.

Rút tay ra khỏi bàn tay của Đỗ Duy, Vivian lúc này mới vỗ vỗ lên ngực của mình sau đó cười ngọt ngào :

-Anh đoán đi!

Phía sau bỗng vang lên tiếng ho khan của Mose, Đỗ Duy lúc này mới xoay người lại nhìn hai chị em gia tộc Listeria này, sau đó kéo Vivian đến bên người cười nói:

-Tối hôm qua không thể giới thiệu được...đây là ...

Nói đến đây Đỗ Duy dừng lại một chút, trầm ngâm lúc lâu rồi mới nói:

-Vị này là pháp sư Vivian, là pháp sư áo bào trắng tám cấp, cũng là học trò của đại sư Gandalf”

Sau đó Đỗ Duy đơn giản giới thiệu một chút về chị em của gia tộc Listeria.

Lúc Angel nhìn thấy Vivian liền không tránh khỏi rung động một chút, vốn các cô gái xinh đẹp thường hay đặc biệt chú ý đến các cô gái có vẻ ngoài xuất sắc một chút. Mà Vivian lại dường như là người đủ để cùng so sánh cấp bậc xinh đẹp với Angel. Trên người nàng có một vẻ ngây thơ thuần khiết mà ngay cả Angel cũng không thể so bì. Nếu nói rằng Angel là một nụ tiên hoa sắp nở, là quả dâu tây tươi rói đầu hè .... Thì Vivian là một khối thủy tinh lấp lánh khiến người khác người sẽ không tránh được sinh ra cảm giác thương yêu.

Hơn nữa, nhìn thấy Đỗ Duy nắm chặt bàn tay bé nhỏ của Vivian, hai người thân mật đứng một chỗ, Vivian dường như đã có thói quen dựa người của Đỗ Duy... Trong ánh mắt của Angel lấp tức chợt hiện một tia u buồn.

Thậm chí ngay cả khi Vivian lấp bắp xin chào thì Angel bởi vì có chút bàng hoàng mà quên mất trả lời, điều này đối với một cô gái gia đình quyền quý được học tập lễ nghi từ bé thì quả là không thể chấp nhận được.

Tâm tư của nàng làm sao của thể giấu được Mose ở bên cạnh. Con người của Mose chuyển động, nhìn thấy bộ dáng thân mật của Đỗ Duy và Vivian lập tức dường như đã hiểu được điều gì. Hắn ho khan một tiếng nói :

-Ngài công tước, đã là bạn của ngài đến tìm thì ngài không cần bận tâm về chúng ta nữa, dù sao chúng ta đã loanh quanh cả nửa ngày nên có chút mệt mỏi. Ngài có việc như thế thì ta cùng chị ta xin trở về nghỉ ngơi một chút.

Nói xong hắn dùng sức kéo Angel một cái, Angel lúc này mới lơ đãng gật gật đầu với Đỗ Duy rồi sau đó cáo từ rời đi. Chỉ là khi đi lên cầu thang nàng không kìm được quay đầu nhìn vài lần, mắt nhìn thấy Vivian thuần khiết mỹ lệ như thiên sứ khiến trái tim nàng càng trầm xuống. Khi đi lên cầu thang có lúc nàng thậm chí suýt nữa vấp ngã.

-Tốt rồi.

Nhìn thấy chị em nhà Listeria rời đi, Đỗ Duy nhẹ nhàng thở ra sau đó hỏi Vivian:

-Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?

-Họ, bọn họ, họ đến đây.

Vivian cười đầy hưng phấn :

-Học trò của Hogwarts...đến đây.

265. Chương 207: Truyền Thống.. (p1)

Mà những người đầu tiên thông qua sát hạch đương nhiên toàn bộ đều là học trò của phân viện Hogwarts. Kết quả này khiến toàn bộ người của Học viện ma pháp đều lời mất ra.

Mặc dù đã hiểu rằng các học sinh này đã nhận được phương pháp giáo dục đặc biệt của Đỗ Duy, năng lực thực chiến cao hơn các học trò khác nên trong lần sát hạch này số người của các phân viện khác có ít hơn, nhưng mà kết quả vẫn như trước khiến người ta chấn động.

Nhất là lần khảo hạch số một cuối cùng, dựa theo phương thức quyết đấu của ma pháp sư mà tiến hành thì tổng cộng hơn hai mươi trận, học trò của phân viện Hogwarts đều có chiến tích toàn thắng khiến người ta không khỏi sợ hãi.

Tất cả các học trò của Đỗ Duy, ba mươi hai tên học trò đến đây lần này có tổng cộng hai mươi tám tên, trong đó chỉ có bốn tên không may mắn tại lúc khảo hạch bị thương ngoài ý muốn; kết quả là mất đi cơ hội đi tây bắc. Nghe nói bốn tên này vô cùng hối hận, mỗi người đều tỏ ra cực kì thống khổ trốn ở trong phòng một hồi lâu.

Mà hai mươi tám tên thông qua khảo hạch đã gói ghém hành lí một cách nhanh nhất, không thể chờ thêm chút nào nữa mà chỉ muốn đi đến tây bắc trước.

Điều này giống như là người vừa mới học lái xe vậy, mấy tên lính mới này vừa mới nắm giữ một ít ma pháp căn bản liền không thể chờ được việc đến vùng tây bắc này thử sức một phen.

Đỗ Duy tự mình dẫn mọi người theo đại lộ đến thành Lâu Lan. Mặc dù tài lực của Đỗ Duy không đủ để kiến tạo một đại lộ quy mô rộng lớn bằng phẳng theo tiêu chuẩn để đô nhưng là các con đường chung quanh thành sau nửa năm được tu tạo cũng đã tốt hơn nhiều. Các thương đội đến từ bên trong đế quốc cuộn cuộn không ngừng đem lại sức sống cho giao thông của thành thị mới này.

Vào buổi tối, ánh lửa bùng sáng khắp nơi như ánh nắng mặt trời, Đỗ Duy ngồi trên xe ngựa nghe thấy từ phía xa trên đại lộ vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Đỗ Duy có chút bất ngờ.

Hắn không nghĩ rằng đám học trò của mình này hóa ra lại không lựa chọn phương thức di chuyển như các ma pháp sư khác. Phần lớn các ma pháp sư khi ra ngoài nếu lộ trình gần thì sẽ lựa chọn bay đi, nếu rất xa thì họ sẽ lựa chọn ngồi xe ngựa.

Nhưng những tên này bọn họ hóa ra lại mỗi người cưỡi trên một con ngựa, sau đó sắp xếp thành phương thức di chuyển của kỵ binh quân đội phi nhanh đến thành Lâu Lan.

Rất hiển nhiên là chỉ cách có nửa năm, những tên gà chíp này không hề quên mệnh lệnh của Đỗ Duy. Bọn họ khi học tập ma pháp cũng không quên luyện tập khí lực. Giờ phút này đoàn người dài trên đường kia vẫn rất chỉnh tề, những ma pháp sư này ngoài con ngựa đang cưỡi ra còn dắt theo một con ngựa đi cùng, trên đường cứ như vậy mà thay ngựa tiến lên.

Khi đám thanh niên choai này phi đến trước mặt Đỗ Duy thì mới ghìm cương lại. Sau đó bọn họ hoan hô lớn khi nhìn thấy hắn.

Phần lớn những người này đều đã rất mệt mỏi, mặc dù bọn họ cũng là xuất thân từ quân đội, mặc dù cuối cùng khi bọn họ dừng ngựa thì đội hình cũng đã có chút rối loạn, mặc dù khi bọn họ xuống ngựa thì có người đã mệt đến mức không thể nhắc chân lên được....

Nhưng mà Đỗ Duy còn có thể yêu cầu đối với bọn họ điều gì nữa? Đừng quên rằng bọn họ cũng là ma pháp sư, ma pháp sư vốn thân thể yếu đuối nổi tiếng, mà giờ đây bọn họ hóa ra có thể cưỡi ngựa đi đường mấy trăm dặm không nghỉ ngơi.

-Thầy giáo! Chúng tôi đã đến!

Hai mươi tám tên nhóc cùng hét lớn lên, sau đó bỗng nhiên cảm thấy giống như là đang ở trong học viện vậy. Cả nhóm phấn chấn tinh thần đứng ở trước mặt Đỗ Duy.

Đỗ Duy thở dài, hắn nhún người rời khỏi ngựa, sau đó cẩn thận nhìn một lúc hai mươi tám tên nhóc này. Đỗ Duy hiểu rằng những tên này đã bị mình tạo ấn tượng thật sâu trong lòng, tương lai bọn họ chưa chắc sẽ trở thành bộ hạ của mình; nhưng là những người này nhất định cả đời sẽ nhớ kĩ về mình.

-Tốt lắm!

Đỗ Duy bỗng nhiên dùng hết khí lực nói lớn :

-Ta rất hài lòng với các người.

Hắn quay đầu lại chỉ vào những người hầu phía sau, lại còn có xe ngựa lớn tiếng nói:

-Ta vốn cho rằng sẽ gặp phải một đám phế vật kiệt sức, một đám không khác gì chó chết thở hồng hộc bằng lưỡi.... nhưng các người quả là làm ta giật mình.

Đỗ Duy nói đến đây thanh âm bỗng nhỏ hơn một chút, giọng nói cực kì kích động :

-Biểu hiện của các người đã vượt qua phỏng đoán của ta, các người không biến thành những gã béo ú vô dụng, cũng không trở thành những gã ma pháp sư im lìm như xác chết.... Ta xem ra đã gặp những chiến sĩ vĩ đại, đã gặp những con sói tràn đầy tinh lực, ta quả thật rất vừa lòng!

Nói xong, Đỗ Duy đi đến bên cạnh các học sinh vỗ lên bả vai người này, đấm vào ngực người kia sau đó cười lớn nói:

-Như một phần thưởng cho các người...Ta tuyên bố từ hôm nay các người có hai ngày để nghỉ ngơi, hai ngày này tất cả các bài tập và huấn luyện tạm thời đình chỉ...

Vừa dứt lời thì đám học sinh liền hoan hô liên tục.

-Các cậu bé.

Đỗ Duy cười nói:

-Ta nói chúng ta sẽ gặp lại nhau ở tây bắc, bây giờ các người đã ở tại bên ngoài tòa thành này, ở bên ngoài Tòa thành kì tích. Đối với biểu hiện rất tốt của các người ta sẽ cho các người phần thưởng tốt nhất. Bây giờ theo ta đi vào thành, tại bên trong phủ công tước ta đã chuẩn bị loại rượu ngon nhất tây bắc, còn có những món ngon nhất chờ các người. Đêm nay ai không uống đến say thì chính là con mẹ nó tên chó chết, còn ai uống đến mức nằm bẹp xuống thì chiếc giường mềm mại nhất luôn chờ các người. Hãy khiến những tên không có cơ hội đến tây bắc hối hận đi, ta cam đoan mấy ngày tiếp theo với kinh nghiệm của các người tại tây bắc mà sau khi trở về sẽ khiến những tên này ghen tị đến đỏ mắt.

Trong đám người lập tức có tên học trò lớn mặt lớn tiếng cười nói:

-Chúng tôi không nghi ngờ điều ấy thưa viện trưởng.

Đỗ Duy cũng cười, sau đó hắt hơi một hơi thật sâu lớn tiếng nói:

-Ta cho phép...Không, không phải cho phép mà là mệnh lệnh, ta ra lệnh cho ác người đêm nay phải tận tình hưởng thụ!

Tại đại sảnh yến hội lớn nhất bên trong phủ công tước, từng thùng từng rượu ngon nhất được mang ra, dưới sự cố gắng của những đầu bếp danh tiếng được mời đến với giá cả cao ngất, từng món đặc sản của tây bắc cũng được đưa lên.

Đỗ Duy đã sớm vứt cái chức tước công tước quý quái của mình, hẳn lúc này mặc một bộ áo bào màu đen của ma pháp sư, chỉ là lúc này áo bào đã dính không biết bao nhiêu rượu ngon cùng thịt thà mỡ màng. Hẳn lúc này đang liên tục đưa chén lên cùng với đám học sinh điên cuồng hô “zô”.

Không khí của đại sảnh yến hội đã lên đến đỉnh điểm náo nhiệt, còn có vài học sinh sau khi uống rượu đã cởi áo bào của ma pháp học đồ ra khiến những tên này không khác những binh lính trong quân đội mấy. Bọn họ phanh áo hát rống lên, còn có kẻ không biết lấy từ đâu ra một cây đàn đánh lên một khúc nhạc đầy vui vẻ. Thậm chí bên dưới còn có người hưng phấn nhảy lên bàn quay cuồng.

Vivian trở thành tiêu điểm của mọi người; cũng không biết kẻ đầu tiên nào đã kéo Vivian lên trên bàn, sau đó là người thứ hai, rồi người thứ ba lần lượt lên. Các học viên này đều lấy việc nhảy cùng nữ ma pháp sư này một đoạn là điều vinh hạnh nhất. Vivian nhỏ bé đáng thương đã sớm có chút say, tiết tấu của khúc nhạc vui này rất nhanh, lúc nhảy múa mọi người đều dùng ngoắc cánh tay lại với nhau tại khuỷu tay tạo thành một vòng chạy xung quanh. Lúc đầu Vivian không cẩn thận uống một chén rượu nhỏ, sau đó nàng cảm giác được mặt mình như sốt nóng bừng lên, cuối cùng thì nàng dường như vất bỏ vẻ ngoài rụt rè ngượng ngùng mà cảm thấy mình càng lúc càng hưng phấn đến nỗi nhảy nhót còn hăng hơn bất kì ai.

Tầm thâm quý giá được dệt thủ công lúc này đã vậy bản không biết bao nhiêu rượu thịt, ngay cả màn cửa cũng dính đầy rượu, cả đại sảnh lúc này mùi rượu tràn ngập khắp nơi.

Vivian cảm thấy mình di chuyển càng lúc càng nhanh, cuối cùng nàng lại thấy rằng mình không di chuyển mà vách tường xung quanh lại đang chuyển động quanh mình... Cho đến bây giờ cô bé ngốc này còn chưa uống rượu nên tưởng rằng đây là loại ma pháp gì; đôi mắt nàng lơ đãng nhìn xung quanh muốn hỏi Đỗ Duy thì hẳn đã ôm lấy nàng bế từ trên bàn xuống. Nhìn thấy Vivian đang ngà ngà say Đỗ Duy không kìm được sự buồn cười, hẳn dùng sức nhéo mũi nàng một cái rồi cười mắng:

-Có thể vậy sao, ta không nghĩ rằng cô có thể biến thành một con quỷ say như thế này.

Vivian mặt đỏ bừng như một quả táo chín, đôi mắt to tròn đang nhìn một cách mông lung, ánh mắt nàng trông cực kì quyến rũ đầy ướn ắt. Thân thể nàng lúc này mềm nhũn không có chút khí lực nào đang tựa vào lồng ngực của Đỗ Duy như một con mèo con vậy.

Bỗng nhiên nàng hé đôi môi đỏ mọng ra, cái miệng nhỏ xinh kia thoang thoảng mùi rượu. Khuôn mặt nàng sau khi đã thấm rượu đang mỉm cười một cách ngây thơ, mơ mơ màng màng tự lảm nhảm:

-Đỗ Duy...

-Sao?

-Anh... anh... thích ta không?

266. Chương 207: Truyền Thống.. (p2)

-Cô có chắc là cô biết “thích” nghĩa là gì không?

Vivian thật sự là đã rất say, cô bé vốn hàng ngày đều nói một cách nhỏ nhẹ này bỗng nhiên mở to hai mắt ra, lớn tiếng nói đầy oan uổng :

-Ai nói ta không biết!

Cũng không biết là do say rượu hay là không còn ngượng ngùng nữa, giờ phút này Vivian nói chuyện bỗng cực kì trôi chảy không còn một chút lắp bắp!

Không chờ Đỗ Duy phản ứng lại, cô bé ngây thơ này bỗng không biết lấy sức lực từ đâu ra giãy khỏi người Đỗ Duy, sau đó nhảy lên bàn giật lấy một ly rượu đầy rượu ngon từ trong tay một tên học trò bên cạnh, lớn tiếng nói:

-Chú ý, chú ý, ta có lời muốn nói.

Bàn tay bé nhỏ của nàng giơ cao ly rượu lên quá đỉnh đầu mình, chân nàng có chút lảo đảo nhưng vẫn mạnh mẽ đứng vững, với ánh mắt vẫn mông lung nàng cười ngây ngô vài tiếng, sau đó khi tất cả mọi người đã quay về phía mình nàng mới lớn tiếng nói:

-Ta, ta có lời tuyên bố...ta....ta...

Vivian bé nhỏ bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, sau đó nỗ lực hết sức nói đầy tha thiết trước mặt tất cả mọi người.

-Đỗ Duy.

Nàng chỉ tay vào mũi của Đỗ Duy... Với độ cao của bàn như vậy thì đương nhiên sẽ chỉ vào mũi của Đỗ Duy - A, cô bé ngốc hôm nay cũng muốn kiêu ngạo một phen!

-Đỗ Duy, anh đang nghe chứ!

Vivian bỗng nhiên nói lớn lên :

-Ta thích anh, ta muốn làm vợ của anh.

Toàn trường lúc này bỗng nhiên im lặng hoàn toàn, những tên đã say hoặc nửa tỉnh nửa say lúc này đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Vivian đang ở trên bàn, tất cả mọi người đều giật mình trước hành động đầy kì tích của cô bé vốn ngày thường vẫn thẹn thùng này .

Đỗ Duy ngồi ở trên ghế dờ khóc dờ cười nhìn Vivian ngay cả đứng cũng không vững:

- Cô bé ngốc này, cô có biết vợ nghĩa là gì không?

Vivian bỗng nhiên sững lại, ánh mắt đầy mịt mờ, vẻ mặt nàng đầy ngây thơ tức giận nói:

-Ta.... Ta không biết.

Nhưng là sau đó Vivian đã giơ lên ly rượu lên bốn phía, rượu trong ly bị nàng tung lên tung xuống nhiều như vậy đã rơi mất một nửa, thậm chí còn có không ít rơi vào vai Đỗ Duy. Vivian ngửa cổ uống “ực” một hơi cạn sạch, sau đó nàng lớn tiếng hô “Người vợ vạn tuế”

Sau đó, màn biểu diễn hoành tráng của nàng cũng kết thúc, uống xong chén rượu cuối cùng này tay đã lỏng ra khiến ly rượu rơi xuống; thân thể nàng thẳng tuột ngã xuống - ngã vào lòng ngực của Đỗ Duy. Nàng nhắm mắt mắt lại, khuôn mặt hồng lên vì rượu vẫn đang cười khúc khích.

Đám học sinh sững sốt một lúc lâu rồi sau đó bỗng nhiên cùng loạn lên cùng lúc. Có người dẫn đầu đưa ly rượu lên hô lớn:

-Chúc mừng viện trưởng tôn kính của chúng ta, đức ngài công tước, hơn nữa chúc mừng phu nhân viện trưởng tôn kính, pháp sư Vivian.

Lập tức hơn hai mươi người nâng ly hưởng ứng:

-Chúc mừng viện trưởng và viện trưởng phu nhân/

Âm nhạc lại một lần nữa nổi lên, không khí trở nên náo nhiệt trở lại...

Bên ngoài yến hội Marde cùng mấy người hầu mang món chính của hôm nay đến, món chính cuối cùng đêm nay là một món ăn khá lớn - Một con dê nướng.

Marde đi đến cửa yến hội, bỗng nhiên ông thấy một thân ảnh mỹ lệ đang dựa vào cánh cửa, nhìn bóng lưng thì thấy nàng đang run rẩy.

Marde bước đến gần thì thấy cô gái này không phải ai khác mà chính là tiểu thư Angel của gia tộc Listeria. Angel mặc một áo ngủ màu trắng, hai chân nàng để trần, mái tóc mềm mại đang xõa xuống. Nàng dường như muốn đẩy cửa đi vào nhưng là không biết vì điều gì mà động tác của nàng dừng lại. Tay của nàng nắm chặt lấy nắm đấm cửa, nàng cứ nắm chặt như thế... Tuy thế, toàn thân nàng trông như không có chút sức lực nào, nếu không phải là bàn tay đang nắm chặt ở cửa thì có lẽ nàng đã ngã xuống.

-Khụ Khụ...

Marde cố ý ho khan hai tiếng để đánh động vị khách quý này. Angel bỗng nhiên xoay người nhìn thấy Marde đứng không xa ở đằng kia, khuôn mặt mỹ lệ của nàng đang tái nhợt một cách bất thường, trong đôi mắt của nàng tràn đầy nước, trên mặt vẫn còn ánh lên những giọt nước mắt... Sau khi nhìn thấy Marde, trên mặt Angel hiện lên một tia bối rối, nàng xoay nhanh người lại thấp giọng nói:

-A, quản gia Marde... tôi...

Vừa nói, nàng vừa nhanh chóng đưa hai tay lên mặt lau những giọt nước mắt còn đọng lại.

-Thưa... tiểu thư Angel..cô đã đến rồi vì sao còn không vào đi? Tôi nghĩ cậu chủ nhất định sẽ không từ chối một vị khách xinh đẹp như thế này tham gia vào thời khắc vui vẻ này.

Marde nheo mắt cười nói

-Thực tế là vào buổi tối cậu chủ đã muốn mời cô tham gia nhưng là bởi vì cậu ấy lo lắng đám trẻ con này quá huyền não ồn ào sợ rằng quá đường đột một vị tiểu thư mỹ lệ như cô, cho nên mới cậu ấy chỉ dám nghĩ trong đầu. Nếu cô đã đến đây thì...

Không đợi Marde nói xong, Angel đã nhanh chóng nói:

-Không cần đâu, tôi, tôi chỉ là không ngủ được vô ý đến đây... Xin, xin lỗi, tôi không nên đi lung tung thế này.

Nói xong, nàng giống như là chạy trốn vậy xoay người cầm đầu chạy về phía hành lang. Chỉ là lúc này trong lòng nàng vẫn vô cùng kích động, khi bỏ chạy nàng vẫn còn lảo đảo một chút, đôi chân trần trắng xinh ẩn hiện dưới lớp áo ngủ. Chỉ trong chốc lát nàng đã biến mất ở cuối hành lang.

Marde thở dài, chờ nàng đi khuất mới mở một cánh cửa yến hội, bên trong lập tức vang lên tiếng hoan hô khắp nơi:

-Chúc mừng ngài viện trưởng, chúc mừng viện trưởng phu nhân.

Lão Marde đầy kinh nghiệm sống làm sao không rõ được lí do gì mà cô gái mỹ lệ kia phải bỏ chạy, lão âm thầm thở dài.

Di chứng của việc hưng phấn lên sau khi say của đã nhanh chóng hiện ra.

Cô bé Vivian ngốc nghếch này do lần đầu uống rượu nên không sợ sệt gì mà uống nhiều như vậy, nàng còn hung hăng “kiêu ngạo” một hơi cơ mà. Kết quả là đến tận trưa hôm sau nàng còn chưa tỉnh lại, xem bộ dáng của nàng thì có lẽ là ngủ hết một ngày nữa cũng không có gì lạ.

Nhưng là Đỗ Duy thật ra có chút chờ mong Vivian tỉnh lại sẽ có biểu hiện phấn khích như thế nào, hẳn tin rằng nàng sẽ không quên toàn bộ chuyện “lớn mật” tối qua đi? Chỉ cần nghĩ đến việc Vivian sau khi tỉnh lại nhớ đến hành động điên cuồng của mình thì nàng sẽ có bộ dáng sợ sệt thế nào đã khiến Đỗ Duy không thể nhịn cười.

Có điều cẩn thận suy nghĩ thì cô bé ngốc này dường như đã thật sự trưởng thành, bảo bối này thật đáng yêu khiến người ta không thể không quan tâm đó.

Đám trẻ con kia sau khi điên cuồng một đêm hôm nay cũng ngủ không dậy nổi, đi đường vốn bồn ba vất vả lại còn cuồng hoan trắng đêm nên những kẻ này có lẽ còn đang vừa chảy nước miếng vừa ngủ vùi.

Cũng tốt vậy, để bọn họ hưởng thụ hai ngày tốt đẹp này đi.

Nhưng là hôm nay Đỗ Duy lại không có thời gian nghỉ ngơi.

Bởi vì hôm nay là ngày sinh nhật mười lăm tuổi của hắn, nghi lễ trưởng thành của hắn.

Tối hôm qua Đỗ Duy cũng không biết Angel đã nghe thấy những điều tại yến hội, hắn cũng uống nhiều đến mức mê muội đầu óc, đã lâu hắn không có phóng túng mình như vậy. Có điều sau khi tỉnh lại Đỗ Duy đã mạnh mẽ chấn tĩnh tinh thần, rửa mặt thay quần áo rồi sau đó lập tức chạy đến căn phòng cạnh phòng ngủ của mình - Vivian uống rượu tối qua đã ngủ tại chỗ này, hơn nữa là được Đỗ Duy tự mình ôm đến đây.

Việc này cũng là một cảnh thú vị, Vivian bị Đỗ Duy ôm trên giường bỗng nhiên tỉnh một lát, có điều cô bé ngốc đã bị rượu làm cho hồ đồ đi rồi không thể thanh tỉnh được; nàng ngược lại còn ôm lấy cổ Đỗ Duy hỏi hắn:

-Ý nghĩa của làm vợ có phải là ngủ cùng anh không?

Câu hỏi này lớn mật đến mức cả Đỗ Duy cũng không biết trả lời thế nào.

May mắn là Vivian khờ dại lại một lần nữa giải quyết vấn đề khó khăn này, bởi vì cô bé ngốc này đã tự mình nói ra mục đích của mình, nàng bỗng nhiên dùng một loại âm điệu nghiêm túc nói với Đỗ Duy.

-Nếu như là ngủ cùng anh thì...anh, anh không được lấy chăn của ta.

Nói xong những lời này cô bé đã kiệt lực ngủ thiếp đi.

A, đại khái là trong nhận thức của cô bé ngốc này thì ý nghĩa của “vợ” thật sự đơn thuần chỉ là “ngủ” vậy.

Đỗ Duy sau khi đến đứng tại trong phòng một lát, hắn nhìn thân thể Vivian đang cuộn lại ngủ ngon lành trong chăn. Nhìn thấy một bờ vai trắng ngà lộ ra bên ngoài chăn Đỗ Duy không nhịn được thở dài...

Tối hôm qua là chính hắn đã cởi áo ngoài cho Vivian.

Nhìn thấy trên mặt cô bé còn chảy một ít nước miếng, Đỗ Duy không nhịn được cười rộ lên, sau đó nhẹ nhàng vươn hai ngón tay lau đi thấp giọng nói

-Cô bé à... cô không biết tối hôm qua gà nhép cô chút nữa đã bị con sói ta ăn tươi rồi... hà hà..

Thật sự là tối qua sau khi cởi áo ngoài cho cô bé thì nhìn thấy dưới lớp áo lót mỏng thân thể Vivian như một đóa hoa đầy mị lực khiến Đỗ Duy phải dùng nghị lực rất lớn mới áp chế được tà niệm trong người. Dù sao thì trong lòng Đỗ Duy hắn đã cho rằng cô bé đáng yêu này là thật sự của mình, hắn yêu thương nàng thật sự. Vì thế hắn không muốn lãng phí thời khắc đẹp nhất vào một buổi tối say rượu thế này.

Có lẽ là thần linh toàn năng đã thật sự phù hộ cho Vivian đáng thương của chúng ta!

Sau khi rời khỏi phòng, trong đầu Đỗ Duy bỗng nhiên xuất hiện một ý niệm tà ác, hắn thừa dịp Vivian đang ngủ say cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi của cô bé.

Cô bé, ta thật sự không xoi cô, có điều thừa dịp cô ngủ ăn trộm mất cái hôn đầu tiên của cô, xem như đây là sự trừng phạt nho nhỏ với cô đi... ha ha..

-Từ nay về sau cô không được uống rượu nữa... ôi, bằng không đánh vào mông đấy.

Đỗ Duy mỉm cười với cô bé đang ngủ say sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Nỗi khổ của người lãnh đạo là người khác say rượu có thể ngủ một cách thoải mái nhưng là chính mình thì lại đầy việc không thể không làm.

Không có cách nào cả, ai bảo hôm nay là sinh nhật của Đỗ Duy đi? Hắn chính là nhân vật chính của ngày hôm nay, làm sao không có hân được? Nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên mặt Đỗ Duy, lão Marde chỉ có thể mang một ít súp có tác dụng thanh tỉnh đến. Bản thân Đỗ Duy đã hòa vào đó một ít được vật đã rượu uống một hơi hết sạch, sau đó hân mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Trước đó vài ngày hân đã sớm thu xếp tốt các món đồ lễ cần thiết. Dưới sự trợ giúp của hơn mười người hầu, Đỗ Duy cuối cùng cũng đã mặc chỉnh tề được bộ quần áo phiên phức này. Mặc dù là hân tỏ ra rất ghét cái lối ăn mặc như công nương này nhưng đây là truyền thống! Thân là công tước của đế quốc hân hiểu rằng nghi lễ trưởng thành của hân không chỉ là việc của cá nhân hân.

Đỗ Duy chỉ có thể cúi đầu chấp nhận.

Việc tạo hình phần trên cổ áo hết gần nửa giờ, hai người hầu nữ lanh lợi cũng đã gần như kiệt sức; mà cái cổ áo hình tròn được trang trí ở viền này khiến Đỗ Duy gần như tắc thở. Càng khiến hân buồn bực chính là bộ quần áo này thật sự vô cùng đẹp để hoa lệ, phía trước có thêu hình hoa ở viền, còn có tay áo lõe loét, lại còn thắt lưng, rồi cả....vv khiến Đỗ Duy cảm thấy mình không khác gì anh hề sắp lên sân khấu diễn trò.

Cuối cùng, Đỗ Duy nghiêm túc cự tuyệt mang một mái tóc giả của đám người hầu. Nói đùa sao! Đỗ Duy không nghĩ đến việc đeo cái thứ này, mà một tên khác chuẩn bị trát phấn lên mặt Đỗ Duy đã bị hân một cước đá văng ra ngoài.

Truyền thống của giới quý tộc là nếu anh có thân phận thì một quý tộc điển hình sẽ mang vẻ mặt tái nhợt để tỏ ra vẻ mặt yếu đuối bệnh tật; mà màu da của Đỗ Duy thì từ lúc thân thể hân cường tráng lên lại có vẻ khỏe mạnh quá mức. Hơn nữa ở tây bắc nửa năm khiến làn da dưới ánh mặt trời đã từ màu nhợt nhạt chuyển sang có chút sắc đen.

Căn cứ theo tiêu chuẩn quý tộc thì sắc mặt của hân là không hợp cách rồi.

Sau khi mang giày vào, Đỗ Duy đi lại thử một hai bước thì vô cùng buồn bực khi phát hiện ra khi mình đi lại sẽ phát ra âm thanh đinh đông. Hân lúc này bèn một phát cởi sạch đám trang sức phiền toái trên người ra. Cuối cùng dưới sức ép quyết liệt của đám chuyên gia trang phục thì Đỗ Duy chỉ giữ lại một quả huy chương gia tộc - một đóa hoa Tulip màu vàng trên nền một ngọn lửa đang bốc cháy.

Có điều sau khi đã mặc quần áo chỉnh tề Đỗ Duy nhạy cảm phát hiện ra ánh mắt của mấy thị nữ xinh đẹp bên cạnh đã hoàn toàn khác.

Đỗ Duy mười lăm tuổi, dù sao hân cũng có được huyết thống tốt đẹp của một vũ hân gia tộc. Thân hình hân mặc dù không quá cường tráng nhưng là cũng khá cao, ít ra là cao hơn so với đám bạn cùng tuổi. Mà nét ngây thơ trên mặt sau khi biến mất chỉ còn toát lên vẻ tôn nghiêm. Mà nhờ vào huyết thống tốt đẹp của gia tộc Rowling mà hân có được khuôn mặt anh tuấn, hơn nữa khí chất rất phi phàm.

Mà cách ăn mặc này khiến Đỗ Duy mặc dù có chút chán ghét nhưng là không thể nói rằng vị chuyên gia trang phục mới đến để thiết kế quần áo kia khá là có tài. Chỉ may rất đẹp, trang phục vừa vặn với thân thể của Đỗ Duy. Hơn nữa một chút khéo léo đã hoàn mỹ che dấu được khuyết điểm duy nhất của Đỗ Duy: Hơi gầy.

Mà bộ lễ phục đẹp để quý giá này càng tăng thêm vẻ quý phái của quý tộc.

Vào thời điểm này Đỗ Duy có thể xem là một thiếu niên quý tộc anh tuấn.

-Cậu chủ, cậu đã chuẩn bị xong chưa?

Marde gõ cửa tiến đến, sau khi nhìn thấy Đỗ Duy thì trong mắt lão toát lên vẻ vui mừng và hâm mộ. Lão Marde giờ phút này bỗng nhiên hồi ức tràn về, không kìm được thốt lên :

-Cậu chủ, cậu cuối cùng đã trưởng thành rồi.

Đỗ Duy mỉm cười tiến đến ôm lấy lão người hầu đã bế mình từ bé này :

-Được rồi Marde, ta có một thỉnh cầu với bác.

-Điều gì vậy?

Marde sửng sốt.

-Đến lúc đó bác cùng với ta đi vào nhé.

Đỗ Duy nhẹ nhàng nói.

Lão Marde sửng sốt, bỗng nhiên tròn mắt đỏ lên. Sau đó lão liên tục lắc đầu :

-Cậu chủ, điều này không thể được, tôi...

-Cha mẹ ta đều không ở bên cạnh, Marde, bác là người thân duy nhất của ta.

Đỗ Duy ôm lấy lão quản gia đang muốn lùi lại, sau đó thấp giọng nói:

-Marde, nói thật là số lần bác bế ta còn nhiều hơn gấp bội so với cha ta.

Dựa theo truyền thống của đại lục Roland thì mỗi vị quý tộc tại nghi thức trưởng thành của mình khi đi vào yến hội đều có một vị trưởng bối đưa vào (bình thường là cha mẹ), tượng trưng cho sự tôn kính và cảm kích đối với trưởng bối của mình.

Tại đại sảnh của công tước phủ hôm nay tất cả những thuộc hạ dưới quyền Đỗ Duy đều đã tập trung lại. Ngay cả các học trò của Lam Hải đang làm quan tại các vùng xa của tỉnh Desa cũng đều đến đông đủ. Cảnh tay phải của Đỗ Duy Phillip, Thống lĩnh kỵ binh Ron Barton , thống lĩnh bộ binh kỵ sĩ Robert, thị vệ trưởng Roaen, còn có Solskjaer, Poll, George, hai vị pháp sư cấp bảy học trò của đại sư Arike (hai vị pháp sư này Đỗ Duy đều đã gặp qua, hơn nữa bọn họ lần này mang theo đám học trò đến đây thực tập, chỉ có điều là bọn họ đi xe ngựa nên tại sáng hôm nay mới đến Thành Kỳ Tích). Ngoài ra còn có vài vị quý tộc có giao tình tốt tại đây như bá tước Billia, “ma thú Dransa” đã phái sứ giả có thân phận trong gia tộc đến, hơn nữa còn mang theo quà lớn.

Thậm chí ngay quân tây bắc có quan hệ xấu với Đỗ Duy thì tướng quân Tatara cũng cùng tự mình đến. Lễ vật hân tặng Đỗ Duy là một chiến mã thượng đẳng cùng một áo giáp cao cấp mà chỉ có tướng lĩnh cấp cao mới được mặc. Hơn nữa ngoài mong đợi là kẻ đã xé rách da mặt với Đỗ Duy - Tổng đốc Bohan của tỉnh Norin - hóa ra cũng đưa người đến. Chỉ có điều lễ vật mang theo thì quả là còn hơn cả kiệt xỉ:

“Một phong thư do chính ngài Bohan viết”.

Ngoài ra, ba chị em gia tộc Listeria cũng tham gia với thân phận khách quý. Mà mọi người, nhất là đám khách quý đến đây sau khi biết được hầu tước phu nhân Listeria tự mình đến đây thì càng kinh ngạc hơn. Khi nhìn thấy phong thái vị mỹ nhân nổi tiếng này thì nhất là sứ giả của bá tước Billia và “ma thú Dransa” đều tính toán một hồi xem làm cách nào để có thể có chút giao tình với vị quả phụ giàu có nhất đế quốc này, xem thử có thể không thể hiện chút điểm tốt cho ông chủ của mình.

Khi điệu nhạc nghi thức nghiêm trang vang lên, cổng lớn của yến hội được mở ra, đi vào trước không phải là Đỗ Duy mà lão quản gia Marde đã mặc quần áo chỉnh tề. Vẻ mặt lão trông đầy kích động và kiêu hãnh đi đến phía trước, sau đó quay lại nắm lấy tay Đỗ Duy cùng đi vào bên trong đại sảnh.

Hai người như vậy dưới ánh mắt của quan khách đi đến phía trước, cuối cùng Đỗ Duy ôm chặt lấy lão Marde một cái rồi bước đến trước.

Dựa theo nghi thức truyền thống, lúc này còn có một nhân viên thần chức Thần điện chủ trì, hơn nữa còn cầu nguyện và cảm tạ thần linh một hồi nữa. Ví dụ như nghi lễ trưởng thành của từng hoàng tử trong hoàng thất đều sẽ mời các nhân vật trưởng lão cấp cao trong Thần điện ra mặt, mà hoàng đế Augustine VI hiện tại thì khi còn trẻ bởi vì lão là con trai duy nhất cho nên là người thừa kế duy nhất, khẳng định là hoàng đế tương lai. Tại thời điểm ấy thì nghi lễ trưởng thành của lão đích thân giáo tông đã tự mình chủ trì để thể hiện sự tôn trọng với hoàng đế tương lai.

Nhưng mà Đỗ Duy lại không tin vào thần linh, dù sao pháp luật đế quốc cũng cho phép không cần thờ phụng Thần điện, chỉ cần người không tin thần khác là được.

Đỗ Duy một mình đứng ở trên đài cao, nhìn những người bên dưới thì có người là bộ hạ trung thành của mình, còn có địch nhân mập mờ, còn có đồng minh tốt...

Đỗ Duy ho nhẹ một tiếng, sau đó bắt đầu nói.

-Ta nghĩ, bây giờ mọi người nhất định sẽ tò mò ta sắp nói điều gì.

Đây là lời mở đầu của Đỗ Duy.

Phía dưới có người cười vui vẻ.

-Điều ta muốn nói nhất bây giờ là...

Đỗ Duy bỗng nhiên cười :

-Điều muốn nói nhất là, cái bộ quần áo này thật sự khiến ta cảm thấy có chút khó chịu! Bởi vì nó thật sự rất chặt!

Phía dưới tiếng cười vẫn vui vẻ như trước.

267. Chương 208: Thà Nhảy Lầu Còn Hơn Khiêu Vũ.(p1)

Đỗ Duy nhẹ nhàng ôm hầu tước phu nhân Listeria, hai người bắt đầu nhảy theo điệu nhạc. Mặc dù Đỗ Duy từ nhỏ không được sủng ái nhưng là dù sao hắn cũng đã học qua các lễ nghi của quý tộc. Loại vũ đạo của quý tộc này hắn đã nhảy cực kì thuần thục, mà điều làm cho hắn ngạc nhiên là vị hầu tước phu nhân Listeria này dường như có chút rụt rè, có điều khi tiết tấu của điệu nhạc bắt đầu nhanh hơn thì thân thể nàng càng trở nên nhẹ nhàng xoay tròn uyển chuyển, tóc dài tung bay; váy của nàng còn xoe ra khiến cả người trông như một đóa tiên hoa bùng nổ. Hơn nữa mùi thơm trên người nàng hiển nhiên là từ một loại hương liệu đắt tiền nào đó, thơm ngát đầy thanh lịch làm cho người ta chưa uống đã say.

Hai người như vậy cùng nhau khiêu vũ, Đỗ Duy dần dần có chút không theo kịp bước chân của hầu tước phu nhân Listeria, may mắn là nàng rất thông minh nên đã có chút biến đổi trong cách nhảy; nàng cố gắng một chút dần dần thay thế vị trí dẫn nhảy của Đỗ Duy mà vẫn khiến những người bên cạnh không nhận ra.

Một cách không chủ ý thì cả hai càng ngày càng tiến vào gần nhau đồng thời thấp giọng nói chuyện.

-Thưa ngài ông tước, ngài vì điều gì không mời những cô gái độc thân khác nhảy vậy? Đưa tôi ra làm vật ngăn cản thế này không hề có chút biểu hiện nào của một quý ông rồi.

Đỗ Duy mỉm cười thấp giọng nói:

-Hầu tước phu nhân, bà thật sự hiểu nhầm ý tứ của ta, ở đây mặc dù có nhiều cô gái như vậy nhưng ai có thể so sánh được sự mỹ lệ với bà? Có thể mời một phụ nữ cao quý mỹ lệ như vậy cùng khiêu vũ với ta hôm nay trong nghi thức trưởng thành thực khiến ta suốt đời này khó quên.

Lời khen tặng như vậy hầu tước phu nhân Listeria cả đời đã nghe qua rất nhiều nên không cần để ý, chỉ là cười nhẹ nhưng lại cố ý đến gần hơn nữa nói nhỏ vào bên tai Đỗ Duy:

-Tôi không thể không nói ngài quả là giỏi hoạt.

Đỗ Duy bĩu môi rõ ràng tiếp nhận câu nói của nàng.

Hắn thật sự là không có nhiều biện pháp, vừa rồi vội vàng nghe lão Marde nói truyền thống này hắn liền hiểu ra điều nhảy đầu tiên dùng để thể hiện tình yêu.

Phải biết là mỗi con cái trong các gia đình quý tộc mặc dù danh nghĩa là mười lăm tuổi mới chính thức trưởng thành nhưng là các chàng trai xuất thân từ các gia đình quý tộc giàu có người nào không phải từ nhỏ đã thành “người lớn”? Thường đã là con cái các gia đình giàu có thì trong cuộc sống niên thiếu của mình có không ít thị nữ xinh đẹp, có kẻ mười ba mười bốn tuổi đã nếm vị đời rồi nên không có gì ngạc nhiên là loại hành động thể hiện tình yêu trong nghi thức trưởng thành này chẳng qua là một loại thủ tục mà thôi.

Đương nhiên cũng có người vì lý do an toàn, nếu không nắm chắc tình huống mười phần thì tại nghi lễ cũng không đi đến chỗ cô gái mà mình yêu để mời khiêu vũ, nếu không chẳng may là chàng có tình mà cô gái lại vô tình thì trước mặt nhiều người bị cự tuyệt hóa ra là rất mất mặt sao. Cho nên nếu như không có nắm chắc mười phần thì đã có rất nhiều chàng trai mời chị em gái hay bạn tốt trong gia tộc khiêu vũ, như vậy vừa phù hợp thủ tục của truyền thống mà cũng không bị mất mặt mũi.

Đỗ Duy mời hầu tước phu nhân Listeria khiêu vũ thì nói gì vẫn phù hợp tập tục. Hôm nay đến đây mặc dù có không ít cô gái nhưng là vị hầu tước phu nhân Listeria này là người có thân phận “an toàn” nhất, bởi vì nếu Đỗ Duy mời nàng khiêu vũ thì người khác cũng sẽ không cho rằng vị thiếu niên công tước này có tình ý gì với vị quả phụ nổi tiếng đế quốc này. Mặc dù phu nhân này có cách giữ gìn dung mạo nhưng là dù sao tuổi hai người chênh lệch khá lớn, hơn nữa hầu tước phu nhân Listeria từ trước đến nay khi thủ tiết thì đã có không biết bao nhiêu người có chủ ý với nàng, thậm chí nghe nói cả hoàng đế bệ hạ cũng có tâm tư một phen với vị mỹ nhân này nhưng tất cả đều bị cự tuyệt. Hầu tước phu nhân Listeria thậm chí còn rời khỏi giới quý tộc để đi trốn về nơi ở của gia tộc Listeria để tránh mọi chuyện.

Tại đây có không ít khách mời nhìn thấy Đỗ Duy khiêu vũ với hầu tước phu nhân, đại đa số đều mỉm cười thiện ý, đều cho rằng vị ma pháp sư công tước này có lẽ còn chưa có cô gái nào để yêu hay vị hồng nhan tri kỷ nào nên mới nhất thời mời vị hầu tước phu nhân này mà thôi. Cần lưu tâm bây giờ sau khi trở về hội báo với chủ nhân rằng vị công tước này vẫn còn độc thân, nếu như để mượn tay của vị quyền quý đệ nhất đế quốc này thì hôn nhân chính là lựa chọn tuyệt diệu nhất.

Không nói tư tâm của các vị khách xung quanh thì Angel cũng đã lui đến một góc của đại sảnh một cách yên lặng, nàng dựa vào tường một cách vô lực, dung nhan mỹ lệ tái nhợt, hay tay nàng nắm chặt lấy váy, móng tay nàng cắm thật sâu vào lòng bàn tay. Mose đứng bên cạnh chị gái của mình nhìn vào ánh mắt nàng rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay của Angel nói nhỏ:

-Chị à, nếu không em cùng chị quay về đi.

Angel cắn chặt môi, nước mắt trong mắt nàng cuối cùng đã không thể kìm được nữa mà rơi xuống.

May mắn là nàng đứng ở một góc vắng vẻ nên những người xung quanh không phát hiện ra, chỉ là Mose thấy như thế liền lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn lụa màu trắng nhẹ nhàng nói:

-Chị à, ngày hôm qua chị đã thấy người kia dường như đã có người yêu, huống hồ hắn có cái gì tốt chứ? Em xem ra kẻ kia không có vẻ gì là người tốt cả... hừ...

Angel sắc mặt trầm xuống thở dài:

-Mose, em giúp chị trở về

Với không khí đang náo nhiệt trong đại sảnh thì một cặp chị em đang lặng lẽ rời đi, Mose giúp Angel lấy có là thân thể nàng không khỏe, không đợi điều nhảy đầu tiên kết thúc thì cả hai đã đi ra theo cửa bên.

Âm thanh cuối cùng sắp chấm dứt, thân thể của hầu tước phu nhân Listeria xoay tròn rồi lập tức nhẹ nhàng ngã trên cánh tay của Đỗ Duy, tấm lưng của nàng dường như tràn ngập sự mềm mại co giãn, thân thể nàng ngửa về phía sau nhưng vẫn có thể duy trì sự thăng bằng, dưới cổ áo hình chữ V của bộ lễ phục là bộ ngực đầy đặn với da thịt mượt mà, hàm răng của nàng sáng trắng. Nàng ngã ra một cách mê người, ngực nàng thở dốc ẩn hiện một khe núi tuyết đẹp. Đỗ Duy một tay đỡ dưới thắt lưng của hầu tước phu nhân dường như đang nâng toàn bộ người nàng, bỗng nhiên hắn nhìn thấy một tia chế nhạo trong mắt vị hầu tước phu nhân này.

Tiếng vỗ tay vang lên, tất cả mọi người trong đại sảnh đều nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng vị thiếu niên công tước này, điệu nhảy này tượng trưng cho việc thiếu niên quyền quý này trên danh nghĩa pháp luật đã trưởng thành. Phu nhân Listeria cuối cùng đã đứng lên, khả năng khiêu vũ của nàng mặc dù rất cao nhưng dù sao nàng cũng là phụ nữ, sau khi tiêu hao thể lực thì khuôn mặt trở nên đỏ ửng, tiếng thở dốc nhẹ nhàng càng khiến người ta mê đi. Bỗng nhiên trước ánh mắt của mọi người nàng đứng lên, lúc này đã ở trọn trong vòng tay của Đỗ Duy.

Sau đó, vị phu nhân nổi tiếng đế quốc này bỗng nhiên thực hiện một hành động khiến mọi người sửng sốt.

Nàng bỗng nhiên vươn hai tay đặt ở hai má của Đỗ Duy, sau đó thanh âm nàng bé đến mức chỉ có Đỗ Duy mới có thể nghe được :

-Thưa ngài Công tước, ngài phải biết kể từ sau khi chồng ta mất đi thì đây là lần đầu tiên ta khiêu vũ. Để cảm tạ lời mời của ngài, còn có căn cứ vào truyền thống ta muốn ngài thực hiện một cái “Lễ nghi trưởng thành”... Ngài không nên từ chối, đây chỉ là truyền thống mà thôi.

Nói xong, vị hầu tước phu nhân này bỗng nhiên không đợi Đỗ Duy trả lời mà đôi môi thơm ngát kia đã nhẹ nhàng dán trên môi của Đỗ Duy!

Tiếng vỗ tay toàn trường dường như bị một ngọn đao vô hình cắt đứt! Tất cả mọi người đều sửng sốt nhìn sự việc xảy ra ở giữa sân kia, thậm chí có người còn quên cả hai tay xuống.

Là....

Chính là “Nụ hôn tình yêu”

Mọi người đều sửng sốt cả! Căn cứ vào truyền thống thì điệu nhảy đầu tiên trong nghi lễ trưởng thành là điệu nhảy tình yêu, nếu người mời thực sự là cô gái mình yêu thì sau khi khiêu vũ xong cô gái sẽ hôn lên môi mình thừa nhận tấm lòng của chàng trai!

Nếu không phải là tình nhân thì chỉ đơn giản một cái hôn phớt lên mặt cũng được.

Nhưng là vị nữ thần đã khiến không biết bao nhiêu quý tộc mất hồn này hóa ra lại thực hiện “nụ hôn tình yêu” với Đỗ Duy trước mặt mọi người.

Vừa khi vị công tước mời vị phu nhân Listeria thì mọi người đều còn cho rằng mình không thể nghĩ ra điều gì hoải nghi!!! Nếu là chỉ mời nhảy như thế thì đơn giản chỉ cần hôn lên má là được... Nhưng bây giờ phu nhân Listeria giống như một con chim nhỏ dán vào lòng ngực của Đỗ Duy, hôn lên môi của hắn!

Vốn nụ hôn chỉ trong nháy mắt nhưng lại dường như trở nên rất dài. Mà Đỗ Duy thậm chí còn chưa kịp đẩy phu nhân Listeria ra thì nàng đã hôn xong rồi, sau đó nàng nhẹ nhàng từng bước lùi lại.

-Ta sẽ đợi ngài trong vườn hoa.

Hầu tước phu nhân nói nhỏ vào tai Đỗ Duy.....

268. Chương 208: Thà Nhảy Lầu Còn Hơn Khiêu Vũ.(p2)

Mọi người ai cũng biết trong giới quý tộc đế đô không biết đã có bao nhiêu người đàn ông xem vị hầu tước phu nhân này là tình nhân trong mộng. Mà không may là vị mỹ nữ này lại không có chút thích thú gì với đàn ông, nhưng hôm nay nàng trước mặt nhiều người lại làm một hành động kinh người như vậy... Thủ đoạn của vị thiếu niên công tước này với nữ nhân thật sự là làm người ta sợ hãi mà than à!

Đỗ Duy nhưng lại rất khổ sở. Hắn hiểu rằng nếu chuyện này truyền ra ngoài thì ít nhất là trong một khoảng thời gian dài tên mình và tên cũng gia tộc Listeria là không thể tách rời nhau... Có lẽ, đây là dự tính của hầu tước phu nhân chăng?

Vũ hội sau đó thì Đỗ Duy không tham gia nữa, trước phần đông khách mời vị chủ nhân này cũng đã âm thầm trốn đi.

Đỗ Duy không rõ lắm tâm trạng của mình bây giờ, ngoài kinh ngạc ra hẳn còn có chút tức giận. Hẳn nghĩ rằng mình đã bị vị hầu tước phu nhân này trêu ghẹo một chút. Chỉ có điều sau khi ra khỏi yến hội hẳn dường như tất nhiên mà đi đến vườn hoa.

Vườn hoa này là thiết kế của Đỗ Duy, xung quanh là một lớp các loại hoa, ở khoảng giữa là một vại vật hoa. Bởi vì Đỗ Duy luôn không thích mùi hoa quá đậm đặc nên hoa trong vườn hẳn chọn là loài hoa biểu tượng của gia tộc mình: hoa Tulip.

Gió đêm thổi nhẹ, lẫn trong những cánh hoa Tulip vàng kia là một dáng người xinh đẹp, một mái tóc dài mềm mại và một bộ váy dạ hội màu trắng như bạc, người kia không phải là hầu tước phu nhân Listeria thì còn có thể là ai được nữa?

Hắn chậm rãi bước đến rồi nhẹ nhàng ho một tiếng.

Hầu tước phu nhân quay đầu lại, trên mặt còn dường như đọng một nụ cười.

-Hầu tước phu nhân.

Đỗ Duy nhíu mày, thanh âm hẳn có chút trầm xuống:

-Ta cần ở bà một lời giải thích.

-Điều gì? Hầu tước phu nhân cười khe khẽ khiến mây gió cũng phải ngưng mà trốn đi.

-Vừa rồi .

Trên mặt của Đỗ Duy không còn vẻ gì bức bối nữa, hẳn lắng lặng bình tĩnh đi đến trước mặt nàng.

Hầu tước phu nhân dường như cố ý nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó mới mỉm cười nói:

-Thưa ngài công tước, vừa rồi ta nhớ là ngài trước mặt mọi người mời ta điệu nhảy tình yêu, mà khi ta nhận lời mời của ngài thì cuối cùng theo truyền thống sẽ tặng ngài tâm ý của ta.... Có đúng không nào?

Đỗ Duy không nói ra lời, có điều nhìn thấy ánh mắt giảo hoạt mà thuần khiết của nữ nhân này hẳn cũng nhiên cảm thấy tức giận :

-Hầu tước phu nhân, ta nghĩ rằng tốt nhất là nên nói thật... Chúng ta đều hiểu chuyện vừa rồi là thế nào.

Hầu tước phu nhân bỗng nhiên đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc, dưới ánh trăng đôi mắt của nàng sáng một cách kì lạ, bất chợt trở dài sâu kín :

-Thưa ngài công tước... thật khó nói, chẳng lẽ tôi trong mắt ngài không có chút hấp dẫn của một cô gái sao?

Đỗ Duy rút cuộc đã không cách nào nghiêm mặt nữa, hẳn cười khổ một tiếng:

-Hầu tước phu nhân nói đùa rồi, dung mạo bà tuyệt thế như vậy làm sao không có sức hấp dẫn được? Ta mặc dù còn trẻ nhưng lần đầu gặp nàng đã dường như vì ánh sáng tươi đẹp của nàng mà sửng sốt. Chỉ có điều vừa rồi hành động của bà quả là vượt ra ngoài sự dự liệu của ta. Ta tự hỏi không biết ta có điều gì đặc biệt mà lọt vào mắt xanh của một vị nữ thần như bà?

-Thưa ngài công tước, ngài xem nhẹ bản thân rồi.

Phu nhân Listeria bỗng nhiên sắc mặt nghiêm túc, nháy mắt vài cái nhìn Đỗ Duy rồi chậm rãi nói:

-Chỉ lấy chuyện ngài còn nhỏ mà tên tuổi đã nổi tiếng toàn đại lục, mới mười bốn tuổi đã được phong công tước nhìn khắp đế quốc đã là truyện trăm năm không gặp. Còn hơn nữa ngài là một vị ma pháp sư kiệt xuất thiên tài, trong ngày chính biến ngài phát ra tia sáng kì dị, bản thân ngài cũng là học trò của vị ma đạo sư đệ nhất trên đại lục. Ngài tạo ra Học viện ma pháp, thành lập một cái đối trọng với Ma pháp công hội và cung đình ma pháp sư! Nhìn lại ngài mới đến tây bắc ngăn ngừa có mấy tháng đã có nhiều phát triển như thế, làm liên tiếp nhiều việc có thể xem là kì tích! Theo tôi thấy thì trong các thế gia gia tộc quyền quý giàu có tại đế quốc thì không có người thừa kế nào có thể so sánh với ngài. Huống chi là tuổi ngài bây giờ còn rất trẻ còn nhiều ước mơ tham vọng, tôi xem ra chưa đến mười năm ngài sẽ trở thành người trên vạn người dưới một người tại đế quốc này! Trong lịch sử đế quốc chưa ai có thể được phong Tể tướng trước năm ba mươi tuổi, có điều ta xem xu hướng của ngài bây giờ thì thật ra có thể phá vỡ thông lệ này.

Đỗ Duy vẫn yên lặng cười nhẹ nói:

-Phu nhân, mấy lời ca ngợi này bà nói thật sự làm ta xấu hổ đó. Bà nói ta giỏi như vậy không phải là khen ngợi quá mức sao?

- Ta thật ra thấy vẫn còn chưa đủ.

Hầu tước phu nhân cười duyên rũ vươn tay nhẹ nhàng ngắt một đóa hoa, sau đó cầm lấy nhẹ nhàng đưa đến trước mặt Đỗ Duy. Khoảng cách của hai người lúc này chỉ có chưa đến nửa bước, hơi thở của vị mỹ nhân này thậm chí dường như thổi đến mặt của Đỗ Duy :

-Tôi thấy thành tựu của ngài có lẽ còn nhiều hơn những gì tôi vừa nói.

Trong mắt Đỗ Duy hiện lên một tia phức tạp, hắn lập tức cẩn thận lùi lại phía sau nửa bước tránh ra

-Ồ?

-Đỗ Duy.

Hầu tước phu nhân bỗng nhiên thay đổi cách xưng hô trực tiếp gọi tên ra khiến Đỗ Duy có chút bất ngờ. Sau đó nàng thấp giọng nói:

-Tôi từ năm trước nhận ân nghĩa cứu mạng của ngài, đến bây giờ chỉ mới nửa năm thì ngài đã từ một đứa con thất sủng trong gia tộc quật khởi lên rồi. Điều tôi nói này liệu đã làm sáng tỏ vấn đề chưa?

Dừng một chút, nàng nói bé hơn nữa :

-Hơn nữa, đêm nay hành động như vừa rồi thật ra là đã phá vỡ rất nhiều tiêu chuẩn làm việc của tôi... Chỉ có điều thời gian không đợi ai cả, tình huống đó tôi không thể không làm điều gì được.

Đỗ Duy cười khục khục, giương mắt nhìn phu nhân Listeria.

-Ngài là một người thông minh vô cùng nên ta nghĩ ngài hiểu ý tứ của tôi khi đem Angel đến tây bắc.

Phu nhân Listeria khi nói đến em gái mình trong mắt hiện lên một chút ảm đạm :

-Đứa em gái này của ta mặc dù bề ngoài nhìn nhu hòa nhưng là trong lòng lại rất ngoan cố. Nó từ nhỏ đã khá kiêu ngạo, những gã đẹp trai tuổi trẻ nhà giàu có trong mắt hắn không có ý nghĩa gì. Nhưng là sinh tại gia tộc Listeria chúng ta thì vận mệnh của người con gái không phải do chính mình nắm giữ. Lúc tôi còn trẻ thì khi đó cha ta gả tôi cho một người mà tôi không thể kháng cự, mà bây giờ...

Giọng nói của nàng mang theo một tia sầu bi, thanh âm đã thấp hẳn xuống:

-Tôi không đành lòng để nó dẫm vào vết xe đổ của tôi, mặc dù là vì gia tộc nhưng tôi luôn muốn gả nó cho người phù hợp nhất, có thể mang đến ích lợi lớn nhất cho gia tộc. Có điều tôi đến bây giờ cũng không hề bức bách nó điều gì, may mắn là ngài xuất hiện; tôi vốn nghĩ đã giải quyết vấn đề lớn nhất rồi. Thân phận cùng địa vị của ngài đều có thể nói là lựa chọn thích hợp nhất cho gia tộc Listeria. Mà Angel cũng rất thích ngài, khi còn ở nhà thì những chuyện truyền kì của ngài được nó nhắc đến thường xuyên... Ta nghĩ rằng đây có thể là biện pháp tốt nhất cho nên tôi mang nó theo đến tây bắc... Tôi vốn cho rằng với sự mỹ lệ của Angel thì trên thế giới này khó có nam nhân nào có thể kháng cự lại được... Nhưng là tôi không nghĩ rằng dù nó vốn ái mộ ngài nhưng ngài lại...

Nói đến đây, hầu tước phu nhân Listeria lắc đầu cười khổ.

Đỗ Duy tuy vậy vẻ mặt vẫn rất tự nhiên:

-Loại sự tình này có cưỡng cầu cũng không được...

Nhưng trong lòng hắn lại có chút dễ khóc dễ cười:

-Em gái nàng thích ta mà không được, nàng lại chạy đến hôn ta một cái... Chuyện này thì đạo lí ở đâu?

Hai người nhìn nhau trầm mặc một lát, hầu tước phu nhân Listeria bỗng nhiên mở miệng nói:

-Đỗ Duy, ngài thấy con người ta thế nào ?

Đỗ Duy sững sờ.

Nhưng là hầu tước phu nhân Listeria vẫn tiếp tục nói :

-Tôi từ nhỏ đã chịu sự giáo dục nghiêm khắc của cha, không dám nghỉ ngơi dù chỉ một ngày. Mặc dù không dám nói là có nhiều tài năng nhưng là những học giả nổi danh bên ngoài không có mấy người tôi xem có thể xem trọng. Tôi mặc dù là một người đã lấy chồng một lần nhưng là ta cũng không yêu chồng của tôi, mặc dù ông ấy rất yêu thương tôi. Sau khi ông ấy mất sớm đã để lại cho ta rất nhiều tài sản và một danh hiệu quý tộc hiển hách. Những năm gần đây ta thừa kế sản nghiệp của cha mình, khổ tâm kinh doanh tài sản của gia tộc xem như có chút thành công. Sản nghiệp do cha tôi để lại cho tôi năm đó đến nay trong tay tôi đã trở thành gấp đôi..

Đỗ Duy có chút không rõ ý tứ trong lời nói của vị mỹ nhân này nên vẫn im lặng không nói gì.

-Tôi năm nay đã ba mươi mốt tuổi.

Nói đến đây trên mặt của hầu tước phu nhân thoáng hiện lên một chút sầu lo, có điều sau đó nàng lại nhéo miệng cười. Nụ cười này cho dù là ở giữa muôn ngàn hoa xung quanh thì phong tình trong nụ cười kia cũng đã đẹp hơn tất cả các đóa hoa kiều diễm kia. Chỉ thấy ánh mắt của mỹ nhân lưu chuyển quả thật là một vẻ đẹp không nói nên lời. Thanh âm nàng có một chút hối tiếc xen lẫn ôn nhu:

- May mắn thần linh yêu mến ban cho gia tộc Listeria chúng tôi một dung nhan mỹ lệ. Huyết thống của gia tộc Listeria chúng tôi đều khiến người ta có vẻ ngoài đẹp đẽ. Thần thời gian cũng đã phá lệ ban ơn với tôi, mấy năm nay mặc dù tôi tuổi đã lớn dần nhưng là vẫn không mất đi vẻ thanh xuân. Tôi tự hỏi mặc dù ta bây giờ đã ngoài ba mươi nhưng là nếu nói về tướng mạo ta bây giờ không thua kém bất kì cô gái nào trên thế giới.

Đỗ Duy không nhịn được thở dài nói những điều từ đáy lòng:

-Đúng thế, vẻ tuyệt sắc của nàng là điều ta hiếm gặp trong cuộc đời này.

Những gì Đỗ Duy nói là sự thật, vô luận là theo góc độ nào đi nữa thì vị mỹ nhân này sắc đẹp quả là chấn động tâm hồn, vẻ đẹp không cách gì miêu tả được! Xem ra nàng chỉ cần tùy ý nhấc tay hay cười một cái đều mang theo mị lực vô hạn. Mặc dù tiểu thư Angel không hề thua phu nhân Listeria về vẻ đẹp nhưng là dù sao nàng vẫn còn khá ngây thơ, còn vẫn chưa có vẻ tao nhã thành nhục đầy phong tình như vị mỹ nữ này. Huống chi mặc dù nói là nàng đã qua ba mươi nhưng trên mặt của phu nhân Listeria nào có thể tìm ra chút gì dấu vết của năm tháng? Lúc đầu khi Đỗ Duy nhìn thấy nàng thì hấn cho rằng nàng chỉ mới mười tám mười chín tuổi mà thôi.

Việc nàng là tình nhân trong mộng của vô số quý tộc quả là hoàn toàn đúng.

Nghe thấy sự thừa nhận của Đỗ Duy, hầu tước phu nhân Listeria sóng mắt lưu chuyển, cười nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn Đỗ Duy:

-Vậy, Đỗ Duy, một chàng trai như ngài sẽ động tâm với ta chứ?

-...

Đỗ Duy sững sốt phát ra một tiếng không suy nghĩ :

-Cái gì?

269. Chương 208: Thà Nhảy Lầu Còn Hơn Khiêu Vũ.(p3)

Sau câu hỏi này, hầu tước phu nhân Listeria đã chậm rãi bước đến gần Đỗ Duy, động tác của nàng mềm như làn gió gần như đã dán lên thân thể của Đỗ Duy.

Đỗ Duy miễn cưỡng cười :

-Phu nhân, hẳn là bà đang nói đùa rồi.

-Tôi quả là đang nói đùa sao?

Khoảng cách của hai người đã rất gần, dường như hai chóp mũi đã chạm vào nhau. Không biết vì điều gì mà nhìn một tuyệt sắc giai nhân phong tình vạn chủng như vậy nép ở lòng ngực mình, Đỗ Duy bỗng nhiên không kìm được nảy ra một ý niệm trong đầu, hắn vốn chuẩn bị vươn tay đẩy nàng ra thì lại có chút không nỡ. Gần như thế này nhìn mỹ nữ kia mới càng thêm rõ ràng mị lực của khuôn mặt tinh xảo đến cực điểm kia. Đôi mắt như làn nước còn có cả mùi thơm nhẹ nhàng từ thân thể....

-Ta có thể cam đoan dù là loại đàn ông gì đều nằm mơ muốn lấy tôi làm vợ .

Thanh âm của hầu tước phu nhân Listeria phảng phất nhẹ nhàng bên tai của Đỗ Duy:

-Chuyện cần hiểu thì tôi sẽ hiểu, chuyện không nên hiểu thì nếu tôi cũng đã hiểu... nhưng là đàn ông hy vọng tôi không hiểu, vậy tôi liền sẽ giả vờ không hiểu...

Đỗ Duy chỉ cảm thấy cuống họng có chút khô khốc, trống ngực đã đập nhanh hơn nhiều. Có điều may mắn hắn vẫn bảo tồn được lí trí, hắn hít một hơi thật sâu âm thầm dùng sức bấm vào mình một cái rồi mới tỉnh táo lại lại, nhìn vào hầu tước phu nhân Listeria:

-Phu nhân, rốt cuộc bà muốn nói với ta điều gì?

-Cầu hôn .

Hầu tước phu nhân Listeria nhẹ nhàng nói ra những lời này nhưng lại dọa cho Đỗ Duy sợ đến muốn nhảy dựng lên!

-Tôi, Lam - Listeria , hướng đến ngài - công tước Đỗ Duy Rudolf cầu hôn.

Vị mỹ nhân tuyệt sắc này hiển nhiên không nói đùa, bởi vì mặc dù nàng vẫn cười đầy quyến rũ động lòng người nhưng ánh mắt lại rất rõ ràng, rất nghiêm túc!

-Tôi muốn là vợ của ngài! Thưa ngài công tước.

Sững sốt một lúc thật lâu, Đỗ Duy mới giống như một con mèo bị giẫm vào đuôi nhảy lên. May mắn là hắn vô cùng kiềm chế mới không phát ra tiếng hét , có điều trên mặt không thể che dấu được sự hoảng hốt.

Nói thật là sợ rằng cho dù người đàn bà này có nói với Đỗ Duy rằng nàng cũng là người từ thế giới khác đến thì hắn cũng chưa chắc đã kinh hãi hơn như thế này!

-Cầu... cầu hôn ư?!

Đỗ Duy cảm thấy như đang nằm mơ :

-Bà muốn cầu hôn ta sao?

-Đúng thế.

Hầu tước phu nhân Listeria gật đầu :

-Tôi chính là đang cầu hôn ngài”

Đỗ Duy muốn cười nhưng là nhìn mà ánh mắt nghiêm túc của đối phương lại không thể nào cười được, hắn trong lòng bỗng sinh ra một chút bất an :

-Bà thật sự nghiêm túc sao?

-Ba mươi năm đã sống đến nay chưa bao giờ ta nghiêm túc như lúc này.

Vị mỹ nhân này nhẹ nhàng gật đầu.

Đỗ Duy rốt cuộc không cười nổi nữa, hắn ý thức được vấn đề thực sự nghiêm trọng.

Từ chối sao?

Nói chuyện buồn cười gì chứ.... Đường đường là mỹ nhân đệ nhất trong quý tộc của đế quốc chủ động cầu hôn mình, nếu mà mình từ chối thì truyện này truyền ra ngoài, chưa đến ba ngày có lẽ đã chết đuối trong nước bọt của đám bám váy phu nhân Listeria này.

Nói tuổi không xứng sao? Đỗ Duy biết mặc dù nàng ba mươi tuổi... Nhưng là nếu dựa vào hai kiếp làm người ở hai thế giới thì tính ra tuổi thực tế của mình còn lớn hơn nàng một chút!

Sợ rằng nàng già sao? Nhưng là cô gái này nhìn từ trên xuống dưới thật là một mỹ nhân tuyệt sắc! Nếu không biết thân phận thực sự của nàng thì nếu nói nàng mười tám tuổi phần lớn mọi người cũng tin!

Sợ nàng xuất thân không tốt? Nói đùa.... Tiền của nàng có thể đề chết người!

Sợ nàng đã cưới chồng một lần? Nếu nói điều này ra thì ngay cả Đỗ Duy cũng cảm thấy buồn cười. Hắn vốn không phải loại người quan tâm đến chuyện trinh tiết thực nữ.

Hơn nữa hiển nhiên là lần này với thái độ và thành ý nghiêm túc của nàng thì bất kể là từ góc độ nào mà nói, Đỗ Duy đều phải dùng thái độ tôn trọng để trả lời! Đây là điều kiện cơ bản nhất!

Vì nàng không phải là nói đùa, vậy chuyện lớn này mình càng không thể lấy thái độ đùa cợt để trả lời. Huống chi thân phận vị hầu tước phu nhân Listeria này không phải giống người thường.

Trầm ngâm một lát, thái độ Đỗ Duy đã trở nên nghiêm túc, hắn ho khan một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chú nữ nhân này vài lần :

-Thẳng thắn mà nói, ta thật sự rất kinh ngạc....Hơn nữa cho dù thế nào lọt vào mắt xanh của một người như bà là vinh hạnh lớn lao của Đỗ Duy ta.!

-Như vậy là ngài đồng ý hay từ chối?

Vấn đề này không phải dùng loại câu trả lời “Có” hay “Không”, cho nên Đỗ Duy suy nghĩ trong chốc lát mới uyển chuyển nói:

-Phu nhân, ta đã có người mình yêu.

Vượt ra ngoài dự kiến của Đỗ Duy, vị hầu tước phu nhân Listeria này nhẹ nhàng cười :

-Tôi biết, là vị nữ ma pháp sư mỹ lệ kia, đúng không?

-Đúng, là cô ấy.

Đỗ Duy thở ra nhẹ nhõm:

-Nàng là cô gái ta yêu

-Nhưng là nếu như ta nói cho ngài ta không ngại điều này thì sao? .

Hầu tước phu nhân Listeria mở tròn mắt nhìn :

-Với địa vị của ngài, thân phận như thế đương nhiên không giống người thường chỉ có thể lấy một vợ. Mặc dù pháp luật đế quốc chỉ cho phép có một vợ chính thức nhưng là ta cũng không cho rằng thân phận của ngài lại bị loại quy định này quản lí. Trên thực tế... nếu ngài đáp ứng lời cầu hôn của tôi, có nhiều chuyện nếu như đàn ông không hy vọng tôi biết thì ta sẽ nhu thuận giả vờ không biết”

Nói xong những lời này, nữ nhân thông minh này biết bây giờ không phải là lúc bức bách Đỗ Duy trả lời, nếu truy vấn quá chặt thì ngược lại không tốt. Nàng quả thật xảo diệu lui ra sau vài bước, rốt cuộc đã đem thân thể mê người kia rời xa Đỗ Duy - điều này khiến Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm.

-Xin ngài cẩn thận cân nhắc thỉnh cầu của tôi.

Giọng nói của hầu tước phu nhân dường như không phải đang nói về việc hôn sự mà giống như nói về việc làm ăn :

-Tôi sẽ là một người vợ tốt. Hơn nữa.... tôi nguyện ý vì ngài bỏ họ của ta mà sau khi đã bước vào cánh cửa của nhà ngài sẽ đổi thành họ của ngài... Hơn nữa, một khi ngài cưới ta vậy sau này trong sự nghiệp của ngài thì gia tộc Listeria sẽ không hề tiếc điều gì mà luôn trung thành tin tưởng ủng hộ ngài.

Nói xong, vị mỹ nữ này khẽ cúi người một cách ưu nhã đối với Đỗ Duy, sau đó nàng nhẹ nhàng cười rồi đi như đang lướt đi trên mặt đất, để lại Đỗ Duy đang đứng tại vườn hoa Tulip suy nghĩ đến thất thần....

Mẹ nó, chẳng qua chỉ là nhảy một điệu nhảy thôi mà gặp phải sự tình thế này....Nếu biết trước, cậu chủ ta thà nhảy lầu nhảy sông còn hơn là khiêu vũ!

270. Chương 209: Kinh Biển (p1)

Mà Đỗ Duy trong lòng có chút bức bối, chính là bởi vì hắn chợt nhận ra rằng thứ làm cho chính mình phiền lòng hoàn toàn là do mình đã “động tâm” rồi.

Bình tâm mà nói, bất cứ người đàn ông có tâm sinh lý bình thường trên thế giới một khi đối mặt với hầu tước phu nhân Listeria đều rất khó không động tâm.

Nếu như có thể nói một lời thật lòng chính là :

- Cô ta quả thật rất đẹp, đẹp đến nỗi làm cho đàn ông không thể chối từ! Đừng nói đến những thứ khác, thử nghĩ đến sự thiên vị của thần linh khi tạo nên một thân hình tuyệt mỹ....có thể khiến vô số đàn ông ngày đêm mơ tưởng trong mộng có thể ôm nàng vào ngực...là như thế nào đặc ý thỏa mãn?

Một người có sắc đẹp cực hạn như vậy, sở hữu gia tài triệu vạn, càng khó có được hơn nữa chính là trí thông minh phi thường, Đỗ Duy có thể tin tưởng rằng nếu như mình cưới nàng thì nàng nhất định sẽ một lòng đối với mình.

Một người đàn bà như vậy, thử hỏi ai không động tâm chứ?

Mặc dù Đỗ Duy không phải là một tên sắc quỷ, nhưng xét từ trong ra ngoài mà nói, hắn đích thực là một người đàn ông bình thường đó.

Mà quan trọng nhất chính là câu nói cuối cùng của Listeria:

- Sau này trong sự nghiệp của ngài thì gia tộc Listeria sẽ không hề tiếc điều gì mà luôn trung thành tin tưởng ủng hộ ngài!

Tựa như là một câu hứa hẹn....hoặc có thể nói là “điều kiện trao đổi”, đối với Đỗ Duy mà nói xem ra càng có ý nghĩa đặc thù !!

Đỗ Duy biết rõ muốn chính mình có thể đứng vững tại Tây Bắc, chiêu binh mãi mã, tích trữ lương thảo, xây dựng thế lực của mình....đồng thời chuẩn bị hoàn hảo hết thảy mọi thứ để nghênh đón đại loạn tại Tây Bắc trong những năm tới....hắn cần Tiền !

Phải ! Tiền, rất rất nhiều tiền!

Hắn cần xây dựng sự nghiệp tại Tây Bắc, Tòa thành kì tích chỉ là sự khởi đầu, ngay sát biên giới là một khu vực hỗn loạn đáng sợ, tương lai nhất định đại loạn. Đối với tính của Đỗ Duy là địa phương nguy hiểm nhất! Chỉ có một tòa thành Lâu Lan hùng mạnh thôi đích xác là không đủ ! Kế hoạch của hắn là ở Tây Bắc thành lập những tòa thành mạnh mẽ như vậy, dùng công sự vững chắc cùng với tinh binh để chống lại kỵ binh của các tộc khác!

Thử nghĩ lại mà xem, ngày đó tại phủ tổng đốc Bohan, một bộ lạc nhỏ vì khiếp sợ tướng quân Ron Barton có thể tùy tiện xuất ra mấy vạn chiến mã hạng nhất...Vậy những tộc khác ở đây bọn họ ôm bao nhiêu chiến mã? Bao nhiêu thiết kỵ?!!

Tuy nhiên xây dựng Tòa thành kì tích tuy Đỗ Duy dựa vào “suối thời gian trôi qua” cùng Kèn hiệu sinh mệnh của tộc Người Cây nhưng cũng đã tốn hao mấy trăm vạn đồng vàng! Mà quan trọng hơn chính là loại nước suối này không thể cung cấp vô hạn. Đáng chết hơn, thứ này chỉ có tại phía Rừng rậm Đóng băng, vận chuyển một chuyến là cực kỳ phiền toái, chỉ có cường giả như Hussein mới có bản lĩnh xâm nhập an toàn .....Hơn nữa, đừng quên , cái thứ chết tiệt này cũng không phải năm nào cũng có ! Căn cứ vào lời nói của tộc Người Cây, dòng suối kia khô cạn đã lâu, dù cho mười năm không ra một giọt nước cũng không có gì kỳ quái.

Cho nên, Đỗ Duy căn bản không thể dùng thứ này để kiến thiết Tây Bắc. Loại nước thần kỳ này, đối với hắn mà nói là xa xỉ phẩm, dùng một chút liền thiếu một chút.

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy trong lòng thở dài :

-Hussein đi Rừng rậm Đóng băng còn chưa trở về, hy vọng lần này có thể mang về một ít.

Tuy thế, dù cho Hussein có thể mang nước suối đến, Đỗ Duy đã quyết định đến thời điểm quan trọng mới sử dụng một phần nhỏ thứ này—có trời mới biết khi dùng hết có thể tìm được nguồn bổ sung hay không! Cái nguồn suối kia, nói khô là khô, một khi khô cạn thì lần ra nước sau chẳng biết là bao giờ!

Trước tiên là dùng nước suối triển lãm “thần tích”, thu một lượng lớn lương thực, sau đó trong thời gian ngắn thúc giục người cày đến kiến tạo thành mới.... Làm lớn như vậy Đỗ Duy tất đã có tính toán.

Thu một lượng lớn lương thực cùng với việc trong ba tháng thành lập thành mới đích thực là Đỗ Duy cố ý...Hắn vừa mới đến đây, ở giữa bầy hổ sói, hắn cần phải nhanh chóng đứng vững, đổi lại mà nói là “triển lãm thực lực”, đồng thời lấy thủ đoạn nhanh nhất, trực tiếp nhất , làm cho mọi người đối với mình thực lòng tín phục!

Theo như kết quả thu được như trên, hắn đã làm được. Câu chuyện về tòa thành “kỳ tích” ở tây bắc được truyền ra ngoài, ở vùng Tây Bắc này không người nào là không biết; đến cả các vùng khác trên đại lục cũng có nhiều lời đồn đãi.

Dù thế nào đi nữa, cái thần tích này một, hai lần còn có thể. Còn nhiều hơn nữa, Đỗ Duy cũng không có loại bản sự này.

Cho nên, đối với một, hai cái kỳ tích chấn nhiếp này, chính mình cũng thấy hoài nghi cùng hy vọng về tương lai của nó. Sau này muốn phát triển và đứng vững tại Tây Bắc.... phải dựa vào chân chính thực lực của Đỗ Duy!

Tiền ! Cần phải là số tiền thật lớn!

Mấy trăm vạn! Thậm chí là mấy ngàn vạn đồng vàng!

Cái gì mà tù nhân nổi loạn của thành Tai To, hoặc là lạng lẽ mua nô lệ, hoặc Ron Barton tướng quân triệu tập bộ hạ cũ.... mấy cái này đều là chuyện nhỏ mà thôi. Mà muốn tại nơi này đứng vững, xây dựng căn cứ đồng thời tranh phong với các thế lực quân phiệt , Đỗ Duy phải thành lập một quân đoàn tinh nhuệ của chính mình.

Mà muốn phát triển quân đội, vấn đề còn lại chính là phải tốn nhiều tiền.

Quân đoàn Tây Bắc có hai mươi vạn quân chiến đấu, ba vạn quân hậu cần.... đây chính là một trong những quân đoàn tinh nhuệ nhất đế quốc! Muốn đối kháng với tập đoàn quân sự khổng lồ như vậy, Đỗ Duy ít nhất phải có mười vạn hùng binh , nói chuyện với có chút cân lượng!

Ngoài hành lang Tây Bắc ra, ở sau sa mạc còn có dị tộc thảo nguyên có mối hận thù sâu đậm với đế quốc ! Dân tộc đó mặt dù chỉ có trăm vạn dân cư nhưng hầu như mỗi người dân đều có thể trở thành kỵ binh, quả là một dân tộc cường hãn.... Kỵ binh thảo nguyên rất khủng bố, Đỗ Duy từng đọc qua không ít văn kiện được trình lên, dân tộc kia thiện về cưỡi ngựa, mỗi một thanh niên trưởng thành qua một chút huấn luyện liền trở thành một kỵ binh dũng mãnh. Đáng sợ chính là toàn dân bọn họ đều có thể trở thành kỵ binh!

Ôi, muốn đối kháng với kẻ địch đáng sợ như vậy, tương lai nếu như giao chiến Đỗ Duy cần bao nhiêu quân mới đủ?

Hơn nữa còn phải kiến tạo bao nhiêu tường thành phòng ngự? Phải trữ bao nhiêu lương thảo, vũ khí, áo giáp?

Dựa vào việc buôn bán ở đế đô, dựa vào buôn bán hàng hóa đến từ phía bắc Rừng rậm Đóng băng...thực quả là không đủ.

Ngay cả kế hoạch hung hăng lừa bịp Liên hợp vương quốc Nam dương kia một khi đạt thành cũng không đủ so với tính toán của Đỗ Duy.

Không có mấy ngàn vạn đồng vàng thì đừng mơ đến việc thành lập thế lực tại Tây Bắc.

Vấn đề lớn nhất của Đỗ Duy là.... Nếu như ở một địa phương khác, một gia tộc có thể trong thời gian mười năm, một trăm năm chậm rãi phát triển...nhưng Đỗ Duy thì không thể, hần chỉ có vài năm thời gian, thậm chí có thể ngắn hơn nữa!

Biện pháp duy nhất chính là dùng tiền vàng để đổi lại tốc độ.

Phú hào đại lục, gia tộc Listeria hả.... . Đỗ Duy dường như như nghe thấy được lại câu nói hầu tước phu nhân nói với mình trước khi đi.

Sau bữa tiệc, khách mời phần lớn đều rời đi. Đặc biệt là Tây Bắc quân đội-tướng quân Tataru, vì có sự tình khẩn cấp phải trở về trong đêm. Chỉ là trước khi đi đối với Đỗ Duy đích thực rất khách khí làm cho hần trong lòng rất nghi hoặc. Sau khi Tataru đi rồi, nghe các khách mời đứng đàm luận mới biết vị tướng quân quân đoàn trưởng kia - Tây Bắc quân phiệt tướng quân Ruga, cũng là một trong những người ái mộ phu nhân Listeria.

Phong tục của đế quốc Roland, vô luận là pháp luật hay tôn giáo, đều không cấm phụ nữ tái giá, hơn nữa trong quý tộc điều này lại càng bình thường . Chỉ có điều vị hầu tước phu nhân Listeria này, trong giới quý tộc nổi tiếng được công chúng yêu mến nhất. Hôm nay lại chủ động đối với vị thiếu niên công tước này có cử chỉ thân mật, thật sự khiến cho không ít người bất ngờ. Thêm nữa còn có ý muốn cùng vị này tiến tới làm cho mọi người trong lòng thở dài không thôi.

Đỗ Duy tâm lý phiền loạn, bồi tiếp mọi người không khỏi lộ ra vài phần lầy lệ cho qua, mọi người cũng chỉ cho là ngài công tước này nóng lòng thoát thân để đi gặp người đẹp mà thôi.

Yến hội kéo dài đến nửa đêm mới kết thúc, một ít khách nhân không rời đi, tất nhiên có người đến hầu hạ rồi dẫn về phòng khách nghỉ ngơi.

Đỗ Duy đuổi những người hầu đi rồi lặng lẽ một mình lên lầu trở về phòng. Chỉ là trong lòng không ngừng suy nghĩ :

Đáp ứng ? Không đáp ứng?

Theo như lý trí nói, cùng Gia tộc Listeria đám hỏi là một lựa chọn tốt. Gia tộc Listeria đích thực phi thường, hơn nữa Listeria ở trong đám quý tộc có mối liên hệ giao thiệp rất tốt. Mà những thứ này Đỗ Duy đều không có-hần mặc dù là công tước, nhưng dù sao tuổi còn trẻ, quan hệ chưa nhiều, mặc dù danh vọng đang cao nhưng có rất nhiều người ngoài mặt thì tôn kính hần, sau lưng vị tất coi hần vào đâu.

Đế quốc ngày càng suy tàn, nội bộ trung ương lại càng rối loạn làm cho uy nghiêm của hoàng thất không còn được như xưa. Huống chi Đỗ Duy ra đời được bao lâu? Đám quý tộc trước mặt có lẽ sẽ gọi một tiếng đức ngài công tước, nhưng sau lưng nói không chừng sẽ chụp cho người một cái mũ . Ví dụ đơn giản nhất là tại Tây Bắc, mặc dù Đỗ Duy là công tước, là lãnh chúa của tỉnh Desa, nhưng mà tổng đốc Bohan không phải chẳng coi hần vào đâu sao?

Mà hầu tước phu nhân Listeria lại khác, cô ta đã ở cái chỗ này nhiều năm, thủ đoạn phải rất cao minh, bằng không cũng sẽ không đem việc làm ăn của cả gia tộc phát triển đến vậy. Cùng Gia tộc Listeria liên hôn, mượn nhờ tài lực đối phương, còn có mạng lưới tình báo, liên lạc.

Nhưng là, nếu làm vậy chính là phải làm việc mà mình cảm thấy phản cảm nhất sao ? Chính trị hôn nhân?

.... Tức cười...đây không phải là tính cách của Đỗ Duy ta!

Đỗ Duy đi thẳng một đường lên lầu, mới vừa đi qua hành lang liền nghe thấy ở phía sau cánh cửa truyền đến một tiếng hô thấp, sau đó là tiếng bước chân dồn dập. Nhìn lại thì đúng là cửa phòng của Vivian, cô bé này tối qua sau khi uống rượu được Đỗ Duy ôm về phòng ngủ kế bên phòng hần, ngủ như vậy một ngày một đêm. Đêm nay chính là sinh nhật của mình mà cô nàng cũng không có tham gia, đã thế lại còn say rượu chưa tỉnh nữa chứ - nghĩ lại mới nói, nếu như có nàng ta, có lẽ đêm nay mình sẽ không gặp vấn đề khó khăn này.

Vivian hiển nhiên là đã tỉnh lại, nghe thấy thang lầu có tiếng bước chân liền ló đầu ra xem, vừa liếc thấy Đỗ Duy liền sợ hãi lui về, cô bé này khuôn mặt chột đỏ ửng.... .

Giờ phút này, hơi rượu đã hoàn toàn bay hết. Mặc dù sau khi say rượu rất đau đầu, nhưng sau khi uống chút nước đã tốt hơn một chút. . Chỉ có điều trong đầu chợt hiện lên khung cảnh say sưa quây phá tối qua, trong lòng cảm thấy có cái gì đó không đúng....

Ừm...Giống như, tối qua đã phạm một sai lầm hình như rất lớn thì phải ?

Một bức hình ảnh dần hiện ra trong đầu, chợt nhớ lại hành động táo bạo của mình tối hôm qua cô bé nhất thời sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, miệng lưỡi khô khốc, tròng ngực đập liên hồi, phía sau nỗi sợ là hồi hận và thẹn thùng , chỉ hận không thể thi triển ma pháp tối cao, dùng :“Bánh xe thời gian” mạnh mẽ đem thời gian nghịch chuyển đến trước buổi tối say rượu hôm qua - Chỉ có điều, bản lãnh đem thời gian nghịch chuyển một ngày một đêm như vậy ngay cả bản thân Gandalf cũng vô phương .

Thật sự là sợ cái gì thì gặp cái đó, chính lúc đang chẳng biết làm sao thì nghe thấy tiếng bước chân, ló đầu ra thì đụng Đỗ Duy đang trở về, Vivian sợ tới mức hét lên một tiếng, vừa mới lùi đầu lại liền mạng đóng cửa-nàng ta bây giờ không dám đối mặt với Đỗ Duy. Nhưng cánh cửa còn chưa kịp đóng lại, một bàn chân đã chặn lại, Đỗ Duy không chút khách khí mở tung cửa ra, đứng ở cửa mà khuôn mặt thì như vừa cười vừa không, nhìn Vivian sắc mặt khẩn trương trước mặt hỏi :

-Cô đã tỉnh rồi à?

Vivian trên mặt chợt hồng lên một trận, khẽ mở miệng nhưng một chữ cũng nói không nên lời, chỉ miễn cưỡng gật gật đầu, nhẹ “Ừ ” một tiếng.

-Ngủ ngon không? Xem bộ, tinh thần của cô đã khá lên một chút rồi.

Đỗ Duy cười tủm tỉm đi đến, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Vivia lại càng hoảng sợ, liền mạng tránh đi...nhưng vì phòng không lớn nên lùi lại mấy bước là đã đụng vào tường:

-Anh...Anh...Anh muốn làm gì ?

-Làm gì à?

Đỗ Duy cười cười:

-Tối qua là ai nói muốn làm vợ của ta? Là ai nói muốn theo ta lên giường?

Mặt Vivian lập tức hồng lên như là muốn chảy hết máu ra ngoài vậy, cầm cúi xuống muốn đụng tới ngực. Đỗ Duy tiến tới hai bước, mặc kệ cô gái phản ứng như thế nào liền ôm lấy rồi ngồi xuống giường, sau đó đem Vivian đặt lên đùi mình, vừa ấn nàng ta xuống, không cho giãy giụa.

-Vivian. Đừng cử động.

Đỗ Duy bỗng nhiên thở dài, giọng nói pha chút mỏi mệt:

-Cho ta ôm một lát đi, ôi.... ta bây giờ cảm thấy đau đầu quá.

Vivian đang muốn giãy giụa, nghe thấy giọng nói bất thường của Đỗ Duy, lập tức không động nữa, nàng chớp chớp hai mắt chăm chú nhìn Đỗ Duy, sau đó nhẹ nhàng vươn tay sờ trán hắn, rụt rè nói:

-Anh, anh phát sốt sao?

Đỗ Duy bắt tay Vivian đặt lên miệng hôn một cái, ôn nhu nói :

-Nói vậy, ta không có bệnh. Vivian bị Đỗ Duy chiếm lấy tiện nghi, nhất thời cảm thấy xấu hổ.

Tựa hồ đối mặt với thời điểm này, những suy nghĩ trong lòng lúc này hoàn toàn biến mất, Đỗ Duy tình tứ ôm Vivian, nhìn cô nàng lúc này như một chú thỏ luống cuống, nhẹ giọng thì thầm :

-Ta hỏi cô, những lời cô nói lúc uống rượu tối qua, là thật lòng phải không?

Vivian thân thể run lên, vội vàng lắc đầu, sau đó không biết nghĩ gì, do dự một lát rồi lại gật đầu.

-Rất cuộc có phải hay là không?

Lần này thì gật đầu một cái.

Đỗ Duy cười ha ha, dùng sức ôm Vivian lên, ôn nhu nói:

-Bảo bối của ta, rốt cục đã lớn rồi .

Vivian ủy khuất nói:

-Anh...Ta so với anh lớn.... .

Đỗ Duy sững sốt, lập tức cười ha ha, sau đó thở dài, lắc đầu nói:

Vivian. cô sai rồi, ta lớn hơn cô.

Sau đó hần nằm ngửa trên giường, thở dài nói :

- Hôm nay Ta có chút buồn bực, tối nay cô nằm đây nói chuyện với ta, có được không?

Vivian dưới ý thức liền phản ứng lại-tựa như nàng có thói quen nghe theo những lời Đỗ Duy nói. Chỉ có điều, bây giờ là đêm hôm khuya khoắt, hai người lại ở chung phòng, lại nằm chung một chiếc giường, nàng lại chẳng phải là một đứa trẻ con liền cảm thấy có chút gì không ổn lắm. Đỗ Duy dường như cũng biết cô bé này đang bằng khoán điều gì nhin không được đùa giỡn nói:

-Tối hôm qua không phải muốn theo ta đi ngủ sao?

-Không. . không phải...

Vivian gấp gấp nói, cả nửa ngày không nói nên lời, cố gắng nói ra mấy chữ:

-Không...Không phải bây giờ...

-Yên tâm, ta cũng sẽ không ăn thịt cô bây giờ đâu.

Đỗ Duy kéo Vivian lại, hai người liền như vậy nằm ở trên giường, để đầu Vivian gác lên cánh tay mình, chỉ cảm thấy cô gái nhỏ trong lòng này mặc dù không kinh tâm động phách như phu nhân Listeria nhưng lại phát ra một cảm giác khác thường.

Tựa như...

Trong lòng có cô bé này liền cảm thấy an tĩnh vui vẻ, không muốn thêm gì nữa

Nói đến kỳ quái, tư tưởng con người là phức tạp nhất, vừa rồi còn suy nghĩ vấn đề khó khăn kia, giờ phút này bỗng nhiên không biết từ đâu nội tâm xuất hiện một chút mạnh mẽ, Đỗ Duy bỗng thấy những lo lắng lúc nãy của mình đều là dư thừa!

Khi hần đến với Vivian , bỗng nhiên nội tâm của mình như tự nói một câu: Đây mới chính là người phụ nữ mà ta muốn!

Có lúc sự tình lại đơn giản đến như vậy.

271. Chương 209: Kinh Biển (p2)

Vivian - Đỗ Duy hai người đồng thời trợn tròn mắt.

Cái này là một cái khổ trong của phụ nữ, màu phấn hồng thật đáng yêu.

Không cần phải hỏi, cũng biết cái này là của ai rồi. Đỗ Duy sững sốt một chút - Vivian cũng liều mạng cướp trở về - nhưng mà hần đã sớm nhét vào trong ngực rồi.

Vivian lúc này khản trương vô cùng, đỏ mặt lên:

-Trả, trả lại cho ta.

Đỗ Duy lắc đầu:

-Ta tìm được thì là của ta.

-Trả... trả lại cho ta .... Ta cầu... cầu xin anh. Ta. . ta vừa rồi mới thay ra để tắm.....

Trong mắt Vivian đã hiện lên một tầng hơi nước.

Đỗ Duy cười nói:

-Giờ ta nhận cái này trước , chừng nào cô trở thành vợ của ta, ta tặng cô lại mười cái.

Nói xong Đỗ Duy bỗng nhiên nhảy dựng lên, sau đó đột nhiên ôm Vivian một cái rồi dùng sức hôn lên môi nàng một cái, mỉm cười rồi chạy đi.

Sáng hôm sau, hắn cảm thấy tâm tình thoải mái hơn nhiều.

Chà, Đỗ Duy ta là người như thế nào! Hầu tước phu nhân Listeria, nàng nghĩ như vậy là dễ dàng câu dẫn được ta sao? Muốn chơi đùa với ta, ta sẽ chơi cho nàng không dậy nổi!

Đỗ Duy đã quyết định, chủ ý của gia tộc Listeria rõ ràng là cự tuyệt không được, biện pháp tốt nhất là kéo dài thời gian. Dù sao chính mình cũng còn trẻ , gấp gáp kết hôn như vậy làm gì?

Mặc dù Listeria sắc đẹp đích xác làm cho người ta động tâm không thôi, sắc đẹp quả là nghiêng nước nghiêng thành, chẳng qua.... . Chỉ là đàn bà thôi, làm sao có thể mê hoặc đầu óc tiểu ác ma này được chứ.

Hai ngày nghỉ ngơi, mấy tên nhóc Hogwarts đã có cuộc sống tốt hơn. Đỗ Duy sớm đã đến gặp, lần này dẫn bọn học sinh đến gặp hai vị thầy giáo của Ma pháp học viện Tây Bắc: Học trò của đại sư Arike. Tất cả mọi người đều đã quen biết từ trước, Đỗ Duy nói chuyện cũng không cần che giấu, đối phương cũng đã tỏ vẻ muốn đi đến Tây Bắc, đều nghe theo an bài của Đỗ Duy.

-Đã như vậy, ta liền không khách khí nữa.

Đỗ Duy cười nói:

-Ta an bài rất đơn giản, hai vị cứ ở phủ công tước nghỉ ngơi, nếu có hứng thú thì có thể đi xem xung quanh, mấy tên nhóc này ta sẽ mang đi, chờ mấy ngày nữa, ta sẽ đem bọn chúng trở về nguyên vẹn.

Cách làm của Đỗ Duy mặc dù có chút độc đoán, thế nhưng hai tên đệ tử của Arike này cũng có chút không được bình thường cho lắm, đã vui vẻ vung tay đồng ý.

Đỗ Duy lập tức phái người gọi tướng quân Ron Barton đến, sau đó đem hai mươi tám tên đệ tử này theo Ron Barton vào ở trong doanh trại ngoài thành Lâu Lan vài dặm.

Đỗ Duy cho người thu thập một ít hành trang, chính mình cũng đã chuẩn bị một ít ma pháp trang bị, trước khi đi còn muốn đến cảm ơn chị em nhà Listeria đã tiếp đãi. Chỉ là khi hắn đến nơi lại được báo là hầu tước phu nhân và Angele thân thể không thoải mái, nhưng lại gặp thẳng nhóc Mose chạy ra vẻ mặt và hình dáng không vui :

-Người tới làm gì ? Các chị ta tới hôm qua vì người đã khóc một hồi, hai người bọn họ còn ầm ĩ một trận! Đều là bởi vì người, ta cho tới bây giờ còn chưa thấy hai người như vậy!

Đỗ Duy nghe xong liền thấy đau đầu. Chị em nhà Listeria này, một người là thiếu nữ hoài xuân đem mình làm đối tượng sùng bái, một người là một nữ nhân mạnh mẽ dám đem mình thành đối tượng kết hôn. Để giải quyết vấn đề của hai người bọn họ lúc này mình không thể nào nhúng tay vào được.

Không gặp càng tốt, đỡ rắc rối.

Đỗ Duy liền nói mình có chuyện khẩn cấp phải rời thành Lâu Lan, cũng không biết phải mất mấy ngày, có lẽ không thể trở về tiễn hầu tước phu nhân được liền cáo lỗi. Nói xong liền rời đi, nhưng Mose từ sau lại bất ngờ chạy lên gọi :

-Từ từ!

Đỗ Duy nhíu mày, xoay người lại nhìn hắn.

-Người muốn đi ra ngoài phải không?

Mose cười nói, con mắt màu lam xoay một vòng:

-Đúng lúc quá, các chị ta đang âm ỉ, ta cũng không biết nói vào như thế nào, dù sao mục đích đến Tây Bắc lần này là theo người học tập, ngay mai người đi, ta dù sao cũng rảnh.... không bằng theo người một chuyến!

Đỗ Duy cười cười:

-Nhưng lần này ta làm một chút sự việc, có thể có nguy hiểm, e rằng phải cưỡi ngựa một quãng đường dài, ta sợ người ăn không được loại đau khổ này.

Mose tức giận nói:

-Người là sao biết ta ăn không tiêu! Nói cho người biết, ta tám tuổi biết sử dụng kiếm, mười tuổi biết cưỡi ngựa. Người đừng coi thường ta, nói về cưỡi ngựa, người chưa chắc lại ta đâu!”

Đỗ Duy thở dài, nhìn thoáng qua tên nhóc này:

-Được rồi, dù sao việc người đi theo cũng không phải là chuyện lớn gì. Mà nếu người nữa đường bỏ cuộc, bị đá trở về cũng đừng trách ta.

Nói xong hắn nhìn thoáng qua trên lầu:

-Người đi chuẩn bị một vài thứ đi, có lẽ không mười ngày , nửa tháng cũng chưa về được.

-Ừm!Người nhìn người cũng không tệ lắm, cũng là người dễ thông cảm. Còn việc thu nhập hành trang, ta chỉ cần một thân quần áo này, một thanh trường kiếm , một con ngựa, nơi nào mà đi không được chứ. Người không cần đem ta trở thành loại công tử nhu nhược nào đó!

Nói rồi, Mose dùng sức vỗ vào thanh trường kiếm tinh xảo ở thắt lưng mình.

Đỗ Duy nghĩ thầm người lúc này nói thì hay lắm, trên đường nếu chịu không được, cùng lắm thì phái người đem tống trở về vậy. Đợi hắn nói xong thì liền lôi hắn đi ra ngoài.

Mười mấy tên cận vệ - do Ron Barton lúc trước tại chợ nô lệ mua về - cùng với thủ lĩnh của mình Raoen đã chuẩn bị sẵn sàng hành trang để đi xa, Đỗ Duy xoay người lên ngựa , đang muốn tuyên bố xuất phát thì Mose đã giục ngựa chạy trước ra ngoài.

-Hừ, tên nhóc khá lắm.

Đỗ Duy bĩu môi.

Hắn không biết rằng, khi hắn cưỡi ngựa rời đi, thời điểm ấy trên một cửa sổ trên lầu ở trong thành có hai ánh mắt đang dõi theo lưng hắn.

Angel sắc mặt tái nhợt, ánh mắt pha lẫn bi thương, đến lúc không thể nhìn thấy Đỗ Duy được nữa mới chuyển thân, căng thẳng căn môi. Kế bên nàng là hầu tước phu nhân Listeria.

Hầu tước phu nhân sắc mặt cũng rất mỗi mệ, nhìn em gái mình thở dài:

-Angel, em đang nghĩ quẩn trong lòng sao?

-Chị!Angele bỗng nhiên lớn tiếng:

-Em thật không hiểu!

Nàng ta nâng tay lên chỉ vào hầu tước phu nhân:

=Chị rõ ràng biết ta thích chàng! Chính là chị.... vì cái gì.... vì cái gì còn muốn, còn muốn làm vậy! Vì cái gì chị còn ngang nhiên còn hướng chàng cầu hôn!!!!

-Angel.

Hầu tước phu nhân lẳng lặng đứng lên nhìn em gái mỹ lệ của mình, trong mắt hiện lên một tia quyết đoán:

-Em cho là ta cướp người yêu của em sao? Em gái của chị! Vốn là chị đã hy vọng em với hắn có thể cùng với nhau.... . gia tộc chúng ta lúc này nhìn giống như đang hưng thịnh, nhưng khó khăn lớn nhất trong đó là như thế nào, em còn không biết rõ sao? Mà hắn là người như thế nào, tương lai tồn vong của gia tộc nằm trong tay hắn đó ! Cũng vì thế mà chị không ngại gian khổ, tự mình đưa các em đến Tây Bắc! Nhưng....

Em gái, em phải hiểu được, đàn ông mặc dù đều yêu cái đẹp, nhưng cũng không phải tất cả nam nhân đều bị sắc đẹp mê hoặc!

Angel trầm mặc, nhưng vẫn oán hận nhìn gương mặt chị mình.

-Angel....

Hầu tước phu nhân thở dài rồi đi đến nhẹ nhàng ôm lấy em mình, ôn nhu nói :

-Mặc dù tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng chị có thể khẳng định, trái tim người đó tuyệt đối người không thể nào không chế được! Em hiểu không ? Em phải tin tưởng chị, chị nhìn người tới giờ không bao giờ sai, chị vẫn thường nói với em, làm sao học biết được trong lòng đàn ông rốt cuộc nghĩ gì. Có đàn ông say mê mỹ sắc, có đàn ông ham quyền thế. Mà người đó.... Chị cũng không hiểu hắn yêu cái gì. Người này không thích hợp với em.... từ trong những lời hắn nói, chị có thể nhận ra, hắn tuyệt đối sẽ không phải lòng với loại phụ nữ mềm yếu như em.... .

Dừng một chút, nàng nói tiếp, giọng thì thầm :

-Em biết không? Ta nghe nói Dransa và bá tước Billia tặng cho tên này bốn trăm vạn đồng vàng cùng bốn mỹ nữ được huấn luyện nhiều năm, nhưng chính gã đàn ông này đã đem các nàng đến cửa hàng ở đế đô và mặc kệ không thèm đoái hoài tới.... Hơn nữa nghe nói mấy cô gái kia bởi vì vi phạm quy định của hắn, liền bị hắn hạ lệnh dùng roi trừng phạt! Em gái của chị, gã đàn ông này rất nguy hiểm.... . Chị nguyên là đã nghĩ sai.... . Chị muốn bảo vệ em!

-Chị chỉ nghĩ về gia tộc! Vĩnh viễn là gia tộc!

Angele bỗng nhiên lớn tiếng khóc.

Chát !

.... . Một tiếng vang lên, một dấu tay hiện lên trên khuôn mặt mềm mại của Angel, khuôn mặt của hầu tước phu nhân trầm lặng như nước, nàng nhìn Angele chậm rãi nói :

-Đừng quên, chị và em đều là phần tử của gia tộc! Có lẽ em bây giờ rất hận chị, nhưng chị hỏi em..... em đã không có biện pháp làm cho hắn thích em, vậy chị còn cách nào khác ngoại trừ hy sinh chính mình. Em có biện pháp khác sao ?

Dừng lại một chút, hầu tước phu nhân thấp giọng nói :

-Đừng quên! Mose đã mười lăm tuổi, sự tình còn có thể giấu giếm được bao lâu? Em không phải không biết, Gia tộc Listeria ta có bao nhiêu tên thèm thường chiếm lấy đang chăm chú nhìn vào chúng ta? Bao nhiêu người muốn đem chúng ta cả xương cũng nuốt vào? . . . . Chúng ta đã không còn nhiều thời gian lắm rồi!

Lúc này, sau khi Đỗ Duy đang dẫn một đám ma pháp đệ tử đi vào doanh trại kỵ binh ở ngoài thành Lâu Lan, tại cửa nam thành Lâu Lan, một con ngựa chậm chạp đi vào trước cổng thành, kỵ sĩ phía trên mặc một áo giáp bằng da, người mang đầy vết thương chằng chịt , phảng phất kỵ sĩ này vừa mới trải qua một trận chém giết cuồng bạo khó mà tưởng tượng nổi, thậm chí binh lính thủ thành cách thật xa mà còn nghe thấy mùi máu.

Bọn lính hạ ý thức cảnh giác, kỵ sĩ này tóc màu lam, trên mặt có một miếng bảo vệ mắt, vẻ mặt kiên nghị cũng không che giấu được ánh mắt mệt mỏi và suy yếu. Mặc dù ngồi trên lưng ngựa nhưng dường như cả thân thể đều có chút không ổn.

Bọn lính đang muốn ngăn lại thì kỵ sĩ đã kéo trong người ra một cái huy chương làm thủ thành binh lính vừa thấy đã giật mình! Là của phủ công tước!

Họ cũng không dám ngăn cản, để mặc cho người đó đi qua đồng thời phái người đi vào truyền tin.

Người kỵ sĩ đó là người đã đi đến Rừng rậm Đóng băng - Hussein!

Chỉ là không biết hắn đã gặp sự tình gì chậm trễ mà lâu như vậy mới trở về. Hơn nữa giờ phút này, áo giáp trên người hắn đầy vết đâm chém , bị tàn phá nặng nề, trên người còn có nhiều chỗ băng bó, nếu không

phải dọc đường dùng đầu khí thánh kỵ sĩ mạnh mẽ bịt miệng vết thương thì có lẽ Hussein đã ngã gục giữa đường rồi!

Trong đó nghiêm trọng nhất chính là vết thương trên vai phải bị xuyên thủng! Vũ khí địch nhân trực tiếp đâm thủng đầu vai Hussein, bị lực lượng cuồng bạo xé rách xương vai thánh kỵ sĩ! Thánh kỵ sĩ có thể dùng đầu khí của mình khệp lại vết thương, nhưng vết thương nghiêm trọng như vậy cũng không thể dựa vào đầu khí của chính mình khệp lại được. Hơn nữa lực lượng đối phương cũng cực kỳ cường đại, đem đầu khí thâm nhập vào thân thể Hussein làm cho hắn không thể nào hoàn toàn khu trừ được, lúc này mới khiến cho chính mình không thể tự chữa trị được.

Ngựa của hắn cũng đã kiệt sức, một đường chạy đến Thành Lâu Lan, Hussein lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, sau khi vào thành liền dùng hết sức lực đi đến phủ công tước. Thời điểm này Hussein rất cực cũng trụ không nổi, thân thể lệch sang một bên rồi ngã xuống. Lính thủ thành nhận ra Hussein, vị này là võ sĩ bên cạnh ngài công tước liền lập tức chạy đến, thấy Hussein bị thương khắp người, vết thương trên vai vì bị té mà nứt ra làm máu tươi thẩm ứ ra ngoài miêng băng.

Hộ vệ xung quanh lúc đầu tưởng là có địch nhân lập tức đề phòng, sau khi phát hiện hết thấy đều bình thường mới luống cuống tay chân nâng Hussein trở về.

Hussein từng giúp Đỗ Duy huấn luyện binh lính, mà những người này giờ là hộ vệ của công tước phủ đều biết thực lực của vị huấn luyện viên lai lịch thần bí này, trước đó vài ngày ra ngoài làm một vài sự tình giúp ngài công tước không nghĩ rằng khi trở về thì lại ra thế này.

Hussein được đưa vào trong thành, ngài công tước vắng mặt, Marde được mời tới, vừa nhìn thấy Hussein liền la lên :

-Thần ạ! Sao hắn lại bị thương nghiêm trọng thế này! Mau ! Mau phái người ra doanh trại kỵ binh ngoài thành, dùng khoái mã mau chạy đi tìm ngài công tước .... Còn nữa, phái người đi đến Thánh điện trong thành , mời hai vị thần chức nhân viên đến đây! Chúng ta cần thuật trị liệu của Thần điện !

Vốn đã hôn mê lúc này Hussein đột nhiên tỉnh lại, ôm chầm lấy Marde, âm thanh đứt quãng nói :

-Không.... không được tìm thần điện!

Marde sửng người, bất quá hắn thường bên cạnh Đỗ Duy, biết ngài công tước cùng tâm phúc của hắn nhiều ít đều có chút bí mật cổ quái, liền nhanh chóng đáp ứng.

-Người đâu.... mang ta đến nhà kính trồng hoa! Mau lên !

Hussein thở dốc, trên trán gân xanh nhảy loạn xạ.

Marde chạy nhanh gọi người hầu đến, tự mình mang Hussein nâng tới nhà kính ở phía sau. Hussein gắng gượng để cho Marde đem mình đặt trong nhà kính, sau đó sai người thủ hộ bên ngoài không cho bất cứ ai đi vào.

Nhà kính của Đỗ Duy có một chỗ bí ẩn đựng thuốc ma pháp, trong đó có băng tương quả. Loại này mặc dù không ít quý tộc dùng làm mê huyễn dược, nhưng lại không biết rằng nó là loại duy nhất trên đại lục thích hợp dùng giảm đau nhanh nhất.

Hussein miễn cưỡng ăn vào một ít băng tương quả, sau đó lại tìm một chút thuốc ma pháp uống vào, sau đó hắn một lần nữa toát ra đầu khí hoàng kim, liền thấy Hussein thân tình đau đớn bỗng nhiên đem tay mình đặt lên trên vai cánh tay phải đã gãy, đem xương cốt chấn đoạn, sau đó đem đầu khí màu vàng thiêu đốt làm xương cốt kêu lên canh cách, một lần nữa khiến tay phải tái tạo trở lại. Loại đau nhức này cũng không phải bất kỳ người bình thường nào có thể chịu được, may mắn là có băng tương quả mới làm Hussein nhẹ nhàng hơn nhiều.

Giờ phút này, thánh kỵ sĩ càng thêm chật vật , vốn bên hông có mang theo một thanh trường kiếm, giờ chỉ còn lại một cái vỏ, kiếm đã sớm không còn. Giáp da trên người chỉ cần kéo một cái là rã rời, tóc cũng bị máu kết lại từng bết, từng bết.

Xương đã mọc dài ổn rồi, Hussein hít một hơi dài xoay người, khoanh chân ngồi dưới đất, hai tay theo phía sau đem bao bố hái dược vẫn đeo sau lưng xuống, sau đó cẩn thận mở ra từng lớp.

Là một thanh trường kiếm!

Bao bố vừa mở ra, trên thân kiếm liền phát ra một cỗ hàn khí lạnh thấu xương, giống như là hàn khí của băng tuyết!

Hình dáng mỏng manh, mũi kiếm dường như được bao phủ bởi một lớp băng, trong suốt như pha lê.

Nếu Đỗ Duy có ở đây thấy thanh kiếm này, hẳn nhất định sẽ chấn động! Bởi vì thanh kiếm này được thánh kỵ sĩ Rodriguez nổi danh trên đại lục sử dụng, danh tiếng vang lừng “Mỹ nhân dưới trăng” !!!!

Lúc trước tại đế đô, Rodriguez cầm thanh kiếm này chiến đấu với thủ hộ thần của hoàng gia Roland của hoàng tử Thần, tại chánh biến cùng ngày đánh chết cung đình thủ hộ võ sĩ “Kiếm thánh áo xám” bên người Augustine VII!!!

Chính là thần kiếm của Rodriguez tại sao lại nằm trong tay Hussein?

272. Chương 210: F*ck!!!

Vì cách nghĩ của Đỗ Duy rất đơn giản: những học viên ma pháp sư này tương lai đều sẽ được sử dụng làm nhân tài chiến đấu, hẳn không muốn để học sinh của hắn trở thành loại thông thái rơm chỉ biết thực nghiệm ma pháp ở trong phòng. Điều hắn cần chính là bọn họ có thể hợp tác thật sự với quân đội, phát huy tác dụng chân chính trong chiến đấu, hơn nữa trong ý tưởng của mình, Đỗ Duy hi vọng có thể dò tìm ra được khuôn mẫu “hợp đồng tác chiến” giữa quân đội và ma pháp sư có hiệu quả cao nhất.

Sau khi được trui rèn nghiêm khắc về tinh thần và thể xác, những học viên ma pháp này sở hữu thân thể rất khỏe mạnh. Đỗ Duy phân phối cho mỗi người một bộ trang bị, mà loại trang bị này đã lật nhào hình ảnh truyền thống của ma pháp sư trong con mắt người bình thường.

Mỗi người có một thớt ngựa chiến, vứt bỏ áo choàng đại biểu thân phận ma pháp sư như truyền thống trước đây, bọn họ đều mặc lên trên người một chiếc áo giáp da loại tốt, còn được trang bị một thanh kiếm dài nhẹ để làm vũ khí tự bảo vệ mình, cùng một chiếc nhẫn tăng cường ma lực. Đỗ Duy thậm chí đã tự bỏ tiền túi, trang bị cho mỗi học viên này một cây ma trượng, đều là được chế tạo ra từ gỗ hồ đào có phẩm chất khá tốt — Đương nhiên, những gỗ hồ đào quý báu này đã khiến Đỗ Duy dùng hết sạch chút “nước suối thời gian trôi qua” dự trữ cuối cùng của mình.

Với những ma pháp học đồ mới vào nghề này, mỗi người có thể cầm được một thanh ma trượng gỗ hồ đào loại tốt, đó thật sự là chuyện đáng kinh hãi và mừng rỡ vô cùng! Phải biết rằng, cho dù ở trong công hội ma pháp, người có tư cách sử dụng ma trượng gỗ hồ đào đều ít nhất là ma pháp sư bậc trung. Sau khi những gã tay mơ này cầm được ma trượng, đều hưng phấn muôn phần, quyền luyến không muốn rời, thậm chí còn dùng tay áo lau chùi qua lại rất cẩn thận ở mặt trên của nó.

“Mọi người nghe rõ đây.” Đỗ Duy trở mình đứng trên ngựa, lớn tiếng nói: “Ta, sẽ cấp cho các ngươi những thứ tốt nhất! Ma trượng tốt nhất, trang bị tốt nhất! Nhưng có thể phối hợp được với những thứ này hay không, đều phải coi cố gắng của các ngươi! Ta hi vọng sau khi lần thực tập Tây Bắc này kết thúc, mỗi người các ngươi đều có thể phối hợp được với những thứ trong tay mình! Hơn nữa, ta có thể nói trước cho các ngươi biết, chỉ cần thể hiện sắp tới của các ngươi khiến ta hài lòng... Ta sẽ còn tặng thêm cho các ngươi chút ngạc nhiên mừng rỡ nữa!”

Nhìn những ánh mắt hăm hở nóng lòng phía dưới, Đỗ Duy đã công bố một quyết định tiếp sau đó, mà quyết định này lại khiến mọi người sinh ra nghi hoặc trong lòng:

Đỗ Duy yêu cầu bọn họ cần phải hết sức cố gắng phối hợp cùng với nhánh quân đội đi cùng trong những ngày thực tập tiếp theo.

“Điều các ngươi phải làm chính là gắng sức phối hợp với bọn họ! Phối hợp với bọn họ chiến đấu, nghe theo mệnh lệnh của tướng quân Ron Barton, tận dụng tất cả năng lực của các ngươi, nghĩ ra hết thảy mọi biện pháp để thỏa mãn yêu cầu của ông ấy... thậm chí có thể là một vài yêu cầu các ngươi thấy không hợp lý lắm! Hiểu rõ chưa?”

Ma pháp sư phối hợp với những binh sỹ kia?

Mệnh lệnh này đúng là bất ngờ.

Bởi vì ở đế quốc Roland, ma pháp hưng thịnh, địa vị của ma pháp sư cao quý, hơn nữa số lượng ít ỏi. Trong các cuộc chinh chiến của đế quốc cho tới nay, ma pháp sư tuy cũng sẽ ra sức vì đế quốc, nhưng địa vị của ma pháp sư cao quý như thế nào? Bọn họ không phải là loại người chịu sự chỉ huy của kẻ khác. Trong chiến đấu, chủ yếu là ma pháp sư đánh theo ý mình, mặc dù cũng có thể nhờ vào thực lực mạnh mẽ gây ra tổn thương to lớn cho kẻ địch, nhưng theo cách nghĩ của Đỗ Duy, hiệu suất như vậy thật sự là cực kỳ kém cỏi. Những ma pháp sư này thiếu sót sự phối hợp, thường thường là mạnh ai nấy đánh, sẽ không hợp tác, lãng phí vô cùng tác dụng của ma pháp sư.

Đừng trông mong những quý ngài ma pháp sư đi phối hợp hành động với quân đội, phần lớn bọn họ là làm việc theo tâm trạng, tâm trạng tốt, họ ra chút sức giúp người, tâm trạng không tốt, họ rút lui rồi đi cũng là chuyện có thể xảy ra. Còn quân đội chẳng những không thể nhận được sự giúp đỡ ổn định và lâu bền, ngược lại còn phải hầu hạ những quý ngài ma pháp sư giống như phục dịch các ông lớn.

Quan niệm của Đỗ Duy chính là làm cho những ma pháp sư này thay đổi thói quen lúc trước, khiến bọn họ luôn luôn tiếp nhận yêu cầu của quân đội một cách vô điều kiện, mặc dù có phần không hợp lý lắm, nhưng vì uốn nắn thói quen ông lớn của đám ma pháp sư, cách uốn cong thành thẳng như vậy cũng là một mảnh khốe có được hiệu quả rất nhanh trong thời gian ngắn.

Quan niệm vượt qua lối nghĩ cũ này của Đỗ Duy, ngay cả Ron Barton cũng có phần không thích ứng kịp, mặc dù ông đã từng là quan quân cao cấp của đế quốc, thống soái vạn quân, nhưng cũng chưa hề có qua mấy chục ma pháp sư chịu nghe theo lệnh điều khiển. Trong giây lát, ông cũng có chút lúng túng không biết nên làm thế nào, sau khi bị Đỗ Duy kéo qua chỗ này, tướng quân 250 cười khổ, sau đó dùng sức ho khan một tiếng, rồi rảng lầy mạnh dạn nói to: "Tốt, vậy từ giờ trở đi, ta sẽ không coi các người là ma pháp sư, trong mắt ta, các người chính là binh tốt dưới tay. Cho nên các người đều phải nghe mệnh lệnh của ta! Ta sẽ đối xử với các người như nhau, đừng nghĩ sẽ nhận được ưu đãi gì từ ta! Nếu ai vi phạm quân lệnh của ta, ta đều sẽ phạt roi người đó, đã hiểu chưa?"

Lời này đúng là cực kỳ to gan, nếu Ron Barton dám nói với những ma pháp sư khác loại lời như vậy, e là kẻ kia sẽ trở mặt rồi đi ngay lập tức, còn nếu gặp phải ma pháp sư có tính cách không tốt, nói không chừng y sẽ cho vị tướng quân này ném chút đau đòn.

Nhưng may thay, đám tay mơ này đã trải qua quá trình tẩy não khắt khe của Đỗ Duy, trong lòng họ, Đỗ Duy cực kỳ có oai vọng. Hơn nữa trước khi bọn họ vào học viện ma pháp cũng đều là người trong quân đội, nghe theo quân lệnh cũng là chuyện bình thường với bọn họ, cho nên tất cả mọi người đều hô lớn đáp ứng.

"Vây, xuất phát thôi!" Ron Barton cất cao giọng ra lệnh: "Xếp thành hàng hành quân cơ bản! Đội ma pháp sư ở cuối cùng... trước khi trời tối, chúng ta phải đến được thị trấn Trâu dưới dãy núi Kilimanjaro. Chúng ta sẽ nhận được tiếp tế ở nơi đó, sau đó các người không có thời gian nghỉ ngơi, chúng ta sẽ tiến vào dãy Kilimanjaro ngay ban đêm! Các chàng trai... ma thú trong núi đang đợi chúng ta! Bọn chúng sẽ ngoan ngoãn dâng hiến lên chúng ta da lông và cả ma hạch của chúng!"

Sau khi lên đường, Ron Barton đi sánh vai với Đỗ Duy, thấp giọng phàn nàn: "Ông chủ, lần này đúng là ngài đã làm khó cho tôi rồi... Nhiều ma pháp sư như vậy đều nghe lời tôi... Tôi không biết phải làm sao nữa. Ông trời ơi, sợ rằng tôi là tướng quân duy nhất trong đế quốc hiện giờ có thể có nhiều ma pháp sư bộ hạ như vậy."

"Ông sẽ quen thôi." Đỗ Duy mỉm cười: "Tất cả chỉ là bắt đầu, chúng ta còn cần phải từ từ nghiên cứu mới được."

Một ngày hành quân gấp gáp, mà những ma pháp sư này đều kiên trì được, dẫu sao bọn họ vẫn luôn duy trì việc huấn luyện thân thể, biểu hiện như vậy đã khiến tướng quân Ron Barton rất là ngạc nhiên và mừng rỡ. Ông giống như phần lớn tướng quân của đế quốc, vừa hận vừa quý đám ma pháp sư. Quý là vì thực lực của ma pháp sư mạnh mẽ, còn hận, chính là vì mình không cách gì thoải mái chỉ huy những lực lượng đó. Nhìn mấy ma pháp sư này biết nghe lời, hơn nữa họ còn có thể cắn răng kiên trì chịu khổ, loại thuộc hạ chấp hành không hề qua loa quân lệnh của mình như thế, mình còn có yêu cầu khắt khe gì được nữa đây?

Đỗ Duy liếc nhìn cậu ấm nhỏ nhà Listeria, thằng nhóc Mose này lộ đầy vẻ mệt mỏi trên mặt, nhưng khi ánh mắt Đỗ Duy lướt tới, nó vẫn cố gắng vươn thẳng ngực như trước, không hề chịu tỏ ra yếu kém.

“Hừ, thằng nhóc kiêu ngạo thật.” Đỗ Duy cười thầm.

Thị trấn Trâu là một thị trấn nằm ở mặt Nam núi Kilimanjaro. Mặt Nam này có địa thế được trời ưu ái, sườn núi không hề dốc đứng, tương đối thoải, là chặng đường vào núi tốt nhất. Số người của thị trấn không đến nghìn, hơn nửa lúc trước Ron Barton đã từng mang người tới qua nơi này nên khá quen thuộc với hoàn cảnh địa hình. Bọn họ bỏ sung cỏ khô cho ngựa ở đây để chuẩn bị vào núi.

“Theo tin tức của chúng ta, trong chu vi khoảng trăm dặm quanh đây, có thể có ma thú qua lại.” Ron Barton giới thiệu: “Lần trước chúng ta đến nơi này, nghe người bản xứ nói, vào mùa xuân mỗi năm ở nơi này đều sẽ có một loài động vật bị người bản xứ gọi là quái vật chạy đến quấy rối cư dân trong trấn. Như miêu tả của bọn họ, thân thể quái vật này không lớn, động tác mau lẹ, mùa xuân năm nào cũng lén lút tới đây gây thương hại cho gia súc trong trấn, những thợ săn nơi này đã cố gắng bắt giết nó, nhưng đáng tiếc đều không thành công... Nghe nói con vật này biết phun lửa, hơn nữa khi bỏ chạy, còn có thể đi xuyên vào trong đất.”

“Ngài tướng quân, chúng tôi cần nhiều số liệu hơn, mới có thể phán đoán ra nó rốt cuộc là ma thú gì.” Một ma pháp học đồ dũng cảm lên tiếng: “Rất rõ ràng đây là một con ma thú hệ lửa, song thân thể nó không lớn, hành động mau lẹ, biết phun lửa, còn có thể đi xuyên xuống dưới đất... Những đặc trưng này còn quá mơ hồ. Với những đặc trưng này, tôi ít nhất có thể nghĩ ra bảy loại ma thú phù hợp điều kiện, có rồng hệ lửa, có chuột tai to Đồ Đồ Nhĩ, hay loài ly răng nhọn khoan đất... Biện pháp đối phó với mỗi loài ma thú này là khác nhau. Chúng tôi cần nhiều số liệu hơn, mới có thể tìm ra kế hoạch đối phó tốt nhất.”

Những học viên khác đều gật đầu, còn có người thậm chí đã sắp xếp ra một danh sách rất rõ ràng các đối tượng hoài nghi. Đỗ Duy vô cùng hài lòng với phản ứng của họ, những gã này nhờ sự hun đúc của mình đã học được điều quan trọng nhất: hiệu quả!

Chính vào lúc này, một giọng nói chói tai bỗng nhiên vang lên: “Các người có nhiều ma pháp sư như vậy, không lẽ vẫn lo sợ một con ma thú nhỏ nhoi sao? Chúng ta có hơn nghìn kỵ binh, cùng với nhiều ma pháp sư thế này... Hừ, còn có ma pháp sư mạnh mẽ nổi tiếng cả đại lục, đức ngài công tước, chẳng lẽ một con ma thú nhỏ bé lại khiến ngài kiêng dè sao... có phải là đã quá cẩn thận rồi hay không?”

Giọng điệu rõ ràng thể hiện sự khinh thường và giễu cợt, chính là ngầm chỉ trích mấy người Đỗ Duy thiếu dũng cảm.

Sau khi thằng nhóc Mose kìm không được nói ra câu này, lập tức cảm thấy hơi hối hận trong lòng, chỉ là không biết vì sao như vậy. Hắn nhìn thấy Đỗ Duy thì không kìm được nảy sinh tâm lý khó chịu, vẫn luôn không thấy thuận mắt gã khốn Đỗ Duy này, hơn nữa trong lời nói của gã lại lộ vẻ xa lánh, nên không chịu nổi muốn nói móc đối phương mấy câu.

Mấy câu này vừa buông ra, Đỗ Duy còn chưa nói gì, những học viên ma pháp kia lập tức trợn mắt giận dữ nhìn thằng nhóc. Có người không kìm được quát lên: “Người là cái thá gì mà dám trách mắng đức ngài viện trưởng?”

Vốn Mose chỉ là buột miệng nói ra hai câu, cũng đã cảm thấy có chút hối hận. Nhưng nghe thấy có người hỏi vặn lại mình, mà hắn là con cưng của gia tộc Listeria, từ bé đã kiêu căng ngạo mạn, lẽ nào lại nể mặt kẻ khác? Hắn kìm không được lại nói: “Hừ, một đại ma pháp sư tiếng tăm lừng lẫy lại sợ một con ma thú nhỏ nhoi, nói ra... hắc hắc, đây không phải là ta bôi nhọ ai đó, chỉ e sẽ bị người ta khinh bỉ cười chê mà thôi. Xem ra... hừ, thật sự là thầy nào trò nấy... đều dè dặt dặt giống nhau, cứ như là đang đi trên băng mỏng vậy.”

Mọi người xung quanh lập tức nổi giận với tên nhóc không biết trời cao đất dày này. Mắt thấy Mose đã khiến nhiều người giận dữ, Đỗ Duy khẽ khàng ho khan một tiếng, tất cả mọi người liền nín lặng, nhưng những cặp mắt của họ vẫn trừng nhìn thằng nhóc.

“Ngài Mose.” Đỗ Duy trầm ngâm giây lát, nhìn không ra vẻ giận vui trên mặt hắn, đoạn thản nhiên nói: “Dùng cảm hay hèn nhất, chẳng qua chỉ là đánh giá của người khác. Cách cư xử làm người, tự hỏi lòng mình không có gì xấu hổ là được, sao phải để ý mấy lời nói xấu? Nếu ngài đã dùng cảm như thế, vậy ta cũng không thể kìm nén phẩm chất tốt đẹp này của ngài... Thế này đi, lát nữa vào núi, chúng ta vừa hay cần mấy người đi

tiên phong dò đường, nếu ngài vui lòng hiển lộ sự anh dũng của ngài, tin rằng cơ hội này, ngài nhất định sẽ không muốn bỏ qua chứ?”

Lúc này sắc trời đã tối dần, từ thị trấn Trâu nhìn về phía xa xa có thể thấy băng tuyết trắng xóa trên ngọn núi Kilimanjaro, lần lượt từng đỉnh núi liên miên bất tuyệt cắm thẳng vào trời cao, chỉ ở lưng chừng núi phía dưới chúng ta mới thấy được màu xanh lá cây, đó là những mảnh rừng rậm menh mông vô bờ... Chỉ là, dưới sắc trời tối đen, màu xanh lá cây này lại toát ra vài phần âm u mờ mịt.

Mose không kìm được phát run trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra cứng rắn: “Tiên phong thì tiên phong, Mose ta sợ cái gì chứ!”

Nói đoạn, hắn liền gò cương ngựa, tiến lên phía trước. Nhưng Đỗ Duy đã chặn hắn lại, Mose giận nói: “Đức ngài công tước còn có điều gì muốn nói sao?”

“Ngài Mose, đường núi khó đi, ngài định cứ cưỡi ngựa lên núi như vậy ư?” Đỗ Duy cười cười.

“Hừ!” Mose liền đỏ mặt, song dưới sự che chắn của màn đêm, nét đỏ ửng này cũng chỉ là thoáng qua, hắn lập tức bướng bỉnh đáp: “Ai nói ta muốn cưỡi ngựa lên núi, ta chỉ tùy ý tiến lên phía trước vậy thôi.”

Đỗ Duy cũng không muốn làm khó tên nhóc nhà Listeria này quá đáng, dấu sao quan hệ hiện giờ giữa mình và gia tộc Listeria đang tốt đẹp, chỉ vì chút lời cãi cọ tổn nước bọt mà trở mặt, thật sự là không đáng. Tiếp sau đó, hắn dẫn dò thủ hạ giúp thăng nhóc này dắt ngựa đi nghỉ.

Những ma pháp học viên kia sớm đã không thềm để ý tới thăng nhóc này rồi, sau khi hơn hai mươi người xuống ngựa, lại chiếu theo những thứ học được ở học viện ma pháp, lần lượt tản ra theo trật tự bên trong thị trấn, tìm kiếm khắp nơi dấu vết lưu lại của ma thú. Có người còn cẩn thận chạy đến hỏi thăm tin tức từ cư dân bản địa, dấu sao thông tin mà tướng quân Ron Barton nhận được là do các binh sỹ của ông đi hỏi, có rất nhiều chi tiết, những binh sỹ đó không hiểu rõ, vẫn nên tự mình đi hỏi là hay.

Còn có người thậm chí đã đề nghị phải nhìn qua những xác chết gia súc bị ma thú giết.

May là thời tiết ở vùng Tây Bắc này rét lạnh, không ít xác chết gia súc bị giết vẫn chưa phân hủy. Đám ma pháp sư thân phận cao quý không hề kiêng kỵ dơ dáy, tự mình kiểm tra những xác chết máu thịt bê bết, không người nào lẩn tránh và nhú mày, mọi người đều xem xét với thái độ rất chuyên nghiệp, thậm chí có người còn không tiếc lấy dao ra tự tay cắt mổ, chẳng ngại máu tanh.

Những binh lính ở bên cạnh thấy vậy đều lấy làm kỳ quái, bởi trong ấn tượng của bọn họ, ma pháp sư là kẻ cao quý, kiêu cách cao ngạo còn hơn cả những ông lớn quý tộc, đâu có thể làm cái công việc chân tay dơ bẩn đó chứ? Ngay cả Đỗ Duy cũng rất vừa lòng với biểu hiện của các học viên này.

Thực dụng và khiêm tốn, đây là điều rất quan trọng!

Rất nhanh sau đó, đám học viên đã làm xong tính toán đại khái.

“Ngài viện trưởng.” Một học viên thủ lĩnh đi tới báo cáo lại: “Chúng tôi đã tìm ra một manh mối, những thân thể gia súc hề là bị cắn chết đều có một đặc trưng giống nhau... mất máu rất nhiều. Ma thú kia hiển nhiên đã hút máu tươi của gia súc, quan trọng hơn nữa là, mỗi một xác chết đều không hề bị hút sạch máu, rõ ràng ma thú đó có một thói quen rất khác thường: nói chung, nó chỉ thích dùng máu tươi của động vật sống, khi gia súc bị nó cắn mất máu đến một mức độ nhất định thì đương nhiên chết đi, nó sẽ không tiếp tục hút máu nữa. Sau đó, nó chạy đi tìm con mồi khác, bởi vậy, kiểm tra từng xác chết có thể thấy đều là mất lượng máu lớn, nhưng máu chưa hề bị hút sạch hoàn toàn, sau khi xác chết trở nên cứng đờ, trong thân thể vẫn còn nhiều khối máu ngưng kết. Chúng tôi đã mổ xẻ xác chết, cắt đứt huyết quản, mới thu được kết luận này.”

Đỗ Duy rất hài lòng hỏi: “Còn có gì nữa không?”

“Còn có...” Học viên này ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn trả lời: “Chúng tôi có cách nghĩ khác nhau, ừm, cặp anh em kia đã nêu ra một quan điểm, nhưng tôi cho rằng không có khả năng lắm.”

“Ồ?”

Đỗ Duy nhớ về cặp anh em nọ — Trong ba mươi hai học viên của phân viện Hogwarts, ba mươi người đến từ quân đội, chỉ có hai người là ngoại lệ, họ là cặp anh em sinh ra trong một gia đình quý tộc đã suy tàn, vì là con riêng nên không có danh phận (Lời tác giả: Chương trước đã nhắc qua)

Hai anh em này nhỏ tuổi nhất trong học viện Hogwarts, bởi vì những học viên khác là người được quân đội lựa chọn phái đến, phần lớn đều đã mười tám tuổi, còn tuổi hai gã lại chỉ xấp xỉ với Đỗ Duy. Tuy nhiên, trải qua vài tháng quan sát, theo Đỗ Duy, hai người này là hai kẻ có thiên tư cao nhất trong đám học viên.

“Đúng vậy. Bọn họ nêu ra một quan điểm, song chúng tôi có lòng nghi ngờ với điều này. Tuy vậy, chúng tôi không thể kết luận được cái gì, cho nên chúng tôi nghĩ rằng, ngài nên tự hỏi bọn họ thì tốt hơn.” Lời của đội trưởng của nhóm học viên rất khách quan.

Dùng lý trí nghiên cứu mỗi nghi vấn, không vô đoán, không phủ quyết thô bạo... công chính và khách quan, điều này khiến Đỗ Duy rất vừa lòng. Đó cũng là phẩm chất quan trọng mà Đỗ Duy truyền thụ tới những học viên này. Thật ra, hẳn không hi vọng thủ hạ của mình trở thành những kẻ điên cuồng tự kiêu như đám ma pháp sư truyền thống.

“Được rồi, bảo hai người đó qua đây để ta hỏi.” Đỗ Duy ra lệnh. Người đội trưởng nọ vừa định rời đi, Đỗ Duy bỗng nhớ ra một chuyện, lại gọi anh ta lại: “Chậm đã, Ziege.”

Ziege chính là tên của đội trưởng nọ, anh ta là người đứng đầu của nhóm học viên đến từ quân đội, một người nghiêm cẩn công chính. Mặc dù anh ta không phải là kẻ tài cán nhất, nhưng lại khiến các học viên khác tin phục ở khả năng tổ chức và uy tín cá nhân.

“Ngài viện trưởng, còn có chuyện gì nữa ư?”

“Ziege.” Đỗ Duy trầm ngâm giây lát, đoạn chậm rãi nói: “Ta chú ý thấy, trong lời người vừa nói, có dùng từ ‘cặp anh em kia’, đúng không?”

“...Vâng.” Ziege dường như đã hiểu ra ý của Đỗ Duy.

Đỗ Duy nhìn thẳng vào mắt anh ta, nghiêm nghị nói: “Ta nghĩ, ngày thường, khi mấy người các người trò chuyện về bọn họ cũng đều nói như vậy nhỉ... cặp anh em kia... ừm. Ta biết, ba mươi người các người đều đến từ quân đội, còn hai người họ không phải vậy, ba mươi người các người vô cùng đoàn kết, nhưng kiểu đoàn kết này khiến người ngoài rất khó xen vào. Ta không hề muốn phê bình người điều gì, mà chỉ muốn nói cho người biết, đoàn kết như vậy, có chỗ tốt, nhưng cũng có chỗ không tốt. Ý của ta chính là: có lẽ trong tương lai, mấy người các người có thể sẽ chia tay mỗi người một ngã, hoặc là sẽ đến các nơi để làm những công việc khác nhau, sẽ không còn tụ tập cùng nhau như hiện giờ, sẽ không còn là một đội như vậy nữa... Nhưng hiện giờ! Chính là hiện giờ! Các người đều là người của học viện chúng ta. Khi người ngoài nhắc đến những học viên của Hogwarts, đều sẽ coi các người như là một tổ đội thống nhất, lời của ta, người hiểu chứ? Đoàn kết là tốt, nhưng bài ngoại thì không tốt. Điều này ta hi vọng người có thể suy nghĩ lại cẩn thận.”

Ziege lập tức kính cẩn nói: “Viện trưởng, tôi hiểu rồi! Là tôi chưa làm tròn bổn phận, tôi sẽ cố gắng hết sức làm tốt.”

“Tốt lắm, sau này, ta hi vọng không còn nghe thấy lại cách xưng hô ‘cặp anh em kia’ với người ngoài nữa. Theo cách nhìn của ta, mọi người các người đều như nhau, đều là người mình, đều chỉ là một đội.”

“Vâng, viện trưởng.” Ziege không kìm được ưỡn thẳng người lên, đúng lúc anh ta đang định rời đi, bỗng nhiên lại nói một câu.

“Ngài viện trưởng...” Giọng nói của Ziege không lớn, nhưng lại rất kiên quyết: “Tôi nghĩ rằng... chúng tôi sẽ không chia tay đường ai nấy đi trong tương lai, nguyện vọng của mọi người là có thể được đi theo bên cạnh ngài viện trưởng, điều này không hề là suy nghĩ của riêng tôi.”

Ziege xoay người rời khỏi, Đỗ Duy mới thở dài khẽ khàng một cái.

Hắn tin rằng, chàng trai trẻ chín chắn này nhất định sẽ tiếp thu ý kiến của mình.

Không lâu sau, hai anh em được gọi nọ đã đến trước mặt Đỗ Duy. Hai gã có phần khản trương, Đỗ Duy nhìn họ, mỉm cười nói: “Được rồi, chẳng lẽ ta sẽ ăn thịt các người sao? Buổi tối hôm kia cùng uống rượu,

các người không hề rút ít đi cho ta nhé.”

Hai người lập tức bật cười.

“Ta nhớ người là anh, đúng chứ?” Đỗ Duy nhìn người hơi mập hơn chút ít, nói.

“Vâng, viện trưởng, tôi tên là Pebe, đây là em tôi, Tor.”

Đỗ Duy cười nói: “Được rồi, không cần giới thiệu với ta, không lẽ người cho rằng ta không nhớ nổi tên họ học sinh của ta ư? Bây giờ, hãy nói cho ta biết kết quả bàn bạc của hai người đi. Nghe nói các người đã nêu ra một phân tích, đúng không?”

“Đúng vậy, thưa viện trưởng.” Pebe nói: “Chúng tôi nghĩ là, ma thú qua lại nơi này, khả năng không chỉ là một con, mà là hai con... hai con ma thú cùng nhau hành động. Tuy nhiên, quan điểm của chúng tôi không được phần lớn bạn học tán thành.”

Đỗ Duy gật đầu, hẳn có thể tưởng tượng ra nguyên nhân.

Vì phần nhiều ma thú đều là loài sống đơn độc, chỉ rất ít ma thú mới có thói quen sống tụ tập, ví như Sư Thử đáng sợ ở phương Nam, song tuyệt đại đa số ma thú đều sinh sống riêng lẻ.

“Hơn nữa, hai người chúng tôi thậm chí hoài nghi... Đây có thể là hai ma thú không cùng hệ, một con hệ lửa, một con hệ băng.”

“Ồ?”

Đỗ Duy bắt đầu thấy hứng thú.

Sống tụ tập đã là rất ít thấy trong thế giới ma thú rồi, còn sống tụ tập khác loài càng là hiếm hoi. Đừng nói ma thú, dù là động vật phổ thông sống tụ tập, cũng sẽ chỉ sống với đồng loại của mình.

Càng huống chi, một con ma thú hệ lửa sống với một con ma thú hệ băng? Hệ lửa và hệ băng cơ hồ chính là thiên địch, giống như mèo và chuột vậy.

Bạn đã thấy qua mèo và chuột cùng sinh hoạt chung chưa?

“Nói ra lý do của người đi.” Đỗ Duy trầm ngâm trong chốc lát.

“Thưa viện trưởng, ý kiến này là em tôi đưa ra, hay là để nó nói đi.” Pebe đẩy câu chuyện sang người em.

Tor nhìn qua là một chú nhóc rụt rè, nó cao dong dong mà gầy gò, trắng trẻo và sạch sẽ, về mặt phong cách, lại có vài phần giống với Đỗ Duy, song khi nói chuyện, nó không hề lộ vẻ xấu hổ, mà rất bình tĩnh: “Thưa viện trưởng, đó đúng là ý của tôi... Tôi đã giải phẫu mấy cái xác chết, nhất là máu gia súc bị hút đi đã khiến tôi có phần khó hiểu. Vì theo như những gì chúng tôi học được, rất ít ma thú hệ lửa hút máu. Đương nhiên, cũng không phải là không có, chỉ là, phần lớn ma thú hệ lửa hút máu đều có thể tích cực nhỏ. Nhưng tôi nhìn thấy những vết thương trên các xác chết, từ dấu răng suy ra, đây chắc hẳn là một con vật không nhỏ, ít nhất phải lớn như Băng tuyết ma lang. Điều này mâu thuẫn với số liệu mà cư dân nơi này đã nói là kích cỡ ma thú rất nhỏ. Hơn nữa, từ số lượng tử vong của gia súc có thể đoán được... sức ăn của ma thú hút máu này hẳn là rất lớn, nếu là một con vật nhỏ bé, thì không thể hút được nhiều máu như vậy, cho nên tôi cho rằng đây có lẽ là một con vật to lớn. Còn có... tôi đã lấy ra một khối máu đã ngưng kết, cẩn thận kiểm tra qua, thì phát hiện được khối máu này tuyệt không phải là tự nhiên ngưng kết sau khi con vật chết, mà là... có dấu hiệu đóng băng. Do đó tôi nghĩ rằng, dân làng nói nhìn thấy ma thú là một con vật nhỏ bé, nhưng kiểm tra của tôi lại cho ra kết luận là một con vật to lớn... Như vậy, có thể là có hai con, bọn chúng còn có phân công, con nhỏ phụ trách việc phun lửa bắt giết gia súc, còn con lớn thì hút máu.”

“Hợp tác ư?” Đỗ Duy hỏi.

“Tôi cảm thấy không giống là hợp tác... mà giống là, ừm,... nô dịch.” Tor thận trọng nói: “Tôi nghi ngờ, có thể ma thú hệ băng kia là một loài cao cấp, nó bắt một con ma thú hệ lửa làm thuộc hạ của mình, sau đó ép buộc con này đi bắt con mới cho nó.” Tor nói tới đây, nở nụ cười khổ rồi mới tiếp: “Nhưng suy đoán này, bản thân tôi nghĩ là không có khả năng lắm, vì phạm là ma thú có thể bắt ma thú khác nô dịch, đều là những loài cao cấp, núi Kilimanjaro tuy có ma thú, nhưng không phải là nơi ma thú qua lại tấp nập, có lẽ sẽ không có ma thú cao cấp ở nơi này.”

“Trên thế giới này, không có gì là không thể cả.” Đỗ Duy bĩu môi.

Ngay cả lão Aragon khôn kiếp đã chết gần nghìn năm rồi, vẫn có thể để lại cho mình một lời nhắn tiếng Trung sau nghìn năm đó... Vậy còn có chuyện gì là không thể nữa đây?

Suy đoán của Tor quả đúng là vượt qua lẽ thông thường.

Ma thú cao cấp đích xác là có bản lĩnh gọi về những ma thú khác làm nô lệ, ví như Băng tuyết ma lang sau khi tiến hóa đến tầng cao nhất thì có thể trở thành Băng tuyết lang vương, hô hào của lang vương có thể gọi về tất cả những ma thú đẳng cấp thấp hơn ở khu vực khổng chế của nó để sai khiến.

Song ngay từ đầu, Đỗ Duy đã gạt bỏ khả năng đó là Băng tuyết lang vương, vì lang vương tuy lợi hại, nhưng lại không có thói quen hút máu, hơn nữa, hô hào của Lang vương sẽ không thể chỉ gọi về được mỗi một con ma thú làm thủ hạ.

Chỉ nhưng... nếu thật sự đây là một con ma thú có thể sai khiến ma thú khác, thì nó tất nhiên là một ma thú cao cấp! Một ma thú cao cấp, chắc chắn không phải là đám thủ hạ tay mơ này của mình có thể đối phó được. Có lẽ, bọn họ có thể đối phó được ma thú phổ thông, nhưng gặp phải một con cao cấp, thì chỉ có đường bỏ chạy thôi.

Ngay cả bản thân Đỗ Duy, hiện giờ với thực lực chân chính của hắn, nếu gặp phải một con ma thú cao cấp, lựa chọn tốt nhất cũng là tránh lui.

“Hủy bỏ mệnh lệnh ban đầu, chúng ta trọ ở trong trần một tối, trước hết chưa nên vào núi.” Đỗ Duy lập tức ra lệnh.

Sau khi Ron Barton nghe thấy mệnh lệnh của Đỗ Duy, liền chạy đến hỏi, Đỗ Duy giải thích lại suy đoán của đám ma pháp học đồ, nhưng rõ ràng là vị tướng quân này có phần đánh giá thấp sự lợi hại của ma thú. Có lẽ... ông ấy dẫu sao cũng không phải là ma pháp sư, chỉ có ma pháp sư mới hiểu rõ sự lợi hại chân chính của ma thú cao cấp.

“Chúng ta có hơn nghìn kỵ binh, còn có nhiều ma pháp sư như vậy, chẳng lẽ không giết chết nổi một, hai con ma thú sao?”

Đỗ Duy rất nghiêm túc, hắn hạ thấp giọng nói: “Tướng quân, ta phải nói cho anh biết, những ma pháp học viên này còn chưa là ma pháp sư thật sự, hiện giờ bọn họ vẫn chưa tốt nghiệp. Hơn nữa, bọn họ đều là của cải quý giá của chúng ta... Ta sẽ không để bọn họ bị thiệt hại lãng nhách ở nơi này, cho dù chỉ thiệt hại một người, cũng là điều ta không thể chấp nhận nổi! Anh hiểu rồi chứ? Thứ hai... sự lợi hại của ma thú cao cấp, e là anh chưa có hiểu biết chuẩn xác về nó. Ta có thể nói cho anh biết, có lẽ bản thân ma thú cao cấp không hề có ma lực quá mạnh mẽ, nhưng phần lớn ma thú cao cấp đều sở hữu kỹ năng kêu gọi, nếu điều kiện cho phép, nó có thể gọi về một nhánh đại quân ma thú nghe nó sai khiến... Ngoài ra, điểm khó chịu nhất của ma thú cao cấp chính là... nó đã hoàn thành tiến hóa, nên sở hữu trí tuệ nhất định! Không còn là dã thú không có chút ý thức nào! Đây là chúng ta đi thực tập, không phải là đi đánh trận. Ta không hèn nhát, nhưng hi sinh không cần thiết, theo ta là điều ngu xuẩn.”

Thế nhưng, trong lòng Đỗ Duy còn thêm một câu: phần lớn ma thú cao cấp vốn không có ma lực quá mạnh mẽ... song Medusa, người đàn bà đó là một ngoại lệ!

Ron Barton tuân theo mệnh lệnh của Đỗ Duy. Ngay sau khi Đỗ Duy ra lệnh hủy bỏ việc vào núi tìm kiếm, điều này đã lại một lần nữa cho Mose cơ hội phát huy, nó đã dùng ngôn từ gay gắt không chút khách khí chế giễu hành động của Đỗ Duy.

“Vậy xin mời ngài dừng sĩ gác đêm cho chúng ta tối nay nhé.” Đỗ Duy thản nhiên nói. Sau khi tổng cổ thẳng nhóc đáng ghét này đi, Đỗ Duy lại không thể không ra lệnh với những người gác đêm khác, để bọn họ cẩn thận để ý nó.

“Cho nó ném chút đau khổ là được, nhưng đừng để nó thật sự phải chịu tổn thương gì.”

Đêm đó hắn mệnh lệnh hai mươi tám học viên chia thành bốn tổ. Đợi khi trời sáng, mỗi tổ mang theo hai trăm binh sỹ, chia làm bốn đường vào núi tìm kiếm, hơn nữa phải giữ cho khoảng cách giữa các tổ không

được quá xa, một khi phát hiện thấy cái gì, không cho phép tự tiện hành động, trước hết cần nghĩ biện pháp báo tin cho đồng bạn.

Nhưng phải đợi bình minh mới có thể hành động được, nếu không, vào núi ngay trong đêm để đối phó một con ma thú cao cấp hệ băng, đó đơn giản là hành vi đâm đầu vào chỗ chết.

Mặc dù làm như vậy có lẽ có hơi việc bé xé ra to, nhưng Đỗ Duy cho rằng đối mặt với một con ma thú có thể là loài cao cấp.... cần thận một chút là rất cần thiết.

Đám học viên rất hưng phấn, vì bọn họ chưa từng thật sự thấy qua ma thú cao cấp! Với những gã này, ma thú cao cấp chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hay trong những lời giảng giải trên lớp học.

Khi trời còn chưa sáng, Đỗ Duy đã thức dậy. Hắn đang định đi ra, từ bên ngoài, thị vệ trưởng kỵ sĩ Raoen đã gõ cửa tiến vào, vẻ mặt anh ta nghiêm túc: “Thưa ngài, phủ công tước phái người đến... nói rằng trong nhà xảy ra chuyện gấp, muốn gặp mặt ngài báo cáo.”

“Ồ?” Đỗ Duy sững người giây lát... không lẽ hầu tước phu nhân Listeria xảy ra vấn đề gì?

Người đến không phải ai khác, không ngờ chính là Sandy bé nhỏ.

Marde là một quản gia rất thông minh, ông ta từ chuyện Hussein không cho phép ai đi mời người của Thần điện đến chữa trị thương thế của hắn, đã thấp thoáng ngửi ra chút mùi vị không tầm thường, cho nên phái người đến báo tin, ông không dám để những người hầu bình thường đi, mà bảo thuộc hạ trung thành Sandy của Đỗ Duy chạy đến đây. Sandy bé nhỏ đáng thương, hơn nửa năm qua, đã luyện được thuật cưỡi ngựa không tệ, nhưng để đuổi kịp một đội kỵ binh huấn luyện tinh nhuệ, vẫn hao phí không ít thời gian, khi trời sáng nó mới đuổi tới nơi.

Sandy mang đến một lời nhắn và một đồ vật.

Lời nhắn chuyển tới là của Hussein, còn đồ vật kia, Đỗ Duy chỉ liếc thấy đã lập tức biến đổi hẳn sắc mặt.

“Con bò sát to lớn ở phía Bắc rừng rậm Frozen (Băng Phong) đến báo thù, hãy mau về!” Đây là lời của Hussein.

Còn thứ mang đến là một chiếc váy màu vàng!

Đây hiển nhiên là một chiếc váy không lành lặn, nhưng dù không lành lặn, nó cũng đã to bằng miệng bát rồi! Cầm nó trong tay, thấy nặng trĩu, hơn nữa bề mặt còn thấp thoáng có thắm máu tươi!

Đỗ Duy lập tức nhận ra... đây là váy rồng!

Mà váy rồng này là nhỏ ra từ vết thương sau lưng Hussein.

Sắc mặt Đỗ Duy đã hoàn toàn biến đổi!

Lão rồng đó đã tìm mình báo thù sao? Lão ta không đếm xỉa tới lời thề của bản thân ư?

Hắn mau chóng đứng lên, tiếp đó đang định lập tức về lại thành, thì đúng lúc này, Ron Barton đột nhiên vội vàng lao vào từ ngoài cửa.

“Ông chủ, không hay rồi... thằng nhóc ngài mang đến, lúc gác đêm tối qua, đã tự mình lén lút chạy lên núi rồi...”

Không đợi Ron Barton nói hết, Đỗ Duy đã giận tím mặt chửi: “FUCK!!!”

273. Chương 211: Cái Tát Tai Vàng Động.

Đỗ Duy không trách mắng Ron Barton thêm một lời nào, tuy thế ngay cả thằng ngốc cũng nhìn thấy lửa giận của đức ngài công tước.

Đối diện với bộ mặt âm trầm của Đỗ Duy, trong lòng Ron Barton đã có chút hối hận.

Trên thực tế trong việc thăng nhóc Mose này nửa đêm đi lên núi ít nhiều cũng có một phần công lao của Ron Barton, bởi vì hắn sắp đặt mấy tên thủ hạ âm thầm cho tên nhóc con không biết trời cao đất dày này ném thử một chút “đau khổ”.

Đám kia mặc dù không thật sự dám làm chút gì với vị khách ngay bên người Đỗ Duy, chỉ có điều vào lúc Mose phụ trách gác đêm, sau nửa đêm thay ca(trong lúc gác đêm, sau nửa đêm rất vất vả) đã đùa cợt một vài chuyện cực kì chua cay đau xót. Với thân phận của Mose thì làm sao chịu nổi? Trời còn chưa sáng đã tìm một cái cớ nào đó chạy đi. Người của hắn qua một lúc mà không thấy trở về mới tìm kiếm xung quanh, cuối cùng tìm được dấu chân hướng về phía ngọn núi.

- Người của anh rốt cuộc nói gì với hắn?

Giọng nói của Đỗ Duy nhìn qua thì bình tĩnh nhưng hiển nhiên đã chạm đến bên bờ của sự tức giận rồi.

Ron Barton cười khổ:

- Bọn họ nói với thằng nhóc kia: “người đã có dũng khí cười nhạo đức ngài công tước không có dũng khí, vậy người thấy chính mình dũng cảm sao? Đức ngài công tước nhà ta từng đi vào rừng rậm Đổng Bằng mà còn không sợ, người thì tính cái gì...”. Kết quả là hình như tên nhóc này bị kích thích liền một mình chạy vào trong núi tìm ma thú.

Đỗ Duy có kìm sự tức giận trong lòng:

- Gọi mọi người lại ngay lập tức! Lực soát ngọn núi!

Mặc dù Đỗ Duy thực sự chán ghét tên nhóc này, nhưng hắn cũng không thể không đối mặt với một sự thật: Tên Mose kia không thể xảy ra chuyện gì! Ít nhất là không thể xảy ra chuyện trong tay mình! Trước mắt quan hệ của mình với Listeria đang trong thời điểm nhạy cảm, không nói tới chuyện xấu hổ là Listeria phụ nhân kia cầu hôn, chỉ đơn giản nói đến chuyện làm ăn ở phương bắc thôi đã phải chịu rất nhiều trợ giúp từ gia tộc Listeria. Một đồng minh gần như giàu có nhất đại lục đối với Đỗ Duy cực kì quan trọng...

Mà tên Mose đáng ghét này chính là người thừa kế duy nhất của gia tộc Listeria! Nếu đem người thừa kế duy nhất của gia tộc người ta gặp phải chuyện ngoài ý muốn, dù cho quan hệ giữa hai nhà bây giờ có tốt hơn nữa..cũng chỉ có trở mặt!

Không nói tới tài lực của gia tộc Listeria, chỉ vị hầu tước phụ nhân kia thôi, Đỗ Duy tuyệt đối không cho rằng cô ta là một địch nhân dễ đối phó! Một người đàn bà thông minh như vậy, còn rất nổi tiếng trong giới quý tộc tại đế quốc, người như vậy làm đồng minh đương nhiên rất tốt, nhưng nếu là kẻ địch mà nói...nếu Mose chết trong tay mình, vậy gia tộc Listeria khẳng định sẽ coi mình là tử địch!

Tất cả mọi người bị gọi khẩn trương lên núi. Còn dựa theo kế hoạch tối hôm trước chia làm bốn đội tìm khắp núi nhưng bán kính truy tìm đã lớn gần gấp đôi. Đỗ Duy đã bỏ qua mục tiêu đầu tiên là truy tìm ma thú thay bằng đi tìm tên nhóc đáng chết nhà Listeria kia.

- Bất kể tình huống gì cũng phải cam đoan tên nhóc kia an toàn! Đây là mệnh lệnh tối cao!

Ngoài ra Đỗ Duy còn đem đội thị vệ của mình chia ra cho những người tìm kiếm trên núi. Nhất là trong đó có một thị vệ có “bản lĩnh đặc biệt” vốn là thợ săn trong núi, hắn am hiểu nhất là tìm đường đi, nguồn nước trong núi cùng với tìm dấu vết dã thú.

Vốn Đỗ Duy định đích thân vào núi nhưng mấy tên thủ hạ này đều kiệt lực can ngăn. Đỗ Duy dù sao cũng là công tước nếu cái gì cũng tự mình làm, vậy còn cần đám thủ hạ này để làm gì?

Hơn nữa nếu Đỗ Duy vào núi cũng chẳng giúp được việc gì. Mặc dù hắn là một gã ma pháp sư, mặc dù cũng có bản lĩnh thiêu trụi một rừng cây nhưng nếu muốn từ một ngọn núi rộng lớn tìm ra một người cũng không phải là việc hắn có thể làm được.

Thực ra hắn muốn gọi về người cây để đi tìm nhưng là cái kèn kiện sinh mệnh nhỏ xíu của Đỗ Duy cũng chỉ có thể thức tỉnh đồng bạn của người cây cấp thấp nhất, đám ngu ngốc này cũng chỉ có thể nghe Đỗ Duy là một vài chuyện đơn giản nhất, nhưng chúng không có trí tuệ của người thì không thể tìm người được.

Mà chính Đỗ Duy sau khi đã cân nhắc một chút, ngay lập tức đã có quyết định: Có lẽ Husssein so với chuyện ở đây quan trọng hơn.

Hắn quyết định ở lại nửa ngày trong thị trấn Trâu, nếu sau nửa ngày mà trong núi còn không có tin tức gì, vậy thì hắn chỉ có thể đem việc ở chỗ này giao cho Ron Barton đi làm, bản thân phải trở về thành Lâu Lan.

Tên nhóc con Mose đáng chết kia...nếu có thể tìm được hắn nhất định phải hung hăng cho hắn ăn mấy roi! Đỗ Duy nghiêng răng nghĩ.

Gia tộc Listeria tất nhiên là một đồng minh mà Đỗ Duy không muốn bỏ qua nhưng Hussein quan trọng hơn!

Vì một tên nhóc mà mình căm ghét mà không để ý đến đồng bạn cùng mình từng trải qua sinh tử hoạn nạn, lại đang bị thương nặng, Đỗ Duy cũng không ngốc như vậy.

Thực tế Đỗ Duy cũng không đủ kiên nhẫn đợi đến giữa trưa. Lúc buổi sáng khi mặt trời đã lên đến đỉnh, trong lòng Đỗ Duy đã sôi ruột không chịu được! Mặc dù Sandy nói cho Đỗ Duy rằng Hussein cũng không có vấn đề gì quá lớn, đã ở trong thành trị thương nhưng Đỗ Duy vẫn bị tin tức Hussein bị thương nặng mà về cảm thấy rung động. Cái vầy rỗng kia...lão thần lẩn ở long tộc kia chẳng lẽ còn muốn đến chỗ mình tính sổ? Trận chiến thảm liệt trên băng nguyên ngày trước, cường đại như Hussein mà mù một mắt, Medusa phát ra thạch hóa thuật, thậm chí Gandalf vì che chở nhóm người chạy trốn mà hi sinh tính mạng. Mà cuối cùng tộc trưởng long tộc cũng bị buộc phải dùng tuyệt chiêu mới may mắn giữ mạng.

Tuy nhiên cừu hận của hai bên đã lớn rồi, mặc dù Đỗ Duy hoài nghi tộc trưởng long tộc không phải là loại phản bội lời thề...Năm đó mặc dù hắn cực kì hận Aragon nhưng vẫn giữ vững lời thề của mình gần ngàn năm. Từ đó có thể nói lão già này mặc dù ác độc, đáng ghét nhưng cũng làm cho Đỗ Duy không thể không bội phục một chút.

Nhưng bây giờ...

Trong lòng Đỗ Duy rối loạn cực kì, đối thủ là long tộc thì không phải dễ đối phó! Đầu tiên không nói đến tộc trưởng long tộc vốn có thực lực mạnh mẽ, Đỗ Duy gần như có thể khẳng định cường giả số một bây giờ trên đại lục quả nửa là kẻ đã sống lâu đến buồn chán, lại từng cùng Aragon giao thủ - tộc trưởng long tộc. Ngày trước bên mình tập hợp ma đạo sư số một đại lục, thánh kỵ sĩ, Medusa, cường giả nhiều như vậy mới có thể miễn cưỡng cùng đối phương lưỡng bại câu thương, mà bây giờ...tộc trưởng long tộc đã khôi phục lại nếu quyết tâm tìm mình báo thù...hắn còn thống soái một nhóm long tộc dưới tay đó!

Mặc dù trong lòng Đỗ Duy đã sớm có lời thề tương lai nhất định sẽ tìm cơ hội báo thù cho Gandalf nhưng...không phải bây giờ! Lấy một chút thực lực bây giờ của Đỗ Duy mà đối địch lại với toàn thể long tộc...đúng là chết lúc nào cũng không biết.

Nhìn trời đã sắp trưa, Đỗ Duy nhịn không được nắm chặt lấy roi ngựa, trầm giọng nói:

- Không đợi nữa! Chúng ta lập tức trở về!

Hiện tại bên người Đỗ Duy chỉ có Raoen và hai tên thị vệ ngoài ra còn có thêm tên nhóc Sandy. Raoen nghe thấy lời này không khỏi chau mày, dù vào vốn xuất thân là ngự lâm quân, Raoen cũng có một chút kiến thức, nhỏ giọng nói:

- Thưa ngài...ta thấy không hay đâu, cậu chủ Mose dù sao cũng là người thừa kế của gia tộc Listeria, bây giờ cậu ấy chạy đi mất...ngài không đợi có tin tức đã trở về, hầu tước phu nhân mà hỏi tới chỉ sợ khó trả lời.

Đỗ Duy đương nhiên biết Raoen nói là đúng, nhưng bây giờ trong lòng hắn lo lắng là chuyện của Hussein, dù sao Raoen cũng không biết, cho nên chuyện long tộc ở phương bắc sao có thể dễ dàng nói ra.

Sắc mặt hắn âm trầm, cắn răng nói:

- Tên nhóc con khôn khiếp hay gây chuyện kia...Hừ, tìm không thấy cũng đáng đời...không phải vì loại nhóc con này mà lãng phí thời gian!

Chỉ có điều mặc dù nói cứng nhưng câu sau lại hiện rõ lo lắng trong lòng:

- Hừ...nếu ta có thể tìm được hắc...ta mà không làm hắc mười ngày không ra khỏi giường được thì từ nay về sau tên ông mày sẽ viết ngược.

Nói xong, Đỗ Duy với vẻ mặt hậm hực lên ngựa, Raoen thở dài, đức ngài công tước đã quyết định hắc cũng không nói thêm gì nữa. Đang muốn xuất phát, Đỗ Duy ở trên ngựa trợn tròn mắt, hướng về phía con đường phía nam của thị trấn nhìn lại...

Tại một chỗ khác của núi Kirimanjaro, trên con đường phía nam của thị trấn, một con ngựa chậm rãi tiến tới, mà người trên lưng ngựa mặc một bộ quần áo võ sĩ của quý tộc vẻ mặt cười cười ngồi trên lưng ngựa như nhàn nhã đi chơi, một tay tùy ý nắm dây cương mà trên miệng còn vênh vênh ngậm một cây cỏ đuôi chó thật dài...

Khuôn mặt kia thanh tú như con gái nhưng nụ cười lại làm Đỗ Duy không nhận được tức giận...không phải Mose thì ai?

Tên nhóc con này, mọi người vì tìm hắc mà lên núi hắc lại từ hướng nam, ngược lại hướng lên núi mà trở về?!

Đỗ Duy nhìn dáng vẻ nhàn nhã ngồi trên lưng ngựa của hắc mà không nhận được tức giận trong lòng, ý nghĩ đầu tiên trong đầu hắc thật sự là muốn xông lên đánh chết tên khốn kiếp này!

Ý nghĩ thứ hai là đem tên lính buổi sáng phát hiện dấu chân Mose hướng về phía núi quét cho vài roi!

Đương nhiên...hiện tại việc Đỗ Duy muốn làm nhất là chuyện đầu tiên.

Ngay cả Raoen bên người cũng cảm giác được trên người đức ngài công tước toát ra hàn khí! Raoen hiểu rõ, sợ rằng lần này đức ngài công tước thực sự đã nổi giận.

Mặc dù ngày thường đức ngài công tước đối với mọi người rất hiền lành, nhưng Raoen mơ hồ cảm giác được, nếu như vị thiếu niên hiền lành này giận lên, có lẽ...

Khuôn mặt Đỗ Duy đã lạnh lại, con mắt vốn trợn trừng đã khép lại, hắc chậm rãi cưỡi ngựa tiến tới, hai tay để sau người, ánh mắt vốn nheo lại đã bắn ra vẻ sắc lạnh, bao phủ khắp người Mose.

Mose hình như đã cảm thấy Đỗ Duy không được bình thường, tuy nhiên hình như hắc còn có chút đắc ý. Nhẹ nhàng cưỡi ngựa trước mặt Đỗ Duy, hơn nữa còn dùng một động tác cực kì nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, lúc đứng trước mặt Đỗ Duy còn hất cằm lên một chút như một con cáo nhỏ kiêu ngạo.

Raoen lại thở dài...tên nhóc này đúng là không biết sống chết a.

- Ngài Mose, mời ngài giải thích một chút, tối hôm qua ngài đã đi đâu?

Đỗ Duy cũng không lập tức nổi giận như Raoen tưởng, hoàn toàn khác biệt, giọng nói hắc hình như rất bình tĩnh-bình tĩnh đến dọa người!

Mose hình như còn chưa cảm thấy nguy hiểm, nụ cười đắc ý vẫn còn trên mặt, còn dùng giọng đùa cợt nói:

- Chà! Người thực sự quan tâm đến ta sao? Hừ, không phải sợ ta chạy đi đâu đó chứ...

274. Chương 211: Cái Tát Tai Vang Động. (phần 2)

Tuy hắc chỉ đắc ý được đến đây thôi.

Bốp!!!

Một âm thanh vô cùng rõ ràng!

Đỗ Duy không đợi hắc nói xong, một cái tát liền hung hăng quất trên mặt trái hắc!

Mà một cái tát này của Đỗ Duy không lưu tình chút nào, thật sự tát rất mạnh lên mặt Mose! Mose hình như bị đánh đến ngơ ngẩn, trên khuôn mặt vốn thanh tú của hắc nhanh chóng hiện ra năm vết ngón tay đỏ đỏ cực kì rõ ràng!

Về đắc ý cùng đùa cợt trên mặt thiếu niên này ngưng lại trong nháy mắt, vô ý thức đưa tay lên che mặt, trợn to mắt nhìn Đỗ Duy—với thân phận của hắn, gần như từ nhỏ tới giờ cũng không nghĩ tới lại còn có người dám tát hắn?! Ngay cả chị hắn đều chưa đánh hắn dù chỉ là một ngón tay!

Thiếu niên này nhanh chóng tỉnh lại, trong nháy mắt trên mặt tràn đầy lửa giận, rồi đột nhiên gào lên:

- Người dám đánh ta!!!

Từ nhỏ đến lớn Mose có bao giờ phải nếm loại nhục nhã cùng đau khổ này? Hắn sớm đã đem thân phận Đỗ Duy ném ra ngoài não, xoảng một tiếng rút kiếm ra, nổi giận gầm lên một tiếng cố gắng hướng ngực Đỗ Duy đâm tới!

Nhưng Đỗ Duy vẻ mặt khinh thường, mặc dù hắn là ma pháp sư, võ thuật không phải là thứ hắn am hiểu nhưng dù sao mấy động tác trụ cột để nhập môn tinh không đấu khí mà Hussein dạy hắn đã luyện được hơn một năm. Cường giả mạnh nhất dưới bầu trời sao - Aragon truyền xuống tinh không đấu khí là tuyệt kĩ thần kì đến mức nào? Mặc dù Đỗ Duy chỉ luyện động tác nhập môn nhưng sự mạnh mẽ và linh hoạt của thân thể sớm đã vượt qua người thường, không còn là thiếu niên yếu ớt ngày xưa nữa rồi. Huống chi Mose cũng không phải là thiên tài luyện võ, cùng tuổi với Đỗ Duy thì bản lĩnh có bao nhiêu?

Đỗ Duy chỉ nhẹ nhàng nghiêng người liền tránh thoát một kiếm này, sau đó ánh mắt toát ra vẻ lạnh lùng, trả lại một bạt tai vào mặt hắn!

Bốp!!!

Cái tát này so với lúc trước còn mạnh hơn, đánh cho nửa bên mặt Mose cũng sưng lên, thậm chí miệng hắn còn chảy ra một dòng máu tươi.

Mose bị đánh đến lảo đảo, tay không khỏi lỏng ra, kiếm đã rơi xuống đất. Hắn vừa tức vừa giận, gần như sắp ngất xỉu, đang muốn đi nhặt kiếm nhưng Đỗ Duy đã tiến tới từng bước, tiện tay bắn ra, một quả cầu ánh sáng nhỏ liền bao phủ khắp người hắn. Sau đó Mose lập tức cảm thấy toàn thân mình như bị giam lại, lưng dần dần cúi xuống, sức lực trên người có mười phần thì đã mất đi chín phần, cả người mềm nhũn dường như không còn một chút sức lực nào.

Hắn hình như còn muốn giãy dụa để nắm lấy chuôi kiếm, Đỗ Duy bước lên một bước, nhắc chân dẫm lên lưỡi kiếm, từ trên nhìn xuống lạnh lùng nhìn tên nhóc này.

Về mặt Mose đầy tức giận, dùng sức rút kiếm, nhưng sao có thể rút được? Nhất thời thở gấp, giận dữ nói:

- Đỗ Duy! Người dám vô lễ với ta! Chị ta sẽ không bỏ qua cho người!!

- Chị à?

Đỗ Duy không hề che dấu vẻ mặt khinh thường, hắn chậm rãi cúi xuống, ánh mắt quyết liệt nhìn chăm chăm con mắt Mose, cười lạnh nói:

- Chà! Bây giờ người chỉ biết dùng chị người đến uy hiếp ta sao? Hừ, đúng là một tên nhóc con lông còn chưa mọc! Chỉ bằng bản lĩnh chó má ấy của người cũng dám làm đáng trước mặt người khác? Giả bộ nhiều dũng cảm lắm, bị khi dễ liền như trẻ con đem người lớn trong nhà ra dọa?

Mose tức giận đến mặt mũi đỏ lừ, vừa thẹn vừa giận, bị Đỗ Duy kích đến một câu cũng không nói được.

- Người, nếu muốn kiêu ngạo cũng phải có tiền vốn!

Đỗ Duy vẫn tiếp tục đá kích thẳng nhóc này không lưu tình chút nào:

- Người sao? Người thì là cái gì? Người có bản lĩnh gì? Chỉ là một tên nhóc con thói dựa vào thể lực của chị mình mà cuồng vọng thôi! Người có bản lĩnh gì mà cuồng vọng? Người không có! Một chút cũng không có! Bằng vào vài trò của người, bên cạnh ta tùy tiện gọi ra một tên thị vệ đều có thể đánh người đến tám lần mười lần! Nếu người không có một người chị như vậy...người ngay cả rắm cũng không bằng!!

Mose bị mắng đến ngẩn ra, hắn mở miệng muốn phản bác:

- Đỗ Duy người dám...

Bốp!

Trả lời hần là một cái bạt tai!

Đỗ Duy đánh rất mạnh, Mose bị một cái bạt tai này khiến cho mặt cũng nghiêng đi.

- Ta đương nhiên dám!

Trên mặt Đỗ Duy không che giấu cười ác:

- Ông mày dám đấy! Thế nào? Bởi vì ông mày mạnh hơn người! Mạnh hơn người gấp trăm lần. Cho nên nếu ta muốn đối phó với người, ta muốn chà đạp người thế nào cũng được! Người thì sao? Người ngoại trừ khua khoảng cái vỏ cậu ấm của người, người có bản lĩnh gì chống lại ta sao?

- Ta...

Mose vừa mới mở miệng nói một tiếng, một bạt tai của Đỗ Duy lại đánh ra!

Bốp!

Bốn cái tát rất kêu này như một thanh khoái đao đem về ngoài kiêu ngạo của Mose cắt nát thành mảnh nhỏ, hiện tại ánh mắt tên nhóc nhìn Đỗ Duy tràn đầy sợ hãi, đầu còn một chút kiêu ngạo nào?

Hần không biết chuôi kiếm đã buông lỏng từ lúc nào, hai tay che mặt, ánh mắt lộ ra giữa ngón tay tràn đầy sợ hãi.

- Nói đi!

Đỗ Duy quát to một tiếng, thân thể Mose không kìm được run run, hần vừa muốn mở miệng, Đỗ Duy nâng tay lên ra vẻ chuẩn bị đánh tiếp, dọa Mose đến mức ngay cả thanh âm lúc nói chuyện không kìm được như sắp khóc:

- Đừng...đừng có đánh ta...

Hừ! Đỗ Duy hừ mạnh một tiếng, buông tay xuống:

- Biết vì sao ta đánh người không?

Mose nhanh chóng lắc đầu.

- Ôn con, nghe cho rõ đây.

Đỗ Duy hung tợn nói:

- Bây giờ người đi theo ông thì phải chịu ông quản chế! Chúng ta đang hành quân, người nhanh chóng thành thành một chút cho ta...đặc biệt nhớ kỹ một chút, bắt đầu từ bây giờ lúc nói chuyện với ta phải nói “thưa ngài”! Hiểu chưa!

Mose rốt cuộc không dám không nghe, hình như đã khuất phục dưới sự tàn ác của Đỗ Duy, không kìm được nhỏ giọng nói:

- Được...được rồi.

- Người nói cái gì.

Đỗ Duy nghe xong câu này lại trừng mắt. Mose cực kì hoảng sợ, nhanh chóng nói:

- Vâng..thưa ngài.

Nói xong ánh mắt hần đỏ lên, cuối cùng bắt đầu khóc. Hần vừa khóc đã làm Đỗ Duy nhíu mày, không thể tưởng tượng được tên nhóc con của gia tộc Listeria này yếu đuối như vậy. Vốn Đỗ Duy tưởng rằng hần vẫn còn rất kiêu ngạo, không nghĩ rằng với loại thủ đoạn bạo lực này cứ nhiên khiến hần khuất phục như vậy. Hơn nữa còn khóc ô ô như đàn bà càng khiến cho Đỗ Duy sinh ra một chút coi thường.

- Khóc lóc cái gì!

Đỗ Duy quát lên:

- Người đứng lên cho ta! Bây giờ nói cho ta biết tối qua người đi đâu!

Mose ôm mặt, sợ hãi né tránh ánh mắt Đỗ Duy:

- Ta chỉ đi ra ngoài, ta không chịu được lời của bọn chúng, ta muốn đi vào núi xem xem, không cho bọn chúng coi thường ta...

- Vậy thì làm sao người trở về từ hướng nam?

Đỗ Duy nhú nhú mày.

- Ta...ta không biết.

Ánh mắt Mose hiện lên một chút không thành thật:

- Trời tối đen, ta cưỡi ngựa một lúc thôi đã không phân biệt được phương hướng, không biết vì sao lại đi đến phía nam, sau đó ta bị lạc...liền ngủ trên lưng ngựa, lúc ta tỉnh lại mới biết mình ở trên con đường phía nam, không thấy được núi ta phải hỏi người trên đường mới về được...

Đỗ Duy cười lạnh:

- Nhìn người một đường cưỡi ngựa đi tới dường như là hình dáng nhàn nhã đi chơi mà! Có phải người nghĩ rằng ta không tìm thấy người sẽ rất lo lắng? Cho nên cố ý chậm rãi trở về?

Mose thực sự sợ hãi loại ánh mắt âm trầm này của Đỗ Duy, cũng không biết vì sao vừa mới ném qua bốn cái tát rất mạnh mà cả đời chưa từng ném qua, hẳn thực sự bị đánh đến sợ hãi, đối mặt với Đỗ Duy trong lòng không nhịn được run sợ, không tự chủ được liền nói:

- Đúng...đó!

- Hắc hắc!

Đỗ Duy cười lạnh:

- Người nghĩ đúng rồi đấy, sau khi ta không thấy người thực sự rất gấp gáp, hơn nữa còn đem tất cả thủ hạ vào núi tìm người, nhưng người có nghĩ tới không, vì sao ta phải gấp gáp? Người có nghĩ tới sau khi người xảy ra chuyện sẽ có hậu quả gì không?!

Mose không trả lời.

- Nếu người thực sự xảy ra chuyện trong tay ta...

Giọng nói Đỗ Duy lạnh lạnh:

- Vậy thì ta cùng với gia tộc của người, bởi vì hành động ngu ngốc của tên nhóc ngu ngốc là người, sẽ phải trở mặt, từ nay về sau biến thành tử địch...mà ta, sẽ không tiếc bất cứ giá nào hoàn toàn hủy diệt gia tộc của người! Đừng hoài nghi ta dám làm như vậy! Ta sẽ không để một gia tộc Listeria đối địch với mình tồn tại trên thế giới! Hơn nữa...ta sẽ dùng tất cả thủ đoạn đem gia tộc của người phá hủy triệt để! Nghĩ lại đi, nhóc con, bởi vì sự ngu xuẩn của người, nếu người tối hôm qua gặp phải mã tặc trên đường hoặc là mấy loại dã thú ma thú gì đó mà chết, vậy thì chị của người, người trong họ của người đều sẽ bị hành động ngu xuẩn của người mà mất đi tính mạng! Bây giờ người cảm thấy rất đắc ý phải không?

Mose có thể rõ ràng cảm giác được tiểu ác ma đáng sợ này tuyệt đối không phải nói khoác! Nhìn ánh mắt lạnh lùng của hắn Mose có một loại cảm giác: Hẳn thật sự dám làm như vậy! Hơn nữa hẳn thật sự có thể làm được!

Nhìn ánh mắt đáng sợ của Đỗ Duy, trong lòng Mose chợt sinh ra một nỗi sợ hãi sâu sắc!

- Còn đứng đấy làm gì~ Chờ ta tới đỡ người sao!

Đỗ Duy ra lệnh một tiếng, Mose vẫn câm như hến, nhưng đã nhanh chóng bò dậy, lùi mấy bước ra xa.

- Hừ, cũng chỉ là một tên nhóc mặt trắng vô dụng thôi.

Trong lòng Đỗ Duy thở dài, trong miệng ngâm nga:

- Có đao không luyện, người luyện kiếm(hèn), kiếm vàng không luyện, người luyện ngân kiếm(cực hèn)!

Lửa giận trong lòng hắn được giải tỏa một chút, quay đầu nhìn lại Raoen đang có vẻ mặt cổ quái, còn có Sandy đang nhìn mình vẫn đang toát ra một chút sợ hãi. Đỗ Duy phẩy phẩy tay nói:

- Đốt phân chó sói cho tỏa khói lên! Để cho người trên núi trở về đi.

Hai tên thị vệ ngay lập tức chạy đi. Nhưng mới đi được hai bước Đỗ Duy bỗng nhiên nghe thấy phía sau một cái chòi truyền đến một tiếng rống to kinh thiên động địa!

Sau đó liền thấy một cái bóng to màu đỏ từ phòng phía sau bắn ra rồi nhanh chóng quần quanh người Mose...cái thứ dài dài đỏ đỏ gì đó, Đỗ Duy đã nhìn rõ...không ngờ lại là một cái ...đầu lưỡi thật dài!

Đáng thương là tên nhóc Mose này còn chưa hết sợ hãi, không có một chút phản ứng, thân thể đã bị cuốn lấy. Sau một tiếng hô sợ hãi ngẩn ngui, cả người đã bị cuốn đi, bay về phía chiếc chòi...

Đỗ Duy mới sững sốt một chút mà Mose đã bay vào trong chiếc chòi không thấy tăm hơi rồi! Đỗ Duy kinh hãi, phản ứng đầu tiên là chạy nhanh về phía chiếc chòi. Mới chạy được hai bước đã có một luồng sóng nhiệt cuốn tới, Đỗ Duy liền thấy trước mặt là một mảnh đỏ rực, một luồng lửa mãnh liệt từ bên trong phun ra...

275. Chương 212: Huyết Sắc Khô Lâu Kì.

Nhìn thấy ngọn lửa kia đã phun tới trước mặt, trong lòng Đỗ Duy máy động, thân thể nhanh chóng cúi xuống, lập tức hắn thấy một luồng sóng nhiệt lướt qua đỉnh đầu, ngọn lửa nóng rực gần như lướt qua sát da đầu Đỗ Duy. Tiếng hô sợ hãi của bọn Raoen phía sau vừa mới truyền tới Đỗ Duy đã cảm nhận được theo ngọn lửa có một bóng đen mạnh mẽ lao về phía mình, hắn liền cảm thấy bả vai tê dần, hàm răng sắc nhọn đã đâm vào da thịt mình.

Một tiếng dã thú gầm nhẹ bên tai, Đỗ Duy phát hiện thân thể mình đã bị cái gì ngậm lấy, sau đó giống như bay vào trong căn chòi kia.

Trong chòi vốn không có đèn đuốc gì, Đỗ Duy bị ném xuống đất, hắn chịu đựng đau nhức trên vai ngẩng đầu lên nhìn. Căn chòi này không lớn, vốn đã chứa đầy cỏ khô, trong hàng đồng hàng đồng cỏ khô có một con quái thú ở giữa.

Về ngoài của con quái thú này rất kì lạ, cao khoảng trên dưới một mét nhưng đứng thẳng giống như con người, lông dài mọc toàn thân, hai chân rất ngắn nhưng hai tay lại rất dài, trông có vẻ giống như một con vượn. Chỉ là dưới hai bàn tay hình như còn có màng da, trên bàn tay chỉ có ba ngón, ngón tay có một lớp màng giống như chân vịt, không nên gọi là bàn tay, trông giống một cái cào nhỏ thì đúng hơn.

Con quái vật này đứng ở trong đồng cỏ, bao phủ toàn thân là lớp lông dài đỏ như lửa, nhìn Đỗ Duy, trong miệng phát ra tiếng kêu “hà hà” kì lạ. Đáng sợ hơn là khi nó há miệng lộ ra một cái lưỡi thật dài đỏ lòm giống như quỷ chết treo, trên đầu lưỡi không ngờ còn mọc đầy từng cái từng cái gai thịt, mỗi cái gai thịt còn hơi cong cong, chiều dài của đầu lưỡi thật sự có thể dọa người, nó mở miệng như vậy thôi mà đầu lưỡi gần như đã kéo lê trên mặt đất.

Hình dáng quái vật này Đỗ Duy từ trước tới nay vẫn chưa nghe nói qua. Mặc dù hiện tại hắn đối với các loài ma thú đã hiểu khá rõ nhưng con vật này hắn từ trước tới nay lại không thấy qua trong bất cứ sách vở nào.

Mose đáng thương còn nằm trước mặt quái vật, một chân quái vật dẫm lên người Mose, tên nhóc này hình như đã ngất rồi, nằm úp sấp ở đằng kia không động đậy gì.

Mà bên cạnh Đỗ Duy là một con vật có bộ lông màu xám đang dùng đôi mắt màu xanh nhìn chằm chằm Đỗ Duy. Hắn nhìn thoáng qua đã thấy con vật này.

Một con chó lửa, chó lửa là một ma thú trung cấp thuộc tính hỏa, động tác nhanh mạnh, hàm răng sắc nhọn, hơn nữa sở trường linh hoạt, đầu giống như đầu chó, mũi rất thính. Chó lửa trưởng thành còn có thể phun lửa làm thương tổn kẻ địch, mà lúc chạy trốn còn có thể chui xuống phía dưới đào động để chạy trốn.

Nhìn rõ hai con vật này, ngay lập tức Đỗ Duy đã phản ứng, xem ra hai anh em trong đám học sinh ma pháp kia đã đoán đúng: quả nhiên có hai con ma thú.

Chó lửa nhe răng há miệng về phía Đỗ Duy, trên hàm răng bén nhọn còn dính máu của hắn. Vừa rồi chính là nó cắn vào bắp vai Đỗ Duy, đem hắn vào trong căn chòi, mà khi Đỗ Duy vừa mới đứng dậy nó liền cong người, trong miệng phát ra tiếng “ô ô” cảnh cáo, tư thế như chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

Trong không gian nhỏ hẹp đối mặt với hai con ma thú...hơn nữa bản thân lại là ma pháp sư vốn không am hiểu cận chiến, đương nhiên Đỗ Duy hiểu rõ tình cảnh của mình. Cho nên hắn không dám coi thường, cẩn thận nằm trên mặt đất để tránh cho con chó lửa này khỏi tấn công, nhưng trong lòng hắn lại cầu nguyện Raoen ở bên ngoài nhanh chóng dẫn thị vệ chạy tới.

Con quái vật mà Đỗ Duy không biết tên kia bỗng nhiên ngửa mặt lên trời kêu “ô ô” vài tiếng, sau tiếng kêu này, con chó lửa vốn muốn di chuyển nhưng hình như rất sợ hãi, lui về phía sau vài bước, không tiếp tục nhe răng há miệng về phía Đỗ Duy.

Đỗ Duy thấy tình cảnh này trong lòng lại càng rung mình: quả nhiên là một con ma thú cao cấp! Chỉ có ma thú cao cấp mới có thể khiến ma thú khác làm thuộc hạ của nó.

Con quái vật này một chân để trên người Mose, hướng về phía Đỗ Duy kêu “ô ô” vài tiếng, nó chỉ vào Mose dưới chân sau đó lại nhe răng há miệng. Trong lòng Đỗ Duy càng thấy kì lạ: con vật này cố gắng biểu đạt gì với mình?

Dù sao hắn cũng không biết ngôn ngữ của loài thú.

Lúc này ngoài căn chòi truyền tới một tiếng quát lớn, cửa lớn bị một kiếm phá ra, Raoen tay nắm kiếm dẫn đầu xông tới cùng với hai gã thị vệ, trong đó có một gã mập mạp trời sinh không có cảm giác đau đớn mà ngày đó Đỗ Duy thu hạ tại chợ nô lệ trong đế đô. Gã thân hình khổng lồ này không đi qua cửa mà trực tiếp phá vách tường tiến vào, căn chòi này dựng bằng gỗ, chỉ đụng vào đã thủng một lỗ, hai tên thị vệ tiến đến theo hình tam giác bao vây Đỗ Duy và con ma thú kia.

Ngay lập tức Đỗ Duy quát lớn với Raoen:

- Đứng tới đây! Đứng tới đây trước!

Con chó lửa này đã bỏ qua Đỗ Duy mà xoay người đối mặt về một gã thị vệ, thân thể nó lui về phía sau một bước tới bên người quái vật kia. Lúc này Đỗ Duy mới thở phào nhẹ nhõm, từ mặt đất bò dậy sau đó cẩn thận nhìn con quái vật đang dẫm lên Mose, hắn chậm rãi nói:

- Người... muốn nói với ta cái gì?

Mặc dù Đỗ Duy biết hệ tiến hóa thành ma thú cao cấp đều có thể có một trí tuệ nhất định nhưng hắn cũng không thể khẳng định đối phương có thể hiểu được ý mình không.

Quả nhiên con quái vật này hình như hiểu được lời Đỗ Duy, nó lại dùng móng vuốt chỉ vào Mose sau đó lại chỉ vào đám Raoen phía sau Đỗ Duy nhe răng há miệng một phen, rồi lại chỉ vào Mose sau đó làm một tư thế cắt đứt cổ họng.

- Tốt! Tốt!

Ngay lập tức Đỗ Duy giơ hai tay lên:

- Ta hiểu được! Người muốn bọn chúng không được tiến tới, đúng không? Có thể! Nhưng người không được làm bị thương tên nhóc này! Người của ta sẽ lui về phía sau, được không?

Đỗ Duy liên tục ra hiệu cho Raoen, hắn hiểu ý bèn dẫn hai gã thị vệ lùi vài bước đi tới cửa của căn chòi.

- Thưa ngài, ngài không sao chứ?

Raoen trầm giọng nói:

- Khóí phân chó sói đã bốc lên rồi, bọn họ sẽ rất nhanh trở lại thôi.

Đỗ Duy gật đầu:

- Ta không sao...các người đừng tới quá gần...con vật này hình như cũng không có nhiều địch ý lắm.

Con quái vật này hình như có thể hiểu lời Đỗ Duy, nó liên tục gật đầu, lại chỉ vào vết thương ở bả vai Đỗ Duy kêu “ô ô” vài tiếng, hình như có ý xin lỗi một chút, sau đó lại chỉ vào chính mình.

- Tốt lắm. Ngài...ma thú.

Đỗ Duy cười khổ, hẳn thật sự không nghĩ tới có ngày mình sẽ cùng với một loài động vật nói chuyện với nhau:

- Có vẻ như ngài có thể hiểu được ngôn ngữ của ta...vậy phải thế nào thì ngài mới chịu thả bạn này của ta?

Nhưng con quái vật lông đỏ này lại lắc đầu liên tục, cả người nó nhảy lên vài cái, hai tay hình như cầm một vật gì, trong miệng kêu mấy tiếng “hoắc hoắc”, Đỗ Duy nhìn một lúc mới hiểu được nó đang bắt trước tư thế cưỡi ngựa. Sau đó con quái vật này lại chỉ ra bên ngoài căn chòi tiếp tục, tiếp tục kêu lên kêu xuống làm ra tư thế cưỡi ngựa.

Đỗ Duy nhăn mày, nói thử:

- Ý ngài là...bên ngoài có người cưỡi ngựa tiến đến?

Quái vật lông đỏ liên tục gật đầu, sau đó chỉ vào chính mình rồi phát ra một tiếng kêu thảm thiết, lại còn làm ra tư thế bị bắt lại.

- Uhm, bọn họ tới bắt ngài sao?

Đỗ Duy cười khổ.

Quái vật lại gật đầu, lại tiếp tục nhe răng nhếch miệng làm mấy cái mặt quỷ nhìn trông rất bi thảm.

Đỗ Duy thở phào nói:

- Ngài không muốn bị bắt?

Sau đó Đỗ Duy trầm mặt:

- Ta không rõ ý của ngài lắm...ta có thể buông tha ngài, cũng có thể để cho người của ta không thương tổn ngài nhưng ngài phải thả bạn của ta ra.

Đúng lúc này con quái vật này bỗng nhiên hướng về phía Đỗ Duy mà cúi người, tiếng kêu “ô ô” bao hàm ý cầu khẩn.

- Ngài...là muốn ta thả ngài? Có thể...a, không, ngài muốn ta giúp ngài? Giúp ngài cái gì?

Đỗ Duy khó khăn đoán ý con quái vật này.

Cuối cùng, khi con quái vật này làm lại tư thế người cưỡi ngựa, Đỗ Duy đã rõ ràng:

- Người xin ta giúp ngài cản đám người cưỡi ngựa tới bắt ngài?

- Thưa ngài, có phải nó muốn nói là kị binh của chúng ta?

Raoen phía sau Đỗ Duy hỏi.

Đỗ Duy suy luận rồi lắc đầu:

- Chắc không phải vậy.

Về mặt hẳn nghiêm túc lên, nhìn chăm chăm quái vật này:

- Người có thể nghe hiểu ngôn ngữ của ta, vì sao vậy? Chẳng lẽ ngài đã từng sống chung với con người?

Ngay lập tức quái vật lông đỏ hình như thực sự sợ hãi, thân hình run rẩy, sau đó tâm tình nó kích động lên, nhe răng há miệng, kêu tới kêu lui.

- Tốt! Tốt!

Đỗ Duy nhanh chóng nói lớn:

- Ngài không cần làm bị thương bạn của ta! Ta giúp ngài đuổi người bên ngoài tới bắt ngài.

Ngay lúc này Đỗ Duy liền nghe thấy bên ngoài hình như truyền đến tiếng hô, đúng là tín hiệu cảnh báo của thủ hạ Ron Barton lúc gặp kẻ địch.

Sau đó hình như còn truyền đến thanh âm chém giết đinh đang, trong đó còn có tiếng kèn tập hợp của bộ hạ Ron Barton...

Đỗ Duy biến sắc:

- Có người đến? Raoen người nhanh đi xem!

Sắc mặt Raoen cũng rất âm trầm, nghe vậy liền chạy ra ngoài, nhưng Đỗ Duy lại thấy quái vật này đang run rẩy, hình dáng rất khốn trương.

Đỗ Duy mở ra hai tay:

- Tốt rồi! Ngài đừng sợ...ta có thể bảo vệ ngài, thế nhưng ngài phải thả bằng hữu của ta ra trước.

Quái vật liên tục lắc đầu, lại dẫm chặt lên Mose, chỉ ra bên ngoài, có lẽ ý nó là Đỗ Duy phải đuổi những kẻ đó đi trước.

Lúc này Mose đã mơ hồ tỉnh lại, bỗng nhiên phát hiện mình bị một con quái vật toàn thân lông đỏ dẫm dưới chân, ngay lập tức kinh hãi hét lên một tiếng chói tai, sắc mặt trắng bệch, suýt nữa lại ngất tiếp. Nhưng Đỗ Duy đã nhanh chóng nói lớn:

- Mose! Muốn sống thì đừng cử động loạn! Nghe rõ! Không được giãy dụa! Chớ không nghe lời ta!

Một lúc sau Raoen và Ron Barton đã chạy tới, trên áo giáp Ron Barton đã đổ lôm, vừa mới đến đã hướng về Đỗ Duy nói to:

- Ông chủ, chúng ta gặp phải kẻ địch rồi! Là người trên thảo nguyên! Khoảng hơn ba nghìn, toàn bộ đều là kỵ binh...gặp quỳ rồi, một đám người như vậy chạy trên đất của chúng ta, Tây Bắc quân trên hành lang tây bắc cư nhiên không hề có tin tức gì truyền tới!

Nói xong Ron Barton mới thấy quái vật, nhú mào quát lên:

- Con bà nó, đây là cái giống gì?

- Câm miệng! Ron Barton!

Ngay lập tức Đỗ Duy mắng to, hẳn không muốn chọc tức con quái vật này khiến nó làm bị thương Mose. Con quái vật này hiển nhiên là một con ma thú cao cấp, nằm trong tay một con ma thú cao cấp, tên nhóc Mose này đương nhiên không hề có sức chống cự. Nhìn bàn chân quái vật này dẫm lên lưng Mose đi, nếu chọc tức nó, chỉ cần nó dùng lực một chút là có thể dễ dàng bóp nát trái tim Mose!

Trong lòng Đỗ Duy cũng kinh ngạc.

Người trên thảo nguyên? Ba nghìn kỵ binh?

Trong lòng hắn cũng là vừa sợ vừa giận, cắn răng liếc qua quái vật này, chậm rãi nói:

- Ta ra xem những người đó...ta cam đoan sẽ giúp ngài, nhưng ngài tuyệt đối không được làm bị thương bằng hữu này của ta! Hiểu chưa?

Sau khi nhận được gật đầu của quái vật, Đỗ Duy bắt đầu nói với Raoen:

- Người ở chỗ này trông!

Sau đó kéo Ron Barton ra khỏi căn chòi, sau khi phái một trăm người bao vây căn chòi hắn mới cùng với Ron Barton đi tới lối vào trấn.

Cả bốn nhóm người tìm kiếm trên núi cũng đã trở lại, Ron Barton giải thích ngắn gọn một chút, bọn họ nhìn thấy khói phân sỏi liền nhanh chóng trở về, kết quả là khi đi đến ngoài làng liền gặp phải một đại đội kỵ binh đang muốn tiến tới, nhìn trang phục là dị tộc trên thảo nguyên. Kết quả là người phía trước chẳng phân biệt được xanh đỏ trắng đen, không giải thích gì đã đánh một trận, đối phương cực kỳ hung tợn. Hơn

nữa cũng rất vô lễ, vừa gắp mặt, chưa nói một lời đã giơ đao lên, kết quả là lần thứ nhất xung đột đã đổ máu, may mắn là Ron Barton dẫn đầu đám người của Đỗ Duy, dựa vào thực lực mạnh mẽ của Ron Barton, bên Đỗ Duy đã chiếm được thượng phong, kẻ địch đã chết khoảng năm sáu, bị thương mười tên.

Mà thủ hạ của Ron Barton cũng không khá hơn, bị thương hơn hai mươi người, may mắn là trang bị của mấy tên kỵ binh này phía Đỗ Duy đều rất tốt, áo giáp chắc chắn khiến cho bọn họ có lợi thế hơn về lực phòng ngự, không có vết thương trí mệnh, tuy thế về mặt Ron Barton lại âm trầm, bởi vì mấy bộ hạ cũ của hắn bị thương rất nặng.

Đối phương đã rút lui ra ngoài làng, hiển nhiên việc này ngoài ý muốn bọn chúng, nơi này không ngờ còn có quân đội của đế quốc, hơn nữa số lượng hình như cũng không ít.

Đỗ Duy nhìn thấy bên ngoài làng khoảng hơn một trăm mét là từng đội từng đội kỵ binh thảo nguyên vây quanh nơi này.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Duy nhìn thấy kỵ binh thảo nguyên có quy mô lớn, từ xa nhìn lại đã có thể cảm nhận rõ ràng một loại khí chất hùng hân! Ngựa của bọn chúng cưỡi đều loại cao lớn, là loài ngựa tốt nhất trên thảo nguyên.

Mỗi kỵ sĩ trên ngựa thân thể đều cao lớn, không ít người đều để râu ria, cùng một màu, trên đầu mỗi người đều đeo khăn trùm đầu rất dày màu trắng. Trang bị của những người này cũng không được tốt như kỵ binh của đế quốc, bình nguyên thiếu thốn mỏ sắt khiến cho bọn họ không thể trang bị áo giáp cho kỵ sĩ, mỗi người bọn họ đều mặc bì giáp(áo giáp bằng da thú), hơn nữa hình thức tạp loạn thậm chí màu sắc còn khác nhau, nhưng những người này điều khiển ngựa đều cực kì nhẹ nhàng quen thuộc, hơn nữa cũng không theo đội ngũ chỉnh tề như của kỵ binh đế quốc, nhìn phân bố rải rác ở khắp nơi, thỉnh thoảng còn có tiểu đội kỵ binh lẻ tẻ chạy qua chạy lại giữa hai bên, ánh mắt mỗi tên nhìn về phía Đỗ Duy đều không hề che dấu vẻ hùng hân cùng với khát vọng chiến đấu - trông như một bầy sói.

276. Chương 212: Huyết Sắc Khô Lâu Kì.(phần 2)

Đỗ Duy được mấy kỵ binh bảo vệ tiến về phía trước, phía sau hắn còn có mấy ma pháp học viên, Ron Barton neho mắt nhìn đám kỵ binh thảo nguyên, bỗng nhiên thấy trong đám người của đối phương có một lá cờ lớn đột nhiên buộc vào một cây thương dài. Lá cờ lớn này rõ ràng được làm bằng một tấm da thú, hoa văn lúc đầu của tấm ma thú này cũng đã rất cũ kĩ, ngay cả lông cũng đã bị bong ra từng mảng, nhưng là họa tiết trên lá cờ khiến người ta nhìn vào trong lòng không nhịn được sinh ra một chút cảm giác không thoải mái.

Đây rõ ràng là dùng máu tươi vẽ ra một cái xương đầu lâu.

Cũng không biết cái xương đầu lâu này vẽ ra như thế nào, nguệch ngoạc vài bút nhưng lại nhìn sống động như thật, nhất là cặp mắt của bộ xương khô dường như có sinh mệnh, hình như là một loại ảo giác khiến người ta nhìn vào sẽ có ảo giác: trong đôi mắt này hình như có thể cảm thấy một ánh mắt âm u quỷ dị.

Ron Barton vừa nhìn thấy lá cờ bộ xương khô này sắc mặt liền thay đổi, hắn không kìm được thấp giọng nói:

- A! Là huyết sắc khô lâu kì!

Ngay cả hai trăm năm tướng quân cũng biến sắc, trong lòng Đỗ Duy cũng máy động:

- Cái gì là huyết sắc khô lâu kì?

Về mặt Ron Barton rấtQUI DỊ:

- Mẹ nó...ông mày ở Tây Bắc nhiều năm như vậy mới nhìn thấy huyết sắc khô lâu kì một lần mà thôi.

Sau đó hắn liền giải thích:

- Ông chủ, mấy tên dã man trên thảo nguyên này có rất nhiều bộ tộc, thế nhưng một bộ tộc mạnh nhất trong đó là vương tộc có thế lực lớn nhất. Vương tộc là bộ lạc mạnh rất mà người trên thảo nguyên chọn lựa ra, sau khi đoạt được danh hiệu vương tộc là có thể chiếm cứ vương đình, lá cờ hiệu lệnh trên thảo nguyên của vương đình còn xa mới bằng huyết sắc khô lâu kì, uy vọng của nó trong lòng đám người dã man này

rất cao! Trên thảo nguyên có một quy định truyền thống mỗi người đều phải tuân theo: người trên thảo nguyên nếu thấy được huyết sắc khô lâu kì, vậy thì dù khoảng cách rất xa cũng phải dừng hết mọi việc trên tay, nằm rạp trên mặt đất hướng về phía huyết sắc khô lâu kì mà cúng bái, cho đến khi lá cờ ra khỏi tầm mắt. Quy định này dù là tộc trưởng của vương tộc hay là quốc vương của vương đình cũng phải tuân thủ. Nếu người có dũng khí bất kính với huyết sắc khô lâu kì vậy thì dù bộ tộc người có cường thịnh hơn nữa cũng đừng nghĩ tiếp tục giữ được địa vị vương tộc.

Đỗ Duy nhú mào:

- Lợi hại như vậy?

- Đế quốc chúng ta có ma pháp sư...trên thảo nguyên cũng có cường giả thần kì của họ, gọi là Shaman vu sư. Đế quốc chúng ta thờ phụng thần linh mà người trên thảo nguyên thì thờ phụng tổ tiên, bọn họ cúng bái tổ tiên. Mà Shaman vu sư chính là người cùng với tổ linh liên lạc...Shaman vu sư bình thường đều có pháp thuật mạnh mẽ, hơn nữa địa vị trên thảo nguyên rất cao, tù trưởng bộ lạc cũng phải cực kì cung kính với Shaman vu sư. Trên thảo nguyên, ngoại trừ quốc vương thảo nguyên tại vương đình còn có “Vu Vương”, mà Vu Vương chính là vua của Shaman vu sư. Bởi vì trong một ít truyền thuyết của người thảo nguyên, tất cả những người thảo nguyên bây giờ đều được một vị tổ tiên sáng tạo ra, vì vậy bọn họ sùng bái “Đại Tổ Linh” là một vị tổ tiên cực kì cổ kính cực kì mạnh mẽ. Mà Vu Vương chính là một người pháp lực mạnh mẽ nhất trong đám Shaman vu sư, có thể cùng “Đại Tổ Linh” liên lạc. Trên thảo nguyên, địa vị của Vu Vương cao hơn rất nhiều so với quốc vương, bởi vì quốc vương cứ vài năm một lần liên hợp đại hội sẽ chọn ra bộ tộc có thực lực mạnh nhất làm vương tộc mới, tù trưởng bộ lạc trở thành quốc vương mới...nhưng Vu Vương thì không thay đổi! Trong truyền thuyết, Vu Vương có được pháp lực cực mạnh, còn sống rất lâu...mà uy tín của Vu Vương trên thảo nguyên, ta nói ra chưa chắc ngài đã tin.

Đỗ Duy đã nheo mắt lại:

- Nói ra xem nào.

- Giả sử, chỉ một Shaman vu sư bình thường thôi nếu chạy đến bất kì một lạc nào, vào bất kì một nhà mục dân nào rồi nói với hắn là “Tổ tiên bây giờ muốn tính mạng của ngươi, đem tính mạng của cả nhà ngươi dâng tặng cho tổ tiên”, vậy thì mục dân kia sẽ không do dự một chút mà rút ra loan đao đem cả nhà già trẻ đều giết hết sau đó thì tự sát!

Ron Barton cười khổ nói:

- Người trên thảo nguyên sùng bái đối với tổ tiên quả thực đã đến mức biến thái, không phải người đã từng sống trên thảo nguyên thì rất khó cảm nhận được. Còn có...ngài biết chiến tranh Tây Bắc hai mươi năm trước không? Trong lần chiến tranh đó ma pháp sư của đế quốc cùng với Shaman vu sư trên thảo nguyên chính diện giao chiến vài lần cũng không chiếm được ưu thế rõ ràng lắm. Mà Vu Vương của đối phương thủy chung vẫn chưa ra tay...mà sau đó còn có một chuyện rất kì quái.

- Chuyện gì?

- Chiến tranh đã đến lúc cuối cùng, nghe đồn rằng vị Vu Vương kia từng ra lệnh cho Shaman vu sư rời khỏi chiến trường, không được tiếp tục chiến đấu với quân đội của đế quốc, bởi vì Vu Vương tự xưng hiểu được ý muốn của tổ tiên khi hiển linh, trận chiến này tất nhiên sẽ thất bại, không được làm trái thiên mệnh. Mà vương tộc lúc đó không chịu bỏ qua, nhưng sau khi đã mất đi ủng hộ của Shaman vu sư đã không có biện pháp đối kháng với ma pháp sư của đế quốc, cuối cùng đại bại. Ngài cũng biết đấy, lần chiến tranh đó làm đế quốc và người trên thảo nguyên kết thành huyết hải thâm cừu, nhưng mấy tên trên thảo nguyên đối với mệnh lệnh khi gần hết chiến tranh của Vu Vương lại không có một câu oán hận! Không ai nghi ngờ mệnh lệnh của Vu Vương! Ngược lại, tộc trưởng vương tộc vẫn tiếp tục chiến tranh kia, kết thúc chiến tranh lại bị người của mình cùng nhau làm phản mà bị giết.

Đỗ Duy nhin không được thấp giọng mắng một câu:

- Quá biến thái!

Ron Barton thở dài:

- Năm đó khi ở ở Tây Bắc từng có một lần gặp được huyết sắc khô lâu kì này, đây là lá cờ đại biểu của Vu Vương. Lần đó là ta cố ý châm ngòi khiến hai bộ lạc tranh đấu, hơn hai vạn người đang chém giết trên thảo nguyên, giết đến mắt cũng đỏ lên rồi...cuối cùng đột nhiên có người giơ lên huyết sắc khô lâu kì xông tới, đám người trên chiến trường đã giết đến đỏ mắt rồi nhưng thấy lá cờ này liền giống như trúng ma pháp, tất cả mọi người dùng tốc độ nhanh nhất vứt bỏ vũ khí, cho dù trong chém giết cũng không có một chút do dự, vứt vũ khí xong rồi liền nằm rạp trên mặt đất...đây con mẹ nó là chuyện quỷ dị nhất trong đời mà ta gặp phải! Hơn hai vạn chiến sĩ chém giết đến toàn thân đầm máu, máu thịt bay tung, chết xuống một mảng rồi nhưng lại đột nhiên buông vũ khí, quỳ rạp trên mặt đất thành tâm dập đầu, còn lớn tiếng cầu nguyện. Tên Shaman vụ sư mang đến huyết sắc khô lâu kì kia tuyên bố Vu Vương đã hạ lệnh không được tranh đấu, kết quả là hai bộ lạc này thực sự rút quân, mấy năm đó ta ở Tây Bắc, hai bộ lạc này sau đó tuyệt đối không dám tiếp tục tìm đối phương gây chuyện, quả thực còn ngoan hơn con mèo nhỏ.

Vào lúc này kỵ binh đối phương tách ra, sau đó ba con ngựa chậm rãi hướng về phía Đỗ Duy đi tới. Kỵ binh đi đầu tiên trong tay giơ cao huyết sắc khô lâu kì, phía sau là hai ông già mặc áo dài bằng da thú đủ loại màu sắc, râu mỗi người đều rất dài, đầu bọn họ cạo bóng loáng, một cọng tóc cũng không có, nhưng râu ria lại tết cẩn thận như tết tóc.

Dáng vẻ quái dị như vậy khiến Đỗ Duy cảm thấy rất mới lạ, thế nhưng Ron Barton lập tức rùng mình:

- Hai tên này đúng là Shaman vụ sư.

Shaman vụ sư.

Đỗ Duy đã cảm thấy hứng thú, cẩn thận nhìn hai ông già đầu trọc lóc này, nhưng là ngoại trừ áo ngoài làm bằng đủ loại màu sắc da thú cùng bộ râu được tết thật dài ra cũng không nhìn thấy có gì đặc thù.

Ba người giục ngựa đi đến cách Đỗ Duy chừng hai mươi mét thì dừng lại, người cầm huyết sắc khô lâu kì cười ngựa đi tới, đây là một kỵ sĩ hung hãn trên thảo nguyên, thân hình cao lớn, tướng mạo thô lỗ, hằn trừng mắt nhìn Đỗ Duy và Ron Barton, quát to:

- Người đối diện nghe đây! Huyết sắc khô lâu kì trước mặt, không được ngăn cản! Làm trái lời Vu Vương có kết cục như thế nào người tự hiểu đi!

Ron Barton cười lạnh một tiếng:

- Người là ai! Người bộ lạc nào?

Tên thảo nguyên này ưỡn ngực, lớn tiếng nói:

- Ta là kim đao võ sĩ của vương tộc vương đình.

- Vương tộc?

Ron Barton cười lạnh nói:

- Vương tộc? Vương tộc bây giờ là bộ lạc nào? Hừ, càng ngày càng không có quy củ, trước đây dù là tộc trưởng vương đình thấy ông đây cũng phải khách khách khí khí, người thì là tính là cái gì, để cho một người đủ tư cách nói chuyện đi tới.

Thảo nguyên võ sĩ này giận dữ nói:

- Người là ai mà có dũng khí sỉ nhục ta.

Ron Barton cười lạnh một tiếng, hướng về một thủ hạ phía sau nói to:

- Thấy không? Bọn chúng có huyết sắc khô lâu kì! Đem kì hiệu của ông đây năm đó treo lên!

Một người bộ hạ cũ của Ron Barton ở phía sau cười ha ha, lấy xuống mũ giáp và trường kiếm của chính mình rồi cầm lấy hai cây trường mâu, một cây nâng lên mũ giáp, một cây nâng lên trường kiếm, giơ cao lên.

Quả nhiên tên thảo nguyên này vừa thấy sắc mặt liền biến đổi! Hắn tròn mắt nhìn Ron Barton, giọng nói cung kính rất nhiều:

- Ngài, ngài là đức ngài Mosac?

- Không sai! Chính là ông đây.

Ron Barton quát lên:

- Người trở về tìm một người có đủ tư cách cùng ông mà nói chuyện tới đây.

Tên thảo nguyên này không dám ho he gì, nhìn Ron Barton thật sâu rồi chậm rãi nói:

- Đã là Mosac đại nhân trở lại Tây Bắc, ta sẽ trở về mời Shaman đại nhân qua nói chuyện.

Nói xong hắn nâng huyết sắc cờ đi trở về.

Ron Barton nhìn Đỗ Duy cười nói:

- Ông chủ, cờ hiệu của ta cũng được đấy chứ? Bên trái là trường kiếm, bên phải là mũ giáp, trên thảo nguyên, trường kiếm là đại biểu chiến tranh mà mũ giáp là biểu hiện hữu hảo, bởi vì trên thảo nguyên bạn tốt của thể dùng mũ giáp của mình chứa rượu mời đối phương uống để tỏ vẻ nhiệt tình, hữu hảo. Cờ hiệu này của ta giờ lên là biểu thị rằng: cho người lựa chọn là kẻ địch hay bạn của ta.

Đỗ Duy gật gật đầu, cười nói:

- Chọn hay lắm.

Lúc này tên thảo nguyên kia đã trở về bên hai Shaman vụ sư nói vài câu. Hai Shaman vụ sư nhìn nhau một chút rồi cười ngửa đi tới.

- Xin hỏi vị nào là đức ngài Mosac?

Lão vụ sư đầu trọc bên trái mở miệng hỏi.

Đối mặt Shaman vụ sư, thái độ của Ron Barton khách khí rất nhiều, thậm chí hắn còn hơi khom người trên ngựa:

- Ta là Ron Barton, vị Shaman vụ sư tôn kính này, xin nói ra ý của ngài, ta cần một lời giải thích vì sao quân đội trên thảo nguyên lại xuất hiện tại lãnh thổ đế quốc.

-Thưa ngài Mosac, đầu tiên ta bày tỏ ý kính trọng với ngài, ngài là nhân vật nổi danh trên thảo nguyên chúng ta.

Shaman vụ sư này mỉm cười nói:

- Cho nên chúng ta đến đây đã được tướng quân Ruga của quân Tây Bắc cho phép. Ta là một vị tể tự dưới tay Vu Vương, mấy võ sĩ dũng cảm đi theo này đều là người tộc trưởng vương tộc phái đi theo để bảo vệ chúng ta. Chúng ta đến đây là tuân lệnh Vu Vương.

- Ồ?

Ron Barton giật mình:

- Mệnh lệnh của chính đức ngài Vu Vương sao?

- Đúng vậy.

Thái độ Shaman vụ sư này có vẻ rất hòa khí, nhưng trong giọng nói mang theo vẻ kiên quyết:

- Thú cưng của ngài Vu Vương trốn đâu mất, đó là một con ma thú vô cùng quý giá. Ngài Vu Vương hạ lệnh bất kể giá nào đều phải bắt nó trở về. Chúng ta mất rất nhiều thời gian mới có tung tích của nó, hiện tại nó ở trong ngôi làng này, cho nên xin mời ngài và người của ngài tránh ra, chúng ta phải lục soát toàn bộ ngôi làng này.

Thú cưng của Vu Vương.

Đỗ Duy lập tức nhớ tới quái vật lông đỏ trong căn chòi kia.

Nhưng..nhường đường, để đối phương lục soát?

Đỗ Duy nhìn tên vụ sư lịch sự này bỗng nhiên phát hỏa.

Đây con mẹ nó là lãnh địa của ông mày, là địa bàn của ông mày, người muốn tìm là tìm? Dùng một câu của giới quan lại:

- Đây con mẹ nó là xâm phạm chủ quyền! Người còn có thái độ như đại gia điều võ giương oai sao?

Vu Vương? Vu Vương thì giỏi lắm sao?

277. Chương 213: Thiên Hạ

Nhường hay không nhường. Việc này chính là vấn đề mặt mũi của Đỗ Duy

Giọng nói của tên Shaman vụ sư kia mặc dù có phần khách khí, nhưng lời nói ngầm chứa ý tứ làm cho Đỗ Duy cảm thấy sự kiêu ngạo trong đó.

Tránh ra, lực soát sao?

Đây là lãnh địa của ta, là lãnh thổ của ta! Các người chỉ cần cảm mệnh lệnh của Vu Vương là có thể tùy tiện đến tra xét lãnh địa của ta sao?

Dựa vào cái gì chứ?

Theo lý mà nói trên thảo nguyên địa vị của Vu Vương vô cùng cao không nên xâm phạm, mà bây giờ lại cùng đối phương xung đột thì đối với Đỗ Duy mà nói thì đây không phải là một lựa chọn khôn ngoan. Nhưng mà sự tình cũng không có đơn giản như vậy.

Đỗ Duy mới đi vào tây bắc thời gian còn không lâu, nếu mấy ngàn kỵ binh của chúng có thể tùy ý xâm nhập lãnh địa của mình, mà quân đội của mình dù thấy rõ ràng nhưng lại rút lui... đây là sự nhục nhã như thế nào chứ?

Nếu truyền ra ngoài, thân là lãnh chúa thì Đỗ Duy sẽ mất hết uy nghiêm! Sau này làm sao có thể hiệu lệnh tây bắc? Tây bắc là nơi hổ lang, kẻ mạnh là vua, người lùi một bước kẻ khác liền tiến hai bước, người hơi yếu thế một chút kẻ khác sẽ thật sự coi thường người.

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy bỗng nhiên giật mình.

Quân Tây Bắc! Giải cho quân Tây Bắc!

Tên quân phiệt giỏi lắm!

Thân hấn giữ trọng trách bảo vệ biên cương đế quốc, không ngờ lại tùy tiện để quân đội của thế lực đối địch tùy ý tiến vào nội địa lãnh thổ của mình như vậy! Những trạm gác bảo vệ bên trong hành lang tây bắc không ngờ lại có thể đến cả tin tức cũng không truyền được! Cách làm này của quân Tây bắc khiến cho trong lòng Đỗ Duy rất phẫn nộ.

Quân đội như thế còn muốn hấn dùng sao!!

Nhìn thấy sắc mặt Đỗ Duy bỗng nhiên trầm xuống, Ron Barton đại khái đoán ra được tâm tư của vị thiếu niên công tước này, hấn chậm rãi nói:

-Ông chủ..."

-Tướng quân Ron Barton, ý của anh thế nào?

Đỗ Duy nheo mắt lại.

-Ông chủ, chỉ cần người ra lệnh một tiếng mặc dù bọn chúng người đông hơn chúng ta, nhưng binh lính tôi mang theo cũng không phải chỉ ngồi không! Bọn chúng mặc dù là quân tinh nhuệ của vương tộc thảo nguyên nhưng tôi tự cho rằng mình cũng không kém gì bọn chúng. Cùng lắm thì đánh nhau một trận!

Đương nhiên, Ron Barton cũng không phải chỉ biết hành động lỗ mãng, hấn thấp giọng nói:

-Bọn chúng thực lực chiếm ưu thế nhưng mà trên địa bàn của ta chắc gì chúng có dũng khí xông lên cùng chúng ta liều mạng. Đánh thắng bọn chúng không quá dễ dàng nhưng mà bức lui bọn chúng ta dám nắm chắc vài phần.

Đỗ Duy gật gù, sau đó hắn suy nghĩ một chút rồi lớn tiếng nói với hai tên Vu sư Shaman kia :

-Thưa hai vị vu sư, tôi muốn hỏi hai vị một vấn đề.

-Hả?

Hai tên vu sư nhìn thoáng qua nhau, tên vu sư vừa nói chuyện lúc nãy khẽ nhú mồm liếc mắt dò xét Đỗ Duy, rồi lại quay đầu nhìn Ron Barton:

-Thưa ngài Mosac, xin hỏi vị này là ai?

Ron Barton vừa định nói thì Đỗ Duy đã lớn tiếng nói trước :

-Tôi là kẻ hầu thân cận của lãnh chúa tỉnh Desa, ngài công tước hoa Tulip.

Hai tên vu sư Shaman gật gật đầu.

Đỗ Duy nói cũng không khiến cho đối phương hoài nghi, bởi vì Đỗ Duy vốn không thích kiểu quần áo hoa mỹ của quý tộc. Ngày thường ăn mặc rất đơn giản.

-Vậy xin mời hỏi.

Hai tên Vu sư Shaman đồng thanh nói.

-Xin hỏi hai vị.

Đỗ Duy cố gắng ưỡn ngực và lớn tiếng nói :

-Vào thời điểm này, tại nơi tôi đứng rốt cuộc là lãnh thổ của thảo nguyên vương tộc hay là lãnh thổ của đế quốc Roland!

-.....

Hai tên nín lặng.

-Xin hỏi hai vị!

Tiếng nói của Đỗ Duy càng lớn hơn :

-Tại thời điểm này lãnh địa dưới chân tôi ai là chúa tể, là Vu vương của các ngài hay là của công tước hoa Tulip!

-Xin hỏi hai ngài! Lá cờ tung bay trên mảnh đất này rốt cuộc là cờ huyết sắc khô lâu hay là cờ ngọn lửa hoa Tulip !!”

Âm vang lời nói của Đỗ Duy khiến cho kỵ binh đế quốc nghe xong đều chấn động, không kịp được cố gắng đứng thẳng người lên.

Hai tên vu sư cùng nhú mồm, nhìn nhau trong chốc lát rồi một người mới trầm giọng nói :

-Quý ngài trẻ tuổi này, tôi có thể hiểu rằng ngài đang từ chối mệnh lệnh của Vu Vương vĩ đại?

Đỗ Duy cười lạnh:

-Thực xin lỗi ngài nói tới ‘mệnh lệnh’, đối với một công dân của đế quốc thì Vu vương tựa hồ chẳng có quyền gì mà ra lệnh cho tôi cả!

Tên Vu sư kia tái mặt lại, sau đó thì hầm hầm tức giận, còn tên vu sư lẩm mồm lúc nãy dường như như trầm ổn hơn, tiếng nói của hắn không hề dao động chậm rãi :

-Quý ngài trẻ tuổi, tôi nghĩ ngài có lẽ nên coi trọng việc này. Đây chỉ là yêu cầu nho nhỏ của Vu Vương vĩ đại với các ngài, nếu ngài nhượng bộ thì sẽ có được tình hữu nghị của Vu Vương, chẳng nhẽ nó khó khăn lắm sao?

“Thật là hữu nghị không?” Đỗ Duy lớn tiếng nói :“Xin hỏi nếu đức ngài công tước của chúng tôi hôm nào đó dẫn mười vạn kỵ binh đi tới trước thảo nguyên vương cung yêu cầu điều tra một súng vật của công tước, hành động như vậy sẽ được ngài xem là hữu nghị không?!”

Tên vu sư tính tình bốc đồng kia nổi giận nói :

- Thằng nhóc ngu dốt ! Công tước của các ngươi há có thể so sánh với Vu Vương chí cao vô thượng!

-Thật không!

Đỗ Duy cười ha hả, sau đó quay lại chỉ tay vào kỵ binh phía sau Ron Barton lớn tiếng nói :

-Ta hỏi các vị! Các vị là dũng sĩ của nhà nào!

Hơn một ngàn người đồng thanh nói :

-Hoa Tulip !!!

-Nói cho ta biết các vị phục vụ ai !

-Hoa Tulip!!!

Đỗ Duy gật gù đầu cười lạnh một tiếng nhìn tên vu sư Shaman :

-Thưa ngài Vu sư Shaman , tôi nghe nói cho dù là ở trên thảo nguyên thì tôn trọng người khác cũng là đức tính tối thiểu! Vậy tôi nói cho ngài, Công tước hoa Tulip của chúng tôi tuyệt đối sẽ không nói những điều thô lỗ như vừa rồi.

Tên vu sư trầm ổn kia mỉm cười nói :

-Quý ngài trẻ tuổi này, xin tha thứ cho đồng bạn của ta lỡ lời. Tôi đương nhiên là nghe nói qua uy danh của ngài công tước Hoa Tulip . Ngài ấy là thiên tài trẻ tuổi của quý quốc, một vị ma pháp sư kiệt xuất, một vị thủ lĩnh xuất sắc, cũng là một vị công tước tuổi còn trẻ. Ngài ấy tại tây bắc làm ra ma pháp thần kì, trong ba tháng kiến tạo ra một toà thành thị hùng vĩ, mấy truyền thuyết này chúng tôi đều có nghe qua. Tôi không hề có gì bất kính đối với ngài công tước cả, thế nhưng việc hôm nay Vu vương bắt tôi phải tìm bằng được con thú cưng kia, cho nên xin tha thứ cho tôi không thể rời nơi này.

-Vậy thì phải mời đức ngài công tước tới quyết định đi.

Đỗ Duy chậm rãi nói :

-Chúa tể duy nhất của lãnh địa này là công tước hoa Tulip! Vừa hay ngài công tước lại đang ở đây, tôi phải đi xin chỉ thị của ngài đã.

Nói xong, Đỗ Duy không thèm liếc mắt nhìn hai tên vu sư đến một lần xoay người đi về phía trong đoàn đội. Hai tên vu sư Shaman nghe xong khẽ nhú mào, bọn họ không có ngờ tới sẽ gặp phải công tước hoa Tulip tại cái trấn nhỏ hẻo lánh này.

Ron Barton và mọi người mặc dù không biết Đỗ Duy rốt cuộc làm cái gì, nhưng bọn họ đều biết vị công tước trẻ tuổi này có rất nhiều điểm quý dị nên đương nhiên sẽ không nói ra thân phận của Đỗ Duy.

Ron Barton với binh lính đang giằng co cùng đối phương ở bên ngoài thì Đỗ Duy cũng đã chạy vào tới bên trong. Bên ngoài nông xá đang bị một trăm người vây quanh, Đỗ Duy chạy tới một bên lôi Sandy bé nhỏ ra và nhìn thật sâu vào hai mắt hắn rồi nói :

-Sandy, cởi hết quần áo của người ra ! Nhanh!

Trong lúc Sandy đang sửng sốt Đỗ Duy đã tiến đến cởi quần áo Sandy, lúc này Sandy mới hoảng hốt nói :

-Thưa ngài .....

-Nhanh! Không kịp giải thích đâu, ngươi vừa cởi quần áo vừa nghe ta nói.

Đỗ Duy lấy nhanh một vài đồ vật từ nhẫn chứa đồ ra: Một bộ quần áo theo tiêu chuẩn quý tộc, một đôi giày còn có một chút trang sức, sau đó đơn giản sửa sang tóc lại cho Sandy. Mặc tề chỉnh xong nhìn bề ngoài mà nói thì Sandy bé nhỏ rất có dáng vẻ của một quý tộc.

Đỗ Duy nhìn kĩ một chút, bỗng nhiên lấy ra một chiếc áo choàng màu đen, đây là áo bào đen của ma pháp sư được sửa đổi. Sau khi Sandy khoác chiếc áo choàng màu đen lên, Đỗ Duy lại bảo đội trưởng Ziege đem ma trượng đưa cho Sandy cầm trên tay

Trong lúc cho Sandy mặc quần áo thì Đỗ Duy cũng nhanh chóng giải thích, Sandy bé nhỏ nghe xong há mồm một lúc, nhưng cũng không dám trái ý chỉ là vẫn thấy khó chịu vì cách ăn mặc này.

Tính ra Sandy tuổi còn ít hơn so với mình một chút nhưng sau khi ăn mặc chỉnh tề thì cũng không quá khác biệt là mấy, hơn nữa Sandy đến tây bắc mấy ngày nay cũng đã khoẻ mạnh lên rất nhiều. Đỗ Duy cũng còn có không ít ma pháp sư đệ tử nhưng hơn nữa là xuất thân từ quân đội, hơn nữa huấn luyện mấy ngày nay ít nhiều trên người cũng đã có một chút ít phong cách của quân nhân. Chỉ có Sandy từ sau khi theo mình thì bắt đầu học tập quy củ cùng lễ nghi với lão Marde, ít ra thì cũng không quá dễ dàng lộ ra sơ hở.

-Một lúc nữa người dựa theo lời ta nói mà làm cho tốt.

Đỗ Duy dẫn dò xong liền đi nhanh vào trong căn chòi.

Trong căn chòi tên quái vật lông đỏ còn đang canh giữ bên người Mose, Mose cũng không quá sợ hãi nhưng mà tóc tai bù xù trông rất đáng thương, trên đầu còn dính không ít cỏ khô và trên mắt thì ngân ngấn nước.

Đỗ Duy không có tâm tư mà để ý đứa nhóc này trực tiếp nhìn tên hồng mao quái vật nói :” Này, ta biết người là thú của Vu Vương đúng vậy không?

Quái vật gật đầu.

Bọn người đến bắt người đang ở bên ngoài, mà người không muốn cùng bọn chúng quay về có đúng không?

Quái vật lập tức gật đầu liên tục rất là kiên quyết.

-Vậy người muốn thoát qua hôm nay chỉ có cách tin tưởng ta.

Đỗ Duy nói nhanh :

-Bây giờ ta cho người hai lựa chọn : hoặc là bây giờ người giết bằng hữu của ta sau đó chính mình xông ra ngoài, tuy người có thể qua cửa của ta nhưng không thể qua cửa của bọn vu sư Shaman ! Lựa chọn thứ hai : Người thả bạn của ta ra rồi ta sẽ giúp người ẩn náu.

Một lát sau hai tên vu sư Shaman đến từ thảo nguyên cũng thấy được vị công tước hoa Tulip.

Vị ” đức ngài công tước ” quả nhiên cùng lời đồn giống nhau đúng là tuổi còn trẻ, mới chỉ là một thiếu niên đang trưởng thành, nhìn qua tướng mạo thì cũng coi như đẹp trai nhưng thân thể thì hơi gầy yếu i_i_i_i_i_i_hừ, mấy tên quý tộc của đế quốc Roland từ nhỏ đã sống hạnh phúc trong sự nuôi dưỡng làm sao mà có sức khoẻ như con trai thảo nguyên chúng ta.

Hai tên vu sư Shaman nhìn thoáng qua nhau, đều thấy rõ trong ánh mắt đồng đội mình vẻ khinh thường.

Nhưng mà vị công tước thiếu niên này bất kì hành động nào đều vô cùng phù hợp với lễ nghi, trên người chính là áo choàng màu đen tượng trưng cho thân phận ma pháp sư cùng với cây ma pháp trường hồ đào, làm cho hai tên Vu sư Shaman không dám khinh thường.

Dù sao mà pháp sư của Roland đế quốc quả thật rất đáng sợ, ngay cả vu sư Shaman trên thảo nguyên cũng biết rõ.

Cho dù là vì tôn kính đối với ma pháp sư hay là tôn kính tước vị cùng thân phận của đối phương thì hai tên vu sư Shaman dù không tình nguyện cũng xuống ngựa làm một cái lễ gặp mặt tối thiểu của thảo nguyên.

“Ngài công tước ” mỉm cười, kiêu cưỡi hờ hững của hắn đúng tiêu chuẩn của một quý tộc.

- Hóa ra là vị khách quý.

Vị ‘công tước’ dùng thanh âm nhẹ nhàng nói :

-Ta đối với sự viếng thăm đột ngột này của các ngài rất là kinh ngạc, nhưng ta lấy lòng khoan dung cùng nhân từ tha thứ cho sự vô lễ của các ngài. Hơn nữa ta hy vọng các ngài cũng cam đoan rằng hành vi vô lễ này sẽ không lặp lại nữa. Phải biết rằng dù là một vị bạn muốn đến thăm cũng phải được chủ nhân cho phép. Đối với yêu cầu của các ngài... Ta đối với Vu vương vĩ đại của thảo nguyên thể hiện kính ý. Nhưng căn cứ luật lệ đế quốc ta không cho phép quân đội các ngài tiến vào thành thị hay thôn trang của mình, các ngài đến nơi này đã là không đúng ! Nhưng mà vị tình hữu nghị với Vu Vương ta có thể phá lệ một lần.....

Sandy theo yêu cầu của Đỗ Duy giả mạo làm công tước căn bản không cho đối phương có cơ hội chen vào lời nói của mình. Một hơi nói xong toàn bộ :

-Ta cho phép hai vị vu sư Shaman dẫn theo tùy tùng với người hầu tiến nhập vào trong trấn tìm ma thú bị lạc mà các ngài vừa nói. Nhưng mà theo luật pháp đế quốc, các ngài mang theo tùy tùng không được hơn mười người. Hơn nữa sau khi tìm kiếm xong, các ngài lập tức phải quay trở về thảo nguyên! Nếu không bắt cứ hành động nào của các người sẽ bị coi là hành động khiêu khích chủ quyền của đế quốc Roland.

Nói xong Sandy càng không có tạo cơ hội cho đối phương nói chuyện, lập tức xoay người đi vào trong trấn.

Đỗ Duy đứng ở một bên cười lạnh một tiếng. Nhìn vẻ mặt âm trầm của hai tên Vu sư Shaman nói :

-Hai vị, xin mời?

Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất của Đỗ Duy. Không mềm không cứng, trong tình huống chưa chính thức trở mặt, tỏ vẻ ẩn nhẫn sự bất mãn cùng bức tức của mình.

Mà Đỗ Duy ứng phó cũng được, ít nhất thì hiện tại đối phương cùng với đế quốc Roland cũng không có lập tức trở mặt.

Bọn họ cũng không có ngờ tới ở nơi này lại gặp được quân đội đế quốc cùng công tước hoa Tulip. Dù sao dẫn mấy ngàn kỵ binh tự tiện xông vào sâu bên trong lãnh thổ của hãn như vậy... việc này nói nhỏ cũng không nhỏ mà nói lớn cũng không lớn !

Hai tên vu sư Shaman mặc dù bất mãn nhưng mà không tỏ vẻ gì, yên lặng tiếp thu quyết định của “công tước”.

Rất nhanh, bọn họ chọn lựa mười tên thảo nguyên võ sĩ tinh nhuệ, dẫn bọn họ xuyên qua đoàn kỵ binh của Ron Barton đi vào trong trấn.

Không hề lo lắng bọn họ tại trong trấn thu hoạch được gì.

278. Chương 213: Thiên Hạ (phần 2)

Hai con ma thú đã bị Đỗ Duy dùng nhẫn chứa vật của ma pháp sư thu lại. Mặc dù hai tên vu sư Shaman tại trong thôn tìm tòi cẩn thận, thậm chí còn lấy ra một vật khiến cho Đỗ Duy cảm thấy hứng thú.

Đó là một cái xác rùa giống như là đồ coi bói vậy, tại nơi đầu rùa sắp xếp ra vài mẫu xương không theo quy tắc nào, sau đó bọn chúng niệm vài câu mà Đỗ Duy nghe không hiểu. . . . đại khái là thuật xem quẻ nào đó.

Trong nhất thời Đỗ Duy có chút lo lắng, nhưng sau đó hai tên vu sư Shaman hình như không có bói được gì.

Nhìn ánh mắt thất vọng thì bọn họ không thu hoạch được gì, Đỗ Duy yên tâm hơn.

Đối phương bất mãn rút lui ra khỏi trấn, ba nghìn kỵ binh thảo nguyên bắt đầu chậm rãi lui binh. Bỗng nhiên Đỗ Duy ra lệnh cho Ron Barton phái ra một trăm kỵ binh hộ tống ba nghìn kỵ binh thảo nguyên, cho bọn chúng rời khỏi hành lang tây bắc rồi khỏi lãnh địa của mình mới thôi.

Những gã kỵ binh thảo nguyên dửng dăng đối với việc này rất là cảm tức, nhưng hai tên Vu sư Shaman thì lại nhẫn nại cam chịu hành động của Đỗ Duy, hạ lệnh mọi người không được loạn động. Vì vậy một trăm kỵ binh của Đỗ Duy cách kỵ binh thảo nguyên một trăm thước giám thị bọn chúng rời đi.

Sau khi đi khỏi trấn vài dặm, hai tên vu sư Shaman ngồi trên ngựa quay đầu lại nhìn thôn phía xa. Tên vu sư trầm ổn bỗng nhiên nói với đồng bọn :Người thấy tên công tước hoa Tulip thế nào ?

-Hừ, chỉ là một thằng nhóc con mà thôi.

Tên vu sư lỗ mãng khinh thường.

-Cũng đúng.

Tên vụ sư trăm ỗn cười cười :

-Đúng thật, nghe đồn thì lợi hại nhưng hôm nay thấy thì. . . nghe danh không bằng gặp mặt.

Sau đó hắn dừng lại một chút, bỗng nhiên thở dài :

-Nhưng mà kẻ bên cạnh hắn cùng chúng ta nói chuyện, nói năng có khí vũ bất phàm, thật sự là một kẻ xuất sắc !?

Nhìn lữ lang sói thảo nguyên đi rồi, Đỗ Duy trên mặt lại không có nửa điểm thoải mái. Mặt hắn lại càng thêm âm trầm, sau đó hạ lệnh :

-Về thành Lâu Lan!

Hai ma thú bị hắn cho vào nhấn chứa vật thì nhóc con Mose sau khi bị Đỗ Duy giáo huấn đã hoàn toàn sợ hãi. Đứng xa xa tại một bên không dám cùng Đỗ Duy nói nửa lời.

Mọi người sau khi đi ra, Đỗ Duy lại ngoắc ngoắc tay gọi Mose :

-Người lại đây!

Mose dường như có chút sợ hãi, cẩn cẩn thận thận đi tới bên người Đỗ Duy:

-Người. . . . người lại muốn gì nữa đây ?

-hừ! Người quên ta nói rồi sao ? Phải gọi ta bằng ngài!

Đỗ Duy hung tợn nói :

-Tại nơi này người không phải là cậu ấm của gia tộc Listeria! Người chỉ là một thủ hạ bình thường ! Người nếu không nhớ được việc này thì sau này người còn có thể phải chịu khổ sở.

-Vâng. . . . . thưa ngài!

Mose cẩn rằng, trông mặt có vẻ đỏ lên nhưng không thể không nói mấy lời như vậy.

-Tốt lắm. "Đỗ Duy thở dài :

-Lên ngựa, chúng ta trở về thôi. "

Trong nháy mắt sắc mặt Đỗ Duy bỗng trở nên mỗi mệ.

Mose nhìn thấy vẻ mặt Đỗ Duy nhện không được sinh ra nghi ngờ :

Tên độc ác này còn có việc gì làm phiền lòng sao ? Một tên độc ác như hắn mà. . . . .

Suốt dọc đường Đỗ Duy không nói gì, ngồi trên ngựa cúi đầu trầm tư suy nghĩ gì đó, Mose thì cẩn cẩn thận thận đi sau Đỗ Duy, mặc dù trong lòng cực kỳ hận Đỗ Duy nhưng vẫn không nhện được lên lên nhìn trộm bóng lưng Đỗ Duy.

Qua một lúc lâu ước chừng hơn mười dặm đường, Đỗ Duy bỗng nhiên quay đầu lại, liếc mắt nhìn Mose :

-Người đang nhìn ta à?

Mose lại càng hoảng sợ lắc đầu lia lịa, nhưng Đỗ Duy lại cười ảm đạm :

-Đừng chối, ta đoán trong lòng người ảm thâm chử ta đúng không? Người ở phía sau nhìn ta, trong lòng còn nghĩ tới làm thế nào thừa dịp ta không chú ý đâm ta một kiếm ?

Mose sắc mặt trắng nhợt vì trong thời gian vừa rồi hắn quả thật có tâm tư này, chỉ có điều nghĩ đến bộ dáng hung tợn của Đỗ Duy hắn liền bỏ đi.

Người kia. . . nhất định là ma quỷ! Nếu không hắn như thế nào có thể biết được trong lòng ta nghĩ gì ?

Đỗ Duy nhẹ nhàng cười, sắc mặt hắn có một tia lạnh nhạt nhưng trong nháy mắt tựa như đang suy nghĩ cẩn thận, ảm chứa một tia kiên định.

-Mose người bây giờ hận ta bởi vì đã đánh người. Mà người biết ta đánh người vì cái gì không ?

Mose im miệng không nói lời nào.

-Bởi vì người ngu xuẩn.

Đỗ Duy không chút khách khí nói:

-Bởi vì hành động của người ngu xuẩn, nếu một khi có cái gì ngoài ý muốn liền sẽ khiến ta, còn cả chính người cùng gia tộc của người gặp rất nhiều phiền toái ! Đồng thời cũng khiến rất nhiều người bởi vậy mà mất mạng, đổ máu, người có thật là rất ngu xuẩn không?

Mose mặt lại đỏ lên nhưng không nói gì.

-Người hận cũng tốt, thế nào cũng tốt cả.

Đỗ duy cười lạnh:

-Thế nhưng ta không rõ người vì sao mà ghét ta ? Dường như lần đầu gặp mặt người đã không thích ta.

Mose cúi đầu xuống, Đỗ Duy trầm mặc một lát rồi nói :

-Bởi vì chị gái người sao?

”- . . . . . Đúng vậy.

Mose thấp giọng trả lời, trong thanh âm của hắn có một tia hận ý.

Dừng trong chớp lát hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đỗ Duy lá gan của hắn to hơn :

-Ta bắt đầu ghét người bởi vì ta biết chị cả ta hy vọng người có thể lấy Angel ! Ta ghét loại quý tộc như người, giống như chồng của chị cả ta, một lão già quý tộc khốn kiếp. Chị cả vì gia tộc không thể không hy sinh chính mình gả cho hắn, ta biết chị ấy không sung sướng gì, cho tới tận bây giờ cũng không có hạnh phúc dù may mắn tên chó kia đã chết sớm. . . . . Ta nhận ra rằng người cũng là một tên khốn như thế ! Ta không hy vọng Angel lại tiếp bước chị cả lấy tên khốn quý tộc như người ! Các người chỉ biết đến tiền bạc gia tộc chúng ta, lợi dụng chúng ta!

-Nhưng các người cũng lợi dụng ta.

Đỗ Duy nhàn nhạt nói :

-Chị gái người không phải là muốn lợi dụng địa vị của ta sao ?

- . . . . .

Mose cắn răng.

-Cho nên ta nói người thực ngu xuẩn.

Đỗ Duy lạnh nhạt nói :

-May mắn người còn trẻ, người còn trẻ thỉnh thoảng làm những việc ngu xuẩn thì vẫn còn được Thượng đế tha thứ.

-Thượng đế à?

Mose hơi sững sốt.

Đỗ Duy ý thức được mình vừa lỡ lời, hắn cười nhẹ :

-Ôi đó là một lão lừa đảo mà thôi.

Sau đó hắn nhìn Mose trầm giọng nói :

-Người ngu xuẩn ở chỗ hành động của người căn bản không có khả năng thay đổi tình huống, mà còn làm cho sự việc càng làm càng hỏng. . . . . Đây không phải ngu xuẩn thì là gì ? Người thông minh thì sẽ nghĩ biện pháp khiến cho sự việc đi theo một phương hướng tốt hơn, còn người. . . . . hừ hừ.

Mose hừ một tiếng :

-Vậy còn người? Vì sao người lại từ chối Angel ? Chẳng lẽ người có ý với chị cả ta sao?

-Ha ha ha ha .....

Đỗ Duy ngửa mặt lên trời cười to. Sau đó nhìn tên nhóc này trong chốc lát rồi hần mới thu hồi tiếng cười, lãnh đạm nói :

- Một kẻ đáng thương, người thật sự đáng thương, người nghĩ rằng ta giống những kẻ khác coi trọng tài phú của gia tộc Listeria các người sao? Người cho là tất cả mọi người đều là như người tưởng tượng sao ?

Mose tựa hồ đang nín nhịn, giờ phút này rốt cuộc cũng không nhịn được liền hỏi :

-Người. . . . . rốt cuộc muốn cái gì ? Người giống như cự tuyệt Angel nhưng mà tại yến hội lại mời chị cả của ta ! Mà chị cả ta thì. . . . người rốt cuộc muốn thế nào ! Tên ác ma!

Đỗ Duy ánh mắt lạnh lùng :

-Người đại khái lại quên yêu cầu của ta rồi sao?

Mose tựa hồ sợ hãi ánh mắt Đỗ Duy thân thể co rút lại, cúi thấp đầu xuống.

Đỗ Duy không có nổi giận, hần bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài giống như là tự nói với mình:

-Đúng vậy. . . . . Ta rốt cuộc muốn cái gì chứ. . . . .

Lúc đầu đi vào thế giới này, chính mình cũng mê man.

Loại mê man này nếu không phải chính bản thân mình, người khác rất khó giải thích.

Trước khi chính mình “xuyên việt”, Đỗ Duy không phải chưa từng nghe qua từ ngữ “xuyên việt”, ít nhất hần cũng đã xem qua tiểu thuyết biết được một vài chuyện cũ.

Cũng chính mình đã trải qua nhưng mà phát hiện sự thật không giống.

Trong tiểu thuyết hạng ba nói nhân vật sau khi xuyên qua lập tức rất nhanh “tiếp thu” mọi việc. Ôi da, ông đây xuyên việt rồi, ba mẹ kiếp sau xin trả hiếu cho hai người ! Thế giới khác kia, ta đến đây, mỹ nữ thiên hạ đều là của ta. . . . .

Rắc chó !

Một người trưởng thành. . . . . Dù chỉ là một người mới mười tám tuổi, tại thế giới của mình phát triển đến mười tám tuổi tự nhiên là có mục tất của chính mình, có mục tiêu của cuộc sống, mục tiêu sự nghiệp, mục tiêu học tập. . . . . Hơn nữa còn có thể đã vì mục tiêu của mình mà phấn đấu từ nhiều năm!

Nói về tình cảm, có thể bản thân còn có người yêu, nếu không thì cũng có người mà mình âm thầm yêu say đắm. . . . . Nếu không có thì chí ít cũng có cha mẹ sinh ra người nuôi dưỡng người !

Xuyên việt đại biểu cái gì ? Đại biểu rằng với một cánh tay cứ như vậy nhẹ nhàng vung lên mà người chẳng có chút kháng cự nào. . . . . rồi sau đó hết thấy toàn bộ thành tro bụi ! Chẳng để lại bất kì điều gì cả!

Mục tiêu mà người phấn đấu nhiều năm không có, người nhiều năm phấn đấu để thành một kẻ bị đùa cợt đáng thương !

Cha mẹ đáng kính của người, người yêu của người đều không còn ! Hết thấy tình cảm đều trở thành hư vô !

Trong tiểu thuyết cấp ba chó má, khi xuyên qua liền ôm cha mẹ người ta gọi cha mẹ, bố mẹ người nuôi dưỡng mình trong thế giới kia trong chưa đến ba giờ đồng hồ liền biến mất sạch sẽ. . . . .

Nói một câu không khách khí. . . . . Rắc chó ! không lương tâm!?

Đỗ Duy rốt cuộc muốn cái gì ?

Nói một câu thật lòng :Nếu! Nếu có thể nói !Nếu bây giờ ông trời bỗng nhiên nói với hần, người có thể trở về ! Vậy Đỗ Duy không chút do dự rồi bỏ thế giới này ! Cái gì công tước chó chết, sự nghiệp chó chết ! Hần không chút do dự trở lại thế giới quen thuộc của mình !

Nếu như không về được ?

Vậy mục tiêu của Đỗ Duy chỉ có thể là van xin : Hắn chỉ hy vọng chính mình được thoải mái một chút, tự do một chút.

Nghĩ tới đây Đỗ Duy bỗng nhiên nở nụ cười.

Trên mặt hắn nở nụ cười chân thành mà thoải mái, trong miệng chậm rãi nói một từ :

-Tự do.

-Cái gì ?

Mose tựa hồ không nghe rõ Đỗ Duy nói.

-Là tự do.

Đỗ Duy thanh âm thật bình tĩnh:

-Ta muốn chính là tự do. Tự do mà âm thầm sống, tùy tâm ao ước, không ai gây cho ta áp lực, thoải mái. Có thể làm cho chính mình được thoải mái một chút. . . . chỉ đơn giản như vậy.

-. . . . . Đơn giản như thế. . . . . Đơn giản?

Mose kinh ngạc nhìn tên thiếu niên quyền quý gần như nhất đế quốc, một kẻ tiền đồ tương lai không thể hạn lượng ..... lại chỉ muốn tự do?

-Người bây giờ còn không đủ tự do sao?

Mose không phải không có đũa cọt nói.

-Người không hiểu.

Đỗ Duy lắc đầu.

Tự do sao?Thế giới này thật sự dễ cho mình tự do sao?

Lúc trước mình giả bộ ngu ngốc không muốn nghĩ chính mình mang vác cái gì trách nhiệm gia tộc (từ Đỗ Duy xem lại, trách nhiệm gia tộc cùng hắn có cái gì đó quan hệ sao?), cho nên hắn tình nguyện bị đuổi về bình nguyên Rowling. .

Trong đế đô thà làm Hoàng tử Thần nổi giận cũng phải cứu lão Raymond, bởi vì Đỗ Duy thấy rằng bản thân mình phải làm như vậy, nếu không làm vậy thì chính mình có thể có được ích lợi lớn hơn nữa , nhưng đây không phải suy nghĩ của mình ! Như vậy thì không phải là Đỗ Duy nữa rồi! Đỗ Duy chỉ muốn làm việc mình muốn. . . . . tự do, chỉ đơn giản như thế.

Mà bây giờ từ chối đám hỏi của gia tộc Listeria đã giống như thế.

-Theo ta, tự do định nghĩa là : Ta có thể tùy ý quyết định cuộc đời ta.

Mose im lặng, có lẽ vào tuổi của hắn, giờ phút này còn khó có thể hiểu được ý tứ của lời nói này

-Nhưng mà mục tiêu này rất khó đạt được.

Đỗ Duy cười khổ :

-Thế giới là như thế, người vùi mình vào nó thì nhiên sẽ không tự chủ được, bị sự tình mà người không thích bức bách, bị thôi miên từng bước một tiến về phía trước. . . . Nhưng mà ta thì chỉ muốn có tự do.

-Vào địa vị của người bây giờ còn ai có thể bức bách người? Hoàng tử Thần -Nhiếp chính vương không phải là rất tin tưởng người sao ?

Mose rút cuộc khó hiểu mở miệng nói.

-Thật không?

Đỗ Duy cười cười :

-Ở chỗ này, tại tây bắc. . . có bao nhiêu người thêm thường nhìn ta chăm chú ? Quân tây bắc, Tổng đốc Bohan, bọn họ không có lúc nào không muốn đuổi ta ra khỏi tây bắc. Bọn lang sói của Thảo nguyên, hừ,

bọn chúng tùy lúc sẽ cắn người một miếng ! Tại nơi này ta có thể dựa vào ý nguyện của mình làm việc sao? Đầu tiên ta phải chứng tỏ khả năng sinh tồn ! Sau đó mới nói đến cái khác.

Nếu ta có đủ thực lực, tên Bohan kia liệu có vào thời điểm này đâm ta một nhát sao ?

Nếu ta có đủ thực lực, quân tây bắc có dũng khí đến tận cửa đòi tiền sao, còn ngần cho kỵ binh thảo nguyên xâm nhập phòng tuyến gây cho ta khó chịu không ?

Nếu ta có đủ thực lực, hôm nay. . . . . tên diều võ dương oai trước cửa khinh thường ta, đã bị ta đem quân đội đánh cho không còn đường về !!!

Trong lòng Đỗ Duy cảm thấy sâu bên trong là sự buồn bã và một chút trào phúng.

Bởi vì hướng tới tự do vì đạt được mục tiêu của chính mình, vì thực hiện mục tiêu của chính mình. . . . . Bất buộc bản thân không thể không sinh ra dã tâm!

Điều này không phải là buồn cười sao ?

Đỗ Duy rất rõ ràng chính mình hôm nay đã bị kích thích, bị người thảo nguyên kích thích. Hẳn hiểu được giờ phút này trong nội tâm của mình, có một thứ tên là “dã tâm” đang bùng lên mạnh mẽ.

Để cho ta sau này có thể tùy tâm hưởng thụ cuộc sống của mình. . . . . Trong quá trình này kẻ nào ngăn cản ta, uy hiếp ta đều là kẻ thù !

Có lẽ người thảo nguyên nên hối hận.

Bởi vì hành động hôm nay của bọn họ đã thức tỉnh một người trẻ tuổi còn đang mờ mịt.

Đỗ Duy bỗng nhiên hưng phấn, đột nhiên ngồi thẳng trên lưng ngựa, ngón tay nắm roi ngựa chỉ vào hoang nguyên xa xa trước mặt :

-Mose người nhìn thấy gì ?

Mose sững sốt một chút nhìn ra xa xa, thử nói :

-Đất trống ? núi Kilimanjaro? Con đường ? Rừng cây. . . . . rốt cuộc là cái gì?

Đỗ Duy bỗng nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng nói một câu, đột nhiên dụng lực vung roi, giục ngựa phi về phía trước.

-Thiên hạ!

279. Chương 214: Tin Tốt, Tin Xấu!

Khi Đỗ Duy về đến thành thành Lâu Lan, trời đã tối. Ron Barton và hai mươi tám ma pháp học viên ở lại quân doanh ngoài thành. Còn Đỗ Duy thì đi thẳng về phủ công tước.

Trong một căn nhà nhỏ phía sau công phủ tước, Đỗ Duy gặp Hussein đang bị trọng thương.

Vết thương của thánh kỵ sĩ không có gì đáng ngại. Bị thương nghiêm trọng nhất là bả vai dưới tác dụng của thánh giai đầu khí đã dần khép lại, chỉ còn sắc mặt của Hussenin hơi tái. Mặc dù thương thế có thể dùng đầu khí hoặc dược vật để trị liệu, nhưng nếu mất máu quá nhiều thì cũng không thể dùng cách gì để nhanh chóng phục hồi

Nhìn thấy bộ dạng của Hussein, sắc mặt của Đỗ Duy nghiêm lại, nói với Raoen:

-Canh chừng ở đây, không cho bất cứ ai vào.

Nói xong, Đỗ Duy đi đến bên cạnh giường Hussein, ngồi xuống, cười khổ:

-Người thật sự mang đến cho ta một tin tức xấu đó.

-Đúng là tin tức xấu.

Về mặt của Hussein rất lạnh lùng”

-Bây giờ nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hussein khe khẽ thở dài. Hắn không có trực tiếp trả lời, mà lấy cái bao bên cạnh mình, chậm rãi mở ra, lộ ra “Nguyệt Hạ mỹ nhân”

Đỗ Duy vừa thấy, không khỏi kinh ngạc:

-Kiếm của Rodriguez, sao lại ở chỗ ngươi?. Có phải người đi rừng rậm Đóng Băng, gặp tên kia phải không?

Hussein gật đầu:

-Nếu không nghe theo lời tên kia chỉ sợ ta căn bản không cách nào sống sót trở về?

Sau đó, Hussein bắt đầu kể lại kinh nghiệm chuyến đi này của hắn

Một tháng trước, Hussein nhận lời Đỗ Duy đi đến rừng rậm Đóng Băng. Dựa vào hắn thực lực cường đại, tất nhiên không úy kỵ hoàn cảnh khó khăn của rừng rậm Đóng Băng. Chỉ là đi thẳng về phía bắc, xuyên qua hồ lớn, đi tới khe núi-chỗ ở của tộc Người Cây.

Nhưng trên đường đi qua hồ lớn, Hussein phát hiện một số dấu vết không tầm thường

-Lúc đầu, ta nhìn thấy một khối thi thể của ma thú. Đó là một đầu băng tuyết ma lang con. Dựa vào thể tích của nó, có thể thấy là nó đang ở trong giai đoạn tiến hóa. Con ma lang này bị một cây nhũ băng đóng đinh trên một gốc cây đại thụ, thân thể đã đông cứng. Điều khiến ta kinh ngạc chính là nơi này đã vượt qua hồ lớn, một số dòng binh đoàn dũng cảm cũng không có ai có dũng khí đi đến phía bắc hồ lớn. Ngày hôm sau, ta lại thấy thêm vài thi thể của ma thú, đó là mấy con địa long. Ngươi biết đấy, địa long vảy giáp cực kỳ chắc chắn, mà ta kiểm tra qua, mỗi địa long đều dễ dàng bị cắt thành mảnh nhỏ, tất nhiên chỉ có đầu khí của cao cấp võ sĩ mới làm được. Ta cẩn thận quan sát vết thương và vết cắt, sau đó đưa ra phán đoán: người kia là một cường giả. Nếu ta tự mình ra tay, nhiều nhất cũng chỉ làm được giống như thế thôi.

Ngày thứ ba, ta đã nhìn thấy nhiều thứ thú vị hơn: ta đi dọc ven hồ theo hướng bắc. Ta phát hiện trong hồ xuất hiện một ngọn núi băng. Tất nhiên là do con người tạo ra, ngọn núi băng nhỏ này nổi trên mặt hồ. Một con bạo phong băng hùng bị đông cứng trong khối băng, xem ra người xuất thủ thật am hiểu băng hệ. Đây là kết luận của ta.

-Chính là Rodriguez ra tay sao?

Đỗ Duy hỏi.

Đúng.

Hussein gật đầu

-Tại sao tên đó lại chạy đến rừng rậm Đóng Băng?

Đỗ Duy nhún mày

Hussein do dự một chút rồi chậm rãi nói:

-Hắn đang đi tìm ta.

Sau khi ra tay giúp đỡ Đại hoàng tử trong chính biến ở đế đô, Rodriguez liền ra đi. Nhưng thực lực thánh kỵ sĩ rốt cuộc bị mọi người nhận biết. Được công nhận là đại lục đệ nhất kỵ sĩ là thần diện thần thánh kỵ sĩ đoàn phản đồ Hussein, nhưng sau khi Rodriguez thể hiện thực lực thánh kỵ sĩ, hơn nữa một kích đánh chết vị kiếm thánh áo xám dưới tay Augustine, trong lòng mọi người Rodriguez đã thay thế địa vị của Hussein, trở thành “đại lục đệ nhất kỵ sĩ”.

Trước đây, mặc dù Hussein bị thần diện truy nã, nhưng chiến tích đánh chết hai đại kỵ sĩ, giết thảm phán trưởng, giết chết rất nhiều thần thánh kỵ sĩ đuổi bắt mình khiến cho hắn vẫn như cũ chiếm được địa vị đại lục đệ nhất kỵ sĩ. Nhưng sau khi Rodriguez như lưu tinh quét khởi, địa vị của Hussein mới dần dần dao động

Dù sao, chiến tích của Hussein mặc dù huy hoàng, mọi người đoàn rình rằng hắn có thể đã đột phá thánh giai-nhưng cũng chỉ là đoán thôi, nhưng Rodriguez thật sự là thánh giai

Do đó xem ra, Rodriguez cơ hồ đã đứng ở đỉnh điểm của Roland đại lục võ giả. Vị thánh kỵ sĩ này sở dĩ xuất hiện tại rừng rậm Đổng Bằng là để tìm kiếm Hussein!

Tu luyện đến cảnh giới của hắc hắc, hắc hắc phải tìm được đối thủ có thực lực tương đương, người thường đã không thể thỏa mãn việc truy cầu võ đạo của hắc hắc. Người duy nhất lọt vào mắt của hắc hắc là kẻ đang bị truy nã Hussein

Mà căn cứ vào tin tức của thần điện, lần cuối cùng Hussein xuất hiện là ở trong rừng rậm Đổng Bằng.

Không ai biết Hussein lại đi theo Đỗ Duy ra khỏi rừng rậm Đổng Bằng, chỉ biết hắc hắc lưu lại hành tung cuối cùng trước khi biến mất là bên trong rừng rậm Đổng Bằng.

Mà Rodriguez lại chọn Hussein làm mục tiêu của mình.

-Các người đã gặp nhau chưa?

Đỗ Duy nghiêm trọng nói

-Gặp nhau rồi.

Hussein gật đầu

-Kết quả như thế nào?

Hussein tựa hồ trầm mặc trong chốc lát. Vẻ mặt của hắc hắc có chút làm cho Đỗ Duy nhận không ra. Bỗng nhiên lãnh khốc thánh kỵ sĩ đột nhiên nở nụ cười:

-Người muốn hỏi ai thắng à?

Đỗ Duy không phủ nhận:

-Ta đương nhiên muốn biết. Các người bây giờ đã là hai võ giả cực mạnh trên đại lục.

-Được rồi.

Hussein gật đầu, sau đó có vẻ hơi hơi hột:

-Ta thắng, nhưng hắc hắc cũng không thua.

Đỗ Duy sửng sốt

-Chúng ta đấu với nhau hai trận.

Hussein nhàn nhạt nói:

-Trận thứ nhất hắc hắc chiếm thế thượng phong bởi vì hắc hắc có bảo kiếm Nguyệt hạ mỹ nhân. Nhưng ta dù bị rơi vào thế yếu, nhưng hắc hắc cũng không thể phá giải tình không đấu khí. Chúng ta đều hiểu được kết cục, liền tạm thời dừng lại. Lần thứ hai, hắc hắc không dựa vào ưu thế của Nguyệt hạ mỹ nhân, kết quả là ta thắng hắc hắc

-Đơn giản như vậy thôi sao?

Đỗ Duy đương nhiên biết, hai thánh kỵ sĩ luận võ, tuyệt đối không phải như Hussein nói nhẹ nhàng như vậy!

Hai đại cường giả đỉnh phong trên đại lục quyết chiến tuyệt đối là một hồi luận võ phấn khích mà kịch liệt. Đáng tiếc chính mình không thể nhìn thấy.

-Vết thương trên vai là hắc hắc lưu cho ta.

Hussein hừ một tiếng:

-Tuy nhiên, hắc hắc ít nhất một năm cũng đừng hi vọng cùng người khác động thủ.

-Còn thanh Nguyệt hạ mỹ nhân này.

Đỗ Duy nhíu mày

Hussein không trực tiếp trả lời vấn đề này, mà cười nhẹ, nhìn Đỗ Duy:

-Người biết không?Người chút nữa thì mất mạng rồi.

Đỗ Duy có chút mờ mịt:

-Việc này liên quan gì đến ta.

-Sau khi chúng ta đánh xong, hai bên dừng tay lại. Chúng ta không có ý định thực hiện quyết đấu sống chết. Trên thế giới này, có thể có một đối thủ rất là khó. Hẳn hỏi ta sau này có thể tìm ta ở đâu. Ta nói cho hẳn ta có thể ở tây bắc. Lúc ấy hẳn nghe xong, vẻ mặt rất kinh ngạc. Sau đó hẳn nói cho ta biết, hẳn cũng muốn đến tây bắc, hơn nữa hẳn nhận lời phó thác đến tây bắc phụ tá người.

Đỗ Duy sửng sốt, sau đó vẻ mặt vừa vui vừa ngạc nhiên:

-Hẳn đến phụ tá ta sao?

-Việc này quả thật đã ngoài ý muốn, hẳn nói cho ta biết sau khi chính biến, Đại hoàng tử chết. Rodriguez vốn rất chán ghét người, bởi vì Đại hoàng tử dù sao đối với hẳn có ân. Mặc dù hẳn đáp ứng Đại hoàng tử làm ba việc đã xong, nhưng dù sao tác dụng mấu chốt của người trong chính biến, Rodriguez không tìm người phiền toái đã may mắn lắm rồi. Đỗ Duy, tại thời điểm đó ta không ở bên cạnh người. Lúc đó nếu hẳn ám sát người. Dựa vào thực lực của hẳn, dù người có mấy cái mạng thì cũng sớm chết rồi.

Đỗ Duy im lặng

-Tuy nhiên, may mắn có người khuyên bảo hẳn. Dưới sự khuyên bảo của người kia, Rodriguez đã thay đổi tâm ý, hơn nữa chịu sự phó thác của người đó, quyết định đến tây bắc phụ tá người. Hẳn vốn định sau khi tại rừng rậm Đóng Băng tìm ta luận bàn, liền đi đến tây bắc.

Hussein thở dài:

-Kết quả xuất hiện một chút đáng tiếc. Chúng ta hai người luận võ, mặc dù không có quyết tử, nhưng đều đại thương nguyên khí, hai người đều bị thương. Lúc ấy chúng ta cách khe núi của tộc Người cây cũng không quá xa. Vì vậy ta quyết định dẫn hẳn đến khe núi để dưỡng thương. Ở trong khe núi chúng ta gặp tên long tộc kia.

Sắc mặt ĐỖ DUY trầm xuống:

-Có phải lão rồng già kia phản bội lời thề, chạy tới tìm tới chúng ta tính sổ không?

Hussein lắc đầu

-Không phải lão rồng già. Tên tới lần này, thực lực không phải ta có thể một mình đối phó. Thực lực ma pháp của hẳn bình thường, nhưng lực lượng và thân thể mạnh mẽ có thể nói là long tộc đệ nhất. Người nhất định nhớ rõ lúc trước chúng ta đến long tộc thần sơn, tên long tộc ngu xuẩn gác cổng chứ?

-Tên rồng ngu ngốc kia sao? Tên bị mình dùng một đề số học làm khó ư?

-Lần này đến chính là tên đó.

Nghe xong lời này, Đỗ Duy nhưng lại nhẹ nhàng thở ra:

-Tên long tộc tộc trưởng điên rồi ư? Sao lại phái tên ngu xuẩn đó ra ngoài?

Hussein lạnh lùng nói:

-Hẳn không đơn giản vậy đâu. Ma pháp tựa hồ rất kém cỏi nhưng độ cường hãn của thân thể. Đỗ Duy, dựa vào kinh nghiệm của ta, có thể lão rồng già kia cũng không như thế được. Hơn nữa, ta nghe nói trong long tộc, nếu đơn thuần so sánh võ thuật cùng thân thể lực lượng, ngay cả long tộc tộc trưởng cũng không bằng tên ngu xuẩn này.

-Hơn nữa.

Hussein sắc mặt rất tệ:

-Hẳn nói cho ta biết, long tộc tộc trưởng đã quyết định, nếu ai lấy đầu người trở về, liền có thể kế thừa ngôi vị tộc trưởng của hẳn! Bây giờ, ba con trai của hẳn đều đã xuất phát rời thần sơn, đến Roland đại lục tìm người.

Da đầu Đỗ Duy bắt đầu run lên.

Ba vị vương tử long tộc sao?

Lão rồng già kia thực lực cường hãn như thế, con của hắn cũng nhất định sẽ không kém bao nhiêu chứ?

-Từ từ, người nói tên ngu xuẩn kia nói cho người mấy cái này hắn được ích lợi gì chứ?

Đỗ Duy nhíu mày.

Hussein nhìn âm trầm:

-Đây chính là điều ta cảm thấy nguy hiểm nhất. Hắn nói cho ta biết, hắn tới tìm người để bảo vệ người. Bên trong long tộc đối với quyết định của tộc trưởng rất bất mãn. Ai cũng muốn làm người thừa kế tộc trưởng, cho nên không hi vọng người không chết trong tay ba vị vương tử long tộc. Tên ngu xuẩn này còn mang đến một ít tin tình báo về ba long tộc vương tử. Hắn nói cho ta, có thể nói, chủ của hắn hy vọng ba vị vương tử long tộc tốt nhất không cần sống trở lại thần sơn!

Mắt Đỗ Duy sáng lên!

-Căn cứ ước định, ba long tộc vương tử lần lượt tới tìm người. Mỗi người đều có kỳ hạn một tháng. Nếu một người thất bại, người thứ hai sẽ tiếp tục. Nếu không có bất ngờ gì, người thứ nhất tới tìm người là con trai cả của lão rồng già, một ma pháp long. Hắn không giỏi võ thuật, nhưng đối với long ngữ ma pháp lại cực kỳ xuất sắc.

Tâm tư Đỗ Duy chợt lóe:

-Ôi, đã có người muốn hợp tác, vậy hắn nhất định đã cung cấp một ít nhược điểm của long tộc Đại vương tử chứ?

Hussein bỗng nhiên nở nụ cười:

-Tất nhiên, nhược điểm của long tộc Đại vương tử là....

Lúc này, phía bắc đế quốc vẫn là thế giới đóng băng, phía bắc rừng rậm Đóng Băng, khe núi mà tộc Người Cây sinh sống, một thân ảnh cao gầy đứng ở miệng khe núi, nhìn thấy mờ mịt tuyết, đón cơn gió lạnh thấu xương thổi từ phương nam. Về tâm thúy của ánh mắt bỗng trở nên suy tư, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một vẻ suy yếu.

-Thầy Lam Hải, chỉ mong lựa chọn của ngài là chính xác. Đỗ Duy, hắn thật sự có thể thay đổi Tây Bắc sao?.

Rodriguez nhẹ nhàng tự hỏi.

280. Chương 215 Lịch Sử

Ba mươi năm trước, mùa xuân năm 925 lịch đế quốc Roland.

Có lẽ rất nhiều người sớm đã quên sự việc phát sinh trong ngày xuân năm đó. Trong ký ức đại đa số mọi người, mùa xuân hơn ba mươi năm trước, tựa hồ điều duy nhất đáng nhớ là cái mùa xuân đó bắt ngờ đến muộn.

Cái lạnh đầu xuân đã cuốn cả trung bộ đại lục vào vòng, mà vì phòng ngừa binh sĩ thao diễn mùa xuân bị băng đóng lại, quân phương thống suất bộ đặc biệt sản xuất một số loạt quân trang thật dày. Trải qua công tác bận rộn, cuối cùng trước khi bắt đầu thao diễn mùa xuân đã phát tới các đơn vị quân đội.

Nhưng mà, năm đó mùa xuân không chỉ đơn giản như vậy. Đối với người đế đô mà nói, mùa xuân năm đó đã xảy ra một việc ảnh hưởng rất lớn tới cả đại lục.

Mùa xuân năm đó, hoàng đế augustin VI chính thức xác lập địa vị thái tử cho đứa con duy nhất của hắn, đại hoàng tử Evan. Mà tại mùa xuân này, tộc trưởng gia tộc Rowling bị bệnh, Raymond kế thừa gia tộc Rowling, kế thừa tước vị bá tước, thành vị tân Rowling bá tước, kế thừa vùng đất đai phi nhiêu bình nguyên Rowling.

Trong giới quý tộc trẻ tuổi tại đế quốc, vị Raymond hai mươi tuổi này, không thể nghi ngờ là một ngôi sao mới chói lọi. Tài hoa của hắn, võ thuật kiệt xuất của hắn, còn có thiên tài trên phương diện quân sự triển lộ ra, đều làm cho tất cả những người xem trọng hắn tin tưởng rằng: vũ huân thế gia nhà Rowling, lại sinh ra một tộc trưởng kiệt xuất.

Mà sau đó, người bạn tốt nhất của bá tước Raymond trẻ tuổi, Đại hoàng tử Evan lại vừa mới được xác lập làm thái tử. Một vị tướng quân đế quốc tương lai, một vị đế quốc hoàng đế tương lai, hai người quan hệ thân thiết, khiến cho mọi người xem trọng địa vị của nhà Rowling trong tương lai... Rõ ràng biểu thị là một đời minh quân ủng hộ. Mà sau đó, ai có thể nghĩ tới một ngày, vị đại hoàng tử được cho là hoàng đế tương lai sẽ binh bại thân vong? Mà vị tộc trưởng nhà Rowling tiền đồ vô hạn lượng lại rơi xuống cảnh thân bại danh liệt, mất quan bãi tước chứ?

Sau đó, bọn họ là những người trẻ tuổi, tràn đầy hi vọng, xuân phong đắc ý.

Cũng ở vào những năm tháng hoàng kim của đời mình, còn có vị tộc trưởng của gia tộc Listeria. Đó là một chàng đẹp trai nổi tiếng đế đô, hắn bác học đa tài, còn thông minh dí dỏm, ngăn ngừa một năm khi hắn tiến vào đế đô, lấy mị lực kinh người của hắn chinh phục cả giới quý tộc. Âm họa, hoa cỏ, nghệ thuật, thiên văn, bói toán, lịch sử, vũ đạo... tựa hồ không có gì mà ngài Listeria lại không biết, khuôn mặt anh tuấn của hắn như vàng thái dương, nụ cười say đắm lòng người, càng khiến vô số thiếu nữ quý tộc cùng quý phu nhân khuynh đảo.

Ngay cả hoàng đế tệ hạ Augustine VI cũng cho quý ngài Listeria một cái tước hiệu. Mặc dù là tước vị cấp thấp không thể thừa kế, nhưng do hoàng đế tự thân phong, nên khiến cho vị trí của quý ngài Listeria tại đế đô tăng lên mấy lần.

Mà đồng thời, quý ngài Listeria còn là con nhà tỷ phú. Là phú gia nổi tiếng đại lục, bối cảnh của hắn làm người ta cực kỳ hâm mộ: tuổi trẻ nhiều tiền, tài hoa hơn người, khiến cho hắn trở thành tình nhân trong lòng vô số thiếu nữ.

Càng đáng nhắc tới là, mùa xuân năm đó, vị Lam Hải học giả tại đế đô kia, một bước lên trời.

Trong ký ức mọi người, ước chừng vài năm trước đó, một trung niên tên Lam Hải đi tới đế đô, không ai biết lão già này từ đâu tới. Lão cho tới bây giờ đều mặc áo bông, tóc dài bù xù tán loạn. Lão lựa chọn sống tại khu thành nam, nơi những người bình dân tập trung, nơi lão sống ở trong một con đường dài, mỗi người, mỗi ngày đều thấy ngài Lam Hải mỉm cười đi trên con đường cái.

Vô luận người là ai, dù là người chỉ là một chủ quán bán bánh mì, hoặc là một người đánh xe ngựa, chỉ cần người chào hỏi với lão, lão cũng sẽ mỉm cười gật đầu với người.

Trong mắt bình dân, ngài Lam Hải là người bác học đa tài! Bởi vì từ khi lão đến đây, nhiều lần vì mọi người giải quyết nhiều vấn đề khó khăn.

Nếu người ngã bệnh, thầy thuốc không chữa được, vậy người có thể tìm ngài Lam Hải van lão cứu giúp, lão sẽ cho người thảo dược mà ngay cả một ít thầy thuốc chuyên nghiệp xem cũng không hiểu, nhưng rất nhanh có thể chữa hết bệnh của người.

Lúc mới đầu, mọi người đều cho rằng ngài Lam Hải này là một thầy thuốc.

Sau đó, một nhà kinh doanh cách vách thua lỗ quyết định bán sản nghiệp của mình về quê, nhưng sổ sách tích lũy nhiều năm tính không rõ ràng, ngài Lam Hải vì hắn bỏ ra một buổi chiều, tính rõ ràng toàn bộ sổ sách trong sáu năm.

Sau đó, mọi người cho rằng ngài Lam Hải là một người kiểm toán xuất sắc.

Rồi sau đó, một thương nhân bán da lông muốn đem tất cả da lông phơi trong bãi, nhưng ngài Lam Hải lại chạy tới nói cho hắn, một tháng tới sẽ có mưa lạnh liên tục, khuyên hắn đem mấy cái hàng hóa dễ ẩm dễ ướt toàn bộ chuyển tới đế đô. Lúc ấy mặt trời chói chang, đúng là thời điểm nóng nực nhất trong năm, không ai nghe lời khuyên bảo của ngài Lam Hải.

Kết quả, quả nhiên như ngài Lam Hải này nói, hai ngày sau, mưa to kinh khủng, khiến cho đường đê sông Lan Thương có nhiều chỗ bị nứt vỡ, thương nhân bán da lông kia vì vậy mà tổn thất thảm trọng.

Su đó, mỗi người đều cho ngài Lam Hải này chỉ sợ là một thầy bói.

Sau đó, một thợ may chế tạo cho một vị quý tộc lão gia một cái áo bào mới, kết quả vì không cẩn thận mà làm mất vải vóc của vị quý tộc kia, tìm đến ngài Lam Hải van cầu trợ giúp. Mà ngài Lam Hải chỉ tùy ý xé một bức màn, dùng một buổi chiều cùng một bức màn làm ra một cái trường bào mới - mà hễ ai thấy trường bào mới đó, chưa từng có ai không khen hình thức của y phục đẹp.

Tiếp đó, mọi người bắt đầu ngạc nhiên... còn có việc gì mà ngài Lam Hải này không làm được?

Danh tiếng của lão bắt đầu truyền ra ngoài.

Người làm vườn trong nhà một vị quý tộc, không cẩn thận làm chết mấy cây hoa, cầu van ngài Lam Hải trợ giúp. Ngài Lam Hải dạy hẳn mấy biện pháp, vài bồn hoa đã chết, lại còn có thể sống lại như kỳ tích.

Một thương nhân vận chuyển gia súc bị đối thủ lừa, bỏ một lượng lớn tiền mua một ngàn con ngựa bỏ đi, tới thời điểm trả vốn, hẳn van cầu ngài Lam Hải. Kết quả ngài Lam Hải cùng hẳn đi xem ngựa, cho ra hai con ngựa cái đang mang thai, sau đó dặn dò với thương nhân này một lượt.

Kết quả, hai con ngựa mang thai, bất ngờ sinh ra hai con tuần mã tới thượng đẳng! Hơn nữa hai năm sau, hai con tuần mã kia được huấn luyện thành lương câu ngày phi ngàn dặm, tiền bán hai con ngựa, đủ để thương nhân kia kiếm lại toàn bộ tiền vốn.

Thần kỳ nhất là, một buổi tối, một tên trộm xông vào phòng ngài Lam Hải... cũng không biết rốt cục xảy ra việc gì, hừng đông đã thấy tên trộm thay trang phục người hầu, từ đó về sau, ở lại bên cạnh ngài Lam Hải, thành người hầu trung thành với lão.

Danh tiếng Lam Hải bắt đầu lan truyền trong đế đô. Một ít bình dân xung quanh, bắt đầu có người thỉnh Ngài Lam Hải dạy con của bọn họ.

Ngài Lam Hải tới đế đô được ba năm, lão đã thành một học giả có danh tiếng. mặc dù lão ở khu bình dân, ăn bánh mì, không có xe ngựa, ở trong một ngôi nhà nhỏ, thậm chí đối mặt với một người đánh xe đều có thể khách khất khí chào hỏi.

Nhưng mỗi người đều tôn kính quý ngài này. Đương nhiên - một vài học giả đế đô cũng không cho rằng như vậy, bọn họ cho rằng sự tồn tại của Lam Hải là xâm phạm thân phận của mình.

Thân là một học giả, sao có thể trà trộn vào khu bình dân dơ bẩn? Nghe nói Lam Hải kia, lại còn đôi khi ra ngoài cũng không đi giày...quả thực quá thiếu lễ độ rồi!

Vì vậy bắt đầu có người tìm tới cửa, lấy danh nghĩa thảo luận học vấn mà khiêu chiến ngài Lam Hải này... Nhưng không có ngoại lệ, mỗi học giả tìm tới cửa gây phiền toái, cuối cùng đều xấu hổ rời đi. Mà Lam Hải, mỗi ngày vẫn mang theo một cái ghế dựa, ngồi trong sân dưới cây hòe phơi nắng.

Danh tiếng của lão bắt đầu truyền tới tai một số quý tộc. Thời điểm ban đầu, mấy quý tộc cho rằng, Lam Hải chẳng qua chỉ là một học giả truyền thống... Liền phải lấy lòng chút ít quý tộc, bên người khoe khoang xu nịnh, "học giả phong nhã trợ giúp mình.

Kết quả Lam Hải cơ hồ cự tuyệt tất cả "lời mời".

Hành vi này khiến cho không ít quý tộc trong lòng không tán thưởng "lão dân quê" này.

Nhưng bất ngờ, tại mùa xuân năm 925 lịch đế quốc. Trong đại hội học giả ba năm một lần, xảy ra một chuyện ngoài dự đoán của mọi người, ngài Lam Hải đàm bạc danh lợi bất ngờ tham gia.

Đây là một nơi cơ hồ tập trung tụ tập tất cả các học giả danh tiếng của đế đô, cũng là nơi mà các học giả mượn nó để truyền ra danh tiếng của mình, cơ hội tốt nhất nâng lên thân phận của mình. Tất cả học giả bác học của đế quốc, đều tại đại hội này nêu ra học thuyết của mình, triển lãm sự bác học của mình. Căn cứ truyền thống, hễ là người có biểu hiện xuất sắc tại đại hội bác học ba năm một lần, thường thường đều sẽ trở thành học giả cung đình.

Mà lúc này đây, mọi người đều bị phong thái của Lam Hải bao trùm.

Trong một đoàn học giả hoa phục, mặc áo bào, Lam Hải chân đất như một kẻ lập dị. Dưới ánh mắt đùa cợt của phần đông mọi người, Lam Hải học giả trừu tượng đưa ra ba vấn đề:

Vấn đề đầu tiên: là thời điểm trẻ con mới sinh, cũng sẽ không vì trần truồng mà cảm thấy xấu hổ, thế vì cái gì khi trưởng thành, lại vì mặc vào quần áo, thấy người trần truồng mà cảm thấy xấu hổ?

Vấn đề thứ hai: lão hủ, đối với dã thú mà nói, sinh sống là : giao phối, tranh đấu, săn. Mà cuộc sống của nhân loại cũng như thế: giao phối, tranh đấu, săn. Vậy, người cùng dã thú, rốt cục khác nhau ở chỗ nào?

Vấn đề thứ ba càng hứng thú hơn, lão mời một vị đại học giả nổi tiếng nhất để đô lúc bấy giờ. Sau đó mời vị học giả kia cầm một đóa hoa tươi nở rộ, mà bản thân không để ý sự kinh ngạc của mọi người, cầm một nắm cứt trâu trong tay, sau đó hần cười hỏi: xin hỏi các ngài lúc các ngài thấy ta thì nghĩ gì? Mà ta thấy ông ta thì nghĩ gì?

Một loạt hành động kỳ dị, khiến cho mọi người rung động.

Tại nơi này cơ hồ tụ tập tất cả học giả nổi tiếng nhất của đế quốc, không ai có thể trả lời rõ ba vấn đề của Lam Hải.

Sau khi thảo luận một hồi kịch liệt, Lam Hải thoải mái tuyên bố đáp án của mình:

Vấn đề thứ nhất: hần nói cho mọi người khi người mặc quần áo, cũng không phải che dấu thân thể của người, mà che dấu nội tâm đang hổ thẹn của người, mà trẻ con không có tâm địa xấu xa đó.

Vấn đề thứ hai: sự khác nhau của người cùng dã thú, toàn trường không ai có thể trả lời chuẩn xác. Mà Lam Hải thoải mái nói cho mọi người: khác nhau lớn nhất là, chúng ta ở chỗ này tự hỏi vấn đề này, mà dã thú thì không.

Mà vấn đề thứ ba càng thú vị hơn. Hần vút đồng cứt trâu trong tay đi, nhìn vị đại học giả cầm hoa kia, hỏi hần khi nhìn mình thì nghĩ gì. Đại học giả kia nói với giọng điệu cợt "ta thấy chính là cứt trâu. Lam Hải không chút tức giận, ngược lại thực ưu nhã nói cho đối phương ta thấy hoa tươi trong tay ngài."

Đang lúc vị đại học giả kia nghĩ Lam Hải đang đổi sang mềm mỏng phục mình, câu kế tiếp của Lam Hải lại khiến cho hần hoàn toàn không nói được gì.

"Trong mắt ngài đó là cứt trâu, vì trong lòng ngài là cứt trâu. Trong mắt ta là hoa tươi, vì trong lòng ta nghĩ tới hoa tươi... Thưa ngài, đây là sự khác nhau giữa chúng ta."

Lam Hải dùng ba vấn đề này, khéo léo châm chọc mấy học giả đối trá một cách đau nhất. Vấn đề thứ nhất, đâm vào tâm tư sĩ của bọn họ, vấn đề thứ hai, đâm vào sự không tự hỏi của bọn họ... Mà vấn đề thứ ba, là đâm vào nội tâm dơ bẩn của bọn họ.

Nói xong tất cả, Lam Hải cười và rời đi.

Sau ngày này, đại danh Lam Hải vang vọng cả đế đô, hần một người hỏi mấy trăm học giả đế đô á khẩu không trả lời được, mà sau đó còn không ít người xấu hổ phải rời bỏ đế đô.

281. Chương 215: Lịch Sử (phần 2)

Đêm xuân năm 925 lịch đế quốc, Lam Hải ngồi dưới cây hòe, trong tay cầm một chén trà, người hầu vốn là kẻ trộm lạng lẽ đứng sau lão.

Mà phía sau, một thiếu niên mười lăm tuổi đứng ngoài cửa sân nhỏ của Lam Hải, đã đứng suốt một buổi chiều.

Thiếu niên này gầy gò cao cao, tướng mạo rất thanh tú, từ quần áo trên người xem ra xuất thân nghèo khó. Chỉ là hần đứng đó, trong mắt vẫn mang theo thần khí khác người, phảng phất một loại cốt cách kiêu ngạo.

Bắt đầu từ giữa trưa chờ tới chiều, cho tới đêm tối, thời điểm cánh cửa sân nhỏ của Lam Hải mở ra, hần mới tiến vào.

-Ngài Lam Hải.

Hắn liền đứng ở cửa, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy kiên nghị:

-Tôi đến thỉnh cầu ngài nhận tôi làm học trò.

Lam Hải cười, lão không có đứng dậy, vẫn ngồi như cũ, nhấp chén trà trong tay, chú ý tới đôi giày đã nát của đứa nhỏ này, chú ý tới vết bẩn trên mặt đứa trẻ, chú ý tới thân thể gầy yếu của đứa nhỏ.

-Người từ nơi rất xa tới đây sao?

-... Tây Bắc.

Thiếu niên trả lời:

Tôi đi một tháng, trên đường tới đế đô, ba ngày trước tôi nghe thấy tên ngài, ta nghĩ ngài có thể giải đáp nghi hoặc trong lòng tôi.

-Người muốn tìm được ở ta cái gì?

Lam Hải sinh ra hứng thú với đứa nhỏ.

-Đáp án.

Thanh âm thiếu niên rất trầm thấp:

-Thưa ngài, tôi nghe người khác nói, ngài uyên bác thông minh nhất đế đô. Tôi đến từ tây bắc, nhà của tôi ở tỉnh Desa, cụ của cụ của tôi là một quý tộc, ông của tôi là một quan quân, cha tôi là một thợ rèn trong quân đội. cha nói cho tôi biết, quân đội sẽ bảo vệ chúng ta. Nhưng chị gái của tôi ba năm trước đã chết, nhà của tôi bị dị tộc giả trang thành mã tặc tấn công, cường đạo dị tộc làm nhục chị gái, cắt đầu chị gái xuống, treo trước nhà. Mẹ tôi ôm tôi trốn vào trong, tôi nghe thấy cường đạo làm nhục chị gái của tôi, nghe thấy tiếng khóc của chị gái, nhưng mẹ bịt miệng tôi, chúng tôi không có ra ngoài. Cường đạo đi rồi, mẹ khóc ba ngày ba đêm, mắc bệnh mà chết, cha một năm trước cũng bị mã tặc giết chết, toàn bộ tài sản cha lưu lại cho tôi, chỉ có một thanh kiếm cùng năm đồng tiền, còn có một câu... sống sót. Quý ngài tôn kính, người giống như tôi, ở tỉnh Desa nơi tây bắc còn rất nhiều. Tôi không biết thần linh nhân từ có quy định gì không? Chẳng lẽ vận mệnh bi thảm của chúng tôi không thể thay đổi sao?

Thanh âm thiếu niên khàn khàn, trong mắt hắn tựa hồ có một thứ gì đó, khiến Lam Hải cũng không đành lòng nhìn thẳng.

Lão thấy bao tải sau lưng thiếu niên, trong bao tựa hồ là một thanh kiếm.

Một lúc lâu, Lam Hải thở dài. Lão nhìn thiếu niên, mặt đầy vẻ xin lỗi:

-Con trai, thật sự xin lỗi, vấn đề của con, ta không thể trả lời.

Khuôn mặt ngây thơ mà kiên định của thiếu niên hiện lên vẻ vô cùng thất vọng, hắn đang muốn xoay người rời đi, Lam Hải lại bỗng nhiên gọi hắn lại:

-Từ từ.

Thiếu niên dừng chân, Lam Hải đứng lên khỏi ghế, lão đi đến bên thiếu niên, lão nhìn vào mắt thiếu niên nói:

-Có một vài việc, chúng ta không thể nghĩ ra đáp án... nhưng không phải tất cả mọi việc đều có đáp án, mới có thể làm.. thực rất lâu sau, chúng ta sẽ phải làm, sau đó nhìn lại kết quả. Chúng ta có thể đi làm trước, dù là trải qua thất bại, vậy ít nhất chúng ta có thể biết, phương thức này không thực hiện được - đây cũng là một loại thu hoạch. Nếu chúng ta chỉ một mực suy nghĩ, mà không đi làm, vậy dù người nghĩ cả đời, cũng không có kết quả.

Dừng một chút, lão chậm rãi nói:

-Ta không có cách nào nói cho con đáp án, nhưng ta có thể giúp con thử...con trai, con muốn học gì?

-Võ!

Thiếu niên trả lời rất kiên định.

Lam Hải nở nụ cười:

-Võ sao? Con nên biết, ta là một học giả.

Thiếu niên trầm mặc, hẳn tựa hồ có chút khó khăn, lại có chút thất vọng. Tuy nhiên Lam Hải lại chăm chú giương mắt nhìn thiếu niên chốc lát, sau đó nhẹ nhàng nói:

-Con theo ta tới đây.

Nói xong, Lam Hải tựa hồ muốn xoay mình rơi đi, lại hỏi một câu:

-Thiếu chút nữa quên.. con tên là gì?

-Rodriguez.

Thiếu niên trả lời:

-Ngài có thể kêu ta là Rodney.

-Tốt lắm, Rodriguez.

Lam Hải nhắc lại tên này, sau đó mỉm cười:

-Con là học trò đầu tiên mà ta nhận.... Hơn nữa, ta nghĩ nếu không có gì bất ngờ, cũng là học trò duy nhất học võ.

Rodriguez theo Lam Hải đi vào gian phòng kia. Trong phòng còn một cánh cửa, đây là một phòng nhỏ.

-Cánh cửa này cho tới giờ không khóa lại.

Lam Hải cười nói:

-Tuy nhiên, ta nghĩ con là người duy nhất đi vào, ngoại trừ ta ra.

Phòng nhỏ này cũng không hẹp như bề ngoài. Lam Hải hiển nhiên là một người phi thường hiểu cách lợi dụng không gian, mà càng khiến Rodriguez kinh ngạc là, trong phòng lại có mảnh vải bố, mà trên mảnh vải bố, có văn tự cùng đồ án kỳ quái.. Rodriguez lại không nhận ra.

-Đây là...

Sắc mặt thiếu niên bỗng trở nên rất kỳ quái:

-Đây là văn tự của người dã man thảo nguyên sao?

-Đúng vậy.

Lam Hải đứng trước mặt thiếu niên, trả lời rất bình tĩnh.

-Nơi ở của ngài sao lại có thứ này?

-Bởi vì....

Lam Hải cười nói:

-Bởi vì bản thân ta là một thành viên trong người dã man thảo nguyên ... nếu con không ngại có thể nói. Kỳ thật ta cũng không phải người đại lục Roland, ta xuất thân từ thảo nguyên, ta là một người thảo nguyên.

Rodriguez bỗng nhiên biến sắc, hẳn nhận không được lui ra sau hai bước, cẩn thận nhìn lại Lam Hải.

Con mắt Lam Hải màu lam, căn bản không chút huyết thống dị tộc thảo nguyên, mà khí chất ưu nhã của lão, càng không có chút bộ dạng dữ dội mãnh của thảo nguyên.

-Thấy kỳ quái sao?

Lam Hải mỉm cười:

-Có lẽ trong lòng con, người thảo nguyên đều là những kẻ dùng mãnh cưỡi ngựa chạy đúng không? Nhưng có bao nhiêu người chính thức hiểu rõ thảo nguyên kia?

Lam Hải nói, lão nhẹ nhàng nhắc miếng vải bố lên, lộ ra một cái hộp rất dài phía dưới.

-Ta xuất thân thảo nguyên, nhưng không phải mục dân bộ lạc. Tại phía bắc thảo nguyên, có một ngọn núi tuyết lớn, ngọn núi tuyết cao nhất trong truyền thuyết, có thể giơ tay chạm tới trời. Tuyết Sơn, là thánh địa trong lòng tất cả dân tộc thảo nguyên, bởi vì nơi đó, là ngọn nguồn của tất cả vụ sư Shaman. Mỗi vị vụ sư Shaman trên thảo nguyên, cùng chủng tộc trên thảo nguyên bất đồng. Tướng mạo của chúng ta tương tự tướng mạo người đế quốc Roland .

Lam Hải nói, trên mặt lão đầy ý cười:

-Lúc ta sinh ra, đã ở trên núi tuyết, nơi đây không hoang như người tưởng. Trên thực tế trên Đại Tuyết Sơn bảo tồn một di tích văn minh hoàn toàn khác với đại lục Roland, mà người ở Đại Tuyết Sơn chúng ta, tự xưng là dòng máu lưu lại của nền văn minh đã mất kia.

Rodriguez có chút giật mình:

-Ngài....

-Không cần lộ ra vẻ mặt như vậy.

Lam Hải cười âm thầm:

-Từ khi ta rời Đại Tuyết Sơn, ta đã không còn là người nơi đây, ta đã thấy rất rõ ràng... Trên núi căn bản là một đám điên...hoặc nói, mười một tên điên của một chủng tộc lưu lại. Ta rời khỏi ngọn núi đó đến đây, vì không muốn tiếp tục cùng bọn họ nổi điên mà thôi.

Nói xong, Lam Hải nhẹ nhàng mở hộp, ở trong là một thanh trường kiếm.

Sau khi mở hộp ra, một cỗ hàn khí từ trong hộp phóng ra, bao trùm cả phòng! Rodriguez trẻ tuổi bị khí lạnh tác động, khẽ run rẩy, hàn quang như trăng lạnh chiếu rọi lên khuôn mặt đầy đặn của người trẻ tuổi, một hình trăng tròn kỳ dị hiện ra trên thân kiếm, thân kiếm tựa hồ bao phủ bằng lăng trong suốt, nhưng có thể nhìn ra...

Nó, rất sắc.

-Thanh kiếm này tên là "mỹ nhân dưới trăng".

Lam Hải khẽ thở dài:

-Mặc dù ta cho rằng, con cũng không thích hợp dùng thanh kiếm này, nhưng ... ta còn tạm thời cho con mượn. Bởi vì thanh kiếm này dù lợi hại, nhưng tương lai khi võ học của con đạt tới cảnh giới nhất định, liền trở thành cái khóa kìm hãm con . Bởi vì thanh kiếm này không thuộc về con , nó dù có thể tăng lên một phần nhất định cho con nhưng một ngày nào đó, con sẽ phát hiện con không thể phát huy uy lực chính thức của nó. Thời điểm đó, mới tạo thành trói buộc con .

Dừng một chút, Lam Hải nói:

-Cha con không phải để lại cho người một thanh kiếm sao. con có thể bỏ thanh kiếm đó vào hộp. Tương lai một ngày nào đó, thanh nguyệt hạ mỹ nhân này không thể cung cấp sự phát triển cho người, ngược lại thành khóa trì hoãn người, con có thể tới đây, lấy nó ra, trường kiếm là di vật của cha con . Thời điểm đó, ta sẽ dạy con như thế nào tu luyện một thanh kiếm chính thức thuộc về mình, một thanh có thể khiến linh hồn con cùng kiếm tương hợp.

Rodriguez cẩn thận nhìn "mỹ nhân dưới trăng" trong hộp, mặc dù hắn còn trẻ, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự thần kỳ cùng bất phàm của thanh kiếm này. .. thiếu niên bỗng giật mình:

Thưa ngài, thanh kiếm này, là của ai? Chẳng lẽ là ngài dùng nó sao?

-Là của ta.

Lam Hải như cười:

-Tuy nhiên, bây giờ ta không thể lại dùng nó.

Rodriguez có chút kinh ngạc:

Thưa ngài.. chả lẽ ngài từng là một võ sĩ?

Trên mặt Lam Hải hiện ra biểu tình kỳ dị, lão không lập tức trả lời Rodriguez, mà nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve thân kiếm nguyệt hạ mỹ nhân, động tác của lão nhẹ nhàng nhu hòa, nhẹ nhàng thở dài:

-Bây giờ đã không phải nữa rồi.

Sau đó lão tựa hồ cười nói:

-Hế là người rời khỏi Đại Tuyết Sơn đều tất nguyên buông bỏ thứ gì đó thuộc về mình.. mà ta bỏ lại Đại Tuyết Sơn, võ hồn của ta.

Thiếu niên có chút khó hiểu, Lam Hải nói mấy thứ, Rodriguez trẻ tuổi còn không thể hiểu. Tuy nhiên, tâm tính thiếu niên, toàn bộ sự chú ý của hắn đều tập trung lên thanh mỹ nhân dưới trăng này.

Nó thật sự rất đẹp! Rodriguez cho tới giờ chưa gặp qua một thanh kiếm đẹp như vậy! Về mỹ lệ của nó, tựa hồ che đi tất cả nguy hiểm. Hàn ý lạnh lạnh kia, tựa hồ có thể khiến linh hồn không tự chủ chìm đắm trong nó....

Trong lúc thiếu niên ngây ngốc, Lam Hải đã lấy thanh kiếm từ hộp ra, Rodriguez vội vàng đưa tay ra.

-Dùng thanh kiếm này, ta sẽ dạy con một loại võ thuật.. thế nhưng loại võ thuật này, cũng chẳng dễ học. Nhất là lúc bắt đầu, tiến độ của ngươi thậm chí so với người thường đều chậm hơn: chậm hơn rất rất nhiều nhưng một khi con chính thức tu luyện được, con sẽ phát hiện, uy lực vô cùng của loại võ thuật này. Con... nguyện ý chứ?

Theo một tiếng trả lời nhẹ nhàng Tôi nguyện ý của người thiếu niên. Từ đó về sau, trên đại lục, rốt cục hiện ra một vị cường giả.

Một kẻ gốc nghèo từ cấp một tới cấp ba tốn hao hai mươi lăm năm ,một “thiên tài” mà từ cấp ba tới cấp tám chỉ mất có năm năm.

Đế quốc Roland mùa xuân năm 925

Mùa xuân này, Đại hoàng tử Evan thành thái tử. Tất cả mọi người đều nghĩ hắn sẽ thành hoàng đế tương lai.

Raymond Rowling thành một vị tân bá tước nhà Rowling. Bá tước thiết yến trong phủ bá tước, khách quý tham gia yến tiệc trong đại sảnh, còn bên ngoài đại sảnh, cửa sau bá tước phủ, trên một chiếc xe ngựa, một mã phu trẻ tuổi đang ngủ gà ngủ gật, một mặt nắm chặt quần áo, miệng lầu bầu:

-Tiết trời đáng chết, buổi tối sao lạnh thế,... ai, quần gia kia rất thần kỳ sao... hừ, ta Marde tương lai cũng có thể trở thành quần gia....”

Mà cũng buổi tối này, trước sự kinh ngạc của mọi người, tình nhân của vô số thiếu nữ, ngài Listeria, cưới một thiếu nữ mỹ lệ xuất thân nghèo khó. Trong đêm tân hôn, Listeria cười nói với vợ mình:

-Bằng thân yêu, tương lai nếu chúng ta có hài tử, ta hy vọng là một đứa con gái mỹ lệ... vì kỷ niệm tình yêu của chúng ta, ta hy vọng lấy tên của nàng đặt cho nó là ... Lam - Listeria.

Cùng lúc đó, Augustine VI, vị hoàng đế thích đại công này, đã bắt đầu chuyển ánh mắt chinh phục hướng tây bắc, phòng ngủ của hắn có một bản đồ cực lớn. Mà trên góc tây bắc kia, được khoanh một vòng tròn....

Làm tất cả mấy sự tình ảnh hưởng tới tương lai đại lục, cũng phát sinh cùng vào thời điểm, một thiếu niên tên gọi Rodriguez, trong một căn phòng nhỏ trong nhà Lam Hải, bắt đầu luyện kiếm pháp, bắt đầu rồi cả đời phấn đấu.

-Con trai của ta, người bây giờ đã là học trò của ta, vậy ta muốn nói cho con tên thật của ta.

Lam Hải có chút si mê nhìn nguyệt hạ mỹ nhân trong tay đệ tử trẻ tuổi:

-Con nhớ kỹ, tên thật của ta là Lam Hải Duyệt.

Rodriguez sửng sốt:

-Lam Hải Duyệt sao? Cái tên thật kỳ quái.”

-Không tính là kỳ quái nhất.

Lam Hải học giả cười nhẹ, lập tức sắc mặt bỗng trở nên nghiêm túc :

-Ta còn muốn nhắc nhở con một việc, việc này, ta yêu cầu con luôn nhớ kỹ dưới bất kỳ tình huống nào.

-Gì ạ?

-Nhớ kỹ một cái tên, hơn nữa con phải thề với ta, vô luận dưới tình huống nào, con không được chính diện là địch với người kia! Bởi vì nếu trên thế giới này thật sự có ác ma, vậy hẳn nhất định là một kẻ tiếp cận gần nhất!

Lam Hải sắc mặt trở nên nghiêm trọng dị thường.

-Vâng thưa thầy, xin cứ nói.

-Người kia, hẳn là em trai của ta, em trai ruột của ta, có lẽ thời điểm thần linh tổng linh hồn hẳn xuống trần gian, nhất định là đưa sai địa chỉ... Hẳn không nên sinh trong nhà của ta, hẳn nên trực tiếp biến thành ma quỷ, ... Trên thực tế, khi ta rời Đại Tuyết Sơn, hẳn đã được chỉ định trở thành nhân tuyển duy nhất để trở thành vu vương.

Trong mắt Lam Hải chợt lộ ra vẻ kỳ quái, sau đó lão cười khổ nói:

-Có lẽ là trùng hợp, có lẽ là nhất định, tên của hẳn, khớp với tên của ta tạo thành một cặp tương xứng.

Nói tới đây, vị đại học giả khẽ thở dài:

-Tên hẳn là. ... Bạch Hà Sầu.

Theo tiếng than nhẹ, Lam Hải nhẹ nhàng chấm tay vào chén trà, vẽ ra mấy văn tự căn bản Rodriguez không biết, Rodriguez trẻ tuổi nhìn giống như mấy khối chữ đồng dạng, mặt lộ vẻ kinh ngạc:

-Đây là....

-Đây là văn tự trên Đại Tuyết Sơn, khác với văn tự đế quốc Roland. Bạch Hà Sầu viết như thế. Có lẽ, tại đế quốc, chỉ có mình ta nhận ra văn tự này.

Mặc dù Lam Hải bác học đa tài, nhưng nhưng lời cuối hẳn đã nói sai.

Bởi vì, ba mươi lăm năm sau, trên đại lục còn xuất hiện một người nhận ra văn tự này.

Người này, đương nhiên là... Đỗ Duy.

Chú thích:

-Lam Hải Duyệt nghĩa là Biển xanh vui

-Bạch Hà Sầu nghĩa là sông trắng buồn

Hai cái tên này đối nhau chan chát

282. Chương 216: Không Nhìn!

Đỗ Duy nhìn quái vật lông đỏ trước mặt này. Hình dáng nó dù xấu xí nhưng có thể nghe hiểu ngôn ngữ nhân loại, ma thú như vậy không thể thường gặp. Con này có thể trao đổi với mình, lại có trí tuệ nhất định. ...Quan trọng nhất là nó còn có thể sai khiến ma thú. Mặc dù chỉ sai khiến một con chó lửa cấp bậc cũng không cao.

Lúc này, trong một căn phòng bí mật phía sau phủ công tước. Đỗ Duy đang đối mặt với quái vật lông đỏ.

Con vật này tựa hồ có chút sợ hãi. Từ khi Đỗ Duy bắt nó vào trong nhẫn chứa vật rồi thả ra, lập tức bộ dạng của nó tỏ rất cảnh giác, phản ứng đầu tiên là lui bước vào trong một góc phòng an toàn nhất. Con hỏa li căng thẳng đi theo bên người nó.

Bản năng của con quái vật lông đỏ cảm thấy được sự nguy hiểm, loại nguy hiểm này cũng không phải đến từ Đỗ Duy trước mắt, mà như một loại uy hiếp đến từ bản năng, đó là một loại cảm giác uy hiếp từ sinh vật rất cao cấp hơn chính mình.

Rất nhanh, nó liền tìm được nơi phát ra uy hiếp, một người phụ nữ đang đứng trong phòng.

Medusa lẳng lặng đứng bên cạnh Đỗ Duy, nàng vẫn nhắm mắt như cũ, tóc vàng mềm mại buông xõa hai vai. Trong mắt quái vật lông đỏ, người kia mặc dù nhìn qua là bộ dáng loài người, nhưng một loại bản năng lại khiến cho nó cảm giác được trên người đối phương hình như ẩn chứa cùng loại khí tức .....

-Nó đang thăm dò ta.

Nicole bỗng nhiên mở miệng nói với Đỗ Duy:

-Ta có thể cảm giác được lực lượng tinh thần của nó đang thăm dò ta. Quái lạ... tinh thần lực của nó rất đặc thù.

-Ta cho rằng nó là một con ma thú cao cấp.

Đỗ Duy chậm rãi nói:

-Nó có thể sai khiến một con chó lửa. Chỉ có cao cấp ma thú mới có thể Triệu Hồi ma thú cấp thấp. Nhưng căn cứ tri thức mà ta học được thì không tìm ra tư liệu về nó... Nó rốt cục là thứ gì vậy?

Nicole lắc đầu:

-Ta không biết... có điều ta có thể khẳng định là... Ta có thể cảm thấy, nó bây giờ như là sợ hãi. Chúng loại này có được ý thức đặc trưng của riêng mình. Cũng chỉ có cao cấp ma thú mới có thôi.

Đỗ Duy gật gật đầu, hắn chậm rãi tiêu sái tiến gần vài bước, lập tức, quái vật lông đỏ kia kinh hãi thấp giọng kêu ô một tiếng, con chó lửa bên người như thị vệ trung thành thủ thế nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

-Ta cũng không muốn thương tổn người.

Đỗ Duy mỉm cười:

-Người có thể nghe hiểu ta nói sao? Đừng quên, nếu không phải ta cứu người, người bây giờ đã bị người của vu vương bắt trở về rồi.

Quái vật lông đỏ chần chờ một chút. Gật gật đầu, cái lưỡi thật dài của nó thè ra làm cho người ta có chút ghê tởm. May là lúc này nó coi như ngoan ngoãn, khiếp đảm lui vào trong góc.

-Vây, ta đã cứu người. Ta nghĩ người cũng nên có chút gì báo đáp chứ?

Đỗ Duy cười lạnh. Hắn cũng không quên nó đã từng uy hiếp mình. Đỗ Duy không phải là loại người chịu uy hiếp như thế mà còn không để trong lòng.

-Có thể nói cho ta biết, người rốt cuộc là thứ gì không? Hừ, người không nói được, nhưng ít nhất có thể thể hiện bằng hành động. Người rốt cục am hiểu cái gì?

Đỗ Duy giương mắt nhìn:

-Có thể khiến Vu vương phái ra nhiều người tìm kiếm người như vậy, người nhất định không phải chỉ là một con ma thú bình thường.

Nicole tựa hồ phối hợp Đỗ Duy, chậm rãi đi tới trước hai bước, chó lửa vốn nhe răng trợn mắt với Đỗ Duy, nhưng khi Nicole tới gần nó bỗng nhiên như một con chó nhỏ, đột nhiên cụp đuôi, thân thể cuộn lại run lên cầm cập.

-Ta có thể cảm thấy khí tức của nó.. tạo cho ta một cảm giác kỳ quái.

Nicole đứng trước Đỗ Duy bỗng nhú mày nói: "trên người nó có loại khí tức khiến ta khó chịu.. Giống như trên người nó có cái gì đó có thể thương tổn ta...Ta không biết là cái gì nhưng cảm giác của ta sẽ không sai đâu.

Đỗ Duy rùng mình:

-Thứ gì đó có thể thương tổn người sao?

Nữ vương Medusa là một sinh vật cực mạnh trong ma thú, có thể mạnh ngang với nữ vương Medusa cả Đỗ Duy cũng khó nghĩ ra con vật nào như vậy. Đôi mắt hóa đá của Medusa, ngay cả rồng cũng có thể bị hóa đá.

Đỗ Duy nảy sinh hứng thú với quái vật lông đỏ:

-Người rót cục là thứ gì vậy?

Quái vật lông đỏ lại khấn trương giương mắt nhìn Đỗ Duy, nó thấp giọng kêu ô ô, tựa như cảnh cáo, lại như xin tha thứ.

-Tiểu thư Nicole, nàng không thể trao đổi với nó sao?

Đỗ Duy thở dài.

-Đỗ Duy, ta mặc dù cũng là ma thú, nhưng ta dù sao chỉ là một con rắn.

Medusa không chút khách khí nói:

-Ta cũng không hiểu được phương thức giao tiếp với ma thú khác.

-Vây...

Đỗ Duy nghĩ một chút:

-Có lẽ, nàng có thể thử công kích nó.. Trong lúc nó tự vệ, sẽ xuất ra bản lĩnh của nó.

Medusa lạnh lùng trả lời Đỗ Duy:

-Người hy vọng ta mở mắt nhìn nó phải không? Vậy kết quả chỉ có hai, hoặc nó có thể chống cự con mắt của ta... hoặc, nó sẽ chết ngay.

-Đỗ Duy bứt tóc:

-Quên đi... ta nghĩ, có lẽ tìm người khác tới xem chắc là được.

Hắn thật sự cảm thấy vô cùng hứng thú với con vật kia. Thứ mà Vu vương coi trọng, tuyệt sẽ không phải là mặt hàng bình thường... Hơn nữa, ngay cả một kẻ bác học như Đỗ Duy thì cũng không thể nhận ra loại vật này.

Chẳng lẽ nó là một ma thú cấp bậc cao chưa được biết tới?

Đỗ Duy mời Hussein tới, con chuột Gageu mấy ngày nay một mực đóng cửa tu luyện thuật biến hình cũng bị hắn gọi tới. Nhưng thật đáng tiếc, ngay cả thánh kỵ sĩ cùng tể tướng chuột đều không thể nhận ra quái vật lông đỏ này rốt cục là giống gì.

Cuối cùng, ngoài dự kiến của mọi người, kẻ nhận ra quái vật lông đỏ lại là một kẻ không nói với ai tiếng nào.. Đức ngài thần thú. QQ lắc lư thân hình mập mạp, vừa mới đi vào căn phòng bí mật này liền chỉ con quái vật kia kêu lên một cách kinh ngạc:

-Trời ạ. Đỗ Duy, người rót cục tìm được một con gì vậy hả.

Con cánh cụt luôn luôn tỏ ra ưu nhã cùng phong độ đột nhiên hai mắt tỏa sáng, liền như lão dê già thấy mỹ nữ, người hầu thấy vàng bạc, dường như không để ý tới phong độ lao về phía quái vật lông đỏ. May mắn là Đỗ Duy lập tức nắm lấy lông của đức ngài QQ. Nếu không, ngài QQ đang nóng vội có lẽ sẽ bị ngọn lửa mà con chó lửa phun ra biến thành một con chim nướng.

Chó lửa thấy QQ lao tới, là bộ hạ trung thành của quái vật lông đỏ, nó lập tức mở miệng phun ra một ngọn lửa. QQ kinh hô một tiếng thì thân thể bị Đỗ Duy nắm lấy ném về sau.

-QQ, người nhận ra thứ này sao?

Đỗ Duy vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui vẻ. QQ lại kích động hoa chân múa tay nói:

- Nhận ra sao? Trời ạ, người thật không biết đây là con gì sao? Trời ạ! Thời đại mà ta đi theo chủ nhân Aragon, nó chính là bảo bối mà bất kỳ ma pháp sư nào cũng mơ tưởng tới! Đáng tiếc, loại này, tại thời đại đó dường như đã tuyệt chủng.... Người tìm được nó ở đâu vậy?

Không đợi Đỗ Duy trả lời, đôi mắt nhỏ của QQ bỗng quay tròn. Lập tức con cánh cụt này mở miệng, từ cổ nó phát ra một loại tiếng ô ô cổ quái.

Tiếng kêu ô ô này. Khiến Đỗ Duy nghe xong lập tức sắc mặt trở nên cổ quái. Mà quái vật lông đỏ lại bỗng nhiên chấn động, tựa như vô cùng hưng phấn kêu lên ô ô với QQ. Xem hình dáng hưng phấn của nó như là tìm được đồng loại.

Quang cảnh thật quý dị, một con cánh cụt cùng một ma thú lông đỏ cứ đứng đối diện kêu ô ô. Vô tình, con chim cánh cụt này càng lúc càng tiến gần....

Mà cuối cùng, quái vật lông đỏ rốt cục không còn đáng vẻ kinh hãi, mà tựa như một con mèo nhỏ nằm xuống, mà con cánh cụt lại nâng cánh một cách nực cười, nhẹ nhàng vuốt ve quái vật lông đỏ vài cái.

-QQ... người...

Đỗ Duy ngây ngốc:

-Người.. Người lại có thể cùng nó nói chuyện sao? Người sao không nói cho ta biết, người biết nói tiếng của ma thú sao?

QQ xoay người, thở dài:

-Chủ nhân thân ái của ta... Đây là vì người chưa từng hỏi ta.

Đỗ Duy bỗng nhiên nổi điên lên, hấn trợn mắt với con cánh cụt:

-Ta chưa từng người sao? Người là thứ giảo hoạt, ăn của ông đây, uống của ông đây... lại còn giấu diếm khả năng.

QQ thở dài:

-Chủ nhân thân ái, lấy lương tâm làm chứng, ta cho tới giờ chưa hề dối ngài. Chỉ có điều, ngài không hỏi ta, ta có biện pháp sao?

Đỗ Duy hung hăng chà chà chân:

-Tốt! Vậy người nói cho ta biết, người còn có thể nói được ngôn ngữ gì? Hừ, chữ Hán Aragon lưu lại, còn có ngôn ngữ ma thú.. Người còn có thể làm gì nữa?

-Cái này ư...

QQ tựa như không để ý:

-Chủ nhân, trên thực tế thì dường như ngôn ngữ của tất cả ma thú ta đều biết. Bản lĩnh đặc biệt của ta là có thể trao đổi với mọi loại động vật.

Đỗ Duy còn không có nói, Hussein đã mở miệng nói:

-Người nói rằng, người là một thú ngữ giả”?

Tâm tình tức giận của Đỗ Duy đã không còn, hấn cũng có chút kinh ngạc nhìn chim cánh cụt:

-Là thật sao?

Thú ngữ giả là một người có bản lĩnh đặc thù trong truyền thuyết của đại lục Roland. Loại người trong truyền thuyết này có năng lực giao tiếp với các loại sinh linh, có thể dụng ngôn ngữ của thú, chim bay trên trời, cá bơi dưới nước, không loài nào là không thể.

Nhưng vấn đề là ....cho tới giờ, chưa có nghe nói qua, ngoại trừ loài người còn có chủng tộc khác có thú ngữ giả ... Nhất là một con chim cánh cụt.

-Được rồi!

Đỗ Duy không kiên nhẫn phát tay nói:

-Người tốt cực còn bao bí mật thì sau này chúng ta sẽ tiếp tục “tìm hiểu” . Bây giờ người thành thật nói đi con này tốt cực là con gì.

-Con này sao...

QQ nhìn ra vẻ căm tức của Đỗ Duy, nó lập tức nhanh chóng nói một cách ngọt ngào:

-Chủ nhân thân ái, ta nghĩ ta phải chúc mừng người... trước mặt người là một con ma thú cực kỳ trân quý, từ một góc độ nào đó, nó có thể là ma thú giá trị nhất! Bởi vì kỹ năng đặc thù của nó mà không ma thú nào có thể so bì.

-Sao?

Đỗ Duy hứng thú.

-Thế nhưng...

QQ chuyển đề tài:

-Nó còn có một cái tên, tên là ma thú cao cấp yếu nhất . Bởi vì ngoại trừ bản lĩnh đặc thù kia ra, đối với cao cấp ma thú mà nói nó không có bản lĩnh ma pháp gì khác. Thậm chí so với cao cấp ma thú khác, bản lĩnh sai khiến ma thú khác cực kỳ thấp kém. Ngay xem nó chỉ có thể sai khiến một con chó lửa nhỏ bé đáng thương làm thủ hạ. Mà cao cấp ma thú khác, ví dụ như nữ vương Medusa mỹ lệ của chúng ta có thể dễ dàng Triệu Hồi một đám ma thú cấp thấp! Đây là vì thuật Triệu Hồi của nó cũng là kỳ lạ nhất trong tất cả các loại ma thú. Thuật Triệu Hồi của nó chỉ có thể Triệu Hồi một thủ hạ. Hơn nữa một lần chỉ có thể Triệu Hồi một con.

-Người mau nói nó tốt cực có chỗ nào kỳ lạ.

-Đừng vội, chủ nhân của ta.

QQ không dám chậm trễ:

-Đó chính là thuật Triệu Hồi của nó, mới khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ! Thuật Triệu Hồi của nó có mấy cái đặc biệt sau: thứ nhất, một lần chỉ có thể triệu hồi một ma thú làm thủ hạ. Thứ hai, Triệu Hồi là triệu hồi cả đời! nghĩa là, nó triệu hồi con chó lửa này, trừ phi con chó lửa chết, nghĩa là trước khi chết con chó lửa này là bộ hạ vĩnh viễn, trung thành nghe lệnh nó! Thứ ba, thuật Triệu Hồi của nó có hạn chế, mỗi lần triệu hồi chỉ có một bộ hạ, không thể lại sử dụng thuật Triệu Hồi, trừ phi chó lửa chết thì nó mới có thể sử dụng thuật Triệu Hồi lần nữa. Hơn nữa... nó không thể giết bộ hạ của mình.

Đỗ Duy gật gật đầu:

-Ừm, nói tiếp đi. Nó khác ma thú cao cấp khác- một lần có thể triệu hồi một đám ma thú làm bộ hạ. Nhưng loại này, chỉ có thể Triệu Hồi một con, nhưng bộ hạ sẽ phải trung tâm với nó cả đời tới lúc chết. chẳng lẽ chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Đỗ Duy đối với kết quả này không quá vừa lòng.

-Đương nhiên không đơn giản như vậy.

Thanh âm QQ bắt đầu trở nên kích động:

-Nếu chỉ có ba tính chất đặc biệt này vậy nó sao có thể xưng là ma thú trân quý nhất? Chỗ quý giá của nó là tính chất đặc biệt thứ tư của thuật Triệu Hồi.

-Cái gì?

-Không nói về cấp bậc.

QQ dùng một loại âm điệu thấp nhất:

=Dùng medusa nữ vương hoặc Băng tuyết lang vương làm ví dụ, chỉ có thể triệu hồi ma thú thủ hạ đẳng cấp thấp hơn. Đúng không?

Medusa gật gật đầu.

-Vây loại này khác biệt! Thuật Triệu Hồi của nó không luận cấp bậc.

-Thanh âm QQ trở nên kích động:

-Chính là nói chỉ cần nó phát xuất thuật Triệu Hồi, vậy cho dù là một con rồng lớn.. Cũng phải nghe nó triệu hồi về làm thủ hạ.

Đỗ Duy, Hussein, con chuột Gageu, thậm chí cả medusa toàn bộ biến sắc.

Thuật Triệu Hồi mà không luận cấp bậc hơn kém.

Hơn nữa trung thành tới chết sao?

Thứ này quả thực đáng sợ! Đây nào còn gọi là thuật Triệu Hồi? Quả thực là thuật nô lệ đó.

Nữ vương Medusa vẻ mặt nháy mắt trở nên cực kỳ sợ hãi. Nàng lập tức lui ra sau vài bước, tựa hồ sợ hãi một thứ vô cùng kinh khủng. QQ mỉm cười:

-Được rồi, tiểu thư Nicole tôn kính, nàng không cần lo nó sẽ phóng xuất thuật Triệu Hồi với nàng, bởi vì nó bây giờ đã có một bộ hạ, chỉ cần con Chó lửa này không chết, nó không thể triệu hồi bộ hạ mới.

283. Chương 216: Không Nhìn!(phần 2)

Sau đó, giọng nói QQ bắt đầu trở nên nghiêm túc:

-Đúng là vì bản lĩnh kỳ lạ này mới khiến cho vào thời đại chúng ta, nó là ma thú mà các ma pháp sư khổ tâm tìm kiếm để có thể cùng nó ký kết linh hồn khế ước! Mà một khi linh hồn khế ước ký xong, nếu một ma pháp sư có một thú cưng như vậy... Ngài ngắm xem! Chỉ cần ma pháp sư này nguyện ý, nó có thể triệu hồi một con rồng về để sử dụng.

Đỗ Duy há hốc mồm, QQ thở dài:

-Chủ nhân Đỗ Duy, nếu ngài nguyện ý, ngài bây giờ có thể cùng con này ký kết linh hồn khế ước để nó thành ma pháp thú cưng của ngài, sau đó giết chết con chó lửa. Tiếp đó, ngài có thể lệnh cho nó đi gọi một con rồng tới... Sau đó, căn cứ linh hồn khế ước, con rồng này là bộ hạ của nó, mà ngài là chủ nhân của nó.. Vậy có thể nói, ngài có một con rồng biết nghe lời.

Hussein bỗng nhiên mở miệng nói:

-Ma pháp sư có rồng là thú cưng cũng không phải là vẫn có sao?

Đỗ Duy lập tức gật đầu, đừng quên, ngay cả Vivian bé nhỏ cùng chị gái Joanna của nàng cũng là ma pháp sư có rồng làm thú cưng.

-Nếu chỉ là rồng bình thường, đương nhiên không tính.

QQ khinh thường nói:

-Căn cứ ta biết trên đại lục này từng có ma pháp sư có rồng là thú cưng, chẳng qua cũng chỉ có được một vài con rồng xanh hệ thủy, hoặc rồng bạc hệ băng, hoặc là rồng đỏ hỏa hệ thôi... Nhưng rồng cao cấp thì sao? Căn cứ bí văn mà ta biết, thậm chí trước thời Aragon, từng có một vị ma pháp sư dựa vào thuật Triệu Hồi để triệu hồi một ma pháp thú cưng, Triệu Hồi một con hoàng kim cự long cao cấp nhất! Hơn nữa... nghe nói, xa xa còn chưa phải cực hạn! Nghe nói.. Đương nhiên, chỉ là nghe nói, nếu nó có thể triệu hồi, thậm chí có thể triệu hồi thần thánh cự long... Đương nhiên điều kiện tiên quyết là cho nó cơ hội tiến sát một thần thánh cự long.

Thấy vẻ mặt rung động của mọi người trong phòng. QQ cười đắc ý:

-Các người nói xem, một con ma thú như vậy, có phải rất trân quý không. Chỉ tiếc là số lượng nó thật sự rất hiếm, vào thời đại của chủ nhân Aragon, theo truyền thuyết đã tuyệt chủng...

Đỗ Duy bỗng hít một hơi:

-Khó trách... Vu vương kia lại bỏ nhiều công sức đi tìm nó.

Con chuột Gageu bỗng cười to nói:

-Cho nên, xem ra người thật may mắn, một con ma thú trân quý như vậy lại ở trong tay người, mà bây giờ người cần làm là... cùng nó ký kết linh hồn khế ước. Cho nó thành ma pháp thú cưng... Con Chó lửa đáng thương kia chỉ có thể chết... Sau đó người nghĩ biện pháp cho nó gọi một con rồng tới...Vậy chẳng phải người đã có một con rồng làm bộ hạ sao!

Đỗ Duy cười, hân cười rất giảo hoạt cùng âm hiểm.

-Người nói ... rồng sao? Tốt. bây giờ vừa lúc có một cơ hội rất tốt.

Thủ phủ tỉnh Desa, thành Lâu Lan - Tòa thành kì tích.

Mùa xuân năm 961 rốt cục tới, thành thị mới xây trong mùa xuân bình bình sinh cơ. Danh tiếng tòa thành kì tích truyền khắp tây bắc, càng ngày càng nhiều người từ bên ngoài ghé đến tòa thành mới.

Mà nơi tòa thành mới kiến tạo vì vị trí càng gần biên giới, lại có lượng dân cư chuyển tới ngày càng tăng nên nơi này đã thành một điểm tập trung giao dịch chủ yếu nơi biên giới.

Nhất là, công tước hoa Tulip đã ra lệnh miễn thuế một năm càng hấp dẫn thương đội từ nam đến bắc. Đường phố ngoài thành Lâu Lan đã tương đối quy mô, mà theo sự buôn bán hưng thịnh, một loạt sản nghiệp chung quanh tự mọc lên, ngoài thành đã hình thành một thị trấn có quy mô nhất định. Trong thành rất nhiều nhà nghỉ quán rượu theo đó mà dần dần mở ra.

Hơn nữa Đỗ Duy vốn có việc buôn bán của bản thân, hàng hóa từ rừng rậm Đổng Bằng từ phương bắc chuyển tới đã vận chuyển tới Tây bắc. Giao dịch đa phương rất nhanh khiến tòa thành thị này thành một nơi quan trọng trong giao thương ở biên giới.

Căn cứ tính toán của Phillip, nếu không phải Đỗ Duy miễn trừ một năm tiền thuế, vậy tài chính thu vào mùa xuân này, có lẽ sẽ mang tới cho Đỗ Duy ít nhất mười vạn đồng vàng.

Lúc sáng sớm, trong một khách sạn lớn nhất thành Lâu Lan có một người khách kì lạ. Người này mặc một bộ áo bào dài có năm màu, nhất là cái mũ cao được hắc đội trên đầu thậm chí còn cao hơn nón của ma pháp sư. Áo bào của hắn kéo lê trên mặt đất bước vào lữ điếm khiến cho người khác có chút lo lắng cho hắn, sợ rằng hắn sẽ giẫm lên góc áo của mình.

-Chào buổi sáng, đức ngài.

Một người hầu trong lữ quán lập tức đi lên đón tiếp, mặc dù người khách này trang phục kỳ lạ, nhưng tại tây bắc người kỳ lạ nào mà chả có? Hắn vẫn mỉm cười theo chúc nghiệp:

-Xin hỏi có thể giúp gì cho ngài không?

Đôi mắt vàng kỳ dị của người khách giương lên, tiền gần lại sẽ khiến người khác phải hít nhiều không khí hơn... Con mắt hắn thì đồng tử cũng không giống người thường, hai con ngươi nhỏ như là mắt mèo hay là mắt rắn vậy, tựa như động vật.

-Cho ta một chút rượu, loại rượu tốt nhất của các người.

Thanh âm của người khách có chút lơ lớ, tựa hồ không nói thông thạo ngôn ngữ của đế quốc. Có điều tại tây bắc dị tộc rất nhiều, khẩu âm như vậy cũng không đáng kỳ quái. Mà sự hào sảng của người khách khiến cho bồi bàn rất kinh ngạc.

Bởi vì, người khách này tiện tay quăng ra một khối vàng.

Đúng vậy, là vàng! Thậm chí không phải tiền vàng thông dụng của đế quốc mà là một cục vàng! Bồi bàn có chút không tin vào mắt mình, tay lắc lắc ước lượng, chừng mười mấy đồng vàng. Hắn có chút sợ hãi:

-Thưa quý khách tôn kính... ngài....

Người khách kỳ lạ này tựa hồ không thèm để ý tới hắn, hắn tựa hồ cười, khuôn mặt vốn bình thường thì khi lộ ra nụ cười lại có một loại mị lực đặc biệt:

-Còn lại xem như tặng phẩm cho người.. Ta là một người đến từ bên ngoài, ta nghe nói thành trì này có một truyền thuyết, ta rất hứng thú với thành trì này, người có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta một chút không?

-Đương nhiên!

Bồi bàn sáng khoái đáp ứng, thái độ của hắn nhiệt tình gấp chục lần:

-Quý khách tôn kính, ngài không phải là người đầu tiên cảm thấy hứng thú với tòa thành trì này. Nên biết rằng, thành thị này là thần tích mà đức ngài công tước tạo ra, trong ngắn ngủi ba tháng kiến tạo ra... Đức ngài công tước là ma pháp sư thiên tài trẻ tuổi nhất của đế quốc. Ta thậm chí không biết nên dùng từ ngữ thế nào để ca ngợi sự vĩ đại của đức ngài công tước.”

Người khách này cười nói:

-Ô. Vậy sao... ta nghe nói đức ngài công tước này chỉ dùng ma pháp Triệu Hồi một đám người khổng lồ xanh biếc, kiến tạo ra thành thị này đúng không?”

-Đúng vậy.

-Có thể kể một chút không?

Người khách tựa hồ hứng thú.

Người hầu có chút khó xử, vốn loại việc này, hắn cũng không biết đã khoe với bao nhiêu người khách, hơn nữa mỗi lần đều thổi phồng một tác tới trời, tựa như tận mắt thấy, phần khích kể chuyện xưa. Nhưng.. lúc này đối mặt với người khách này hắn lại tựa hồ không dám nói bậy. Cầm miếng vàng nặng trong tay - hiển nhiên - hắn hiểu người khách này không phải người thường.

-Chuyện này... Quý khách tôn kính, sự tình này là chính xác vô cùng. Đức ngài Công tước tại tây bắc tạo ra thần tích không có đơn giản. Ngài tại ruộng đất ven hồ trong một tháng đã tạo ra cây trái vô số lần, lương thực thu hoạch được khiến người tỉnh Desa không cần lo lắng chuyện lương thực một năm. Mà thành thị này được kiến tạo.. Ta nghe nói, vị đức ngài công tước là một vị ma pháp sư có thuật Triệu Hồi thần kỳ! Ngài Triệu Hồi đám người khổng lồ xanh biếc, lớn như đại thụ che trời. Lúc bắt đầu, không ai tin đức ngài công tước có thể trong ba tháng kiến tạo một tòa thành.. Nhưng ngày đó, đức ngài công tước sau khi Triệu Hồi những người khổng lồ thì tất cả mọi người đều bị sự thần kỳ làm cho rung động. Ngài biết không? Tầng đá lớn mười mấy người không thể di chuyển mà người khổng lồ màu xanh tùy tiện có thể bê lên.. Ông trời ạ, ngài cũng không tưởng nổi. Ta có quen một thợ thủ công từng nhìn qua cảnh tượng đó. Hắn nói cho ta biết. Một tháng sau, hắn mỗi ngày thấy tinh thần không yên, hoài nghi mình có phải đang mơ không.

Người khách này gật đầu:

-Người khổng lồ màu xanh bộ dáng thế nào?

-Điều này.. Ta không rõ lắm. dù sao thời điểm đó, ta cũng không có ở đó. Ngài xem ta không thể nói dối. Có điều.. ta nghe người ta nói, người khổng lồ này vốn là một số đại thụ, có lẽ chỉ thần linh mới biết đức ngài công tước dùng cái ma pháp thần kỳ gì để biến đại thụ thành người.

Dùng một chút, người hầu bỗng thấp giọng nói:

-Thiếu chút nữa quên nói với ngài... ta còn nghe nói đức ngài công tước còn Triệu Hồi một vài thứ thần bí trong truyền thuyết tới giúp đỡ.

-A?

Người khách cảm thấy hứng thú:

-Người nói gì?

-Nghe nói là... rồng.

Người hầu hình dáng có vẻ thần bí.

Nghe xong lời này, mắt người khách tựa hồ hiện ra sát khí, miệng hần lộ ra một nụ cười khinh thường, sau đó thản nhiên nói:

-Được rồi, cảm ơn sự giới thiệu của người. Tuy vậy ta còn có một vấn đề cuối cùng. Thời điểm ta vào thành hôm nay, thấy cửa thành có một thông báo, người có thể cho ta biết thông báo viết gì không? Ta dù nói tiếng các người nhưng cũng không quá tinh thông văn tự của các người.

-Ô! Ngài nói là thông báo kia sao?

Người hầu nói rõ ràng:

-Đây là tin tức nóng nực nhất mấy ngày gần đây! Đó là đức ngài công tước phát ra một mệnh lệnh, ngài hạ lệnh từ ba ngày trước trong vòng một tháng không cho một thuyền nào tiến vào hồ Lô Lan. Ta nghe nói đức ngài công tước chuẩn bị tại hồ Lô Lan sáng tạo ra một kỳ tích! Mặc dù ta không biết rốt cục là gì, bất quá đức ngài công tước của chúng ta không như người thường! Bây giờ mọi người đều đang chờ đợi xem đức ngài công tước trẻ tuổi lần này có thể mang tới cho chúng ta điều kinh ngạc vui sướng gì.

Người khách này tựa hồ cười lạnh một chút, lập tức chậm rãi nói:

-Nói như vậy, ngay lúc này đây đức ngài công tước không ở trong thành sao?

-Ô, nghe nói là thế. Đức ngài công tước vài ngày trước rời khỏi phủ công tước, nghe nói là đi tới hồ Lô Lan.

-Cảm ơn người.

Người khách này đứng lên, lại ném ra một cục vàng, hần cười rất cổ quái:

-Cảm ơn lời giới thiệu của người, ta đối với vị đức ngài công tước càng cảm thấy hứng thú.

Rời khỏi lễ điểm, người khách tạt vào một đường nhỏ, thân thể lập tức biến mất.

Cha nói, ta phải cẩn thận với mấy cường giả bên người Đỗ Duy, nhất là con mắt của nữ vương Medusa. Tuy nhiên... mắt của medusa nếu lúc không phòng bị, có lẽ có thể tạo ra thương tổn đối với ta... Nhưng bây giờ... Hừ hừ!

Đỗ Duy, đầu người là của ta. Ta sẽ dùng đầu của người đòi lại vị trí tộc trưởng.

284. Chương 217: Cảnh Giới Của Giả Bộ.*

Cảnh tỉnh Desa cũng chỉ có tại hồ Lô Lan mới có thể gặp được một mảng xanh biếc như vậy. Ven hồ là những cây màu xanh, mặt đất điểm xuyết màu xanh của cỏ. Chỉ có tại đây hiếm thấy bầu cát, thậm chí ít thấy gió; không giống các nơi khác ở tây bắc nổi tiếng với những cơn gió thổi như dao cắt vào mặt.

Rõ ràng là tây bắc hoang nguyên, nhưng tại chỗ này lại có hương vị thơm ngát của vùng đầm lầy phương nam. Hồ Lô Lan trong veo có thể nhìn thấy đáy, còn có sự phong phú về các loại cá...Đó là nguồn sống của những ngôi làng chài của ngư dân xung quanh.

Nhưng một vài ngày trước, ngài công tước đã hạ một đạo mệnh lệnh xuống, tại hồ Lô Lan này cấm các thuyền săn bắt trong vòng một tháng. Giờ phút này, hồ Lô Lan rộng mênh mông là thế nhưng một con thuyền cũng không có. Vào ngày trước, cảnh tượng “trời chiều buông xuống, lớp lớp thuyền về” vốn vô cùng quen thuộc.

Lúc này dưới ánh hoàng hôn, những tia nắng mặt trời như những tia lửa chập chờn phía chân trời...tạo nên một mảng mây lửa, nhìn giống như vùng trời tây bắc đang trở nên sôi trào. Bầu trời ở đây rất đẹp. Nhất là mùa đông và mùa xuân, khi mà không còn gió, bầu trời trở nên trong xanh khiến cho lòng người không nhận được phải tán thưởng

Dưới bầu trời xanh và những đám mây đỏ này, trên mặt hồ chỉ có một người duy nhất là Đỗ Duy.

Ngay dưới chân hần là một vòng tròn bằng băng có đường kính khoảng chừng năm thước... Trông giống như một cái đĩa ngọc đang trôi trên mặt hồ

Chính là Đỗ Duy dùng thủy hệ ma pháp đóng băng nước hồ lại để làm chỗ đặt chân.

Với thực lực ma pháp của Đỗ Duy vào lúc này, mặc dù phương diện ma lực có chút không đủ. Tuy nhiên, điều khiển ma pháp của hắn cũng có chút thành tựu bởi vì tại ma pháp học hội vốn là nơi có rất nhiều ma pháp sư dành cả đời nghiên cứu để lại thành quả. Đỗ Duy với sự lĩnh ngộ siêu nhân của mình học được không ít nên khả năng càng trở nên cao hơn.

Lão Arike điên thử nghiệm về một ma pháp trận, tại lúc này dưới đáy hồ có sáu sáu miếng ma lực pha lê. Nguồn ma lực sẽ không ngừng cung cấp khí lạnh. Sáu miếng thủy tinh này được bố trí thành hình lục giác, tảng băng nằm ở vị trí trung tâm vững chắc trông giống như một hòn đảo bình thường.

Đỗ Duy toàn thân mặc áo bào đen tung bay, đứng nhàn hạ trên tảng băng, ở bên kia chân trời ánh sáng chiều đỏ rực rỡ, tách biệt bên này là hồ nước xanh lặng yên. Hắn đứng đấy dáng vẻ phiêu hốt xuất trần trông không giống người thường

Trên tảng băng, Đỗ Duy cứ như vậy thong dong ngồi, trông vô cùng thư thái, thoải mái, thảnh thơi... Xung quanh những ngón tay của hắn là mấy chai rượu mạnh. Trong màu đỏ của rượu khí lạnh toát lên nhẹ nhàng đọng thành từng giọt nước trên bình, khiến cho người khác nhìn mà cảm thấy thèm thuồng

Đỗ Duy thở ra một hơi dài. Bàn tay nắm lấy cái chai đưa lên miệng nhấp một ngụm nhỏ thoải mái thở dài nói :

-Tuyệt...Ồi ta đến Tây bắc lâu như vậy mà chưa từng nghĩ đến biện pháp hưởng thụ tốt như thế này.

Nói xong hắn đột nhiên vén cái áo bào pháp sư màu đen lên. Dưới áo bào chính là túi ma pháp mà Gandalf đưa cho mình trước kia. Với cách này thì túi chứa đồ ở trong áo bào chính là một túi không gian tàng chứa đựng cực kì lớn.

Ồi , cứ như là mèo máy vậy*, Đỗ Duy không nhịn được mỉm cười

(mèo máy là Doremon đó- dg)

Hắn rút ra từ trong túi của mình ra một đồ vật trông giống như một cái nhạc cụ.

Cái nhạc cụ này cho dù toàn bộ nhạc sư trên toàn Roland đại lục cũng không ai có thể nhận ra được

Cái nhạc cụ này bề dài một thước. Trên mặt trong suốt, có tổng cộng mười tám dây đàn, toàn thân được sơn một màu đỏ sẫm.

Đây rõ ràng là một cây cổ tranh!

Cái này là do Đỗ Duy mời mấy nhạc sĩ trong thành Lâu Lan chế tạo ra, nếu không trên đại lục Roland kiếm đâu ra thứ này. Trên đại lục thì nói đến đàn thụ cầm vẫn có vai trò quan trọng nhất. May mắn là các loại đàn tám dây này phần lớn có điểm giống nên Đỗ Duy đã lựa chọn cho mình một cây đàn có âm thanh tốt nhất.

Lúc này Đỗ Duy xoay người ngồi dậy, cổ tranh để trước người, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve cây đàn... Ngón tay nhẹ nhàng cử động, lập tức liền có một tiếng ngân dài phát ra.

Muốn hỏi làm thế nào mà Đỗ Duy có thể chơi được loại đàn này ư?

Hắn kiếp trước tại thế giới kia, hắn bị gia đình giáo dục cực kỳ nghiêm khắc, mà lại còn muốn có vẻ ngoài phong nhã nữa, chính là “đã làm điểm còn muốn được lập tượng đài”, rõ ràng là giáo dục theo kiểu nhồi vẹt. Nhưng mỗi năm đều sáu rưỡi hồ giáo dục chất lượng cao. Như là một hệ quả là mấy nhân vật ở cấp trên đã bịa ra một lượng lớn các môn ngụy trang, mà môn học có tính ngụy trang lớn nhất chính là: kĩ năng cá nhân trong âm nhạc thể dục mỹ học, mà tất cả có thể thêm vào thi đầu vào.

Đó gọi là : phát triển toàn diện

Chỉ có điều mấy cái môn học này có vẻ cao cấp quá. Ví dụ như là về mặt âm nhạc, trừ phi là cuộc thi tụ tập những người có khả năng của một vùng, nếu không thì thêm vào những môn này tuyệt đối sẽ không đến lượt người. Thử nghĩ xem cống vào cao như vậy có mấy người có thể qua được? Đại bộ phận mọi người sự

thật chỉ là xem trong sách vở, chỉ là kiểu giáo dục nhồi vẹt. Cái việc giáo dục tổ chất, phát triển toàn diện kia chẳng qua chỉ là cái vỏ ngoài mà thôi.

Đỗ Duy kiếp trước nhưng lại hóa ra trưởng thành trong hoàn cảnh hoàn toàn khác. Hắn từ nhỏ đã học cổ tranh, mặc dù là từ sự ép buộc của cha mẹ. Có điều không ngờ là cuối cùng cũng lọt vào top ba người của một cuộc thi, trong vòng thi cuối được cộng thêm ít điểm cuối cùng cũng lọt vào được một đại học danh tiếng.

Tuy nhiên, cổ tranh này học rất hao phí thời gian, nếu không bỏ thời gian và tâm huyết thì ngón nghề sẽ bị không tốt

Hơn nữa đây là thứ này, chưa nói tới rất nặng nề lại còn là loại nhạc bác học khó kiếm được người nghe. Đừng tưởng xem qua là cao nhã mà dễ dàng học được. Trên thực tế tại kiếp trước Đỗ Duy số người có thể hiểu được không có nhiều.

Đỗ Duy thời trẻ bị cha mẹ ép buộc luyện vài năm. Vào đại học rồi tay liền không chạm đến đàn nữa....Tuy nhiên buồn cười nhất là đám bạn học dè gài chỉ tùy tiện luyện vài ngày đánh Ghi-ta là đã có thể chạy đến kí túc xá nữ đánh đàn. Mà mấy cô gái ngốc nghếch không hiểu chuyện này gào thét hoan hô không ngừng, lại còn phong cho kẻ kia danh hiệu tài tử phong lưu hàng đầu.

Tuy nhiên, cái loại ghi ta này chỉ là loại nhạc cụ đơn giản, so với cổ tranh thế nào được ? Năm đó hắn nhìn thấy một đám học trò cấp dưới chỉ tùy tiện mang Ghi-ta ra, đánh lung tung “nhìn lướt qua cô gái trước mặt” thì đã khiến các nàng liếc mắt không ngừng, quả là khiến Đỗ Duy trong lòng vô cùng uất hận: Ông mày chính là luyện cổ tranh, cái này chơi vừa trầm vừa nặng, có thể ôm cái thứ quý này tới khu ký túc xá nữ biểu diễn được sao?

Nếu thật sự làm như vậy thì sẽ bị mọi người chửi là ngu ngốc

Chỉ thấy qua nam sinh chơi Ghi-ta ở kí túc xá nữ chứ chưa thấy có ai đánh đàn tranh cả.

Có điều dù hận thế nào, ngón nghề đánh đàn tranh của Đỗ Duy có chút lụi đim, nhưng mà gặp dịp lễ lạc nào đó hắn cũng lấy ra để chơi một chút. Mặc dù là bị cha mẹ ép buộc nhưng mà dần dần việc chơi đàn cũng đã trở thành một thói quen.

Đi đến thế giới này đã nhiều năm rồi mà chưa chạm qua đàn. Mấy hôm nay lại lôi đàn ra không vì điều gì khác mà là vì một điều phiến toái lớn nhất đến tìm mình: con rồng kia!

Căn cứ vào những tin tức Hussein mang về thì vị con trai cả của tộc trưởng long tộc có thực lực ma pháp rất mạnh mẽ; nhất là khả năng sử dụng Long ngữ ma pháp rất mạnh. Chỉ có điều, nhược điểm của hắn không phải điều gì khác mà chỉ gói gọn trong hai chữ:

Giả bộ.

Mà cái việc giả bộ này cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện làm được. Nếu mà giả bộ tốt thì người ta sẽ gọi là trang nhã, mà nếu giả bộ không thành thì người sẽ lập tức biến thành thẳng ngốc.

Vị vương tử của long tộc này thân là con trai trưởng, trong long tộc ai cũng biết là cường giả ma pháp, nhưng lại dường như cực kì si mê với âm nhạc.

Nghe nói con rồng này từng theo chân long tộc trưởng lặn lội tiến vào thế giới loài người ghé thăm các nhạc sĩ. Hắn đối với âm luật của thế giới cực kì am hiểu, đàn hạc hay đàn organ không có gì hắn không biết.

Vị vương tử này si mê với âm nhạc như vậy trong long tộc có thể xem là một chuyện kì lạ. Nghe nói hắn yêu âm nhạc như tính mạng của mình, thực sự am hiểu các nhạc cụ. Long tộc này trời sinh có cấu tạo khác biệt với loài người. Bàn tay của loài người đều là năm ngón, mà long tộc hóa ra lại không giống. Rồng đỏ rồng xanh bình thường đều chỉ có hai ngón tay, mà vương giả trong long tộc: Rồng hoàng kim cũng chỉ có bốn ngón mà thôi.

Mà trong lĩnh vực âm nhạc thì nếu có bốn ngón chính là trời sinh ra cho phép dễ dàng đánh đàn nhất. Nghe nói là long tộc bị thần linh trừng phạt mà phải thủ hộ trên thân sơn, ngăn cản chủng tộc bị lưu đày ở phương bắc trở về đại lục Roland. Đám chủng tộc lưu vong này thỉnh thoảng lại có cường giả có ý đồ định xuyên qua khu vực thủ hộ của long tộc, chính là thường vì đánh nhau với long tộc mà phải chết.

Vị Long tộc vương tử này thường xuyên ngồi canh giữ tại thần sơn. Nhìn thấy phía bắc biên giới vừa gió lạnh vừa lạnh lẽo. Tại trong mảng sát khí đó đã lĩnh ngộ được âm luật. Nghiền ngẫm từ trong những cuộc sinh tử tranh đấu, thường xuyên ngồi ở ngọn núi phía bắc đánh đàn, tiếng đàn hay khiến cho rất nhiều long tộc dù trên hay dưới vô cùng say mê .

Thậm chí có một lần, đang luyện đàn thấy có một toàn người mạo hiểm của chủng tộc lưu vong đi vào bên dưới thần sơn . Còn chưa kịp có ý đồ xuyên qua vùng cấm mà nghe thấy vị vương tử kia đánh đàn trong lòng liền chùng xuống, các ý định biến mất liền quay đầu rời đi.

-chú ý là đàn cổ tranh là đàn trung quốc chứ không phải đàn tranh của việt nam, đàn tranh của việt nam chỉ có mười sáu dây, nói chung là đàn này giống trong truyện Cầm Đế của Đường Gia Tam Thiếu.

(nguyên văn là trang bức: ra vẽ, giả bộ)

285. Chương 217: Cảnh Giới Của Giả Bộ.(phần 2)

Trong long tộc, Cầm đế tám ngón, mặc dù vị tất mọi người tôn phục là cao thủ, nhưng hẳn đều được mọi người kính trọng

Trời chiều dần hạ xuống, Đỗ Duy ôm đàn trầm tư thật lâu, trên mặt nhẹ có nét cười. Sau đó hai tay bỗng nhiên rung lên, lập tức âm luật theo đó phát ra, một khúc nhạc cổ xưa theo tay hắn mà vang lên.

Nhiều năm không đánh đàn, mặc dù thủ pháp không còn điêu luyện nữa nhưng mà mấy ngày này hắn chăm chỉ luyện tập nên khả năng cũng đã lấy lại nhiều. Lúc này Đỗ Duy tập trung tinh thần, ngón tay nhẹ nhàng vung, tay phải hắn nâng, đánh, gạt, xoa, chọn, móc, gảy, núa, tay trái đè, thả, uốn, run...

Tiếng đàn khi thì nhẹ nhàng, dần dần mạnh lên, cuối cùng tiếng đàn như ẩn bên trong tiếng gió cũng nhau gào thét nhưng không hề chói tai; ngược lại khi rơi vào tai người nghe cảm thấy vui vẻ thoải mái, không khỏi khiến cho người ta âm thầm phần khích

Khúc nhạc “Chiến đài phong*” này chính là một khúc trong mười điệu nhạc nổi danh của đàn tranh, cũng là khúc nhạc mà chính Đỗ Duy thích nhất. Khúc nhạc này rất khác với những âm luật vốn có của cổ tranh, trong khúc nhạc có vị mệnh mông của đất trời tây bắc.

Một khúc nhạc giảm dần, cuối cùng âm cuối vang lên. Đỗ Duy ngón tay cong lại như lưỡi câu phát ra, âm nhạc như giáo mác thiết ngựa trên sa trường, tiếng gió gào thét, Đỗ Duy ha ha cười sau đó tay áo run lên, cầm lấy bình rượu, ngửa đầu uống một ngụm lớn rồi khẽ thở dài. Đối mặt với mặt hồ phẳng lặng đột nhiên hắn cười nói :

-Đã có khách quý đến, sao lại không nói lời nào ? Tiếng đàn khô khan của ta không biết có nhập vào tai của ngài không.

Câu hỏi nhẹ nhàng này lại mang theo vẻ hời hợt.

Chính lúc đó trước mặt Đỗ Duy chùng mười thước không gian bỗng như chợt bóp méo, rồi chậm rãi hiện ra một bóng người, đó chính là vị khách lạ nghe chuyện về Đỗ Duy tại thành Lâu Lan. Người này trên mặt lúc này không giấu được một tia kinh ngạc, trong thanh âm có chút khác thường :

-Ồ ! Ngài công tước quả nhiên là bất phàm, không ngờ lại có thể nhìn ra pháp thuật ẩn thân của long tộc.

Người này bỗng nhiên hiện ra, trên mặt Đỗ Duy vẫn lạnh nhạt, nhưng trong ánh mắt lại thoáng xuất hiện một tia sáng quý dị

Mẹ nó...người thực nghĩ đến ta khám phá được pháp thuật ẩn thân của người sao ?

Đỗ Duy trong lòng cười thầm

Kì thật Đỗ Duy kiếm đâu ra loại bản sự này ? Chỉ là hắn giả bộ mà thôi.

Hắn đang trên mặt hồ.

Đã ngồi từ sáng sớm đến giờ. Suốt ba ngày liền, ngày nào hắn cũng ngồi ở tảng băng nổi này.

Mặc dù nhìn có vẻ phong nhã, nhưng cái mông của hắn dù dày thật nhưng cũng cảm thấy không chịu nổi được nữa.

Cái mông bên dưới đã sớm bị khí lạnh làm cho tê cóng rồi, nếu mà con rồng chết tiết này không hiện ra, thì có lẽ hắn phải bị trĩ vì ngồi mất!

Cho nên khám phá ra thuật ẩn thân của con rồng này? Chuyện tầm phào!

Kỳ thật suốt ba ngày nay, mỗi ngày hắn đều ngồi trên cái tảng băng này đánh đàn, cứ đàn hết một bản là cao giọng gân cổ hét vào không khí, cao thâm khó lường gào lên câu :”Đã có khách quý đến” đích thực là bộ dáng giả bộ. Đỗ Duy mấy ngày nay không biết đã nói chuyện với không khí một hay hai trăm lần rồi!

Quả nhiên Đỗ Duy cũng đã thành công! Con rồng này kinh nghi khi thấy vị công tước này ngồi trên cái tảng băng này liền nghĩ vị công tước này đã khám phá ra thuật ẩn thân của mình.

Vị công tước thiếu niên này... không đơn giản đâu!

-Trong tay ngài là nhạc cụ gì vậy , ta chưa thấy quá bao giờ ?

Vương tử loài rồng trong mắt không khỏi lộ ra tia nóng bỏng nhìn cổ tranh Đỗ Duy đang kia.

Đỗ Duy thản nhiên cười nói :

-Ta chỉ là chính mình nghĩ ra, chỉ là chút tài mọn mà thôi. Có thể lọt vào tai tôn khách sao?

Long Vương tử không khỏi biến sắc.

Hắn tự nghĩ ra sao?

Hắn rất thích âm luật của loài người, mình không khó để nghe ra âm luật của loại đàn này là một nhánh, vô luận là thủ pháp hay khúc phong đều đã hoàn toàn độc lập thành một hệ thống riêng, không hề có cảm giác trúc trắc.

Không ngờ cái này là do hắn nghĩ ra sao? Nhìn tuổi nhỏ như thế sao có tài năng này ? Vậy tại phương diện âm nhạc nhất đích là thiên tài đó. Ngay cả rồng sống lâu mấy trăm tuổi cũng không thể sánh kịp nữa!!

Cái mông của Đỗ Duy lúc này đã đóng băng rồi, mặt hắn vẫn cố nặn ra nụ cười cao nhân không giảm. Hắn nhìn vị vương tử đệ nhất long tộc này nhẹ nhàng cười, tiện tay vuốt nhẹ dây đàn phía trên: “tinh tinh” một tiếng, một âm thanh ngắn ngủi nhưng lại tràn ngập vị sát phạt vang lên. Đỗ Duy nhẹ nhàng thở dài nói :

-Quý khách hành tung quý dị, ẩn núp mà đến, tuy xem sắc mặt bình thản nhưng ánh mắt lại có sát khí... Nên biết rằng tai và mắt người mặc dù có thể dễ dàng giấu giếm nhưng âm luật cũng như lòng người, muốn giấu cũng không được...Ồi....

Nói xong Đỗ Duy đột nhiên đứng dậy, rút một thanh trường kiếm ra từ túi ma pháp ở lồng ngực.

Vương tử long tộc lạnh lùng cười nhìn thấy kiếm nơi tay của Đỗ Duy, hắn đương nhiên không sợ. Hắn là một cường giả trong long tộc, đừng nói là Đỗ Duy cầm kiếm , dù cho cả thiên quân vạn mã đến hắn cũng không để mắt. Chỉ có điều trông thấy Đỗ Duy rút kiếm ra trong lòng vị vương tử này không khỏi sinh ra vài phần thất vọng

Ồi hóa ra hắn lại có khí độ thế này sao?

Long vương tử không khỏi có chút mất mát trong lòng. Hắn vừa rồi ẩn nấp đến nghe thấy khúc “Chiến đài phong” của Đỗ Duy, phải biết rằng khúc Chiến đài phong đúng là loại cầm khúc mang tính đột phá cực kỳ nổi danh của đàn tranh, có thể xếp vào loại kinh điển. Mặc dù Đỗ Duy so với năm đó bốn sự đã mất đi sáu thành nhưng dù sao cầm tranh là loại đàn trên đại lục Roland không có.

Long vương tử vốn yêu âm nhạc gặp được liền cảm thấy rất vui vẻ, hắn liền ẩn thân không ra tay, một khúc đàn này nghe như say như dại ! Chỉ cảm thấy bình sinh nghe qua đủ loại nhạc, nhưng không có loại nào có thể so sánh được với nhạc của vị công tước thiếu niên này. Hơn nữa vị thiếu niên công tước ở nơi nước xanh mây đỏ , ngồi trên một tảng băng trôi đàn lên một khúc thì quả là càng kinh động lòng người. Bộ dáng này quả là mười phần cao thâm khó lường, chỉ riêng cái khí phách đó cũng đủ khiến cho lòng người cảm phục

Long vương tử này coi như đã biết đủ loại người nhưng chưa tiếp xúc với ai có được tài năng và khí độ như vị công tước này ! Hắn thực sự cao nhã cực hạn mà thần bí cũng cực hạn!

Nhân vật như thế mà là đối thủ của mình không khỏi khiến cho vị Long vương tử này trong lòng cảm thấy có chút không đành. Hắn vốn là người được xưng tụng là một rồng phong nhã, giờ phút này thấy Đỗ Duy là một kẻ có phong thái như vậy thật sự khiến cho địch ý trong lòng hắn hạ thấp vài phần.

Nhưng Đỗ Duy không thềm đến một câu nói đùa, liền rút kiếm không khỏi có vài phần tầm thường thô lỗ sao, điều này khiến cho vị vương tử này nhũn mảy, trong lòng có chút thất vọng. Thế nhưng trong lòng lại có chút thoải mái: Cũng tốt, hoá ra hắn cũng chỉ có thế, ta lấy mạng hắn trong lòng cũng không quá áy náy nữa.

Hắn nghiêm sắc, trong mắt lộ ra tia sát khí nhàn nhàn, đang muốn mở miệng nói, Đỗ Duy bỗng nhiên nâng kiếm lên

Chát !!!

Thấy một đạo hàn quang phát ra, cây cổ tranh trước mặt Đỗ Duy bị một kiếm bổ đứt. Sau đó Đỗ Duy thở dài, hai tay nâng những mảnh vỡ của đàn lên thả từ từ xuống hồ.....

Long vương tử nhìn thấy, không khỏi cả kinh nói :

-Người làm gì ! Là một nhạc sĩ không thể thô lỗ huỷ diệt nhạc cụ như vậy.

Đỗ Duy thềm thở dài, xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía chân trời màu đỏ, phong thái lãnh đạm bình thường, ung dung nói :

-Đánh đàn cũng như lòng người vậy, không thể có một chút bụi trần, nếu đã nhiễm bụi trần sẽ không còn trong sáng nữa. Ôi, đàn này của ta dù tốt những lại nhiễm sát khí trên người của người, hồn của đàn , làm sao có thể phát ra được những âm thanh trong trẻo được nữa ? Cái đàn này không cần cũng được.

Long vương tử vừa nghe bắt giác trên mặt biến sắc, cảm thấy rằng vị thiếu niên nhỏ bé đứng ở tầng băng đó, mắt đang ngắm nhìn bầu trời kia thật khiến cho mình tự ti mặc cảm, sát khí trong mắt bắt giác đã tiêu tan không còn lấy một chút nào...

Hắn chỉ cảm thấy Đỗ Duy trước mặt này, không những có khí độ phong phạm mà còn có âm luật tạo nghệ đến quỷ thần cũng khâm phục. Thật sự là những người mình đã gặp qua không ai có thể nửa điểm so sánh được! Nhất là nhìn thấy Đỗ Duy một kiếm chém đôi đàn của mình rồi ném vào đáy hồ, lại nói là bị chính sát khí của mình ô nhiễm, trong lòng càng không khỏi sinh ra tia áy náy

So với hắn...ta là cái gì chứ?

Giờ phút này trong lòng hắn, ý định đến lấy mạng Đỗ Duy cùng với tâm tư xem Đỗ Duy là địch liệu còn bao nhiêu?

Đỗ Duy cơ hồ muốn cười vỡ bụng, nhưng trên mặt vẫn làm ra một vẻ lạnh nhạt, trong lòng cười thềm :
“Ông đây lần này giả bộ xem như đã đến cảnh giới cao nhất rồi ! Long vương tử à long vương tử ơi, người còn chưa rút lui sao?”

286. Chương 218: Người Đoán Đi ?

Đỗ Duy đứng chấp tay sau lưng, ung dung thoải mái, đưa cả cái lưng mình cho vị Long vương tử kia mà không hề phòng chút nào.

Lúc này, khoảng cách giữa Đỗ Duy và Đại vương tử chỉ chưa đầy mười thước, lấy thực lực của Long tộc vương tử mà xét thì nếu gã đánh lên sau lưng Đỗ Duy thì tất nhiên chỉ cần một chiêu là có thể thành công.

Nhưng là nhìn thấy phong thái của Đỗ Duy hấp dẫn mê người thế kia, chính vị tự cho mình là một Long vương tử phong nhã cũng không khỏi cảm thấy tự ti mặc cảm. Vậy làm sao có thể có hành động như kiểu đánh lén sau lưng người khác được?

Nếu so sánh với phong thái của vị thiếu niên công tước này, thì mình quả là tục tới tột cùng rồi. Long vương tử càng nghĩ càng thấy áy náy, thấy đôi tay Đỗ Duy trắng trẻo, vừa rồi cây đàn kỳ lạ mà mình chưa từng thấy lại vì mình tới khiến cho nên bị chủ nhân tiêu hủy, trong lòng càng thấy hối hận khôn nguôi!

Không tìm được, Long vương tử nhìn Đỗ Duy thật sâu, xoay người vãi một cái, thở dài rồi nói :

-Thưa ngài công tước, chính vì ta mà khiến ngài phải hủy đi một cây đàn quý, ta thật cảm thấy hổ thẹn... Vậy xin từ biệt!

Con rồng này đích xác không phải là thứ tầm thường, có thể coi là dị loại trong long tộc rồi. Bị Đỗ Duy giả bộ lừa gạt một phen, sát khí trong lòng sớm đã tiêu tan hoàn toàn. Thời khắc này, trong mắt hãn phong thái của Đỗ Duy thật là mê người. Người như thế mất đi, thế giới mất đi một cái người là thiếu một người. Nếu để cho người này chết trong tay mình thì thật là một sự báng bổ lớn lao! Nghĩ đến đây, sát khí trong lòng Long hoàn toàn tiêu tan, hãn thậm quyết định từ bỏ nhiệm vụ này.

Vị trí tộc trưởng là gì chứ... Ta thật chẳng quan tâm. Đáng tiếc một nhân vật như thế lại là kẻ địch của Long tộc. Mặc dù ta buông tha cho hãn nhưng hãn lại không thể tránh khỏi cái chết trong tay hai vương đệ... Đáng tiếc! đáng tiếc quá!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Long vương tử trở nên buồn bã, định xoay người rời đi. Hãn tự là một nhân vật tiêu sái, bản thân không tha thiết vị trí của người thừa kế. Chỉ có điều đang muốn rời đi, Đỗ Duy bỗng nhẹ nhàng gọi một tiếng:

-Vị khách quý tôn kính, xin hãy dừng bước.

-Sao vậy.

Long vương tử nhìn sang Đỗ Duy

Trên mặt Đỗ Duy hiện lên nụ cười nhẹ:

-Ngài làm ta hủy đi một cây đàn tốt, nay chẳng nói năng gì mà muốn rời đi sao?

Câu nói này có thể coi là vô lại đến cực điểm, cây đàn kia rõ ràng bị chính Đỗ Duy một tay dùng kiếm chém gãy rồi ném vào đáy hồ. Cho nên những lời như cứ về việc cảm tâm bị vấy bẩn, hết thấy đều là giả bộ nói bậy rồi quàng hết vào người Long vương tử mà thôi.

Nhưng tính tình của Long vương tử càng cao nhã thì càng phải ăn cái đồng này!

Hãn vừa nghe xong, trong lòng hổ thẹn mãi không thôi, không nhận được lấp bắp nói :

-Cái này...

-Hừ.

Đỗ Duy phảng phất như cười cợt:

-Huống chi ngài âm thầm nhìn ta, một thân sát khí ... chắc ngài đến nơi này hãn có mục đích nào đó!

Long vương tử há hốc mồm không nói được gì, sửng sốt trong chốc lát, nhúu mày rồi nói

- Vậy phải làm sao mới tốt ? Trên người ta còn không ít bảo vật, ta sẽ để lại coi như là bồi thường cây đàn quý của ngài đi.

Nói xong, Long vương tử đưa tay vào trong ngực, lấy ra một viên bảo thạch to bằng con mắt rồng. Khó tin được là khối bảo thạch này lại tròn nhẵn nhụi, không hề có một góc cạnh nào cắ. Thậm tả ra một tia ma lực dao động nhẹ nhàng.

-Đây là một viên ngọc tránh nước.

Long vương tử nói

-Hai trăm năm trước tại Đông Hải ta đã giết một con rùa khổng lồ hệ Thủy. Đây là một con ma thú của hệ Thủy lớn nhất. Hơn nữa, một con trưởng thành kết xuất được ngọc tránh nước thì cũng phải trên ba nghìn tuổi. Thứ này sẽ làm nước tách ra. Cầm viên ngọc này đi vào trong nước sẽ như đi trên đất bằng, Hơn nữa nếu truyền ma lực vào sẽ tạo ra không gian tránh nước. Nếu có ma lực của ngài đủ mạnh, có thể dẫn theo cả vạn người đi dưới nước. Giá trị của vật này ta cũng không biết rõ lắm, nhưng ba chục năm trước khi ta đi du lịch trong thế giới loài người, đã có người muốn mua của ta với giá một trăm vạn đồng vàng mà còn bị ta từ chối. Thứ này....

Long Vương tử còn chưa nói xong, Đỗ Duy đã cười lạnh một tiếng, vẻ mặt không oán giận, nhàn nhạt nói:

-Ngài đã sỉ nhục ta, đồng thời cũng sỉ nhục chính ngài ? Quên đi. Ta nguyên vốn tưởng rằng, mặc dù ngài ẩn nấp ở một bên nghe lén, nhưng đã có thể hiểu được tiếng đàn, thì hẳn không phải là kẻ tầm thường. Ngay cả ý đồ ngài đến cũng không phải tử tế gì, ta cũng không để trong lòng....Thế nhưng, ta vốn tưởng rằng ngài là một người hiểu được tiếng đàn. Không ngờ ngài lại có thể đưa ra thứ tầm thường tới mức này để so sánh với đàn của ta! Hừ!

Đỗ Duy nói như trong lòng đau đớn vô hạn:

-Nếu là một người thường mà nói, giá trị một khúc đàn của ta, trả vạn kim cũng không được. Ngay cả trăm vạn, ngàn vạn đồng vàng cũng không lột được vào mắt ta! Nhưng nếu là với người tri âm, câu đàn này chỉ là một thứ giải trí mà thôi! Quên đi, quên đi! Người đi đi. Ta nhìn nhầm rồi, còn tưởng người không phải là kẻ tầm thường trên thế gian.

Long vương tử ngây ngốc nghe Đỗ Duy mắng mà trong lòng không chút tức giận, ngược lại càng cảm thấy áy náy không yên. Nhìn viên ngọc trong tay không khỏi trách thầm hận mình quá thô鄙!

Đúng vậy! Cây đàn quý như thế có thể cân đo giá trị với thứ tầm thường này sao? Nhất là vị công tước còn nói đến từ “Tri âm” thật sự làm hắn trong lòng sanh cảm giác tri kỷ!

Hắn nhớ lại chính mình tọa thủ phía trên thần sơn Long tộc, mỗi lần tấu đàn, có ai trong đám chiến sỹ Long tộc hiểu được nội tâm tịch mịch của mình không ?

Giờ phút này nhìn thấy Đỗ Duy, Long vương tử càng cảm thấy hảo cảm

Bỗng nhiên Long vương tử mỉm cười, thở dài rồi nói với nữ khí chân thành:

-Thưa ngài công tước, ngài nói đúng, là ta sai rồi!

Nói xong, vị Long công tử tiện tay ném viên ngọc tránh nước giá trị trăm vạn đồng vàng xuống hồ. Hắn ném xuống hồ như thể tùy tiện ném một cái rác rưởi gì đó.

Sau đó Long vương tử chậm rãi vái một cái thật sâu rồi nói :

-Thưa ngài công tước, ta cũng không giấu diếm. Ta lần này đến đây là muốn gây bất lợi cho ngài. Có điều bây giờ ta đã thay đổi ý định trong đầu. Phong thái của ngài làm ta bội phục. Hơn nữa đã hủy đi của ngài một cây đàn quý, thật sự làm ta áy náy không thôi. Như vậy đi, để bày tỏ hảo ý, vì đền bù tổn thất cho ngài, ngài hãy nói ra một điều gì đó, ta nhất định sẽ đi làm cho ngài!

Lúc này mặt Đỗ Duy mới vui trở lại, nhìn Long vương tử với ánh mắt thân mật vài phần. Bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, vỗ vỗ cái bì rượu trên bàn bằng. Rồi nói với một khí độ thật ưu nhã

-Tri âm khó cầu. Có thể hiểu tiếng đàn của ta, cũng coi như là người tri âm của ta. May mắn là ở đây có rượu, phong cảnh cũng tạm xem được. Nếu đã là người tri âm, không ngại thì xin mời ngồi xuống uống với ta một ly. Cái này đã xem như ngài đã bồi thường cho ta đi.

Long vương tử nghe xong, trong lòng càng cảm thấy kính nể. Hắn làm sao dám từ chối, thân thể liền lững lờ bay tới trước bàn bằng, rồi rất tự nhiên ngồi xuống. Cầm lấy cái chai rượu của Đỗ Duy, uống một ngụm rồi nói:

-Rượu ngon. Chỗ ta ở, làm sao có rượu ngon như thế này để uống chứ?

Sau đó hắn nhìn thấy Đỗ Duy, thần tình lộ vẻ thương xót, nhịn không được rồi hỏi:

-Ngài đã biết ta đến để gây bất lợi cho ngài, vậy vừa rồi ta hứa đáp ứng với ngài một chuyện, người vì sao không hỏi ta. Ta rất cuộc là từ nơi nào đến ? Vì sao mà tìm ngài gây phiền toái ? Tất cả những thứ này ngài không quan tâm ư ?

Đỗ Duy trong lòng cười thầm -Ta đã sớm biết lai lịch của ngươi rồi, hỏi lại làm quái gì ?

Nhưng hần trên mặt hoàn toàn lãnh đạm, chậm rãi ngồi xuống, nhìn bầu trời rồi thản nhiên nói:

-Ngài xem, ngài đang ở đâu trên thế giới này? Trông như mây trên bầu trời kia, gió đến thì mây trôi, gió ngừng thì mây dừng lại. Mây cũng là “thân bất do kỷ”. Cũng giống như cá bơi lội ở trong nước. Con người bốn ba cũng không biết chính bản thân mình cũng chỉ hãm thân vào một góc nhỏ mà thôi. ..Hừ, thế nhưng người ở trong cuộc, người giết ta, ta tính toán với người. Chẳng qua cũng chỉ là những việc tầm thường, trên đời này, người giết ta, ta giết hần, đều đã trong dự định, vậy thì hỏi làm gì nữa?

Nói xong Đỗ Duy quay đầu nhìn sang Long vương tử, gương mặt anh tuấn của hần toát ra một tia mỉm cười khác thường, xòe hai bàn tay ra, cười nói :

-Ngài xem, ta là đức ngài công tước, ngài nhìn ta đứng ở chỗ này, phóng mắt nhìn khắp quang cảnh đi, Cả Tây Bắc lãnh thổ đều là của ta! Hàng vạn hàng ngàn thể nhân đều là con dân của ta. Sinh ra trên đời ngay cả phong quang như thế, lâu đài lớn gấp ngàn vạn lần... nhìn phong quang như vậy... Nhưng khi sống có phong quang như thế cho dù có lãnh thổ cương vực, thì cuối cùng cũng không tránh khỏi cái chết. Thân này nếu đã chết đi, thì lãnh thổ rộng lớn thì có ích lợi gì chứ? Thứ chính thức người có được chỉ là một cỗ quan tài nho nhỏ trong ngôi mộ bé mà thôi! Cho nên sinh ra trên cõi đời này, cũng chỉ là một nơi tạm bợ, sau khi mọi sự đều mất đi, còn có gì có ý nghĩa ? Không bằng hãy chơi nhạc để được an tâm ? Quan tâm nhiều như vậy thì để được cái gì ?

287. Chương 218: Người Đoán Đi ?(phần 2)

Nói đến đây, Đỗ Duy ha ha cười, cầm lấy bình rượu trong tay Long vương tử, nhấp một ngụm rồi nói:

-Hôm nay ta mặc kệ ngài có phải đến đây giết ta hay không, mặc kệ ngài đến từ nơi nào. Ta chỉ coi ngài là một kẻ tri âm, uống hết cốc rượu này, ngài hãy đi đi. Tương lai ngài nếu muốn giết ta thì ngài giết ta hay ta giết ngài sẽ là sự việc sau này. Nhưng hôm nay ta sẽ chỉ nhớ cùng ngài ngồi bên bờ hồ, cùng chia sẻ một bình rượu tri âm này mà thôi.

Long vương tử vô cùng thán phục, trong lòng cảm thấy tự thẹn không bằng. Nội tâm hần càng dao động. Vốn đã tiêu trừ sát tâm với Đỗ Duy, giờ phút này vì bị phong thái của Đỗ Duy chấn nhiếp, cho nên không kìm được trong lòng sinh ra ý định giúp đỡ Đỗ Duy

Vốn Long tộc vốn là loài sinh vật cực kỳ kiêu ngạo, làm sao có khả năng ngồi cùng chỗ uống rượu với một gã loài người như Đỗ Duy, đây thật là một kỳ tích. Nhìn thấy bình rượu đã cạn, trong mắt vị Long vương tử lộ ra một tia quyết tâm, rồi đột nhiên đứng dậy, chậm rãi nói :

-Thưa ngài công tước, dù ngài không hỏi ta nhưng lúc này ta muốn nói, ngài còn có một tháng an toàn. Chỉ có điều một tháng sau, có lẽ sẽ có đại địch tới cửa. Kẻ địch lần sau sẽ không như ta cùng ngài nói chuyện vui vẻ đâu!

Đỗ Duy ha ha cười to :

-Ngài yên tâm, Đỗ Duy ta không phải là người dễ bị khinh nhờn, nhưng dù sao cũng nhận tâm ý của ngài!

Long vương tử lại liên tục lắc đầu:

-Tiếp theo tìm đến người là em trai của ta. Em trai của ta không giống ta, hần làm việc chỉ vì mục đích, bất chấp thủ đoạn. Ta rất căm ghét hần. Ta với ngài mới gặp mà như quen biết từ lâu, tất nhiên không thể nhìn hần đến giết ngài. ...Như vậy đi, thời gian này ta sẽ ở lại Tây Bắc.....

Hần đưa tay vào trong ngực lấy ra một quả cầu thủy tinh , mặc kệ Đỗ Duy có chấp nhận hay không đặt ở trước mặt Đỗ Duy, nhàn nhạt nói

-Thưa ngài công tước, mặc dù tuổi trẻ thiên tài nhưng không dễ đối phó với em trai của ta. Hắn một thân võ thuật, lại cực kỳ dũng mãnh. Hơn nữa bởi vì có huyết thống của chúng ta nên có tính kháng ma pháp trên đại lục nên lại càng chiếm nhiều tiện nghi. Nếu ngài gặp được hắn, chỉ cần ném quả cầu thủy tinh này xuống đất. Quả cầu thủy tinh cầu này bị vỡ ta liền lập tức biết được, ngay chốc lát sau có thể xuất hiện bên cạnh ngài. Có ta ở đây thì việc giữ lại một mạng cho ngài sẽ không thành vấn đề.

Nói xong vị Long vương tử đứng lên không để Đỗ Duy mở miệng nói luôn

-Ta cư trú núi hoang, nhaoáng cái cả trăm năm, làm sao biết đại lục lại còn có người có phong thái như ngài ? Chỉ tiếc ta không thể thường xuyên ra ngoài. Nếu không có thể thường xuyên đi ra ngoài cùng ngài cầm tay uống rượu thì thật hảo diệu. Chỉ có điều lần này đi ra ngoài có được thu hoạch như thế này đã làm ta trong lòng thu hoạch không nhỏ. Lần sau ngay cả khi phải ở phía thâm sơn xa xôi, chỉ cần nghĩ cái cảm xúc kia của ngài, cũng không còn cảm thấy tịch mịch.

Nói xong vị Long vương tử nhìn Đỗ Duy mỉm cười lập tức thân thể lơ lửng bay lên bầu trời, rồi hóa thành một hoàng kim cự long giang ra hai cánh quạt gió, ngửa đầu thét dài một tiếng, phóng về phía phương bắc bay đi....

Đỗ Duy yên lặng nhìn theo thân ảnh vị Long vương tử biến mất, trong lòng không khỏi có chút cảm khái

Thời điểm này tại một nơi không xa hồ nước, trong không khí liền có mấy người dần dần xuất hiện, đó là Hussein và Vivian, còn có cả Nữ vương Medusa. Đây là ba cao thủ mạnh nhất dưới tay Đỗ Duy

Lần này Đỗ Duy cực kỳ mạo hiểm, mặc dù là dự tính âm mưu, nhưng trong lòng không có mười phần chắc thắng nên chung quanh mai phục ba cao thủ dưới tay. Vạn nhất trở mặt đánh nhau thì mình còn có chuẩn bị

Với thực lực của ba vị cao thủ này, chỉ cần bất động dùng toàn lực che giấu hành tung thì Long vương tử không thể phát hiện ra được

Hussein nét mặt nghi hoặc nhìn Đỗ Duy, nhíu mày nói :

- Tại sao ngươi không động thủ ? Ta thấy Long vương tử đối với ngươi đã hết địch ý. Đúng là có cơ hội tốt nhất để triệu hồi con ma thú kia đến , chỉ ít cũng có bảy tám phần cơ hội bắt được tên Long vương tử này.

Đỗ Duy lắc đầu thở dài, không kìm được nhìn về phía chân trời thấp giọng nói:

-Ta là giả bộ, hắn mới là người phong nhã. Hắn bị ta lừa, trong lòng ta kính nể hắn rất nhiều. So với hắn, ta thật là kẻ tầm thường. Như vậy làm sao ta dám lừa gạt hắn, rất không đành lòng. Ra tay thương tổn hắn, ta lại càng không muốn. Dù sao sát khí của hắn cũng tiêu tan, trước khi đi còn tặng ta một phần lễ lớn. Quên đi. Cho nên con ma thú kia sẽ dùng để đối phó với con rồng tiếp theo.

Dừng một chút, Đỗ Duy tự giễu:

-Mặc dù ta không phải là người tốt, nhưng cũng có giới hạn.

Hussein trong lòng không khỏi đối với Đỗ Duy có chút kính trọng. Nhưng chả ai đoán được chưa đầy một giây sau, cái đuôi hồ ly của Đỗ Duy lòi ra. Con mắt gã xoay như chong chóng, cười hì hì nhìn Hussein:

-Thánh kỵ sỹ của ta, ngươi có biết bơi không ? Viên ngọc tránh nước rơi xuống hồ nước nhưng ta nhớ rõ vị trí. Làm phiền ngươi lặn xuống vớt lên cho ta đi! Bảo bối cả trăm vạn đồng vàng đó.

Nghe xong những lời này, Hussein không khỏi tròn mắt

Vivian vẫn không thêm để ý bộ dạng cùng ngôn ngữ của Đỗ Duy. Đối với cô bé góc nhếch này, những lời Đỗ Duy nói đều là thiên kinh địa nghĩa

Mà Medusa lại thâm thò dài, mặc dù nhắm mắt lại nhưng dưới ánh nắng chiều vẻ đẹp vẫn kinh tâm động phách. Nàng lắc đầu nói:

-Đây là nhân tính của các ngươi sao.....

Đỗ Duy hồn nhiên không thêm để ý, liếc mắt nhìn Medusa rồi bỗng nhiên cười nói :

-Nicole tiểu thư, ngày đó ta đáp ứng mang cô đi trải nghiệm thế giới loài người. Mang cô ra khỏi khe núi tới tận bây giờ, nhưng vẫn chưa có thời gian dạy cô cái gì cả. Thừa dịp hôm nay rảnh rang, ta sẽ dạy cô danh ngôn rất chí lý về nhân tính trăm phát không sai!

-Cái gì cơ?

Quả nhiên Medusa mở miệng hỏi

Đỗ Duy hì hì cười rồi nghiêm nghị nói :

-Không giả bộ! Giả bộ thì bị sét đánh! Không thành thực. thành thực thì bị người chà đạp!

Sau đó hắn dừng lại một lúc nhàn nhạt nói :

-Lời này nghe ra thì thật thô bỉ, nhưng lại có chút đạo lý bên trong. ỉ/4?Dù thế nào, giả bộ hay thành thực thì cũng đều gặp kết cục không tốt.

Medusa im lặng, xem vẻ mặt của nàng cũng không hiểu là im lặng do tức giận Đỗ Duy mà không nói gì hay đã lĩnh ngộ được cái gì

Vivian bỗng nhiên không nhịn được hỏi :

-Giả...giả.. nghĩa là gì?

Dù sao cũng là một cô bé, lời thô tục như giả bộ, hắn cũng không muốn nói ra.

Đỗ Duy cười hắc hắc vuốt cằm, giống như chó sói nhìn con mồi, hai mắt di chuyển loạn bậy rồi cười nói :

-Bảo bối của ta, chuyện này nàng không cần biết, nếu nàng còn muốn biết, từ nay về sau khi nào thuận tiện ta sẽ chậm rãi chỉ dẫn nàng.

Vivian khờ dại làm sao biết được ý niệm tà ác trong đầu Đỗ Duy, ngược lại cười ngọt ngào với hắn gật đầu chấp nhận.

Hussein lạnh lùng nói:

-Tốt lắm, không cần nói bậy. Người lại có một tháng chuẩn bị. Người đã nghĩ ra cách đối phó với đám rồng kia chưa?

Đỗ Duy cười hắc hắc:

-Người đoán đi

288. Chương 219: Khiêu Khích

Mặc dù gió lạnh lại làm lần lửa bước xuân sang nhưng cuối cùng thì mùa xuân cũng đã đến.

Sau ba tháng, toàn Tây Bắc bắt đầu bận rộn cả lên.

Tại vùng đất hơn mười vạn dặm vuông, đông bắt đầu từ tỉnh Norin, tây vươn tới hành lang Tây Bắc, bắc lan xa tận núi Kilimanjaro, nam trải dài ra hồ Lâu Lan. Từng đoàn từng đoàn quân di chuyển đến các địa điểm thao diễn đã được quy định trước đó.

Theo quy định của pháp luật đế quốc Roland, mỗi năm một lần toàn bộ quân đội khắp đế quốc phải tiến hành đợt thao diễn mùa xuân.

Đế quốc Roland dùng võ lập quốc. Ngàn năm trước, Aragon đại đế tài thế kinh người quật khởi trên đại lục, đánh đông dẹp tây, nam chinh bắc chiến, mới đem cả lãnh thổ đại lục quy về một mối, thành lập một đế quốc khổng lồ đến vậy. Bắt đầu từ Aragon đại đế đã tự thân thiết lập ra một điều luật thép như thế!

Để bảo đảm cho quân đội đế quốc sẽ không buông lỏng chiến lực vì hòa bình quá lâu, mùa xuân hàng năm quân đội đế quốc đều phải tiến hành một đợt thao diễn mùa xuân .

Tại thời đại Aragon, thao diễn loại này buộc phải chấp hành nghiêm chỉnh.

Mặc dù sau đó, từ khi thời đại Aragon chấm dứt, hậu thế của đế quốc hưởng hoà bình dài lâu nên điều luật thép này dần dần bị bỏ bê, thậm chí từng có lần vài chục năm quân đội đế quốc chưa từng thao diễn, kỷ luật quân đội lơ lửng, chiến lược trong lịch sử hầu như không còn. Tuy nhiên sau này, từ khi chuyển sang vương triều Augustine hiện tại, điều luật thép này của Aragon đại đế năm xưa lại một lần nữa lại được chấp hành nghiêm chỉnh.

Dù sao, chẳng qua lịch sử thành lập vương triều Augustine hiện tại mới có hai trăm năm, trong thời gian này cũng đã trải qua chiến tranh loạn lạc quy mô nhỏ ở một vài khu vực, khiến cho quân đội đế quốc có sự cảnh giác nhất định, chưa hề có chút lơ lửng.

Đặc biệt phải cảm ơn vị hoàng đế Augustine VI bây giờ. Lão già kia mặc dù bị coi là một bạo chúa tham lam quân công, nhưng ít nhất trong thời gian ông ta trị vì, việc chiến đấu và huấn luyện của quân đội trước đó vốn chưa từng được xem trọng, thì gần đây trong những năm Augustine VI tại vị, quân đội đế quốc hàng năm đều thao diễn, cơ hồ không hề gián đoạn.

Mặc dù trong khi Augustine Đế Lục tại vị đã làm không ít chuyện hoang đường, hơn nữa vị hoàng đế này cai trị cũng không thể xem là anh minh, chiến tranh Tây Bắc một trận, uống công vô ích lãng phí quốc lực, viễn chinh nam dương, có ý nghĩa về địa thế hơn là kết quả thu hoạch được.

Nhưng không thể phủ nhận là ít nhiều gì thì với sự tồn tại của vị hoàng đế này, trước mắt lực lượng chiến đấu bình quân của quân đội đế quốc Roland lại có thể nói là được duy trì tốt nhất trong hơn trăm năm qua.

Gió xuân vừa nổi, đại quân xuất phát.

Hai tỉnh Tây Bắc theo phân chia chiến khu, đương nhiên thuộc về địa bàn quân đoàn Tây Vắc. Quân đoàn Tây Bắc mặc dù đã âm thầm ngang vai ngang vế với trung ương, tâm cao ý ngạo, nhưng với thao diễn mùa xuân hàng năm này cho tới bây giờ lại chưa từng lơ là.

Hướng chi đợt thao diễn mùa xuân mỗi năm này là dịp cho quân đoàn Tây Bắc biểu dương thực lực của mình, tiến hành uy hiếp một chút đối với trung ương đế quốc, tư thế tỏ vẻ cứng rắn một chút, coi như tạo lợi thế chính trị cho mình. Cho nên hàng năm trong đợt thao diễn mùa xuân, quân đoàn Tây Bắc đều không quên mạnh bạo chấp hành, cho điều động vài đạo quân được huấn luyện nghiêm khắc, có chiến lược cực mạnh ra dương oai diễu võ trên đất Tây Bắc, thao diễn một phen.

Đương nhiên, cùng lúc cũng sẽ không quên cảnh giác với mọi hành động của đế đô đế quốc.

Suy nghĩ sâu xa thì đợt thao diễn mùa xuân hàng năm đối với trung ương đế đô của đế quốc mà nói, vùng Tây Bắc này là nơi cần chú ý đặc biệt!

Điều động hai mươi vạn đại quân nhưng hai mươi vạn đại quân trong tay mình đó lại không nghe lệnh, điều động nhiều lần như vậy khiến cho trung ương đế quốc trong lòng sao tránh khỏi lo lắng?!

Mùa xuân hàng năm, quân đoàn cận vệ hoàng gia của đế quốc đều tập trung mấy vạn bộ đội tinh nhuệ thẳng tiến về phía tây, trú đóng tại thượng du con sông Lan Thương*, quân tiên phong đóng đối diện với Tây Bắc, cẩn thận phòng ngừa quân đoàn Tây Bắc có thể tạo phản, thực sự thực hiện hành vi chống đối chính quyền nào đó.

Mà quân đoàn Tây Bắc cũng thế, cùng lúc bọn họ thao diễn hàng năm, hai sư đoàn kỵ binh tinh nhuệ nhất dưới cờ quân đoàn Tây Bắc đều thẳng tiến đến vùng đất đường biên phía đông tỉnh Norin, trên danh nghĩa là huấn luyện đường dài bình thường nhưng thực tế là để cảnh giới quân đoàn cận vệ hoàng gia, phòng ngừa đế quốc thừa cơ điều động quân đội xâm nhập Tây Bắc.

Đối với quân Tây Bắc mà nói, mỗi đợt thao diễn mùa xuân hàng năm thì cùng lúc phải phòng bị quân đoàn cận vệ hoàng gia của trung ương đế quốc, không khỏi khiến người ta mất thoải mái. Tuy nhiên mấy năm gần đây, trung ương không đủ sức lo nghĩ về Tây Bắc, lại càng không có tâm trạng đầu mà lo hung hăng đấu đá nội chiến để triệt tận gốc mối họa nội loạn Tây Bắc.

Những năm gần đây, trong bộ chỉ huy quân phương đế đô, phái chủ chiến và phái thỏa hiệp tranh cãi âm ỉ. Phái chủ chiến cứng rắn thường thường đều là tướng lĩnh trẻ tuổi của đế quốc mới được tấn phong, chủ trương dùng võ lực chiếm lấy Tây Bắc, giải quyết dứt điểm tình trạng quân phiệt cát cứ hiện nay của quân đoàn Tây Bắc, duy trì sự thống trị trung ương tập quyền.

Còn phái thoả hiệp mặc dù làm người ta giận dữ trong lòng, nhưng mấy người phái thoả hiệp này thật ra cũng không phải loại xương đầu oặt eo như người ta tưởng. Mà trái lại, những người này không phải có tư tâm mà đại đa số đều thật lòng lo cho nước cho dân, mỗi lần tranh cãi với phái chủ chiến, bọn họ đều có thể xuất ra cả đồng phân tích tài chính, quân phí và quốc lực. Trên thực tế thì quốc lực hiện tại của đế quốc đang tuột dốc, căn bản không có lực để tiến hành nội chiến, nếu mở rộng ào ạt thì ngay cả có đánh thắng trận nội chiến này cũng sẽ khiến cho nguyên khí quốc lực để quốc tổn thương trầm trọng! Phân tích tùy theo mức độ hậu quả ác liệt mà có thể gặp phải hai loại tình huống:

Loại thứ nhất, đế quốc miễn cưỡng chiếm được Tây Bắc, giải quyết xong quân đoàn Tây Bắc nhưng các dị tộc thảo nguyên thừa cơ xâm nhập: thử nghĩ xem nếu không có quân đoàn Tây Bắc trấn thủ mà sau nội chiến, quân lực đế quốc tổn hao nặng nề, kiếm đâu ra quân để điều đến đối phó với mười vạn thiết kỵ sói thảo nguyên tinh nhuệ?

Loại thứ hai, ngay cả khi dị tộc Tây Bắc không thừa dịp xông vào ..... Nếu vậy, thử tưởng tượng một chút, đế quốc nếu muốn nội chiến, thì điều quân đội từ đâu ra để đến đối kháng với quân đoàn Tây Bắc? Theo khoảng cách gần với Tây Bắc thì lựa chọn tốt nhất đương nhiên là quân đoàn cận vệ hoàng gia. Quân đoàn cận vệ hoàng gia là quân đoàn tuýt tưng của đại đế khai quốc Aragon, là “quân đoàn hoa bụi gai” huy hoàng nhất, nếu xét về trang bị, chiến lược, quân lực mà nói thì đều có thể tiến lên đối kháng với quân đoàn Tây Bắc ..... nhưng vấn đề ở chỗ nếu sau đại chiến, giải quyết xong quân Tây Bắc mà nếu như quân đoàn cận vệ hoàng gia tổn thất quá lớn, nguyên khí đại thương ..... Vậy quân lực trong tay trung ương đế quốc trực tiếp lãnh đạo quá sức yếu ớt thì khó mà giữ cho quân đoàn phương bắc đóng tại rừng rậm Đổng Bằng, còn cả quân đoàn phương nam hoặc là các quý tộc lĩnh chủ thế lực hùng mạnh khác trong lãnh thổ đế quốc sẽ không sinh ra dị tâm!

Chính quyền sinh ra dưới báng súng, đạo lý này đại lục Roland mặc dù là dị thể giới nhưng người nơi đây cũng hiểu được điều này!

Vì nếu do nội chiến cuối cùng tạo ra cục diện trung ương yếu ớt, địa phương cường đại ..... vậy một khi xu thế nổi loạn dấy lên thì dẹp loạn lần nữa không phải là việc dễ dàng!

Bởi vì nguyên nhân này mà đế quốc mới chịu để cho quân đoàn quân phiệt Tây Bắc cát cứ, lại còn nuông chiều, hàng năm trấn an, khiến cho Tây Bắc không vì đại không được.

Mà đối với quân đoàn Tây Bắc, đợt thao diễn mùa xuân này còn có một chỗ cực kỳ tốt nữa:

Tiền! Lương thực!

*Chú thích lại: Lan Thương là tên con sông Mekong chảy qua đất Trung Quốc.

289. Chương 219: Khiêu Khích (phần 2)

Theo điều luật thép của đế quốc, hàng năm vào đợt thao diễn mùa xuân, các phí tổn cần thiết đều được quân phương đế quốc trực tiếp phát cho. Vũ khí, ngựa, lương thảo đều do chính quyền địa phương phụ trách cung cấp, còn quân phương đế quốc thì sẽ bồi thường lại cho chính quyền địa phương bằng phương thức trợ cấp tài chính.

Mà tại Tây Bắc, tình hình như vậy càng giúp quân đoàn Tây Bắc chiếm tiện nghi: vốn dĩ hơn hai mươi năm trước, đạo luật thời chiến chết toi kia đã giúp quân Tây Bắc có quyền nhúng tay vào tài vụ của địa phương. Đã thế vào đợt thao diễn mùa xuân hàng năm, chính quyền địa phương còn buộc phải chi trả thêm ngoài định mức một khoản quân phí, nhất là lương thực, quân Tây Bắc lấy danh nghĩa thao diễn, kéo quân đội đi khắp nơi luyện tập tại hai tỉnh Tây Bắc, mỗi nơi đi qua đều trực tiếp tìm chính quyền địa phương đòi tiền đòi lương - nếu mà người ta không cấp cho họ liền quy là chống lại quân lệnh đế quốc.

Tổng đốc Bohan nhiều năm sống tại Tây Bắc, sớm phải đối mặt với loại tình huống muôn phần đau đầu này. Thế nhưng tên này cũng biết cách ứng phó một chút. Hai tháng trước đợt thao diễn mùa xuân hàng năm, hắn liền hạ lệnh vét sạch kho tại các địa phương, chỉ để lại lương vật tư lương thực tối thiểu. Để tránh thời điểm quân Tây Bắc thao diễn, cứ như bầy châu chấu bay qua, một cộng cỏ cũng không mọc nổi.

Những năm gần đây, một bên thì cướp, một bên thì giấu, hàng năm đều diễn trò mèo chuột đuổi nhau tại Tây Bắc.

Thế nhưng năm nay Đỗ Duy lại phá vỡ thông lệ này!

Giữa trưa mặt trời lên tới đỉnh đầu, trời xanh mây trắng, tại thành Lâu Lan, binh lính bảo vệ toà thành kỳ tích này cũng đã bày trận nghiêm ngặt chờ sẵn .

Bắt đầu từ hôm qua, công tước hạ lệnh hạn chế ra vào cổng thành. Nhất là hôm nay, đóng chặt cửa thành, nghiêm cấm bất kỳ ai đi ra thành Lâu Lan. Ngay cả thương đội xuôi nam ngược bắc cũng sớm nghe tin đồn, đều dứt khoát chọn đường vòng mà đi, vòng qua thành Lâu Lan, tiến về một thị trấn ven hồ Lâu Lan bổ sung nước ngọt và lương thực rồi tiếp tục lên đường.

Mà nếu không muốn đi đường vòng thì có thể tạm thời đến các thị trấn quanh thành Lâu Lan ở tạm.

Khi ngoài chân trời xa xa dần dần xuất hiện một mảng đen thì tiếng gót sắt dày đặc phảng phất như tiếng sấm giữa trời quang, từng hồi từng hồi nện vào trong lòng lính bảo vệ thành!

Vùng thảo nguyên hoang vu Tây Bắc, địa thế bằng phẳng thích hợp nhất cho kỵ binh đánh thọc sâu. Mà lúc này phía chân trời, một đường đen đông nghẹt, vừa như sóng cuộn lại rất giống gió cuốn mây đen. Phóng mắt nhìn chỉ thấy đám đông đen kìa là một đoàn kỵ binh, phóng ngựa như bay, vó ngựa rền vang như sấm, bụi đất đầy trời!

Một người lính già nhiều kinh nghiệm đứng trên thành lâu, có thể từ việc quan sát bụi đất mà phỏng đoán tình hình đối phương.

Một đoàn lớn kỵ binh như vậy, ít nhất cũng có hơn hai vạn người. Hơn nữa đang phi băng băng mà đội hình không loạn, lại theo đội hình nhấp nhô hình đàn nhạn, có thể nói thẳng ra là tư thế công kích không thêm che giấu, hướng về thành Lâu Lan mà tiến!

Bụi đất đầy trời kia dường như muốn che phủ cả bầu trời.

Binh lính bảo vệ thành đứng trên tường thành Lâu Lan phần lớn đều lấy từ bốn ngàn phản quân do Đỗ Duy ngày đó thu phục được, chủ yếu là binh lính lâu năm tinh nhuệ. Mấy người này trước đó là quân cận vệ hoàng gia tinh nhuệ ở đế đô, nhìn thấy kỵ binh lao băng băng đến đã không khỏi biến sắc đôi chút!

Gió cuốn mây tan, khí thế như sấm sét!

Cơ hồ trong khoảnh khắc, đám kỵ binh dày đặc kia đã phi tới dưới thành, một tiếng kèn cất lên kỵ binh đang phóng ngựa lập tức biến trận, dừng lại dưới thành khoảng một dặm, vẫn một đám đông đen đặc.

Lính kỵ binh trên ngựa đều mặc áo giáp chế tạo kiểu quân Tây Bắc của đế quốc, chỉ có điều trên áo giáp mỗi người đều dùng mực đen phết lên một ký hiệu đặc thù của quân Tây Bắc.

Nhìn trên cờ hiệu thì thấy hai vạn kỵ binh này là đủ biên chế cho một sư đoàn kỵ binh. Điều khiển cho quân bảo vệ thành Lâu Lan phần nọ là bọn họ mặc dù đứng ở dưới thành nhưng lại có thể thấy rõ ràng đang biểu hiện tư thế công kích!

Trong trận thế của cánh quân kỵ binh Tây Bắc này kèn vang không dứt, sau đó liền thấy cờ hiệu phất cuộn cuộn, hai bên cánh lập tức phân thành mỗi đội mấy ngàn người chạy vòng ra. Rõ ràng là sắp theo đội hình chiến đấu, tạo thế vây thành!

Sớm có người phi nhanh đến báo cho phủ công tước. Đỗ Duy nghe báo cáo xong, chẳng thêm nói năng gì, chỉ lãnh đạm nói một câu “Biết rồi”.

Thật ra Đỗ Duy trong lòng giận dữ nhưng đã mạnh mẽ nén xuống.

Từ ba ngày trước, quân Tây Bắc đã phái người đến thông báo cho Đỗ Duy: đợt thao diễn mùa xuân năm nay, bộ chỉ huy quân Tây Bắc quyết định chọn vùng ngoài thành Lâu Lan ven hồ là khu vực tiến hành diễn luyện. Lúc quyết định này được đưa đến tay Đỗ Duy, đối phương tuyên bố đại quân đã xuất phát, ba ngày sau sẽ đến!

Hành động như vậy khiến cho Đỗ Duy cơ hồ muốn trở mặt ngay tại trận, chỉ có điều đã nhẫn nại chịu đựng.

Vì sao?

Ba ngày sẽ tới?

Nói cách khác, khi thư báo tin của đối phương đến thì đại quân đã xuất phát!

Việc cử người báo tin này chỉ là một kiểu nguy trang! Đại quân nhà ta đều đã xuất phát thì mới giả mù sa mưa đến báo cho người một tiếng! Người đáp ứng thì đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng!!

Lúc này Đỗ Duy nghe hồi báo xong, lập tức hạ lệnh thay quần áo xuất phát. Hắn do dự một chút, không mặc lễ phục quý tộc công tước gì đó, không mặc áo choàng ma pháp sư mà lại lựa chọn một bộ áo giáp - bộ giáp này do cửa hàng của Đỗ Duy tại đế đô sản xuất: sản xuất, theo trình độ tạo hình cho hoa lệ mà nói, thì so với bộ giáp trước đó của Roline cũng không hề thua sút nhưng về mặt hiệu quả sử dụng thì đã trải qua một phen cải tiến.

Đỗ Duy vốn vóc người cao gầy, khi còn nhỏ cơ thể ốm yếu, sau khi tu luyện công phu nhập môn của tinh không đấu khí, đã cải thiện được rất nhiều, một năm ở Tây Bắc đã dần dần cao vọt lên, mặc dù trên mặt vẫn còn nét trẻ tuổi ngây thơ do tuổi tác vẫn còn hạn chế. Tuy vậy lúc này về uy nghi trong cử chỉ đã ngày một mạnh mẽ hơn.

Lúc này trên người mặc bộ áo giáp chế tạo đặc thù cho mình, đột nhiên nhìn lại quả là khí thế oai phong hiển hiện, giờ tay nhắc chân đã có vài phần phong vị tướng quân trẻ tuổi.

Đỗ Duy ra lệnh một tiếng, dẫn theo toàn bộ thị vệ cộng thêm thị vệ trưởng Raoen, lập tức rời khỏi phủ công tước, tiến ra ngoài cửa thành.

290. Chương 220: Giới Hạn

Đây là khiêu khích! Khiêu khích một cách lộ liễu!

Đỗ Duy sớm đã không còn là kẻ khù khờ về mặt quân sự nữa rồi. Tay trắng đi tới Tây Bắc lập nghiệp, hắn ít nhất đối với quân đội dưới trướng của mình cũng hiểu đôi chút. Cái khác không nói, nhưng đối với cách bày trận của quân đội thì cũng biết.

Hắn vừa nhìn xuống, làm sao lại nhìn không ra đối phương đang công nhiên bày ra điều bộ công kích một cách lộ liễu?

-Dardanelless.

Đỗ Duy bỗng nhiên thấp giọng hô một câu.

Dardanelless đứng phía sau Đỗ Duy, thân là kẻ thủ thành thành Lâu Lan, thống lĩnh quân phòng thủ thành Lâu Lan, võ sĩ này trước đây trong gia tộc Listeria đối với quân Tây Bắc dưới thành điều vô dương oai cũng đang tức giận. Nghe thấy Đỗ Duy gọi, thấp giọng nói:

-Thưa ngài.

-Bảo người phát cờ hiệu! Xem xem bọn chúng muốn làm gì.

Đỗ Duy cười lạnh.

Không lâu sau, kỳ ngữ* qua lại, người phía dưới báo cáo lên:

-Thưa ngài, đối phương thông báo cho chúng ta biết, bọn họ nhờ chúng ta mở cửa thành, đưa ra một mặt tường thành, bọn họ muốn mượn phòng ngự thành để tiến hành diễn tập công thành thủ thành ....

Kẻ báo cáo này là một tên phó thống lĩnh thuộc hạ của Dardanelless, còn chưa nói xong, đã thấy Đỗ Duy biến sắc hắng giọng, thì đến câu sau, không biết từ lúc nào giọng đã thấp xuống.

Đỗ Duy “Ha ha” cười lạnh hai tiếng:

-Đưa ra một mặt tường thành? Để bọn chúng tiến hành diễn tập công thành thủ thành? Được! Được lắm! Bọn chúng muốn nhân cơ hội hủy đi một mặt tường thành của ta phải không? Quân Tây Bắc ..... Hay cho quân tây bắc!

-Thưa ngài ..... chúng ta trả lời thế nào đây?

Phó thống lĩnh này thấp giọng hỏi.

Về mặt của Đỗ Duy không chút thay đổi, lạnh lùng bỏ lại một câu:

-Không nói lời vô nghĩa, cứ trực tiếp phát cờ hiệu nói cho bọn chúng: Không cho!

Nói xong, Đỗ Duy không đoái hoài tới tủy tủy, hướng tới thành lâu trên tường thành tiến vào.

Quân tây bắc, người thực sự nghĩ ta đây dễ bị bắt nạt sao?

Đỗ Duy cười lạnh.

Trước đây thì muốn tiền muốn lương thực, ông mày phải dùng tiền mua lấy tâm tình bình an, tạm thời nhẫn nhịn. Tiền với lương thực đều cho ..... Cái bọn khốn kiếp này, còn ở sau lưng ta chèn ép! Lần trước ở thị trấn Trâu, mấy nghìn kỵ binh thảo nguyên kia không phải quân tây bắc lén thả vào sao!

Muốn thử giới hạn của ông mày à? Ta đây sẽ cho các người xen cái gì gọi là “Giới hạn!”

Đi vào trong tháp canh. Phòng nhỏ trong tháp canh có vẻ yên tĩnh dị thường. Đỗ Duy cũng không khiêm nhường, liền ngồi ở chính giữa, sau đó nhìn Dardanelles một cái:

-Dardanelles, chúng ta bây giờ còn bao nhiêu binh lính trong thành?

-Một binh đoàn bộ binh bốn nghìn người..... Lực chiến đấu ư? Thành Lâu Lan là thủ phủ của chúng ta, trong bốn nghìn bộ binh đoàn này có một nửa là quân cận vệ vương thành ngài thu phục trong thành Tai To. Phương diện lực chiến đấu sẽ không kém! Còn về kỵ binh, tướng quân Ron Barton mang theo một đoàn kỵ binh, tuy nhiên biên chế không đủ, hai ngàn người. Hơn nữa....

Dardanelles dường như thấy được sự tức giận trong lòng Đỗ Duy, nhin không được thấp giọng nói:

-Thưa ngài, nếu ngài thực sự muốn phải đánh ..... công thành chiến, kỵ binh không phát huy được tác dụng trên mặt đất nhiều lắm. Hơn nữa kỵ binh của đối phương số lượng quá nhiều, nếu như đã chiến, kể cả khi dũng sĩ dưới tay tướng quân Ron Barton có mạnh đi nữa, hai nghìn người xông ra cũng sẽ bị ăn mất ....

Lời này nói ra, mặc dù đối với Ron Barton có chút không tôn trọng, tuy nhiên tướng quân hai trăm năm mươi này cũng không phải người không hiểu đạo lý, hẳn tại bên trong phòng vẫn không nói gì, lúc này lại thấp giọng nói:

-Lực chiến đấu của quân tây bắc này không tầm thường, kỵ binh thực sự có thể đánh..... đáng tiếc chúng ta ít người. Nếu cho ta thêm hai nghìn người, ta giờ dẫn người ra ngoài xông pha một trận, thừa dịp bọn chúng đặt chân chưa vững, thắng trước một trận cũng không phải không thể. Những kẻ biểu diễn vũ lực kia một mạch trên đường tới đây, sức ngựa tiêu hao, nhìn có vẻ lợi hại, tuy nhiên bây giờ cũng chỉ có vẻ ngoài .... Thưa ngài, nếu không, chờ bọn chúng hồi sức ngựa, đánh sẽ khó khăn hơn.

Đỗ Duy đột nhiên mỉm cười một chút, nhìn Ron Barton:

-Tướng quân của ta.... Ta cũng chỉ hỏi một chút, ai nói nhất định phải đánh? Bọn họ dù sao cũng là quân đội của đế quốc, ta thấy là uy hiếp chúng ta, đánh cho không dậy được. Muốn cho ta không chịu được, tiện thể thử sức chịu đựng của ta.

Ron Barton nhếch miệng cười cười:

-Cái này là tất nhiên..... tuy thế quân Tây Bắc lần này có khả năng đã bỏ ra tiền vốn. Hai vạn kỵ binh này, ta thấy chắc là tinh nhuệ trong quân Tây Bắc ..... Vô duyên vô cớ chạy tới chỗ chúng ta, khẳng định còn có mục đích!

Sau lúc này, bỗng nhiên Phillip bên cạnh Đỗ Duy, nhân viên cấp cao nhất của Đỗ Duy mở miệng.

Người tuổi trẻ này đã trải qua hơn một năm tẩy lễ trong hành chính, khí chất càng trầm tĩnh, khuôn mặt vốn có chút anh tuấn, không ngờ mất đi vẻ thuần phác vốn có, mơ hồ toát ra vài phần âm hiểm, hần nhẹ nhàng nhắc nhở:

-Thưa ngài, thật ra tôi nghĩ tới một khả năng.

-Nói!

-Tôi nghe nói tướng quân Ruga quân đoàn Tây Bắc, chính là một trong những người trung thành ái mộ hầu tước phu nhân Listeria ..... Trước đó vài ngày, quân đoàn Tây Bắc cùng chúng ta quan hệ không tệ lắm, nhưng sau ngày nghi thức trưởng thành của ngài, thái độ của bọn họ đối với chúng ta mới xảy ra biến hóa kỳ lạ.

Nói lời này ra, mỗi người trong phòng đều im lặng. Dù sao đây cũng là mớ xề việc tư của Đỗ Duy, mấy tướng lĩnh thuộc hạ ngày thường cùng Đỗ Duy nói đùa thể nào cũng không cố kỵ, nhưng lúc này đều không lên tiếng được.

Đỗ Duy nheo mắt lại, thuận miệng thở dài:

-Phillip, lời anh nói có đạo lý. Ha ha ..... Hầu tước phu nhân Listeria, cũng cho ta không ít phiền toái đây!

-Đây chỉ là một trong số đó.

Phillip chấp tay áo, thân thể hơi cúi xuống, thấp giọng nói:

-Thưa ngài, tôi mặc dù không hiểu chiến thuật quân đội, nhưng vừa rồi cũng có thể nhận thấy quân đội của đối phương dường như dàn trận vây thành, tôi lo rằng..... bọn chúng có lẽ sẽ không đánh thật. Dù sao quân Tây Bắc bây giờ vẫn chưa hạ quyết tâm muốn phản lại đế quốc. Nhưng mà..... nhiều ngày vây khốn thủ phủ của chúng ta, cho chúng ta một mẻ bẽ mặt rất lớn, cũng không phải là làm không được! Hơn nữa, sau này truyền ra ngoài..... Thủ phủ thành thị của ngài bị quân Tây Bắc vây khốn mười ngày tám ngày, ngài lại không thể ra thành, làm rùa đen rút đầu, mặc cho đối phương trước cửa nhà mình diễu võ dương oai ..... Nếu vậy, uy nghiêm của ngài sẽ bị tổn thất rất lớn!

Nói hết lời này, Dardanelles đột nhiên nổi giận nói:

-Phillip! Người nói ai là rùa đen rút đầu! Người thân là nhân viên, không tôn trọng cấp trên, dám xuất lời xỉ nhục đức ngài công tước!

Đỗ Duy lại khoát tay:

-Dardanelles, Phillip chỉ làm một cái ví dụ mà thôi, tuy nhiên anh ta nói đích xác có đạo lý. Việc quân Tây Bắc đánh sẽ không có thực, tuy nhiên vây thành vài ngày, ngăn cửa lớn không cho chúng ta ra vào, việc này truyền ra ngoài, mặt mũi ông đây sẽ liền mất hết!

Hắn dừng một chút, nhìn nhìn Phillip:

-Anh nói tốt lắm, Dardanelles cũng không phải chống đối anh, hai người các anh cũng không cần phải để trong lòng.

Phillip sắc mặt ung dung, bình tĩnh tự nhiên, lùi ra phía sau từng bước, khom người nói:

-Vâng

Đỗ Duy cự tuyệt cờ hiệu yêu cầu quân tây bắc đã qua đủ một canh giờ, quân Tây Bắc cũng không làm ra động thái quá phận tiến từng bước gì, chỉ chia ra đội ngũ mấy nghìn người đi tuần quanh thành, bộ dáng vây khốn không che giấu chút nào.

Mặc dù đối phương cũng không chính thức giáp mặt công kích, nhưng phía gia tộc hoa Tulip trên tường thành cũng không buông lỏng chút nào!

Lý trí mọi người đều cho rằng quân tây bắc mặc dù kiêu ngạo nhưng chắc sẽ không công nhiên làm ra việc phản loạn: dù sao nhiều năm quân Tây Bắc cũng coi như an phận, bây giờ không lý do nào vô duyên vô cớ trở mặt. Thêm vào đó, xét theo thời cơ, cũng không phải là cơ hội phản loạn tốt.

Tuy nhiên, dù sao lượng lớn binh lính của đối phương dưới thành, hai vạn kỵ binh ngay tại trước mắt, cũng không nói trước được.

Thời gian trôi qua một phút. Phía trên tường thành, binh lính gia tộc hoa Tulip đều nghiêm chỉnh sẵn sàng đón quân địch. Trên thân Dardanelles là áo giáp và toàn bộ vũ trang, dẫn theo thân binh quan tướng qua lại dò xét. Ron Barton đã tự đi chỉnh đốn kỵ binh trong thành để hoàn toàn chuẩn bị tốt. Duyệt chỉ có Đỗ Duy, đơn giản để người mang cho một cái ghế tựa đến, ngồi phía trên cửa thành, vênh chân lên, lạnh lùng nhìn kỵ binh Tây Bắc bên dưới cách đó không xa.

Thiết kỵ quân đoàn Tây Bắc quả nhiên danh bất hư truyền. Hai vạn kỵ binh này đội ngũ nghiêm chỉnh, xếp hàng dưới thành, không có nửa điểm bộ dáng buông lỏng, chỉ lẳng lặng giữ sức ngựa cùng phía trên đối kháng.

Mà lúc mặt trời có chút ngả về phía tây, sắc mặt của Raoen phía sau Đỗ Duy hơi đổi, lại nhìn Đỗ Duy, cũng đang nhíu mày từ trên ghế đứng lên, hai tay giữ tường thành, nhìn về phía xa.....

Phía chân trời, một đường viền đen mờ hồ hiện ra, lập tức biến thành một mảnh mây đen dày đặc! Theo đó là tiếng “sàn sạt” “sàn sạt”! Áo giáp va chạm, giày quân giẫm đạp! Khiến chấn như tường, đao kiếm như rừng!

Toàn bộ năm đoàn bộ binh, vượt quá hai vạn bộ binh, xếp hàng hướng tới thành Lâu Lan xuất phát!

Binh lính mang khiên lớn ở phía trước, binh mang trường thương ở phía sau, đi sau đó, chính là bộ binh tây bắc tinh nhuệ đồng đều. Mà mặt sau còn có mấy nghìn cung tiễn thủ, toàn thân trang bị nhẹ, sau lưng mang cung dài theo tiêu chuẩn quân đội đế quốc ....

Như vậy, người ngựa quá vạn, liên miên không dứt! Hai vạn bộ binh mới tới này, từ xa mà đến, nhưng đội ngũ vẫn cường thịnh. Từ khí chất nhìn ra, không ngờ là mấy quân đoàn trưởng quân Tây Bắc của tướng quân Ruga trực tiếp chỉ đạo sự đoàn tinh nhuệ!

Mất thấy rất nhiều bộ binh quân tây bắc đã đến, những kỵ binh tây bắc canh giữ thành này nhất thời hoan hô rung trời, vô số kỵ binh nhắc cao kỵ thương trong tay, thanh âm hai vạn người hô to vạn tuế.

Mấy đội ngũ bộ binh kia đi chậm lại tới dưới thành, lập tức chìm vào yên tĩnh!

291. Chương 220: Giới Hạn (phần 2)

Ngay tại lúc này, bỗng nhiên đội ngũ quân tây bắc tách ra, lộ ra một loạt cung tiễn thủ ở mặt sau. Mấy cung tiễn thủ này gỡ xuống cung dài, từ hàng ngũ ngấm bắn dày đặc, mở cung lấp tên, nhưng đầu mũi tên lại nhắm vào thành Lâu Lan!

Quân phòng thủ của gia tộc hoa Tulip trên thành lập ai nấy tức biến sắc, dưới hiệu lệnh của quan lớn thủ thành, mỗi người đều cầm lấy khiên chắn.

Duyệt mỗi mình Đỗ Duy, vẫn dựa vào thành cười lạnh.

Quả nhiên, mấy tay bắn tên này sau đó hạ thấp đầu mũi tên, cũng không nhắm chuẩn vào trên thành. Đầu mũi tên thả thấp, sau khi một lượt ngấm bắn, mưa tên giống như châu chấu dày đặc bắn dưới thành tường thành Lâu Lan ước chừng hai mươi thước! Nhưng thấy phía trên khoảng đất trống, trên mặt đất cắm đầy tên!!

Tiếp đó, quân bộ binh Tây Bắc dưới thành dường như cố ý lên tiếng cười ha ha. Những tiếng cười này không chút kiêng nể làm cho quân hoa Tulip phòng thủ trên thành nghe xong ai nấy đều vô cùng tức giận.

Những tên quân phòng thủ này cũng từng là quân phòng thủ đế đô mất cao hơn trán, có thể trở thành quân phòng thủ của thủ đô một quốc gia tất nhiên đều là tinh nhuệ! Mặc dù bọn họ cuối cùng đều một thân mang tội, thân phận phản quân, nhưng trong lòng kiêu ngạo, không tài nào chịu được quân tây bắc hống

hách trước mặt chính mình! Trong lòng bọn họ, còn có suy nghĩ mơ hồ: ông mày là quân trung ương, bọn khốn kia cùng lắm chỉ là quân địa phương mà thôi!

Sau một lượt bắn, cung tiễn thủ lui về phía sau, lưu lại dưới thành một mảnh rừng tên. Sau đó từ trong bộ binh quân tây bắc tách ra một đội nghìn công binh không coi quân phòng thủ gia tộc hoa Tulip vào đâu, không kiêng nể gì bắt đầu công tác, đào bới công sự, chặt cây, dựng lều vải, dựng hàng rào, không ngờ cứ an nhiên dựng trại ở chỗ này!

Quân Tây Bắc lúc này chuyển tới một cái kỳ ngữ làm người ta tức giận!

Phó thống lĩnh kia dưới tay Dardanelles có được tin từ cờ hiệu của đối phương, sắc mặt đỏ lên, trước mặt Đỗ Duy tựa hồ giống như không muốn nói.

-Thoải mái nói đi.

Đỗ Duy khoát tay áo.

Phó thống lĩnh này thềm hít một hơi thật sâu, cắn răng nói:

-Thưa ngài, bọn họ nói....

Hắn dường như trong tiếng nói mang theo một tia tức giận, khàn giọng nói:

-Bọn họ nói....Đức ngài công tước soi xét, có quân Tây Bắc sư đoàn kỵ binh số ba, sư đoàn bộ binh số năm dưới thành Lâu Lan tiến hành luyện tập thực chiến. Chiếu theo hiệu lệnh này, từ nay về sau, phạm khu vực quân tây bắc bao trùm, đều là vùng cấm thời chiến, bất luận kẻ nào, kể cả chính phủ địa phương của đế quốc, cũng không được tự tiện tiến nhập vùng cấm. Kể trái lệnh xét theo quân lệnh của đế quốc, quân Tây Bắc có quyền chém chết – bộ thống soái quân Tây Bắc.”

Đỗ Duy sau khi nghe xong không giận mà lại cười, ngửa mặt lên trời cười ha ha, chỉ vào một mảnh rừng tên dày đặc kia trên mặt đất phía dưới thành, cười nói:

-Ý tứ của bọn chúng, chính là nói, những mũi tên này chính là phạm vi vùng cấm ..... bắt chúng ta ngoan ngoãn ở trong thành, nếu không chỉ cần vừa ra khỏi thành, liền sẽ xông vào vùng cấm, có thể buông tay giết người, phải không?

-.....chính thế, thưa ngài.

Vị phó thống lĩnh này khuôn mặt như muốn chảy máu, nhịn không được lớn tiếng nói:

-Thưa ngài công tước! Sao ta phải nhún nhường tới mức này Quân Tây Bắc tính là cái gì mà dám ức hiếp trên đầu chúng ta..... Thưa ngài, ngài ra lệnh một câu, tôi sẽ liền dẫn người lao ra giết!!

Đỗ Duy lại cười cười, vỗ vỗ bả vai quan quân này, nhẹ nhàng nói:

0Không vội không vội, bọn chúng có quân lệnh, ông đây lại không có đối sách sao? Hừ..... dùng chính điều lệ cuộc chiến, ông đây không thể thỏa hiệp được nữa.

Dừng một chút, Đỗ Duy cười nói:

-Tốt lắm, truyền lệnh xuống, mọi người nghiêm chỉnh giữ vị trí, không được tự tiện rời đi..... đóng chặt cửa thành, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào. Bọn chúng không phải muốn vẽ vùng cấm sao? Chúng ta ở lại trong thành cũng được, để bọn chúng ở ngoài thành lăn qua lăn lại. Hừ, hai vạn kỵ binh, hai vạn bộ binh, bốn vạn người như vậy ăn uống vệ sinh .... Không phải muốn vây thành sao? Để bọn chúng vậy!

Đỗ Duy nói xong, phất tay để quan quân này đi xuống.

Những người bên ngoài có chút không rõ ý tứ của đức ngài công tước này ..... chẳng lẽ cứ nhẫn nhịn như vậy sao?

Đỗ Duy sau đó hạ lệnh đem toàn bộ học viên ma pháp học viên tập trung tới trên đầu thành.

Hai mươi tám tên học viên đều theo yêu cầu của Đỗ Duy đi tới đầu thành. Đỗ Duy bỗng nhiên cười nói:

-Trong số các người, chắc cũng không ai biết thuật bay lượn của phong hệ phải không?

Các học viên đều hai mặt nhìn nhau. Chính xác, thuật bay lượn phong hệ với tiêu chuẩn của bọn họ bây giờ cha thể thi triển.

Đỗ Duy nghĩ nghĩ:

-Như vậy, giờ các người lập tức thay áo bào ma pháp sư .... Đến đi tới trên cửa thành đứng cho ta, đứng thẳng trên tường thành, hết sức đứng cho bắt mắt một chút! Càng bắt mắt càng tốt!

Sau đó Đỗ Duy mới tới thủ lĩnh mang theo mấy ma pháp học viên đến tây bắc thực tập: hai học trò của ma pháp sư Arike, hai người này đều chính thức là ma pháp sư cấp bảy.

Đỗ Duy cũng gọi Vivian tới.

-Một lát nữa, các người không cần làm gì khác, cứ thi triển thuật bay lượn, bay tới giữa không trung trên tháp canh là được rồi .....

Đỗ Duy cười nói:

-À, hai ngài ma pháp sư, nếu có thể, ta hy vọng các ngài có thể hỗ trợ một chút, thi triển một ít ma pháp. Không cần quá khoa trương, cũng không cần ma pháp có tính chất công kích gì. Một chút phong hệ hoặc quang minh thuật cũng không sao, bắt mắt một chút là được.

Hai học trò của đại sư Arike đều cùng Đỗ Duy giao tình không tệ, đáp ứng luôn.

-Vivian.

Đỗ Duy nhìn cô bé ngốc nghếch một cái:

-Cô có thể chuẩn bị một ít ma pháp nhìn qua đẹp mắt nhưng kỳ thật không có bao nhiêu hiệu quả thực tế? Ví dụ như ma pháp trận, hoặc là chuẩn bị ra một quả cầu ánh sáng trời buộc, để ta dùng hù dọa người.

Vivian cái hiểu cái không, gật gật đầu:

-Ta..... ta sẽ làm một cái thuật chúc phúc quang minh hệ, phạm vi bao phủ thuật chúc phúc có thể làm cho người của chúng ta dũng khí gấp nhiều lần, chiến ý tăng thêm, có được không?

Đỗ Duy cười:

-Tốt lắm!

Sau đó, Đỗ Duy ra lệnh một tiếng, phía trên đầu thành, dần dần hiện ra ba bóng người!

Vivian ở giữa, hai học trò của ma pháp sư Arike ở hai bên!

Ba người dưới con mắt của mấy vạn quân Tây Bắc nhẹ nhàng tung bay lên giữa không trung! Hai học trò của ma pháp sư Arike ở bên đều mặc áo bào ma pháp sư màu xám cũng không là gì.

Nhưng Vivian ở giữa là ma pháp sư áo bào trắng hàng thật giá thật! Một thân áo bào màu trắng chính là biểu tượng của thể lực cùng uy nghiêm!

Vivian bay giữa không trung, hai tay nhẹ nhàng chớp lên, giữa không trung vẽ ra một cái vòng tròn, trong miệng ngâm xướng chú ngữ rõ ràng. Rất nhanh chóng, trên đỉnh đầu nàng một cái đồ án ngôi sao sáu cánh màu vàng giữa không trung thoáng hiện ra! Vô số điểm ánh sáng màu vàng giống như mưa rớt rõ hạ xuống, dừng ở phía trên đầu thành! Mà hào quang ngôi sao sáu cánh kia càng sáng ngời, cuối cùng dường như đem cả tường thành bao phủ bên dưới!

Hai bên đệ tử của ma pháp sư Arike nào cùng không biết cơ hội? Nhanh chóng thi triển pháp lực, hết sức phối hợp với hành động của Vivian.

Một cái thuật đại địa chúc phúc như vậy thi triển muốn bao nhiêu hoa lệ thì có bấy nhiêu hoa lệ! Mà trong hào quang ma pháp, thanh âm ngâm xướng chú ngữ uy nghiêm của hai ma pháp sư áo xám, sử dụng ma pháp từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng bay tới đằng xa ....

Hơn nữa phía trên tường thành, bất ngờ một loạt học viên mặc áo choàng ma pháp đứng thẳng ..... Đột nhiên nhìn thấy, khí thế này cũng thực sự dọa người!

Tướng quân quân tây bắc phía dưới nhìn thấy trong mắt, không khỏi kinh ngạc!

Nhiều ma pháp sư như vậy sao?

Ba người bay trên trời không tính, làm sao trên tường thành còn đứng một loạt? Đáng chết .... Một, hai, ba..... Mịa! Tại sao lại nhiều như vậy!!

Vào lúc này, Đỗ Duy đã tự kéo qua một binh lính chuyên môn phụ trách sử dụng cờ hiệu, ôn hòa nói:

-Ta có chút lời nhắn tới phía đối diện, tuy nhiên ý tứ có chút phức tạp, không biết có thể dùng kỳ ngữ nói tình tường không.

Binh lính này nhìn công tước, kích động nói:

-Thưa ngài, không thành vấn đề!”

-Được! Ta nói, người phát!

Đỗ Duy nghiêm mặt.

-Các tướng quân Tây Bắc soi xét: có ma pháp học hội đại lục Rolan, ma pháp học viện. Một ma pháp sư áo bào trắng, hai ma pháp sư áo bào xám, hai mươi tám ma pháp sư! Phụng mệnh tới tây bắc có việc! Từ nay về sau bắt đầu, theo danh nghĩa ma pháp học học, điều lệnh khoản lệnh để quốc pháp điển ma pháp sư, được tây bắc lĩnh chủ đức ngài công tước đứng đầu đồng ý, lệnh đặc biệt như sau: Theo lệnh này truyền đạt bắt đầu từ lúc này, sau ba canh giờ, trong vòng mười dặm quanh thành Lâu Lan tiến hành thí nghiệm vũ khí ma pháp quy mô lớn! Vì tính chất sát thương pháp thuật đại quy mô của ma pháp, trong lúc thí nghiệm, bất kể ai, xin mời hết thảy thối lui! Nếu không, phạm bị ma pháp bao phủ, có tổn thương nào, theo điều khoản đặc thù của đế quốc pháp điển ma pháp sư, ma pháp học hội sẽ không chịu trách nhiệm gì!!

Kỳ ngữ này vừa phát ra ngoài, quân tây bắc bên kia nhất thời kinh sợ!

Thí nghiệm vũ khí ma pháp quy mô lớn? Đây là cái con mẹ gì?

Nghe vậy dường như là cái gì rất nguy hiểm gì đó!

Nhìn thấy ba ma pháp sư phiêu du trên bầu trời, còn có một loạt thật dài đứng trên tường thành, không khỏi làm cho người ta không ra mồ hôi!

Đỗ Duy đứng trên thành, trong lòng cười lạnh: Quân Tây Bắc ơi quân tây bắc, các người nghĩ muốn thử giới hạn của ta sao? Chỉ sợ các người thử không được! Hừ, người có thể thử ta, ta sẽ không thể thử người sao! Xem xem các người có lá gan thật sự trở mặt phản loạn bây giờ hay không!

*Kỳ ngữ: tín hiệu được phát ra bằng cách phát cờ, phổ biến để truyền tin trong quân đội.

Dardanelles: tên một eo biển của Thổ Nhĩ Kỳ, nơi diễn ra chiến dịch Gallipoli nổi tiếng

292. Chương 221: Vùng Đất Một Tầm Tên!

Đỗ Duy đang đánh cuộc!

Hắn chính là đang đánh cuộc.

Đánh cuộc là quân đoàn Tây Bắc không dám làm phản thời điểm này. Đánh cuộc quân đoàn Tây Bắc chỉ thử mình, uy hiếp mình một chút, chứ không dám cử đại quân công thành thực sự!

Bất kể từ phương diện nào đối với quân đoàn Tây Bắc mà nói, lúc này đều không phải thời cơ phản loạn tốt nhất.

Có điều, tận mắt thấy bốn vạn quân dưới chân thành, đã là một phần năm binh lực của quân đoàn Tây Bắc dàn quân dưới thành... loại chuyện lớn như vậy không thể không có lý do!

Vậy bọn họ mưu đồ chuyện gì?

Đến lúc mặt trời hơi nghiêng về đằng tây, quân Tây Bắc cuối cùng cũng bắt đầu di chuyển.

Giống như đàn kiến, công binh tháo dỡ doanh trại vốn đã dựng được phân nửa, từng xe từng xe gỗ lớn được chuyển đi. Đồng thời một đội bộ binh mấy ngàn người nghiêm trận ở phía trước duy trì tư thế, đề phòng quân thủ thành thừa cơ hội tập kích.

Chiều lều cuối cùng bị thu lại, sau đó thấy bụi đất từ xa xa cuộn lên, mấy vạn người bắt đầu rút lui không nhanh không chậm.

Thấy quang cảnh này, Đỗ Duy đang đứng trên đầu thành, trong lòng cũng thở phào.

Xem ra mình đánh cuộc thắng một phen rồi!

Quân Tây Bắc quả nhiên lợi hại. Dù lui binh nhưng quân dung vẫn tề chỉnh, đội hình chặt chẽ, từng đội từng đội rõ ràng, di chuyển thông thả không nhanh không chậm. Kỵ binh tách ra hai cánh từ từ lui ra sau, bộ binh hình thành trận hình vuông chỉnh tề như dùng dao gọt, tiếng chân chạm đất trăm người như một. Lúc bọn họ di chuyển, tiếng áo giáp kim loại va chạm lách cách lách cách tạo thành một cảm giác áp bách đến nghẹt thở.

Lúc này, trong trận hình của quân Tây Bắc bỗng thấy hơn mười kỵ binh phóng ngựa ra. Đi đầu là một kỵ binh tay giương cao một lá cờ, mặt cờ thêu huy hiệu đen tuyền, xung quanh lá cờ là viền màu vàng, chính là lá cờ “Kim hỏa huyền” trứ danh của quân Tây Bắc.

Quân Tây Bắc dùng màu đen làm màu cờ, nên còn có một ngoại hiệu là “Quân cờ đen”. Có điều phàm là người cầm một lá cờ đen bằng tơ tằm, trong quân Tây Bắc ít nhất cũng là cấp bậc tướng quân.

Quả nhiên, hơn mười người này cưỡi ngựa một mạch tới dưới thành, mười mấy kỵ sĩ tinh nhuệ thân mang giáp nặng bảo vệ xung quanh một vị dáng như sĩ quan cao cấp. Phía sau lá cờ đen phấp phới, liền nghe thanh âm hùng hậu của vị sĩ quan nọ vang lên trên mặt thành:

-Thiếu tướng Quattro Bajeena, thuộc hạ của tướng quân Ruga thống lĩnh quân đoàn Tây Bắc, xin mời ngài Công tước hoa Tulip trả lời!

Người này nhìn sơ qua ước chừng không tới bốn mươi tuổi, khuôn mặt tinh minh cương nghị, nhất là cái mũi rất gây chú ý, vốn là sống mũi rất cao và dài, nhưng tựa hồ như bị người ta đánh gãy khiến cho sống mũi vốn cao giờ hơi bị vẹo đi. Toàn thân mang một bộ giáp thuần màu đen, hiển nhiên là dùng hàn thiết cao cấp nhất để rèn ra. Trên lưng ngựa treo một thanh trường thương, đầu thương hình chữ thập, cạnh ngang của đầu thương sắc như dao, mũi thương lờ lờ từng điểm ánh sáng màu đỏ sậm, cũng không biết là do giá trị ma pháp lên vũ khí hay là giết người nhiều quá mà lưu lại vết máu!

Đỗ Duy đứng ở trên đầu thành, thấy người tự xưng là Quattro Bajeena đang dòm ngó thì Ron Barton ở đằng sau đi tới:

-Hừm, ra là thằng khốn Quattro Bajeena à!

-Anh biết hắn à?

Đỗ Duy cười cười.

-Đương nhiên.

Ron Barton lè lưỡi ra liếm đầu môi, ánh mắt lóe từng đạo tinh mang:

-Hắn với tôi là người quen biết cũ! Năm đó tôi còn ở thảo nguyên, không ít lần dẫn người trở về uống rượu vui chơi, cùng thủ hạ của Quattro Bajeena đánh nhau không được trăm lần cũng đến tám mươi lần. Năng lực của hắn cũng khá, đại khái thực lực cỡ chừng kỵ sĩ cấp sáu hay bảy gì đó, lãnh binh cũng rất có ra dáng. Dưới trướng tướng quân Ruga của quân đoàn Tây Bắc có bốn đại tướng kỵ binh thì hắn là một trong số đó. Cái gì khác không nói, có điều hắn là một người tâm tư cẩn mật, làm việc trầm ổn, rất khó chiếm phần hơn trong tay hắn.

Đỗ Duy bật cười:

-Ồ? Là một người vừa cẩn thận vừa tinh táo à... Vậy thì dễ làm việc rồi!

Hắn thực sự rất sợ kẻ đến lại là một tên tính tình lỗ mãng bất chấp mọi thứ. Nếu người kia là một người nổi danh tinh táo, lý trí... thì sự việc đơn giản hơn nhiều.

Đỗ Duy đằng hắng một tiếng, hắn bước ra đầu tường, nhìn xuống Quattro Bajeeena ở phía dưới:

-Tướng quân Quattro Bajeeena, ta chính là Đỗ Duy Rudolf.

Quattro Bajeeena vẽ mặt bình thản, nắm tay đặt trước ngực:

-Ngài công tước, xin thứ lỗi tôi không tiện làm đại lễ! Tôi đến xin hỏi ngài, lúc này dưới thành là khu vực diễn tập của quân đoàn Tây Bắc, ngài lại dùng cờ hiệu thông báo học viện ma pháp lại chọn chỗ này làm thí nghiệm ma pháp... Mặc dù quân đội cùng với học viện ma pháp cũng có phân biệt, nhưng cuối cùng cũng phải có một lời nói rõ ràng mới tốt.

Đỗ Duy nhàn nhạt nói:

-Ý của tướng quân là gì?

Quattro Bajeeena liền nói:

-Hàng năm thao diễn vào mùa xuân là thiết luật của đế quốc, tuyệt đối không thể sửa đổi! Quân Tây Bắc chúng tôi chỉ chiếu theo luật lệ làm việc, các tướng sĩ đường xa hành quân đến đây, ngài cũng không thể bằng một câu nói bảo chúng ta đi là đi chứ?

Đỗ Duy không thêm khách khí, nghiêm mặt trả lời:

- Tướng quân Quattro Bajeeena, ngài nói thực không có đạo lý!!! Quân đội các ngài mặc dù nói từ xa mà đến, chẳng qua cũng chừng trên dưới trăm dặm, còn học viện ma pháp ở đế đô, mười vị ma pháp sư đều từ đế đô vượt nghìn dặm mà tới. Các người nói rút lui khó khăn, chẳng lẽ có thể bảo mười vị ma pháp sư trở về đế đô hả?

Quattro Bajeeena á khẩu chẳng biết nói sao.

Địa vị của ma pháp sư trong đế quốc cao quý biết bao nhiêu? Bảo hơn mười vị ma pháp sư nhường bước, những chuyện đó Quattro Bajeeena biết khó mà nói ra được, cho nên mặc dù biết Đỗ Duy cố ý làm khó, hắn cũng chẳng biết làm sao. Dù sao nếu không phải đến bước đường cùng, không ai tự nguyện đi chọc giận ma pháp sư.

Hơn nữa... lần này đến, tướng Ruga đích thân dẫn đầu...không được đánh! Nhất là chữ “không đánh” được tướng quân dẫn đi dẫn lại!

Quattro Bajeeena suy nghĩ một hồi, lớn tiếng nói:

-Ngài công tước, việc quân Tây Bắc tới đây thao diễn đã thông báo từ ba ngày trước. Mấy vị ma pháp sư tôn quý dù không chịu luật lệ đế quốc quản chế, nhưng việc gì cũng có trước có sau, đạo lý này cũng không thể không coi ra gì! Cho dù ma pháp sư có thân phận tôn quý, không chịu pháp luật quản chế, nhưng cũng không thể ngang nhiên chà đạp quân pháp!

Đỗ Duy đứng trên đầu thành cười to:

-Tướng quân, đối với kiến nghị của ngài, ta thực sự lấy làm tiếc... Có điều ta phải nói rõ với ngài, mặc dù ta là lãnh chủ của tỉnh Desa, nhưng mấy vị ma pháp sư có nghe ta hay không thì ta cũng không dám chắc! Ngài cũng biết ma pháp sư trên đại lục chúng ta, đa số đều là làm việc theo cảm hứng, ta không có quyền lực quản lý bọn họ... Hơn nữa, ma pháp sư tính tình đa số đều không phải dễ chịu gì, mấy vị khách quý này mà gây chuyện, không cẩn thận lỡ tay làm bị thương dũng sĩ của các vị, vậy ta cũng không chịu trách nhiệm cho nổi nha... Hơn nữa, cho dù các vị báo lên quân bộ với tòa án quân sự, ta nghĩ bộ chỉ huy quân đội cũng không có biện pháp nào đòi ma pháp công hội chịu trách nhiệm đâu.

Quattro Bajeeena càng nhú mày, trong lòng suy nghĩ lưỡng lự. Vị công tước hoa Tulip này mở miệng là đem ma pháp sư làm bình phong, thật sự khiến mình không có cách nào làm việc.

Dù sao, nếu thực sự xung đột với ma pháp sư, quả thật là không có chỗ nào nói đạo lý! Hoàng thất cũng không áp chế được ma pháp công hội, hưởng gì quân Tây Bắc? Thực sự đánh nhau mà nói, bất kể thắng hay thua, phe mình chắc chắn là có hại.

Nghĩ đến đây, Quattro Bajeeena liền đem trái banh đá ngược lại cho Đỗ Duy:

-Ngài công tước tôn quý, ngài là công tước của Đế quốc, là linh chủ của tỉnh Desa, cũng là một vị ma pháp sư nổi tiếng, ngài xem việc này làm sao giải quyết? Có thể có một phương pháp nào tiện cả đôi bên không?

Quattro Bajeeena thăm quyết định, nếu vị công tước hoa Tulip thực sự bức bách quân đội của mình lui về phía sau mười dặm, cho dù liều mạng trở mặt cũng phải từ chối.

Đỗ Duy lại cười cười nói:

-Quân đội của ngài ba ngày trước cho người đến thông báo, ta cũng không thể làm khó ngài. Vậy đi, ta vốn cũng là một ủy viên của học hội Ma pháp sư, lời nói của ta cũng còn có chút ít tác dụng. Ta liệu gánh một phần trách nhiệm cũng phải để cho ngài chút thể diện. Như vậy đi... ta cũng không yêu cầu cao, chỉ cần quân đội các vị lùi xa một tầm tên! Nội trong khu vực một tầm tên dành cho các vị ma pháp sư tiến hành nghiên cứu là được rồi?

Quattro Bajeeena: tên một nhân vật trong loạt truyện tranh và hoạt hình Gundam

Trích: Stardust(Gundam Z)

, Liên đoàn Trái đất thành lập một tổ chức chống khởi nghĩa chuyên nghiệp được gọi là Titans để săn lùng các tầng lớp sau cùng của các tàn dư Zeon. Đội Titan trở nên quá hăng hái với nhiệm vụ của chúng, bắt đầu nghĩ tới những phương pháp tàn bạo để đạt được mục đích của chúng, và trở thành những kẻ bạo chúa tàn nhẫn không hơn không kém với tham vọng thống trị trái đất. Hai lực lượng khởi nghĩa chống Titan ,AEUG (Anti-Earth Union Group) và bản đối chiếu đất liền của họ Karaba (lãnh đạo bởi Hayato Kobayashi trong Mobile Suit Gundam), từ đó kết hợp nhiều biệt đội nhỏ lại trong sự đấu tranh chống lại Titans. Thành viên của họ bao gồm các chiến binh đào tẩu từ lực lượng Trái đất, những người lính đã về hưu của cường quốc Zeon, và lực lượng dân quân từ các Colony. Đáng kể nhất là Bright Noa, trở về với vai trò thuyền trưởng của con tàu chiến đấu Argama,tàu đô đốc của hạm đội vũ trụ AEUG, và Quattro Bajeeena, một Ace pilot thực thụ, biệt danh "Red Comet" (Sao chổi màu đỏ). Thêm cái clip nữa cho đủ bộ:

293. Chương 221: Vùng Đất Một Tầm Tên! (phần 2)

Một tầm tên ư?

Quattro Bajeeena suy nghĩ một hồi, dù cho trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng mà một tầm tên thì xa được bao nhiêu? Cho dù một cung thủ cực mạnh bắn ra, được vài trăm thước là hết mức. Thậm chí dùng nỗ quân dụng, bất quá là một nghìn thước thôi!

Mệnh lệnh củatướng quân Ruga chính là không đánh, lui ra sau một nghìn thước, chỉ cần mình thủ một bên, chẳng nhẽ họ bay qua được sao!

Trong thành Lâu Lan có bao nhiêu quân, quân Tây Bắc biết rất rõ, chẳng qua có vài nghìn người thôi. Bằng chừng đó quân lực, có thể làm được chuyện gì chứ?

Nghĩ đến đây, Quattro Bajeeena mỉm cười, lớn tiếng nói:

-Vậy cứ theo lời ngài công tước mà làm! Tôi cho người lui ra sau năm trăm thước là được!

-Chờ đã!

Đỗ Duy bỗng kêu lớn:

-Tướng quân, ta nói một tầm tên, nhiều ít cũng phải thử mới được! Vậy đi, ta tự mình bắn ra một mũi tên, dùng tầm bắn của ta làm chuẩn!

Quattro Bajeeena càng yên tâm. Vị công tước hoa Tulip mặc dù có nghe nói là một ma pháp sư mạnh mẽ... nhưng chuyện giương cung bắn tên với thân thể yếu đuối của ma pháp sư cũng không cách gì giỏi được! Bắn tên là dùng lực cánh tay, không phải dùng ma lực!

Đáng tiếc... hần nhất định là tính sai rồi!

Sau khi hai người làm hiệp nghị, Đỗ Duy cười nhẹ, xoay người một cái nhảy lên thành tường! Mặc dù võ thuật của hần cũng bình thường, nhưng học tập tinh không đầu khí một thời gian dài, bộ động tác nhập môn tôi luyện thân thể hần trở nên cực kỳ mạnh mẽ, bất kể lực bộc phát, độ mềm dẻo, đều cực kỳ xuất sắc!

Một động tác nhảy nhẹ nhàng, quả nhiên là thông dong lưu loát khó tả.

Lúc này chỉ thấy vị công tước trẻ toàn thân mặc áo giáp bạc sáng chói, lưng mang áo choàng đỏ tươi bay phấp phật, đứng thẳng trên đầu tường, anh vũ tiêu sái.

Hần cười nhẹ, tay vén áo choàng, liền thấy trên tay hần lờ lờ một đạo hào quang ma pháp chói lòa. Một cây trường cung hình dáng kỳ dị đã hiện ra trong tay hần!

Thân cung cong cong mềm mại, nhìn qua phẳng phất như vành trăng non trên bầu trời đêm. Hai vành cung nhọn hoắt dùng một loại tinh thể trong suốt tạo thành, còn lộ ra hai mũi nhọn cong cong, vừa nhọn vừa sắc như dao!

Trong tay Đỗ Duy quả nhiên chính là Tịch diệt chi cung... là lần trước trong kỳ đảo chính, suýt chút nữa đánh bại Gandalf áo bào xanh, còn gọi là mũi tên địa ngục Fedora .

Trường cung này nếu dựng thẳng lên, cơ hồ cao bằng cả người Đỗ Duy. Cứ như vậy, hai tay hần cầm một cây trường cung vừa kỳ dị, lại vừa đẹp đẽ đến cực điểm, hình ảnh ấy khiến cho mọi người đều chấn động!

Trong lòng Quattro Bajeeena trầm xuống, liền cảm thấy chuyện không ổn!

Đỗ Duy vốn là không biết bắn cung, thế nhưng từ khi có được cây Tia chớp của Pandora , một thần khí trong tay, làm sao có thể bỏ phí? Cho dù thuật bắn cung của hần rất kém, nhất định cũng phải liều mạng đi luyện.

Huống chi mũi tên địa ngục Fedora” không phải loại cung bình thường. Đối với thuật bắn cung mà nói, muốn bắn giỏi không ngoài hai việc: lực cánh tay với nhãn lực!

Mà mũi tên địa ngục Fedora này vốn là cung chuyên dùng cho ma pháp sư, căn bản không dùng lực cánh tay để kéo cung, mà thuần túy dùng ma lực để sử dụng...

Mà tiêu chuẩn ma lực của Đỗ Duy vốn cũng khá lợi hại!

Cho nên vấn đề nhãn lực mà nói... một cái phép “mắt ưng” thì triển ra, so với thần xạ thủ sợ còn nhìn rõ hơn nhiều!!!

Đỗ Duy đến Tây Bắc đã hơn một năm, âm thầm dùng không ít công phu luyện tập mũi tên địa ngục Fedora, đến lúc này cuối cùng cũng đem ra dùng!!!

Đỗ Duy tay cầm trường cung, khẽ kéo dây cung. Mũi tên địa ngục Fedora bị ma lực kích thích liền hiện ra một đoàn ánh sáng bạc nhàn nhạt. Chỉ thấy từng đạo tia sáng loang loáng trên thân cung, hết sức đẹp mắt!

Hần giống như muốn làm động tác kéo cung, bỗng nhiên lại buông xuống, quay đầu nhìn ra phía sau:

-Raoen!

-Thưa ngài!

Raoen lập tức đứng dậy.

-Người có gan không?

Đỗ Duy lãnh đạm hỏi.

Raoen lập tức uốn thẳng ngực:

-Có!

Dù sao cũng là người chết qua một lần, Raoen bây giờ còn phải sợ cái gì chứ?

-Tốt.

Đỗ Duy cười ha hả, đột nhiên lột áo choàng đỏ tươi trên người xuống, tiện tay ném lên trên mũi thương của một tên lính bên cạnh. Đỗ Duy chỉ ra đằng xa, lớn tiếng nói:

-Raoen! Lát nữa ta bắn một tên ra đằng xa, ngươi liền cầm thương này đi ra ngoài, đến nơi mũi tên của ta bắn tới, lấy thương này cùng áo choàng của ta cắm xuống đất đánh dấu!

Raoen dạ lớn tiếng, tiến lên nhận lấy thương, nghiêm nghị đứng trên tường thành.

-Tướng quân Quattro Bajeena, xem cho kỹ đây!"

Đỗ Duy cười lạnh, nhẹ nhàng co một chân lên, đứng một chân trên tường thành, bỗng nhiên thân thể trên tường thành nhẹ nhàng xoay một vòng tròn ba trăm sáu mươi độ! Thân thể bắt đầu nghiêng nghiêng ra sau, giống như mất thăng bằng, lại giống như một cây cung đang giương lên!

Động tác này thực khó khăn cực kỳ, mà cũng cực kỳ phô trương!

Đỗ Duy hai ngón tay giữ dây cung, hít sâu một hơi...

Viu!!!

Một tiếng dây cung bật lên, liền thấy Tịch diệt chi cung trong tay Đỗ Duy phát ra từng đạo hào quang chói mắt! Trong nháy mắt hào quang bạo phát khiến cho mắt người xem cơ hồ cảm thấy đau rát, một ngôi sao băng từ cung của Đỗ Duy đột nhiên vọt ra!

Một đạo hào quang màu ngọc bích vẽ trên không trung đường cong đẹp mắt, nhắm chân trời bắn đi...

Một vì sao phá không mà bay đi, mấy vạn đại quân dưới tường thành đều nhìn thấy rõ ràng. Mấy vạn người trợn mắt, há hốc mồm nhìn viên sao chói xẹt qua trên đỉnh đầu mà bắn ra xa xa...

Quattro Bajeena mồ hôi lạnh chảy đầm đìa!

Cái ... cái này rốt cuộc là cung gì hả trời?

Một tên này bắn rốt cuộc xa cỡ nào? Quattro Bajeena cũng không muốn nghĩ tới.

Đỗ Duy nhẹ nhàng nhảy từ trên tường thành xuống, tay hoa lên đã thấy trường cung kỳ dị hóa thành một vầng sáng mà biến mất. Hắn quay đầu nhìn Raoen, nhàn nhạt nói:

-Raoen, hãy đi đi! Cưỡi ngựa của ta, mau mau đem trường thương cùng áo choàng của ta cắm ở chỗ tên rơi!

Dừng một chút, Đỗ Duy cười độc ác, nói:

-Bắn hơi xa một chút... Raoen, ngươi vất vả rồi. Yên tâm, ta sẽ chờ ngươi về ăn tối.

Dưới thành, Quattro Bajeena mặt mày nhăn nhó...

Còn... còn đợi hắn về ăn tối sao?

Một tên này, rốt cuộc bắn xa cỡ nào hả!!!

Sau đó, Đỗ Duy nhìn Quattro Bajeena dưới chân thành, bộ mặt hữu nghị biến đầu mất.

-Tướng quân, một lời tựa nghìn cân! Xin mời người của ngài lùi về sau chỗ tên rơi!

Dừng một chút, Đỗ Duy lớn tiếng ra lệnh:

-Ta thay mặt viện trưởng học viện ra lệnh, sau một canh giờ, từ dưới chân thành cho đến chỗ tên rơi, ba người chia làm một tiểu tổ, tùy ý dùng ma pháp công kích..."

Câu này nói ra ngoài, nhất là đoạn cuối tùy ý công kích âm thanh nghe càng lớn! Đỗ Duy cười ha hả, không thèm quay đầu lại, lui xuống dưới thành.

Quân Tây Bắc hả? Muốn so độc ác với ông đây sao? Ông còn độc ác hơn chúng bay!

294. Chương 222: Tâm Tư Của Alfa

Sau khi uống xong một tách trà, Đỗ Duy bắt giác thở dài.

Phillip đứng bên cạnh, thấy sắc mặt Đỗ Duy không vui, không kìm được liền thấp giọng hỏi:

-Ngài công tước, ngài đang lo lắng quân Tây Bắc không chịu rút sao?

-Lo lắng à?

Đỗ Duy cười, hân nhướng mày:

-Ta cần gì phải lo lắng, yên tâm đi, bọn họ nhất định sẽ rút lui.

Quả nhiên lời nói vừa dứt, bên ngoài Dardanelless đã đẩy cửa tiến vào:

-Thưa ngài công tước, quân Tây Bắc bắt đầu rút lui.

Đỗ Duy gật đầu:

-Biết rồi.

Sau đó, thị vệ bên ngoài tiến vào thông báo: Bà hầu tước Listeria cầu kiến.

Đỗ Duy sững sờ, Phillip ở bên cạnh thì quay đầu ngoác lơ chỗ khác, chỉ có Dardanelless mặt không đổi sắc nhìn Đỗ Duy.

Bà ta tới làm gì?

Đỗ Duy nhúu mày.

Bà hầu tước này thực sự là một phiền toái. Từ sau hôm sinh nhật, vị hầu tước phu nhân dường như rất yên tâm thoải mái ở luôn trong phủ công tước của Đỗ Duy.

Người ta không nói phải đi, Đỗ Duy dĩ nhiên cũng không thể nói đuổi người, tình trạng cứ như thế cho đến giờ.

Lúc quân Tây Bắc vây thành, Đỗ Duy không biết quân Tây Bắc có thể thực sự gây chuyện hay không, nên đặc biệt gia tăng người bảo vệ an toàn cho phủ công tước lên gấp hai lần.

Suy nghĩ giây lát, Đỗ Duy thở dài:

-Mời bà hầu tước vào đi.

Phillip vừa nghe, liền nhanh chóng cáo từ, Dardanelless thì nhìn Đỗ Duy cười cười.

Dù sao cũng là người xuất thân từ nhà Listeria, Dardanelless mặc dù rất trung thành với Đỗ Duy, nhưng nếu nhà Listeria với Đỗ Duy có thể kết thông gia, dĩ nhiên Dardanelless sẽ càng vui mừng.

Hơn nữa, trong lòng vị võ sĩ Dardanelles, bà hầu tước Listeria mỹ lệ cơ hồ giống như nữ thần, nếu thực sự kết hôn với Đỗ Duy có thể coi như là một chuyện đặc ý.

Khi hầu tước phu nhân Listeria bước vào, ánh mắt không hề che giấu sự quan tâm, thân mang trang phục cũng không chỉnh tề lắm, chỉ đơn giản mặc một cái váy dài. Hiển nhiên là cách ăn mặc đơn giản trong nhà, khuôn mặt không trang điểm nhưng vẫn xinh đẹp khiến cho tim Đỗ Duy cũng không tự chủ được, nhảy lên mấy nhịp rất mạnh.

Mà theo sau nàng là Angel cùng với Mose. Angel làm vẻ mặt lạnh lùng, tuy vậy Đỗ Duy vừa liếc nhìn là biết ngay cô nàng đang cố giả vờ. Ánh mắt của cô gái nhỏ đã tố cáo mọi suy nghĩ trong lòng nàng. Cô bé luôn luôn nhìn Đỗ Duy, cũng không giấu được sự quan tâm sâu sắc.

Còn Mose... chú nhóc này từ sau lần bị Đỗ Duy sửa trị một trận, liền trở nên thành thật hơn nhiều. Lúc này đứng ở hàng dưới cùng, mắt nhìn xuống mũi chân, không dám tiếp xúc ánh mắt của Đỗ Duy.

-Ngài công tước.

Phu nhân Listeria mỉm cười:

-Vừa rồi tôi nghe nói quân Tây Bắc vây thành, cả ngài cũng phải tự mình lên lầu thành, lòng tôi cũng lo lắng... Bây giờ thấy ngài không có việc gì, tôi cũng yên tâm.

Đỗ Duy liền cười ha ha:

-Bà hầu tước nói đùa rồi! Quân Tây Bắc cũng là quân đội của Đế quốc, cũng đứng dưới lá cờ Hoa Bụi gai, sao lại làm khó ta? Chẳng qua chỉ là theo lệ thường tiến hành thao diễn mùa xuân thôi.

Phu nhân Listeria nghe Đỗ Duy nói một câu lập luận của quân đội, sắc mặt không khỏi lộ vẻ buồn bã, từ đôi mắt đẹp long lanh như nước ánh lên một tia u buồn. Bỗng phu nhân Listeria ngẩng đầu lên, nhìn Dardanelles cười nhẹ, nói:

-Vô sĩ Dardanelles, có thể để ta với ngài công tước nói chuyện một lát được không?

Dardanelles dù sao cũng từng là người nhà Listeria, nghe phu nhân nói liền cúi người thi lễ sau đó rời đi.

Dardanelles vừa rời đi, hầu tước phu nhân Listeria thở dài u oán, loại tiếng thở mướt mà này cũng khiến cho lòng người phải mềm đi. Nàng chậm rãi đi tới gần Đỗ Duy, chăm chú nhìn hắn một hồi, đôi môi anh đào hơi run run:

-Ngài công tước, ngài như vậy là đang đề phòng ta sao?

Đỗ Duy liền lắc đầu nhanh:

-Phu nhân sao lại nói vậy!

-Ngài công tước.

Ánh mắt của hầu tước phu nhân Listeria mang theo một trời u oán:

-Người sáng suốt cũng biết quân Tây Bắc cùng với ngài vốn là không đồng lòng. Cục diện của Tây Bắc là thế nào, còn cần ta phải nói sao? Lần này bọn họ vây thành, bức bách ngài, hành động này đã rất quá phận, so với công nhiên tấn công cũng chỉ kém chút ít! Lúc này, ngài nói kiểu đó với ta, là để cho ta an tâm? Hay là... cố gắng lừa gạt ta?

Bị một tuyệt sắc mỹ nữ nhìn chăm chú, Đỗ Duy cũng có chút cảm giác không tự nhiên. Nếu nói hắn không chút động tâm với sắc đẹp kia, thì quả thực là nói dối!

Nếu ở một trường hợp khác, một thời điểm khác và một thân phận khác, gặp một cô gái đẹp tuyệt trần như phu nhân Listeria, Đỗ Duy cũng không ngại cùng nàng làm một hồi quan hệ mập mờ. Người đàn bà này quả thực khiến cho đàn ông không thể kháng cự được.

Nếu quả như là hai bên cùng tình nguyện, mọi người làm một "JUSTFORONENIGHT", Đỗ Duy cũng không nghĩ sẽ từ chối, chỉ sợ đập bể đầu cũng làm đấy.

(JUSTFORONENIGHT- chỉ trong một đêm-nguyên văn tác giả dùng tiếng anh)

Có điều, động tâm với người đẹp là một chuyện, mà cưới nàng lại là một chuyện khác!

Ngập ngừng một chút, Đỗ Duy nghiêm mặt nói:

-Phu nhân, bà quá lo rồi, lời vừa rồi ta nói cũng vì không muốn bà lo nghĩ nhiều. Mấy vạn quân Tây Bắc mà nói, ta cũng không coi vào đâu, chưa nói dù sao bọn họ cũng không dám làm phản lúc này...

Nói đến đây, Đỗ Duy mỉm cười, ánh mắt tràn đầy tự tin, lãnh đạm nói:

-Cho dù bọn họ thực sự làm phản bây giờ, ta trấn thủ tòa thành kì tích này, chỉ dựa vào bốn vạn quân của bọn họ là đánh ngã được ta sao? Trong đầu ta đã sớm có kế hoạch, phu nhân không cần quá lo lắng!

Câu này so với câu trước rõ ràng đã uyển chuyển hơn nhiều. Hầu tước phu nhân Listeria liền đổi giận làm vui, khuôn mặt đẹp để hiện lên vẻ nhu mì, phảng phất thở ra một hơi, nhẹ nhàng nói:

-Ngài đã tự có kế hoạch thì tôi cũng không tiện hỏi nhiều. Có điều chuyện hôm nay thực khiến cho người ta nghe mà kinh ngạc... nếu ngài không ngại nói...

Nàng bỗng lấy từ cánh tay một vật kỳ lạ, gần như trong suốt, nhẹ nhàng đặt trên bàn Đỗ Duy:

-Đây là vật gia truyền của dòng họ Listeria, cũng không phải là thứ gì kì lạ. Có điều Tây Bắc rét lạnh, có lẽ ngài công tước đêm nay sẽ không nghỉ ngơi, còn phải dẫn người tuần tra. Mời ngài đeo thứ này bên người, mang nó rồi bão cát không xâm phạm, lại có thể ngăn cản gió rét ban đêm.

Đỗ Duy đang muốn nói, phu nhân Listeria bỗng nhiên nói:

-Đây là một chút tấm lòng của tôi, hy vọng ngài không làm tôi đau lòng chứ.

Đỗ Duy vốn không muốn nhận món quà, tuy nhiên nghe xong lời này tay hắn không khỏi chậm lại một nhịp. Bỗng nhiên cảm giác được đầu ngón tay chạm phải thứ gì đó cực kỳ mềm mại, cúi đầu nhìn xuống, hóa ra bàn tay của hắn lúc này đang chạm phải mấy đầu ngón tay xinh đẹp mềm mại của hầu tước phu nhân. Bàn tay êm ái như không có xương, cảm giác chạm vào vừa mát lạnh vừa khiến lòng người rung động. Bất tri bất giác động tác đẩy ra của Đỗ Duy biến thành nhận lấy món đồ kia, hắn cười khỏ, thu vào lòng:

-Ta nhất định sẽ mang theo.

Hầu tước phu nhân Listeria lúc này mới nhoén miệng cười, thoát nhìn nàng tựa như cô gái mười tám tuổi, từ trong mắt mang một vẻ ngượng ngùng rất quyến rũ, hai gò má hồng hồng động lòng người. Sau đó nàng hơi cúi chào Đỗ Duy mà rời đi.

Phía sau Angel vẫn căn môi, không nói một lời, chỉ len lén nhìn Đỗ Duy thật sâu.

-Đỗ Duy....thưa ngài.

Mose đi ở cuối cùng bỗng nhiên nói nhỏ:

-Lúc này, khi ngài ở trên lầu thành, chị dẫn ta tới phía dưới thành nhìn thấy...

Ồ!

Đỗ Duy nhú mày.

-Ngài...

Mose bỗng nhiên hơi do dự, sau đó ánh mắt ra vẻ quyết liệt, nói nhỏ:

-Ngài... đáng ngài bắn tên... thật đẹp!

Nói đến đây, ánh mắt Mose bỗng có vẻ hơi bối rối, vừa chạy đi vừa nói thêm một câu:

-Câu này là Angel muốn ta nói cho ngài.

Nói xong, hắn khẩn trương chạy ra ngoài theo Angel.

Đỗ Duy thở dài.

Mỹ nhân, thực sự khó đoán mà...

Hắn lấy món đồ phu nhân Listeria tặng ra. Tinh thể này trong suốt, phía trên cũng không cảm thấy ma lực rung động, nhưng cầm trong tay phảng phất cảm giác được một tia ấm áp, nhu hòa rót vào trong lòng bàn tay.

295. Chương 222: Tâm Tư Của Alfa (phần 2)

Đến tối có người báo về, quân Tây Bắc đã lui về phía sau mười dặm.

Trên thực tế, Đỗ Duy bắn ra một mũi tên kia, không nhiều không ít vừa khéo mười dặm. Raoen cười ngửa ra khỏi thành, một mạch chạy đi, đầu mũi thương là tấm áo choàng đỏ tươi của Đỗ Duy. Trước ngàn vạn quân lính của quân đoàn Tây Bắc, hắn không nhìn ai, cứ chạy thẳng

Cảm giác này, khiến cho Raoen vốn trong lòng đã nguội lạnh, cũng không khỏi sinh ra vài phần nhiệt tình!

Đi theo vị công tước trẻ tuổi này làm việc thực sự thích thú! Lúc này, Đỗ Duy đang thử dò xét giới hạn của quân Tây Bắc!

Chỉ có điều, quân Tây Bắc rút cuộc muốn làm gì? Máy vạn quân hành quân ngàn dặm, đừng nói là ăn no rảnh rồi không có việc gì làm chứ?

Dĩ nhiên mấy việc tuần thành cũng không đến lượt Đỗ Duy làm, có điều đến lúc trời tối mịt hắc mới về lâu đài.

Lúc này, ở một khu nhà độc lập, hết thấy bài trí giống như phủ bá tước Raymond ở đế đô, dạng như một cái phòng đọc sách của bá tước Raymond.

Đỗ Duy ra lệnh, không có sự cho phép của hắc, không kẻ nào được bước vào khu nhà này!

Hắc đi vào thư viện trong nhà, đóng cửa phòng.

Phòng đọc sách này bài trí cũng giống như phòng sách của bá tước Raymond lúc trước. Căn phòng có chút lạnh lẽo âm u.

Nơi này vốn không có người hầu, Đỗ Duy tự tay đốt đèn, sau đó từ trong ngăn tủ lấy ra một chai rượu, ngồi ở bàn giấy, tự rót tự uống một mình.

Khi chai rượu đã vơi đi một nửa, Đỗ Duy bỗng nhiên chớp mắt, nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống bàn.

Ở phía ngoài, cánh cửa thư phòng có hai tiếng gõ khê khằng.

-Vào đi.

Đỗ Duy trầm giọng.

Cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông thân mặc trang phục võ sĩ màu đen bước vào.

Người này dung mạo vốn anh tuấn, nhưng trên người lại mang không ít vết thương. Mấy vết thương này hiển nhiên là vừa mới bị không lâu, có điều vài vết thương lại không hề làm giảm sức hút của người đàn ông này, mà càng khiến cho hắc tăng thêm vài phần khí phách ngang tàng.

Alfa vào trong thư phòng, hắc nhìn thấy Đỗ Duy ngồi sau bàn giấy, nhìn thấy bình rượu trước mặt Đỗ Duy, nhìn thấy bài trí trong phòng phẳng phất giống thư phòng của bá tước Raymond năm xưa.

Khi hắc nhìn thấy Đỗ Duy ngồi sau bàn nhìn mình cười cười, trong lòng hắc bất giác nhớ lại lúc xưa bá tước Raymond cũng từng ngồi sau bàn, trước mặt để sẵn loại rượu hắc thích nhất, nhìn hắc hoàn thành nhiệm vụ trở về, luôn luôn nói với hắc một câu:

-Làm rất tốt, Alfa, qua đây uống với ta một ly.

Mặc dù người trước mặt hiện thời tước vị còn cao hơn Raymond.

Mặc dù chàng trai trẻ trước mặt là con ruột của Raymond.

Nhưng Alfa vẫn không nén được một chút buồn bã, một chút thương cảm dâng lên trong lòng.

Thực tế, từ khi nghe theo mệnh lệnh của Raymond mà ở lại hỗ trợ Đỗ Duy cho đến nay, trong lòng Alfa vẫn còn rất hoang mang.

Gia tộc Rowling đã tan thành mây khói. Mặc dù gia tộc hoa Tulip của Đỗ Duy coi như là kẻ kế thừa của gia tộc Rowling... nhưng dù sao cũng có khác biệt. Bản thân mình cả đời dốc sức phục vụ gia tộc Rowling, mà nhà Rowling sụp đổ phẳng phất làm cho Alfa cảm thấy bị vứt bỏ. Một đời tận tụy trong chốn lát... liền thành hư không!

Mặc dù hắc vẫn cẩn thận chấp hành mệnh lệnh của bá tước Raymond, toàn tâm toàn ý ra sức phục vụ Đỗ Duy. Nhưng thực tế Alfa cũng hiểu, tấm lòng hắc đã chết từ lâu.

-Chú Alfa.

Đỗ Duy cười chân thành:

-Ta vừa rồi đang suy nghĩ một chút, chú đã quay lại.

Mặt Alfa lộ vẻ mỗi mệ.

Với thể lực mạnh mẽ của hắn, theo lệnh Đỗ Duy lặng lẽ ra ngoài làm việc, một ngày bốn ba ngoài ngàn dặm, vốn cũng có chút cảm giác khó chống đỡ.

-Cậu chủ.

Alfa gật đầu:

-Ta mang đến tin tức người muốn.

Đỗ Duy hơi rung mình, bắt giác thẳng lưng lên.

Chú Alfa này bốn sự tuyệt đối rất được! Chỉ đáng tiếc hắn vốn là thủ hạ tâm phúc của cha mình, theo cha mình đã rất lâu, dù sao cũng không thể trở thành tay chân tuyệt đối của mình. Từ khi đến Tây Bắc đến giờ, Đỗ Duy cũng không có giữ Alfa ở bên người, mà khiến cho hắn đảm nhận một công việc khác: sưu tầm tin tức tình báo.

Vệ sĩ trưởng Alfa vũ kỹ mạnh mẽ, làm việc có chừng mực, có thủ đoạn, kinh nghiệm lại phong phú. Năm đó một cánh lực lượng ngầm của cha mình đều là do vị này quản lý. Đối với năng lực của hắn, Đỗ Duy hết sức yên tâm.

-Nói đi.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu.

-Ta ra khỏi thành ba trăm dặm, đi một vòng từ Đông sang Tây, phát hiện một chuyện.

Alfa chậm rãi nói:

-Quân Tây Bắc mấy hôm nay âm thầm dẫn theo một nhóm người đi tới! Ta theo sau tìm hiểu, ước chừng có năm hay sáu ngàn người, trên đường đều giấu mình trong quân Tây Bắc! Bọn người này trang phục đều là người thảo nguyên, ta chắc chắn không nhìn lầm.

Đỗ Duy cả kinh.

Người trên thảo nguyên?

Rốt cục quân Tây Bắc muốn làm gì?

-Mấy ngàn người này sau khi lùi ra xa liền rời khỏi quân Tây Bắc, sau đó chia làm nhiều tiểu đội chạy đi. Ta âm thầm đuổi theo một nhóm, quan sát họ một hồi, có thể chắc chắn rằng bọn họ dường như đang tìm kiếm vật gì đó!

Đôi mắt của Đỗ Duy sáng ngời.

-Ta lại lặng lẽ đến gần bọn họ, nghe lén họ nói chuyện. Ngôn ngữ thảo nguyên ta hiểu cũng không nhiều, chỉ miễn cưỡng nghe được một chút, tuy vậy vẫn có thể xác định lần này người thảo nguyên lặng lẽ lên vào, tổng nhân số chừng ngoài một vạn. Tất cả đều là quân Tây Bắc giúp họ lên vào. Ta nghe bọn chúng nói chỉ cần quân Tây Bắc bao vây thành chúng ta, không cho chúng ta ra ngoài, bọn họ có thể thoải mái mà tìm kiếm!

Đỗ Duy hỏi tiếp:

-Biết bọn họ đang tìm cái gì không?

-Không biết.

Alfa lắc đầu:

-Thế nhưng, ta mơ hồ nghe bọn chúng làm như nói cái gì... mệnh lệnh của Vu vương gì đó...

Đỗ Duy trầm ngâm.

Mệnh lệnh của Vu vương ư?

Đừng nói là phái ra đi tìm con ma thú kia chứ? Tuy nhiên con ma thú đó chính xác rất quý giá, cũng khó trách vị Vu vương kia không thể buông tha mà!

He he! Giỏi cho quân Tây Bắc! Ngang nhiên giúp cho người ngoài lên vào! Không tiếc vây thành của ta, không cho ta ra cửa, dám để cho người thảo nguyên vào nhà ông đây điều tra à?!

Ruga ơi Ruga! Rốt cục ngươi nhận được chỗ tốt gì của người thảo nguyên! Lại dám để cho quân địch tiến vào biên giới của đế quốc mà không kiêng kỵ chút nào sao?

Thế chính là loạn thần tặc tử!!

Nếu ngươi muốn làm phản tặc, ta cũng không quản! Chỉ là ngàn vạn lần không nên xuống tay trên đầu ông đây chứ!

Đỗ Duy còn đang căm tức trong lòng, Alfa bỗng nói:

-Cậu chủ, nếu không có chuyện gì, ta ra ngoài trước.

-Chờ một chút!

Đỗ Duy cười, hẩn ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua vị gia thần kỳ cựu của nhà Rowling, vốn cũng từng bế hẩn hồi nhỏ. Đỗ Duy chỉ vào chai rượu trên bàn, ôn tồn nói:

-Làm rất tốt, chú Alfa, qua đây uống với ta một ly đi.

Vừa nghe lời này, Alfa bỗng run người! Ánh mắt vốn thất thần bỗng phẳng phát sự ám áp.

296. Chương 223: Đoàn Kỵ Sĩ Bạch Vũ

Cầm lấy ly rượu đầy Đỗ Duy tự tay rót cho, Alfa lặng lẽ nhìn sắc rượu màu hổ phách, dường như đang có suy nghĩ miên man xuất thần.

... À, uống với ta một ly đi...

... Uống với ta một ly đi...

Năm xưa, tự tay vỗ vai mình, khen ngợi mình làm rất tốt, rồi lôi mình lại uống rượu, bá tước Raymond... giờ ở đâu?

Hắn đã về tới nhà Rowling, ẩn cư trong lâu đài, một thân hào khí đã tiêu tan không còn, tình nguyện chờ tuổi già chậm rãi đến....

Đúng là như thế.

Chậm rãi chờ tuổi già đến.

Nghĩ đến đây, trong lòng Alfa bỗng nhiên dâng lên một niềm xúc động, hắn thực sự muốn dùng hết sức ném ly rượu này ra thật xa!

Hắn muốn cười, cười thật to, cười thật điên cuồng!

Ta đã từng tuyên thệ cho sứ mạng bảo vệ ... giờ nó đã không còn nữa rồi!

Ta đã từng cam lòng chết cho gia tộc... giờ nó đã không còn nữa rồi!

Ta đã từng thề dâng hiến tính mạng của chính mình... giờ nó đã không còn nữa rồi!

Mà... cái kẻ chỉ bằng một mệnh lệnh, có thể khiến mình cam lòng chịu chết.....hắn cũng không còn nữa rồi!!

Bá tước! Đức ngài ! Raymond...

Đại khái lúc này, ngài đang ở trong lâu đài Rowling, ngồi trước lò sưởi trong thư phòng, đầu gối đắp chăn bông. Có lẽ chuyện lớn nhất ngài suy nghĩ, phỏng chừng là chỉ là tối nay ăn món gì, hoặc ngày mai trời có mưa không...

Buồn cười!!!

Không chỉ có ngài, mà ta - Alfa - càng đáng buồn cười hơn!!

Ta sống hơn bốn mươi năm trường, hơn nửa đời người đều cống hiến cho sứ mạng trong lòng kia! Nhưng đến cuối cùng...

Ta vẫn còn nỗ lực bôn ba, nhưng bá tước Raymond, người đâu rồi?

Ngài bỏ cuộc rồi à?

Buồn cười! Buồn cười quá!!

Vậy ta thì sao? Alfa, là cái gì?

Năm xưa lý tưởng một đời, ngài nói bỏ cuộc liền bỏ cuộc. Ừ, ngài thất bại, có thể rút lui.

Còn ta? Ta có thể bỏ cuộc sao?

Trong giây lát, trong lòng Alfa bỗng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi.

Hắn khẽ thở dài, ánh mắt lại trở về ly rượu, đoạn nhắm mắt, uống một hơi cạn sạch.

... thôi thì... cứ vậy đi.

Khóe môi Alfa bỗng nhiên nở một nụ cười, trong nụ cười hàm chứa bao nhiêu cay đắng và mệt mỏi.

Ta đã mất đi mục tiêu cả đời, bây giờ chính ta cũng không biết mình đang làm gì.

Duy nhất có thể làm là, dựa theo lời dặn dò cuối cùng trước khi người kia ra đi: giúp đỡ con hắn, đến khi...

Hừ, có lẽ đến khi nào mình chết ấy chứ.

Alfa buông nhẹ ly rượu xuống, gật đầu chào Đỗ Duy, liền muốn xoay người rời đi.

-Chờ một chút, chú Alfa.

Đỗ Duy bỗng gọi lão vệ sĩ trưởng.

Alfa dừng chân, quay lại nhìn Đỗ Duy:

-Còn có chỉ thị gì sao, cậu chủ?

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, nhìn vị kị sĩ trung niên đứng trước mặt, trong lòng bất giác có cảm giác không yên.

Bởi vì hắn nhìn ra trong ánh mắt của người đàn ông này, một loại cảm giác thần thò không thể lay động! Thậm chí... trong mắt hắn, phảng phất mang một loại cảm giác...của người chết!

-Chú Alfa.

Đỗ Duy từ sau bàn giấy đi đến trước mặt người vệ sĩ, giọng nói của hắn nghiêm túc cực kỳ:

-Ta nghĩ, từ khi chúng ta rời thủ đô đến nay, cũng chưa có cơ hội tốt để nói chuyện. Ta nhớ lúc ta còn nhỏ, người từng ẵm ta... Lúc đó, trong mắt ta, chú là võ sĩ mạnh mẽ nhất, cũng là một vệ sĩ đáng tin cậy nhất của dòng họ.

Alfa tựa như đang cười, thản nhiên nói:

-Cậu chủ... đó chỉ là trách nhiệm của ta.

-Không đơn giản như thế.

Đỗ Duy lắc đầu, giọng hắn trầm trầm:

-Ta biết, từ khi cha ta thất thế mà ẩn dật, tinh thần của chú vẫn luôn sa sút... chẳng lẽ chú đã không còn chút hy vọng nào với dòng họ sao?

Alfa im lặng.

Đỗ Duy chậm rãi nói:

-Bây giờ tất cả mọi người đều gọi ta là công tước hoa Tulip ... mà trong tư liệu của quân bộ đế quốc, họ của ta cũng đã trở thành Rudolf. Nhưng ta muốn nói cho người hiểu, trong lòng ta vẫn ghi nhớ, tên của ta là Đỗ Duy Rowling! Là Đỗ Duy Rowling mà không phải Đỗ Duy Rudolf!!

Alfa vẫn lặng thinh.

-Chú Alfa, ta biết chú rất thất vọng với gia tộc.

Đỗ Duy cố dùng giọng nói chân thành nhất:

-Nhưng chú có biết không... ta từng thề với mẹ, chỉ cần một ngày ta còn sống, hy vọng của nhà Rowling sẽ không bao giờ tắt! Mặc dù hiện nay ai cũng đều gọi ta là hoa Tulip hay là Rudolf, nhưng ta dám cam đoan với người cuối cùng có một ngày, ta sẽ làm cho cái tên Rowling một lần nữa sừng sững trên đại lục!

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của Đỗ Duy, ánh mắt của Alfa dường như có chút xao động. Vị kị sĩ trầm ngâm chốc lát rồi hỏi:

-Cậu chủ, lúc người lần đầu tiên trở về bình nguyên Rowling, có thấy cảnh gì không?

Đỗ Duy sững người.

Sau đó, trong đầu hắn liền hiện ra quang cảnh hai năm trước, khi hắn bị đưa về bình nguyên Rowling, sau khi đoàn xe vừa qua khỏi sông Rowling liền dừng lại, toàn bộ kỵ sĩ đi theo cùng các gia thần của nhà Rowling liền hoan hô nhảy múa.

Còn nhớ lúc đó, tất cả các kỵ sĩ đều hoan hô cuồng nhiệt, còn có người thậm chí quên cả kỷ luật mà phóng ngựa chạy như điên trên đường cái, mặc cho móng ngựa cày lên từng mảng bùn đất! Ngay cả chỉ huy của họ cũng không có ý định ngăn cản sự hưng phấn của thủ hạ, chỉ ngồi trên lưng ngựa cười mà quan sát mọi chuyện!

Trên khuôn mặt mọi người đều là một nụ cười kiêu hãnh xuất phát từ nội tâm, toàn bộ lộ mũi quảng lên trời gào to:

-Về nhà rồi! Người Rowling đã về đến nhà của chính mình rồi!

Đối với gia tộc, đây là một loại cảm giác quay về cùng với vinh dự! Là một loại cảm giác vốn đã lưu lại dấu ấn sâu trong huyết quản!

Thậm chí cả Marde... lúc hắn còn làm kẻ đánh xe, cũng từng rất nghiêm túc mà nói với Đỗ Duy:

-Đừng nói chúng ta là người tỉnh Prescott, mà phải nói chúng ta là người của Bình nguyên Rowling! Là Rowling, không phải là tỉnh nào hết!

Đó là lần đầu tiên từ khi Đỗ Duy đến thế giới này cảm thấy thực sự chấn động! Cũng là lần đầu tiên hắn bị cảm giác về nhà lay sang! Mắt nhìn bình nguyên Rowling, tai nghe các kỵ binh hoan hô, ngay cả trái tim lạnh như tro tàn của Đỗ Duy cũng sinh ra vài phần chờ mong khi về nhà.

Tất cả mọi thứ, vinh quang, ngưng tụ, nhiệt tình, yêu thương... hết thảy đều xuất phát từ một cái tên:

Rowling!

Nghĩ lại khung cảnh trước kia, Đỗ Duy bỗng cảm giác mình có thể hiểu được nội tâm của Alfa!

-Cậu chủ.

Alfa trầm giọng nói:

-Có lẽ người còn trẻ, với tuổi của người không thể hiểu được cái tên Rowling đối với những người như chúng ta là ý nghĩa gì! Có lẽ người không biết, khi dòng họ sụp đổ, ở bình nguyên Rowling khắp nơi đều là tiếng than khóc, khi mà quân riêng của dòng họ Rowling bị giải tán, thậm chí có kỵ sĩ trung thành ngay khi đó tự sát quyết chết cùng dòng họ!! Mấy cái này... chắc người không biết.

Đỗ Duy há hốc mồm cũng không nói được lời nào.

Alfa cúi mình thật sâu trước Đỗ Duy, lúc này khuôn mặt kỵ sĩ đầy kích động:

-Có lẽ với thân phận của ta nói ra lời này có chút buồn cười... nhưng trong lòng ta là như vậy. Trong lòng ta, ta đã là một người của dòng họ Rowling... cha của ta, ông nội của ta, thậm chí ông nội của ông nội ta, đều là một thành viên trung thành của dòng họ Rowling! Ta từ khi sinh ra, liền được giáo dục phải cả đời trung thành cho dòng họ, sứ mạng của ta là dù phải dùng máu và mạng sống, cũng phải bảo vệ vinh quang của gia tộc! Bất kỳ lúc nào, ta có thể cầm lấy kiếm của mình khiêu chiến tất cả kẻ thù! Chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ cùng dòng họ cùng tiến cùng lui, thậm chí con cháu của ta, hậu duệ của ta... Vậy mà, chỉ một ngày, hết thảy đều thay đổi! Mọi thứ trong đời ta, đều chấm dứt! Sứ mạng của ta, vinh quang của ta, lòng trung thành của ta, bỗng nhiên trong nháy mắt không còn tồn tại! Cậu chủ, dù bây giờ ta còn sống, nhưng trái tim ta sớm đã chết rồi!

Đỗ Duy lặng im nhìn Alfa.

-Mặc dù...

Alfa thở dài, giọng hần càng ngày càng trầm:

-Mặc dù, cậu chủ ngài lập chí phải chấn hưng gia tộc... mặc dù ngài là người nhà Rowling. Nhưng mà... ngài có lẽ khó hiểu được lòng dạ của người Rowling. Dù rằng bây giờ tước vị của ngài cao hơn so với bá tước, quyền thế của ngài còn hơn dòng họ Rowling năm xưa... nhưng ta xem... ôi, tha thứ cho ta nói thẳng, ta thấy ngài cũng không thể đại biểu cho Rowling.

-... Tại sao?

Thanh âm của Đỗ Duy có chút khàn khàn.

-Bởi vì danh hiệu của ngài là công tước hoa Tulip ... mà không phải bá tước Rowling! Bởi vì bây giờ lãnh địa của ngài là tỉnh Desa, mà không phải bình nguyên Rowling! Bởi vì thủ phủ của ngài dựng ở bên hồ Lâu Lan, mà không phải bên sông Rowling!

Alfa không kiêng kị mà nói:

-Đối với dòng họ Rowling mà nói... truyền thống là trên hết!”

-Nhưng mà ta sẽ cố gắng khôi phục hết thảy!

Đỗ Duy nắm chặt hai tay:

-Một ngày nào đó, ta sẽ một lần nữa đoạt về bình nguyên Rowling! Một lần nữa đoạt lại sông Rowling! Một lần nữa thành lập đoàn kỵ sĩ nhà Rowling... Nếu bây giờ tinh thần người sa sút, vậy ta còn có thể trông cậy ai trợ giúp ta? Mặc dù lúc này thủ hạ của ta có không ít người, nhưng chính thức người nhà Rowling chỉ có một mình người.

Nhìn thị vệ trưởng Alfa vẫn trầm ngâm, Đỗ Duy lại bồi thêm một câu:

-Huống hồ... cha ta để ngài ở bên ta, không chỉ là trợ giúp ta, mà có một ngày...

-Cậu chủ!

Ánh mắt của thị vệ trưởng Alfa bỗng nhiên bùng lên một ngọn lửa! Thực sự giống như... giận dữ?

-Cậu chủ!

Thanh âm của Alfa bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo:

-Không cần đề cập với ta về cha của ngài, bởi vì trong lòng ta, ngài bá tước Raymond của dòng họ Rowling đã chết! Bây giờ sống ở lâu đài Rowling bất quá chỉ là một người mất đi linh hồn, cam nguyện già cỗi mà chết đi trong an bình mà thôi.

Đỗ Duy rất kinh ngạc, hần không thể tưởng tượng được Alfa khi nhắc đến cha mình, trong lòng lại hàm chứa một niềm oán giận? Hần... không phải là trước sau vẫn trung thành tận tụy vì bá tước Raymond sao?

-Tại sao?

Đỗ Duy hỏi.

-Bởi vì ông ta không có dũng cảm đi tìm cái chết! Mà là sống hèn yếu.

Alfa chậm rãi nói:

-Dòng họ dù đổ xuống... ta nguyện ý mong ngài bá tước dũng cảm chết cùng gia tộc, mà không muốn nhìn hãn biến thành một ông già theo ngày tháng thâm lạng mà già đi! Nếu nói như vậy, Alfa ta nhất định cũng sẽ tự sát chết theo hãn! Ngày đó đảo chính thất bại, nếu hãn bằng lòng ta có thể liều chết bảo vệ hãn lao ra khỏi thủ đô! Trở lại bình nguyên Rowling, chinh đồn quân đội, sau này tái chiến! Nhưng mà hãn lựa chọn đầu hàng! Hãn nghĩ rằng như vậy có thể bảo vệ dòng họ, tránh đổ máu nhiều hơn sao? Sai rồi, Raymond ông ta sai rồi!!

Alfa lúc này giận dữ đến cực điểm, người hãn bỗng nhiên tỏa ra một cỗ dấu khí mãnh liệt! Tâm tình hãn dường như có chút mất khống chế:

-Khi người Rowling mất đi linh hồn, mất đi vinh quang gia tộc, mất đi tôn nghiêm... nhục nhã đó sống còn không bằng chết!! Raymond ông ta sai rồi, sai rồi!!

Nhìn thấy Đỗ Duy giật mình, trong ánh mắt Alfa bỗng nhiên hiện ra một tia thương cảm. Hãn thu liễm dấu khí trên người, cúi đầu chậm rãi nói:

-Cậu chủ, xin tha thứ ta thất lễ... ta tin tưởng quyết tâm của ngài, tin ngài rất chân thành. Nhưng ta bây giờ, nhìn không thấy một chút hy vọng nào.

-Tại sao... tại sao chú không nhìn thấy hy vọng?

Đỗ Duy cau mày.

-Ngài!

Alfa bỗng nhiên cười lạnh:

-Ngài đã là công tước, có được một tỉnh làm lãnh địa... vậy từ nay về sau, ngài dựa vào cái gì đòi lại bình nguyên Rowling? Bất kể là nhiếp chính vương, hay hoàng đế cũng vậy, có ai cho phép một thần tử có hai khối lãnh địa không? Cái gì gọi là gia tộc? Nói cho rõ ràng chính là đất đai và người!! Mà bây giờ đất đai của ngài là ở tỉnh Desa! Con dân của ngài là người tỉnh Desa! Những người này không phải là người nhà Rowling! Người nhà Rowling chính là người sinh sống ở bình nguyên Rowling! Mấy trăm năm nay, đa số đều sống ở bình nguyên Rowling, uống nước sông Rowling mà lớn lên! Ngay cả nếu như có một ngày, ngài dựng nên một lá cờ Rowling... ta cũng không coi là gia tộc Rowling! Bởi vì đất đai không phải là đất Rowling, mà người cũng không phải là người Rowling!!!

Đỗ Duy rút cuộc nói không ra lời. Alfa liếc nhìn Đỗ Duy, bỗng nhiên hãn quỳ một chân xuống, nắm tay đặt trên ngực, làm một lễ long trọng của kỵ sĩ:

-Cậu chủ, ta rất hiểu chí hướng của ngài. Chỉ có điều lúc này ta thực sự không nhìn ra được một tia hy vọng. Có lẽ sau này ngài sẽ vĩ đại hơn tổ tiên gia tộc Rowling năm xưa, có thể vĩnh viễn lưu tên mình trong lịch sử... nhưng xin tha thứ ta nói thẳng, vinh quang này cũng không che dấu một sự thật, đó là: nhà Rowling đã chính thức không còn tồn tại nữa rồi.

Nói xong, Alfa đứng dậy, không nói một lời mà quay mình rời khỏi thư phòng.

297. Chương 223: Đoàn Kỵ Sĩ Bạch Vũ (phần 2)

Cho dù sau này mình dựng lên lá cờ 'Rowling' ở Tây Bắc, nhưng mà ở nơi này có thể gọi là 'nhà Rowling' sao?

Mười vạn người đang sống ở bình nguyên Rowling mới chính thức là người nhà Rowling! Tỉnh Desa... cuối cùng cũng chỉ là tỉnh Desa!

Xem ra, mình luôn miệng nói phải khôi phục vinh quang dòng họ... thực sự đã nghĩ quá đơn giản!

Nếu như thực sự muốn khôi phục Rowling, trừ khi có thể thu hồi bình nguyên Rowling, thu hồi mười vạn dân Rowling chính thức! Nhưng... Hoàng tử Thần thực sự có thể đồng ý loại chuyện này sao? Hãn sao có

thể đem bình nguyên Rowling giao lại cho mình? Sao có thể đem hơn mười vạn dân Rowling giao lại cho mình?

Đêm nay quả là một đêm dài!

Khi trời sáng, Đỗ Duy cũng không để cho tinh thần tiếp tục sa sút. Hắn cố gắng phấn chấn tinh thần ra khỏi thư phòng.

Mặc kệ tương lai như thế nào, vấn đề trước mắt mới là quan trọng nhất.

Bốn vạn quân Tây Bắc ở ngoài thành mười dặm, còn có một vạn quân sói thảo nguyên lén vào lãnh địa của mình.

Bản thân là một lãnh chúa, là chúa tể của một lãnh địa, Đỗ Duy dĩ nhiên không cho phép xảy ra chuyện đó!

Triệu tập mọi người lên cửa thành, Đỗ Duy thi triển ma pháp ‘mắt ưng’ dễ dàng nhìn thấy doanh trại của quân Tây Bắc ở đằng xa.

Trong một đêm, quân Tây Bắc đã lùi ra ngoài mười dặm, đóng quân hạ trại.

-Tối hôm qua, tôi phái mấy anh em thừa dịp ban đêm ra ngoài thám thính một chút.

Ron Barton bĩu môi:

-Lũ khốn quân Tây Bắc lại tăng quân. Tối hôm qua, bọn chúng có một nhóm vật tư được chuyển tới, đại khái do một binh đoàn bộ binh hộ tống. Theo tôi tính toán, lương thảo chuyển tới đủ cho bốn vạn quân ngoài kia dùng trong một tháng... Từ đó mà nói, bọn chúng muốn vây thành của ta trong một tháng.

Đỗ Duy cười lạnh:

-Quả nhiên xuất không ít vốn đó!

Sau đó hắn nói:

-Các vị, ta có một tin tức xấu phải tuyên bố. Ta có một nguồn tin đáng tin cậy cho biết, quân Tây Bắc lần này đến là không có ý tốt! Bọn chúng chặn cửa không cho chúng ta ra ngoài, kỳ thật là muốn yểm hộ cho người thảo nguyên! Theo ta biết, ít nhất có một vạn người thảo nguyên đã lén vào lãnh địa chúng ta. Hiện giờ bọn chúng chia làm nhiều nhóm tùy tiện giương oai trong lãnh địa chúng ta.

Tin tức vừa nói ra, thủ hạ của Đỗ Duy toàn bộ biến sắc.

Philip rất cục cựa cũng suy nghĩ nhanh nhất, hắn liền nói:

-Ngài lãnh chúa! Chúng ta phải nhanh chóng phái quân đội ra ngoài! Mọi người đều biết người thảo nguyên đáng sợ! Bọn họ là một đám sói khát máu! Nếu để cho một đám sói vào lãnh địa của chúng ta... vậy dân chúng tỉnh Desa sẽ phải chịu tổn thất cực lớn! Bọn người kia cướp bóc, giết người vốn không nương tay!

-Nhưng mà binh lực của chúng ta không đủ.

Dardanelles nhú mày:

-Thưa ngài, ngài xác định người thảo nguyên chia ra nhiều nhóm hành động sao? Nói như vậy chúng ta trong tay chẳng qua chỉ có mấy nghìn người, tỉnh Desa lớn như vậy, chúng ta đi đâu tìm bọn khốn này?

Phillip liền nổi giận nói:

-Ngài Dardanelles! Nói vậy chẳng lẽ chúng ta giương mắt nhìn bọn sói thảo nguyên tùy ý giương oai trên lãnh địa chúng ta sao? Đổ máu đều là dân chúng của ta đó!!

Dardanelle liền giải thích:

-Ngài Phillip, ta không có ý như vậy! Chỉ có điều, ta lo lắng thuần túy góc độ quân sự mà nhìn, binh lực chúng ta không đủ. Nếu muốn đối phó người thảo nguyên, chúng ta phải sử dụng kỹ binh, mà kỹ binh...

Nói tới đây, hắn liếc nhìn Ron Barton. Ý tứ của ánh mắt này quá rõ ràng: kỹ binh của chúng ta vốn là không nhiều đâu!

Lần đầu tiên Đỗ Duy có cảm giác hoài nghi chính sách ‘tinh binh’ của Ron Barton. Bởi vì tướng quân hai trăm năm mươi yêu cầu tổ chất của kỵ binh rất cao, khiến cho dưới trướng Đỗ Duy cho đến giờ cũng chỉ có biên chế một trung đoàn kỵ binh.

Ba nghìn kỵ binh.

Làm cách nào đối phó với một vạn l sói thảo nguyên? Lại còn phân tán ra hành động! Chắc chắn bọn người này sẽ đi khắp nơi tàn phá bừa bãi như nạn châu chấu vậy!

Mặc dù Đỗ Duy ủng hộ sách lược tinh binh của Ron Barton. Nhưng mà... số lượng thực sự quá ít! Minh vào Tây Bắc cả năm trời, bộ binh cũng gần hai vạn người, cũng đủ biên chế một sư đoàn. Mà kỵ binh chỉ có đáng thương... ba nghìn người...

-Hèm...”

Ron Barton rốt cục ho khan một tiếng, mở miệng nói.

Hắn vừa lên tiếng, mọi người bên cạnh liền im lặng. Dù sao hiện tại bên người Đỗ Duy, cũng chỉ có Ron Barton là một người chính quy xuất thân từ quân đội, kinh nghiệm quân sự phong phú nhất. Bất kể là Phillip hay Dardanelles đều chưa từng chính thức trải qua cuộc sống quân ngũ.

-Các vị, ta nghĩ tình huống cũng không xấu đến mức đó.”

Ánh mắt của Ron Barton lập lòe:

-Đừng quên ở ngoài còn có kỵ sĩ Robert cùng với hai trung đoàn bộ binh.

Kỵ sĩ Robert lúc này không có mặt trong thành Lâu Lan. Chức vụ là thủ lĩnh bộ binh của tư quân dòng họ Tulip, kỵ sĩ Robert trên danh nghĩa có 4 trung đội bộ binh, biên chế mười bốn nghìn quân. Trên thực tế, một trung đoàn bộ binh tinh nhuệ nhất đóng quân ở thành Lâu Lan phụ trách bảo vệ thủ phủ.

Một trung đoàn bộ binh phụng mệnh đồn trú tại thành Gileat, thủ phủ cũ, bây giờ là ‘công xưởng bí mật’ của Đỗ Duy.

Còn lại hai trung đoàn bộ binh tám nghìn người chia ra trấn giữ các nơi trong tỉnh Desa, bổ sung vào quân thủ bị địa phương.

Phillip nhíu mày, đưa ra vấn đề:

-Nói thì nói vậy, nhưng mà hai trung đoàn bộ binh dưới tay kỵ sĩ Robert đều chia ra đồn trú các nơi... Hơn nữa, trong hai trung đoàn bộ binh đều là lính cũ và lính mới lẫn lộn, sức chiến đấu cũng không thể khiến cho người ta tuyệt đối an tâm. Nếu gặp phải số lượng lớn kỵ binh thảo nguyên, trong tình huống chưa kịp chuẩn bị phòng ngự, thực dễ dàng bị đối phương tiêu diệt.

-Nhưng đừng quên... người thảo nguyên đem quân đội chia nhỏ ra xâm nhập vào. Ron Barton lớn tiếng nói:

-Bọn họ mặc dù có một vạn người, nhưng sau khi chia nhỏ ra cũng không còn đáng sợ. Hơn nữa quân đội chúng ta đều là đóng quân ở thành trấn, với tính cách cẩn thận của kỵ sĩ Robert, quân sĩ do hắn huấn luyện đều rất cẩn thận. Mấy hôm nay là thao luyện mùa xuân, quân Tây Bắc điều động, ngài công tước sớm đã hạ lệnh các nơi cẩn thận phòng thủ. Người thảo nguyên muốn đánh lén mà nói, cũng không có nhiều cơ hội. Chỉ cần quân địa phương của chúng ta phòng thủ nghiêm mật, cũng không có vấn đề gì lớn... Đương nhiên chúng ta cũng không thể chờ chết, vẫn phải phái người ra ngoài. Chỉ có điều, ý của ta là các vị cũng không cần quá bi quan, tình huống cũng không có nghiêm trọng đến như thế.

Đỗ Duy trầm ngâm một hồi, bản thân là lãnh đạo tối cao, hắn phải ra quyết định:

-Ta tin nhiệm kỵ sĩ Robert, hắn là một người đáng tin cậy. Ta tin dưới sự lãnh đạo của hắn, sẽ không để cho bọn sói thảo nguyên chiếm được tiện nghi... Chỉ có điều, vấn đề của chúng ta là phải nghĩ biện pháp đưa kỵ binh ra ngoài! Nếu không, tình huống kéo dài cũng không thể yên tâm.

Ngài công tước đã ra quyết định, vậy thủ hạ cũng không tranh luận nữa. Mọi người đều nhìn Đỗ Duy.

-Chúng ta cần một biện pháp lên ra ngoài.

Dardanelles nói:

-Quân Tây Bắc nói rõ là vây thành! Bọn họ đã cấu kết cùng người thảo nguyên, dĩ nhiên sẽ không để quân đội chúng ta ra khỏi vòng vây! Thủ hạ của tướng quân Ron Barton tối hôm qua tìm hiểu, người thảo nguyên phái mấy đội một nghìn kỵ binh tuần tra quanh thành của chúng ta rất cẩn thận. Ta thấy không có nhiều khả năng lên ra ngoài. Nếu muốn ra ngoài mà nói... chỉ có xông ra! Thưa ngài... có lẽ chúng ta phải chuẩn bị cùng quân Tây Bắc đánh một trận...

Đỗ Duy nhìn Dardanelles, lại nhìn Ron Barton cùng mấy sĩ quan đằng sau. Mỗi người đều mang vẻ mặt quả quyết, vẻ mặt nóng lòng muốn tử thí.

-Đối cứng hả?

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, hẳn đang muốn ra lệnh, bỗng nhiên Phillip trầm giọng nói:

-Ngài công tước, có lẽ ta có một biện pháp.

-Ồ?

Phillip thần nhiên, hẳn cười cười nói:

-Ngài công tước, ngài quên bà hầu tước Listeria còn trong thành sao. Nghe nói tướng quân Ruga của quân Tây Bắc chính là một trong những người theo đuổi bà hầu tước. Quân Tây Bắc nhất định không dám ngăn trở người nhà Listeria ra khỏi thành đâu.

Ngừng một chút, Phillip cười nói:

-Phu nhân Listeria lần này đến, có dẫn theo đoàn kỵ sĩ 'Bạch Vũ' của gia tộc!

Hai mắt của Đỗ Duy sáng lên.

Phillip tiếp tục cười nói:

-Với thân tình của ngài với hầu tước phu nhân Listeria, mượn danh của đoàn kỵ sĩ Bạch Vũ cũng không phải là chuyện gì khó khăn. Cũng may đặc điểm nổi tiếng nhất của đoàn kỵ sĩ Bạch Vũ là ngựa trắng, giáp bạc. Ngựa trắng chúng ta có không ít, không đủ thì chúng ta làm giả, tin rằng trong lúc tiếp xúc đối phương cũng không có cách nào nhìn ra sơ hở. Còn áo giáp màu bạc, trong kho chắc còn đủ đó... Cuối cùng chỉ cần mượn cờ hiệu của kỵ sĩ đoàn Bạch Vũ nhà Listeria là được. Ta nghĩ quân Tây Bắc chắc cũng không tiện ngăn cản kỵ binh đoàn của nhà Listeria, nhất là sau đó, chúng ta có thể nói dối là có hầu tước phu nhân trong đội ngũ, nghĩ rằng bọn họ cũng không dám ngăn trở."

-Nhưng mà... đoàn kỵ sĩ Bạch Vũ lần này tới tổng cộng chỉ có 200 người... hơn nữa mọi người cũng biết đoàn kỵ sĩ Bạch Vũ chỉ có tổng cộng 500 người. Kỵ binh của chúng ta có tổng cộng 3.000 người! Cứ như vậy đi ra, ai cũng biết là giả.

Dardanelles nhú mày.

Phillip cười cười không nói, Đỗ Duy hiểu ý liền cười:

-Cái này không khó! Dựa theo một kỵ sĩ mang theo biên chế bốn người trợ thủ. Chúng ta một đội chỉ cần không mang quá tám trăm người sẽ không khiến bọn họ nghi ngờ. Chúng ta đem ba nghìn kỵ binh chia làm bốn đội, chia bốn hướng đi ra ngoài. Cho dù gặp kỵ binh của đối phương, bọn họ cũng không nhìn ra cái gì...

Thế giới này tóm lại cũng không có điện với điện thoại! Cho dù bốn đội cùng bị quân địch chặn lại, quân đội của đối phương cũng không cách nào liên lạc! Đã không có cách nào liên lạc tức thì, dù cho bốn đội đồng thời bị phát hiện, đối phương cũng không biết chúng ta đồng thời có bốn đội "kỵ sĩ đoàn Bạch Vũ" đi ra ngoài! Chờ bọn chúng phát hiện, kỵ binh chúng ta sớm đã đi xa.

Vấn đề duy nhất là... thiếu hầu tước phu nhân Listeria một phần ân huệ.

Quả nhiên hầu tước phu nhân Listeria không hề do dự liền đồng ý yêu cầu của Đỗ Duy. Thậm chí nàng còn chủ động đem hai trăm kỵ sĩ chính thức của đoàn Bạch Vũ nàng mang tới, toàn bộ giao cho Đỗ Duy sử dụng! Hai trăm người chia làm bốn đội, theo bốn đội kỵ binh của Đỗ Duy ra khỏi thành, mỗi đội đều có

mười kỵ sĩ chính thức của đoàn kỵ sĩ Bạch Vũ, như thế cho dù gặp địch nhân cũng dễ dàng qua ải. Ngoài ra, phu nhân Listeria đưa ra thêm một yêu cầu nho nhỏ, đó là cho Mose đi theo Đỗ Duy ra ngoài.

-Mose dù sao cũng là người thừa kế gia tộc, có hãn bên cạnh ngài, dù cho quân Tây Bắc thực sự chặn lại cũng có Mose ra mặt...

Hầu tước phu nhân Listeria nói đến đây, mỉm cười:

-Cho dù Ruga ở đây, cũng phải nể mặt gia tộc chúng ta.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, mặc dù đi ra ngoài dẫn theo Mose cũng không tiện lắm, nếu thật sự có đụng độ... Mà thôi! Chỉ cần tên nhóc này thành thật ở bên cạnh mình, mình quan tâm hãn một chút, với thực lực của mình bây giờ, một ma pháp sư cấp sáu, còn sợ không bảo vệ được một tên nhóc sao?

Phillip quả nhiên rất được việc, trong thời gian ngắn nhất hãn đã từ trong kho chuẩn bị đủ số lượng giáp trụ màu bạc. Ngay cả số ngựa trắng còn thiếu cũng xử lý xong, không thiếu thứ gì.

Không đến trưa hôm sau, bốn cửa thành Lâu Lan đồng thời mở ra, bốn đội kỵ binh chia làm bốn hướng đi ra khỏi tòa thành.

Căn cứ phân phối, Đỗ Duy tự mang theo một đội, Ron Barton mang một đội, Hussein dẫn một đội, mà đội cuối cùng lại thiếu đi một lãnh đội. Mặc dù có một đội trưởng kỵ binh, nhưng vị sĩ quan này cấp bậc võ sĩ không cao, ngộ nhờ gặp phải người thảo nguyên... bọn chúng không chừng còn có mang theo vụ sự Shaman! Dù sao cũng phải có một cao thủ theo đoàn quân!

Suy nghĩ một hồi, Đỗ Duy mời thị vệ trưởng Alfa đi theo đội người này.

Cứ như vậy, bốn đội quân, đội của mình có mình thân là một ma pháp sư cấp sáu. Hơn nữa, dù ngày thường cách nào triệu hồi cũng không được, nhưng thời khắc mấu chốt có Semel lúc nào cũng cứu mình. Còn có hai mươi tám ma pháp sư học trò theo mình, nhiều người như vậy, lực lượng cũng đủ rồi.

Đội của Ron Barton, thực lực của tướng quân hai trăm năm mươi cũng không tầm thường, để phòng ngừa có chuyện bất ngờ, Đỗ Duy còn cho hai đệ tử của pháp sư Arike đi theo đội của Ron Barton.

Hussein thì không cần nói nữa... chỉ cần long tộc không đến quấy rối, vậy trên đại lục bây giờ còn tìm được vụ sự Shaman có thể đối đầu với Hussein sao? Hừm, một thánh kỵ sĩ, cho dù là ma pháp sư áo choàng trắng cũng phải tự suy nghĩ phân lượng của mình!

Thị vệ trưởng Alfa cũng có thực lực cấp tám. Một cao thủ có thể cùng với thần thánh kỵ sĩ đoàn trùng phong đối trận, đi đối phó kỵ binh thảo nguyên dĩ nhiên không có vấn đề.

Vấn đề duy nhất là người lưu lại trấn thủ thành Lâu Lan!

Dardanelle làm tướng thủ thành. Đỗ Duy ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng dứt khoát mời tiểu thư Nicole với Vivian tới.

-Dardanelles, nữ vương Medusa anh đã biết.

Đỗ Duy cười khổ:

-Anh cũng biết, thân phận của nàng không nên lộ ra, nếu không phiền toái rất lớn! Cho nên trừ phi tình huống bất khả kháng, trừ phi quân Tây Bắc thật sự công thành, nếu không anh tuyệt đối không cần mời tiểu thư Nicole ra tay! Hiểu không?

Dardanelle từng cùng Đỗ Duy có kinh nghiệm mạo hiểm qua rừng rậm Đóng Băng, đối với người đẹp Nicole quả thực có ấn tượng sâu sắc. Có vị nữ vương đáng sợ này bảo vệ, dù cho quân Tây Bắc thực sự công thành, Dardanelles cũng cảm thấy phần thắng rất cao.

-Nếu đối phương thật sự công thành thì sao?

Medusa hỏi.

-VẬY...

Đỗ Duy cười lạnh:

-Không cần do dự... buông tay giết người là được!!

Tuy vậy hấn thở dài:

-Đáng tiếc, tiểu thư Nicole, thuật hóa đá của nàng mặc dù mạnh mẽ, nhưng cũng không phải ma pháp sát thương phạm vi lớn... Gặp một cao thủ nàng dĩ nhiên không sợ, nhưng đối diện ngàn vạn quân mã, chỉ sợ không phải sở trường của nàng.

Thật bất ngờ, khuôn mặt lạnh nhạt của Medusa bỗng nở nụ cười. Nàng vẫn nhắm mắt, nhưng lại ngẩng đầu lên trời.

-Đỗ Duy, người không cần lo lắng, ta còn có... tóc. Nếu là thời điểm quan trọng, ta cũng không để ý, đem phạm vi mười dặm biến thành địa ngục trần gian.

298. Chương 224 : Trận Đầu Chiến Thắng

Hơn tám trăm kỵ binh dưới ánh nắng của bình minh rời khỏi thành Lâu Lan. Tất cả ngựa đều ngậm hàm thiết, móng được bọc vải. Đỗ Duy phải đem động tĩnh giảm đến thấp nhất

Mặt trời còn chưa mọc lên, lúc này chính là thời điểm tối nhất trước sáng sớm. Trong bóng đêm, xa xa là hoang nguyên Tây bắc rộng lớn mênh mông. Ngồi trên lưng ngựa, Đỗ Duy nhìn về mặt nghiêm túc mà khẩn trương của các kỵ binh chung quanh. Thằng nhóc Mose nhà Listeria đi theo ngay phía sau mình. Mà năm mươi tên kỵ sĩ Bạch Vũ được hầu tước phu nhân phái tới thì bảo vệ chắc chắn bên người Mose

Nhìn thấy chung quanh đều là hoang nguyên trống trải và bằng phẳng, Đỗ Duy thầm thở dài.

Địa hình Tây bắc đặc thù như vậy, cực kỳ thích hợp kỵ binh tác chiến. Cũng khó trách dị tộc trên thảo nguyên kia có thể trở thành họa lớn trong lòng của đế quốc. Một dân tộc tùy thời có thể toàn dân làm lính, hơn nữa bất kỳ một người đàn ông trưởng thành nào cũng có thể trở thành một kỵ binh hợp cách. Không thể sợ được sao ?

Đội ngũ đi được khoảng chừng bảy tám dặm. Đỗ Duy nhìn về thành Lâu Lan phía sau đang chìm trong màn đêm im ắng. Đỗ Duy trong lòng thở nhẹ một hơi

Hắn và vài đội khác ước định, nếu như đội nào gặp phiền toái, phải thật sự dụng độ với quân tây bắc thì lập tức đốt lửa phóng tín hiệu. Làm như thế, sẽ làm rối loạn quân Tây Bắc, còn có thể thu hút hết sự chú ý của đối phương, đồng thời còn báo tin cho những người khác biết.

Trong màn đêm, bên trên hoang nguyên bằng phẳng này, một ánh lửa nhỏ cũng mười phần rõ ràng. Nhìn thấy màn đêm phía sau nằm trong một mảnh tối, không hề có động tĩnh gì, trong lòng Đỗ Duy hơi bình tĩnh

Trước khi xuất phát, mọi người vì bảo vệ Đỗ Duy, cố ý cho Đỗ Duy chọn một phương hướng an toàn nhất : hướng Đông Nam. Phương hướng này có xác suất gặp quân tây bắc không lớn, hơn nữa dân thảo nguyên là từ Tây bắc mà đến, so ra có thể thấy được hành động phân tán. Quanh thành Lâu Lan tới khu Đông nam tỉ lệ đã không lớn. Trong lòng Đỗ Duy biết mấy người thủ hạ vì chiều cố an toàn của mình. Chẳng qua bây giờ thân là xương sống của mọi người nên Đỗ Duy đành yên lặng chấp nhận

-Thưa ngài, chúng ta nên đi ra ngoài vòng vây của quân tây bắc.

Một sĩ quan thúc ngựa đi tới bên cạnh Đỗ Duy. Đó là một bộ hạ cũ của Ron Barton, nghe nói năm đó thường xuyên cùng tướng quân hai trăm năm mươi kia uống rượu, đánh nhau. Người đàn ông này đã hơn ba mươi tuổi trước đây đã rời ngũ về quê. Dựa vào danh dự nhiều năm trên thảo nguyên mà mua một mảnh đất, làm một chủ nông trại nhàn nhã, lại bị một bức thư của Ron Barton gọi về .

Đỗ Duy và người này đã từng tiếp xúc vài lần. Đó là một kẻ không quá thích nói chuyện, một kỵ sĩ cấp bốn, tên là Al-Quaeda. Tính tình cũng rất giống Ron Barton, bọn kỵ sĩ trong quân âm thầm cấp cho tên này một biệt danh, gọi là " hai trăm năm mươi nhỏ "

Đỗ Duy ừ một tiếng, nhìn thoáng qua " hai trăm năm mươi nhỏ " này

-Thưa ngài, chúng ta đi thẳng về phía đông nam sao ?

Đỗ Duy hừ một tiếng, lắc đầu nói :

- Chúng ta đi ra là để tìm bọn sói thảo nguyên, đi hướng đông nam để làm gì ? Tìm không khí sao ? Người giống bọn họ, coi thân ta là bị thịt sao? Truyền lệnh của ta, đi tới phía trước một lúc nữa. Sau khi mặt trời mọc, quay đầu đi về hướng bắc. Mục đích chuyến đi này của chúng ta là tòa thành nhỏ Norrington, trong thành có một bộ binh doanh là thủ hạ của kỵ sĩ Robert. Chúng ta qua đó xem xem, nói không chừng có thể đụng tới một ít sói thảo nguyên.

Al-Queda mỉm cười, liếc mắt nhìn Đỗ Duy, vô thanh vô tức chạy đi.

Theo mệnh lệnh của Đỗ Duy, khi phía chầu trời xuất hiện màu trắng bạc , toàn đội đều quay đầu ngựa, chuyển hướng đi hướng bắc.

Khi những tia sáng đầu tiên của buổi bình minh chiếu lên mặt đất, mấy tên thám báo quân tiên phong bỗng nhiên ghìm cương, mấy bộ hạ tinh nhuệ cũ đi theo Ron Barton cưỡi ngựa cực kỳ giỏi, trong khi đang chạy nhanh dễ dàng điều khiển ngựa quay đầu trở về, nói lớn :

-Thưa ngài, phía trước có chuyện!

Al-Queda không đợi Đỗ Duy mở miệng, đã hạ lệnh toàn quân giảm tốc độ đề phòng. Nà lúc này, năm mươi kỵ sĩ Bạch Vũ cũng khẩn trương lên, bọn họ lập tức vây chặt Mose ở giữa.

Đỗ Duy ngồi trên ngựa, nhìn thấy mặt đất cuối đường chân trời phía trước bụi đất tung mù mịt, dường như nghe được tiếng vó ngựa dày đặc

Al-Queda nhìn hai cái, liền lập tức hô lên :

- Thưa ngài, là kỵ binh đội của người thảo nguyên. Bọn họ không phát còi, khẳng định sẽ không sai đâu.

Sắc mặt Đỗ Duy trầm xuống, neho mắt lại nhìn ra xa. Hắn liền thi triển một ứng nhãn thuật, lập tức trước mắt sáng ngời. Phạm vi tầm mắt chớp động một chút , tầm nhìn không hề bị cản trở. Đội kỵ binh của người thảo nguyên ở ngoài vài trăm mét kia rõ ràng hiện ra dưới tầm mắt của hắn, mỗi phần đều rõ ràng. Quả nhiên là một đội kỵ binh thảo nguyên. Bọn người kia mỗi người đều quán những khăn trùm đầu dày trên đầu, đội ngũ cũng không thành hàng đội nghiêm chỉnh như kỵ binh đế quốc. Nhưng mỗi kỵ sĩ trên ngựa đều dũng mãnh, loan đào sáng bóng.

Xa xa, đối phương đã phát hiện đội người của Đỗ Duy. Mấy người thảo nguyên này lập tức hô lên một tiếng, bước chân dừng lại rất nhanh, tạo thành thế trận ở phía xa.

Đỗ Duy liền nghĩ:

- Bọn họ tưởng chúng ta là quân tây bắc !

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy lập tức sinh ra một chủ ý, nhìn thoáng qua Al-Queda. Vừa lúc phía sau Al-Queda khoác một cái áo choàng đen, Đỗ Duy liền giật lấy rồi nói :

-Đem áo choàng của người buộc lên mũi thương .

Al-Queda cũng là quân nhân có kinh nghiệm phong phú . Hắn lập tức hiểu được dụng ý của Đỗ Duy, cười he he, hạ kỵ thương của mình xuống rồi buộc áo choàng lên trên, giơ cao kỵ thương lên rồi hạ lệnh :

-Đội hình phân tán, dàn trận theo mũi nhọn rồi tiến! Không nên đi quá nhanh, đừng dọa mấy con mồi này chạy mất.

Đội người thảo nguyên phía đối diện kia ước chừng chỉ có khoảng ba đến năm trăm người. So với nhân số bên Đỗ Duy thì ít hơn nhiều.Với binh lực của Đỗ Duy, hoàn toàn có thể nuốt sống đối phương

Al-Queda thúc ngựa về phía trước, tay giơ cao kỵ thương. Bên trên mũi thương là áo choàng màu đen, nhìn từ xa quả thật có năm sáu phần giống với cờ đen của quân Tây Bắc. Những người này quả nhiên nhầm lẫn. Đối phương dừng ngựa lại, đứng im một lúc. Đến khi đoàn người Đỗ Duy tiến tới gần chỉ còn khoảng ba trăm mét thì những người này mới phát hiện không đúng !

Đoàn người của Đỗ Duy đều là ngựa trắng, giáp bạc. Khác biệt với trang phục của quân Tây Bắc rất lớn. Lập tức, mấy tên thảo nguyên hung hãn này hò hét một trận, quay đầu ngựa bỏ chạy. Bọn người kia cười ngựa cực kỳ lợi hại, thật sự có thể coi là ” đến đi như gió”

Thấy đối phương vừa hô một tiếng toàn quân liền lui về phía sau, Đỗ Duy tức giận mắng to :

-Mẹ nó, bọn người thảo nguyên này không phải đều khoe khoang mình dũng cảm sao ? Như thế nào vừa nhìn thấy mặt đã chạy ?

Al-Quaeda hừ một tiếng :

- Thừa ngài, dòng máu chảy trong người bọn dân thảo nguyên này là dòng máu lang sói. Phong cách làm việc của bọn chúng giống hoạt giống như sói, bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

Không đợi Đỗ Duy lên tiếng, Al-Quaeda huýt lên một tiếng, toàn bộ tám trăm kỵ binh hoa Tulip lập tức rút loan đao ra, dùng sức thúc ngựa, toàn lực đuổi theo đối phương

Vó ngựa tung bay, bụi

Đoàn người thảo nguyên thấy mặt sau đuổi theo bỗng nhiên khoảng một trăm kỵ binh cuối cùng lập tức cho Đỗ Duy chiêm ngưỡng kỹ thuật ” cưỡi ngựa bắn cung” vô cùng sống động

Những người thảo nguyên này không hổ là những kẻ sống trên lưng ngựa. Gần một trăm người chạy phía sau ngồi ở trên lưng ngựa, bỗng nhiên xoay người một cái. Rất tự nhiên trong khi chạy với tốc độ cao, nhẹ nhàng khéo léo xoay người lại, lộn người trên lưng ngựa, ung dung cầm cung tên lên ...

-Tấn ra !

Al-Quaeda kinh nghiệm phong phú nhất, lập tức hét lớn một tiếng, hấn thúc ngựa chạy lên phía trước. Bỗng nhiên cánh tay nhấc lên, dùng sức cầm lấy kỵ thương của chính mình, hét lớn một tiếng ném mạnh ra

Cây kỵ thương lập tức hóa thành một ánh sao băng bay về phía trước.

Một tên kỵ binh thảo nguyên bị tụt lại sau cùng còn không có kịp phản ứng thì kỵ thương đã bay vút tới trước mặt, đâm vào ngực hấn. Hơn nữa dư lực chưa hết, tiếp tục đâm xuyên qua ngực, đem cả người tên đó bay khỏi ngựa, dính chặt trên mặt đất !

Vù Vù ~~~

Một cơn mưa tên từ trên không đổ xuống, các kỵ binh hoa Tulip đã dùng tốc độ nhanh nhất phân tán đội ngũ. Kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung của mấy người thảo nguyên này thực sự lợi hại, trong khi chạy với tốc độ cao mà bắn tên vừa nhanh lại vừa chuẩn!

Nhìn thấy trăm mũi tên răng sói từ trên trời đổ xuống, Đỗ Duy đột nhiên cười lạnh một tiếng. Hấn đang ngồi trên ngựa, đột ngột rời khỏi yên ngựa bay vọt lên, hay tay mở ra, miệng ngâm nhanh một câu chú ngữ

Lập tức, từ trong hai bàn tay Đỗ Duy mơ hồ bắn ra một cái lưới lớn vô hình. Cái lưới trong suốt kia dường như do không khí và hào quang tạo thành, bay lên phía trước đem toàn bộ tên răng sói mà kẻ địch bắn sang thu vào

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng, hay tay rung một cái giống như thu lưới. Tên răng sói đầy trời bị một lưới thu xuống, nhẹ nhàng tứ tán rơi trên mặt đất

Tinh thần kỵ binh hoa Tulip phấn khởi, đều vui mừng hoan hô. Mà một trăm kỵ binh thảo nguyên đoạn hậu kia rõ ràng chịu đả kích lớn, không biểu diễn ” cưỡi ngựa bắn cung nữa. Tất cả đều chuyển mình, ôm ngựa bỏ chạy

299. Chương 224 : Trận Đầu Chiến Thắng (phần 2)

- Ziege!

Đỗ Duy đang ở trên không, bỗng nhiên cúi đầu hô to một tiếng :

-Học viên Hogwarts nghe lệnh. Mục tiêu phía trước, tất cả đều phân. Bắn!

Hai mươi tám học viên ma pháp ngồi trên ngựa vốn đã hơi tụt lại phía sau nghe thấy hiệu lệnh của Đỗ Duy. Theo chỉ huy của đội trưởng Ziege, đều bắt đầu niệm chú

Mấy tên học viên này mặc dù còn chưa thể tính là ma pháp sư hợp cách, nhưng là ma pháp hỏa cầu thuật đơn giản thì không thành vấn đề

Bùm một tiếng, từ trong đội ngũ của Đỗ Duy hiện ra hai mươi tám luồng hào quang. Mặc dù mỗi luồng đều thật mỏng manh, nhưng do hai mươi tám người ngưng tụ lại nên cũng tương đối đáng kể !

Liền thấy vô số ngọn lửa bùng lên dày đặc, một quả cầu lửa bắn ra phía trước

Thuật cầu lửa này có quan hệ với Đỗ Duy. Đó là thuật những học viên này luyện thuần thục nhất. Thậm chí khiến cho mấy kẻ trong đó không phải chủ tu hỏa hệ ma pháp cũng đều sử dụng

Một quả cầu lửa xa xa bắn đi, vẽ thành một đường cong trên bầu trời. Uỳnh uỳnh oàng oàng đập vào đội ngũ của người thảo nguyên!

Nhất thời ánh lửa bắn ra bốn phía. Thuật cầu lửa này mặc dù uy lực không lớn, nhưng do hai mươi tám người cùng nhau thi triển cũng vô cùng đáng sợ. Hơn nữa đều là bổ từ trên đầu bổ xuống. Nhất là trong khi ngựa chạy nhanh như thế cũng có thể thấy được cho dù không chết người thì cũng làm cho người ngã ngựa đổ. Một vài con ngựa quá hoảng sợ mà lập tức sút móng ngã xuống. Đội ngũ liền bị rối loạn.

Nhìn thấy đội ngũ người thảo nguyên một mảnh hỗn loạn, tốc độ nhất thời bị chậm lại. Al-Quaeda cười ha ha, rút ra trường kiếm của mình, hô lớn:

-Hai cánh tách ra, không để tên nào chạy thoát .

Ron Barton huấn luyện kỵ binh quả nhiên rất tốt. Trong khi đang chạy, hai tiểu đội lập tức theo hai cánh tăng tốc chạy đi, hình thành một cái gọng kìm.

Hơn ba trăm người thảo nguyên mắt thấy chạy không thoát, bỗng nhiên kích phát ra hung tính của thảo nguyên lang. Một vài kẻ liền chuyển đầu ngựa , hét lớn một tiếng, hơn mười người vọt tới đội ngũ của Đỗ Duy

Ầm một tiếng, nhóm kỵ binh đầu tiên của hai bên đã mạnh mẽ đánh vào nhau. Thời điểm này, áo giáp và trang bị tốt của kỵ binh đế quốc liền hiện rõ ưu thế. Xung đột chính diện như thế, kỵ binh đế quốc với áo giáp tốt lực tấn công so với người thảo nguyên thì mạnh hơn rất nhiều

Sau đợt tấn công đầu tiên, hơn mười kỵ binh thảo nguyên đều bị đánh gục. Kỵ binh hoa Tulip cũng không giảm tốc độ mà hét lớn, tiếp tục hướng phía trước vọt đi. Có người thảo nguyên nào không ngã .. còn không kịp đứng lên, kỵ binh đã vọt tới, khua mã đao trong tay liền có một cái đầu người bay lên .

Al-Quaeda - tên hai trăm năm mươi này chạy ở mặt trước, thấy kẻ không may mắn bị kỵ thương của mình găm trên mặt đất, cười điên cuồng một tiếng rồi vọt đi, thân thể ở trên ngựa nhẹ nhàng cúi xuống, rút kỵ thương cắm trên mặt đất ra. Sau đó, hắn hét lớn một tiếng, cả người đã chạy vọt vào trong đội ngũ người thảo nguyên

Tên này thật là một mãnh tướng, kỵ thương trong tay của hắn hóa thành nhiều điểm hào quang, thêm vào dấu khí của kỵ sĩ cấp bốn. Thường thường kỵ thương đâm vào trên người địch nhân, dấu khí xuất ra, lập tức thịt nát máu tuôn.

Hai cánh kỵ binh đã đem một đội người thảo nguyên bao vào giữa. Kỵ binh ở hai bên giống như hai thanh khoái đao không ngừng chém xuống. Dem lột bỏ một phần của đội ngũ người thảo nguyên.

Sau một khoảng thời gian ngắn ngủi, chiến đấu đã chấm dứt, để lại trên mặt đất đầy thi thể, mùi máu tanh xộc lên tận trời, khắp nơi đều là những tròng mắt đỏ ngầu

Không ít kỵ binh hoa Tulip đã nhảy xuống ngựa, đến gần kiểm tra mấy cái thi thể của địch nhân. Nếu là chưa chết, đều đi tới bổ thêm một đao, những con ngựa chiến còn tốt thì bị thu lấy

Tên Al-Qaeda hai trăm năm mươi nhỏ này toàn thân nhuốm máu. Kỵ thương của hắn đã gãy, cầm trong tay một thanh mã đao, mũi đao không ngừng vung lên chém giết, toàn thân tắm máu.

Tuy vậy tinh thần cũng rất tốt. Bả vai của mãnh tướng này đã bị loan đao của người thảo nguyên chém trúng. May mắn là Đỗ Duy lần này mang đến hai mươi tám gã học viên ma pháp, cũng có người làm được thuật trị liệu đơn giản, rất nhanh làm cho miệng vết thương của hắn khép lại

Kết quả trận chiến, ba trăm kỵ binh người thảo nguyên toàn bộ bị giết chết. Mà bên Đỗ Duy thì mười chết, bốn bị thương (thật ra, bên Đỗ Duy có ma pháp sư, những người bị thương không nặng đều có thể chữa ngay tại chỗ. Bốn người bị thương này là bị thương nặng, trị liệu thuật đơn giản không thể cho thấy hiệu quả rõ ràng. Đỗ Duy tuy ma lực xuất chúng nhưng cũng không am hiểu trị liệu thuật)

Chết mất mười kỵ binh, trong lòng Đỗ Duy mặc dù ảm đạm. Nhưng hắn hiểu được rằng chiến tranh không thể không có người chết

Al-Qaeda sau khi báo cáo chiến quả, hạ lệnh mọi người chỉnh đốn một chút

Mà tên nhóc Mose nhà Listeria, từ đầu tới cuối đều ở dưới sự bảo vệ của kỵ sĩ Bạch Vũ, không có chút máu tươi nào dính vào. Chỉ là thằng nhóc này nhìn thấy thi thể nằm đầy trên mặt đất, khuôn mặt tuấn tú liền tái nhợt, không còn chút máu nào. Nhìn bộ dạng hắn cần rằng nỗ lực chịu đựng, nghĩ đến lòng tự tôn, không chịu để lộ ra sự hèn nhát trước mặt người khác. Nếu không thì, chỉ sợ sớm đã tìm một chỗ không người mà nôn thốc nôn tháo rồi.

Đỗ Duy chau mày nhìn tên nhóc này, đang muốn đi tới nói gì đó. Đột nhiên, một kỵ binh hoa Tulip kẻ bên đang kiểm tra thi thể bỗng nhiên kinh hô một tiếng. Sau đó liền thấy một thi thể ở trên mặt đất đột nhiên nhảy dựng lên.. một thanh loan đao... bổ vào bả vai của kỵ binh kia. Mặc dù có áo giáp bảo vệ, kỵ binh kia vẫn đau đớn kêu lên, máu vọt lên trời người vật trên mặt đất

Kẻ giả chết kia hiển nhiên đã tính toán rất tốt. Một đao chém bay kỵ binh bên người, chạy nhanh tới một chiến mã gần nhất bên cạnh, xoay người lên ngựa, dùng sức đá một cái vào bụng ngựa. Con ngựa chiến lồng lên, hí một tiếng rồi tung vó chạy đi

Biến cố này làm cho ai cũng không kịp ứng phó. Đợi đến khi những kỵ binh hoa Tulip ở gần nhất chạy tới thì đã không kịp ngăn cản. Tên khốn kia đã cưỡi ngựa chạy xa cả chục mét rồi!

-Mẹ nó !

Al-Qaeda giận dữ, hắn vừa rồi đã xuống ngựa, bây giờ lại lên ngựa đuổi theo đã không còn kịp nữa . Trong cơn giận dữ, mãnh tướng này đoạt lấy cung tên của một kỵ sĩ Bạch Vũ rồi hít sâu một hơi, nhắm bóng lưng của đối phương bắn một phát.

Vù một tiếng, một tên này bắn ra vừa nhanh vừa chuẩn. Nhưng tên người thảo nguyên kia lại càng lợi hại, hắn đang ở trên lưng ngựa, bỗng nhiên lộn người một cái, nhìn thấy mũi tên bay đến, vung tay chụp lấy

Al-Qaeda rất tức giận, nhưng cũng không khỏi hét lớn :

-Giỏi lắm!

Hắn vút mạnh cung tên xuống đất . Nhặt lấy một thanh kỵ thương , hét lớn một tiếng rồi phóng nó đi

Một thương này so với lúc trước càng kinh người, nhất là Al-Qaeda. Phía trên mũi thương dường như bạo phát ra một quang cầu khí hào quang

Nhưng người kia lại không chút hoang mang giờ mũi tên đang cầm trong tay, nhìn chuẩn mũi thương tới trước mặt, hét lớn một tiếng dùng tên đón lấy mũi thương. Mũi tên trong tay hắn nát vụn. Nhân cơ hội đó hắn chụp lấy cây kỵ thương.

Tên người thảo nguyên kia đã chạy ra ngoài trăm mét. Hắn giơ cao kỵ thương của Al-Qaeda một cách đầy khiêu khích, lớn tiếng quát mắng :

-Bọn lợn Roland lấy nhiều đánh ít, hèn hạ vô sỉ! Con lợn Roland kia, cảm ơn người đã tặng kỵ thương!

Nói xong, hắn điên cuồng cười một tiếng, giục ngựa chạy ra xa, chỉ một lát đã ở ngoài trăm mét

Al-Qaueda và phần đông kỵ binh hoa Tulip tức giận đến đỏ cả mặt. Nhất là Al-Qaueda, hắn tức muốn nổ phổi. Một tên địch dưới mắt của mình đã thương người cướp ngựa chạy trốn, Còn thông dong tiếp lấy một tên một thương của Al-Qaueda. Điều này thật sự đã cấp cho tất cả kỵ binh hoa Tulip một cái tát.

-Hừ, người làm lại cho ta xem nào.

Đỗ Duy bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, hắn nâng tay lên, một luồng ma pháp hào quang hiện lên, tịch diệt chi cung đã nằm trong tay. Hắn đứng ở trên lưng ngựa, lạnh lùng nhìn phía trên hậu tâm của tên kia, hai ngón tay kéo dây cung, nhẹ nhàng bắn ra ...

Vù !

Một luồng hào quang màu bạc bắn ra từ tịch diệt chi cung trong nháy mắt đã tới sau lưng tên kia. Lần này hắn không kịp phản ứng , người ở trên ngựa còn chưa kịp xoay người lại, sau lưng đã bị bắn trúng!

Tịch diệt chi cung có uy lực như thế nào ? Phát bắn này là ma lực ngưng tụ mà thành. Mặc dù không có tên nhưng trúng phải phát bắn này, vị trí hậu tâm của tên kia lập tức vọt ra một vòi máu, cả người từ trên lưng ngựa bị bắn bay ra xa hơn mười mét , cả người như cá chết đập xuống mặt đất!!!

Uy lực một tên này của Đỗ Duy, không người nào không hoảng sợ

-Sao còn ngớ ra đó.

Đỗ Duy thu hồi tịch diệt chi cung lạnh lùng nói:

-Ta không giết hắn ... phái người bắt hắn trở về cho ta, hừ !

Lúc này, kỵ hoa Tulip mới đột nhiên bạo phát một trận hoan hô như sấm, nhất là hai mươi tám tên học viên ma pháp. Nhìn thấy ngài viện trưởng kính yêu phát uy , tất cả đều vui mừng hò hét. Sớm có hai tên kỵ binh chạy nhanh tới bắt tên kia.

Mose đứng giữa che chắn của những bạch vũ kỵ sĩ. Trợn mắt nhìn Đỗ Duy thông dong lấy cung bắn tên đã thương người. Nhất là hàn khí không che dấu chút nào trên vẻ mặt của Đỗ Duy dừng ở trong mắt Mose, trên mặt hắn hiện ra một vẻ mặt cực kỳ phức tạp. Hắn thẫn thờ nhìn Đỗ Duy đang được các kỵ binh ở xung quanh hoan hô, không khỏi ngáy dại ....

Ngậm hàm thiết: ngày xưa đem quân đi không muốn cho quân giặc biết bắt ngựa đóng hàm thiết cả lại cho không kêu được.

300. Chương 225 : Mục Tiêu : Gilear

Người nọ bị kéo trở lại, kỵ binh nhà Hoa Tulip tất nhiên không khách khí. với kẻ suýt chút nữa làm cho mình đánh mất danh dự. Hai kỵ binh kéo hắn trở về như kéo một con chó chết, quăng ục xuống trước mặt Đỗ Duy

Mũi tên địa ngục Fedora của Đỗ Duy có uy lực ra sao? Tuy bây giờ hắn ngày càng nắm vững bí quyết điều khiển thần khí này, đã có thể điều chỉnh sơ sơ uy lực lớn nhỏ. Nhưng mà dưới sức mạnh của vụ nổ, sau lưng người này vẫn là một đồng máu thịt lẫn lộn.

Vốn trên người hắn còn mặc giáp bằng da, vậy mà lúc này giáp bằng da trên lưng đã nát vụn, thịt ở trên miệng vết thương bầy nhầy, máu tươi cuộn cuộn chảy ra ngoài

Người này phủ phục trên mặt đất và đã mất đi tri giác. Hắn có một mái tóc màu nâu điểm này cùng với mái tóc màu nâu hạt dẻ của phần lớn người trên thảo nguyên có chút khác biệt. Hai tên kỵ binh lật người hắn lại một cách thô bạo. Người này nằm sổng soài, mặt ngửa lên, khuôn mặt phơi ra dưới ánh mắt của Đỗ Duy

Vừa nhìn thấy, Đỗ Duy không khỏi “ồ ” một tiếng

Bởi vì đặc điểm dung mạo của người này hơi khác với dị tộc trên thảo nguyên. Hắn có vàng trán rộng, sống mũi cao không giống như người thảo nguyên bình thường đều là trán hẹp, sống mũi tẹt. Đặc biệt hốc mắt

của hắn rất sâu, mặc dù đã nhắm mắt lại.nhưng vẫn có thể từ đường nét khuôn mặt hắn nhìn ra một chút không ổn về huyết thống

Màu da của hắn so với người dân bình thường trên thảo nguyên thì trắng hơn nhiều

Đương nhiên, trừ những điều đó ra thì đặc điểm của dị tộc thảo nguyên trên người hắn cũng rất rõ ràng. Nhất là bộ râu quai nón ngắn ngắn kia, còn có đôi môi dày cùng với mấy cái khuyên xỏ trên lỗ tai và mũi theo tập tục trên thảo nguyên

Hắn đã hôn mê bất tỉnh, mái tóc nâu vàng rối bời che kín gần nửa khuôn mặt. Cả khuôn mặt nhuốm đầy máu.

Hai tên kỵ binh bên cạnh nổi giận đùng đùng đang muốn đá hắn, nhưng Đỗ Duy gọi bọn họ lại, lạnh lùng nói :

-Làm cho miệng vết thương của hắn ngừng chảy máu, ta muốn hỏi hắn.

Hai tên kỵ binh rùng mình, lập tức hùng hống đem người kia trở mình một lần nữa, dùng mã đao cắt bì giáp,xé bỏ quần áo trên miệng vết thương. Một tên kỵ binh lấy thuốc trị thương ra đắp lên, miễn cưỡng làm cho máu ngừng chảy.

Mose đứng cạnh Đỗ Duy, nhìn thấy vết thương đáng sợ có cả máu tươi thịt đỏ phía sau lưng của người này. Sắc mặt của Mose không khỏi tái nhợt, bỗng nhiên kêu khê một tiếng, dùng sức bịt miệng, cúi gập người xuống muốn nôn mửa

Đỗ Duy nhìn vậy rất không vừa lòng với thằng nhóc này, lạnh lùng nói :

-Sợ cái gì ? Người nghe cho rõ đây, trên mảnh đất hổ lang này, người càng sợ thấy máu, càng sợ người chết ... chính người sẽ chết càng nhanh. Đồ ăn hại !

Hắn không chút khách khí mắng Mose. Kỵ sĩ đoàn Bạch Vũ của gia tộc Listeria ở bên cạnh nghe xong , khuôn mặt kẻ nào cũng đầy tức giận, trợn mắt nhìn về phía Đỗ Duy. Đỗ Duy mặc kệ Mose và mấy tên này, nhìn lại kẻ đang nằm trước mặt :

-Dùng nước lạnh làm hắn tỉnh lại.

Ào!

Một kỵ binh cầm lấy túi da gội nước xuống. Người này rốt cục cũng tỉnh lại một cách yếu ớt. Hắn lập tức nhận ra tình cảnh của mình, phản ứng đầu tiên là muốn trở mình bật dậy.

Đỗ Duy từng bước đi tới dẫm lên ngực của hắn, lạnh lùng nói:

-Không được nhúc nhích, không được phản kháng .

Người này đau đến muốn ngất đi, nhưng vẫn cắn chặt răng

- Bây giờ ngươi là tù binh của ta, ta hỏi cái gì thì ngươi trả lời cái đó. Nếu ngươi phản kháng, chọc giận ta một lần thì ta sẽ chặt một bộ phận trên người ngươi. Chọc giận ta hai lần, ta sẽ chặt bộ phận thứ hai ... cho đến khi cắt hết những gì có thể cắt trên người ngươi thì thôi! Đã hiểu chưa ?

Ánh mắt người này đầy vẻ bướng bỉnh ..., nghe xong lời Đỗ Duy nói, hừ lạnh một tiếng.

Đỗ Duy không nói lời nào, bỗng nhiên rút kiếm đeo bên mình. Một đạo hàn quang lóe lên, người này đột nhiên đau đớn kêu lên một tiếng, chỉ thấy ngón út của hắn đã bị Đỗ Duy cắt đứt tận gốc

Đỗ Duy lạnh lùng nói :

- Ngươi là một võ sĩ. Chắc ngươi hiểu,t a cắt đi một ngón út, đối với võ thuật của ngươi tổn thương không lớn. Nếu như ta cắt ngón cái của ngươi thì cả đời này ngươi đừng nghĩ đến cầm đao nữa. Hiểu chưa?

Trong mắt người này chợt hiện qua một chút thù hận, cắn răng nói :

-Hiểu ... hiểu rồi !

-Tốt, bây giờ ngươi nói cho ta biết. Đoàn người các ngươi từ đâu tới đây, đi đến đâu ?

Đỗ Duy dừng một chút, hơi cười rồi nói :

-Người đừng nghĩ đến việc nói dối hay giấu diếm ta. Vừa rồi người cũng thấy rồi, ta là một ma pháp sư, ta có hàng trăm biện pháp để nhận biết người có nói thật hay không .

Quả nhiên, lời này rất hiệu quả, người này vốn định nói bừa nhưng sau khi nghe xong, trong ánh mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, hần thở dốc một lúc rồi thấp giọng nói :

-Chúng ta là quân kỵ Sói dưới trướng vệ tướng Đầu Sói Vàng của vương đình.

Hắn nói, Al-Qaeda đứng bên cạnh Đỗ Duy liền giới thiệu

Trong hệ thống của các bộ lạc dị tộc trên thảo nguyên, lớn nhất mạnh nhất là bộ lạc chiếm được vị trí vương tộc. Tù trưởng của bộ lạc sẽ có thể trở thành vương của cả thảo nguyên. Mà là vương của thảo nguyên thì có thể hạ lệnh sai khiến quân đội của các bộ lạc khác nghe theo vương đình .

Mà bên dưới vương đình, tinh nhuệ nhất không thể nghi ngờ chính là kỵ binh trực hệ của vương tộc. Mà ” vệ tướng Đầu Sói Vàng” theo như lời người kia, Al-Qaeda cho biết là dòng dõi vương tộc.

-Bình thường mà nói, các bộ lạc trên thảo nguyên hoặc là sùng bái sói, hoặc là sùng bái ưng. Cho nên hẳn là có thể trên danh nghĩa của sói hoặc ưng thì đều là địa vị tôn quý. Tôi nghe nói căn cứ truyền thống của bọn họ , bên dưới vương đình có vệ tướng Đầu Sói Vàng, vệ tướng Đầu Sói Bạc. Còn có hộ tướng Ưng Cánh Vàng, hộ tướng Ưng Cánh Bạc . Bốn vị tướng lĩnh này địa vị tương đương với quân đoàn trưởng của đế quốc chúng ta. Mà hắn nói là ” Quân kỵ Sói ” chính là những kỵ binh phân tán ra bên ngoài làm nhiệm vụ tuần hành chung quanh. Đội quân này tương đương với phân đội trinh sát của chúng ta.

Đỗ Duy à một tiếng, không khỏi nhú mày. Một phân đội trinh sát đã có chiến lực như thế. Khi này chiến đấu, khả năng cưỡi ngựa bắn cung xuất sắc của đối phương thật sự đã để lại ấn tượng mạnh với Đỗ Duy. Chỉ có điều nhân số của mình nhiều gấp đôi so với đối phương, lại có rất nhiều ma pháp nhân viên, lúc này mới xóa sổ được đối phương. Nếu như đơn giản chỉ so quân lực, cùng quân số mà tính thì bên mình chưa chắc có thể chiếm được bao nhiêu phần hơn !

Sói thảo nguyên Tây Bắc quả nhiên lợi hại

-Các người từ đâu tới đây, định đi đâu?

Đỗ Duy lại hỏi một câu

-Vâng lệnh của vương của vạn vương, chủ nhân vĩ đại của thảo nguyên lần này, chúng ta đến lãnh địa của các người là để tìm một thứ.

Người kia hần hển nói :

- Ba trăm người chúng ta chuẩn bị đi về phía nam. Nghe nói biên giới phía nam có một ngọn núi, mà thứ chúng ta tìm kiếm thích nhất hoạt động ở những vùng gần núi ...

-Hừ!

Bỗng nhiên Đỗ Duy vùng kiểm chém xuống, người này kêu thảm một tiếng. Ngón vô danh trên bàn tay trái của hắn đã bị Đỗ Duy chém đứt

-Ta nói rồi, nếu người không nói thật là tự mình tìm lấy đau khổ.

Đỗ Duy lạnh lùng nói :

-Các người đã là quân kỵ Sói, vậy tức là trinh sát ... tất nhiên sẽ không rời xa đại đội của các người. Nói ! Đại đội của các người ở đâu?

Người này mở miệng, còn chưa nói gì, Đỗ Duy đã dùng ánh mắt để uy hiếp hắn :

- Tay trái của người đã mất ngón út và ngón vô danh ... Bàn tay này xem như phế đi một nửa. Người không nói nghĩa là muốn ta phế đi tay phải của người phải không?

Người này đột nhiên quát to một tiếng :

- Người giết ta đi ! Ta là con cháu cả thần Sói, người làm nhục ta như vậy, thần Sói sẽ trừng phạt người.

-Cái rắm!

Đỗ Duy mắng một câu : ” -Lang thần cái gì. Đường đường là con người lại đi bái lạy một con súc sinh làm thần. Ta muốn nhìn xem thần Sói mà người nói làm thế nào để trừng phạt ta. Cho dù nó tới đây ông đây cũng lột da làm áo khoác.

Nói xong, hắn chĩa mũi kiếm vào mặt người này :

-Ta đếm ba tiếng mà người còn không nói thì ta sẽ chặt cánh tay phải của người. Một ! Hai !

-Dừng lại ! Dừng lại

Người này bỗng nhiên kêu lên :

-Ta nói, ta nói đây!

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ ác độc, nhưng dùng sức cắn môi, thấp giọng nói :

-Vệ tướng Đầu Sói Vàng của chúng ta đang ở phía bắc cách khoảng sáu mươi dặm. Mục đích của bọn họ là thành Gilear ở phía bắc.

Đỗ Duy nghe xong lời này, không khỏi sửng sốt :

-Cái gì? Thành Gilear ?

Người này đã nói mở đầu, mặt sau liền không giấu diếm gì nữa, một hơi nói ra toàn bộ

-Vu vương bị mất một ma sủng quan trọng. Vu vương hạ pháp chỉ, đưa huyết sắc khô lâu kỳ tới vương đình. Hạn cho chúng ta trong vòng một trăm ngày tìm về con ma sủng kia ..... Nếu không thì vương tọa sẽ ngồi không xong đâu! Trên thảo nguyên, không ai có thể chống lại ý chỉ của Vu Vương. Vì thế, lần này Vương cùng quân Tây bắc liên lạc, phái vệ tướng Đầu Sói Vàng dẫn theo dũng sĩ tinh nhuệ nhất trên thảo nguyên đi .Nhất định phải tìm về con ma sủng bị mất của Vu Vương.

Đỗ Duy phiền loạn rối bời, tức giận nói :

-Tại sao là thành Gilear.

-Chúng ta hoài nghi ,con ma sủng bị mất kia của Vu vương là do công tước Hoa Tulip của các người bắt đi. Con ma sủng đó quan trọng như thế nên sẽ không ở trong thủ phủ của các người. Chúng ta điều tra được tin :Thành Gilear từ trước tới nay vẫn luôn giới bị sâm nghiêm, không cho phép ra vào.Có thể là sau khi công tước của các người bắt đi ma sủng của Vu Vương thì nhốt trong thành Gilear. Cho dù không phải ... thì thành Gilear giới bị nghiêm ngặt như vậy, công tước của các người nhất định có cái gì đó đặc biệt quan trọng. Miễn là chúng ta đánh phá thành Gilear, cho dù không tìm thấy ma sủng thì cũng có thể lấy được thứ gì đó ở trong thành để trao đổi với công tước của các người. Lần này vệ tướng Đầu Sói Vàng dẫn theo dũng sĩ tinh nhuệ nhất, nhất định phải công phá thành Gilear. Gilear chỉ là một tòa thành nát, nghe nói chẳng quá chỉ có ba nghìn bộ binh, không phải đối thủ của vệ tướng Đầu Sói Vàng!

301. Chương 226 : Chiến

Lúc này Đỗ Duy cảm thấy kinh hãi, chuyện này thực sự không thể coi thường được!

Thành Gilear hiện tại chính là nguồn sống của Đỗ Duy! Tòa thành bỏ hoang này đã được hắn thay đổi hoàn toàn thành một nhà công xưởng lớn khép kín. Tất cả bí mật của Đỗ Duy, ví như thuốc súng, lại còn chổi bay, rồi cả vật chất thay thế bí ngân... tất cả đều tiến hành nghiên cứu và sản xuất tại đây.

Trong thành Gilear, Robert tự mình chỉ huy một binh đoàn bốn nghìn quân bộ binh. Mà ngoài ra, ở trong thành còn có lão chuột Gageu và Solskjaer còn có cả Poll nữa

Khi thật sự gặp nguy hiểm thì không thể hi vọng gì nhiều ở Solskjaer và Poll. Tuy lão chuột Gageu là ma pháp sư áo trắng cấp tám nhưng Đỗ Duy biết thực lực chính thức của lão chuột này.

Nếu không vì để bảo vệ ” ma pháp hiểm có ” thuật biến hình thì Gageu còn lâu mới có được danh hiệu ma pháp sư áo trắng cấp tám. Thực lực chính thức của lão chẳng qua chỉ có cấp năm cấp sáu mà thôi. Mà sau khi biến thành chuột thì thực lực lại càng kém hơn.

-Tướng quân Đầu Sói vàng của các người tự mình đi đánh thành Gilear sao?

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu

- Đúng vậy.

Người này đành phải trả lời

- Tướng quân Đầu Sói Vàng là dũng sĩ có tiếng nhất của vương đình.

- Hẳn dẫn theo bao nhiêu người tới.

Đây chính là điều Đỗ Duy quan tâm.

Mà câu trả lời càng làm cho trái tim Đỗ Duy trùng xuống

- Hai mươi nghìn.

Người này thấy Đỗ Duy biến sắc, liền muốn làm cho Đỗ Duy lo lắng thêm :

- Đó là hai mươi nghìn dũng sĩ tinh nhuệ nhất của vương đình.

Đỗ Duy bỗng nhiên cười lạnh nói :

- Người lại muốn lừa ta sao ? Ta biết quân số lên vào lần này của các người tổng cộng chỉ có mười nghìn mà thôi!

- Đó là nhóm thứ nhất.

Người kia cười lạnh nói :

-Quân tây bắc có Ruga, một tên rác rưởi tham tài mà thôi. Vương của ta cho hắn lợi lộc, hắn liền để cho các đồn biên phòng ở hành lang Tây Bắc làm nơ cho người vào. Đoàn thứ nhất của chúng ta chẳng qua là để ở khắp nơi quấy rối địa phương của các người, làm cho các người luống cuống chân tay. Nhóm thứ hai là quân tinh nhuệ của tướng Đầu Sói vàng mới có mục tiêu là thành Gilear của các người

Nhìn ánh mắt thù hận của kẻ kia, Đỗ Duy im lặng không nói gì

Một lúc sau, bỗng nhiên trên môi hắn nở một nụ cười lạnh:

- Người chẳng qua chỉ là một tên Lang Kỵ trinh sát, tại sao lại biết được nhiều việc như vậy ? Người có thân phận gì?

Sắc mặt của tên tù binh này lập tức thay đổi.

Đỗ Duy cười hắc hắc:

-Vừa rồi nhìn người hai lần đỡ tên đỡ thương, xem ra bản lĩnh của người cũng không tệ đâu! Với bản lĩnh như vậy, người tuyệt đối không phải là một tên trinh sát bình thường. Rốt cuộc, thân phận người là gì?

Vẻ mặt của người này càng khó coi đến cực điểm. Hắn cắn chặt răng, một chữ cũng không chịu nói

Đỗ Duy nhíu mày, kỳ quái nhìn người này :

- Việc quân sự cơ mật quan trọng như vậy người cũng dám nói thì thân phận của người thì có cái gì mà giấu diếm?

Nói xong, Đỗ Duy nâng kiếm lên :

-Người còn không nói, một kiếm của ta mà hạ xuống thì người liền thật sự trở thành phế nhân. Người có thể tưởng tượng rõ ràng rồi chứ? Trên thảo nguyên này kẻ mạnh làm vua. Nếu người biến thành một phế nhân thì địa vị tôn quý của người liền lập tức mất đi ! Người không sợ chết sao ?

Trong ánh mắt người này hiện lên một tia tranh đấu. Bỗng nhiên hắn cố gắng ngẩng cổ lên hết lớn :

-Ta không sợ chết ! Ta sợ chính là không có cơ hội chứng minh những kẻ khác đã xem thường ta !

Đỗ Duy “Ồ” một tiếng rồi thu kiếm lại :

-Nói đi, người tốt cục là ai.

- Người ...

Người này giương mắt trừng trừng nhìn Đỗ Duy. Trong vài giây, Đỗ Duy bỗng nhiên trong lòng sinh ra một tia ảo giác. Giống như người kia không phải à kẻ bị mình đâm dưới chân, không phải là tên tù binh mà hắn có thể tùy ý chà đạp, chém giết ... Ánh mắt của hắn làm cho Đỗ Duy cảm thấy bản thân như một con ếch đang bị một con rắn độc nhìn chằm chằm.

-Người ... nếu ta nói, người đồng ý thả ta đi sao?

Người này cắn răng nói

-Người đồng ý thả ta trở về không ? Ta có thể không chống lại các người nữa, ta chỉ muốn còn sống trở về thảo nguyên.

-Cứ nói xem, ta không bảo đảm được.

Đỗ Duy hồ hững nói

Nhìn thấy người kia do dự, Đỗ Duy cười lạnh :

-Người không có tư cách nói điều kiện với ta. Bây giờ kẻ thắng là ta. Người tự mình nghĩ đi, nếu người không nói, ta có thể một kiếm giết chết người. Nếu người nói, có lẽ còn có cơ hội. Nếu người đủ thông minh, tự người lựa chọn đi.

Lại trầm mặc một hồi lâu, khi Đỗ Duy đã gần như hết sạch kiên nhẫn, chuẩn bị giết hắn thì người kia bỗng nhiên mở miệng

Thật làm cho người ta khó có thể suy xét, cả quân sự cơ mật hắn cũng đồng ý nói. Nhưng thân phận của chính mình lại kiên quyết ngậm miệng, lâu như vậy mới chịu nói .

- Thân ... thân phận của ta là ... con trai thứ mười ba của tộc trưởng vương tộc.

Hắn vừa mới nói xong, Al-Qaeda ở bên cạnh liền cười mỉa:

-Nhóc con, nói vậy cũng phải làm cho giống một chút. Căn cứ những gì ta biết, bây giờ thảo nguyên vương chỉ có mười hai hoàng tử, lôi ra tên thứ mười ba ? Cho dù là mới sinh thì thảo nguyên vương , lão già đó bao nhiêu tuổi rồi, còn có cái kỹ năng này không ? Hơn nữa, nhìn người hình như không giống một thằng nhóc vừa mới sinh đâu.

Người kia nghe Al-Qaeda nói xong, trong mắt toát ra một cỗ lửa giận. Ánh mắt hắn nhìn Al-Qaeda giống như một con sói tuyết vọng chờ chết.

-Điều ta nói ... là thật !

Người kia cắn răng, từ trong miệng gằn ra mấy chữ như vậy, vì dùng sức quá mức mà khóe miệng cũng chảy máu

- Al-Qaeda, không nói nữa, để hắn nói tiếp

Đỗ Duy đột nhiên quan tâm.

-Bởi vì ta không có thân phận vương tử.

Trong ánh mắt hắn tựa như vẻ bị kích động.

-Bởi vì ta căn bản là một tên nô lệ hèn hạ. Mẹ của ta là một người phụ nữ Roland, bị cướp về thảo nguyên, là một nữ nô lệ tiện quét lều cho đại vương. Ta mặc dù có huyết thống của vương tộc, nhưng mọi người đều coi ta là loại lợn Roland bẩn thỉu. Bọn họ đều coi thường ta ! Hừ ... nhưng ta đã bao giờ coi trọng bọn chúng cơ chứ ! Một lũ ngu xuẩn không có đầu óc ! Một đám cuồng vọng không để ai vào trong mắt ! Chỉ

có ta mới là người có được huyết thống ưu tú thật sự !! Ta chính là vương tử, không phải là loại lợn Roland ti tiện !!

Al-Qaeda nghe xong thì cực kỳ giận dữ, nhin không được đi tới đá một phát vào mặt người kia. Đá cho toe toét máu tươi rồi mắng : Đồ khốn. Mẹ của ngươi là người Roland , ngươi lại còn dám nhục mạ người Roland !!

-Phi.

Tên khốn kia nhổ một bãi nước bọt và máu, không hề nhượng bộ, trừng mắt nhìn Al-Qaeda :

- Ta là kẻ mang huyết thống ưu tú của vương tộc ! Cho nên, người phụ nữ sinh ra ta chẳng qua chỉ là một nữ nô đê tiện ! Ta là con cháu thần Sói, chỉ có điều thần Sói mượn thân thể của nữ nô đê để ta đến thế giới này mà thôi ! Ta có huyết thống cao quý của vương tộc thảo nguyên ! Không là loại Roland hèn mọn !!

Trong mắt hấn toát ra một tia thống khổ cùng phẫn nộ, thân thể ở dưới chân Đỗ Duy dường như run rẩy. Al-Qaeda ở bên cạnh nghe xong càng tức giận. Đang nhin không được muốn dạy dỗ tên khốn đến mẹ của mình cũng mở miệng sỉ nhục.

Nhưng Đỗ Duy lại khê kéo Al-Qaeda ra, nhẹ nhàng nói :

- Chỉ là một tên cuồng huyết thống mà thôi, để ý hấn làm gì. Tiếp tục nghe hấn nói

Người kia ngẩng đầu lên cắn răng nói :

-Ta từ nhỏ đã là ưu tú nhất ! Vô luận là cưỡi ngựa hay võ thuật, trong các con của tộc trưởng vương tộc, không kẻ nào có thể so được với ta. Nhưng bởi vì trên người ta có huyết thống của lũ lợn Roland, thứ huyết thống đáng chết, thứ huyết thống đê tiện ấy khiến ta không có một thân phận chính thức. Thậm chí không có lều vải của chính mình, chỉ có thể ở cùng nô lệ. Anh em của ta đều có bộ lạc riêng. Chỉ có ta .... ta chỉ có thể vào quân đội, bắt đầu làm một thám báo Lang kỵ quân thấp nhất !

Nói tới đây, trong mắt hấn toát ra vẻ điên cuồng, giương mắt nhìn Đỗ Duy :

- Ngươi là thủ lĩnh của những kẻ ở đây. Ta nói ra những lời này, cầu xin ngươi thả ta trở về. Ta không sợ chết! Nhưng ta không cam lòng! Ta muốn cho những kẻ xem thường ta phải hối hận ! Ta muốn trở về để chứng minh bản thân ta !

Đỗ Duy trầm mặc trong chốc lát

Thực sự thì hấn có nên chém một đao vào kẻ có điên vì dục vọng này không. Một kẻ giống như chó điên, đến cả mẹ của mình cũng có thể mắng chửi ... giết hấn thì chỉ làm bẩn đao của mình.

Đỗ Duy nắm chặt chuôi kiếm, bất giác nhẹ nhàng buông lỏng ra

Bỗng nhiên trong lúc đó, trong đầu hấn xuất hiện một ý nghĩ, mỉm cười nhìn người kia

- Ngươi tên là gì ?

-Saladin

Đỗ Duy thở dài một hơi ...

Kẻ điên của vùng sa mạc, Saladin... cái tên này thật sự làm cho Đỗ Duy bùi ngùi một lúc.

Người kia có võ thuật, sự gan dạ (từ việc hấn giả chết đoạt ngựa chạy trốn có thể thấy được) còn có một trái tim đã bị bóp méo đầy cố chấp

Đỗ Duy rất tin tưởng ” tính cách quyết định vận mệnh ”. Một người như tên này, cho dù hấn ác như rắn độc, giảo hoạt như sài lang, hèn hạ làm cho người ta căm ghét ... nhưng Đỗ Duy vẫn tin rằng nếu tên kia còn sống trở về thảo nguyên.Hấn nhất định sẽ không vĩnh viễn chỉ là một cái rế cỏ. Chỉ cần hấn có cơ hội, nhất định có thể vùng lên.

Có nên cho hấn cơ hội hay không ?

Saladin.. hừ, đây cũng là một cái tên như sấm bên tai ở kiếp trước của Đỗ Duy

Do dự một chút, Đỗ Duy bỗng nhiên nở nụ cười

Thôi thôi ... chính mình đã tạo ra một thuyền trưởng Jack Sparrow, kiếm được một George Bush ... Vậy thêm một tên Saladin nữa cũng chẳng sao.

(Tác giả :Độc giả không biết cái tên " Saladin " này có thể bỏ qua, cứ tính các bạn không biết, chỉ là xem chơi trò chơi " Đế chế " (Age of Empires) này đi ... ha ha)

(Bạn nào xem phim " Kingdom of heaven " do diễn viên Orlando bloom thủ vai chính sẽ thấy xuất hiện nhân vật Saladin này

)

Nghĩ tới đây,Đỗ Duy bỏ chân đang đạp trên ngực tên kia ra.

-Cho hần một con ngựa, một thanh đao và một túi nước.

Đỗ Duy phân phó cho người ở bên cạnh.Sau đó, hần nhìn Saladin, cười lạnh một tiếng :

-Ta đã người cơ hội, có thể sống sót trở về hay không thì phải xem thần Sói kia của người có phù hộ người hay không.

- Đức ngài.

Al-Qaeda lớn tiếng phản bác

Nhưng không đợi hần mở miệng, Đỗ Duy đã phất tay ngăn gã hai trăm năm mươi nhỏ này nói tiếp

-Người nghe đây .

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, cười nói :

-Thật ra ta rất có hứng thú, sau khi người trở về có thể ở trên thảo nguyên tạo nên một sự nghiệp như thế nào. Như vậy đi, vì một ngày nào đó ta có thể gặp lại ... ta đặt cược một lần. Khi nào người cần trợ giúp, người có thể phái người đến thành Lâu Lan tìm ta ... nhớ kỹ tên của ta, ta là công tước hoa Tulip.

Nói xong, Đỗ Duy kéo tay Saladin, tiện tay chấm máu trên miệng vết thương của hần, viết nhanh một ký hiệu trên mu bàn tay của Saladin

Ký hiệu này rõ ràng là một chữ Hán : Đỗ

-Ta cho người một cơ hội. Khi mà người cần trợ giúp, nếu bản thân người không thể tới thì hãy phái người đến thành Lâu Lan tìm ta. Chỉ cần người tới có thể vẽ ra ký hiệu này, liền có thể có được một sự giúp đỡ nhất định từ ta. Ta giúp đỡ các người nhiều hay ít thì còn phải xem tâm tình ta lúc đó thế nào.

Nói xong, Đỗ Duy cười ha ha, đá nhẹ Saladin một cái :

-Trước khi ta còn chưa đổi ý, cút đi.

Saladin nhìn Đỗ Duy thật sâu. Quay đầu đi vài bước, lên ngựa rồi đột nhiên hướng về phía Đỗ Duy cúi người thật sâu, lớn tiếng nói :

-Công tước hoa Tulip. Người là công tước hoa Tulip. Tên của người ta đã được nghe qua rất nhiều lần. Hôm nay gặp người, ta tin người là một kẻ xuất sắc. Ta nhất định sẽ không thua. Một ngày nào đó, Saladin ta sẽ trở thành vua của thảo nguyên. Tới lúc đó, ta sẽ báo đáp người. Ân đức và sỉ nhục ngày hôm nay, ta sẽ trả lại hết cho người.

Nhìn tên kia miễn cưỡng nhịn đau xoay người lên ngựa, chạy nhanh đi. Đỗ Duy nhẹ nhàng thở dài

-Đức ngài, ngài cho rằng làm như vậy là đúng sao ?

Al-Qaeda nhú mày, nhìn bóng lưng trên lưng ngựa ở phía xa kia.

- Ta luôn luôn có một dự cảm không tốt với tên kia ... Hần là một tên điên, hơn nữa còn là một tên điên nguy hiểm. Ngài vì sao không cho ta giết hần ?

Đỗ Duy gật đầu:

- Al-Qaeda, người nói không sai, hẳn là một tên điên. Hơn nữa, còn là một con rắn độc, một con sói ác ... Càng quan trọng hơn nữa, hẳn là một tên điên thông minh, một tên điên có bản lĩnh. Một kẻ như vậy, giết đi cũng là một lựa chọn ... Tuy thế, người nghĩ xem ...

Dừng một chút, khoe miệng Đỗ Duy hiện ra một nụ cười quỷ dị :

- Chúng ta thả một kẻ tùy thời có thể bùng lên, trở thành mối lửa đáng sợ trở lại thảo nguyên ... nói không chừng, vào một lúc nào đó, ngọn lửa của hắn có thể đem cả thảo nguyên đốt sạch không còn một ngọn cỏ !

Nụ cười của Đỗ Duy, làm cho Al-Qaeda - kẻ được gọi là hai trăm năm mươi nhỏ không khỏi có một loại cảm giác không rét mà run, cực kỳ sợ hãi.

Sau đó, Đỗ Duy thu lại nụ cười. Sắc mặt của hắn dần dần âm trầm :

-Toàn quân xuất phát ! Mục tiêu : Thành Gilear!

Nói xong, hắn liếc mắt nhìn Al-Qaeda, nói :

- Al-Qaeda, ta có một nhiệm vụ giao cho người ... nơi này võ thuật của người là mạnh nhất, ta không có người khác để lựa chọn. Ta cho người mười người ... cho người thời gian một ngày. Hãy nhớ kỹ, chỉ có một ngày. Trong vòng một ngày, ta mặc kệ người dùng biện pháp gì, nhất định phải tìm được ba đội kia. Sau đó, lập tức dẫn bọn họ đi tới thành Gilear với tốc độ nhanh nhất. Ta ở thành Gilear chờ quân tiếp viện của người. Nhớ kỹ, mạng của lão tử nằm trong tay người. Nếu người không thể dẫn người tới nhanh thì chuẩn bị nhật xác của ông đây đi !

Al-Qaeda kính cẩn nhận lệnh, không dám nói nhiều, lập tức dẫn người phóng nhanh về phía sau.

Lúc này Đỗ Duy mới xoay người lên ngựa, nhìn kỵ binh hoa Tulip ở bên người, còn có hai mươi tám học viên ma pháp. Hắn bỗng nâng roi chỉ về phía xa, mở miệng hét lớn :

- Tất cả nghe cho rõ đây. Phía trước ! Có hai mươi nghìn kỵ binh tinh nhuệ nhất trên thảo nguyên ! Bây giờ ông đây sẽ dẫn các người đi đánh chết đám chó đẻ kia. Lần đi này có thể mọi người đều sẽ chết. Tuy nhiên, cho dù có chết thì cũng phải cắn một miếng thịt của đám chó đẻ kia!!! Các người có sợ không!!!!

-Không sợ !

Kỵ binh hoa Tulip đều giơ mã đao lên, lớn tiếng hô.

Đỗ Duy sắc mặt ngưng trọng, quay đầu nhìn về phía các ma pháp đệ tử mà đứng đầu là Ziege:

-Các người ! Có sợ không ?

Ziege và hai mươi tám học viên cúi đầu thật sâu. Sau đó, Ziege sắc mặt kích động, cố gắng đè nén âm thanh run run, lớn tiếng nói :

-Ngài viện trưởng! Từ lúc đi vào cửa lớn của học viện Hogwarts, chúng ta đã quyết định chủ ý đi theo ngài ! Chúng ta chờ mong chính là được như ngày hôm nay !

Nói xong, các học viên ở phía sau đột nhiên cùng nhau hò hét!

-Thăng quan phát tài mời đường khác ! Tham sống sợ chết chó vào đây !!!

Đỗ Duy nhìn bộ hạ ở trước mặt, gật gù. Hắn bỗng nhiên ghì dây cương, con ngựa hắn cưỡi hí lên một tiếng, cả người đứng dựng lên. Đỗ Duy rút trường kiếm chỉ về phía xa xa :

-Xuất phát!!

Nhìn vẻ mặt kiên nghị của đội kỵ binh gia tộc hoa Tulip đi trước, Đỗ Duy nhìn lên bầu trời. Xa xa, mặt trời đỏ hồng đã mọc lên. Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, hít thở không khí trong lành mà se lạnh của buổi sớm mai, chỉ cảm thấy trong lòng sinh ra hào khí khôn cùng.

Hắn bỗng nhịn không được, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, sử dụng Trung văn Hán ngữ ở kiếp trước, nhìn trời mắng to :

-Phải chịu khó tranh đấu thì mới có thắng lợi! Cái con mẹ người!!!

-Đức ngài đang hô cái gì thế ?

Các kỵ binh nhìn thấy lòng hăng hái cực kỳ của ngài công tước.

- Không biết nữa ... có lẽ là ma pháp chú ngữ gì đó.

”phải chịu khó tranh đấu thì mới có thắng lợi - là tên album đã đưa ca sỹ Nhậm Hiền Tề lên đài danh vọng.-
Cảm ơn bác hieusol và bác luulang về thông tin này- Video clip

302. Chương 227 : Đơn Kỵ Sấm Doanh (mình Một Một Ngựa Xông Vào Doanh Trại)

Cưỡi ngựa trên đường một ngày một đêm, Đỗ Duy hạ lệnh toàn quân không được nghỉ ngơi, mệnh lệnh như vậy đối với đám lính vừa trải qua một trận chiến quy mô nhỏ mà nói thì hơi thiếu tình người, tuy nhiên kỵ binh nhà Hoa Tulip vẫn nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh của ngài công tước.

- Ta biết các người rất mệt! Ta còn mệt hơn!

Đỗ Duy nói to không chút khách khí:

- Các người là kỵ sĩ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, còn ta là một ma pháp sư thân thể yếu ớt. Không nói đối các người, bây giờ ông đây ngồi trên ngựa mà hai đùi đều cũng đau đến phát khùng lên rồi. Tuy thế, các dũng sĩ của ta...phía trước là hai vạn lang sói đang chuẩn bị ngấu nghiến anh em chúng ta, chà đạp người dân của chúng ta! Chúng ta phải kiên trì! Tiếp tục kiên trì!

Giọng nói sung mãn của Đỗ Duy truyền tới từng lỗ tai đám kỵ binh hoa Tulip, không thể không nói mấy câu này của Đỗ Duy có tính lừa gạt rất lớn, thân thể Đỗ Duy sau khi luyện tinh không đau khí còn lâu mới được tính là “yếu ớt”. Hơn nữa, thân là ma pháp sư, hắn âm thầm sử dụng một cái ma pháp hệ gió khiến cho thân thể mình nhẹ đi rất nhiều..

Chính thức khổ cực mới là Mose, hắn cảm thấy toàn thân mình đã sớm rã rời ra rồi. Nhưng hắn biết chỉ cần mình chỉ cần hơi lộ ra bộ dáng không kiên trì được thì tên công tước nhãn tâm này nhất định sẽ không chút do dự đem mình ném trên đường bỏ mặc-có lẽ hắn đã sớm muốn như vậy rồi!

-Thưa ngài!

Một kỵ binh trinh sát chạy phía trước ghìm ngựa dừng lại nói:

- Vượt qua sườn núi phía trước là có thể nhìn thấy thành Gilear rồi!

- Hạ lệnh toàn quân đi chậm lại!

Đỗ Duy lau mồ hôi trên trán.

Thật là mệt, mặc dù đã giảm tối đa lắt lư trên lưng ngựa nhưng phía đùi bên trong ma sát với yên ngựa vẫn rất đau đớn.

Trên đường đi không thể không nói Đỗ Duy cũng rất may mắn! Tên “vệ tướng Đầu Sói Vàng” trên thảo nguyên dẫn người đến tấn công thành Gilear kia có đội quân hai vạn người, khẳng định sẽ có trinh sát được bố trí xung quanh, nhưng đoàn người của Đỗ Duy lại không bị bất cứ người thảo nguyên nào bắt gặp..

Không thể không nói hắn cũng có không ít may mắn.

Đỗ Duy cũng cùng thời gian đi tới! Kết quả lí tưởng nhất là chạy tới thành Gilear trước người thảo nguyên! Nếu không được, bét ra cũng phải đến kịp trước khi người thảo nguyên phát động tấn công.

Đây là một sườn núi nhỏ mà thôi, nói chính xác thì chỉ là một ngọn đồi, Đỗ Duy để người ngựa ở phía dưới, tự mình dẫn theo vài người lên trên đồi, từ xa nhìn lại, thành Gilear ở ngay trước mặt.

Trên trời đã đầy sao, sau khi Đỗ Duy đem nơi này biến thành căn cứ sản xuất của mình thì tường thành cũ nát của thành Gilear cũng đã trải qua tu sửa đơn giản nhưng tác dụng cũng không nhiều, quá nửa là phòng ngừa người bên ngoài nhòm ngó cùng với đề phòng nô lệ ở bên trong chạy trốn.

Nói một cách khó nghe, từ góc độ quân sự mà nói...Ron Barton đã từng đưa ra một bình luận không chút khách sáo:

- Nếu là ta cầm quân, chỉ một lần đột kích là có thể đánh lên trên tường thành!

Đỗ Duy cùng mấy người vừa leo lên sườn núi, nhìn về phương xa, phản ứng đầu tiên của hắn là hít vào một hơi khí lạnh.

Lưng thành Gilear dựa vào núi Kilimanjaro, mà dưới thành tường là khu đất trống trải! Đây là một cánh đồng hoang rộng khoảng mười dặm vuông, trên thảo nguyên ngoài cát sỏi ra cũng chỉ có cây bụi quanh năm chỉ có một màu vàng khô khốc.

Có thể nói, cũng không có chỗ nào thích hợp hơn chỗ này làm chiến trường của kỵ binh! Trên hoang nguyên bằng phẳng khi kỵ binh đột kích không có một chút trở ngại!

Mà lúc này, cánh đồng hoang của thành Gilear dưới tầm mắt của Đỗ Duy đã bị người thảo nguyên chiếm cứ!

Quân đội của người thảo nguyên so với quân đội của đế quốc hoàn toàn khác nhau. Bọn họ cũng không có thói quen dựng trại, thậm chí cũng không dựng lên mấy thứ vô ích như hàng rào xung quanh để phòng ngự.

Có lẽ là vì lần này là vì vào phía trong biên giới của đế quốc đánh lên nên cũng không mang theo đội xe chở lương thực.

Thế nhưng, nhìn qua trên cánh đồng hoang từng cái từng cái lều trại giống như một đám nấm bỗng nhiên mọc lên trên mặt đất.

Người hô ngựa hí, ồn ồn ào ào, mà chung quanh trướng bồng, đám người dã man mặc áo da trên thảo nguyên đang bận rộn, sinh hoạt, chăm sóc ngựa, có vô số bó đuốc cháy lớn bằng cành tùng được đặt ở đó, chiếu sáng giống như ban ngày.

Từng đám từng đám lều trại, từng đám từng đám sói thảo nguyên đang gào loạn, đặng đặng sát khí.

Điều làm cho Đỗ Duy thở phào chính là...trên thành tường thành Gilear vẫn treo cờ Hoa Tulip ở trên cao!

Thành vẫn còn, Robert vẫn chưa đánh mất tòa thành này!

Trong mắt Đỗ Duy lóe sáng, quay lại nhìn mấy thủ hạ, cười khổ:

- Xem ra chúng ta phải sớm nghĩ biện pháp xuyên qua lều trại của đối phương.

Người thảo nguyên cũng không có ý định nghỉ ngơi, dường như bọn họ đã sớm biết binh lực trong thành Gilear không nhiều, dù sao trước đây chỉ là một cái thành thị của thủ phủ, quy mô cũng không nhỏ. Một tòa thành thị lớn như vậy nếu muốn hoàn toàn phòng thủ, binh sĩ dưới tay kỵ sĩ Robert thật sự có chút giằng gấu vá vai.

Đối với thành tường rất dài mà nói, bốn nghìn người thực sự quá ít ỏi!

Robert đứng trên tường thành, nhìn thấy đám người thảo nguyên bên dưới đang diễu võ dương oai, khía khoáng loạn đao, khuôn mặt kiên nghị của hắn tràn đầy vẻ lo lắng.

Đám người trên thảo nguyên này tới vào lúc chập tối hôm nay, đối phương hình như đã có âm mưu từ trước muốn một lần đoạt được thành Gilear, liền tổ chức một hồi đánh bất ngờ rất mạnh.

Nếu thay vào tướng lĩnh khác sợ rằng đã bị đám kỵ binh người thảo nguyên từ trên trời rơi xuống này đánh bất ngờ, sớm đã mất thành rồi. Tuy nhiên kỵ sĩ Robert làm việc trầm ổn vẫn luôn nhớ kỹ lời Đỗ Duy dặn dò khi giao thành trì này cho hắn.

Lúc đó Đỗ Duy bắt tay Robert, thấp giọng nói:

- Nhà xưởng trong thành này là toàn bộ gia sản của ta, những thứ kia không thể có một chút ngoài ý muốn, càng không thể để người ngoài thấy hoặc biết! Ta đem tính mạng của cả nhà ta giao cho người!!

Robert trung thành cẩn trọng đã cảm nhận được áp lực trên vai, hắn làm ra một quy định phòng ngự cực kì nghiêm khắc, đem binh lực có hạn chia ra trực ban luân phiên trên tường thành, bất cứ thời điểm nào cũng không được buông lỏng.

May mắn là trong tòa thành bỏ đi này cái gì cũng không có nhưng đá tảng thì lại không thiếu. Đám lính không hề bận tâm gỡ xuống rất nhiều phòng, đem đá chuyển lên trên đầu thành. Đây cũng là mệnh lệnh của Robert, hắn yêu cầu bất cứ lúc nào cũng phải làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Từng có một tên lính ngủ gật vào thời điểm trị ban bị Robert hung hăng đánh hai mươi roi, nằm ba ngày trên giường. Yêu cầu ngặt nghèo như vậy khiến cho rất nhiều binh lính sinh ra bất mãn- bọn họ cho rằng, canh gác một tòa thành vắng vẻ, đã đổ nát thật sự không cần nghiêm ngặt như vậy.

Trong thành chẳng qua chỉ có một đám đám nô lệ lao động mà thôi, cũng không có vàng bạc châu báu gì, chỉ có vài cái vài cái xương thôi, ai sẽ đến nơi này tìm phiền toái chứ?

Mà hành động như vậy cuối cùng cũng nhận được kết quả.

Lần đầu tiên đánh bắt ngờ của người thảo nguyên rất nhanh đã bị binh lính thủ thành phát hiện, Robert cũng là ở trên tường thành ngay đầu tiên.

Lần đầu tiên vào buổi chiều, kế hoạch đánh lên dưới thành Gilear của người thảo nguyên thất bại. Sau khi để lại ba trăm thi thể, bọn chúng tạm thời lui về.

Mà Robert tổn thất mất hai trăm người, ngoài ra còn có hơn ba trăm binh lính bị thương mất đi lực chiến đấu.

Dưới tình huống binh lực không đủ, Robert quyết định rất nhanh, hắn phát ra một đồng vũ khí, tập hợp một nghìn nô lệ khỏe mạnh lên thủ thành.

Hắn đối với mấy tên nô lệ này cũng không kì vọng nhiều, chỉ chỉ vào đám người thảo nguyên đang ngồi trên ngựa quơ loan đao, lạnh lùng nói:

- Các người thấy đấy, bọn người kia là sói trên thảo nguyên! Nếu bọn chúng tiến tới, vậy thì toàn bộ các người sẽ bị giết! Những kẻ này sẽ không nương tay đâu! Ta không yêu cầu các người giúp ta thủ thành, mà là cho các người chiến đấu để bảo vệ chính mình.

Cũng may là Đỗ Duy coi như đối xử tử tế với đám nô lệ này, không phải lo ăn uống, còn hứa tương lai cho bọn họ tự do. Đại bộ phận nô lệ đều tự giác tham gia chiến đấu.

Lúc buổi chiều, người thảo nguyên tổng cộng phát ra ba đợt tiến công, mỗi lần đều bị quân thủ thành phối hợp với nô lệ đánh lui.

Tuy thế vấn đề trước mắt của Robert là: quân chính quy trong tay hắn tổn thất mất khoảng tám trăm người, gần như mất bốn phần lực chiến đấu. Mà đám nô lệ bởi vì thiếu thốn trang bị cũng chết và bị thương gần một nghìn. Nhất là cung tên của người thảo nguyên đối với đám nô lệ không có áo giáp và lá chắn đúng là thực sự trí mạng.

Thừa dịp địch nhân một lần nữa tạm thời lui bước, Robert hạ lệnh tháo dỡ rất nhiều cánh cửa hồng mang lên tường thành để làm lá chắn.

Người thảo nguyên hình như không để cho Robert cơ hội hít thở, mặc dù bọn chúng dựng lều trại ngoài trướng bồng nhưng cũng không nghỉ ngơi mà phân ra hai đội một nghìn người mỗi thời khắc đều quấy rầy người trên tường thành, từng vòng từng vòng mưa tên là người trên thành tường mỗi thời khắc đều không dám buông lỏng.

Robert nhìn vào bóng đêm, thấy khuôn mặt dữ tợn của kẻ địch dưới tường thành, kị sĩ này trong lòng rầu rầu lo lắng.

- Cổng thành đã chặn tốt chưa?

Robert nhìn một thủ hạ bên người.

- Đã ổn rồi, thưa ngài.

Đây là một quan quân đeo quân hàm thống lĩnh:

- Chúng ta đã dùng đá tảng chặn cổng thành lại rồi!

Robert thở dài, trên mặt không lộ ra một chút vui mừng.

Chặn cổng thành là một cách làm bất đắc dĩ.

Phương pháp công thành của người thảo nguyên vào buổi chiều khiến cho kỵ sĩ Robert vốn đến từ bên trong đế quốc nhú mày.

Bởi vì Tây Bắc là vùng đất khô hạn, xung quanh thành trị đều không có sông hồ thành cho nên người thảo nguyên có thể không kiêng nể gì chạy tới dưới thành, hình thành uy hiếp trực tiếp đối với cổng thành.

Mấy tên người thảo nguyên này có thể phái ra hơn trăm kỵ binh cầm tử, liều mạng với đá tảng cùng cung tên ở trên thành, một hơi vọt tới một khoảng cách hiệu quả nhất, sau đó bọn chúng sẽ dùng một loại công cụ đặc thù mang theo bên người: một loại tên bằng sắt, đầu mũi tên mang theo móc câu sắc nhọn, trên thân tên buộc dây thừng cực kì chắc chắn. Hơn mười tên kỵ binh được đặc biệt tuyển chọn có lực cánh tay mạnh mẽ được đồng thời bắn tên từ xa hướng về cổng thành, mũi tên cắm trên cổng thành, móc câu cắm chặt vào cổng thành, sau đó hơn trăm tên kỵ binh này liền đem một đầu dây thừng buộc vào ngựa rồi chạy nhanh về phía sau.

Trận đầu tiên vào buổi chiều đối phương liền dùng cách này, lực lượng của hơn mười con ngựa một lần đã kéo đổ cổng thành!

Lúc đó Robert tự mình mang theo một đội trọng bộ binh che kín bởi áo giáp liều chết trụ lại cổng thành, lúc này mới chặn được đám kỵ binh thảo nguyên đang muốn một hơi chạy vào thành, tuy thế một đội bộ binh trọng khải giáp duy nhất của mình đã tổn thất hết trong lần đó rồi.

Cuối cùng đã hình thành một trường hợp khiến người ta khóc không ra nước mắt: cổng thành bị chính thi thể của binh lính bên mình cùng với thi thể ngựa của kỵ binh thảo nguyên làm tắc nghẽn, lúc này mới hóa giải nguy hiểm.

Sau đó Robert bất chấp bản thân bị hai vết thương do loan đao chém, lập tức hạ lệnh để người của mình chặn cổng thành lại.

Như vậy có vẻ an toàn, nhưng thực ra đã đoạn tuyệt hi vọng!

Nếu viện quân bên mình đến... vậy nếu muốn viện quân vào thành, cũng...

Quyết định thật nhanh, nếu không chặn cổng thành lại, sợ rằng không đợi đến trời tối đã mất thành rồi!

Dưới bầu trời sao, trong lều trại của người thảo nguyên bỗng nhiên truyền đến một tiếng kèn kì dị, âm thanh kia lơ mơ như là truyền lệnh. Tất cả người thảo nguyên cưỡi ngựa, hướng trên thành tường bắn tên nghe thấy tiếng kèn này đồng thời ghìm cương ngựa quay lại.

- Bọn chúng làm gì vậy?

Robert nhú mày.

Tên thống lĩnh bên người kia là người Tây Bắc, hần suy nghĩ một chút, nhìn trời đêm rồi nói:

- Thưa ngài, có thể là tập tục lúc nửa đêm của người thảo nguyên, lúc nửa đêm là thời điểm siêu độ vong linh. Bọn họ tin rằng lúc nửa đêm là thời điểm tốt nhất để linh hồn bay lên trời, sau đó bọn họ sẽ đem thi thể của những người chết lúc ban ngày cùng hỏa táng, cũng chỉ có lúc này bọn họ mới có thể dừng tất cả công việc...chắc sẽ mất khoảng một giờ.

- Một giờ.

Robert nhẹ nhàng thở phào:

- Nói như vậy chúng ta có thể nghỉ ngơi một giờ.

- Tôi không cho rằng như vậy, thưa ngài.

Sắc mặt tên thống lĩnh dưới tay này cũng rất khó coi:

- Tôi nghĩ chúng ta có rắc rối...thưa ngài!
- Tại sao?

Tên thống lĩnh này nhỏ giọng nói:

- Tôi đã đi qua thảo nguyên, cha tôi còn từng tham gia chiến tranh với người Tây Bắc hơn hai mươi năm trước. Nếu trong chiến tranh mà người thảo nguyên còn có thể đình chỉ chiến đấu mà tiến hành siêu độ...vậy thì chỉ có một nguyên nhân!

Ồ?

Sắc mặt tên thống lĩnh này rất khó nhìn:

- Trong quân đội của bọn họ còn có vụ sư Shaman đi theo. Chỉ có vụ sư Shaman mới có tư cách trấn an linh hồn dũng sĩ chết trận. Đây là tập tục của bọn họ...thưa ngài, vụ sư Shaman tương đương với ma pháp sư của đế quốc chúng ta! Đó là một đám người có bản lĩnh đáng sợ.

Robert trầm mặc trong chốc lát, hẩn nhìn về lều trại của người thảo nguyên phía xa, sau đó không khỏi cười khở:

- Ma pháp sư... vụ sư Shaman ...gặp quỷ rồi! Nếu bản lĩnh của vụ sư Shaman có thể so sánh với ma pháp sư, vì sao bọn chúng không cho vụ sư Shaman tấn công chúng ta lúc buổi chiều?

Tên thống lĩnh này lắc đầu:

- Thưa ngài, tôi cũng không biết rõ ràng lắm. Nhưng hình như ta nghe nói quy củ của người thảo nguyên khác với chúng ta. Vụ sư Shaman của họ bình thường sẽ không dễ dàng ra tay, nhất là trong chiến tranh. Chỉ có sau khi bên mình đã chảy máu Shaman vụ sư mới ra tay. Nghe nói là hình như vụ sư Shaman có một cái quy củ cổ quái khác, nếu là vụ sư Shaman ra tay giết chóc trước đối với bọn họ là tội nghiệt. Nếu người của bọn họ đã chết trước, vụ sư Shaman sẽ ra tay báo thù, vậy thì không tính là phạm luật!

- Quy củ cổ quái.

Robert nắm chặt kiếm trong tay.

- Thưa ngài.

Tên thống lĩnh này bỗng nhiên cười cười, tướng mạo của hắn cũng không xuất chúng, lúc này ánh mắt lại hiện ra một vẻ kiên định:

- Tôi nghĩ đến lúc trời sáng, vụ sư Shaman của bọn chúng sẽ xuất thủ...chúng ta không thể còn sống mà ngấm mật trời lặn ngày mai, còn không biết...Dù thế nào đi nữa, có thể cùng ngài tác chiến là vinh hạnh của tôi, có thể chết dưới lá cờ Hoa Tulip đã là vinh quang của tôi rồi!

Robert trầm mặc trong chốc lát, nhìn thủ hạ ngày thường không thích nói chuyện, hẩn hít vào một hơi thật sâu, nâng kiếm lên, trầm giọng nói:

- Tất cả vì gia tộc!
- Vì gia tộc!

Thống lĩnh này đã rút kiếm, cùng kiếm của Robert chạm nhẹ một chút, sau đó làm một lễ tiết của kỵ sĩ.

303. Chương 227: Một Ngựa Xông Trận (phần 2)

Nhưng trong lòng Robert hiểu được lần này chắc là dữ nhiều lành ít! Người thảo nguyên đánh lén không một chút dấu hiệu, chính mình còn không thể đưa tin cho cậu chủ. Trên bình nguyên chỗ nào cũng là kỵ binh thảo nguyên, muốn phái trinh sát ra ngoài đưa tin hoặc cầu viện...đó là mơ mộng hão huyền rồi.

Trong lều trại của người thảo nguyên từng hồi từng hồi kèn truyền đến, tiếng kèn du dương như an ủi vong hồn đã chết, lơ mơ có một chút êm đềm. Thế nhưng vào trong tai Robert, âm thanh này hình như là khúc nhạc đòi mạng!

Bởi vì khi tiếng kèn này kết thúc, có thể khẳng định là người thảo nguyên sẽ phát động đợt tấn công tiếp theo! Mà trong lần này...còn có vụ sư Shaman tham chiến!

Một chút cuối cùng khi tiếng kèn kết thúc, Robert đột nhiên ưỡn ngực, vết thương bên vai trái còn đang đau âm ỉ- có lẽ băng cuốn còn chưa đủ chặt, Robert có thể cảm thấy máu tươi đã thấm qua lớp băng, dính dính ướt ướt, cực kì khó chịu.

Thế nhưng...người cũng sẽ chết rất nhanh thôi, quan tâm nhiều vậy làm gì.

Kị sĩ Robert cười lạnh một tiếng, kiếm của hắn nhẹ nhàng đặt trên thành tường, trong ánh mắt toát ra vẻ quyết tử.

Từng tiếng từng tiếng trống vang lên như sấm, từ sâu trong lều trại của người thảo nguyên truyền đến, tiếng vó ngựa lập tức nổi lên, một đội thảo nguyên kị binh từ trong quân doanh vọt ra. Sau đó triển khai đội hình, bỗng nhiên từ mặt sau chạy ra hơn mười tráng hán cỡi trần, hì hục khuân vại cây cột gỗ to lớn nhọn hoắt, sau đó dùng búa đem mấy cột gỗ bén nhọn này cắm trên mặt đất.

Mấy cây cột gỗ này cao hơn một người đặt thẳng hàng ở ngoài tầm cung tên trên thành, mặt trên bén nhọn, Robert cũng không hiểu bọn chúng muốn làm gì.

Sau đó xảy ra một chuyện khiến cho Robert giận đến phát điên!

Người thảo nguyên bắt đầu khiêng từng thi thể! Nhìn hình dáng thi thể, ngay lập tức Robert nhận ra được đây chính là thi thể của những người bên mình chết trong lúc chiến đấu rơi từ trên thành xuống lúc chiều nay!

Có binh lính của mình, còn có đám nô lệ!!

Hiện tại, mấy chiến sĩ đã chết này, áo giáp và quần áo mỗi người đều bị cởi hết! Mà áo giáp vốn của bộ binh dưới tay mình được mặc trên thân người thảo nguyên! Đám người thảo nguyên thiếu thốn khoáng sản này hình như có khát vọng trời sinh đối với áo giáp, mặc kệ có phù hợp hay không, cứ xiên xiên vẹo vẹo như vậy mặc vào áo giáp của bộ binh để quốc, ngồi trên ngựa.

Thi thể này được đặt thành một hàng, chiến sĩ đã chết nằm thẳng tắp trên mặt đất. Một người thảo nguyên chậm rãi từ trong đội ngũ đi ra, trong tay cầm loan đao chỉ lên thành tường, lớn tiếng quát mấy câu.

Từ phía xa, Robert cũng không thể nghe rõ tiếng của người thảo nguyên, thế nhưng khi tên kia nói xong, đám người thảo nguyên bên cạnh nổ ra một trận hò hét. Bọn chúng giống như phát điên, giơ loan đao, tru lên như dã thú!

- Bọn chúng muốn làm gì?

Khuôn mặt Robert âm trầm.

- Thưa ngài! Bọn họ tuyên bố...diệt thành!

Quan quân bên cạnh cắn răng, nói ra từng chữ.

- Diệt thành sao?

- Đúng vậy!

Quan quân này bỗng nhiên đâm mạnh lên thành tường, nước mắt từ hốc mắt hắn chảy ra:

- Bọn chúng...bọn chúng muốn làm giá đầu người!!

Không đợi Robert hỏi lại, bỗng nhiên hắn nghe thấy tên thảo nguyên kia hét lớn một tiếng, hơn mười người lực lưỡng cỡi trần phía sau kia giống như nghe thấy mệnh lệnh, sau đó giơ lên loan đao sáng loáng. Ngay dưới mắt Robert cùng phần lớn chiến sĩ trên tường thành, bọn họ đem thi thể đã chết của mấy chiến sĩ gia tộc Hoa Tulip, từng cái từng cái đầu lâu chém xuống!

Sau đó mấy cái đầu lâu toàn bộ được đặt trên mấy cọc gỗ bén nhọn này! Trên từng cái từng cái cọc gỗ, đặt đầy đầu lâu máu tươi đầm đìa!!

Hành động này lập tức khiến cho tất cả binh lính đứng trên thành tường phần nộ, đám lính hét lớn, rút ra vũ khí, lúc này đám đông kích động, thậm chí có người hận không được nhảy xuống thành tường cùng đối phương liều mạng. Nếu không phải cổng thành đã chặn lại, có lẽ sớm có người bất chấp hết thấy xông ra ngoài!!

Ngay cả Robert luôn luôn trầm ổn lúc này ánh mắt cũng tóe máu, khuôn mặt méo mó, tức giận hét lớn một tiếng, một cái đã nhảy lên thành tường, dưới cơn tức giận, hắn gần như muốn tức khắc nhảy xuống thành liều mạng với kẻ địch, bỗng nhiên hắn bị thống lĩnh quan quân bên cạnh kia ôm chặt, khó khăn lôi hắn xuống dưới.

- Đức ngài! Đức ngài!!!

Quan quân này hai mắt đỏ ngầu:

- Thưa ngài! Đây là quý kế mà người thảo nguyên dùng! Thường là lúc công thành bọn chúng sẽ dùng phương pháp như vậy để chọc giận quân phòng thủ, dụ quân phòng thủ đi ra quyết chiến! Không thể trúng kế bọn chúng được!!

Robert tức giận hét lên một tiếng, xoay người chỉ vào người thảo nguyên rống lớn:

- Súc sinh! Một đám súc sinh! Nếu có cơ hội ta nhất định sẽ cho người thảo nguyên các ngươi tất cả biến thành giá dầu người!!

Đỗ Duy đứng trên núi nhìn về phía trước.

Đám thủ hạ phía sau cảm giác thấy hình như thân thể ngài công tước run rẩy.

Đỗ Duy dùng thuật mắt ưng, mặc dù còn cách vài dặm nhưng vẫn có thể thấy tình cảnh phát sinh dưới thành, nhất là lúc người thảo nguyên chém đầu lâu trên thi thể xuống, từng cái từng cái đặt trên cọc gỗ, nắm tay Đỗ Duy đã siết chặt, móng tay có lẽ đã đâm vào lòng bàn tay. Đám thủ hạ phía sau không thể nhìn thấy cảnh này, nhưng có thể cảm giác rõ trên người ngài công tước toát ra một luồng hàn khí đáng sợ!!

- Thưa ngài...ngài...

Ziege thử mở miệng thăm dò.

Đỗ Duy quay đầu, hắn thấy khuôn mặt Ziege, thấy đệ tử ma pháp trung thành này, hắn cắn răng:

- Đáng tiếc, các ngươi không nhìn thấy cảnh kia...cũng không biết là may mắn hay bất hạnh!

Nói xong hắn lấy lại bình tĩnh:

- Đi xuống để mọi người tập hợp, chúng ta chuẩn bị xông tới!

- Không thể!!

Ziege ngay lập tức phản đối.

- Ngươi nói gì?!

Ziege nhìn thấy ánh mắt phần nộ của Đỗ Duy, hắn bỗng nhiên thấy phát lạnh, nhanh chóng nói:

- Thưa ngài! Ta đã ở trong quân đội. Tình hình bây giờ, đại quân vây thành, quân thủ thành yếu không địch được mạnh, theo thông lệ, quá nửa đã chặn cổng thành lại rồi! Người của bên ta quá ít, hơn tám trăm kỵ binh, có thể xông qua đội ngũ hơn hai vạn của đối phương còn khó nói...Coi như xông qua được đi, cổng thành đã bị chặn lại chúng ta cũng không thể vào được thành! Đến lúc đó nếu bị kẻ địch bức chết ở dưới thành...

Đỗ Duy trầm mặc, hắn suy nghĩ một chút rồi lập tức ra quyết định.

- Đã như vậy! Một mình ta tiến vào thành trước! Ta là ma pháp sư có thể từ trên trời bay vào...

Vừa nói tới đây Ziege tựa hồ muốn phản đối lại bị ánh mắt sát nhân của Đỗ Duy là cho không dám lên tiếng, Đỗ Duy mới tiếp tục nói:

- Ziege, các người tạm thời lui lại, nơi này cách doanh trại địch quá gần! Các người lui lại hai dặm! Đến lúc trời sáng Gada sẽ dẫn người tới! Các người đợi đội ngũ đến đầy đủ! Sau đó...ta sẽ phát tín hiệu cho các người! Chỉ cần các người thấy cổng thành phía tây có ánh lửa phóng lên trời...các người liền tập trung tất cả binh lực xông vào! Hiểu chưa?

Ziege nhìn Đỗ Duy, chính là muốn liều chết kháng lệnh:

- Thưa ngài! Nhưng chỉ một mình ngài...

- Ta hỏi người hiểu chưa?

Đỗ Duy đột nhiên quát lên, ánh mắt hấn gắt gao nhìn Ziege, cắn răng nói:

- Ta là công tước. Ta đã quyết định! Chấp hành!!

- Thưa ngài! Ngài là chủ soái! Là công tước!

Ziege vẫn muốn ngăn cản.

- Ziege, người nhớ kĩ ta nói:

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, sau đó nói từng từ một:

- Những việc trên đời này, có việc không thể làm...thế nhưng vẫn không thể không làm!!

Tại dưới thành, bên cạnh giá đầu người, vào thời điểm đám sói thảo nguyên không kiêng kị gì hết lớn cười to. Bọn chúng không phát hiện ra trên bầu trời, một mảng mây đen từ tốn không tiếng động bay tới.

Bỗng nhiên phía sau truyền tới một tiếng động lớn như sấm nổ!

Ầm!!!!

Một tiếng nổ lớn, đám mây đen trên bầu trời phóng ra một tia chớp, rồi đột nhiên đánh xuống, trực tiếp đánh trúng chính giữa đám lều trại của người thảo nguyên!

Ngay lập tức lửa bùng lên, trong doanh trại của người thảo nguyên có không ít kị binh bị giật mình mà hét lên. Mà lửa lớn lập tức bùng lên còn khiến cho năm ba cái lều vải trực tiếp cháy thành một quả cầu lửa, người ở bên trong còn không kịp chạy ra đã chôn thân trong biển lửa!

Đỗ Duy đơn thân độc mã đối mặt với doanh trại của hai vạn người thảo nguyên, bắt đầu tấn công!

Ma pháp gọi về tia sét vừa rồi là chú ngữ cấp năm cao nhất mà hiện tại Đỗ Duy có thể sử dụng, một ma pháp chú ngữ triệu hồi như vậy, ngay lập tức làm ma lực của Đỗ Duy mất đi một nửa! Tuy nhiên dựa vào chiếc nhẫn làm bằng đá năm màu trên ngón tay, trong chốc lát Đỗ Duy đã có thể bổ sung ma lực!

Trong ánh lửa, người thảo nguyên đã phát hiện một con ngựa hướng về phía doanh trại của mình phóng tới. Đám sói thảo nguyên hung tợn liền chia ra hơn mười kị sĩ chính diện đánh tới, mưa tên đầy trời đã nhanh chóng bay tới!

Đỗ Duy trên lưng ngựa, bỗng nhiên vỗ mạnh vào yên ngựa, toàn thân ngay lập tức từ trên yên ngựa phóng lên trời! Áo choàng ma pháp sư của hắn đã bay múa trên bầu trời, Đỗ Duy đã cao giọng ngâm xướng chú ngữ.

Cả người hắn được bao quanh bởi một luồng ma pháp màu bạc chói lọi, mở ra hai tay giống như đem cả bầu trời ôm vào trong ngực! Theo mây đen trên trời càng lúc càng sà xuống thấp từng luồng từng luồng tia chớp từ mây đen lao xuống, Đỗ Duy từ trên cao nhìn xuống người thảo nguyên như kiến phía dưới, tiếng rít gào của hắn từ trên không truyền tới.

-Chết đi!!

Ngón tay chỉ ra, phảng phất như thiên thần chỉ dẫn, trong mây đen lại có một tia chớp hướng về phía đám người đồng nhất, hung hăng bổ xuống!

Tức thì ánh lửa tận trời!!

Giờ phút này Đỗ Duy như hóa thân của thần Sấm, mười ngón tay của hắn như nghệ sĩ, ngón tay bay múa, phảng phất chỉ huy sấm chớp trên trời hóa thành một bản nhạc hoa lệ, từng luồng tia chớp dưới sự chỉ huy của hắn giống như liên hoàn pháo hướng về mặt đất!

Trong tiếng nổ lớn có vô số người kêu thảm thiết cùng hoảng sợ hét lên, người và ngựa cùng chạy loạn, thường thường sau khi tia chớp đi qua đã biến thành từng cái từng cái cây khô!

Mà sau hơn mười liên hoàn pháo liên tục, trên mặt đất lập tức bị xé ra một cái khe sâu chiều rộng hai thước, chiều dài hơn mười thước!!

Ma pháp cấp năm lõi đỉnh triệu hoán thuật vừa rồi được Đỗ Duy dựa vào ma lực tràn trề trong ngũ thải thạch, thi triển điên cuồng và dày đặc như vậy quả nhiên vô cùng uy lực!! Nhưng cũng cực kì hao tổn ma lực! Gọi về tia sét liên tục như vậy gần như đã rút hết ma lực toàn thân Đỗ Duy! Nếu không phải hắn có nhẫn gắn đá ngũ sắc, nếu là một ma pháp sư bình thường tương đương với Đỗ Duy, có lẽ sau khi phóng ra hai ba tia sét nữa ngay lập tức bởi vì ma lực hao phí quá độ mà bị biến thành một cái cây khô!

Nhìn xuống mặt đất sau một đợt công kích bằng ma pháp, người thảo nguyên gần như tử thương hơn một ngàn, nhưng Đỗ Duy đã cảm nhận một trận hư thoát trên thân thể, trong lòng hắn máy động, lấy ra một chút ma lực cuối cùng trong chiếc nhẫn, sau đó đón gió nhanh chóng bay về phía tường thành Gilear!!

Người thảo nguyên dưới mặt đất vừa sợ vừa giận, đang tức giận quá lớn, còn có người thử dùng cung tên hướng về phía Đỗ Duy trên trời bắn tới, nhưng thân thể Đỗ Duy nổi lên một trận cuồng phong, hễ là tên bắn lên trời đều bị cuồng phong cuốn ra, làm sao có thể bắn trúng Đỗ Duy?

Đến lúc hình như không có người có thể ngăn cản Đỗ Duy, bỗng nhiên từ mặt đất phía trong lều trại của người thảo nguyên truyền đến một thanh âm cổ quái, thanh âm kia giống như tiếng ma pháp sư của đế quốc Roland ngâm xướng, tuy nhiên âm điệu nhưng lại quá chậm rãi khó nghe.

Thanh âm này lọt vào tai người, không khỏi khiến người ta một trận tâm phiền ý loạn, trong lòng Đỗ Duy bỗng nhiên kinh hãi!

Phía trước, bầu trời xuất hiện một lá cờ cực lớn đỏ như máu, lá cờ đỏ như máu kia lớn vô cùng, chiều rộng khoảng mười thước, hoa văn mặt trên, rõ ràng là một bộ xương khô màu máu!

Huyết sắc khô lâu kì?

Toàn thân Đỗ Duy căng thẳng dừng lại, lúc này khó khăn lắm đầu mới không đụng vào trong lá cờ lớn.

Âm thanh dứt quãng phía dưới hình như có chút suy yếu, nhưng lại vượt qua những tiếng hỗn tạp dưới mặt đất, giống như một cái châm nhọn đâm vào trong tai Đỗ Duy!

- Xin hỏi là vị pháp sư nào của Roland đế quốc tới!

Tiếng nói vừa dứt liền thấy một người áo trắng lao lên trời, trong nháy mắt đã cùng độ cao với Đỗ Duy, hắn mơ hồ đứng ở một mảnh đỏ như máu trên huyết sắc khô lâu kì, một đầu tóc dài màu xám tung bay, gần như che kín toàn bộ khuôn mặt, mà da thịt lộ ra lại trắng bệch không giống người!

Người này liên nhẹ nhẹ nhàng nhàng đứng trên huyết sắc khô lâu kì, chỗ đứng lại đúng là giữa chân mày của bộ xương khô. Khác với ma pháp sư của đế quốc, toàn thân người này không có một chút ánh sáng ma pháp, nhìn qua giống như tử khí trầm trầm, hết sức quỷ dị!

- Ta là kẻ dưới thánh giá của Vu Vương thảo nguyên. Vu sư Shaman áo trắng Răng Sứt, pháp sư Roland tôn kính, hãy báo tên của ngài đi?

Báo danh à?

- Báo con mẹ người!

Đây là trả lời duy nhất của Đỗ Duy!!

304. Chương 228: Tập Kích.

Hiện tại, trong lòng Đỗ Duy cực kì hận mấy tên người thảo nguyên này, đối với câu hỏi của Shaman áo trắng này thì làm gì có tâm tình mà trả lời?

Báo danh ư?

Còn màu mè nhiều như vậy làm gì? Nói đánh là đánh.

Đỗ Duy vừa mới chửi xong, Răng Sút còn chưa rõ Đỗ Duy nói “báo con mẹ ngươi” có nghĩa gì thì Đỗ Duy đã ra tay trước rồi.

Tên Răng Sút này cũng là một vụ sư Shaman đức cao vọng trọng trên thảo nguyên, có thể ở dưới vu Vương xếp hạng bậc y vụ sư, thực thực tất nhiên không cần phải nói. Hơn nữa thân là vụ sư Shaman, trên thảo nguyên được người người tôn kính. Bọn họ ngoài thể lực mạnh mẽ cùng với bản lĩnh thần bí ra, càng vì Vụ sư Shaman xuất thân từ Đại Tuyết Sơn, mỗi người đều bác học đa tài, thiên văn, địa lí, y học, được vật đều tinh thông.

Chỉ có điều vị Răng Sút này có bác học hơn nữa, nhưng câu “báo con mẹ ngươi” này chửi bằng tiếng Trung nên nghe cũng không hiểu. Đang lúc trong lòng Răng Sút kinh ngạc tại sao tên của ma pháp sư Roland này lại quái dị như vậy, đột tấn công đầu tiên của Đỗ Duy đã phát ra rồi!

Hai người lúc này đang đối mặt, khoảng cách nói xa thì xa, nói gần cũng gần. Mà Đỗ Duy vừa xuất ra một đợt gọi về sấm chớp liên hoàn đã gần như hao hết toàn bộ ma lực, lúc này muốn chơi xấu tên kia đương nhiên là phải để hấn ném một trong những tuyệt chiêu của mình- thuốc nổ!

Hai tay Đỗ Duy vừa mới nhấc, cũng không đọc bất kể chú ngữ gì mười mấy cầu lửa trong tay áo đã nhanh chóng bắn tới, Răng Sút còn đang ngẫm nghĩ họ tên kì lạ của vị ma pháp sư Roland này, vừa mới chớp mắt mà hơn mười luồng lửa đã tới trước mặt! Hấn đột nhiên biến sắc, hét lên:

- Thật hèn hạ!

Nói xong hai tay áo nhanh chóng tung bay, toàn thân liền nhún lên trên huyết sắc khô lâu kì, nhanh chóng bay về phía sau.

Nhưng Đỗ Duy chơi trò dùng thuật cầu lửa gian trá này thực sự đã tốn không ít công sức! Luyện đến bây giờ, mười mấy cầu lửa phóng ra, nhìn như là một đám, thật ra trong đó có biến hóa, có nhanh có chậm, có phát trước tới sau, có phát sau tới trước, còn có trong lúc biến đổi phương hướng trên đường, trong lúc đó cầu lửa tự nổ mạnh.

Biến hóa nhiều đến nỗi khó có thể tính toán.

Nhìn thấy ngón tay Đỗ Duy bay múa không ngừng, từng chuỗi từng chuỗi cầu lửa giống như những điểm sáng trong nháy mắt đã đem toàn thân Răng Sút vây quanh trong đó, theo một tiếng cười lạnh của Đỗ Duy, hấn làm một cái búng tay....

Tách!

Số cầu lửa số lượng có lẽ trên một trăm vốn bắn sát người Răng Sút đã dừng lại, theo một tiếng búng tay của Đỗ Duy liền bay loạn lên!

Ban đầu chỉ là một tia lửa sinh ra, ngay lập tức trong không gian nhỏ hẹp này, hỏa nguyên tố vốn tập trung dày đặc tại một chỗ lại sinh ra một tia lửa, tất nhiên sẽ sinh ra phản ứng nổ dây chuyền.

Ầm!

Nếu hiện tại đem tốc độ không gian giảm xuống một trăm lần, có thể nhìn rõ một quả cầu lửa bên trái phía dưới Răng Sút nổ mạnh trước, ngay lập tức lửa lan lên phía trên, một trận nổ mạnh qua đi, cầu lửa nổ mạnh đã hình thành mấy bông sen lửa kì dị! Mấy bông sen lửa vây quanh Răng Sút kể cả trên dưới trái phải, đều không thể né tránh.

Một chiêu này của Đỗ Duy là từ ngày chính biến tại đế đô sau khi đánh lén Gandaff nghĩ ra, rồi càng nghĩ càng sâu, khám phá ra rất nhiều biến hóa...dù sao ở thế giới mà Đỗ Duy sinh sống trước kia, từ nhỏ trò chơi

mà hắn thích nhất là bắn bi ve, hơn nữa chơi rất giỏi, hiện tại hắn đem kĩ thuật bắn bi ve dùng vào việc này, chỉ khác nhau là đem bi ve đổi thành cầu lửa mà thôi.

Ánh lửa ngút trời, thân người màu trắng của Răng Sứt trong nháy mắt bị lửa lớn nuốt chửng.

Răng Sứt tức giận tới mức toàn thân phát run, hắn là Shaman đức cao vọng trọng trên thảo nguyên, luôn luôn tự trọng thân phận, hơn nữa tại lần chiến tranh hai mươi năm trước hắn đã cũng ma pháp sư của đế quốc giao thủ. Trong ấn tượng của hắn, ma pháp sư của đế quốc Roland bản lĩnh cao cường không thể xem nhẹ, thế nhưng phần lớn cũng cực kì màu mè, hơn nữa trước khi xuất thủ cũng để ý đến phong độ. Vốn theo thông lệ từ trước báo ra tên họ, đầu có ngờ tới tên kia nói đánh là đánh, một chút phong độ cao thủ cũng không có!

Ma pháp sư trẻ tuổi của Roland này vừa rồi có thể liên tiếp gọi về nhiều sấm chớp như vậy, xét thực lực như vậy trong đế quốc Roland cũng không thấp, sao có thể như vô lại thế được?

May mắn là vụ sự từ trên xuống dưới của Đại Tuyết sơn, nhất là tới cấp bậc áo trắng như của Răng Sứt tất nhiên có bảo bối cứu mạng lúc khẩn cấp, thấy ngọn lửa nuốt lấy, tâm niệm Răng Sứt vừa máy động, một chuỗi hạt châu màu đen vốn đeo trên cổ hắn liền vỡ nát ra, trong nháy mắt biến thành một luồng khí đen bao phủ toàn thân Răng Sứt...

Nhưng vẫn còn chậm mất một chút.

Ngọn lửa cháy quá nhanh, cũng là Đỗ Duy xuất thủ quá mức hèn hạ. Luồng khí đen này còn chưa hoàn toàn bao phủ Răng Sứt, ngọn lửa đã đốt bị thương không ít chỗ trên người hắn, mặc dù sau khi khí đen hoàn toàn lan ra, lập tức hình thành một lớp màng trong suốt đem ngọn lửa ngăn lại bên ngoài, nhưng sau khi ngọn lửa biến mất, Răng Sứt cũng đau đến mức suýt nữa rơi từ trên trời xuống.

Cả cánh tay phải của hắn sau khi cầu lửa nổ mạnh đến mức máu thịt be bét, nhất là dưới khuỷu tay khí đen chưa kịp bao phủ, không ít chỗ máu thịt đã bị nổ tan mất, lộ ra xương trắng ghê rợn, mà quần áo toàn thân vốn màu trắng càng không ít nơi bị đốt trụi, còn rất nhiều lỗ thủng rách nát, một đầu tóc xám cũng đã bị đốt trụi không ít.

Răng Sứt vừa sợ vừa giận, ma pháp sư Roland tuổi trẻ này, ma pháp sao lại lợi hại đến mức này? Hắn biết rõ trước lúc ma pháp sư Roland làm phép đều phải niệm chú! Như thế nào mà tên nhóc này nói động thủ là động thủ, cả việc niệm chú cũng bỏ qua?

Đỗ Duy một chiêu thắng thế lại càng không do dự, nguyên tắc của hắn vốn là “lúc người bệnh, lấy mạng người”, không đợi ánh lửa biến mất, Đỗ Duy đã nhanh chóng lấy từ trong áo choàng ra hai cái chai, mở nắp bình rồi dùng lực một chút, một luồng ánh sáng ma lực phát ra, lần này là dùng thủy hệ ma pháp bắn ra chất lỏng màu xanh từ cái trong chai ra...

Chất lỏng màu xanh này là cái gì? Đúng là chất nhầy mà trước đây Đỗ Duy tại rừng rậm Đổng Băng lấy ra sau khi giết thực thi quái. Chất nhầy này của thực thi quái có lực ăn mòn cực mạnh, thậm chí so với axit sunfuric ở kiếp trước của Đỗ Duy còn mạnh hơn. Chính hắn đã thử trong phòng thí nghiệm, nhờ một giọt thôi đã có thể dễ dàng đem một bộ áo giáp mà quân đội đế quốc sản xuất ăn mòn thành cả một cái lỗ thủng.

Lúc này nhìn trong ánh lửa đã thấy bóng người Răng Sứt dần dần xuất hiện, Đỗ Duy cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, búng tay một cái, một luồng chất nhầy của thực thi quái liền bắn tới.

Răng Sứt đáng thương vốn đã bị đánh lén đến chật vật, trong lòng đã tràn đầy lửa giận, đang muốn phản kích. Nhưng ánh lửa vừa mới tan đi, trước mặt đã thấy hai luồng ánh sáng màu xanh hướng về phía mình bắn tới, hơn nữa còn màn theo một mùi thối khiến người ta buồn nôn, không hỏi cũng biết chắc chắn không phải là thứ gì tốt lành!!

Hắn vội vàng tránh sang bên cạnh, nhưng sao kịp được? Thân thể đã tránh thoát rồi nhưng cánh tay phải vẫn bị chất nhầy của thực thi quái bám vào!! Dưới khuỷu tay vốn chỉ còn xương trắng, máu thịt không còn, mặc dù vẫn đau khiến người ta muốn ngắt đi nhưng trong lòng Răng Sứt cũng không quá lo lắng, chỉ cần sau này trở về, với bí thuật của Đại Tuyết sơn, mặc dù phải tiêu hao không ít năng lượng, nhưng vẫn còn cơ hội tạo lại máu thịt, cũng không lo lắng mình bị tàn tật.

Nhưng mà...lúc này chất nhầy của thực thi quái bám vào xương trắng trên cánh tay, lập tức nghe thấy âm thanh “xèo xèo” đáng sợ.

Răng Sứt liền cảm thấy trước mắt tối sầm, vội vàng cắn vào đầu lưỡi một chút, một ít máu tươi bắn ra, quét mắt nhìn lại cánh tay mình, cánh tay vốn xương trắng rờn rờn đã bị chất nhầy màu xanh bám đầy, tức thì giống như khối băng cho vào nước nóng, nhanh chóng bị hòa tan!!

Răng Sứt kinh hãi, đây không phải là chuyện đùa! Máu thịt mất, chỉ cần xương còn là có cơ hội tạo lại, mà nếu ngay cả xương cũng không có vậy thì chắc chắn là tàn phế rồi! Nhìn thấy xương trắng bị chất nhầy màu xanh nhanh chóng hòa tan, thấy các bộ phận trên bàn tay đã mất hết, bộ phận ăn mòn hình như còn có xu thế lan tràn lên trên!

Trong lòng Răng Sứt cực hận, cũng không dám chậm trễ, trong lúc máu chót trong đầu liền sinh ra ý nghĩ quyết đoán, lập tức vươn tay trái nắm lấy bả vai phải, rồi nổi giận gầm lên một tiếng, dùng sức xé...

Loạt xoạt!!

Một tiếng xương cốt gãy nứt vang rõ, máu tươi tung tóe, không ngờ hần lại đem cả cánh tay phải của mình xé ra!

Lại nhìn Đỗ Duy vẻ mặt cũng cười ác, trong tay nắm một thanh đoản kiếm, áp sát về phía Răng Sứt!

Đỗ Duy đánh lén hai lần đều thành công, làm gì có chuyện không nhân cơ hội này? Mặc dù hần chưa từng giao thủ với vu sư trên thảo nguyên, những nghĩ tới cũng cùng một loại như ma pháp sư, chiến đấu gần người luôn là nhược điểm. Mà Đỗ Duy được coi như dị loại trong đám ma pháp sư, mặc dù võ thuật cũng bình thường nhưng thân thể mạnh mẽ, dù là lực bộc phát hay tính mềm dẻo đều được rèn luyện bởi tinh không đấu khí nên trở nên cực kì xuất sắc, lúc này nắm dao găm có trộn lẫn bí ngân mà nhà Listeria biểu tặng liền áp sát tới. Chủ ý đã định, nhân cơ hội phải một kiếm làm thịt tên vu sư thảo nguyên này!

Răng Sứt mặc dù bị thương rất nặng nhưng suy nghĩ vẫn coi như sáng suốt, vừa thấy Đỗ Duy áp sát tới, lập tức đã rõ ý đồ đối phương. Lúc này trong lòng hần đã hận Đỗ Duy đến cực điểm, một thân pháp thuật của chính mình còn chưa có thi triển đã bị đối phương đánh lén hèn hạ như vậy. Lúc này thân bị trọng thương, còn mất đi một cánh tay, coi như có thể trở về thì thực lực cũng đã giảm mạnh!

Nghĩ tới đây, Răng Sứt bỗng điên cuồng hét lên một tiếng:

- Người Roland hèn hạ! Cùng chết đi!!

Vẻ mặt hần cười ác, đối mặt với dao găm của Đỗ Duy không lùi mà tiến tới, bỗng nhiên mở tay trái ôm lấy Đỗ Duy!

Phốc!

Dao găm của Đỗ Duy hung hăng đâm vào vị trí xương sườn của đối phương, nhưng dù sao võ thuật Đỗ Duy cũng bình thường, vị trí dao găm đâm vào lúc vội vàng nên có sai lệch. Dao găm mới đâm vào một nửa nhưng hình như bị xương sườn của đối phương chặn lại! Mà Răng Sứt lại liền chết ôm lấy Đỗ Duy!

Răng Sứt trúng một dao mà trên mặt vẫn cười điên cuồng, bỗng nhiên hần há miệng ra, một ngụm máu tươi hôi thối vừa vắn phun lên mặt Đỗ Duy. Hần cảm giác trên mặt nóng ran, mùi máu gay mũi, hần lo lắng máu tươi đối phương có thể chứa kịch độc như chất nhầy thực thi quái của mình, trong lòng không khỏi hoảng hốt liền muốn dùng sức đẩy Răng Sứt ra, nhưng Răng Sứt mang ý nghĩ quyết tử muốn kéo Đỗ Duy cùng chết, làm sao có thể buông ra?

Vào lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra!

Đỗ Duy cảm giác được Răng Sứt đang ôm cứng lấy mình, thân thể đối phương bỗng nhiên trở nên cực kì nặng nề!

Lúc này trong lòng hần hiện lên ý nghĩ:

-Tên này nhìn thì gầy, trọng lượng cũng không nhẹ đâu!

Nhưng lập tức thấy không đúng!

Tên Răng Sứt này ôm mình, thân thể đối phương đâu thể dùng từ “nặng nề” để hình dung? Tên này quả thực đã biến thành một quả núi!

Đỗ Duy là dùng phi tường thuật bay lên trời, trọng lượng Răng Sứt giờ phút này bỗng nhiên tăng mạnh, sức nặng này rốt cuộc có bao nhiêu? Đỗ Duy cũng không biết, nhưng gió bên tai kêu vù vù, rõ ràng mình đang nhanh chóng lao đầu xuống mặt đất!

Hắn liên tục thi triển ma pháp, nhưng lực rơi xuống dưới vẫn không giảm, trong lòng hắn cuống lên...tên khốn kiếp rốt cuộc nặng bao nhiêu? Một nghìn cân? Hay Một vạn cân? Trời ơi...với độ cao như thế này mà rơi xuống thì ông đây ngã chết mất?

Không hay! Hôm nay ông đây phải trở về rồi!

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, bỗng nhiên Đỗ Duy cảm giác được phía dưới thân thể có người dùng tay hung hăng kéo mình một cái. Cúi đầu nhìn lại, thấy rõ tóc dài màu bạc tung bay, trong lòng Đỗ Duy lúc này mới buông lỏng, nhện không được chữ:

- Semel Bà già này! Không ra sớm! Phải chờ ông đây sắp chết mới chịu xuất hiện sao?!

Thân thể Semel liền dừng ở phía dưới Đỗ Duy, nàng vẫn một thân áo bào đỏ tươi, tóc bay trong gió, hai tay cố gắng nâng thắt lưng của Đỗ Duy, vẻ mặt nghiêm túc, hiển nhiên đã dốc toàn lực. Nghe thấy Đỗ Duy mắng chửi mới không nhện được quát lên:

- Tên nhóc ngu xuẩn, mau ngậm miệng lại...ta...ta không kéo được! Tên này nặng quá!!

305. Chương 229: Chân Thân Của Semel.

Pháp thuật của vu sư Shaman này quả nhiên là quái quỷ!

Điều Đỗ Duy không biết chính là, một chiêu này của Răng Sứt sắp chết là một loại phương pháp chuyển thân trong pháp thuật vu sư Shaman có thể trong nháy mắt gọi ra vô số thổ nguyên tố gia tăng trên người mình. Giờ phút này Răng Sứt đã chết nhưng trên người lại dường như biến thành một tòa núi đất, làm sao lại không nặng?

Thanh âm Semel vốn thanh thúy mềm mại đã biến đổi, thấy hai người gần rơi chạm đất, bỗng nhiên quát to một tiếng:

-Ta có biện pháp rồi!

Ánh mắt nàng bỗng nhiên hiện lên một đạo ánh sáng màu bạc, vị trí ba người rơi xuống đột nhiên giữa không trung trong nháy mắt di động một chút. Vốn bên dưới là mặt đất trần trụi đã biến thành một đồng cỏ trong quần doanh của người thảo nguyên, đại khái chính là cỏ khô của ngựa!

“Bịch” một tiếng, ba người giống như thiên thạch đâm mạnh vào đồng cỏ. Đỗ Duy liền cảm thấy thân thể chấn động, xương cốt toàn thân đều kêu lên “rắc rắc”, hắn đau đớn bị thảm kêu một tiếng, cũng không biết rằng xương cốt trên người đã gãy mất bao nhiêu đoạn.

Răng Sứt ôm lấy mình cánh tay hắn vẫn giống như kim sắt móc chặt lấy Đỗ Duy. Đỗ Duy bỗng nhiên trong lúc đó không biết khí lực tới từ đâu, đột nhiên rút ra đoạn kiếm trên xương sườn Răng Sứt, sau đó lại đâm mạnh về phía dưới cổ đối phương .....

Sụt! !

Một vòi máu tươi lập tức phun trên mặt Đỗ Duy. Đôi mắt Răng Sứt trợn trừng lên, trước khi chết dữ tợn nói với Đỗ Duy:

-Người chắc chắn phải chết trong huyết sắc khô lâu kỳ!!

Nói xong ngừng thở mà chết, nhưng khóe miệng vẫn mang theo một nụ cười độc ác.

Đỗ Duy cảm thấy thân thể đối phương nhẹ đi, một tay đẩy hẳn ra, nhận ra toàn thân chính mình cũng đau nhức. Thoáng động thân một chút, ngực đau nhức dường như làm cho hẳn không bò dậy được. Lúc này mới hiểu được xương sườn của chính mình chỉ sợ đã gãy mất vài đoạn.

Rồi đột nhiên trong lúc đó, bỗng thấy bốn phía đều là màu đỏ, giống như hãm thân trong biển máu!

Trong biển máu này, trước mặt thấy đó là hai con mắt cực lớn trợn trừng, trong động đen hai con mắt đầy vẻ âm u dọa người .....

Đỗ Duy rùng mình, lập tức phản ứng.

Huyết sắc khô lâu kỳ!!

Tên khốn kia kia trước khi chết hiển nhiên đã phóng ra huyết sắc khô lâu kỳ, dùng lá cờ này cuốn mình vào bên trong!

Đỗ Duy đương nhiên hiểu được, lá cờ đầu lâu này khẳng định không phải là thứ đơn giản – quả nhiên, hẳn lập tức liền cảm giác được áp lực! !

Vốn hẳn đã dùng chuôi dao này đâm mạnh tới tới lá cờ bộ xương khô trước mặt. Nhưng một đao đâm xuống, Đỗ Duy bản thân như bị điện giật, đột nhiên đau đớn kêu một tiếng, nhanh chóng buông chuôi kiếm ra, đã thấy con dao của mình dùng bí ngăn để chế tạo kia dính trên lá cờ đầu lâu bị hòa tan, rất nhanh liền cùng biển máu hòa thành một thể. Đỗ Duy nhìn lòng bàn tay của chính mình một mảng cháy đen, giống như bị lửa thiêu qua.

Lúc này trên dưới trái phải Đỗ Duy toàn bộ bị lá cờ đầu lâu bao bọc, Đỗ Duy băng bó lại cánh tay bản thân, chửi:

-Cái quái gì thế này?!

-Huyết sắc khô lâu kỳ.

Semel cũng đã đứng lên, liền gần sát vào Đỗ Duy bởi không gian bên trong lá cờ bộ xương khô vô cùng nhỏ. Hai người cứ như vậy dựa vào gần một chỗ.

Đỗ Duy lông mày nhíu một cái:

-Nói lời vô nghĩa, ta đương nhiên biết đây là lá cờ đầu lâu rồi, nhưng thứ này rốt cuộc có cái gì....

Nói tới đây, Đỗ Duy bỗng nhiên mũi ngửi thấy một cỗ hương thơm nhàn nhạt, trong lòng giật thót một cái, quái dị nhìn Semel, lúc này mới xác định. Mùi này không ngờ là từ trên người Semel truyền đến! Liên tưởng đến lúc vừa rồi Semel bay dưới thân mình, hai tay ôm eo của mình, cảm giác này là thật.

-Cô .....!!

Nếu không phải lá cờ đầu lâu áp bức, Đỗ Duy gần như muốn nhảy dựng lên:

-Thân thể của cô?! Cô có thân thể ư?!

Đỗ Duy lần này kinh hãi cũng không phải chuyện đùa, không phải Semel vốn chỉ là một sinh vật hư ảo thuần túy sao? Nàng chỉ dùng lực ý chí biến ra hình thể mà thôi, nhìn thấy nhưng sờ không được, chỉ là một ảo ảnh mà thôi! Nhưng bây giờ .... Hơn nữa không ngờ còn giống như người phụ nữ bình thường như vậy, trên người còn có mùi hương thơm mát?!

Semel lạnh lùng nhìn nhìn Đỗ Duy:

-Người thấy bây giờ là lúc thảo luận vấn đề này sao?

Đỗ Duy nghe giọng Semel, bỗng nhiên trong lòng trầm xuống.

Semel này giọng điệu thật cổ quái đó!

Trên thực tế, từ sau khi chính mình có được ma pháp sinh vật này, trên người Semel này dường như có rất nhiều rất nhiều bí mật. Lúc bắt đầu chỉ là một cái ảo ảnh thuần túy có thể dạy mình tinh thần ma pháp, lúc không có việc gì liền đứng đưa một đôi chân trắng muốt trước mặt chính mình lắc qua lắc lại, không

một chút nhận chính mình là “tằng tằng tằng tổ mẫu” – tuy nhiên thời điểm này Đỗ Duy cũng không nghĩ nhiều, dù sao nàng cũng không phải là Semel chân chính, chỉ là một cái ảo ảnh ma pháp mà thôi.

Nhưng theo sau đó, trong rừng rậm Đổng Bằng, nàng đột nhiên hiển lộ ra năng lực ma pháp, không ngờ có thể liều mạng mà không thua kém Hussein .... Điều này ảo ảnh không có thể làm được như vậy.

Mà từ lần đó, ma pháp ảo ảnh này giống như từ giấy trắng được mở ra, liền bắt đầu có thay đổi! Mặc dù mỗi lần mình nguy hiểm đều ra tay cứu mình, nhưng sau khi cứu xong thì tựa như không nhớ mình đã thi triển năng lực ma pháp. Còn muốn nghe Đỗ Duy thuật lại cho nàng một lần.

Mà sau khi gặp lại Gandalf (áo trắng), Semel mới chính thức xảy ra biến hóa hoàn toàn! Từ đó nàng ta tuyệt đối không xuất hiện dễ dàng nữa! Mặc cho Đỗ Duy kêu gọi thế nào cũng không phản ứng. Mà sau mỗi lần nàng xuất hiện, Đỗ Duy đều cảm thấy nàng tựa như biến đổi một chút!

Dường như khí tức trên người của ma pháp sinh vật này từ cách nói chuyện, giọng nói, tính tình đều có hơi hướm giống với Semel chính thức trong lịch sử.

Mà bộ áo choàng màu đỏ lộ ra đôi chân nhỏ trắng muốt của ma pháp tinh linh cứ đưa qua đưa lại trước mắt mình lại có chút lạnh đậm.....

Lúc này, sắc mặt của Semel nghiêm túc, nhìn Đỗ Duy với ánh mắt rất uy nghiêm, điều này làm cho trong lòng Đỗ Duy thật sự cảm thấy khó chịu.

Nhìn thật kỹ người phụ nữ này, trong lòng Đỗ Duy không nhịn được nghĩ rằng: Nàng sẽ không thực sự biến thành Semel trong lịch sử đó chứ....

Tuy nhiên lúc này không phải là lúc nghiên cứu về mấy cái vấn đề này, bởi huyết sắc khô lâu kỳ ở chung quanh bắt đầu co rút lại rồi!!

Hiển nhiên là trước đó Răng Sút đã dùng pháp thuật gì đó biến lá cờ đầu lâu to ra gấp mấy chục lần mới có diện tích lớn như vậy. Mà sau khi Răng Sút chết, lá cờ đầu lâu bắt đầu thu nhỏ lại...

-Nóng quá.

Đỗ Duy nhíu mày:

-Cái thứ này càng lúc càng nóng!

Semel hừ một tiếng, bỗng nhiên thân thể nàng nhẹ nhàng lướt tới, một tay vươn tới lá cờ đầu lâu, trên bàn tay của nàng mấp mở một lớp băng trong suốt. Đến khi chạm vào biến máu, lập tức xuất hiện một làn khói trắng dày đặc. Semel hô nhẹ một tiếng, thân thể nhanh chóng lùi lại. Nhìn xuống tay nàng, lớp băng kia đã không còn sót lại chút nào!

-Thứ này sẽ không hòa tan hai người chúng ta vào trong lá cờ chứ.

Đỗ Duy cười khổ.

-Ta nghĩ thứ này đại khái không khác vong linh ma pháp của đế quốc là mấy, cũng giống như vong linh pháp sư dùng thủy tinh cầu màu đen hấp thu sinh linh! Khó bảo đảm rằng chúng ta sẽ không bị nuốt chửng trong lá cờ này.

Sắc mặt của Semel trầm lại:

-Người có biện pháp nào đánh tan nó không? Dùng thuật gọi sấm sét của người thổ địa.

Đỗ Duy cười khổ:

-Bà chị, bà chị xem chúng ta bây giờ đang ở nơi trên không thấy trời dưới không thấy đất! Nơi này đến cả một đám mây cũng không có, ta có thể gọi sét về như thế nào?

Từng chút từng chút co rút lại, không gian càng lúc càng nhỏ hẹp, Semel bỗng nhiên lui về phía sau một bước, mở hay tay ra ôm lấy Đỗ Duy vào lòng, liền nghe roạt roạt vài tiếng, Đỗ Duy nghe thấy Semel rên đau đớn vài tiếng, quay đầu nhìn lại liền thấy Semel đang ôm mình mà phía sau của hắn chính là một mặt của cờ đầu lâu.

-Cô!

-Ta cái gì mà ta!

Sắc mặt Semel phát lạnh:

-Ta là ma pháp sinh vật, thân thể này do ta tạo ra! Thân thể này bị hủy thì ta còn có thể tạo ra một cái khác! Chỉ cần người không chết thì ta cũng không chết! Bảo vệ tính mạng của người trước quan trọng hơn!

Đỗ Duy thở gài, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng dán vào ngực của Semel, hơi cảm thấy một vùng ấm mềm, trong lòng không khỏi rung động, lập tức chấn tĩnh tinh thần, trong lòng lẩm nhẩm: Tinh tâm tinh tâm! Người phụ nữ này là tổ tiên nhà Rowling! Muốn suy nghĩ bậy bạ cái gì chứ!

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng vẫn không kìm được quay đầu lại nhìn Semel. Lại thấy vẻ mặt của Semel cổ quái, mở to hai mắt nhìn mình, bỗng nhiên nghe thấy nàng tức giận nói:

-Người.....người đang suy nghĩ việc xấu xa gì đó!

Đỗ Duy đột nhiên mới nhớ, người này và mình có ý niệm chung nhau, trong đầu mình nghĩ cái gì sợ rằng không lừa nàng được gì!

Trong lòng giật thót một cái, vẻ mặt Semel dường như dần dần tái lại, Đỗ Duy biết ngay là Semel bảo vệ phía sau cho mình, phần cơ thể nàng áp vào huyết sắc khô lâu kỳ dần dần trong suốt và biến mất. Đỗ Duy kinh hãi, Semel lại thấp giọng nói:

-Không cần phải lo lắng. Ta nói rồi, chỉ cần người không chết thì ta cũng sẽ không chết....Chỉ là ta không thể sử dụng thân thể này nữa rồi... người mau thử dùng cung tên bắn cái thứ thối tha này đi!

Dừng một chút, khóe miệng của Semel bỗng nhiên nở một nụ cười:

- Thằng nhóc, sau này nhìn thấy ta mà còn dám sinh ra mấy cái ý nghĩ bẩn thỉu trong đầu thì cẩn thận ta đánh gãy chân người đó!

Nói xong, thân thể nàng trong biển máy lại biến mất từng chút một, cuối cùng hóa thành nhiều điểm sáng tiêu tán mất.

306. Chương 229: Chân Thân Của Semel. 2

Đám người thảo nguyên sớm đã hỗn loạn thành một mớ, vừa rồi một mình Đỗ Duy phá vòng vây, sấm sét liên tiếp nổ xuống. Nhất thời ánh lửa ngập trời trong doanh trại của người thảo nguyên, người ngựa ngã đổ. Nhưng sau khi mọi người thấy vu sư Shaman bay lên bầu trời ngăn cản ma pháp sư của đối phương, người người đều vùng lên hoan hô.

Trong trái tim của người thảo nguyên, vu sư Shaman vô cùng thần bí và mạnh mẽ. Có vu sư ra tay, chắc chắn có thể giết chết Roland đáng giận này! Nhưng tình hình lại lập tức quay ngược trở lại, khi hai người vừa đối mặt, vu sư Shaman liền bị Đỗ Duy xử lý rồi. Chẳng qua là Răng Sứt không may mắn, thật ra với thực lực chính thức của hắn, nếu như phóng tay với Đỗ Duy, lấy cấp bậc thực lực ma pháp của Đỗ Duy bây giờ, tám chín phần mười không phải là đối thủ của Răng Sứt. Nhưng khả năng chơi bẩn của Đỗ Duy lại rất cao, ngày đó tại đế đô, ngay cả Gandalf áo bào xanh, vị cường giả đứng đầu đại lục cũng bị Đỗ Duy chơi, huống chi là một tên Răng Sứt này.

Nhìn thấy vu sư Shaman và đối phương đều rơi xuống mặt đất, người thảo nguyên liền lập tức ủa lên, nhưng sau đó liền thấy huyết sắc khô lâu kỳ bao phủ xuống, nhất thời trùm lấy Đỗ Duy và Răng Sứt vào bên trong.

Kỵ binh thảo nguyên lại loạn thành một mớ, may mà có thủ lĩnh của người thảo nguyên lớn tiếng quát mới trấn áp được cục diện hỗn loạn.

-Tấn ra! Tấn ra hết!! Vây quanh cò đầu lâu!! Tên khốn kia không thể thoát được đâu! Không ai có thể chạy trốn khỏi huyết sắc khô lâu kỳ!!

Ra lệnh một tiếng, người thảo nguyên đều tả ra thành một vòng tròn lớn vây cò đầu lâu vào giữa.

Người ra mặt trấn áp cục diện chính là thủ lĩnh của người thảo nguyên, hần cười một con chiến mã đen tuyền, chiến mã này cao hơn các con chiến mã thảo nguyên khác một cái đầu, cực kỳ hùng tráng. Mà tên kỵ sĩ thảo nguyên này lại mặc một bộ áo giáp bằng vàng tinh khiết mà ngay cả ở đế đô Roland cũng cực kỳ hiếm thấy!

Trên thảo nguyên rất thiếu khoáng sản, đại đa số kỵ binh thảo nguyên đều mặc áo giáo da để bảo vệ cơ thể, lực phòng ngự rất yếu. Mà có thể sử dụng áo giáp kim loại thì đều là các tướng quân cao cấp.

Người kia mặc áo giáo vàng, địa vị càng bất phàm, chỉ thấy người này ngồi trên lưng ngựa nhưng vẫn có thể nhìn ra thân hình khôi vĩ của hắn! Cho dù hắn ngồi trên con ngựa rất lớn, hai chân hắn buông thõng theo yên ngựa lại cơ hồ dài tới chấm mặt đất! Một người khổng lồ như vậy, tay nắm loan đao, khớp xương chắc khỏe, sức lực như pháo nổ. Mà nhất là mũ giáp của hắn, rõ ràng là hình của một đầu sói màu vàng.

Không cần phải nói, người này tất nhiên là chủ soát của người thảo nguyên đi đánh lén, vệ tướng Đầu Sói Vàng!

-Vây quanh cò đầu lâu! Hắn không chạy thoát được đâu! Chốc nữa chém đầu tên khốn này làm giá đầu người!!

Vệ tướng Đầu Sói Vàng hú lên như dã thú, kỵ sĩ thảo nguyên chung quanh đều nghe lệnh. Nhìn thấy cò đầu lâu co lại, người người đều nở nụ cười ác độc. Người thảo nguyên mê tín ngọn cò đầu lâu cực kỳ sâu đậm, trong mắt họ, hề người nào bị cò đầu lâu bao trùm thì tuyệt đối không có khả năng chạy thoát! Kể cả ma pháp sư Roland cũng vậy thôi!

Bỗng nhiên, nụ cười trên mặt vệ tướng Đầu Sói Vàng kia cứng lại!

Vì thấy ngọn cò đầu lâu vốn đang co rút lại, đột nhiên phồng to lên! Liền giống như quả bóng bay, phồng to lên rất nhanh, càng lúc càng lớn! Đám người thảo nguyên chung quanh không thể không cầm vũ khí lùi lại phía sau từng bước từng bước một....

Tim trong ngực người thảo nguyên cũng không tìm được đập thành thạch loạn xa.... Lẽ nào, tên ma pháp sư Roland này rất đáng sợ.....

Chính lúc này, đột ngột có một tiếng trong trẻo vang lên, đánh tan ảo tưởng của tất cả người thảo nguyên!

Keng!!

Bên trong ngọn cò đầu lâu vang lên một tiếng trong trẻo vang dội, lập tức phía trên ngọn cò phồng to rồi chớp lên một điểm ánh sáng màu vàng. Ánh sáng màu vàng kia cực kỳ nhỏ lại giống như một cây châm, lao nhanh đâm thủng quả bóng đang phồng lên!!

Ánh sáng màu vàng này vọt ra, phóng thẳng lên trên trời cao.

Lập tức từ cái miệng lỗ thủng trên mặt cò của huyết sắc đầu lâu, dường như, từng đường từng đường nứt lan ra rất nhanh... Rốt cuộc, ầm một tiếng, hóa thành vô số mảnh nhỏ màu máu bay tứ tung.

Tiếng nổ này làm người ngã ngựa đổ, cơn sóng khí dữ dội lan tỏa khắp bốn phía, không ít người thảo nguyên đứng gần đó liền bị đánh bay ra ngoài.

Sau khi sóng khí tiêu tán, liền thấy một mình Đỗ Duy đứng tại đường trường, hai tay hắn cầm cây cung tịch diệt có tạo hình kỳ lạ, mà dưới chân hắn đang đâm một cổ thi thể, không ngờ đó chính là vụ sư áo trắng, Răng Sứt!!

Chân Đỗ Duy đạp lên thi thể của Vụ sư, nắm trong tay trường cung, đứng ngạo nghễ quan sát người thảo nguyên xung quanh rồi hắn đột nhiên cười điên cuồng ba tiếng:

-Hừ! Nào là Vụ sư Shaman, nào cò huyết sắc đầu lâu, cũng chỉ là như thế này thôi!!!

Đỗ Duy nói xong những lời này, ánh mắt như điện, liếc mắt nhìn toàn bộ nơi đây, tất cả người thảo nguyên lại giống như bị ánh mắt của Đỗ Duy thu hút, bất cứ ai đứng, đều nhìn không được lui ra phía sau hai bước!

Trong lòng tất cả người thảo nguyên chỉ có một suy nghĩ trong đầu:

Không có khả năng! Không có khả năng! Một vu sư Shaman áo trắng, lại có thể bị giết dễ dàng! Huyết sắc khô lâu kỳ thần thánh cũng lại có thể bị hấn biến thành mảnh nhỏ đơn giản như vậy! Người kia ..... hấn là người sao?!

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng, thực ra giờ lúc này hấn đến đứng cũng rất miễn cưỡng rồi, chỉ cảm thấy mệt mỏi tựa hồ để cho thân thể bị hư thoát, hấn không dám chậm trễ nữa, hít một hơi thật sâu, rồi thân thể đột nhiên bay lên, cấp tốc phóng về phía tường thành Gilear

Tất cả người thảo nguyên nhìn thấy Đỗ Duy đi xa, nhưng không ai lên tiếng, chỉ là ngây dại nhìn vu sư Sharman áo trắng đã chết nằm trên mặt đất.

Bỗng nhiên, ánh mắt tên vệ tướng Đầu Sói Vàng kia phát ra một tia hàn quang, hấn bỗng nhiên cầm lấy cây thương của mình, ở trên lưng ngựa hấn cố vươn người thẳng lên, sau đó nhắm chuẩn lưng Đỗ Duy đang bay đi. Phía trên cây thương trong tay trong nháy mắt bộc phát ra một ngọn lửa, sau đó theo tiếng gầm lên giận dữ của hấn, cây thương giống như sao băng, bắn về phía sau Đỗ Duy!

Đỗ Duy đang ở không trung, nghe thấy tiếng xé gió phía sau, muốn trốn tránh, nhưng mà nếu đem tên vệ tướng người thảo nguyên này đối chiếu thì địa vị ứng với quân đoàn trưởng của đế quốc! Hấn chính là võ sĩ đỉnh cao nhất trên thảo nguyên! Lúc này một đòn hết sức của hấn, sẽ lợi hại như thế nào? Dù sao võ thuật của Đỗ Duy cũng thấp kém... Hơn nữa, ma lực của hấn vốn đã tiêu hao nhiều rồi, mà nỗ lực cuối cùng sử dụng một lần cung Tịch Diệt, ma lực tiêu hao hầu như không còn, giờ phút này có thể bay đã là cực hạn của hấn, muốn thi triển ma pháp bảo vệ, đã tuyệt đối làm không được rồi!

Người đang ở không trung, Đỗ Duy đã cảm giác được trên lưng bỗng nhiên đau nhức một trận, hấn nỗ lực trốn tránh xuống dưới, rốt cục tránh được chỗ quan trọng, thương bắn trúng phía trên bờ vai hấn, xuyên qua cơ thể! Đỗ Duy đang ở giữa không trung, liền giống như chim đại bàng gãy cánh, đột nhiên chúi xuống.

May mắn hấn đã ở tại bầu trời tường thành rồi, người từ trên không trung hạ xuống, liền thấy phía trên tường thành, Robert đã phi thân nhảy dựng lên, võ thuật của kỵ sĩ Robert cũng khó khăn lắm đạt tới năm cấp, nhảy bật dậy, ôm lấy Đỗ Duy, thời điểm hạ xuống mặc dù có chút ít chệch vật, chẳng qua cũng chỉ là đập bể phá hủy vài khối đá tảng trên tường thành mà thôi.

-Đức ngài! Đức ngài!

Robert dùng sức lắc lắc Đỗ Duy, Đỗ Duy chỉ cảm thấy xương bả vai đau đến mức dường như muốn lấy đi tính mạng, nhìn thấy vẻ mặt Robert kích động kinh ngạc, bỗng nhiên trong lòng Đỗ Duy trầm xuống:

-Đỡ ta đứng lên! Mau!

-Đức ngài, ta lập tức đưa ngài đi xuống nghỉ ngơi!

-Đỡ ta đứng lên!!

Đỗ Duy gầm nhẹ một tiếng:

-Ta là chủ soái, bị người bắn rơi xuống từ trên trời, sống chết chẳng biết, làm cho người phía dưới nhìn, sĩ khí sẽ không còn!!

Nói xong, hấn bỗng nhiên dùng sức cắn răng, cũng không biết một cỗ sức lực từ nơi nào tới, đột nhiên đứng lên, tay nắm ở phía trên tường thành, nhìn thấy cái tên kia ở xa xa dưới thành vừa rồi đánh lén bản thân. Mục tiêu rất là rõ ràng là cái tên vệ tướng Đầu Sói Vàng kia, thực tế giờ phút này ánh lửa ngập trời, chiếu soi sáng tới mức giống như ban ngày.

Đỗ Duy mạnh mẽ khơi dậy tinh thần, thân thể đứng thẳng, sau đó lớn tiếng mắng:

-Vừa rồi là thằng khốn nào đánh lén ông mày?! Có gan thì đi ra đây!!

Hắn thấy người kia rõ ràng bị thương của chính mình bắn trúng, chỉ chớp mắt mà đã đứng trên tường thành chửi loạn như thế, vệ tướng Đầu Sói Vàng cũng rất kinh ngạc, chỉ có điều hắn là võ sĩ đứng đầu trên thảo nguyên, liền hiên ngang giục ngựa đi tới phía trước, quát lớn:

-Thằng ôn con trên thành nghe đây, ta là vệ tướng Đầu Sói Vàng bộ hạ của vương đình! Có gan thì báo ra tên của người!!

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng, nghiêng đầu ra hiệu đối với Robert , Robert ký sẽ lập tức hiểu ý, dùng tiếng rống lớn nhất hô:

-Người dã man ngu muội! Vị này chính là ngài công tước Hoa Tulip nổi tiếng đại lục Roland! Thiên tài ma pháp sư trẻ tuổi nhất của đế quốc!!

Lời này vừa nói ra, không ít quân thủ thành nhà Hoa Tulip ở trên tường thành mới biết được, thật sự là ngài công tước tới đây! Vừa rồi trong màn đêm lại khoảng cách quá xa, mọi người lại không phải có thuật mắt ưng của ma pháp sư, cũng không có bao nhiêu người biết Đỗ Duy đến đây.

Mà lúc này đã sáng tỏ thân phận, quân phòng thủ trên tường thành trầm tĩnh một lát, lập tức tiếng hoan hô bắt đầu nổi lên!

Ngài công tước tới rồi! Ngài công tước tới cứu chúng ta!

Sắc mặt vệ tướng đầu sói vàng trầm xuống, trong ánh mắt hắn hiện lên một tia lo âu, lập tức lớn tiếng nói::

-Ồ! Người chính là công tước Hoa Tulip?

-Chính là ta!

Đỗ Duy bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, chậm rãi lấy ra cây cung Tịch Diệt, hai tay cầm cung, ngắm chuẩn vệ tướng đầu sói vàng, lớn tiếng cười nói:

-Vừa rồi đánh lên các người là ta! Giết chết Vu sư Shaman cũng là ta! Người vừa rồi đánh lên ông mày, vốn muốn đem người chẻ ra! Chỉ có điều bố mày hôm nay giết người đủ rồi! Lưu lại mạng của người, ngày mai lại đến lấy! Trước tiên cho người ném thử một chút lợi hại!

Nói xong, dây cung rung lên, một đạo ánh sáng màu bạc hiện lên, trong nháy mắt đã tới trước mặt vệ tướng Đầu Sói Vàng! Vệ tướng Đầu Sói Vàng hoảng hốt, đã cảm giác được trên đầu bị gõ một tiếng bịch, vốn là đỉnh đầu mũ giáp Đầu Sói Vàng đã bị đánh trúng rơi trên mặt đất!!

Hắn sợ tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, thảo nguyên giới bắn tên, nhất là hắn, bản thân là võ sĩ hạng đỉnh cao của thảo nguyên, tài bắn cung càng bất phàm, nhưng mà không nghĩ tới tên công tước thiếu niên lại có thể cũng lợi hại như vậy! Bản thân đứng ở vị trí, đã tại ngoài tầm bắn tên của đối phương rồi, hắn lại có thể một mũi tên bắn nát mũ giáp của mình?! Nếu có thể bắn mũ giáp của mình, vậy nếu giả sử vừa rồi là bắn vào chỗ quan trọng của mình .....

Nghĩ tới đây, toàn thân vệ tướng Đầu Sói Vàng mồ hôi chảy ra, chạy nhanh thấp giọng quát:

-Lui về phía sau! Lui về phía sau trở về doanh trại!!

Nhìn thấy làn sóng người thảo nguyên dưới thành rút lui từng đợt như thủy triều, trên tường thành quân thủ thành đã bắt đầu lớn tiếng hoan hô.

Đỗ Duy đã nhẹ nhàng thở ra!

Thực ra hắn không muốn một mũi tên như thế sẽ bắn chết tên vệ tướng Đầu Sói Vàng của người thảo nguyên này sao? Chỉ có điều bây giờ ma lực hắn đã cạn kiệt hết, thật sự không thể lại bắn ra mũi tên địa ngục Fedora uy lực cường đại nữa, cố gắng một mũi tên này, mặc dù thuật mắt ưng vẫn còn nhầm chuẩn, nhưng mà uy lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh nát mũ giáp, cũng đã là cực hạn rồi.

Sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, xoay người sang chỗ khác, lại vẫn nỗ lực chống đỡ như cũ, dưới sự giúp đỡ của Robert đi xuống dưới thành, mới vừa đi xuống bậc thang, bỗng nhiên thân thể mềm nhũn rồi ngã xuống.

Kỵ sĩ Robert tay mắt lạnh lẽo, chạy nhanh ôm lấy hắn, thân hình cao lớn vĩ đại ngăn lại tầm mắt người ở phía sau, thân binh bên cạnh cũng chạy nhanh đi tới vây quanh, vây Đỗ Duy lại.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, cắn răng thấp giọng nói:

-Mau ..... đưa ..... đưa ta đến chỗ Solskjaer ..... mau!

Nói xong, đầu nghiêng đi, đã thành hôn mê bất tỉnh rồi.

Rõ ràng đang chống đỡ cơn chóng mặt, trong lòng Đỗ Duy vẫn hiện lên một cái suy nghĩ .

Mẹ nó, cái danh anh hùng này quả nhiên không phải dễ làm! Lần sau cho dù đánh chết ông mày, cũng mặc kệ loại việc đơn độc xông qua doanh trại địch như thế này .....

Về mặt Robert cảm động, lập tức dẫn người im hơi lặng tiếng đưa Đỗ Duy đi xuống.

Mà phía trên tường thành, các quân thủ thành vẫn giờ lên cao vũ khí hoan hô.

Công tước Hoa Tulip vạn tuế!!!

Công tước Hoa Tulip vạn tuế! Công tước vạn tuế!!”

Dưới màn đêm, trên ngọn cờ phía trên đầu thành, trong ngọn lửa, Hoa Tulip bay phấp phới.

307. Chương 230: Bí Mật Trong Thành Gilear

Do vậy, trên thực tế, lúc hắn từ trong hôn mê tỉnh lại trời còn chưa sáng.

Cơn đau ở ngực đã dịu đi rất nhiều, Đỗ Duy cố gắng lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, trong đầu căng ra giống như sắp vỡ, chỉ hơi suy nghĩ trong đầu liền cảm thấy đầu choáng váng kinh khủng..

-Tốt nhất người đừng có lộn xộn, hiện tại cũng không được hỏi chuyện gì.

Tiếng nói của Gageu từ bên cạnh vang tới.

Cái lão chuột nhắt này lại hóa thân thành một con chuột lớn cao như người – Trời ạ, nếu như bộ dáng này của nó bị người nhìn thấy thì chắc chắn sẽ dọa chết người.

-Đầu của ta đau kinh khủng.

Đỗ Duy rên rỉ.

-Đây là chuyện bình thường.

Hai tay Gageu đang cầm một cái chén, ghé vào miệng Đỗ Duy, sau đó đổ vào từng chút một.

Đỗ Duy nhú mày:

-Đắng quá ..... cái gì vậy ..... ồ, tại sao ta lại ngửi thấy có một chút mùi vị của băng tương quả ? Ông sẽ không cho ta ăn cái thứ này chứ?

-Chỉ là một chút dược liệu ..... ta đặc biệt đã thêm một chút băng tương quả. Người cũng biết, băng tương quả có thể chỉ giảm đau, với lại loại quả này có thể kích thích tinh thần lực của con người, nó mặc dù hơn phân nửa được sử dụng chế làm thuốc gây mê ..... Được rồi, yên tâm đi. Ta đã pha loãng phân lượng đến mức an toàn nhất, sẽ không gây tổn hại tới người đâu.

Gageu buông cái chén xuống, lại lấy qua một cái khăn mặt đưa cho Đỗ Duy chùi bã thuốc trên khóe miệng.

-Khi nào thì ta có thể khôi phục được?

Đỗ Duy lập tức vội vã hỏi.

-Ta phải đưa ra cảnh cáo với người, đức ngài công tước của ta, thiên tài ma pháp sư nhỏ bé của ta !

Trong ngữ khí của Gageu mang theo vẻ đùa cợt:

-Điều thứ nhất trong quy tắc của ma pháp sư: bất luận lúc nào đều không được sử dụng vượt quá ma lực của người, nếu không người sẽ chết rất khó coi – người không đến nỗi không biết điều đó chứ?

Đỗ Duy cười khổ:

-Đương nhiên ta biết.

-Đừng tưởng rằng là ta đang nói đùa.

Gageu nghiêm túc cảnh cáo Đỗ Duy:

-Đối với ma pháp sư chúng ta mà nói, tinh thần lực là căn bản của chúng ta! Mà nếu như người sử dụng vượt quá ma pháp lực khiến cho tinh thần lực vượt qua trình độ của người ..... Vậy thì trí não của người sẽ gặp phải vấn đề ..... Mà theo ta biết, trên lịch sử thì có không ít tên điên cuồng, bởi vì sử dụng quá độ ma pháp. Sau khi ma lực vượt quá mức, đã biến thành ngu ngốc! Người muốn biến thành ngu ngốc sao?

-Nhưng mà ta nghe nói. Sử dụng quá độ ma lực sẽ làm ta bị rút thành xác khô.

Đỗ Duy liếm liếm môi.

-Đó là một loại kết quả tồi tệ khác.

Gageu chặn ngang Đỗ Duy một câu:

-Biến thành ngu ngốc với bị biến thành xác khô thì người thích một loại nào?

Đỗ Duy rụt cổ lại:

-Đều không thích.

-Vậy thì nghe ta đi, từ nay về sau đừng thử sử dụng quá độ ma lực của người nữa, lần này người rất nguy hiểm ..... Nếu ta không đưa cho người dùng chiếc nhẫn gắn đá ngũ sắc kia kia ..... thì bây giờ người đã là một bộ xương được bọc da rồi.

Sau đó Gageu thở dài nhìn chòng chọc vào Đỗ Duy ..... Khung cảnh này này có chút buồn cười: một con chuột lớn nhìn người, trong ánh mắt lại có thể còn lộ ra vẻ mờ mờ ảo ảo quả trách cùng thương xót.

Chỉ có điều Đỗ Duy lại không cười nổi, hắn cảm thấy Gageu đang rất nghiêm túc

-Hiện giờ người là ông chủ của chúng ta.

Gageu nhún vai:

-Mặc kệ chúng ta có muốn hay không nhưng đây là sự thật: người chính là ông chủ! Hiện tại vận mệnh của rất nhiều người đều đang gắn trên người người ! Ta này, Hussein này, Vivian nữa, và cả nữ vương Medusa bệ hạ ..... thêm những bộ hạ kia của người..... nếu như người có vấn đề gì, vậy tất cả mọi người sẽ rối loạn. Cho nên, cho dù bản thân người không quan tâm đến tính mạng của mình. Nhưng từ nay về sau trước khi mạo hiểm, xin nhớ vì mạng nhỏ của mấy người chúng ta mà cân nhắc thêm đi.

Dùng thuốc có hỗn hợp băng tương quả, quả nhiên hiệu quả mười phần rõ ràng. Đỗ Duy rất nhanh liền cảm thấy đầu đã không đau nữa, hắn cố gắng ngồi dậy, sờ sờ xương sườn của mình, phát hiện cũng không còn đau nữa:

-Xương sườn của ta?

-Yên tâm đi, ta không cho người uống nước suối trẻ mãi không già đâu.

Lão chuột lắc đầu:

-Thuật trị liệu của ta mặc dù không quá mạnh, nhưng nổi mấy đầu khớp xương có lẽ miễn cưỡng có thể làm được.

Đỗ Duy cố gắng leo từ trên giường xuống, hai tay chống lên thành giường, đứng vững vàng:

-Bây giờ là mấy giờ rồi ?

-Nếu như người đi đến cửa sổ, có thể nhìn thấy mặt trời vừa mới mọc lên.

Dừng một chút, đột nhiên ngữ khí của Gageu hơi trầm xuống:

-Đỗ Duy, ta phải xin lỗi người ..... Bởi vì lúc người thảo nguyên công thành, ta không có thể giúp được gì.

Đỗ Duy xua tay:

-Ta hiểu mà ..... Hiện tại ông mang hình dáng này, không thể nào khác đi ra ngoài gặp người được.

Loại người là loại sinh vật tàn khốc nhất, hà khắc nhất là đối dị loại, cơ hồ là một loại tàn nhẫn nhất trong tất cả sinh linh. Giống như Gageu vậy, nếu như một con chuột lớn hình người đi ra ngoài, ngay lập tức sẽ bị người cho là quái vật, thậm chí sẽ khiến cho mọi người sợ hãi..... ngoài ra còn nhìn một cách thù hận!

Trên thực tế, trong những thủ hạ của Đỗ Duy, biết sự tồn tại của Gageu là người mang hình chuột thì chỉ có những thành viên tham gia chuyến mạo hiểm ở rừng rậm Đổng Bằng lúc trước.

Ngoài những người này ra, hiện tại tại trong thành Gilear, còn có hai người Solskjaer và Poll cũng biết rõ sự tồn tại của Gageu. Solskjaer chỉ xem lão là bộ hạ của Đỗ Duy thôi, thiên tài về ma pháp thí nghiệm này đã được Đỗ Duy nhận định thành thành viên nòng cốt, với lại khả năng tiếp nhận của ma pháp sư mạnh hơn người thường rất nhiều ..... Còn như Poll, hẳn đã bị Đỗ Duy dùng thủ đoạn hèn hạ lừa từ trong ma pháp công hội ra, vậy ngoại trừ quyết một lòng đi theo Đỗ Duy ra, đại thiên tài nào to này cũng không có đường khác có thể đi nữa.

Trong thành Gilear sản xuất khu vực này, trên danh nghĩa là hai người Solskjaer cùng Poll đảm nhiệm chủ trì, nhưng trên thực tế trong quá trình thí nghiệm cùng sản xuất, hai người còn phải trưng cầu ý kiến của lão chuột. Dù sao lão chuột này cũng đã trải qua hệ thống học tập chính quy đầy đủ của ma pháp sư thì cấp bậc về mặt kinh nghiệm phải cao hơn hai thiên tài này rất nhiều. Ngoài ra về phương diện tri thức lý luận ma pháp thì còn quý giá hơn.

-Nhanh thôi, thuật biến hình của ta cũng sắp phải tăng lên một cấp nữa rồi ..... Lúc đó, ta có thể miễn cưỡng biến thành hình người ..... Sau đó nhân cơ hội uống nước suối trẻ mãi không già .....

Gageu kéo màn che, để cho ánh sáng bên ngoài chiếu vào, sau đó đi đến một bên thổi tắt ánh đèn, quay đầu về phía Đỗ Duy nói:

-Ta có thể biến thành hình người một lần nữa ..... Chỉ có điều, thuật biến hình của ta lại phải giảm đi một phần lớn rồi.

Đỗ Duy thở dài:

-Tốt lắm, không nói những thứ này nữa, hiện ở ngoài thành còn có hai vạn quân địch. Có lẽ trước hết chúng ta nên suy nghĩ làm sao để đánh đuổi bọn sói thảo nguyên đi ..... Ta nghĩ, nhất định ông có thứ gì đáng ngạc nhiên cho ta xem phải không?

Đỗ Duy chớp chớp mắt.

Gageu gật gật đầu:

-Thực ra..... đồng đồ vật kia đã chế tạo rất tốt. Nhóm sản phẩm thí nghiệm đầu tiên đã hoàn thành, ta cùng Solskjaer đã thử nghiệm một lượt, cảm giác cũng không tệ lắm. Tuy nhiên người cũng nên biết, cái thứ này rất tốn 'nước suối thời gian trôi qua', đặc biệt là hạt giống, nuôi trồng cực kỳ phiền toái. Có lúc, trước khi chúng ta dùng nước suối thời gian trôi qua để thúc sinh bọn nó thì chúng lại tự chết rồi. Ý tưởng của lão thiên tài điên Arike kia quả thực quá điên cuồng hơn nữa lại rất lãng phí nữa! Trời ạ ..... nếu như chúng ta không có nước suối thời gian trôi qua thì dù giàu có như hoàng đế cũng không làm đám này mọc lên được! Cái này căn bản là dùng tiền vàng để chồng cho nó cao lên...đó là được thêm vận khí đấy, nếu vận khí không tốt thì có nhiều tiền hơn nữa thì cũng chỉ là ném sạch xuống nước.

Đỗ Duy cười cười:

-Dẫn ta đi xem.

Gageu xoay người đi tới góc tường, sau đó kéo một cái rương dưới đất, nâng một tấm ván trên mặt đất lên. Ngay lập tức lộ ra một đường hầm ở phía dưới.

Đỗ Duy mở to hai mắt:

- Trời ạ, ông làm cái bí đạo này từ bao giờ? Cái bí đạo này thông tới kho bí mật của chúng ta phải không?

- Phải, phải.

Gageu thở dài:

- Đừng quên bộ dáng này của ta không thể nào vô tư ngênh ngang đi ra ngoài được, mỗi lần đi ra ngoài đều phải khoác áo choàng giấu mặt ..... Còn phải chọn lúc ban đêm. Rất bất tiện cho nên ta quyết làm ra một cái đường hầm như vậy, từ trong phòng của ta có thể trực tiếp đi thông tới phòng thí nghiệm của Solskjaer và Poll, còn có kho dự trữ bí mật của chúng ta.

Đỗ Duy đi tới bên cạnh bí đạo, nhìn bậc thềm dưới tấm ván, cái thông đạo này nhìn qua cũng không nhỏ, hần cười khổ nói:

- Ông mất bao nhiêu thời gian làm việc này ..... loại bí đạo này khẳng định không thể để cho những nô lệ kia lại làm, một mình ông đào à?

Gageu thần bí cười:

- Đừng quên, ta là chuột – thứ chuột làm giỏi nhất chính là đào hang!

Bí đạo này cũng không quá rộng, nhưng khi đi thẳng xuống, phía dưới lại có ba bốn miệng hầm phân nhánh rất ẩm thấp lạnh lẽo, trên vách tường chung quanh lại còn có một ít riêu xanh.

Nơi này vốn là phủ tổng đốc trong thành Gilear, nơi này đã nhiều năm không tu sửa. Đỗ Duy đi được trong chốc lát rồi nhận ra bí đạo này tuyệt đối không phải một mình lão chuột Gageu đào được. Cho dù lão dùng cả một quân đoàn chuột cũng tuyệt đối không làm được công trình lớn như vậy!

- Bí đạo này rốt cuộc là đi tới đâu?

Đỗ Duy kinh ngạc nói.

Cuối cùng Gageu cười cười ..... nụ cười lộ ra trên mặt một con chuột, quả thật là một chuyện rất quái dị :

- Được rồi, ta nói thật, quả thực là ta vốn định tự mình đào một cái đường hầm dưới đất, không cần quá lớn, chỉ cần lúc thân thể của ta khi biến thành chuột nhất là có thể xuyên qua - đây cũng không quá khó. Thế nhưng lúc ta đào từ trong phòng xuống, liền phát hiện ra nơi này. Ta vốn cũng rất kinh ngạc, tại sao dưới lòng đất của phủ tổng đốc lại có một bí đạo thế này ..... có thể là do Tổng đốc tiền nhiệm làm ra.

Đỗ Duy nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy thư thái hơn.

Vùng Tây Bắc này, nhất là tỉnh Desa, gần sát dị tộc nhất, hàng năm bị dị tộc quấy nhiễu- không thể trông chờ vào quân Tây Bắc được, cho nên rất nhiều người đều có thói quen làm hầm ngầm trong nhà mình. Vào những lúc có mã tặc hoặc là cường đạo thảo nguyên tới thăm hỏi, sẽ đem cả nhà trốn vào trong hầm ngầm.

Một số người nhà giàu tạo ra một bí đạo cũng không tính là việc đáng ngạc nhiên.

Chỉ có điều ..... nhìn bí đạo trước mắt ngang dọc quanh co ..... công trình này hình như cũng hơi lớn đó.

Đỗ Duy cũng ở trong cái phủ tổng đốc tồi tàn này một khoảng thời gian, nhưng cho tới bây giờ không nghĩ rằng dưới chân mình lại có một nơi như vậy !

Đi tiếp về phía trước hơn mười thước, đường hầm xuất hiện ra ba nhánh. Gageu cười nói:

- Chỗ này rất lớn, ta nói thật, ngay cả ta cũng chưa biết hết toàn bộ. Hiện tại ta chỉ nắm giữ đại khái khoảng một nửa chỗ này, trong đó vừa may có hai hướng thông tới phòng thí nghiệm của bọn Solskjaer, một hướng khác là kho dự trữ của chúng ta ..... Đường phía trước đi không được tốt lắm, chúng ta nên cẩn thận một chút.

Đỗ Duy dừng bước lại, nghiêm túc nhìn lão chuột:

- Ông nói ông cũng chưa từng đi hết nơi này sao? Ông phát hiện ra từ lúc nào ?

- Hừm ..... ước chừng một tháng trước đi.

Lão chuột cười cười.

Về mặt của Đỗ Duy hơi khó coi:

-Tại sao ông không phái người thông báo ta?

Gageu dường như cũng không thèm để ý, lão thở dài:

-Đức ngài công tước của ta, nơi này ta đã xem qua, nó mặc dù rất lớn, nhưng mà lại không phát hiện ra thứ gì..... Nếu như ta phát hiện núi vàng núi bạc ở chỗ này, ta nhất định sẽ phái người đi thông báo cho người trước tiên. Được rồi, ta xem nơi này chẳng qua chỉ là một chỗ do tổng đốc tiền nhiệm đào ra để tránh nạn mà thôi, có gì đáng để kinh ngạc chứ?

Đỗ Duy lại lắc đầu. Về mặt của hắn rất nghiêm túc:

-Gageu, ông sai rồi.

Đỗ Duy đột nhiên lui ra phía sau một bước. nhào người trên mặt đất sờ sờ nền đất chung quanh, sau đó lại cẩn thận nghe không khí cùng âm thanh khí lưu rất nhỏ trong bí đạo, rồi hắn đứng lên, xoa xoa bùn đất trong tay :

-Tể tướng chuột của ta ..... ông thật sự không hiểu đầu! Mặc dù ông là ma pháp sư, nhưng chắc chắn là ông không hiểu về kiến trúc học! Trờ ạ, ông cho rằng nơi này là chỗ lánh nạn sao ? Ta nói cho ông biết, lấy nghiên cứu ta học từ nhỏ về kiến trúc học của đế quốc Roland, nơi này tuyệt đối không phải là một nơi lánh nạn đơn giản như vậy!

Hắn chà chà mặt đất rồi nói:

-Ông chưa phát hiện ra thôi, mặt đất nơi này không bằng phẳng mà có một độ dốc rất rất nhỏ từ cao đến thấp ..... rất rất nhỏ, nếu như không cẩn thận quan sát sẽ không phát hiện được! Thường thường tạo nên mặt đất có độ dốc như vậy, là để phòng ngập nước! Nước tích tụ ở chỗ thấp khiến cho những thứ đặt ở chỗ cao sẽ sẽ không ẩm ướt!

Dừng một chút, hắn chỉ vào đường hầm ở phía xa :

-Ông có nghe thấy âm thanh của khí lưu rất nhỏ không? Như vậy ở đây có giấu cửa thông gió, nếu không nơi bị bỏ quên nhiều năm như vậy, ông dám tùy tiện xuống sẽ ngạt thở chết rất nhanh.

Hắn chỉ vào chỗ đường phân nhánh:

-Quan trọng nhất chính là, ông cho rằng một chỗ tránh nạn, phải làm ra nhiều đường phân nhánh như vậy sao?

Gageu nhún nhún vai :

-Có lẽ là người kiến tạo nơi này lo lắng sẽ có kẻ địch lao xuống, là để mê hoặc kẻ địch sao?

Đỗ Duy mỉm cười, hắn không tiếp tục tranh cãi với Gageu về những thứ này nữa, dù sao kỹ thuật có chuyên môn, cùng một ma pháp sư thảo luận kiến trúc học, không phải là một chủ ý hay gì.

-Này, người đi nhầm rồi, chúng ta phải đi bên trái.

Gageu nhìn lúc Đỗ Duy đi về phía nhánh bên phải liền kêu lên một câu.

-Ta biết, ta chỉ tò mò với nơi này thôi.

Đỗ Duy cười nói:

-Được rồi, đến đây đi, dẫn ta đi xem xem.

Gageu thở dài, chỉ có thể theo cạnh Đỗ Duy.

Thực ra lão chuột đoán cũng có đạo lý, cái bí đạo này rộng không quá hai người sống vai, cao không quá một thân người cao. Mà đi theo lối rẽ đi phía trước, sau khi qua hai chỗ ngoặt liền phát hiện, trên hai bên vách tường xuất hiện một loạt các phòng giống như hầm ngầm.

-Nơi này là để giấu người đó.

Gageu cười nói.

-Tể tướng chuột thân ái của ta.

Đỗ Duy cũng không tức giận rồi chỉ vào các cái động dày đặc như trứng sâu bọ :

-Ông cho rằng nhiều hầm ngầm như vậy, nếu như nói dùng để giấu người, vậy có thể giấu bao nhiêu người vào trong đây? Năm trăm người? Hay tám trăm người? Đi gặp quỷ đi ..... nếu như là nơi ẩn thân tránh nạn thì càng ít người biết càng tốt! Tuyệt đối sẽ không làm ra một nơi có thể giấu mấy trăm người như vậy! Với lại, hẳn làm nhiều phòng như vậy để làm gì? Chẳng lẽ lánh nạn dưới mặt đất, còn phải phân ra phòng ngủ sao ?

Cuối cùng, Đỗ Duy đo đạc độ cao những hầm ngầm một chút, sắc mặt càng nghi hoặc:

-Gageu của ta ! Hình như thời gian ông làm chuột quá dài nên đã quên người bình thường cao bao nhiêu rồi ! Ông xem, những hầm ngầm này mặc dù rất sâu rất lớn, nhưng là lại không cao lắm! Nếu như là một người đàn ông thành niên ở trong hầm ngầm này, cũng chỉ có cuộn tròn thân thể chui tọt vào trong thôi!

Dừng một chút, Đỗ Duy quay đầu lại nhìn Gageu:

-Ngoài ra, người không cảm thấy kỳ quái sao? Chúng ta đã đi lâu như vậy, ông có phát hiện cái gì không?

-..... không có.

Lão chuột lắc đầu: nơi này đều trống không, chẳng có gì cả.

-Chính vì không có gì nên mới kỳ quái.

Đỗ Duy nhíu mày:

-Nơi này là dưới đất! Nhưng mà chúng ta đã đi lâu như vậy, đã thấy cái gì chưa? Theo lý thuyết, loại kiến trúc dưới đất này, hàng năm không thấy mặt trời. Thích hợp nhất cho chuột kiến hoặc là rắn ..... những sinh vật này sinh tồn! Nhưng mà ông có thấy nơi này có một con chuột không? Ông có thấy nơi này có một con rắn hoặc là bất luận côn trùng gì không? Ta vừa rồi xem cẩn thận trong chốc lát, nơi này lại có thể ngay cả một con kiến cũng đều không có! Ông không cảm thấy là kỳ quái sao?

Gageu rốt cục nói không ra lời nữa.

Tới đường hầm cuối, một bức tường xuất hiện trước mặt Đỗ Duy.

-Chỗ này là cụt rồi.

Gageu nói:

-Ta đã từng tới đây, cũng chưa phát hiện ra thứ gì. Người có muốn quay lại tiếp đến một hướng khác đi xem một chút không?

Đỗ Duy lại không nói lời nào, lẳng lặng đứng ở chỗ này, nhìn bức tường này, trầm mặc thật lâu sau, tựa hồ đang tự hỏi đến vấn đề gì đó.

-Không đúng.

Đỗ Duy đột nhiên lắc đầu:

-Ta cảm thấy không đúng.

Hắn chỉ vào bức tường này, lại chỉ chỉ đường hầm phía sau :

-Ta vừa rồi đi thẳng tới, cảm giác người thiết kế nơi này hết thấy đều rất phù hợp nguyên lý kiến trúc học ..... phía cuối đường hầm tuyệt đối không nên là một vách tường! Theo kiến trúc học suy nghĩ thì ông xem. Chúng ta vừa rồi đi thẳng tới, dưới chân nhìn như bằng phẳng, kỳ thật là có một độ dốc rất nhỏ luôn luôn đi lên! Nếu như nói nơi nào trong mê cung dưới đất này dùng để lại cất giấu đồ vật, vậy chính là nơi này, địa thế cao nhất ! Bọn họ đã kiến tạo như vậy thì nơi này phải là một phòng hoặc là hầm ngầm cất giấu đồ vật ..... tuyệt đối không nên là một vách tường.

-Vậy, phía sau vách tường này có gì? Là một bí thất sao?

Gageu cũng bắt đầu hứng thú.

-Mở bức tường này ra thì sẽ biết.

Đỗ Duy cười nói.

Vách tường trong bí đạo này đều chỉ dùng đá tảng cứng rắn ở Tây bắc để kiến tạo. Nếu như đối với người thường mà nói, có lẽ đập vỡ một mặt tường thì có vẻ khó khăn, nhưng đối với hai ma pháp sư mà nói, thực sự rất là đơn giản.

Gageu thi triển liễu một ma pháp Thổ nguyên tố phân giải, trên bức tường trước mặt này, thổ nguyên tố trong tảng đá kia vốn cứng rắn lập tức phân giải qua đi. Tảng đá vốn cứng rắn đã trở nên mềm mại giống như đậu phụ, dễ dàng đã bị đào ra.

Sau khi đào xong vách tường, trước mặt đập tới chính là một mùi vị hôi thối bụi bặm đã lâu ! Mùi này khó ngửi đến buồn nôn. Thiếu một chút nữa Đỗ Duy ngạt thở đến ngã lộn, hắn dùng sức bịt cái mũi:

-Trời ạ, bên trong này rốt cuộc là thứ gì? Chẳng lẽ là phòng vệ sinh sao?

Về mặt của Gageu cũng giống như sẽ ngất bất cứ khi nào :

- Có lẽ nhà vệ sinh cũng không thối như vậy!

Bên trong vách tường quả nhiên là một bí thất, tuy nhiên bụi phủ đã rất rất lâu. Bên trong này chợt bị mở, lập tức không khí đục ngầu khiến cho người cơ hồ nghẹt thở, mà Đỗ Duy đã xé rách một góc y phục bịt lấy mũi, sau đó lại tạo bừa ra một ma pháp phong hệ nho nhỏ, khiến cho gió bay vào, sau khi đợi một lát, khí dơ bẩn bên trong bị thổi bay đi, lúc này mới dễ dàng nhẹ nhàng đi vào.

308. Chương 230: Bí Mật Trong Thành Gilear (phần 2)

Dưới ánh sáng có thể thấy rõ rang vô số hạt bụi nhỏ lơ lửng trong không khí, mà dưới ánh sáng mờ mờ, Đỗ Duy đã thấy cái gì đó trong bí thất, không khỏi có chút sững sốt. Mà Gageu phía sau cũng thốt lên:

-Trời ạ, cái quái gì thế này?!

Trên mặt đất, có mấy cỗ thi thể đang nằm ngổn ngang ..... không, nói chuẩn xác thì đó chỉ là mấy bộ xương khô !

Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm, máu thịt của những thi thể này sớm đã phân hủy thành bụi ..... Liên tưởng tới lúc vừa rồi đi vào, mùi thối buồn nôn kia là mùi xác thối trong gian phòng bịt kín, hai người không khỏi buồn nôn!

Mà những hạt bụi nhỏ trong không khí kia thì hơn phân nửa chính là thân xác của thi thể sau khi bị phong hóa thối rữa.....

Sắc mặt Đỗ Duy tái nhợt, nếu như không phải cố gắng chịu đựng thì có lẽ đã thật sự nôn ra tại chỗ rồi.

Nhưng dưới tác dụng của lòng hiếu kỳ, hắn khom người xuống nín thở, bắt đầu kiểm tra cẩn thận những hài cốt này.

Theo lý thuyết, cho dù là xương cốt, sau khi tồn tại nhiều năm sẽ bị mục nát ! Nhưng mà những bộ xương này lại kỳ dị khác thường!

Đầu tiên là tính chất của chúng ! Đỗ Duy thấp thoáng phát hiện, những bộ xương này mặc dù có chỗ sau khi đã ô xy hóa đã biến thành màu đen, nhưng lại hơi hơi..... hiện ra vài phần sáng bóng như kim loại!!

Kỳ quái là bộ xương của sinh vật nào lại có bộ dáng như kim loại chứ?

Chịu đựng cảm giác buồn nôn, Đỗ Duy xé một mảnh vải bọc lấy bàn tay, nhẹ nhàng gõ gõ ..... Sau đó hắn đã xác định, những bộ xương này cực kỳ cứng rắn! Nếu như là xương cốt bình thường, khi chất vôi mất đi, sẽ trở nên giòn mềm thậm chí xốp ..... nhưng mà những bộ xương này, đường vân tinh tế, càng phi thường cứng rắn!

Khó trách sau khi máu thịt đều thối rửa hết, những bộ xương này lại đầy đủ như thế!

Mà điểm thứ hai ..... khiến cho Đỗ Duy kinh ngạc sợ hãi hơn!!

Những bộ xương này ..... tựa hồ không phải là loài người!!

Cũng có thể nói ..... chúng rất giống loài người, nhưng mà lại không phải loài người!

Tỷ như trước mặt một bộ xương, nhìn trên đường nét cơ bản thì là người. Nhưng từ thể tích và chiều cao thì dường như là thần lùn giữ cửa.... Nhưng mà xương cốt lại vừa thô vừa to lại cực kỳ đặc!

Hoặc có thể ..... là..... người lùn trong truyền thuyết?!

Ngoài mấy điểm khác bộ xương ra, đại bộ phận có cấu tạo tương tự loài người. Nhưng cũng có một vài chỗ khác biệt, tỷ như răng nanh, hình đầu lâu, còn có ngón tay .....

Đỗ Duy quay đầu lại liếc nhìn Gageu, phát hiện hình dáng ngơ ngác của lão chuột này.

-Gageu.

Đỗ Duy cười một cách đáng sợ:

-Ông có biết khi ta xem những thứ này, nhớ tới cái gì không?

-Cái gì?

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu:

-Có còn nhớ khi chúng ta ở trên thần sơn của long tộc trấn giữ, nhìn thấy những sinh vật, mưu toan xông qua thần sơn trở lại Roland đại lục kia bị long tộc giết chết ..... những sinh vật kỳ quái ấy không? Bọn nửa người nửa thú ấy, nghe nói là chủng tộc bị thượng cổ thần linh lưu đày phải không?

Gageu nói không nên lời

Không có nghi ngờ gì nữa ..... mấy bộ xương trước mặt này, rõ ràng chính là cái thứ đó !

Trong gian phòng đó tổng cộng có sáu bộ xương, sau khi Đỗ Duy xem xong từng bộ một, hai bộ trước đều là vóc dáng nhỏ bé trắng kiện ..... có thể là người lùn. Ba bộ sau thì giống như là loại quái vật nửa thú nửa người.

Điều khiến cho Đỗ Duy giật mình chính là một bộ cuối cùng!

-Trời ơi! Gageu. Mau đến xem! Đây là một con người! Một con người thuần túy !!

Đỗ Duy kêu to một tiếng, hấn khom lưng quỳ gối xuống bên cạnh bộ xương cuối cùng.

Từ hình xương cốt, đường nét, đặc thù ..... đây rõ ràng chính là một bộ xương người ! Rất kỳ quái ..... vì sao bên trong nhiều quái vật như vậy, mà lại có một con người?

Càng kỳ quái chính là, xương cốt con người này cho dù cách đã xa đám quái vật kia nhưng vẫn muốn rúc vào bờ tường, từ tư thế của hấn nhìn như là đang nhào về phía bờ tường đối diện, tay hấn vẫn giữ tư thế vươn tới trước người

Đỗ Duy nhẹ nhàng vuốt ve bộ xương này, hấn kinh ngạc phát hiện, kẻ này rõ ràng là loài người, nhưng xương cốt của hấn cũng tốt giống như những quái vật kia ..... dường như tính chất đã biến thành kim loại, cực kỳ cứng rắn!

Nếu như nói quái vật trời sinh xương cốt khác với loài người thì còn hiểu được ..... nhưng con người này, tại sao lại bị như vậy ?

Trong đầu Đỗ Duy tràn ngập các câu hỏi, không khỏi ngẩn ngơ. Đột nhiên, Gageu đi tới phía sau Đỗ Duy, dường như phát hiện cái gì :

-Đỗ Duy! Người xem! trên vách tường là cái gì kia!

-Hả?

Đỗ Duy nghe vậy liền nhìn lên trên bờ tường. Quả nhiên, vừa rồi chính mình quá xúc động, có sơ xuất. Lúc này dưới ánh sáng soi sáng của viên ngọc ma pháp ở trong tay, trên bờ tường, không ngờ lại là một hình vẽ dùng cái gì đó sắc bén khắc ra !

Xem từ tư thế của người này trước khi chết thì rất có thể do hấn khắc lên.

Với lại ..... hình vẽ khắc rất sâu, ăn vào đá ba phần! Nơi này không có công cụ gì, vậy để giải thích là ..... là hấn dùng đầu nhọn xương cốt ngón tay của mình kiên cường khắc lên?

- Hình vẽ này .....

Ngữ khí của Gageu đột nhiên trở nên kỳ quái lạ thường

Đỗ Duy cẩn thận nhìn hình vẽ kia, trong ánh mắt hấn toát ra ánh mắt phức tạp, có kinh ngạc, có không tin, thậm chí có sợ hãi, còn có cả tò mò .....

Bởi vì hình vẽ này không ngờ lại là một lá cờ tung bay !

Mà giữa lá cờ có một cái đầu lâu dữ tợn, trừng hai mắt trống rỗng, dường như đang quay về người đối diện cười gằn!

Huyết sắc khô lâu kỳ ư?!!

Huyết sắc khô lâu kỳ của Vu Vương trên thảo nguyên sao?!

Giây phút này, tim Đỗ Duy đập như đánh trống. Cờ đầu lâu của Vu Vương trên thảo nguyên tại sao lại xuất hiện ở trong bí thất dưới đất của phủ Tổng đốc giữa thủ phủ của một tỉnh thuộc đế quốc?

Chẳng lẽ con người đã chết này là người trên thảo nguyên ? Là vu sư Shaman sao??

Ngoài ra, những quái vật đã chết này, giải thích làm sao đây?!

Trên đại lục Roland, tại sao lại có những chủng tộc sinh vật bị lưu đày này?

Cuối cùng, rốt cuộc Đỗ Duy cũng phát hiện ra một đầu mối!

Hấn dùng sức lật lại hài cốt của người đã chết này, phía dưới thân của hấn, phát hiện ra tại mặt trên của tảng đá cứng rắn có khắc họa mấy hàng chữ nhỏ!

Mấy dòng chữ này viết cực kỳ ngoạn, càng làm cho Đỗ Duy cảm thấy buồn bực hơn chính là hiển nhiên người viết mấy dòng chữ này trước lâm chung, thần chí đã không còn tỉnh táo lắm- chữ viết đã ngoạn rồi, mà ngay cả lời văn cũng rất hỗn loạn ! Một hồi là văn tự của đế quốc, một hồi lại xen lẫn vào vài câu văn tự đến mình xem cũng không hiểu - có lẽ là ngữ ngôn trên thảo nguyên đi. Như vậy thì xem cái thứ này rất tốn sức, làm cho người ta càng xem càng không hiểu đầu đuôi.

Nội dung của cái thứ này như sau :

-Cuối cùng cũng thí nghiệm thành công một lần rồi ..... Thế nhưng kết quả lại chứng tỏ sự thất bại của ta. Bạch Hà Sầu- học trò vĩ đại nhất của ta, người mới chính xác. Đáng tiếc ta tới giây phút này mới hiểu được điểm ấy. Mặc dù không cam lòng, nhưng thí nghiệm thể cuối cùng cũng chết đi ..... nơi này xen vào một chuỗi văn tự Đỗ Duy xem không hiểu ..... thân thể loài người không thể tiếp nhận, ta đã chứng minh điểm ấy, dùng máu tươi cùng tính mạng của ta ..... lại là một đoạn văn tự xem không hiểu ..... ta rốt cục hiểu được, hành động đoạt chức Vu Vương của người là chính xác, người mới là người thích hợp nhất cho thống lĩnh Đại Tuyết Sơn . Ta đích thực là một kẻ điên ..... nhưng trên huyết sắc khô lâu kỳ, nên có tên của ta !

Văn tự viết đến đây, đột nhiên bỏ trống một mảng lớn, người này hiển nhiên chỉ dùng xương cốt bén nhọn ở đầu ngón tay của mình khắc tại trên tảng đá ra những chữ này, trên tảng đá mơ hồ còn có vết máu đã khô lưu lại.

Phía dưới là một vết cào rất dài. Đại khái là người này viết trong lúc đau đớn cực độ, ngón tay cào trên tảng đá tạo thành rãnh sâu đáng sợ!

Đoạn văn tự cuối cùng lại rõ ràng hơn chút !

-Nếu có người có thể nhìn thấy những chữ này, vậy người sẽ là người ta tuyển chọn. Ta không biết sau bao nhiêu năm mới có người có thể nhìn thấy những chữ này. Vô luận người là người Roland, người thảo nguyên, hoặc là người thú, tinh linh, người lùn ..... ta đem tặng cho người của cải lớn nhất ! Trong phòng, bờ tường bên trái trên bốn dưới năm, dưới tảng đá giấu vu thuật cả đời ta ! Mặc kệ người nguyện ý hay không, nếu như người học được nó, người sẽ trở thành học trò thứ tư của ta!

Hành động để báo đáp là ta sẽ giao cho người trọng trách lớn nhất .....

Một ngày nào đó đi lên trên Đại Tuyết Sơn, nói cho Bạch Hà Sầu, mặc dù hắn đã đánh bại ta, đoạt đi vị trí Vu Vương, nhưng mà cả đời ta, cho tới bây giờ không có hối hận qua có một học trò như hắn !

Cuối cùng ký tên phía dưới :

-Đại Tuyết Sơn đời thứ ba trăm sáu mươi bốn, giữ chức Vu Vương, Cổ Lan Tu, tuyệt bút! Nguyên thần thánh huyết sắc khô lâu kỳ, vĩnh viễn phù hộ Đại Tuyết Sơn của ta!

Đỗ Duy một hơi đọc hết những chữ này, không khỏi phải kinh hãi thất sắc!!

Vu Vương? Lại có thể là một Vu Vương tiền nhiệm sao?!

Gageu ở bên cạnh cũng xem xong một câu chuyện này, ngẩng đầu lên giương mắt nhìn Đỗ Duy, một người một chuốt cứ như vậy nhìn lẫn nhau một lúc lâu, sắc mặt hai người đều cực kỳ quái dị.

Hai người im lặng hồi lâu, đồng thời thở hơi dài. Đỗ Duy cười khổ nói:

-Thật là phát hiện rất lớn đó!!

Gageu vươn móng vuốt dùng sức gỡ đầu mình, cười khổ nói:

-Được rồi, văn tự này là di ngôn của một người tên là Cổ Lan Tu, hắn là một Vu Vương tiền nhiệm..... hắn bị học trò của mình, một người tên là Bạch Hà Sầu đánh bại, bị đoạt đi vị trí Vu Vương ..... đi tới đế quốc Roland của chúng ta ..... ngoài ra .....

-Được rồi, Gageu.

Đỗ Duy xua xua tay, nụ cười của hắn rất quỷ dị:

-Lời di ngôn này, lại mang đến rất nhiều tư liệu ..... cũng mang đến rất nhiều chuyện đó!

-Nhưng đây là một Vu Vương, tại sao lại ở đế quốc Roland? Lại còn là ở trong một Tổng đốc phủ của thủ phủ một tỉnh?! Còn có thể tồn nhiều tiền như vậy kiến tạo một mê cung dưới đất ư ?

Gageu nghi hoặc nói.

Đỗ Duy nhíu mày :

- Ta lại có thể trả lời câu hỏi này.

Hắn chỉ vào trên tảng đá chữ ký cuối cùng :

-Tên Cổ Lan Tu này, ta vừa may biết.

Sau đó hắn chậm rãi ung dung nói:

-Sau khi ta tới Tây Bắc, ta đã cẩn thận tra duyệt qua tư liệu tính danh mỗi cầm chức Tổng Đốc cùng Linh Chủ của tỉnh Desa hơn mười năm trước. Mà Cổ Lan Tu giữ chức Tổng đốc tỉnh Desa ba mươi năm trước, tại vị vài chục năm ..... Đúng lúc sau khi xảy ra một lần chiến tranh giữa đế quốc cùng Tây Bắc , hắn bị chết! Mà hắn là tổng đốc cuối cùng của tỉnh Desa trên lịch sử đế quốc ! Sau đấy tỉnh Desa liền biến thành lãnh địa của quý tộc, sau đó lại biến thành Tổng đốc Bohan kiêm quản, hiện tại, thành địa bàn của ta ..... Ta vừa may xem qua tên của hắn.

Thấy sắc mặt kỳ dị của lão chuột, Đỗ Duy nói:

-Ta xem ở trong văn phòng tài liệu đế quốc ..... ông cũng biết là ta xem sách thì sẽ không bao giờ quên.

-Cứu mạng với .....

Lão chuột Gageu rên rỉ một tiếng:

-Một Vu Vương tiền nhiệm, sau khi thất thế lại lưu lạc đến đế quốc thì có thể giải thích ..... nhưng mà làm sao hắn có thể lên làm tổng đốc?

-Việc này ..... ta cũng không biết cách nào khác giải thích l

Đỗ Duy lắc đầu.

Lúc này hắn còn không biết chính là .....

Một học trò của Đại Tuyết Sơn Lam Hải, có thể tại đế đô trở thành một đại học giả ngay cả hoàng thất đều cực kỳ tôn trọng ưu đãi.

Vậy, thân là một Vu Vương nhiệm, mặc dù là Vu Vương đã rơi xuống bệ, nhưng mà dựa vào sức mạnh thần thông quảng đại như vậy, tiến vào đế quốc giấu diếm thân phận, giả mạo làm một vị trí tổng đốc nơi khô cằn giáp biên giới, cũng tựa hồ không có gì kỳ quái. Càng huống chi, tổng đốc của tỉnh Desa – một nơi quý quý vốn chính là khoai lang nóng phỏng tay mà người người tránh né không kịp, giả mạo làm một quan chức như vậy, đối với một cường giả mà nói thì cũng không quá khó khăn.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lão chuột Gageu lập tức nhảy dựng lên:

-Nhanh! Đồ vật dưới tảng đá kia ! Tên Vu Vương này không phải nói lưu lại sở học cả đời vu thuật của hắn sao ? Ta luôn luôn cảm thấy rất hứng thú với vu thuật Shaman của người thảo nguyên!

Nhưng mà, sau khi hai người cùng nhau mở khối đá kia ra, lại đều sững sốt.

Vu Vương này gọi là Cổ Lan Tu không có nói dối, hắn đích thực lưu lại vu thuật của chính mình. Đây là một quyển sách, hiển nhiên đã dùng loại thuốc nào đó ngâm qua, không hề bị mục nát hoặc là huỷ hoại.

Nhưng mà ..... văn tự ở mặt trên, Đỗ Duy cùng Gageu một chữ xem cũng không hiểu!

-Là văn tự của người thảo nguyên.

Gageu thở dài:

-Chúng ta cần phải phiên dịch.

Đỗ Duy nở nụ cười, nụ cười của hắn rất âm hiểm:

-Phiên dịch sao? Đừng quên, hiện tại đang ở ngoài thành, hơn hai vạn kỵ binh thảo nguyên ..... Có thể chọn người làm phiên dịch không phải là quá đủ sao!

Thần lùn giữ cửa (chu nho - grome) và người lùn (ải nhân - Dwarf)

2 loài này có nguồn gốc từ thể loại fantasy (huyền ảo) của phương tây.

Ải nhân là Dwarf, Chu nho là Gnome.

Đây là 2 playable race xuất hiện trong D&D (Dungeon & Dragon). Tất nhiên còn nhiều chỗ nữa nhưng đề cập đến D&D là có nhiều tư liệu nhất.

D&D là 1 trò chơi thể loại fantasy được phát triển liên tục với cách chơi rất phức tạp. Game thể loại này cũng không hiếm, điển hình là series Never Winter Night.

D&D được thiết kế vô cùng tỷ mỉ, với hệ thống tạo nhân vật str, agi, chr... Hệ thống thế giới. Các kỹ năng, các loại nhân vật, giống loài... Cho tới cả nghìn loại quái vật, với từng chi tiết về tập tính, lối sống, hình dáng, kỹ năng chiến đấu, điểm yếu, thậm chí một số quái vật trọng điểm còn có cả giải phẫu, cấu tạo cơ + xương. Cùng với những quy tắc, công thức chơi chi tiết tới tận răng về tấn công, né tránh, phép thuật...

D&D là nền tảng cho truyện thể loại huyền ảo của phương tây. Rất nhiều truyện dựa trên nó. Gần đây một số game và truyện của phương tây đổ vào TQ, nổi bật nhất là game World of Warcraft, trong đó có các race Gnome, Night Elf... TQ hán hóa hết những tên này qua tiếng Trung nên tạo thành Chu Nho... Truyện thì mình mới gặp mấy bộ của R. A. Salvatore đã được dịch qua tiếng Trung như The Dark Elf Trilogy, Icewind Dale Trilogy (cái này có cả game)...

309. Chương 231: Cường Viện

Mọi thứ trong bí đạo lại được Đỗ Duy bít kín. Tuy thế những thi thể ... trên hải cốt mang theo ánh kim, Đỗ Duy lại cố nén cảm giác buồn nôn mà đem mấy thứ này giao cho Gageu.

-Ông chịu trách nhiệm đem mấy thứ này đi rửa sạch sẽ...Sau đó chúng ta sẽ nghiên cứu thật kĩ.

Sau khi đi từ bí đạo ra, Gageu dẫn Đỗ Duy tới nhà kho dự trữ.

Sau khi thành Gilear được cải tạo thành nhà xưởng thì sản phẩm chủ yếu nhất hiện nay của nơi này chính là phát minh riêng về nguyên tố hỏa của Solskjaer - “thuốc nổ”.

Đó là nhờ cổ hỏa lân* làm nguyên liệu chủ yếu để chiết suất ra thứ này. Hiện tại trong thành Đỗ Duy đặc biệt dựng lên một khu lán trại bít kín chuyên môn trồng loại cổ hỏa lân này. May mắn là sức sống của loại thực vật ma pháp này rất kiên cường, hơn nữa vùng Tây Bắc khô hạn này cũng đặc biệt thích hợp cho loại thực vật này sinh trưởng.

(cổ hỏa lân: hỏa là lửa, lân là Phốt pho, tác giả ghép từ nên không biết dịch thế nào~~)

Dưới sự gợi ý của Đỗ Duy, Solskjaer đã đem phương pháp chiết suất cổ hỏa lân chia thành mấy trình tự khác nhau giao cho nô lệ bên dưới tiến hành. Cứ như vậy đã đề cao sản lượng và hiệu suất rất lớn đồng thời việc phân chia trình tự khác nhau thành các bước cũng khiến cho bí mật sản xuất sẽ không bị tiết lộ, bởi vì trừ phi đem tất cả trình tự tập trung đến cùng một chỗ...Nếu chỉ lấy được vài thao tác đơn lẻ của công nhân thì cũng sẽ không biết mình đang chế tạo thứ gì.

Nhà kho dự trữ được chôn dưới mặt đất bởi vì thuốc nổ được chiết suất ra có thể gây nguy hiểm nào đó, nhất là rất nhiều nguyên tố hỏa có độ tinh khiết cao mặc dù dùng bình gốm đựng nó nhưng nồng độ nguyên tố hỏa của thể giới này so với thuốc nổ ở kiếp trước mà Đỗ Duy biết là rất cao. Càng nguy hiểm hơn nếu cất giữ không tốt thì một đốm lửa nhỏ sẽ gây ra tai nạn. Cho nên chôn dưới đất tránh cho ánh sáng mặt trời chiếu vào gây nổ là lựa chọn tốt nhất rồi.

Đẩy cánh cửa nhà kho ra, trong hầm có đầy một đồng bình gốm, mấy cái bình gốm đen sì sì này được chế tạo rất thô sơ, chỉ là Đỗ Duy cũng không quan tâm mấy cái này. Về mặt hẳn thực sự cẩn thận và cũng thoáng có một chút căng thẳng.

Nếu giả sử ở chỗ này phát sinh một chút ngoài ý muốn khiến cho bắt lửa ..... bản thân ở trong đám thuốc nổ tính ra cả tấn này. Thật sự cho dù là Đại ma pháp sư cũng sẽ bị nổ tung tới cả cận bã xương cốt cũng không còn sót lại!

-Ta dựa theo yêu cầu của người chế tạo ra dây dẫn này.

Gageu xoay mình mở một cái rương ở góc tường:

-Thí nghiệm rất nhiều lần. Dây của hoa Trụy Lạc là thích hợp nhất để làm dây dẫn. Chúng từ khi trời sinh đã khô ráo dễ dàng dẫn lửa. Hơn nữa thực sự ổn định. Ta đã từng thử sợi bông mà người nói nhưng mà loại đó dễ dàng bị thấm ướt. Nhưng dây của hoa Trụy Lạc này thì không giống, cho dù người đem ngâm nó vào trong nước cũng không cần lo lắng.

Gageu cười nói:

- Ta có thể tưởng tượng ..... làm một cái bình gốm như thế này, dùng dây hoa xuyên qua miệng bình, sau đó đốt một đầu, ném vào trong phe quân địch ở xa. Thì sẽ là tình cảnh gì đây.

Nhưng mà Gageu lại nhíu mày nói:

-Chỉ có điều, thứ này có thể ném rất xa sao? Trừ phi là đại lực sĩ ..... nếu nói không cần người ném vậy người định làm như thế nào? Dùng máy bắn đá sao? Nhưng mà máy bắn đá rất không ổn định, chẳng may tại trong quá trình phóng ra xảy ra việc ngoài ý muốn, vậy sẽ nổ chết người mình đó!

Đỗ Duy mỉm cười:

- Vì sao nhất định phải ném? Không thể ném từ trên trời xuống sao?

Dùng một chút, hần nhìn lướt qua đồng bình gốm tựa hồ xếp tới tận trần trong nhà kho, sau đó nói:

- Bây giờ dẫn ta đi xem ..... cây chổi kia.”

Hiện tại, chổi bay là trang bị ma pháp sản xuất đắt tiền nhất trong công xưởng của thành Gilear.

Bởi vì phát minh này của lão diên Arike mặc dù là có ý nghĩa đột phá... nhưng trên thực tế. Trước sau như một vẫn kế thừa đặc điểm của phát minh của lão diên này -hào nhoáng mà không thực tế!

Nói đơn giản một chút, cái lão kia mỗi lần đều phát minh ra vật phẩm để thay thế loại vật chất nào đó vốn rất quý hiếm..... Nhưng mà phát minh nào của lão thường khi so với sản phẩm ban đầu càng thêm đắt tiền và rất ít ỏi khó tìm!

Cây chổi này cũng là như thế.

Mặc dù loại chổi này có thể không cần ma pháp thủy tinh gì chứa đựng ma lực ..... cũng là có ý nghĩa đột phá thời đại. Nhưng mà vấn đề là lại tạo ra từ bản thân cây chổi!

Không có thể tùy ý dùng nhánh cây khô bó lại làm thành loại cây chổi bay trên trời này như vậy! Phải dùng gỗ hồ đào năm mươi năm! Ai cũng biết ở trên đại lục Roland gỗ hồ đào là một loại cây cực kì hiếm thấy... cũng không biết có phải là bởi vì quy tắc sinh vật tiềm ẩn nào đó quấy phá mà trong thế giới kiếp trước của Đỗ Duy thường thấy cây hồ đào nhưng tại thế giới này lại cực kì hiếm thấy, hơn nữa nuôi trồng cũng cực kì khó khăn.

Gỗ hồ đào, nhất là gỗ hồ đào có tuổi cây năm mươi năm đúng là vật chất chứa đựng ma lực tốt nhất ngoại trừ thủy tinh ma lực, cho nên thường thì loại gỗ này đều được dùng để chế tạo ma pháp trượng chất lượng tốt nhất - đến ngay cả nhiều ma pháp sư cũng có vài người không có trang bị loại ma pháp trượng thuần túy bằng gỗ hồ đào này! Bởi vì gỗ hồ đào có tuổi cây là năm mươi năm thật sự rất hiếm hoi.

Huống chi gỗ hồ đào dùng để chế tạo cây chổi bay trên trời cũng không phải gỗ hồ đào bình thường. Căn cứ phát minh của lão Arike, hần lại có thể chọn lựa sáng tạo và tổng hợp từ đủ loại kỹ thuật chiết cành ..... kỹ thuật chiết cành tại kiếp trước của Đỗ Duy thực sự thường gặp, nhưng mà ở thế giới này thì lại hiếm hoi.

Lão Arike sử dụng loại kỹ thuật trồng trọt chiết cành làm ra một giống cây hồ đào biến dị, lúc trước Đỗ DUY vừa mới cảm từ chỗ lão Arike đến đây vài cây non.

Mà cũng bởi vì nguyên nhân đó...cái gã Poll thiên tài ma pháp này cùng Đỗ Duy từng nói qua về nuôi trồng ghép giống cây hồ đào, ở trong ma pháp công hội không ai khen ngợi hần nhưng Đỗ Duy liếc mắt là nhìn ra sự quý giá của hần!

Bởi vì Đỗ Duy không có khả năng mời đại sư Arike có thân phận tôn quý đến làm thuộc hạ của mình chuyên môn điều chế loại hỗn hợp giống cây hồ đào biến dị, như vậy Poll chính là lựa chọn duy nhất và là người tốt nhất!

Theo phương diện này mà quan sát thì cái đầu này là đại thiên tài, vạn đồng vàng cũng khó mời!

Nuôi trồng loại giống biến dị này làm cho Poll tổn hao chất xám, khó khăn trong giữ cho cây non có thể sống được đúng là một đề tài thật khó...thậm chí dưới tình huống có nước suối thời gian trôi qua mỗi lần bắt đầu nuôi trồng đều là mười cây có chín cây chết. Có thể nói nước suối thời gian trôi qua trong tay Đỗ Duy tiêu hao ở nơi này của Poll giống cứ như hố đen.

Trong một cái kho chứa đồ khác, Gageu loại trừ tác dụng của cái ma pháp trận thiết lập ở bên ngoài, cẩn thận từng li từng tí một đẩy cửa ra dẫn Đỗ Duy đi vào.

-Mấy thứ này thật sự là dùng nước tuổi thời gian trôi qua tích tụ ra đó! Nếu giả sử dựa theo phương diện giá cả mà tính.... Mỗi bó chổi là gần bằng bản thân mỗi cây giống gỗ hồ đào biến dị này, giá cũng ít nhất mười vạn đồng vàng trở nên! Gặp quý rồi... Người làm nhiều chổi bay như vậy làm gì? Làm mấy cái áo choàng bay thì tốt hơn nhiều.

Đỗ Duy mỉm cười, nói một câu hời hợt:

-Bất cứ kỹ thuật gì mới, quá trình phát triển luôn tiêu hao lớn nhất ..... tuy nhiên bây giờ đã tốt hơn nhiều, không phải sao?

Gageu trầm mặc một lát mới thừa nhận ý kiến của Đỗ Duy:

-Cũng đúng, tại thời điểm bắt đầu nuôi trồng loại thực vật biến dị này đúng là đau đầu nhất, chỉ có điều sau khi thí nghiệm nhiều lần, lãng phí lượng lớn nước tuổi. Cuối cùng chúng ta tìm được một nguyên nhân quan trọng nhất, sau đó hiệu suất đã cao lên rất nhiều. Từ nay về sau chế tạo thứ này nữa. Sẽ giảm được tổn hao hơn nữa.

-Cho nên tính chia đều xuống. Chi phí cho chổi bay vẫn còn thấp hơn so với dùng thủy tinh ma lực chế tạo áo choàng bay.

Đỗ Duy thở dài.

Trong phòng, trên vách tường là một loạt cái giá tinh xảo, trên cái giá này móc từng loạt từng loạt ..... chổi.

Gỗ hồ đào màu đỏ sẫm tại trong căn nhà ổ chuột phát ra ánh sáng yếu ớt, mỗi cán cây chổi đều được điêu khắc cực kì tinh xảo và nuột nà, mặt trên còn khắc bức tranh có hoa văn tinh tế....mấy cái này đúng là hình vẽ của ma pháp trận phong hệ.

-Mấy cái hình vẽ của ma pháp trận phong hệ này là ta tự tay chế tạo ra tới bản vẽ, sau đó giao cho một đám thợ thủ công điêu khắc . Phân ra bước điêu khắc vào trên cán đấy, người yên tâm, đám thợ thủ công này nắm được chỉ là một cái cán chổi, không ai biết cái thứ này là ..... chổi.”

Cuối cùng, Gageu lần mò từ trong lòng một lúc lâu, tìm ra một tấm da dê. Mặt trên là bản ghi chép dày đặc các loại số liệu, giao cho Đỗ Duy.

-Đây là số liệu sản phẩm thí nghiệm cuối cùng, Solskjaer và Poll đều bay thử qua rồi. hiệu quả cũng ổn ..... chỉ có điều, tên nhóc Solskjaer kia là một tên ngu dốt, đầu óc của hắn thực sự thông minh, nhưng mà khả năng thao tác thực tế quá kém, thiếu chút nữa hắn đã ngã gãy cổ..... kỳ thật điều khiển thứ này rất đơn giản, chỉ cần đã cười ngựa là có thể cưỡi thứ này bay lên trời.

Đỗ Duy nhìn thoáng qua kết quả cuối cùng trong tay.

Sự phát triển của cây chổi bay lên trời làm cho Đỗ Duy thực sự vừa lòng. Hiện tại xem ra, bởi vì tài liệu có hạn, còn có nước tuổi thời gian trôi qua kiệt quệ, nhóm cây con đầu tiên cuối cùng chỉ chế tạo ra năm mươi cây chổi. Mà căn cứ sau khi thí nghiệm bay, ma pháp trận phong hệ khắc trên từng cây chổi, cũng có được hiệu suất rất mạnh. Đoạn đầu trên cán cây chổi có một hình vẽ ngôi sao sáu cánh nho nhỏ, chỉ cần người cưỡi tại phía trên cây chổi, tay nắm vào bộ phận của ngôi sao sáu cánh, sau đó niệm chú nhập vào ma lực, có thể dẫn động phát ra ma pháp trận.

Trước mắt cây chổi bay trên trời, có thể chịu trọng lượng ước chừng sức nặng của hai đàn ông trưởng thành, phương diện tốc độ, tốc độ lớn nhất so với ngựa là nhanh gần như gấp đôi, mà thời gian duy trì phi hành liên tục ..... liền xem ma lực của người có thể kiên trì khoảng bao lâu.

Cái tên Solskjaer ồm yếu bỏ đi kia, có thể kiên trì trong khoảng thời gian ăn bát cơm.

Như vậy là đủ rồi.

Thực lực chính thức của Solskjaer chỉ là một ma pháp học đồ.

310. Chương 231: Cường Viện (phần 2)

-Thưa ngài, ngài thật sự muốn làm như vậy sao?

Đứng ở phía trên đầu thành, sắc mặt kỵ sĩ Robert có chút khó coi.

Trên mặt Đỗ Duy lộ vẻ kiên định bộ dáng không giống chút nào như là nói đùa.

-Nhưng mà ..... vết thương trên người ngài.

-Kỵ sĩ Robert thân mến, đừng quên ta là một ma pháp sư.

Đỗ Duy liền vươn người:

-Đối với ma pháp sư mà nói thì chút thương thế ấy cũng không khó điều trị. Hơn nữa ..... ta phải đi ra ngoài!

-Điều này quá nguy hiểm!

Robert vẫn kiên quyết phản đối:

-Ngài hiện mang theo vận mệnh của mọi người, ngài là chủ soái của chúng ta, là lá cờ đầu, nếu giả sử ngài gặp phải một chút xú bất trắc ..... tôi rất khó tưởng tượng hậu quả! Trên thực tế, tối hôm qua hành động ngài đơn độc xông vào doanh trại, lúc ấy nếu giả sử tôi ở đó, bất kể như thế nào cũng ngăn cản ngài làm như vậy!

Đỗ Duy thở dài rồi chỉ xuống dưới thành.

Mặt trời đã mọc lên cao, dưới ánh mặt trời, nhìn qua lều vải san sát của người thảo nguyên càng thêm rõ ràng, người hô ngựa hý, nếu giả sử Đỗ Duy dùng thuật mắt ưng thì thậm chí có thể thấy hình dáng ma đao của võ sĩ thảo nguyên ngồi ở trong doanh trại!

-Hiệu quả của việc ta đánh lên vào tối hôm qua là giết chết một tên vụ sư Shaman.... khiến cho khí thế của bọn họ giảm xuống nhiều. Nhưng mà lần này đại quân người thảo nguyên đã tới tập kích thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng rút lui. Hãy chờ xem, thời điểm muộn nhất là lúc ăn xong cơm trưa, bọn họ sẽ khôi phục sinh lực liền kéo nhau trở lại đây.

Về mặt Đỗ Duy lo âu:

-Robert. chúng ta có bao nhiêu vốn liếng, anh rất rõ ràng, toàn bộ quân đội của chúng ta tăng thêm cũng chỉ hơn hai vạn người ..... hơn nữa đại đa số đều phân tán ở các nơi, kỵ binh của chúng ta tổng cộng chỉ có ba nghìn! Ba nghìn người, anh cho rằng dưới tình huống bình thường có thể đánh tan hai vạn sói thảo nguyên sao? Có thể đánh tan mấy tên quý quái sinh ra đã trên lưng ngựa à? Chúng ta cần kì binh! Cho nên, ta phải đi ra ngoài ..... mới có biện pháp phá địch.

Dừng một chút, Đỗ Duy cười nói:

-Được rồi, anh yên tâm đi, vụ sư Shaman của bọn họ tối hôm qua đã bị ta xử lý rồi. Thời gian ta đi ra ngoài dù đi tới đi lui. Người thảo nguyên cũng không thể ngăn ta được.

Robert lại nói:

-Thưa ngài, điều ta lo lắng cũng không phải ngài bị chặn lại! Ta lo lắng là ngài tự mình ra trận! Bản thân là chủ soái. Ngài không nên chiến đấu tại tuyến đầu! Cái này không phải trách nhiệm của chủ soái! Ta càng hy vọng ngài đợi ở trong thành, đợi ở trong phủ Tổng đốc!

Đỗ Duy không có tranh luận vấn đề này cùng với Robert nữa, hần hạ lệnh ngắn gọn:

- Thời điểm lúc cuối cùng của hoàng hôn anh phải tại đốt một đồng lửa trên đầu thành, ta muốn tại trên mười dặm đều có thể thấy đồng lửa và khói đen! Nhớ kỹ chưa? Thời điểm hoàng hôn chỉ cần anh đốt lửa hiệu, ta cam đoan anh sẽ nhận được sự trợ giúp mạnh mẽ! Mà việc anh phải làm chính là tại trước hoàng hôn đảm bảo phía trên tường thành chỗ thành thị này còn đứng vững lá cờ Hoa Tulip!

Nói xong, thân thể của Đỗ Duy đã nhẹ nhàng tung bay lên.

Robert thở dài, quay về phía Đỗ Duy làm một cái lễ nghi của kỵ sĩ, đưa mắt nhìn Đỗ Duy bay lên không trung ra xa.

Đỗ Duy tính toán rất chuẩn. Khi hần từ đầu thành bay lên, thời điểm lướt qua bầu trời doanh trại người thảo nguyên, không ít kỵ binh thảo nguyên đều phát hiện Đỗ Duy trên bầu trời. Chỉ có điều trải qua cuộc

tập kích tối hôm qua, rõ ràng vào ban ngày dưới ánh mặt trời, người thảo nguyên đã có phòng bị, một ít cung thủ giỏi tinh nhuệ nhất lập tức kéo cung quay một vòng về phía bầu trời bắn vọi. Mấy tên cung thủ giỏi trên thảo này được xưng danh là có thể một tên bắn hạ ưng khỏe, tài bắn cung vô cùng giỏi, nhưng Đỗ Duy cũng không cần tăng độ cao lên, nhanh chóng bay qua.

Tối hôm qua hấn kiệt quệ ma lực, sau khi ma lực trong chiếc nhẫn gắn đá ngũ sắc hao hết, không phải trong thời gian ngắn như vậy có thể bổ sung xong, lúc này hấn khôi phục ma lực được chỉ có năm sáu thành ma lực ban đầu của bản thân mà thôi. Thật sự không có sức lại phát động gọi về sấm sét quy mô lớn nữa.

Hướng về phương hướng khác hướng thành thị, Đỗ Duy bay thẳng theo một đường.

-Tên công tước Hoa Tulip kia làm gì vậy?

Vệ tướng Đầu Sói Vàng đứng ở dưới lều vải của mình, sắc mặt hấn âm trầm quan sát Đỗ Duy đi xa, tên khổng lồ này đứng trên mặt đất thì cao hơn hai cái đầu so với đồng bọn ở bên cạnh.

-Ngài Vệ tướng, có lẽ là hấn chạy trốn.

Một người thảo nguyên cười lạnh nói:

-Người trong thành không nhiều lắm, chúng ta sớm muộn cũng có thể công phá tường thành.

-Ngu xuẩn.

Vệ tướng Đầu Sói Vàng bĩu môi, trong ánh mắt nham hiểm hiện lên vẻ cương quyết:

-Nhất định là hấn đi tìm quân cứu viện! Hừ ..... phái đội quân bốn trăm người đi phía sau tìm kiếm, tăng cường đề phòng. Còn nữa ..... lập tức để cho các dũng sĩ chuẩn bị sẵn sàng, hôm nay trước khi trời tối phải công phá cửa thành!! Mặc kệ như thế nào, vụ sự Shaman trong quân của chúng ta đã chết đi..... tổn thất một vị vụ sự Shaman cao quý, các người nghĩ xem, sau khi chúng ta trở về phải nhận được cái dạng trừng phạt gì? Chỉ có bất chấp tất cả chiếm được thành thị này mới có thể có cơ hội xin Đại vương khai ân tha mạng!

Kèn thổi lên u u, các võ sĩ thảo nguyên nghe thấy hiệu lệnh thì cả đoàn đều xông ra chiến đấu! Dưới ánh mặt trời, kỵ sĩ Robert đứng ở đầu tòa thành nhìn thấy dưới thành từng đợt người thảo nguyên rậm rạp như bầy kiến, một lưỡi loan đao kia dưới ánh mặt trời chiếu vào phản xạ ra ánh sáng lạnh lẽo chói mắt.

-Kiên trì đến hoàng hôn!

Robert bỗng nhiên rút ra trường kiếm, chém xuống phía trên gờ thành trước mặt rồi quát lớn:

-Tử thủ!!

Thân binh bên cạnh và phó tướng cũng rút ra trường kiếm, mọi người đồng thời cao giọng hô:

-Hoa Tulip muôn năm!! Người còn thành còn!!

Đỗ Duy bay theo phương hướng do mình chọn ban đầu bay thẳng ra bảy, tám dặm, lúc này mới hạ thấp độ cao, cẩn thận tìm kiếm đội ngũ của mình.

Rất cục, tại bên cạnh một mảnh rừng tùng thưa thớt thấp bé, có người thấy Đỗ Duy phía trên bầu trời lập tức chạy đi ra rồi hướng tới phía Đỗ Duy trên trời dùng sức khua khoắng hai tay. Đỗ Duy hạ thấp độ cao mới nhìn rõ là đội trưởng đệ tử ma pháp Ziege.

Tám trăm người mà Đỗ Duy mang đến kia ẩn núp tại trong mảnh rừng cây, bọn họ nghe xong mệnh lệnh của Đỗ Duy, lui ra phía sau một mạch đến nơi đây để phòng ngừa bị kỵ sĩ trinh sát của Lang Kỵ binh người thảo nguyên phát hiện.

Đỗ Duy dừng ở mặt đất, Ziege nhìn thấy Đỗ Duy hoàn hảo không tổn hao gì, lúc này mới thở ra cực kì nhẹ nhàng rồi nói:

-Ngài viện trưởng! Gặp lại ngài an toàn thật sự là tốt quá! Thế nhưng ngài không phải để cho chúng ta ở chỗ này chờ tín hiệu ngọn lửa ở phương hướng thành Gilear sao? Tại sao ngài tự mình cũng đến đây?

Đỗ Duy vỗ vỗ bả vai của Ziege nói :

-Không còn thời gian giải thích nữa!

Đỗ Duy nói xong liền theo hắn đi vào trong rừng cây.

Trong rừng cây, kỵ binh nhà Hoa Tulip đều xuống ngựa ngồi dưới đất, chỉ có điều tất cả mọi người đề phòng rất tốt, còn có người bò lên trên cây nhìn ra xa xa. Mảnh rừng cây này mặc dù chỉ là rừng tùng thưa thớt, tuy vậy che giấu xấp xỉ một nghìn người là đủ rồi.

Đỗ Duy thấy vị tướng hai trăm năm mươi nhỏ Al-Qaeda này, trên mặt người này đầy bụi bặm, thấy Đỗ Duy lập tức ngã phịch xuống, ôm lấy Đỗ Duy, lớn tiếng kêu lên:

-Đức ngài! Đức ngài! Ngài ở chỗ này thật tốt quá rồi! Gặp quý! Tôi vừa rồi thật sự muốn giết bọn người kia! Chúng lại có thể dám liều lĩnh để ngài một mình vào thành! Điều này thật sự rất mạo hiểm!!

Bên cạnh là phó tướng của Al-Qaeda, khi Al-Qaeda nhận lệnh đi tìm quân cứu viện, vị phó tướng này phụ trách dẫn đội ngũ, chỉ có điều xem bộ dáng của hắn, khoe miệng còn có vết máu, hiển nhiên là bị Al-Qaeda dạy dỗ tàn nhẫn.

-Tốt lắm Al-Qaeda! Là tự ta muốn đi vào không quan hệ với bọn họ.

Đỗ Duy cười cười:

-Bộ hạ của anh đều là chiến sĩ vĩ đại, bọn họ có công không có tội. Hơn nữa ..... ta cũng không phải không có thu hoạch, ta đã xử lý một tên vụ sư Shaman.

Nói xong Đỗ Duy lập tức hỏi:

-Anh thì sao? Anh đến khi nào? Toàn bộ người của chúng ta mang theo thì sao?

-Không có thưa ngài.

Về mặt Al-Qaeda xấu hổ:

-Tôi chỉ tìm được ngài Alfa mang theo tám trăm người .....còn hai đội khác, tôi chưa tìm được bọn tướng quân Ron Barton ..... thời gian thật khẩn cấp, tôi không có cách nào khác chạy đi xa hơn, hơn nữa ..... ngài yêu cầu ta phải tại hôm nay tới nơi này. Cho nên .....

Al-Qaeda bỗng nhiên một mình đến quỳ đầu gối xuống:

-Tôi không có hoàn thành mệnh lệnh của ngài, xin ngài trách phạt đi!

Đỗ Duy lắc đầu:

-Là do thời gian ta hạ lệnh không có suy xét đến tình huống thực tế, người có thể mang một đội trở về, đã rất khó khăn rồi. Kỵ sĩ Alfa thì sao?

Đỗ Duy tìm kiếm khắp nơi thị vệ Alfa thị vệ một lúc lâu nhưng không có phát hiện Alfa.

-Ông ấy ..... nghe nói việc ngài một mình vào thành, gào thét chửi bới như sấm động, một mình thoát ly đại quân, đến phía trước đi tìm hiểu tin tức rồi.

Đỗ Duy giật mình, chú Alfa ..... hắn quả nhiên vẫn còn lo lắng cho mình ư. Chỉ có điều dùng thực lực của Alfa, đi tìm hiểu tin tức, hắn là không có nguy hiểm.

Thời gian gấp gáp, Đỗ Duy mới vừa muốn nói gì, Al-Qaeda lại bỗng nhiên thấp giọng nói:

-Thưa ngài ..... mặc dù ta không có tìm được hai đội khác, chỉ có điều ta mang đến một vài ..... người khách.

-Khách ư?

Al-Qaeda liếc mắt ra hiệu, Đỗ Duy lập tức nhìn hướng lại ở chỗ sâu trong cánh rừng, quả nhiên thấy một đám binh lính mặc áo giáp không giống nhau, mấy tên này cũng là kỵ binh, chỉ có điều áo giáp cùng với áo giáp của quân đội nhà Hoa Tulip không tương tự, những người này mặc cũng là áo giáp của thủ bị quân địa phương của đế quốc, trước ngực gắn cũng là hình vẽ hoa bụi gai.

Trên thực tế quân đội của Đỗ Duy chỉ là tư quân của gia tộc, mà những người này mới là quan quân đế quốc chân chính.

-Sao lại thế này?

Đỗ Duy cảm thấy có chút ngoài ý muốn, bởi vì nhìn qua số lượng người của bọn người kia còn không ít, nhìn qua mơ hồ khoảng chừng năm sáu trăm mà thôi.

-Bọn họ là quân đội thuộc hạ của tổng đốc Bohan tỉnh Norin.

Al-Qaeda thấp giọng trả lời một câu.

Đỗ Duy nhú mào

311. Chương 232: Xuất Phát

-Hỗn xược! Đây là đức ngài công tước Hoa Tulip của chúng ta!

Al-Qaeda quát to một tiếng:

-Mời đội trưởng của các người ra đây!

Một người đàn ông trung niên lập tức từ trong đám người bước ra. Đây là một kỵ sĩ mặc áo giáp tiêu chuẩn quân đội của đế quốc, vóc người trung bình, trông rất cường tráng. Hắn bước lên, quay đầu nói một cách trầm ổn:

-Toàn thể lui về phía sau, buông vũ khí xuống, nghỉ ngơi tại chỗ.

Nói xong, đi tới trước mặt Đỗ Duy, nắm tay đầm ngực, thực hiện một cái lễ tiết kỵ sĩ:

-Quân đồn trú tỉnh Bohan, sư đoàn canh phòng thứ hai, doanh trại kỵ binh kỵ trưởng thứ ba – Aroll – hướng tới ngài kính lễ! Đức ngài công tước Hoa Tulip tôn kính!

Đỗ Duy gật đầu, cẩn thận nhìn tên quan quân tự xưng là Aroll này.

Kỵ trưởng là quan quân cấp thấp trong hệ thống quân đội của quân đội đế quốc, thống lĩnh khoảng một nghìn kỵ binh. Nhìn thấy khí độ trầm ổn của người kia, hơn nữa huy chương kỵ sĩ trên ngực rõ ràng là cấp bốn, thực lực đã coi như không tầm thường.

-Ngài kỵ sĩ Aroll, xin hãy nói cho ta biết mục đích tới đây của các anh.

Trong lòng Đỗ Duy đối với tổng đốc Bohan kia cũng có vài phần cổ kỵ, song phương quan hệ không quá vui vẻ. Lúc trước khi mình đi tới Tây Bắc, đối phương còn ngậm ra tay, quan hệ của mọi người rất căng thẳng. Phía sau, quân đồn trú tỉnh Norin vượt qua biên giới đi vào trong lãnh địa của chính mình ..... rốt cuộc là có ý tốt hay ý xấu đây?

-Ngài công tước.

Aroll này hiển nhiên là thuộc loại làm việc chắc chắn. Khuôn mặt hắn thấp thoáng vẻ mỗi một, thanh âm thoáng có chút khàn khàn, tuy nhiên giọng nói vẫn vô cùng có lực:

-Tôi vâng mệnh theo lệnh của ngài tổng đốc Bohan tới đây.

Dừng một chút, hắn nói:

-Sư đoàn canh phòng thứ hai của chúng tôi vẫn đồn trú tại biên giới hai tỉnh. Tới đợt tập trận mùa xuân gần nhất, chúng tôi sẽ càng điều động thường xuyên..... mục đích ư, đức ngài cũng nên hiểu rõ....

Đỗ Duy cười cười.

Hắn đương nhiên hiểu rõ, chính là vì phòng bị quân Tây Bắc.

Lại nói, tổng đốc Bohan cũng đáng thương. Đại bản doanh của quân Tây Bắc kỳ thực địa điểm đóng quân bên trong vùng đất của tỉnh Norin tổng đốc Bohan cai quản. Mặc dù Bohan được xưng là tổng đốc một tỉnh, nhưng bởi vì quân đoàn Tây Bắc trong khu vực hắn quản lý, theo thực lực bên ngoài, chính lệnh của

Bohan chỉ có thể bao trùm một nửa khu vực tỉnh Norin, trên thực tế một mực nằm trong lòng bàn tay quân Tây Bắc.

Cho nên Bohan mới có thể đặc biệt cảm tức Đỗ Duy bởi vì tỉnh Desa vốn là địa bàn của hắn, nay lại bị Đỗ Duy “tước đoạt”. Hiện giờ địa bàn trong tay tên tổng đốc này chỉ còn có nửa tỉnh.

Cuộc tập trận mùa xuân lần này, quân Tây Bắc điều động thường xuyên, Bohan tất nhiên cũng sẽ không để quân đồn trú của mình nhàn rỗi.

-Đức ngài, hai ngày trước chúng tôi có được tin tức, nói trong lãnh địa của ngài xuất hiện dấu vết của đội ngũ kỵ binh người thảo nguyên! Khi nhận được tin này, tổng đốc Bohan đang theo quân đội tới trên biên giới kiểm duyệt tập trận. Lúc ấy tình huống khẩn cấp, nghe nói có đội ngũ kỵ binh người thảo nguyên xuất hiện rồi biến mất trong lãnh địa của ngài. Hơn nữa căn cứ theo tin tức của chúng ta, ít nhất phát hiện thấy tại ba nơi đều có dấu vết của người thảo nguyên đi tới. Tổng đốc Bohan đã phái người đưa thư tới cho ngài ..... Tuy nhiên thư lại tới thành Lâu Lăn .....Hiện tại thấy ngài đã ở chỗ này, vậy lá thư đó ngài hơn nữa là không nhận được. Tổng đốc của chúng ta nói, quân tình khẩn cấp, không thể câu nệ theo quy củ. Hơn nữa ngài tổng đốc biết, ngài vừa mới tới Tây Bắc, quân lực trong tay thiếu thốn, có lẽ không đủ để áp chế sự tạo kích của người thảo nguyên lần này. Sở dĩ không kịp được ngài cho phép, liền trước hết phải ra sư đoàn cảnh bị thứ hai một đoàn kỵ binh trang bị nhẹ của chúng ta vượt biên. Theo đơn vị nghìn, phân ra bốn đường tiến hành tìm dấu vết của người thảo nguyên.

Nói tới đây, kỵ sĩ Aroll này nhìn Đỗ Duy một cái:

-Sự việc khẩn cấp, mặc dù hành động vượt biên tùy tiện có chút vô lễ, tuy nhiên lấy đại cục làm trọng .....

Đỗ Duy khoát tay áo, trên mặt đã lộ ra một nụ cười chân thành:

-Được rồi, kỵ sĩ Aroll, ngài không phải nhiều lời. Ta gửi đến các ngài lòng cảm ơn sâu sắc! Tổng đốc Bohan nói vô cùng đúng, đại cục làm trọng, quy củ này cứ bỏ qua một lần đi!

Đỗ Duy trong lòng không khỏi cảm khái. Tổng đốc Bohan này mặc dù sức chịu đựng có chút nhỏ, còn có chút quá câu nệ vào quyền lực, nhưng xét theo đại cục, lại là một thần dân năng nổ thật tâm vì đế quốc.

Ít nhất khi biết lãnh địa của Đỗ Duy trong tình huống cấp bách liền không chút do dự đến phát binh hỗ trợ, không chút vì khúc mắc lúc trước giữa hai bên mà băn khoăn. Hành động như vậy đã đủ chiếm được lòng tôn trọng của Đỗ Duy một lần nữa.

Nếu đổi lại là một kẻ khốn nạn, có lẽ nếu không ở đằng sau bỏ đá xuống giếng thì cũng sẽ nấp ở một bên hả hê nhìn.

Thấy kỵ sĩ Aroll này, Đỗ Duy bỗng nhiên phát hiện ra người của hắn tính ra chỉ có năm, sáu trăm, hơn nữa mặt trên áo giáp của không ít binh lính còn có vết thương, trên đao kiếm mơ hồ còn lưu lại vết máu:

-Các anh.....

Aroll lạnh nhạt nói:

-Đức ngài, hai ngày trước chúng tôi đã vượt biên, đi thẳng tới nơi này. Trên đường chúng ta gặp một đội kỵ binh của người thảo nguyên, hai bên đã đánh một hồi. May mắn lượng người của đối phương không nhiều lắm, chúng ta đã đánh lui bọn họ. Lúc tối hôm qua, trên đường gặp thống lĩnh Al-Qaeda, lúc này mới đi theo tới nơi này.

Hắn nói mặc dù hơi hợt, nhưng mấy binh lính này dường như mỗi người đều mang theo thương tích. Từ vết máu trên người nhìn ra, đó hẳn là một hồi ác chiến. Hơn nữa .... Từ một đội nghìn người, số thành viên giảm chỉ còn lại năm sáu trăm, tổn thất chết cùng bị thương như vậy không thể nói là không nặng!

Đỗ Duy yên lặng nhìn mấy kỵ binh tỉnh Norin này. Bọn họ mặc dù trầm mặc đứng ở đằng kia, nhưng trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ kiên nghị, còn có người khuôn mặt vẫn còn lưu lại vết máu đọng, cũng có người trên thân còn mang theo thương tích.

-Ba trăm anh em của chúng tôi tổn thất, còn có một số người trọng thương. Để không ảnh hưởng tới lực cơ động hành động của đội ngũ, tôi đã phái bọn họ trở về trước.

Giọng của Aroll có chút trầm thấp.

Trong lòng Đỗ Duy không khỏi có chút cảm động. Bỗng nhiên khom người một cái hướng tới người này, trầm giọng nói:

-Gia tộc Hoa Tulip nhất định sẽ nhớ tới nghĩa cử viện thủ của quý quân ngày hôm nay!

-Không cần khách sáo, ngài công tước.

Kỵ sĩ Aroll này có chút trầm ngâm, chậm rãi nói:

-Ngài tổng đốc của chúng ta có nói ..... hết thấy là vì đế quốc!

Thời điểm mấu chốt từ bỏ ân oán nhỏ, lấy quốc sự làm trọng, hành động như vậy khiến cho Đỗ Duy đối với vị tổng đốc Bohan kia cảm thấy nhất thời cải thiện.

-Kỵ sĩ Aroll, nơi này không có rượu ngon nhưng ta cam đoan, đêm nay chúng ta sẽ thắng lợi tiến nhập vào thành Gilear. Đến lúc đó, ta sẽ tự mình mở tiệc mời các dũng sĩ tỉnh Norin, uống say ba ngày!

Nói xong, Đỗ Duy để Al-Qaeda chăm sóc những kỵ binh thủ bị địa phương tỉnh Norin này, chính mình lại triệu tập hai mươi tám học viên ma pháp. Lặng lẽ rời khỏi rừng cây, đi tới phía sau, một nơi địa thế trùng khoảng cách rừng cây ước chừng một dặm tiến hành chuẩn bị.

Rầm ầm ầm .....

Đỗ Duy cởi bỏ áo bào ma pháp sư của mình, đem cái bao ma pháp được may bên trong tháo ra, dùng hai tay bóc xuống.

Tất cả học viên trợn mắt há mồm nhìn ngài viện trưởng tôn kính đổ từ trong đạo cụ trữ vật ra ....

Một đồng chổi!

Đúng vậy, là một đồng chổi! Hơn mười cây chổi xếp thành đồng đặt trên mặt đất.

Có người không khỏi khựng lại. Ngài viện trưởng sao lại đưa ra nhiều cây chổi như vậy? Không phải để chúng ta gĩa chổi trên chiến trường chiến đấu cùng người thảo nguyên chứ?

-Mấy cái này sẽ là ngựa cưỡi của các người! Đến thử ngựa mới của các người đi!

Đỗ Duy tuyên bố:

-Mỗi người lấy một cái .... Không cần phải chọn, cầm một cái đi, những thứ này đều giống nhau cả.

Mỗi học viên đều mang vẻ mặt kỳ quái cầm chổi, khi mọi người cầm lấy, chính Đỗ Duy đã chọn một cái giữ trong tay.

-Phương pháp sử dụng rất đơn giản. Có thấy đồ án sao sáu cánh trên đầu cây chổi không? Truyền ma lực vào! Đúng, sẽ giống như các người sử dụng ma trượng vậy! Mỗi người đều có thể thử xem, tuy nhiên không nên quá nhanh quá mạnh. Trừ phi người muốn ngã vỡ đầu! Sau đó .... Cưỡi tại phía trên, kẹp nó giữa hai chân người ..... giống như ta vậy .....

Vừa nói, Đỗ Duy đã tự mình làm mẫu một lần..... không thể không nói, hắn chính bản thân cũng có chút căng thẳng bởi thứ đồ chơi này, chính hắn cũng là lần đầu tiên loay hoay - trong thành Gilear hắn vẫn còn chưa kịp sử dụng

-Giống như ta đây .... Truyền ma lực ... Sau đó, hai chân nhẹ nhàng co lên.....

Sau khi nói xong câu này, trong ánh mắt tất cả các học viên đã nhìn ngài viện trưởng của bọn họ cả người theo cây chổi giống như một ngôi sao băng bất ngờ bắn lên khỏi mặt đất ....

Thanh âm cuối cùng của Đỗ Duy là một tiếng kinh thét ngắn ngủi, dường như đang ngâm tại trong cổ họng .....

Aaaaah!

Ầm một tiếng, trông chốc lát Đỗ Duy không còn bóng dáng! Phía trên bầu trời, một bóng người tốc độ rất nhanh dường như không thấy được bay một đường thẳng tắp tới phía xa, chỉ để lại một chuỗi thanh âm gào thét .....

-Ngài viện trưởng sao vậy?

Có học viên ngây ngốc nhìn lên bầu trời.

-Không biết ... nhưng ngài viện trưởng bay thật nhanh đó.....

Khi Đỗ Duy từ phía xa bay trở về, cái mũ của hắn đã bị gió mạnh cuốn bay!

Gặp quỷ! Tốc độ truyền ma lực của chính mình quá nhanh quá mạnh rồi! Vừa rồi cây chổi mất đi không chế, lao thẳng lên, nếu không phải Đỗ Duy phản ứng nhanh, thiếu chút nữa đã mất đầu đâm vào một ngọn đồi phía xa.

Tuy nhiên khi trở về, hắn đã rất nhanh nắm phương pháp thao tác trong tay.

Khi hắn hạ xuống mặt đất, mới cố gắng trấn định nói:

-Thấy không .... Thứ trong tay các người, có thể giúp các người bay lên! Không cần chú ngữ gì, đây là một cái đạo cụ ma pháp phi hành!

Tất cả các học viên lập tức sinh ra hứng thú vô cùng!

-Khụ khụ.... Nhưng phải chú ý, lúc bắt đầu, truyền ma lực phải nhẹ, phải chậm! Nếu không ....

Đỗ Duy nói tới đây, dừng một lát, có chút xấu hổ:

-Sẽ giống như ta vừa rồi. Được rồi, bây giờ các người thử đi! Nhớ kỹ, cầm cán chổi, hướng phía trên kéo là bay lên, đè xuống phía dưới là hạ xuống, trái phải chắc không cần ta dạy chứ? Còn có..... chú nhập ma lực càng mạnh, tốc độ càng nhanh!

Thứ thao tác thực hiện không khó, ít nhất làm Đỗ Duy buồn bực chính là, khi mấy học viên này thử bay, không ai bị trường hợp như hắn một chút liên bay ra ngoài.

Có lẽ, bởi ma lực tiêu chuẩn bản thân của các học viên cũng không quá cao, mà ma lực của Đỗ Duy hơi quá mạnh.

Thời gian một lát, các học viên đã cơ bản có thể điều khiển phi hành đơn giản, cá biệt có người còn có thể làm được động tác bổ nhào rất khoa trương.

Không thể không nói, những kẻ kia thật sự rất có thiên phú. Mà Gageu cũng đã nói không sai:

-Chỉ cần biết cưỡi ngựa, liền biết cưỡi thứ này.

-Được rồi, mọi người trật tự một chút!

Khi các học viên sau một giờ thử nghiệm bay trở về, thấy nơi ngài viện trưởng đứng bên người chất đầy một đồng lọ sứ dày đặc. Từng cái lọ sứ đều được bịt kín. Mà phía trên miệng còn xuyên vào một thứ giống như dây hoa.

-Sau đây ta muốn nói một việc quan trọng!

Đỗ Duy nhìn mọi người:

-Ta cho các người những cây chổi bay trên trời này, không phải có thể chơi đùa tốt như vậy! Bởi vì trong chốc lát nữa .... Các người cưỡi chúng. Ta dẫn các người cùng đi đùa với tính mệnh! Hành động lần này vô cùng nguy hiểm! Thực sự có thể có người sẽ chết! Nếu hiện giờ muốn rời khỏi, ta có thể phê chuẩn. Bởi các người là học trò của ta, tuyệt không phải chiến sĩ gia tộc của ta, các người không có nghĩa vụ vì ta mà đi tìm chết.

Không ai mở miệng

Đỗ Duy rất vừa lòng, cảm khái nhìn những học viên này:

-Bây giờ, nhìn thứ này trong tay ta, không phải là một cái lọ sứ bình thường .... Nó chính là một vũ khí trí mệnh!

Nói xong, Đỗ Duy nhẹ nhàng đốt một dây hoa, sau đó dùng hết sức mạnh mẽ ném ra ngoài .....

Khi tiếng nổ mạnh ầm vang cực lớn truyền đến, vẻ mặt mỗi người đều mang đầy khiếp sợ!

Một cái lọ sứ lấp đầy thuốc nổ như vậy, mỗi lửa sau khi chạy đi, ở ngoài hơn mười thước, bùng nổ một tầng lửa, đủ để so sánh với ma pháp hỏa hệ của một ma pháp sư cấp thấp!

Khắp trên mặt đất đều bị oanh tạc từng cái hố nông!

-Bắt đầu từ bây giờ, các người sẽ là đơn vị số một dưới tay ta ....

Đỗ Duy nói tới đây, có ý dừng một chút:

-Quân đội tác chiến không trung! Tên đơn giản là ....không quân! Các quý ông, hãy nhớ kỹ ngày này đi! Bởi sự xuất hiện của các người sẽ đem tới một sự ý nghĩa thời đại! Bắt đầu từ hôm nay, bởi các người, phương thức chiến tranh sẽ xuất hiện thay đổi vô cùng lớn!

Các học viên trầm mặc trong chốc lát, mỗi người trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn!

-Đêm nay, chúng ta cưỡi mấy cây chổi này bay tới trên đầu người thảo nguyên. Sau đó trên bầu trời ném xuống mấy lọ sứ này, làm nổ tung đầu của những con sói thảo nguyên!!

Đỗ Duy thét lớn:

Các người là quân đội tác chiến không trung đơn vị số một trên đại lục này ..... Cho nên, các người có một cái danh xưng vang dội! Sau này, lúc bất cứ kẻ địch nào nghe thấy tên các người, đều sẽ run rẩy! Sợ hãi! Run sợ!!!!”

-Đức ngài, danh hiệu của chúng ta là gì!

Ziege nhin không được kích động nói.

Đỗ Duy nhẹ nhàng cười, nụ cười vô cùng âm hiểm.....

Khi mặt trời bắt đầu ngã về phía tây, kỵ sĩ Robert cảm thấy được một tia khí lực cuối cùng của chính mình đã trở nên kiệt quệ.

Vừa rồi, người thảo nguyên phát ra một đợt công kích điên cuồng cuối cùng. Lần công kích này làm cho người của Robert thiếu chút nữa không thể trụ lại. Tuy nhiên may mắn chính là, Đỗ Duy tối qua đã giết chết Vu sư Shamancủa đối phương!

Nhìn thi thể khắp nơi trên mặt đất lưu lại dưới tường thành, Robert thở dài một hơi.

May mắn, sĩ khí của các binh lính vẫn tràn đầy như cũ. Hành động mạnh mẽ của Đỗ Duy tối hôm qua thực sự chính là hành vi rất kích thích. Bây giờ mỗi người đều sinh ra tín nhiệm dường như cuồng nhiệt đối với vị công tước này.

Binh lính phía trên thành tường chỉ còn lại có không đến ba phần, Robert biết thời khắc cuối cùng cũng đã đến.

Khi tia nắng chiều cuối cùng chiếu xuống, hắn hạ lệnh đốt lửa mạnh phía trên tường thành! Ngọn lửa mãnh liệt bùng cháy ngay dưới lá cờ Hoa Tulip. Từ xa nhìn lại, Hoa Tulip trên ngọn cờ liền nổ rộ bên trong ngọn lửa.

Gió đêm vù vù, Đỗ Duy đã không một tiếng động đứng trên một ngọn núi phía sau không xa người thảo nguyên. Hắn lặng lẽ nhìn người thảo nguyên giống như thủy triều lui về phía sau, nhìn thấy đội ngũ người thảo nguyên dày đặc, nhìn thấy lều vải dày đặc của đối phương ..... đao kiếm như rừng, hàng trận như núi .....

Hắn hít một hơi thật sâu, sau đó thân thể bỗng nhiên tung cao bay lên, người ở giữa không trung rồi đột nhiên mở hai bàn tay, hét lớn một tiếng:

-Trên đây! Phá địch ngay tại đêm nay!!

Phía sau hắn, một loạt dày đặc, hai mươi tám gã học viên ma pháp cười phía trên chổi, trôi nổi đằng sau Đỗ Duy!

Đỗ Duy khoe miệng hiện lên một tia cười hung ác, sau đó đột nhiên lớn tiếng quát:

-Decepticon! Xuất phát!

312. Chương 233: Giết!

Ráng chiều đỏ như máu, bên dưới nền trời đỏ, hai mươi tám người thuộc “Decepticon” đang cười chổi lập tức phân tán ra, gào thét lao tới triển núi nơi hai vạn quân của người thảo nguyên đang dàn trận.

Dưới mỗi cây chổi đều buộc theo một chùm những quả cầu nhỏ nhìn như một chùm trứng.

Những người cười chổi là người của Decepticon, một tay nắm cán chổi điều khiển phương hướng...

Người trên thảo nguyên nhìn thấy kẻ địch bay từ trên trời tới, ai cũng sửng sờ.

Loại tập kích thành nhóm từ trên trời như thế này... rất nhiều người không biết phản ứng ra sao, thậm chí còn không biết những thứ này là thứ gì.

Mặc dù ma pháp sư và vu sư đều có thể bay lên tác chiến trên không, nhưng những ma pháp sư có thể thi triển thuật bay lượn đều có cấp bậc không thấp... hơn nữa cũng chưa ai từng thấy có ma pháp sư ngồi trên thứ gì cổ quái như vậy mà bay cả!

Ác mộng nhanh chóng ập xuống trên thảo nguyên!

Lúc này Ziege là người xông đến đầu tiên, khi còn cách nhóm người trên thảo nguyên khoảng chừng trăm thước, hắn một tay nắm cán chổi, một tay nhẹ nhàng tạo ra một quả cầu lửa, đốt dây dẫn, rồi lập tức cắt đứt dây buột ...

Ngay khi quả cầu thứ nhất rơi xuống, người phía dưới không ai biết đó là thứ gì, thậm chí các võ sĩ trên thảo nguyên cũng chỉ گیر khiến chấn lên theo bản năng để cản vật đó lại một chút...

Ầm!!!

Tiếng nổ thứ nhất vang lên, ánh lửa lập tức nuốt chửng hơn mười người đang đứng xung quanh! Mà sau khi vỡ, nó còn bắn ra vô số mảnh vụn, lập tức làm bị thương không ít người xung quanh...

Không thể không nói, thật ra, thứ này chẳng khác bom là mấy, lực sát thương của mỗi quả cũng không tính là quá mạnh, cho dù có ném vào trong đám người dày đặc, nhiều lắm là có thể làm bị thương người trong vòng bán kính mười thước, mà chính thức giết chết thì cũng không nhiều.

Có điều, trước giờ người trên đại lục chưa hề nhìn thấy loại vũ khí như thế này bao giờ, do đó những người mới nhìn thấy nó đều bị nó làm chấn động, thứ này thật sự còn lợi hại hơn cả lực sát thương chân chính của nó!

Sau khi quả thứ nhất nổ, bọn người thảo nguyên vẫn còn đứng ngây người. Nhìn thấy một quả cầu lửa bùng lên, không khí chung quanh chấn động thành sóng, bảy tám võ sĩ chung quanh bị ngọn lửa nuốt chửng. Vài người lập tức mất mạng, những người còn lại người thì bị bỏng người thì bị thiêu....

Đại đa số đều không hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thì ngay lúc đó... Decepticon các đầy trời bắt đầu oanh tạc lần thứ nhất, các vụ nổ bùng lên dày đặc!!

Bởi vì lập thời gian thành lập quá ngắn, Đỗ Duy cũng không biết mấy loại đội hình chiến đấu trên không như thế này, thành viên Decepticon chỉ có thể tự dựa vào bản thân, dựa vào chính đôi mắt của họ, tìm chỗ

đồng người nhất mà thả xuống... phương thức tác chiến như vậy, không thể không nói là còn rất lạc hậu, hơn nữa lại còn làm giảm hiệu quả.

Cũng may là những người trên thảo nguyên từ trước tới nay chưa hề thấy qua loại vũ khí như vậy. Bọn họ vốn đứng thành từ nhóm dày đặc, lại càng tiện lợi cho sự tập kích của Decepticon!

Hơn mười quả cầu rơi từ trên trời xuống, rơi thẳng vào giữa nhóm người thảo nguyên, cùng một lúc hơn mười quả cầu lửa bùng lên, người ngã ngựa đổ, hiệu quả mạnh mẽ như vậy lập tức khiến cho trận thế của người trên thảo nguyên đại loạn!

Lần công kích thứ nhất, rất may mắn, gây tổn thương cho hơn một nghìn người thảo nguyên!

Con người, dù sao cũng luôn có một sự sợ hãi mang tính bản năng đối với những thứ chưa biết!

Ngay sau khi mười quả cầu bùng nổ lúc chạm đất, người thảo nguyên đã gào thét, sợ hãi hét loạn lên, loạn thành một đám.

-Bình tĩnh!! Bình tĩnh!!

Vệ tướng Đầu Sói Vàng gầm lớn vọt ra, hấn không hề nương tay vung đao chém chết hai người lính đang chạy loạn kể bên, sau đó lớn tiếng hét lên:

-Mọi người tản ra! Tản ra!!

Nói rồi hấn giơ lên thi thể của một loạn binh bị chính hấn chém chết, lớn tiếng bảo:

-Người nào cãi lệnh làm loạn! Giết!!

Hấn một mặt phi nhanh trong trận ổn định binh lính, không ngừng thúc giục các võ sĩ cầm vũ khí tản ra, còn dùng tốc độ nhanh nhất triệu tập một đội cung thủ, hướng lên bầu trời phản kích.

Có điều ngay sau lần rải bom thứ nhất, Decepticon đã lập tức dựa theo kế hoạch trước đó, nhanh chóng bay lên cao rồi rời đi...

Tốc độ của chổi bay so với tốc độ của áo choàng bay bình thường nhanh hơn nhiều, loại dụng cụ bay này có lợi thế lớn nhất chính là... tốc độ!

Tới lui như gió, làm cung thủ sau khi trấn định bởi mệnh lệnh của tướng quân, đến lúc giờ cung lên, bọn châu chấu cưỡi chổi đáng giận bay đầy trời đã chạy xa.

Mà lúc này, Đỗ Duy thì lại lên đài!

Hấn đã tụ tập ma lực cả nửa ngày, lần này thông dong niệm một câu chú ngữ, mây đen bắt đầu kéo đến đầy trời, bên trong mây đen sấm chớp lóe ra, theo sự xuất hiện ngay giữa của Đỗ Duy, ruột gan của những người thảo nguyên cũng chùng xuống!

Bọn họ lập tức nhận ra, đây chính là pháp sư Roland đã mang ác mộng đến cho họ tối qua! Chính là người kia đã ra tay giết chết một vị Vu sư Shaman cường đại! Hấn còn hủy đi huyết sắc khô lâu kỳ thần thánh của người thảo nguyên!

Một khoảnh khắc kinh ngạc ngẩn ngui, cho Đỗ Duy cơ hội thông dong làm phép, hấn chỉ tay, gọi về một tia chớp mạnh mẽ hướng về phía cung thủ trong nhóm người thảo nguyên đánh xuống!!

Tiếng nổ chấn động không gian này làm bọn người thảo nguyên bừng tỉnh, có điều bọn cung thủ còn chưa kịp trốn tránh, một tia sét đã đánh xuống đầu bọn họ, lập tức đốt chết hơn phân nửa!

Đỗ Duy sau khi gọi về một tia sét lập tức cảm thấy suy nhược, hôm nay hấn cũng không có nhẫn gắn đá năm màu chứa ma lực dự phòng, sau khi tung ra một tia sét làm đội cung thủ cường hấn của người thảo nguyên thương vong nặng, hấn lập tức hướng mặt sau bay nhanh về, tranh thủ thời gian hồi phục.

Mà phía sau, Decepticon vừa rồi đã bay xa giờ này đã chỉnh đốn lại đội hình, hướng tới nhóm người thảo nguyên nhân còn đang bối rối đánh tới, tiến hành đợt rải bom thứ hai!

Lần này, ngay khi mười quả cầu màu đen từ bầu trời rơi xuống, người thảo nguyên nhờ kinh nghiệm lúc này, đã lập tức tản ra tránh né! Lúc mười quả cầu lửa nổi lên từ mặt đất, hơn hai vạn kỵ binh tinh nhuệ của người thảo nguyên đã không còn ra đội hình gì cả!

Lần này, cho dù đầu lĩnh Sói Vàng có muốn lại giết người lập uy đi nữa thì cũng vô ích!!

Ánh lửa dày đặc lóe lên trong đại trận của người thảo nguyên, trong đợt rải bom thứ hai, sách lược của Decepticon các hoàn toàn khác với đợt thứ nhất, kỹ năng bay của bọn họ cũng đã bớt đi sự vụng về, phát huy nhiều kỹ xảo một cách hiệu quả.

Chúi xuống, phóng lên, chao người, giãn cách... các động tác đơn giản này bắt đầu trở nên thuần thục hơn hẳn. Hơn nữa bọn họ còn tự động lập thành những nhóm nhỏ tiến hành các loại công kích khác biệt cùng lúc- đây cũng là nhờ Đỗ Duy tạo thành thói quen cho bọn họ, bởi vì lúc bọn họ được nhận vào phân viện Hogwarts, bọn họ thường xuyên được phân thành các nhóm nhỏ tiến hành huấn luyện chiến đấu.

313. Chương 233: Giết! (phần 2)

Đợt oanh tạc thứ hai bùng nổ, những người thảo nguyên bị mắc lửa kêu gào thảm thiết, cuối cùng, bắt đầu phát huy bản năng lang sói hoang dã của họ, tĩnh lại theo tiếng nổ của loại vũ khí mới này!

Không ít võ sĩ thảo nguyên giỏi việc bắn cung đã bắt đầu rút cung tên ra, thi triển thuật cưỡi ngựa bắn cung độc nhất vô nhị trên thảo nguyên, đánh trả lại nhóm Decepticon đang gào thét tới lui.

Mặc dù Đỗ Duy lúc này dùng một tia sét đánh loạn đội hình cung thủ mạnh mẽ của đối phương nhưng cũng chỉ có thể cam đoan Decepticon bay lên cao để không bị cung cứng của đối phương uy hiếp, nhưng lúc lao xuống thả bom thì nhóm Decepticon không hề có năng lực phòng ngự lại bắt đầu phải đối mặt với cung tên linh xảo của đối phương!

Rốt cục, thương vong bắt đầu xuất hiện. Khi thành viên đầu tiên trong nhóm Decepticon bị trúng tên, hẳn là thảm rơi xuống, tại thời điểm cuối cùng, tên học viên bậc trung này quyết định cùng chết đối phương! Hẳn chuyển hướng chổi, khi sắp chạm đất, giống như hồi quang phản chiếu, hẳn thấy ở giữa đám loạn quân có một nhóm người thảo nguyên đang cố gắng bảo vệ một thứ gì đó...

Hắn lập tức chuyển hướng, mặc cho máu đang chảy thành dòng, đâm thẳng vào vật ở giữa đám người kia...

Không thể không nói, vị vệ tướng Đầu Sói Vàng này thật sự rất là xui xẻo. Bởi vì đội thân vệ kỵ binh của hắn bây giờ chính là đội ngũ duy nhất còn bảo trì trận thế trong nhóm người thảo nguyên, mà vệ tướng Đầu Sói Vàng đem theo ba trăm thân vệ tay sai, đang ra sức la hét ra lệnh cho mọi người dùng cung tên bắn trả...

Mà lúc này, một cái bóng xẹt thẳng tới phía hắn!

Cái bóng phóng đến quá nhanh không thể tránh kịp! Đầu lĩnh Sói Vàng chợt dạ, lập tức luồn người xoay xuống phía dưới bụng ngựa, sau đó đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng nổ lớn sát bên người!!

Phía dưới cây chổi của tên thuộc nhóm Decepticon bị bắn trúng kia vẫn còn treo tám chín lọ gồm chưa sử dụng. Vào lúc thích hợp nhất, tám chín lọ gồm đầy thuốc nổ này được đốt đồng thời! Giữa trung tâm của đội thân vệ kỵ binh của vệ tướng Đầu Sói Vàng phát ra ánh lửa ngập trời!

Uy lực của tám chín lọ gồm ở cùng một chỗ chỉ lớn gấp mười lần sao? Vệ tướng Đầu Sói Vàng lăn trên mặt đất, nhưng lập tức cảm thấy sát bên người truyền tới một cỗ sóng nhiệt ngập trời! Lực mạnh đến nỗi hất tung con ngựa ở bên cạnh hắn rồi rơi uỳnh xuống đè lên đùi hắn! Mà sau đó, ầm vang một tiếng cơ hồ làm thủng màng tai của hắn, binh lính xung quanh kêu thảm thiết, máu me, mây lửa, loạn xạ một đám, thậm chí hắn còn không thể biết được rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra nữa....

Tên vệ tướng Đầu Sói Vàng này đúng là một kẻ biết tình huống nguy hiểm, lại có thể kiên cường chống chịu để mình không bị ngắt đi, dùng sức cắn nát đầu lưỡi của mình, cơn đau lắm hắn đột nhiên tỉnh táo. Lập tức ra sức dùng tay đẩy xác ngựa đang đè trên người mình. Hắn đang muốn đứng lên nhưng đột nhiên cảm thấy một cơn đau đốn ở hai chân. Hóa ra lúc con ngựa kia rơi vào mình đã làm gãy xương đùi của mình rồi!

Bên cạnh là một binh sĩ nằm sấp, toàn thân bị nổ khiến máu thịt be bét, người chưa chết hẳn đang rên rỉ giãy dụa.

Vệ tướng Đầu Sói Vàng chảy máu trong lòng.... Ba trăm kỵ binh là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của hãn đó! Nếu là chính diện tấn công thì dựa vào ba trăm tinh kỵ này. Hãn đã tung hoành ở thảo nguyên rộng lớn suốt nhiều năm, đánh bại không biết bao nhiêu bộ lạc đối địch!

Nhưng ngày hôm nay, còn chưa có cơ hội đối diện với kẻ địch thì đã bị tập kích từ trên không khiến cho tan nát rồi!

Vệ tướng Đầu Sói Vàng cầm loan đao cắm trên mặt đất, dùng hết sức mình chống thân quỳ, cẳng chân bị đứt khiến cho đau nhức, hãn kiên cường chống chịu phóng mắt nhìn, không khỏi đau đớn trong lòng như muốn học máu! Cái.. cái này còn là kỵ binh tinh nhuệ tung hoành thảo nguyên của ta sao?!!

Loạt! Phóng mắt nhìn chỉ thấy một chữ loạn!

Vô số người chạy trốn, không ít dũng sĩ mặc dù đã ra sức dùng cung tên bắn trả nhưng kẻ địch cứ bay tới bay lui, tốc độ thực sự quá nhanh!! Thậm chí tên bay còn ngộ thương không ít người của mình.

Không ít lều vải, đồng rơm cỏ bị thiêu đốt, lửa lớn cơ hồ làm tối tấm trời đất!

Mà vào lúc này, đạo bùa đòi mạng cuối cùng đã vang lên!

U u u u....

Một tiếng kèn vang dài mang theo uy vũ hùng tráng vô cùng. Nhiều năm tung hoành trên thảo nguyên, kẻ đã từng đánh nhau với quân đội đế quốc như vệ tướng Đầu Sói Vàng lập tức nghe ra!

Đây là hiệu lệnh tấn công của kỵ binh đế quốc!

Phóng mắt nhìn lại liền thấy ở phía xa, từ trên triền của một ngọn núi mơ hồ xuất hiện một điểm đen, rõ ràng đó là một kẻ đang ngồi trên chiến mã, toàn thân áo giáp, tay cầm thương kỵ sĩ của Roland!

Mà rất nhanh, hai bên phía sau của kỵ sĩ Roland kia xuất hiện một dải màu đen! Kỵ binh! Kỵ binh dày đặc, càng ngày càng nhiều, dải màu đen kia như làn sóng, xếp hàng ngồi trên triền núi kia....

Đại đội kỵ binh của người Roland?!!

Thân thể vệ tướng Đầu Sói vàng đột nhiên run lên, trái tim hãn trùng xuống mức thấp nhất!!

Al-Qaeda ngồi trên ngựa phía trên triền núi, hãn giơ cao cây thương trong tay, kinh ngạc nhìn đám thảo nguyên đang rối loạn thành đám ở phía xa!! Nơi nơi đều là ánh lửa, khói mù, vô số thảo nguyên chạy loạn lên, chiến mã cũng kinh hoảng chạy bầy, lều vải bị thiêu đốt....

Thân là một quân nhân, trong lòng hãn lập tức vui mừng vô hạn! Đây là thời điểm tuyệt vời cho kỵ binh đột kích!!

Âm thanh của hiệu lệnh tấn công đã vang tới! Tất cả kỵ binh hai bên phía sau cũng đã chấn chỉnh hàng ngũ xong! Al-Qaeda giơ cao cây thương, chỉ vào người thảo nguyên ở phía xa rồi hét lớn một tiếng:

-Giết!!

-Giết!!!

Mấy nghìn kỵ binh ra sức hét lớn một tiếng, tiếng giết cuộn cuộn ngất trời này làm rung trời chuyển đất!

Lập tức, Al-Qaeda thúc ngựa xông lên đầu tiên, phía sau hãn, mấy nghìn kỵ binh Roland giơ cao cây thương, giống như một đám mây đen, lao từ triền núi quét xuống!!

Hàng nghìn móng ngựa xéo lên mặt đất, âm thanh như sấm!

314. Chương 234: Chiến Thắng! Quyết Định Của Alfa

Mặc dù kỵ binh Roland có không tới hai nghìn, mặc dù họ phải đối mặt với hai vạn thiết kỵ thảo nguyên, nhưng vào thời điểm này, sự chênh lệch về lực lượng không nói lên ý nghĩa gì! Một bên thì người ngựa đổ gào bay chó chạy, một bên thì hai nghìn kỵ binh thẳng tắp xếp thành hình tam giác nhọn đột phá vào giữa trận.

Trong tiếng vó ngựa, Al-Qaeda dẫn đội quân tiên phong tấn công đã dễ dàng giằng xéo đội quân đã không còn là quân ở phía sau của bọn người thảo nguyên, sau đó thì như chọc mũi nhọn đâm vào mỡ trâu vậy, hết đợt sóng này tới đợt sóng khác liên tục tiến lên, hung hăng xông tới!

Kỵ binh Roland xung phong ở mặt ngoài, ngọn thương trong tay dễ dàng xuyên thủng bất kỳ tên bại binh thảo nguyên nào cản trở trước mặt họ. Không chỉ thế, lại còn được tiếp thêm sức ngựa đang phi nữa đại lao tới, lưỡi thương dài nhọn cứ như kẹo hồ lô đường dính lấy ba đến năm tên thảo nguyên!

Áo giáp của kỵ binh Roland lại thêm lực xung kích khiến cho hai nghìn kỵ binh này có một lực lượng vô cùng đáng sợ đè bẹp cái rẽ rớm cuối cùng trên người hai vạn sói thảo nguyên !

Al-Qaeda người đang xung phong ở mặt trên cùng, gã này có biệt hiệu là hai trăm năm mươi nhỏ, đã sớm vứt bỏ ngọn thương, nắm chặt kiếm dài trong tay, mỗi một nhát kiếm vọt qua, theo đó sẽ là một vòi máu!

Bọn kỵ binh Roland phía sau cũng học theo, sau một loạt tấn công bọn người thảo nguyên, các kỵ binh liền vứt đi những ngọn thương vô tác dụng, khua khoảng mã đao, tận tình thu hoạch tính mạng của người thảo nguyên đang chật vật chạy trốn ở bên cạnh

Người thảo nguyên bị đánh tan tác không còn cách nào ngăn cản được khí thế như rồng cuốn của kỵ binh Roland. Một số thủ lĩnh còn đang miễn cưỡng thu gom người ngựa, thế nhưng sự chống cự của số lẻ cơ bản khó mà đạt hiệu quả.

Sau tiếng gầm giận dữ của Al-Qaeda, cây kiếm trong tay hắn vừa quơ lên, chém một nhát vào khoảng không, đột nhiên có cảm giác mọi áp lực đều tan biến, ngẩng đầu lên xem, đã xông khỏi đám loạn quân người thảo nguyên, cách đó không xa, tường thành Gilear cao lớn đang sừng sững trước mắt.

Toàn thân Al-Qaeda đều là máu, áo giáp trên người hắn còn vương lại máu thịt của bọn người thảo nguyên, mũi sắt của hắn mất từ lúc nào không rõ, đầu tóc bù xù, y như một con ác quỷ, hai mắt đỏ lừ. Tiếp đó hắn hét lên một tiếng, xoay đầu ngựa lại, nói với đám kỵ binh sau lưng hắn:

- Theo ta! Quay lại tấn công chúng lần nữa!

Người thảo nguyên cuối cùng đã thảm bại. Vô số sói thảo nguyên bắt đầu ném bỏ vũ khí của mình, có kẻ lại phóng ngựa chạy tứ tán. Trốn không khỏi, lại xuống ngựa quỳ xuống đất đầu hàng.

Còn đầu tên vệ tướng Đầu Sói Vàng đầm đìa máu tươi, vừa rồi lúc mấy kỵ binh Roland xông vào bên cạnh hắn, đã phát hiện tên người thảo nguyên mặc giáp vàng này chắc chắn là tên đầu sỏ, định xông vào cắt đầu hắn. Tuy nhiên vệ tướng Đầu Sói Vàng mặc dù đã thương nặng, nhưng thực lực của hắn cũng còn được vài phần, lại được thuộc hạ liều mạng bảo vệ, lúc này mới chật vật xông ra. Ngay lúc đó hắn bị vài tên thuộc hạ cố kéo lên ngựa, định sẽ đưa hắn tẩu thoát, hắn đột nhiên nôn ra máu, nhìn thấy hai vạn thiết kỵ sụp xuống như núi đổ, hai mắt rưng rưng lệ, hét lớn:

- Ta đã làm chết vụ sư Shaman, không công hạ được thành trì, còn làm tổn thất hai vạn thiết kỵ! Còn mặt mũi nào về gặp đại vương nữa!

Nói xong, liền rút kiếm ra, định cứa vào cổ. Mấy tên thuộc hạ người đâm máu cạnh đó vội xông lên ôm chặt lấy hắn, tay chân luống cuống giằng lấy kiếm từ tay vệ tướng Đầu Sói Vàng, khóc lóc van xin:

- Đức ngài Đầu Sói Vàng vĩ đại! Hùng ưng để lại cánh, mới còn có cơ hội bay lượn trên bầu trời! Đức ngài, sau khi trở về, hãy xin tội với đại vương, trở về còn có cơ hội dẫn binh lại báo thù!

Nói xong, đám người ôm nhau xông lên, nhân trong đám loạn quân, bảo vệ vệ tướng Đầu Sói Vàng tẩu thoát về hướng Tây Bắc.

Trên hoang nguyên lúc này, bọn người thảo nguyên bỏ trốn cứ như bầy thỏ đang bị đuổi bắt khắp nơi, trong đám loạn quân vốn không ai phát hiện ra cái tiểu đội trăm người này đang bảo vệ cho một tên chủ soái của kẻ địch.

Khi màn đêm thực sự buông xuống, kỵ binh Roland đã phân thành nhiều tiểu đội, bắt đầu tứ tán truy bắt bại quân thảo nguyên đang tẩu thoát. Nói cho cùng thì hai vạn quân không phải là con số nhỏ, cho dù là từng người tự bỏ vũ khí xuống đưa cổ ra mặc người chém giết, cũng không thể giết hết trong chốc lát.

Cái gã Al-Qaeda này, không hổ danh là hai trăm năm mươi nhỏ, tinh lực đã sung mãn cực đỉnh, cuối cùng còn dẫn theo hơn năm mươi người đuổi theo hơn mười dặm đường, đợi lúc hần trở về, từ hần trở xuống, trên ngựa của mỗi kỵ binh, đều treo đầy đầu lâu của giặc!!

Chỉ có điều, người người đều mệt đến chết khiếp, ngựa cũng gần như bất động.

Thời khắc cuối cùng, Robert đã sớm hạ lệnh cho người di chuyển những tảng đá chèn ở cổng thành, sau đó dẫn theo đội quân tinh nhuệ cuối cùng ở cuối thành, xông ra bên ngoài tham gia đợt truy sát cuối cùng.

Tuy trong thành đều là bộ binh, trong quá trình truy bắt kỵ binh thảo nguyên không đạt hiệu quả tốt lắm. Thế nhưng nhánh bộ binh này, lại có thể dễ dàng thu gom địch đầu hàng trên chiến trường dưới thành, những kẻ phản kháng giết ngay không tha.

Đỗ Duy đáp xuống trên thành tường Gilear.

Trong màn đêm, trên chiến trường dưới thành, cuộc chiến đã dần đến hồi kết thúc. Thỉnh thoảng vang lên vài tiếng chém giết kêu la thất thanh, còn có cả tiếng phẫn nộ của quân bảo vệ thành Gilear, giữ chặt trường kiếm, đi lại trong đám thi thể kiểm tra, hề kẻ địch còn chưa tắt thở, liền bồi thêm một nhát kiếm.

Khi đầu của tên địch phản kháng cuối cùng rơi xuống, trong ngoài thành vang lên một trận hoan hô như cuồng phong bão táp.

Đỗ Duy đứng trên chỗ cao nhất của tường thành, lặng lẽ nhìn cảnh máu đổ thành sông dưới thành, xác người và ngựa, khói đen của đám cháy, khắp chiến trường không là màu đen thì là màu đỏ, khắp không gian nồng nặc mùi máu tanh.

Kết thúc rồi ... đây, đây chính là trận chiến đầu tiên mình trải qua khi đến thế giới này sao!

Trong gió đêm, trên không trung hơn hai mươi bóng đen hạ xuống, đáp ngay trước cổng thành, ngẩng đầu lên nhìn Đỗ Duy trên đầu thành. Những học viên ma pháp này, những “Decepticon” này, họ đáp xuống mặt đất, giữ chặt cây chổi trong tay.

315. Chương 234: Chiến Thắng! Quyết Định Của Alfa 2

Trận chiến vừa rồi, là trận chiến đầu tiên của chiếc không quân đầu tiên trên thế giới. Còn kết quả của trận chiến, thiết nghĩ sẽ lan rộng khắp đại lục một cách nhanh chóng! Và trong quá trình con người đi tìm một biện pháp có hiệu quả để chống lại loại hình quân đội này, thì cái tên Decepticon này sẽ trở thành ác mộng lớn nhất của kẻ địch!

Đỗ Duy nhìn đám học viên ở dưới thành. Gương mặt bọn chúng vốn còn rất non nớt, trải qua lễ rửa tội sau cuộc chiến, đã cứng chạc hơn, biểu hiện trên mỗi gương mặt đều vô cùng kiên nghị.

Đỗ Duy đứng trên thành, nhìn xuống đám học viên chân truyền, bỗng nhiên dùng hết sức hét to:

- Làm tuyệt lắm! Các Decepticon!

Như một phản xạ tự nhiên, hơn hai mươi học viên đứng thẳng người, mỗi người giơ cao cánh tay phải hướng nghiêng về phía trên, đáp lời Đỗ Duy:

- Megatron* muôn năm!

-Megatron?

Kị sĩ Robert nhìn Đỗ Duy với ánh mắt hiếu kì.

Đỗ Duy cười một cách kì quái:

- Là khẩu hiệu chiến đấu không quân của ta...Megatron là biệt hiệu của thủ lĩnh là ta.

Kết quả quét dọn kiểm tra chiến trường, hai vạn người thảo nguyên toàn quân thảm bại. Số quân chết ngay trên chiến trường khoảng một vạn người. Trong một vạn này, gần một nửa là bị những Decepticon tấn công từ trên không nên mất mạng. Đáng suy nghĩ hơn nữa là, rất nhiều người vốn không trực tiếp bị nổ chết, mà do trong lúc không tập hỗn loạn, bị ngựa của bọn người thảo nguyên bại trận xéo chết trong lúc tháo chạy.

Chém địch một vạn, tù binh ba nghìn. Còn tổn thất về phía Đỗ Duy, đội xung phong hai nghìn kỵ binh Roland Al-Qaeda dẫn đi lần sau cùng, chỉ còn sót lại khoảng một nghìn người. Đặc biệt là viện quân tinh Norin, hơn năm trăm thủ hạ kỵ sĩ Aroll, còn lại không tới tám mươi.

Xem ra tổng đốc Bohan mặc dù năng lực chính vụ cao cường, nhưng tài nghệ điều binh khiển tướng lại quá bình thường, quả thực không có sự lợi hại như thiết kỵ Ron Barton mang lại.

Mặc dù như thế, Đỗ Duy vẫn tuyên bố làm lễ an táng long trọng cho những chiến sĩ tử trận, bao gồm cả quân đội bạn của tỉnh Norin trong đây.

Càng làm cho Đỗ Duy tiếc hận chính là hai mươi tám gã ma pháp học viên đã tổn thất mất một người, ngoài ra còn có chín người bị thương. May mắn là ma pháp trị liệu có tác dụng, bọn họ đang dần dần hồi phục.

Đáng nhắc tới chính là một trong những gã Decepticon bị thương, thật là không may mắn, dù sao cũng đang bị thương lại liên tham gia trận chiến, kỹ thuật phi hành của Decepticon còn chưa đủ thành thục. Trong lúc tấn công trên không, sau khi bổ xuống lại chưa kịp kéo lên cao, kết quả là... đập đầu lên tường thành Gilear thiếu chút nữa gãy cổ.

Còn có một việc khiến Đỗ Duy mười phần lo lắng.

Sau khi kiểm tra nhân số phát hiện thiếu mất một người!

Alfa!

Không thấy thị vệ trưởng Alfa!

Không tìm được thi thể của vị lão thần nhà Rowling này, Al-Qaeda đã nói lúc chiến đấu có gặp qua hấn chính là sau khi chiến cuộc chấm dứt lại không tìm thấy thị vệ trưởng tiền nhiệm này.

Mặt trời chói chang trên cao!

Người thảo nguyên cho đến bây giờ chưa bao giờ chán ghét thái dương trên đầu như vậy.

Có lẽ cả ông trời cũng chống lại họ. Rõ ràng đang là mùa xuân nhưng hôm nay phẳng phất mặt trời lại nóng bức như ngày hè.

Hơn sáu trăm bại quân thảo nguyên chật vật trên hoang nguyên rút về Tây Bắc.

Vệ tướng Đầu Sói Vàng mang thân thể suy yếu ngồi trên lưng ngựa, máu trên mặt hấn đã khô lại thành một cục, bởi vì phần xương gãy ở chân chỉ tạm thời được nối lại, thể nhưng vì lo chạy trốn chết nên hấn chỉ có thể nhịn đau nằm rạp trên yên ngựa, như vậy có thể gia tăng tốc độ ngựa chạy trốn nhưng càng khiến cho đoạn xương bị gãy đau đớn kịch liệt, tra tấn hấn ba ngày ba đêm.

Trên suốt chặng đường trốn chạy về Tây Bắc, ba ngày nay, trên đường thu nhận không ít bại binh, ban đầu đội ngũ vốn chỉ khoảng trăm chục kỵ binh nay tăng lên đến hơn sáu trăm.

Chỉ có điều, bọn họ hiện giờ gần như không còn chút uy phong nào của thiết kỵ thảo nguyên nữa. Rất nhiều người không có vũ khí, thậm chí trong quá trình trốn chạy đã vứt bỏ loan đao, thân thể vô lực gấn sức trên lưng ngựa

Điều khiến người ta khó chịu nhất là số lượng bọn họ quá ít, hơn nữa hơn nữa trong đó đều thương nặng. Trong ba ngày này, không dám đi qua các thôn trấn, chỉ dám lảng lạng trốn theo những hoang nguyên không người.

Tất cả mọi người đều hãi hùng khiếp vía, cổ cây binh lính, nhất là bọn kẻ địch người Roland bay lượn trên không trung, đích thực là những bóng ma hằn sâu trong tâm khảm bọn họ.

Người không có nước uống, không thuốc thang, không thức ăn, ngay đến ngựa cũng sắp đứng không vững .. Trong ba ngày này, chỉ có thể cho ngựa ăn cỏ khô mọc trên hoang nguyên, thời gian lâu dài, rất nhiều ngựa đều không chịu đựng nổi.

Còn nữa, ba ngày nay, có hơn mười người bị thương nặng không trụ được nữa đã chết trên đường trốn chạy về nhà.

Mặt trời trên đỉnh đầu chiếu gắt đến say cả người, một kị binh thảo nguyên cầm túi nước lên, cố sức dốc nước vào miệng, nhưng một giọt cũng không còn. Hạ giọng mắng nhiếc vài câu, rồi ném túi da xuống đất.

Vệ tướng Đầu Sói Vàng lòng đang rối mầu, nhìn thấy thảm cảnh quanh mình, trong lòng hấn càng thêm cảm hận tên công tước Tulip không thôi.

Trở về Vương đình! Trở về vương đình! Cho dù đại vương muốn giết ta, ta cũng nhất định cầu xin ngài cho ta một cơ hội báo thù! Cho dù có để ta vào cầm tử doanh, sau này giết chết để quốc Roland, cho dù phải làm một tiểu kị binh cầm tử quân xông pha ở tiền tuyến cũng được!

Hơn sáu trăm ngựa cưỡi trước cưỡi sau tốc độ ngày càng chậm, đội ngũ ngày càng kéo dài, phân tán, rất nhiều người trụ không vững, cứ đi cứ đi, rồi bỗng nhiên ngã từ yên ngựa xuống, mãi mãi không đứng dậy nổi.

Lúc này đây, dòng máu lang sói đang chảy trong người bọn thảo nguyên man rợ này bộc lộ rõ rệt, không một ai trở lại vực dậy đồng đội của mình, người người hết sức cẩn thận tiếp tục đi về phía trước.

Trên hoang nguyên, ngay phía sau ngọn núi mà bọn người thảo nguyên vừa đi qua, một bóng người lẳng lặng ngồi dậy, đôi mắt híp lại, ánh mắt như dính chặt vào người vệ tướng Đầu Sói Vàng, như ánh mắt của một tên thợ săn nhìn thấy con mồi của mình vậy.

Thị vệ Alfa nhìn chăm chú trong chốc lát, sau đó ngồi xuống, sờ lấy cái túi da đeo bên hông, uống ngụm nước, hấn cũng đã thấm mệt.

Trên chiến trường hôm đó, việc tẩu thoát của Đầu Sói Vàng, không ai chú ý cả, duy chỉ có Alfa để mắt tới.

Trong đám loạn quân khắp nơi đều là chém giết, hấn không cách nào thông báo với đồng bọn của mình, chỉ còn cách phóng ngựa đuổi theo mà thôi. Thế nhưng kĩ thuật cưỡi ngựa của bọn người thảo nguyên đích thực điêu luyện, Alfa truy đuổi đã hai ngày hai đêm, cuối cùng vào tối hôm qua mới đuổi kịp toán bại quân này.

Mục tiêu của hấn, là thủ cấp của Đầu Sói Vàng!

Megatron: Thủ lĩnh của Decepticon

316. Chương 235: Sương Trăng Than Thở

Alfa tựa vào sườn núi phía sau, hít thở một hồi thì thể lực khôi phục đôi chút, tiếp đó trong lòng âm thầm tính toán so sánh thực lực địch ta.

Bên cạnh Đầu Sói Vàng chắc chắn có một số sĩ quan thuộc hạ võ thuật không thấp, ngay cả tên Đầu Sói Vàng mặc dù bị thương thế nhưng nếu lấy địa vị vệ tướng của Đầu Sói Vàng tại thảo nguyên ra so sánh với quân đoàn trưởng của đế quốc thì là như nhau nên tất nhiên rất dũng mãnh, trong tình huống bình thường võ thuật e rằng sẽ không thua kém mình bao nhiêu.

Do vậy, một mình mình nếu muốn đối phó với sáu trăm người đối phương, muốn từ trong sáu trăm người đó lấy mạng Đầu Sói Vàng thì tính toán kỹ lưỡng.

Alfa thật sự không lo mình gặp nguy hiểm. Đối phương chẳng qua chỉ là sáu trăm bại binh. Ngày đó chính biến tại đế đô, Alfa còn dám chống lại sự công kích của thần thánh kỵ sĩ đoàn thì một nhóm người thảo nguyên này chưa đủ để hấn để mắt đến. Lo lắng duy nhất của hấn là nếu mình một kích không thành tạo

cho đối phương có cơ hội chống trả, sau đó lại đem bộ hạ vây chặn mình, nếu tên Đầu Sói Vàng kia chạy thoát được thì coi như công sức trước đó thành công cốc.

Phải tìm được thời cơ!

Thị vệ Alfa hít một hơi thật sâu, sau đó lần mò đi xuống triền núi, xoay người lên ngựa, đi xa xa ở phía sau người thảo nguyên.

Rất cực, bám theo phía sau hơn nửa ngày, cơ hội mà Alfa chờ đã tới rồi!

Bên cạnh đường trên đồng hoang phía trước xuất hiện một ngôi nhà hoang, thoảng trông khá đồ sộ, dường như không có người sống từ lâu lắm rồi.

Chỉ có điều khiến phần đông người thảo nguyên thêm muốn là bên cạnh ngôi nhà hoang kia, tại nơi cách xa đại lộ, không ngờ có một cái giếng!!!

Nhìn thấy cái giếng, ngay tức khắc đám người thảo nguyên đều nổi điên lên như nhau, ngay cả người chết dường như sinh mệnh cũng lại một lần nữa hồi phục mạnh mẽ, gào thét phóng ngựa bỏ nhào về hướng cái giếng!

Trong lúc này, người thảo nguyên loạn bầy thành một đám.

Ngay khi đó, Alfa đang bám theo người thảo nguyên, hiện nằm bên cạnh một đồng loạn thạch, khi vừa trông thấy thì trong lòng không khỏi chấn động!

Cơ hội!

Đám người thảo nguyên bu đông như ong quanh giếng, đám người dã man này thấy có hy vọng có nước đã bất chấp tôn ti trật tự, sớm đã có người tranh giành được dây thừng treo thùng nước nhưng ngay khi vừa tới tay liền bị người phía sau một cước đá lăn quay, thùng nước trong tay liền bị cướp mất.

Trong đám hỗn loạn, sự bức dọc đè nén trong lòng nhiều ngày qua giờ đột ngột bùng phát khiến không ít người thảo nguyên đang cướp đoạt thùng nước này bỗng nhiên âm ỉ rút loạn đao ra, hai mắt đỏ đậm như bầy sói nhìn nhau trong khi trước đó còn là bạn đồng hành của mình.

-Một lũ chết tiệt!!

Một giọng nói khản đặc từ sau vang đến. Vệ tướng Đầu Sói Vàng nằm sấp trên ngựa, đau lòng nhìn đám bộ hạ của mình:

-Các người muốn làm gì vậy! Loạn đao của các người chỉ dùng để giết địch, không phải để đối chọi với huynh đệ của mình! Buông đao cho ta!!

Mặc dù bị trọng thương nhưng vệ tướng Đầu Sói Vàng vẫn còn chút uy thế ngày thường khiến phần lớn bọn người thảo nguyên chỉ còn cách lắng lắng thu lại loạn đao.

Chỉ có điều, cuối cùng vào lúc mọi người đến bên cạnh giếng mới phát hiện đáng tiếc là cái giếng này đã cạn khô!

Có kẻ không cam lòng sai người lấy thùng thả vào trong giếng cẩn thận kiểm tra. Nhưng tuyệt vọng phát hiện trong giếng khô này chỉ có thể tìm được đất cát khô khốc mà thôi!

Sự bức dọc vừa mới tạm lắng xuống tới liền đột nhiên phát tác trở lại, người thảo nguyên càng thêm tuyệt vọng hung tính lại càng bị kích thích, qua nhiều ngày vừa đói vừa khát, bọn họ giờ phút này thật sự giống như một bầy sói!!

Bỗng nhiên trong lúc đó không biết tên chết toi nào ra tay trước, đại khái là đói quá mất khôn liền bắt ngờ đâm một đao vào chiến mã của tên bạn bên cạnh, chiến mã hí lên điên cuồng nhưng dây cương lại bị người này kéo lại vùng vẫy không thoát ra được, tên này mặt đầy hung ác, liên tục huy đao chém tới, sau khi chiến mã bị chém gục thì hắn liền nhanh chóng xấp lại hãm ngựa nuốt vào một ngụm máu ngựa.

Nhưng hắn còn chưa kịp húp ngụm thứ hai thì sau lưng đã vang tiếng chửi mắng, ánh đao loé lên đầu lâu hắn đã vọt lên trời kéo theo một màn mưa máu.

Thì ra chủ nhân của con chiến mã thấy ngựa quý của mình bị giết, mà người thảo nguyên coi trọng nhất là ngựa chiến, rất nhiều chiến mã của kỵ binh đều do họ nuôi dưỡng từ nhỏ, chứng kiến ngựa yêu bị giết làm sao mà không đau lòng? Hắn đau lòng mà sẵn tới báo thù, thừa dịp người kia uống máu ngựa liền một đao chém bay đầu tên này.

Một lần như thế giống như mồi lửa trong thùng thuốc súng, lập tức bùng lên thành đám cháy!

Thoáng chốc cháy phần phật, mọi người thảo nguyên bắt đầu nổi điên. Dù sao khi nhìn thấy thớt ngựa chiến này ngã lăn ra chết thì một số tên chết toi đói khát mắt đều đỏ lên, nghiêng chặt đôi môi khô khốc, vài người rút loan đao ra hướng về con ngựa kia bổ xuống, chủ nhân chiến mã muốn ngăn cản liền lập tức bị người bên ngoài hai đao chém chết, cả đám ủa lên, liều mạng muốn lấy đao của mình cắt lấy một khối thịt ngựa.

Sự việc bắt đầu như thế, phía sau không thể kìm lại được! Người cướp được thịt ngựa liền lập tức muốn thoát ra nhưng bên cạnh đã sớm có người nhìn chằm chằm vào thức ăn trong tay bọn họ, cả đám đánh nhau binh binh bốp bốp một lúc, đường đường là kỵ binh tinh nhuệ của thảo nguyên vương đình nhưng lại vì vài khối thịt ngựa mà bắt đầu liều mạng hai mắt đỏ sẫm.

Thế nhưng một con ngựa làm sao đủ cho mấy trăm người ăn? Lại còn tranh đoạt lẫn nhau thì làm sao đủ!

Lúc này rốt cục đã có thêm nhiều người bắt đầu có ý tiến đánh ngựa chiến của người khác!

Lại thêm nhiều người cầm vũ khí chém về phía trước đó còn là bạn đồng hành của mình.

Cướp ngựa! Cướp thịt!

-Đủ rồi!!!

Vệ tướng Đầu Sói Vàng không thể kìm được cơn giận, hắn bỗng nhiên tinh thần mạnh lên, nhảy từ trên mình ngựa xuống, cố nén cơn đau từ cái chân gãy, mã đao trong tay chém ngang giết chết tại chỗ hai tên kỵ binh thảo nguyên đang nổi điên.

Mũi đao còn nhỏ từng giọt máu đỏ sẫm mà thi thể không đầu của hai tên loạn binh đã ngã trên mặt đất.

-Tất cả dừng tay cho ta! Buông vũ khí!!

Vệ tướng Đầu Sói Vàng phần nộ gào thét.

Cảnh tượng quân trọng thương trong tay cầm đồ đao vấy máu, trong thoáng chốc không những chẳng thể đè bẹp được việc náo loạn của binh lính mà ngược lại còn kích thích cho bạo loạn tăng mạnh thêm!

Vệ tướng Đầu Sói Vàng bỗng nhiên phát hiện trước mặt không biết đã yên ắng tự khi nào. Ánh mắt của đám binh lính này nhìn mình đã không còn sự kính sợ ngày xưa mà lại tràn ngập một loại căm thù ..... và tham lam!

-Các người muốn làm gì!!

Một trăm thân vệ trung thành của vệ tướng Đầu Sói Vàng lập tức tiến lên ngăn cản, hai bên rút đao chĩa vào nhau.

-Đầu Sói Vàng cái rắm chó gi!

Một tên kỵ binh người thảo nguyên dùng sức nhổ ra một ngụm nước bọt pha máu! Chửi lớn tiếng:

-Lần này đã bị đánh bại. Cả vu sư Shaman cũng đã chết, sau khi trở về cả nhà người cũng bị bán làm nô lệ, bây giờ còn đến ăn to nói lớn với chúng ta!

Những người khác vừa nghe xong lại càng động tâm! Đúng vậy, vệ tướng Đầu Sói Vàng gì nữa, sau khi trở về địa vị e rằng còn không bằng một tên lính quèn như mình!

Cho dù trong lòng nhẩn nhện đến mấy cũng không kìm được ý nghĩ: lần này ném mùi thất bại trở về, chắc chắn bị phạt không nhẹ, không bằng dứt khoát giết chết tên Đầu Sói Vàng này, đem đầu lâu của hắn đến đầu hàng người Roland!

Thấy rõ hai bên đã gườm nhau toé lửa, thân vệ trung thành của vệ tướng Đầu Sói Vàng cùng loạn binh đứng song song phân chia chiến tuyến rõ ràng.

-Tranh chấp nội bộ sao?

Alfa nấp sau đồng loạn thạch, trên mặt cười lạnh:

-Người dã man quả nhiên là người dã man.

Hắn nắm chặt kiếm trong tay, đang chuẩn bị tìm cách mò vào đám hỗn loạn .....

Bỗng nhiên, xa xa phía chân trời truyền đến một hồi vó ngựa dồn dập, tiếng vó ngựa đông đảo, bụi đất bốc lên ngày càng nhiều, rõ ràng là có đại đội kỵ binh sắp đi qua đây!

Vừa mới còn đối địch nhau mà khi người thảo nguyên nghe thấy tiếng vó ngựa này, mọi người chợt đột nhiên biến sắc. Vừa rồi còn rút đao chĩa vào nhau mà giờ đây lại tự động xoay người lại, một lần nữa lại đứng cùng nhau, khẩn trương nhìn người tới.

-Còn thất thần làm gì! Mọi người lên ngựa!!!

Đầu Sói Vàng ra lệnh một tiếng, người thảo nguyên không ngờ liền chấp hành mệnh lệnh.

Nhưng lúc này không còn chạy kịp nữa rồi!

Đối phương tới từ hướng tây bắc, Alfa đã đi ra được hai bước lập tức lui về nấp lại phía sau đồng loạn thạch.

Vệ tướng Đầu Sói Vàng thở dài ..... là truy binh của kẻ địch sao? Đối phương đã đuổi theo được đến đây thì lần này chết chắc rồi. Bây giờ phía bên mình người mệt ngựa yếu, chạy làm sao thoát được.

Chỉ có điều khi gần đến bỗng nhiên lại thấy đối phương là một đội kỵ binh, chính giữa đội là một lá cờ đen bay trên cao!

Quân cờ đen?

Đúng là quân Tây Bắc!!

Đội quân Tây Bắc vừa đến này quân số chừng hơn hai nghìn, chỉ có điều Đầu Sói Vàng lại thấy dường như đối phương không có ý tốt vì khi tới trước mặt thì hai bên đối phương lập tức phân ra mỗi cánh hai trăm người tạo thế bọc sườn, cuối cùng hình thành một vòng bao quanh đem người của hắn vây lại bên trong!

Đội quân kỵ binh Tây Bắc này mỗi người đều mặc áo giáp toàn màu đen, sau khi ổn định chỗ đứng thì người không nói, ngựa chẳng kêu, nhưng mấy ngàn ánh mắt lạnh lùng soi vào sáu trăm người thảo nguyên ở giữa, giống như nhìn sáu trăm con sơn dương đang đợi làm thịt.

Đội quân Tây Bắc này mơ hồ khiến cho thị vệ trưởng Alfa cảm giác được một tia quỷ dị. Vì bọn chết tiệt kia mỗi người đều một thân hàn khí, ngồi chỉnh tề như thế trên ngựa, không nói một lời, lạnh lẽo âm u .....

Cuối cùng, vào thời điểm người thảo nguyên không còn chịu nổi khí thế dồn ép như vậy, bên trong quân tây bắc vọng ra một giọng lạnh lùng.

-Phía trước có phải là ngài vệ tướng Đầu Sói Vàng tôn kính chăng?

Tiếp theo, hàng ngũ đội quân tây bắc im lặng tách ra, trên lưng một con tuần mã đen tuyền, một người kỵ sĩ trẻ tuổi chậm rãi thúc ngựa đi ra. Ở phía xa, Alfa nhìn mặt tên kia phát hiện hắn đội mũ sắt nhưng lại đeo một mặt nạ kim loại. Mặt nạ kim loại sắt này thép này che toàn bộ mặt hắn kể từ môi trở lên, chỉ lộ mỗi miệng ra ngoài.

Nghe theo giọng nói của hắn thì chắc hắn tuổi còn rất trẻ.

Vệ tướng Đầu Sói Vàng vừa thấy tên kỵ sĩ trẻ tuổi này thì trong mắt hắn lập tức ánh lên vẻ gì đó phức tạp: "Thì ra là thiếu tướng quân! Không biết quân đoàn trưởng Ruga phái thiếu tướng quân tới nơi này vì việc gì? Nửa đường chặn ta lại, muốn lấy mạng ta ư?"

Người kỵ sĩ trẻ tuổi này ngồi trên ngựa, ánh mắt phía sau mặt nạ sắt bắn ra một tia nhìn lạnh lẽo, chỉ có điều trên môi lại mỉm cười. Mặc dù nhìn không hết được toàn bộ khuôn mặt hắn, thế nhưng khi hắn cười

thì khoe miệng còn đẹp hơn đường vòng cung, từ đó có thể thấy được người này hẳn là một chàng đẹp trai. Chỉ có điều hàn quang ẩn sâu trong ánh mắt kia thật sự khiến cho người ta tâm lý vô cùng khó chịu.

-Vệ tướng Đầu Sói Vàng các hạ.

Người kỵ sĩ được gọi là thiếu tướng quân này phảng phất đang mỉm cười:

-Đúng là cha ta phải ta tới đây, chỉ có điều ..... ông ta cho ta hai mệnh lệnh hoàn toàn khác biệt..

Vệ tướng Đầu Sói Vàng cảm giác được vị nguy hiểm, hần nắm chặt loan đao:

-Cái gì? Quân đoàn trưởng Ruga muốn phản bội ước định của chúng ta sao?

-Không cần phải nói khó nghe như thế.

Vị kỵ sĩ trẻ tuổi này lắc đầu:

-Cha ta luôn bảo ta rằng không có ước định gì là vĩnh viễn, cái gọi là tín nghĩa chẳng qua chỉ tồn tại dựa trên cơ sở lợi ích mà thôi.

Tạm dừng một chút, giọng nói người này phảng phất còn vài phần êm ái hơn, cười nhẹ nói khẽ:

-Cha cho ta hai mệnh lệnh: thứ nhất là nếu lần này các người thắng, người của ta sẽ vui vẻ đưa tiễn ngài trở lại thảo nguyên, đồng thời thuận tiện tiếp quản thành Gilear để diệt cỏ tận gốc! Còn mệnh lệnh thứ hai là ..... nếu ngài bất hạnh thất bại tức là có ý xấu, tự tiện để địch quân xâm nhập lãnh địa đế quốc là do quân Tây Bắc chúng ta “sơ sẩy”. Để đền bù tội trạng, các tướng sĩ quân Tây Bắc máu đổ sa trường đánh lui kẻ thù, đồng thời giết được vệ tướng Đầu Sói Vàng danh tiếng lừng lẫy thảo nguyên. .... Ngài vệ tướng tôn kính, ngài thấy bản báo cáo của ta viết cho quân bộ như thế có thích hợp không? Kết quả như thế có phải là lấy công chuộc tội không?

Lời cuối vừa xong, hai mắt hần dưới mặt nạ sắt đã loé lên một tia lạnh lẽo kinh người!

317. Chương 235: Sương Trăng Than Thở 2

-Cá lớn nuốt cá bé! Ta đã sớm biết bọn heo Roland các người là đám giáo hoạt hèn hạ, tuyệt đối sẽ không thủ tín. Thấy tình thế xấu chắc chắn sẽ trở giáo công kích.

-Đầu Sói Vàng tôn kính..... người Roland chúng ta là như thế thì người thảo nguyên các người lại khác à?

Kỵ sĩ trẻ tuổi không mấy may mắn tức giận với những gì Đầu Sói Vàng nói, vẫn ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa như trước. Lặng lặng nhìn tên kia:

-Tuy vậy, ta từ nhỏ đã kính trọng dũng sĩ. Người là vệ tướng Đầu Sói Vàng đứng trong hàng ngũ vương đình, trên thảo nguyên cũng được coi là dũng sĩ, ta có thể phá lệ khai ân cho người một cái chết vinh quang dưới kiếm của ta.

Dứt lời, tay kỵ sĩ trẻ tuổi này thân hình vọt lên, nhảy từ trên ngựa xuống, chậm rãi bỏ mũ sắt xuống, sau đó nắm chặt chuôi kiếm, đi tới trước vài bước:

-Đầu Sói Vàng, ta cho người một cơ hội quyết đấu công bằng với ta. Nếu người thắng ta sẽ liều mạng chịu sự trách cứ của cha, tha các người trở về, không bị gì hết.

-Thật sao?

Trong mắt vệ tướng Đầu Sói Vàng lập tức loé lên một tia sinh cơ, mặc dù đã chuẩn bị chết tốt nhưng phạm đã là người thì chỉ cần còn có một tia sinh cơ thì vẫn không thể cường lại hy vọng nắm bắt cơ hội.

-Đương nhiên!

Tay kỵ sĩ trẻ tuổi vẫn mỉm cười như trước, mặc dù hần đã bỏ mũ sắt nhưng trên mặt vẫn đeo mặt nạ sắt, một cái đầu đỏ màu hạt dẻ hình dáng như lửa, nhưng phía sau đầu thì tóc được ung dung búi lại.

Nói xong, hần vừa phất tay thì hai nghìn quân tinh nhuệ tây bắc đang vây chung quanh đồng thời nâng thương lên, mũi thương sáng lấp lánh liền chĩa vào hơn sáu trăm tên sói thảo nguyên đang bị vây ở giữa.

-Không cần căng thẳng.

Vị thiếu tướng quân này nhìn thấy người thảo nguyên sợ hãi bất an, cười khinh miệt, khua khua tay. Tất cả kỵ binh quân Tây Bắc vây quanh đều yên lặng cười ngửa chiến chậm rãi lui ra phía sau, nới vòng vây lớn thêm một ít nhưng thương trong tay vẫn chìa ngang.

Về mặt vệ tướng Đầu Sói Vàng khi thì âm trầm, lúc lại nghi hoặc, sau đó cuối cùng là hạ quyết tâm!

Nếu coi như tên nhóc này lừa ta thì sao? Cùng lắm thì cũng chết mà thôi! Tuy nhiên hắn đã muốn tự mình tìm chết, chọn đơn độc đấu cùng ta, ông đây trước khi chết còn kéo theo một tên làm vật tế thần! Khiến cho quân đoàn trưởng quân Tây Bắc đáng chết, thằng khốn Ruga kia mất đi một đứa con trai! Coi như ta thu lại được vốn!

Nói xong, Đầu Sói Vàng đã vung cao loan đao của mình chìa thẳng lên trời rồi đột nhiên hít một hơi thật sâu, ngửa mặt lên trời hét lớn. Tiếng gầm hét của hắn giống như tiếng sói tru! Khuôn mặt vốn bị trọng thương thấm hại bỗng nhiên sục sôi một luồng hào khí đặc biệt mạnh mẽ của người thảo nguyên!

Mặc dù hắn bị cắt đứt cẳng chân vẫn cắn răng đứng lên trước mặt tên thiếu tướng quân này. May mắn là chỉ có một chân bị cắt đứt, chân kia nỗ lực vẫn có thể chống đỡ được, Đầu Sói Vàng nâng ngang đao trước mặt, rống lên:

-Đến đi! Thằng nhãi lông còn chưa mọc đủ kia! Muốn cái đầu của Đầu Sói Vàng ta ư, phải xem tên nhãi người có đủ phân lượng không đã !

Hắn vừa dứt lời thì phần lớn đám sói thảo nguyên cũng đều hét lên trợ uy, vừa rồi đám sói thảo nguyên còn đang đánh nhau sống chết mà lúc này thì không thể không đoàn kết lại, dù sao thì theo như đối phương nói, chỉ cần Đầu Sói Vàng quyết đấu mà thắng thì hắn tự mình mở cho những người này một con đường sống.

Di ..... Di .....

Đối mặt với Đầu Sói Vàng khí thế trào dâng, vị thiếu tướng quân này lại không hề nóng vội, động tác cực kỳ thông thả rút trường kiếm tùy thân của mình đang đeo ra, động tác của hắn dường như chậm rãi ngập ngừng, vào lúc rút kiếm ra khỏi vỏ thì kiếm phong nổi lên trên lưỡi kiếm phát ra âm thanh di di nhưng ánh mắt lạnh lẽo lại trước sau nhìn chằm chằm Đầu Sói Vàng.

Đầu Sói Vàng bị thằng nhóc này nhìn chằm chằm thì trong lòng cảm thấy cực kỳ khó chịu, bỗng nhiên quát lớn một tiếng. Hai tay nắm chặt đao rồi thân thể phóng tới hướng thiếu tướng quân, hai tay cầm loan đao bổ thẳng vào đầu!

Đầu Sói Vàng tài năng có hạng trên thảo nguyên, thực lực đương nhiên không thể khinh thường, một đao của hắn xuất ra, trên loan đao trong nháy mắt bạo phát ra một quang lửa đỏ sậm giống như đầu khí của kỵ sĩ đế quốc!

Ầm một tiếng, đao đã mạnh mẽ mẽ chém xuống trường kiếm thiếu tướng quân đang vung lên. Động tác này của thiếu tướng nhìn có vẻ hơi hợt, chỉ là vung ngang kiếm để cản lại. Một kích sấm sét của Đầu Sói Vàng liền bị hắn đỡ được.

Chỉ có điều hắn cũng không phải thoải mái gì, dưới chân nghe rắc rắc vài tiếng, đất khô vỡ nát, hai chân hắn bị lún thật sâu trong đất.

Đầu Sói Vàng rống lên điên cuồng. Hai tay hắn siết chặt đao, một mạch chém xuống liên tục, kiểu công kích một hơi này tựa như mưa to gió lớn, Alfa nhìn lên ở xa không khỏi hít vào một hơi thật sâu!

Tên Đầu Sói Vàng này quả nhiên lợi hại! Mỗi đao đều nhanh như nhau! Từng đao đều hiểm ác như nhau! Mỗi một đao chém xuống đều phẳng phát uy lực đập đá phá núi, nhất là đao phong còn có đầu khí như ngọn lửa kia, cơ hồ cả người như một khối cầu lửa, đao phong mỗi lần chém xuống cũng đều phẳng phát ầm chứa tiếng sấm gầm gừ!

Đỡ hơn mười đao chém một hơi, thiếu tướng quân quả nhiên phải liên tiếp lui về sau. Hai tay hắn vẫn nắm trường kiếm, đỡ trái ngăn phải, loan đao mỗi lần chém lên trường kiếm đều liên tiếp toé ra hoa lửa chói mắt!

Đấu với người khổng lồ Đầu Sói Vàng, vóc người vị thiếu tướng quân này phảng phất có vẻ mảnh mai hơn nhiều, nhưng mặc cho đối phương công kích mạnh mẽ như bão táp mưa sa hắn vẫn phòng thủ cực kỳ nghiêm ngặt, dù cho liên tục lui về sau một mạch nhưng những nhát chém mãnh liệt liên hồi này đều bị hắn đỡ được!

Vệ tướng Đầu Sói Vàng bắt đầu thở dốc, người hắn vốn đang bị thương, hơn nữa đã qua nhiều ngày mỗi một giờ lại tấn công một mạch điên cuồng như thế nên kết quả là kiệt sức. Hắn cảm thấy loạn đao trong tay phảng phất ngày càng nặng nề, việc công kích mãnh liệt một hơi đã vắt kiệt sức lực của hắn nhưng thẳng nhãi trẻ măng này không ngờ lại không chút do dự đón đỡ toàn bộ?!

Hơi thở của thiếu tướng quân vẫn bình thường tuy nhiên chỉ là vừa rồi lui ra sau một hơi liên tiếp xa như vậy cũng có chút chật vật, có điều điệu cười lạnh lùng kia trên khoé miệng hắn trước sau vẫn y nguyên, nhạy cảm thấy được đối phương đã không còn chút sức lực nào, bỗng nhiên hắn vận người lùi lại vài bước, kéo giãn khoảng cách với đối phương. Đầu Sói Vàng bị thương trên đùi nên không có cách nào đuổi theo chỉ có thể đứng tại chỗ thở dốc hồi khí.

-Người có bản lĩnh đó sao?

-Đừng nhiều lời vô ích như vậy!

Đầu Sói Vàng bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt hai mắt hắn đỏ sậm lại, liền đó đột nhiên vùng loạn đao lên, hai cánh cầm đao bỗng nhanh như chớp phình ra gấp đôi vừa to vừa thô, điên cuồng hét lên một tiếng, trên loạn đao của hắn bao phủ luồng sáng đỏ rất lớn, loạn đao có vẻ không tiếp nhận nổi sức mạnh cường đại đến vậy, phát ra âm thanh u u.

Người Đầu Sói Vàng bỗng nhiên từ dưới đất phóng vọt lên như đạn, thân hình trên không hướng về phía thiếu tướng quân lao xuống phảng phất giống như một con chim ưng săn mồi oai phong!

Lúc này trong mắt thiếu tướng quân mới thật sự lộ ra tia kinh ngạc, miệng hắn đang cười lạnh đã biến thành vẻ hưng phấn, lại lui một bước, nhìn Đầu Sói Vàng phóng từ trên cao xuống hắn bỗng nhiên quỳ một gối xuống, hai tay vùng ngang kiếm lên cản lại.....

Keng!!

Âm thanh đó trong trẻo nhưng phảng phất lại như chất chứa đâm thẳng vào màng nhĩ người ta, không ít người đứng gần sắc mặt đều lộ vẻ thống khổ, điểm va chạm giữa loạn đao và trường kiếm chợt bạo phát ra một chùm hào quang, sóng khí mãnh liệt cuộn cuộn lan ra xung quanh.

Trong luồng sáng đỏ, chợt nghe có tiếng lách cách trong veo, trên loạn đao của Đầu Sói Vàng bỗng nhiên xuất hiện vô số vết nứt, các vết nứt này lập tức lan ra nhanh chóng, cuối cùng nghe rắc một tiếng, loạn đao vỡ thành từng mảnh nhỏ, bắn ra tứ tán, Đầu Sói Vàng miệng phun máu tươi, thân thể ngã xuống bay luôn ra ngoài.

Vị thiếu tướng quân này cũng đã chậm rãi đứng lên, hắn thở hổn hển khá là dồn dập, nhìn Đầu Sói Vàng cười lạnh rồi nói:

-Quả là lợi hại..... đáng tiếc nếu ngươi trên người không bị thương thì có thể còn kiên trì dưới kiếm của ta thêm một lúc nữa.

Nói xong vị thiếu tướng quân này nhìn Đầu Sói Vàng hai tay trống không, cười quỷ dị, vùng trường kiếm lên, mũi kiếm chĩa vào đối phương. Trên thanh trường kiếm dài hẹp này đột nhiên xuất hiện một tia hào quang màu bạc, một luồng hàn khí trong nháy mắt theo kiếm phong phát ra mạnh mẽ.

Một thanh trường kiếm rất tốt nhưng phảng phất cuốn theo một luồng khí giống như lốc xoáy băng tuyết, cơn lốc xoáy kia càng cuộn chảy càng mãnh liệt, càng lúc càng lớn, rồi đột nhiên gầm rú một tiếng, hướng về Đầu Sói Vàng mà cuốn sạch đi!

Đứng sau đồng loạn thạch, Alfa đang xem bỗng nhiên giật nảy mình, thiếu chút nữa thì kêu lên vì kinh ngạc!!

Hàn khí pha lẫn băng giá này cuốn sạch đi mọi thứ nhưng khối hào quang hoa lệ màu bạc kia vẫn như cũ, nhìn từ xa tựa như sương dưới ánh trăng!

Luồng hàn khí kia khi đó đã biến thành một cơn lốc đột nhiên vây lấy Đầu Sói Vàng, trong chớp mắt đem tên võ sĩ khổng lồ này đông cứng lại thành một trụ băng!

Băng sương tan đi, thiếu tướng quân một tay cầm kiếm bên cạnh Đầu Sói Vàng đang bị đông cứng trong băng, lạnh lùng nhìn thoáng qua đối thủ đã bị biến thành tượng băng, nhẹ nhàng cười, bỗng nhiên xoay người, kiếm phong trong tay vẽ ra một đường vòng cung kỳ quái, im hơi lặng tiếng nhẹ nhàng cắt đầu lâu của tượng băng xuống!

Toàn thân Đầu Sói Vàng bị đông cứng, không có nửa giọt máu chảy ra, đầu lâu bị thiếu tướng quân nhẹ nhàng nhấc lên, hai mắt nhìn tỉ mỉ tràn đầy vẻ giễu cợt:

-Thật khiến ta thất vọng, đường đường là thảo nguyên Đầu Sói Vàng, té ra tiêu chuẩn loại này chẳng qua cũng chỉ có thực lực của kỵ sĩ Roland cấp bảy mà thôi ..... hừ, chỉ hữu danh vô thực.

Nói xong, hắn nhẹ nhàng cầm đầu lâu quăng đi, một tên kỵ sĩ quân tây bắc gần đó vội chạy đến nhanh tay chụp lấy, lập tức xỏ tung một bọc vải rồi đem đầu lâu cẩn cẩn thận thận gói lại cất kỹ.

Thiếu tướng quân đã xoay người lên ngựa, nhìn thoáng qua đám sói thảo nguyên mắt miện tròn tròn ngây ngốc. Bọn chết toi này trong đôi ngoài khát lại vừa tận mắt thấy tướng quân bị người giết chết, phía ngoài còn có hơn hai nghìn thiết kỵ khải giáp đầy đủ đang chĩa trường mâu vào mình. Trong mắt những người này chỉ thấy tro bụi nổi tuyệt vọng, dùng khí sói thảo nguyên đã không còn.

Giết, không chừa một tên nào.

Nhẹ nhàng lưu lại một câu rồi vị thiếu tướng quân này quay đầu ngựa cười lạnh mà đi.

Phía sau, tiếng hô giết rung trời!

Đứng sau đồng loạn thạch, thị vệ trưởng Alfa cẩn cẩn thận thận ẩn giấu toàn bộ hơi thở của mình, cảnh tượng trước mắt đã biến thành một trường đồ sát thuần túy. Nhưng ánh mắt hắn không nhìn được dõi theo bóng dáng của thiếu tướng quân của quân tây bắc kia đã dong ngựa đi xa!

Vị kỵ sĩ trẻ tuổi này..... thật mạnh! Thật sự rất mạnh!

Tên Đầu Sói Vàng kia, nói gì thì nói cũng có thực lực cấp bảy! So với mình thì coi như cũng không chênh lệch lắm.

Nhưng vị kỵ sĩ trẻ tuổi này ..... hắn cấp mấy đây?

Nhất là chiêu cuối mà hắn xuất ra!

Thị vệ trưởng Alfa trong lòng đột nhiên trầm xuống!

Bởi vì hắn nhận ra rất rõ chiêu thức kia! Hơn nữa hắn đã từng thấy qua chiêu này!!!

Ngày đó trong chính biến tại đế đô! Tên Rodriguez đã đạt đến thánh cấp kia xuất hiện ngang trời!! Dùng thanh kiếm nguyệt hạ mỹ nhân của hắn thi triển tuyệt kỹ độc môn của mình!

Sương trắng thở dài!!

Không còn mấy may nghi ngờ! Thiếu tướng quân trẻ tuổi này đúng là sử dụng băng sương đầu khí! Hơn nữa không ngờ lại giống như đúc võ thuật của Rodriguez!!!

318. Chương 236: Chôn Vàng Đến Cửa

Sau đó Alfa một mình một ngựa trở lại thành Gilear. Chiến trường nơi này sớm đã thu dọn xong. Tất cả thi thể sói thảo nguyên đã được chôn cất, chiến trường trên đất vàng còn thấm đẫm màu máu. Khi quất ngựa đi qua, Alfa thậm chí còn có thể ngửi được mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

Trên bầu trời vài con kền kền đang lượn vòng xa xa.

Dưới thành lâu, Alfa nhìn thoáng qua không thấy Đỗ Duy.

Thì ra hắn đang ở nơi hạ trại của người thảo nguyên. Trên mặt đất cắm dày chi chít mấy trăm cọc gỗ, phía trên cọc gỗ đám tù binh sỏi thảo nguyên bị lột hết quần áo, treo lên giá gỗ.

Alfa đến gần mới phát hiện ra mấy cái cọc gỗ này đều có hình chữ thập. Trông xa xa thì thấy đám người thảo nguyên đang bị trói trên đó nhưng khi lại gần thì lại không phải vậy!

Mỗi người đều bị lột hết quần áo, trên người vương đầy máu me, hai tay bị kéo ra thành hình chữ thập, hai lòng bàn tay đều bị đóng đinh trên cọc gỗ!

Dưới mặt trời gay gắt, đám tù binh này đã có người thở thoi thóp. Đám kên kên trên bầu trời chăm chăm nhìn thêm muốn.

Bên cạnh, Đỗ Duy ngồi trên ghế tựa, đứng sau là một tá bộ hạ trùng trùng sát khí, lạnh lùng nhìn đám tù binh thảo nguyên treo trên cột chữ thập.

-Thưa ngài, đây là đám cuối cùng.

Một tên kỵ binh gia tộc Hoa Tulip thấp giọng nói.

-Tốt, đưa lên xe đi.

Đỗ Duy đầu gật gật:

-Nhớ kỹ dọc đường phải cho bọn chúng ăn uống một chút, đừng để chết sạch hết đó, rõ chưa?

Tên kỵ binh này cúi người lĩnh mệnh lui xuống.

Alfa thúc ngựa đến gần, xoay người bước xuống, đi tới trước mặt Đỗ Duy.

- Rốt cục chú đã quay lại rồi.

Đỗ Duy nhìn người chú Alfa này, mặt như đang cười, trong mắt lộ ra vẻ ảm áp:

-Ta còn tưởng rằng chú bỏ ta mà đi rồi.

Alfa trầm mặc chốc lát rồi lắc đầu nói:

-Cậu chủ, tôi đã đáp ứng ngài Raymond rằng cho đến khi chết tôi sẽ không rời khỏi ngài.

Đỗ Duy cười cười, tuy vậy hắn không cười đến mức cợt nhả, rồi đi tới trước mặt Alfa, nhìn Alfa từ trên xuống dưới vài lần, xem ra vị thị vệ trưởng tiền nhiệm rất mệt mỏi:

-Chúng ta vừa đi vừa nói đi, ta nghĩ rằng chú bỗng nhiên mất tích mấy ngày nhất định phải có lý do gì đặc biệt phải không?

Alfa gật gật đầu bỗng nhiên nhìn thoáng qua đám tù binh người thảo nguyên bị treo trên cột chữ thập này:

-Bọn họ .....

-Là ta ra lệnh làm thế.

Đỗ Duy nói hờ hững:

-Lần này chúng ta bắt mấy nghìn người làm tù binh, ta không định giữ đám súc sinh lãng phí lương thực này lại, bọn chúng đều bị đóng đinh lên cột. Ta đã ra lệnh dùng xe lớn kéo đám người này đi một vòng khắp lãnh địa của ta! Để cho mọi người trông vào mà biết rõ một việc..... Vùng Desa Tây Bắc, chỉ cần có Đỗ Duy ta ở đó thì sẽ không có chuyện để cho đám người thảo nguyên này tự tiện xông vào nhà của chúng ta!

Đây chính là một biện pháp phụ trợ tốt được lập ra để thu phục lòng người.

Alfa thở dài trong lòng nhưng nhìn thấy hàn khí trong mắt Đỗ Duy ngày một đậm hơn, hắn không khỏi có chút cảm khái trong tim. Thậm chí cậu chủ đã thay đổi không ít, không còn là người trốn trên gác nhỏ đọc sách khi trước, không còn là cậu con trai của bá tước luôn đối xử khách khí với mọi người.

Hắn bây giờ quyết định tính mạng của mấy nghìn tù binh chỉ trong chốc lát.

Tuy nhiên Alfa cũng không phải là loại người đàn bà cổ hủ trong việc đối xử với kẻ địch. Hắn lãnh đạm nhìn thoáng qua một tên chết toi bị treo trên cột đang thở thoi thóp bên cạnh, sau đó thu mắt trở về:

-Cậu chủ, là lần này ta đuổi theo tên Đầu Sói Vàng kia.

-Hả?

Mắt Đỗ Duy sáng lên, đại chiến lần này một trận đập tan hai vạn kỵ binh tinh nhuệ của đối phương, có thể nói hơn hai mươi năm qua tại Tây Bắc chưa từng có đại thắng, chỉ tiếc là đã để cho tên Đầu Sói Vàng kia chạy mất, thật là việc vô cùng đáng giận:

-Chú truy đuổi .....

Hắn đang muốn hỏi xem có đuổi được không nhưng nhìn thấy hai tay Alfa trống trơn, trên ngựa cũng không treo thứ gì giống như đầu lâu, lập tức đổi giọng:

-Chú truy đuổi vất vả rồi, về thành trước rồi hãy nói tiếp.

Alfa lắc đầu:

-Chưa cần nói tới mệt nhọc đâu. Ta đuổi theo Đầu Sói Vàng nhưng không có cơ hội giết hắn để lấy đầu đem về. Tuy vậy ta phát hiện ra một việc khiến người ta kinh ngạc.

Trên đường từ thành Gilear vào phủ Tổng đốc, Đỗ Duy nghe Alfa kể qua sự việc mà hắn chứng kiến, đến lúc nghe được quân Tây Bắc nửa đường chặn giết sạch đám Đầu Sói Vàng, thủ hạ Đỗ Duy người người đều phần nộ chửi mắng.

-Giỏi cho đám quân Tây Bắc xảo trá!

-Bọn chết toi!

-Hèn hạ!!

Được một lúc, tiếng chửi to nhất vẫn là của tên Al-Qaeda hai trăm năm mươi nhĩ. Tuy thế, khi Đỗ Duy nghe xong sắc mặt lại không đổi, chỉ lẳng lặng suy nghĩ rồi cười ảm đạm:

-Điều này không có gì kỳ quái. Nếu đổi lại là ta thì e rằng ta cũng phải làm như vậy ..... Coi như vị tướng quân Ruga này phản ứng nhanh chóng đi, hừ!

Quân Tây Bắc trên danh nghĩa là quân đoàn phòng thủ biên giới nhưng lại cả gan để người thảo nguyên xâm nhập lãnh địa đế quốc! Nếu vậy thì đây là tội lớn! Nếu như lần trước tại thị trấn Trâu đã để cho khoảng hai nghìn kỵ binh đối phương tiến vào tìm kiếm ma thú nhưng ra vào đều lén lút, không gây ra chuyện gì ầm ĩ, sau khi sự việc xảy ra cũng không có chứng cứ gì.

Nhưng lần này, không ngờ quân đội đối phương ước chừng đến mấy vạn người xâm nhập, còn ngang nhiên tấn công thành thị trong lãnh địa của đế quốc! Còn làm kinh động quân giữ thành, còn đánh tới cả thủ bị quân của Tổng đốc tỉnh Bohan!

Tình hình lớn chuyện như thế thì không thể giấu diếm được, đế đô của đế quốc tất nhiên sẽ biết được tin này!

Mặc dù quân Tây Bắc luôn nằm ngoài tầm kiểm soát của đế đô, lại thiếu thủ đoạn hữu hiệu để khống chế, tuy nhiên cho dù quân Tây Bắc lơ mơ tự lập nhưng mấy năm nay coi như vẫn trung thành, không xảy ra sự việc gì nghiêm trọng, không đụng đến giới hạn của trung ương đế quốc!

Nhưng ngang nhiên để mấy vạn đại quân đối phương xâm nhập! Động thái như vậy mặc dù còn chưa phải là ngang nhiên dựng cờ tạo phản nhưng so với phản quốc thì cũng chẳng khác nhau là mấy!

Hành động như thế đã vượt quá xa giới hạn của trung ương đế quốc, e rằng trung ương khó có thể chịu đựng được, sự việc loại này tuyệt đối không thể tiếp tục nhẫn nại được!

Quân Tây Bắc còn chưa muốn lộ mặt ra, ít nhất là hiện nay còn chưa nghĩ đến việc công khai phản loạn. Do đó cách giải quyết trong trường hợp này là tướng quân Ruga phải đưa ra các biện pháp khắc phục!

Mắt thấy đám bộ hạ đang tràn đầy phần nộ nhưng Đỗ Duy thì lại nhẹ nhàng cười, tự nói một mình:

-Vậy sao, tính ra thì thế này cũng không khác gì nhiều..... nếu ta đoán không sai thì có lẽ quân Tây Bắc đã phái người lên đường về ban chỉ huy quân đội để quốc để báo công.

-Báo công à?!

Tên Al-Qaeda hai trăm năm mươi nhỏ đột nhiên rống lên giận dữ:

-Bọn chúng còn có mặt mũi để báo công sao? Nếu không phải đám dĩ điểm này dung túng, thả cho bọn người thảo nguyên xâm nhập thì anh em chúng ta đâu có chết lăm thế!! Bọn họ còn báo công? Nên đem toàn bộ đám vô lại phản quốc này ra treo cổ đi!

Đỗ Duy không hề giận dữ nhìn Al-Qaeda:

-Bọn chúng sớm đã phản quốc. Nếu thực sự có bản lĩnh treo cổ bọn chúng, anh nghĩ quân đội có cần phải nhần nại tới hôm nay không?

-Nhưng ..... lần tới thì sao, chưa nói tới việc báo công đi!! Dù cho thế nào thì việc để đại quân thảo nguyên tiến vào đã là có tội rồi. Làm thế nào mà bỏ qua được tội lớn như vậy. Chẳng lẽ cứ nói không truy cứu là liền không truy cứu sao?!

Al-Qaeda gân cổ cãi đỏ mặt tía tai.

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng:

-Ai có thể làm gì sao? Hừ, chém chết vệ tướng Đầu Sói Vàng! Dù sao thì Đầu Sói Vàng cũng là một trong bốn đại quân đoàn trưởng của thảo nguyên! Al-Qaeda, hơn hai mươi qua, để quốc từng có công trạng nào lớn như vậy chưa? Có sổ sách nào ghi chép việc giết được một thủ lĩnh cao cấp của quân thảo nguyên như vậy chưa? Lần đầu tiên trong hơn hai mươi năm! Phần công trạng lớn như thế. Quân Tây Bắc không báo công thì ai báo?!

319. Chương 236: Chôn Vàng Đến Cửa(p2)

-Kẻ địch là chúng ta giết! Thành là chúng ta bảo vệ! Người chết là của chúng ta! Nếu như bàn về công lao thì do gia tộc Hoa Tulip tự làm!

Nói tới đây Al-Qaeda chợt bổ sung một câu:

-Còn có Tổng đốc Bohan cũng phái binh hỗ trợ chúng ta dẹp loạn!

-Thế thì sao..... Đầu Sói Vàng chết ở trong tay quân Tây Bắc.

Đỗ Duy thở dài:

-Trung ương để quốc không muốn khai chiến. Quân Tây Bắc cũng không muốn khai chiến! Cái gọi là báo công chẳng qua chỉ là biểu hiện thái độ của quân Tây Bắc mà thôi. Quân Tây Bắc dâng đầu lâu Đầu Sói Vàng với hàm ý là: Ta còn chưa muốn làm phản. Để quốc nếu cho biểu dương thành tích của quân Tây Bắc thì là có ý: Ta cũng không muốn đánh! Hai bên một khi đạt được sự hiểu ngầm như thế ..... công trạng của quân Tây Bắc liền được khắc ghi. Hơn nữa không chừng để đồ ngoài mặt còn làm cho văn vẻ hơn, ban thưởng cho nữa, thậm chí còn thưởng cho tiền lương tặng phẩm gì đó.

Al-Qaeda dù sao cũng chỉ là một người thô kệch, mặt đỏ phình ra nhưng một chữ cũng không thốt lên được. Cuối cùng dậm chân thật mạnh, mắng lớn một câu:

-Mẹ nó! Ông mày nghĩ thật không ra!

Nói xong, tên mãnh tướng này ngoảnh mặt đi ra, không biết kiếm chỗ nào để phát tiết nữa.

Đỗ Duy nhìn thoáng qua Robert, thở dài nói:

- Kỵ sĩ Robert, ra ngoài trông chừng tên hai trăm năm mươi nhỏ này, đừng để cho hắn làm bậy bạ gì đó .....”

Robert cười âm đạm:

-Al-Qaeda thống lĩnh chỉ là tính khí có chút nóng nảy nhưng vẫn có chừng mực, nhiều nhất là đi ra ngoài tìm đám tù binh hung hăng quát roi một trận để phát tiết bớt lửa giận mà thôi.

-Thế thì tốt, đám người thảo nguyên này, để kệ hấn đánh, đánh chết ta cũng không đau xót gì.

Đỗ Duy nhíp nhíp ngón tay lên mặt bàn, khóe miệng ẩn chứa nụ cười cổ quái, thấp giọng nói:

-Ruga hả Ruga ..... trong lòng ngươi rốt cuộc muốn cái gì, ngươi không muốn ngang nhiên tạo phản. Giết Đầu Sói Vàng xem như ổn thỏa với đề đồ..... nhưng trên thảo nguyên thì sao? Đầu Sói Vàng của thảo nguyên đã chết, chẳng lẽ chúng tha cho ngươi sao? Lần này đám người thảo nguyên tiến đến thì sau lưng chúng còn có một tên Vu Vương! Chẳng lẽ Ruga ngươi không sợ Vu Vương trả thù à? Đại Tuyết Sơn ..... ai da, Đại Tuyết Sơn .....

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy nhìn sang Alfa:

-Chú Alfa, chú thực sự khẳng định đứa con kia của Ruga sử dụng bằng sương đầu khí chứ? Là võ thuật của riêng Rodriguez sao? Nhưng ta nghe nói Rodriguez hình như tự học thành tài. Đâu có nghe gì là hấn có thầy?

Alfa lắc đầu, Rodriguez luôn luôn hành sự bí ẩn, thực sự có rất ít người biết lai lịch của hấn.

Đỗ Duy thở dài nghĩ thầm chỉ có cách trong tương lai nếu thấy Rodriguez thì tốt nhất là hỏi thẳng hấn.

Ngày đó Hussein từ rừng rậm Đổng Băng trở về, mang theo thanh kiếm nguyệt hạ mỹ nhân, kể lại việc long tộc tìm đến trả thù. Rodriguez đã chuyển lời cho Hussein rằng hấn được một người thuyết phục, chuẩn bị đến Tây Bắc gia nhập, giúp đỡ mình.

Chỉ có điều, rốt cuộc hấn nghe theo sự thuyết phục của ai, khiến cho một cao thủ cấp bậc thánh kỵ sĩ chịu tự nguyện đến dốc sức vì mình..... Người thuyết phục Rodriguez kia hấn là năng lực thật sự không nhỏ!

Đến giờ này Đỗ Duy còn chưa biết người khuyên bảo Rodriguez là đại học giả Lam Hải.

Hấn tới giờ còn không biết Lam Hải tên thật là Lam Hải Duyệt, cũng là học trò của Đại Tuyết Sơn.

Hấn lại càng không biết, di vật mà hấn tìm được trong bí đạo dưới đất là của Cổ Lan Tu. Vị Vu vương tiền nhiệm của Đại Tuyết Sơn, Cổ Lan Tu cũng là sư phụ của Lam Hải.

-Việc này ta biết..... con của Ruga không ngờ lại là một cao thủ lợi hại đến thế.....Chú Alfa, theo chú thấy thì tên chết tiệt kia rốt cuộc lợi hại đến đâu? So với chú thì sao? Hấn còn chưa đạt tới thánh giai chứ?

Alfa lắc đầu:

-Không tới thánh giai đâu, thế nhưng ..... nếu so với tôi thì e rằng tôi chưa chắc đã là đối thủ của hấn. Theo bộ dạng của hấn thì thực lực khoảng cấp tám hoặc cấp chín trong khi tôi chỉ là cấp tám mà thôi.

-Cao thủ thiên tài trẻ tuổi hả.

Đỗ Duy thở dài:

-Đám quý tộc của chúng ta .....

Nói tới đây, hấn ho khan một tiếng, lập tức đổi giọng, cười nói:

-Năm đó phản đồ của thần điện, tên Hussein kia vang danh là kỵ sĩ số một đại lục dường như vào lúc đạt tới cấp tám. Đã thế tên thiếu tướng quân này còn trẻ tuổi hơn sao? Trước giờ chúng ta chưa từng nghe nói tới chuyện Ruga có đứa con lợi hại đến vậy!

Alfa lắc đầu:

- Là do tôi không làm tròn nhiệm vụ của mình. Cậu chủ, tôi đã rà soát tư liệu về quân Tây Bắc trong đó cũng chẳng có tin tình báo gì nhiều về đứa con trai này của Ruga.

Đỗ Duy lắc đầu:

-Có lẽ là do bình thường người ta điều động xuống cấp thấp nên việc này không trách ông được. Nếu đối phương tận lực che giấu thì người ngoài rất khó mà tìm hiểu rành rẽ được.

Đỗ Duy đợi vài ngày tại thành Gilear thì tin tức truyền đến. Hai sư đoàn quân Tây Bắc vây quanh ngoài thành Lâu Lan đã rút đi. Còn trước đó Ron Barton và Hussein khi nghe tin đại chiến thành Gilear đều tự mang người tới hội quân cùng Đỗ Duy tại thành Gilear.

Mặc dù mọi người đều hết sức căm giận hành vi trộm trong cướp ngoài của quân Tây Bắc nhưng dù sao thực lực hiện tại của bọn chúng còn vượt xa mình nhiều lắm nên chẳng thể có biện pháp gì đối phó được.

Sau khi thương lượng lại với hơn phân nửa thủ hạ của mình thì Ron Barton và Al-Qaeda dẫn số kỵ binh còn lại tiếp tục tuần tra bên trong tỉnh Desa, quét sạch đám lính thảo nguyên có thể còn sót lại.

Nhưng đến lúc cuối Đỗ Duy lại đưa ra một mệnh lệnh kỳ quái.

-Cho người chuẩn bị xe ngựa tiêu chuẩn ..... ta muốn đi xa một chuyến. Sau đó sai người làm nhanh cho ta một lá cờ thưởng! Càng lớn càng tốt! Làm bắt buộc phải lộng lẫy, phải đẹp để! Trên lá cờ thêu cho ta mấy chữ thật to!

Alfa có chút nghi hoặc:

-Cậu chủ, ngài muốn viết chữ gì? Làm cờ thưởng làm gì?

-Đương nhiên là để tặng cho người ta.

Đỗ Duy cười lạnh:

-Trên lá cờ phải thêu ..... ai da. Thêu “Có công với nước, mẫu mực toàn quân”! Viết như vậy đi. Làm cho ta càng lớn càng tốt!

Alfa lơ mơ đoán được gì đó:

-Cậu chủ, cậu muốn .....

-Ta muốn đi đến bãi kiến tướng quân Ruga của quân Tây Bắc.

Đỗ Duy cười lạnh:

-Ta đến Tây Bắc đã một năm rồi mà còn chưa gặp qua ngài quân đoàn trưởng này, thật sự là rất không phải phép. Hắn đã không tới tìm ta thì tốt hơn là ta nên tới cửa kiến hắn.

Nói xong, Đỗ Duy không để cho Alfa nói thêm gì nữa. Phất tay cho Alfa lui ra chuẩn bị lá cờ thưởng to dùng kia.

-Đỗ Duy. Người muốn làm gì?

Trong phòng chỉ còn lại hai người Hussein và Đỗ Duy.

”Ta muốn đi xem thử lão rùa rụt cổ kia.

Đỗ Duy cười nhạt:

-Lần này chúng ta bị quân Tây Bắc bày mưu tính kế chơi cho thảm hại, nếu không cho bọn chúng ném chút phiền toái thì ông mày không cần phải lăn lộn tại Tây Bắc làm quái gì!

Hussein nhú mày:

-Nhưng người mò tới kiến hắn không sợ đưa dê vào miệng cọp à?

Đỗ Duy lại cười rất quỷ dị:

-Quân Tây Bắc chủ động giết Đầu Sói Vàng, lại còn báo công lên đế quốc..... Việc này mặc dù rất thông minh nhưng đã làm lộ ra giới hạn của Ruga! Hắn bây giờ còn chưa nghĩ đến tạo phản! Ít nhất là chưa nghĩ đến vào lúc này!! Cho nên hắn sẽ không biết phải làm gì với ta! Hoàn toàn khác biệt, hắn không những không thể cầm giữ ta, không thể làm thương tổn ta mà ngược lại còn phải gia tăng bảo vệ cho sự an toàn của ta. Tuyệt đối không thể để cho ta xảy ra chuyện trên địa bàn của hắn. Theo đó mà nói, nếu một người công tước của đế quốc chết trong khu vực của hắn vậy thì hắn không tạo phản không được! Cho nên ..... hắn tuyệt đối không dám làm tổn thương ta mà còn phải tận lực bảo vệ ta!

Nói đến đây, Đỗ Duy ung dung chậm rãi nói:

-Một tháng qua nhanh quá ..... nói không chừng, còn khoảng vài ngày nữa thì tên nhị vương tử kia của long tộc thế nào cũng tới tìm ta gây phiền toái phải không? Đến lúc đó thì phải làm phiền hơn hai mươi vạn tướng sĩ quân Tây Bắc, khiến bọn họ cảm phiền làm bảo tiêu cho ta một chút!

Đỗ Duy cười cực kỳ âm hiểm:

-Cho người ra ngoài loan báo tin rằng công tước Hoa Tulip sẽ tự mình đi bái kiến tướng quân Ruga, quân đoàn trưởng quân Tây Bắc. Còn tự mình đem cờ thưởng và quà đến thăm hỏi quân Tây Bắc, cố gắng truyền tin đi khắp hàng cùng ngũ hẻm, truyền đạt cho rõ ràng một chút ..... Ta muốn cho tên nhị vương tử long tộc kia nhất định phải biết ta đang ở trong đám quân Tây Bắc!

320. Chương 237: Lợi Đồi Lãi Kép

Tin tức Đỗ Duy đi “tặng quà mừng” quân Tây Bắc được cố ý tung ra quả nhiên lan truyền gây xôn xao, không biết là thật giả điên cuồng ra sao nhưng đúng là lần này quân Tây Bắc đã lập được công lao rất lớn.

Mặc dù trong lòng các tướng sĩ gia tộc Hoa Tulip phản đối nhưng dù sao Đỗ Duy ngày càng quyền cao uy lớn, hơn nữa lại được mọi người vô cùng sùng kính trong lòng nên họ đều cố nhẫn nhịn.

Đỗ Duy dành thời gian hai ngày chuẩn bị một phần đại lễ rất hậu. Hắn sai Alfa cho thợ thủ công chuẩn bị lá cờ thưởng lớn kia vô cùng khí thế. Đỗ Duy còn cho người làm một cây cột cờ rất dài, cao tới hơn bảy tám thước, cột trên một cỗ xe bốn ngựa kéo.

Số người tùy tùng không cần nhiều lắm, chỉ dẫn theo đội cận vệ khoảng hai trăm người đi về hướng quân Tây Bắc.

Trong đám thủ hạ có người lo lắng rằng đội cận vệ hai trăm người như vậy có phải là ít quá không. Nhưng Đỗ Duy cười nói:

-Dù gì thì cũng là chui vào hang ổ của người ta, trong sào huyệt của họ bố trí tới mười mấy vạn người ngựa, nếu ta tính dẫn theo hai nghìn người thì có thật sự đủ sao? Nếu đối phương thật sự muốn giết ta thì dù cho ta mang theo hai vạn người đến cũng vậy thôi.

Cứ thế rùm beng một đường mà tiến về phía đông tỉnh Norin, trên đường mặc kệ ngày sáng đêm tối, Đỗ Duy đều sai người treo lá cờ thưởng kia lên cột cờ, đi nghênh ngang qua thôn, qua trấn, qua thành.

Nhất là khi tiến vào tỉnh Norin. Tổng đốc Bohan mặc dù không ra mặt, tuy vậy cũng đã ra lệnh cho quân thủ bị phái kỵ binh đi theo bảo vệ Đỗ Duy.

Sau khi đại chiến thành Gilear chấm dứt, phụ tá Phillip của Đỗ Duy đã tới thành Gilear, hơn nữa còn mang theo một phong thư của tổng đốc Bohan. Chỉ có điều lúc ấy Đỗ Duy vắng mặt tại thủ phủ nên không nhận được nhận được lá thư này. Tổng đốc Bohan trước đó đã hạ lệnh cho quân đội tiến vào phối hợp trong lãnh địa của Đỗ Duy.

Phong thư này không có nội dung gì khác. Bohan là một người thông minh, hẳn biết Đỗ Duy cũng là người thông minh. Người thông minh nói chuyện với người thông minh thì không cần quanh co dài dòng. Nội dung thư vắn vắn một câu:

-Việc nước làm trọng!

Bohan tin rằng mình không cần giải thích gì nhiều, Đỗ Duy khi đọc câu này đương nhiên sẽ hiểu rõ dụng tâm của mình khi phái binh sang.

Ngày đó khi Đỗ Duy nhận được phong thư này, trong lòng không khỏi khâm phục.

-Thưa ngài, đi qua thị trấn nhỏ phía trước kia là tới phạm vi thế lực của quân Tây Bắc rồi.

Phillip ngồi cạnh Đỗ Duy, nhìn ra ngoài cửa xe, mỉm cười nói:

-Nói gì thì nói, ta cũng đã hoàn toàn cảm thấy được sự bất đắc dĩ của tổng đốc Bohan, mặc dù hãn đường đường là tổng đốc nhưng lại phải cố công không chế một nửa địa bàn của tỉnh mà hãn cai trị. Lại còn lúc nào cũng sống dưới uy thế áp xuống của đại quân Tây Bắc, cuộc sống như vậy thật là khó khăn.

-Ồ?

Đỗ Duy cười cười.

Phillip chỉ ra ngoài cửa sổ, thở dài nói:

-Thưa công tước, ngài xem bên ngoài đi ..... Nói thật, tôi càng nghiên cứu địa hình, thế cục Tây Bắc thì càng vỡ ra là đối với vị tổng đốc Bohan này tôi có chút hâm mộ! Theo vị trí địa lý mà nói, tỉnh Norin tuyệt đối tốt hơn nhiều so với tỉnh Desa của chúng ta. Ít nhất hãn cũng không cần trực tiếp đối diện với sự uy hiếp của người thảo nguyên. Có chúng ta ngăn giùm cho phía trước cuộc sống bọn họ khá hơn hãn. Về đất đai, tỉnh Norin cũng vượt xa tỉnh Desa cần cỗi. Dân cư dường như cũng gấp đôi tỉnh Desa. Đương nhiên đất đai chỉ là đất đai, thuế nông nghiệp là cái gì, với tài lực của một công tước như ngài tất nhiên sẽ không có gì để lo âu, thu nhập tại lãnh thổ có ít thì ngài cũng không lo về thuế nông nghiệp. Chỉ có điều ..... hạn chế lớn nhất của chúng ta trước mắt là vấn đề binh lực đó!

Phillip vừa nói vừa nhìn về mặt của Đỗ Duy, thấy Đỗ Duy không bức tức gì về những gì mình vừa nói thì lúc này mới yên tâm nói tiếp:

-Thưa ngài. Binh lực trong tay chúng ta lúc này tính tới tính lui bất quá chỉ khoảng hai vạn người mà thôi. Tôi biết ngài có lẽ hơi bất mãn với chính sách luyện binh của tướng quân Ron Barton ..... nhưng ngài cũng nên nhớ rằng toàn bộ lãnh địa của chúng ta có khá ít dân cư. Nếu muốn mở rộng kêu gọi nhập ngũ thì có thể trưng dụng được nhiều ít? Nếu tính chuyện kêu gọi mọi nhà mọi hộ đều phải đem con em trai tráng ra cống hiến..... việc như vậy nhất quyết là không có khả năng, cho dù thật sự có thể làm được..... thì thật ra tính toán xong cũng không thêm được bao nhiêu người! Dựa theo tính toán của ta và các anh em, chiếu theo số lượng dân cư của tỉnh Desa mà tính thì chúng ta nhiều nhất có thể huy động khoảng trên dưới năm vạn quân là đã đạt mức tối đa rồi! Tổng số dân cư của chúng ta cũng chỉ khoảng tám mươi vạn người mà thôi. Trừ đi phụ nữ, người già và trẻ em thì thanh niên trai tráng chẳng qua cũng chỉ khoảng ba mươi vạn thôi. Ba mươi vạn nam thanh niên đó chúng ta sáu người lấy một người thì tỉ lệ này cũng đã rất nặng nề rồi! Nếu lấy nhiều hơn nữa sẽ làm cho lòng người hoang mang lo sợ. Nếu thật sự muốn chuyển toàn dân thành binh lính, trừ phi tới lúc máu chốt cửa nát nhà tan ra thì việc này tuyệt đối không thể làm được.

Chỉ có điều, tổng đốc Bohan lại khác với Đỗ Duy, hãn dù sao cũng chỉ là một quan lại địa phương, không giống Đỗ Duy là lãnh chủ quý tộc. Cho nên hãn càng gặp khó khăn hơn!

Điểm khó khăn nhất là: Đối với quân thủ bị bộ hạ của tổng đốc Bohan, tiền lương và quân phí không thể do hãn tự phát được. Dựa theo điều lệ thời chiến của đế quốc, lương và chi phí của thủ bị quân địa phương tại Tây Bắc đều phải do quân Tây Bắc thống nhất phân phối!

Nói cách khác, tổng đốc Bohan nếu muốn dùng tiền nuôi quân thì phải đem tiền lương chuyển đến cho quân Tây Bắc, sau đó quân Tây Bắc sẽ phân phát lại! Làm như thế chẳng khác nào đưa cổ cho người ta treo!

Không nói đâu xa, chỉ riêng quân thủ thành tại thành tội ác Tai To cũng đều nghèo khổ không lối thoát, thì có thể hiểu được việc “thống nhất phân phối” của quân Tây Bắc này được thực hiện ra sao! Vấn đề của Bohan là trong kho của mình rõ ràng là có tiền nhưng lại không thể trực tiếp phát cho quân đội của chính mình. Phải đợi chuyển vào đại doanh của quân Tây Bắc, rồi lại chi ra lần nữa ..... như vậy khi tiền lương chính thức chuyển đến cho quân đội của mình mà mười phần còn được hai ba phần thì coi như quân Tây Bắc đã ưu đãi rồi!

Về điểm trên, do Đỗ Duy là lãnh chủ quý tộc nên quân đội thủ hạ được xem là tư quân của gia tộc thì ngược lại không thuộc phạm vi của pháp lệnh này, so với tổng đốc Bohan thì tự do hơn hãn!

-Hai bên có thể hợp tác.

Phillip cười nói:

-Ngài có quyền thành lập quân đội tùy ý, không bị quân Tây Bắc hạn chế tiền lương trong khi tổng đốc Bohan lại có nhiều dân chúng! Nếu hai vị mà đồng ý hợp tác thì thật là một việc rất tốt.”

Đỗ Duy bắt đầu hứng thú:

-Nói thử xem.

-Năm nay trong đợt nhập ngũ mùa thu, chúng ta có thể phái người đến thu xếp một hiệp định với tổng đốc Bohan. Chúng ta sẽ phái người trực tiếp vào trong tỉnh Norin tuyển quân! Dù sao thì luật pháp đế quốc cũng cho phép quá cảnh để tuyển quân, chỉ cần chính quyền địa phương đồng ý, tiếp đó lập hồ sơ báo cáo với ban chỉ huy quân phương để đô là được. Về điểm này, với quan hệ của ngài tại đế đô, quân phương nhất định sẽ không làm khó chúng ta!

-Bohan có thể đồng ý cho chúng ta đến tuyển quân trên địa bàn của hắn hay sao?

-Đây mới là điểm mấu chốt.

Phillip cười rất giảo hoạt ..... không thể không nói đến cả Đỗ Duy cũng không ngăn được cảm giác rằng người thanh niên tính tình tưởng vốn đơn giản này, thế mà đại khái là ở bên mình một thời gian thì ngay cả cái kiểu cười cũng đã có vài phần giống phong cách của mình ..... giảo hoạt, âm hiểm!

-Chúng ta có thể trao đổi với hắn.

Phillip giải thích:

-Bohan cũng muốn tuyển quân nhiều hơn mà! Đáng tiếc là hắn không có biện pháp dùng tiền để nuôi quân nhưng chúng ta thì lại có thể! Ngài có thể đàm phán với hắn ..... ví dụ chúng ta tuyển quân tại địa bàn của hắn, quân đội tuyển được thì nếu là hai tiểu đoàn thì mỗi bên được một. Nếu là hai sư đoàn thì vẫn vậy, mỗi bên được một! Chỉ có điều .....

Đỗ Duy vốn dĩ thông minh nên lập tức hiểu ngay ý tứ của Phillip, không đợi hắn nói hết liền cười cười tiếp lời:

-Chỉ có điều, trên danh nghĩa thì đăng ký tên gia tộc Hoa Tulip của ta! Phiên hiệu lấy theo số của tư quân gia tộc Hoa Tulip nhưng trên thực tế thì quân đội tuyển được một nửa là của tên Bohan, đúng không?

-Đúng.

Phillip lãnh đạm nói:

-Nếu Bohan không yên tâm vì dù sao đây cũng thuộc quân đội của hắn, thì để hắn tự mình bổ nhiệm sĩ quan và thủ lĩnh, chúng ta mặc kệ hắn. Ngoài ra còn có thể xây dựng một doanh trại lớn tại vùng ranh giới của chúng ta và tỉnh Norin rồi cho quân trú đóng tại đây. Ngoại trừ trên danh nghĩa đăng ký là tư quân của gia tộc Hoa Tulip..... mọi thứ khác hết thảy đều theo lệnh Bohan, hắn còn có gì để lo lắng chứ? Hiện tại hắn không biện pháp gì để tăng cường quân bị, vì hắn là chính quyền địa phương, muốn tăng cường quân bị thì lại bị hạn chế của quân Tây Bắc, chúng ta thì lại khác!

-Ý kiến hay!

Đỗ Duy không hề keo kiệt trong việc nói lời khen ngợi:

-Phillip, hiện tại người càng ngày càng ra dáng quan viên trợ tá.

Phillip cười cười: "Thưa ngài, mặc dù chủ ý này không tệ nhưng còn phải được Bohan gật đầu mới xong. Theo ta nhìn nhận về tên tổng đốc Bohan này, thì hắn có lẽ còn có thể đưa ra một vài điều kiện nữa, tính tình hắn vốn dĩ có lợi là không thể bỏ qua mà, ha ha.

-Thì cứ cho hắn đi.

Đỗ Duy cười cười:

=-Nếu hắn muốn được lợi, đòi tiền chẳng hạn thì ta cho hắn một ít. Dù sao thì trong việc lần này, vì ta mà Bohan mất một đội cả nghìn kỵ binh, ta đã nợ hắn một phần nhân tình. Hơn nữa ..... tiền thì sao, bây giờ ta cũng không thiếu tiền.

Phillip:

-Việc này không nên chậm trễ, thưa ngài, nhân dịp chúng ta lúc này đang ở Norin, ngài viết một phong thư, tôi liền tự mình đến thủ phủ Norin một chuyến xem sao.

Đỗ Duy ngẫm nghĩ rồi lắc đầu:

-Không tốt! Việc loại này cần nhất là không được lưu lại thư từ giấy tờ gì hết, vạn nhất trong tương lai có chuyện thì đó luôn là chỗ sơ hở cho người ta nắm thóp. Chờ ta gặp quân Tây Bắc về, khi đến nhà ta sẽ tự mình đi gặp mặt Bohan.

321. Chương 238: Ruga Tây Bắc

Khi đoàn xe đi tới thành Hạ Lan của tỉnh Norin, quân phòng thủ của Tổng đốc Bohan đi theo hộ tống cũng lập tức quay đầu trở về.

Thành Hạ Lan được tính là một tòa thành lớn thuộc tỉnh Norin, lưng dựa vào ngọn núi Hạ Lan*, Hạ Lan sơn là một ngọn núi nhỏ thuộc dãy núi Kilimanjaro kéo dài. Dãy núi Kilimanjaro kéo dài vừa vặn chia tỉnh Norin ra làm hai phần

Từ trước tới nay, mặc dù tổng đốc Bohan và quân Tây Bắc không có thỏa thuận rõ ràng nhưng cũng phối hợp rất ăn ý. Hai bên lấy thành Hạ Lan làm giới hạn, trong khu vực tỉnh Norin phía bắc thành Hạ Lan là địa bàn của quân Tây Bắc, phía nam là của tổng đốc Bohan

Thành Hạ Lan thuộc quyền quản lý của quân Tây Bắc. Cách thành tầm mười dặm, theo hướng quân kỵ binh hộ tống của tổng đốc Bohan vừa rời đi truyền lại tiếng vó ngựa dồn dập.

Một đội kỵ binh một nghìn người cầm lá cờ đen của quân Tây Bắc đang chạy tới. Lần tiếp đón này cũng rất lễ độ, ngay sau khi kỵ binh dừng lại ở phía xa liền có người đến báo cho Đỗ Duy, quân Tây Bắc phái một vị tướng quân tới đón tiếp đức ngài công tước, đang muốn xin gặp đức ngài công tước.

Đỗ Duy từ trên xe ngựa nhìn xuống nhận ra người quen cũ

Đó là người phụ trách quân hậu cần, tướng quân Tatara, nhìn khuôn mặt dường như thêm phần mập mạp, chắc là thừa dịp lần này thao diễn mùa xuân kiếm được không ít quân lương của tổng đốc Bohan

Tên này đã qua lại với Đỗ Duy nhiều lần đương nhiên cũng có chút quen biết với Đỗ Duy. Trước đây đã vài lần tìm đến Đỗ Duy đòi quân lương, Đỗ Duy cũng đều cho hắn thể diện, hơn nữa dựa theo thông lệ của quan trường, hắn cũng có được không ít chỗ tốt. Theo như quân Tây Bắc, tên mập bunn xin này cũng có chút quen biết Đỗ Duy cho nên để hắn dẫn binh tới đón tiếp cũng tính là người thích hợp.

-Đức ngài công tước, đã lâu không gặp.

Tatara xuống ngựa đi tới trước mặt Đỗ Duy cúi người thi lễ, sau đó nhiệt tình đi tới kéo tay Đỗ Duy cười nói:

-Đức ngài công tước, thật không ngờ là ngài lại tới thăm. Tôi phụng lệnh của ngài quân đoàn trưởng đã ở thành Hạ Lan đợi ngài một ngày rồi.

Lần này tới làm khách, mặc dù trong lòng Đỗ Duy hận quân Tây Bắc đến ngứa răng ngứa lợi nhưng trên mặt vẫn tươi cười:

-Ta đang lo lắng mình quá lỗ mãng, tự nhiên làm khách không mời mà đến, sợ rằng tướng quân Ruga nghĩ ta thất lễ đó.

Hai người đưa đẩy vài câu vô bổ, Đỗ Duy quan sát thấy mắt tên mập Tatara nhìn láo liên đương nhiên là đang chăm chú dò xét đoàn xe của Đỗ Duy, ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên sự cảnh giác.

Tuy vậy, Đỗ Duy cũng không sợ hắn kiểm tra, dù sao đoàn xe của mình cũng chẳng giấu vật gì. Chuyến này Đỗ Duy cứ nghênh nghênh ngang tới thăm hỏi, tiện thể tiện...gây họa luôn.

Nghĩ thầm: Đoàn của ông mày cũng chẳng mang theo gì nguy hiểm, chẳng qua là... ... hai ngày sau sẽ vận chuyển một con rồng theo đường hàng không tới mà thôi.

Tatara nhìn một vòng, đoàn xe của Đỗ Duy chỉ có hơn hai trăm người, ba bốn cỗ xe ngựa, không có gì lo ngại. Nhưng khi nhìn thấy người đánh xe của Đỗ Duy liền cảm thấy hứng thú

-Ồ? Đức ngài công tước, không thể tưởng được ngài lại thích dùng người mọi rợ Nam Dương.

Tatara cười cười, hạ giọng nói:

-Ruga tướng quân của chúng tôi cũng thích, gần đây mới có được mấy nữ nô xinh đẹp người Nam Dương. Đức ngài công tước tới vừa khéo, thật là may mắn có thể thấy họ.

Đỗ Duy cười mà không nói gì, Tatara vỗ vỗ đầu, giả bộ lỡ miệng, cười nói:

-Đáng chết, đáng chết! Là tôi lỡ miệng nữa rồi! Nghe nói đức ngài công tước lọt vào mắt xanh của hầu tước phu nhân, có được người đẹp số một đại lục như vậy, loại dung mạo bình thường đâu có thể lọt vào mắt ngài.

Tuy hắn nói nhưng ánh mắt lại đảo liên tục quan sát phản ứng của Đỗ Duy, Đỗ Duy chỉ cười cười, chẳng giải thích gì cả, thuận miệng nói:

-Tatara tướng quân đùa rồi, chỉ có điều ở nơi Tây Bắc này mà có thể gặp được mỹ nữ Nam Dương, xem ra Ruga tướng quân cũng là người đồng đạo của ta đó.

Hắn vừa nói vừa kéo Tatara lên xe ngựa.

Vốn dĩ Tatara không phải là người có khí chất của quân nhân chân chính, trong quân Tây Bắc, hắn lại càng giống như một dạng quân gia tài chính, đã có xe ngựa ngồi thoải mái đương nhiên sẽ không chịu cưỡi ngựa, liền cười mà theo chân Đỗ Duy, hắn thấy xe ngựa hoa quý, lập tức khen ngợi mãi không thôi

Khi Đỗ Duy lấy rượu ngon để trong ngăn kéo dưới chỗ ngồi, tên khốn này uống liền hai ngụm, thở ra một hơi thoải mái:

-Rượu ngon, ở vùng đất nghèo như Tây Bắc thật hiếm khi được uống rượu ngon như vậy.

Đỗ Duy mỉm cười:

-Rượu này cũng là người Nam Dương làm ra từ một loại quả. Nếu tướng quân Tatara thích, nhà ta vẫn còn một ít, để ta dặn người nhà về lấy hai bình tặng ngài.

Tatara liên tục cảm ơn, Đỗ Duy bỗng nhiên nhẹ nhàng nói:

-Chỉ có điều, tướng quân là đại quân gia toàn quân Tây Bắc, chương quản việc ăn uống của hai mươi vạn đại quân. Thứ trong phủ ta thì người khác có thể thấy hiếm có nhưng đối với tướng quân thì cũng tầm thường mà thôi

-Đâu có, đâu có!

Tatara khách khí luôn miệng, bỗng nhiên thấp giọng thở dài, lắc đầu cười khổ:

-Đức ngài công tước chê cười ta rồi, vị trí của ta mới nhìn tưởng như rất oai phong, kỳ thật thì lại như con chuột trong ống bễ, một đàng muối mặt tìm đến ngài và tổng đốc Bohan xin tiền, mặt khác lại phải ứng phó với các tướng quân sư đoàn trưởng của các sư đoàn tới đòi tiền đòi lương, ta cũng rất buồn phiền. Lần này tranh thủ được thời gian tới đây nghênh đón ngài thật là một việc sung sướng

Đỗ Duy bỗng nhiên giật mình:

-Vừa rồi ngài nói, Ruga tướng quân gần đây mua mấy nữ nô xinh đẹp..... như vậy cũng đã qua tay ngài rồi sao?

- Không phải đâu!

Nói đến đàn bà, hai mắt Tatara tỏa sáng, cười hì hì:

-Da dẻ của con gái Nam Dương so với người đế quốc chúng ta hơi đen một chút, nhưng sờ lên lại vừa mềm, vừa mịn, giống như là sa tanh. Hiếm thấy nữa là cực kỳ ngoan ngoãn, còn có bao nhiêu là hấp dẫn khác nữa...Ha ha, nếu Đức ngài công tước có hứng thú... Không, không, là ta lỡ miệng. Đức ngài công tước ngài

cả rượu ngon Nam Dương còn có, nghe nói việc làm ăn của ngài tại đế đô rất tốt, Nam Dương nữ nô, có lẽ đối với ngài mà nói cũng chỉ là ăn một mẫu bánh mà thôi

Đỗ Duy giật mình...cái tên béo này muốn ta hối lộ sao?

Hắn tỉnh bơ cười nói:

-Chuyện này thực sự không khó. Chỉ có điều ta.... ngài cũng biết rồi đó, thân phận ta là ma pháp sư, đối với nữ sắc ta không có nhiều hứng thú. Tuy vậy, ta cũng có một số nô lệ Nam Dương, nếu ngài có hứng thú, để ta lấy ra vài người, cùng với rượu ngon Nam Dương đem đến quân doanh của ngài. Đến lúc đó, uống rượu ngon, ôm người đẹp, cũng là một chuyện khoái lạc.

Tatara cười đến nỗi mắt thành sợi chỉ, Đỗ Duy hơi hột buong thêm một câu:

-Đúng rồi, Ruga tướng quân sai ngài mua một đám nữ nô xinh đẹp, như vậy ngài nhất định đã có một ít. Chỉ sợ ta tặng nữ nô cho ngài chưa chắc đã sánh được với nữ nô của tướng quân .

Tatara biến sắc tại chỗ, tuy vậy hắn liền che giấu trong nháy mắt, cười nói:

-Nói sao vậy, thân phận của ta nào có ra gì, chỉ là một quản gia mà thôi. Tướng quân sai ta mua nữ nô để thưởng cho mấy vị Đại tướng có công lao, ta nào có phần chứ.

Người này không có chút nào giống quân nhân mà là mười phần gian thương mới đúng! Đỗ Duy thầm đánh giá lại Tatara.

Thật là một tên khốn. Nếu như Ruga thật sự muốn tạo phản, người như vậy chưa chắc đã quyết tâm đi theo Ruga. Không chừng có thể thăm dò quân tình của quân Tây Bắc từ hắn

Không sợ người tham lam, chỉ sợ không biết người muốn cái gì

Xe ngựa thẳng tiến, Đỗ Duy hạ lệnh không cần dừng lại ở thành Hạ Lan, trực tiếp đi tới đại doanh quân Tây Bắc. Dù sao có kỵ binh quân Tây Bắc bảo vệ, đi đường suốt đêm cũng không cần lo về vấn đề an toàn. Theo như Đỗ Duy tính toán, đi sớm một chút tới quân doanh Tây Bắc để phòng ngừa Nhị Vương Tử của Long Vương đuổi kịp.

Hai ngày thời gian ngắn ngủi trôi qua, Tatara được hưởng thụ sự hoa lệ trên xe ngựa của Đỗ Duy nên khen không dứt miệng. Xe ngựa này của Đỗ Duy là của hoàng tử Thần tặc, đương nhiên quý giá vô cùng, nhất là Đỗ Duy còn không tiếc tiền làm thêm một phong hệ ma pháp trận dưới xe, giảm bớt độ xóc nên càng thêm dễ chịu. Hơn nữa trong xe còn có rượu ngon, đồ nhắm ngon nên càng sung sướng.

Tatara ở vùng Tây Bắc khổ sở rét cắt da cắt thịt, trước nay có bao giờ được loại hưởng thụ này? Hắn mặc dù là trưởng quan quân nhu, cũng kiếm được không ít, nhưng thân tại quân Tây Bắc, nào dám làm gì quá phận, cùng lắm cũng chỉ là một tiểu địa chủ mà thôi.

Hơn nữa, thân tại quân doanh, mặc dù ham muốn hưởng thụ nhưng lại ngại quân quy, nên cũng không dám trắng trợn quá.

Trên đường đi, nếu không ngại thân phận Đỗ Duy, Tatara còn muốn có thể đưa mấy cô gái xinh đẹp cùng ngồi trong xe ngựa hào hoa này. Đến lúc đó, xe thơm, gái đẹp, rượu ngon - cao lương mỹ vị, trên đường đi, ở trong xe uống rượu - ca hát, làm trời - làm đất mới thực sự là khoái hoạt.

Hạ Lan: tên một ngọn núi của Trung Quốc, là tài nguyên thiên nhiên cấp quốc gia được bảo tồn, thuộc khu tự trị Nội Mông, nằm ở vùng thảo nguyên đới rồi kéo dài tới vùng sa mạc. Địa hình của nó rất hiểm yếu, nó ngăn cản người ở sa mạc và người Siberia xâm nhập

322. Chương 238: Ruga Tây Bắc 2

Cuối cùng thì hai ngày sau cũng tới đại bản doanh “pháo đài Watt*” quân Tây Bắc .

Đây là một tòa pháo đài quân sự vĩnh cửu, được xây dựng theo đúng tiêu chuẩn của thành thị quân dụng hạng trung trong đế quốc. Theo quân chế đế quốc, tường thành của pháo đài hạng nhất phải cao mười hai

thước. Nhưng Đỗ Duy lại thật, tường thành này ít nhất cũng cao trên mười lăm thước. Xem ra, quân Tây Bắc không tiếc tiền của xây dựng đại bản doanh của mình.

Tường thành dùng loại đá tảng chắc chắn nhất Tây Bắc xây dựng nên một vòng tròn đồ sộ có lực phòng ngự rất mạnh. Trên tường thành còn bố trí một số máy bắn đá cỡ nhỏ nữa.

Pháo nổ bắn tên lại càng nhiều, không cần phải nói.

Ở phía ngoài tường thành của pháo đài Watt còn có bố trí vài quân doanh lớn, hằng ngày quân đội đều thao diễn nơi này, có khu huấn luyện kỵ binh, khu nuôi ngựa quy mô lớn, khu chứa cỏ. Trong thành thì như một thành thị bình thường được quân sự hóa hoàn toàn.

Quân Tây Bắc hoạt động ở nơi này nhiều năm nên dân chúng trong thành phần lớn là gia quyến của dòng dõi bộ đội dưới trướng Ruga. Ruga vì để bảo trì lòng trung thành của quân đội nên đem gia quyến binh lính rời tới pháo đài Watt. Cứ như vậy, hệ thống quân đội đều biến thành con dân của hãn.

Tại thành thị được quân sự hóa này, có thể thấy những người đi lại đều là binh lính của quân Tây Bắc đang nghỉ phép ra ngoài chơi, mặc dù mặc thường phục nhưng hình dáng tràn ngập khí chất sát phạt chỉ quân nhân mới có.

Ngay cả vợ con quân nhân cũng ăn mặc đơn giản, đi lại trong thành ngay ngắn trật tự. Còn có kỵ binh quân Tây Bắc đi lại tuần tra, nghe tiếng vó ngựa lách cách, kỵ binh ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế ngập tràn.

Đoàn xe của Đỗ Duy vừa tới cổng thành, hãn liền chủ động xuống xe. Lần này hãn tới đây viếng thăm một cách cao quý nên cũng chẳng quan tâm đến mấy thứ khác. Rồi hạ lệnh cho chiếc xe ngựa được có cấm lá cờ thẳng đứng đi tới phía trước của đoàn xe.

Hai người Đỗ Duy và Tatara sóng vai cưỡi ngựa vào thành, Tatara thỉnh thoảng giới thiệu chỗ này chỗ kia của pháo đài cho Đỗ Duy nghe.

Bỗng nhiên, Đỗ Duy thấy nơi xa xa cuối một con phố rộng lớn có một tòa nhà mái vòm, ở trên cùng có gắn kí hiệu. Phía trên Vách tường có cửa sổ bằng pha lê hoa văn rực rỡ, rèm treo tinh tế, tràn ngập khí tức thần thánh.

-Ồ?

Đỗ Duy khẽ cười:

-Ở đây cũng có viện tôn giáo của Thần điện sao?

-Đức ngài công tước đùa rồi.

Tatara nghiêm nghị nói, chuyện liên quan đến Thần điện, hãn cũng không dám nói đùa:

-Thần điện chính là quốc giáo của đế quốc, quân Tây Bắc chúng tôi cũng có rất nhiều quân sĩ tín ngưỡng Thần điện. Ngay cả không ít Đại tướng trong quân cũng là tín đồ của Thần điện. Trong đế quốc chúng ta, phàm là người có địa vị, có ai không tin sùng thần linh chứ?

Đỗ Duy gạt gù, trong lòng lại nghĩ: Có ông đây không tin.

Khi đội ngũ đã vào trong thành, phía trước truyền đến dồn dập tiếng vó ngựa, Đỗ Duy ở Tây Bắc đã lâu nên cũng học được cách phân biệt tiếng vó ngựa, vừa nghe liền biết, những người sắp tới chính là kỵ sỹ tinh nhuệ! Tiếng vó ngựa mặc dù dồn dập nhưng tiết tấu rất chính tề, hiển nhiên mặc dù phóng ngựa chạy nhanh nhưng đám lính này vẫn giữ nguyên đội ngũ chỉnh tề cùng tiết tấu.

Quả nhiên trên đường phố phía xa xa, một đội kỵ binh giáp đen chạy tới, mọi người trên đường lập tức lui ra sau tránh, những người đứng ở ven đường cúi gập người với đội kỵ binh đang đến, có vẻ hết sức tôn kính.

Trang bị của đội kỵ binh giáp đen này hoàn mỹ hơn rất nhiều so với quân kỵ binh Tây Bắc mà Đỗ Duy từng gặp. Nhìn giáp đen trên người biết ngay là loại phẩm chất không tầm thường, lực phòng ngự rất mạnh, kỵ mã đều là lựa chọn cực kỳ tinh tế, nhìn từ xa đã thấy mỗi kỵ sỹ đều tràn ngập một cỗ khí tức dũng mãnh, hiển nhiên là loại chiến sỹ từng trải trăm trận, người nào cũng thấp thoáng phát tán ra sát khí cùng hàn ý mà ở những người chính thức trải qua trui rèn trong núi tuyết biển máu mới có.

Đỗ Duy vừa thấy trang phục của những kỵ sỹ này, lập tức nhớ ra tin báo của Alfa với mình: Chặn đường giết sạch Đầu Sói vàng chính là kỵ binh giáp đen của quân Tây Bắc, không phải chính là những người này sao?

Chớp mắt đã thấy đội kỵ binh vọt tới trước mặt, cách đoàn xe của Đỗ Duy chừng năm mươi thước liền dừng lại. Cầm đầu là một kỵ sỹ trẻ tuổi, khuôn mặt đeo một bộ mặt nạ sắt, ngạo nghễ trên mình ngựa. Đỗ Duy lập tức cảm thấy ánh mắt lạnh lùng quét tới, dừng lại thật lâu trên người mình.

- Tướng quân Tatara, nghe nói ông đi nghênh đón khách quý, phải chăng vị bên cạnh người là công tước hoa Tulip đại danh đỉnh đỉnh?

Tiếng nói của người tuổi trẻ thật dễ nghe. Chỉ có điều trong lòng Đỗ Duy chấn động.

Chính là bản năng cùng tinh thần lực phản ứng làm cho Đỗ Duy có một loại cảm giác không thoải mái với kỵ sỹ trẻ này. Giọng nói đối phương tuy bình thản nhưng lại có một loại hàn ý nói không nên lời.

-Ta là Đỗ Duy Rudolf .

Đỗ Duy mỉm cười giục ngựa tiến lên nhìn kỵ sỹ trẻ:

-Ngài là...?

Tatara chạy tới lớn tiếng nói:

-Đức ngài công tước, vị này là con trai của tướng quân Ruga chúng ta...

-Tên ta là Cybaster.

Kỵ sỹ trẻ tự giới thiệu tên mình, hần giương mắt nhìn Đỗ Duy, khóe miệng nhếch lên, nụ cười quỷ dị giống như lúc hần chặt đầu của Đầu Sói Vàng, hần hơi cúi người trong lúc ngồi trên lưng ngựa:

-Đức ngài công tước, tha lỗi tôi có quân lệnh trên người, không thể xuống ngựa hành lễ. Tôi ngưỡng mộ đức ngài đã lâu, ngài được coi là cường giả trẻ nhất, sau khi tới Tây Bắc còn sang tạo kỳ tích. Tôi ngưỡng mộ ngài đã lâu rồi, không giây phút nào không mong được ngài chỉ bảo.

Đỗ Duy nói khách sáo vào câu, kỵ sỹ trẻ tuổi này bỗng nhiên cười nói:

-Lần này ngài tới pháo đài Watt, nhất định phải ở thêm mấy ngày để tôi có cơ hội học hỏi, kỳ thật..... tôi cũng cực kỳ hứng thú với ma pháp thần kỳ, nay được gặp ngài, một ma pháp sư thanh danh vang lừng đại lục tới đây, làm sao tôi có thể bỏ lỡ cơ hội hiếm có này chứ?, Mong ngài đừng ném ta ra khỏi cửa nhé.

Đỗ Duy cười cười không nói, Cybaster ngồi trên ngựa lăm một lễ của kỵ sỹ với Đỗ Duy, sau đó xoay người nói:

-Tiếp tục tiến lên. Trước khi trời tối phải tới được thành Hạ Lan, ai không theo kịp, chém.

Nói xong, hần dẫn người vượt qua xe đội Đỗ Duy lao nhanh đi.

Tatara lau mồ hôi, cười khổ:

-Xin Đức ngài công tước đừng trách, tính tình của vị thiếu tướng quân này của chúng tôi luôn luôn như thế, kể cả khi gặp tướng quân Ruga cũng có thái độ như vậy.....

Đỗ Duy cũng khách sáo một hai câu.

Sau đó Tatara đưa Đỗ Duy tới Soái phủ trong thành. Soái phủ này được thiết kế cực kỳ khí thế. Nhưng không phải là dạng xa hoa mà là tràn ngập một dáng vẻ cổ kính và hùng tráng. Không có họa tiết điêu khắc cầu kỳ, tất cả kiến trúc chỉ dùng đá tảng tạo thành tạo bộ dạng thô kệch.

Tatara rất nhanh phái người đi vào bẩm báo, thấy Tatara rời đi, Đỗ Duy thấp giọng nói với một thị vệ kỵ binh:

-Này, nghe ta nói, tên phạm nhân kia..... Cái tên nhóc kia còn kiêu ngạo hơn cả người lúc mới gặp ta.

Kỵ sỹ phía sau này có màu da rám nắng, tóc hơi xoăn, trên mặt đeo tấm băng che đi một mắt, chính là Hussein giả trang. Hần nghe Đỗ Duy nói vậy liền hừ khẽ một tiếng

-Người không phục sao? Ta nghe nói rằng thực lực của hắn chỉ ít cũng đã cấp tám rồi! Năm đó, khi người đạt tới cấp tám cũng không trẻ như hắn. Danh hiệu kỳ sỹ đứng đầu đại lục của người có lẽ cũng không vững nữa đâu.

Hussein cũng không tức giận, chỉ nhặt giọng:

-Cái gì mà danh hiệu đứng đầu. Cho tới giờ ta chưa từng để ý tới..... Tuy nhiên, nghe nói thằng nhóc này có tuyệt kỹ Rodriguez, ta thực sự rất muốn thử xem thế nào.

Hai người nói tới đây, trong soái phủ truyền tới một âm thanh vang rền

__Đức ngài công tước hoa Tulip đến chơi, làm cho Ruga ta thật sự vinh hạnh.

Dứt lời, một bóng người đã đi ra mang theo tiếng cười hào sảng.

Đỗ Duy đang xoay người xuống ngựa, đang muốn khác sáo một hai câu, người kia đã tới nơi ôm choàng lấy hắn, nhiệt tình vỗ lưng Đỗ Duy, đồng thời lớn tiếng cười:

-Năm xưa, ta cùng cha ngài là bạn tốt, hơn hai mươi năm trước khi xảy ra chiến tranh Tây Bắc, lão Raymond và ta đã quen nhau đã lâu rồi. Vẫn nghe nói hắn có một đứa con xuất sắc, rốt cuộc hôm nay cũng gặp được ngài.

Nói xong, người kia mới buông Đỗ Duy, đẩy ra nửa bước, cẩn thận nhìn hắn, trên mặt tràn đầy nụ cười:

-Tốt lắm, tên nhóc thực là anh tuấn, không hổ là người của nhà Rowling.

Đỗ Duy ngẫm đánh giá lại lão quân phiệt đã từng gây họa hại tại Tây Bắc hơn hai mươi năm này.

Xét tướng mạo Ruga, thật sự nhìn không ra nửa điểm gian trá, mặt mày đường đường. tràn đầy chính khí. Hơn nữa khi hắn nói chuyện âm thanh vang dội, một thân khí chất lỗ mãng, người không biết có lẽ thật sự coi hắn là loại quân nhân thô lỗ.

Chỉ có điều, nhìn hắn càng vô hại thì lại càng nguy hiểm.

Đỗ Duy biết rất rõ điểm này.

Đương nhiên vị tướng quân Ruga này còn có chút đặc biệt

Bởi vì, khi hắn đứng còn kém Đỗ Duy nửa cái đầu, mặc dù Đỗ Duy mới có mười lăm tuổi.

Lão quân phiệt danh vang Tây Bắc, giết người không cần tính toán, mưu mô khó lường lại còn cấu kết dị tộc làm cho đế đô không thể chịu đựng nổi lại là một người thấp hơn Đỗ Duy, giống như là ..... người lùn

Chỉ có điều, tại vùng Tây Bắc này, có lẽ không có ai đủ dũng khí xem thường gã lùn này.

Đỗ Duy mặc dù chưa từng gặp mặt vị Ruga tướng quân này nhưng tướng mạo cũng có nghe nói qua, lúc này thật sự gặp mặt, trong lòng thở dài, người này còn lùn hơn so với tưởng tượng của mình.

Đỗ Duy còn chưa chính thức trưởng thành, dáng người theo như tính toán của kiếp trước, cũng chỉ hơn một mét sáu mươi mà thôi. Mà đầu Ruga chỉ chạm tới mũi hắn.

Trên mặt gã lùn này còn có cái mũi giống như mũi chim ưng lớn, khiến cho khuôn mặt chính trực lẫm liệt của hắn còn có thêm vài phần uy nghiêm cùng lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi.

-Tướng quân Ruga.

Đỗ Duy nhẹ nhàng cười nói:

-Cha ta cũng thường xuyên nhắc tới ngài. Ta tới Tây Bắc hơn một năm, hôm nay mới có dịp bái kiến, thật sự là thất lễ.

-Không cần khách sáo thế! Ruga hào sảng vung tay:

-Ta và cha ngươi cùng nhau đánh giặc, coi như là anh em cùng sống cùng chết. Chúng ta là người một nhà, vào đi vào đi, mau cùng ta đi vào nhà nói chuyện

Vừa nói vừa kéo Đỗ Duy đi vào trong.

Trong đầu Đỗ Duy thầm nghĩ: Là người một nhà với tên trộm cầu kết với dị tộc, bán nước nhà người thì ông đây mới là người đen đủi đó!

Theo Ruga vào soái phủ, tới đại sảnh, đã thấy các vị tướng quân toàn thân mặc áo giáp kỵ sỹ đứng chờ trong sảnh, trong đó có người đã từng dẫn quân vây thành Lâu Lan, chính là tướng quân Quattro Bajeeena.

Các vị kỵ sỹ khác đều khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, người nào người nấy đều có đầy vẻ dũng mãnh, ngực đeo huân chương kỵ sỹ, ít nhất cũng ngoài cấp sáu.

Chỉ có điều, người nào cũng nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt hằn học không thêm che giấu.

Trong đại sảnh đã bày sẵn tiệc rượu nhưng không phải là bàn tiệc theo truyền thống của đế quốc Roland.

Mà là dường như dựa theo tập tục của người thảo nguyên, là tiệc phân chia.

Có rất nhiều bàn nhỏ, tạo thành một vòng tròn, Ruga liền kéo Đỗ Duy theo mình ngồi ở phía trên. Những người theo Đỗ Duy tới đương nhiên đã được Tatara chăm lo dẫn đi nghỉ ngơi, chỉ còn một mình Hussein đi theo Đỗ Duy vào đại sảnh.

Đỗ Duy bị Ruga lôi kéo, liền ngồi vào cái bàn cạnh hắn, bàn này làm theo hình dáng của người thảo nguyên, không có ghế dựa, chỉ là một khối đặt trên mặt đất, tất cả mọi người ngồi trên chiếu.

-Lại đây lại đây, ta giới thiệu với mọi người một chút, vị này chính là thiếu niên thiên tài nổi tiếng đế quốc chúng ta. Đức ngài công tước hoa Tulip, ha ha, Rowling gia tộc - con trai của bá tước Raymond. Câu giới thiệu của Ruga đến tai Đỗ Duy, trong lòng liền cảm thấy không vui.

Hắn nói vậy là cố ý châm chọc ta sao? Con của nhà Rowling nhưng lại biến thành công tước hoa Tulip..... đây không phải châm chọc thì là gì?

Nhưng khi nhìn vẻ mặt tươi cười của Ruga..... Đỗ Duy thở dài, người kia thực sự có tài vờ vịt!

-Đỗ Duy, ngài xem, ở đây hết thấy đều là dũng tướng của quân Tây Bắc! Ngài đã từng gặp tướng quân Quattro Bajeeena, ta giới thiệu cho ngài một chút nhé! Tới đây tới đây, các anh em, chúng ta là quân nhân không cần bộ dáng quý tộc đó, mang rượu lại đây, tự mình giới thiệu với vị khách quý đi. Hôm nay ai không uống say, ông đây sẽ đá đít hắn.

Nghe tướng quân Ruga ra sức “phóng khoáng” làm cho Đỗ Duy trong lòng suy tư.

Tên Ruga ày, rốt cục hắn là loại người nào?

Ngô Tam Quế? Thạch Kính Đường? hay là..... An Lộc Sơn?

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy ha hả cười, chủ động bưng chén rượu đứng lên:

- Tướng quân Ruga khách sáo rồi, ta chỉ là một thằng nhóc vừa mới trưởng thành, nào dám được các vị tướng quân mời rượu? Để ta tới mời các vị nhé!

Nói xong, hắn cầm chén, hướng tới người ngồi ngay dưới mình đi tới. Tướng quân này râu ria xồm xoàm, nhìn như cầm mấy lá cờ trên mặt, xem ra có vài phần giống Ron Barton.

Đỗ Duy đối với hắn gơ chén, cười nói:

-Chén rượu này là của ta Đỗ Duy Rudolf kính các vị hào kiệt quân Tây Bắc.

Nói xong, Đỗ Duy gơ chén nhìn người kia. Nào ngờ, vị tướng quân lại lạnh lùng cười, hừ một tiếng, ánh mắt nhìn chén rượu trước mặt nhưng cũng không thêm nhấc tay.

Không khí nhất thời đông cứng lại.

Chú thích:

James Watt (19 tháng 1 năm 1736 – 19 tháng 8 năm 1819) là nhà phát minh người Scotland và là một kỹ sư đã có những cải tiến cho máy hơi nước mà nhờ đó đã làm nền tảng cho cuộc Cách mạng công nghiệp.

Ngô Tam Quế (tiếng Hán: 吳三桂, bính âm: Wú Sānguì, Wade-Giles: Wu San-kuei; tự: Trường Bạch hay Trường Bá ; 1612 – 2 tháng 10 năm 1678) là một tướng nhà Minh từng dưới quyền Viên Sùng Hoán chống

giữ quân Thanh ở miền Đông Bắc. Sau khi Viên Sùng Hoán bị Vua Sùng Trinh giết, Ngô Tam Quế dần dần được trao nhiệm vụ trấn giữ Sơn Hải Quan. Năm 1644, vì giận Lý Tự Thành chiếm vợ nên đã mở cổng Sơn Hải Quan cho quân Thanh tràn vào đánh bại Lý Tự Thành và khi quân Thanh chiếm được toàn bộ Trung Hoa đã phong cho Ngô Tam Quế làm Vân Nam Vương. Tuy nhiên sau đó do bất đồng về quyền lợi của Vua Khang Hy ban, Ngô Tam Quế đã phản lại nhà Thanh và bị Khang Hy tiêu diệt.

Trong tiềm thức người Hán, Ngô Tam Quế là một trong những “đại Hán gian” cùng với Tần Cối

Thạch Kính Đường (892-942), người gốc Sa Đà, là con rể Đường Minh Tông (Lý Tự Nguyên). Năm 936, khi đang trấn thủ Hà Đông, ông đã nhờ người Khiết Đan đem đại quân giúp đỡ và lật đổ nhà Hậu Đường. Để trả ơn, Thạch Kính Đường đã cắt đất của 16 châu Yên, Vân (các tỉnh Hà Bắc, Sơn Tây ngày nay) cho họ. Mặt khác, ông cung kính tôn Liêu làm “cha”, gọi Vua Liêu trẻ hơn mình 11 tuổi là “Vua cha”.

An Lộc Sơn ( ) tên thật là An Rokhan, người dân tộc Sogdian (một tộc người Tajik). An xuất thân từ một gia đình thương nhân có nguồn gốc từ Bukhara (Sogdiana) đến sinh sống và làm ăn ở vùng đất mà nay là Ürümqi (tên Hán là), thủ phủ tỉnh Tân Cương, miền Tây Bắc Trung Quốc. Lộc Sơn nguyên mang họ Khang, nhưng sau đó bà mẹ cải giá với người họ An nên lấy họ An. Lộc Sơn là phiên âm tiếng Hán của chữ Lushi, theo tiếng bản tộc có nghĩa là “ánh sáng”.

An Lộc Sơn bị kết án tử hình vì tội ăn cắp, bỏ trốn và gia nhập quân đội nhà Đường. Nhờ có thành tích xuất sắc trong chiến đấu ở vùng Tây Bắc, đặc biệt là trong việc chống lại quân Khiết Đan, ông được phong đến chức Tiết độ sứ vào năm 742.

Trước khi làm phản, An được phong làm tiết độ sứ của những ba vùng, được Đường Huyền Tông và Dương Quý Phi yêu mến. Huyền Tông nhận Lộc Sơn làm con nuôi. Lộc Sơn lên ra vào cung cấm tư thông với Dương Quý Phi và gọi bằng “mẹ” để che mắt Huyền Tông.

Huyền Tông không hề hay biết, vẫn hết sức tin tưởng Lộc Sơn. Lộc Sơn to béo, bụng phệ, Huyền Tông hỏi vì sao bụng lại to như vậy, Lộc Sơn khúm núm tâu rằng:

Bụng thần chứa chất lòng trung với bệ hạ nên to như vậy.

Huyền Tông nghe nói rất bằng lòng, càng tin vào Lộc Sơn hơn.

323. Chương 239: Rượu Mời Không Uống Chỉ Thích Uống Rượu Phạt!

Không khí Trong đại sảnh đột nhiên lạnh lẽo, Đỗ Duy bưng chén rượu trong tay đứng trước mặt vị tướng quân này mà đối phương không để ý đến sự có mặt của hắn khiến Đỗ Duy lâm vào thế bí. Nhưng Đỗ Duy cũng không để lộ ra chút vẻ căm tức nào, không hoảng hốt không vội vàng liếc mắt nhìn Ruga đang ngồi phía trên.

Quả nhiên, Ruga lập tức giả làm bộ dạng giận dữ nói:

-Shrek, đức ngài công tước mời người rượu, sao lại không uống?

Shrek sao?

Tên rất hay, tên rất hay! Đỗ Duy nhìn tên khốn râu ria xồm xoàng trước mặt này không khỏi thẫn thờ dài:

Tại sao hắn không phải da xanh? Nếu da xanh thì có phải tuyệt vời hơn không?

Shrek hừ lạnh một tiếng, hắn ngang nhiên ngẩng cao đầu nhìn lên Ruga, rất khảng khái nói:

-Thưa ngài, uống rượu không cần phải vội vàng, trong lòng ta có nhiều thắc mắc với đại danh của công tước Hoa Tuilip ...nếu không thể giải tỏa những thắc mắc này, thì uống rượu cũng mất ngon!

Nói xong, tên đại hồ tử Shrek nhìn chằm chằm Đỗ Duy, nói ồm ồm:

-Công tước Hoa Tuilip, ta có nghe Quattro Bajeeena nói, hôm đó ngài tại thành Lâu Lan bắn một mũi tên xa mười dặm? Ta cả đời bắn cung nhưng trước giờ cũng chưa từng nghe ai có thể bắn được mười dặm! Chỉ sợ là có người đã lén sử dụng ma pháp mà không có ai nhận ra để lừa người thôi!

Tới rồi! Đỗ Duy cười thầm trong lòng, nhưng hắn cũng không nói gì mà cứ nhìn tên râu ria xồm xoàm trước mặt. Hắn cũng nhìn qua những người ở đây, quả nhiên trên mặt của những người này đều nở nụ cười châm biếm, mà ngay cả Ruga phía trên ánh mắt cũng có vẻ kỳ dị.

Ài ... Muốn ra oai phủ đầu đó mà, chỉ có điều ... Nhất định phải dùng cái trò đùa cũ rích này sao?

Đỗ Duy thở dài:

-Tướng quân Shrek, ngài có ý gì đây?

-Ta không tin rằng có thể bắn một mũi tên xa mười dặm.

Shrek lớn tiếng nói:

-Ta chỉ sợ có người giỏi trò bịp bợm thôi. Công tước Hoa Tuilip, một mũi tên của ngài ngày đó làm cho quân Tây Bắc chúng ta lui mười dặm. Nếu chuyện này lộ ra ngoài, chỉ sợ người không biết cho rằng thần tiễn của công tước Hoa Tuilip ngài bắn lui mấy vạn quân Tây Bắc! Trong lòng ta không phục, thật sự rất muốn lãnh giáo tiễn thuật của ngài!

Đỗ Duy cười cười, hắn nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống:

-Ồ? Ngài muốn lãnh giáo như thế nào đây?

Shrek cười ha hả, sau đó hắn hét lớn tiếng :

-Mang cung tên của ta lên đây!

Tiếng hét ra lệnh vừa truyền đi cánh cửa hông ngoài đại sảnh đã liềm mở ra, lập tức hai binh lính đầu ngẩng ngực ưỡn hai tay dâng cao đi đến. Người đi phía trước hai tay đang cầm một cây trường cung. Cây trường cung toàn thân đen nhánh vừa nhìn đã biết đây là một cây cung cứng. Mà phía trên cây cung lại có lấp lóe ánh sáng màu đỏ, không biết là dùng tài liệu gì luyện chế thành.

Nhìn bộ dạng, có vẻ như tên binh lính hùng tráng kia đang cố hết sức, thì hiển nhiên cây cung này trọng lượng cũng không nhẹ.

Mà tên binh lính phía sau hai tay ôm một hộp tên làm từ da, mà bên trong chỉ có mười mũi tên. Nhưng những mũi tên này và mũi tên bình thường màu sắc hoàn toàn khác.

Mũi tên bình thường phần lớn đều là làm từ gỗ, phần mũi làm từ kim loại, còn phần đuôi dùng lông chim. Nhưng mười mũi tên này, mỗi một cái đều có vẻ như làm từ kim loại, phần thân tên sơn đen sáng bóng và to gấp đôi so với tên bình thường. Mà phần mũi tên lại là màu vàng.

Mũi tên như thế này, sợ rằng cũng phải có trọng lượng gấp đôi so với tên thường.

Lúc này Ruga cầm chén rượu đứng lên, hắn giả vờ cười:

-Đỗ Duy ... tướng quân Shrek là xạ thủ đệ nhất của quân Tây Bắc chúng ta. Bộ "cung cứng vàng đen" của hắn ở Tây Bắc rất nổi danh. Đã từng có lần ngoài chiến trường chỉ với hai mũi đã bắn gãy cột cờ của quân địch. Nếu chỉ nói về bắn cung mà nói, hắn là người đứng đầu của quân Tây Bắc chúng ta.

Nói xong hắn quay sang Shrek nói:

-Tướng quân Shrek, công tước Hoa Tuilip thân phận như thế nào mà có thể cùng người so tài bắn cung? Mau ngồi xuống, đây là yến hội không được nói những chuyện khác.

Đỗ Duy cười thầm trong lòng, màn kịch này diễn hơi quá. Shrek vừa ra lệnh, lập tức có binh lính mang cung lên, đây rõ ràng là sớm có chuẩn bị rồi sao.

Lúc này Hắn mới cười nói:

-Tướng quân Ruga, ta thật sự rất muốn được xem một chút tài bắn cung của tướng quân Shrek. Hãy coi như là tiết mục trợ hứng cho yến tiệc đi nhé.

Nói xong, hần nhìn sang gã râu xồm:

-Tướng quân Shrek, ngài muốn so tài như thế nào đây?

Shrek nắm chặt tay, cầm cung cứng vàng đen” để trong tay, hần ngang nhiên nói:

-Cây cung của ta được coi như là cây cung mạnh nhất trong quân đội, nhưng bắn xa nhất cũng chỉ có nghìn thước mà thôi. Nhưng đối với cung, dây cung càng mạnh bắn lại càng xa. Cây cung của ta mặc dù không phải thần khí, nhưng về sức mạnh mà nói thì cả đại lục cũng là khó tìm được. Trong toàn quân Tây Bắc, người có thể kéo được cây cung này, nhiều nhất cũng không vượt quá năm người. Shrek ta không tin có cây cung có thể bắn xa mười dặm được. Nếu có cây cung mạnh như vậy, ta thật là rất muốn được xem thử!

Hóa ra là trước khi Đỗ Duy đến, chuyện Quattro Bajena mang quân đến bao vây thành Lâu Lan bị một mũi tên ra oai của Đỗ Duy làm cho không những không tiến được mà còn phải lui mười dặm, đây là chuyện mà Quattro Bajena coi là chuyện xấu hổ rất lớn. Đặc biệt là sau khi trở lại Tây Bắc, hần có mang chuyện này thông báo cấp trên, thì không chỉ Ruga mà những người khác cũng đều không tin.

Có thể bắn xa xa dặm...có cây cung mạnh như vậy sao? Có lực tay mạnh như vậy sao? Trên đời chắc chắn không có chuyện này! Hay chính như tướng quân Shrek được xưng là đệ nhất xạ thủ đã từng ở trong quân bắn hai phát tên làm gãy cột cờ đối phương, cây cung này không mạnh sao? Nhưng chính cung cứng vàng đen của Shrek nhiều nhất cũng chỉ bắn xa được nghìn thước mà thôi!

Mọi người lập tức nghĩ đến đó là Đỗ Duy chính là ma pháp sư, đã âm thầm sử dụng phương thức ma pháp mới có thể làm được như vậy!

Nếu đã nghĩ như vậy, mọi người nghĩ đến tại đây cung tên bắn ra để cho công tước Hoa Tuilip này mất mặt.

Lúc này, Shrek cầm cung đi đến, hần sai người mở cổng đại sảnh, bước đến ngoài cửa, nhìn ra xa, lớn tiếng nói:

-Công tước Hoa Tuilip, ngài với ta so tài thuật bắn cung!

Đỗ Duy cười nói:

-So tài như thế nào đây?

Shrek chỉ ngón tay ra ngoài cửa, hần quay về Ruga thỉnh cầu:

-Thống soái, không bằng chuyển yến hội đến giáo trường, để cho ta và công tước Hoa Tuilip so tài cho thoải mái!

Ruga thoáng liếc mắt nhìn Đỗ Duy, hần lập tức cười vang nói:

-Được! Chúng ta đều là quân nhân, cũng không cần để ý đến những lễ nghi nhỏ này. Các vị, chúng ta lập tức chuyển yến hội qua giáo trường, vừa coi so tài bắn cung, vừa uống rượu!

Bọn thủ hạ đều đã chuẩn bị sẵn, lúc này đương nhiên vỗ tay hoan nghênh ầm ầm. Đỗ Duy cũng không có phản đối, chỉ mỉm cười gật đầu.

Sau đó, một ít binh lính đi lên đại sảnh mang bàn và các loại rượu, thức ăn toàn bộ ra ngoài. Mọi người cùng nhau đi tới giáo trường của phủ thống soái.

Ruga là quân đoàn trưởng Tây Bắc, nên đương nhiên giáo trường trong phủ có quy mô và kích thước không nhỏ, chiều rộng khoảng một trăm mười thước, thậm chí so với sân vận động mà Đỗ Duy thấy ở tiền thế còn lớn hơn vài phần. Khi mọi người đến giáo trường, một lúc sau yến tiệc đã được bày lên đài.

Sau đó, Shrek lập tức ra lệnh, rất nhiều binh lính lập tức bày ra một loạt mục tiêu bắn tên. Những mục tiêu này đều để ở rất xa. Có gần có xa, cái gần nhất cũng năm mươi thước, còn được phân bố rộng rãi ra.

Shrek sau đó cười dài, dưới ánh mắt của mọi người, hần đột nhiên cầm lấy cung cứng vàng đen. Hần xoay người từ đại sảnh nhảy xuống lưng chiến mã bên dưới. Tên tướng quân râu xồm này quả nhiên cũng có chút

bản lĩnh, thân hấn vừa hạ xuống lập tức chiến mã hí dài đứng lên chạy quanh giáo trường. Shrek trên thân ngựa rất phiêu hốt, động tác căng cung rất linh mẫn, ngồi trên lưng ngựa, ngón tay chuyển động, ngón tay như múa. Từng đạo âm thanh vù vù vù phát ra, từng mũi tên được bắn đi, bên ngoài đã thấy ba mục tiêu rung bần bật, đều trúng tâm không trượt phát nào.

Hắn một hơi bắn liền chín mũi tên, nhưng đến mũi tên cuối cùng, đột nhiên hấn đang ở trên lưng ngựa lại oằn người ra, kéo dây cung về phía sau, cứ để tư thế kéo cung như vậy...

Một tiếng vù phát ra, mũi tên cuối cùng được phóng đi bay xuyên qua hai mục tiêu, giống như quả hồ lô, bắn bay cả hai mục tiêu rơi xuống đất.

Trên giáo trường, mọi người nhất loạt đứng lên vỗ tay hoan hô, ngay cả Đỗ Duy cũng phải tấm tắc khen. Tên tướng quân Shrek này, kỹ thuật bắn tên đúng là rất lợi hại.

Đúng lúc này, trên bầu trời phía bắc xuất hiện một con chim ưng đang bay lượn. Tên râu xồm cười lạnh, hấn đột nhiên phóng ngựa vọt tới chỗ để mũi tên, lấy một mũi ngay phía trước, ngay lập tức vung cung bắn tới. Cung cứng vàng đen” bị hấn kéo căng như mặt trăng....sau đó chỉ nghe thấy một âm thanh chấn động không khí...quay về phía chim ưng đang bay trên bầu trời mà bắn.

Vù! Tiếng mũi tên phá không bay đi, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, con ưng bị bắn trúng lập tức thân thể rơi thẳng xuống đất.

Nhìn một chiêu giương cung bắn ưng này, lại càng khiến cho mọi người hoan hô vang dội.

Shrek mười tiễn bắn trúng mười một mục tiêu, đặc biệt hấn mũi cuối cùng còn bắn rụng chim ưng đang bay trên trời, đích xác là tuyệt vời.

Hussein phía sau lưng Đỗ Duy chứng kiến cũng không khỏi động dung.

Chú thích:Shrek, là tên một nhân vật trong bộ phim hoạt hình cùng tên, do hãng DreamWorks Animation phát hành năm 2001, dựa trên một phần truyện tranh cổ tích tên Shrek! năm 1990 của William Steig.

324. Chương 239: Rượu Mời Không Uống Chỉ Thích Uống Rượu Phạt! (phần 2)

Nếu nói về võ thuật, cả mười tên Shrek cũng chưa chắc đã là đối thủ của Hussein. Trên đại lục này, có thể so tài với Hussein e rằng chỉ có Rodriguez mới có tư cách. Nhưng về kỹ thuật bắn cung, không phải cứ đầu khí hùng mạnh là có thể làm được.

Shrek sau khi đợi tràng vỗ tay trùng xuống, hấn xoay người xuống ngựa, nhảy lên đài, ngạo nghễ nhìn Đỗ Duy:

-Công tước Hoa Tulip, đến lượt ngài rồi.

Đỗ Duy cảm giác được đám quân Tây Bắc đều đang cười mỉa hấn. Hấn thở dài, sau đó nói:

-Xạ thuật của tướng quân Shrek quả nhiên lợi hại, không hổ là người đứng đầu Tây Bắc! Sợ rằng cho dù là trong đội thiện xạ giỏi nhất ngoài thảo nguyên cũng không tìm được người nào bắn giỏi như ngài.

Dừng một chút, Đỗ Duy nhìn mọi người, hấn nghĩ thầm: không chứng tỏ lợi hại, nhất định bị sẽ bị bọn người này xem thường.

Dù sao trong đầu Đỗ Duy cũng xác định, đối phương...nhất định cũng để lại cho mình chút mặt mũi, không dám làm gì hấn. Quân Tây Bắc bây giờ không dám làm phản, nên sự an toàn của hấn cũng không đáng lo.

Nghĩ như vậy, Đỗ Duy cười nói:

-Tướng quân Shrek, có thể cho ta xem qua cây cung của ngài được không?

Shrek cười ngạo nghễ, phóng khoáng đưa cây cung tới, cười nói:

-Công tước Hoa Tulip cũng muốn xem qua cây cung của ta sao? Hắc hắc!

Quattro Bajeeena ở bên cạnh cũng cười nói:

-Công tước Hoa Tulip, cung cứng vàng đen của tướng quân Shrek là vật quý nổi danh của quân Tây Bắc chúng ta. Ngoại trừ bản thân hắn và tướng quân Ruga, còn có một vài tướng quân ở bên ngoài thì người ngoài đừng nói là bắn mà cho dù kéo được, đã rất là tuyệt vời rồi!

Đỗ Duy mỉm cười tiếp lấy cung cứng vàng đen đặt ở cánh tay, hắn quả nhiên cảm thấy tay trĩu xuống, chính xác là cân lượng không nhẹ chút nào. Hắn một tay cầm cung, một tay nhẹ nhàng vuốt ve, yên lặng nghe xong Quattro Bajeeena nói. Sau đó hắn mỉm cười nói:

-Thật sao, tướng quân Quattro Bajeeena ngài cũng kéo không được cây cung này sao?

Sắc mặt Quattro Bajeeena nhất thời đỏ ửng, hắn tại trong quân đội Tây Bắc vốn nổi tiếng làm việc trầm ổn cẩn thận. Về võ thuật, cũng thuộc hàng ngũ đứng đầu. Lúc này hắn cũng lớn tiếng nói:

-Cây cung này ta miễn cưỡng có thể kéo nhưng nếu muốn bắn thì tuyệt đối không chính xác. Công tước Hoa Tulip, xin nói thật một câu cho ngài biết, cây cung cứng vàng đen này là đồ vật cấp cao. Kể cả võ sĩ, nếu không phải là cấp bốn cấp năm thì đừng nghĩ đến chuyện kéo được. Nếu có thể liên lục kéo cung mười lần mà không hết sức, thì có thể được coi là mãnh tướng khó thấy!"

Đỗ Duy nghe xong, hắn một mặt nhẹ nhàng vuốt ve thân cung, một mặt nhẹ nhàng nói:

-Thật sao, kéo mười lần hả..

Nói xong, hắn một tay nhẹ nhàng cầm chắc thân cung, sau đó âm thầm thử một chút, quả nhiên rất cứng rắn. Đừng nói là kéo hoàn toàn, với sức mạnh của hắn mới miễn cưỡng kéo được một phần ba, đã cố gắng rất nhiều rồi.

Thấy Đỗ Duy không biết tự lượng sức mình kéo thử cung, mọi người không người nào là không cười to.

Vị công tước Hoa Tulip này tuổi còn trẻ, và nhìn cũng không có tráng kiện, có thể có được bao nhiêu sức lực chứ? Mọi người đều nhận định rằng, hắn lúc trước tại thành Lâu Lan đã sử dụng ma pháp vào mũi tên, vậy bây giờ sao có thể kéo một cây trường cung cứng rắn được? Huống chi đây lại là cung cứng vàng đen của tướng quân Shrek, ở đây có không ít tướng quân đều đích thân thử qua, đều công nhận cứng rắn vô cùng không ít người đều kéo không được. Tướng quân Shrek trời cho hơn người mới có thể sử dụng được thứ như thế này, còn người ngoài đều rất khó sử dụng! Loại sử dụng thuần túy sức mạnh, ma pháp xảo thủ nhất định không được!

Mất thấy Đỗ Duy kéo không có ra, khóe miệng mỗi người đều có nụ cười hả hê, tựa như là chỉ chờ đợi Đỗ Duy bị như vậy.

-Quả nhiên là cung tốt.

Đỗ Duy cười nhìn mọi người xung quanh, nhưng đột nhiên trong mắt hắn hiện lên một tia quỷ dị ánh mắt:

-Tướng quân Shrek, cây cung của người mặc dù rất tốt...nhưng ta thấy chỉ coi như cây cung bình thường, nếu gọi là trường cung thì thật là buồn cười, buồn cười!

Shrek nghe xong, hắn giận dữ kêu lên:

-Ngài nói cái gì! Công tước Hoa Tulip, nếu ngài có thể kéo hoàn toàn cây cung này được mười lần thì ngài thắng!

Đỗ Duy cười cười, hắn phảng phất chuẩn bị đáp ứng, rồi lại cố ý lắc đầu nói:

-Hay bỏ qua đi nhé, ta là khách sao có thể có ý thắng tướng quân Shrek được.

Mặt Shrek tức giận đến đỏ ửng:

-Đừng có mạnh mẽ! Công tước Hoa Tulip, nếu ngài có thể thắng, ta đây...ta đây...

Hắn là một người lỗ mãng, đang muốn nói ra chuyện gì thì đột nhiên Ruga ho khan một tiếng, mở miệng. Với tâm cơ của Ruga, có thể thấy được công tước Hoa Tulip này không phải là sử dụng ma pháp kỳ xảo. Nếu chẳng may Hoa Tulip thật sự thắng thì Shrek trong lúc giận dữ nói ra hết thì hỏng bét.

Chính là cẩn thận một chút vẫn tốt.

Vì vậy hấn nhanh chóng nói:

-Shrek! Nếu quả như công tước Hoa Tulip thắng thì ngươi tự phạt rượu đi nha! Ha ha ha ha...

Phạt rượu à?

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng, hấn chỉ vào chính giữa bình đựng rượu. Đây là chỗ đựng rượu chiêu đãi của Tây Bắc, cao trên một thước, bên trong chứa ít nhất hơn trăm lít rượu. Lúc bên trong cũng còn có một nửa, xem ra cũng phải được tầm năm chục lít.

-Nếu ta thắng, xin mời tướng quân ngài uống hết chỗ này!

Nói xong, Đỗ Duy nhìn Shrek gật đầu, hấn cười lạnh một tiếng, hay tay cầm cung, chỉ thấy hai tay của hấn nhẹ nhàng sử dụng một chút lực...

Crắc!

Một tiếng như vậy, cây cung cứng vàng đen trong tay hấn nổi tiếng toàn quân Tây Bắc, thậm chí ngay cả không ít tướng quân cũng kéo không ra nhưng trong tay Đỗ Duy thì lại như là gỗ mục. Nhẹ nhàng kéo, dây cung đứt đoạn, mà ngay cả thân cung cũng dễ dàng gãy rời.

Nhìn cảnh này, tất cả mọi người đều chấn động.

Đỗ Duy tiện tay vứt cây bảo cung gãy trên mặt đất, hấn quay về phía tướng quân Ruga cười:

-Thật xin lỗi...ta dụng lực hơi mạnh, cây cung này chịu không nổi, đã hủy mất cây bảo cung của tướng quân Shrek, sau này ta nhất định bồi thường cho hấn một cây tốt.

Shrek nhưng lại nhìn chằm chằm cây bảo cung bị bẻ gãy trên mặt đất, mặt sững sờ không nói được chữ nào.

Đây là cung cứng vàng đen! Là cung cứng vàng đen của hấn! Toàn quân Tây Bắc, người có thể kéo được đã coi như là đàn ông đích thực rồi! Mãnh tướng có thể kéo được mười lần, không ai không phải là những mãnh tướng đứng đầu.

Nhưng tại trong tay vị thiếu niên nhỏ nhắn này, thì chỉ như là giấy, vừa kéo đã gãy?

Ảo giác! Đây nhất định là ảo giác!

Shrek dùng sức dụi mắt, nhưng vẫn thấy bảo cung đã gãy nát nằm trên mặt đất.

Đỗ Duy lại cười lạnh, hấn nhìn Shrek, giọng nói lạnh lùng truyền đến:

-Tướng quân Shrek, ngài muốn xù nợ sao?

Nhất thời mặt Shrek đỏ ửng, bộ dáng xấu hổ, rồi đột nhiên hấn giận dữ hét lên, quay người đi tới bên bình rượu. Hấn hai tay ôm lấy bình rượu, từng ngậm từng ngậm đổ xuống miệng.

-Hừ! Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.

Đỗ Duy hừ lạnh một tiếng, vừa như lâu bầu, vừa như cố ý mang những lời này đến tai mọi người một cách rõ ràng.

Shrek đáng thương, hấn ra sức ôm bình rượu lớn như vậy, sau hơn mười lần đã có vẻ không đứng được nữa!

Một cái bình rượu lớn như vậy, bên trong dù chỉ còn một nửa nhưng cũng ước chừng năm chục lít. Mà lại là rượu Tây Bắc, tìm đâu ra một người có thể uống hết?

Cho dù chỉ là năm chục lít nước, cũng đủ dọa người chết khiếp, huống hồ đây là rượu mạnh.

Shrek sau khi cố gắng uống hơn mười ngụm, hấn đứng cũng không vững nữa, một chân hấn khụy xuống, rượu rơi đầy trên mặt đất. Bản thân hấn đã nằm trên đồng rượu, đứng lên cũng không nổi.

Ở bên cạnh vài vị tướng quân muốn đứng lên giúp hấn, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt âm trầm và trong mắt đầy lửa giận của Ruga thì đã không có một ai dám tiến đến.

-Người đâu!

Ruga cố gắng hít thật sâu, hắt chỉ vào Shrek đã say túy lúy:

-Mang hắt đi xuống, lấy nước lay hắt tỉnh dậy. Khách quý ở đây, không thể để hắt phá hỏng được. Shrek phá rối trên yến tiệc, ta phạt hắt đi tắm cho ngựa trong 1 tháng coi như là trừng phạt.

Mấy tên binh lính khỏe mạnh tiến tới, người nâng đầu người nâng chân mang Shrek đã say mềm khiêng xuống.

Đỗ Duy nhưng lại tự mình cầm lấy chén rượu, đi tới trước mặt vị tướng quân thứ hai, vẻ mặt hắt thông dong mỉm cười:

-Vị tướng quân này, chén thứ hai này ta chính là mời ngài...ây...ngài cũng không phải là muốn cá cược với ta trước rồi mới uống chứ?

Vị tướng quân thứ hai này không ai khác chính là Quattro Bajeeena. Quattro Bajeeena vừa nghe Đỗ Duy nói, hắt sắc mặt không khỏi biến đổi, ho khan một tiếng, nhanh tay cầm chén và Đỗ Duy cụng ly một chút rồi uống xuống.

Đỗ Duy mỉm cười, hắt rót đầy chén rượu. Lần này không đợi hắt đi đến thì vị tướng quân thứ ba trước mặt đã tự mình chủ động cầm chén rượu đứng lên.

Nhưng Đỗ Duy lại xem như không thấy hắt, hắt xoay người trở về bàn của mình để mặc vị kia đứng tại chỗ. Vị tướng quân đứng đằng kia nhất thời sắc mặt giận giữ, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, hắt chỉ có thể trở mặt nhìn về mặt của tướng quân Ruga đầy âm trầm. Hắt chỉ còn cách cắn răng, phần nộ ngồi xuống.

-Tướng quân Ruga.

Đỗ Duy bưng chén rượu ở phía xa, mỉm cười nói:

-Mười mấy đại lão gia ngồi ở chỗ này uống rượu, cũng thật không hay, không lẽ không có tiết mục trợ hứng nào sao?

325. Chương 240: Nhát Đâm

Ruga cười nhạt:

-Đương nhiên là có! Chiêu đãi khách quý sao có thể sơ suất được chứ?

Nói xong, hắt vỗ vỗ hai tay

Tiếng vỗ tay vừa dứt liền thấy vài tên binh lính tiến bước lớn đi tới, hiệp lực mang đến một chiếc rương cực lớn. Chiếc rương làm bằng gỗ, đế bằng đồng. Không phải hình vuông mà là hình thoi. Một tên binh lính nhẹ nhàng hạ chiếc rương đó xuống.

Sau đó Ruga cười ha hả, từ dưới soái đài có một thần lùn giữ cửa nhìn giống người nhưng thân hình ngắn ngủn bước lên.

Chiều cao thân thể của người này sợ rằng còn thấp hơn Ruga rất nhiều. Chân tay đều ngắn, nhưng cái đầu lại rất to, trên người mặc bộ áo choàng xanh xanh đỏ đỏ rất buồn cười. Áo choàng hình như được ghép từ vô số mảnh có màu sắc khác nhau mà thành. Phía sau đầu hắt còn có một bím tóc thật lớn chấm tới mặt đất.

Nhìn bộ dạng của hắt đã tức cười như thế, ở giữa mặt lại còn có một cái mũi cực to, mặt và miệng đều lệch sang một bên. Bộ dạng cực kỳ quái dị. Da có màu ngăm đen, na ná giống người Nam Dương bản xứ. Hắt lập tức cúi rạp người thật sâu với Ruga đang ngồi trước mặt, sau đó cúi người một vòng với khách mời đang ngồi ở chung quanh. Lúc này mới khoa chân múa tay một lúc- hóa ra là một người câm.

Ruga gật đầu:

-Bắt đầu đi.

Tên thần lùn giữ cửa này bèn kéo áo lên, lấy ra từ sau hông một cây sáo dài, bắt đầu thổi.

Tiếng sáo ngân ngui mà kỳ lạ, giai điệu lúc trầm lúc bổng, mỗi nốt nhạc rót vào tai người nghe đều là giai điệu kỳ quái chói tai, nhưng lại luôn làm cho người nghe cảm giác khoan khoái. Mỗi một âm thanh phát ra, tầng tầng dâng cao khiến cho người nghe không tự chủ được liền giống như sinh ra cảm giác kích thích muốn uốn éo cơ thể.

Đỗ Duy vừa nghe tiếng sáo, trong ánh mắt hiện ra vẻ kỳ quái, lập tức mở to hai mắt chăm chú nhìn tên thần lùn giữ cửa kia.

Ma pháp sao?

Ánh mắt Đỗ Duy bỗng lóe lên, lông mày bắt giác nhíu lại. Mỗi nốt nhạc tên thần lùn giữ cửa này thổi ra rõ ràng là có mang theo một loại như kiểu ma pháp. Nhưng mà lại hơi khác với ma pháp trên đại lục Roland mà Đỗ Duy biết.

Giai điệu tiếng sáo này quái dị, tựa như người ta dùng tinh thần lực rót vào nốt nhạc rồi thổi lên, ẩn chứa khả năng kích thích tinh thần của người nghe

Ngay lúc này, chiếc rương ở giữa vô thanh vô tức mở ra. Theo nhịp của nốt nhạc, một cánh tay trắng muốt nõn nà như ngó sen chậm rãi vươn lên. Cánh tay đó như không có khớp xương, cứ theo giai điệu mà mềm mại uốn éo....

Màu da của cánh tay này cũng không quá trắng, thậm chí còn giống màu đen sô cô la, lại óng ánh như sa tanh, uốn éo qua lại cứ như con rắn.

Sau đó, một đôi bàn chân từ từ trong rương thò ra, mu bàn chân rất nhỏ, đệm chân căng cứng. Mỗi một ngón chân đều rất đẹp đẽ, khiến cho tim người xem đập thành thịch.

Khi đó một chiếc cẳng chân nhỏ nhắn duỗi ra, cẳng chân vừa tròn lại vừa rắn chắc, vừa dài lại vừa thẳng nhẹ nhàng thò ra khỏi rương hạ xuống mặt đất. Sau đó ở bên trong rương, lưng của một cô gái uốn lên thẳng lên.

Thời điểm cô gái này xuất hiện, mọi người không nhìn được thở dài một tiếng, có người nhin không được còn nuốt nước bọt một cái.

Cô gái này mặc một cái áo ngắn màu đỏ, vừa bó chặt lại vừa lộ ra lưng ong, chiếc eo nhỏ này khiến người ta kinh ngạc, uyển chuyển linh hoạt như là rắn nước.

Cô gái này liền cong lưng lại, hai tay hai chân chống xuống đất, thân thể theo tiết tấu của nốt nhạc mà uốn éo. Không có một chút lóng ngóng, nhẹ nhàng giống như một Tinh Linh.

Nhất là cái eo nhỏ của nàng, căng lên rồi lắc lư tới lui, tràn trề sức mạnh và sự dẻo dai. Một đôi chân dài nhẹ nhàng xoay chuyển còn thỉnh thoảng làm mấy động tác khiêu gợi người khác.

Cuối cùng khi giai điệu vút cao. Cô gái này đột nhiên nhảy lên. Đứng theo kiểu một chân chạm mặt đất còn chân kia co về phía sau lưng. Hai tay chấp trước ngực, sau đó thân thể chậm rãi ngồi xuống. Tư thế này khó làm tới cực điểm, nhưng một chân nàng lại có thể đứng trên mặt đất vững vàng như chiếc đinh. Dưới chiếc áo rất ngắn kia, một bộ ngực mềm mại rất đầy đặn ham muốn. Từ vạt áo rộng trễ xuống lộ ra một rãnh thật sâu, còn phập phồng theo nhịp thở, càng quyến rũ người khác.

Đột nhiên vào lúc đó, cô gái nhảy lộn về phía sau. Trong chớp mắt, hai tay luồn vào trong rương lấy ra một cặp lục lạc màu vàng. Sau khi nàng đứng lên thì tay trái đeo một cái, chân phải cũng đeo một cái.

Thân hình của cô gái này rất ngon lành cho người ta kinh ngạc đến hoa mắt. Cái lưng ong dẻo dai kia lại cực kỳ mềm mại, dưới chiếc áo nhỏ bé kia lại có một bộ ngực lớn căng cứng. Nàng quả thật như chiếc móc câu, thu hút hết ánh mắt của tất cả đàn ông tại đây. Nhưng phía trên khuôn mặt của cơ thể hoàn mỹ của cô gái này lại đeo một chiếc mặt nạ bằng vàng nguyên chất!

Sau đó, dưới tiếng sáo của tên thần lùn giữ cửa, cô gái này bắt đầu nhảy múa một cách nhẹ nhàng. Sự mềm dẻo của thân thể thật kinh người, vô số động tác mà người thường không thể tưởng tượng nổi đều được nàng dễ dàng thực hiện, như nước chảy mây trôi, không có một chút trì trệ. Thêm vào đó lại tràn ngập mĩ

của cửa sự ngang bướng, một động tác của nàng đều mang theo sự dẻo dai kinh người của chiếc eo nhỏ và sức mạnh của đôi chân dài, khiến cho đàn ông nhìn xong không khỏi nghĩ tới việc kỳ quặc— nếu đưa một cô gái như vậy lên giường vui vẻ thì sẽ không có động tác khó nào mà không làm được....

Xương cốt toàn thân của cô gái này hình như có thể tùy ý vặn vẹo, cái eo nhỏ thỉnh thoảng lại thực hiện một động tác mềm dẻo đến kinh người. Đỗ Duy ngồi xem không khỏi than thầm, có lẽ kiếp trước mình xem thể thao, còn có yoga cũng kém xa thể thuật kỳ lạ của cô gái này!

Những tướng quân Tây Bắc bên cạnh, không ít người đã nhìn đến thất thần, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô gái đang ở đường trường, phảng phất như muốn nuốt lấy. Trên mặt Ruga nở một nụ cười đắc ý, quay sang Đỗ Duy cười nói:

-Đỗ Duy, cô gái này có hợp mắt không?

Đỗ Duy mỉm cười:

- Tướng quân Ruga, đây là vật quý của ngài sao, thật là quý giá đó! Cô gái này từ Nam Dương đưa tới phải không? Cô gái bản xứ Nam Dương, thân thể trời sinh so với người đại lục Roland chúng ta mềm dẻo hơn nhiều, ta nghe nói các cô bé bản xứ ở Nam Dương không ít người biết loại nhu thật này, luyện được nhu thuật thân thể như không có xương, giống y như xà nữ ở đại lục Roland! Nhưng hôm nay chứng kiến cô gái này thì xem ra xà nữ còn kém một bậc rồi!

Về mặt Ruga đắc ý:

-Cô gái này chọn ra từ một đám nữ nô Nam Dương do Tataru vừa mới mua về, hôm nay cũng là lần đầu tiên cho nàng biểu diễn kỹ năng. Nếu Đỗ Duy ngài xem vừa lòng, ta liền tặng cho ngài, ngài thấy thế nào?

Đỗ Duy nhẹ cười đáp:

-Không dám, đã là vật quý của tướng quân, ta dám lấy sao?

Ruga làm bộ không vui nói:

-Nói gì vậy! Ta và cha ngài là chiến hữu cũ, ta giống như chú của ngài. Huống hồ cô gái này là ta mới mua đến, còn chưa từng chạm tới, không thể tính là người của ta được, tặng lại ngài cũng chẳng sao cả.

Ruga vừa dứt lời, thân thể cô gái bỗng nhiên nhảy dựng lên, hai tay như hai con rắn bình thường quấn quanh sau đầu nhẹ nhàng gỡ ra, đem mái tóc vốn bị giữ ở trên đầu thả xuống, nhất thời mái tóc dài đen óng như sa tanh xõa xuống.

Tiếng sáo càng thêm gấp gáp, cô gái nghe thấy tiếng sáo đột nhiên một chân chống trên mặt đất, sau đó thân thể xoay tròn tại chỗ! thân thể từ đầu tới chân chuyển động càng lúc càng nhanh.

Cơ hồ khiến cho mọi người không thấy rõ động tác, chỉ thấy tay và tóc tung bay, có thể thấy rõ ràng người thực được sao?

Lúc này, mọi người đều không ngừng khen ngợi, đột nhiên Đỗ Duy biến sắc, thấp giọng nói:

-Tướng quân cẩn thận!

326. Chương 240: Nhất Đâm(phần 2)

Hắn vừa dứt lời, trên thân thể đang xoay tròn nhanh chóng của cô gái bắn ra hai đường sáng màu bạc hướng tới chiếc bàn trước mặt Ruga

Dị biến đột ngột xảy ra, không ai kịp phản ứng gì cả.

Hai đường sáng màu bạc đã bay tới trước mặt Ruga. Ánh mắt Ruga chợt lóe lên, bỗng nhiên bát đĩa trước mặt Ruga bay lên cản lại, hai tiếng bịch bịch vang lên, sau đó hai đường sáng màu bạc văng ra, cắm phập trên chiếc bàn trước mặt Ruga, nhìn kĩ thì là hai chiếc thoi bạc.

Cô gái hét lên một tiếng yếu ớt, thân thể đang xoay tròn kia đột nhiên nhảy tưng, người ở trên không trung còn giạng chân ra, nhảy vọt tới Ruga, trên ngón tay nàng đột nhiên có giấu một chiếc thoi màu bạc ben nhọn!

-Thích khách!!!

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, hai tướng quân ngồi bên Ruga lập tức nhào tới. Ruga hừ một tiếng đứng dậy ôm cái bàn trước mặt, hét lên một tiếng ném cái bàn về hướng cô gái đang ở giữa không trung. Tránh không kịp, cô gái bất đắc dĩ phải đưa chiếc thoi bạc lên đỡ

Crắc một tiếng, chiếc bàn đã bị chém thành hai nửa, mọi người đều nhìn thấy một làn khói ăn mòn từ dưới đất bốc lên, lại nhìn hai mảnh của chiếc bàn thì đã rửa nát hết cả!

Chất độc thật lợi hại

Đỗ Duy nhướn mày

Nhìn lại cô gái che mặt đang bị mười mấy tay võ tướng cầm kiếm sắc đang vây quanh

-Giết!!

Lệnh được hạ xuống. Mười mấy võ tướng đồng thời rút trường kiếm ra. Hơn mười thanh cơ hồ cùng một lúc đâm vào người cô gái, nhưng sự kì dị là trên người cô gái không chảy một giọt máu nào cả! Điều này cho ta thấy sự mềm dẻo của cơ thể. Bỗng nhiên, một luồng ánh sáng vàng lóe lên, thân thể mê người kia lập tức hóa thành một đụn cát vàng rơi trên mặt đất.

Trên mặt đất chỉ còn một đụn cát, bóng dáng của cô gái kia đâu rồi?

Đột biến xảy ra khiến tất cả mọi người đều kinh hoàng, nhưng trên mặt Đỗ Duy vẫn chỉ có nụ cười lạnh, trong ánh mắt hiện lên vẻ kỳ quái.

Hussein đã rút kiếm đứng chắn trước mặt Đỗ Duy từ trước. Tên thần lùn giữ cửa thối sáo đã bị đám binh lính vây bắt, hắn bị thẩm kêu lên vài tiếng nhưng không thành lời. Ruga đang định hạ lệnh đem về thẩm vấn, bỗng nhiên tên thần lùn giữ cửa ra sức giãy dụa vài cái, đầu lệch ra một bên, khoe miệng chảy ra một dòng máu tươi .

-Tướng quân...

Một binh sĩ tiến đến xem qua một lượt rồi kinh ngạc báo cáo

-Hắn .... Chết rồi.

Sắc mặt Ruga âm trầm tới cực điểm, lúc này võ tướng toàn trường đều biến sắc.

Nhất thời, toàn trường im lặng đến cực điểm

Mọi người như ngừng thở khi nhìn tướng quân Ruga. Vẻ mặt của tướng quân lùn này cực kỳ khó coi, sau đó bỗng nhiên vung tay lạnh lùng nói:

-Quattro Bajeeena , việc này giao cho ngươi! Cô gái này được mua từ đâu, là ai mua... từng bước, từng bước điều tra rõ cho ta!

Quattro Bajeeena lĩnh mệnh nhanh chóng rời đi

Ruga quay sang Đỗ Duy, trên mặt miễn cưỡng nở nụ cười:

-Đỗ Duy, đã làm cho ngài chê cười rồi.

Đỗ Duy mỉm cười nói:

-Tướng quân không cần khách khí, ngài trấn thủ phía Tây Bắc, lại là trọng thần của đế quốc, tất nhiên sẽ có một vài kẻ nhỏ mọn hèn hạ coi ngài là cái đinh trong mắt. Tuy thế tướng quân có võ thuật cao cường, tất nhiên sẽ không sợ mấy tên nhỏ mọn hèn hạ đó. Chỉ có điều..

Dừng lại một chút Đỗ Duy thấp giọng nói:

-Ta thấy cô gái và gã thần lùn giữ cửa kia có vài năng lực đặc thù. Ma pháp của chúng và ma pháp của đế quốc Roland hơi khác nhau. Nói không chừng chính là... Đại Tuyết Sơn...

Nói tới đây, Đỗ Duy ngừng lại, ngược mắt nhìn về mặt của Ruga

Quả nhiên sắc mặt Ruga hơi đổi, nhưng sau đó lập tức giấu đi, cười nói:

-Quản gì chuyện đó, Ruga ta tung hoành Tây Bắc đã hơn hai mươi năm. Làm sao nói sợ bọn người kia chứ! Hừ, chỉ là hôm nay bị chúng nó làm rối loạn sự hứng thú của chúng ta...Người đâu, mời công tước hoa Tulip đi nghỉ, ngày mai chúng ta sẽ tổ chức lại tiệc rượu cùng nhau say sưa.

Yến hội không vui mà tàn. Đỗ Duy và Hussein được thủ hạ của Ruga đưa tới một nơi đặc biệt trong thành. Tòa nhà này không lớn nhưng lại xa phủ của Ruga

Địa điểm này khiến Đỗ Duy rất hài lòng.

Đỗ Duy mang theo hơn hai trăm người đều được bố trí trong tòa nhà này. Như vậy Ruga không lo lắng Đỗ Duy làm việc quỷ gì tại đại bản doanh của mình.

Sai thủ hạ đóng cửa sân trước, sân sau, cửa lớn xong, Đỗ Duy và Hussein trong phòng thấp giọng nói chuyện

-Có đúng thích khách là người Đại Tuyết Sơn không?

Hussein nhìn Đỗ Duy hỏi

-Ta cũng không biết.

Đỗ Duy thành thật trả lời.

-Ta không phải là kẻ đầu têu thì làm sao biết nhiều như vậy chứ? Chỉ là suy đoán mà thôi. Tên thần lùn giữ cửa thối cây sáo kia hình như ẩn chứa một loại ma pháp, có thể làm người nghe nhạc thất thần, phản ứng chậm chạp. Hơn nữa... cô gái kia...

Đỗ Duy bỗng nhiên chau mày:

-Sự dẻo dai và cân đối quả thật là quá ngon đó.

Hussein chỉ nhướn lông mi lên và im lặng.

Đỗ Duy thấy vẻ mặt Hussein bèn cười nói:

-Đừng có hiểu lầm, không phải ta có ý thảo luận về gái gú với ngươi...Hừ, ngươi thật giống gã đầu gổ, không có hứng thú với đàn bà, điều này ngươi biết ý tứ của ta mà... Chỉ là cô gái kia tu luyện thân thể có chút cổ quái... ngươi có biết là rất giống...

Hussein lúc này mới hiểu ra ý tứ của Đỗ Duy liền biến sắc:

-Tinh không đấu khí sao?

Đỗ Duy gật đầu, trầm giọng nói:

-Ngươi dạy ta tinh không đấu khí cơ bản và động tác của điệu sáo đều là cực kỳ khó khăn, để có thể làm cho thân thể vận vẹo qua lại như thế, thân thể phải rèn được sự dẻo dai và sức mạnh còn có sự cân đối nữa. Mỗi ngày ta, ta luyện tập rất chăm chỉ, nhưng hôm nay thấy cô gái này, trình độ của ta còn xa mới bằng cô ta.....

Hussein lập tức lắc đầu;

-Tuyệt đối không có khả năng. Tinh không đấu khí là ta dạy cho ngươi. Trên thế giới này cũng chỉ có ta biết tinh không đấu khí! Ngươi biết qua cũng chỉ là một ít động tác cơ bản mà thôi. Người khác thì càng không phải nói nữa.

-Ta chưa có nói đó nhất định là tinh không đấu khí. Chỉ là ta thấy nó có chút kỳ lạ mà thôi.

Sau đó Đỗ Duy cười với Hussein:

-Xem ra Ruga cũng phải bận bịu rồi.... Ta thấy lạ là, đến lúc cuối thân thể của nữ thích khách kia đột nhiên biến thành một đụn cát vàng. Pháp thuật có thể biến mất như vậy, cả ta cũng không biết rốt cuộc là cái gì. Ma pháp của đại lục này, dù cho ta chưa thấy nhưng ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua loại này. Phân nửa là vu thuật của thảo nguyên rồi.

Dừng một chút, Đỗ Duy cười nói

-Ruga hẳn vì muốn tỏ vẻ mình không có ý làm phản với đế đô nên giết Đầu Sói Vàng lập công, nhưng lại đắc tội với người thảo nguyên, đó là việc không có giải pháp. Hơn phân nửa là người thảo nguyên đến báo thù đó.

- Có được thì có mất.

Hussein gật đầu:

-Nếu đúng là người thảo nguyên đến trả thù, nói không chừng...

-Chúng ta tuyệt đối không thể nhúng tay!

Đỗ Duy thở dài:

-Mặc dù ta thực sự căm ghét Ruga, thậm chí hy vọng hắn chết ... nhưng ta muốn một vài vấn đề phải được hiểu rõ, ít nhất trong thời gian này, Ruga không thể chết được!

Hussein có chút không hiểu

Đỗ Duy lắc đầu :

-Hussein, có nhiều việc không đơn giản như vậy đâu. Quân đoàn Tây bắc là một quân đoàn lớn, có tới hơn hai mươi vạn nhân mã, dưới trướng có mười mấy tướng quân. Ruga là thủ lĩnh, có Ruga, Tây bắc quân đoàn sẽ giữ được đoàn kết, không có biến loạn. Nhưng nếu Ruga chết đi, quân đoàn Tây Bắc với hơn hai mươi vạn người và mười mấy tướng quân sẽ loạn lên, với Tây Bắc mà nói đây sẽ là một trường đại nạn. Nếu Tây bắc quân đoàn nổi loạn, xảy ra đấu đá thậm chí xảy ra nội chiến, đối với đế quốc mà nó thì có lẽ đây là một cơ hội rất tốt để thu phục quân Tây Bắc. Nhưng đối với chúng ta thì đó lại là chuyện rất không hay! Hai mươi vạn người này liền biến thành hai mươi vạn quân phản loạn, hơn nữa lại chiến đấu vì mình, không ai nghe ai. Đánh nhau thành một đám loạn xạ, tai ương sẽ là của chúng ta! Nếu người thảo nguyên lại nhân cơ hội đâm một đao vào sau nữa thì...

327. Chương 241: Tình Thế Nghịch Chuyển

Hussein nhíu mày:

-Nói vậy thì không có biện pháp đối phó với quân Tây Bắc sao?

Đỗ Duy cười cười:

- Đương nhiên phải đối phó quân Tây Bắc rồi, nhưng muốn giết sạch hai mươi vạn quân Tây Bắc sao? Đó là chuyện không tưởng. Tên Ruga này, giờ không thể chết được...Ít nhất, cũng phải chờ ta cài một kẻ nằm vùng vào đám quân Tây Bắc đã...

Đoạn Đỗ Duy vừa đi đến cạnh cửa sổ vừa nói:

-Loạn tất nhiên là phải loạn! Nhưng khi nào thì loạn, làm thế nào để chúng ta tranh thủ được thời cơ này mới là điểm mấu chốt. Ít nhất bây giờ, ta hy vọng Tây Bắc có ba năm ổn định, ta cần ba năm này để củng cố thực lực. Sau thời điểm này cho dù có đại loạn thì ta cũng đã có khả năng giải quyết hết thảy. Nhưng bây giờ...không được!

Hussein đang trầm mặc bỗng lên tiếng:

-Trước hết không nói chuyện này nữa. Vừa rồi tại bữa tiệc, làm sao người bẻ gãy được cây cung cứng vàng đen kia? Ta không nhìn ra người dùng biện pháp gì! Cây cung này rất cứng, ngay cả ta muốn bẻ gãy được nó dưới tình huống không dùng đầu gối cũng không cách nào làm được! Người làm sao mà...

Đỗ Duy cười hì hì , đột nhiên xoay mình đi tới bên cạnh Hussein, rút kiếm của Hussein ra.

Đây là một thanh trường kiếm bằng thép nguyên chất, Đỗ Duy nhẹ nhàng búng mũi kiếm, phát ra tiếng vang trong trẻo, sau đó vuốt ve mặt trên của kiếm trong chốc lát, mỉm cười:

-Người trông tốt đấy!

Nói xong, hắn cố ý nắm chuôi kiếm lui về sau một bước. Dùng sức rung cổ tay đang cầm chuôi kiếm lên!

Choeng một tiếng, lưỡi kiếm lập tức gãy hơn chục mảnh rơi xuống đất. Trong tay Đỗ Duy tức khắc chỉ còn lại mũi chuôi kiếm!

Hussein tái mặt nói:

-Người... võ thuật của người đạt đến trình độ này từ khi nào vậy?

Đỗ Duy cười he he:

-Người cũng không nhìn ra, xem ra ta cũng coi như là không có uống công luyện tập!

Nói xong hắn ném chuôi kiếm đi, mở lòng bàn tay ra để lộ một miếng pha lê nhỏ màu đen.

-Thứ này là sản phẩm mới nhất do ta chế tạo ra, ta gọi là pha lê mực rửa. Ừm, tên hơi khó nghe một chút thế nhưng tác dụng không nhỏ!

Đỗ Duy cười hì hì:

-Thứ này đây cũng không phải do ta sáng chế ra, là lúc ở đế đô, pháp sư Arike đã dạy ta. Cái lão già này thật sự là rất điên, người cũng biết chổi bay rồi đó, đều là do lão nghĩ ra đấy. Cái pha lê mực rửa này là do lão chế tạo ra dùng một loại pha lê có ma lực, thêm một ít nguyên liệu đặc thù của dược tề để tạo thành thứ này. Đừng có xem thường nó nhé ... chỉ cần nắm nó ở trong tay, nhẹ nhàng chạm vào bất kì kim loại nào, rót vào chút xíu ma lực liền có thể dẫn phát phản ứng của pha lê để hấp thu nguyên tố của kim loại!

Đỗ Duy giải thích:

-Dựa theo thành quả nghiên cứu của pháp sư Arike. Tỷ như một tảng đá chứa rất nhiều nguyên tố thổ. Nguyên tố thổ càng nhiều, càng dày đặc thì tảng đá càng cứng rắn! Mà kim loại cũng cùng một nguyên lý như vậy. Trong kim loại có nguyên tố sắt, nếu nguyên tố sắt này bị hấp thu, kim loại liền sẽ trở thành mực nát mỏng manh, chỉ cần một chút lực liền có thể bẻ gãy.

Hắn giơ tay lên, cười nói:

- Ta chỉ cần giấu sẵn thứ này trong lòng bàn tay, cố ý trên cây cung cứng vàng đen kia vuốt ve từ trên xuống, nói nhảm vài câu chờ pha lê hấp thụ nguyên tố sắt, sau đó cung cứng vàng đen gì chứ, kéo nhẹ liền gãy thôi!

Hussein trợn tròn mắt:

-Thứ này thật là lợi hại! Có thứ này, binh khí trong thiên hạ trước mắt người đều không thể phát huy tác dụng sao?

Đỗ Duy thở dài, bỗng nhiên cười khổ:

-Như vậy mà lợi hại sao. Thứ này nhìn thì có vẻ thần kỳ, kỳ thật cũng chỉ có mã ngoài mà thôi. Nó có hai nhược điểm: thứ nhất cần phải có thời gian... nếu không việc gì ta phải kéo dài thời gian cố ý sờ soạng nói chuyện một hồi! Thật vô dụng! Người nghĩ trong thời khắc sinh tử. Đối phương một kiếm bổ tới ta có cơ hội ngừng mũi kiếm của đối phương lại để sờ soạng trên dưới sao? Không phải sớm đã bị chém làm hai sao? Thứ nhì, thứ này kế thừa đặc tính quan trọng nhất của các sáng chế của đại sư Arike: đắt giá! Không phải đắt bình thường! Phôi chế ra một mảnh nhỏ như vậy, đã mất hơn mười vạn đồng vàng tài liệu ma pháp và tề dược đó!!

Hussein đi tới đưa tay cầm lấy, nhìn kỹ một lát rồi thở dài:

-Xem ra đúng là không có tác dụng lớn, lúc thường có thể lấy dọa người nhưng khi thực chiến chẳng khác nào đồ bỏ.

-Ha ha.

Đỗ Duy vừa cười vừa thu lại vật này:

-Hơn nữa, phải có ma lực mới được, nếu không rót ma lực vào dù có đặt bên cạnh kim loại cả năm cũng không có tác dụng gì .

-Tuy nhiên, dùng một chút Đỗ Duy lại cười nói:

-Khi làm ra thứ này, Arike đưa cho ta cách điều chế trong đó ghi rõ không phải dùng để phá hủy vũ khí của người khác... hoàn toàn ngược lại, lão thiên tài này muốn tạo ra một loại kim loại cứng rắn nhất, tạo ra thứ vũ khí sắc bén nhất! Nhưng lão nghĩ mãi cũng không tìm ra cách làm ra loại vật chất này... Cho nên cuối cùng tạo ra thứ này.

Đỗ Duy cười nói:

-Thứ này dùng để hấp thụ nguyên tố sắt, nếu mảnh nhỏ này hấp thu được càng nhiều, bản thân nó sẽ càng rắn! Thử nghĩ ... nếu ta cầm một mảnh này hấp thu hơn một nghìn tám trăm tấn binh lợi khí sẽ hấp thu được bao nhiêu nguyên tố sắt? Trên thế gian, còn có vật gì có thể so được với tinh thể chắc chắn này?

Hussein lúc này liền tái mặt!

Tuy vậy, Đỗ Duy nhìn vẻ mặt của Hussein lúc này liền cười nói:

-Người không cần kinh sợ như vậy... Ta có thể nói với người, sáng chế này của lão thiên tài Arike là một sản phẩm thất bại! Muốn dựa vào thứ này hấp thụ thiết nguyên tố của kim loại khác để làm tăng độ rắn...Cho người biết, đó là mơ mộng hão huyền thôi!

Đỗ Duy nói xong liền cười khở:

-Người biết không, sau khi ta tạo ra một miếng nhỏ như vậy, rồi trốn trong thành Gilear, cũng không biết đã hấp thụ bao nhiêu đao kiếm, cuối cùng, ta đã tạo ra khối sắt to bằng căn phòng... Nhưng tới cùng phát hiện ra thứ này không cứng rắn chút nào, ta cầm kiếm chém vài nhát hay phải nói là chém xuống thành vài mảnh. Theo lý thuyết, hấp thụ nhiều kim loại như vậy, tự thân nó lại không gia tăng độ cứng chút nào. Thật là làm ta thất vọng. Nếu phải đợi nó cứng hơn, sợ rằng... hừm. Ngay lúc đó ta nghĩ lấy nó đem hù thiên hạ còn hữu dụng hơn, đợi nó biến thành tinh thể cứng nhất. Thật xa xăm đó.

Đêm đến, Đỗ Duy ra lệnh cho người của mình đóng cửa trang viên nhưng từ bên ngoài vẫn vọng vào tiếng kị binh Tây Bắc qua lại. Xem ra đang tiến hành lục soát toàn thành. Hôm nay, Ruga đúng là rất mất mặt. Ngang nhiên bị hành thích, sự tình này thật khiến cho vị tướng quân lùn này vô cùng tức giận.

Trang viên mà Ruga đưa cho cho Đỗ Duy thật không nhỏ, trong ngoài đều rộng. Đỗ Duy ước chừng hai trăm người cùng sống vẫn còn dư.

Đỗ Duy và Hussein nói chuyện đến nửa đêm mới trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng vừa vào đến cửa phòng Đỗ Duy đột nhiên ngừng lại. Nhìn vào phòng ngủ....

Phòng ngủ không thể xem là nhỏ thế nhưng trong thành thị quân sự nên bài trí có phần đơn điệu. Không có nhiều vật phẩm xa hoa. Kỳ thật, Ruga vốn định đem đến cho Đỗ Duy vài nữ nô để hầu hạ nhưng do hành thích hỗn loạn nên đã quên.

Chỉ có điều, thứ làm Đỗ Duy nhú mày không phải do bài trí đơn sơ trong căn phòng mà là....

Một chiếc thoi bạc bén nhọn đặt ngay dưới yết hầu, Đỗ Duy thở dài:

-Hà tất phải vậy? Người muốn tránh ở đây, thay vì bỏ trốn ngay, trong căn nhà lớn như vậy tùy tiện tìm một chuồng ngựa, nằm trong đồng rơm nằm một vài ngày cũng sẽ không có người nào đến lục soát mà...

328. Chương 241: Tình Thế Nghịch Chuyển (phần 2)

Trong bóng tối, ở bên cạnh, có bóng dáng của một người dần dần hiện rõ với cái áo ngắn cũn cỡn ôm sát người, càng làm lộ thêm sự hấp dẫn của bộ ngực kiêu ngạo của cô nàng, nhất là cái vòng eo thon thon xinh

xinh ấy, lúc này đây như nằm trong lòng bàn tay, còn chân thực rõ nét hơn lúc buổi tiệc sáng nay nhìn từ góc độ xa ....

Mẹ nó, thật sự là nhỏ đấy! Đỗ Duy thầm thở dài.

Cô gái bước ra khỏi chỗ tối, tay vẫn nắm thoi bạc dí dưới yếm hầu của Đỗ Duy, bỗng dùng giọng nót yếu ớt mà ngọt ngào:

- Không được phát ra tiếng động... Đi vào, đóng cửa lại!

Đỗ Duy thở dài, trên mặt không có nửa điểm sợ hãi, bước từng bước vào phòng sau đó vòng tay ra sau đóng cửa lại.

-Người...ngồi xuống!

Mặc dù cô gái mang mặt nạ vàng nhưng giọng nói nghe vẫn còn non nớt. Đỗ Duy thở dài tự tìm cho mình một cái ghế rồi ngồi xuống. Cô gái nhìn hắn chằm chằm, thoi bạc trong tay vẫn không rời khỏi yếm hầu của Đỗ Duy.

-Phải khổ thế sao?

Đỗ Duy cười cười, thấp giọng nói:

-Ấm sát là một kỹ thuật, khi một kích không trúng thì nên cao chạy xa bay, sao còn đến đây chơi ta... Người có nắm chắc không? Người biết ta là ai không?

- Người là công tước hoa Tulip!

Giọng nói của cô gái có chút thở dốc, Đỗ Duy nhíu mày hỏi:

-Người bị thương à?

Thân thể cô gái khẽ run lên, vốn là cả người cô ta từ trên xuống dưới vải che thân đã cực ít. Cái yếm ở phần thân trên, miễn cưỡng lắm chỉ che được phần ngực, còn cái váy siêu ngắn ở phía dưới ... thì chắc là chẳng khác gì cái quần chip mà Đỗ Duy đã thấy từ kiếp trước.

-Không được hỏi nhiều!

Cô gái chậm rãi lùi lại hai bước, đoạn ngồi xuống cạnh Đỗ Duy, thoi bạc trong tay vẫn hướng vào yếm hầu của hắn:

-Ta biết thân phận của người, người là công tước hoa Tulip. Cả Tây Bắc này, chỉ có người đối chọi được với Ruga!

-Thế thì sao?

Đỗ Duy nhướng mắt:

-Người muốn ta giúp người à?

-Ta muốn người dẫn ta ra khỏi thành!

Đỗ Duy cố ý cười giễu:

-Thật tức cười! Thân thể người tùy tiện có thể hóa thành cát mà biến mất... Pháp thuật thần kỳ như vậy, dùng lại là xong rồi.

-Ta... pháp thuật của ta không thể dùng nhiều lần, hơn nữa.. cũng không phải như người nghĩ!

Cô gái có thân hình bốc lửa ở bên cạnh cười khở:

-Thứ ban ngày người nhìn thấy là thể thân do ta tạo ra để hành thích, bản thân ta không thể dùng thuật này để tự thoát thân khỏi thành, hiểu chưa?

Đỗ Duy vẫn tiếp tục cười giễu:

-Vậy giờ tính sao? Muốn ụy hiếp à?

Hắn liếc nhìn cô gái một cách thương cảm:

-Người cho rằng có thể dùng thứ đồng nát này uy hiếp ta sao?

-Trên thoi bạc của ta có kịch độc.

Cô gái lạnh giọng nói:

-Người có lẽ có thể tránh một nhát chí tử nhưng chỉ cần cắt phạm vào một chút, ta cam đoan ngay cả một ma pháp sư xuất sắc như người cũng không thoát được uy lực của cực độc này.

Đỗ Duy cười đầy thích thú:

-Ồ? Còn có loại độc được này sao?

Hắn bỗng nhiên cúi xuống, cố ý để đầu sát vào cái ngân toa kia mà ngửi đoạn lắc đầu nói:

-Hừm, cũng tạm được, tạm được. Dùng mùi thơm của phấn hoa Qili để át vị gay mũi của cọng quả phỉ...A, còn có thêm vào một ít bột phấn nầm Romania. Đúng chứ, theo uy lực gia tăng đích thực là cực độc. Người nói cũng đúng, chỉ cần phạm vào da một chút liền có thể giết chết ta...Đừng nói là ta, cả một con ngựa cũng có thể giết chết.

Cô gái tựa như bị lời nói của Đỗ Duy làm chấn động, mặc dù đang đeo mặt nạ nhưng cảm giác khó tin đã tràn đầy trong ánh mắt:

-Người... người có thể phát hiện ra sao?

Đỗ Duy cười ngạo nghễ, nhìn thoáng qua cô bé này:

-Hừ, người bao nhiêu tuổi rồi? Nhìn thân thể người thì đã thành thực rồi đó.... Thế nhưng giọng nói thì còn non nớt lắm, người rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi? Mười sáu à? Hay mười tám? Nói cho người biết, khi người còn quần tã ta đã học về được tề rồi.

Cô gái không khỏi tức giận:

-Nói bậy nói bạ....Người, người được bao nhiêu tuổi rồi?

Đỗ Duy cười nhạt không đáp lời. Hắn ba tuổi bắt đầu học về các chủng loại được tề trong sách, theo đó nói hắn học được tề khi đối phương còn quần tã cũng không phải là nói quá.

Bớt nói nhảm đi, người rốt cuộc đáp ứng hay không!

Đỗ Duy cảm giác được thoi bạc lại thít chặt hơn vào yết hầu. Hắn cố ý dùng ánh mắt không chút kiêng nể nào dò xét từ trên xuống dưới thân hình người nữ thích khách, nhất là không kiêng kỵ gì cố ý dùng ánh mắt thật lâu trên bộ ngực khiêu gợi và vùng eo thon nhỏ của cô nàng.

Nữ thích khách sớm đã quen bị nam nhân dò xét như thế nhưng dưới ánh mắt quỷ dị của Đỗ Duy không khỏi có chút khó chịu. Phảng phất dưới luồng ánh mắt của đối phương chính mình như đang trần trụi đứng đối diện. Nhịn không được liền xoay người thay đổi tư thế:

-Người... nhìn cái gì!

-Ta nói cho người biết một vài chuyện.

Đỗ Duy thở dài, hắn nhẹ nhàng giơ ba ngón tay lên:

-Một, ông đây cho tới giờ chưa từng bị uy hiếp! Nếu người không phải uy hiếp ta mà quỳ xuống van xin ta.. hay là thoát ỷ, dùng mỹ nhân kế dụ hoặc ta, nói không chừng ta còn có thể đáp ứng yêu cầu của người. Dù sao, ta nhìn thấy đàn bà cũng nhiều nhưng thân hình như người thật là hiếm thấy. Hai, làm sai có thể tha thứ nhưng “ngu xuẩn” thì không thể tha thứ...Hắc, cũng may, ta xem người chính là dạng thứ hai.Người ta nói đàn bà ngực to không não, ta xem người đúng là thích hợp với câu nói này. Ngực của người đích xác rất to, mà đầu óc xem ra đúng là ngu xuẩn! Cho nên thứ ba... Người nghĩ nếu như ta dễ dàng bị khống chế như vậy, ta còn xứng làm công tước hoa Tulip sao?

Cô gái bị hắn chọc tức đến uất nghẹn, sắp sửa bộc phát, Đỗ Duy thở dài nhìn lên trần nhà từ tốn nói:

-Ta nói này Semel, Người ta muốn lấy mạng ta, ta chết thì người cũng xong. Người còn không ra tay, chờ xem kịch vui sao?

Vừa dứt lời, nữ thích khách liền cảm thấy tay mình tê rần, một âm thanh trong trẻo vang lên, thoi bạc vốn trên cổ của Đỗ Duy đã bay lên trần nhà phía trên tạo một tiếng đing!

Đỗ Duy vuốt tay áo, nhẹ nhàng đứng lên nhìn nữ thích khách trước mặt lắc đầu nói: :

-Ta thật là hoài nghi trí tuệ của người như vậy cũng đi làm thích khách...

Nữ thích khách định đi tới nhưng bỗng nhiên phát hiện thân mình mền nhũn, phản phát toàn thân bị trói bởi một sợi dây vô hình

Đỗ Duy nhìn phía sau nữ thích khách, nơi đó Semel trong bộ áo đỏ rực vẻ mặt cổ quái nhìn Đỗ Duy mỉm cười:

-Người vì biết ta đang ở đây nên không sợ hãi chứ gì?

Đỗ Duy cười nhạt:

-Người và ta sinh mệnh tương thông, nếu ta chết là một người hai mạng đó!

Semel hừm một tiếng thân thể biến mất vào hư không.

-Người...người đang cùng ai nói chuyện! Nơi này còn có người khác sao? Nữ thích khách toàn thân không nhúc nhích được, nhin không được trong giọng nói lộ ra vài phần kinh hãi, hơn nữa cô ta căn bản không nhìn thấy thân ảnh Semel, càng không nghe thấy Semel nói chuyện chỉ thấy Đỗ Duy đối diện với không khí nói đùa, cố gắng quay đầu nhìn lại, nhưng thật sự có bóng hình ai sao?

-Đừng cố gắng nữa.

Đỗ Duy cười cười:

-Bị thuật trói buộc vậy khốn, cả ta cũng không nhất định có thể thoát được.

Sau đó Đỗ Duy đến bên ghế dựa vào, nhìn nữ thích khách ung dung cười nói:

-Bây giờ, ngược lại ta hỏi người vấn đề nữa... nhớ kỹ đừng nói dối! Ta chính là ma pháp sư, người nói thật giả ta có thể nhìn thấu! Nếu câu trả lời của người làm ta hài lòng, ta có thể xem xét việc tha cho người, nếu không nói...

Trên gương mặt Đỗ Duy xuất hiện một nụ cười hiểm ác:

-Người nói dối một lần ta liền thoát một món đồ trên thân người! Người nói dối hai lần ta liền thoát hai món! Vừa nói ánh mắt hắn vừa không chút kiêng nể dò xét trên thân cô gái:

-Quần áo trên người người cũng không nhiều cho lắm, đâu!

329. Chương 242:ta Cao Hứng!

Giọng nói trên chóc của Semel truyền đến trong đầu:

-Người nhất định phải trên chóc cô bé đáng thương này sao. Ta thấy lão ác ma trên đảo kia không phải đã cho người một con mắt mê hoặc sao? Với một thứ vũ khí chống lại bất cứ người con gái nào như vậy, chỉ cần người nhìn vào mắt nàng, nàng chắc chắn phải làm bất cứ yêu cầu gì của người. Cho nên người không cần phải đe dọa nàng như vậy.

Đỗ Duy mỉm cười, hắn chỉ đơn giản trả lời một câu:

-Ta cao hứng!

-Câu hỏi thứ nhất.

Đỗ Duy ngồi thẳng người lại, sau đó vẻ mặt uy nghiêm nhìn tù binh nhỏ trước mặt này:

-Nói cho ta biết .... Thân thể như cây gậy của người luyện thành như thế nào?

-..... ???

Nữ thích khách này chủ yếu im lặng. Nàng không nghĩ tới việc đầu tiên vị thiếu niên công tước trước mặt này đưa ra không ngờ là một câu hỏi vớ vẩn như vậy.

Đỗ Duy thấy đối phương có chút sững sờ, chỉ đơn giản cười:

- Lòng kiên nhẫn của ta cũng không cao lắm, nếu người không trả lời, ta có thể suy nghĩ về việc lập tức bắt đầu cởi hết quần áo của người.

-..... Ta tu luyện một loại thể thuật đặc thù.

Rốt cuộc, nữ thích khách này cũng khuất phục. Nghe giọng nói của nàng hiển nhiên là do nghiến răng mà nói ra.

Sau khi nói xong, nàng mở to con mắt thấp thỏm nhìn vào Đỗ Duy. Mặc dù có mặt nạ bằng vàng không thấy rõ vẻ mặt nàng, nhưng vẻ lo lắng trong ánh mắt cũng không thể che giấu.

Tuy nhiên.....

Đỗ Duy cố ý thở dài:

-Xin lỗi .... Câu trả lời quá chung chung, ta không hài lòng.

Nói xong, dưới tiếng thét kinh hãi của nữ thích khách, Đỗ Duy tùy ý quơ quơ ngón tay. Cũng không thấy hắn đọc chú ngữ gì, nữ thích khách liền cảm thấy toàn thân buông lỏng. Ma pháp vốn ban đầu trói buộc mình đã biến mất. Nhưng không đợi nàng khôi phục tinh thần liền cảm thấy áo của chính mình rơi lỏng. Xoẹt một tiếng thanh âm quần áo rách vụn, Chiếc áo yếm vốn chặt chẽ màu hồng kia đã tan nát, hóa thành từng mảnh nhỏ rời khỏi thân thể chính mình.

Đỗ Duy đầy hứng thú nhìn nữ thích khách này kinh hô. Một bộ ngực đầy đặn dọa người trước ngực đột nhiên thoát khỏi trói buộc, cứ như vậy bung ra. Hình dáng đầy đặn mướt mà, còn có đường cong kia tràn ngập tính co giãn, không nghi ngờ gì mười phần bỏ mắt.

Ồ..... Không ngờ là hình măng tre hiếm thấy đó ....

Đỗ Duy càng cười càng hiện ra ác ý. Tuy nhiên nữ thích khách sau lúc kinh hô ngẩn ngui, lập tức hai bàn tay ôm chặt lấy bộ ngực, ngăn cản ánh mắt như cắn một miếng kem lớn của Đỗ Duy

-Người!! Hèn hạ!!

Nữ thích khách còn muốn kêu to, Đỗ Duy đã ngắt lời nàng mà nói:

-Người có thể kêu. Tiếp tục kêu to, nếu như vậy, bộ hạ của ta nghe thấy động tĩnh của nơi này liền sẽ chạy tới. Nhắc người một chút, tất cả bộ hạ của ta đều là đàn ông. Nếu người không ngại để hơn hai trăm người đàn ông tùy ý xem xét bộ dạng khó nhìn này của người thì cứ thoải mái kêu đi.

Quả nhiên những lời này so với bất cứ đe dọa nào còn hữu hiệu hơn. Nữ thích khách này vừa nghe xong, lại nhanh chóng ngậm miệng lại. Thân thể đã lui tới góc tường, dán vào vách tường ngồi xuống. Chỉ là đôi bàn tay vẫn vội vàng ôm trước ngực cố gắng ngăn cản cảnh xuân của mình lộ ra.

Tuy nhiên đáng tiếc rằng.... “vốn trời cho” của nàng thật sự rất tốt.

Nhưng so ra, hai cánh tay mảnh khảnh lại quá nhỏ bé.

Đỗ Duy nhin cười ngồi ở ghế trên, tận tình thưởng thức sự “biểu diễn” của nữ thích khách này.

-Được rồi, vậy chúng ta tiếp tục với các câu hỏi. Tin rằng có sự giáo huấn trước, người cũng rõ ràng nên trả lời câu hỏi của ta như thế nào.

Đỗ Duy ho khan một tiếng:

-Vẫn là câu hỏi vừa rồi, cái gọi là thể thuật của người, là từ đâu mà ra?

-Đại .... Đại Tuyết Sơn! Đại Tuyết Sơn!!

Nữ thích khách nén giọng thét với Đỗ Duy.

-Tại sao lại muốn ám sát Ruga?

Bởi vì Ruga giết Đầu Sói Vàng, phản bội minh ước với thảo nguyên chúng ta.

-Đại Tuyết Sơn là cái gì? Thủ lĩnh các người là ai?

-Đại Tuyết Sơn là thánh địa của vu sư..... Thủ lĩnh của chúng ta là Vu Vương vĩ đại.

Nữ thích khách đã hoàn toàn bị đánh bại.

Câu hỏi cuối cùng. Đỗ Duy cười:

-Tên của người.

-E..... Elune, ta là Elune.

Thanh âm nữ thích khách tràn đầy sự yếu ớt.

Đỗ Duy ha ha cười hai tiếng. Hắn bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt hiện lên một tia kỳ dị, nhẹ nhàng nhắc ngón tay quơ quơ hướng tới nữ thích khách này.

Xoạt xoạt hai tiếng. Cái quần chip cuối cùng trên người nữ thích khách đã bị xé rách tách khỏi thân thể nàng.

Theo tiếng thét, trong thanh âm của nữ thích khách đã mang theo tiếng khóc. Nàng một tay ôm ngực, một tay đưa xuống che lấy bụng dưới của chính mình, đồng thời nổi giận nói:

-Ta .... Ta đã trả lời câu hỏi của người, người vì sao....

-Bởi ta muốn nhìn!

Đỗ Duy nghiêm mặt cho đối phương một câu trả lời rất vô lại như vậy.

Câu trả lời này thiếu chút nữa làm cho nữ thích khách tên là Elune này ngất xỉu.

-Người xem xem .....hiện giờ rất tốt.

Đỗ Duy cười nói:

-Từng có người nói qua với ta. Lúc đã bà trần truồng thì thông thường mới có lời nói thật. Hơn nữa.... Hình tượng của người vô cùng mê người, mà người dường như đã hiểu được cách thể hiện ra mị lực của người như thế nào. Hôm nay trong yến hội, người rõ ràng chỉ dùng thân thể để hấp dẫn. Đã như vậy, ta muốn nhìn thì nhìn thôi.

Elune không hề kêu, nàng oán hận giương mắt nhìn Đỗ Duy:

- Người ..... Người xem đã đủ chưa.

-Chưa.

Đỗ Duy không hề che giấu câu trả lời vô lại làm cho trước mắt Elune tối sầm, suýt nữa tức giận đến hộc máu. Đỗ Duy vô cùng vô sỉ cười nói:

-Thân thể của người đẹp lắm. Ta cho tới bây giờ còn chưa có thấy qua. Ta nghĩ thân hình mê người như vậy, đàn ông bình thường ngoại trừ muốn nhìn, còn phải làm một chút chuyện ....

Nói rồi Đỗ Duy đứng lên.

330. Chương 242: Ta Cao Hứng(phần 2)

-Người đừng tới đây .... Ta, ta có thể tự sát!

Đỗ Duy cũng thực sự không sợ nàng lại tự sát, đang muốn cất lời tiếp tục trêu chọc nữ thích khách này, sâu trong đầu truyền đến thanh âm có chút bất mãn của Semel:

-Đủ rồi, tới đây được rồi. Có Người thật sự muốn dùng loại thủ đoạn này để đối phó với một cô bé sao?

Đỗ Duy không trả lời, ánh mắt hần dờng trên cặp đùi rắn chắc thon dài của Elune.

Mặc dù ánh sáng trong phòng không quá rõ, nhưng dưới mức độ ánh sáng như thế này, đôi chân dài kia của Elune tràn đầy lực cuốn hút cùng đã tính lại hiện lên mị lực dụ người. Dưới ánh mắt bao phủ của Đỗ Duy, mặc dù nàng khủng hoảng muốn đem đôi chân dài hết sức cuốn lên, nhưng cử động của nàng thực sự là phí công. Bởi vì nàng càng giãy giụa hai chân, trong ánh mắt của đàn ông, càng phát ra vẻ mê người.

Bỗng nhiên, Đỗ Duy mở miệng. Hần giương mắt nhìn nữ thích khách:

-Người có thấy ta dùng thủ đoạn như vậy đối phó một cô bé thực sự là hèn hạ vô sỉ không?

-Người ....

Nữ thích khách oán hận nói:

-Người căn bản cực kỳ hèn hạ vô sỉ!

-Ồ.

Thì ra ta lợi dụng đặc điểm người thân là phụ nữ để đối phó người là hèn hạ vô sỉ. Đỗ Duy kéo dài giọng vênh vang cười lạnh.

Sau đó hần chỉ vào nữ thích khách này mà nói:

-Người, hôm nay trong yến hội, lúc đó chẳng phải đã lợi dụng mị lực phụ nữ của người coi như lợi thế đến ám sát đối tượng hành thích sao?

Nghẹn lời.

Đỗ Duy cười lạnh nói:

-Người dùng đặc điểm phụ nữ đi ám sát người khác sẽ là đương nhiên sao? Ta dùng đặc điểm phụ nữ đối phó với người liền là hèn hạ vô sỉ hả? Ta nói cho người, ta ghét nhất loại phụ nữ như người ....Ta xem ta, người ngay cả kỹ nữ cũng không bằng! Kỹ nữ còn không biết xấu hổ .... Nhưng loại đàn bà như người rõ là dùng thân thể đàn bà của chính mình đạt được mục đích của người, lại còn muốn được tôn trọng .... Người nói cho ta nghe hay lắm! Khi người dùng phụ nữ coi như lợi thế để đối phó với người khác, cũng phải chuẩn bị tốt lúc người dùng điểm ấy đối phó lại với người. Bởi vì là lựa chọn của chính người, chính người làm như vậy trước, đừng mắng chửi người khác vô sỉ, rõ chưa hả?

Sau khi nói xong, Đỗ Duy chỉ vào cửa sổ phía sau nữ thích khách:

-Trên cửa sổ có tấm màn, người có thể tự kéo xuống quần thân thể của người. Yên tâm đi, ta không có loại hứng thú đó với người đâu.

Nữ thích khách sau khi nghe xong bỗng nhiên chớp mắt, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Đỗ Duy dừng một chút, sau đó cười cười:

-Semel, người xem. Xem ra nàng ta còn biết xấu hổ, bị ta mắng đã biết hổ hèn cho nên mới ngất xỉu.

Ở trong đầu, Semel dường như thở dài:

-Phương thức suy nghĩ của người thật sự làm cho người ta khó hiểu.

Việc phòng công tước xuất hiện thích khách làm cho thuộc hạ của Đỗ Duy khẩn trương một hồi. Tuy nhiên Đỗ Duy ra lệnh không cho bất cứ kẻ nào tiết lộ. Sau đó để người khác đưa nữ thích khách này cất vào trong một cái rương.

Không cần cho nàng ta ăn uống, hai ba ngày đói không chết người được. Tâm tình Đỗ Duy tựa hồ không hề thương hoa tiếc ngọc: Chỉ cần giữ chỗ thông khí, đừng để nàng ta nghẹt thở mà chết.

Kẻ thù là kẻ thù, mặc kệ kẻ thù là nam hay nữ đều như nhau. Đỗ Duy không có loại tâm tình nhân nhả thương hoa tiếc ngọc này. Ít nhất, lúc cô gái này cầm chiếc thoi bạc kịch độc dí lên yếu hầu mình, nàng cũng không một chút mềm lòng đối với Đỗ Duy!!

-Đại Tuyết Sơn..... có ý tứ đó.

Đỗ Duy thở dài, khi trong phòng chỉ còn Hussein, hắn nói với thánh kỵ sĩ này:

-Người với việc này có ý kiến gì không?

Hussein suy nghĩ trong chốc lát:

-Không biết. Chúng ta biết quá ít thông tin với Đại Tuyết Sơn trên thảo nguyên.

Sau khi trở về, nữ thích khách này sẽ cung cấp cho chúng ta một ít tin tức. Đỗ Duy thở dài:

-Tuy nhiên hiện giờ ta bắt đầu cảm thấy may mắn, may mà Alfa không giết tên Đầu Sói Vàng kia. Đưa Đầu Sói Vàng cho quân tây bắc. Ruga tự tìm phiền toái cho chính mình rồi đó.

Ngày hôm sau, Đỗ Duy dậy muộn. Sau khi hắn rời khỏi giường, kẻ dưới tới truyền lời nói rằng Ruga phái người đã đợi cả buổi sáng, chỉ là nghe nói công tước Hoa Tulip còn chưa rời khỏi giường, cho nên không dám quấy rầy, vẫn một mực chờ bên ngoài.

Kẻ tới không phải người khác, không ngờ là tổng quản hậu cần mập mạp của quân Tây Bắc - Tatara.

Sắc mặt Tatara cũng không thoải mái như mấy hôm trước. Hành vi ám sát xuất hiện trên yến hội, còn có nữ thích khách xinh đẹp kia chính là một trong những nữ nô lệ hắn Tatara vâng mệnh mua tới. Sự tình như vậy làm cho lưng Tatara mang áp lực rất lớn.

Mặc dù mọi người tin rằng Tatara tuyệt đối sẽ không phản bội Ruga mà cấu kết với người ngoài đến ám sát. Tuy nhiên .... Một tội danh “không làm tròn chức trách” cũng đã đủ làm cho tên mập này chịu chút đau khổ.

-Ngài công tước!

Vừa nhìn thấy Đỗ Duy đi vào phòng tiếp khách, Tatara lập tức đứng dậy. Hắn mặc một bộ chế phục tướng quân quân đội mới tinh, chỉ có điều thân thể mập mạp béo phì cho dù có mặc quân phục vào cũng không có một chút khí chất quân nhân. Biểu hiện của hắn ẩn chứa vài phần lo âu:

-Ngài công tước. Tướng quân Ruga phái ta tới mời ngài. Nếu ngài hôm nay rảnh rỗi, tướng quân muốn mời ngài tới vùng ngoại ô săn bắn.

-Ồ?

Đỗ Duy nao nao. Lập tức cười nói:

- Đã là lời mời của tướng quân Ruga, tướng quân Tatara. Xin ngài chờ một chút, ta thay quần áo trước đã.

Dừng một chút, bỗng nhiên hạ giọng hỏi:

-Việc ngày hôm qua..... không biết nữ thích khách kia có bắt được không? Tối qua ta chính là nghe thấy bên ngoài phố có tiếng vỗ ngựa vang lên cả một buổi tối!

Sắc mặt Tatara lập tức khó nhìn thêm vài phần. Hắn lưỡng lự một chút, lắc đầu:

-Cái này .... Vẫn chưa. Ngài công tước, việc này tướng quân Ruga rất tức giận. Mấy tên thị vệ tối hôm qua phụ trách công tác bảo vệ yến tiệc bị kéo ra mạnh mẽ chịu roi. Còn có thuộc hạ dưới quyền tôi phụ trách theo lệnh mua nữ nô lệ cũng đều bị bắt về tra hỏi .... Lần này mua tới mười mấy nữ nô lệ, nghe nói toàn bộ đều bị tướng quân .... Ôi, đáng tiếc cho mười mấy nữ nô lệ xinh đẹp kia.

Đỗ Duy bật cười một tiếng:

-Xem ra tướng quân Ruga cũng không phải người tiếc hoa nhĩ, sự tình nhẩn tâm hỷ hoa như vậy thật sự rất là mất hứng. Hôm nay thấy tướng quân Ruga, ta nhất định phải khuyên nhủ ông ấy thật tốt.

Tatara lúc này mới cười nói:

-Ngài công tước, bây giờ tướng quân tâm tình không tốt lắm. Mấy người chúng ta ở bên cạnh ông ấy cũng không dám nói gì. Người duy nhất có thể khuyên hấn chỉ có ngài thôi. Dù sao ngài là khách quý, ngài nói cái gì, tướng quân cũng phải cho ngài vài phần mặt mũi.

Đỗ Duy bỗng nhiên mở chủ đề này, cười nói:

-Hôm nay tham gia săn bắn có những tướng quân nào? Các vị mãnh tướng ngày hôm qua trong yến hội cũng đi chứ?

Tatara cười nói:

-Tướng quân Shrek hôm qua mạo phạm ngài, hôm nay xem như không thể tham gia. Hấn bị phạt tằm ngựa cho tướng quân Ruga một tháng. Tướng quân Ruga ngày thường quân lệnh nghiêm khắc, hấn nói một tháng chính là một tháng, thiếu nửa ngày cũng không được. Bây giờ tướng quân Shrek phải đợi bên trong chuồng ngựa thôi.

Đỗ Duy giả vờ thở dài:

-Đáng tiếc .... Tướng quân Shrek tài bắn cung thật là xuất thần nhập hóa. Ngày hôm qua ta cũng không muốn mạo phạm hấn, chỉ có điều đã là đánh cuộc, luôn có thắng có thua. Tướng quân Ruga cũng không nên.....

Tatara nhìn thấy vẻ mặt của Đỗ Duy, nghĩ thầm: Cũng bởi người! Giờ lại giả bộ người tốt. Ngoài miệng lại cười nói:

-Ngài công tước nói chính xác. Tuy nhiên tướng quân ngày thường thưởng phạt nghiêm minh. Kẻ dưới cũng tâm phục khẩu phục.

Sau khi hai người trao đổi vài câu, Đỗ Duy đi vào thay đổi một bộ đồ đi săn đầy khí lực, lúc này mới cùng Tatara ra khỏi cửa. Lần này chỉ dẫn theo bên cạnh Hussein một người, theo Tatara đi ra vùng ngoại ô tìm Ruga.

Bên cạnh không xa pháo đài quân sự Watt có một phiến rừng. Tại Tây Bắc hoang vu, có thể có một mảnh rừng lớn như vậy đã là vô cùng hiếm có.

Trong quân đội, tiết mục ca nhạc rất ít. Loại hoạt động săn bắn này vừa có thể thả lỏng, vừa có thể rèn luyện thuật cưỡi ngựa cùng thuật bắn tên, chính thức là hoạt động được các tướng lĩnh trong quân đội yêu thích.

Hôm nay sáng sớm đã bắt đầu săn bắn, Ruga dẫn theo một nghìn kỵ binh bảo vệ, bên ngoài phiến rừng thiết lập một cái doanh trại, sớm đã có người vào rừng xua dã thú bên trong.

Khi Đỗ Duy tới doanh trại săn bắn, Ruga để người chuẩn bị chờ phân phó, chỉ đợi Đỗ Duy tới.

Tướng quân lùn Ruga này lại cưỡi một con ngựa chiến màu đen cực kỳ hùng dũng, trên người mặc một bộ áo giáp da loại tốt nhất. Trên lưng mang trường cung, trên ngựa đeo thương cùng loan đao, vẻ mặt gan góc, nhìn thấy Đỗ Duy cùng Tatara cưỡi ngựa đã đến, liền cười to từ xa nghênh đón Đỗ Duy.

-Đỗ Duy. Tối hôm qua nghỉ ngơi có tốt không?

Đỗ Duy mỉm cười, ngồi trên ngựa gật gật đầu:

-Cũng không tệ..... chỉ là tối qua nghe tiếng vó ngựa cả một đêm.

Tướng quân Ruga có chút đình trệ, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục nụ cười, quay đầu nói với những người phía sau:

-Tối qua ta để cho các người đi bắt thích khách, nhưng không để các người kinh động khách quý của ta! Bắt đầu từ hôm nay, kỵ binh tuần tra tới đóng tại phủ ngài công tước, phải vòng quanh mà đi, không được kinh động khách quý nghỉ ngơi.

Những người phía sau lập tức gật đầu lĩnh mệnh.

Đỗ Duy khách khí hai câu, Ruga đã cười chỉ về phía sau nói:

-Tới đây, Đỗ Duy, ta giới thiệu với ngài, đây là con trai ta! Hắn cùng người tuổi tác tương đương, hai người các người nên gần gũi nhiều hơn.

331. Chương 243: Săn Bắn

Khí thế người tuổi còn trẻ này vẫn như cũ bảnh bao anh dũng chỉ là nụ cười rõ ràng rất ưu nhã mơ hồ trên khóe miệng kia lại mang vài phần lạnh lẽo làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

-Không cần giới thiệu đâu, tướng quân Ruga.

Đỗ Duy cười cười:

-Ta cùng thiếu tướng quân ngày hôm qua đã gặp qua. Ngài Cybaster, ngày hôm qua thấy ngài vội vàng dẫn quân ra khỏi thành, không nghĩ trở về nhanh như vậy.

Thiếu tướng quân tuổi còn trẻ – Cybaster cười cười nói:

-Chỉ là sợ thuộc hạ sao nhãng lười biếng, dẫn bọn họ ra ngoài rèn luyện gân cốt thôi. Ta nghe nói trong yến hội ngày hôm qua, tài năng của ngài công tước làm kinh sợ mọi người, ngay cả thần xạ thủ số một quân đội Tây Bắc của ta – tướng quân Shrek cũng chịu kém. Không tưởng tượng được ngài công tước ngoại trừ bản thân là ma pháp sư, ngay cả tài bắn cung cũng lợi hại như vậy. Xem ra cuộc săn bắn ngày hôm nay ngài nhất định có thể đoạt ngôi đó.

Ruga cười cười, lập tức hắn phát phát tay:

-Đem ‘con mồi’ tới!

Vừa dứt lời, liền thấy từ mặt sau lều vài đẫy ra một số lượng xe lớn. Trên xe lớn rõ ràng là một cái lồng sắt hình lập phương cực lớn. Trên lồng sắt vốn bao phủ vải sau khi bị mấy kỵ binh quân tây bắc xốc lên, lộ ra ‘con mồi’ bên trong.

Đỗ Duy vừa thấy, không khỏi đánh thót một cái, không tìm được cau mày....

Kỳ thực vừa rồi lúc cái lồng sắt này được đẩy ra, Đỗ Duy đã mơ hồ nghe thấy được bên trong truyền đến tiếng khóc hu hu. Sau khi mấy kỵ binh dùng thương đẩy màn treo ra, càng chứng thực dự đoán của Đỗ Duy!

Trong cái lồng sắt hình lập phương cực lớn này nào đâu là con mồi gì! Rõ ràng là mười mấy cô bé tuổi còn trẻ!

Theo hình dạng của mấy cô bé này, nhìn màu da dĩ nhiên là một đám nữ nô lệ Nam Dương, Tatara nói hắn theo lệnh mua vào. Xem ra ngày hôm qua nữ thích khách kia vừa náo động, quả nhiên làm cho mấy nữ nô lệ đáng thương này xui xẻo.

Vốn nghe nói mười mấy nữ nô lệ đều dùng để làm phần thưởng cho tướng lĩnh trong quân Tây Bắc, nhưng không nghĩ chỉ vì liên quan tới sự kiện ám sát mà rơi vào kết cục như vậy!

Mấy binh lính mở lồng. Dưới sự đe dọa của loan đao cùng kỵ thương, tâm tình mười mấy cô gái này trong sự sợ hãi hoảng loạn bị đuổi ra khỏi lồng. Sau đó dưới uy bức của mã đao sắp xếp thành một hàng, quỳ gối trước ngựa bọn người Đỗ Duy cùng Ruga.

Mấy cô gái này khóc lóc thê thê thảm thảm. Càng làm cho Đỗ Duy thở dài chính là tất cả những cô gái này đều toàn thân trần trụi. Vốn trên thân thể thanh xuân tươi tốt, đã có không ít vết roi đâm máu. Hiển nhiên một đêm hôm qua đã không ít người chịu đau khổ.

Những nữ nô lệ này, theo tuổi mà xem, lớn nhất cũng không vượt quá mười tám tuổi, nhỏ nhất thậm chí còn có vẻ mặt non nớt làm cho Đỗ Duy cũng không đành lòng đoán tuổi các nàng. Sắc mặt mỗi người đều tràn ngập sợ hãi cùng kinh hoảng. Trong ánh mắt mỗi người đều mang vẻ thê thảm cùng bi thương, giống

như một đám thổ nhỏ chịu kinh hãi, hoảng sợ nhìn vũ khí đầy khí lạnh trong tay những kỵ binh quân tây bắc xung quanh.

-Tướng quân Ruga..... đây là....

Đỗ Duy thử thăm dò một câu.

Hừ. Ruga nhú mày, nói:

-Lại lịch thích khách hôm qua kia còn chưa có tra rõ. Nhưng cũng là giấu trong những nữ nô lệ này. Những người này sao, ta chẳng muốn tra hỏi, thà rằng giết nhầm, cũng không thể bỏ sót, không cần phí tâm phí sức từng bước phân biệt, không bằng đem toàn bộ .....

Nói tới đây, trong ánh mắt Ruga hiện ra một tia sát khí.

Đỗ Duy âm thầm thở dài nhưng trên mặt không có biến hóa gì, chỉ ngậm miệng, không nói gì nữa.

Trong lòng lại nói: tên Ruga này, thật là quá tàn nhẫn.

Nhìn thấy mấy cô gái xinh xắn nhỏ tuổi này mặc dù đều lỏa thể nhưng lúc này đều đang khóc hu hu. Đỗ Duy nào có tâm tình nhìn thân thể mềm mại của các nàng? Trong lòng không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối. Chỉ là lo lắng, thấy sát khí kiên định trong mắt Ruga, cuối cùng không có mở miệng làm chuyện phí khí lực nào.

Mọi người nghe rõ đây! Một kỵ binh quan quân Tây Bắc giờ cao mã đao lên. Sau một phen dọa dẫm, cất giọng nói:

-Mọi người nghe rõ đây! Tướng quân có lệnh, các người mấy kẻ đồng lỏa thích khách này, kể ra vốn nên chém chết toàn bộ! Tuy nhiên tướng quân nhân từ cảm thấy tiếc cho các người, mở một mặt lưới, cho các người một con đường sống!

Nói rồi, hần phóng ngựa chạy tới một đồng lúa bên cạnh lều vải, lấy ra một cây đuốc thông, đốt trên đồng lúa. Sau đó dùng lựa cắm trên mặt đất, cao giọng nói:

-Từ bây giờ bắt đầu. Các người hết sức trốn trước trong rừng! Trước khi cây đuốc tại đây bị thiêu hết, các người chỉ cần có thể chạy khỏi rừng cây mà không bị bắt, liền có thể sống!!! Cho nên.....

Nói tới đây, tên kỵ binh quan quân này khoe miệng lộ ra một tia cười gian:

-Bây giờ bắt đầu, ra sức trốn đi! Một con đường sống. Cố nắm lấy mà giữ mạng!

Nói xong, hần đánh mắt. Một kỵ binh bên người đi tới, mã đao giờ lên. Nghe thấy thanh âm leng keng leng keng không dứt, đem mấy cái xích buộc dưới chân các cô gái toàn bộ chặt đứt.

Tất cả những cô gái này đều gần như bị dọa choáng váng, mở mắt há mồm nhìn đám quân Tây Bắc như sói như hổ này, vài người dường như còn chẳng biết làm sao. Thậm chí còn có người trong lòng đang có một tia may mắn, lại quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu hướng tới bọn người Ruga, trên trán cũng chảy máu, một mảnh khóc thảm.

Đỗ Duy dù sao trong lòng cũng cảm thấy thương xót, thở dài, nhìn Ruga một cái, bỗng nhiên cắn răng, đột nhiên rút ra bội kiếm thúc ngựa đi tới trước mặt một cô gái khóc lóc cầu khẩn. Xoạt một tiếng, thanh kiếm cắm trước mặt hần, cố ý quát một cách độc ác:

-Khóc cái gì mà khóc! Làm tim ông đây cũng mệt rồi! Thật sự muốn sống, thì mau chạy đi!!

Cô gái này mắt thấy mũi kiếm lạnh lẽo cắm ngay trên mặt đất trước khuôn mặt của nàng mới đột nhiên bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn ánh mắt Đỗ Duy. Bỗng nhiên trong lúc đó dường như hiểu rõ điều gì, đột nhiên giãy giụa tập tễnh đứng lên, kinh hoàng sợ hãi hướng tới chỗ sâu trong cánh rừng chạy tới.

Có người đầu tiên chạy, liền có người thứ hai..... Rất nhanh, mười mấy cô gái hầu như đều hiểu rõ vận mệnh chính mình, đều tranh nhau hướng tới nơi sâu trong cánh rừng nhanh chân chạy như điên. Bàn chân trần mềm mại của bọn họ đạp trên mặt đất cứng rắn, có không ít người đều bị đá nhọn cắt, còn có người chân bị cành cây cắt bị thương, máu tươi chảy đầm đìa. Tuy nhiên giờ phút này đều đã bất chấp .....

Đỗ Duy nhìn thấy mười mấy cô gái chạy vào trong rừng, trong lòng thở dài thầm nghĩ rằng: Không thể không sống. Cơ hội có lẽ trong mười phần không đến nửa phần .... Chỉ có điều ta không cứu được mạng các người, cũng chỉ có thể làm đến mức này.

Ruga ha ha cười, ngồi trên ngựa nâng tay che phía trên lông mày, nhìn về phía xa xa trong chốc lát, cười nói:

-Được rồi! Các anh em, chuẩn bị sẵn bắn thôi!

Nói xong, liếc mắt nhìn Đỗ Duy cười nói:

-Đỗ Duy. Hoạt động săn bắn này ngài chắc đã từng chơi. Tuy nhiên, săn bắn những súc sinh này..... làm thợ săn mới càng thú vị!

Nói tới đây, Ruga nóng lòng muốn thử xem, đã lấy xuống cây cung phía sau, đang muốn rút ra một mũi tên lấp vào. Đỗ Duy trong lòng lại mềm nhũn, mắt thấy cuối cùng một cô gái còn chưa chạy xa, chỉ sợ một mũi tên này của Ruga bắn ra sẽ liền bắn chết. Không khỏi duỗi tay tới đặt trên cánh tay nắm tên của Ruga:

-Tướng quân, xin chờ một chút.

Ruga nhú mày, ngẩng đầu nhìn Đỗ Duy một cái:

-Sao vậy?

Đỗ Duy thoải mái cười cười, thản nhiên nói:

-Đã là săn bắn, phải khó khăn cao một chút mới có ý tứ.... Bây giờ các nàng còn không có chạy xa, để chạy xa một chút đuổi giết tới mới càng thú vị đó.

Một thanh âm lãnh đạm truyền đến:

-Không tưởng được ngài công tước thật ra lại thương hương tiếc ngọc.

Chỉ thấy tên thiếu tướng quân kia giục ngựa đi tới trước mặt, không thềm giải thích, bỗng nhiên lấy ra cung tên ban đầu. Lần này hấn cách Đỗ Duy khá xa, Đỗ Duy không kịp ngăn cản, liền thấy thiếu tướng quân này kéo cung lấp tên. Vuu một tiếng.....

Một mũi tên nanh sói phá không giống như một đạo ánh sáng bạc xuyên vào sâu trong cánh rừng .....

Từ xa, trong rừng truyền đến một thanh âm con gái kêu thảm.

Cybaster buông cung tên xuống, giương mắt nhìn Đỗ Duy. Khóe miệng dưới mặt nạ sắt hiện ra một nụ cười lạnh:

-Chạy xa một chút, đích xác vui thú càng nhiều..... Nhưng mà.... Ngài công tước, bắn chết một mạng hù dọa các nàng, các nàng mới có thể mua được thêm sức chạy của các nàng.

Nhìn thấy ánh mắt đối phương rơi trên người chính mình, Đỗ Duy rõ ràng cảm thấy được một tia sát khí mơ hồ.

Hắn trong lòng không khỏi băn khoăn: Thiếu tướng quân này, một vai diễn thực ngoan độc! Chỉ có điều ... chính mình hình như không đắc tội qua hắn, tại sao lại có sát khí lớn như vậy đối với mình?

Phía sau, Hussein ngồi trên lưng ngựa bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đi tới bên cạnh Đỗ Duy. Chỉ một con mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cybaster, ánh mắt từ trên mặt hắn một đường chuyển tới bên hông.

Cybaster bị Hussein nhìn thẳng, bỗng nhiên liền cảm thấy được một cỗ cảm giác áp bức mơ hồ. Thân thể hắn chấn động nhìn về phía Hussein.

Hussein cười lạnh khóe miệng đầy vẻ lạnh lùng, nhìn bội kiếm bên hông Cybaster. Từ hình dáng vô kiếm nhìn ra quả nhiên là một thanh hình dài nhỏ, cùng Mỹ Nhân Dưới Trăng có vài phần tương tự.

332. Chương 244: “đại Ma Pháp Sư” Không Mặc Áo Bào Trắng .

Đáng tiếc dưới cảnh đẹp như vậy, lại đang phát sinh bi kịch làm cho người ta phẫn nộ, vô cùng bi thảm.

Trong rừng, một bóng người thở gấp hển hển ra sức chạy trốn. Trên đôi chân nhỏ của nàng bị các nhánh cây trong rừng cắt đầy vết thương. Trên khuôn mặt vốn tuổi còn trẻ đầy vẻ kinh hoàng cũng sợ hãi. Tại nghe thấy tiếng vó ngựa từ mặt sau dần dần tới gần, cô gái này bỗng nhiên thấp giọng kinh thét một tiếng, chân bị vấp phải một mảnh đá liền ngã xuống trên mặt đất.

Vào lúc này, tiếng vó ngựa phía sau đã đến trước mặt, hai bên hai kỵ binh Tây Bắc mặc giáp nhẹ mang theo nụ cười độc ác tới gần con mồi yếu đuối này. Bỗng nhiên từ hai bên tung ra hai cái dây thòng lọng giống như người trên thảo nguyên bắt dê, hai cái thòng lọng một phải một trái bay nhanh tới cuốn trên hai cổ tay cô gái. Kỵ sĩ hai bên dùng sức kéo chặt, theo một tiếng thét kinh hãi, cô gái đã bị kéo lên không. Một đôi chân nhỏ ra sức đạp loạn, nhưng làm sao có thể thoát khỏi đây?

Tiếng vó ngựa phía sau vừa đến, liền nghe thấy một thanh âm như sấm gầm mang theo tiếng cười dữ tợn:

-Tốt, làm tốt lắm.

Vừa nói, một kẻ to lớn mặc bộ đồ đi săn đã từ mặt sau phóng ngựa tới. Những người khác ở trên ngựa lại giơ kỵ thương lên cao giục ngựa xông lên trước vọt tới cô gái bị dây thòng lọng treo giữa không trung này. Theo một tiếng kêu thê lương thảm thiết, đã đâm xuyên qua bả vai cô gái cùng với một tiếng cười điên dại của kẻ dữ tợn này.

Con mồi đáng thương kia cũng đã bị hất nhấc lên bằng kỵ thương trong tay, sau đó hất mạnh xuống mặt đất. “Bịch” một thanh âm nặng nề vang lên, thấy thì không thể cứu sống được nữa.

Hai người Đỗ Duy cùng Hussein ở phía sau cười ngựa đuổi kịp, thấy cảnh này. Hussein dù sao xuất thân thần thánh kỵ sĩ, mặc dù giờ trở thành kẻ phản bội của thần điện, cũng quá nửa là do tín ngưỡng khác biệt, nhưng đối với tính chính trực của kỵ sĩ cũng không vứt bỏ toàn bộ. Mắt thấy bi kịch như vậy diễn ra trước mặt, thánh kỵ sĩ này không khỏi giận dữ trong lòng. Nhìn thấy kẻ kia trước đó vẫn cười như điên, tránh không được lộ vẻ sát khí.

Đỗ Duy giữ lại Hussein, yên lặng lắc đầu với hắn.

-Vì sao?

Hussein lạnh lùng nói.

-Người không cứu được các nàng đâu, chúng ta cũng không cứu được các nàng.

Đỗ Duy hạ giọng nói:

-Mấy cô gái này bất kể thế nào đều là kẻ đã chết, tính ra các nàng hôm nay không chết ở chỗ này, cũng sẽ chết trong nhà lao.

Vừa dứt lời, liền nghe thấy một tiếng cười khê xa phía sau truyền đến:

-Ngài công tước chạy nhanh thật đấy.

Tên Cybaster kia đã thúc ngựa tiến lên, ghìm cương cười nói:

-Tại sao hai tay ngài công tước vẫn còn trống trơn thế?

Đỗ Duy cau mày:

-Ta là khách, không dám vượt quá chủ.

-Ngài không cần khách khí.

Cybaster bỗng nhiên nghiêng tai nghe, cười nói:

-Phía trước có động tĩnh, ngài và ta cùng đi xem xem.

Nói xong, hắn dùng sức thúc chân vào bụng ngựa, liền xông lên. Đỗ Duy nhìn bóng lưng hắn một cái, dẫn theo Hussein lao theo.

Do mới bắt đầu mùa hạ, ở phía sâu trong cánh rừng, thực vật có phần rậm rạp, Cybaster thúc ngựa lên, nhìn thấy cánh rừng heo hút phía trước, bỗng nhiên nhảy xuống ngựa nhìn dấu chân trên mặt đất, cười nói:

-Hừ, hai con mồi này có chút thông minh, thực là muốn học cách lẩn trốn.

Nói xong, hắn tung người lên ngựa, huýt một tiếng, lập tức từ bốn phương tám hướng chạy tới vài kỵ sĩ.

-Cẩn thận tìm trong các bụi cỏ, mấy con bé kia trốn trong đám cỏ, đuổi ra cho ta.

Kỵ binh thuộc hạ nhận lệnh đi, hai người Đỗ Duy cùng Cybaster đi thẳng phía trước, nhìn thấy các kỵ binh huy động kỵ thương đánh đánh xọc vào trong các bụi cỏ. Quả nhiên không lâu sau, liền nghe thấy một tiếng kêu đau, một thân ảnh trần trụi từ trong bụi cỏ chạy ra, trên vai đầy vết máu.

Khóe miệng Cybaster nở nụ cười lạnh, nhìn cô gái kia đang lao đảo chạy vội kia, chậm rãi từ phía sau lấy cung xuống, một mũi tên bắn ra. Từ phía sau bỗng vang lên một tiếng hừ lạnh, liền thấy Hussein đột nhiên rút kiếm chặt đứt cung tên.

Hussein không nói một lời, bỗng nhiên thúc ngựa xông tới, trong một lát liền tới bên cạnh cô gái kia, xoay người một chút rồi ôm cô gái kia lên, không để ý tới cô gái giãy giụa, xoay ngang đặt trên yên ngựa. Cô gái còn muốn kinh hét, Hussein nhẹ nhàng ấn một cái, làm ngất đi con mồi đáng thương này.

Cybaster thấy mũi tên bị đánh rơi nhưng không tức giận chút nào, chỉ nhìn Hussein một cái thật sâu, bỗng nhiên ung dung nói với Đỗ Duy:

-Ngài công tước, vị tùy tùng này của ngài thân thủ thật là lợi hại đó.

Đỗ Duy nhẹ nhàng mỉm cười:

-Thiếu tướng quân, tài bắn cung của người cũng không kém đâu.

Ánh mắt hai người lần lượt biến đổi, lại giống như bắn ra liên tiếp những tia lửa. Thiếu tướng quân lúc này mới cười một tiếng dài, không hề để ý tới hai người Đỗ Duy, giục ngựa đi về phía xa.

Đỗ Duy lẳng lặng nhìn bóng lưng người kia nhướng mày, lập tức thấp giọng nói với Hussein:

-Người.....

-Ta không thể nhẫn nhịn được nữa.

Hussein nhàn nhạt nói:

-Có thể cứu một người thì một người, vũ khí của kỵ sĩ, không phải dùng để giết hại bình dân vô tội.

Đỗ Duy không nói gì, hắn biết mình cũng không thể ngăn cản Hussein. Thánh kỵ sĩ này nếu nhất định muốn làm việc gì, có lẽ ngay cả mình cũng không có cách nào ngăn cản.

Trong rừng, thuộc hạ tướng quân Ruga phần đông võ tướng sớm đã dẫn kỵ binh phóng tới, tách ra bốn phía, cẩn thận tìm những “con mồi” này. Trong rừng nơi nơi tràn ngập tiếng vó ngựa cùng quát tháo. Thỉnh thoảng còn mơ hồ truyền đến tiếng kêu thảm thiết của các cô gái không chạy thoát được.

Sắc mặt Đỗ Duy ngày càng âm trầm. Hắn mặc dù không phải người tốt gì, nhưng sự tình bạo ngược như thế này hắn cũng nhìn không quen. Đang muốn nói gì, đột nhiên lúc đó ánh mắt Đỗ Duy sáng lên!

Tại xa xa phía trước chính nơi thiếu tướng quân vừa mới đi đột nhiên truyền đến một trận ma pháp ba động mạnh mẽ! Chấn động ma lực kia dẫn theo khí tức hắc ám không thể che giấu được. Rõ ràng là ..... do ma pháp sư tạo nên sao?

Đằng xa, vài tiếng kêu thảm truyền tới, Đỗ Duy nhìn Hussein liếc mắt:

-Tới đó xem xem!”

Khi Đỗ Duy cùng Hussein tìm tới thanh âm kia, tình thế trước mặt có thể nói là quỷ dị!

Trong khu rừng lớn, ở giữa xung quanh một làn khí đen. Khí đen này dường như là một cổ chất sệt trôi trong không khí. Đỗ Duy vừa thấy lập tức liền chau mày! Đây rõ ràng là vong linh ma pháp sư chuẩn bị ra khí tử linh! Nhìn thấy mức độ dày đặc của chất sệt, có lẽ không biết đã luyện chế không ít sinh linh ở trong đó!

Mà trong đoàn hơi khí màu đen dày đặc kia, một cô gái toàn thân trần trụi tay chân đã bị vô số khí đen hình thành các tơ khí quấn quanh, cứ như vậy treo giữa không trung. Thân thể hiện ra giống như một chữ “ ” mê người. Thân thể tươi tốt của cô gái hoàn toàn hiển hiện ngay trước mắt những người Đỗ Duy. Mà nàng tựa hồ đã hôn mê bất tỉnh, đầu nghẹo sang một bên, mái tóc đen che đi hai gò má, chỉ còn lại hơi thở yếu ớt.

Cạnh đó, một bóng người dằng xa quần áo màu đen đứng trên một nhánh cây đại thụ. Toàn thân trường bào dạng ma pháp sư màu đen thuần, dưới mũ đỉnh nhọn lộ ra hai gò má trắng bệch, khóe miệng mang một nụ cười thâm độc người, một tay mang một quả thủy tinh cầu màu đen, miệng đang lẩm bẩm.

Trong đoàn khí đen kia, bỗng nhiên hình thành một cái xúc tu màu đen mắt thường có thể nhận thấy. Một thứ màu đen chui vào trong miệng mũi cô gái, sau đó từng dòng từng dòng nhàn nhạt tại trạng thái trong suốt, dường như bị khí đen kéo ra.

Đỗ Duy lập tức nhận ra. Đây là vong linh ma pháp của ma pháp sư, hấp thụ lấy tính mạng lực của thiếu nữ này, luyện chế thành khí tử linh mà vong linh ma pháp sư cần.

Tại nơi cách đó không xa, thiếu tướng quân Cybaster ngồi thẳng trên ngựa, lạnh lùng nhìn ma pháp sư này thực hiện, mặc dù nhận ra Đỗ Duy đã đến, cũng không nói lời nào, chỉ nhìn Đỗ Duy một cái.

Cô gái trần trụi kia bị khí đen lượn lờ bao quanh kia bỗng nhiên kêu đau đớn một tiếng. Tiếp đó đáng sợ chính là, với tốc độ mắt thường có thể thấy, thân thể nàng vốn thanh xuân đầy đặn trẻ trung đột nhiên khô đi! Da thịt vốn máu đỏ hồng hào, từng chút từng chút khô héo lão hóa, dường như máu thịt dưới da đều bị hút lấy. Không lâu sau, thân thể kiều diễm kia của nàng đã gần như bị hút thành một cái xác khô!

Đỗ Duy vừa sợ vừa giận, nhìn không được quát:

-Thật to gan! Không phải ngươi không biết tự tiện dùng vong linh ma pháp sát hại sinh linh, chính là phản lại đệ nhất giới luật của ma pháp công hội sao!

Nói xong, Đỗ Duy cười lạnh một tiếng, hần nâng tay lên, trong miệng đọc nhanh một câu chú ngữ. Từ trong hai tay áo phát ra hai làn sóng ánh sáng quang minh thánh khiết, lập tức xua tan một vùng khí đen. Vong linh ma pháp sư kia nhìn thấy, bỗng nhiên truyền đến một thanh âm như sấm:

-Đều là ma pháp sư, ngươi, ngươi không phải không biết thời điểm người khác dùng phép tiến lên quấy rầy tương đương với việc mời quyết đấu ư!

Nói xong, ma pháp sư hắc ám này bỗng nhiên tay áo vung lên, khí đen càng lớn càng dày đặc tản mát ra. Cô gái đáng thương kia trong nháy mắt hóa thành một bộ xương khô màu đỏ, sau đó bay vào trong tay áo của ma pháp sư hắc ám, khí đen đầy trời cũng bị hần hấp thu vào trong thủy tinh cầu trong lòng bàn tay.

Đỗ Duy biết, cô gái đáng thương này kỳ thực từ lúc chính mình đuổi tới đã chết đi, giờ phút này liền bị hấp thụ tính mạng lực toàn thân ..... Ghê tởm hơn chính là, ma pháp sư hắc ám này không ngờ thủ đoạn độc ác tới cực điểm, hút sạch tẩm mạng lực không nói, còn không buông tha cho thân thể của nàng. Xương cốt lưu lại cũng lấy về, hiển nhiên định luyện chế thành loại sinh vật tử linh – Skeleton.

Ma pháp sư hắc ám thu hồi khí tử linh đầy trời, thân thể phiêu du từ trên nhánh cây hạ xuống, đứng cách Đỗ Duy không xa, giọng nói mang đầy ngạo mạn:

-Hừ, ngươi cũng là ma pháp sư sao? Vì sao lại quấy rầy ta làm phép!

Chấp pháp đội à?

Đỗ Duy ha ha cười:

-Ngươi tự tiện tàn sát sinh linh luyện chế khí tử linh, không phải không sợ ma pháp sư chấp pháp đội sao? Có phải ngươi đã quên ‘Thiết Luật Thứ Nhất’ sao!

Nói đến “ma pháp sư chấp pháp đội”, quái vật mặc áo đen này cũng biết thứ ma pháp sư toàn đại lục kiêng kỵ nhất này. Pháp sư hắc ám ma thân thể không khỏi run lên, lập tức quát:

-Nói láo! Ta đương nhiên biết ‘Thiết Luật Thứ Nhất’! Tuy nhiên ta là vong linh ma pháp sư được ma pháp công hội thừa nhận! Không phải như người nói là tử linh ma pháp sư! Cho nên ta hấp thụ đứa con gái này ..... Hừ, mạng của nó là của tướng quân Ruga. Tướng quân Ruga đã phán án tử cho nó, ta hấp thụ hay không hấp thụ, tướng quân Ruga chỉ cần không truy cứu, cũng không tính là trái Thiết Luật!

Cybaster bên cạnh lại đột nhiên dùng thanh âm nhàn nhàn cười nói:

-Hai vị pháp sư không nên hiểu lầm, để ta giới thiệu một chút đi.”

Nói xong chỉ vào Đỗ Duy, cười nói:

-Vị này là công tước Hoa Tulip nổi tiếng hiện giờ, ngài Đỗ Duy – Rudoft, học trò cuối cùng của đại ma đạo sư Gandalf, trong chính biến tại đế đô đã tỏa sáng, ủy viên ma pháp học viện, ủy viên ma pháp học hội, tại Tây Bắc trong ba tháng dựng nên một tòa thành thị ..... Theo mấy kinh nghiệm truyền kỳ mà nói, hầu như hiện tại thân là ma pháp sư, đều không thể không biết cái tên này.

Vừa giới thiệu xong, pháp sư hắc ám ma này bỗng nhiên dùng một loại ánh mắt cổ quái chăm chú nhìn vào Đỗ Duy:

-Người chính là công tước Hoa Tulip kia sao? Nghe nói người là được tề sư cực mạnh của đại lục ..... Ha ha, được tề sư à? Quả là đáng cười .....

Đỗ Duy không có nổi giận, chỉ nhìn Cybaster:

-Thiếu tướng quân, vị này là?

-Vị này do quân đoàn tây bắc chúng ta mới tới - ma pháp cố vấn, ma pháp sư cấp tám ma pháp công hội Roland đại lục, pháp sư Tatharo ..... Ông ấy cũng là một ‘Đại ma pháp sư’ duy nhất không mặc áo bào trắng trên đại lục! Nguyên nhân ư? Ngài công tước, ngài thấy đó, pháp sư Tatharo, ông ta là một vong linh ma pháp sư!

333. Chương 245: Tiền Cước.

Cố vấn ma pháp sư cao cấp của quân đoàn Tây Bắc sao?

Cái danh hiệu này không ngoài suy nghĩ của Đỗ Duy. Ở đế quốc Roland, ma pháp sư có địa vị cao quý, ngay cả khi ma pháp sư sẵn lòng dốc sức cho quân đội cũng phải xem tâm tình của “các ông lớn” này ra sao. Nói một cách đơn giản, khi người phục vụ các ma pháp sư làm cho các ông lớn này thấy vừa lòng thì mới giúp đỡ người. Còn nếu mà không vừa lòng thì mặc cho người binh bại như núi đổ, các ông lớn đứng một bên chê cười cũng là chuyện thường tình. Chính vì vậy tuy sẵn lòng giúp sức cho quân đội đế quốc nhưng ma pháp sư không có biên chế cố định, cũng không chịu làm thuộc hạ của người. Cái danh hiệu “cố vấn” này, nghe rất vinh dự êm tai lại còn có mặt mũi, đồng thời ngầm chỉ rõ đây là mây nhân hạc què không chịu sự quản thúc của ai.

Cho nên quân đoàn Tây Bắc có ma pháp sư riêng... điểm này cũng không làm Đỗ Duy ngạc nhiên.

Thử nghĩ, quân đoàn tây bắc tranh đấu cùng đế quốc hơn hai chục năm, nếu chỉ bằng hai mươi vạn đại quân thì không thể đủ, gì thì gì cũng phải có một vài chiêu sát thủ. Mời được mấy ma pháp sư ra tay trợ giúp cũng là chuyện thường.

Tuy nhiên có một điều ngoài dự liệu của Đỗ Duy.... Tướng quân Ruga điên rồi sao? Không ngờ lại tìm một ma pháp sư vong linh.

Vong linh cùng tử linh mặc dù tên chỉ khác nhau một chữ nhưng thực chất cách nhau một trời một vực. Ma pháp sư Vong linh được ma pháp công hội thừa nhận nhưng tử linh ma pháp sư ... ma pháp công hội nhất định gặp một giết một, gặp một trăm giết một trăm.

Nhìn điệu bộ của hắc ma pháp sư này chắc .... cấp tám à? Vong linh ma pháp sư tu luyện đến tám cấp, cơ bản không phải hỏi cũng biết là một ma pháp sư tử linh ư!

Cũng không biết đã giết hại bao nhiêu sinh linh mới tu luyện được đến bước này nhưng tuyệt đối là một nhân vật đủ để ma pháp công hội muốn giết. Mời chào một nhân vật như vậy cũng phải tính đến hậu quả nếu không muốn nói ma pháp công hội biết thì được không bằng mất!

Nhìn trộm hắc ma pháp sư một hồi lâu, Đỗ Duy phát hiện đối phương cũng một mực quan sát chính mình. Hai ma pháp sư đối diện làm mọi người xung quanh đều tự giác lui ra phía sau vài bước.

-Công tước hoa Tuy Lip.

Hắc ma pháp sư Tatharo thấp giọng cười, tiếng cười tràn ngập sự quái dị, khô khè giạt cục như sắp chết đến nơi:

-Danh tiếng của ngài đã nghe từ lâu .... Tuy nhiên ngài lại phá đám lúc ta làm phép, dựa theo ma pháp sư luật lệ ngài muốn khiêu chiến ta sao ?

Đỗ Duy mỉm cười nhìn Cybaster gần đó, vị thiếu tướng quân này đến lúc này không nói câu nào cũng không có ý hòa giải nhưng bộ dáng trông ra có phần hả hê. Trong lòng Đỗ Duy trầm xuống nhưng trên mặt lạnh lùng cười nhìn hắc ma pháp sư.

-Các hạ nếu sẵn lòng chỉ giáo, Đỗ Duy ta sao dám từ chối ý tốt của ngài?

Nói xong Đỗ Duy nhẹ nhàng giẫm lên bàn đạp, thân mình từ trên yên ngựa bay lên, hai tay thu vào ống tay áo lườm ma pháp sư kia.

Hắc ma pháp sư kia chắc đơn giản gọi về một sinh vật tử linh gì đó hả? Hừ.....

Đỗ Duy nhớ rõ một lần mình gặp được hắc ma pháp sư. Đối phương lần đó gọi về một con rồng xương, ngoài ra còn có rất nhiều tử linh hắc kỵ sĩ và lính Skeleton, hết thấy đều bị mình đập nát hết!

Bây giờ sao .....

Nhìn trước sau trái phải đều là từng mảng từng mảng rừng rậm.

Lão khốn này nếu muốn động thủ, người triệu hoán tử linh, ông đây liền gọi về người cây, xem ai nhiều hàng hơn!

Lúc trước ma pháp của mình thấp kém còn không sợ, bây giờ Đỗ Duy thực lực đã đến cấp sáu thì việc gì phải lo.

Tuy vậy, quân Tây Bắc vào lúc này gọi ra một ma pháp sư cao thủ, hơn nữa trong ngôn từ rõ ràng là có ý khiêu khích mình. Hành động kiểu này đáng để suy nghĩ kỹ hơn.

Hay là .... Đỗ Duy giật mình nghĩ.

Tướng quân Ruga muốn giết mình sao?

Nghĩ tới đây, cục diện khó hiểu ngày hôm nay liền trở nên rõ ràng.

Đúng ra là như thế này!

Ruga ít ra là bây giờ chưa định tạo phản vì thời cơ chưa tới, cho nên dù mình có đến tận cửa, Ruga cũng sẽ không để cho người của hắn giết mình.

Nhưng ..... với ma pháp sư lại khác! Ít nhất là trên danh nghĩa, hắc ma pháp sư này coi như là người trợ giúp Ruga, nhưng trên danh nghĩa mà nói, hắn không tính là người của quân đoàn Tây Bắc! Chỉ là một cố vấn ma pháp sư mà thôi. Nếu thực sự hắn muốn giết mình, sau khi sự việc xảy ra có truy cứu chỉ cần đứng lên nói là “ma pháp sư bọn họ tự mình quyết đấu” không thể truy cứu đến quân đoàn Tây Bắc được.

Hơn nữa .... kể cả Ruga không muốn giết mình, phái ra một hắc ma pháp sư, sợ rằng có ý đồ muốn đo phân lượng của mình.

Hôm nay Đỗ Duy không mặc áo ma pháp sư nhưng tay cũng thủ sẵn nhẫn chứa vật, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra ma trượng, còn có kèn lệnh gọi tộc người cây. Chỉ là thấy thủy tinh cầu của hắc ma pháp sư kia bên trong mập mờ một đoàn hắc khí lượn lờ phẳng phất từng cơn từng cơn xoáy lốc trực trào ra mãnh liệt.

.....

Tại thời điểm này rốt cuộc Cybaster cũng mở miệng. Vị thiếu tướng quân này nhàn nhã trên ngựa đi xuống cố ý tiến vài bước xen giữa hai người cười nói.

-Hai vị! Đức ngài công tước là khách quý của chúng ta, pháp sư Tatharo cũng là khách quý, hai vị đánh nhau tại đây thật sự là làm khó cho chủ nhà chúng ta rồi... không bằng, cho một chút thể diện được không?

Đỗ Duy vừa nghe lời này thiếu chút nữa bật cười.

Này vị thiếu tướng quân quả nhiên gian xảo, lời nói này thật dễ nghe nhưng kỳ tình đem mọi chuyện đổ hết trách nhiệm ra ngoài làm cho trận quyết đấu này trở thành “khách đánh khách” không quan hệ với “chủ nhân” bọn họ.

Nhìn Cybaster vẻ mặt tọa quan sơn hổ đấu, trong lòng Đỗ Duy không khỏi căm tức. Đột nhiên trong lúc đó nhớ tới võ công của vị thiếu tướng quân này tựa như cùng một phái với Rodriguez trong đầu lóe lên ý nghĩ cổ quái hoang đường.

Hừ! Thích giả vờ sao? Để xem ngươi còn giả vờ được không!

Nghĩ đến đây Đỗ Duy bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, tay phải từ trong ống tay áo đưa ra, trong tay kèm theo một luồng ánh sáng ma pháp. Đó là một thanh trường kiếm trong suốt được bao phủ một tầng sương lạnh!

Hắc ma pháp sư đứng đối diện mắt thấy Đỗ Duy lấy ra vũ khí còn tưởng rằng Đỗ Duy lấy ra ma trượng, không nghĩ rằng lại là một thanh kiếm. Mặt hắc hơi sầm lại rồi lập tức cười lạnh:

- Pháp sư Đỗ Duy các hạ, đây là ma pháp sư quyết đấu, vì sao ngài lại lấy một thanh kiếm ra? Ngài không để ý đến danh dự của ma pháp sư sao?

Đỗ Duy liếc mắt khinh thường nói:

-Bản công tước vốn là ma vũ song tu, vậy thì không được sao?

Cùng lúc đồng thời lặng lẽ nhìn về hướng Cybaster.

Quả nhiên!

Cybaster thấy Đỗ Duy bỗng xuất một thanh trường kiếm ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ, tuy nhiên khi thấy rõ thanh trường kiếm đột nhiên ánh mắt trở nên vô cùng kinh hãi.

Vốn khỏe miệng còn chút ý cười bỗng nhiên cắn chặt, dường như phải nghiền chặt răng lại mới không để bật ra tiếng thốt.

Trong tay Đỗ Duy, thanh trường kiếm dài nhỏ được bao bọc một tầng băng trong suốt. Thân kiếm phát bảy màu rực rỡ dưới ánh sáng mờ ảo trong rừng kèm một tia hàn khí .....

Nguyệt Hạ Mỹ Nhân!

Nguyệt Hạ Mỹ Nhân của Rodriguez!

Cybaster vừa thấy trường kiếm ánh mắt ngạc nhiên trợn tròn, sau một thoáng kinh hãi hắc bỗng nhiên hít một hơi thật sâu phẳng phất như là cố gắng trấn áp sự kinh hãi cùng kích động. Tuy nhiên, Đỗ Duy nhìn ra ngón tay hắc nắm dây cương thâm run rẩy.

-Hai vị.

Cybaster thúc ngựa tiến lại vài bước bỗng nhiên lớn tiếng cười nói:

-Hai vị đều là khách quý của chúng ta, xin kiềm chế một chút đi. Bất luận ai bị thương đều là tổn thất lớn lao của đại lục Roland, lúc này cha ta cùng chúng tướng đều ở trong rừng, nếu hai vị nhất định tranh hùng, không bằng hoán đổi phương thức để tránh mất hòa khí đôi bên.

Rõ ràng hấn trao đổi ánh mắt cho hắc ma pháp sư và cũng không dễ dàng nhìn ra hấn hơi lắc đầu.

Nói xong dường như sợ Đỗ Duy động thủ, hấn lớn tiếng với kỵ binh phía sau:

-Mau thổi kèn.

Kỵ binh phía sau lập tức nổi kèn hiệu, trong rừng bốn phương tám hướng cùng lúc truyền đến thanh âm móng ngựa của mấy trăm kỵ binh.

Tướng quân Ruga trong vòng vây của thân binh tiến đến trước mặt, nhìn thấy Đỗ Duy và hắc ma pháp sư, trên mặt lộ ra một tia thâm trầm lập tức cười nói:

-Hóa ra Đỗ Duy cùng pháp sư Tatharo đều ở đây, hai vị đã biết nhau đỡ công ta phải giới thiệu rồi.

Sau đó hấn liếc nhìn con trai của mình thấy ánh mắt hấn phức tạp. Trong lòng Ruga biết tình huống có biến chuyển. Bỗng nhiên ánh mắt dừng lại trên “Nguyệt Hạ Mỹ Nhân” trong tay Đỗ Duy.

Ánh mắt của vị tướng quân thấp lùn này chợt bộc phát một thứ thần thái giống như sắc quỷ đối nhìn thấy gái đẹp. Hấn không thể dùng ánh mắt đem Nguyệt Hạ Mỹ Nhân trong tay Đỗ Duy cùng người nuốt chửng!

Tất cả biến hóa chỉ là trong thời gian ngắn ngủi nhưng không qua được đôi mắt của Đỗ Duy.

Sao... tên Ruga cũng biết được thanh kiếm này ?

-Cha.

Tiếng nói của Cybaster trong trẻo:

-Đức ngài công tước hình như đã có một chút hiểu lầm với pháp sư Tatharo, hai vị tại đây định tiến hành quyết đấu giữa các ma pháp sư.

Ruga phồng mang trợn má, có điều hấn phản ứng cực nhanh lập tức liền cười nói:

-Sao lại thế, hai vị đều là khách quý của ta, nếu ai bị thương cũng là Ruga có lỗi. Xem vào thể diện của ta ....

Cybaster hít thật sâu một hơi chậm rãi ngắt lời Ruga:

-Cha, hiếm khi có được hai vị đại ma pháp sư cùng có mặt một chỗ, tại đây lại có thể thi triển ma pháp thần kỳ. Mọi người đều mong chờ được xem trận đấu giữa các cao thủ ..... chúng ta làm sao có thể can thiệp vào chuyện hai vị đại ma pháp sư này?

Hấn đã nói vậy, Ruga biết con trai mình tất nhiên có chủ ý, lập tức phối hợp cười nói:

-Cũng được, chỉ là quyết đấu giữa ma pháp sư khó tránh khỏi có ....

-Vậy ta nghĩ phải có biện pháp để không tổn thương hòa khí.

Cybaster nói nhanh:

- Hôm nay chúng ta đã thả mồi sẵn ra ngoài rồi, hiện còn bốn năm người chưa bắt được, không bằng đánh cuộc hai vị ma pháp sư chia nhau tìm, giao hẹn một khoảng thời gian xem ai bắt được nhiều hơn thì tính người đó thắng. Như thế được không?

Đề nghị này xem ra cũng là vẹn toàn, hai bên cũng không có ý gì.

Trong đầu Đỗ Duy nảy ra một ý nghĩ: sau khi tên Cybaster này thấy Nguyệt Hạ Mỹ Nhân tựa như lại lo lắng mình cùng hắc ma pháp sư kia quyết đấu thì phải? Vậy là có chủ ý gì đây?

Là lo ta giết hắc ma pháp sư hay lo hắc ma pháp sư giết ta?

Hắc ma pháp sư Tatharo kia vốn phối hợp với Ruga một kiểu hành động, mặc dù Cybaster nhất thời thay đổi kế hoạch, có điều chi tiết tỷ mỉ không thể nói ra chỉ là hừ một tiếng gật đầu.

Đỗ Duy cười cười :

-Vậy cũng tốt, vừa có thể linh giáo ma pháp ảo diệu của pháp sư Tatharo, lại không làm mất thể diện của tướng quân Ruga, biện pháp của thiếu tướng quân quả nhiên rất hay.

Dừng một chút Đỗ Duy chậm rãi nói: “có điều đã là đánh cược luôn phải có thắng có thua, không biết vật cược là gì đây?”

Cybaster hiển nhiên đã nghĩ tất cả, hần lập tức không do dự tiếp lời:

- Đức ngài công tước nói đúng, đã là đánh cược tự nhiên là phải có vật cược. Chỉ có điều tại địa bàn của quân đoàn Tây Bắc lại làm cho hai vị khách quý móc hầu bao ra cược thì không khỏi để người ta chê trách tây bắc quân chúng ta quá mức keo kiệt! Vật cược .... nếu pháp sư Tatharo thắng. Cha, không bằng đem hết tử tù này giao toàn bộ cho pháp sư Tatharo! Cha chắc cũng không keo kiệt hơn một trăm tử tù kia nhỉ.

Ruga lập tức gật đầu.

-Nếu pháp sư Tatharo thua .... cha, ta muốn mời pháp sư Tatharo chỉ điểm cho ta ma pháp một tháng liền, coi như là thỏa mãn cho ta một thỉnh cầu nữa rồi.

Tatharo vốn là người của Ruga, sau nghe xong liền gật đầu.

Đỗ Duy thở dài giả cười nói:

- Như vậy sao được, chúng ta đánh cược lại để quân Tây Bắc móc hầu bao sao.

-Như vậy mới chứng tỏ cha ta đối đãi quý khách trọng thị.

Cybaster đối đáp trôi chảy. Đỗ Duy nghe không khỏi rung mình: tên ma mọi này hoàn toàn không phải nhân vật dễ đối phó chút nào.

-Nói trở lại vấn đề, nếu ngài đức ngài công tước thắng ... vậy phải thưởng sao giờ. Ta nghe nói công tước lúc trước bị người thảo nguyên quấy rầy, kỵ binh dưới trướng có nhiều thương tổn, ta thay cha ta làm chủ. Nếu đức ngài công tước thắng, quân tây bắc sẽ giao ngài ba nghìn chiến mã thượng đẳng, ngoài ra ba nghìn áo giáp cùng trang bị!

Đỗ Duy trong lòng có chút tính toán, này điều kiện thật là dụ hoặc.

-Vậy nếu ta thua?

Cybaster cười đến phát cuồng làm Đỗ Duy không thoải mái, hần nhẹ giọng nói:

-Vừa nghe đức ngài công tước nói ngài ma vũ song tu ..... theo như thiên tư của ngài nhất định tạo nghệ bất phàm! Hơn nữa .... ta xem vũ khí của ngài hình dáng kỳ lạ nên rất tò mò, cho nên yêu cầu của ta chỉ là ..... nếu ngài đức ngài công tước thua, xin ngài dùng đúng thanh trường kiếm này chỉ điểm cho ta một chút võ thuật! Kỳ thật .... ta biết ngài rất bận rộn không dám lưu ngài tại pháo đài suốt một tháng. Vậy đi, nếu ngài thua ta đành tự mình đơn độc một mình một ngựa đi theo ngài rồi thành Lâu Lan tùy thời lai vãng xin chỉ điểm chút nghi hoặc về võ thuật rồi!

Nói ra điều này khiến Đỗ Duy không khỏi sửng sốt, ngay cả tướng quân Ruga cũng tỏ rõ vẻ mặt kinh ngạc!

Một người một ngựa theo Đỗ Duy trở về!

Vậy .... chẳng phải là tùy thời một khi có sự tình Đỗ Duy đều có thể giữ hần, vị thiếu tướng quân này làm con tin sao?

Đỗ Duy trong lòng tràn đầy nghi hoặc ... mục tiêu chính của vị thiếu tướng quân này hẳn là “Nguyệt Hạ Mỹ Nhân” rồi !!

Phải chăng thanh kiếm này hẳn phải rất quan trọng đối với hần ư?

Lúc này không thể không đáp ứng, Đỗ Duy haha cười nói:

-Tốt! Ta cược!

Dừng một chút, thấy ánh mắt của Hussein, Đỗ Duy bỗng giật mình nói thêm câu: :

-Thế nhưng ta có thêm một yêu cầu khác ..... để tăng thêm khó khăn, ta đề nghị phải bắt sống các nàng, không được tổn thương đến tính mạng họ!

Nói tới đây Đỗ Duy cố ý cười nói:

-Nếu không vong linh pháp sư chỉ cần thi triển “hắc ám thôn TÍNH” bao phủ toàn bộ khu rừng, trong nháy mắt giết chết hết con mồi ... ta chỉ có thể trừng mắt mà nhìn thôi

Trong lòng Cybaster hiển nhiên rất lo lắng, lần này không đợi vong linh pháp sư kia mở miệng đã cướp lời nói:

-Tốt, cứ như vậy đi!

Quả nhiên! Trong lòng Đỗ Duy cười lạnh... vì thanh Nguyệt hạ mỹ nhân này, hẳn có vẻ rất vội vàng đó.....

334. Chương 246: Lời Nguyên Rửa Đại Tuyệt Sơn

Ngon đuốc đã cháy còn một nửa mà năm “con mồi” còn lại vẫn chưa bị bắt trở về.

Năm cô gái này vẫn biến mất trong rừng. Đỗ Duy đương nhiên sẽ không cho là Ruga có lòng tốt thật sự tha mạng cô gái đáng thương kia. Tuy nhiên đã đánh cược, Đỗ Duy tự hỏi chính mình có thể cố sức cứu được ít nhất bao nhiêu tính mạng.

-Vậy thì.....bắt đầu nào!

Chính chủ nhân là tướng quân Ruga đã tuyên bố cuộc đua bắt đầu. Mười mấy kỵ binh dưới trướng quân Tây Bắc khởi hành phân tán vào rừng cây.

Đỗ Duy nhìn về phía tên pháp sư Tatharo, vừa cười vừa hơi cúi người, động tác của hắn rất ưu nhã, mồm miệng ôn hòa:

-Pháp sư Tatharo, mời ngài trước.

Trong mắt Tatharo, lòng trắng nhiều hơn lòng đen, hắn lạnh lùng liếc nhìn Đỗ Duy, cũng không khách khí tung người bay lên, áo choàng đen nhẹ tung bay giống như một u linh. Giữa không trung, rút nhẹ từ trên người ra một thanh ma trượng bằng xương trắng, miệng niệm chú, một đám khí đen theo ma trượng tản mát ra ngoài. Mặc dù khoảng cách khá xa nhưng không ít tướng lãnh quân Tây Bắc đều cảm nhận được luồng khí đen lạnh lẽo khiến sồn tóc gáy, không tìm được điều lui ra phía sau vài bước.

Vài tiếng động nhẹ trên mặt đất vang lên, những cánh tay phá đất thò ra. Ngay lập tức vài bộ xương khô chui từ dưới đất mà bò lên. Mấy tên lính Skeleton này chất lượng cũng tốt. Theo Đỗ Duy chúng nó phần lớn đều đầy đủ xương cốt. Chất xương cứng rắn tỏa ánh sáng kim loại. Trên người đều có áo giáp tuy có đôi chút sứt mẻ nhưng cũng tạm coi là đầy đủ. Hiển nhiên là Tatharo này cũng khá giả, đến loại lính Skeleton cấp thấp này cũng được trang bị áo giáp. Sau đó Tatharo niệm chú liên tục, trong mắt mọi người, cây ma trượng xương trắng của hắn vung vẩy vài cái, không khí chợt nứt ra vài khe hình thành từng cái từng cái hố đen. Từ phía sau không gian của mấy cái khe kia, một tiếng rú thê lương vọng tới, sau đó vài kỵ binh tử linh từ trong hố đen nhảy ra.

Toàn thân mấy kỵ sĩ tử linh bao phủ ngọn lửa đen, chiến mã ở dưới hông cũng là sinh vật tử linh đầy hung ác, nhất là trên người phát ra loại tử khí lạnh lẽo khiến cho không ít người xung quanh rợn tóc gáy xõng thẳng lên não.

Không ít chiến mã dưới hông tướng lĩnh sợ hãi nhảy lui về phía sau, mặc cho các kỵ sĩ đã hết sức trấn an nhưng cũng chẳng có hiệu quả nhiều.

Tiếng cười của Tatharo truyền đến phảng phất mang theo sự đắc ý. Hắn lập tức khua ma trượng gọi lính skeleton và kỵ sĩ tử linh (death knight) tập trung về dưới chân. Trong miệng hắn phát ra một loại ngôn ngữ cổ quái ngay cả Đỗ Duy cũng không hiểu. Đường như hắn đang kết nối với tử linh, cuối cùng dùng lực phát cây trượng chỉ về hướng cánh rừng phía xa.

Tất thấy sinh vật tử linh dường như nhận được mệnh lệnh, kỵ sĩ tử linh lập tức thúc ngựa đồng thời nhả răng rậm chạy đi. Động tác của lính Skeleton cũng không chậm chạp tứ tán lên vào rừng.

Tatharo cười lạnh liếc mắt nhìn Đỗ Duy cười khẩy nói:

-Đức ngài công tước, ta đi trước nhé!

Nói xong, hai bàn tay hắc rung lên, thân thể như u linh tung bay vào rừng.

Đỗ Duy nhìn hắc ma pháp sư tiến nhập vào trong rừng, trên mặt hắc hiện lên vẻ hiểm độc rồi lập tức cười liếc nhìn tướng quân Ruga:

-Tướng quân... vị cố vấn ma pháp cao cấp này của ngài thực lực quả nhiên phi phàm đó!

Ruga mỉm cười:

-Đỗ Duy, không cần khách khí. Ngài ở đây để nổi tiếng là ma pháp sư thiên tài. Hãy cho chúng ta thưởng thức thần khí ma pháp của ngài đi.

Đỗ Duy trầm ngâm trong chốc lát. Hắc ma pháp sư kia có thể gọi về nhiều sinh vật tử linh để trợ giúp hắc. Năm người trốn trong cả cánh rừng lớn như vậy muốn tìm kiếm từng tác một thì thật mất nhiều công sức. Hơn nữa lại không được tổn thương đến tính mạng đối phương nên không thể dùng được ma pháp có tính chất hủy diệt với quy mô trên diện rộng.

Nếu như .... Gọi người cây về trợ giúp mình tìm kiếm sao? Cũng không được rồi. Bởi vì những người cây này đều là đồng bạn người cây cấp thấp nhất không có trí tuệ và ý thức bản thân, chỉ có thể dựa theo mệnh lệnh của Đỗ Duy làm vài việc cơ bản. Còn tìm người thì không thể được.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đỗ Duy đã quyết định, trên mặt hắc lộ ra một nụ cười.

Hắc hết sức phô trương, lơ lửng giữa chừng không một cách thông dong điềm tĩnh, sau đó miệng thét lên một tiếng thật dài.

Tiếng thét này tựa hồ giống như một cách kêu gọi nào đó, bỗng nhiên trong rừng vọng đến những âm thanh vo ve.

Tiếng vo ve này dường như là từng cơn từng cơn từ bốn phương tám hướng truyền đến. Khi tới gần, mọi người mới phát hiện ra một điều rất kỳ dị. Không ngờ đó chính là các loại chim muông sống trong rừng cây! Có chim ruồi của Tây Bắc, có chim lông vàng, có chim cuốc.. không những thế lại còn có vài con chim cú mèo nữa!

Gần trăm con chim các loại bay giống như đang xếp hàng một cách trật tự vòng quanh Đỗ Duy

Dưới ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ của mọi người, từ miệng Đỗ Duy huyết ra một tràng âm thanh trầm bổng tựa như nói chuyện cùng chúng. Theo hiệu lệnh của Đỗ Duy, vù một tiếng, hơn trăm con chim cất cánh bay cao tản ra bốn hướng luồn vào trong rừng.

Chỉ nghe nói ma pháp sư có thể gọi về sinh vật ma pháp hoặc là thu phục ma thú phục vụ mình .... chưa từng nghe nói qua có loại ma pháp nào có thể gọi về nhiều sinh vật tự nhiên như vậy.

Hơn nữa hình như lại còn nói chuyện được với chúng thì phải? Vị công tước này còn có thể nói tiếng chim sao?

Có điều Đỗ Duy còn làm bọn họ ngạc nhiên nhiều hơn thế nữa.

Khi đám chim chóc đã bay xa, Đỗ Duy cười ha hả thân mình hạ xuống mặt đất bỗng ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Tiếng huyết gió phảng phất như tiếng sói tru!

Không lâu sau từ sâu trong rừng liền truyền đến tiếng sói tru đáp lại. Lập tức từ trong rừng xuất hiện vài bóng xám. Vài con sói đất chạy lại rồi vây tới trước mặt Đỗ Duy.

Mấy hộ vệ bên người Ruga lập tức cầm vũ khí đứng chắn trước mặt tướng quân. Một con sói đất hình dáng to lớn nhưng lại có phần kiêng kỵ với loài người. Mặc dù đứng trước Đỗ Duy nhưng phảng phất có chút bất an, móng vuốt thò ra thụt vào, nhe răng trợn mắt với quân sĩ quân Tây Bắc ở đối diện.

Đỗ Duy ngồi xổm xuống. Cũng không biết hẳn dùng loại tiếng nào xì xì xồ xồ với mấy con súc sinh này. Chỉ biết sau khi hẳn đứng lên, nhấc tay chỉ cánh rừng, mấy con sói đất liền múa vuốt chạy vội đi.

-Ha ha ha ha .... Đỗ Duy, ngài làm cho chúng ta được mở tầm mắt đó!

Ruga là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng. Xung quanh tướng lĩnh quân Tây Bắc cũng mắt tròn mắt dẹt. Trong mắt Ruga thoáng hiện một tia sáng, mở miệng cười nói:

-Đỗ Duy, đây là ma pháp gì của ngài vậy? Lại có thể đem lũ súc sinh này theo lời gọi về của ngài. Ta chỉ nghe nói qua hắc ma pháp sư có thể triệu về sinh vật tử linh, mà ma pháp sư phần lớn cũng chỉ có thể chỉ huy chính ma pháp sủng vật của mình mà thôi .... ngài ....

Đỗ Duy mỉm cười không trả lời nhưng lại nói lái đi:

-Ngài tướng quân, pháp sư Tatharo có thể triệu về nhiều sinh vật tử linh vậy, ta cũng không muốn thua một cách khó coi quá nên cũng chỉ gọi về nhiều một chút để dựa vào số lượng mà giành thắng lợi thôi.

Dừng một chút vừa cười nói:

-Được rồi, ta cũng không dám lâu la trì hoãn ở chỗ này lâu, nếu ma pháp sư Tatharo động thủ quá nhanh, mặt mũi ta đây cũng khó coi đó.

Nói xong thân thể Đỗ Duy lập tức hạ xuống ngựa, hét to một tiếng, thúc ngựa phóng vào trong rừng. Hussein cũng bám ở phía sau sát sao.

Sau khi bóng dáng của Đỗ Duy biến mất trong rừng đã lâu sắc mặt Ruga mới dần dần chìm xuống. Cybaster mới chậm rãi tiến đến bên Ruga thấp giọng:

-Cha.

Ruga xua tay nhìn thoáng lại phía sau:

-Tất cả đều lui lại cho ta.

P phía sau chúng tướng rừng mình kinh sợ thúc ngựa lui lại phía sau.

-Cha, ngài xem ...

Âm thanh của Cybaster trầm thấp tràn ngập sự lo âu.

-Không thể nhầm được, đúng .... đúng là Nguyệt Hạ Mỹ Nhân rồi, nhưng không phải là thanh kiếm này nằm trong tay Rodriguez sao? Rodriguez hành tung không rõ, chúng ta cũng tìm không ra thanh Nguyệt Hạ Mỹ Nhân này...

Cybaster cười lạnh lùng:

-Bạch Hà Sầu nếu biết Nguyệt Hạ Mỹ Nhân tại Tây Bắc, nói không chừng sẽ bỏ hết việc truy đến cướp đoạt. Hừm ... Không có thanh kiếm này, vị trí Vu Vương Đại Tuyết Sơn trên danh nghĩa không danh chính ngôn thuận.

Ruga Trầm mặc trong chốc lát: :

-Năm đó Cổ Lan Tu mang thanh kiếm này xuống núi....ta vẫn lo lắng một việc.... là Lam Hải đang ở để đồ mấy năm nay âm thầm cũng không biết có bố trí gì! Cổ Lan Tư vốn là muốn đem vị trí Vu Vương truyền cho Lam Hải, Bạch Hà Sầu cho dù rất mạnh nhưng không có thánh kiếm này, không thể khai mở rất nhiều bí mật của Tuyết sơn! Ta vẫn hoài nghi thanh kiếm này nằm trong tay Lam Hải, đáng tiếc mấy năm nay ra mặt hay ngầm tìm hiểu cũng đều không có chút tin tức gì..... ta thậm chí đã hoài nghi .... Lão già Cổ Lan Tu này giả chết để trốn, Rodriguez có khi là học trò của Cổ Lan Tu! Bằng không làm sao Nguyệt hạ Mỹ Nhân lại rơi vào tay người ngoài..... Hôm nay sự tình xem ra trở nên phức tạp rồi!

Cybaster lo nghĩ nói:

-Mặc kệ là sao, thanh kiếm này giờ trong tay Đỗ Duy. Vậy thân phận Đỗ Duy là ....

Ruga hờ hững, trong mắt tràn ngập phức tạp cùng mâu thuẫn bỗng mở miệng nói:

-Người xem tên Đỗ Duy này có thể là học trò của Cổ Lan Tu hay không?

Cybaster nở nụ cười nói:

-Cha thật hồ đồ! Cổ Lan Tu đã chết hơn mười năm, Đỗ Duy này mới được bao tuổi? Con xem hơn nửa Đỗ Duy chính là học trò của Lam Hải mới đúng. Thanh kiếm ... Nguyệt Hạ Mỹ Nhân này nói không chừng vẫn ở trong tay Lam Hải. Bay giờ mới truyền lại cho Đỗ Duy.

-Hừ!

Ruga hừ lạnh một tiếng:

- Vốn Nguyệt Hạ Mỹ Nhân trong tay Rodriguez, cái tên kia vừa là thánh kỵ sỹ, vừa là hành tung bất định nên chúng ta mới không có biện pháp tìm kiếm. Giờ ... thanh kiếm đã ở tại Tây Bắc mặc kệ thế nào chúng ta cũng không để mất lần nữa!

Cybaster nhếch miệng cười lạnh:

-Cha, năm đó cha coi thường vị trí Vu Vương mới để mặc Bạch Hà Sầu đứng đầu Tuyết Sơn. Vì sao cha lại coi trọng thanh kiếm Nguyệt Hạ Mỹ Nhân này như vậy?

-Người thì biết cái gì!

Ruga nhàn nhạt nói:

- Lúc đó ta đứng đầu quân đoàn Tây Bắc của Roland, nắm trong tay hơn hai mươi vạn đại quân muốn xưng vương xưng bá đều không ai nói gì được. Tự do tự tại. So với Bạch Hà Sầu quanh năm vây khốn trên đỉnh Tuyết Sơn lạnh lẽo kèm theo sứ mạng đáng cười ai sướng hơn! Ta vốn không coi sứ mạng Tuyết Sơn là gì nhưng phía trên Đại Tuyết Sơn vẫn còn nhiều cái đáng để ta xem trọng! Còn chưa nói tới.... cái kho tàng gì đó trên đỉnh Tuyết Sơn, khó nói rằng sau này ta và người không động tâm chứ!? Hừ....

Cybaster thở dài:

-Chỉ đáng giận .... lão già Cổ Lan Tu. Năm đó đều cưng chiều Lam Hải với Bạch Hà Sầu, còn với cha .....

-Câm miệng!!!

Ruga bỗng nhiên nổi giận đối với chính con mình. Hấn thấp giọng thét một tiếng hung dữ lạnh lùng nói:

-Người hãy nghe cho kỹ đây! Ta đã nhắc nhở người rất nhiều lần! Ta có thể đối với Cổ Lan Tư vô lễ nhưng người thì không thể, bất luận kẻ nào đều cũng không thể trước mặt ta xuất ngôn bất kính đối với Cổ Lan Tu! Người nhớ kỹ chứ?!

Cybaster im lặng chậm rãi lui ra phía sau khom người nói:

-Vâng ... thưa cha!

Ruga lúc này mới hài lòng gật đầu. Hấn ngửa mặt nhìn trời thở dài:

-Dù sao ... lão già Cổ Lan Tu này .... cũng là ... thầy của ta đó!

Hấn ngửa mặt nhìn trời. Cybaster lại đứng cúi đầu trong ánh mắt lóe lên một tia sắc bén rồi lập tức biến mất.

Một lúc lâu sau Ruga ung dung nói:

-Người xem Đỗ Duy kia .... thì triển ma pháp gì? Chẳng phải là....

Lúc này Cybaster mới ngẩng đầu lên nhìn cha mình:

-Ta cũng đang hoài nghi lắm ... hẳn tự nhiên có thể chỉ huy nhiều sinh vật tự nhiên như vậy rất giống theo lời ngài một loại vu thuật của Tuyết Sơn..... Thuật Thú Ngữ . Có điều có thể tu luyện Thuật Thú Ngữ để trở thành Druid(thú ngữ nhân) có lẽ trên đại lục mấy trăm năm qua chưa ai xuất hiện! Đỗ Duy này ....

-Đây mới chính là điều ta lo lắng!

Ruga cắn răng:

-Đỗ Duy này thiên phú thực cũng được lắm. Hắn tuổi còn nhỏ mà tại đế đô giành được danh khí lớn như vậy, ma pháp thực lực nhất định sẽ không thấp! Nếu hắn có Nguyệt Hạ Mỹ Nhân không biết hắn có học được võ thuật của Đại Tuyết Sơn hay không nữa..... Nếu hắn học được võ thuật của Đại Tuyết Sơn kèm cả võ thuật Đại Tuyết Sơn.... chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn rồi!

-Không bằng ....

Cybaster trong mắt chợt hiện một tia lệ quang tàn nhẫn:

-Giữ mạng hắn ở thành Watt, thanh kiếm kia tất nhiên .....

-Không thể giết!

Trong mắt Ruga bỗng hiện lên một tia sợ hãi:

-Người xuất thân không phải chính người Đại Tuyết Sơn nên không hiểu được huyền bí trong đó! Đại Tuyết Sơn có một loại lời nguyền rất kỳ dị. Hễ là đã học võ thuật của Đại Tuyết Sơn thì không thể giết người cùng học võ thuật! Nếu không..... cả đời thê thảm khi bị lời nguyền ứng vào!

Cybaster rõ ràng có chút không tin:

-Cha, ngài tin vào lời đồn vu vợ này sao?

-Câm miệng!

Ruga lạnh lùng nói:

-Người tự nhiên không tin! Nhưng người hãy nhìn xem Bạch Hà Sầu! Ta mặc dù tự phụ nhưng cũng phải thừa nhận ông ta thiên phú tuyệt đỉnh. Cả Đại Tuyết Sơn mấy trăm năm qua chưa có ai như được vậy! Không kể là võ thuật hay là võ thuật của Đại Tuyết Sơn, hắn đều tu luyện đến đỉnh cao. Ngay cả sư phụ bọn ta là Cổ Lan Tu cũng bị hắn dễ dàng đánh bại! Cũng chỉ vì hắn năm đó không tin lời nguyền này, vì cướp lấy vị trí Vu Vương mới phạm sát giới ... kết quả người xem! Cao thủ như vậy nhưng suốt đời cũng bị vây khốn trên Tuyết Sơn, không thể rời đi nửa bước! Nếu không với bản lĩnh của hắn một khi nhập thể cho dù là ma đạo sư cũng được, thánh kỵ sĩ cũng được, ai xứng làm đối thủ của hắn trên cả đại lục này? Chỉ bởi hắn phạm sát giới với đồng bạn Tuyết Sơn nên mới rơi vào tình cảnh này! Người hãy nhớ kỹ cho ta ... Đỗ Duy kia, nếu hắn không học qua võ thuật Tuyết Sơn, đoạt kiếm giết người không tính là gì cả! Mặc dù ta giờ biết tạm thời không thể giết hắn nhưng là vì Nguyệt Hạ Mỹ Nhân... mạo hiểm cũng đáng! Nhưng nếu hắn thật sự học võ thuật Tuyết Sơn thì tuyệt không thể giết!

Cybaster nghiêng rằng:

-Nói như vậy .... vừa rồi Đỗ Duy thi triển rõ ràng là Thú ngữ thuật ...

-Vậy thì ..... chỉ có thể tìm biện pháp khác.

Ruga cẩn thận suy nghĩ một hồi:

-Nói vạ bất đắc dĩ .... chúng ta cúi đầu nhận kém là được.

- Cứ coi như chúng ta không thể giết hắn .... hắn giờ đang ở trên địa bàn của chúng ta. Dưới trướng cha kể ra mười vạn đại quân sao còn phải sợ hắn trốn mất sao? Hắn dù là ma đạo sư cũng tốt, thánh kỵ sĩ cũng hay, chung quy không thể lấy sức bản thân chống lại cả quân Tây Bắc. Chỉ cần không phải cha chính tay giết hắn coi là không phạm lời nguyền kia.

-Không phải vậy! Ruga bỗng nôn nóng hắn lên:

-Cybaster! Người không hiểu rồi! Bây giờ có vài điều không thể nói! Tóm lại .... người tốt nhất nên nghe ta! Trước khi rõ ràng tuyệt đối xác định được Đỗ Duy hắn không học võ thuật. Không được làm hắn mất một sợi tóc. Ta có một việc giao cho người. Từ hôm nay người sẽ bắt đầu chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho hắn, dưới bất kỳ tình huống nào đều không để hắn bị tổn thương!

335. Chương 247: Vong Linh Hắc Ma Pháp

-Thứ người sử dụng vừa rồi..... không phải là ma pháp phải không?

Khi đã vào sâu trong rừng Hussein vừa cười vừa thấp giọng nói với Đỗ Duy:

-Xem ra gần đây người cũng không bỏ bê việc rèn luyện bản lĩnh của mình đó.

Đỗ Duy ừ một tiếng một, tập trung quan sát và lắng nghe động tĩnh xung quanh cẩn thận rồi nói nhanh:

-Ta càng ngày càng thấy không đủ thời gian .... Ôi. Có lúc thật hận không có thể đem một ngày biến thành hai ngày .... Không, thành mười ngày để sử dụng! Vừa phải điều hành mọi việc ở tỉnh Desa, chỉ riêng việc ăn uống của mấy vạn quân đội đã đủ làm ta phát sầu rồi huống chi còn muốn nghĩ cách làm thế nào để bí mật kiếm tiền nuôi sống bọn họ. Lại còn phải vắt nghĩ cách tăng cường thực lực bản thân. Tu luyện Ma pháp không thể vội vàng, mỗi ngày đều phải mình tưởng đã chiếm hơn nửa thời gian của ta. Tình không đầu khí gì đó của người ta cũng muốn tranh thủ rèn luyện..... Gần đây lại còn luyện thuật bắn cung ... Không lâu trước có được một quyển ghi phương pháp tu luyện Vu thuật. Công việc càng ngày càng nhiều rồi ....

- Vừa rồi người dùng pháp thuật tự nhiên của Druid. Người bắt đầu tu luyện từ khi nào vậy?

Hussein hỏi một câu, nhẹ nhàng nói toạc ra mối nghi ngờ không thể giải thích của Ruga và Cybater.

Đỗ Duy trầm tư một hồi rồi nhìn xung quanh, khẽ nói:

-Gần một năm rồi ..... Chẳng qua có rất nhiều việc làm ta phân tâm. Bây giờ cũng chỉ là miễn cưỡng là cơ bản mà thôi. Tạm thời có thể miễn cưỡng chỉ huy một ít động vật, nếu gặp được ma thú, ta tuyệt đối không có loại bản lĩnh như đại sư Gandalf.

Hussein nhìn Đỗ Duy. Khuôn mặt vốn lạnh lùng cương nghị bỗng lộ ra một nụ cười ảm áp, giọng nói nhu hòa đi rất nhiều:

-Đỗ Duy .... có phải người trong lòng vẫn nhớ tới lão già đó phải không? Khi ông ta còn sống, người chẳng có chút tôn kính vào với ông ta. Nhưng ta biết, kỳ thật cho tới bây giờ, trong lòng người luôn thực tình tôn trọng ông ấy.

Đỗ Duy nhìn Hussein thật sâu rồi liếc mắt lạnh nhạt cười:

-Người học được kiểu ăn nói đàn bà thế này từ bao giờ thế.

Hai người nhìn nhau đồng thời mỉm cười. Đỗ Duy ung dung nói:

-Tuy nhiên phương pháp của Druid tự nhiên này lại rất khó có thể tu luyện cao được....Ôi, lại còn phải có trái tim thuần khiết gần với tự nhiên nữa chứ... Còn dạng như ta, lúc ở để đồ suốt ngày tính kế tới lui, đi lên Tây Bắc lại vì tu luyện giết người, giết ma thú thì làm sao để cho trái tim của chính mình tinh khiết được. Học lâu như vậy cũng chỉ là chút bề ngoài mà thôi. Nghĩ tới lúc trước, lão già kia gọi đến một con ma thú cao cấp tùy ý sử dụng, không biết đến bao giờ mới đạt được trình độ như vậy nữa.

Hussein đang định nói chột xa xa truyền đến một tràng sói tru. Nét mặt Đỗ Duy nghiêm lại:

- Có phát hiện rồi!

Hai người không do dự thúc ngựa phóng đi.

Đi được vài trăm thước liền thấy ở dưới cây đại thụ phía trước một cô gái thần sắc hoảng sợ nằm ở đó. Toàn thân cô gái trần trụi, cả người run rẩy nấp trong bông cây, ngay cả tiếng kêu cũng không đủ sức phát ra. Chỉ liều mạng co rúm người lại giương mắt nhìn ra ngoài.

Bên ngoài bông cây, vài con sói đất vẻ ngoài bất an canh giữ. Toàn thân sói lông dựng thẳng, trong miệng phát ra tiếng grrr grrr hăm dọa, không lùi về phía sau chút nào cả.

Đằng trước, một lính skeleton toàn thân áo giáp loang lổ, tay giơ thanh kiếm gãy đen sẫm đứng đối diện mấy con sói đất. Phía trên mũi kiếm xung quang bao bọc một lớp ngọn lửa vong linh màu đen cực kỳ yếu ớt. Mặc dù ngọn lửa yếu ớt nhưng tràn ngập tử khí khiến cho bản năng của mấy con sói đất cảm giác được

nguy hiểm cho nên chỉ quanh quẩn xung quanh lính skeleton. Nhảy tới nhảy lui nhưng không giám lại gần. Chúng chỉ miễn cưỡng ngăn trở lính skeleton tiến lại gần bông cây.

Chỉ có điều, sinh vật bình thường làm sao có khả năng chống cự được với quái vật chân chính tử linh. Lính skeleton vùng trường kiếm đã chém trúng một con sói đất, nhất thời sói đất kêu một tiếng bi thảm, thân hình trên mặt đất bị hắc khí bao phủ rồi dần dần táng mạng. Mấy con khác sợ hãi lùi lại, mắt đã thấy lính skeleton kia đã tiến gần bông cây.

Hussein liếc nhìn rồi cười lạnh một tiếng, xuống ngựa nâng kỵ thương lên. Đỗ Duy liền kéo hắn lại. Hussein nhìn lại thấy ánh mắt Đỗ Duy phức tạp phảng phất như đang nghĩ về điều gì đó.

Liền đó, Đỗ Duy chậm rãi sờ vò ngực, bỗng nhiên lấy từ trong ngực ra một thủy tinh cầu đen bóng.

Đây chính là quả cầu thủy tinh hệ hắc ám của ma pháp vong linh mà Đỗ Duy mua ở ma pháp công hội. Lúc trước hắn đã một lần sử dụng thủy tinh cầu đen này ở đế đô khi chiến đấu với hắc ma pháp sư dưới trướng đại hoàng tử và ngẫu nhiên thu được một ít tử linh khí vào trong. Lúc này lấy ra là Đỗ Duy đã có ý dùng để đối phó tên lính skeleton kia .....

Từng tràng chú ngữ cổ quái từ trong miệng Đỗ Duy phát ra. Hussein không khỏi nhướng mày nhìn Đỗ Duy, hắn lui lại về sau mấy bước nhưng cũng không ngăn cản động tác của Đỗ Duy.

Tên lính skeleton kia đang muốn động thủ, phía sau Đỗ Duy đã đưa ra ma trượng kèm theo một tia ánh sáng nhàn nhạt chỉ thẳng tên skeleton. Chỉ trong nháy mắt lính skeleton hóa thành một đám khí đen. Đỗ Duy chìa cầu thủy tinh ra phía trước. Đám khí đen kia rất nhanh chóng hóa thành dòng bị hút vào thủy tinh cầu. Vốn quả cầu thủy tinh đã đen bóng, giờ lại lấp lóe ánh sáng màu đen.

Ma pháp nào người cũng tu luyện hả?

Hussein thở dài:

- Người luyện ma pháp vong linh từ lúc nào vậy?

Đỗ Duy thu hồi thủy tinh cầu quay đầu cười nói:

=Khi ta lập ra cái ma pháp học hội kia, mấy hắc ma pháp sư có cống hiến một ít hắc ma pháp chú ngữ cho hội. Ta đương nhiên cũng không khách khí rồi.

-Chỉ là ....

Nét mặt Hussein có chút không tốt:

- Ma pháp vong linh có gì là tốt đâu. Tu luyện cao lên chính mình sẽ biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ! Hơn nữa một khi quá tay thì sẽ khiến chấp pháp hội của ma pháp công hội kia truy sát!

Đỗ Duy cười hắc hắc, trong tiếng cười ẩn giấu sự nham hiểm:

-Thiết luật chỉ nói cấm ma pháp sư tàn sát người sống để luyện chế tử linh khí ..... nhưng nếu là ta tàn sát pháp sư hắc ma, đoạt khí tử linh từ sinh vật tử linh của hắn thì không tính là vi phạm thiết luật của ma pháp công hội.

Dừng một chút hắn thấp giọng nói tiếp:

-Hắc ma pháp không phải là toàn bộ đều tàn nhẫn, cũng có một số chú ngữ rất có tác dụng. Chỉ có điều ....

Đỗ Duy cười khổ nói:

-Trong tay ta là cầu thủy tinh đen, mặc dù đúng là mua tại ma pháp công hội nhưng cũng chỉ là loại bình thường không tính là cao cấp, cho nên tu luyện cũng bị hạn chế rất nhiều.

-Ta cho là người không học vong linh ma pháp cũng được.

Hussein phản đối:

-Người đã phân tâm nhiều rồi, phải biết rằng một người dù có thông minh và tinh lực đến thế nào đi nữa cũng có giới hạn nhất định. Người cái này đã học, cái kia cũng xem qua, cuối cùng ....

Đỗ Duy cười nói:

-Thánh Alla, ta cũng chẳng có nhiều hứng thú với ma pháp vong linh. Chỉ có điều, ta rất tìm ra cách tu luyện chú ngữ hắc ma pháp, nếu như tử linh chi khí không đủ, mấy cái chú ngữ cũng thi triển không ra, không còn cách nào khác cũng chỉ đành làm thế.

Nói xong Đỗ Duy tiện tay thi triển pháp thuật Druid đuổi mấy sói đất kia đi. Hắn tiến tới trước mặt cô gái đang trần trụi kia, cười nói:

-Trò chơi đã kết thúc. Bây giờ người đã an toàn rồi.

Cô gái đáng thương kia đã bị kích động quá độ, vừa thấy Đỗ Duy, ánh mắt chớp chớp rồi hôn mê bất tỉnh.

Hussein lập tức tiến lên nâng cô gái lên ngựa. Trong chốc lát Đỗ Duy lắng nghe động tĩnh phía xa xa nói:

-Nhanh! Lại mới phát hiện rồi.

Lần này không đợi Hussein di chuyển, Đỗ Duy đã bay ra trước. Hussein thở dài. Từ lúc thấy Đỗ Duy bắt đầu tu luyện vong linh ma pháp, trong lòng hắn chung quy thầm cảm thấy có chút không ổn.

Chỉ là không ổn ở điểm nào thì nhất thời hắn cũng không biết.

Một mình Hussein thúc ngựa chậm rãi đi theo. Tuy nhiên với thực lực của hắn thì tốc độ ngựa cũng không chậm. Thế mà chỉ có một lát chờ hắn tới, Đỗ Duy đã cứu được thêm một “con mồi” nữa.

Cô gái này trốn trong bụi rậm, Đỗ Duy cũng đã đem hai ký tử linh hóa thành khí đen, hấp thu vào trong cầu thủy tinh.

-Quả nhiên không hổ danh pháp sư vong linh cấp tám.

Đỗ Duy thu hồi thủy tinh cầu thở dài nói:

-Tên khốn này luyện chế sinh vật tử linh, khí tử linh cũng không đơn giản đâu!

Liền như vậy chỉ trong chốc lát công phu, Đỗ Duy đã cứu được hai “con mồi” rồi.

Tổng số con mồi chỉ có năm. Nói vậy chỉ cần tìm thêm được một người nữa thì trận đánh cược này Đỗ Duy thắng.

Đang chuẩn bị để tiếp tục tìm kiếm tung tích kỹ càn, Đỗ Duy đang nghe ngóng chờ tín hiệu từ những sinh vật mình gọi đến .... Từ hướng xa bỗng truyền đến tiếng lạnh lùng của Tatharo:

-Giỏi thay công tước hoa Tulip! Ta không tìm người làm phiền nhưng người lại hại chết mấy thú cưng vong linh của ta!!

336. Chương 248: Là Hắc, Là Hắc, Chính Là Hắc!

Lời vừa dứt, một bóng đen từ xa phóng tới, trong chốc lát đã dừng lại không xa trước mặt Đỗ Duy. Tên Tatharo kia đứng lơ lửng trên cành cây, ánh mắt âm u nhìn Đỗ Duy chằm chằm, tràn đầy vẻ giận dữ. Phía sau hắn, hai thiếu nữ thân thể lơ lửng cũng đang bay lơ lửng giữa không trung, nhưng dường như đã không còn thần sắc, không biết tên ma pháp sư hắc ám này dùng thủ đoạn gì mà hai con mồi lơ lửng trông giống như hai xác chết này lại lẳng lẳng treo lơ lửng phía sau hắn như vậy. Tuy vậy, Đỗ Duy lại nhẹ nhàng thở phào .....

Mặc dù bị tên chết tiệt này tìm ra được hai người kia, tuy thế tên kia vẫn tuân theo luật đánh cược là không giết người. Hai cô gái kia quá nửa chỉ là hôn mê bất tỉnh thôi, chứ không thật sự bị giết.

Ở trong rừng, Tatharo thành công được hai lần nhưng hắn cảm nhận được trong đám sinh vật tử linh do mình điều khiển không hiểu sao lại tự dưng biến mất vài đứa! Trong rừng này chỉ có mình và Đỗ Duy nên không cần nghĩ nhiều cũng biết quá nửa là Đỗ Duy động tay động chân rồi! Chỉ có điều hắn tới chậm vài

bước nên cho rằng đám thú cưng vong linh của mình bị Đỗ Duy hút sạch, không biết rằng chúng bị Đỗ Duy “hút” sạch để tắm bổ rồi.

Vốn là, đám ma pháp sư tu luyện hắc ám vong linh ma pháp đều cả ngày qua lại cùng sinh vật tử linh nên phần lớn tính tình đều u ám cổ quái, động một tí là giết người đoạt mệnh, coi mạng người như cỏ rác, lúc này bị Đỗ Duy mạo phạm khiến hắn điên lên vì giận nên còn quan tâm gì đến công tước hay không phải công tước? Trong lòng bỗng dấy lên sát ý, cười lạnh một tiếng rồi rút ma trượng xương trắng ra cầm trong tay, rung lên một cái tức thì trong ma trượng huyền hoá ra một ngọn lửa màu đen, xuất hiện trên người hắn như một đạo cầu vồng màu đen.

Sau đó ma trượng của hắn rung lên, lập tức nghe thấy trên ma trượng xương trắng vang lên tiếng lách cách một hồi. Trong không gian trên mặt đất phía trước hắn đột nhiên xuất hiện một cái khe, một cái xương chân cực lớn duỗi bước từ trong đó ra, móng vuốt lập tức vung về phía Đỗ Duy.

Hussein nhíu mày, một tay kéo mạnh Đỗ Duy lui ngay về sau, nhưng con ngựa mà Đỗ Duy đang cưỡi thì lại không tránh kịp, trong nháy mắt liền bị cái chân khổng lồ kia đập xuống đất hóa thành một đồng máu thịt be bét.

Sau đó là một tiếng rùng rợn, cái khe hở bị kéo mạnh lên trên, một cái đầu to đùng từ đó hung hăng chui ra!

Rồng xương! Quả nhiên là tên ma pháp sư hắc ám này cũng có một con rồng xương!

Đỗ Duy một mặt lui về phía sau. Mặt khác lại thở dài trong lòng, tự hỏi rồng xương lẽ nào đã xuống giá rồi sao? Thế quái nào mà hai tên ma pháp sư hắc ám mình gặp đều có thể khơi khơi lấy ra cái thứ hiếm có này.

Rất hiển nhiên, con rồng xương này của Tatharo mạnh mẽ hơn nhiều so với con rồng xương của tên ma pháp sư hắc ám- đối thủ mà Đỗ Duy gặp trước đó! Bất kể là kích thước hay uy thế gì cũng đều hơn xa lắm chứ không hề thua kém!

Sau khi cái đầu rồng khổng lồ này chui từ khe hở không gian ra, liền hướng về phía Đỗ Duy, há to miệng rồng vốn đã lớn, phun ra một ngọn lửa màu đen vọt tới.

Hussein hừ một tiếng. Hắn bước tới, một tay vung lên, lập tức một dòng đẩu khí màu vàng nhàn nhạt huyền hoá thành một cái khiên bằng khí thật lớn che chắn trước mặt. Ngọn lửa màu đen xô vào tấm khiên bằng khí lập tức tản ra bốn phía, chỉ có điều hoa cỏ cây cối xung lại gặp phải tai ương. Dưới ngọn lửa đen thiêu đốt, cây cỏ đang tươi tốt cơ hồ trong nháy mắt liền biến thành tro bụi!

Cuối cùng, con rồng xương cực lớn đã chui ra từ khe hở không gian được hơn nửa thân hình, cái cổ dài thông lòng vươn thẳng lên, ít nhất cũng phải cao đến bảy tám thước, rống lớn một tiếng rung trời chuyển đất, thân thể to lớn của nó đè bẹp không ít cây đại thụ xung quanh, nhưng nó chỉ cần nhẹ nhàng xoay người một cái cơ hồ liền lập tức “càn quét” ra một khoảng đất trống.

Đỗ Duy nhìn thấy con rồng xương khổng lồ này, không khỏi khẽ cau mày.

Mặc dù hắn tu luyện không nhiều ma pháp vong linh lắm nhưng những pháp môn cơ bản đều đã học qua. Hắn biết rằng trong tất cả các loại sinh vật vong linh thì luyện chế rồng xương là khó khăn nhất nhưng lại có uy lực cường đại nhất.

Nhưng đại khái ma pháp sư hắc ám vong linh muốn luyện chế loại quái vật khổng lồ này, phải có được ba điều kiện: thứ nhất, tự nhiên là phải kiếm được một bộ xương đầy đủ! Hơn ngàn năm qua trên đại lục đã không còn tung tích của tộc rồng! Cho nên, để có thể luyện chế được loại thú cưng vong linh trong mơ mới có này, rất nhiều vong linh ma pháp sư đều dính líu đến hoạt động trộm mộ, trăm phương ngàn kế tìm kiếm các tài liệu lịch sử thượng cổ trong đó ghi lại chiến trường xưa thời thượng cổ đại chiến, tìm kế nghĩ cách đào bới cho được xương cốt của tộc rồng chết đi còn lưu lại.

May mắn là chủng tộc rồng này vốn trời sinh đã kỳ lạ, ngay cả xương cốt sau khi chết cả ngàn năm cũng sẽ không mục ruỗng, chỉ có điều không tránh khỏi bị tàn phá. Không ít vong linh ma pháp sư để gom góp đủ một bộ xương rồng hoàn chỉnh đều phải gom đông lấy tây, phải dốc hết toàn lực tìm kiếm không dưới mười năm, hơn nữa phải có vận khí, nếu không sẽ chẳng tới đâu!

Mà coi như có vận khí tốt đi, có thể gom góp được một bộ xương rồng đầy đủ, muốn luyện chế được một quái vật lớn đến thế thì ngoài ra còn phải đủ tử linh khí! Nếu tu vi không đủ, cũng không có đủ tử linh khí thì đừng nghĩ đến việc làm sống lại một con i quái vật to lớn như vậy.

Tu vi của ma pháp sư mặc áo không đủ thì đừng mơ tưởng đến chuyện này! Hơn nữa, ma pháp sư hắc ám nếu khẳng khái tồn trữ cho được tử linh khí đến trình độ này thì đều thường hay bị ma pháp công hội cho là tử linh pháp sư tà ác rồi phải chấp pháp đội đem giết sạch! Cứ như vậy, ma pháp sư hắc ám có thể có cơ hội luyện chế được rồng xương đã ít càng thêm ít.

Có được bộ xương hoàn chỉnh, lại có đủ tử linh khí ..... thì vẫn còn điều kiện thứ ba, khó khăn càng khó khăn hơn!

Long hồn!

Muốn luyện chế được một con rồng xương, làm cho con quái vật khổng lồ này sống lại dưới hình thức sinh vật tử linh, thì cần phải hấp thụ long hồn!

Nhưng long hồn chân chính thì đi đâu để kiếm ra? Mọi người trên thế giới này đều biết, chỉ có thể tìm được nơi trú ngụ của long tộc khi tìm được nghĩa địa của long tộc trong truyền thuyết, là nơi toàn bộ long tộc sau khi chết an nghỉ qua nhiều thế hệ.

Chỉ có điều, nghĩa địa long tộc, khu vực loại này tuyệt đối không phải dành cho pháp sư tử linh có bản lãnh nhỏ nhỏ có thể đi vào!

Cho nên, để có thể tìm được một chút long hồn ..... cho dù đã bị tàn phá, long hồn tàn khuyết không đầy đủ thì tử linh pháp sư cũng sẽ vất óc tiến hành dùng vong linh ma pháp tìm kiếm tại chiến trường cổ xưa. Thường thì hao phí hết toàn bộ pháp lực bản thân cũng không nhất định có thể kiếm được một chút xiu xiu .....

Nhưng nếu có thể may mắn sưu tầm được một tia linh hồn lang thang phiêu tán của long tộc trên chiến địa cổ xưa, vậy đã là đủ rồi!

Chỉ có điều, chế tạo ra rồng xương mạnh yếu ra sao thì phần lớn được quyết định ở việc long hồn kiếm được này có đủ mạnh mẽ hay không.

Theo mặt thứ ba này mà nói, thì con rồng xương này của Tatharo không thể nghi ngờ chính là hàng cực phẩm.

Sau khi luồng lửa tử linh bị Hussein đỡ được, cả thân thể rồng xương đã chui ra khỏi khe hở không gian. Cái đuôi xương thật dài quẫy lên, mang theo một trận cuồng phong quét về phía hai người Đỗ Duy và Hussein. Hussein hừ một tiếng, ôm lấy Đỗ Duy, thân thể phóng lên không trung, liền đó nghe thấy dưới chân một loạt âm thanh răng rắc, vài cây đại thụ to lớn vốn mọc thẳng đứng nơi này trong nháy mắt đã bị quật gãy. Rồng xương dưới sự điều khiển của Tatharo, ngẩng mặt lên khoảng không mà hai người Đỗ Duy và Hussein vừa nhảy lên, gầm lên một tiếng. Lại tiếp tục phun ra ngọn lửa đen.

Lần này Hussein không né tránh nữa, hấn vốn tính tình vô cùng kiêu ngạo. Mặc dù rồng xương cường đại, nhưng hắn là thánh kỵ sĩ đã từng sợ qua ai chưa? Đừng nói là rồng xương mà ngày đó cho dù đối mặt với kẻ địch là tộc trưởng long tộc cường hãn như vậy, Hussein vẫn chỉ một kiêu, nói đánh là đánh!

Buông Đỗ Duy ra, Hussein đã nhanh chóng vọt lên, rút bội kiếm của mình ra, một kiếm phóng ra, lập tức mũi kiếm huyền hóa thành hào quang như muôn ngàn ánh sao giăng khắp trời, tan vào trong ngọn lửa đen mà rồng xương phun ra, lập tức hoá giải ngay luồng lửa đen gầm gừ ập đến kia. Sao bay đầy trời phủ lên trên thân của con rồng xương. Cú đánh này khiến con rồng xương rồng lên quang quác! Đám sao sa này đều là đầu khí của Hussein biến thành khiến rồng xương gầm rống thảm thiết. Xương cốt vốn kiên cố giờ đã xuất hiện vết nứt nhiều nơi.

Tatharo nhìn con rồng xương cực kỳ yêu quý đã hao phí tâm huyết cả đời của hắn. Mỗi chút xương cốt bị tổn hại đều phải hao phí rất nhiều tử linh khí để chữa trị, vậy mà hôm nay trước mặt mình bị thị vệ của công tước Hoa Tulip đánh bị thương, hỏi sao mà không tức giận cho được?

Một rừng cây nho nhỏ đối với ba cao thủ cỡ này mà nói thì không gian chiến đấu quả thật quá nhỏ. Tatharo hét lên một tiếng, người đã đứng trên lưng rồng xương, sau lưng rồng xương có một đôi cánh xương vô mạnh, thân hình khổng lồ đã bay lên trời.

-Người không cần bảo vệ ta.

Đỗ Duy hạ giọng nói với Hussein:

-Người mau đi tìm cô gái cuối cùng đi, tên Tatharo này và con rồng xương một mình ta có thể đối phó được.

Hussein có chút chần chừ, Đỗ Duy liền quát

-Đi nhanh đi!

Sau đó hần lác người phóng thẳng lên, người hần càng bay càng cao, cơ hồ đã song song cùng mây bay ngang trời.

Mắt thấy phía dưới Tatharo đứng trên lưng rồng xương đang lao lên, Đỗ Duy cười lạnh một tiếng, chợt vung tay áo, bên trong chứa vô số bình thuốc nổ liền bay xuống đầy trời.

Đỗ Duy phóng tay đánh ra mấy chiêu như vậy, tuyệt chiêu này đã thử qua trăm trận trăm thắng, là chiêu “cầu lửa đầy trời” do hần nghĩ ra.

Hơn nữa bây giờ trong thành Gilear đã có một nhà xưởng sản xuất, đang tích trữ số lượng khá lớn thuốc nổ vượt xa so với khi trước. Cứ thế một lần vung tay áo ra là mấy trăm quả cầu lửa gầm thét lao xuống!

P phía dưới Tatharo đang tức giận chợt thấy mấy trăm quả cầu lửa đổ xuống, lập tức sợ run người!

Công tước Hoa Tulip này ..... chẳng lẽ cái mà hần đang thi triển lại chính là ma pháp cấm chú sao ?!

Một chiêu này của Đỗ Duy, nếu xét theo thực tế thì mấy trăm quả cầu lửa từ trên trời giáng xuống quả thật có vài phần hình dáng của ma pháp cấm chú “bão lửa thiêu thành” trong truyền thuyết. Mặc dù uy lực chính thức còn kém xa nhưng mạnh mẽ như vậy thì thật đúng là cũng có vài phần dọa người.

Tatharo hồn phi phách tán, dù cho hần đã đánh giá kỹ lưỡng thực lực của Đỗ Duy nhưng không nghĩ ra đối phương lại có thể thi triển được cấm chú! Xét theo khả năng của hần, nếu gặp pháp sư sử dụng được cấm chú thì cũng chỉ có cách trốn chui trốn nhủi mà thôi.

Lập tức dừng khí giảm đi vài phần, hần vội vàng vung cao bạch cốt ma trượng, cơ hồ dốc sạch vốn liếng, phóng xuất tử linh khí phủ đen cả bầu trời. Nhất thời từng luồng từng luồng sương đen vừa dày vừa mỏng vây kín lấy mình và rồng xương. Kế tiếp khi mấy trăm quả cầu lửa kia tiếp xúc với đám sương đen thì đột ngột nổ mạnh rầm rầm rộ rộ, ngón tay Đỗ Duy chỉ xuống, mấy trăm quả cầu lửa kia dường như đồng loạt nổ mạnh, hình thành một vùng lửa lập tức khiến cả nửa vùng trời bên cạnh đỏ rực lên!

Tiếng nổ vang ầm ầm, bọn người Ruga tại đại doanh sẵn bắn ngoài xa vài dặm mà đều nghe như nổ cạnh tai mình.

Ruga và Cybaster đang dò xét, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa trên trời, ngẩng đầu lên liền thấy lửa bay đầy trời, giống như ráng đỏ, nhất thời kinh hãi, lập tức bảo Cybaster:

-Nhanh lên! Người mau tới xem sao!!

337. Chương 248: Là Hần, Là Hần, Chính Là Hần!(phần 2)

Mấy trăm quả cầu lửa mặc dù chỉ là cấp thấp nhất nhưng tụ lại một chỗ thì uy lực cực kỳ kinh khủng. Tatharo cảm thấy mình bị một đợt sóng nhiệt quét qua xô trái đẩy phải, hần liều mạng lấy hết ma lực trong người để duy trì khí tử linh xung quanh. Dưới lửa và sóng nhiệt từng đợt từng đợt ập tới, Đỗ Duy đã thấy rõ được Tatharo rơi vào thế yếu, liền yên yên lặng lặng vòng ra phía sau một người một rồng này, trong miệng nhanh chóng niệm chú ngữ. Không đợi ánh lửa tan hết đi, giống như ngày đó tại thành Gilear thâm độc giết chết Shaman của người thảo nguyên, hần thi triển một hơi ba lần ma pháp triệu hoán sấm sét.

Trên bầu trời trong nháy mắt mây đen kéo tới áp xuống, điện quang lưu động .....

Khi Tatharo thấy ánh lửa xung quanh tan đi, trong lòng liền hiểu ra mình đã bị lừa! Nếu quả thật là cầm chú, thì mình bây giờ có còn sống không? Ma pháp này của đối phương nhìn thì có vẻ kinh khủng nhưng trên thực tế thì mình bị thương không quá trầm trọng, thậm chí có thể nói không có tạo thành thương tổn gì thực sự. Hắn đột nhiên điên lên, đang muốn triệu hoán “hắc ám chiếm đoạt” để phản kích. Trong lòng hận không thể đem tên Đỗ Duy kia ra luyện chế thành một con rối tử linh. Nhưng bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn ầm ầm bên tai, một tia sét đã từ trên trời giáng xuống.

Tia sấm sét này cơ hồ đã mang rỗng xương từ trên trời quật xuống đất!

Tatharo trong lòng bừng bừng lửa giận, cố gắng dùng khí tử linh chống đỡ che chắn xung quanh. Dù sao thì Đỗ Duy cũng có nhãn gắn đá ngũ sắc làm hậu thuẫn trong đó tích trữ qua nhiều ngày vô số ma lực, nếu đơn giản là đấu ma lực mà nói, thì giống như một người Tatharo phải đồng thời đối phó với mười mấy tên Đỗ Duy.

Sau ba tia sét, Tatharo mặc dù trong lòng ngày càng căm tức nhưng khí tử linh quanh người đã dần dần bị sét đánh tan.

Hắn tức giận rống to với Đỗ Duy:

-Ta xem ngươi còn có bao nhiêu ma lực để triệu hoán sấm sét!

Theo Tatharo thấy thì cho dù là một ma pháp sư cấp tám, nếu sau khi thi triển ma pháp ngọn lửa cực kỳ hoa lệ vừa rồi, lại triệu hoán một hơi ba tia sấm sét thì ma lực hẳn phải tiêu hao khủng khiếp, e rằng nguyên khí đã thương tổn nặng nề. Hắn dừng bước rồi chỉ huy rỗng xương lập tức hướng về Đỗ đánh tới.

Nhưng Đỗ Duy lại cười hì hì, xoay người bay nhanh một đường xa xa ra ngoài. Lưng hướng về Tatharo, bỗng nhiên huyền hoá ra cây cung Tịch Diệt trong tay, cố ý làm với tốc độ chậm chạp, nghe thấy phía sau một trận cuồng phong xen lẫn tiếng rỗng gầm, Đỗ Duy bỗng nhiên đứng hẳn lại, bất ngờ xoay nguyên người lại, hướng về Tatharo đang ở xa xa phía sau, bắn ngay một phát!

Mũi tên địa ngục Fedora này lợi hại vô cùng, không đợi đến khi nghe được tiếng bật dây cung thì một đạo ánh sáng sao băng sắc bén kia đã tới ngay trước mặt Tatharo! Hắc ám ma pháp sư kinh hoàng, tâm niệm vừa động, rỗng xương đã nâng long trảo cực đại lên chắn phía trước người, liền nghe thấy “ào” một tiếng vang lên, đạo sao băng kia đã bắn vào phía trên vuốt rồng, chợt toé ra như pháo hoa! Rỗng xương đột nhiên đau đớn rống lên phẫn nộ, đến khi Tatharo nhìn lại thì trong lòng tức giận đến ối máu! Móng vuốt con rồng xương quý giá của hắn vừa rồi đã bị mũi tên bắn phá một mẩu xương cũng không còn!

Mỗi một khúc xương của con rồng xương này đều được hắn bỏ thời gian cả đời săn tìm trên đại lục, mỗi một khúc xương đều đáng giá bạc vạn, làm sao mà Tatharo không đau lòng cho được?

Hắn liền thúc giục rỗng xương gia tăng tốc độ, đồng thời ngâm triệu hoá khiến rỗng xương há to miệng, trong miệng tuôn ra từng câu từng câu âm phù cổ xưa khó hiểu .....

Long ngữ ma pháp ư?

Trong lòng Đỗ Duy cảm thấy bất ngờ, không khỏi có chút bất an!

Câu chú ngữ tiếng rồng kia mới vừa niệm xong, một luồng khí đen mãnh liệt bắn về phía bóng lưng Đỗ Duy, Đỗ Duy lập tức cảm thấy toàn thân mình bị kiềm hãm, cả người dường như bị giữ cứng ở giữa không trung! Bất luận muốn trôi lên tụt xuống nghiêng trái phải gì cũng không hề mảy may nhúc nhích!

Cái này không phải là ma pháp “mạng nhện trói buộc”, mà là ma pháp long ngữ chính hiệu, kẻ địch bị loại ma pháp long ngữ này chế trụ, trừ phi thực lực hơn xa con rồng thì triển ma pháp này nếu không đừng mong có thể thoát ra được.

Sau khi Đỗ Duy bị chế trụ, hắn không hề lo lắng mà ngược lại còn nhìn Tatharo đằng xa cười lớn tiếng:

-Người cho rằng làm thế thì có thể giữ được ta sao?

Trong lòng Tatharo vô cùng căm hận, tâm ý của hắn và con rồng xương dưới chân giống nhau, liền phóng tới phía sau Đỗ Duy, há miệng phóng ra một luồng lửa đen.

Nhưng sau khi lửa cháy ào ào đầy trời thì lại không thấy nơi nào có bóng dáng của Đỗ Duy? Dù sao thì ma pháp của Tatharo cũng cao ngất, dùng ý thức lực tìm tòi một lúc thì đột nhiên thấy bóng Đỗ Duy đang bay thẳng một mạch ở dưới. Lần đầu tiên hắn rung mình trong lòng: Làm thế nào bị vây trong long ngữ ma pháp mà còn có thể trốn ra được? Tuy nhiên hắn lập tức nổi giận rống lên, múa may ma trượng xương trắng trong tay, hai bên Đỗ Duy đồng thời xuất hiện mấy khe hở không gian màu đen, lực hút mãnh liệt tạo thành từng đợt từng đợt lốc xoáy, kéo thân thể Đỗ Duy về phía từng cơn lốc xoáy cuộn cuộn kia.

-Vì sao mà mỗi lần người gây họa cũng đều muốn ta đến giúp người giải quyết!

Semel thở dài phía dưới, chính là cô ấy đang một tay đỡ người Đỗ Duy liều mạng bay tới trước. Chỉ có điều Tatharo lại không nhìn thấy Semel mà thôi.

-Bởi vì ta chết thì chẳng khác nào người chết. Không phải người cứu ta mà là người tự cứu mình.

Đỗ Duy ra vẻ nghiêm trang trả lời:

Semel bay một hơi gần kiệt sức, cười lạnh nói:

-Con rồng xương lớn như vậy, người định đối phó thế nào hả?

Đỗ Duy cười ha hả. Chỉ về phía trước:

-Người xem đó là cái gì.

Phía dưới chân, thành Watt đã ở ngay trước mắt!!

Sắc mặt Semel trầm xuống:

-Người chẳng lẽ muốn chạy trốn vào trong thành? Kéo dân thường vô tội chết theo à?

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng:

-Ta vẫn chưa hèn hạ đến thế ..... Huống hồ, ta bắt buộc phải ‘trốn’ sao! Hắn chỉ là một tên pháp sư cấp tám mà thôi, nếu ta miên cưỡng đánh không lại thì còn người nữa chi, hai người chúng ta mà không thu thập được hắn à? Chỉ có điều ta không muốn tự mình ra tay! Yên tâm đi, đến gần thành thì sẽ có người xuất hiện giúp đỡ ngay!

-Người giúp đỡ ư?

Mặc dù thành Watt ở ngay trước mắt, tuy nhiên Tatharo bị lửa giận làm cho đầu óc mê muội, lúc này hắn chẳng thèm quan tâm gì nhiều! Rồng xương bảo bối của hắn bị tên chết toi kia đánh nát một chân. Không biết lại phải mất bao nhiêu công sức nữa mới có thể kiếm được long cốt thích hợp để tu bổ lại! Bây giờ Tatharo chỉ một lòng thầm muốn đem công tước Hoa Tulip này ra bằm thây thành trăm mảnh!

Chỉ có điều tên chết tiết kia xuất chiêu ồ ạt, vừa mới giao thủ làm mình thiệt hại te tua lại chơi trò đánh một đòn rồi chạy, thật sự khiến cho Tatharo cảm hận trong lòng: thật khó nói hắn ngay cả một chút khí tiết của ma pháp sư đều không có sao! Đã là quyết đấu giữa ma pháp sư, ở đâu lại có đạo lý chạy trốn! Thật là mất hết tôn nghiêm của ma pháp sư!!

Đang toàn lực thúc giục con rồng xương bên dưới tăng tốc, chợt hai cánh rồng xương chấn động rồi đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, một tiếng rồng gầm trầm thấp hùng hậu từ xa xa truyền đến .....
.....

-Được rồi!

Đỗ Duy bỗng nhiên cười với Semel, hai người dừng lại trên không thành Watt. Đỗ Duy thở dài:

-Lúc đầu ta còn lo lắng tên chết toi kia trốn kỹ không ra chứ. Tuy nhiên con rồng xương này có dũng khí gào lên ở đây..... đúng là nó muốn tự mình tìm chết rồi!

Quả nhiên .....

Con rồng xương ngoài xa kia vừa rống xong một tiếng. Đột nhiên trong lúc đó từ phía thành Watt lập tức truyền đến một tiếng rồng gầm vang dội!

Tiếng gầm kia so với con rồng xương còn lớn hơn gấp ba, cho dù Đỗ Duy đã sớm đã có chuẩn bị, nhưng cơ hồ bị sóng âm này chấn động khiến thân hình đang đứng giữa trời bất ổn.

Trong thành Watt bên dưới đột nhiên thấy một bóng người màu vàng phóng lên, trong nháy mắt đã lên trên trời cao! Trong quang cảnh màu vàng có một bóng người mờ ảo đứng đó, mặc dù ngọn lửa lập loè vây quanh khiến cho khó thấy rõ mặt tên kia, nhưng một thân long khí đầy long uy thì không che giấu được, tuyệt đối không thể làm giả được!

Semel lấp bắp kinh hãi:

-Long tộc à?!

Đỗ Duy thở dài:

-Tính tới tính lui thì tên nhị vương tử long tộc này nên sớm xuất hiện, thế mà lại một mực không có tin tức, có lẽ do ta tránh trong đại bản doanh của quân Tây Bắc. Con rồng nhị vương tử này cũng không phải là thằng ngốc, tới giờ vẫn không chịu đến giết ta để tránh lãng phí khí lực, cho nên vẫn ẩn nhẫn, muốn chờ ta đi ra khỏi quân Tây Bắc mới hành động ..... Chỉ có điều, hắn không xuất hiện làm ta vốn đang muốn kiếm biện pháp lôi kéo hắn ra. Thật may mắn ..... tên Tatharo lại giúp được ta thật nhiều!

Bóng người bao phủ lửa vàng quanh người hướng về phía Đỗ Duy, phía sau ngọn lửa phẳng phất có một ánh mắt sắc bén phóng ra về hướng Đỗ Duy, nhưng Đỗ Duy không chút úy kỵ, ngược lại còn bật cười ha hả nói:

-Té ra không ngờ lại có cường giả của long tộc đi đến đại lục Roland đó! Thất kính! Thất kính!

Tatharo đã sớm cảm thấy được luồng long uy mãnh liệt kia quất vào mặt! Trong lòng hắn đột nhiên có chút kinh hãi! Dù sao để chế tạo rồng xương, hắn cơ hồ cả đời đều dành nghiên cứu chuyện của long tộc. Dựa trên long uy mạnh mẽ như vậy của đối phương, Tatharo lập tức biết rõ đối phương chẳng những chính xác là long tộc thuần túy ..... mà hơn thế nếu xét đến long uy mãnh liệt thế kia thì e rằng đây là chủng tộc cao cấp trong long tộc!!

Bóng người màu hoàng kim xoay người sang, nhìn trừng trừng đầy chết chóc vào Tatharo gần đó, trông thấy con rồng xương to lớn phía dưới Tatharo, hắn đột nhiên bùng bùng lửa giận ngất trời.

Một tiếng gầm như sấm nổ trong nháy mắt tràn ngập đất trời!

-Là ai!! Là ai!!! Ai có gan lấy hài cốt của chiến sĩ long tộc thần thánh vĩ đại luyện chế thành loại sinh vật tử linh ti tiện này!! Đây là khiêu khích long tộc! Là sỉ nhục uy nghiêm của long tộc!!!!

Bên trong đám lửa vốn màu vàng, hắn gầm rống giận dữ, thân ảnh hình người kia trong nháy mắt vọt to lên, sau một lát đã biến thành một con hoàng kim cự long cực lớn!!

-Là ai! Là tên nhân loại ti tiện nào cả gan dùng loại ma pháp tà ác này chà đạp lên tôn nghiêm của long tộc!!

Hoàng kim cự long gầm lên.

Đỗ Duy thành thành thật thật đứng ở xa xa, đợi con rồng này kêu gào xong, hắn mới ra vẻ thành thành thật thật giơ tay lên chỉ vào Tatharo đằng xa:

-Là hắn! Là hắn làm! Chính là tên chết tiệt này làm nhục long tộc!

Khi ánh mắt phẳng phất mang theo một chùm lửa vàng bao phủ chính mình, Tatharo nhìn thấy con hoàng kim cự long này trước mặt mình thì mặt không còn chút máu .....

Hoàng kim ..... hoàng kim cự long à?!

Đối với bất cứ hắc ám ma pháp sư nào có can đảm luyện chế loại sinh vật tử linh rồng xương này mà nói, điều không chút nghi ngờ là sự việc họ sợ hãi nhất là gặp phải một con rồng cường đại chân chính! Vì hắn cả gan đem đồng bạn của long tộc ra luyện chế thành sinh vật tử linh, đó là thứ vũ nhục mà long tộc đều tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ! Bất cứ thành viên long tộc nào khi đối mặt với loại quái rối hài cốt của đồng bạn đã chết này, lại còn tính chất sỉ nhục của cung cách đem long tộc biến thành sủng vật tử linh của nhân loại, đều tuyệt đối sẽ dẫn đến địch ý!

Bất cứ thành viên long tộc nào khi đối mặt sự việc loại này, đều sẽ tức giận không chút lưu tình liền muốn giết chết loại chết tiệt dám cả gan khinh nhờn con cháu long thần này!

Hơn nữa ..... Tatharo trong lòng hiểu rất rõ rằng dù hắn có tự đánh giá mình cao tới đâu cũng tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của một con hoàng kim cự long trưởng thành!!

Đáng ..... đáng chết! Trên đại lục thế quái nào lại có thể xuất hiện long tộc được! Mà lại còn là vương tộc của long tộc trong truyền thuyết : hoàng kim cự long ư?!

Đối mặt với nhị vương tử của long tộc đang bùng bùng lửa giận, vẻ mặt của Đỗ Duy lại nhàn nhã như chơi, ngón tay chỉ thẳng vào người Tatharo, lớn tiếng nói:

-Là hắn, là hắn, chính là hắn! .....

338. Chương 249: Lãng Phí Là Việc Đáng Xấu Hổ.(phần 1)

Căn cứ vào truyền thuyết, hoàng kim cự long là sinh vật mạnh mẽ nhất trong cả long tộc!

Một hoàng kim cự long trưởng thành có trạng thái chiến đấu gần như hoàn mỹ, không có sinh vật nào có thể chống lại được. Bất kể là sức mạnh, tốc độ tấn công, sự nhanh nhẹn, sức bật đều đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất. Long tộc được trời ban cho kỹ năng chiến đấu có thể ngự trị bất cứ sinh vật nào trên thế gian, còn loại vương giả trong long tộc này thì còn kinh khủng hơn nữa.

Mà ở trạng thái hoàn mỹ, một hoàng kim cự long có lực phòng ngự vật lý và lực phòng ngự ma pháp gần như ở đẳng cấp hoàn hảo. Có thể nói một cách không khoa trương chút nào, nếu đánh giá dựa theo đẳng cấp của sinh vật thì hoàng kim cự long nhất định là chủng tộc chiến đấu mạnh nhất trên thế giới.

Một hoàng kim cự long trưởng thành có thân dài ước chừng ba mươi mét, cao ngoài tám mét, có thể đánh đổ tường thành kiên cố, tốc độ phi hành còn nhanh hơn thuật điều khiển gió cao cấp của ma pháp sư, lực duy trì còn dài hơn.

Mà chuyện khiến người ta đau đầu nhất chính là pháp tắc của long tộc ở đẳng cấp hoàng kim. Long ngữ ma pháp trời ban của chủng tộc này giỏi vượt lên tất cả ma pháp của sinh vật khác! Bất kể là ma thú cũng được, loài người cũng tốt, về năng lực ma pháp, sinh ra đã luôn ở thế yếu so với long tộc.

Sau khi Đỗ Duy trở về từ rừng rậm Đóng Băng, lại còn kết mối thù sâu với lão long tộc kia, đã tiêu phí rất nhiều tinh lực để nghiên cứu chủng tộc truyền kỳ này. Nghiên cứu sức mạnh, ưu thế và còn có cả nhược điểm của bọn chúng.

Cuối cùng ngay cả Đỗ Duy không thể không thừa nhận, có lẽ chủng tộc này đã nhận được sự ưu ái đặc biệt của đấng sáng thế! Trời sinh bọn chúng có lực chiến đấu mạnh mẽ, đồng thời còn có trí tuệ không thua kém gì loài người..... Nếu như không phải khả năng sinh sản của long tộc quá kém thì có lẽ chủng tộc này sớm đã là chúa tể của thế giới rồi!

Trong truyền thuyết, vào thời thượng cổ, có vài con cự long trưởng thành liên thủ đã có thể phá hủy một vương quốc nhỏ.

Khi long tộc đối mặt với loài người, ngoại trừ ưu thế về lực lượng tấn công và phòng thủ vật lý tự nhiên—ma pháp cũng là ưu thế không cần phải so sánh.

Đỗ Duy đã từng xem qua các văn bản lịch sử trong ma pháp công hội.

Trong hàng loạt các tài liệu lịch sử từ xưa đến nay, cũng có phân tích một vài kết quả chiến đấu giữa loài người và long tộc, đưa ra rất nhiều tư liệu về anh hùng giết rồng trong truyền thuyết và lịch sử, cuối cùng cũng rút ra được quy luật về pháp tắc hoàng kim của sinh vật này: khi ma pháp sư của loài người đối mặt với long ngữ ma pháp của long tộc, do trời sinh là chủng tộc đặc biệt, nên long tộc gần như có ưu thế khiến người ta đổ kỵ.

Mà đẳng cấp trong long tộc càng cao thì ưu thế sẽ càng lớn! Nhất là loại hoàng kim cự long đầu đàn này!

Trong ghi chép, nếu hoàng kim cự long đối mặt với công kích của ma pháp sư loài người, bọn chúng còn có được năng lực phòng ngự ma pháp hoàn mỹ, trừ phi đẳng cấp ma pháp do ma pháp sư thi triển và đẳng cấp ma pháp của long chiến sĩ bằng nhau hoặc là trường hợp cấp độ của loài người cao hơn thì mới gây ra thương tổn với hoàng kim cự long!

Bằng không thì, nếu đẳng cấp của ma pháp sư loài người thấp hơn đối thủ là hoàng kim cự long, vậy cứ dựa theo pháp tắc ưu thế của sinh vật, hoàng kim cự long không thể bị ma pháp cấp thấp hơn mình công kích.

Tuổi thọ của hoàng kim cự long có thể đạt tới trên dưới một nghìn năm trăm năm. Mà một con hoàng kim cự long trưởng thành khi bước vào thời điểm đỉnh cao trong cuộc đời, lúc đó ưu thế sẽ đạt tới mức độ lớn nhất! Loại ưu thế này có một cái tên hàm chứa sự kính nể, đó là: “Bất khả xâm phạm”!

Có thể nói, nếu như đối thủ không cẩn thận gặp phải một con trưởng thành hơn nữa lại là hoàng kim cự long ở thời kỳ đỉnh cao, vậy thì nhất định là ác mộng.

Đỗ Duy cũng không biết rằng vị nhị vương tử long tộc chưa ở trong thời kỳ đỉnh cao. Tuy vậy, chỉ dựa vào lửa giận ngút trời trên thân thể khổng lồ màu vàng của hắn, tự nhiên phát tán ra sức ép mãnh liệt ra các hướng xung quanh. Hơn nữa còn khiến người ta không khỏi sợ hãi trước long uy- Cho dù hắn chưa tới giai đoạn đỉnh cao nhưng cũng là một cự long trưởng thành, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường.

Tatharo chỉ cảm thấy áo choàng pháp sư trên người đã thấm đẫm mồ hôi lạnh. Nhị vương tử long tộc phát ra long uy, khi thể đã hoàn toàn đè bẹp rồng xương dưới chân hắn.

Dù rằng con rồng xương này là hàng thượng phẩm do Tatharo bôn ba sục sạo khắp các chiến trường hơn mười năm, nhưng dù sao cũng chỉ là rồng xương, một sinh vật tử linh, lực chiến đấu dù như thế nào cũng không thể so sánh với long tộc chính thức. Huống chi đây là vương giả trong long tộc, hoàng kim cự long chứ?

Con vật khổng lồ ở đối diện đã xoay thân thể màu vàng lại, dưới ánh hào quang màu vàng quanh thân, một cặp mắt lạnh lùng chăm chú nhìn vào Tatharo và con thú cứng rồng xương dưới chân hắn. Rồi gầm lên một tiếng giận dữ, liền tạo thành một cơn gió mạnh gần như xua tan tất cả mây trên bầu trời.

- Đi chết đi! Sinh vật đê hèn dám khinh nhờn sự uy nghiêm của long tộc!

Nhị vương tử long tộc gầm lên giận dữ, há to miệng ra, một ngọn lửa cuộn cuộn màu vàng bắn về phía Tatharo. Đây chính là long tức của hoàng kim cự long chính tông, ngoại trừ đốt cháy vật lý còn mang theo ma pháp ăn mòn mãnh liệt, có thể ăn mòn bất cứ ma pháp phòng ngự nào. Tatharo kêu thảm một tiếng, điều khiển rồng xương dưới chân bay nhanh về phía sau. Hắn lập tức khua ma trượng xương trắng lên, liền mạng lấy khí tử linh ra.

Ngọn lửa màu vàng bắn vào phía trên là khí tử linh dày đặc, lập tức như nước sôi dội vào tuyết. Liền thấy vô số khói trắng lượn lờ bay ra. Vô số khí tử linh tâm huyết do Tatharo tổn hao cả đời luyện chế ra đã bị thiêu đốt dưới long tức, đa số đều tan biến. Hắn cố nén tức thương, chỉ có thể điều khiển rồng xương bay về phía sau. Nhưng hoàng kim cự long đã nắm được con mồi này thì có thể dễ dàng buông tha sao?

Nhị vương tử long tộc gầm một tiếng, thân thể khổng lồ như bánh xe mặt trời gào thét lao theo. Tốc độ của rồng xương tuyệt đối ở thể yếu hơn, rất nhanh liền bị đuổi kịp. Vuốt rồng to lớn màu vàng bổ xuống một cái, liền chop được cái đuôi của con rồng xương!

Tatharo hãi hùng khiếp vía, nhanh chóng bay khỏi lưng của rồng xương, thân thể hắn lúi lên tận mây xanh. Trong lúc vùng vẫy giãy chết, hắn không ngừng tuôn ra pháp lực điều khiển rồng xương để chống cự.

Mặc dù con rồng xương này là sinh vật tử linh, nhưng bên trong long phách vẫn còn một chút ý thức vào thời điểm khi còn sống— khi ở gần long uy của hoàng kim cự long do nhị vương tử tỏa ra, rồng xương như gặp phải thiên địch. Nó rống lên một tiếng kèm theo sự ghen ngào xin tha thứ và khiếp sợ. Đây chính là sự sợ hãi trời sinh khi sinh vật đẳng cấp thấp với sinh vật đẳng cấp cao.

Răng rắc vài tiếng, dưới lực lượng cơ bắp cường hãn của hoàng kim cự long, Chiếc đuôi vốn rất lớn của rồng xương nay đã bị tháo tung ra. Hoàng kim cự long phun ra một luồng long tức, những đoạn xương đuôi sót lại liền bị ngọn lửa hóa thành tro tàn.

Trong tim Tatharo rỉ máu. Đây chính là thú cưng tử linh cực mạnh phải mất mười năm tâm huyết mới luyện chế ra. Ngày thường điều khiển thuận buồm xuôi gió, nhưng vào thời khắc đối diện với cường giả long tộc chân chính. đối diện với vương giả long tộc mới tuyệt vọng phát hiện rồng xương đã bắt đầu không tuân theo mệnh lệnh của mình, vô luận là mình đọc chú ngữ điều khiển thế nào rồng xương vẫn sợ hãi rụt rè cương lại

Crắc một tiếng, hoàng kim cự long đã cắn ngay cổ rồng xương. Rồng xương đau đớn hống lên một tiếng, kích thích phần hung tính còn sót lại, bộ vuốt rồng còn sót lại hung hăng vỗ vào đầu hoàng kim cự long. Hoàng kim cự long giận dữ gầm lên, hai con rồng bắt đầu quần lấy nhau, liều mạng cắn xé.

Đây thuần túy là sức lực.

Đong đi đếm lại, một con rồng xương có thân thể chỉ là một khung xương lại có thể là đối thủ của hoàng kim cự long được sao? Xem ra Tatharo nóng ruột như lửa đốt, vẫn tiếp tục niệm chú ngữ, ra sức điều khiển rồng xương phản kích. Xa xa lại truyền đến giọng nói đầy ắp sự nhạo báng của Đỗ Duy:

- Ngài hắc ma pháp sư tôn kính, không cần uống phí khí lực nữa đâu, dù ngài có niệm chú thể nào đi nữa thì con rồng xương của ngài cũng không dám sử dụng ma pháp long ngữ đâu.

339. Chương 249: Lãng Phí Là Việc Đáng Xấu Hổ.(phần 2)

Trong miệng Đỗ Duy thì nói như vậy nhưng lại không khỏi nhớ tới Gandalf áo bào trắng lúc ở cánh đồng băng bị lãng quên. Vì yểm trợ cho mình và mấy người khác chạy trốn, cuối cùng đã không tiếc thuật biến thân tự nhiên của Druid, biến mình thành một con rồng để vật lộn với tộc trưởng long tộc, bức bách long tộc tộc trưởng không được sử dụng ma pháp long ngữ mà phải dùng cơ bắp chiến đấu ác liệt. Gandalf đã phải hy sinh tính mạng của chính mình để ngăn chặn một lão rồng dũng mãnh để mấy người Đỗ Duy chạy trốn thành công.

Lúc này, nhìn thấy ở phía xa có hai con vật khổng lồ đang cắn xé lẫn nhau, trong lòng Đỗ Duy bỗng nhiên sinh ra vài phần tư vị phức tạp.

Kỳ thực, cả đời Tatharo đều nghiên cứu luyện chế rồng xương, đối với hoàng kim pháp tắc của long tộc, làm sao hắn không biết chứ? Chỉ có điều lúc này do lo lắng quá nên bị loạn, được Đỗ Duy nhắc nhở liền tỉnh ngộ ra. Không tiếp tục điều khiển rồng xương nữa, trong lòng chần chờ một chút rồi bỗng nhiên cắn răng một cái, trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra vẻ mặt kiên quyết!

Tâm huyết hơn nửa đời hắn đều tổn hao trên con rồng xương này, nếu như lúc này dứt ra để chạy trốn, có con rồng xương tri hoãn hoàng kim cự long, chạy trốn cũng không phải khó lắm. Nhưng là một hắc ma pháp sư, nếu thú cưng mạnh mẽ nhất của mình bị chết, thực lực của bản thân sẽ bị giảm đi cực nhiều! Huống chi con rồng xương này làm hao phí tâm huyết nửa đời người, nếu hôm nay hủy tại đây, vậy thì... trái tim của hắn cũng sẽ chết theo!

Đã là con người thì phần lớn đều suy nghĩ như thế, dù sao cũng là tâm huyết suốt đời, không thể vứt bỏ, sự khôn khéo sẽ mất hết. Khi sự việc ập tới thì quyết liều mạng.

Nghĩ đến đây, Tatharo dùng sức cắn môi rồi đột nhiên khua ma trượng, liên tiếp đọc ra chú ngữ. Bầu trời phía trên đầu hắn trong nháy mắt trở thành một vùng thê lương. Phía trên ma pháp trượng, một đạo hào quang ma pháp lóe lên. Đỗ Duy nhìn thấy, không khỏi hít một hơi thật sâu:

-Tên khốn được lắm... quả nhiên là liều mạng rồi!

Tatharo thi triển ra hắc ma pháp thuật “hấp thụ sinh mạng”, lập tức bao phủ lên hai con vật khổng lồ đang vật lộn. Chiêu hấp thụ sinh mạng này chính là chiêu sở trường nhất của pháp sư vong linh. Ngày thường đều dựa vào cái này để sát hại sinh linh, hấp thụ sinh mệnh của đối phương để luyện khí tử linh. Tuy nhiên, con hoàng kim cự long kia lập tức phát hiện ra, rống lên một tiếng, dè con rồng xương bằng móng vuốt phía dưới chân, gào thét giận dữ với Tatharo:

- Loài người dê tiện, không ngờ dám cả gan đánh lên ta!

Sau đó cười một cách điên cuồng. Long tức của hoàng kim cự long phun ra, vòng sáng của hắc ma pháp “hấp thu sinh mạng” này lập tức bị luyện hóa. Khả năng miễn dịch đối với ma pháp của hoàng kim cự long quả nhiên mạnh mẽ. Mà sau đó, Tatharo phát tán khí tử linh ra quanh thân. Lần này hẳn thực sự liều mạng rồi, vô số khe không gian bị hắc xé rách. Từ trong khí tử linh hắc ám, đột nhiên thoáng hiện một vài lưỡi hái hung hăng bổ xuống hoàng kim cự long.

Dù sao thân hình của hoàng kim cự long cũng rất lớn, lại còn đang vật lộn với rồng xương, lưỡi hái đầu tiên đã bổ xuống sống lưng nó. Chỉ có điều, “lưỡi hái tử vong” được gọi về này khi chém vào lưng của hoàng kim cự long chỉ càng kích thích lửa giận của nó mà không tạo thành thương tổn thực tế. Hoàng kim cự long ra sức kêu gào, xoay người chớp lấy một lưỡi hái khác, há mồm cắn mạnh một cái. Liền thấy ánh sáng màu đen lóe lên đầy trời, lưỡi hái tử vong này liền bị nó cắn gãy.

Tatharo ở đằng xa đang bị ma pháp cản trở, lúc này phun ra một búng máu tươi. Khuôn mặt vốn trắng bệch của hắn nay lại hơi lộ ra màu xanh biếc vài phần quỷ dị. Thấy lưỡi hái tử vong trung cấp không hề có hiệu quả, trong lòng Tatharo kinh sợ: Hay là nó đã đạt tới đỉnh cao rồi? Bất khả xâm phạm ư?

Sau thời gian kinh sợ như vậy, động tác của tay cũng nhanh hơn, trong khí đen truyền tới tiếng gầm rống, Tatharo liên tục thi triển ra tuyệt chiêu. Cánh tay khô gầy của hắn vung lên, vô số khí đen ở phía dưới lòng bàn tay hắn trong nháy mắt tụ lại thành một thanh trường thương màu đen cực lớn. Trên thân thương tỏa ra vô số khí tử linh lạnh lẽo, ra sức bắn thẳng về phía hoàng kim cự long.

Một chân hoàng kim cự long giẫm lên sống lưng của con rồng xương. Toàn thân con rồng xương này lập tức mềm oặt. Két một tiếng, một bên xương cánh đã bị hoàng kim cự long cắn rụng. Lập tức thân thể theo mây rơi xuống. Hoàng kim cự long vung tay lên rồi xoay người lại thì liền thấy một thanh trường thương hắc ám bắn tới trước mặt. Cự long há miệng gầm rú, long tức màu vàng phun ra ngoài. Lập tức luyện hóa thanh trường thương này. Trong nháy mắt, khí tử linh bị long tức tinh khiết nhất thiêu đốt sạch.

Đỗ Duy liền nhìn thấy có món lợi, lại thấy Tatharo nổi điên như muốn liều mạng. Hắn lặng lẽ hạ thấp thân thể từng chút từng chút xuống mặt đất.

Bên ngoài thành Watt, con rồng xương kia nặng nề rơi xuống mặt đất. Thân thể vốn khổng lồ kia, đã bị cắt cụt đuôi, sống lưng cũng bị hoàng kim cự long đập gãy, cổ nghẹo sang một bên, xương cánh phía sau cũng chỉ còn một cái. Vừa rồi con quái vật này còn truy đuổi Đỗ Duy trên trời, lúc này chỉ còn thở thoi thóp, miệng mũi còn lưu lại một tia long tức yếu ớt cuối cùng.

Đỗ Duy dừng ở bên người nó. Con rồng xương này cũng cảm thấy rõ ràng Đỗ Duy không có ý tốt nào, nhưng lúc này nó không thể động đậy được, trong miệng liên tục gầm nhẹ.

Đỗ Duy cười cực kỳ hiểm độc:

-Kêu đi kêu đi, người có gọi đến rách yết hầu cũng không có ai tới cứu người đâu.

Nói xong, hắn lấy thủy tinh cầu màu đen của mình ra:

-Khí tử tinh thật là tinh khiết đó... so với việc bị hoàng kim cự long phá thành từng mảnh nhỏ, không bằng người giúp ích cho ta đi...

Tiếng rống giận của rồng xương lúc này đã biến thành tiếng thở dài vô lực. Đỗ Duy càng không khách khí, đọc một chú ngữ ma pháp hắc ám của mình để luyện hóa khí tử linh. Thủy tinh cầu màu đen trong tay hắn lóe lên hào quang, một tay đặt trên mình rồng xương. Lập tức rồng xương kêu thảm một tiếng, xương cốt toàn thân chảy ra vô số làn khí màu đen, cuối cùng ngưng tụ thành một sợi chảy vào quả cầu thủy tinh trong tay Đỗ Duy...

Luồng khí màu đen này chảy càng nhanh, rồng xương trước mắt càng yếu đi. Dần dần cũng không thể kêu được nữa, khi làn khí màu đen cuối cùng rời khỏi thân thể con rồng xương, hai ngọn lửa ma pháp màu đen vốn ở trong hốc mắt khổng lồ của nó đã bị dập tắt. Cuối cùng, sau khi thở dài vô lực một tiếng, cái đầu còn giãy giụa một chút rồi rớt cuộc buông thõng xuống...

Đỗ Duy rất vừa lòng, nhìn quả cầu thủy tinh hắc ám trong tay vừa đen vừa nóng, mỉm cười:

-Quả nhiên là hàng xịn.

Nói xong, vén áo lên, dứt quả cầu thủy tinh vào. Lại nhìn con rồng xương đã chết hẳn, thấy khối xương rồng cực lớn này, mặc dù bị tàn phá nhưng cũng là tâm huyết tìm kiếm cả đời của Tatharo. Tất cả đều là đồ cao cấp!

-Lãng phí là một hành vi đáng xấu hổ.

Khuôn mặt Đỗ Duy lộ vẻ chính trực hào hùng tự lắm lắm một mình. Nói xong, lấy ra vài chiếc nhẫn chứa vật, không chút khách khí, vui lòng nhận đám xương rồng này.

Sau khi Đỗ Duy làm xong hết thấy, trên bầu trời truyền một tiếng rống giận cực kỳ thảm thiết.

340. Chương 250: Tuyệt Chiêu Cứu Mạng Của Đỗ Duy

Tatharo sớm đã không còn phong thái đường đường của một ma pháp sư cấp tám nữa.

Áo choàng pháp sư trên thân hắn đã bị rách rách rưới rưới, chiếc mũ cũng đã mất đi từ lâu. Vừa rồi hắn suýt nữa bị luồng long tức của hoàng kim cự long phun trúng. Có thể nói rằng nếu không phải hắn cố gắng dùng khí tử linh liều mạng ngăn cản thì hắn đã sớm hoá thành tro tàn rồi.

Vừa rồi, mấy thanh trường thương hắc ám mà hắn liều mạng gọi ra đều bị Hoàng kim cự long hóa giải từng cái một. Cuối cùng phải liều mạng hơn nữa, thậm chí hắn còn đem toàn bộ thú cưng tử linh do hắn luyện chế gọi ra đây. Chỉ có điều, khi đối diện hoàng kim cự long cường đại thì đám tử thú cưng tử linh ấy vừa lộ mặt ra con nào liền bị tiêu diệt ngay con ấy. Khí tử linh màu đen không hề có khả lực chống cự khi ở trước long tức của hoàng kim cự long.

Tuy nhiên, sự liều mạng điên cuồng của Tatharo cũng còn mang đến thương tổn nhất định cho hoàng kim cự long. Ít nhất liên tục phun ra nhiều long tức cũng làm cho kẻ mạnh mẽ như Hoàng kim cự long cũng phải mệt nhọc. Sau khi con rồng xương kia bị nó đánh cho tàn phế thì cơn tức giận của hoàng kim cự long đã thoáng dịu xuống. Tên ma pháp sư loài người đề tiện kia trong mắt nó chẳng qua cũng chỉ là một thằng hề mà thôi. Tuy nhiên đối với khí tử linh của đối phương thì cự long vẫn còn có chút kiêng kỵ.....Nhất là ở phía trên sống lưng, chỗ mà vừa rồi bị lưỡi hái tử thần bổ trúng còn thấp thoáng thấy đau. Mặc dù không chịu thương tổn gì nhưng lưỡi hái tử thần có hơi thở vong linh vẫn làm cho con cự long vẫn cảm thấy khó chịu.

Tóc Tatharo tán loạn, ma lực cạn kiệt. Mà trong lúc này Đỗ Duy lại hạ xuống trên mặt đất lặng lẽ đem thủ tiêu con rồng xương. Dù sao con rồng xương là thú cưng tử linh của bản thân nên khi con rồng xương biến mất, Tatharo lập tức có cảm ứng. Sững sờ một chút hắn lập tức đã phản ứng lại chuyện tốt mà Đỗ Duy làm. Chỉ một chút này cũng làm cho hắn tức giận đến hộc máu. Bất chấp Hoàng kim cự long ở phía sau, hắn hét lên một tiếng điên cuồng, sau đó vọt thẳng về phía mặt đất nơi Đỗ Duy đang đứng.

Đỗ Duy vừa mới thu hết toàn bộ xương rồng, vừa ngẩng đầu liền nghe thấy được tiếng rống giận dữ của Tatharo. Mắt thấy Tatharo đột nhiên phóng tới mà Đỗ Duy còn nhàn hạ cười lạnh với đối phương:

-Đa tạ người đã cho ta lỗi to.

Nói xong, hắn đã cười lên rồi ẩn mình vào trong bóng tối.

Lúc này, Tatharo đã giống như một con hổ điên, nhưng mà sau khi nổi điên hắn lại quên phía sau còn có một đại địch đáng sợ. Hoàng kim cự long sẽ không buông tha tên tà ác này, kẻ đã “khinh nhờn” sự tôn nghiêm của Long tộc bọn chúng. Tatharo nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng xé gió, sau đó liền cảm thấy sau lưng lóe lên. Một tiếng phịch vang lên. Ngực hắn phọt ra một dòng máu tươi. Thanh âm lạnh lùng của Hoàng kim cự long vọng đến từ phía sau:

-Loài người ti tiện. Dám cả gan khinh nhờn con cháu của long thần, đây chính là kết cục của người!

Hắn nói xong. Một bộ vuốt to lớn bổ xuống liền đem Tatharo đang trên không cuộn vào trong lòng bàn tay hắn. Máu tươi từ trong miện Tatharo phun ra một cách điên cuồng, trước khi chết tính hung dữ của hắn được kích thích, hắn quát:

-Vậy thì cùng chết đi.

Vừa nói xong, hắn dùng một chút sức lực cuối cùng để nắm chặt hắc ám thủy tinh cầu trong ngực, ngay tức khắc nghe thấy một tiếng choeng. Thủy tinh cầu nát tan. Khí tử linh, tâm huyết của cả đời vị Đại ma pháp sư cấp tám luyện chế đột nhiên phát tán toàn bộ ra ngoài!

Khí tử linh mãnh liệt như vậy không biết là đã tàn sát bao nhiêu sinh linh mới luyện chế nhiều đến thế! Khí tử linh nồng đậm mang theo sự bám vào và ăn mòn cơ thể mãnh liệt như vậy ngay cả Hoàng kim cự long cũng không có biện pháp chịu đựng.

Nhị vương tử long tộc kêu lên đau đớn, nó cảm giác được thoảng mỗi chiếc vảy trên toàn thân đều bị loại khí tử linh màu đen này thiêu đốt tàn nhẫn!

Khí tử linh này gây thương tổn không chỉ có ngoài thân thể mà còn khiến cho linh hồn có cảm giác cháy bỏng đau xót!

Hắn đương nhiên biết sự lợi hại của khí tử linh, ngay cả là cự long đối với loại khí tử linh mạnh mẽ này cũng chịu đựng không nổi. Hắn vội vã buông thi thể của Tatharo ra. Trong lúc tức giận, vảy cánh phi nhanh ra ngoài. Chỉ là làn khí màu vàng trên người hắn ở trong sương khói nồng đậm đen như mực ấy tất nhiên là bị giảm đi vài phần, hào quang cũng bị lu mờ.

Hoàng kim cự long chạy trốn rất nhanh, rời đi phạm vi bao phủ của khí tử linh. Chỉ có điều, dưới phạm vi mà làn sương màu đen bao phủ đến thì cỏ cây chung quanh ngay tức khắc héo rũ xuống!

Đỗ Duy lại hiện ra từ trong bóng tối. Chung quanh thân thể hắn có một tầng quanh mang màu trắng sữa. Chính là thiên dịch của vong linh ma pháp sư: Pháp thuật của hệ quang minh. Lời thần chú ma pháp quang minh khá yếu ớt, duy trì thời gian không dài nhưng đối với Đỗ Duy như vậy là đã đủ rồi.

Hắn không hoang mang lo lắng trốn tránh mà rút quả cầu thủy tinh ra, tham lam hấp thu lượng lớn khí tử linh. Như vậy khí tử linh mà cả đời một vong linh ma pháp sư cấp tám tu luyện ra thì mười phần có đến bốn, năm phần đều rơi vào trong túi của Đỗ Duy rồi.

Quan sát thấy tốc độ hấp thu của quả cầu thủy tinh màu đen trong tay ngày càng chậm, màu đen ngày càng bóng lên, gần như đã sắp phát ánh sáng ra ngoài. Đỗ Duy thở dài, trầm nghĩ:

-Dù sao thủy tinh cầu này có cấp bậc hơi kém, chỉ đáng tiếc là cái thủy tinh cầu kia của Tatharo là một đồ vật tốt lại bị hắn bóp nát rồi....

-Người tính vợ vét hết thứ này sao?

Semel ở bên cạnh cười giễu cợt hắn.

Đỗ Duy nghiêm trang:

-Người nhìn xem, cả đám khí tử linh lớn như vậy nếu lan rộng ra thì không biết trong thành có bao nhiêu người vô tội bị gặp nạn, ta tới thu hồi nó cũng là một cách tạo phúc mà.

Semel cười lạnh:

-Người hãy nghĩ cách nào để đối phó với con cự long này đi.

Sau khi Đỗ Duy đem thu hồi cầu thủy tinh, mặc dù trong không khí còn lưu lại không ít khí tử linh nhưng mức độ khí tử linh cũng đã giảm đi rất nhiều. Cùng với việc bị khuếch tán ra làm cho mức độ nguy hại cực kỳ thấp.

Xa xa, bên cạnh đại doanh trại, ở khu vực săn bắn ngoài thành sớm đã có tiếng vó ngựa truyền đến. Mà trên thành Watt, sau khi có tiếng động kinh thiên động địa lúc này, vô số quân Tây Bắc vũ trang đầy đủ đã leo lên lầu tòa thành cầm theo cung tiễn đao thương. Cả cổng thành cũng vội vàng đóng lại.

Con hoàng kim cự long kia đứng ở dưới thành cách không xa, không thể nghi ngờ gì nữa nó là tiêu điểm nhìn chăm chú của mọi người!

Rồng đó! Quả nhiên là rồng chân chính đó!

Hầu hết mấy nghìn Tây Bắc quân trên tường thành đều dùng ánh mắt kính sợ nhìn con vật to lớn hùng vĩ này! Trên đại lục Roland đã thật lâu không có xuất hiện tung tích của long tộc rồi! Thậm chí tung tích của rồng chỉ có tìm kiếm trong truyền thuyết thời thượng cổ mới có khả năng tìm thấy.

Nhưng bây giờ, một con cự long chân chính đã hạ xuống cạnh tòa thành, đang ở dưới ánh mắt chăm chăm của mấy nghìn người ư?

Không ít quan quân cũng hãi hùng khiếp vía. Dù sao khi đối mặt một quái vật khổng lồ như vậy thì sự nhỏ bé và yếu ớt của loài người thể hiện ra cũng là điều không thể nghi ngờ, thêm vào đó là loại sợ hãi bản năng giữa sinh vật đẳng cấp thấp đối mặt sinh vật đẳng cấp cao khiến cho dũng khí trong lòng người ta trôi sạch mất.

Mặc dù các sĩ quan ra sức quát binh lính cầm vũ khí lên, cung tên ngay lập tức đều nhắm vào con hoàng kim cự long nhưng từ trên vệ mặt căng thẳng của bọn chúng xem ra lúc này chúng thực sự không có bao nhiêu ham muốn chiến đấu.

Dường như hoàng kim cự long không thèm để mắt tới quân tây bắc ở đầu tòa thành. Sau khi thân thể khổng lồ của nó hạ xuống mặt đất thì cái đầu ngẩng lên cao, độ cao gần như ngang bằng được tường thành, từ trên cao nhìn xuống Đỗ Duy ở xa xa, giọng của nó giống như tiếng sấm.

-Đỗ Duy Rowling kẻ đã từng mang đến sự nhục nhã cho long tộc chúng ta!!! Hiện tại là Đỗ Duy Rudolf, công tước Hoa Tulip, ma pháp sư Roland...đúng không?

Đỗ Duy nhún vai, quay mặt về sinh vật đáng sợ kia, hần lại lắc đầu cười nói :

-Người nói sai một chút rồi. Ta chẳng mang đến sự nhục nhã nào cho long tộc cả. Lúc trước cái lão cha khốn nạn của ngươi đánh cuộc cùng với ta bị thua, điều đó là đáng đời hần mà thôi.

-Miệng sắc răng bén!

Cự long khinh thường gào lên:

-Cha nói người rất giỏi hoạt. Nhưng mà ở trước mặt ta thì miệng của người cho dù tiếp tục ba hoa bốc phét, nói ra lời hoang đường gì cũng không có tác dụng đâu! Ta sẽ vụn nát cái đầu của ngươi ra.

-Ồ? Thế sao?

Đỗ Duy vừa cười vừa đá đểu:

-Vậy tại sao ngươi lại phải đợi cho tới hôm nay mới xuất hiện? Có lẽ ngươi đã tới đây từ lâu rồi phải không.

-Bởi vì có dũng khí không có nghĩa là lỗ mãng.

Dường như Cự Long thực sự đã tìm lấy một cái chứng cứ cho bản thân nó :

-Đêm nay ngươi hành động cực kì thành công, ngươi lợi dụng sự phẫn nộ của ta, làm cho ta lộ diện...chỉ có điều ngươi nghĩ là ta sẽ không có biện pháp giết chết ngươi sao?

Nó từ từ cúi đầu xuống. Đôi mắt cực lớn trừng trừng nhìn Đỗ Duy:

-Người hãy nghe cho rõ đây...Ta chỉ dựa theo dặn dò của cha. Không muốn gây ra nhiều sự giết chóc ở thế giới loài người của các ngươi! Nếu không muốn nói rằng, dù cho ngươi có trốn ở đế đô của các ngươi thì ta vẫn có thể giết chết ngươi! Bây giờ quân đội của loài người trong tòa thành này căn bản sẽ không ngăn cản được ta! Nếu ngươi tưởng dựa vào bọn họ đến bảo vệ ngươi. Vậy thì tính toán của ngươi đã thất bại rồi!

Nụ cười Đỗ Duy vẫn như cũ không giảm đi :

-Ta nghe nói long tộc là những sinh vật cực kì kiêu ngạo. Nói vậy, ngươi cũng khinh thường hành động lén lút ám sát không phù hợp với thân phận của ngươi đúng không?

-Đương nhiên!

Hoàng kim cự long ngạo nghễ kêu lên:

-Ta có thể cho người một cơ hội quyết đấu công bằng. Tuy nhiên cơ hội chỉ có một lần...nghe nói người là một người ma pháp sư rất giỏi. Chỉ có điều người nên hiểu rằng, ma pháp sư của loài người chẳng có cách nào chống lại long tộc của chúng ta! Tên ma pháp sư vong linh vừa rồi chính là tấm gương của người.

Đỗ Duy tự nhìn lại mình, ra vẻ cười rất kinh ngạc:

-Ai nói chính ta phải đánh với người thế? Ông trời ơi...ta mặc dù là ma pháp sư...nhưng ta chỉ là một người ma pháp được tề sư. Cấp bậc của ta so với vị Đại ma pháp sư vừa rồi thì thấp hơn rất nhiều!

Sau khi lời vừa dứt, trên con đường lớn phía sau, Hussein đã nhanh chóng đuổi kịp. Vị thánh kỵ sĩ này không cưỡi ngựa nhưng bóng hình của hắn vẫn giống như sao băng, mỗi lần thân thể chạm xuống mặt đất liền dễ dàng vượt xa đến hơn mười mét, chạy liên tục, cũng đã nhanh chóng chạy tới bên cạnh Đỗ Duy.

-Đã giải quyết xong mọi việc chưa?

Đỗ Duy liếc mắt nhìn Hussein.

-Tất cả “con mồi” đều đã giao cho đại doanh trại rồi.

Hussein trả lời rất bình tĩnh, chỉ là một câu sau chính là bộc lộ sự bất mãn của vị thánh kỵ sĩ:

-Người thật sự quá mạo hiểm đó.

-Nguy hiểm càng lớn, tiền lãi càng nhiều.

Đỗ Duy cười, ung dung thản nhiên vỗ vỗ quần áo mình, thu hoạch của đêm nay thật sự làm cho người ta hài lòng. Bây giờ điều duy nhất cần lo lắng chính là trò đùa kế tiếp có thể tiến hành dựa theo kế hoạch của mình được hay không.

Hussein đã đem sự chú ý chuyển hướng sang hoàng kim cự long, trầm giọng nói:

-Để cho ta đối phó hắn đi...trước tiên ta quấy rối nó, sau đó chúng ta cố gắng hết sức dụ ra xa một chút, kéo nó tới một nơi không người, người đem ma thú kia gọi ra...

-Không không không.

Đỗ Duy lập tức lắc đầu:

-Nghe ta nói đây, ông anh à, đánh trận đầu hôm nay tuyệt đối sẽ không phải là người.

Hoàng kim cự long ngạo mạn nhìn Đỗ Duy và Hussein thấp giọng nói chuyện với nhau, cuối cùng hắn không nhẫn nại được nói:

-Các người thương lượng xong chưa? Cuối cùng thì ai sẽ quyết đấu với ta hả? Đỗ Duy, mặc kệ ra sao, cơ hội của người chỉ có một lần. Ta nhất định sẽ mang đầu người trở về!

-Ôi...Hoàng kim cự long các hạ tôn kính, chúng ta đã thương lượng xong rồi.

Lời nói của Đỗ Duy không có chút nào giống với nói chuyện với kẻ địch mạnh giữa lúc sống chết mà nói nhẹ nhàng giống như đang chúc rượu trong bữa tiệc vậy:

-Kết quả thương lượng của chúng ta ư...ta thật tiếc khi phát hiện ra rằng, ta và thuộc hạ của ta dường như đều không có khả năng là đối thủ của người...

Hoàng kim cự long ngẩn ngơ:

-Hả? Chẳng lẽ người quyết định chủ động buông xuôi sao? Vậy hãy dâng lên tính mạng của người đi.

-Không không không...Ta nghĩ nhất định người là hiểu nhầm rồi.

Đỗ Duy liên tục lắc đầu, vẻ mặt khinh thường nhìn Hoàng kim cự long:

-Trong thói quen của loài người chúng ta, có thể nói cho dù gặp kẻ địch mạnh không thể địch nổi cũng tuyệt đối rất ít người nguyện ý chủ động buông xuôi cơ hội sống. Mà trong thời gian này...căn cứ thói quen của đại đa số loài người thì thông thường chúng ta đều có một lựa chọn ...

-Là gì?

Cự long quả nhiên nhin không được phải hỏi hấn.

Trên mặt Đỗ Duy hiện ra một nụ cười kỳ quái, sau đó hấn hít vào một hơi thật sâu rồi quay về mấy nghìn quân Tây Bắc trên tường thành, tiếp đó dồn nén toàn bộ khí lực rồi kêu to lên một tiếng.

Nghe thấy nội dung tiếng kêu của hấn rồi, vẻ mặt Hussein lập tức quái đản như hấn bị vụt mạnh một roi vào mặt vậy! Thánh kị sĩ kiêu ngạo này thiếu chút nữa không kìm được đi bóp cổ Đỗ Duy!

Bởi vì nội dung tiếng kêu của Đỗ Duy là:

-Cứu mạng!!!

-Dừng tay!!! Không được thương tổn ngài công tước!!!

Một tiếng quát to từ xa xa vọng đến. Ngay lập tức một bóng người màu đen vọt tới trước mặt trong nháy mắt. Liền thấy xuất hiện một kị sĩ dáng người cao, toàn thân mặc áo giáp màu đen, trong tay mang theo một thanh trường mâu, bên hông có một thanh trường kiếm, trên đầu tóc dài rậm uốn khúc, trên mặt mang theo một cái mặt nạ sắt, dưới mặt nạ sắt phơi bày ra bên ngoài cái môi mím chặt, thể hiện ra chủ nhân có vài phần căng thẳng và kiên quyết.

Sybaster cuối cùng cũng dựa theo sự dự đoán trước của Đỗ Duy xuất hiện ra. Vị thiếu tướng quân này giờ lên trường mâu chỉ vào Hoàng kim cự long ở xa xa quát:

-Bất luận ngươi là đến từ nơi nào...vị long tộc tôn kính, muốn giết hại khách quý của chúng ta trên địa bàn của quân Tây Bắc thì trước tiên phải hỏi qua trường mâu và kiếm sắc trong tay ta đã!!!

Nói xong, Sybaster quay về phía trên tường thành quát lên:

-Truyền lệnh của tướng quân, bảo vệ đức ngài công tước! Toàn thể đều nghe lệnh, lính bắn tên chuẩn bị!!

Trong miệng mặc dù quát như vậy nhưng trong lòng Sybaster cũng là cực kỳ mâu thuẫn và căng thẳng. Thầm cắn răng nghĩ:

-Chỉ mong quyết định của cha không có sai!

Đỗ Duy cười thoải mái, dưới sự cực kỳ nhẫn nại cuối cùng hấn mới không bật tiếng cười ra khỏi miệng.

Vở diễn quả nhiên bắt đầu rồi.

341. Chương 251 : Kị Sĩ Giải Ngũ.

Trời trong nắng ấm, sau khi thao diễn mùa xuân chấm dứt, thành Lâu Lan lại khôi phục sự ồn ào huyền ảo trước kia.

Danh tiếng “tòa thành kỳ tích” của nơi này truyền khắp Tây Bắc. Dựa vào vị trí địa lý của nó gần vùng biên giới hơn, ngoài ra còn có vị trí gần hồ Lâu Lan, hoàn cảnh thiên nhiên ưu việt và phì nhiêu nhất Tây Bắc nên nó đã dần dần thay thế được thủ phủ của hành tỉnh Norin vốn do tổng đốc Bohan cai quản. Dần dần thành trung tâm buôn bán lớn nhất của vùng biên giới Tây Bắc.

Mặc dù trước đó còn có người thảo nguyên quấy nhiễu và còn có quân Tây Bắc vây thành để phô trương thanh thế. Song may mắn là theo tin tức của chính quyền truyền tới, sau khi quân Tây Bắc đã giết chết tên thủ lĩnh Đầu Sói Vàng từ thảo nguyên tới, ít nhất bề ngoài biểu lộ một ý nghĩa:

Quân Tây Bắc không phản.

Do có tin tức này truyền ra, trong lòng mọi người ở Tây Bắc đều thở phào một hơi.

Ít nhất phía trên thảo nguyên....Sau một hồi hỗn loạn thì nghe nói Vương Đình trên thảo nguyên đã phái sứ giả tới để đồ. Ít nhất, trước khi hai chưa đàm phán thì sự hòa bình ngắn ngủi vẫn còn được bảo đảm.

Trưởng quan thủ bị Dardanelle của thành Lâu Lan quán triệt nghiêm khắc sách lược do Đỗ Duy định ra: “ngoài lỏng trong chặt”. Sau khi quân Tây Bắc rút lui, việc buôn bán vùng biên giới trong các thị trấn nhỏ ngoài thành một lần nữa mở ra. Mà từng đại đội kị binh của gia tộc Hoa Tulip được phái đi tản ra bốn phía

tuần tra. Mấy cổng thành của thành Lâu Lan, cũng không bị bảo vệ nghiêm ngặt lắm, các thương lui tới vẫn có thể dựa vào giấy chứng minh là đoàn buôn bán mà ra vào thành. Nhưng phía sau đó, một số người khách trên thảo nguyên, nhất là đám người mang trang phục kì lạ đã bắt đầu bị âm thầm giám thị nghiêm ngặt.

Mà sau đó, lệnh thông báo chiêu mộ binh lính đã bắt đầu dán tại trên bảng thông báo ở cổng thành.

Trong một buổi hoàng hôn như vậy, một đám người nhón nháo vây quanh trước thông báo. Xa xa ở chợ buôn bán, các thương gia mặc trên người quần áo khác nhau đến từ các nơi của đại lục đang lớn tiếng cò kè mặc cả. Từng đội binh lính của gia tộc Hoa Tulip đi tới đi lui tuần tra...

Có một con ngựa đơn độc đến từ phía đông bắc của đại lục. Ngay lập tức thấy một người đàn ông trung niên, thân hình gầy gò. Mà khuôn mặt có thể nói là anh tuấn mặc dù tuổi nhìn qua là gần bốn mươi. Một tay nhẹ nhàng cầm theo dây cương, ngón tay phía trên bàn tay cực dài mà đốt xương thì rắn chắc. Vừa nhìn biết ngay là người luyện võ. Mặc dù thân người đó lộ ra vẻ gầy gò nhưng mang vẻ cực kì khỏe khắn. Trên người mặc một loại áo choàng kì lạ. Loại áo vải thô này là loại áo cực kì phổ biến mà dân cư phương bắc mặc. Vải vóc thô dày không chỉ có chống lạnh mà còn chống bụi bẩn. Chỉ là thân thái bên ngoài hiện tại của người này vẫn còn có khí thế, tuyệt đối không giống như một người bình dân thông thường. Mặc dù con ngựa hần cưỡi cũng chỉ là loại ngựa tồi. Nhưng khi người này ở trên ngựa thì theo thói quen hần cố gắng giữ dáng thẳng. Tư thế kia trong mắt hàng ngũ binh lính già cũng nhận ra là tư thế tiêu chuẩn của một kỵ sĩ cưỡi ngựa khi xung trận.

Càng kì quái hơn là hành trang của hần. Phía trên ngựa có một cái bọc hành lý nho nhỏ. Trừ cái đó ra thì chẳng có món vũ khí nào

Phải biết rằng vùng Tây Bắc này đất đai cằn cỗi mà dân chúng dưng mãnh, lại có mã tặc hoành hành. Thương đoàn từ nam chí bắc đều mang theo rất nhiều nhân viên bảo vệ vũ trang đầy đủ. Một nơi như vậy thường thường chỉ vì một lời không hợp liền xảy ra sự việc ra tay đánh nhau lớn cũng là điều bình thường. Có thể nói, phàm là người xa nhà đi lại trên Tây Bắc thì trừ phi là phụ nữ và trẻ con ra còn phần lớn đều mang theo các loại vũ khí đeo trên người giống như trường kiếm, mã đao, loan đao. Thông thường đều như thế, thỉnh thoảng một số người có tiền còn có thể trang bị thêm áo giáp bằng da.

Mà thân thể người này trang bị nhẹ. Ngay cả đoản kiếm đều không mang một thanh nào. Một mình một ngựa như vậy đi thẳng một mạch đến cửa thành. Binh lính thủ thành nhìn hần một cái rồi thuận miệng hỏi:

-Tới từ nơi nào?

-... phương bắc.

-Phương bắc à? Phương bắc lớn quá! Người không được trả lời mập mờ câu hỏi này. Rốt cuộc ở nơi nào phương bắc đây?

Người này mỉm cười. Hần đối mặt với sự quát hỏi nghiêm khắc của binh lính cũng không tức giận mà cười hững hờ. Phía trên lộ ra hai gò má gầy gò tuấn tú. Mang theo một sự bình tĩnh ung dung. Trong miệng nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ :

Rừng rậm Đóng Băng.

Lời này vừa nói ra thì binh lính thủ thành càng nghi hoặc. Người sĩ quan bên cạnh nhíu mày liếc mắt nhìn:

-Rừng rậm Đóng Băng à? Nơi kia nghe nói cũng không có người ở...Chẳng lẽ người là lính đánh thuê? Nhìn bộ dáng của người cũng là người luyện võ phải không?

Người trung niên này thật ra rất kiên nhẫn mà nụ cười cũng xem như ôn hòa:

-Trước kia là như vậy...Chỉ có điều bây giờ ta đã rút về nghỉ hưu rồi.

Người sĩ quan này nhìn hần một chút. Bọc hành lý của người này nhỏ như vậy. Trên người ngay cả một loại vũ khí đều không có. Nhìn tuổi của hần, nếu nói là một lão lính đánh thuê lui về quy ẩn cũng không hợp lý.

-Nghe giọng của người cũng là người Tây Bắc phải không?

Sau khi kiểm tra sơ qua hành trang của hần. Khẩu khí của sĩ quan này cũng nhu hòa rất nhiều:

-Ngài công tước của chúng ta đang trong lúc chiêu mộ nhân tài khắp nơi. Người cũng là người luyện võ, lại là người Tây Bắc chúng ta. Chỉ bằng đi phủ thủ bị trong thành thử vận may. Bây giờ ngài quan thủ bị theo mệnh lệnh của đức ngài công tước đang trong lúc chiêu mộ binh lính. Nếu người có vài phần thực lực nói không chừng có thể kiếm được cơm ăn. Dù sao so với người về nhà dựa vào mấy mẫu ruộng nhỏ còn tốt hơn nhiều lắm.

Người trung niên này mỉm cười. Liếc mắt nhìn sĩ quan rồi nói một tiếng cảm ơn, điều khiển ngựa đi vào thành

Vào đến trong thành, người trung niên này một mạch ngồi suốt trên lưng ngựa đi chậm rãi. Lại tò mò nhìn cảnh tượng trong thành Lâu Lan. Dân số hiện nay của thành Lâu Lan này đã vượt qua năm mươi vạn. Ở Tây Bắc đã xem như một thành lớn đứng đầu danh sách. Đường phố xây dựng rất là rộng lớn. Thương nhân dị tộc hay lai vãng ở nơi này. Còn thường thấy xe lớn vội vàng vào thành. Nhưng tại phía trên đường phố rộng lớn này đã không thấy một chút chen lấn. Cư dân trong thành cũng xem như an cư lạc nghiệp. Đỗ Duy tuyên bố chính sách một năm miễn thuế nhằm thu phục lòng người. Người đi đường lui tới nối liền không dứt. Các loại giọng nói pha trộn lẫn lộn. Những điều trên làm cho người trung niên đi trên đường này không khỏi thấy cảm khái.

Xa quê nhiều năm...không thể tưởng tượng được Tây Bắc cũng có tòa thành lớn phồn hoa như vậy.

Thầy giáo ơi... có lẽ đề nghị người giao cho ta là chính xác. Đỗ Duy này thật sự có thể thay đổi được Tây Bắc.

Tùy ý hỏi người đi đường phương hướng của phủ công tước, hễ là mọi người ai bị hấn hỏi từ đáy lòng cũng lộ ra một loại tôn kính phát ra từ trong lòng. Mà hơn cả tôn kính là còn mang theo vài phần kính sợ. Chỉ có điều, thật ra nhắc tới vị công tước Hoa Tulip này mọi người đều nhất trí ca ngợi. Chỉ nói là lần này thần Ánh Sáng thức tỉnh cuối cùng cũng đưa đến cho tỉnh Desa một vị lãnh chúa tốt.

Nhắc tới vị công tước Hoa Tulip thần thông quảng đại là nhắc tới việc thi triển kì tích của thần xây dựng lên một tòa thành hùng mạnh trên vùng đất đai được phong thưởng, ,một năm miễn thuế nuôi dân, có một mũi tên đánh lui đại quân vây thành..vân vân...Nói thẳng là được tô vẽ loạn xạ, dường như đem Đỗ Duy miêu tả thành nhân vật trên trời ít có mà hạ giới không có người thứ hai. Mà khi người trung niên này hỏi đường đi đến phủ công tước người bên ngoài lập tức nhìn hấn nghiêm nghị. Chỉ cho hấn là người có quan hệ với trong phủ. Không chỉ nhiệt tình chỉ đường mà còn có người tình nguyện dẫn đường.

Kì thật, phủ công tước của Đỗ Duy cũng không khó tìm. Công trình được xây dựng cao nhất trong thành chính là phủ công tước của Đỗ Duy. Nơi này cao hơn tòa thành Gundam hơn ba mươi thước. Phía trên đỉnh cao nhất của lầu tháp tung bay lá cờ Hoa Tulip màu vàng.

342. Chương 251 : Kị Sĩ Giải Ngũ.(phần 2)

Nhìn thấy thị vệ phía trên cầu treo đề phòng nghiêm ngặt người trung niên dường như đang cười. Xoay người xuống ngựa, đang muốn đi qua thì bên cạnh bỗng nhiên truyền đến âm thanh cười khúc khích của một đám người.

- Viện trưởng phu nhân , người không nên nghe hấn nói bậy. Đức ngài viện trưởng của chúng ta có tính tình thế nào bà còn không biết sao? Lần này có lẽ quân Tây Bắc phải chịu xui xẻo rồi. Ta xem trên thế giới này chỉ có đức ngài viện trưởng của chúng ta dùng mưu kế với người khác. Người có thể dùng mưu kế với đức ngài viện trưởng của chúng ta còn chưa sinh ra đâu!

Bên cạnh còn một người có giọng nói điềm đạm:

-Ở nơi công cộng đông người không được nói lung tung! Buổi học hôm nay còn chưa hoàn thành, người lại nói lung tung ta sẽ phạt người ra khỏi thành bay một, hai trăm vòng!

Dừng một chút thì người có giọng nói điềm đạm vừa rồi lại tiếp tục:

- Viện trưởng phu nhân. Học trò thấy không còn sớm nữa rồi, hay là nhanh chóng trở về đi.

Người trung niên đưa mắt nhìn lại, liền thấy mấy người tuổi trẻ mặc áo choàng ma pháp học đồ màu xám xúm xít vây quanh một cô gái khoảng chừng mười năm, mười sáu tuổi. Cô gái dường như là tâm điểm quan tâm của nhóm đang đi đến tòa thành này. Cô gái đi ở giữa còn xung quanh là mấy người trẻ tuổi với vẻ mặt đầy cung kính, luôn cố gắng bảo toàn một khoảng cách. Dường như là sợ không cẩn thận sẽ xúc phạm cô gái nhu mì và đáng yêu này.

Phía trên khôn mặt cô gái ở giữa kia hé lộ ra mặt phần thẹn thùng nói không nên lời. Khuôn mặt nhỏ nhắn ở phía trên vốn đã mỹ lệ lại bởi vì ngượng ngùng mà nhuộm một màu đỏ ửng. Càng hiện ra vẻ mê hoặc người hơn. Một đôi mắt to long lanh nước. Lại giống như không dám nhìn người khác, chỉ cấn cấn môi ngượng ngùng nói:

-Các... các người, đừng gọi ta là... là viện trưởng phu...phu nhân...

Người trung niên quan sát đến lúc này, trong lòng đại khái có tính toán. Hắn cười khe khẽ rồi đi ngược lại tới đứng ở giữa đường đi của đám người này.

-Là ai vậy?

Người tuổi trẻ hơi trầm ổn trong nhóm đó nhìn thấy hắn vừa nhíu lông mày lại có ý tranh trước một bước, chặn trước mặt cô gái kia- mặc dù thực lực chính thức của hắn so với cô gái kia có vẻ phải kém mười vạn tám ngàn dặm.

-Xin hỏi.

Giọng nói của người trung niên rất bình thản:

-Các người nói “ngài viện trưởng” hình như là ngài công tước Hoa Tulip phải không? Ta đang nhận sự nhờ cậy của một người bạn đi một chuyến tới Tây Bắc để gặp mặt ngài công tước.

Mấy tên ma pháp học đồ này tất nhiên là học sinh của Đỗ Duy. Mà có thể bị nhóm học viện này cam tâm tình nguyện kêu là “viện trưởng phu nhân”. Danh hiệu này không cần hỏi tất nhiên sẽ là thiên tài Vivian rồi.

Vivian đang bị đám gian manh này kêu mãi là “viện trưởng phu nhân” làm cho vẻ mặt đỏ bừng. Lần trước vì say rượu mà nói lung tung trước mặt mọi người, sau đó thì ngủ khì. Nhưng trong lòng tất cả mấy tên học trò này đều đã đem cô gái mỹ lệ đáng kính nhận định là phu nhân tương lai của viện trưởng. Trong lời nói không còn che giấu chút nào. Bản tính Vivian vốn đã thẹn thùng, da mặt vô cùng mỏng manh. Hơn nữa việc say rượu kia càng được nàng coi là việc xấu hổ lớn nhất trong đời. Mỗi lần đề cập tới nàng đều không nén được thẹn thùng.

Hôm nay đang dẫn theo mấy học trò đi cửa hàng trong thành mua một vài thứ. Trên đường trở về, đám học trò mà nàng mang theo kêu vài câu “viện trưởng phu nhân” làm cho mặt nàng đỏ bừng. May mắn là học trò đứng đầu Ziege xem như chừng chặc chuyển hướng vấn đề thỏa đáng. Lúc này bỗng nhiên thấy một người kì quái như vậy chặn đường Vivian không khỏi có một chút sửng sốt. Đưa mắt nhìn lại chỉ cảm thấy người trung niên đứng ở giữa đường này có dáng vẻ và phong độ thật sự làm cho lòng người nói không nên lời.

Xem ra đối phương sẽ vẫn cứ tùy tiện đứng giữa đường như vậy, dường như sự chú ý của người đi đường đều dừng trên mình hắn. Nhìn hắn cười khá hiền lành. Chỉ có điều loại khí thế thấp thoáng này, người thường tuyệt đối không thể có.

-Xin, xin hỏi...ngài là...

Vivian bước tới từng bước thật mềm mại.

-Ồ ...

Người trung niên nhìn thấy cô gái thẹn thùng này. Hắn mỉm cười:

-Nếu ta đoán không nhầm người có lẽ chính là quý cô pháp sư Vivian. Ta nghe một người bạn nói qua tên của cô. Ở trước mặt ta, hắn khen ngợi cô không ít lời tốt đẹp đâu.

Vivian thoáng có chút, ngưng ngừng lại tò mò nhìn người trung niên này. Xác định đối phương quả thực không có ác ý gì liền cười nói:

-Ta...chính là Vivian. Ngài, ngài là...

Người trung niên sờ vào trong ngực. Cuối cùng lại đem ra một cái huy chương:

-Cái này do người bạn của ta cho ta. Ta gặp hắn ở trong rừng rậm Đóng Băng. Chỉ có điều hắn có việc gấp chạy trở về trước. Ta bị một vết thương nên phải kéo dài một khoảng thời gian mới trở về.

Vivian tiếp nhận miếng huy chương này. Vừa thấy mắt chợt sáng lên! Huy chương này rõ ràng là thuộc về Hussein! Cô gái nhỏ ngốc nghếch lập tức rõ ràng thân phận của vị trung niên trước mặt này:

-Hả !!! Ngài chính là ...

-Tên của ta là Rodriguez.

Người trung niên cười nhẹ nhàng:

-Từng là một gã kị sĩ... chỉ có điều bây giờ ta chỉ là một kẻ vô dụng thôi.

Nói xong, hắn nâng tay phải của mình lên. Điều làm cho Vivian giật mình chính là tay phải của vị thánh kị sĩ này đã bị cắt đứt đến vị trí cổ tay. Toàn bộ bàn tay phải đã không còn!

Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của Vivian, Rodriguez cười cực kì ung dung :

-Ta liên tục do dự vì một kẻ vô dụng giống như ta tại sau khi từ bỏ thân phận kị sĩ nên làm điều gì. Chỉ có điều may mắn là người bạn cho ta tấm huy chương này nói: có lẽ ngài công tước đại nhân có thể thu nhận ta. Cho nên... sau khi cân nhắc nhiều lần, ta đã tới Tây Bắc.

343. Chương 252 Ta Không Tin!

Sau khi nghe cái tên này, ánh mắt của Ziege và các học sinh khác liền mất đi vẻ đối đầu! Rodriguez trong mắt họ vừa đáng kính vừa đáng sợ.

Có thể nói rằng quá khứ Rodriguez không có hành tung gì nổi bật, cũng không có kinh nghiệm truyền kỳ gì đáng để mọi người truyền miệng... Nhưng vào ngày xảy ra chánh biến tại hoàng thành, trước sự chứng kiến của mấy vạn người, hắn bộc lộ ra thực lực thánh cấp dễ dàng giết chết người đứng đầu võ sĩ cung đình - kiếm thánh áo xám, sau đó nhẹ nhàng bỏ đi. Chuyện này sau chánh biến đã sớm truyền khắp đại lục.

Dù sao đại lục nhiều trăm năm qua không có xuất hiện thánh cấp võ giả! (Hussein mặc dù đạt tới thánh cấp nhưng người ngoài không biết)

Như vậy một võ giả đạt tới thánh cấp ngay lập tức biến thành thần tượng trong lòng của tất cả người tập võ, là mục tiêu cao nhất mà mọi người theo đuổi!

Bọn người Ziege mặc dù là ma pháp học sinh, nhưng đối với cường giả có tính truyền kỳ của đại lục sao lại không nghe qua? Mắt thấy một cường giả thánh cấp trong truyền thuyết đứng ở trước mặt, ánh mắt cả bọn liền không còn địch ý.

Chỉ là... vị thánh kị sĩ này... tay phải của hắn...

Rodriguez lơ đãng không để ý mấy người tuổi trẻ vẫn đang kinh ngạc nhìn cánh tay phải tàn tật của mình, cười ảm đạm nói:

-Vivian pháp sư, chúng ta có thể vào trong không? Ta bây giờ thật sự rất muốn gặp ngài công tước một lần... Ta và ngài ấy mặc dù đã gặp nhau hai lần ở đế đô. Tuy nhiên hai lần trước mọi người là địch không phải bạn, mặc dù chỉ gặp gỡ vội vàng nhưng sự thông tuệ của ngài công tước vẫn như cũ làm cho người khác có ấn tượng sâu sắc, ta đối với lần gặp mặt này đã đợi rất lâu.

Vivian lúc này vừa mới bình tĩnh lại:

-A, vâng, ngài Ro, Rom, Rodriguez... nhưng Đỗ Duy hắn không có trong thành, hắn đã đi...

Nhìn thấy Vivian nói chuyện khó khăn, Ziege bước nhanh tới. Lần này vẻ mặt và tư thái trở nên cung kính rất nhiều, cuối người xuống một chút mới chậm rãi nói:

-Thưa ngài, viện trưởng của chúng tôi đã đi đến pháo đài của Tây Bắc quân đoàn, có lẽ phải mấy ngày nữa mới trở về.

Rodriguez hơi giật mình, lập tức nhíu mày nói:

-Tây Bắc quân đoàn?

Hắn nhìn về phía Vivian, đôi mi của cô gái cũng có chút sầu lo, lúc này mới tin, gật đầu nói:

-Ngài công tước vắng mặt... vậy cái tên lạnh như băng thì sao?

Người khác không biết nhưng Vivian lại biết. Rodriguez nói đến “lạnh như băng” chính là Hussein, Vivian cười khổ một tiếng lắc lắc đầu:

-Hắn, hắn cùng, Đỗ Duy.

-Đã như vậy... vài ngày nữa ta sẽ quay lại vậy.

-A không!

Vivian nhanh chóng gọi Rodriguez lại. Mặc dù cô nàng tâm tính đơn giản không có tâm cơ, nhưng thấy một cường giả tuyệt đỉnh đại lục tới cửa làm khách, lại để cho người ta đi không công cũng cảm thấy không ổn. Thấy Rodriguez có vẻ thất vọng rời đi, nàng trở nên vội vàng, nói chuyện cũng lưu loát lên rất nhiều:

-Ngài Rodriguez... Đỗ Duy hắn, hắn mặc dù không có ở đây nhưng là mời ngài ở lại phủ công tước vài ngày chờ hắn trở về!

Rodriguez trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nói:

-Cô có chắc không? Vivian pháp sư, cô có lẽ còn không biết tình cảnh hiện nay của ta... tùy tiện lưu lại, ta...quyết định này có lẽ chỉ có bản thân công tước Tulip mới có thể quyết định.

Rodriguez nói rất nghiêm túc.

Hắn thật sự không nói đùa!

Phải biết rằng trong quá trình chánh biến hắn xuất hiện hai lần, lần thứ nhất là công khai ám sát Thần hoàng tử, bây giờ là nhiếp chính vương! Lần thứ hai là trong lúc chánh biến trợ giúp phe Đại hoàng tử giết cao thủ đứng đầu võ sĩ cung đình tại chỗ! Sau khi Đại hoàng tử thất bại, theo lý hắn có tội phản nghịch phải bị truy nã toàn đại lục.

Đương nhiên nếu là một hôn quân có lẽ sẽ làm như vậy.

Chính là may mắn Thần hoàng tử đầu óc vẫn còn sáng suốt. Khi có người đề nghị đuổi bắt tất cả những người tham gia phản nghịch đã bỏ trốn, đưa lên danh sách để nhiếp chính vương xem xét, thấy có tên Rodriguez, nhiếp chính vương liền một cước đá bay viên quan trình bản danh sách ra ngoài cửa.

-Người là kẻ điên hay thẳng ngốc? Truy nã còn đuổi giết một thánh kỵ sĩ? Người nghĩ binh lính bình thường có thể làm được sao? Người biết hay không biết, chọc giận một cường giả tuyệt đỉnh như vậy, nếu hắn quyết tâm cùng chúng ta là địch, hắn thậm chí có thể chạy đến để đô tùy thời ám sát ta! Đến lúc đó dựa vào người đến bảo vệ ta sao?

Lúc ấy Thần hoàng tử chỉ vào vị quan kia vẫn còn đang phát run nằm úp sấp ở ngoài cửa mắng to:

-Cút cho ta, ra ngoài, trong vòng ba ngày thu xếp hành trang vĩnh viễn rời đế đô, về quê làm ruộng đi! Ta có thể tha thứ sai lầm nhưng không thể tha thứ ngu xuẩn!

Sau đó nhiếp chính vương tự tay loại Rodriguez ra khỏi bản danh sách trên. Rodriguez, cường giả phe phản loạn của Đại hoàng tử, sau khi chánh biến thất bại lại không hề bị đuổi bắt.

“Cường giả như thế mời chào còn không kịp! Khi không còn muốn đuổi bắt...”

Mặc dù Thần hoàng tử thông minh sẽ không đi truy nã để chọc giận cường giả như thế, nhưng hẳn có lẽ sẽ không thích cường giả như vậy bị người khác mời chào!

Dù sao Rodriguez là phản nghịch, người như vậy nếu Thần hoàng tử tự mình mời chào tự nhiên không sao, mà nếu người khác mời chào... Thần hoàng tử có thể dễ dàng tha thứ sao?

Vivian dù sao tâm tư đơn giản, trong phút chốc không thể hiểu được loại vấn đề phức tạp này nhưng may mắn Ziege bên cạnh là người làm việc trầm ổn hiếm có, hẳn thoáng cười cười liền mở miệng nói:

-Thưa ngài, ta cho rằng cho dù ngài rời đi, có lẽ sau khi công tước trở về, chúng ta đều sẽ bị trách phạt. Hơn nữa giờ phút này trong thành mặc dù viện trưởng vắng mặt nhưng phu nhân của viện trưởng quyết định cũng là giống nhau! Trong phủ công tước không ai được làm sai, mời ngài cùng chúng ta vào phủ đi!

Từ các học sinh đến quan viên, thị vệ trong phủ công tước... mọi người cơ hồ sớm đã xem Vivian, nữ pháp sư hiền lành này trở thành phu nhân tương lai của công tước.

Công tước không có mặt, mệnh lệnh của phu nhân cũng giống nhau thôi.

Rodriguez thoáng suy tư một chút cũng gật đầu.

Ở một ngọn tháp trên thành, hầu tước phu nhân Listeria xinh đẹp đứng tại cửa sổ nhìn thấy cửa lớn phủ công tước mở ra, Vivian cùng một đám ma pháp học sinh và một người đàn ông trung niên dẫn ngựa đi vào. Hầu tước phu nhân ánh mắt dừng lại ở người trung niên, không khỏi nhú mày:

-A... Là hắn? Rodriguez?

Sau đó, hầu tước phu nhân rời cửa sổ, ngồi trong phòng suy tư chốc lát.

-Đỗ Duy... hẳn rất cuộc ẩn dấu bao nhiêu bí mật? Cả đến Rodriguez đều cũng đến đây?

Suy nghĩ chốc lát hầu tước phu nhân có chút bất đắc dĩ.

Mose ơ là Mose... Ta cho người theo Đỗ Duy nhưng người một việc cũng không làm được, thật sự là lãng phí sự vất vả của ta mà...

Vivian pháp sư này...

Nghĩ tới đây, hầu tước phu nhân đi tới trước gương, mặt gương này dùng vàng khảm lên thủy tinh hảo hạng. Hầu tước phu nhân đứng ở trước gương, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt mình, thâm thở dài.

Soi gương, hầu tước phu nhân vẫn tràn đầy kiêu hãnh đối với vẻ đẹp của mình như cũ, nàng tin rằng trên đại lục này rất ít người có thể đẹp hơn nàng. Ông trời ban ơn khiến cho trên người nàng không có dấu vết gì của năm tháng! Làn da mặt mềm mại, láng mịn như thiếu nữ, mười ngón tay tinh tế, mềm như không xương, trắng muốt, ánh mắt đẹp như nắng ban mai làm cho vô số nam nhân thần phục dưới chân.

Không cần phải nói đây chính là dung mạo tiêu chuẩn của huyết thống Listeria. Gia tộc Listeria từ trước tới nay vô luận là nam hay nữ tướng mạo đều là tuyệt đỉnh vạn người chọn một.

-Cha năm đó dựa vào phong thái mê người trong giới quý tộc như cá gặp nước, chính mình lại dựa vào dung nhan tuyệt thế làm vô số người quyền quý phải thần phục dưới vẫy...

Nhưng hết lần này đến lần khác... Đỗ Duy này.

Trên thế giới thật sự có người có thể tránh được ma chú tình yêu của gia tộc sao?

Hầu tước phu nhân nhẹ nhàng cười, nhìn mình trong gương với đôi môi mọng đỏ mê người, thấp giọng nói một câu

-Ta không tin!

Đỗ Duy người nhất định sẽ trở thành chồng của ta

Đỗ Duy bây giờ đang làm gì?

Cho dù... Chà! Mặc kệ thế nào chỉ sợ hắn bây giờ không có tâm tình để bận tâm trên thế giới này có cô gái nào đối với hắn có dã tâm chiếm hữu rồi.

Dưới pháo đài Watt Đỗ Duy cùng Hussein tựa lưng vào tường thành, trên tường thành là mấy ngàn cung thủ, ngoài ra dưới mệnh lệnh của Ruga hơn mười giá nổ pháo cũng được đem đến trên đầu thành.

Ruga cùng phần lớn các tướng Tây Bắc quân dẫn hơn một ngàn kỵ binh kinh hãi nhìn về phía xa xa!

Cybaster toàn thân đầu khí từ màu bạc dần dần ẩn ẩn hiện ra màu vàng! Biểu hiện như vậy làm trong lòng Hussein cũng rung động.

Thiếu tướng trẻ tuổi này thiên phú thật sự quá cao!

Mặc dù còn chưa có đột phá nhưng mà Cybaster rõ ràng đã đạt tới cấp chín.

Một cây thương bình thường trong tay hắn phẳng phất giống như thần khí, tràn ngập đầu khí giống như lửa cháy hừng hực!

Ánh thương đầy trời như bão lửa, cuộn cuộn hướng về phía rồng vàng.

Long nhị vương tử cũng không có toàn lực tránh né, hắn dùng thân thể cường hãn đến mức làm người ta tuyệt vọng đón đỡ phần lớn công kích, chỉ cẩn thận tránh một vài chỗ trí mạng.

Nhưng làm cho hắn buồn bực chính là... hắn phát hiện người thanh niên đeo mặt nạ trước mặt quả thật có thực lực cùng mình liều mạng.

Lúc vừa giao chiến, Cybaster cầm thương trong tay đối với hắn mà nói cũng giống như cây tầm không có uy hiếp bao nhiêu, tên nhóc này đại khái cũng chỉ cấp 8 mà thôi.

Lúc bắt đầu hắn còn kiêu ngạo, ý muốn trêu tức, cũng không gấp giết chết người này... nhưng trong phút chốc, hắn phát hiện mình phạm sai lầm!

Lực công kích của Cybaster có lẽ không đủ gây thương tổn cho thân thể hoàn mỹ của hắn...Nhưng mà...

Đáng chết, tốc độ người này quá nhanh!

Hắn nhanh giống như ... gió.

Tốc độ của Cybaster tăng đến cực hạn, ngoại trừ Hussein và Ruga cùng hai đến ba người còn có thể thấy kịp, những người khác, thậm chí cả Đỗ Duy căn bản không thấy rõ động tác của vị thiếu tướng quân này!

Đứng ở xa, thấy một con rồng khổng lồ màu vàng lơ lửng trên không trung, mà chung quanh hắn hào quang màu trắng đậm ra vô số mũi thương, đầu khí sắc bén dày đặc như mưa đâm vào thân thể cự long!

Cybaster đã đâm ra hơn một trăm thương vào các vị trí đầu, cổ, ngực, sống lưng, móng vuốt, hai chân, hai cánh...

Lực phòng ngự của rồng vàng mạnh mẽ đến mức làm cho trong lòng Cybaster càng ngày càng rung động, mỗi một thương hắn nện lên người đối phương, lực phản chấn truyền đến cơ hồ muốn đánh hắn bay ra ngoài. Một trăm thương này liên tiếp đâm ra, thực lực như Cybaster cũng có chút chịu không nổi.

Thân thể hắn lóe lên thành một trận gió liên cách xa ngoài trăm thước, tốc độ như vậy, Đỗ Duy thậm chí nghĩ so với ma pháp sư dụng di chuyển tức thời đều không thua kém!

344. Chương 253 Thân Thể Hoàn Mỹ

Cây thương trong tay hắn lúc này mặc dù không được rút đầu khí vào nhưng lưỡi thương vẫn đỏ đậm như lửa! Cầm cây thương trên tay, chỉ có bản thân Cybaster mới cảm giác được. Bởi vì vừa rồi rút vào đầu khí quá mức, giờ phút này trường thương giống như thép bị nung trên lửa đỏ, nóng đến mức không ai có thể chịu được.

May mắn, cây thương mà Cybaster đang cầm là loại thượng đẳng được chọn lựa tỉ mỉ. Nếu không, với đầu khí của một võ sĩ cấp 9 bộc phát ra như thế, có lẽ đã sớm tan nát rồi.

-Loài người đê tiện!

Rồng vàng mặc dù giận dữ, nhưng thân thể cũng không có tổn thương gì. Thân thể hắn run lên, cảm tức nhìn tên người vừa làm cho mình chật vật...

-Gặp quỷ, lực lượng của đối phương căn bản là không thể thương tổn mình, nhưng tốc độ của hắn thật sự quá nhanh! Loài người như thế nào có thể có tốc độ nhanh như vậy? Dù cho trong các chủng tộc bị thần linh đuổi đi có tinh linh tốc độ cực cao, cũng chỉ như thế thôi!

Nhưng ...rõ ràng hắn là con người thôi!

-Con ong bay dù nhanh cũng không thể châm chết con voi được!

Vương tử Rồng nói ra một câu triết lý rất có phong cách của nhân loại.

Cybaster thở dốc một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười càng ngày càng lạnh. Sau đó hắn bỗng nhiên vứt bỏ thanh trường thương vốn đã đỏ như lửa.

-Rồng vàng tôn kính... - Cybaster lớn tiếng nói - Người thật sự rất cường đại, nhưng mà... vừa rồi mặc dù không có thương tổn được người, cũng cho phép ta xác định! Người... còn chưa đạt đến thời kỳ trưởng thành! Người mặc dù là rồng vàng nhưng còn chưa đạt đến thân thể hoàn mỹ! Thân thể của người mặc dù mạnh mẽ nhưng không phải không có nhược điểm!

Phốc!

Trường thương bị Cybaster ném, cắm xuống đất dưới chân hắn. Cybaster chậm rãi rút bội kiếm bên hông ra. Trường kiếm tinh xảo, nơi đầu kiếm nhanh chóng xuất hiện từng vòng băng tinh đông kết lại.

Đỗ Duy nhìn thấy, cùng Hussein trao đổi một loại ánh mắt.

Ồ... Cuối cùng cũng xuất tuyệt chiêu rồi?

Rồng vàng dĩ nhiên không có chút nào sợ hãi đối với con người trước mặt. Hắn chỉ đối với thực lực mà người này bộc lộ ra, nhất là tốc độ của đối phương có chút kinh ngạc thôi

Chỉ là, tốc độ dù nhanh hơn nữa ... dùng để bỏ chạy có lẽ cũng có thể. Nhưng nếu muốn thương tổn mình, thì không thể làm được.

-Người nói đúng, loài người! Ta thật sự chưa đạt đến thân thể hoàn mỹ - rồng vàng rít gào, giọng hắn đùa cợt - nhưng dựa vào người... Tốc độ của người mặc dù nhanh, cũng không cách nào đánh trúng nhược điểm của ta.

Cybaster thở dốc một lúc, dần dần bình tĩnh lại. Trường kiếm trong tay khí lạnh càng mãnh liệt hơn. Chỗ hắn đứng trên mặt đất cũng bắt đầu đông kết một tầng băng dày dần dần lan tràn ra.

“Ồ ...thật không? Ta một người nếu thật sự không được... Vậy, nếu là mấy ngàn người thì sao”

Cybaster nói xong, hướng về phía thành tường vung tay lên

Tất cả binh lính đã chuẩn bị xong, lập tức bắt đầu thao tác máy bắn đá...

Một loạt tiếng rít âm vang, đột thứ nhất hơn mười tiếng nổ phá không truyền đến. Trên trời hơn mười viên đạn pháo cùng hướng hoàng kim long bắn tới!

Đỗ Duy thì biết uy lực loại nỏ pháo này. Mặc dù loại nỏ pháo này cũng không phải chính thức là hỏa pháo, chỉ là một loại phóng đại của cường nỏ, nhưng dùng thùng kéo phát lực bắn ra ngoài, lực bắn rất mạnh, xuyên thấu càng khủng bố! Thậm chí trong tầm bắn một ngàn thước có thể dễ dàng xuyên thấu vách tường!

Mười đạo nỏ pháo mạnh mẽ bắn về phía hoàng kim long. Hoàng kim long nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể nó mặc dù to lớn nhưng cũng không hề chậm chạp! Thân thể long tộc mặc dù cường đại nhưng nếu trực tiếp đối cứng với vũ khí cơ giới hóa mạnh nhất của loài người, không phải một mà là mười cái, tuyệt đối không phải là cách làm thông minh.

Phản ứng đầu tiên của hắn là tránh né!

Tuy nhiên, Cybaster không cho hắn có cơ hội này!

Nỗ pháo loạt thứ nhất rền vang, Cybaster đã rút kiếm bay lên, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt hoàng kim long. Đầu kiếm mang theo khí lạnh đậm hướng vào mắt hoàng kim long.

Cứ cho rằng thân thể hoàng kim long mạnh mẽ hơn nữa nhưng mắt vẫn là chỗ tương đối yếu. Hoàng kim long gầm lên giận dữ, móng vuốt quét ngang hướng Cybaster đánh tới. Cybaster thân thể giữa không trung bỗng nhiên xoay vặn, một tay đẩy tựa trên móng vuốt, dễ dàng lộn xuống. Ngay lập tức mũi kiếm run lên, đầu khí hướng về phía một con mắt khác bắn tới.

Khoảng cách gần như vậy, hơn nữa uy lực bằng sương đầu khí truyền thừa của Đại Tuyết Sơn... Hoàng kim long phần nộ nhắm mắt lại, dù sao long tộc vương giả trên mi cũng bao phủ một tầng lân phiến màu vàng

Tiếng va chạm vang lên, cự long bị đau, kêu lên một tiếng, thân thể lui nhanh về phía sau. Lúc này mười đạo nỗ pháo chính xác bắn trúng người hắn. Đa số nỗ tiễn đều bị thân thể cự long đánh văng ra, nhưng hơn mười đạo nỗ tiễn đánh cùng một lúc, lực mạnh đầu chỉ ngàn cân? Lực bắn mạnh như vậy lập tức đánh cho cự long từ giữa không trung rơi cái ầm xuống mặt đất.

Một tiếng động lớn, thân thể khổng lồ màu vàng rơi trên mặt đất, làm mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Mắt hoàng kim long trúng một kích, mặc dù không có bị mù nhưng đau thì không thể tránh

Lúc này vốn bị đánh đến rơi xuống đất, cự long gầm lên một tiếng, quay đầu hướng về phía trên thành tường phun ra một luồng lửa nóng.

Cybaster đang ở giữa không trung, trường kiếm trong tay xoay nhanh một vòng liền hình thành một cái khiên bằng băng đường kính chừng mười thước. Lửa rồng phún trên băng thuận, lập tức làm băng tan ra nhưng ngọn lửa cũng bị Cybaster cản lại.

Cự long mở trừng mắt, nó cảm giác được thân thể khổng lồ không thể trở thành ưu thế thật sự. Không nhìn được tức giận:

-Được lắm! Con người, là người bức ta! Ta căn bản không muốn lạm sát!

Nói xong, ánh vàng toàn thân đột nhiên mạnh mẽ hơn, trong ánh sáng vàng con rồng khổng lồ trong nháy mắt thu nhỏ lại. Sau khi ánh sáng tắt đi nó đã biến thành hình người

Lấy tiêu chuẩn của nhân loại mà nhìn, thân hình này gần như là hoàn mỹ

Thân cao hơn Cybaster một cái đầu, gần hai thước chiều cao, tỷ lệ lại cân xứng, không có chút cảm giác lệch lạc, đường nét cơ thể hoàn mỹ, tràn ngập sức mạnh, hơn nữa lại tràn ngập sức đàn hồi và dẻo dai.

Sau khi cự long biến thành hình người, toàn thân hắn vốn là lân phiến màu vàng đã biến thành một bộ áo giáp vàng che đi các vị trí yếu hại. Tóc dài màu vàng tung bay như lửa, một tiếng gầm nhẹ mang theo vô hạn long uy làm cho không ít binh sĩ bình thường trên tường thành sợ hãi.

Vù một cái, long chiến sĩ giơ tay lên, trong tay nháy mắt xuất hiện một thanh trường thương to lớn màu vàng. Mũi thương loang loáng như lửa. Cầm thương nơi tay, long nhị vương tử phát ra chiến ý rất mật mà đến.

-Loài người ti tiện, chúng ta đánh lại một lần xem!

Trong ánh hào quang không thấy rõ tướng mạo hắn, nhưng lời nói tràn ngập tự tin.

Cybaster đã cảm giác được khí thế cường đại của đối phương, trong lòng thở dài. Mắt thấy đối phương từ bỏ thân thể to lớn, mặc dù lực lượng sẽ yếu đi một chút, nhưng biến thành người rồi, ưu thế về tốc độ của mình liền suy giảm rất nhiều...

Dù sao... Thực lực bản thân vẫn còn kém xa đối phương!

-Bắn! Bắn tên!

Cybaster một tiếng ra lệnh, trên thành tường mưa tên đầy trời bắn tới long chiến sĩ đang đứng.

Một tiếng cười trầm và lạnh, long chiến sĩ múa thương như bay, mưa tên còn chưa đến gần đã hóa thành tro bụi.

Cybaster cắn răng, cầm kiếm cố gắng nhào tới. Lần này hắn phát ra đầu khí toàn thân của võ giả chín cấp, có một chút màu vàng, rõ ràng là đột phá lên thánh cấp chỉ còn vài bước!

Bằng giá gào thét đầy trời làm mọi người kinh ngạc, mà trường kiếm trong tay thiếu tướng quân là tiêu điểm, lấy trường kiếm làm trung tâm, một cơn lốc xoáy mang theo băng sương cuốn tới.

345. Chương 253 Thân Thể Hoàn Mỹ (2)

Long chiến sĩ lại cười lạnh một cái, lần này rốt cuộc thể hiện ra trước mắt Đỗ Duy tình báo về hắn: Võ lực cường hãn!

Giữa lúc này, thân thể hoàn mỹ của hắn lui ra sau một bước, tay nâng cao trường thương giơ lên. Lập tức cơ thể gấp xuống mũi thương bắn ra!

Hưu một tiếng, hoàng kim trường thương trong tay hắn bắn ra ngoài, mục tiêu là trung tâm cơn lốc xoáy băng sương đang gào thét tiến đến

Liên tiếp những tiếng chói tai truyền đến, trường thương mang theo cuồng phong sắc bén như đao, từng đao từng đao chém vào cơn lốc băng sương. Cơn lốc ầm ầm tan nát phân tán ra, mảnh băng bắn ra bốn phía. Thậm chí có cái bay tới trên thành tường làm không ít binh lính bị thương ngã xuống.

Ngay một khắc sau đó, long vương tử đã xuất hiện trước mặt Cybaster, trường thương quét ngang mang theo hào quang chói mắt. Cybaster giờ phút này không thể lui kịp, liều mạng cắn răng rút đầu khí toàn thân vào trong kiếm, giờ ngang kiếm ngăn cản

Nhưng là toàn lực một kiếm lại đánh vào khoảng không, Cybaster dĩ nhiên trong lòng kinh ngạc rồi cảm thấy phát lạnh...

Long chiến sĩ võ kỹ chính xác đã đạt tới thánh cấp, sử dụng lực lượng cao minh hơn so với chín cấp võ giả một tầng. Thời điểm Cybaster quét ngang trường kiếm, long chiến sĩ trong nháy mắt thu thương lại hung hăng quật vào ngực Cybaster!

Bịch!

Một tiếng va chạm vang lên làm cho tất cả mọi người trong lòng trầm xuống. Trong tiếng áo giáp tan vỡ còn nghe một chút tiếng xương gãy!

Ruga mày nhíu lại, trơ mắt nhìn thấy con mình bị long chiến sĩ một thương đánh bay ra ngoài đập mạnh vào một mặt tường thành...

Oanh một tiếng, tường thành bị đục thành một cái lỗ lớn, vô số gạch đá vỡ vụn. Ngay lập tức trong chấn động kịch liệt gần hai mươi thước thành tường ầm ầm sụp đổ. Trong sự la hét của binh lính, gạch đá rơi xuống chôn vùi đi Cybaster.

-Tướng quân... thiếu tướng quân người...

Chúng tướng bên cạnh đều kinh hô. Ruga mặc dù vừa rồi cả kinh, nhìn thấy con mình trọng thương nhưng lại không có chút gì bi thương hay phẫn nộ, chỉ hừ một tiếng cắn răng nói:

-Hoảng cái gì!

Tây bắc quân đoàn đứng là quân tinh nhuệ, mặc dù bối rối vì thành tường sụp đổ, nhưng trên thành tường quan quân không ngừng chỉ huy trong nháy mắt cung tiễn thủ lại cùng bắn.

Mặc dù tên bay đầy trời đối với cường giả như long chiến sĩ không thể tạo thành thương tổn, nhưng mà...

Trong mưa tên, bỗng nhiên thấy vài luồng ánh sáng trắng bạc xuất hiện len qua trường thương ẩn trong mưa tên bắn tới long chiến sĩ

-Đánh lên à!

Long nhị vương tử cười lạnh một tiếng. Hai tay hắn cầm thương quét ngang, một dải lửa vàng mang theo cuồng phong rít gào, mưa tên cùng vài thanh trường thương bên trong liền biến thành bột phấn. Đầu khí

màu vàng lại đánh mạnh vào tường thành, lần này âm thanh phát ra càng lớn hơn, làm cho tây bắc quân mỗi người đều biến sắc. Trên thành tường một cái khe rộng hơn trăm thước xuất hiện, mấy trăm binh sĩ chạy không kịp đều bị chôn trong loạn thạch.

Đỗ Duy vẫn đứng phía sau bốn người Ruga, thấy cảnh này không khỏi thở dài.

Ruga bỗng nhiên quay đầu lại liếc mắt nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy hiểu được hàn ý trong ánh mắt. Thực hiển nhiên Ruga đã nhìn ra long chiến sĩ là Đỗ Duy cố ý đưa tới.

Trong lúc long chiến sĩ chuẩn bị tiếp tục phát huy, trên bầu trời xuất hiện mấy thân ảnh màu xám.

Vài tên ma pháp sư đã bay lên bầu trời khi long chiến sĩ còn đang cười, trường thương vừa giơ lên đột nhiên cảm giác được bầu trời phía trên truyền đến ma pháp xung động. Ngẩng đầu nhìn thì mấy ma pháp sư đã niệm xong chú ngữ, trong tiếng rít một quầng sáng chói liên ếp tới.

-Gi?

Đỗ Duy nhin không được thốt ra.

Xem ra đây là lực lượng quý giá mà Tây bắc quân vẫn cất giấu! Mấy ma pháp sư này đều là trung cấp, tất cả đều được Tây bắc quân mời về.

Đầu tiên các ma pháp sư liên thủ thi triển ra một cái ma pháp trói buộc trên người long chiến sĩ, thân hình hần nhất thời bị kèm hãm, nhưng mà sau đó hần đột nhiên điên cuồng cười một tiếng:

-Ma pháp... các người quên rằng ta là long tộc sao! Ma pháp của nhân loại làm sao có thể vây khốn ta!

Trong tiếng cười dài, lửa vàng bao phủ toàn thân đem trói buộc trên người hần trong nháy mắt thiêu đốt sạch sẽ. Trên bầu trời mấy ma pháp sư đã liên thủ thi triển trên thành tường một cái kết giới phòng ngự ma pháp. Long chiến sĩ cười lạnh một tiếng, cũng không có công kích tường thành, cứ nhiên xem các ma pháp sư trên bầu trời như không tồn tại, quay đầu nhìn về phía Ruga. Ánh mắt hần lướt qua Ruga, dừng ở trên người Đỗ Duy:

-Đỗ Duy! Người còn định hô cứu mạng nữa không? Lần này ai có thể cứu người !

Ruga trầm giọng nói:

-Đỗ Duy... Người trước hết dẫn người của người rời đi, nơi này có chúng ta

Đỗ Duy thở dài:

-Tướng quân, quái vật này là tới tìm ta...

Ruga sao lại không biết. Mặc dù trong lòng giận dữ nhưng miệng lại nói:

-Mặc kệ như thế nào, người là khách quý của chúng ta, nếu tại đại bản doanh của Tây bắc quân khách quý bị hại, vậy sau này tây bắc quân làm sao sống yên ở đây!

Giọng nói thấp xuống, còn không đợi Đỗ Duy nói chuyện, Ruga đã hừ một tiếng, rút ra trường kiếm chỉ long chiến sĩ:

-Ai đi mang đầu hần về cho ta!

Một tiếng gầm vang lên, một tráng hần mặc áo giáp Tây bắc quân đã rút kiếm xông ra. Đỗ Duy nhận ra, ngày đó tại yến hội có gặp qua, hình như là một kỵ sĩ sáu cấp có lẽ là một tướng quân.

Người kia dừng khí thì có, nhưng là xông tới chưa bao lâu đã bị long chiến sĩ một thương nặng nề ngã trên mặt đất, toàn thân xương cốt đều nát bấy.

-Ai nữa!

Ruga sắc mặt âm trầm:

-Tây bắc quân chúng ta có người sợ chết không! Cùng tiến lên cho ta, giết quái vật này!

Tiếng nói vừa dứt, ba kỵ sĩ cấp sáu liền xông lên.

Nhưng mà lần này bọn chúng chưa kịp động thủ, liền thấy trong đồng tường thành đổ nát truyền đến một tiếng gầm tức giận:

-Khốn kiếp, đối thủ của ngươi là ta!

Oanh một tiếng, vài khối đá lớn bị bắn ra, một bóng người từ trong loạn thạch đứng lên. Dưới tro bụi, Cybaster từ đó đi ra, thắt lưng thẳng tắp, trường kiếm trong tay dù gãy, nhưng lại không hề e sợ hướng long chiến sĩ đi tới.

“Cái gì?” Đỗ Duy giật mình.

Cybaster này chịu đòn quá tốt... Nhưng mà, không đúng! Không đúng!

Vừa rồi rõ ràng thấy trước ngực hắn đã bị thương nghiêm trọng, nếu là kỵ sĩ cấp chín có lẽ xương ngực đã bị đánh nát, dù không chết cũng tuyệt đối không có khả năng đứng dậy nhanh như vậy.

Hơn nữa Cybaster giờ phút này, áo giáp trước người sớm đã vỡ vụn nhưng ngực không bị che đầy lộ ra không hề có một tí vết thương?

Đỗ Duy cùng Hussein liếc mắt, đồng thời có một ý nghĩ trong đầu:

Thiếu tướng quân này có chỗ kỳ quái!

Long chiến sĩ cũng có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy nhân loại trước mặt. Mặt nạ sắt trên mặt Cybaster cũng bị tàn phá, hắn bỗng nhiên hừ một tiếng, nắm lấy áo giáp vốn đã tan nát trên người nhẹ nhàng xé ra, lộ ra cơ thịt khiến người khác kinh ngạc. Cười lạnh một tiếng, tháo mặt nạ của mình xuống, lộ ra gương mặt tràn đầy sát khí.

-Ngươi...Rồng vàng tôn kính, ngươi là kẻ đầu tiên làm cho ta tức giận, cũng là cường giả mạnh nhất mà ta được gặp!

Cybaster tướng mạo có thể nói là anh tuấn, làm người ta kinh ngạc là... mi mắt trái của hắn! Phía trên mi trái có không ngờ có một cái khe, nếu không nhìn kỹ thậm chí có ảo giác tưởng rằng hắn có ba con mắt.

Đỗ Duy nheo mắt lại cẩn thận nhìn thiếu tướng quân!

Quái, cái khe trên trán hắn... Làm cho Đỗ Duy trong lòng suy đoán chính là...

Thiếu tướng quân có tướng mạo cùng cha hắn một chút cũng không giống

Bỗng nhiên trong đầu Đỗ Duy vang lên âm thanh, là Semel.

Giọng nói Semel tràn ngập nghi hoặc và cổ quái thậm chí là mờ mịt

-Đỗ Duy ...ta...

-Có chuyện gì?

Đỗ Duy tâm niệm chuyển động

-Người kia...

Semel có chút do dự:

-Thân thể Cybaster hình như là “hoàn mỹ thể” trong truyền thuyết.

-Hoàn mỹ thể là cái gì? - Đỗ Duy khó hiểu hỏi.

Nhưng mà Semel hình như so với hắn càng khó hiểu hơn, giọng nói mờ mịt:

-Ta... ta cũng không biết, nhưng ta thấy hắn trong đầu liền toát ra ý niệm, hình như là ta có biết nhưng làm thế nào biết... ta không rõ.

346. Chương 254: Nghi Binh

Cybaster một lần nữa gia nhập chiến trường. Lần này hắn thể hiện thực lực không có chút nào giống một người bị trọng thương, đầu khí cấp chín phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, băng sương đầu khí lan tỏa đầy trời, một lần nữa làm chiến ý của long chiến sĩ trầm xuống. Tuy nhiên, sự mạnh mẽ của Rồng vàng là không thể nghi ngờ.

Sau hai lần sử dụng tuyệt chiêu “Hơi thở băng giá” Cybaster rốt cục đem Rồng vàng nhốt lại trong một khối băng, đáng tiếc thời gian cũng không duy trì được bao lâu.

Rồng vàng sau một lúc liền phá băng mà ra. Sau đó long chiến sĩ phần nộ dùng long thương một lần nữa đánh thiếu tướng quân bay ra ngoài. Mà lần này rất rõ ràng, Đỗ Duy cùng tất cả mọi người đều thấy vị thiếu tướng quân giữa không trung bị hoàng kim thương quất vào, tiếng xương vỡ vang lên không hề nhầm. Thậm chí thân thể Cybaster sau khi bị quất, vẫn còn giữa không trung cả người đều đã méo mó. Đỗ Duy thậm chí hoài nghi thi thể thiếu tướng quân có lẽ sẽ không được đầy đủ, bởi vì thất lưng hắn đã bị đánh gãy, thân thể gãy đoạn bay văng đi.

Mà máu từ miệng hắn phun ra cũng đủ làm người khác phải choáng váng

Cybaster lại một lần nữa bị đánh bay. Lần này thành tường gần như bị đập nát

-Hắn... đã chết rồi sao?

Đỗ Duy nhìn không được thấp giọng tự hỏi một câu.

Hussein lại nhíu mày lắc đầu:

-Không có, đầu khí của hắn không có biến mất.

Khi Cybaster lại một lần nữa đẩy khối đá đè trên người. Từ trong đồng hồ nát không hề hấn gì đi ra, dù là long chiến sĩ kiêu ngạo cũng kinh ngạc.

-Hoàn mỹ thể... cái này gọi là hoàn mỹ thể?

Trong đầu Đỗ Duy hỏi Semel:

-Hoàn mỹ thể không phải là thân bất tử chứ?

-Trên thế giới này không có bất tử thật sự, dù cường đại như Aragon cũng không thoát cái chết.

Semel trả lời có vẻ như không hiểu rõ lắm

-Người... rốt cuộc là gì?

Long chiến sĩ giờ trường thương chỉ vào Cybaster:

-Người không phải nhân loại! Nhân loại không có khả năng có được năng lực khôi phục như vậy... Dù là cường giả thánh cấp cũng không thể!

Cybaster nhẹ nhàng chùi vết máu trên mặt, hắn quả thật hình như không bị thương, cười gần một cái lại chậm rãi đi vào chiến trường

Lần chiến đấu này thời gian dài hơn, long chiến sĩ khí thế có vẻ đôi chút bị áp chế, nhưng mà hiển nhiên long nhị vương tử cũng bị chọc giận. Lần này hắn toàn lực đánh một thương, đầu khí chấn động khiến cho mặt đất xuất hiện vô số khe nứt.

-Người có phát hiện hay không, Cybaster giống như biến mạnh lên? Hắn chống cự lâu hơn lần trước một chút.

Hussein bỗng nhiên thấp giọng nói một câu.

-Hắn đang học võ kỹ của long tộc!

Keng!

Khi Cybaster lần đầu tiên dùng kiếm trong tay va chạm với hoàng thương kim, Đỗ Duy rất cuộc xác nhận được suy đoán trong lòng

Hắn cứ nhiên thực sự đỡ được mà không phải như trước, hoàng kim thương dễ dàng đánh gãy trường kiếm, trực tiếp đánh bay hắn.

Mặc dù Cybaster toàn thân gần như sắp nứt ra, hắn bị một thương đánh lui 7-8 bước nhưng lần này hắn thật sự đỡ được! Cho dù là chặt vật, nhưng kiếm trong tay lại không gãy!

Mặc dù đây chỉ là một cây trường kiếm bình thường vừa lấy từ tướng sĩ Tây Bắc quân.

Bằng đá ở đầu mũi kiếm đã bị chấn nát, Cybaster nặng nề thở dốc, cười xùy:

-Rồng vàng tôn quý, đầu khí của ngươi đã dung hết rồi sao?

Đỗ Duy trong lòng nhảy dựng

Hắn bỗng nhiên lại phát hiện một vấn đề không ổn! Bởi vì Cybaster mặc dù thực lực chỉ là cấp chín ... Nhưng mà chiến đấu kéo dài đến bây giờ, Cybaster đã liên tục kịch chiến lâu như vậy. Ngay cả Rồng vàng khí thể đều yếu bớt mà đầu khí của Cybaster lại không có vẻ gì suy giảm.

Chẳng lẽ hắn không biết mệt?

-Lần này ta sẽ trực tiếp vặn cổ ngươi!

Rồng vàng phẫn nộ. Hắn thật sự không có nói mạnh miệng, nhìn thấy kẻ địch trước mặt càng đánh càng mạnh mẽ, rõ ràng bị mình hai lần đánh bị thương trí mạng nhưng vẫn như cũ đứng lên... Chuyện quỷ dị như vậy cũng làm long chiến sĩ có chút bất an.

Long chiến sĩ bỗng nhiên đem hoàng kim thương dung sức cắm trên mặt đất, tay nắm thành quyền vọt tới Cybaster trực tiếp đánh gãy tay hắn, sau đó nện ở ngực.

Tiếng xương ngực gãy vang lên, Cybaster ngửa mặt phun ra một ngụm máu tươi, thân thể ngay lập tức lui ra sau. Mà lần này long chiến sĩ tốc độ chợt tăng lên, bay nhanh ra sau Cybaster, một cái khuỷa tay dừng trên sống lưng... Tiếng cột sống gãy làm Đỗ Duy cũng có chút chua xót.

Bị thương như vậy... Nếu hắn còn chưa chết, chỉ có thể nói hắn là yêu quái!

Long chiến sĩ, tay đã nắm ở cổ Cybaster, muốn thật sự bẻ gãy cổ đối thủ. Cybaster bỗng nhiên hét lớn một tiếng, đầu khí toàn thân trong nháy mắt bộc phát đánh liên tục trên mười lần lên ngực long chiến sĩ, rốt cục gãy ra được. Dựa vào tốc độ khủng khiếp của hắn thoát ra. Hắn ho sặc sụa, miệng phun ra máu nhưng vẫn bay thoát ra hơn mười thước

-Dừng lại!

Phun ngụm máu cuối cùng, cánh tay vốn đã bị bẻ gãy của Cybaster được nhẹ nhàng kéo khớp trở lại, xương cốt một lần nữa phục hồi, lập tức hắn hươ hươ cánh tay... Thật quỷ dị, chỉ trong chốc lát thương thể gần như phục hồi hoàn toàn.

-Dừng lại.

Cybaster nhìn thấy long chiến sĩ còn muốn đến, hắn bỗng nhiên lui ra sau một bước:

-Không đánh nữa

-...Cái gì?!

Long chiến sĩ trong ánh mắt đã tràn đầy sát khí

-Ta nói không đánh nữa.

Cybaster thở hắt hắt, vẻ mặt bình tĩnh:

-Ngươi thật sự so với ta mạnh hơn, ta nhận thua. Thực lực bây giờ của ta không phải đối thủ của ngươi, đánh tiếp cũng không có ý nghĩa.

-Ha ha ha... -long chiến sĩ cười lớn - Người nói không đánh là không đánh sao?

Cybaster thực thông dong:

-Đúng vậy, nếu ta nói không, người đuổi kịp ta không?

Long chiến sĩ giật mình, đúng vậy đơn thuần so sánh về tốc độ, đối phương mặc dù chỉ là chín cấp nhưng thật sự nhanh hơn mình, nếu chạy trốn mình thật sự đuổi không kịp hẳn.

-Hơn nữa...

Cybaster có lẽ cho rằng điểm yếu của đối phương là kiêu ngạo, nên chậm rãi nói:

-Chẳng lẽ long tộc vĩ đại chỉ dám khiêu chiến với đối thủ yếu hơn mình sao? Người rõ ràng biết ta thực lực không bằng người mới ngang ngược nhất định giết chết ta? Nếu ta mạnh hơn người liệu người còn muốn đánh sao?

Long chiến sĩ cười lớn:

-Phép khích tướng ư! Cho là người nói đúng! Người thật sự là một đối thủ thú vị! Ta cho người một cơ hội. Đợi tương lai thực lực người tăng lên, ta cho người đấu lại một lần nữa!

Nói xong, hắn rút hoàng kim thương cắm trên mặt đất, quay đầu nhìn phía Đỗ Duy:

-Đỗ Duy người còn muốn làm rùa đen rút đầu sao?

Đỗ Duy ha ha cười, liền lớn tiếng nói:

-Long vương tử điện hạ, người hình như cho rằng thực lực của ta so với người yếu nên mới có thể như vậy?

-Người và người kia không giống nhau - Rõ ràng cười gằn -Người là cừ địch của cha ta. Không giết người ta không thể hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Đỗ Duy cười gằn một cái còn không nói chuyện, Cybaster đã nói:

-Tulip công tước là khách quý của Tây Bắc quân chúng ta. Nếu người nhất định muốn ở đây giết hại khách quý của chúng ta vậy... Dù người có mạnh hơn nữa, người có thể chống lại mấy vạn quân đội sao? Chúng ta Tây Bắc quân mặc dù không phải Thần điện hay ma pháp công hội nhưng nếu phải liều mạng giữ chân người lại cũng chưa chắc làm không được!

Trên thành tường, nỗ pháo đã điều tập nhắm chuẩn vào long chiến sĩ, mà mấy ngàn thiết giáp quân đã tụ tập dưới cửa thành, trên bầu trời những ma pháp sư làm việc cho Tây Bắc quân cũng nhìn chăm chú.

Khi Cybaster nói ra những lời này, Đỗ Duy liền rõ ràng, ý đồ của mình đối với Tây Bắc quân sẽ không như mong muốn là cùng lưỡng bại câu thương với long chiến sĩ.

Cybaster quả thật rất thông minh nói rõ được mắt. Quả thật dựa vào thực lực của Tây Bắc quân nếu thật sự không để ý hết thấy đem con rồng này lưu lại cũng không phải là không thể, còn có Cybaster quái vật đánh không chết ở đây.

Tulip công tước - Cybaster nhìn Đỗ Duy chậm rãi noi - Đã tại địa bàn Tây Bắc quân chúng ta, tự nhiên chúng ta phải bảo vệ hắn chu toàn, mặc dù không biết hắn cùng long tộc có ân oán gì, nhưng mà...

Đỗ Duy trong lòng cười thầm, chiến quả thu được hôm nay cũng được rồi, làm người không nên quá tham lam.

Nghĩ đến đây hắn tiến lên một bước, cao giọng nói:

-Long vương tử điện hạ người đã vì mạng của ta mà đến, ta cũng không thể để những người bạn tốt Tây Bắc quân vì ta mà chết. Như vậy đi, nếu người còn có tôn nghiêm của long tộc ta cho người cơ hội công bình quyết chiến. Mười ngày sau ta sẽ ở dưới Loran thành chờ người. Đến lúc đó người muốn lấy mạng ta hay ta đoạt mạng của người cũng được, tới lúc đó chúng ta sẽ công bình đánh một trận!

Xem ra tình báo thật chuẩn xác, con rồng này mặc dù kiêu ngạo nhưng cũng không phải là một kẻ lỗ mãng, thoáng suy nghĩ chút lợi hại hắn cười lớn đáp ứng:

-Sau mười ngày, gặp lại ở Loran thành đi!

Nói xong, trong sắc vàng của đầu khí hần bay lên biến mất về phía bầu trời để lại một tiếng rỗng ngậm.

Đỗ Duy thở dài nhìn Ruga đứng không xa, có chút cúi người:

-Tướng quân, tôi nay thật cảm ơn tướng sĩ Tây Bắc quân giúp đỡ, nếu không ta một mình ra ngoài có lẽ thật sự không ứng phó được con rồng này.

Ruga trong lòng nóng giận nhưng trên mặt lại không tỏ vẻ gì nhàn nhạt nói:

-Ngài công tước là khách quý của chúng ta, về tình về lý chúng ta đều không thể nhìn ngài gặp chuyện không may ở địa bàn của ta.

Giờ phút này trong lòng hần hận vô cùng nhưng trên mặt không biểu lộ ra.

Tính lại, kế dẫn họa của Đỗ Duy mặc dù không có hiệu quả lớn như dự tính nhưng ngay lúc này tổn thất có thể thấy của Tây Bắc quân cũng coi như không nhỏ.

Pháo đài Watt thành tường một bên sụp đổ gần một nửa, binh lực tổn thất khoảng bảy tám trăm người - số lượng này đối với Tây Bắc quân không tính là cái gì. Nhưng mà buộc Cybaster lộ ra bản lãnh thật sự coi như là một cái thu hoạch không lớn cũng không nhỏ.

Quan trọng nhất là làm cho Tây Bắc quân tổn thất một tên ma pháp sư! Tatharo một tám cấp hắc ma pháp sư, là cổ vấn ma pháp cao nhất của Tây Bắc quân, lần này chết đi, tổn thất so ra còn hơn vạn hùng binh.

Rồng vàng đã rút lui, Ruga phái rất nhiều binh lính vào thành duy trì trật tự, vốn là một thành thị được quân sự hóa thành pháo đài, trong thành Watt rất nhanh liền yên ổn trở lại. Trên thành tường phía ngoài, Tây Bắc quân đã bắt đầu công việc sửa chữa. Đỗ Duy thì được Ruga mời đến phủ tướng quân. Ruga dù trong lòng giận dữ trên mặt lại muốn trấn an Đỗ Duy, thậm chí muốn thết tiệc rượu để trấn tĩnh. Nhưng là Đỗ Duy biết Ruga bây giờ nhất định là hận mình cực kỳ liền từ chối yến hội, tránh cho chúng tướng quân Tây Bắc quân cảm tức đem mình loạn đao phân thân.

Nhưng thật ra làm cho Đỗ Duy kỳ quái là sau khi trở lại trong thành Cybaster liền không thấy đầu nữa. Hôm nay Cybaster coi như là tỏa sáng rực rỡ, với tuổi của hần có thể đạt tới thực lực cấp chín có thể xem là thiên tài đứng đầu đại lục, huống chi hần còn đấu với một long chiến sĩ mà không bại.

Nhất là hần thể hiện bản lĩnh quái dị gần như là thân bất tử càng làm người ta kinh ngạc. Đỗ Duy mặc dù đối với việc này tò mò nhưng cũng biết không phải thời điểm để tìm hiểu.

Về tới chỗ mình ở, lập tức lệnh người đóng cửa lớn, Đỗ Duy và Hussein liền ở trong phòng mật đàm.

Đối với “hoàn mỹ thể” mà Semel nói, Hussein cũng rất lạ lẫm, nhưng nhắc tới năng lực khôi phục cường hãn của Cybaster Hussein cũng thực sự cảm khái:

-Thân thể hần như vậy quả thật có thể gọi là hoàn mỹ thể... Không nói tới tốc độ đạt tới trạng thái thăng bằng, năng lực khôi phục khủng bố như vậy dù đối thủ thực lực mạnh hơn hần một bước cũng không nhất định có thể đánh bại hần.

-Nhưng thân thể con người thật sự có thể đạt đến trình độ đáng sợ đó sao? Hoặc là nói ... Cybaster căn bản không phải con người? - Đỗ Duy cười khổ.

Vấn đề này, hai người ai cũng không thể giải đáp, chỉ là trong đầu Đỗ Duy chợt nghĩ đến một cái gì đó nhưng mà ý nghĩ này đi qua quá nhanh còn không có nắm bắt được.

Chỉ là ... Loáng thoáng, Đỗ Duy bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

Mật thất dưới đất tổng đốc phủ thành Gileat... Quái vật xương cốt giống như là kim loại... Tiên nhiệm vụ vương Cổ Lan Tu di ngôn về “thí nghiệm” gì đó.

Đầu óc rối loạn, tạm thời cũng không nghĩ ra.

Nói tóm lại, hôm nay thu hoạch xem như không nhỏ. Tâm huyết suốt đời của hắc ma pháp sư Tatharo long cốt thộc về Đỗ Duy, mà tử linh khí cả đời tu luyện lại bị Đỗ Duy hút đi một ít. Quan trọng hơn chính là tử linh khí không phải Đỗ Duy sát hại sinh linh luyện chế nên không cần lo lắng bị chấp pháp đội của ma pháp công hội đuổi giết.

-Cái này là thu nhập hợp pháp a. - Đỗ Duy cười rất đắc ý

Tại một nơi khác trong tướng quân phủ, Ruga sắc mặt âm trầm tới cực điểm, cũng không có đối với chúng tướng dưới quyền ra lệnh gì, chỉ đơn giản là cho mọi người lui ra, giao phòng bị trong thành cho kẻ thân tín. Sau đó thủ lĩnh Tây Bắc quân liền cho mọi người lui, một mình đi vào nội viện tướng quân phủ.

Nội viện xem như cấm địa, không có lệnh của Ruga bất luận kẻ nào cũng không được đi vào.

347. Chương 254 : Nghi Binh (tt)

Ruga xuất thân từ Đại Tuyết Sơn, cấm địa này đã dùng một loại vu thuật bố trí, người ngoài muốn vào cũng không dễ dàng.

Ruga một đường đi vào một cái phòng vắng, giận dữ đá mở cửa phòng, lại cố nén giận không đập bẻ đồ đạc, mà hít một hơi thật sâu, đẩy ra một cái tủ trong phòng lách mình đi vào.

Đẩy ngăn tủ ra bên trong là một bí đạo, hướng đi xuống, có thể nghe thấy tiếng gió, tiếng nước chảy rõ ràng.

Nếu Đỗ Duy tại chỗ này hẳn nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, bí đạo trong tướng quân phủ của Ruga có bố cục và phong cách kiến trúc cùng với mê cung dưới thành Gileat cực kỳ giống nhau.

Vận cơ quan mở một cánh cửa đá, sau đó đột nhiên bên trong truyền đến tiếng rên thống khổ, âm thanh chói gắt đến đáng sợ như ẩn chứa thống khổ vô cùng.

Ruga mặt càng âm trầm, xoay người đóng cửa lại, đi vào trong mật thất.

Trong mật thất, trên mặt đất loang lổ vết máu, một người toàn thân trần trụi đầy máu thống khổ kêu gào, đồng thời thân thể không ngừng vận vẹo trên mặt đất, trên bề mặt cơ thể cũng đã méo mó, không ít chỗ da thịt cũng đã vỡ tan

-Cha...cha...ta, mau chế trụ ta lại!

Kêu thống khổ không phải ai khác không ngờ lại là thiếu tướng quân Cybaster hôm nay trên chiến trường đã thể hiện sáng chói!

Giờ phút này Cybaster nơi nào còn có nửa điểm khí phách của dũng sĩ kháng rồng? Hắn giống như chó nhà tang lần lộn trên mặt đất, toàn thân xuất hiện trạng thái khác thường!

Cơ thể vốn gần như hoàn mỹ, phía trên nhiều chỗ máu thịt trào ra! Dưới da thịt có vẻ vô số chỗ như có khí lưu hay vật gì đó chạy tới chạy lui, càng đáng sợ hơn là hắn mặc dù kiệt lực đè nén nhưng mỗi lần hít thở cơ thể lại phồng to ra. Trên người nhiều chỗ da thịt đã nứt ra, thân thể giống như ẩn chứa lực lượng có thể nổ mạnh vào bất cứ lúc nào mà ra!

Cybaster thống khổ tới cực điểm. Hai tay mở ra, cố gắng nắm chặt nắm tay nhưng làm không được. Hắn giờ phút này toàn thân sợ là một tia khí lực cũng không có chỉ có thể nằm lần lộn trên đất.

-Khống chế -Thanh âm uy nghiêm của Ruga vang vọng cả mật thất - Khống chế lại! Không được chịu thua, dùng lực lượng nội tâm của ngươi khống chế thân thể này, ngươi có thể làm được, con ta!

Cybaster bỗng nhiên điên cuồng cười rộ lên, thanh âm tràn ngập dữ tợn cùng cuồng loạn, rồi đột nhiên cười như điên, dùng giọng nói hung tợn đối với cha mình:

-Đừng nói nhảm! Lão khốn kiếp! Ngươi ngoại trừ nói còn có thể làm cái gì! Ngươi mà còn nói nhảm bên tai, ta sẽ giết ngươi!

Sau một khắc thanh âm cuồng nộ này bỗng nhiên trở nên đáng thương, giọng nói giống như cầu khẩn

-Cha... mau đánh ngất con đi, con không chế không được... Mau đánh ngất con, hấn muốn thoát ra! Muốn thoát ra...

Ruga hai tay run rẩy, trên mặt đầy phức tạp cùng thống khổ, yên lặng đi tới bên người Cybaster ngồi xuống.

-Người... người! Lão già kia, người đi chết đi! - Cybaster bỗng nhiên nổi điên lên, tay trái nắm thành nắm đấm đánh về phía Ruga, nhưng đồng thời sắc mặt hấn lại biến đổi - Không được thương tổn ông ấy!

Tay phải mạnh mẽ đâm lên bả vai trái của mình, cắn một quyền lại.

-Cybaster người là con Ruga ta! Người có thể không chế được hấn! Lúc trước người có thể làm được, bây giờ nhất định cũng làm được!

Ruga hít một hơi thật sâu, nâng bàn tay lên nhẹ nhàng đặt tại trán Cybaster. Trong lòng bàn tay một đạo hào quang màu trắng chậm rãi lóe ra dần dần đi vào trong mi mắt Cybaster.

Tiếng thở dốc dần bình tức trở lại, vẻ mặt Cybaster liên tục biến hóa, lúc thì cuồng loạn, lúc thì thống khổ kêu khóc, rốt cuộc khi Ruga sắc mặt trở nên trắng bệch, hiển nhiên là dùng hết toàn lực, Cybaster mới dần yên tĩnh lại tâm tình.

Cũng không biết qua bao lâu, Cybaster bỗng nhiên thở dài một hơi, thân thể chậm rãi ngồi dậy, hấn hít sâu vài cái, toàn thân vết thương nhanh chóng chữa lành với tốc độ bằng mắt thường có thể nhìn thấy, những vết sẹo trên người trong chốc lát không còn dấu vết nào.

Trong mắt hấn, vẻ cuồng bạo hay yếu đuối đều toàn bộ biến mất, trở lại như ngày thường lạnh lùng thông dong.

-Cha - Cybaster bỗng nhiên thở dài - Người lại vừa sử dụng pháp thuật đó, nên biết, pháp thuật này sử dụng sẽ làm tuổi thọ của người giảm đi

Ruga trầm mặc một lúc, ảm đạm cười:

Ta đã già, dù ta chết... cũng có người kế thừa tất cả.

-Nhưng ... Con bây giờ còn không thể dung hợp hoàn toàn, nếu tương lai không có người, mà con vẫn chưa dung hợp được vậy... - Cybaster lắc đầu.

-Người là con của Ruga ta - Ruga trong ánh mắt lộ ra một tia kiêu hãnh - Người là truyền nhân ưu tú nhất Đại Tuyệt Sơn, ta nói người có thể làm được người dĩ nhiên sẽ làm được.

Nhưng ... - Cybaster bỗng nhiên nhẹ nhàng cười - con thực sự lo lắng... Nếu có một ngày con không khống chế được ...Con giết người, nên làm sao bây giờ?

-Giết ta... - Ruga bỗng nhiên haha cười - Đại Tuyệt Sơn ngàn năm xưa nay... Người vì trải nghiệm mà mất mạng, Ruga ta không phải người đầu tiên cũng không phải kẻ cuối cùng.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Ruga lấy từ trong ngực ra một cái chai, rót ra một ít chất lỏng, tự uống một ngụm, sau đó thở ra một hơi:

-Người bây giờ cảm thấy tốt hơn rồi chứ?

-Con nghĩ là không có vấn đề gì.

Cybaster nhẹ nhàng đứng lên vỗ sạch bụi đất trên người, sau đó đi đến một ngăn tủ lấy ra một cái mặt nạ sắt giống cái mình thường mang, nhẹ nhàng đeo trên mặt. Quay đầu dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Ruga:

-Con nghĩ không có vấn đề... Chỉ có điều, con gần đây sử dụng lực lượng có chút quá mức thôi.

Dừng một chút, hấn bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài:

-Cha...Con cách hoàn mỹ thể chính thức ...còn xa không?

Sáng sớm ngày hôm sau, Đỗ Duy lại chủ động đến tướng quân phủ gặp Ruga.

Trải qua một đêm điều chỉnh, Ruga hình như đã khống chế hoàn mỹ tâm tình của chính mình. Một già một trẻ, hai con hồ ly nói chuyện với nhau, trong lời nói ẩn chứa dao kiếm, rõ ràng trong lòng hận muốn nuốt sống đối phương nhưng lại làm ra vẻ hòa nhã.

Sau đó Đỗ Duy cùng Ruga hai người ở trong phòng bí mật thảo luận suốt buổi sáng, còn Hussein thì chờ ở bên ngoài. Mà thư phòng Ruga cũng không phải là nơi hẳn được phép đi vào.

Khoảng giữa từng xảy ra một chút ồn ào nho nhỏ, nghe như trong thư phòng đột nhiên có tiếng gào to, còn có tiếng vật bị đập bể, Hussein nhíu mày đang muốn xông vào nhưng nhớ trước khi đến đây hôm nay Đỗ Duy đã nói trước với mình

-Mặc kệ ta ở bên trong bao lâu, mặc kệ người nghe thấy tiếng động gì, cũng không cần lo lắng, cũng đừng khinh thường vọng động.

Quả nhiên lúc thị vệ chung quanh vẻ mặt căng thẳng chạy vào thư phòng, đều bị Ruga la hét đuổi ra.

Cho tới giữa trưa, hai người này mới từ thư phòng đi ra, trên mặt Đỗ Duy có thể thấy nụ cười gian xảo, mà Ruga thì nghiêng răng, ánh mắt lạnh lẽo, nhưng lại đang cố gắng đè nén tức giận.

-Đã như vậy, Ruga tướng quân, ngài không cần đưa tiễn ta, buổi chiều ta sẽ xuất phát về lãnh địa... Ngài cũng biết, đám người thảo nguyên trong tay có quá nhiều thứ có thể làm người ta đau đầu, ta đi ra ngoài lâu như vậy không biết ở nhà đã loạn thành cái gì nữa.

Đỗ Duy cười càng có vẻ thông dong, ánh mắt Ruga càng tỏ ra căm tức

Hắn sắc mặt hơi đổi, cắn răng phun ra một câu:

-Không tiễn!

Lập tức ngay cả diễn kịch cũng chẳng thêm, nhanh chóng đi vào thư phòng của mình.

-Người rót cuộc cùng hẳn nói chuyện gì ở bên trong? - Hussein hỏi.

Nhìn thấy Ruga đi vào thư phòng, nụ cười trên mặt Đỗ Duy từ từ biến mất, lập tức thở dài:

-Ôi... vừa đi vừa nói đi, cùng lão già này đàm phán thật là đi trên lưỡi dao a! Vừa rồi có vài lần hẳn suýt nữa không nhịn nổi tức giận, muốn rút dao với ta, hắc hắc!

Mặc dù Ruga nói “không tiễn” nhưng khi xe ngựa Đỗ Duy ra khỏi thành vẫn như trước có mấy trăm tên kỵ binh tinh nhuệ võ trang tận răng đi theo.

Nhất là đội kỵ binh này còn mang theo ba nghìn thớt chiến mã tốt nhất, cùng mười xe vận tải lớn chở ba nghìn bộ vũ khí và áo giáp cho kỵ binh.

Mấy cái này là Đỗ Duy lúc trước đánh cuộc thắng được, mà mấy nữ nô cứu được khi đánh cuộc cũng được Đỗ Duy đồng thời mang theo.

Kỵ binh phía trước mở đường, người ngựa theo sau ra khỏi pháo đài Watt. Đến lúc đi đã lâu. Pháo đài Watt đã dần nhìn không rõ, Đỗ Duy mới nhẹ nhàng thở ra.

-Người rót cuộc cùng Ruga nói những gì? - Hussein đã ngồi trong xe ngựa.

Đỗ Duy ánh mắt lấp lánh, cười thần bí nói thầm:

-Tây Bắc hành lang!

-Tây Bắc hành lang?

Hussein sửng sốt một lúc.

-Tây Bắc hành lang là con đường duy nhất đi ra sa mạc và thảo nguyên, là nhược điểm lớn nhất của chúng ta, là cửa nhà của chúng ta! Hai lần trước người trên thảo nguyên có thể lén tiến vào là bởi vì Tây Bắc quân mở cửa thả người... Hừ ta bị người hại hai lần, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không chịu được! Chúng ta và Tây Bắc quân đã kết cừ hận, nếu tiếp tục đem cửa lớn giao cho người ta gác, bọn họ cũng không cần làm cái gì nhiều. Cứ cách vài năm cho vào hai ba nghìn lính thảo nguyên cũng đủ để chúng ta bị san thành

bình địa rồi. Cho nên... - Đỗ Duy nói tới đây nhẹ nhàng cười - Ta muốn lấy lại Tây Bắc hành lang! Ruga đáp ứng ta, trong vòng mười ngày hấn sẽ hạ lệnh rút hết người ở Tây Bắc hành lang... Sau đó trong phạm vi tỉnh Desa sẽ không còn Tây Bắc quân. Mà ta, ta sẽ ở Tây Bắc hành lang bố trí lại phòng tuyến để người thảo nguyên sau này khởi lên vào.

Hussein thở dài:

-Ruga thật sự đồng ý đem vị trí quan trọng như vậy giao cho người...Phải biết chỉ cần hấn một ngày còn nắm Tây Bắc hành lang chẳng khác nào nắm yết hầu chúng ta! Hấn dễ dàng buông tay vậy sao?

-Hấn không thể không buông - Đỗ Duy âm thầm cười - Đây là một trong những mục đích lớn nhất lần này ta đi pháo đài Watt... Tây Bắc hành lang phải lấy trở về, ta cùng với lão già này nói chuyện một buổi sáng, uy bức lợi dụng thủ đoạn gì cũng dùng hết, may mắn ta tính đúng một điều là Ruga bây giờ còn chưa muốn phản! Hơn nữa chuyện lần này hấn phải làm bề ngoài cho để đồ nhìn, hấn mặc dù giết Thủ vệ Sói vàng nhưng nếu tiếp tục nắm Tây Bắc hành lang thì tránh không thoát dị nghị. Ta liền nói với hấn, nếu đã không cùng thảo nguyên cấu kết vậy... Không bằng đem hành lang giao ra đây. Từ nay về sau nếu có người thảo nguyên lên vào trách nhiệm sẽ không cần Tây Bắc quân phải gánh vác... À, nhưng ta nói lời này rất trực tiếp thẳng thắn, Ruga tức giận đến mặt không còn chút máu, liền nắm cái bàn mà trút giận... Haha.Sau đó là diễn trò, ta chỉ tay lên trời thề nói Ruga hấn đối với đế quốc trung thành tận tâm gì đó... Đến mức miệng muốn khô!

Dừng một chút, Hussein bỗng nhiên lại hỏi:

-Người phái Philip đi đâu?

-Hấn...Sáng sớm hôm nay ta để cho hấn ra thành trước...À, hấn được ta phái đi gặp tổng đốc Bohan - Đỗ Duy mỉm cười - Tốt rồi, chờ đến khi đến thành Hạ Lan, ta nghĩ tổng đốc Bohan sẽ phái người đến nghênh đón, chúng ta sẽ dừng chân một ngày ở phủ tổng đốc Bohan ... Chuyện lần này mới tính toàn bộ xong xuôi!

Đỗ Duy sau khi nói xong có vẻ có hơi mệt tựa vào trong góc dưỡng tinh thần.

Hấn quả thật có chút mệt mỏi. Buổi sáng trong thư phòng cùng Ruga tranh đấu hao phí tinh thần so với cùng cường địch giao chiến còn mệt hơn.

Hơn nữa có mấy lần Đỗ Duy cảm giác được mình đã vượt quá giới hạn chịu đựng của Ruga, làm đối phương nổi lên sát tâm! Nhưng không biết vì cái gì...Ruga lại nhịn tiếp.

Thu hồi quyền không chế Tây Bắc hành lang, việc này trọng đại, Đỗ Duy nói thế nào cũng sẽ không từ bỏ. Hơn nữa nhiều lúc Đỗ Duy thậm chí cố ý ẩn ẩn ám chỉ nếu Ruga không chịu mình sẽ phái binh dụng võ lực thu hồi Tây Bắc hành lang! Ruga người hoặc là ngay lập tức làm phản, mọi người gặp lại trên chiến trường, hoặc đem Tây Bắc hành lang trả lại cho ta.

Cứ như vậy bức Ruga thỏa hiệp

Nhưng mà cuối cùng Ruga hình như có vẻ hẫ hẫ, giống như có chút đùa cợt.

Tây Bắc hành lang thật ra là một thung lũng lớn là một chỗ hẹp nhất trên núi Cirimaro cũng có chiều rộng vài dặm, chỗ dài nhất đến mười dặm.

Như vậy rộng lớn thông đạo, muốn phái binh canh gác thật phải chuyện dễ, càng khó khăn là tại đó không thể xây dựng pháo đài đồn trú trọng binh!

Đầu tiên là bản thân Đỗ Duy binh lực cũng không dư dả. Hai là Tây Bắc hành lang không có nước, nếu đồn trú trên vạn quân ở chỗ này nước mỗi ngày phải dùng đều phải tiếp tế từ hậu phương, khối lượng tiếp tế khổng lồ như vậy sẽ làm chính mình mệt mỏi.

Khó khăn về địa lý hết lần này đến lần khác lại xảy ra ở cửa nhà.

Phái binh không được mà không phái binh cũng không được.

Ruga... người muốn cười nhạo ta sao! Ta sẽ cho người thấy!

Hai ngày lộ trình đoàn người đã đi đến nơi phân chia thế lực giữa Tây Bắc quân và tổng đốc Boran: Hạ Lan thành.

Ở chỗ này một ngàn kỵ binh Tây bắc quân rời đi mà Bohan tổng đốc phái đến một đội kỵ binh nghênh đón.

Philip cũng ở trong đội ngũ tổng đốc Bohan phái đến. Nhìn thấy đội xe của Đỗ Duy đến, Philip giục ngựa đi lên bên cạnh chờ Đỗ Duy xuống xe.

Vẻ mặt hắn mang theo ý cười:

-Thưa công tước, Bohan tổng đốc đối với kế hoạch chinh binh “Song Thắng” của chúng ta tỏ ra có hứng thú, hẳn bây giờ đang ở tổng đốc phủ chờ người.

Đỗ Duy nhìn thấy Philip vẻ mặt mệt mỏi, thở dài:

-Người vất vả rồi.

Quả thật người thanh niên này đi trước một bước đến tỉnh Norin xin gặp Bohan, sau còn thuyết phục tên ngoan cố này, tiếp theo lại dẫn người tới nơi này nghênh đón, chỉ trong hai ngày bốn ba mấy trăm dặm đường đối với một thư sinh mà nói quá vất vả rồi.

Sau đó hắn nhìn Hussein phía sau cười cười thấp giọng nói:

-Nhìn xem, Hussein... chúng ta rất nhanh sẽ có đầy đủ bình nguyên!

Nhưng mà sau đó Philip cười khổ một tiếng, thấp giọng nói:

-Thưa công tước mọi chuyện cũng không có dễ dàng như thế... Bởi vì Bohan đưa ra một cái điều kiện sẽ làm chúng ta khó xử!

-Điều kiện? - Đỗ Duy nhíu mày.

348. Chương 255 : Quốc Sự Làm Trọng

Lúc này Đỗ Duy đang ngồi đối diện với Bohan trong phủ tổng đốc của hành tỉnh Norin , hai người lần này so với lần gặp mặt đầu tiên hiển nhiên thoải mái hơn nhiều.

Sau một hồi hàn huyên khách sáo, Đỗ Duy một lần nữa biểu đạt sự cảm kích, lòng biết ơn và tán dương nghĩa cử cao đẹp của Bohan đối với việc phái binh viện trợ, đồng thời tỏ vẻ nguyện ý đảm nhận việc cứu trợ, an ủi cho tất cả những tướng sĩ đã hy sinh...

Sau khi nói đến cạn lời, Đỗ Duy nâng chén trà mật ong cát nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi mở miệng cười nói:

- Tổng đốc Bohan tôn kính, Phillip nói cho ta biết, ngài đối với kế hoạch hợp tác ta đưa ra...còn có vài yêu cầu đặc thù?

Khi nói những lời này, lông mày Đỗ Duy khẽ nhíu như hàm ẩn sự bất mãn trong lòng hắn.

Hắn cho rằng điều kiện mình đưa ra đã phi thường ưu đãi. Mặc dù bởi vì dân cư trong lãnh địa rất thưa thớt không thể không dựa vào quân binh nhập ngũ trong lãnh địa của Tổng đốc Bohan, nhưng chính mình cũng đã đưa ra vài kế hoạch bồi thường, nói chẳng hạn như Bohan bởi vì nguyên nhân pháp luật mà không thể trực tiếp huy động lực lượng tài chính để nuôi quân, do không muốn cho quân Tây Bắc có cơ hội gây khó dễ nên tất cả quân huy đều lấy quân huy danh nghĩa của tư quân gia tộc Tulip. Quân huy Đỗ Duy và Bohan mỗi người một nửa, đồng thời Đỗ Duy còn phụ trách tiếp tế tất cả quân trang, quân phí của quân đội (trong đó bao gồm cả quân đội của Bohan)

Điều kiện như vậy chẳng khác nào dùng tiền của Đỗ Duy để nuôi binh cho Bohan. Chỉ có điều là sử dụng dân cư trong lãnh địa Bohan mà thôi.

Hắn còn bất mãn sao? Còn muốn gì nữa?

Đỗ Duy tưởng rằng Bohan nhất định sẽ bị lời đề nghị này hấp dẫn, bởi so với mình mà nói thì một Bohan sinh sống dưới quyền lực của quân Tây Bắc lại càng có nhu cầu cấp thiết về một đội quân lớn mạnh để tự bảo vệ mình hơn.

- Ta cho rằng điều kiện ta đưa ra đã đủ để biểu đạt thành ý của gia tộc Tulip. Đỗ Duy rất cẩn thận giữ giọng điệu đúng mực :

- Tổng đốc Bohan tôn kính, người là người của ngài, xuất chinh là binh của ngài, ta tốn tiền nuôi đám quân này, chi phí trang bị vũ khí và quân phí đều do ta cung cấp...điều kiện như vậy có tìm khắp cả đại lục cũng không thấy.

- Nhưng cái ngài muốn là con dân trên địa bàn của ta. - Bohan không khách khí đáp trả một câu.

- Không, phải nói là “Con dân đế quốc”. -Đỗ Duy lạnh nhạt đáp: - Ta nhớ rõ ngài là tổng đốc của đế quốc mà không phải là lãnh chúa.

- Cho nên ta càng phải có trách nhiệm hơn đối với người dân trong vùng ta phụ trách.- Bohan rất bình tĩnh nâng chén trà lên.

Đỗ Duy thở dài.

Yêu cầu của Bohan đích xác có chút giống như.... sư tử ngoắc mồm.

Điều kiện hãn đưa ra khiến Đỗ Duy có chút khó xử.

Bohan yêu cầu Đỗ Duy cung cấp cho hãn một sự trợ giúp quá mức: một tướng lĩnh kỵ binh xuất sắc giúp hãn huấn luyện tân binh...Song song đó hãn còn yêu cầu Đỗ Duy cung cấp “hỗ trợ ma pháp” cho hãn.

Hỗ trợ ma pháp? Nói đơn giản chính là muốn ma pháp sư!

- Vấn đề thống lĩnh kỵ binh không khó.- Đỗ Duy nói: - Một khi kế hoạch được triển khai, ta sẽ xây dựng một tòa cứ điểm quân sự mãi mãi ở vùng biên giới giữa hai tỉnh chúng ta, chuyên dùng để luyện binh. Nhân tài thiện nghệ và kỵ binh dưới tay ta mặc dù không nhiều nhưng uy danh của Ron Barton tướng quân, cả Tây Bắc đều nghe thấy...Tuy ta không thể đưa vị tướng quân 250 này cho ngài mượn nhưng ta có thể cho phép quân đội của ngài sử dụng tòa cứ điểm quân sự này. Tòa cứ điểm quân sự này trong tương lai sẽ đồng loạt tiếp thụ sự huấn luyện của tướng quân Ron Barton .

Bohan trầm ngâm trong chốc lát rồi gật đầu: - Ta đồng ý đề nghị này nhưng vấn đề ma pháp viện trợ giải quyết thế nào?

Đỗ Duy vuốt vuốt mũi cười khổ: - Tổng đốc Bohan.. mặc dù ta là một ma pháp sư nhưng mong ngài hiểu cho, ta sao có khả năng tự mình đến hành tỉnh Norin trợ giúp cho ngài?

- Nhưng căn cứ theo tình báo, hiện tại tụ tập dưới tay ngài phải có ít nhất ba mươi ma pháp sư - Bohan lạnh nhạt nói.

- Bọn họ đại đa số là ma pháp học đồ, không hề có sức chiến đấu thực sự -Đỗ Duy lắc đầu cười giảo hoạt: - Hơn nữa... bọn họ thuộc học viên của ma pháp học viện đế quốc, sau khi kết thúc thực tập bọn họ còn phải trở lại để tiếp tục học tập...Cứ xem như ta đáp ứng, chỉ sợ Nhiếp Chính Vương cùng với ma pháp học viện cũng sẽ không đáp ứng để những đệ tử này ở lại Tây Bắc mãi mãi.

- Công tước đại nhân -Bohan đứng lên, cố ý liếc qua cánh cửa phòng đã đóng chặt rồi cười nói: - Nơi này chỉ có hai người chúng ta cho nên ta cho rằng thật sự không cần phải nói những lời sáo rỗng như thế, cứ nói thật lòng đi, ta hiểu rõ cách làm người của ngài, ta tin rằng...Hai mươi tám gã học viên này tuyệt đối sẽ không trở lại để đồ. Ngài sẽ không buông tha họ, đúng chứ?

- Là hai mươi sáu -Thần sắc Đỗ Duy hiện lên tia thương cảm: - Trong cuộc chiến ở thành Gileat, ta đã mất hai đệ tử xuất sắc.

- Đúng... nhưng ngài sẽ không buông tay để hai mươi sáu người này trở về. -Bohan chậm rãi nói: - Hơn nữa, ngoại trừ hai mươi sáu gã đệ tử, ta biết dưới trướng ngài còn có vài vị ma pháp sư rất xuất sắc...Chẳng hạn như pháp sư Vivian với bất cấp thực lực.

Trong ánh mắt Đỗ Duy bỗng lóe lên một tia sắc lạnh, trầm giọng nói:

-Tổng đốc Bohan, ngài cho rằng ta sẽ đồng ý phái thê tử tương lai của đến một nơi cách ta hơn 600 dặm?

- ...Thê tử? -Bohan có chút sững sốt, hần lập tức nhíu mày.

Đáng chết thật ! Tình báo không phải nói Công tước Tulip có thể sẽ cùng với Listeria gia tộc kết hôn ước sao? Như thế nào nữ ma pháp sư kia lại trở thành thê tử của hần?

- Vậy...Vị sư phụ dẫn theo đội học viên? Bọn họ chính là hai vị ma pháp sư áo xám. -Bohan lập tức từ bỏ ý muốn đối với Vivian. Hần cũng đã hiểu rõ, nếu Đỗ Duy ngay cả loại từ như “thê tử” cũng đã nói ra vậy chính mình cũng nên sớm từ bỏ chủ ý này.

Không có một nam nhân nào lại nguyện ý tặng thê tử của mình để liều sống liều chết dưới tay người khác.

Đỗ Duy mỉm cười: - Tổng đốc Bohan...ngài có lẽ không biết thân phận của hai vị sư phụ dẫn đội kia? Bọn họ là ma pháp sư công hội đệ tử của đại sư Arike...ma pháp sư chính quy của ma pháp công hội, đồng thời cũng là sư phụ của ma pháp học viện! Ma pháp học viện dưới bất cứ tình huống gì cũng sẽ tuyệt đối không nguyện ý nhượng hai vị sư phụ xuất sắc này !

Lần này hần nói đích xác là lời thật.Mặc dù Đỗ Duy thật lòng sớm đã muốn đem những đệ tử này lưu lại Tây Bắc. Nhưng đối với hai vị đệ tử của Arike thân tâm hần chưa từng nghĩ tới.Hai người kia còn phải trở lại học viện tiếp tục dạy đệ tử.

- Vì sao không hướng đến đế quốc mà cầu viện?

Đỗ Duy thẳng thừng đưa ra nghi vấn.

Theo quan điểm của hần, Tổng đốc Bohan trấn giữ Tây Bắc vì đối kháng với quân Tây Bắc hoàn toàn có thể hướng về đế đô cầu viện, mật báo với Thần hoàng tử. Sự tình trọng yếu như vậy, vì ổn định tình thế Tây Bắc mà phải đối kháng với bọn phản động quân Tây Bắc này...yêu cầu Thần hoàng tử đưa mấy ma pháp sư cung đình đến, một người thông minh như Thần hoàng tử chắc hần sẽ không cự tuyệt yêu cầu này.

Bohan cười khở, vẻ mặt hần thoáng chút mệt mỏi, khe thở dài. Lần này, hần đứng lên đi tới bên song cửa sổ, thong thả nói: - Công tước đại nhân, ngài đối với tình huống xuất thân của ta hình như không biết rõ a.

Dừng một chút, hần thấp giọng nói: - Năm đó ta từ phía nam vào tây bắc...Người tiến cử ta chính là đại hoàng tử Evan đã mất.Từ lập trường chính trị mà xét...Thì ta, hắc hắc...chắc hần được xem như thuộc phe cánh của đại hoàng tử. Bây giờ Thần hoàng tử đã đảm nhiệm Nhiếp Chính Vương. Không cách chức ta hoặc trực tiếp bắt ta về mà còn để cho ta tiếp tục đóng giữ Tây Bắc, chỉ huy điều hành quyền lực quân sự chính trị nơi này, đã là rất anh minh thần vũ rồi! Nếu ta còn muốn ma pháp sư...người sẽ cho sao?

Sẽ không !

Đỗ Duy tuy không lên tiếng nhưng trong lòng hần tự đã có đáp án ngay lập tức.

Đúng vậy, dù Thần hoàng tử là một người đủ thông minh, độ lượng nhưng đối mặt với dư đảng của đại hoàng tử, vì bảo toàn đại cục không động đến vị trí tổng đốc của Bohan đã xem như là khoan hồng đại lượng rồi. Cho hần ma pháp sư... Tuyệt đối không có khả năng!

Hơn nữa...Cho dù Thần hoàng tử phái ma pháp sư đến....” Bohan cười nhẹ: - E rằng người được phái đến còn kiêm thêm trọng trách “giám sát” ta nữa! Đến lúc đó trên dưới không đồng lòng, ta còn làm ra trò trống gì? Những cung đình ma pháp sư đó, ta không cần nghĩ đến nữa. Ma pháp công hội, ta cũng không có quan hệ.

Nói tới đây, Bohan bỗng nhiên cúi người thật sâu về phía Đỗ Duy, trong ánh mắt không giấu nổi sự mệt mỏi: - Đỗ Duy...

Hần không ngờ lại bỏ danh xưng tước vị, gọi thẳng tên Đỗ Duy, ngược lại lại khiến cho Đỗ Duy giật mình.

- Đỗ Duy... -Bohan chậm rãi nói: - Ta đến Tây Bắc đã nhiều năm...Ở trong lòng ta, ta mặc dù do đại hoàng tử cử đến nhưng ta từ trước tới giờ lại không hề đặt bản thân vào một phe cánh nào cả. Bohan ta là người của Roland đế quốc, là quan viên của đế quốc.Nếu nói ta thích dựa dẫm chính trị thì cũng sẽ không đến

vùng đất cằn cỗi Tây Bắc này! Năm đó, ta có biện pháp để có thể ở lại để đô phồn hoa! Nhưng loạn Tây Bắc chưa trừ thì cuối cùng sẽ có ngày trở thành họa lớn của đế quốc! Những năm gần đây ta khổ tâm gầy dựng, chỉ có thể từng bước từng bước kiềm chế quân Tây Bắc nhưng tiến triển trên thực tế đâu có đáng được bao nhiêu. Ta ngày một già đi...vùng Tây Bắc này cuối cùng nhất định sẽ có đại loạn. Ta.... trong tâm ta không phải không rõ mà là thật sự bất lực !

Nói tới đây, Bohan sắc mặt chân thành nói: - Ta biết, lúc ngài tới Tây Bắc, ta đã gây không ít khó khăn cho ngài ...Trong lòng ngài hơn phân nửa còn oán hận ta. Bohan ta ở chỗ này xin biểu thị sự biết lỗi với ngài. Lúc ngài vừa tới Tây Bắc ta trong lòng tất nhiên có bất mãn, luôn cảm thấy đế đô đang chuẩn bị tước quyền ta. Hơn nữa nhìn Đỗ Duy ngài thật sự tuổi còn rất trẻ, ta trong tâm oán hận cho rằng với tuổi của ngài tại Tây Bắc này có thể làm nên tích sự gì chứ. Do vậy, lúc đó ta mới ...hắc hắc, động chút tay chân.

Dừng một chút, Bohan thở dài: - Một năm qua, quan sát từng cử động của Đỗ Duy ngài ở Tây Bắc, Desa hành tỉnh dưới sự thống trị của ngài mà phát triển mạnh mẽ. Trong lòng ta lúc này mới tạm coi như phục ngài. Ta nghĩ đi nghĩ lại, ở vùng Tây Bắc này, ngài và ta mặc dù từ trước tới giờ có ngăn cách nhưng dù sao cũng có chung mục tiêu, nếu cứ tiếp tục đấu đá kéo nhau thì thật không có ý nghĩa, ta lúc này mới quyết định....

Đến đây, Tổng đốc Bohan đi đến trước mặt Đỗ Duy khom người thật sâu, từ đáy lòng nói: - Công tước đại nhân, quốc sự làm trọng!

Nhìn lão Tổng đốc Bohan già nua, Đỗ Duy trong lòng khẽ run rẩy, bỗng nhiên đứng lên nhìn kỹ đối phương, chậm rãi cất lời: - Năm người. Không thể nhiều hơn. Còn nữa, luân phiên hoán đổi mỗi ba tháng một lần. Ngoài ra...Ta sẽ nghĩ biện pháp, xem có thể tìm cho ngài một ma pháp sư chân chính được hay không. Tổng đốc đại nhân...quốc sự làm trọng!

Bohan lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên nở nụ cười, song, trong nụ cười này lại tràn ngập sự nghiêm túc.

- Đỗ Duy...ngài và ta coi như thân thiết với người quen sơ ...Hãy nói một câu thật lòng nhé. Cứ coi như tương lai có thể dẹp yên vùng Tây Bắc này ! Tình hình Tây Bắc một khi ổn định xong chỉ sợ tổng đốc ta lập tức sẽ bị miễn chức. Thân tâm ta đã hiểu, Thần hoàng tử dù anh minh... nhưng chính trị là chính trị! Hẳn bây giờ còn dùng ta là bởi vì Tây Bắc này cần ta. Ngày nào không còn cần ta nữa...tổng đốc ta cũng lập tức xong hết. Dù sao ta cũng không còn trẻ nữa, tương lai vùng Tây Bắc, xin nhờ cậy vào vào đại nhân ngài thôi!

Lúc Đỗ Duy theo Bohan tổng đốc rời khỏi thư phòng, Bohan tự mình tiễn Đỗ Duy ra tận cửa phủ tổng đốc. Đỗ Duy không hề dừng bước mà lập tức lên đường trở về.

Trong xe ngựa, Phillip nghe Đỗ cuộc trò chuyện giữa Đỗ Duy và Bohan xong cũng không khỏi xúc động hỏi: - Đại nhân...ngài thật sự đáp ứng ông ta?

Đỗ Duy gật đầu, bỗng nhiên cười cười: - Chẳng những đáp ứng người cho hẳn... Hơn nữa ta còn đáp ứng, những bình hỏa được mới chế tạo đã thể hiện rõ uy lực ở thành Gileat cũng có thể xét tình hình cụ thể mà cung cấp cho hẳn, hẳn tỏ vẻ nguyện ý bỏ tiền ra mua.

Phillip nhíu mày, nhìn nhin cả nửa ngày cuối cùng mới cười khổ nói:

- Ngài như thế không phải quá hào phóng chăng?

Nói xong lời này, ngay cả Đỗ Duy cũng không nhịn được bật cười.

Nói thực, thật sự không nghĩ ra đây là phong cách của mình a !

Mình làm việc luôn luôn là nhỏ lòng nhận bay qua , chỉ chiếm tiện nghi tuyệt không chịu thua thiệt. Nhưng lần này coi như chịu rơi nước mắt mà tặng đại lễ vật, chẳng những cho đối phương ma pháp học viên lại còn cung cấp cả hỏa dược.

Đương nhiên...tuyệt đối sẽ không giao cách điều chế hỏa dược. Sản phẩm có thể cung cấp nhưng kỹ thuật thì không thể được! Điểm này Đỗ Duy vẫn nắm rất chuẩn.

- Ta giúp hần...bởi hần đích xác là một quan viên tốt. -Đỗ Duy thở dài: - Ít nhất hần không phải là một lão già quý tộc một lòng vì kế hoạch của mình. Uhm, hần là một tên có thể làm đại sự, đáng tiếc...quốc sự làm trọng!

349. Chương 256 : Elena Đáng Thương (p1)

Lúc trở lại thành Loran đã là ngày thứ tám sau khi cùng với con hoàng kim long ước định.

Vốn sau khi trở về Đỗ Duy còn có một đồng chuyện phải xử lý mà trọng yếu nhất chính là thăm vấn nữ thích khách Đại Tuyết Sơn bị mình bắt được.

Tuy nhiên, vừa mới bước được bước chân đầu tiên vào nhà, khi nghe thấy Rodriguez đến tìm mình thì trong lòng Đỗ Duy hết sức vui mừng, lập tức quăng tất cả mọi chuyện qua một bên, ưu tiên đi gặp vị thánh kỵ sĩ này.

Cao nhân a! Dù sao cũng là cao nhân a!

Trên đại lục hiện giờ chỉ tồn tại hai thánh kỵ sĩ mà cả hai đều rơi vào trong túi mình!

Có điều, ngay lúc Đỗ Duy đang hưng phấn vội vàng đi gặp vị kỵ sĩ này thì tâm lý lại trầm xuống vì thứ đầu tiên đập vào mắt chính là cánh tay phải tàn phế, không cách nào che dấu được.

Vết thương của hần nặng đến vậy?

Hussein không nói qua với mình a!

- Ngài đang nhìn tay của ta? -Rodriguez cười rất ôn hòa, hần ung dung vạch trần ý đồ của Đỗ Duy: - Ngài bây giờ nhất định đang nghĩ: Thật vất vả mới có một cường giả trở thành tay chân đắc lực, nhưng thực lực lại...Đúng không?

Đỗ Duy cười khổ một tiếng sau đó thở dài đến ngồi bên cạnh Rodriguez.

Rất nhanh, hần liền phát hiện ra một điều khác lạ rất tế nhị.

Ngày trước Đỗ Duy đã từng gặp qua vị thánh kỵ sĩ này hai lần. Lần đầu gặp chỉ là gặp vội vàng, lúc đó Rodriguez đối chiến cùng Thần hoàng tử, còn lần kế tiếp, Đỗ Duy đang bận đối phó với vị hắc ma pháp sư dưới trướng của Đại hoàng tử. Cho nên lần gặp đầu tiên đối với vị thánh kỵ sĩ này ấn tượng cũng không quá sâu đậm chỉ có điều loại khí thế ngất trời trên người đối phương khi ấy tuyệt đến chết cũng không quên.

Mà lần gặp thứ hai ở Hoàng Thành, dưới ánh mắt của vô số người, vị thánh kỵ sĩ này đã bộc lộ thực lực cường hần không chút giấu diếm nào của mình, một vị cửu cấp võ sĩ trước mặt hần dễ dàng bị giết chết...sau đó nhẹ nhàng uyển chuyển rời đi.

Trước cảnh tượng đó bất cứ ai cũng sẽ không thể quên.

Thời điểm đó, Rodriguez tựa như một thanh lợi kiếm, hoàn toàn bộc lộ sự sắc bén, dù hần đã tận lực ẩn dấu nhưng loại khí thế sát phạt đó lại không cách nào che dấu được !

Nhưng giờ, Rodriguez trước mắt...

Trong lòng Đỗ Duy sinh ra một loại cảm giác cổ quái. Người trung niên trước mặt... thực đúng là vị thánh kỵ sĩ mà mình biết sao?

Cái loại khí thế sắc bén bức người trên thân hần hình như đã hoàn toàn biến mất, tựa như một thanh kiếm đã mất đi mũi nhọn...không còn lưỡi dao sắc bén, không còn nhuệ khí. Hần phảng phất như một người trung niên yếu ớt, trầm lặng.

- Ta đoán người bây giờ đại khái có chút thất vọng. -Rodriguez cười nhạt.

- Không phải thất vọng. -Đỗ Duy lắc đầu: - Chỉ là có chút khiếp sợ... tay người? -Đỗ Duy ho khan một tiếng, chậm rãi nói tiếp: - Ta không nghĩ ra tới cùng là ai có thể chém đứt một tay của người! Trên thế giới này, người ta có thể nghĩ đến chỉ có một người...Có điều, lão thần lần đó hần không có khả năng vào được đại lục.

- Là chính ta tự chặt tay phải của mình.

Câu trả lời của Rodriguez khiến Đỗ Duy chấn động!

- Người...người tự mình? - Đỗ Duy dùng sức cổ nuốt nước miếng xuống.

Một vũ giả...cứ coi hắn đã tấn cấp thánh giai. Cho dù thánh giai cường giả, bất kể dùng tay phải hay tay trái... đối với lực lượng thánh giai đều sẽ không có ảnh hưởng quá lớn. Dù sao, thánh giai khi đã đột phá không còn chú trọng lực lượng mạnh yếu thuần túy mà càng chú trọng đối với lãnh ngộ hơn.

Nhưng bất kể thế nào thì đối với một kiếm sĩ mà nói. Mất đi cánh tay phải thuận nhất thì tuyệt kỹ đã thành danh Sương nguyệt chi thần tức của hắn liệu còn lại mấy thành uy lực?

- Ta nhớ ta đã bảo Hussein đưa Nguyệt Hạ Mỹ Nhân cho ngươi. - Âm thanh nhàn nhạt của Rodriguez phảng phất có chút mất mát rồi lập tức hắt lại cười cười, tiếng cười hờ hững như gió: - Khi ta từ bỏ thanh kiếm này, ta đã chuẩn bị đầy đủ để phế đi cánh tay phải của mình.

Mất thấy Đỗ Duy còn có chút ngỡ ngàng, Rodriguez nhẹ nhàng nói tiếp: - Nguyệt hạ mỹ nhân vốn không nên thuộc về ta. Năm đó sư phụ chỉ là đem thanh kiếm này cho ta mượn để sử dụng. Mà đến hôm nay thanh kiếm này không thể tiếp tục cung cấp sự trợ giúp cho ta ngược lại còn trở thành một cái gông cùm việc đột phá lực lượng của ta.

Hắn giơ tay phải của mình lên, khe vung vẩy đoạn cổ tay bị phế, cười như thể tự giễu cợt mình, nói: - Đây là một quyết định rất khó thực hiện. Khi ta đã có Băng Sương đầu khí, có Sương Nguyệt chi thần tức, ta đã có được kiếm kỹ có thể tung hoành thiên hạ. Lúc đó, bảo ta vứt bỏ không cần nữa...E rằng rất ít người có thể chống lại loại hấp dẫn này — Chính ta cũng chống lại không nổi! Cho nên để tuyệt đi ý niệm của mình, ta đã dứt khoát chặt đứt cánh tay phải của mình! Có như vậy ta mới có thể khiến cho chính bản thân mình thoát khỏi cái bóng của Nguyệt hạ mỹ nhân.

Đạo lý này Đỗ Duy chỉ là chỗ hiểu chỗ không, nhưng nếu có Hussein ở đây thì đã có thể giải thích đầy đủ lời nói của Rodriguez.

Khi người đang đứng ở trên đỉnh cao người có nghị lực để có thể nói từ bỏ là lập tức từ bỏ sao?

E rằng... không thể.

Đỗ Duy mặc dù không thể hoàn toàn hiểu hết được nhưng cũng thật sự khiếp sợ nghị lực phi thường của vị thánh kỵ sĩ này, không khỏi thở dài, cũng không biết phải nói gì.

Hắn bèn che dấu bằng cách nâng chén trà lên, sau đó cười khổ nói: - Được rồi...Rodriguez các hạ, ta nghe Hussein nói ngài nhận sự giao phó của người khác tới Tây Bắc trợ giúp ta. Việc này chắc không phải giả chứ. Ngài đừng khiến ta mừng hụt a.

Rodriguez mỉm cười: - Ta mặc dù không còn cánh tay phải nhưng ta tin rằng ta không đến nỗi trở thành một tên phế vật vô dụng. Nếu công tước đại nhân ngài không ngại lưu ta lại, ta nguyện ý sau này sẽ dốc hết sức lực vì ngài.

- Tốt lắm!

Đỗ Duy lúc này mới thật sự yên tâm. Dù sao thực lực cũng là thánh kỵ sĩ, cứ coi như hắn phế bỏ tay phải để theo đuổi mục tiêu vô đạo cao hơn nhưng thực lực cấp bậc thánh giai vẫn còn đó.

- Ta còn có một vấn đề. - Đỗ Duy bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: - Vấn đề này gần đây vẫn ám ảnh ta...Có lẽ cũng chỉ có ngươi mới có thể cho ta đáp án.

Nói tới đây, Đỗ Duy hít một hơi thật sâu: - Tuyệt học độc môn của ngươi, Băng Sương đầu khí còn có cả sương nguyệt chi thần tức ... ngươi có từng nhận đồ đệ hay truyền thụ những tuyệt kỹ này cho người khác? Ta gần đây gặp qua một người thanh niên. Băng Sương đầu khí của hắn cũng tương đối lợi hại.

Khiến Đỗ Duy thất vọng chính là Rodriguez nhún chặt mày, lắc đầu: - Không hề! Vũ kỹ của ta do đích thân sư phụ truyền dạy. Ta không hề truyền thụ cho bất cứ kẻ nào khác...Ta nghĩ sư phụ chắc cũng sẽ không làm như vậy. Dù học trò của người không ít nhưng ta dường như là đệ tử học vũ kỹ duy nhất.

- Sự phụ của người là ai?

Rodriguez mỉm cười: - Lam Hải

Choang!

Một âm thanh trong trẻo vang lên. Chén trà trong tay Đỗ Duy rơi xuống đất tan thành từng mảnh.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện dài với Rodriguez, Đỗ Duy rời khỏi gian phòng với sắc mặt âm trầm, trong ánh mắt tràn đầy sự mờ mịt, không nhìn được thở dài một hơi.

- Gặp quỷ rồi...Bằng Sương đầu khí. Đại Tuyết Sơn đệ tử...Con mẹ nó, chuyện này thật đúng là con mẹ nó phức tạp! Sebastha không ngờ lại học vũ kỹ của Đại Tuyết Sơn. Vậy Ruga chẳng nhẽ cũng có quan hệ với Đại Tuyết Sơn?

Chuyện này... thật đúng là càng ngày càng lớn.

350. Chương 256 : Elena Đáng Thương (p2)

Dựa theo yêu cầu của Rodriguez, bên trong thành cấp cho hắn một cái sân độc lập để tu luyện. Đỗ Duy sau khi giải quyết xong chuyện đầu tiên cần làm là lập tức đi thăm vấn nữ thích khách đáng thương kia.

Nếu nữ thích khách kia là người của Đại Tuyết Sơn...Vậy Ruga cũng là người của Đại Tuyết Sơn..Rốt cuộc có quan hệ gì ?!

Thích khách Đại Tuyết Sơn ám sát đệ tử Đại Tuyết Sơn?

Elena đã chịu không ít khổ sở.Từ sau khi bị công tước hoa Tulip bắt cho đến suốt dọc đường trở về thành Watt cũng đã đủ tám ngày; nàng bị nhét trong một cái thùng gỗ kín, trên thùng chất đầy thức ăn gia súc khó ngửi mà nàng lại bị trói chặt y như một cái bánh chưng nhét dưới thùng. Mặc dù trong thùng có chứa lỗ khí thở nhưng một vài lần nàng suýt chút nữa là bị ngạt chết.

Tên công tước hoa Tulip đáng ghét này...Hắn rốt cuộc muốn làm gì mình?

Trong tám ngày, tên quý tộc này không thèm để ý đến mình, hình như sau khi bắt mình trở về hắn không ngó ngang để ý gì đến mình nữa.

Thế nhưng...Trong lòng Elena lại thoáng cảm thấy có chút may mắn. May mà hắn không thăm vấn mình thêm nữa! Trải qua lần bị “thăm vấn” trước thực sự khiến người ta khó mà chịu đựng nổi. Mặc dù từ nhỏ đã được huấn luyện, hiểu được rằng tùy lúc phải đem chính thân thể của mình ra làm vũ khí...Nhưng tên tiểu quý tộc này ngày đó cởi hết quần áo toàn thân mình ra với đôi mắt như vậy thì...

Elena rất rõ ràng, ánh mắt đó không mang sắc dục hay nhục dục, hoàn toàn khác biệt, lúc tên tiểu quý tộc này nhìn về phía mình, ánh mắt rất trong vắt...Thậm chí còn lạnh như băng. Mang theo vẻ đùa cợt và khôi hài.

Giống như...giống như mèo ngoáy chuột dưới móng vuốt của nó.

Bất kể là kỳ vọng cũng được, sợ hãi cũng chẳng sao. Khi Đỗ Duy lại một lần nữa “thăm vấn” Elena thì đã trải qua một vài ngày, từ sự sợ hãi lúc đầu cho đến bình tĩnh kiểu như tuyệt vọng về sau, Elena đã tự đánh giá bản thân mình đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý.

Cho nên khi Đỗ Duy bước vào phòng giam, nhìn thấy Elena hai tay bị cùm, thân thể dán chặt trên tường để lộ một thân hình vốn cực kỳ gợi cảm tạo thành hình chữ “Đại” (1) mê người, Đỗ Duy làm thế nào cũng không thể tưởng được, câu nói đầu tiên khi Elena nhìn thấy mình lại là như thế.

Đúng, lúc Đỗ Duy đi vào phòng giam thì Elena giương đôi mắt to lên, trong ánh mắt thay vì nói là dừng cảm thì ngược lại chỉ bằng nói “nhận mạng” hay “tuyệt vọng” lại càng xác đáng hơn.

- Người... người rốt cuộc muốn tới cường gian ta phải không ?!

Đỗ Duy: - .....

Nếu nói không phải lo lắng đến việc còn phải bảo trì tư thế của “người thẩm vấn” thì khi nghe nữ tử nói một câu rất “mạnh mẽ” như vậy, phản ứng đầu tiên của Đỗ Duy suất chút nữa muốn cười lăn lộn trên đất.

- Người nói cái gì... cường gian? Ta không nghe lắm chứ, người nói chính là từ “cường gian” sao? -Đỗ Duy cố nén cười, có điều hành động đó càng khiến cho vẻ mặt của hắn tràn ngập vẻ quái dị, nhìn qua càng khiến cho nữ tù binh trong lòng đầy bất an.

- Chẳng nhẽ không phải sao ? -Elena miễn cưỡng ngẩng đầu lên, chỉ có dùng loại nguy trang mạnh mẽ này để che dấu nội tâm đang khủng hoảng của mình: - Loại biện pháp này để đối phó với một nữ tù binh không phải là hữu hiệu nhất sao? Người nhất định đang nghĩ như vậy!

Dáng người cực phẩm....Tuy nhiên, xem ra ý nghĩ của nữ tù binh này cũng là “cực phẩm”.

Đỗ Duy thở dài. Đại Tuyết Sơn điên rồi sao? Không ngờ lại phái một nha đầu đầu óc đơn giản như vậy đến chấp hành nhiệm vụ.

Mang theo sự hứng thú nồng nhiệt, Đỗ Duy cố ý đến gần Elena, cái mũi gần như kề sát lên mặt Elena. Sau đó ác ý cười lạnh vài tiếng, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới cho đã mắt thân thể mê người ở trước mặt một phen.

Ánh mắt này thật khủng khiếp....

Phản ứng đầu tiên của Elena là chính mình cũng đang có những ý nghĩ quái dị trong đầu.

Dường như đối phương không phải thưởng thức ....mà là soi mói! Đường như tên quý tộc đáng ghét này đang dùng ánh mắt soi mói hà khắc gần như bất mãn để ngắm thân thể mình !

Loại ánh mắt như thế, ngược lại khiến áp lực kìm nén nhiều ngày của Elena bộc phát hoàn toàn.

Hắn lại còn bất mãn? Hắn có tư cách gì để bất mãn? Thân thể mình tổn hao vô số công phu mới có thể luyện ra! Ngay cả người trên Đại Tuyết Sơn đều cho rằng mình cực kỳ xuất sắc. Khi chấp hành nhiệm vụ với vẻ ngoài mê người như vậy cũng đủ mang đến cho mình ưu thế lớn nhất!

Bất kể thế nào... hắn lại còn bất mãn?

Mặc dù trong đầu nổi lên vô số ý niệm hỗn loạn, Elena vẫn chịu không nổi ánh mắt của Đỗ Duy nên đành dùng lực khép chặt đôi chân thon dài rắn chắc của mình lại.

- Điều kiện của người rất tốt -Đỗ Duy sau khi xem xong liền thở dài.

Nghe xong lời “ca ngợi” này, trong đôi mắt Elena bỗng nhiên liền ngân ngấn nước mắt. Đây là một sự khuất nhục phức tạp.

Ngày đó, sau khi bị tên tiểu quý tộc này lột hết quần áo, hắn không ngờ lại trói mình như một con chó chết quăng vào trong thùng gỗ. Mấy ngày nay, Elena vẫn đang mặc bộ quần áo nóng bỏng màu đỏ kia. Sống mấy bị nhốt trong thùng gỗ, nàng cảm giác được trên người dường như dính đầy bùn đất, thân thể tràn đầy tro bụi rơm cỏ chất lên người.

Cho là muốn chém đầu, không thể không cho mình tắm rửa chứ?

- Vận khí của người hôm nay cũng không tệ. - Đỗ Duy ôm hai tay lui ra phía sau một vài bước, hành động này khiến Elena thâm thở khẽ : - Hôm nay ta vốn nhận được một tin tức khiến tâm tình của ta rất kém. Trước lúc tới đây ta đã nghĩ phải trừng trị người một phen, vừa lúc có thể phát tiết chút bực bội trong lòng. Tuy nhiên, vận khí của người rất tốt. Vừa rồi, khi ta bước vào cửa câu đầu tiên của người làm cho ta rất vui vẻ, rất hài lòng cho nên ta hôm nay trước tiên có thể tạm thời buông tha cho người. Chỉ có điều....

Đỗ Duy nhẹ nhàng giơ tay lên, ngón tay cách không nhẹ nhàng vẽ một đường. “Xuy” một tiếng. Gông cùm trên cổ tay Elena liền mở ra rồi vỡ vụn phát ra một tiếng trong trẻo.

- Ta cho người một cơ hội giảm bớt chút khổ sở. Bây giờ, thân thể người có thể thoải mái một chút. Lát nữa, ta sẽ cho người đưa giấy bút tới. Người viết tất mọi chuyện về người ra giấy.... Lai lịch của người, tình hình Đại Tuyết Sơn sau lưng người. Ta toàn bộ đều muốn biết. Ta không muốn lãng phí thời gian để hỏi người từng vấn đề một. Người nếu thông minh hãy viết ra. Người biết nhiều ít bao nhiêu cứ ghi bấy nhiêu.

Bất cứ chuyện gì người biết cho dù là một chi tiết nhỏ... thậm chí, người Đại Tuyết Sơn các người đồ bộ như thế nào, người phải viết ra toàn bộ cho ta. Ta cho người thời gian ba ngày để viết những thứ này, ba ngày sau ta sẽ đến thăm người...

Nói tới đây, Đỗ Duy cố ý ngừng lại một lúc, quan sát vẻ mặt của nữ tù binh: - Tuy nhiên, nếu ba ngày sau ta nhận được thứ không làm ta vừa lòng... Tiểu thư Elena thân ái, người sẽ phải chịu nhiều đau khổ hơn đây.

Nói xong mấy câu này, Đỗ Duy không ngờ vẫn bước lên một bước, một tay nhẹ nhàng vuốt lên cằm Elena, nâng đầu nàng lên, dưới ánh mắt bức bách khiến Elena không cách nào che dấu được ánh mắt sợ hãi.

Sau khi Elena thở nhẹ ra một tiếng, tay của Đỗ Duy nhanh chóng men theo cằm trượt xuống dưới, chậm rãi dừng lại trên đường cong kiêu hãnh nơi ngực nàng trong chốc lát.

“Khốn...Tên khốn nạn đáng chết ! Hắn lại còn dùng sức néo một cái !”

Thu tay trở về, Đỗ Duy đưa tay lên sát trước mũi cố ý ngừng một chút, sau đó không khỏi tiếc hận thở dài, nhìn theo nữ tù binh đáng thương mà đùa cợt nói : - Ách...Elena tiểu thư thân ái, ta không thể không đề xuất một đề nghị cho người... Người nên đi tắm đi!

Sau khi nói xong, Đỗ Duy mang theo tiếng cười dài rời khỏi phòng giam, trước khi đóng cửa phòng, phía xa truyền lại một câu nói của Đỗ Duy.

- Hừ, 35-D(2) ....Nhớ kỹ, người có thời gian ba ngày, nếu đến lúc đó người không thể khiến ta vừa lòng.... Ta cam đoan đau khổ mà người phải chịu so với cái cường gian người nói còn đáng sợ hơn gấp mười lần.

Bang một tiếng, cửa phòng giam nặng nề đóng chặt lại. Trong lòng Elena vừa kinh hoàng vừa sợ hãi nhưng trong đầu lại nhin không được hiện ra một ý niệm khiến cả mình cũng mờ mịt.

- Tên khốn đó nói 35-D là có ý gì nhỉ?

(1): chữ Đại ‘ㄅㄛˋ’ dành cho nữ nhân, nam nhân là chữ Thái ‘ㄅㄠˊ’

(2) : 90-60-90(cm) == 35-24-35(inches)

D = D-cup

Em Elene thật là

351. Chương 257:vẻ Đẹp Trí Mạng (p1)

Tuy nhiên, từ xưa đã có câu danh ngôn ‘Hồng nhan bạc mệnh’. Quả thật, vận mệnh của Hàm Nguyệt cũng không thể nói là hạnh phúc.

Hàm Nguyệt năm nay mười sáu tuổi, da dẻ của nàng không trắng sữa như các cô gái của La Lan đại lục, mà có hơi nâu, nhẵn nhụi mềm mại như lụa thượng phẩm. Những người thích Hàm Nguyệt đều cho rằng ánh mắt của nàng sáng lấp lánh như ánh trăng sáng giữa trời đêm. Tuy vậy, dung nhan xinh đẹp chỉ mang đến tai họa cho nàng.

Cha mẹ của Hàm Nguyệt đều không phải người La Lan đại lục, mặc dù nàng được sinh ra ở trên đại lục này. Hàm Nguyệt từ rất nhỏ đã được cha mẹ nói cho biết, bọn họ đều đến từ phương Nam. Ở một nơi xa xăm của đại dương tuyệt đẹp, ở nơi phương xa có một mảnh đất phì nhiêu màu mỡ và rất tươi đẹp. Nơi đó, tại La Lan đại lục, được gọi là “ Nam Dương”.

Cha mẹ nàng khi tuổi còn trẻ đều bị quân viễn chinh của đế quốc bắt về. Nghe nói cha nàng vốn là con trai của tù trưởng một bộ lạc nào đó. Mẹ nàng thực không phải một người xinh đẹp, chỉ có thể tính là một nữ tử bình thường. Tuy vậy điều này cũng coi như là may mắn, vì hình dáng không được xuất chúng, khiến cho mẹ của Hàm Nguyệt không bị trở thành đồ chơi cho những chủ nô lệ ở đại lục La Lan như những nữ nô khác.

Có thể dùng một từ chuẩn xác để nói khái quát đầy đủ về thân phận Hàm Nguyệt: Thục Nô.

Mặc dù nàng sinh ra ở đại lục La Lan nhưng lại có da thịt cùng tướng mạo mang đặc thù của Nam Dương. Nàng cũng biết nói tiếng đại lục La Lan, thậm chí còn có thể sử dụng văn tự giản đơn của đại lục La Lan để viết tên của mình.

Nhưng, thân là con cái của nô lệ, vốn cả đời Hàm Nguyệt nhất định phải là nô lệ... hơn nữa càng thâm trầm chính là, nàng từ nhỏ đã lộ ra vẻ đẹp kinh người. Ở nơi tập trung nô lệ, từ nhỏ Hàm Nguyệt có điểm không hiểu chính là: vì sao bản thân xinh đẹp hơn so với những cô bé khác nhưng bọn họ lại dùng ánh mắt xót xa và thương tiếc nhìn về phía mình.

Đến khi lớn hơn một chút, Hàm Nguyệt cuối cùng cũng hiểu được thâm ý trong những ánh mắt kia.

Xinh đẹp chính là tội lỗi lớn nhất của nàng!

Đến khi mười hai tuổi, Hàm Nguyệt liền bị bán từ trong tay của một tên buôn bán nô lệ này sang cho một tên buôn bán nô lệ khác. Nàng bắt đầu bị bắt buộc phải chịu huấn luyện... mà lại là loại huấn luyện rất ngưng ngừng. Có thể tưởng tượng, một cô gái mới mười hai tuổi bắt đầu phải bỏ đi sự tôn nghiêm của mình, mỗi ngày phải đi học tập cái thứ như là...

... lấy lòng đàn ông.

Nếu như dựa theo quá trình bình thường của một nữ nô lệ xinh đẹp, Hàm Nguyệt từ lúc mười hai tuổi đã thâm hiểu rõ số mệnh của mình trong tương lai:

Đúng thế, bởi vì nàng có một thân thể xinh đẹp, tương lai nàng có thể bị một quý tộc có tiền nào đó hay một thương nhân mua về, sau đó trở thành một món đồ chơi tùy ý nam nhân chà đạp, khi chủ nhân đùa chán lại mang nàng cho người khác... Tương lai, nếu như đợi tới ngày nào đó nhan sắc của nàng tàn phai, cũng đã không còn gì hấp dẫn nữa. Nàng có thể bị gả cho những kẻ cũng là nô lệ ví dụ như mã phu hoặc là người coi sóc vườn... Sau đó sinh ra con cái – đó là nếu như nàng còn chưa bị nam nhân chơi đùa hành hạ chết đi.

Và sau đó... đứa con của nàng cũng tiếp tục giống như nàng trở thành nô lệ. Nếu như sinh ra con trai thì cả cuộc đời nó phải đối mặt với vô cùng vô tận công việc, nếu như sinh ra con gái... ví dụ lại xinh đẹp thì tương lai nó lặp lại số phận bi thảm như Hàm Nguyệt mà thôi!

Đấy, chính là nô lệ.

Cho nên, khi Hàm Nguyệt cùng một đám thiếu nữ khác bị bán cho Tây Bắc quân Tatar thì nàng đã đối với cuộc sống đã hoàn toàn tuyệt vọng.... mặc dù lúc còn nhỏ, nàng vẫn âm thầm hướng tới mảnh đất Nam Dương tươi đẹp, như một viên trân châu nhỏ trên mặt biển mênh mang xanh biếc.

Trân châu... cả đời này Hàm Nguyệt chưa có được nhìn qua.

Nhưng sau đó, thần vận mệnh lại đùa弄 nàng - hơn nữa lại hai lần.

Lần thứ nhất, nàng vốn được thông báo là bản thân mình sẽ bị “tặng thưởng” cho một tướng quân nào đó nắm trọng binh của Tây Bắc quân. Tây Bắc quân là gì, Hàm Nguyệt không hiểu nhưng nàng biết rất rõ từ đây bản thân nàng đã cáo biệt cuộc sống thời con gái, những thứ được huấn luyện nhiều năm qua... sắp sửa phải đi thực tế. Hơn nữa, nàng không được làm một việc gì chọc giận chủ nhân tương lai, nếu không cha mẹ nàng sẽ phải đón nhận một vận mệnh thâm trầm.

Nhưng một ngày sau, sự tình thay đổi. Nàng cùng những thiếu nữ khác bị đưa đến một gian lao phòng tối đen, trong phòng tràn ngập mùi hôi thối đáng sợ, nàng thậm chí còn thấy xương trắng trên đất cùng máu tươi lưu lại trên xiềng xích. Sau đó có mấy cô gái còn phải chịu đòn roi và tra tấn.

Hàm Nguyệt lúc này không biết, bởi vì lần “ám sát” trên yến hội, đám nô lệ các nàng đã bị thống soái Ruga của Tây Bắc quân phán tử hình.

Ngày hôm sau những cô gái người trần truồng bị giam trong lồng sắt được đưa tới cánh rừng ngoài ngoại ô. Các nàng từ đó chơi biến thành “con mồi”.

Lần thứ hai, nàng vốn tưởng bản thân chết chắc, binh sĩ đã man thoả dùng dao sáng loáng đối với các nàng giơ lên múa may. Các nàng giống như súc vật bị người ta lừa vào rừng, chỗ nào cũng thấy đám binh

lính đáng sợ đang điên cuồng cười một cách đắc ý mà tàn nhẫn.

Khi chạy trốn trong rừng, đôi chân trần xinh đẹp của nàng bị bụi rậm gai cứa xước, thể lực cũng nhanh chóng giảm xuống— Làm sao có thể không bị giảm đi được cơ chứ? Nàng đã một ngày một đêm không ăn gì, cũng không có được uống nước.

Hàm Nguyệt vốn đã sẵn sàng cho cái chết rồi ... có lẽ, chết ở chỗ này với mình cũng là một chuyện tốt. Ít nhất, chết đi so với tương lai bi thảm cũng làm cho người ta an tâm chút ít.

Tuy vậy, khi nghe thấy trong rừng vang lên những tiếng kêu thảm của từng cô gái khác, Hàm Nguyệt liền không thể kìm nén được trong lòng sợ hãi. Vào lúc này, bản năng muốn sống của con người lại lần nữa khơi dậy.

Nàng liều mạng chạy trốn, vốn dĩ đôi bàn chân trần mịn màng đã bị những tảng đá sắc nhọn cắt phá, nhưng nàng hình như không có cảm giác đau đớn... cuối cùng...

Nàng ngất đi.

Có thể nói không một chút khoa trương rằng hai khúc ngoặt của vận mệnh này mang đến cho Hàm Nguyệt “tương lai” hoàn toàn khác nhau.

Lúc nàng tỉnh lại, nàng và vài cô gái cùng ở một chỗ... điều thương tâm nhất là, ban đầu bị nhốt trong lồng có mười mấy cô gái giờ chỉ còn lại có sáu, kể cả bản thân nàng.

Có thể sống sót sao? Hay là...bản thân lại bị đưa vào tay một vị chủ nhân mới nào đó? Lại biến thành đồ chơi đùa của vị chủ nhân mới này?

Hàm Nguyệt và những cô gái khác bị đưa vào xe ngựa. Sau đó là đường gập ghềnh, không ai nói cho nàng biết bọn họ phải đi đến nơi đâu. Tuy nhiên may mắn là vị chủ nhân mới này xem ra có vẻ nhân từ, ít nhất có cho các nàng quần áo còn cho các nàng thức ăn và nước uống.

Tám ngày sau, Hàm Nguyệt đi đến một toà thành thị lớn. Làm cho nàng kinh ngạc hơn là : ở Tây Bắc mấy năm nay, nàng tới bây giờ cũng chưa thấy một thành thị lớn như vậy.

Thùng của xe ngựa cũng không phải là kín mít. Hàm Nguyệt co lại vào một góc, từ một lỗ thủng trên mảnh gỗ có thể nhìn ra ngoài. Nàng nhìn thấy tường thành hùng vĩ, nhìn thấy người của Thảo Nguyên trong các trang phục kỳ dị. Nàng nhìn thấy từng đàn trâu, đàn dê.. nhìn thấy binh lính uy vũ, thấy được người đi trên đường mặt đất vẻ vui mừng thỏa mãn.

Cuối cùng, các nàng bị đưa vào một toà thành.

Người ở nơi này không có hành hạ các nàng, nếu so sánh với binh lính thô lỗ Tây Bắc quân thì ở đây thị vệ rất nghiêm túc và im lặng, bị đưa vào một gian phòng trong một ngày. Thậm chí vào lúc buổi tối, Hàm Nguyệt còn được phát cho một khối bánh mì nóng thơm phức.

Nàng lui vào một góc tường, giống như một chú chuột nhỏ tham lam liều mạng gặm lấy. Sau đó cả đêm ngồi ôm gối bên cửa sổ, nhìn ánh trăng ngoài trời.

Ngày tiếp theo sau khi đến toà thành này, Hàm Nguyệt các nàng được gặp vị “ chủ nhân mới “ của mình.

352. Chương 257:vẻ Đẹp Trí Mạng (p2)

Khi người trẻ tuổi trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt tiến vào trong phòng, mặc dù hần nhìn qua rất trẻ tuổi... có lẽ tuổi còn không lớn hơn mình bao nhiêu, nhưng Hàm Nguyệt có thể cảm giác được, ánh mắt của những người thị vệ đứng phía sau người trẻ tuổi này nhìn vị tiểu quý tộc đều thể hiện rõ rệt sự sùng bái và tôn kính.

Càng làm cho trống ngực Hàm Nguyệt đập mạnh là, người trẻ tuổi này... hần cười thật sự rất đẹp mắt....

” Từ hôm nay trở đi, ta chính là chủ nhân mới của các người, các người có thể gọi ta là thiếu gia, hoặc là.... công tước đại nhân.”

Đây là lần đầu tiên Hàm Nguyệt nghe thấy thanh âm của Đỗ Duy.

” Hơn nữa, bắt đầu từ hôm nay, các người sẽ phát hiện ta là chủ nhân nhân từ nhất mà các người từng gặp. Tuy vậy...để đền đáp lại, các người phải làm cho ta vừa lòng, bởi vì ta cho các người cơ hội thay đổi số phận của mình.”

Đỗ Duy ngược nhìn sáu cô gái đang run như cây sậy trước mặt. Hắn nói rất chậm rãi, rõ ràng :” Ở nơi này của ta, các người được ăn ngon, mặc đẹp, còn có tự do. Nhưng các người phải hiểu rõ, sinh mệnh của các người là của ta, ta tuy không thưởng các người cho nam nhân tùy ý chà đạp... nhưng mà, thân là chủ nhân của các người, vì vậy các người luôn luôn phải sẵn sàng vì ta mà chết. Để đáp lại, ta sẽ cố hết sức thỏa mãn yêu cầu của các người... Tuy nhiên, cơ hội chỉ có một lần thôi.”

Nói đến đó, Đỗ Duy đã bắt đầu chú ý đến Hàm Nguyệt.

Không thể nghi ngờ, mặc dù trên mặt nàng còn ngập tràn vẻ mệt mỏi, cho dù trên đùi còn mang theo vết thương, cho dù nàng chỉ quỳ ngồi phía góc tường không có gì nổi bật. Nhưng vẻ đẹp của Hàm Nguyệt vẫn có được sự xuất sắc nhất trong những “con mồi” này.

Vẻ đẹp của nàng giống như một đoá tuyết liên ngoan cường sinh trưởng trong một khe nham thạch trên núi tuyết, đẹp mềm mại, nhưng lại mang đầy nhựa sống.

“Người tên gì?” Đỗ Duy mỉm cười nhìn cô gái này, nụ cười hết sức thân thiện.

“... .. Hàm Nguyệt.”

Thanh âm rất thấp, nhưng giọng nói lại hết sức động lòng người.

Đỗ Duy gật gật đầu :” Nói cho ta biết, nguyện vọng lớn nhất của người là gì?”

Ánh mắt của Đỗ Duy mặc dù bình hòa, nhưng bỗng nhiên Hàm Nguyệt bản năng lại sinh cảm giác sợ hãi! Vị chủ nhân trẻ tuổi tuy rất đẹp trai, mặc dù hắn khi mỉm cười làm cho người ta không kìm nén được cảm giác muốn thân cận. Nhưng... ánh mắt của hắn thực sự rất đáng sợ!

“Tôi...”

“Nói đi, cô bé.” Đỗ Duy bỗng nhiên đi tới. Đi xuyên qua bên người mấy cô gái đang quỳ phía trước, bàn tay của Đỗ Duy nhẹ nhàng đặt trên vai Hàm Nguyệt. Hắn cất giọng nói ấm áp: “Nói cho ta biết, nguyện vọng lớn nhất của cô là gì?”

Mặc dù hắn tuổi không lớn, nhưng mọi người nghe được khẩu khí này, ngược lại cảm thấy rất tự nhiên, vị chủ nhân trẻ tuổi này có lẽ trời sinh ra đã cao cao tại thượng như thế rồi.

“Tôi ...” Bỗng nhiên Hàm nguyệt ngược mắt lên. Đôi mắt của nàng xinh đẹp tự như ánh trăng, làm cho Đỗ Duy âm thầm khen ngợi.

“Tôi hi vọng... không tiếp tục là nô lệ nữa.”

Nói xong câu đó, Hàm nguyệt đã nhắm mắt lại rồi. Nàng cũng không biết lấy đâu ra dũng khí. Nhưng kinh nghiệm nói cho nàng biết, dám thốt ra những lời như thế, thì chờ đón nàng chỉ sợ là những trận đòn roi không thương tiếc.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy một roi nào như đã nghĩ, mà bàn tay Đỗ Duy lại nhẹ nhàng đưa tới khuôn mặt của nàng khẽ ve vuốt. Sau đó lần đầu tiên trong cuộc đời Hàm Nguyệt, mười sáu năm rồi mới nghe thấy được âm thanh tuyết rơi như thế!

” Tốt, vậy từ hôm nay trở đi, người sẽ không là nô lệ nữa.”

Lập tức trái tim Hàm Nguyệt bắt đập nhanh mạnh hơn, nàng ngược đầu lên kinh ngạc nhìn vị chủ nhân trẻ tuổi.

“Nhưng... mạng của người vẫn như cũ là của ta.” Đỗ Duy nhàn nhạt nói :“Ta có thể để cho cha của người, mẹ của người, người thân của người cũng như bạn bè của người... đều thoát khỏi thân phận nô lệ. Nhưng để đền đáp lại, mạng sống của người là của ta, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, bất kỳ lời nào của ta đối với người đều là sứ mạng tối cao.”

Cuối cùng Đỗ Duy nhẹ nhàng vỗ vỗ trán nàng: “Bắt đầu từ bây giờ, người là thủ lĩnh của bọn họ.”

Khi đi ra khỏi gian phòng này Đỗ Duy có thể cảm giác rõ ràng, trong nháy mắt lúc cánh cửa khép lại. Cô gái nô lệ nhỏ xinh đẹp có tên gọi là Hàm Nguyệt kia ở phía sau cánh cửa truyền lại ánh mắt khiến cho người ta đau lòng.

Thở dài một hơi, Đỗ Duy trầm ngâm chốc lát, quay sang phía hai vị thầy giáo nghi lễ ưu tú ra một mệnh lệnh.

“Nhìn thấy mấy cô gái này thế nào?” Đỗ Duy nhìn trước mặt một phụ nữ tầm bốn mươi tuổi, bà ta trước đây là thầy giáo nghi lễ ở La Lâm gia tộc, người còn lại thậm chí đã từng có thời gian làm việc qua trong cung đình.

“Từ hôm nay trở đi, ta muốn các bọn họ nhận được sự giáo dục và huấn luyện tốt nhất... Ta yêu cầu các cô gái đó tương lai đều có khí chất có thể so sánh được với những thiếu nữ quý tộc...” Đỗ Duy nói đến đó, lại cười một chút: “Cô gái có tên gọi Hàm Nguyệt... Ta muốn các người huấn luyện nàng thành một vị công chúa! Có rõ không? Là công chúa!”

Cả nửa cuộc đời của bản thân làm thầy giáo nghi lễ trong giới quý tộc phù hoa, hai vị phụ nữ trung niên có cái gì mà chưa thấy qua? Lập tức có thể đoán ra được dụng ý của ngài công tước trẻ tuổi, vội vàng đáp ứng ngay.

Đỗ Duy trong lòng thở dài: Vẻ đẹp, xem ra đều là vũ khí chết người.

Đó mới thật là lưỡi đao sắc bén! Loại đao vô hình này,có những lúc nó hơn cả vạn nghìn thiết kỵ!

Hussein lạnh lùng theo sau Đỗ Duy rời đi. Khi đi ra đến bên ngoài, xung quanh không còn thị vệ nào, vị thánh kỵ sĩ đột nhiên lạnh lùng nói: ” Đỗ Duy, người...”

“Ta làm sao?”

“Đừng cho rằng ta không biết người muốn làm gì.” Hussein chậm rãi nói :“Đỗ Duy, ta cũng không nghĩ việc lợi dụng mấy cô gái đáng thương vô tội...”

“Người bất mãn?” Đột nhiên Đỗ Duy cười: “Hay người cho là việc làm của ta có chút hèn hạ... trái ngược với đạo đức kỵ sĩ của người? Hay lại vì ta quá tà ác?”

Hussein không nói gì, nhưng ánh mắt của hắn đã câu trả lời vấn đề của Đỗ Duy.

“Hussein!” Đỗ Duy nhìn sắc trời bên ngoài, ngoài kia mưa bụi lất phất một mảng âm u: “Người thấy rồi đó! Nơi này là Tây Bắc! Không có ánh nắng rạng rỡ! Không có gió xuân dịu dàng! Ở nơi đây chỉ có tàn khốc và băng lãnh!”

Sau đó hắn xoay người lại, nhìn vị thánh kỵ sĩ trước mặt: “Đỗ Duy ta có tính là gì chứ? Binh lực ta không bằng Ruga! Căn cơ của ta tại Tây Bắc không bằng Bohan! Thế lực của ta không bằng người Thảo Nguyên! Ma pháp sư bên cạnh ta còn xa mới bằng số vu sư trên Đại Tuyết Sơn! Ở nơi đây...ta vẫn cần phải sinh tồn! Không chỉ có ta! Còn có chúng ta! Người, ta, Ron Patton, Robert, Dardanelle ... và tất cả mọi người! Sau lưng ta còn có vài vạn binh lính của gia tộc Hoa Tulip, vài chục vạn con dân! Còn có gia tộc của ta! Người thân của ta! Mọi người đều cần phải sống sót!”

Hussein nhíu mày lại.

Ngữ khí của Đỗ Duy rất ngưng trọng: “Ta không cho là ta hèn hạ hay ta tà ác... nhưng nếu cần thiết mà nói, ta cũng không ngại mà làm những việc tà ác hơn! Để sống sót ở đây...ta không cần làm kỵ sĩ, ta tình nguyện trở thành một tên ác ma!”

Cuối cùng Đỗ Duy khe khẽ thở dài một hơi, nhưng giọng nói càng trở lên kiên định: “Nếu như người cho là ta rất tà ác... thế thì ta chúc mừng người đoán đúng, bởi vì ta là như vậy!!”

353. Chương 258:leo Cây

Mười ngày sau khi ước định với vị nhị vương tử long tộc kia.

Bên ngoài thành Lâu Lan, Đỗ Duy đã chuẩn bị tốt mọi thứ.

Ngày từ đầu đêm hôm qua, hắn đã bố trí toàn bộ thật chu đáo.

-Hussein, đi gọi Vivian, gọi thêm mấy nhân răn của chúng ta nữa, à ..... còn cả thánh kỵ sĩ dùng bằng sương đầu khí của chúng ta nữa, kêu mọi người xuất hiện đi. Chúng ta chuẩn bị cùng chơi trò giết rồng.

Đỗ Duy tính toán rất kỹ, khi con rồng tới thì đầu tiên sẽ để cho Hussein và đối phương quần nhau.

Thực lực cùng là thánh giai, tuy nhiên nếu nhân loại mà đối phó với long tộc lại còn có thêm thân thể hoàn mỹ nữa thì thua thiệt hơn nhiều. Nhưng dựa vào sự dũng mãnh của Hussein thì sẽ không thua kém bao nhiêu, ít nhất có thể giữ được cục diện không thua.

Xung quanh trận còn có thánh kỵ sĩ Rodriguez mất một tay, đây đã là cục diện không thể thua được.

Chỉ có điều, mình vất vả lắm mới xây dựng được thành Lâu Lan nên không thể để nó bị thiệt hại dưới khói lửa chiến tranh. Đỗ Duy đã chuẩn bị tốt toàn bộ kế hoạch, kéo con rồng này vừa đánh vừa lui, lùi đến khoảng cách đủ xa thành thị, sau đó chính mình cùng với Medusa và cả Vivian, ba ma pháp sư cường đại cùng ra tay .....

Tuy nhiên, đây chỉ là một vương tử rồng mà thôi. Xét thực lực một phương của mình bây giờ, cả đại lục có lẽ chỉ có lão rồng già kia đến đây thì mình mới không thể đánh lại được ..... Chẳng qua chỉ là một con rồng nhỏ thì tuyệt đối có thể giết hắn thành công!

Tất nhiên kết quả tốt nhất là: Mấy cường giả bên mình thay nhau đấu với tên vương tử rồng. Mục đích trận chiến này không phải đơn thuần là muốn thắng mà là muốn tìm biện pháp bắt nó lưu lại! Khiến nó ngay cả muốn trốn cũng không chạy thoát được.

Đến phút cuối thì sao ..... hắn sẽ triệu hoán ma thú kia ra, thừa dịp đối phương kiệt sức để thu phục con rồng này.

Như vậy, Đỗ Duy tự mình liền có thể trở thành ma pháp sư duy nhất trên đại lục có được thú cưng là hoàng kim long.

Không thể không nói ..... tính toán kiểu này thì tốt thì tốt thật.

Nhưng .....

Từ lúc sáng sớm mặt trời vừa mọc, Đỗ Duy đã dẫn mấy người cường giả cùng chờ trên tường thành.

Theo tính kiêu ngạo của long tộc, nếu đã ước định quyết đấu, hắn chắc chắn sẽ không chơi trò đánh lén, ít nhất cũng quang minh chính đại tiến đến, nói không chừng còn có thể rồng dài một tiếng, âm thanh chấn động thành Lâu Lan, sau đó hoành tráng xuất trận .....

Tuy nhiên .....

Bắt đầu từ sáng sớm, Đỗ Duy ngồi trên thành lâu. Dần dần cảm giác được mặt trời lên chói chang trên đầu. Mãi cho đến giữa trưa, Đỗ Duy mới miễn cưỡng uống chút rượu trái cây ngâm đá, vừa gượng gạo thì triển một ít băng hệ ma pháp .....

Tới chiều, mặt trời quá dần bị mây đen che khuất. Phía tây bắc bắt đầu nổi gió, bão cát phủ kín bầu trời, mưa bụi đầy trời khiến cho Đỗ Duy cũng không ngăn được chiến ý có chút dao động.

Mặc dù mặt trời không còn chói chang nhưng gió quất kiểu này cũng khiến người ta đau đầu.

Thời gian cứ chậm rãi trôi mà tên hoàng kim long chết toi kia vẫn không thấy xuất hiện.

Mấy vị thánh kỵ sĩ, đại ma pháp sư, ma thú mỹ nhân răn đỉnh cấp ..... đám cường giả đông như vậy ngồi xơ xác trên thành lâu rồng rã một ngày. Đợi tới lúc mặt trời xế bóng về tây, Đỗ Duy trong lòng nảy sinh

nghe: “Khó nói rằng long tộc đã bắt đầu học được tính giao hoạt rồi sao? Không lẽ hẳn muốn tập kích ban đêm ư? Ái chà, chẳng lẽ ta đã đánh giá thấp trí thông minh của loài bò sát khổng lồ này à?”

Tuy thế, thật đáng tiếc, khi đêm buông xuống, cuồng phong xua tan mây đen, rồi ngàn sao giăng giăng khắp trời ..... thủ hạ đến báo thời gian đã qua nửa đêm.

Mà đối thủ mình chờ còn chưa xuất hiện.

Đỗ Duy cuối cùng thở dài, đứng lên khỏi ghế, nhìn đồng bạn mặt mày cổ quái bên cạnh, cười khổ nói một câu:

-Oái ..... theo tình hình bây giờ thì chỉ có một khả năng. Các vị ..... ta nghĩ, đại khái chúng ta bị cho leo cây rồi.

.

Quả thật không ai nghĩ tới, đường đường là long tộc kiêu ngạo, không ngờ trong việc “quyết đấu” thần thánh như vậy lại ngang nhiên có hành động cho leo cây hèn hạ kia, để cho vài vị đường đường là cường giả đứng đầu đại lục khổ sở đợi suốt một ngày.

Đỗ Duy cũng không biết mình nên cười hay khóc ..... hay là phải lo lắng sau này con hoàng kim long kia một lúc nào đó bỗng nhiên nhảy xổ ra đánh lén?

-Được rồi, được rồi ..... vụ đánh nhau hôm nay chắc là không đánh nữa rồi, mọi người chuẩn bị thu dọn về tắm rửa đi ngủ đi.

Đỗ Duy mới vừa dứt lời, bỗng nhiên nghe thấy Vivian bên cạnh kinh ngạc chỉ ra đằng xa, bùm miệng hô nhỏ một tiếng:

-A! Người xem kia!

Xa xa, trên đại lộ dẫn về cổng thành, trong bóng đêm, một bóng người chậm rãi cất bước đi tới.

Đó là con hoàng kim long kia sao?

Không giống .....

Xa xa, tà áo tung bay, còn có một mái đầu tóc trắng dài bay bay, giống như răn bạc nhảy múa. Dưới chiếc váy hoa lệ bao phủ là một thân hình thon dài mê người, chậm rãi đi trên đại lộ dẫn về cổng thành.

Khi người ấy còn khoảng chừng hai trăm thước là tới cửa thành thì dừng bước, ngẩng mặt nhìn Đỗ Duy phía trên cửa thành, phẳng phất như đang cười.

Mặc dù khoảng cách còn rất xa, nhưng là ma pháp sư nên lực cảm ứng của ngũ quan đều hơn người. Đỗ Duy vẫn thấy rõ đôi gò má quen thuộc đầy đặn mỹ lệ như xưa. Vẫn đôi mắt lạnh đậm như xưa, lại còn ẩn chứa vài phần kiêu kỳ ..... một cô gái xinh đẹp hiển hiện như thể tính tình lại một mực ngập tràn bạo lực.

-Ta nói, các người đang đợi người sao?

Cô gái đứng dưới thành bỗng nhiên cao giọng hướng về phía Đỗ Duy cười cười, tuy nhiên trong nụ cười của cô có chút mỉa mai:

-Ta nghĩ rằng tên chết tiệt mà các người đang đợi sẽ không đến đâu.

Nói xong, cô bỗng nhiên chìa tay ra sau, kế đó khua khua tay lập tức một luồng ánh sáng màu vàng loé lên trên bầu trời đêm, vù một tiếng, một món đồ phóng xuống cắm trên mặt đất dưới cửa thành, vẫn còn rung rung nhẹ nhẹ.

Bất ngờ là xung quanh vật này hiện ra hào quang màu vàng, đây đúng là cây trường thương hoàng kim mà hoàng kim long sử dụng?

Chỉ có điều, mũi thương đã bị gãy, phía trên cây thương hoàng kim vết nứt tàn phá dày đặc.

Kế đó, sau lưng cô gái không khí gợn sóng lên chậm chậm, một bóng người mặc áo choàng xanh xuất hiện.

Dù vậy nếu so với lần gặp trước, áo choàng xanh của hắn đã không còn chỉnh tề, trước ngực và dưới sườn đã bị thủng hai lỗ rất lớn, ngay cả đến cái mũ xanh từng bị Đỗ Duy chế giễu, không biết cũng đã lạc mất khi nào, một đầu tóc bạc có chút rối loạn, ngay cả râu hình như cũng bị cắt ngắn đi một chút.

Oái ..... hình như bị cháy thì phải.

Đỗ Duy sững sờ đủ mười giây, sau đó hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nhìn hai người ở dưới thành này:

-Này! Ta nói, thân là cường giả tuyệt đỉnh đại lục, các người làm sao lại có thói quen “đến trễ” rất xấu này hả!

Mặc dù ước định với Đỗ Duy thời hạn là ba tháng nhưng từ lúc ước định đến giờ đã đủ một năm hai mươi ba ngày, lão già áo xanh kia và cô học trò bạo lực xinh đẹp của hắn cuối cùng cũng đã xuất hiện tại tây bắc.

Mở cửa thành, Đỗ Duy tự mình dẫn đồng bạn ra nghênh đón đôi thầy trò này. Nhưng Vivian có chút e dè tránh phía sau Đỗ Duy, chỉ lộ ra nửa người, giống như có chút sợ hãi nhẹ nhàng gọi một tiếng:

-Chị ..... Chị .

Joanna nhướn mày, liếc mắt nhìn cô em, lạnh lùng nói:

-Ta thấy người ở tây bắc hơn một năm thì phải trở nên kiên cường một chút ..... Vì lẽ gì mà vẫn còn nhu nhược như vậy ..... Này! Rốt cuộc người sợ cái gì, chẳng lẽ ta sẽ ăn thịt người à!

Đỗ Duy đang dò xét lão già áo xanh này.

Theo góc độ ma pháp sư mà nói, Đỗ Duy rõ ràng cảm nhận được sự suy yếu của lão già này. Có thể thấy được rằng hắn đã trải qua một trận đại chiến thực sự kịch liệt ..... có lẽ không chỉ một trận.

Áo choàng trên người hắn rõ ràng là bị lửa ma pháp đốt cháy mà ra, hơn nữa cả râu của hắn cũng thế ..... ai có thể bức vị ma đạo sư của đại lục này đến mức chột vật như vậy .....

-Người nhìn cái gì?

Sắc mặt của Gandalf áo xanh có chút không tốt.

-Chỉ là ta phỏng đoán, rốt cuộc trên đại lục này còn ai có thể đánh người thê thảm như thế.

Đỗ Duy nhin cười, lập tức ho khan một tiếng:

-Ta nói, sư phụ tôn kính ..... Người bảo rất hay là sau ba tháng liền đến tây bắc dạy ta. Nhưng mà giờ đã qua hơn một năm. Về phần đến trễ, thật là khó nói, người không biết phải tỏ vẻ xin lỗi một chút với học trò của mình sao?

Gandalf áo xanh quắc mắt:

-Không cần nói nhảm, hiện tại tâm trạng ta không tốt. Nếu người chọc giận ta, mặc kệ người là học trò của ta, nói không chừng trong cơn tức giận ta sẽ đem người trực tiếp luyện chế thành băng hồn bây giờ. Giờ dẫn đường cho ta, chỗ phủ công tước của người nhất định sẽ rất thoải mái. Ta muốn một trăm thùng rượu ngon nhất, thêm một căn phòng thoải mái ..... Trong vòng một tháng, cấm tiệt bất cứ ai đến quấy rầy ta.

Đỗ Duy trở mặt khinh thường, tuy thế khi hắn liếc tới cây sáo dài bên hông Gandalf áo xanh ..... cây sáo dài này, chỉ còn lại phân nửa.

Đỗ Duy biết lão già này tính tình cổ quái nên hắn sẽ không đụng chạm đến lão quái vật xúi quẩy này, do đó trên đường hắn thấp giọng hỏi Joanna.

-Chúng ta đi phương bắc, đến rừng rậm đóng băng. Câu trả lời của Joanna khiến cho Đỗ Duy hít sâu một ngụm khí lạnh.

-Thầy nói, ông rất muốn xem xem tộc trưởng long tộc, người có thể giết ‘ông ta’ một lần mạnh đến thế nào. Vì tôn nghiêm của cường giả, ông muốn báo thù.

Đỗ Duy nhún vai.

Báo thù? Báo thù kiểu này quả thật có chút cổ quái đó.

Ai da, thật là khó nói: Người giết ta một lần, bây giờ ta tới báo thù cho ta!

-Để gặp lão rồng già kia ư?

Đỗ Duy thấp giọng nói.

Joanna thở dài:

-Nếu không thì người nghĩ rằng ai có thể đánh sư phụ ta thì thảm như vậy?

Đỗ Duy gật đầu:

-Có thể còn sống trở về đã đủ để ta thay đổi hoàn toàn cách nhìn về ông ấy.

Ở phía sau đang nghe hai người nói chuyện, Gandalf áo xanh bỗng nhiên quay đầu sang hung hăng nhìn Đỗ Duy trừng trừng, chợt hắt lại thở dài:

-Mặc dù ta không muốn thừa nhận, dù vậy thực lực lão bò sát kia đích xác còn hơn xa ta. Ta vốn dĩ đã hết đường trở về, thế nhưng may mắn thay vào lúc chúng ta chạy trốn, long tộc đã gặp phải một ít phiền toái của họ. Lão rồng già kia không có cách nào phân thân ra mà truy đuổi chúng ta, lúc đó chúng ta mới chạy thoát thành công ra cánh đồng băng.

Đỗ Duy chưa kịp hỏi rốt cuộc long tộc gặp phiền toái gì. Không ngờ Joanna đã kể tiếp sự việc.

-Chúng ta một mạch trở về, tối hôm qua trên đường gặp phải con rồng nhỏ kia. Vừa lúc sư phụ lần này đi phương bắc bị lão già long tộc làm cho một bụng lửa giận. Vừa lúc gặp được một tên long tộc như vậy, cho nên .....

Gandalf cười lạnh một tiếng:

-Cho nên, lão tử xem không vừa mắt, liền thuận tay giết luôn rồi.

Đỗ Duy trong lòng cười khổ một tiếng.

Đánh không lại cha người ta, liền đem con người ta ra thịt.

Ai da ..... làm như vậy mặc dù thực sự không có phong độ cao nhân, thế nhưng.....

Lại rất phù hợp với phong cách của lão già mũ xanh này à.

(mũ xanh: cách nói kháy của Đỗ Duy(xem lại các chương trước) chứ thực ra chiếc mũ đã mất rồi-biên tập viên)

354. Chương 259: Khoai Núi Bỏ Tay (thượng)

Xem ra lão già mũ xanh này bị thương quả thực không nhẹ.

Sau khi về tới phủ công tước, Đỗ Duy lập tức tìm một căn phòng sạch sẽ trong hầm ngầm dưới thành.

Đây là yêu cầu của chính Gandalf. Lão yêu cầu một nơi tối tăm không có ánh mặt trời.

Trên thực tế, lão già mũ xanh này bị thương rất kỳ dị, theo giải thích của Joanna thì bây giờ lão rất sợ ánh mặt trời.

Đỗ Duy nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể tạm thời nâng cấp hầm ngầm trong thành để lão già này dùng dưỡng thương.

Thậm chí yêu cầu của Gandalf về một trăm thùng rượu ngon cũng không phải nói đùa. Lão rất nghiêm túc khi lập đi lập lại yêu cầu này- hiển nhiên, một mình lão chẳng thể nào uống hết một trăm thùng rượu, cho dù là dùng để tắm rửa cũng không cần tới nhiều như vậy. Nhưng mà loại yêu cầu này cũng không làm khó được Đỗ Duy.

Bây giờ tỉnh Desa cũng không thiếu hụt lương thực, năm nay dân chúng cũng có thừa lương thực dùng để ủ rượu. Mặc dù trong phủ công tước dự trữ rượu không đủ nhưng mà sau khi Đỗ Duy phái binh lính đi lùng trong thành một vòng, rất nhanh chóng đã tập hợp đủ con số này rồi.

Vào lúc nửa đêm, không ít quán rượu đều bị gõ cửa. Trong cơn mơ bị giật mình tỉnh dậy, mấy ông chủ này hoảng sợ khi thấy binh lính ngoài cửa, trong lòng vốn còn sợ hãi, tuy nhiên thái độ mấy tên binh lính này có vẻ hiền lành, sau khi chúng nêu rõ yêu cầu thu thập một trăm thùng rượu ngon trong đêm, tất cả ông chủ quán rượu đều đóng góp nửa kho rượu dự trữ của mình. Hơn nữa, một số ông chủ vì cảm động trước luật pháp và chính sách tốt đẹp của Đố Duy, còn tỏ vẻ rộng rãi là mình có thể không thu tiền. Chỉ có điều binh lính bị mệnh lệnh nghiêm khắc của Đố Duy, vẫn tuân theo giá tiền để trả tiền rượu.

Sau khi tất cả rượu được đem vào hầm, lão Gandalf đóng cửa lớn của hầm lại, quăng lại một câu:

-Trong một tháng đừng cho một kẻ nào quấy rầy ta cả. Kể cả người cũng thế.

Thậm chí để tránh phiền toái lão Gandalf còn tự tay bố trí một ma pháp trận trên mặt đất bên ngoài. Hơn nữa còn đem duy trì thêm một ma pháp trận cách âm. Như vậy cho dù là bên ngoài long trời lở đất, lão vẫn có thể ở bên trong ôm một trăm thùng rượu ngủ ngon giấc.

Cho nên, mặc dù Đố Duy đầy một bụng nghi vấn cũng chỉ có thể chạy tới chỗ Joanna hỏi thôi.

Ít nhất, bây giờ Đố Duy đã không còn quá sợ hãi cô gái bạo lực này....Mặc dù nữ ma pháp sư động một tí thì uy hiếp đem người ta biến thành linh hồn của tuyết này thật sự là một người không nên tiếp xúc. Tuy thế, Đố Duy tự đánh giá thực lực của mình bây giờ hẳn là sẽ không phải quá lo lắng về điểm này.

-Sự việc chính là như vậy.

Joanna nâng chén cỡ lớn nhất trên bàn, sau đó dùng một tư thế rất phóng khoáng, ngửa cái cổ lên. Đã đem uống rượu trong cái chén lớn trôi xuống bụng. Sau đó thở ra thật dài, còn không có quên ca ngợi Đố Duy một câu:

-Rượu nơi này của người quả thực cũng không tệ. Xem ra làm một quý tộc có quyền thế cũng có chỗ tốt.

Đố Duy vẫn còn đắm chìm trong lời nói vừa rồi của Joanna. Qua một lúc thì Đố Duy mới miễn cưỡng chỉnh lý lại mạch suy nghĩ của mình rồi cười khổ nói:

-Ý của cô là cô và sư phụ của cô.....

-Là sư phụ của chúng ta.

Joanna rất nhanh uốn nắn cách dùng từ sai của Đố Duy:

-Bây giờ sư phụ đã đáp ứng thu nhận người làm học trò rồi. Cho nên mặc kệ người bằng lòng hay không thì người vẫn phải tôn trọng gọi người là sư phụ.

-Được rồi, sư phụ của chúng ta!! Ngày đó, sau khi cô và sư phụ của chúng ta rời khỏi đế đô thì trực tiếp đi lên phương bắc sao? Sau đó từ rừng rậm Đóng Băng một mạch đi tới phía bắc. Chạy tới cánh đồng băng lãng quên kia.....sau đó chạy tới thần sơn của long tộc.

-Đúng vậy.

-Sư phụ của chúng ta đưa ra khiêu chiến với tộc trưởng của long tộc .....sau đó.....

-Lúc mới bắt đầu, đối phương dường như không trả lời chúng ta. Nhưng mà rất nhanh sau đó mấy con bò sát lớn bay trên không này đã hiểu được là chúng nó mắc phải một sai lầm rất nghiêm trọng. Sư phụ tự tay đem mấy con rồng phụ trách tuần tra bên ngoài thần sơn của đối phương đánh cho chỉ còn một hơi thở, cuối cùng lão già kia mới đi ra nhận lời thách đấu.

Đố Duy thở dài. sau đó tưởng tượng một chút trong đầu cảnh gặp mặt của Gandalf áo xanh này và tộc trưởng long tộc.....Sau đó hần cười khổ nói:

-Đó nhất định là một cuộc gặp mặt rất có tính chất hài kịch.

Có thể tưởng tượng khi lão rồng già kia thấy Gandalf mặc áo choàng màu xanh, nhất định là lại càng hoảng sợ! Ít nhất là thấy một thằng cha rõ ràng bị mình giết chết lại còn sống sờ sờ xuất hiện trước mắt. Chuyện như vậy, không phải bất cứ ai cũng có thể gặp được.

Nhân tiện Đỗ Duy cẩn thận truy hỏi rõ ràng thời gian kỷ càng, từ đó nhận thấy một điều. Thời điểm khi hai kẻ to gan lớn mật là Gandalf áo xanh cùng Joanna ở trên thần sơn của long tộc, ba vị vương tử của long tộc hẳn là đã xuất phát đến đối phó với mình rồi.

Đối với vấn đề này, lời giải thích của Joanna làm cho Đỗ Duy không biết nói gì.

-Khi chúng ta chưa tới thần sơn ta cùng sư phụ ở quanh quần trong khu rừng rậm Đổng Bằng quái quỷ kia mấy tháng, dọc theo đường đi cũng không biết giết chết bao nhiêu ma thú. Đáng hận nhất chính là, lúc mới bắt đầu chúng ta còn có thể gặp được loài người, nhưng mà tới sau này, căn bản là không có ai biết rốt cuộc có cái gì ở phía bắc của Đại Viên hồ. Khu rừng rậm đáng chết kia thật sự quá lớn, diện tích của nó lớn khoảng chừng trên hai tỉnh, trước kia chỉ là nghe nói mơ hồ là đi hướng bắc. Nhưng mà cả một vùng “hướng bắc” lớn như vậy, đáng chết, có quỷ mới biết được rốt cuộc đường đi tới núi thần là ở đâu.

Cho nên, hai người một lớn một nhỏ này tìm đường tại trong rừng rậm Đổng Bằng làm trễ rất nhiều thời gian, mà thời điểm khi bọn họ tới thần sơn thì tộc trưởng long tộc đã phái ba con trai đi ra ngoài rồi.

Cho nên trận đánh của lão tiên sinh mũ xanh cùng tộc trưởng long tộc đã không có cái gì đáng giá để miêu tả rồi. Dù sao lúc trước Gandalf chính thức, thêm Hussein và Medusa nữa, ba siêu cao thủ đánh một lão rồng cũng thua. Mà mũ xanh mặc dù thực lực có thể so với Gandalf chính thức, nhưng mà gặp phải lão rồng này vẫn còn chỉ có một kết cục: thua.

Hơn nữa thua rất bị thảm.

May là trước trận quyết chiến đó Đỗ Duy đã chạy ra khỏi rừng rậm Đổng Bằng, lão rồng cũng không phải không bị thương. Lão cũng đã bị thương không nhẹ, điều tệ nhất chính là ở thời điểm đó dưới sự hợp tác của ba siêu cao thủ, lão rồng kia đã bị ép buộc phải sử dụng ra hai đại tuyệt chiêu do long thần ban cho là: “Long thần thủ hộ” và “Long thần chiến giáp”.

Hai tuyệt chiêu này, một cái để miễn dịch bất cứ trạng thái lạ thường của ma pháp gì. Một cái còn lại là để tăng mạnh phòng ngự tới trình độ phòng ngự vật lý biến thái.

Trên lý luận mà nói, có được hai cái tuyệt chiêu này của tộc trưởng long tộc. Dường như đã là coi thường bất kể ma pháp và công kích vật lý gì rồi.

May mắn thay, nghe nói hai tuyệt chiêu này trăm năm chỉ có thể sử dụng một lần. Mà thời điểm gặp phải tiên sinh mũ xanh, lão rồng không có cách nào sử dụng hai tuyệt chiêu này.

Hơn nữa, vết thương trên người vẫn chưa khỏi hẳn. Mới làm cho mũ xanh có cơ hội chạy trốn.

-Nàng nói chính long tộc cũng gặp phiền toái sao?

Sự quan tâm của Đỗ Duy là vấn đề này.

Hình như phương bắc thần sơn có cường địch đến đây.

Những lời kể hời hợt này của Joanna lại làm cho Đỗ Duy chìm vào trong lặng im suy nghĩ.

Biên giới phía bắc sao?

Dựa theo dự đoán trước đây, ở phương bắc của thần sơn long tộc, sau khi thượng cổ đại chiến trong truyền thuyết diễn ra, những chủng tộc đầy tội ác kia bị nữ thần quang minh xua đuổi ra khỏi đại lục Roland. Tinh linh ư? Hay người lùn? Hoặc Thú Nhân? Cũng có lẽ còn có nhiều chủng tộc khác.....

Long tộc phụ trách canh giữ tại thần sơn là đường phòng tuyến thứ nhất ngăn cản mấy dân tộc mang tội này trở về đại lục Roland. Cũng là phòng tuyến chắc chắn nhất từ xưa đến nay. Có long tộc mạnh mẽ canh gác. Đường phòng tuyến này chưa từng có bị đột phá.

Nhưng “phiền toái gặp phải” lần này nghĩa là gì?

Chẳng lẽ tội dân ở phương bắc đã lớn mạnh tới mức có thể làm cho long tộc cũng thấy căng thẳng. Thậm chí có thể là sẽ bị đột phá sao?

Điều Đỗ Duy phải lo lắng là: Nếu phương bắc thực sự có tồn tại một đám tội dân như vậy. Nếu đám gia hỏa này đã bị xua đuổi từ thượng cổ thực sự lớn mạnh tới tình huống ngay cả long tộc đều ngăn chặn không được.....

Nếu như, một đám dân tộc khác lớn mạnh như vậy đột phá sự canh giữ long tộc, trở lại đại lục Roland thì sẽ mang đến cho thế giới loài người bao nhiêu chấn động đây?

Long tộc cũng ngăn cản không được. Loài người có thể ngăn cản lại sao?

Sau khi miên man suy nghĩ như vậy trong một lúc, cuối cùng Đỗ Duy không kìm được nở nụ cười:

-Ôi. Có phải là ta đã quá khéo lo trời sập rồi không? Hay là ta đã đem đề cao chính mình quá mức trở thành dang cứu thế rồi? Nếu thực sự tội dân ở phương bắc đánh trở lại. Người thứ nhất muốn đau đầu là Hoàng Tử Thần đang làm nhiếp chính vương. Là giáo tông của thần điện. Thậm chí con mụ nữ thần quang minh kia.....cho dù từ một cho tới một trăm cũng không đến lượt ta đau đầu vì trách nhiệm cao quý “lấy việc thiên hạ làm nhiệm vụ của mình” chứ.

Mặc dù với cách làm an ủi mình như vậy nhưng mà Đỗ Duy vẫn có một loại bất an ngay ngáy.

Cuối cùng, hắn phát hiện ra sự việc xuất hiện một loại cục diện mà mình hoàn toàn không thể khống chế.

Không thể khống chế!

Đỗ Duy có thể dễ dàng khoan nhượng cho mình chịu kìm nén tại Tây Bắc. Bị người thảo nguyên kìm nén. Bị quân Tây Bắc kìm nén. Thậm chí có thể cho phép mình tạm thời thỏa hiệp với Bohan. Nhưng mà điều kiện đầu tiên là: Nằm trong tầm mắt. Tất cả những cái này ít nhất đều nằm trong tay của mình. Đều nằm trong trình tự kế hoạch chắc chắn của mình.

Nhưng mà long tộc ở phương bắc. Còn có thêm tội dân ở phương bắc.....mấy cái này đều không phải nơi Đỗ Duy có thể khống chế được.

Tâm tính từ trước đến nay của Đỗ Duy đều là: Không sợ khó khăn. Nhưng mà chán ghét loại phiền toái ở ngoài phạm vi khống chế của chính mình này.

Con mẹ nó....muôn dân đại lục ..... liên quan gì ta chứ!

Đỗ Duy hung dữ rút ra cho chính mình một cái kết luận.

Dù sao, rốt cuộc tội dân ở phương bắc cùng long tộc đánh nhau thành cái dạng gì.....vấn đề này, Joanna căn bản không biết. Bởi vì ở cái thời điểm kia. Cô ấy và “sư phụ của chúng ta” đã bị thương và hoảng sợ chạy trốn rồi.

-Tốt lắm. Sự tỷ thân mến của ta.

Đỗ Duy cố tạo ra vẻ tươi cười:

-Mặc kệ thế nào. Phiền toái của long tộc thì để long tộc đau đầu thôi. Ít nhất chúng nó còn có một lão rồng thực lực mạnh mẽ tới mức biến thái. Ừm. Thiếu chút nữa là ta quên nói. Hoan nghênh cô đến lãnh địa tây bắc của dòng họ Tulip. Nếu cô thích thì có thể đi ra ngoài một chút thăm thú mọi nơi, thích cái gì thì mua cái ấy. Ở chỗ này mặc dù cô có thể được hưởng rượu ngon và đồ ăn ngon, còn có thể thoải mái hưởng thụ tất cả. Nhưng, điều kiện trước tiên là ..... nhìn vào trên phần phương diện cô và ta đều là học trò của “sư phụ của chúng ta”, xin cô không nên gây phiền toái gì. Càng không thể tùy tiện đem người khác luyện chế thành linh hồn của tuyết chỉ vì người ta không vừa mắt cô. Được chứ?

-Ta muốn tìm một chút chuyện để làm.

Xem ra Joanna không an phận được.

Đỗ Duy đau đầu trong chốc lát. Sau đó vỗ gáy nói:

-Như vậy đi. Tổng đốc Bohan của tỉnh Norin vẫn yêu cầu ta cho hắn một chút “trợ giúp ma pháp”. Quân tiên phong dưới tay của hắn ở nơi tây bắc này. Nhưng vẫn không có ma pháp sư. Ta đã quyết định rồi. Hai tháng sau, ta sẽ phái nhóm đầu tiên. Năm tên học trò ma pháp đi trước tới chỗ hắn trợ giúp. Nếu cô bằng

lòng. Trong hai tháng ở đây, cô có thể chăm sóc huấn luyện nhóm học trò này của ta tốt một chút. Bọn họ đều có thiên phú không tệ.

Dừng lại một chút. Lo lắng đến tình tình của cô gái bạo lực này. Đỗ Duy vẫn còn cẩn thận đưa ra yêu cầu trong lòng mình:

-Ta có thể mặc kệ cô luyện tập đám người trẻ tuổi đáng thương này như thế nào. Nhưng mà yêu cầu của ta là: Sau hai tháng, ta muốn tất cả học trò của ta lúc gặp lại còn nguyên vẹn! Hiểu được chứ? Thiếu một ngón tay cũng không được. Hơn nữa ta muốn khi gặp lại thì thực lực bọn họ có tăng lên rõ ràng! Nếu giả sử cô làm không được hai điểm này thì ta sẽ cho rằng cô không thích hợp đảm nhiệm công việc này.

Ánh mắt Joanna sáng lên. Khóe miệng nàng thiếu nữ này hiện ra một tia mỉm cười tàn khốc rồi nói:

-Ôi? Đi làm cô nuôi dạy trẻ giúp đám chim ăn sáng ư? Công việc này nghe chừng rất thú vị đấy.... đã như vậy. Ta tiếp nhận thôi!

-Xin nhớ kĩ hai điều kiện này của ta!

Đỗ Duy lại nhắc lại một lần nữa.

-Biết rồi! Yêu cầu thứ nhất - bọn họ không thể bị thương. Yêu cầu thứ hai - thực lực tăng lên. Đúng không?

Joanna dừng dừng rồi bỗng nhiên nở một nụ cười. Nhưng mà sau đó nàng vẫn còn lộ ra cái đuôi hồ ly:

-Ta đáp ứng yêu cầu của người.....thân thể bọn họ sẽ không bị thương tổn gì..... Nhưng mà ta không bảo đảm một vài người nào đó trong bọn họ sẽ không lưu lại bóng ma gì đó trong lòng.

Đỗ Duy thở dài....Ta đã không mời đến đây cho chính mình một nữ ác ma chứ.

355. Chương 259: Khoai Núi Bồng Tay (trung)

Việc khẩn cấp trước mắt chính là Đỗ Duy muốn biết rõ: ngay sau khi giết Nhị vương tử thì Tam vương tử của long tộc còn có thể tìm tới làm phiền mình hay không?

May mắn thay vấn đề này đã được giải quyết rất nhanh rồi.

Vào ngày thứ hai thầy trò Gandalf đi tới thành Lâu Lan, Đỗ Duy cũng đã sốt ruột đem Joanna và hai mươi sáu học trò cất bước đi tới thành Gilear.

Sở dĩ nói là rất “may mắn”. bởi vì buổi chiều ngày hôm đó có một người khách đặc biệt tới đây. Mà may mắn ở chỗ, lúc người khách đặc biệt này tới nơi là sau khi Joanna vừa mới rời khỏi.

Nếu không vậy thì Đỗ Duy sẽ phải rất lo lắng xem thành Lâu Lan có thể biến thành chiến trường hay không.

Lúc chiều tà, trên bầu trời thành Lâu Lan truyền đến một tiếng rùng rợn. Loại sinh vật cao cấp nhất này gầm rú mang đến cho người dân trong thành cực kỳ sợ hãi. Nhưng cũng may là dưới sự duy trì của binh lính đã được huấn luyện của nhà Tulip nên cũng sự khủng hoảng đã được khống chế.

Trong mắt của mấy vạn người đều thấy, ở trên bầu trời, một cái bóng màu đen to lớn giống như mây đen lướt qua trên không trung. Hai cánh và đuôi thật dài. Thêm vào đó, thân hình rất to lớn. Còn có cái đầu bị chẳng. Móng vuốt sắc nhọn....

-Rồng!! Là rồng!!!

Sau khi âm thanh của một người bộc phát kêu lên thì rất nhanh đã có được tới vô số tiếng hưởng ứng.

Một con rồng đen trường thành to lớn. Sau khi xoay một vòng tại bầu trời ở thành Lâu Lan, dần dần hạ thấp độ cao xuống, mớ xác nhận binh lính phía dưới không có bắn tên đối với nó. Lúc này mới dùng âm thanh trầm mạnh, phát ra tiếng người.

-Công tước Tulip! Ta muốn gặp công tước Tulip!

Ở phía trên một lầu tháp cao nhất tòa thành của phủ công tước của Đỗ Duy, hần đang kinh hồn bạt vía với việc gặp mặt vị long tộc này.

-Chào ngài.....

Đỗ Duy nhìn con quái vật to lớn trước mắt này. Hai cánh của nó phất lên phất xuống mang theo luồng gió lớn tạt vào mặt Đỗ Duy khiến cho hắn cảm thấy da thịt đau buốt.

Nhưng mà so với hai vị long tộc vương tử lúc trước thì con rồng đen này đã quen biết mình lâu rồi.

-Ồ..... Đỗ Duy! Tên loài người đáng ghét này.

Rồng đen đang hạ thấp độ cao của nó. Nó duỗi chiếc cổ ra, quan sát Đỗ Duy ở cự ly gần.

Nhưng Đỗ Duy cũng không quan tâm xưng hô của con thần lẫn lớn này với mình. Hắn nhún vai, giọng điệu rất ung dung:

-Ôi! Ngài thị vệ trưởng tôn kính của long tộc. Vỡ giả số một của long tộc tôn kính, cũng là trí giả giỏi nhất ....Óai. Chẳng lẽ lần này ngài đến đây, lại muốn đưa ra cho ta đề thi trí tuệ gì sao?

Nhớ tới lần trước mình dùng mấy vấn đề đẳng thức trong số học làm cho con rồng ngốc này thiếu chút nữa nghĩ nát óc, Đỗ Duy đã nhin cười không được rồi.

Nhắc tới việc bề mặt của mình, vị thị vệ trưởng long tộc này then quá hóa giận, nó quay về phía Đỗ Duy nhe răng trợn mắt:

-Ôi, loài người xảo quyệt! Rốt cuộc đến bây giờ ta cũng không tính ra đáp án kia của ngươi có phải là đúng hay không! Đáng chết..... trên thần sơn cũng không có nhiều nhân loại như vậy, càng không có nhiều phòng như thế!

“Ngài có thể chậm rãi tính toán đi”. Đỗ Duy bĩu môi:

-Được rồi, ngài thị trưởng tôn kính, ngài đã đến đây, chẳng lẽ là tuyên chiến với ta sao? Ôi..... ta thiếu chút nữa quên cảm tạ ngài rồi, đa tạ ngài cung cấp tình báo, để cho ta không có chết ở trong tay hai vị vương tử long tộc. Vậy, bây giờ ngài là đại diện cho tam vương tử tới sao?

-Tam vương tử rất không hài lòng với cách làm của ngươi.

Con rồng ngốc này thở dài, nhưng mà cho dù là thở dài, âm thanh của nó cũng giống như là sét đánh.

-Không hài lòng sao?

Đỗ Duy cười cười:

-Vị nhị vương tử kia không phải là do ta giết.

-Ta cũng sẽ không để ý là ai giết cái tên khốn nhu nhược kia. Bản thân là vương giả của Hoàng Kim long tộc, nhưng ngay cả ta cũng đánh không lại, một tên nhu nhược như vậy, chết rồi thì cứ chết đi!

Xem ra con rồng đen này vẫn còn rất kiêu ngạo thực lực của chính nó:

-Nguyên nhân tam vương tử không hài lòng là: Nếu ngươi có thể giết chết một người. Vì cái gì không có đem người kia giết luôn đi?

-Ặc..... Nếu giả sử ta đem vị đại vương tử kia cũng giết đi, vậy thì sợ rằng chẳng ai có thể tranh đoạt vị trí tộc trưởng với tam vương tử rồi ư?

Đỗ Duy cười nhẹ.

Hừ. Trí tuệ của mấy loài bò sát khổng lồ này, thật đúng là rất có giới hạn. Loại mưu kế thô kệch này làm sao so sánh được với loài người chứ.

-Cho nên tam vương tử rất không hài lòng.

Rồng đen hừ một tiếng.Trong lỗ mũi của nó phun ra một luồng lửa.

May mắn là Đỗ Duy sớm có chuẩn bị, tiện tay làm một cái phòng ngự ma pháp hóa giải luồng lửa này, sau đó cười nói:

-Ngài thị vệ trưởng tôn kính, xin nói đi, tam vương tử điện hạ còn cần ta cống hiến sức lực gì thế?

-Hòa bình.

Rồng đen dường như có vẻ không hài lòng:

-Điện hạ bảo ta báo cho người. Dù sao thì người cũng đã có một chút công lao.....mặc dù rất nhỏ nhoi, Ừm, chỉ có tí tẹo như thế nhưng mà điện hạ nhân từ. Quyết định khen thưởng người một chút gì đó. Điện hạ nhân từ của chúng ta là một vị thủ lĩnh thưởng phạt rõ ràng!

Trên mặt Đỗ Duy lập tức hiện ra nụ cười niềm nở:

-Ồ? Vậy không biết tam vương tử điện hạ chuẩn bị thưởng gì cho ta thế?

Rồng đen chìa móng vuốt khổng lồ của nó tới, sau đó chậm rãi xòe ra. Lòng bàn tay rõ ràng là một cái viên ngọc tròn xoe giống như thủy tinh.

-Đây là cái gì?

Đỗ Duy cảm thấy rõ ràng có một tia ma pháp nhấp nháy.

-Đây là một viên ngọc tránh lửa.

Rồng đen nói với giọng nói ngạo mạn:

-Thứ này với Long tộc hùng mạnh mà nói thì chẳng bao nhiêu tác dụng. Nhưng mà đối với ma pháp sư loài người bé nhỏ hẳn là một phần quà tặng cũng không tệ. Ngoài ra, tam vương tử báo cho người biết, ngài chỉ tạm thời cảm thấy hài lòng với tên khốn nhà người. Cho nên, lần sau có mệnh lệnh gì thì cũng bắt người nhất định phải làm theo.

Đỗ Duy cũng không quan tâm giọng nói ngạo mạn của đối phương..... đối với cái loại ngu xuẩn có ý nghĩ đơn giản này, Đỗ Duy chẳng muốn tranh luận gì với nó nữa.

Cẩn thận từng ly từng tí nhận món “quà tặng” này. Đỗ Duy bỗng nhiên quay về phía tên rồng đen này rồi cười cười. Nụ cười của hắn có chút giả hoạt.

Ừm, dựa theo ngữ khí của tên khốn này thì mình chẳng cần lo lắng tên tam vương tử kia lại đến tìm mình gây phiền toái rồi. Nếu đối phương đưa ra “lần sau”, vậy trước khi hợp tác “lần sau”, tam vương tử hẳn là sẽ không tới giết mình.

Đáng tiếc quá ..... ta còn muốn nhận một con rồng làm thú cưng đây.

-Được rồi. Hẳn là tam vương tử đã trở lại thần sơn rồi chứ?

Bỗng nhiên Đỗ Duy đưa ra một vấn đề như vậy làm cho rồng đen có một chút kinh ngạc, Đỗ Duy tiếp tục cười nói:

-Tội dân ở phương bắc đã vừa đánh tới sao? Ôi! Đừng hiểu lầm! Ta chỉ tỏ ra một ít lo lắng đối với long tộc vĩ đại mà thôi, nếu có thể nói, ta nguyện ý góp một chút sức lực.

-Hừ! Long tộc vĩ đại không cần trợ giúp gì cả!

Rồng đen cự tuyệt Đỗ Duy rất rõ ràng, tuy nhiên nó lại nói ra một ít tin tình báo làm cho Đỗ Duy vừa lòng:

-Bọn khốn này,cứ cách hơn mười năm lại tổ chức xâm nhập một lần, nhưng mà mỗi lần đều bị chúng ta đánh cho thất bại thảm hại. Cho nên người không cần hao tâm tổn trí đâu! Đối với chúng ta mà nói, chẳng qua là vì chúng ta bổ xung một ít để lấp đầy vào Vực Sâu Tội Ác mà thôi! Nhưng thật ra ta hy vọng đám tội dân tới càng nhiều càng tốt! Như vậy, chúng ta có thể chặt bỏ một ít đầu đám tội dân, lấp đầy vào cái Vực Sâu kia, long tộc cũng tìm được sự tự do!

-Loài người! Làm tốt chuyện của người đi!

Rồng đen cười nói khinh thường:

-Bây giờ tam vương tử cùng đại vương tử đều đã chạy về thần sơn rồi. Còn với người..... Tam vương tử điện hạ bảo ta nói cho người, thấy rằng lần này người làm ra một chút thành tích, ngài ấy rất có cảm tình đối

với một kẻ loài người như ngươi, giả sử nếu ngươi tiếp tục cố gắng, nói không chừng ngài ấy sẽ tự hạ thân phận làm bạn bè với ngươi.

Hừ! Làm bạn bè sao ? Trái lại ta rất muốn làm chủ nhân của nó.

Trong lòng Đỗ Duy cười thầm, trên mặt lại cười nói:

-Vậy ..... còn có chuyện gì nữa không?

-Hết rồi!

Rồng đen rít gào một tiếng, muốn vỗ cánh bay đi rồi đột nhiên để lại một câu cuối cùng:

-Này..... cái tên kia ..... vào thời điểm gặp mặt lần sau, ngươi đem phương pháp tính toán của đề thi kia nói cho ta biết nhé!

Nhìn thấy thân ảnh khổng lồ này bay lên trời không, dần dần hóa thành một điểm ..... Đỗ Duy mới thở phào.

356. Chương 259: Khoai Núi Bồng Tay (hạ)

Ngược lại hẳn không sợ tên rồng đen này một chút nào. Với thực lực bây giờ của mình, lưu lại tên kia cũng không phải vấn đề khó giải quyết gì cả. Hơn nữa ..... trong hầm ngầm ở dưới chân tòa thành còn có một Gandalf mũ xanh.

Cái lão già kia đang nhìn long tộc thấy ngứa mắt đấy! Trước tiên bởi vì không vừa mắt, thuận tiện làm thịt một tên vương tử rồng, nếu làm cho lão này phát hiện rồng đen tới chơi, quá nửa sẽ thuận tay làm thịt một tên.

Nhưng mà ngược lại Đỗ Duy cũng không muốn giết con rồng ngọc này. Nhất là ..... sau khi lại biết được tội dân xâm lấn.....

Vẫn nên cho long tộc lưu lại một chút lực lượng nhỏ chứ. Dù sao, đến từng này tuổi rồi mà vẫn làm một con chó trông cửa, cũng thật sự khó tìm đó.

Hiện tại xem ra, phiền phức của mấy tên vương tử này đã tạm thời được giải quyết rồi. Mặc dù Đỗ Duy không sợ vương tử long tộc nào cả, nhưng mà dù sao loại quái vật này tới chơi vẫn còn rất phiền toái. Hơn nữa, so với Đại vương tử phong nhã, nhị vương tử kiêu ngạo ..... xem ra, vị tam vương tử này dường như không phải một người cao quý. Đối mặt một kẻ địch thực lực lớn mạnh có lẽ không cần sợ, nhưng mà đối mặt một người thực lực lớn mạnh, hơn nữa kẻ địch có nhân phẩm rất kém cỏi, cái đó thì rất phiền toái đấy.

Với thực lực của Đỗ Duy, hẳn không sợ bất cứ vương tử của long tộc đến khiêu chiến trước mặt. Nhưng mà nếu ngầm ngầm chơi xấu sau lưng thì rất mệt đấy.

Bây giờ sao, giải quyết phiền phức rồi, dường như trong cuộc sống sau này, Đỗ Duy có thể thoải mái một chút.

Đỗ Duy bắt đầu tập trung tinh thần để lo lắng về vấn đề của hành lang Tây Bắc.

Làm sao canh gác một hẻm núi rộng mười dặm, dài mấy chục dặm.....

Mà sau đó lại có một việc tìm tới Đỗ Duy.

Phiền toái lần này đến từ đế đô!

Nguyên nhân là chuyện trước kia vị đầu sói vàng kia mang quân lên vào tỉnh Desa, đế đô tức giận. Hoàng Tử Thần cho dù dù có ẩn nhẫn đi nữa thì đối mặt với loại hành vi “ngang nhiên chà đạp chủ quyền lãnh thổ” này cũng chẳng thể nhẫn nại.

Cho dù Đỗ Duy biết rõ, bây giờ đế quốc căn bản chưa chuẩn bị đánh một cuộc chiến tranh toàn diện. Trong vài năm tới, hoàng tử Thần cũng quá nửa là sẽ tập trung sự chú ý vào phương diện tích góp lực lượng và vấn đề ổn định nội bộ, đối với người thảo nguyên, tạm thời vẫn còn lấy sách lược lấy an ủi làm chính.....

Nhưng mà việc này, Đế quốc lại không thể bảo trì sự im lặng. Nếu không thì, ít nhất đối với sự uy nghiêm của đế quốc cũng là một vấn đề khó xử lý.

Cho dù là vì mặt mũi, cũng phải tỏ ra một chút cứng rắn thích hợp.

Vương đình trên thảo nguyên dường như cũng tồn tại thái độ dàn xếp ổn thỏa. Trên thảo nguyên đã phải sứ giả đi để đô.

Nghe nói vì chuyện này, bộ chỉ huy quân đội trung ương đế quốc trải qua tranh cãi xích mích mấy ngày rồi, mấy lão già quân đội trung ương đập nát mấy cái mặt bàn, đập vỡ hơn mười cái chén trà, thậm chí còn có một đám tướng quân trẻ tuổi viết thư máu cho Nhiếp chính vương xin chiến.....

Mà đàm phán cùng người thảo nguyên lại chưa đạt đến một kết quả tốt.

Hai bên đều đang cãi vã.

Người thảo nguyên không muốn đánh, đế quốc càng không muốn đánh. Thế là, vốn ban đầu như sắp đánh nhau lại biến thành phun nước bọt với nhau.

Chuyện này từ lúc bắt đầu đến bây giờ đã trôi qua một tháng rồi. Nhưng mà trên bàn đàm phán để đô vẫn còn bị ở vào tình trạng vô cùng nóng ruột.

Ừm, hoặc là, chuẩn xác mà nói, công tác lớn nhất mỗi ngày của quan chức ngoại giao đế quốc cùng sứ giả thảo nguyên chính là khổ sở tiết ra càng nhiều nước bọt, sau đó tại trên bàn đàm phán phun về phía đối phương.

Đương nhiên, vì phối hợp đàm phán, quân đội trung ương cũng làm một ít thay đổi mang tính tượng trưng. Ví dụ như quân đoàn cận vệ của vương thành làm một cuộc thao diễn quân sự quy mô nhỏ, hơn nữa phát ra một bản công văn tượng trưng, yêu cầu quân đoàn Tây Bắc tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.....

Mà Đỗ Duy lại biết, giá trị của loại công văn này so với cứt chó cao hơn không được bao nhiêu.

Quân Tây Bắc tiến vào chuẩn bị chiến đấu? Đùa cái quái gì thế! Nhiều năm qua như vậy quân Tây Bắc hầu như vẫn ở vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu!

Hơn nữa, một khi đấu võ, sẽ động viên quân đội xuất phát, vô số tiền lương phải vận chuyển đi Tây Bắc..... vận chuyển cho ai? Vận chuyển cho quân Tây Bắc sao? Cho quân Tây Bắc bổ sung tiền lương vật tư à? Hoàng tử Thần sẽ không làm cái việc thiếu suy nghĩ này!

Đỗ Duy có thể khẳng định một chút là: khi chưa giải xong quyết quân đoàn Tây Bắc, hoàng tử Thần sẽ không khai chiến với người thảo nguyên. Đây là điểm mấu chốt.

Vì vậy bàn đàm phán sẽ thành nơi để các chính khách biểu diễn. Phái chủ chiến gấp rút diễn thuyết cùng xin chiến, phái phản chiến gấp rút thống kê con số dự tính tiêu hao cho chiến tranh - nhưng thật ra bọn họ thật sự dùng không ít thời gian, nghe nói tìm ra một phần kết quả thống kê làm cho người ta nhìn đã không tìm được trong lòng nguội lạnh! Với phần kết quả này xem ra, nếu một khi đế quốc khai chiến, chỉ sợ sẽ khiến cho thực lực quốc gia lùi lại một trăm năm .....

Nhưng mà thối phồng như vậy thì vẫn hết sức được hưởng ứng ở Đế Đô.

Dù sao đế quốc hòa bình lâu lắm rồi, từ trên xuống dưới, có một bộ phận tướng đã hài lòng với hòa bình, đối với chiến tranh có một loại chán ghét bản năng hoặc là trong lòng sợ hãi.

Trong đế đô, Zach “bé” phụ trách quản lý làm ăn tại đế đô của Đỗ Duy, đem tất cả tin tức đều không ngừng cuộn cuộn truyền tới Tây Bắc. Lúc mới đầu, Đỗ Duy còn có một chút cười trên nỗi đau của người khác.

Bây giờ hoàng tử Thần nhất định rất đau đầu đây. Phía dưới, phái điều hâu và phái bồ câu làm cho không ngừng đau đầu, trên thực tế làm hoàng đế, bây giờ Hoàng tử Thần nhất định bị làm cho cực kỳ chán nản.

Nhưng mà rất nhanh... phiền toái đau đầu này đã rơi xuống đầu Đỗ Duy rồi!

Chuẩn xác mà nói, tám mươi ngày sau khi phát sinh chiến đấu tại thành Gilear, một vị sứ giả đặc biệt của đế đô đi tới phủ công tước thành Lâu Lan tỉnh Desa.

Vị sứ giả đặc biệt này dẫn một đội ngự lâm quân hoàng gia, cưỡi một chiếc xe ngựa lông lầy, phía trên xe ngựa lông lầy cắm một cờ hoa gai màu vàng, hơn nữa mang đến một cái quyền trượng tượng trưng cho quyền uy của đế quốc..... thêm nữa.....

Một phần mệnh lệnh ủy nhiệm tự tay Hoàng tử Thần viết.

Bây giờ chỉ thị riêng cho công tước Tulip đế quốc Roland, học giả cung đình, ma pháp sư cung đình, chiêm tinh thuật sư cung đình, ủy viên ma pháp Học viện Roland đế quốc, ủy viên ma pháp học hội, giữ chức tổng đốc tỉnh Desa, ngài Đỗ Duy Rudolf, làm ủy viên quốc hội đặc biệt của đế quốc! Xử lý chuyện lúc này giữa đế quốc cùng triều đình thảo nguyên, tất cả công việc tiếp xúc ngoại giao lần này cũng trao cho toàn quyền trách nhiệm! Mong ngài công tước không phụ sự ủy thác quan trọng, phát huy danh tiếng đế quốc, duy trì uy nghiêm của lá cờ bụi hoa gai!

-(Kí tên) hoàng đế Augustine VI đế quốc Roland, nhiếp chính vương đế quốc Thần. Lệnh này trao vào ngày 16 tháng 8 năm 961, lập tức có hiệu lực!

Mang đến phần thư ủy nhiệm do chính tay Hoàng tử Thần viết này không phải người lạ, cũng là một vị mà Đỗ Duy đã quen biết đã lâu rồi!

Bá tước Billia nhìn thấy sắc mặt khó coi của Đỗ Duy, khẽ cười nói:

-Ngài công tước, xem ra điện hạ Thần thật sự vô cùng tín nhiệm đối với ngài nhỉ. Sự việc lớn của quốc gia như thế cũng ủy thác toàn quyền cho ngài rồi! Bây giờ chúng ta là chiến hay hòa với người thảo nguyên là dựa vào một suy nghĩ của ngài trong lúc này đó.

Đỗ Duy đang trợn mắt há hốc mồm cầm phần thư ủy nhiệm này, thật sự là cảm giác được lúc này đầu phòng to gấp hai lần.

Người! Hoàng tử Thần được lắm, lại có thể đem khoai lang nóng bỏng tay này ném cho ta rồi.....

Cố kìm nén không xé rách phần thư ủy nhiệm này, hoặc là kích động chữ ầm lên, Đỗ Duy cười rất miễn cưỡng, thu hồi thứ này, sau đó thân mật lôi kéo tay của bá tước Billia đi vào phòng sách của mình.

Sau khi đóng cửa phòng, Đỗ Duy nhìn vị bá tước này đang cười mỉm, thở dài:

-Ngài bá tước Billia, ta nhớ rõ ngài luôn luôn là không tham gia chính sự, lần này làm sao do ngài tự mình đi vào Tây Bắc vậy?

- Là ý của Thần điện hạ, do trong việc làm ăn của dòng họ chúng tôi có quan hệ cùng người trên thảo nguyên, đối với tình hình thảo nguyên cũng có phần hiểu rõ, cho nên ủy thác tôi đi tới Tây Bắc. Lần này ngài công tước đàm phán cùng người thảo nguyên, tôi sẽ tạo điều kiện trợ giúp cho ngài.

-Ha ha.....

Đỗ Duy cười vài tiếng:

-Nói như vậy, ta là chính sứ, ngài là phó sứ rồi.

Bá tước Billia xoa xoa mồ hôi trên trán, cũng là vẻ mặt cười khổ:

-Không phải như vậy đâu..... tôi hiền lành như vậy cũng bị bắt phải đi làm phần việc khổ sở này ư. Ngài công tước, ngài là người được tin tưởng nhất trong lòng Thần điện hạ, chuyện lần này, tôi chỉ là để ngài sai phái, đối với tất cả quyết định của ngài, nhất định tuân theo mà làm theo.

Hừ! Muốn chạy trốn trách nhiệm sao..... Trong lòng Đỗ Duy thử một chút người kia. Lập tức trầm giọng nói:

-Được rồi, bây giờ không phải thời điểm kêu đau đầu. Nếu Nhiếp chính vương phái ngài đến đây, vậy hẳn là ngài ấy có nói mang cho ta cái gì không?

Về mặt Billia rùng mình, lập tức thở dài, thấp giọng nói:

-Lúc ta tới, Thần điện hạ chỉ để cho ta mang đến cho ngài một câu!

-Ồ? Điện hạ nói cái gì?

Về mặt bá tước Billia bỗng nhiên cổ quái, sau đó cười khở, nói ra một câu ngắn gọn.

-Điện hạ nói: “người tự mình xử lý đi”.

Lần này Đỗ Duy rốt cuộc không nhẫn nại rồi, hắn không nhịn được chửi một câu:

-FUCK!!!!!!

357. Chương 260: Gân Mực Thì Đen

Hơn nữa Đỗ Duy cùng bá tước Billia cũng đã giao thiệp qua vài lần, biết sự giáo hoạt của lão khôn này một cách sâu sắc. Ngày ở đế đô, Đỗ Duy ở thị trường nô lệ cùng quân sự của nhà bá tước Billia gây nên xung đột, bá tước này không ngờ chỉ vì đối tốt với mình mà không tiếc đánh gãy chân tên quân sự kia, còn để trước cửa phủ công tước của chính mình một ngày nữa.

Sự tình làm cho bản thân mất mặt như vậy cũng làm ra được, có thể thấy ngài bá tước này là một người có thể kiên nhẫn một cách phi thường! Kỳ thật lúc trước hắn căn bản không cần thiết cúi đầu trước Đỗ Duy. Mặc dù tước vị của Đỗ Duy so với hắn cao hơn, được sự tín nhiệm vinh dự của hoàng tử Thần. Nhưng bá tước Billia cũng là bạn tốt lâu năm từ khi hoàng tử Thần còn chưa làm nhiếp chính vương, hơn nữa luôn luôn là lão già đứng về phía hoàng tử Thần. Bằng không sau chính biến, hắn cũng sẽ không phát lên, lập tức được chia phần sản nghiệp ban đầu vốn là của gia tộc Solomon.

Hắn tình nguyện để bản thân bị mất mặt, bằng lòng đối tốt với Đỗ Duy, dạng người như vậy ..... ngược lại càng phải cẩn thận!

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy chậm rãi cười cười:

-Ngài bá tước .....

Billia vội vàng cười nói:

-Ngài và tôi đã là người quen, xưng hô như vậy đã quá khách khí rồi. Như vậy đi, dù sao bây giờ cũng không có người ngoài, sau này riêng ra, ngài đừng gọi tôi là bá tước, tôi cũng không tôn ngài là công tước. Mọi người đều thoải mái một chút đi.

Đỗ Duy nghĩ nghĩ, cười nói:

-Đã vậy, tuổi của ngài lớn hơn ta, hơn nữa đã từng là bạn cũ của cha ta. Nếu không ngại, ta sẽ gọi ngài một tiếng bác Billia là nhé.

Bá tước ha ha cười:

- Từ này về sau, ta sẽ gọi ngài một tiếng Đỗ Duy nhé, chỉ sợ ngài lại thấy ta chiếm tiện nghi của ngài

Sau khi hai người khách sáo một hồi, đã người một tiếng “bác Billia”, ta một tiếng “Đỗ Duy” vô cùng thân mật. Đỗ Duy mắt thấy cũng đã đến lúc, liền cười nói:

-Bác Billia, gia tộc của bác trên thảo nguyên có rất nhiều mối làm ăn, đối với tất cả sự tình trên thảo nguyên cũng đều quen thuộc. Lần đàm phán này, mặc dù nhiếp chính vương trên danh nghĩa để cho cháu phụ trách, nhưng mà tuổi cháu còn trẻ, lại không có kinh nghiệm. Một số việc khó xử bên trong còn phải dựa vào bác đến chủ trì.

Billia lập tức lắc đầu, cười nói:

-Lời này quá khách khí rồi! Đỗ Duy, cháu mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng nói về danh tiếng, thì so với bác còn không ít hơn mười lần đâu. Bây giờ trên đại lục, ai lại không biết công tước Tulip là một thiên tài ma pháp sư chứ? Hơn nữa cháu tới Tây Bắc mặc dù ngắn ngủi có một năm, nhưng đã sáng tạo ra vô số kỳ tích. Huống chi, lần này người thảo nguyên lên xâm nhập vào .... Mặc dù chiến công nhường cho bọn quân Tây Bắc nhận, nhưng người sáng suốt đều biết, quân Tây Bắc cùng lắm chỉ là mạo nhận, chính thức đánh bại Đầu Sói Vàng là cháu. Thần điện hạ coi trọng cháu cũng là lẽ đương nhiên. Việc lần này, cháu không cần nhường người khác! Bác ư ..... ở bên cạnh cháu vậy chờ hò hét là được rồi.

Đỗ Duy trong cự nự, thăm mắng lão này giảo hoạt, nhưng trên mặt lại càng cười thân thiết:

-Bác Billia khích lệ thế này, đã làm cho cháu có chút không có ý tứ rồi! Bất kể thế nào, tuổi của ngài so với cháu lớn hơn. Việc quan trọng thế này, ngài so với cháu còn quen thuộc hơn .....

-Đó cũng chỉ là ta sinh sớm vài năm, lâu hơn vài tuổi mà thôi. Đỗ Duy, lần đàm phán này, nếu điểm quan trọng nào trong đó cháu còn cái gì không rõ, bác sẽ giải thích hết cho cháu. Thần điện hạ phái bác đến hỗ trợ cháu, bác nhất định sẽ cố gắng làm trợ thủ tốt của cháu.

Hai người vòng vo nửa ngày, Billia này vẫn cắn chặt lấy từ “hiệp trợ” này không buông miệng. Đỗ Duy thở dài, củ khoai nóng bỏng tay này đối phương không chịu nhận, không khỏi cười khổ một tiếng, từ bỏ tạp niệm trong lòng, cuối cùng ngưng thần suy nghĩ trong chốc lát, thu lại nụ cười, trình trọng nói:

-Đã vậy thì.... Bác Billia, bác hiểu rõ đế đô, hiện giờ trong đế đô ..... tình huống của quân bộ cùng Thần điện hạ, rốt cuộc thế nào?

bỗng nhiên trong mắt Billia hiện lên vẻ cự nự:

-Quân bộ ư? Hừ .... Đám lão thành bộ thống lĩnh kia còn có thể thế nào, cũng chỉ là một ngày ầm ĩ ba lượt, làm cho trời đất tối đen. Thần điện hạ cũng không quản phiền nhiễu. Ài! Cháu không biết thôi, bây giờ chính bên trong bộ thống lĩnh ầm ĩ, cuối cùng đánh hay không đánh. Sau đó bộ thống lĩnh cùng bộ tài chính ầm ĩ, cuối cùng muốn gia tăng ít nhiều quân phí dự tính. Lại sau đó, bộ tài chính cùng phòng giám sát ầm ĩ, trách cứ và giám sát đối với tình báo trong tay làm bất lợi. Cuối cùng phòng giám sát cùng bộ thống lĩnh ầm ĩ, trách cứ quân Tây Bắc không phối hợp sưu tầm công tác tình báo.....

Trong đế đô loạn thành một đồng, bác ở đây nói vài câu không dễ nghe .... Hừ, cứ ầm ĩ như vậy, cũng chỉ là thứ để người thảo nguyên xem mà chê cười! Bác thấy Thần điện hạ đưa sự tình lần này vào trong tay cháu, địa điểm đàm phán đã tới thành Lâu Lân, cũng là không để người thảo nguyên thấy nội tình bên trong, làm mất uy phong của chính mình.

Đỗ Duy nghe xong trong lòng giận dữ. Billia này đông kéo tây xé, nói toàn là thứ bát nháo trong đế đô ..... nhưng mấy việc này, Đỗ Duy nào phải đợi hắn nói? Chính mình cũng có tin tức từ đế đô phát ra! Billia ngậm chặt miệng, một chút tình tiết cũng không chịu lộ.

Đỗ Duy nghĩ tới đây, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần bất mãn, hừ một tiếng, buông chén trà, nhàn nhạt nói:

-Bác Billia, bây giờ cửa không mở, lại không có người ngoài. Cuộc nói chuyện bác với cháu, sau khi ra khỏi cửa, sẽ không có người thứ ba biết. Cháu thật tâm muốn hỏi .... Rốt cuộc chiến hay hòa, bác nói ý của mình thế nào đi?

Mắt thấy Đỗ Duy mất kiên nhẫn, Billia biết không thể giả bộ được, quá mức giả con rùa rút đầu cũng không tốt, liền cười cười:

-Đỗ Duy, cháu thật là nóng vội. Ah .... Nếu theo bác thấy thực sự ư .....

Hắn chậm rãi nhấp một ngụm trà, sau đó nhìn thoán qua cửa phòng đã đóng chặt, áp thấp thanh âm:

- Không đánh được!

Đỗ Duy gật gật đầu, ánh mắt tiếp tục trừng trừng nhìn hắn. Billia bị Đỗ Duy nhìn chăm chú, bất đắc dĩ mới lại tiếp tục bổ sung nói:

-Lời này cũng là lời nói riêng giữa chúng ta ..... Uhm, bác xem ra, bây giờ thảo nguyên cũng để quốc chúng ta giống như là một thiếu niên sắp trưởng thành và một người đàn ông mắc bệnh nặng! Hai bên đều nhìn thêm thưởng lẫn nhau, đều hận không được một đám đánh tới đối phương. Nhưng đều có kiêng kỵ trong lòng. Thiếu niên còn chưa trưởng thành, sức lực còn chưa phát triển, thậm chí có thể kéo dài thêm mấy ngày để cho thân thể chính mình lớn lên ngày càng cường tráng một chút, phần thắng lại càng nhiều thêm một ít. Mà người đàn ông có bệnh, bệnh nặng một hồi, sức lực tổn hao nhiều, cũng muốn thêm ít ngày, đợi chính mình khỏi bệnh rồi, sức lực liền khôi phục một chút.

Đỗ Duy cười cười:

-Nói như vậy, mọi người đều không muốn đánh rồi.

-Cũng không hoàn toàn như vậy.

Billia bắt đầu dĩ thử dài:

-Hai bên đều biết tình hình của chính mình, nhưng cũng biết tình hình của đối phương. Người thiếu niên mặc dù muốn thời gian để phát triển nhưng lại lo thời gian thêm dài, đối phương người đàn ông có bệnh khỏi rồi càng thêm mạnh mẽ. Mà người đàn ông có bệnh lại cho rằng, chính mình mặc dù bệnh tật không tốt, nhưng nếu thực sự đợi bệnh của chính mình khỏi một ngày nào đó, có lẽ người thiếu niên đã biến thành người trưởng thành, sức mạnh thêm lớn, càng thêm không dễ dàng .... Đây chính là mâu thuẫn hiện giờ đó.

Kỳ thật Billia nói mấy thứ này Đỗ Duy cũng biết. Nhưng hẳn chung quy phải ép cái tên trợ thủ này lộ ra mới được. Nghĩ tới đây, hẳn tiếp tục hỏi:

-Đã là mâu thuẫn, vì sao bác Billia còn nói đánh không được vậy? Cháu lại thật ra thấy rằng đau dài không bằng đau ngắn. Đã sợ tương lai tốn thời gian, không bằng đơn giản liều mạng nỗ lực một cái giá nhất định, đem thiếu niên này đánh ngã xuống đất. Tính ra chính mình tổn thất lớn nhưng cũng là một lần và mãi mãi.

Bá tước Billia trong lòng nhảy lên, thấy ánh mắt hung hăng của Đỗ Duy, trong lòng máy động: thăng nhóc này thật là tàn nhẫn! Nhưng hẳn lập tức nói:

-Ý của cháu cũng cùng quan điểm với phái chủ chiến của đế đô. Nhưng mà.... Bác thấy, lời này mặc dù có đạo lý nhưng thực hiện cũng không tránh khỏi quá khó khăn. Thứ nhất, một khi chúng ta ra tay với người thảo nguyên, quân Tây Bắc nên xử trí thế nào? Để quân Tây Bắc đánh người thảo nguyên, trước hết không nói chúng ta không thể điều động được bọn quân phiệt này .... Ha ha, nếu bọn họ không nghe điều lệnh thì phải làm sao? Chẳng lẽ để chúng ta tập hợp bộ đội phương bắc và phương nam, hay lại đưa cấm vệ quân vương thành chạy đến Tây Bắc? Như vậy quân Tây Bắc sẽ có phản ứng gì? Nếu có đánh, quân Tây Bắc giúp chúng ta thì cực tốt, nếu bọn chúng một đao ở sau lưng đâm chúng ta .... kế hoạch đó sẽ bị phá hủy ngay.

Những lời này đã trực tiếp nói vào trọng điểm.

Tình hình trước mắt của đế quốc thật sự không chịu nổi thất bại của một cuộc chiến tranh! Vô luận là hoàng tử Thần mới lên ngôi, hay đế quốc bệnh thái hiển hiện, hiện giờ đều cần phải ổn định!

Đỗ Duy thấy Billia nói ra những thứ có chút chân thực thì mới hài lòng cười cười:

-Như vậy xem ra lời của bác Billia quả nhiên không sai, xem ra không đánh được rồi!

Billia lại khẩn trương nói:

-Cái này .... Đây cũng chỉ là một cái nhìn của bản thân bác, cũng không được chính xác! Đỗ Duy, cháu thân làm người phụ trách toàn quyền lần này, có thể nghe nhưng không thể mù quáng. Đại loại cũng là muốn bản thân cháu có ảnh hưởng tốt. Thần điện hạ đối với cháu cực kỳ tin tưởng, hơn nữa bác thấy chính điện hạ lúc này cũng không có quyết định cho nên mới giao cho cháu quyền lợi. Nếu cháu quyết định muốn đánh, bác nghĩ điện hạ hơn nữa cũng sẽ ủng hộ cháu! Trước khi bác tới, nghe nói trong đế đô, điện hạ liên tiếp hai ngày đều triệu tập các lão thành cực lớn trong quân đội tiến vào cung thức trắng đêm bàn tới sáng sớm!

Trong lòng Đỗ Duy cười lạnh, có thật là giao quyền lực mình sao? Chỉ sợ là để mình đi làm kẻ ác thôi!

Đỗ Duy đến từ thế giới kiếp trước kia tất nhiên là biết đạo lý “nước yếu không có ngoại giao” này! Thử nghĩ xem, nếu như người phát ngôn ngoại giao của nước mỹ dĩ nhiên là sáng lạng vô cùng, muốn đánh Iraq liền đánh Iraq, muốn đánh Afghanistan liền đánh Afghanistan. Mà nếu là Lý Hồng Chương của nhà Thanh thì cũng bị độc ác như vậy thôi.

Điều không may nhất chính là, bất kể chiến hay hòa thì mình cũng phải chuốc oán với một đám quyền quý đế đô thôi.

Nếu mình chủ trương chiến, sẽ liền đắc tội với phái chim bồ câu. Nếu chủ hòa, sẽ liền đắc tội với phái chim ưng.

Sau khi nói chuyện với Billia một lát, lão hồ ly này lấy có đi đường dài mệt nhọc, đi nghỉ ngơi trước. Đỗ Duy lại lập tức tìm Phillip đến thương lượng. Đỗ Duy hiện giờ ngày càng ý lại người phụ tá phát triển nhanh chóng này. Hơn nữa Ron Barton là võ tướng bên người lúc mới đầu có chút xem thường người tuổi trẻ yếu nhược này, nhưng sau đó dần dần tôn kính hẳn hơn. Nói lý ra đều nghĩ người tuổi trẻ này tuyệt đối là một Tể tướng tài giỏi.

Sau khi cùng Đỗ Duy nói chuyện một lát, Phillip suy tư một lát. Bỗng nhiên đưa ra một biện pháp.

-Ngài công tước, ta thật ra nghĩ rằng. Có thể đánh cũng không đánh! Quyền quyết định này, là một củ khoai nóng bỏng tay. Một khi hoàng tử Thần bỏ lại cho ngài, ngài không thể bỏ lại cho người khác sao?

Đỗ Duy cười khổ nói:

-Ta thật ra muốn bỏ lại cho Billia, tuy nhiên kẻ kia so với mỡ còn trơn hơn. Sống chết không chịu rút lui.

Phillip cười cười, thấp giọng nói:

-Bỏ lại cho người mình cũng không xong .... Vậy, không ngại bỏ lại cho người thảo nguyên chứ?

-Ah?

Mắt Đỗ Duy sáng lên! Lời này như một tia sáng, lập tức chiếu rọi sương mù trong lòng Đỗ Duy. Đỗ Duy tán thưởng nhìn Phillip một cái, chợt cười mà nói:

-Phillip khá lắm, đã được một năm, người hiện giờ càng ngày càng giảo hoạt đó!

Phillip cũng nhẹ nhàng cười, khom người nói:

-Tại được làm việc bên người ngài ..... Ah, ngài lúc trước cùng ta nói một câu gọi là ..... Ah, chính là: Gần đỏ liền hóa đỏ, gần đen liền hóa đen.

Đỗ Duy sững sốt một chút, lập tức nở nụ cười nói:

-Cái gì thế ..... Ta nói là gần mực thì đen gần đèn thì rạng chứ!

Người của đế quốc Roland xem ra quả nhiên không thể hiểu rõ văn hóa phương đông chính thức. Tuy nhiên Đỗ Duy lập tức tỉnh ngộ ra, cười mắng một câu:

-Phillip người được lắm, đây là lừa gạt mà, sự hèn hạ của người là theo ta học được sao?

Phillip mỉm cười:

-Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng mà!

Có ý tưởng này, Đỗ Duy lập tức thoải mái hơn nhiều, vì vậy liền hạ lệnh bắt tay vào chuẩn bị vào việc đàm phán.

Bá tước Billia chậm rãi mang đến đây hai xe văn kiện, trong đó không ít hơn hai hòm lớn đều là bản ghi chép tốc ký* nhiều ngày trước đàm phán ở đế đô. Đỗ Duy chủ yếu lật, nhưng không có gì ở trong những thứ này. Tất cả đều là một chút nước bọt song phương nhả vào lẫn nhau, nội dung dinh dưỡng không có cái gì.

(*Nguyên văn: : thảo mật ký lục = ghi chép Tampa .

Tampa là một thành phố bên bờ Tây của tiểu bang Florida, Hoa Kỳ, do tần số bão tố cao nên thành phố mới có tên gọi như là Tampa, tiếng thổ dân châu Mỹ Calusa từ này có nghĩa là “tia chớp” = tốc độ nhanh = tốc ký – nó chơi tiếng lóng nên mình chỉ có thể đoán như vậy, thánh tổ Khiêu Vũ)

Cũng giống như những kẻ bên ngoài hùng hổ còn bên trong thì nhút nhát quá tháo lẫn nhau:

-Người tới đánh ta đi!

-Người có giỏi thì ra tay trước!

-Người có giỏi thì ra tay trước!

-Người đánh trước!

-Người đánh trước!

Mấy thứ nước miếng chính khách này so với hàng vạn cuộc cãi cọ thông thường kỳ thật giọng điệu cũng chỉ hoa lệ hơn một chút thôi.

Ah ..... Đưa miếng khoai bồng tay này bỏ lại cho người thảo nguyên .... Thật ra lại là một ý tưởng vô cùng tốt đó!

358. Chương 261: Thịnh Tình Chiêu Đãi (phần 1)

Bàn tới bàn lui, chẳng có gì khác ngoài đoán kết quả lần đàm phán này.

Tỉnh Tây Bắc Desa ngay gần sát với quân tiên phong của người thảo nguyên, là nơi bị gây hại nhiều nhất bởi người thảo nguyên, nơi này dân chúng cường tráng, hơn nữa đối với người thảo nguyên có thù hận sâu. Lúc mới vào bàn thì loạn cào cào lên, nhưng thật ra phái chủ chiến vẫn chiếm đa số. Hơn nữa uy nghiêm của Đỗ Duy ở tỉnh Desa rất cao, rất được dân tâm, mọi người tin phục. Họ thấy vị công tước này tuổi tuy còn trẻ nhưng lại sáng suốt quyết đoán, thêm vào thân phận ma pháp sư thần bí truyền kỳ lại càng tăng thêm sự tin tưởng của người dân. Giả như, bọn người thảo nguyên đáng giận có đánh tới, có vị công tước thần kỳ này dẫn dắt, phía mình nhất định có thể đánh cho bọn người thảo nguyên đáng giận tan tác.

Tuy nhiên một số thương đoàn lai vãng lại có xu hướng hòa bình. Dù sao thương nhân cũng chủ trương hòa khí sinh tài. Hơn nữa trên thảo nguyên còn có nhiều trâu bò dê ngựa đều là hàng hóa hiếm hoi trong đại lục, mà một chút vải vóc tơ lụa hay vật phẩm sinh hoạt đều có thể tới thảo nguyên bán được với giá cao. Đó thật sự là nguồn tài nguyên to lớn.

Nếu một khi khai chiến, như vậy đường tài lộ liền sẽ bị cắt đứt. Vì thế mà các thương đội lai vãng đều vô cùng chú ý đối với tin tức, thậm chí bên ngoài phủ công tước mỗi ngày đều có người của mấy thương đoàn lớn chờ xem ngài công tước có cho ra thông báo mới nào không.

Bên ngoài dư luận trào dâng nhưng Đỗ Duy lại thoải mái ngồi trong phủ công tước, lẳng lặng chờ sứ đoàn của người thảo nguyên xuất hiện; nhân nhả lật bản tóm tắt hội nghị đàm phán do Billia mang tới xem cho vui.

Cuối cùng vào một ngày, sứ đoàn người thảo nguyên “dưới sự bảo hộ” của quân cận vệ hoàng gia từ đế đô đã đến. Bản thân sứ đoàn này cũng có khoảng trăm người.

Cầm đầu chính là một người tên là Hãn Mục Da. Tên Hãn Mục Da này Đỗ Duy đã biết thân phận của hắn. Năm nay bốn mươi tuổi, thân phận trên thảo nguyên cực kỳ cao, chính là ông chú của tộc trưởng vương tộc của vương đình thảo nguyên. Nói tóm lại, hắn là ông chú của vua thảo nguyên, có thân phận thân vương.

Mặc dù bản tóm tắt hội nghị kia phần lớn toàn là những thứ nhằm chán để phí nước bọt, hắn lại đối với tình báo về tên Hãn Mục Da này đã đọc rất kỹ. Tình báo trên bản ghi chép báo lại tên này chẳng những là chú của vua, hắn đồng thời tự mình nắm trong tay một bộ lạc nhỏ lại cùng mấy thương đoàn của đế quốc có giao dịch qua lại. Trong đám người thảo nguyên vốn bị coi là dã man, Hãn Mục Da này lại thật ra được không ít quý tộc đế quốc đánh giá rất cao, đối với hắn như đối với một người văn minh

Bản thân Hãn Mục Da cũng rất buồn bực. Hắn tại đế đô phun nước miếng cùng đám nhân viên ngoại giao đế quốc Roland hơn mười ngày mà một chút tiến triển cũng không có, lại còn bị đẩy tới tỉnh Desa Tây Bắc.

Quan trọng nhất là, Hãn Mục Da là người thuộc một tộc người thảo nguyên bị xem là dã man, nhưng thật ra lại là một người tài hoa hiếm thấy. Người thảo nguyên tôn trọng kẻ mạnh, tên Hãn Mục Da này không phải là một võ sĩ xuất sắc, thuần túy dựa vào huyết thống của chính mình, kế thừa một nhánh của bộ lạc. Sau hơn mười năm lăn lộn, hắn dựa vào lực quan sát nhạy cảm, dốc sức giúp đỡ cho cuộc hôn nhân của cháu mình, lại dựa vào trí tuệ của hắn, cơ hồ giữ vững địa vị trí giả số một trong gia tộc. Có thể làm được việc này trong một tộc người dã man, không thể không nói, hắn thật sự có tài.

Nhưng mà, lần đàm phán này tại đế đô lại làm cho Hãn Mục Da cực kỳ khó chịu. Hãn một mặt cùng quan viên của đế quốc bắn nước miếng, một mặt âm thầm dàn xếp mọi việc, mặt khác lại liên hệ trước sau nhiều nguồn, hi vọng có thể tìm được chút ít manh mối về các việc Hoàng tử Thần lãnh đạo. Hãn tin rằng người Roland hiện giờ không phải thần phục Augustin VI mà là theo vị tân nhiệm nhiếp chính vương kia.

Loại việc đàm phán này nếu có thể biết một chút lời nói của lãnh đạo cao nhất của đối phương, tìm hiểu được thái độ của đối phương liền có thể chiếm được tiên cơ.

Làm cho Hãn Mục Da thất vọng chính là tên nhiếp chính vương trẻ tuổi này xem ra rất khó đối phó. Chính hãn tự tay chuẩn bị mọi thứ, tổn không ít tiền của nhưng mà một chút tin tức kiếm cũng không ra, tựa như bất cứ thái độ gì của tên nhiếp chính vương này không có người ngoài nào biết được. Mà bây giờ lại có tin là, nhiếp chính vương đem sự tình lớn như vậy giao lại toàn quyền xử lý cho tên công tước Tulip đó ở Tây Bắc.

Thái độ thế này là sao?

Người Roland muốn đánh hay hòa? Cuối cùng là....

Càng làm cho Hãn Mục Da mất bình tĩnh chính là tên công tước Tulip này mặc dù trẻ tuổi hơn so với Thần hoàng tử nhưng lại không hề dễ đối phó hơn tí nào! Bởi vì....

Bất kể là chính khách cũng tốt, hay quan viên cũng được, Hãn Mục Da nhiều năm học tập văn hóa của người Roland đối với cách cư xử của quan lại người Roland đã hiểu rất rõ, có thể nhanh chóng tìm được nhược điểm của đối phương. Nhưng công tước Tulip này lại làm cho hãn cảm thấy có chút khó khăn.

Đối phương tuổi còn trẻ ... người tuổi trẻ phần lớn nhiệt huyết, có thể sẽ là phái chủ chiến chăng?

Nhưng mà đối phương lại hoàn toàn không có xuất thân quan liêu mà là một ma pháp sư! Tính tình ma pháp sư cổ quái người đời ai nấy đều biết! Ma pháp sư là kẻ không theo nguyên tắc lập trường nào của quốc gia, làm việc toàn dựa theo vui buồn nhất thời, lại càng không để người khác đoán được.

Nhưng hề là đối thủ chính khách, chung quy có thể có dấu vết để có thể điều tra được nhược điểm của đối phương. Là tham tài? Hay háo sắc? Là tham danh hay háo quyền? Hoặc là gan lớn ương ngạnh, hoặc nhất gan nhút nhát? Hay trầm ổn cẩn thận?

Nhưng mấy ngày này trên đường đi, Hãn Mục Da đã cẩn thận nhìn vào tư liệu sưu tầm về vị công tước Tulip này nhưng lại chỉ tìm ra một cái kết quả làm cho chính mình vô cùng bất mãn: hổ muốn ăn rùa, cắn không vỡ mai.

Tham tài sao? Ma pháp sư siêu nhiên và giàu có sẽ không coi trọng tài phú.

Nữ sắc? Cậu công tước nhỏ này mới mười lăm tuổi.... Hơn nữa còn nghe nói ngay cả lời cầu hôn của đệ nhất mỹ nữ trong giới quý tộc đế quốc Roland – hầu tước phu nhân Listeria hãn cũng từ chối.

Khoái tiếng tăm? Tiếng tăm cậu nhỏ công tước này đã vô cùng lớn rồi.

Quyền lực? Người ta đã là công tước rồi đó!

Gan lớn à? Xem động thái hành vi của hãn tại Tây Bắc thì hãn đúng là một kẻ to gan lớn mật.

Nhát gan ư? Dường như cũng có chút nhát gan. Hãn chịu nhường quân Tây Bắc, lại nghe nói gần đây đã chịu thiệt dưới tay Bohan.....

Cẩn thận sao? Nhìn qua có vẻ là cẩn thận, ít ra nhìn vào phương châm hành chính của đối phương, không mù quáng tăng cường quân đội, chỉ dùng hơn hai vạn quân để duy trì cả một tỉnh, biết từ từ mà tiến... độ tuổi như vậy mà đã có thể tính toán cỡ đó quả thật không dễ dàng.

Lỗ mẫn? Có đủ lỗ mẫn rồi! Đơn thương độc mã xông vào trong doanh trại của quân Tây Bắc .... Đây rõ ràng là lấy an nguy của chính mình ra mạo hiểm.

Cuối cùng, Hãn Mục Da đã đưa ra cái kết luận làm cho chính mình nghĩ tới cũng muốn nổi điên:

Đối thủ đàm phán này – công tước Hoa Tulip – là một tên ma pháp sư không tham tài, không háo sắc, không tham quyền, không háo danh, càng chết người là hắn là một kẻ vừa to gan lại vừa nhát gan, vừa cẩn thận lại vừa lỗ mãng ....

Đây ... Đây là con mẹ nó cái kết luận chó mà gì chứ!!!

359. Chương 261: Thịnh Tình Chiêu Đãi (phần 2)

Có lẽ khả năng duy nhất để tham khảo là: qua lần cọ sát quân sự này tại tỉnh Desa, công tước Tulip là “người trong cuộc”!

Vậy hắn có lẽ sẽ vì nóng giận mà chủ chiến... cũng có thể bởi vì ở sát ngay quân tiên phong của người thảo nguyên mà sợ run.

... hoặc là không có đầu mối nào cả!

Vì một điểm khó chịu này, rốt cuộc hắn đi đến thành Lâu Lan của tỉnh Desa.

Vừa khi chiến tranh chấm dứt. Hãn Mục Da phụ mệnh mang theo sứ đoàn đi đến đế đô Roland đế quốc, nhưng để tránh phiền toái, đoàn người bọn họ lặng lẽ ra đi, không có đi qua thành Lâu Lan mà lại đi đường vòng. Lần đến thành Lâu Lan này, phản ứng đầu tiên của Hãn Mục Da là:

Tây Bắc sao lại có thể có một tòa thành lớn mạnh như vậy chứ!?

Nghe đồn là xây thành trong ba tháng. Mặc dù tòa thành vẫn được giám sát nhưng mà thế giới này dù sao cũng không có tin tức truyền hình, đại đa số người chỉ là nghe thấy. Tin tức quá mức thần kỳ như vậy, có phần làm cho người ta bán tín bán nghi.

Hôm nay rốt cuộc đến tòa thành lớn này đã làm cho Hãn Mục Da khâm phục trong lòng: một tòa thành như vậy... thật có thể xây trong ba tháng sao?

Hừ... sợ là không phải ba tháng. Người Roland thường thường giáo hoạt, việc họ từng phao tin đồn nhằm cũng không phải là không có.

Đội xe một mạch vào thành, tuy là có binh sỹ bảo hộ, công tước Tulip cũng đã hạ lệnh giới nghiêm, có điều ngồi ở trong xe ngựa, Hãn Mục Da cũng ẩn ước cảm thấy mọi người đang bu lại xem. Hơn phân nửa ánh mắt hướng đến hắn đều tràn đầy địch ý.

Chà, thái độ kiêu này của thủ hạ lẫn người dân trong thành phố đã vậy thì sợ rằng thủ lĩnh còn hơn thế nữa.

Nhưng thật ra Hãn Mục Da không quan tâm thái độ của bình dân, trong lòng đang tính toán: chút nữa gặp vị công tước trẻ tuổi kia, thái độ của mình phải như thế nào đây? Cứng rắn ư? Hay là biểu lộ cho họ thấy rằng mình muốn làm thân?

Đội xe rốt cuộc cũng đi đến trước cửa phủ công tước. Xe ngựa dừng ở trước cầu sập, sau đó binh lính cũng giới nghiêm hai bên đường, cả con đường đều được phong tỏa.

Hai hộ vệ trẻ tuổi người thảo nguyên bên cạnh Hãn Mục Da đỡ hắn xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn thoáng qua tòa thành trước mặt, lập tức nhìn thấy đoàn quan viên Roland đang ra đón.

Dardanelle mặc chế phục của quân thủ thành đế quốc đi lên đón, hắn tự giới thiệu một chút, sau đó cười cười nói:

-Mời quý sứ theo ta.

Hãn Mục Da không khỏi có chút bất mãn trong lòng. Minh đường đường là thân vương của người thảo nguyên, đối phương nếu không phải là đích thân công tước Tulip đến đón thì ít ra cũng phải là phó thành

chủ. Nhưng người đến đón lại chỉ là một tên quan thủ thành ... không phải là cố ý hạ uy thế của mình hay sao?

Theo Dardanelle đi vào trong thành, Hãn Mục Da được dẫn đến một phòng hội nghị bố trí xa hoa. Hãn bước qua cửa, thắm hít một hơi thật sâu, trong lòng cũng hơi có chút muốn gặp đối thủ của mình, đáng tiếc khi hãn vừa nhìn thấy người trong phòng thì lại thất vọng!

Một người thô lỗ mập mạp đang ngồi phía trong cánh cửa, mắt thấy Hãn Mục Da đẩy cửa tiến vào liền đứng lên chạy nhanh tới, ngoác miệng cười ha hả thật to, lập tức bước đến, không hề khách sáo, dùng phương thức chào đón của người thảo nguyên nhiệt tình ôm Hãn Mục Da một cái.

-Bạn cũ đã đến, thật là vinh hạnh cho ta! đáng tiếc nơi này không phải thảo nguyên, bằng không ta nhất định có ngựa tốt rượu ngon để chiêu đãi khách quý!

Hãn Mục Da bị đối phương ôm lấy có chút mơ hồ, sau khi bước lui ra phía sau vài bước, cẩn thận dò xét ánh mắt đối phương mới tỉnh ngộ đi tới, trên mặt nở nụ cười miễn cưỡng, che dấu tâm trạng cổ quái:

-Ồ... hóa ra là tướng quân Ron Barton! Nhiều năm không gặp. Thân thể người trông vẫn còn tráng kiện lắm! Ta nghe nói ngài đầu nhập vào gia tộc Tulip năm trước, năm đó mọi người đều là bạn tốt trên thảo nguyên, đúng là, chúng ta không đánh không thành bạn mà!

Ron Barton cười như một tên mãng phu, tùy tiện nắm tay Hãn Mục Da đi vào yến hội trong đại sảnh, sau khi ngồi xuống, Hãn Mục Da dò xét chung quanh, sau đó cười nói:

-Không biết đức ngài công tước đang ở đâu vậy?

-Ồ, tôi qua ngài công tước của chúng ta còn đang vội vàng hoàn thành nghiên cứu một loại ma pháp mới, cho nên sáng sớm nay liền lệnh cho ta thay mặt ngài đến đón quý sứ.

Ron Barton cười ha hả:

-Thân vương, ngài cũng đã biết, đức ngài công tước của chúng ta là ma pháp sư, tính tình tất nhiên có chút cổ quái. Có điều, bạn già chúng ta gặp mặt, việc gì cũng có thể dễ dàng nói ra!

Trong lòng Hãn Mục Da không vui. Hãn không lộ ra mặt, chỉ nhàn nhạt nói:

-Đã như vậy, ta không ngại trở về nghỉ ngơi. Đến khi ngài công tước rảnh, chúng ta lại sẽ đến đàm phán.

-Không vội, không vội!

Ron Barton cười cười, sau đó cho tay vào trong ngực sờ soạng cả nửa ngày mới rút ra một bản văn kiện. Có điều hãn để văn kiện trong lòng ngực lâu như vậy mới lấy ra nên mồ hôi của hãn đã làm cho văn kiện hơi ẩm. Ron Barton cười tủm tỉm đặt văn kiện lên bàn, trước mặt Hãn Mục Da, xong cười nói:

-Đức ngài công tước của chúng ta nói, mọi người mặc dù có chút va chạm, nhưng để quốc và người thảo nguyên lâu nay vẫn hòa hoãn với nhau, một chút hiểu lầm không thể tổn thương tình cảm của đôi bên. Do đó, nếu mọi người đều là bạn tốt, có việc gì mà không chậm rãi bàn bạc được chứ?

Mấy câu này còn giống tiếng người! Hãn Mục Da trong lòng đấu tranh, nhìn văn kiện trước mặt còn ẩm mồ hôi của tên mập trước mặt, không khỏi có chút khó chịu, nhíu mày nói:

-Vậy, thứ này là...

-Đây là một phần hiệp nghị do ngài công tước của chúng ta vừa soạn. Mọi người đều là bạn tốt, một chút ma chạm, coi như không có. Vì sự hữu nghị của mọi người, ngài công tước nói, sự tình lần này chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Bạn tốt thì không nên so đo mấy loại chuyện như vậy.

-Hiệp nghị à?

Hãn Mục Da cầm lên. Ráng nén cơn giận đang sôi trào, mở ra đọc. vừa nhìn thấy điều khoản ở trên, lập tức liền giận tím mặt, vỗ bàn đánh rầm:

-Ron Barton! Phải chăng công tước Tulip đang muốn giỡn mặt với ta hả!

Phần hiệp nghị trên viết rõ ràng:

-Là phía gây nên tròng chiến tranh, vì sự hữu nghị cho đôi bên, người thảo nguyên phải bồi thường cho đế quốc. Tất cả: chiến mã ba vạn con, bò dê năm vạn con, nô lệ năm ngàn người, đồng thời phải trả hết thầy phí tròng kiến thành Gilear...

-Ron Barton!

Hãn Mục Da giận dữ nói:

-Xem ra quý công tước không có thành ý cùng ta nói chuyện. Đã như vậy, ta còn đến đây làm gì! Đùa giỡn với ta như thế này sao!!

Ron Barton vuốt vuốt mũi, nụ cười trên mặt cũng tắt đi, từ từ nói một câu:

-Hãn Mục Da, ta ở Tây Bắc nhiều năm như vậy, người thấy Ron Barton là loại người thích nói giỡn hay sao!

Nói rồi hãn đứng lên:

-Ta chỉ phụng mệnh truyền lời mà thôi. Thứ ta đưa cho người, ngài công tước nói nếu người cần đi gấp, chúng ta nên tiễn... có điều ngài còn nói: " Thân vương Hãn Mục Da là một người biết nhìn toàn cục, một vị hiền vương thông minh, trong lòng lo lắng cho sự hòa hảo của mọi người nên ngài sẽ không lỗ mãng. Huống hồ, việc như vậy cũng không phải không thể thương lượng. Như vậy, ngài nhận lấy thứ đó, sau đó cẩn thận tính toán. Tới ngày mai việc gấp của ngài công tước xong rồi ngài sẽ lại đưa ra một cái giá mới, mọi người có thể thương lượng với nhau.

Hãn Mục Da trong lòng bỗng nhiên trầm tĩnh lại, hừ, tên công tước Tulip này xem ra là theo phái chủ chiến... muốn chơi cứng... cũng coi như là một thủ đoạn đàm phán.

Nghĩ tới đây, hãn bỗng bật cười:

-Được rồi, ta sẽ lưu lại vài ngày, ngày mai là ngài công tước hết bận rồi phải không? Phần quà này ta xin nhận, ngày mai ngài công tước rảnh rồi, chúng ta lại sẽ từ từ nói chuyện.

Nói xong, Hãn Mục Da cố nén giận, trên mặt vẫn duy trì nụ cười, đứng dậy nói:

-Vậy xin thứ cho ta vô lý, ta đi đường xa có hơi mệt, không biết đêm nay ta nghỉ ở đâu?

Ron Barton cười ha ha:

-Ông bạn già, ngài công tước của chúng ta là người hiếu khách, như thế nào lại có thể chậm trễ cho bạn tốt! Chúng ta đã sớm có chuẩn bị, đảm bảo ông bạn sẽ hài lòng!

Nói xong, tên mập này tự mình dẫn Hãn Mục Da đi ra, từ sau cánh cửa ra khỏi thành, đi đến nơi ở được "chuẩn bị đặc biệt" cho Hãn Mục Da.

Vốn Hãn Mục Da còn đang nén giận nhưng vừa nhìn thấy sự "thịnh tình chiêu đãi" của đối phương liền nhin không được muốn trở mặt!

-Ron Barton! Người...

Ron Barton cười ầm áp:

-Ngài công tước nói hãn kính trọng đàn ông thảo nguyên vũ dũng, biết các người không quen với trang trí hoa lệ của người Roland chúng ta, hơn nữa ngài công tước nói: "Cảnh giới chiêu đãi khách cao nhất là phải cho khách cảm giác như đang ở nhà!" Cho nên... chúng ta vắt óc suy nghĩ, rồi chuẩn bị một chỗ tốt như vậy! Sao? Ông bạn già, không lẽ người không thích sao? Người thảo nguyên không phải đều có thói quen này sao?

Trước mặt, mặt sau của tòa thành, là một khoảng đất trống, ở giữa có mấy lều vải, xem bộ dạng mấy chiếc lều vải đó hình như còn bị thủng....

360. Chương 262: Đạp Đổ (Phần 1)

Quả thực phong tục của người trên thảo nguyên là sống trong lều vải. Những dân tộc du mục này sống tùy vào nguồn nước và nguồn cỏ để chăn thả súc vật, cũng không có thành thị cố định nào để sống tập trung. Nói thì đúng là như vậy...

Nhưng, ngay cả là người có thân phận tôn quý trên thảo nguyên như Hãn Mục Da, cho dù ở lều vải thì đó cũng là căn lều hết sức xa hoa, so với phòng người cao sang quyền quý ở Roland cũng không kém là bao. Nhưng... vài túp lều vải này đều là lều vải theo tiêu chuẩn hành quân của quân đội tư nhân gia tộc Hoa Tulip, trong một mái lều vải nhỏ nhỏ này cố gắng lắm cũng chỉ có thể cho ba bốn người ngủ. Hơn nữa chiều cao cũng rất có hạn.

Sau khi Hãn Mục Da bắt đầu tức giận, lập tức muốn phát tay mà đi. Thế nhưng lửa giận trong lòng lại dè xuống, thầm nghĩ: công tước Hoa Tulip này đã làm nhục ta như thế, hiển nhiên theo hướng cương quyết. Mặc dù đối phương vô lý, nhưng chẳng qua chỉ là muốn dùng một kỹ xảo nhỏ chọc giận ta thôi.

Nghĩ tới đây sự tức giận trên mặt bỗng chốc hòa nhã đi nhiều, miễn cưỡng nặn ra vài phần vui vẻ, liếc mắt nhìn Ron Patton, cắn răng nói:

-Đã như vậy, người giúp ta đa tạ công tước đại nhân!

Nói xong, Hãn Mục Da không dám nói gì nữa, chỉ sợ mình nhịn không được sẽ phát tác ra, lập tức nhắc rèm lều vải rồi dẫn đầu đi vào.

Trên trăm tên tùy tùng mà hãn mang đến, sắc mặt mỗi người đều lộ ra vẻ giận dữ, lại có người tay đã nắm chặt lên chuôi đao rồi. Chỉ có điều chủ không nói gì nên những người này cũng đều nhẫn nại sau đó dần dập bước vào trong lều vải nghỉ ngơi. Chỉ là lều vải lại không đủ cho hai trăm người sử dụng. Ron Patton cũng chả thêm lo nhiều như vậy mà đứng ở ngoài lều vải cao giọng cười nói: -Thân vương nghỉ ngơi thoải mái, ta xin phép cáo lui.

Một mình Hãn Mục Da ngồi ở trong lều vải, cố gắng làm dịu cơn tức giận xuống. Trong lòng hãn dần dần tỉnh táo lại. Hãn cân nhắc xem vị công tước Hoa Tulip này rốt cuộc có chủ ý gì. Lại lấy ra phần “Hiệp nghị” mà Ron Patton đưa cho hãn cẩn thận xem kỹ lại một lần, cố gắng gượng mới không xé nó ra thành từng mảnh vụn.

Vốn lúc đoàn người Hãn Mục Da đến thì cũng gần đến đêm rồi. Hãn ngồi ở trong lều vải sinh ra khó chịu. Kể thủ hạ cũng không dám tới quấy rầy mà chỉ có thể ở tại trong lều vải khác sửa sang lại chỗ ở mà thôi. Mãi cho đến buổi tối khi màn đêm buông xuống, cả phủ công tước không ngờ lại im hơi lặng tiếng, ngay cả một tên đầy tớ đi hầu hạ cũng đều không có.

Đừng nói là đem tới một ít đồ ăn, ngay cả miếng nước cũng đều không có mà uống.

Hãn Mục Da ngồi trong lều vải vốn đã không vui nên dần dần cũng cảm thấy đã đói bụng. Sau khi tức giận thì cảm thấy có chút khô miệng. Liền mở miệng nói:

-Người đâu ?

Hai người võ sĩ thảo nguyên nhân trẻ tuổi từ ngoài lều bước vào:

- Đại nhân.

- Bây giờ là giờ gì rồi? Trời đã tối rồi sao?

- ...Đúng vậy.

Hãn Mục Da nhíu mày rồi ngay lập tức đi ra ngoài lều vải nhìn sắc trời. Trên bầu trời ngập tràn sao. Hãn không khỏi không giật mình nói:

-Tại sao còn chưa dọn cơm?

Vào lúc còn ở đế đô bản thân hãn mỗi khi đến một chỗ thì các quan chức Roland đều chuẩn bị tiệc rượu chiêu đãi. Mặc dù mỗi ngày cùng ngồi trên bàn đàm phán phun nước bọt với các quan chức Roland nhưng

mỗi ngày đều có một tiệc rượu nhỏ, hai ngày lại một bữa tiệc rượu lớn. Áo giáp và thức ăn ngon chưa từng thiếu.

Tại sao chờ tới bây giờ mà trong phủ ngài công tước này còn chưa có ai đến mời tiệc mình chứ?

Nghĩ tới đây thì trong lòng hắn bỗng nhiên nổi lên một ý niệm kì quái: Tên công tước Hoa Tulip đáng ghét này...Hắn... hắn sẽ không bỏ mặc cơm nước chứ ?

Nghĩ tới đây hắn càng lúc càng cảm nhận được một loại cảm giác chẳng lành. Lập tức phái người đi ra ngoài tìm người của phủ công tước.

Lần này tới không phải là Ron Patton mà là ngài tổng quản đại nhân Marde của phủ công tước. Marde rất khiêm nhường đi tới chỗ ở của nhân viên sứ đoàn. Không chút so đo hành lễ với vị thân vương thảo nguyên. Sau đó khiêm nhường cười tít mắt nói:

- Thưa ngài, xin hỏi ngài có chuyện gì không ạ?

Hắn Mục Da do dự một chút. Loại chuyện này nói ra thật sự có chút không lịch sự. Mình là khách, nếu tùy tiện mở miệng chất vấn cũng đã không hay rồi, vả lại nói không chừng đối phương đã có chuẩn bị, chỉ là chưa chuẩn bị tốt thôi vì dù sao lúc mình tới cũng tương đối muộn..... Chỉ là, có muộn nữa cũng không muộn đến mức hiện tại.

-À...

Hắn Mục Da thấp giọng nói :

-Ngài tổng quản. Xin hỏi, buổi tối phủ công tước các người đều... không dọn cơm sao?

-Cơm?

Về mặt Marde mang theo vẻ vô tội mù tịt không biết gì, diễn xuất của hắn thực sự như thể người vật đều vô hại vậy. Lại nói nghi hoặc :

-Ngài nói gì, người nào chưa ăn cơm vậy?

Hắn Mục Da chỉ cảm thấy trong bụng sôi lên ục ục, nghe xong lời này thì trút một hơi nhẹ nhàng rồi cười nói:

-Vậy xin hỏi khi nào thì ta được mời tiệc? Dự tiệc tối của ngài Công tước, ta dù sao cũng phải sửa sang trang điểm một chút mới không thể hiện sự thất lễ với chủ nhân.

Marde dường như càng mờ mịt nói:

- Điều này... quý khách... tiệc rượu gì cơ? Người trong phủ công tước từ trên xuống dưới đều đã ăn cơm tối xong rồi.

-...Cái gì?

Hắn Mục Da biết từ đầu đến giờ thật sự không phải chuyện đùa!!!

Tên Hoa Tulip hỗn láo này không ngờ thực sự bỏ đói? Hắn muốn ông mày chết đói sao?

Cổ nén nổi xúc động muốn rút đao. Hắn cắn răng rồi nói thấp giọng nói:

-Ôi, Người từ trên xuống dưới trong phủ công tước đã dùng qua bữa tối rồi? Nhưng ta cùng người của ta gian nan vất vả dọc đường cũng rất đói.

Về mặt Marde hệt như vẫn còn vẻ nghi hoặc nói:

- Hả? Ngài cùng với người của ngài còn chưa ăn cơm sao? Ôi ..... sao lại thế nhỉ? Chẳng lẽ phong tục quê hương ngài khác nhau phong tục người Roland chúng ta khác nhau, buổi tối đều không ăn cơm ư?

Nói nhảm! Các người chưa cho ăn, chẳng lẽ chúng ta đi ăn sương uống gió sao?!

Hắn Mục Da tức giận tái mặt rồi nói:

-Phong tục của chúng ta mặc dù không giống quý quốc, nhưng mà cơm tối vẫn phải ăn!

Sau đó Marde nói một câu khiến Hãn Mục Da suýt nữa hộc máu:

-Ôi, nếu đã như vậy, mời ngài cứ từ từ thưởng thức.

Hãn Mục Da còn xem như một người tương đối có hàm dưỡng, cố nén tức giận thấp giọng nói:

-Vậy, xin tổng quản nói cho chúng ta biết phải dùng cơm ở đâu?

Ồi..... Điều này có khác biệt sao? Nếu các vị thích thì cứ ở trong lầu vải dùng cơm cũng được.

-Vậy thì tốt.

Hãn Mục Da nói:

-Xin tổng quản đại nhân sai người đưa đồ ăn tới đây.

Sau khi Hãn Mục Da nói xong, quay đầu muốn đi nhưng Marde lại nở nụ cười, lần này hãn cười hết như một lão nông chất phác:

-Ngài sứ giả tôn quý e là đã hiểu lầm rồi ..... Hic, trong phủ công tước sớm đã dùng cơm xong rồi, mấy vị đầu bếp trong phòng bếp đã về nhà từ lâu — Ngài xem, trời cũng đã tối như thế này rồi. Ừm, ra khỏi phủ công tước, ngoài phố có hai quán ăn không tệ, nếu ngài có hứng thú có thể tới thử hương vị nơi đó. Chỉ có điều lúc này ngài cần phải chạy tới thật nhanh, nếu chậm tý e rằng bọn họ cũng sắp đóng cửa tiệm rồi.

Đã quá rõ rồi! Quả nhiên tên công tước Hoa Tulip đáng ghét này bỏ rơi ta !

Trong tim Hãn Mục Da như nhỏ máu, hãn tôn xưng thân vương . Đến đâu mà chẳng nhận được chiêu đãi tận tình? Nào chịu nổi loại uất ức thế này? Hãn nhìn chằm chằm hết mức lão Marde vài lần rồi đành cắn răng cười nói:

- Hay! hay lắm! Vậy xin đa tạ sự chiêu đãi của ngài !

Marde cũng chẳng thêm nói nhảm. Sau khi thi lễ lập tức cười tủm tỉm rồi rời đi.

- Người ..... người đâu!

Hãn Mục Da quát lớn. Một đám thuộc hạ bên cạnh sớm đã tức giận muốn há miệng chửi, nghe thấy tiếng chủ nhân quát, nhao nhao xô tới, cũng có người đã rút ra loan đao, hét lớn:

-Chủ nhân. Chúng ta cầm thanh loan đao này tới chém hết đàn lợn Roland! Chúng dám to gan xỉ nhục chủ nhân tôn quý như vậy thì chết vạn lần cũng không đủ đền tội!

-Đúng! Giết chúng sau đó trở về thảo nguyên đi thôi!

-Chủ nhân, chúng ta giết bọn chúng !

-Chủ nhân. Không cần nói lời vô ích, trực tiếp khai chiến! Giết chết mấy con heo Roland này!

Loan đao rút soàn soạt. Dưới ánh đao, đám người này lòng đầy căm phẫn, liên tục la ó. Qua một lát, Hãn Mục Da lại trở nên lặng im, lập tức hít một hơi thật sâu, miệng nghiêng răng thốt ra vài lời:

-Phái người ..... Ra ngoài đường mua đồ ăn mau!

- Giữa đám kia chính là Hãn Mục Da hả.

Đỗ Duy đứng ở trên lầu một tòa tháp phía sau song cửa lại nhìn từ trên xuống nên vừa khớp có thể nhìn rõ mấy túp lầu vải người thảo nguyên tạm trú trong tầm mắt. Hãn chấp tay đứng, cười tủm tỉm liếc nhìn những người thảo nguyên ở phía dưới đang đứng trước lầu vải. Những người này vừa rút đao vừa la hét, có lẽ tức giận không ít rồi.

Dù sao ở độ cao như vậy Đỗ Duy có thể dùng Ứng nhãn thuật trực tiếp nhìn thấy đối phương, Philip ở phía sau lại không nhìn được. Hai tay hãn cầm một cái ống kính viễn vọng đơn rồi cũng nhìn xuống phía dưới. Cười nói:

- Không sai.Thưa ngài! Kẻ ở giữa mặc quần áo sang trọng, trên tóc đeo kim hoàn kia chính là Hãn Mục Da.

Đỗ duy híp mắt lại, đánh giá đối thủ đàm phán này. Dáng người trung bình nhìn qua cũng không giống những người thảo nguyên mạnh mẽ hùng hồn khác, khuôn mặt cũng không hung hãn, ngược lại hai hàng lông mày lại giống quý tộc Roland hơn. Tướng mạo cũng coi như anh tuấn, hơn nữa dáng vẻ cũng pha vài phần khôn khéo. Giờ phút này hắn đang tức giận đến tái mặt nhưng vẫn có thể nhẫn nại không hề phát tác.

- Gay go a ..... Một kẻ có thể nhẫn nại rất tốt.

Đỗ duy cười cười rồi lập tức quay đầu lại nhìn thoáng qua Philip:

-Người thấy thế nào?

- Thưa ngài ..... chúng ta làm như vậy có hơi quá đáng không ?

Philip nhú mày nói:

- Dù sao cũng là sứ giả một nước, thất lễ như vậy....

- Hừ, có gì quá đáng chứ.

Đỗ duy thần nhiên nói:

- Bọn chúng xâm phạm lãnh địa của chúng ta, tấn công thành của chúng ta, giết người của chúng ta, chẳng lẽ không quá phẫn ư?

- Dù hai bên giao chiến, cũng không nên thất lễ với sứ giả như vậy. Đây là nghi thức của đế quốc mà.

- Nghi thức cái cứt chó.

Đỗ duy hờ hững cười nói:

-Người nói xem, rốt cuộc là ăn uống quan trọng, hay là chiến tranh quan trọng? Tên Hãn Mục Da này cũng không phải kẻ ngu mà vua thảo nguyên cũng sẽ không là kẻ ngu xuẩn. Cho dù bọn chúng có tức thêm nữa, cũng sẽ không vì sự đối đãi thất lễ này mà lập tức thật sự tuyên chiến với chúng ta. Cùng lắm chỉ là nổi cáu, tức giận mà thôi. Có thể làm được gì chứ ? Hừ .....

Dừng lại một chút Đỗ Duy lại cười nói:

- Nếu người thảo nguyên thực vì sự thất lễ về lễ nghi này mà lập tức tuyên chiến cùng chúng ta ..... Nếu nói người thảo nguyên chỉ số thông minh chỉ đến mức này, vậy cho dù tuyên chiến, ông đây cũng chẳng sợ chúng! Loại kẻ địch chỉ vì việc nhỏ này mà đã nóng đầu gây chiến tranh thì thật không đáng cho chúng ta phải lo lắng. Ngược lại hắn nhận được ..... hắc hắc, xem ra bắt đầu từ ngày mai, ta còn phải tiếp tục nghĩ cách.

Philip cười khổ. Có điều hắn cũng thừa nhận ngài công tước nói không sai, cho dù đối phương bực bội hơn nữa thì cũng sẽ không vì loại chuyện này mà tùy tiện phát động chiến tranh giữa hai nước. Nếu đối phương thực sự làm như vậy, ngược lại đã chứng minh đối phương ngu xuẩn và lỗ mãng. Loại địch nhân như thế quả thực không cần phải lo lắng nhiều .

- Đúng rồi, mệnh lệnh của ta phân phó người thì sao?

- Dạ ..... đã phân phó xong xuôi.

Philip khom người cười nói:

-Ta sớm đã phái người đem mấy cái trang phục của người trong đoàn sứ giả này miêu tả cẩn thận cho các ông chủ hàng quán xung quanh con phố nghe rồi. Mọi người đều đã nhớ kĩ..... Hễ là có người thảo nguyên nào mặc giống như vậy đi mua đồ ăn uống thì toàn bộ giá cả đều báo cao gấp ba.

-Tốt.

Đỗ duy vỗ tay cười nói:

-Tên Hãn Mục Da này đã là thân vương chắc hẳn rất lắm tiền, vậy thì vì kinh tế của thành Lâu Lan chúng ta cống hiến chút đi.

Lúc tối, Đỗ Duy cũng mặc kệ đám sứ giả thảo nguyên này, lại một mình tản bộ đi đến nhà giam dưới tòa thành. Lệnh cho thị vệ khu vực này phân tán ra bên ngoài:

-Tất cả mọi người đứng ở ngoài mười thước, không cho bất kỳ người nào tới gần.

361. Chương 262: Đạp Đổ (Phần 2)

Sau đó Đỗ Duy đẩy cánh cửa nhà lao rồi đi vào.

Gian phòng giam này sớm đã được quét dọn nên tương đối sạch sẽ. Ở bên trong chính là vị nữ thích khách Elune.

Mấy ngày nay Đỗ Duy lại không hề làm khó nữ thích khách có đầu óc đơn giản này. Chẳng những cho nàng được ăn uống ngon lành mà còn lệnh cho thuộc hạ đổi phòng cho nàng sang một phòng giam tương đối sạch sẽ. Thậm chí dưới sự yêu cầu của Elune mà hắn còn cho nàng cơ hội tắm rửa.

Chỉ có điều, hình như Đỗ Duy hơi có dụng ý xấu, trước sau vẫn không có cung cấp cho nàng đồ gì tương tự quần áo. Mà ngược lại bảo thuộc hạ may gấp mấy bộ cùng kiểu dáng với loại quần áo gợi cảm hở hang mà Elune mặc trên người. Làm xong mấy bộ như vậy cũng có thể thấy được .....tư tưởng của hắn tội tệ thế nào.

Sau nhiều ngày không thấy ánh mặt trời, làn da của Elune cũng có chút tái nhợt, nàng sớm được tháo bỏ gông cùm nên ở trong phòng giam này có thể hoạt động tự do, chỉ có điều Đỗ Duy lại thiết kế ma pháp trận xung quanh phòng giam. Mặc dù Elune biết vu thuật của Đại Tuyết Sơn nhưng cũng trốn không thoát.

Lúc Đỗ Duy đẩy cửa đi vào thì nữ thích khách đáng thương này tay đang ôm đầu gối co ro trên giường. Mắt thấy Đỗ Duy tiến vào nàng nhanh chóng nhảy xuống giường rồi đứng lên.

- Yên tâm. Ta không phải đến cường gian cô. -Câu đầu tiên khi Đỗ Duy bước vào cửa lập tức khiến cho Elune xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

- Ở đây có quen không?

Đỗ Duy ung dung bước tới rồi đứng trước mặt Elune. Còn cố ý vươn ngón tay ra nâng cằm cô gái sát lại gần ngửi ngửi. Mím cười nói:

- Ừm, rất tốt. Dường như đã sạch sẽ hơn rất nhiều.

Trong lòng Elune phát lạnh, lui ra phía sau hai bước. Chỉ là phía sau lại là giường rồi. Muốn lui mà không có đường lui, đành liều mạng gục mặt xuống. Không dám tiếp xúc ánh mắt của Đỗ Duy - Từ tận sâu thẳm trong trái tim nàng đã thật sự sợ công tước thiếu niên này rồi.

Nhìn theo dáng vẻ sợ sệt của nữ tù binh, Đỗ Duy hài lòng cười cười. Theo đó tùy ý bước hai bước rồi lúi từ trong ngực ra mấy tờ giấy, nhẹ nhàng quăng lên trên giường, cười nói:

-Phần lời khai này của cô, ta đã xem qua cẩn thận vài lần...Ừm. Viết rất chi tiết. Quả thực rất chi tiết. Đối với phần lời khai này ta cơ bản đã hài lòng... Nhưng...

-Nhưng, nhưng cái gì....

Cả người Elune run lên.

-Hắc hắc. Nhưng ta nghĩ cô vẫn quên lời cảnh cáo của ta với cô rồi...Ta đã nói: nếu trong phần lời khai này cô dám lừa gạt ta thì ta sẽ có thủ đoạn trừng phạt cô đáng sợ hơn “cường gian” gấp mười lần đó !!!

-Ta ...ta không nói dối.

Đầu Elune càng cúi xuống thấp hơn. Thanh âm cũng có chút run rẩy.

-Lời của cô quả thực không sai, nhưng lại cố ý viết thiếu vài thứ.

Đỗ Duy cười nhạt:

- Cô viết Vu vương trên Đại Tuyết Sơn tên Bạch Hà Sầu... Ừm, trên Đại Tuyết Sơn có hai trăm vu sư? Còn có cả cái này...Ừm...

Hắn lại cầm lấy mấy tờ giấy kia, lật đi lật lại rồi cười nói:

-Còn có cái này, cô nói cô đi ám sát Ruga là chịu mệnh lệnh của Vu vương? Buồn cười! Nếu Vu vương Đại Tuyết Sơn phái một con nhóc ngốc nghếch như cô đi ám sát một nguyên soái thống lĩnh quân đội của quân Tây Bắc...Trừ phi Bạch Hà Sầu là thằng ngu!

-Hả!!

Thân thể Elune bỗng nhiên run lên, sắc mặt trắng bệch nói:

-Người ..... người .....

-Ta làm sao?"

- Người dám nói xấu Vu vương!

-Nói thì làm nào?

Đỗ Duy bĩu môi :

-Ta nói hắn là thằng ngu, chẳng lẽ không đúng sao? Không ngờ lại phái loại người vừa vô dụng vừa không có đầu óc như cô đi chấp hành loại nhiệm vụ quan trọng này. Ta nghĩ Bạch Hà Sầu nhất định là một tên ngốc. Đúng không?

-Người ..... thần thông quảng đại của Vu vương, người thảo nguyên từ trên xuống dưới không ai không xem như là thần linh! Người dám mở miệng nói lời ác độc, Vu vương nhất định sẽ biết được!

Đỗ Duy cười ha ha nói:

-Thực sự thần kỳ như vậy sao? Buồn cười! Chẳng lẽ hắn có thiên lý nhãn ? Thuận phong nhĩ ? Không chỗ nào không biết? Hừ .....

Sau đó Đỗ Duy lắc đầu:

-Chớ nên mong chờ vào vận may, cô thành thật cho ta, rốt cuộc cô vì sao lại ám sát Ruga. Ta thực không tin Bạch Hà Sầu là đứa ngốc.

Elune im lặng, bỗng nhiên nàng cúi thấp đầu xuống, lắc đầu nói:

-Người giết ta đi.

-Giết cô...

Đỗ Duy thở dài:

- Ngón từ thực không chút sáng tạo. Cô dùng đầu gối ngấm nghĩ lại đi, ta sẽ dễ dàng giết cô như vậy ư?

Đỗ Duy nhìn vào đôi mắt nữ sát thủ rồi thở dài nói:

-Thật ra ta có biện pháp dễ dàng hơn khiến cô mở miệng, chỉ có điều ta nghĩ rằng dùng biện pháp đó thật sự không hay chút nào. Nhưng cô lại không chịu nói thì cũng đừng trách ta.

Nói xong hắn đột nhiên vung tay rồi dùng sức ấn vào hai bả vai nữ sát thủ. Trong lòng Elune kinh hãi, mắt thấy Đỗ Duy đe dọa mình, lập tức bị dọa đến nỗi nhũn cả chân, trong lòng chỉ lóe lên lên một ý nghĩ:

-Hắn, hắn sắp cưỡng gian ta sao!

Đỗ Duy hung hăng ấn Elune ngồi xuống giường, sau đó một tay hắn vuốt cằm rồi nâng khuôn mặt của nàng lên, trầm giọng nói:

- Nhìn vào mắt ta!

Elune chỉ có cảm thấy chùm ánh sáng từ trong ánh mắt thật là đẹp để biết bao. Con ngươi màu đen. Đen một cách mê hoặc và quái dị, tựa như một cơn lốc xoáy từng chút từng chút hút lấy linh hồn mình. Sự

trong sáng trong đôi mắt nàng cũng dần dần biến mất trở nên trống rỗng mờ mịt. Hai gò má người nam nhân trước mắt này càng nhìn lại càng cảm thấy dễ coi biết bao.

Ừm. Một người đàn ông vì sao lại dễ nhìn như vậy nhỉ?

Còn có cả ánh mắt của hắn...ánh mắt của đàn ông thực sự có thể mê hoặc người đến vậy sao...

-Bây giờ hãy nói cho ta biết. Vì sao cô giết Ruga.

Khi âm thanh này truyền vào tận trong đáy lòng thì thân thể Elune đột nhiên chấn động. Trên mặt hiện lên vẻ găng gượng. Thế nhưng dưới ánh mắt bức bách của Đỗ Duy sau đó, sự găng gượng trên mặt nàng dần dần rút đi. Giọng nói nàng trở nên rõ ràng mà dịu dàng, tựa như tiếng nỉ non với tình nhân:

-Ta...ta không muốn lập gia đình...

-Lập gia đình? Gả cho ai?

Ru ..... Con trai của Ruga. Se..... Sebastian.....

Đỗ Duy giật mình, lập tức tiếp tục bức bách cô gái này. Tiếng nói của hắn thông thả mà trầm thấp. Lại cực kỳ dễ nghe:

-Thân phận của cô?

Elu. Elune ..... Elune Linna. Một tia chống cự cuối cùng trong ánh mắt của Elune rốt cuộc đã tan biến, thân thể nàng bỗng nhiên rúc vào thật sâu trong lồng ngực Đỗ Duy tựa như một chú cá chạch khê vụn vẹo uốn éo . Trong miệng thốt ra thanh âm nỉ non nho nhỏ.

-Thân phận của cô!

Thanh âm Đỗ Duy cao lên vài phần.

- Elune Linna ..... Bạch. Bạch Hà Sầu là ta..... ta.....thầy giáo của ta.

Cả người Elune bỗng nhiên mềm nhũn, chủ động ôm Đỗ Duy, ngay lập tức thân thể mềm mại này cố hết sức dán chặt vào trong lồng ngực Đỗ Duy. Bộ ngực mềm mại cao vút khê cọ vào ngực Đỗ Duy. Trong ánh mắt tràn ngập vẻ thù mị, dịu dàng. Bỗng nhiên nàng dùng sức ôm cổ Đỗ Duy. Khuôn mặt yêu kiều lập tức dán chặt vào. Cuối cùng lú lú bên tai Đỗ Duy :

-Yêu...yêu ta....Mau. Mau yêu ta đi....!

Đỗ duy vừa định nói thì đôi môi thơm ngát mềm mại lập tức dính chặt lại. Đỗ Duy trong lòng thầm than: Cặp mắt mị hoặc này quả nhiên lợi hại.

Đang muốn đẩy cô gái này ra. Nhưng đôi tay hắn lại đang nhấn vào một chỗ mềm mại. Nơi ngón tay tiếp xúc cảm thấy chắc nịch mà mềm mại lại tràn ngập co dãn. Vừa cúi đầu nhìn liền phát hiện ra bàn tay của mình đang bao phủ lên trọn ngọn núi trước ngực Elune. Cả người nàng vụn vẹo, uốn éo hết trái qua phải. Trong lúc cọ sát cũng không biết từ khi nào áo nàng đều đã mở tung ra.

-Yêu ta.... Ta muốn người yêu ta...

Elune không ngừng cọ sát vào Đỗ Duy, hai gò má của nàng một mảng đỏ bừng , ánh mắt mê ly. Lại giống như mang theo một chút cầu khẩn . Thân thể vốn cực kỳ dụ hoặc dần dần khiến trong lòng Đỗ Duy không khỏi bốc lên lửa dục.

Hắn vốn chính là một người trưởng thành linh hồn bị trói buộc trong thân thể một thiếu niên, trong chuyện nam nữ hắn đương nhiên không phải xử nam...nhưng thân thể này lại là xử nam. Những năm gần đây cũng coi như là những ngày cầm tinh dục. Có khi nhớ lại cũng nhin không được cười thầm mình ngược đãi bản thân quá mức. Chỉ có điều một đứa bé chưa trưởng thành dù có lòng nhưng lại không có sức.

Mà sau này lại dần dần trưởng thành. Bên người lại có thêm Vivian, cô gái nhỏ ngốc nghếch đơn thuần thiện lương khiến người ta phải yêu thương này lại khiến Đỗ Duy bất tri bất giác mê muội. Dần dần trái tim vốn xao động kia cũng đã phai nhạt mà toàn tâm toàn ý chờ cô bé ngốc này trưởng thành.

Hơn nữa, dù sao hần tu luyện ma pháp, đắm chìm trong ma pháp, đại bộ phận tinh thần và thể lực đều dùng trong minh tướng và ngưng tụ tinh thần lực, lòng đam mê nữ sắc cũng đã phai nhạt đi rồi.

Bằng không nói ...Với thân phận công tước của hần lại có thể thiếu đàn bà sao?

Chỉ có điều, nữ thích khách đang trong lòng ngực hần lúc này thật sự quá mê người, vốn ngày đó trong tiệc rượu của Ruga đã xem qua điệu múa của nàng, thân thể mềm dẻo thật sự khiến người ta kinh ngạc, làm cho người ta không tránh khỏi có những ý nghĩ lệch lạc. Bây giờ lại nhiệt tình như lửa dán chặt trong ngực, thanh âm nhỏ nhẹ nỉ non khéo léo thỉnh cầu yêu thương, trên cả nhiệt tình cô gái này còn mang theo vài phần ngượng ngùng của thiếu nữ.

Điều này khiến cho Đỗ Duy nhiều năm kiên trì tình dục làm sao có thể không động tâm được chứ?

Nén ham muốn rồi cố gắng tách miệng của nữ thích khách đang dính chặt trên miệng hần, Đỗ Duy thở hổn hển cười mắng:

- Này này, cô còn như vậy nữa, ta nhìn không được có thể thực sự cưỡng gian cô đó!

- Ừm...

Cái mũi Elune khê rên một tiếng, chỉ mới rên rỉ mà đã khiến cho xương cốt Đỗ Duy mềm cả đi, Elune lại cũng dính chặt vào—

Mẹ nó! Thật quá ức hiếp người mà! Nàng thật sự nghĩ ông đây là thái giám không dám cưỡng gian nàng sao!

Nếu lửa dục tà ma thực sự từ trong lòng người đàn ông dâng lên thì làm sao có thể đè nén xuống được. Dưới cơn mắt ác ma của Đỗ Duy, Elune ý loạn tình mê đã thực sự coi Đỗ Duy trở thành người mình yêu nhất. Đỗ Duy nhẫn nại không nổi, rốt cục ôm lấy Elune nhào lên giường. Quần áo trên người nữ thích khách vốn rất tiết kiệm. Đỗ Duy sau hai lần xé, cười giễu cợt một tiếng, lập tức lột áo trên người Elune ra.

Dưới ánh đèn mờ nhạt yếu ớt trong phòng giam, cô gái trước mắt này hết như một chú cừ non bị tuốt hết lông, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập sự ngượng ngùng nhưng lại hàm ẩn vài phần chờ mong, thân thể mê người của cô gái như trào dâng, nhất là bộ ngực có thể xứng với hai chữ hoàn mỹ khiến Đỗ Duy vừa nhìn thoáng qua đã nhìn không được mà mở to đôi mắt.

Đây là lúc đập đổ! Đập đổ! Phải đập đổ! Nhất định phải đập đổ!!

Đã tới mức này, nếu nói lại lùi bước thì ông đây còn là đàn ông sao!

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, đôi tay tà ác cũng đã duỗi ra. Nhưng vừa mới duỗi ra thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng líu ríu trong miệng Elune, thấp giọng kêu thành tiếng...

-Người người người người người ..... người muốn muốn muốn làm cái gì ..... người người người .....

Giọng nói mềm yếu này, lại còn có cả lời này...

Cảm giác quen thuộc ngay lập tức khiến đầu óc Đỗ Duy tỉnh táo.

Rất nhanh, lửa dục trong ngực hần nhất thời tiêu tan một nửa, trong đầu liền hiện ra bóng dáng xinh đẹp kia, khuôn mặt thiện lương ngây thơ nhìn mình, rụt rè nói:

-Van cầu..van cầu thần linh, phù hộ.. phù hộ Vivian nhỏ bé đáng thương.

Bóng dáng cô bé nói lắp kia ngay lập tức lấp đầy trong đầu hần, mọi lực mê người của Elune trước mắt hần dường như lập tức đã giảm xuống hơn phân nửa.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên thầm mắng một câu: Bỏ đi bỏ đi! Coi như ông đây hôm nay chịu một lần không xứng là đàn ông!!

Hần nói xong thì tức giận đứng lên, sau đó thì dùng sức cuộn khăn trải giường che lên người Elune, cánh tay Elune đang muốn duỗi ra uốn éo thì một tay Đỗ Duy đã giữ cố định trên chiếc cổ mềm mại của cô gái.

Nhìn thấy nữ tù binh ngắt xỉu đi, Đỗ Duy thở dài, hần đứng lên sửa sang lại một chút quần áo của bản thân, sau đó nhìn chằm chằm nữ thích khách giống như đang ngủ say, nhìn trong chớp lát, thấp giọng nói:

- Coi như cô gặp may...hôm nay thần linh đã phù hộ cô.

362. Chương 263: Một Đá Ba Chim (Phần 1)

Hãn Mục Da đáng thương bị Đỗ Duy đẩy đi đẩy lại như vậy tới hai ngày. Lúc ban đầu Hãn Mục Da cực kỳ phẫn nộ, có điều hãn dù sao vẫn có thể coi như là một chính khách có kinh nghiệm, ngay sau đó khống chế rất tốt cơn tức giận của mình, thậm chí còn hạ lệnh, nghiêm khắc cấm đoán thủ hạ gây chuyện trong phủ công tước.

Nếu không thì đám võ sĩ thảo nguyên tùy tùng thô lỗ hung hãn thủ hạ của hãn sau cơn kìm nén tức giận sợ rằng sớm đã đi đánh nhau với thị vệ phủ công tước rồi.

Bây giờ dưới mệnh lệnh nghiêm khắc của Hãn Mục Da, mấy tên người thảo nguyên này còn coi như an phận. Chỉ có điều, đường đường sứ giả một nước không ngờ lại còn phải tự mình móc hầu bao ra để hàng ngày phái người ra ngoài tới các quán ăn chung quanh mua đồ ăn ..... Việc đối xử như thế, có lẽ từ xưa đến nay, cũng là lần đầu mới thấy.

Đến lúc các quán ăn chung quanh phủ sau khi nhận được ám chỉ của ngài công tước, đối mặt với những con dê béo được đưa tới tận cửa này đều tăng giá cả lên gấp ba, cũng xem như là kiếm được một khoản tiền nhỏ.

- Hai ngày nay bọn chúng rất ngoan ngoãn a.

Đỗ Duy đứng ở trên lầu tháp, nấp phía sau bức cửa sổ quan sát mấy lều vải phía dưới. Võ sĩ thảo nguyên thì canh giữ ở bên ngoài lều vải còn Hãn Mục Da thì rất ngoan ngoãn, mỗi ngày chỉ yên lặng trong lều vải, nhưng mỗi ngày theo thông lệ vẫn phái người tới hỏi Marde: -Ngài công tước rốt cuộc đã thí nghiệm ma pháp xong chưa, phải chăng có thể bắt đầu tiến hành đàm phán?

Mỗi lần đối phương hỏi như vậy, Marde đều cũng trả lời qua loa một câu : sau khi ngài công tước xong việc đương nhiên sẽ đến gặp ngài.

Chỉ có điều sau đó cũng sẽ cố ý giả vờ bỏ xung thêm một câu:

-Ngài công tước đã nói rằng trước khi thảo ra phản hiệp nghị đó còn mời ngài cân nhắc nhiều hơn chút. Dù sao gần đây cũng không có chuyện, nếu ngài có ý kiến mang tính xây dựng nào đó nếu không ngại thì có thể hiển kê rõ ràng, đợi sau khi ngài công tước có thời gian gặp mặt thì có thể đề xuất ngay lập tức, cũng không dễ lãng phí thời gian hai bên.

Ý tứ đó chính là: chúng ta ra giá ngắt trời, người còn tiền là được, chỉ là cuối cùng người vẫn phải đưa ra điều kiện hợp lý mới được.

Thế nhưng xem dáng vẻ cũng không nóng nảy cho lắm của Hãn Mục Da, dường như quyết tâm định kéo dài dây dưa lê mê với Đỗ Duy.

-Xem ra muốn chọc giận hãn cũng không có hiệu quả quá lớn. Đỗ Duy thở dài, nhìn Phillip bên cạnh:

-Người còn có cao chiêu gì không?

Phillip suy nghĩ trong chốc lát, cười nói:

- Thưa ngài, chẳng qua chúng ta chỉ đang thăm dò đối phương mà thôi. Quan sát hai ngày nay thật ra thành quả cũng không tệ rồi.

Đỗ Duy vuốt vuốt mũi, gật đầu nói:

-Người nói rất đúng. Nếu như nói người thảo nguyên thật sự cương quyết. Chúng ta thất lễ như vậy thì hãn sớm đã chịu không nổi rồi. Xem ra bọn chúng cũng không muốn gây chiến.

- Đánh thì chắc là không muốn nhưng chuyện lần này dù sao cũng là bọn chúng đuối lý, quân đội của bọn chúng xâm nhập lãnh địa của chúng ta, bất kể như thế nào thì đều là lỗi của bọn chúng. Chỉ có điều, dường như bọn chúng lại không muốn chịu bồi thường cái gì. Đánh rồi lại không muốn đánh, thế nên tiếp tục dây dưa lằng nhằng như vậy cũng là mong muốn của người thảo nguyên .

- Vậy ..... Chúng ta không ngại quyết liệt một chút chứ?

Đỗ Duy xoa xoa cằm. Bộ dáng hần cười thực sự rất gian xảo.

- Ta thấy không sai lệch nhiều lắm.

Phillip nói có chút lo lắng:

- Dù sao chúng ta bây giờ cũng chưa có thực lực tuyên chiến. Nếu thật sự trêu chọc đối phương phát cẩu lên .....

-Nhưng cuối cùng vẫn phải lấy được một chút lợi ích và bồi thường mới được.

Đỗ Duy lắc đầu.

Việc này trợ lý Philip cũng không có biện pháp gì hay cho lắm. Bí quyết kéo dài này cũng là một sách lược không tồi. Dù sao phía mình không muốn đánh, đối phương cũng không muốn đánh. Hơn nữa mình còn đưa ra một cái điều kiện “ngặt nghèo”, cũng xem như thực sự cương quyết rồi, đến lúc giải thích với bên ngoài, bất kể là phái chủ chiến phái và phái chủ hòa, đều không phản đối Đỗ Duy.

Nếu không .....tiếp thu ý kiến lợi ích tập thể đi?

Đỗ Duy cũng hiểu được ba gã thợ giày thối tha, còn hơn đạo lý của Gia cát Lượng. Philip mặc dù phát triển khiến người ta kinh hãi, nhưng dù sao suy nghĩ tới vấn đề vẫn còn nghiêng về chính thống, suy nghĩ nghiêng theo phương diện không chính đáng không phải là sự am hiểu của hắn.

Bất đắc dĩ, Đỗ Duy dứt khoát đi tìm vài vị đại tướng thuộc hạ của mình tới thương lượng.

Ron Patton, Dardanelle, thậm chí còn có cả vị Al-Qeada anh dũng trong cuộc chiến ở thành Gileat (bây giờ đã thăng chức làm phó tướng cho Ron Patton rồi), chú Alfa, trưởng thị vệ Raoen ...vv...

-Hôm nay tìm mọi người đến đây chính là thương lượng một chút làm thế nào đối phó tên Hãn Mục Da này.

Đỗ Duy quan sát vài vị võ tướng bộ hạ, cười nói:

-Ta biết, mưu lược chính trị không phải là sở trường của các vị, chỉ có điều ..... tiếp thu ý kiến lợi ích tập thể thôi, nói không chừng cách suy nghĩ của chúng ta là theo đường lối cũ quá mức, nhưng các vị có thể có cách nghĩ hiếm thấy độc đáo thì sao.

Mấy vị võ tướng thô lỗ suy nghĩ một lát, trái lại vị Al - Qeada lại là người thứ nhất mở miệng.

Về mặt người này đầy hung ác, hạ giọng nói:

- Ngài công tước..... bọn họ không phải mỗi ngày đều phái người vào trong thành sao, chúng ta có thể phái người giả trang thành bọn trộm cắp hoặc cường hào ác bá ở đây, ra sức dạy dỗ người của chúng một trận, đánh bị thương mấy người, nếu cần thiết giết vài người, xem xem chúng nó còn có thể bình tĩnh hay không!

Đỗ Duy liếc mắt nhìn vị Al- qeada này, bất đắc dĩ thở dài, cầm lấy một cái bút đưa cho hắn:

- Tướng quân Qeada, cầm cái bút này, bên kia là góc tường, người đến đó ngồi xuống vẽ nghịch thử vài vòng tròn đi....

Sau đó Đỗ Duy nhìn về phía Ron Patton:

- Tướng quân thân mến, ngài có đề nghị gì sao?

- Nếu không thì tìm người đóng giả thích khách tới ám sát tên Hãn Mục Da này, hạ độc cũng được, ám sát cũng được ..... tên đó thực sự rất khó đối phó, cho dù không giết được hắn, khiến hắn trọng thương hoặc là bệnh nặng, người thảo nguyên phải một người sứ giả khác, nói không chừng sẽ dễ đối phó hơn nhiều.

Đỗ Duy nhìn chằm chằm Ron Patton một lát, cũng đưa cho hắn một cái bút, chỉ vào góc tường:

-Tướng quân thân ái, người tới giúp Qeada cùng vẽ tranh đi .....

Đợi khi Đỗ Duy nhìn về phía Raoen, Raoen đã không đợi Đỗ Duy mở miệng, trực tiếp cười khỏ nói:

- Thưa ngài ..... Làm phiền ngài cũng cho ta một cái bút đi.

Dardanelle suy nghĩ một lát, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Hay là ..... ta lại có một biện pháp. Chỉ có điều, có lẽ cần tướng quân Ron Patton phối hợp một chút.

-Ồ?

Ánh mắt Đỗ Duy sáng lên.

Sau đó Dardanelle nói ra một chủ ý quái dị :

-Bây giờ Hãn Mục Da dù chết cũng không chịu mở miệng, tất cả mọi người đang so đầu sự kiên nhẫn. Sách lược thờ ơ của công tước ngài đối với hãn là đúng đắn. nhưng mà Hãn Mục Da cũng không phải đứa ngốc, điều quan trọng là bây giờ trong tay chúng ta không đủ lợi thế, hãn cũng hiểu được đế quốc không muốn tuyên chiến. Cho nên chúng ta tiếp tục thờ ơ hãn, hãn cũng không có sợ hãi. Hơn nữa kéo dài thêm một ngày đối với chúng ta cũng không có chỗ tốt.

- Thưa ngài, thứ lỗi cho ta nói thẳng. Đàm phán lần này, tất cả mọi người không muốn đánh, vậy ít nhất trên phương diện này hai bên đúng là thống nhất ý kiến. Vậy vấn đề lớn nhất gồm hai chuyện.

Thứ nhất là, chúng ta không thể đắc tội phái chủ chiến của đế đô! Cho nên, đàm phán hòa bình là bắt buộc nhưng tốt nhất để đối phương nói ra ‘hòa’, mà không phải chúng ta. Nếu chúng ta chủ động yêu cầu hòa, vậy thì phái chủ chiến của đế đô sẽ trách cứ ngài là kẻ nhu nhược bán nước, khiến sự nghiệp chính trị trong tương lai của ngài lưu lại một vết đen. Tốt nhất là đối phương chủ động đưa ra ‘Cầu hòa’. Cứ như vậy, chúng ta giả vờ cương quyết một phen rồi sau đó nhận. Trên dư luận, cũng sẽ nhận được sự ủng hộ. Đối phương đã cho chúng ta một cái thang thì chúng ta cứ thuận thế mà xuống, phái chủ chiến của đế đô cũng không có lời để công kích chúng ta nữa.

Trong ánh mắt Đỗ Duy hiện lên vẻ mỉm cười, liếc mắt nhìn thật sâu Dardanelle nói:

- Nói tiếp.

Dardanelle ho khan một tiếng, tiếp tục nói:

- Vừa rồi là cái thứ nhất, bây giờ nói cái thứ hai .....Ồi, cái thứ hai này là một vấn đề khó giải quyết. Chính là vẫn có chỗ tốt! Theo đạo lý ban đầu mà nói, chuyện lần này là đối phương làm không đúng đạo lý. Nếu nói đàm phán hòa bình thì chắc là đối phương sẽ chi ra một khoản chi phí bồi thường. Đối phương chi ra bồi thường càng nhiều thì đại nhân ngài thân là sứ giả đàm phán mới càng có thể diện. Nói ra, khiến người thảo nguyên cúi đầu bồi thường thì ngài cũng có thể kiếm được thanh danh và chiến tích. Nhưng vấn đề hiện tại chính là đối phương hình như lại không muốn đưa ra giá nào, một mặt lại muốn kéo dài. Hãn biết chúng ta không đánh cho nên chúng ta giả bộ cương quyết, hãn cũng sẽ không sợ hãi. Ý định của tên Hãn Mục Da này có lẽ là bồi thường gì cũng không muốn chi ra, chỉ muốn lấp liếm cho qua chuyện này. Nhưng cứ như vậy, ngài thân làm sứ giả lại bồi thường gì đều không nhận được, có thể nói quá là mất hết. Làm thế nào cũng phải khiến đối phương trả giá lớn. Chúng ta không kiếm được chỗ lợi nào là điều tuyệt đối không được phép xảy ra.

Đỗ Duy cười lại càng thêm kì quái:

-Ừm, hai vấn đề người nói kỳ thật là một chuyện: làm sao mới có thể khiến người thảo nguyên nhân chủ động cầu hòa hơn nữa đưa ra bồi thường.

Dardanelle cười cổ quái, gãi gãi đầu suy nghĩ. Cười nói:

-Nói ra thì đúng là ý này. Chỉ là.... có được tất có mất. Chuyện này chúng ta nếu chỉ đơn thuần kiếm cơ đòi bồi thường thì tất nhiên là bọn chúng không chịu. Bằng không ..... dùng phương thức trao đổi! Cùng đối phương thực hiện một giao dịch, chỉ cần nội dung giao dịch chúng ta chiếm tiện nghi, có được ích lợi thực tế là được rồi.

Đỗ Duy gật đầu, nhìn Dardanelle rồi nói:

-Người không cần giấu giếm giếm nữa, nói thẳng đi. Rốt cuộc biện pháp người nghĩ là cái gì?

-Đức ngài! Ngài quên rồi sao, trên thảo nguyên còn có một sư đoàn kỵ binh đế quốc mà. Đội quân hai vạn kỵ binh này mặc dù không tính là nhiều nhưng cũng không tính là ít! Hàng năm đế quốc tổn hao cung cấp

nhieu tiền nuôi dưỡng một đội kị binh như vậy. Nhưng chi phí sử dụng chủ yếu đều lãng phí trên việc tiếp tế vận chuyển đường dài. Mà đối với người thảo nguyên mà nói, đội quân đóng trên thảo nguyên này cũng là cái gai trong mắt, đinh trong thịt của chúng. Nhưng theo ta quan sát ... Đội quân này thật sự không có nhiều ý nghĩa tồn tại! Không bằng ...rút lui đi.

Vừa mới nói tới những lời này, Ron Patton lập tức đột nhiên hét lên. Quay về phía Dardanelle trợn mắt nhìn:

-Người nói cái gì! Rút lui toàn bộ?! Người đang đùa kiểu gì vậy! nếu không có đội quân hai vạn người này, đám người trên thảo nguyên muốn làm chuyện gì sẽ càng không kiêng nể gì nữa!

Dardanelle cười, nhìn Ron Patton không chút hoang mang nào nói:

-Tướng quân, nếu là năm đó khi ngài chỉ huy đội quân đó trên thảo nguyên, người thảo nguyên có lẽ sẽ còn cố kị dưới sự uy phong của ngài...Nhưng mà bây giờ căn cứ theo tin tức của ta, hiệu quả mang lại của đội quân hai vạn người này rất có hạn! Bản lãnh của tướng quân kế nhiệm sau ngài so với ngài lại kém quá xa. Ngoại trừ việc khiến người thảo nguyên chán ghét ra thì thật sự không có tác dụng gì quá lớn, hơn nữa hàng năm còn tiêu hao chi phí quân sự cực lớn! Chi phí quân sự dùng để nuôi dưỡng một quân đoàn, nuôi dưỡng đội kị binh hai vạn người...cách làm như vậy, chẳng lẽ không phải thực sự buồn cười sao? Nếu là ngài đảm nhiệm chỉ huy hai vạn người này, dùng thủ đoạn và cách quản lý quân đội của ngài thì ta sẽ không chút do dự tán thành tiếp tục nuôi dưỡng hai vạn người này! Cho dù tổn hao chi phí quân sự cho một quân đoàn như thế ta cũng thấy đáng giá! Nhưng mà bây giờ.... Đã không đáng giá nữa rồi!

Ron Patton trầm lặng một hồi, mặc dù trong lòng hắn có chút thật sự không thừa nhận nhưng mà hắn không thể không thở dài:

-Lời của Dardanelle nói quả thực chính xác.

- Loại chuyện đàm phán này không thể chỉ kiểm có theo mặt cương quyết, muốn làm cho đối phương đi một bước lớn thì trước hết chúng ta sẽ đi một bước nhỏ. Chúng ta hiện đang chờ đối phương cho chúng ta một cái thang, nói không chừng Hãn Mục Đa cũng đang chờ chúng ta cho hắn một cái thang đấy.

Dardanelle nghĩ tới đây, suy nghĩ một chút rồi nói:

-Thật ra ta thấy chuyện này là một cơ hội cực kì tốt cho ngài công tước! Chúng ta có thể đưa ra điều kiện: rút hai vạn người này ra khỏi thảo nguyên! Đương nhiên..... Việc giao dịch rút quân tuyệt đối không thể công khai! Loại chuyện này chỉ có thể là âm thầm giao dịch. Bằng không khi nói ra việc này thì dân chúng và dư luận ở thủ đô không rõ chân tướng e rằng đều sẽ chửi đại nhân của chúng ta là tên giặc bán nước đấy! Chúng ta có thể âm thầm đưa ra đề nghị rút quân với đối phương. Mà trên mặt danh nghĩa yêu cầu bọn họ sẽ bồi thường chi phí là được rồi.

- Còn gì nữa?

Đỗ Duy cười tủm tỉm nhìn Dardanelle.

363. Chương 263: Một Đá Ba Chim (Phần 2)

- Còn nữa..... ta nghĩ rằng nếu có thể nhân cơ hội này nắm hai vạn kị binh này trong tay.... Đó chính là điều tốt nhất! Chỉ có điều, ta nghe nói mấy lão già cao tuổi chỉ huy ở thủ đô, thực ra đã có ý muốn rút đi toàn bộ hai vạn kị binh này trước từ rất sớm. Dù sao hao tổn chi phí quân đội quá mức khổng lồ. Hơn nữa hiệu quả thực tế lại thấp...Nếu chúng ta nhân cơ hội này đề xuất....do chúng ta đến tiếp nhận hai vạn người này....

- Không được không được!

Al - Qeada liền lắc đầu:

-Nhìn tổng quát lịch sử ngàn năm của đế quốc. Chỉ có quân đội tư nhân bị thu nạp trở thành quân đội chính quy! Làm sao có thể giáng quân đội chính quy xuống thành quân đội tư nhân chứ! Loại chuyện này quân đội trung ương sẽ tuyệt đối không đồng ý đâu!

Dardanelle cười nói:

-Cho nên ta nói chuyện này muốn dựa vào tướng quân Ron Patton mà! Đối với thủ đô chúng ta đương nhiên không thể nói thẳng sẽ tiếp nhận hai vạn người này. Dù sao đường đường là một đội quân chính quy bị giáng xuống thành quân đội tư nhân của lãnh chúa. Sự việc này trên danh nghĩa cũng là quá nhục nhã rồi. Các lão già ở quân đội trung ương tuyệt đối sẽ không bằng lòng chịu mất mặt thế đâu. Vì thế cho nên chúng ta không ngại nói với thủ đô: Công tước Hoa Tulip trung thành vì đất nước sẵn sàng gánh chịu chi phí cho đội quân hai vạn người này! Đồng thời, xin đề xuất với quân đội trung ương. Nói rằng lực lượng quân đội của tỉnh Desa không đủ, lại là vùng biên giới nên lực lượng quân đội thiếu thốn. Cho nên mong bọn họ hạ lệnh để đội quân hai vạn người này đóng quân tại tỉnh Desa của chúng ta. Biến thành quân đội chính quy bảo vệ biên giới! Đại nhân, ngài nghĩ xem, chỉ cần đội quân hai vạn người này ở lại trên địa bàn của chúng ta. Việc ăn mặc ở sinh hoạt của bọn họ đều là chúng ta cung cấp nên đều bị chúng ta nắm chắc. Một thời gian sau dần dần sẽ bị chúng ta khống chế. Mặc dù trên danh nghĩa là quân đội chính quy nhưng trên thực tế lại biến thành quân đội tư nhân.

Trong ánh mắt của Đỗ Duy càng lộ ra vẻ kín đáo.

Cuối cùng Dardanelle nhìn thoáng qua Ron Patton, cười khổ nói:

-Còn có một chi tiết..... có lẽ tướng cần quân Ron Patton hy sinh một chút rồi.

- Cái gì....

- Ta biết tướng quân căm thù bộ chỉ huy quân đội trung ương thủ đô. Từng thể vĩnh viễn không trở về quân đội trung ương. Chỉ có điều là....vì có thể trợ giúp ngài công tước hoàn thành sự nghiệp lớn ở Tây bắc. Lần này ngài không thể không phá bỏ lời thề một lần rồi.

Dardanelle quay đầu nhìn Đỗ Duy rồi nói:

-Ngài công tước. Ngài chỉ cần đề xuất nói ngài gánh chịu tất cả chi phí quân đội, đồng thời ngài lại dùng danh nghĩa của ngài viết một bức công văn. Trên thư chỉ nói ngài trung thành vì đất nước, vì đế quốc mà không tiếc cắt bỏ ái tướng thân tín của mình. Cố gắng hết sức tiến cử hiền tài là tướng quân Ron Patton làm chỉ huy đội kỵ binh này. Quân đội trung ương ở thủ đô sớm đã bị việc chi trả phí dụng cho đội quân này làm cho sứt đầu mẻ trán nên lẽ tất nhiên sẽ đáp ứng yêu cầu của ngài! Đến lúc đó....hai vạn người ở đây, lương bổng và lương thực binh lính có được là do chúng ta cấp....Vả lại, tướng quân Ron Patton vốn chính là chỉ huy cũ của đội quân, dùng uy tín của hắn rất nhanh có thể khống chế một lần nữa hai vạn người này! Cho dù cờ hiệu của họ là hoa gai..... Nhưng trong tim đã là hoa Tulip rồi.

Cuối cùng Dardanelle kết luận :

-Thực ra chúng ta làm như vậy. Quân đội trung ương ở thủ đô và Nhiếp Chính Vương khẳng định đã biết dụng ý của chúng ta. Chỉ có điều... Thứ nhất, Nhiếp Chính Vương cực kì tin tưởng ngài công tước, lần này lại nói rõ bảo ngài toàn quyền phụ trách. Gánh nặng hai vạn người này quân đội ở thủ đô sớm đã nghĩ cách thoát ra! Cho nên, thu nạp trả hình như vậy, bộ chỉ huy quân đội trung ương ở thủ đô không mất mặt mũi, lại có thể vứt bỏ một gánh nặng lớn, quá nữa là sẽ đáp ứng! Mà người thảo nguyên ở đây, chúng ta lấy rút quân làm điều kiện lại khiến bọn họ thỏa hiệp. Trên hiệp ước đàm phán kêu bọn chúng trích ra nhiều lợi ích hơn cho chúng ta một chút. Nghĩ đến đây đã dễ dàng hơn nhiều! Mà ngài công tước lại hoàn thành đàm phán, không hạ thấp thanh thế của đế quốc. Đồng thời còn chiếm được một đội thiết kỵ hùng binh hai vạn người! Một hòn đá hạ ba con chim! Việc đáng vui mừng như thế làm sao mà không làm chứ ?

Hắn một phen thao thao bất tuyệt khiến tất cả mọi người chung quanh đều là trợn mắt há mồm! Ngay cả Philip cũng mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Dardanelle.

Gã Dardanelle này vào thường ngày chẳng nói chẳng rằng cũng chẳng ngó ngàng tới cái gì, mặc dù giữ chức thủ thành rất tận tâm, nhưng cũng chỉ là làm việc chín chắn mà thôi. Nhưng nghĩ không ra hắn không ngờ còn có tài năng mưu lược có thể nghĩ ra mưu kế này?

Ngược lại Đỗ Duy lại cười hai tiếng hắc hắc, thần nhiên nói:

-Nếu đã như vậy, không ngại thì thử một lần đi. Philip, người cũng nên giúp ta viết sơ qua một phong thư cho thủ đô...Ừm, những người khác đều giải tán đi, Dardanelle lưu lại, chúng ta thảo luận lại vấn đề này cho thật hợp lý.

Đợi tiễn mọi người đi ra, lúc này trong phòng chỉ còn lại có hai người Đỗ Duy và Dardanelle. Đỗ Duy thở dài, tập trung nhìn vào Dardanelle, thấp giọng nói:

- Bạn của ta...kể sách này e rằng không phải do người nghĩ ra!

Dardanelle cười hắc hắc, nói:

-Ngài công tước nói chính xác. Dardanelle ta cũng không có đầu óc giỏi như vậy. Ừm..... kể sách này là do hầu tước phu nhân nghĩ ra. Nàng biết sự phiền não của ngài gần đây quá nửa là vì chuyện đàm phán. Cho nên tối hôm qua đã cố ý gọi ta tới, nói cho ta biện pháp như thế, khiến ta tìm cơ hội trình bày lên cho ngài. Nàng nói nàng dù sao là người ngoài, lại là phái nữ. Sự việc lớn cỡ quốc gia như thế không tiện trực tiếp mở miệng.

Đỗ Duy dường như có chút không yên lòng. Chỉ ậm ừ một tiếng cũng không nói thêm điều gì.

Dardanelle bỗng nhiên như nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt hơi thay đổi. Bỗng nhiên liền quỳ một bên gối:

-Đại nhân. ngài oán trách ta sao? Ta đã thuần phục ngài. Cho nên truyền đạt những lời này cũng không phải ta còn có lòng quyến luyến đối với dòng họ Listeria, đơn thuần cảm thấy kể sách này của hầu tước phu nhân rất tuyệt diệu, mới bằng lòng truyền đạt. Dardanelle đã thuần phục ngài rồi thì tuyệt đối sẽ không phải là kẻ ba lòng hai ý !

Đỗ Duy chạy nhanh tới đưa hai tay đỡ ông bạn già này lên, thành thật nói :

-Bạn của ta. Người hiểu lầm rồi. Tình bạn của hai người chúng ta đã trải qua sinh tử. Làm sao ta có thể sinh ra mảy may hoài nghi nào đối với người được? Vừa rồi ta không yên lòng chỉ là đang xúc động đối với sự thông minh của hầu tước phu nhân, một cái kể sách như vậy thật lợi hại. Nàng mặc dù là phái nữ nhưng làm cho người ta vô cùng bội phục! Với phận nữ giới nàng lại có thể đưa dòng họ Listeria kinh doanh đến quy mô như bây giờ. Hầu tước phu nhân.....khiến cho người ta không dám coi thường a!

Dừng một chút. Đỗ Duy nhìn Dardanelle rồi nói:

-Ừm, như vậy đi. Hầu tước phu nhân cho ta một cái ý kiến hay như vậy. Ta cũng không thể không tỏ vẻ gì. Người giúp ta đi cảm ơn nàng, hỏi nàng có chuyện gì ta có thể giúp đỡ không. Ừm ..... từ nay về sau sự buôn bán của dòng họ chúng ta ở phương bắc sẽ mua bán cùng với dòng họ Listeria. Tất cả giá cả giảm 1/10 đi.

Dardanelle mỉm cười:

- Thật ra ta cảm thấy. Đa phần là hầu tước phu sẽ không để ý lắm vào những khoản tiền này. Dòng họ Listeria vốn có nhiều tiền ..... Ừm. đại nhân. Nếu ngài muốn bày tỏ ý định tạ ơn, không ngại thì tự mình đi gặp mặt hầu tước phu nhân.”

- Hắc hắc!

Đỗ Duy cười gượng hai tiếng:

-Dardanelle, người cũng muốn tạo mối quan hệ thông gia hai nhà chúng ta sao?

Dardanelle nghiêm mặt nói:

-Ta thật sự là nghĩ như vậy, chỉ có điều cũng không phải bởi vì ta xuất thân từ nhà Listeria, cho nên tồn tại tư lợi gì. Ta chỉ là nghĩ đơn thuần. Ngài tài năng ngút trời, thế gian hiếm thấy mà hầu tước phu nhân xinh đẹp có một không hai ..... Ôi. Mặc dù trên phương diện tuổi tác có chút chênh lệch, chỉ có điều ta xem hầu tước phu nhân rất có thành ý, hơn nữa còn trợ giúp nhiệt tình đối với ngài. Nếu giả sử hai nhà thành thông gia đối với sự nghiệp vĩ đại của ngài cũng sẽ có nhiều lợi ích hơn.

Đỗ Duy vỗ vỗ bả vai của Dardanelle:

-Ta hiểu. Người không phải có lòng tư lợi, ta biết. Ừm ..... Chỉ có điều. Hôn sự của ta ư ..... Ta còn không nghĩ quyết định sớm như vậy mà thôi. Hơn nữa ..... Loại chuyện thông gia chính trị này, trong lòng ta thực không quá thích. Thực ra ..... ngoại trừ quan hệ thông gia, ta thực sự bằng lòng nguyện ý cùng dòng họ Listeria hợp tác kết minh toàn diện. Chẳng lẽ nhất định chỉ có một con đường quan hệ thông gia duy nhất như vậy sao?

Dardanelle lại lắc đầu. Rõ ràng không đồng ý lắm quan điểm của Đỗ Duy, nghiêm mặt nói:

-Mặc dù đây là việc riêng của ngài nhưng bản thân ngài là công tước, thân phận hoàn toàn khác. Việc hôn nhân tự nhiên liên quan rất lớn! Thứ lỗi ta nói thẳng, nếu ngài chỉ là giới bình dân, muốn kết hôn... Ôi, tự nhiên là việc riêng của ngài. Nhưng mà bản thân ngài là lãnh chúa đại nhân, việc hôn nhân của ngài đã không hề là việc riêng đơn thuần nữa. Nhìn vào hiện tại, ngài và dòng họ Listeria làm thông gia, thật sự là lựa chọn tốt nhất ..... Thật ra, không dối gạt ngài, các vị đồng liêu, mặc dù ngoài miệng chưa nói nhưng thực ra phần lớn đều là tán thành quan hệ thông gia của ngài và dòng họ Listeria. Ta từng cùng tiên sinh Philip nói chuyện phiếm, ngay cả hắn cũng mơ hồ lộ ra vài phần ý kiến tán thành. Chỉ là tất cả mọi người biết tình cảm của ngài đối với pháp sư Vivian ..... đều không có ý nói ra thôi. Hơn nữa ..... Đại nhân, nói thật nhé, ngài đã trải qua lễ trưởng thành, trong đế quốc, hẳn là thân phận quý tộc, phần lớn kết hôn sớm, sau lễ trưởng thành, hơn phân nửa sẽ kết hôn. Cho dù không kết hôn, cũng sẽ quyết định hôn ước trước. Mà ngài có thân phận hiển hách, nhưng đến nay cả một cái hôn ước đều không có ..... Điều này thật sự có chút không quá thích hợp đấy.

Đỗ Duy im lặng.

Dardanelle phía trước vẻ mặt thành khẩn rõ ràng đều là lời nói từ đáy lòng.

Chỉ là chuyện của bản thân Đỗ Duy thì chỉ trong lòng hắn mới biết.

Hắn không thiếu tình cảm trong sáng của một cậu con trai. Đối với phương diện nữ nhân hắn cũng không ngại quan hệ vài lần một đêm, lại càng không phải mẫu người bảo thủ. Phu nhân Listeria xinh đẹp động lòng người, hắn đương nhiên là động lòng. Chỉ có điều, quá nửa chỉ là vì sự xinh đẹp, thuần túy là dục vọng thân xác mà động lòng với hầu tước phu nhân mà thôi. Nếu cả hai chơi trò chơi mập mờ, dùng tình nhân làm thế chấp cũng có thể tạm chấp nhận được.

Kết hôn? Vậy thì quên đi.

Ý niệm duy nhất trong đầu khiến hắn muốn bên nhau trọn đời chỉ có thể là cô gái nói lấp bé nhỏ thiện lương kia mà thôi.

Còn như tối hôm qua, khi suýt chút nữa đã hành quyết nữ tù binh Elune thì lúc then chốt lại buông tay rời đi. Cũng là do một loại tình cảm không sao nói rõ được đối với cô bé Vivian này.

Quan trọng hơn chính là, Đỗ Duy mặc dù không phải theo kiểu tình yêu trong sáng gì, nhưng cũng không phải loại người không quản được phần cảm thú nửa thân dưới của mình.

Tối hôm qua ở với ả nữ thích khách kia, dù có đập đổ cũng không xem là gì. Nhưng vấn đề là ..... Sau khi lật đổ, phiên toái sau đó sẽ giải quyết như thế nào?

Đối phương dù sao là người của Đại Tuyết Sơn, còn là đệ tử của Vu vương. Bây giờ phiên toái của bản thân đã quá nhiều rồi, nếu “làm nhục” một người đệ tử của Vu vương, đến lúc đó phiên toái đem đến cũng không nhỏ!

Con mẹ nó ..... người khác xuyên qua dị giới đều có thể có mỹ nữ như mây, hết lần này tới lần khác ông đây đơn thuần chỉ tới mức đùa cợt tình cảm. Kể ra thực có chút buồn cười.

Phu nhân Listeria .....phu nhân Listeria .....

Đỗ Duy nghĩ rồi lại nghĩ, bỗng nhiên cười:

- Như vậy đi, nếu ta nhờ người giúp ta chuyển lời cảm ơn đích thực không đủ thành khẩn. Thế này nhé, phiên người đi gặp hầu tước phu nhân, nói ta đêm nay muốn mời nàng cùng ăn tối.”

364. Chương 264: Điều Kiện Như Thế!

Vào buổi tối, Đỗ Duy bảo Marde bố trí một phòng tiệc nhỏ , lại cho phòng bếp chuẩn bị một ít thức ăn ngon. Hắn ở trong đại sảnh từ rất sớm chờ hầu tước phu nhân tới.

Khi người hầu mở cửa ra mời phu nhân Listeria vào, nhìn thấy người phụ nữ này đi tới, Đỗ Duy nhin không được phải ngậy người trong chốc lát.

Vẻ mặt phu nhân Listeria xinh đẹp tươi cười, trên người là một bộ lễ phục dạ hội màu đỏ, khiến cả thân hình nàng giống như một đóa hoa hồng xinh đẹp đang hé nở. Kiểu dáng được cắt may khéo léo, càng làm cho kích thước vòng eo mảnh khảnh của nàng hiện rõ ra hoàn toàn, loại dáng vẻ ưu nhã này của nàng cộng thêm hai gò má đầy đặn còn hơn cả thiếu nữ đang lộ ra đường như càn thanh khiết lại không kém phần thành thực. Hai sự quyến rũ hoàn toàn bất đồng này, vừa phức tạp mà vừa hoàn mỹ, đồng thời phối hợp lại trên người nàng. Một thân thể đầy ma lực, thêm một đôi gò má đầy đặn đi cùng với phong thái mê người như thế kia khiến trong nháy mắt Đỗ Duy có chút mất hồn.

Lúc đó, sóng mắt lưu chuyển, phu nhân Listeria nhìn Đỗ Duy mỉm cười, thân thể của nàng uyển chuyển cúi chào rồi nhẹ nhàng nói:

-Ngài công tước! Ta đã tới chậm sao?

Đỗ Duy ho khan một tiếng rồi đứng dậy, tự mình kéo ghế ra cho nàng, cười nói:

-Không có, không có. Chỉ là vừa rồi ta thấy phong thái mê hoặc lòng người của phu nhân nên nhất thời có một chút thất lễ thôi.

Phu nhân Listeria liếc mắt nhìn Đỗ Duy một cách sâu kín, trong mắt tràn đầy một loại tình cảm khiến người ta nhìn vào liền thấy não nề, thấp giọng nói:

-Sợ rằng ngài công tước là nói một đằng nghĩ một nẻo rồi. Ta đi đến miền tây bắc lâu như vậy rồi, nhưng mà đây là lần đầu tiên ngài mời mình ta cùng ăn tối.

Đỗ Duy nghiêng người giả vờ đi lấy bình rượu trên bàn để tránh đi ánh mắt của phu nhân Listeria, sau đó phát tay để cho kẻ hầu trong phòng đi ra ngoài.

Đợi cho cửa phòng đóng lại. Đỗ Duy thông dong đứng bên cạnh phu nhân Listeria, tự tay rót cho nàng một chén rượu đầy sau đó cười nói:

-Phu nhân đúng là lại trách ta thất lễ với khách quý rồi. Nếu việc này lan truyền ra bên ngoài khiến cho các quý tộc để đô biết ta dám cả gan thất lễ với đệ nhất mỹ nhân của đế quốc Roland chúng ta, chỉ sợ rằng ta sẽ bị nước bọt của mọi người làm chết đuối mất.

Sau đó Đỗ Duy quay về chỗ ngồi của mình, nâng chén lên nói:

-Trước tiên ta mời phu nhân một ly, chỉ là vì ta thất lễ với người đẹp, bày tỏ trước một chút thành ý xin lỗi vậy.

Phu nhân Listeria mỉm cười kín đáo, hai người cùng nâng chén. Đỗ Duy uống cạn trong một ngụm. Phu nhân Listeria chỉ nếm thoáng qua.

Đỗ Duy lập tức rót cho mình chén rượu thứ hai rồi lại cười nói:

-Chén thứ hai này, à, là chúc phu nhân vĩnh viễn xinh đẹp. Chúc gia tộc Tulip của ta và gia tộc Listeria vĩnh viễn quan hệ thân thiết.

Hầu tước phu nhân cười khúc khích. Chén thứ hai này cũng uống nhiều hơn một chút.

Hết hai chén, Đỗ Duy lại thêm rượu, nâng chén nói:

-Chén thứ ba ư, là ta bày tỏ sự cảm ơn đối với nàng..... Dardanella đã nói với ta rồi .....

Không đợi Đỗ Duy nói xong, phu nhân Listeria đã mở miệng chặn lời hắn, vị mỹ nữ này nhẹ nhàng che che miệng, liếc mắt nhìn Đỗ Duy nửa hờn nửa giận. Ánh mắt đùng đưa mê hoặc lòng người. Âm thanh càng mềm mại giống như một giọt nước:

-Ngài công tước, ngài liên tục làm vậy không phải là muốn ta say ư.

-Đâu phải!

Đỗ Duy không thay đổi sắc mặt, dường như không bị sự xinh đẹp rạng rỡ ở chỗ đối phương mê hoặc:

-Chén thứ ba là vì bày tỏ lòng biết ơn của ta đối với nàng vì đã cho ta một ý kiến hay. Ừm. Một ly này nàng không cần uống, ta tự mình uống là được rồi.

Uống liên tiếp ba chén nên trong giọng nói của Đỗ Duy đã không tránh được hơi hổn hển, lập tức buông chén rượu xuống rồi nhìn hầu tước phu nhân mà nói:

-Thực ra ngoại trừ cảm tạ nàng ra thì ta đối với tài năng của phu nhân cũng rất là khâm phục đấy. Nếu không phải nàng đưa ra biện pháp này thì không biết ta phải đau đầu bao lâu nữa.

Hầu tước phu nhân hé miệng cười rồi ngay lập tức thản nhiên nói:

-Ngài công tước thông minh như thế thì có chuyện gì có thể làm khó được ngài đây? Chỉ sợ là ta đưa ra biện pháp lung tung làm trò cười cho thiên hạ thôi. Chỉ mong ngài đừng trách ta lắm miệng là tốt rồi. Bản thân ta hiểu được là một người đàn bà như ta có thể có bao nhiêu kiến thức, cho nên một chút lời nói bừa cũng không tiện nói thẳng ra mà chỉ có thể nhờ ngài Dardanelle làm thay thôi.

-Tấm lòng của phu nhân, ta khắc sâu trong lòng.

Đỗ Duy trả lời một cách nghiêm nghị.

Bỗng nhiên hầu tước phu nhân quay nhìn chăm chú về phía Đỗ Duy, ánh mắt đung đưa xoay chuyển trong không gian chứa đầy thâm ý làm cho trong lòng Đỗ Duy không khỏi có chút chịu không nổi, chỉ là lần này không đợi hắn mở lời, hầu tước phu nhân đã cười trước rồi nói:

-Không lẽ đêm nay ngài công tước mời ta cùng ăn tối chính là vì chuyện này ư? Chẳng lẽ nếu không có chuyện này thì ngài không thèm để ý tới ta sao?

Đỗ Duy ho khan một tiếng rồi cười cười, vừa muốn trả lời .....

-Làm sao vậy công tước đại nhân.

Phu nhân Listeria nghiêng đầu suy nghĩ - không thể không thừa nhận động tác này của nàng thật sự rất là mê hoặc lòng người, Đỗ Duy mất rất nhiều nghị lực mới có thể nhìn đi chỗ khác.

-Ngài công tước, nếu ngài còn muốn mở miệng nói lời cảm ơn vậy thì có thể không cần nữa, nếu giả sử ngài thật sự muốn bày tỏ lòng biết ơn vậy thì ta yêu cầu ngài một việc, không biết ngài có thể đáp ứng hay không đây?

Trong lòng Đỗ Duy khẽ động... sẽ không phải là muốn cầu hôn chứ? Chà, mong là không phải!

-Chỉ cần là việc trong khả năng của ta.

Đỗ Duy thở dài rồi lại nói trước điểm trọng yếu.

Hầu tước phu nhân cười hì hì, vẻ mặt quyến rũ liếc mắt nhìn Đỗ Duy, trong ánh mắt có vài tia đùa cợt xa, dường như có ý:

-Sớm biết rằng người muốn nói như vậy rồi.

Ngài yên tâm là sự việc ta cầu cũng không khó và tuyệt đối là ngài có thể làm được.

Đỗ Duy trong lòng không yên, lúc này bỗng nhiên có vài phần hối hận: Đang yên đang lành, tự nhiên sao lại muốn bản thân mang phiền toái mà mời cô nàng này ăn cơm? Quả nhiên là lúc ban ngày đầu óc bị ngu rồi.

Một mình ở cùng nữ nhân này mới càng cảm nhận được cái nét diễm lệ kinh người cùng sức quyến rũ làm rung động lòng người tỏa ra từ nàng.

-Có lẽ ngài cũng biết gia tộc Listeria là thương nhân thế gia, mặc dù ta... Ôi! Mặc dù số mệnh ta khổ. Chồng ta chết sớm nên bề hạ thương tiếc mà cho ta một cái danh hiệu hầu tước phu nhân. Nhưng cái này cũng chỉ là chế độ tước vị một đời mà không được thừa kế.

Hầu tước phu nhân uyển chuyển tiếp tục:

-Gia tộc Listeria của ta không phải lãnh chúa quý tộc nên cũng không có lãnh địa của mình. Trước kia, tính tình ta không thích náo nhiệt nên cũng không hứng thú vì những chuyện ở đế đô làm cho người ta đau đầu, liền ở suốt trong gia tộc ta tại phương bắc. Gia tộc Listeria của ta mặc dù không có lãnh địa nhưng mà những năm gần đây cũng có chút căn cơ, ở phương bắc cũng có một tòa thành, ngoài ra còn có hai cái trang trại. Ngày thường, để che đậy tai mắt người ta, mấy trang trại kia được để cho đoàn kỵ sĩ Bạch Vũ đến đóng quân và dùng luyện tập binh lính thôi.

Đỗ Duy nghe nàng bỗng nhiên nhắc tới chuyện của gia tộc nàng. Hắn không nhận được nhẹ nhàng thở ra nhưng mà trong lòng lại bắt đầu nghi hoặc.

-...Ngài công tước! Ngài chắc biết rõ. Gia tộc Listeria của ta lấy buôn bán trên biển để lập nghiệp nhưng mà mấy năm gần đây, chi phí quân sự của đế quốc bị cắt giảm, hơn nữa cuộc viễn chinh ở vùng biển phía nam đã vài năm không có tiến hành rồi. Ta quan sát các chính sách Thần Hoàng tử đang thi hành, chỉ sợ sẽ còn có ý giảm bớt chi phí quân sự, sợ rằng trong một thời gian tới đế quốc sẽ không đem quân đi đánh vùng biển nam. Trên vùng biển nam này, việc buôn bán trước mắt đã không có bao nhiêu tiềm lực có thể khai thác rồi. Nếu đế quốc không duy trì quân đội viễn chinh nữa thì sợ rằng vài năm tới càng là không có lợi đáng làm. Việc buôn bán trên biển này ta đã quyết tâm dần dần giảm bớt rồi.

Nói tới đây nàng ngừng lại một chút rồi lại chăm chú nhìn Đỗ Duy. Chậm rãi cầm lấy chén rượu rồi nhẹ nhàng uống nửa ngụm. Hai gò má đầy đặn của nàng vốn trắng như ngọc bị rượu bốc lên, lập tức giống như nhuộm thêm một lớp son, ánh mắt đông đưa càng mê ly say đắm lòng người.

Có lẽ cái người ta gọi là yên thị mị hành (đi trong mây mù?)- chính là như thế này thôi.

Đỗ Duy ổn định lại giọng nói, chậm rãi nói:

-Phu nhân quyết định như vậy thật là làm cho người ta bội phục. Buôn bán ở vùng biển phía nam rộng lớn, nhưng mà phu nhân có thể quan sát tương lai. Thấy có chuyển biến liền ngừng lại đã là ánh mắt mà người thường không có cách nào đạt được rồi.

Hầu tước phu nhân cười khúc khích rồi lập tức lại liếc mắt nhìn ngang vào Đỗ Duy :

-Ngài công tước. Ngài cũng đừng đem lời khen ngợi ta nói ra sớm. Nếu ta nói ra câu kế tiếp chỉ sợ ngài lại muốn cau mày thôi.

Đỗ Duy trầm ngâm trong chốc lát rồi cầm chén rượu lên uống một ngụm:

-Phu nhân. Nàng vừa rồi nói là có chuyện muốn ta làm... lời nàng nói cùng với việc làm ăn của gia tộc có quan hệ sao?

-Đúng là như thế!

Phu nhân Listeria cố ý thở dài sâu kín:

-Ta là một người phụ nữ. Mặc dù bản thân là gia chủ. Rốt cuộc những năm gần đây cũng không có phụ lòng của cha ta giao phó năm đó. Chỉ có điều cuộc sống dần dần trôi qua. Trong lòng cũng là cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Em trai và em gái ta tuổi lại nhỏ, những năm gần đây một mình ta chống đỡ. Cũng có vài người hiểu nỗi khổ trong lòng của ta... Ôi. Chỉ là dù như thế nào thì ta cũng không thể bỏ mặc gia tộc Listeria suy bại dần, cũng không đành lòng nhìn thấy cơ nghiệp của cha lưu lại suy tàn, chỉ có thể nỗ lực làm từng bước từng bước mà thôi.

Đỗ Duy không nói chen vào, hẳn ý thức được đằng sau lời nói của nàng chính là một vở kịch!

-Buôn bán trên biển ngày một khó khăn. Ta trái lo phải nghĩ về sau....lần này đi đến Tây bắc, chính mắt nhìn thấy tỉnh Desa dưới sự thống trị của ngài từ thế bất lợi mà phát triển lên, bây giờ ngày càng thịnh vượng. Mà quan hệ cùng với người thảo nguyên mặc dù còn có một chút căng thẳng nhưng mà vẫn trong vòng ổn định, mà ngài trấn giữ biên ải nên toàn bộ việc buôn bán đối với người trên thảo nguyên đều phải đi qua tỉnh Desa. Nơi này cũng xem ra có nhiều cơ hội buôn bán hơn. Ồ.... Sở dĩ như vậy nên ta suy nghĩ thật lâu mới làm ra quyết định này, chỉ trông mong ngài có thể ủng hộ.

Đỗ Duy bỗng nhiên giật mình, mơ hồ đoán được mưu đồ của vị phu nhân này, nhận không được bật thốt lên:

-Nguyện vọng của nàng chẳng lẽ là.....

Ta định đem gia tộc Listeria di chuyển đến Tây bắc!

Nghe vị hầu tước phu nhân này dùng giọng nói nghiêm túc nói ra những lời này, Đỗ Duy không tránh khỏi ngẩn ngơ.

Hầu tước phu nhân nhìn thấy vẻ mặt của Đỗ Duy, bỗng nhiên phì cười:

-Nhìn xem, ta nói cũng không sai, quả nhiên ngài vừa nghe đã nhú mày rồi.

Đỗ Duy không tránh khỏi có chút xấu hổ, cũng may hầu tước phu nhân lại không có ý định truy cứu, chỉ nhẹ nhàng cười rồi tiếp tục nói:

-Trong tương lai cơ hội buôn bán ở vùng Tây bắc này có nhiều hơn....hơn nữa, thứ lỗi ta nói ra một câu cực kỳ vô lễ. Cho dù tương lai đế quốc sẽ có chiến tranh với thảo nguyên thì hai tỉnh Desa và Norin chính là nơi trận địa trọng yếu, bất kể là vũ khí quân đội hay lương thảo đều cần, gia tộc Listeria của ta đều có liên quan đến mấy cái cơ hội làm ăn này. Không bằng sớm quyết định là ngay lúc này cầm cơ sở tới đây thì tương lai mới có thể chiếm trước được thời cơ.

Đỗ Duy trầm tư suy nghĩ trong chốc lát, lý do đúng là vậy. Nhưng mà phu nhân Listeria đưa ra loại yêu cầu này sợ rằng không chỉ là đơn thuần là vì làm ăn buôn bán đâu!

Ngài công tước, tỉnh Desa là ngài một mình làm chủ nên ta đã quyết định đem gia tộc di chuyển đến đây và cần dựa vào sức mạnh của ngài ủng hộ rồi.

-Việc này là tất nhiên.

Đỗ Duy hoàn toàn đáp ứng, hẳn đã không thể cự tuyệt loại tình huống này.

-Tốt lắm, ta tin vào lời vàng miệng ngọc của ngài công tước. Chỉ là có một chuyện vẫn còn muốn làm phiền ngài chút nữa rồi.

Hầu tước phu nhân nghĩ một lúc rồi cười nói:

-Ta có mấy cái thỉnh cầu nhỏ nhỏ còn mong ngài có thể đáp ứng.

Đỗ Duy thở dài: “Xin cứ nói!”

Việc thứ nhất. Ta yêu cầu tại trong thành Roland thành lập một nơi ở dùng làm chỗ ở của gia tộc ta. Gia tộc Listeria của ta mặt dù không tính là quá lớn, nhưng mà trong gia tộc có một đám nhân viên quản lý, đầy tớ, người hầu và người coi ngựa....cũng phải có đến ba trăm năm mươi người. Ừm, tốt nhất thì ở gần phủ công tước, nơi này là ngã tư đường rộng lớn mà an ninh trật tự lại tốt. Ta có thể dựa vào phủ thành chủ để ra giá mua sắm đất đai. Còn giá tiền thì sẽ lấy giá nhà nước quy định là tốt nhất.

Việc thứ hai. Ta đã đưa ra việc di chuyển gia tộc đến đây nên tất nhiên là đoàn kị sĩ Bạch Vũ của gia tộc ta cũng đi theo. Đoàn kị sĩ Bạch Vũ mặc dù bảo là năm trăm người, nhưng thực ra ta và ngài đều biết đó chỉ là vì tránh đi pháp luật đế quốc và che đậy tai mắt người ta. Hơn nữa nhóm kị sĩ “hỗ trợ” này tổng cộng cũng khoảng chừng có nhiều hơn hai ngàn kị binh. Tất cả không thể đóng quân tại trong thành.....hơn nữa....

Nói tới đây. Phu nhân Listeria mỉm cười:

-Ta đã nguyện ý cùng ngài công tước hợp tác. Tất nhiên ta tuyệt đối tín nhiệm đại nhân. Từ trước đây ta ở phương bắc. Tất nhiên là phải có một ít sức mạnh quân sự bảo vệ mình. Chỉ là sau này, dựa vào sự quản lý của ngài công tước, đoàn kị sĩ này của gia tộc ta đã không nhất thiết phải tồn tại nữa. Dù là như thế, ta nghĩ một khi có chuyện thì tất nhiên là ngài công tước sẽ bảo vệ cho gia tộc chúng ta. Cho nên ta nghĩ đi nghĩ lại là đoàn hai ngàn kị sĩ Bạch Vũ này sẽ không cần đóng quân tại trong thành rồi. Vì vậy xin ngài công tước thiết lập một doanh trại khác trong doanh trại quân đội ở ngoài thành. Ta để cho mấy kị sĩ bạch vũ này sau này cũng mặc áo giáp gia tộc Hoa Tulip thôi. Bên cạnh ta lưu lại ba đến năm mươi người đã là đủ rồi. Cuộc sống của bọn họ sau này đều nghe theo ngài công tước điều phối đi. Về phần chỉ chỉ quân sự thì....sau này chỉ phí quân sự của đoàn kị sĩ Bạch Vũ Thì gia tộc Listeria của ta vẫn gánh chịu một nửa so với trước đây là được rồi.

Còn có việc thứ ba ư....ta biết bây giờ vũ khí áo giáp của tư quân Hoa Tulip do ngài công tước chỉ huy đều là mua bán cùng tên ma thú Dranma kia. Trên phương diện buôn bán vũ khí, gia tộc Listeria của ta mặc dù không có làm ăn lớn như tên mập mạp kia nhưng mà cũng xem như có chút quy mô. Sau này ư. Coi như ta lấy một món lợi của ngài. Từ nay về sau buôn bán vũ khí của gia tộc Tulip để cho chúng ta đi. Nghĩ đến tên Dransa kia quan hệ cùng ta cũng không tệ. Hắn là sẽ không hận ta đoạt mỗi buôn bán của hắn. Cho nên giá cả ư. Giá cả sẽ thấp hơn nửa giá so với tên mập kia là được rồi.

Còn có việc thứ tư....

Đỗ Duy càng nghe càng kinh ngạc, trên mặt đã không nhịn được mà hiển lộ ra rồi!

Này.... Cô gái này!

Nàng nào có van cầu ta chứ? Rõ ràng chính là làm một vụ buôn bán cực kỳ lỗ vốn.....không! Quả thực chính là biểu tặng một vụ lỗ lớn đấy!!!

Một việc tiếp theo này. Mặc dù trên danh nghĩa là đem nhà nàng di chuyển đến tỉnh Desa, nhưng đối với mình lại là biểu tiền (một gia tộc buôn bán như vậy đã đến đây tất nhiên kích thích làm ăn buôn bán, thuế thu được tăng thêm) , vừa tặng người (một đoàn kỵ sĩ Bạch Vũ cũng tặng mình) Cuối cùng còn cung cấp vũ khí cho quân đội giá thấp!!!

Chuyện tốt như vậy sợ rằng một viên quan địa phương hay lãnh chúa nào đó của đế quốc chỉ cần không phải ngu ngốc cũng tuyệt đối sẽ không cự tuyệt rồi!!!

Phu nhân Listeria này gượng lại rất hăng hái đàn một ván bài, quyết tâm đem gia tộc Listeria gắn cùng một chỗ với mình sao?

-Phu nhân.

Không đợi hầu tước phu nhân nói đến điều thứ tư, Đỗ Duy đã phát phát tay, dường như cười mà không phải cười nhìn đối phương:

-Mấy cái điều kiện nàng nói ..... ta nghĩ chỉ cần không phải kẻ điên, tự nhiên đều là cầu mong mà không được. Chỉ có điều, cứ như vậy thì ta cũng không tránh khỏi quá mức chiếm tiện nghi đấy. Trong lòng có chút bất an.

-Sinh ý mà thôi.

Phu nhân Listeriateria mỉm cười:

-Ta mặc dù nhìn như nỗ lực không ít nhưng mà ta tin tưởng rằng công tước đại nhân tài trí mưu lược kiệt xuất. Mấy cái cố gắng này của ta cũng chỉ xem là đầu tư thôi. Có cây đại thụ như ngài thế này thì ta nghĩ gia tộc Listeriateria tất nhiên sẽ nảy mầm mọc rễ tại tây bắc. Tương lai tự nhiên có chỗ báo đáp lại.

-Nếu như vậy....

Đỗ Duy trầm ngâm một lát rồi nói:

-Ta cũng không có thể tiếp thu toàn bộ, nếu không mà nói chỉ sợ rằng người khác muốn chửi ta quá mức tham lam rồi. Phu nhân nếu đưa gia tộc đến tây bắc thì trong vòng một năm, tất cả chuyện làm ăn của gia tộc Listeria đều miễn thuế. Trong vòng ba năm, thuế phải chịu giảm một nửa! Sau ba năm thì tất cả chỉ lấy tám phần!

Lời này nói ra thì trái lại hầu tước phu nhân sắc mặt buồn bã, bình tĩnh nhìn chăm chú Đỗ Duy một lát rồi sau đó nhẹ nhàng thở dài:

-Ngài... có phải là không muốn tiếp thu ý tốt của ta, phải không?

Đêm dài như thế, rượu ngon trước mặt, người đẹp u sầu, trong lòng Đỗ Duy đã không tránh khỏi bắt đầu dao động, nhìn dung nhan và ánh mắt u oán của phu nhân Listeria rồi thì hắn đã nhịn không được lén uống một ngụm rượu rồi mới không thoát ra, rồi đổi chủ đề cười nói:

-Ta chính là chủ nhà bữa ăn đêm nay nên cố ý bảo Marde đặc biệt mời tới đầu bếp tốt nhất trong thành, tí nữa cần phải mời phu nhân bình phẩm một chút.

Ánh mắt phu nhân Listeria không thay đổi, lại cúi xuống. Sau một lúc thì ngẩng mặt nâng chén lên uống một hơi cạn sạch rồi lại liếc mắt nhìn Đỗ Duy, bỗng chợt nói:

-Ta... ở nơi này cảm thấy hơi buồn bực, ngài theo ta đi dạo trong vườn hoa nhé.

Quan hệ cùng gia tộc Listeria thay đổi như thế nào chính là ở đêm nay, bà chị xinh đẹp này, lấy hay là không lấy đây? Ừm, Loli ta cũng muốn, bà chị này ta cũng muốn... tiếp tục quan sát đi, nếu đã chơi trò mập mờ thì cần phải chơi đùa đến phút cuối!

365. Chương 265: Khiến Ngài Yêu Ta

Lúc này là vào giữa mùa hè. Ở vùng tây bắc này, ban đêm giữa mùa hè thì khí trời giảm đi một phần nóng bức mà lại thêm một phần khô ráo thoáng mát.

Bởi vì tây bắc là nơi lạnh khủng khiếp nên cho dù bây giờ là giữa mùa hè nhưng trong vườn hoa cũng không có hoa thơm cỏ lạ quý báu hiếm thấy nào để cho người ta thưởng thức.

Trong vườn hoa lúc này chỉ có một loài hoa nở rộ nhiều nhất, cũng là loài hoa thích hợp nhất để lớn lên ở nơi lạnh lẽo này, đó là hoa bụi gai. Trên những bụi hoa này có những đóa hoa nhỏ màu vàng, mạnh mẽ và kiên cường lớn lên dưới bóng đêm.

Phu nhân Listeria đi ở đằng trước Đỗ Duy, đôi tay thon thon trắng ngần kia nhẹ nhàng mơn trớn phía trên bụi hoa, bóng hình nàng giống như một đóa hồng đỏ đang khoe sắc, đi qua bụi hoa, làm cho người ta có vài phần mơ hồ đâu là người đâu là hoa.

Đỗ Duy chậm rãi đi ở phía sau phu nhân Listeria, tuy đôi mắt trước sau vẫn chăm chú vào bóng lưng vị tuyệt sắc mỹ nhân này nhưng mà trong lòng hẳn có lẽ không được thoải mái cho lắm.

Lúc này trăng sáng trên cao, phu nhân Listeria bỗng nhiên dừng lại ở bên cạnh một bụi hoa rồi ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn trăng sáng rồi u oán thở dài:

-Ta cũng nhớ không rõ đã bao lâu không được thấy ánh trăng sáng ngời như vậy rồi.

Đỗ Duy cười cười, đứng chấp tay sau lưng:

-Ở vùng tây bắc nhiều gió lớn này, vào buổi tối bầu trời không có mây nên ánh trăng lúc nào cũng rất sáng tỏ.

-Không phải do trời đất mà là do lòng người.

Phu nhân Listeria lắc đầu, trên hai gò má đầy đặn tuyệt mỹ của nàng hiện lên một chút thê lương.

Đỗ Duy cũng khá khôn khéo, trầm ngâm một lát đã lập tức hiểu được ý của nàng. Hắn cười ảm đạm:

-Đúng vậy. Quả thực không phải do trời mà do lòng người.

Phu nhân Listeria chậm rãi xoay người lại. Trong bộ lễ phục dạ hội đỏ thắm, nàng giống như một đóa hồng nhung nổi bật giữa khu vườn. Dưới ánh trăng, đôi mắt sáng ngời kia càng phát ra vẻ đẹp rung động lòng người. Đôi môi nàng run lên:

-Ngài..... cuối cùng ngài vẫn còn không chịu tiếp nhận ý tốt của ta sao?

Đỗ Duy khẽ cau mày:

-Ta năm nay chỉ có mười lăm tuổi. Kinh nghiệm cũng không bao nhiêu. Mặc dù bây giờ là một vị công tước trên đỉnh cao nhưng nếu nhìn toàn bộ tình thế Tây Bắc thì binh lực của ta không bằng người thảo nguyên và quân Tây Bắc, căn cơ của ta không bằng tổng đốc Bohan, trong tương lai muốn đứng vững ở đây chưa hẳn là mười phần chắc chắn. Hầu tước phu nhân coi trọng ta như vậy, chẳng lẽ không sợ chọn sai hay sao?

Phu nhân Listeria không có trực tiếp trả lời, trước tiên là thấp giọng nói một câu:

-Ngài ... bây giờ không phải ở trong yến hội. Cũng không phải ở nơi công cộng, ngài vẫn không muốn gọi tên của ta sao?"

Nàng dừng một chút rồi mới thở dài:

-Với trí thông minh của ngài cần gì phải làm ra mấy cái lý do này. Ta thừa nhận ta một lòng muốn hai nhà kết thành đồng minh, ta có tâm tư riêng nhưng cũng không phải thuần túy là coi trọng lợi ích....Dù sao ta cũng là phụ nữ.

Đỗ Duy im lặng không nói gì. Phu nhân Listeria lại chậm rãi vươn tay vịn chiếc lá trên cây xuống. Nhưng mà trên bụi hoa có đầy gai, nàng vừa đưa tay đến lập tức đầu ngón tay mềm mại đã bị đâm thủng. Nàng thấp giọng kêu đau một tiếng. Lúc này ngón tay vốn giống như ngọc trạm đó ngưng tụ ra một giọt máu. Ngón tay mảnh mai kia đẹp tới cực điểm, đến ngay cả Đỗ Duy cũng không nhịn được ngẩn ngơ.

Phu nhân Listeria hình như rất vừa lòng với phản ứng của Đỗ Duy, khuôn mặt nàng ửng hồng. Nàng lập tức thấp giọng nói:

-Ta được gã chồng khi còn trẻ. Mặc dù năm đó khi ta gả cho ông ấy, ông ấy đã già. Nhưng mà dù sao ông ấy là người đầu tiên ta gặp mà thật lòng đối với ta.... Bây giờ còn không quên được buổi tối tân hôn đó. Ông ấy chẳng màng đến địa vị hầu tước tôn quý, nhảy thẳng xuống từ ngưỡng cửa sổ trên lầu chỉ bởi vì lúc đó ta vô tình nói một câu: Trong khu vườn, dưới ngưỡng cửa sổ có một đóa hoa tươi đang nở rất đẹp, ông ấy liền lập tức nhảy xuống hái đóa hoa đó đến cho ta.

Nói tới đây, nàng chậm rãi đem ngón tay bị gốc gai đâm vào kia đút vào miệng, nhẹ nhàng mút đi giọt máu, thấp giọng nói:

-Ta là đàn bà. Từ khi ta mới mười ba tuổi đã nghe thấy không biết bao nhiêu từ ca ngợi của đàn ông. Tiếp nhận qua không biết bao nhiêu ánh mắt như muốn xâm chiếm của đàn ông. Càng không biết gặp qua bao nhiêu tên xum xoe dưới váy của ta....nhưng mà những người này tại trong lòng ta, tất cả đều không bằng chồng của ta. Ông ấy mặc dù mất sớm nhưng cho ta một khoảnh bình an, thời gian đó là vài năm hạnh phúc nhất. Trong vài năm đó, mặc dù ông ấy đã già nua nhưng mỗi sáng sớm cùng ta thu nhặt hạt sương, buổi tối cùng ta tạo bếp lò sưởi ấm ngấm trăng.....ngay cả trong khi ngủ mơ tiếng ho của ông ấy dường như cũng có thể mang cho ta cảm giác bình an.

Nàng nói ra êm tai như thế. Hơn nữa giọng nói của nàng vừa êm vừa dịu càng làm cho người nghe mất hồn. Nhưng trong lòng Đỗ Duy lại rung mình, nhìn thấy cô gái trước mắt chợt hiện ra vẻ đau thương, mặc dù nghe nàng kể sự ngưỡng mộ của nàng đối với một người đàn ông khác nhưng mà điều kì diệu lại chính là.....làm cho cảm giác chán ghét của Đỗ Duy đối với vị phu nhân Listeria này lại không ngờ đã phai nhạt rất nhiều.

Ồ.....xem ra nàng cũng không phải một người con gái chỉ biết một mực trao đổi lợi ích nhỉ.

Phu nhân Listeria lại quay đầu về phía Đỗ Duy rồi uyển chuyển cười. Nói ôn nhu:

-Ta....Ta ở trước mặt ngài nói chuyện về ông ấy như vậy, ngài có thấy phiền hay không?

Đỗ Duy lắc đầu, nói lời từ đáy lòng:

- Nàng nói không sai .....dù sao nàng cũng là một người con gái. Ngay cả người con gái mạnh mẽ tuyệt đối trong thiên hạ và là chủ gia tộc buôn bán lâu đời giàu có nhất của đại lục cũng không phải một người gổ.

Sau đó hần cười nói:

-Ta cũng không nghĩ tới nàng sẽ nói mấy lời này cùng ta.

-Ta chỉ cao hứng trong chốc lát mà thôi.

Phu nhân Listeria thở dài sâu kín rồi lại chậm rãi đi tới bên cạnh Đỗ Duy nhưng không nói năng gì, thân thể nàng tới gần Đỗ Duy, lúc này mặt hai người tựa hồ cũng đã sát vào nhau, Đỗ Duy dường như có thể cảm thấy được hơi thở như hoa lan của phu nhân Listeria, dưới ánh trăng hần chỉ cảm thấy cô gái này có vẻ đẹp mê người vô song, đã nhìn rồi lại nhìn tiếp, cuối cùng mới đè nén được sự kích động muốn đưa tay ôm nàng vào lòng.

-Thực ra.....từ sau khi ông ấy chết, những năm gần đây ta cũng không có thưởng thức qua ngày tháng nào tốt đẹp như vậy cả.....cũng không có trải qua một ngày thực sự thoải mái.

Phu nhân Listeria lắc đầu rồi thấp giọng nói:

-Có lẽ mỗi người đều biết ta luôn luôn cố gắng quản lý cho sự nghiệp của gia tộc lớn mạnh, nhưng trong lòng ta vẫn rất chờ đợi có thể có một người làm chỗ dựa cho ta.

Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt giống như ánh trăng nhìn thẳng vào Đỗ Duy:

-Phụ nữ như dây leo. Ngay cả mạnh mẽ hơn nữa dù sao vẫn cần tìm một gốc cây lớn gửi thân. Mà những năm gần đây ta lại khổ sở chống đỡ mà không có trải qua một ngày vui vẻ.

Đỗ Duy im lặng không nói gì rồi lại nghe thấy phu nhân Listeria thấp giọng nói:

-Ta..... đã thật lâu ta không nhận được hoa người khác tặng rồi.

Vào giờ phút này, tại khung cảnh này bỗng nhiên Đỗ Duy cảm thấy một sự kích động không biết từ nơi nào tới. Hắn cười ha ha rồi đưa tay vào trong bụi hoa, cũng không để ý bụi gai này đâm vào người mà đã ngắt xuống một bó hoa bụi gai màu vàng rồi đưa tới trước mặt phu nhân Listeria rồi mỉm cười nói:

-Hoa tươi tặng người đẹp. Mặc dù bó hoa bụi gai này thật sự không đủ để so sánh với một phần vạn sự xinh đẹp của nàng.

-Không do loại hoa mà là nhìn vào người tặng hoa.

Phu nhân Listeria thản nhiên cười vô cùng kiều diễm, nói:

-Nếu là ngài công tước tặng thì dù chỉ là một bó cỏ khô ta cũng rất vui trong lòng.

Dừng một chút. Trên mặt nàng lại hiện ra một chút cầu khẩn, ôn nhu nói:

-Ngài.....Nhất định là không chịu gọi tên ta sao?

Ở trước mặt một vưu vật nghiêng nước nghiêng thành, Đỗ Duy dù sao cũng là đàn ông. Đầu óc hắn nóng lên mà nhện không được thấp giọng gọi một câu:

-Ừm.....Lam tiểu thư.

-Ừm.....ngài, ngài gọi ta như vậy. Khiến lòng ta thật vui vẻ.

Phu nhân Listeria đỏ mặt lên, cúi đầu xuống.

Chỉ một cái cúi đầu e lệ của khuôn mặt diễm lệ ấy cũng đủ tạo nên một sự quyến rũ tuyệt vời suýt nữa làm cho tâm hồn Đỗ Duy thất thủ. Trong lòng liên tục kêu lên kinh hãi: lợi hại!

Sắc đẹp sắc bén chẳng khác gì một mũi dao. Khó trách người xưa có câu: “nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai”, “nhất nộ vi hồng nhan”, “phong hỏa hí chư hầu” *

Phụ nữ cũng như vậy, đẹp đến một độ nhất định thì sức hủy diệt cũng không thể tưởng tượng.

-Ta sống đã ba mươi năm. Ngài là người đàn ông khiến ta cảm mến nhất mà ta gặp được.

Hầu tước phu nhân nói một câu “lớn mật” như vậy làm cho Đỗ Duy không nhận được mở miệng định nói.

-Đừng hiểu lầm.

Phu nhân Listeria cười nói:

-Mặc dù tuổi của ngài nhỏ một chút nhưng mà trên người ngài dường như luôn luôn có một loại khí chất cao cao tại thượng, cho dù ngài có cố gắng che dấu hay lẫn vào giữa mọi người thì chỉ cần liếc mắt người ta vẫn nhận ra. Trong cả đời ta cũng chưa thấy qua người nào kì quái như ngài. Mặc dù bây giờ ta vẫn còn không có yêu ngài, nhưng mà bất luận nghĩ như thế nào đều cảm thấy ngài thật sự là người tốt nhất để ta lấy làm chồng. Trong cả đời ta luôn quý mến loại đàn ông vừa thông minh tuyệt đỉnh vừa mạnh mẽ này. Ta đã hiểu rõ mình là một gốc cây dây leo tự nhiên muốn tìm kiếm một gốc cây lớn rồi.

Đỗ Duy chen vào một câu rất đúng lúc:

-Đáng tiếc cái cây như ta đây bây giờ chỉ là một gốc mầm thôi.

Hầu tước phu nhân bỗng nhiên cười nhẹ nhàng rồi thở dài. Liếc mắt nhìn thật sâu Đỗ Duy:

-Chẳng lẽ ngài thật sự muốn ta đem cả dòng họ Listeria đều tặng cho ngài. Ngài mới bằng lòng tiếp nhận ta sao?

Đỗ Duy im lặng.

-Ngài .....rất cuộc thế nào ngài mới bằng lòng lấy ta?

Phu nhân Listeria hỏi trực tiếp như vậy, hơn nữa cố ý vứt bỏ tất cả lời sáo rỗng bề ngoài. Vấn đề như vậy, thật là làm khó cho Đỗ Duy rồi!

Đỗ Duy Trầm ngâm một lát rồi nói thông thả:

-Phu nhân, nàng có dung nhan tuyệt sắc mà lại phong nhã tuyệt thế. Trên đời sợ rằng không có một người đàn ông nào sẽ không động tâm với nàng. Ta... đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nói thực ra, ta cũng rất khó khăn để không sinh ra lòng tơ tưởng đối với nàng. Chỉ có điều.....con người của ta có tính tình quật cường một chút, bất kể như thế nào, ta đều không muốn làm cho cuộc hôn nhân của ta trở thành một loại trao đổi! Cho dù là trao đổi vì tình thế gì! Có lẽ nói ra thì nàng sẽ nghĩ thấy buồn cười. Nhưng ta không ngại nói cho nàng, nào là sự nghiệp bá chủ tây bắc hay là quyền thế đỉnh điểm, ta đều không để trong lòng. Sau khi ta đi đến thế giới này, rồi từ khi ta bắt đầu hiểu biết, ta toàn tâm toàn ý tìm hiểu mọi việc không ngoài vì một chữ “tự do” bình thường! Lý tưởng này có lẽ làm nàng cảm thấy buồn cười và hoang đường nhưng bản thân ta vẫn kiên trì như cũ. Cho đến hôm nay tất cả việc làm của ta đều là vì lý tưởng này mà cố gắng. Vì “tự do” nên ta đương nhiên không cam lòng bị quản thúc bởi người khác! Nếu ngay cả việc hôn nhân của bản thân ta đều phải đi trên con đường cũ rích là trao đổi lợi ích, vậy thì ta vì cái gọi là “tự do” chẳng phải là đã biến thành trò đùa hay sao?

Phu nhân Listeria mở to mắt ngạc nhiên nhìn Đỗ Duy

Đỗ Duy chậm rãi nói:

-Cũng không phải nàng không đủ xinh đẹp và cũng không phải điều kiện của dòng họ Listeria không đủ hấp dẫn ta. Chỉ là..... mong muốn ở trong lòng tên vụng về như ta cũng không phải những cái này.

Phu nhân Listeria thưởng thức thật kĩ càng từ ngữ “tự do” này theo như lời của Đỗ Duy, nàng không nói gì một lúc lâu.

Lúc này ý nghĩ của Đỗ Duy dần dần rõ ràng, hần chậm rãi dành lại tư duy sáng suốt bất chấp sức hấp dẫn của phu nhân Listeria.:

-Đêm nay ta mời nàng cùng dùng cơm tối là có hai mục đích. Thứ nhất, tất nhiên là bày tỏ ta cảm tạ nàng đã thông qua Dardanelle nói ra đề nghị kia. Mà thứ hai....

Hần liếc mắt nhìn phu nhân Listeria, mắt hắn thấy đối phương cũng không có vẻ kháng cự gì cả, Đỗ Duy mới tiếp tục nói:

-Lam tiểu thư.....lo lắng trong lòng nàng chẳng qua chính là sự thịnh vượng trong tương lai của dòng họ Listeria. Dù sao vẫn là muốn tìm một gốc cây lớn để làm chỗ dựa. Chỉ có điều, mặc dù ta không làm gốc cây đại thụ này được nhưng cũng bằng lòng tìm ra cho nàng một gốc cây. Quan hệ thông gia của gia tộc lúc này cũng không cần thiết là ta và nàng hoàn thành đâu.

-Ngài tính ra sao?

Phu nhân Listeria xinh đẹp hỏi một câu.

-Ta có đứa em trai tên là Gabri.

Đỗ Duy nói chậm rãi:

-Khác biệt duy nhất chính là nó còn mang họ Rowling mà ta thì đổi sang họ Rudoft. Tuy năm nay đứa em trai này của ta vừa mới mười tuổi nhưng thông minh bẩm sinh, cộng lại với địa vị của ta tại đế quốc, nên mặc dù gia tộc Rowling đã suy tàn nhưng mà chỉ cần ta hướng dẫn tỉ mỉ thì không tới hai mươi tuổi nó nhất định có thể trở nên nổi bật. Đến lúc đó, cao thì không nói chứ một cái tước vị bá tước chưa hẳn đã là việc

khó gì. Hơn nữa nó cũng là học trò của thầy Lam Hải, tư chất và nhân phẩm của nó đương nhiên không cần phải nói nữa. Nhân vật như vậy có thể nói cũng sẽ không có làm cho gia tộc của tiểu thư bề mặt chứ.

Ánh mắt phu nhân Listeria tròn tròn nhìn Đỗ Duy:

-Ngài.....ngài nói là....ý tứ của ngài là để cho em trai của ngài quan hệ thông gia cùng với gia tộc của ta? Nhưng mà.....nhưng em gái út của ta đã mười lăm tuổi, hơn nữa.....

-Mười lăm tuổi cũng chỉ là hơn Gabri năm tuổi mà thôi.

Đỗ Duy liếc mắt nhìn phu nhân Listeria. Ý tứ rõ ràng là như thế này: Nàng lớn hơn ta mười tuổi thì lại không sao à?

Nhưng mà Angele tuyệt đối sẽ không đáp ứng đâu. Bây giờ nó có tình cảm đối với ngài.....nếu không gả cho ngài vậy thì coi như thôi. Nếu còn muốn gả nó cho em trai của ngài.....con bé tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Phu nhân Listeria nói kiên quyết.

Đỗ Duy cười:

-Angele chỉ là mười lăm tuổi nên chuyện của nam nữ thì cô ấy hiểu được cái gì. Bây giờ nàng ấy đối với ta....Ừm. Có cảm tình đối với ta. Nhưng chẳng qua chỉ là nghe những chuyện truyền kỳ ngày xưa nhiều quá, chỉ là thiếu nữ mơ mộng chuyện tình yêu mà thôi. Ta ở cùng một chỗ với cô ấy... Tính tất cả thời gian tiếp xúc từ lúc đầu đến giờ cũng không vượt quá ba ngày mà nói chuyện tổng cộng đều không tới ba trăm câu. Độ tuổi trẻ của nàng ấy qua đi tự nhiên sẽ hiểu rõ ràng loại tình cảm nhớ nhung này của thiếu nữ cũng không phải là tình yêu chính thức gì. Em trai của ta thông minh nổi tiếng để đô nên tuyệt đối là xứng đôi với gia tộc Listeria của tiểu thư.

-Được rồi!

Phu nhân Listeria bỗng nhiên mơ hồ lộ ra một chút mát mát, nàng liếc mắt nhìn thật sâu Đỗ Duy rồi nói:

-Cho dù ngài cự tuyệt ta cũng không cần làm ra loại biện pháp này.

Bỗng nhiên nàng kề sát thân thể vào Đỗ Duy. Thân thể mềm mại thơm tho của nàng hầu như đã dán chặt vào trong lòng ngực Đỗ Duy rồi, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn vào Đỗ Duy:

-Rất cục ngài định thế nào mới bằng lòng lấy ta?

-Trừ phi ta yêu nàng...

Đỗ Duy trả lời chắc chắn như đinh đóng cột.

-Tốt lắm.

Bỗng nhiên phu nhân Listeria dùng một chất giọng chắc nịch, chậm rãi nói ra từng chữ:

-Đỗ Duy! Ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp làm cho ngài yêu ta!

Sau khi nói xong, người phụ nữ này nhìn chăm chú vào Đỗ Duy trong một lát, sự quyết liệt trong ánh mắt đó làm cho Đỗ Duy cũng không tránh được sợ hãi trong lòng.

Nhìn Listeria phu nhân xoay người rời đi rồi Đỗ Duy nhẹ nhàng mơn trớn bụi hoa, bỗng nhiên hần rụt tay lại, đầu ngón tay hần đã bị đâm xuyên qua, Đỗ Duy cúi đầu nhìn rồi cười khổ nói:

-Bị gai hoa đâm quả nhiên là đau thật!"

Đêm nay trăng sáng mà sao thưa thớt, một mình Đỗ Duy đứng ở trong vườn hoa, phu nhân Listeria rời đi làm cho trong lòng hần có chút xúc động.

-Người... thủ đoạn có phải là có phần quá mức tàn nhẫn. Ở sâu trong đầu hần truyền đến tiếng nói của Semel.

-Vì sao?

-Cái cô gái bé nhỏ nhà Listeria kia, người nhần tâm đem loại quan hệ chính trị thông gia này đề lên trên người một em bé gái đáng thương và đáng yêu như vậy sao? Hơn nữa người biết rõ ràng.... ít nhất bây giờ cô ấy luôn nhớ đến người.

Đỗ Duy im lặng trong chốc lát rồi bỗng nhiên khoe miệng phát ra một tia mỉm cười:

-Semel... Semel thân mến của ta... nàng biết không, gần đây nhất ta đọc đại lục thông sử, trong đó có một câu làm cho ta xúc động rất lâu.

-... Câu gì?

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, trên mặt hiện ra một vẻ lạnh lùng và nghiêm nghị, thản nhiên nói:

-Từ trước đây rất lâu người tự hào cho rằng người đã nắm vận mệnh trong tay, thực ra tới nay vẫn vậy, người vẫn đang bị vận mệnh nắm trong tay như trước thôi!

Semel ở sâu trong đầu hần lập tức im lặng.

-Có biết những lời này là ai nói không?

Đỗ Duy cười lạnh nhạt:

-Là Aragon Roland!

-...nhưng mà cô gái tên Listeria này, cô ấy nói cô ấy nhất định sẽ làm cho người yêu cô ấy.

Đỗ Duy nhún nhún vai, tiến đến cạnh bụi hoa bụi gai, nhẹ nhàng hít một hơi, thản nhiên nói:

-Chờ đến ngày ta thật sự yêu cô ấy rồi nói sau nhé!

Ngày thứ hai, sự nhần nại của sứ giả thảo nguyên Hãn Mục Da cuối cùng đã tới đỉnh điểm. Cuối cùng Đỗ Duy chịu gặp mặt vị thân vương của thảo nguyên này.

Mặc dù liên tục ngủ vài ngày ở lều vải và ăn vài ngày “quà vặt”, hơn nữa ban đêm phải lo nghĩ làm cho vị thân vương thảo nguyên này gầy gò một chút. Chỉ là nhìn qua tinh thần của hần vẫn còn không tệ.

Đỗ Duy tiếp thu ý kiến đề nghị của phu nhân Listeria thông qua miệng Dardanelle nói. Cũng không tiếp tục đòi cho đối phương khuất phục mà là trước tiên gợi ra điều kiện của bản thân.

Quả nhiên sau khi Đỗ Duy gợi ý có thể cho hai vạn kỵ binh trên thảo nguyên rút lui toàn bộ, đề nghị này lập tức làm cho Hãn Mục Da sinh ra hứng thú nồng nhiệt.

-Mặc kệ như thế nào.....

Đỗ Duy nói sáng tỏ rất rõ ràng lập trường của mình:

-Điều khoản này là tuyệt đối không thể viết ở phía trên hiệp ước nhà nước! Cho dù ngài viết ta cũng sẽ không thừa nhận điều kiện này là do chúng ta bàn miệng!

Nhượng bộ lớn nhất của Đỗ Duy chính là hứa hẹn có thể vào lúc sau khi đàm phán hòa bình giữa hai bên chấm dứt, dùng riêng danh nghĩa bộ chỉ huy quân đội trung ương đế quốc, lệnh cho hai vạn kỵ binh kia đi huấn luyện dã ngoại đường dài, điều họ đi vào tỉnh Desa, sau đó hần sẽ tìm mấy cái lý do đem đơn vị kỵ binh này lưu lại vĩnh viễn.

Hãn Mục Da rất hứng thú đối với đề nghị tràn ngập hấp dẫn này, hần cũng không truy cứu sự thờ ơ của Đỗ Duy nữa.

Mà cuối cùng Đỗ Duy cũng “hào phóng” mời vị sứ giả nhà nước của thảo nguyên này ở lại dự tiệc tối, không bắt vị sứ giả này phải tiếp tục vất tiền túi ra mua “quà vặt” nữa.

Bầu không khí tại lần đầu tiên gặp mặt của hai người có thể nói là thân mật và tốt đẹp. Mà sau khi kết thúc đàm phán thì Đỗ Duy lập tức mời trợ lý Philip của mình tới, nhờ hần phác thảo một lá thư đưa cho Thần hoàng tử và bộ chỉ huy quân đội trung ương đế quốc ở đế đô.

>

Ngẩng đầu nhìn công văn này, Philip đã đưa ra ý kiến bất đồng. Dù sao từ “giải tán” này quá mức miễn cảm. Sau khi vừa mới bị người thảo nguyên đánh vào tận cửa nhà, để quốc chẳng những không có phản kích mà còn muốn xóa bỏ đóng quân tại lãnh thổ đối phương. Thật sự là một loại hành động yếu thế. Sợ rằng những dư luận trong dân chúng kia cũng sẽ bởi vì từ ngữ “xóa bỏ” này đem công tước Hoa Tulip chửi thành tên trộm bán nước!

-Chi bằng đem từ “giải tán” này biến đổi thành... “điều chỉnh lại biên chế”, hoặc là “mở rộng biên chế”.

Philip mỉm cười nói:

-Như vậy mặc dù thực chất giống nhau nhưng ít ra để nghe hơn một chút.

-Được đấy, văn kiện này người phác thảo, nên viết như thế nào cho tốt thì người cứ suy nghĩ mấy cái vấn đề này. Rõ ràng Đỗ Duy đem giao hẳn mấy vấn đề này cho Philip.

Mà giờ phút này Philip bỗng nhiên đưa ra một vấn đề mới:

-Vâng được rồi.....về đối xử xử giả Hãn Mục Da này, thưa ngài.....ta bỗng nhiên có nghĩ đến một chủ ý, mặc dù nghe ra có chút hồ đồ. Chỉ là có thể tạo nên hiệu quả kỳ lạ.

Cái gì?

Philip chỉnh sắc:

- Đại Tuyết Sơn! Đại Tuyết Sơn giống như là thần linh đối với người trên thảo nguyên! Có lẽ chúng ta có thể lợi dụng Đại Tuyết Sơn làm thành tác phẩm văn chương đấy!

Đỗ Duy mím chặt môi rồi cẩn thận liếc mắt nhìn Philip, dường như muốn từ biểu cảm trên mặt và trong ánh mắt vị trợ lý trẻ tuổi này nhìn ra một chút nội dung đặc biệt gì đó!

Đại Tuyết Sơn ư....

Trong lòng Đỗ Duy thầm nghĩ: Rodriguez đã sớm nói cho ta Lam Hải cũng là học trò của Đại Tuyết Sơn mà ông ấy lại có thể phải tám mươi tên học trò đi theo ta tới tây bắc, còn muốn ta hết lòng tuân thủ thí nghiệm và cố tránh không cho người thảo nguyên xâm phạm đế quốc.

Rõ ràng đã không đơn giản là “yêu nước”! Tất nhiên là vẫn còn có ý nghĩ sâu xa!

Mấy ngày qua, Đỗ Duy mặc dù đã biết quan hệ của Lam Hải và Đại Tuyết Sơn nhưng mà đối với mấy tên học trò Lam Hải giao cho bản thân này lại không đề cập một chữ nào tới sự tình Đại Tuyết Sơn. Tên Philip này, mặc dù hấn phát triển nhanh chóng và cũng là nhân tài được Đỗ Duy chú ý.....chỉ có điều trong lòng Đỗ Duy còn có một chút không yên tâm.

Philip, người trẻ tuổi này rốt cuộc là hoàn toàn trung thành với bản thân ta.....hay là trung thành với Lam Hải.....hoặc là trung thành với Đại Tuyết Sơn đây?

Bản thân hấn vừa là học trò của Lam Hải nên cuối cùng thì tên Philip này đơn thuần là một người con của Đế quốc...hay là....

Cuối cùng thì đối với Đại Tuyết Sơn có phải là hấn đã biết một ít nội tình nhưng mà vẫn gạt mình không?

Chú thích

*Đều là các câu tả mý nhân

Câu đầu là của bài Quá Hoa Thanh Cung Tuyết Cú Tam Thủ Kỳ của Đỗ Mục. Tả ai thì nhờ bạn khốn lành đánh chính họ mình

Trường An hồi vọng tú thành đôi

Sơn đỉnh thiên môn thứ đệ khai

Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu

Vô nhân tri thị lệ chi lai.

Câu thứ 2 là tả Trần Viên Viên (

366. Chương 266: Cư Tâm Bất Lương

Vị đệ tử của Lam Hải này, không ngờ lần đầu tiên chủ động đề cập đến chuyện Đại Tuyết Sơn, khiến trong lòng Đỗ Duy khẽ chấn động. Bất quá xem dáng vẻ của Phillip, dường như thần sắc thản nhiên, không một chút nào giống như là có vẻ giấu diếm nội tình gì đó.

Có lẽ... dù Lam Hải là người của Đại Tuyết Sơn, nhưng Phillip chỉ là học trò bình thường, đương nhiên sẽ không biết?

Đỗ Duy suy nghĩ một lát, nói:

-Ý của ngươi là?

-Người thảo nguyên xưa nay luôn xem sự tồn tại của Đại Tuyết Sơn cực cao, dưới ý chỉ của Vu Vương, ngay cả thảo nguyên vương của bọn họ cũng không dám phản kháng.

Phillip chậm rãi nói:

-Ta xem trong đám sứ tiết tùy tùng của Hãn Mục Da đến lần này, dường như không có người của Đại Tuyết Sơn. Đức ngài công tước... chẳng lẽ ngài đã quên, nữ thích khách chúng ta bắt kia, đã đưa ra lời khai về Đại Tuyết Sơn sao?

Trước đây trong pháo đài Watt của quân Tây Bắc, Elune ám sát, rồi đang đem lên vào nơi của Đỗ Duy mà bị bắt, những chuyện này, Phillip đương nhiên đều biết.

Sau đó Elune bị Đỗ Duy bắt về thành Lâu Lan, nhốt lại trong địa lao của phủ công tước, dưới sự bức bách của Đỗ Duy, đã viết ra bản lời khai đó. Phillip thân là người đứng đầu phụ trách văn thư bên cạnh Đỗ Duy hiện tại, những chuyện này, hẳn cũng đã xem qua.

Phillip nhắc đến cái này, Đỗ Duy cũng khẽ giật mình, hai người nhìn nhau một lát, không khỏi đều mỉm cười.

Nói đến Đại Tuyết Sơn trên thảo nguyên, đích xác là một sự tồn tại thần bí. Trên thảo nguyên, Đại Tuyết Sơn bồi dưỡng ra Vu sư, được tất cả người thảo nguyên tôn sùng. Mà Đại Tuyết Sơn đối với thảo nguyên, cũng tương tự như thần điện đối với đế quốc Roland. Chỉ có điều, địa vị cực cao, uy tín vô cùng lớn, còn hơn xa địa vị của thần điện ở đế quốc Roland.

Ít nhất, tại đế quốc Roland, hoàng quyền còn có thể ngang với thần điện. Quyền lực của đế quốc còn vững vàng nằm ở trong tay hoàng thất và trung ương đế quốc. Nhưng trên thảo nguyên, uy nghiêm của Đại Tuyết Sơn thì còn hơn xa thảo nguyên vương!

Phần khẩu cung của nữ thích khách Elune đã viết. Đích xác đầy đủ tường tận. Trên Đại Tuyết Sơn, hiển nhiên địa vị Vu vương là cao nhất. Mỗi một Vu vương kế thừa, đều do Vu vương đương nhiệm chỉ định mới có thể có hiệu lực. Đời đời tương truyền, tuyệt không ngoại lệ.

Cho dù là vu vương hiện tại Bạch Hà Sầu. Vì Đỗ Duy tìm được di thư của vu vương đương nhiệm trong mê cung dưới lòng đất ở thành Gilear, biết được Bạch Hà Sầu lấy vũ lực đoạt vị. Nhưng trong lời khai của Elune, lại viết rất rõ ràng. Bạch Hà Sầu trên Đại Tuyết Sơn uy nghiêm cực cao, địa vị cũng rất là chắc chắn.

Chỉ là vì, trong lời khai của Elune, cũng không giấu diếm thủ đoạn Bạch Hà Sầu lên ngôi năm đó. Đã nói rõ ràng, Bạch Hà Sầu năm đó đánh bại sư phụ hắn - Vu vương đương nhiệm lúc đó mà lên ngôi. Vốn loại hành vi bội nghịch này, thì tuyệt đối sẽ không được thừa nhận. Chỉ có điều khiến người ta khó giải thích là, vu vương đương nhiệm Cổ Lan Tu sau khi bị đồ đệ của chính mình đánh bại, cuối cùng lựa chọn rời khỏi

Tuyết Sơn, không biết về đâu. Mà Cổ Lan Tu dù bị đánh bại, trước lúc ra đi, đã lưu lại ý chỉ, công nhiên thừa nhận tên nghịch đồ này của mình là tân Vu Vương!

Hành động như vậy, không thể không nói là cực kì quỷ dị. Hết lần này đến lần khác là bởi vì cái này, Bạch Hà Sâu thực lực bản thân siêu phàm. Hơn nữa mặc dù là bội nghịch, nhưng lại được sự thừa nhận của Vu Vương đương nhiệm, lúc này mới ngồi yên ổn vị trí Vu Vương.

Trên Đại Tuyết Sơn, có rất nhiều qui củ cổ quái, trong lời khai Elune đều nhất nhất viết ra. Chỉ có điều nữ thích khách này dựa vào những gì mình biết, nghĩ đến đâu viết đến đó, không khỏi có vẻ lộn xộn. Nhưng như thế này, những qui củ trên Đại Tuyết Sơn, Đỗ Duy xem, cũng khiến cho hắn rất là kinh ngạc!

Trên Đại Tuyết Sơn, thần bí nhất tự nhiên là vu thuật Đại Tuyết Sơn. Không kém gì so với ma pháp đế quốc, há phải tầm thường? Mà trong lời khai Elune viết, trên Đại Tuyết Sơn, nhiều đời vu sư thâm nhập nghiên cứu vu thuật, so với thói quen của ma pháp sư đế quốc hoàn toàn bất đồng: bọn họ rất coi trọng việc giao lưu?

Chẳng hạn như Đỗ Duy năm trước tại đế đô vừa mới sáng kiến ra ma pháp học hội, hiệu triệu “Tinh thần cộng hưởng”, trên Đại Tuyết Sơn đã có từ sớm!

Cao tăng Đại Tuyết Sơn, phân công rất rõ ràng. Hệ thống tổ chức tổng thể chia làm “ba gian”. Tầng thấp nhất là “nhập thế gian”, vu sư trên Đại Tuyết Sơn có khoảng hai trăm người, trong đó quá nửa đều thuộc loại “nhập thế gian” này, gọi là “nhập thế gian”, đại khái vu sư trong gian này, thường đều là phụng mệnh xuống núi, qua lại ngao du trên thảo nguyên, truyền bá tín ngưỡng trên thảo nguyên, dừng lại ở các bộ lạc, bất luận bộ lạc lớn nhỏ, đều đối xử như nhau, đồng thời truyền bá tín ngưỡng, còn giúp các bộ lạc trị liệu bệnh tật, dạy cho một vài bộ lạc lạc hậu làm thế nào chăm sóc gia súc, thậm chí còn có thể hòa giải phân tranh giữa một vài bộ lạc.

Hơn một trăm vu sư nhập thế gian, hằng năm ở trên thảo nguyên hành tẩu khắp nơi, người trên thảo nguyên thấy chẳng ai không quì xuống cúi lạy, mà nghiêm lệnh nhập thế gian, phạm là vu sư dưới núi hành tẩu, không được nhận lấy bất cứ cái gì của mục dân thảo nguyên hay là một đồng một cắc thù lao của tù trưởng bộ lạc. Những nơi đi qua, bất luận là tù trưởng hay là mục dân bình thường, đều đối xử như nhau, không phân sang hèn. Những vu sư nhập thế này, ngoại trừ vu thuật không tầm thường, còn phải hiểu được y thuật, hiểu được thiên văn địa lý toán học..., thậm chí thường còn dạy cho các bộ lạc du mục, dựa vào khí trời như thế nào mà phán đoán mùa mưa đến, làm thế nào theo nước và cỏ mà di chuyển...

Chỉ duy nhất một điểm, vu sư nhập thế, không được can thiệp vào chính trị trên thảo nguyên! Vô luận là thay đổi vương vị, hay là chiến tranh bên ngoài. Những việc lớn thế này, vu sư nhập thế không được nhúng một ngón tay can thiệp vào, đều thuận theo tự nhiên.

Đỗ Duy sau khi biết thân phận của Lam Hải, lập tức không khỏi đem Lam Hải cùng nhóm vu sư “nhập thế gian” liên hệ với nhau! Lam Hải đích xác là một người có vẻ học giả bác học, thiên văn địa lý toán học y thuật, dường như đều rất tinh thông. Có lẽ năm đó Lam Hải cũng là vu sư “nhập thế gian” trên Tuyết Sơn!

Mà trên thực tế, Đỗ Duy đoán cũng không sai. Lam Hải đích xác xuất thân là một người nhập thế gian, hơn nữa đã từng là thủ lĩnh nhập thế gian.

Trên nhập thế gian, còn có “tập kinh gian”. Sự mô tả của “tập kinh gian này càng khiến cho Đỗ Duy kinh ngạc! Vu sư trong “tập kinh gian“, khoảng chừng bảy tám mươi người, những vu sư này hằng năm đều ở trên Đại Tuyết Sơn, thậm chí hơn nửa đời, cũng chưa từng xuống núi một bước! Dựa theo miêu tả trong lời khai, Đỗ Duy xem, cơ hồ là một “tổ chức nghiên cứu” cố định! Chuyên môn phụ trách nghiên cứu lịch sử vu sư lưu lại trên thảo nguyên. Đối với thành quả nghiên cứu vu thuật, dùng lời của Elune mà nói, những người này dường như đều có một chút không bình thường (điên điên), hoặc là một chút si mê. Ngoại trừ mỗi ngày nghiên cứu. Chuyện gì cũng đều mặc kệ không hỏi đến.

Ngoài ra, trên Tuyết Sơn còn có “trù hợp gian”, “trù hợp gian” này phụ trách chính là bồi dưỡng vu sư. Mỗi năm những vu sư “nhập thế gian” hành tẩu trên thảo nguyên, đều sẽ tuyển chọn lấy một vài đứa trẻ có tư chất tốt đưa lên trên núi. “Trù hợp gian” phụ trách tiếp nhận những đứa trẻ này, lựa chọn tư chất đặc biệt ưu tú, tiến hành bồi dưỡng vu sư. Ngoại trừ bồi dưỡng tân vu sư ra, trù hợp gian còn chủ yếu phụ trách mọi việc trên Tuyết Sơn. Theo địa vị mà nói, có vẻ ở trên hai gian kia. Chỉ có điều nhân số của gian này

cũng là ít nhất. Hằng năm chỉ duy trì khoảng hai mươi người. Nhưng trên thực lực mà nói. Là gian mạnh nhất trên Tuyết Sơn. Vu sư trong gian, quá nửa đều là áo bào trắng.

Cấp bậc vu sư trên Tuyết Sơn không có phức tạp như ma pháp sư của đế quốc. Chỉ có hai loại áo trắng và áo vải. Bình thường mà nói, vu sư phổ thông đều là áo vải. Đối với màu sắc y phục đều không có yêu cầu gì lớn, màu đen có, màu xám tro có. Và thường thì thực lực đến một cấp bậc nhất định. Sau khi được vu vương cho phép, khoác lên áo trắng, liền là biểu tượng vu sư cao cấp.

Trên ba gian này, vu vương là sự tồn tại chí cao vô thượng. Chỉ là sự tồn tại này cũng cực kỳ thần bí. Theo như lời khai của Elune. Cô ta mặc dù là học trò của Bạch Hà Sầu, nhưng kỳ thật mỗi năm cũng không gặp được Bạch Hà Sầu mấy lần. Chỉ là quá nửa thời gian ở trong “trù hợp gian” học tập. Bạch Hà Sầu mỗi năm xuất hiện khoảng hơn mười ngày, lúc nhiều nhất cũng chỉ là hơn một tháng. Tự mình ra mặt dạy dỗ đệ tử. Thời gian còn lại, đều ẩn thân trên ngọn Tuyết Phong cao nhất của Tuyết Sơn tiềm tu. Không được chính bản thân vu vương gọi về, thì bất cứ ai cũng không được đến quấy rầy ông ta.

Người trên thảo nguyên xem sự tồn tại của Tuyết Sơn như là thần linh. Thảo nguyên vương thường xuyên phái người đến dưới núi tế bái. Thường khi gặp chuyện trọng đại mà có chút khó giải quyết, thảo nguyên vương cũng tự mình đến dưới núi bái xin chỉ thị của vu vương. Vu vương cũng tuyệt đối không gặp, quá lắm là phái xuất một tên vu sư, cầm huyết sắc khô lâu kỳ xuống núi truyền đạt ý chỉ.

Nếu vu vương ở trên núi. Có chuyện gì trọng đại muốn phân phó cho thảo nguyên vương đi làm. Cũng sẽ phái người cầm huyết sắc khô lâu kỳ đến vương đình.

Căn cứ vào miêu tả của Elune, Bạch Hà Sầu mặc dù thân là vu vương. Nhưng dường như chưa từng xuống khỏi Tuyết Sơn.

Đỗ Duy cùng Phillip hai người nhìn nhau cười, Đỗ Duy mới lắc đầu nói:

-Người không phải là muốn giả mạo vu sư Tuyết Sơn, lừa gạt tên thảo nguyên thân vương này chứ?

Phillip cũng cười nói:

-Cái này cũng không thể trách tôi được. Từ phần lời khai này xem ra, liên lạc của vu sư Tuyết Sơn cùng vương đình cơ hồ chỉ là liên lạc một chiều. Loại phương thức liên lạc này sở hữ thật quá lớn. Nếu muốn phá rối từ bên trong, chỉ cần thảo nguyên vương không đến Tuyết Sơn chứng thực, thì cũng chẳng lộ ra sơ hở. Chỉ có điều, muốn giả mạo vu sư đi lừa gạt Hãn Mục Da. Chúng ta ở đây chẳng có người nào. Nữ thích khách kia, không biết có chịu nghe lời hay không. Nếu cô ta không chịu nghe lời, cũng không cần phải làm. Tránh lộ ra sơ hở, ngược lại bị người ta nắm lấy nhược điểm.

“Nữ thích khách này...” Đỗ Duy ngẫm nghĩ: “Cô ta sẽ phải nghe lời ta.”

Sau ngày đàm phán thứ hai, tiến hành vui vẻ hơn nhiều, Đỗ Duy đã âm thầm cùng Hãn Mục Da đạt thành giao dịch. Ấm chỉ tự mình có thể thuyết phục để rút hết quân đồn trú trên thảo nguyên. Chỉ có điều, tên Hãn Mục Da này đối với điều kiện bồi thường, lại cắn chặt không buông.

-Đức ngài công tước. Ta xem quý quốc thật là có chút công phu sư tử hồng! Tám vạn thốt chiến mã ư? Lúc trước trên bản hiệp ước đầu tiên ngài khởi thảo, cũng chỉ viết ba vạn thốt mà thôi!! Là ba vạn, cũng là tuyệt đối không được! Huống chi tám vạn!!

Đỗ Duy lập tức phản bác:

-Nhưng thưa đức ngài Hãn Mục Da. Trong điều khoản lúc trước, cũng không có nói đế quốc chúng tôi rút hết quân đó! Chúng tôi đã nhượng bộ, chẳng lẽ bên ngài không thể nỗ lực đưa ra một cái giá sao?

-Tám vạn thốt... nhiều như vậy!

Hãn Mục Da liên tục lắc đầu:

-Trên thảo nguyên chúng ta ngựa tuy nhiều, nhưng chiến mã dù sao đâu phải là ngựa bình thường. Trong năm con ngựa, vị tất đã lựa chọn ra được một thốt chiến mã! Ta nghĩ, con số bò dê này có thể tiếp nhận. Chiến mã sao. Tuyệt đối không thể chấp nhận con số này!

Đỗ Duy sầm mặt lại, lập tức lắc đầu nói:

-Tuyệt đối không được! Bò dê bình thường đáng giá gì! Một thanh kiếm tốt của đế quốc chúng ta, ở trên thảo nguyên có thể đổi được hai đầu dê! Bò dê bình thường, chúng ta muốn có để làm gì?

Hãn Mục Da hắc hắc cười lạnh hai tiếng:

-Đức ngài công tước... song phương đã hòa đàm. Vậy từ này về sau là huynh đệ bạn bè, quý quốc muốn nhiều chiến mã như vậy. Chẳng lẽ là chuẩn bị chiến tranh sao!

Đỗ Duy lớn tiếng phản kích:

-Vậy, các người tồn trữ nhiều chiến mã như thế, là để đối phó ai!

Song phương tranh luận như thế cả buổi sáng. Cuối cùng số chiến mã dừng ở “ba vạn”.

Hãn Mục Da cuối cùng đáp ứng điều khoản này, Đỗ Duy cũng không biết trong lòng vui mừng hay là bực bội?

Người thảo nguyên dễ dàng có thể bồi thường ba vạn thớt chiến mã.... Vậy tiềm lực của bọn họ còn lớn cỡ nào? Nghe nói một bộ lạc lớn trên thảo nguyên bọn họ, có thể cung ứng mấy vạn! Bộ lạc lớn hơn chút nữa, chỉ cần ra lệnh một tiếng. Có thể tập hợp không dưới mười vạn thiết kỵ!

Như vậy, thảo nguyên vương có được cả thảo nguyên, nếu một khi bắt đầu động viên chiến tranh, bọn họ có thể động viên được bao nhiêu kỵ binh đến?!

Sau đó lúc đàm luận về những bồi thường khác. Hãn Mục Da đề xuất bồi thường một vạn đầu bò dê. Đỗ Duy lập tức cười lạnh. Tổ vẽ, giá trị của chiến mã so với bò dê cao hơn rất nhiều. Chiến mã còn có ba vạn. Chẳng lẽ người thảo nguyên cả bò dê còn muốn so đo sao? Hay là người thảo nguyên nghĩ rằng, bò dê so với chiến mã còn giá trị hơn?

Nói chuyện nửa ngày, cuối cùng ấn định hai vạn đầu bò dê. Đỗ Duy lại đề xuất thêm một vạn tấm da trâu tốt nhất. Hãn Mục Da ngẫm nghĩ, cũng đáp ứng. Đương nhiên, một vạn tấm da trâu tốt nhất. Không phải là vì đế quốc, mà là vì chính bản thân Đỗ Duy.

Hãn Mục Da đối với tập tục của quan trường Roland đế quốc cực kì hiểu biết. Nếu đối phương không muốn chỗ tốt. Ngược lại sẽ cảm thấy kì quái. Mắt thấy Đỗ Duy chủ động muốn lễ vật riêng. Hãn ngược lại trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Một vạn tấm da trâu tốt nhất, đối với người thảo nguyên mà nói thật ra không tính là gì cả. Tính ra Hãn Mục Da chính mình cũng có thể đáp ứng được.

Cuối cùng song phương đều chấp nhận khép lại hai vấn đề trên.

Đỗ Duy muốn năm nghìn tên nô lệ. Hãn Mục Da sống chết cũng không chịu đáp ứng. Dân cư thảo nguyên vốn không nhiều lắm. Mỗi một thanh niên đều cực kì quý giá. Cho dù là nô lệ, cũng không dễ dàng nhường lại. Bởi vì tập quán trên thảo nguyên, một khi khai chiến, thảo nguyên vương đều ban bố mệnh lệnh, để cho những nô lệ này xung quân. Mỗi khi lập được chiến công, thì bản thân liền có thể được tự do. Cho nên những nô lệ này tác chiến thường cực kì dũng cảm. Lực chiến đấu của “nô lệ kỵ binh” trên thảo nguyên, cũng khiến cho quân đội đế quốc rất là kiêng kỵ.

Billia bá tước bên cạnh tham dự đàm phán. Đối với vấn đề nô lệ mà Đỗ Duy ôm riết không buông, rất là khó hiểu. Giữa lúc đó tìm một cơ hội, kéo Đỗ Duy ra ngoài, hỏi riêng:

-Đức ngài công tước, đế quốc chúng ta không thiếu người. Năm nghìn nô lệ đó chẳng qua chỉ là con số nhỏ mà thôi. Số lượng nhỏ như vậy, đâu cần phải tất yếu tranh đoạt như thế.

Đỗ Duy lại mỉm cười.

Hắn đương nhiên sẽ không để ý mấy nghìn nô lệ. Lấy giá cả đế quốc mà tính, giá trị năm nghìn nô lệ này, bất quá chỉ khoảng mấy trăm kim tệ mà thôi.

Chỉ có điều, hắn coi trọng chính là nô lệ thảo nguyên! Nô lệ thảo nguyên với nô lệ Nam Dương không giống nhau! Nô lệ Nam Dương bất quá có thể làm việc nặng nhọc một chút. Nhưng nô lệ thảo nguyên lại am hiểu việc chăn thả và nuôi dưỡng ngựa! Quan trọng hơn là, những người này không ai không giỏi cưỡi ngựa!

-Bá tước Billia.... Năm nghìn nô lệ này. Ta vì bản thân mình mà muốn có.

Đỗ Duy mỉm cười, nói:

-Cho nên tác dụng của chúng, ta không tiện nói ra.

Billia có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn Đỗ Duy. Thầm nghĩ rằng công tước này thật cổ quái. Nhà của hắn đã cực kì giàu có, nhưng sao lại vì mấy nghìn nô lệ mà dụng tâm như vậy.

367. Chương 266: Cư Tâm Bất Lương (Phần 2)

Tâm trạng bá tước Billia cũng mong sớm ngày chấm dứt cuộc đàm phán này. Suy nghĩ một chút, nhân lúc giữa trưa mọi người ăn cơm, lén lút tìm Hãn Mục Da nói chuyện. Giải thích tâm tư của Đỗ Duy.

Hãn Mục Da đối với tin tức này cũng có chút phiền não. Sau khi nghe xong, liền lập tức nói:

-Hóa ra là Đức ngài công tước muốn người... nói như vậy, thì lại là chuyện khác rồi. Thế này đi, chuyện nô lệ này cũng không cần viết trên hiệp ước. Bộ lạc của ta, mặc dù quy mô không lớn, nhưng cũng có một ít nô lệ. Chỉ có điều con số năm nghìn, nhất thời khó mà gom được.... ừm, ta tặng riêng cho Đức ngài công tước hai nghìn nô lệ, coi như là Hãn Mục Da ta cùng Đức ngài công tước kết giao bằng hữu!

Billia cùng Đỗ Duy vừa nói, Đỗ Duy miệng giả vờ từ chối “sao có thể trở trên như thế”, nhưng bút ở dưới lại ký rất sáng khoái.

Bá tước Billia luôn cố gắng kết giao với Đỗ Duy, cơ hội lần này hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua. Cũng đối với Đỗ Duy cười nói:

-Đức ngài công tước muốn nhiều nô lệ như vậy, chẳng lẽ gần đây muốn xây dựng thành trì gì sao? Thế này đi, trong gia tộc của ta cũng có một ít nô lệ, Đức ngài công tước nếu không chê, ngày mai ta liền viết thư về, bảo người lập tức đưa hai nghìn người tới Tây Bắc ngay.

Đỗ Duy thầm nghĩ: ta muốn chính là nô lệ thảo nguyên, nếu nói là Nam Dương nô lệ, ta muốn nhiều như vậy làm gì! Trong tay ta nắm một tên quốc vương tương lai của Nam Dương, nô lệ Nam Dương, ta còn thiếu sao?

Lập tức cười nói:

-Chú Billia không biết, ta chuẩn bị xây dựng ở đây một mục trường nuôi dưỡng chiến mã, vì vậy nô lệ bình thường không thể dùng được.

Billia nghe xong, trầm ngâm giây lát:

-Nguyên lai người thiếu chính là người chăn ngựa của thảo nguyên. Chỉ có điều chúng ta nhiều năm qua không có khai chiến cùng thảo nguyên, trên thị trường trong nước, có rất ít nô lệ thảo nguyên. Như vậy, ta trở về thu xếp một chút, dù không nhiều, nhưng ba trăm người còn có khả năng kiếm ra được.

-Như vậy xin cảm ơn rất nhiều!

Đỗ duy cũng không khách khí, liền đáp lời.

Sau đó, Phillip không nhịn được hỏi Đỗ Duy:

-Đức ngài.... Chúng ta cần nhiều nô lệ thảo nguyên như thế để làm gì? Mấy tên dã man này rất cứng đầu, không dễ thuần phục... hơn nữa, Tây Bắc hoang vu, muốn xây dựng một mục trường lớn, cũng không dễ dàng.

-Ta đâu phải vì mình mà muốn!

Đỗ Duy cười lắc đầu:

Ồừm, người đã nghe Al-Qaeda nói, lần trước khi tấn công thành Gilear. Ta đã thả một tên tù binh thảo nguyên. Tên này gọi là Saladin! Hắn cũng có một chút bản sự, lại có dã tâm và thủ đoạn. Còn có huyết thống vương tộc. Ta thả hắn trở về, là muốn tên tiểu tử này không an phận trên thảo nguyên. Đưa người

này trở về, cũng giống như chôn trên thảo nguyên một mối lửa! Vấn đề duy nhất là, hiện tại tên tiểu tử đó cô độc một mình, không có thể lực gì. Chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn không làm nên trò trống gì được.... Ta muốn mấy ngàn nô lệ thảo nguyên này, là chuẩn bị tặng cho hắn.... Sau đó, tiễn hắn một đoạn đường.... hắc hắc!

Phillip đột nhiên đại ngộ, lập tức cũng thăm cười.

Đàm phán buổi chiều. Lúc bắt đầu coi như thuận lợi, dù sao những điều kiện chủ yếu cũng đã thỏa thuận. Hãn Mục Da cũng không có yêu cầu gì khó khăn

Người thảo nguyên thêm muốn nhất, hiển nhiên là kim loại của đế quốc. Trên thảo nguyên không có núi quặng, thiếu nhất chính là thiết khí. Chỉ là đế quốc nghiêm lệnh không được vận chuyển thiết khí gì cho thảo nguyên. Đây là thiết luật của đế quốc. Hãn Mục Da cũng không có đưa chủ ý về vấn đề này. Biết rằng, hắn có đưa ra yêu cầu đế quốc bỏ lệnh cấm thiết khí. Đối phương cũng tuyệt đối không có khả năng đáp ứng.

Chỉ đến cuối cùng. Hãn Mục Da mới đề nghị nốt về cách viết quốc thư.

Đỗ Duy yêu cầu người thảo nguyên viết quốc thư trình trọng xin lỗi. Hơn nữa yêu cầu người thảo nguyên chấp nhận lập trường “cầu hòa”. Cái này đối với người thảo nguyên kiêu ngạo và hung hãn vô lễ, thì rất khó tiếp nhận.

Bò dê có thể cấp, chiến mã cũng không ngại cấp một chút. Nhưng là “cầu hòa”, Hãn Mục Da lại không chịu đáp ứng. Dù trên danh nghĩa mà thôi. Hãn Mục Da cũng quyết không chịu nghe theo.

Đỗ Duy trong lòng tức giận, chính mình làm hết thủy, lại không chịu gánh tội danh “bán nước”. Nếu như chính mình nói “cầu hòa”, e rằng không tới ba ngày. Tin tức truyền trở về, trong đế đô sẽ đem thanh danh của mình ra xử thối phở!

Càng hướng chi, chuyện lần này, hành tỉnh Desa của Đỗ Duy là nạn nhân lớn nhất. Người thảo nguyên không nói xin lỗi. Chẳng lẽ lại phải tự mình nói xin lỗi sao?!

Chỉ là xem ra, giới tuyến trong lòng tên Hãn Mục Da này là như vậy. Bồi thường có thể cấp. Nhưng cúi đầu nhận sai, tuyệt đối không đáp ứng

Đỗ Duy cũng không nói thêm gì, chỉ đứng lên, cùng Phillip liếc mắt nhìn nhau, ý là: xem ra phải dùng đến chiêu kia thôi!

Mắt thấy Đỗ Duy không vui phát tay áo rời đi. Billia bất đắc dĩ, chỉ có thể cười khổ nói với Hãn Mục Da:

-Được rồi, sắc trời đã không còn sớm, những chuyện còn lại, mọi người đừng lo lắng quá, ngày mai lại bàn tiếp.

Đêm đó, Đỗ Duy sai thị vệ tản ra xung quanh địa lao, một mình đi đến địa lao, lúc hắn đẩy cửa tiến vào. Elune ở bên trong ôm gối, cúi đầu một mình, ngồi ở góc tường ngáy dại.

Từ sau lần “phi lễ” đó, Đỗ Duy đã mấy ngày chưa tới thăm nàng. Elune một mình nhốt ở nơi này, sự khó chịu trong lòng tự nhiên là không ngôn từ nào diễn tả được.

Cái tên... cái tên công tước Hoa Tulip đáng sợ kia, hôm đó không ngờ... không ngờ....

Tuy mỗi lần nghĩ đến hành động của Đỗ Duy ngày đó đối với mình, vốn nên thống hận mới phải, nhưng Elune lại sợ hãi phát hiện, nội tâm chính mình vô luận như thế nào cũng không hề sinh ra một tia hận ý! Ngược lại, trong lòng dường như mơ hồ còn có vài phần chờ mong.

Khi ngồi một mình, trong đầu không nhận được nghĩ tới gương mặt của Đỗ Duy khiến cho trái tim run run mỉm cười, lại còn ánh mắt...

Hắn... đáng về hắn cười, lại còn ánh mắt hắn, thật là dễ nhìn...

Nghĩ đến Đỗ Duy ngày đó đem mình cơ hồ lột sạch, “đối xử” với mình như thế, sau đó đột nhiên đứng dậy rời đi, trong lòng Elune tràn ngập một loại tư vị phức tạp, ngoài mơ hồ có vài phần thẹn thùng và chờ mong, dường như còn có một tia nổi giận - đương nhiên, tia nổi giận này, còn xa mới như là thống hận kẻ địch gì

đó. Ngược lại mơ hồ cảm giác được: Cái tên tiểu tử đáng chết này, vào thời điểm như vậy, hẳn sao có thể bỏ đi như thế! Chẳng lẽ ở trong mắt hắn. Ta lại không có sức hấp dẫn như vậy sao?

Ngồi một mình ở trong phòng giam này, mấy ngày nay thật là một ngày như một năm. Trong đầu bối rối hỗn loạn, tạp niệm không ngừng. Loáng thoáng khuôn mặt của Đỗ Duy nhưng không cách gì áp chế suy nghĩ viển vông trong lòng. Elune càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng nhớ mong...

Cuối cùng, nàng nghe được tiếng mở cửa, đột nhiên trong lòng run lên: Hắn! Hắn đến?

Trông chờ nhìn lên. Nhìn thấy người đến. Không khỏi chần động!

Người này đi vào trong phong. Cả người mặc áo bào trắng, rõ ràng là trang phục của vu sư trên Tuyết Sơn! Dưới áo choàng cao, khuôn mặt dù không rõ ràng, nhưng trên cổ đối phương, đeo một chuỗi hạt châu màu đen, rõ ràng là trang phục vu sư!

Nàng dưới sự chần động trong lòng. Ý niệm đầu tiên trong đầu là: chẳng lẽ là người trên Tuyết Sơn. Đến cứu mình? Sư phụ coi trọng mình như thế. Không ngờ lại phải một vu sư áo trắng đến?

Nhưng sau đó, nghe thấy “vu sư áo trắng” này nhẹ nhàng cười. Trong thanh âm mơ hồ mang theo một tia giao hoạt cùng ác ý. Chính là tiếng cười mà mình mấy hôm nay sớm tối mong nhớ.

Dưới sự ngạc nhiên, Elune không khỏi ngây dại.

Đỗ Duy cười một tiếng, tiện tay mở cái mũ trùm đầu của mình. Lộ ra diện mục. Nhìn nữ tù binh trước mắt:

-Người xem, cách ăn mặc của ta, có giống vu sư trên Tuyết Sơn hay không?

-Người... người làm sao lại có cách ăn mặc của vu sư?

Elune ấp úng hỏi.

-Hừ.

Đỗ Duy lạnh lùng nói:

-Lúc ở dưới thành Gilear. Chính tay ta đã giết một tên vu sư áo trắng. Ta nhớ lúc đó hắn cũng ăn mặc như vậy. Ài. Chỉ có điều ta mặc dù nhớ rất rõ. Nhưng còn không dám khẳng định. Người giúp ta nhìn xem. Có sơ hở gì không?

Elune dưới sự ngây dại. Đã quên hỏi ý đồ Đỗ Duy hóa trang thành vu sư. Vừa nhìn thấy Đỗ Duy. Trái tim dường như đã bay đến trên người Đỗ Duy. Trong đầu một mảng mờ mịt. Đâu còn có thể nghĩ ra cái gì? Không tự chủ được nghe theo lời Đỗ Duy. Nhìn hắn vài lần, thấp giọng nói:

-Ừm... áo bào nên ngắn một chút. Ngoài ra.... Không còn gì nữa.

Đỗ Duy gạt đầu hài lòng, từ trong ngực lấy ra một con dao găm. Dem phần áo bào bên dưới cắt đi, lại từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một cái bọc quần áo. Xa xa ném cho Elune. Cười nói:

-Được rồi, trong đó là y phục của ngươi. Mau mặc vào. Lát nữa theo giúp ta làm một chuyện.

Y, y phục?

Elune mờ mịt tiếp nhận bọc quần áo từ Đỗ Duy. Vừa mở ra xem, bên trong không ngờ cũng là một cái áo bào vu sư. Chỉ có điều không phải là màu trắng. Mà là màu đen.

-Người... người muốn làm gì? Người vì sao phải...

Elune có chút nơm nớp lo sợ hỏi.

Đỗ Duy lại không trả lời, nhìn mình từ trên xuống dưới vài lần. Thở dài nói:

-Ài, kì thật còn có sơ hở. Mặc dù áo bào của vu sư với áo bào của ma pháp sư đế quốc chúng ta hình thức rất giống. Nhưng dùng vật liệu không giống nhau. Ta mơ hồ nhớ được. Hôm đó tên vu sư bị ta xử lý, áo bào của hắn tuy là màu trắng, nhưng dường như loại vải không phải bình thường. Lúc ta sờ vào, cảm giác vừa trơn vừa mềm, nhưng rất là chắc chắn, cũng không biết là loại vải gì, chỉ có điều trong lúc gấp gáp, ta

hiện tại cũng chỉ có thể tùy tiện chuẩn bị được một bộ như thế, chỉ mong trong đêm tối, đối phương cũng không phát hiện được... Hừ, hẳn dù thân phận tôn quý, cũng không dám chạy đến sờ vào áo bào của một vu sư áo trắng.

-Người... người rốt cuộc muốn làm gì?

Elune tuy mấy ngày nay đối với Đỗ Duy có chút diên đảo thần hồn, ánh mắt mê hoặc của Đỗ Duy dù có thể đoạt đi trái tim thiếu nữ, nhưng dù sao Elune cũng là người của Đại Tuyết Sơn, mơ hồ cảm giác Đỗ Duy dụng tâm bất lương, không nhận được hỏi.

Đỗ Duy mỉm cười, tiến gần vài bước, ở bên tai Elune nói vài lời, Elune vừa nghe xong, biến sắc nói:

-Người.... Chuyện thế này, ta tuyệt đối không thể làm! Ta sẽ không phải bội Đại Tuyết Sơn! Người... người giết ta đi!

-Lại là cái câu giết ta đi này.

Đỗ Duy cố ý huýt sáo một tiếng, sau đó đưa tay nâng cằm Elune, Elune vốn có thể nghiêng đầu tránh khỏi, nhưng mắt thấy tay của Đỗ Duy đưa đến, không hiểu sao, cơ thể mềm nhũn, trong lòng một ý niệm trốn tránh cũng không có.

Nâng cằm nữ tù binh này, Đỗ Duy ghé sát vào, ánh mắt hân nhin chòng chọc, trầm giọng cười nói:

-Yên tâm, người nhất định sẽ làm!

Ánh mắt mê hoặc trước mặt, Elune bị ánh mắt Đỗ duy trấn nhiếp, sự sáng suốt trong ánh mắt từng chút từng chút biến mất, cuối cùng không nhận được thấp giọng thì thào:

-Ta... ta... ta...

-Người cái gì?

Giọng nói của Đỗ Duy tựa như đâm thẳng vào trong tim Elune

-Ta làm...

Giọng của Elune như là nói mê:

-Người muốn ta làm cái gì, ta đều nguyện ý...

368. Chương 267: Tái Thứ Giá Hoạ

Buổi tối, Hãn Mục Da ngồi trong lều vải trầm tư suy nghĩ lại sự tình cuộc đàm phán hôm nay, trong lòng đối với vị công tước Hoa Tulip này có chút nghi ngờ. Vốn sâu trong tim hắn đã có chút kiêng kỵ với người này, nhưng cho đến bây giờ hình như đối phó cũng không phải quá khó khăn.

Ngựa chiến và cừu hoặc là một số thứ như vậy, thảo nguyên ở phía trên nhất định là rất nhiều, tiêu tốn một ít tiền là có thể chuẩn bị sẵn sàng. Hắn là chú của vua thảo nguyên, cũng là nhân vật trung tâm của vương đình. Hắn đối với chính sách của vương đình với đế quốc Roland tự nhiên phải hiểu rõ. Về lâu dài, thảo nguyên sớm hay muộn sẽ phải có một trận chiến với đế quốc khổng lồ này. Cuộc chiến tranh hai mươi năm trước đã làm cho người trên thảo nguyên chảy rất nhiều máu tươi. Thù hận này không thể tan biến theo thời gian được.

Mặc dù đế quốc khổng lồ này nhìn rất cường đại, nhưng vấn đề làm cho người trên thảo nguyên vui mừng chính là, đế quốc mặc dù cường đại nhưng sau khi cẩn thận xem xét thì không khó nhìn ra đế quốc chỉ mạnh mẽ phía bên ngoài. Mặc dù đế quốc Roland nói rằng có binh lực hai trăm vạn, chủ chiến quân đoàn có một trăm vạn, địa phương các nơi cũng có một trăm vạn, còn có một hạm đội hải quân vô cùng cường đại. Đồng thời bên trong đế quốc còn có các tư quân của các linh chủ.

Nhưng mười mấy năm qua, Hãn Mục Da đã nghiên cứu kỹ càng người Roland, đối với nhược điểm của người Roland hắn cũng rất hiểu rõ. Hoàng đế của đế quốc thì ngày càng ngu ngốc, hơn nữa việc tăng cường các cuộc nam chinh đã làm cho tia nguyên khí cuối cùng của đế quốc bị lãng phí, mà đội quân khổng lồ này

cũng mang đến cho đế quốc một khoản quân phí khổng lồ, buồn cười là viễn chính phía nam... không thể mang đến lợi ích cho đế quốc mà ngược lại còn là cái miệng thật lớn cắn vào tài chính của đế quốc. Một hoàng đế ngu ngốc, một tập thể quý tộc tham lam, một hệ thống quan địa phương quan liêu khiến cho con quái vật này giống như một gốc cây đại thụ khô héo... muốn đập đổ hẳn, chỉ cần kiên nhẫn!

Mối quan hệ giữa Tây Bắc quân đoàn và trung ương đế quốc nhìn qua thì tựa như vừng vàng. Thực sự các lãnh chủ quý tộc ở đây trên thực tế đã biến thành một dạng tồn tại giống như là hoàng đế địa phương. Một đế quốc to như vậy, nhìn thì thật cường đại nhưng kỳ thật bên trong có rất nhiều vấn đề

Còn có đơn vị hạm đội hải quân khổng lồ kia... hừ, dù là hải quân mạnh đến như thế nào, chẳng lẽ có thể chạy đến đất bằng sao! chẳng lẽ có thể chạy đến thảo nguyên sao? Nói đùa!

Hôm nay đến nói chuyện hoà bình mặc dù tốn không ít nhưng nếu có thể trì hoãn được chiến tranh với đế quốc một thời gian. Không cần quá lâu, tốt nhất là năm năm còn nếu không ít nhất là ba năm. Khi đó trẻ con trên thảo nguyên sẽ trưởng thành. Khi những con sói con này có thể giương nanh múa vuốt thì là lúc đập đổ cây đại thụ này!

Nếu so sánh khoảng thời gian trì hoãn này với một ít ngựa và cừu thì có đáng gì chứ?

Công tước Hoa Tulip này... hừ, xem ra cũng chỉ có thế. Ban đầu tưởng rằng hẳn thực sự thông minh, hoá ra chỉ là một gã tham lam. Một vạn miếng da trâu, mấy ngàn nô lệ liền có thể mua chuộc được hẳn.

Chỉ có điều nếu muốn người của thảo nguyên chủ động yêu cầu cùng với điều kiện này, Hãn Mục Da có chết cũng không mở miệng. Mặc dù hẳn hiểu rằng đế quốc cũng cần có chút mặt mũi, dù sao cũng là một đế quốc nếu như chủ động cầu xin một thảo nguyên nho nhỏ thì thật mất mặt. Nhưng mà, Hãn Mục Da lại rất muốn cái điều kiện này để có thể đánh bại người Roland.

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ thì bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một thanh âm mơ hồ tiếng quát của bọn thị vệ:

-Kẻ nào đó!

Sau đó lại nghe một tiếng kêu đau đớn!

Hãn Mục Da mặc dù không giỏi võ kỹ, nhưng cũng là sinh ra tại thảo nguyên. Vừa nghe xong liền phán đoán là có người thừa dịp đêm đánh lén, âm thanh ngăn ngủi phát ra từ thị vệ của mình hơn phân nửa là bị người đánh ngã.

Hắn cả kinh, trong đầu hiện ra ý nghĩ đầu tiên đó là: phải chăng công tước hoa Tulip muốn giết ta? người Roland định trở mặt chẳng?

Ý nghĩ này chỉ vừa loé lên trong đầu, tấm rèm cửa lều vải đã bị đẩy ra. Hai cái bóng đứng ở phía ngoài cửa. Hãn Mục Da vừa thấy như vậy không khỏi biến sắc mặt!

Dưới ánh trăng, bên ngoài lều vải hiện ra hai bóng người một cao một thấp, khoảng cách cũng không xa. Có thể nhìn ra được đây là một nam và một nữ. Cách ăn mặc của hai người này mới là lí do làm cho Hãn Mục Da biến sắc mặt!

Khi hai tên thị vệ bảo vệ bên ngoài ngã xuống trên mặt đất, chung quanh đã nghe thấy được động tĩnh liền có các võ sĩ thảo nguyên đi tới. Chỉ có điều, đám võ sĩ này cũng ngây dại đứng nhìn hai người này. Loan đao đã rút ra được phân nửa, nhưng lại âm thầm trở về, lẳng lặng đứng ở chung quanh. Tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

Đơn giản bởi vì, trong hai người khách, nữ tử kia dùng ngôn ngữ thảo nguyên thấp giọng nói một câu: Người Đại Tuyết Sơn tới, yêu cầu phải yên lặng!

Phạm là người của thảo nguyên, dù ở nơi đâu thì trong lòng họ địa vị của Đại Tuyết Sơn là chí cao. Phạm vì hoạt động của Đại Tuyết Sơn là ở thượng tầng thảo nguyên, tạo phúc vô số, cách ăn mặc mọi người đã sớm quen thuộc.

Trước mặt một nam một nữ này, người nữ mặc một bộ áo bào màu xám. Hiển nhiên là cách ăn mặc của Vu sư Đại Tuyết Sơn ở tại phía trên thảo nguyên. Người dân của thảo nguyên bình thường rất ít mặc áo bào,

chủ yếu là mặc quần áo bó cho nên loại áo bào rộng thùng thình này rất bất mắt.

Nhất là vị nữ Vu sư này, trên áo bào còn có mấy dấu hiệu, vừa thấy là biết dấu hiệu của Đại Tuyết Sơn không thể nghi ngờ!

Vu sư ở trên Đại Tuyết Sơn, cũng có phụ nữ. Chỉ có điều trong các Vu sư xuống núi thì phụ nữ không nhiều lắm.

Càng làm cho mọi người kinh ngạc hơn là Vu sư đứng ở phía sau nữ Vu sư nửa bước, tuy rằng cũng là cách ăn mặc của vu sư, tuy nhiên...

Áo bào trắng!

Vu sư áo bào trắng có địa vị tôn quý ở Đại Tuyết Sơn, điều này mọi người ở trên thảo nguyên đều biết! Trông thấy một Vu sư áo bào trắng bỗng nhiên đêm khuya lặng lẽ đến đây, người nào còn dám ồn ào? Từ sớm không khí đã tĩnh lặng cực độ, đều đứng yên hai tay buông thõng không dám nhìn vào hai vị khách. Còn có người lúc này rút dao ra, trong lòng càng hối hận chính mình đã có hành động vô lễ, chỉ mong không chọc giận hai vị Vu sư đại nhân.

-Tất cả yên lặng.

Vị nữ Vu sư này thấp giọng nói một câu, làm cho tất cả mọi người trong lòng chấn động. Hãn Mục Da biến sắc, kinh ngạc nhưng hần nhanh chóng nhìn quanh bốn phía sau đó cung kính xoay người thi lễ, thấp giọng nói:

-Hoá ra là khách quý từ Tuyết Sơn! Vu sư tôn quý. Xin hỏi...

-Hãy vào trong trường bằng nói chuyện để tránh tai mắt.

Âm thanh của Elune có chút non nớt nên làm cho Hãn Mục Da không khỏi có chút nghi hoặc vì nữ Vu Sư này còn trẻ như vậy. Hơn nữa Elune luôn mang một cái khăn che mặt nên không rõ được tướng mạo. Bất quá với tập tục tại thảo nguyên này thì việc mang khăn che mặt cũng là việc bình thường.

Người đàn ông đứng đằng sau là một vị Vu sư áo bào trắng, hẳn đối với nhân vật trọng yếu này quả thực không dám chậm trễ. Vu sư áo bào trắng, nếu như hắn có tới vương đình thì thảo nguyên vương cũng phải khách khí với hắn một chút!

Đỗ Duy cũng mang mặt nạ chỉ lộ ra cặp mắt, hẳn e sợ Hãn Mục Da sẽ nhìn ra sơ hở nên đã cố ý sử dụng một chút mẹo nhỏ để lừa gạt. Hãn dùng diện đoàn để thay đổi hình dáng gương mặt và cải biến một chút ánh mắt, như vậy sau khi hắn mang mặt nạ vào thì đối phương không thể nhận ra được. Nhất là tại buổi tối, đối phương lại không dám cẩn thận dò xét chính mình nên muốn lừa hắn cũng không quá khó khăn.

Hãn Mục Da trong lòng rung mình, nửa đêm lại có Vu sư thần bí đến thì chắc chắn là ở trên Đại Tuyết Sơn có ý chỉ xuống, hắn không dám chậm trễ thấp giọng ra lệnh cho bọn võ sĩ thảo nguyên bảo vệ chung quanh, lúc này mới chạy nhanh tới khom người dẫn hai người vào trong lều vải.

-Không cần ngồi.

Tại trường bằng, Hãn Mục Da vừa muốn tự mình dâng tặng trà thì Elune đã ngăn hắn lại:

-Thần vương Hãn Mục Da, xin mời tiếp nhận ý chỉ của Vu Vương.

Hãn Mục Da quả nhiên biến sắc. Thần sắc nghiêm túc, thành thật làm lễ tiết tôn quý nhất trên thảo nguyên, quỳ gối trên mặt đất.

-Vu vương nói: sự tình không có lợi nếu kéo dài. Hãy tận lực đáp ứng các điều kiện của công tước Hoa Tulip, chú ý không thể đắc tội với hắn! Người đã rõ chưa?

Oái?

Hãn Mục Da nghe xong những lời này của Elune, không khỏi phải ngây dại một lúc. Một thoáng ngây dại, trong đầu hắn đã chuyển qua mấy ý niệm, Vu Vương rất ít khi đưa ra ý chỉ mà lần này còn đưa ra ý chỉ không thể giải thích được làm cho người ta khó hiểu. Hãn đã sinh ra mấy phần nghi hoặc trong lòng nhưng dù sao địa vị của Đại Tuyết Sơn quá cao nên hắn cũng không dám hoài nghi hai vị Vu sư này là giả mạo.

-Vu sư đại nhân... Ý chỉ này của Vu Vương...

Hãn Mục Da không dám đứng dậy, ngẩng đầu lên nói.

Elune trầm mặc một chút, sau đó thấp giọng nói:

-Đây là ý chỉ của Vu Vương.

Hãn Mục Da trong lòng càng nghi hoặc hơn, trong lúc đó đã ẩn ẩn sinh ra một tia ý niệm nghi hoặc, mặc dù không dám hoài nghi nhưng hãn vẫn e dè nói:

-Xin hỏi, hai vị Vu sư đại nhân pháp danh là gì...

-Ta gọi là Lina Elune, người chắc chưa nghe qua tên của ta nhưng trừ hợp gian thì chắc người đã nghe qua chứ.

Hãn Mục Da trong lòng phát lạnh! Trừ hợp gian? Hãn đương nhiên biết, trừ hợp gian ở trên tuyết sơn chuyên phụ trách một gian, địa vị có thể nói là một trong 3 vị trí đứng đầu, nữ Vu sư này có thể nói đến tất nhiên không giả!

-Vu Vương là sư phụ của ta, lần này ta phụng mệnh xuống núi là có công việc với người Roland. Ah...

Elune ngừng lại một chút, rồi mới nói:

-Sư phụ lo lắng người Roland có ma pháp sư nguy hiểm nên sợ ta một người không ứng phó được, cho nên đã mời vị pháp sư áo bào trắng này hộ tống ta.

Học trò của Vu Vương sao?

Hãn Mục Da chỉ cảm thấy trán của mình đầy mồ hôi lạnh! May mắn vừa rồi mình cũng không nói gì sơ suất, đắc tội với học trò của Vu Vương, nếu không đối phương trách tội xuống thì ngay cả Thảo Nguyên Vương cũng không bao che được cho mình!

Hãn không dám dò xét vị nữ Vu sư này nữa, chỉ cảm thấy đối mặt với học trò của Vu Vương mà gương mặt nhìn vào đối phương đều là một loại bất kính, quay đầu nhìn Đỗ Duy liếc mắt:

- Không biết vị Vu sư áo bào trắng này là...

May mắn Đỗ Duy sớm đã có chuẩn bị, sớm chỉ đạo từ phía sau của Elune, Elune nghe vậy lập tức liền nói:

-Vị pháp sư áo bào trắng Ngột Nha chết trận tại thành Gilear, Vu Vương rất là không hài lòng cho nên phái người đi theo ta chính là sư đệ của Ngột Nha tiên sinh, cũng là nguyên lão trong trừ hợp phòng. Người này pháp lực vô cùng, lần này ta đến Tây Bắc trên đường đều là nhờ sự trợ giúp của ngài.

-Vậy à! Thì ra là nguyên lão của trừ hợp gian!

Hãn Mục Da liên tục gật đầu, cũng không dám hỏi tên của Đỗ Duy nữa.

Đỗ Duy vẫn chấp tay đứng, sắc mặt nghiêm trang nhìn đi nơi khác. Hãn không thể nói được ngôn ngữ của thảo nguyên nên chỉ có thể làm ra bộ kiêu ngạo hống hách, thực sự không có gì sơ hở.

Sau đó Hãn Mục Da trầm ngâm một chút, rồi nói:

-Không biết ý chỉ của Vu Vương, không được đắc tội với công tước Hoa Tulip... vậy...

-Hừ!

Elune cố ý lộ ra vẻ tức giận nói:

- Hãn Mục Da, ý chỉ của sư phụ ta, người cũng dám hoài nghi sao?

-Không dám, không dám!

Hãn Mục Da liên tục cúi đầu, phảng phất còn thấp hơn bình thường, chỉ là vẻ mặt khổ sở:

-Nhưng điều kiện của người Roland đòi hỏi thật hết sức ngặt nghèo...

-Hãn Mục Da.

Elune trầm giọng nói:

-Người đã biết, ý chỉ trước đây của Vu Vương, sứ phụ của ta bị mất một con thú cưng vô cùng quan trọng, bây giờ đã xác nhận là ở trong tay người Roland. Hơn phân nửa là ở trong tay của tên công tước Hoa Tulip kia! Thú cưng kia quan hệ trọng đại đến tu vi pháp lực của sứ phụ ta, không phải chuyện đùa! Nếu chọc giận tên công tước Hoa Tulip, hấn quá giận mà giết thú cưng kia... hừ, thú cưng của sứ phụ ta thì trên trời dưới đất chỉ có một con, người liệu có thể đi tìm một con khác về đây hay không!

Hãn Mục Da trong lòng càng sợ hãi!

Vu Vương Bạch Hà Sầu có pháp lực thông thần, ở phía trên thảo nguyên kia có địa vị ngang với thần linh! Vấn đề quan hệ tới sức mạnh của thần linh, khó trách Vu Vương tức giận đưa ra ý chỉ?

Hãn Mục Da đương nhiên biết chuyện phái người lên vào tỉnh Desa để tìm kiếm thú cưng của Vu Vương, theo như lời nói này thì khả năng ý chỉ của sứ giả này không phải là giả!

Vì thú cưng của mình, Vu Vương trực tiếp đưa ra ý chỉ để cho vua của thảo nguyên xuất binh, vậy bây giờ ra cái mệnh lệnh này mặc dù có chút cổ quái nhưng cũng không tính là gì.

Nghĩ tới đây hấn liền tục gật đầu:

- Vậy ta sẽ tuân theo ý chỉ của Vu Vương! Nhất định không đắc tội với vị công tước Hoa Tulip kia. Ngoài ra còn có chuyện gì của Vu Vương mà ta có thể dốc sức không? Nếu thú cưng của Vu Vương thật sự bị tên công tước Hoa Tulip kia bắt đi. Ta bây giờ cũng đang ở thành Lâu Lan, mang theo rất nhiều võ sĩ tùy tùng có thể tìm hiểu...

-Không cần!

Elune từ chối rõ ràng:

-Sứ phụ ta đã xác định, lần trước sai các người đi làm. Không nói đến chuyện tổn hao binh tướng, còn làm thiệt hại một vị Vu sư áo bào trắng! Sứ phụ ta đối với các người thật sự thất vọng, sự tình lần này, người hãy làm tròn trọng trách của người! Người chỉ cần thỏa mãn các điều kiện của công tước Hoa Tulip, rồi mau chóng trở về! Việc tìm kiếm thú cưng kia sẽ do ta đảm nhận không cho người ngoài nhúng tay vào.

Vâng,vâng, vâng ...

Giọng nói của Elune lúc này mới dịu đi một chút:

-Sứ phụ nói, đối với người Roland. Lúc trước ta đã đối đãi cường ngạnh với họ, kết quả là không hiệu quả. Vậy bây giờ chúng ta sẽ sử dụng mềm yếu, cùng với đối phương hòa hoãn mới là giải pháp đúng đắn nhất.

Lời nói này lung tung không chính xác, bất quá Hãn Mục Da không dám cãi Sứ phụ nói? Vị sứ phụ này chính là Vu Vương chí cao! Hấn nhanh chóng liền tục gật đầu.

Đứng lên đi!

Elune phát tay:

-Chúng ta còn có chuyện quan trọng, người không cần phải tiễn.

-Vâng!

Hãn Mục Da tận lực lấy lòng:

- Ở đây dù sao cũng là vùng đất của công tước Hoa Tulip, có nhiều thủ vệ của bọn họ. Hay là để thủ vệ của ta che giấu hai vị rồi đi...

-Hừ. Chúng ta đã có thể đến thì cũng có thể đi. Có vị Vu sư áo bào trắng này thì thị vệ của công tước Hoa Tulip là cái gì chứ.

Elune không kiên nhẫn được phát phát tay, liền cùng với Đỗ Duy đi ra khỏi lều vải.

Bên ngoài trường bông, võ sĩ thảo nguyên vẻ mặt khẩn trương đề phòng xung quanh, nhưng vẫn cẩn thận cách lều vải khoảng cách bảy tám thước, mỗi người đều vẻ mặt nghiêm nghị, không dám nghe âm thanh bên trong.

Elune xoay người nhìn Hãn Mục Da liếc mắt:

-Ý chỉ của sư phụ ta, người không được nhắc tới với bất kì kẻ nào, nếu không phá hỏng đại sự gì... người tự mình suy nghĩ đi!

Hãn Mục Da thân thể run lên, chạy theo thì nghe một câu vọng vào: Người hãy cố gắng làm cho tốt, ngoài phần thưởng của vương đình. Nếu như Vu Vương cao hứng có thể sẽ thưởng thêm cho người.

369. Chương 267: Tái Thứ Giá Hoạ (phần 2)

Trong lòng Hãn Mục Da mừng rỡ!

Trong vương đình ở thảo nguyên, hãn mặc dù cũng là nhân vật trung tâm nhưng vì không giỏi võ nên nhiều người coi thường hãn, cho rằng hãn ngồi được vào vị trí đó là dựa vào huyết thống vương tộc mà thôi. Mặc dù Thảo Nguyên Vương đối với hãn không tệ nhưng chung quanh có nhiều người không ưa hãn. Nếu hãn có thể được phần thưởng của Vu Vương, sau này liệu còn ai dám cười hãn thiếu vũ dũng chứ? Ai dám đùa cợt hãn tại vương đình chứ?

Nghe đến đó, Hãn Mục Da lại muốn hành đại lễ một lần nữa nhưng Elune đã nhàn nhạt nói:

-Không cần, chậm trễ sẽ sinh biến, chúng ta đi ngay.

Hãn Mục Da chạy nhanh theo sờ soạng trong ngực một chút, lấy trong người ra một cái bọc nang màu đen nhanh tay dâng lên:

-Xin đại nhân dừng bước...thứ này là tại đế quốc Roland ta đã trả giá cao mới mua được, chính là một ma pháp bảo thạch pha lê. Ma pháp sư Roland tất nhiên là không thể bằng được Vu sư của chúng ta. Nhưng ma pháp sư Roland chế tạo đạo cụ quả thật có chỗ bất phạm. Ta biết Vu sư đều là các vị ẩn sĩ vĩ đại, tự nhiên sẽ không để ý đến các tục vật này, tuy nhiên miếng pha lê này nếu dùng để luyện chế pháp khí thì tốt nhất. Xin dâng tặng...

Elune vừa nghe liền trầm giọng quát:

-Hãn Mục Da, người quả là có lá gan lớn đấy! Hay là người đã quên luật của Tuyết Sơn, Vu sư xuống núi hành tẩu nếu nhận một đồng bạc thù lao thì sẽ nhận được trừng phạt như thế nào! Người tận lực hối lộ Vu sư. Người biết sự trừng phạt như thế nào chứ!

Hãn Mục Da trong lòng run lên. Nghĩ chuyện này không xong liền thay đổi tâm tư nói:

-Không, không! Xin các vị đừng hiểu nhầm. Miếng pha lê này là ta dùng mấy vạn đồng vàng mới mua được định dâng tặng cho Vu Vương vĩ đại! Ta không dám hối lộ cho các vị đại nhân, xin mời các vị đại nhân thay mặt chuyển trình cho Vu Vương là được rồi. Hãy cho ta biểu lộ một chút trung thành với Vu Vương vĩ đại.

Elune mới vừa muốn cự tuyệt, bên cạnh Đỗ Duy nhẹ nhàng lôi kéo một chút, Elune lập tức hiểu ý. Tay áo đưa lên liền nhận nói:

-Tốt, lòng thành của người ta sẽ bẩm báo lên sư phụ.

-Còn có...

Hãn Mục Da có chút khó xử khi nhìn thấy hai võ sĩ nằm trên mặt đất:

-Hai người này đã theo ta nhiều năm, mặc dù vừa rồi bọn họ đối với hai vị vô lễ nhưng cũng là làm theo chức trách không cố ý mạo phạm... kính mong hai vị tha thứ...

Elune gật gật đầu, bên cạnh Đỗ Duy bỗng nhiên cố ý khàn giọng nhẹ cười, nhẹ nhàng nâng tay hướng tới hai võ sĩ thảo nguyên đang bất tỉnh bắn ra hai đạo sương mù màu xanh biếc. Đỗ Duy bỗng nhiên thấp giọng ngâm xướng:

đặc tang lạc tể...

Tuy chỉ là mấy chữ ngắn ngủi nhưng khi Hãn Mục Da nghe được cũng thấy thần sắc buông lỏng.

Hãn nguyên là thầy của thân vương. Ở tại thảo nguyên phía trên cũng đã từng thấy qua Vu sư thi triển pháp thuật. Đỗ Duy ngâm xướng một chú ngữ quả nhiên là vu thuật đến từ Tuyết Sơn, chút nghi hoặc cuối cùng trong lòng hãn rốt cục cũng bay biến hết.

Bên cạnh đó Elune nghe xong, đột nhiên ánh mắt phát ra một tia cực kì kinh dị nhưng may mắn trên mặt mang mặt nạ, người ngoài không thể nhìn thấy vẻ mặt của nàng. Vừa lúc nàng không xoay người sang chỗ khác xem Đỗ Duy nên lúc này không lộ ra chút sơ hở nào.

Đỗ Duy bắn ra hai luồng sáng xanh biếc vào hai tên võ sĩ trên mặt đất làm chúng nhất thời rên rỉ một tiếng, chậm rãi tỉnh lại.

Kỳ thật cái này chẳng phải là vu thuật gì cả, căn bản Đỗ Duy dùng thuốc bắn ra giả dạng như sương mù. Vừa rồi hãn đem hai người này đánh thuốc mê, bây giờ cũng chỉ là thuốc giải mà thôi.

Hai tên võ sĩ này đứng lên liền nhảy dựng lên, hoàn toàn không biết tình hình. Khi nhìn thấy có người ngoài nên phản ứng đầu tiên là rút đao ra. Hãn Mục Da chạy nhanh lại thấp giọng nhắc nhở:

-Khốn kiếp, dừng tay!

Hai tên võ sĩ sửng sốt, nhìn thấy trang phục của Đỗ Duy và Elune, trong nháy mắt đã lộ ra sắc mặt sợ hãi.

-Hai tên thuộc hạ ngu xuẩn của ta... xin mời...

Nghe Hãn Mục Da nói, trong đầu Đỗ Duy liền hiện ra một ý niệm!

Đêm nay giả dạng thành Vu sư ở Tuyết Sơn để lừa gạt được Hãn Mục Da, mặc dù nhất thời thực hiện được, nhưng sau khi hãn trở về tìm hiểu chỉ sợ chuyện này chắc chắn lộ ra...

Vu oan giá hoá à?

Nhưng chính mình đã làm bộ thi triển ra vu thuật, có thể vu oan cho ai đây? Lam Hải thì không được, dù sao Lam Hải bây giờ cũng là đồng minh của mình.

Vậy...

Tướng quân Ruga, Thiếu tướng Sybaster, lại phải đắc tội với hai vị rồi!

Đỗ Duy hừ một tiếng, bỗng nhiên chậm rãi bước tới bên người hai tên võ sĩ kia. Hai tên võ sĩ thấy Vu sư áo bào trắng đi bên cạnh, thần sắc càng sợ hãi hơn chỉ biết cúi đầu không dám nhìn Đỗ Duy.

Xoát !

Đỗ Duy bỗng nhiên vươn hai tay ra rút loan đao của hai người. Hai tên võ sĩ này biết rằng chính mình vừa rồi đắc tội với Vu sư, thấy Đỗ Duy rút đao của chính mình, chỉ sợ mạng mình khó giữ được, sắc mặt trắng bệnh đều quỳ gối trên mặt đất.

Người trên thảo nguyên đối với Vu sư cực kì tôn trọng, nếu hiện giờ Đỗ Duy giết hai người, hai người cũng tuyệt đối không có dám phản kháng.

Đỗ Duy cầm hai thanh loan đao, niệm ra một ma pháp chú ngữ, là một ma pháp của đại lục Roland, đồng thời đem hai thanh loan đao đặt ở phía trên tay áo, trong tay áo kia đã có sẵn khối sắt từ, sớm đã đem hai thanh loan đao này vô thanh vô tức huỷ đi.

Sau đó thi triển ra một băng hệ ma pháp, phía trên hai tay toát ra hai luồng hàn khí. Trong nháy mắt đã tạo nên một tầng băng trên hai thanh loan đao.

Lập tức cổ tay Đỗ Duy run lên, vang lên vài tiếng đình đình thanh thúy, sau khi hai thanh loan đao bị đông kết lại đã bị Đỗ Duy âm thầm dùng sắt từ phá hỏng rớt ra thành từng khúc. Từng khúc nhỏ rơi ra, vẫn bị bao bởi một tầng băng như cũ.

Hãn Mục Da bên cạnh nhìn thấy điều này, không khỏi trợn tròn ánh mắt, chợt nhớ tới một cái truyền thuyết ở phía trên tuyết sơn. Hãn nhin không được liền thốt ra một câu: Bằng sương đầu khí?!

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng, cố ý liếc mắt về phía Hãn Mục Da, ánh mắt như đang nói với hãn: người cũng có kiến thức đấy chứ!

Kết quả, Đỗ Duy ném hai cái chuỗi đao xuống. Chậm rãi đi tới bên người của Elune. Vừa rồi Elune cả kinh, hàm hồ nói:

-Ta nể mặt người tha cho chúng, chỉ huỷ đi đao của chúng coi như một sự trừng phạt nho nhỏ.

Sau đó không để ý tới hai tên võ sĩ đang quỳ trên mặt đất, hai người lặng yên đi xa. Không tới hai mươi bước, Đỗ Duy đã thi triển một cái thần chú, nhất thời thân ảnh hai người biến mất.

Mọi người ở phía sau, trong lòng tán thưởng: Vu sư áo bào trắng kia, quả nhiên bất phàm...

Đỗ Duy trong lòng muốn cười phá lên:

Bằng sương đầu khí à?

Tốt lắm, tốt lắm! Người nhận định đây là bằng sương đầu khí, ở tại vùng Tây Bắc này sử dụng bằng sương đầu khí, tự nhiên là Sybaster ! Đến lúc đó, nếu Vu Vương Bạch Hà Sâu truy đuổi tên Vu sư giả mạo kia. Khả năng là tìm tới Ruga tính sổ...

Hai người vô thanh vô tức rời khỏi thành. Đỗ Duy đã sớm hạ lệnh cho thị vệ quanh phủ công tước mở cửa. Như vậy hai người khi ra khỏi thành bảo không có ai theo dõi, mới từ một hướng khác đi tới hướng phủ công tước. Sau khi bay nhanh tới địa lao của Elune, sau khi đóng cửa thì Đỗ Duy xé bỏ cái mặt nạ của mình rồi xoa xoa vào gương mặt vài cái. Hãn sau khi tới thùng nước rửa sạch mặt mới quay lại nhìn Elune cười nói: Không tưởng được người phối hợp lại tốt như vậy. Mặc dù đầu óc người đơn giản nhưng may mắn có ta phối hợp từ sau lưng. Ta thấy rằng tên Hãn Mục Da khẳng định là sẽ rút lui.

Nói xong hãn lại nhìn Elune thấy nàng không nói một lời nào, đang ngồi ngây dại nhìn phía sân nhà, sau đó vô lực ngồi trên giường. Bỗng nhiên áo bào Vu sư của nàng rớt xuống, trong mắt chảy ra dòng nước mắt.

-Ta... ta phản bội Tuyết Sơn, phản bội lại sư phụ. Cả đời này là phản đồ của tuyết sơn.

Tiếng nói của Elune có một tia tuyệt vọng:

-Ta... ta cũng không hiểu tại sao ta lại đồng ý giúp người làm ra loại việc phản nghịch này...

Nàng bỗng nhiên nhảy dựng lên rồi bắt ngờ hướng tới bức tường đập mạnh.

Động tác của nàng ta rất nhanh, may mắn trình độ ma pháp của Đỗ Duy đã có chút thành tựu. Hãn thấy có chút không ổn, tâm niệm vừa động liền nhẹ nhàng thuận di đi tới trước người của Elune. Bịch một tiếng, Elune đâm đầu vào ngực của Đỗ Duy rất mạnh, xem ra cô gái này thật lòng muốn chết, vừa rồi nàng ta đã sử dụng tất cả khí lực toàn thân.

Người... Elune thân thể run lên. Nhưng khi cảm giác mình đụng vào ngực của Đỗ Duy có chút tư vị phức tạp: Người vì cái gì mà không cho ta chết... ta đã là phản đồ. Đã không còn muốn sống nữa!

Đỗ Duy trong lòng thở dài, miệng nói:

-Việc này là ta ép người làm, là ta có tội. Đối với người không có quan hệ. Người hiện giờ đang ở trong tay ta, đương nhiên là không thể phản kháng được rồi.

Nhưng chính là... Elune bỗng nhiên hai má đỏ lên:

-Người ... người không đánh ta, cũng không mắng chửi ta, lại càng không tra khảo ta.... Ta chẳng biết mình sao lại liên... nói tới đây, giọng nói càng thấp xuống: Liên ngu ngốc theo người, ngay cả một ý niệm phản kháng trong đầu cũng không có...

Bất quá Đỗ Duy giờ này cũng cảm thấy áy náy trong lòng, nhìn thấy một nữ hài tử trong sáng thơ ngây vậy, mình lại sử dụng thủ đoạn để đối phó ép nàng ta thành phản đồ, cảm giác thấy mình dùng loại thủ đoạn này để đối phó với một cô gái yếu đuối như vậy, có phải là có chút quá đáng hay không?

Ngoài miệng liền nói:

-Nói đến phản loạn, người đã sớm phản lại Tuyết Sơn chứ không phải đợi đến hôm nay. Người ngày đó ám sát Ruga, không phải là cũng là trái mệnh lệnh của sư phụ của người đó sao? Đêm nay, người bắt quá là gia tăng thêm tội mà thôi cho nên người cũng không cần quá áy náy. Sự tình đã tới tình trạng như vậy... từ này về sau người định thế nào....

Đỗ Duy suy nghĩ:

-Chỉ cần người đi theo ta, trung thành với ta thì ta cũng sẽ không bạc đãi người.

Dừng một chút, Đỗ Duy bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện:

-Người vừa rồi cùng nói chuyện với Hãn Mục Da, tại sao người lại nói tên thật là Elune Lệ Na? Ta không phải đã bảo người hãy nói một cái tên giả hay sao? Sao người lại báo tên thật, về sau Bạch Hà Sầu tra ra liền biết là người.

Elune buồn bã lắc đầu:

-Việc phản nghịch ta cũng đã làm thì ta còn sợ cái gì, dù sư phụ biết sớm hay muộn thì long ta cũng sợ hãi áy náy không thôi. Nói hay không nói tên thật cũng có gì khác nhau.

Đỗ Duy suy nghĩ, cảm thấy ngày đấy Elune ám sát Ruga đã bị rất nhiều người bắt gặp, sự tình có lẽ không giấu được nữa. Đến lúc đó Bạch Hà Sầu truy tìm người giả mạo, nghe được tên của Elune sẽ đem chuyện của Ruga liên lạc lại, cũng sẽ hiểu rõ.

Nghĩ tới đây, liền không chú ý tới vấn đề này nữa.

370. Chương 268: Gặp Quỷ

Elune bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Đỗ Duy, nét mặt nghiêm nghị nói:

-Ta ... ta có một việc muốn hỏi. Người cuối cùng là từ đâu ra? Vừa rồi, người quả thật niệm chú ngữ của vu thuật Đại Tuyết Sơn ... cái này người ngoài tuyệt đối không thể bắt chước được! Người làm sao học được những cái này?

Đỗ Duy cười:

-Chuyện của ta người không biết còn nhiều lắm! Sau này, người ngoan ngoãn giúp ta vài việc. Hmm, ... tên Bạch Hà Sầu kia có thể làm thầy người, dạy người vu thuật, chẳng lẽ ta không thể dạy người vu thuật sao? Vu sư Đại Tuyết Sơn của người giỏi lắm sao? Người muốn học, ta sẽ dần dần dạy người tất cả.

Trong lòng hắn nghĩ: Quyển sách vu thuật kia là của Cổ Lan Tu để lại, Bạch Hà Sầu mặc dù kinh khủng, nhưng dù sao cũng là học trò của Cổ Lan Tu, so với Bạch Hà Sầu, Cổ Lan Tu dĩ nhiên tương tự. Chỉ có điều tư chất mỗi người một khác, Bạch Hà Sầu hậu sinh khả úy, học trò đánh thắng thầy, nhưng pháp môn vu thuật đều là giống nhau.

Thấy vẻ mặt Elune rung động, Đỗ Duy không nói gì, mỉm cười chấm tay vào thùng nước trong phòng giam, tùy tiện vẽ trên bàn một cái phù hiệu, đúng là phù hiệu của vu thuật trận pháp của Đại Tuyết Sơn.

Elune vừa nhìn thấy, nét mặt càng thêm kinh ngạc

Đỗ Duy cười, nghĩ thầm cô bé này đầu óc quá đơn thuần, chỉ sợ so với Vivian bé nhỏ đáng yêu của hắn liệu mạng hơn. Để ở một mình ở đây, chỉ sợ cô nàng nghĩ quẩn, đâm đầu tự tử. Ở có chết hay không cũng không quan hệ lắm với hắn, chỉ có điều ... một cô gái xinh đẹp nồn nà như vậy mà chết, hắn cũng thấy áy náy trong lòng.

Nghĩ đến đây, hắn đi ra cửa phòng gọi thân vệ ra lệnh mang đến hai “con mèo” được cứu từ chuyện đi săn với Ruga. Hắn trong đầu nghĩ đến cô bé xinh đẹp có tên Hàm Nguyệt, liền thuận miệng chỉ tên gọi luôn.

Không lâu sau, Hàm Nguyệt cùng hai cô gái khác được dẫn đến.

Được nghỉ ngơi bồi dưỡng vài ngày, nét tiêu tụy đã biến mất trên mặt mấy cô gái vốn xinh đẹp này. Sau khi ăn mất chính tề, vẻ hấp dẫn của mấy cô gái càng lộ rõ. Mà cô bé có tên Hàm Nguyệt kia càng giống như hạc giữa đàn gà, nhan sắc tuyệt vời cùng khí chất đều nổi bật.

Bởi vì Elune đã giúp hắn một việc lớn, Đỗ Duy không để nàng tiếp tục ở trong phòng giam, gọi người lại thu dọn trong lâu đài một phòng cho Elune ở. Để Elune đi vào phòng, hắn quay lại nói với Hàm Nguyệt và mấy cô gái:

-Các người từ nay ngoài việc huấn luyện như trước, còn thêm chăm sóc người này. Ấy này đầu óc có chút ngốc nghếch, ta chỉ sợ ả nghĩ quẩn sẽ tự sát. Các người trông nom ả cẩn thận, ... nếu ả chết, các người cũng không cần sống, rõ chưa?

Mấy cô bé sợ sệt vâng lời. Đỗ Duy nhìn thoáng qua vẻ mặt buồn bã của Elune, thở dài quay lưng lại với bọn Hàm Nguyệt, nâng cằm của Elune lên nhìn thẳng vào hai mắt hắn, thi triển “con mắt mị hoặc” vô sỉ hèn hạ của hắn, miệng nói:

-Nếu người nghe ta nói, không được chết, hiểu chưa?

Thấy ánh mắt của Elune dần dần mờ đi, miệng lầm bầm trả lời, Đỗ Duy mới yên tâm một mình bỏ đi.

Trong phòng còn lại mấy cô gái, nét mặt vẫn sợ hãi. Nhưng Hàm Nguyệt to gan nhất, cẩn thận lại gần Elune từ từ cúi xuống, nói nhỏ nhẹ:

-Người ... người thế nào rồi?

Elune mơ mơ màng màng, ngẩng đầu lên nhìn thấy một cô bé còn xinh đẹp hơn mình, đầu tiên giật mình, sau đó bực bội, cau mày nói:

-Người... người là ai, không mượn xen vào việc của ta, để cho ta yên một mình.

Hàm Nguyệt im lặng một chút, chậm rãi ngồi xuống cạnh Elune, nửa người dựa vào Elune, nhỏ nhẹ nói:

-Ah, ta biết ... người rất sợ ngài công tước, phải không? Thật ra, người không cần sợ hãi như vậy. Ngài công tước tuy nhìn thật đáng sợ, nhưng thật ra đối với chúng ta rất tốt.

Thấy Elune không nói gì, Hàm Nguyệt càng nhỏ nhẹ:

-Thật ra ... ta nghe nói ngài công tước này rất tốt bụng, ở Tây Bắc, mọi người đều ca ngợi ngài. Chỉ có điều từ nay về sau mọi việc đều nghe theo ngài. Ngài bảo gì, chúng ta đều tuân theo, ngài công tước tuyệt đối sẽ không trách người, đúng không?

Elune mơ màng tự lẩm bẩm:

-A, ...hắn nói gì, ta cũng đều tuân theo ... đúng vậy sao?

Buổi tối hôm đó, Đỗ Duy huyền não một trận, về sau trong việc đàm phán, thái độ của Hãn Mục Da với Đỗ Duy rất tốt, ngôn ngữ vô cùng cẩn thận, đúng theo lễ nghi. Sau mỗi lần Đỗ Duy ra điều kiện, Hãn Mục Da mặc dù có tranh cãi, nhưng lời lẽ lại mềm mỏng rất nhiều. Hơn nữa, thường chỉ cần Đỗ Duy thoáng tỏ vẻ cứng rắn, Hãn Mục Da liền im miệng.

Việc đàm phán mạnh yếu cứ như vậy rất nhanh chóng trôi lọt. Ngoài việc trâu bò lừa ngựa đã nói trên, đối với việc hành văn trong quốc thư, Hãn Mục Da cũng rất nhượng bộ, cuối cùng thư “cầu hòa” cũng đã được ký.

Đỗ Duy thở phào, còn có chút luyện tiếc: nếu mà biết giả mạo Vu sư một chút đã được nhiều chuyện tốt như vậy, ta đã đòi nhiều chiến mã hơn một chút. Bất quá suy nghĩ này trong đầu vừa nảy ra đã biến mất, hắn trong lòng biết rõ, nếu mình đòi hỏi quá đáng, đối phương sẽ phải nghi ngờ.

May mà thế giới này không có điện thoại, nhân viên đàm phán ở ngoài không thể lúc nào cũng giữ liên lạc với lãnh tụ ở hậu phương, việc hắn giả mạo Vu sư Đại Tuyệt Sơn, trừ khi đối phương tự mình đi Đại Tuyệt Sơn chứng thực, còn không thì quả thật không thể biết được.

Ngày đàm phán cuối cùng, hai bên rốt cuộc cũng ký kết hiệp nghị, dân thảo nguyên chủ động cầu hòa, đồng thời bằng lòng bồi thường cho đế quốc Roland chiến mã, trâu bò, và vài thứ linh tinh khác. Ngoài ra, hai

bên còn ký hiệp định hữu nghị, hứa vĩnh viễn không xâm phạm biên giới đối phương, vĩnh viễn giao hảo, vv.

Tất nhiên, Đỗ Duy không thêm chú ý đến câu cuối cùng. Cái gì hai bên giao hảo, không xâm phạm lẫn nhau đều là rắc rối, sau khi hai bên nghỉ ngơi dưỡng sức xong sẽ quyết định muốn đánh hay không, còn hiệp nghị hòa bình kia chỉ là mảnh giấy loại thôi.

Đỗ Duy cùng bá tước Billia với tư cách chính và phó sứ giả ký quốc thư - lúc đầu Billia không chịu ký tên, hấn lấy cớ chính mình chỉ phụ giúp Đỗ Duy thôi. Nhưng sau khi đàm phán thuận lợi, kết quả rõ ràng, hấn không ngại gì nữa, đồng ý ký tên, trong lòng lấy làm kỳ quái, tại sao mấy ngày cuối cùng, Hấn Mục Da có vẻ sợ Đỗ Duy, với Đỗ Duy rất nhân nhượng - thủ đoạn của tên công tước trẻ này thật làm cho người ta ngạc nhiên.

Quốc thư sau khi đã được hai bên ký vẫn chưa có hiệu lực ngay, còn phải cử người mang về để dâng cho hoàng tử Thần xem, sau khi được nhiếp chính vương đóng dấu mới có giá trị. Trong thời gian này, Hấn Mục Da còn phải ở lại chỗ Đỗ Duy thêm mấy ngày.

Nhưng Hấn Mục Da có vẻ thật sự sợ Đỗ Duy để cho hấn ở trong lều vải, hơn nữa ngày đó Elune cùng Đỗ Duy giả làm vụ sư đã cố ý cảnh cáo hấn không được nhúng tay vào việc tìm kiếm thú cưng của Vu vương, không được chọc giận công tước hoa Tulip này. Hấn Mục Da trong lòng tính toán, nếu mình cứ ở tại Roland chờ quốc thư thì nhiều ít cũng phải mất hơn mười ngày, nói không chừng còn phải lâu hơn. Mà công tước hoa Tulip này tính tình có chút cổ quái, nếu mình cứ ở đây chờ đợi, nhờ không cẩn thận trong lời ăn tiếng nói đắc tội với hấn, làm hỏng việc lớn của vụ sư. Vì vậy hấn chủ động đề nghị theo bá tước Billia về để đô, bá tước Billia cũng không nghĩ nhiều, liền đồng ý.

Đỗ Duy đưa tiễn hai người này, ngoài ra còn viết thư để cho Billia mang về trình cho hoàng tử Thần, trong thư nói về việc rút lui hai vạn kỵ binh trên thảo nguyên. Hai người rời đi, đàm phán coi như kết thúc, Đỗ Duy cuối cùng cũng nhàn rãi hơn.

Sau đó, có hạ nhân báo cáo, nói kiếm được thông tin quân Tây Bắc, vốn đồn trú trên hành lang Tây Bắc, đã lục tục rút lui, Đỗ Duy nghe xong liền chìm vào trầm tư.

Nói thật, làm sao mới có thể khống chế hiệu quả hành lang này, hấn cho đến giờ vẫn chưa nghĩ ra. Lúc trước quân Tây Bắc qua lại mờ ám với tộc thảo nguyên, trạm gác đó chẳng qua chỉ là “tượng đài trình tiết của kỹ nữ” *, giống như tai của người điếc chỉ để trang trí vậy. Bây giờ trở lại hành lang Tây Bắc, tương lai làm thế nào để khống chế hiệu quả nơi này, phòng ngừa người thảo nguyên lên vào, quả là việc đau đầu.

* Chú thích (bi_an): Ý nghĩa châm biếm như kỹ nữ lại muốn lập tượng đài trình tiết, ý chửi kẻ ngấm ngầm làm chuyện xấu còn mong nhận được tiếng tăm tốt, cũng như muốn người khác đồng tình thậm chí tôn kính mình.

Càng nghĩ, Đỗ Duy trong lòng càng lo lắng, địa phương kia không phải là nơi có thể xây thành được. Không có nguồn nước, cung cấp nước từ hậu phương cho bao nhiêu người thật sự là không làm nổi.

Đỗ Duy lúc đầu đã có ý định đào giếng lấy nước ngầm, nhưng thế giới này không giống thế giới trước, ở thế giới này tối đa chỉ đào được giếng nước bình thường thôi, còn như kiếp trước lợi dụng khoa học kỹ thuật có thể dễ dàng khoan sâu hàng trăm mét lấy nước ngầm, thế giới này tuyệt đối không thể làm được.

Đỗ Duy cũng đã từng nổi nóng, muốn bỏ ra một lượng thuốc nổ khổng lồ mang đến nổ sập núi hai bên lấp kín cả hành lang Tây Bắc.

Nhưng ý định này vừa xuất hiện đã bị chính hấn bác bỏ. Tây Bắc hành lang là con đường duy nhất nối thông đế quốc Roland với thảo nguyên, cũng là chốn làm ăn, con đường buôn bán duy nhất của các thương đoàn, các quý tộc thế gia cùng dân thảo nguyên mua bán ngựa trâu gia súc. Nếu hấn tự cảm thấy dừng cấm không sợ thế nhân, cắt đứt con đường làm ăn này, chỉ sợ các thương đoàn trên khắp thiên hạ, cùng vô số quý tộc thế gia đều hận hấn đến chết. Hơn nữa, lãnh thổ của chính mình nằm ở biên cương, nông nghiệp lạc hậu, đất đai cằn cỗi, thu nhập tài chính phải dựa vào thuế thương nghiệp là chính, nếu cắt đứt con đường này, sau này không có mậu dịch qua biên giới, chỉ dựa vào tiền của mình thì chống đỡ được mấy năm? Tự cắt đứt đường làm ăn của mình là việc Đỗ Duy không muốn.

Vậy ... làm một cái ống nước nối thẳng tới hành lang Tây Bắc? Ý nghĩ này vừa hiện ra, Đỗ Duy đã tự cười mình.

Nói dễ vậy sao! Hồ Lô Lan là nguồn nước lớn nhất nhưng hồ Lô Lan cách hành lang Tây Bắc một quãng đường dài. Muốn làm đường ống? Kỹ thuật luyện kim và chế tạo của thế giới này không thể đạt tiêu chuẩn.

Cuối cùng làm sao mới có thể phòng thủ tốt cửa ngõ hành lang Tây Bắc này ....

Ruga thật đáng ghét, hẳn nhất định đang chờ xem trò cười của ta đây.

Tạm thời không có biện pháp gì tốt, Đỗ Duy đành vung bút lên, điều mấy trăm người đi hành lang Tây Bắc, đồn trú tại mấy trạm gác của quân Tây Bắc để lại, tạm thời dựa theo hình thức cũ. Mấy trăm người canh gác một cái hành lang rộng lớn như vậy khẳng định là không thể, chỉ có thể miễn cưỡng có tác dụng phòng bị, ra lệnh cho họ đề phòng cẩn thận, một khi có việc liền đốt lửa báo động là được rồi. Trừ điều đó ra, Đỗ Duy không nghĩ ra biện pháp gì tốt hơn.

Thời gian trôi nhanh, một tháng sau, tin tức từ đế đô truyền đến, nhiếp chính vương đã ký quốc thư kia, để cho Hãn Mục Da mang về thảo nguyên. Sự kiện va chạm quân sự hai bên lần này coi như kết thúc. Đỗ Duy nghe được tin này, thở phào: Hoàng tử Thần cuối cùng đáp ứng mình việc rút lui hai vạn kỵ binh trên thảo nguyên.

Cái tên Hãn Mục Da cũng hay, sau khi lấy được quốc thư, trên đường trở về thảo nguyên không có ghé qua thành Lô Lan mà cố ý tránh né, không gặp mặt Đỗ Duy mà đi về thẳng thảo nguyên. Đỗ Duy trong lòng biết rõ Hãn Mục Da sợ cái gì, chỉ không nói ra. Có mấy bộ hạ tức giận sứ giả thảo nguyên vô lễ, Đỗ Duy cười bỏ qua.

Bá tước Billia lại đến Tây Bắc lần nữa, lần này mang đến một mật thư, trên thư dùng sáp dán kín. Đỗ Duy cầm trong tay, có thể cảm thấy mặt trên có một tia xung động của ma pháp cấm chế. Buổi tối Đỗ Duy một mình trong phòng mở ra xem, đúng là nét chữ của chính tay hoàng tử Thần viết.

Đầu thư khen Đỗ Duy vài câu, bảo hẳn lần này làm việc vô cùng tốt, bảo vệ thể diện đế quốc, đạt được hiệu quả cực lớn. Lại kể đến việc Đỗ Duy tại thành Gilear dẫn quân lực tư của gia tộc chống người thảo nguyên, nói vài câu an ủi cổ vũ, đồng thời ngầm tỏ vẻ mặc dù trên danh nghĩa thành quả chiến tranh bị quân Tây Bắc cướp đi, nhưng bản thân nhiếp chính vương không quên công lao Đỗ Duy. Về bồi thường của người thảo nguyên, đế quốc và Đỗ Duy chia đôi, trên danh nghĩa là thưởng cho Đỗ Duy có công đàm phán, thực tế là thưởng chiến công và bồi thường tổn thất của hẳn lần này.

Đỗ Duy xem đến đây, lấy làm vừa ý: Xem ra hoàng tử Thần này xử lý việc quả là khéo léo!

Đỗ Duy đọc đến đây, tâm tình tốt đẹp, nhưng đọc mặt sau liền nhú mày.

Về việc rút lui hai vạn kỵ binh trên thảo nguyên, hoàng tử Thần tỏ vẻ, trung ương đã sớm có ý này, bây giờ bộ thống suất quân phương đã thống nhất, đồng ý rút quân, nhưng không đồng ý đem hai vạn người này giao cho Đỗ Duy, mặc dù Đỗ Duy đã dựa theo phương án của phu nhân Listeria đưa ra, trên danh nghĩa chỉ để đơn vị quân đội này đóng tại lãnh địa mình, vẫn mang danh nghĩa quan quân đế quốc. Nhưng các đại lão của quân phương đế đô, sự tự tôn trong lòng hiện tại không thể chấp nhận loại chuyện quan quân biến thành tư quân này. Hoàng tử Thần vừa mới lên ngôi không lâu, tỏ vẻ không muốn quá mức căng thẳng với thống suất quân phương. Cuối cùng, sau khi cò kè mặc cả, đáp ứng cấp cho Đỗ Duy hai kỵ binh đoàn này ... tất cả ...

Sáu ngàn người?

Đỗ Duy đọc đến đây, không khỏi tức xì khói ra mũi.

Cái ý kiến của các đại lão quân phương ở đâu ra. Rõ ràng là vị nhiếp chính vương trẻ tuổi không chịu đem binh quyền cấp cho mình thôi! Mình bị kẹp giữa người thảo nguyên và quân Tây Bắc, quân lực yếu ớt, nếu có thể có một sư đoàn kỵ binh chính quy hoàn chỉnh hai vạn người, ít ra đối với quân địch cũng có sức uy hiếp nhất định.

Nếu chỉ có mấy ngàn người như vậy, ... ai thèm quan tâm?

371. Chương 268: Gặp Quỷ (phần 2)

May là hoàng tử Thần đại khái cũng hiểu rõ như vậy Đỗ Duy sẽ bắt mất, cho nên thêm một câu có tính bồi thường: biên chế không phải là sáu ngàn người này, mà để mở cho đến hai vạn, với sáu ngàn người do Đỗ Duy đã chọn.

Sau khi chọn lựa xong, những người còn lại sẽ bị hoàng tử Thần kéo về để đô bổ sung cho vương thành cận vệ quân.

Đỗ Duy lúc đầu có chút bất mãn, nhưng sau cũng bình tĩnh trở lại: hai vạn người này thật ra về phương diện để đô cũng rất quan trọng, chỉ có điều lúc trước đồn trú trên thảo nguyên, được nuôi dưỡng rất tốn kém, một khi rút về ... hai vạn người này là thực là tinh binh khó có! Dù sao cũng là thiết kỵ trên thảo nguyên!

Hoàng tử Thần không phải thẳng ngực, làm sao lại dễ dàng đem một cánh hùng binh như vậy cho mình. Suy tính của mình lúc trước thực là có chút xem thấp vị nhiếp chính vương này.

“Sáu ngàn thì sáu ngàn”, Đỗ Duy thở dài, trong lòng thầm tính, trong tay mình đã có ba ngàn kỵ binh, thêm sáu ngàn này nữa, cùng với hai ngàn bạch vũ kỵ sĩ đoàn theo gia tộc Listeria đến Tây Bắc, cũng có hơn một vạn người, chỉnh thêm một chút, cũng có thể miễn cưỡng tiếp cận biên chế sư đoàn hai vạn người, chỉ có điều sức chiến đấu không thể so với một sư đoàn kỵ binh thảo nguyên hoàn chỉnh được.

Đọc xong mật thư này, Đỗ Duy liền đem cho vào lò lửa đốt.

Sau đó cho người mời bá tước Billia vừa mới tắm rửa bụi đường xong đến nói chuyện.

-Khi ta khởi hành, khoái mã mang lệnh của thống suất quân phương cũng đã xuất phát. Sư đoàn kỵ binh thảo nguyên sẽ được điều động ngay sau khi mệnh lệnh của quân phương đến. Hai vạn người đó sẽ đến thành Lâu Lan trước tiên, cụ thể thế nào, điện hạ đã nói với ngài công tước trong thư, ta không cần phải nhọc ngài nữa

Bá tước Billia một thân hoa phục, xem ra tinh thần sau khi đàm phán cực kỳ tốt, hiển nhiên sau khi cất được gánh nặng đàm phán đi, người nhẹ đi rất nhiều.

Đỗ Duy gật đầu:

-Tình hình để đô hiện giờ ra sao?

-Phải nói là rất vui.

Billia mỉm cười:

-Hai phái chủ chiến và chủ hòa dần dần không âm ỹ nữa. Dù sao quốc thư đã ký, coi như mọi việc đã định, mọi người không có gì để tranh cãi nữa. Chỉ có điều gần đây, phía thần điện hình như không được ổn, ta nghe một ít tin đồn ...hình như đối với một số việc làm của ngài công tước tại Tây Bắc có nhiều chỉ trích.

-Ồ?

Đỗ Duy nhíu mày

Lão tử hiện tại hình như chưa có đắc tội thần điện điều gì mà?

Billia cười nhẹ :

-Trước đây sau cuộc chiến thành Gilear, ngài có phải hạ lệnh đem toàn bộ tù binh thảo nguyên đóng vào cột, kéo đi các nơi du hành? Sau này tất cả tù nhân này chết hết, không ai sống sót. Sự kiện này làm cho thần điện với cách làm của ngài không chấp nhận được. Nhất là cái vị thánh nữ điện hạ kia, ... hắc hắc, nàng công khai chê trách ngài tàn bạo, nói cách làm như vậy không phù hợp với lòng nhân từ của quang minh nữ thần với người trần, ... hắc hắc.

Đỗ Duy gật đầu:

-Thánh nữ ... ồ, vậy phía thần điện nói gì?

-Phía thần điện thì ngấm ngầm ủng hộ lời thánh nữ, nhưng không công khai tỏ thái độ. Chỉ có điều ở thời điểm này mà vẫn im lặng thì coi như mặc nhận luận điệu của thánh nữ.

Billia do dự một chút, nói:

-Ngài công tước, ta có một đề nghị, không biết ....

-Xin nói ra, chú Billia.

Đỗ Duy cười:

-Chú quên sao, lúc nói chuyện riêng, chú đừng gọi cháu công tước nữa.

-À.

Billia gật đầu:

-Ta nghe nói thần điện muốn thiết lập tôn giáo sở tại thủ phủ ngươi nhưng hình như ngươi không ủng hộ lắm ... thậm chí còn nghe nói âm thầm cản trở sự việc ...

Đỗ Duy lập tức kêu oan:

-Làm gì có! Thần điện phái người đến, chỉ có điều tòa thành mới này của ta mặc dù mới được thành lập, nhưng càng ngày càng phồn vinh, đất đai đất đỏ, thần điện chính mình không muốn mua, liên quan gì đến ta!.

Billia xấu hổ cười:

- Xem khắp cả đế quốc ... dám để cho thần điện tự bỏ tiền ra mua đất lập tông giáo sở, ngài công tước là người đầu tiên đấy.

Khắp nơi trên đế quốc, đất của tông giáo sở theo như thường lệ là đất của quan địa phương hoặc của lãnh chúa quý tộc. Sao có chuyện dám đòi thần điện tự bỏ tiền ra mua? Vừa nghe thần điện muốn lập tông giáo sở, đương nhiên đều dâng tặng khu đất tốt nhất miễn phí.

Đỗ Duy lạnh nhạt nói:

-Thành của ta mới thành lập, bản thân ta cũng không phải tín đồ thần điện, nên việc quyên tặng ta sẽ không can thiệp. Khó nói thần điện chỉ vì chuyện này mà hận ta? Hơn nữa, quý tộc không tin thần điện ở đế quốc không chỉ có một mình ta Đỗ Duy.

Billia mỉm cười:

-Cái này chỉ là một chuyện trong đó thôi, vị thánh nữ kia làm khó ngài, quá nửa vì là ... ôi, vì cố Đại hoàng tử. Nhưng mà chuyện này ngươi không cần lo lắng, công kích ngươi cũng là công kích nhiếp chính vương, liên quan đến sự tình của cố Đại hoàng tử, nhiếp chính vương khẳng định sẽ bảo vệ ngươi. Đây là lập trường chính trị, tuyệt đối không lay chuyển được.

Đỗ Duy hiểu ý, gật đầu mỉm cười:

-Chỉ có điều nhiếp chính vương đối với vị thánh nữ này đã quá khoan dung, ngược lại, mục đàn bà này khiêu khích mù quáng, ... ôi, ta xem ra đầu óc của vị thánh nữ này không được tốt.

Billia cười to, sau đó hạ giọng nói:

-Chuyện này, ta đã nghe điện hạ nói ... ngài nói: nếu muốn đánh chuột, sợ nhất là nó chui vào hang không đập được. Chỉ cần con chuột này có thể lòi ra một cái đuôi, nắm kéo lên là được. Thần điện cùng chúng ta bằng mặt không bằng lòng, mặc dù ngày chính biến đó giúp hoàng tử Thần, nhưng hoàng tử Thần sau đó cũng phải trả một giá cao nào đó. Cho nên chúng ta không có thân tình với thần điện, sau này mọi người còn tranh đấu nữa. Chỉ có điều thần điện luôn luôn làm việc cẩn thận chừng chặc, hạ thủ không dễ dàng, ... để lại mục đàn bà ngốc này coi như là chúng ta nắm được cái đuôi của con chuột kia. Cứ cho là thần điện cẩn thận, chỉ cần mục đàn bà kia không ngừng quậy phá, cuối cùng rồi cũng sẽ xảy ra chuyện, lúc đó mượn cớ làm khó dễ thần điện! Chỉ là thần điện tự mình muốn thể hiện sự nhân từ, bảo vệ vị thánh nữ kia ...hắc hắc ...

Những lời nói coi như thật lòng này làm Đỗ Duy thầm giật mình ... cái lão cáo già này, luôn luôn khôn khéo giữ mình, gặp phải vấn đề mấu chốt thì cười hà hà, sao hôm nay lại tin tưởng mình vậy. Thậm chí dám trước mặt mình gọi thánh nữ là “mụ đàn bà ngốc” không thèm che giấu, nhắc tới thần điện không hề có ý kính trọng, lời trong lời ngoài, thật ra đã coi Đỗ Duy thành người một nhà.

Đỗ Duy trong lòng nghi hoặc, liền nhìn bá tước Billia, bá tước cười khan, sau ho một tiếng rồi nói :

-Thật ra ... lần này ta đến, ngoài việc đưa thư của nhiếp chính vương, điện hạ còn có một lời nhắn nhủ nữa. Chỉ có điều đây là việc riêng, không nên giương cờ giống trống gởi cho người, chỉ có thể cử ta đi một chuyến nữa.

-Ồ?

Đỗ Duy giật mình.

Bá tước Billia mặt càng cười thân thiết:

-Đỗ Duy, người năm nay đã mười lăm tuổi, theo như phong tục người Roland chúng ta, người được tính là trưởng thành rồi. Trong cả giới quý tộc, con trai mười lăm tuổi đều lập tức thành hôn, nếu không thành hôn lập tức thì hôn ước cũng định sẵn. Nhưng như người bây giờ, điện hạ tin dùng, quyền uy tột đỉnh, ở đế đô không biết bao nhiêu nhà giàu đều chăm chăm nhìn vào người, nếu không phải Tây Bắc quá mức khó khăn khổ sở, sớm có người đã không chờ đợi được đòi đem con gái đưa tới rồi. Haha, ... nói thẳng một câu, đáng tiếc ta không có con gái, nếu không ta cũng đã hướng về người cầu hôn.

Đỗ Duy cười nhẹ một tiếng, ngấm ngấm cảm thấy không ổn.

Nhiếp chính vương đối với người cực kỳ tốt, ân huệ tột đỉnh, ta xem trong lịch sử Roland chúng ta, còn chưa có quan hệ vua tôi thế này. Ngài để ta tới hỏi người một câu ...ah, điện hạ Thần có một cô em gái năm nay vừa mười lăm tuổi, chính là con ruột của bệ hạ Augustin VI, cùng hoàng tử Thần quan hệ tốt nhất trong tất cả các hoàng tử công chúa. Vị công chúa kia tại đế đô vô cùng nổi tiếng, xinh đẹp động lòng người, có người ngấm ngấm đem nàng với Angele tiểu thư gia tộc Listeria thành một cặp. Ta mặc dù chưa nhìn thấy Angele tiểu thư, nhưng đã gặp mặt vị công chúa này, quả thật là khuynh quốc khuynh thành. Lại còn là con gái trong hoàng tộc, bất chấp đáng vẻ hay phong cách đều là tuyệt vời ... cho nên điện hạ Thần cử ta đến Tây Bắc còn có một việc nữa là hôn sự của người!

Đỗ Duy trong lòng không khỏi có chút khó chịu, trên mặt lại cười, nói :

-Ồ ... xem ra thúc Billia tới làm mai cho cháu rồi.

-Cũng không tính là chính thức cầu hôn.

Billia cười nói

- Điện hạ Thần đã nói trước mặt ta sự việc kiểu này phải hai bên tình nguyện mới tốt. Hơn nữa, mặc dù ở đế quốc mọi người đều hướng về hoàng thất kết thân, nhưng điện hạ Thần đã nói Đỗ Duy người tuyệt đối không phải loại người ham quyền lực này, chưa chắc đã bằng lòng. Cho nên ta chỉ là đến xem ý tứ của người, chỉ có điều ý tứ của điện hạ là dù sao bây giờ chuyện với người thảo nguyên đã tạm thời yên ổn, trong thời gian ngắn sẽ không có sự việc gì lớn, gần hết năm rồi, mời người cuối năm về đế đô một chuyến, trước hết là yến hội thịnh điển, người công tước được tin yêu nhất đế quốc này mà không tham gia, chỉ sợ là hạ uy tín không ít. Năm trước người vừa đi Tây Bắc, còn chưa đứng vững, điện hạ Thần không dám gọi người về, năm nay tình huống đã khác, người ở Tây Bắc làm nên sự nghiệp lớn, cũng nên về đế đô thưởng thức ... Việc thứ hai, .. hắc hắc, yến hội như vậy công chúa điện hạ dĩ nhiên cũng phải tham gia, nếu có thể xúc tiến thành công việc tốt của hai vị, Billia ta tính là lập công lớn.

Đỗ Duy nghe xong chết lặng người ... cái gì đây? Lẽ coi mắt à?

Nhưng mà ... hoàng tử Thần không có trực tiếp thô bạo ban thưởng hôn nhân, mà là để hai người tự nhiên ra mắt, đã coi như rất rộng rãi phóng khoáng rồi.

Chỉ có điều ... mình không bằng lòng hôn thú với gia tộc Listeria ... khó nói bằng lòng cưới công chúa hoàng tộc về? Nếu như mình có một quân cờ hoàng tử Thần phải đến như vậy, hàng ngày ngủ ở bên cạnh mình ... hừ, sự việc loại này khó có thể đáp ứng!

-Ồ, chuyện này là như vậy. Người cuối năm dù nói thế nào cũng phải về để đi một chuyến. Điều lệnh của điện hạ Thần sẽ thông qua đường chính thức gửi đến.

Bá tước Billia cười hắc hắc:

-Vị công chúa này xinh đẹp động lòng người, là người đẹp trong mộng của vô số chàng trai ở đế đô, Đỗ Duy người lần này quả thật là có phước.

Ngừng một chút, không đợi Đỗ Duy mở miệng, Billia còn nói thêm một câu làm cho Đỗ Duy á khẩu không trả lời được!

-Nhiếp chính vương đã nói, nếu như ... tất cả như ý muốn, người cùng em gái ngài quả thật thành hôn, vậy sau này, Đỗ Duy người trở thành họ hàng của hoàng tộc! Mặc dù trước kia,... ôi, trước kia ... gia tộc Rowling bị giáng chức, khôi phục gia tộc là không có khả năng, nhưng mà nếu người trở thành họ hàng của hoàng tộc, vậy cha và em người cũng có quan hệ với hoàng tộc, như vậy dựa theo luật pháp đế quốc Roland chúng ta, hoàng tộc được quyền miễn nhiệm. Mặc dù pháp lệnh trước đây, Raymond cùng em trai Gabri của người cả đời không được thăng quan, nhưng mà nếu người trở thành hoàng tộc ... thì sẽ khác! Có danh nghĩa họ hàng của hoàng tộc, về sau em trai người Gabri thành sĩ quan quân đội sẽ không có gì trở ngại!

Câu này vừa nói ra làm cho lông mày Đỗ Duy dựng thẳng !

Hoàng tử Thần giỏi lắm! Nhiếp chính vương giỏi lắm! Tính kế giỏi lắm!

Hắc hắc, người đúng là đã đem nhược điểm lớn nhất của Đỗ Duy ta ra nắm thật đúng !

Đỗ Duy đang khó xử, bỗng nhiên nghe một trận cười điên dại từ bên ngoài truyền đến! Tiếng cười đó vang cả toàn phủ công tước, thanh âm vang vọng không tan, thoáng mang theo một cổ đặc ý.

-Ha ha ha ha ha ha...

Âm thanh này cực lớn, cách cửa sổ cũng làm cho mọi người cảm thấy chói tai.

Đỗ Duy vừa nghe được, vẻ mặt thay đổi.

Lão tiên sinh nón xanh này ... rốt cuộc cũng chui từ hầm ra !!

Ôi, ông thầy này, ông chui ra thì chui ra, không cần cười đến dọa người như vậy.

Nhìn thoáng qua Billia, Đỗ Duy cười nói:

- Ôi, không cần lo lắng, đây là một vị tiền bối của ta, một vị ma pháp sư, tính tình cổ quái một chút mà thôi. Thúc Billia, mời ngồi, ta quay lại ngay.

Nói xong, Đỗ Duy cáo từ ra ngoài, nhưng vừa mới đi đến cửa cầu thang, đã thấy phía dưới thị vệ trưởng Raoen vội vàng vàng vọt lên, nét mặt kinh hoảng.

-Thưa ngài! thưa ngài!

-Sao vậy?

Raoen mồ hôi đầy đầu, kêu to:

-Cái ... cái vị ma pháp sư ở trong hầm đã ra ngoài rồi.

Đỗ Duy bĩu môi:

-Ta biết ... lão già dịch cười to đến như vậy, ta không phải điếc.

-Không ... không phải!

Raoen cười khổ, nói:

- Có chuyện lớn rồi! Vừa rồi cái vị ma pháp sư già này đi ra, không khéo đụng phải phu nhân Listeria! Kết quả hầu tước phu nhân chỉ nhìn lão ma pháp sư này một cái, không biết vì sao, đương trường hét lên một tiếng, sợ đến mức hôn mê! Mấy vị bạch vũ kỵ sĩ cạnh hầu tước phu nhân tưởng phu nhân bị tổn thương cái gì, đã đem vị ma pháp sư già kia vây lại, chỉ sợ hiện giờ đã bắt đầu đánh nhau!

Đỗ Duy cả kinh, đây không phải chuyện đùa!

Lão nón xanh với người gia tộc Listeria đã bắt đầu đánh nhau chưa?

Gặp ... gặp quý rồi!

372. Chương 269

Đỗ Duy đã bắt chấp lời nói của Raoen. Hắn phi nhanh xuống dưới lầu. Thậm chí còn không kịp xuống cầu thang, mà trực tiếp nhảy từ một cửa sổ xuống.

Ở trong hoa viên của hậu viện tòa thành, vốn mấy ngày nay phu nhân Listeria vì tâm sự phiền muộn, tình cờ đang thư giãn trong hoa viên, mà rất không khéo chính là ... tiếng động xuất quan của ngài nón xanh kia thực là quá lớn, càng không khéo chính là, hình như tất cả cao nhân bế quan tu luyện vào lúc xuất quan, dường như đều có một loại thói quen không hay .... Đó là không thích đi ra bằng cửa lớn.

Ngài nón xanh trực tiếp phá tan vách tường, từ trong hầm xông lên, nơi mà hắn phá đất xông lên, lại rất xảo hợp chính là ở trong hoa viên.

Lúc mà Đỗ Duy đuổi tới, trên hai gò má đầy đặn và xinh đẹp của hầu tước phu nhân Listeria tràn ngập sự sợ hãi. Má hồng trắng bệch, hoảng sợ liên tục lui về phía sau, mà ở trước người nàng, mấy kỵ sĩ của bạch vũ kỵ sĩ đoàn đã ngã xuống, chỉ còn lại có hai kỵ sĩ, vẻ mặt cũng rất hoảng sợ, chỉ là vẫn chìa kiếm vào lão đầu đáng sợ ở trước mặt, trong miệng chỉ nói được mấy câu bất lực kinh điển :

-Người... Người đừng có bước tới!

Phản ứng đầu tiên của Đỗ Duy là dùng tinh thần lực quét qua. Xác nhận những bạch vũ kỵ sĩ ngã xuống không ai chết, chỉ là không biết bị ma pháp gì làm cho ngất đi thôi, lúc này mới yên tâm.

Gandalf áo xanh nhìn qua thần sắc đã bình thường sau một tháng tĩnh dưỡng. Xem ra thực lực của lão đã khôi phục toàn bộ, đứng ở đằng kia. Hoàn toàn không để ý tới hai bạch vũ kỵ sĩ đang dùng kiếm chìa vào mình. Chỉ cười rất thâm ý nhìn phu nhân Listeria thần nhiên nói:

-Thật làm cho người ta ngạc nhiên nha, phu nhân xinh đẹp, không nghĩ đến lần trước từ biệt, bất ngờ lại gặp phu nhân ở chỗ này đó!

Đỗ Duy da đầu tê rần.... sặc, nghe giọng nói này. Dường như lão già này nhận ra phu nhân Listeria? Chẳng nhẽ lão già này thuộc loại háo sắc sao?

Mang theo loại ý nghĩ cổ quái này trong đầu. Đỗ Duy chạy nhanh tới, dừng ở trước mặt tiên sinh nón xanh, lớn tiếng nói:

-Dừng tay, mau dừng tay.

Hắn nhìn lão Nón xanh, cười khổ nói:

-Này.... Sư phụ thân ái. Vị phu nhân này chính là khách quý của ta. Ngài. Cái đó....

Gandalf ánh mắt có chút nheo lại. Liếc mắt nhìn Đỗ Duy:

-Sao? Khách của người à? Điều này thật trùng hợp.

Sau đó lão cẩn thận nhìn phu nhân Listeria phía sau Đỗ Duy, ánh mắt dừng lại trên dung mạo xinh đẹp của nàng hồi lâu. Lại nhìn Đỗ Duy rất có thâm ý. Bộ dạng dường như bất ngờ hiểu ra. Vẻ mặt cười một cách quý dị.

-Này, nể mặt ta....

Đỗ Duy còn chưa nói xong. Gandalf áo xanh đã phát tay nói:

-Thôi thôi.... Mặc dù máu của nàng không tệ. Nhưng lão già như ta cũng không phải quá ham thích. Hắc hắc. Nếu đã là bạn của tên nhóc nhà người, ta nhất định sẽ buông tha nàng ấy.

Dừng một chút, lão lấy từ trong áo bào ra một cái chai nho nhỏ, đưa cho Đỗ Duy, lạnh lùng nói:

-Nể mặt người, ta sẽ ra một yêu cầu.... Ta vốn muốn lấy máu của nàng ta để nghiên cứu kỹ càng. Nhưng đã là bạn của người, ta cũng không quá lạm dụng. Người hãy làm cho nàng ấy tự mình chuẩn bị cho ta một ít máu, không cần nhiều lắm, đầy cái chai này là được.

Nói xong liền phát tay áo. Cũng chẳng liếc mắt nhìn phu nhân Listeria, vội xoay người bước đi. Đỗ Duy lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Nhìn thấy Raoen lão đảo từ bên ngoài chạy vào. Vội cao giọng phân phó Raoen bồi tiếp lão Nón xanh này xuống nghỉ ngơi. An bài cho lão một căn phòng cực kì sang trọng.... lại cố ý dặn dò. Chọn phòng phải cách phòng phu nhân Listeria càng xa càng tốt.

Chờ cho lão già Nón xanh này đi rồi, phu nhân Listeria mới nhẹ nhàng thở ra, ưm một tiếng, bộ dạng dường như muốn ngất xỉu. Đỗ Duy vừa rồi lúi túi cạnh bên người nàng, ôm lấy vòng eo của mỹ nhân này, sự sợ hãi của phu nhân Listeria không phải là giả dối, thân thể của nàng đều mềm nhũn vô lực, gần như đem trọng lượng cả người tựa ở trên vai Đỗ Duy, lại vươn một cánh tay choàng qua cổ Đỗ Duy một cách tự nhiên. Khuôn mặt yêu kiều trở nên yếu ớt vô lực. Trong mắt gần như muốn chảy ra nước mắt:

-Đó... người đó là ai thế.... Đỗ Duy, người đáng sợ như vậy, vừa rồi ngài xưng hô với lão....

Đỗ Duy ho khan một tiếng. Quan hệ của mình và lão già đó, hay hơn hết là không nói ra cụ thể, cố tình chuyển hướng chủ đề:

Hầu tước phu nhân. Người làm thế nào lại nhận ra lão già đó?

Phu nhân Listeria dường như lúc này mới hơi bình tĩnh lại, lại nhìn Đỗ Duy, thần sắc có chút phức tạp:

-Đỗ Duy, ngài thật sự không biết à?

-Biết cái gì?

Trong ánh mắt phu nhân Listeria cũng có chút nghi hoặc, bắt quá cẩn thận nhìn Đỗ Duy hồi lâu, mới xác định Đỗ Duy không nói dối, thấp giọng nói:

-Ngài còn nhớ, lần trước Dardanelle vì tìm kiếm kim nhân mãng. Đi vào trong rừng rậm băng phong, gặp sự tình của ngài ra sao? Lần đó.... Chính là lão già này, đã thi triển ma pháp ở trên người ta.... Hại ta suýt chút nữa là chết.

Đỗ Duy vừa nghe lời này, đôi mắt lập tức trợn tròn!

Hắn đột nhiên nhớ lại lúc trước ở trong rừng rậm băng phong, Dardanelle đã từng nói với mình, nói hầu tước phu nhân lúc đang ở ngoại ô gặp phải một lão già mặc y phục cổ quái màu xanh, may mà ở đó còn có một vị thần thánh kỵ sĩ cấp tám của thần điện, mới đuổi được cái lão ma pháp sư tà ác này.

Mặc dù Dardanelle nói đối phương đúng là mặc y phục màu xanh.... Nhưng Đỗ Duy cho đến bây giờ cũng không có nghĩ đến ngài Gandalf áo xanh này. Chủ yếu là bởi vì nguyên nhân bị một gã thần thánh kỵ sĩ cấp tám đuổi đi. Gandalf áo xanh thực lực thế nào? Nếu quả là một gã kỵ sĩ cấp tám khiêu chiến với lão. E rằng lão Nón xanh chỉ phát tay một cái thì gã kỵ sĩ cấp tám kia liền biến thành một cỗ thi thể. Còn làm cái hộ hoa sứ giả gì chứ! Hơn nữa.... Lão Nón xanh này cũng không giống như thuộc loại háo sắc mà, lấy thân phận của lão, sẽ không làm mấy cái chuyện trêu chọc mỹ nữ thô tục thế này.

Mấy cái ý niệm này xoay chuyển trong đầu Đỗ Duy. Đôi mắt của phu nhân Listeria lại động ở hắn, cẩn thận quan sát thần sắc của Đỗ Duy. Đỗ Duy nghĩ nghĩ, không có đầu mối, liền nói:

-Chuyện này ta thực sự là không biết, Chỉ có điều quý ngài đó rất có lực ảnh hưởng. Chuyện kia chỉ sợ cũng là hiểu lầm.... Ta nghĩ lão chưa chắc đã là loại người háo sắc. Hôm đó trêu đùa phu nhân, chỉ sợ cũng....

-Không phải, không phải!

Hốc mắt phu nhân Listeria ửng hồng. Thấp giọng nói:

-Trêu đùa cái gì chứ. Là thật không sai. Chỉ có điều.... Ta có nỗi khổ trong lòng. Trước khi mà ta gặp lão. Lão cũng không hề trêu đùa ta. Chỉ là vì một chuyện khác.... Sau đó thần thánh kỵ sĩ của thần điện đuổi tới. Đuổi lão đi. Ta vì một vài nguyên nhân, đối với người của thần điện không nói rõ ràng. Chỉ có thể nói bừa là lão trêu đùa ta.... Đó là nguyên do....

Đỗ Duy lúc này mới khê gật đầu. Thế này mới phải. Lão già nón xanh này mặc dù tính tình có chút cổ quái. Nhưng cũng không giống mấy tên vô lại đùa bỡn đàn bà. Chỉ có điều trong lòng lại nảy sinh nghi vấn..... lão Nón xanh này tìm tới hầu tước phu nhân làm gì?

Lại vô thức miết miết cái chai trong tay:

-Lão.... đừng nói là lão muốn máu của phu nhân?

Sắc mặt hầu tước phu nhân càng trắng. Đường như nghe Đỗ Duy nói xong. Nghĩ đến một chuyện vô cùng đáng sợ, dưới chân mềm nhũn, không đứng vững nổi. Cả người cơ hồ đều tụt vào lòng Đỗ Duy:

-Ta.... Ta.....

Đỗ Duy trong lòng thoáng động. Sau đó chậm rãi giúp đỡ hầu tước phu nhân. Đối với hai vị thủ hộ kỵ sĩ của nàng nói:

-Các người trước tiên hãy giúp đỡ hầu tước phu nhân trở về nghỉ ngơi.... A. Còn mấy vị bằng hữu bị ngất này nữa. Cũng mang về luôn đi. Bọn họ trúng phải ma pháp. Chỉ ngất đi thôi. Trong chốc lát sẽ tỉnh lại.

Trong lòng hắn có chủ ý: Vị phu nhân Listeria này rất là thông minh. Chắc gì đã nói sự thật. Chi bằng đến hỏi Nón xanh thì tốt hơn.

Phu nhân Listeria quả nhiên ra vẻ muốn nói gì đó lại thôi, thần sắc rất là bất đắc dĩ. Lại được kỵ sĩ thủ hạ dìu đi.

Đỗ Duy trong lòng tò mò vội vàng đi tìm Gandalf áo xanh.

Raoen nghe Đỗ Duy phân phó xong. Dem ngài Lục Mạo Tử an bài trong một phòng của tầng cao nhất tại tòa thành. Tầng này chỉ một mình Đỗ Duy ở, Đỗ Duy một đường đi lên, đã thấy Gandalf đang ngồi ở trên một cái ghế êm ái. Đang tò mò nhìn cái tên.... QQ thần thú đại nhân ngồi ở một cái ghế khác bên cạnh.

QQ đại nhân ngày bình thường ở trong phòng Đỗ Duy, hiện tại nón xanh này tựa hồ đối với quái điều này rất là hiếu kỳ. QQ đáng thương bị vị ma pháp sư nhìn chăm chú cảm thấy có chút bất an. Nhưng cũng không dám nhúc nhích.

May mà Đỗ Duy đi vào, lập tức dời đi sự chú ý của Gandalf.

-A, sao trở lại nhanh vậy? Có mang theo máu của người phụ nữ kia không?

Đỗ Duy mở ra đôi tay trống trơn:

-Không có. Ngài trước tiên nói cho ta biết rốt cuộc sao lại thế này.

Gandalf áo xanh nhú mày:

-Nhóc con. Ta không cần nhiều. Nể mặt ngươi ta mới chỉ xin có một bình máu nhỏ. Nếu đổi lại là tính tình ta lúc trước, đã sớm bắt nàng ta trở về từ từ nghiên cứu. Người đàn bà này. Là tình nhân của ngươi sao?

-Không phải.

Đỗ Duy đi tới. Trước tiên phát tay ra hiệu bảo QQ rời đi. QQ lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Lao vùn vụt nhảy xuống. Sau đó lắc lắc thân thể đi vào trong một phòng khác.

Gandalf nhân tình sáng lên:

-A? Con quái điều này của ngươi thật là cổ quái. Nó có thể hiểu được ý của ngươi sao? Ngươi phát tay. Nó liền có thể hiểu được mệnh lệnh của ngươi?

Đỗ Duy chụp chai rượu trên bàn rót cho mình một ngụm. Nói:

-Trước hết không nói chuyện này.... Rốt cuộc chuyện của người đàn bà kia là thế nào? Ài, ngài sao lại đối với người đó cảm thấy hứng thú vậy?

Sau đó, không đợi Gandalf nói, Đỗ Duy trước tiên đem chuyện vừa rồi phu nhân Listeria nói với mình kể lại một lần:

-Lúc trước là ngài hóa đá nàng?

-Đúng là ta.

Gandalf áo xanh gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng:

-Nếu không phải tên thần thánh kỵ sĩ kia quấy rối. Ta đã bắt nàng đem đi rồi.

-Một tên thần thánh kỵ sĩ cấp tám. Ngài chỉ khê búng ngón tay là xử lý xong.

Đỗ Duy khó hiểu:

-Ngài thế nào lại bị một tên kỵ sĩ cấp tám đuổi chạy?

Gandalf áo xanh lắc đầu:

-Lúc đó một bản thể khác của Ta còn ở trên thế giới này. Chúng ta đã sớm có ước định. Cứ cách một khoảng thời gian thì tỉ thí một lần. Ai thắng thì có thể sử dụng thân phận Gandalf này hành tẩu nhân gian, thua thì phải mai danh ẩn tích. Chỉ có thể hành sự bí mật. Ta mặc dù không phải là người tốt gì. Nhưng cũng biết ra tay xử lý một tên kỵ sĩ cấp tám, lại là người có vị trí không thấp trong thần điện, nếu ta ra tay đã thương hấn rồi. Chỉ sợ dẫn đến phiền toái. Hơn nữa cũng coi như là ta đã vi phạm lời hứa.....Lão nhân gia ta mặc dù chỉ khê búng tay là có thể xử lý tên kỵ sĩ cấp tám đó. Chỉ là nghĩ tới ước định của một bản thể khác của Ta, lúc đó mới cố tình giả vờ không địch lại mà bỏ đi.

Đỗ Duy gật đầu, lúc này mới hiểu rõ nghi hoặc ở trong lòng.

Chính xác. Trước khi Gandalf bản thể chính chết đi, ngài nón xanh này đích thật là phải hành sự bí mật. Nếu không, một cường giả có thực lực siêu phàm như vậy, trên đại lục có lẽ đã sớm có uy danh hiển hách.

Đỗ Duy ngồi xuống:

-Rất cuộc vị phu nhân Listeria này, chỗ nào làm cho ngài cảm thấy hứng thú vậy?

Lục Mạo Tử sững sốt một chút, hai mắt nhìn Đỗ Duy. Lập tức cười ha ha:

-Người, tên nhóc con này. Nghe nói người bác học đa tài. Xem ra cũng có chuyện mà người không biết đó. Ài, tuy nhiên cũng khó trách, những gì người biết đều xem qua sách vở. Chỉ là chuyện này, bình thường trong sách hơn phân nửa đều không hề ghi lại.

Nói đến đây, lão Nón xanh hạ thấp thanh âm, vẻ mặt cười một cách đặc ý: -Người đừng nói là không nhìn ra trên người đàn bà này có cái gì không ổn chứ?

-Không ổn à?

Đỗ Duy suy nghĩ một chút. Phu nhân Listeria hiển nhiên rất xuất sắc nhưng cũng chỉ là dung mạo xuất chúng cộng thêm thông minh. Ngoài ra không nhìn ra gì nữa.

Ngoại trừ xinh đẹp một chút, thông minh một chút..... à, ngoài ra nhìn bề ngoài trẻ hơn so với tuổi thật một chút, hình như cũng không có gì đặc biệt.

373. Chương 270: Bà Nương Này Không Phải Người

Đỗ Duy lắc đầu:

-Điều này cũng không có gì kỳ quái cả. Nàng sinh ra trong gia đình quý tộc. Từ nhỏ đã ăn ngon mặc đẹp, có cuộc sống sung túc. Tất nhiên là được chăm sóc tốt hơn chút xíu, có thuật trụ nhan, nhìn qua còn trẻ và xinh đẹp hơn thôi. Cũng không xem là kỳ quái.

-Hừm... hừm....

Gandalf áo xanh liên tục cười lạnh. Cười đến nỗi Đỗ Duy có chút sợ hãi trong lòng, lão mới bỗng nhiên nói:

-Đỗ Duy, mẹ của người năm nay bao nhiêu tuổi ?

-Mẹ của ta à ?

Đỗ Duy nghĩ nghĩ, cũng không khỏi nhúu mày. Trong lòng bỗng nhiên sinh nghi hoặc.

Trên thực tế, trong lòng Đỗ Duy vốn ám ảnh đối với vị phu nhân Listeria này, cũng có chút cảm giác khác thường. Chỉ không biết rốt cuộc là ở chỗ nào, nhưng thủy chung cũng không muốn biết. Hơn nữa hẳn đối với lời “cầu hôn” của vị phu nhân này quả rất đau đầu, bình thường tính chuyện tránh né còn không kịp, đâu còn có thể tới tận cửa tìm nàng ta chứ?

Hiện tại được ngài mũ xanh nhắc đến, hẳn vốn là người thông minh liền lập tức hiểu được rốt cuộc không ổn ở chỗ nào!

Cứ coi như được trời cao chiếu cố, lại có thuật trụ nhan nhưng bảo dưỡng thế nào thì một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi cũng không thể nào có khả năng giữ được dung nhan giống như con gái mười tám! Huống chi, vị phu nhân này lại cai quản một gia tộc lớn như vậy, thường xuyên lao tâm lao lực. Điều này khiến nữ nhân rất mau già. Nhưng vị Listeria phu nhân này lại...

Nói đến việc sinh ra trong phú quý, cuộc sống sung túc. Bá tước phu nhân của gia tộc Rowling cũng y như thế. Bá tước phu nhân trước khi lấy chồng cũng là tiểu thư quý tộc. Nếu nói đến điều kiện sống, chưa chắc đã kém hơn so với phu nhân Listeria! Mẹ của Đỗ Duy cũng là mỹ nhân nổi danh trong giới quý tộc. Ăn ngon mặc đẹp, phương pháp bảo dưỡng tốt như thế mà nhìn qua tuổi cũng không trẻ như vị Listeria phu nhân này!

Nói một câu không khách khí. Có thể bảo trì dung nhan đến trình độ như phu nhân Listeria. Quả thực là yêu quái... hoặc là, quả thật rất nghịch thiên!

Thấy Đỗ Duy trầm mặc suy tư. Gandalf áo xanh cười ha hả. Trên mặt lộ ra vô cùng đắc ý:

-Người không biết chuyện này. Nhóc con, cũng không trách người kiến văn hạn hẹp. Chuyện này trên cả đại lục, người biết chỉ sợ cũng không có bao nhiêu! Hừm... hừm....

-Ngài cũng thích rào ra đón vào nhỉ....

Đỗ Duy hét toáng một câu:

-Được rồi, ngài bây giờ đã là sư phụ của ta. Có gì bát quái, không cần che giấu nữa. Cứ vui vẻ mà nói ra đi!

Gandalf cười thần bí. Sau đó thấp giọng nói:

-Mẹ của nàng ta.... Không phải là người!

Đỗ Duy vừa nghe lời này. Thân thể không khỏi run lên. Thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống.

Không phải người? Đừng nói là yêu quái? Không phải là yêu nghiệt gì chứ? Thế giới này, đừng nói là cũng có tồn tại hồ ly tinh gì đó sao?

Ngạc nhiên nhìn Gandalf. Gandalf mới cười nói:

-Ài, chuyện này kể ra thì dài lắm... ta chỉ biết, vào thời kì xa xưa trên đại lục này không chỉ có loài người tồn tại. Hình như là vì một trường đại chiến gì đó mà vài chủng tộc khác vì bị thần linh đuổi nên phải ly khai đại lục này rời lên phương bắc rồi vượt qua Thần Sơn.... Hiện tại Long tộc đang trấn thủ Thần Sơn chính là vì bảo vệ cánh cửa của đại lục này, không cho những chủng tộc đã bị đuổi đi trở về.

Nói đến đây, Đỗ Duy mơ hồ đoán được chút gì đó:

-Đừng nói là vị phu nhân Listeria này vốn không phải là loài người? Là chủng tộc gì đó bị đuổi đi chứ? Sặc. Trong truyền thuyết, tộc Tinh Linh rất là nổi tiếng về xinh đẹp... mặc dù ta chưa có thấy qua tộc Tinh Linh. Nhưng ta cũng biết người tộc Tinh Linh so với loài người bình thường thấp bé hơn nhiều. Hơn nữa... vành tai vừa nhọn vừa dài.

-Đúng là tộc Tinh Linh đấy.

Gandalf lạnh lùng cười nói:

-Chỉ có điều không phải là Tinh Linh thuần chủng. Trên đại lục này những chủng tộc khác sớm đã bị đuổi đi, nếu bây giờ còn có tộc Tinh Linh hoặc những chủng tộc khác tồn tại ở đại lục này thì sớm đã bị thần

điện xem như tà giáo trực tiếp diệt tận gốc. Thời điểm truyền thuyết thượng cổ, hầu hết tội dân đều bị đuổi đi. Một số ít không đi đã sớm bị loài người tiêu diệt sạch sẽ. Trên đại lục bấy giờ sao có thể còn có Tinh Linh thuần chủng tồn tại? Vị phu nhân Listeria này, ta đoán nàng hơn phân nửa là con lai của loài người và Tinh Linh. Điểm này ta tuyệt đối không nói sai. Chỉ có điều, truyền đến đời nàng ta, chỉ sợ huyết thống đã rất phai nhạt. Cho nên về ngoại hình cũng không mang bao nhiêu đặc thù của Tinh Linh tộc. Mà theo truyền thuyết thọ mệnh của Tinh Linh tộc so với loài người rất dài, hơn nữa dung nhan lại xinh đẹp.... Theo truyền thuyết thượng cổ, một cô gái tộc Tinh Linh tuổi gần một trăm, tướng mạo so với nữ tử trẻ tuổi loài người không khác bao nhiêu.

Đỗ Duy dẫn môi:

-Nhưng... nhưng chỉ dựa vào việc nàng ta nhìn qua tuổi rất trẻ cũng không thể kết luận ngay được.

Gandalf chỉ vào mắt mình:

-Chuyện này đương nhiên không phải là điều chứng minh duy nhất. Ta đã tra duyệt qua không ít điển tịch.... Hừm hừm, lần đầu tiên ta gặp nữ nhân đó là cách đây hai năm về trước. Người đại khái không có chú ý tới tròng mắt của nàng ta sao?

Dừng một chút, Gandalf nói:

-Mắt của người Roland chúng ta có màu lam, màu lục, màu vàng sậm.... chỉ là vị Listeria phu nhân này, mắt mặc dù cũng là màu lam nhưng đồng tử của nàng cùng với người thường có chỗ bất đồng. Ta ngày đó mơ hồ cảm giác được hơi thở trên người nàng ta có chút quái dị. Nàng ta không phải là loài người thuần chủng nên hơi thở đương nhiên có chút bất đồng. Người thường mặc dù không cảm giác được, nhưng với cảm ứng lực ma pháp của ta lại có thể nhận ra điểm khác biệt nho nhỏ. Lúc đó ta càng gia tăng quan sát. Mắt của nàng quả nhiên có chỗ khác biệt, đồng tử thoáng lộ ra màu tím nhàn nhạt. Nếu không nhìn kỹ, chỉ sợ không thể thấy được.

Gandalf nói đến đây, khiến cho Đỗ Duy rõ ràng rất bất ngờ:

-Dòng máu của tộc Tinh Linh sao?

-Lão nhân gia ta suy đoán, còn có thể sai sao?

Gandalf hừ một tiếng:

-Dòng máu của rất Tinh Linh tộc quý giá! Ta vừa nhìn thấy trong lòng đã rất thích! Trên đại lục không ngờ vẫn còn có người mang huyết thống tộc Tinh Linh tồn tại! Mà trong truyền thuyết, tộc Tinh Linh trời sinh có được thiên phú ma pháp đặc thù. Tinh Linh ma pháp của tộc Tinh Linh, mặc dù nghe đồn uy lực không bằng long ngữ ma pháp nhưng thâm ảo thần bí thì không kém chút nào. Ta một đời say mê nghiên cứu ma pháp, có thể gặp được một người có huyết thống Tinh Linh, đương nhiên không muốn bỏ qua, liền muốn bắt nàng về từ từ nghiên cứu. Đáng tiếc là bị cái tên cao đẳng kỵ sĩ thần điện phá rối. Ta lại không muốn vi phạm lời hứa.... hừ, nên mới tha cho kỵ sĩ đó một mạng, giả vờ rút lui. Chỉ có điều, trong lòng ta đối với cô gái có huyết thống Tinh Linh này lại có chút tò mò. Liền cố ý thi triển trên người nàng ta một chú ngữ ma pháp khiến cho nàng trong một khoảng thời gian ở tương lai, sẽ từ từ bị hóa đá. Cũng chỉ muốn là thử xem xem máu con lai Tinh Linh đối với ma pháp của loài người chúng ta có phản ứng gì kì diệu gì hay không....

Đỗ Duy hỏi:

-Vậy.... ngài sau khi hạ chú ngữ, sao lại không tìm nàng ta nữa?

Gandalf áo xanh lắc đầu:

-Ngay sau đó ta có việc phải rời đi... Hừ, cũng cùng người ít nhiều có chút quan hệ! Học trò Joanna của ta, con nhỏ này mặc dù ở bên ngoài vốn là kẻ hiếu động. Nhưng chúng ta lúc đó vẫn có cảm ứng ma pháp liên lạc. Trong mấy hôm bỗng nhiên mất liên lạc với nó. Một tia cảm ứng cũng không thấy. Ta lo lắng là con nhỏ này đã gặp phải chuyện gì đó đành bắt đầu đi... Tinh Linh hồn huyết mặc dù trân quý, chỉ là dù sao đồ đệ của mình vẫn quan trọng hơn. Vì tìm kiếm đồ đệ, ta lúc đó mới vội vàng rời đi.

Nói đến đây, lão cười cười:

-Sau lại nhớ tới Tinh Linh hồn huyết này. Ngày đó ta đi vội vàng, chưa chỉ cho nàng cách giải trừ mà pháp hóa đá kia nên cũng không biết nàng ta thế nào. Hoặc là đã hóa đá mà chết, hoặc là thể lực của gia tộc nàng ta không nhỏ, chung quy có thể tìm được ma pháp sư chỉ cho nàng cách giải trừ.

Đỗ Duy nghe xong không khỏi thở dài trong lòng.... Lão già này, quả nhiên là lớn mật làm càn mà. Lão tùy tiện dùng tánh mạng của người khác để thí nghiệm. Không một chút để tâm..... quả nhiên là xem mạng người như cỏ rác.

Lão già này, lại đưa ra một vấn đề khó khăn cho Đỗ Duy:

-Hóa ra hôm nay không ngờ ở đây lại gặp được người phụ nữ đó, khiến cho ta rất là ngạc nhiên a.... chỉ là, nàng ta là bằng hữu của ngươi. Lão nhân gia ta cũng không có ý khiến cho học trò ngươi khó xử... bắt nàng ta trở về nghiên cứu, không cần nữa. Chỉ là yêu cầu một bình máu, cũng không tính là quá cao chứ? Nàng ta là người khỏe mạnh như vậy. Lấy ra một bình máu nhỏ nhỏ, cũng không tổn thương nàng ta gì lắm. Nghỉ ngơi một hai ngày sẽ khôi phục liền.... ài...

Lão dường như sợ Đỗ Duy không đồng ý như thế, liền nói:

-Ta từng tìm được một thứ ma pháp tộc Tinh Linh thượng cổ đã cũ kỹ nên sớm muốn thử một chút. Đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội.... Nếu ngươi có thể chuẩn bị cho ta một bình máu. Ta nghiên cứu nếu có kết quả thì.... há há. Nhóc con, ngươi đã là học trò của ta. Nếu ta có thể nghiên cứu ra Tinh Linh ma pháp, lẽ nào còn không dạy cho ngươi sao?

Đỗ Duy đối với ma pháp tộc Tinh Linh gì đó mà thầy giáo nói, hứng thú cũng không lớn lắm. Hắn hiện tại đã có quá nhiều thứ. Bản thân có xu hướng nhiều quá không nên tham cứu tường tận. Vô luận là tinh không đấu khí, tinh thần ma pháp, lại còn cả ma pháp phổ thông, hay là Đại Tuyệt Sơn vụ thuật... Mỗi cái tu luyện đến tuyệt đỉnh đều quá xa vời. Tinh Linh ma pháp này, đối với Đỗ Duy mà nói cũng không có sức hấp dẫn gì lắm.

Chỉ có điều lão mụ xanh này là cho mình thể diện nên mới mở miệng hỏi ý kiến mình như vậy. Hơn nữa lão tính tình cổ quái, cùng với Gandalf bản thể có khác biệt rất lớn. Nếu như mình không đồng ý, chọc giận cái lão già cổ quái này thì.... Hắn không thể xem nhẹ tính mạng được. Nếu như hắn khư khư cố chấp, cứng rắn mạnh mẽ chỉ sợ cái mạng nhỏ của phu nhân Listeria khó mà bảo toàn. Thể lực gia tộc Listeria gì gì đó lão già này vốn không để trong mắt. Nếu như lão muốn mạnh bạo thì Đỗ Duy cũng không có bản sự để ngăn cản.

374. Chương 270: Bà Nương Này Không Phải Người (phần 2)

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy thở dài:

-Thôi được rồi..... một bình máu không phải là vấn đề lớn....

Đỗ Duy đột nhiên dờ khóc dờ cười nói:

-Ngài.... Nếu như một bình máu dùng xong rồi, còn chưa nghiên cứu ra được gì. Ngài sẽ không bắt ta đi tìm người ta xin tí tiết chứ?

Gandalf nhíu mày, nghĩ nghĩ, nói:

-Ma pháp tộc Tinh Linh thâm ảo khó hiểu. Ta cũng là lúc lộn xộn mới chiếm được thứ cổ xưa đó. Muốn nghiên cứu ra, với chút máu như vậy, chỉ e chưa chắc đã đủ dùng. Có điều, lão nhân gia ta đã nể mặt ngươi nên không bắt nàng ta đi. Nếu không đủ dùng, ngươi cứ từ từ mà liệu!

Quả nhiên.... Cuối cùng lại muốn hành động ngang ngược mà.

Chỉ có điều lão này là một kẻ điên. Đỗ Duy hiện tại không có khả năng dây vào.

Bất đắc dĩ, hắn bị lão già này giục chạy đi tìm phu nhân Listeria. Vị tuyệt sắc phu nhân này sớm đã bị chuyện ngày hôm nay gặp phải Gandalf mà sợ không ít!

Kỳ thật phu nhân Listeria lần đầu tiên sau khi bị lão già áo xanh làm phiền, đối phương đã khám phá ra bí mật của bản thân mình. Chỉ có điều thân là người mang huyết thống tộc Tinh Linh. Bí mật của nàng cực kỳ quan trọng. Tuyệt đối không dám tiết lộ ra ngoài.

Phải biết, vô luận là Tinh Linh cái gì cũng không tốt. Hiện tại trên đại lục đều coi là tà giáo! Nếu vạn nhất huyết thống của mình bị tiết lộ ra ngoài. Chỉ sợ thần điện là nơi đầu tiên gây phiền toái cho mình! Thế lực gia tộc phu nhân Listeria dù lớn, chung quy cũng không lớn hơn thần điện! Lấy tội danh tà giáo bị thần linh trừng phạt phải trừ khử ra khỏi thế gian với mình, sẽ khiến mình vạn kiếp bất phục.

Vì vậy, trong lòng phu nhân Listeria giờ phút này cực kỳ sợ hãi. Lúc Đỗ Duy đến cầu kiến, trong lòng nàng chỉ có duy nhất một ý niệm là: hắn đã biết rồi sao?

Lão ma pháp sư áo xanh đó Đỗ Duy dường như gọi lão là “Thầy”. Cái này thật là không ổn! Chuyện này mà truyền ra ngoài thì gia tộc Listeria chỉ sợ không bao lâu nữa cũng sẽ bị xóa tên trên đại lục!

Đỗ Duy vừa vào cửa. Liền thấy bộ dáng ra vẻ miễn cưỡng của vị mỹ nhân này. Sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ. Môi mím chặt, mặc dù cố gắng hết sức nhưng lại cố làm ra bộ dạng bình tĩnh. Chỉ có điều ánh mắt hoảng loạn đã bán đứng nội tâm nàng ta.

Đỗ Duy không đành lòng làm khó vị phu nhân Listeria này. Dù sao đối phương đối với mình vẫn rất là thân thiện. Hắn thở dài. Cũng không đợi phu nhân Listeria nói. Thẳng thắn tự mình nói ra:

-Phu nhân..... mời.....

Nói xong. Nhìn nhìn xung quanh.

Phu nhân Listeria lập tức hiểu ý. Bảo mấy người thủ hạ đều ra ngoài. Đỗ Duy lúc này mới thở dài, trầm giọng nói:

-Phu nhân.... Ta cũng không cần nói nhiều. Phu nhân yên tâm. Ta biết phu nhân đang lo lắng cái gì. Chỉ là ta cam đoan chuyện này sẽ không có người ngoài nào biết nữa. Nhưng phu nhân cũng biết. Vị sư phụ này của ta tính tình cổ quái. Lão sẽ không nói ra ngoài nhưng muốn lão không tới tìm phu nhân làm phiền thì phu nhân phải chịu hy sinh một ít.

Nói xong, hắn đặt lên tay một cái chai nhỏ, thấp giọng nói:

-Yêu cầu không nhiều. Chỉ xin phu nhân một ít máu tươi.

Trong lòng phu nhân Listeria run lên. Giọng nói càng lúc càng run rẩy:

-Ngài..... ngài đã biết rồi sao?

Đỗ Duy mỉm cười:

-Phu nhân xin cứ yên tâm.... Đỗ Duy ta không phải là tín đồ của thần điện! Giáo lý quang minh nữ thần với ta không có quan hệ.

Phu nhân Listeria thần sắc lúc này mới trấn định một chút. Sau đó nàng ta không nói lời nào, bỗng nhiên xoay người rút ra một con dao bạc nhỏ. Cẩn thận cắt đầu ngón tay của mình. Yên lặng để máu nhỏ vào trong chai.

Cả quá trình rất là quỷ dị. Hai người đều không nói tiếng nào. Đỗ Duy mắt thấy một mỹ nhân yêu kiều như vậy bị bức bách lấy máu. Trong lòng rất là bất nhẫn. Chỉ có điều, chính hắn cũng không có biện pháp. Hơn nữa, chỉ có như vậy, ngược lại mới có thể bảo toàn vị phu nhân Listeria này.

-Được rồi.

Mặc dù chỉ là một bình máu nhỏ. Nhưng dù sao nàng ấy cũng là phụ nữ. Hơn nữa đau đớn, sắc mặt đã tái nhợt. Tay run rẩy đem bình máu tươi đưa tới, thấp giọng nói:

-Hãy đi đi.

-Cám ơn phu nhân nhiều.

Đỗ Duy cảm thấy có chút áy náy, đưa tay tiếp nhận. Lại nói:

-Ta.....

-Không cần nhiều lời.

Phu nhân Listeria hít một hơi thật sâu. Đường như trong nháy mắt đã khôi phục lại bộ dạng sắc sảo có năng lực của một tộc trưởng gia tộc. Giọng nói hùng hồn lãnh đạm:

-Xin đức ngài công tước chớ quên việc ngài đã hứa! Chuyện này không để người nào khác biết nữa.... tồn vong của cả gia tộc Listeria ta chỉ trong một ý niệm của ngài!

Nói xong. Nàng thẳng thắn xoay người bước đi. Không hề liếc mắt nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy âm thầm thở dài. Nhận lấy cái chai, mở cửa rời đi.

Đợi sau khi Đỗ Duy đi rồi. Phu nhân Listeria mới bỗng nhiên mềm nhũn toàn thân. Khí lực quanh thân dường như bị hút sạch. Mới vừa rồi mạnh mẽ chống đỡ, chỉ là vì không muốn đối phương thấy được mềm yếu của mình. Giờ phút này trong phòng chẳng còn ai. Nàng bỗng nhiên mềm nhũn té ngồi trên mặt đất. Thần sắc lúc này tràn ngập sợ hãi.

Đỗ Duy đem bình máu trở lại đưa cho lão già mũ xanh. Lão già này quả nhiên rất là vui mừng. Cực kỳ hưng phấn. Sau khi tiếp nhận, cẩn thận quan sát thật lâu. Lại đưa đến trước mũi người người một chút. Nhìn bộ dạng của lão. Đường như có chút không nhận được như muốn nhấp nhấp máu tộc Tinh Linh vậy. May mà Đỗ Duy kịp thời đề nghị nên Gandalf áo xanh mới tỉnh ngộ.

Chỉ có điều lão già này nhìn qua rất là cao hứng, nói: "Rất tốt! Chuyện này ta cũng không thể không cho người một chút gọi là cảm ơn.... như vậy đi. Nhóc con. Người làm học trò của ta, đã kêu ta vài tiếng thầy giáo, ta thực ra nên sớm chỉ dạy cho người một chút ma pháp mới phải.... chỉ có điều hiện tại ta đang cầm trong tay bình máu này. Trong lòng chỉ muốn đi nghiên cứu Tinh Linh ma pháp. Hiện tại thật sự là không có tâm tư để dạy người thứ gì. Như vậy đi..... Ta sẽ đưa cho người một thứ tốt tương tự. Người tất nhiên sẽ thích.

Nói xong. Lão thò tay vào trong áo bào sờ soạng một hồi lâu. Cuối cùng lấy ra một cái vật tròn đen tuyền như thủy tinh cầu. Đỗ Duy liếc mắt nhìn lại. Ở phía trên thủy tinh cầu này ẩn ước như có một đoàn hắc khí tràn ra xung quanh. Trong đó bất ngờ còn nổi lên kim quang gắt gao lưu chuyển. Xem hình dáng dường như là một cái thủy tinh cầu vong linh hắc ma pháp. Nhưng nhìn kĩ lại, đoàn hắc khí kia lại không giống như là tử linh chi khí đơn thuần.

-Đây là.....

-Há há. Cái này không phải là tử linh chi khí gì. Đây là thủy tinh giam cầm tử linh hồn phách!

Gandalf áo xanh ha ha cười:

-Trong này cũng không có gì. Chỉ có điều là ngày đó ta ở trên đường thuận tay làm thịt luôn một con thần lùn nhỏ của hoàng kim long tộc... long hồn của hắn là đồ tốt. Ta sau khi làm thịt hắn, thuận tay thu long hồn của hắn và vẫn để ở trong đó. Bây giờ tặng nó cho người.... Đây là đồ tốt cực phẩm. Hồn phách của hoàng kim long tộc rất thuần khiết, dùng để chế tạo ma pháp đạo cụ thì uy lực vô cùng đó!

Dùng một chút. Gandalf áo xanh nhú mày nói:

-Đáng tiếc.... người hơn phân nửa là chưa học qua vong linh hắc ma pháp gì.... Mà ta hiện tại thật sự không có thời gian. Nếu không, ta dẫn người đi tới mấy chiến trường thượng cổ, tìm một ít long cốt trở về. Ta sẽ chỉ cho người cách luyện chế ra một cái long cốt. Dem hồn phách hoàng kim long kia sử dụng, lập tức sẽ có một long cốt sừng vật cực phẩm đó! Trên thế giới này, cho tới bây giờ chưa ai có thể dùng hoàng kim long hồn để luyện chế cốt long! Hơn nữa lại là một con trưởng thành - Hoàng kim long hồn hoàn chỉnh nữ chứ!

375. Chương 271: Hai Đầu À ?

Xương rồng à?

Đỗ Duy giật mình, thật ra hắn cũng có được một bộ, mặc dù không trọn vẹn nhưng cũng có thể tạm dùng. Hắn đang muốn nói nhưng bất chợt trong đầu nảy sinh một ý nghĩ, ngoài mặt cố ý nổi giận nói:

-Thầy thật keo kiệt! Nói những cái gì là sau này sẽ mang ta đến chiến trường tìm kiếm xương rồng .... Hừ, con thần lùn to xác màu vàng kia đã bị người tiêu diệt, đến cả hồn phách cũng bị người thu thập nói chỉ là xương? Hay là không nỗ lực cho học trò đây?

Gandalf áo tím sượng mặt, lập tức cười khục khặc rồi lắc đầu ngượng ngùng nói:

-Cái này...

Đỗ Duy lắc đầu nói:

-Thầy à, người không cần nói nữa, chắc là thầy đã giấu kỹ rồi chứ gì. Ta cũng không muốn đòi ngài đâu.

Gandalf lập tức kêu to:

-Ai nói không nỗ lực cho người! Hừ, chỉ là một bộ xương rồng thôi mà, có điều trong đó có hai vấn đề khó xử.

-Hả?

Đỗ Duy vừa thấy có chút hy vọng lập tức hiện ra bộ mặt tươi cười thân thiện.

-Ôi ....

Gandalf áo tím thở dài nói

-Hôm đó ta gặp cái con thần lùn nhỏ hoàng kim kia trên đường, sẵn trong lòng có điều buồn bực lại bị hắn đúng là muốn chết đánh nhau với ta. Chỉ là cha của hắn đã thương ta thật không nhẹ nên lúc ta ra tay không có thể khống chế đúng mức. Một bộ xương rồng tốt vậy bị ta phá thành bốn năm mảnh chỉ còn không đến một phần ba .... Ồ, may mắn là vảy của rồng vàng ta còn thừa lại không ít nhưng có điều từ một bộ xương rồng không hoàn chỉnh muốn luyện chế thành rồng xương gần như là không thể.

Dừng một chút hắn lại giải thích:

-Từ trước đến giờ thật ít nghe nói có thể đem xương rồng vàng luyện chế thành rồng xương. Thứ nhất, rồng vàng là rồng trong vương tộc, thực lực cường đại. Ai có thể giết chết loại sinh vật hùng mạnh như vậy để lấy xương?. Thứ hai, bản thân là rồng trong vương tộc, nếu rồng vàng chết trận thì hài đều sẽ được đồng bạn mang đi chôn tại long tộc thánh mộ, không để ở ngoài. Nguyên nhân quan trọng nhất .... ta nói cho người biết, xương rồng vàng và xương rồng bình thường rất khác biệt. Người cũng đã biết luyện chế một rồng xương phải tốn bao nhiêu tử linh khí? Hiện tại tạo nghệ của người trên lĩnh vực vong linh ma pháp không cao, cứ tính là ta giúp người đi. Nhưng mà, dù gì ta cũng không phải vong linh hắc ma pháp sư chính tông. Nếu chỉ là một ít xương rồng thường, lão già ta có thể miễn cưỡng luyện ra một rồng xương. Mặc dù là rồng xương bình thường uy lực có hạn, nhưng khi nhập thêm hồn rồng vàng uy lực tăng gấp đôi có thể tạm coi là không tồi! Nhưng nếu người nổi lòng tham muốn dùng xương rồng vàng và thêm cả hồn rồng vàng để luyện ra rồng xương vàng..... nói thật từ cổ chí kim ngay cả nghe cũng chưa có nói, tính gì đến làm qua! Điều đơn giản nhất là luyện rồng xương vàng cần phải một lượng lớn tử linh khí .... ta còn không có, nói chi người! Trừ khi người đại khai sát giới để luyện chế tử linh khí..... Đương nhiên làm vậy ta cũng không giúp được người chuyển chấp pháp đội của ma pháp công hội.

Đỗ Duy nghĩ nghĩ sau đó nhìn Gandalf thấp giọng cười nói:

-Sự phụ, có lẽ cũng không khó lắm.

Sau đó hắn kéo Gandalf rời thành tới trang viện ở mặt sau phủ công tước.

Nơi này trong phủ công tước là vùng cấm do Đỗ Duy chính tay lập ra ma pháp trận. Bên ngoài có thị vệ gác. Lúc trước Đỗ Duy dùng chỗ này để làm một vài thí nghiệm ma pháp đơn giản, có điều sau này theo ý Gilear sửa lại thành một xưởng sản xuất, Đỗ Duy rất ít khi làm mấy cái việc này tại phủ công tước của mình.

Gandalf theo Đỗ Duy đi vào phòng thí nghiệm ma pháp. Hắn đối với cách bài trí và dụng cụ làm việc tỏ vẻ hài lòng. Dù sao trong phòng thí nghiệm của Đỗ Duy tại Tây Bắc này có rất nhiều thứ là của đại sư Arike biếu tặng.

-Thưa thầy, ma pháp không gian của ta thật sự thấp kém nên chỉ có thể làm phòng ốc bên trong này lớn như vậy thôi ..... Chỉ là ta muốn làm to ra nữa nhưng lại không muốn người ngoài biết..... ngài xem .....

Gandalf gật đầu. Lão chấp tay nhìn tứ phía. Phòng thí nghiệm ma pháp này theo bên ngoài thấy bất quá chỉ là mấy căn phòng nhỏ. Nhưng nếu đi vào sẽ thấy không gian rộng thêm ba đến năm lần. Hiển nhiên là Đỗ Duy đã thi triển một ít không gian ma pháp.

Gandalf đi một vòng rồi cười nói:

-Không trách người được. Người dù sao cũng mới học, ma pháp không có hệ thống. Thời gian lại ngắn ngủi nên có thể thi triển không gian ma pháp đến mức đó cũng đã là hiếm có rồi.

Nói xong lão già này cho tay vào trong ngực lục soát một hồi lấy ra vài cái phù hiệu bằng bạc, xếp thành một xấp trong tay, đi tới từng góc phòng không gian ma pháp của Đỗ Duy, lấy thêm mấy khối pha lê, đem phù hiệu đặt vào trong rồi tùy tiện thi triển ma pháp thúc đẩy ma pháp trận.

Đỗ Duy liền nghe thấy một tiếng động lớn, cảnh tượng cả căn phòng chợt như bị bóp méo một chút, nhìn kỹ lại không gian trong phòng đã trở nên to lớn rộng rãi như sân tập thể dục! Ma đạo sư ra tay quả nhiên bất phàm!

Gandalf vẫn tỏ vẻ không hài lòng thở dài:

-Ma pháp trận do người bố trí vốn quá bé, có thể làm lớn tới vậy đã là cực hạn rồi. Ta không có thời gian để bố trí lại ma pháp trận nên chỉ có thể cải tạo một chút .... Tốt lắm, người cho ta xem vật gì đây?

Có một căn phòng to như sân thể dục như vậy, Đỗ Duy lập tức lấy từ trong nhẫn chứa vật lấy ra bộ xương rồng kia!

Trước mắt Đỗ Duy và Gandalf xuất hiện một bộ xương rồng dài có đến hơn hai mươi thước, toàn thân hiển hiện vẻ tàn phá. Nhưng Gandalf là siêu cấp ma pháp sư, liếc mắt xem qua liền có thể pháp hiện ra bảo bối.

Không để ý đến Đỗ Duy, hắn chính mình tự lại sờ sờ gõ gõ, trong miệng không ngừng chửi rủa tán thưởng. Sau hồi lâu mới quay lại nhìn Đỗ Duy:

-Tốt thật! Thứ tốt như vậy tên nhóc nhà người lấy từ đâu ra vậy?

Đỗ Duy cười hi hi đem chuyện mình tại pháo đài Watt của quân Tây Bắc cùng hắc ma pháp sư Tatharo kể lại một lần. Gandalf vừa nghe lông mi chợt nhú lại:

-Tatharo? Ta tựa hồ có nghe qua tên này. Hừ, không thể tưởng được hắn tấn cấp đến Đại ma pháp sư hơn nữa lại là vong linh ma pháp sư. Thực sự là hiếm thấy. Nhưng lại bị người hại chết ... tên nhóc nhà người cũng thật là giỏi hoạt.

Nói tới đây chợt lão già nhớ đến ngày chính biến đó cũng bị Đỗ Duy dùng tầng tầng lớp lớp âm chiêu suýt mất mạng. Hắn không khỏi đỏ mặt đánh trống lảng chuyển chủ đề nói:

-A, bộ xương này xem phẩm chất cũng đạt tới thượng phẩm! Không biết hắc ma pháp sư kia tốn bao nhiêu thời gian chạy quanh chiến trường khi xưa mới sưu tầm được đến thế. Để xem một chút, đại khái hắn dùng ba bốn loại xương rồng xếp lại, trong đó có vài khối tạm xem như thượng phẩm, đáng tiếc là chất lượng không đồng đều, một vài cái chỉ là cho đủ, có điều nếu xét toàn diện thì cũng có thể xem như một bộ xương rồng thượng phẩm. Hơn nữa...

Hắn dừng một chút, tự tay gõ nhẹ lên xương rồng, từ ngón tay xuất ra một tia hắc khí nhàn nhạt. Đỗ Duy vừa nhìn đã biết là tử linh khí.

Đỗ Duy cũng không thấy kỳ quái là Gandalf sẽ có tử linh khí. Dù sao cũng giống như hắn, lão quái vật sống gần đó tuổi khả năng không chỉ học một loại ma pháp. Phần lớn chắc là học lướt qua. Gandalf có là hắc ma pháp sư cũng là chuyện bình thường.

Có điều luồng hắc khí do Gandalf phát ra cũng rất nhanh chóng bị xương rồng hấp thu. Gandalf cười nói:

-Hơn nữa người xem ..... hay nhất là đầu rồng xương này không phải là mới thu thập được! Nó vốn là một thành phẩm tử linh sùng vật do hắc pháp sư cấp bậc đại ma pháp sư luyện chế ra. Chỉ có điều nó bị người giết lúc người đoạt lấy bộ xương. Nếu chỉ là một bộ xương không, chúng ta mới bắt đầu luyện chế tự nhiên sẽ tốn mất rất nhiều tử linh khí, phiền toái hơn nữa là cần rất nhiều thời gian. Chính vẫn là người may mắn, Tatharo hắc ma pháp sư kia sớm đã luyện chế tốt rồi. Có thể nói, ngay lúc này đầu rồng đã luyện xong thành thành phẩm. Chỉ có điều hồn rồng đã bị diệt, biện pháp đơn giản nhất là đem hồn rồng vàng đưa vào. Sau đó ta sẽ dạy người một ít pháp thuật điều khiển hắc ma pháp có thể trực tiếp biến nó thành sùng vật của người ..... Có điều người đã có một bộ thành phẩm xương rồng như vậy, làm thế quá lãng phí!

Đỗ Duy nghe được câu cuối không khỏi động tâm đứng lên. Xem ra .... lão già mũ xanh này lại cho mình không ít chỗ tốt rồi!

376. Chương 271: Hai Đầu À ? (phần 2)

Gandalf áo xanh trong mắt cũng tràn đầy hưng phấn. Hề là ma pháp sư, gặp được loại bảo bối này đều như đầu bếp thấy được gia vị hiếm có, nhìn không được phải động thủ một hồi.

Lão già này rốt cuộc không hề keo kiệt, từ kho chứa vật của mình bắt đầu lấy ra vật dụng. Rất nhanh, ngay cạnh đầu rồng chỗ Đỗ Duy đứng, âm một tiếng rung rinh cả sàn hiện lên một mảnh kim quang. Chính là thân thể bị tàn phá của rồng vàng xuất hiện!

Quả nhiên chính là Long nhị vương tử đáng thương!

Ngày trước tại pháo đài Watt, hắn là rồng vàng uy phong lẫm lẫm cầm trong tay trường thương tung hoành vô địch, mấy vạn đại quân hắn không để vào mắt. Nhưng giờ nằm ở đây, một cơ thể rồng khổng lồ giờ còn không tới một nửa. Cái đầu coi như còn nguyên, xương cổ thiếu vài chỗ, thân thể tan nát, khó thể tưởng tượng hình dáng hoàn chỉnh của hắn bằng vào cái xác này.

Thêm nữa, mười mấy cái vảy rồng phát tán ánh vàng, mỗi cái đều to hơn cái chậu rửa mặt.

Gandalf sau khi bỏ hết mọi thứ ra đã không còn để ý đến Đỗ Duy, ánh mắt đặt trên hai bộ xương rồng trước mặt suy nghĩ khổ tâm.

Đỗ Duy biết vị .... lão pháp sư này đang suy nghĩ biện pháp tốt nhất để luyện chế hai bảo bối này, hắn cũng không dám quấy rầy. Chỉ là chính mình đi đến nhặt vài miếng vảy rồng lên quan sát cẩn thận.

Này đây chính là vảy rồng vàng! Thân thể cường tráng của rồng vàng gần như hoàn mỹ, về mặt phòng ngự vật lý thật sự là đứng đầu thiên hạ. Mặc dù vảy rồng là vật chết, không có khí rồng vàng gia tăng phòng ngự, nhưng mà độ cứng rắn đã vượt qua sắt thép nhiều lần. Càng khó có nữa là vảy rồng nhẹ hơn rất nhiều so với sắt.

Nếu có thể dùng chế tạo áo giáp .....

Nghĩ tới đây Đỗ Duy lập tức chạy nhanh lại nhặt hết lên. Thấy trên thi thể rồng vàng còn có rất nhiều, Đỗ Duy cũng không khách khí lấy ra dao găm cắt, nhưng dao găm bình thường nào có thể cắt được vảy rồng vàng? May mắn là trên người Đỗ Duy còn có thần kiếm Nguyệt Dạ Mỹ Nhân. Cầm thanh kiếm sắc bén vô song, Đỗ Duy cũng hao phí mất cả buổi đêm toàn bộ vảy rồng trên thi thể rồng vàng đáng thương cắt xuống, kể cả mấy cái không hoàn chỉnh.

Mất thấy Gandalf còn đang si ngốc giương mắt nhìn xương rồng trầm tư, Đỗ Duy cũng không quấy rầy hắn đem toàn bộ vảy rồng cắt vào trong nhẫn chứa vật. Để Gandalf ngây dại tại đây, hắn bỏ ra ngoài trước.

Đỗ Duy sau đó liền cho Marde tìm thợ rèn và thợ thủ công tốt nhất trong phủ mang đến. Đỗ Duy đã tốn kém không ít khi mang mấy thợ thủ công này từ đế đô về. Mấy người này nguyên là thợ thủ công làm tại kinh đô do Zach nhỏ trực tiếp quản lý, khi Đỗ Duy đến tây bắc đã tính sẽ cần nhiều thợ rèn quân trang vũ khí, xây dựng thành lũy nên đem theo đám thợ tốt nhất cùng mình đến Tây Bắc.

Dưới tay Đỗ Duy mấy người này đều nhận được rất nhiều ưu đãi, mỗi người còn dẫn theo mười mấy đồ đệ. Được Đỗ Duy trả thù lao cao nhất trên toàn đại lục nên họ đối với hắn làm việc hết mình.

Đỗ Duy trực tiếp lấy vài người rồi đưa cho họ một đồng vấy rồng cười nói:

-Các người xem cái này có thể chế ra vũ khí gì?

Một thợ rèn nghi hoặc cầm lấy một mảnh vấy rồng, hắn kinh ngạc khi pháp hiện thấy thứ này nhìn qua lớn như vậy nhưng trọng lượng lại rất nhẹ. Gõ vài ba cái hắn nhíu mày nói:

-Thưa công tước, cái này không phải bằng sắt, xem ra có chút giống vấy ma thú mà chúng ta khi còn ở đế đô phụng mệnh chế tạo vũ khí... Lúc đó, nguyên liệu được cấp cũng rất giống cái này nhưng không to như vậy.

Đỗ Duy cười cười :

-Đúng không phải là sắt... Ờ, là vấy ma thú ..... Ủ, cứ coi đúng là vấy ma thú đi.

Người thợ này cười khổ:

-Thưa ngài, lần trước loại vấy ma thú này khiến chúng ta tốn rất nhiều tâm tư suy nghĩ biện pháp luyện chế. Lãng phí cũng rất nhiều cuối cùng tìm được một biện pháp. Chỉ sợ là biện pháp đó không biết có dùng được ở đây hay không .....

Người không cần nghĩ biện pháp luyện chế, ta muốn hỏi là nếu cho người biện pháp có thể tùy ý luyện chế mấy cái này, người có thể chế ra vài bộ áo giáp và vũ khí không?

Người thợ rèn này trầm ngâm một chút rồi nói:

-Như thế không khó. Nếu áo giáp mà nói, không ít tướng sĩ đầu lĩnh đều mặc loại Thiết Diệp Thước (lá sắt), loại giáp này đem từng phiến ráp lại. Mấy cái vấy này cũng như lá cây, to hơn chút thôi, chúng ta dùng chút biện pháp đánh lại một tý. Có điều, để phòng hộ cánh tay và bả vai... không biết thứ này có thể uốn lại dễ dàng không .... Thưa công tước, hiện tại chúng ta ko dám chắc, phải thử mới nói được.

Đỗ Duy gật đầu lấy ra ba phiến vấy rồng đưa cho mấy thợ thủ công này nghiên cứu cẩn thận.

Mấy vấy rồng này là nguyên liệu tốt nhất để chế áo giáp! Trân quý nhất chính là kim loại bình thường trời sinh đều có tính bài xích ma pháp, muốn gia trì thêm ma pháp đều cần thêm bí ngân bên trong làm cho giá cả trở nên qua mức đắt đỏ. Trong khi đó vấy rồng này đối với ma pháp không có tính bài trừ, sau khi chế tạo thành áo giáp có thể tùy ý gia trì ma pháp!

(Thế vấy rồng vàng với bí ngân cái nào quý hơn? - Biện dịch viên

Thế mà cũng hỏi, tất nhiên là vấy rồng rồi, vàng với bạc cái nào xịn hơn?- biên tập viên)

Nếu có thể chế tạo vài bộ cực phẩm áo giáp rồi gia trì thêm mấy thứ ma pháp lợi hại thì đến .... há há, thần khí so ra cũng không kém nhiều lắm.

Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ còn phải đem cây thương gãy của Long vương tử tới cho đám thợ xem xem có thể sửa lại được không... mặc dù bị gãy một đoạn nhưng vốn độ cao của thương là dành cho Long vương tử lúc hóa thành người sử dụng, người thường dùng thương như vậy sẽ thành quá dài, bây giờ chặt đứt một đoạn, chiều dài lại vừa khớp cho người thường dùng!

Có điều Đỗ Duy không phải là không có phòng bị. Hắn phân phó cho thị vệ cao Raoen đích thân dẫn người giám sát mấy thợ thủ công này.

Tự mình khuếch trương quá nhanh, rất dễ có người nằm vùng. Bản thân là người chơi đùa với người khác, nếu bị người khác chơi lại thì sẽ rất mất mặt.

Xử lý hết mấy sự tình xong xuôi Đỗ Duy quay lại phòng thí nghiệm. Bên trong Gandalf đã đứng lên đi đi lại lại không ngừng quang bộ xương rồng dài thượt. Trong miệng thì ào ào nói phăng phất rất buồn rầu:

-Ôi ... không đủ làm hai bộ! Mặc kệ làm thế nào cũng lãng phí mất một phần .... Ôi... làm thế nào mới có biện pháp không để lãng phí loại đồ quý giá này ....

Đỗ Duy mắt thấy Gandalf đã không còn trầm tư nữa liền tiến tới cười nói:

-Thưa thầy, người nói cái gì vậy?

Gandalf liếc nhìn Đỗ Duy nói:

-Đây đều là nguyên liệu quý hiếm, nếu chỉ luyện một rỗng xương tất nhiên sẽ thừa ra một ít. Như vậy lãng phí quá. Ta vừa rồi nghĩ chế rỗng xương rỗng này ra, nhưng chính là lại có chút khó xử. Không nói chuyện xương bất đồng có tính chất bài trừ lẫn nhau, nếu tùy tiện làm nó to ra khiến thể tích quá lớn không chừng ảnh hưởng đến thực lực chiến đấu. Còn nếu làm nhỏ lại thì cả hai đều quá nhỏ .... Dù sao quý nhất cũng là hai đầu rỗng ta đều có đủ, mất cái nào cũng là phí của trời đó!

Đỗ Duy ngay cả mắt cũng không chớp, bỗng cười nói:

-Thầy ơi là thầy..... đầu óc người u tối quá! Đã không muốn lãng phí thì không bằng chế ra một rỗng hai đầu đi?

-Hai... rỗng hai đầu à?

Gandalf ngây dại một chút rồi ngay lập tức trong mắt ánh lên một tia tinh quang kêu to:

-Biện pháp tốt! Khéo! Khéo quá!

377. Chương 272: Cái Quái Gì Thế Đây?!

Việc luyện chế một rỗng xương không thể đơn giản như vậy mà phải đem bộ xương rỗng nát do tên Tatharo kia để lại xếp lại lần nữa càng tốn nhiều công phu. May mắn là Gandalf tuy nóng lòng nghiên cứu máu Linh Tinh của phu nhân Listeria đã sớm định rồi đi nhưng gặp được hai bộ xương rỗng khó kiếm nên trong lòng sung sướng khó mà rời bước. Hắn cùng Đỗ Duy ở lại loay hoay lắp ghép bộ xương rỗng.

Chỉ là, lúc đầu Đỗ Duy muốn để lão khôn áo xanh tự làm lấy nhưng rồi hắn lại phải lớn tiếng kêu khổ.

Đỗ Duy tính để Gandalf xếp bộ xương rỗng, đến khi hoàn thành hắn tự mình hưởng thành quả! Đáng tiếc là Gandalf loại bỏ ngay ý nghĩ này trong đầu Đỗ Duy. Hắn nghiêm khắc nói cho Đỗ Duy biết là hắn chỉ đứng một bên chỉ bảo sự tình khi luyện chế xương rỗng, còn lại là Đỗ Duy chỉ có thể dựa vào chính bản thân mà làm.

-Ta đã hơn trăm tuổi, không biết còn sống được nhiều ít bao nhiêu, đây là cơ hội để đích thân dạy người một chút vong linh ma pháp, làm thế nào luyện chế thú cưng tử linh và còn cả nhận biết xương cốt ma thú. Người cũng không nên lười biếng, tốt nhất là cũng đừng nghĩ tới việc đó luôn..

Điều đáng buồn nhất chính là các ma pháp sư khác đều có một ít ma pháp học sinh, nếu là hắc ma pháp sư còn có thể triệu về vài linh xương tùy tiện sử dụng. Nhưng Đỗ Duy lại không được! Dưới sự chỉ đạo của lão Gandalf, một bộ xương rỗng to mười thước như vậy, Đỗ Duy chỉ có thể tự mình vận chuyển qua lại, mỗi ngày đều mệt chết khiếp!

Lúc nghỉ ngơi lão già này lại dạy hắn cách nhận biết lai lịch xương rỗng, thông qua cân nặng, độ cứng thậm chí cả hình dáng và hoa văn còn lại để phán đoán xương rỗng này thuộc loại rỗng nào.

Thậm chí còn nhận cơ hội này đem toàn bộ các thuộc tính, kỹ năng, cấp bậc của các loại rỗng, kể cả các loại ma pháp tiếng rỗng nhất nhất đều toàn bộ dạy cho Đỗ Duy.

Mặc dù vị công tước bé nhỏ của chúng ta mỗi ngày đều mệt đến chết, nhưng may mắn là hắn vốn dĩ thông minh còn có tinh thần lực mạnh mẽ có thể nói là nghe qua là nhớ. Trong vòng mấy ngày đã đem toàn bộ kiến thức của lão già mũ xanh ghi nhớ kỹ.

Cuối cùng để khảo nghiệm Đỗ Duy, Gandalf đưa ra một yêu cầu khiến Đỗ Duy suýt học máu: từ hai bộ xương rỗng nát xếp lại thành một rỗng hai đầu. Hắn mất bảy tám ngày mới miễn cưỡng hoàn thành.

Lão già này khiến Đỗ Duy dở khóc dở cười khi hắn khua tay một cái phát ra một trận cuồng phong khiến bộ xương rỗng xếp đầy đủ lại một lần nữa tứ tán.

-Tốt lắm, người đã học xong. Cái đó là dựa theo nội dung mấy ngày nay ta dạy người, bây giờ người dựa vào kiến thức của chính mình, so sánh phán đoán các loại xương cùng tính chất và tác dụng để một lần nữa xếp lại thành một rỗng hai đầu đầy đủ....

Gandalf nói tới đây cố ý nở một nụ cười ám muội:

- Ta biết người có trí nhớ rất tốt, nhưng người đừng nghĩ dựa vào trí nhớ mà xếp lại như trước một cách đơn giản! Là đồ đệ của ta thì đừng nghĩ chuyện lười biếng! Nói cho người biết, lúc trước dạy người ta cố ý nói sai vài biện pháp, thuộc tính! Nếu người chỉ đơn thuần xếp lại như cũ liền tính là người thua! Người phải dựa vào phán đoán và phân tích của bản thân một lần nữa xếp ra một bộ. Nếu người có thể chỉ ra ta cố ý nói sai phương pháp nào thì .... Ta sẽ có thưởng cho người.

Đỗ Duy tức điên người nhưng mặt ngoài không dám nói cái gì.

Mấy ngày nay Đỗ Duy đã chịu không ít đau khổ khi ở chung. Lão già Gandalf này và Gandalf chính thức kia cùng am hiểu một loại thuật điều khiển con rối.

Năm đó tại khu rừng băng tuyết, Gandalf thật có thể khống chế thân thể Đỗ Duy làm cho hắn tự sát mình! Giờ tại đây vị Gandalf mũ xanh này hiển nhiên cũng có trình độ đó! Mặc dù thực lực của Đỗ Duy so với lúc trước tại khu rừng đóng băng đã tiến bộ rất nhiều nhưng đối với lão già mũ xanh này vẫn hoàn toàn không năng lực phản kháng.

Hàng ngày nếu có chút lười biếng hoặc làm lão già mũ xanh không hài lòng hắn lại bị lão bắn ra một tia sáng xanh, trong nháy mắt khống chế thân thể Đỗ Duy. Làm Đỗ Duy không nói nên lời là... Gandalf một chính một tà đều có thể làm cho người ta tự sát bản thân thật quái ác.

Gandalf nói xong cười to rồi bỏ đi.

Đỗ Duy khoanh chân ngồi cạnh đồng xương rỗng, hắn cũng không vội vã bắt đầu. Khổ sở tính cách xếp lại bộ xương còn suy đoán rốt cục lão già kia cố tình nói sai ở điểm nào.

Liên như vậy một đêm, khi thì cào đầu, khi thì bứt tai suy nghĩ khổ sở một phen. Tới sáng ngày hôm sau, mặc dù ma pháp sư có tinh thần lực mạnh mẽ nhưng Đỗ Duy suy tâm quá độ không khỏi có chút mỗi một ngã ra đất ngủ thiếp đi.

Trong khi ngủ mơ, hắn chợt nghĩ ra chủ ý kỳ quái nhất thời quát to một tiếng xoay người nhảy dựng lên kêu:

- Ta đã nghĩ ra rồi! Ta nghĩ ra rồi!!!

Gandalf để Đỗ Duy lại rồi rời khỏi phòng thí nghiệm nhưng cũng không đi xa, chỉ là ngồi bên ngoài phòng thở dài:

- Học trò tốt ơi, lão già ta đây không phải cố ý tra tấn người nhưng chỉ có cách này mới làm cho người thấu hiểu những điều người học. Sau này mới có thể ứng dụng linh hoạt. Nếu không chỉ có trí nhớ mạnh mẽ thì cũng chỉ là con một sách lợi hại mà thôi.

Mấy ngày nay là lần đầu tiên Đỗ Duy và Gandalf ở cùng nhau một đoạn thời gian dài. Lão già này đối với sự thông minh của Đỗ Duy rất hài lòng. Lúc mới bắt đầu mặc dù hắn thông minh đối với lĩnh vực ma pháp có chút chậm hiểu không theo kịp so với đồ đệ của chính mình là Joanna, nhưng tới đoạn sau thẳng nhóc này một lần là học thấu, càng lúc càng nhanh. Thêm nữa trong đầu Đỗ Duy chứa quá nhiều kiến thức cộng thêm những hiểu biết từ kiếp trước nên thỉnh thoảng lại đưa ra không ít quan điểm khiến lão già Gandalf cảm khái không thôi.

Dần dần đánh giá trong lòng lão già này đối với Đỗ Duy đã vượt qua học trò của chính mình.

Chỉ có điều .... Hắn dựa vào kiến thức học được mấy ngày nay rốt cục có thể vượt qua được khảo nghiệm cuối cùng này không? Trong lòng Gandalf tính toán dù cho tên nhóc này học rất nhanh cũng cần thời gian để tổng hợp lại, có lẽ phải đến bảy tám ngày.... Nếu tổn mất mười lăm mười sáu ngày cũng coi như trong dự tính. Đồng thời, cho dù là Gandalf tính toán sai thì lão cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.

Bất quá lão già cũng không có rời đi, hắn ngồi bên ngoài phòng thí nghiệm một mặt thiền, một mặt chờ tin tức của Đỗ Duy.

Tâm tình như vậy đại khái giống như kiếp trước của Đỗ Duy khi cha mẹ thí sinh ngồi chờ bên ngoài phòng thi đại học.

Hai ngày đêm Gandalf áo xanh ngồi thiền, ma pháp sư không cần ngủ cũng không ảnh hưởng tới tinh thần. Tới ngày thứ ba vừa mới sáng hắn mở mắt thấy Đỗ Duy lặng lẽ đẩy cửa phòng thí nghiệm lạnh lẽo đi ra.

Gandalf khẽ nhắm mắt lại thở dài:

- Làm sao lại ra? Gặp được cái gì nan giải không nghĩ ra đến hỏi ta chẳng?

Đỗ Duy cười hì hì sau đó thi lễ với vẻ mặt quý dị:

- Thưa thầy ... ta đã làm xong rồi.

-.... Làm xong rồi??!!

Gandalf nhảy dựng lên.

Lão già sau đó trầm mặt xuống:

- Người lại đùa cái gì vậy! Ta nói cho người biết sự tình này không thể nói giỡn như vậy! Nếu người chủ tâm lừa dối cho qua, từ nay về sau có học cái gì cũng không đến đầu đến đũa!

Làm xong rồi ư? Mới hai ba ngày thời gian đã làm xong rồi? Gandalf tuyệt đối không tin!

Đỗ Duy dang hai tay cười nói:

- Thưa thầy, người vào xem sẽ biết ta không nói dối.

Gandalf trong lòng run lên không khỏi nảy ra một ý niệm trong đầu

- ... học trò này của ta là thiên tài trong thiên tài sao?

Hắn trong lòng kinh hỷ một trận rồi như gió phi vào trong phòng. Đỗ Duy vẻ mặt quý dị chậm rãi ung dung tiến theo sau đi vào.

Gandalf đập cửa đi vào phòng thí nghiệm liếc mắt thấy chính giữa phòng một vật dài đến hơn 30 thước nghiêm nhiên nằm trước mắt khiến hắn không khỏi ngây dại. Sắc mặt hắn trong nháy mắt biến hóa thiên hình vạn trạng, lúc nhanh lúc chậm, lúc trắng lúc đen, trên trán nổi đầy gân xanh quái dị không thể nói lên lời.

Đợi sau nửa ngày hắn rốt cục đột nhiên quay đầu lại tức giận hét với Đỗ Duy :

- Thăng ôn con lão lêu! Người xếp thành cái chó má gì vậy!!!

Quái vật trước mặt này .... Rõng hai đầu ở đâu???

Rõng này quả thật có hai đầu, chỉ có điều .... Một đầu ở phía trước, cái đầu còn lại cắm ở mông phía sau!!!

Mà hình dáng cái thứ này tuyệt đối cùng rõng xương không có nửa điểm quan hệ! Thậm chí từ cổ chí kim cũng tuyệt đối không có một loại rõng trưởng thành nào có hình dáng như vậy!!!

Mặt trước một đoạn xương trắng bé phình to dần ra giữa tạo thành hình lang trụ rồi thu hẹp đến phần đuôi không có chút gì dựa theo kết cấu xương rõng. Nhưng thật ra ...

Được rồi!

Trước mặt không phải là rõng xương gì .... Mà chỉ dùng xương rõng tạo ra một cái ....

Một cái thuyền!!!

Hoặc nói chính xác hơn là một cái thuyền bay!! Bởi vì nguyên hai cánh rõng vàng bị hắn gắn vào hai bên sườn phía dưới. Điều làm cho lão Gandalf nổi giận chính là cái này thật sự là

-Thuyền!!!

Bởi vì hắn còn ngang nhiên phí phạm xương rồng trên quý dựng lên ở giữa hai cột buồm!!!

Gandalf tức đến độ tay run rẩy giương mắt chỉ Đỗ Duy hận không thể ăn thịt được hắn:

- Ngươi! Nói cho ta rõ ràng đây là cái gì vậy!

-Thì là rồng bay ....

Đỗ Duy vừa nói vài câu thấy ánh mắt muốn giết người của Gandalf liền nói nhanh:

- Là chiến hạm rồng bay!

- Cái gì bay cái gì rồng cái gì chiến hạm! Ngươi nói nhầm cái gì vậy!

Gandalf mắng to

Đỗ duy thở dài cẩn thận lùi ra phía sau hai bước:

- Thưa thầy, xin người nghe ta giải thích rõ ràng đi.

Nói xong Đỗ Duy ho khan hai tiếng đi đến cạnh “Chiến hạm” lớn tiếng giảng giải:

- Thưa thầy, ta đã suy nghĩ qua, nếu đơn thuần xếp ra một rồng xương dù có mạnh mẽ đến đâu cũng bất quá chỉ là thú cưng cùng cường địch đơn độc đối chọi mà thôi. Lấy thực lực của con mà nói thôi, nếu là đơn độc con còn sợ ai sao? Một rồng xương đối với con mà nói nhiều cũng không nhiều lắm, ít cũng không ít quá. Nhưng thứ này ... hắc hắc, lợi hại nhiều lắm!

Hắn chỉ vào thân thuyền nói:

- Ngài xem, thân thuyền này chỉ dùng xương rồng làm ra, mặc dù không phải kín hết ... có điều thuyền này không phải để ta dùng lướt sóng trên biển! Chỉ cần khe hở không lớn đến mức người ngồi trên lọt xuống đã là được rồi. Thân thuyền dài đến 30 thước, dựa theo tính toán đơn giản của ta lấy năng lực phi hành của hai cánh vẽ thêm mấy phong hệ ma pháp trận .... Ha ha, chiến hạm này có thể chứa vài trăm người một cách dễ dàng! Mấy trăm người với thực lực kỳ sĩ cường đại kèm thêm hỏa pháo ... hắc hắc ...

Đỗ Duy chỉ vào hai cái đầu rồng ở đầu và đuôi thuyền cười nói:

- Hai cái đầu rồng này ta đặt trước sau coi như là đầu và đuôi thuyền còn có tác dụng như pháo hạm chủ! Đầu rồng có thể phun ra long tức sát thương trên diện rộng đúng là vũ khí đánh xa tốt nhất!!

Hắn lại chỉ vào cột buồm nói:

- Người xem, ta đã lo lắng xương rồng mặc dù năng lượng rất mạnh nhưng bất quá cũng có hạn. Nếu đơn thuần dựa vào chính nó để bay lượn rất hao phí. Mấy cột buồm dựng thẳng này trong không trung đúng thời điểm mở phong trận phía dưới tự nhiên có thể mượn sức gió để bay!

Cuối cùng Đỗ Duy tổng kết nói:

- Có thể chở người, đánh xa dùng pháo đầu rồng, đánh gần dùng hỏa pháo, gần nữa cận chiến có võ sĩ ... như vậy có thể tính rồng xương này giá trị to lớn!! Sự phụ, người tưởng tượng xem, trong tay ta có một chiến hạm bay trên trời sánh ngang mười vạn đại quân. Ta bay trên trời bọn họ dưới đất tùy ý để ta chém giết? Có vạn cung tiễn bắn .... Hừ, cung tên có thể làm tổn thương được xương rồng chính hiệu sao?!

Điều quan trọng hơn Đỗ Duy cũng không có nói ra.

Bởi vì chiến hạm rồng bay mới đúng ý tưởng không quân trong đầu Đỗ Duy!

Cơ hồ đó là tòa thành trên không!

Trên cái thế giới lạc hậu về không quân này, đây chính là một thứ siêu vũ khí đi trước thời đại!

378. Chương 273: Cống Hiến Mới Nhất Của Qq (Phần 1)

Tuy rằng lúc đầu lão già áo xanh rất tức giận với cái cách “làm loạn” này của Đỗ Duy nhưng sau khi nghe Đỗ Duy giải thích xong, lại kiềm nén sự tức giận trong lòng mà kiểm tra tỉ mỉ lại một chút cái “sản phẩm” kia, sắc mặt vốn khó chịu cũng dần dần biến chuyển.

Tuy rằng còn có không ít khuyết điểm nhưng mà từ tổng thể kết cấu mà nói, cơ bản đã đem các loại đặc tính của xương rồng ứng dụng tới mức tốt nhất.

Hơn nữa, nghe xong lời giới thiệu về đồ chơi “không trung chiến hạm” mới này, mặc dù trên thế giới này chưa từng xuất hiện qua nhưng mà lão Gandalf cũng không tránh khỏi sinh ra rất nhiều hứng thú đối với “thành lũy chiến đấu có thể bay trên bầu trời” này. Trong lòng lão ta không thể không thừa nhận, vật như vậy, quả thực so với một con rồng xương đơn thuần càng có giá trị hơn nhiều.

Đương nhiên, trong lòng Đỗ Duy, đã coi chiếc tàu chiến này giống như một “mẫu hạm trên không”, trong suy nghĩ của hắn, chiến hạm này còn có rất nhiều chỗ cần hoàn thiện, hiện tàu chở được khoảng trăm người, cũng đã có thể làm được nhiều thứ rồi.

Kế hoạch sơ bộ trong lòng hắn là có thể đem tiểu đội Decepticon làm lực lượng chiến đấu của chiến hạm trên không. Như vậy nó vừa có năng lực bay đường dài trên trời, mà tiểu đội Decepticon có thể theo tàu chiến đánh trận. Phía trên chiến hạm còn có thể lắp một ít loại vũ khí tựa như nỏ pháo, có thể chở thêm một ít nhân viên tàu chiến thông thường. Còn như đạn dược, Đỗ Duy cũng không quá lo lắng, chỉ cần làm ra một hai cái đồ dùng chứa đựng ma pháp là có thể chuyên chở đủ hỏa dược rồi.

Trong tưởng tượng của Đỗ Duy, tiểu đội chổi bay Decepticon mặc dù được tổ chức thành là lực lượng không trung đầu tiên trên đại lục, nhưng dù sao khoảng cách phi hành hay phương thức tác chiến cũng còn quá đơn giản.

Hiện tại ngay cả chiến hạm trên không này cũng còn có nhiều thiếu sót rất lớn.

Nghiêm khắc mà nói, mặc dù Đỗ Duy lấy “mẫu hạm trên không” làm bản gốc thiết kế, nhưng mà chiến hạm này cho dù có thêm tiểu đội Decepticon cũng kém xa so với tàu chiến đầu của kiếp trước.

Thiếu sót lớn nhất là ở chỗ: Cái thuyền rồng này thêm tiểu đội Decepticon cũng chỉ có công kích từ trên cao đối với mặt đất mà không có phương pháp không trung đấu với không trung.

Uy lực chủ yếu của tiểu đội Decepticon là ở chỗ oanh tạc từ trên cao xuống mặt đất. Tàu chiến rồng này mặc dù ở vị trí đầu thuyền đều có đầu rồng, có thể phun ra khí tức của rồng. Nhưng là ..... tốc độ phun khí của rồng lại quá chậm chạp. Nếu gặp đối thủ có tốc độ phi hành nhanh thì cũng chỉ có nước đứng chịu đòn mà thôi.

Hộ tống ..... hộ tống!

Đỗ Duy biết, cho dù là máy bay vận tải cỡ lớn. Nếu không có máy bay chiến đấu hộ tống thì cũng chỉ là bia ngắm.

Nhưng là may mắn ở chỗ, thế giới này lại không có lực lượng không quân nào khác. Bất kể là đế quốc hay người thảo nguyên đều không có không quân. Đối mặt với loại vũ khí kiểu mới này của mình. Chỉ có thể bị động mà chịu đòn, lực lượng đánh trả tối đa chính là một ít cung tên bắn lên không mà thôi.

Tạm thời, mặc dù không có lực lượng hộ tống nhưng cũng không có địch nhân có thể uy hiếp đến tàu chiến trên bầu trời.

Nhưng là ..... còn ở tương lai?

Phương bắc đã có một long tộc! Nếu gặp phải long tộc ..... long tộc là bá chủ trời sinh của bầu trời. Nếu như địch nhân là long tộc, vậy .....
Còn có tội dân bị đi đày trong truyền thuyết ..... lẽ nào không có chủng tộc trên bầu trời sao?

Quả thật không thể nói trước được điều gì!

Cho dù là đối mặt với một loại ma thú địa phương của ao đầm phương nam như sư thú thì tàu chiến cũng sẽ không có bao nhiêu công dụng

Hiện tại thì .... Chiến hạm này mặc dù được gọi là mẫu hạm của đoàn tàu chiến đấu. Thành thật mà nói cũng chỉ là một máy bay ném bom cỡ lớn đem theo một đám máy bay ném bom nhỏ mà thôi.

Trong lòng Đỗ Duy mặc dù không hài lòng. Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui cũng không nhịn được cười khổ: “Có thể làm được đến mức này đã xem như là chuyện xưa nay chưa từng có trên đại lục rồi. Ít nhất trong thời gian ngắn, tàu chiến này còn không có kẻ nào có thể khắc chế được. Trước tiên gắng dùng đã, vấn đề còn lại sẽ từ từ giải quyết. Dù sao ta không phải là thần, muốn bỗng nhiên làm ra một món đồ nào đó đến mức hoàn hảo thì không có khả năng a.”

Nghĩ tới đây, trong đầu Đỗ Duy đột nhiên hiện lên một thứ giống như thế.

Ma đạo pháo ..... trên tường thành để đô?

Nhưng mà hắn lại lập tức lắc đầu .... Cái thứ kia! Công nghệ chế tạo sớm đã thất truyền rồi. Mình cũng không có bản lãnh tái tạo lại nó, nếu có thể tạo ra ma đạo pháo ..... vậy để quốc còn lo gì người thảo nguyên nữa!

Nhiệt vũ khí một khi xuất hiện, vậy thì thời đại kị binh đã kết thúc rồi.

Điều này Đỗ Duy hiểu rất rõ.

(Tác giả ghi chú: thực ra ma pháp sư từ rất nhiều phương diện đều có thể tạo ra tác dụng của nhiệt vũ khí, nhưng mà ma pháp sư trên đại lục hết sức thưa thớt, không thể tổ chức quy mô. Cho nên không thể tính chính thức là thời đại mở đầu cho nhiệt vũ khí.)

- Được rồi .....

Gandalf quan sát rất lâu, cuối cùng mới thở dài:

- Trước khi không có gì chứng minh thứ này là phế vật. Thì cứ như vậy đi ..... nhưng mà .....

Dường như lão già này có chút lo lắng:

-Vì một cái sản phẩm thí nghiệm này mà lãng phí một linh hồn Hoàng Kim Long quý giá? Một khi thất bại, Long Hồn đã rót vào rồi mà muốn thu hồi là chuyện không thể! Người đã suy nghĩ kỹ rồi chứ!

Đỗ Duy chủ động lùi ra hắt ma pháp thủy tinh cầu của mình, đưa qua cho Gandalf, cười nói:

- Thầy giáo, ở đây ta còn có không ít khí tử linh. Mấy thứ này cũng không phải do ta luyện chế, lúc trước là của tên xui xẻo Tatharo bị ta thuận tiện nhặt lấy.

Gandalf nhìn thoáng qua không tránh khỏi hít vào một hơi:

- Nhiều như vậy à!

Khí tử linh của một Đại ma pháp sư luyện chế suốt đời bị Đỗ Duy lấy được bốn năm phần, thật sự là không ít rồi!

- Phân lượng nhiều như vậy, để luyện chế một con rồng xương, hẳn là đủ rồi chứ?

Đỗ Duy tươi cười nói:

- Nếu không đủ thì xin thầy cũng đóng góp một chút đi. Dù sao người cũng không phải Hắc ám ma pháp sư, giữ lại một ít khí tử linh cũng không có bao nhiêu tác dụng, không bằng tiện cho học trò như ta đi.

Trong thời gian hai ngày tiếp theo, Gandalf bắt đầu dạy Đỗ Duy cách luyện hóa Long Hồn. Trong vòng linh hắc ám ma pháp, đối với sư tầm linh hồn có rất nhiều biện pháp luyện chế, thân ma đạo sư của đại lục, mặc dù không phải hắc ám ma pháp sư chuyên nghiệp nhưng mà phương pháp Gandalf dạy chắc chắn cũng là một loại phương pháp rất cao siêu.

- Trước khi luyện chế hồn phách, việc đầu tiên hiển nhiên là phải xóa đi ý thức vốn có của nó, làm cho nó biến thành một con rồng không hề có ý thức bản thân gì cả. Chỉ giữ lại một ít hồn phách bản năng mà

người cần. Như vậy thì từ nay về sau khi người sử dụng mới có thể càng thêm thuận lợi. Điều này ta cũng không có cách nào giúp người hoàn thành. Phải do chính tinh thần và ma pháp lực của người đi luyện chế. Thời điểm linh hồn đó chính thức cùng tinh thần lực của người dung hợp, nó mới có thể biến thành sủng vật của người.

Sau đó, Gandalf trợ giúp Đỗ Duy bố trí tại phòng thí nghiệm một cái vong linh ma pháp trận, vài cây cột dài mảnh, mặt trên có điêu khắc nhiều đường vân ma pháp, trên đỉnh đặt một ma lực thủy tinh. Gandalf phụ trách trợ giúp Đỗ Duy chủ trì ma pháp trận này.

Cuối cùng mới đem thủy tinh cầu đang giam giữ hồn phách của long tộc đặt ở vào trong trận.

- Nhớ kỹ, một lát sau người có thể sẽ có chút mệt mỏi, nhưng mà người có ma pháp lực dự trữ trong nhãn ngũ sắc. Vấn đề này hẳn là không lớn, ta cũng sẽ ở một bên trợ giúp người.

Nói xong, Gandalf bắt đầu ngâm xướng chú ngữ, chú ngữ phát ra mang theo một âm thanh hùng hậu pha chút cổ xưa, thủy tinh cầu bắt đầu vỡ tan, lập tức một đạo khí màu đen nhàn nhạt từ trong đó xông thẳng ra, hình thành một cái cột khí. Bắn lên vào trên trần nhà phòng thí nghiệm. May mắn ma pháp không gian tạo ra trong phòng thí nghiệm này một không gian thật lớn. Cột khí phun thẳng tới giữa không trung mới ngưng tụ thành một chùm khói màu đen lượn lờ. Đám khói dày đặc giống như chất lỏng quay cuồng. Dường như trong đó còn mang theo một tiếng gầm rú phần nộ.

Sau đó, trong chất khí mơ hồ xuất hiện một vật hình dáng giống như đầu rồng, quay xuống dưới về phía Đỗ Duy và Gandalf rít gào nói:

-Loài người hèn hạ! Các người lại dám giam cầm hoàng kim long tộc vĩ đại, các người đúng là .....

Gandalf lập tức cắt đứt lời nó. Cười lạnh nói:

- Hèn hạ sao? Ông mày là quang minh chính đại đánh bại người, người còn có thể nói gì?

Sau đó hắn chỉ vào thuyền rồng phía sau, cười nói:

- Người có thể cảm nhận được cái kia không?

Long hồn vòng qua, nhìn chằm chằm thuyền rồng kia thật lâu, rồi đột nhiên giận dữ rồng lên một tiếng, rít gào nói:

- Nhân loại! Các người sao lại có thể chà đạp thân thể của ta như vậy! Thân thể hoàng kim long là vĩ đại. Những tên nhân loại các người lại dám xúc phạm vong hồn và thi thể chiến sĩ! Các người.....

Nói xong, hồn phách của nó rít gào tại giữa không trung, một đầu đánh về phía Đỗ Duy.

Đáng tiếc, nó vừa mới đi được mấy mét, mấy thủy tinh pháp thuật của ma pháp trận xung quanh đã đột nhiên phát ra một vòng ánh sáng màu vàng nhạt. Cái đầu long hồn này đánh vào phía trên màn ánh sáng, lập tức đã bị bắn trở về khiến nó càng tức giận, điên cuồng hơn, liên tục rít gào, đánh trên đánh dưới, đánh trái đánh phải, đánh qua đánh lại nhưng thủy chung không thể đột phá được cấm cố của ma pháp trận.

Hoàng kim long phần nộ rồng lên càng ngày càng lớn, nhưng là Đỗ Duy lại nghe ra trong đó có sự bất đắc dĩ và tuyệt vọng.

- Bắt đầu nào.

Gandalf liếc mắt nhìn Đỗ Duy. Đỗ Duy gật đầu, hắn đứng ở bên cạnh một cột thủy tinh lớn nhất, hai tay để trên cây cột, sau đó rút vào từng tia ma pháp lực rồi bắt đầu niệm chú.

Theo lời chú ngữ của Đỗ Duy đọc càng ngày càng kéo dài, màn ánh sáng ban đầu trên ma pháp trận vốn bất động, bỗng nhiên đã chậm rãi bay lên, vốn còn giống như dòng suối chảy xuôi chậm rãi thì liền sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh!

Long hồn ở bên trong từ gào thét phần nộ dần dần biến thành hoảng sợ. Nhưng mà mặc cho nó gào thét giãy giụa thế nào, cũng không có cách nào kháng cự uy lực của ma pháp trận. Dù sao, Hoàng kim long đã mất đi thân thể, chỉ với trạng thái hồn phách đơn thuần thì lực lượng của nó quả thật rất nhỏ bé.

Tốc độ chuyển động của màn ánh sáng càng lúc càng nhanh, giống như một chiếc máy trộn bê tông khuấy trước của Đỗ Duy, mang theo một chút ánh sáng mờ ảo chảy lẫn vào. Long hồn bên trong bắt đầu chuyển động bay nhanh. Dần dần, vốn đầy đủ hình dáng rồng, bắt đầu tan rã, dần dần trở nên mờ nhạt.

- Hèn hạ ..... Loài người hèn hạ!

379. Chương 273: Công Hiến Mới Nhất Của Qq (Phần 2)

Sau một tiếng rống giận dữ vô lực, con rồng vỡ nát âm âm trong cơn lốc xoáy, khí đen bị màn ánh sáng màu vàng đánh tan hoàn toàn rồi dần dần dung hợp trong màn ánh sáng.

Ý chí của hoàng kim long đang bay nhanh lên, xoay quanh một vòng xoáy. Nó bị tách ra từng phần từng phần một.

- Sắp rồi!

Gandalf nhắc nhở một tiếng, Đỗ Duy chợt biến sắc, chú ngữ trong miệng hắn phát ra không ngừng nghỉ, trong ý thức vươn tới một cái vòi tinh thần lực đi theo cột thủy tinh đâm vào trong màn ánh sáng ma pháp trận từng chút từng chút một.

Vù vù!

Đỗ Duy liền cảm thấy ở nơi sâu thẳm trong đầu mình đột nhiên phát lạnh!

Giống như bên tai vang lên tiếng của vạn con rồng to lớn đang rống lên giận dữ! Âm thanh đột nhiên truyền đến này dường như làm cho tinh thần lực của hắn trong nháy mắt không giữ vững được! Trong trận lốc xoáy cường đại, lập tức đã đem cái vòi tinh thần lực vươn tới của Đỗ Duy kia tóm mạnh vào.

May mắn đột nhiên tại thời điểm quan trọng Đỗ Duy đã tỉnh lại, càng lớn tiếng ngâm xướng chú ngữ, tinh thần lực rót vào từng chút một, liều chết chống cự, không cho một chút tinh thần lực duy nhất kia bị xé thành đoạn. Cuối cùng hai tay hơi gơ lên, chậm chậm vẽ ra trên cột thủy tinh một kí hiệu rồi lại một kí hiệu.....

Lốc xoáy mãnh liệt làm cho Đỗ Duy cảm thấy tinh thần lực bị hao tổn rất nhanh. Trong nháy mắt sắc trên ngón tay của hắn, ma lực chứa đựng lập tức bị lấy ra một cách điên cuồng.

Dần dần, rốt cuộc Đỗ Duy đã cảm ứng được long hồn bị lôi kéo hỗn loạn trong lốc xoáy. Nhờ vào biện pháp mà Gandalf đã dạy, dùng tinh thần lực của chính mình, nương theo cột thủy tinh mà hút hắn ra từng chút một khỏi ma pháp trận .....

Cuối cùng dần dần, cùng với sắc mặt của Đỗ Duy càng ngày càng tái nhợt, mồ hôi trên trán càng ngày càng nhiều, đầu của hắn cũng đã bị mồ hôi làm ướt hoàn toàn.

Nhưng mà tại phía trên đỉnh đầu của hắn, một trận sương mù màu đen đang dần dần hình thành, bên ngoài thoáng vấy quanh một tầng màu vàng trời nổi giống như là màng bảo vệ nào đó. Bên trong khí đen tụ tập càng nhiều, không ngừng quay cuồng, rốt cuộc, dần dần phát triển thành hình dáng một con rồng mờ nhạt. Sau đó bộ mặt cũng như hình dáng càng ngày càng rõ ràng .....

Lúc một tia khí đen cuối cùng bị hút ra. Ánh sáng trong ma pháp trận một lần nữa biến thành màn ánh sáng màu vàng duy nhất, không còn một chút sắc đen.

Gandalf nhận ra sự mệt mỏi của Đỗ Duy. Liền đi tới đặt một tay lên bả vai của Đỗ Duy, sau đó kéo hắn ra, dừng chuyển động của ma pháp trận lại.

- Nhanh! Lợi dụng bây giờ!

Gandalf nhắc nhở:

- Bây giờ long hồn đã trở lại trạng thái sơ sinh, lúc này người mau chóng ký kết khế ước cùng nó. Sau đó ..... nó chính là của ngươi rồi!

Vốn luyện chế ra xương rồng làm sinh vật tử linh, muốn nó có thể phun ra long tức, chỉ có thể dựa theo trạng thái thuộc tính ma pháp nguyên vẹn khi sinh ra của nó. Nói cách khác, nếu hồn phách khi còn sống của đầu rồng này là hệ hỏa, vậy thì đừng hi vọng nó có thể phun ra khí tức mang theo tính chất ăn mòn của hệ thủy.

May mắn ở chỗ, hoàng kim long là vương giả trong long tộc, trời sinh đã chứa toàn bộ thuộc tính của long tộc! Mặc dù tên vương tử hoàng kim long này am hiểu vũ kỹ mà không giỏi ma pháp, nhưng là ưu thế về thuộc tính ma pháp tự nhiên vẫn còn.

Đỗ Duy đang nhìn kĩ long hồn bị bao vây giữa một tầng màng sáng màu vàng, sau khi lo lắng vài giây, lập tức quyết định chọn lựa ma pháp thuộc tính của nó: Là hỏa.

Dương nhiên, từ nay về sau, cùng với ma pháp của Đỗ Duy ngày càng cao thâm, thì có thể trong khi phun ra khí tức hệ hỏa tăng thêm một chút khác biệt nào đó.

Trình tự cuối cùng có phần đơn giản hơn một chút. Đỗ Duy đem long hồn đã luyện chế xong, lại thêm một lần nữa rót vào từng chút một trên “tàu chiến rồng”. Cuối cùng đem nó ném vào trong nhẫn chứa đựng ma pháp đồng thời rót vào đó một tí khí tử linh.

- Rồng xương mới sinh còn cần ngủ say một đoạn thời gian, chỉ cần hàng ngày người đừng quên rót vào khí tử linh để nuôi dưỡng nó là được rồi.

Gandalf nhìn Đỗ Duy cười nói:

- Còn nữa, cứ cách một đoạn thời gian, người phải gọi nó ra nhằm tăng cường liên lạc tinh thần, như vậy từ nay về sau khi sử dụng mới có thể càng thêm như ý ..... Ừm, trình tự chủ yếu đều hoàn thành rồi, thứ này từ nay về sau rốt cuộc có phải là vật bỏ đi hay không thì phải xem ở người rồi.

Chế tạo rồng xương đã hao phí một lượng lớn tinh thần lực của Đỗ Duy, đến ngay cả tinh thần lực dự trữ trong nhẫn ngũ sắc hầu như đều đã lấy hết - tuy vậy cũng đã khiến hắn hài lòng, con rồng ban đầu của Thataro kia đã là thành phẩm nên đã giúp cho Đỗ Duy tiết kiệm rất nhiều ma lực rồi.

Muốn luyện chế một sủng vật tử linh to lớn như vậy, đối với hắc ám ma pháp sư mà nói là vô cùng quý giá và gian nan.

Đỗ Duy bây giờ vô cùng mệt mỏi, thật sự không còn sức lực nói cái gì cùng Gandalf nữa, đi thẳng ra khỏi phòng thí nghiệm, phòng thí nghiệm để lại cho Gandalf sử dụng - lão già này còn muốn sử dụng chỗ này để nghiên cứu máu của phu nhân Listeria.

Đỗ Duy về tới phòng của mình trong tòa thành, đầu tiên là ngã ngay xuống giường ngủ một giấc.

Đến khi khi hắn tỉnh lại thì đã qua một ngày một đêm rồi.

Cái liếc mắt đầu tiên của hắn sau khi tỉnh lại là nhìn thấy con chim cánh cụt mập mập kia đã ngồi chồm hổm ở bên cạnh. Một đôi mắt nhìn chăm chăm hắn.

- Người muốn làm cái trò gì vậy?

Đỗ Duy không tức giận mà nói một câu lạnh lùng với ngài thần thú này.

Một con chim cánh cụt không thành thật. Từ sáng đến tối, trong lòng cũng không biết ẩn giấu bao nhiêu bí mật! Hừ hừ .....

- Vừa rồi ta nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, là tổng quản Marde của người tới tìm người, nhưng mà hắn không dám vào nên mới đứng ở bên ngoài gõ cửa.

Đỗ Duy kêu “Ồi” một tiếng, sau đó xoay người ngồi dậy.

Con chim cánh cụt cũng theo đó nhảy xuống giường, từng bước từng bước tới trước mặt Đỗ Duy:

- Người ..... chuẩn bị dùng một loại vảy rắn chắc để chế tạo áo giáp đúng không?

Đỗ Duy cau mày, nhìn chăm chăm thần thú ưu nhĩ này:

- Làm sao mà người biết?

Ánh mắt của QQ tỏ ra vô tội nói:

-Vừa rồi, ta nghe Marde tiên sinh nói mà. Có mấy người thợ thủ công mong được gặp người, nói là vì chuyện chế tạo áo giáp. Lần trước người cho bọn chúng một ít lớp vảy kì quái, hiện tại bọn họ đã nghiên cứu ra biện pháp rồi.

Ánh mắt của Đỗ Duy càng thêm nghiêm nghị:

- Làm sao Marde lại nói chuyện với người? Người .....

QQ thở dài một hơi:

- Mỗi ngày ta ở chỗ này ta đều cảm thấy rất khó chịu, thật sự rất nhàm chán ..... cho nên vừa rồi, tổng quản của người ở bên ngoài gõ cửa. Không được sự cho phép của người, hắn không dám tiến vào phòng ..... nhưng mà ta đã ở cạnh cánh cửa hỏi hắn là có chuyện gì, hắn liền nói toàn bộ cho ta biết rồi.

Nói tới đây, QQ mới thẹn thùng cười cười:

- Ôi, thật có lỗi. Ta đã bắt chước âm thanh của người đi hỏi hắn. Hắn tưởng là người hỏi nên đã trả lời rất cẩn thận.

Bắt chước .....tiếng nói của ta? Đỗ Duy hung dữ nhìn chằm chằm con chim giáo hoạt này.

QQ rất ưu nhã khom người, nhưng mà ánh mắt của nó rất ranh mãnh:

- Ô, thật có lỗi ..... ta vẫn quên nói cho người biết, ngoại trừ năng lực nói ngôn ngữ các loài thú, ta còn rất am hiểu bắt chước âm thanh của người khác.

Đỗ Duy yên lặng mà nhìn con chim đáng ghét này. Sau đó cười khổ một tiếng:

- Rốt cuộc người còn có bao nhiêu chuyện là “quên” nói cho ta biết đây?

Chim cánh cụt lúc lắc đầu:

-Cái này ..... ta cũng không biết, ta nói đó là chuyện đã “quên”. Nếu đã quên rồi, đương nhiên thì chính ta cũng không biết. Phải chờ khi nào ta nghĩ ra mới có thể nói cho người chứ.

Nếu như .....

- Nếu người không phải sủng vật Aragon lưu lại. Ta thật sự muốn một chân đá người bay ra ngoài ngay bây giờ!

Đỗ Duy hung dữ nói một câu đầy giận dữ.

Ngài QQ dường như không đem sự uy hiếp của Đỗ Duy để trong lòng, nó bỗng nhiên nhảy lên ghế rồi nói:

- Thiếu chút nữa thì quên rồi .... Ừm, vừa rồi khi người ngủ, ta đã nghĩ tới một việc, người không phải muốn chế tạo một ít áo giáp đặc biệt sao? Ta nghe tổng quản kể lại, lần này người cho thợ thủ công một loại tài liệu đặc biệt? Nếu là loại tài liệu khó kiếm thì phải chế tạo ra áo giáp hảo hạng mới là không lãng phí a!

Đỗ Duy cười lạnh hắc hắc:

- Sao nào, chẳng lẽ người biết biện pháp chế tạo ra loại áo giáp hảo hạng hả?

QQ lắc đầu:

- Ta không biết ..... nhưng mà năm đó áo giáp mười hai vị thánh Roland đi theo chủ nhân mặc đều nhớ rất rõ ràng! Hơn nữa .....

QQ phát ra hai tiếng cười bén nhọn:

- Hơn nữa, vừa rồi khi người ngủ. Ta nhàn rỗi, đã đem toàn bộ mười hai bộ áo giáp vẽ ra rồi! Nói không chừng sẽ có thể trợ giúp người.

Đỗ Duy sửng sốt một chút:

-Vẽ? Người không có tay. Làm sao cầm bút?

QQ há miệng:

- Ta dùng miệng ngậm .....

Đỗ Duy lập tức chạy tới trước bàn. Quả nhiên, trên bàn xếp đặt vài tờ giấy. Trên giấy vẽ mười mấy bức tranh, mười mấy chiếc áo giáp .....

Nhưng mà, Đỗ Duy chỉ nhìn thoáng qua một cái, thiếu chút nữa là ngất đi rồi!

Sau đó hắn quay đầu, nhìn chằm chằm QQ:

- Đây là hình vẽ áo giáp của thánh kỵ sĩ của thánh Roland sao? Năm đó đoàn kỵ sĩ của thánh Roland mười hai kỵ sĩ đều là mặc loại áo giáp này ư?

- Đúng vậy.

Câu trả lời dứt khoát của QQ trái lại khiến cho Đỗ Duy rất muốn phát điên!

Bởi vì, trên bức tranh, áo giáp của mười hai thánh kỵ sĩ của đoàn kỵ sĩ thánh Roland mà QQ vẽ ra rõ ràng là .....

Là những thứ nhìn rất quen .....

Chòm sao Kim Niên, chòm sao Sư Tử, chòm sao Bạch Dương ..... chòm sao Song Ngư!

Con mẹ nó gặp quỷ rồi !!!

Con mẹ nó, cái này chính là mười hai hoàng kim thánh đấu sĩ.*

Áo thánh của hoàng kim thánh đấu sĩ!

Đỗ Duy trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng vô lực ngồi ở trên ghế, sau đó hắn cắn môi, cười khổ tự nói:

- Được lắm! Tên đáng chết Aragon kia, chẳng những cũng là người xuyên việt giống ta, đồng thời xem ra còn là một tên mê truyện tranh ..... đáng chết..... mười hai kỵ sĩ của thánh Roland ..... năm đó chính là mặc như vậy mà chinh chiến thiên hạ .....

Hừ! Lúc đầu ta còn nghĩ đến bản thân làm ra cái gì thuyền trưởng Jack hoặc là tiểu đội Decepticon. Cũng đã làm ác lắm rồi, không thể tưởng được vị hoàng đế khai quốc này so với ta còn ác hơn.

Trong chốc lát Đỗ Duy không còn lời nào để nói, chỉ vào trên một bức tranh, võ sĩ mặc áo giáp đang làm tư thế một quyền đánh lên trên rất tiêu sái:

- .... QQ, tư thế này là có ý gì? Aragon có nói cho người không?

QQ nhìn thoáng qua, sau đó mỉm cười nói:

- Cái đó ta nhớ .... Cái này hình như gọi là Lư Sơn Thăng Long Bá.

Thế nào là cảm giác muốn học máu.

Nhìn vẻ mặt Đỗ Duy bây giờ là biết.

Trước mắt Đỗ Duy dường như thấy mơ hồ thánh kỵ sĩ tôn kính Rodriguez, mặc áo thánh của Hoàng Kim Thánh đấu sĩ có dáng vẽ chòm sao Thủy Bình .....

Mẹ nó ..... ta có nên khuyên Rodriguez đem Sương Trăng Than Thở đổi tên thành Kim Cương Tinh Quyền không đây?

Thấy Đỗ Duy trầm lặng đã lâu, QQ dè dặt hỏi một câu:

- Chủ nhân Đỗ Duy ..... mấy cái bản vẽ này, người có cần không?

” ..... ”

Đỗ Duy trầm lặng một lúc, sau đó bỗng quát:

- Vì cái gì không cần!! Hãn Aragon có thể làm được! Ông mày sao mà không làm được! Tốt! Cứ dựa theo phần bản vẽ này chế tạo ra mười hai bộ áo giáp vậy rỗng! Ha ha ha ..... dù sao vậy rỗng của hoàng kim long cũng là màu hoàng kim! Ha ha ha .....

Đỗ Duy cười điên cuồng.

(*Mười hai hoàng kim thánh đấu sĩ là nhân vật ở trong bộ truyện tranh “Áo giáp vàng” đã được in tại Việt Nam.)

380. Chương 274: Thủ Đoạn Thế Gia! (Phần 1)

Nháy mắt đã hết mùa hè, gió tây dần dần nổi lên, là lúc tháng mười, ngày mùa cũng đã kết thúc. Trong vài thành trấn là nơi giao giới của hành tỉnh Desa và Norin đều có treo bảng thông cáo trưng binh. Trên thông cáo viết công tước Hoa Tulip - lãnh chúa của hành tỉnh Desa cùng tổng đốc Bohan của hành tỉnh Norin cùng liên danh ký tên ra lệnh trưng binh.

Công tước Hoa Tulip được phép của bộ thống soái quân đội Đế Quốc vượt biên giới để trưng binh, kế hoạch lần này là sẽ chiêu mộ ở hành tỉnh Norin chừng hai sư đoàn bộ binh dự bị cùng với một sư đoàn kỵ binh dự bị, tổng cộng sáu vạn người.

Lệnh trưng binh quy mô lớn như vậy khiến cho cả dải Tây Bắc phải xôn xao.

Khiến mọi người kinh ngạc chính là theo như trong thông cáo của công tước Hoa Tulip thì đãi ngộ về quân lương, trang bị của binh sĩ riêng thuộc gia tộc Hoa Tulip so với quan quân còn cao hơn một chút. Dưới tình huống này, thế cuộc vùng Tây Bắc vốn đã dần dần ổn định, nay lại bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Trưng binh quy mô lớn như vậy, bao nhiêu năm nay mới là lần đầu. Một lần trưng dụng tới sáu vạn người, cho dù nhân khẩu của hành tỉnh Norin hơn gấp đôi so với hành tỉnh Desa... nhưng cũng là gánh nặng lớn.

Nhưng khiến bên ngoài ngạc nhiên nhất chính là dường như tổng đốc Bohan của hành tỉnh Norin đối với chuyện này khá là ủng hộ, thậm chí không tiếc việc hao tổn nhân khẩu, ngay cả chính vụ trước mùa đông cũng bỏ qua, xuất ra một số lượng lớn các quan viên cơ sở cùng một số quân phòng vệ để đến các địa điểm trưng binh duy trì trật tự.

Còn ở chỗ Đỗ Duy phái tới phụ trách trưng binh chính là cái tên Al Qaeda có biệt danh là 250 “nhỏ”. Tên gia hỏa này mặt dù có chút thô lỗ, nhưng lại là một hảo thủ về chỉ huy kỵ binh. Chịu trách nhiệm phụ tá cho Al Qaeda chính là kỵ sĩ Robert, thống lãnh sư đoàn bộ binh của gia tộc Hoa Tulip.

Dựa theo giao dịch ngầm giữa Đỗ Duy cùng với tổng đốc Bohan thì lần này chiêu mộ hai sư đoàn bộ binh, mỗi bên một sư đoàn. Còn một sư đoàn kỵ binh thì chia đều mỗi bên một nửa.

Ở gần nơi giao nhau của hai tỉnh, trong khu vực do Đỗ Duy chiếm lĩnh, đã lập nên một toà doanh trại. Một năm sau, toà doanh trại này sẽ được thi công mở rộng hơn một bước, tạo thành một cứ điểm quân sự cố định, đủ để làm một đồn binh cho mười vạn đại quân trú đóng. Xem theo vị trí thì cứ điểm quân sự này đối với quân Tây Bắc cũng có được một tác dụng kìm chế nhất định.

Công tác trưng binh vô cùng bận rộn, hơn nữa lại khá phức tạp. Đỗ Duy đã hạ lệnh phải hoàn toàn dựa theo trình tự mà tiến hành, tránh tối đa để người của thế lực đối địch thâm nhập vào trong quân đội của mình. Có sự phối hợp của tổng đốc Bohan, mỗi binh sĩ chiêu mộ được, đều sẽ cẩn thận điều tra quê quán cùng hoàn cảnh của họ.

Cũng may là Bohan đã có kinh nghiệm quản lý nhiều năm tại hành tỉnh Norin nên về mặt này cũng nắm chắc.

Ngoài ra Đỗ Duy còn đón nhận thêm một tin tốt.

Lão bằng hữu của Đỗ Duy, đoàn trưởng Bein Ulrich của binh đoàn đánh thuê Bắc Phương Tuyết Lang, vào một tháng trước cũng đã tự mình mang theo một lượng hàng hóa lớn tới thăm hỏi Đỗ Duy, đồng thời cũng bày tỏ một ý nguyện của bản thân:

- Hiện có rất nhiều lính đánh thuê già, sau khi mạo hiểm cả đời thì giải ngũ rút lui khỏi kiếp sống mạo hiểm. Đám hán tử đã từng xông pha giữa những lưỡi dao tẩm máu này, thường thì khi về già cuộc sống lại khá tẻ nhạt. Mặc dù có một số người cũng đã gom góp được số vốn, nhưng cũng có nhiều người không giỏi quản lý tiền bạc, hay là vì trong sinh hoạt mạo hiểm, đã quen thói bài bạc vân vân, lúc nào cũng vung tay quá trán nên sinh hoạt dần trở nên khó khăn.

Đám người này dù sao cũng là những người đã chinh chiến cả đời. Mặc dù đám lính đánh thuê này phần lớn giải ngũ vì thân thể già yếu, thậm chí còn có cả tàn tật, nhưng dù sao cũng là những con người dày dạn kinh nghiệm, để họ tự sinh tự diệt cũng thật là đáng tiếc.

Đỗ Duy nghe được Bein Ulrich nói vậy lập tức vỗ tay ước định:

- Sau này đám lão binh của binh đoàn đánh thuê Tuyết Lang, Đỗ Duy hẳn sẽ tiếp thu toàn bộ.

Đám người này dù sao cả đời mạo hiểm, mặc dù già yếu hoặc tàn tật, nhưng võ kỹ vẫn còn, cho dù không thể dùng làm lính, vẫn có thể đưa vào trại lính, đảm nhiệm chức giáo quan, huấn luyện võ nghệ cho đám tân binh, vậy thì tuyệt đối thích hợp rồi.

Bein Ulrich đối với tính cách khảng khái của Đỗ Duy vô cùng cảm kích. Sau đó liền lập tức kết hợp với vài binh đoàn đánh thuê cỡ nhỏ và vừa mà mình quen thuộc, đưa tới một số lão huynh đệ đã giải ngũ.

Lần này chính là đã một tên trúng hai đích, Đỗ Duy vừa cho đối phương một tấm nhân tình, trên thực tế lại cũng giải quyết được vấn đề nhân thủ không đủ của chính bản thân.

Công tác trưng binh của tổng đốc Bohan khí thế bừng bừng, còn nơi của Đỗ Duy cũng không phải là nhàn nhả gì.

Căn cứ theo mệnh lệnh từ bộ chỉ huy của quân đội Đế Quốc, hai vạn kỵ binh đóng trên thảo nguyên cuối cùng cũng mở được thành Lâu Lan, ở bên ngoài thành dựng trại trú quân.

Đỗ Duy đem chuyện này giao cho tướng quân gà mờ Ron Patton. Theo hiệp nghị ngầm giữa Đỗ Duy và Thần Hoàng Tử thì Đỗ Duy có thể giữ lại sáu ngàn kỵ binh.

Đỗ Duy rất kỳ vọng vào sáu ngàn kỵ binh này! Dù sao đám người này chẳng phải là tân binh, ai nấy đều là thiết kỵ tinh nhuệ có kinh nghiệm huấn luyện phong phú. Hơn nữa trong đó không ít là binh lính năm xưa của Ron Patton. Sau khi thu vào dưới trướng, chỉ trong thời gian ngắn là đã có thể tác chiến.

Trong chuyện này, Đỗ Duy không hề khách khí với Thần Hoàng Tử. Hắn khiến Ron Patton mang theo quân lệnh đến bên ngoài doanh trại. Cho hai vạn kỵ binh kia phân thành từng đội, sau đó để cho Ron Patton chọn lựa từng đội một, giữ lại hết tất cả trai tráng khỏe mạnh nhất trong mỗi đội, rồi lọc hết tinh nhuệ trong đám tinh nhuệ này. Từ hai vạn thiết kỵ, chọn lựa ra sáu ngàn người, tuyệt đối là một đội thiết kỵ tinh nhuệ bậc nhất.

Cuối cùng Đỗ Duy lại hạ lệnh, từ trong danh sách binh lính, đem tất cả những ai đã từng là thuộc hạ cũ của Ron Patton, toàn bộ giữ lại hết. Cho nên, mặc dù trả lại cho Thần Hoàng Tử một vạn bốn ngàn người, nhưng lực chiến đấu mạnh nhất đã giữ lại làm thủ hạ cho Đỗ Duy.

Chiến mã bồi thường của người thảo nguyên, phần được phát cho Đỗ Duy, toàn bộ đều cấp cho Ron Patton bổ sung vào kỵ binh.

Còn về phần một vạn tấm da bò... Đỗ Duy phái người mang hết đến thành Gileat.

Chưa tới năm ngày sau khi một vạn tấm da bò được đưa tới thành Gileat, trên bầu trời thành Gileat, chiếc khinh khí cầu đầu tiên chính thức được phóng lên.

Cái thứ khinh khí cầu này, Đỗ Duy đã từng làm qua khi còn ở quê nhà tại bình nguyên Rowling. Nhưng khi đó, cái gọi là khinh khí cầu vẫn còn quá đơn giản, chỉ có thể dùng để truyền tải một số thư tín hoặc vật phẩm quan trọng mà thôi.

Chủ yếu là nhiên liệu dùng để đốt ra khinh khí, cách pha chế vẫn còn chưa được tối ưu. Trải qua nghiên cứu của vài ma pháp sư trong thành Gileat, cộng thêm một số phương pháp pha chế do chính Đỗ Duy cung cấp, cuối cùng cũng chọn ra được một phương pháp điều chế tối ưu nhất! Lợi dụng dung dịch thuốc do mười

sáu loại thuốc ma pháp luyện chế ra, trải qua quá trình làm loãng phân lượng đặc thù, trở thành nhiên liệu được chế tạo hàng loạt.

Khí nóng do mớ nhiên liệu này xuất ra sau khi bị thiêu đốt, về mặt lực nâng cùng tính ổn định thì đều đạt được hiệu quả tốt nhất hiện tại.

Phương pháp pha chế nhiên liệu này cũng được Đỗ Duy hạ lệnh trở thành một việc cơ mật được bảo vệ nghiêm mật. Ngay cả trình tự luyện chế cũng đã phân chia thành vài quá trình, giữa những quá trình này đều không hề có liên hệ lẫn nhau.

Đỗ Duy biết, kỹ thuật loại này vị tất đã có thể độc quyền được lâu dài, nhưng có thể lũng đoạn thêm được một ngày, thì coi như chính mình chiếm được ưu thế thêm một ngày.

Một vạn tám da bò đã được khấn cấp chế tạo thành khinh khí cầu. Theo kế hoạch trước đó, đem mớ phi thuyền này chế tạo phương tiện vận chuyển. Dựa theo trọng lượng thì có thể vận tải được chừng gần bốn tấn.

Mấy thứ này Đỗ Duy rất là rõ ràng. Phi thuyền khinh khí cầu bất kể là tốc độ hay phòng ngự đều rất là lạc hậu và yếu ớt, không thể làm lực lượng chiến đấu tại tiền tuyến, chỉ có thể làm phương tiện vận chuyển ở hậu cần mà thôi.

Nhưng dù sao mình cũng đã có thêm một lực lượng trên không, cũng coi như là một cách bổ sung cho ý tưởng hình thành lực lượng “không quân” cho chính bản thân.

Mấy phong thư do Đỗ Duy gửi đi thì rất nhanh chóng tới nơi. Ở bình nguyên Rowling, khi Đỗ Duy thành lập “Federal Express” thì liền lập thêm một chi nhánh tại Tây Bắc. Chi nhánh thứ nhất được thiết lập tại thành Lâu Lan.

Sau đó, phi thuyền khinh khí cầu tân tiến này đã bắt đầu trở thành đề tài bàn tán sôi nổi nhất của người Tây Bắc.

Đáng tiếc, Đỗ Duy đối với động cơ hơi nước thì lại không biết chút gì, nếu không hẳn thật sự sẽ tạo ra một cuộc cách mạng công nghiệp.

Nhưng cho dù không có bước đi thần kỳ như vậy, thống kê cuối cùng của Đỗ Duy về lực lượng trong tay, sau khi trưng binh, tổng số binh lực trong tay đạt được sáu vạn người, trong đó bao gồm một sư đoàn kỵ binh, hơn nữa khả năng chiến đấu lại không phải là yếu nhược.

Ngoài ra còn có một lực lượng trên không duy nhất tại đại lục - là không quân duy nhất từ trước đến giờ, thậm chí còn là một lực lượng không có đối thủ.

Hơn nữa nhìn lại đám thủ hạ của bản thân, có thể coi như là cao thủ như mây, hai thánh kỵ sĩ, cộng thêm mấy tay ma pháp sư xuất sắc cường mạnh (bao gồm cả sự tồn tại đáng sợ của Gandalf và Medusa)

Dựa vào thực lực hiện tại thì ở Tây Bắc đã có thể dần dần vững vàng đặt chân rồi. Bất kể là quân Tây Bắc hay người thảo nguyên, chính bản thân mình cũng coi như là có chút vững tin.

Điều duy nhất khiến trong lòng Đỗ Duy có chút lo lắng chính là nữ kỵ sĩ Roline mang theo cả hạm đội đến vùng Nam Dương từ năm ngoái đến giờ vẫn không có tin tức... Chẳng lẽ đã trở mặt với Liên hiệp vương quốc ở Nam Dương rồi sao? Cả hạm đội của mình đều kẹt lại Nam Dương rồi sao? Nhưng khả năng này không phải lớn lắm. Đỗ Duy biết, dựa theo chút thuyền bè tồi tàn của Liên hiệp vương quốc Nam Dương, muốn chặn đường hạm đội của Roline thì cơ hồ là không có khả năng. Theo sự nhạy bén của Roline, cho dù gặp phải nguy hiểm, cũng sẽ không đến nỗi cả một người báo tin cũng không về lại được.

Thời gian ngày ngày trôi qua, đã gần đến cuối năm. Khí hàn theo gió Tây Bắc càng lúc càng lạnh, mọi người cuối cùng cũng ý thức được mùa đông đã sắp đến gần.

Năm nay Đỗ Duy mặc dù không có thi triển ra kỳ tích thu hoạch lương thực khiến người người kinh ngạc kia, nhưng qua sự chuẩn bị cả năm, mùa đông này cũng không phải khó vượt qua. Lương thực dự trữ cho đến giờ vẫn còn rất là sung túc.

Nhưng là Đỗ Duy lại đụng phải một vấn đề mới.

Bá tước Billia cùng tên mập Dransa đều phái người cố ý tìm Đỗ Duy dò xét. Bọn họ đều rất lấy làm hứng thú với phi thuyền khinh khí cầu do hắn chế tạo ra.

Thứ đồ phi thuyền khinh khí cầu này, mức kỹ thuật không phải là quá cao, mấu chốt nhất chính là nhiên liệu! Không phải tùy tiện đốt cái gì cũng đều có thể sản sinh ra lượng khí nóng để khí cầu có thể bay lên được.

Hắn chưa hề nghĩ tới hiện tại sẽ chia sẻ những thứ này với người khác. Mặc dù bá tước Billia cùng với Dransa coi như có quan hệ không tệ với mình, hơn nữa chính mình cũng đã từng có được không ít điều lợi từ hai người này. Nhưng... bầu trời...

Tạm thời Đỗ Duy vẫn còn ý định muốn độc chiếm cả vùng bầu trời này của đại lục Roland.

Đối với người do bá tước Billia và Dransa phái tới đều cự tuyệt thẳng thừng, kiếm có để kéo dài thời gian.

Năm 961 của Đế Quốc đã chóng qua, theo mệnh lệnh của Thần Hoàng Tử, Đỗ Duy sẽ khởi hành tới đế đô một chuyến, tham gia khánh điển tân niên của đế đô. Nhưng là Đỗ Duy biết rất rõ lần này trở về sẽ có những gì chờ đợi hắn... Thần Hoàng Tử muốn kết thông gia, chuyện này lúc nào cũng gây áp lực trong lòng hắn.

Cuối cùng thì trước khi trở về đế đô, Đỗ Duy cũng phải tìm đến đám thuộc hạ của mình.

Hắn quyết định sẽ chính thức bàn luận rõ ràng chuyện này.

381. Chương 274: Thủ Đoạn Thế Gia! (Phần 2)

Sau khi công bố chuyện Thần Hoàng Tử muốn đề thân, phản ứng của đám thuộc hạ không giống nhau. Ron Patton thì vẫn giữ vẻ thờ ơ, rõ ràng có ý là: Mặc mớ rắm chó gì tới lão tử chứ!

Dardanelle thì có chút cao hứng xen lẫn tiếc nuối. Cái tên gia hỏa này cao hứng là vì Đỗ Duy có thể nhân cơ hội này để tiến nhập vào hoàng thất. Nhưng lại ngậm ngẫm tiếc nuối vì hy vọng ban đầu của hắn với việc Đỗ Duy có thể kết thân với gia tộc Listeria lại càng xa vời.

Còn đám tướng lĩnh khác, đều chỉ đơn thuần chúc mừng cho Đỗ Duy.

Duy nhất có một người giữ vẻ trầm mặc chính là Phillip.

Cho đến khi tất cả mọi người lên tiếng xong, thì người phụ tá số một dưới trướng Đỗ Duy mới mở miệng cuối cùng.

- Công tước đại nhân. - Phillip thở dài:

- Mặc dù mấy lời này nói ra có chút... Ài, có chút đại nghịch bất đạo. Nhưng hiện giờ ở đây đều là những đồng僚, những người tín nhiệm nhất của công tước đại nhân cho nên ta cũng nói thẳng.

Hắn ngưng một chút, ánh mắt nhìn quanh mọi người, sau đó trầm giọng nói từng chữ một:

- Chuyện này, tuyệt không phải là chuyện may mắn. Ngược lại, theo ta thấy, sợ rằng sẽ mang lại cho đại nhân vô số phiền phức.

Phản động vô tướng đều có chút kinh ngạc. Ánh mắt Đỗ Duy sáng lên nhìn Phillip:

- Nói tiếp đi!

- Đại nhân. - Phillip lại nói tiếp:

- Lần đó khi ngài tới đế đô, Thần điện hạ vẫn chưa có lộ ra bất kỳ ý định nào là muốn kết thân với ngài! Cho nên ta nhận định rằng, chuyện này nhất định là ý niệm mà Nhiếp chính vương mới nghĩ ra gần đây! Vậy thì mọi người cứ thử đoán xem, rốt cuộc là vì cái gì? Thần điện hạ có thể coi như là một vị hoàng đế kiệt xuất hiếm có của Đế Quốc... Ài, mặc dù người hiện giờ vẫn còn chưa có chính thức đăng cơ, nhưng từ các hành động của người so với Augustine VI thì không chỉ cao minh hơn một chút mà thôi! Lúc này lại định kết thông gia, vậy thì... Ha ha! Đương nhiên rồi, đại nhân chúng ta lại càng nhận thêm nhiều ân sủng của Nhiếp chính vương. Điểm này ai nấy đều biết. Nhưng sớm không tới, muộn không tới, lại ngay lúc đại

nhân đến Tây Bắc được một năm, vừa mới dần dần ổn định được thế cục thì lại đề xuất ra ý này. Thực lực do đại nhân nắm trong tay đã dần dần trở nên hùng hậu. Hơn nữa ở vùng Tây Bắc, phía Đông thì chống quân Tây Bắc, phía Tây thì phòng người thảo nhân. Vừa được một năm thì lại phát sinh mấy chuyện này. Đại nhân lại không đủ nghị lực khiến người hiểu rõ tài năng cùng thực lực của mình! Trong nội tâm của Thần Hoàng Tử, sự đánh giá đối với ngài đương nhiên sẽ tăng lên một bậc! Đề thân lúc này, là lôi kéo nhưng cũng là dò xét! Lôi kéo đại nhân tiến nhập vào trong hệ tộc của hoàng thất, củng cố hạch tâm của người. Còn về phần dò xét... Ha ha, không cần ta phải nói nhiều mọi người cũng hiểu! Điểm vi diệu nhất chính là đại nhân. Còn về phần chuyện của ngài với gia tộc Listeria. Ý hiện giờ của hầu tước nhu nhân với người, sợ rằng ngay cả du khách quán rượu lề đường cũng còn biết! Chẳng lẽ Thần hoàng tử của đế đô lại không biết? Vậy thì người rõ ràng đã biết gia tộc Listeria có ý muốn liên kết với ngài mà vẫn còn muốn đem mọi người của mình để kết thông gia. Dụng ý này thật đáng cho ngài suy nghĩ thêm! Ít nhất có thể xác định một điều là: Thần Hoàng Tử không nguyện ý nhìn thấy ngài kết thông gia với gia tộc Listeria.

Đỗ Duy gật gù đầu rồi hỏi lại:

- Nếu như ta trực tiếp cự tuyệt ý tốt của Nhiếp chính vương thì thế nào?

- Vậy thì... - Phillip thở dài:

- Vậy thì sợ rằng trong lòng Nhiếp chính vương sẽ sinh ra chút khoảng cách với ngài, thậm chí sẽ trở thành sự nghi kỵ. Dù sao ngài hiện tại đang nắm giữ mấy vạn binh quyền, lại đang ở vùng thế cuộc phức tạp phía Tây Bắc. Trọng yếu nhất chính là khả năng kiềm chế của Đế Quốc đối với ngài quá là ít ỏi! Chẳng lẽ mọi người không có phát hiện sao? Đế đô đối với chúng ta cơ hồ không có bao nhiêu thủ đoạn quản chế! Có thể nói, nếu như đại nhân hiện giờ sinh ra ý phản nghịch... Ha ha, cho dù không phải là thật sự phản nghịch, chỉ cần đại nhân đồng ý, học theo kiểu Ruga của quân Tây Bắc, từ hôm nay bắt đầu mặc kệ không để ý tới mệnh lệnh của đế đô, đóng cửa làm hoàng đế một cõi thì Thần Hoàng Tử đối với chúng ta sẽ có biện pháp gì?

Câu cuối cùng vừa nói ra khiến mọi người đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Nghĩ kỹ một hồi thì dường như đế đô đối với hành tinh Desa thật sự không có bao nhiêu thủ đoạn quản chế! Hết thảy mọi thứ tại hành tinh Desa đều là tự lập, không hề có chút dựa dẫm vào sự trợ giúp của đế đô. Tài chính, quân chính, đều theo hệ thống tự lo liệu. Nếu như Đỗ Duy muốn thì hẳn bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành quân Tây Bắc thứ hai.

Nhìn thấy mọi người không nói gì, Phillip mới thở dài:

- Đại nhân, theo ta thấy thì thấy Thần Hoàng Tử cho dù thường quý trọng ngài bao nhiêu, nhưng thân là Đế vương, thủ hạ trong tay lại có một người không chịu sự quản chế của thế lực trung ương như ngài, vô luận là vị Đế vương này có rộng lượng thế nào đi nữa, trong lòng đều sẽ có ý nghi kỵ!

Về mặt Đỗ Duy cũng rất nghiêm túc:

- Phillip! Nói như vậy, người có cho rằng ta nên đáp ứng theo lời đề thân của Thần Hoàng Tử để cho người an tâm không?

- Không! - Phillip đột nhiên lớn tiếng phủ quyết vấn đề của Đỗ Duy, sau đó thẳng thắn nói:

- Đại nhân, vô luận là từ bất kỳ góc độ nào mà suy đoán, ta kiên quyết phản đối ngài kết thân với hoàng thất!

Tâm tư Đỗ Duy đột nhiên chấn động, cả mấy tên võ tướng bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn Phillip. Dardanelle là người đầu tiên lên tiếng hỏi:

- Phillip tiên sinh, nhưng theo người vừa nói, nếu như không kết thân, sợ rằng đế đô sẽ nảy sinh sự nghi ngờ với công tước đại nhân...

- Cần phải loại trừ nghi kỵ, nhưng không nhất định phải kết thân! - Phillip cười cười, sau đó vẻ mặt trở nên lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Đại nhân, chúng ta ở Tây Bắc, đã có thể tự do tự tại, chính là vì cách xa với sự hỗn loạn của đế đô. Ở nơi này, cuộc điện chính trị tương đối đơn giản một chút. Mặc dù áp lực của quân Tây Bắc cùng với người thảo

nguyên rất lớn, nhưng dù sao cũng vẫn ở chỗ sáng. Chỉ khi nào vấn đề liên quan đến hoàng thất thì mới trở nên phiền toái! Đại nhân, ngài hẳn nhiên hiểu rõ, Nhiếp chính vương mặc dù hiện giờ nắm đại quyền, nhưng dù sao người cũng có rất nhiều nan đề không thể giải quyết. Đầu tiên là không thể giải quyết cuộc diện tranh đấu cả mấy trăm năm nay giữa Hoàng quyền và Thần quyền! Trong cuộc chính biến lần trước, trong thời khắc quan trọng nhất, Thần điện đã ra tay bắt giữ Thần điện hạ, nên hai bên cho dù có giao dịch gì đi nữa, thì bất kể chuyện gì một khi liên quan tới việc tranh đoạt giữa Hoàng quyền và Thần quyền thì sẽ trở nên rất phức tạp! Đại nhân, ngài hiện giờ ở Tây Bắc tiêu dao tự tại như vậy, nhưng khi tiến vào mối quan hệ với hoàng thất, thì ngài sẽ trở thành một nhân vật mang trong mình quyền lực trọng yếu của hoàng thất! Đến khi đó, không biết vì sao sẽ trở thành một nhân vật trọng yếu trong danh sách đối thủ của Thần điện... Vậy thì có hay? Còn điểm thứ hai, nhìn về lâu về dài mà nói... Đại nhân, ta có một câu bất kính! Nếu như ngài cưới muội muội của Nhiếp chính vương, cưới vị tiểu công chúa kia mà trong lòng ngài không quên tình cũ lại cưới luôn cả pháp sư Vivian... Ài, vậy cho dù ngài đối xử với hai vị thê tử như nhau, không phân biệt trên dưới... nhưng tương lai thì sao? Tương lai một khi thê tử của ngài sinh hạ hài tử, chiếu theo thân phận của tiểu công chúa, cho dù ngài có sủng ái pháp sư Vivian thế nào đi nữa, từ bất kỳ góc độ nào, cũng sẽ áp lực tới ngài, phải lập nhi tử do công chúa sinh hạ làm người kế thừa!

Đỗ Duy gật đầu tán thành.

Phillip mỉm cười:

- Cứ như vậy thì.... công tước đại nhân, một vài năm sau, khi ngài và kể cả các vị có mặt chết đi, vậy thì gia tộc Hoa Tulip còn có thể tiếp tục hay sao? Nếu như công tước đại nhân cùng công chúa sinh hạ hài tử, kế thừa tất cả gia nghiệp của công tước đại nhân... Ha ha, theo huyết thống thì lại gần với hoàng thất một bước! Vậy sau này, chỉ cần hoàng thất xử lý khéo léo một chút, tiếp tục thông gia đời sau... sợ rằng không tới hai đời, gia tộc Hoa Tulip sẽ bị sát nhập vào hoàng thất rồi!

Nói đến đây, Phillip nhỏ giọng:

- Đây tuyệt không phải những lời đe dọa. Theo lịch sử mà nhìn thì đây là thủ đoạn hoàng thất hay dùng. Đối diện với một thế lực gia tộc cường đại không cùng một hệ, lại không thể diệt trừ, mà vẫn phải phòng bị, thì quá nửa là sẽ sử dụng kiểu “thủ đoạn mềm dẻo” từ từ mà nghiền nát này! Ba chục năm không được thì năm chục năm! Năm chục năm không được thì một trăm năm! Cuối cùng thì sẽ nuốt lấy cả gia tộc của đối phương! Trong lịch sử Đế Quốc chúng ta chuyện này không phải là không có! Đây chính là sách lược đế vương!

Đột nhiên Phillip nhìn vào mắt Đỗ Duy, loé lên một tia cổ quái, rồi do dự một chút thấp giọng nói:

- Không cần nói ví dụ đâu xa, chỉ nói gần đây! Công tước đại nhân, gia tộc Rowling ban đầu của ngài, chính là một ví dụ tiêu biểu!

Đỗ Duy sửng sốt:

- Gia tộc Rowling? Gia tộc Rowling làm sao?

Phillip cười khổ nói:

- Việc này... đại nhân, chính ngài vẫn không biết sao?

Lúc này vẻ mặt của hắc tử hắc hồ có chút khó khăn, dường như từ sâu thẳm trong đáy lòng hắc tử hắc hồ đã nói sai lời này.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu rồi ánh mắt chớp động:

- Phillip, người trực tiếp nói ra đi. Nếu ta đã triệu tập mọi người để thương lượng công chuyện, thì không có vấn đề gì phải kiêng kỵ cả! Mau nói đi!

Phillip thở dài, hai cánh tay hắc tử hắc hồ giấu trong ống tay áo, khẽ nắm lấy, lui ra sau nửa bước, hơi khom người rồi dùng âm thanh ôn hòa tỉ mỉ nói:

- Vậy, xin thứ cho ta nói bữa!

Hắc tử hắc hồ đứng thẳng người rồi từ từ nói:

- Gia tộc Rowling huy hoàng, bắt đầu từ thời kỳ mở đầu của vương triều Augustine. Công tước đại nhân, tổ tiên của ngài một đời anh hùng, nam chinh bắc chiến, gánh lấy trọng trách của Đế Quốc, đã làm tới nguyên soái! Hơn nữa lại được hoàng đế bệ hạ phong tặng cả một dải bình nguyên Rowling! Năm đó chuyện tổ tiên gia tộc Rowling được thụ phong, không phải ta nói quá, nhưng thử nghĩ xem, quân hàm nguyên soái Đế Quốc thì oai phong huy hoàng cỡ nào cơ chứ? Khi đó gia tộc Rowling cơ hồ có thể được xưng là đệ nhất hào môn tại Đế Quốc! Nhưng sau đó, mãi đến giờ... mặc dù gia chủ đời trước là bá tước Raymond cũng nằm trong bộ thống soái của quân đội, nhưng nhìn theo thanh thế thì còn lâu mới được như năm đó... Chuyện này cũng chính là kết quả do hoàng thất cố tình gây ra!

- Công tước đại nhân, ta biết ngài tinh thông học thuật về huân huy chương cùng văn chương. Vậy cái huy chương trên mũ miện gia tộc Rowling, ngài hẳn biết là ý gì phải không?"

- Đương nhiên! - Đỗ Duy trả lời:

- Đó là một ký hiệu của hoàng thất. Năm đó nguyên soái Rowling tổ tiên của ta lập được đại công, hoàng đế gả một vị công chúa cho người... Vì cuộc thành hôn này mà gia tộc Rowling được thu vào thành một chi hệ của hoàng thất, trở thành hoàng thân.

Phillip mỉm cười, sau đó thản nhiên nói:

- Xem ra... so với tình huống ngày hôm nay thì cũng tương tự!

Đỗ Duy nhún mày, có chút không hiểu lời nói của Phillip.

Phillip tiếp tục nói:

- Đây là chiêu hạ thủ thứ nhất của hoàng thất đối với gia tộc Rowling! Trước tiên là kết thân để liên minh. Dù sao lòng tận trung của nguyên soái Rowling đối với hoàng thất thì người người đều biết. Hoàng thất cũng không lo lắng là ông ta sẽ có tâm làm phản gì, nên chỉ dùng loại thủ đoạn mềm dẻo lâu dài này đối với tộc Rowling... Bởi vì hoàng thất tuyệt đối sẽ không khoan dung cho bất kỳ một thế lực gia tộc nào khác quá cường đại. Công chúa thứ nhất gả vào tộc Rowling, khiến cho gia tộc Rowling trên danh nghĩa thì có quan hệ với hoàng thất. Đời sau của nguyên soái Rowling, ai nấy đều có huyết thống hoàng thất... Từ góc độ này mà nói, công tước đại nhân, kỳ thật chính ngài cũng có huyết thống hoàng thất.

- Nói tiếp đi! - Đỗ Duy ngấm ngấm suy nghĩ, dường như đoán ra được điều gì đó.

- Từ góc độ huyết thống mà nói, dựa theo tiêu chuẩn được chấp nhận hiện giờ, thì chính là tam đại! Cũng có thể nói là, nguyên soái Rowling năm đó cùng với công chúa sinh hạ hài tử, trở thành tộc trưởng kế nhiệm của gia tộc Rowling. Nhưng vị tộc trưởng kia, theo huyết thống mà nói thì có một nửa là huyết thống hoàng thất! Vậy dựa theo kế hoạch của hoàng thất, nếu như để vị bá tước Rowling thứ nhì này kết thân với hoàng thất nữa thì vị bá tước thứ ba coi như có ba phần tư huyết thống hoàng thất! Đại nhân... một con người, nếu như huyết dịch trong người có ba phần tư là của hoàng thất, còn một phần tư là của Rowling.... Vậy, mời các vị trong này nói xem, người đó rốt cuộc có tính là người của hoàng thất hay không? Hay vẫn tính là người của Rowling?

- Được, nếu thế này vẫn còn chưa đủ... vậy thì đến đời sau, hoàng thất lại tiếp tục kết thân với người đó thì thế nào? Vậy các đời sau này, trên người còn được bao nhiêu máu huyết của gia tộc Rowling?

Vấn đề này khiến tất cả mọi người đều lạnh mình!

Cuối cùng Phillip mỉm cười nói:

- Chỉ cần liên tục cùng với hoàng thất kết thân ba đời, đến cuối cùng, gia tộc này tự nhiên là sẽ bị hoàng thất thôn tính mất rồi!

Sắc mặt Đỗ Duy đã dần dần trở nên âm trầm trở lại. Hắn chợt nhớ tới một chuyện!

Đúng vậy!

Sắc mặt của Phillip cũng biến đổi, hạ giọng nói:

- Năm đó, nếu như ta đoán không sai, công trạng gia tộc Rowling quá lớn, thế lực trong quân đội cũng khiến người khác phải lo lắng. Hoàng thất dùng thủ đoạn mềm dẻo này đối phó với gia tộc Rowling, từ từ mà

chặt, cùng lắm là ba đời thì gia tộc Rowling sẽ bị hoàng thất thôn tính. Nhưng... không ngờ về sau lại xuất hiện một cái vấn đề khiến kế hoạch lâu dài này của hoàng thất bị rối loạn.

Nói tới đây, Phillip ngừng đầu đưa mắt nhìn Đỗ Duy rồi cười nói:

- Công tước đại nhân, ta đã đọc qua lịch sử, biết rằng tổ tiên của ngài có một vị bá tước đại nhân. Năm đó lẽ ra phải kết thân với hoàng thất. Kết quả vì một người tình, ông ta bắt kẻ sự phản đối của gia tộc cùng với người ngoài, đem lòng thương yêu một vị nữ chiêm tinh thuật sư cực kỳ trứ danh đương thờ! Cuối cùng còn cưới luôn vị nữ chiêm tinh thuật sư đó làm thê tử... Có đúng không? Hành động như vậy, khiến cho hoàng thất rất là bất mãn. Sau đó, vị bá tước đại nhân kia... đã chết ngay khi còn tráng niên. Tuổi của người kế thừa ông ta không lớn lắm, kết quả lại khiến cho gia tộc Rowling to lớn như vậy, lại bị sa sút một đoạn thời gian. Mãi cho đến khi trong gia tộc xuất hiện một vài nhân vật kiệt xuất, mới có thể chấn hưng trở lại.

Yêu nữ chiêm tinh thuật sư? Cưới nữ chiêm tinh thuật sư làm thê tử à?

Đỗ Duy đương nhiên biết người Phillip nói tới là ai!

Nhưng hiện giờ Phillip nói đến chuyện này thì hình như lại có thâm ý khác.

Chết lúc tráng niên? Chẳng lẽ... trong đó lại có âm mưu gì sao?

Đầu óc hần ta trở nên rối loạn. Câu nói sau của Phillip, Đỗ Duy không hề nghe rõ, chỉ nghe thoáng được Phillip nói:

- ... Lần đó cự tuyệt kết thân, khiến cho hoàng thất vô cùng bất mãn. Nghe nói về sau gia tộc Rowling bị suy sụp mười mấy năm, đều là kết quả đàn áp từ mọi phía. Mãi tới khi thế lực của gia tộc Rowling không còn khiến cho hoàng thất lo lắng, mới có thể có cơ hội chấn hưng trở lại. Đời sau của gia tộc Rowling, mặc dù vẫn hiệu xưng là thế gia danh vọng trong giới quân sự, nhưng so với thời đại thịnh thế năm xưa của nguyên soái Rowling thì đã cách biệt quá xa rồi...

Sắc mặt Đỗ Duy khựng lại, đột nhiên nghe được trong đầu có một tiếng thở dài yếu ớt vang lên!

... Semel!

382. Chương 275 : Đỗ Duy Cầu Hôn

Cho tới bây giờ, Đỗ Duy thật sự chưa từng nghĩ tới hoàng thất đế quốc không ngờ còn có mối quan hệ ẩn chứa nhiều mưu mô thủ đoạn như vậy với gia tộc Rowling.

Qua những gì Phillip nói thì tên gia hỏa này quả không hổ danh là một trong những đệ tử xuất sắc nhất mà đại học giả Lam Hải giới thiệu, quả nhiên am hiểu sâu sắc về sách lược đế vương, mưu mô quyền biến. Mặc dù lúc vừa đến Tây Bắc, dáng vẻ của hắn trông giống như một gã khờ khạo, có lẽ là do trước đó còn thiếu kinh nghiệm. Trên thực tế lý luận căn bản của hắn được Lam Hải dạy dỗ rất thâm sâu. Nếu không trong thời gian một năm ngắn ngủi hắn đã không thể chiếm được sự tín nhiệm của Đỗ Duy bằng vào những biểu hiện xuất sắc của mình.

Đỗ Duy cho dù thông minh đã đọc qua nhiều sách vở, nhưng dù sao từ bé đến giờ đều là “tự học thành tài” nên mưu mô quyền lực cùng sách lược đế vương loại này chẳng có ai từng chính thức khai mở dạy dỗ cho hắn.

Huống chi, sự việc không ngờ còn liên quan đến cả bản thân gia tộc Rowling! Nếu năm đó trạng phu của Semel, trạng phu của vị tăng tăng tổ mẫu kia chết có chút bất thường ..... vậy thì sự việc về nội tình của nhà Rowling tuyệt đối không có khả năng hé lộ cho mình nửa chữ! Đương nhiên Đỗ Duy từ nhỏ đến lớn không có khả năng nghe phong phanh được tí gì. Trong tư liệu ghi chép của gia tộc lại càng không có khả năng ghi lại nửa câu!

Những cổ sự của gia tộc Rowling mà Phillip vừa kể, Đỗ Duy thực sự chưa từng nghe qua. Vốn dĩ trong tư liệu ghi chép nội bộ của gia tộc mà hắn xem qua, khi nhắc đến quan hệ thông gia với hoàng thất Augustine

đều ghi lại với một giọng điệu đầy tự hào, chỉ nói là gia tộc Rowling được hoàng thất coi trọng, là vinh quang của nhà Rowling, thể hiện vị trí trong đế quốc v.v...

Chỉ có điều nếu là thủ đoạn mềm dẻo này khi áp dụng trên mình rồi cuộc sẽ như thế nào, Đỗ Duy cho tới giờ chưa từng nghĩ qua một lần.

E rằng ..... hiện tại chỉ có phụ thân mình đang ở tại bình nguyên Rowling mới biết được, giờ đây trong lòng hiểu rõ.

Nghĩ tới đây, Phillip và mọi người nói gì thì Đỗ Duy đã không còn nghe nổi nữa. Trong đầu mang mang một tiếng thở dài sâu kín của Semel, tựa hồ chất chứa ẩn ý sâu xa khiến cho Đỗ Duy thậm chí không đành lòng nghĩ tiếp mà hắn cũng không dám nghĩ đến .....

Chỉ có điều ý định nhiều lần liên hệ với Semel bất luận thế nào cũng không hề được nàng hồi đáp.

Nàng rõ ràng chỉ là một sinh vật ma pháp nhưng ngày càng giống như chính bản thân Semel trước đây.....

Phillip đang cùng mọi người thương nghị, chợt thấy Đỗ Duy thất thần, không khỏi dừng lại nhìn hắn một chút rồi thấp giọng gọi:

- Đại nhân. Công tước đại nhân?

- Sao? - Đỗ Duy nhú mày, định thần lại nhìn Phillip rồi liếc qua mọi người, miễn cưỡng cười cười:

- Vừa rồi Phillip nói rất hay, ta nghe có chút nhập thần. - Trầm ngâm đôi chút rồi nói tiếp:

- Phillip, dựa theo phân tích của người thì cuộc hôn nhân hoàng thất này rõ ràng là một cái bẫy .....

- Vâng! Đúng thế! - Dardanelle kêu lên trước tiên. Thật ra hắn cũng toàn tâm toàn ý lo lắng cho Đỗ Duy:

- Đương nhiên là một cái bẫy rồi! Hừ! Dòng tộc Augustine này quá sức thâm hiểm! Hiện tại ngài công tước hoàn toàn không có dị tâm mà bọn họ còn muốn dùng âm mưu thâm độc như vậy đối xử với ngài công tước!

Phillip cười khổ, liếc nhìn Đỗ Duy. Đỗ Duy hiểu ý, khoát tay ý bảo Dardanelle ngừng nói, sau đó cười nói:

- Việc này cũng không có gì là thâm hiểm cả. Chẳng qua thân là đế vương thì phải có cách chế ngự bề tôi. Trước giờ chỉ đơn giản là loại thủ đoạn phân hoá, lôi kéo, cân bằng, mặc kệ ta có dị tâm hay không, thân là đế vương sẽ không có khả năng để trong đám thuộc hạ của mình xuất hiện một người nắm giữ quá nhiều quyền lực mà không động lòng. Thế nên không thể coi Thần điện hạ là thâm hiểm, mà đây chỉ là tập quán thôi. Nếu nhìn từ góc độ của ông ta thì làm như vậy mới là đúng. Nếu ông ta để mặc cho trong đám thủ hạ xuất hiện quyền thần mà không làm gì cả thì mới là kẻ ngu xuẩn.

Những võ tướng này nếu là đánh trận thì không hề ậm ờ nhưng nếu nói về mưu đồ quyền lực chính trị loại này thì không xong rồi. Người duy nhất có chút xuất sắc lại chính là tướng quân hai trăm năm mươi. Dù sao thì Ron Parton năm đó cũng đã từng ném mùi đau khổ của đấu đá chính trị, nằm trong tù nhiều năm nên cuối cùng cũng nắm được vài điểm mấu chốt, tuy vậy chưa hẳn là đã tinh thông. Nhưng một câu nói ra đã đề cập đến điểm quan trọng. Hắn mở miệng cười nhìn Đỗ Duy rồi vừa liếc Phillip vừa nói:

- Đã thế, cưới thì bị cho vào tròng mà không cưới thì lại e hoàng thất nghi kỵ ..... có vẻ rất mâu thuẫn. Nhưng mà Phillip tiên sinh đã có thể phân tích rành mạch như thế thì nói quách ra luôn biện pháp giải quyết đi.

Thấy rõ trong mắt tên mập này hàm ý: Loại đấu tranh cân não này chính là loại mà bọn phụ tá các người am hiểu nhất mà .....

Phillip ngày thường tính tình khá ôn hòa, đối nhân xử thế vô cùng cẩn trọng, gặp ai cũng khách khách khí khí, mặc dù thân là phụ tá cao nhất của Đỗ Duy nhưng cho tới giờ cũng không hề tỏ ra phách lối chút nào. Cho nên quan hệ của hắn với đám thủ hạ của Đỗ Duy không tệ. Lúc này mọi người đều nhìn chăm chăm vào người phụ tá trẻ tuổi này chờ xem hắn nói gì.

Phillip dù gì tuổi cũng còn trẻ nên bị mọi người chăm chăm thì mặt không khỏi đỏ lên một chút. Hắn ho khan một tiếng rồi nói:

- Các vị, còn có ngài công tước nữa. Vừa rồi ta cũng đã nói qua. Đối với loại hôn nhân hoàng thất này ta là người phản đối. Mặc dù nếu chỉ xét ngắn hạn thì sẽ nâng cao danh vọng của ngài nhưng..... Hắc hắc, xin thất lễ, tôi nghĩ ngài công tước sẽ chẳng vui vẻ gì nếu hơn mười năm sau, đến tối đi ngủ thì người nằm bên cạnh mình lại là tai mắt của Thần Hoàng Tử.

Đỗ Duy cười ảm đạm:

- Người cứ nói thẳng ra đi, không cần lòng vòng.

- Muốn lấy được sự tín nhiệm của Thần Hoàng Tử là chuyện đương nhiên! Nhưng kết hôn thì không cần. May mắn thay vị nhiếp chính vương này thực sự coi trọng ngài công tước. Hơn nữa xem ra trong lòng cũng rất tín nhiệm ngài. Cho nên lần cầu hôn này ..... coi như là một thủ đoạn nhẹ nhàng, không có ý bắt buộc. Nếu không thể thì đã đợi ngài công tước về để đô, tại yến hội, trước mặt đông đảo hào môn quý tộc để đô mà công khai đề cập ..... Trong trường hợp này, nếu ông ấy đã mở miệng thì ngài công tước trong lòng dù không thích cũng tuyệt đối không thể cự tuyệt!

Đỗ Duy nghĩ đến đây cũng cảm thấy rất có lý. Nếu Thần Hoàng Tử thực sự làm như vậy, công khai ra thì trường hợp người trên thực tế đang thống trị đế quốc chủ động hướng về mình cầu thân mà mình lại cự tuyệt thì điều này rõ ràng khiến đối phương không thể chấp nhận được, quả thật là không ổn.

- Thế nên, may mắn là dường như ý tứ của Thần Hoàng Tử cũng không phải là kiên quyết, hoặc có thể chúng ta đã đoán không đúng tâm ý của ông ấy. Có điều cách làm của ông ta đã tạo cơ hội cho chúng ta. Ý của ta là ..... bất luận thế nào thì trước khi về để đô lần này, nhất định ngài phải quyết định xong việc kết hôn của mình!

Đỗ Duy mắt tròn tròn:

- Cái gì ..... muốn ta lập tức kết hôn à?

Sau đó hần liền lắc đầu liên tục:

- Không được, không được, điều này tuyệt đối không được!

Trong lòng Đỗ Duy bây giờ, người phụ nữ mà trong tim hần cho rằng có thể tiếp nhận, có thể bên nhau cả đời, chỉ có một mình Vivian. Còn những phụ nữ khác, phụ nhân Listeria cũng tốt, Angele cũng được, chỉ là trong lòng Đỗ Duy không thể tiếp nhận họ mà thôi.

Nhưng bây giờ lấy Vivian làm vợ ngay?

Dù gì thì Đỗ Duy cũng là người đến từ tiền thế, mặc dù cô bé mới mười lăm tuổi quả thực đáng yêu đến mê người nhưng hiện tại nếu thật sự buộc Đỗ Duy phải cưới một cô bé mười lăm tuổi, ngay cả thân thể còn chưa phát dục hết. Hần thực sự không thể làm được sự việc không bằng cảm thú này - huống chi cô bé này lại là người mình yêu thương chân thành.

Mười lăm tuổi ư. Tại thế giới tiền thế, ngay cả chứng minh thư còn chưa có nữa là!

Phillip nhìn về mặt của hần, dù Đỗ Duy không nói ra “không được” là ám chỉ ai, nhưng là mọi người trong phòng đều ngầm biết rõ rằng công tước phụ nhân tương lai nhất định là cô bé ma pháp sư thuần khiết khả ái kia.

Phillip cười nói:

- Thưa ngài, ta cũng không bảo là muốn ngài phải kết hôn ngay lập tức. Dù sao thì ngài thân là công tước cao quý, việc hôn sự đâu có thể làm qua loa sao? Nếu muốn cử hành hôn lễ, thì phải mời bá tước Raymond cùng bá tước phụ nhân ở bình nguyên Rowling đến mới được. Vội vàng là không ổn, ý của ta là..... không cần đính hôn. Trước hết phải quyết định hôn sự này rồi tung tin ra khắp nơi để mọi người đều biết là ngài đã xong vụ kia ..... Ừm. Trước kia ngài có nói qua cái này gọi là..... cái gì mà đoá hoa quý giá đã có chủ nhân! Có phải gọi như vậy không?

Đỗ Duy cười khổ, giọng khó chịu:

- Là hoa đã có chủ.

- Đúng vậy, gọi là hoa đã có chủ. - Phillip ngượng ngùng cười:

- Đi theo ngài lâu rồi nên ta cũng có chút gần mực thì đen, thường ngày nghe ngài bình luận câu này ta cũng thấy rất có đạo lý.

Đỗ Duy thở dài:

- Ý người là muốn ta đính hôn?

- Đúng là đính hôn. Trước tiên sẽ cử hành nghi thức đính hôn, không cần làm quá lớn, có thể mời toàn bộ những người có chút máu mặt tại Tây Bắc tới dự để tin tức truyền ra bên ngoài ..... Hắc hắc, thứ nhất là bây giờ có chủ ý với ngài có lẽ không chỉ có hoàng thất, mà còn có gia tộc Listeria, còn có nhiều nhà giàu có quyền lực tại đế đô, thế nên khi tin tức lan ra thì ít nhất cũng có không ít gia tộc bỏ đi ý niệm này, không phải ngài sẽ thoát khỏi khá nhiều phiền toái ư. Thứ hai là, tiểu thư Vivian trước giờ vẫn ở trong phủ, mặc dù cô ấy và ngài trên danh nghĩa là học trò cùng một thầy nhưng dù sao hai người cũng đã trưởng thành, không có danh phận mà hai người lại ở cùng nhau, lâu ngày sẽ khiến người ta đàm tiếu.

Bên cạnh liền có người lắc đầu, Dardanelle là người đầu tiên nghi ngờ:

- Nhưng như thế, dù ngài công tước có đính hôn, hoàng thất chắc gì đã hết hy vọng! Hơn nữa, mặc dù dựa theo luật lệ đế quốc, với thân phận công tước chỉ có thể có một công tước phu nhân, nhưng không đề cập đến việc không được lấy vợ lần nữa. Thân là quý tộc, có vài người vợ là chuyện bình thường. Chỉ có điều, nếu hoàng đế, à không, là nhiếp chính vương, nếu ông ấy nhất định phải gả em gái cho công tước thì lấy thân phận công chúa hoàng thất mà nói thì chắc chắn vị trí công tước phu nhân sẽ là của cô ta! Dardanelle ta thực sự yêu quý cô bé Vivian này, cô bé chỉ có một mình, trong đời ngoại trừ ngài công tước ra thì không còn ai thân thích, nếu như công chúa cũng gả cho ngài, rồi danh phận chánh thê của cô bé bị tước đoạt thì cô ấy thật đáng thương!

Phillip nhẹ nhàng cười:

- Tướng quân Dardanelle không cần nóng vội. Đây chính là điểm tốt thứ ba mà ta muốn nói! Điểm tốt thứ ba là khi đính hôn với tiểu thư Vivian ..... vô luận ngài công tước đính hôn với bất cứ cô gái nào, hoàng thất đều có thể đem công chúa ép ngài công tước của chúng ta nhận làm chánh thê! Nhưng duy nhất chỉ có Vivian là không ai có thể cướp đi danh phận chánh thê của nàng! Mọi người đừng quên thân phận tiểu thư Vivian của chúng ta ra sao!

Trên mặt hần cười ôn hòa nhưng lại như đang nhắc nhở đám thô lỗ trong phòng.

Đúng vậy! Thân phận Vivian là gì?

Học trò của ma đạo sư số một đại lục Gandalf! Không nói khác được, hiện tại trong ma pháp công hội vẫn còn mấy lão quái vật trên danh nghĩa là sư huynh của Vivian!

Mà Vivian bản thân cũng là một ma pháp sư cấp tám!

Một đại ma pháp sư cấp tám thì thân phận so ra còn cao quý hơn nhiều so với quý tộc bình thường! Huống chi Vivian bây giờ vẫn còn trẻ, tương lai có thể đạt đến cấp chín cũng không phải là chuyện đáng kinh ngạc! Hoàng thất tuyệt đối sẽ không mong muốn đắc tội với một vị tương lai là cường giả tuyệt đỉnh trên đại lục! Huống hồ vị cường giả này còn có mấy lão sư huynh quái vật thực lực cường đại và tầm ảnh hưởng to lớn.

- Nếu đối chọi với phu nhân Listeria thì công chúa đương nhiên có thể đoạt được vị trí chánh thê nhưng duy chỉ có pháp sư Vivian, điểm lợi hại nhất là cô không phải là quý tộc mà là ma pháp sư! Địa vị cao quý của ma pháp sư khiến công chúa không thể có ý định tranh chấp với cô ấy được, nhưng là nếu có tranh chấp thì với thân phận và địa vị công chúa nếu không trở thành chánh thê thì không có khả năng bỏ đi tôn nghiêm để làm vợ bé của ngài công tước được. Nếu không thì hoàng thất còn thể diện gì nữa.....

- Quả nhiên rất lợi hại! Rất lợi hại! - Ron Parton cười ha hả, sau đó phóng tới vỗ mạnh vai Đỗ Duy:

- Ta bảo này, ông chủ! Ông còn chờ cái gì nữa, phi nhanh ra vườn hoa đi, ngắt ngay một bó hoa rồi tìm cô bé Vivian cầu hôn liền đi!

Đỗ Duy bị đám đại thúc bắt lương này cười nhạo một trận, ngẫm nghĩ một hồi thấy lúc này thì đó có lẽ là biện pháp tốt nhất.....

Hơn nữa vốn dĩ mình cũng vô cùng yêu thích Vivian nên cầu hôn cũng không có gì là quá đáng.

Nghĩ tới đây, hấn cắn chặt răng rồi vọt ra khỏi cửa.

Trời đã về đêm, ở trong vườn, Đỗ Duy cẩn thận ôm một bó hoa tulip trong tay. Người làm vườn trong phủ công tước đặc biệt chú ý trồng loại hoa này vì chúng biểu hiện cho danh hiệu “công tước hoa Tulip”.

Vùng Tây Bắc này không có hoa hồng, Đỗ Duy hái một bó hoa Tulip rồi đi loay quanh trong vườn, lần nữa chưa đi vào trong thành tìm Vivian.

Vì lẽ gì?

Nói ra thật buồn cười ..... bởi vì, hấn .....

Ôi. Tiểu công tước ác ma của chúng ta bỗng nhiên cảm thấy rất hồi hộp!

Rất hồi hộp a! Khi chạm trán với long vương của long tộc hấn không hề hồi hộp. Lúc đối mặt với người hầu của ác ma, hấn chẳng chút hồi hộp. Khi quyết đấu cùng Gandalf nón xanh, hấn cũng không hồi hộp.

Mà giờ đây, cầm hoa tươi trong tay, khi chuẩn bị hướng về người mình yêu dấu mà cầu hôn, Đỗ Duy chợt cảm thấy chân mình như nhũn ra.

- Ôi ..... chút nữa nên nói năng kiểu gì đây? - Đỗ Duy ho khan hai tiếng, mặt quay vào bụi rậm lẩm bẩm:

- Này, bé ngốc kia. Ta xem hình dáng nàng không tệ. Người theo thiếu gia ta đi ..... óái nói như vậy sao giống hai trăm năm mươi quá? - Lắc đầu quây quây, hấn lại chuyển giọng sang đầy vẻ ôn nhu:

- Vivian thân yêu. Trong lòng ta đã sớm thích nàng, cho mãi đến kiếp sau. Nàng có nguyện ý làm thê tử không? Chúng ta tay trong tay ..... Oẹ!! Không được không được, buồn nôn quá đi!

Nghĩ tới nghĩ lui lại lên giọng nghiêm túc:

- Vivian. Ta gặp phải một việc vô cùng nguy hiểm, việc này rất phiền toái, cô có bằng lòng giúp ta không? Sao? Bằng lòng ư? Thế thì tốt rồi, cô chọn một bộ quần áo mới, chúng ta lập tức đi cử hành nghi thức đính hôn ..... Ài, ta nói như vậy, cô ấy có tức lên đập ta một phát không nhỉ?

Đỗ Duy vò đầu bứt tai suy nghĩ rồi than thở mấy tiếng. Do hấn vừa cầm hoa vừa siết tay quá mức nên cả bó hoa tươi rơi rụng tan nát, trong tay hấn còn lại tro bụi mỗi cành không mà hấn cũng không biết. Không kìm được ngửa mặt lên trời lớn tiếng kêu:

- Ôi! Kêu ta phải mở miệng như thế nào đây! Vivian ơi Vivian. Ta nói thế nào thì cô mới bằng lòng cho ta cầu hôn đây .....

Đỗ Duy vừa cảm khái kêu lên, bỗng nhiên chợt thấy sau lưng vọng đến một giọng nói dịu dàng run rẩy khiến hấn hồn phi phách tán.

- Anh anh anh ..... anh nói gì thế? Anh muốn cầu cầu cầu ... .. cầu hôn... ..ta ta ta ư?

Nghe xong những âm thanh vang lên vừa rồi, Đỗ Duy suýt nữa nhũn hết cả chân. Quay đầu nhìn lại thấy trong bụi hoa đằng kia thấp thoáng một dáng người xinh xắn, so với đóa hoa trong vườn còn kiều diễm hơn, một khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn lộ ra, hây hây ửng hồng, đôi mắt tròn kia khê chớp, nghiêm nghiêm nhìn thẳng vào Đỗ Duy. Trong đó còn ẩn chứa ba phần e lệ, ba phần vui sướng, ba phần kinh ngạc, không phải cô bé ngốc hay nói lắp Vivian đại pháp sư thì là ai?

Đỗ Duy mồm miệng há hốc ra, hai người cứ thế trợn mắt nhìn nhau, hơn nửa ngày sau, Đỗ Duy mới lắp ba lắp bắp:

- Cô ..... cô cô cô tại sao lại ở đây?

Vivian khê cúi đầu, đôi tay bé bỏng vò sống vò chết chiếc áo của mình, giọng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn:

- Là Ron Ron Ron Parton tướng quân, ông, ông, ông ấy nói anh, anh tìm ta, ở ở nơi này và chỉ cho ta xuống, xuống đây .....

Đỗ Duy bỗng cảm thấy trên cổ lạnh ngắt, quay đầu nhìn qua bên trái thì quả nhiên thấy tên tướng quân Ron Parton hai trăm năm mươi kia, mặt cười đầy gian xảo đang trốn trong bụi hoa phía xa cười cười cực kỳ bỉ ổi và ám muội. Khi thấy Đỗ Duy nhìn về phía này, thân hình béo tốt của hắn không thể trốn gọn trong bụi hoa được nữa, chỉ có thể cười ha hả rồi chui ra, sau đó nói ông ổng:

- Ngài công tước, ta đã giải quyết cho ngài vấn đề khó khăn nhất rồi, phần tiếp theo, phải trông vào ngài thôi!

Nói xong, hắn cười ha hả mà chuồn đi, Đỗ Duy trong lòng vừa tức tối vừa thẹn thùng, nhịn không được bèn giơ tay lên, hướng về phía lão béo ngoài xa, hung hăng chìa thẳng ngón giữa lên.

Vivian bất ngờ ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Đỗ Duy, thở dài nói:

- Anh ..... vừa rồi anh nói thật ư? Anh anh thực sự muốn cầu, cầu cầu hôn ta sao?

Tới đây thì Đỗ Duy dứt khoát nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Vivian:

- Đúng thế! Ta là cầu hôn đó, cô ..... khụ khụ! Cô có lấy ta không?

Trên mặt Vivian lập tức bùng lên vui mừng và hạnh phúc, nhưng vừa muốn gật đầu chợt nghi ngại bảo:

- Anh ..... anh vừa rồi nhìn tướng quân Ron Parton ..... dường như không hề cao hứng ..... anh làm động tác gì vậy?

Đỗ Duy nhìn thoáng qua thấy ngón giữa của mình vẫn chìa thẳng lên trên, liền nhanh chóng co lại, ngượng ngùng cười:

- Cái này, cô không hiểu đâu, là do ta cao hứng quá đó, là cao hứng mà, là vui mừng ..... là cảm kích mà. À, đúng vậy, tư thế này là chỉ ý tứ cảm kích, ta thực sự cảm ơn tướng quân Ron Parton, ta đang không biết nói thế nào thì ông ta liền mang cô đến, phải nói là ta thực sự cảm tạ ông ấy.

Nói tới đây, Đỗ Duy chợt thấy đáng vẻ ngăn ngại của Vivian lập tức thảm máng mình ngu ngốc, vội vàng bước nhanh tới, nhẹ nhàng cầm lấy tay Vivian rồi hít một hơi dài, quỳ một chân xuống.

Vivian càng phát khiếp, đang muốn né tránh nhưng Đỗ Duy một mực ngăn lại, mỉm cười nói:

- Tốt rồi, cầu hôn thì phải làm kiểu dáng này, cô đừng nhúc nhích.

- Nhưng, nhưng mà anh là công tước, làm sao, làm sao có thể quỳ, quỳ trước ta .....

Đỗ Duy cười cười, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Vivian siết nhẹ, rồi ôn nhu nói:

- Vivian, ta không biết nói thế nào nữa. Nhưng tình cảm của ta đối với nàng, nàng hẳn biết rõ. Nàng ..... nàng ..... việc này ..... nếu nàng thấy ta không tệ, nàng, thì nàng, thì nàng lấy ta nhé!

Có trời làm chứng, thường ngày thường ngài công tước hoa Tulip miệng lưỡi trơn tru, quỷ kế đa đoan, giờ lần đầu tiên trong đời cầu hôn không ngờ lại ăn nói vụng về như thế. Nếu tin này truyền ra ngoài, không biết bao nhiêu người sẽ ngã bổ ngửa ra mất.

Vivian khoé mắt điểm hồng, đôi mắt tròn vui sướng đong đầy hạnh phúc pha chút âu lo, sau cùng dịu dàng gật nhẹ đầu, chỉ là nàng thật sự quá e thẹn mà không nói nên lời chỉ khe khẽ “ừm” một tiếng đồng ý.

Nhưng là Đỗ Duy lại không nghe thấy, nên có chút lo lắng:

- Này ..... Vivian, nàng nói một câu được không! Được hay là không được ..... Nàng, nàng cho ta câu trả lời thuyết phục đi?

Nhưng Vivian vốn dĩ da mặt vô cùng mỏng, tính tình lại hay e thẹn, bị Đỗ Duy nồn nóng hỏi dồn, lòng càng ngượng ngùng, lại càng không nói thành câu, cuối cùng xoay xoay thân mình rồi ngược lên tình ý mênh mang, rút bàn tay bé nhỏ bị Đỗ Duy nắm chặt ra, nâng lên ..... sau đó .....

Sau đó .....

Hướng về Đỗ Duy chĩa thẳng ... .. ngón giữa mềm mại trắng nõn nà, thanh tú mảnh mai.

Đỗ Duy lập tức xịu mặt sững sờ:

- Cái này ..... cái này là ý gì vậy.

Vivian ngượng nghịu xoay tới xoay lui:

- Không phải anh vừa nói, đó là ý, đó là ..... em ..... em trong tim là cao hứng, là vui mừng, là cảm kích sao.....

Đỗ Duy: “.....”

Tốt ..... tốt đó.

Lần cầu hôn đầu trong đời, cô gái trả lời ta bằng một ngón giữa.

Ồi ..... ngài công tước của chúng ta trong lòng nên khóc? Hay nên cười đây?

383. Chương 276: Xảy Ra Việc Hệ Trọng Rồi! (phần 1)

Uy danh của Đỗ Duy ở Tây Bắc vốn đã cao, lại được người người kính trọng, nay nghe ngài công tước chuẩn bị đính hôn nên phái người đi mua sắm, mọi người không hề buông một câu oán hận.

Vào buổi sáng chuyện đính hôn của ngài công tước Hoa Tulip đã truyền đi khắp nơi.

Ở tòa thành trong phủ công tước giăng đèn kết hoa, tất cả thị vệ đều thay đồng phục mới tinh phẳng phiu, toàn bộ đồ trang trí cho nghi lễ cũng đều được trưng ra. Ngoài phòng tiệc bọn người hầu lăng xăng qua lại bận bịu lo công chuyện.

Lúc này đương nhiên có người vui mừng nhưng cũng có người buồn.

Người của gia tộc Listeria vẫn luôn ở trong phủ công tước, nghe xong tin tức này lập tức trở về báo cáo cho hầu tước phu nhân.

Mấy ngày qua Phu nhân Listeria rất ít khi thấy Đỗ Duy, thứ nhất là bản thân Đỗ Duy bận rộn, thứ hai là bởi vì bí mật của bản thân nàng đã bị Đỗ Duy biết - đó chính là bí mật đủ để làm cho cả gia tộc Listeria bị tịch thu tài sản và bị giết cả nhà! Nàng làm sao có thể không lo lắng sợ hãi cho được? Bởi vì chút vướng mắc trong đầu đó làm cho lòng Phu nhân Listeria đối với Đỗ Duy sinh ra ý thức tránh né sợ hãi.

Nhưng hôm nay đột nhiên nghe thấy Đỗ Duy chuẩn bị đính hôn, tin sét đánh động trời này tới tai làm cho tinh thần Phu nhân Listeria nhất thời rung lên! Sự sợ hãi chán chường từ vài ngày trước tới nay dưới áp lực to lớn của tin động trời này đã tan thành mây khói.

-Hắn muốn đính hôn ư? Là nữ ma pháp sư kia? Khuôn mặt tuyệt mỹ của hầu tước phu nhân thể hiện đầy đủ những suy nghĩ phức tạp trong đầu. Đường như có chút bất đắc dĩ, có chút không cam lòng, có chút u oán. Đủ loại cảm thụ làm cho nàng ngăn người trong chốc lát rồi mới đứng lên:

-Không được! Nếu chúng ta còn không có hành động gì sợ rằng sau này thực sự sẽ không còn cơ hội!

Trong phòng chỉ có hầu tước phu nhân và em gái nàng, Angele. Trái lại với cô chị, sắc mặt cô nàng Angele có phần đơn thuần hơn. mấy ngày nay Angele rất hiếm khi thấy Đỗ Duy, dường như trái tim cũng phai nhạt đi không ít. Chỉ là chuyện tình yêu của thiếu nữ. Loại tình yêu chỉ thoáng rung động rồi dễ dàng quên... hay nếu quả thực đã yêu mà không có lối thoát, thì mười con trâu cũng không kéo trở lại được.

Angele vẫn ở trong phủ công tước. Mấy ngày nay mặc dù không thấy được Đỗ Duy, nhưng cả trong lẫn ngoài phủ công tước từ trên xuống dưới mỗi người đều nhắc tới vị công tước thiếu niên này. Đều khen hắn tới mức trên trời tìm đồ con mắt mới thấy mà dưới đất thì không có người thứ hai. Nào là một tên khiến mấy vạn đại quân ngoài thành kinh sợ rút lui; nào là dũng cảm xông vào đại bản doanh của đại quân Tây Bắc; nào là liên hợp tổng đốc Bohan; nào là nhân từ yêu dân như con; nào là chinh đồn quân sự làm cho người thảo nguyên không dám nhòm ngó; nào là làm trò đùa cột sứ giả phát huy thanh danh đế quốc...vv...

Nàng vốn là một cô gái nhỏ đang xuân, lại một lòng một dạ mến mộ Đỗ Duy- nếu bắt nàng rời xa nơi này đi về quê nhà, thì có lẽ dần dần mối tình của nàng cũng sẽ phai nhạt. Nhưng mà người vẫn còn đang ở Tây Bắc, từ sớm đến chiều nghe được nhìn được đều là chuyện công tước Hoa TuLip sáng chói như thế này thế kia...

Thời gian càng lâu càng làm cho hình tượng Đỗ Duy trong lòng nàng cao hơn. Từng câu từng chữ kia rõ ràng là lời tâm can của cô gái miêu tả một người cực kỳ sinh động. Thiếu niên anh hùng xuất sắc đủ mọi mặt: thông minh, nhân từ, khôi hài, dũng cảm! Mà thiếu niên anh hùng này lại có hoàn cảnh gia đình rất tốt khiến cho người ta hâm mộ, tưởng mạo anh tuấn khiến người ta ghen tị, tài hoa hơn người làm cho người ta phải đổ kị ghen ghét.

Người như vậy làm sao cô gái trẻ này có thể quên cho được?

Tương phản với sự trầm tư và phức tạp của hầu tước phu nhân, phản ứng của Angele đơn giản hơn. Lúc này về mặt chính là mơ hồ, mất mát và thương tâm. Mắt nàng đỏ lên, suýt nữa đã chảy nước mắt.

Hầu tước phu nhân liếc mắt nhìn em gái rồi khẽ thở dài. Nàng đi tới ôm vai em, ôn nhu nói:

- Angele. Ta biết trong lòng em tủi thân... Nhưng chuyện này ta sớm đã dự tính đến. Chỉ không nghĩ tới nó đến nhanh như vậy.

Angele bỗng ngừng đầu lên nhìn chăm chăm chị, trong ánh mắt chợt thoáng qua một chút lạ lẫm, rồi nghiêm nghị nói:

-Chị... Chẳng lẽ bây giờ chị vẫn không buông ư? Chị thực sự còn nghĩ tới phải gả cho hắn?

Listeria phu nhân nhìn Angele, không nhịn được trên mặt lộ ra một tia thẹn thùng thấp giọng nói:

- Em cũng hiểu được đạo lý phụ nữ gia tộc Listeria chúng ta, số mệnh sinh ra đã là như vậy.

Nói xong nàng thở dài, buông vai em gái ra, xoay người sang chỗ khác, âm thanh cũng tĩnh táo hơn rất nhiều:

- Đỗ Duy thích nữ ma pháp sư kia. Ta đã biết từ sớm. Cũng nghĩ qua quá nửa là hắn muốn lấy nữ ma pháp sư Vivian kia. Nàng ta mặc dù không phải quý tộc, nhưng mà thân phận, địa vị và bối cảnh sợ rằng không dưới chúng ta.

- Nhưng bây giờ hắn cũng đã đính hôn rồi!

Angele kêu lên một tiếng khàn khàn:

- Chị! Chị à! Với thân phận của chị chẳng lẽ còn định đi gả cho công tước... đi làm... của hắn...

Dù sao cũng là con gái nhà thế gia, Angele nói tới đây cuối cùng ngăn người ra.

- Hừ. Em nói không sai.

Tiếng của Phu nhân Listeria không lớn, nhưng giọng nói rất kiên quyết:

- Cho dù không phải làm vợ chính, không có danh hiệu công tước phu nhân tôn quý, ta cũng nhất định phải gả cho hắn.

Nàng quay người lại nhìn Angele:

- Em nhất định phải hiểu được khổ tâm của ta, Angele! Không phải ta cướp người yêu của em mà là ta đã sớm nói với em, nam nhân thích phụ nữ chỉ có hai loại: thứ nhất, bản thân hắn thật sự thích cô gái này, bất kể nàng xấu xí hay xinh đẹp, thông minh hay ngu ngốc, tóm lại chính là nàng làm cho hắn thích! Nữ pháp sư Vivian là thuộc loại này, mà em, Angele, em đã tiếp xúc Đỗ Duy vài lần, dường như hắn cũng không thích em; loại thứ hai mà đàn ông thích chính là đàn bà có chỗ có thể dùng được để trợ giúp bản thân hắn! Ta tự biết bản thân làm không được điều thứ nhất, nhưng mà... bây giờ ta cố gắng chính là hy vọng có thể sử dụng cách thứ hai để đánh động hắn! Ta không mong đợi tranh đoạt trái tim của hắn với Vivian kia, nhưng ta sẽ làm hắn hiểu được ta - Lam Listeria - có thể mang đến cho hắn sự trợ giúp to lớn! Chỉ cần điều này trở nên được hắn thì đã không sợ hắn không động lòng.

Nói tới đây Phu nhân Listeria cúi đầu suy nghĩ cẩn thận lại, đôi mắt đẹp của nàng ánh mắt chớp động. Chỉ trong một lát đã suy nghĩ ra đầu mối, nàng mỉm cười nói:

- Ừm, ta cũng ngạc nhiên, tin tức đính hôn của công tước đại nhân sao lại tới bất ngờ như vậy... vừa rồi trong lòng có chút rối loạn, bây giờ tĩnh táo lại mới suy nghĩ cẩn thận. Mấy ngày trước nghe nói hắc có lẽ muốn về để đi một chuyến. Có lẽ lần này hắc trở về không biết bao nhiêu thế gia giàu có đều nhắm vào việc hôn nhân của hắc. Đến lúc đó sợ rằng chuyện hôn nhân đưa tới nhiều phiền toái, cho nên hắc mới đính hôn ở đây trước khi trở về để tránh thêm phiền toái. Cũng là biện pháp hay... ừm! Nhưng mà chuyện này cũng không phải đơn giản như vậy. Nếu chỉ là quan hệ thông gia với thế gia giàu có khác, với địa vị của hắc, hắc có thể cự tuyệt. Nhưng làm cho hắc vội vàng đính hôn như vậy sợ rằng...

Nói tới đây ánh mắt Phu nhân Listeria sáng lên nhưng mà vẻ mặt lại càng sầu lo:

- Chẳng lẽ hoàng gia có ý tứ thông gia với hắc? Ừm. Cự tuyệt hoàng gia quả thật không dễ dàng. Trước tiên phải tìm một cô gái có vai trò quan trọng để đính hôn mới có thể cự tuyệt đề nghị của hoàng gia... có lẽ vì vậy Đỗ Duy mới vội vàng đính hôn. Chính là vì nguyên nhân này rồi!

Sau một phen trầm ngâm phân tích ra, nếu như hai người Đỗ Duy và Philip ở đây chỉ sợ sẽ thán phục không tiếc lời đối với vị hầu tước phu nhân này. Quả nhiên không hổ là một người phụ nữ mạnh mẽ chống đỡ cả gia tộc. Chỉ bằng chút xiu manh mới thêm vào dự đoán trong lòng lại gần như đã đoán được toàn bộ câu chuyện.

Nói tới đây trong mắt Phu nhân Listeria hiện lên một tia quả quyết, nàng ngẩng đầu lên nhìn Angele.

- Chị, chị à?

Angele mơ hồ cảm giác một chút không yên lòng, ánh mắt của chị gái quá mức kỳ quái, dường như muốn...

- Angele, ta không thể tiếp tục mạo hiểm rồi.

Tiếng nói của Phu nhân Listeria kiên quyết:

- Ban đầu ta nghĩ tới việc từng bước, từng bước một làm cho Đỗ Duy động lòng, nhưng mà hiện tại theo quan sát của ta rất nhiều sự tình không thể đợi được rồi... Thời điểm đặc biệt cần có thủ đoạn đặc biệt. Đỗ Duy sắp trở về để đi, nếu đến lúc đó hoàng gia quan hệ thông gia cùng hắc, vậy ta đường đường là đàn bà của gia tộc Listeria cho dù cuối cùng gả cho hắc cũng rơi xuống thành người vợ thứ ba... Sỉ nhục như vậy dù thế nào ta cũng không thể nuốt trôi. Tuy khả năng này tính ra không lớn, nhưng mà loại nguy hiểm này ta không thể mạo hiểm! Hiện tại chỉ có thể... chỉ có thể dùng một ít biện pháp đặc biệt thôi!

Nói xong, sắc mặt Phu nhân Listeria kiên quyết:

- Angele. Em đi giúp ta làm một việc, sai người đi mua cho ta vài thứ về đây... Ừm, trong thành Loran hắc là có tiệm thuốc, ta viết ra vài thứ, em mua về cho ta, còn có rượu ngọt ủ bí truyền mà chúng ta mang đến từ nhà, còn một thùng nhỏ em cũng sai người mang tới cho ta... ta có chỗ dùng!

- Chị?

Về mặt Angele mờ mịt còn đang muốn hỏi lại, đột nhiên Phu nhân Listeria cao giọng quát:

- Đi nhanh!

Không đến hai giờ, toàn bộ mọi thứ Phu nhân Listeria yêu cầu đều đã chuẩn bị đầy đủ. Angele cũng không rõ bỗng nhiên chị gái để cho nàng đi mua vài vị dược liệu này là để làm gì. Nàng xem qua danh sách, chẳng qua chỉ là mấy thứ an thần, thậm chí là vài vị thuốc làm cho người ta giảm bớt mệt nhọc, yên tâm ngủ ngon giấc, liều lượng cũng không nặng. Những thứ này mặc dù quý giá, hàng ngày nàng cũng từng uống, cũng không có chỗ nào kỳ quái.

Ban đầu Angele còn có chút nghi hoặc bản thân vị công tước Đỗ Duy này, chính là một vị ma pháp dược tề sư xuất sắc, trong phủ công tước không có thiếu thứ dược liệu gì. Cần gì đi vào trong thành mua? Nhưng mà nghiêm lệnh của chị gái, nàng cũng không dám làm trái.

Hai kỵ sỹ Bạch Vũ đưa đến thùng rượu ngon ủ bí truyền của nhà Listeria. Loại rượu này mang đến từ địa phương Nam Dương, nơi tuy rằng các phương diện văn minh đều rất lạc hậu so với đại lục Roland, nhưng

mà kỹ thuật ủ rượu lại có chỗ độc đáo. Rượu ở Nam Dương, bất kể là vị rượu hay hương thơm đều hơn xa rượu đại lục Roland. Rượu ngon Nam Dương ở trên thị trường đại lục chiếm vị trí rất cao. Mà gia tộc họ Listeria làm ăn buôn bán trên biển, tất nhiên là dựa vào rượu này mà làm ăn cực kỳ phát tài.

Thùng “Louis bí truyền” chính là cực phẩm trong cực phẩm, vốn chính nó được dùng để chiêu đãi khách quý, lần này đi tới Tây Bắc mang theo xe một thùng, bây giờ còn thừa lại non nửa.

- Tất cả mọi người đi ra ngoài.

Phu nhân Listeria mặt trầm như nước nói:

- Người bên ngoài đóng cửa phòng lại, đứng chờ ra ngoài mười bước, ai dám đi lại lung tung, ai dám nghe lén nửa câu, lập tức khai trừ ra khỏi gia tộc.

Nàng quản lý gia tộc nhiều năm, tự nhiên tiếng nói rất có uy. Kỵ sỹ Bạch Vũ khom người lui nhanh ra ngoài, không một chút phân vân mà chấp hành mệnh lệnh của nàng.

Mất thấy Angele cũng muốn ra ngoài, Phu nhân Listeria lại gọi nàng lại:

- Em... em không cần tránh ra ngoài.

Phu nhân Listeria thở dài, sắc mặt lại chăm chú:

- Dù sao sớm muộn cũng phải nói cho em, hơn nữa, chuyện này cũng cần em hỗ trợ.

Sau đó, Phu nhân Listeria đi về phía trước, tới bên một tấm gương dài tinh xảo ở trong phòng, hai tay nhẹ nhàng sờ vuốt cái cổ dài trắng như tuyết của mình, rồi hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp vào một cái dây chuyền ở trên cổ chậm rãi bỏ xuống.

Dây chuyền này có đục lỗ treo một hình người, toàn thân hiện ra màu bạc nhàn nhạt. Một pho tượng hình người cỡ nhỏ, nhưng là tư thế một người con gái thướt tha đang quỳ, hai tay ôm trước ngực, dáng vẻ cúi đầu cầu nguyện. Điều khắc cực kỳ tinh xảo tỉ mỉ, đến ngay cả sợi tóc của cô gái cũng được khắc hoạ một cách sống động.

Thứ này vừa nhìn thoáng qua đã biết là đồ cổ. Mặc dù vòng trang sức còn mới, nhưng mà pho tượng đeo dường như ẩn chứa một chút ánh sáng, hiển nhiên là kết quả của việc thường xuyên được vuốt ve sờ nắn.

- Em nhận ra thứ này chứ.

Phu nhân Listeria mỉm cười đem pho tượng đeo cầm ở lòng bàn tay rồi xoè ra.

- Nhận ra.

Angele thấp giọng nói:

- Đây là cha truyền cho chị, cũng là tín vật của gia tộc Listeria chúng ta.

- Không chỉ là tín vật mà thôi.

Phu nhân Listeria lắc đầu thấp giọng nói:

- Nó cũng là bí mật lớn nhất của gia tộc Listeria chúng ta.

Nói xong, nàng nhẹ nhàng xòe pho tượng ra cho em gái xem, rồi ôn nhu nói tiếp:

- Em nhìn kỹ xem pho tượng này có chỗ gì đặc biệt?

Angele theo lời, tự tay cầm lấy thăm dò cái dây chuyền nho nhỏ này, trong lòng có chút lo sợ bất an. Thứ này nàng từ nhỏ đã thấy qua, nhớ rõ khi còn nhỏ có một lần cũng bởi vì muốn thoả mãn tính hiếu kỳ nên tự tay sờ nó, kết quả làm cho chị gái giận dữ, hung hăng trách mắng nàng một trận.

Ngày thường Phu nhân Listeria đối xử với em gái và em trai mình đều rất tốt, dịu dàng chăm sóc cho tới bây giờ rất ít khi nghiêm khắc trách mắng. Nhưng mà lần đó, bản thân chỉ là một đứa bé hiếu kỳ, nàng chỉ muốn nhìn rõ cái dây chuyền nhỏ này một chút, nhưng lại nhận cơn giận sầm sét của chị gái, thậm chí còn bị trách phạt đóng cửa kiểm điểm một ngày, để lại ấn tượng sâu sắc trong ký ức thơ ấu của nàng, nàng sau này cũng không dám có ý nghĩ đi động vào cái thứ này.

Lúc này chị gái lại đem thứ này cho mình tùy ý xem xét, nàng không nhận được, mặt có chút sững sốt.

Nhìn thấy vẻ mặt của em gái, Phu nhân Listeria thở dài ôn nhu nói:

- Không có việc gì. Lúc ấy em còn nhỏ tuổi, chị lo lắng em sẽ không giữ được bí mật. Bây giờ em đã lớn... thế nào cũng phải nói cho em biết.

Nói xong nàng chủ động đem dây chuyền nhét vào trong tay Angele.

Angele miết lòng bàn tay, chỉ cảm thấy chạm vào một vật lạnh lẽo, Đưa đến trước mắt cẩn thận nhìn, pho tượng nhỏ của dây chuyền quả nhiên thấy có vài chỗ khác biệt.

Đầu tiên chính là pho tượng cô gái đang cúi đầu cầu nguyện, khuôn mặt bị che đi không thấy rõ, nhưng mà tóc phía trên hai bên đầu dường như có lơ mờ lơ lên hai điểm. Hai điểm này cực kì nhỏ, nếu không phải để sát vào nhìn kỹ sẽ không nhìn thấy.

Chuyển qua mặt sau lại có phát hiện ngoài ý muốn, tại lưng pho tượng mơ hồ có một chút khác biệt. Pho tượng này toàn thân gần như khoả thân. Phía trên tại phần dưới xương vai dường như có hai vết xước mờ mờ cực kỳ nhỏ, bất chợt nhìn thoáng qua cũng không biết là cái gì, đại khái là do thời gian dài không cẩn thận thì lưu lại vết xước. Nhưng mà nhìn kỹ sẽ nhận ra một chút bất thường, hai vết xước rất là nhỏ, nhưng hình dáng hai vết xước hoàn toàn đối xứng! Nếu là do không cẩn thận làm xước, tuyệt đối không có khả năng hai vết xước lại cân xứng chuẩn xác như vậy.

- Đây...

Angele ngẩng đầu lên.

- Đây là cha truyền cho ta, là cha của cha truyền cho người...

Phu nhân Listeria mỉm cười, tay nhẹ nhàng vuốt tóc Angele:

- Em gái của ta, pho tượng thiếu nữ này thật ra là tổ tiên của chúng ta... nàng không phải loài người. Nói cách khác, người và ta, người của gia tộc Listeria chúng ta đều không phải là loài người đơn thuần.

Nói tới đây, vẻ mặt Phu nhân Listeria có một chút bi thương mơ hồ:

- Đáng tiếc, chủng tộc của chúng ta sớm đã mất đi trên đại lục này. Tới hôm nay, thân phận và dòng máu của chúng ta chính là bí mật lớn nhất, nếu một khi tiết lộ ra ngoài, thần điện trên đại lục sẽ coi chúng ta là dị tộc... cho dù gia tộc của chúng ta có lớn, hay giàu có hơn cũng sẽ bị diệt trừ không chút do dự! Angele... em đã đọc qua nhiều sách, trên sách ghi lại thần điện đối với chuyện dị tộc, chuyện đem bọn họ thiêu chết ở trên cọc, hẳn là em rất rõ ràng.

Angele giật mình há to miệng, vừa muốn kinh hô nhưng theo bản năng dùng tay cổ sức bịt kín miệng, đôi mắt tròn tròn, kinh ngạc nhìn chị gái.

Nhìn thấy sự sợ hãi của em gái, trong mắt của Phu nhân Listeria có chút thương tiếc, ôn nhu vuốt tóc em gái, nàng thấp giọng nói:

- Đây là bí mật to lớn của gia tộc chúng ta! Em và ta... còn có Mose, trên người ba người chúng ta đều có dòng máu không thuộc loài người... pho tượng cô gái này, thân phận chính thức là một tinh linh.

- Tinh... tinh linh?

- Đúng là tinh linh.

Phu nhân Listeria mỉm cười:

- Trên đại lục, có lẽ có rất ít tài liệu ghi chép hay có hình ảnh tinh linh. Em chưa từng thấy qua cũng không có gì kỳ quái. Tinh linh là một loại chủng tộc trời sinh đã có ma pháp thần kỳ. Tướng mạo rất giống loài người, nhưng có được nhiều bản lĩnh đặc biệt mà nhân loại không có. Tinh linh rất thích thân cận với thiên nhiên, thân thể yếu ớt, tập quán sinh hoạt và ngôn ngữ đều bất đồng với nhân loại. Quan trọng nhất có lẽ chính là tính cách của chủng tộc này: thiện lương và nhu nhược, đồng thời cũng mang tính kiêu hãnh trời sinh. Trên đại lục, mọi người đều nhìn thấy con gái của gia tộc Listeria chúng ta dung mạo đẹp đẽ... nhưng

mà bọn chúng không biết, nguyên nhân đều là bởi vì trong người của chúng ta có dòng máu tinh linh, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài. Chúng ta sẽ có nguy hiểm diệt gia tộc, em hiểu chứ?

Sắc mặt của Angele tái nhợt, nàng là một thiếu nữ ngây thơ, bất chợt biết được bí mật lớn như vậy, không nhận được trong lòng lập tức trở nên cực kỳ trầm trọng:

- Em... em... em biết rồi.

- Tốt lắm. Em không cần có trách nhiệm gì lớn, tất cả mọi việc có ta gánh chịu, em không cần lo lắng nhiều. Em cứ bình thường như trước là được rồi, cũng không có gì đâu.

Mặc dù nói như vậy, trong mắt Phu nhân Listeria có chút đau buồn: bí mật này bây giờ cái lão ma pháp sư áo xanh kia đã biết, Đỗ Duy cũng biết.. ôi.

Cẩn rằng, Phu nhân Listeria cầm pho tượng nhỏ xoay một vòng trong tay. Cũng không biết nàng ấn nhẹ vào vị trí nào, vang lên một tiếng “cách” rất nhỏ, hai tay bao bọc quanh pho tượng cô gái mở ra một chút, lập tức một thứ gì đó cỡ hạt gạo từ trong hai tay pho tượng lặn ra ngoài dừng ở lòng bàn tay Phu nhân Listeria.

Cái hạt chỉ cỡ hạt gạo hiện ra màu đỏ, và có một chút hương vị thơm mát kỳ dị, nếu nhìn chăm chăm vào nó lâu hơn một chút lại thấy màu ánh sáng dường như biến sang màu hồng nhạt, rồi ngay lập tức biến hoá ra vài loại màu sắc khác nhau - giống như là một loại ảo giác.

- Đây là?

- Cái này là tài phú duy nhất tổ tiên chúng ta để lại đấy.

Phu nhân Listeria thấp giọng nói:

- Tổ tiên của chúng ta là hoa tinh trong tộc tinh linh, dựa theo pháp tắc tự nhiên của tinh linh, hoa tinh linh là chủng tộc quản lý cây hoa, cỏ hoa trong tự nhiên, cho nên... thứ hạt này, thật ra là một loại quả kỳ lạ của hoa, chỉ là bây giờ loại thực vật này trên đại lục đã sớm tuyệt chủng, không có khả năng xuất hiện nữa. Pho tượng này truyền từ đời này sang đời khác, nó vốn là chỗ cất giấu hơn mười hạt quả như vậy, nhưng khi nó vào trong tay ta đã chỉ còn lại có một hạt cuối cùng này.

Phu nhân Listeria nói tới đây, tiếng nói không nhận được có chút run rẩy:

- Thứ này, năm đó khi cha truyền cho ta, nói cho ta biết tên gọi của nó là “Con mắt nghìn năm”!

Trong lòng Angele máy động mà không biết tại sao, lập tức nhận không được thấp giọng nhẩm lại:

-Con mắt... nghìn năm.

Mặc dù không biết ý nghĩa sâu xa của cái tên này, nhưng mà dường như có chút cảm giác cổ quái ở trong dòng máu, thân thể nhận không được run lên, nàng dường như cảm nhận mơ hồ được cái gì.

Lịch sử và văn minh của tinh linh, ta cũng không hiểu rõ. Trên thực tế, cha của chúng ta cũng không hiểu rõ. Chúng ta là trộn lẫn dòng máu của tộc tinh linh và loài người, tới hôm nay, thật ra trên cơ bản chúng ta xem như là loài người rồi. Dòng máu tinh linh đã vô cùng mỏng manh. Hơn nữa, mấy cái bí mật này truyền xuống từng đời luôn luôn thiếu khuyết, cha nói cho chị biết cũng chỉ có một chút như vậy mà thôi. Sau khi ta tự tra tìm không ít tư liệu lịch sử, sự việc đối với tộc tinh linh thủy chung biết cũng không nhiều lắm.

- Cái... “Con mắt nghìn năm” này, rốt cuộc là dùng làm gì?

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của em gái, ánh mắt của Phu nhân Listeria lộ ra một chút tiêu tụy, chậm rãi nói:

- Trước kia, ta nghe cha nói về truyền thuyết hoa tinh linh là bộ tộc tuổi thọ dài nhất trong tộc tinh linh, có tới nghìn năm tuổi thọ. “Con mắt nghìn năm” truyền thuyết chính là kết quả tình yêu của hoa tinh linh! Đây là một loại hoa thần kỳ kết trái mà thành, trong truyền thuyết khi hoa tinh linh tìm bạn đời, chỉ cần hai tinh linh cùng gỡ xuống một quả, sau đó phân chia thành hai, hai người đồng thời ăn vào... vậy sẽ chìm vào bể tình!

Ánh mắt Angele sáng lên:

- Chìm đắm vào bể tình?

384. Chương 276: Xảy Ra Việc Hệ Trọng Rồi! (phần 2)

- Không sai, chìm đắm vào bể tình.

Phu nhân Listeria thấp giọng nói:

- Chính là sau khi hai người cùng nhau ăn vào, sau đó đợi hai người nhìn vào mắt nhau, khi ánh mắt tiếp xúc sẽ dẫn phát ra ma lực trong thành quả, khiến cho ánh mắt vào lúc đó hoá thành yêu thương, từ đó về sau biến thành đôi tình nhân yêu nhau...

Angele chỉ cảm thấy tim mình đang đập thình thịch:

- Chỉ cần ăn... sau đó nhìn nhau một cái? Ánh mắt tiếp xúc... Có thể sao?

Phu nhân Listeria liếc mắt nhìn em gái:

- Là như thế này... Làm sao? Em muốn sử dụng nó?

Mặt Angele đỏ lên, suy nghĩ trong lòng nàng quả như vậy nhưng mà ngay tức khắc đột nhiên nghĩ tới chị gái đưa ra thứ này có lẽ chưa hẳn là cho mình dùng... mà là chuẩn bị cho chính chị ấy dùng.

Nghĩ tới đây, trong nháy mắt sắc mặt Angele biến thành tái nhợt.

Phu nhân Listeria thấy biến hoá của sắc mặt em gái mình thì biết tâm tư của nàng ta, nhẹ nhàng thở dài thấp giọng nói:

- Em à... thứ này mặc dù thần kỳ, nhưng mà ta không thể cho em dùng, chỉ có thể do ta sử dụng thôi.

-Vì... vì cái gì!

Angele bỗng nhiên hét lớn:

- Chị đã có thứ này, vì sao không sớm lấy ra! Nếu chị sớm đem thứ này cho em. Em... em...

- Em cũng không cần chịu đau khổ tương tự một mình, đúng không? Em muốn nói như vậy phải không?

Phu nhân Listeria thở dài:

- Em không cần hận ta. Sở dĩ ta không đem thứ này ra từ trước là bởi vì thứ này khi không nhất thiết phải dùng thì nhất định không nên dùng nó... bởi vì thứ này đối với thân thể hoa tinh linh cũng có tổn thương rất lớn.

- Tổn thương ư?

Phu nhân Listeria cười khổ một tiếng. Sau đó chậm rãi thổ lộ ra một từ tàn khốc:

- Là tổn thọ!

Sau đó giọng nói của nàng dần dần chuyển sang lạnh lẽo:

- Cha đã từng nói với chị, hoa tinh linh đơn thuần có thể có được tuổi thọ dài đến nghìn năm, nhưng mà một khi dùng thành quả ma pháp này chẳng khác nào là dùng tuổi thọ dài lâu của bản thân đổi lấy tình yêu! Hễ là hoa tinh linh dùng thứ này, ở dưới tác dụng của ma pháp sẽ mất đi hơn một nửa tuổi thọ. Cha cũng nói qua, bởi vì dòng máu hoa tinh linh trong máu của chúng ta quá mỏng manh, cho nên tuổi thọ của chúng ta tự nhiên không có khả năng như hoa tinh linh chính thức, như so với bản thân cha... người chỉ sống bảy mươi năm đã mất rồi. Tuổi thọ như vậy đã không có khác bao nhiêu so với con người. Cho nên em và ta tuổi thọ chính thức cũng không khác biệt lắm, nếu ăn vào thứ này, mặc kệ em hay ta, sợ rằng nhiều nhất đều... đều sống không quá bốn mươi tuổi.

Mấy chữ cuối cùng nói ra tiếng nói rõ ràng có một chút run rẩy.

Lời này nói ra làm cho Angele kinh hãi.

Phu nhân Listeria lộ vẻ đau thương, rồi cười nói:

- Em... nguyện vọng cả đời ta ngoại trừ gia tộc kinh doanh tốt, chính là hy vọng em và Mose có thể có một đời sống đầy đủ. Chị... chị đã đem cả đời hiến cho gia tộc rồi, nhưng chị lại không hy vọng em và Mose cũng giống như mình! Em hiểu chứ? Em xinh đẹp, tuổi còn trẻ, tương lai rực rỡ ở phía trước... Chúng ta có được dòng máu tinh linh, sự xinh đẹp và trẻ trung của em có thể kéo dài rất lâu. Ví dụ như cha, khi người hơn sáu mươi tuổi nhìn vẫn trẻ trung đẹp trai như trước. Em có cuộc đời tốt đẹp, ta... ta sẽ không cho phép em chết sớm!

Trong lòng Angele run rẩy, bỗng nhiên kêu lên:

- Không được! Không được chị à, chị muốn ăn thứ này, vậy chị... vậy chị...
- Vậy ta sẽ không còn nhiều năm để sống nữa.

Tiếng nói của Phu nhân Listeria rất bình tĩnh, dường như không thêm quan tâm chút nào:

- Chỉ cần có thể làm cho hần yêu chị, chị sẽ nhanh chóng làm cho hần lấy chị, nhanh chóng gả cho hần, sau đó... chị sẽ cố hết sức có thể. Kế tiếp là sớm sinh con, như vậy, cho dù qua vài năm sau sẽ chết đi nhưng tâm nguyện của chị đã thỏa mãn rồi! Angele, gia tộc của chúng ta cần một người thừa kế.

- Nhưng mà... như thế này không được... Không được...

Bỗng nhiên Angele bật khóc:

- Nhưng cứ như vậy, chị ... em không muốn chị chết sớm!

Nàng vừa khóc vừa đi tới ôm cổ Phu nhân Listeria.

Phu nhân Listeria mặc cho em gái ôm mình, để cho nàng khóc trong chốc lát rồi mới nhẹ nhàng gỡ ra, thấp giọng nói:

- Chị đã quyết định rồi, chuyện bây giờ đã ép chị không thể không làm như vậy.

Angele còn đang khóc, Phu nhân Listeria lại mỉm cười dịu dàng nói:

- Em gái của chị, chị biết trong lòng em thích Đỗ Duy... Ừm, tương lai sau khi chị chết, hần sẽ chiếu cố đến tình cảm của ta, cũng sẽ chăm sóc tốt cho em, lúc ấy, chưa hần em không có cơ hội... Hơn nữa, may mắn...

Nàng miễn cưỡng cười nói tiếp:

- May mắn cha nói với ta tác dụng phụ của thứ này chỉ hữu hiệu đối với tinh linh. Nói cách khác, tổn thọ chỉ có người có dòng máu tinh linh như chúng ta, Đỗ Duy hần sẽ không tổn thọ.

Mắt thấy Angele còn đang rơi lệ, trong lòng Phu nhân Listeria trở nên mạnh mẽ, cắn răng lạnh lùng nói:

- Tốt lắm! Không cần tiếp tục khóc! Đêm nay chính là lễ đính hôn của Đỗ Duy, thời gian của chúng ta gấp gáp, bây giờ em giúp ta dùng mấy thứ thuốc này điều chế vào trong nước. Mấy thứ thuốc này có hiệu quả an thần, còn có thể che dấu mùi thơm của quả này. Buổi tối vào thời điểm diễn ra nghi lễ đính hôn, khi em cùng ta hướng tới Đỗ Duy mời rượu...

Nàng vươn một ngón tay mảnh mai, móng tay dùng sức bấm lên hạt “Con mắt nghìn năm” đã đem nó tách làm hai.

Nghi lễ đính hôn của Đỗ Duy mặc dù có chút vội vàng, nhưng dù sao Đỗ Duy cũng giàu có, tất cả những thứ cần đều có đầy đủ.

Đám tướng dưới trướng của Đỗ Duy ở trong thành tự nhiên đều tham dự, còn có hai vị đệ tử của đại sư Arike tất nhiên cũng tham dự. Cùng với bá tước Billia còn có mấy người đại biểu thương đoàn quý mô rất lớn ở trong thành cũng tới.

Mặt trời vừa xuống núi, khi đèn hoa mới sáng lên, buổi tiệc tối đính hôn của công tước Hoa Tulip chính thức bắt đầu!

Bữa tiệc ở phủ công tước trong toà thành rất lớn, mấy tháng trước nơi này vừa mới cử hành nghi thức trưởng thành lễ sinh nhật mười lăm tuổi của Đỗ Duy mà bây giờ ở cùng chỗ này lại cử hành nghi thức đính hôn của hắn.

Đại sảnh bữa tiệc tụ tập trên trăm khách tham dự. Ngoại trừ một đám người bên phía của Đỗ Duy, còn có quan chức thuộc hạ của tổng đốc Bohan - mấy quan chức luôn ở thành Loran phụ trách việc hợp tác chiêu binh cũng tham dự chúc mừng, còn có mấy quan chức cao cấp mà Ron Patton chọn lựa ra trong sáu ngàn kỵ binh để quốc đóng quân ở thảo nguyên.

Dựa theo phong tục ở đại lục Roland, lúc bắt đầu bữa tiệc đính hôn nhà gái phải giấu mặt, nhà trai chiêu đãi khách trước, mời khách tận tình hưởng thụ rượu ngon món ngon đợi tới khi thời gian đã định nhà gái mới ra mặt. Sau đó dưới sự chủ trì của trưởng bối, trước mặt mọi người hoàn thành nghi thức đính hôn.

Bây giờ tiệc tối mới vừa bắt đầu, Vivian chưa được lộ diện. Giờ phút này, cô gái nhỏ đoan trang đang trải qua một chuyện vui nhất trong đời mình, lòng tràn đầy vui mừng lẫn thẹn thùng. Nàng đang tránh ở trong phòng với mấy thị nữ và người dạy lễ nghi. Tất cả đều khăn trương trang điểm lộng lẫy cho cô gái xinh đẹp này.

Trong phòng tiệc, Đỗ Duy không biết đón nhận bao nhiêu lời chúc mừng ca ngợi, cũng nhớ không được mình nói bao nhiêu câu “cám ơn”.

Nghi thức cuối cùng cũng là phong tục thú vị nhất trên đại lục Roland. Tất cả khách đến nơi này đều phải xếp hàng lần lượt chúc rượu Đỗ Duy, từng người một tới uống! Nếu không uống hết rượu chúc của quan khách, vậy sẽ không thể tiến hành nghi thức tiếp theo!

Ngụ ý của phong tục này là đi trên con đường tình yêu giống như rượu ngon thơm mát đắm say lòng người.

Ý tứ tất nhiên tốt, chỉ tội đàn ông đính hôn trên đại lục phần lớn đều uống tới say bí tỉ, coi như là một phen làm trò cười.

Phu nhân Listeria và em gái nàng đang đứng ở cuối cùng trong đám quan khách chờ Đỗ Duy lần lượt tới uống rượu chúc mừng, đợi một lúc lâu rồi cuộc cũng đến lượt các nàng. May mắn mọi người cũng biết thân phận Đỗ Duy nên không dám làm càn quá mức, không dám chúc rượu Đỗ Duy. Tất cả chúc rượu đều rút một ít tầm nửa ly nhỏ, chỉ ném một ít là dừng cho nên Đỗ Duy cũng chỉ hơi say chứ không thực sự say.

Tới Phu nhân Listeria đám người chung quanh bỗng nhiên đều im lặng! Bao nhiêu người đều nhìn chăm chăm Phu nhân Listeria, ánh mắt họ có vài phần cổ quái.

Dù sao tin tức gia tộc Listeria chủ động đưa ra yêu cầu thông gia với Đỗ Duy đã lưu truyền rộng rãi, hôm nay Đỗ Duy lại đính hôn cùng cô gái khác, mọi người xung quanh khi nhìn thấy Phu nhân Listeria có chút ngạc nhiên, thắc mắc.

Về mặt Phu nhân Listeria lại thông dong, nàng đi cạnh Angele hai tay đang cầm một bình rượu nho nhỏ. Một đôi chị em kiều diễm dưới ánh đèn lung linh quả thực làm cho lòng người rung động không ít.

Làm cho người ta không tránh khỏi nghĩ đến cảnh mấy tháng trước, cũng tại buổi tiệc ở đại sảnh này, trước đám đông Phu nhân Listeria đã hôn Đỗ Duy...

Nhưng bây giờ cảnh còn người mất, nam diễn viên lại muốn cưới cô gái khác. Vị Phu nhân Listeria này tâm trạng hơn phân nửa chắc là không chịu được, nhất là vị Angele tiểu thư này, sớm có nghe đồn hai chị em gia tộc Listeria đều phải lòng với vị công tước đẹp trai. Bây giờ mọi người thấy Phu nhân Listeria dù có hơi lớn tuổi một chút, về mặt bình tĩnh, cho dù có tâm trạng gì cũng đều thu liễm lại, hẳn là nàng đã nghĩ thông suốt, nhưng ngược lại tiểu thư Angele về mặt lại giống như đau khổ, lộ ra trên khuôn mặt xinh đẹp sự lo âu, bộ dáng ai oán động lòng người kia thật sự làm cho trái tim không ít nam nhân tan nát.

Mọi người nghĩ tiểu thư Angele đau thương chắc là vì tình - cái dự đoán này cũng không sai lắm, nhưng tâm tình đau thương bây giờ của Angele có hơn một nửa lại là vì chị gái của mình! Bởi vì một khi chúc rượu cái thứ kia... chị gái của nàng cũng chỉ có thể sống được thêm vài năm.

Lúc này Angele đang cầm bình rượu, bỗng nhiên có một loại kích động muốn đập nát bình rượu trong tay, chỉ là dưới nghiêm lệnh của chị gái nàng không dám tự ý làm càn.

Trong đám quan khách cũng có mấy người lòng mang dụng ý xấu đoán rằng: đêm nay có thể sẽ có trường hợp thú vị ba cô gái tranh một chồng, Phu nhân Listeria chúc rượu thì sẽ nói cái gì đó...

Đỗ Duy đi tới trước mặt hầu tước phu nhân, vẻ mặt thoáng có chút xấu hổ nhưng sau khi hần cười lấy lại chút thông dong.

- Hầu tước phu nhân.

Đỗ Duy cúi mình một chút:

- Cảm tạ người đã đến.

Phu nhân Listeria lắc lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài rồi cười nói:

- Công tước đại nhân không cần khách khí. Được ngài mời tới dự đã là vinh dự của chúng tôi. Xin... xin nhận lời chúc phúc của ta nhé.

Nói xong nàng gật đầu với Angele ở bên cạnh. Tay Angele bỗng nhiên run lên, bình rượu đang cầm trong tay cũng rung theo.

Đỗ Duy hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng Angele, thấy nàng có chút thương tâm nên không tránh khỏi trong lòng cảm giác có chút áy náy, ôn nhu thấp giọng nói:

- Angele tiểu thư... cũng... cũng cảm ơn người.

Nhưng Angele không nhìn Đỗ Duy mà lại liếc mắt nhìn chị gái, ý tứ trong ánh mắt đó Đỗ Duy lại càng không hiểu.

Phu nhân Listeria mặt không đổi sắc nâng tay cầm bình rượu trong tay Angele đi tới nhẹ nhàng rót ra hai ly rượu. Động tác của nàng rất nhanh khi rót rượu, “Con mắt nghìn năm” vốn đã được chia thành hai phần dấu ở trong móng tay nàng nhẹ nhàng rơi vào hai ly rượu.

Nàng làm vô vùng khéo và kín. Đỗ Duy ở ngay trước mặt có chút không tập trung tự nhiên không phát giác ra.

Phu nhân Listeria mặc dù ngoài mặt trấn định nhưng trong lòng cũng có chút thương cảm... “Đỗ Duy ơi Đỗ Duy, vì gả cho người ta phải hy sinh biết bao nhiêu. Ừm, sau khi uống hết ly rượu này, lúc ánh mắt của ta và người đối diện người sẽ yêu ta... Ta... ta cũng sẽ yêu người. Mặc dù sau này ta chỉ sống được vài năm, nhưng... trong vài năm ta còn sống trên đời, hy vọng người có thể đối với ta tốt nhé!”

Nghĩ tới đây trong lòng quyết tâm muốn tự tay nâng ly rượu...

Bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng nói lạnh nhạt của một cô gái:

- Đỗ Duy. Người muốn đính hôn vì sao không mời ta?

Tiếng nói này mềm mại êm tai nhưng rất lạnh.

Quan khách ào ào quay đầu lại nhìn, sau khi nhìn thấy nhện không được mọi người đều kinh hãi! Có người không nhận được kêu lên:

- Đẹp. Cô gái quá đẹp.

Cô gái mới đi vào mặc một áo bào trắng cực kỳ đơn giản, tóc rối màu vàng, khuôn mặt thật xinh đẹp. Thật sự khó có thể dùng lời văn để miêu tả sắc đẹp của nàng.

Thậm chí sau khi nhìn thêm vài lần, nhiều người sẽ cảm giác được dường như bị sắc đẹp của nàng làm khiếp sợ, đối với nàng như là một loại tiết độc, trong lòng nhiều tự động sinh ra một loại sợ hãi yếu ớt.

Cô gái này có sắc đẹp làm cho người ta sợ hãi!

Môi của nàng dường như thiếu đi màu hồng, nhưng mà khi bước đi thân thể thướt tha làm cho người ta miên man bất định.

Điều duy nhất làm cho người ta thở dài tiếc nuối là... cô gái này mắt nhắm chặt. Khuôn mặt của nàng xinh đẹp tinh tế tới từng sợi lông, đôi mắt kia nếu mở ra thì sẽ ra sao? Nàng sẽ còn xinh đẹp đến nhường nào?

Những người có suy nghĩ này, cũng chỉ là do bản thân tự suy nghĩ xa xôi (tuy nhiên họ có lẽ không biết, nếu mỹ nhân này thực sự mở mắt ra, sợ rằng đại đa số người ở đây đều gặp phải xui xẻo.)

Có một con gái như thế đi đến, số nữ khách tại đương trường, ngoại trừ Phu nhân Listeria, tất cả đều kém sắc hơn so với nàng! Đến ngay cả Angele cũng có chỗ thua sút nửa phần!

Cô gái xinh đẹp sánh ngang cùng Phu nhân Listeria không cần hỏi đương nhiên chính là nữ vương bệ hạ Medusa, dưới cái tên giả Nicole tiểu thư...

Nữ vương Medusa xuất hiện, hơn phân nửa số người ở đây đều chưa gặp qua nàng. Duy nhất có phần quen thuộc đối với nàng cũng chỉ có Hussein và Dardanelle. Về mặt Dardanelle càng khấn trương, nàng chăm chú nhìn vào mắt nữ vương lo sợ nàng ta không cẩn thận mở mắt ra... vậy có thể sẽ tạo ra nhốn nháo lớn!

- Đỗ Duy.

Lúc mọi người còn đang bị sắc đẹp của Medusa làm rung động, Medusa mở miệng gọi, rồi thản nhiên nói tiếp:

- Người mang cái tên này thật sự làm cho ta có một chút tức giận. Lúc trước khi người mang ta từ nhà đi ra ngoài, người đã từng đáp ứng ta điều gì? Nhưng từ khi ta đi theo người tới giờ người luôn để cho ta một mình mong đợi. Nếu như vậy còn chưa tính, ta biết người bận rộn nhiều việc, nhưng mà hôm nay ngay cả ta người cũng không mời, chẳng lẽ người không biết Vivian và ta cũng rất thân với nhau ư?

Lời này nói ra làm cho không ít người bên cạnh không biết nội tình bắt đầu suy đoán lung tung: “Ừm... lúc đầu tưởng chỉ có ba cô gái tranh chồng, bây giờ dường như biến thành bốn cô gái tranh chồng rồi thì phải.”

Lời trách cứ: “Lúc trước khi người mang ta từ nhà đi ra ngoài, người đã từng đáp ứng ta điều gì?” lọt vào tai người khác chỉ sợ đã gây không ít hiểu lầm!

Medusa khẽ thở dài nói tiếp:

-Ta cũng không trách người đâu. Vừa rồi lúc ta vào, nghe nói lúc này bằng hữu thân thiết với người đều muốn kính rượu người... Ừm. Dựa theo tiêu chuẩn của các người, hẳn là ta cũng được xem như là bạn tốt của người chứ?

Nữ vương Medusa mặc dù thực lực khủng bố, nhưng dù sao nàng cũng không phải loài người, loại lễ nghi quy củ của loài người nàng hoàn toàn không hiểu.

Nàng nói muốn kính rượu. Muốn kính rượu đâu quản nhiều như vậy!

Nhưng nghi thức kính rượu cũng đã tới hồi kết thúc, chỗ nào trên bàn còn có rượu ngoại trừ hai cái ly của Phu nhân Listeria!

Medusa không hiểu việc đời. Tùy ý đi tới bên cạnh Phu nhân Listeria tự tay lấy hai ly rượu kia.

Phu nhân Listeria lại càng hoảng sợ đang muốn ngăn cản... Nhưng thực lực của Medusa nữ vương là hạng siêu tuyệt đến cỡ nào? Một cô gái bình thường như Phu nhân Listeria có bản lĩnh gì ngăn cản hành động của nàng?

Tiểu thư Nicole thoáng một chút đã dễ dàng đem hai ly rượu cầm đi, ban cho Đỗ Duy một nụ cười nhàn nhạt:

- Tốt lắm. Hôm nay coi như ta dạy cho người một bài học. Nhớ rõ từ nay về sau không nên làm cho ta buồn bực. Thật sự hết sức nhàm chán.

Nói xong nàng nâng ly lên:

- Kính rượu là như vậy sao? Một hơi uống hết sao?

Đỗ Duy mỉm cười, cũng không suy nghĩ nhiều, nâng ly một hơi uống cạn sạch. Nữ vương Medusa vừa cười vừa nâng ly rượu lên, học theo bộ dạng của Đỗ Duy mà ngửa đầu một cái... uống cạn ly của mình!

- Đừng!

- Hả?

Hai chị em Listeria cùng thấp giọng hô nhưng đâu còn kịp!

Mắt thấy nữ vương Medusa đối ẩm cũng Đỗ Duy xong, hai ly rượu không đang đặt ở tại trên bàn... Phu nhân Listeria chết lặng người, hết nhìn chăm chăm Medusa rồi lại nhìn Đỗ Duy... trong lòng nàng hàng vạn suy nghĩ hoá thành tro bụi. “Con mắt nghìn năm”... một hạt “Con mắt nghìn năm” cuối cùng. Ôi!

Suy nghĩ của Angele thì đơn giản hơn nhiều, đầu tiên là nàng kinh hãi, sau đó lại có chút thoải mái. Mặc dù kế hoạch bị mỹ nữ này bỗng nhiên xuất hiện phá huỷ, nhưng như vậy chị gái mình sẽ không phải chết sớm.

Chỉ là... mỹ nữ này hai mắt đang nhắm lại. Chỉ cần nàng liếc mắt cùng với Đỗ Duy thì hai người sẽ yêu nhau phải không? Nhưng bây giờ Angele đơn thuần không nghĩ tới là... nếu hai ly rượu vừa uống này... đã xảy ra chuyện rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi!

385. Chương 277: Vì Ta Là Đỗ Duy

Trong yến hội, ai nấy đều hiếu kỳ nhìn về phía nàng mỹ nữ đang đi tới, kinh ngạc không hiểu cô ta rốt cuộc có thân phận gì, cùng với công tước Hoa Tulip có quan hệ gì.

Còn tên bảo vệ Raoen bên ngoài lại càng kinh ngạc hơn. Người đẹp này làm sao có thể không gây ra chút tiếng động mà vẫn lọt qua được đám bảo vệ kia, rồi đột nhiên đi tới nơi này chứ?

Đối với vấn đề này, Dardanelle lại chẳng thấy chút kỳ quái nào. Nếu ai đã biết được thân phận của Medusa thì đương nhiên sẽ hiểu. Bằng vào bản lãnh của người đẹp này, mấy tên bảo vệ kia làm gì mà có thể ngăn cản được chứ?

Con tim của Angele đập loạn thành thịch, vẻ mặt căng thẳng nhìn chăm chăm nữ vương Medusa. Khi nhìn thấy Đỗ Duy cùng nàng ta nâng ly Thiên Niên Chi Mâu đối ẩm thì trong lòng vô cùng phức tạp. Một mặt thì yên tâm vì chị mình có thể tránh khỏi việc bị tổn thọ, mặt khác thì...

Người phụ nữ xinh đẹp đến mê người này rốt cuộc là ai đây? Thân là một phụ nữ, lại là một người cực kỳ xinh đẹp, thế mà cũng phải thừa nhận vẻ đẹp cực hạn của Medusa so với mình thậm chí chỉ có hơn chứ không kém khiến cho trong lòng Angele sinh ra vài phần hiếu kỳ. Càng trọng yếu chính là...

Sau khi uống Con Mắt Ngàn Năm, người đàn bà này, nàng ta.... nàng ta sao lại vẫn không mở mắt?

Chỉ cần nàng ta mở mắt, Đỗ Duy liền sẽ yêu nàng ta đúng không?

Nàng ta, nàng ta...

Angele chăm chú nhìn khuôn mặt của Medusa. Nhưng lại càng khiến hồi hộp hơn chính là Medusa vẫn một mực nhắm mắt, dường như không định mở mắt ra nhìn bất kỳ ai.

“Người đàn bà này ... nàng ta không phải là người mù chứ?”

Angele thầm phỏng đoán trong lòng.

So với người em gái đang nghĩ ngợi lung tung của mình thì tâm tư phu nhân Listeria đơn thuần hơn nhiều. Khi ly rượu bị đoạt đi, nhìn thấy kế hoạch do chính mình chuẩn bị kỹ lưỡng lại bị người ta phá hỏng như vậy, trong đầu phu nhân Listeria không khỏi trở nên trống rỗng.

Hết rồi! Đó chính là viên Thiên Niên Chi Mâu cuối cùng!

Tiểu thư Nicole dường như chẳng hề cảm nhận được nhiều ánh mắt chung quanh đang nhìn mình như vậy, nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống, hơi mỉm cười và chỉ nói một câu:

- Ài, nghe nói người sẽ đi để đó. Lần này người nhất định phải dẫn ta theo. Đừng nghĩ tới chuyện lại bỏ ta vào một xó xỉnh nào đó. Bằng không... ta sẽ giận lắm đó.

Mấy chữ cuối cùng, khiến cho Đỗ Duy lạnh cả sống lưng.

Vị Nicole đại tiểu thư này chẳng phải là thuộc hạ của mình. Nàng ta theo mình chẳng qua là vì muốn thăm thú, rong ruổi khắp nơi. Nếu mình chọc giận nàng ta ... e rằng một khi cô nàng này mà thật sự nổi giận thì lập tức có thể gây cho mình một trận phiền toái thật lớn a...

Ngay sau đó nữ vương bệ hạ Medusa quay người bỏ đi, chỉ lưu lại trong đại sảnh yến hội những lời than thở và ánh mắt thâm sâu ý nhị. Trong lòng không ít người cứ nghĩ tới nghĩ lui: Vị thiếu niên công tước đại nhân này của chúng ta thật sự rất phong lưu a...

Medusa bỏ đi xong hai chị em Listeria đều cảm thấy khí lực toàn thân biến đi đâu hết. Sắc mặt hai người ban đầu vốn đã tái nhợt, sau đó lại chứng kiến cảnh vừa rồi lại càng mất hết hồn vía. Ngay cả phu nhân Listeria, khi nói chuyện cũng lộ rõ vẻ hoảng loạn. Đỗ Duy khi nhìn thấy nàng ta như vậy trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ, nhưng dù sao cũng chẳng có đầu mối gì, chỉ thoáng nghi ngờ chút rồi cũng chẳng nghĩ ngợi thêm nữa.

Sau khi mời rượu xong, phu nhân Listeria viện cớ thân thể có chút không khỏe, không đợi nghi thức đính hôn bắt đầu đã lặng lẽ bỏ về trước. Angele thoáng liếc qua Đỗ Duy đang đứng ở trước mặt một lát rồi thở dài một tiếng theo người chị bỏ đi.

Đối với đa số đám khách mời thì việc vừa xảy ra rồi cũng như là có thêm một câu chuyện để bàn tán rôm rả hơn mà thôi. Nghi thức đính hôn tiếp theo mới là tiết mục quan trọng nhất.

Theo tiếng hiệu của đội nghi lễ, cánh cửa chính của đại sảnh buổi yến hội đã được mở ra. Vivian mặc một bộ trang phục lộng lẫy cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Năm nay Vivian chỉ mới mười lăm tuổi, thân thể vẫn còn chưa hoàn toàn phát triển. Mặc dù còn thiếu vài phần thành thực của một người phụ nữ điển hình, nhưng lại hơn ở sự trong sáng và thanh khiết rung động lòng người. Phủ công tước đã bỏ nhiều vàng bạc để nuôi đám lễ nghi sư và thơ may cũng đã không uổng phí. Khắp người nàng đều là một bộ trang phục trắng tinh, vừa vặn khít khao, hiển lộ ra vẻ ngây thơ, dễ thương vốn có của Vivian. Còn màu trắng thì tượng trưng cho sự thần thánh cùng thuần khiết, cũng rất là phù hợp với không khí của nghi thức hôm nay.

Vivian tựa hồ có chút gò bó, cặp mắt né tránh không dám tiếp xúc với các ánh mắt của mọi người chung quanh. Từng bước đi tới tựa hồ có chút khẩn trương và hồi hộp, thậm chí đôi cánh tay nõn nà đang nắm chặt lấy bó hoa Tulip cũng run lên nhẹ nhẹ.

Thiết kế chật hẹp của chiếc thắt lưng, khiến bộ ngực có khiến kích thước hơi nhỏ của nàng trở nên to hơn một chút so với thực tế. Kiểu tóc được tạo mẫu một cách tỉ mỉ, mái tóc dài mềm mại của nàng được quấn lên, để lộ ra đường cong của cái cổ dài. Bộ dáng này mang đến cho nàng thêm vài phần phong vị của người phụ nữ, phẳng phất như một thiếu nữ duyên dáng mỹ lệ xinh đẹp, chứ không còn cái vẻ của một cô bé gái vị thành niên nữa rồi.

Cách ăn mặc của nàng cũng khiến trong lòng Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm... Mặc kệ thế nào, nếu khiến hắn phải ôm lấy một cô bé gái trông còn trẻ măng để đính hôn thì trong lòng không khỏi có chút cảm giác tội lỗi.

Vivian có chút hồi hộp, bước chân cũng nhanh hơn một chút. Nhạc nghi lễ còn chưa kết thúc thì đã tới trước mặt Đỗ Duy. Nhìn thấy khuôn mặt Vivian được trang điểm kỹ lưỡng như vậy, Đỗ Duy cười nhẹ một tiếng, ánh mắt nhất thời trở nên nhu hòa.

Cô nàng này xem ra đã bị mấy cao thủ trang điểm trong cung đình quấn lấy rất lâu, khuôn mặt được trang điểm nhẹ trông giống như một đóa phù dung, đôi môi ngày thường có chút nhợt nhạt đã được tô đỏ lên vài phần. Hai gò má đỏ ửng càng để lộ ra vẻ ngượng ngùng của một thiếu nữ.

Đỗ Duy đưa tay ra nắm lấy tay nàng, cảm giác được lòng bàn tay cô thiếu nữ này đã ướt sũng mồ hôi và có chút lạnh giá. Đỗ Duy cười nhẹ một tiếng rồi hạ giọng nói:

- Em có lạnh không?

Vivian ngẩng đầu, chớp mắt rồi thận trọng thấp giọng trả lời:

- Không... Không lạnh.

Kỳ thật thì hiện tại đã là mùa đông. Mặc dù trong toà đại sảnh của buổi yến hội tại phủ công tước có lò sưởi nhưng Vivian vẫn hơi bị lạnh vì chỉ hiện tại nàng chỉ mặc một bộ đồ dài mỏng manh. Hơn nữa thể lực của một ma pháp sư như nàng cũng không phải tốt lắm.

Đỗ Duy cảm nhận được đôi bàn tay bé nhỏ trong tay mình đang lạnh cóng, trong lòng chợt cảm thấy thương xót, liền kéo nàng vào sát bên người mình. Vivian vốn đang rất căng thẳng, nhưng khi bị Đỗ Duy kéo vào đứng kề bên người hắn, lại được bàn tay ấm áp của Đỗ Duy nắm lấy nhất thời cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Đa số ánh mắt của đám khách khứa đều tập trung lên người của Vivian. Mặc dù thái độ trước đó của chị em Listeria và màn xuất hiện của cô mỹ nữ thần bí kia khiến mọi người có chút phân tâm. Nhưng sau khi Vivian xuất hiện, cô nàng thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết này lập tức chiếm được hảo cảm của tất cả các vị khách.

- Công tước đại nhân... Diễm phúc không tẻ a! Vị nữ pháp sư Vivian này, không ngờ lại xinh đẹp như vậy !

Theo lệ thì Đỗ Duy không phải là tín đồ của thần điện, cho nên không có mời quan chức của thần điện chủ trì nghi thức. Còn tên tổng quản Marde xuất thân từ giới mã phu này, cũng là lần đầu bị Đỗ Duy đẩy lên làm nhân vật trường bối. Dù sao thì tổ chức nghi thức tạm thời kiểu này cũng không kịp mời cha mẹ Đỗ Duy từ bình nguyên Rowling tới.

Mặc dù Marde xuất thân là một tên mã phu, nhưng Đỗ Duy đối với lão bộc trung thành này, trong lòng thật sự đối đãi như người trong nhà. Còn về phần người xuất thân từ mã phu đang đứng ngay trên bục kia... vấn đề như vậy, ngay cả công tước đại nhân Hoa Tulip còn không quan tâm thì còn ai dám nói ra nói vào chứ?

Sau khi tuyên thệ một tràng, hai người coi như đã chính thức định ra hôn ước. Tiếp theo đó bất kỳ khách khứa nào đến tham dự đều mang lễ vật của mình tới tặng cho hai người. Trong đó thì lễ vật của bá tước Billia là quý nhất. Vị bá tước giàu có này tặng hắn một trăm đôi trân châu xuất sứ từ Nam Dương, lại còn thêm các thứ châu báu kim cương đủ màu sắc vân vân, đều là những thứ đàn bà con gái yêu thích nhất.

Nhưng Vivian tựa hồ lại chẳng thích thú lắm với các món đồ này. Nhưng là lễ vật do tướng quân Ron Barton tặng lại khiến nàng nhảy tung lên. Cái vị tướng quân gà mờ này tặng một cặp chó chăn cừu thuần chủng của người thảo nguyên vừa sinh chưa đầy một tháng, nghe nói đều thuộc huyết thống quý tộc trong các loài chó.

Một số vị khách tự nhiên cũng tỏ chút thái độ nên Đỗ Duy đã nhờ vào nghi thức đính hôn mà phát cơ làm giàu.

Sau khi nghi thức đơn giản kết thúc, khách khứa cũng đã ra về, lúc này Vivian có chút thoải mái. Cô bé ngày thường lúc nào cũng quen thói ẩn mình này có chút không thích ứng lắm với những yến hội như ngày hôm nay.

Nhưng khi bị Đỗ Duy kéo trở lại vào phòng, nàng ta lại trở nên hồi hộp như trước.

Nhìn thấy Đỗ Duy xoay người đóng cửa phòng, con tim của Vivian thiếu điều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

Hắn, hắn.... hắn không phải là muốn...

386. Chương 277: Vì Ta Là Đỗ Duy(phần 2)

Trái tim chợt đập loạn xạ lên!

Mặc dù nàng đã sớm có tình cảm với Đỗ Duy. Hôm nay lại được đứng trước mọi người ước định hôn ước với hắn, điều này đã khiến cho tấm lòng thiếu nữ của nàng vô cùng hạnh phúc rồi. Bình thường thì quan hệ của nàng với Đỗ Duy mặc dù có chút thân mật, nhưng cử động thân mật nhất của hai người cũng chỉ dừng ở mức Đỗ Duy lặng lẽ ôm lấy nàng, hôn nhẹ nàng mà thôi.

Thường thì mấy cái cử chỉ kiểu đó cũng đã đủ khiến mặt Vivian ửng đỏ cả nửa ngày rồi.

Đêm nay... đêm nay chẳng lẽ...

Đỗ Duy nở một nụ cười nham nhở, rồi tiến tới trước mặt Vivian. Nhìn thấy đôi bàn tay nhỏ xíu của cô bé này, các ngón tay đang xiết chặt vào nhau, môi cắn lại, giống như một chú nai tơ đang sợ hãi. Hắn mỉm cười rồi ôm nàng ngồi xuống giường.

Đây là phòng ngủ của Vivian, cũng chẳng phải là lần đầu tiên Đỗ Duy vào đây. Nhưng thời khắc này của đêm này, trong ánh mắt của Vivian, nhất cử nhất động của Đỗ Duy dường như đều có vẻ mang theo một “dụng tâm kín đáo”. Mặc dù trong lòng nàng không hề kháng cự việc Đỗ Duy đối với mình thế nào... hoặc có thể nói trong tâm lý thiếu nữ của nàng đã sớm chuẩn bị kỹ càng cho việc hiến thân rồi. Nhưng dù sao thì trong lòng cũng khó tránh khỏi sự hồi hộp.

Đỗ Duy nắm lấy cổ tay Vivian rồi đột nhiên cười nói:

- Nhịp đập của em nhanh quá, trong lòng hình như rất sợ anh sao?

“Ừm...” Vivian theo tiềm thức mà gật đầu, nhưng lập tức ý thức được không thể trả lời như vậy được, liền lắc đầu:

- Không phải a!

Mỗi lần thấy bộ dạng bối rối thất thố của cô bé này, trong lòng Đỗ Duy đều không nhận được ý muốn khi phụ nàng, liền nhẹ giọng cười nói:

- Vậy em bị sao thế? Hồi hộp sao?

- Ừm... - Vivian cảm giác được Đỗ Duy ở ngay bên cạnh, ngay cả hơi thở của đối phương đều phả lên mặt mình, khuôn mặt không khỏi trở nên đỏ ửng.

Trong lòng nàng căng thẳng đến cực điểm, đầu óc thì lại trống không, cũng không biết phải làm thế nào. Đột nhiên nàng nghĩ tới mở lễ nghi cùng... mấy cái chuyện xấu hổ khó nói mà mấy người lễ nghi sư đã chỉ nàng trong lúc ở trong phòng trang điểm, ngay trước khi bắt đầu nghi thức ngày hôm nay.

Giờ phút này, tâm tình của cô bé gái này trở nên hồi hộp, lại càng suy nghĩ loạn cả lên ... Chẳng lẽ, chẳng lẽ thật sự là làm vậy sao? Dù sao thì người đàn ông trước mắt mình, hắn ta giờ đây không chỉ là một Đỗ Duy mà mình quen biết, mà hắn đã là người chồng tương lai của mình rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vivian trở nên mạnh dạn hơn, cơ hồ như dùng một tâm trạng quyết tâm liều chết, thấp tha thấp thỏm nơm nớp đứng lên, sau đó bước tới trước mặt Đỗ Duy. Thân thể cùng động tác của nàng có chút cứng ngắc, tiếng nói lại càng thêm vẻ run rẩy khẩn trương, nhưng vẫn dựa theo những điều mà mấy người lễ nghi sư của cung đình đã chỉ dạy hôm nay, làm ra điệu bộ trông có vẻ rất thành thực, dùng thanh âm “nhu mì quyến rũ” nhỏ giọng nói:

- Công, công tước đại nhân... để em..... em đến cởi áo cho anh...

Nói xong, khuôn mặt đỏ bừng cơ hồ muốn chảy máu ra ngoài, cánh tay lại run rẩy thò ra, cởi nút áo của Đỗ Duy.

Nhìn thấy cô thiếu nữ đơn thuần làm ra bộ dáng một người vợ như thế, Đỗ Duy cơ hồ muốn cười bể bụng. Vivian đã cố gắng làm tốt những gì đã được dạy, nhưng vì trong lúc hoảng hốt, thanh âm lại chẳng được “nhu mì quyến rũ” gì. Nhu mì thì có đủ, nhưng quyến rũ thì lại không có chút nào, ngược lại còn mang theo vài phần khiếp đảm cùng sợ hãi. Còn về phần cánh tay đưa ra để cởi nút áo của Đỗ Duy, động tác tuy không tệ, chỉ là vì ngón tay run rẩy dữ quá, có mỗi một nút áo mà cởi nửa ngày không xong.

Vivian càng khẩn trương thì làm càng tệ. Cuối cùng thì uất ức trong lòng, lại thêm ngớ ngàng, đột nhiên sống mũi cảm thấy cay cay, rồi thì nước mắt chảy ra.

Đỗ Duy thở dài, ôm lấy nàng vào lòng, bế cô bé gái này đặt lên đùi mình, rồi mới ôm chặt lấy hông nàng ta, dùng tay phủi giọt lệ trên mặt nàng, cười nói:

- Được rồi được rồi, là anh không tốt. Chuyện kiểu này, vốn phải do đám đàn ông bọn anh chủ động. Em chỉ là một cô bé gái đơn thuần, khó tránh khỏi bị hồi hộp, sợ hãi.

Vivian lại càng thấy uất ức trong lòng, ôm chặt lấy cổ Đỗ Duy, nhỏ giọng khóc lóc:

- Anh... anh có phải cảm thấy em... em không có tư vị đàn bà sao?

Tư vị đàn bà?

Đỗ Duy cười ha hả:

- Mấy thứ này, đều là do đám lễ nghi sư trong cung đình dạy em hôm nay phải không? À à, em biết cái gì là tư vị đàn bà sao? Chẳng lẽ cứ lắc lắc cái hông mà đi, bót tịt cái mũi mà nói thì mới gọi là tư vị đàn bà sao?

Nhìn thấy ánh mắt của Vivian, Đỗ Duy mới nhẹ nhàng nói:

- Em biết không, anh rất thích em, nhưng mà anh thích là Vivian mà anh quen biết, người mà nói chuyện có chút cà lăm, tâm tư đơn thuần thiện lương, hơn nữa lại là một cô gái hay e thẹn...

- Nhưng... - Vivian dường như ngập ngừng một chút rồi lại tuôn ra một tràng khiến Đỗ Duy có chút kinh ngạc:

- Nhưng... em biết, em không thể so được với phu nhân Listeria.

Câu nói này cực kỳ trôi chảy, không một chút lắp bắp nào, hiển nhiên ý niệm này đã dồn nén trong lòng Vivian từ lâu rồi.

- Hả? Em sao lại nghĩ như vậy? - Đỗ Duy có chút kinh ngạc nói.

Vivian thở dài u oán, rồi lập tức hạ giọng nói:

- Em... em biết, phu nhân Listeria muốn gả cho anh. Em... em không có xinh đẹp như cô ta, không có, không có bộ dáng quyến rũ như cô ta. Thậm chí, thậm chí ngay cả người em gái của Angele của cô ấy, nàng ta so với em còn giống một quý tộc phu nhân hơn. Em... em chỉ là một con bé thích sống một mình... Em, em sợ em làm không được, làm không được....công tước phu nhân.

Đỗ Duy thầm thở dài trong lòng. Xem ra cô bé này, mặc dù ngây thơ nhưng cũng chẳng phải là không có tâm sự. Trong lòng nàng ta nhất định đã phiền não từ lâu rồi.

Trong lòng đã định, liền lập tức quyết định ngay. Không bằng hôm nay đem hết tâm tư của mình nói ra, để sau này cô ấy không phải buồn khổ thêm nữa.

- Vivian, anh nói thật với em nhé. - Đỗ Duy ôm chặt lấy vòng eo của Vivian rồi lập tức cười nói:

- Anh thừa nhận, phu nhân Listeria cùng với người em gái của cô ta đều rất là xinh đẹp... Hơn nữa thật sự là khiến người ta phải động lòng. Sợ rằng trên thế giới chẳng có bao nhiêu đàn ông không bị động lòng. Nhưng em nên hiểu rõ, “động lòng” như vậy so với tình cảm của anh với em là hoàn toàn khác nhau. Em hiểu rõ không?

Nhìn thấy vẻ mờ mịt trong ánh mắt của Vivian, Đỗ Duy liền ôn hòa cười nói:

- Em phải hiểu tâm tư của người đàn ông, đối với chuyện động lòng trước sắc đẹp, đó là bản tính trời cho của đàn ông. Chỉ là có người biểu lộ ra hơi nhiều, còn có người thì khống chế được khá hơn một chút. Nhưng chẳng phải cứ nói động lòng rồi là sẽ muốn kết hôn lấy người đàn bà đó về làm vợ. Động lòng chỉ là nhất thời. Nói khó nghe một chút, động lòng của đàn ông đối với đàn bà xinh đẹp, quá nửa đều là dục vọng xuất phát từ nhục thể và bản năng. Nếu như... À à, nếu như sau khi có được người đàn bà đó, sự kích động của việc động lòng sẽ biến mất. Nhưng nếu là thật sự yêu thích nhau thì khác biệt lớn lắm! Anh rất thích em, vì em khiến cho anh cảm thấy an tâm. Ở bên em, anh lúc nào cũng cảm thấy rất thoải mái và hạnh phúc.

Nói tới đây, Đỗ Duy đột nhiên thở dài thấp giọng nói:

- Hiện tại ai nấy đều cảm thấy anh rất thành công, đại quyền trong tay, tất cả đều thuận lợi. Nhưng anh không ngày nào là không cảm thấy áp lực to lớn! Bình thường khi anh ở chung với đám người Phillip và Ron Barton, mỗi ngày đều hao tâm tổn trí thương lượng chính là chỉ để bàn kế sách, tính tới tính lui. Hôm nay thì tính toán tới người khác, ngày mai thì nghĩ cách làm sao để mình phát triển. Mỗi ngày đều hao tổn tinh thần, đầu óc không có một phút nào có thể được thư giãn nhẹ nhàng. Chỉ có khi anh ở chung với em...

Đỗ Duy đột nhiên nhìn vào mắt Vivian, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một tia say đắm:

- Chỉ cần nhìn vào ánh mắt của em, nhìn thấy dáng cười thuần khiết của em, là anh có thể vứt bỏ hết phiền não trong lòng. Ít nhất, trong giây phút này, anh không hề nghĩ việc gì khác, mấy chuyện mưu toan đấu đá gì đó, mấy chuyện quân Tây Bắc của người thảo nguyên, anh đều chẳng hề nghĩ tới. Cảm giác này... không một ai khác có thể mang đến cho anh, em hiểu rõ không?

- Người vợ đối với anh mà nói, phải là một người thân phận rất đơn thuần. - Đỗ Duy lại tiếp tục nói:

- Anh hy vọng người vợ của anh chỉ đơn giản như thế, cùng với anh giúp anh thu vén chuyện gia đình, an tâm là người đàn bà của anh. Mấy chuyện khác cũng không cần phải nghĩ tới. Như vậy là anh thấy rất hạnh phúc rồi. Ít nhất sau khi anh ở bên ngoài làm việc đến kiệt sức, cơ thể mệt mỏi rồi về nhà, trở về phòng còn có em, có thể mang đến cho anh một nụ cười chân thật. Ở chung với anh, anh không cần phải vận dụng tâm tư suy nghĩ xem trong mỗi lời nói của em có thâm ý gì trong đó hay không, có phải đang dò xét gì đó hay không. Anh không cần phải lo là mỗi nụ cười của em là thật hay là giả... Đây mới là kỳ vọng của anh về người vợ và về gia đình, có thể khiến anh bỏ hết nguy trang, đề phòng, tự mình được thư thái nhẹ nhàng phóng túng một chút.

Sau đó hắn lại nhìn Vivian rồi hạ giọng nói:

- Mấy thứ này, cũng chỉ có em mới có thể cho anh. Về phần phu nhân Listeria... nói thật ra, anh cùng cô ta nói chuyện, mỗi câu nói của cô ta, anh đều cần phải nghĩ tới nghĩ lui, đoán tới đoán lui... Người đàn bà như vậy, cho dù có xinh đẹp cỡ nào đi nữa, nếu anh cưới cô ta về làm vợ, anh mỗi ngày ở bên ngoài đã phải phán đoán tâm tư người khác đã mệt rồi, trở về nhà lại phải phán đoán tâm tư người vợ của mình... Anh chẳng phải là sẽ mệt chết đi được phải không? Cuộc sống như vậy thì còn gì là thú vị nữa?

Vivian có chút hiểu ra mới hơi yên tâm. Sau đó nhin không được nhỏ nhẹ nói:

- Nhưng... nhưng, em biết, phu nhân Listeria, cô ấy rất thông minh. Anh hiện giờ có rất nhiều chuyện, lại còn có rất nhiều việc phiền não, cô ta có thể giúp anh...

Đỗ Duy cười ha hả nói:

- Giúp anh? Vivian ơi là Vivian. Mấy lời này rốt cuộc là ai cho em biết? Anh chỉ hỏi em, anh cần một người vợ hay một người phụ tá? Nếu như anh cần người giúp đỡ trong sự nghiệp, thì anh có đám người Phillip là có thể được rồi. Phillip cũng có thể giúp đỡ anh, chẳng lẽ anh cũng phải cưới Phillip sao?

Vivian giật mình:

- Sao có thể được? Hắn là đàn ông mà!

- Thì vậy đó! - Đỗ Duy lập tức nói:

- Em xem, nếu như phu nhân Listeria có thể giúp anh trong con đường sự nghiệp, thì anh có thể trở thành bạn bè với cô ta, làm đồng minh với cô ta, thậm chí nếu cô ta muốn, anh có thể mời cô ta làm phụ tá. Nhưng... vì cái gì mà lại muốn cô ta đảm đương chức vị người vợ chứ? Chỉ là vì cô ta hữu dụng với anh thôi à? Em nên biết, chuyện kết hôn là vì có tình cảm! Không phải là vì hữu dụng! Nếu như vì hữu dụng mà kết hôn, vậy một cuộc hôn nhân như thế, chỉ thuần túy là trao đổi trắng trợn mà thôi, còn gì là hạnh phúc chứ?

Nói đến đây, Đỗ Duy hít một hơi thật sâu:

- Nguyên vọng lớn nhất hiện giờ của anh, là hy vọng có thể tự do nắm vững cuộc sống của mình! Không để bất kỳ ai khác thao túng! Nếu như ngay cả hôn nhân của mình cũng cần phải đem đi trao đổi trắng trợn, vậy còn đáng nói là tự do gì hay sao?

“Nhưng...”

Đỗ Duy nhíu mày:

- Không có nhưng gì hết.

Hắn vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve sống mũi của Vivian rồi êm đềm cười nói:

- Nói ngàn lần, nói vạn lần, anh cũng chỉ nói một câu đơn giản nhất mà thôi!

“Là gì?”

- Em rất khác biệt với phu nhân Listeria! - Ánh mắt Đỗ Duy tràn đầy nhu tình, nhìn chăm chăm vị hôn thê của mình rồi ôn nhu nói:

- Em nghĩ xem, nếu như anh không phải là công tước, phu nhân Listeria còn muốn gả cho anh sao? Nhưng em, cho dù anh không phải là công tước, anh biết, lòng dạ của em đối với anh cũng vẫn như vậy.

Đây mới chính là khác biệt thật sự, mà cũng là lời nói thật lòng của Đỗ Duy!

Vì sao phu nhân Listeria lại hao tổn tâm cơ, thậm chí đem gia tộc của mình dời tới miệt Tây Bắc, lấy thực lực gia tộc toàn bộ đặt lên người Đỗ Duy, cũng không cách nào làm rung động Đỗ Duy?

Một đạo lý rất đơn giản!

Đỗ Duy hiểu rất rõ ràng, nếu mình hiện tại vẫn chỉ là một cậu ấm bị thất sủng của gia tộc Rowling, thì phu nhân Listeria dù thế nào cũng sẽ không để mình vào mắt! Cho dù là mình từng cứu qua tính mạng cô ta, đối phương cũng bất quá chỉ cảm kích mà thôi, tuyệt đối sẽ không xảy ra ý niệm gả cho mình! Nói cho cùng, cái mà phu nhân Listeria muốn chính là công tước Hoa Tulip chứ không phải là Đỗ Duy.

Phu nhân Listeria muốn gả cho Đỗ Duy, chỉ là vì hắn là “công tước Hoa Tulip”.

Nhưng Vivian, người cô ấy thích chính là Đỗ Duy chứ không phải “công tước Hoa Tulip”! Là thiếu niên Đỗ Duy mà khi hai người gặp nạn ác ma trên đảo, thà rằng tự găm rế cổ, cũng đem đồ ăn nhường cho Vivian

Tình cảm chứ không phải là trao đổi lợi ích.

Hoặc là người khác nguyện ý dùng hôn nhân để trao đổi lợi ích.

Nhưng ta lại không chịu!

Ta đi con đường ta tự chọn!

Vì ta là Đỗ Duy!

387. Chương 277: Vì Ta Là Đỗ Duy(phần 3)

Đêm nay Đỗ Duy không hề làm việc gì đen tối với vị hôn thê bé nhỏ này của mình, thuần túy chỉ là vì không nghĩ tới việc hủy hoại đi nụ hoa còn chưa hoàn toàn trưởng thành này... Đợi nàng ta lớn hơn một chút đi.

Hai người nói chuyện rất nhiều, cuối cùng rồi Vivian mệt quá mà ngủ thiếp đi trong lòng Đỗ Duy.

Hừng sáng hôm sau, Đỗ Duy đã sớm rời khỏi phòng Vivian, để lại vị hôn thê bé nhỏ còn trong cơn ngủ say, sau đó bắt đầu chuẩn bị sắp xếp trở về đế đô.

Vài ngày sau, Đỗ Duy bận rộn vô cùng.

Trở về đế đô chẳng phải là một chuyến du lịch tùy tiện. Thân là lãnh chúa một cõi, trở về đế đô tự nhiên sẽ không thiếu việc gặp mặt phần lớn giới quyền quý tại đế đô, bao nhiêu quan hệ cần phải lui tới liên lạc cho khá. Phải chuẩn bị một số lượng lớn lễ vật là chuyện đương nhiên. Đây cũng chẳng phải là Đỗ Duy cần phải đi bộ đỡ ai, dù sao với địa vị hiện tại của hắn, đa số mọi người đều muốn tới bộ đỡ hắn, nhưng tóm lại kết giao là việc nên làm.

Còn thêm rất nhiều việc trong phủ công tước cần phải an bài cho tốt trước khi rời khỏi.

Cuối cùng Đỗ Duy quyết định triệu tập tất cả thủ hạ, đem sách lược khi hắn rời khỏi công bố cho mọi người.

- Chuyện trong nhà không liệu được thì hỏi Phillip. Chuyện bên ngoài không lo được thì hỏi Ron Barton!

Kỳ thật nửa câu sau thiếu chút nữa là Đỗ Duy đã nói thành “chuyện bên ngoài không lo được thì hỏi tên gà mờ”. Cũng may là hắn còn nghĩ đến thân phận nên lời nói vừa tới cửa miệng đã lập tức chữa lại.

Đồng thời đối với nhân tuyển mà hắn đem theo tới đế đô, Đỗ Duy cũng đã có nghĩ tới.

Lần này trở về, hẳn là sẽ không gặp nguy hiểm gì. Dù sao tình hình bên trong đế đô cũng đã ổn định lại rồi, trong khi hẳn lại đang lúc được trọng dụng, sẽ chẳng có ai tới đối phó với hẳn. Hơn nữa, thực lực hiện giờ của Đỗ Duy cũng không phải yếu kém. Chỉ cần không đụng phải cường giả đỉnh điểm của đại lục thì hẳn cũng có khả năng liều mạng được.

Nhưng Long tộc kia... dù sao thì vẫn còn phải lo tới. Lão Long mất đi một đứa con, càng sẽ không bỏ qua cho hẳn. Cũng không biết bọn chúng cùng với đám Tội Dân phương Bắc đã đánh xong chưa. Sau khi đánh xong rồi, sợ rằng sẽ tới tìm mình gây chuyện. Cho nên mang theo vài tên cao thủ để bảo hộ cũng là điều phải làm.

Bất quá Hussein là người đầu tiên bị Đỗ Duy bác bỏ. Thật buồn cười... hẳn chính là thủ phạm truy nã hàng đầu của thần điện! Mang theo hẳn trở về, vạn nhất bị người của thần điện nhận ra là hỏng chuyện ngay.

Rodriguez cũng bị Đỗ Duy bác bỏ. Dù sao thì vị thánh kỵ sĩ này trong quá trình đảo chính thiếu chút nữa là giết chết Thần Hoàng Tử, cũng coi như là cao thủ phản nghịch trọng tâm rồi! Tự mình chiêu nạp một tên cao thủ như vậy, Thần Hoàng Tử khẳng định là đã biết. Hẳn chẳng nói gì cũng coi như rất là nể mặt mình rồi. Nếu mình cứ mang theo Rodriguez trở về đế đô lạng qua lạng lại dưới mắt Thần Hoàng Tử, thì thật có chút không biết điều.

Vậy... lão áo xanh Gandalf cũng khẳng định là không thể mang theo. Thứ nhất, lý do cũng chẳng khác Rodriguez bao nhiêu. Thứ hai, tính tình lão gia hỏa này vốn rất cổ quái. Dẫn lão ta theo, tự mình chưa chắc đã có thể sai phái được gì. Vạn nhất lão ta giở trò thì thật là phiền phức.

Cuối cùng, không còn cách nào khác đành chọn lấy nữ vương Medusa! Vị nữ vương này bị bỏ rơi lâu lắm rồi, dần dần đã có chút bất mãn. Lúc đầu nàng chịu lộ mặt, là vì chính mình đáp ứng dẫn nàng theo để hiểu thêm về thế giới nhân loại. Nhưng hiện tại xem ra mình chỉ là nhét nàng một xó phòng nào đó để ngủ mà thôi.

Sợ rằng đổi lại là mình cũng sẽ ôm một bụng oán khí.

Hơn nữa, hôm đính hôn kia, nàng cũng đã ngỏ lời muốn theo mình ra ngoài. Nếu như mình cự tuyệt... vậy trở mặt với vị nữ vương này thật chẳng phải là trò đùa!

Cũng may, tính tình Medusa mặc dù cổ quái, nhưng dù sao đầu óc so ra còn khá đơn giản, cũng không khó đối phó như lão gia hỏa mũ xanh kia. Cho dù gặp phải chuyện gì, dựa vào mồm miệng lanh lẹ của Đỗ Duy, tin rằng có thể đối phó khiến tiểu thư Nicole này ngoan ngoãn nghe theo sự sắp đặt của mình.

Hơn nữa, thực lực của người đẹp rắn này cũng thật là khủng bố. Mang nàng ta theo trên đường, coi như là có được một cao thủ siêu cấp.

Cứ như thế, ba ngày sau lễ đính hôn, Đỗ Duy đã chuẩn bị tốt mọi thứ, dẫn theo nhân mã, chuẩn bị hành trình lên đường trở về đế đô.

Lần này bên cạnh hẳn ngoại trừ thị vệ trưởng Raoen và các thị vệ khác, còn dẫn theo một con rắn và một con chim (QQ đại nhân) lên đường.

Khi lên đường, đám thủ hạ tướng lĩnh phụ tá, cùng vị hôn thê Vivian đều tiễn hẳn tới tận cửa thành. Còn hai chị em Listeria thì không có xuất hiện. Sự thật thì khiến Đỗ Duy kinh ngạc chính là sau khi hẳn đính hôn, cặp chị em này rất ít khi tới gặp mặt hẳn. Về phần cái tên tiểu tử Mose của nhà Listeria thì Đỗ Duy đã sớm coi không thuận mắt, đẩy hẳn từ lâu tới một trấn nhỏ khác rồi, viện cớ là cho theo đệ tử Lam Hải học tập.

Chị em Listeria không gặp mặt hẳn, quá nửa là vì sau khi hẳn đính hôn, bọn họ cuối cùng dứt bỏ hy vọng rồi. Như vậy cũng tốt...

Đỗ Duy đứng cạnh xe ngựa, quay lại nói lời từ biệt với từng người, rồi lại ôm ấp vỗ về vị hôn thê bé nhỏ của mình một hồi.

Sau đó, khi hẳn vừa định lên xe thì đám tướng lĩnh phía sau đột nhiên đồng thời dùng thanh âm hùng tráng uy vũ, lớn tiếng hô:

- Cầu chúc công tước đại nhân trở về đế đô thuận buồm xuôi gió, thăng quan tấn tước!

Nói xong, mười mấy tên đại hán tướng quân uy phong lẫm liệt, cùng quay về phía Đỗ Duy giơ ngón tay giữa lên...

Đỗ Duy chỉ thiếu chút nữa là lộn nhào xuống đất, sau đó liền đưa mắt nhìn Vivian:

- Em... là em dạy bọn họ à.

Nhìn thấy vị hôn thê bé nhỏ xinh đẹp của mình cùng đứng chung với đoàn người chỉ ngón giữa về phía mình, Đỗ Duy thật là muốn đâm đầu mà chết cho rồi.

Đỗ Duy cắn răng xoay người bước lên xe ngựa, hung hăng quay sang tên mã phu nói:

- Rufik, đi thôi!

Rufik... cũng chính là tên quốc vương tương lai của Nam Dương và Liên Hiệp Anh, hiện đang giữ chức phu xe ngựa cho công tước đại nhân Hoa Tulip. Tới vùng Tây Bắc này được một năm, vẫn luôn theo bên cạnh Đỗ Duy. Tên thiếu niên năm xưa, nay đã trưởng kiện hơn nhiều. Vừa nghe được lệnh, về mặt hán kính cẩn nhìn Đỗ Duy, rồi nghiêm chỉnh vung roi ngựa...

Xe đi được mười dặm, đến được một sườn núi phía đông của thành Lâu Lan. Nhìn xa xa phía trên có vài thốt tuần mã bạch sắc đang chờ ở đó. Lên tới trước mặt thì rõ ràng là mấy tên Bạch Vũ kỵ sĩ của gia tộc Listeria.

Đại đa số Bạch Vũ kỵ sĩ đều đã gia nhập vào sư đoàn kỵ binh của Đỗ Duy. Còn lại mấy người này, chính là tùy tùng bên người phu nhân Listeria.

Một tên Bạch Vũ kỵ sĩ giục ngựa tới trước đoàn xe của Đỗ Duy, đứng từ xa để cho biết hẳn không có ác ý, rồi tên kỵ sĩ giơ tay, ra hiệu hẳn không hề có mang theo bất kỳ vũ khí nào.

Đỗ Duy nhìn thấy tên bạch vũ kỵ sĩ này liền rung động trong lòng...

- Công tước đại nhân. - Tên kỵ sĩ này giục ngựa tới bên cạnh cỗ xe ngựa của Đỗ Duy, ngồi trên ngựa thi lễ kỵ sĩ rồi mới khách khí nói:

- Ta phụng mệnh hầu tước phu nhân chờ ở nơi đây. Hầu tước phu nhân nói, ngài lần này về đế đô, bận rộn công việc, nhưng thân phận của ngài tôn quý, có chút chuyện nhỏ nên không tiện ra mặt. Gia tộc Listeria chúng ta ở đế đô cũng có không ít sản nghiệp cùng nhân thủ. Nếu ngài cần, thì có thể tùy ý sai khiến. Phu nhân sai ta đưa tới tấm huy chương này. Dựa vào tấm huy chương này, là có thể điều khiển tất cả nhân lực, tài lực của gia tộc Listeria tại đế đô.

Nói xong, hẳn xuống ngựa, cung kính dùng hai tay dâng tấm huy chương lên cửa sổ xe ngựa. Sau đó không nói gì thêm, xoay người lên ngựa, thi lễ kỵ sĩ rồi quay đầu giục ngựa bỏ đi.

Nhìn thấy tên Bạch Vũ kỵ sĩ này bỏ đi, Đỗ Duy mới rờ rờ lấy tấm huy chương, trong lòng không khỏi thổ dài.

Vị phu nhân Listeria này, vẫn còn chưa chịu buông tay a...

Lần thứ hai bước lên con đường trở về đế đô. Những gì sẽ chờ đợi Đỗ Duy tại đế đô đây?

388. Chương 278: Máu Tanh!

Đoàn xe Đỗ Duy lên đường, nhỡ như thông thả mà đi. Lần này trở về đế đô cũng không có chuyện gì khẩn cấp, đơn giản chỉ là tham dự yến tiệc tất niên, tính ngày thì vẫn còn hai mươi ngày. Đỗ Duy cũng không gấp rút lên đường, bởi vì lần này trở về cũng chỉ là dự tiệc lớn tiệc nhỏ nối tiếp nhau vô cùng vô tận, chỉ cần đến kịp trước nghi lễ hàng năm của Nhiếp Chánh Vương là được.

Đoàn người Đỗ Duy đã xuất phát được mười ngày, đi qua tỉnh Norin, thuận đường ghé thăm tổng đốc Bohan. Yến tiệc tất niên lần này Bohan không được Thần Hoàng Tử triệu trở về đế đô. Căn cứ theo lời hẳn nói, trước khi đại hoàng tử chính biến còn chưa bị thất bại, mỗi kỳ cuối năm hẳn đều được triệu trở về đế đô để tiếp nhận khen thưởng. Nhưng từ sau cuộc chính biến thất bại năm ngoái của đại hoàng tử, Bohan

chưa hề trở về đế đô lần nào. Rõ ràng là tín hiệu hần bị thất sủng vì hần chính là quan viên bên phái hệ của đại hoàng tử.

Nhưng Bohan dường như đã hiểu rõ mấy chuyện này, không hề có chút kích động thái quá nào, ngược lại còn nhờ Đỗ Duy mang theo chút lễ vật về đế đô thăm hỏi người nhà. Căn cứ theo tục lệ của Đế Quốc, phạm là tổng đốc một phương như Bohan, một nhân vật quan trọng thống lĩnh quân chính như vậy, khi nhậm chức thì gia quyến đều để lại đế đô. Ý tứ trong đó cũng không cần phải nói rõ ra.

Sau khi đoàn xe ngựa đi được mười ngày ra khỏi tỉnh Norin thì tiến vào miền Trung của Đế Quốc. Thuận theo đường lớn đi một mạch từ hướng đông tới hướng nam là có thể đến được bến cảng đầu nguồn của Đại Vận Hà. Lên thuyền nơi này xuôi thuận theo dòng là đến thẳng đế đô.

Mặc dù đi trên đất liền thì nhanh hơn, nhưng dù sao ngồi thuyền lại thoải mái hơn một chút. Hơn nữa ở bến cảng đã sớm có một chiếc thuyền lớn của Đỗ Duy chờ sẵn rồi.

Minh Phàm cảng là bến tàu đầu tiên ở thượng nguồn Đại Vận Hà, cũng là điểm tận cùng phía tây của Đại Vận Hà. Khai quật Đại Vận Hà đến nơi này thì kết thúc. Đi xa hơn về phía tây chính là các con sông và nhánh sông hiểm trở.

Minh Phàm cảng là trạm vận chuyển đường sông cuối cùng về hướng tây của Đại Vận Hà. Mỗi kỳ cuối năm đều là lúc náo nhiệt nhất... Thậm chí mức độ náo nhiệt còn hơn cả lễ hội mùa hè quan trọng bậc nhất của người Roland.

Vô số thương đoàn, thương đội lui tới nơi này. Thương đội miền Tây muốn kịp trở về nhà trước kỳ cuối năm, còn thương đội miền Đông thì lại muốn thừa dịp này đem hàng hóa bán chạy nhất mùa đông, vận chuyển đến vùng Tây Bắc.

Mỗi năm đến lúc này, vận chuyển giao thông trên sông thật bận rộn, các đội thuyền đều đông nghẹt.

Nước sông từ trong lục địa khi đổ tới Minh Phàm cảng thì mạnh vô cùng. Mấy ngày nay tàu bè cập đầy bến, nhưng tất cả các thương thuyền đều thông báo đã hoàn toàn đầy chỗ, khiến cho rất nhiều thương đội đang chờ chỗ chẳng còn cách nào khác đành phải ở lại tiểu trấn tại bến tàu.

Đây là chuyện bất đắc dĩ. Dù sao vận chuyển đường sông so với đường bộ thì tiện nghi hơn rất nhiều. Chi phí vận chuyển đường bộ so với đường sông mắc hơn gấp bốn lần. Hàng hóa của một đoàn xe ngựa cũng chỉ cần một chiếc thuyền lớn là có thể vận chuyển theo đường sông.

Đoàn người Đỗ Duy đến tới thì tới được Minh Phàm cảng. Nhờ vào sự phồn thịnh của bến cảng này mà tiểu trấn cạnh bến cảng cũng được hưởng lợi lộc rất nhiều. Nơi này đã biến thành một thị trấn vô cùng náo nhiệt. Vì có sự giao lưu giữa các thương đội Đông Tây mang theo đủ loại hàng hóa hiếm lạ khiến cho tiểu trấn có rất nhiều cửa tiệm, thậm chí còn có mấy tiệm bán hàng gốm sứ cao cấp - đối với một trấn mà nhân khẩu chưa tới hai vạn, đây là điều hiếm thấy.

Đoàn người của Đỗ Duy đến đây không có thông báo trước với trấn trưởng và quan viên trị an nơi này, kết quả là bọn họ bị kẹt tại bên ngoài trấn.

Thương đội thật sự quá nhiều, nghe nói mấy ngày nay, cái trấn nhỏ xíu này đã chứa trên bốn mươi thương đội bị mắc kẹt. Tất cả các quán trọ đều chật cứng, đừng nói là phòng khách trong quán trọ, ngay cả nhà bếp cũng chứa không ít người. Còn kho chứa hàng của bến cảng thì đã sớm tràn ngập hàng hóa. Một số thương đội thường hay lui tới khu vực Tây Bắc đã tập thành thói quen màn trời chiếu đất, quyết định dừng lại hai bên đường bên ngoài trấn dựng lều trú quân, mỗi ngày phái người tới bến cảng thăm dò tin tức, xem xem đến khi nào thì có chỗ trống trên tàu.

Con đường vốn được coi là rộng rãi, gặp phải nhiều đội xe và thốt ngựa cùng lúc gây tắc nghẽn cả con lộ. Đội xe của Đỗ Duy tốn hai giờ đồng hồ mới tới được bến cảng.

Cuối cùng khi viên quan vận chuyển đường sông của bến cảng cũng thấy được huy hiệu gia tộc trên xe ngựa của đoàn người Đỗ Duy, chẳng phải vì tên quan vận chuyển này tinh thông đủ các loại huy hiệu, chỉ bắt quả người dùng “Hỏa Diễm Hoa Tulip” làm huy hiệu thì cả Đế Quốc này chỉ có một vị! Cho dù là ngu ngốc cũng có thể nhìn ra.

Rất nhanh, trấn trưởng cùng với quan trị an đều vội vàng chạy tới bến tàu. Cả trấn đã không còn quán trọ, Đỗ Duy cũng khước từ thỉnh cầu của trấn trưởng về việc đề nghị đến nhà hấn ở mà quyết định ngụ lại trên thuyền.

Nhưng khi Đỗ Duy yêu cầu lập tức lên thuyền để rời bến thì vẻ mặt viên quan vận chuyển đường sông lại đỏ mặt hơi lạnh, ấp a ấp úng nói:

- Đại nhân... Chuyện này sợ rằng rất khó.

Dưới ánh mắt tra hỏi của Đỗ Duy, viên quan vận chuyển đường sông đành bất đắc dĩ giải thích nguyên nhân.

Chiếc thuyền lớn của Đỗ Duy đã cập bến tại bến cảng này nhiều ngày. Chỉ vì trước đó Đỗ Duy trên đường cứ thông thả từ từ, lại không xác định là hôm nào hấn mới đến, cho nên viên quan vận chuyển đường sông vì để lấy chỗ trống cho nhiều thuyền khác cập bến đã hạ lệnh cho chiếc thuyền của Đỗ Duy tiến vào nhánh phụ của dòng sông. Dù sao chiếc thuyền của Đỗ Duy cũng là chiếc thuyền đi biển, mặc dù là chiếc nhỏ nhất, nhưng trong khu vực kênh đào trong đất liền vẫn quá lớn. Một chiếc thuyền to như vậy, chẳng đi đâu, lại đậu ngay bến cảng trong thời gian bận rộn nhất trong năm, chiếm đi chỗ cập bến của hai chiếc thương thuyền bình thường, thật là một sự lãng phí.

Chiếc thuyền của Đỗ Duy đã trả trước phí bến bãi cho mười lăm ngày, nhưng ở vào thời điểm bận rộn như vậy, viên quan vận chuyển đường sông đã hạ lệnh trả lại lệ phí cập bến, đem chỗ đậu cập cho các thương thuyền khác.

Cứ tưởng Công tước đại nhân sẽ nổi trận lôi đình, nhưng Đỗ Duy chỉ cười cười, và còn vỗ vai tên quan vận chuyển đường sông sắc mặt đang trắng bệch, ôn hòa cười nói:

- À, không trách được người. Là ta sai. Người là một viên quan rất tốt... Vậy đêm nay ta sẽ ở lại trên thuyền, chỉ là không biết khi nào thì mới có thể mở đường sông cho ta lên đường được hả?

- Khoảng chừng ngày mai... giữa trưa ngày mai. - Viên quan vận chuyển đường sông thở phào nhẹ nhõm.

Đỗ Duy nhún nhún vai:

- Được rồi. Các vị không cần phải khẩn trương. Đối với ta mà nói, có thể ở đây ngắm cảnh đêm của Minh Phàm cảng một lần cũng là một chuyện rất tuyệt vời.

Đỗ Duy tiến đưa vị trấn trưởng cùng với viên quan vận chuyển đường sông, thậm chí còn phải cự tuyệt ý tốt của viên trấn trưởng phái binh sĩ tới bảo hộ. Dù sao ở vào thời kỳ bận rộn thế này, bến cảng vốn chỉ có hai trăm tên binh sĩ giữ gìn an ninh, nhân thủ đã rất eo hẹp, hơn nữa, Đỗ Duy cảm thấy mình cũng không cần bảo vệ.

- Người không có trách phạt đám quan viên này chứ? Bọn họ chiếm lấy chỗ đậu tàu của người, hơn nữa người đã trả tiền rồi.

Sau khi mọi người rời khỏi, nữ vương Medusa mới hỏi Đỗ Duy:

- Như thế thật không phù hợp với những gì ta biết về cách làm việc của đám quý tộc nhân loại các người.

- Cách làm việc của quý tộc?

Đỗ Duy cười:

- Ai cho người biết cách làm việc của quý tộc ở đây?

- Là vị hôn thê của người.

Giọng nói của nữ vương Medusa rất bình tĩnh:

- Tại cái trấn ngoại ô để đó kia, cô ta đã bầu bạn với ta mấy ngày. Ta nhờ cô ấy đọc rất nhiều sách vở về nhân loại các người cho ta nghe. Dựa theo những gì ta hiểu, bằng vào cách làm việc của người quý tộc nhân loại các người, sợ rằng sẽ lập tức hạ lệnh treo tên quan vận chuyển đường sông kia lên, quất cho một trận.

Đỗ Duy lắc đầu:

- Hắn là một viên quan rất tốt. Thuyền của ta đậu tại nơi này, trên thuyền mặc dù chẳng hề có huy hiệu gia tộc của ta, nhưng thủy thủ và thuyền trưởng trên tàu chẳng phải là người câm. Cho nên chẳng phải viên quan kia không biết thuyền này rốt cuộc thuộc về ai, nhưng hắn vẫn làm như vậy, cho thấy hắn là một viên quan rất thanh liêm. Chuyện này sai không phải ở hắn mà là ở ta.

Đây là một chiếc hải thuyền cấp Hải Hồn. Nhưng đối với các con sông trong đất liền mà nói, nó thật sự quá lớn. Đêm đó Đỗ Duy đi thuyền nhỏ để lên thuyền lớn, ở trên thuyền chờ viên quan vận chuyển đường sông kia giải tỏa đường sông, chuẩn bị cho giữa trưa ngày thứ hai là có thể xuất phát.

Đến giữa trưa ngày thứ hai rốt cuộc chiếc thuyền cũng cập được vào bến tàu.

Viên quan vận chuyển đường sông cùng với tên quan bảo vệ an ninh chạy tới gặp Đỗ Duy. Nhìn thấy Công tước đại nhân muốn rời đi, trong lòng mấy người mới thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù lần trước thấy Công tước đại nhân đối xử rất hòa khí, nhưng dù sao thì giao hảo qua lại với nhân vật lớn thật sự có một áp lực rất lớn.

Chiếc thuyền lớn tiến vào bến tàu, đám thủy hạ thủy thủ của Đỗ Duy vội vàng vận chuyển hàng hoá. Chiếc thuyền cấp Hải Hồn này quá lớn, ngay cả ngựa và xe ngựa đều có thể chuyên chở được.

Ngay lúc đám thủy thủ đang bận rộn túi bụi thì lại xảy ra chuyện.

Đỗ Duy đang ngồi trong khoang thuyền uống trà nóng thì nghe tiếng ồn ào chửi bới bên ngoài truyền đến. Thanh âm kia dường như không xa lắm nên khiến hắn chú ý liền kêu người mở cửa sổ khoang thuyền, lập tức thấy trên bến tàu có một đám người dị tộc Tây Bắc mặc áo da đang xúm lại dưới thuyền của mình lớn tiếng chửi bới. Lại còn có một số người dị tộc đã trèo lên thuyền từ bốn phía chung quanh. Khuôn mặt vài tên thủy thủ sưng vù lên, hắn là đã chịu thiệt thòi. Cũng may mấy tên hộ vệ của Đỗ Duy thấy được liền xông tới, hai bên đang tuốt vũ khí đối mặt với nhau.

Đó là đám người thảo nguyên, nhìn thoáng qua rất thô bạo. Thấy phe Đỗ Duy mặc dù có vài tên hộ vệ cầm kiếm nhưng họ cũng chẳng sợ hãi. Thanh âm ồn ào càng lúc càng lớn.

- Chuyện gì xảy ra?

Đỗ Duy quay đầu nhìn viên quan vận chuyển đường sông và viên quan trị an. Hai tên gia hỏa trán liền đổ mồ hôi hột. Tên quan trị an nhanh chóng cáo lỗi rồi đi ra ngoài, lớn tiếng kêu mấy tên binh sĩ trị an từ phía xa kéo tới. Nhưng đám người thảo nguyên ban đầu chỉ có mười mấy người, sau tiếng hô hoán thì từ bến tàu lại xông ra thêm mấy mươi người nữa. Đám người thảo nguyên ai nấy đều vạm vỡ, đám gia hỏa này mặc dù là thương đội, nhưng ai nấy đều đeo loan đao, không thuận mắt là lập tức bạt đao, cho nên mấy người chung quanh chỉ dám đứng ở xa xa coi náo nhiệt.

Mặc dù tên quan trị an ra mặt, nhưng đám thương nhân thảo nguyên dường như chẳng chịu phục tùng. Mấy tên cầm đầu vẫn hướng về phía tên quan trị an hùng hổ chửi bới.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đỗ Duy quay đầu nhìn viên quan vận chuyển đường sông nói:

- Đám thương nhân thảo nguyên sao lại ngang ngược như vậy? Ngay cả quan trị an của Đế Quốc cũng dám bạt đao đối chọi?

Về mặt viên quan vận chuyển đường sông đau khổ, đang còn do dự thì sắc mặt Đỗ Duy đã trở nên lạnh lùng:

- Hôm qua ta cảm thấy ngươi là một tên quan không tệ, còn có chút hảo cảm với ngươi. Sao hôm nay đối với đám người thảo nguyên này ngươi lại rụt rè như vậy? Chẳng lẽ đã lấy lợi từ bọn chúng rồi sao?

- Tuyệt đối không có!

Viên quan vận chuyển đường sông hoảng sợ, liền vội vàng kể ra ngọn nguồn câu chuyện.

Thì ra Minh Phàm cảm là đầu mối giao thông đường sông Đông Tây, trong đám thương nhân lui tới có rất nhiều dị tộc trên thảo nguyên. Đám người thảo nguyên trời sinh hung mãnh dã man, đa số không lý gì tới đạo lý, thường không tuân thủ quy củ, chỉ theo quy luật ai quyền đầu cứng thì người đó là lão đại.

Nhất là khi các chỗ trên tàu vận chuyển đều đã đông nghẹt, các thương đội khác thì còn chịu thuận theo quy củ, “thành thành thật thật” chờ sự an bài ghế tàu của sở vận chuyển, cho dù có tên cá biệt không được “thành thật” cho lắm thì tối đa hắn cũng chỉ dám lặng lẽ đưa chút tiền hối lộ cho viên quan vận chuyển đường sông để cấp cho hắn chỗ trên tàu.

Nghe nói tới đây, Đỗ Duy liền cười cười:

- Ô? Vậy thu nhập gần đây của ngươi cũng không ít phải không?
- Không có, không có!

Viên quan vận chuyển đường sông vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Công tước đại nhân, ta mặc dù trong tay nắm chút quyền lực, nhưng trước giờ vẫn không dám thu hối lộ. Thủ hạ của ta, ta cũng thường hay nghiêm khắc cảnh cáo bọn họ, nếu ai dám thu hối lộ làm náo loạn sự an ninh thì sẽ ăn roi đòn của ta. Ngài có thể phái người đi dò xét. Người trong trấn này đều biết thanh danh của ta.

Đỗ Duy gật gật đầu:

- À, ngay cả thuyền của ta ngươi cũng dám làm chậm trễ thì thấy ngươi giải quyết việc theo chính sách. Tốt lắm, điểm này ta tin ngươi, không cần giải thích nữa. Nói về đám người thảo nguyên đi.

Về mặt viên quan vận chuyển đường sông đầy oán hận:

- Đại nhân... Nếu như là thương đội của Đế Quốc chúng ta, tối đa chỉ dám âm thầm làm chút chuyện mờ ám lén lút như hối lộ mà thôi... Nhưng đám người thảo nguyên này, mặc kệ là ai, bọn họ nếu không có chỗ trên thuyền thì thường hay bạt đao chiếm đoạt.
- Tiếp tục đi. - Sắc mặt Đỗ Duy có chút trầm xuống.
- Làm ăn với người thảo nguyên trước giờ đã man như vậy, nhưng vì buôn bán với vùng thảo nguyên lợi nhuận quá lớn, cho nên nhiều thương nhân cũng chịu mạo hiểm giao dịch với bọn họ. Các thương đội lui tới cảng Minh Phàm, mười phần đã có hai phần là người thảo nguyên. Hơn nữa... khác với chúng ta, người thảo nguyên rất là đoàn kết. Thường thì chỉ cần một thương đội cùng người khác phân tranh, hô một tiếng là tất cả thương đội người thảo nguyên trong trấn đều vác vũ khí tới hỗ trợ, khiến người ta đau đầu không thôi. Bọn chúng coi thường quan viên địa phương, cho dù đối diện với binh sĩ của sở trị an cũng dám bạt đao quyết đấu. Binh sĩ của sở trị an tại cảng Minh Phàm chỉ có hai trăm người, nếu như đối phó với mười mấy người thảo nguyên thì còn được, nhưng nếu hai ba thương đội thảo nguyên tụ tập lại một chỗ thì thật là làm khó cho chúng tôi.
- Thời điểm bận rộn thế này, khoang thuyền đều đầy nghẹt, hàng hóa trong kho để thêm một ngày là tổn thất một ngày. Đám người thảo nguyên vì chiếm đoạt khoang thuyền, thủ đoạn thường thấy chính là dẫn người xúm nhau chạy đến bến tàu xem xét, nếu thuyền nào quả thật còn chỗ trống hoặc đang lúc vận chuyển hàng hóa thì sẽ tụ tập nhiều người xông tới, chiếm thuyền người khác, thậm chí ác liệt hơn còn trực tiếp quăng hàng hóa của người ta xuống nước. Nếu như có thương đội nào khác lý luận phải trái, bọn chúng liền bạt đao đe dọa. Cho dù đội trị an có tới đám người này cũng đặt mông lên thuyền ngồi! Bọn chúng đã xông lên thuyền rồi thì chết sống gì cũng không xuống lại. Chơi vô lại kiểu đó chúng tôi không còn biện pháp. Trước đây gặp phải chuyện kiểu này các thương đội khác chỉ đành tự nhận mình xui xẻo. Ra ngoài làm ăn, ai nấy cũng chỉ vì tiền, nhưng đám người thảo nguyên lại đều là thứ liều mạng, thương đội của Đế Quốc chúng ta đa số đều không muốn đắc tội với bọn chúng, tránh phải liều mạng với bọn chúng.

Đỗ Duy càng nghe sắc mặt càng âm trầm rồi cười lạnh một tiếng:

- Sở trị an chỉ đành ngồi đó không lý tới à? Đám thương nhân nước ta chịu thiệt, lại không tới sở trị an khiếu nại sao?
- Đương nhiên là có... Nhưng đại nhân, ta cũng vừa có nói, nhân thủ của sở trị an không đủ...
- Tầm bậy tầm bạ!

Đỗ Duy nổi giận:

- Nhân thủ không đủ cái gì, ta thấy nhất gan sợ phiền phức thì có! Tính tình người thảo nguyên như lang sói, khinh nhu nhược, sợ cứng rắn. Nếu như các người thật sự hạ quyết tâm giải quyết bọn chúng một lần, tàn nhẫn cho chúng chịu đòn đau, chịu sợ hãi, thì sau này bọn chúng sẽ không dám náo loạn nữa. Chính là vì các người một mực nhân nhượng mới đến tình trạng ngày hôm nay.

Viên quan vận chuyển đường sông nghe tới đây liền gân cổ lên bào chữa:

- Công tước đại nhân! Ngài nói mấy chuyện này, ta cũng hiểu rõ, nhưng... bọn ta đã nỗ lực đi làm, chỉ là kết quả lại khiến lòng người nguội lạnh!

Đỗ Duy ngạc nhiên:

- ... Người nói xem!

- Năm ngoái, đám người thảo nguyên hung hăng ngang ngược, ta cùng quan trị an thật sự nhịn không được liền hạ quyết tâm giáo huấn thật kỹ bọn chúng một lần. Lần đó chúng ta xuất động toàn bộ binh sĩ của sở trị an, ngay cả một số người của sở vận chuyển đường sông cũng cho mang vũ khí đi cùng, để nghiêm khắc giáo huấn đám người thảo nguyên làm xằng làm bậy kia một trận. Đám người thảo nguyên này đã thương người của các thương đội khác tại bến tàu, chiếm đi ghế thuyền của bọn họ, lại còn quăng hết hơn nửa số hàng hóa của người ta xuống nước! Lộng hành ác độc như vậy đã là xúc phạm tới pháp lệnh của Đế Quốc! Hơn nữa, sau khi bọn ta cho người tới, bọn chúng dám công nhiên dùng vũ lực kháng cự với quân đội trị an của Đế Quốc, lại càng thêm tội! Sau một trận ác đấu, binh sĩ sở trị an chúng tôi chết mất ba người, bị thương mười mấy người, tổng cộng bắt được hơn sáu mươi tên thương nhân thảo nguyên! Lúc đó mặc dù chúng tôi đau lòng vì bị mất đi binh sĩ, nhưng nếu có thể một lần giáo huấn cho đám người thảo nguyên kia chịu thuần phục, thì cũng là chuyện tốt! Sau khi sáu mươi mấy tên thương nhân thảo nguyên kia bị bắt, chiếu theo pháp lệnh của Đế Quốc, cho dù không đem bọn chúng toàn bộ xử tử, nhưng cũng phải tống toàn bộ tới Đại Nhĩ thành làm khổ sai!

- Không sai, các người làm tốt lắm!

Đỗ Duy gật đầu:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó?

Viên quan vận chuyển đường sông ngẩng đầu lên, vẻ mặt bi phẫn:

- Đại nhân, ngài đoán xem sau đó xảy ra chuyện gì?

Đỗ Duy chợt giật mình, trong lòng cũng ngầm ngầm đoán ra được vài phần.

Về mặt viên quan vận chuyển đường sông xám xịt, cắn răng nói:

- Sau đó, trong lúc hơn sáu mươi tên thương nhân thảo nguyên kia bị nhốt trong sở trị an vài ngày, cấp trên hạ mệnh lệnh không những phải phóng thích toàn bộ bọn chúng, mà còn phải đem trả lại hết toàn bộ xe ngựa, hàng hóa của thương đội bọn chúng! Thậm chí nhà nước còn phải xuất tiền bồi thường 'tổn thất' cho bọn chúng! Chuyện như vậy khiến tâm tình bọn ta nguội lạnh rồi buông xuôi! Sau này, ngay cả mấy binh sĩ bị chết trong lúc đi bắt đám người thảo nguyên tiền cấp dưỡng cũng chỉ kéo dài được hai tháng! Còn quan trị an lúc đó lại bị bãi chức! Đại nhân ngài nói xem, kết quả như thế, có phải khiến lòng người nguội lạnh hay không? Bọn ta không phải sợ giải quyết đám người thảo nguyên, nhưng sau khi làm xong, lại gặp phải kết quả như thế, khiến bọn ta... khiến bọn ta...

Nói đến khúc cuối, mắt viên quan vận chuyển đường sông đột nhiên đỏ lên, lệ tuôn trào.

Đỗ Duy nghe xong, không nói lời nào.

Hắn hiểu rất rõ, mấy năm gần đây Đế Quốc đã mất đi quyền quản lý đối với vùng Tây Bắc. Vì để một mực trấn an người thảo nguyên, đám quan viên để đô chỉ cầu yên ổn, sợ dẫn đến việc người thảo nguyên tạo phản.

Người thảo nguyên đến Đế Quốc làm ăn càng lúc càng ngang ngược, chính hắn sớm đã nghe qua. Lúc trước tự hắn đi Tây Bắc, khi đi ngang qua tỉnh Norin gặp được tổng đốc địa phương Bohan, tận mắt thấy được

đầu mục của mấy thương đội thảo nguyên đối với tổng đốc Bohan lớn tiếng nhỏ tiếng, thậm chí còn bạt đao đe dọa.

Đó là tổng đốc một tỉnh của Đế Quốc a! Người thảo nguyên còn công nhiên dám vô lễ hướng chi là đám thương nhân cùng quan lại thấp hèn của bến cảng?!

Đỗ Duy trấn thủ ở tỉnh Desa, chấp pháp nghiêm minh, hơn nữa tại thành Gileat đã đánh một trận, khiến người thảo nguyên nếm mùi cay đắng, cho nên người thảo nguyên mới thay đổi cách làm ăn, ở trong lãnh địa của Đỗ Duy thì hoàn toàn chấp hành luật pháp. Nhưng đến trung bộ của Đế Quốc, thì tật cũ nảy sinh! Lại thêm bọn chúng tin chắc rằng chính sách của Đế Quốc yếu nhược, có thể uy hiếp được, cho nên lại càng không cần kiêng kỵ gì cả.

Viên quan vận chuyển đường sông xem ra là một người nhiệt huyết, đáng tiếc lại bị phải chính sách yếu nhược của bên trên, đã bị lút hết góc cạnh, ngội lạnh tới tâm can rồi.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy liền đứng lên, tiện tay đưa ra một tấm khăn tay, nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, chùi nước mắt đi. Ta rõ rồi. Chuyện này sai không phải ở các người. Gặp phải sự tình kiểu này, chẳng trách các người ngội lạnh trong lòng.

Viên quan vận chuyển đường sông tiếp lấy tấm khăn tay của Đỗ Duy, tay không khỏi run lên, lệ lại càng tuôn trào.

Đỗ Duy đi tới cửa khoang thuyền, nhìn ra bên ngoài. Âm thanh ồn ào càng lúc càng lớn.

Đám người thảo nguyên tụ tập càng lúc càng đông, ước chừng có khoảng trên dưới một trăm người. Nhìn thấy người trên thuyền của Đỗ Duy bắt quá có năm ba chục người, bọn chúng lại càng lộ thêm vẻ kiêu ngạo hung hăng. Dựa theo kinh nghiệm của bọn chúng, người Roland nhu nhược, đe dọa một trận thì quá nửa sẽ nhượng chỗ trong khoang thuyền cho đối phương.

Lúc này viên quan trị an đầu đầy mồ hôi, dẫn theo binh sĩ ngăn ở đầu bến tàu, lớn tiếng quát:

- Toàn bộ lui lại! Không được náo loạn!

Lại quay sang tên đầu lãnh của đám thương nhân thảo nguyên lớn tiếng quát:

- Các người lại gây chuyện náo loạn như vậy. Đây không phải là nơi các người gây chuyện! Chiếc thuyền này không phải là thuyền hàng hóa đóng tiền cho chính phủ mà là thuyền tư nhân! Người trên thuyền là một vị quý tộc! Các người cũng dám chiếm đoạt sao?

Không đợi viên quan trị an nói xong, một tên đầu lãnh của đám người thảo nguyên đã nâng loan đao lớn tiếng chửi:

- Ta mặc kệ là thuyền hàng hóa hay là thuyền tư nhân! Hàng hóa bọn ta để trong kho một ngày rồi. Chậm trễ nữa là hết mùa đông, khí trời trở ẩm, ai còn mua hàng da chứ? Cho dù là thuyền tư nhân, để cho chúng ta vận chuyển một mớ hàng hóa thì sao chứ? Quý tộc thì sao? Các người chỉ là quý tộc người Roland, người thảo nguyên chúng ta mặc kệ.

- Tầm bậy tầm bạ, tầm bậy tầm bạ!

Tên quan trị an xem ra lại là tay xoàng, lo lắng lớn tiếng:

- Bao nhiêu thương đội đều phải chờ! Đừng nói là để một ngày, hàng hoá để năm ba ngày trong kho đầy đây! Các người sốt ruột cái gì! Nghe lời ta mau thôi lui đi! Nếu không, chọc giận tới quý nhân trên thuyền, các người...

- Bọn ta thì sao chứ!

Về mặt tên thủ lãnh người thảo nguyên trở nên ngang ngược, quét hờ thanh loan đao rồi vừa cười vừa chửi:

- Bọn ta không phải là cướp thuyền của hấn, chỉ là mượn đỡ một lần thì thế nào chứ!

Nhìn thấy tên quan trị an đã không thể đề nổi cục diện, đám người thảo nguyên reo hò một trận, lại có thêm vài tên xông lên trên. Binh sĩ sở trị an ngăn cản không nổi, lại không được mệnh lệnh của cấp trên nên không dám ra tay, chỉ có thể bị đẩy dồn liên tục thối lui về sau.

Đỗ Duy ở trên nhìn thấy tên quan trị an bất lực như vậy, chỉ cười lạnh một tiếng, kêu thị vệ trưởng Raoen đến phân phó hai câu.

Raoen lập tức đi ra, sau đó tới bên tai viên quan trị an truyền lệnh. Viên quan trị an sửng sốt, nhìn người thị vệ như không thể tưởng tượng nổi. Ngay lúc hắn còn đang sửng sốt thì đám người thảo nguyên đã ủa tới xông lên thuyền. Người của sở trị an bị phân tán, có hai binh sĩ bị lấn lướt xuống sông.

Mấy thương đội trên thuyền bè chung quanh và thương đội trên bến cảng nhìn thấy vậy ai nấy đều lộ vẻ bất lực không giúp được gì. Đối với sự nhu nhược của chính quyền, người người đều lắc đầu thở dài.

Thủ hạ của Đỗ Duy trên thuyền nhận được mệnh lệnh đều tránh đường, mặc cho đám người thảo nguyên ủa tới toàn bộ leo lên sàn tàu.

Trên dưới một trăm người thảo nguyên chen chúc trên sàn tàu. Đám người này đại khái đã quen với việc đoạt tàu, rất là điêu luyện. Tên cầm đầu chỉ cười nói:

- Mấy huynh đệ lên khoang thuyền kiểm tra, tìm mấy cái khoang trống cho hàng hóa của chúng ta. Lại phái vài huynh đệ trở về kho hàng ở bến tàu kêu người vận chuyển hàng hóa tới. Mấy huynh đệ còn lại cùng chờ với ta ở đây.

Nói xong, hắn oai vệ nhe răng cười nói với quan trị an:

- Chúng ta đã lên thuyền rồi! Nếu như ngươi còn nghĩ tới chuyện muốn chúng ta trở xuống, trước tiên phải hỏi loan đao trong tay chúng ta có đáp ứng hay không? Lại phải hỏi đám huynh đệ của ta có đáp ứng hay không?

Đỗ Duy đứng trên sàn tàu tầng hai, nhìn đám người thảo nguyên náo loạn bên dưới chỉ cười lạnh rồi nói:

- Raoen?

- Đại nhân! - Raoen lập tức đến bên cạnh trả lời.

- Truyền lệnh của ta, đem cờ xí của chúng ta treo lên. Sau đó... kêu người tháo bỏ hết thuyền tam bản. Mấy tên nhãi sói con thảo nguyên này, không một tên nào được xuống thuyền bỏ chạy!

Đám người thảo nguyên reo hò một hồi, lại nghe thấy tiếng người hạ mệnh lệnh, chạy tới bên cạnh thuyền liền thấy đã có thủy thủ tháo bỏ hết thuyền tam bản. Xem như thế thì ai nấy đều không xuống thuyền được.

Vừa báo cáo lên thì lại nghe một tiếng vang động, lập tức từ trên sàn thuyền tầng hai, một lá cờ Hỏa Diễm Hoa Tulip màu vàng nhanh chóng được kéo lên...

Đám người thảo nguyên bị tiếng hiệu lệnh hấp dẫn đều hướng nhìn lên trên. Đợi khi mọi người nhìn thấy rõ lá cờ kéo lên là Hoa Tulip của thảo nguyên, sắc mặt tất cả đều biến sắc.

Ngay cả tên thủ lĩnh ngang ngược kia khi nhìn thấy lá cờ Hoa Tulip sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Đối với đám người thảo nguyên này, cờ của mấy quý tộc Roland khác thì nhận không ra, nhưng lá cờ Hoa Tulip thì ai mà không biết? Bọn chúng tới Đế Quốc làm ăn, đều đi qua lãnh địa của Đỗ Duy. Trận đại chiến năm nay ở thành Gileat, người thảo nguyên tổn thất hai vạn kỵ binh cùng với một tên vụ sư Shaman, ngay cả đầu của Kim Lang Đầu cũng bị người ta chém xuống.

Hơn nữa, sau chuyện này, rất nhiều người thảo nguyên bị bắt đều bị chặt đầu, cột lên giá, dùng xe ngựa diễu hành khắp nơi tại tỉnh Desa.

Thủ đoạn máu me như thế, người thảo nhân đều biết, chính là thành tích của vị công tước Hoa Tulip này.

Người thảo nguyên tính tình như lang sói, khinh yếu nhược mà lại sợ cứng rắn. Người mềm yếu thì hắn khi dễ, người cứng rắn thì hắn lại sợ người. Thủ đoạn máu tanh của Đỗ Duy, lại thêm việc đồ sát tù binh, hành

vi đem thi thể phơi nắng diễu hành, lại càng khiến người thảo nguyên khiếp sợ. Phàm là thương đội đi qua tỉnh Desa, ai nấy đều cẩn thận dè chừng, không dám lơ mãng chút nào.

Giờ phút này tại đây, nhìn thấy cờ Hoa Tulip tung bay, ai nấy đều sợ hãi trong lòng...

Ngay lúc đó đột nhiên có tiếng vài tên thảo nguyên la hoảng. Chung quanh sàn thuyền đã có mấy chục võ sĩ thị vệ toàn thân mặc võ trang gia tộc Hoa Tulip xông tới. Đám thị vệ này ai nấy đều mặc áo giáp, mỗi người trong tay cầm đoản nỏ nhỏ nhỏ, sắc bén nhất của quân đội Đế Quốc Roland, mũi tên đã lắp sẵn. Mấy chục cây đoản nỏ chĩa về phía đám người thảo nguyên đang chen chúc ở một chỗ.

Người thảo nguyên bắt đầu trở nên kinh hoảng. Tên thủ lĩnh cũng không dám cứng cỏi, chỉ lớn tiếng nói:

- Chúng ta... chúng ta là thương nhân. Các người không thể tùy tiện thương hại chúng ta...

Đỗ Duy đứng trên sàn tàu tầng hai, sắc mặt lạnh lùng, thuận miệng hỏi viên quan vận chuyển đường sông bên cạnh:

- À, ta hỏi người. Dựa theo pháp lệnh của Đế Quốc, mạo phạm một vị công tước, tính là tội danh gì?

- Cái này... tính là khinh thường pháp lệnh Đế Quốc, tội trạng bất kính, tội nặng chịu hình ba mươi roi đòn, nhẹ thì...

- Roi đòn?

Đỗ Duy cười lạnh khinh thường:

- À, vậy nếu như không phải là mạo phạm mà là mưu đồ giết hại thì thế nào? Mưu hại một vị công tước Đế Quốc, lại là tội danh gì?

Viên quan vận chuyển đường sông rùng mình, ngẫm hiểu rõ dụng ý của Đỗ Duy, thanh âm run rẩy nói:

- Mưu.... mưu hại thì giết không tha...

- Rất tốt.

Đỗ Duy nhẹ nhàng cười rồi chỉ đám người bên dưới nói:

- Người là quan viên địa phương ở đây, người xác nhận cho ta, đích mắt người thấy đám người thảo nguyên tay cầm vũ khí xông lên thuyền của ta. Trên thuyền của ta rõ ràng treo cờ công tước, như vậy có thể coi như là chứng cứ đích thực phải không? Trên dưới trăm người cầm vũ khí không phải muốn ám sát ta thì là gì?

Viên quan vận chuyển đường sông chỉ cảm thấy sau lưng bắt đầu phát lạnh, nhận thấy vị công tước đại nhân này ngoài mặt mặc dù cười ôn hòa, nhưng tựa hồ ngấm ngấm trong đó lại như một con sư tử khát máu, giờ phút này nào dám nói loạn gì khác, liên tục gật đầu:

- Đúng đúng! Công tước đại nhân, ta biết bản báo cáo phải viết thế nào.

- Rất khá! Người rất khá! Ta rất thưởng thức người!

Đỗ Duy khen ngợi hần hai ba câu rồi lập tức xoay người, thản nhiên hạ lệnh cho Raoen.

- Cho người của người chuẩn bị động thủ đi.

Mệnh lệnh này vừa phát ra, viên quan vận chuyển đường sông liền cảm thấy chân nhũn ra. Hần cho dù ổn định lại được thân thể nhưng thanh âm không khỏi run run, thấp giọng nói:

- Đại nhân... ngài...

Đỗ Duy không lý gì tới hần, lại quay sang Raoen nói thêm một câu.

- Tất cả thích khách đều chặt đầu xuống cho ta... À, tập tục đám người thảo nguyên này không phải là thích dùng đầu người ráp lại thành một cái giá đầu người gì đó sao? Trên dưới trăm cái đầu này toàn bộ ráp lại thành cái giá đầu người cho ta. Dựng nó tại bến tàu ba ngày!

Nói xong, hần mỉm cười vỗ vai viên quan vận chuyển đường sông, nhẹ nhàng cười nói:

- Cứ như vậy thì công tác sau này của người đã có thể dễ dàng hơn nhiều.

Đỗ Duy cười rất ôn hòa, nửa phần nóng giận cũng không có, nhưng trong mắt viên quan vận chuyển đường sông lại thấy rõ mùi vị tàn nhẫn.

Đầu của viên quan vận chuyển đường sông vốn đã trống rỗng, cuối cùng hẳn nghe rõ ràng một thanh âm êm dịu thanh nhã của vị công tước ban ra một mệnh lệnh:

- Phóng tay mà giết, một tên cũng không chừa!

389. Chương 279: Lên Thuyền (phần 1)

Hơn mười cái nỏ ngắn quân dụng, thông thường quân đội đều không được trang bị loại nỏ ngắn này, chỉ có tinh binh của một vài quân đoàn chủ chiến của Đế quốc hoặc ngự lâm quân mới được trang bị.

Loại nỏ ngắn này dùng cơ chế thất để bắn ra, trong vòng hai mươi thước có thể đâm thủng giáp sắt trên người binh lính, được gọi là "Phá giáp tiên". Giá chế tạo một cái cũng không rẻ, chỉ có nhân vật có thân phận như Đỗ Duy mới có thể trang bị cho tất cả thị vệ bên người loại vũ khí có lực sát thương rất lớn này. Người thảo nguyên chẳng qua chỉ là một đám ô hợp, đừng nói là giáp sắt, ngay cả một kiện giáp da cũng rất hiếm thấy, đại đa số chỉ khoác áo da thú mà thôi.

Tâm tư Đỗ Duy thật hiểm độc, hẳn lặng lẽ hạ lệnh trang bị cho thủ hạ của mình loại nỏ ngắn với mũi tên đã được cải tiến, thiết kế mũi tên thành hình tam giác. Một khi trúng tên, dù là không trúng vào chỗ yếu hại, người trúng tên sẽ mất máu trầm trọng, và vết thương cũng sẽ rất khó khâu lại.

Đỗ Duy hạ lệnh giết người, thị vệ của gia tộc Hoa Tulip tất sẽ không nường tay.

Sau khi nỏ ngắn cùng bắn ra một lượt, người thảo nguyên ngã xuống gần một nửa. Mắt thấy đối phương bắn nỏ ngắn, đồng bạn bên cạnh tới tập trung tên ngã xuống, những người thảo nguyên còn lại mới bình tĩnh, từ sợ hãi chuyển thành phản kháng. Bọn họ rất cuộc hiểu được: người Roland muốn hạ sát thủ.

Người thảo nguyên lớn tiếng hét lên. Do đại đa số đều là hạng hung ác, mắt thấy tình thế không thể tránh khỏi, người thảo nguyên quay ngược lại, giơ cao loan đao hướng về phía thị vệ của gia tộc Hoa Tulip mà phóng tới. Trong loại tình huống như vậy, đại số chỉ mang một chủ ý: tìm sống trong chết, chỉ có liều mạng xông vào mà phá ra thì mới tìm được đường sống.

Đáng tiếc, thời gian bọn họ ngây ngốc lúc đầu cộng thêm khoảng cách ước chừng hai mươi bước tất cả đủ để cho thị vệ của gia tộc Hoa Tulip bắn ra loạt tên thứ hai.

Sau loạt phóng tên thứ hai, những tên thảo nguyên sống sót còn đứng được lại rụng thêm một nửa. Đại đa số trúng tên đều ngã xuống, nếu không chết thì cũng chỉ có thể thấp giọng rên rỉ, máu chảy lênh láng.

Đám thị vệ đồng loạt vút nỏ ngắn, tất cả rút kiếm ra xông tới đám người thảo nguyên còn sót lại.

Đám người thảo nguyên này mặc dù đều là hạng hung ác, nhưng dẫu sao cũng không phải là quân chính quy mà là một đám ô hợp, làm thế nào địch nổi những thị vệ thủ hạ của Đỗ Duy? Đội thị vệ này có không ít người cấp bậc võ sĩ chính thức của Đế quốc, cho dù đối phó với binh lính bình thường một người cũng có thể đánh thắng vài người.

Ba mươi thị vệ xông thẳng vào đám người thảo nguyên vùng kiếm chém, không lưu lại một con đường sống. Những tên thảo nguyên vốn còn hy vọng dựa vào lực lượng cường hãn của mình mà tìm đường sinh cơ nhưng rất nhanh bọn chúng liền tuyệt vọng nhận ra rằng: thị vệ của gia tộc Hoa Tulip đang chém người mình giống như là đang chém rau củ. Người thảo nguyên trong chốc lát huyết nhục bay tứ tung.

Không đến thời gian một tuần trà, trên boong tàu không còn một người thảo nguyên nào sống sót.

Ba mươi thị vệ không có một ai tử vong, chỉ là trên người mỗi người đều nhuộm máu tanh. Đỗ Duy vẫn như cũ đứng trên boong tàu tầng hai, khẽ nhắm mắt lại, vẻ mặt nhu hòa.

Viên quan vận chuyển ở bên cạnh cả đời cũng chưa từng thấy qua trường huyết tinh như thế này. Hẳn dù sao cũng chỉ là một quan viên ở thị trấn nhỏ, làm sao thấy được cảnh nhiều người trong chốc lát chết không

toàn thân? Huống chi, thị vệ của gia tộc Hoa Tulip hình như đều như kẻ điên, ra tay rất tàn nhẫn, chặt chém liên hồi. Vừa rồi hẳn đã chính mắt chứng kiến hai cánh tay của người thảo nguyên bị chém rời ra bay tới, còn có một ít huyết nhục bắn tung tóe lên lan can boong tàu tầng hai.

Viên quan vận chuyển sắc mặt trắng bệch, vài lần muốn nôn mửa. Đỗ Duy trái lại vẻ mặt hờ hững dường như không có chuyện gì.

Trong đám thị vệ của Đỗ Duy có một số được tuyển chọn từ các lão binh đã trải qua đại chiến thành, ngày đó không ít người trong bọn họ đứng trên đầu thành chứng kiến sự tàn bạo của người thảo nguyên chặt đầu đồng đội của mình làm thành giá đầu người. Những thị vệ này đã động thủ, sao có thể nương tay đối với người thảo nguyên được?

Trên boong tàu máu chảy thành sông, những cánh tay cụt vương vãi khắp nơi, ngoài ra còn có vài kẻ trúng tên chưa chết đang đau đớn nằm vật vã trên sàn tàu. Lúc này, có vài kẻ bất chấp đau đớn liều mạng xé giọng kêu gào cầu xin tha thứ.

Đám thị vệ trung thành chấp hành mệnh lệnh của Đỗ Duy, tay cầm kiếm đi đi lại lại trong đám thi thể nằm vương vãi khắp nơi trên sàn, bất kể người còn sống hay là đã chết, mỗi người đều chém một kiếm sau đó cắt đầu xuống!

Viên quan vận chuyển dĩ nhiên là sợ đến hồn phi phách lạc, không nhin nổi thấp giọng nói:

- Công tước, ngài Công tước... Những người này... bọn họ đều đã chết, đầu không cần... không cần chém đầu.

Đỗ Duy không đáp chỉ mỉm cười. Raoen ở bên cạnh lạnh lùng nói:

- Thưa ngài quan vận chuyển, ngài không biết dựng giá đầu người chính là tập tục người thảo nguyên thích nhất sao? Nếu ngài muốn phản đối, có thể xuống dưới đó hỏi qua mấy vị bằng hữu của ta. Trong bọn họ có không ít người có anh em, bạn bè đều bị người thảo nguyên dựng thành giá đầu người đó!

Viên quan vận chuyển vừa nghe đến đó lập tức ngậm chặt miệng lại.

Lúc này bỗng nhiên truyền đến thanh âm rơi xuống nước tõm một tiếng, Đỗ Duy còn tưởng là người thảo nguyên nào đó giãy chết, hay nhảy xuống sông chạy trốn. Bên dưới lập tức có người hồi báo, viên quan trị an luôn đứng ở phía dưới boong thấy cảnh chém giết máu me như thế đã sợ đến mức hồn phi phách tán, chân mềm nhũn ra mà ngã xuống sông.

Đỗ Duy khinh thường mỉm cười, lập tức một mặt kêu người vớt viên quan trị an lên, một mặt vỗ vỗ bả vai viên quan vận chuyển bên cạnh, cười nói:

- Được rồi, mùi máu tanh ở đây quá gay mũi, ngươi và ta vào bên trong khoang thuyền nói chuyện đi.

- Không... không cần...

Viên quan vận chuyển hít thở vài hơi sau đó trịnh trọng nói:

- Công tước, những chuyện xảy ra ở đây... a, bên trong trấn bây giờ còn có hai ba thương đoàn người thảo nguyên. Đây là đoàn đứng đầu trong đám người thảo nguyên. Một khi họ biết được tin tức ở đây, ta lo lắng chúng sẽ nổi loạn.

Đỗ Duy không nhíu mày, cười nhạt:

-Ồ, thật thế sao?

Sau đó Đỗ Duy cao giọng gọi Raoen lại:

- Ngươi đem một nửa anh em theo vị quan vận chuyển này xuống thuyền đi vào trấn giúp hắn xử lý sự tình. Nếu có người thảo nguyên nào dám khiêu khích gây sự, ngươi biết làm như thế nào.

- Dạ biết, thưa ngài!

Âm thanh của Raoen lãnh khốc phát ra làm cho vị quan vận chuyển run người:

- Nếu có người gây sự, chúng ta cứ việc mạnh tay giết đi là được.

- Tốt lắm, hãy đi đi. - Đỗ Duy gật đầu.

Vị quan vận chuyển cảm thấy hai chân như đang đeo một khối nặng ngàn cân, trong lòng không ngừng cầu khẩn sao cho những người thương nhân thảo nguyên còn lại tốt nhất là biết an phận một chút. Nếu không thì hôm nay trong trấn chỉ sợ có chuyện lớn xảy ra. Nếu để cho thủ hạ của công tước Hoa Tulip một hơi giết sạch mấy thương đoàn người thảo nguyên trong trấn, vậy thì... Quang minh nữ thần phù hộ, hãy làm ơn bảo cho những tên ngang ngược này thức thời một chút.

Thủ hạ của Đỗ Duy xử lý chuyện đạt hiệu suất rất cao, không đến một canh giờ tất cả đầu của người thảo nguyên đều đã chặt xuống. Đỗ Duy gọi người trên bến tàu dựng mấy cột gỗ rồi đem tất cả đầu lâu cắt xuống xuyên lên trên cột gỗ làm thành một cái giá đầu người.

Việc này lan truyền khắp trong trấn và bến cảng, tất cả những người xem náo nhiệt ở xung quanh đều bị trường máu tanh dọa làm cho nháy dưng. Không một ai tưởng được đức ngài quý tộc này lại độc ác dã man như vậy. Một trăm người sống, nói giết là giết. Giết xong vẫn chưa thôi, còn cắt đầu treo tất cả lên cột thị uy!

Rất nhiều người đều đã nghe qua “thành tích” của Đỗ duy, liếc mắt thấy cờ Hoa Tulip trên thuyền Đỗ Duy nhất thời liền hiểu được thâm kêu chả trách! Sợ rằng cũng chỉ có vị công tước trẻ tuổi này mới dám làm như thế đối với đám người thảo nguyên ngang ngược.

Mà lời cầu nguyện của viên quan vận chuyển hình như được chấp nhận. Một vài thương đoàn người thảo nguyên bên trong trấn vốn nghe được tin tức đã có người nóng đầu muốn rút đao tới liều mạng nhưng sau đó nhìn thấy Raoen dẫn theo một đội thị vệ toàn thân mặc vũ trang, sát khí đằng đằng đi tới, trong đó có rất nhiều người khải giáp còn nhuộm máu tươi cố ý không tẩy rửa đi, bọn họ vội “hạ hỏa” mà ngồi yên.

Một nhóm hơn mười người toàn thân nhuộm máu tanh, đằng đằng sát khí vây lại, người thảo nguyên vốn là những tên hiếp đáp kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, nghe nói đến việc một thương đoàn hơn một trăm người tất cả đều bị giết sạch, đối phương lại là Công tước Hoa Tulip mà người thảo nguyên khiếp sợ nhất, nhất thời tất cả mọi người đều không có tâm tư phản kháng, ngoan ngoãn ở trong trại doanh của mình, không dám gây loạn. Có thương nhân lạng lẽ phái người đi ra dò hỏi tin tức, người dò tin tức khi trở về báo cáo lại việc trăm người thảo nguyên đầu bị cắt xuống dựng thành giá đầu người ở bến sông, nói đến việc này, đám người thảo nguyên còn lại kẻ nào cũng đều biến sắc, không còn to gan nữa, tuyệt đối không dám gây sự thêm.

Có cuộc tàn sát như vậy, đám người thảo nguyên thường lui tới bến cảng Minh Phàm sau này cũng không dám gây sự nữa. Mà cục diện này làm cho không ít thương đoàn Đế quốc tăng thêm dũng khí, thỉnh thoảng cùng với người thảo nguyên phát sinh tranh chấp đều dám to tiếng tranh đấu với đối phương, câu nói sau cùng bọn họ thường chỉ tay ra bến tàu rồi lớn tiếng: “Lần trước tất cả một trăm tên đều bị chém đầu bị treo ở chỗ đó. Chẳng nhẽ người muốn làm người thứ một trăm linh một sao?”

Và khi nghe đến câu này, người thảo nguyên cũng không dám giở trò nữa.

Trải qua chuyện như vậy, việc trị an của Minh Phàm cảng trở nên tốt hơn. Công nhân vận chuyển trên bến cảng và người trong trấn còn có cả thương đội, mỗi người đều cảm động trước hành động của vị công tước Hoa Tulip. Mặc dù cảm thấy vị Công tước này rất tàn nhẫn độc ác, thực sự tàn bạo đến nỗi khiến người ta sợ hãi, thế nhưng càng như vậy thì họ lại càng cảm thấy kính nể vị Công tước hung ác hơn.

Sau khi giết nhiều người như vậy, Đỗ Duy cũng cảm thấy không hay liền lập tức muốn rời đi. Ra lệnh cho mọi người xử lý các thi thể rồi múc nước sông tẩy sạch máu tươi trên boong tàu, công việc bận rộn như thế nên mất hơn nửa ngày. Hơn nữa chuyện là do mình làm, nếu rời đi luôn thì viên quan vận chuyển cùng thuộc hạ sẽ gặp không ít khó khăn. Đỗ Duy dẫu sao cũng không phải là loại người làm việc không để ý đến hậu quả, cũng không nhất thiết phải phá đi tiền đồ làm quan của người khác. Sau khi chờ viên quan vận chuyển viết xong bản báo cáo, Đỗ Duy xem qua rồi chấp bút ký tên vào phía dưới, cứ như vậy nếu bản báo cáo được trình lên trên, những quan viên cấp trên nhìn thấy chữ ký chắc cũng biết nên làm như thế nào, sẽ không có ai dám làm khó viên quan vận chuyển.

Về phần viên quan trị an, Đỗ Duy lại chẳng thèm quan tâm đến hắn. Từ biểu hiện hôm nay, tên kia thân là quan trị an, mặc dù chỉ là cấp thấp nhưng cũng coi như là võ quan có cấp bậc chính thức của Đế quốc, nhưng khi đối mặt với người thảo nguyên thì yếu đuối vô dụng, chưa kể đường đường là võ quan Đế quốc

mà còn bị dọa đến nỗi ngã xuống sông! Thân là võ quan mà ăn hại đến mức ấy, Đỗ Duy mới không bảo vệ hần! Bị loại bỏ thì càng tốt!

Sau khi đợi ở cảng Minh Phàm thêm một ngày nữa, thuyền của Đỗ Duy mới căng buồm xuất phát.

Lúc muốn rời khỏi bến cảng, thuyền của Đỗ Duy vốn phải chờ ở trên bến sắp xếp nhưng những thuyền khác chỉ vừa thấy cờ hiệu trên thuyền của Đỗ Duy lập tức quay thuyền ra đường sông sau đó tiến vào kênh đào phụ cận, thương thuyền khác từ xa thấy thuyền của Đỗ Duy đều chủ động nhường đường.

Sau nghe thủy thủ báo lại Đỗ Duy mới biết, đây đều là vì “tiếng tăm” một hồi chém giết hôm qua của mình, khiến một số thương đội Đế quốc từng chịu đủ khổ sở của người thảo nguyên lòng đầy thoải mái. Những thương thuyền này đều muốn biểu thị tấm lòng cảm kích và tôn kính đối với mình.

- Mệnh lệnh của người ngày hôm qua cùng với tập tục của nhân loại các người mà ta biết có chỗ khác biệt.

Ở phía trên boong tàu đón những cơn gió nhẹ, nữ vương Medusa cùng với Đỗ Duy sóng vai đứng. Nàng thấp giọng nói ra nghi vấn của mình.

- Sao? Nói đi. - Đỗ Duy cười cười.

- Theo ta được biết, nhân loại các người đa số tín ngưỡng Quang Minh nữ thần. Giáo lý của Quang Minh nữ thần lấy khoan dung nhân từ làm gốc, không chủ trương áp dụng hành động bạo lực. Hơn nữa, ta nghe nói nhân loại các người có một nhà triết học đã từng nói một câu rất nổi tiếng: Bạo lực không thể giải quyết được tất cả vấn đề phải không? Nhưng là người, ngày hôm qua ngay từ đầu người đã áp dụng biện pháp bạo lực nhất, đẫm máu nhất để giải quyết vấn đề. Ta luôn cảm thấy người như người đường như cùng với những miêu tả về nhân tính trong sách có bất đồng rất lớn!

Đỗ Duy trầm ngâm một lúc sau đó mặt giãn ra cười nói:

- Được rồi! Tiểu thư Nicole tôn kính! Hôm nay, chúng ta sẽ tiếp tục học nhé.

Nhìn xung quanh hai người bỗng nhiên thấy ở đằng xa có một chiếc thuyền không lớn đang cập bến ở bờ sông. Chiếc thuyền đó so với các thuyền buôn, thuyền hàng khác ở trên con đường sông này đều khác xa. Từ xa nhìn lại, cánh buồm không ngờ đều có màu sắc rực rỡ, mơ hồ còn nghe loáng thoáng tiếng cười đùa từ trên thuyền truyền đến. Chiếc thuyền đó chạy cực kỳ êm, phía trên boong tàu không phải là thủy thủ mà là những nữ nhân ăn mặc diễm lệ. Bên ngoài khoang thuyền phẳng phất còn có mùi thơm nồng đậm cùng với mùi rượu ngát ngào.

- Ở đằng kia có một chiếc thuyền.

Đỗ Duy đưa tay chỉ ra xa, cười nói:

- Nàng mặc dù không dùng mắt nhìn nhưng ta biết dựa vào tinh thần lực nàng có thể cảm ứng được nó đại khái có hình dạng gì.

- Đúng vậy. - Medusa trả lời.

- Vậy ta nói cho nàng biết. Chiếc thuyền kia không phải là nơi đứng đắn. Chính xác mà nói thì đó là một kỹ viện trên sông. Những thương thuyền lui tới, thủy thủ trên thuyền quanh năm đi lại trên sông nước, cuộc sống trên thuyền rất buồn chán, những thủy thủ trưởng thành không có nơi phát dục trong thời gian quá dài nên luôn muốn tìm một chút lạc thú. Mà loại thuyền này trên sông chính là loại được hoan nghênh nhất.

Nói xong, Đỗ Duy vô ý nhìn lên boong tàu của mình, quả nhiên ánh mắt các thủy thủ trên thuyền của mình đã nhìn không nổi đều muốn bay tới chiếc thuyền kia, trên mặt không dấu thần sắc ham muốn.

- Kỹ viện?

Medusa khẽ nhú mày:

- Kỹ viện là nơi nào? Trong sách của ta không có nhắc đến.

390. Chương 279: Lên Thuyền (P2)

Medusa có chút nhú mày.

-“Kỹ viện là nơi nào? Trong sách của ta không có nhắc đến.”

Đỗ Duy cười ha ha:

- ” Sách nàng biết đều là do hôn thê của ta đọc cho nàng nghe. Cô bé đó lại cả thẹn như vậy thế nào lại có thể nhắc đến thứ này cho nàng . Hơn nữa bộ sách của loài người chúng ta phần lớn chỉ nói đến những việc đường hoàng, loại việc này, bình thường rất ít khi được ghi lại trong các bộ sách. ”

-” Người không cần cười nhạo ta. Rốt cuộc địa phương đó là gì?”

-” Kỹ viện sao? Đó là nơi nam nhân tìm nữ nhân..”

Đỗ Duy vẻ mặt thản nhiên nói :

-” Nam nhân sẽ phát tiết dục vọng của chính mình còn nữ nhân dựa vào thân thể của mình để kiếm tiền. Đó là một loại trao đổi hàng hóa.”

-“Ý người muốn nói là ... giao phối?”

Từ này thốt ra từ miệng Medusa làm Đỗ Duy có chút đỏ lười. Bất quá hắn cười khổ một chút sau đó trả lời:

-” À , đúng vậy. Đó là giao phối.”

Khuôn mặt Medusa vốn luôn bình tĩnh lạnh lùng không khỏi sinh ra một tia đỏ ửng nhàn nhạt. Một nét hồng trên khuôn mặt như giếng xưa không chút gợn của Medusa như vậy thật là một việc vô cùng hiếm có. Dáng vẻ trước đây của nàng tuy mỹ lệ nhưng người xem lại thấy có chút thiếu hơi người. Loại “tượng mỹ nhân” này làm cho người xem muốn nghệt thở.

Mà bây giờ, phía trên hai gò má có thêm một tia đỏ ửng lập tức vẻ đẹp tăng lên. Dáng nàng càng thêm hút hồn nhưng lại bớt đi sự nghệt thở .

Nàng chính là tuyệt sắc trong tuyệt sắc, so sánh với vẻ đẹp hồng nhan họa thủy như phu nhân Listeria, tại lúc này bộ dáng ngượng ngùng đó nhất thời trong một lúc làm Đỗ Duy ngây dại. Thật sự ngây dại.

Hai má ửng hồng, Medusa cau mày, vẻ mặt có chút chán ghét lập tức thấp giọng nói :

-” Chính là ... ta nghe nói, trong sách, loài người các ngươi tự cho là các ngươi cùng với dã thú một trong những điểm không giống nhau là các ngươi đối với loại việc giao phối này rất xem trọng. Dã thú giao phối là mù quáng và theo bản năng. Nhưng loài người các ngươi thường là có tình yêu mới có tiếp xúc thân thể, không phải rất khó khăn sao? Nhưng mà dùng tiền đều có thể giao phối. Vậy tình yêu đâu?... Trong các sách của loài người các ngươi không phải nói rằng tiền không thể mua được tình yêu sao?”

Nghe được lời này, Đỗ Duy giống như là nghe thấy một câu chuyện buồn cười nhất thế giới nhin không được buông ra tiếng cười ha ha.

Trời ạ, sự đơn thuần của vị nữ vương Medusa này so với đứa trẻ lên ba nhà chúng ta đúng là không kém chút nào.

-” Được rồi.Tiểu thư Nicole tôn kính của ta, ta không thể không nói , nàng một lần nữa đã bị những thứ trong sách đánh lừa.”

Đỗ Duy nhìn thấy Medusa bị mình cười đã có chút khó chịu, nói nhanh:

- ” Ta nhớ rõ ta đã từng nói . Loài người rất phức tạp.Ta sẽ nói cho nàng biết. Loài người là chủng tộc khẩu thị tâm phi nhất thế giới này.Loài người thường đem những gì trong sách ra làm tiêu chuẩn để tôn trọng, sau đó đem một ít thứ miêu tả trong sách ra để rèn luyện mình...Nhưng trên thế giới đa số mọi người đều không có thể làm theo được các tiêu chuẩn đạo đức được đề cao này. Nói một chuyện, lại làm một chuyện khác. Ý tứ là vậy?”

-” ý của người là ...nói dối?”.

-” Đúng vậy, là nói dối.”

Đỗ Duy không do dự trả lời.:

-” Tiểu thư Nicole tôn kính, ta biết, nàng nhất định là không thích nói dối. Bất quá ta cũng phải nói rõ ràng cho nàng biết. Loài người trời sinh là một chủng tộc thiện nghệ về việc nói dối. Hơn nữa đại bộ phận loài người đều là phải nói dối. Nói dối cũng là một cách tồn tại trong thế giới loài người này, một trong những kỹ năng cơ bản. Nếu nàng muốn dung nhập vào thế giới này trở thành loài người chính thức, vậy thì mặc kệ nàng có muốn hay là không, nàng sớm muộn cũng phải học cách nói dối. Nếu không nói dối...”

Đỗ Duy nói tới đây, âm thầm cười :

-“Cho dù nàng có thực lực cường đại, nếu không nói dối nàng sớm muộn cũng sẽ chết rất khó coi. Một người không nói dối trong thế giới này rất khó mà tồn tại.”

Mặc dù những lời này có chút không hay nhưng không thể không nói đó là một châm ngôn rất có lý. Thế giới loài người, vốn là như thế.

Tuy nhiên, tại lúc này Đỗ Duy đã bỏ qua một vấn đề quan trọng.

Nữ vương Medusa vốn đơn thuần là một tờ giấy trắng, sự hiểu biết của nàng về nhân tính vẫn còn thiếu hụt rất nhiều. Giống như là một đứa trẻ mới sinh ra, người dạy nàng cái gì, nàng sẽ học cái đó.

Mà Đỗ Duy là một người có tư tưởng tà ác. Đem mấy cái chân lý xấu xa tất cả gom lại cấp cho “tờ giấy trắng” này. Như vậy chẳng khác nào từng bước, từng bước đúc lên nhân cách của nữ vương Medusa.

Đỗ Duy tuy thông minh nhưng không phải là một người biết cách dạy người khác. Hắn đem giảng cho ” tờ giấy trắng” này về sự tà ác cùng với những việc xấu xa của loài người. Trong tương lai, tính cách của vị nữ vương Medusa này sẽ không biết bị hắn nhào nặn thành ra cái gì nữa. Thật sự là trêu người!

Giờ phút này Đỗ Duy không có suy nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ nhẹ nhàng cười rồi làm ra một cái kết luận.

Đỗ Duy chỉ vào chiếc kỹ thuyền xa xa kia, cười nói:

- ” Nhìn chiếc kỹ thuyền này, ta lại nhớ ngày hôm qua tại bến tàu giết rất nhiều người.”

Im lặng một chút, Đỗ Duy hít vào một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nói:

- ” Đồng vàng không mua được tình yêu nhưng có thể mua được nữ nhân. Bạo lực không thể giải quyết được vấn đề nhưng thường là phương pháp giải quyết trực tiếp hiệu quả nhất.”

Lúc này nữ vương Medusa đang trầm tư. Vẻ mặt của nàng thật sự làm cho người ta đoán không ra vị nữ vương bệ hạ này đang suy nghĩ cái gì.

Lộ trình kéo dài hai ngày. Hôm nay, thuyền đang đậu tại một cảng nhỏ để bổ sung thực vật và nước ngọt. Khi thuyền vừa mới cập bến, xuất hiện một việc ngoài ý muốn của Đỗ Duy. Tại phía trên cảng khẩu đã có quan địa phương đứng chờ.

Nguyên do sự việc Đỗ Duy đại náo ở cảng Hong Kong sớm đã truyền ra ngoài. Trên đất liền có khoái mã đem tin tức này tầng tầng truyền đi. Chỉ do trên sông thuyền đi rất chậm, Đỗ Duy người còn chưa đến thì tin tức đã đến rồi.

Công tước Tulip đậu thuyền ở chỗ này, quan viên địa phương trong trấn của cảng khẩu không dám chậm trễ. Đỗ Duy vốn định mặc kệ những lời nịnh nọt của bọn quan lại địa phương này, định đóng cửa không ra ngoài, một mình thoải mái ngồi đợi trên thuyền. Tuy nhiên thủ hạ có người đến hồi báo, nói rằng quan viên trong trấn này có sự tình trọng yếu muốn cầu kiến hắn. Đỗ Duy miễn cưỡng đáp ứng gọi trưởng trấn tiến lên thuyền.

Trưởng trấn thấy Đỗ Duy thì cung kính thi lễ, sau đó mới nói ra sự tình.

Sự tình này cũng không tính là khó khăn nhưng vào tại thời điểm này hắn rất là cẩn thận, sợ chẳng may lại chọc giận vị công tước trước mặt.

-” Người nói cái gì? Có người muốn lên thuyền ta đi đến đế đô.”

Đỗ Duy cười.

-” Dạ vâng. Là đức ngài đại giáo chủ Maximus ở giáo khu quang minh thần điện phía bắc cùng với tùy tùng của ngài ấy.”

Trưởng trấn cười khổ nói:

-” Đức ngài công tước, sự tình là như thế này. Đại giáo chủ Maximus cùng với tùy tùng ở giáo khu phía bắc muốn đến đế đô để dự lễ hội cuối năm. Đáng tiếc là như ngài thấy, tại thời điểm lễ hội này đáng chết này thì tìm thuyền đi lại trên sông rất là khó khăn. Vốn là đại giáo chủ Maximus cũng có thuyền riêng cho mình nhưng chiếc thuyền chết tiệt kia sớm không sớm, muộn không muộn lúc này tự nhiên lại bị hư. Đoàn người của đại giáo chủ đều phải dừng ở đây. Bây giờ họ đang ở ven bờ tiến đến trấn của chúng tôi. Quan trên đã ra lệnh cho thuộc hạ là vô luận thế nào đi nữa thì nội trong một ngày phải tìm một chiếc thuyền khác ở bến cảng này để cho đại giáo chủ đi tới đế đô. Tuyệt đối không cho phép làm chậm trễ hành trình của đại giáo chủ. Đức ngài công tước tôn kính. Mệnh lệnh này chính là trong phủ của tổng đốc trực tiếp truyền xuống. Ngài cũng biết đó. Quý tổng đốc của chúng tôi là một tín đồ trung thành.”

-” Cho nên người đã chọn thuyền của ta?”

Đỗ Duy mỉm cười.

Trưởng trấn đầu đã đỏ mồ hôi, vẻ mặt của hắn lúc này là khóc không ra nước mắt. Hắn cơ hồ lập tức quỳ xuống.

-” Ngài công tước, thuộc hạ đã đến bước đường cùng. Cũng không biết là tên hỗn đản đáng chết nào đem tin tức này truyền ra ngoài. Kết quả là có mấy thương thuyền đậu tại bến cảng này khi nghe thấy sự tình, sợ bị trưng thu nên đã nhanh chóng khởi hành chạy mất. Chỉ còn lại một vài thuyền nhỏ. Ngài giáo chủ mang theo không ít tùy tùng cùng lễ vật. Thuyền nhỏ là không thể dùng được... Tại lúc này chỉ có duy nhất thuyền của ngài, chỉ có ngài ...”

Nói tới đây trưởng trấn oán hận chửi thầm trong lòng: “Cái bọn thương nhân xấu xa dám không chịu cho ngài đại giáo chủ lên thuyền mà đã chạy mất. Cái bọn không tôn kính thần linh. Lần sau chúng mà gặp bến cảng này, ta nhất định cho chúng nếm mùi đau khổ.”

Đỗ Duy nghe xong trong lòng đã rõ ràng. Dám thương nhân chạy trốn kia tự nhiên là không muốn cho đoàn người của đại giáo chủ lên thuyền.

Trên thuyền hàng hóa đều đã chặt kín. Đoàn người đại giáo chủ khẳng định là không ít. Nếu để cho họ lên thuyền, thương nhân chắc chắn là đem bỏ một phần hàng hoá của mình để cho ngài giáo chủ có một khoảng trống. Như vậy thương nhân đương nhiên là bị lỗ. Thương nhân quan trọng nhất là lợi. Việc không sinh lãi này ai còn có cái gì là thần hay không thần? Hơn nữa, mấy người ở thần điện tuyệt đối là không có chuyện bồi thường. Đối với họ mà nói, cung phụng thần linh là việc tất yếu phải làm.

Đỗ Duy không phải là người keo kiệt. Mặc dù hắn đối với thần điện không có hảo cảm nhưng cũng không muốn đắc tội với họ.

Đại giáo chủ của một giáo khu. Trong thần điện ở đại lục Roland này thì có thể xem như là một nhân vật lớn có quyền lực cực cao. Quang minh thần điện đem đại lục Roland chia làm tám giáo khu. Mỗi giáo khu có một vị đại giáo chủ. Phía dưới đại giáo chủ có bốn phó giáo chủ, nhiệm vụ của bọn họ là chăm sóc quản những việc trong giáo khu. Kể cả thuế thu được từ các tín đồ trung thành. Họ coi sóc của cải trong thần điện cùng với việc truyền bá giáo điều và nhiều việc khác nữa.

Có thể nói, gần như là tổng đốc một phương của thần điện.

Hơn nữa, khu vực quản lý của đại giáo chủ một giáo khu so với tổng đốc của đế quốc cơ hồ là lớn hơn. Dù sao tổng đốc cũng chỉ là quản lý một hành tỉnh mà thôi. Dựa theo sự phân ranh của thần điện, đế quốc có hơn bốn mươi hành tỉnh bị chia thành tám giáo khu tương đương với một giáo khu bao trùm từ ba đến năm hành tỉnh.

Quan trọng nhất là những đại giáo chủ này không chỉ quản lý giáo khu của mình mà còn có thể thu tiền thuế theo danh nghĩa sản nghiệp của thần điện... Mặt khác họ còn có binh quyền riêng của mình.

Thần thánh kỵ sĩ đoàn của thần điện phân bố trong mỗi giáo khu có hơn mấy ngàn người. Có tài chính riêng lại có quân lực riêng, “Đại giáo chủ”, chức vị này so với tổng đốc của một hành tỉnh có gì khác nhau! Thậm chí quyền lực còn lớn hơn, địa vị lại càng cao hơn. Còn nữa! Điều trọng yếu nhất là theo quy định của thần điện. Đại giáo chủ của từng giáo khu đều là đại nhân vật trong tầng lớp trung tâm của thần điện. Mỗi một giáo hoàng sau khi qua đời, nếu muốn lập giáo hoàng mới, đều phải từ bên trong tám đại giáo chủ của đế quốc chọn ra để kế nhiệm.

Thời điểm chọn lựa, theo quy định công khai mà nói, dựa vào thành tích mỗi một vị đại giáo chủ ở địa phương của mình quản lý. Tính cả thuế thu vào, sự giáo hóa đối với tín đồ cùng với số lượng tín đồ phát triển...v.v.v

Nói một cách khác, yêu cầu này của vị đại giáo chủ muốn dùng thuyền của mình đi đến đế đô, mặc cho thành tích của hắn như thế nào và địa vị của hắn bên trong thần điện ra sao, trên danh nghĩa, hắn chính là một trong những người sau này có thể sẽ trở thành giáo hoàng!

Cái danh này làm cho người ta phải kính sợ.

Đối với người như thế này. Đỗ Duy mặc dù không muốn dính tới nhưng cũng không thể đắc tội. Vì vậy sau khi suy nghĩ, Đỗ Duy liền đáp ứng vị trưởng trấn này.

- “Được rồi. Dù sao thì trên thuyền của ta còn có rất nhiều khoang trống. Đại giáo chủ chừng nào thì đến?”

-” Có lẽ là buổi sáng ngày mai.”

Trấn trưởng nhẹ nhàng thở phào, đáp nhanh câu hỏi.

- ” Sau khi thuyền của đại giáo chủ Maximus bị phá hỏng, bọn họ đều đã bỏ thuyền ngồi xe ngựa mà đi. Khẳng định là buổi sáng ngày mai sẽ tới.

-” Vậy ta đậu thuyền ở chỗ này một ngày đợi ngài đại giáo chủ đến.”

Cho vị trưởng trấn này lui ra, Đỗ Duy thở dài.

Dù sao vị trưởng trấn này đã trực tiếp hỏi mình. Nếu mà chính mình cự tuyệt, sự tình này chắc chắn nhất định sẽ đến tai của vị đại giáo chủ kia. Sợ là đắc tội với hắn.

Hơn nữa mặc dù mình kiêng kỵ thần điện nhưng bây giờ Hussein, tội phạm số một không ở gần mình; mình cũng không có lý do để sợ hãi.

Đỗ Duy gãi đầu một hồi.

Hắn có thói quen để tóc dài và dày, che phủ đi cái sừng ác ma nhỏ trên đỉnh đầu của hắn. Hơn nữa Đỗ Duy còn thiết kế riêng cho mình một kiểu tóc khiến cho trên đầu hắn tóc dày thêm một tầng nữa.

Thêm nữa là ngày mai hắn sẽ mặc ma pháp bào của mình, đội thêm mũ ma pháp sư. Hừ, một đại giáo chủ chung quy là không thể chạy tới lột mũ ta ra mà kiểm tra tóc ta được.

391. Chương 280: Maximus (phần 1)

Đoàn xe của vị Đại Giáo chủ miền Trung Bắc không để cho Đỗ Duy phải đợi lâu, sáng sớm ngày thứ hai đã tới.

Một vị Đại Giáo chủ nắm giữ giáo vụ của mấy tỉnh đến tất nhiên làm kinh động đến quan viên địa phương. Thân phận Đại Giáo chủ so với Công tước Đỗ Duy có thể nói chỉ cao hơn chứ không thể thấp hơn. Huống chi nắm giữ giáo vụ của mấy tỉnh trong tay, vị Đại Giáo chủ hàng năm thu về một khoản lớn thuế tài chính và còn quản lý một đội thần thánh kỵ sĩ. Trong địa phận cai quản có hàng trăm vạn tín đồ, vị Đại Giáo chủ này có khả năng trở thành Giáo Hoàng tương lai.

Một người có thân phận như vậy nhưng hình như lại không có chút ngạo mạn như trong tưởng tượng của Đỗ Duy, cũng không giống sự tường thuật của trấn trưởng. Tù tù của vị Đại giáo chủ không nhiều, trên thực tế, Đỗ Duy vốn tưởng sẽ phải tới nghênh tiếp một đội xe, nhưng mà vào buổi sáng đó hóa ra lại chỉ có một chiếc xe ngựa tới thôi.

Quan viên địa phương đứng thành vòng xung quanh phía dưới, vị Đại Giáo chủ cùng với vài nhân viên tùy tùng lên thuyền gặp Đỗ Duy.

Lần gặp mặt đầu tiên diễn ra khá suông sẻ. Vị Đại Giáo chủ Maximus này là một ông lão rất có phong độ. Mặc một bộ trường bào màu đen dành cho giáo chức có thể nhìn thấy sự mộc mạc chân thực từ ông. Cái áo đang mặc đã cũ, gấu áo đã mòn, đầu tóc bạc phơ, chải gọn ghẽ, trên mặt nở một nụ cười ấm áp, ánh mắt thân thiện. Nhìn ở mọi góc độ, ông không hề giống một vị Đại Giáo chủ chương quản giáo vụ của mấy tỉnh, ngược lại nhìn ông giống như một cha đạo từ tỉnh lẻ mới lên, tướng mạo bình thường, một ông lão với nụ cười từ ái. Điểm đặc biệt duy nhất là ánh mắt của ông. Ánh mắt ông trong trẻo mà thâm thúy, trong cặp mắt già lão chớp động sự tinh minh cơ trí.

- Công tước đại nhân tôn kính.

Maximus Đại Giáo chủ nghiêng mình chào Đỗ Duy:

- Trước tiên xin được nói lời cảm tạ với ngài, cảm tạ ngài cho phép ta đáp nhò thuyền về đế đô, cảm tạ ngài đã chờ ta cả buổi tối tại đây.

Đỗ Duy cười đáp lễ:

- Ngài khách khí rồi Giáo chủ đại nhân. Có thể có được một quý khách như ngài quá quan trên thuyền của ta thật sự là một vinh hạnh. Hơn nữa, trọ ở chỗ này một đêm cũng không tính là gì, ngài xem, phong cảnh trên bờ rất đẹp.

Sau khi hàn huyên vài câu, vị Đại Giáo chủ giới thiệu tùy viên của ông.

Trên thực tế, thân là một Đại Giáo chủ của một địa phận, Đỗ Duy cảm thấy rất kỳ quái là vì sao Maximus Đại Giáo chủ lại mang theo quá ít tùy viên. Thời điểm ông lên thuyền, ngoại trừ ông ra thì chỉ có ba người: một người đánh xe, một ông lão mặc áo giáo chức, có lẽ là phó Giáo chủ, còn lại là một người mặc áo kỵ sĩ. Chỉ có người kỵ sĩ đó đi giúp người phu xe vận chuyển hành lý.

Sau đó Đỗ Duy đuổi bọn quan viên địa phương đến đưa tiễn đi, đưa Maximus vào trong khoang thuyền.

- Mời ngồi, Đại Giáo chủ của ta.

Đỗ Duy vừa cười vừa bảo thủ hạ dâng trà, sau đó nói tiếp:

- Nói thật, ngài chính là giáo chức có địa vị cao nhất mà ta được gặp qua.

- Ồ!

Thần sắc Maximus hơi động:

- Công tước đại nhân, ngài sinh ra tại đế đô, với thân phận địa vị của ngài, khó tin rằng trước kia ngài chưa có gặp mặt Đức Giáo Hoàng! Mặc dù mấy năm gần đây Đức Giáo Hoàng rất ít khi công khai lộ diện, nhưng hàng năm vào ngày đại lễ ở thần điện Giáo Hoàng luôn tự mình chủ trì.

Đỗ Duy lắc đầu:

- Không có, ôi, thật có lỗi! Ta không phải là tín đồ của thần điện cho nên ta không có tham gia Quang Minh thần điện điển lễ.

Maximus quả nhiên rất có phong độ, nghe xong rồi cũng không có thái độ cổ quái gì chỉ tùy tiện cười cười nói:

- Hy vọng Công tước đại nhân có thể sớm hiểu được hoài bão của thần, trong tương lai nếu ngài có thay đổi chủ ý, ta nguyện tự mình làm lễ rửa tội cho ngài.

Sau đó Maximus quay sang Đỗ Duy giới thiệu vị lão nhân bên cạnh ông:

- Vị này là trợ thủ thân cận của ta, và cũng là bằng hữu trung thành nhất, cha Rames là một trong các phó Giáo chủ địa phận phía Bắc của chúng ta.

Dừng một chút, ông cười nói tiếp:

- Chúng ta lần này về để đô tham gia thịnh điển một năm một lần tại thần điện, đồng thời dựa theo truyền thống sẽ đến gặp Đức Giáo Hoàng, tự mình báo lại công tác một năm trước tại địa phận cho Ngài, đáng tiếc thuyền của chúng ta bị phá hủy, chỉ có thể tạm thời lên bờ. Ta lúc đầu còn dẫn hơn mười tùy tùng nhưng bởi vì tốc độ di chuyển của đoàn xe ngựa quá chậm ta vì vội đến đây, đành phải rời khỏi đoàn xe một mình một xe chạy đến.

Đỗ Duy gật đầu nghĩ thầm, “Người gấp trở về báo cáo công tác là vì lấy lòng Giáo Hoàng, sau này trong việc tranh vị trí kế thừa Giáo Hoàng cũng tăng thêm chút ít phân lượng, khó trách sao phải gấp như vậy,” nhưng ngoài miệng lại cười nói:

- Đại Giáo chủ đại nhân, ngài không cần lo lắng, trên thuyền ta còn có rất nhiều người hầu. Tại chỗ của ta, ngài sẽ nhận được sự đãi ngộ dành cho khách quý nhất. Ta đã sớm cho người chuẩn bị một khoang thuyền sạch sẽ để ngài nghỉ ngơi. À, còn nữa, ta nghĩ ngài nhất định còn chưa có ăn sáng, ta đã cho người chuẩn bị tốt rồi.

Hai người nói chuyện một lúc, vị phó Giáo chủ Rames kia thần sắc vẫn hơi có chút bất an, so với phong độ của Đại Giáo chủ Maximus phó Giáo chủ Rames có vài phần hơi đáng khinh, nhìn qua giống như là một lão thủ lĩnh gầy nhom bình thường, một đôi mắt trắng dã vì trông trắng chiếm đa số, gầy trơ cả xương, tướng mạo có chút khó coi.

Nhìn Maximus cùng Đỗ Duy nói chuyện, có vài lần dường như ông ta muốn nói gì rồi lại thôi.

Lúc này, một thanh âm hùng hồn uy vũ truyền đến từ bên ngoài, cách một lần cửa nhưng vẫn nghe rõ ràng từng âm từng tiếng giống như một tràng sấm:

- Giáo chủ đại nhân, mọi thứ đã được chuẩn bị tốt rồi.

Maximus vừa nghe thanh âm này trên mặt lộ ra một nụ cười chân thật:

- À, đây là hộ vệ Rhine của ta, Công tước đại nhân, xin cho hắn vào.

Được phép của Đỗ Duy, cánh cửa khoang thuyền mở ra, một người đàn ông hùng tráng từ bên ngoài đi vào.

Ngay cả Đỗ Duy ở tại Tây Bắc đã quen thấy đủ loại mãnh tướng, kể cả chính hắn cũng có dưới trướng Ron Barton cùng bọn người Gada đều là những người có thân hình cao lớn, hơn nữa hắn đã gặp qua nhiều mãnh tướng dưới trướng Ruga... Nhưng khi thấy hộ vệ của Maximus, Đỗ Duy cũng nhận không được hít một hơi thật sâu nghĩ thầm, “Người này... thật sự là một võ sĩ sao?”

Mới nhìn sơ qua, người tên Rhine có thân cao cũng phải hơn hai thước! Thân hắn cao giống như một người khổng lồ còn nhỏ! Bởi vì hắn đứng ở trong khoang thuyền, đầu hắn vừa vạm chạm tới nóc khoang.

Hắn mặc một bộ áo giáp kỵ sĩ số lớn nhất, theo hình thức thần thánh kỵ sĩ đoàn, thô ráp tráng kiện như thân gấu lớn, phẳng phất tràn ngập một loại lực lượng mang tính bạo phát! Mà những bộ vị cơ thể của hắn phơi bày ra bên ngoài áo giáp, cấu kết cơ thể hắn có thể nói là “lực sỹ khỏe đẹp” mà kiếp trước Đỗ Duy thấy qua nhưng lực sỹ kiếp trước còn thua xa. Một người đàn ông to lớn như vậy... Đỗ Duy chỉ nhìn một chút liền có thể xác định, “Cánh tay của người kia tuyệt đối so với đùi mình ít nhất phải lớn gấp hai lần!”

Một quái vật như vậy... hắn còn là người sao? Tướng mạo hắn cũng rất cổ quái, khuôn mặt chữ điền, tạng người cũng giống như người bình thường nhưng ngũ quan thật sự không giống nhân loại. Miệng mũi rộng như sư tử, đôi mắt to như chuông đồng, mới nhìn cứ tưởng như một con sư tử hóa hình người, thêm một bộ tóc dài cháy nắng, trông hắn càng giống như sư vương!

Một người như vậy nếu không phải thấy vào ban ngày mà là nửa đêm tuyệt đối sẽ dọa người khác mềm nhũn cả chân, họ tưởng thấy được một cái đầu sư tử trên thân thể quái vật.

Hắn bước vào đứng trong khoang thuyền, hai tên hộ vệ bên cạnh Đỗ Duy tự nhiên biến thành người lùn, hơn nữa, Đỗ Duy luôn cảm thấy tên người hầu này trong đôi mắt hắn tràn ngập một loại dã tính không

tiêu giảm.

Nhìn thấy Đỗ Duy đang dò xét hộ vệ của mình, Maximus cười cười:

- Công tước đại nhân, vị hộ vệ này là hộ vệ thân cận nhất của ta, Rhine. Rhine là tên ta đặt cho hắn. Hắn sinh ra tướng mạo cổ quái, thân thể cũng rất đáng thương. Nhiều năm trước, tại vùng hoang dã, ta phát hiện ra hắn, hắn được một đám dã thú nuôi lớn, có lẽ là từ nhỏ do tướng mạo cổ quái nên bị cha mẹ vứt bỏ tại nơi hoang dã và được dã thú nuôi lớn. Ta thấy hắn đáng thương, liền đem hắn về nuôi dưỡng, có lẽ cũng đã vài chục năm rồi. Ngài đừng hiềm hắn tướng mạo thô lỗ, kỳ thật hắn là một đứa nhỏ rất tốt.

Nói rồi, ông xoay nhìn thủ hạ, vẻ mặt tràn đầy từ ái:

- Rhine, hành lễ với đại công tước Hoa Tulip đi.

- Vâng.

Lại là âm thanh như sấm rền, Rhine lập tức quỳ một gối xuống, làm một nghi lễ long trọng nhất của thần thánh kỵ sỹ. Nhìn thấy dáng điệu long trọng quỳ xuống của hắn, trong lòng Đỗ Duy lại cảm thấy lo lắng, người kia quỳ xuống một phát có khi lại lay nứt cả khoang thuyền của mình cũng nên!

- Xin ra mắt công tước Tulip.

Âm thanh như sấm rền cơ hồ làm cho màng tai Đỗ Duy phát đau. Thấy một người cực kỳ hùng tráng như vậy, trong lòng Đỗ Duy nhin không được đã hơi có ý thích, nhanh chóng bảo hắn đứng lên, bảo người mang ghế dựa đến cho hắn, chỉ là thân thể hắn lớn không có ghế thích hợp cho hắn ngồi, ghế thường mà cái móng hắn đè lên chắc chỉ có vỡ vụn.

Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Rhine, Maximus cười ha hả:

- Kỵ sỹ này của ta thể trọng hơn người thường nhiều lắm, hắn ít ra cũng nặng hơn người thường năm sáu lần, ghế dựa bình thường ngồi không được, công tước đại nhân cứ để cho hắn đứng đi.

Đỗ Duy cũng cười ha hả đáp:

- Ta ở tại Tây Bắc nên nhiễm tính xấu của người thảo nguyên, bình thường thích nhất chính là những mảnh tương như kỵ sỹ Rhine đây, ghế dựa ngồi không được cũng không sao!

Sau đó hắn lại lớn tiếng quát một câu, lập tức có người đem đến một cái đôn thấp để cho Rhine ngồi xuống. Lại bảo người mang lên vài món ăn, ở trong khoang thuyền cùng bọn Maximus dùng cơm.

Hắn còn đặc biệt cho người mang đến cho Rhine một thùng rượu ngon và một nồi thịt bò lớn.

Đỗ Duy thật ra đối với Rhine rất có hứng thú, nhìn thấy Rhine uống từng ngụm rượu lớn một cách thống khoái, rượu ngon loại mạnh, hắn tùy tiện nhắc thùng gỗ lên, há to miệng, ực ực vài tiếng, yết hầu lên xuống vài lần là hết nửa thùng. Mạnh mẽ buông thùng rượu xuống, hắn nhìn Đỗ Duy, vẻ mặt cười hàm ơn:

- Cảm ơn! Lâu lắm rồi ta mới được uống thống khoái như vậy!

Đỗ Duy sững sờ:

- Sao vậy? Không lẽ bình thường ngươi không uống rượu sao? Ta nhớ là thần thánh kỵ sỹ tuy cần khổ tu nhưng mà cũng không bị cấm uống rượu.

Sắc mặt Maximus bên cạnh lại trầm xuống:

- Rhine, ngươi lại quên lời ta dặn sao? Trước khi ăn cơm sao lại không cầu nguyện?

Rhine lập tức buông thùng gỗ xuống, hai gò má to lớn đầy vẻ thẹn:

- Vâng.

Sau đó Maximus và vị phó Giáo chủ Rames kia cùng lúc vòng tay trước mặt, đối diện với thức ăn trước mặt nhắm mắt cầu nguyện, trong miệng nói lầm bầm:

- Cảm tạ thần linh, cho con có thức ăn, thức mặc...

Đối với loại cầu nguyện này, trong lòng Đỗ Duy mặc dù không cho là đúng, có điều nhìn thấy vẻ thành khẩn trên mặt Maximus rõ ràng là phát ra từ nội tâm chứ không hề giả tạo nên cũng không nói gì, cũng giữ ý tứ mà buông dao ăn, chờ bọn họ cầu nguyện xong.

Rốt cuộc mấy người bọn họ mở mắt ra, Đỗ Duy mới cười nói:

- Đại Giáo chủ đại nhân, ngài đối với vị kỳ sỹ này cũng không hơi nghiêm khắc, một mãnh tướng như vậy, ngày thường lại không được uống rượu sao?

Maximus cười khở một tiếng, không khỏi có thoáng chút xấu hổ, thấp giọng nói:

- Việc này... Công tước đại nhân, ngài không biết. Thân thể Rhine to lớn hơn xa người thường, lượng ăn của hắn cũng kinh người, mỗi ngày ăn ít nhất cũng hơn người thường năm sáu lần, mà tửu lượng lại càng hơn xa, hai mươi lần cũng có thể. Ta mặc dù là Đại Giáo chủ, nhưng mà tiền lương cũng có hạn, bình thường cũng không có dư nhiều cho hắn mua rượu uống.

Đỗ Duy nghe vậy không khỏi lấy làm lạ. Tiền lương?

Đùa cái gì vậy! Đường đường là Đại Giáo chủ, thế nào lại dựa vào tiền lương mà sống?

Mặc dù Đỗ Duy biết hễ là giáo chức chính thức thần điện đều phát cho tiền lương...nhưng mà... Đại Giáo chủ là thân phận gì? Chẳng phải là chư hầu một phương dưới trướng Giáo Hội sao! Cai quản tình hình tài chính cùng vũ lực của Giáo Hội trong cả mấy tỉnh liền! Địa vị đó có thể xem là vô địch!

Người có địa vị như vậy mà nói với mình như vậy, chẳng lẽ muốn tự khoe rằng mình liêm khiết sao? Đỗ Duy đối với người của Quang Minh thần điện không có ấn tượng tốt lành gì, bởi vì theo cách nhìn của hắn, bọn người kia đơn giản chỉ là vài tên thầy bói lường gạt tiền của mà thôi. Tại Tây Bắc, hắn biết vài Giáo Chủ thần điện địa phương, nhưng đều là bọn đầu to bụng lớn cả. Trước mặt dân chúng thì bộ dạng từ bi, sau lưng thì rượu ngon nhấm tốt, ăn trên sự cống hiến từ mồ hôi nước mắt của người dân.

Cũng giống như thu thuế nhưng đem tiền nộp cho quan và giao cho bọn thầy tu này thật sự có khác biệt rất lớn. ít ra theo Đỗ Duy thấy tại Tây Bắc, quan viên mặc dù ăn chặn thuế nhưng hôm nay sửa cầu ngày mai sửa đường, ngày thường phải phụ trách hành chánh, thu thuế của dân dùng cho dân. Nhưng mấy lão thầy tu đầu to bụng bự này thì thu thuế làm cái gì? Ngồi trong thần điện ấm áp thoải mái đối mặt tượng thần cầu nguyện vài câu, sau đó liền lấy đi mồ hôi nước mắt của tín đồ!

Nhưng mà... Đại Giáo chủ Maximus lại biểu hiện giống như một thầy tu liêm khiết trước mặt mình.

Cử chỉ như vậy là thật hay là giả?

Theo Đỗ Duy thấy, người như vậy hoặc là một thánh nhân cực kỳ nhân đạo, hoặc đó là hạng người đại gian đại ác!

392. Chương 280: Maximus (phần 2)

Nhìn thấy vẻ mặt của Đỗ Duy, phó Giáo chủ Rames cười cười, tướng mạo hắn chẳng những đáng khinh, mà nói chuyện lại khô khan cụt lủn:

- Công tước đại nhân có lẽ đối với giáo chức thần điện chúng tôi có chút thành kiến. Ta không phủ nhận tại các nơi khác, có một ít giáo chức không xứng đáng với áo dòng trên người họ. Nhưng mà trong giáo phận của Đại Giáo chủ Maximus, tất cả chúng tôi, từng giáo chức đều nghiêm khắc dựa theo tiêu chuẩn tiền lương của mình mà sống, tuyệt đối không có hành vi ăn bớt vào thuế tôn giáo của thần điện, lại càng không có tạt tham lam hủ hóa.

Nói rồi, phó Giáo chủ Rames chỉ vào các món ngon trong chén đĩa trước mặt, cười nói:

- Hôm nay cũng là nhờ phúc của Công tước đại nhân mới có thể ăn ngon như vậy, ngày thường trong giáo viện, ta cùng Maximus đại nhân ăn cơm trưa cũng chỉ là một nồi đậu nấu thịt mà thôi.

Về mặt Đỗ Duy có kỳ quái. Rames tiếp tục nói:

- Cho nên rượu... Maximus đại nhân hướng đến chủ trương tiết kiệm, rượu là thứ xa xỉ, lại lãng phí một lượng lớn lương thực mới cất thành. Cho nên trong giáo phận phía Bắc, Giáo chủ đại nhân thường hay khuyên tín đồ không nên đề cập tới việc uống rượu.

Nghe xong lời này, Đỗ Duy cẩn thận đánh giá lại mấy người này, bắt đầu có chút hoài nghi, có điều áo dòng trên người Maximus và Rames đều đã cũ, có nhiều chỗ bị sờn, mà tên Rhine này, áo giáp của hắn cũng rất cũ, đôi dày da hắn mang rõ ràng cũng đã dùng lâu lắm rồi.

Mấy tên này vừa mới lên thuyền của mình, trước giờ chưa từng qua lại với mình, nếu phải nói dối thật sự cũng không phải nguy trang như vậy trước mặt mình.

Hơn nữa, tên Rhine này là một người không có tâm cơ, tuyệt đối không giống một người nói dối.

Chẳng lẽ... mấy giáo chức này thật sự là loại người một trong một vạn, là những tín đồ thật sự trung thành?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đỗ Duy không khỏi có vài phần kính trọng, lại cho người mang đến một thùng rượu cười nói:

- Đã như vậy, hôm nay ta đãi khách, xin để cho vị kỵ sỹ này uống một hồi cho thống khoái.

Nhưng Rhine sau khi uống xong một thùng liền thành thật buông thùng rượu xuống, nghiêm nghị nói:

- Cảm ơn Công tước đại nhân, có điều, một thùng là đủ rồi. Ta phụ trách bảo vệ sự an toàn của cha nuôi nên không dám uống nhiều.

Đỗ Duy liếc nhìn Maximus, Maximus cười nói:

- À, đúng vậy, đứa nhỏ này từ nhỏ do ta nuôi lớn, ta đã làm lễ chánh thức cho nó, nó đã nhận ta làm cha nuôi.

Đỗ Duy gật gật đầu, lại nhìn Rhine, hắn bỗng nhiên giật mình, ánh mắt dừng lại trên huy chương kỵ sỹ trên ngực Rhine không khỏi có chút ngạc nhiên.

Hussein là thân tín bên cạnh Đỗ Duy, vốn là kỵ sỹ lâu năm trong thần thánh kỵ sỹ đoàn, ngày thường Hussein cũng đã đem các dấu hiệu phân biệt cấp bậc thân phận kỵ sỹ trên huy chương thần thánh kỵ sỹ nói cho Đỗ Duy biết.

Theo lẽ thường mà nói, trên ngực thần thánh kỵ sỹ đều đeo hai cái huy chương, một cái do hiệp hội kỵ sỹ phát cho tượng trưng cho cấp bậc kỵ sỹ chính thức, cái còn lại là huy chương đại biểu cho thân phận trong thần thánh kỵ sỹ đoàn.

Nhưng mà trên ngực của Rhine lại không có huy chương của hiệp hội kỵ sỹ... đó chính là hắn không có cấp bậc kỵ sỹ chính thức?!

Mà ngay cả cái huy chương duy nhất tượng trưng cho thân phận thần thánh kỵ sỹ của hắn, theo cấp bậc mà Hussein đã nói cho Đỗ Duy, cái huy chương trên ngực Rhine là cấp thấp nhất trong thần thánh kỵ sỹ đoàn!

Một cái huy chương “Thần thánh kỵ sỹ dự bị!”

Là dự bị! Có nghĩa là một người to lớn như vậy nhưng cũng không được xem là thần thánh kỵ sỹ chính thức mà chỉ là một người dự bị mà thôi.

Đỗ Duy cũng không phải ngu tới mức thấy tên kia to xác liền cho rằng hắn có bản sự lợi hại, nhưng mà Maximus dám dẫn theo một hộ vệ như vậy bên người, một điểm ấy thôi cũng có thể khẳng định Rhine tất nhiên có bản lĩnh xuất sắc.

Chỉ là một... kỵ sỹ dự bị?

Đỗ Duy giật mình, liền cố ý hỏi:

- Rhine có thân phận thần thánh kỵ sỹ, vậy ngày thường hắn cũng có tiền lương. Ta nghe nói Giáo Hội đối với thần thánh kỵ sỹ cực kỳ ưu đãi. Như vậy chẳng lẽ ngày thường Rhine kỵ sỹ không có uống rượu?

Rames xem ra là một người rất am hiểu cách quan sát người khác, sau khi nghe vậy liền cười nói:

- Việc này...Rhine cũng không phải là thần thánh kỳ sỹ chính thức, vì để tiện đi theo giáo chủ đại nhân nên mới đeo lên một cái danh hiệu mà thôi.

Maximus lại cười nhẹ nhàng nói:

- Rhine đi theo ta cũng lâu rồi, ta cũng không muốn rời xa hắn. Công tước đại nhân ngài cũng biết, nếu muốn trở thành thần thánh kỳ sỹ chính thức thì phải rời đi đến tổng bộ thần thánh kỳ sỹ đoàn để nhận huấn luyện nghiêm khắc. Đứa nhỏ này ở với ta hơn mười năm qua chưa có rời ta, ta cũng không nỡ để nó rời đi, cho nên, cũng chỉ để hắn mang trên người một cái tên mà thôi.

Dừng một chút, ông lại cười nói tiếp:

- Hơn nữa, Rhine thật sự không có luyện qua võ thuật hay kiếm thuật, nó chỉ cậy vào sức mạnh bản thân mà thôi. Không dám nói dối ngài, tới giờ này, ngay cả kiếm thuật cơ bản nó cũng chưa học qua. Cho nên, dù nó có tham gia huấn luyện thần thánh kỳ sỹ, quá nữa là sẽ không thể thông qua. Rames nói đúng, cho hắn mang một cái thân phận kỳ sỹ dự bị cũng chỉ để thuận tiện đi theo bên ta trên danh nghĩa mà thôi.

Tới đây, Đỗ Duy cũng không muốn hỏi thêm nữa. Mấy người họ tùy ý nói chuyện một chút về phong cảnh các địa phương vùng Tây Bắc, nói một ít sự tình trong giáo phận.

Sau khi dùng cơm xong, Đỗ Duy đang muốn tiễn bọn họ về khoang thuyền nghỉ ngơi, bỗng nhiên Raoen từ bên ngoài đi đến, thần sắc có chút khẩn trương, sau khi vào cửa liền nói:

- Công tước đại nhân, khúc sông phía trước có chút cổ quái.

- Làm sao?

Raoen hơi do dự. Đỗ Duy nói tiếp:

- Cứ nói thẳng đi.

- Vâng!

Về mặt Raoen trình trọng:

- Phía trước là khúc sông hẹp nhất ở đây, có một cái thuyền lớn chắn ngang tại giữa dòng ngăn đường của chúng ta. Chúng ta đã đánh cờ hiệu báo bọn họ nhường đường, bọn họ trả lời là thuyền họ bị phá hủy.

- Không thể đi vòng qua sao? - Đỗ Duy nhíu mày.

- Đại nhân.

Raoen hít một hơi thật sâu:

- Thuyền bọn họ không nhỏ, hơn nữa lại chắn ngang tại khúc sông, bọn họ còn thả xuống mấy thuyền nhỏ xung quanh, người đọc hiệu cờ của chúng ta cho biết, đối phương nói bọn họ chuẩn bị cho thuyền nhỏ vận chuyển hàng hóa của thuyền lớn đến bờ sông. Nhưng mà cứ như vậy sẽ chặn mặt sông, chúng ta không thể đi qua, hơn nữa tôi thấy thuyền nhỏ này hơi lạ... tôi đã cho thuyền chậm lại, bảo mọi người đề phòng gặp chuyện bất ngờ.

Đỗ Duy ậm ừ, sắc mặt cũng không biết là vui hay giận, chỉ lạnh lùng liếc nhìn mấy người bọn Maximus.

Quả nhiên sắc mặt của Rames lập tức biến đổi, nhưng sắc mặt Maximus vẫn thong dong, chỉ hướng Đỗ Duy nhìn thoáng qua, lập tức thở dài nói:

- Công tước đại nhân, xem ra chúng ta gây phiền toái cho ngài rồi.

- Phiền toái? - Đỗ Duy cười cười.

Maximus xem ra có chút khó xử, trầm ngâm một chút:

- Công tước đại nhân, như vậy đi, phiền ngài dừng thuyền, sau đó cho chúng tôi một cái thuyền nhỏ, chúng tôi đi lên bờ. Sự việc này là nhắm vào chúng tôi, ngài thân phận tôn quý, không nên dính vào phiền phức không đáng.

Lời này nói ra đã khẳng định suy nghĩ trong lòng Đỗ Duy:

- Giáo chủ đại nhân nói gì... giữa ban ngày ban mặt, ngài thân là Giáo chủ một giáo phận, lẽ nào còn có người dám ở giữa đường công nhiên chặn ngài lại sao? Lẽ nào là mệnh lệnh của Giáo Hoàng?"

Phó Giáo chủ Rames hừ một tiếng:

- Đức Giáo Hoàng như thế nào lại làm ra loại sự tình này! Hừ, Giáo Hoàng muốn gặp mặt Giáo chủ đại nhân của chúng tôi, chỉ có điều...

Nói đến đây, Maximus ho khan một tiếng, Rames liền nhanh chóng im lặng.

- Công tước đại nhân, hay là cho chúng ta một con thuyền nhỏ để chúng ta lên bờ đi.

Về mặt Maximus thành khẩn:

- Đây là việc nội bộ của thần điện chúng tôi, nếu làm dính líu đến ngài, sẽ mang đến phiền phức rất lớn cho ngài. Ta cảm ơn ngài đã cho chúng ta lên thuyền, nhưng mà ta không thể để cho ngài phải gánh lấy sự việc này.

Nói xong, ông quay nhìn Rhine nói gọn:

- Rhine, mấy tên hôm trước tìm đến đây, chúng ta chuẩn bị rời đi thôi.

- Vâng, thưa cha, ngài chờ ở đây, con ra ngoài xử lý bọn họ!

Anh chàng to xác đó nghe xong, lập tức vứt bỏ cái đèn trầu trong tay, đứng lên muốn đi ra ngoài.

Raoen nhìn Đỗ Duy chờ lệnh.

Đỗ Duy nhìn Maximus rồi lại nhìn nhìn Raoen.

Đúng thật là Đỗ Duy không muốn dính vào mấy việc như vậy... nhưng mà, người ta ở trên thuyền của mình, có việc tới cửa liền đem người ta đuổi đi... Việc này truyền ra ngoài, từ nay về sau, đường đường công tước Hoa Tulip còn mặt mũi nào ra ngoài? Mất hết mặt mũi!

Hơn nữa, xem tình hình, đại khái là thần điện đấu tranh nội bộ.

Nội bộ lung củng... rất tốt! Quả thật rất tốt!

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy vẫn không đổi sắc mặt nói:

- Xin Giáo chủ đại nhân cứ an tâm ngồi đây. Đã ở trên thuyền của ta thì là khách quý của ta. Tulip mặc dù không phải giới giang hồ, nhưng cũng không dễ dàng bị người khác dọa nạt.

Sau đó Đỗ Duy đứng lên, quay sang Raoen hạ lệnh:

- Đi, đem cờ Tupip của ta treo lên! Ta muốn xem ai dám ở trên đường chặn thuyền của ta!

Sau khi Raoen đi ra, Đỗ Duy liếc Maximus một cái thật sâu, trầm giọng nói:

- Giáo chủ đại nhân, người không cần đề cập đến chuyện xuống thuyền, ngài đã ở trên thuyền của ta, mặc kệ ngài có bỏ thuyền hay không ta đều không thể tránh được cái phiền phức này. Mặc kệ như thế nào, ngài ở trên thuyền của ta thì là khách của ta, nếu để khách ở trên địa bàn của ta chịu tổn hại, từ nay về sau công tước Hoa Tulip ta còn dùng người được sao?

Sau đó, hắn bước tới hai bước, thấp giọng nói:

- Rốt cuộc là phiền toái như thế nào, ta cho rằng ngài nên nói cho ta biết một ít.

Trong mắt Maximus hiện lên một tia cảm kích, sau đó thở dài một hơi, không trực tiếp trả lời Đỗ Duy mà lại hơi hợt nói một câu:

- Đức Giáo Hoàng trong vòng hai năm nay thân thể càng ngày càng kém...

Lời này dường như cùng câu hỏi của Đỗ Duy không hề có liên quan gì, nhưng Đỗ Duy vừa nghe thấy, lập tức trong lòng hiểu được ngay, trên mặt hơi cười cười, sau đó quay nhìn Rames, hỏi một cách thần bí:

- Có phải là người phương Nam?

Rames do dự một chút rồi thấp giọng nói:

- Có lẽ là giáo phận Đông Nam.

Đỗ Duy nghe đến đó, trong lòng cũng an tâm hơn một chút, lập tức liền nghĩ ra một kế.

Tranh đấu trong giáo hội sao? Nếu sự tình là như thế, ông muốn ta tránh ta cũng sẽ không tránh!

Hắn cố ý lộ vẻ giận, to giọng nói:

- Người của giáo phận Đông Nam cả gan nhúng tay vào việc của khu Bắc! Có thật các người nghĩ ở đây không có ai sao?

Nói xong, Đỗ Duy bước ra ngoài khoang thuyền.

393. Chương 281: Quái Vật Rhine.

Lúc này là giữa trưa, Đỗ Duy đi ra khoang thuyền, lúc hắn tới thành tàu thì con tàu cơ hồ đã dừng lại. Raoen tiếp lệnh của Đỗ Duy, mệnh lệnh này khiến cho tất cả các thị vệ kinh hãi, họ đều chuẩn bị vũ khí cùng nỗ lực ngăn, vừa thấy Đỗ Duy đi ra, đại bộ phận đều tụ lại bên Đỗ Duy.

Tên Rhine đã đi lên trên bong tàu, cự hán này đứng trước người Đỗ Duy, thân thể như một tháp sắt, Đỗ Duy thấy tên này không biết từ đâu kiếm được một thanh binh khí - Maximus quả nhiên không nói sai, tên này đích xác không dùng kiếm. Vũ khí của Rhine là một rìu chiến lớn, ước chừng cao hơn một thân người, dùng rèn từ thép nguyên chất, một thanh rìu chiến lớn như vậy, có lẽ nặng tới mấy trăm cân, nhưng hắn nắm bằng một tay thoải mái như nắm một cọng cỏ, tùy tiện cầm trong tay, đôi mắt khép hờ, khí thế cường tráng như dã thú của hắn phát ra càng mạnh.

Lúc này trên đường sông, phía trước quả nhiên có một chiếc thuyền lớn chắn ngang giữa sông - nếu chỉ có vậy, thuyền của Đỗ Duy cũng có thể từ bên phải hoặc trái lách qua. Nhưng đối phương tựa hồ có chủ ý ngăn cản, xung quanh thuyền lớn, còn hạ xuống mấy chiếc thuyền nhỏ, ngăn chặn đường sông.

Ban ngày ban mặt, lại dám cả gan phong tỏa đường sông... bọn người kia thật to gan. Đỗ Duy trong lòng có chút khó chịu: ta muốn xem xem, mấy tên thần côn này có gì để nói!

Thời điểm này, đối phương phát hiện thuyền của Đỗ Duy đã ngừng lại, mấy con thuyền nhỏ liền nhích gần tới, trên mấy thuyền nhỏ còn đứng mười mấy người, mỗi người đều khoác áo bào rộng. Tuy nhiên Đỗ Duy từ rất xa đã thấy dưới áo bào của những người này, bao trùm áo giáp, áo bào rộng cũng không thể ẩn giấu kiếm của bọn họ.

Lúc này, trên cột cờ phía sau Đỗ Duy, cờ hoa Tulip màu vàng đã được kéo lên. Nhưng Đỗ Duy cũng không trong lòng dựa vào một cây cờ liền có thể dọa đối phương bỏ chạy.

Thứ nhất, ngay cả đại giáo chủ của một giáo khu mà đối phương cũng giám ra tay, bản thân mình thân phận là một công tước, tuyệt đối không trấn áp được đối phương. Thứ hai, Đối Phương có thể chặn ở chỗ này, hiển nhiên sớm đã biết Maximus ở trên thuyền mình - thân phận của mình. Đối phương tất nhiên không thể không biết.

Raoen đứng trước boong tàu, trừng mắt nhìn mấy thuyền nhỏ tới gần, lớn tiếng quát:

-Kẻ nào dám cả gan chặn thuyền của đức ngài công tước! Mau mau tránh đường.

Đối phương lại không nói lời nào. Chờ khi song phương cách chừng trăm bước. Bỗng nhiên nghe thấy một tên thủ lĩnh trên một thuyền hét lớn;

-Động thủ đi.

Nhất thời, mọi người trên mấy thuyền nhỏ đều lộ áo bào. Lập tức một nửa số người lộ ra cung tên dưới áo bào, mà số còn lại đều lộ ra áo giáp, trong tay cầm kiếm sắc. Mấy chiếc thuyền nhỏ tạo thành trận thế vây ở phía trước thuyền của Đỗ Duy.

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng, hất tiện tay thi triển một cái ma pháp nho nhỏ khiến thanh âm vang ra xa, lớn tiếng nói:

-Không phải thuyền của các ngươi bị hỏng sao? Hừ, chẳng lẽ là cường đạo cướp bóc trên sông sao? Khử khử... chẳng lẽ năm nay, cường đạo đều bắt đầu dùng bộ dáng thần thánh kỵ sĩ đoàn đi làm việc sao?

Giọng điệu của Đỗ Duy không chút lưu tình. Tràn ngập trào phúng, rơi vào lỗ tai bọn người kia, cả bọn đều biến sắc. Duy chỉ có trung niên cầm đầu, nghe xong rất tỉnh táo. Hắn hít một hơi thật sâu. Thanh âm truyền tới rõ ràng.

-Đức ngài công tước. Chúng ta biết đây là thuyền của ngài, bây giờ thần điện xử lý nội vụ. Xin công tước Tulip không cần nhúng tay.

Người này nói xong, xa xa còn hơi cúi mình.

-Nói vậy.

Đỗ Duy cười lạnh:

-Thần điện sao? Dù là thần điện, cũng không có quyền phong tỏa đường sông. Công nhiên ngăn chặn thuyền của công tước đế quốc! Ai cho ngươi quyền làm chuyện này? Chẳng lẽ bây giờ hoàng đế đế quốc Roland đã không phải hoa bụi gai nữa sao? Chẳng lẽ thần điện có thể công nhiên chen ép đế quốc pháp điển! Các ngươi tại đây dùng vũ lực chặn thuyền của một vị đế quốc công tước, đó là tội phản nghịch! Các ngươi vừa rồi nói dối là thuyền hỏng... Chẳng lẽ thần thánh kỵ sĩ đoàn cũng bắt đầu dùng loại thủ đoạn hèn hạ này sao?

Đỗ Duy nói hết, giọng điệu nghiêm túc. Thủ hạ hộ vệ hoa Tulip đều cảm khiên lên, hộ vệ trước người Đỗ Duy. Hộ vệ hoa Tulip mặc dù dùng nỗ ngăn nhưng nỗ ngăn lại không thích hợp để đánh xa.

Kể ở trên thuyền nhỏ kia xem ra là một thủ lĩnh, hắn nghe Đỗ Duy trách mắng xong, cũng không tức giận, nhưng thanh âm lại trầm xuống, hắn lớn tiếng nói:

-Đức ngài công tước! Vừa rồi chúng ta nói dối là thuyền hỏng, là vì không muốn đánh rần động cỏ. Trên thuyền của ngài có vài tên tội phạm của thần điện, chúng ta phụng mệnh tới bắt chúng...

-Cái gì mà tội phạm.

Đỗ Duy cười cười:

-Trên thuyền của ta không có tội phạm nào cả.

-Thưa ngài, đó là tiền nhiệm đại giáo chủ của trung bắc giáo khu Maximus cùng tùy tùng của hắn.

Thủ lĩnh này lớn tiếng nói:

- Ở đây ta có mệnh lệnh cùng chữ ký của thẩm phán trưởng đại nhân thẩm phán viện trong quang minh thần điện, Maximus phản bội thần điện, quay lưng lại với giáo lý, đã bị thẩm phán viện nhận định là phản nghịch, ta nhận lệnh thẩm đức ngài phán trưởng tới bắt hắn! Đức ngài công tước, đây là việc trong nội bộ thần điện, xin ngài không cần nhúng tay vào.

Đỗ Duy vừa nghe, đối phương còn có lệnh của thẩm phán trưởng sao?

Ngay lúc này từ phía sau truyền tới thanh âm phần nộ của phó giáo chủ Rames:

-Đức ngài công tước đừng nghe hắn nói vậy! Đương nhiên thẩm phán trưởng là kẻ cực kỳ mưu mô áp tâm làm vậy! Hắn là thủ lĩnh phái Diệt ni, đương nhiên hận không giết sạch phái ma sát chúng ta! Huống hồ, dựa theo giáo điển thần điện, nếu muốn xử trí đại giáo chủ hoặc các nhân viên thần chức cao cấp khác của thần điện, phải tổ chức họp hội trưởng lão, do cộng đồng các đại giáo chủ các giáo khu nghe phán xét, hơn nữa đại giáo chủ sẽ được tự biện minh trước trưởng lão hội, sau đó tùy trưởng lão hội bình phán, mệnh lệnh thi hành cuối cùng chỉ có giáo tông bề hạ ký mới có hiệu lực! Thẩm phán trưởng trong thẩm phán viện cũng không có quyền lực vượt mặt trưởng lão hội cùng giáo tông, hay tùy tiện xử một đại giáo chủ.

Nói xong, Rames cực kỳ phần nộ, xa xa rống lớn:

-Carlsberg khốn kiếp! Đây rõ ràng là âm mưu, là làm loạn! Ghềnh phán trưởng không có quyền lực hạ lệnh này! Các người đang công nhiên dẫm đạp lên giáo điển.

Đáng tiếc, phó giáo chủ Rames không có bốn sự tùy ý thì triển ma pháp như Đỗ Duy, thanh âm của lão dù lớn nhưng không cách nào vang ra xa.

Đỗ Duy nghe xong, thoáng bình tĩnh lại. Loại chuyện nội loạn này. Hắn đương nhiên hi vọng càng loạn lớn càng tốt. Vừa rồi đối phương nói thừa lệnh, Đỗ Duy cũng thầm rung động, nếu thực là giáo tông hạ lệnh, vậy mình nói gì cũng không thể nhúng tay vào. Nhưng Rames vừa nói, trong lòng Đỗ Duy liền bình tĩnh.

Hắn liếc mắt nói nhỏ với Rames:

-Đức ngài phó giáo chủ không cần tức giận, đối với người như thế thì không có đạo lý nào có thể nói cả.

Rames tức giận đến đỏ mặt, nghe Đỗ Duy nói xong. Gật đầu không cam, lại dặn dò một câu:

-Đức ngài công tước cẩn thận. Người nói chuyện tên là Carlsberg, là kỵ sĩ cấp bảy tại giáo khu đông nam thần thánh khị sĩ đoàn. Vũ kỹ rất lợi hại.

Đỗ Duy gật đầu, hắn quay đầu lại lớn tiếng nói với Carlsberg đứng ở xa:

-Kỵ sĩ Carlsberg, người không nên nghĩ ta không biết giáo điển. dựa theo quy củ. Thẩm phán trưởng không có quyền ra lệnh này, hắn làm thế này là vượt quyền.

Carlsberg hừ một tiếng. hắn tức giận nói:

- Công tước hoa Tulip! Ta đã nói nhẹ nhàng rồi, nhưng ngài nhất định nhúng tay vào chuyện của thần điện, bằng vào cái gì nghi vấn mệnh lệnh của thẩm phán trưởng đại nhân có hiệu lực hay không! Ta cho ngài cơ hội cuối cùng, công tước hoa Tulip, trong tay ta có lệnh được thẩm phán trưởng cùng toàn thể thẩm phán viện liên danh ký tên, ta lấy danh nghĩa quang minh nữ thần thần thánh chấp hành mệnh lệnh của thần điện. Thần điện giao cho ta thi hành mệnh lệnh. Nếu người tiếp tục ngăn trở. Vậy đừng trách ta không khách khí.

Đỗ Duy nghe xong cười ha hả

-Không khách khí à... Carlsberg. Người dọa ta sao? Hừ! Chấp hành làm việc sao?

Từ xa nhìn lại, Carlsberg sắc mặt đã âm trầm cực điểm. Rốt cục nhẫn nại không nổi, lớn tiếng giận dữ quát:

-Đại công tước hoa Tulip! Ta đếm tới mười, ngài lệnh cho thủ hạ buông vũ khí! Quang minh nữ thần nhân từ có thể tha thứ cho lỗi lầm của ngài! Để người của ta lên thuyền kiểm tra. Mang đi người chúng ta muốn bắt, nếu không...

-Cút con mẹ người đi.

Không đợi vị thần thánh kỵ sĩ này nói xong, Đỗ Duy bỗng nhiên không lạnh không nóng nói một câu như vậy. Một câu này, khiến cho Carlsberg trợn tròn mắt, mấy lời muốn nói liền nuốt lại, há mồm cứng lưỡi nhìn Đỗ Duy, rốt cục rốt cục lên nói:

-Ngài nói gì?

Đỗ Duy gờ ngón út lên, ngoáy lỗ tai, vẻ mặt khinh thường nói:

-Tai người có bệnh sao? Ta nói là “cút con mẹ người đi”, lần này nghe rõ chưa?

Carlsberg vẻ mặt tức giận hăng giọng, Đỗ Duy đã tiếp tục nói:

-Ông đây chẳng quản cái gì tới mệnh lệnh thẩm phán trưởng chó má của người! Hữu hiệu hay không hữu hiệu, ông đây không quan tâm! Người hiểu chưa? Ta không phải tín đồ, cũng không phải người trong thần điện các người! Ta là quan viên đế quốc, công tước đế quốc! Đừng nói thẩm phán trưởng chó má gì đó, dù là mệnh lệnh của giáo tông, ông đây nghe hay không nghe, cũng phải xem tâm tình của ông đây rồi mới nói.

Bị một phen chửi mắng, khiến Carlsberg giận dữ, hắn không hề có ý nói đạo lý với Đỗ Duy, chỉ lớn tiếng tuyên bố:

- Bây giờ ta bắt đầu đếm tới mười, người của người không hạ vũ khí, chúng ta liền động thủ! Một! hai! Ba! Khi hán đếm tới ba, tay phải rút trường kiếm bỏ vào hư không, bộ hạ bên người nghe thấy mệnh lệnh của hán, cung tiễn thủ trên tất cả các thuyền nhỏ đều hướng cung tiễn về phía Đỗ Duy.

Khi hán đếm tới năm, mấy người đứng cạnh cung tiễn thủ đã châm lửa, mũi tên hiển nhiên là đã được tẩm một loại chất gì đó, đốt một chút, đầu tiễn đã nổi lên lửa cháy.

Carlsberg nhìn về phía sau, trong lòng quyết định, cười lạnh nói:

-Công tước Hoa Tulip, ta đếm tới năm! Ngài thấy đấy, nhiều hỏa tiễn như vậy bắn ra, thuyền của ngài đều là gỗ ... sáu.

-Chờ chút.

Đỗ Duy thở dài.

Vừa nghe thấy Đỗ Duy nói vậy, Carlsberg đã thở nhẹ ra:

-Ôi, rốt cục ngài thay đổi tâm ý sao? Công tước Hoa Tulip, mặc dù ngài vô lễ, nhưng chỉ cần ngài...

-Nói nhảm thật nhiều. Đỗ Duy nâng tay, tựa hồ muốn phát tay đuổi con ruồi bọ trước mặt, sau đó ho khan một tiếng nói

-Mấy cái cung hồng, rất là đáng sợ sao?

Nói xong, hán nhìn thủy thủ dưới bong tàu nói:

-Các anh em, bọn họ dùng cung tên dọa chúng ta, các anh em nói xem, chúng ta làm sao bây giờ?

Thủy thủ phía dưới cười to ha hả, đều chỉ vào các thuyền nhỏ xa xa vừa cười vừa mắng.

Sau đó, không đợi Đỗ Duy phân phó, sớm có mười mấy thủy thủ chạy đi, đẩy vài khối đồ vật lớn gì đó được bọc bằng vải bố để trên bong tàu ra. Nhắc vải lên, lập tức lộ ra thứ ở trong.

Mấy thủy thủ hành động rất nhanh gọn, tựa như đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc. Chốc lát, mấy thứ to lớn được đẩy tới trước thuyền, nhắm chuẩn vào mấy cái thuyền nhỏ xa xa.

Vốn người đối phương trên mấy con thuyền nhỏ vẻ mặt đắc ý, hình dáng cao ngạo, nhưng vừa thấy rõ mấy thứ trên thuyền công tước hoa Tulip, lập tức không ít người biến sắc. ngay cả Carlsberg kia cũng động dung.

Trên thuyền của Đỗ Duy, mấy thứ được nhắc vải che lên, không phải thứ gì khác, mà là “pháo nổ” chuyên dụng của chiến thuyền trên biển.

Loại pháo nổ này tuyệt đối không phải cung tiễn nào cũng có thể so sánh, đây tuyệt đối là một loại vũ khí lạnh trên thế giới thuộc loại vũ khí hạng nặng tầm xa! Mặc dù tên gọi pháo nổ. Nhưng kỳ thật cũng không phải hỏa pháo, mà giống với loại nổ đã phóng đại vô số lần! Dùng dây sắt làm dây nổ, mỗi cây nổ đều dùng kim loại chế tạo, dài 1 xích tương đương trường mâu. Lúc phóng ra ngoài, trong vòng ngàn thước, đều có thể dễ dàng xuyên thủng tường đá.

Lúc hải chiến, đây là vũ khí tầm xa cực mạnh của hải quân.

Bọn người đối phương không thể tưởng được, trên chiếc thuyền của Đỗ Duy lại có thứ này.

Đừng quên. Thủ hạ trên chiếc thuyền này của Đỗ Duy, cũng không phải như là thương thuyền dân dụng hay là các con thuyền lớn xa hoa của các quý tộc khác...

Thuyền của hán. toàn bộ đều là từ hải tặc thu được! Mấy con thuyền trường kỳ cướp bóc trên biển, ngẫu nhiên còn chiến đấu với hải quân đế quốc, tự nhiên không thể thiếu được loại vũ khí hạng nặng tầm xa này!

Lúc này, pháo nổ trên thuyền mặc dù không nhiều lắm, chỉ có bốn chiếc, nhưng bốn chiếc phân biệt nhắm chuẩn vào bốn chiếc thuyền nhỏ của đối phương, chỉ cần phóng trúng mục tiêu. Với loại thuyền nhỏ của đối phương, chải cần sượt qua cũng có thể dễ dàng xuyên thủng tàu. Đánh xuyên qua thuyền nhỏ của đối phương.

Vũ khí như vậy, đối phương tự nhiên là nhận ra. Mắt thấy mấy pháo nổ nhắm chuẩn vào thuyền mình. Mỗi người đều biến sắc.

Sau đó Đỗ Duy lạ cười lớn ha hả. cười nói với bọn thủy thủ:

-Các người làm gì thế! Không cần nhắm vào mấy con thuyền nhỏ này, tất cả pháo nổ trực tiếp nhắm chuẩn vào chiếc thuyền ở giữa kia! À, còn cái tên đang đếm tới mười kia, chốc lát nếu khai pháo, ai đánh trúng, ta sẽ thưởng cho một trăm đồng vàng.

Phần đông thủy thủ ầm ầm kêu hay, lập tức quay pháo, bốn chiếc pháo nổ hạng nặng nhắm chuẩn thuyền nhỏ nơi Carlsberg đứng. Sắc mặt Carlsberg chợt xanh chợt đen. Hắn mặc dù có thực lực kỳ sĩ cấp bảy, nhưng đối mặt vũ khí hạng nặng cực mạnh của hải quân đế quốc, đồng thời có bốn chiếc nhắm vào, trong lòng cũng phát lạnh! Huống chi tầm bắn loại vũ khí này đạt tới ngàn thước, nhưng bây giờ khoảng cách hai bên cũng chỉ khoảng trăm thước! Uy lực lại càng đáng sợ! Khoảng cách gần như vậy, nếu đối phương đồng thời bắn ra cả bốn phát, mình chưa chắc có thể tránh được - dù mình có tránh được, bốn chiếc pháo nổ cùng phát, đủ để đánh nát chiếc thuyền nhỏ trong nháy mắt.

Đỗ Duy vẫn cười:

-Sao? Carlsberg kỳ sĩ, người sao không đếm tiếp? Vậy, người không đếm, ta liền đếm. Ta không cần đếm tới mười, ta chỉ đếm tới năm! Nếu người của người không lui khỏi đường sông, ta liền hạ lệnh khai pháo! Một hai ba bốn....

Đỗ Duy đếm nhanh, lúc hắn mới nói ra năm. Xa xa liền nghe thấy một thanh âm già nua hùng hậu truyền tới.

-công tước hoa tu líp. Người rất cần rồi.

Lời còn chưa hết. Đỗ Duy đã thấy trên con thuyền lớn xa xa, một thân ảnh màu trắng cấp tốc bay tới, một lão già thân mặc áo choàng màu trắng nhẹ nhàng bay nhanh tới.

-Ma pháp sư sao?

Đỗ Duy nhíu mày.

-Là thần thuật sư của thần điện. Chỉ có thần thuật sư của thẩm phán viện mới thật sự có thể mặc áo bào trắng.

Giọng nói lo lắng của Rames vang lên từ phía sau:

-Đức ngài công tước, người kia là thần thuật sư của thẩm phán viện, cẩn thận....

Lời còn chưa hết, lão già áo bào trắng đã ở giữa không trung ngâm xướng một câu chú ngữ. Hai tay áo run lên, hai đạo gió lốc cuộn cuộn nổi lên. Mắt thường có thể thấy được, hai luồng cuồng phong đánh úp về phía thuyền của Đỗ Duy

Đối phương thật sự nói đánh liền đánh. Nhưng Đỗ Duy sợ hãi sao? Vừa cười lạnh, Đỗ Duy vừa vén tay áo lên, hắn cũng không niệm đọc chú ngữ gì, mà trực tiếp ném ra một ma pháp quyền trục.

Quyển trục lấy được của Galda áo trắng, Đỗ Duy sớm đã dùng hết. nhưng may mắn là còn có một Gandalf áo xanh, lão già này cũng là một chuyên gia chế tạo quyền trục, mấy ngày nay, Đỗ Duy không ít lần lừa lấy một ít. Mắt thấy hai luồng cuồng phong của đối phương đánh tới, Đỗ Duy nhanh chóng ném quyền trục ra, giữa không trung chợt hiện lên một đạo ánh sáng vàng, một cái vòng tròn như quang mạc chặn lại hai đạo cuồng phong cuốn tới.

Thanh âm ngâm xướng của thần thuật sư trên trời, cùng ma pháp chú ngữ hoàn toàn bất đồng, giống như thần phụ của giáo hội đang ca tụng, thanh âm êm tai dễ nghe, tựa hồ theo một nhịp điệu kỳ dị nào đó. Pháp thuật đầu tiên của thần thuật sư đã bị Đỗ Duy hóa giải, nhưng sau khi hắn ngâm xong một đoạn. Đỗ Duy liền cảm giác dưới chân chấn động.

Ầm một tiếng, nước sông dưới thuyền đột nhiên nổi lên một con sóng lớn. Cả con thuyền liên tục lay động. trên bong tàu, thủy thủ điều khiển pháo nổ khó đứng thẳng được. Nhất thời liền ngã trái ngã phải. còn mấy người dựa vào thành thuyền, bị hất thẳng xuống sông.

Đỗ Duy tức giận, lập tức quát lên:

-Bắn! bắn! bắn chìm thuyền bọn chúng!

Nói xong, hắn khẽ nhún, thân thể liền bắn lên không, chỉ vào thần thuật sư kia lớn tiếng mắng chửi:

-Lão thần côn. Nói đánh liền đánh, ông đây sợ người sao.

Nói xong, tay áo vung lên. Xuất ra độc môn tuyệt kỹ của Đỗ Duy: Thuật cầu lửa vô địch.

Thần thuật sư mặc dù cường hãn, nhưng loại kỹ năng vung ra trăm mười hỏa cầu bổ vào đầu này, sợ rằng ai cũng sợ đến chết khiếp. Hơn nữa Đỗ Duy đã dùng chiêu này chơi không ít cao thủ. Tỷ như Shaman áo trắng Răng Sứt của Tuyết Sơn cũng phải ôm hận chết dưới chiêu này của Đỗ Duy. Kể khác như Gandalf áo xanh. Lúc trước trong lúc khinh thường cũng thiếu chút nữa bị hại, còn có thời gian để đọc chú ngữ ngăn cản sao? Chỉ có thể nhanh chóng lui ra sau, đồng thời hít một hơi thật sâu.

Đỗ Duy lập tức trợn mắt.

Đây là lần đầu hắn thấy thần thuật sư thi triển thần thuật. Trước kia hắn chỉ nghe nói trong quan minh thần điện có thần chức nhân viên. Có một loại pháp thuật đặc biệt. là thần linh truyền xuống, bất đồng với ma pháp của am pháp sư nhưng cùng công hiệu. Mà cũng vì thế, ma pháp sư tự xưng là đại biểu duy nhất nghiên cứu lực lượng thâm ảo của thần linh, thủy chung không đồng ý với các thần thuật sư của thần điện. đại đa số các ma pháp sư đều cho rằng: thần thuật bất quá là một loại ma pháp. Chỉ có điều thần điện tự đề cao nó thôi. Vì vậy mới cố ý nghĩ ra một cái tên thần thuật thôi.

Nhưng hôm nay Đỗ Duy vừa thấy, lại có cảm giác bất đồng.

Lão già này một hơi hít vào. Bộ ngực lão cũng nở ra. Đỗ Duy lập tức ý thức được có chút không ổn. Quả nhiên, người kia một mặt lui ra sau, một mặt thở ra một hơi.

394. Chương 281: Quái Vật Rhine (phần 2)

Ầm một tiếng, vô số luồng khí lưu từ miệng hắn phun ra, thổi thẳng vào các hỏa cầu vốn đang chịu sự khống chế của Đỗ Duy lại chậm lại, sau đó va chạm mãnh liệt với khí lưu, lập tức bạo loạn. Đại bộ phận hỏa cầu bị thổi bắn sang hai bên, tự va chạm nổ mạnh, tuyệt đại đa số biến thành một đoàn lửa cháy trong không trung. Chỉ có số ít hướng thần thuật sư bay tới, đối phương rất cục đã niệm xong chú ngữ, trên người huyền hóa ra một vòng ngân quang thánh khiết. Hỏa cầu lao tới chỉ xuất ra một quãng lửa, nhưng không cách nào đột phá ngân quang.

Đỗ Duy dùng hỏa cầu lần đầu mất linh diệu nên không khỏi có chút cảm tức, chộp vào khoảng không một trảo, ma trượng của mình đã xuất hiện trong tay, thủy tinh cầu trên ma trượng chớp động, Đỗ Duy nhanh chóng đọc ra một câu chú ngữ, lập tức trong không khí huyền hóa ra một con chim lửa, hai cánh dang ra, trong ngọn lửa như có tiếng kêu vang sắc bén, đánh tới thần thuật sư.

Ngón tay của thần thuật sư nhanh chóng chỉ xuống dòng sông. Dòng sông đang chảy xiết lập tức xuất ra một con thủy long thật dài, lao lên không, nháy mắt hóa ra vô số cột nước nho nhỏ, ngón tay thần thuật sư liên tục chớp lên, từng bắn tới chim lửa, ngọn lửa cùng dòng nước va vào nhau, lửa làm nước hóa hơi, hơi nước bốc lên mùn mịt.

Mà phía dưới cũng đang đánh nhau.

Vừa rồi thần thuật sư giở trò, tạo ra sóng lớn, làm chao đảo thuyền của Đỗ Duy, vốn pháo nổ trên đầu thuyền lập tức bị lắc mạnh, Đỗ Duy nhìn ra ý đồ của đối phương, kịp thời hạ lệnh bắn ra, nhưng dù sao trong chớp mắt, độ chuẩn xác chỉ có hạn. hai pháo nổ đồng thời phóng ra, tên cũng được bắn ra, phát đầu cách con thuyền nhỏ của Carlsberg năm thước, dù là như thế, nhưng cũng làm đối phương sợ toát mồ hôi lạnh, mà thuyền nhỏ lại chao đảo không ngừng.

May mắn phát bắn thứ hai chuẩn xác.

Dùng bộ phận cơ giới để bắn ra tên cúng, tốc độ đầu chỉ nhanh gấp hai so với cung tên chứ? Ầm một tiếng, Carlsberg liền cảm thấy phía trước có một mũi tiễn lao tới, trong lòng kêu không hay, nhưng phía sau hẳn là đồng bọn cùng cung tiễn thủ, thân là kỵ sĩ cấp bảy, hẳn sao có thể né tránh?

Trong lòng quyết định, hắn dứt khoát cố gắng đón đỡ nỗ pháo đang phóng tới, tốc độ nháy mắt tăng lên tới cực hạn, hét lớn một tiếng, nháy mắt, thấy được cự nỗ bén nhọn phóng tới, nắm chắc kiếm trong tay, nhắm chuẩn mũi cự nỗ, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng keng.

Toàn thân Carlsberg chấn động kịch liệt, cánh tay nắm kiếm tê rần. Tường kiếm cơ hồ rời tay. Bất quá một kích toàn lực của kỵ sĩ cấp bảy, tất nhiên không bình thường, chém lên mũi tên, lập tức làm nó lệch ra. Nhưng mũi tên dù bị hắn đánh lệch đi, nhưng loại vũ khí hạng nặng dùng máy bắn ra nào phải tầm thường? Dưới quán tính, tên cúng chúi đầu xuống, nhưng lại mang theo kinh phong rít gào, đâm xuống chân Carlsberg.

Tên cúng dùng thép tinh chế tạo, chiều dài có thể so với trọng mâu của kỵ sĩ dùng để đột kích. Sức nặng chỉ hơn chứ không có kém. Lại được máy phóng ra. Nếu như bị bắn trúng, chỉ sợ dù Carlsberg là kỵ sĩ cấp bảy cũng khó mà không bị xương gãy gân đứt! May là hắn có bản lĩnh thật sự, trong lúc vội vàng cảm giác thấy trước mắt tối sầm. Kinh phong ập tới, nâng tay vung kiếm. Keng một tiếng, chuôi kiếm kỵ sĩ bằng tinh cương, bị đánh gãy đương trường. Carlsberg trong lòng hoảng hốt, lúc này bất chấp tất cả, theo bản năng liền né sang bên.

Hắn vừa tránh ra nhưng sau lưng hắn còn có người. Vốn sau lưng hắn có hai cung thủ mặc giáp nhẹ. Liền nghe thấy “phốc” một tiếng. Tên cúng trực tiếp đánh tan đầu một cung tiễn thủ. Nhất thời đầu nổ hoa, não bắn tứ tung. Một người phía sau không tránh thoát, bị tên đâm xuyên eo, kêu lên bi thảm, miệng tuôn máu tươi. Chỉ sợ cả nội tạng cũng đã bị đánh nát, nhìn qua đã chết mà người bay thẳng ra ngoài, đập vào hai đồng bọn, kéo xuống sông.

Carlsberg là kỵ sĩ cấp bảy, lại là thân phận thần thánh kỵ sĩ, chột chịu thiệt thòi lớn như vậy nên nhất định kinh hồn. Trong lòng cảm tức ngút trời, hét lớn một tiếng, kiếm của mình đã bị gãy, liền đoạt một thanh trường kiếm của đồng bọn, dùng sức nhảy lên, thân thể lao lên cao như hùng ưng, lẳng không lao tới thuyền của Đỗ Duy.

Đang lúc lao tới, lại thấy thủ hạ Rhine của Maximus. Rhine là kẻ to lớn nhất. Mục tiêu đương nhiên là rõ ràng nhất. Carlsberg đang ở trên không, trong lúc cuồng nộ, lại thấy một tên to con. Đầu khí của thần thánh kỵ sĩ cấp bảy nháy mắt bạo phát tới đỉnh điểm, trường kiếm được đầu khí rót vào toát ra màu bạc chói mắt, đúng là thần thánh đầu khí mà các thánh kỵ sĩ chuyên tu. Quanh thân mình hắn đều là ngân quang, trường kiếm dưới sự trợ giúp của đầu khí gào thét, theo người từ trên không lao xuống, vũ lực của bản thân cường hãn, hơn nữa từ trên không lao xuống, uy thế một kiếm này khiến người ta sợ hãi, điệu bộ phần nộ của hắn, tựa như hận không thể một kiếm chém tên to con trước mắt thành hai mảnh.

Lúc này, Đỗ Duy đang ở trên bầu trời, đang cùng thần thuật sư đánh đến khó phân thắng bại, song phương đều thi triển bản lĩnh, Đỗ Duy vừa gọi ra vài con hỏa điều tới, bay vòng quanh thần thuật sư kia, thần thuật sư liều chết không chế vô số thủy cầu phòng thủ nghiêm mật không chịu buông tay, vài con hỏa điều bay múa, nhưng thủy chung không thể đột phá thủy cầu phòng ngự của đối phương.

Lúc này hai người đã đánh rất ác liệt. Tình hình của Đỗ Duy có tốt hơn đôi chút. Trên người hắn có vài bộ phận quần áo bị dính nước, chỉ bị ướt mà thôi. Thần thuật sư kia, mặc dù có thủy cầu bảo vệ, nhưng dù sao lửa không có mắt, không có khả năng ngăn cản toàn bộ, trên áo bào của thần chức nhân viên, sớm đã có nhiều chỗ bị cháy, đốt ra mấy cái lỗ thủng, ngay cả tóc cũng bị đốt cháy một ít. Chật vật hơn một chút.

Đỗ Duy mặc dù đang đứng trên trời, cũng không có quên quan sát sự tình phía dưới. Thấy thần thánh kỵ sĩ cấp bảy trong cơn tức giận, thôi thúc đầu khí toàn thân, cả người ngân quang, khí thế mãnh liệt lẳng không chém xuống, mục tiêu là Rhine.

Đỗ Duy mặc dù không biết võ thuật, nhưng mấy ngày nay, bên người có hai tuyệt đỉnh đại cao thủ là Hussein cùng Rodriguez, cũng có biết chút ít, dần dần có thể nhìn ra. Hắn biết, một tên kỵ sĩ cấp bảy liều mạng thôi thúc đầu khí toàn thân, xuất ra một kích, uy thế như vậy, ngay cả đối thủ là kỵ sĩ cấp tám cũng tuyệt không nguyện ý chính diện ngăn cản thể công của đối thủ, mà hơn phân nửa sẽ lựa chọn tránh lui.

Nhưng Rhine....

Tên quái vật này ngay cả ý tứ trốn tránh đều không có... cũng không biết hán không nghĩ tới hay là căn bản không có ý thức “tránh”, hoặc là thân thể hán quá nặng nề, căn bản trốn không thoát?

Tên kia lại cầm lấy cái trường phủ của mình, đột nhiên rống lên như dã thú, hai tay cầm búa lớn hướng Carlsberg đang từ trên trời giáng xuống, nâng tay vung lên....

Đỗ Duy xem tới đây, trong lòng có chút lo ngại.

Hán thật sự rất thích Rhine, nhưng thấy cự hán này ngay cả đầu khí đều không có (hán thực sự không biết đầu khí sao?) thuần túy dựa vào sức mạnh cơ thể giơ búa lên ngạnh kháng một kích toàn lực của kỵ sĩ cấp bảy sao? Dù là thân thể Rhine cường hãn, nhưng đối phương là một kỵ sĩ cấp bảy! Một kỵ sĩ cấp bảy dùng đầu khí toàn thân. Lực lượng đó dù gặp phải một đá tảng, cũng có thể một kiếm bổ ra.

Đỗ Duy rất thích loại mãnh tướng này, nhưng mắt thấy hán dùng loại biện pháp ngu xuẩn này ngăn cản. Không khỏi thở dài trong lòng, theo bản năng nhắm mắt lại. Không đành lòng nhìn hán tử thô hào bị một kiếm chém làm hai nửa...

Nhưng ngay sau khi Đỗ Duy nhắm mắt lại. Lại nghe thấy phía dưới truyền đến một tiếng vang như sấm.

Bang!

Một thanh âm, cơ hồ truyền khắp con sông.

Đỗ Duy mở to mắt, liền thấy Carlsberg vừa rồi bộ dáng như hùng ưng, người đang ở trên không, giữa miệng phún ra một dòng máu tươi thật dài. Lập tức cả người thẳng tắp bay ra sau... không. không phải bay, mà là bắn mạnh ra ngoài, bị đánh bay ra.

Ầm một tiếng. Carlsberg, kỵ sĩ cấp bảy, trong lúc chính diện đối quyết, bị một người đánh bay ra khỏi thuyền, hơn nữa truyền đến tiếng gỗ bị vỡ nát. Thế nhưng xu thế không giảm, đập vào thuyền nhỏ, tạo nên một lỗ thủng dưới đáy thuyền.

Đỗ Duy kinh hãi, nhanh chóng nhìn lại Rhine. Nhưng chỉ thấy vị trí Rhine vừa đứng trên boong thuyền đã tràn đầy vết nứt, ở giữa là một lỗ thủng lớn hình người, nhìn vài lần. nhưng lại phát hiện phía dưới thuyền ra tiếng gầm tức giận. Theo đó từ lỗ thủng một bóng người bay ra. Hai tay cùng áo giáp đều bị vỡ nát. Cơ thể lơ lửng ra, cơ thể đáng sợ quả thực không phải là con người.. Hơn nữa lại không có chút thương tổn.

-Con mẹ nó! Người đánh ta thật đau.

Rhine đột nhiên gầm lên giận dữ. Thanh âm như sấm. Tựa như hùng sư rít gào.

Đỗ Duy ngây dại...

Không cần đầu khí, thuần túy dùng lực lượng cơ thể, đón đỡ một kích toàn lực của bảy cấp đầu sĩ? Lại trực tiếp đánh cho đối phương học máu bay ngược ra ngoài! Đụng vào thuyền nhỏ! Nhưng bản thân Rhine, không chút thương tích sao? Chỉ là bị đánh đau mà thôi?

Người này... hán thực sự là nhân loại sao?

Nhưng Đỗ Duy vừa phân tâm, lập tức liền tạo cơ hội cho thần thuật sư. Đối phương liên tục thôi động pháp thuật, thủy cầu thuật bắn ra, Đỗ Duy không kịp không chế vài con hỏa điều, đều bị thủy cầu bắn trúng. Trong tiếng xèo xèo, biến thành khói trắng.

Lúc này, trên bầu trời, hai người đang đối quyết, khói trắng dày đặc. không thể nhìn rõ bong bóng đối phương, Đỗ Duy vừa rồi phân tâm, lúc này đã tỉnh lại, nhưng lại phát hiện đã trúng ám toán.

Theo một tiếng cười dài của đối phương, Đỗ Duy liền cảm giác thân thể đột nhiên trầm xuống, quanh thân phẳng phất đều không thể nhúc nhích, dùng sức giãy dụa, nhưng càng phát hiện thân thể càng nặng nề.

Thuật trói buộc sao?

Đỗ Duy giật mình. Hẳn dù sao bây giờ đã có ma lực cấp sáu, tử mĩ nghiên cứu học tập ma pháp, cũng đã có cả thuật trói buộc, hẳn ít nhất biết bảy tám loại phương pháp thoát ra. Nhưng hẳn cố gắng thi triển ma lực, mắt thấy chú ngữ niệm ra, nhưng không có chút hiệu quả.

Thần thuật sư kia liên tục cười lạnh:

-Tên ngu xuẩn! người cho rằng đây là ma pháp sao? Dùng ma pháp không thể giải trừ thần thuật! Đây là thánh lực thánh khiết nhất! Không phải ma pháp nguyên tố mà ma pháp sư các ngươi vẫn nghĩ.

Sự trói buộc của thánh lực, Đỗ Duy đích xác không thể tránh thoát, mắt thấy thần thuật sư từ trong ngực lấy ra một cây đinh ngắn màu bạc, cười nói:

-Đại công tước hoa Tulip, ta sẽ không giết ngươi, bất quá tâm tạng của ngươi sau khi bị cây thánh đinh này cắm vào, ngươi sẽ không thể dụng ma pháp. Ít nhất đảm bảo ngươi sẽ không tìm chúng ta gây phiền toái.

Nói xong, hẳn bay nhanh hướng Đỗ Duy, cái đinh trong tay, mục tiêu thực rõ ràng, đúng là tâm tạng của Đỗ Duy.

Đỗ Duy nào chịu ư? thời khắc nguy cơ, bỗng nhiên linh cơ chớp động.. thánh lực thánh khiết sao?

Vậy để phá giải thánh lực thánh khiết, có lẽ trên thế giới này chỉ có thứ tà ác hắc ám nhất.

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy không dám do dự, mặc dù thân thể bị trói buộc, nhưng hẳn vẫn niệm đọc chú ngữ như cũ, nhả trử vật trên tay, phóng thích ra khí thể đen tối.

Đúng là tử linh khí mà vong linh hắc ma pháp sư luyện chế! Quả nhiên thứ này đúng là thiên địch của thánh lực, tử khí bao vây toàn thân Đỗ Duy, vốn thánh lực bao vây cơ thể hẳn là không nhìn thấy. Thấy lực hình thành khí tỏa, nhất thời hiện hình. Đỗ Duy dùng sức tránh thoát. Hễ thánh lực dính phải tử linh khí liền bị hòa tan.

Đỗ Duy một khi thoát khỏi, liền lập tức cấp tốc lui ra sau. Thần thuật sư kia thấy Đỗ Duy cư nhiên thoát khỏi, nhanh chóng dừng lại. Đỗ Duy sắc mặt âm trầm, trong lòng giận dữ.

Thực lực đối phương vị tất cao hơn mình. Mình lại chịu thiệt thòi khi đối mặt thần thuật lạ lẫm. Trong lúc đối quyết, chưa có kinh nghiệm, mới bị đối phương nhân cơ hội chế trụ. Lúc này, cơn tức giận trong lòng hẳn đã hạ xuống. Đang muốn gọi mũi tên địa ngục Fedora, chỉ hận không thể một tiếng bắn thẳng trái tim đối phương mới hả cơn tức. Nhưng vừa muốn động thủ, lại nghe thấy một thanh âm nữ tử đậm mạt phía sau:

-Đi chiếu cố người của ngươi đi. Tên này giao cho ta.

Đỗ Duy sửng sốt, quay đầu lại. chỉ thấy tuyệt sắc mỹ nữ đang nhắm mắt. Hẳn hít một hơi thật sâu

- Tiểu thư Nicole, nàg....

Nữ vương Medusa tựa hồ đang cười. Chỉ có điều cười rất lãnh đạm:

-Người dẫn ta theo, không phải để cho ta làm trợ thủ sao? Không cần giải thích. Đã đi với ngươi, bỏ chút sức lực giúp ngươi cũng là nên làm. Sao... dựa theo nhân tính nhân loại các ngươi mà nói, cái này gọi là trao đổi, đúng không?

Nói xong, Medusa nữ vương áo dài tung bay bay về phía thần thuật sư.

Đỗ Duy giật mình, rốt cục không cự tuyệt yêu cầu của xà mỹ nữ này, chậm rãi hạ xuống.

Lúc này, phía trên boong tàu đã loạn lên. Kẻ địch trên thuyền nhỏ vốn muốn nhân loạn cục nhảy lên thuyền. nhưng thủ lĩnh kỵ sĩ Carlsberg cư nhiên bị cự hẳn dùng một búa đánh bay. Mọi người sửng sốt, lại lao lên. Khí thể không khỏi giảm sút.

Thị vệ gia tộc hoa Tulip có nỗ ngăn, đối phương không xông lên được lại còn tổn thất mấy người. Rhine càng triển lộ ra thần uy, hẳn là kẻ địch bị hấn gấp được. Hẳn thuật tay bỏ một búa, lập tức cả người cùng vũ khí phân làm hai! Kẻ địch có mấy kẻ lợi hại, nhưng cũng chỉ là võ sĩ cấp hai ba. Carlsberg Cấp bảy cũng bị quái vật này một búa đánh cho học máu bay đi, huống chi mấy tên lâu la này?

Chốc lát, người gia tộc hoa Tulip đã đẩy lui đối phương, những kẻ không kịp lui về chỉ có cách nhảy xuống sông chạy trốn.

Tiếp đó, cung tiễn thủ trên thuyền nhỏ cùng bọn thi vệ gia tộc hoa Tulip đấu tên, nhưng nơi này sớm có người giơ tấm chắn lên ngăn cản.

Mấy cung tiễn thủ chọc giận Rhine, tên kia thuận tay liền nhặt thi thể một kẻ địch trên mặt đất, một tay cầm đầu, một tay kéo, hét lớn một tiếng, xé thành hai nửa! Nội tạng máu tươi, các thứ linh tinh bắn lên mặt, hắn vẫn hồn nhiên không để ý, một tay cầm nửa mảnh thi thể, hung hăng ném về phía đối phương ở xa xa.

Thần lực của hắn đích xác làm người ta không thể không kinh hãi, hai mảnh thi thể ném ra, đập vào thuyền nhỏ của đối phương, nhất thời đánh ngã mấy cung tiễn thủ, ngoài ra, mắt thấy huyết nhục cùng nội tạng bày nhầy dưới chân, không ít người đều vứt bỏ cung tên, lăn bò ra thuyền nôn mửa.

Lúc này, Carlsberg đã được người ta vớt lên khỏi sông, kỳ sĩ cấp bảy sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, toàn thân ướt sũng, suy yếu vô lực, khóe miệng không ngừng rỉ máu. Bây giờ bọn họ đại bại, chỉ trông cậy vào thần thuật sư đang chiến đấu trên trời.

Chỉ cần thần thuật sư có thể đánh bại ma pháp sư Đỗ Duy, vậy bọn họ có thể chuyển bại thành thắng.

Nhưng ý niệm này vừa hiện lên trong đầu nhiều người, lại nghe thấy từ trên trời truyền xuống tiếng thét kinh hãi, lập tức khí trắng đầy trời, một vật từ trên trời nặng nề rơi xuống, cuối cùng nện xuống một chiếc thuyền nhỏ.

Bịch một tiếng, tứ phân ngũ liệt, cái thuyền nhỏ liền bị đánh ra một lỗ thủng, thân vỡ nát, xem chừng sắp chìm ngấm.

Những người khác nhìn lại, nhưng không khỏi kinh hãi thất sắc.

Cái thứ rơi từ trên trời xuống, không phải thứ gì khác, chính là thần thần sư mà bọn họ đặt hết hi vọng vào! Chỉ là lúc này, hắn sớm đã bị biến thành một tảng đá.... Không, phải nói là vô số tảng đá! Lúc hắn từ trên trời rơi xuống, là một khối thạch điêu đầy đủ, nhưng khi rơi xuống, liền vỡ thành vô số mảnh.

-Chết rồi... chết rồi sao? Đức ngài thần thuật sư trúng ma pháp hóa đá... chết rồi...

Carlsberg trợn mắt ngây dại, sau đó nói:

-Sao có thể... sao có thể như vậy! Thực lực của đức ngài, sao có thể nhanh chóng bị đối phương giết chết! Thủ hạ của công tước hoa Tulip sao lại có ma pháp sư cường đại như vậy.

Ngoại trừ Đỗ Duy, có lẽ không ai biết, thần thuật sư sao lại nhanh chóng bị biến thành tảng đá, cơ hồ chỉ trong chớp mắt.

395. Chương 282: Lịch Sử Di Vấn

Đỗ Duy không hạ lệnh đuổi giết mà Maximos dường như cũng không yêu cầu Đỗ Duy hạ lệnh truy kích, mở cho đối phương một con đường sống, mặc cho bọn chúng lần thân nhân hoảng sợ chạy trốn.

Maximos hướng tới Đỗ Duy đưa ra một yêu cầu kỳ lạ, ông ta yêu cầu thả hai kẻ bị bắt sống cho chúng trở về.

Phó giáo chủ Rames có chút bất mãn quay trở lại vào trong khoang thuyền, nhin không được có sắc giận nói với Maximos:

- Giáo chủ của ta... vì cái gì mà người lại nhân từ đến vậy? Chẳng lẽ người không phát hiện ra là bọn họ quyết định đẩy người vào chỗ chết! Ôi... chỉ là người không thích giết người, không muốn tạo thành giết chóc. Ít ra mấy tên vừa bị bắt sống chúng ta có thể đưa chúng đến để đồ đổi chất trước mặt Giáo Hoàng. Đến lúc đó, đám người gây sự này không có cách nào chối cãi.

Maximos nghe xong chỉ lặng lẽ mỉm cười, sau đó vỗ vỗ vào vai Phó giáo chủ Rames:

- Lão bạn già, sự tình không có đơn giản như vậy đâu.

Sau đó không giải thích gì thêm, Maximos ngược lên nhìn Đỗ Duy nói:

- Công tước Hoa Tulip, hôm nay thật sự đã để ngài chê cười, để cho ngài thấy một ít xấu xa trong thần điện, nhưng xin ngài tin tưởng, đây chỉ là một số ít thôi, còn đại bộ phận giáo chức đều đắm chìm trong ánh sáng chói lọi thuần khiết của thần.

Đỗ Duy thần nhiên cười nói:

- Ngài yên tâm, mấy chuyện này thật ra ta không có để trong lòng, có điều ta hơi nghiêng về ý kiến của Phó giáo chủ Rames. Tại sao ngài lại thả cho chúng đi?

Maximos thần sắc trở nên buồn bã nhìn Đỗ Duy một cách thâm thúy rồi hướng về phía bọn người Raoen ở phía sau. Đỗ Duy ra hiệu cho đám cận vệ và Raoen phía sau lui ra, đồng thời bảo người mang một ít trà lên.

Bên ngoài boong tàu, bọn thị vệ lo quét dọn bãi chiến trường, và Rhine phô diễn một thực lực khiến Đỗ Duy kinh ngạc, Đỗ Duy đối với vị mãnh tướng này càng ngày càng cảm thấy thú vị liền sai người lấy một bộ giáp mới cấp cho hắn. Đỗ Duy nhìn thẳng vào Rhine cười lớn nói:

- Kỵ sỹ Rhine! Ta rất khâm phục sự dũng mãnh của ngươi, để thể hiện sự khâm phục này, ta xin tặng ngươi một món đồ. Ta thấy ngươi dùng cây búa to kia dù sắc bén nhưng nó đã hỏng mất rồi, lại nữa, nói thật ta thấy vũ kỹ của ngươi không thích hợp sử dụng thứ này, ta tặng ngươi một món vũ khí khác, lần sau khi chiến đấu ngươi sẽ có nhiều lợi thế hơn, thoải mái hơn nhiều.

Rhine nghe xong vô cùng cao hứng, nhưng sau đó lại buồn rầu nói:

- Ngài Công tước, thật ra ta cũng đã thử qua rất nhiều loại vũ khí nhưng chúng quá nhẹ... còn cây búa này chỉ là dùng tạm, nếu mà cân nặng có thể gấp đôi thì còn được.

Đỗ Duy cười nói:

- Ngươi có lẽ không biết, ta có một cửa hàng ở đế đô chuyên môn chế tạo các loại vũ khí đặc biệt. Nếu ngươi muốn, sau khi trở lại đế đô hãy đến đây, ta cam đoan sẽ chuẩn bị cho ngươi một món mà ngươi thích.

Sau đó kỵ sỹ Rhine cáo từ, chỉ còn lại Đỗ Duy và hai vị Giáo chủ.

- Quý ngài Maximos, bây giờ ta nghĩ chúng ta có thể nói chuyện thẳng được rồi.

Đỗ Duy thần sắc lạnh lùng ngồi xuống:

- Ta là người không muốn can thiệp sâu vào chuyện của thần điện, nhưng sự việc ngày hôm nay cho dù ta muốn tránh cũng đã muộn, đúng không? Cho nên ta bây giờ đã nhúng vào việc này, ta nghĩ ta có quyền được biết sự thực.

Maximos trên mặt không có một chút biểu tình, trầm ngâm ngược lên nhìn Rames, Rames hiểu ý gật đầu nói:

- Công tước đại nhân, ngài biết lịch sử của thần điện được bao nhiêu?

- Lịch sử?

Đỗ Duy nhíu mày:

- Cái đó ta chỉ biết chút ít, những điều ta biết phần lớn là từ sách vở. Bất quá nói thật ta nghĩ rằng phần lớn những điều trong đó không thể tin được. Vì lịch sử được viết lên bởi con người, vì để hoàn thiện lịch sử tất nhiên một số thông tin trong cuốn sách là giả.

Dừng một lúc, Đỗ Duy nhìn thẳng vào hai vị Giáo chủ rồi cười nói tiếp:

- Còn về lịch sử thần điện, ta biết nó đã có từ rất lâu, bất quá ngôn ngữ cổ nhất được ghi lại có lẽ là 961 năm trước. Roland đế quốc bắt đầu kiến quốc lúc bị hạ Aragon vĩ đại (lúc nhắc tới Aragon, Đỗ Duy ngoài miệng thì nói 'vĩ đại', nhưng trong lòng nhin không được mắng một tiếng ngu ngốc) thống nhất đại lục thành lập nên đế quốc Roland, trong quá trình đó giáo đình đã giúp đỡ rất nhiều, đồng thời sau khi dựng

quốc hoàng đế bệ hạ đã công nhận Quang minh thần điện chính là quốc giáo của đế quốc. Cũng tại thời điểm khi Quang minh giáo đình được công nhận là duy nhất hợp pháp quốc giáo, Quang minh giáo hội tìm được địa vị chính thức. Năm mà Roland đế quốc thành lập, Quang Minh thần điện chính thức thành lập, tổng bộ đặt tại đế đô. Trước đó, Quang minh giáo đình đã có... nhưng mà thứ cho ta nói thẳng, trước khi đại lục thống nhất, Quang minh giáo hội còn chưa có địa vị chính thống, lúc đó trên đại lục có rất nhiều tiểu quốc cùng rất nhiều dị giáo tồn tại, đúng không?

Rames gật đầu nói:

- Ngài Công tước đối với lịch sử hiểu biết thật sâu sắc, ngài nói đúng, sách đúng thật là có... nói như vậy. Chính là Quang minh giáo đình đã hiệp trợ hoàng đế Aragon, và hoàng đế Aragon cũng đồng thời đã giúp cho giáo đình lấy được vị trí độc tôn trên đại lục.

- Đây là hai bên cùng có lợi. - Đỗ Duy mỉm cười nói.

- Đối với người ngoài mà nói, thật không dễ dàng để nhận biết những vấn đề trong đó thật sự có hay là không, đằng sau còn có rất nhiều sự tình không được nhắc đến trong sách giáo khoa.

Rames thở dài nói tiếp:

- Tuy nhiên, thưa ngài Công tước, nếu người đã cảm thấy hứng thú như vậy... ta cũng xin kể cho người một vài câu chuyện lịch sử.

Đỗ Duy cười nói:

- Truyện xưa? Tốt lắm ta thích nhất là được nghe những câu truyện xưa.

Rames ho khan một tiếng rồi bắt đầu nói:

- Quang minh thần điện có lịch sử 961 năm là điều chính xác, nhưng thật ra Giáo Hội đã tồn tại từ trước đó rất lâu, thời gian có lẽ không thể xác định được. Nhưng có điều khi đế quốc Roland thống nhất đại lục, tín ngưỡng tôn giáo xác thực không chỉ có một mình Quang minh giáo đình, có rất nhiều tôn giáo sùng bái thần linh mà không phải là Quang minh nữ thần... Ôi, nguyên nữ thần vĩ đại khoan thứ cho họ, những kẻ đáng thương. Trở lại câu truyện... thực tế, à... Quang minh giáo đình hiệp trợ bệ hạ Aragon thống nhất đại lục không thể không nhắc đến một người, đó là giáo hoàng thứ nhất của Quang minh giáo đình - Mihus De Rossi. Tuy nhiên người đời sau thường biết đến ngài với cái tên "Mihus thông minh" hay là "Mihus thông thái"

Roland đế quốc trước kia có rất nhiều tôn giáo cùng tồn tại nhưng trong đó lớn nhất vẫn là Quang minh giáo đình chúng ta. Đáng tiếc, Quang minh giáo đình chúng ta tuy tín đồ nhiều nhất nhưng không phải thực lực cường đại nhất. Thậm chí ngay bên trong giáo hội đã có dấu hiệu rạn nứt. Chúng ta tuy đều tín ngưỡng Quang minh nữ thần, nhưng mà đối với giáo lý lại giải thích khác nhau, đối với phương pháp làm sao truyền bá Quang minh nữ thần cũng có sự khác biệt rất lớn...

Nghe tới đây trong lòng Đỗ Duy cười thầm: "Cái gì mà giải thích giáo lý khác nhau! Buồn cười! Đơn giản là lợi ích và quyền lợi phân phối không đều thôi"

Rames nói tiếp:

- Tại thời điểm đó, bên trong Quang minh giáo hội tồn tại ba dòng phân biệt là: Diệp ni phái, Ma sát phái và Hắc sơn phái. Diệp ni phái lấy tàn bạo làm phương pháp đối với giáo đồ, đồng thời phái này cho rằng Giáo Hội nên có quyền lực cao hơn cả quốc vương và quyền lợi đứng trên thế tục, thần quyền cao hơn hết thảy. Thần quyền trên thế giới này là cao nhất. Chủ trương dùng võ lực và thủ đoạn để tiêu diệt hết kẻ thù để duy trì và bảo vệ quyền uy Giáo hội... à, cái chủ trương này chúng ta cho rằng quá mức tàn bạo. Ma sát phái chủ trương dùng phương pháp truyền bá giáo lý để thuyết phục, nhân tiện nói luôn ta và Maximos đều theo phái này. Chúng ta chủ trương đề cao tự thân tu dưỡng, hơn nữa chúng ta cũng tin rằng giáo hội nên bảo trì sự thuần khiết không nên bị ảnh hưởng bởi quyền lực thế tục.

Đỗ Duy nghe thấy thế trong lòng cười thầm: "Cái gì mà Diệp ni phái, Ma sát phái, cũng chỉ là điều hâu và chim bồ câu mà thôi."

Nghe tới đây hắn liền hỏi:

- Thế còn Hắc sơn phái.

- Hắc sơn phái lúc ấy nhân số cực kỳ nhỏ bé, tuy nhiên họ rất mạnh và có thực lực cao nhất. Phái này điển hình là khổ tu, không hề quan tâm đến sự tình bên ngoài mà chỉ cố gắng đề cao chính mình và tham khảo giáo điều, vì vậy họ còn được biết đến với cái tên khổ tu phái hay là ẩn tu phái. Những người này dù nhân số không nhiều nhưng bởi vì tu luyện rất khắc khổ cho nên Hắc sơn phái thần thuật sư thực lực vô cùng mạnh, bọn họ cùng với thế giới bình thường không có không có tranh đua gì cả, chỉ cần không can thiệp vào việc tu luyện của bọn họ. Nhưng họ có một nhược điểm đó là nếu có kẻ nào dám đe dọa đến an nguy của Giáo hội, Hắc sơn phái sẽ dùng lực lượng cường đại nhất phá hủy hết thảy. Có thể nói Hắc sơn phái là lực lượng thủ hộ lớn nhất của Giáo hội, bất quá họ chủ trương không chủ động đi xâm lấn mà chỉ là phòng ngự.

Ba phái tranh đoạt suốt mấy trăm năm qua, nhưng thực ra chỉ có hai phái Ma sát và Diệp ni, còn Hắc sơn phái chủ yếu ở trạng thái trung lập. Một nghìn năm trước đã có sự chuyển biến đó là sự xuất hiện của “Mihus thông minh”, người đã làm thay đổi toàn bộ tình thế.

Đỗ Duy gật đầu nói:

- Ta đại khái đã hiểu rõ, Mihus, chính là đệ nhất Giáo Hoàng, người đã cùng với Aragon bệ hạ liên kết thành đồng minh.

- Đại khái là như vậy, Mihus Giáo Hoàng cực kỳ thông minh, ngài không những thần thuật lợi hại mà còn là thiên tài lãnh đạo. Truyền thuyết ngài bác học đa tài, mị lực và tài thuyết phục người khác rất mạnh. Dưới sự cố gắng của ngài, Quang minh giáo hội từ ba phái rối cuộc cũng đã thống nhất... Đương nhiên phải nói đó là chỉ tạm thời... nhưng sự hợp nhất đó của ba phái đã hình thành nên một cỗ sức mạnh đoàn kết. Không lâu sau đó, tất cả các tín đồ của Quang minh thần điện đều ra sức trợ giúp đại quân của Roland đế quốc. Dưới sự trợ giúp đó, quân Roland đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Rất nhanh đế quốc của Aragon bệ hạ chính thức thành lập, đồng thời tuyên bố Quang minh giáo hội là hợp pháp tôn giáo duy nhất trên đại lục. Tất cả các tôn giáo còn lại đều là tà ác dị giáo.

Đỗ Duy nhin không được liền hỏi:

- Vậy vị Mihus Giáo Hoàng là người của phái nào? Diệp ni phái hay Ma sát phái? Hay là Hắc sơn phái?

Nhắc đến vấn đề này cả Rames và Maximos cùng thoáng nhìn qua nhau, trên mặt đồng hiện lên vẻ khổ sở.

- Không ai biết!

Maximos vốn vẫn trầm ngâm đột nhiên thở dài nói:

- Đó là vấn đề mà khiến cho nội bộ Quang minh thần điện mãi tranh cãi suốt 900 năm qua.

Đỗ Duy có chút tò mò hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì đến bây giờ, chúng ta vẫn chưa xác định được Mihus Giáo Hoàng là người thuộc phái nào?

Rames thở dài nói:

- Mà căn cứ vào những gì ghi lại, năm đó Mihus Giáo Hoàng cũng chưa có công khai thừa nhận mình thuộc phái nào, chính ngài đã không nói nên người khác cũng không dám hỏi.

- Nếu có thể xác định được Mihus Giáo Hoàng thuộc hệ phái nào thì có lẽ bên trong thần điện đã không bị phân chia trong suốt hơn 900 năm, và cũng đã chảy không biết bao nhiêu máu... Bãi cọc thiêu sống ngoài thần điện ở đế đô cũng đã thiêu chết không biết bao nhiêu người vì tội danh dị đoan... Ói!

Maximos thở dài một tiếng thần sắc thật ảm đạm.

396. Chương 283: Sự Kiện Tai Tiếng

Trong phòng nhất thời chìm vào lặng lẽ, Đỗ Duy nhú mày hỏi:

- Tại sao có thể như vậy? Minus này lúc trước có thể khiến ba phái dung hợp thành một, còn thành đệ nhất giáo hoàng, vậy lại lịch cùng thân phận của ông ta, khẳng định mọi người đều biết, vì cái gì lại...
- Nói về vị Minus bệ hạ này, những trải nghiệm của bản thân ngài ấy có thể được xem là truyền kỳ.

Rames vẫn sắm vai người kể chuyện xưa, mà Maximos tiếp tục giữ vẻ trầm tư.

- Vị Minus bệ hạ này, trước kia cũng chẳng phải kẻ đứng đầu một phái nào cả. Mà theo người nghiên cứu lịch sử, trên thực tế ngài chỉ là thần phụ của một tiểu giáo hội địa phương. Ngài cùng khai quốc hoàng đế của Roland - Aragon bệ hạ - là đồng hương, nhưng là quen biết từ xưa. Aragon bệ hạ xuất thân từ một gia đình tiểu quý tộc tại nam bộ đại lục, mà Minus bệ hạ, lại là thần phụ tiểu giáo hoàng giáo sở tại đó.

Đó là tiểu tông giáo tại một thị trấn nhỏ không phồn hoa, người trong tôn giáo cũng rất thưa thớt, chẳng có bao nhiêu nhân viên thần chức. Minus bệ hạ vốn xuất thân từ một gia đình tín đồ trung thành, lúc mười sáu tuổi tiến nhập tông giáo, hiến thân thành một nhân viên thần chức, hai mươi hai tuổi, làm thần phụ trong tôn giáo sở mắc bệnh mất, ngài trở thành tân thần phụ... bởi vì lúc ấy thật sự chẳng còn một ai khác. Mọi người đều biết, lúc Aragon bệ hạ còn trẻ, từng có vài năm phiêu lưu bên ngoài, gây ra không ít phiền toái, còn có một lần bị chính quyền khi ấy truy nã. Aragon bệ hạ trốn về quê nhưng không dám trở lại nhà, liền trốn ở trong tông giáo mà Minus bệ hạ phụ trách. Nghe nói hai người lúc đó còn có tình bằng hữu rất thâm hậu.

Sau này, Aragon bệ hạ nổi lên, nắm quyền chưởng quản một tiểu quốc... Điều khiến cho hậu nhân cảm thấy kỳ quái là, hình như tất cả các ghi chép về lịch sử, Minus bệ hạ từ thời điểm đó lại xuất hiện bên cạnh Aragon bệ hạ. Theo sử xưa kể lại, vào thời điểm đó, Aragon giao cho Minus triệu tập tín đồ trong phạm vi thế lực của mình dốc sức vì quân đội.

Mà sự hợp tác trước đó của Minus cùng Aragon lại không hề được ghi lại. Nói một câu bất kính, dường như hai người là bỗng nhiên cùng nổi lên một lúc... Đương nhiên, hậu nhân đoán, đại bộ phận đều đồng ý về một giả thuyết, đó là: Trên thực tế, vào thời điểm hoàng đế bệ hạ Aragon khởi binh, Minus đã là chiến hữu thân cận của Aragon bệ hạ. Mà về sau, vì trợ giúp cuộc chiến tranh thống nhất của Aragon, Minus đã liên hệ với tất cả các phái quang minh giáo hội trên toàn đại lục, thuyết phục rất nhiều người tham gia vào sự nghiệp thống nhất. Hơn nữa lợi dụng năng lực xuất sắc của bản thân, đã hoàn thành cực tốt kế hoạch này.

Sau đó, trong cuộc chiến tranh thống nhất, quang minh giáo hội từng bước hợp tác sâu sắc với Aragon. Mà Minus, từ khi đôi bên bắt đầu hợp tác, đã từng bước từng bước nắm trong tay rất nhiều quyền lực của giáo hội. dù sao ngài vốn là một vị thần phụ giáo hội. Nếu nói là Quang minh giáo hội đã giúp Aragon hoàn thành sự nghiệp kiến tạo đế quốc vĩ đại, vậy, có lẽ cũng có thể nói... sự nghiệp của Aragon đã khách quan tạo nên vị trí Minus trong giáo hội.

Dù sao từ thời điểm bắt đầu, ngài đã đóng vai trò trung gian trong liên minh giữa giáo hội và Aragon. Mà bởi vì ngài cũng là một thần phụ, nên sau này dần dần trở thành người phát ngôn thay cho giáo hội trong quan hệ hợp tác cùng Aragon. Tóm lại, trong sự nghiệp thống nhất vĩ đại, ngài có công lao cao vời vợi, uy vọng trong giáo hội có một không hai, cuối cùng chiếm được sự ủng hộ của mọi người, chính thức quy tụ các giáo hội phân tán tạo thành một tổ chức chặt chẽ: Quang minh thần điện ! Mà bản thân ngài, cũng trở thành đệ nhất giáo hoàng bệ hạ.

Khách quan mà nói, Quang minh thần điện có thể có cục diện như hôm nay, Minus bệ hạ có công lao rất lớn. Nếu không có nỗ lực của ngài, bây giờ Quang minh giáo hội vẫn là một tổ chức rời rạc như trước, thậm chí không chắc có thể trở thành giáo phái chính thống trên đại lục. Hơn nữa, nếu không có những cố gắng của ngài, ba phái năm đó cũng đã không hợp tác.

Minus bệ hạ là một vị lãnh đạo thông minh, ngài rất giỏi về khơi thông, liên lạc cũng như kết nối các lực lượng khắp nơi, tập hợp mọi người lại, trở thành một sợi dây liên kết. Đáng tiếc là, cho dù thông minh như Minus, cũng không cách nào hoàn toàn loại bỏ sự chia rẽ giữa các phái trong giáo hội. Cho nên, lúc ngài còn sống, có thể tạm thời khiến các phái đoàn kết, nhưng thực tế khi đại lục thống nhất, ngài mặc dù là

giáo hoàng, nhưng các phái trong nội bộ giáo hội vẫn phân rẽ. Mấy năm cuối đời Minus, dường như đều hao phí vào việc làm thế nào để bình ổn sự tranh đoạt quyền lực trong giáo hội.

Hơn nữa, mấy năm cuối đời, theo phán đoán của hậu nhân, Minus bệ hạ không thể khống chế sự tranh đấu gay gắt giữa các phái nữa. Dù sao, trước khi đại lục thống nhất, mọi người đều có mục tiêu chung để phấn đấu, còn có thể nghe Minus khuyên bảo, tạm thời bỏ qua sự bất đồng, cùng cố gắng thống nhất đại lục. Nhưng sau đó, đã không còn mục đích chung sức chống địch, như vậy viên đá đoàn kết đã không còn, Minus không tìm ra một lý do để hòa hợp mọi người.

Ngài chết vì bệnh sau khi đế quốc thành lập ba năm, Aragon bệ hạ tự mình chủ trì tang lễ của ngài. Minus bệ hạ chết trên giường bệnh, nhưng điều khiến người khác khó hiểu là...

Nói tới đây, Rames thở dài, dường như có vẻ không đành lòng nói tiếp. Hắn có chút do dự, liếc nhìn Maximos,.

- Nói đi, Rames.

Maximos thở dài:

- Cái chuyện bí ẩn này là một điều xấu hổ của thần điện, đáng lẽ sự việc này không nên kể ra, nhưng che giấu hoàn toàn như vậy cũng chẳng còn ý nghĩa nữa. Hôm nay đã nói nhiều vậy, vậy còn ngại gì mà không nói rõ toàn bộ.

Tướng mạo Rames vốn thoát nhìn có chút hèn mọn, nhưng lúc này lại mang vẻ bi thương, hắn hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Công tước Tulip, chuyện này chỉ có một số thủ lĩnh các phái mới biết. Hơn nữa vẫn rất bí ẩn, tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài, bởi vì thật sự là rất không tốt đẹp gì!

- Sao, rốt cục là có gì không hay?

Đỗ Duy nhú mày:

- Chẳng lẽ...

Hắn đột nhiên hạ giọng:

- Chẳng lẽ vị Minus này bị người ta hại chết?

Rames có đôi chút hoảng loạn, vội lắc đầu:

- Đương nhiên không phải! Mihus bệ hạ mặc dù lúc tuổi cao, không thể khống chế sự chia rẽ giữa các phái. Nhưng danh vọng của ngài rất cao, nhất là trong các giáo đồ cấp thấp, danh vọng của ngài cao phi thường, được người khác cực kỳ tôn kính. Nếu ai dám hại ngài, vậy chẳng khác nào đối mặt với cơn cuồng nộ của hơn ngàn, vạn tín đồ! Ai mà dám làm việc này chứ! Hơn nữa... hơn nữa... mấy phái dù cạnh tranh ác liệt, nhưng loại việc ám hại giáo hoàng, tội phản nghịch lớn như thế, bọn họ cũng không dám.

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng, trong lòng thầm nhủ: “Không dám sao? Sao ta không thấy vậy...”

Rames lấy lại bình tĩnh, rồi mới tiếp tục nói:

- Trên thực tế... nghe nói... ài... cũng chỉ là nghe nói thôi. Mấy ngày cuối đời của minus bệ hạ, kỳ thật ngài đã mất đi quyền lực, bị người mấy phái giam lỏng, không thể ra lệnh cho bất kỳ kẻ nào, bên mình chỉ có một lão người hầu trung thành. Diệp Ni phái cùng Ma Tát phái đều cho người theo dõi sát sao, yêu cầu ngài công bố di chúc.

Đỗ duy nhú mày:

- Chẳng lẽ yêu cầu ông ta chọn người làm giáo hoàng kế nhiệm?

- Cũng không phải! Nghĩ lại, lúc Mihus chính thức trở thành giáo hoàng, đã nghĩ tới vấn đề này, cho nên khi ngài còn nắm quyền đã công bố phương pháp kế thừa. Không phải do bản thân giáo hoàng chỉ định, mà phải do hội đồng trưởng lão thống nhất bỏ phiếu, tiến hành so sánh công trạng các đại giáo chủ các giáo khu. Cuối cùng tuyển chọn người ưu tú nhất, mới có tư cách trở thành người thừa kế. Cứ như thế, sẽ tránh

cho vị trí giáo hoàng từ đó về sau bị một nhóm có dã tâm độc chiếm. Đây cũng là một biện pháp rất đúng đắn!

- Di chúc của Mihus có tác dụng gì?

Đỗ Duy lấy làm khó hiểu.

Rames cười khổ:

- Vấn đề là ở chỗ ấy! Đế quốc mới thành lập hai ba năm, Mihus bệ hạ đã không thể sống tiếp nữa. Vào thời điểm này mà tiến hành đánh giá công trạng... Công tước đại nhân, ngài nghĩ xem, chiến tranh thống nhất mới chấm dứt không lâu, mấy vị đại giáo chủ giáo khu, nói rõ ra, mỗi người đều lập nên những chiến công kiệt xuất! Nhưng lúc ấy không một ai đặc biệt nổi trội, nếu chỉ thuần túy so công trạng, vậy mọi người đều không quá chênh lệch. Về sau nếu trưởng lão đoàn bỏ phiếu, cũng không thể lấy công tích làm tiêu chuẩn, như vậy... cảm tình phiếu sẽ trở nên quan trọng nhất.

- Cảm tình phiếu?

- Đúng!

Rames than thở một hơi dài:

- Cũng là Minus bệ hạ đã có một cống hiến lớn lao vì thần điện! Trước đây ta đã nói có sự tranh đấu giữa Ma Tát phái cùng Diệp Ni phái, Hắc Sơn phái luôn giữ vị trí trung lập. mà Minus thực ra đã lợi dụng tổ chức Hắc Sơn phái này để phát huy, mới dung hòa được mâu thuẫn bên trong. Mà khi trở thành giáo hoàng đã làm được một việc lớn, trên hết cũng là hành động vô cùng sáng suốt, đó là thành lập trưởng lão đoàn! Toàn bộ thành viên trưởng lão đoàn tuyệt đại đa số là Hắc Sơn phái, vốn là giáo phái trung lập, hơn nữa giáo lý của bọn họ thiên về không phân tranh với thế nhân, kiên trì với nguyên tắc khổ tu, tính tình liêm khiết, đồng thời không sợ áp bức từ ngoại giới.

Bọn họ là nhân tuyển tốt nhất để đảm nhiệm vị trí trọng tài, lại không bị quyền lực làm mê hoặc. Cho nên dường như toàn bộ trưởng lão đoàn khi ấy đều là người Hắc Sơn phái. Trưởng lão đoàn ngày thường không có quyền lực, cũng không tham dự việc quản lý của thần điện, chỉ khổ tu, danh nghĩa trưởng lão tựa hồ là một danh ham vinh dự. Nhưng thời điểm chọn người kế thừa giáo hoàng, vị trí trưởng lão lại trở thành trọng yếu. Hơn nữa bản thân Hắc Sơn phái có thực lực cường đại, vô luận Ma Tát phái hay Diệp Ni phái cũng không dám tùy tiện chọc giận hoặc khiêu chiến bọn họ, trưởng lão đoàn của Hắc Sơn phái, là người có được lá phiếu cuối cùng để quyết định giáo hoàng. Lúc đánh giá công trạng của mấy đại giáo chủ cơ bản là tương đương, không thể làm ra phán định cuối cùng, mà thời điểm đó, cảm tình phiếu quan trọng vô cùng...

- Ý người là...

Đỗ Duy nhún mày.

- Danh phận của các phái...

Rames trầm giọng xuống:

- Thời điểm đó, mọi người cho rằng lập trường của Mihus sẽ quyết định vị trí giáo hoàng cuối cùng thuộc về ai. Mihus mặc dù không có quyền trực tiếp lập tân giáo hoàng, nhưng dấu sao người khác cũng thật sự đặt kỳ vọng vào ngài rất lớn. Quan trọng nhất là bản thân ngài cho tới bấy giờ chẳng công khai mình rốt cục là Diệp Ni phái hay Ma Tát phái. Thời điểm đó, song phương đều cho rằng, nếu Mihus có thể thừa nhận mình thuộc phái nào, sẽ dẫn đến lựa chọn cuối cùng sẽ nghiêng về bên phái đó! Công tước đại nhân, ngài nghĩ xem, đang lúc nhân tuyển Diệp Ni phái hay Ma Tát phái đều tương đương, mà Mihus đứng ra chỉ cần nói một câu rằng kỳ thật ngài đứng về ở phái nào đó. Vậy... bằng uy vọng to lớn của ngài, tất cả trưởng lão đoàn đều sẽ bầu cho người thừa kế trong phái của ngài.

- Ta rõ rồi, cho nên thời điểm đó, bọn chúng trước giường bệnh của Mihus, bức bách ông ta mở miệng thừa nhận thuộc phái nào, đúng không?

Rames đỏ bừng mặt, cứng miệng nói không ra lời.

Lúc bấy giờ Maximos mới lên tiếng:

- Không sai... Công tước đại nhân, người nói đúng là sự thật vào lúc ấy! Đây quả là một sự kiện tai tiếng, vào lúc vị Giáo Hoàng vĩ đại hấp hối, thủ lĩnh của hai phái vì tranh đoạt quyền lực mà uy hiếp đe dọa một bậc vĩ nhân ngay trên giường bệnh... Hành động ấy thật khiến người ta phải xấu hổ! Mặc dù bản thân ta thuộc Ma Tát phái nhưng cũng cảm thấy nhục nhã trước những hành vi mà Ma Tát phái năm đó đã làm.

- Chuyện đáng hổ thẹn tiền nhân làm trước kia, người đời sau không cần phải gánh chịu trách nhiệm!

Đỗ Duy khoát tay:

- Ta chỉ quan tâm là... sau đó thì sao?

- Sau đó phát sinh một việc khiến cho nội bộ thần điện chia rẽ, tranh đấu tới cả ngàn năm sau... Hơn nữa còn khiến cho Quang minh thần điện và hoàng thất trở mặt với nhau. Sau này song phương bằng mặt không bằng lòng, thần quyền và chí tôn của hoàng quyền luôn đấu đá. Cho tới tận nay vẫn chẳng có tiến triển gì, ngược lại còn mạnh mẽ hơn.

Maximos nói với vẻ cam chịu, dường như trên mặt lão ẩn chứa sự cao thâm khó lường:

- Công tước đại nhân, sự việc sau đó lại càng bí ẩn, ngài có thực sự muốn nghe không?

Đỗ Duy hoàn toàn rõ ràng cái “bí ẩn” này, đó chính là muốn nghe thì phải trả một cái giá.

Có điều, hẳn dường như tỏ ra rất khinh thường cái trò ấy:

- Đã kể mở đầu rồi mà nếu không tiếp tục thì tối nay ta chẳng thể nào ngủ yên. Giáo chủ đại nhân, hiện nay chúng ta đều đã đứng chung một chiếc thuyền. Ngài cứ nói đi...

397. Chương 284: Chuyện Rối Rắm

- Sau đó...

Rames dường như có chút ngập ngừng. Hắn nhìn sang Maximos.

Maximos ảo não nhếch môi cười:

- Hãy để cho ta nói tiếp đi chuyện sau đó... Sau đó, bệ hạ Mihus vẫn mãi lặng lẽ nằm trên giường bệnh. Những kẻ giam lỏng ngài dù gan lớn nhưng cũng thật sự không biết đối xử với ngài thế nào. Dẫu sao, nếu như có ai dám hại ngài, khi tin tức này truyền ra ngoài, phái nào làm ra việc này lập tức bị hủy hoại hết thanh danh, bị ngàn vạn người chửi rủa. Về sau đã xảy ra một chuyện khiến những ghi chép về sự kiện này ở trên những văn tự hiện đều bị xóa bỏ. Có chăng cũng chỉ là lời truyền miệng của các thủ lĩnh các phái lúc lâm chung mà thôi.

- Ngài nói đi, rốt cuộc về sau chuyện gì đã xảy ra?

- Sau đó...

Maximos cười khỏ sở:

- Sau đó, nghe nói vào lúc của Mihus hấp hối, Aragon bệ hạ hay tin. Ngài mang theo mười hai vị Thánh kỵ sĩ Roland xông vào thần điện. Aragon bệ hạ lúc đó đang là Tinh không hạ đệ nhất cường giả, mười hai vị Thánh kỵ sĩ Roland mà ngài chỉ huy lại là những vị thánh kỵ sĩ hàng đầu, đương nhiên không một người nào ở thần điện có thể ngăn cản được ngài. Huống hồ, ngài lại mang thân phận Hoàng Đế của đế quốc, ai dám ra mặt dùng vũ lực ngăn cản ngài đi gặp Giáo hoàng chứ?

- ...Vì vậy, nghe nói, vào lúc Aragon bệ hạ xông vào, bởi vì sự tình khẩn cấp liền dùng vũ lực với những tên dám ngăn cản, ngay tại đương trường còn giết hai tên nhân viên thần chức có địa vị không thấp ở thần điện. Rốt cuộc ngài cũng đến được giường bệnh gặp Mihus. Trước lúc lâm chung giáo hoàng Mihus cùng Aragon bệ hạ còn nói vài câu với nhau, sau đó Aragon bệ hạ nắm lấy tay Mihus, cuối cùng Mihus mỉm cười mà ra đi.

Nói đến đây, Maximos tỏ vẻ rầu rĩ không thôi.

Đỗ Duy thở dài hỏi:

- Mihus trước lúc lâm chung cùng Aragon nói vài câu, nhất định là rất quan trọng... không biết ngài nói điều gì?

- Cái này...

Maximos lộ vẻ khó xử:

- Cái này...Thực sự ai cũng không hiểu. Có thể nói đây là đoạn lịch sử bí ẩn từ nghìn năm tới nay. Tuy vậy, mấu chốt quan trọng không chỉ ở mấy câu nói đó, mà còn là... lúc đó Aragon bệ hạ vì chuyện này, vì chứng kiến người bạn già lúc sắp chết bị nội bộ giáo hội các phái bức nhục như thế, cảm thấy cực kỳ giận dữ. Vì thế dưới cơn cuồng nộ của ngài đã thực hiện một hành động... Chuyện này cũng là bí ẩn nên người bên ngoài không ai hiểu.

- Cái gì?

Trái tim của Đỗ Duy chợt đập nhanh lên.

Maximos hạ giọng:

- Mọi người đều hiểu, lúc ấy để có được sự hỗ trợ mạnh mẽ của giáo hội cũng như thể hiện sự thành ý hợp tác, Aragon bệ hạ lúc đó đang có thân phận là Thống Soái, công khai tiếp thụ tẩy lễ vào giáo hội, người chủ trì buổi tẩy lễ chính là Mihus. Aragon sau khi tiếp thụ một loạt lễ nghi chính thức là một giáo đồ. Hơn nữa, dưới tay ngài chỉ huy là mười hai vị thánh kỵ sĩ Roland dũng mãnh, vì đi theo thống soái, bọn họ cũng đồng loạt gia nhập vào giáo hội, tuyên bố thờ phụng nữ thần quang minh, trở thành những tín đồ.

- Đúng vậy... cái này ta có biết.

Đỗ Duy gật đầu:

- Rốt cuộc Aragon...

- Nghe nói...

Maximos cười khổ:

- Xin lỗi ngài. Chúng ta hôm nay dường như có rất nhiều điều nghe nói rồi. Nhưng thực sự là thế, chẳng có văn tự nào ghi lại, thuần túy là lời truyền miệng. Khụ khụ... Nghe nói, lúc Mihus nắm tay Aragon bệ hạ mỉm cười rồi ra đi, Aragon bệ hạ không thể kìm nén cơn giận dữ, ngài chẳng thềm để ý tới nhân viên thần chức đang ở đó phản đối, kiên quyết đặt thi thể giáo hoàng bệ hạ Mihus lên lưng. Cứ như vậy, tự mình công thi thể bệ hạ Mihus ra tới sảnh đường thần điện!

Lúc ấy tình hình rất căng thẳng, bởi vì Aragon đưa người xông vào thần điện khiến cho thần điện như gặp đại địch. Cơ hồ tất cả các cao thủ ở trong thần điện đều tập trung ở đại sảnh ngăn cản Aragon cùng mười hai thánh kỵ sĩ.

Đối diện với thủ lĩnh phái Ma Tát. Diệp Ni, còn có trưởng lão của phái Hắc Sơn cùng với trưởng lão đoàn, thủ lĩnh thần điện kỵ sĩ đoàn và những người khác, hoàng đế bệ hạ không chút sợ hãi. Trước mặt mọi người, ngài mang ra huy chương tượng trưng thân phận tín đồ - huy chương Thần Thánh kỵ sĩ, hung hăng ném trên đất còn cổ đập lên hai cái, sau đó lạnh lùng cười to ba tiếng và nói một câu: Thần giáo như thế này, Thần điện như thế này chỉ khiến cho người ta ngượng ngùng hổ thẹn vì đứng trong đội ngũ. Từ hôm nay trở đi, Aragon không còn là tín đồ của thần điện. Người bạn già này của ta, ta tin rằng hắn cũng không thêm tiếp tục lưu lại nơi dơ bẩn này! Sau đó quay mặt liền đi. Mười hai vị Thánh kỵ sĩ dưới trướng của ngài cũng đồng loạt theo hoàng đế bệ hạ, trước mắt mọi người tháo huy chương thần thánh kỵ sĩ ném xuống đất, ngang nhiên rời đi. Câu nói mà Aragon bệ hạ lưu lại khiến mọi người có mặt tại nơi đó xấu hổ không chịu nổi, mặt đỏ tới mang tai, có người thẹn quá hóa giận. Tuy nhiên, bởi vì ai cũng hiểu thực lực Aragon lúc bấy giờ - đệ nhất cường giả trên đại lục, cho nên, mặc dù bệ hạ làm cho Thần Điện mất hết thể diện nhưng không một ai ở đó dám lên tiếng cản trở hoặc khiêu chiến.

Đỗ Duy thở dài, không kìm được mà liên tưởng về năm đó, vị hoàng đế khai quốc cũng xuyên việt như mình lại khí phách như vậy. Ở trong thần điện đối mặt với vài trăm cao thủ bao vây, dùng những lời lẽ chần chừ động như thế xỉ nhục địch nhân. Hơn nữa trước mặt mọi người đem thi thể người bạn của mình đi, khí thế hào hùng ấy khiến cho không kẻ địch nào dám ngăn cản... đây là hào khí bậc nào cơ chứ?!!

- Tuy vậy... chẳng thể không nuối tiếc, cũng bởi vì chuyện này mà về sau, sự mâu thuẫn giữa thần điện và hoàng thất rốt cuộc cũng chính thức hiện rõ! Cũng vì việc này mà Thần Điện và Hoàng thất bắt đầu đoạn tuyệt! Về sau phái Diệp Ni cùng phái Ma tát đều thống hận Aragon phá hủy đại sự của họ, quan hệ với Hoàng thất cũng dần dần trở nên tồi tệ.

Cuối cùng Maximos than thở.

Đỗ Duy nghe đến đó trở nên bùi ngùi vô hạn, không thể tưởng tượng được sự việc năm đó còn có một câu chuyện phức tạp như vậy. Hắn sớm đã hiểu Aragon và Thần điện có mâu thuẫn, chỉ là từ câu chuyện này mới có thể nhìn ra được Aragon và vị giáo hoàng đầu tiên của thần điện là Mihus khi còn sống dường như còn là bằng hữu thân thiết. Chỉ sau khi Mihus qua đời, Aragon mới chính thức trở mặt với Thần điện.

Nhớ tới Hussein đã từng nói ở một gian mật thất bên trong Thần Điện còn lưu giữ huy chương kỵ sĩ của Aragon, bị những phù phép độc địa nguyên rửa ngàn năm.

Hắn nghĩ tới đó, bỗng nghe thấy tiếng động từ trong khoang thuyền. Trong phòng Rames và Maximos liền biến sắc, nhìn về phía Đỗ Duy.

Đỗ Duy nhú mào, quát lên:

- Ai !

Hắn bật dậy tiến về phía ấy, giật cửa khoang thuyền, đó là phòng ngủ của chính Đỗ Duy. Hắn nhìn lướt qua thấy đức ngài Thần Thú nằm ngay trên sàn, giống như vừa từ trên bàn rơi xuống vậy.

Nhìn qua đức ngài Thần Thú này, dù trên mặt con cánh cụt không có chút biểu hiện gì, chỉ là trong mắt hắn dường như còn có vẻ chút kích động.

Trong lòng Đỗ Duy chợt rung động, xoay người đối với Rames và Maximos tỏ vẻ ung dung, cười nói:

-Ồ. Không cần lo lắng. Các ngài thấy đấy, đó là thú cưng của ta, nó không cần thận ngã từ trên bàn xuống.

Maximos và Rames nhìn thoáng qua, chỉ thấy một con chim hình dáng cổ quái mới yên tâm. Dù sao cái mà bọn họ nói đều là những chuyện bí mật không hay của giáo hội. Nếu bị người ngoài nghe được thực rất không ổn chút nào. Nhưng đây chỉ là dù sao con thú nuôi của Đỗ Duy cũng chỉ là một con chim mà thôi. Tuy có chút kì lạ, nhưng các dạng loại ma thú cổ quái trên thế giới rất nhiều. Tóm lại cũng chỉ là một súc vật không đáng để trong lòng.

Câu chuyện kể đến đó, kỳ thật còn chưa nói hết nhưng Đỗ Duy nhìn thấy ánh mắt của QQ có chút quái dị, trong lòng mập mờ đoán được cái gì đó: "...Cái con chim đáng ghét, quá nửa là đã biết nội tình gì đó rồi!

Nghĩ đến đây, hắn trở lại đại sảnh, nói với hai vị giáo chủ:

- Thưa hai ngài, hôm nay rất cảm ơn hai ngài đã cùng ta đàm đạo về mấy chuyện xưa. Các ngài có thể kể với ta, đã cho thấy sự tín nhiệm của các ngài đối với Đỗ Duy. Ừm... Bây giờ... có lẽ sau những sự việc đã trải qua hôm nay, ta nghĩ hai đức ngài hẳn cũng đã mệt, đợi các đức ngài nghỉ ngơi cho khỏe, đến tối chúng ta lại tiếp tục. Các Ngài thấy thế nào?

Nói xong những lời này, Đỗ Duy thấy ngay trên mặt Rames lộ rõ vẻ bất mãn, dường như nhịn không được liền cổ vọt vát đôi chút, vội nói:

- Thưa ngài công tước Tulip, ngài ...

Đỗ Duy tủm tỉm cười:

- Thưa giáo chủ Rames, ngài không cần phải nói. Đỗ Duy cũng không phải là người ngu ngốc. Ta hiểu, các ngài khẳng khái đem những bí mật này nói cho ta thì tất nhiên là có việc cần đến sự trợ giúp của ta. Có đúng vậy không?

Gương mặt Rames liền đỏ lên, đang muốn nói lại gì đó thì Maximos nhếch môi cười, hạ giọng bảo:

- Được rồi, anh bạn già của ta. Đức ngài công tước tuổi trẻ cơ trí, so với những lão già bọn ta thông minh hơn nhiều. Rất nhiều việc không cần phải nói ra, mọi người thâm hiểu trong lòng là được rồi.

Nói xong, Maximos khẽ nghiêm mình cúi chào Đỗ Duy, thông thả nói:

- Thừa đức ngài Công Tước, nếu như trong lòng ngài đã hiểu được rồi thì tốt rồi. Ta cũng biết, đây là chuyện trọng yếu, ngài cũng cần có thời gian suy nghĩ cẩn thận mới có thể trả lời ta được. Mấy việc trước kia cứ nói đến đó đã... chúng ta ăn tối xong sẽ lại tiếp tục trò chuyện, ngài thấy ra sao?

Đỗ Duy cười ha hả, rồi làm động tác tiễn khách:

- Rất đúng với ý của ta! Xin mời! Các đức ngài. Ta sẽ chuẩn bị cho hai ngài khoang tốt nhất, đến buổi tối chúng ta lại vui vẻ chuyện trò .

Rames dường như còn có chút lo lắng, còn Maximos tỏ vẻ ung dung, chậm rãi bước trước ra khỏi phòng.

Chờ khi bọn họ đi ra ngoài, lập tức Đỗ Duy khẽ đưa mắt ra hiệu cho thị vệ phía ngoài cửa, để cho bọn họ canh gác nghiêm ngặt phía cửa và xung quanh. Bản thân hắn trở lại trong phòng, đóng chặt cửa rồi đi đến trước mặt đức ngài thần thú.

QQ đã quay lại dáng vẻ ưu nhã của một con chim, ngồi trên một cái ghế nhìn Đỗ Duy tiến lại. Con chim luôn luôn “giảo hoạt” này dường như có chút căng thẳng.

- Được rồi, đức ngài thần thú tôn kính của ta.

Đỗ Duy ngồi xuống trước mặt nó :

- Lần này ngài lại vừa nhớ ra chuyện gì thì nên nói cho ta hay? Bệnh mất trí của ngài tạm thời lại khá lên rồi phải không?

Lần này QQ chẳng trêu chọc Đỗ Duy như mọi khi, giọng của nó cũng không còn vẻ xảo quyệt hay bồn chồn như lúc trước, mà lại rất nghiêm trọng lẫn chút buồn ngủ.

- Đỗ Duy, người không phải muốn biết Mihus nói gì với Aragon trước khi chết sao? Những lời đó, ta có biết.

Ánh mắt của Đỗ Duy lập tức tròn tròn:

- Người nói cái gì?

QQ thở dài một hơi:

- Hắn nói: Anh bạn già, xin lỗi nha, ta chết quá sớm. Chỉ e rằng những việc về sau không cách nào giúp người hoàn thành rồi. Đáng tiếc... ta chết thế này, từ nay về sau Thần Điện sẽ trở thành cái ung nhọt của đại lục . Vâng, toàn bộ câu nói là như vậy đó, một từ cũng không có sai.

Đỗ Duy nghe xong, không khỏi dựng hết tóc gáy!!

Ý nghĩa của câu nói này, thực sự khiến cho người ta quá mức... quá mức kinh hãi!!!

Trước lúc lâm chung Mihus nói với Aragon mấy lời này, mơ hồ như, phảng phất là ...

Có lẽ nào, Mihus vốn dĩ đã một lòng cùng Aragon! Hắn trở thành giáo hoàng đó là vì muốn giúp đỡ Aragon khi đế quốc đã thống nhất, giảm bớt sự ảnh hưởng của Quang Minh giáo hội đối với đại lục? Bảo đảm tông giáo sẽ không gây nguy hại đến sự thống trị của đế quốc?

- Tôi hiểu ngài đang nghĩ cái gì, cũng hiểu ngài sẽ đoán ra sao.

QQ nhìn biểu hiện của Đỗ Duy:

- Hơn nữa, tôi cũng có thể nói cho ngài biết, ngài đoán không sai. Mihus căn bản chẳng phải là một tín đồ thực lòng, hắn trước sau đều là chiến hữu thân cận nhất của Aragon. Từ lúc Aragon khởi binh, hắn liền vì Aragon tận tâm tận lực trợ giúp, kể cả mượn lực lượng của giáo hội! Chỉ đáng tiếc, Mihus chết quá sớm, giá như hắn có hơn mười năm... không, chỉ cần sống thêm năm năm nữa thôi. Có hắn đảm nhiệm chức giáo hoàng, nói không chừng Aragon có thể ra tay, hai người trong ngoài hợp tác từng bước từng bước chèn ép quyền lực của Thần điện, cuối cùng giải quyết nguy hại tiềm tàng lớn nhất này cho đế quốc. Đáng tiếc.. hắn chết quá sớm, thực quá sớm mà!

Sắc mặt của Đỗ Duy trong nháy mắt biến đổi mấy lần, sau đó hắn đột nhiên nhảy dựng lên:

- Người... người hiểu biết hết thấy... là vì cái gì?

QQ thở dài:

- Đỗ Duy, ngài rõ ràng đã đoán được, thế nào lại không dám nói ra?

Sau đó, trong ánh mắt của con chim này đột nhiên ánh lên vẻ tinh anh, trên thân của nó mơ hồ tỏa ra một khí chất mạnh mẽ!

- Rất đơn giản, bởi vì tôi là Mihus!

Rầm!

Đỗ Duy từ trên ghế té xuống đất.

Hắn ngơ ngác một hồi, sau đó cố gắng bò dậy, giương mắt nhìn chằm chằm con cánh cụt trước mặt, một con chim vừa mập mạp vừa buồn cười.

- Người... người là Mihus sao? Người sáng lập Quang Minh thần điện! Người đại diện của nữ thần Quang Minh ở nhân gian? Là nhân vật vĩ đại nhất của lịch sử Quang Minh thần điện, Vị giáo hoàng bệ hạ đầu tiên trên Đại lục Roland ư?!!

- Chính xác, đó chính là ta!

Giọng điệu của QQ cực kỳ nghiêm túc, quả quyết.

Đỗ Duy khẽ rên rỉ một tiếng, đầu gục xuống nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

398. Chương 285: Thần Côn Mihus

Đôi mắt tròn của QQ chớp động, mắt ánh lên vẻ trí tuệ. QQ vừa cười vừa chậm rãi nói:

- Chủ nhân Đỗ Duy, người thích nghe kể chuyện? Vậy thì tôi kể cho người nghe một câu chuyện vậy... cũng là về Mihus. Nhưng mà so với phiên bản của tên Maximus kia lại có chút không giống...

À À

Nghe xong lời này, Đỗ Duy đột nhiên bật người bắn dậy, biểu tình của hắn cũng không biết là tức giận hay tuyệt vọng, hắn bật cười điên cuồng đúng ba tiếng rồi chỉ vào mặt thần thú đại nhân:

- Hay! Hay cho một Aragon! Hay cho một Mihus! Hay cho một QQ đại nhân! Lão tử coi như phục các người rồi! Nói đi, còn có câu chuyện nào đáng sợ hơn nữa không? Người sẵn đây một hơi nói hết ra luôn đi, đừng có sau này cứ cách ba hồi lại nhảy ra dọa lão tử!

Thật ra Đỗ Duy có chút thẹn quá hóa giận... nhưng đổi lại là người khác chắc đã nổi điên rồi! Tâm lý chịu đựng của Đỗ Duy đã đến mức cực hạn! Lúc trước ở đầu lòi ra một trắng một xanh hai Gandalf, hắn nhin. Aragon, cái tên khai quốc hoàng đế này lại là một đồng chí xuyên việt, hắn cũng nhin. Ngay cả khi QQ nói cái gì “hậu cung giai lệ 3000, còn sắt mài thành kim thêu hoa”, Đỗ Duy cũng nhin tuốt! Nhưng mà bây giờ? Người lại muốn nói nhân vật vĩ đại nhất trong lịch sử Quang minh Thần Điện trên đại lục, Giáo Hoàng nhiệm kỳ đầu tiên, là... là... một con chim! Loại chuyện này đổi lại là ai khác nghe được chắc đã điên lên mà thét be be!

À À

QQ đã khôi phục lại bình tĩnh, con thần thú luôn sống theo chủ nghĩa ưu nhĩ và phong độ này chớp đôi mắt nhỏ nhìn Đỗ Duy:

- Được rồi. Xem ra người hình như đã bình tĩnh lại. Nếu đã vậy, ta có thể bắt đầu kể chuyện rồi phải không?

- Nói đi, nói đi...

Đỗ Duy khổ não ôm đầu:

- Ta chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, cho dù người bây giờ lập tức biến ra một cái thập tự giá, tự xưng là Jesus Christ, lão tử cũng không kỳ quái nữa... Nói đi!

À

- Jesus Christ .....À, lời này chủ nhân Aragon năm xưa cũng có nói qua, nhưng mà ta cũng không biết là nghĩa gì.

QQ xuất thần một hồi, sau đó bắt đầu kể một phiên bản khác về câu chuyện của Mihus:

- Tên Maximus và tùy tùng của hắn nói đa số đều là sự thật, chỉ là, về lai lịch bản thân ta, người biết lại không nhiều. Khoảng một ngàn năm trước, đại lục Roland Ồ, quên nói rồi. Lúc đó, mảnh đại lục này còn chưa được gọi là đại lục Roland, cái tên này là sau khi Đế quốc Roland được kiến lập mới đổi lại. Để ta nghĩ xem ... lúc đó mảnh đại lục này tên gọi là...

Nói đến đây. Đỗ Duy không còn kiên nhẫn nổi nên ngắt lời nó:

- Những chi tiết phụ này thì không cần nói, chọn cái chính mà nói đi.

- Được rồi!

QQ có vẻ như không đồng ý với sự thiếu kiên nhẫn của Đỗ Duy, nhưng vẫn theo yêu cầu của Đỗ Duy tăng thêm tốc độ, bỏ qua những chi tiết “không quan trọng”:

- Quê hương của Aragon là ở khu Nam của đại lục, một nơi vốn được gọi là vương quốc Rosello, cũng chính là khu vực cách thung lũng sông Rhona khoảng sáu trăm dặm hiện nay. Vương quốc Rosello lúc ban đầu không phải là vương quốc lớn, so với mấy chục quốc gia trên đại lục chỉ có thể xem là trung bình trở xuống. Hơn nữa, binh lực cũng không mạnh... Ưu điểm của vương quốc không phải là võ sĩ và chiến sĩ mà là dựa vào rượu nho thượng phẩm nổi tiếng. Người có thể tưởng tượng, một quốc gia nhỏ yếu như thế, lại trong thời đại hỗn loạn nên phải chịu muôn vàn sự ức hiếp. Ta và Aragon sinh ra trong một tiểu trấn nhỏ phía nam vương quốc Rosello. Trong câu chuyện của tên Maximus kia nói ta là cha xứ của Quang Minh giáo hội trong trấn đó, à, theo ghi chép của chính phủ thì là vậy, nhưng mà trên thực tế... hắc hắc, suốt một đời của ta, ta chưa từng tin vào cái quỷ quái Quang Minh nữ thần nào đó.

Đỗ Duy tin nếu lời này truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến cho tất cả mọi người trong Quang Minh Thần Điện nổi điên! Một trong những người sáng lập Quang Minh Thần Điện, người sáng lập vĩ đại, Giáo Hoàng nhiệm kỳ đầu tiên lại mở miệng nói “suốt một cuộc đời chưa từng tin vào cái quỷ quái Quang Minh nữ thần.”

À À

Lời như thế... hắc hắc!

QQ kể tiếp:

- Lúc đó tiểu trấn và đất đai xung quanh đều thuộc về gia tộc của chủ nhân Aragon. Cha của chủ nhân Aragon là một quý tộc, một quý tộc nhỏ, chủ yếu là trông cây vào mấy cái trang trại nho xung quanh mà sống. Chủ nhân Aragon là đứa con nhỏ nhất trong gia tộc, là một thiếu gia. Còn ta, cha ta là một nông dân trong trại nho làm việc cho lão gia quý tộc. Nếu không có gì quan trọng thay đổi, theo bình thường ta sẽ kế thừa công việc của cha ta và trở thành một nông dân trồng nho.

Ta nhỏ hơn Aragon hai tuổi. Chủ nhân Aragon là đầu mục của tất cả đám trẻ trong trang viên. Người rất thông minh, hơn nữa rất cường tráng, quả quyết, rất có thiên chất lãnh đạo... Ồ, đương nhiên, người còn có một cái tật, đó là háo sắc. Ta đến nay vẫn còn nhớ rõ, năm ta mười tuổi, tối tối người kéo theo ta cùng đi nhìn trộm con gái của quản gia trang viên tắm ... Ách, ở bên ngoài căn nhà đó, ta ngồi xổm còn chủ nhân Aragon đạp trên vai ta trèo lên tường xem ... sau đó người còn nói với ta ‘huynh đệ thân yêu, sau này người nhất định cũng sẽ thích những người con gái đáng yêu này’. Lúc đó ta còn nhỏ cho nên ta không hiểu hàm ý của những lời người nói.

À À Người rất thích ta, xem ta là người thân tín nhất. Sau khi cha ta mất, ta còn nhỏ nên không thể làm những công việc nặng nhọc trong trang viên. Lúc đó, người không làm việc thì chỉ có đói chết. Còn ta mỗi ngày cho dù làm mệt muốn chết cũng không thể hoàn thành công việc. Lúc đó là Aragon đã cứu ta, buổi

tối người trộm bánh mì trong bếp, chạy đi kiếm ta cho ta ăn. Sau đó, vì sợ ta chết đói người đề xuất điều ta về nhà của lão gia quý tộc làm người hầu của người. Bắt đầu từ lúc đó, ta không còn gọi tên người nữa mà gọi người là ‘chủ nhân’. Đỗ Duy, người là người thông minh nhất mà ta từng thấy... nhưng mà theo ta thấy, chủ nhân Aragon và người đều thông minh như nhau. Mấy thứ mà người làm ra, ví như khí cầu bay trên trời, ví như trong quân đội người để cho đám binh sĩ đá bóng để rèn luyện thân thể. À, người nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc, vì những thứ này, một ngàn năm trước chủ nhân Aragon đã nghĩ đến rồi!

Â Â Trong lúc ta còn làm người hầu của người, có một lần, người vẽ ra một bức tranh, trong tranh là nhiệt khí cầu mà người làm ra. Người nói cho ta biết dùng thứ này có thể bay lên trời. Lúc ra nghe xong rất là hưng phấn, nhưng mà sau khi chủ nhân Aragon vẽ xong suy nghĩ rất lâu rồi lại tự đem bức tranh đó đốt đi, không có để cho bất kì ai nhìn thấy! Ta hỏi người tại sao người lại không nói, chỉ nhìn nhìn ra xa, sau đó tự lẩm bẩm ‘làm lại một lần nữa, còn có ý nghĩa gì... người không hiểu mình bạch rõ ràng. Tất cả chỉ là luân hồi mà thôi’. Người là một con người như vậy, thường hay nói những lời cao thâm khiến người ta căn bản nghe không hiểu.

Â Â À, Đỗ Duy! Mấy chữ cái người bảo ta nhận biết hôm đó cũng là Aragon dạy ta. Ta không biết đây là văn tự gì. Người từng từ từ dạy ta. Ta đối với người càng thêm bái phục, vì người lại có thể sáng tạo ra một loại văn tự. Nhưng mà theo như bây giờ... Đỗ Duy, những văn tự này không phải chủ nhân Aragon sáng tạo mà nguyên lai đã có vì người cũng biết loại văn tự này, đúng không?

Ta làm người hầu của người nhưng người lại giống như thầy của ta hơn. Người dạy cho ta biết rất nhiều rất nhiều thứ. Sau đó, rất nhiều người nói ta là ‘Mihus thông minh, ‘bác học Mihus’ nhưng đại đa số những gì ta biết đều là chủ nhân Aragon dạy ta.

Â Â Người thông minh như thế nhưng năm xưa khi người còn trong gia đình vì không phải là con cả nên người không có quyền kế thừa. Hơn nữa, người chưa từng có ý đồ đi tranh đoạt cái gì. Hai người anh của người đều cố sức tranh giành trước mặt lão gia quý tộc, ý đồ biểu hiện bản thân giành lấy lòng yêu thương của cha. Nhưng còn chủ nhân Aragon thì chưa từng làm vậy, thái độ như vậy lại đem đến cho người sự bình yên, hai người anh kia tranh giành nhau nhưng đều không hề làm khó người. Cho nên ngày tháng của của chúng ta luôn qua rất nhẹ nhàng vui vẻ.

Â Â Thời gian tiếp tục đến lúc chủ nhân Aragon mười sáu tuổi. Người quyết định rời khỏi nhà ra đi. Người nói với ta, thế giới bên ngoài rất lớn, thế giới này sắp thay đổi, đại lục này sẽ không còn là thế giới trước kia nữa. Người còn nói với ta .....Ồi, ta đã quên rồi, người nói với ta rất nhiều rất nhiều, đáng tiếc thời gian đã quá lâu rồi, rất nhiều ký ức đã trở nên hồ đồ.

Â Â Năm đó, người mười sáu tuổi, ta mười bốn tuổi. Ta đi theo người cùng nhau rời khỏi nhà, rời khỏi tiểu trấn đó. Ta từng hỏi người tại sao là bây giờ, tại sao lựa chọn bây giờ mới rời khỏi? Người chỉ nói với ta: ‘Vì thời gian đến rồi.’

Â Â Ta vẫn luôn không thật sự hiểu được nội tâm của người. Ta chỉ cảm giác được một đời của Aragon rất cô độc vì nội tâm người hình như có một chút bí mật, nhưng mà bí mật đó lại chưa từng nói cho ai biết. Người xem ta là người thân mật nhất, dạy cho ta biết một phương thức tư duy mới, như vậy người có thể giảm bớt được phần nào cảm giác cô đơn. Người thường nói với ta: ‘May là có người bên cạnh, chỉ ít ta có một người có thể nói chuyện giao lưu.’

Â Â Chuyện sau đó, người có thể tham khảo ký sự sinh thời của khai quốc hoàng đế. Chúng ta cùng mạo hiểm. Người đi dong binh làm kỵ sĩ, ta làm hậu cận của người giúp người lau rửa vũ khí và trông nuôi ngựa. Khi người đi làm ăn buôn bán thì ta làm người giúp việc giúp người tính toán hàng hóa buôn bán và tiền lỗ lãi. Lần cuối cùng lúc chúng ta chuẩn bị ra biển, vì ta say sóng, người không cho ta đi theo mà để ta chờ trên bờ.

Â Â Kết quả lần đó người ra biển gặp phải tai nạn, sau khi ta nhận được tin ta rất là đau lòng, tưởng người mất rồi. Sau đó ta ở cảng chờ suốt một tháng, cuối cùng mới chờ được người trở về. Câu đầu tiên khi người gặp ta là: ‘Được rồi, nhớ lấy ngày hôm nay đi, truyền kỳ bắt đầu từ ngày hôm nay!’

Â Â Sau tai nạn lần đó, người bị mất gần như toàn bộ tài sản, số tiền tích lũy được khi chúng ta làm dong binh lúc trước gần như toàn bộ đều chìm xuống đáy biển. Nhưng mà Aragon lại hình như rất cao hứng, người không lộ ra một chút nào buồn bực, ngược lại còn cao hứng kéo theo ta cùng về quê hương.

Â Â Sau đó, cha người qua đời. Là con trai nhỏ nhất, người không được kế thừa tước vị, chỉ được một phần di sản rất nhỏ, rất rất nhỏ.

Â Â Sau nữa đó thì... Đỗ Duy, người đại khái cũng biết, chuyện sau đó trong đại lục thông sử đều có ghi lại, chủ nhân Aragon dùng phần di sản tổ chức một đội quân riêng qui mô nhỏ. Hành động này bị rất nhiều người chế nhạo. Đội quân riêng này là bạn bè chúng ta quen biết trong mấy năm làm dong binh ở bên ngoài, Aragon triệu tập tất cả bọn họ lại mà thành.

Â Â Nhưng sau đó, quả nhiên việc làm của người là chính xác, không đến thời gian hai năm chiến loạn trên đại lục bùng phát, vương quốc Rosello bị cuốn vào chiến tranh, vương quốc nhỏ yếu này cơ hồ muốn bị diệt vong. Còn chủ nhân Aragon cũng trong chiến loạn dựa vào đội quân nhỏ đó mà bắt đầu phát triển, từng bước từng bước đi lên vũ đài lịch sử.

Â Â Mấy năm đầu, chúng ta rất thuận lợi, ta luôn ở bên cạnh người làm trợ thủ than tít nhất của người... ừm, cũng giống như người và Phillip vậy. Rất nhiều chuyện người đều cùng ta thương lượng. Lúc đó, người không cho ta công khai đảm nhiệm chức vụ gì mà luôn để ta là người tham mưu riêng của người, thậm chí rất nhiều người không hề biết về sự tồn tại của ta. Ta chưa từng oán giận, vì theo ta một đời này của ta chỉ cống hiến cho người, còn về quyền lực ta không để ý. Hơn nữa... sự thật chứng minh, người sớm đã có dự định rồi! Người muốn ta giúp người làm một việc lớn hơn cho nên ta không thích hợp lộ diện.

- Đợi chút!

Đỗ Duy nghe tới xuất thần, lúc này hần đột nhiên xen vào:

- Không đúng! Không đúng a! Theo câu chuyện của Maximus, và theo ghi chép lịch sử, Mihus phải là cha xứ của tiểu trấn đó mới đúng! Nhưng người nói người mười bốn tuổi đã theo Aragon rời khỏi nhà?

- Không sai, chính là như vậy.

QQ liếc Đỗ Duy một cái:

- Không phải người cũng đã từng nói qua sao? Sách lịch sử luôn chỉ biết lừa người. Sự tình này không có đơn giản như trong sách sử ghi lại.

Có một ngày Aragon bí mật kiếm ta, người nói với ta có một chuyện rất trọng đại cần ta đi làm, việc này rất quan trọng hơn nữa lại rất nguy hiểm, nhất là... ngoài ta ra người không tìm được người khác có thể tin nhiệm đi làm, ta là nhân tuyển duy nhất. Ta đã không do dự gì vì ta nguyện ý vì người mà hy sinh.

Â Â Sau đó, chúng ta bàn luận kế hoạch rất lâu. Kế hoạch của chúng ta, ta và Aragon bí mật gọi là 'Soán thần'! Ý nghĩa là soán đoạt quyền lực của thần linh ở nhân gian!

Â Â Khuếch trương quân đội không thể giải quyết được tất cả vấn đề. Lúc đó trên đại lục có rất nhiều tôn giáo. Giáo hội, tín ngưỡng... thần linh có muôn hình vạn trạng. Không thể dùng sức mạnh để chinh phục tâm linh cho nên chúng ta quyết định lợi dụng tôn giáo! Nhưng mà chúng ta không cách nào tự sáng lập ra một tôn giáo, hơn nữa thời gian cũng không cho phép. Chúng ta chọn lựa Quang Minh giáo hội vì tín đồ của nó nhiều nhất, thế lực cũng có thể mang cho Aragon sự giúp đỡ lớn nhất.

Â Â Sau đó, ta bắt đầu đi lên vũ đài.

Â Â Chúng ta bí mật dẫn người về quê hương, đến ở nhà xứ của tiểu trấn đó. Vì chiến loạn cha xứ trong xứ đó đã chết. Trong trấn không còn bao nhiêu người, chúng ta tìm ra tất cả ghi chép và văn bản trong nhà xứ. Sau khi đọc tỉ mỉ Aragon thiêu hết tất cả những chứng cứ bất lợi đối với chúng ta và chỉ để lại một ít có lợi cho chúng ta.

Â Â Sau đó, ta dùng một loại thuốc ma pháp đặc biệt nhuộm tóc của mình, loại thuốc đó thật sự khiến cho ta rất đau khổ vì loại thuốc nhuộm bình thường chỉ có thể khiến cho tóc đổi màu một khoảng thời gian, một thời gian không lâu sau màu sắc tóc mới mọc ra sẽ vẫn giống như trước. Còn thuốc mà chủ nhân Aragon chế tạo ra lại không giống như loại bình thường, loại thuốc này khiến cho da đầu ta rất đau và ngứa, sau đó còn tróc da. Đợi một tháng sau, sau khi da đầu ta tái sinh trưởng trở lại, tóc mới mọc ra toàn bộ đều biến thành màu vàng kim.

Â Â Ta uống một loại thuốc khiến cho âm thanh lời nói của ta cũng thay đổi hoàn toàn, hơn nữa Aragon còn dạy cho ta một loại thể thuật để thay đổi sự sinh trưởng của xương cốt khiến cho thân thể ta cao thêm một khúc trong vòng hai tháng. Những quá trình này đều khiến cho người ta đau đớn cùng cực, nhưng ta nguyện ý vì Aragon mà làm tất cả.

Â Â Đợi hai tháng chuẩn bị xong xuôi, ta khoác lên mình thần bào của Quang Minh giáo hội. Sau đó Aragon nói với ta: ‘Nhớ lấy, bắt đầu từ hôm nay người tên là Mihus, thân phận là một vị cha xứ trẻ tuổi trong xứ đạo ở một tiểu trấn hẻo lánh. Toàn bộ lai lịch của người, đều được ghi rất rõ trong những tư liệu này, ta nghĩ người đã học thuộc rồi.’

Ta đương nhiên đã học thuộc rồi! Aragon tín nhiệm ta, từ nhỏ người đã dạy ta rất nhiều thứ, người từng nói, nếu ta không phải đi theo người, bằng vào tài năng và trí tuệ của bản thân ta cũng có thể có một sự nghiệp lớn, cho nên người thường cảm thấy có lỗi với ta.

Â Â Trong hai tháng đó, ta nhẫn nhịn chịu sự đau đớn của da đầu, chịu đau họng, chịu sự đau đớn của việc biến hóa xương cốt. Ta mỗi ngày đều học thuộc lòng giáo điều của Quang Minh nữ thần giáo hội.

Â Â Hai tháng sau, ta tin tưởng mức độ quen thuộc của ta đối với giáo điều của nữ thần tuyệt đối không kém hơn so với một cha xứ thật sự!

Â Â Sau đó, chúng ta bắt đầu kế hoạch ‘Soán thần’!

Â Â Bắt đầu từ ngày hôm đó, ta chính thức đổi tên thành ‘Mihus’, thân phận của ta không còn là con của một nông dân, không còn là người hầu của chủ nhân Aragon. Thân phận của ta là Mihus, là một cha xứ trẻ tuổi của giáo hội!

Tiếng cười của QQ càng thể hiện sự giảo hoạt âm hiểm:

- Sau đó ta dựa vào thân phận Mihus, ta đi liên lạc với các lực lượng giáo hội khác. Thời đại đó, Quang Minh giáo hội tuy lớn nhưng tổ chức rất lỏng lẻo, vẫn chưa có một tổ chức thống nhất nghiêm mật. Ta dựa vào thân phận cha xứ của giáo hội rất dễ dàng đánh nhập vào nội bộ Quang Minh giáo hội. Hơn nữa xuất thân của ta rất tốt, trong tài liệu ghi chép là từ nhỏ ta đã là tín đồ trung thành. Đương nhiên không có ai nghi ngờ ta. Trong giáo hội ta lợi dụng kinh phí mà Aragon cho ta để triệu tập một đám người, sau đó lợi dụng ảnh hưởng của ta trước tiên thu nạp một số lực lượng nhỏ người trong giáo hội ủng hộ Aragon. Sau đó Aragon lại tự ra mặt, cùng với đầu não các phái giao dịch, dựa vào cái giá là việc kiến lập nữ thần giáo hội chính thống để đổi lấy sự ủng hộ cho người thống nhất đại lục của giáo hội. Cũng trong quá trình này địa vị của bản thân ta càng ngày càng cao... Chuyện sau đó thì không cần ta nói nữa!

Nghe đến đây, đầu Đỗ Duy toát mồ hôi đầm đìa!

Mihus! Đây là lai lịch của Mihus! Đây chính là bí mật thật sự của Mihus!! Cái gì người sáng lập Thần Điện... Tín đồ vĩ đại nhất của nữ thần. Cắt đầu cắt đuôi cũng là một âm mưu a! Kế hoạch “Soán thần”.....Trời!

- Cũng có nghĩa Mihus thật sự từ rất sớm rất sớm rất sớm đã chết vì chiến loạn, còn người sau khi thương lượng xong với Aragon lại giả danh tiến vào Giáo Hội. Sau đó... từng bước, từng bước lợi dụng thế lực Giáo Hội để hoàn thành chiến tranh thống nhất đại lục.

Đỗ Duy thở dài:

- Âm mưu hay! Tính kế hay! Kế sách hay! Khí phách hay!!!

Hắn một hơi nói mấy chữ “hay” trong lòng cũng không thể không bội phục sâu sắc đối với kế hoạch lâu dài này của Aragon!

- Tuy nhiên, chúng ta tuy lợi dụng được Quang Minh giáo hội, nhưng cũng phát hiện ra một vấn đề ngay lập tức. Cùng với phát triển của sự nghiệp thống nhất của Aragon, thế lực dưới lá cờ hoa bụi gai càng lớn mạnh thì giáo hội cũng từng bước phát triển lớn mạnh theo! Trong tương lai đây tuyệt đối không phải là một tín hiệu tốt! Một đế quốc an định chỉ có thể có một trung ương hùng mạnh tồn tại! Nếu một đế quốc có hai hạch tâm cường đại, tuyệt đối đó sẽ là căn nguyên của bạo loạn. Giáo hội phát triển cũng kích thích rất nhiều tên thần côn trong nội bộ giáo hội, những tên thần côn này bắt đầu ảo tưởng đến những thứ nực cười, tởn như... thần quyền. Bọn chúng bắt đầu nghĩ lợi dụng ảnh hưởng của giáo hội không

chế mọi thứ, dùng quyền lực của giáo hội ngự trên tất cả quyền lực thế tục. Tôn giáo trở thành chủ soái duy nhất trên thế giới. Cái gì hoàng đế khai quốc hay quý tộc cũng phải thần phục dưới giáo hội.

Â Â Nhưng mà những kẻ thần côn tham lam này chỉ biết nói suông mà âm mưu. Họ biết cái gì? Họ tham như heo, ác độc như rắn, nếu để họ không chế quyền lực cao nhất, trở thành chủ soái của đại lục... hừ, họ biết như thế nào trị vì quốc gia sao?

Â Â Đương nhiên, ta vốn không quá để ý đám thần côn này. Vì những tên này tuy ác độc tham lam, nhưng chỉ ít lúc đó còn có tác dụng rất lớn. Chủ nhân Aragon không nghĩ giống ta, người luôn rất úy kỵ giáo hội, nhất là sau đó xảy ra một chuyện!

Â Â Đỗ Duy, ta nghĩ ngươi nếu đã đọc qua giáo điển của Quang Minh thần điện, vậy ngươi nhất định thấy qua ghi chép nổi tiếng về thần tích trên giáo điển rồi!

Đỗ Duy gật đầu. Giáo điển của Quang Minh thần điện giống như Thánh Kinh của Cơ Đốc giáo trong kiếp trước của Đỗ Duy. Trên giáo điển ngoài việc tuyên dương giáo lý của nữ thần cũng có việc tiến hành thần thánh hóa và tô hồng quá trình kiến thành Thần Điện, trong đó có một chương rất quan trọng, ghi chép một câu chuyện mà Đỗ Duy cho là nói bừa: “Trong lúc kiến quốc, giáo hội liên minh với Aragon lúc đó có thế lực rất cường đại, mọi người gởi lên lời kêu gọi cần kiến lập một tổ chức tôn giáo cường đại, một tổ chức đoàn kết và nghiêm mật để khống chế các giáo vụ dưới sự soi sáng của nữ thần. Trong lúc kêu gọi đột nhiên xuất hiện thần tích của nữ thần giáng lâm!” Vì sự việc này nên Giáo Hội cho là mình đã nhận được sự đồng ý và ủy quyền của nữ thần!

Â Â

Đoạn ghi chép này, đa số người không phải tín đồ đều cười nhạt bỏ qua, người thông minh cũng cho là thần điện vì tô điểm cho bản thân mà chế ra. Đỗ Duy cũng là một trong số đó, và nhất là nội bộ ma pháp sư công hội cũng rất khinh thường cái gọi là thần tích này!

Â Â

Sự việc ‘thần tích’ được nhắc đến trong giáo điển, trong phần mở đầu quyển thứ nhất, chương cuối cùng, chương có tên ‘Nữ thần ban cho thần điện ánh sáng vĩnh cửu’

Nghe nói lúc đế quốc mới được kiến lập, nhân vật đầu não của Quang Minh nữ thần giáo hội lúc đó, Mihus, cũng chính là Giáo Hoàng nhiệm kỳ đầu tiên của Quang Minh thần điện, Mihus bệ hạ, trong lúc ngủ mơ được sự chỉ dẫn của nữ thần, trong mơ nữ thần giáng hạ giáo chỉ nói với Mihus Giáo Hoàng lệnh cho ông trưa ngày hôm sau đến đỉnh một ngọn núi phía Tây bắc ngoài thành nghênh tiếp thần tích mà nữ thần giáng xuống.

Â

Thế là Mihus bệ hạ tắm rửa trai giới, trưa ngày hôm sau, không mang theo tùy tùng, một mình chân trần mà đi. Đến đỉnh ngọn núi, cho dù đá cửa vào chân cũng không thể ngăn cản lòng thành của Mihus Giáo Hoàng vĩ đại!

Â Â

Chính vào giữa trưa, lúc vị trí mặt trời đứng bóng, nữ thần hứa hẹn thần tích giáng lâm! Trong sát na đó hồng quang tỏa rộng, đến ngay cả bên ngoài trăm dặm cũng ngấm cảm thấy một cơn chấn động lớn, hồng quang truyền ra ngàn dặm. Từng đợt sóng đỏ trên không tỏa ra vạn dặm!

Â Â

Cuối cùng trên bầu trời rớt xuống vô số khối thiên thạch! Khi đó mọi người hoảng sợ vì tưởng là tai họa, nhưng những thiên thạch từ trên trời rơi xuống lại rơi ngay vào trong thành để đô đang kiến tạo, rơi xuống ngay tổng bộ Giáo hội Quang Minh nữ thần (lúc đó chưa có sự tồn tại của thần điện). Khi thiên thạch sắp rơi xuống đất, tốc độ dần dần chậm lại, nhẹ nhàng rơi lên mặt đất. Khi người trong Giáo Hội vây đến xem thì lại phát hiện trên những thiên thạch này chẳng chịt các loại các dạng văn tự. Nội dung trên đó chính là ...: Nữ thần giáng lâm truyền thụ giáo hội ‘thần thuật’!

Â Â

Nữ thần truyền thụ ‘thần thuật’ cho Giáo Hội khiến cho người trong Giáo Hội từ đó có thể học tập loại thần thuật cường đại này, có lực lượng để bảo vệ quyền uy và vinh quang của Giáo Hội!

Â Â

Còn vào lúc trước, Quang Minh giáo hội tuy có số lượng người đông, thế lực cường đại, nhưng mọi người, bao gồm cả đầu não trong nội bộ Giáo Hội đều là người bình thường, không hề có bất kì một pháp thuật nào cả. Mà sau lần ‘thần tích’ này, trong nội bộ giáo hội xuất hiện ‘thần thuật sư’! Dùng để đối kháng cùng ma pháp sư, bảo vệ quyền uy của giáo hội.

Â Â

Sự kiện này được Quang Minh thần điện ghi lại trên giáo điển, thể hiện quyền lực của mình trên nhân gian, có được sự ủy quyền của nữ thần! Hơn nữa sự việc này cũng khiến cho người của Quang Minh giáo hội thở phào! Vì tuy Quang Minh giáo hội thờ phụng Quang Minh nữ thần nhưng khiến người ta xấu hổ chính là Quang Minh nữ thần trong một khoảng thời gian dài đã không có giảng lâm bất kì thần tích nào! Thậm chí rất nhiều tôn giáo đối địch đều cười nhạo họ, nói nữ thần đã bỏ rơi họ.

Â Â

Lần thần tích giảng lâm này không những khoát cho Quang Minh giáo hội một tầng vỏ bọc hợp pháp, mà còn giải quyết nguy cơ về uy tín của họ. Từ đó, danh vọng của Quang Minh giáo hội ngày càng cao.

Â Â

Đương nhiên, ma pháp sư công hội khinh thường việc này! Ma pháp sư công hội luôn không tin cái gì là “thần thuật”. Họ cho rằng chỉ có ma pháp sư nghiên cứu ma pháp mới có thần lực chính thức! Những cái khác đều là tà ngôn.

Â Â

Theo họ, thần thuật của giáo hội căn bản chỉ là học trộm một ít ma pháp rồi đem chúng chỉnh sửa tự xưng là ‘thần thuật’ dùng để tô điểm cho bản thân. Còn về việc thần tích này, ma pháp sư cho rằng đây là do Giáo Hội vì muốn làm đẹp bản thân nên sáng chế ra.

Â Â

Trong nội bộ ma pháp sư công hội cho rằng ma pháp sư mới là người trung thành với thần linh nhất vì ma pháp sư không giống đám thần côn chỉ luôn để thần linh bên miệng ba hoa. Thành tín của ma pháp sư đối với thần linh là dùng hành động thực tế để thể hiện: mỗi một ma pháp sư đều cố gắng nghiên cứu sự thâm ảo của sức mạnh thần linh!

Â Â

Nếu thần linh muốn giảng lâm thần tích thì không đến lượt đám thần côn đó! Mà phải là cho ma pháp sư mới đúng.

- Giáo điển ta đọc có qua, phần miêu tả về thần tích ta đương nhiên biết.

Đỗ Duy cười nói:

- Nhưng mà, chẳng lẽ đây không phải là chế ra sao? Hơn nữa ... nói một cách khách quan cũng chính là thần tích càng gia tăng thêm địa vị cho Mihus nhà ngươi! Vì thần tích của nữ thần là thông báo cho người trước mới khiến cho vị trí của người trong Giáo Hội không ai có thể lay chuyển, cuối cùng trở thành Giáo Hoàng. Vì người được nữ thần hiển linh trong mộng nên người được cho là người đại diện cho nữ thần tại nhân gian! Đúng không? Nếu không phải vì việc này, người cũng chưa chắc có thể trở thành Giáo Hoàng! Tuy uy vọng của người lúc đó rất cao nhưng dù sao thế lực của đầu não mấy lưu phái cũng không thấp a.

- Người nói đúng điểm thứ hai. Đúng là vì có sự kiện này ta mới được ban cho một vỏ bọc thần thánh, cuối cùng trở thành Giáo Hoàng, cũng không ai dám phản đối ta hoặc là tranh giành với ta. Nhưng mà ... người nói sai điểm đầu tiên rồi! Sự việc này, đích xác không phải chế ra... Nó là thật!

Ngữ khí của QQ ngưng trọng:

- Quang Minh nữ thần đúng là đã hiển linh! Và cũng chính bắt đầu từ lúc đó... ta tin thần đúng là tồn tại.

Biểu hiện của Đỗ Duy có chút kỳ quái, nhưng hần im lặng chờ vị QQ đại nhân nói phần dưới.

- Hôm đó, buổi tối ta nằm mơ, mơ thấy nữ thần trong mơ truyền đạt ý chỉ cho ta. Lúc tỉnh lại, ta tưởng chỉ là một giấc mơ thôi nhưng sau đó ta lại phát hiện bên cạnh gối ngủ của ta có một vật, đó là một hòn đá nhỏ. Trong mộng nữ thần nói với ta mang theo hòn đá đó đi đến đỉnh ngọn núi đó là có thể nghênh tiếp người giáng hạ thần tích. Cho nên ta mới hiểu ra, đây không phải là mơ mà là thật!

Đỗ Duy nghe rồi, đột nhiên cười cổ quái:

- Ta xem vị nữ thần này cũng không có bản sự gì... Hừ, người rõ ràng là tên khốn ẩn náu trong Giáo Hội, người căn bản không phải là tín đồ của nữ thần, bà ta còn giáng lâm thần tích cho người ... Thật là cực kỳ hồ đồ!

- Người lại sai rồi, Đỗ Duy.

QQ thở dài:

- Quang minh nữ thần không có tốt như vậy, người tưởng bà ta chọn ta làm người đại diện ở nhân gian sao? Thế thì người sai rồi ... Nữ thần căn bản không chọn bất kỳ người đại diện nào! Theo như thần linh thấy, tất cả loài người đều là nhỏ nhoi, đều là ti tiện giống như người và ta nhìn kiến vậy. Người có đi quan tâm một con kiến là thiện lương hay hung ác không? Người thật sự sẽ quan tâm loại vấn đề buồn chán này sao? Thần linh cũng giống như vậy!

- Vậy... cái thần tích đó...

Ngữ khí QQ thay đổi:

- Khi người nhìn thấy ghi chép trong giáo điển chẳng lẽ không thấy kỳ lạ sao? Những viên đá ghi chép thần thuật trực tiếp giáng xuống bên trong giáo hội, vậy... bà ta gọi ta lên đỉnh núi đó làm cái gì? Ta lên đỉnh núi đó, đi nghênh tiếp cái gì? Người biết sao? Những thứ này trong giáo điển không có ghi!

Â Â

Đúng vậy! Lời này lập tức thức tỉnh Đỗ Duy, hần cau mày nói:

- Đúng a! Chẳng lẽ người hai tay trống không từ đỉnh núi đó trở về sao?

QQ không có trực tiếp trả lời câu hỏi của Đỗ Duy mà lại ung dung nói:

- Đỗ Duy, nếu như người là một dân mục, khi người chăn thả một bầy dê, vì muốn dễ dàng quản lý người có chọn một con dê trong đám dê đó làm quản lý không?

- Không. - Đỗ Duy lắc đầu.

- Thì đó.

QQ thở dài:

- Mục dân cũng sẽ lựa chọn dùng một con chó chăn dê. Cho nên... nữ thần để cho ta đi lên đỉnh núi đó nghênh tiếp, ta chính là một con 'chó chăn dê' mà bà ta phải tới nhân gian! Thần linh coi thường loài người, không tín nhiệm loài người. vì bảo vệ tín ngưỡng ở nhân gian bà ta sẽ không chọn ta hoặc bất kì một nhân loại nào khác đảm nhiệm chức vụ người đại diện, mà là giáng lâm xuống một người đại diện!

Nói đến đây, ánh mắt QQ có chút phiêu hốt:

- Hôm đó, ta đến đỉnh ngọn núi đó nghênh tiếp thần tích của nữ thần. Vị nữ thần này giáng lâm một thần sứ xuống nhân gian ... một thiên sứ.

Ánh mắt Đỗ Duy chớp động:

- Thiên sứ?!

399. Chương 286: Sẽ Có Đáp Án Sao?

Đương nhiên, Đỗ Duy chẳng lạ lẫm gì cái từ “thiên sứ” này, chỉ có điều, dường như thiên sứ thế giới này chẳng giống cái loài có cánh dài sau lưng mà hắn biết ở kiếp trước.

Những gì QQ nói sau đó không ngờ đã khiến cho người ta phải ớn lạnh!

- Cũng là bắt đầu từ ngày đó, ta từ bỏ luôn ảo tưởng cuối cùng về thần linh. Trước kia mặc dù ta chẳng tin, nhưng cũng không ác ý công kích sự tồn tại của đám thần thánh này... nhưng từ sau ngày đó ta đã hiểu ra rằng mọi thần thánh căn bản chẳng có chút gì gọi là nhân từ đối với loài người. Sự sùng bái và tín ngưỡng của con người đối với thần linh thực ra chỉ là theo ý thức chủ quan, chứ đối với thần linh mà nói, loài người chẳng qua cũng giống như trâu bò chăn thả hoặc con kiến hôi dưới chân mà thôi. Người du mục chăn nuôi trâu bò là để thu hoạch, ở đâu ra những thứ gọi là nhân từ hay ban ơn?

- Thiên sứ mà ngươi nói, rốt cuộc như thế nào? Cuối cùng có chuyện gì xảy ra?

Đỗ Duy bật cười:

- Chẳng nhẽ cái loài có cánh dài sau lưng...

QQ bỗng nhiên tùm tùm cười:

- Cách nói của người giống y hệt chủ nhân Aragon ngày trước. Vâng... có cánh dài sau lưng gì đó, chủ nhân cũng từng nói vậy, chỉ là... sự việc không phải như thế.

- Buổi tối đó, khi ta tỉnh dậy sau giấc mơ, thấy viên đá ở cạnh gối, ta đã biết rõ sự việc rất nghiêm trọng. Lúc trước kế hoạch soán thần vốn để lợi dụng Quang minh giáo hội, nhưng xem ra, thần linh sau lưng giáo hội quả thực đã hiển linh. Vô luận thế nào, điều này cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì đối với sự nghiệp của chủ nhân Aragon. Nếu quả thật giáo hội có thần linh chống đỡ, có lẽ từ nay về sau chúng ta không có cách nào lợi dụng, muốn làm bọn chúng suy yếu càng khó khăn hơn. Cho nên ta không kể chuyện này cho bất luận kẻ nào, mà bí mật gặp trực tiếp chủ nhân Aragon. Chúng ta thương lượng nửa ngày rồi quyết định, tạm thời không công bố việc này ra ngoài, tự chủ nhân và ta cùng đi lên đỉnh núi, nghênh đón thần tích nữ thần giáng xuống... xem coi vị thần linh đó rốt cuộc chuẩn bị làm cái gì?!!

Vì vậy, chúng ta đi mà che giấu tin tức với tất cả mọi người. Người có thể tưởng tượng ra lúc ấy chủ nhân đã là Hoàng đế đế quốc, còn ta là thủ lĩnh trọng yếu của giáo hội, cho nên tin tức chúng ta lặng lẽ xuất hành chỉ có thể tạm thời ếm lại, nhưng chẳng cách nào giấu trong thời gian dài.

Chúng ta theo thời gian báo mộng đi tới ngọn núi kia... Vâng, giáo điển của giáo hội có ghi lại cái gì nhỉ?! Ta tắm rửa trai giới, đi bằng chân trần, đất đá cào xước, chân máu chảy ròng ròng, đi lên đỉnh núi cầu thánh... Mấy điều này dĩ nhiên toàn là lời bịa đặt chó má, sự thật lúc ấy, chủ nhân Aragon còn cầm theo cả vũ khí. Aragon dường như có chút dự cảm không hay về thần tích mà nữ thần giáng xuống, ta cảm giác như người chuẩn bị đi chiến đấu vậy.

Vào giữa trưa ngày hôm đó, ta quả nhiên thấy trên mặt đỉnh núi hiện ra một ma pháp trận. Lúc trước ở dưới chân núi ta đã xem xét, đúng là thời điểm ta nằm mơ trước kia, chỗ đỉnh núi bị sét đánh xuống. Ma pháp trận này hiển nhiên là do sấm sét tạo ra.

Ta đem tảng đá đặt ở trung tâm ma pháp trận, lập tức xảy ra hiện tượng mà giáo điển vẫn kể là ‘hồng quang rực rỡ, tỏa sáng ngàn dặm’.

Ta vẫn hằng tưởng rằng thần tích nữ thần hiện thân, quá nửa sẽ là ý chỉ của thần linh ban xuống hay gợi ý gì đó, nhiều nhất là ban xuống một thần khí. Dựa theo truyền thuyết ngày xưa thì quá nửa sẽ là như vậy. Chỉ là không ngờ lần này nữ thần quả nhiên phái xuống một thiên sứ!

Lúc ấy ta đứng ở trên đỉnh núi, tận mắt nhìn thấy một luồng ánh sáng từ trên trời giáng thẳng xuống, không gian cũng như méo mó, có thể mơ hồ thấy một cột sáng từ trên trời, rồi một bóng người toàn thân rực rỡ sắc vàng từ đó bước ra.

Kẻ đó thật không phải là người. Hắn không có thân thể, chỉ là một quang sáng mang hình dáng của con người mà thôi.

Lúc đó, ta đứng ở trước mặt hắn mà tự trong thâm tâm lại dấy lên một nỗi sợ hãi bản năng. Trên mình cái bóng này có một loại áp lực khiến cho ta không thể kháng cự, sự việc đó người chưa từng trải qua thì không thể hiểu được đâu! Bầu trời rực rỡ, hắn từ trong cột sáng đi ra, rồi ta nhìn thấy hắn, dường như có một sự thôi thúc ép phải phủ phục trên mặt đất, may mắn là rốt cuộc ta cũng nhẫn nhịn được.

Sau đó, hắn mở miệng nói với ta. Hắn hỏi:

- Người là người hầu do nữ thần tuyển chọn sao?

Ta bảo chính là ta.

Dường như hắn rất bất mãn với ta, giọng hắn có vẻ tức giận: “Vì sao người nhìn thấy sứ giả của thần linh, nhưng không quỳ xuống? Chẳng nhẽ bây giờ đám sinh vật tí bở các người đã quên sự cung kính đối với thần linh hay sao?”

Nghe xong lời này sau, ta đương nhiên rất tức giận, nhưng vẫn nhẫn nhịn hỏi hắn rốt cuộc là ai.

Lời này vừa ra, bản năng ta liền cảm giác thấy: Không hay rồi!

Hắn tựa như không kiên nhẫn nữa, nói cái gì mà... ‘Không có thời gian thừa để nhiều lời, bảo ta chạy nhanh tới, vì thần linh đang hiển hiện hết thảy’...

Những lời này ta ban đầu không rõ là có ý gì, chỉ là sau đó ta liền hiểu ra!

Thời điểm khi cái quang sáng vàng chói kia đưa tay tới ta, ta liền cảm giác được một lực lượng đang nhanh chóng xâm chiếm thân thể, mãnh liệt hút hết ý thức của ta. Ta sợ tới mức hồn bay phách tán, nhưng toàn thân đều không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy một bàn tay từng chút từng chút một hướng về phía đỉnh đầu ta.

Lúc bàn tay mờ ảo đó đặt trên đầu ta, ta liền cảm giác thấy trước mặt tối sầm, trong đầu bỗng nhiên hiện lên vô số các mảnh kí ức, từ nhỏ đến lớn, hằng hà sa số sự việc lướt qua trước mặt ta rất nhanh, làm đầu ta đau như muốn nứt ra, sau đó... ta bỗng nhiên cảm giác thấy thật mỗi mọt, giống như một người vô cùng ể ỏi chỉ muốn ngủ thật say, ý thức từng chút từng chút biến mất, quyền khống chế thân thể ta cũng từng chút từng chút biến mất theo.

Ta nhớ rõ câu cuối cùng ta nghe thấy từ gã thiên sứ này là hắn dường như rất bất mãn, đã nói một câu ‘cái thân thể này thật sự quá sức yếu đuối...!’ Vâng, đại khái là như thế.

Kể tới đây, QQ ngẩng đầu lên nhìn Đỗ Duy:

- Người có hiểu đó là có ý gì không?

Đỗ Duy gắng sức nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu lia lịa:

- Hắn ... hắn muốn đoạt lấy thân thể của người? Quang ảnh thiên sứ này chắc là một dạng tồn tại giống như linh hồn. Hắn không có thân thể, cho nên phải đoạt ... đoạt lấy thân thể của người?

- Đúng vậy!

QQ bật cười ha hả:

- Chủ nhân nói rất đúng! Hãy trông xem, đó chính là thần linh, thần linh lựa chọn ta làm người hầu của thần linh, nhưng việc làm đầu tiên của thiên sứ được phái xuống để tiếp quản quyền lực ở nhân gian, đó là giết chết ta, cướp lấy thân thể của ta!

- Sau đó thì sao?

- Sau đó ... ta rốt cuộc ý thức được nguy hiểm. Tại thời khắc cuối cùng trước khi ta ngất đi, ta hét to một câu ‘Aragon’, sau đó ta thật sự hôn mê bất tỉnh, cái gì nữa cũng không biết .

Tới khi ta tỉnh lại đã tối mịt, Aragon đang ngồi ở bên cạnh ta. Lúc ấy bầu trời đã là đầy sao, chủ nhân ngồi cạnh ta, một tay khẽ áp lên đầu ta. Thấy ta tỉnh lại, chủ nhân nhìn ta mỉm cười bảo: ‘Người anh em thân mến, ta thiếu chút nữa đã mất người.’

Ta hỏi chủ nhân: ‘Thiên Sứ kia đâu?’

Chủ nhân lấy ra một quả cầu thủy tinh từ trong ngực ... ừm, nói để người biết, đó không phải là quả cầu thủy tinh bình thường, mà được chế tác từ đá ngũ sắc. Khả khả... Chủ nhân Đỗ Duy, ta biết người có một khối đá ngũ sắc không nhỏ, chỉ là so với cái của chủ nhân Aragon lại bé hơn rất nhiều.

Chủ nhân lấy ra quả cầu thủy tinh ngũ sắc kia, nhìn ta đáp: ‘Kẻ đó đã bị ta xử lý, còn một chút gì đó sót lại, bị ta thu vào trong này’.

Lúc đó ta mới biết, khi ta hôn mê, chủ nhân Aragon cùng ta lên núi và vẫn luôn mai phục ở bên cạnh, đã ra tay xử lý thiên sứ kia.

Đỗ Duy nhếch mép, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khổ sở:

- Tiêu diệt... thiên sứ?

Giọng của QQ trở nên trầm xuống:

- Đúng vậy ... mặc dù ta hôn mê bất tỉnh, không chứng kiến tận mắt trận chiến đó, nhưng lúc ta tỉnh lại, có thể cảm thấy rõ ràng Aragon rất mệt mỏi. Chủ nhân là một cường giả như vậy, trên đại lục khi ấy căn bản tìm không ra nửa người có thể chống lại người, dường như là vô đối. Ngày đó, khi chủ nhân ở bên cạnh ta... ta mới biết là chủ nhân chẳng phải thật lòng muốn ngồi như vậy, mà là người quá mệt đến nỗi không đứng dậy nổi thôi!

Cho nên giáo điển nói cái gì mà vào thời điểm thần tích giáng xuống, có động đất lớn gì gì đó... kỳ thật là do Aragon chiến đấu cùng thiên sứ kia. Ngọn núi đó, vốn một ngọn núi nguyên vẹn, khi hai người chiến đấu với nhau đã đánh nát luôn khoảng giữa, biến một ngọn núi biến thành hai ngọn đối diện nhau, khoảng giữa trở thành một cái khe lớn. Khả khả... Đỗ Duy, tính ra thì người cũng từng đi qua rồi cái chỗ đó!

Hắn nói như vậy lập tức làm Đỗ Duy lập tức bừng tỉnh, hắn biến sắc:

- Người ... người nói đó không phải là khe Phi Mã chứ?! ... nơi ta và Gandalf áo xanh gặp nhau... Đó là, là...

- Đó là nơi Vivian tiểu thư chờ người! Chỗ đó bây giờ đổi lại gọi là núi Brokeback, tầm mười dặm từ đế đô.

Nhìn dáng vẻ câm lặng của Đỗ Duy, QQ tựa hồ rất đặc ý. Sau đó hắn kể tiếp:

- Chuyện ngày đó với độ kinh động của nó đã gây náo loạn lớn. Lúc ấy chúng ta hai người vẫn còn đang ở trên núi, còn chưa biết trong đế đô, nữ thần lại vừa giáng xuống một tảng đá khắc đầy thần thuật.

Chỉ là chúng ta cũng biết, ở chỗ này gây ra kinh động lớn như vậy sẽ không có cách nào giấu diếm người khác.

Rồi cho đến lúc chúng ta trở lại đế đô, ở ngoài thành đã nghe thấy người trên đường, ai ai cũng đang bàn tán chuyện ‘Thần Ngàn’ hôm ấy. Lúc ấy ta thực giật mình, bởi vì chuyện nữ thần báo mộng bảo ta đi tới chỗ đỉnh núi đó, ta chỉ nói với Aragon, không có người ngoài nào biết. Sau ta lại mới biết, nữ thần giáng thần thuật xuống Quang minh giáo hội giữa ban ngày.

Ta rút cuộc hiểu ra. Nữ thần bảo ta đi chỗ đỉnh núi đó kỳ thật là để giết ta, để cho một thiên sứ thần chẳng biết quỷ không hay cướp lấy thân thể của ta, đoạt luôn thân phận của ta để chứng quản giáo hội. Những chuyện đó dù sao cũng không tốt đẹp gì, thậm chí có chút bí ối, đương nhiên không thể thực hiện ở ngay bên trong giáo hội, nên mới đem ta ra xa, tới ngọn núi bên ngoài kia. Nếu không thì thiên sứ đó hoàn toàn có thể trực tiếp giáng xuống ngay bên trong giáo hội.

- Ta không hiểu!

Đỗ Duy lắc đầu, nhíu mày hỏi:

- Nếu quả thật nữ thần muốn phái thiên sứ xuống. Loại thiên sứ này chỉ là linh hồn thuần túy không có thân thể, cần phải có thân thể mới có thể tồn tại ở nhân gian. Nhưng với tín ngưỡng của giáo hội đối với thần linh, đương nhiên có thể dễ dàng tìm thấy một ít tín đồ cuồng nhiệt chủ động dâng hiến sinh mệnh để thiên sứ chiếm hữu, cần gì phải lén lút muốn hại người? Mà việc đó hoàn toàn có thể làm công khai.

- Đó là điểm mấu chốt!

QQ mỉm cười:

- Chủ nhân Đỗ Duy, người phải rõ đó là do sự khác biệt ở thời đại đó. Lúc phát sinh chuyện này, đế quốc Roland vừa mới thành lập, đại lục vừa mới thống nhất không lâu. Quang minh giáo hội cũng vừa mới lấy được địa vị chủ đạo trên đại lục. Địa vị này còn lâu mới ổn định được! Thời ấy, tôn giáo rất nhiều, tín ngưỡng thần linh đều không giống nhau! Nhất là trong quá trình thống nhất tại đế đô, Quang minh giáo hội mượn thế lực của đế quốc Roland, tiêu diệt dị giáo, đồng thời cũng chinh phục được rất nhiều người, nhưng chẳng thể giết sạch tất cả những người không theo trong quá trình thôn tính này! Vì dù sao thời đại đó dường như mỗi người tin nhiều loại thần thánh khác nhau, nếu đem người hễ là không tin Quang minh nữ thần thì giết hết, nhân khẩu trên đại lục chỉ e chẳng còn lại bao nhiêu!

Cho nên, trong quá trình giáo hội thôn tính, ngoại trừ một số rất ít phần tử ngoan cố kháng cự là bị giết luôn bên ngoài, tuyệt đại đa số chỉ bị bắt cải giáo, buộc phải tin vào Quang minh nữ thần. Người có thể tưởng tượng ra, dù dùng thủ đoạn ép buộc làm chuyện này, đại bộ phận người ở trước lưỡi đao chẳng thể không cải tông đổi giáo, nhưng trong thâm tâm chắc gì đã thật sự phục tùng.

Cho nên khi ấy, địa vị của giáo hội còn lâu mới ổn định được. Số lượng tín đồ mặc dù tính tới ngàn vạn, nhưng thật ra trong đó quá nửa là đổi đạo.

Nếu vào lúc đó có chuyện nữ thần phái thiên sứ xuống nhân gian, cần giết tín đồ để lấy thể xác dâng hiến... Khả khả... đối với đám người chưa có tín ngưỡng kiên định mà nói, ai sẽ nguyện ý chứ? Nói không chừng việc này một khi nổ ra, ngược lại còn làm lòng người kinh hoảng, tạo ra đại loạn.

Ngoài chuyện đó ra, sau khi Aragon cùng ta phân tích chuyện này, chủ nhân nói cho ta biết, nữ thần chắc gì có gì hảo tâm! Ta vốn không phải tín đồ chính thức, mà là tiềm phục vào trong giáo hội để lợi dụng lực lượng của họ mà thôi. Nữ thần đã có thể báo mộng cho ta, chỉ e là cũng có thể biết rõ trong lòng ta nghĩ cái gì, nếu không thì vì cái gì nàng không chọn giết người khác, mà lại lựa chọn giết ta?

Mấy cái chuyện về thần linh gì đó, sau lần ấy, ta mới thật sự tin có tồn tại. Chỉ có điều, thần linh này lại không nhân từ như chúng ta tưởng tượng trước đó thôi!

Đối với mấy câu nói cuối cùng của QQ, Đỗ Duy hoàn toàn nhất trí.

- Chúng ta về tới đế đô, phát hiện cả thành đã sớm biết chuyện thần tích đó. Vào lúc đó giấu diếm cũng không lừa được ai. Ta trở lại giáo hội sau, liền trực tiếp tuyên bố chuyện thần tích, công khai nói với mọi người, ban ngày hôm ấy ta đi tới trên đỉnh núi đón nhận thần tích của nữ thần giảng xuống. Mà những chuyện phát sinh ở trên đỉnh núi cùng các cảnh tượng kỳ dị đó, ai ai cũng nhìn thấy nghe thấy cả, cho nên không ai hoài nghi thuyết pháp của ta. Còn có người hỏi ta, nữ thần rốt cuộc chỉ thị gì cho ta ở đó... Khả khả, với địa vị lúc ấy của ta, cổ tình thần bí không nói ra, ai dám truy hỏi?

Kể cả những kẻ có dã tâm muốn vị trí Giáo hoàng, nữ thần vừa mới giảng xuống thần tích, mà ta được cho rằng là người nữ thần lựa chọn, mặc kệ bọn họ tin hay không, cũng không dám tùy tiện ra mặt phản đối mà chán vấn.

Vì vậy nhờ có chuyện này, ngược lại còn khiến địa vị thủ lĩnh của ta tại giáo hội được xác lập vững chắc.

Kế hoạch ban đầu chính chỉ là lợi dụng quang minh giáo hội một cách suông sê, nhưng bởi vì nữ thần nhúng tay vào, mà thay đổi đi rất nhiều. Tương lai như thế nào đi nữa, trong lòng ta lúc ấy rất là bất an. Mặc dù ta lần này lấy được địa vị thủ lĩnh giáo hội, nhưng dù sao nữ thần đã hiển linh. Nàng đã có thể hiển linh lần thứ nhất, liền có thể hiển linh lần thứ hai. Nếu chúng ta làm chuyện gì bất lợi đối với Quang minh giáo hội, nữ thần tất nhiên là không đáp ứng.

Đối phó bất kỳ địch nhân nào đều không khó, nhưng đối phó với thần linh nào phải là chuyện gì đơn giản gì!

Đỗ Duy gật đầu, tán đồng với lời của hắn.

- Sau chuyện đó, thanh thế của giáo hội rất lớn, trong giáo hội rất nhiều người tín ngưỡng vốn không nhiệt thành, cũng vì sự kiện này mà rung động, thêm phần tín ngưỡng. Quang minh nữ thần giáo hội, có được nữ thần hiển linh và bảo vệ, việc trọng đại như vậy nhất thời âm ỉ lưu truyền khắp đại lục. Thời điểm đó, mọi yêu cầu đều là yêu cầu thành lập một tổ chức tôn giáo chính thức, vì vậy quang minh thần điện ra đời. Dưới không khí cuồng nhiệt như vậy, ta không thể ngăn cản. Có điều may mắn, sau khi thần điện thành

lập, ta trở thành Giáo hoàng đầu tiên. Sau đó tinh lực lớn nhất của ta cũng đều hao phí vào việc làm như thế nào tiêu trừ các thế lực bên trong giáo hội, khả khả...

QQ nói tới đây bỗng nhiên ngừng lại, bật lên một trận cười cổ quái.

Đỗ Duy vốn là người thông minh, hẳn suy tính một chút, việc này kết hợp với kế hoạch hợp mưu giáo hội của tên tiểu tử kia và Aragon, lập tức thông suốt, liền thốt lên:

- A...! Người căn bản không có thế lực đi trấn áp các phái tranh chấp bên trong giáo hội... Người, người thực ra gây thêm mâu thuẫn!!

- Đương nhiên!

QQ không chút giấu diếm:

- Vì chủ nhân Aragon, vì đế quốc! Một giáo hội đoàn kết, thế lực sẽ lớn hơn rất nhiều. Trong đế quốc không thể để một thế lực thống nhất lớn mạnh như vậy, cho nên để hạn chế thế lực của giáo hội, phải để cho nó trước sau luôn ở trạng thái chia rẽ và đấu tranh nội bộ.

Đỗ Duy thở dài:

- Cho nên lúc người tại nhiệm, vẫn không công khai thừa nhận người thuộc phái nào. Khả khả, ta nên phải sớm nghĩ ra. Nếu Mihus đúng thật là một tín đồ đi đầu, một thủ lĩnh tông giáo vĩ đại như lịch sử nói, vậy từ góc độ của người đứng đầu mà nói, để bình ổn đấu đá bên trong, cách hay nhất là cứ cầm dao sắc chặt hết dây rối. Việc làm sáng suốt không phải là đi trấn an thuyết phục từng phái đang đấu đá, mà phải là kiên định đứng ở một phái, sau đó dùng thế lực đi đánh bại từng phái một cho đến khi tất cả phục tùng, thậm chí nếu cần phải tiêu diệt luôn, mà lúc ấy Quang minh thần điện vừa mới thành lập, quả là thời cơ tốt nhất để phá rồi lập, như vậy có thể diệt trừ tận gốc sự chia rẽ giữa các phái. Mà như người làm, lần nào cũng luôn là đi trấn an vỗ về, xem qua như là lại giải quyết mâu thuẫn, kỳ thật là đào sâu thêm đi họa, người tựa như đang khuyến bảo các phái nhưng thực chất là dung dưỡng cho sự mâu thuẫn phát triển.

QQ gật đầu:

- Người nói một điểm cũng không sai.

Nếu lời này truyền ra ngoài, có lẽ rất nhiều tín đồ trung thành hẳn sẽ mất hết lòng tin!

Vị Giáo hoàng đệ nhất đầu tiên được miêu tả trong giáo điển là vị tiên tri vĩ đại nhất, cả đời tận sức kiến thiết cho giáo hội, cả đời là lãnh tụ luôn khổ sở vì khuyến bảo các phái đang chia rẽ... kỳ thật trong lòng có đã tâm dung dưỡng để các phái đấu đá nhau!

Sự thật đó vỡ lẽ thì còn ai có cam đảm mà tin nữa!

- Có điều... sau đó sao lại như thế này?

Đỗ Duy hỏi:

- Tại sao người sau khi chết lại biến thành... biến thành... chim cánh cụt?

QQ trầm tư một hồi, sau đó mới chậm rãi mở lời:

- Chuyện này phải kể tiếp từ việc tên thiên sứ kia bị chủ nhân Aragon đánh bại.

- Trận đại chiến của chủ nhân Aragon và thiên sứ kia không ai nhìn thấy. Nhưng ta biết, chủ nhân cũng không dễ dàng thắng được. Kết quả đó làm cho chủ nhân rất lo lắng. Chủ nhân đã là vô địch ở nhân gian, nhưng mà với thực lực như vậy cũng phải cố hết sức mới đánh bại một sứ giả thần linh phái tối. Vậy... nếu có một ngày, thật sự phải đối mặt với thần linh, chủ nhân làm sao mà chống lại?

Cho nên sau khi đánh bại thiên sứ kia, đem một phần linh hồn của nó phong ấn ở trong quả cầu thủy tinh, chủ nhân Aragon moi từ miệng thiên sứ kia một ít chuyện quý báu.

Ví dụ như... đời đi của linh hồn!

Nếu quả thiên sứ có thể lợi dụng linh hồn của hắn đến đoạt thân thể của loài người, vậy tự nhiên trong thần thuật phải có cách nào đó có thể dời linh hồn đi được.

Mặc dù sau này ta chết, nhưng là chỉ là thân thể già yếu của ta chết, còn linh hồn của ta lại không có diệt vong ... hoặc là nói theo một cách khác, linh hồn là bất diệt.

Aragon moi từ thiên sứ tìm được đáp án: Linh hồn là một loại linh lực thể thuần túy, chỉ có nương vào thể xác mới có thể bình yên tồn tại. Nếu không thì linh hồn không có thể xác, chỉ là tồn tại đơn thuần, thì linh lực sẽ tiêu tán rất nhanh, sau đó linh hồn sẽ tan thành mây khói mất đi.

Cho nên, nói một cách khác, nếu có thể tìm được thân thể thích hợp, mỗi một lần sau khi thân thể cũ hư hao, liền chuyển linh hồn qua thân thể mới... vậy thì làm được chuyện này gần như có thể khiến người ta bất tử!

Aragon sau khi tóm được cái thiên sứ này xong, liền đóng cửa một thời gian dài không ra ngoài, ở trong hoàng cung tỉ mỉ nghiên cứu các tin tức từ thiên sứ này.

Mà chuyện sau đó, sự thật cũng không khác gì những gì Maximos kia đã nói đại khái.

Trước khi ta bệnh chết, hai lưu phái vì tranh chấp, cùng nhau giam lỏng ta ở trong thần điện. Khi Aragon chạy đến, ta cuối cùng cũng được gặp mặt chủ nhân, lúc ấy ta nghĩ mình chắc sắp chết, trước lúc lâm chung, ta nắm tay chủ nhân, ta nói với người: “Ta chết sớm quá, không có thời gian trợ giúp chủ nhân hoàn thành kế hoạch làm suy yếu giáo hội.”

Sau đó, người công khai công ta ra khỏi thần điện. Chuyện hoàn toàn trở mặt với thần điện cũng là sự thật.

Mà lúc ấy ta đáng lẽ đã chết rồi. Chỉ là sau đó ta lại tỉnh lại... ta mới phát hiện ra chính mình có thể sống lại!

Chỉ có điều, thời điểm đó so với khoảng thời gian lúc ta chết đã trôi qua rất lâu, thời điểm đó... uhm...

- Thời điểm đó làm sao?

Đỗ Duy gấp gáp hỏi.

- Chủ nhân Đỗ Duy ... người có thể hiểu được, một kẻ cho rằng mình đã chết, nhưng sau đó chính mình lại tỉnh lại, sẽ có tâm tình gì đi, nói kinh ngạc, đúng vậy, nhưng cũng không hoàn toàn là kinh ngạc. Nhất là, sau khi người tỉnh lại, phát hiện bản thân mình đã biến thành một con chim.

Đỗ Duy thực rõ tâm tình của QQ.

- Cho nên, thời điểm khi ta tỉnh, tâm tình thực là rất kích động và cổ quái, thậm chí có chút hấp tấp lẫn vui sướng, tóm lại rất phức tạp. Sau đó, làm cho ta an tâm chính là ta thấy chủ nhân Aragon ở bên cạnh ta. Chủ nhân nói cho ta biết là người đã nghĩ ra biện pháp để cho ta sống lại.

Từ ngày chủ nhân công thi thể ta từ thần điện đi ra ngoài, liền lập tức dùng thủy tinh cầu giữ lấy linh hồn của ta. Theo lý thuyết, biện pháp giam cầm linh hồn này, trong ma pháp, nhất là vong linh hắc ám ma pháp có cách thực hiện được, có thể giam cầm linh hồn con người một thời gian ngắn, để cho hắc ma pháp sư có thời gian luyện chế tử linh sinh vật.

Chỉ là hắc ma pháp chỉ có thể làm được bảo tồn rất ngắn ngủi, không thể duy trì trong thời gian dài.

Cho nên, thời gian để Aragon nghiên cứu thần thuật không có nhiều lắm. Chủ nhân nói cho ta biết, chủ nhân lao phí tâm cơ, rốt cục có được một chút tiến triển. Chỉ có điều ... chỉ có điều ... chủ nhân vẫn không thể đem linh hồn người chuyển sang trên thân thể của loài người được. Thời gian quá mức ngắn ngủi, vì để kịp trước khi linh hồn của ta tiêu tán, quá lắm thì chủ nhân chỉ có thể tạm thời đem linh hồn ta chuyển qua thân thể động vật. Mức độ như vậy so ra sẽ đơn giản đi một ít.

Hơn nữa ... làm cho người ta tuyệt vọng chính là, khi đó dựa theo tin tức có được từ thiên sứ, chỉ có thể chuyển di linh hồn một lần thôi. Đúng vậy, biện pháp thiên sứ nói ra, chỉ có thể dùng một lần như vậy thôi. Có lẽ thần linh có thể chuyển di linh hồn nhiều lần. Nhưng thiên sứ không biết thần thuật cao thâm của thần linh, biện pháp thiên sứ nắm giữ, chỉ có thể sử dụng một lần. Cũng có thể nói ta mặc dù còn sống, nhưng chỉ có thể làm một con chim!

Mắt Đỗ Duy bỗng nhiên sáng rỡ:

- Có lẽ có biện pháp... người có thể học tập ma pháp, học biến hình thuật! Sau đó người có thể biến thành hình người...

- Đúng là biện pháp tốt!

QQ bấu môi:

- Đáng tiếc, người quên sao? Không phải tất cả mọi người đều có thiên phú ma pháp cả! Nếu nói, muốn học ma pháp liền có thể học ngay, vậy người trên đại lục ai cũng đều có thể trở thành ma pháp sư hết sao. Thực đáng tiếc là bản thân ta không có ma pháp thiên phú. Biện pháp người nói, năm đó chúng ta cũng đã nghĩ đến, cho nên dù cho chủ nhân Aragon có lợi hại hơn nữa, cũng không có cách nào để ta học được ma pháp.

Sự kích động của Đỗ lập tức biến mất, than thở:

- Nhưng ... nhưng như vậy đối với người cũng có chút... quá mức tàn nhẫn.

- Ta thấy cũng không tệ lắm!

Nói tới đây, QQ bỗng nhiên nhảy từ trên ghế xuống, lúc lắc trước mặt Đỗ Duy rồi đi vài bước, sau đó nói tiếp:

- Mặc dù đã không có thân phận của người, nhưng ta càng nghĩ càng thấy tốt, làm một con chim thật là hay. Ta luôn trung thành với chủ nhân, nguyện ý đi làm bất cứ việc gì cho chủ nhân, nhưng nhiều năm đấu đá trong giáo hội làm cho ta thật sự mệt mỏi. Làm một con chim, hàng ngày chẳng phải lo lắng chuyện gì, cuộc sống như vậy khiến ta thấy cũng thật sáng khoái.

Không đợi Đỗ Duy nói gì, QQ tiếp tục kể:

- Sau đó, ta trong thân phận một con chim ở lại bên người Aragon... ta thậm chí còn có thể nói chuyện. Ngoại trừ thuở niên thiếu tốt đẹp của chúng ta ra, lúc ấy mặc dù biến thành một con chim, nhưng lại có thể sống vô tư tự tại bên cạnh chủ nhân. Những năm tháng này là một trong những hồi ức tốt đẹp nhất của ta! Chỉ đáng tiếc là ... khoảng thời gian đó quá ngắn!

Chủ nhân Aragon trở nên quá sức bận rộn. Chủ nhân ép hỏi từ thiên sứ ra rất nhiều bí mật. Trong đó bí mật lớn nhất có lẽ là về phương bắc... Vì vậy, chủ nhân mang theo ta, chúng ta đồng thời rời khỏi đế đô, lên phía bắc đến rừng rậm Băng Phong, đến mạn bắc khu rừng đó thì tới cái hạp cốc, chúng ta gặp được một tộc người nọ, đó là đám tiểu tử to lớn đáng yêu, và chúng ta dừng lại ở đó một khoảng thời gian. Bởi vì chủ nhân Aragon nghe được mấy người kể là có nước suối trẻ mãi không già, nhưng loại nước ấy cũng không thể làm cho con người trường thọ, chỉ có thể giữ hình dáng của họ mãi không thay đổi mà thôi.

Nhưng đối với động vật lại có thể trường thọ. Vì vậy ta đã uống nước trẻ mãi không già này... Cho nên, Đỗ Duy thân mến, thời điểm người đánh thức ta thì ta vẫn còn sống. Chứ một con chim có thể sống trên một ngàn năm sao?

Rời rừng rậm Băng Phong, chúng ta lại tiếp tục hướng lên phía bắc. Mục tiêu của chủ nhân Aragon là đi tìm chủng tộc bị thần linh trừng phạt mà thiên sứ nói. Ta cũng không biết người vì cái gì phải tìm kiếm đám đó...

Nhưng mà chủ nhân Aragon dường như từng nhắc qua với ta, bảo là người từng làm giao dịch với ai đó, phải giúp hắn làm chuyện này. Chỉ có điều sau khi đi tới Thần sơn của Long tộc, chủ nhân quyết định giữ ta ở lại nơi đó.

Bởi vì người nói cho ta biết, người lần này đi, cũng không nắm chắc có thể còn sống quay về! Cho nên, vì an toàn của ta, hơn nữa người còn có một kế hoạch nào đó, để ta ở lại Thần sơn.

Người đánh bại tộc trưởng long tộc, hơn nữa cùng hắn đánh cuộc, người dùng ma pháp cường đại phong ấn ta tại đó, để ta ngủ say ngàn năm, cho... đến lúc ngài tới đánh thức ta.

Tim Đỗ Duy bắt đầu đập mạnh, hắn liền hỏi ngay nghi vấn lớn nhất trong lòng:

- Aragon, hắn đã sớm biết ngàn năm sau sẽ có ta sao? Sẽ có một Đỗ Duy như ta như vậy sao? Hắn giữ người ở thần sơn long tộc cũng vì đã sớm biết ta sẽ đi thức tỉnh người sao?

- Đúng vậy ... người đúng là biết điều đó!

QQ gật đầu.

- Vì sao?

Đỗ Duy xiết chặt nắm tay:

- Vì lẽ gì hẳn lại biết được sự tồn tại của ta?

Chuyện này vốn làm Đỗ Duy băn khoăn từ lâu, hiện tại hẳn đây hi vọng chăm chú nhìn QQ!

Nếu nói trên thế giới này có người có thể trả lời câu hỏi này của Đỗ Duy, không thể nghi ngờ đó chính là kẻ trước mắt. Dù sao, ngoại trừ lão Long đầu ở ngoài kia, con chim này là kẻ duy nhất còn tồn tại từ thời đại Aragon cho đến bây giờ!

Đỗ Duy giương mắt nhìn QQ...

400. Chương 287: Hạ Chú

Đỗ Duy kiên nhẫn nhìn vị thú thần này chờ đợi, tim hẳn lúc này cũng bắt đầu nhảy loạn xạ.

- Ta biết cũng không biết rõ lắm.

Những lời này của QQ không ngờ khiến cho lượng adrenaline (một loại hóc môn kích thích của nam giới do tuyến thượng thận tiết ra) trên người Đỗ Duy chợt tăng lên! Biết “không rõ lắm” có nghĩa là biết một chút? Biết một chút cũng tốt a!

Đại khái là ánh mắt của Đỗ Duy quá bốc lửa khiến cho QQ có chút cổ quái cổ quái nên rụt đầu :

- Được rồi.... ta nghĩ người đại khái biết, trong truyền thuyết, thần linh có pháp thuật tiên tri. đương nhiên cũng có truyền thuyết nói tiên tri cũng không phải là bản lĩnh của riêng thần linh. Chỉ cần làm cho thực lực và pháp thuật của người đạt đến cảnh giới nhất định, tỷ như đạt đến cảnh giới của thần linh, người cũng có thể đưa ra lời tiên tri về mọi việc tương lai. Đặc biệt là, vào thời điểm kì diệu mà nữ thần giáng lâm, trên mấy khối đá đỏ viết đầy thần thuật, cũng có viết về “thuật tiên tri”... chỉ đáng tiếc là, ta cho rằng thần linh dạy những thần thuật này cho nhân loại đều là những thần thuật cấp thấp, những thần thuật chân chính, nữ thần sẽ không truyền thụ cho nhân loại! Vì thế, thuật tiên tri, trên khối đá đỏ cũng không có viết. Lúc đó ta thân là thủ lĩnh giáo hội. Mấy cái thần thuật này, ta đương nhiên đã xem qua toàn bộ. Ta cũng đem mấy cái thần thuật này sao chép lại một phần cho Aragon chủ nhân. Ừm, ta nghĩ, có lẽ là vì thực lực cường đại của Aragon đã tiếp cận đến cảnh giới thần linh. Cho nên, ông ấy đại khái nắm được bản lĩnh tiên tri. Kết quả, vào cái lần lúc mà chúng ta đi về phương Bắc, ở trên Thần Sơn của Long tộc, ông ấy đã phong ấn ta. Trước lúc phong ấn, ông ấy đã nói với ta tương lai sẽ có một người đến mở phong ấn này ra và đánh thức người, người đó sẽ kế thừa tất cả của ta. Hẳn cũng sẽ chiếu cố tốt cho người. Người cũng phải giúp đỡ cho hẳn nhiều hơn. Sau đó, chủ nhân dùng ma pháp làm cho ta ngủ say. Hơn nữa, ta biết. Ông ấy đã vượt qua Thần Sơn và đi tiếp về phương Bắc. Chỉ có điều, lúc đó ta đã ngủ say. Cho nên những chuyện sau này, ta cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Sắc mặt Đỗ Duy cũng không được tốt. Thuật tiên tri? Lời tiên tri ! Đỗ Duy không tin chuyện này lại đơn giản như vậy! Dưới bàn chân của tên nhóc Nam Dương Rufik không ngờ có viết chữ Hán “Xin chào Đỗ Duy”, cái chuyện quỷ dị này, dùng một câu đơn giản “tiên tri” là có thể giải thích sao? Đường như mỗi bước mình đi, đều có bóng dáng của âm hồn bất tán Aragon này bám theo mình. Đường như mỗi bước mình đi, đều mơ hồ nằm trong kế hoạch đã được Aragon tính toán từ ngàn năm trước kia! Việc này tuyệt đối không thể đơn giản với “tiên tri” mà có thể giải thích được! Cho rằng Aragon có bản sự tiên tri được chuyện của nghìn năm sau. Nhưng cũng không lý nào đều biết rõ ràng chi tiết như thế!

- Vậy... Nam Dương?

Đỗ Duy thở dài:

- Về Nam Dương, người biết được bao nhiêu? Aragon ông ta không ngờ để lại lời nhắn ở dưới chân tên nhóc Rufik này cho ta...

- Ta không biết.

QQ lắc đầu:

- Ta đối với chuyện của Nam Dương không biết gì cả. Có lẽ, sau khi ta ngủ chủ nhân, mới đi tới Nam Dương a. Ừm, nhất định là như thế, sau khi ta ngủ, ông ta trước tiên đi về phía Bắc Thần Sơn Long tộc. Sau đó lại đi đến Nam dương? Ừm. nhất định là vậy.

Thoạt nhìn, QQ giống như đã đem tất cả những điều nó biết nói ra tất cả. Nhưng Đỗ Duy vẫn cẩn thận quan sát tên này, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc. Con chim này cũng đâu có thành thật như vậy a! Từ biểu hiện ban đầu xem ra, hắn còn giấu rất nhiều bí mật chưa nói ra.

- QQ.

Đỗ Duy thở dài, cố gắng làm cho giọng nói mình thành khẩn một chút, nếu đã cứng rắn không được, thì hắn chỉ có thể mềm dẻo:

- Ta nói... Aragon đã để người lại cho ta, hơn nữa còn bảo người phải giúp đỡ cho ta thật nhiều. Vậy, ta nghĩ rằng, người nên thành thật nói ra mới phải. Người xem, những chuyện thế này, người trước đây chưa từng nói với ta, mà là gạt ta! Hiện tại, ta nghĩ... người nên đem những gì người biết đều nói tất cả cho ta, như thế, có lẽ sẽ giúp cho ta nhiều hơn. Người cũng đừng giấu giếm chuyện gì nữa, được không?

Nghe Đỗ Duy nói xong, QQ đột nhiên lớn tiếng kêu lên oan uổng:

- Ai da, Đỗ Duy chủ nhân à, ta thật không còn gì giấu giếm người nữa... ta có thể thề, trước quang minh nữ thần mà thề!”

Đỗ Duy tức giận mắng:

- Đi chết đi! Người căn bản không phải là không tin quang minh nữ thần sao? Người thề trước quang minh nữ thần, có quỷ mới tin người.

Trong lòng hắn càng thêm bình tĩnh, con chim này thật đáng giận, khẳng định là còn có chuyện gì đó giấu mình mà chưa nói. Đỗ Duy vô cùng tức giận, nhưng không có biện pháp nào đối với con chim này. Cuối cùng, nhìn dáng vẻ bực mình của Đỗ Duy, QQ mới hơi chút thả lỏng, nói một câu:

- Đỗ Duy chủ nhân thân ái, rất nhiều chuyện, hiện tại nói ra cũng không có chỗ hữu dụng. Càng có nhiều chuyện, chỉ sau khi người có được thực lực cường đại nói ra mới có thể có lợi cho người, nếu như nói quá sớm, vị tất đã là chuyện tốt a.

Đỗ Duy trợn trắng mắt:

- Hừ, nói thật dễ nghe! Hôm nay sao người lại đồng ý nói với ta những chuyện này?

- Bởi vì ta nghĩ hôm nay là thời cơ rất tốt.

QQ đột nhiên nghiêm chỉnh, giọng điệu của nó cũng rất thành thật

- Thời cơ?

- Đúng vậy.

QQ nghiêm túc nói:

- Đỗ Duy chủ nhân thân ái. Ta nghĩ rằng, ngài quen biết với giáo chủ Maximos này, là một cơ hội rất tốt: cơ hội để lên vào giáo hội! Còn nhớ ta đã nói với người, kế hoạch “Soán Thần” của chủ nhân Aragon năm đó không? Người là người thừa kế của chủ nhân, vậy, kế hoạch “Soán Thần” này, chúng ta không ngăn ngại mà tiếp tục tiến hành a.

- Đi chết đi.

Đỗ Duy cười lạnh không quan tâm:

- Ta ăn no rồi rửng mỡ à? Ta vì ít lợi gì mà phải chủ động đi tìm phiền toái với thần điện? Chính mình tiêu diêu tự tại ở Tây Bắc làm công tước, không phải rất sung sướng sao!

QQ cũng không tức giận, chỉ cười nhạt:

- Nói thế cũng không phải. Chủ nhân của ta. Quan hệ của người và thần điện, sẽ có một ngày phải quyết liệt a. Người xem... không nói chuyện khác. Người hiện tại, không biết có bao nhiêu chuyện kiêng kỵ thần điện, tỷ như... Hussein? Tỷ như Medusa nữ vương bộ hạ? Người xem xem. Những chuyện này, giấu được nhất thời, vị tất có thể giấu được cả đời. Nếu như có một ngày thần điện biết...

- Chuyện đó để khi nào đến rồi hãy nói!

Đỗ Duy lắc đầu:

- Ta chỉ nghĩ tới những ngày tự do tự tại của ta. Phá vỡ thần điện? Cái sự nghiệp vĩ đại này, ông mày đây không thấy hứng thú gì cả. Hơn nữa... đừng đề cập với ta sứ mạng kế thừa Aragon! Ta đối với mấy thứ đó không một chút hứng thú! Sứ mệnh của Aragon, ta không có hứng thú kế thừa! Một lão già đã chết cả nghìn năm với ta không có quan hệ gì hết!

- Xem ra là người muốn trốn tránh... nhưng người trốn được sao?

QQ cười ha hả:

- Đỗ Duy chủ nhân, người nghỉ lại đi, giáo chủ Maximos trên thuyền của người, người giúp ông ta đánh đuổi đám người truy sát, chẳng khác nào đắc tội với Diệp Ni phải trong thần điện! Còn có... con gái của đại hoàng tử, thánh nữ của thần điện, từ trước đến nay không qua lại với người. Người không động đến bọn họ chẳng lẽ bọn họ sẽ không động đến người sao? Đêm nay chủ nhân còn cùng Maximos giáo chủ đại nhân dùng bữa tối. Đến lúc đó...

Đỗ Duy trầm mặc một lát:

- Ta đích xác là không trốn khỏi thần điện. Nhưng ta nói cho người, ta có lẽ sẽ giao du với thần điện, có lẽ sẽ làm một vài chuyện... nhưng, ta sẽ không tham dự kế hoạch Soán Thần gì đó với người! Ta xem ra, thần điện với ma pháp công hội bất quá là tồn tại như nhau, có thể lợi dụng, cũng có thể giao dịch. Nhưng ta tuyệt đối không muốn tạo ra một đại địch như thế! Vì vậy, ta có lẽ sẽ giao dịch với giáo chủ Maximos chút gì đó. Nhưng - phá vỡ thần điện? Hừ, sự nghiệp vĩ đại như thế, ông đây không có hứng thú!

Nói xong, Đỗ Duy để QQ lại, xoay người đi ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng của Đỗ Duy. QQ thở dài, lập tức cười, lẩm bẩm nói:

- Xem ra, ta nói không sai. Có nhiều chuyện, nếu bây giờ nói với người cũng vô dụng. Phải chờ đến một ngày người không thể trốn tránh mà nói ra, người mới có thể tiếp nhận được. Hiện tại nói với người, người cũng không chịu gánh lấy trách nhiệm. Ừm... người cho rằng giao du với thần điện thực sự dễ dàng thế sao? Chủ nhân của ta a... thần điện là một cái ao đầy bùn và sinh, người một khi bước chân vào, nếu muốn rút ra, thực không dễ dàng!

Đỗ Duy vẫn ngồi thuyền đi thẳng về hạ lưu, vào buổi tối, đi qua khúc quanh cuối cùng trên sông, qua khỏi khúc quanh này, khoảng cách với đế đô chỉ còn mấy ngày ngồi thuyền. Mặt sông về sau dần dần rộng lớn và bình lặng, thuyền trên sông ngày càng nhiều. Dưới tình huống này, thần điện còn muốn phái người đến ám sát vào ban ngày ban mặt, trên sông có nhiều thuyền như vậy, cũng không có cơ hội.

Vào buổi tối, Đỗ Duy mời giáo chủ đại nhân cùng với mình dùng bữa tối. Bất quá khiến cho Đỗ Duy cảm thấy có chút ngoài ý muốn chính là, trong bữa tối chỉ có mỗi mình Maximos dự tiệc, còn phó giáo chủ Rames và Rhine, đều không đến.

- Rames có chút say sòng nên nghỉ ngơi ở trong phòng. Còn Rhine... hẳn không hiểu lễ tiết, ta nghĩ tiệc tối của công tước đại nhân, cũng không cần để hắn tham gia.

Maximos đã thay một cái trường bào sạch sẽ, mặc dù vẫn là một cái bào y, nhưng được giặt rất sạch sẽ. Ông ta buổi chiều ở trong phòng hẳn là đã tắm rửa, tóc tai được chải rất gọn gàng.

Nhìn qua, ông ta hoàn toàn là một người thanh bạch mộc mạc, bộ dáng của một lão thần chú trọng nghi lễ. Đỗ Duy biết, vị giáo chủ đại nhân này, quả nửa là có chuyện gì đó muốn nói với mình, bên cạnh không có người ngoài cũng tốt.

Lập tức hai người ngồi xuống, Đỗ Duy bảo người mang rượu ngon và thức ăn lên, chủ yếu là một vài món mang phong vị Tây Bắc. Sau khi hai người hàn huyên một phen, Maximos trực tiếp nói thẳng vào chủ đề.

- Công tước đại nhân, trước tiên ta muốn cảm ơn việc ngài đã giúp đỡ ta ngày hôm nay, cho phép ta kính ngài một ly.” Giáo chủ đại nhân nâng chén rượu.

Đợi hai người sau khi đổi ẩm một ly, Maximos hạ chén rượu xuống, tiếp tục nói:

- Chỉ là ta rất lo lắng... chuyện của ngài ngày hôm nay, đã phá hỏng kế hoạch ám sát ta của Diệp Ni phái, phong cách làm việc làm của Diệp Ni phái đều luôn rất tàn nhẫn, có thù tất báo. Ngài hôm nay vì ta mà đắc tội với bọn chúng, ta nghĩ...

Hừ, giở trò rồi đây. Đỗ Duy trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt lại cười rất bình thản:

- A, ta ngược lại cũng không lo lắng gì. Giáo chủ đại nhân tôn kính! Nếu coi như ta đắc tội với bọn người đó. Ta tin tưởng rằng trong thần điện vĩ đại, bọn người Diệp Ni phái này, cũng không thể một tay che trời, đúng không?

- Nói là nói vậy.

Maximos thở dài:

- Chỉ là hiện tại, thanh thế của Diệp Ni phái đích xác là lấn áp Ma Tát phái chúng ta. Dù sao giáo lý của bọn họ phù hợp với đại đa số sở thích của mọi người. Còn chúng ta chủ trương tiết kiệm khổ tu, đạo lý ở thế giới này, người nguyện ý khổ tu tiết kiệm không nhiều lắm. Ngược lại đại đa số người, cảm thấy chủ trương mở rộng ảnh hưởng và quyền lực giáo hội của Diệp Ni phái rất phù hợp với sở thích của họ. Đương nhiên, hiện tại Diệp Ni phái còn chưa nắm quyền, có lẽ còn chưa dám đối với công tước đế quốc ngài công nhiên báo thù, nhưng nếu như một khi bọn họ chiếm được...

- Quyền thừa kế giáo hoàng?

Đỗ Duy khẽ mỉm cười.

- Phải.

Maximos thở dài:

- Nếu như để người Diệp Ni phái lên làm giáo hoàng, vậy...

Nói đến đây, ông ta cố ý dừng một chút, vẻ mặt mới thành khẩn nói:

- Tiếp nữa, những phiền toái này đều vì ta mà tới, nếu như ta không lên thuyền của ngài, vậy ngài cũng không bị cuốn vào việc này.

Đỗ Duy phát tay, lạnh lùng nói:

- Hiện tại nói những cái này không có ý nghĩa gì cả, giáo chủ đại nhân. Ta nói một câu thẳng thắn, chuyện ngày hôm nay, ta cũng không hoàn toàn là vì cứu ngài. Đối lại là ai lên thuyền của ta, ta đều bảo vệ! Dù sao lấy thân phận của ta, nếu như truyền ra ngoài, có người lên thuyền giết chết khách nhân của ta, công tước Tulip ta không dám nói gì, ngược lại sợ hãi thối lui, sau này ta còn mặt mũi gì nữa?

Những lời này của hắn dù thô lỗ một chút, nhưng rất có đạo lý. Maximos gật đầu, ầm ập nói:

- Ừm, công tước đại nhân nói chính là lời thật, bất quá cuối cùng là ngài cũng đã cứu ta. Điểm này không thể nào xóa được. Mặc kệ thế nào, đợi sau khi ta trở lại thần điện đế đô, nhất định ở trong đó chu toàn mọi việc, chỉ cần một ngày ta còn ở thần điện, tuyệt đối không cho phép bọn chúng báo thù ngài.

Những lời này có thể nói là rất khéo. Trong lòng Đỗ Duy thầm thở dài, “mấy tên xuất thân thần điện này, chung quy sao có thể đem những chuyện trao đổi lợi ích trần trụi, nói ra một cách đàng hoàng như thế chứ?”

- Chỉ cần một ngày ta còn ở thần điện, liền không cho phép bọn họ trả thù người.

Nói thì thật là dễ nghe, thật ra ý tứ đều rất rõ ràng:

- Nếu muốn bọn họ không trả thù người, phải đảm bảo cho ta nắm quyền trong thần điện! Chỉ có ta nắm quyền ở trong thần điện, mới có thể đảm bảo bọn họ không dám báo thù người.

Đơn giản như vậy.

Đỗ Duy hiểu rằng, đây là những lời dò xét mình, nếu như mình nhận lời, sau đó song phương mới bắt đầu bàn đến điều kiện.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy nâng chén rượu lên, trầm ngâm giây lát, chậm rãi nói:

- Giáo chủ đại nhân, không biết, ngài lần này về đế đô, bọn họ vì cái gì phải gấp gáp ám sát ngài trên đường chứ? Chẳng lẽ... giáo hoàng bệ hạ ông ấy...

Nếu muốn đánh cuộc với ta, chung quy phải xem người có đáng để ta đầu tư hay không. Đỗ Duy tùm tùm cười, nhìn qua phảng phất giống như một người hiền lành vô hại.

401. Chương 288: Mười Ai, Đa Ai

Maximus đương nhiên hiểu ý tứ của Đỗ Duy.

Vị giáo chủ đại nhân này mặc dù đáng có đáng về nhân từ cao thượng, lại mặc áo bào cũ và sống rất đạm bạc, nhưng nếu theo cách nhìn của Đỗ Duy thì: Càng là người như vậy, càng không đơn giản! Hoặc ông ta một thánh nhân chân chính, hoặc, ông ta có dã tâm rất lớn!

Đỗ Duy vẫn không tin trên thế giới này có thánh nhân gì cả... Mihus thì sao? Thánh nhân trong giáo điển, được tô điểm đến cùng cực, là một trong những người tạo nên thần điện, kết quả bộ mặt thật của Mihus chỉ có trời mới biết, e rằng truyền ra ngoài sẽ không ai tin nổi!

Maximus này, chỉ là một chính khách trong thần điện mà thôi.

Maximus biết rằng, muốn có được sự ủng hộ của Đỗ Duy, muốn làm cho vị công tước đại nhân này đầu tư vào bản thân mình, vậy hiện tại phải thể hiện thực lực của chính mình, nghĩ ra biện pháp khiến đối phương hiểu rằng đầu tư vào bản thân mình thì có thể có được sự hồi báo hậu hĩnh.

“Công tước đại nhân.” Trầm ngâm trong giây lát, Maximus từ tốn nói: “Ta tin rằng ngài đối với qui tắc kế thừa vị trí giáo hoàng trong thần điện nhất định là hiểu rõ.”

“Phải.” Đỗ Duy gật đầu: “Dựa theo qui tắc của thần điện, ngài là một trong những người thừa kế. Chỉ có điều, dù sao có tổng cộng tám vị đại giáo chủ, ngài cũng không nhất định có thể trở thành người thắng cuộc cuối cùng.”

“Thần linh vạn năng ở trên cao.” Nét mặt Maximus ra vẻ thương xót chúng sinh: “Không phải Maximus ta tham quyền vọng. Nhưng ta lập chí hiến thân cho thần linh, dâng hiến cả đời cho thần điện. Tuyệt đối không thể chấp nhận nhìn cái đám Diệp Ni Phái làm ô uế thần điện! Hành động ngu xuẩn của bọn chúng, sẽ bôi nhọ thần điện.”

Về mặt Đỗ Duy không chút biểu tình, đợi vị giáo chủ đại nhân này nói tiếp.

“Tranh đấu giữa Diệp Ni phái và Ma Tát phái chúng ta đã có từ lâu. Trong quá trình tranh đấu này, nhất là hai năm nay, tất cả những gì bọn chúng làm, càng ngày càng thái quá. Hiện tại trên đại lục có tám đại giáo khu, Diệp Ni phái chiếm năm, Ma Tát phái chúng ta mặc dù chỉ khống chế có ba giáo khu, nhưng từ chiến tích xem ra, lại dẫn trước khá xa bọn họ. Thủ đoạn tuyên dương giáo lý của Diệp Ni phái vô cùng cường ngạnh và máu me, những năm gần đây, bọn họ chủ trương lấy cực hình nghiêm khắc để lập nên uy nghiêm giáo hội, đối với tà giáo đàn áp kịch liệt. Sáu năm trước, trong một vụ án ở giáo khu đông nam, bọn họ lấy danh nghĩa thanh lọc tà giáo thiêu chết sáu người. Ba năm trước, tại giáo khu phía tây nam, bọn họ lấy tội danh xúc phạm thần linh, thắt cổ chết một quý tộc. Thủ đoạn này quá tàn nhẫn nên sớm đã dấy lên sự bất mãn ở rất nhiều nơi. Nhất là ba năm trước thắt cổ chết một quý tộc, việc làm này bị giới quý tộc để quốc cho là một loại thị uy đối với bọn họ. Trong giáo khu do Diệp Ni phái khống chế đều nảy sinh xung đột với quan phương đế quốc. Chẳng hạn như mấy năm trước, ở khu phía nam, bọn chúng đối với chính sách phú thuế của đế quốc khoa tay múa chân, chỉ trích phú thuế đế quốc quá nặng nề, khiến cho nhân dân

đem đa số thu nhập đóng thuế để quốc hết, dẫn đến việc thuế tông giáo và thuế cống hiến của bọn chúng giảm xuống trầm trọng. Hành động này hiển nhiên đã khiến cho quan hệ giữa Diệp Ni Phái với hoàng thất đế quốc và quan phương đế quốc rất là căng thẳng. Hơn nữa, giáo lý Diệp Ni phái chủ trương "Thần quyền cao hơn tất cả", dĩ nhiên là làm cho hoàng thất không thích."

"Đó là đương nhiên." Đỗ Duy khẽ nhún vai: "Mấy lời ngài nói này, ta dù không hiểu rõ ràng nhưng cũng có nghe qua."

"Ma Tát phái chúng ta, những năm gần đây dù giáo khu khổng chế chỉ có ba, chỉ chiếm một số ít, nhưng danh vọng bên trong thần điện vẫn cao hơn Diệp Ni Phái. Nhất là trong trường lão đoàn, phần đông ủng hộ chúng ta. Nhưng có một chuyện cách đây hai năm đã mang đến cho chúng ta một đả kích rất lớn. Nếu như không phải có chuyện ngoài ý muốn đó, có lẽ bây giờ tình cảnh Ma Tát phái chúng ta cũng sẽ khó khăn như vậy."

Maximus nói đến đây liền hờ dãi rồi liếc mắt nhìn Đỗ Duy: "Công tước đại nhân. Ngài nhất định đã nghe qua cái tên Hussein chứ?"

Trong lòng Đỗ Duy thành linh giật thót một cái, còn trên mặt thì làm ra vẻ kinh ngạc: "Hussein. Ta đương nhiên đã nghe qua, hẳn chính là tội phạm số một của thần điện! Thiên tài kỵ sĩ mạnh trên đại lục, nhưng sau này lại phản bội thần điện, phải không?"

"Chính là Hussein... ài. Bởi vì chuyện của hắn, khiến Ma Tát phái chúng ta chịu không ít liên can. Có thể nói, bởi vì chuyện Hussein phản nghịch nên thực lực Ma Tát phái chịu tổn thất rất lớn. Giáo hoàng bề hạ vốn rất ủng hộ Ma Tát phái chúng ta. Nhưng sau đó vì chuyện này...."

"Hussein có quan hệ gì với các ngài?" Đỗ Duy hỏi.

Maximus cười khổ một tiếng: "Công tước đại nhân, Hussein hẳn tuổi còn trẻ đã trở thành kỵ sĩ trưởng trong thần thánh kỵ sĩ đoàn. Trở thành một trong ba thủ lĩnh cực kì cường đại của lực lượng vũ trang thần thánh kỵ sĩ đoàn cuar thần điện. Để đạt được thành tựu như thế, ngoại trừ bản thân hắn thiên phú hơn người, tuổi trẻ hướng ngoại, còn có nguyên nhân khác." Dừng một chút, ông ta nói tiếp: "Hussein... vốn gốc từ trung bắc giáo khu chúng ta. Nếu xét đến xuất thân... thì hẳn thuộc Ma Tát phái hệ."

Đỗ Duy ngược lại cho tới bây giờ chưa từng nghe qua. Hussein mặc dù vẫn ở bên cạnh hắn, nhưng tên kỵ sĩ này bản tính lạnh lùng, mà hắn lại coi chuyện bị trục xuất khỏi thần điện là một chuyện thống khổ lớn nhất đời, rất ít khi nguyện ý nhắc tới chuyện của chính mình trong thần điện. Bản thân hắn không nói nên Đỗ Duy cũng rất ít khi hỏi đến.

"Hussein xuất thân từ giáo khu mà ta quản lý, lúc còn rất nhỏ được tuyển đưa vào thần thánh kỵ sĩ đoàn bồi dưỡng. Sau đó hắn từng bước từng bước tiến lên vị trí kỵ sĩ trưởng, trong quá trình đó đương nhiên được Ma Tát phái chúng ta tương trợ không ít. Dù sao..." Maximus cười khổ nói: "Dù sao ngàn năm qua, trường lão đoàn vẫn bảo trì trung lập, nhưng thần thánh kỵ sĩ đoàn thì sớm đã không còn là phạm vi thế lực của Hắc Sơn phái. Ai cũng biết, muốn khống chế quyền lực, trước tiên phải nắm vũ lực trong tay. Thần thánh kỵ sĩ đoàn là một chi vũ lực rất mạnh mẽ trong giáo hội, mấy trăm năm qua, vô luận chúng ta hay là Diệp Ni phái, đều dốc toàn lực xâm nhập vào thần thánh kỵ sĩ đoàn."

Dù sao kỵ sĩ đoàn và trường lão đoàn không giống nhau. Hắc Sơn phái khống chế vị trí thủ tịch trưởng lão đoàn, người khác rất khó xâm nhập vào. Muốn tiến vào trường lão đoàn, trước tiên phải có giáo hoàng đề tên, sau đó trong nội bộ trường lão đoàn tiến hành bỏ phiếu biểu quyết có tiếp nhận hay không. Người ngoài muốn tiến vào trường lão đoàn đạt được vị trí thủ tịch, trước tiên sẽ không thể thông qua một cửa bỏ phiếu này của bọn họ. Mà kỵ sĩ đoàn lại không giống như vậy, mỗi một kỵ sĩ từ nhỏ bắt đầu được tuyển chọn để tiến hành bồi dưỡng. Nên chúng ta chỉ cần ở trong giáo khu của mình tuyển chọn một vài đứa nhỏ có thiên phú theo qui tắc của thần điện thì không ai ngăn cản được. Chỉ là những thiếu niên chúng ta tuyển vào thật sự phải có thiên phú mới trở thành thần thánh kỵ sĩ được. Hơn nữa, vì mấy trăm năm trước đây đế quốc và thần điện đạt thành hiệp nghị, thần thánh kỵ sĩ đoàn không được đồn trú tại đế đô, chỉ có thể giữ lại một bộ phận nhỏ ở thần điện. Đại bộ phận thần thánh kỵ sĩ đoàn đều phân tán tại các giáo khu thủ vệ của giáo hội địa phương. Cứ như vậy, thần thánh kỵ sĩ đoàn tất nhiên sẽ chịu sự tác động của giáo hội địa phương nên rất khó bảo trì trung lập hoàn toàn. Như vậy mấy trăm năm qua, thần thánh kỵ sĩ đoàn

dù không thể nói hoàn toàn bị xâm nhập. Nhưng trong cao cấp kỵ sĩ chung quy cũng có đại biểu của mấy lưu phái. Chẳng hạn như lần này bọn họ phái đến một tên kỵ sĩ cấp bảy ám sát ta.”

Maximus thở dài: ”Lại nói đến Hussein. Hẳn chính là một trong những thiếu niên có thiên phú xuất sắc nhất mà chúng ta đã chọn năm đó. Rất nhanh vượt ra khỏi trung bắc giáo khu, trở thành một thiên tài. Sau đó trong tuyển chọn cạnh tranh lại có thành tích đứng đầu, tiến nhập tổng bộ kỵ sĩ đoàn của thần điện ở đế đô tiến hành huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc. Sau đó cứ thế được nâng đỡ mà thăng tiến dần. Ma Tát phái chúng ta xem hẳn là niềm hy vọng lớn nhất của bốn phái!

Vốn hai đại kỵ sĩ trưởng của thần thánh kỵ sĩ đoàn đều là người trung lập thuộc Hắc sơn phái, phục vụ giáo hoàng. Nếu như một người của Ma Tát phái có thể đảm nhận kỵ sĩ trưởng, vậy chẳng khác nào chúng ta trong việc tranh đoạt thần thánh kỵ sĩ đoàn sẽ áp chế Diệp ni phái! Thế nhưng cuối cùng... ngài cũng biết rồi. Hussein đột nhiên lâm đại họa, bị giáo hoàng bệ hạ tự mình hạ lệnh truy bắt. Vì chuyện này mà Diệp ni phái trong nội bộ thần điện công kích Ma tát phái không kiêng nể. Tình cảnh chúng ta rất là bị động. Quan trọng nhất là, bởi vì Hussein phản nghịch, Giáo hoàng cực kì phẫn nộ. Tự mình hạ lệnh ở trong nội bộ thần thánh kỵ sĩ đoàn tiến hành một phen thanh lọc. Mà Diệp ni phái nhân cơ hội chèn ép chúng ta, khiến trong quá trình thanh lọc thần thánh kỵ sĩ của Ma Tát phái chúng ta chịu tổn thất rất lớn. Cái này cũng coi như... chúng ta không còn cách nào. Trong quá trình truy bắt Hussein...”

Đỗ Duy nghe đến đây đặc biệt lưu ý.

“Trong quá trình truy bắt Hussein thẩm phán trưởng Murray đại nhân tự mình lĩnh một đội, còn có mấy vị thần thánh kỵ sĩ cấp tám mang theo người tham dự truy bắt. Chỉ là... không nói gạt người. Thẩm phán trưởng Murray đại nhân, cũng là nhân vật trung kiên của Ma tát phái chúng ta. Mà trong những thần thánh kỵ sĩ tham dự truy bắt, như kỵ sĩ cấp 8 Fitow, còn có mấy vị kỵ sĩ cấp 6, cấp 7, đều là những người Ma Tát phái chúng ta hao phí nhiều năm tâm huyết bồi dưỡng ra.... Cuối cùng trong quá trình truy bắt Hussein, Murray đại nhân tử trận, bọn người Fitow cũng hi sinh. Khiến cho thực lực chúng ta chịu tổn thương rất lớn. Diệp ni phái nhân cơ hội đó đưa người của chúng lên đảm nhận chức tân thẩm phán trưởng. Cứ như vậy, vị trí thẩm phán trưởng trọng yếu trong thần điện này đã thuộc về người của bọn chúng...”

Đỗ Duy gật đầu.

Trong quá trình truy sát Hussein, thần điện chết mất một vị thẩm phán trưởng, Đỗ Duy đã biết. Trong mấy thần thánh kỵ sĩ đã chết đó đích xác có một người gọi là Fitow. Tên Fitow này cùng Đỗ Duy vốn có quan hệ rất lớn. Đỗ Duy chính là trong tuyệt tìm được phần mộ Fitow, thấy được di thư và nhật ký mà vị thần thánh kỵ sĩ đã chết này lưu lại, mới hiểu được phát sinh chuyện gì. Mà Fitow cũng là thần thánh kỵ sĩ lúc trước vào lần đầu tiên Gandalf áo xanh “đùa bỡn” Listeria phu nhân đã ra mặt đuổi đi lão nón xanh.

Những chuyện này hẳn đã biết. Xem ra Maximus lần này nói thật.

“Giáo chủ đại nhân tôn kính.” Đỗ Duy cười nói: “Ta tin rằng mấy lời ngài nói này đều là sự thật... Chỉ có điều ta không hiểu, nếu những điều ngài nói với ta đều là thật, vậy ngài và Ma Tát phái của ngài hiện tại ở trong thần điện hẳn là đang ở trong hoàn cảnh rất nguy hiểm. Trong đấu tranh với Diệp ni phái cũng là ở thế kém. Dưới tình huống như vậy, ngài nghĩ, làm một người đầu tư thông minh, nên đặt vào thế lực mất thấy đã rơi dài sao? Ôi, xin ngài thứ cho ta thất thố, chỉ là, nếu như ngài không thể giải thích nghi vấn này trong lòng ta, e rằng ta không thể đưa ra quyết định gì.”

Maximus ngược lại mỉm cười, nhìn ánh mắt Đỗ Duy: “Ngài là một người thông minh, công tước đại nhân! Ta đối với điểm này không chút hoài nghi. Ta nhận ra ta có lý do để thuyết phục ngài, chính là vì hai nguyên nhân: thứ nhất, người thông minh đều biết, thù hoa dẹt găm thì dễ, nhưng giúp người khi hoạn nạn, thường thường mới có thể dả động lòng người, thời điểm thế này, nếu như ngài chọn ủng hộ Ma tát phái, vậy sau này Ma tát phái trở thành bằng hữu trung thành nhất của ngài! Đương nhiên, đây chỉ là một phần nhỏ nguyên nhân. Tin rằng ta nói tiếp điểm thứ hai, ngài nhất định sẽ động lòng. Cái thứ hai này... Ngài suy nghĩ xem. Nếu nói Diệp ni phái đã nắm chắc thắng lợi trong tay, bọn họ vì cái gì phải công nhiên gấp gáp phục kích ta trên đường như thế? Loại hành động này một khi lộ ra sẽ dẫn đến thất bại và gây ra sóng to gió lớn. Nhưng bọn chúng vẫn như cũ lựa chọn mạo hiểm. Tự nhiên là vì bọn chúng ý thức được nguy hiểm! Bởi vì chỉ cần ta đến được đế đô. Liền có thể thay đổi cả tình thế!”

Đỗ duy không tự chủ được gật đầu

Chính xác, Diệp ni phái càng bày ra thủ đoạn cực đoan đến giết chết Maximus gấp gáp như vậy, càng nói rằng, bọn chúng sợ để Maximus trở về để đo!

“Trong tay ngài có lợi thế gì chuyển bại thành thắng thế?” Đỗ Duy cười nói.

“Có một chút.” Maximus khẽ mỉm cười: “Chỉ có điều, xin thứ cho ta. Cái này có quan hệ đến cơ mật tối cao của thần điện. Ta không thể nói rõ.”

Đỗ Duy trầm mặc.

Hắn ở trong lòng cẩn thận tính toán trong giây lát. Cuối cùng đột nhiên ngồi thẳng người thấp giọng nói: “Ngài muốn ta đầu tư bao nhiêu?”

Maximus cười: “Công tước đại nhân. Ta biết ngài cũng không phải là tín đồ. Cho nên ta nghĩ... nếu ta có thể có cơ hội tự mình chủ trì nghi thức tẩy lễ nhập giáo cho ngài...Đó sẽ là một vinh hạnh rất lớn!”

402. Chương 288: Mười Ai, Đa Ai(p2)

Đỗ Duy cười ha ha: “Giáo chủ đại nhân thân ái, ngài lại đặt chủ ý lên đầu ta rồi!”

Xác thực, Đỗ Duy thân là công tước thống lĩnh hết thảy quân quyền một hành tỉnh, lại là một đại ma pháp sư nổi tiếng tại đế quốc. Bỏ qua thực lực chân chính của hắn không nói, nhưng trên cơ bản, vì biểu hiện ngày chính biến mà quan điểm đã truyền rộng khắp, sớm đã coi vị thiếu niên công tước trẻ tuổi này trở thành cường giả đứng đầu đại lục!

Một người mà thân là công tước, tay nắm thực quyền, rất được hoàng thất tín nhiệm như vậy. Bản thân lại có thực lực cá nhân siêu tuyệt - mà hắn lại không phải tín đồ của thần điện!! Nếu như sau này, có người có thể thuyết phục hắn nhập giáo...

Công trạng như vậy so với việc người truyền bá một vạn người bình thường tin vào tôn giáo phải lớn hơn rất nhiều!

Thân là giáo chủ, chức trách chủ yếu là tuyên dương giáo lý, làm cho càng nhiều người tin thờ thần điện. Đây cũng là tiêu chuẩn công trạng quan trọng. Nhưng người có lỗi kéo nhiều người bình thường nhập giáo cũng còn xa mới bằng lỗi kéo được một đại nhân vật địa vị hiển hách! Mà Đỗ Duy... hiện tại trên đại lục, ngoại trừ Nhiếp Chính Vương ra, còn có ai được trọng vọng hơn so với hắn?

Đỗ Duy không lập tức đáp ứng mà tiếp tục hỏi: “Còn gì nữa?”

“Ta nghe nói, trong lãnh địa của ngài, thái độ đối với thần điện tôn giáo không được tốt lắm a.” Maximos cười nói: “Ta nghĩ những chuyện trước đây cũng không cần nhắc tới. Sau này ta sẽ tự mình phái một vài thần chức nhân viên đến lãnh địa của ngài tuyên truyền giáo lý. Công tước đại nhân, yêu cầu của ta đó là, đối đãi với giáo vụ nhân viên của Ma Tát phái chúng ta, ngài sẽ biểu hiện thái độ tốt một chút.”

“Ha ha! Ngài muốn thu hành tỉnh Desa của ta vào trong phạm vi giáo khu của ngài sao?” Đỗ Duy cười ha ha.

“Chính là như thế.” Maximos cũng không giấu giếm, nói rõ ràng: “Căn cứ theo quy ước của thần điện, đối với một vùng đất hoang hoá chưa được khai phá, ai có thể tạo ra thành tích ở đó, vùng đất đó sẽ được nhập vào giáo khu của mình. Trước đây giáo vụ nhân viên trên lãnh địa của ngài đều chỉ là một vài nhân vật nhỏ của đế đô phái tới. Vậy sau này, ta sẽ phái thẳng người từ trung bắc giáo khu của ta đến...”

“Nhưng ngài phải hiểu rõ một điểm. Đất đai hành tỉnh Desa cần cỗi cũng không có nhiều. Nhân dân của ta cũng không có nhiều tiền tài để nộp thuế tôn giáo và đóng góp thuế.” Đỗ Duy nhíu mày.

“Vì biểu đạt tình hữu nghị của ta, ta miễn trừ cho hành tỉnh Desa ba năm thuế tôn giáo. Thân là đại giáo chủ giáo khu, những quyền lực này ta vẫn còn có, mà sau ba năm, nếu như...” Maximos khẽ mỉm cười: “Đương nhiên, hiện tại chỉ là giả thiết. Giả thiết ta có thể ngồi lên vị trí đó, điều lệnh miễn thuế này còn sẽ kéo dài.”

“À ừm.” Đỗ Duy gật gật đầu: “Được rồi, ngài muốn ta nhập giáo, sau đó đồng ý để người của ngài truyền giáo trong địa bàn của ta, chính thức thu địa bàn của ta vào giáo khu của ngài... Ngoại trừ cái này ra, ngài còn muốn yêu cầu gì hơn nữa.”

Maximos cười, nụ cười như gió thổi hây hây, mây trôi lững lờ: “Công tước đại nhân, ngài xem, ta cũng không phải là một lão già lòng tham không đáy. Ta yêu cầu cũng không nhiều lắm, nếu như ngài có thể đáp ứng ta hai điểm này, ta đã vạn phần cảm kích. Đương nhiên... nếu như ngài đã nói khẳng khái, ta chỉ cần bổ sung thêm một yêu cầu nho nhỏ, một yêu cầu rất nhỏ.”

“Nói đi.”

Ánh mắt Maximos loé lên: “Căn cứ vào pháp lệnh của thần điện, phạm là thần thánh kỵ sĩ đoàn đóng ở giáo khu địa phương, sẽ chịu sự điều khiển của đại giáo chủ địa phương. Giáo khu địa phương có nghĩa vụ mỗi năm tuyển huyết dịch mới cho thần thánh kỵ sĩ đoàn. Mặc dù... thần thánh kỵ sĩ đoàn trực tiếp tận hiến với Giáo Hoàng, nhưng dù sao một nhánh quân đội đồn trú tại địa phương, trong thời gian dài, sẽ khó bảo trì được độ thuần khiết. Vì thế, ta nghĩ ta sẽ nỗ lực hết sức để khống chế thần thánh kỵ sĩ đoàn trong khu của ta. Chỉ có điều... Ta còn cần rất nhiều. Ừm... ý của ta là, vào lúc thích hợp, một khi ta gặp phải khó khăn và nguy cơ thật lớn, ta cần quân đội của ngài hiệp trợ.”

Đỗ Duy nhú mào: “Ngài điên à? Căn cứ tất cả pháp lệnh, quân đội không được can thiệp vào bất cứ phân tranh nào trong nội bộ thần điện! Ngài muốn quân đội đế quốc cuốn vào chuyện nội bộ thần điện? Nói như vậy...”

“Không không không không, ngài chưa hiểu rõ ràng ý ta. Ý ta là... một khi xuất hiện một số tình huống khẩn cấp hoặc là đặc thù, ta nghĩ ta có thể trao cho ngài một danh nghĩa.” Maximos cười nói: “Tỷ như để cho một chi quân đội nào đó dưới trướng ngài, mặc khải giáp thần thánh kỵ sĩ đoàn, lấy danh nghĩa thần thánh kỵ sĩ đoàn. Ngài thấy thế nào?”

Đỗ Duy lần này thật sự kinh ngạc.

“Ngài... Maximos đại nhân, ngài xác định là muốn làm thế sao? Làm như vậy đã đi quá xa giới hạn rồi!” Đỗ Duy nhắc nhở.

“Quá giới hạn sao?” Trên gương mặt già nua của Maximos lộ ra sự kiên nghị: “Diệp Ni phái cả gan công nhiên công bố bừa bãi, không được Giáo Hoàng cho phép nhưng mưu đồ giết chết một giáo chủ, cách làm như vậy chẳng lẽ lại không quá giới hạn sao!”

“Nhưng ngài không có quyền này.” Đỗ Duy lắc đầu: “Ngài chỉ là giáo chủ địa phương. Thành lập thần thánh kỵ sĩ đoàn phải do Giáo Hoàng tự thân hạ lệnh mới được! Giáo chủ địa phương chỉ có thể điều động thần thánh kỵ sĩ đoàn hiện có, nhưng lại không được thành lập mới! Giáo chủ đại nhân, cho dù ngài trao cho ta danh nghĩa này cũng không hợp pháp.”

“Công tước đại nhân, thế nên ta mới nói vào lúc đặc thù.” Maximos thần nhiên nói: “Ý của ta là. Giả như tương lai có một ngày ta kế nhiệm vị trí này. Nhưng lúc ta chỉ huy thần thánh kỵ sĩ đoàn lại không đủ áp chế Diệp Ni phái bất mãn đối với ta, ta cần thêm nhiều lực lượng! Vậy, giả như ta lấy thân phận Giáo Hoàng, liền có quyền lập tức thành lập một chi thần thánh kỵ sĩ đoàn mới!”

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu. Hắn đột nhiên nhận ra, lão già trước mắt nhìn như bình thần này, lá gan quả thật không phải lớn bình thường!

Hắn lập tức cười ha ha: “Đương nhiên! Nếu như là Giáo Hoàng hạ lệnh, vậy thì hợp pháp. Nếu như một khi ta trở thành tín đồ, tiếp nhận mệnh lệnh Giáo Hoàng, ta cũng không thể làm khác, tự nhiên phải dốc sức.”

Hai người nhìn nhau ha ha cười lớn một hồi. Đỗ Duy ngưng lại, nghiêm mặt: “Giáo chủ đại nhân. Yêu cầu ngài đề xuất... vậy, ta muốn hỏi là trong cuộc đầu tư này, nếu như cuối cùng ngài thắng, ta có thể thu được gì? Hắc hắc! Ngài đừng nói suông cái gì mà có được tình hữu nghị của ngài. Ta là một người rất thô tục, ta hy vọng có được một số lợi ích thật sự!”

“Ngài đã có được lợi ích.” Maximos cười hờ hững: “Công tước đại nhân. Ngài nghĩ xem, nếu nói dưới trướng ngài có một chi thần thánh kỵ sĩ đoàn... vậy tình cảnh của ngài tại Tây Bắc sẽ được cải thiện rất lớn! Ta

biết. Dịch nhân hiện tại lớn nhất của ngài, hẳn là Ruga của quân Tây Bắc. Đúng không? Vậy, một ngày nào đó trong tương lai, lúc quân đội dưới trướng của ngài cùng dịch nhân tác chiến, đối phương đối diện với quân đội của ngài, sẽ kinh ngạc phát hiện bộ hạ của ngài treo cờ thần thánh kỵ sĩ đoàn! Lúc này, nếu nói bọn họ động thủ với ngài, thì chẳng khác gì là đối địch với thần điện! Cùng thần thánh kỵ sĩ đoàn tác chiến, chẳng khác gì tuyên chiến với thần điện! Ta nghĩ... loại lợi ích như vậy, đã không cách nào dùng kim tiền hay bất kì điều kiện nào để suy xét.”

“Ta cần một lời cam đoan của ngài.” Đỗ Duy nói.

“Ta chấp nhận.” Maximos cười cười: “Nếu như ta trở thành Giáo Hoàng, vậy ngài, công tước Hoa Tulip, sẽ được Giáo Hoàng tự mình ban cho huy chương thần thánh! Có được huy chương như vậy sẽ tạo cho ngài có được địa vị hợp pháp cực cao ở trong thần điện! Lúc đó, tại Tây Bắc, ý chí của ngài, cũng giống như ý chí của thần điện! Đối địch với ngài, cũng là đối địch với thần điện. Đây là hứa hẹn cuối cùng của ta.”

Rất tốt!

Trong lòng Đỗ Duy đột nhiên cười một cách ác ý!

Cho sư đoàn kỵ binh dưới trướng của ta treo cờ thần thánh kỵ sĩ đoàn, đây là một chuyện rất sáng khoái a! Giống như trên người khoác một bộ thần bào! Chỉ cho phép ta đánh người, không cho phép người đánh ta! Nếu không người chính là tuyên chiến với Quang Minh thần điện vĩ đại!

Trong phòng, hai người nhìn nhau mà cười, đều ẩn chứa kế hoạch nham hiểm.

Sau khi dùng xong bữa tối, Đỗ Duy rất khách khí tiễn vị giáo chủ đại nhân này trở về nghỉ ngơi, hẳn lập tức tìm thị vệ trưởng Raoen của mình đến.

“Chú lập tức ngồi thuyền nhỏ rời thuyền lên bờ! Sau đó tức khắc nhanh chóng trở về thành Lâu Lan, trên đường không được trì hoãn nửa khắc!” Đỗ Duy nhìn vị thị vệ trưởng trung thành này, trầm giọng nói: “Chú trở về tìm kỵ sĩ Rodriguez, nói cho hắn, lần này trở về đế đô, trước lúc xuất phát ta đã không đánh giá hết đại biến hiện tại trong đế đô, ta cần sự hỗ trợ mạnh hơn! Ừm, chú truyền đạt mệnh lệnh của ta, mời kỵ sĩ Rodriguez lập tức thu xếp hành trang gọn nhẹ cưỡi khoái mã, đến đế đô có việc cần!”

Raoen nhận mệnh lệnh đi ra, trở về phòng, QQ nhìn Đỗ Duy, thở dài: “Ngài phải cẩn thận, giao dịch với người thần điện, không thể nghi ngờ là dữ hổ mưu bì*!”

Đỗ Duy cười ha ha: “Dữ hổ mưu bì? Hắc hắc, vậy để xem xem, là chúng mượn da ta, hay là ta mượn da chúng!”

Dưới bầu trời đêm, thuyền trên sông thẳng đường xuôi về hạ lưu, khoảng cách đế đô càng gần, trong lòng Đỗ Duy càng kích động.

Vốn nghĩ rằng lần này về đế đô sẽ không phát sinh đại sự gì, hiện tại xem ra, lần trước trở về đế đô đã trải qua chính biến cung đình. Mà lần này... chẳng lẽ phải trải qua một trường chính biến của thần điện sao?

403. Chương 289: Chẳng Làm Gì Mà Được Quan Tâm...?!

Vốn Đỗ Duy còn lo lắng đám người của Diệp Ni phái chưa từ bỏ ý định, vẫn có thể cho người phục kích trên đường.

Đến buổi chiều hôm sau, có thủ hạ hồi báo, hai bên bờ sông xuất hiện một đội kỵ sĩ. Đỗ Duy bước ra boong tàu liền thấy một đội thần thánh kỵ sĩ mặc giáp bạc, toàn bộ đều được võ trang, đi song song theo thuyền. Đỗ Duy còn đang băn khoăn thì Maximos vừa đi ra trông thấy, liền cười bảo:

- Ngài công tước, đây là thần thánh kỵ sĩ của Hắc Sơn phái. Bọn họ tới để bảo vệ chúng ta.

Sau đó lão giải thích, do chiếc thuyền trước kia của lão trên đường lọt vào tập kích, bị phá hủy, lão lập tức phái người dùng phương pháp đặc thù của thần điện truyền tin về đế đô. Đám thần thánh kỵ sĩ này hẳn do Hắc Sơn phái sai tới bảo vệ bọn họ.

Hắc Sơn phái luôn giữ chủ trương trung lập, với tiêu chí “chỉ tuân pháp quy mà không nghe theo ai cả”, được xem là công chính. Diệp Ni phái cùng Ma Tát phái đầu đá người chết ta sống, bọn họ cũng mặc. nhưng dưới sự bảo vệ của họ mà Diệp Ni phái vẫn muốn giết một đại giáo chủ thì Hắc Sơn phái tuyệt đối không cho phép.

Đội thần thánh kỵ sĩ này ước chừng có một trăm người. Đỗ Duy phát cờ hiệu ra lệnh cho thuyền giảm tốc, rồi phái một thuyền nhỏ lên bờ đưa thủ lĩnh của đội thần thánh kỵ sĩ lên chỗ hấn.

Điều Đỗ Duy không ngờ chính là vị thủ lĩnh kỵ sĩ này lại có thể là một cao thủ cấp tám. Thần thánh kỵ sĩ đoàn trước khi Hussein phản loạn vốn có ba vị cao thủ cấp chín đứng đầu. Hussein trốn đi, hai vị kỵ sĩ còn lại bị chết ở trong tay hấn ta. Có thể nói những cao thủ đứng đầu kỵ sĩ đoàn đã bị quét sạch, những cao thủ cấp tám còn lại hiện giờ có thể coi như là mạnh nhất.

Vậy mà lần này Hắc Sơn Phái lại có thể phái đi một gã kỵ sĩ cấp tám, có thể thấy được bọn họ rất coi trọng Maximos.

Kẻ này là một người lạnh lùng. Lên thuyền, hấn chẳng chút nhiệt tình với bọn Đỗ Duy và Maximos mà chỉ là thi lễ sơ sài, rồi đơn giản bảo rằng mình phụng mệnh đến bảo vệ ngài giáo chủ Maximos về để đô nhậm chức. Hơn nữa sau khi Maximos mở lời tỏ vẻ cảm kích, dường như hấn chẳng để ý mà chỉ hờ hững bảo:

- Đó là chức trách. Ngài giáo chủ không cần khách khí!

Người này nói năng chẳng lạnh nhạt cũng chẳng nồng nhiệt, cũng không tôn kính với công tước Đỗ Duy lắm, chỉ gật gù rồi quay đầu rời khỏi. Maximos thấy vậy lại sợ Đỗ Duy tức giận, đợi vị kỵ sĩ cấp tám này đi mất bèn giải thích:

- Xin ngài công tước đừng trách hấn thiếu lễ độ, chỉ là mấy cái tên Hắc Sơn phái này với ai cũng như thế. Bọn họ dốc lòng khổ tu nên không quá để ý đến lễ nghĩa trong thế tục. Người trong thần điện đã sớm quen với đám quái vật phụng sự cho Hắc Sơn phái này, hơn nữa khi tán chuyện phiếm còn còn gán cho bọn họ một cái ngoại hiệu, gọi là Hắc Sơn phái thật chẳng hợp lý bằng “Hắc Kiếm”* phái.

*Mặt sắt

Đỗ Duy cũng không phải kẻ để ý đến tiểu tiết, hơn nữa sau khi biết mấy chuyện xấu xa của thần điện, ngược lại còn có cảm tình với Hắc Sơn phái trung lập không tranh chấp thị phi chỉ khổ tu này hơn hết thấy.

Nếu trong thần điện mọi người đều giống như Hắc Sơn phái thì đã không lắm phiền toái như vậy.

Nghĩ tới đây Đỗ Duy giật mình, không khỏi chăm chú nhìn đám kỵ sĩ cưỡi ngựa song hành với thuyền đến xuất thần.

Có thần thánh kỵ sĩ của Hắc Sơn phái hộ tống, trên đường hấn sẽ bình an vô sự. Có lẽ Diệp Ni phái cũng biết không thể tiến hành ám sát trên lộ trình, nên cũng từ bỏ kế hoạch.

Nhưng vị kỵ sĩ cấp tám cầm đầu kia ngoại trừ bữa đầu tiên lên thuyền ra mất, mấy ngày sau không hề bước lên lại nữa.

Đỗ Duy xem như đã nhận thức được phong cách hành sự của mấy vị kỵ sĩ khổ tu “Hắc Sơn phái”. Trong mấy ngày đi đường, dĩ nhiên bọn Đỗ Duy ăn ngủ ở trên thuyền, nhờ thuyền lớn nên không chút mệt nhọc. Nhưng hơn một trăm vị kỵ sĩ theo hộ tống trên bờ chẳng rời đi bất kể lúc nào, thậm chí còn không có thời khắc nào ngừng nghỉ. Ăn ngủ đều tiến hành trên lưng ngựa. Suốt ba ngày ba đêm chậm rãi cùng theo thuyền lớn, trước sau vẫn chưa từng rời xa tí nào. Mấy vị kỵ sĩ Hắc Sơn phái này mới thực sự là kỵ sĩ thần thánh, dường như bọn họ đều giống như người sắt. Ba ngày ba đêm trên lưng ngựa, khi mệt mỗi liên luân phiên nằm trên ngựa ngủ, đói bụng thì đem lương khô mang theo ra ăn, khát nước chỉ cúi xuống lấy túi da uống vài ngụm.

Tuy việc ấy khiến Đỗ Duy cảm thấy rất thoải mái, nhưng nhìn thấy mấy vị kỵ sĩ nghiêm túc khắc khổ này trong lòng không khỏi bội phục. Hắc Sơn phái quả nhiên là một phái khổ tu chân chính... Chỉ có điều trong suy nghĩ của Đỗ Duy, ngoài cái từ khổ tu này có lẽ còn phải thêm vào hai chữ ‘hành xác’.

Sau này nói chuyện phiếm với Maximos, lão tiết lộ mặc dù thần thánh kỵ sĩ đoàn sớm bị Diệp Ni phái và Ma Tát phái trà trộn vào, nhưng Hắc Sơn phái vẫn luôn là lực lượng trung kiên như trước đây. Mà trong

các phái, thần thánh kị sĩ Hắc Sơn phái có thực lực mạnh mẽ nhất, dù sao cái loại khổ tu gần như là hành xác này tự nhiên có thể mang đến cho người ta thực lực cường hãn.

Kiên trì mới đạt được thiên đạo, từ cổ chí kim đều như vậy.

Thuyền tiến về một bến tàu nhỏ cách phía tây đế đô không đến ba mươi dặm, đoàn người của Đỗ Duy liền bỏ thuyền lên bờ, đưa xe ngựa xuống rồi theo đường bộ tiến vào đế đô.

Giáo chủ Maximos đương nhiên ngồi chung xe ngựa với Đỗ Duy, khi lão thấy đánh xe của Đỗ Duy lại là một nô lệ Nam dương, không tránh khỏi kinh ngạc ngoài lại quan sát mấy lần, tặc lưỡi lấy làm kì quái. Bởi vì phạm kẻ có xuất thân từ quý tộc thế gia như Đỗ Duy, tuy là kẻ đánh xe nhưng thuộc vào dạng đi theo thân cận như vậy, phần lớn đều được tuyển chọn nghiêm ngặt trong gia tộc, chú trọng dạy dỗ từng từng ly từng tí.

Chỉ có những tên nhà giàu mới nổi sử dụng những tùy tùng có nguồn gốc kẻ hỗn tạp như thế. Mà với thân phận Đỗ Duy, kẻ đánh xe ngựa lại là một nô lệ Nam dương quả thật hiếm thấy!

Quãng đường ba mươi dặm chỉ một ngày là đến. Lúc chàng vạng cũng tới cửa Tây, thấy lại tường thành bề thế của đế đô. Trong buổi chiều tà, những đường nét của tòa thành hùng vĩ nhất đại lục thấp thoáng hiện ra, ánh nắng hiu hắt còn sót lại dường như dát lên nó một lớp vàng son huy hoàng rực rỡ. Đỗ Duy không khỏi bồi ngùi xúc động nghĩ về lần thứ hai trở về này. Lần đầu trở về hắn chỉ là một công tử bị cha ghét bỏ, chịu ánh mắt ghê lạnh trong gia tộc. Lần này lại là một công tước nắm quân quyền hùng cứ một phương, hồng nhân hạng nhất trong giới quyền quý đế quốc, trong khi cha của hắn bị rơi rụng, phải về quê an nghỉ tuổi già.

Nghĩ tới đây Đỗ Duy không nén khỏi buông một tiếng thở dài.

Maximos bên cạnh nhìn thấy Đỗ Duy than thở liền bật lời:

- Dường như tâm tình của đức ngài công tước không được tốt lắm!

Đỗ Duy mỉm cười đáp:

- Ngài giáo chủ, ta đang suy ngẫm về chuyện thế sự tuần hoàn, thật khiến cho người ta phải bồi ngùi suy ngẫm. Hôm nay ngồi lâu cao ngóng gió, ngày mai không chừng đã rơi xuống vực sâu. Ngài đã thấy nơi đế đô này, ngàn năm qua đã xuất hiện bao nhiêu nhân vật hào kiệt oanh liệt, tới bây giờ đều hóa thành cát bụi, chỉ duy nhất tòa thành hùng vĩ này vẫn sừng sững ở đây như xưa, thành công hay thất bại cũng chỉ là một hồi nao nhiệt mà thôi!

Maximos không ngờ vị công tước thiếu niên này quá lắm chỉ hơn chục tuổi đầu, lại có tâm tình bi thương của một lão già như vậy. Lão lại càng nhận ra kẻ đồng minh trẻ tuổi này thật có tâm sâu khó lường. Nghĩ tới đây lão liền mỉm cười bảo:

- Ngài công tước, Ma Tát phái chúng ta tôn thờ một câu: không có đúng hay sai vĩnh hằng, chỉ có chân lý vĩnh hằng'.

Đỗ Duy nghe xong, trầm suy ngẫm một lát rồi đáp:

- Vâng, lời này rất có đạo lý. Ma Tát phái dù sao cũng rất khác biệt so với Diệp Ni phái. Giáo lí Diệp Ni Phái thiên về một mực xét sự việc hoặc là đúng, hoặc là sai. Nhưng trên thế giới này không có chuyện gì hoàn toàn như vậy được. Giống như tòa thành này vậy, nó là chân lý vĩnh hằng, còn đám quyền quý trong ấy một đời dù thăng hoa hay rơi rụng cũng chỉ là đúng hay sai mà thôi. Hôm nay người đúng, ngày mai hắn sai, luôn luôn thay đổi nhưng tòa thành này vẫn chẳng hề đổi thay.

Maximos mỉm cười nhìn Đỗ Duy:

- Công tước đại nhân, ngài quả thật thông minh. Một nhân vật sáng suốt như ngài nếu có thể trở thành tín đồ nữ thần sẽ là niềm vinh hạnh của Ma Tát phái chúng ta.

Trên mặt Đỗ Duy tự nhiên nở một cười vô cùng chân thành, nhưng lại thầm nhủ: "E là chẳng bao giờ xảy ra đâu! Lão tử bên ngoài dập đầu hô nữ thần vạn tuế nhưng trong lòng chứ bà ta là mục tiêu già, người ngoài sao biết được."

Xe ngựa tới trước cổng để đô thành đã thấy ở ngoài cửa Tây sớm đã có đại đội binh lính trị an nghênh đón. Dưới cửa thành thường dân đều đã bị đuổi đi, chỉ còn hơn một ngàn binh lính, còn có mấy trăm Ngự lâm quân giáp phục sáng ngời vây quanh hơn chục người đợi ở đó.

Xe ngựa của Đỗ Duy vừa mới đến gần đã nghe đội nghi lễ trên thành tường nổi kèn. Trên thành lâu cờ hoa Tulip tung bay, nghi lễ quân sắp hàng chỉnh tề. Cờ treo dưới mỗi chiếc kèn là loại tượng trưng cho thắng lợi khả hoàn.

Đây là loại kèn chiến thắng đặc biệt trong quân đội đế quốc Roland, Đỗ Duy đương nhiên không phải thứ người nghe mà không hiểu. Hắn vội bảo mã phu ngừng lại, xuống xe quan sát, đám người nghênh đón dưới cửa thành phần lớn đều là quý tộc quyền quý trong đế đô, có cả đế quốc giám sát bộ, trị an bộ, tài chính ti, còn có đại biểu của quân đội. Quả là nằm ngoài dự liệu của hắn.

Bỗng nghe thấy một tiếng cười sang sảng ở đằng xa:

- Ngài công tước, người rốt cục đã tới. Bọn ta đã đợi người cả nửa ngày ở chỗ này. Người xem cái tên Dransa kia có thân hình nặng nề đến thế kia, đứng đợi quá lâu nên mệt lắm rồi, nếu quả ngài vẫn chưa tới thì chỉ e là tên béo đó sẽ tự tìm một chỗ ấm áp để nghỉ ngơi rồi.

Đỗ Duy kinh ngạc không thôi!

Lúc này đã là gần hết năm, đang giữa mùa lạnh giá, mặc dù mấy ngày nay không có tuyết rơi, nhưng khí hậu cũng rét buốt vô cùng. Lúc này từng cơn gió Tây bắc vùn vụt như cắt da cắt thịt. Đám mười người trước mặt này có bá tước Billia, Dransa ma thú - lão bằng hữu của hắn, còn có nam tước Sarke của ti tài chính, vốn là thống lĩnh trị an đế đô, sau khi chính biến chủ động giao nộp binh quyền trị an nên lấy được tín nhiệm của Thần hoàng Tử, bây giờ nắm không ít thực quyền tại ti tài chính.

Đứng bên cạnh còn có vị “kim bài nằm vùng” lập công lớn trong chính biến, sau khi được xét thưởng đã trở thành thống lĩnh trị an mới của đế đô - Camille Ciro, kẻ đã từng bỏ ra cả đồng tiền mua một bộ khải giáp hoa lệ trong cửa hàng của Đỗ Duy.

Những kẻ còn lại đều là tay chân và tâm phúc của Thần hoàng Tử, bây giờ cũng là những nhân vật quan trọng lớn nhỏ ở trung ương đế đô.

Những người này mặc cho gió lạnh đứng ở cửa thành nghênh đón hắn, thật quá nể mặt hắn mà!

Mặc dù Đỗ Duy là công tước cũng không dám thất lễ, vội vàng bỏ xe bước vội lên, nở nụ cười niềm nở:

- Ha ha ha! Thật làm cho ta lo lắng mà! Nhiều quý nhân như vậy ở cửa thành nghênh đón, làm cho Đỗ Duy ta phải e sợ rồi! Không thể tưởng được ta Đỗ Duy trở về đế sau gần hai năm, các vị lại coi trọng ta đến như thế, làm sao ta dám nhận!!!

Hắn đi lên niềm nở ôm ấp chào hỏi từng người trong đám tâm phúc của Thần hoàng tử, sau đó thống lĩnh trị an Camille Ciro thấp giọng bảo hắn:

- Thưa ngài công tước, ngài đây cảm ơn sai người rồi! Tất cả mọi người đều là bằng hữu lâu năm nên ta nói thật. Mặc dù giao tình chúng ta cũng không tệ, lão đệ từ Tây bắc trở về, ta đương nhiên rất cao hứng muốn uống với ngài vài bình rượu ngon, để mọi người đều vui vẻ. Ha ha... nhưng bảo ta trong cái lạnh chết người này đứng đợi ngài nửa ngày ở cửa thành, ta cũng không chịu làm đâu. Ha ha...

Camille Ciro xem như là kẻ được tín nhiệm nhất dưới trướng Thần hoàng tử, có quan hệ khá tốt với Đỗ Duy. Mấy lời đó cũng là sự thật, nói ra lại càng làm mọi người thân thiết hơn. Đỗ Duy nghe xong giật mình hỏi:

- Ô? Chẳng lẽ các vị bằng hữu hôm nay tới đây đón Đỗ Duy ta là vì...

404. Chương 289: Chẳng Làm Gì Mà Được Quan Tâm...?! 2

Camille Ciro cười ha hả:

- Công tước của ta! Người khác không nói, nhưng cứ lấy tên béo Dransa này ra, hắn thích hưởng thụ, chịu không nổi một chút khổ cực, dù mọi người có quan hệ rất tốt, hắn cũng không chịu đứng ở chỗ này vì người

khác húng gió Tây bắc đâu! Chỉ có điều, hôm nay tới đây một là vì giao tình, hai là... đương nhiên do mệnh lệnh của Nhiếp chính vương. Nếu không phải vì thế, chỉ với mấy người chúng ta sao có thể điều động cả Ngự lâm quân theo.

Lúc này Đỗ Duy mới giật mình bật cười.

Quả là trước mắt có đầy đủ văn thần võ tướng dưới trướng của Thần hoàng tử nghênh đón tại cổng thành, quân đội bày đội hình, trên thành lâu có cả đội nghi lễ nghiêm trang chào đón.

Đây đều là nghi thức nghênh đón tướng quân chiến thắng trở về, chỉ có điều hơi rút gọn quy mô một chút mà thôi. Nhưng những gì cần thiết cũng đều bày ra cả.

- Các vị làm cho Đỗ Duy ta đau đầu rồi!

Đỗ Duy cười ha hả:

- Quy mô cứ như là giống nghênh đón tướng quân thắng trận trở về. Ta quá lẩm cẩm ở Tây bắc biên cương xa xôi hai năm, sao có thể xem là thắng trận gì chứ!?

Bá tước Billia đi đến bên cạnh Đỗ Duy kéo áo hắn, nhỏ giọng bảo:

- Đỗ Duy! Đây là ý chỉ của thần điện hạ. Ôi ... điện hạ bảo ta nói với ngài rằng, kỳ thật điện hạ biết rõ trận chiến dưới thành Gileat với người thảo nguyên là công lao của ngài. Mặc dù đầu não của đám Kim lang là do quân Tây bắc giết, quân công trên danh nghĩa bị Tây bắc quân chiếm được. Nhưng thực tế, công lao đánh bại hai vạn thiết kỵ người thảo nguyên nên thuộc về ngài mới phải. Điện hạ nói rằng việc này thật sự ảm ức cho ngài! Danh nghĩa quân công không thể cho ngài, nhưng lần này ngài trở về cần phải tổ chức một nghi lễ nghênh đón công thần thắng trận trở về, không thể để nhiệt tâm ngài bị nguội lạnh được!

Đỗ Duy vừa nghe vậy không khỏi thảm nẩy sinh đôi chút cảm động. Chỉ là ngoài cảm động lập tức còn ngầm kêu lên “lợi hại!”

Thần Hoàng Tử điện hạ quả nhiên lợi hại a! Thủ đoạn lấy lòng người thật sự là cực kỳ cao minh! Trong trời rét lạnh thế này phái ra hơn phân nửa tâm phúc của mình đến chuẩn bị một nghi thức chào đón chiến thắng quy mô nhỏ. Hết lòng hết sức như vậy, đổi lại là một vị thần tử khác, có lẽ sẽ cảm động không thôi!

Kể cả bản thân hắn, mặc dù biết đây cũng chỉ là thủ đoạn của vị Thần điện hạ kia mà thôi, nhưng về mặt cảm tình, vẫn cảm thấy ấm áp trong lòng.

Dưới tiếng kèn vang lừng, Đỗ Duy cùng hơn mười kẻ quyền quý trong vòng vây của binh lính trị an và ngự lâm quân hoàng gia nhanh chóng tiến vào đế đô.

Còn Maximos thân là người của thần điện không nên lộ diện, sau khi vào thành liền rời đi, trong sự bảo vệ của thần thánh kỵ sĩ đoàn tiến về thần điện. Lão giáo chủ này thấy thanh thế Đỗ Duy như thế, trong lòng càng nhận định vị công tước này đúng là rất được sủng ái, quyền lực cực lớn, lần này lời kéo được một cái ngoại viện như vậy quả là rất sáng suốt.

Sau khi vào thành, cảnh tượng quy mô cùng với đông đảo binh lính tùy tùng như vậy tự nhiên khiến cho không ít người trong đế đô vậy xem.

Đi được một lát Đỗ Duy nhưng lại phát hiện phương hướng có gì đó không đúng, không tránh khỏi phải thốt lên hỏi:

- Ô ... như thế nào lại...?

Trông thấy đoàn người rẽ vào một đại lộ bên trái trong hoàng thành. Đại lộ này Đỗ Duy cũng vô cùng quen thuộc, có điều không phải đường về tòa tiểu viện hắn ở trước khi rời đế đô, mà tới tòa nhà vốn của gia tộc Rowling!

Tòa nhà lớn trước mắt chính là nơi Đỗ Duy trưởng thành thuở nhỏ, vốn là phủ đệ của bá tước Raymond dòng họ Rowling. Nhưng sau khi chính biến tòa nhà này bị tịch thu, về sau Đỗ Duy cũng không quay lại nữa. Dù sao hắn phải đi Tây bắc, tòa nhà này bị tài chính ti tiếp nhận bán lấy tiền, hắn cũng không quan tâm lắm. Hơn nữa bá tước Raymond đã bị ghép tội phản nghịch, lúc ấy tòa nhà này cũng không thể cấp lại cho Đỗ Duy. Dựa theo quy định của luật pháp đế quốc, bắt buộc phải bán đi.

Nhưng lần này trở về, đứng ở ngoài cửa hẳn lại phát hiện tòa nhà này đã được sửa chữa, kể cả đường đá trước cửa cũng lát mới, cửa chính lại càng tráng lệ đường hoàng. Một huy chương gia tộc Tulip được điêu khắc bằng đá quý cùng kim loại tinh khiết được gắn ở phía trên cửa, bên cạnh còn có cờ xí hoa Tulip màu vàng.

Thì ra bá tước phủ bây giờ đã biến thành phủ của công tước Tulip.

Đỗ Duy còn đang nghi hoặc, Camille Ciro bên cạnh liền trầm giọng cười bảo:

- Công tước của ta, tòa nhà này do chính Thần điện hạ tự mình hạ lệnh cho ti tài chính cấp lại cho ngài.

Đỗ Duy há hốc:

- Ồ? Nhưng mà ta nhớ rõ khi ta rời đi để đô, tòa nhà đã bán cho người khác rồi...

Camille Ciro bĩu môi:

- Hừ, đích danh Thần điện hạ muốn lấy lại, kể cả nơi này đã có chủ, ai cũng không dám trái lời mà phải đi ra.

Nam tước Sarke của ti tài chính cũng cười nói:

- Ngài công tước, ngài không cần phải khách khí. Tòa nhà này do chính miệng điện hạ bảo để cho ngài, ti tài chính theo lệnh xuất tiền mua lại. Điện hạ nói chỗ công tước phủ kia của ngài tại đế đô thật sự quá nhỏ, không xứng với thân phận công tước của ngài. Tòa nhà này mặc dù là nhà cũ của dòng họ Rowling, nhưng quan hệ giữa ngài với nhà Rowling thì trong lòng mọi người đều rõ ràng, không cần phải kể hết ra ngoài làm gì. Con người ai cũng nhớ chốn xưa, hiển nhiên ngài vẫn thích tòa nhà này, nên dứt khoát phải cấp lại cho ngài. Ta còn hạ lệnh bỏ ra nhiều công sức tu sửa lại, cũng tốn không ít tiền bạc đó!

Nói rồi hẳn liền kéo tay Đỗ Duy đi vào bên trong, vừa đi vừa cười bảo:

- Vào đây, vào đây! Ngài có hài lòng không? Trong này không ít đồ vật là do tên béo Dransa dâng tặng. Gã đó mặc dù thô鄙 thật nhưng con mắt chọn hàng cũng không tệ. Nói thật nhé, tu sửa xong chúng ta đều ghé xem qua, thật sự vừa nhìn đã thêm muốn rồi! Ngay cả bá tước Billia cũng nói ,so với tòa nhà này của ngài, chỗ của hắn chỉ đáng là chuồng ngựa thôi!

Trên đường tiến vào Đỗ Duy không khỏi thầm cảm thấy ớn lạnh!

Xem ra lần này Nhiếp chính vương vì lung lạc mình, thật sự đã bỏ ra không ít vốn liếng. Tòa nhà này hoàn toàn được tu sửa triệt để, phòng ốc kiến trúc mang vẻ uy phong, xa hoa không hề tầm thường. Đi vào trong viện, từng gốc cây ngọn cỏ đều được chăm chút tỉ mỉ. Trên đường đi còn thấy hơn mười người hầu mới đang đứng cung kính, nhìn thấy Đỗ Duy từ xa vội chạy lại thi lễ.

- Những người này cũng đều do chúng ta giúp ngài tìm cả. Trong đó thần điện hạ còn có ý tặng người mấy người đã được thầy lễ nghi cung đình dạy dỗ qua, bảo đảm hầu hạ ngài vừa lòng.

Đang đi bỗng nhiên Đỗ Duy đứng khựng lại. Đây là nơi tận cùng trong tòa nhà, nhưng chẳng giống kiến trúc hoa lệ phía trước, không ngờ một cái viện nhỏ được đặc biệt giữ nguyên hiện trạng.

Nơi này không phải chỗ nào khác mà chính là thư phòng năm đó của bá tước Raymond. Đỗ Duy vừa thấy không khỏi ngẩn người. Kiến trúc cũ ở đây đều được đổi mới, duy mỗi chỗ này lại giữ diện mạo như cũ.

- Đây là chủ ý của ta.

Bá tước Billia hạ giọng bảo:

- Đã là nhà cũ cũng cần phải lưu lại một chút dấu tích ngày xưa, làm cho người ta vẫn có thể hoài niệm về chốn cũ. Tất cả mọi nơi đều được làm mới, nhưng khi ta nghe nói chỗ này là thư phòng bá tước Raymond trước kia, ta liền tự ý giữ lại. Ồi ... Đỗ Duy, ta biết ngài cũng là một người nặng tình.

Đỗ Duy đứng ở bên ngoài sân, có thể thấy rõ căn phòng nhỏ sừng sững kia hoàn toàn khác biệt kiến trúc bên ngoài, không hề xa hoa, ngược lại lại bên trong toát lên vẻ lạnh lẽo lẫn một chút bình lặng. Lúc này trời đã sẩm tối, căn phòng bị bao phủ trong âm u của bóng đêm, từng cơn gió lạnh xào xạc lùa trên cây cỏ ở chung quanh.

Cũng không biết có phải là có người hầu sau khi quét dọn quên tắt đèn không? Mà trong cửa sổ thư phòng thấp thoáng ánh đèn.

Đỗ Duy vừa thấy cảnh tượng này, bỗng nhiên cảm thấy dường như bị ai đó xát mạnh vào nơi mềm yếu nhất trong cõi lòng.

Từng cảnh từng cảnh hiện lên trong tâm tưởng!

Vào thuở ấu thơ, ở nơi đây, vị “cha” kia vì muốn mình nói chuyện đã ôm ấp, cố gắng chơi đùa với mình.

Và cũng ở chỗ này, sau đó cha còn mời ma pháp công hội pháp sư Clark kiểm tra thiên phú ma pháp của mình.

Những lúc đó, cha đối mình lại thêm một lần nữa lại thất vọng... Ài, chuyện ấy nhất định đã tác động rất lớn đến nam nhân này. Dù sao thân là bá tước, chủ một gia đình, gánh vác cả trách nhiệm của gia tộc, nhưng đứa con duy nhất của người lại là một phế vật!

Rồi sau khi từ đất phong của dòng họ Rowling trở lại đế đô, cũng là tại trong thư phòng này cha đã từng thử khôi phục lại quan hệ với mình.

Nhưng cũng tại nơi đây, tình phụ tử hai người rốt cuộc đã hoàn toàn đoạn tuyệt!

Còn nhớ rõ trước ngày chính biến mùa hè đó, cũng là nơi đây, chính miệng cha thừa nhận đã phái người đến giết mình...

Nhớ ngày đó, tâm tư mình đã trở nên lạnh lẽo thế nào!

Ngày mùa hè rực rỡ, con tim trong tuyệt vọng... Ài, chính là cảm giác ấy!

Lúc này trong lòng Đỗ Duy bồi ngùi xúc động, suy nghĩ luẩn quẩn, không đến biết lan man bao lâu, không khỏi có chút ngây dại. Bọn người bá tước Billia bên cạnh hình như cũng hiểu tâm tình của Đỗ Duy, nên cũng không nói gì quấy rầy hấn.

Rốt cục qua một chốc, Đỗ Duy khẽ hít một hơi thật sâu, xoay người lại đối với mọi người phía sau cúi thật sâu rồi trầm giọng nói:

- Các vị ... thật cảm ơn!

Tiếng “cảm ơn” này của Đỗ Duy thốt ra cực kỳ thành tâm, xuất phát từ đáy lòng. Bọn bá tước Billia đều mỉm cười, gã ma thú Dransa kia chép miệng bảo:

- Được rồi, công tước của ta, mọi người cũng ở trong gió lạnh đợi ngài nửa ngày rồi! Vốn là muốn kéo ngài đi uống rượu, nhưng mà biết ngài đi đường mệt mỏi, nên lần rượu này ngày mai uống cũng không muộn, bây giờ lão béo ta phải đi về ủ ấm đây! Thời tiết quý quái thế này, nếu không nhanh uống hết hai bầu rượu nóng chỉ e là lão béo ta thật sự sẽ đóng thành cột băng mất!

Lời này thốt ra tất cả mọi người đều rộ cười lên ha hả. Đỗ Duy lập tức nói vài câu khách sáo giữ lại, nhưng mọi người đều cũng biết Đỗ Duy vừa mới trở về không tiện quấy rầy, nên đều cáo từ rồi đi.

Đỗ Duy tiễn mọi người đi rồi phân phó mấy vị người hầu mới trong nhà thu xếp cho đám thị vệ mình mang về chỗ nghỉ ngơi. Hấn cũng hạ lệnh cho người mang hành lý của mình vào thư phòng rồi cho mọi người lui ra, để lại một mình hấn tại nơi này.

Dáng vẻ của thư phòng chẳng chút thay đổi so với lúc trước, ngay cả chiếc ghế dựa kia cũng đã từng được bá tước Raymond ngồi ... không biết đám ti tài chính kia tìm được từ nơi nào.

Đỗ Duy ngồi sau bàn, ngay ở vị trí trước cha mình trước kia, rồi dường như vô ý xoay người lần theo sau vài quyển sách trên cái giá sau lưng, quả nhiên sau vài quyển chạm phải một cái bình rượu.

Nhìn thấy bình rượu trong tay hấn không thể nhịn cười:

- Giải cho bá tước Billia, quả là kẻ hiểu được lòng người! Cả thứ này cũng giữ lại nguyên dạng cho ta.

Hấn vuốt ve bình rượu trong tay rồi mở nắp uống một ngụm thật đầy, rồi thở một hơi dài.

Ài, năm đó ... cha đã nhất định là thường xuyên ngồi một mình trong thư phòng này độc ẩm.

Cha là người đứng đầu một gia đình, gánh vác trách nhiệm cả gia tộc. Đáng tiếc ta là con trai nhưng lại làm cho cha vô cùng thất vọng, mọi nỗi lo lắng ngàn cân đều đặt trên mỗi bờ vai cha. Cha không thể nói với ai, chỉ còn một cách duy nhất giải tỏa áp lực là tránh ở thư phòng uống trộm vài ngụm rượu.

Ài, mẫu thân luôn luôn lo lắng cho cha, không cho phép cha uống nhiều nên cha mới đem bình rượu này giấu ở phía sau giá sách.

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy thoát tiên thấy chua xót, nhưng rồi lại ảm áp, cũng không rõ tư vị trong lòng thế nào nữa.

Hắn ngồi xuất thần ở nơi này nhưng gã QQ vẫn trong lồng lại không như vậy.

Từ khi thân phận trở thành sủng vật của “đức ngài công tước” này, ở nơi công cộng lúc có người ngoài, bình thường QQ cũng chỉ có thể thành thật ngồi xổm trong chiếc lồng đặc chế cho hắn.

Giờ phút này người ngoài đã đi hết, QQ mới tự mình nhảy khỏi cái lồng. Lồng sắt chưa từng có khóa vì nó chỉ để che mắt người ngoài mà thôi.

Dù sao, sau khi Đỗ Duy biết được thân phận chân thật của QQ, mà vẫn đem vị giáo hoàng đầu tiên trong lịch sử của Quang minh thần điện khóa trong lồng sắt, thật sự cũng làm hắn thâm có chút xấu hổ.

- Về mặt người bây giờ thật là kỳ quái! Hai năm qua tại Tây bắc, ta chưa thấy qua trên biểu hiện này.

QQ thở dài.

Đỗ Duy lắc đầu:

- Mấy chuyện này ngươi không hiểu được đâu!

Sau đó về mặt hắn hiền hòa trở lại, cười bảo:

- Được rồi, bây giờ chúng ta rốt cuộc đã trở lại, chỉ có điều vị Nhiếp chính vương này lại gây cho ta một cái ngạc nhiên a!

QQ không chút quan tâm:

- Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, nhưng mà chỉ e là hắn đối xử tốt với người, cũng chẳng phải không có điều kiện.

Đỗ Duy tùy ý uống một ngụm rượu nhỏ, khẽ cười:

- Đó là đương nhiên! Thân là kẻ đứng đầu phải khống chế bộ hạ, thủ đoạn dù có thiên biến vạn hóa phức tạp cao thâm thế nào cũng là biểu hiện mà thôi, nói cho cùng chỉ gồm: cây gậy và củ cà rốt!

Hắn nhăn nhó cười khổ:

- Đầu tiên là điều động đám quyền quý để đồ nhiều như vậy để chuẩn bị cho ta một cái nghi thức khải hoàn, tạo thế diện cho ta; rồi lại tặng trả tòa nhà này cho ta, coi như lấy cảm tình! Liên tiếp cho ta mấy củ cà rốt như vậy xem ra cũng đã đủ...! Chỉ có điều, cây gậy giáng xuống sau đó, khẳng định sẽ không nhẹ nhàng đâu!

405. Chương 290 - Phần I: Cây Gậy Thật Nặng!

Đỗ Duy nhăn nhó mặt mày, không khỏi có chút nghi hoặc.

Tự nhiên mà được quan tâm, chẳng gian cũng là cướp! Công lao của mình tại Tây bắc xem ra đã hồi báo về Thần hoàng tử. Thông qua việc được ủy quyền phụ trách đàm phán với người thảo nguyên, bản thân mình được không ít lợi lộc. Rút về hai vạn kỵ binh thì bản thân mình cũng chiếm được sáu ngàn lính tinh nhuệ. Mấy cái này xem như đã là phần thưởng cho công lao của mình rồi.

Nhưng hôm nay, vừa mới về đế đô liền nhận được ngân ấy thứ... Thần hoàng tử điện hạ, hắn...?

Hừm, đúng vậy!

Mày Đỗ Duy dẫn ra.

Vị Nhiếp chính vương này ban cho mình vinh dự lớn như vậy, thế thì khi hắn đề cập yêu cầu gì đó với mình thì không thể để hắn mất mặt! Kể này...?! Ta cũng đã đính hôn rồi, hắn không định bắt ta kết hôn với công chúa chứ?

Nếu không phải chuyện cưới xin thì hắn sẽ đưa ra yêu cầu gì đây?

Đỗ Duy suy xét một hồi lâu cũng chẳng đoán ra, không thêm nghĩ ngợi thêm nữa: “Dù sao mình đã về tới đế đô, kế tiếp thì đi tới đâu quan sát tới đó, bình đến tướng ngăn, nước lên đắp đê thôi!”

Một đêm yên ắng, sáng sớm hôm sau đã có người đến báo, quản lý cửa hàng ở đế đô - Zach phái người đến xin gặp Đỗ Duy.

Tên hầu đưa tin ngoài mặt báo cáo nhưng trong lòng cũng có chút kinh ngạc. Mặc dù mọi người đều biết gã Zach này là người Đỗ Duy cực kỳ tín nhiệm, phụ trách chuyện làm ăn của ngài công tước ở đế đô. Nhưng lần này đức ngài công tước trở về, gã quản lý này không những chẳng thêm lập tức tới cửa bá kiến, mà còn phái người đến báo Đỗ Duy phải đi. Quả thực rất vô lễ!

Nhưng thật ra Đỗ Duy không để tâm. Hắn biết tên Zach này là một kỳ tài trong kinh doanh, không tự mình đến gặp hắn như vậy tất nhiên có lý do. Đỗ Duy chẳng phải loại người khắt khe yêu cầu lễ số.

Sáng ra hắn lập tức đi tới cửa hàng của mình một chuyến.

Gã Zach được Đỗ Duy thu nhận, trong hai năm tại đế đô có thể nói như cá gặp nước. Hắn vốn là một người giỏi giao tiếp, quan hệ rất tốt với giới quyền quý tại đế đô. Những kẻ đó lại biết chỗ dựa sau lưng của hắn chính là công tước Tulip nên tự nhiên cũng kính hắn ba phần. Hơn nữa mưu lược của hắn rất khá, thường xuyên nghĩ ra các thủ đoạn kiếm lời, khiến việc kinh doanh của Đỗ Duy tại đế đô cực kỳ phát đạt. Mặc dù không thể nói là tiền đổ về hàng ngày, nhưng cũng kiếm được đầy thùng đầy đấu, ngay cả ma thú Dransa cũng thêm nhỏ dãi. Nếu không phải nể mặt mũi Đỗ Duy, gã ma thú này đã sớm âm thầm ám hại.

Vừa bước ra tới cửa lại có người hầu đến báo là có quản sự nhà bá tước Billia, quản sự nhà Dransa ma thú, rồi còn có cả nhà thống lĩnh đế đô trị an Camille Ciro, nhà nam tước tài chính ti Sarke cùng với vài vị tướng lĩnh quân đội...ước chừng có người của mười mấy quan chức, sáng sớm đã phái người đến mời đức ngài công tước Tulip đi dự tiệc.

Đỗ Duy vừa nghe liền nhíu mày: “Nếu nói là bá tước Billia hay Dransa mời thì không đáng nói, dù sao cũng có chút thân quen với hai kẻ này, mình về đến đế đô nên họ mời mình đi cũng trong dự liệu. Camille Ciro kia là kẻ giỏi giao thiệp, chẳng lấy làm lạ...Nhưng những người khác ví như nam tước Sarke, còn có cả đám người quân đội mời mình là vì lẽ gì?”

Mà lại gấp gáp như vậy. Mình mới trở về một đêm, ngay sáng sớm hôm sau cả đám đã đưa thiệp mời tới tấp, cứ như thể không chờ đợi nổi.

Điều càng làm cho Đỗ Duy sinh nghi là trong hơn mười cái thiệp mời này, khoảng một nửa thật chất không thuộc phe cánh của Thần hoàng tử, mà từ đám thủ lĩnh phái quyền quý trung lập ở đế đô ngày trước, không có giao tình gì nhiều với hắn.

Đỗ Duy trầm ngâm một lát, thấy không dễ tùy tiện cự tuyệt, dù sao cứ một lời từ chối đám quyền quý này, sẽ không tránh khỏi đắc tội. Hắn nghĩ ngợi rồi cho người đến gặp quản sự mười mấy nhà kia, bảo rằng công tước Tulip cảm tạ thành ý của các vị, nên quyết định tối hôm nay mở tiệc khoản đãi các vị khách quý tại gia nghiệp của dòng họ Tulip ở đế đô.

Đã không thể tới gặp từng người một, không bằng mời hết thấy mọi người đến dự tiệc của mình. Dù sao việc kinh doanh của Đỗ Duy tại đế đô ngày càng phát đạt, ngoài cái cửa hàng ban đầu được mở rộng ra vài lần, còn có không ít các loại hình nhà hàng khách sạn. Dù sao Zach vốn khởi nghiệp từ những việc đó, đã thành thạo nên làm ăn rất tốt.

Sau khi mọi người trở về hết, Đỗ Duy liền dẫn theo mấy thị vệ cưới ngựa đi gặp Zach.

Đương nhiên trở lại đế đô, hần dĩ nhiên phải đi gặp nhiếp chính vương Thần hoàng tử. Chỉ có điều bây giờ thân phận vị diện hạ này không thể so với trước. Mặc dù Đỗ Duy đang được sủng ái nhưng cũng không thể trực tiếp đi vào hoàng cung. Dựa theo luật pháp đế quốc, hễ là quý tộc một vùng được gọi trở về đế đô đều phải dựa theo quy định, trước tiên phái người theo thủ tục báo lên hoàng cung, sau đó phải chờ hoàng đế gọi vào.

Tối qua Đỗ Duy suy xét tìm hiểu xem vị Thần hoàng tử đang có ý gì. Cà rốt tất nhiên đã đưa ra, kế tiếp phải có cây gậy giáng xuống. Đỗ Duy không dại tự mình đi tìm tội. Đã biết ý đồ đối phương, Đỗ Duy đương nhiên sẽ không chủ động tìm tới cửa, cứ ngồi chờ vị nhiếp chính vương này gọi đến là đủ rồi.

Vốn sản nghiệp của Đỗ Duy lúc trước nằm trên một con đường lớn phần hoa nhất của đế đô. Đế đô là tòa thành lớn nhất đại lục nên việc buôn bán cực kỳ phát đạt. Nhất là nơi giao lộ của năm sáu con đường ở giữa thành thị lại càng giống như những trung tâm buôn bán sầm uất ở thế giới trước của Đỗ Duy. Các loại hình kinh doanh nhà hàng khách sạn đều tập trung nơi đây. Trụ sở của các thương đoàn từ nam đến bắc cũng có mười mấy nhà đặt ở chỗ này.

Lúc trước chỗ kinh doanh của Đỗ Duy chỉ chiếm góc nhỏ một con phố nơi này, nhưng trải qua hai năm làm ăn, Zach lại phát triển quy mô hơn ba lần, mở rộng cửa hàng phải trái trước sau bốn phía, còn bỏ tiền mua lại toàn bộ hai cái khách sạn bên cạnh rồi hợp tất cả lại thành một.

Đỗ Duy xuất hành đơn giản, không có sắp đặt rườm rà gì, cứ cưỡi ngựa mà đi, có mấy thị vệ tùy tùng vây quanh, một đường nhân nhả dạo đến khu vực phần hoa nhất ở đế đô này, thông thả như đi chơi, cưỡi ngựa xem hoa. Người trên đường phởn náo nhiệt này tự nhiên rất đông đúc, có điều từ xa mọi người nhìn thấy đoàn người Đỗ Duy mặc trang phục hoa lệ, khí thế bất phàm, lại có thị vệ oai phong đi theo, nên người bình thường cũng không dám lại gần hần, vì thế Đỗ Duy đi thẳng một đường không gặp chút ách tắc gì.

Rốt cuộc cũng đến khu phố kinh doanh của gia thế Tulip, Đỗ Duy phát hiện ra mình rời đế đô này mới hơn một năm rưỡi, gã Zach bé nhỏ này thật làm việc xuất sắc. Cả một con phố lớn như vậy dường có gần một nửa trở thành sản nghiệp của nhà Tulip.

Từ xa trông về cửa hàng lập nghiệp ban đầu, quy mô đã lớn lên gấp ba, cổng chính được sửa sang cực kỳ tráng lệ đường hoàng, ngay cả chỗ chuyên để đỗ xe ngựa bên cạnh cũng đã mở rộng không ít. Mặc dù sáng sớm nhưng từ xa đã thấy vài cỗ xe ngựa lộng lẫy đậu ở đó, rõ ràng mới ban mai mà đã có tài lộc tới gõ cửa.

Đỗ Duy tới trước cửa liền xuống ngựa. Sớm đã có người nhận ra Đỗ Duy vội chạy ra chào đón. Trong cửa hàng này có rất nhiều người mới nhưng thoáng thấy quần áo điệu bộ của Đỗ Duy, còn có người nào đoán không ra thân phận của hần? Ai nấy cũng chạy nhanh đến thi lễ. Đỗ Duy vừa đi vào vừa quan sát. Xem ra bố trí nơi này so với lúc hần rời đi đã đổi khác rất nhiều. Trang phục điệu bộ của đám người làm hiển nhiên cho thấy bọn họ đều đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc. Mặc dù bản thân hần đến khiến cho không ít người trong bọn họ rung động, nhưng không ai kinh hãi hoảng loạn, đại bộ phận cung kính thi lễ rồi bận bịu làm việc của mình, không hề chểnh mảng chức trách.

Đến sau khi gặp được gã Zach bé nhỏ kia, Đỗ Duy suýt chút nữa phải bật cười. Hơn một năm không thấy, cái tên tiểu tử mà hồi mình mới mang về trông giống như kẻ chăn ngựa mặc một chiếc áo khoác màu trắng, rõ ràng là da gấu trắng thượng hạng chỉ có ở rừng rậm Băng Phong ở phương Bắc, mặc dù tướng mạo hơi xấu xí, nhưng trải qua một phen chải chuốt đã có thần thái. Cử chỉ cũng bớt đi vài phần hấp tấp, thêm đôi chút chừng mực.

Nhớ tới lúc trước gặp được kẻ này. Hần còn riu riu rít rít đề xuất với mình nào là hình thức “phần ăn được phục vụ cao cấp”. Nghĩ vậy Đỗ Duy đã buồn cười.

- Ông chủ của ta, đã hơn một năm không gặp, nhìn qua đã thấy tinh thần rất tốt a!

Zach bé nhỏ nhìn thấy Đỗ Duy nhưng lại lộ ra dáng vẻ lo lắng, ko còn chút tiêu sái bay bổng lúc trước, cúi người thi lễ theo quy củ. Đỗ Duy liếc mắt nhìn hần rồi tùy tiện đi vào trong phòng ngắm nghía xung quanh cười nói:

- Zach thân mến, trông qua thần sắc của người cũng tốt lắm! Hơn một năm qua người làm ăn rất giỏi! Ta rất vừa lòng!

Zach vốn được Đỗ Duy cất nhắc từ đám bình dân, mặc dù ngày nay trà trộn trong giới quyền quý, biết nhiều hơn các cử chỉ lễ nghi, nhưng ở chốn riêng tư này vẫn lộ rõ nguyên hình. Chỉ có điều hôm nay về mặt gã này lại khổ sở, tràn đầy sầu lo, hành động cũng cung kính hơn, nhẵn mặt nhẵn mày thưa:

- Chủ nhân, ngài đừng nói đùa... Chỉ lát nữa nói không chừng ngài liền muốn đập bàn mắng chửi. Chúng ta trước tiên là phải thỏa thuận, chút nữa ngài không được đánh ta, càng không được lấy dao chém ta!

Nói xong dường như hắn cố ý nhìn chung quanh. Đỗ Duy quét mắt lướt qua, quả nhiên chẳng có cả một cây dao nào. Cả con dao nhỏ chuyên gọt hoa quả vốn để trên bàn cũng bị giấu đi.

Đỗ Duy nhíu mày:

- Nói đi, rốt cuộc có việc gì? Người bây giờ quả là to gan, phải để cho ông chủ chạy tới gặp người.

- Ta đi không nổi mà!

Zach trộn mắt đáp:

- Ngài xem, trưa hôm nay có một đại sự. Ta thật ra muốn gặp ngài từ tối qua... Nhưng là ... Ôi. Chuyện này một hai câu nói cũng không rõ được. Mời ngài ngồi xuống nghe ta chậm rãi kể lại. Chỉ là xin ngài ngàn vạn lần kiềm chế, chút nữa đừng quá tức giận với ta nghe.

Mào đầu xong xuôi, sắc mặt hắn nặng nề, liền tới gần hạ giọng thưa:

- Thưa ngài công tước ... ngài trở về thật đúng lúc. Hai ngày này trong đế đô náo loạn ngút trời. Ta gần đây chuẩn bị vài món hàng độc, đang chuẩn bị đấu giá ở chỗ này. Tin tức đưa ra, kết quả là giá vé vào cửa đấu giá của chúng ta được đẩy lên tới một trăm kim tệ một cái! Nhất là vé giành cho khách VIP càng bị giành giật sứt đầu mẻ trán. Còn ngoài chợ đen không có ngân này tiền, đừng nghĩ đến chuyện sờ vào.

Nói rồi Zach bé nhỏ xòe năm ngón tay ra.

- Năm trăm kim tệ?

- Năm nghìn!

Zach trộn ngược mắt.

Đỗ Duy lấp bắp kinh hãi.

Loại hình đấu giá này do Đỗ Duy đề ra một ít quy tắc sơ lược, rồi dựa vào sự thông minh thiên phú của Zach tiến hành tại đế đô. Mỗi lần có một ít hàng độc, nếu cứ bày bán bình thường trong đám quyền quý đế đô người này cũng muốn mua, người kia cũng muốn mua. Ai cũng đều có điều kiện tài chính lớn mạnh nhưng số lượng lại chỉ có một hai món, cực tuyệt ai cũng không hay. Nên cứ theo quy củ đấu giá mà tiến hành, ai trả giá cao thì mua được, cứ như vậy cũng không đắc tội người nào. Hơn nữa thường vào lúc đám quyền quý này giành giật, vì thể diện nên đẩy giá lên mấy lần, khiến cho mặt mày Zach càng thêm hớn hở.

Mà khi đấu giá những món hàng hiếm mà giới quyền quý đế đô cực kỳ yêu thích, có tin một món hàng cực độc lộ ra, phải tranh nhau trả giá cao mới có vé vào phòng đấu giá nhà Tulip .

Nhưng mà...

- Người lần này mang ra bảo bối quý hiếm gì mà giá vé vào phòng đấu giá lại cao như vậy?

Đỗ Duy nhíu mày hỏi.

Zach bé nhỏ lắc đầu:

- Những thứ đấu giá dù có quý giá nhưng tuyệt đối không có khả năng gây tiếng vang như vậy. Chỉ vì lần này chúng ta không đấu giá đồ của chúng ta mà do người khác ký gửi ở chỗ này để đấu giá. Làm ăn là làm ăn, từ năm nay ta cho phép nhận đấu giá đồ ký gửi. Theo quy củ, chúng ta có thể lấy phí là một phần mười giá cuối cùng. Quả là có kiếm được lợi nhuận, chỉ có lần này lại rước lấy phiền toái.

- Rốt cuộc là vật gì vậy?

Nghe Đỗ Duy hỏi, sắc mặt Zach bé nhỏ càng trở nên quái lạ, khổ sở thấp giọng đáp:

- Đấu giá lần này... không phải là vật gì mà là một lời hứa hẹn!

406. Chương 290 - Phần Ii: Cây Gậy Thật Nặng!

- Hứa hẹn?

Đỗ Duy nhú mày.

Zach than thở:

- Việc này là do vài ngày gần đây bỗng nhiên loạn ra. Ta nhận được tin vội nhanh chóng tìm cách báo cho ngài biết. Nhưng ngài đã lên đường về kinh rồi, ta liền phái người gấp rút phi ngựa tìm ngài, có điều chẳng gặp trên đường đi. Tối hôm qua ta cố đi gặp ngài nhưng lúc ấy có hơn mười vị đại nhân đi nghênh đón ngài, rồi lại đồng hành cùng ngài trở về. Nhiều người ngoài như vậy ta cũng không thể tìm ngài nói ra việc này, đành phải đợi cho tới sáng hôm nay...

Đỗ Duy lắc đầu:

- Không cần dài dòng, người mau nói rốt cuộc là chuyện gì?

Zach khổ sở:

- Việc này bắt đầu phải nói đến chuyện từ mười ngày trước...

Đỗ Duy nghe tiểu Zach kể lễ một phen, càng nghe càng đắm chiêu.

Thì ra mười ngày trước Tiểu Zach đưa ra tin tức chuẩn bị tiến hành lần đấu giá trong tháng.

Mà thời điểm đó lại xảy ra một việc không lớn cũng không nhỏ.

Căn nguyên là vào mùa đông năm nay, một tỉnh phía nam đế quốc bỗng nhiên gặp nạn mưa tuyết. Khí hậu đại lục bắc lạnh nam nóng, phía nam rất ít có tuyết. Tuyết rơi ở phía nam vào mùa đông quả là bất thường. Chỉ có điều không phải trước đây chưa có. Chuyện gặp mưa tuyết này nói lớn chẳng lớn, nói nhỏ chẳng nhỏ. Quan chức đế đô hiển nhiên có sở tài chính phụ trách xử lý việc giúp đỡ nạn nhân thiên tai.

Chỉ là vừa đúng dịp một năm một lần tám đại giáo chủ quang minh thần điện trên đại lục trở về thần điện đế đô báo cáo. Vị giáo hoàng bệ hạ đã nhiều năm ít ra mặt kia nghe nói cái tỉnh phía nam chịu nạn tuyết rơi, khiến cuộc sống của các tín đồ trong giáo khu trở nên khốn khổ, lập tức phát ra giáo chỉ miễn thu thuế tôn giáo và thuế công hiến cho giáo khu này.

Chuyện này cũng bình thường, chỉ là vị Giáo Hoàng bệ hạ này ra mặt thực hiện hành vi nhân ái như vậy, khiến cho không ít quý tộc, thế gia thờ phụng thần giáo cũng quyền hiển tài vật.

Chuyện này gây âm ỉ trong đế đô vài ngày, cuối cùng lại nảy sinh một tình huống làm cho người ta xấu hổ. Thần điện dưới sự hiệu triệu của Giáo hoàng, một chút lại gom được mấy trăm vạn kim tệ. Thứ nhất tất nhiên do lời kêu gọi của giáo hoàng có tác động lớn nên các tín đồ đều xuất lực... Thứ hai là, chỉ e sau lưng còn có người giúp đỡ.

Sau đó bỗng nhiên trong đế đô loạn ra một tin đồn rắp tâm phản trắc, nói là kim tệ do Nhiếp chính vương hạ lệnh tài chính ti gom góp giúp nạn thiên tai quá lắm cũng chỉ hơn ba mươi kim tệ, mà giáo hoàng ra lệnh một tiếng, liền xuất ra ba trăm vạn. Có thể thấy được uy vọng của giáo hoàng hơn xa Nhiếp chính vương điện hạ.

Bên trong chuyện này mờ hồ có chút ý so sánh uy vọng của thần quyền cùng hoàng quyền.

Lời đồn loại này tự nhiên có dụng tâm. Nhưng sự thật trước mặt đó là thần quyền dường như vượt qua hoàng quyền.

Trong khoảng thời gian ngắn, uy vọng của thần điện tự nhiên tăng vọt, mà trên mặt Nhiếp chính vương dường như càng tầm tã.

Minh tranh ám đấu giữa hoàng thất đế quốc cùng thần điện đã từ lâu. Lần hành sự này của giáo hoàng thực không phù hợp với tác phong ẩn mình những năm gần đây của lão già thần bí này.

Dù sao tại đế đô quyền quý, ai cũng đều là lão thành tinh, không ít người liền nghĩ ra được một chút mùi gì đó.

Chỉ có điều trong trận so đấu này, Nhiếp chính vương dường như không quá nóng nảy, không cùng thần điện tranh đoạt cái gì. Bên ngoài âm ỉ ỉ mà hoàng thất vẫn giữ im lặng.

Vốn dựa theo quy luật thông thường, lời đồn loan ra thì đám quyền quý vốn thông minh tự nhiên sẽ không tiếp tục mở hầu bao dâng tiền cho thần điện, nếu không thần điện gom được càng nhiều tiền, chẳng phải là đánh thẳng vào mặt Nhiếp chính vương sao?

Nhưng hết lần này tới lần khác, sự việc phát triển đến đây lại càng trở nên quái lạ!

Sau đó, nơi tiếp nhận đóng góp ở thần điện vốn có thể gọi là “náo nhiệt”, nhưng lời đồn này thật lợi hại, người đến quyên tiền ... không có ít đi, ngược lại trong một đêm lại tăng vọt!

Hiện tượng này là cực kỳ khác thường!

Nghe nói mấy ngày đó bên ngoài thần điện, người theo lời hiệu triệu của giáo hoàng bệ hạ đến quyên tặng tiền bạc ước chừng xếp hàng cũng phải dài tới hai con phố. Đám đông huyên náo khiến cho thần điện phải phái ra thần thánh kỵ sĩ đoàn đến giữ gìn trật tự!

Vốn số tiền ba trăm vạn kim tệ không quá hai ngày lại có thể tăng gấp đôi!

Cứ như vậy, hiệu triệu lực của giáo hoàng bệ hạ làm ai cũng phải thán phục không thôi, mà ngược lại càng làm cho hoàng thất cùng Nhiếp chính vương dường như càng... ảm đạm.

- Chẳng lẽ mấy kẻ có tiền ở đế đô đều mù điếc hết cả?

Đỗ Duy nhíu mày:

- Biết rõ có người đổ dầu vào lửa, hiển nhiên là trợ giúp giáo hoàng, lẫn trong bóng tối làm mất mặt Nhiếp chính vương! Việc đã rất rõ ràng, mấy kẻ có tiền ở đế đô lại không sợ đắc tội hoàng thất sao? Ai dám dính vào chuyện này?

Zach bé nhỏ lắc đầu:

- Công tước ... ngài lại sai rồi! Điều kì lạ chính là người chạy tới thần điện quyên tiền hết lần này đến lần phần lớn đều không phải giới nhà giàu ở đế đô. Ta phái người đến nghe ngóng, trong đó tuyệt đại đa số có khẩu âm vùng bên ngoài, tựa như đều tới từ phía nam ... Cũng không biết tại sao gần đây nhiều người phía nam chạy đến đế đô như vậy. Tựa như những người này đều mang theo một đồng tiền chỉ để quyên góp rồi rời đi ... Chuyện này rõ ràng là cố ý tạt vào mặt hoàng thất.

- Người phía nam sao?

Đỗ Duy cười lạnh:

- Nơi đế đô như thế nào tự nhiên lại xuất hiện phú thương phương nam nhiều như vậy đến quyên tiền. Hiển nhiên đó là có người cố ý tổ chức tới!

- Lại không phải thế sao.

Tiểu Zach cười nói:

- Ngài trở về chậm hai ngày, nếu là trước đó đã có thể đã gặp cảnh náo nhiệt kia rồi. Mấy ngày hôm trước, bên ngoài thần điện quả là biến người biến ngựa a!

Đỗ Duy lắc đầu:

- Hoàng thất thì sao? Hoàng thất có phản ứng gì?

- Không chút phản ứng gì cho nên mới kỳ quái.

Zach cười khổ:

- Chuyện này kẻ ngu cũng nhận ra là do thần điện cố tình khiêu khích hoàng thất. Làm rõ ràng như vậy thật không phù hợp với biểu hiện trầm ổn nhiều năm của vị giáo hoàng đệ hạ này! Chỉ kỳ lạ là vị Nhiếp chính vương này của chúng ta trước sau không nói một lời, không hề phản ứng gì với sự việc này, hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

- Hơn nữa ngài không thấy kỳ quái sao? Nói so tài lực, Nhiếp chính vương lại sợ thần điện sao? Ai mà không biết, chỉ cần để Dransa ma thú cùng bá tước Billia, hai người này dễ dàng tùy tiện ném ra mấy trăm vạn kim tệ cũng không chẳng đáng là cái gì với họ cả. Nếu hoàng thất muốn ứng chiến, mấy trăm vạn kim tệ nữa cũng có thể lấy ra. Nhưng kỳ quái là Nhiếp chính vương không nói lời nào, mà mấy vị đại tài chủ trong phe phái cũng đều không nói lời nào.

Trong lòng Đỗ Duy tràn đầy nghi hoặc.

Chuyện này như vậy rõ ràng ... nếu là nói âm mưu đối với hoàng thất, vậy âm mưu này đã trở nên quá vụng về sao. Quang minh thần điện vì cái gì bỗng nhiên lợi dụng việc kia gây khó dễ hoàng thất? Vị giáo hoàng đệ hạ này dường như không bỗng dưng lại đi thách thức quyền uy của Nhiếp chính vương?

Ài... người từ phía nam tới.

Chẳng nhẽ là do Diệp Ni phái làm?

Nhưng Diệp Ni phái làm như vậy là vì cái gì? Khiêu khích hoàng thất lại cố ý tung ra lời đồn đãi này ngoại trừ để đắc tội hoàng thất thì còn có chỗ nào hay ho chứ?

Đỗ Duy gạt mấy nghi vấn này đặt ở một bên rồi hỏi:

- Sao, chuyện này và vụ đấu giá hôm nay có quan hệ gì?

- Tại hai ngày trước, có người mang tới chỗ chúng ta một món đồ đấu giá.

Sắc mặt Zach rất khó coi:

- Ngài đoán xem, món đấu giá này là ai đưa tới?

- ...Ai?

- Thần điện!

Về mặt Zach đau khổ:

- Đức ngài thẩm phán trưởng của thần điện tự mình mang đến nơi đây một pháp chỉ do Giáo hoàng đệ hạ đích thân kí tên! Pháp chỉ này để ở chỗ chúng ta, cũng là một trong những món đấu giá lần này! Vì món đồ này hai ngày nay để đồ lấp tức sôi sục cả lên.

Pháp chỉ của Giáo Hoàng đệ hạ nói rất rõ ràng. Đấu giá ở chỗ này ai trả giá cao thì được! Toàn bộ tiền đấu giá đều sử dụng giúp đỡ phía nam bị thiên tai, mà này phần đấu giá trong pháp chỉ đó là một lời hứa do đích thân Giáo Hoàng đặt bút: Vô luận là ai có được lời hứa này, nếu người đó có con, Giáo Hoàng đệ hạ hứa sẽ tự mình làm lễ tẩy nhập giáo cho con hắn, hơn nữa sẽ nhận nó như con, tự mình đảm nhiệm nuôi dạy đứa nhỏ! Trong tam giáo cửu lưu, cho dù có thân phận gì, lời hứa này cũng hữu hiệu!

Lời này vừa nói ra, ngay cả Đỗ Duy ngồi không yên nổi.

Giáo Hoàng tự mình chủ trì lễ tẩy nhập giáo? Đây là loại đãi ngộ gì?

Mỗi một đời Giáo hoàng đệ hạ, tuyệt đối không cho tẩy lễ nhập giáo cho người bình thường!! Chỉ duy nhất hoàng đế đế quốc là có thể được Giáo Hoàng tự mình chủ trì nghi thức tẩy lễ! Duy nhất chỉ có hoàng đế!

Đế quốc Roland lập quốc hơn chín trăm sáu mươi năm. Quang minh thần điện thành lập chín trăm sáu mươi năm, cái lễ này cho tới bây giờ chưa từng bị phá! Cũng tuyệt đối không cho phép phá vỡ!

Thậm chí ... về phương diện nào đó điều này được tính xem vị hoàng đế đó có hợp pháp hay không!

Dần dần, thậm chí mọi người đều có một quan niệm: Nếu không có Giáo Hoàng đệ hạ chủ trì tẩy lễ, vậy hoàng đế đó không hợp pháp!

Ngược lại mà nói, thân là chúa tể cao nhất của Quang minh thần điện, Giáo Hoàng cũng tuyệt đối không thể tùy tiện tẩy lễ cho người!

Đó chính là thiết luật!

- Giáo Hoàng bệ hạ chẳng nhẽ bị điên rồi?!!

Đỗ Duy đột nhiên nhảy dựng lên:

- Lão ma đầu này rốt cuộc bị điên kiểu gì?!

Đây là khiêu khích! Khiêu khích trắng trợn! Khiêu khích hoàng quyền!!

Đỗ Duy tái nhợt mặt mày, bỗng nhiên trừng mắt nhìn Zach tức giận mắng:

- Người bị mù hay sao! Loại đấu giá này mà ngươi cũng dám nhận!!!

Zach biến sắc, lớn tiếng kêu oan:

- Trời ơi! Công tước của ta! Zach không có thể ngốc như vậy! Thứ đồ này ngài nghĩ rằng ta không biết nặng nhẹ sao? Ngài nghĩ rằng ta như ngài có dũng khí tiếp sao? Nhưng vấn đề là vị thẩm phán trưởng thần điện tự mình cầm pháp chỉ của Giáo Hoàng tới trước mặt ta. Đối mặt pháp chỉ của Giáo Hoàng, ngài bảo ta như thế nào mà có thể thẳng mặt nói ra một cái chữ ‘không’!! Ta chẳng có thể như ngài. Ngài là công tước, ta chỉ là một tổng quản nhỏ nhoi mà thôi. Đối mặt với nhân vật cấp bậc như Giáo hoàng, tự thân viết ta pháp chỉ sao mà cự tuyệt? Ta cự tuyệt thế nào? Không muốn tiếp cũng phải tiếp!!!

Đỗ Duy ngẫm nghĩ: "Đúng thực... đối mặt pháp chỉ của Giáo Hoàng đúng thật không dễ cự tuyệt, có lẽ nếu Giáo Hoàng xuống chỉ ngay trước mặt mình thì bản thân cũng không thể cự tuyệt, tối đa là giả vờ lẩn tránh chứ không có khả năng từ chối thẳng thừng trước mặt.

Trên cả đại lục ai có thể đối mặt Giáo Hoàng bệ hạ nói “không”?

- Hơn nữa.

Zach vẽ mặt đau khổ:

- Ngày đó nhận được thứ này sau, ta lập tức phái người rời để đi. Lúc đó ngài nên là trên đường về đây! Ta phái người đi nửa đường tìm ngài ... ngài không gặp được sao?

Trong lòng Đỗ Duy càng thêm u ám: “Tính ra là hai ngày trước sao?”

Ài, đó vừa sau lúc cứu được Maximos trên sông! Chẳng nhẽ là Diệp Ni phái giở trò quỷ?

- Người phái người đưa tin cho ta, ta không gặp được.

Hắn vội vã hỏi tiếp:

- Thần hoàng tử đâu? Nhiếp chính vương biết tin tức này xong phản ứng thế nào?

Về mặt Zach cổ quái, sau đó cười khổ đáp:

- Ngay tối hôm qua, ta định nửa đêm đi gặp ngài... nhưng trước nửa đêm, trong hoàng cung phái đến một vị cung đình sứ giả, tìm gặp ta rồi sau đó đưa cho ta một mệnh lệnh do chính Nhiếp chính vương tự mình viết. Sau đó...

- Sau đó sao?

- Sau đó lấy đi đồ đấu giá. Lời hứa Giáo hoàng tự thân viết, đã bị mang đi.

Đỗ Duy nghe xong giống như bị đâm một cú vào mặt, lập tức giận dữ quát:

- Mang đi rồi sao?!

Cơn giận của hắn bùng phát, vỗ mạnh vào mặt bàn ầm một tiếng, người lồng lên giận dữ mắng:

- Zach! Chuyện quan trọng như vậy, sao ngươi đến bây giờ mới nói cho ta biết!! Tại sao cả đêm qua không đến nói báo cáo!!!

- Ta thực sự rất muốn.

Zach lắc đầu:

- Ngày hôm qua người ở cung đình tới, chặn ta lại ở đây. Ta đang muốn đi ra gặp ngài như sứ giả cung đình đến chẳng thêm thông báo, chạy thẳng vào phòng gặp ta, một trong hai vị cung đình sứ giả là cung đình ma pháp sư đứng ngay ở bên cạnh ta, nửa bước cũng không rời khỏi mắt hắc! Không cho ta đi thông báo cho ngài... Ta có bản lĩnh đi sao? Đừng nói ta chuồng đi, cả buổi tối, một vị ma pháp sư ngồi ở bên người ta, không rời ta nửa khắc, cả đi vệ sinh cũng có người đi theo! Ta đang tính âm thầm phái người đi ra ngoài ... bọn họ đã không cho ta nói chuyện cùng bất kỳ ai! Nên ngay cả việc phái người đưa tin cho ngài cũng làm không được!"

Đỗ Duy gật gật đầu, hắc vốn thầm thấy có điểm kỳ quái, sao đã biết chủ nhân về tới đế đô, mà Zach là tổng quản đứng đầu của mình lại ngang nhiên chẳng thêm lộ mặt nguyên cả buổi tối, cũng không đi nghênh đón.

- Cho đến tận sáng hôm nay, người trong cung đình mới nói với ta là ta có thể phái người mời ngài đến đây. Ta cũng không rõ ràng vị Nhiếp chính vương này rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì. Ta đành phải chạy nhanh phái người đi phủ công tước mời ngài đến. Ngay vừa rồi người cung đình mới rời khỏi! Chỉ có điều bọn họ chân trước vừa đi, chân sau của ngài đã đến. Ta đoán quá nửa là bọn hắc vẫn cho người ở giám sát trên đường.

Dừng lại một chút rồi Zach khổ sở nói tiếp:

- Hai ngày trước ta đã phái người giục ngựa đi báo tin cho ngài, để ngài nhanh chóng biết, ta còn cho người ngồi thuyền dọc theo sông mà đi, kiểu gì cũng có thể gặp mặt ngài. Nhưng trên đường chẳng gặp được, quá nửa là bọn họ đã bị người khác chặn lại. Chỉ là người chặn lại ấy là hoàng thất hay là thần điện, ta không đoán ra được!

Đỗ Duy dần dần bình tĩnh lại.

Xem ra là do Thần hoàng tử cố ý làm như vậy .

Vị điện hạ này cố ý phong tỏa tin tức, dọc theo đường đi không cho mình biết được sự việc này để khi bản thân mình về tới đế đô mới vỡ lẽ... đây là dụng ý gì?

Tối hôm qua khi mình về tới đế đô, nghênh đón mình chính là bọn bá tước Billia, cũng không nói nửa lời, hiển nhiên là theo ý của Thần hoàng tử!

Vị điện hạ này cố ý để mình trở về tới đế đô, sáng hôm nay mới biết chuyện đại sự này... là vì cái gì? Tập kích mình sao? Vậy có ý gì?

Nhìn thấy Đỗ Duy chìm vào trầm tư, Zach cười khổ:

- Chủ nhân của ta, bây giờ không phải là lúc xem lại mấy cái vấn đề này. Vấn đề ngay trước mắt là ... lúc giữa trưa lập tức bắt đầu đấu giá rồi! Nhưng Thần hoàng tử lại phái người đem pháp chỉ đi từ tối hôm qua! Chút nữa đến lúc đấu giá, hai tay chúng ta trống trơn, làm sao bây giờ? Vị thần điện hạ này chẳng nhẽ cố ý làm khó cả ngài sao?

Đỗ Duy nhíu mày ... Thần hoàng tử cố ý làm khó mình sao? Lý là không phải vậy chứ?! Vì dù sao tối hôm qua mình trở về hắc còn đối xử rất tốt mà, còn có lễ nghênh đón thẳng trận, lại biếu tặng nhà cũ, không có lý gì hôm nay lại làm ra chuyện như cố ý hãm hại mình.

Cầm đi pháp chỉ do Giáo hoàng đích thân viết khiến cho việc đấu giá không thành, cũng là phù hợp với lợi ích hoàng thất, nhưng không có lý nào lại làm cho mình phải khó xử?

Thở một hơi thật dài, Đỗ Duy rốt cục nghĩ ra:

- Ta hiểu rồi...

Mặt hắc giãn ra, bất đắc dĩ đành than thở:

- Hắn cố ý tại thời điểm trước khi đấu giá phái người đến cầm thứ này đi, đó là không muốn để thứ này rơi vào tay bất luận kẻ nào! Ý của hắn thực rõ ràng: muốn chắc chắn vật này không rơi vào tay ai khác! Không để người nào có được lời hứa của Giáo Hoàng!

- Chúng ta làm sao bây giờ? Trong chốc lát là đến thời điểm đấu giá...

- Việc này chính chúng ta phải nghĩ biện pháp Thôi!

Đỗ Duy than thở:

- Nói ra thì cách duy nhất là... chúng ta phải tự bỏ tiền mua thứ này thôi! Lát nữa đấu giá, mặc kệ giá cả cao thế nào, mặc kệ phải bỏ ra bao nhiêu tiền, chúng ta cũng phải bỏ hết vốn liếng mua bằng được!

“Mẹ nó chứ! Chính mình tổ chức đấu giá, chính mình phải bỏ tiền ra mua...!”

Zach hơi sững sốt, nhặng hấn dù sao cũng là người thông minh, ánh mắt sáng lên:

- Ta hiểu rồi! Cái này khẳng định cũng là ý của Nhiếp chính vương! Chỉ có điều, việc này hắn sao lại không thương lượng với ngài rồi hẵng làm? Mà lại cầm thứ đó đi trước, còn phái người canh gác không cho ta báo cho ngài biết...

“Hắn là làm cho ta không có cơ hội xoay sở!” Đỗ Duy hừ một tiếng: “Vị Thần hoàng tử này xem ra thật hiểu rõ mình. Hắn lo lắng mình không chịu làm cái việc ngu ngốc này, nên trước tiên mang thứ đó cầm đi! Ép buộc chính mình phải làm chuyện đó!”

Thần hoàng tử cầm đi pháp chỉ của Giáo Hoàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận là hắn mang đi! Đến thời điểm đấu giá, người khác đấu giá thắng nhưng mình không lấy ra được hàng hóa, liền phải gánh cái tội danh “làm mất đi Giáo hoàng pháp chỉ” trên lưng. Để không phải gánh chịu cái tội danh này chỉ có thể cố đấu giá thắng mà thôi! Nhưng kết quả sẽ là chính Đỗ Duy sẽ trở thành kẻ giờ đầu nhận lời hứa của Giáo Hoàng!

Xét tới phong cách của Đỗ Duy, sẽ tuyệt đối không chịu đứng ở trên loại chỗ cao này để mà hứng gió! Cho nên Nhiếp chính vương Thần hoàng tử rõ ràng hoặc là không làm thì thôi, chứ đã làm thì làm cho trót, tiền trăm hậu tấu, bức mình phải thực hiện!

Đỗ Duy thầm than thở: “Tối hôm qua bản thân còn đang lo lắng không biết ăn xong mấy củ cà rốt này không biết nhận được cây gậy gì đây?!”

Hôm nay xem ra... cây gậy này thật sự là không nhẹ!

407. Chương 291 - Phần I: Thánh Nữ

Sau khi nghe xong, Đỗ Duy tự nhiên toát mồ hôi lạnh, mà sắc mặt Zach cũng trở nên trắng bệch.

Trầm mặc nửa ngày sau, Đỗ Duy mới thở dài một tiếng:

- Tốt lắm, sự tình đã là như vậy, thì cuối cùng cũng chỉ có thể dựa theo ý tứ của Điện hạ mà làm thôi!

Mặc dù miệng hắn nói có vẻ bất đắc dĩ như thế nhưng trong lòng lại tính toán một hồi:

- Sự tình thật cổ quái, Thần Hoàng Tử vì gì mà phải bắt ta làm như vậy? Tại sao hắn lại dồn ta vào chân tường, bắt ta xuất đầu lộ diện để đoạt được giáo chỉ của Giáo tông? Dĩ nhiên đây là một phương pháp đối phó với vụ khiêu khích của Thần điện, nhưng tại sao Thần Hoàng Tử lại chọn ta? Loại sự tình này sao lại không giao cho Billy bá tước hoặc là Camille Ciro? Hết lần này đến lần khác cứ chọn ta là người đứng mũi chịu sào ư...

Đỗ Duy cũng không nói cái ý niệm thoảng qua trong đầu này cho Zach khốn khổ. Sau khi lấy lại bình tĩnh, Đỗ Duy lệnh cho tiểu Zach ra ngoài an bài vụ đấu giá quan trọng sắp diễn ra.

Thực ra kiểu đấu giá này cũng không phải là loại duy nhất trên Roland đại lục, còn có những việc khác như cạnh tranh mua bán bằng cách tăng giá trên chợ nô lệ chẳng hạn. Chỉ có điều, sau khi Đỗ Duy dạy Zach

cách thức đấu giá ở kiếp trước của mình, việc này đã được hệ thống hóa và tổ chức với quy mô lớn, do đó thu nhập cũng tăng lên rất nhiều.

Thời gian còn chưa tới giữa trưa, bên ngoài đã có mười bảy mười tám cỗ xe ngựa xa hoa, không ít quý nhân nhà giàu đã đến, phía bên ngoài gia nhân của các quý tộc kéo đến cũng đã có tới trăm người.

Nhà đấu giá Hoa Tulip vốn có thu nhập cực tốt. Từ một cửa hàng lập nghiệp ban đầu của Đỗ Duy nay đã trở thành một tòa kiến trúc hai tầng, chính giữa là một đại sảnh. Chung quanh bố trí một vòng chỗ ngồi ưu nhã, tại tầng hai là các gian phòng riêng giành cho các vị khách quý.

Mỗi tháng nhà đấu giá mở cửa một lần, và tham gia đấu giá nay đã trở thành một trong những hoạt động quan trọng cả giới quyền quý tại đế đô. Nhưng phàm người tham gia đấu giá tại Hoa Tulip không phải quý nhân thì cũng là người phú xứng địch quốc, có khả năng mua được một phiếu tiến vào tham gia đấu giá đã được coi là tầng lớp thượng lưu tại đế đô rồi.

Mà trong các gian phòng riêng giành cho khách quý thì đã có tới bảy tám gian đã được bao cố định, chỉ có thể thuê tạm một hai gian còn trống mà thôi.

Chỗ ngồi trong các gian này cực kỳ dễ chịu thoải mái, lại còn được chiêu đãi rượu ngon miễn phí. So với phía dưới, có khi thể thật là bất phàm, nhưng quan trọng hơn ở chỗ có được chỗ ngồi ở đây là đã có biểu tượng cho thân phận thượng lưu trong xã hội. Có thể nói thành công của nhà đấu giá Hoa Tulip chính là nhờ những gian quý khách này. Chỉ có những gia tộc có lịch sử lâu đời hoặc các nhân vật cực kỳ có máu mặt ở đế đô mới có khả năng mua được chỗ ngồi ở đây. Bình thường những phú hộ mới nổi dù có tiền cũng không thể nào mua được.

Hơn nữa, tiểu Zach là người cực kì có năng khiếu kinh doanh, lúc đầu khi chỉ có mười gian phòng hẳn đã mang những gian quý thất này bán đấu giá. Với khoản đấu giá của mười gian phòng này đã kiếm cho Hoa Tulip một khoản thu nhập không nhỏ.

Ngoài ra, sau khi đạt được thân phận là “hội viên quý nhân” thì từng tháng Hoa Tulip còn cung cấp miễn phí các loại tư liệu cũng như lai lịch của các món đồ đấu giá. Thậm chí còn được chế tạo thành những cuốn sách rất tinh tế, đem đến cho khách hàng những ngạc nhiên thú vị. Tất cả đều được thông báo trước cho khách hàng. Một loạt cách làm trên là do Đỗ Duy học tập từ kiếp trước vận dụng vào những “hội viên quý nhân” này.

Cứ như vậy, chẳng những đề cao thân phận của khách quý mà tự nhiên các buổi đấu giá của Hoa Tulip cũng đi vào lòng người, buổi đấu giá nào cũng đều đông nghẹt. Cực kì khó kiếm một vé để vào dự đấu giá.

Rất hiển nhiên “thứ đồ” được đem đấu giá hôm nay đã lan truyền khắp đế đô nên buổi đấu giá này thu hút rất nhiều người đến tham gia.

Tiểu Zach sớm đã có sự chuẩn bị trước, hẳn còn cho mời Đỗ Duy đến tham dự, ngoài hội trường đấu giá đã có mấy chục người đến ngồi.

Đỗ Duy nhìn thoáng qua đại sảnh, cơ hồ tất cả các quý tộc thế gia nhất lưu cũng như nhị lưu đều đã đến rồi. Dựa theo quy củ của đấu giá hội, một phiếu chỉ cho một người vào cho nên tất cả các lão gia quý tộc đều để người hầu chờ ở bên ngoài. Lúc Đỗ Duy bước vào đại sảnh không khỏi hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, nơi này đại bộ phận mọi người nhận ra Đỗ Duy, kể cả những người chưa từng thấy mặt hẳn thì cũng có thể đoán ra được thân phận của người mới bước vào.

Còn có mấy người muốn tới gần làm quen, nhưng thấy vị công tước Hoa Tulip này vẻ mặt lãnh khốc, mặt mày ưu tư có vẻ tâm tình rất tồi tệ thì cũng chẳng ai muốn đến gần để rồi bị xui xẻo.

Trong phiên đấu giá hôm nay, ngoại trừ cái giá chỉ hứa hẹn của giáo tông vốn đã gây vô cùng náo nhiệt ở bên ngoài thì cũng có một vài hàng hóa độc đáo. Đặc biệt trong đó có vài món mà công xưởng của Đỗ Duy sản xuất ra, dùng ma hạch của ma thú săn được ở phương bắc tạo ra các loại châu báu trang sức cực kỳ quý giá. Chính vì thế có khá nhiều nữ quyền của các gia đình quý tộc đến tham dự.

Đương nhiên cũng có một số người có tâm tư khác, biết công tước Hoa Tulip về đến đế đô liền dụng tâm tư tính kế đối với Đỗ Duy, phỏng đoán vị công tước đại nhân này đến hơn nữa là sẽ xuất hiện tại buổi đấu giá

hôm nay. Vì lí do đó mà có nhiều người đem con gái đến đây, họ trông mong rằng con gái mình có thể cầu dẫn được Đỗ Duy, như vậy từ nay họ có thể có cây đại thụ lớn để dựa vào.

Đa phần mọi người đến là có tâm tư. Dù sao lần này Thần điện có hành vi khác thường, khiến mọi người trong giới quyền quý bàng hoàng lo lắng, đến xem vị Công tước Hoa Tulip kia phản ứng cũng tốt.

Đã tới nơi đấu giá, Đỗ Duy cũng không thể nói được gì nữa. Hắn vốn trong lòng đầy nghi vấn và âu lo nay giờ phút này tâm tình cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều, mà ánh mắt cũng tràn đầy kiên nghị.

Kỳ thực, đây cũng chính là tính cách của Đỗ Duy. Hắn mặc dù có chút thông minh xảo hoạt, gặp chuyện thường thích tính toán kỹ mọi đường đi nước bước trước.

Nhưng nếu thật sự chuyện tới trước mắt bức hắn vào đường cùng, thì trong hắn sự cường ngạnh trời sinh sẽ bộc phát ra. Đỗ Duy chính là loại người mà nếu phía trước có bảy tám con đường đi, hắn sẽ tỷ mỷ lo lắng phân tích tính toán để lựa chọn. Nhưng nếu bức bách chỉ cho hắn đi một đường duy nhất, hắn sẽ không phải là kẻ thiếu dũng khí để dẫn bước.

Giờ phút này, lòng Đỗ Duy đã quyết định, trước mắt chỉ còn một lựa chọn. Vậy chẳng còn gì để nói, chỉ có thể tự mình tận lực tới đa, kể cả liều mạng mà thôi. Mọi tạp niệm trong lòng hắn đều tan biến.

Tâm tư của Đỗ Duy dần thể hiện trên nét mặt, vài phần lạnh lùng lẫn cương nghị cương nghị. Hắn đi thẳng một mạch, trên đường có mấy người muốn cất lời chào hỏi mà không dám mở miệng. Vị thiếu niên Công tước trên mình tản mát ra một cỗ hàn khí. Dù sao tính cách ma pháp sư nóng giận bất thường, nên chẳng ai dám đứng ra nhiều chuyện.

Đỗ Duy đi men theo cầu thang dẫn lên lầu trên. Tại đây mấy vị người quen cũ đều đã có mặt, hiển nhiên không thể thiếu Billia bá tước và Dransa Matheus.

Billia bá tước từ chính biến tới nay kiên quyết đứng về phái hệ của Thần Hoàng Tử, trực tiếp tiếp nhận quản lý sản nghiệp của hoàng thất. Vì thế, quyền thế tự nhiên cường hãn. Mà Dransa Matheus lại là thương nhân buôn bán vũ khí duy nhất trên đại lục nên có thế lực và mạng lưới quan hệ rộng lớn với quân đội cùng đế quốc tài chính. Dransa Matheus cũng là nhân vật được Thần Hoàng Tử tín nhiệm. Dĩ nhiên với thân phận này của hai người tự nhiên là có được thân phận khách quý. Mặt khác chung quanh các bao sương cũng là toàn các nhà danh gia vọng tộc thuộc loại đứng đầu đế đô.

Thấy Đỗ Duy đi lên, Billia bá tước liền đứng lên chào hỏi, còn Dransa Matheus đứng ra bao sương cười tủm tỉm. Đỗ Duy thấy hai người này thì bỏ đi nét mặt lạnh lùng, mỉm cười và tiến tới trò chuyện. Tối hôm qua hắn đối với Billia bá tước còn có vài phần cảm kích. Nhưng bây giờ lại không khỏi có chút tức giận. Sự tình vụ đấu giá này, hiển nhiên mấy gã này hẳn đã biết từ trước vậy mà hôm qua không ai thêm nói với mình! Mặc dù Đỗ Duy biết đây là chủ ý của Thần Hoàng Tử nhưng dù vậy trong lòng Đỗ Duy không khỏi có chút tức giận.

Billia bá tước cùng Dransa Matheus đều trải qua hơn phân nửa cuộc đời trong chốn thượng lưu nên mặc dù Đỗ Duy ngoài miệng không nói gì, nhưng từ thần thái của Đỗ Duy, hai gã đều biết rằng Đỗ Duy đang nghĩ cái gì. Billia bá tước liền cười khổ, thấp giọng nói:

- Đỗ Duy, ta biết ngươi trong lòng có lẽ đang bất mãn với chúng ta. Cái sự tình này cũng là do đích thân Điện hạ ra lệnh, chúng ta làm sao dám làm trái... Sáng nay đã sai người đưa thiệp mời người tối nay đến dự tiệc để đích thân bồi tội với ngươi.

Dransa đứng bên cạnh cũng nói vài câu đại loại như thế. Đỗ Duy lúc này mới minh bạch vì sao chính mình sáng sớm hôm nay nhận được nhiều thiệp mời thế.

Hắn cũng không phải là con người quá cố chấp, thấy đối phương đã đều nói như vậy, Đỗ Duy cũng đành nén cổ tức giận trong lòng xuống rồi cười cười nói:

- Hai vị đều là bạn tốt của ta. Không cần phải nói mấy câu này làm gì, trong lòng ta đều đã minh bạch, chỉ là... Thần điện xuất chiêu thức ấy thật sự có làm cho ta nhức đầu.

Hai lão hồ ly đều cười cười nói nói nhưng không dám nghị luận về ý định của Thần Hoàng Tử, Dransa Matheus khẽ hạ giọng nói:

- Điện hạ làm việc gì thì luôn luôn có thâm ý, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ. Chúng ta làm thần tử, chỉ cần làm theo là được!

Đỗ Duy tự nhiên biết đây là lời từ chối. Đã biết hai lão hồ ly này không dám chịu trách nhiệm gì thì liền cười cười rồi sau đó mời hai người tiến vào bao sương.

Trên lầu hai này, mười mấy bao sương sắp xếp thành hình cánh cung, giống cách sắp xếp các phòng riêng xem ca kịch ở tiền kiếp của Đỗ Duy. Với cách bố trí như vậy, ngồi ở bao sương này cũng có thể nhìn thấy các bao sương chung quanh.

Đỗ Duy tiến vào bao sương mà Zach đã an bài cho hắn, vừa mới ngồi xuống hắn liền cảm giác được có ánh mắt từ bao sương bên cạnh chiếu sang, hắn nhìn sang bên thì thấy tại bao sương đó có một gã quý tộc tuổi trẻ mặc một trường bào đen tuyền, thắt lưng màu vàng nạm rất nhiều hạt bảo thạch. Mà cổ áo màu đỏ chính tiêu chí của các quý tộc đến từ phương nam.

Chỉ là trong những người có mặt tại đây hôm nay, lại có thể ngồi vào bao sương dành cho khách quý thì hẳn phải vào độ tuổi bốn mươi, năm mươi giống như Billia bá tước hay Dransa. Ngoại trừ Đỗ Duy gần như rất ít gặp một người tuổi còn trẻ như vậy, nên hiển nhiên có nhiều người tò mò nhìn sang.

Tướng mạo gã tuổi trẻ này tương đối anh tuấn. Tuy nhiên da mặt lại vô cùng tái nhợt, rất thiếu huyết sắc. Nhưng điều này lại chính là tiêu chuẩn về mặt hình thức của giới quý tộc. Tuy nhiên sắc mặt của hắn còn ảm đạm nét trắng xanh, hiển nhiên là ngày thường quá đắm chìm trong tử sắc. Mặc dù tướng mạo của hắn trông cũng được. nhưng thần thái đôi mắt có chút ảm đạm. Càng làm cho Đỗ Duy nhíu mày là gã tuổi trẻ này lại còn bôi phấn trên mặt. Đỗ Duy luôn luôn chán ghét loại nam nhân kiểu như thế. Mặc dù giới quý tộc coi đây là tập tục. nhưng chính hắn cũng không thích loại nam tử hay còn trẻ tuổi mà trên mặt bôi phấn, môi lại bôi son. Trong lòng Đỗ Duy không khỏi trong lòng nảy ra một cỗ chán ghét.

Mà Đỗ Duy cũng thấy đằng sau gã quý tộc trẻ tuổi còn có một nam nhân bốn mươi tuổi khoanh tay đứng hầu một bên. Nhìn qua vẻ mặt tinh minh cũng như cách ăn mặc của người đàn ông trung niên này thì chắc đây là một vị quản sự của gia tộc.

Đỗ Duy nhìn vào gã quý tộc tuổi trẻ, phát hiện đối phương đang nhìn mình. Chỉ có điều làm Đỗ Duy trong lòng có chút khó chịu là ánh mắt của gã thanh niên này phẳng phất có chút bất hảo. Đỗ Duy trong lòng có chút ít kỳ quái. Gã quý tộc tuổi trẻ phát hiện Đỗ Duy nhìn về phía mình thì lập tức chuyển ánh mắt sang nơi khác.

Chỉ bất quá Đỗ Duy nhạy cảm phát hiện ra, đối phương ánh mắt thoảnh hiện nét âm trầm, nhưng điều này không thoát khỏi ánh mắt của Đỗ Duy.

Bây giờ thân phận, tước vị và thế lực của Đỗ Duy đúng là cao chót vót. Giới quyền quý ở đế đô nịnh hót còn không kịp, như thế nào lại còn có người thể hiện trực tiếp địch ý với mình? Hơn nữa xem ra gã thanh niên này rất là lạ lẫm. Đỗ Duy tự hỏi tuyệt đối chưa bao giờ gặp mặt chứ đừng nói đến có oán thù.

Đỗ Duy tâm ý thoáng động liền tùy ý chỉ vào bao sương bên cạnh gọi người hầu đứng bên cạnh hỏi một câu. Gã người hầu này là do Zach đích thân phái tới chuyên môn hầu hạ Đỗ Duy nên rất thông minh. Gã lập tức liền tiến sát tới xoay người thấp giọng nói:

- Công tước đại nhân! Đây là bao sương của Senna hầu tước. Mấy tháng trước Senna hầu tước dùng bốn vạn kim tệ thuê bao bao sương này nửa năm. Ngày thường thì đích thân hầu tước tham dự. Chỉ có điều gần đây nhất nghe nói sức khỏe Senna hầu tước không tốt lắm, bấy lâu nay cũng chưa có khang phục. Vị thiếu gia trẻ tuổi này là con trai của Senna hầu tước, là Dupont thiếu gia! Senna hầu tước có ba con trai. vị Dupont thiếu gia này chỉ là con trai út. Nhưng mẹ hắn là chánh thê của hầu tước, hơn nữa lại xuất thân từ gia đình giàu có, cho nên hắn mặc dù không phải trưởng tử nhưng ở nhà được chiều chuộng vô cùng!

Đỗ Duy gật đầu.

Senna hầu tước? Cái tên này Đỗ Duy có biết đến. Vị Senna hầu tước này nghe nói cũng là có ít nhiều quan hệ hôn nhân với hoàng thất, bất quá cũng là sự tình vài trăm năm trước. Như vậy tính ra thì cũng là một gia tộc có lịch sử lâu đời, có lập trường chính trị luôn luôn khôn khéo với nguyên tắc là không can dự gì đến các đấu tranh chính trị bên trong, cho nên gia tộc cả mấy trăm năm vẫn vững vàng. Hơn nữa ngày xưa khi

Augustine VI mới lên nắm quyền muốn trừng phạt hải quân, Senna gia tộc cũng quyền góp một lượng tiền lớn, cho nên rất được Hoàng đế bệ hạ ân thưởng. Sau đó lại nhân thừa dịp hải quân nam dương viễn chinh kiếm được nhiều cơ hội phát to giàu to. Trong gia tộc cũng có kẻ làm hậu cần cao cấp trưởng quan của hải quân. Tại phương nam có lãnh địa, có thuyền đội riêng, trong gia tộc còn có nhiều quan chức cấp cao như Tổng đốc.

Chung quy lại mà nói, thì đó là một nhất lưu gia tộc.

Chỉ là... Senna gia tộc. Chính mình cũng không đắc tội qua với bọn họ!

408. Chương 291 - Phần II: Thánh Nữ

Đỗ Duy đang nghĩ ngợi, thì gã Dupont thiếu gia lại vài lần dùng ánh mắt liếc sang Đỗ Duy. Bất quá đều là vội vàng vàng nhòm trộm rồi chuyển ánh mắt đi nơi khác. Điều này làm cho Đỗ Duy trong lòng có chút ít khó chịu, liền rõ ràng trực tiếp nhìn thẳng sang. Gã Dupont thiếu gia hoảng hốt, quay đầu đi nơi khác thật nhanh, tuyệt không dám quay đầu nhìn lại.

Đỗ Duy chiếm được ưu thế bèn không buông tha, nhìn chăm chăm vào gã Dupont thiếu gia kia. Đối phương không dám nhìn thẳng vào Đỗ Duy, chỉ có thể cố gắng xoay sang hướng khác, chỉ là vẻ mặt có vẻ cứng nhắc, nhưng trong ánh mắt dần dần lộ ra vài nét khó chịu.

Vị quân sự đứng đằng sau gã thiếu gia nhìn thấy liền cực kỳ hữu hảo cung kính khom người, làm một cái lễ kính trọng với Đỗ Duy.

Đúng lúc đấy, phía dưới phòng đấu giá, Tiểu Zach đã bước lên đài, đi lên cạnh cái bàn trọng tài.

Vị tổng quản dưới tay Đỗ Duy đã thay một áo bào màu đen trông vô cùng hợp lễ nghi, bản thân hắn trông trang trọng hơn rất nhiều. Trong tay hắn còn có một cây búa nhỏ màu vàng, hắn đi lên trước đài, ho khan một tiếng để thu hút ánh mắt của toàn trường rồi hắn sang sang nói:

- Cảm tạ các vị quang lâm! Phiên đấu giá hàng tháng chính thức bắt đầu, cảm phiền quý vị yên lặng trong giây lát!

Nói xong, hắn quay về phía mọi người, vãi một cái rồi sau đó lui ra đằng sau bàn.

Chỉ là lúc mới thành lập nhà đấu giá, Zach mới tự bản thân mình đảm nhận vai trò trọng tài đấu giá. Sau đó hắn huấn luyện mấy thủ hạ dưới trướng đảm nhiệm trách vụ này, còn chính gã thì lười biếng đứng xem. Nhưng hôm nay gặp phải trường hợp thực sự nghiêm trọng, Zach không dám chậm trễ thay áo quần tự mình xuất mã chủ trì phiên đấu giá.

Trong giới quyền quý thượng lưu ở đế đô hiện giờ, Zach có thể xem là người có danh khí. Mọi người đều biết tại đế đô hắn chính là đại diện cho Công tước Hoa Tulip nên cũng ít nhiều nể mặt hắn đôi phần. Ngay khi Zach tuyên bố bắt đầu, không khí trò chuyện ồn ào phía dưới tựa như biến mất.

“Các vị!” - Zach ho khan một tiếng, sau đó nghiêm nghị nói:

- Hôm nay phiên đấu giá chính thức bắt đầu, ta thay mặt nhà đấu giá Hoa Tulip xin được cung nghênh các vị bằng hữu giá lâm. Kế tiếp xin giới thiệu món hàng đầu tiên của ngày hôm nay sẽ là...

Zach bắt đầu giới thiệu vài món hàng hóa. Đơn giản đều chỉ là một món đồ châu báu trang sức cực kỳ quý hiếm hoặc là dùng ma hạch của ma thú chế tác ra thành đồ xa xỉ. Đắt đỏ nhất là một bộ khải giáp “thánh kỵ sỹ” trị giá tới mười lăm vạn kim tệ.

Một vài món đồ nữa được đưa ra giới thiệu nhưng ngồi trên bao sương ở tầng hai phía trên Đỗ Duy nhìn thấy mọi người đều không có vẻ mặt hào hứng quan tâm. Chỉ có một vài vị nữ khách mới có chút quan tâm đến còn lại đại đa số mọi người đều có bộ mặt thờ ơ.

Cuối cùng Zach cũng giới thiệu tới giáo chỉ mà đích thân Giáo tông bệ hạ ấn ký. Mọi người đều có thần sắc vô cùng nghiêm nghị đứng thẳng lên, thần thái trang trọng.

Sau đó phiên đấu giá bắt đầu!

Mấy món hàng đầu giá đầu tiên được thực hiện mà không có bất kỳ sự cố gì. Không khí thật vô cùng bình hoãn, mặc dù hôm nay là một tình huống đặc biệt. Xem ra phần lớn mọi người tham dự hôm nay không có chút hứng thú nào với các món hàng hóa này. Đỗ Duy trong lòng không khỏi có chút cười khổ. Xem ra phiên đấu giá hôm nay gã không kiếm được nhiều tiền!

Rất nhanh chóng, các món hàng được đấu giá thành công, so với bình thường thì nhanh hơn rất nhiều.

Cuối cùng là đấu giá pháp chỉ của Giáo tông. Zach tựa hồ cũng có chút khấn trương, hấn lau mồ hôi, ho khan một tiếng rồi cất tiếng:

- Quý vị, như trước chúng ta đã biết, phiên đấu giá cuối cùng hôm nay là một kiện...”.

Hắn vốn muốn nói đến chữ “hàng hoá”. Chỉ là từ vừa chuẩn bị thoát ra khỏi miệng, mới nhớ tới dùng từ “hàng hoá” để chỉ pháp chỉ của Giáo tông thì ít nhiều có chút bất kính. Không biết nên gọi thế nào mà gã cũng không biết hình dung như thế nào nên đành hăm hồ rồi tiếp tục nói:

- Hẳn quý vị đều biết, Giáo tông bệ hạ nhân từ, trong lòng thương xót nạn dân nên trong pháp chỉ này bệ hạ hứa hẹn điều kia. Mà số tiền thu được sau khi đấu giá cũng sẽ cung cấp cho nạn dân ở phương Nam. Chúng ta hãy cùng cảm ơn trước tấm lòng nhân từ của Giáo tông bệ hạ. Nguyễn Quang minh nữ thần luôn phù hộ cho giáo tông bệ hạ!

Tất cả mọi người đều làm ra vẻ thành kính.

Nói tới đây tiểu Zach dừng lại trong chốc lát, toàn trường trầm mặc một đoạn thời gian. Một lát sau hắn mới tiếp tục nói:

- Vậy dưới đây ta tuyên bố, căn cứ vào sự ủy thác của Quang minh thần điện, phiên đấu giá pháp chỉ có thủ bút của đích thân giáo tông bệ hạ bắt đầu. Xin chú ý đây là pháp chỉ với thủ bút của giáo tông bệ hạ và Thần điện đã xác nhận. Do vậy sẽ không có giá thấp nhất. Ai ra giá cao nhất sẽ là người chiến thắng!

Câu cuối cùng vừa thốt xong, toàn trường chợt bảo trì trong không khí trầm mặc.

Một khoảng thời gian trôi qua, ở đây có hơn mười vị quyền quý, nhưng lại cũng đều ta xem người, người xem ta. Không ai dám mở miệng trước. Đại khái mọi người đều nhóm ngó sang hai bên tả hữu.

Đỗ Duy nhìn vào mọi người, không khỏi buông tiếng thở dài!

Hôm nay tới nơi này là những người, nếu có lòng trung thành với hoàng thất thì rõ ràng chẳng thể nào dám đứng ra phát giá. Nếu có hẳn phải là người do thần điện phái đến để gây sóng gió.

Rốt cuộc!

- Năm mươi vạn kim tệ!

Người đầu tiên ra giá là một nam tử ngồi ở phía dưới. Đỗ Duy nhìn qua thì đó là một gã người cao gầy, trang phục hoa lệ nhưng xem tướng mạo và tóc tai thì rõ ràng là một người phương nam điển hình.

Đỗ Duy liếc mắt về phía người hầu đứng bên cạnh, gã bèn cúi xuống thấp giọng nói:

- Công tước đại nhân, người này trông không quen mặt. Từ trước đến giờ tiểu nhân chưa bao giờ nhìn thấy! Không hiểu sao hôm nay đến đây có rất nhiều người lạ mặt?

Đỗ Duy ân lên một tiếng rồi hỏi:

- Sao cho phép người lạ tùy tiện vào phòng đấu giá của chúng ta?

Gã người hầu thấp giọng nói:

- Ngày xưa một nửa chỗ ngồi ở đây là cố định, một nửa là đem đi bán vé công khai ra bên ngoài. Nhưng Phòng Đấu giá chúng ta một tháng mở một lần mà vé thường bán trước hai mươi ngày nên thế nào cũng có vé bị tuần ra ngoài chợ đen. Hôm nay nhìn những kẻ lạ mặt kia, có thể đã mua vé từ chợ đen!

Đỗ Duy gật đầu, không nói năng gì nữa.

Đấu giá tiếp tục sau đó, bắt đầu từ khi có người ra giá, giá tiếp tục tăng cao và đã leo tới trăm vạn kim tệ!

Đỗ Duy trong lòng thấy kinh ngạc. Tất cả những gã này đều không sợ chết hay sao? Đều dám đối đầu cùng hoàng thất? Hay đầu óc chúng có vấn đề?

Nhưng Đỗ Duy cũng cẩn thận phân tích, những người hô giá đều là những người lạ mặt bên ngoài. Những nhân vật trong giới quyền quý để đô đều bảo trì thái độ trầm mặc, lặng xem tình thế phát triển.

Khi giá đã leo lên một trăm vạn kim tệ, tiếng hô tăng giá vang lên đã yếu hơn nhiều. Đỗ Duy trong lòng vừa động liền minh bạch hiểu ra. Mấy gương mặt ở tầng dưới đều là người của Thần điện, đặc biệt là mấy tên có khẩu âm phương Nam lại càng đáng khả nghi.

Đỗ Duy do dự một chút, đang muốn hô giá thì bất thần có người hô:

- Một trăm hai mươi vạn kim tệ!

Đỗ Duy phóng nhãn nhìn sang, thì ra là một kẻ có dáng vẻ một đại thương gia ở đế đô.

Người này vừa mới hô, lập tức liền có một giọng nói có khẩu âm phương nam tăng giá lên một trăm năm mươi vạn kim tệ

Sau khi ngậm miệng lại, gã thương nhân đế đô liếc đầu hướng lên tầng trên nhìn thoáng qua. Điều làm Đỗ Duy kinh ngạc là ánh mắt người này nhìn vào bao sương của bá tước Billia và Dransa Matheus

Đỗ Duy nhú mày! Nhưng bỗng dưng có người gõ cửa bao sương, thì ra Billia bá tước phái tùy tùng qua nói với Đỗ Duy mấy câu:

- Thứ này không thể để người ngoài mua được! Tất cả mọi người đều thuộc về phái hệ của Thần hoàng tử, nên phải dốc lòng chia sẻ khó khăn cùng Điện hạ. Billia bá tước cùng Dransa Matheus đã liên hệ với nhiều vị quyền quý khác chuẩn bị liên thủ ở chỗ này để mua bằng được thứ kia, không để cho người của Thần điện mua được làm sự tình thêm phức tạp!

Đỗ Duy gật gật đầu. Xem ra cả hai gã Dransa và Billia cũng đều không biết đặc lệnh bí mật của Thần Hoàng Tử giao mình, lại càng không biết cái giá quá quý kia đã bị người của Thần Hoàng Tử đến mang đi rồi. Hai người đến báo với Đỗ Duy, kỳ thực là có ý tứ hướng tới Đỗ Duy bày tỏ thái độ. Dù sao bây giờ ở đây, trong hệ phái của Thần hoàng tử thì Đỗ Duy có tước vị thân phận cao nhất. Hai người cũng chỉ là muốn đến để thỉnh giáo ý tứ của Đỗ Duy.

Đỗ Duy trong lòng thầm minh bạch, hành động này thể hiện tấm lòng trung tâm cảnh cảnh của bọn người Billia bá tước với Thần Hoàng Tử.

Hắn nghĩ đến đây, liền thở dài rồi nhẹ nhàng nói:

- Hai trăm vạn kim tệ!

Đỗ Duy mở lời, mặc dù thanh âm thực không lớn, nhưng vì đứng trên cao nói xuống, nên tiếng nói vang vọng khắp toàn trường khiến mọi người đều nghe rõ.

Ngồi ở bao sương khác, bá tước Billia cùng Dransa Matheus mỉm cười gật đầu với Đỗ Duy.

Sau đó Dransa còn phái người mang đến cho Đỗ Duy một lá thư, nói rằng nếu Công tước đại nhân đã tự thân xuất mã, thì bọn họ sẽ buông tay, nhưng nếu Công tước có chút khó khăn gì, họ quyết dốc sức tương trợ.

Khá lắm Dransa! Có vẻ hắn đã đoán được Đỗ Duy đã nhận được lệnh từ Thần Hoàng Tử.

Đỗ Duy thở dài!

Mức đầu giá hai trăm vạn của Đỗ Duy đã nhanh chóng bị mức giá hai trăm năm mươi vạn của một gã đến từ nam phương hạ xuống.

Giới quý tộc đế đô hít vào một hơi lương khí, những kẻ thông minh đều hiểu rằng đây mới chỉ là màn bắt đầu của cuộc chiến!

Ai mà chẳng biết thân phận của Đỗ Duy? Cho dù đầu giá vật gì, nếu vị Công tước Hoa Tulip mở miệng, mọi người cho dù có tiền cũng sẽ nể mặt công tước đại nhân mà không quyết tranh đoạt cùng đại nhân!

Đường như những gã đến từ phương nam đều có sự chuẩn bị trước, hiển nhiên hoàn toàn không nể mặt Đỗ Duy. Điều này càng làm Đỗ Duy khẳng định đây là người do Thần điện phái đến.

Đúng là thủ đoạn của Thần điện! Giáo tông xuất giáo chỉ ra, rồi sau đó cho tay chân ra ngoài mua về.

Điều này có một hàm nghĩa sâu xa!

Dù sao, giáo tông tự mình chủ trì việc tẩy lễ hơn nữa đảm nhiệm giáo phụ, loại chuyện này chẳng khác nào công khai khiêu khích hoàng thất quyền. Mà dạng hứa hẹn này, giáo tông cũng không phải tùy tiện làm ra, chỉ có thể dựa vào việc “cứu trợ thiên tai”. Đây là loại lý do đường đường chính chính a!

Mà điểm mấu chốt thứ hai là cái giáo chỉ này sẽ rơi vào tay ai ?

Nếu cái này rơi vào tay một kẻ nào đó quyền cao chức trọng lại có dã tâm thì nếu được giáo tông đích thân chủ trì tẩy lễ thì hẳn nhiên sẽ chiếm được đãi ngộ chỉ mà xưa nay chỉ giành cho hoàng thất.

Mà vi diệu nhất chính là ai được Giáo tông đích thân chủ trì tẩy lễ sẽ được coi là người kế thừa ngôi vị Hoàng Đế. Thân phận thật vô cùng cao quý!

Nếu Thần điện muốn mượn cơ này để đả kích uy tín của hoàng thất thì thật đơn giản. Họ sẽ tìm một cách nào đó để mua được giáo chỉ, rồi sau đó sắp xếp để một vị tài chủ bình thường đến nhận tẩy lễ từ đích thân giáo tông. Cứ như vậy, thì mọi người đều thấy rằng, một gã nhà giàu mới phát nào cũng có thể kiếm được đãi ngộ giống như hoàng thất. Vậy Pháp tính Hoàng Đế còn gì thần thánh uy nghiêm nữa?

Mà suy nghĩ thêm một tầng sâu sắc hơn nữa thì nếu một phương chư hầu nào đó, chẳng hạn như Tây Bắc tướng quân Ruga mà được giáo tông thân hành tẩy lễ thì sẽ khiến nhiều người liên tưởng, vậy phải chăng hẳn đã chiếm được Pháp tính thần thánh chứ?

Cứ liên tưởng như vậy mà nói ra, thì tình thế thật nguy hiểm!

Đỗ Duy thở dài...

Chưa đầy một tuần tráp, mức giá đã bị đẩy lên năm trăm vạn kim tệ. Đỗ Duy trong lòng đau xót không thôi, tiền của hắn cứ như bị gió thổi bay đi mất. Vô luận kẻ nào xuất giá, gã cũng phải trả giá cao hơn để món đồ không rơi vào tay Thần điện.

Khi mức giá đã là tám trăm vạn kim tệ, phía dưới đã không còn âm thanh ra giá.

Đỗ Duy trong lòng sinh ra một tia ngạc nhiên, chẳng nhẽ sự tình kết thúc một cách đơn giản vậy sao? Nhiệm vụ hoàn thành quá dễ dàng? Như vậy là đã phá xong âm mưu của Thần điện?

Quả nhiên ý niệm của Đỗ Duy còn chưa kịp phán xét hết thì liền nghe thấy tiếng của một nữ tử phía bên ngoài phòng đấu giá, âm thanh dì dàng êm ái nhưng lại rất thánh khiết!

- Thực sự có lỗi vì làm phiền các vị, ta biết điều này thật thất lễ nên phải hướng mọi người thứ lỗi!

Lời còn chưa dứt, liền thấy cánh cửa phòng đấu giá bị đẩy ra. Một nữ tử toàn thân mặc áo trắng thông thả đi tới. Người nàng khá cao, mặc một chiếc váy màu trắng nhưng rõ ràng là nhân viên thần chức, mái tóc vàng mềm mại buông xuống.

Nữ tử đứng ở cửa, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua toàn trường khiến mọi người đều bị thu hút. Nàng tuổi còn trẻ, trong bộ quần áo của nhân viên thần chức trông thật vô cùng cao quý. Mặc dù không có bất kỳ đồ trang sức xa hoa nào, nhưng mỗi một động tác giro tay, nhấc chân đều vô cùng cao quý mỹ lệ.

Đỗ Duy vừa nghe thấy tiếng nói này, lập tức trong mắt toát ra một tia âm mai.

Đây chính là con gái của Đại Hoàng Tử quá cố, người đã hiến mình cho Thần điện làm Thánh nữ - Joan!

Thánh nữ công chúa Joan bước vào, ánh mắt nàng thâm thúy, hai gò má đầy đặn, mặc dù bị một vòng lụa trắng che lại khuôn mặt. Nhưng đôi mắt như ánh trăng lạnh lẽo từng bước đi tới trông thật phong tình vẫn chùng! Trên người toát ra khí tức thánh khiết. Hai loại khí tức trái ngược cùng tồn tại và hòa hợp trên cơ thể Thánh nữ khiến mọi người không khỏi đắm say.

Nhìn thấy Công chúa Joan đến, Đỗ Duy hơi nhú mào, trái tim trầm xuống nhưng ngay lập tức đứng lên!

Sau đó, Đỗ Duy nghe thấy từ phía bao sương bên cạnh của gia đình Hầu tước Senna có một tiếng kêu khê của vị tiểu thiếu gia Dupont. Đỗ Duy nhìn sang thấy nét mặt vị tiểu thiếu gia này tràn đầy kinh hỷ, ánh mắt si mê hướng nhìn về phía Thánh nữ công chúa.

Vị nữ điện hạ này phảng phất ngẩng đầu nhìn về phía tiểu thiếu gia nở một nụ cười. Vị tiểu thiếu gia sắc mặt đỏ bừng lên, bỗng nhiên phảng phất như vô cùng hưng phấn, hét lên

- Một ngàn vạn kim tệ!

409. Chương 292: - Phần I: Hải Kịch

Vị thiếu gia Dupont này của dòng họ Senna bỗng nhiên hô ra một tiếng làm cho mọi người lập tức kinh hãi! Trong toàn trường, tất cả giới quyền quý xuất thân từ đế đô và quý tộc trung thành với hoàng gia. Mỗi người đều nhìn vị thiếu gia nhà Senna này với ánh mắt kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi, còn có người suýt nữa thì tức giận mắng ra.

Mà ở trong bao sương xa xa, hai người Dransa Matheus và bá tước Billia cũng đều mặt không biểu cảm.

Hiện giờ vị thiếu gia này kêu ra cái giá ấy, rõ ràng chính là đang tranh đoạt cùng Đỗ Duy rồi!

Dưới thái độ kinh ngạc và phức tạp của mọi người, Thánh nữ công chúa điện hạ đi chậm rãi lên lầu. Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người đã đi tới bao sương của nhà Senna, cũng không chú ý tới ánh mắt của mọi người mà sòng vai ngồi ở cùng nơi với vị tiểu thiếu gia này.

Mất thấy vị thánh nữ này dường như có vẻ rất thân mật cùng vị tiểu thiếu gia Dupont, ngay cả Đỗ Duy cũng không khỏi có chút kinh ngạc...

Thánh nữ thấp giọng nói một câu gì đó ở bên tai của Dupont, Dupont lập tức gật đầu liên tục, cất giọng bất mãn lớn tiếng nói:

-Này, ta đã hô giá rồi! Nếu không ai đáp lại thì xem như ta đã mua!

Hắn mới vừa nói xong, quản gia trung niên của gia tộc kia ở phía sau vốn vẫn đang vô cùng khiếp sợ, giờ phút này đột nhiên tỉnh ngộ trở lại, mặt biến sắc, kinh ngạc nhìn vị thiếu gia này của mình, thấp giọng kêu:

- Thiếu gia! Ngàn vạn lần không được đâu! Ngài! Ngài không thể làm như vậy!

Dupont quay đầu nhìn thoáng qua quản gia, tức giận nói:

- Người nói cái gì! Ta mua một món đồ cũng phải do người quản lý ư?

Về mặt quản gia này hoang mang rồi rất nhanh thấp giọng nói:

- Thiếu gia! Thứ này... Cũng không thể tùy tiện mua... Ngài... Ôi! Ngài... Ngài làm như vậy chính là sẽ mang họa lớn đến cho gia tộc đấy! Sau khi trở về, hầu tước đại nhân thế nào cũng tức giận...

- Nói hươu nói vượn! Dupont trách mắng:

- Mua về cái thứ này chính là làm việc thiện! Làm sao cha lại trách mắng ta!

Quản gia này cảm miệng không trả lời được. Hắn là người hiểu biết, biết loại đồ này sao có thể đụng vào! Vị thiếu gia này của mình không biết gì! Cũng không biết vì sao bỗng nhiên làm ra hành động như vậy – cái này rõ ràng chính là đang đối nghịch cùng hoàng gia đấy! Loại chuyện này, đối với gia tộc mà nói tất nhiên chính là họa lớn.

Trong lòng hắn lo lắng, nhưng mà vì bên cạnh thiếu gia còn có thánh nữ nên không tiện nói rõ, chỉ dám lo lắng nói:

- Nhưng mà hầu tước đại nhân... Hầu tước đại nhân....

- Cha ngã bệnh nhiều ngày, chuyện bên dưới sớm đã có nói để cho ta làm chủ! Ta mua đồ gì cũng phải do người tới can thiệp ư! Hồn lảo!

Dupont ở trước mặt thánh nữ bị thuộc hạ của mình trách móc. Ngay lập tức cảm thấy mắt mặt mũi. Trong cơn giận dữ lời nói càng lớn tiếng hơn:

- Một ngàn vạn kim tệ! Thứ này ta mua chắc chắn rồi! Đây! Trọng tài! Sao ngươi còn không tuyên bố!

Giờ phút này ánh mắt toàn trường đều hướng về phía bao sương này, phía trước loại bao sương này là kiểu mở rộng một nửa, chỉ có một mảnh lan can. Trong đó phát sinh gì thì mọi người phía dưới có thể thấy rõ ràng. Hơn nữa phía trên tiếng bọn họ nói chuyện lại lớn, người trong toàn trường cũng nghe được rất rõ.

Quản gia này hiển nhiên là một người khôn ngoan. Mắt thấy thiếu gia nhà mình làm ra loại chuyện này, làm sao hắn không sợ hãi? Hắn đương nhiên là cũng biết sức nặng của vật phẩm này cùng hàm nghĩa trong đó. Hôm nay thiếu gia làm ra loại việc làm này, không thể nghi ngờ chẳng khác nào đưa tới họa lớn cho gia tộc! Chỉ là vị thiếu gia này trong ngày thường mặc dù có chút ít kiêu căng nhưng cũng chưa từng có làm ra loại chuyện hỗn láo này.

Hắn là một người trung thành với gia tộc, mắt thấy loại trường hợp này. Bản thân nói gì thì nói đều phải ngăn cản. Sau khi nghĩ ra một quyết định, hắn cũng bất chấp mà đắc tội thiếu gia. Chạy nhanh gấp gấp tới trước lan can rồi lớn tiếng nói với gã Zach ở trên bục:

- Zach tiên sinh. Báo giá vừa rồi không tính! Gia tộc Senna sẽ không đưa tiền ra mua thứ này.

-Ồ hỗn láo!

Thiếu gia Dupont đột nhiên giận dữ. Dưới Nhiều ánh mắt nhìn chăm chú. Bản thân hắn là thiếu gia trong gia tộc mà lại bị một quản gia phản bác trước đám đông. Làm sao không nổi giận, chỉ vào quản gia này mắng:

- Đức Khắc! Ngươi quá láo xược rồi! Một người quản gia nhỏ nhỏ như ngươi, dựa vào cái gì....

-Thiếu gia!

Quản gia này sắc mặt tái nhợt nhưng kiên định lắc đầu:

- Chuyện này ngài là sai lầm cực kỳ lớn, ta tuyệt đối không cho phép ngài đưa tới cho gia tộc loại tai họa này! Hầu tước để cho ta đi theo ngài chính là mệnh lệnh cho ta để ý mọi chuyện. Mắt thấy ngài muốn gây họa, làm sao ta có thể mặc kệ!

- Ngươi...

Dupont đang trong cơn tức giận. Hắn vốn chính là một tên bị thị nên dưới cơn phẫn nộ điên cuồng lại ngược lại nghẹn lời. Dù sao khi cha để cho quản gia này đi theo mình xác thực có ý tứ ràng buộc bản thân.

Bỗng nhiên! Chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng cười “khanh khách”, Thánh nữ điện hạ trên mặt che mạng kia bỗng nhiên cười quyến rũ, tiếng nói trong trẻo, thông thả nói:

- Ai cha! Dupont, xem ra quy củ nhà Senna các ngài quả nhiên cùng nhà người khác không giống nhau. Một người quản gia đầy tớ cũng dám can thiệp chuyện của chủ nhân cơ đấy!

Lời này của nàng như đổ dầu vào lửa. Mặt Dupont lập tức đỏ sẫm thành màu tím, hắn giận dữ mắng:

- Đức khắc! Ngươi chỉ là tên đầy tớ làm quản gia ở trong gia tộc ta! Là một con chó nhà Senna chúng ta nuôi thôi! Hôm nay ngươi còn phản lại nữa!

Nói xong, hắn lại có thể không để ý thân phận đã đi tới, nhấc chân, một cước đá về phía quản gia kia. Quản gia Đức Khắc nghiêng người tránh ra, lo lắng tức giận giương mắt nhìn thoáng qua Thánh nữ, cũng chỉ đành nén giận mà nói với thiếu gia Dupont:

- Thiếu gia, bất kể ngươi nói như thế nào, hôm nay chuyện này ta tuyệt đối muốn ngăn cản ngươi... A!

Hắn còn chưa nói hết, đã hô lên một tiếng đau đớn, hóa ra thiếu gia Dupont mắt thấy đá hắn không được, thuận tay lấy từ trên bàn một cái chén trà nện vào đầu hắn. Khoảng cách hai người không xa nên Đức Khắc lập tức đã bị nện trúng trán, chén trà thủy tinh vỡ vụn, ngay lập tức hắn vỡ đầu chảy máu.

Dupont dưới sự phẫn nộ điên cuồng làm ra hành động mất thân phận lớn như vậy, quý tộc có thân phận ở phía dưới này, mỗi người đều là nhú mảy, trong ánh mắt nhìn về phía vị thiếu gia này có sự phẫn nộ lại có vài phần khinh bỉ.

Quản gia Đức Khắc che lại cái trán, trong khe hở ngón tay chảy ra máu, nhưng lui ra phía sau từng bước rồi lớn tiếng kêu lên:

- Thiếu gia, người nhất định phải làm xằng làm bậy, ta không có cách nào, chỉ có thể trở về xin hầu tước đại nhân tới thôi!

Nói xong, hắn lại lớn tiếng quay về phía dưới bực quát:

- Zach tiên sinh, thiếu gia chúng ta đấu giá không có thực. Hắn cũng không phải tộc trưởng gia tộc, một ngàn vạn kim tệ hắn cũng nắm không được! Chuyện này là hắn vượt quá quyền hạn bản thân mà làm, không tính toán gì hết! Lúc này ta trở về xin hầu tước đại nhân tới!

Nói xong, hắn xoay người muốn rời bao sương đi ra ngoài. Cơn giận của Dupont không thể nén, vẻ mặt dữ tợn. Bỗng nhiên hắn từ trong tay áo rút ra một thanh tiểu đao, nhắm tới giữa lưng quản gia đâm tới.

Hắn lôi ra tiểu đao, người phía dưới thấy sự việc đã trở nên nghiêm trọng. Ngay lập tức tới tấp hô lên, Đỗ Duy ở bên cạnh cũng cau mày nhìn hắn.

Một cái quy củ đầu tiên trong nhà đấu giá chính là bất luận kẻ nào đến nơi đây tham dự đấu giá cũng tuyệt đối không cho phép mang theo vũ khí. Quy củ này mỗi người đều biết. Nhưng mà đây cũng là phòng quân tử mà không đề phòng tiểu nhân. Dù sao từng người tới nơi này đều là thân phận cao quý, bảo vệ ở cửa đầu có thể kiểm tra từng người?

Mắt thấy một thanh tiểu đao của thiếu gia Dupont đâm tới. Quản gia Đức Khắc cũng nhanh nhẹn. Nghe thấy phía dưới kinh hô, chỉ biết không hay, vội vàng lắc mình một cái né tránh một nhát đâm này. Chỉ là tiểu đao sắc bén, thoáng cái đã cắt bị thương bả vai của hắn, ngay lập tức máu chảy ra như suối.

Vẻ mặt Dupont đầy sát khí, tiểu đao trong tay dính vết máu. Mắt thấy một nhát đâm thất bại, lại đi tới một cước đá ngã quản gia này tiếp tục vung tay đâm, trong miệng mắng:

- Người, con chó này! Ai cho người không nghe lời của ta!

Thấy hắn ta sắp kết liễu mạng của lão quản gia, Đỗ Duy ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, từ bao sương giơ tay bắn ra. Một tiếng rít gió nổi lên, đầu ngón tay hắn lập tức lộ ra một hỏa cầu nhắm chính giữa cổ tay của thiếu gia Dupont đánh tới. Tiểu tử này bị quả cầu lửa làm bỏng, đau đớn, tay buông lỏng tiểu đao rơi trên mặt đất, nhanh chóng bị cổ tay kêu lớn.

Hoả cầu của Đỗ Duy vô cùng lợi hại, sau khi nện ở cổ tay của hắn rồi đóm lửa nhỏ bắn tung tóe trên quần áo. Ngay lập tức mấy chỗ đều bắt lửa, thiếu gia Dupont này vừa đau vừa sợ, liên tục kêu lớn!

Ngược lại quản gia Đức Khắc ở trên mặt đất, thật sự là một người trung thành. Mặc dù bị thiếu gia làm bị thương nhưng ngược lại vội vàng bò lên, không để ý miệng vết thương của mình đau đớn, nhào lên người thiếu gia, liên tục phải phải, đem ngọn lửa dập tắt đi.

Bá tước Billia cùng Dransa ở xa xa xem hài kịch. Hai người hai mặt nhìn nhau. Bọn họ đều biết hầu tước tộc trưởng của gia tộc Senna kia là người luôn luôn già dặn thận trọng. Hơn nữa y mặc dù không xem như phái trung thành hết mức của hoàng gia, nhưng có lẽ sẽ không hòa lẫn với loại nước đục này, xưa nay khi gặp chuyện là bo bo giữ mình, tuyệt đối sẽ không trêu chọc loại tai họa này.

Thiếu gia này làm chuyện như vậy. Nhất định không phải ông già hắn bày mưu đặt kế! Chỉ sợ...

Nhìn bộ dạng thân thiết của Thánh nữ công chúa và hắn, trong lòng hai người đều sáng tỏ, chẳng lẽ là mỹ nhân kế?

Giờ phút này rốt cục có mấy người hầu ở phòng đấu giá gấp gấp đi lên trên, mở cửa bao sương rồi chạy ào vào, đem hai người kéo ra.

Trong chốc lát lửa trên người thiếu gia Dupont được dập tắt. Dưới cơn tức giận một quyền đã đánh tới quản gia Đức Khắc. Hắn không áy náy đâm bị thương người hầu trung thành này nữa, cũng không cảm

động đối phương giúp bản thân dập tắt lửa trên người, ngược lại lửa giận trong lòng càng phát ra, cho rằng bản thân xảy ra sự việc xấu hổ như vậy đều là do người hầu này không nghe lời mà tạo thành. Một quyền này nện ở trên cái mũi của Đức Khắc, ngay lập tức máu mũi chảy dài. Đáng thương cho quản gia Đức Khắc trung thành, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, kêu một tiếng “ôi chao” lui ra phía sau, nhưng nhìn thẳng thiếu gia, trong ánh mắt tràn đầy thất vọng và đau xót.

Dupont dùng sức thoát khỏi người hầu của phòng đấu giá ở hai bên đang đỡ bản thân, xoay người rồng lớn nói với Zach ở trên cái bục phía dưới:

- Người còn thất thần cái gì! Thứ này không ai đáp giá, chính là thuộc về ta!

Zach đứng ở trên cái bục, nhìn hài kịch diễn ra này, ngược lại hần lại thoải mái. Nhìn thoáng qua ngài công tước nhà mình ở xa xa, mắt thấy vẻ mặt Đỗ Duy dường như rất lạnh lùng. Trong lòng hần rõ ràng chủ nhân có chủ ý nên cũng không lên tiếng.

Trong lòng Đỗ Duy cười lạnh, đã chậm rãi đứng lên, đứng ở trước lan can của bao sương. Cách lan can, cười nói ầm ập với thiếu gia Dupont trong bao sương bên cạnh:

- Thiếu gia Dupont, ngài khỏe chứ? Ta muốn xin hỏi người một chút. Chuyện này, là ngài bị tình thế bắt buộc ư?

Dupont nhìn Đỗ Duy, không chút che dấu địch ý trong mắt, hừ một tiếng nặng nề:

- Công tước đại nhân! Ta đương nhiên là chắc chắn muốn thứ này rồi!

Nói xong lại cúi đầu liếc mắt nhìn thánh nữ ở bên cạnh.

Vừa rồi mặc dù có người hầu của phòng đấu giá chạy ào vào trong bao sương dẹp hài kịch, cũng như đỡ vị thiếu gia này cùng quản gia của hần, nhưng mà dù sao thân phận của vị thánh nữ điện hạ này bất đồng. Nàng là Thánh nữ của thần điện, lại có thân phận của công chúa, mọi người cũng không dám đi gặp mặt nàng, chỉ là đứng ở bên cạnh của nàng.

Đỗ Duy quan sát cẩn thận, thiếu gia Dupont này vốn vẻ mặt dữ tợn nhưng mà khi nhìn về phía thánh nữ, ánh mắt lập tức trở nên ôn nhu nồng nhiệt, ý ái mộ trong đó không che dấu chút nào.

Đỗ Duy nheo nheo mắt, đem ánh mắt chuyển hướng vị thánh nữ điện hạ, vị thánh nữ điện hạ này cũng đánh giá Đỗ Duy. Ánh mắt hai người tiếp xúc, đều là lạnh lùng cười.

- Tốt lắm!

Đỗ Duy gật gật đầu, sau đó thở dài, chỉ vào vị thiếu gia này:

- Không phải sợ sai lầm, đáng sợ chính là không biết gì! Ta rất thương xót người!

Sau đó hần quay đầu hướng về mọi người phía dưới. Cao giọng nói một câu:

- Các vị khách nhân tôn quý, bản thân là chủ nhân của nơi này. Ta tuyên bố. Xét thấy vừa rồi phát sinh tình huống đặc thù kia, đấu giá tạm dừng!

Dupont đột nhiên nhảy dựng lên. Tức giận nói:

- Người dựa vào cái gì làm như vậy!

Đỗ Duy cười nhạt:

- Chỉ bằng lời nói này của ta.

Sắc mặt của hần dần dần chuyển sang lạnh lẽo, âm thanh truyền khắp toàn trường:

- Có ai cảm thấy ta không có tư cách có thể đứng ra nói chuyện!

Người một phái theo hoàng gia tự nhiên không ai phản đối. Mà người phía nam đến sau khi nghe vài lời này, dường như có người muốn mở miệng nhưng mà đón nhận ánh mắt âm u lạnh lẽo của Đỗ Duy rồi thân thể cũng không chịu được mà run lên.

Đỗ Duy ở Tây Bắc hai năm, trùng mắt giết người! Sớm đã được nuôi dưỡng toàn thân sát khí, sát khí cô đọng hiện rõ ra. Ai dám đối mặt cùng hắn?

410. Chương 292: - Phần II: Hải Kịch

- Công tước đại nhân!

Vị thánh nữ kia bỗng nhiên ung dung mở miệng cười:

- Ngài làm như vậy không khỏi có phần mất đi sự công bằng chính trực trong nhà đấu giá Hoa Tulip của ngài đấy!

Nàng nhẹ nhàng đứng lên, cách lan can đối mặt cùng Đỗ Duy. Tiếng nói dịu dàng, trong con mắt lạnh lạnh, ánh mắt không hề có một tia sợ hãi, ung dung nói:

- Lâu nay nghe nói nhà đấu giá Hoa Tulip công bằng chính trực nhất! Nhưng mà hôm nay mệnh lệnh này của ngài cùng tôn chỉ ở nơi đây dường như có chút không phù hợp?

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng rồi quay đầu nhìn nàng:

- Xem ra thánh nữ điện hạ đối với quyết định của ta có ý khác rồi?

Thánh nữ đứng lên, ở xa xa tiến hành một lễ với Đỗ Duy, lập tức chậm rãi nói:

- Người hầu của thiếu gia Dupont không nghe lời phạm thượng cũng là việc riêng ở nhà bọn họ. Bây giờ chuyện đã ngừng lại rồi, đấu giá tự nhiên nên tiếp tục! Chẳng lẽ... Bởi vì ngài công tước cũng muốn tham dự cạnh tranh giá cả, có thể tùy ý sửa đổi quy củ ở nơi này sao? Ôi... Ta thiếu chút nữa quên việc nhỏ rồi. Dù sao ngài chủ nhân của nơi này mà!

Đỗ Duy không giận cũng không tức, ngược lại cười ha ha:

- Hóa ra là điện hạ chỉ trích ta không công bằng hả? Cũng tốt, nhiều người bạn cũ và mới tôn quý như vậy đều ở nơi này. Thanh danh của nhà đấu giá Hoa Tulip ta cũng không có thể tùy tiện bị người chỉ trích!

Dừng một chút, hắn chậm rãi nói:

- Điện hạ, người muốn công bằng. Ta sẽ cho người công bằng!

Nói tới đây, sắc mặt Đỗ Duy bỗng nhiên trầm xuống, toàn thân cũng tự nhiên tản mát ra một loại uy nghi, trầm giọng quát:

- Bảo vệ cửa của nhà đấu giá đâu! Lăn vào đây cho ta!

Tiếng nói vừa dứt, từ cửa đã có hai người mặc kiêu quần áo người hầu của nhà đấu giá Hoa Tulip vội vàng tiến đến, hướng Đỗ Duy ở bao sương lầu hai quỳ một đầu gối trên mặt đất.

- Hai người các người chính là bảo vệ cửa hôm nay sao?

Ánh mắt Đỗ Duy lạnh như băng.

Hai người liếc nhìn nhau, đồng thời nói:

- Vâng!

- Tốt lắm!

Đỗ Duy gật gù đầu, ngón tay đặt tại lan can nhẹ nhàng gõ, chậm rãi nói:

- Ta hỏi các người, điều thứ tư của quy củ nhà đấu giá là cái gì?

Hai người biến sắc, người bên trái sắc mặt tái nhợt không dám nói lời nào, người bên phải cố lấy dũng khí, cắn răng nói:

- Thừa đại nhân... Điều thứ tư của quy củ nhà đấu giá là: Một khi đấu giá bắt đầu, lập tức đóng cửa, trong lúc đấu giá, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào, vừa là hạn chế lượng vé cũng như hạn chế chuyện không hay xảy ra.

- Hừ! Dù rất thuộc nội quy nhưng vẫn vi phạm!

Đỗ Duy giọng nói âm trầm:

- Vậy ta hỏi người! Vừa rồi vì sao đấu giá tiến hành hơn phân nửa rồi còn có người có thể đi vào!

Người nói chuyện bên phải kia ngẩng đầu lên, đứng xa xa nhìn Đỗ Duy, vẻ mặt có vẻ khó xử, ấp úng nói:

- Chủ nhân... Bởi vì... Bởi vì...

Người lấp bắp cái gì! Chẳng lẽ bản thân là người của nhà Hoa Tulip, ngay cả nói chuyện cũng không xong sao! Đỗ Duy nhướng mày khiêu khích, người phía dưới kia cảm nhận được ánh mắt giết người của Đỗ Duy rồi, vội vàng kiên trì đến cùng lớn tiếng nói:

- Chủ nhân! Bởi vì người đến là thánh nữ điện hạ, thân phận cao quý, chúng ta không dám ngăn trở!

Thân phận cao quý cũng không dám ngăn trở ư?

Sắc mặt Đỗ Duy càng phát ra vẻ không hay, chỉ có điều trong lòng lại đang cười thầm, ngoài miệng tức giận nói:

- Ở trong phòng đấu giá, thì phải tuân thủ quy củ của nơi này! Quá hạn không hậu! (Đến muộn không cho vào, giống kiểu mấy học sinh đi muộn đứng ngoài) Đây là quy củ từ khi nơi này khai trương thì định ra! Bất luận thân phận người tới, bất luận có vé vào cửa hay không, một khi đấu giá bắt đầu, lập tức đóng cửa lại! Không được ra vào! Bản thân các người là bảo vệ cửa, quy củ cơ bản nhất này cũng tùy ý phá hỏng! Đem nơi này của ta trở thành địa phương nào rồi! Quy củ nhà đấu giá của ta, đối xử như nhau bất luận thân phận tước vị cao thấp. Người tham dự đấu giá đều phải tuân thủ quy tắc trò chơi của nơi này, người ra giá cao thì thắng! Từ khi nào tiêu chuẩn nơi này của ta biến thành cân nhắc đến thân phận tước vị cao thấp? Nếu dựa theo tước vị thân phận cao thấp mà nói, còn muốn đấu giá làm gì!

Người nói chuyện này coi như là thông minh, vội vàng cúi đầu thật sâu, lớn tiếng nói:

- Chủ nhân! Đúng, là chúng tôi sai rồi! Xin chịu trừng phạt!

Sắc mặt Đỗ Duy hòa nhã hơn một chút, lạnh lùng nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, chuyện bảo vệ cửa của hãng đấu giá các người không cần làm nữa. Đi xuống mỗi người chịu mười roi đi!

Hai bảo vệ cửa liên tục gật đầu, cùng bò lăn ra ngoài.

Giọng nói và nét mặt của Đỗ Duy thể hiện sự nghiêm khắc, toàn trường cũng không ai dám ngắt lời. Đỗ Duy trước tiên xử trí thủ hạ của mình, thủ đoạn cũng xem như làm cho mọi người cảm thấy công bằng. Sau đó Đỗ Duy lại quay đầu nhìn thánh nữ trong khu ghế ngồi riêng ở cách vách, lạnh lùng nói:

- Điện hạ, thủ hạ của ta phá hủy quy củ, ta cũng trừng phạt rồi. Nhưng mà hôm nay ngài vào đây, cũng là chuyện ta tuyệt đối không cho phép ở nơi này. Mặc dù thân phận ngài tôn quý nhưng mà theo ngôn ngữ của dân buôn bán, nơi này ta chỉ nhìn giá cả cao thấp, không xem thân phận giàu nghèo...

Trong lòng thánh nữ tức giận, nhịn không được liền bắt mồm nói:

- Công tước Hoa Tulip đại nhân, chẳng lẽ muốn đuổi ta đi ra ngoài sao?

Đỗ Duy cười ha ha, nói:

- Ngài là thánh nữ thần điện, lại là công chúa điện hạ. Mặc dù phá hủy quy củ ở nơi này của ta nhưng mà ngài rất ít tới nơi này, có lẽ không biết quy củ của nơi này. Cũng đều do bảo vệ cửa làm sai. Ta nào dám đem người có thân phận như ngài đưa ra ngoài?

Hắn nói tới đây. Ánh mắt của thánh nữ mới có phần yên tâm một chút, nhưng lại nghe thấy Đỗ Duy thản nhiên nói:

- Chỉ có điều...

-Chỉ có điều gì?

Thánh nữ nhú mày.

Nàng cùng Đỗ Duy đối nghịch cũng không phải lần đầu tiên. Hai năm trước hai người lần đầu tiên giao phong ở thị trường nô lệ. Lúc ấy Đỗ Duy đã khéo léo chơi mình một ván, đương nhiên trí nhớ nàng vẫn còn tốt. Biết suy nghĩ công tước Hoa Tulip này giao hoạt, trong lòng lập tức bắt đầu kinh hãi.

- Xin hỏi điện hạ, hôm nay ngài đã đi vào nơi này, trong tay nhất định là có vé vào cửa chứ?

Thánh nữ lạnh lùng nói:

- Đương nhiên là có!

- Tốt lắm!

Đỗ Duy gật gù đầu, tiếng nói càng phát ra ôn hòa, nhưng ngược lại làm cho trong lòng thánh nữ không yên tâm. Đỗ Duy tiếp tục cười nói:

- Nhưng mà điện hạ đối với quy củ của nơi này ngài đại khái là không rõ ràng lắm. Mặc dù ngài có vé vào cửa của nơi này, nhưng mà mấy cái vé này cũng chỉ có thể ngồi ở ghế phía dưới, bao sương phía trên cũng không thể vào.

- Ngài!

Thánh nữ đột nhiên nổi giận, nhưng mà trong nháy mắt đã nén lửa giận xuống, tiếng nói bắt đầu trở nên nhu mì, cười nói:

- Công tước Hoa Tulip cần gì phải keo kiệt như vậy? Huống hồ, nơi này là bao sương của thiếu gia Dupont. Hẳn mời ta đi lên cũng không có gì sai chứ?

- Buôn bán là buôn bán.

Đỗ Duy lắc đầu:

- Thứ nhất, thân phận ngài tôn quý, đi vào địa phương này của ta vốn đúng là cho ta nhiều thể diện. Nhưng mà dù sao quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Thân phận ngài mặc dù tôn quý nhưng đã là người khách có thể tới nơi này của ta, có ai không phải nhân vật quan trọng có thân phận lớn! Mặc dù ngài là thánh nữ, lại là công chúa, nhưng cũng không thể phá hủy quy củ của ta. Nếu nói chỉ cần bản thân ngài là công chúa, tước vị tôn quý, là có thể yên vị ngồi vào ghế khách quý ở nơi này của ta. Vậy sau này lan truyền ra ngoài thì việc buôn bán của ta cũng không cần làm nữa rồi! Nơi này có mười mấy bao sương, người có thể đi lên trên đều là đại gia nhiều tiền, mà đã là đại gia thì chính là khách hàng của Đỗ Duy ta vậy. Nếu như người khác phải dùng tiền để hưởng thụ mà ngài không dùng tiền lại có thể đạt được... Vậy đối với mấy người khách hàng này của ta thật là quá không công bằng rồi, các vị nói xem có đúng không?

Vừa hồi lời này, hễ là khách mời trung thành với nhiếp chính vương đều lớn tiếng nói trả lời là đúng.

Mặc dù trên mặt vị thánh nữ này che mạng rồi nhưng mà từ ánh mắt của nàng, xem ra lúc này vẻ mặt của nàng nhất định là không đẹp rồi.

Nhưng thiếu gia bị thịt của nhà Senna kia lại tức giận vội vàng quát:

- Đỗ Duy! Bao sương này là của nhà chúng ta, là ta đã mời thánh nữ đi lên. Bao sương này là nhà ta dùng tiền mua từ trước, người dựa vào cái gì đuổi nàng đi xuống!

Ánh mắt Đỗ Duy đột nhiên bắn về phía thiếu gia này, trong lỗ mũi hừ một tiếng nặng nề, hân ở Tây Bắc giết người như ngóe, tự nhiên hình thành một cỗ uy thế, trợn mắt hừ một tiếng. Thiếu gia Dupont lập tức cảm thấy hai chân như nhũn ra, cả người phát lạnh.

- Dupont Senna.

Đỗ Duy dứt khoát gọi thẳng tên của hắn, lạnh lùng nói:

- Nhớ kỹ thân phận của người! Mặc dù người là con của hầu tước Senna nhưng mà bây giờ bản thân người không có tước vị gì, chỉ là một người bình thường. Ta mang danh công tước Hoa Tulip, người cũng xứng đáng gọi tên ta ư? Người xem người là ai chứ!

Hai câu trách móc này lập tức làm cho mặt Dupont đỏ lên, nhưng mà đối mặt với sát khí của Đỗ Duy, hắn cũng không dám nói gì nữa.

Vốn trong giới quý tộc, chú trọng nhất chính là lễ nghi. Trừ phi là bạn tốt cực kì thân mật, trong chốn riêng tư mới có thể xưng hô tên của đối phương. Trường hợp ở những nơi công cộng bình thường đều phải dùng danh xưng tôn trọng. Nếu không, sẽ bị cho là mất lễ nghi. Vừa rồi trong cơn tức giận Dupont lại có thể gọi thẳng tên của Đỗ Duy, đã là rất thất lễ rồi. Hai câu nói móc của Đỗ Duy mặc dù có hơi khắt khe nhưng người bên ngoài nghe xong cũng không hề cảm thấy là Đỗ Duy sai.

- Còn nữa, Dupont Senna các hạ, quy củ ở nơi này của ta là trong phòng đấu giá: Bất luận kẻ nào cũng không được mang theo vũ khí bên người. Ngài đã là khách quen ở đây rồi! Tức là quy củ này, hẳn là ngài sẽ không thể không biết. Hơn nữa... Ngài chẳng những mang theo vũ khí đi vào, mà còn ngang nhiên ra tay đánh thương người tại đây. Ngài coi nhà đấu giá của ta trở thành địa phương nào rồi? Trở thành vườn hoa ở sau nhà của ngài sao?

Thanh âm của Đỗ Duy, trái lại, càng phát ra âm nhu. Chỉ là Dupont, lại cảm nhận được một cỗ hàn khí như trước từ trong ánh mắt của Đỗ Duy, càng thêm sợ hãi.

- Ta rất xin lỗi, bởi vì người làm trái quy định của thành viên nơi này rồi, làm chuyện mất thân phận. Bắt đầu từ bây giờ, ta thu hồi lại tư cách “hội viên quý nhân” của nhà Senna. Bây giờ mời ngài cùng tùy tùng của mình rời khỏi bao sương. Vì bây giờ tôn trọng đối với cha ngài hầu tước Senna, ta sẽ phái người đem đủ số tiền mua trước bao sương này trả lại cho cha ngài.

Nhìn người hầu của phòng đấu giá ở hai bên, vị thiếu gia bị thịnh này còn muốn phát uy nhưng sớm đã bị người nhắc lên mang ra ngoài. Quản gia Đức Khắc của hắn từ xa cúi đầu thật sâu đối với Đỗ Duy, trong ánh mắt tràn đầy cảm kích, sau đó dùng sức lau vết máu trên mặt rồi đi theo ra ngoài.

Bá tước Billia cùng Dransa liếc nhìn nhau, trong đầu đều chung một ý nghĩ:

- Gia tộc Senna lần này phiền phức lớn rồi! Hầu tước Senna cả đời làm việc thận trọng, không nghĩ được về già, lại bị một đứa con bị thịnh hỗn xược trong nhà làm liên lụy.

Mất thấy Dupont đã bị người mang đi khỏi, vị thánh nữ điện hạ này tự nhiên cũng không thể ở lại trong bao sương. Ánh mắt nàng chuyển một vòng, cười duyên nói:

- Công tước Hoa Tulip! Ngài thật sự muốn cho ta xuống lầu sao?

Đỗ Duy ngược lại cười ha ha, nói:

- Quy củ là không thể phá hỏng! Theo lý thuyết, khách quý ở trong bao sương đích xác có thể mời người bên ngoài đi vào. Nhưng mà vị thiếu gia Dupont này bây giờ mất tư cách... Ân! Nếu như điện hạ ngài không ghét bỏ nơi này của ta thô kệch, mời đến bao sương của ta nghỉ ngơi vậy!

Thánh nữ mặt mày hớn hở, thanh âm phát ra càng nhu hòa, có một chút cúi người rồi nói:

- Bao sương của công tước Hoa Tulip làm sao có thể thô kệch chứ, đa tạ lời mời của ngài!

Nói xong, thản nhiên dời bước đi vào trong bao sương của Đỗ Duy. Người hầu phía sau của Đỗ Duy vội vàng mời nàng đi vào. Vị thánh nữ này dường như đã hoàn toàn coi chuyện vừa rồi là chưa hề phát sinh, nhẹ nhàng an vị bên cạnh Đỗ Duy.

Trong lòng Đỗ Duy cũng không ngăn được xúc động, hai người cha con Đại hoàng tử này đều là “tích dầu thấp đèn”.

- Tốt lắm! Các vị, chuyện đã giải quyết, phía dưới để cho đấu giá tiếp tục thôi!

Sau khi Đỗ Duy tuyên bố xong. Thấy phía dưới thiếu gia Dupont kia được mang ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa, gã hướng về Đỗ Duy ném tới một ánh mắt oán độc.

Hắn không nói chuyện, thánh nữ bên cạnh lại dường như đang cười, thấp giọng nói:

- Ôi chào! Công tước đại nhân, xem ra hôm nay ngài đã đắc tội với người ta rồi! Ôi!

Đỗ Duy bĩu môi, thản nhiên nói:

- Chuyện đắc tội với người chẳng khi nào thiếu được. Nhưng mà đắc tội với một tên bị thịt chẳng biết gì thì cũng không thể tính. Sai lầm không đáng sợ, đáng sợ chính là không biết gì!

-Lời ngài Công tước quả nhiên là diệu ngữ!

Thánh nữ trừng mắt nhìn rồi lại cố ý cười nói:

- Nhưng mà, ngài Công tước, chẳng lẽ không sợ đắc tội với ta sao?

Đỗ Duy cười hắc hắc rồi nhìn nàng và hỏi ngược lại:

- Ôi? Điện hạ, ta đắc tội với ngài sao?

- Đương nhiên không có!

Tiếng nói thánh nữ rất là thoải mái:

- Ngài mời ta ngồi ở bao sương này, ta cảm tạ còn không kịp nữa là...

Hai người đều liếc nhìn nhau, rõ ràng mỗi người đều mang ý xấu nhưng vẫn cứ nói cười thản nhiên, trong ánh mắt lần lượt thay đổi mà không mất lòng nhau.

Nhưng ngược lại, người hầu phía sau của Đỗ Duy ở bên cạnh, thấy hãi hùng khiếp vía. Trong lòng nhin không được thở dài:

- Lợi hại, đại nhân vật quả nhiên không đơn giản. Công tước nhà chúng ta vừa rồi trừng mắt giống như muốn giết người, bây giờ lại cười đến đẹp mắt như vậy...

Phần sau cuộc đấu giá đã không còn khó khăn gì lớn. Các vị khách thần bí tới từ phía nam mặc dù cũng dùng hết sức tranh đoạt với Đỗ Duy, nhưng cuối cùng Đỗ Duy vẫn còn dùng giá tiền lớn một ngàn sáu trăm vạn kim tệ, “mua được” cái ý chỉ của thần của giáo hoàng rồi.

Một ngàn sáu trăm vạn kim tệ cơ đấy... Trong lòng Đỗ Duy không khỏi đau khổ nhưng vẫn còn có chút nghi hoặc. Âm mưu của thần điện, đơn giản như vậy đã tan rã rồi? Có vẻ như phía trước còn có chút vấn đề.

Theo quy củ, gõ phách xong, còn cần phải tra xét trước đám đông nữa. Nhưng bản thân Đỗ Duy chính là chủ nhân của hăng đấu giá, khâu này hắn đã thoải mái mà bỏ bớt rồi (vốn đã không có hàng để kiểm tra!) Ngược lại thánh nữ điện hạ kia, ở trong bao sương cùng Đỗ Duy, sau đó lại không có gây phiền toái cho Đỗ Duy nữa. Chỉ là ngồi ở bên cạnh Đỗ Duy nói mấy lời không mặn không nhạt, mặc dù nàng mang mạng che mặt nhưng mà dáng vẻ vẫn rất đẹp. Hơn nữa thân thể và dáng dấp xinh đẹp, tiếng nói nhu mì, đều có một cổ mị lực, ngồi ở bên người Đỗ Duy, thảnh thơi truyền đến từng làn hương thoang thoang. Trong lòng Đỗ Duy cũng không ngăn được mà thở dài, khó trách tên tiểu tử Dupont kia trúng mỹ nhân kế, thánh nữ điện hạ này quả nhiên có chút mỵ lực.

Đấu giá chấm dứt. Mọi người đều muốn nói lời từ biệt với Đỗ Duy. Billia và Dransa không nói gì, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu cho Đỗ Duy, sau đó lập tức cáo từ rồi rời khỏi. Còn các vị khách khác hôm nay thấy được một vở kịch hay cũng đều cảm thấy không uống chuyên đi này. Cũng có mấy người biết Đỗ Duy nhất định muốn đi gặp Thần Hoàng Tử, nhân cơ hội hướng Đỗ Duy truyền đạt sự trung thành đối với nhiếp chính vương. Hối hối han han một hồi, nhưng công chúa mới là người cuối cùng đi ra.

Trước khi nàng rời đi bỗng nhiên quay đầu lại liếc mắt nhìn Đỗ Duy, thấp giọng cười nói:

- Hà! Công tước đại nhân, người nói, rốt cuộc Diệp Ni phái tốt hay là Ma tát phái tốt?

Nói xong, cũng không đợi Đỗ Duy trả lời, nhẹ nhàng cười rồi đi mất!

Đỗ Duy đứng ở đó chau mày, sắc mặt ngưng trọng lại.

411. Chương 293:- Phần I: Tưởng Đắc Mĩ

Phiên đấu giá không khác “trò hề” cuối cùng cũng đã kết thúc. Đỗ Duy trong lòng nghiền ngẫm dụng ý của Thần Hoàng Tử mà mãi vẫn chưa tìm ra được một đầu mối nào.

Nghiêm trọng nhất bây giờ là hắn trở về đế đô được hai ngày rồi, trong khi đó hắn lại không gặp được Thần Hoàng Tử.

Dựa theo quy củ của Đế quốc Roland, một ngoại thần như Đỗ Duy mỗi lần trở về đế đô, muốn gặp hoàng đế không phải cứ nói gặp là gặp được. Muốn gặp phải thông qua đủ mọi thủ tục công văn đưa lên quan phương, rồi phải chờ Thần Hoàng Tử triệu kiến. Không phải cứ tùy tiện chạy tới hoàng cung, gõ cửa đi vào, muốn gặp là gặp được liền. Thần Hoàng Tử bây giờ tuy chưa chính thức đăng cơ làm hoàng đế nhưng so với hoàng đế thực thụ thì cũng không mấy khác biệt.

Đương nhiên một hồng nhân như Đỗ Duy thì không quá phức tạp đến như vậy. Thông thường chỉ cần hắn phái người đến hoàng cung báo tin là lập tức có thể được triệu kiến. Cái kỳ quặc là lần này đã lâu như vậy mà Đỗ Duy vẫn chưa được triệu kiến, dù hắn đã phái người đi hết lần này đến lần khác.

Điều này là có ý gì? Lẽ nào Thần Hoàng tử tựa hồ như không muốn gặp hắn ngay?

Nhớ lại sự tình buổi đấu giá hôm nay, Đỗ Duy trong lòng có chút khó chịu, hận không thể ngay lập tức được gặp Thần Hoàng tử để trực tiếp chất vấn. Có lẽ hắn không chịu triệu kiến vì muốn gây cho mình một phen bất ngờ không kịp ứng phó trong buổi đấu giá kia.

Đấu giá chấm dứt, đông đảo khách khứa đều đã ra về. Trong lòng Đỗ Duy cũng không có chỗ cho sự tiếc rẻ khi mất đi một ngàn sáu trăm vạn kim tệ. Chuyện trước tiên là phải cử người đến hoàng cung tìm hiểu tin tức xem rốt cuộc thì Nhiếp chính vương điện hạ bao giờ mới chịu triệu kiến mình.

Ông đây tiền cũng đã mất rồi, chuyện người giao cho cũng đã làm. Nếu người còn không chịu gặp ta là có hơi quá đáng rồi đó! Dù sao cũng chính người triệu ta về đế đô, bây giờ lại không thèm gặp ta thì còn là cái đạo lý gì đây!

Hắn nghĩ ngợi còn chưa xong, Zach đã chạy tới báo có người của Thần điện đến tìm.

Đỗ Duy nghe báo liền chau mày:

- Thần điện phái người tới làm gì? Sự tình bây giờ còn chưa đủ làm đau đầu sao! Bọn họ còn muốn đùa bỡn cái gì nữa?

Zach lúc này mới giải thích, Thần điện lần này tới, cũng không có ý gì lạ ngoài chuyện đòi tiền...

Dù sao thì Đỗ Duy cũng đã “mua” giáo tông pháp chỉ, số tiền một ngàn sáu trăm vạn ấy Thần điện đến lấy là việc thiên kinh địa nghĩa không có gì phải bàn.

Sắc mặt Đỗ Duy càng tỏ ra không hài lòng:

- Giữa trưa mới đấu giá xong, đến chiều đã đòi tiền liền! Làm gì mà nhanh vậy!

Nói xong hắn lại trầm ngâm một hồi, rồi mới tiếp:

- Người đi nói với Thần điện: Mặc cho là ai, kể cả là có nhiều tiền, hơn một ngàn vạn như vậy cũng không thể có ngay trong nhà được. Cho ta thời gian vài ngày để gom góp mới có thể đưa! Cứ bảo họ cho ta ít ngày nữa, rồi ta sẽ tự mình phái người đem đến.

Zach trở về gặp người Thần điện, một lát sau quay lại báo cho Đỗ Duy biết: Thần điện đã đáp ứng đi trước, trước khi đi còn ra ý có thể cho hắn ba ngày để gom góp. Ngoài ra còn mời Công tước Hoa Tulip nhớ kỹ, dân chúng phía nam đang bị thiên tai, số tiền này là giáo tông muốn đem đi cứu trợ cho nạn dân đó.

Đỗ Duy nghe xong trong lòng càng thêm uất ức.

Chính mình phải trở về một chuyến. Hôm qua tuy được những nghi thức hoa lệ mang lại chút thể diện, nhưng rõ ràng loại mặt mũi này cũng không thể mang lại ích lợi gì đáng kể. Mà cái chuyện mang trả đất nhà Rowling chẳng qua là của mình đưa lại cho mình mà thôi. Củ cà rốt này nhìn tuy lớn, kỳ thật chính

mình lại chẳng được chỗ tốt nào. Thật ra hôm nay mất đi hơn ngàn vạn kim tệ, đối với Đỗ Duy có khác gì mất đi một nửa gia sản. Hậu đãi như vậy, làm sao trong lòng Đỗ Duy không cảm tức!

Đợi một lúc lâu trong thương phố, Đỗ Duy trong lòng cười lạnh. Thần Hoàng Tử nếu lại không chịu triệu kiến mình, cho mình chút giải thích, đến lúc đó mình nổi giận thật thì không dễ dàng mà bỏ qua được đâu!

Hắn trong lòng đang nảy sinh ý nghĩ độc ác, thì rốt cuộc người hần phái đi cũng trở lại mang theo tin tốt: Nhiếp chính vương điện hạ truyền lệnh triệu kiến Công tước Hoa Tulip!

Cùng trở về với người nhà Đỗ Duy còn có sứ giả cung đình. Gã sứ giả này thấy Đỗ Duy liền tỏ ra vô cùng khách khí. Dù sao thì hắn cũng là người ngoài, còn chưa biết sự tình đầu giá hôm nay, chỉ biết bây giờ vị thiếu niên công tước này là hồng nhân đệ nhất nhân vật. Đối với Đỗ Duy vô cùng cung kính.

Đỗ Duy vừa nghe Hoàng tử Thần triệu kiến mình, lập tức lông mi nhú lại. Cũng không thèm khách khí với sứ giả cung đình mà phân phó người chuẩn bị xe ngựa đi hoàng cung.

Cung đình sứ giả thật ra lại càng hoảng sợ. Hắn ở hoàng cung bao lâu, quy củ rất rành rẽ. Trên lý thuyết mà nói, một thần tử như Đỗ Duy được cung đình triệu kiến về, nhất là loại ngoại thần quay về để đô lần đầu tiên “chính thức” vào hoàng cung gặp vua, phải tắm rửa thay quần áo, mặc vào trang phục chính thức của một Công tước, đầy đủ bội dải lễ trượng cùng huân chương mới có thể vào được hoàng cung. Như vậy mới gọi là đủ lễ tiết.

Thế nhưng vị Công tước Hoa Tulip này, tùy tiện dẫn người bên mình đi, lại còn mang cái vẻ mặt khó chịu nữa chứ.

Cung đình sứ giả nghe Đỗ Duy nói, vội vàng chạy lại áp úng ngăn cản:

- Hoa Tulip Đại công... Cái! Cái này... Không cần phải gấp gấp vậy đâu...

Lời vừa thốt ra, Đỗ Duy trừng mắt, nghĩ thầm trong bụng: “Còn không gấp? Ông đây mất đến một ngàn sáu trăm vạn kim tệ, sao lại không gấp!”

- Cái này... Quy củ đó... Ngài có phải là nên mặc quần áo hoàng cung trước khi đi không?

Cung đình sứ giả thở dài.

Đỗ Duy trợn mắt lên:

- Người xem trên người ta đang mặc không phải quần áo thì là gì?

Gã Cung đình sứ giả lại càng hoảng sợ, gấp gáp nói nhanh:

- đương nhiên không phải, chỉ là...

Hắn chợt nhận ra Đỗ Duy không còn kiên nhẫn, vốn đang muốn nhắc nhở vấn đề lễ tiết, thì Đỗ Duy đã nổi giận:

- Đi mau lên! Ta đây thân phận là ma pháp sư, cái gì quy củ cũng không quản tới đầu ta.

Hắn nói xong bước đi luôn. Cung đình sứ giả mắt thấy Đỗ Duy hỏa khí không nhỏ, nghĩ thầm nghĩ trong bụng, chuyện đã không liên quan tới mình, việc gì phải lăm chuyện cho thêm rắc rối với vị đại nhân này. Nghĩ vậy hắn cúi đầu đi theo ra ngoài.

Xe ngựa đến hoàng cung theo mệnh lệnh của Nhiếp chính vương điện hạ, lại có vị sứ giả của cung đình làm tùy tùng. Lúc đi vào ngự lâm quân nhận ra xe ngựa của Công tước Hoa Tulip nên chỉ tùy ý kiểm tra đơn giản rồi để cho Đỗ Duy tiến vào.

Vào đến Hoàng cung, Đỗ Duy xuống xe liền có người đi lên truyền lệnh cho hắn: Nhiếp chính vương đang ở trong ngự hoa viên, mời Công tước Hoa Tulip vào gặp.

Hoa viên hoàng cung Roland đế quốc được coi là nơi có cảnh sắc kì dị trên cả đại lục. Phạm là nhà của quý tộc, hoa viên đều là trang trí vô cùng mỹ lệ, danh hoa cây cỏ cần gì đều có. Nhưng hết lần này tới lần khác, thân là Hoàng đế Roland đế quốc, hoa viên hoàng cung trông có vẻ cực kì tồi tàn.

Không vì lý do gì khác. Chỉ vì con đường trong hoàng cung này chỉ trồng duy nhất một loại thực vật.

Kinh cúc hoa (bụi hoa gai)

Chính là Kinh cúc hoa, quốc huy của Hoàng thất Đế quốc Roland. Nhưng trên thực tế loại hoa này hoàn toàn chẳng thể nào gọi là đẹp mắt cả. Đúng như cái tên gọi của nó, Kinh cúc hoa là một loại cây sinh trưởng trên đất cằn cỗi. Điểm lác đác trên mặt đất ngoài những bông hoa nhỏ màu trắng, ngoài ra không còn gì có thể tạo nên mỹ quan được. Thứ duy nhất đáng giá ở nó, có lẽ chỉ là khả năng sinh trưởng kiên cường mạnh mẽ mà thôi!

Đáng thương đường đường Hoàng cung, chỉ vì để cho phù hợp với truyền thống “Kinh cúc hoa” gia tộc mà tại hoa viên hoàng cung chỉ có mỗi một loại thực vật. Thật sự khiến người ta phải buồn bực trong lòng, một tảng đá lớn mang trên mình một bụi gai thì có gì là đẹp?

Đỗ Duy đang đi vào hoa viên thì chợt nghe từ xa một tràng cười thật thanh thúy dễ nghe của trẻ con. Phóng tầm mắt nhìn ra liền thấy quanh hoa viên, một đám võ sĩ hoàng cung mặc giáp vàng đang hộ vệ xung quanh, sau khi nghe thông báo mới để cho Đỗ Duy một mình đi vào.

Giờ này đang là mùa đông, hoa trong vườn thật sự không có gì đáng nhìn. Chỉ thấy một mảng hoa bụi gai đang héo rũ. Thế nhưng trong hoa viên lại có hai đứa trẻ ăn mặc hoa lệ đang chơi trò đuổi bắt, bên cạnh là mấy cung nữ đang khấn trương theo dõi. Chỉ sợ một hài tử không cẩn thận chạy không cẩn thận chạm vào bụi gai rồi bị thương.

Đỗ Duy rút cuộc cũng thấy Thần Hoàng Tử, thủ phạm hại hấn mất toi hơn ngàn vạn kim tệ. Vị nhiếp chính vương trẻ tuổi của cả đế quốc hôm nay chỉ mặc một áo bào trắng đơn sơ thanh nhã, vẻ mặt hấn tươi cười nhìn theo hai đứa trẻ đang chơi đùa.

Hai mắt Đỗ Duy nhìn Thần Hoàng Tử dò xét...

Một năm rưỡi nay không gặp, vị Thần Hoàng Tử này xem ra đã chứng chạc trầm ổn hơn rất nhiều. Đạo trước hai người từ trong chính biến mà nói, mặc dù Thần Hoàng Tử đó đã tỏ ra cao thâm khó lường, nhưng trên người vẫn toát ra khí chất hưng phấn của người trẻ tuổi. Còn bây giờ, thật không thể tưởng, chưa đến hai năm không gặp, vị Nhiếp chính vương non trẻ ngày xưa giờ đây khí chất nội liễm, một thân uy nghi không giống như một người chưa quá ba mươi nữa!

Đôi mắt kia vẫn sáng ngời như cũ, có điều duệ khí bên trong đã hoàn toàn biến thành một loại trầm ổn sâu lắng. Chỉ duy nhất không thay đổi chính là khóe miệng mỉm cười kia, vẫn như xưa tạo cảm giác ấm áp cho người xung quanh. Làm cho người ta có ý muốn thân cận.

Thấy Đỗ Duy từ xa đi tới, Hoàng tử Thần càng tươi cười cao giọng chào đón:

- Đỗ Duy, người đã tới! Mau mau đến đây cho ta xem! Trải qua hai năm ở Tây Bắc, xem ra người đã cao lên không ít!

Những lời này của hấn thật thân thiết, chẳng khác những người anh em tốt đã hai năm không gặp nhau. Chỉ một vài lời thân mật chào hỏi của hấn, cũng khiến Đỗ Duy một bụng phần nộ cũng không có cách nào phát tiết được nữa.

Bất đắc dĩ, Đỗ Duy phải đè nén bực bội, bước tới vài bước làm lễ rồi ho khan một tiếng:

- Điện hạ!

Thần Hoàng tử tinh tế nhìn vào mắt Đỗ Duy rồi bỗng thở dài, giọng nói càng ôn hòa:

- Đỗ Duy... Bằng hữu của ta! Hai năm sương gió Tây bắc, xem ra đã làm người đen hơn không ít so với lúc còn ở đế đô rồi!

Đỗ Duy cười ảm đạm:

- Tây Bắc gió lạnh thổi quanh năm, hoàn cảnh ác liệt, ta đương nhiên cũng có chút vất vả...

Hoàng tử Thần vỗ vỗ vai Đỗ Duy, sau đó nhìn hấn bằng ánh mắt hàm chứa phần nào xin lỗi. Lấy thân phận cùng địa vị của Đỗ Duy ra mà nói, trên toàn đại lục, ngoài trưởng bối gia tộc ở ngoài, chỉ có vị Nhiếp chính vương này là có tư cách vỗ vai hấn mà thôi!

- Vất vả cho người... Mọi hy sinh của người ta đều ghi khắc trong lòng!

Thần Hoàng Tử cười nhẹ nhàng, không đợi Đỗ Duy cất tiếng, liền chỉ vào hai đứa trẻ đang chơi đùa, cười nói tiếp:

- Đến xem đi, đây là hai đứa con trai gái của ta đó.

Quý tộc hoàng thất phần lớn đều tảo hôn. Vị hoàng tử này nghe nói mười sáu tuổi đã kết hôn, mười tám tuổi đã làm cha, chuyện ấy Đỗ Duy cũng biết. Năm nay Hoàng tử Thần hai mươi sáu tuổi, có một con trai tám tuổi, con gái sáu tuổi. Có điều trước nay Đỗ Duy chưa thấy qua, đến bây giờ mới gặp tại nơi này.

Bọn trẻ nhìn thấy Đỗ Duy đứng bên cạnh cha chúng. Xưa nay chúng sống ở trong cung, rất ít khi gặp người ngoài. Mà Thần điện hạ cũng rất ít khi dẫn chúng đi gặp các quý tộc đại thần. Hơn nữa lần này lại thấy Đỗ Duy trẻ tuổi anh tuấn đứng cạnh cha mình, cả hai không khỏi tò mò giương mắt lên nhìn hẩn.

Nhìn đứa trẻ trai bên trái lớn hơn một chút. Hơn tám tuổi, bắt đầu tiếp nhận giáo dục lễ nghi cung đình, thoáng giật mình nhớ ra những gì Lễ sư đã dạy. Mặc dù thân thể nó còn chưa phát triển, vẫn còn phần lớn chất trẻ con trên người, nhưng cũng biết thể hiện bộ dạng nghiêm túc. Hướng tới Thần Hoàng Tử hô một tiếng “Phụ thân!” rồi quay đầu lại nhìn Đỗ Duy.

- Vị này là Hoa Tulip Đại công tước!

Thần Hoàng Tử nhắc tiểu Hoàng tử một tiếng, lập tức cậu nhóc tám tuổi này biểu hiện ngay ra điển hình lễ nghi của bồi dưỡng của cung đình. Hướng tới Đỗ Duy nở nụ cười, giọng nói tuy còn non nớt nhưng lại cố gắng làm ra dáng vẻ nghiêm túc:

- Chào Hoa Tulip đại công các hạ, ta là Charles Augustine!

Đỗ Duy nhìn đứa nhỏ tám tuổi này bắt chước bộ dáng của người lớn, trong bụng thở dài cúi người xuống:

- Chào ngài, Hoàng tử điện hạ.

Thế nhưng công chúa sáu tuổi đứng bên cạnh lại phảng phất có chút rụt rè, núp sau lưng tiểu hoàng tử chỉ lộ nửa thân trên nhìn trộm Đỗ Duy. Đột nhiên ngọt ngào lên tiếng:

- Ngài... Ngài có phải là vị công tước thần kì đã tạo nên một tòa thành trong ba tháng đúng không?

Tiểu công chúa nói chuyện có chút lắp bắp, giọng nói ngọt ngào mềm mại làm Đỗ Duy không nhận được nhớ tới kiều thê ở nhà. Nhìn tiểu cô nương xinh đẹp tựa búp bê, không khỏi lộ ra nụ cười ôn hòa:

- Ta chỉ là công tước thôi, không phải công tước thần kỳ gì cả!

Tiểu hoàng tử Charles chau mày lôi em gái mình ra, sau đó ho khan một tiếng:

- Karina, muội quên lễ tiết rồi!

Tiểu cô nương lè lưỡi, nhưng cũng đứng ra trước Đỗ Duy, cung kính hành lễ. Đỗ Duy mặc dù không thích những nghi thức phức tạp này nhưng trước mặt nhiếp chính vương cũng đành đáp lễ.

Hai đứa con của Thần Hoàng Tử cũng thật xinh đẹp! Charles thừa hưởng bảy phần dung mạo anh tuấn của cha mình, nhất là đôi mắt kia không kém phần sâu sắc. Vừa rồi lúc hẩn chơi đùa còn chưa nhận thấy nhưng trong giờ phút yên tĩnh này, mọi giáo huấn lễ nghi của hoàng gia đều bộc lộ ra rõ rệt.

Về phần công chúa Karina bé nhỏ, đôi gò má đầy đặn lại có chút tròn tròn đáng yêu của trẻ con, trắng mịn đáng yêu, một mái tóc xoăn màu vàng kim. Giống như một tinh linh thiên sứ đáng yêu hơn là một người bình thường, đôi mắt xanh to tròn, ánh mắt thuần khiết khiến lòng người không nhận được mà sinh lòng yêu mến.

412. Chương 293:- Phần Ii: Tưởng Đắc Mĩ

- Hoa Tulip Đại công...

Karina rụt rè nhìn nụ cười hòa nhã trên môi Đỗ Duy, bỏ qua chút sợ sệt trong lòng, thấp giọng thăm dò:

- Ta! Ta nghe nói ở Tây Bắc vui lắm, người có thể kể cho ta nghe một vài chuyện ở đó không? Có thật là người chỉ cần ba tháng là tạo nên một tòa thành không?

Đỗ Duy gật đầu mỉm cười, ngồi xổm xuống bên cạnh Karina, hắn không nhịn được vuốt nhẹ mũi Karina, mỉm cười nói:

- Đúng rồi! Nếu công chúa điện hạ có hứng thú như vậy, tương lai ngài trưởng thành là có thể tận mắt xem mà!

Karina bé nhỏ bị Đỗ Duy vuốt một cái lên mũi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên, lui ra phía sau mấy bước, đôi mắt to tròn chợt hiện lên một tia thất vọng:

- Lại phải đợi sau này lớn lên sao!

Thần Hoàng Tử cười ha hả, nhìn qua người hầu bên cạnh:

- Thời gian không còn sớm, dẫn bọn chúng về đi! Buổi học hôm nay cũng nên bắt đầu rồi đó! Ta và Hoa Tulip Đại công còn có chuyện phải bàn.

Người hầu hai bên nghe lệnh tiến lên dẫn đôi hoàng tử công chúa đi ra. Cậu nhóc Charles vẫn lễ nghi như cũ, hướng tới hai người thì lễ xong mới rời đi. Còn Karina bé nhỏ lại cứ nhìn Đỗ Duy bằng ánh mắt tràn ngập tò mò không chịu thôi cho đến lúc bị cung nữ bế đi.

Hai đứa trẻ đi rồi, trong vườn chỉ còn lại Đỗ Duy và Thần Hoàng Tử hai người. Bọn võ sĩ hộ vệ cũng đều lùi ra xa. Thần Hoàng Tử lúc này mới mỉm cười quay đầu nhìn Đỗ Duy:

- Hai đứa trẻ của ta thế nào?

Đỗ Duy gật gù:

- Thông minh xinh đẹp! Điện hạ ngài thật có phúc khí!

Hoàng tử Thần ánh mắt ngưng đọng, chợt thở dài:

- Sinh ra trong gia đình hoàng tộc... Cũng chưa hẳn đã gọi là phúc khí!

Nói xong hắn lắc lắc đầu tự cười mình:

- Nhìn bọn chúng thân mật vui vẻ, ta lại nhớ tới cái ngày đại ca cỡi ngựa chở ta theo bên mình... Hắc hắc!

Nói đến ngày chính biến, Đại hoàng tử bỏ mình, Đỗ Duy ngậm miệng không nói được một lời.

Nhưng giọng Thần Hoàng Tử lại bỗng nhiên biến đổi, dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc trầm giọng nói với Đỗ Duy:

- Đỗ Duy! Người có thể đáp ứng ta một việc không? Sau này người phải giúp ta dạy dỗ hai đứa trẻ kia thật tốt, có được không?

Đỗ Duy sửng sốt:

- Điện hạ, ý ngài là...

Trong ánh mắt Hoàng tử Thần hiện lên một tia phức tạp, tuy nhiên lập tức được giấu đi bằng giọng cười thoải mái:

- Đứa nhỏ Charles đã tám tuổi, cũng bắt đầu mời sư phụ cung đình dạy dỗ hắn rồi. Nhưng dù sao Đỗ Duy nhà người cũng là cung đình học giả. Hơn nữa ta biết người vốn bác học đa tài, đã vậy tuổi người cũng không quá lớn, chỉ hơn hắn bảy, tám tuổi mà thôi. Nếu người đồng ý dạy dỗ cho đứa trẻ này, so với mấy lão học giả râu bạc kia còn tốt hơn nhiều. Chung quy thì bọn trẻ đối với mấy lão già kia vẫn có chút tâm lý kháng cự.

Đỗ Duy giật mình, còn đang cẩn thận suy tính xem lời nói của điện hạ có ý gì. Hoàng tử Thần tiếp tục:

- Con trai của ta xem ra cũng thông minh, ta đặt kỳ vọng ở nó rất nhiều. Ân! Sau này ta mong người nhận làm sư phụ cho nó!

Một câu nói này có vẻ hàm ý nhiều thứ đây.

Kỳ vọng rất lớn... Không lẽ Thần Hoàng tử muốn lập Charles kế vị?

Để cho mình làm sư phụ của hoàng tử, tương lai là thầy của hoàng đế. Địa vị thật sự là cao quý!

Đỗ Duy cười cười:

- Nếu điện hạ đã thắng thần với ta như vậy, đương nhiên ta không dám cự tuyệt rồi... Có điều ta thường xuyên ở Tây Bắc, chỉ sợ không có thời gian về Đế đô mà dạy dỗ cho hoàng tử!

Hoàng tử Thần lắc đầu cười với Đỗ Duy:

- Đại công tước Hoa Tulip của ta... Người ở Tây Bắc cả đời được sao? Tây Bắc là địa phương lạnh giá. Cái địa phương đó linh chủ nào cũng đều tuyển ra một Tổng đốc thay mình quản lý, lấy cớ mà về đế đô hưởng phúc. Còn người lại có vẻ yêu thích ở Tây Bắc như vậy, hai năm ra ngoài cũng không trở về được lấy một lần a!

Đỗ Duy cười nhạt nhìn Hoàng tử Thần:

- Điện hạ nói đùa rồi, cục diện ở Tây Bắc như vậy, ta muốn trở về ngài có cho phép ta không? Đương nhiên còn có những người mong ta không thể trở về nữa ấy chứ!

Hai người nhìn nhau cười. Không nói gì.

Sau đó, Thần Hoàng Tử sánh vai cùng Đỗ Duy tản bộ trong vườn hoa. Trầm mặc một lúc, Thần Hoàng Tử chậm rãi nói:

- Tương lai chờ cục diện ổn định, người phải trở về đây. Đỗ Duy! Ta luôn kỳ vọng rất cao ở người, trong thâm tâm của ta, người không chỉ là một tên Tổng đốc của một cái hành tỉnh bé nhỏ!

Kỳ vọng cao? Đỗ Duy trong lòng cười khở, thật ra người kỳ vọng đối với ta thấp đi một chút mới là tốt! Ở Tây Bắc, ông đây là hoàng đế cao chót vót, tiêu dao tự tại, ngược lại về đế đô mới là giảm uy thế của ta nhiều lắm!

Nhìn sắc mặt Đỗ Duy, Thần Hoàng Tử cũng đoán được phần nào tâm tư của hắn, liền dừng bước thấp giọng:

- À! Tốt lắm! Người cũng không cần nói, ta đã biết người muốn nói gì rồi. Sự tình hôm này, ta cũng không nói trước với người mà đã phái người làm như vậy. Trong lòng người hơn phân nửa cũng là bất mãn với ta.

Trong lòng Đỗ Duy có bất mãn đi nữa, làm thế nào mà nói ra. Hắn bĩu môi, nói:

- Không dám! Ngài là Nhiếp chính vương, ta thân là thần tử, vì điện hạ mà chỉ sẽ khó khăn cũng là việc nên làm!

Hoàng tử Thần cười ha hả, nói với Đỗ Duy:

- Tốt lắm! Một ngàn sáu trăm vạn kim tệ kia, ta sẽ không để cho người phải móc hầu bao ra đâu, người yên tâm chưa? Bây giờ đừng có làm cái mặt đau khổ như vậy nữa, chuyện đó để tối nay ta phân phó người đi làm, khoản tiền này, ta sẽ bỏ ra!

Ồi! Không tốn tiền! Mặt mũi Đỗ Duy lúc này đã tươi hơn nhưng trong lòng hắn vẫn kinh sợ như cũ. Đối với vị điện hạ này còn ai hiểu rõ hơn hắn, đối phương đã chủ động biểu không mình như vậy chưa chắc đã là dấu hiệu tốt à!

Quả nhiên, hai người vừa đi thêm vài bước, Thần Hoàng Tử đã chuyển chủ đề lên tình hình Tây Bắc.

- Tại thảo nguyên, ta nhiều lần nghe nói người đánh bại thiết kỵ quân tại thành Gileat. Hai vạn quân Kim Lang tinh nhụt, còn có một đại tát mãn Vu sư cũng bị người đánh cho tan tành. Lấy ít chống nhiều mà đạt thắng lợi to lớn như vậy, người thật sự làm cho ta phải kinh ngạc đó! Đỗ Duy, ta phát hiện ra người quả là có tài năng quân sự thiên phú, mặc dù ta đã xem qua chiến báo nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ. Dù sao thì diễn biến tận mắt phải nhờ người phải kể thêm cho ta nghe, tình hình đại chiến dưới chân thành Gileat ra sao?

Đề cập tới gia tộc Rowling, Đỗ Duy không khỏi xấu hổ trong lòng. Dù sao bây giờ hắn cũng đã đổi thành gia tộc Hoa Tulip, dù chỉ là danh nghĩa cũng vậy.

May mắn thay hắn biết Hoàng tử Thần không phải lấy cái sự việc đó ra để châm biếm mình. Trầm ngâm một hồi, hắn đem những chuyện người thảo nguyên tiềm phục dưới đất, đại chiến dưới thành Gileat đã trải qua kể hết ra một lượt.

Nói đến chuyện quân Tây Bắc cấu kết với bọn người thảo nguyên, tạo cơ hội cho bọn chúng lên vào hành tỉnh Desa, thủ phủ Roland. Rồi chuyện bản thân bức bách quân Tây Bắc phải lui binh mười dặm, chuyện ăn mặc giả dạng như thế nào! Rồi lại nhắc đến chuyện chia quân làm nhiều tuyến ra khỏi thành, giữa đường công kích kỵ binh quân thảo nguyên, làm sao biết chuyện thành Gileat bị bao vây, sau đó quyết chiến một trận dưới chân thành...

Những chuyện đã trải qua kể ra thật nhiều, Đỗ Duy càng nói càng phấn khích, Thần Hoàng Tử cũng nghe đến nhập thần, không chen vào một lời nào.

Vừa kể xong, Đỗ Duy lại bổ sung:

- Điện hạ, chiến thắng lần này thật ra phần lớn nhờ vào vận khí. Nếu không phải ta ngẫu nhiên trên đường công kích kỵ binh của quân thảo nguyên mà nắm được tin tức, có lẽ đã không kịp tới cứu viện cho thành Gileat. Ất hẳn lúc đó không chỉ thành bị công phá, mà Tổng đốc Bohan của hành tỉnh Norin dù có kịp thời phái viện quân tới thì ngàn dặm xa xôi, có đến nơi cũng đã thương vong đổ máu nặng nề, hy sinh vì đế quốc chúng ta rồi...

- Điều đó thì ta biết.

Hoàng tử Thần khoát tay Đỗ Duy, chợt hỏi:

- Đối với bản thân ngươi, có lẽ vẫn còn nghi hoặc vì sao bọn người thảo nguyên lại lén lút nhắm đến mục tiêu là thành Gileat?

Đỗ Duy sững sờ, trong lòng hắn biết rõ, người thảo nguyên phụng mệnh Đại Tuyết Sơn Vu Vương đến tìm kiếm con ma thú kia. Nhưng sự việc này hắn không định kể ra chi tiết cho hoàng tử Thần nghe. Ngẫm nghĩ một hồi, hắn tìm lấy một cái cớ phù hợp mà gạt đi:

- Ta cũng không rõ lắm! Chắc là quân Tây Bắc có cấu kết... Nên bọn chúng muốn thừa cơ quân Tây Bắc đang vây khốn thành Lâu Lan mà đánh lén chúng ta một phen!

- Chỉ để chiếm đất mà thôi! Không thể nào bọn chúng lại phái đến đội quân chủ lực như Kim Lang và hai vạn thiết kỵ tinh nhuệ.

Hoàng tử Thần lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi lại nói:

- Sự tình này có vẻ kỳ quặc, phải tra xét cẩn thận hơn nữa!

Đỗ Duy vẫn lẳng lặng đứng một bên, không trả lời câu này của Thần Hoàng Tử.

Sau một hồi trầm mặc, Thần Hoàng Tử chợt cười cười nhìn Đỗ Duy:

- À! Ta còn nghe nói, khi đại phá kỵ binh quân thảo nguyên ở Gileat, ngươi đã sử dụng một loại vũ khí mới có uy lực cường đại phải không? Mà loại vũ khí đó lại có thể phát nổ rất mạnh nữa! Nghe nói khi vụ nổ xảy ra, ngọn lửa bốc cao ngang trời, uy lực mạnh mẽ ghê gớm, mà người bình thường cũng có thể dùng được nó. Đó cũng là một nguyên nhân chủ yếu giúp đánh bại người thảo nguyên, có phải không?

Vừa nói, Thần Hoàng Tử vừa nheo mắt, tủm tỉm cười nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy trong lòng âm trầm, tự nhủ rằng không ổn. Cái loại bình thuốc súng của mình, hôm đó đại chiến ở Gileat, địch ta hai bên cả mấy vạn con mắt cùng nhìn thấy, làm sao mà giấu được đây. Hắn đành cười khổ nói:

- À phải! Đó là một loại mới, nhưng thật ra uy lực cũng không quá lớn như lời đồn đãi vậy đâu. Chỉ là bỗng nhiên ánh lửa sáng bừng cùng tiếng động quá dọa người, khiến cho chiến mã của quân thảo nguyên phải kinh hoàng mà thôi!

- Ta chỉ e là... Không đơn giản như vậy!

Thần Hoàng Tử như cười như không, liếc mắt nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy giật mình, lại nghe Thần Hoàng Tử tiếp tục nói:

- Ta nghe nói người đem thứ đồ này ném vào một đám người, khi nổ có thể gây uy lực rất lớn, sát thương diện rộng địch nhân. Ngày đó người thảo nguyên đã phải chịu thua thiệt lớn! Hơn nữa người còn cho một đội ngũ ma pháp sư cười chối, từ trên bầu trời ném loại vũ khí này, hiệu quả lại càng thần kì, đúng không?

Đỗ Duy càng nghe càng nhũn mảy, âm thầm minh bạch ý tứ của Thần Hoàng Tử, trong lòng hẳn liền có hơi hướng bất mãn, nhưng vẫn ngậm miệng không thốt ra một lời nào.

- Ai...

Hoàng tử Thần đột nhiên thở dài, sau đó nhìn vào mắt Đỗ Duy, giọng nói thành khẩn:

- Đỗ Duy! Ta biết, ta nói vậy giống như đang thêm muốn loại vũ khí mới của người, cũng có hơi quá đáng. Nhưng người là người thông minh, cũng nên hiểu rằng cục diện Tây Bắc hết sức căng thẳng phức tạp, trong vòng ba năm tới ắt sẽ xảy ra một trận chiến lớn. Đến lúc đó, đối mặt với quân Tây Bắc và quân thảo nguyên, bản thân gia tộc Hoa Tulip của người sẽ không còn đủ lực nữa. Nhiều năm trước ta đã ngầm ngầm chính đồn quân bị, nếu loại vũ khí mới của người có thể đem ra trang bị cho quân đội của đế quốc thì đại chiến trong tương lai sẽ tạo được rất nhiều lợi thế, mang lại hiệu quả cực kỳ tốt. Chưa kể loại vũ khí như vậy có thể giúp giảm bớt rất nhiều thương vong cho quân đội của đế quốc chúng ta!

Đỗ Duy như thế nào lại không biết đạo lý đó?

Hắn cũng không phải không chịu đem hỏa dược cung cấp cho Thần Hoàng Tử. Dù sao thì ở Tây Bắc, hắn cũng đã mang một ít tặng cho Tổng đốc Bohan. Đã có thể cho Bohan cũng có thể cho Thần Hoàng Tử, chỉ là trong lòng hắn vẫn còn đôi chút không muốn...

413. Chương 294: Bí Mật Ngày Chính Biến

Đỗ Duy nhớ ngày mình đi Tây Bắc cơ hồ trắng tay! Đế đô trung ương không hề chi viện một binh một tốt nào, một kim tệ ủng hộ cũng không có! Mình đơn thuần phải tự lực cánh sinh mới tạo ra cục diện Tây Bắc như bây giờ. Vậy mà giờ đây cây đại thụ mình vất vả gieo trồng, Thần Hoàng Tử chỉ bằng một câu liền muốn hái quả sao?

Trên đời này làm gì có chuyện tiện nghi như vậy?!

Huống hồ hơn một ngàn vạn kim tệ mình vừa bỏ ra còn chưa biết tìm lại ở đâu đây.

- Ta biết trong lòng người có chút không tình nguyện!

Thần Hoàng Tử mỉm cười nói:

- Ta cũng không phải mở miệng ăn không. Dù sao ta cũng biết loại vũ khí mới này người phải hao phí rất nhiều mới có thể nghiên cứu ra. Ta cũng sẽ không ăn không của người... Như vậy đi, ta bỏ ra một ngàn vạn kim tệ mua lại công nghệ chế tạo vũ khí mới này thì sao? Mặt khác... Loại chổi bay kia ta cũng xuất ra sáu trăm vạn kim tệ. Hắc hắc... Ta rất có hứng thú đối với phi đội Decepticons của người. Nếu có thể bồi dưỡng được mấy vạn không quân như vậy... Ưu thế kỵ binh của đám người thảo nguyên sẽ chẳng là cái gì!"

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm hắn không kìm được kích động hẳn lên.

Vài vạn?

Đỗ Duy nghe vậy cười thầm. Thầm nghĩ chế tạo chổi bay này dễ dàng vậy sao? Cho dù có công nghệ chế tạo của đại sư Arike nghiên cứu ra thì cũng phải dùng nước suối tăng tốc thời gian của mình mới có thể tạo ra loại gỗ hồ đào biến dị từ mầm non đó. Trong kho của mình lúc này cũng chỉ còn mấy chục cái mà thôi!

Vài vạn sao? Không cần phải nghĩ làm gì!

Hơn nữa người điều khiển chổi bay phải biết ma pháp, tối thiểu cũng phải là ma pháp học đồ mới được! Nếu không, không có ma lực truyền vào thì không thể bay nổi. Ma pháp sư trên cả đại lục mới có mấy trăm người. Cộng thêm ma pháp học đồ cũng chỉ có mấy ngàn mà thôi... Tìm đâu mà ra mấy vạn không quân?

Thần Hoàng Tử không hiểu đạo lý trong đó. Tưởng dễ dàng thế sao?

Nhưng mà... Một ngàn vạn cho hỏa dược, sáu trăm vạn cho chổi bay... Kẻ này nghĩ thật hay a! Dùng loại phương pháp này trả lại ta một ngàn sáu trăm vạn, lại còn muốn lấy đi hai vũ khí sát thủ là hỏa dược cùng chổi bay của ta sao?

Trên thế giới này có chuyện tiện nghi như vậy sao?

Đỗ Duy nghĩ tới đây thầm cười lạnh

- Điện hạ, chuyện này chỉ sợ là không thể thực hiện được!

Về mặt Đỗ Duy tiếc hận thở dài.

Thần Hoàng Tử nhướng mày nhìn hắn cười khổ hỏi:

- Có chuyện gì sao? Công tước Hoa Tulip của ta. Hay là người hiềm ta trả giá quá thấp? Ừ, ta biết người phải chịu thiệt thòi một ít. Thế nhưng ta bây giờ tài chính cũng không dư dật. Dù sao bây giờ ta nắm quyền thời gian chưa dài, rất nhiều sự tình đều cần phải ổn định nên dùng tiền cũng nhiều. Chi tiêu quân sự khổng lồ, hơn nữa ta bây giờ đang chuẩn bị cho đại chiến tương lai, chinh đồn quân bị nên tiền trong tay không còn nhiều lắm...

- Vấn đề không phải là tiền! Đỗ Duy lắc đầu: “Điện hạ, người nghe ta giải thích tỉ mỉ chút.”

Điều bộ trên mặt hắn rất là thành khẩn nhưng trong lòng lại nghĩ thầm, người muốn bắt chết ta, chẳng nhẽ ta lại không biết bắt bí lại người?

Hắn tuy thầm nghĩ như vậy nhưng về mặt lại vô cùng chân thành, hít vào một hơi thật sâu rồi lùi lại một bước, sau đó lại cúi người thật thấp trầm giọng nói:

- Điện hạ. Nghĩ đến tước vị của ta hiện tại đều là do ngài cấp cho. Ngài đối với Đỗ Duy ta ân sủng cực kỳ, mọi người đều biết. Mấy thứ vũ khí này ta tạo ra đơn giản cũng chỉ là vì nguyên nhân đối phó với quân Tây Bắc cùng người thảo nguyên. Đạo lý ngài nói ta không phải không hiểu, chỉ là thực tế lại không đơn giản như vậy!

Hắn nói thành khẩn như vậy, Thần Hoàng Tử bị cự tuyệt cũng không tức giận, ôn tồn cười với hắn:

- Ô, người nói đi. Chỗ nào không ổn?

- Chúng ta trước tiên là nói về cây chổi bay kia đi.

Đỗ Duy cười khổ đáp:

- Điện hạ của ta, ngài đừng nhìn thấy ta tạo ra hai mươi mấy ma pháp đệ tử cười chổi bay đầy trời liền tưởng việc này đơn giản như vậy. Phi đội Decepticons này nói thực ra chính là dùng vàng đúc thành! Đội ngũ này ở quy mô nhỏ dùng làm kì binh còn được chứ theo lời ngài nói tổ chức ở đại quy mô tuyệt đối không có khả năng! Trước tiên là nói về cây chổi bay này. Loại ma pháp công cụ này chế tạo cực kỳ gian nan.

Nói xong Đỗ Duy cũng không giấu diếm đem đại khái công nghệ cùng phương pháp chế tạo chổi bay giải thích sơ qua một lần.

Thần Hoàng Tử dù sao cũng từng học qua ma pháp từ cung đình ma pháp sư, thực lực bản thân cũng không kém. Kiến thức trên phương diện ma pháp tự nhiên không thấp nên vừa nghe Đỗ Duy nói hắn liền minh bạch. Chổi bay này chế tạo quả thực quá mức đắt đỏ.

Hướng hồ Đỗ Duy vẫn còn che giấu về chuyện nước suối tăng tốc thời gian. Không có nước suối tăng tốc thời gian kể cả cho người toàn bộ kỹ thuật, người cũng không thể tạo ra được cái loại gỗ hồ đào biến dị từ mầm non này! Riêng điểm này đã có thể nói là vô cùng khó! Gỗ hồ đào trên đại lục vốn đã hi hữu, nếu không cũng không có chuyện ma pháp sư lấy việc bản thân có ma pháp trượng gỗ hồ đào mà tự hào. Mà gỗ

hồ đào biến dị này theo lời Đỗ Duy nói trông được so với cây non bình thường còn khó hơn mười lần. Tỷ lệ sống được một đến hai thành đã là rất tốt rồi.

Thần Hoàng Tử đại khái thẩm tính ra giá thành một cây chổi bay, bất giác hít vào một hơi lãnh khí!

- Nói như vậy ... một cây chổi bay e là không có mấy chục vạn kim tệ là không tạo ra được?

Về mặt Thần Hoàng Tử sầu lo.

Đỗ Duy thuận thế đẩy thuyền buông thêm một câu:

- Mấy chục vạn kim tệ ... e rằng cũng không đủ. Nếu lại tính tới tỷ lệ thành phẩm rất thấp... chỉ sợ giá một cây chổi bay thành phẩm phải khoảng trăm vạn kim tệ.

Con số này thật sự khiến cho người ta tuyệt vọng!

Kể cả Thần Hoàng Tử là chúa tể đại lục, có cả thiên hạ cũng biết vũ khí đắt đỏ như vậy tuyệt đối không có cách nào trang bị trên quy mô lớn. Đế quốc Roland một năm tài chính thu vào cũng bất quá bảy tám ngàn vạn kim tệ mà thôi, trừ đi chi tiêu quản lý hàng ngày, quân phí vân vân còn lại thật sự không nhiều lắm. Tính toán ra làm cho Thần Hoàng Tử bỏ đi ý niệm đó trong đầu. Chỉ có điều hắn còn hơi nghi hoặc hỏi:

- Nhưng mà Đỗ Duy... Những lời người nói có lẽ hơi khoa trương phải không? Nếu giá cả việc chế tạo đắt đỏ như vậy, tại sao người có thể nhaoáy cái đã tạo được mấy chục cái?

Nói xong liếc mắt nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy thoáng suy tính rồi thở dài đáp:

- Cũng là vận khí của ta tốt. Lứa cây hồ đào non đầu tiên đặc biệt may mắn sống sót hơn phân nửa. Thế nhưng đó cũng chỉ là vận khí ngẫu nhiên, sau đó nuôi lớn chết nhiều sống ít. Ta có thể tạo ra mấy chục cái cũng là nhờ vận khí. Sau này ta sinh lòng tham mỗi lần đều muốn tạo ra nhiều một ít, đáng tiếc là liên tục thâm hụt ném đi không biết bao nhiêu tiền. Điện hạ, chuyện này rất khó làm được! Cũng không phải Đỗ Duy ta keo kiệt. Ta nguyện ý đưa lên toàn bộ công nghệ chế tạo thứ này. Nếu ngài không tin, cứ phái người thử chế tạo liền biết.

Công nghệ chế tạo này có thể cấp thực. Chỉ có điều không có nước suối tăng tốc thời gian thì làm ra được cái gì, vì vậy trong lòng Đỗ Duy rất chắc chắn.

- Còn nữa, cho dù thực sự chế tạo được hàng ngàn hàng vạn cây chổi bay... Cũng chỉ sợ không dùng được! Điện hạ, ta vừa rồi đã nói rất rõ ràng. Ngài cũng đã hiểu rõ muốn cưỡi chổi bay lên trời trừ phi phải là người có cơ sở ma pháp, ít nhất cũng phải là một ma pháp học đồ mới được! Trên đại lục, đi đâu mà tìm được hàng ngàn hàng vạn ma pháp học đồ đây?

Thần Hoàng Tử gật gật đầu tin tưởng lời Đỗ Duy:

- Vậy người nói làm sao bây giờ?

Đỗ Duy cười thâm. Thế nhưng rõ ràng lúc này tuyệt đối không thể lộ ra nửa điểm đắc ý được, nếu không sẽ lộ cái đuôi hồ ly ra, cố ý về mặt sầu lo trầm ngâm một lát mới làm bộ bỗng nhiên nghĩ ra nói:

- Ta thật ra có một ý tưởng chưa chín muồi, có lẽ thử một chút cũng có lẽ có thể làm được!

“Nói!” Lông mày Thần Hoàng Tử giãn ra.

Đỗ Duy đứng thẳng người khoa tay nói:

- Điện hạ! Cây chổi bay này kỳ thật nói ra ưu điểm lớn nhất chính là ưu thế trên không trung. Trên đại lục không có vũ khí gì có thể từ không trung tấn công địch nhân, vì vậy chúng mới có nhiều ưu thế như vậy. Nhưng muốn chiếm được ưu thế trên không trung này vị tất nhất định phải dựa vào chổi bay...

Thần Hoàng Tử nhãn tình sáng lên. Hắn là người thông minh thoáng nghe đã hiểu nên lập tức nói:

- Ý người nói là...

“Nhiệt khí cầu!” Đỗ Duy mỉm cười:

- Điện hạ! Sinh ý gia tộc ta từ việc chế tạo ra nhiệt khí cầu kia ngài chắc là chưa quên. Bây giờ thứ này lại có cải tiến. Chế tạo nó to một chút, phía dưới có thể chở được vài người, phi hành trên bầu trời tốc độ mặc dù so với chổi bay kém hơn đôi chút, nhưng mà chỗ tốt chính là điều khiển nhiệt khí cầu không cần người biết ma pháp, chỉ cần binh lính bình thường được huấn luyện thêm là đủ. Giá cả nhiệt khí cầu so với chổi bay lại thấp hơn rất nhiều!

Thần Hoàng Tử suy nghĩ một lát, càng nghĩ càng thấy được liên gât gât đầu:

- Người nói không sai! Nhất là ưu thế không trung này thật độc đáo! Hừ! Nếu có một đội quân có thể bay tới bay lui trên trời, người Roland chúng ta từ nay về sau không cần phải sợ hãi kỵ binh của đám thảo nguyên kia nữa!

Dừng một chút hần bỗng nhiên lại cười hỏi:

- Đỗ Duy, chuyện nhiệt khí cầu này người nói nên làm sao?

Đỗ Duy biết bây giờ cũng không thể khách khí nếu không sẽ chịu thiệt thòi nên mặt dày nói:

- Điện hạ, cái nhiệt khí cầu này đã lưu hành trên đại lục được hai năm. Chỉ có điều công nghệ chế tạo ta vẫn không tiết lộ ra ngoài. Bên ngoài mặc dù cũng có người mô phỏng thể nhưng so với đồ Hoa Tulip nhà ta lại kém rất xa! Điện hạ nếu muốn tổ chức không quân ta nguyện ý ủng hộ. Chỉ có điều, điện hạ, ta mặc dù trong túi tiền cũng có chút ít gia tài. Nhưng dù sao không có khả năng lấy lực một nhà gánh chịu quân phí không quân để quốc!

Thần Hoàng Tử cười ha ha:

- Người không phải chịu thiệt! Chuyện này cứ để quân đội làm. Vũ khí quân sự này từ nay về sau cứ mua lại của người... Ồ! Không được! Tốt nhất là thành lập một đại công xưởng chuyên môn chế tạo số lượng lớn mới được. Đỗ Duy, người bán luôn công nghệ chế tạo nhiệt khí cầu này cho ta thì tốt hơn. Nếu không chỉ dựa vào việc mua từ người ta sợ người chế tạo không kịp với số lượng lớn.

Đỗ Duy cười thực khoái trá:

- Điện hạ, công nghệ nhiệt khí cầu cũng không phức tạp. Không cần mua bán, ta xin hiến tặng cho ngài là được.

Sắc mặt Thần Hoàng Tử vui vẻ vừa định nói gì. Bỗng nhiên giật mình, hần xem như hiểu rất rõ Đỗ Duy. Biết gia hỏa Đỗ Duy kia làm gì cũng không bao giờ chịu thiệt, giờ bỗng nhiên hào phóng như vậy tất nhiên là có chuyện nên lời khen thưởng vừa định bật ra lại đổi giọng cười nói:

- Ha ha! Người quá nửa là có điều kiện gì khác phải không?

- Không xem là điều kiện mà là một chuyện khó xử!

Đỗ Duy cười khổ:

- Điện hạ, chỉ riêng có công nghệ chế tạo nhiệt khí cầu, e rằng nó cũng không thể bay được... Mấu chốt trong đó là nhiên liệu của nhiệt khí cầu! Chỉ có một loại nhiên liệu được điều chế đặc thù sau khi thiêu đốt sinh ra nhiệt khí mới có thể làm khí cầu bay lên được. Nếu không thì... Khí cầu chỉ là một đồ bỏ đi!

- Loại nhiên liệu này...

Đỗ Duy lập tức ngắt lời nói:

- Cách điều chế loại nhiên liệu này tuyệt đối không thể bán được!

Thần Hoàng Tử nhíu mày:

- Đỗ Duy, sự tình này quan hệ trọng đại đến quân sự đế quốc cùng việc vận chuyển trên quốc gia. Nếu người nói ra được ta bồi thường nhiều hơn cho người...

Đỗ Duy vẫn lắc đầu tự tin nói:

- Điện hạ, ta kể lại cho ngài một câu chuyện xưa được không?

- Chuyện xưa?

Thần Hoàng Tử nhú mày.

Đỗ Duy không đợi hắn nói gì tiếp liền nói luôn:

- Thuở xưa có một người trong nhà có rất nhiều gà. Có một ngày một con gà mái trong đó bỗng nhiên đẻ ra vài quả trứng. Người này vui mừng liền đem trứng đi bán lấy tiền. Một lần hai lần thì không sao nhưng cứ như vậy một thời gian dài, sau đó con gà kia liền không đẻ trứng nữa chỉ vì do trứng nó khổ sở đẻ ra lại bị chủ nhân lấy mất, bản thân mình lại không được gì! Thế cũng không nói làm gì. Nó mà không đẻ, người đó một ngày chỉ tổn thất một hai quả trứng mà thôi. Nhưng trong nhà còn có rất nhiều gà mái khác đáng lẽ cũng muốn đẻ trứng nhưng thấy cảnh này thảm sợ hãi không dám đẻ vì sợ trứng của mình cũng giống như con gà kia bị chủ nhân lấy đi. Từ đó gà mái mỗi khi lên đẻ trứng cũng tìm cách trốn giấu đi không cho chủ nhân biết. Điện hạ, ngài giúp chủ nhân nhà này tính xem hắn trong nhà nuôi nhiều gà mái như vậy nhưng bởi vì hắn bóc lột con gà đầu tiên quá nhiều, kết quả thì cũng chỉ có thêm một chút ích lợi mà thôi. Nhưng mà tổn thất thì sao? Ngài ngắm xem nếu hắn đúng mực chỉ lấy một ít từ con gà đầu tiên, mỗi lần chỉ lấy một quả hoặc là mỗi lần chỉ lấy non nửa thì sẽ không rơi vào cục diện sau này! Nếu như hắn hiền hậu một chút, vậy từ đó gà mái trong nhà hắn sẽ đẻ nhiều trứng hơn, hắn cũng có thể lấy được thêm một chút, số lượng sẽ thành lớn hơn! Ngài ngắm xem, hắn chỉ vì lợi ích nhất thời mà tổn thất bao nhiêu?

Thần Hoàng Tử là người thông minh vô cùng, tâm tư tinh tế lập tức minh bạch dụng ý của Đỗ Duy liền cười cười:

- Giải cho Đỗ Duy người, quanh co lòng vòng để mắng chửi ta bóc lột rất tàn nhẫn sao?

Đỗ Duy lắc đầu:

- Ta làm sao dám mắng ngài! Điện hạ, nói thật là nếu ngài nhất định muốn lấy. Ta cũng sẽ đưa cho ngài, nhưng dù sao thành quả ta vất vả chế tạo ra phải đưa người khác. Trong lòng ta tự nhiên sẽ không phục... Đây là lời thực tâm. Trước mặt ngài ta cũng phải nói như vậy! Nhưng dù sao ngài đối xử với ta cũng rất tốt, nói đưa cho ngài ta sẽ đưa. Nhưng từ nay về sau thì sao? Ta là con gà mái dưới tay ngài cả đời chỉ đẻ ra một quả trứng sao? Từ nay về sau ta nghiên cứu ra cái gì mới, ngài sẽ làm gì? Cứ mở miệng liền lấy đi sao? Nói thật, kể cả quan hệ của hai chúng ta rất tốt, nhưng chuyện này cứ kéo dài... Đối lại là ngài, ngài vẫn nguyên ý sao?

Thần Hoàng Tử nhú mày trầm ngâm gật gật đầu:

- Không sai, nếu đối lại là ta, ta cũng khẳng định là không vui!

- Còn nữa!

Đỗ Duy chậm rãi nói:

- Trên đại lục ma pháp sư nhiều như vậy, trong đó không thiếu nhân vật thiên tài! Lúc trước ma pháp học hội mới thành lập, chúng ta tạo ra cái tinh thần cộng hưởng kia lúc đầu ngài cũng có chút hoài nghi, nhưng sau này chứng tỏ kỳ thật có rất nhiều ma pháp sư đều có nghiên cứu thành quả tinh diệu, chỉ có điều chưa từng lấy ra mà thôi. Vậy trên thế giới này, ngoại trừ Đỗ Duy ta ra, tự nhiên còn có người thông minh khác có thể nghĩ ra nhiều ý tưởng mới đặc sắc hơn, nói không chừng rất có ích với quốc gia! Nhưng nếu tất cả mọi người đều biết rằng Đỗ Duy ta làm ra cái gì mới liền bị Hoàng thất lấy mất... Vậy có phải như ví dụ ở phía trước, những con gà mái này dù có thể đẻ cũng không chịu đẻ! Có đẻ cũng đều giấu đi, ngài rốt cuộc nhìn không thấy! Đúng không?”

Đạo lý này đơn giản đó là “Mỏ gà lấy trứng” hay “Tắt cạn ao để bắt cá” mà thôi. Nếu lời này nói ra trước mặt một vị quân chủ tàn bạo như hoàng đế Augustine VI, cái loại người ngu dốt chỉ thích đao to búa lớn thì nói ra cũng vô dụng. Thế nhưng Đỗ Duy biết rất rõ Thần Hoàng Tử là người có trí tuệ nên đạo lý này có thể lay chuyển được hắn.

Đương nhiên nếu Đỗ Duy tùy tiện tìm ra một lý do trời ơi đất hỡi tạm thời che mắt vị nhiếp chính vương này không phải làm không được, nhưng đó cũng chỉ là nhất thời làm dịu đi chuyện nhiên liệu của nhiệt khí cầu. Nhưng từ nay về sau thì sao? Khi hắn muốn lấy hỏa dược của mình hoặc là các loại kỹ thuật khác sau này thì che giấu thế nào?

Kế nhỏ chỉ có thể dùng một lần hai lần, nhiều hơn sẽ mất linh, không bằng dùng loại đạo lý thực tế này thuyết phục được hần mới có thể xử lý dứt điểm.

Huống hồ Đỗ Duy đối với Thần Hoàng Tử có vài phần tin tưởng. Hần không phải là loại quân chủ ngu ngốc, mà là một người thông tuệ có hiểu biết.

Thần Hoàng Tử mặc dù trong lòng cũng có phần không vui, thế nhưng cẩn thận suy nghĩ liền hiểu ra, cười nhạt nói:

- Đạo lý người nói không sai. A! Đã như vậy, người nhất định cũng đã có chủ ý rồi? Không cần che giấu, thẳng khoải nói ra sinh ý này rốt cuộc nên làm như thế nào?

- Rất đơn giản. Ta bán thành phẩm, lấy giá thấp bán cho quân đội. Ta có thể đảm đương việc cung cấp cho quân đội lâu dài. Lấy giá cả thấp hơn thị trường bán rất nhiều nhiệt khí cầu thành phẩm cho quân đội tổ chức không quân, nhưng... Kỹ thuật ta không bán!

Đỗ Duy nói xong trầm ngâm trong chốc lát lại nói:

- Ta có thể bán cho quân đội giá cả ước chừng thấp hơn thị trường hai thành, hơn nữa ta cam đoan nhiệt khí cầu gia tộc Hoa Tulip sản xuất chất lượng ổn định! Nhưng ngược lại ta cũng yêu cầu ba điều: Thứ nhất là không thể mua nợ, thứ hai ta yêu cầu trở thành nhà cung cấp hàng hóa độc quyền lâu dài, muốn ngài lấy danh nghĩa nhiếp chính vương để quốc ký hợp đồng chi tiết với ta. Làm ăn là làm ăn, công tư rõ ràng. Từ nay về sau gặp tranh chấp gì cứ theo hợp đồng mà làm!

Nhìn thấy sắc mặt Thần Hoàng Tử giống như sầm hấn xuống, Đỗ Duy vội vàng bổ sung thêm vào một câu:

- Chuyện này có thể công khai tuyên dương. Ta nghĩ có việc này làm tiền lệ, từ nay về sau tất nhiên sẽ có nhiều “gà mái” hơn nguyện ý đưa trứng lên cho ngài nhấm nháp!

Bồi thêm câu cuối cùng này sắc mặt Thần Hoàng Tử mới dễ coi hơn một chút. Hần suy nghĩ thật lâu, sau đó cười ha ha nói:

- Đỗ Duy! Người quả nhiên thông minh a! Được, coi như người thuyết phục được ta! Chuyện này cứ như vậy mà làm! Chỉ có điều đã là quân đội để quốc mua đồ, số lượng khẳng định không nhỏ, người xác định có thể cung cấp số lượng hàng hóa lớn như vậy không?

Đỗ Duy đáp:

- Chuyện này ngài không cần lo lắng. Ta đã chuẩn bị khuếch trương xưởng ra thành sản xuất quy mô lớn. Nếu quân đội muốn mua thật nhiều, ta định dựa theo ý tưởng mới của ta tại Tây Bắc sẽ xây dựng một nhà xưởng nữa.

- Nhà xưởng?

- Đúng là “nhà xưởng”!

Đỗ Duy gật đầu:

- Chuyên môn chế tạo nhiệt khí cầu cùng trang bị liên quan cấp cho quân đội. À... Tên ta cũng đã nghĩ kỹ rồi. Sản nghiệp mới này sẽ gọi là “Hãng hàng không Boeing”!

Sau đó Đỗ Duy lập tức vạch ra một kế hoạch, chế tạo nhiệt khí cầu tự nhiên không có khó khăn gì lớn. Hần thậm chí lập tức báo ra luôn giá cả, dựa theo thể tích lớn nhỏ của nhiệt khí cầu trong tay mình bây giờ phân ra thành ba loại với ba giá cả khác nhau. Dựa theo kỹ thuật hiện giờ nhiệt khí cầu lớn nhất bất quá cũng chỉ chở được mười người mà thôi! Đỗ Duy báo giá cả ba cấp bậc từ cao nhất đến thấp nhất, phân biệt là tám ngàn kim tệ, sáu ngàn kim tệ, một ngàn kim tệ, mà vấn đề quan trọng nhất là nhiên liệu thì lấy mỗi thùng nhiên liệu năm mươi kim tệ.

Tính toán cẩn thận một chút, Thần Hoàng Tử thấy để cấp bách tổ chức một đội không quân, riêng năm đầu tiên phải bỏ ra sáu trăm vạn kim tệ.

Bàn xong chuyện nhiệt khí cầu Thần Hoàng Tử cười ha hả liếc nhìn Đỗ Duy:

- Người trong lòng đã sớm có chủ ý rồi phải không? Đây... Vậy cái loại bình thuốc nổ kia người phỏng chừng cũng là chỉ bán thành phẩm không bán kỹ thuật, đúng không?

Đỗ Duy cười cười đáp:

- Không sai! Vừa khéo bình thuốc nổ này ta đã thận trọng cải tiến. Lực sát thương hiện giờ có thể gia tăng một ít, hơn nữa trước đó ta đã bán một ít cho Tổng đốc Bohan tỉnh Norin, diện hạ ngài nếu để quân đội mua của ta vậy giá cả so với Tổng đốc Bohan thấp hơn một thành là được.

Hai vụ bàn bạc mua bán này làm Đỗ Duy rất cao hứng.

Nhiệt khí cầu mặc dù kiếm không được bao nhiêu tiền... Nhưng nhiên liệu là một dạng tiêu hao! Chỉ cần nhiệt khí cầu của người bay lên một lần, là cần phải tiêu hao nhiên liệu! Dùng hết phải tìm mình mua tiếp! Sinh ý bán dạng tiêu hao này mới chính là kiếm ra tiền nhất! Mà hỏa dược cũng là như thế!

Mình cơ hồ chẳng khác gì chiếm được đơn hàng mua sắm của quân đội đế quốc, hơn nữa lại là đơn hàng lớn nhất. Sau này còn phải lo tiền không chảy vào cuồn cuộn hay sao!

Hai người cũng không nhắc lại về sự tình pháp chỉ của Giáo Hoàng.

Thần Hoàng Tử không đề cập tới. Đỗ Duy cũng sẽ không ngu gì mà đề cập tới thứ này!

Thần Hoàng Tử ép Đỗ Duy mua lại là vì không hy vọng cái thứ này lọt ra ngoài, không hy vọng bất luận kẻ nào cầm lấy pháp chỉ rồi được Giáo Hoàng tẩy lễ!

Đỗ Duy tự nhiên không làm như vậy.

Hắn đã nghĩ rất kỹ, dù sao Giáo Hoàng người không phải lấy danh nghĩa giúp nạn nhân thiên tai bán thứ này thứ sao? Ta lấy danh nghĩa giúp nạn nhân thiên tai mà mua lấy!

Bên ngoài liền nói, công tước Hoa Tulip mặc dù không phải tín đồ nhưng cảm động trước sự nhân từ của Giáo Hoàng nên mua thứ này để giúp cho nạn nhân thiên tai phía nam. Lại vì công tước Hoa Tulip không phải là tín đồ nên không cần Giáo Hoàng tẩy lễ, vật này coi như một kỷ vật trân quý cất đi mà thôi!

Ài! Cứ như vậy mà làm.

Chuyện làm ăn bàn bạc xong xuôi, Đỗ Duy lúc này mới thở phào lập tức cùng Thần Hoàng Tử nói một chút chuyện phiếm như phong cảnh ở Tây Bắc, rồi lại kể lại chuyện trên đùa vị Thân vương của người thảo nguyên lúc đàm phán như thế nào.

Cuối cùng bầu trời dần cũng đã tối đen, hai người thẩm thoát đã nói cả một buổi chiều. Đỗ Duy đang muốn cáo từ, Thần Hoàng Tử bỗng nhiên lại thở dài.

Trên khuôn mặt anh tuấn của hắn chợt thoáng hiện lên vẻ lo lắng. Đỗ Duy nhìn thấy động tâm...

Nói thật lần này trở về gặp Thần Hoàng Tử, Đỗ Duy cảm thấy hắn tựa hồ thay đổi rất nhiều, nhất là trán so với năm xưa đã hơn vài phần sâu lo, hiển nhiên là việc hàng ngày phải quan tâm đến thật sự quá nhiều. Lúc mình biết hắn, vị Thần Hoàng Tử này quả là thiếu niên phong lưu, thông minh tinh táo, mưu tính tuyệt đỉnh, xem như Đỗ Duy đi vào thế giới này nhìn thấy hắn tuyệt là nhân vật đệ nhất! Nhưng bây giờ chưa đến hai năm, Đỗ Duy lại chung quy thấy trán hắn thiếu vài phần thoải mái tiêu sái lúc trước, người cũng đã phẳng phất có thêm một chút... Không nói rõ được cái loại cảm giác này! Tựa hồ là thành thực, tựa hồ là già dặn!

Thử nghĩ lúc trước Thần Hoàng Tử phong lưu tiêu sái bao nhiêu, cười nói tự nhiên, mưu kế khôn cùng đưa địch nhân vào chỗ chết! Nhưng lúc này nhìn hắn, trong ánh mắt tươi cười kia lại có thêm vài phần mỗi mệ.

Mắt thấy Đỗ Duy muốn đi, Thần Hoàng Tử bỗng nhiên thở dài, trầm giọng nói:

- Đỗ Duy ... đã lâu không ai có thể bởi ta nói chuyện như thế này... Ồ! Lần này người trở lại, vậy thì đừng vội trở về Tây Bắc. Dù sao gần đây Tây Bắc cũng không có đại sự gì phát sinh. Người cứ ở để đỡ thêm vài ngày đợi sang xuân hãy đi!

"... Sao?" Đỗ Duy sững sờ một chút.

Thần Hoàng Tử phảng phất cười cười. Chỉ có điều nụ cười này lại cổ quái khác thường:

- Người lưu lại, cũng là để xem náo nhiệt. Ừm! Sự tình này bây giờ còn ít người biết. Đám Billia và Dransa cũng đều không biết. Hơn một tháng sau, thời điểm khai xuân ở đế đô ta sẽ chuẩn bị một hồi đại náo nhiệt cho mọi người cùng xem!

- Đại náo nhiệt?

Trong mắt Thần Hoàng Tử loé lên một tia tinh mang, cười nhẹ nói:

- Đỗ Duy, có một chuyện người vẫn luôn muốn hỏi ta, nhưng vẫn để trong lòng không hỏi... Người không phải thấy rất kỳ quái vào ngày chính biến khánh điển mùa hè đó, vì cái gì mà Thần điện lại đột nhiên xuất động thần thánh kỵ sĩ đoàn đến giúp ta? Dù sao, con gái hoàng huynh của ta là thánh nữ Thần điện. Theo quan hệ mà nói, Thần điện tựa hồ càng nên đứng ở phía hắc mới đúng! Nhưng ngày đó Thần điện vì sao lại công nhiên đứng ở phía ta?

Đỗ Duy giật mình nhưng vẻ mặt lại tĩnh lặng, lạnh lẽo nhìn Thần Hoàng Tử.

Nụ cười hiện tại của vị điện hạ này ít nhiều có phần giống thời điểm chính biến ngày đó, hậu chiêu mấy lớp, dồn Đại hoàng tử vào chỗ chết.

Hắn cười rất âm trầm:

- Bởi vì ... ta đáp ứng Giáo Hoàng một việc! Việc này là việc Thần điện mấy trăm năm nay đều không thể làm được!

- Việc gì?

Đỗ Duy rút cuộc vẫn không nhịn được bật hỏi.

Mặt Thần Hoàng Tử không chút biểu tình, ánh mắt càng thế!

- Ta đáp ứng Giáo Hoàng, nguyện ý công khai để hắc tặc lễ, sau đó chính thức nhận hắc làm Giáo phụ! Ta lấy thân phận là con đỡ đầu hành lễ với hắc! Nghi thức quyết định cử hành tại thời điểm một tháng sau khi khai xuân!

Vừa nghe lời này, ngay cả Đỗ Duy trong lòng đối với Thần Hoàng Tử không trung tâm bao nhiêu cũng nhịn không được lớn tiếng nói:

- Điện hạ! Chuyện này tuyệt đối không được làm!

Thần sắc Đỗ Duy hoảng sợ giật mình nhìn Thần Hoàng Tử, trong lòng càng cảm giác một sự hoang đường! Chẳng nhẽ cái tên thông minh này cũng bị điên rồi sao? Loại lời hứa này cũng có thể làm sao?

Thần quyền của Thần điện cùng Hoàng quyền tranh đấu đã gần một ngàn năm! Thần điện không lúc nào không nghĩ cách trèo lên trên Hoàng thất! Nhưng Hoàng thất lại chịu cúi đầu với Thần điện sao?

Song phương minh tranh ám đấu, tới bây giờ cũng chưa chính thức phân thắng bại!

Nhưng mà... Thần Hoàng Tử là ai?

Hắn bây giờ là nhiếp chính vương! Mặc dù Augustine VI trên danh nghĩa vẫn là hoàng đế nhưng ai cũng biết Thần Hoàng Tử hắc mới là chúa tể đại lục! Hắn bây giờ mặc dù chưa đăng cơ làm hoàng đế nhưng tương lai sau này vị trí hoàng đế tất nhiên là của hắn!

Thân phận hắc như vậy, làm sao có thể nhận Giáo Hoàng làm Giáo phụ?

Chuyện đùa gì đây? Đường đường hoàng đế đế quốc nhận Giáo Hoàng làm Giáo phụ? Đây là việc từ trước tới nay cả ngàn năm cũng chưa từng có! Cứ như vậy chẳng phải là thừa nhận Thần điện ở phía trên hoàng đế sao?!

Đỗ Duy biến sắc vài lần. Thần Hoàng Tử này tuyệt đối không phải là người ngu, làm sao có thể không nghĩ thông đạo lý đơn giản như vậy?! Hứa hẹn ngu xuẩn như vậy cũng có thể làm sao?!

Thần Hoàng Tử lạnh lẽo nhìn Đỗ Duy:

- Người có phải muốn nói ta là hoàng đế tương lai. Như vậy chẳng khác gì là Hoàng thất cúi đầu trước Thần điện sao! Thần quyền áp đảo Hoàng quyền chẳng phải sẽ là một tai họa khôn lường đối với đế quốc?

Sắc mặt Đỗ Duy ngưng trọng:

- Đúng... Ta đích thật là muốn nói như vậy! Nhưng ta lại càng muốn nghe ngài nói. Bởi vì ta cảm thấy vị Thần điện hạ mà ta biết không phải là người thiện cận như vậy! Chỉ để lấy được ủng hộ của Thần điện trong chính biến, không ngờ lại cam chịu thỏa hiệp lay động đến căn cơ Hoàng thất như vậy! Ngài không phải là người như thế!

Thần Hoàng Tử phẳng phất cười cười, ánh mắt nhìn Đỗ Duy ảm áp hơn:

- Đỗ Duy, quả nhiên vẫn là người hiểu rõ ta. Sự tình này ta không nói với đám Billia bởi vì ta biết một khi nói ra tất nhiên sẽ tạo thành sóng to gió lớn. Ta đã chuẩn bị xong xuôi rồi, ổn định cục diện, nắm vững đại quyền, bây giờ lại công bố cũng không sợ có người nhân cơ hội làm loạn. Đỗ Duy... Người có thể minh bạch dụng ý, nỗi khổ của ta! Rất tốt! Ta không nhìn lầm người!

414. Chương 295: Hoàng Thất

Giọng Thần hoàng tử lúc này nghe như rất nhu hòa, tiếng nói hần trợn tru giống như hoàng tử phong lưu chưa cầm quyền năm đó, trong ánh mắt lộ ra một tia ảm áp.

- Đỗ Duy, ta biết, hiện tại ta mặc dù cao cao tại thượng, vạn người thần phục, nhưng sau lưng khó tránh khỏi có người chửi mắng ta là “phản nghịch sát huynh khi phụ”. Đại hoàng huynh ngày đó mặc dù phản nghịch, nhưng dù sao huynh ấy cũng đã chết, hơn nữa ta cũng đáp ứng yêu cầu của trước khi chết là không bác bỏ thân phận hoàng thất của huynh ấy, được chôn cất theo nghi lễ hoàng thất. Chỉ là, người đã chết, sẽ luôn nhận được một ít sự đồng tình, hướng chi... Ta hiện tại mặc dù nhìn như phong quang, nhưng thân phận “nhiếp chính vương” này thật ra cũng có chút khó xử... Cha ta, hừ! Ông ta hai năm nay ở trong hoàng cung vị tất đã an phận. Ta cũng biết, dư luận bên ngoài, đối với ta cũng không phải là nhất trí tán dương. Luôn có một đám loạn thần tặc tử nói bậy bạ. Nói ta giết chết huynh trưởng, được lắm, ta nhận, đại hoàng huynh mặc dù không phải là chính tay ta giết, nhưng hôm đó, dưới trường hợp đó, đích xác là ta do bức tử. Nói ta khi dễ phụ hoàng... Hừ, hay cho một từ “khi dễ”! Ta cùng đại hoàng huynh hai người cuối cùng phải lấy lực gặp nhau, cục diện không chết không ngừng, đều do ông ta mấy năm gần đây dốc sức tác thành!

Mấy lời cuối cùng này khiến cho Đỗ Duy biến sắc... Chỗ này còn có ẩn tình gì của hoàng gia sao?

Căn cứ theo suy luận bình thường, đối với trường chính biến để đô hai năm trước, sớm đã có “cái quan luận định” (Muốn đánh giá một người tốt xấu, công tội thể nào thì phải chờ tới khi người đó chết đã). Quan điểm chính là Augustine VI sớm đã lập đại hoàng tử làm thái tử, lúc già lại chuyển sang sủng ái con trai út Thần hoàng tử của mình, khiến cho đại hoàng tử cảm giác được vị trí kế thừa nguy hiểm, mới quyết tâm chính biến.

Chẳng lẽ... Không phải như vậy?

- Chính xác là không phải thế!

Hoàng tử Thần cười ha hả, nhìn đáng vẻ kinh ngạc của Đỗ Duy:

- Đỗ Duy, những suy nghĩ của người ta đại khái có thể đoán được. Những lời lưu truyền ở bên ngoài này là dạng gì, ta còn không biết sao? Chỉ có điều... Thật đáng tiếc là ta cũng được, đại hoàng huynh ta cũng được, rốt cuộc chỉ là những vật hy sinh cho cha ta thôi!

Nói đến đây, Thần Hoàng Tử đột nhiên xoay người, hướng tới mấy tên võ sĩ cung đình giáp vàng ở đằng xa quát:

- Tất cả các người lui xuống, ta muốn cùng công tước Tulip bàn một vài chuyện. Tất cả mọi người đều ra khỏi hoa viên! Ai dám nghe nửa câu, lập tức giết chết!

Mấy võ sĩ giáp vàng sau khi nghe lệnh thì cúi người thi lễ rồi đi.

Trên mặt Thần hoàng tử lộ ra một tia mỗi mệ, đột nhiên ngồi bệt xuống. Lúc này đang là mùa đông. Cỏ trong hoa viên hoàng cung đã héo úa, hắt đường đường là chúa tể đế quốc lại tùy tiện ngồi trên cỏ khô như vậy. Sau đó liếc mắt nhìn Đỗ Duy, vỗ vỗ mặt đất bên cạnh.

Đỗ Duy do dự giây lát, cũng ngồi xuống bên cạnh Thần hoàng tử.

- Đỗ Duy, muốn nghe chuyện xưa không?

Lời này khiến cho Đỗ Duy càng cười cổ quái.

Quái quỷ thật... Mấy ngày gần đây, chính mình giống như luôn nghe người ta kể chuyện xưa. Maximos kể chuyện xưa cho mình, QQ lại kể cho mình một câu chuyện xưa khác.

Bây giờ đến hoàng cung đế đô, Thần hoàng tử cũng muốn kể chuyện xưa cho mình sao?

Chỉ là mặc kệ Đỗ Duy thích hay không, chuyện xưa này cũng phải nghe, đường đường là nhiếp chính vương đế quốc muốn kể chuyện xưa cho người, người làm thế nào cự tuyệt được?

Huống chi, Đỗ Duy thật cũng có chút hiếu kì...

Thần hoàng tử khe khẽ thở dài, tùy ý vươn tay, từ bụi hoa bên cạnh ngắt xuống một cành bụi gai, ngón tay thon dài tinh tế, đem những cái gai trên cành bụi gai kia, từng cái từng cái bẻ xuống. Sau đó chậm rãi nói:

- Năm đó ta mười tuổi... Từ khi còn rất nhỏ, ta đều cho rằng, ta e là người hạnh phúc nhất trên thế giới này. Sinh ra trong hoàng thất vẻ vang và vinh dự, thân phận cùng huyết thống tôn quý, tước vị hoàng thất... Lúc còn nhỏ, mọi người xung quanh đều thích khen ta thông minh, nói ta là hoàng tử thiên tài hiếm có trong hoàng thất, thông minh cơ trí. Kỳ thật ta biết, những lời này, quá nửa đều là dối trá khen ta mà thôi.

Mà ta, chỉ là hiểu chuyện sớm hơn so với những đứa nhỏ khác một chút mà thôi. Tất cả mọi người đều cho rằng phụ hoàng thực sự thích ta... Hừm, xem như ông ta thích ta đi! Bởi vì ta là con trai út của ông ta, lúc năm mươi tuổi ông ta mới sinh con, đương nhiên phải cưng chiều một chút. Chuyện kể rằng ông ta vẫn rất muốn có thêm một đứa con trai, đáng tiếc các hoàng phi khác liên tiếp sinh cho ông ta mấy công chúa, ông ta thậm chí dưới sự giận dữ đã giết chết một hoàng phi... Hắc!

Cuối cùng, lúc mẫu thân ta sinh ra ta, ông ta mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng... Lúc còn rất nhỏ, không biết vì cái gì, ta luôn có một loại cảm giác kỳ quái. Loại cảm giác này, phát ra từ phụ hoàng thân ái của ta! Phải, là phụ hoàng! Ta sớm hiểu chuyện, rất sớm biểu hiện sự thông minh. Cho nên so với những đứa nhỏ khác càng sớm được cho đi học. Vô luận là học giả cung đình, chiêm tinh thuật sư hay là ma pháp sư cung đình, đều khen ngợi ta thông minh, nói ta ưu tú thiên phú như thế nào như thế nào...

Nhưng, có lẽ ta bị ảo giác? Bởi vì mỗi lần, ta luôn cảm giác được khi các thầy khen ngợi ta trước mặt phụ hoàng, ánh mắt phụ hoàng nhìn về ta - Ừm, ánh mắt đó có chút kì quái, không giống như ánh mắt của một người cha từ ái vui thích nhìn đứa con ưu tú của mình. Ánh mắt đó, giống như... Giống như một con hùng sư đang dần già đi, nhìn về phía một con sư tử còn nhỏ giương nanh múa vuốt. Giống như một người thấy được một cái uy hiếp ngầm trong tương lai!

Ánh mắt như thế, khiến cho bản năng ta cảm giác một tia bất an, một tia nguy hiểm! Mặc dù phụ hoàng ẩn giấu ánh mắt đó rất thâm sâu. Nhưng ta cũng mơ hồ hiểu một điểm. Kỳ thật, phụ hoàng tuyệt không thực lòng thích ta, sủng ái ta giống như người ngoài nói. Có lẽ, ông ta thích và sủng ái ta, chỉ là cố ý làm ra vẻ bề ngoài mà thôi.

Lúc nhỏ, ta không hiểu đó là vì cái gì. Đến năm ta mười tuổi, ta cuối cùng đã hiểu! Năm đó là sinh nhật sáu mươi tuổi của phụ hoàng.

Ông ấy mặc dù là hoàng đế chí tôn của đế quốc, chúa tể đại lục, là người đàn ông có quyền thế nhất trên đại lục. Nhưng con người ta đến lúc sáu mươi tuổi, ông ta cũng không tránh khỏi già yếu. Trên thế giới này tất cả đều là như thế, con người càng già, có những lúc, lại càng phát ra ham muốn nắm chặt một vài thứ trong tay không chịu buông!

Năm đó, ta mới mười tuổi. Kết quả vào đêm sau sinh nhật phụ hoàng, mẹ ta đến phòng của ta. Về mặt bà ấy rất là vui sướng. Sau đó nói cho ta một chuyện, phụ hoàng tựa hồ có ý cải lập thái tử, có ý lập ta làm thái tử!

Chỉ là, trong bữa tiệc tối đó, lúc ông ta chỉ hơi lộ ra một chút ý tứ, liền bị các quý tộc đại thần kịch liệt phản đối. Chuyện này bị nghiêm lệnh không được truyền ra ngoài, vì thế, người biết được rất ít.

Bên ngoài hiện tại lưu truyền chính là lúc cha ta bảy mươi tuổi, ta hai mươi tuổi, ông ta muốn lập ta làm thái tử bị đám hạ thần phản đối - kỳ thật, chuyện này đã sớm phát sinh từ mười năm trước. Lúc ta mười tuổi, cha ta đã muốn làm vậy.

Được rồi, để ta kể tiếp vào cái đêm năm ta mười tuổi... Mẹ ta bà ấy cũng không phải là một phụ nữ có trí tuệ. Bà ấy chỉ là theo bản năng mà cho rằng nếu như ta có thể làm thái tử, trở thành hoàng đế tương lai, vậy đương nhiên là chuyện cực tốt! Vì thế bà ấy rất cao hứng! Dù sao phụ hoàng có ý này, nói không chừng tương lai có thể thành công. Hơn nữa, mẹ ta cũng không phải là một người phụ nữ có tâm cơ. Trong lòng bà ấy rất vui mừng, không nhịn được đang đêm nói cho ta.

Tuy nhiên. Đêm đó, ta cảm thấy nguy hiểm! Một loại khí lạnh chạy suốt toàn thân. Mọi người nói không sai. Ta đích xác là thông minh hơn một chút so với bạn đồng lứa. Bởi vì ta hiểu chuyện sớm một chút. Lúc đó, ta đã hiểu một đạo lý, trên thế giới này không có chuyện tốt nào vô duyên vô cớ đến với người!

Phải, ta lúc nhỏ thông minh, các thầy dạy ta đều khen ngợi ta. Thậm chí cả rất nhiều quý tộc đại thần, trên yến hội đều khen ta tuổi nhỏ cơ trí... Tuy nhiên, một đứa nhỏ mười tuổi, cho là thông minh, lại lộ xuất thiên phú. Chẳng lẽ liền khiến cho phụ hoàng chuyển biến tâm ý muốn lập thái tử khác sao? Có thể sao?

Phải biết, năm đó đại hoàng huynh Evan của ta đã hơn ba mươi tuổi. Đại hoàng huynh đã hơn ba mươi tuổi, làm việc đã rất có thủ đoạn. Năm đó huynh ấy sớm đã tham gia chiến tranh ở Tây Bắc, biểu hiện mặc dù không thể nói là cực kỳ ghê gớm nhưng cũng có chút ít công lao. Hơn nữa năm đó cùng với thân phận thái tử, dần dần có vây cánh cho riêng mình. Huynh ấy xử lý công việc cũng khá tốt, so với tuổi tác của mình, cũng là cực kỳ xuất sắc. Một vài chuyện triều chính, cũng xử lý coi như là thấu đáo mọi mặt.

Một thằng nhóc mười tuổi. Cho là thông minh, cũng chỉ là trên học tập đọc sách biểu hiện ra thiên phú mà thôi! Biểu hiện như vậy, liền có thể áp đảo một người hơn ba mươi tuổi, đã nắm trong tay quyền lực nhất định, hơn nữa làm việc rất xuất sắc và trưởng thành sao??

Chỉ ít chính ta không tin!

Phụ hoàng sẽ bỏ lòng tin vào một đứa con trai trưởng thành làm việc chừng chạc thành thực hơn ba mươi tuổi. Ngược lại tin tưởng vào một tên nhóc con mười tuổi? Người bình thường e rằng cũng không nghĩ như thế!

Thật buồn cười, mẹ ta lại nghĩ rằng đó là chuyện tốt. Nhưng kỳ thật... Căn bản là nguy hiểm đến! Từ sau hôm đó, mọi thứ đều thay đổi. Những người hầu và cung nữ xung quanh ta, còn có sự phụ cung đình, đối với thái độ của ta đều đặc biệt cung kính hơn rất nhiều, dường như trong mắt bọn họ, ta không còn là “Thần hoàng tử đơn thuần, mà biến thành ”Thần hoàng tử có thể trở thành hoàng đế”!

Càng quan trọng hơn là... Người huynh trưởng thân ái của ta, đại hoàng tử Evan, thái độ đối với ta, cũng có biến hóa!

Lúc ta tuổi còn nhỏ, đại ca còn đã từng ôm ta. Ta thậm chí còn nhớ rất rõ ràng, lúc ta còn nhỏ, huynh ấy còn dạy ta cưỡi ngựa. Đại ca ôm ta ngồi trên một con tuần mã màu trắng, sau đó còn nói với ta “Gia tộc Augustine chúng ta là dùng võ lực đoạt được quyền chúa tể đại lục này, thân là nam nhi của gia tộc Augustine, đều phải có tinh thần thượng võ!”

Lúc đó, huynh ấy giống hệt như một người huynh trưởng chân chính. Dù sao, con cái của cha ta tuy nhiều, nhưng chỉ có hai đứa con trai chúng ta, những người khác đều là con gái. Vì thế lúc ta còn nhỏ, đại hoàng huynh đối với ta rất là thân.

Có lẽ là vì cha ta vào đêm yến tiệc lần sinh nhật đó đã lộ ra ý tứ, thái độ đại hoàng huynh đối với ta cũng thay đổi. Đại ca không một lần tìm ta, không một lần gặp ta. Cũng không một lần dẫn ta đi cưỡi ngựa, không một lần bồi tiếp ta xem đám võ sĩ cung đình luyện tập võ kỹ. Ta thậm chí còn nhớ, huynh ấy vốn còn đáp ứng ta, sau một tháng sẽ dẫn ta ra khỏi cung uống rượu. Thế nhưng, cái hẹn đó, đại ca rốt cuộc cũng không thực hiện... Mãi cho đến khi anh ta bình bại thân tử!

Tất cả những thay đổi này là do cha ta! Là bởi vì ông ta lộ ra ý muốn cải lập ta làm thái tử, kết quả khiến cho đại hoàng huynh coi ta như địch nhân! Nhưng mọi chuyện đơn giản như vậy sao? Cha ta là thật tâm thích ta, mới nói muốn lập ta làm thái tử?

Từ lúc đó, ta vẫn luôn hoài nghi! Ta nói, người bình thường đều sẽ không lựa chọn từ bỏ lòng tin vào một người trưởng thành trầm ổn hơn ba mươi tuổi. Nhưng lại tin vào một tên nhóc con không biết gì - dù tên nhóc đó có chút thông minh. Cho nên, ta nhận định phụ hoàng làm như vậy là có dụng ý!

Đương nhiên, chuyện phức tạp như thế, lúc ta mới mười tuổi, dĩ nhiên là nghĩ không ra. Nhưng ta biết, những chuyện như thế này ta không thể tự mình đi hỏi phụ hoàng... Càng quan trọng hơn là, bản năng ta lúc đó đối với phụ hoàng sinh ra một loại sợ hãi. Mặc dù lúc đó còn chưa rõ ràng, nhưng đại khái là một loại bản năng thiên tính. Chính ta cũng nghĩ không ra đáp án, vậy nên ta đành phải đến hỏi người khác.

Ta nhớ là ba tháng sau đó, có một cơ hội rất tốt. Vị sư phụ cung đình dạy ta nói cho ta biết trong đế đô có một chuyện mới mẻ. Có một vị học giả tên gọi là Lam Hải, vị học giả này thông minh bác học, dường như trên thế giới này không có chuyện gì mà ông ta không biết. Thiên văn địa lý y học hoa cỏ lịch sử... Ông ta giống như cái gì cũng đều biết. Mà tại lần đại hội hội tụ toàn học giả của đế đô. Ông ta dùng trí tuệ cao siêu, trong lúc biện luận đem tất cả những đối thủ có ý bất bẻ, ghen ghét ông ta, biện bác cho á khẩu vô ngôn. Mọi người đều công nhận rằng ông ta là học giả thông minh nhất đế đô.

Sau khi cung đình sư phụ nói cho ta chuyện này. Ta rất tò mò, vẫn muốn đi xem vị học giả thông minh nhất đế đô trong truyền thuyết có hình dáng như thế nào. Cuối cùng, ngày đó sư phụ nói cho ta biết, trong đế đô lại tiến hành một cuộc tranh luận. Đại khái là trong mấy người lần đầu tiên thua Lam Hải, có người không phục. Tìm từ ngoài tỉnh đến mấy vị đại học giả nổi tiếng.

Trong lòng ta rất hâm mộ vị Lam Hải này. Liền năn nỉ sư phụ học giả cung đình của ta mang ta theo xem. Ông ấy cũng rất hứng thú đối với sự kiện này. Liền dẫn ta theo... Lúc đó tuổi ta còn nhỏ, ra khỏi hoàng cung cũng không dễ dàng, cho nên đợi đến khi sư phụ nghĩ được cách mang ta ra ngoài thì cuộc tranh luận đã kết thúc! Ta cũng không chứng kiến được quá trình học giả Lam Hải làm cho đối thủ á khẩu vô ngôn. Nhưng ta thấy những người đứng xem bên ngoài hoan hô một người mặc trang phục bình dân. Đối với vị học giả gọi là Lam Hải, từ tận đáy lòng ta phát ra sự tôn kính và khâm phục.

Ta chú ý đến vị học giả Lam Hải, ông ấy đích xác là một người bất phàm, mặc dù ăn mặc rất bình thường. Thế giới này là như vậy! Rất nhiều người tự cho rằng mình bất phàm, cố gắng mặc vào những bộ quần áo hoa mỹ. Nhưng ngược lại càng lộ ra vẻ nông cạn. Mà người giống như Lam Hải, thì không cần phục sức hoa lệ để phụ trợ cho chính mình. Chỉ đơn giản nhìn vài lần, ta liền xác định. Người gọi là Lam Hải này, nhất định là một học giả thông minh.

Tiếp đó... sau đại hội, ta không màng đến sự phản đối của cung đình sư phụ. Dẫn người lén đi theo sau Lam Hải, đi theo về tới nhà ông ấy. Sau đó, ta để cho cung đình sư phụ ở bên ngoài chờ, ta một mình gõ cửa đi vào tìm vị học giả Lam Hải này.

Ta không giấu giếm thân phận của mình, mà ông ấy đối với thân phận của ta cũng không hề cảm thấy kì quái. Ta có thể cảm giác được, loại bình tĩnh của ông ấy không phải là ngụy trang, mà là rất chân thực.

Lam Hải là loại người như thế... Loại người này, khi người đứng trước mặt ông ta, phảng phất giống như là đối mặt với đại dương bao la, người sẽ có cảm giác trí tuệ của ông ấy tựa hồ sâu không thể dò được. Mà đứng trước mặt ông ấy, người sẽ có cảm giác bản năng chính mình thật nhỏ bé.

Lúc đó, ta tuổi nhỏ, đưa ra một yêu cầu với ông ấy, ta muốn thỉnh giáo ông ấy một vấn đề, nhưng hi vọng ông ấy có thể giữ bí mật. Lam Hải suy nghĩ trong giây lát, sau đó nói với ta “Nếu là năm năm sau, ta sẽ cự tuyệt yêu cầu của ngươi. Chỉ là hiện tại, ta sẽ đáp ứng ngươi.”

Sau đó ta mới hiểu ý tứ trong câu nói của ông ta, nếu như năm năm sau, ta đã trưởng thành, e rằng đã phát triển tới cái độ tuổi vì quyền lực mà có thể thật tàn khốc, nói không chừng sau khi hỏi ông ta, sẽ giết người diệt khẩu. Nhưng may mắn là lúc đó ta mới có mười tuổi, một đứa nhỏ mười tuổi, sẽ không làm những loại chuyện như thế.

Hôm đó, ở trong căn phòng nhỏ của học giả Lam Hải, ta muốn ông ta giải đáp vấn đề mà ta vẫn giấu ở trong lòng. Phụ hoàng ông ấy, cuối cùng là vì cái gì lại bỗng nhiên muốn lập ta làm thái tử? Chẳng lẽ phụ

hoàng thực sự nghĩ một tên nhóc con mười tuổi như ta, lại nhất định xuất sắc hơn một người đã ba mươi tuổi trưởng thành sao?

Lam Hải sau khi nghe vấn đề của ta, ông ấy suy nghĩ trong chốc lát. Sau đó, cuối cùng ông ấy cho ta một đáp án. Mà cái đáp án đó, khiến ta sau khi nghe xong, thực sự có một loại cảm giác rợn tóc gáy! Lần đầu tiên trong đời, ta đột nhiên cảm giác, sinh ra trong hoàng thất, vị tất đã là phúc khí gì!

Đáp án của Lam Hải cũng không phức tạp gì, chỉ có một câu nói. Chuyện này, có trách cũng chỉ có thể trách phụ hoàng người hiện tại thân thể còn quá tốt, mà đại hoàng huynh của người cũng lớn mạnh quá nhanh!

Lúc Lam Hải nói những lời này, ta cũng không thể giải thích. Ông ấy cũng không giải thích ý tứ cho ta, mà ta, thời gian lúc đó cũng không còn sớm nữa, ta phải lập tức trở về hoàng cung.

Đêm đó, ta ở trong phòng một mình suy nghĩ suốt cả đêm! Ta nghĩ đến sự “yêu thích” của phụ hoàng đối với ta, nghĩ đến lúc nhỏ, lúc người khác khen ta thông minh cơ trí, loại ánh mắt phụ hoàng nhìn về phía ta, nghĩ đến đại hoàng huynh ngẫu nhiên lộ ra cảm giác bất đắc dĩ...

Đến lúc trời hừng đông, ta đột nhiên nghĩ thông suốt toàn bộ! Lam Hải nói không sai chút nào! Nguyên nhân lớn nhất của chuyện này chính là, phụ hoàng thân thể còn rất tốt, mà đại hoàng huynh cũng lớn mạnh quá nhanh!!

Phụ hoàng, Augustine VI, ông ta là một hoàng đế đối với quyền lực cực kì có ham muốn chiếm giữ. Trong mắt ông ta, không có một cái gì gọi là tình phụ tử, chỉ có hoàng vị (vị trí hoàng đế)! Hoàng vị mới là thứ duy nhất có phân lượng trong lòng ông ấy! Hoàng vị chỉ tôn và quyền lực chúa tể đại lục, mới là cái duy nhất trong mắt ông ta!

Thế nên, mặc dù đã sáu mươi tuổi, ông ta vẫn trông có vẻ tinh lực sung mãn, dường như không một chút có ý buông tay. Ông ta là một người đầy tham vọng như thế đó, ông ta thậm chí còn đang trù tính tái thiết lại hạm đội đi viễn chinh Nam Dương, ông ấy thậm chí còn muốn phát động một cuộc chiến tranh với Tây Bắc lần nữa... Trong đầu ông ta cả ngày chỉ toàn là mấy tư tưởng cuồng nhiệt này, ông ta nắm quyền lực trong tay, ông ta muốn trở thành vị hoàng đế vĩ đại nhất trong vương triều Augustine, ông ta còn có rất nhiều kế hoạch to lớn như thế chưa tiến hành, còn có rất nhiều tham vọng vĩ đại như thế chưa thực hiện! Lúc này, ông ta sao có thể buông quyền lực ở trong tay ra?

Chính ông ta nghĩ rằng mình còn chưa già, ông ta nghĩ rằng mình còn rất nhiều chuyện phải làm. Ông ta đại khái nghĩ nếu có thể nói, ông ta hy vọng tiếp tục làm hoàng đế đến năm một trăm tuổi!! Hừ...

Nhưng vấn đề thực tế... Ông ta đã sáu mươi tuổi! Sáu mươi tuổi, nên tính là đã cao tuổi. Không may là con trai ông ta, người kế thừa theo pháp định của ông ấy, đại hoàng huynh của ta, đã hơn ba mươi tuổi!

Ba mươi tuổi, chính là đỉnh điểm của một nam nhân, trưởng thành, tinh lực cực kì sung mãn, độ tuổi rất sốt sắng! Có thể nói là tuổi hoàng kim của nam nhân!!! Mà nam nhân ở tuổi này, không thể nghỉ ngơi, đều hi vọng nhanh chóng có thể đem tinh lực dốc vào sự nghiệp, tiến hành trả ơn cho đất nước... Đây chính là điểm mâu thuẫn.

Hai năm đó, đại hoàng huynh đã có một tổ chức tương đối. Vương thành cận vệ quân đoàn đã quan hệ trực tiếp với huynh ấy. Trong quân phương, Raymond bá tước của Rowling gia tộc là bạn tốt từ thời niên thiếu của huynh ấy. Còn có sở quan tài chính, giám sát, đều có quan hệ trực tiếp với đại ca. Có thể nói, xung quanh đại hoàng huynh, đã hình thành một cái tiểu tập đoàn chính trị của thái tử.

Cái tiểu tập đoàn chính trị này, đã khá thành thực... Thành thực đến mức đã có thể gánh vác trách nhiệm. Đại hoàng huynh đợi phụ hoàng truyền ngôi! Thậm chí là rất nôn nóng chờ đợi!

Mà phụ hoàng đã sáu mươi tuổi vẫn còn tinh lực sung mãn đã tâm bình bực, lúc này còn chưa muốn buông tay, không cho phép bất kì ai có dã tâm đến ngôi vị hoàng đế của ông ta - dù là con ruột của ông ta cũng không được!!

415. Chương 296: Nhiếp Chính Vương

Tuy sắc mặt Đỗ Duy không đổi, nhưng trong lòng đã có biến! “Lam Hải? Thật sự là Lam Hải ư?”

Hiện tại, Đỗ Duy đã biết lai lịch của vị đại học giả Lam Hải này ! Vị học giả thần bí xuất thân từ Đại Tuyết Sơn. Lão không những dạy dỗ ra một thanh niên ưu tú như Phillip, mà còn đào tạo được một vũ giả Rodriguez đứng đầu đại lục ! Không ngờ vị học giả Lam Hải đến từ Đại Tuyết Sơn này lại... nhảy vào cuộc tranh đấu rắc rối trong hoàng thất.

“Là vô ý? Hay là cố tình?”

Khi Lam Hải giới thiệu đệ tử theo Đỗ Duy đi Tây Bắc, Đỗ Duy chỉ cho rằng vị học giả này là một lão giả yêu nước thương dân. Nhưng sau khi biết bối cảnh Đại Tuyết Sơn của lão.... Yêu cầu “Không cho người thảo nguyên bước qua dãy núi Cirimaro” trước kia của Lam Hải, e rằng còn mang một chút hàm ý khác ...

Dù trong lòng Đỗ Duy nghĩ vậy, nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ ra chút gì, chăm chú lắng nghe hoàng tử Thần nói tiếp...

-Trong một bầy sói, khi con sói đầu đàn đã bắt đầu già yếu, nhưng lại không muốn từ bỏ vị trí đầu đàn, mà sau lưng lúc này, lại bắt đầu thấy một con sói trẻ tuổi, đang dần lớn mạnh, lớn mạnh đến mức đủ để uy hiếp tới vị trí của mình.

Lúc này, phụ hoàng sẽ phải làm gì? Ông ta đem chủ ý đặt vào ta.

Ta còn nhỏ, chỉ mới mười tuổi! Hơn nữa lại được khen là tiểu hoàng tử thông tuệ thiên tài.

Giả như... giả như cải lập ta làm thái tử, như vậy đợi khi ta trưởng thành. Đợi lúc ta trưởng thành.... Phụ hoàng liền có thể hợp lý bắt ta đợi mười năm thậm chí lâu hơn! Ông ta thực sự không có sủng ái ta đến vậy. Và cũng chẳng thực tâm nghĩ ta thông minh tài hoa hơn vị đại hoàng huynh ba mươi mấy tuổi kia.

Nguyên nhân duy nhất đó là: Nếu lập ta làm thái tử, ông ta có thể quanh mình chính đại ngai trên hoàng vị thêm mười hay hai mươi năm nữa __ bởi vì người thừa kế còn chưa trưởng thành! Đây là sự “yêu thích” của phụ hoàng đối với ta. Đây là sự “hân thưởng” của phụ hoàng dành cho ta mà bên ngoài vẫn hay đồn đãi!

Ha ha!!

Nói đến đây, thanh âm của hoàng tử Thần trở nên trầm thấp. Hắn nhìn lên bầu trời, thở dài: “Đỗ Duy, người không thể nào hiểu được... vào đêm hôm đó, ta rốt cuộc đã hiểu rõ những lời học giả Lam Hải đêm đó, ta làm thế nào vượt qua! Ta sống đến bây giờ, đêm đó là đêm gian nan nhất trong đời, một đêm khó qua nhất. Thậm chí ngay trước cuộc chính biến hai năm trước, cái đêm ta gặp phải đại địch, cũng không khổ sở bằng cái đêm năm mười tuổi ấy!”

Đỗ Duy nhìn sắc mặt Thần diện hạ, đột nhiên hiểu được, ngồi ở vị trí hắn cũng không phải là phong quang vô hạn vậy. Do dự một chút, Đỗ Duy thấp giọng thở dài: “Có lẽ.... ta có thể hiểu được. Bởi vì cái loại cảm giác mà ngài nói... ta ít nhiều cũng đã từng trải nghiệm một chút.”

Hoàng tử Thần nhìn Đỗ Duy, khóe mắt lộ ra chút tiếu ý:

-Không sai! Người là một trong số ít vài người có thể hiểu cho ta. Đó là nguyên nhân vì sao ta tin tưởng người như vậy. Đỗ Duy người, từng là người thừa kế gia tộc Rowling. Sau đó lại vì không được sủng ái mà bị cha gạt ra ngoài, sau đó vì được ma đạo sư chỉ dạy, mà một lần nữa trở lại để đó.... Tuy những tao ngộ người gặp trong gia tộc không giống như ta, nhưng tình cảnh và tâm tình có vài phần tương tự. Nên khi lần đầu tiên vừa mới gặp người, ta liền mơ hồ sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên. Vì vậy, ta mới thân cận và coi trọng người như thế!”

Đỗ Duy im lặng.

Hắn có thể tưởng tượng ra: vào cái đêm hơn mười năm trước, tiểu hoàng tử mới mười tuổi kia ngồi ở trong phòng, đối diện với bầu trời đêm lạnh lùng tĩnh lặng, trong lòng lại hiểu được phụ thân đối với mình chỉ là giả vờ yêu thích. Thậm chí là đem hắn nướng trong lò lửa. Tâm tình đại khái cũng giống như mình lúc biết được phụ thân phái người đến giết mình.

Hai người lại nhìn nhau mỉm cười. Nhưng nụ cười lần này đã thêm vài phần chân thành. Hoàng tử Thần tiếp tục kể :

-Sau lần đó, ta cuối cùng cũng nghĩ thông suốt được rất nhiều điều. Cái đêm làm cho ta thất vọng, nhưng cũng không thể làm cho ta hoàn toàn tuyệt vọng. Bởi ta còn có phần may mắn... Sinh ra trong hoàng thất, tuy nhìn như phú quý tôn vinh, nhưng chỉ cần dính líu đến lợi ích chí tôn thì hết thấy phú quý tôn vinh vây quanh người, đều sẽ trở thành hiểm họa vây tứ phía! Đại hoàng huynh đối với ta đã dần dần xa cách. Ta cũng không trách được hắn! Bởi khi ta hiểu thông suốt thì cái này không thể nào trách được hắn. Trước kia chúng ta đã là anh em, sau đó chúng ta lại biến thành những “kẻ cạnh tranh hoàng vị”.

Buồn cười! Mà càng buồn cười hơn, là hoàng huynh chính mình lại không hiểu! Phụ thân không phải muốn truyền ngôi cho ta! Bởi vì trong mắt cha ta, ta cũng là người cạnh tranh! May mắn duy nhất của ta đó là ta tuổi còn nhỏ, phụ thân có thể lấy ta làm tấm chắn! Nếu ta lúc ấy đã hơn hai mươi tuổi, phụ thân tuyệt đối sẽ không nói muốn lập ta làm thái tử. Đáng tiếc... phụ thân không còn đứa con trai nào nhỏ hơn, nếu không, ta tin rằng ông ta sẽ chọn đứa nhỏ hơn!

Ta là địch thủ của hoàng huynh, buồn cười là chính ta lại không muốn cùng anh ta tranh giành chút nào! Cái ngôi vị hoàng đế đó, đối ta không có một chút sức hấp dẫn nào hết. Vì thế, ta muốn truyền đạt cho hoàng huynh ta một tin tức, ta hy vọng anh ấy hãy yên tâm đối với ta, ta không muốn cùng anh ta tranh giành!

Vương triều Augustine dùng võ lập quốc, phạm là con cháu trong hoàng thất Augustine chúng ta đều phải học tập cưỡi ngựa, vũ kỹ. Nhưng ta hết lần này đến lần khác đều cự tuyệt học tập. Thậm chí ngược lại ta còn công khai đối với ma pháp cảm thấy hứng thú, ta mở cờ giống trống chạy đi học ma pháp. Bởi vì mọi người đều biết, ma pháp sư thì không tham quyền lực thế tục. Ma pháp sư đều là những quái vật nhân gian siêu nhiên. Hơn nữa, trong lịch sử ngoại trừ khai quốc hoàng đế Aragon, không ai để cho hoàng đế kiêm thân phận ma pháp sư! Học ma pháp, liền sẽ dần dần đối với quyền lực thế tục mất đi hứng thú. Vì thế, ta cố ý công khai chạy đi học ma pháp, đó là muốn cho đại hoàng huynh hiểu rằng, ta không muốn tranh giành cùng anh ta.

Đáng tiếc, đại hoàng huynh dường như không hiểu được dụng ý của ta.

Mà càng buồn cười hơn là chuyện ta học ma pháp bị nói là làm trái với truyền thống. Những sư phụ học giả cung đình của ta đều tỏ vẻ phản đối, nhưng hết lần này đến lần khác phụ thân lại ủng hộ ta. Chuyện phụ thân “sùng ái” ta được rất nhiều người quan tâm, thậm chí ta hành động như vậy, phụ thân đều “từ ái” phóng túng ủng hộ ta! Nhưng thật sự là vậy sao?

Ta đã sớm nghĩ thông suốt, hiểu rằng phụ thân làm như vậy là có dụng ý: ông ta thật ra rất vui mừng khi ta đi học ma pháp, hy vọng ta sau khi học ma pháp sẽ cảm thấy không còn hứng thú đối với quyền vị. Liên tính rằng lập ta làm thái tử, ta cũng sẽ không nhanh chóng muốn kế vị, ông ta có thể làm hoàng đế thêm vài năm nữa! Đáng tiếc là, ta thoái nhượng cũng không khiến cho đại hoàng huynh buông tha ta. Vào năm mười một tuổi, ta lần đầu tiên trong đời bị ám sát.

Lần đó suýt chút nữa là chết! Một thị nữ theo hầu hạ từ khi ta năm tuổi lại tự tay bưng chén cho ta một chén độc được, thiếu chút nữa là đầu độc chết ta! May mắn là, vào thời điểm đó ta đã học qua ma pháp. Đối với ma pháp được tể học cũng có đọc chút ít...

Hừ! muốn đầu độc một ma pháp sư, cũng không có dễ dàng như vậy!

Ta biết phụ hoàng sẽ không muốn giết ta! Ông ta còn muốn ta làm tấm chắn! Vì thế, người muốn ta chết, chỉ có một người... là đại hoàng huynh của ta!

Sự tình lần đó, khiến cho một tia ảo tưởng cuối cùng của ta cũng hủy diệt hoàn toàn! Ta đọc qua lịch sử, cũng biết được vài điều viết trên sách: “khi đối mặt với sự tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, thì không thể nói gì đến thân tình cả!” Lần đó, ta hiểu rằng, nếu cứ nhân nhượng một cách mù quáng, cũng không thể đảm bảo an toàn bản thân! Hôm nay anh ta có thể mua chuộc thị nữ hạ độc ta, ngày mai nói không chừng cũng có thể mua chuộc thị vệ, thừa dịp lúc ta ngủ tặng cho ta một dao! Ta không muốn chết. Ta muốn sinh tồn, vì vậy ta không có sự lựa chọn, chỉ còn đường làm địch nhân với đại hoàng huynh.

Lúc ban đầu cực kì gian nan, ta là một đứa trẻ, không có đám người tín nhiệm trung thành, không có thể lực cho mình. Một hoàng tử không có thực lực, chỉ có địa vị tôn quý hào nhoáng bên ngoài, thật sự không có bao nhiêu khả năng tự bảo vệ mình. Lúc bắt đầu, ta chỉ có thể liều mạng đi lấy lòng ma pháp sư cung đình, ta đã bái vị thủ tịch ma pháp sư cung đình làm sư phụ. Có một khoảng thời gian, ta liều mạng đi học tập ma pháp, kiệt lực làm ra vẻ cực kì si mê nghiên cứu ma pháp, thậm chí ăn ở mỗi ngày đều bên người sư phụ... Sư phụ đối với sự chăm chỉ của ta thì rất vui mừng... ông ấy thậm chí còn cho rằng ta sở hữu ma pháp thiên phú cực kì hiếm có, còn xem ta là đệ tử đắc ý. Kỳ thật, ta chỉ là tìm cơ ở lại bên người ông ấy, mới có thể tự bảo vệ an toàn cho mình! Lúc đó ta không còn biện pháp nào khác. Ở trong hoàng cung, duy chỉ có ở bên cạnh vị thủ tịch ma pháp sư cung đình thì mới an toàn nhất! Bởi vì thủ tịch ma pháp sư cung đình chỉ trung thành với hoàng đế, không phải là người của bất kì đảng phái nào. Ông ấy thực lực ma pháp cao cường, có đủ năng lực bảo vệ ta.

Khoảng thời gian đó, ta vô cùng đáng thương và chật vật! Nhưng lòng ta càng thêm kiên định. Mặc dù đối với ngôi vị hoàng đế không có tham vọng, nhưng vì sinh tồn, ta phải có lực lượng mới được! Nhờ may mắn, sau vài ngày, ta xảo diệu lợi dụng cơ hội đem chuyện thị nữ muốn đầu độc chết ta, lặng lẽ truyền tin tức đến tai phụ hoàng. Phụ hoàng rất cuộc bị chuyện này đề tỉnh. Lúc đó ông ta làm ra vẻ cực kì giận dữ, xử tử vài tên thị tòng đứng đầu cung đình. Sau đó, vấn đề đầu tiên của ông ta là: vì bảo vệ ta - cái lá chắn của ngôi vị hoàng đế này sẽ không chết một cách dễ dàng, ông ta hiển nhiên phải cấp cho ta một ít vốn liếng để tự bảo vệ mình mới mới được. Lợi thế lớn nhất của ta, cũng là chỗ dựa lớn nhất của ta, là phụ hoàng ta! Ông ta sẽ không để cho ta chết! Không phải là vì ta là con của ông ta, cũng không phải là vì ông ta rất yêu thương ta!

Bắt đầu từ đó, phụ hoàng rất cuộc cấp cho ta một chút quyền lực thật sự, ông ta cấp cho ta một đội hoàng thành cận vệ quân, lại phái mấy ma pháp sư cung đình đảm nhiệm cố vấn ma pháp bên cạnh ta, lại cho ta quyền tự do ra vào cung, làm cho ta có thể thông dong bố trí thể lực cho chính mình, như vậy, ta cuối cùng cũng dần dần nắm giữ một chút vốn liếng cho mình. Ta từng chút từng chút tích lũy vốn liếng, thiết lập đội quân trung thành cho mình, sau đó lại hết sức lôi kéo mấy con cá sấu lớn như bá tước Billia và Matheus Dransa... Bắt đầu chính thức triển khai cùng đại hoàng huynh cuộc tranh đấu dài đến tận mười năm,!

“Ta không muốn làm hoàng đế, cho đến bây giờ cũng không muốn.” Thần Hoàng Tử nhẹ nhàng thở dài: “Chỉ là thân ở trong thế cuộc như vậy, ta vì tự bảo vệ mình không thể không chống đối lại hoàng huynh. Ta không phải là vì ngôi vị hoàng đế... mà là vì mạng sống! Bởi vì ta biết, nếu như ta hơi mềm lòng một chút, hoàng huynh sẽ tuyệt không chút do dự muốn lấy mạng ta!”

Mà chuyện có mở đầu, thì không thể không từng bước từng bước tiếp tục phát triển! Đến sau này, ta cũng không nghĩ là làm thương tổn đến hoàng huynh, nhưng không còn cách lựa chọn nào khác! Bởi vì ta hiểu rõ vị hoàng huynh này của ta. Tính tình của anh ta trời sinh có chút khốc liệt, dưới sự áp chế của phụ hoàng đã nín nhịn hơn mười năm, tính cách dần có chút biến thành âm trầm tàn nhẫn.

Ta vốn nghĩ, có lực lượng tự bảo vệ mình, vậy là được rồi. Nhưng sau này ta mới hiểu ra một điểm: nếu chỉ có tự bảo vệ mình không thôi thì cũng vô ích! Bởi vì hoàng huynh đã xem ta là tử địch! Trong lòng anh ta, mục tiêu lớn nhất đó là diệt trừ ta! Đại hoàng huynh thật đáng thương, anh ta đến chết cũng không hiểu được rằng, căn bản là không phải ta cùng anh ta tranh đoạt hoàng vị, căn bản là phụ thân cố ý lấy ta ra để ngăn cản anh ta thôi. Anh ta cho giờ cũng không chính thức hiểu rằng, đối thủ cạnh tranh chân chính của anh ta không phải là hoàng tử Thần, mà là phụ hoàng thân ái của chúng ta. Đây chính là ưu thế lớn nhất của ta. Bởi vì ta biết, giới hạn phụ hoàng ở đâu. Bất luận thế nào, phụ hoàng cũng không để ta chết. Đến lúc nguy hiểm quan đầu, phụ hoàng sẽ bảo vệ ta! Đó chính là sự bảo đảm lớn nhất của ta!

Chỉ tiếc, ta đã không thể quay đầu lại. Bởi vì ta hiểu rất rõ anh ta. Nếu ta vẫn chỉ nhân nhượng, tương lai anh ta lên làm hoàng đế, chỉ e rằng cũng sẽ không bỏ qua cho ta! Ta rất hiểu vị hoàng huynh này của mình! Vì thế, mục tiêu đối kháng giữa ta và anh ta cũng thay đổi. Ta vốn chỉ muốn tự bảo vệ mình. Nhưng sau đó hiểu rằng tự bảo vệ mình là không đủ, chỉ có thể khiến cho anh ta hoàn toàn không lên làm hoàng đế được. Tương lai ta mới có thể tiếp tục sinh tồn! Vì vậy, sự tranh đấu của chúng ta càng ngày càng khốc liệt, cuối cùng tới mức kẻ sống người chết.

Đỗ Duy trong lòng thở dài. Hắn có thể tưởng tượng được, một đứa trẻ mới mười tuổi đầu ở trong hoàng cung đầy nguy cơ bao quanh. Mấy năm nay, làm thế nào để từng từng bước từng bước đi trên sợi tơ mỏng

chẳng ngang miệng vực thì Thần Hoàng Tử phải có trăm mưu nghìn kế, thủ đoạn cao minh. Thậm chí mưu kế thường có vẻ độc ác một chút. Nhưng thử nghĩ một đứa trẻ mới mười tuổi đầu muốn sinh tồn, nếu không dùng đến vài phần thủ đoạn. Làm thế nào có thể tự bảo vệ mình? Đứa trẻ mười tuổi phải hăm nhập vào đấu tranh chính trị đã mất đi vẻ ngây thơ trong sáng. Lăn lộn trong vũng bùn nhầy nhụa dơ bẩn nhất trên cái thế giới này, mới tạo nên nhiếp chính vương nhìn phong quang như hôm nay ! Nói hắn “sát cha giết anh” , kẻ nói những lời này có biết hắn đã gian nan như thế nào?

“Ta đã sớm phát hiện kế hoạch binh biến của đại hoàng huynh, ta rõ ràng có thể ngăn cản trước. Nhưng ta hết lần này tới lần khác không làm, bởi vì đây là cơ hội lớn nhất để một bước triệt để lật đổ anh ta. Chỉ có thể hoàn toàn lật đổ anh ta, mới có thể giành được thắng lợi cuối cùng trong cuộc đấu tranh này. Ta không tham luyện hoàng vị, mà chỉ là tranh đoạt cái quyền cơ bản của mình: Quyền sống! Vì quyền sống mà thôi!”

“Vì sinh tồn, trước khi chính biến ta phải có bố trí. Để được sự ủng hộ của thần điện, ta cùng thần điện ngầm thỏa thuận. Ta đưa ra điều kiện đủ để làm cho thần điện động tâm, đây là điều kiện thần điện mơ tưởng đạt được trong cuộc tranh đấu ngàn năm giành thắng lợi cùng hoàng thất. Cho nên, dù con gái của đại hoàng huynh đảm nhiệm thánh nữ ở thần điện, nhưng thần điện lại ngầm ngả về ta để một ngày nào đó sẽ cho đại hoàng huynh ta một kích không thương tiếc!”

Nói đến đây, trên mặt hoàng tử Thần dần dần lộ ra một nụ cười phức tạp:

-Giáo tông nhất định phải rất đặc ý. Vì hiện tại ai cũng cho rằng: ta bây giờ là nhiếp chính vương của đế quốc, tương lai nhất định là hoàng đế của đế quốc! Nếu có thể khiến cho hoàng đế nhận giáo tông làm giáo phụ, liền tượng trưng cho hoàng thất đối với thần quyền cúi đầu! Nhưng, chúng nghĩ sai rồi! Mọi người đều cho rằng ta thích ngôi vị hoàng đế, kì thật bảo tọa hoàng đế đối với ta mà nói, tuyệt không có chút phân lượng nào!

Sau đó, Thần Hoàng Tử trừng mắt nhìn Đỗ Duy:

-Giáo tông đã cân nhắc rất kỹ. Nhưng chúng tính kế với ta, chẳng lẽ ta không tính kế với chúng sao? Hừ! Đáng tiếc, chúng không cách nào thu hoạch được một “Giáo tử Hoàng Đế” mà chỉ thu hoạch được một cái danh Giáo tử nhiếp chính vương mà thôi! Bởi vì, trước khi ta cùng hắn giao dịch, ta đã làm một quyết định: Cả đời ta cho đến chết, tuyệt đối sẽ không đăng cơ làm hoàng đế, danh hiệu hoàng đế chỉ để cho con trai ta. Cả đời, ta chỉ làm một nhiếp chính vương!

416. Chương 297(p1): Lịch Sử Đối Trá

“Cả đời, ta chỉ làm một nhiếp chính vương, quyết không đăng cơ !”

Trước mặt Đỗ Duy, Thần hoàng tử nói ra quyết tâm cất giấu trong lòng bấy lâu. Đương nhiên, việc này làm Đỗ Duy hết sức kinh ngạc. Nói xong những bí mật này, Thần hoàng tử dường như đã có chút mỏi mệt. Nhìn sắc trời, cười nhạt nói:

-Được rồi, chuyện cũ hôm nay chỉ nói đến đây ! Nhớ lời ta nói, người ở lại để đô mấy ngày, đợi đến đầu mùa xuân nay sau, tham dự nghi thức rửa tội của ta rồi hãy đi. Sau một thời gian nữa, khi tin tức truyền ra, để đô có thể sẽ loạn lên một trận nữa đấy!

Dừng một chút, hắn cười nói:

-Trời cũng không còn sớm, ta vốn định giữ người lại cùng ăn tối, nhưng hôm nay ta có chút mệt mỏi. Hơn nữa ta cũng biết người ăn cơm cùng ta nhất định không thoải mái. Billia bọn họ nhất định đã sớm chuẩn bị yến tiệc chiêu đãi người rồi, ta cũng không giữ người lại nữa. Mấy ngày này, người nếu có việc gì cần tìm ta thì cứ việc tới hoàng cung. Ta đã dặn bảo người hầu: nếu có đại công tước Hoa Tulip người cầu kiến, bất kể lúc nào cũng không được ngăn cản !

Đỗ Duy nhanh chóng cáo từ, mang theo một bụng tâm sự rời khỏi hoa viên hoàng cung.

Hôm nay thu hoạch thật sự không nhỏ, Đỗ Duy thực không ngờ hiện tại Thần hoàng tử bất kể thực quyền hay thân phận hợp pháp đều nắm chắc tương lai lên làm hoàng đế, lại chủ động từ bỏ kế thừa ngôi vị.

Đỗ Duy ra khỏi hoa viên, liền có một nội đình thị vệ đợi ở bên ngoài đi lên hướng dẫn Đỗ Duy đi ra. Hắn vừa đi được một lát, từ một cửa nhỏ bên cạnh hoàng cung, một cô gái trẻ mặc trang phục cung nữ đi đến, nói nhỏ:

-Đại công tước Hoa Tulip, xin Ngài đợi một chút!

Đỗ Duy dừng bước, quay đầu nhìn lại. Cô gái mặc trang phục cung nữ, nhìn bộ dáng chừng 20 tuổi, tướng mạo có chút thanh tú mỹ lệ, dáng điệu mang phong cách lễ nghi cung đình. Đỗ Duy cũng có học qua một ít lễ nghi cung đình nên vừa nhìn thấy cung nữ này biết ngay cấp bậc nàng không thấp. Chỉ là tuổi còn khá trẻ, hơn nữa giống như ở trong cung ít khi ra ngoài, nên khi mới nói với mình một câu đã hơi cúi đầu xuống tỏ vẻ xấu hổ.

-Xin hỏi có chuyện gì? Chẳng lẽ nhiếp chính vương còn có điều gì phân phó?__ Đỗ Duy nhìn nhìn cung nữ.

Cô gái mặt hơi đỏ, phát ra thanh âm nhỏ mịn như tơ:

-Đại công tước Hoa Tulip, ta là nữ quan phụ trách trông nom Điện hạ Charles và Công chúa Karina... Vâng, cũng không phải Nhiếp chính vương phái ta đến, mà là hai vị điện hạ...

Đỗ Duy nghe xong, trong lòng có chút nghi hoặc, nhìn vị nữ quan:

-Nhị vị tiểu điện hạ?

-Vâng! __ Nữ quan hít một hơi thật sâu. Cuối cùng cũng áp chế được sự thẹn thùng:

-Hai vị tiểu điện hạ nói: hôm nay có thể nhìn thấy Đại công tước Hoa Tulip nổi tiếng thiên hạ, thật sự rất vinh hạnh. Hai vị tiểu điện hạ muốn ta chuyển tới Ngài lời hỏi thăm sức khỏe, còn có... ý của Nhiếp chính vương... Ngài đã cũng biết, từ nay về sau còn nhờ Ngài dạy dỗ nhiều! Mặc dù bây giờ chưa bái sư, nhưng hai vị tiểu điện hạ rất chờ mong được Ngài dạy bảo. Vốn là muốn mời Ngài gặp mặt, nhưng hôm nay sắc trời không còn sớm, không dám chậm trễ thời gian của Ngài, chỉ có thể chờ lúc khác. Bất quá, vì biểu đạt sự ngưỡng mộ với sư phụ, vẫn xin Ngài lưu lại ít nhiều tâm đắc coi như vì hai vị tiểu điện hạ làm chính thức khai tâm.”

Lời nói này rất uyển chuyển hợp lẽ, Đỗ Duy cũng không nghĩ hai tiểu hài tử có thể nói những lời hợp cách đến vậy. Mặc dù tiểu hoàng tử Charles nhìn cũng có vài phần thông minh đỉnh ngộ, nhưng loại lời nói đường hoàng thế này, một đứa trẻ 8 tuổi chưa thể nghĩ ra được. Đỗ Duy nghĩ đến đây, mỉm cười nhìn nữ quan, cười nói:

-À, người tên là gì?

Nữ quan mặt hơi hồng, nàng khẽ nghiêng người, cử chỉ thập phần ưu nhã:

-Ngài công tước, xin Ngài gọi ta là Lanrane. Ta ngoài việc phụ trách chăm sóc hai vị tiểu điện hạ, còn là nữ quan dạy lễ nghi.

À, thì ra là một lễ sư cung đình, tuổi trẻ như vậy thực sự hiếm thấy. Cô gái tên Lanrane này tướng mạo cũng chưa phải là rất xinh đẹp, nhưng cử chỉ ôn nhu hòa nhã làm cho người ta cảm thấy rất yêu thích.

Đỗ Duy trầm ngâm một hồi... “Hôm nay, Nhiếp chính vương đã chủ động đề xuất mời mình dạy con của hắn. Huống hồ, hắn lại cùng mình nói nhiều chuyện xưa bí ẩn, còn biểu lộ chí nguyện của hắn tuyệt không đăng cơ làm Hoàng đế. Vậy ngôi vị Hoàng đế sau này khẳng định là để cho con của hắn. Hắn để mình dạy dỗ Hoàng đế tương lai, điều đó cũng coi như là một loại tin cậy cùng trọng dụng, thật sự rất khó từ chối! Huống chi, mình dù sao cũng mang một cái danh hiệu cung đình học giả.”

Trên Roland đại lục, trong giới quý tộc vốn là có một cái tập tục là: phạm là nhà quý tộc nào vì con cháu mời thầy dạy khai tâm thì trước khi bái sư, thầy giáo đều sẽ tặng đứa trẻ một món quà tặng khai tâm. Lễ vật khá tùy ý, chẳng hạn như tặng một quyển sách với ngụ ý mong sau này trẻ ham thích đọc sách hay một cây bút lông tinh xảo ngụ ý hy vọng trẻ ham thích viết lách, hoặc có thể là một vài tâm đắc do chính giáo sư viết, có thể cho trẻ tự nghiền ngẫm. Thậm chí có giáo sư tin thờ thần điện, sẽ tặng trẻ một cuốn giáo điển.

Đó coi như là truyền thống của giới quý tộc Roland, một loại truyền thống tôn sư trọng đạo. Tỷ như bản thân Đỗ Duy, năm xưa khi mời giáo sư khai tâm, trước khóa dạy, liền tặng Đỗ Duy một quyển Đại lục thông sử - quyển một, đó là kỳ vọng Đỗ Duy đọc nhiều lịch sử, có thể biết xưa hiểu nay, từ lịch sử mà so sánh với hiện tại.

“Xem ra vị nữ quan Lanrane này đại biểu hai vị tiểu điện hạ yêu cầu mình tặng quà khai tâm, hơn phân nửa là ý tứ của Thần điện hạ.” Đỗ Duy suy nghĩ một thoáng, từ trong túi ma pháp lấy ra một quyển sách dày. Quyển sách này là lúc Đỗ Duy còn nhỏ, bá tước Raymond vì hắn mời sư phụ khai tâm, được sư phụ tặng cho quyển 1 Đại lục thông sử. Đỗ Duy đưa ra, cười nói:

-Nhiếp chính vương điện hạ hôm nay vừa mới nói cùng ta, cho nên việc này ta cũng không có chuẩn bị trước. Quyển sách này là quà tặng khai tâm năm xưa của ta được sư phụ tặng cho. Khi ta đọc, tiện tay viết lên trên một chút tâm đắc cùng chú giải, có một số quan điểm chưa chắc là đúng nhưng cũng coi như mới mẻ, nghĩ cũng có thể gây hứng thú. Người cầm đi, giúp ta chuyển giao cho tiểu điện hạ.

Lanrane trịnh trọng tiếp nhận, sau đó thi lễ với Đỗ Duy rồi mới xoay người rời đi. Đỗ Duy trong lòng suy nghĩ... “Nhiếp chính vương đối với con hắn quả thật kỳ vọng không thấp!” sau đó lắc lắc đầu rời khỏi hoàng cung.

Hôm nay hắn có hẹn cùng nhóm người Billia, dĩ nhiên trở về phủ công tước thay lễ phục, sau đó cùng mấy nhân vật quyền quý trong phái Nhiếp chính vương gặp gỡ. Đêm đó, có hai tên đại tài chủ: bá tước Billia và Dransa, dĩ nhiên không thể thiếu tiết mục chạy đến Tiêu Kim Quạt ngoại thành, mỹ tửu cùng giai nhân, nhất dạ đế vương... Đỗ Duy tuy rằng cũng không mấy hứng thú với những chuyện này nhưng bản thân hiện là nhân vật trọng yếu trong phái Nhiếp chính vương, rốt cục cũng phải nể mặt đồng liêu, ít nhiều cũng phải ứng phó thỏa đáng. Công tước Hoa Tulip Đỗ Duy dự tiệc mừng cùng các đồng liêu nghĩ cũng không cần phải nói...

Vị nữ quan Lanrane cẩn thận cầm quyển Đại lục thông sử do Đỗ Duy gửi tặng về đại sảnh. Vừa vào, liền gặp một bé trai và một bé gái chạy đến, chính là hoàng tử Charles 8 tuổi cùng với công chúa Karina 6 tuổi. Charles vẻ mặt nôn nóng nhìn Lanrane, mắt thấy Lanrane trở về liền chạy nhanh tới cầm tay nàng, lớn tiếng nói:

-Lanrane, mau đưa ta xem, công tước Hoa Tulip tặng chúng ta lễ vật gì?

Nói xong liền lấy quyển Đại lục thông sử từ tay Lanrane, nhìn qua một lượt, không khỏi lộ vẻ thất vọng, có chút tức giận trả lại cho Lanrane. Hắn nhũm mày nói:

-Công tước Hoa Tulip này thật keo kiệt! Quyển một Đại lục thông sử, lại còn là một quyển sách cũ! Hừ, không lẽ trong thư phòng của ta, loại Đại lục thông sử này còn không có sao? Còn cần hắn gửi tặng? Ta nghe nói công tước Hoa Tulip là đại ma pháp sư nổi tiếng đại lục, còn tưởng hắn có thể tặng ta một quyển sách ma pháp ... Ôi, thực làm cho người ta thất vọng!

Charles vẻ mặt thất vọng, liền quay người bỏ đi. Lanrane kêu hai tiếng hắn cũng không thèm để ý, quay vào đại sảnh đi một nước. Lanrane vẻ mặt sượng sùng, nhưng cũng không biết nói gì cho tốt, chỉ quay sang công chúa Karine nhẹ nhàng nói:

-Tiểu điện hạ thân ái, quyển sách này chính là lễ vật khai tâm Nhiếp chính vương lệnh cho ta mang về. Ngài giúp ta cầm về cho Charles điện hạ được không?

Lanrane đã phụ trách trông nom việc ăn ở của công chúa từ nhỏ, tính của nàng hiền lành tế nhị, công chúa đối với nàng cũng rất thân mật. Karine ôm Lanrane, nói:

-Được rồi Lanrane, quyển sách này là công tước Hoa Tulip tặng phải không? Tại sao anh ta không thích? Hắn không thích thì cho ta là được! Trong sách này có viết chuyện công tước Hoa Tulip xây thành ở Tây Bắc và đánh nhau với người thảo nguyên không?

Lanrane cười khổ, mắt thấy công chúa tự tay cầm đi quyển sách, cũng không tiện đoạt về, chỉ nói vội:

-Công chúa điện hạ, này... này là lễ vật khai tâm cho Charles điện hạ.

-Cũng là cho ta, đúng không ?

Trên khuôn mặt trẻ thơ của công chúa Karina lộ ra vẻ tinh nghịch:

-Sư phụ của ca ca cũng dạy ta, cho hần cũng giống cho ta!

Nói xong, vừa nhảy chân sáo vừa cầm sách đi mất.

417. Chương 297(p2): Lịch Sử Đối Trá

Vị tiểu công chúa cầm quyển Đại lục thông sử của Đỗ Duy trở về phòng liền mở ra xem. Bản thân là công chúa, Karina được thừa hưởng thiên phú di truyền của Thần hoàng tử, cực kỳ thông minh, từ nhỏ đã rất thích đọc sách. Cô bé vẫn thường nghe kể những chuyện truyền kỳ liên quan đến công tước Hoa Tulip, trong lòng vốn đã rất hiếu kỳ. Lần này lấy được quyển sách, lòng thầm vui mừng, hy vọng trong đó có thể đọc được truyện kể về Ngài công tước. Đáng tiếc! cô gái nhỏ lật tới lật lui liền thấy không giống như mình tưởng tượng, không tránh khỏi có chút thất vọng.

Quyển Đại lục thông sử, chính là sử liệu do đế quốc in ấn. Do đế quốc phát hành kể về lịch sử đại lục nên ít nhiều cũng có tô vẽ, nhưng đại thể cũng khá khách quan. Cái gọi là biết xưa hiểu nay, dùng lịch sử làm gương soi vốn cũng rất nhiều người hiểu được. Đế quốc Roland gần ngàn năm lịch sử, sao có thể chỉ cần một quyển sách là ghi chép hết được? Cho nên toàn bộ sách Đại lục thông sử ước chừng hơn một chục quyển. Mà quyển Đỗ Duy đưa chỉ là quyển một, Quyển này cũng không viết về kinh nghiệm các vương triều trong lịch sử, mà chỉ là một khái quát về lai lịch đại lục Roland cùng tình hình hiện tại, ví dụ như: đại lục nhân văn, phong tục tập quán, thể chế pháp luật đế quốc, quyền lực tôn giáo v.v... hết thấy đều có đề cập khái quát.

Vốn những thứ này đối với một bé gái nhỏ 6 tuổi mà nói, có chút trừu tượng khô khan, chỉ sợ nhìn một chút liền thấy buồn chán mà bỏ dở. Chỉ là công chúa Karina cũng thật là một ngoại lệ, cô bé vốn thông minh hơn người, thiên phú không kém cha mình là Thần hoàng tử. Quyển một này, mặc dù đọc qua chỗ hiểu chỗ không, cũng bắt quá hiểu được hai ba phần, còn lại đa số là không hiểu lắm. Có điều là quyển sách này, chen giữa các hàng chữ không ít chỗ Đỗ Duy tự chú thích vào một ít tâm đắc với bút ký, nhìn qua càng rối rắm hỗn loạn. Có lúc cũng không phải tâm đắc gì, chỉ là hồi xưa Đỗ Duy đọc sách, hứng chí lên liền tùy ý viết vào một ít cảm giác và suy nghĩ của mình vào. Karina vốn là đối với con người Đỗ Duy này đã ôm một lòng hiếu kỳ. Mặc dù lật vài trang nội dung phần lớn cũng không hiểu lắm nhưng rất thú vị với những chỗ ghi chép của Đỗ Duy viết. Điều này khiến cho Karina dần dần càng xem càng thích thú.

Trong sách viết chuyện trong đế quốc Roland tôn giáo cùng chính trị chia lìa. Cục diện quân quyền cùng thần quyền cùng tồn tại, đồng thời cũng viết một vài giới thiệu về quang minh thần điện và tín ngưỡng quang minh nữ thần. Phía dưới Đỗ Duy lại nguệch ngoạc mấy dòng:

“Thần cho nhân loại cái gì? Nhân loại vì cái gì phải kính thần? Người ta thường đem thành quả lao động vất vả đạt được để hiến cho thần linh. Lúc họ đói khát thần linh có quản được không? Không lẽ lúc đói bụng, miệng niệm mấy câu nữ thần bảo hộ liền có thể no bụng chẳng?”

Đến đoạn trong sách giới thiệu đệ nhất tổ chức tôn giáo Quang Minh Thần điện trên đại lục, tả một ít sự tình về nhân viên thần chức. Đỗ Duy ở phía dưới viết:

“Cái gọi là nhân viên thần chức chính là Thần côn (Thần côn: lưu manh)! Không tự làm việc, ngồi không hưởng thụ! Cực kỳ vô sỉ! Rõ ràng là sâu mọt xã hội! Nếu mỗi người trên đại lục đều là Thần côn, đều ngồi trong Thần điện niệm mấy câu nữ thần vạn tuế rồi đợi người khác đưa đồ ăn thức uống tới tận miệng. Nếu ai ai cũng làm như vậy, trên thế giới người người đều chết đói hết!”

Trong sách viết đến đoạn thần chức nhân viên không được kết hôn sinh con, Đỗ Duy lại viết ở dưới:

“Cút chó! Mỗi người đều như vậy thì nhân loại liền tuyệt chủng! Nhân loại không còn! Thần điện còn hưng vượng cái cút gì!”

Mấy lời này có chút thô bỉ, công chúa Karina đọc cũng không hiểu lắm. Chỉ có điều cô bé chưa thấy qua loại văn phong này, càng phát hiện quan điểm của công tước Hoa Tulip thú vị, không nén được lật từng trang từng trang đọc tiếp... Kỳ thật quyển sách này của Đỗ Duy viết không ít ngôn luận phản tôn giáo. Ngoài mặt coi như là phản nghịch dị đoan, chỉ có điều những lời này hần viết nhiều năm trước. Lúc ấy hứng chí viết ra,

sau khi viết xong bản thân cũng quên mất! Nhiều năm như vậy hẳn làm sao nhớ rõ ở trong có viết cái gì? Hôm nay tùy tiện đem ra tặng tiểu điện hạ cũng không phải hẳn lỗ mãng, một là hẳn vốn cũng không nhớ mình viết cái gì, hai là hoàng thất cũng không thích thần điện, mấy thứ này để hoàng thất xem cũng không có gì lớn lao. Nào ngờ tiểu công chúa Karina lúc này tâm linh thuần khiết, tựa như tờ giấy trắng, được đọc những quan điểm của Đỗ Duy, không ngờ chịu ảnh hưởng không nhỏ!

Karina bé nhỏ xem sách đến nhập tâm, xem đến tối, thậm chí cả bữa tối cũng vội vàng dùng qua loa. Cô bé xem cũng không phải hiểu hết, chỉ có điều thấy loại quan điểm này của Đỗ Duy trước nay chưa từng nghe ai nói qua, thực là đặc sắc mới lạ. Đến khi lật đến trang cuối cùng, thấy trong một phần giấy trống, Đỗ Duy đã viết mấy dòng:

“Phàm bất kì tôn giáo nào trên thế gian, chẳng qua đều dùng chiêu bài thần thánh để lừa gạt thế nhân mà thôi! Thần linh có hay không là chuyện của Thần linh. Hết tôn giáo này đến tôn giáo khác, một con người mặc vào trang phục thần chức liền có thể chèn ép người khác! Rõ ràng bản chất là con người chèn ép con người, cùng Thần linh có liên quan gì? Một kẻ cướp cầm đao cướp tiền của người khác, đó là tội phạm. Nhưng nếu kẻ cướp cầm đao đó đổi lại mặc trang phục thần chức, sau đó hướng về người bị cướp nói nhân danh thần linh, liền không còn là kẻ cướp, mà biến thành người đáng kính!”

Tiếp theo lại có mấy câu vốn cũng không phải nguyên tác của Đỗ Duy, mà là ở kiếp trước Đỗ Duy lên internet trong một quyển tiểu thuyết tìm thấy một câu danh ngôn:

”Ta muốn trời không che được mắt ta!

Ta muốn đất không chôn vùi được tim ta!

Nếu chúng sinh đều hiểu được ý ta!

Vậy thần ma kia, đều là mây khói!”

Mấy câu này kiếp trước Đỗ Duy đọc trên internet cũng rung động không thôi, nhiều ít cũng coi như danh ngôn, lần này viết ra liền khiến Karina bé nhỏ mê mẩn! Mặc dù tuổi còn nhỏ, còn chưa thể thấu hiểu toàn bộ, nhưng loại ngôn từ đầy khí phách khiến cho người ta mỗi khi nghĩ lại đều không khỏi kích động.

Tiểu công chúa càng xem càng phấn khích, tâm tư đơn thuần càng suy nghĩ triền miên, vạn ngàn ý tưởng hỗn loạn trong tâm tưởng, vừa nhìn những câu từ kinh thế hãi tục Đỗ Duy viết, vừa suy nghĩ đến xuất thần. Đỗ Duy tuyệt không ngờ được, bản thân vô tình tặng ra bản bút ký, lại vô tình trở thành một nhân tố tạo thêm nên lịch sử Roland đại lục, một chuyển điểm trong dòng sông lịch sử! Vào thời điểm một công chúa thông minh tuyệt đỉnh còn thơ ấu, trong giai đoạn nhân sinh quan như một tờ giấy trắng, ảnh hưởng đến tư duy cùng quan điểm thậm chí tính cách của cô bé! Mặc dù Karina bây giờ tuổi còn nhỏ, chưa chắc có thể hiểu toàn bộ, nhưng quyển sách này hẳn cô bé vẫn giữ bên người, theo thời gian thỉnh thoảng mở ra xem, càng lớn thấu hiểu càng nhiều, vô hình chung càng ngày càng bị khắc sâu ảnh hưởng mấy quan điểm tân kỳ này của Đỗ Duy! Mà Đỗ Duy càng không ngờ rằng dựa vào bản khai tâm bút ký, ảnh hưởng đến cả tương lai của vị công chúa nhỏ, tương lai tạo ra một nhân vật trọng yếu có ảnh hưởng đến cả đại lục Roland!

“Ta bình sinh không phụng thờ thần linh, nếu quả thật có cái gì để phụng thờ, thì chính là trong lòng mỗi người! Chúng ta có thể tín ngưỡng tinh thần, nhưng không thể phụng thờ ngẫu tượng!”

“Đối với ta mà nói, bất luận kẻ nào cũng có thể nghi ngờ, chỉ có ”hắn” là ngoại lệ. Bởi vì hắn tạo ra ta, dạy ta hiểu biết tất cả.”

Trích ngữ lục của Karina, người sau này được hậu nhân tôn xưng là “Huyết tinh kinh cực hoa”, nữ hoàng của Roland đế quốc, Augustine vương triều.

418. Chương 298: Tuyệt Hộ Độc Kế

Đế quốc Roland năm 986, mùa đông năm nay đặc biệt lạnh.

Vào cái đêm Đỗ Duy đi ra từ hoàng cung, Matheau Dransa và bá tước Billia mời hẳn dự yến tiệc do đám quyền quý này tổ chức. Trong yến hội, người thuộc hệ phái của Nhiếp chính vương chiếm gần 90%. Mọi

người hầu như biết Đỗ Duy đã vào cung gặp Nhiếp chính vương, nên từ lúc yến hội mới bắt đầu, trên mặt những người hôm trước đứng trước cửa thành ngênh tiếp Đỗ Duy đều lộ vẻ khó xử và cổ quái. Do Nhiếp chính vương hạ lệnh phong khẩu đối với sự việc hội đấu giá nên những quyền quý có quan hệ mật thiết nhất với Đỗ Duy đều không một ai tiện mở miệng trước, khiến cho hẳn rất khó xử. Ai cũng biết, trong lòng Đỗ Duy quá nửa là bất mãn, nên sau khi dạ hội bắt đầu, không ai có ý đối mặt với hẳn.

Đỗ Duy trong lòng cười lạnh “đây chính là cái gọi là quyền quý a ! trước mặt thì thân mật xưng huynh gọi đệ, sau lưng thì ...”

Nhưng mà hẳn cũng biết, đây là hiện tượng tất nhiên! Đỗ Duy không hề tức giận đối với hành động của đám người này. Hẳn rời khỏi Đế đô đã hơn một năm, mà cũng gần hai năm rồi ! Nên thật sự cần thiết phải quan hệ tốt với đám quyền quý này. Cho nên hẳn đành dẹp bỏ những bất mãn trong lòng, trưng ra nụ cười trên mặt, tuyệt không đề cập đến chuyện pháp chỉ của giáo tông. Phàm đã lẫn lộn trong quan trường thì đều là da mặt dày hơn tường thành cả, mắt thấy công tước Hoa Tulip cũng không nhắc về chuyện đó nữa, những người khác tự nhiên cũng sẽ không dại gì mà nhắc đến. Sau vài ly rượu xuống bụng , bầu không khí cũng bắt đầu sôi nổi lên.

Matheau Dransa vì muốn được lòng Đỗ Duy nên tại yến tiệc này hao phí không ít tiền vốn. Nhưng mà ai cũng biết vị công tước Hoa Tulip trẻ tuổi này không mấy hứng thú với nữ sắc. Lúc trước hoàng tử THẦN cùng bọn Matheau Dransa và bá tước Billia tặng Đỗ Duy bốn mỹ nữ. Cái tên Đỗ Duy không biết thưởng thức, đụng cũng không đụng! Đến ngay cả cửa phủ công tước cũng chưa vào đã bị Đỗ Duy trực tiếp ném vào tiệm buôn. Nếu như công tước không thích nữ sắc thì quá nửa là thích thứ khác rồi ! Phàm là ma pháp sư đều không có ai không thích các loại bảo thạch kỳ trân. Không phải vì giá trị thuần túy của nó mà đối với các ma pháp sư, các loại bảo thạch kỳ trân luôn có tác dụng trong ma pháp đạo cụ và vật liệu nghiên cứu. Matheau Dransa dù sao cũng là thương nhân buôn vũ khí số một đại lục. Trong bữa tiệc, hẳn liền tặng cho Đỗ Duy mười lăm sợi dây chuyền dùng tử thủy tinh trân quý xâu thành.

Sau đó mới tỏ vẻ: “nghe nói công tước đại nhân đính hôn rồi, công tước phu nhân tương lai cũng là một vị nữ ma pháp sư thực lực cường đại. Mười lăm xâu tử thủy tinh này coi như là lễ vật tặng cho công tước phu nhân”. Thứ này vừa có thể sử dụng như trang sức nữ nhân, đồng thời đối với ma pháp sư mà nói tử thủy tinh cũng là tài liệu trân quý. Quả là một món lễ vật lưỡng toàn kỳ mỹ. Đối với các loại lễ vật, Đỗ Duy không hề khách khí, đều vui vẻ thu nạp hết.

Yến hội diễn ra đến nửa đêm, Đỗ Duy đã lâu không trải qua ngày tháng đèn đỏ rượu xanh này. Hẳn tuy là công tước nhưng sinh hoạt ở tại Tây Bắc vẫn còn đơn giản. Nửa đêm, đại đa số khách đều đã tận vui rồi khỏi. Trong lòng Đỗ Duy thấy mừng vì mình đã đính hôn ở tây bắc, nên không ít quý tộc có ý đồ với hẳn cuối cùng đã từ bỏ. Yến hội tối nay rất ít quý tộc chạy đến giới thiệu con gái cho mình. Sau khi hơn nửa khách đều đã rời đi, Matheau Dransa và bá tước Billia còn có nam tước Sarke của bộ tài chính mời riêng Đỗ Duy đến một sảnh nhỏ.

Tiêu kim quạt ở ngoại thành đế đô là nơi ăn chơi của nhiều quý tộc, quyền quý nên mức độ hoa lệ xa hoa xa không cần phải nói, các thú vui trân kỳ gì ở nơi này đều có. Thêm vào thế lực quân phương bảo hộ ngầm phía sau, vì kiếm quân phí mà mở ra nên thường ngày có ai dám đến đây làm loạn?.

Trong căn phòng nhỏ được trải toàn thảm thủ công thượng đẳng, ánh sáng bảy sắc từ cột đèn thủy tinh chớp rọi quang mang, Đỗ Duy trước tiên ngồi vào cái ghế sofa ở giữa, cơ thể thoải mái vùi vào đệm lông thiên nga mềm mại, sau đó hai ngón tay kẹp lấy ly rượu cười nói:

-Ba vị! Gọi ta đến đây là có chuyện gì cần nói hả?

Matheau Dransa nhìn hai người kia một cái, sau đó cười cười nói:

-Công tước của ta.....hiện tại căn phòng này chỉ có bốn người chúng ta. Cho nên, có chuyện gì thì tốt nhất là nói thẳng a.

Bá tước Billia cũng gật đầu:

-Đỗ Duy, ở đây không có người ngoài, ba chúng ta có chút chuyện muốn thương lượng với người!

Đỗ Duy cười ha ha một tiếng, cả mặt đầy tiểu ý ôn hòa:

-Chú Billia, cái gì mà thương lượng, vậy là khách khí quá rồi! Nếu người có chuyện gì dận dò thì cứ nói thẳng đi! Chỉ cần ta có thể làm được tuyệt không từ chối.

Một tiếng “chú Billia” của Đỗ Duy lập tức khiến cho cả gương mặt bá tước Billia tràn đầy hồng quang, trong mắt chớp qua một tia đắc ý, Dransa và Sarke bên cạnh đều lộ ra vài tia hâm mộ.

Nam tước Sarke ho khan một tiếng, từ từ mở miệng (1)

Hắn ở trong căn phòng này coi như là vị trí thấp nhất, tước vị chỉ là một nam tước, chức vị cũng chỉ là một quan viên trong bộ tài chính mà thôi, còn lai lịch như Dransa hoặc Billia đều đã đi theo hoàng tử Thần nhiều năm từ lúc còn chưa nắm quyền. Còn nam tước Sarke này, trước lúc chính biến không thuộc phái hoàng tử Thần, mà là thủ lĩnh cục trị an. Trong chính biến bị gián điệp của hoàng tử Thần là Camille Ciro thuyết phục. Mất thấy đại thế đã mất mới quy phục hoàng tử Thần. Sau chính biến, hắn chủ động giao ra binh quyền. Dù sao cục trị an để đô trưởng quản hơn vạn quân trị an để đô. Trong vòng đai trung tâm của đế đô, trưởng quân hơn vạn binh quyền là không phải chuyện nhỏ. Nam tước Sarke tự biết mình không phải trực hệ của hoàng tử Thần nên không dám tiếp tục nắm giữ vị trí này mà thành thật đề xuất từ chức. Hắn vốn không thuộc bất kì một hệ phái nào mà là phái trung lập. Nếu nhất thiết bắt hắn chọn một lập trường thì hắn có hơi lệch về phía lão hoàng đế Augustine VI. Sau khi hoàng tử Thần lên đài, nam tước Sarke cảm thấy sợ hãi đối với trận máu tanh trong lần chính biến. Trong lòng quyết định giao ra chức vị thủ lĩnh cục trị an rồi mang theo người nhà rời khỏi đế đô về quê an hưởng cuộc sống phú quý nhẹ nhàng. Nhưng lại không nghĩ tới, cách làm biết thời vụ này của hắn lại được sự hân thưởng của hoàng tử Thần. Đối với loại người biết tiến lui, có phân tặc, hoàng tử Thần lại có hảo cảm, từ chối yêu cầu về quê của hắn mà điều hắn đến cục tài vụ đế quốc. Sarke là một người làm việc cẩn thận chắc chắn, sau khi vào bộ tài vụ, vì không phải là trực hệ của hoàng tử Thần nên hắn càng nỗ lực làm việc, tuyệt không để cho người khác nắm được điểm yếu nào. Kết quả làm việc rất xuất sắc, được THẦN hoàng tử tiếp tục đề bạt. Trong hơn một năm nay đã trở thành một nhân vật mới được quý trọng trong tập đoàn của Nhiếp chính vương. Tuy trên hắn vẫn còn mấy vị đại ca nhưng mọi người đều xem hắn là tâm phúc của Nhiếp chính vương, trở thành nhân vật số hai sau tài chính đại thần. Còn có lời đồn qua mấy năm nữa sau khi tài chính đại thần về hưu, vị trí tài chính đại thần là của hắn rồi. Cho nên hắn mới có tư cách đi vào bên trong căn phòng nhỏ này nói chuyện.

Đỗ Duy, bá tước Billia, Matheau Dransa, thêm vào nam tước Sarke này cơ hồ có thể xem là mấy cự thạch trong tập đoàn của Nhiếp chính vương.

- Công tước đại nhân__ Nam tước Sarke ho một tiếng rồi trịnh trọng nói:

-Kỳ thật...chiều hôm nay sau khi người rời khỏi hoàng cung, ta lập tức bị Nhiếp chính vương triệu vào cung. Điện hạ nói với ta một ít chuyện về việc sản xuất một ít vật liệu quân phương. Ý của điện hạ là, về mặt tài chính để cho ta mang theo người, làm một bản thống kê và kế hoạch ...”

~~~Mắt Đỗ Duy sáng lên, nhìn nhìn bá tước Billia và Matheau Dransa. “Hai người này một người phụ trách quản lý sản nghiệp hoàng gia, một người là thương nhân vũ khí lớn nhất đế quốc, gọi mình đến đại khái là muốn chia một phần trong miếng bánh lớn này rồi.”

Đỗ Duy nghĩ tới đây, cười haha một cái nói:

-À! Đúng lúc ta cũng đang có ý cùng chú Billia thương lượng việc này một chút. Nếu như Matheau Dransa người cũng có hứng thú đối với cái này thì chi bằng mọi người cùng bàn về việc hợp tác.

Thịt béo trên mặt Dransa rung động, vội cười nói:

- Có hứng thú có hứng thú! Đương nhiên là có hứng thú!

Đỗ Duy trầm ngâm một hồi, rồi lập tức đưa ra quyết định. Nhận của quân phương một món làm ăn lớn thế này, bằng vào lực lượng bản thân quả là có chút hao lực. Hơn nữa, ở tây bắc nhân lực vật lực đều có hạn. Tương lai hai ba năm sau, lực lượng chủ yếu tiêu hao vào việc mở rộng quân đội. Nếu đem tài lực và nhân lực chủ yếu để vào cuộc làm ăn này sợ sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển quân lực ở tây bắc. Món làm ăn này tuy lớn nhưng chỉ là nhiệt khí cầu và hỏa dược, còn những cái khác...kỹ thuật không cao, hơn nữa hao phí cực lớn, lợi ích cũng thấp hơn chút, không bằng lấy ra cho người khác làm, mình cũng có được một nhân tình.

Lời này khiến mắt Đỗ Duy chớp qua một tia tinh quang, chỉ là không ai phát hiện ra! Chỉ có bản thân Đỗ Duy biết: điều này thật ra là một kế tuyệt diệu cực kỳ âm hiểm đối phó người thảo nguyên. Khi Đỗ Duy ở kiếp trước đã biết kế độc này! Chỉ là lúc đó, kế sách này là của quốc gia tên Nhật Bản dùng để đối phó với Tổ quốc của Đỗ Duy làm Tổ quốc Đỗ Duy chịu tổn thất lớn.

Dê, loại động vật này hoàn toàn không giống với bò.

Lúc chăn thả trên thảo nguyên, tuy bò dê đều là ăn cỏ nhưng dê và bò không giống nhau. Dê khi ăn cỏ là sẽ ăn luôn cả rễ cỏ! Như thế, nếu chăn nuôi đàn lớn dê thì rất dễ dàng khiến cho thảo trường cạn kiệt. Tư nguyên nào trên thảo nguyên là quan trọng nhất? Không phải là vàng bạc! Mà là thảo trường rộng lớn phì mĩ của họ! Có thảo nguyên, họ mới có thể chăn nuôi đàn lớn chiến mã! Như vậy, dùng loại dao mềm vô hình này, để người thảo nguyên cảm thấy có lợi ích, nuôi lượng lớn dê, không quá hai ba năm sau, người thảo nguyên sẽ đột nhiên phát hiện diện tích lớn thảo trường của họ trở nên khô kiệt và hoang phế! Đến lúc đó, xem họ lấy cái gì mà chăn thả chiến mã!

Hơn nữa, trên thảo nguyên, tất cả bộ lạc đều cần nước và cỏ mà sống, mỗi một thảo trường phì nhiêu đều là mệnh căn của bộ lạc, là tài sản quý giá nhất của bộ lạc. Mấy năm sau, khi diện rộng thảo trường trên thảo nguyên trở nên hoang phế. Bộ lạc vẫn còn nhiều, dân số vẫn còn nhiều nhưng thảo trường lại giảm sút lớn chắc chắn sẽ dẫn đến sự tranh giành kịch liệt giữa các bộ lạc! Chỉ vì tranh giành một mảnh thảo trường mà cũng có thể dẫn đến chiến tranh giữa bộ lạc! Độc kế như vậy.....Bá tước Billia và Dransa tuy thông minh nhưng dù sao không có loại kinh nghiệm kiếp trước như của Đỗ Duy thì không cách nào lý giải được .

Đỗ Duy sắc mặt không đổi, cũng không giải thích nhiều, nhưng trong lòng lại cười hiềm không ngừng ...

419. Chương 299: Là Địch Hay Bạn?

Đỗ Duy ngồi trong xe ngựa nhắm mắt lim dim...

Mọi người đều có lợi ích sau buổi giao dịch tối nay. Tuy Đỗ Duy ra vẻ nhường lại một phần lợi ích cho mọi người chung hưởng nhưng bá tước Billia và Matheau Dransa không phải là kẻ ngốc, tương lai chắc chắn có báo đáp khác. Hiện tại Đỗ Duy không ở đế đô, tước vị hần tuy cao nhưng hần đã rời khỏi trung tâm quyền lực này quá lâu nên chung quy có chút không hay. Nếu hần tạo quan hệ tốt với hai vị này thì có rất nhiều chuyện ở đế đô có thể giúp hần ra mặt. Còn về tiền, bản chất Đỗ Duy không phải là thương nhân theo đuổi lợi ích. Hần đã rất giàu rồi, kiếm ít đi một chút cũng không sao.

Khi trời chưa sáng, cửa thành đế đô vẫn còn đóng chặt do lệnh cấm ra vào ban đêm còn hiệu lực, nhưng với thân phận Đỗ Duy cùng giấy thông hành xuất nhập đặc biệt do chính Nhiếp Chính Vương ký, nên vẫn thuận lợi vào thành. Xe ngựa chạy thẳng một đường vào đế đô.

Mới rạng sáng, đường phố vắng lặng không người. Xa xa trên phố, chỉ có binh sĩ của đội tuần tra trị an ngẫu nhiên đi qua, ngoài tiếng giày da khua lộp cộp vang vọng thì đang là mùa đông nên cả tiếng chim kêu cũng không có. Sắc đêm mịt mờ, đường lớn vắng tanh.

Đỗ Duy đang nghỉ ngơi trong xe ngựa, đột nhiên cảm giác tốc độ xe ngựa giảm xuống đột ngột. Xe ngựa này đã được Đỗ Duy chăm chút cải tạo lại, hiệu quả chống sóc rất tốt, nhưng dừng đột ngột một cái làm thân thể Đỗ Duy chấn động. Hần mở to mắt, nghe âm thanh kinh sợ của mã phu Rufik truyền vào:

-Chủ... chủ nhân, phía trước có người cản đường!

Đỗ Duy chau mày, với thân phận của hần, lại đang ở đế đô, ai dám cản đường hần giữa đêm hôm khuya khoắt ? Chẳng lẽ là sát thủ? Sau đó liền nghe thấy tiếng quát của mấy thị vệ tháp tùng.

Trên phố dài, một bóng người gầy gao cao đang đứng chắn đường xe ngựa. Người này mặc trang phục màu xám điển hình của người hần, trên đầu đội cái nón tròn tròn, đứng lẻ loi giữa đường lớn . Trong bóng đêm, không nhìn thấy dung mạo thế nào !

Hai thị vệ nhà Hoa Tulip đi mở đường trước xe ngựa liền tiến lên. Người thị vệ trung thành đặt tay lên chuôi kiếm, hét hỏi:

- Người nào cả gan cản đường! Mau tránh ra!

Nhưng người đứng trên phố làm như không nghe thấy, cứ thế đứng giữa đường. Điều khiến cho người ta quái dị là trên người này phẳng phất có một loại hơi thở quỷ dị, mấy thị vệ nhà Hoa Tulip nhìn bóng hắt từ xa, trong lòng không tự chủ nảy sinh một cảm giác ớn lạnh. Trong bóng đêm, dường như như có một ánh mắt lạnh lùng sâu kín bắn tới, chiến mã của đám thị vệ không tự chủ lùi lại mấy bước. Mặc cho thị vệ trên ngựa hò hét điều khiển thế nào, chiến mã cứ như đều bị kinh dọa, sổng chết không dám tiến lên. Những thị vệ lão luyện đã phát giác ra điều không phải, nhảy xuống ngựa, rút vũ khí ra tiến lên phía trước.

Lúc này, bóng người màu xám trên đường này lặng lẽ thở dài, âm thanh đượm vẻ mệt mỏi truyền đến:

- Xin mời ngài công tước Hoa Tulip ra gặp mặt một lúc !

Đội trưởng thị vệ liền hét lớn:

- Người là ai chứ, ngài công tước có thể tùy tiện nói gặp là gặp được sao!

Nói xong, hắn đưa ánh mắt ra hiệu cho đồng bạn, năm ba người liền lập đội hình bán nguyệt tiến lên bao vây. Vào lúc này, Đỗ Duy đã đẩy cửa xe ngựa bước xuống, hô với nhóm thị vệ: “Dừng lại”. Hắn bước tới trước, liếc mắt nhìn Rufik đang phát run ở ghế mã phụ trên xe ngựa, sau đó cau mày nhìn người ở phía xa:

- Người là ai? Tại sao muốn gặp ta?

Trong lòng Đỗ Duy hơi kinh hãi, người này tuy đứng xa nhưng với bản lĩnh ma pháp sư của Đỗ Duy, ngũ quan của hắn đâu chỉ mẫn cảm hơn người thường mười lần? Đừng nói là một chút cự ly như thế! Cho dù là xa hơn nữa, trong đêm tối, Đỗ Duy vẫn có thể thấy rõ hình dáng đối phương. Nhưng cái gã này, mặc cho Đỗ Duy nhìn kỹ cỡ nào! Bóng dáng hắn dường như hòa vào bóng đêm, hợp với màn đêm mịt mờ một thể. Nhìn thế nào đi nữa! Cũng vẫn là một bóng xám mơ hồ, cả Đỗ Duy cũng nhìn không rõ hình dáng người này. Chắc chắn đối phương đã sử dụng một pháp thuật hay thủ đoạn đặc biệt nào đó. Bóng xám đó thấy Đỗ Duy đi ra, âm thanh mới phẳng phất dịu đi vài phần, không còn quỷ khí như trước nữa:

- Công tước Hoa Tulip, không phải ta muốn gặp người mà là chủ nhân của ta muốn gặp người.

Đỗ Duy nhíu chặt mày: - Chủ nhân của người là ai?

Người này phẳng phất như đang cười, trong tiếng cười, mắt Đỗ Duy sáng lên. Chỉ thấy không khí quanh người này đột nhiên uốn khúc một cái, thứ bóng đen mờ mịt bao quanh thân hắn dường như sáng sủa lên nhiều, nhìn cũng không còn quá mơ hồ nữa, dung mạo hắn cũng từ từ hiện ra.

Người này cằm nhọn, hai gò má gầy gò, , tướng mạo có vài phần như miệng nhọn má khỉ. Nếu người thường sinh ra ra với dung mạo thế này, ít nhiều đều khiến người ta có cảm giác khinh thường. Nhưng người này tuy bộ dáng như vậy, giữa mi mắt lại có vẻ nghiêm nghị khiến người ta không thể nào sinh ra nửa điểm coi thường dung mạo xấu xí của hắn mà ngược lại còn có chút khiến người kính sợ.

Người này có cặp mắt rất sáng, ánh mắt chiếu trên người Đỗ Duy, khoe miệng nhếch ra một nụ cười nhàn nhạt. Sau đó nhấc tay trái lên, thò ra bàn tay giấu trong áo, ngón tay búng nhẹ một cái, lập tức đầu ngón tay huyền hoá ra một phiến băng khí màu trắng bạc. Từ xa, trông hắn giống như làm ảo thuật vậy, trên đầu ngón tay rất nhanh tụ lại một đám ánh sáng màu trắng. Trong đó, vô số băng lăng rất nhỏ đang vãn vũ .....

Đỗ Duy vừa thấy, tức thời mắt sáng lên, trên mặt lộ ra dáng cười:

-À, ta biết chủ nhân người là ai rồi! À...Nếu là hắn mời ta, tại sao còn phải giữa đêm hôm khuya đứng đây cản đường? Với thân phận của người, người có thể ban ngày đến phủ công tước gặp ta là được rồi.

Người này phẳng phất cười cười, chỉ là trong tiếng cười này lại thêm một tia đùa cợt:

- Ngài công tước quá bận rộn. Chủ nhân nói, lần này người quay về chỉ sợ chưa chắc chịu đi gặp mặt. Nếu không, chủ nhân giúp người một việc lớn như thế nhưng lần này người đã về để đi được hai ngày, không những không đến gặp mà cũng không phái người đưa tin tức đến, thực khiến người quá thất vọng.

Đối mặt với loại người này, ngữ khí này, thị vệ thủ hạ của Đỗ Duy đều lộ vẻ giận dữ. Với thân phận hiện tại của Đỗ Duy, ai dám nói chuyện với ngữ khí trên đùa này với hắn? Nhưng Đỗ Duy lại rất khách khí đối với người này:

-Người nói không sai! Là ta đã thất lễ . Ta sẽ theo người đi gặp chủ nhân người ngay bây giờ !

Nói xong, cũng không quản thủ hạ phản đối. Đỗ Duy để cho những người thủ hạ về phủ công tước trước, nghiêm cấm không được đi theo. Sau đó một mình tiến lên mấy bước, cười nói:

-Chủ nhân của người ở đâu? Bây giờ dẫn ta đi đi !

Người này khẽ cười hai tiếng, cũng không nhiều lời, quay người sang một con đường khác.Đỗ Duy cất bước theo, sau lưng thị vệ đang muốn đuổi theo. Từ xa Đỗ Duy đã quát lớn:

-Không ai được đi theo! Đi về cả đi!

Trên đường dài để đô vào rạng sáng, phía trước là một người hầu áo xám đi liên tục, hai tay chấp lại sau lưng. Phía sau, Đỗ Duy mặc hoa phục đi theo hần, giữa hai người duy trì khoảng cách chừng mười mét. Đỗ Duy mấy lần gia tăng tốc độ nhưng mà cái gã phía trước như có ý duy trì khoảng cách. Đỗ Duy nhanh hần cũng nhanh, Đỗ Duy chậm hần cũng chậm, cuối cùng giữ khoảng cách mười mét ấy. Trong lòng Đỗ Duy đoán, cái tên này chắc chắn có bản lĩnh đặc thù. Nhìn lúc hần đi, thân thể cực nhanh, ẩn hiện như mang theo một loại cảm giác phiêu phiêu, đại khái là một loại vũ kỹ thể thuật đặc thù. Thêm vào loại hàn khí lúc này hần triển thị trên tay càng khẳng định phỏng đoán của Đỗ Duy. Hai người thân đều mang kỳ thuật, cứ như vậy đi rất nhanh, chưa đến lúc trời sáng đã từ thành Đông đi tới thành Tây, sau đó lại một đường đi về Bắc...Người này như rất rành rẽ tuyến đường tuần tra của binh sĩ tuần tra đêm bên cực trị an. Đi thẳng, rẽ trái, rẽ phải, suốt đường đi tránh khỏi binh sĩ tuần tra, không có bất kì một ai làm phiền hai người. Sau cùng, cuối cùng đến bờ vận hà thành Bắc đế.

Đoạn vận hà này chính là cảng khẩu lớn nhất nội thành đế đô. Năm xưa , bá tước Raymond cha của Đỗ Duy viễn chinh từ Nam Dương trở về, nghi thức khai hoàn được tổ chức nơi đây. Trong đêm tối,bến cảng lớn nhất đế đô này như một con thú lớn đang chìm trong giấc ngủ. Các cảng khẩu được xây dựng cho thuyền lớn cấp hải thần cập bến trải dọc trên đường sông vận hà. Tại hai đầu cảng lớn này đã tạo ra từng mảng phồn hoa dọc vận hà. Nhất là đầu này, có nhiều thương gia tới đây mở quán trà rượu bên sông. Lầu lầu nhìn ra xa, thu vào tầm mắt cảnh thành đế đô và những bóng buồm trên đại vận hà, đồng thời thưởng thức rượu vip,ngắm gái đẹp,nhấm món ngon vật lạ, quả là một kiểu hưởng thụ phong nhã. Chỗ này được xem là một nơi nổi tiếng trong đế đô.

Trong không gian yên ắng của buổi sớm mai, một vài thuyền đang neo đậu xa xa phía cảng lớn .Trên cảng khẩu đã có lác đác vài công nhân dậy sớm bắt đầu vất vả lao động. Trên đường tĩnh lặng do Cafe quán nhậu hai bên vẫn chưa mở cửa buôn bán.

Đỗ Duy thẳng một đường theo sau người này đến đây, lại đi theo hướng bắc dọc theo đường lớn bờ sông vận hà mà đi. Cuối cùng đột nhiên rẽ vào một ngõ, đẩy ra một cánh cửa, thân hình chớp cái đã tiến vào rồi. Đỗ Duy nét mặt bình tĩnh theo sau vào, ngẩng đầu nhìn lại thì là một trà lâu quy mô nhỏ, so với dọc con phố phồn hoa này thì quán trà này có vẻ lụp xụp. Tuy nhiên từ cách bố trí cánh cửa mà xem, thì lại có chỗ đặc biệt. Trên cửa trà lâu này treo một tấm bảng, viết mấy chữ:

“Người tục chớ vào”

Đỗ Duy nhìn thấy một hàng chữ như thế không khỏi cười cười, đẩy cửa đi vào. Trong trà lâu nhỏ này, lầu dưới trống không một bóng người, chỉ có cái cầu thang mà nhìn chất gỗ đã có mấy phần mục nát. Người trước đó chắc là đã đi lên rồi. Đỗ Duy không do dự, cũng theo cầu thang đó mà đi lên. Lên đến lầu lại nhìn thấy một bình phong. Đỗ Duy xoay người đi qua bình phong thì trông thấy bóng người trên lầu này.

Lầu hai là một sảnh nhỏ, bốn mặt đều có cửa sổ. Cửa sổ hướng phía đại vận hà mở rộng, từng cơn gió lạnh sớm mai thổi vào khiến cho căn phòng thêm lạnh buốt. Một người đang ngồi cạnh bên cửa sổ, lưng quay về phía Đỗ Duy, trước mặt để một bình bạc cùng hai ly nhỏ. Nhìn từ bóng lưng có thể thấy được nét già nua năm tháng, thân người tựa trên ghế , sống lưng có vẻ không còn thẳng nữa. Trong phòng đang rất lạnh, lão khoác một tấm áo lông dày,để mặc cửa sổ mở toang cho gió lạnh thổi vào.Người áo xám dẫn Đỗ Duy đến đang thông tay đứng yên lặng như một pho tượng sau lưng người này. Đỗ Duy thở dài thật sâu, sau đó nhìn về bóng lưng người đó cười nói:

- Ven sông ngắm cảnh bình minh tuy hay đấy, nhưng giờ khí trời lại có hơi lạnh, mà ngài cũng có nhã hứng ghé ha, sáng sớm vậy đã mời ta đến nhậu rồi à?

Nói xong, hần cười ha ha, tiến lên mấy bước. Người đó cũng không quay đầu lại, chỉ có âm thanh già nua truyền đến:

- Đức ngài Công tước vốn bận rộn, nếu không chọn giờ này mời người, chỉ sợ người không rảnh !

Đỗ Duy từ từ bước tới, miệng nói:

- Ngài quá lời rồi! Nếu là ngài mời, bất luận lúc nào ta cũng phải sắp xếp thời gian mà tới liền. Ngài cần chi phải để vị cao thủ thủ hạ này chạy một chuyến chứ? À ! Lúc này khiến ta thấy rất kỳ quái, từ lúc nào mà ‘băng sương đầu khí’ này đã mất giá như vậy, một người cản đường ta cũng có thể tùy tiện tiện sử dụng. Chỉ sợ cũng chỉ có người như người mới có thể dạy ra loại đệ tử cao thủ như vậy thôi.

Người này cười khan một tiếng:

- Hần không phải đệ tử ta, chỉ là một người thân cận bên cạnh ta thôi.

Đỗ Duy đã đi đến trước mặt hần, ung dung ngồi vào ghế trước mặt người này, cầm lấy bình bạc và ly trống trên bàn, tự rót cho mình một ly, uống một ngụm rồi sau đó chau mày nói:

-Ta lại đoán sai à. Ngồi mà ngắm sông trong khí trời lạnh như vậy tốt nhất là uống một bình rượu nóng mới là chuyện phong nhã. Nhưng người có thân phận lớn như người lại sao uống nước chứ? Đây có quá nhạt nhẽo vô vị lắm không?

Người kia mi mắt khẽ động một cái, nhẹ nhàng cười đáp:

- Công tước đại nhân chẳng lẽ chưa nghe qua một câu nói sao.....rượu càng uống càng ấm, nước càng uống càng lạnh! Tâm ta đã lạnh mấy chục năm rồi, uống nước mới đúng hợp loại người tâm lạnh như ta.

Nói rồi, y nhấc cánh tay già mua ốm yếu lên chỉ nào cửa sổ đã mở, cười nói:

- Mời ngài công tước xem, gió nơi đây tuy lớn tuy lạnh, đối với người mà nói là khổ lạnh khó chịu, nhưng đối với ta mà nói...thứ cảm giác gió lạnh nhập thể này lại là một loại hoài niệm .

Đỗ Duy nhẹ nhàng cười một tiếng, đón lấy gió lạnh mà hít một hơi sâu. Loại không khí trong lành mát lạnh hít vào ngực có một loại sáng khoái chạm tới tận tim phổi. Sau đó hần cười ha ha một tiếng:

- Hoài niệm sao? ngài là đang hoài niệm rét lạnh trên đại tuyết sơn sao? Lam Hải tiên sinh!

Lam Hải không cười, khuôn mặt già nua phẳng phất như chìm vào trầm tư. Qua một lúc lâu sau, trong mắt hần mới có một tia bất đắc dĩ:

- Đỗ Duy, người nói không sai, ta đúng là hoài niệm đại tuyết sơn. Nơi đó tuy là băng thiên tuyết địa, nhưng mà ở đó lòng ta là ấm. Còn chốn đế đô tuy ấm nhưng lòng ta lại là lạnh.

Đỗ Duy cười:

-Nếu đã là vậy ! ta người ấm lòng này cùng ngài uống một ly nước tâm lạnh vậy!

Hần uống một ngụm hết ly nước lạnh. Thở dài, cười khổ nói:

-Ta chưa từng nghĩ qua, trong thời tiết lạnh thế này, uống một ly nước lạnh lại là cảm giác thống khoái như vậy.

Lam Hải ho khan hai tiếng, người hầu áo xám sau lưng lập tức quan tâm nhìn hần. Lam Hải lại vẫy vẫy tay ý nói mình không sao, đem áo lông trên người kéo chặt một chút, thần sắc có chút yếu nhược nhìn Đỗ Duy, cười nói:

- Công tước đại nhân, người mang đi tám mươi đệ tử của ra, về đến đế đô cũng không đến gặp mặt ta, khó tránh có chút không phải .

Ánh mắt Đỗ Duy chớp cái, cười nói:

- Lam Hải tiên sinh, lúc trước người hỗ trợ ta tám mươi vị học trò, dụng ý chưa chắc là đơn giản. Nhưng dù sao đi nữa, ta rất cảm kích sự giúp đỡ của người, có điều trước khi gặp người, ta cần phải hiểu rõ trước hết một chuyện.

- Chuyện gì?

Đỗ Duy bỏ cái ly trong tay xuống, nhìn chăm chăm vào Lam Hải, sau đó từng chữ từng chữ từ từ nói:

- Lúc gặp lại, người và ta là địch, hay là bạn?

Lời vừa dứt, trong phòng xuất hiện một luồng sát khí mãnh liệt!!

420. Chương 300(p1): Người Của Đại Tuyệt Sơn

Rõ ràng là một người tướng mạo bình thường, mặc trang phục người hầu, trên mặt hắn không có bất kì biểu tình nào, cứ như vậy đứng sau Lam Hải. Nhưng chỉ một ánh mắt của hắn lại mang đến cho Đỗ Duy một cảm giác nguy hiểm cực độ, loại cảm giác áp bức giống vậy Đỗ Duy chỉ cảm thấy được trên người cao thủ như Hussein hoặc là Rodriguez nhưng rõ ràng gã người hầu này cũng có khí thế như vậy! “Đỉnh” một tiếng, ly trên tay Đỗ Duy rớt xuống đất vỡ vụn. Ánh mắt người hầu áo xám như kiếm sắc, trên người Đỗ Duy tuy chịu áp lực ngàn cân từ loại ánh mắt này nhưng trên mặt vẫn không lộ nửa điểm nào. Hắn thậm chí còn xoay người quay đầu lại, thân không hề phòng ngự đối mặt với người hầu đó. Sau đó nhìn Lam Hải, trên mặt cười như rất nhẹ nhàng, than nhẹ một cái nói:

- Lam Hải tiên sinh, xem ra trong lòng người đã có quyết định?

Thân thể Lam Hải xiết chặt tấm áo bông tựa trên ghế, ông. Trong gió lạnh thấu xương buổi sáng sớm, như một người già nua bình thường, đưa tay run rẩy cầm lấy ly nước, uống một ngụm. Sau đó ông thở dài một hơi, tiếng thở dài hiển lộ hết sự mệt mỏi, thấp giọng nói:

- Ngài công tước Hoa Tulip, nếu ta muốn thành địch với ngài thì lúc trước sao lại phải tặng cho ngài tám mươi học trò của ta chứ!

Đỗ Duy cười nhạt một tiếng, ánh mắt chuyển nhanh, nói:

- Lam Hải tiên sinh ! Ta vừa rồi đã nói : dụng ý lúc trước của ngài chưa chắc là đơn giản. Ngài trợ giúp ta bình định tây bắc chưa chắc không phải là không có lòng riêng, hôm nay phái người mời ta đến đây...cái gọi là trăng đêm gió cao đêm giết người ...

Nói tới đây Đỗ Duy không khỏi ngẩn đầu nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, cười lạnh một tiếng, quay đầu lại, mắt nhìn chăm chăm Lam Hải. Ngửi khí hắn tuy nhẹ nhàng nhưng ánh mắt nặng nề:

- Hiện tại tuy không phải là đêm tối, trên trời không có ánh trăng nào. Nhưng mà nơi này rất hoang vắng, chỉ có gió nhẹ nước lạnh, nếu giết một người rồi đem giấu cũng rất là bí mật. Nếu chết ở một nơi như vậy, sau khi chết mỗi ngày vẫn có thể nghe sóng lớn cũng xem như không tệ !

Lam Hải nghe vậy cười ha ha một tiếng, sau đó ông ta vẫy vẫy tay ý bảo người hầu áo xám sau lưng đi khỏi. Người hầu áo xám trước không chịu, chần chờ nhìn nhìn Lam Hải, trong mắt có chút do dự. Lam Hải lặng lẽ thở dài một hơi:

- Người đã theo ta nhiều năm nay, với thực lực hiện tại của người cũng xem là không tệ. Nhưng một lát người đó đến, cho dù người ở lại chỉ sợ một chiêu của người đó cũng không tiếp nổi. Ta đã đến ngôi đây thì tự nhiên sẽ có cách.

Người hầu áo xám mắt thấy thần sắc chủ nhân kiên định như vậy. Tuy không tình nguyện nhưng cũng tuân lời lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Khi trong phòng còn lại hai người Đỗ Duy và Lam Hải, Lam Hải cười nói:

- Hiện tại người an tâm rồi chứ, ta chỉ là một người yếu nhược thôi. Công tước Hoa Tulip đại danh đỉnh đỉnh chẳng lẽ lại sợ một người già nua yếu nhược sao?

Đỗ Duy cười cười:

- Đệ tử môn hạ Đại Tuyết Sơn sao lại có người vô dụng!

Dừng một chút, Đỗ Duy lại nói:

- Lúc nãy ông nói ‘người đó đến’ là ý gì? Người nói ‘người đó’. Chẳng lẽ hôm nay ngoài ta ra ông còn hẹn người khác sao?

- Cũng không phải là người ngoài gì, một người bạn già thôi !

Thần sắc Đỗ Duy chợt động: “bạn già?”

Lam Hải nhìn ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi :

- Bạn già có rất nhiều loại, vị bạn già này là loại luôn một lòng muốn lấy mạng ta.

Nói xong câu này, ông xoay người lại nhìn Đỗ Duy, thần sắc thản nhiên :

- Ngài công tước, ngài hãy cứ an tâm đi ! Ta mời ngài đến thật ra chỉ là muốn ngài làm một khán giả thôi.

Đỗ Duy lại không cho là vậy:

- Khán giả? Ta luôn đối với cái việc làm khán giả không có hứng thú , mặc kệ là ông giết người hay người khác giết ông. Xem cảnh như thế chẳng lẽ là việc thú vị sao? Hay là sở thích của Lam Hải tiên sinh người giết người hay bị người giết đều thích có người quan sát bên cạnh?”

Lam Hải cười cười:

-Ta đương nhiên không có loại sở thích như vậy, chỉ là hôm nay ngài không làm khán giả không được. Ta nghĩ ngài công tước ở tây bắc rất hiếu kỳ đối với chuyện của Đại Tuyết Sơn nhỉ. Người mà hôm nay ta đợi chính là khách đến từ Đại Tuyết Sơn.

Tuy Đỗ Duy mang một bụng nghi vấn nhưng nhìn vẻ mặt cao thâm khó lường của Lam Hải nên không biết tiếp tục hỏi ra sao? Nhất thời không khí trong phòng cô đọng lại. Gió sớm thổi mạnh, một già một trẻ ngồi đối mặt nhau trong phòng, ở giữa là một bình nước lạnh. Hai người mang tâm tư riêng , không nói gì thêm. Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, trời dần sáng rõ, chân trời phía xa ngoài cửa sổ nổi lên một chút màu trắng như bụng cá, ánh bình minh ẩn hiện phía chân trời. Lam Hải nhìn mặt trời sắp mọc phía xa nhẹ giọng nói:

- Thời khắc gần tới rồi! Ta và hần đã hẹn nhau nhiều lần mà hần chưa từng trễ hẹn. Hôm nay, chắc cũng không ngoại lệ.

Cũng vào lúc này, lòng Đỗ Duy có một cảm giác. Hần là ma pháp sư nên giác quan mẫn cảm hơn xa so với người thường. Hần ngồi đây tuy tai không nghe được nửa điểm âm thanh nào nhưng tinh thần lực bao trùm cả tòa tiểu lâu, đột nhiên có một loại cảm ứng kì lạ, thấy có một lực lượng cổ quái tiến vào phạm vi tinh thần lực của bản thân. Đỗ Duy dụng tâm bắt lấy, nhưng cái loại cảm ứng này quá kì quái. Một tia xâm nhập vào phạm vi tinh thần lực của bản thân chỉ là chớp qua một cái thôi. Hiển nhiên tu vi tinh thần lực của người mới đến phải cao hơn hần một bậc.

Đỗ Duy trong lòng có loại cảm ứng này đang muốn mở miệng nói lại nghe thấy Lam Hải thở dài nói:

- Hần đã đến rồi !

Trong lòng Đỗ Duy mãnh liệt sinh ra một tia cảnh giác theo tiếng thở dài của Lam Hải, trong lòng hần dường như có một loại cảm ứng, không khỏi phải ngẩng đầu lên xem. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi Đỗ Duy ngẩng đầu lên, đằng sau bức bình phong gần cửa vốn trống rỗng đột nhiên xuất hiện một bóng người. người này không biết đã đến từ lúc nào? Đột nhiên đứng đó như bóng ma .

-Nhiều năm trôi qua mà tai ngươi vẫn còn rất thính !

Một tiếng nói nhẹ nhàng êm tai vang lên làm cho người nghe dễ có cảm giác thân thiện. Nhưng tiếng nói êm tai như vậy lọt vào tai Đỗ Duy lại như có một lực hút kỳ lạ, trường tinh thần lực mà Đỗ Duy bao trùm xung quanh như bị ném trúng một hòn đá, tạm thời không thể bảo trì sự an tĩnh vốn đầu. Hơn nữa âm thanh cổ quái của người đó cứ như mang theo một loại sức mạnh mê hoặc khiến người không tự chủ được

bị hấp dẫn. Thậm chí ngay cả ma pháp sư tinh thần lực mạnh mẽ như Đỗ Duy cũng tạm thời tâm linh thất thủ khi lời nói ấy !

421. Chương 300(p2): Người Của Đại Tuyết Sơn

Lam Hải lại không hề có vẻ bị ảnh hưởng, cũng không nhìn bóng người sau bình phong, cười cười thấp giọng nói:

- Người quả nhiên không khiến cho ta thất vọng, cũng không đến trễ.
- Đáng tiếc người lại khiến cho ta thất vọng rồi. Lời vừa dứt, người đó liền từ sau bình phong đi ra.

Đỗ Duy cuối cùng cũng nhìn thấy rõ dung mạo người này. Hắn mặc trang phục vụ sư áo trắng của Đại Tuyết Sơn, đầu tóc xám bạc hơi rối, trên trán có mấy sợi tóc loạn che đi ánh mắt, đằng sau ít sợi tóc rối đó là ánh mắt tinh anh sáng như sao băng trên bầu trời đêm đông. Đỗ Duy không lạ với trang phục vụ sư áo trắng trên Đại Tuyết sơn, khi hòa đàm với người thảo nguyên hắn cũng từng đóng giả vụ sư áo trắng đi gạt sứ giả nên đối với trang phục vụ sư áo trắng, Đỗ Duy nhìn cái là nhận ra ngay. Nhưng trang phục của người này lại có chút không giống, chỉ thấy trên áo trắng của ông có phối thêm một đai lưng màu vàng kim, trên đai còn gắn một loan đao dạng thường gặp trên thảo nguyên, nhưng thanh loan đao này nhỏ hơn, kích thước chưa bằng một nửa bình thường, trên cán đao còn gắn một viên minh châu cỡ ngón tay cái.

Đỗ Duy tuy không rành võ kỹ nhưng theo trực giác cường giả cho thấy loan đao người này tuyệt không phải là dạng vật trang trí. Đỗ Duy cảm thấy kì quái là chuyện Đại Tuyết Sơn hắn cũng biết không ít nhưng chưa từng nghe nói qua trong đám vụ sư áo trắng có ai là ma võ song tu! Hơn nữa thân là một vị vụ sư áo trắng lại công khai mang theo vũ khí của võ giả thì vũ kĩ người tuyệt không thể thấp ! Càng khiến Đỗ Duy kỳ quái thêm là lúc này Lam Hải nói “bạn già nhiều năm”, Đỗ Duy đoán tuổi tác người này không ít, có lẽ bằng tuổi Lam Hải .Nhưng nhìn diện mạo người này: làn da trắng nõn, sắc mặt tái nhợt, trên mặt không hề thấy nếp nhăn, nếu chỉ đơn giản nhìn bề ngoài phải trẻ hơn Lam Hải ít nhất bốn năm chục tuổi. Người này từ lúc sau khi đi ra tấm bình phong, yên lặng nhìn chằm chằm Lam Hải một lát, âm thanh bình tĩnh :

- Những năm nay người lại già đi không ít! Ta nhớ lần trước gặp người, trên mặt người còn chưa có nhiều nếp nhăn như vậy. Chẳng lẽ thương thể lần trước ta để lại trên người sau khi gặp mặt vẫn không khỏi lại sao?

Sau đó hắn lại nhìn nhìn Đỗ Duy, ánh mắt sắc bén đó quét qua trên người Đỗ Duy. Thoáng lúc đó, Đỗ Duy có một thứ cảm giác hoàn toàn bị người ta nhìn thấu. Trong mắt người này hiện vẻ kì dị và hân thưởng đậm bạc:

- Xem ra mấy năm nay người cũng không có rảnh rồi, lại thu được một đệ tử xuất sắc như vậy ! Trên đường ta đến đây nghe người ta nói trên đại lục xuất hiện một võ giả chuyên sử dụng băng sương đầu khí , hình như tên là Rodriguez lại đạt đến cấp độ thánh kĩ sĩ, không ngờ hắn còn trẻ như vậy! Nghĩ tới đệ tử Đại Tuyết Sơn chúng ta tuy nhiều nhưng có tư chất xuất chúng như thế cũng không mấy người !
- Người đừng hiểu lầm! Hắn không phải là đệ tử của ta.

Lam Hải nhìn Đỗ Duy:

- Vị này là công tước Hoa Tulip đại danh鼎鼎鼎鼎 trên đại lục, đệ tử ma đạo sư Gandalf, cùng Đại Tuyết Sơn cùng ta cũng xem là có chút liên hệ. Hôm nay ta mời hắn đến đây chỉ là làm một khán giả. Nếu ta bắt hạnh chết đi thì phải phiền hắn giúp ta dọn xác!

Người này nghe được cái tên “Gandalf”, trong mắt lóe qua một tia tinh mang, khóe miệng cử động nhẹ:

- Oh? Gandalf! Cái tên được xưng là đại lục đệ nhất ma pháp sư? Thì ra là đệ tử của hắn! Khó trách, khó trách !

Nói xong, hắn gật gật đầu không nhìn Đỗ Duy nữa. Đỗ Duy chú ý khi người này nhắc tới Gandalf, nhất là khi nói đến “đại lục đệ nhất ma pháp sư”, trong ngữ điệu không có kính ý mà mang vẻ xem thường nhàn nhạt.

- Được rồi, người và ta đều đã đợi ngày này quá lâu .Nếu vậy thì chi bằng bắt đầu đi!

Người này nhìn Lam Hải chau mày nhẹ nhẹ nói:

- Nhưng bây giờ người còn đứng dậy được không?”

Lam Hải nghe vậy nhẹ nhàng than:

-Đứng dậy hay không đứng dậy thì có khác biệt gì ? Nếu người đã đợi ngày này quá lâu rồi thì chi bằng ra tay đi !

Nhẹ nhàng than một tiếng ! Tiếng than này bao gồm thương tiếc, cảm khái, bất nhẫn, thù hận, đủ loại ý vị phức tạp. Tiếng than chưa dứt, người này đột nhiên biến mất tại chỗ, khoảng khắc tiếp theo đã xuất hiện trước người Lam Hải. Đến ngay cả cường giả như Đỗ Duy cũng không thể nhìn rõ động tác, chỉ thấy bàn tay người này nhẹ nhàng nhấc lên, trong lòng bàn tay đột nhiên bạo phát ra một luồng ánh sáng nóng rực hướng trắn Lam Hải ấn xuống. Lam Hải mặc áo lông như ông già suy nhược, rõ ràng đã yếu không chịu nổi. Nghe xì xì một tiếng, áo lông toàn thân ông ta đột nhiên nát vụn, hóa thành vụn mảnh vụn bay tán loạn, Lam Hải bao bọc trong một luồng sáng trắng bạc, từ một ông già suy nhược bây giờ giữa mi lại hiện ra một loại thần sắc凛冽 bất khả xâm phạm. Đôi tay vốn giấu dưới áo lông của ông, ngón tay nhẹ nhàng điểm ra, giữa ngón tay tự xuất một chút hàn khí. Một chút hàn khí này tuy nhìn không lớn nhưng thời khắc chỉ vào ngực người này lại hóa thành một đoàn băng lăng gào thét. Người này cười nhẹ một tiếng, thân thể lùi mạnh một bước, cánh tay nhàn rỗi đỡ ngực một cái lại quét một cái, chớp mắt hần thu thập sạch sẽ đoàn băng lăng . Người này thuận thế đẩy ra một chuồng, ánh sáng nóng rực trong lòng bàn tay bắn gào thét bay ra. Thần sắc Lam Hải hiện ngang nhắc đôi tay khô gầy lên nghênh tiếp, luồng lửa nóng đỏ rực cùng hơi lạnh trắng bạc va chạm nhau, giữa đỏ và trắng lập tức phân rõ ra. Quái dị là sự va chạm này lại không sinh ra sức nổ lan xung quanh.

Lam Hải râu tóc tung bay, toàn thân áo pháp phòng có vẻ đã hết sức. Còn người này chỉ nhẹ nhàng phiêu phiêu thối lui ra sau, đứng chấp tay gật gật đầu cười nói:

-Xem ra người vẫn chưa già đến không thể động được.

Lam Hải đã tốn nhiều sức lực, Đỗ Duy đứng gần nhìn thấy ngực Lam Hải nhẹ nhàng pháp phòng, luồng hỏa quang nóng rực bao quanh hàn khí trên tay , Lam Hải dùng hết sức cũng không thể đem đoàn hỏa quang này đánh tan, cuối cùng ông ta không thể không thu hồi một tay, ngón tay móc một cái, một đạo thủy lưu trong bình nước trên bàn lập tức bị hần hút ra.

Pháp thuật hỏa diễm của người áo bào trắng này xuất ra lợi hại đến bậc nào, nước trong bình nhỏ sao có thể dập tắt. Chỉ là có đạo nước lưu dẫn dắt, ngọn lửa đó tìm được chỗ phát tiết, tức thời rời khỏi bàn tay Lam Hải theo dòng nước đỏ chảy xuống. Chỉ nghe mấy tiếng xì xì, dòng nước chớp mắt đã bị sức nóng bốc hơi hóa thành hơi nước bốc lên. Đoàn hỏa diễm ấy tiếp tục nhanh chóng lan tới bình nước trên bàn. Cái bình nước bằng bạc nháy mắt bị ngọn lửa thiêu bốc hơi không còn một mảnh.

Đỗ Duy ngồi một bên nhìn hai người giao thủ. Động tác hai người nhanh chóng ngăn ngừa khiến người ta nhìn cũng không kịp. Nhất là nhìn thấy hỏa diễm mà tên áo bào trắng sử dụng càng khiến cho Đỗ Duy sợ hãi. Loại hỏa diễm kì dị này lợi hại như thế lại có thể đem một bình bạc chớp mắt thiêu đến không còn dấu vết. Bản thân Đỗ Duy cũng xem là chuyên gia ma pháp hệ hỏa, nhất là bản lĩnh hần dùng thuật hỏa cầu dày đặc để ám toán người khác. Chỉ là độ nóng của hỏa diễm bình thường sao có thể chớp mắt đem bình bạc thiêu thành vậy! Pháp thuật trên Đại Tuyết Sơn này quả nhiên uy lực kì dị kinh người. ㄟ→ㄟ→Đột nhiên từ ngoài xông vào một bóng người, chính là người hầu áo xám đỏ. Hần toàn thân đầu khí màu bạc bùng phát, cả mặt sát khí, hét lên:

-Không được làm hại tiên sinh!”

Nói xong, hần vung tay ra, đầu khí trong lòng bàn tay chớp mắt biến thành kiếm băng. Hần bay người lên trước, từ trên không trung chém xuống một kiếm. Với một kiếm này, băng sương đầu khí phát ra cực hạn, hàn quang bắn ra bốn phía cả căn phòng chợt lạnh lại trong nháy mắt. Mũi nhọn kiếm băng mang theo một luồng lốc xoáy nhiều mảnh nhỏ băng lăng hướng vu sư áo bào trắng quét tới. Đỗ Duy thấy thể lông mày khẽ giật cái, với uy lực một kiếm của tên người hầu dung mạo bình thường này thì trình độ băng sương

đầu khí đã so được với thiếu tướng quân quân tây bắc Sebastha . Trong lòng Đỗ Duy đoán rằng chỉ sợ võ kỹ của người hầu áo xám này đã đến trình độ cấp tám .

Tên áo bào trắng cười nhẹ, thấp giọng nói nhát:

- Băng sương đầu khí không phải sử dụng như vậy.

Hắn nói chuyện rất chậm, tốc độ người hầu áo xám cực nhanh. Nhưng lúc này không gian cùng thời gian như sinh ra một loại uốn khúc sai loạn. Rõ ràng một kiếm của người hầu áo xám đã đâm tới trước mặt hắn nhưng khi hắn từ từ nói xong một câu này thì nhát kiếm đó vẫn chưa đâm trên người hắn! Đỗ Duy không phải lần đầu tiên nhìn thấy cảm giác sai lệch của thời không uốn khúc, hôm nay thấy lại tình cảnh này, trong lòng Đỗ Duy chợt nhảy mạnh ra hai chữ:

Thánh cấp!!!

422. Chương 301: Biến Thái Vs Biến Thái

Nhớ lại ngày để đô chính biến, dưới sự chứng kiến của hàng ngàn vạn con người trên quảng trường hoàng thành, xuất hiện một Rodrigex khí thế to lớn oai hùng quyết đấu với kiếm sĩ áo xám đứng đầu võ sĩ cung đình. Tốc độ của Rodrigex rõ ràng là không nhanh nhưng dường như nằm ngoài quy tắc thời gian mặc cho kiếm sĩ áo xám kia thể công lăng lệ sắc bén thế nào! Đó chính là phương thức nắm giữ quy tắc thời không. Đường đường là cứu cấp võ sĩ đứng đầu võ sĩ cung đình lại bị Rodrigex dễ dàng giết chết, trận chiến ấy không chỉ làm rung động thể nhân mà còn để lại ấn tượng “Nguyệt Hạ Mỹ Nhân” vô cùng sâu sắc trong tâm khảm của những người chứng kiến hôm ấy. Khi Rodrigex thể hiện sức mạnh thánh kỵ sĩ, trong lòng mọi người đều nhất cử hần là kỵ sĩ đệ nhất đại lục Roland thay thế Hussein_tội phạm số một của Quang Minh thần điện. Khi đối trận với đối thủ, lực lượng ấy không chỉ thuần túy là tốc độ mà còn là một loại quy tắc không gian và thời gian siêu nhiên, dễ dàng hóa giải cách thức tấn công của đối thủ. Đây mới chính là cảnh giới thánh giai cường giả.

Đỗ Duy không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ:

- Vu sư áo trắng bỗng nhiên xuất hiện ở đây là ai mà đạt được thực lực đến trình độ này? Chẳng lẽ là vu vương Bạch Hà Sầu trong truyền thuyết đã rời Đại Tuyết Sơn đến nơi đây?

Nhưng rõ ràng là hắn đang mặc trang phục vu sư áo trắng ?! Một gã vu sư áo trắng không thể đạt đến thực lực khủng bố thế này được! Nếu vậy thì trận chiến ngoài thành Gileat với vu sư áo trắng kia thì người chết đã là Đỗ Duy mới đúng . Cuối cùng gã này là ai ?

Vu sư áo trắng phong thái nhàn nhã như đi dạo, khe khẽ cười nói :

- Người dạy băng sương đầu khí cho người không chỉ qua cho người sao ? Nếu không thể đem lực lượng tập trung tại một điểm, để cho đầu khí nở bung như hoa thì chỉ như cái thùng rỗng là giả mà không thực.

Thân thể hắn vẫn cứ đứng tại chỗ, miệng vẫn giáo huấn đối thủ nhưng kiếm đối phương vẫn không sao đâm được tới người hắn. Cuối cùng, hắn nhẹ nhàng phát tay, vô số những mảnh băng sương đang bay đầy trời theo cú phát tay của hắn dần dần thu lại, trong tay hắn như có cơn lốc xoáy thật lớn hút toàn bộ băng sương sắc bén đang bay tung tóe như mưa kia . Hơi lạnh đầy tràn trong phòng chốc lát chỉ còn vài tia sáng bạc chảy vào lòng bàn tay rồi ngưng tụ càng lúc càng nhỏ dần. Cả căn phòng tràn ngập băng sương lạnh lẽo như vùng đất chết giờ chỉ còn là một điểm bé xíu trong lòng bàn tay hắn.

- Người xem ! Đây mới là thực lực chân chính!

Cùng với giọng điệu đậm bạc, bàn tay hắn lần đầu chủ động tiếp kiếm phong của người hầu áo xám. Trong phút chốc, động tác của người hầu áo xám như bị thời gian làm đứng lại.

- Băng sương đầu khí mà ngươi vừa xuất ra, giờ ta biến nó thành dạng mới rồi trả lại cho ngươi!

Lời vừa dứt, một tia màu sáng bạc trong lòng bàn tay nhẹ nhàng đánh vào kiếm phong người hầu áo xám vang lên tiếng u u . Người hầu áo xám nét mặt không thể tin nổi ! Từ mũi kiếm phong toát ra một tầng băng trắng tinh khiết. Thoát cái ! Kiếm băng do đầu khí thành hình biến thành một cây băng trong suốt

như thủy tinh. Luồng khí lạnh kia lập tức lan ra rất nhanh, người hầu áo xám chưa kịp buông kiếm thì các ngón tay cầm kiếm đã đông thành băng, luồng khí lạnh tiếp tục truyền đến cổ tay, khuỷu tay, rồi cánh tay...

Đang ngồi trên ghế dựa phía sau, Lam Hải đột nhiên di chuyển, thân ảnh lão chợt lóe kéo người hầu áo xám về ghế tựa. Cùng lúc đó, ngón tay Lam Hải đâm xuyên vào khuỷu tay người hầu. “Rộp !!” một tiếng, khuỷu tay bị soi một lỗ thủng, nhưng khí lạnh băng sương ăn lan quá nhanh làm máu thịt nơi khuỷu tay sớm ngưng kết thành băng nên cả một giọt máu cũng không chảy được ra từ lỗ thủng. Lam Hải sắc mặt âm trầm, bàn tay không do dự hướng bả vai người hầu áo xám, nghiêng răng chém xuống một nhát :

“Phụp !!”

Máu tươi liền phun ra, người hầu áo xám đau đớn hừ lên một tiếng. Từ cánh tay bị chém cụt chỗ bả vai, máu tươi phụt ra nhuộm đỏ thân thể hắn, trên người Lam Hải cũng dính không ít máu. Cánh tay bị chặt đứt trước khi chạm đất đã hoàn toàn biến thành một khối băng giữa không trung. Một tiếng “Bịch !!” trong trẻo vang lên ! Dưới sức công phá của băng sương đầu khí chẳng những làm đông băng hoàn toàn cánh tay mà còn oanh kích cánh tay băng thành vô số mảnh vụn vỡ nát. Đỗ Duy trợn mắt kinh ngạc ! Băng sương đầu khí này thực quá bá đạo !!

Người áo xám này cũng cực kỳ kiên cường, rõ ràng đau đến muốn xỉu, mồ hôi như hạt đậu đầy đầu cuộn cuộn rơi xuống nhưng hắn vẫn cố nghiêng răng chịu đựng,. Lam Hải nhanh tay xé y phục trên người băng lấy vết thương đồng thời miệng cực nhanh ngâm xướng một đoạn chú ngữ ma pháp quang minh trị liệu. Đỗ Duy mắt sáng lên ! “vị Lam Hải này đối với ma pháp đại lục Roland cũng biết nữa à !?” Dưới tác dụng của ma pháp trị liệu rất nhanh cầm máu đang chảy lại, nhưng người hầu áo xám cuối cùng không chịu nổi đau đớn mà té ngã xuống đất. Lam Hải chậm rãi thở dài, trầm giọng nói :

- Đã nói trước với ngươi rồi ! Với tu vi băng sương đầu khí của ngươi, ngay cả một chiêu trước mặt hắn cũng không đỡ nổi ! Ôi ! Ta biết ngươi trung thành với ta, chỉ là hại ngươi phải bị chặt đứt cánh tay...

Dùng một chút, lão thấp giọng:

- Mặc dù ngươi bị mất một cánh tay nhưng hôm nay có thể gặp được băng sương đầu khí chân chính, tương lai nếu ngươi có thể lĩnh hội được thì đối với tiến bộ võ kỹ của ngươi thực là ích lợi to lớn. Dù mất một cánh tay, nhưng không có nghĩa ngươi không còn cơ hội tiến thân gia nhập hàng ngũ cường giả đứng đầu đại lục.

Người hầu áo xám sắc mặt sầm trầm, dùng sức gật gật đầu, quay mặt trợn mắt nhìn vu sư áo trắng, nghiêng răng nói:

- Đa tạ... đa tạ ngài đã chỉ điểm!

Vu sư áo trắng vẻ mặt thông dong, cứ như là chưa từng hung ác làm người bị chặt cánh tay, lại gật gật đầu nói :

- Thầy ngươi nói không sai ! Nếu ngươi có thể lĩnh ngộ được thì tương lai đích xác có thể tiến thân vào hàng võ giả đứng đầu đại lục. Nhưng bây giờ ngươi còn rất xa nữa mới thành đối thủ của ta. Mau tránh ra đi !

Người hầu áo xám này dùng sức lắc lắc đầu:

-Không! Muốn làm hại chủ nhân, trước hết phải bước qua xác ta cái đã!

Vu sư áo trắng nhíu mày, hừ lạnh một tiếng! Giọng nói dễ nghe chuyển sang trầm trầm lạnh lẽo :

- Ta không thích giết nhiều người! Trình độ của ngươi so với người thường có thể xem là cao thủ nhưng ở trước mặt ta chỉ giống như trẻ con. Huống chi chỉ cần hôm nay ngươi không chết, đem biện pháp ta vừa sử dụng về chậm rãi nghiên cứu, hoàn toàn có cơ hội trở thành cao thủ chân chính... Nếu hôm nay ngươi chết ở chỗ này, cơ hội kia chắc chắn sẽ không còn nữa !

Người hầu áo xám vẫn lắc đầu, nét mặt dù trắng bệch nhưng thần thái lại rất kiên quyết:

- Không! Tính mạng ta là của chủ nhân, muốn giết chủ nhân phải giết ta trước đã!

Nói xong, hắn nhấc cánh tay còn lành lặn lên, vẻ mặt thản nhiên tiếp tục vận băng sương đầu khí.

Đỗ Duy đứng bên ngoài vốn chủ ý là bàng quan không can thiệp. Dấu sao hấn với Lam Hải đến giờ là địch hay là bạn vẫn chưa thể kết luận được. Mặc dù đối phương có tặng hấn 80 môn đồ, nhưng khẳng định là có dụng tâm khác. Mắt thấy vu sư áo trắng ánh mắt dần lạnh lẽo, lại thấy người hầu áo xám tận tâm trung thành, khiến Đỗ Duy không đành lòng, hấn không khỏi khe khẽ thở dài, sau đó chậm rãi đứng lên đi tới:

- Dừng tay!

Lam Hải thấy Đỗ Duy mở miệng, thấp giọng nói:

- Công tước, Ngài đừng nhúng tay vào chuyện này !. Ta mời ngài đến quan sát tất nhiên có dụng ý. Chuyện ta cùng hấn tranh đấu... ngài ...Ồi! với cảnh giới hiện tại của ngài bây giờ, thực là không quản được đâu!

Nói xong, Lam hải từ ghế dựa run rẩy đứng lên, hấn hít một hơi thật sâu, ngay sau đó toàn thân héo rũ của hấn liền giống như thổi khí cầu đột nhiên bành trướng căng lên, các lớp da thịt khô khốc thay mới sáng bóng, phát ra ánh sáng sinh mệnh lực sung mãn! Các cơ bắp trên cánh tay bắt đầu chậm rãi lớn lên, ần ần lực lượng khiêu động! Ngay cả các nếp nhăn trên mặt hấn nhất thời đã biến mất đi rất nhiều

Đỗ Duy nhìn đến rách mắt, trong lòng kinh hoàng “Cải lão hoàn đồng? Thực sự là có cải lão hoàn đồng? Đại Tuyết Sơn còn có loại pháp thuật này sao? Vậy sao trong sách Cổ Lan Tu lưu lại không thấy nhắc gì đến loại pháp thuật này chứ”

Không phải chỉ Đỗ Duy thấy kỳ quái mà vu sư áo trắng kia cũng vậy! Mắt thấy Lam hải trong hình dáng mới hấn đã không khỏi “Á !” một tiếng, thấy Lam Hải đột nhiên trẻ lại, một cỗ sinh khí mới dần dần sinh ra trên người Lam Hải, hấn ngược lại phá lên cười ha ha vài tiếng:

- Rất tốt! Mấy năm nay người quả nhiên đã tu luyện tìm ra được một pháp môn mới! Cũng được đấy... pháp thuật này thật cổ quái! Chỉ là người thuộc hệ luân chủ trương thuận theo tự nhiên, mà pháp thuật này đích thật là nghịch với quy tắc thời không, so với phương hướng tu luyện của người thật là ngược lại quá lớn!

Chỉ thoáng qua một lúc, Lam Hải vẻ mặt như tuổi 30, nhìn sơ qua dáng vẻ lại như trung niên 40, lưng lão vốn hơi còng nay đã nắn lại thành thẳng tắp, hấn ảm đạm cười:

- Chẳng quản là phương hướng đúng hay sai! Quan trọng là phải thanh toán với người trước đã. Nếu không làm thì ta hôm nay chết trong tay người, sau này còn nói gì đến chuyện phương hướng tu luyện nữa?

- Nói vậy cũng phải, vậy để ta thử cái xem sao! Ừm, pháp thuật cải lão hoàn đồng này của người rất cuộc là tu luyện kiểu gì chứ?

Vu sư áo trắng vẻ mặt hưng phấn, ánh mắt nóng bỏng dưới đám tóc rối bời trên trán, y như một đứa trẻ nhỏ thấy được món đồ chơi mới lạ.

Đỗ Duy vừa muốn nói, liền cảm giác được một cỗ lực lượng nhu hòa nhắm mình đánh tới. Với thực lực Đỗ Duy bây giờ, muốn tránh đi cũng không thể, hấn đã bị cỗ lực lượng này đẩy tới góc tường, sau đó lại thấy từ không trung bay tới một bóng người, chính là gã người hầu áo xám của Lam Hải. Đỗ Duy nhanh tay chống trụ, liền nghe thấy thanh âm Lam Hải truyền đến:

- Giúp ta chiếu cổ cho hấn !

Lời còn chưa dứt, hai tuyết đỉnh cường giả đã chính thức đối chiến !

Hai người đang đứng tại chỗ, bỗng nhiên Đỗ Duy lại cảm thấy hoa mắt, hai bóng người trong nháy mắt đều biến mất! Trong phòng lập tức như có ảo ảnh của hai người chớp động xung quanh, tốc độ cực mau khiến cho người ta hoa cả mắt. Cuối cùng, dường như đến cái bóng cũng hoàn toàn biến mất! Không thấy động tĩnh gì!

Tốc độ như đã đạt tới cực hạn, ngay cả Đỗ Duy là người có tai mắt nhanh nhạy mà cũng không thể bắt kịp được một chút bóng. Không khí chợt nóng chợt lạnh, Lam Hải dùng băng sương đầu khí, còn gã kia dùng hỏa diễm pháp thuật, hai luồng sáng một hồng một trắng trong phòng giao chiến.

Trong phạm vi hai người quyết chiến, rất nhanh liền xuất hiện không gian bị bóp méo đến quái dị, một là băng hàn tới cực điểm cùng hỏa diễm tới cực độ giao chiến vô số lần. Đỗ Duy cũng đã bắt đầu cảm thấy mắt mình đau nhức. Bởi đây là cuộc quyết chiến của hai đại cường giả nên cũng hoàn toàn khác biệt. Hai

đại cường giả quyết đấu nhưng lại vô thanh vô tức, không giống như các cuộc chiến giữa các cao thủ đánh nhau đến kinh thiên động địa mà Đỗ Duy gặp trước đó. So với các cuộc chiến rung trời chuyển núi thì cuộc chiến của hai cao thủ này có thể nói là cực nhỏ. Trong cuộc chiến của cấp cường giả, không có cái gì là phá hủy hay cháy nổ, bởi vì bọn họ đã lĩnh ngộ tới bản chất của lực. Tất cả lực đều ngưng tụ tới một điểm, dù chỉ là một lực lượng nhỏ cũng đều quy về một điểm, tuyệt không có chút lực mảy may nào bị hao phí ra ngoài. Ở bậc thánh giai, cường giả quyết đấu tạo ra một quy tắc không gian xung quanh, bất kể bên trong chiến đấu kịch liệt đến thế nào thì cũng không có một tia lực nhỏ nào truyền đến Đỗ Duy ở góc tường cả!

Do Đỗ Duy cố căng mắt để theo dõi theo thân ảnh hai người đang chiến đấu nên mắt hắn rất nhanh bị nhức mỏi, nước mắt giàn dụa, hắn cũng tính là vượt qua khoảng không gian trống để đến xem hai người chiến đấu như thế nào? Nhưng không biết làm sao mà đi được?

Cuối cùng, hai người bắt đầu chuyển sang giao thủ như đánh bóng bàn, tốc độ lúc đó đồng thời chậm lại. Hai người cùng đứng ở trong vòng quy tắc không gian của riêng mình, động tác của hai người dưới con mắt của Đỗ Duy mà kể thì như phim quay chậm. Nhưng nhìn đi nhìn lại, Đỗ Duy cảm thấy dù động tác của hai người thông thả tới cực điểm nhưng hắn ngẫm lại: nếu là chính mình đang trong vòng chiến, thay thế vị trí của 1 trong hai người để ngăn cản công kích của đối phương thì thực sự cảm thấy không thể chống cự được. Động tác của hai người chậm là bởi vì lúc này hai người đều bắt đầu vận dụng lực lượng của thánh giai cường giả để làm cải biến quy tắc không gian khiến cho đối phương không thể dùng tốc độ mà thủ thắng được, đem đầu khí phân tán vào không gian, tìm cách phong tỏa đường sống của đối phương! Động tác nhìn thấy thông thả vô hại, kỳ thực là do đã bị đối phương tạo ra một quy tắc hạn chế không gian, mỗi chút di chuyển đều cũng phải tốn đi rất nhiều khí lực để giải phá không gian quy tắc của đối phương. Lần này, Đỗ Duy cơ hồ cảm thấy mình quả thực đã được đại khai nhãn giới! Lúc trước hắn đã từng gặp được cấp bậc cao nhất đối quyết, đó chính là Gandaff cùng Hussein liên thủ đối phó long tộc tộc trưởng. Nhưng ngày hôm nay, hai cường giả này thực lực mặc dù không chắc hơn được mấy cường giả đại chiến lần trước, nhưng phương thức bọn họ chiến đấu lại làm cho trong lòng Đỗ Duy cuồng chấn!

Ma vũ song tu! Đây chính là chân chính ma vũ song tu!!!

Không gian giữa hai người không ngừng chuyển động, Lam Hải cùng vu sư áo trắng kia đều là một tay dùng đầu khí ngưng kết xuất ra vũ khí, dùng võ kỹ đánh nhau chết sống, trong khi tay kia lại không ngừng chỉ chỉ điểm điểm, xuất ra các dạng thủ thức, miệng hai người đều không ngừng nghỉ, không ngừng niệm các chú ngữ pháp thuật nhắm đối phương công kích. Mặc dù trong tay Đỗ Duy có sách vu thuật do Vu vương Cổ lan Tư lưu lại, bản thân hắn còn chưa tu luyện nhưng đối với vu thuật của Đại Tuyết Sơn cũng đã có hiểu đôi chút. Trong phút chốc, Đỗ Duy có thể nhận ra hai người đều đã thi triển ít nhất mười loại vu thuật!! Lúc này trông như thông thả chiến đấu, kỳ thực so với lúc tốc chiến không thấy cả bóng người còn thảm liệt gấp trăm lần. Lam Hải ban đầu thi triển là một loại “Toàn phong luân bàn”, loại pháp thuật này để làm cho không khí xung quanh thân mình bay thật nhanh để tạo ra một cơn lốc xoáy khí bạo ngược, mỗi cổ khí lưu đều trở nên sắc bén như đao phong, liên tục xoay chuyển cực nhanh, nếu địch nhân sa vào trong đó trong nháy mắt sẽ bị chém thành thịt vụn. Mà vu sư áo trắng kia lập tức xuất ra “Tuyết Sơn đại chân phù”, pháp thuật này cũng là làm cho hết thảy mọi thứ xung quanh mình, bất kể là nhẹ như lông mao hay như không khí không sờ thấy, dưới pháp thuật tất cả đều trong nháy mắt ngưng kết trầm xuống, không chút động đậy. Trong truyền thuyết, loại pháp thuật này khi luyện tới cảnh giới cao thâm có thể đem không khí cũng ngưng kết lại, bằng mắt thường có thể thấy không khí xung quanh bị ngưng kết thành từng khối trong nháy mắt.

423. Chương 302: Bạch Hà Sầu

Sau khi “Toàn phong luân bàn” bị đối phương hóa giải, Lam Hải lập tức thi triển “huyết mị”. Lão cán đầu lưỡi của mình phun ra một dòng máu tươi, dòng máu tươi này vừa mới thoát ra khỏi miệng thì trong nháy mắt liền ngưng kết thành một hình người nho nhỏ, gương nanh múa vuốt đánh về phía vu sư áo trắng. Hình người Huyết mị nhỏ bé này cũng không phải là thứ đồ chơi hay ho gì! Căn cứ vào sách vu thuật Đỗ Duy đọc được thì hình người huyết mị cũng giống như tử linh sinh vật của hắc ám ma pháp ở Roland đại lục, một khi nó bám lên thân thể liền không ngừng hấp thụ sinh khí của kẻ địch, mà loại này thực sự rất

khó đối phó vì nó không có hình thái cố định, chỉ cần người làm phép chưa chết thì cho dù kẻ địch đó đánh nó một đấm tan nát, nó vẫn rất nhanh ngưng kết lại.

Đối phó với pháp thuật này, vu sư áo trắng kia chỉ cười nhạt một tiếng, hấn lui ra phía sau hai bước, cẩn thận không để cho huyết mị dính vào trên người, rồi bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, miệng của hắn trong nháy mắt rộng to ra gấp mười bảy mươi tám lần, sau đó phun mạnh một hơi ra, các dòng khí lưu trong miệng hóa thành vô số các mũi tên không khí rất nhỏ, cuồng phong bạo vũ bắn ra ngoài. Lam Hải không dám trực diện ngăn cản, đành lắc mình né sang một bên, nhưng hình nhân huyết mị hấn biến ra kia ngay lập tức đã bị nổ thành vô số những bụi máu li ti rơi xuống đất, mà ngay khi những bụi máu này lay động như muốn ngưng tụ trở lại, vu sư áo trắng kia liền phun ra vô số tên không khí đóng dính các bụi huyết trên mặt đất khiến chúng không thể nhúc nhích mà hợp lại một lần nữa! Pháp thuật này là một dạng “định hồn” trong vu thuật Đại Tuyết Sơn. Một cao thủ bình thường cũng có thể phun ra một luồng hơi khí thở sắc bén như tên bắn nhưng khí lưu không thể ngưng kết trong thời gian dài và sớm bị tiêu tan. Nhưng đây là vu thuật của Đại Tuyết Sơn, nó chứa một pháp môn cổ quái khiến cho tên khí ngưng tụ mà không bị tiêu tán.

Hai người cứ như vậy lần lượt thi triển pháp thuật, đồng thời tay còn lại thi triển võ kỹ của Đại Tuyết Sơn quyết đấu. Đỗ Duy nhận thấy võ kỹ của Đại Tuyết Sơn cực kỳ quỷ dị tàn nhẫn. Ngoài ra, điểm chính là chúng có khác biệt lớn so với quy tắc thông thường. Lúc trước Đỗ Duy đã thấy nữ thích khách Allu thi triển ra “nhu nhuyễn thể thuật” quỷ dị tới cực điểm, có thể khiến cho thân thể tùy ý thay đổi mà không bị các khớp xương giới hạn gò bó. Nhưng hai người này lại là cực hạn! Nhu thuật của nữ thích khách Allu kia mặc dù khiến cho người người kinh thán nhưng còn chưa tới mức hoàn mỹ thất ra khỏi cực hạn của thân thể, còn có thể đoán biết được. Trong khi nhu thuật do hai người này thi triển, thân thể thay đổi không hề có một dấu hiệu. Thậm chí Đỗ Duy tận mắt thấy thân thể của vu sư áo trắng kia xoắn lại như ma hoa, rồi rất nhanh phục hồi nguyên trạng!

Hiện tại dường như Lam Hải đã bị đẩy vào thế hạ phong, mỗi một dạng pháp thuật mà lão thi triển ra đều bị vu sư áo trắng kia lập tức thoải mái hóa giải, trong khi tay còn lại thi triển võ kỹ cũng không chiếm được nửa điểm ưu thế.

- Người thực làm cho ta thất vọng!_ vu sư áo trắng kia đột nhiên thở dài:

- Người xem như phản lão hoàn đồng, nhưng cũng chỉ là phục hồi được sự cường tráng của nhục thể, còn đấu khí và pháp thuật của người đều là thật lùi... ài, người tu luyện thứ phản lão hoàn đồng vô dụng này thì có chỗ nào ích lợi chứ! Chép, người luôn thích luyện những công phu vô dụng như thế này a!

Nói xong, thân thể hắn bỗng nhiên hừ một tiếng phóng ra! Toàn thân quay cuồng như cá chạch, từ khe hở trong tay Lam Hải trực tiếp tiến vào, bằng một tư thế cực kỳ cổ quái dùng đầu đánh vào ngực Lam Hải, Lam Hải rốt cục không chịu nổi há mồm phun ộc ra một ngụm máu tươi! Lúc này vu sư áo trắng kia lại cười dài một cách quỷ dị, thân thể dường như biến thành một con rắn, với tốc độ cực nhanh quấn lấy thân trên Lam Hải, ngón tay liên miên điểm xuống người Lam Hải! Lam Hải dùng toàn lực cũng không cách nào thoát khỏi, liên tục chịu trọng thương. Cuối cùng không kiên trì được liền phun bảy tám bùm máu rồi ngã phệt xuống đất.

Vu sư áo trắng cũng không truy kích, ngược lại lui ra phía sau một bước, đứng tại đó lạnh lùng nhìn lam Hải:

- Thế nào? Đây là thành quả tu vi những năm gần đây của người sao? Lần trước người còn không thua sút ta, đánh đến lưỡng bại câu thương, nhưng lần này sao người lại thật lùi nhiều đến như vậy?

Lam Hải cắn cắn môi, đang ngồi dưới đất, hắn nâng ngón trỏ tay phải lên, trong đó hóa ra một đạo hàn khí lạnh buốt dài như một thanh lợi kiếm, hướng vu sư áo trắng đâm tới. Vu sư áo trắng cười nhạt, tùy tiện vung tay, một đạo liệt diễm hiện ra liền hóa giải được thế công của Lam Hải:

- Thế nào? Nếu trong tay người có “nguyệt hạ mỹ nhân”, có lẽ người còn có tư cách dùng băng sương đấu khí của người liều mạng với ta, nhưng bây giờ... Người làm cho ta ngay cả hứng thú giết người cũng mất.

Lam Hải vẫn ngồi dưới đất, bỗng nhiên cười hắc hắc quỷ dị, khoe miệng vẫn còn vết máu ngăng đầu lên:

- Người chớ nên đắc ý, nhìn xuống dưới chân của người đi !

Vu sư áo trắng cúi đầu nhìn xuống, thấy trên mặt đất đều là máu tươi vừa rồi Lam Hải phun ra đây một bãi kia một bãi, nhưng những vết máu này lại ẩn ẩn hợp thành một cái đồ án vi diệu trên mặt đất! Lúc này hần mới biến sắc, giật mình nói:

- Câu hồn trận? Lam Hải người khá lắm, quả nhiên người vẫn giao hoạt như vậy!

Nói xong, hần lập tức lui lại phía sau. Nhưng Lam Hải đã sớm có chuẩn bị, lão vốn đang chờ đợi thời cơ này! Thánh giai vốn nắm giữ không gian quy tắc, nên trong khoảng khắc đó hần đã cải biến quy tắc không gian khiến cho vu sư áo trắng bước lui cả mấy bước nhưng vẫn như dậm chân tại chỗ. Sắc mặt hần càng thêm âm trầm, bỗng nhiên hít một hơi thật sâu rồi trong lúc đó toàn thân đột nhiên bạo trướng xuất cuộn cuộn lửa đỏ khiến các quy tắc trói buộc tập trung lên hần nhất thời sụp đổ tan tành, đây là ưu thế tuyệt đối của lực lượng, không phải là dùng kỹ xảo!

Lam Hải bị đối phương trực tiếp dùng lực lượng cường đại đánh tan cực hạn quy tắc của mình, nhất thời lại ối ra một ngụm máu, nhưng hần cũng đã có cơ hội đọc xong một câu chú ngữ cuối cùng!

Trong nháy mắt, huyết quang trên mặt đất đại tác! Vu sư áo trắng kinh hô một tiếng, tựa như thấy được cái gì đó cực kỳ đáng sợ, thân thể liên tục bước lui về phía sau. Mà huyết quang kia mỗi lần tiêm nhiễm lên thân thể của hần, trên người hần liền lập tức bay ra khói xanh nhàn nhạt. Hần cực nhanh rời khỏi trận pháp, tuy hần thoát ra được nhưng một nửa thân thể đã bị huyết quang cắn nuốt, trông thực đáng sợ như huyết nhân vậy!

Sắc mặt Lam Hải càng thêm khó coi, mắt thấy đối phương thoát ra khỏi trận pháp, chính mình cuối cùng thất bại trong gang tấc không nhìn được thở dài. Vu sư áo trắng nghiêng rằng, trong ánh mắt tràn đầy sát khí hung hăng nhìn Lam Hải, nhưng tiến tới mà ngược lại hít một hơi thật sâu:

- Được! Lần này người thoát được một kiếp! Người không thua kém, đánh được ta lưỡng bại câu thương! Hừ, ta tuân thủ lời hẹn: ta đã bị thương trong tay người, vậy không thể giết người! Cho người sống thêm chín năm chín tháng nữa đi!

Nói xong, hần lui nhanh về phía sau, tới góc tường thân thể hần đột nhiên lóe lên, cả người biến mất trong vách tường, tựa như phi độn biến mất. Lam Hải lúc này mới lão đảo đứng lên, lão lại phun một ngụm máu. Sau đó dưới ánh mắt chăm chú của Đỗ Duy, thân thể vốn căng phồng của lão lại héo rút, trong nháy mắt trở nên già nua, trên mặt nếp nhăn lan tràn, lão với trước đây già hơn thêm ba phần. Lam Hải ánh mắt cực kỳ mỗi mệ, nhìn Đỗ Duy, cười khổ nói:

- Ngài công tước, hôm nay ngài coi như mở rộng tầm mắt, bí mật của Lam Hải ta đều bị ngài biết hết rồi!

Đỗ Duy bụng đầy nghi vấn:

- Người... Lam Hải! Người rốt cuộc là ai? Người cùng vị vu sư áo trắng vừa rồi đều là thánh giai cường giả?! Vị kia khẳng định không phải là vu sư áo trắng bình thường! Vu sư áo trắng bình thường ta gặp qua, tuyệt đối không có thực lực cường hãn như vậy!

“Hần?” Lam Hải cười âm đạm:

- Hần đương nhiên không là cái thứ vu sư áo trắng bình thường rồi! Với thực lực cao tuyệt như của hần thì thiên hạ ở đâu còn có người mạnh hơn hần chứ? Hừ, Nói cho Đỗ Duy người biết, hần chính là đương kim vu vương của Đại Tuyết Sơn... Bạch Hà Sầu!

Bạch Hà Sầu! Đáp án này mặc dù có chút ít kinh người, nhưng ngược lại đã làm cho trong lòng Đỗ Duy có chút ổn định. Quả nhiên là vu vương! Cũng chỉ có vu vương mới có được thực lực cường hãn đến như vậy. Nói cách khác... nếu Đại Tuyết Sơn tùy tiện xuất ra một người có thực lực cường hãn đến vậy... thì Đỗ Duy rõ là đừng coi Địa Tuyết Sơn là địch, thừa dịp sớm nghĩ biện pháp đầu hàng đi cho xong! Với cách nhìn của Đỗ Duy, thực lực của gã Bạch Hà Sầu này không hề kém lão quái vật Gandaff áo xanh. Mà vô luận là Gandaff hay Husein, mặc dù đều là thánh cấp nhưng chỉ am hiểu một dạng, hoặc là ma pháp, hoặc là vũ kỹ! Nhưng gã biến thái này lại là ma vũ song tu, hai dạng khác biệt đều tu luyện tới cảnh giới tuyệt đỉnh!

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy không khỏi liếc mắt thâm ý nhìn Lam Hải... trình độ đấu không thua sút vu vương, Lam Hải này cũng là thuộc cấp bậc tuyệt đỉnh cường giả của đại lục.

- Lam Hải tiên sinh, ta thật ra cũng không biết, ngài còn có thực lực mạnh mẽ đến như vậy a! Đánh đến lưỡng bại câu thương không thua sút vu vương, ngài tại Đại Tuyết Sơn tất cũng không đóng vai tầm thường a! __ Đỗ Duy chăm chăm gương mặt nhìn Lam Hải.

“Lưỡng bại câu thương” Lam Hải cười lắc đầu:

-Ngài đánh giá thực lực của ta quá cao rồi! Công tước đại nhân, bằng vào thực lực của ta, nếu Bạch Hà Sầu thật sự có thể sử dụng thực lực hoàn hảo nhất của hắn đến đây giết ta, ta có thể chống đỡ cũng đã xem như vạn hạnh.

- Nhưng vừa rồi...__ Đỗ Duy lòng trầm xuống.

“Vừa rồi...” Lam Hải thở dài:

-Vừa rồi đứng ở chỗ này cũng không phải là Bạch Hà Sầu chính thức! Bạch Hà Sầu bởi một nguyên nhân cực kỳ đặc thù, hắn căn bản không thể đi xuống Tuyết Sơn một bước! Cho nên người vừa rồi đến đây, thân thể là của một gã đồ đệ vu sư áo trắng của hắn nhưng là Bạch Hà Sầu. Hắn tuy bởi nguyên nhân đặc thù mà không rời Đại Tuyết Sơn một bước được nhưng cứ cách mỗi 10 năm, hắn có thể sử dụng một lần đoạt hồn pháp thuật, khiến cho linh hồn bám vào thân thể một người khác mà rời khỏi Tuyết Sơn! Nhưng pháp thuật này mười năm chỉ có thể sử dụng một lần, hơn nữa mỗi lần chỉ có thể duy trì liên tục ba tháng thời. Nên ta ước định cùng hắn: mỗi 9 năm 9 tháng sẽ gặp mặt một lần.

Dừng một chút, lão hắc hắc cười khổ:

- May mắn là dùng loại đoạt hồn pháp thuật này để mượn một khối thân thể mà đến, bổn sự của hắn chỉ có thể phát huy nhiều nhất là hai ba thành mà thôi. Cũng chỉ có như vậy ta mới có thể kiên trì đến bây giờ... bằng không, giờ ta đã là một cái xác rồi.

Hai... hai ba thành?!! Đỗ Duy nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

Hai ba thành? Vậy.. nếu Bạch Hà Sầu ở trạng thái hoàn hảo, chẳng phải thực lực có thể sánh với tộc trưởng long tộc, gã cường hãn biến thái sao?! Một nhân loại lại có thể đạt tới trạng thái mạnh mẽ đến vậy?

- Hắn thực sự là thiên tài trong thiên tài, hắn dường như được trời sinh ra chỉ để nắm giữ lực lượng cường đại! Năm đó ở Đại Tuyết Sơn, chúng ta cùng theo sư phụ học tập, bất cứ là cái gì vũ kỹ cường đại, hắn đều học được. Bất cứ là pháp thuật thâm ảo gì, hắn đều là liếc qua một lần là thi triển được. Chưa đầy ba mươi tuổi, thực lực hắn đã siêu vượt lên trên cả sư phụ chúng ta! Tất cả mọi người trên Đại Tuyết Sơn, không ai không thừa nhận hắn là đệ nhất cường giả!

Lam Hải khe khẽ thở dài:

- Đáng tiếc.. tính hắn có một nhược điểm trí mạng: kiêu ngạo! Tính kiêu ngạo của hắn ăn vào máu rồi, hắn là một người kiêu ngạo tới cực điểm! Nhưng ta cũng không thể không thừa nhận, hắn đích xác có quyền kiêu ngạo! Phóng mắt nhìn cả đại lục, không chỉ là đương đại, mà cho dù là kể cả đến 300 năm trước, cũng có thể nói hắn là đệ nhất cường giả! Nếu cứ theo lời ta mà các cao thủ cường giả trong 300 năm qua từng hiện ra, không một ai có thể so được với Bạch Hà Sầu. Nếu bảo nhất định phải có người so sánh với hắn... vậy, có lẽ cũng chỉ có...”

Do dự một chút, Lam Hải chậm rãi nói :

- Chỉ có Aragon đại đế ngàn năm trước mới có thể ở trên hắn! Bạch Hà Sầu cũng thường nói, đáng tiếc hắn sinh sau một ngàn năm... nếu không, vị trí tinh không đệ nhất cường giả còn chưa biết được là hươu chết vào tay ai .

Lời này nếu là do người khác nói, Đỗ Duy chắc sẽ cười đến rụng răng. Nhưng lại do bác học đa tài Lam Hải học giả nói ra, nên nó không thể không khiến người khác suy nghĩ đôi chút!

- Thật ra, cho dù hắn dùng đoạt hồn pháp thuật để mượn một thân thể khác xuống núi giết ta thì với hai ba thành thực lực của hắn, cũng đã quá đủ để ta không thể chống được. Như người vừa rồi nhìn thấy, mặc dù ta dùng mưu khiến hắn bị thương nhưng hắn vẫn hoàn toàn có đủ sức giết ta. Chỉ có điều, hắn thật sự là rất kiêu ngạo. Năm đó ta chính là lợi dụng điểm này lừa hắn phát ra lời thề! Đúng vậy, nếu hắn muốn giết ta, trừ phi là hắn có thể đánh bại ta nhưng không bị thương tới một cọng tóc mới được tính, nếu không

được như vậy hẳn không được giết ta! Hắc hắc.. nếu không có lời thề này, mấy chục năm qua ta đã bị giết đến vài lần rồi!

424. Chương 303: Cường Giả Trời Sinh

Giọng nói của Lam Hải càng nói càng yếu ớt nhưng lão lại không có ý định nghỉ ngơi. Lão chậm rãi ngồi xuống thở hổn hển một lát, sau đó quay qua Đỗ Duy cười suy yếu :

- Ngài công tước, hôm nay ta mời ngài tới đây chính là để cho ngài xem. Ngoài ra, về chuyện Đại Tuyết Sơn ta cũng muốn mời ngài lắng nghe đôi chút !

- Vì cái gì?

Đỗ Duy nhú mày.

-Bởi vì... Ngài công tước, chẳng lẽ ngài lại không có hứng thú với chuyện của Đại Tuyết Sơn sao? Hơn nữa.. lại nói, Đại Tuyết Sơn có lẽ cùng ngài không chắc là không có quan hệ.

Thanh âm Lam Hải có đôi chút cao thâm khó lường. Đến lúc này Đỗ Duy lại cảm thấy an tâm. Người hầu áo xám thủ hạ của Lam Hải từ trước lúc Lam Hải cùng Bạch Hà Sầu động thủ, đã bị Lam Hải làm cho hôn mê bất tỉnh, giờ phút này trên tiểu lâu chỉ còn hai người đối diện.

- Đại Tuyết Sơn được người thảo nguyên coi là thánh địa. Đã bao nhiêu năm rồi, người thảo nguyên đều coi người trên Tuyết Sơn như thần linh bởi họ nghĩ rằng Vu sư trên Tuyết Sơn bảo vệ bình yên cho bọn họ. Vu sư hành tẩu trên thảo nguyên nơi nơi đều được người thảo nguyên tôn kính. Vu vương của Đại Tuyết Sơn hiển nhiên được người thảo nguyên xem như thần linh sống ở nhân gian vậy!

Lam Hải tiên sinh cười khỏ một tiếng:

- Nhưng nói đến lai lịch Đại Tuyết Sơn thì cho tới bây giờ chưa có ai có thể biết rõ ràng tường tận. Điều kỳ quái nhất là dân tộc trên thảo nguyên phần lớn đều mũi thấp, mắt nâu, làn da rám nắng, tướng mạo đặc thù không giống người Roland, người Roland là mũi cao lương, mắt màu lam, nước da trắng. Mà người trên Đại Tuyết Sơn thì lại không giống như người thảo nguyên, vu sư trên Đại Tuyết sơn phần lớn đều là mũi cao lương, mắt đen. Nếu chỉ dựa vào đặc thù bên ngoài mà nói có lẽ giống người Roland hơn là người thảo nguyên. Điểm ấy chẳng lẽ ngài không thấy kỳ quái sao? Rõ ràng là thần bảo vệ người thảo nguyên nhưng hình dáng lại giống với người Roland hơn !

Đại Tuyết Sơn là nơi thần bí nhất trên thảo nguyên, vũ kỹ và pháp thuật của chúng ta truyền thừa so với người thảo nguyên hoàn toàn không giống. Lịch sử của Đại Tuyết Sơn cùng nơi phát tích không ai có thể nói rõ ràng được. Ngay cả trên Tuyết sơn cũng không có văn tự xác thực ghi lại. Tự cổ chí kim Tuyết sơn nhất mạch cứ như vậy mà tồn tại, nó là do ai thành lập, những người đầu tiên gặp chuyện gì... ? Cũng không ai biết. Ngay cả những người xuất thân từ trên Đại Tuyết Sơn như chúng ta cũng là không nói rõ ràng được. Bất quá, dưới sự phán đoán của ta thì có lẽ là chúng ta kỳ thật không phải là thủ hộ thần cho người thảo nguyên. Nói tóm lại, ta hoài nghi người trên thảo nguyên là dân bản xứ, còn người trên Đại Tuyết Sơn chúng ta là sau này mới di dời đến Tuyết Sơn.

Nói tới đây, Lam Hải sắc mặt có chút cổ quái. Đỗ Duy lại thốt lên:

- Sau này mới chuyển đến sao? Chẳng lẽ ý của ngài là... chủng tộc bị lưu đầy?

Lam Hải nhăn tình sáng lên:

- Sao ! Thì ra ngài cũng biết đến chuyện về chủng tộc bị lưu đầy sao ? Mấy chuyện này là truyền thuyết truyền lại từ thời thượng cổ nên phần lớn không được đầy đủ. Đáng tiếc, ta cũng không được biết nhiều lắm, nhưng cũng có thể coi là một giả thuyết .

Người trên tuyết sơn trước đây có phải là chủng tộc bị lưu đầy không ta cũng không biết, nhưng cho đến nay cũng đã trải qua rất nhiều năm tháng. Bây giờ người trên Đại Tuyết Sơn nếu xét theo huyết thống thì hẳn là người Roland đại lục. Ở Tuyết sơn vốn có những Vu sư chuyên hành tẩu trong nhân gian, cứ mỗi khoảng thời gian lại nhập thế hành tẩu. Nếu gặp được đứa nhỏ có một ít tư chất đặc biệt tốt thì sẽ đưa

chúng lên Tuyết Sơn để cho các vụ sư bồi dưỡng. Có điều là tất cả những đứa trẻ được đưa đến Tuyết Sơn, một khi đã bị lựa chọn đầu nhập làm Tuyết sơn môn hạ đều phải dùng biện pháp đặc thù tẩy não. Bất kể nó được đến từ phương nào, xuất thân từ gia đình gì, một khi đã tiến vào tuyết sơn môn hạ thì đối với tất cả những chuyện trước kia trong trí nhớ đều bị xoá sạch! Chuyện này là để bảo trì vị trí độc lập vĩnh viễn của Tuyết Sơn, tránh cho các thế lực bên ngoài trà trộn lên Tuyết sơn!

Đỗ Duy gật gù gật đầu.

- Tên của ta vốn cũng không phải là Lam Hải. “Lam Hải Duyệt” mới là tên thật của ta.

Lam Hải Duyệt thở dài, thấp giọng nói:

- Tên này là do sư phụ đặt cho ta. Dựa vào tướng mạo của ta mà đoán, ta chắc là người của Roland đế quốc, ta cũng là từ lúc còn nhỏ bị vụ sư hành tẩu nhân gian bắt đem lên núi.

Nghe đến đó, Đỗ Duy hỏi:

- Lam Hải ..... ừm, Lam Hải Duyệt tiên sinh, trên tuyết sơn không có truyền nhân của chính mình sao?

- Ý của ngài là ...?

Đỗ Duy cười nói:

- Căn cứ vào sự hiểu biết của ta, trên Tuyết Sơn có học trò nữ. Vậy có hay không chuyện nam nữ đồng học ở trên Tuyết Sơn kết hôn sinh con? Nếu như vậy thì cần gì cứ phải đi xuống núi chọn lựa truyền nhân? Giống như ngài vậy, từ nhỏ đã bị bắt lên núi, đứa bé tuổi nhỏ không biết gì nhưng cha mẹ nó nhất định là rất đau khổ. Cách làm như vậy thật sự khiến cho người ta không chịu được !

Lam Hải Duyệt sắc mặt cổ quái, do dự một chút, rồi thấp giọng nói:

-Tuyết sơn có thiết luật, phàm là người trên tuyết sơn, cả đời không được kết hôn sinh nở! Nam nữ đệ tử trên núi không phép được có tư tình! Có thể nói đây cũng là chỗ bất cận nhân tình nhất của Tuyết Sơn, thân là người trên tuyết sơn bắt buộc phải chối bỏ hết thấy ham muốn tình dục, cả đời chuyên tâm khổ tu!

Đỗ Duy cực kỳ phản bác:

- Tu luyện như vậy thật sự là rất dị thường.

- Ngài thân phận là ma pháp sư. Ma pháp sư các ngài chẳng phải rất ít người lấy vợ sinh con sao? Ma pháp sư phần lớn đều không có nhiều hứng thú với những hấp dẫn của thể tục, giống nhau chuyên tâm nghiên cứu ma pháp. Đệ tử trên Đại Tuyết Sơn đại khái cũng giống vậy, không khác biệt nhiều lắm.

Nói tới đây Lam Hải Duyệt cũng không định cùng Đỗ Duy tiếp tục tranh luận, liền cười nói:

- Ngài công tước, ta bây giờ sức khỏe không đủ, chỉ sợ cũng không có tinh thần cùng ngài tranh luận mấy chuyện tử tử này. Ngài đừng cắt ngang lời ta! Hãy nghe ta kể lại một chuyện xưa cái đã.

Đỗ Duy cũng không biết nên khóc hay nên cười ... Lại phải nghe chuyện xưa? Đã từng nghe hết chuyện cũ của thần điện, nghe hết chuyện xưa của hoàng thất, giờ lại phải nghe chuyện cũ của Đại Tuyết Sơn nữa sao?

- Trí nhớ trước tám tuổi của ta hoàn toàn trống rỗng.

Trong ánh mắt của Lam Hải phiếm xuất một tia mơ màng, hạ thấp giọng, chậm rãi kể:

- Bởi vì sau khi ta đến Đại Tuyết Sơn, tất cả trí nhớ trước đó đều bị tẩy sạch đi! Trong đám nhỏ chúng ta, chỉ có ba người được đánh giá là có tư chất tốt nhất. Kết quả là chúng ta đã rất may mắn được vụ vương _lãnh tụ của Đại Tuyết Sơn chọn làm học trò. Sư phụ của ta tên là Cổ Lan Tu, người là vụ vương của Đại Tuyết Sơn. Trong trí nhớ của ta, người là một người từ ái. Ít nhất, vào những lúc gặp mặt mấy học trò chúng ta, người đối với chúng ta rất tốt. Ta nhớ rõ, tên Lam Hải Duyệt này của ta, cũng là do người đặt cho ta! Chúng ta tổng cộng có ba đứa nhỏ, vào lúc bái sư ta tuổi còn nhỏ, nhưng không biết tại sao khi thấy Tuyết Sơn trời băng đất tuyết, quanh năm băng tuyết phủ đầy lại thấy rất có ý tứ, cho nên lúc ta gặp mặt sư phụ trên mặt vẫn nở nụ cười. Sư phụ đặt tên cho ta, gọi là ‘Duyệt’. Còn Bạch Hà Sâu, lúc ấy sắc mặt lạnh như băng, sư phụ nhìn hẩn trong chốc lát, bỗng nhiên không hiểu sao lại thở dài, nói: ” Đứa nhỏ này, có lẽ cả đời cũng không có lúc nào vui sướng.” Rồi lấy ý đó mà đặt tên cho hẩn là “Sâu”.

Tên của vu vương của Đại Tuyết Sơn là Cổ Lan Tu, Đỗ Duy đã biết từ trước, trên người hắn còn có di thư của Cổ Lan Tu và sách vu thuật của Đại Tuyết Sơn. Hắn cũng đã sớm biết chuyện Cổ Lan Tu có ba đệ tử, nhưng lúc này hắn không để lộ ra, mà ngược lại còn cố ý hỏi:

- Vị học trò thứ ba thì sao?

- Người học trò thứ ba là một người có tính cách cương nghị quả quyết, vì vậy tên của hắn là “Đoạn”! Tên đầy đủ của ba người chúng ta là Lam Hải Duyệt, Bạch Hà Sầu và Xích Thủy Đoạn. Ta lớn tuổi nhất, Bạch Hà Sầu nhỏ tuổi hơn ta một chút, còn Xích Thủy Đoạn tuổi nhỏ nhất.

Ta còn nhớ, sư phụ Cổ Lan Tu đối với ba người bọn ta phân biệt kiểm tra. Ta được kiểm tra đầu tiên, sư phụ bày ra trước một bộ khô lâu kỳ, một thanh loan đao cùng một quyển sách để ta chọn. Ta không do dự liền chọn quyển sách, ta cũng không biết vì sao, có lẽ là do thiên tính chẳng! Vì vậy sư phụ cho rằng với tính cách của ta tốt nhất là đi khảo cứu sách vở. Ta đã ở trên Đại Tuyết Sơn nhiều năm, nên cái gì thiên văn địa lý, lịch sử cổ tịch của đại lục, y học, tướng số... ta đều đọc qua cả. Thư viện trên Đại Tuyết Sơn là phong phú nhất, có lẽ ngay cả hoàng cung cũng kém. Sư phụ Cổ Lan Tu của ta là một người bác học đa tài, thông minh tuyệt đỉnh. Có thể nói, những gì ta có hiện nay đều do người dạy ta cả.

Sau đó, sư phụ lại kêu hai người Bạch Hà Sầu và Xích Thủy Đoạn đến chọn lựa. Lúc đó tuổi nhỏ Bạch Hà Sầu chỉ ngồi ở bên không nói gì, còn Xích Thủy Đoạn đi ra chọn lấy thanh loan đao.

Cuối cùng đến phiên Bạch Hà Sầu, trên mặt đất cũng chỉ còn lại bộ khô lâu kỳ. Bộ khô lâu kỳ biểu trưng cho vu thuật, loan đao tượng trưng cho võ kỹ. Nhưng bởi loan đao đã bị Xích Thủy Đoạn cầm đi, nên Bạch Hà Sầu chỉ có thể học vu thuật. Nhưng năm đó xảy ra một chuyện mà đến nay ta cũng không thể nào quên:

Bạch Hà Sầu cầm lấy khô lâu kỳ đang nằm trên mặt đất rồi xoay người đi đến bên Xích Thủy Đoạn. Lúc đấy, tuy nhỏ như vậy nhưng khi đối diện Xích Thủy Đoạn, hắn lại lạnh lùng nói “Đưa cái người vừa lấy cho ta!”. Với tính trẻ con đương nhiên Xích Thủy Đoạn không chịu, nhưng Bạch Hà Sầu lại không do dự đâm ra một quyền khiến Xích Thủy Đoạn phát khóc, rồi đoạt lấy thanh loan đao. Sư phụ nhìn thấy chỉ thở dài, rồi hỏi Bạch Hà Sầu vì sao lại phải làm như vậy? Bạch Hà Sầu lúc đó hướng tới sư phụ trả lời “Nếu đã học, tất phải học toàn bộ. Nếu chỉ học một điều thì tương lai làm sao giỏi hơn sư phụ được?” Đứa trẻ còn bé như vậy mà đã có câu trả lời như thế, thực sự là kinh người!

Lúc đó, mặc dù ta cùng Xích Thủy Đoạn đều còn nhỏ nhưng cả hai đều không thích hắn lắm bởi hắn quá kiêu ngạo. Nhưng sự thật sau này chứng minh: hắn đích thực là có thực lực để kiêu ngạo.

Thực ra sư phụ bày ra để chúng ta chọn lựa không phải chỉ để dạy cho chúng ta chỉ một loại, mà chỉ muốn mượn chuyện này để khảo sát thiên tính của chúng ta lúc đó thôi. Vô luận là tạp học, vu thuật hay võ kỹ người đều dạy cả. Chỉ có điều, Bạch Hà Sầu rất nhanh bộc lộ tài năng, vô luận là thiên văn, địa lý, lịch sử, tạp học... hắn đều thông tỏ, tốc độ học tập còn nhanh hơn so với ta. Chỉ tiếc là hắn đối với mấy cái này không có nhiều hứng thú, thường là sau khi học thông rồi liền không chú tâm vào nghiên cứu nữa. Do vậy, hắn biết nhiều nhưng không tinh. Nhưng trừ chuyện này ra, còn võ kỹ và vu thuật hắn thể hiện ra một thiên phú cực kỳ kinh người! Cùng là vu thuật, ta và Xích Thủy Đoạn phải học mất hơn một hai tháng nhưng hắn chỉ nhìn một lần, khổ tu vài ngày là có thể thi triển rất tốt. Với băng sương đầu khí truyền thừa trên Đại Tuyết Sơn, ta cùng Xích Thủy Đoạn học.. Thật là hổ thẹn! Ta phải mất ba năm mới học xong, Xích Thủy Đoạn có thiên phú võ kỹ mạnh mẽ hơn ta mất hai năm mới nắm vững. Nhưng mà Bạch Hà Sầu hắn chỉ dùng ba tháng liền đem băng sương đầu khí tu luyện đến trình độ tương đương với võ sĩ cấp bốn! Tốc độ như vậy cũng khiến cho Cổ Lan Tu sư phụ kinh ngạc không thôi. Bởi trên Đại Tuyết Sơn cho tới giờ vẫn chưa có ai có thiên phú khiến người người sợ hãi như vậy cả. Do vậy ta mới nói Bạch Hà Sầu kia chính là một tên trời sinh ra để làm cường giả. Hắn thật sự là một gã kiêu ngạo đến cực điểm!

Chúng ta ở trên Đại Tuyết Sơn đến lúc hai mươi tuổi, vào thời điểm ấy, nếu thuần túy nói về thực lực thì hắn đã vượt qua ta cùng Xích Thủy Đoạn quá xa rồi. Vào lúc hai mươi tuổi, Cổ Lan Tu sư phụ bắt chúng ta làm một bài kiểm tra. Người nói, nếu Lam Hải Duyệt ta sinh tại thế gian, vô luận là văn hay võ đều đứng đầu, tương đương với đế vương cũng không vượt hơn ta được. Đáng tiếc, ta lại ở trên Đại Tuyết Sơn, cả đời không có cơ hội triển hiện tài năng. Nhưng ý tứ của lão sư là... dường như ta là người thích hợp nhất kế nhiệm trở thành vu vương. Vu vương của Đại Tuyết Sơn không nhập thế, chỉ ở Đại Tuyết Sơn quanh năm làm bạn với tuyết. Có một thân bản lĩnh kinh thiên động địa như Bạch Hà Sầu thì được ích lợi gì chứ?

Thật ra tâm tính ta bình thản, thiếu niên lão thành (còn trẻ mà chín chắn) nên sư phụ rất thích ta, nghĩ ta tương lai có thể thay người lãnh đạo Đại Tuyết Sơn.

Còn về Xích Thủy Đoạn, về phương diện võ thuật trong ba chúng ta hẳn là người có thiên phú kém cỏi nhất, nhưng thiên phú về võ kỹ của hẳn so với ta mạnh hơn nhiều lắm, nhưng chẳng là gì khi so với Bạch Hà Sầu. Vào thời điểm chúng ta luận bàn, ta còn lâu mới là đối thủ của Bạch Hà Sầu nhưng Xích Thủy Đoạn thì có thể chống đỡ rất lâu trước khi thua. Lại nói, hẳn kiên nghị nên tên mới có một chữ “Đoạn”. Sau này lớn lên, hẳn khắc sâu chuyện năm xưa bị Bạch Hà Sầu đoạt đao làm nhục, tính tình hẳn cương nghị cứng cỏi, lại có thể chịu cực khổ vô cùng. Với tính tình như vậy, tu luyện võ kỹ là thích hợp nhất. Nên tuy thiên phú không bằng Bạch Hà Sầu nhưng bằng sương đầu khí hẳn tu luyện được rất xuất sắc. Hẳn ngày đêm khổ tu, nhiều năm không dừng chính bởi vì chí hướng của hẳn là có một ngày đánh bại được Bạch Hà Sầu! Điểm nghị lực này ta so ra cũng kém. Sư phụ đã nói, nếu Xích Thủy Đoạn sinh ra trong thế tục, hẳn có thể trở thành vũ giả đương đại đứng đầu đại lục.

Đến lúc nói về Bạch Hà Sầu, không đợi sư phụ đánh giá, Bạch Hà Sầu lại hỏi đưa ra một vấn đề hỏi sư phụ trước. Lúc đó hẳn nói “Chúng ta ba người đều là thiên phú hơn người, đây là điều đương nhiên, nếu không sư phụ cũng chẳng chọn chúng ta làm học trò. Nhưng chúng ta dù có học được một thân bản lĩnh, giỏi như đế vương, ngang ngửa với vũ giả đứng đầu đại lục, học được một thân bản sự có thể đồ thần diệt ma thì cũng mỗi ngày ngồi chết khô trên Tuyết Sơn thì có ý nghĩa gì? Đã như vậy, thì học hay không nào có gì khác nhau?” Vấn đề này, sư phụ không thể trả lời. Lúc ấy Bạch Hà Sầu cũng chỉ cười cười, không truy vấn. Mà sư phụ cũng không đưa ra đánh giá gì về hẳn cả. Nhưng sau đó hai ngày, Bạch Hà Sầu bỗng nhiên đưa ra một cái quyết định. Thời điểm đó chúng ta đều nghĩ hẳn kiêu ngạo quá đáng. Bởi vì hẳn nói, hẳn quyết định không tiếp tục tu luyện bằng sương đầu khí nữa!

Phải biết rằng, bằng sương đầu khí là võ kỹ tuyệt học của Đại Tuyết Sơn, truyền thừa bao nhiêu năm như vậy, đương nhiên là một môn võ kỹ tuyệt đỉnh! Đỗ Duy, bằng sương đầu khí của Rodriges, hay của ta và hẳn hôm nay thi triển, hình dáng nó thể nào ngai ngai đều thấy được môn võ kỹ này trình độ lợi hại như thế nào! Có thể xem như nhất đẳng tuyệt kỹ trên thế gian. Nhưng năm đó, Bạch Hà Sầu mới hai mươi tuổi lại bỗng nhiên quyết định không tiếp tục tu luyện nó nữa.

Chúng ta nghĩ hẳn điên rồi! Hẳn lại nói “Lực lượng thiên biến vạn hóa bất quá chỉ là phương thức mà thôi. Ý nghĩa thâm ảo cuối cùng chính là quy tắc của lực lượng. Chỉ cần nắm giữ quy tắc, thì nó là bằng cũng tốt, mà là hoá cũng hay, có gì khác nhau đâu?”

Hẳn nói ra đạo lý này ra, đến cả Cổ Lan Tu sư phụ cũng cực kỳ khiếp sợ, bởi hẳn còn trẻ mà có thể nghĩ thông suốt tầng này được. Nói ra thật xấu hổ... Đỗ Duy, đạo lý này ta phải sau bốn mươi tuổi mới minh bạch! Bạch Hà Sầu thiên phú hơn xa chúng ta, con đường hẳn chọn để đi so với chúng ta cũng gian nan vạn phần.

Hôm nay ngài đã thấy được hỏa diễm đầu khí của hẳn. Phải biết rằng trên Đại Tuyết Sơn là trời băng đất tuyết, tại chỗ đó mà tu luyện bằng sương đầu khí là thích hợp nhất ! Nhưng Bạch Hà Sầu lại nói, nếu muốn nắm giữ quy tắc thì biện pháp trực tiếp nhất là trước bài trừ quy tắc rồi sau mới thành lập lại. Do vậy, hẳn lựa chọn một con đường mà lúc đó chúng ta cho là ngược với tự nhiên. Hẳn muốn trên Đại Tuyết Sơn tự mình khai sinh một loại hỏa diễm đầu khí! Nhưng kết quả...

Nói tới đây, trong mắt Lam Hải Duyệt có chút cổ quái, lão khan giọng ho mạnh vài tiếng, từ góc miệng chảy ra một dòng máu tươi. Đỗ Duy thấy không đành lòng, thấp giọng nói:

- Lam Hải Duyệt tiên sinh, hay là để ta đưa ngài trở về nghỉ ngơi trước !

Lam hải Duyệt lắc đầu:

- Nghỉ ngơi ? Hừ, người sau khi chết muốn nghỉ bao lâu chả được ! Bây giờ cần gì phải lo, ta không có việc gì cả !

Sau đó lão thở thật dài:

- Nhưng kết quả sau này... lúc ấy rất nhiều người trên Tuyết Sơn nghĩ hẳn bị điên. Nhưng sau này, những người này đều cảm miệng hết.

Thanh âm của lão dần dần có chút cay đắng:

- Trên Đại Tuyết Sơn cấm môn hạ tư đấu với nhau, nếu có người vi phạm nội quy sẽ bị nghiêm khắc trừng phạt. Thực sự thì cũng không cấm các môn hạ luận bàn với nhau, nhưng nếu một người không muốn thì cũng không ai có thể bức ép ra tay được. Do vậy, có thể nói ở nơi bằng giá đó, chỉ cần người nào đó tính tình trời sinh đậm bạc là có thể sống nhàn nhã, chỉ cần người đó không cùng người khác động thủ thì cả đời cũng không có ai gây hấn. Sau năm 20 tuổi, Bạch Hà Sầu bỏ không tu luyện bằng sương đấu khí nữa, trong 10 năm kế tiếp hắn cũng không hiển lộ thực lực trước mặt bất cứ người nào. Trong 10 năm, hắn cũng không cùng bất kỳ người nào trong chúng ta tỷ thí luận bàn. Dần dần, không ít người trên Tuyết Sơn đã quên lãng đi gã thiên phú hơn người này. Rất nhiều người cho rằng hắn đã đi vào con đường không lối thoát, năng lực giảm sút trầm trọng cho nên mới không có ý cùng người khác tỷ thí. Nhưng trên Tuyết Sơn lại có một quy củ, rằng cứ mỗi 10 môn hạ đệ tử lại có một lần tỷ thí. Vu vương sẽ căn cứ vào trình độ biểu hiện của các đệ tử mà phân định rồi phân công tới ba gian làm việc.

Chuyện ba gian trên Đại Tuyết Sơn, Đỗ Duy đã sớm nghe từ miệng nữ thích khách Allu, giờ nghe xong cũng không hỏi nhiều, chỉ gật gật đầu.

- Năm chúng ta ba mươi tuổi, vào kỳ thi đấu 10 năm ấy, mọi người đều nghĩ Bạch Hà Sầu sa vào mê lộ nên chắc sẽ không xuất thủ. Bởi hắn mười năm qua không hiển lộ thực lực, phần lớn thời gian hắn một mình ở trên một ngọn phong sơn tọa cư, không cùng ai lai vãng. Nhưng năm đó, Bạch Hà Sầu lại xuất thủ !

Lam Hải Duyệt nhắm mắt lại, khóe mắt run rẩy vài cái. Hiển nhiên chuyện xưa đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng lão. Sau đó, lão kín đáo thở dài:

- Hắn bỏ tu luyện bằng sương đấu khí 10 năm, chúng ta đều nghĩ hắn không ra gì! Nhưng khi hắn vừa ra tay đã làm cho tất cả mọi người kinh hãi. Ta cùng Xích Thủy Đoạn mới phát hiện ra thực lực mười năm qua của hắn không hề giảm sút chút nào, ngược lại sự chênh lệch giữa chúng ta và hắn lại càng lớn!

Ta sử dụng bằng sương đấu khí đấu với hắn không qua nổi ba chiêu, dễ dàng bị hắn chặt gãy loan đao. Còn đến khi Xích Thủy Đoạn tỷ thí với hắn ...

Hắc hắc ! Trong những năm Bạch Hà Sầu tiềm tu, Xích Thủy Đoạn cực kỳ có uy vọng trong lòng đệ tử Tuyết Sơn, hắn vốn có thiên phú vũ kỹ cực cao, Bạch Hà Sầu không xuất đầu hắn nghiêm nhiên trở thành cường giả đứng đầu trong đám môn hạ đệ tử. Hơn nữa, hắn vẫn như năm xưa tu luyện cực kỳ khổ. Chuyện năm xưa, hắn khắc sâu trong lòng, nung nấu lấy thành quả nhiều năm khổ tu để đánh bại Bạch Hà Sầu. Nhưng chỉ một trận chiến, Bạch Hà Sầu chỉ dùng một chiêu đã chặt gãy loan đao, đánh cho hắn hộc máu. Lúc đó ta mới biết, Bạch Hà Sầu đã hạ thủ lưu tình khi đối chiến với ta. Nhưng khi hắn đấu cùng Xích Thủy Đoạn, do quan hệ bất hòa không vừa mắt nên hắn không lưu tình gì cả.

Lần thí thí đó, Bạch Hà Sầu trong bộ quần áo trắng như tuyết, dựa vào một thanh loan đao đánh bại tám vu sư áo trắng. Không cần biết đối thủ sử dụng võ kỹ hay vu thuật, hắn chỉ dùng một thanh loan đao sử dụng bằng sương đấu khí. Nhưng lúc đó, thực lực của hắn đã tiến đến bậc thánh giai nên đệ tử trên Đại Tuyết Sơn không ai là đối thủ của hắn cả. Sau khi thắng tám vu sư áo trắng, hắn đứng đó ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn thẳng vào lão sư đang ngồi ở trên.

Lúc ấy, trong số những người bại trận dưới tay hắn, cũng có người trong lòng không phục, nói Bạch Hà Sầu tiểu nhân gian trá, rõ ràng mười năm trước hắn tự tuyên bố là không hề tu luyện bằng sương đấu khí, nhưng giờ đây uy lực của bằng sương đấu khí do hắn thi triển, so với mười năm trước còn lợi hại gấp cả chục lần. Miệng hắn nói không luyện, nhưng phân nửa là hắn một mình khổ tu trên tòa sơn phong. Nhưng Bạch Hà Sầu chỉ cười cười, bảo: “Các ngươi như vậy chỉ nhìn đến hình thức, mà không nhìn tới bản chất của nó, không thể nào hiểu rõ được chân lý của lực lượng!” Dẫu sao tất cả mọi người lúc ấy đều chỉ có thể công nhận hắn chính là đệ nhất cường giả trong đám môn hạ đệ tử Tuyết Sơn.

Đến lúc tối hậu, hắn đứng ở đương trường mà không ai đi lên khiêu chiến với hắn nữa nhưng hắn vẫn đứng đó không chịu đi xuống. Cuối cùng, hắn đột nhiên lại nâng loan đao chỉ vào sư phụ Cổ Lan Tu ngồi ở xa xa. Cái tư thế này là biểu thị khiêu chiến. Mọi người ai ai cũng sôi trào chấn kinh, ai cũng kêu hắn bị điên sao lại dám vô lễ đối với vu vương chí cao như vậy ! Nhưng Cổ Lan Tu Sư phụ lại chậm chậm đứng lên nhìn hắn, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, tiếp nhận sự khiêu chiến của hắn.

Từ trước tới nay, trên Đại Tuyết Sơn không có môn hạ đệ tử nào có dũng khí khiêu chiến vụ vương. Nhưng thông lệ đó đã bị Bạch Hà Sầu phá vỡ. Qua trận chiến ấy, chúng ta mới biết được Bạch Hà Sầu không nói láo. Mười năm qua, hắc địch thực không tu luyện bằng sương đấu khí. Hắc sử dụng bằng sương đấu khí đánh bại chúng ta cũng không phải bởi hắc ngầm tu luyện mà bởi hắc đã nắm giữ quy tắc lực lượng. Cho nên dù trải qua mười năm không sử dụng bằng sương đấu khí nhưng một khi dùng đến vẫn có thể dễ dàng đánh bại chúng ta. Đến lúc đối diện với sư phụ Cổ Lan Tu, hắc cuối cùng mới sử dụng đến thứ mà hắc khổ luyện mười năm, khai sáng ra hỏa diễm đấu khí. Trên Đại Tuyết Sơn quanh năm băng hàn, nhưng hắc lại có thể đi ngược tự nhiên, tu luyện ra được hỏa diễm đấu khí. Mà bởi trong cái rét lạnh trên núi, để bảo vệ ngọn lửa hắc phải ngưng tụ lực lượng thành một điểm. Con đường này quá gian nan nhưng khi thành công liền trở thành kỳ tích.

Đỗ Duy cuối cùng nhịn không được, hỏi:

-Thế... Bạch Hà Sầu thua à?

Lam Hải Duyệt nhắm mắt lắc đầu:

- Không! Là sư phụ thua, chỉ có điều...

- Chỉ có điều gì chứ?

Một tiếng thở dài, Lam Hải Duyệt chậm rãi nói:

- Đáng tiếc với cảnh giới của chúng ta lúc đó, căn bản không nhìn ra là kiểu gì trong cuộc đối chiến giữa bọn họ. Hai bên đều là người nắm giữ quy tắc lực lượng, rất nhanh kết thúc, không giống như chúng ta hoa lệ biến hoá.

Đỗ Duy lập tức nhớ đến tình hình chiến đấu vừa rồi của Lam Hải Duyệt và Bạch Hà Sầu.

Chỉ thấy Lam Hải Duyệt tiếp tục nói:

- Lúc đấy chúng ta chỉ có thể nhìn thấy động tác của bọn họ chợt nhanh chợt chậm, mười phần chúng ta có lẽ chỉ hiểu không được nửa phần. Chỉ là, hai người đánh nhau đến cả một buổi chiều, đến phút cuối, Cổ Lan Tu sư phụ một kiếm chặt đứt loan đao của Bạch Hà Sầu. Chúng ta đều nghĩ Bạch Hà Sầu xong rồi! Bạch Hà Sầu đứng một góc, nhìn nửa thanh loan đao trong tay kinh ngạc không nói. Mỗi người chúng ta đều nghĩ hắc thua nhưng mà hắc thua vụ vương sư phụ chí cao vô thượng. Thực lực chiến đấu của hắc đến trình độ như vậy, mọi người đều cực kỳ kính nể, không ai dám đối với hắc nói nửa câu bất kính.

Nhưng sau đó một lát, khi toàn trường tuyệt đối không một tiếng động, sư phụ Cổ Lan Tu là chậm chạp nói ra một câu khiến chúng ta kinh người, lão sư nói: “Người thắng, ta thua.” Nghe xong lời này, tất cả chúng ta đều sợ đến ngây ngốc.

Nhưng Bạch Hà Sầu lại lắc đầu: “Thua đúng là thua, thắng đúng là thắng. Rõ ràng ngài chặt gãy loan đao của ta, là ta thua mới phải.”

Sư phụ lại nói: “Vũ khí ta dùng là nguyệt hạ mỹ nhân, còn ngươi dùng là thanh loan đao thông thường. Nguyệt hạ mỹ nhân có đặc tính đặc thù cho phép phát huy hết uy lực của băng sương đấu khí. Suy ra từ điểm đó là ta chiếm ưu thế, nếu không ta cũng không chặt nổi loan đao của ngươi.”

Bạch Hà Sầu lại nói: “Cho dù là như vậy, dù vũ kỹ của ta hơn sư phụ ngài nhưng mà vụ thuật trình độ của ta vẫn không bằng. Cho nên ta chưa thể tính là đệ nhất cường giả trên Đại Tuyết Sơn được.”

Sau khi nói xong những lời này, Bạch Hà Sầu cúi nhặt mẫu loan đao bị gãy lên một cách cẩn thận, rồi cười và nói với lão sư: “Sư phụ, Bạch Hà Sầu ta cả đời đến hôm nay là lần đầu tiên thất bại. Cho nên đoạn loan đao này ta nhất định phải bảo tồn nó vĩnh viễn để không quên trận chiến bại hôm nay. Mười năm sau, chúng ta lại đấu lại.”

Nói xong, hắc cầm lấy thanh đao gãy rời đi. Mười năm kế tiếp, hắc không hề tu luyện vũ kỹ mà chuyển sang khổ tu vụ thuật. Chỉ là thanh đao gãy đó được hắc tự mình nối lại. Cho đến tận hôm nay, hắc vẫn còn giữ thói quen đem thanh đao này tùy thân!”

Đỗ Duy nghe đến mê mẩn, trong lòng dần dần đối với Bạch Hà Sầu nảy sinh ra cảm giác tôn kính. Một người kiêu hãnh đến cực độ như vậy, tồn tại một người cường đại đến cực hạn như vậy, thật không thể tin được.

- Vậy mười năm sau thì sao? Mười năm sau, Bạch Hà Sầu hẳn ...?

Lam Hải Duyệt bỗng nhiên mở mắt nhìn Đỗ Duy:

- Ủm, ngài cũng đoán được mà! Đến lần tỷ thí mười năm sau, hẳn thực sự còn hơn sư phụ Cổ Lan Tu của chúng ta. Chỉ có điều.. không ai đoán được kết quả lại là như thế!

- Ồi?

Đỗ Duy tỉnh táo trở lại:

- Rốt cuộc là thế nào vậy?

Lam Hải Duyệt tựa như cười cười, chỉ là một nụ cười cực kỳ đau khổ:

- Từ sau trận đấu mười năm trước, đã không còn ai dám coi thường Bạch Hà Sầu nữa. Ngay cả Xích Thủy Đoạn cũng tuyệt vọng nản chí. Sau một năm, tất cả mọi người đều coi Bạch Hà Sầu là đệ nhất cường giả trong tương lai của Đại Tuyết Sơn Dù hẳn vẫn còn không bằng vu vương sư phụ nhưng trong lòng mọi người hẳn đã không còn kém là bao nhiêu. Mười năm sau, lại một lần thử thách, lần này mọi người đều mang trong lòng mong chờ xem Bạch Hà Sầu có thể tiến bộ tới trình độ nào. Trong lòng mỗi người đều có kỳ vọng vào gã lớn gan này, xem thực lực của hắn có phải là cao hơn vu vương hay không. Cho nên có chuyện kỳ quái là đại điển lần này không ai lên tỷ thí, mọi người đều đứng lảng lạng ở xa đợi Bạch Hà Sầu xuất hiện! Trong sự chờ mong của mấy trăm đệ tử Đại Tuyết Sơn, Bạch Hà Sầu cuối cùng cũng đến. Hắn trong ánh mắt chăm chú nhìn của mấy trăm con người, từng bước bước vào trường đấu.

Hắn đã rất lâu không xuất hiện trước mắt mọi người, năm xưa hắn mặc quần áo trắng như tuyết, cầm trong tay thanh loan đao, hình dáng đó thật sự để lại ấn tượng quá sâu đậm trong lòng mọi người. Nhưng lần xuất hiện này lại càng khiến cho mọi người thêm kỳ quái! Hắn râu tóc dài lồi thoi, quần áo dơ bẩn, dường như đã rất lâu rồi không tắm rửa. Thậm chí nếu ai đó dừng gần hắn một chút cũng sẽ ngửi thấy một mùi chua nồng. Chỉ là ánh mắt hắn vẫn như mười năm trước, bên hông vẫn đeo đoạn loan đao năm xưa. Thế rồi, cuối cùng hắn cũng đi được tới trung tâm, hướng tới sư phụ và nói: “Sư phụ, ta đến đây.” Lại một lần nữa giống y như mười năm trước, sư phụ Cổ Lan Tu bị hắn khiêu chiến. Vốn tưởng lúc này chúng ta sẽ có một màn đối quyết phần khích hơn, nhưng kết quả là...

Cơ khéo mắt của Lam Hải Duyệt giật giật, trong ánh mắt thế nào lại hiện ra một tia tuyệt vọng.

- Sư phụ của ta_vu vương chí cao vô thượng Cổ Lan Tu đối diện với học trò Bạch Hà Sầu của ngài trên Đại Tuyết Sơn chí cao vô thượng.. mười năm trước, khi bọn họ lần đầu đối chiến, hai người đánh nhau đến một buổi chiều mới phân thắng bại. Nhưng mười năm sau.. hắc hắc, vào ngài đại lễ của chúng ta, một bên có đồng hồ cát, mỗi lần đồng hồ cát chảy hết ước chừng là một khoảng một bữa cơm. Bạch Hà Sầu cả loan đao cũng không rút ra khỏi vỏ, dùng một lòng tay điểm vào nguyệt hạ mỹ nhân trong tay sư phụ. Nguyệt hạ mỹ nhân vung lên, sư phụ liên tiếp thi triển mấy loại vụ thuật đều bị Bạch Hà Sầu hóa giải. Cái đồng hồ cát kia chỉ có chảy hết một phần ba thôi đã phân ra thắng bại.

Sư phụ dốc toàn lực trước Bạch Hà Sầu mà chống đỡ trong chốc lát cũng không làm được! Cuối cùng, sư phụ ngồi bệt dưới đất, nhìn đồ đệ của chính mình rồi nói: “Tốt lắm, bây giờ ngươi là Đại Tuyết Sơn đệ nhất cường giả!” Nhưng Bạch Hà Sầu không nhìn sư phụ, hắn chỉ nhìn nhìn bọn chúng ta ở quanh, rồi bỗng nhiên nói một câu. Câu nói kia cho tới tận ngày hôm nay, trong giấc mơ ta cũng có thể thấy được.

- Hắn nói gì vậy?

- Hắn nói ” Đáng tiếc! Trên thế giới này, người có thể bắt ta rút loan đao ra khỏi vỏ cũng tìm không thấy!”

425. Chương 304: Bị Bắt (1)

Chuyện xưa kể tới đây, Lam Hải Duyệt liền dừng lại không nói nữa. Đỗ Duy ở bên lại như thấy được tâm tình sôi sục, bức bối, trong lòng hiện ra hình ảnh một người cao ngạo đến tuyệt cùng, thất lừng đeo loan đao, đứng trên đỉnh Tuyết Sơn, dưới cái nhìn chăm chú của chúng nhân thở dài một tiếng tịch tịch vô cùng..

Người như vậy, cho dù là địch không phải bạn, cũng không thể không khiến cho nhân sinh kính nể!

Lam Hải Duyệt hạ giọng nói:

- Bạch Hà Sầu tuy... nhưng hẳn thật sự là tuyệt đại nhân tài, sư phụ Cổ Lan Tu của ta đã thiên phú hơn người, từng được coi là Vu Vương xuất sắc của Đại Tuyết Sơn trong vòng ba trăm năm, nhưng thật không ngờ, lại có một Bạch Hà Sầu hoành không xuất thế, càng khiến cho người người sợ hãi! Ta cùng Xích Thủy Đoạn thua trong tay hắn vài lần nhưng đều tâm phục khẩu phục, chúng ta biết cả đời này, thực sự là không có khả năng vượt được hắn.

Đỗ Duy trầm ngâm một chút rồi nói:

-Người này đích thực không giống người thường... Chỉ có điều, hẳn cho dù phong quang trên Tuyết Sơn nhưng nói cả thế giới cũng không có ai có thể buộc hắn rút đao... câu này sợ là hơi lớn lối. Lúc phát sinh chuyện này, trên đại lục vẫn còn đệ nhất ma đạo sư Gandaff đại sư, còn có thần điện giáo chủ bộ hạ, những người này đều là cường giả truyền kỳ, nhất là giáo chủ thần điện thần bí khó lường! Bạch Hà Sầu hẳn chưa cùng những người này giao thủ, không thể tự xưng thiên hạ đệ nhất!

Lam Hải Duyệt lắc đầu:

-Với tính tình của hắn, đã là trên Tuyết Sơn không ai có thể áp chế hắn, hắn đương nhiên muốn phá sơn xuất thế. Ngài nói ma đạo sư Gandaff cũng giỏi, thần điện giáo chủ cũng kinh, với tính cách Bạch Hà Sầu như vậy, đương nhiên hắn sẽ tới khiêu chiến... chỉ có điều, hẳn rất cuộc không có được cơ hội này!

Đỗ Duy lập tức nhớ ra Tuyết Sơn vu vương cường hãn tới cực điểm này, dường như có một nguyên nhân đặc thù mà không thể rời Tuyết Sơn một bước. Cho dù bây giờ xuống núi cũng chỉ là dùng biện pháp đoạt xác, dùng một phân thân xuống núi - chẳng lẽ ở đây có nguyên nhân đặc biệt gì sao?

- Chuyện này, đúng là phát sinh sau khi Bạch Hà Sầu đánh bại sư phụ của chúng ta. Bạch Hà Sầu cả đời cương ngạnh, tuyệt không chịu ở dưới một ai, nếu thực lực của hắn không bằng người, có lẽ hắn còn có thể nghe lời. Nhưng khi trên Tuyết Sơn ngay cả người duy nhất có thể áp chế hắn là Cổ Lan Tu sư phụ cũng đã thua, hắn cũng sẽ không chịu ở lại Tuyết Sơn nữa! Hơn nữa, Đại Tuyết Sơn thực sự là một đại cơ nghiệp, trên Tuyết Sơn tàng trữ rất nhiều bí ẩn thần kỳ, có bằng sương đầu khí là vũ kỹ đời đời truyền xuống, Đại Tuyết Sơn vu thuật thần kỳ, nhưng lại chỉ định cư ở một góc, với tính tình cao tuyệt của Bạch Hà Sầu như vậy, đương nhiên hắn sẽ không cam tâm. Hẳn chẳng những đánh bại Cổ Lan Tu sư phụ, lại còn quyết tâm cướp đoạt vị trí Vu Vương nữa! Hẳn hùng tâm bừng bừng, một lòng muốn lãnh đạo Đại Tuyết Sơn đi khai sáng một sự nghiệp vĩ đại! Nhưng mấy cái ý nghĩ này lại quay lưng vào truyền thống nhiều năm của Đại Tuyết Sơn, cho nên nói sao Cổ Lan Tu sư phụ cũng không chịu! Chỉ là thực lực Bạch Hà Sầu quá cường đại, Cổ Lan Tu sư phụ tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Cho dù có thêm ta cùng Xích Thủy Đoạn, cũng không chống đỡ được Bạch Hà Sầu. Kết quả sau trận chiến, Bạch Hà Sầu lấy thực lực cường hãn cùng thủ đoạn máu lạnh, đại khai sát giới trên Tuyết Sơn!

- Nguyên Vu Vương dưới tay có tám bách y tạt mãn Vu sư, năm đó bị hắn tự thân giết sáu. Cổ Lan Tu sư phụ tuy không chịu được nhưng rồi cũng chỉ có thể dùng trận pháp vu thuật vây khốn hắn tạm thời để cho ta cùng Xích Thủy Đoạn nhân cơ hội đó mà chạy trốn chết xuống núi. Sư phụ giao hẹn với chúng ta, cuộc đời này nếu như không thể thắng được Bạch Hà Sầu, thì khỏi cần quay lại Đại Tuyết Sơn. Sư phụ lúc ấy bảo với chúng ta, với tính cách thiên lệch của Bạch Hà Sầu, sau này nhất định hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta, nhưng chỉ cần chúng ta không trở lại Đại Tuyết Sơn thì tính mạng không phải ngại.

- Lúc ấy ta không rõ đây là ý tứ gì, sư phụ mới nói cho chúng ta biết trên Đại Tuyết Sơn có một lời nguyên!

- Từ trước khi có người khai sáng cơ nghiệp Đại Tuyết Sơn, cũng không biết là nhân vật thần thông quảng đại nào, bởi lo lắng sau này Tuyết Sơn đệ tử cậy mình có thực lực cường hãn mà tranh đấu nội bộ, nên trong Tuyết Sơn vu thuật truyền lại, đã sớm ẩn hàm một pháp môn đặc thù. Chỉ cần người học Tuyết Sơn

vu thuật, bất kể có nguyên ý hay không, từ khi người kia bắt đầu tu luyện một khắc, lời nguyên cấm chế này đã khắc sâu trên thân thể của người ấy! Vu thuật của người tu luyện càng cường đại, thì lời nguyên cấm chế này lại phát ra càng lợi hại!

- Phàm là đệ tử Đại Tuyết Sơn đều không được tư đấu, càng không được khai sát giới! Đây là thiết luật nhiều đời! Trên Đại Tuyết Sơn, nếu người giết đồng môn đệ tử, liền lập tức bị lời nguyên trói thân. Mặc dù người có thần thông quảng đại đến mấy, lời nguyên này cũng theo người từ khi còn bé, bắt đầu tu luyện đã phụ thể trên người người rồi, ngay cả người như Bạch Hà Sâu cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của lời nguyên!

- Bạch Hà Sâu vì cướp đoạt vị trí Vu Vương mà đại khai sát giới, lập tức dẫn phát lời nguyên phản phệ... Nhưng khi đó hắn thật sự đã lợi hại tới tuyệt đỉnh! Chỉ sợ cả người khai sáng Đại Tuyết Sơn năm xưa cũng không nghĩ được đời sau lại sinh ra nhân vật như hắn. Sư phụ nói với ta, lời nguyên của Đại Tuyết Sơn là một lời nguyên cực kỳ lợi hại. Một khi bị lời nguyên phản phệ, người bị nguyên rửa ngay lập tức sẽ trở nên già yếu, thời gian trở thành kịch độc! Cứ mỗi phút mỗi giây, thân thể của hắn sẽ chịu tác dụng của thời gian tăng tốc mà nhanh chóng già lão! Ngay cả là người có sinh mệnh lực cường đại cũng chỉ trong không đến nửa ngày sẽ phải già đi mà chết!

- Chỉ là gã Bạch Hà Sâu này cũng thật sự là không thể dùng lẽ thường để phán đoán! Hắn thể mà còn có thể chia sức chống đỡ lời nguyên! Ngày đó khi sư phụ bảo chúng ta xuống núi chạy trốn cũng đã dự đoán được, nên mới nói là với thực lực của Bạch Hà Sâu, có lẽ lời nguyên cũng không giết chết được hắn, sợ là hắn cũng có bản sự bảo vệ tính mạng. Kết quả, sau khi ta xuống núi cũng không lập tức rời khỏi thảo nguyên, mà vẫn ở loanh quanh dưới chân Tuyết Sơn mấy ngày. Kết quả nhận được tin tức từ trên núi truyền đến, Bạch Hà Sâu rốt cục đã phá trận xuất ra, đánh chết sư phụ Cổ Lan Tu của ta. Sư phụ Cổ Lan Tu bị hắn đánh văng khỏi Tuyết Sơn, chết không toàn thây. Trong khi đó, hắn thực lực cường hoành, trên Tuyết Sơn hề có ai không phục hắn, đều bị hắn dùng thủ đoạn lời đình trấn áp, ép phải thần phục hắn. Rốt cục hắn đã chiếm được bảo tọa của Tuyết Sơn Vu Vương!

- Lời nguyên kia quả nhiên không giết chết được hắn.

- Ta cùng Xích Thủy Đoạn hai người sau khi nghe được tin tức thấy trong lòng tuyệt vọng! Xích Thủy Đoạn thương lượng cùng ta, muốn quay lại Tuyết Sơn tìm hiểu tin tức, ta ngăn trở không được, lại định cùng đi với hắn. Nhưng hắn lại bảo, môn hạ đệ tử của sư phụ giờ chỉ còn lại hai người chúng ta, nếu cả hai cùng chết trên Tuyết Sơn, thì sợ nhất mạch sư phụ truyền lại sẽ bị tuyệt, cho nên hắn quyết định chỉ tự thân lên núi. Sau đó ba ngày, hắn một thân trọng thương xuống núi, cơ hồ đã gần như tắt thở! Lúc ấy ta sợ Bạch Hà Sâu truy đuổi tới nơi, muốn đưa hắn nhanh chóng bỏ chạy. Hắn mặc dù trọng thương, nhưng biểu hiện dường như rất cao hứng, nói với ta “Không cần chạy, hắn không truy đuổi tới được!”

- Ta cẩn thận hỏi lại, hắn mới nói cho ta biết, hắn lần này lên lên núi, quả nhiên thu hoạch không nhỏ! Hóa ra Bạch Hà Sâu mặc dù có thể chống cự được lời nguyên nhưng không có cách nào phá giải hoàn toàn được!

- Trên Tuyết Sơn quanh năm băng tuyết bao phủ, sau khi Bạch Hà Sâu chém giết không đến một ngày, lập tức bị lời nguyên phản phệ, hắn cuối cùng đột nhiên nghĩ ra một biện pháp, tìm một hầm băng trên Tuyết Sơn để làm thành mộ băng! Mộ băng kia thật sự là hàn băng không biết mấy ngàn năm tích tụ! Ở chỗ băng hàn như vậy, hắn đem thân thể mình đông cứng lại, dựa vào hàn băng ngàn vạn năm để đem toàn bộ sinh cơ của thân thể đông kết ngưng tụ, lúc này mới trấn trụ được lời nguyên!

- Nhưng hắn cũng không có cách nào rời xa huyệt động kia một bước!

- Lúc đó, Xích Thủy Đoạn sau khi lên núi nắm được tin này, đã tính đi giết Bạch Hà Sâu. Nhưng khi tới huyệt động lại bị Bạch Hà Sâu đánh cho trọng thương! Hóa ra hắn chỉ cần không ra khỏi huyệt động, còn vẫn có thể tự do hành động!

- Xích Thủy Đoạn mặc dù không phải là đối thủ của hắn, nhưng dù sao hắn dù sao cũng là đệ tử của sư phụ, một lòng chạy trốn, nên đã liều mạng trốn thoát. Ta sau khi biết tin, lập tức nghĩ ra chủ ý, Bạch Hà Sâu hẳn đã không thể ra khỏi huyệt động, vậy không bằng ngay lập tức lên núi! Bạch Hà Sâu trong tình trạng như vậy tất không thể tiếp tục trấn áp được Tuyết Sơn đệ tử. Chúng ta nếu trở lại tất sẽ nắm được cơ hội hiếm có để trọng chấn.

Nhưng chỉ là... ta lại nghĩ sai lầm.

- Thân thể của Bạch Hà Sầu đúng là không đi được, nhưng trong lúc tu hành trước đó, hần đã luyện được một loại vu thuật thâm ảo nhất của Đại Tuyết Sơn - di hồn đoạt xác! Hần không thể tự mình đi được, nhưng lại có thể tùy ý bắt lấy một môn hạ đệ tử, đoạt thân thể của hần để làm phụ thể tạm!

- Lúc ấy ta cùng Xích Thủy Đoạn đều nghĩ Bạch Hà Sầu sẽ không truy đuổi tới, nhưng kết quả hần lập tức dùng thuật đoạt xác, xuống núi tìm đến chúng ta!

- Chúng ta sợ hần, nhưng hần cũng kiêng kị chúng ta! Pháp thuật đoạt xác này chỉ có thể dùng nhất thời, không thể sử dụng thường xuyên. Hần lo chúng ta chạy quá xa, đợi đến sau này lúc hần không thể sử dụng đoạt xác pháp thuật nữa mới quay trở lại núi làm loạn, cho nên hần nhất định phải giết chúng ta bằng được!

- Ta cùng Xích Thủy Đoạn, ở dưới chân núi bị hần đuổi tới. Sau một hồi đại chiến, may mắn chính là pháp thuật đoạt xác, Đại Tuyết Sơn vu thuật truyền nhận tới nay, vốn có khuyết điểm. Lúc ấy hần mới nắm được vu thuật này, ngay cả hai ba thành thực lực đều phát huy không được, hần chỉ có thể phát ra nhiều nhất một thành bốn sự!

- Nhưng lúc ấy ta cùng Xích Thủy Đoạn còn chưa tấn cấp đến bậc thánh giai, ngay cả khi hần chỉ có một thành thực lực, hai người chúng ta cũng đánh không lại hần được. Chỉ là hần muốn giết hai người chúng ta cũng không dễ dàng.

- Cuối cùng sau một hồi giằng co, tất cả mọi người đều biết không thể thỏa thuận được, liền bức bách đối phương lập lời thề!

- Bạch Hà Sầu tính tình kiêu ngạo, cho tới giờ cả đời không thêm nói dối, mặc dù chúng ta thống hận hần, nhưng cũng biết hần là người một lời nói ra như tên bắn. Hần lúc ấy cũng không che giấu, nói nếu lần này giết chúng ta không thành, sau khi trở về núi tu luyện được pháp, nhất định sẽ lại xuống núi đến đuổi giết chúng ta, không chết không ngừng! Mà chúng ta nếu quyết tâm đánh tới đồng quy vu tận, cũng có thể thừa dịp hần chỉ có một thành thực lực, có cơ hội lưu hần lại! Chỉ là nếu cứ như vậy, nguyên khí của Đại Tuyết Sơn tổn thương nghiêm trọng, chỉ sợ đến hết đời này là dứt. Cuối cùng mọi người cùng lập lời thề, sau này tất nhiên hần sẽ tới truy sát chúng ta, chỉ là Bạch Hà Sầu tính tình kiêu ngạo tuyệt đỉnh, tự nhận mình là thiên hạ vô địch, ta liền kích hần thề: khi hần tới tìm chúng ta, trừ phi hần có thể đánh bại chúng ta mà không tổn thương tới một cọng lông, còn như hần cho dù có hơn chúng ta, nhưng chỉ cần hần bị thương nửa điểm cũng không được giết chết chúng ta! Hần đương trường liền thề đáp ứng.

- Còn ta cùng Xích Thủy Đoạn hai người, thì lập lời thề: trừ phi hần chết, nếu không chúng ta cả đời không bước lên Tuyết Sơn một bước! Kết quả Bạch Hà Sầu quả nhiên đương trường quay đầu trở về núi, còn ta cùng Xích Thủy Đoạn hai người cũng còn sống sót thoát đi. Chỉ là... sau đó ta cùng Xích Thủy Đoạn hai người bọn ta lại phát sinh chuyện phân ly... ôi, sau khi Xích Thủy Đoạn trải qua mấy cái này biến cố, tính tình vốn cương nghị nay dần dần trở thành âm trầm. Phía sau núi Tuyết Phong của Đại Tuyết Sơn chúng ta còn cất giấu không ít bí ẩn do nhiều đời vu vương lưu lại, nhưng chỗ này chỉ có thể dụng thanh bảo kiếm Nguyệt hạ mỹ nhân mới có thể mở ra được!

- Thanh Nguyệt hạ mỹ nhân này là lúc trước khi trốn xuống núi sư phụ đưa cho ta. Xích Thủy Đoạn hỏi ta cho hần mượn kiếm, hần kêu muốn lại lên núi, tới phía sau núi Tuyết Phong đi tìm mấy đồ gì đó mà nhiều đời vu vương lưu lại, xem xem có thể có cơ hội đối phó với Bạch Hà Sầu hay không.

- Chỉ là ta lại cự tuyệt yêu cầu này. Thứ nhất, sư phụ đã nói chúng ta không được quay lại Tuyết Sơn. Thứ hai, Bạch Hà Sầu thực lực cường hần như vậy, nếu quay lên Tuyết Sơn, tức là tự mình phá bỏ lời thề, lúc đó Bạch Hà Sầu hạ sát thủ chắc cũng không lưu tình. Ta không phải sợ chết, chỉ là sư phụ đã chết, vậy môn hạ của sư phụ giờ chỉ còn lại có hai người chúng ta. Nếu tương lai còn muốn có cơ hội trọng chấn kỳ cổ, tất phải lưu lại mạng sống! Đề nghị của Xích Thủy Đoạn mạo hiểm quá mức nên đương nhiên ta không đáp ứng.

- Kết quả, ta cùng Xích Thủy Đoạn hai người nổ ra tranh cãi, cuối cùng lại thành trở mặt. Đi được nửa đường, thậm chí hần còn lộ ra ý tứ dùng vũ lực cướp đoạt Nguyệt hạ mỹ nhân. Sau khi bị ta khám phá ra, hai người chúng ta hai người còn suýt xảy ra đánh nhau, cuối cùng chia đường mỗi người một ngã...

- Đáng tiếc, chúng ta đồng môn ba người, cuối cùng lại có một cái kết cục như vậy!

Trong lòng ta rất thất vọng, thảo nguyên đã không cần ta, vậy nên ta một thân trực chỉ hướng đông tới Roland để quốc, sau đó tới để đô, đổi tên rồi định cư ở đó.

Nhiều chục năm trước, trong mười năm đầu ta ngày ngày khổ tu, chỉ mong thực lực tăng lên, tương lai có thể đối kháng được với Bạch Hà Sầu. Đến một ngày, ta tự nhiên tấn cấp thành công tới bậc thánh giai.

- Nhưng sau khi tấn cấp, ta hồi tưởng về thực lực của Bạch Hà Sầu đã triển hiện cùng với tình huống hấn đánh bại sư phụ, lại càng cảm giác được khoảng chênh lệch giữa ta với hấn thực sự là cả đời này ta tuyệt đối không có cách nào vượt qua hấn được.

Nói xong, Lam Hải Duyệt thở dài, mi vũ trần đầy thê lương ảm đạm.

- Thế... Xích Thủy Đoạn thì sao? -Đỗ Duy trong lòng máy động.

Lam Hải Duyệt nhẹ nhàng cười:

- Xích Thủy Đoạn... hấn cũng giống như ta, tới Roland để quốc, cũng là ẩn tính mai danh. Nhưng hấn lại không ẩn cư giống ta. Hấn dẫn thân vào quan trường, hắc hắc, sau đó hấn lại đi tìm ta, nói nếu muốn báo thù, với thực lực của chúng ta thì cả đời cũng đuổi không kịp Bạch Hà Sầu. Nhưng trong lòng hấn càng ngày càng tích tụ cừ hận, tính tình đã sớm thay đổi không giống với Xích Thủy Đoạn trên Tuyết Sơn năm xưa nữa. Ta gặp hấn một lần, chỉ cảm thấy trong lòng hấn thù hận quá nặng. Cuối cùng, hấn chẳng những hận Bạch Hà Sầu, mà còn hận cả người Tuyết Sơn nữa! Hấn nói, nếu một người không đánh lại Bạch Hà Sầu, vậy hấn muốn đi một con đường khác, đi vào thế tục, quản chế quyền lực. Chỉ cần hấn trở thành người có quyền lực đệ nhất trên đại lục, đến lúc đó quân phong trực chỉ, ngàn vạn người đổ máu dốc sức, chẳng lẽ lại không dẹp được một đám Tuyết Sơn sao? Bạch Hà Sầu cho dù cường giả nhưng cũng không phải là thần!

Đỗ Duy nghe đến đây trong lòng tim đập thành thịch, bỗng nhiên nghĩ đến một người...

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ Xích Thủy Đoạn hấn là...

Lam Hải mỉm cười:

- Đúng rồi, Xích Thủy Đoạn bây giờ ở tây bắc, thân giữ chức thống soát tây bắc quân đoàn, dùng tên giả là Ruga, chính là hấn! Chỉ là, những năm gần đây ta tính tình dần dần nhạt nhẽo, nhưng với tính tình của hấn tất sẽ không từ bỏ hy vọng, tất sẽ ngày ngày dụng công khổ tu. Nói một cách thành thật, bây giờ thực lực của hấn chắc là đã hơn ta nhiều rồi.

Đỗ Duy nghe đến đó, nghi hoặc trong lòng rốt cục đã được giải khai!

Ruga! Ruga! Quả nhiên hấn là người của Đại Tuyết Sơn!!!

Hơn nữa còn là thân truyền đệ tử của vu vương - Xích Thủy Đoạn!

Ngay cả con hấn Cybaster cũng đã tu luyện bằng sương đấu khí, thực lực có thể so với cửu cấp võ sĩ.

Có điều, cả Lam Hải Duyệt cùng Bạch Hà Sầu hai người đều không biết.

Đó là Vu vương Cổ Lan Tu năm xưa cũng không chết dưới tay Bạch Hà Sầu, sau lại tới Roland để quốc mai danh ẩn tính, lại còn lưu lại một mê cung ngầm dưới đất trong phủ tổng đốc của thành Gileat.

Mà Đỗ Duy không hiểu duyên số thế nào, tình cờ thu được di thư của Cổ Lan Tu để lại, trở thành đệ tử thứ tư của Cổ Lan Tu.

Chỉ có điều, chuyện này Đỗ Duy không nói cho Lam Hải Duyệt biết. Trong lòng hấn đối với mấy người gốc Đại Tuyết Sơn này còn tồn tại mấy phần kiêng kỵ!

Mà trình độ Đại Tuyết Sơn cũng kinh khủng quá đi, một vu vương ba đệ tử, cả bốn người thực lực đều đạt tới thánh giai cấp độ. Đúng là gã Ruga Xích Thủy Đoạn kia chưa thể hiện trước mặt Đỗ Duy, nhưng đến Lam Hải Duyệt thực lực còn đạt mức thánh giai, mà như Lam Hải Duyệt đã nói, thực lực bây giờ của Ruga đã vượt xa hấn, vậy...

Bốn thánh giai cường giả...

Chuyện này cũng quá khoa trương a!!

Nghĩ tới đây, trong mắt Đỗ Duy chuyển động:

- Lam Hải Duyệt tiên sinh! Ta cho tới bây giờ vẫn biết, nghe được chuyện xưa là phải trả giá đắt! Ta và Đại Tuyết Sơn các ngài có quan hệ không sâu sắc, ngài hôm nay đưa ta đến đây xem một hồi biểu diễn như vậy, rồi lại cùng ta nói một cái chuyện xưa đầy kích động, chắc chắn là ngài dụng ý gì đây?

Lam Hải Duyệt cười đến yếu ớt, nhưng trong nụ cười vẫn có thâm ý, làm cho Đỗ Duy càng không đoán được.

- Công tước đại nhân, những năm gần đây ta thân ở đế quốc. Lại nói, ta đúng là người Roland, chỉ có điều còn nhỏ đã bị đưa đi Tuyết Sơn, rồi đến năm bốn mươi tuổi trở lại Roland sống đến bây giờ. Bây giờ, trong lòng ta đã coi mình là một người Roland chính thức rồi! Công tước đại nhân, ta bắt quá là một lão già mà thôi. Những năm gần đây sống tại Roland đế quốc, ta càng cảm thấy cuộc sống như vậy mới có ý nghĩa! Trên Tuyết Sơn khổ tu cũng tốt, cừu hận cũng nhiều, nhưng chỉ là một giấc mộng mà thôi. Cuộc sống của ta tại đế đô này, mỗi ngày thấy hàng xóm nhìn ta mỉm cười, thấy đệ tử đối ta cung kính mà hành lễ, đi ra đường lớn ngay cả mã phu cũng chào hỏi với một nụ cười xuất phát từ đáy lòng... trong lòng ta đã sớm coi mình là một người Roland rồi.

Nói tới đây, Lam Hải Duyệt lại là ho khan vài tiếng, khó khăn nói:

- Trên thế giới này, không có ai hiểu rõ Bạch Hà Sâu hơn ta! Hẳn tự ví mình với trời cao, kiêu ngạo tới cực độ, dã tâm cũng cực độ! Năm đó trên Tuyết Sơn, hẳn chất vấn sư phụ, học một thân bản lĩnh cường hãn như vậy nhưng chỉ có thể tọa thủ Tuyết Sơn thì còn ý nghĩa gì nữa. Hẳn trong lòng có chí hướng cực lớn, hẳn đoạt ngôi vua vương thống lĩnh Tuyết Sơn là bởi muốn làm đại sự một phen! Hẳn khi còn trẻ đã từng nói cùng ta một câu, lúc ấy ta nghe xong liền quên. Nhưng mấy năm nay, mỗi lần nhớ tới, không khỏi hãi hùng!”

- Hẳn nói cái gì vậy? -Đỗ Duy hỏi.

Hắn bảo:

- Ta nghe nói ở Roland đế quốc mọi người kính bái Quang Minh nữ thần ... Hừm, thần linh thế nào ta không biết, nhưng nếu là ta, cho dù thần linh ở trước mặt ta cũng không bái lạy gì cả! Sẽ có một ngày, ta muốn mọi người trên thế giới này phải bái lạy ta! Tượng dựng trong thần điện là tượng Bạch Hà Sâu ta vậy!

Lam Hải Duyệt cười khổ một tiếng:

- Năm đó khi hẳn nói mấy câu này hẳn chẳng qua mới hơn mười tuổi mà thôi... Nhưng giờ nghĩ lại câu này hẳn không phải là một lời thuận miệng! Đỗ Duy công tước đại nhân, nếu không phải bị lời nguyện trời buộc, bắt hẳn mười năm mới có thể đoạt xác xuống núi một lần... với thực lực cường hãn của hẳn, lại thống nhất Đại Tuyết Sơn, hơn nữa được người trên thảo nguyên coi là thần linh. Với thực lực cường hãn của hẳn, nếu dẫn ra từ thảo nguyên mười vạn thiết kỵ, bỗng nhiên có một ngày đông chinh... xin hỏi ngài, trên thế giới này còn có ai có thể ngăn cản hẳn?!

Câu hỏi cuối cùng đã khiến Đỗ Duy bỗng nhiên toát mồ hôi lạnh.

Có ai có thể ngăn cản hẳn? Ngăn cản Bạch Hà Sâu?!

426. Chương 304: Bị Bắt (2)

Đỗ Duy trong lòng cẩn thận kể ra cường giả đương thời mình biết.

Hussein ư? Rodriguez ư? Bọn họ mặc dù đều là thánh giai nhưng Hussein thực lực cũng chỉ tương đương với Rodriguez. Mà Rodriguez lại là đệ tử do Lam Hải Duyệt dạy dỗ mà ra! Lam Hải Duyệt cũng không phải đối thủ của Bạch Hà Sâu, vậy Hussein hay Rodriguez đều không cần nhắc đến!

Vậy ..... lực bào Gandaff? Đỗ Duy trong lòng nghĩ đến, lực bào Gandaff mặc dù cường hãn, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Bạch Hà Sâu trong trạng thái toàn vẹn!

Đỗ Duy nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng lẩm nhẩm vài cái, cuối cùng chỉ nghĩ được đến một cái bóng...

Có lẽ, trên thế giới này, thật sự, cũng chỉ có lão rồng ở trên Thần Sơn phía bắc mới có thể cùng Bạch Hà Sầu đối kháng.

Nghĩ đến vậy... Gã Bạch Hà Sầu này cũng thật sự đáng sợ tới cực điểm!

Lão rồng kia không biết giờ bao tuổi? Bạch Hà Sầu mới sống có bao lâu? Với thiên tài nhân vật như hắn, nếu hắn có thời gian... đạt tới trình độ của Aragon năm xưa cũng không phải không có thể.

Thấy Đỗ Duy không trả lời được, Lam Hải Duyệt hạ giọng thở dài:

- Những năm gần đây, Bạch Hà Sầu tổng cộng gặp mặt ta hai lần! Mỗi lần thực lực của hắn đều thăng tiến! Theo ý ta, lời nguyện của Đại Tuyết Sơn mặc dù lợi hại... nhưng trong lòng ta càng ngày lại càng lo lắng! Với những người như hắn thực sự là không thể theo lẽ thường tính toán được! ta lo rồi đến một ngày lời nguyện kia rốt cuộc không chế không nổi hắn nữa... Lúc đó, không biết còn lực lượng gì có thể áp chế hắn. Hắn có thể thi triển hết thực lực, rồi bỗng nhiên một ngày nhất thống thảo nguyên đông tiến...

Nói tới đây Lam Hải Duyệt thở dài:

- Công tước đại nhân, ngày đó ta đem tám mươi đệ tử giao cho ngài, lúc để ngài đưa đi tây bắc có nhờ ngài chuyện kia... thật sự đến nay ta mới nói lý do cho ngài biết.

Nói xong, lão cự quỹ hướng về Đỗ Duy nghiêm chỉnh thi lễ:

- Ta nói cho ngài mấy chuyện này, đúng là để ngài biết, ngài ở tây bắc phải đối chọi với địch nhân khủng bố như thế nào. Ta sớm đã coi mình là người Roland đế quốc. Cho nên, ta tuyệt đối sẽ không mong thấy có một ngày kinh khủng năm xưa ở tương lai. Vì vậy... công tước đại nhân, vô luận như thế nào, xin ngài không để người thảo nguyên vượt qua dãy Cirimaro một bước!

Lúc này Đỗ Duy đã thật sự động dung, trong lòng hắn không thể tránh được dần dần tin những điều Lam Hải Duyệt nói. Lão nhân hư nhược trước mặt đây, trong tròng mắt trong suốt tràn đầy ánh mắt thành khẩn.

Đỗ Duy cắn răng nói:

-Lam Hải Duyệt tiên sinh...

- Hãy gọi ta là Lam Hải đi. -Lão nhân cười ảm đạm:

- Ta đã coi mình là người Roland đại lục, nên giờ tên của ta là Lam Hải.

- Cũng được, Lam Hải tiên sinh! -Đỗ Duy chậm rãi nói:

- Bạch Hà Sầu đã cường hãn như vậy... thực lực của ta, có lẽ ngài không thể không nhìn ra được. Ngài là thánh bậc cường giả như vậy mà cũng không phải đối thủ của hắn, ta còn có thể làm cái gì đây? Ngài đem tiền vốn đầu tư lên người ta, không sợ mất sạch sao?

Lam Hải cười cười, những nếp nhăn khóe mắt của lão tràn đầy trí tuệ:

- Công tước đại nhân, những năm gần đây ta tại đó dò xét người vô số, duy nhất có ngài là khiến cho ta thật sự là nhìn không thấu. Nếu nói nhân vật xuất sắc nhất Roland đế quốc bây giờ, trừ ngài ra, thật sự không ai có thể để ta chú ý. Ngay cả nhiếp chính vương điện hạ bây giờ... Ừm, khi hắn còn nhỏ, cũng từng cùng ta có duyên gặp mặt. Hắn có thể coi là một người thông minh tuyệt đỉnh. Đáng tiếc, giờ ta xem lại, hắn đã thiếu mất một chút đại trí tuệ. Cho đến khi người xuất hiện gần đây, hy vọng của ta mới sống lại một lần nữa!

Dừng một chút, hắn chậm rãi cười nói:

- Ta dạy ra đồ đệ Rodriguez, lại bảo hắn đem Nguyệt hạ mỹ nhân giao cho ngài... Hy vọng ngài hiểu rõ dụng tâm của ta.

Đỗ Duy giật mình:

- Ý của ngài là...

- Chuyện Đại Tuyết Sơn, sớm đã cùng ta không liên quan nữa. Chẳng qua là ta muốn lúc tuổi già còn có thể vì an bình của mấy sinh linh Roland đại lực mà cố gắng làm một chút thôi.” -Lam Hải lạnh nhạt cười:

- Năm xưa Xích Thủy Đoạn đã từng động tâm, hậu sơn Tuyết Phong của Đại Tuyết Sơn ẩn dấu đồ vật nhiều đời vua vương lưu lại, chỉ có thanh kiếm này mới có thể tiến vào lấy được. Chủ ý này sau đó ta ngẫm lại, cũng không phải là một biện pháp tồi. Chỉ có điều, Xích Thủy Đoạn tính tình đại biến, thật sự làm ta thất vọng rất nhiều! Nếu Nguyệt hạ mỹ nhân nằm trong tay hắn, có lẽ chưa chắc gây họa kém Bạch Hà Sầu. Sở dĩ... năm xưa ta đã thề không quay lại Tuyết Sơn, vậy sẽ không quay lại nữa. Nhưng ngài... lại không bị lời thề ước thúc! Ta mong có một ngày, ngài đeo Nguyệt hạ mỹ nhân lên Tuyết Sơn ngắm tuyết đỉnh phong cảnh!

Nghe đến đó, Đỗ Duy động dung:

- Lam Hải tiên sinh...

- Không cần rườm rà. -Lam Hải hạ giọng thở dài:

- Thực ra tự ta biết tình hình của mình, để đối phó với lần gặp Bạch Hà Sầu này, mấy năm gần đây ta khôn khổ suy tính, lại vì muốn hắn khinh địch, nên cố ý luyện ra một thứ hoa mỹ không thực tế phần lão hoàn đồng pháp thuật. Kỳ thực thân thể ta đã bị tổn thương lớn. Cứ như vậy, chẳng cần Bạch Hà Sầu tới giết, ta cũng không thể sống thêm đến mười năm tới ngày chúng ta hẹn gặp gỡ. Mấy năm cuối đời này, ta chỉ muốn an an tĩnh tĩnh, sống một cuộc sống thoải mái du nhàn của người già thôi.

Lão đứng dậy, hướng về phía Đỗ Duy nghiêng người, thần thái bỗng nhiên trở nên nhẹ nhàng phơi phới:

- Công tước đại nhân, củ khoai nóng này từ hôm nay bắt đầu giao lại cho ngài, ta cuối cùng cũng không phải lo lắng nữa rồi!

Nói xong, lão cười hả hả, bỗng nhiên vung tay tóm lấy người hầu áo xám, sau đó toàn thân phiêu hốt xuống lầu.

Đỗ Duy yên lặng ngồi lại một lúc lâu, bỗng nhiên cười khổ một tiếng:

- Khá lắm Lam Hải! Khá lắm Đại Tuyết Sơn! Giỏi cho Bạch Hà Sầu!!

Trong lòng hắn nhất thời cũng không biết là nên cười hay nên khóc.

Hắn nhìn căn phòng trống rỗng một lát, rồi đứng dậy đi xuống lầu.

Ra tới đường cái sắc trời đã sáng, ở góc ngã tư đã dần dần có người đi lại.

Đỗ Duy đơn độc trên đường quay lại phủ công tước.

Chỉ là hắn vừa mới tới đường nhánh rẽ vào cổng phủ, chỉ cần quẹo một cái là có thể về nhà, bỗng nhiên phía sau nghe thấy giọng như là dính vào gáy mình truyền đến.

- Tulip công tước, ta vừa vội đi, bỗng nhiên lại nhớ tới một việc, nên mới trở lại tìm ngài.

Nghe được giọng này lọt vào tai khiến Đỗ Duy phải hít một hơi lạnh!

Thanh âm lãnh đạm hờ hững, quay đầu lại vừa thấy, một bóng màu trắng đầu bạc tóc búi, đang đứng trước mặt mình cách không đến nửa bước, không phải Bạch Hà Sầu thì còn là ai được nữa?!

- Lúc trước ta phái người đi tìm kiếm sủng vật, chắc khi đó nó lọt vào tay của ngài? Thừa dịp hiếm hoi ta xuống núi một lần, vừa rồi lại chỉ lo cùng Duyệt ôn chuyện cũ mà lại quên tìm ngài. -Bạch Hà Sầu thần sắc thông dong. Lúc trước khi rời đi, toàn thân bị trận pháp của Lam Hải làm cho bị thương, nhưng giờ đã hoàn toàn khôi phục!

Đối mặt với một gã cường hãn như vậy, Đỗ Duy sắc mặt thay đổi vài lần, bỗng nhiên phá lên cười ha ha:

- Giỏi cho Bạch Hà Sầu! Ta lúc trước còn kính người vài phần, không nghĩ tới người quay lại, thừa dịp Lam Hải vắng mặt mới tới tìm ta gây phiền toái!

Trên mặt Bạch Hà Sầu không mừng không giận, chỉ chậm rãi nói:

- Thanh niên, kẻ khích tướng này dùng cũng không tệ. Ta muốn tới làm phiên người, Lam Hải Duyệt có ở đây hay không có khác biệt sao? Ta chỉ là tuân thủ lời thề, trong vòng mười năm sẽ không lại làm hấn bị thương. Dù có gặp hấn, ta thật sự không động thủ lần nữa là được.

Nói xong, hấn tự nhiên quay sang Đỗ Duy cười cười:

- Chuyện của người tại tây bắc, ta nghe không ít. Tuổi người còn trẻ, thế mà có thể giết chết thủ hạ bạch y tát măn Ngột nha của ta, cũng là một người xuất sắc.

Mặc dù hấn đang cười, nhưng ánh mắt nhìn Đỗ Duy, so với nhìn một con kiến trên mặt đất không hề khác biệt, thản nhiên nói:

- Người thật là một người thú vị, giết đi thật đáng tiếc. Như vậy đi, người đem sủng vật kia trả lại cho ta, ta sẽ bỏ qua cho người! Người ở tây bắc làm tốt lắm! Nếu thế giới này không có đối thủ thú vị, nhân sinh chẳng phải là rất tịch mịch ư?

Nói xong, hấn cứ như vậy đứng trước mặt Đỗ Duy lẳng lặng nhìn.

Đỗ Duy lúc này đổ mồ hôi lạnh.

Ma thú sủng vật kia, kỳ thật là vẫn được Đỗ Duy giấu trong ma pháp trữ vật.

Sự thật, Đỗ Duy không phải là loại ngang ngạnh sẵn lòng chết vì giữ thể diện, hấn là người thức thời. Đối mặt với một đối thủ cường hãn như vậy, Đỗ Duy hiểu rõ đường sống chính là mình phải tuyệt đối không phản kháng. Hơn nữa Bạch Hà Sầu này khinh bỉ dối trá, hấn đã nói chỉ cần Đỗ Duy thả ra ma thú là có thể đi, vậy tất sẽ không nuốt lời.

Chỉ là... Đỗ Duy làm sao mà lấy ra được?

Ma thú kia, sớm đã bị Đỗ Duy dùng ma pháp ký linh hồn khế ước!

Nếu muốn đem ma thú kia đi, trừ phi phế bỏ khế ước linh hồn... mà khế ước linh hồn đâu có thể dễ dàng phá bỏ?

Thấy Đỗ Duy không nói lời nào, Bạch Hà Sầu tựa như cũng nghĩ ra “ah” một tiếng, rồi cười nói:

- Ta hiểu rồi, tiểu ma pháp sư người, gặp được một sủng vật tốt như vậy, nhất định là vội ký linh hồn khế ước rồi. Đáng tiếc... đáng tiếc...

Nói xong, hấn liên tục lắc đầu thở dài, sau đó nhìn Đỗ Duy với vài phần tiếc hận:

- Thực sự xin lỗi, mặc dù người là người mà ta thấy rất hứng thú, nhưng đối với ta sủng vật kia rất quan trọng. Chuyện đã ký linh hồn khế ước, ta giờ cũng không cách nào cắt đứt, chỉ còn cách đem người lên Tuyết Sơn rồi nghĩ biện pháp xem làm như thế nào để phá giải linh hồn khế ước của người. Người yên tâm, nếu có thể không giết người, ta sẽ tận lực giữ lại cho người một mạng.

Nói xong, hấn cũng không động thủ, chỉ là nhìn Đỗ Duy:

- Người muốn tự mình đi theo ta, hay là muốn ta động thủ?

Đỗ Duy trong lòng do dự một lát, thở dài nhìn hấn:

- Ta có lựa chọn sao?

Bạch Hà Sầu dường như cười cười:

- Đúng là không có.

Đỗ Duy mở hai tay:

- Được rồi... có đối thủ như người, ta thật không chống nổi. Nếu người muốn khởi phong ba, có lẽ cả đế đô không ai có thể ngăn được, ta đi theo người là được...

Bạch Hà Sầu gật gù đầu, cứ vậy quay đầu, xoay người hướng lộ khẩu mà đi. Đi hai bước, hấn quay đầu lại liếc mắt nhìn Đỗ Duy:

- Ta biết trong lòng người có tâm tư gì, người tính trước mắt theo ta rồi đi để đồ, sau đó tìm cơ hội trốn trở về đúng không? Nhưng người tốt nhất không nên lộn xộn, ta cùng người Roland các người bất đồng. Chuyện ta làm cho tới bây giờ không nói quy củ gì cả, toàn phụ thuộc tâm tình của ta... Tâm tình tốt, ta sẽ đối người khách khách khí, nếu người chọc giận ta, ta giết người tuyệt không nương tay. Người nhất định phải có thân hữu nhĩ... Tốt lắm, tốt lắm.

Đỗ Duy trong lòng trầm xuống.

Vốn trong tay áo hắn đã ngằm thủ trữ vật giới chỉ, chỉ cần vung tay lên, đầy trời hỏa cầu có thể nổ tung. Nhưng mà đối diện với đối thủ cường đại tới mức làm cho người ta tuyệt vọng này, Đỗ Duy hiểu rõ, cho dù là trở mặt động thủ cũng tuyệt đối không có đường sống.

Lúc này, từ phía sau hướng phủ công tước truyền đến tiếng động, mấy thị vệ của Đỗ Duy đi ra.

Rạng sáng hôm nay, Đỗ Duy nửa đường bị người của Lam Hải đón đi, mấy thị vệ này được lệnh của Đỗ Duy không được đi theo, nhưng trong lòng dù sao cũng bất an. Sau khi trở về, vẫn chờ ở cửa. Lúc này nghe thấy phía ngoài đường có âm thanh liền đi ra. Thấy Đỗ Duy ở xa xa, trong lòng bọn thị vệ đều yên tâm, vui mừng vạn phần. Có người còn nhanh miệng nói:

- Công tước đại nhân, ngài cuối cùng cũng đã về!

Bạch Hà Sầu lại dừng bước, xoay người lại, nửa cười nửa không nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy cân nhắc trong nháy mắt, sau đó cười khổ một tiếng, hướng về mấy thị vệ nói:

- Các người về trước đi, ta bỗng nhiên còn có sự tình quan trọng phải đi ra ngoài, các người không được đi theo ta!

Mấy thị vệ nghe xong mệnh lệnh của Đỗ Duy cũng đều cảm thấy có chút kỳ quái.

Mấy người tinh mắt thấy được Đỗ Duy thần sắc tựa hồ có chút không tự nhiên, đang định hỏi thì Đỗ Duy đã lại nói:

- Thôi được rồi, mấy người các người mau đi vào dắt ra vài con ngựa tốt đến đây! Vị...này là bạn tốt của ta, chúng ta có chuyện phải ra ngoài, đi nhanh lên!

Mấy thị vệ không thể không nhận lệnh đi vào dẫn ngựa.

Bạch Hà Sầu gật gật đầu, ánh mắt nhạt nhẽo thản nhiên nói:

- Tốt lắm, coi như người thông minh. Nếu vừa rồi người trở giọng, chỉ sợ công tước phủ của người không còn người sống.

Đỗ Duy cười khổ một tiếng:

- Ai nắm tay cứng chính là lão đại, đạo lý này nhiều năm trước ta đã biết.

Dừng một chút, hắn lắc đầu, thở dài nói:

- Đây Bạch Hà Sầu Bạch lão đại, người bắt ta mang về Tuyết Sơn, để có đến ngàn dặm đường trường, không lẽ lại đi bộ? Người là đại lực tuyệt đỉnh cường giả, bay cả vạn dặm cũng không có vấn đề gì, ta lại không có khả năng đó. Phủ công tước của ta cũng có vài thớt ngựa tốt cũng chẳng kém tuấn mã của thảo nguyên, nên ta kêu bọn họ vào dắt ra làm phương tiện đi lại.

Lông mi Bạch Hà Sầu tựa hồ như một chút, ánh mắt nhìn Đỗ Duy như là phát hiện chuyện thú vị. Hắn bất giác lộ ra vẻ tươi cười:

- Được lắm được lắm! Ta cực hiếm khi xuống núi, không thể tưởng được lần này xuống núi, thế nào lại có thể gặp được người thú vị như người vậy.

Đỗ Duy bất lực lắc đầu:

- Gặp người, đối với ta mà nói là cực kỳ xui xẻo vậy.

Lúc này mấy thị vệ đã dắt ngựa ra, Đỗ Duy cũng không nói gì, cùng một thị vệ dắt ngựa tới bên cạnh Bạch Hà Sầu, làm ra một thủ thế “mời”:

- Ta nói, Bạch lão đại, mời lên ngựa.

Bạch Hà Sầu cũng không chối từ, sau khi lên ngựa cũng không đợi Đỗ Duy, tự mình giục ngựa đi trước... Hắn thực lực cường đại, mạnh mẽ đến mức không ngại mưu kế gì, cho nên thoải mái đi trước, không sợ Đỗ Duy chạy trốn. Dù sao với thực lực của hắn, trên đại lục ai có thể là đối thủ của hắn? Nếu Đỗ Duy định chạy trốn, trong nháy mắt có thể bị hắn bắt trở lại!

Đỗ Duy cười khổ một tiếng, hướng về mấy thị vệ phát phát tay nói:

- Được rồi, các người trở về đi... Lần đi này của ta có lẽ mất vài ngày, nếu có người đến báo phỏng, nói ta có chuyện phải ra ngoài.

Hắn cũng biết đối với mấy thị vệ này mà nói, mấy gã võ sĩ phổ thông này bảo vệ chính mình còn không xong, nên cũng chẳng cần nói rõ ràng, liền phóng ngựa đuổi theo Bạch Hà Sầu.

Ngồi trên ngựa, trong đầu Đỗ Duy các ý niệm xoay chuyển cực nhanh, khổ khổ nghĩ kế thoát thân.

Đi thảo nguyên Tuyết Sơn, chỉ có một đường đi tây bắc...

Ai, nghĩ tới nghĩ lui .....

Lục bào Gandaff tại tây bắc, nếu tới đây, có lẽ còn có vài phần hy vọng thoát hiểm!

Bằng không, ừm... phải nghĩ biện pháp, gạt Bạch lão đại đến tây bắc quân làm khách chăng??

Ruga tướng quân, Xích Thủy Đoạn sư huynh a! Ta tốt xấu cũng là đệ tử thứ tư của sư phụ Cổ Lan Tu, giờ sư đệ ta gặp khó, không nói được đành phải kéo người xuống nước thôi...

427. Chương 305: Giữ Người Một Mạng

Ngựa trong phủ công tước Hoa Tulip đương nhiên là ngựa xịn, do Đỗ Duy lúc trước phụ trách đàm phán cùng người thảo nguyên, sau đó thân vương vương đình của thảo nguyên theo ước hẹn tặng nô lệ cho Đỗ Duy. Rồi vì để biểu hiện thành ý lại tặng thêm mấy con ngựa tốt thượng đẳng của thảo nguyên. Đỗ Duy cùng Bạch Hà Sầu hai người cười ngựa một đường ra khỏi đế đô.

Sáng sớm, cửa thành đã mở cửa cho thông hành, nhiều người và các thương đội đều xếp hàng trật tự chờ đến lượt ra vào. Nhưng đại ca Bạch Hà Sầu này lại không hề giữ phép tắc gì cả, một mình cưỡi ngựa xông thẳng tiến cửa thành xem những binh sĩ cận vệ quân hoàng thành toàn thân trang bị như không khí. Vị Bạch đại ca này đương nhiên có bản lĩnh lắm vậy, phóng mắt khắp đại lục, ai đủ sức cản hắn? Nếu lòng hắn không vui, một chưởng trực tiếp phách tới như là giết kiến vậy. Binh sĩ thủ cửa thành mắt thấy Bạch Hà Sầu một mình cưỡi ngựa cao lớn xông tới lập tức xông lên cản đường, những binh sĩ bên cạnh đã rút ra trường kiếm vây lại. Bạch Hà Sầu tính tình cổ quái, xa xa thấy những binh sĩ này, sắc mặt lạnh lùng nhưng cũng chưa có động thái gì. May là ngựa trong phủ công tước tự nhiên là được huấn luyện nghiêm cách, phía trước có binh sĩ nhắc đao rút kiếm, ngựa tự giảm tốc độ không dám xông lên trước.

- Người nào dám tự tiện xông qua cửa thành đế đô, không cần mạng nữa à? Mau mau xuống ngựa, báo lên thân phận!!_ Một viên đội trưởng trong đám binh sĩ ở cửa thành lớn giọng quát.

Bạch Hà Sầu sao lại cùng đám lính nhỏ này phí lời, chỉ thấy hắn khẽ vung tay lên. Ầ—Ầ—Đỗ Duy phía sau dĩ nhiên không dám để cho hắn làm loạn trong đế đô, mau dùng lực thúc bụng ngựa đuổi lên, mấy bước là đã xông tới trước mặt Bạch Hà Sầu, giữ chiến mã cao giọng nói:

-Ta là công tước Hoa Tulip, có việc gấp ra thành, mau mau tránh ra!

Danh tiếng Đỗ Duy ở đế đô rất lớn, ai không biết hắn hiện là người nổi tiếng số một trong đế quốc. May đúng có binh sĩ thủ cửa thành gặp qua Đỗ Duy liền nhận ra mặt hắn, vừa thấy vị đại quyền quý này liền lập tức tránh ra, trên mặt đầy nụ cười:

- Thì ra là đức ngài công tước, vị này đi cùng với ngài sao?

Sắc mặt Đỗ Duy trầm lại:

- Không cần phí lời, mau mau tránh ra, chậm trễ việc của ta các người có mấy cái mạng đèn nõi!

Tên đội trưởng đó nào dám nghịch ý Đỗ Duy, gấp ra lệnh thủ hạ đem hàng người bên cửa thành đuổi xuống những đường cho Đỗ Duy đi trước. Bên cạnh đương nhiên là có người ầm ỨC bất bình, Bạch Hà Sầu cũng không nói một ngựa xông ra. Đỗ Duy đi sau, đội trưởng đó thấp giọng lẩm bẩm:

- Một tên thật có khí phách, hào môn quý tộc để đô ta cũng gặp không ít. Quy tắc của thành này ngay cả hoàng đế cũng không thể tùy tiện phá, hửn ...

Đỗ Duy liếc hửn một cái, nói:

-Người nhiều lời! miệng người sao không khâu lại cho rồi!

Hửn tuy chửi nhưng khi ngựa chạy qua lại móc ra mấy kim tệ ném ra:

-Đây là thưởng cho các người uống rượu, sau này cẩn thận đừng nói bậy nữa !

Nói xong hửn rời đi, đội trưởng đó vui vẻ nhặt lấy kim tệ cười nói:

- Vẫn là công tước đại nhân hiểu sự vất vả của chúng ta !

Đang muốn cảm tạ dăm câu thì Đỗ Duy đã đi rất xa rồi. Đỗ Duy trên ngựa cũng không để bụng thái độ bất bình của người xung quanh về hành động xen lẩn của hửn, trong lòng nghĩ: “ta làm như vậy là cứu mạng của các người rồi nếu chọc tức lão quái vật này! Tên này giết người coi như là đạp chết con kiến vậy.”

Hai con ngựa tuy không phải loại ngày đi ngàn dặm nhưng sau khi ra khỏi cửa thành, một đường hướng về tây bắc, ngấn ngủi trong một thời gian ngắn đã rời xa đế đô mấy chục dặm đường. Mặt trời vừa mới lên, xa xa trên đường phía trước là một tiểu trấn. Đỗ Duy tỉ mỉ nhìn, trấn này hửn nhận ra! Trấn này từng là “Được Mã Trấn”, sau đổi thành “Núi Brokeback”. Nơi đây vốn rất nổi tiếng, không chỉ Đỗ Duy từng ở đây gặp Gandalf áo xanh mà cũng ở đây gặp Vivian từ nhà đến . Ngoài ra, sau khi nói chuyện với QQ cũng đã biết đây là nơi tên lão thần côn Mihus _giáo hoàng Thần Điện nhiệm kì đầu tiên nghênh tiếp thần tích .Trên giáo điển có ghi là Mihus đi nghênh tiếp thần tích trên một ngọn núi nhưng không ghi rõ là ở đâu, có lẽ là để bảo vệ tòa núi thần tích này không cho những người hiếu kỳ ủa đến tham quan, tránh sẽ phá hủy tòa núi thần tích mà đắc tội thần linh. Đỗ Duy và Bạch Hà Sầu hai người cưỡi ngựa vào trấn, Đỗ Duy tăng tốc mấy bước cùng sánh đi với hửn trên ngựa cười nói:

- Bạch tiên sinh, bây giờ đã không còn sớm nữa hay là chúng ta dừng lại ở phía trước nghỉ ngơi một lát nha !

Bạch Hà Sầu người trên ngựa, quay đầu nhìn Đỗ Duy một cái, nói nhạt:

-Oh! Tính nhẩn nại của người kém vậy? Đã muốn bắt đầu giờ trò rồi sao? Nơi này cách đế đô còn rất gần, người máy động có hơi sớm không? Ta vốn tưởng người ít nhất sẽ nhện tới thành thị tiếp tới mới bắt đầu trốn chạy.

Đỗ duy trong lòng chửi thầm nhưng trên mặt lại cười rất chân thành, liên tục kêu oan:

-Đây đúng là oan a! Bạch tiên sinh người hiện là cao thủ số một trên thế giới này, ta trước mặt người nào dám giờ trò gì? Cho dù ta giờ rồi sao có thể địch qua người? Chỉ là người xem ta tối qua cùng mấy người bạn quý tộc uống rượu, một đêm không nghỉ ngơi .....Ta tuy là ma pháp sư có ngủ hay không cũng quan hệ không lớn nhưng dù sao ta cũng là người bình thường chứ không phải là thần ,một đêm có thể không ngủ nhưng cũng phải ăn cơm chứ! Ta một đêm chỉ uống rượu sáng sớm lại bị Lam Hải gọi đi coi trận tỷ thí của hai người, bây giờ trong bụng trống không ...

Bạch Hà Sầu nghe xong, trước là chau mày một cái sau đó lại cười cười:

-Con người người bị nô dịch mà cũng làm ra vẻ!

Đỗ Duy như không hề sợ Bạch Hà Sầu liền cười nói:

- Chúng ta một đường cưỡi ngựa đi tây bắc. Muốn đến hành lang tây bắc nhanh cũng bảy tám ngày chậm thì mười ngày , sau đó còn phải xuyên qua sa mạc mới đến thảo nguyên rồi đến tuyết sơn. Chỉ sợ hành trình

này đi phải mất một tháng. Hiện cũng không vội lên đường, thời gian còn nhiều như vậy mà cho dù chúng ta không ngủ không nghỉ ngày mai cũng không đến được. Chẳng lẽ người rất vội sao? Ta lại nghe Lam Hải nói người có thời gian ba tháng mà !

Bạch Hà Sầu nghe vậy, trong mắt chớp qua một tia lạnh lẽo chết người. Đỗ Duy nhìn thấy không khỏi run người một cái , hần rảng cười nói:

-Bạch tiên sinh, ngài mười năm mới có cơ hội xuống núi một lần lại vội vàng vàng như vậy thì không khỏi quá lãng phí sao! Từ từ đi xem đây đó khắp nơi cũng là một loại thú vị .

Bạch Hà Sầu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Đỗ Duy ,đột nhiên cười nói:

- Được! Ta càng ngày càng có hứng thú đối với người, vậy cứ theo ý người !

Nói xong, hần ngồi trên ngựa đột nhiên lấy tay ấn nhẹ trên ngựa một cái. Con ngựa đang chạy cấp tốc đột nhiên tức thời dừng lại như có áp lực ngàn cân áp xuống làm bốn chân không nhúc nhích nổi nữa .Đỗ Duy không có loại thực lực khủng bố như Bạch Hà Sầu, ngựa hần đi mấy bước rồi mới chậm chậm dừng lại. Đỗ Duy nhìn nhìn phía trước nói:

-Trong trấn chắc phải có chỗ để ăn! Chúng ta đi xem xem !

Hai người xuống ngựa từ từ đi vào tiểu trấn tên “Núi Brokeback”.

Do tiểu trấn này cách đế đô cũng không quá xa nên sự phồn hoa còn có thể thấy được. Tòa kiến trúc lớn nhất trong trấn là sở tôn giáo phụng thờ Quang Minh thần, do Thần Điện có thể lực hưng thịnh nên các thành trấn trên đại lục Roland đều có các sở tôn giáo lớn nhỏ phân bố rộng khắp.

“Núi Brokeback” tuy chỉ là một thị trấn nhỏ nhưng có tính đặc biệt trọng yếu, đây là nơi năm xưa Mihus bệ hạ nghênh tiếp thần tích. Tuy địa danh được ẩn giấu nhưng nội bộ Thần Điện vẫn phải biết tính trọng yếu của địa phương này nên sở tôn giáo trong tiểu trấn này so với nơi khác có khác biệt lớn! Nhân viên thần chức trong sở tôn giáo đều là những tinh anh được Quang minh Thần Điện đề cử trực tiếp ủy phái đến, tuy nhiên trên danh nghĩa làm việc vẫn là nhân viên thần chức tiểu trấn bình thường.

Đỗ Duy cùng Bạch Hà Sầu đến thật đúng lúc ! Theo truyền thống tôn giáo, mỗi tháng hai lần ,tổ chức nghi thức cầu nguyện chính thức. Khi hai người cưỡi ngựa đến, lối vào sở tôn giáo đang rất nhộn nhịp, với nghi thức cầu nguyện một tháng hai lần , nhân viên thần chức trong sở tôn giáo đều phải mặc cả bộ thần bào cử hành nghi thức long trọng. Sở tôn giáo mở cửa cho tất cả giáo đồ vào bái tế tượng quang minh nữ thần cùng tuyên dương giáo nghĩa.

Trước sở tôn giáo còn để mấy cái thùng ,nghi thức chính thức một tháng hai lần cũng là lúc quang minh thần điện công khai thu thuế tôn giáo và thuế cống hiến. Đây là dịp tất cả giáo đồ trong trấn và khu vực lân cận đến sở tôn giáo tại tiểu trấn này đóng thuế tôn giáo cá nhân, ngoài ra những tín đồ đặc biệt trung thành còn có thể cống hiến thêm một khoản gọi là thuế cống hiến . Khi các thành trấn lớn nhỏ xung quanh đế đô tổ chức thu loại thuế vụ này thì thủ bị địa phương phải điều động binh sĩ duy trì trật tự. Tiểu trấn thần tích thì lại khác, thần điện mỗi tháng đều cố ý tìm một chút lý do phái ra tiểu đội thần thánh kị sĩ, mượn danh là tuần thị giáo khu bốn phía phụ cận nhằm giám sát duy trì trị an nơi đây. Dù sao đi nữa tính trọng yếu của di tích thần tích không phải là nhỏ !

Đỗ Duy và Bạch Hà Sầu vừa đi vừa nhìn, kiến trúc sở tôn giáo cao đến bảy tám thước trên đỉnh ngọn tháp có một cái chuông lớn. Từ gác chuông, tiếng chuông ngân vang ,phiêu phiêu truyền đi xa báo hiệu đã đến lúc thần chức nhân viên tuyên dương giáo nghĩa.Đồng đảo các giáo đồ đã sớm vào hết chỗ trong sở tôn giáo, vì quá đông nên còn khoảng hơn trăm người đứng phía ngoài, lắng nghe lời tuyên dạy giáo nghĩa của nhân viên thần chức(1*) . Cùng với tiếng chuông, một đội thần thánh kị sĩ mặc giáp bạc xuống ngựa đứng nghiêm trước cửa lớn, tay để trước ngực biểu tình nghiêm nghị hướng về sở tôn giáo. Trước mấy cái thùng thuế vụ cũng có nhân viên thần chức tiếp những tín đồ xếp hàng đóng thuế.

Bạch Hà Sầu thấy tràng diện này, trên mặt có dáng không vui, cười lạnh nhạt:

- Hứ! Giả thần giả quỷ thế chỉ có người Roland đại lục các người mới tin cái đám thần linh cốt chó này !

Đỗ Duy dù sao cũng là người Roland không khỏi phản biện nói :

- Trên thảo nguyên, thành tín của đám dân du mục đối với Đại Tuyết Sơn chưa chắc đã ít hơn!

Bạch Hà Sầu lắc đầu :

- Cái đó không giống!

Hắn cười nhạt :

- Người trên thảo nguyên tín phụng Đại Tuyết Sơn , nhưng tuyết sơn chúng ta lại chưa bao giờ trưng thu người thảo nguyên một phân một hào! Thiết luật trên Đại Tuyết Sơn , nếu vu sư nhập thế mà dám thu nửa điểm chỗ tốt từ dân thảo nguyên sẽ chịu trừng phạt nghiêm khắc. Vu sư chúng ta uống là nước lạnh, không ngồi xe ngựa, không cưỡi ngựa khi đi lại trên thảo nguyên. Cho dù ở nhờ nhà dân, uống của người ta một ly sữa dê cũng phải trả tiền! Hơn nữa nếu trong nhà người dân có khó khăn, dê bò có bệnh vu sư sẽ chủ động trợ giúp không đòi hỏi lợi lộc. Nhân viên thần chức người Roland các ngươi làm được những việc này sao ?

Đỗ Duy nghe xong không khỏi hết nói .Nhìn các nhân viên thần chức đứng trước sở tôn giáo ai không phải cả đầu mỡ béo? Mỗi năm từng khoản lớn giáo thuế đều nuôi sống đám thần côn sâu bọ này.

Bạch Hà Sầu nói tiếp :

- Nếu thần yêu người, hiền hậu đối người vậy kính thần như thế nào cũng được. Nhưng cái gì quang minh nữ thần này đối với người Roland các ngươi từng có cho chỗ tốt nào ? Quang minh thần điện này từng cho nhân dân các ngươi chỗ nào tốt đẹp? Bọn họ ngoài vợ vét ra chứ đâu có làm những chuyện nào thương tiếc nhân dân?

Đỗ Duy càng là thở dài! Đám thần côn này? Họ làm qua chuyện tốt nào đối với nhân dân? Ngoài việc cho tín đồ theo đó đọc giáo nghĩa hát hát nhạc ra ? Những thứ này đều là hư không, chỗ tốt thực sự còn chưa từng thấy qua. Đến ngay cả lần vừa rồi giáohoàng ra mặt kêu gọi quyên góp nhưng mà thần điện bản thân có từng lấy ra một phân tiền? Nói dễ nghe là “kêu gọi” , nói khó nghe là “Sao ngươi một phân tiền cũng không góp?”

-Cho nên mới nói người Roland các ngươi là ngu muội ! __ Bạch Hà Sầu khẳng định.

Thấy vị đại gia này đột nhiên thần sắc thay đổi, Đỗ Duy trong lòng kinh hãi, ần ần cảm thấy một tia bất diệu. Quả nhiên! Vị tiên sinh Bạch Hà Sầu này khi nổi tính khí lên, đương nhiên là không sợ trời không sợ đất! Đỗ Duy tuy cũng thấy tình cảnh này không thuận mắt nhưng hắn không có vốn gây sự với thần điện ,trong bụng mắng một hai câu là thôi. Nhưng Bạch Hà Sầu nhìn thấy tràng diện này không thuận mắt không phải chỉ mắng vài câu ngoài miệng là xong! Đỗ Duy một lúc không để ý đã thấy Bạch Hà Sầu bỏ dây cương ra, nghênh ngang đi về hướng sở tôn giáo! Đỗ Duy đau đầu, mau chóng đuổi theo qua đó.

Đám đông đầy nghẹt trước cửa sở tôn giáo nhưng Bạch Hà Sầu là người nào? Cũng không thấy hắn có động tác gì mà đám người cản trước mặt hắn không tự chủ bị hắn kéo đông kéo tây phân khai ra. Hắn nghênh ngang đi lên trên cùng, đến trước thùng thu thuế.

Buồn cười là nhân viên thần chức đứng sau thùng vẫn chưa giác ngộ sát tinh đến cửa. Nhìn ăn mặc của Bạch Hà Sầu một thân áo trắng trước là ngắn cái! Trên đại lục Roland mặc một thân áo trắng như vậy chẳng lẽ là ma pháp sư áo bào trắng? Nhưng nhìn trang phục không giống lắm ! Hơn nữa Bạch Hà Sầu không có đội loại mũ cao cao nhọn nhọn của ma pháp sư. Nhân viên thần chức này trầm ngâm một lát làm ra một bộ mặt bề trên:

- Ngươi cũng là đến cống hiến cho nữ thần sao? Rất tốt, thần linh sẽ phù hộ ngươi !

Nói xong, từ một đồng thánh phù chuẩn bị sẵn trên bàn, lấy một cái đưa qua.

Nhưng Bạch Hà Sầu nào nào phải đến quyên tiền, hắn nhìn nhìn nhân viên thần chức rồi đột nhiên hỏi:

-Ta nghe nói nhân viên thần chức trong Thần Điện có thần thuật sư mang chút bản lĩnh đặc biệt . Cái thần thuật đó ngươi có biết không?

Nhân viên thần chức đó ngẩn người, Bạch Hà Sầu không nói chuyện với hắn nữa, đưa ra hai ngón tay búng cái ! Tên nhân viên thần chức đáng thương này lập tức văng về phía sau như bị ngựa đá mạnh một cái, ngay cả một tiếng kêu cũng không kịp. Nghe “rầm” một tiếng, đụng vào vách tường sở tôn giáo gây ra một vết

nứt! Thấy hấn trợn mắt trắng một cái là ngắt đi liền. Những người xung quanh tức thời kinh nộ, Bạch Hà Sầu cũng không thêm nói lời thừa với đám người này, một tay tùy tiện búng mấy cái, mấy nhân viên thần chức tự bay ra!! Chỉ một thoáng công phu ,bảy tám người trước cửa thân chịu trọng thương gục ngã! Trùng trùng tức thời loạn lên, trong đám tín đồ phía sau kêu gào có, khủng hoảng liên tiếp thối lui có,có người can đảm tụ lại tiến lên phía trước, nhất thời náo loạn lên. Bạch Hà Sầu nghe thấy phiền phức chau mày lẩm bẩm một câu:

- Một đám đàng hoàng !

Tà áo phất cái, một trận cuồng phong nổi lên đem mấy chục người xung quanh cuốn đi. Tức thời xung quanh hấn trống không trong vòng bảy tám mét không còn một người.

-Cuồng nhân to gan!! Dám làm loạn trong khu vực thần thánh !!

Một tiếng hét đoạn mười mấy thần thánh kỵ sĩ xung quanh đã xông tới, mấy người thân thủ miễn tiện cũng không tách quần chúng ra mà lẳng không từ trên đầu đỉnh quần chúng nhảy tới. Bạch Hà Sầu nhìn thấy cười nhạt:

-Ý ! Các ngươi là thần thánh kỵ sĩ hả? đáng tiếc ...đáng tiếc...!

Nói xong lắc lắc đầu, cũng không biết là than mấy thần thánh kỵ sĩ này thực lực quá kém hay có gì khác. Mấy thần thánh kỵ sĩ vây xung quanh Bạch Hà Sầu, lần lượt rút trường kiếm ra nhưng Bạch Hà Sầu cơ thể nhẹ nhàng xoay cái, tùy ý nhấc một bàn tay bên vẽ một vòng tròn quanh người .Mấy thần thánh kỵ sĩ tức thời cảm thấy gió mạnh ập tới, trong cơn gió mạnh ẩn ẩn mang theo một phong mang cường mãnh! Mấy người đều hạ ý thức nâng kiếm chắn ngang trước người chỉ nghe thấy một tiếng vang, mấy kỵ sĩ như bị điện giật, người người thân thể run rẩy, hai ba người ói máu tại đương trường! Người nào tu vi cao hơn chút cũng sắc mặt trắng thắm, thân thể run rẩy lùi ra sau. Sau đó nghe thấy đinh đinh đong đong một màn âm thanh, trường kiếm trong tay họ đồng thời gãy đoạn. mỗi kỵ sĩ trong tay cầm thanh kiếm gãy, mắt tròn miệng ngơ ngác nhìn Bạch Hà Sầu ! Nhất thời trong lòng mọi người chấn động nhìn kiếm gãy trong tay gần ra đó cũng không biết nên lên nữa hay không ?

Bạch Hà Sầu cười nhẹ:

-Đây chính là thần thánh kỵ sĩ nổi danh trên đại lục Roland sao? Thật khiến người thất vọng!

Lời vừa dứt liền nghe thấy bên cạnh một cười lạnh lùng hét nói:

- Quá cuồng vọng! Ngươi là từ nơi nào đến dám coi thường thần linh!

Đám đông tách ra, một kỵ sĩ thân thể cao to bước tới, người này mặc một thân giáp bạc, khuôn mặt gầy ốm, khoảng ba bốn mươi tuổi, chỉ là sắc mặt có chút trắng bệch.

Đỗ Duy vốn thấy Bạch Hà Sầu làm loạn, phản ứng đầu tiên là muốn thừa cơ trốn đi! Chỉ là hấn vừa đi một bước đã nghe một âm thanh bén nhọn trực tiếp đâm thẳng vào tai mình: " Nếu ngươi dám chạy, ta đánh gãy một chân của ngươi!". Chính là âm thanh vị Bạch tiên sinh này rồi! Đỗ Duy thở dài,tức thời da đầu ngứa ngáy, chỉ có thể thật thật thà thà đứng một bên.

Nhìn thấy vị thần thánh kỵ sĩ mới đến này, mắt Đỗ Duy lại sáng lên, đồng tử xoay loạn. Vì vị thần thánh kỵ sĩ này hấn lại nhận ra! Chính là thủ lĩnh đám người lúc trước chặn thuyền của mình trên vận hà muốn thích sát đại giáo chủ Maximos khu trung bắc, người phái Diệp Ni trong thần điện, kỵ sĩ cấp bảy Carlsberg. Nói đến tên Carlsberg này cũng coi như xui xẻo, sau khi hấn lúc trước nửa đường thích sát Maximos thất bại để cho Maximos thành công đến được đế đô, hấn tất nhiên bị cấp trên trách mắng thâm một trận, hơn nữa hôm đó giao kích với Rhine_ thủ hạ Maximos lại bị thương trầm trọng . Vì sau khi Maximos đến đế đô chắc chắn sẽ truy cứu về việc ám sát với giáo hoàng nên hấn phụng lệnh cấp trên khoảng thời gian này tạm rời xa đế đô để cho Maximos không tìm được cơ hội đối chất. Trùng hợp hôm nay nhận được nhiệm vụ đến tiểu trấn núi Brokeback phụ trách giữ gìn trật tự trưng thu giáo thuế, cũng thật là nhân phẩm không tốt gặp phải tên đại sát tinh . Tên Carlsberg là kỵ sĩ cấp bảy, án theo thực lực đã là không thấp,cũng được xem là một cao thủ. Hôm đó bị Rhine_ một kỵ sĩ dự bị của Maximos đánh trọng thương đã bị hấn xem như là đại nhục trong đời, hôm nay mắt thấy một tên lạ mặt gây loạn nhất thời một bụng lửa giận. Nhân chuyện này mà những âm ức kia luôn tiện phát tiết bớt ra nơi đây . Nếu là người khác không chừng Đỗ

Duy sẽ nể mặt chuyện hợp tác với Maximos mà nghĩ cách cứu hần nhưng cái gã này là người phái Diệp Ni còn từng ngăn cản hần trên sông. Hần lập tức im miệng, trong bụng chủ ý xem kịch hay .

Carlsberg rút trường kiếm ra chỉ về Bạch Hà Sầu , bộ mặt oán khí kinh liệt:

- Nếu ngươi ngoan ngoãn quỳ xuống chịu tội, ta chỉ sẽ trói ngươi về chịu trừng phạt! Nếu không ! Hôm nay ngươi dám xúc phạm thần linh thì dưới kiếm thần thánh kị sĩ khi đối mặt dị đoan chưa từng lưu tình!

Bạch Hà Sầu như cười mà không cười, nhìn tên này, từ từ lắc đầu:

- Nực cười , nực cười! Đúng là nực cười, ngươi bằng cái gì nói ta xúc phạm thần linh? Đúng là kỳ quái! Nói thật, nếu quang minh nữ thần đứng trước mặt ta, nói không chừng ta còn tôn kính nàng ta mấy phần nhưng mà các ngươi thì ... đám lồi thối nhỏ các ngươi thật thú vị! Ta rõ ràng xem thường các người chứ không xem thường quang minh nữ thần của các người. Mất thấy đánh không thắng ta liền đem nữ thần ra dọa người.

Carlsberg đại nộ, không nói gì nữa, bước lên một bước, huy kiếm đâm tới. Hần cuồng nộ ra tay đúng thật không lưu tình, trên mũi kiếm kêu ù ù một đoàn ngân sắc đầu khí chớp động nhìn lên rất là oai phong mãnh liệt.

Bạch Hà Sầu từ từ nhích khóe miệng:

-Ừm, đây còn xem như có chút bộ dáng !

Mắt thấy kiếm này tới trước mặt cũng không né tránh mà đưa ra hai ngón tay kẹp nhẹ một cái đã kẹp lấy mũi kiếm!

Carlsberg trong lòng đại kinh, một kiếm này của hần đâm tới cực nhanh lại bị đối phương tùy ý dùng tay kẹp lấy, trong lòng nghĩ cái đã biết đụng phải cường địch. Hai ngón tay đối phương kẹp vậy mặc cho hần dùng sức thế nào, mũi kiếm cũng không cách nào đâm tới nửa phân . Carlsberg vừa kinh vừa nộ, dưới mắt mọi người trong miệng hần không ngừng gào thét, đôi tay dụng lực, đầu khí trên người phát huy cực hạn, đầu khí toàn thân lại nhàn nhạt phát ra ngân quang thánh khiết . Nhưng dù hần cố thế nào ! Đừng nói là đâm tới trước giờ đến muốn rút kiếm về cũng không thể làm được. Tròng diện một kị sĩ cấp bảy toàn thân đầu khí phát động uy phong lâm liệt đối mặt với một người áo trắng tựa như văn nhược lại không làm được gì.

Bạch Hà Sầu kẹp lấy mũi kiếm nhìn đối phương hai cái đột nhiên hỏi một câu:

- Ngươi là kị sĩ cấp mấy?

Carlsberg bị hần đột nhiên hỏi cái trong lòng không kịp phản ứng liền nói:

- Cấp bảy !

- À, cấp bảy có thực lực như vậy xem như là hiếm gặp rồi.

Bạch Hà Sầu nói xong, cười nhạt một tiếng đột nhiên nhanh buông hai ngón tay ra. Carlsberg sức lực toàn thân đang nỗ lực đẩy kiếm tới bị đối phương đột nhiên bỏ tay ra liền cả người ngã xô về trước. Chính vào lúc Carlsberg ngã xô tới , Bạch Hà Sầu đưa tay ra liên tục búng lên mũi kiếm mấy cái, đợi khi Carlsberg sắp lao vào lòng hần, hần nhẹ nhàng né một bước sang bên cạnh, nhẹ nhàng ẩn một cái trên vai .

Phụt !!

Carlsberg ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, đầu hần tiếp tục đâm vào mấy cái thùng quỳên góp làm mấy cái thùng đụng bể nát, ngân tệ đồng bằng trong những thùng đó rơi ra đầy đất, còn thanh bảo kiếm trong tay hần đình đình đong đong gây thành bảy tám khúc rơi trên đất. Thân thể Carlsberg rơi xuống , cổ hít một hơi , sắc mặt trắng bệnh. Đầu khí hần khổ luyện mấy chục năm trong đời đột nhiên hoàn toàn không tồn tại nữa. Mặc cho hần động dụng dụng lực ra sao ! Đầu khí vốn phóng thích tùy tâm giờ không còn xuất ra được nữa phân.

Thì ra vào lúc bàn tay Bạch Hà Sầu ấn trên vai hần đã ép vào người hần một đạo đầu khí! Với thực lực cường đại của Bạch Hà Sầu thì chỉ một kị sĩ cấp bảy như hần có thể chống đỡ? Đầu khí Bạch Hà Sầu chớp

mắt trong người hắn quay một vòng, chỉ vậy thôi đã đem đầu khí khổ luyện mấy chục năm của kỳ sĩ cấp bảy toàn bộ hủy đi không còn một tia nào!

Mà Bạch Hà Sầu lại chơi một tâm cơ, nhân lúc đầu khí đối phương bạo phát, một tia đầu khí của hắn đem tuyến đường vận khí của vị thần thánh kỳ sĩ này điều tra rõ ràng, cách tu luyện thần thánh đầu khí chỉ bằng một cái vỗ vai như vậy đã để cho Bạch Hà Sầu học lén hết năm sáu phần! Tuy thần thánh đầu khí không phải dễ dàng bị học lén nhưng Bạch Hà Sầu là nhân vật thiên tài siêu tuyệt, bằng vào sự thông minh của hắn về đến trên tuyết sơn chỉ cần chú tâm tư nghiên cứu tỉ mỉ thì muốn hoàn chỉnh cách tu luyện thần thánh đầu khí tuyệt đối không phải là chuyện không thể. Đáng thương cho tên Carlsberg! một thân bản lĩnh không dễ dàng có được trong chớp mắt bị Bạch Hà Sầu hủy đi hoàn toàn, từ nay sợ rằng so với người thường cũng không bằng.

Bạch Hà Sầu nhẹ nhàng cười một tiếng, đang muốn rời khỏi thì nghe thấy trong sở tôn giáo truyền đến một giọng nói trầm ổn hùng hậu:

- Là kẻ ác nơi nào đã thương kỳ sĩ của ta, làm loạn nghi thức của ta?

Lời vừa dứt, cửa lớn trong sở tôn giáo mở toang, một nhân viên thần chức toàn thân áo bào đen đi ra. Người này khoảng hơn năm mươi tuổi, cằm nhọn nhọn, nhìn lên cực gầy, đôi mắt xám nhiều trắng ít nhìn như là mù rồi, vẻ mặt mang một khí chất âm trầm khiến người ta không thoải mái. Người đi ra lạnh lùng nhìn Bạch Hà Sầu rồi nhấc đôi tay lên, trong tay áo bắn ra hai luồng lửa đỏ rực hướng Bạch Hà Sầu cuốn tới. Bạch Hà Sầu nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Oh, đây là ma pháp gì?

Hắn tùy ý lùi về sau, đang muốn tránh ra nhưng cơ thể hắn vừa động lập tức cảm giác được không khí chung quanh hướng về hắn ép lại không thể tránh né.. Hắn cười một tiếng tiêu sái:

- À, đây chắc là thần thuật của các người rồi!

Khi hai luồng lửa đỏ bắn đến trước mặt hắn, Bạch Hà Sầu nhấc một đầu ngón tay trở móc một cái, hai đạo hỏa diễm bị hắn hút đến đầu ngón tay, chớp mắt kết thành một điểm hỏa tinh càng ngày càng nhỏ. Cuối cùng hắn cuốn phật áo một cái, đốm lửa liền bị thu lại không còn một chút. Một lượt động tác của hắn cực nhẹ nhàng làm nhân viên thần chức áo đen vô cùng bất ngờ.

Carlsberg nhìn thấy nhân viên thần chức áo đen đi ra tức thời vui mừng, phun ra ngụm máu rồi khàn giọng nói:

- Ngài thẩm phán trưởng, người này ...người này...

Đỗ Duy bên ngoài nghe rõ ràng “thẩm phán trưởng”. Chẳng lẽ hắn là phẩm phán trưởng của thần điện? Nếu đúng là vậy thì tên thẩm phán trưởng này là người của phái Diệp Ni rồi! Lần phục kích Maximos trên sông đầm người đó chính là lấy danh nghĩa thẩm phán trưởng này mà làm!

Đỗ Duy đoán không sai. Người này đúng là thẩm phán trưởng hiện nhiệm của quang minh thần điện. Tiền nhiệm thẩm phán trưởng Mục Lôi (2*) là người phái Ma Tát, nhưng lại bị Hussein làm thịt trong lúc truy sát hắn. Nên vị đương nhiệm này mới thừa cơ đoạt lấy vị trí này. Khi phái Diệp Ni khi âm mưu giết Maximos cũng là giả mượn danh nghĩa vị thẩm phán trưởng này. Sau khi Maximos về đến đế đô đương nhiên sẽ không để yên nên phái Diệp Ni chỉ bằng để hắn tạm thời rời khỏi thần điện để đồ đồ khi Maximos cáo trạng cũng không có đối chứng.

Mất thấy Bạch Hà Sầu tùy ý phá giải thần thuật của bản thân, trong lòng thẩm phán trưởng hốt hoảng, trong tay không dám ngừng lại, đôi tay run lên trong miệng niệm niệm câu từ, trước mặt liền ẩn ẩn xuất hiện một bức tường trong suốt. Thần thuật sư và ma pháp sư giống nhau ở chỗ không giỏi cận chiến, vừa rồi một chiêu thần thuật của hắn không làm đối phương bị thương, hắn muốn thi triển thần thuật lợi hại hơn nhưng bây giờ khoảng cách với địch thủ tương đối gần, để tránh đối phương tấn công cận thân nên gấp bố trí một đạo kết giới phòng ngự.

Bạch Hà Sầu nhìn thấy không tiến mà lại lui về sau, cười nhạt nói:

- Người yên tâm, ta không thừa cơ đánh người, người có pháp thuật lợi hại nào cứ việc triển khai. Ta cũng đang muốn xem xem thần thuật của quang minh thần điện là cái dạng gì.

Hắn càng có tự tin, thẩm phán trưởng càng kinh hãi. Cẩn rằng lôi ra huy chương thần thánh trước ngực, chộp một cái dưới một đoàn quang huy màu bạc thần thánh, huy chương này lập tức huyền hóa thành một cây pháp trượng cao bằng người. Hắn không dám chậm trễ, hai tay cầm pháp trượng trong miệng ngâm xướng một loạt âm tiết cổ quái, chỉ thấy trên pháp trượng này quang huy màu bạc càng trở nên thánh khiết khiến người tầm trong đó không khỏi trong lòng sinh ra một cảm giác hài hòa thoải mái, hận không được quỳ bái dưới đó. Không ít người xung quanh phía xa đều lập tức tán thưởng, cùng có nhiều người quỳ ngay dưới đất. Không chịu ảnh hưởng chỉ có Đỗ Duy và Bạch Hà Sầu thôi. BHS một mặt không vui:

- Hừ, chút thủ đoạn mê hoặc thôi !

Thẩm phán trưởng đột nhiên giơ cao pháp trượng, trên màu bạc của pháp trượng tức thời chộp ra từng vòng tròn màu bạc hướng về Bạch Hà Sầu nhanh chóng cuốn tới. Bạch Hà Sầu đứng tại chỗ không tránh né để cho từng vòng tròn lọt vào xung quanh bản thân chằng chịt từng tầng. Sau khi thẩm phán trưởng đã làm phép xong, vòng sáng xung quanh Bạch Hà Sầu nhanh chóng xoay chuyển lên, quang mang vốn hiền hòa chốc lát biến thành nguy hiểm khắp phía. Bạch Hà Sầu tùy ý phát phát phạt áo chỉ nghe xoạt một tiếng, góc phạt áo đụng vào vòng sáng tức thời hóa thành một đoàn ánh sáng màu trắng biến mất. Bạch Hà Sầu trong lòng càng thêm hứng thú, nhin không được “Ah” một tiếng.

- Tên cuồng vọng, dưới thánh quang tịnh hóa của quang minh nữ thần ta còn không nhanh thỉnh tội!

-Tĩnh hóa?

Bạch Hà Sầu hí mắt nhìn kỹ mấy vòng sáng xung quanh thân thể một hồi đột nhiên ha ha:

- Hí lộng thôi, lại còn đặt một cái tên dọa người như vậy, người thử đến tịnh hoá ta xem xem !

- Là người tự tìm chết đừng trách ta tàn nhẫn! Nữ thần nhân hậu tại thượng để cho kẻ ác này chịu phán quyết của nữ thần đi!

Thẩm phán trưởng cao giọng hét một tiếng, pháp trượng hướng Bạch Hà Sầu lắc lắc chỉ một cái, tức thời từng đoàn từng đoàn vòng thu lại toàn bộ mãnh mẽ hướng về Bạch Hà Sầu vây tới. Một màn sáng trắng bao mất Bạch Hà Sầu không còn nhìn rõ hình dáng. Màn sáng trở nên cực kì chói mắt sau đó mới từ từ suy yếu, đôi khi màn sáng ảm đạm xuống Bạch Hà Sầu trong đó đã không còn thấy nữa!

- Hừ, một tên điên không biết từ đâu đến, dựa vào một ít ma pháp cổ quái dám đến thần điện khiêu khích! Dưới thánh quang tịnh hóa của quang minh nữ thần ta đã đem hắn hoàn toàn diệt rồi!

Thẩm phán trưởng thở ra một hơi dài đang muốn nói thêm dăm câu đại nghĩa đột nhiên nghe bên tai một tiếng cười thấp nói:

- Cuồng vọng à ? Ta xem người mới thật là cuồng vọng.

Đột nhiên bên cạnh, một cánh tay khiết bạch từ không khí thò ra bóp lấy cổ của tên thẩm phán trưởng, “Hức!” một tiếng thẩm phán trưởng bị nắm cổ nhấc lên, pháp trượng trong tay cũng rơi xuống đất!

-Không! Không thể nào!

Thẩm phán trưởng cố dùng sức chống cự:

- Người...! Người...!

Thân ảnh Bạch Hà Sầu từ trong khí dần dần hiện ra:

- Cái gì không thể? Người kì quái tại sao ta không bị tịnh hóa thuật của người tịnh hóa? Hay là kì quái ta tại sao vô thanh vô tức xuyên qua kết giới phòng ngự của người đến sát ngay cạnh người?

Thẩm phán trưởng cảm thấy cổ mình đang từ từ bị thắt chặt, cố liều chống cự nhưng một câu nói hoàn chỉnh cũng không thốt ra được. Miệng Bạch Hà Sầu đến bên tai hắn thấp giọng cười nói:

- Tên bỉ ổi, bằng vào cảnh giới của người nào có thể lý giải chân lý lực lượng? Nữ thần tịnh hóa thuật? Đúng là trò cười cực lớn! Chỉ bất là một thuật dụ hoặc rối loạn tâm thần người khác thêm vào một cái

thuật phân giải thay đầu đổi đáng cao cấp chút chút thôi! Cái gì tình hóa ? Đúng là nói xàm! Căn bản là thuật phân giải đổi cái tên hí lộng .Đúng là một đám thần côn!

Dừng mộtt chút hần lại nói nhàn nhạt:

- Còn về phòng ngự kết giới. Nói cho tên đáng thương người biết, đối với cường giả chân chính đã lĩnh ngộ được pháp tắc lực lượng cùng thời không mà nói, loại kết giới phòng ngự này có thể hoàn toàn xem như không có! Kết giới phòng ngự của người chỉ tạo được ra không khí trước mặt người,còn cường giả chân chính thậm chí có thể uốn khúc không gian! Kết giới phòng ngự của người nào có thể ngăn được cả không gian?

Nói xong, ngón tay hần càng thu chặt lại, tên thẩm phán trưởng đó hết hồn lạnh ngắt, trong đầu chỉ còn một ý niệm “hôm nay ta phải chết rồi!” Vốn ngón tay Bạch Hà Sầu đã bóp chặt lại đột nhiên trong lòng thay đổi ý niệm, nhẹ nhàng đem hần ném lên mặt đất.

-Kỵ sĩ này gọi người là thẩm phán trưởng, người là thẩm phán trưởng của quang minh thần điện sao? Rất tốt! Để người làm giúp ta một việc vậy ta cứ giữ người một mạng vậy !

Bạch Hà Sầu lùi lại một bước, từ cao nhìn xuống tên thẩm phán trưởng này, nụ cười hần rất bình tĩnh:

-Người quay về nói với giáo hoàng của các người rằng ta đối với hần rất có hứng thú chỉ đáng tiếc lần này ta ra ngoài thời gian quá ngắn không có thời gian đi bãi phỏng hần. Nếu sau này có rảnh ta hi vọng có thể gặp mặt hần một lần. À, ta hi vọng hần bình bình an an, không bệnh không nạn, thân thể khỏe mạnh khi ta sau này đi gặp hần có thể để ta thấy được thần thuật chân chính .Ngàn vạn lần đừng khiến ta thất vọng !

Thẩm phán trưởng ngồi trên đất thở gấp không ngừng, ngẩng đầu lên sơ hải nhìn Bạch Hà Sầu:

-Người! Người rốt cục là ai?

Bạch Hà Sầu không trả lời, thân thể từng chút từng chút biến mất trong không khí, chớp cái đã đến bên cạnh Đỗ Duy, nhìn Đỗ Duy một cái:

-Đi thôi !

Hần đi được hai bước đột nhiên lại quay đầu nói:

-Người còn đói không?

Đỗ Duy một mặt cười khổ:

- Vốn là đói nhưng hiện tại trấn này bị người náo loạn một cái nên chúng ta cũng đừng mong được ăn gì , nên đi thôi !

Bạch Hà Sầu lại cười cười với hần:

-Người rất thông minh, hồi nãy không có trốn chạy.

Đỗ Duy than một tiếng:

-Dưới mắt người, ta trốn được sao?

Bạch Hà Sầu cười ha ha một tiếng, lên ngựa rời khỏi trước. Đỗ Duy cúi đầu ủ rũ chỉ có thể cười ngựa theo sau. Hai người cười ngựa ra khỏi trấn tiếp tục hướng về tây bắc. Đỗ Duy trên ngựa nói:

-Ta nói Bạch tiên sinh này, người đại náo một trấn như vậy chỉ sợ thần điện lập tức sẽ phái ra một đoàn thần thánh kỵ sĩ ra đuổi theo chúng ta .

Bạch Hà Sầu lại lắc đầu:

- Không đâu, trong thần điện người Roland các người, nếu vị giáo hoàng đó là người thông minh thì khi tên thẩm phán trưởng đó về báo lại, hần tự nhiên có thể phán đoán ra tu vi của ta tuyệt đối không thể phái ra một đám kỵ sĩ là đuổi theo được. Cho dù đuổi kịp cũng chỉ là tặng thêm một đám người cho ta giết . Hần sẽ không làm ra loại chuyện này trừ phi hần tự thân đến mới có khả năng đối kháng với ra. Ngoài ra phái người khác đến đều là đi chết. ta nghĩ hần đã làm giáo hoàng chắc sẽ không phải kẻ ngốc.

Đỗ duy than một hơi đột nhiên lại nói:

- Người hôm nay lại khá là hiền, hồi nãy tuy náo loạn một trận lớn lại không giết tới một người.

BHS nói nhàn nhạt:

- Những người đó trong mắt ta chỉ như con kiến, dẫm chết hay không chỉ là ý niệm nhất thời mà thôi, không nói hiền hay ác. Chẳng lẽ bình thường người dẫm chết một con kiến thì là tà ác?__ Dừng một chút, hắt lại nhìn Đỗ Duy:

-Nếu người cảm thấy không giết người thì không ý nghĩa thì ta nể mặt người cầu xin hiện tại quay về giết hết họ, chỉ là chuyện vặt thôi.

Đỗ Duy sờ cổ cái:

- Hay là thôi đi!

Nhưng trong lòng hắt đột nhiên sinh ra một độc kế:

-Bạch tiên sinh, thực lực người mạnh vậy lại rất kiêu ngạo, nếu người đã muốn kiến thức thần thuật chân chính sao không trực tiếp đi thần điện tìm tên giáo hoàng đó!

Bạch Hà Sầu đột nhiên dừng ngựa lại quay đầu tỉ mỉ nhìn chằm chằm Đỗ Duy, qua một lúc lâu , Bạch Hà Sầu đột nhiên ha ha cười lớn, tiếng cười này khiến lòng Đỗ Duy không yên.

-Tên nhóc, người nhận thức hơi sai về ta rồi ! __ Bạch Hà Sầu chỉ vào mũi mình:

- Ta đúng là rất kiêu ngạo, điểm này ta tự cũng thừa nhận nhưng mà ta lại không phải tên ngốc. Điểm này mời người nhớ cho kĩ vào! Suốt một đường này nếu người muốn giở trò gì đối với ta thì tốt nhất nên hiểu rõ điểm này! Đi khiêu chiến giáo hoàng đúng là một điều ta rất muốn làm nhưng tên Lam Hải chắc đã nói với người là thân thể ta đang sử dụng này nhiều nhất chỉ có thể thi triển ba thành thực lực của ta. Ta tuy kiêu ngạo nhưng dựa vào ba thành thực lực đi khiêu chiến giáo hoàng của quang minh thần điện thì ta không có nắm chắc phần thắng. Thậm chí ta thân là vu vương bao nhiêu đại sự chờ ta đi làm hà tất làm chuyện ngu xuẩn xông vào sào huyệt của địch chứ? Ta làm vậy không phải gọi là khí phách càng không phải dũng cảm mà là lỗ mãng ngu xuẩn! Ta tuy kiêu ngạo nhưng tuyệt không tự đại cuồng vọng! Giáo hoàng sau này ta tất nhiên là muốn gặp hắt nhưng không phải bây giờ !

Đỗ Duy bị nhãn thần của hắt nhìn tới hoảng loạn, đợi Bạch Hà Sầu xoay người tiếp tục đi , Đỗ Duy mới than một hơi trong lòng, không khỏi cảm thấy chút uể oải.

"Đúng rồi ! Bạch Hà Sầu kinh tài tuyệt đỉnh, một quái vật thiên tài như vậy đâu thể nào là tên ngốc có thể bị khiêu khích bằng vào hai ba câu của mình được? Một người bất luận là võ kỹ hay vu thuật đều cực kì cường hãn xem ra không thiếu đầu óc! Hắt còn là đồng môn Lam Hải, Lam Hải học giả bác học đa tài đẳng cấp trí tuệ hơn người . Bạch Hà Sầu tuy về những phương diện này không bằng Lam Hải nhưng cũng chưa chắc là kém hơn hắt bao nhiêu! Người này không chỉ thực lực cường đại đồng thời cũng tuyệt đối không phải tên lỗ mãng dễ bị mình khiêu khích! Mình không được suy nghĩ sai lệch nữa!"

428. Chương 306: Hắt Cũng Là Người

Rời khỏi trấn Núi Brokeback, với mọi chuyện đã xảy ra trong trấn đương nhiên thẩm phán trưởng thần điện cùng nhóm thần thánh kì sĩ sẽ cấp tốc báo cấp trên. Nhưng hiện giờ những điều này Đỗ Duy không quan tâm nhiều vì trong đầu hắt phải đang khổ sở vắt óc nghĩ kế sách thoát thân. Bạch Hà Sầu không chỉ thực lực vô cùng mạnh mà điều quan trọng là y rất có trí tuệ. Tuyệt đối không phải hạng võ biền lỗ mãng.

Trong lòng Đỗ Duy cân nhắc kỹ lưỡng suốt dọc đường đi, nếu muốn làm ra một kế để lừa tên này thì chắc cũng làm được, nhưng sau khi hắt bị lừa rồi thì với vốn liếng thực lực mạnh mẽ ấy, hắt vẫn có thể lập tức bắt Đỗ Duy lại lần nữa. Đến lúc chọc giận cái tên vui buồn thất thường này e rằng không ổn chút nào !

Trên đường đi Bạch Hà Sầu đối với Đỗ Duy xem ra còn khách khí, không coi hắt như tù binh. Chỉ cần Đỗ Duy không trốn chạy, mọi chuyện khác Bạch Hà Sầu đều không hạn chế hắt, thậm chí đôi khi còn khách khách khí nói vài câu với Đỗ Duy.

Nhắm hướng tây bắc đi được hai ngày, lúc này đang là buổi chiều, hai người vẫn còn trên đường nhưng đã qua thành trấn có thể nghỉ ngơi. Việc này không thể trách Đỗ Duy, hai người họ, một người là vu vương cao cao tại thượng mười năm chưa chắc xuống núi một lần, một người là công tước tôn quý hễ ra ngoài thì việc thám thính tiền trạm này luôn có thủ hạ đi lo, bản thân Đỗ Duy khi nào đi quản những chuyện nhỏ nhặt này? Kết quả lúc chiều hai người trên đường phi ngựa lại lỡ mất chỗ nghỉ ngơi, đến khi mặt trời về phía tây mới đột nhiên dừng ngựa nhìn nhau một cái. Lúc này hai quái vật một lớn một nhỏ lại đột nhiên như có loại ăn ý cổ quái, cùng nhìn nhau mà cười. Đỗ Duy thở dài:

- Xem ra tối nay phải qua đêm nơi hoang dã rồi! Tiếc là ta không mang theo lều trại.

↖↖↖↖

Bạch Hà Sầu nhàn nhạt nói:

-Vậy cũng không có gì ! Ta trên Đại Tuyết Sơn nước đóng thành băng ,quanh năm ta vẫn ngồi trong gió tuyết.

Nói xong, hai người xuống ngựa tìm bên đường một nơi bằng phẳng một tí, chuẩn bị dã ngoại. Giờ đang là mùa đông lạnh, càng về tây bắc khí trời càng lạnh giá.

Sau khi Đỗ Duy nhóm lửa lại nhìn nhìn mây đen bên chân trời xa, cười khổ nói:

- Chỉ mong đêm nay đừng mưa thì tốt.

Bạch Hà Sầu lại không hề để ý, ngồi bên đống lửa phủi bụi trên áo, tiện tay mò một cây gỗ thô ra làm gối ngủ rồi cứ thế mà nằm. Hắn là vu vương còn Đỗ Duy lại hiện đang là tù binh của hắn, Đỗ Duy chưa từng mong vị vu vương này có mỹ đức “thiện đãi tù binh”, hắn chịu khổ một ngày trên lưng ngựa sớm đã lưng ê chân đau, cơ thể như muốn rã rời. Giờ có đói bụng cũng không mong vị Bạch tiên sinh này kiếm cái gì cho mình ăn! Suốt chặng đường chưa thấy hắn chủ động ăn cái gì, chẳng lẽ cái tên này có thể không ăn không uống? Thế chẳng phải thành thần tiên rồi sao?! Đỗ Duy thở dài, tự đi xung quanh tìm kiếm một hồi. Từ hai ngày nay đi chung, Đỗ Duy đã mò rõ tính khí của Bạch Hà Sầu, người này tính tình thật ra rất lười, hơn nữa dường như đối với cái gì cũng không quan tâm không để ý. Tuy Đỗ Duy là tù binh của hắn nhưng chỉ cần Đỗ Duy còn trong khoảng cách vài trăm mét hắn sẽ không quản. Thậm chí có một lần Đỗ Duy ra ngoài tìm đồ ăn, chạy xa đến không còn thấy Bạch Hà Sầu nữa, lúc đó Đỗ Duy động tâm muốn thừa cơ chạy trốn nhưng ý niệm vừa hiện liền cảm thấy sau lưng một cơn ớn lạnh, một cổ sát khí nghiêm liệt khóa chặt lấy bản thân! Lúc đó Đỗ Duy mới thở dài từ bỏ ý niệm.

Để kiếm được cái ăn nơi dã ngoại đối với Đỗ Duy cũng không phải quá khó khăn bởi thành thực mà nói Đỗ Duy cũng không phải lần đầu bị bắt làm tù binh ! Lúc trước là bị Gandalf áo bào trắng bắt đi qua Rừng Rậm Đóng Băng lên phương bắc, so ra hiện tại theo Bạch Hà Sầu vẫn còn thoải mái hơn. Ít nhất vị Bạch Hà Sầu tiên sinh này không dùng một loại ma pháp khôi lỗi thuật khiến bản thân tự vả vào miệng mình.

Đỗ Duy đang đào mấy cái hang chuột chũi lên, loài chuột chũi có tập tính ngủ đông nên chỉ cần tìm được hang của chúng thì không khó bắt. Sau một lúc Đỗ Duy bắt hai con chuột chũi béo múp lại thêm một con rắn hoa, trở về ngồi bên đống lửa bắt đầu mổ bụng lột da cạo lông, rồi dùng nước trong bình rửa sạch, tìm về hai cành cây xâu hai con chuột chũi nướng trên đống lửa. Nghĩ một lát, Đỗ Duy lại lấy từ trong không gian giới chỉ ra một cái chảo lớn. Chảo lớn này không phải dùng trong dã ngoại mà là công cụ điều chế ma pháp được tể của được tể ma pháp sư, nhưng bây giờ lại bị Đỗ Duy lấy ra chuẩn bị nấu một chảo canh rắn. Phải nói tay nghề nấu nướng của Đỗ Duy tuy không là hạng nhất nhưng dù sao kiếp trước cũng là người trung hoa, mỹ thực trung hoa nổi tiếng thế giới, tùy tiện làm một ít món thường cũng có phong vị riêng, càng không giống thức ăn đại lục Roland. Khi Đỗ Duy bị Gandalf áo bào trắng bắt đi rừng rậm đóng băng, suốt đường đi cái tên già đó khen thủ nghệ Đỗ Duy không hết lời. Bây giờ Đỗ Duy tái diễn chuyện cũ, sau một lúc trên đống lửa mùi thơm tràn ngập bốn phía, hai con chuột chũi bị Đỗ Duy nướng tới ngoài khét trong chín, một mùi thơm thịt nướng mang theo vị đạo gia vị bay đến dưới mũi Bạch Hà Sầu.

Bạch Hà Sầu tuy là vu vương Đại Tuyết Sơn nhưng với tính cách và việc làm hằng ngày của hắn đem cả tính mạng vào việc theo đuổi lực lượng nên cái yêu cầu ăn ngon chắc cũng chưa từng nghĩ đến, thêm vào trên Tuyết Sơn băng thiên tuyết địa thì có cái gì làm ra đồ ăn ngon ? Cho dù là cái gì thịt cá rau cỏ, vừa dọn mang ra đã bị đông lạnh ngắt, còn đâu mỹ vị gì nữa? Bây giờ Bạch Hà Sầu đang nằm ngửi mùi thơm

thu hút chưa từng có trong đời, không khỏi ngồi dậy nhìn Đỗ Duy đầy hiếu kỳ. Toàn bộ tinh thần Đỗ Duy đang tập trung vào chảo canh rắn, sau khi nấu một hồi chảo nước canh đã bắt đầu sôi “ục ục”, Đỗ Duy lấy canh cây lột vỏ chấm chút canh thưởng thức, không khỏi thở ra một hơi. Quay đầu thấy ánh mắt hiếu kỳ của Bạch Hà Sầu, trong lòng Đỗ Duy chợt động, cười nói:

-Bạch tiên sinh cùng thưởng thức nào, thiên hạ này có thể ăn được thức ăn do tự tay Đỗ Duy ta nấu đêm đi đêm lại cũng không vượt quá năm người a.

Nói xong, lấy một xâu chuột chui nướng đưa qua. Bạch Hà Sầu không khách khí nhận lấy cắn liền một miếng, lập tức bị phỏng. Hắn một đời trên tuyết sơn, trước khi làm vua vương thì phần lớn thời gian ở trên tuyết phong khổ luyện, uống là uống mấy ngụm nước tuyết, đói thì ăn loạn một chút thức ăn lạnh, rất ít tiếp xúc cái gọi là thức ăn ngon. Cắn một miếng bị phỏng có chút ngại. Đỗ Duy thấy vị tuyệt thế cường nhân này cho dù đói mặt cường giả thánh cấp cũng chưa chắc có thể làm hắn bị thương một chút mà bây giờ lại bị một xâu thịt nướng làm phỏng không khỏi có chút cười thầm. Bạch Hà Sầu cầm lấy xâu thịt nướng nhìn hai cái nghĩ nghĩ, cảm thấy hình như nhiệt độ quá cao, đột nhiên chau mày nhấc một ngón tay lên nhẹ nhàng quẹt cái trên xâu thịt nướng. Chỉ nghe xẹt một tiếng, Đỗ Duy tròn mắt ngơ ngác nhìn đầu ngón tay Bạch Hà Sầu bắn ra một chút băng sương đầu khí, chớp mắt đông miếng thịt nướng nóng hổi này thành băng Bạch Hà Sầu lại không để ý mở miệng cắn ăn hết rồi lại chau mày:

-Sao lạnh rồi lại không ngon?”

Đỗ Duy nhìn thấy vốn muốn cười nhưng thấy Bạch Hà Sầu mặt mày mờ mịt thì trong lòng đột nhiên đối với vị tuyệt đỉnh cường giả thực lực mạnh tới mức nghịch thiên này không khỏi phát sinh ra một tia thương hại... Một tia đáng thương này nói đến có chút hoang đường. Thực lực Bạch Hà Sầu không biết mạnh gấp bao lần Đỗ Duy, nào cần đến hắn thương hại? Chỉ là Đỗ Duy nhìn thấy Bạch Hà Sầu đói mặt với một xâu thịt nướng này lại có dáng vẻ mờ mịt, trong lòng không khỏi thở dài ... Đúng là mỗi người đều có cái khổ riêng! Nhìn vị Bạch Hà Sầu này một thân bản lãnh kinh thiên động địa gần như vô địch trên đại lục nhưng cuộc sống của người như hắn có gì đáng gọi là lạc thú chứ? Ầ—Ầ—Hắn đúng là đứng trên đỉnh phong sức mạnh thế giới nhưng cái giá phải trả cũng khiến người ta phải than thở. Trong đời người có các thú vui: ăn mặc dùng ở nhưng có lẽ cả đời hắn đến một chút cũng chưa từng hưởng thụ qua. Đời người như vậy dù người có tu luyện đến cấp độ nghịch thiên thì cũng có ý nghĩa gì? Nghĩ đến đây trong lòng Đỗ Duy không khỏi thở dài, cười nhạo trong lòng đối với Bạch Hà Sầu cũng biến mất. Sau khi cười cười, đem xâu thịt nướng trong tay mình thổi cái rồi cười nhẹ đưa qua nói:

- Bạch tiên sinh đại khái chưa ăn qua loại đồ này, cái này ăn lạnh sẽ không ngon! Đưa lại ta nướng thêm chút, người ăn cái này của ta trước đi! Nhưng lần này đừng dùng đầu khí làm lạnh nó nữa, cầm trong tay đợi nó nguội chút rồi ăn sẽ thấy ngon.

Bạch Hà Sầu nhận lấy đồ Đỗ Duy đưa qua, quay quay trong tay rồi lại lắc đầu:

- Đợi nó tự nguội? Thứ này nóng như vậy nếu đợi nó tự nguội còn phải đợi một lúc lâu. Ai... ..một đời của ta gần như phút giây nào cũng khổ luyện, ăn uống đối với ta mà nói là tranh thủ từng phút từng giây, có đồ liền lập tức nhét vào bụng nó là được. Nào có thời gian dư ra đợi nó nguội? Nếu mỗi lần ăn uống đều như vậy thì chậm trễ không biết bao nhiêu thời gian tu luyện của ta rồi!

Đỗ Duy nghe xong á khẩu hết lời, nghĩ một lát cẩn thận nói:

-Bạch tiên sinh! Vậy theo người thấy loại cuộc sống mệt nhọc quên ăn một mực khổ luyện thì đúng là rất vui sao?

Bạch Hà Sầu nghe xong câu hỏi này trầm mặc một hồi sau đó lắc đầu nhẹ giọng nói một câu:

- Ta.....ta không biết! Cũng chưa từng nghĩ đến, ta chỉ biết ta rất hi vọng trở nên mạnh, càng mạnh càng tốt. Đây mới là mục tiêu theo đuổi trong lòng ta.

Sau khi nói xong hai người đều không nói gì, không khí dần trầm mặc. Dù sao ở ngoài trời trong đêm đông, không khí rất lạnh nên không tới một chốc xâu thịt nướng nóng hổi đó đã nguội chút. Tuy vẫn còn rất nóng nhưng lại không phỏng nữa, Bạch Hà Sầu cắn một miếng cười nhẹ nói:

- Người nói không sai ăn! Ăn như vậy quả nhiên ngon hơn nhiều!

Đỗ Duy cũng là cười ha ha một tiếng, lúc này giữa hai người tạm như không còn là quan hệ tù binh và người bắt nữa mà như là bạn tốt cùng đường. Sức ăn của Bạch Hà Sầu cực lớn, hai xâu thịt một mình hắn ăn sạch, đợi sau khi Đỗ Duy đưa tới một chén canh rắn, hắn uống một ngụm không khỏi chớp mắt :

- Ngon! Thứ này còn ngon hơn thịt nướng !

Đỗ Duy thấy hắn uống tới ngon lành cũng không nhẫn tâm giành với hắn, chỉ uống một chén canh lưng dạ rồi không ăn nữa .Bạch Hà Sầu sau khi ăn xong nhìn Đỗ Duy cười cười, đột nhiên ngữ khí trở nên rất chân thành:

- Bữa ăn này là mấy chục năm nay ta ăn thỏa lòng nhất. Nói ra ta phải cảm ơn ngươi !

Đỗ Duy không nghĩ tới vị ác nhân cường hãn này lại đột nhiên khách khí với mình như vậy, Bạch Hà Sầu lại nói:

-Một đời Bạch Hà Sầu ta tuyệt không muốn nợ người nữa điểm ân tình. Nên ngươi đã mời ta ăn bữa ngon thì ta cũng phải báo đáp ngươi chút gì. Nếu muốn nói ta thả ngươi đi thì tuyệt đối không được, ta đã nói với ngươi con ma thú sủng vật đó đối với ta có chỗ dùng cực lớn tuyệt đối không thể từ bỏ. Nhưng ngoài việc này ra ngươi có chuyện khó khăn nào đừng ngại cho ta biết ! Ta có thể mẫn nguyện cho ngươi một yêu cầu.

Dừng một chút, hắn đạm nhiên cười:

-Ngươi có kẻ thù nào khó địch không? Dù sao bây giờ ta còn thời gian cũng không vội lập tức về Tuyết Sơn, ngươi nói cho ta biết nếu thời gian kịp ta đây lập tức giúp ngươi giết hắn cũng không phải chuyện khó gì.

Hắn nói lời này tất nhiên có ý vị coi thường thiên hạ nhưng với bản lãnh của hắn có tư cách nói lời cuồng ngôn này! Bản sự hắn có thể xem là đệ nhất đương thế rồi. Đỗ Duy sớm suy đo qua cao thủ mình biết thật không ai có thể là đối thủ của hắn đến ngay cả giáo hoàng thâm cư trong thần điện theo Đỗ Duy thấy nhiều nhất là bằng trình độ của Gandalf, phân nửa không phải đối thủ của Bạch Hà Sầu .Hắn nói muốn giết ai cũng được đúng là nói được làm được.

Đỗ Duy nghe xong đột nhiên sinh ra một ý nghĩ hoang đường: “Hay là ...ta để hắn đi giúp ta giết lão rồng đó? Nếu tuyệt thể cường nhân này gặp lão rồng ngàn năm đoán chắc chắn là một trận đại chiến à !” Chỉ là ý nghĩ hoang đường này chỉ chớp cái rồi qua. Không nói tới việc Bạch Hà Sầu sẽ ngốc tới mức vì ăn một bữa của Đỗ Duy mà lại đi quyết đấu sinh tử với cao thủ cùng cấp .....dự đoán hắn cũng không ngốc vậy. Hơn nữa Đỗ Duy hiện tại biết long tộc là phòng tuyến trấn áp Tội Dân phía bắc Thần Sơn, giết lão rồng đúng là sáng khoái nhưng chưa chắc là việc gì tốt. Càng quan trọng là từ nơi này lên phía bắc phải xuyên qua “Rừng rậm băng phong” , lại qua “Cánh đồng băng lãng quên” mới đến thần sơn của long tộc. Một đi một về không có mấy tháng là tuyệt đối làm không được mà Bạch Hà Sầu xuống núi một lần chỉ có thời gian ba tháng. Hắn lúc này cũng nói “nếu thời gian kịp” mới giúp Đỗ Duy giết người, nếu vượt qua thời gian đó thì hắn tuyệt đối không chịu. Ý nghĩ này của Đỗ Duy chớp cái phải bỏ qua không nghĩ tới nữa. Nhìn nhìn Bạch Hà Sầu, đột nhiên trong lòng chợt nghĩ ra , cười nói:

- Bạch tiên sinh, theo người thấy loại người như ta có thể có nguyện vọng nào chưa được thực hiện sao?

Dừng một lát, Đỗ Duy từ từ nói:

-Ta thân là công tước đế quốc tay nắm đại quyền vạn người kính ngưỡng. Nếu ta háo sắc thích con gái, chỉ cần ta tùy ý động mắt một cái , hàng ngàn hàng trăm mỹ nữ xếp hàng tùy ta chọn. Con người còn sống chẳng qua là hưởng thụ đầy đủ tử tử: ăn mặc dùng ở một phen mới không uống đời này. Cho nên ta vốn không có gì tiếc nuối nữa! Vinh hoa phú quý, mỹ tửu mỹ thực, giai nhân thứ nào ta chưa hưởng thụ qua? Đỉnh cao quyền lực ta cũng có. Một đời này của ta sớm đã mãn nguyện rồi.

Bạch Hà Sầu nghe xong trầm tư một hồi, trong mắt cũng không biết là hàm ý gì nhìn Đỗ Duy :

- Ngươi nói không sai! Ngươi đúng là có thể mãn nguyện rồi.

Đỗ Duy bồi thêm rằng:

- Bạch tiên sinh! Nói tới địa vị, người là chủ thật sự trên thảo nguyên. Vua thảo nguyên kia cũng phải dưới người, tính ra địa vị của người cao hơn ta nhiều nhưng đáng tiếc theo ta thấy người tuy vô địch đương thế

nhưng đời này lại dường như không đặc sắc bằng ta.

Bạch Hà Sầu chớp mắt cái, nói:

- Ồ?

Đỗ Duy bị ánh mắt hẩn nhìn cái nhất thời thấy lạnh lòng, cắn răng rắng nói:

- Không sai! Nếu người cảm thấy ta nói sai, ta hỏi người mấy vấn đề người nếu trả lời được thì xem như ta sai, sao nào?

Ánh mắt Bạch Hà Sầu càng cổ quái:

- Người hỏi ta nghe.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, giơ một ngón tay lên:

- Ta có người yêu tri tâm cùng ta tâm tâm tương ứng, ta hiểu nàng nàng cũng hiểu ta .Bất kể ta bần cùng hay phú quý ,công tước hay dân thường, ta thực lực cao thấp, là cường giả ma pháp sư nổi tiếng trên đại lục cũng được hay là cỏ dưới chân người khác cũng được. Ta đều biết trong lòng nàng cuối cùng đều yêu ta, hướng về ta, dù như thế nào nàng cũng sẽ theo ta bên ta! Cảm tình như vậy, người yêu tri tâm như vậy! Bạch tiên sinh người có từng ném thử qua tư vị bên trong?

Bạch Hà Sầu trầm mặc một hồi, lắc đầu:

- Không có !

Đỗ Duy gật gật đầu giơ ngón tay thứ hai:

- Ta sinh ra trong gia đình phú quý, từ nhỏ đã có người cha kỳ vọng cực cao với ta, có mẹ hiền đối xử nhân hậu thương yêu ta , càng có người em xem ta là thần tượng. Lúc ta còn nhỏ một lần bệnh nặng, mẹ vì ta trong đêm mưa lớn suốt đêm quỳ trước tượng thần vì ta cầu nguyện sau đó không ngủ không nghỉ chăm sóc ta! Em trai ta xem ta như trời xem ta là thần tượng thật lòng dựa vào ta, đối với ta cực không muốn xa rời, tình cảm anh em rất tốt! Bạch tiên sinh loại tư vị tình thân này người ném thử qua chưa?

Đỗ Duy thở dài giơ ngón tay thứ ba:

-Ta có bạn tốt giao tâm, hẩn thực lực xuất chúng là anh hùng trong số mọi người! Chúng ta qua lại trong lòng tin tưởng lẫn nhau nếu có một ngày đem giao mạng cho đối phương cũng không hề do dự! Hẩn biết chí hướng ta ,ta cũng biết lý tưởng hẩn! Loại tư vị tình bạn này xin hỏi Bạch tiên sinh người ném thử qua chưa?

Thời gian Bạch Hà Sầu trầm mặc lần này lâu hơn, cuối cùng lắc đầu:

- Không có !

Đỗ Duy cười cười lại giơ ngón tay thứ tư lên:

- Ta có bộ hạ trung thành, ta biết họ yêu ta kính ta xem ta như trời! Lại không phải vì những thiết luật! Nếu một ngày ta không còn là công tước, không còn là người ở vị trí quyền thế này họ cũng trong lòng kính ta như vậy! Loại bộ hạ ,môn hạ đệ tử như vậy.....Bạch tiên sinh, người có không?

Bạch Hà Sầu đột nhiên cười cười lắc đầu nói:

- Không có! Ta trên Đại Tuyết Sơn tuy địa vị cao nhưng mà ta biết hiện tại trên tuyết sơn đại đa số là kính sợ bản lĩnh của ta, người thật lòng kính trọng ta chưa chắc có nửa người. Năm xưa ta dùng thủ đoạn sấm chớp cướp vị trí Vu vương cũng là thực lực vi tôn, giả sử nếu một ngày ta mất đi một thân bản lĩnh này sợ rằng sẽ không một ai còn theo ta nữa.

Đỗ Duy còn đang muốn nói tiếp gì đó. Nụ cười trên mặt Bạch Hà Sầu càng cổ quái, đôi mắt lạnh lạnh nhìn Đỗ Duy đột nhiên nói:

-Công tước Hoa Tulip, người có biết những câu hỏi này kì thật từ rất nhiều năm trước cũng có người hỏi qua ta giống như vậy!

Đỗ Duy trong lòng máy động, miễn cưỡng cười nói:

-Oh?

Bạch Hà Sầu gật gật đầu, ánh mắt cuối cùng tha cho Đỗ Duy nhìn về nơi xa, trong mắt chớp qua một tia hồi tưởng chuyện xưa chậm rãi nói:

- Năm xưa trên tuyết sơn khi ta đuổi theo Lam Hải Duyệt và Xích Thủy Đoạn. Đang muốn giết họ, Lam Hải Duyệt đột nhiên hỏi ta vài vấn đề đại khái cùng lời người nói hôm nay gần giống nhau. Hừ...! Lam Hải Duyệt đúng là cực thông minh, tâm cơ cũng rất lợi hại, ý đồ dùng loại lời nói này lay động tâm chí ta! Nhưng Bạch Hà Sầu ta là người thế nào há lại bị mấy câu nói đơn giản mà lay động ? Cho nên...

Hắn quay đầu về hướng Đỗ Duy, cười lạnh lẽo nói:

- Đỗ Duy người nói những lời này với ta dụng ý cùng Lam Hải Duyệt năm xưa là như nhau phải không? Người không cần phí sức nữa ! Loại lời nói công tâm này đối với ta vô dụng. Năm xưa Lam Hải Duyệt tự cho thông minh muốn dùng chiêu này lay động ta kết quả lại chọc giận ta nổi sát tâm với hắn! Tính tình ta không tốt lắm, cho dù sau đó sẽ hối hận nhưng nếu người lúc đó thật sự chọc giận ta ,ta giết người trước rồi mới tính sau. Hiểu không?

Đỗ Duy cười khổ một tiếng:

-Được rồi, ta không nói là được chứ gì.

Bạch Hà Sầu cười nhạt một tiếng, vạt áo phất cái đem theo một đoàn hỏa diễm bắn đến giữa đồng lửa làm nhiệt độ ấm áp hơn nhiều, thân thể hắn hướng về trước nằm xuống:

- Được rồi không cần nói gì nữa ! Ngủ đi! Lúc đi đường ngày mai nếu người nói không có sức thì đừng trách ta không khách khí.

Đỗ Duy ngồi đó trong lòng càng bất đắc dĩ, hắn cũng không thể không mắng ngầm bản thân ngu ngốc. “Bạch Hà Sầu này là nhân vật như thế nào? Nếu thật mấy lời nói này của mình có thể lay động tâm trí hắn thì hắn không phải là Bạch Hà Sầu rồi!!” Trong lòng uể oải nằm xuống ngủ thiếp. Đến lúc nửa đêm đột nhiên trên trời mây kéo cuộn cuộn, cuồng phong thổi lớn, Đỗ Duy bật người ngồi dậy nhìn sắc trời, cười khổ nói:

-Ta đúng là miệng quạ kêu! Nói đừng mưa lại quả nhiên mưa rồi!

Đột nhiên thấy Bạch Hà Sầu lật người qua liếc Đỗ Duy một cái rồi khép mắt lại lạnh lùng nói:

- Thăng nhóc không kiến thức! Ông trời đây không phải là muốn mưa mà là muốn mưa tuyết. Ta nhiều năm sinh sống trên tuyết sơn, dấu hiệu trời trước khi mưa tuyết ta là rõ nhất !

Đỗ Duy cười khổ nói:

- Người còn có tâm tình tốt nằm đó không lo mưa hay tuyết rơi, nơi này chúng ta không cách nào qua đêm rồi. Hay là mau dậy đi! Ta thấy phía trước có ngọn núi nói không chừng tìm cái sơn động qua đêm.

Bạch Hà Sầu chỉ cười cười:

- Người chỉ việc ngủ không sao cả !

Hắn đã nói vậy thì Đỗ Duy cũng đành nằm xuống nhưng qua không được bao lâu lại cảm thấy một trận gió lạnh thổi tới, theo đó hoa tuyết trên trời từng mảng rơi xuống.Tuyết vừa rơi xuống làm cho trời càng trở lạnh hơn nhiều, Đỗ Duy tuy là ma pháp sư nhưng lực thể tinh cùng thần lực vẫn chưa mạnh đến mức biến thái, hắn chịu không nổi rét lạnh run rẩy đứng lên lấy ra ma pháp bào trong không gian giới chỉ khoác lên người. Nhưng đợi một lát lại há to miệng chờ người nhìn trên không, vốn hoa tuyết đang rơi đầy trời nhưng mà xung quanh chỗ mình và Bạch Hà Sầu nằm phạm vi trăm mét trên đỉnh đầu lại ẩn hiện một lồng kim quang nhàn nhạt mặc cho gió tuyết giao thoa đầy trời nhưng một mảnh hoa tuyết cũng rơi xuống không được !Đỗ Duy biết là Bạch Hà Sầu làm không khỏi thở dài, Lấy ma pháp làm ô dù Đỗ Duy cũng làm được nhưng một ma pháp sư bình thường sẽ không phí ma lực đi làm chuyện dư thừa này, chỉ có Bạch Hà Sầu cấp bậc mạnh tới nghịch thiên này mới lãng phí lực đi làm cái loại việc này. Hắn không biết vốn Bạch Hà Sầu một đời tu luyện trên tuyết sơn luôn là ngồi khổ luyện ngoài trời đầy gió tuyết giao thoa, hắn luôn như

vậy mà không chịu dời đi. Mà loại khổ luyện này lại càng có thể thúc tiến tiềm lực con người. Qua một đêm gió tuyết đến sáng, cánh đồng hoang đã thành một mảng trắng bạc. Trên cành cây treo đầy ngân lắng, Đỗ Duy đứng trong tuyết nhún nhún nhảy nhót động chân tay vài cái, một đêm ngủ không tốt với nhiều ngày bôn ba thật là cơ thể có chút chịu không nổi. Trong lòng thầm nghĩ sao không cởi áo ngoài ra đứng trên tuyết vận động theo bộ động tác cổ quái đó ? Loại động tác cơ sở của tinh không đấu khí quả nhiên hiệu quả thần kỳ, tập một hồi cả người sáng khoái, cơ thể ấm lên cùng tinh thần sáng khoái, các tê nhức trong người cũng hết sạch.

Bạch Hà Sầu đã thức dậy quan sát động tác Đỗ Duy lúc bắt đầu , một mặt hồ hững không chút can thiệp nhưng đợi khi một bộ động tác Đỗ Duy làm xong hai lần thì trong mắt hắn chớp qua một tia kinh ngạc, nhìn không được thốt một tiếng. Tùy ý lấy một nắm tuyết ném trúng đùi Đỗ Duy , chân tức thời tê dại ngã lăn ra, khi nâng đầu nhìn lên thì thấy Bạch Hà Sầu đã đi đến trước mặt.

-Bộ động tác này của ngươi là học từ đâu vậy?!

Bạch Hà Sầu biểu tình nghiêm túc, khi hắn hỏi câu này biểu tình nhìn lãnh khốc bình tĩnh nhưng trong mắt lại ẩn ẩn một tia cuồng nhiệt không sao che giấu được.

429. Chương 307: Hiểm Có ! Đáng Tiếc!

Nghe Bạch Hà Sầu đột nhiên hỏi một vấn đề như vậy, phản ứng đầu tiên trong lòng Đỗ Duy là cảnh giác. Tinh không đấu khí của Aragon, Đỗ Duy một chút cũng chưa học nhưng biết bộ động tác cơ sở này tất cả có hai phần. Lúc trước Gandalf áo trắng dạy mình một bộ, Hussein lại dạy mình một bộ sau cùng. Hai phần này Đỗ Duy đều được học rồi, sau khi học đúng là hắn hưởng lợi cực lớn, hắn vốn từ nhỏ cơ thể yếu đuối nhiều bệnh tật nhưng luyện trong hai năm nay thân thể trở nên khỏe mạnh hơn nhiều thậm chí còn vượt xa người thường đồng lứa khác. Dù sao bộ động tác này cùng tinh không đấu khí có liên quan, tinh không đấu khí là tuyệt kĩ vô địch mà năm xưa Aragon tung hoành thiên hạ, loại đồ quan trọng như vậy hiện chỉ còn Hussein học được một ít. Giờ Bạch Hà Sầu đột nhiên nhiệt liệt hỏi đến “Hắn muốn gì?”

Chẳng lẽ.....tên cường giả biến thái này nhìn ra lai lịch bộ động tác này nên nổi lòng tham muốn học lên? Mắt thấy Đỗ Duy không trả lời Bạch Hà Sầu “Hừ” một tiếng, ánh mắt từ từ khôi phục lại bình thường cười lạnh nói:

- Ngươi đang tưởng ta muốn học lên bộ động tác này của ngươi sao? Đúng là trò cười!Bộ động tác này của ngươi chẳng qua là làm cho cơ thể cường tráng, dùng một kỹ thuật đặc biệt để kích thích độ mềm dẻo trong cơ thể con người khiến cho nhục thể trở nên mạnh mẽ hơn mấy lần. Trên Đại Tuyết Sơn của ta cũng không phải không có phương pháp giống vậy. Chỉ là ta thấy kỳ lạ ! Ta biết võ kĩ trên đại lục Roland không có loại nào như thế! Ta vốn tưởng rằng loại phương pháp này chỉ có Đại Tuyết Sơn ta độc quyền sao lại trên thế giới còn một bộ giống vậy tồn tại.

Đỗ Duy nghe rồi lắc đầu:

- Ta không biết! Bộ động tác này là một người bạn dạy ta.

Bạch Hà Sầu nghe vậy lắc đầu :

- Lời này của ngươi không thật lòng! Áp a áp ứng, quá nửa là không thành thật rồi! Bộ động tác này rõ ràng là con đường nhập môn của loại vũ kĩ lợi hại nào đó, nghĩ chắc là loại vũ kĩ cực kì lợi hại này là muốn luyện thành thì yêu cầu độ dẻo dai của cơ thể cực cao nên mới đặc biệt sáng tạo ra phương pháp nhập môn này trước là để cao mức độ dẻo dai của nhục thể sau đó mới luyện tập.

Đỗ Duy nghe rồi trong lòng hoảng sợ. Bạch Hà Sầu quả nhiên lợi hại chỉ nhìn một lượt động tác của mình đã đoán được tám chín phần mười rồi!Bạch Hà Sầu thấy Đỗ Duy chờ người ra càng cười lạnh nói:

- Được rồi, ta chỉ là thấy lạ nên vui trong lòng muốn hỏi cho kỹ để cùng với võ kĩ Đại Tuyết Sơn so sánh một chút . Nếu ngươi sợ ta học lên thì không bằng ta hào phóng trước tiên đem một bộ giống vậy của Đại Tuyết Sơn dạy cho ngươi. Bạch Hà Sầu ta không phải loại người tham lam tuyệt kỹ của người khác!

Nói xong cũng không đợi Đỗ duy nói, hắn tự bước lên mấy bước đứng trong đất tuyết sau đó cao giọng nói:

- Người nhìn cho kỹ nha!

Thân hình hắn đột nhiên to ra, từ kích thước thân hình ban đầu đột nhiên trong phút chốc như cao thêm cái đầu. Đỗ Duy nhìn kỹ cơ thể của hắn khi hắn dừng lại thì ra là do tư thế kỳ dị làm sinh ảo giác là hắn cao hơn. Những động tác cử động thân thể của hắn càng về sau càng cổ quái, mỗi một động tác đều vượt quá cực hạn người bình thường, eo vai cánh tay uốn qua xoay lại có thể hoàn toàn tự nhiên xoay chuyển 360 độ.

Tận mắt nhìn thấy trên đời có bộ động tác kỳ dị như thế khiến cho Đỗ Duy nhất thời sửng sốt đến khờ người đi ! Vốn là Đỗ Duy đã từng thấy nữ thích khách Elune thi triển một bộ nhuyễn thuật kì dị và hai hôm trước, Bạch Hà Sầu cùng Lam Hải Duyệt đối chiến cũng đã thi triển qua nhưng hai lần ấy Đỗ Duy chỉ nhìn thấy một phần ,không như hôm nay thấy đích thân Bạch Hà Sầu thi triển ra rõ ràng chân thực đến vậy ! Đỗ Duy vô cùng nghi hoặc: bộ tư thế này của Đại Tuyết Sơn rất giống với bộ động tác nhập môn của tinh không đấu khí.

Điểm giống nhau không phải là động tác, tư thế nào giống nhau mà là nguyên lý và cách thức cơ hồ như nhau. Điểm khác biệt duy nhất là, bộ động tác nhập môn tinh không đấu khí mà Đỗ Duy luyện tập có tác dụng tăng cường sự dẻo dai cùng sức mạnh của cơ bắp, còn đối với việc kích thích xương cốt rất ít tác dụng. Bộ nhuyễn thuật Đại Tuyết Sơn này còn phi thường hơn, nếu nói bộ động tác nhập môn tinh không đấu khí gia tăng sức mạnh cường độ của cơ bắp thì bộ động tác Đại Tuyết Sơn lại đem sự linh hoạt của khớp xương phát triển cực điểm. Không! Thậm chí còn vượt xa cực điểm đạt đến một trạng thái không thể tưởng tượng được. Động tác nhập môn của tinh không đấu khí là bảy phần luyện cơ ba phần luyện xương còn nhuyễn thuật Đại Tuyết Sơn lại là bảy phần luyện xương ba phần luyện cơ .

Sau khi Bạch Hà Sầu làm xong một lần như sợ Đỗ Duy không nhớ nổi, tiếp tục làm một hơi ba lần mới dừng lại. Đỗ Duy nhìn thấy trong lòng không khỏi thở dài: “Ông trời...!!! Nếu có thể học được bộ động tác này... con người đều có thể giống như kim cương biến hình tự do uốn éo biến hóa thậm chí là thay đổi hình dạng rồi!” Bạch Hà Sầu cười nhạt nói:

- Người nhìn kĩ chưa? Nếu chưa nhìn kỹ ta có thể làm lại một lần nữa!

Đỗ Duy đương nhiên cầu còn không được, vội vàng gật đầu mời Bạch Hà Sầu lại làm một lần, Bạch Hà Sầu tuy có chút phiền nhưng lại ráng nhìn làm lại một lần. Thêm lần này Đỗ Duy mới ráng cố ép trí miến cưỡng nhớ được cả bộ động tác hoàn chỉnh. Tuy trong phút chốc vẫn chưa hiểu được nhưng miễn là không quên thì về từ từ suy nghĩ tỉ mỉ rõ ràng sau. Bạch Hà Sầu thấy Đỗ Duy ráng mà học thuộc lòng như vẹt không hề cười khinh nói:

- Người xem ra không có thiên chất vũ kĩ gì! Năm xưa sau khi Lam Hải Duyệt tập không đến hai ngày đã có thể toàn bộ làm lại không sai một điểm! Còn Xích Thủy Đoạn giỏi hơn, hắn tập một hơi hơn nửa ngày cũng có thể làm ra có hình có dạng. Dạng như người muốn học hết toàn bộ không có mười ngày nửa tháng sợ là không xong !

Đỗ Duy bị Bạch Hà Sầu cười nhạo cũng không giận, trong lòng nghĩ: “ta vốn không phải là loại cường giả biến thái như các người, thiếu gia ta lúc 3 tuổi đã có phán định là thiên chất võ kỹ vốn không mạnh rồi” Nhưng hắn nhìn không được hỏi:

- Thế còn người? Người tốn bao lâu thì học được?

Bạch Hà Sầu cười cười:

- Năm xưa thầy Cổ Lan Tu làm một lần đến lần thứ hai ta đã có thể làm theo rồi.

Đỗ Duy chặc lưỡi, trong lòng quyết tâm không so đo với loại người biến thái này nữa. Lúc này Bạch Hà Sầu đột nhiên bước lên hai bước, giơ tay giữ lấy khuỷu tay Đỗ Duy sau đó cười “Hắc Hắc” một tiếng, ngón tay thuận theo khuỷu tay hắn trượt lên qua hết cánh tay lại một mạch thuận theo vai hắn theo sống lưng trượt xuống. Đỗ Duy bị dọa nhảy một cái nhưng dưới tay Bạch Hà Sầu hắn không có khả năng phản kháng. Sau đó cả người bị Bạch Hà Sầu túm lấy vùng eo nhấc lên trong không trung lật hai cái, cuối cùng lại bị Bạch Hà Sầu ném xuống đất. Hắn tức giận phùng phùng đang muốn mở miệng nói lại thấy Bạch Hà Sầu như cười như không nhìn hắn.

- Người.....người nhìn ta làm gì ?? _ Trong lòng Đỗ Duy có chút phát ón.

Bạch Hà Sầu cười ha ha:

- Công tước Hoa Tulip nói ra gặp được ta cũng chưa chắc là người xui xẻo nói không chừng còn là một chuyện tốt.

-Chuyện tốt ? _ Đỗ Duy có chút bực mình.

- Đương nhiên !

Bạch Hà Sầu dừng chút nghiêm nghị nói:

- Thể chất người thật chẳng ra làm sao ! Thiên chất ma pháp của người thì ta không biết, nghĩ tới người tuổi trẻ như vậy mà giết chết một thủ hạ vu sư áo trắng của ta chắc là cũng không tệ nhưng mà thiên chất luyện võ của người thật là kém đến cực điểm có thể nói tùy tiện chọn ra một người trong Đại Tuyết Sơn của ta cũng tốt hơn người gấp mấy lần. Nhưng cũng không trách người, người lúc nhỏ thân thể yếu ớt nhiều bệnh, căn cơ không tốt làm xương cơ sinh trưởng có vấn đề. Nhưng số người còn may mắn học được bộ động tác cổ quái của người, tuổi người hiện tại cũng chưa lớn lắm, coi như được luyện tập không quá muộn, cứ tiếp tục luyện sau này sự mạnh mẽ của cơ thịt được gia tăng cải thiện nhiều. Vậy vô tình tư chất người tăng lên nhiều so với ban đầu. Cơ thể người hiện tại cũng xem như khỏe mạnh rắn chắc, tốc độ và sức mạnh cũng xem như không tệ! Trong đồng lứa xem như là khó gặp rồi .

Đỗ Duy nghe vậy không khỏi có chút đắc ý, hấn từ nhỏ đã bị người khác nhận định là không thích hợp tu luyện võ kỹ . Tuy trong lòng không để ý nhưng dù sao cũng có chút tâm lý phản nghịch. Sau khi học bộ phương pháp nhập môn của tinh không đầu khí này cũng cần cù tập luyện, tiềm tàng trong ý thức cũng chưa chắc là không muốn học được một thân võ kỹ cường đại. Dù sao thân là con trai thế nào cũng có một giấc mộng anh hùng cưỡi ngựa cầm kiếm, đó mới là bản sắc đàn ông. Ma pháp sư tuy lợi hại nhưng lại không đủ oai phong.

Chỉ là nghe Bạch Hà Sầu tiếp tục nói:

- Người trước hết đừng đắc ý! Tuy người có bộ môn cổ quái này tu bổ căn cơ nhưng đáng tiếc bộ phương pháp này chú trọng luyện cơ bắp còn các khớp và xương cốt của người không được tu bổ .Cho nên trước khi gặp được ta, tuy lợi thế của người được đề thăng lớn nhưng một đời này đừng mong đem võ kỹ tu luyện đến đỉnh phong! Với trình độ hiện tại của người cho dù sau này cố gắng tu luyện võ kỹ đến lúc năm mươi tuổi đại khái cũng có thể luyện tới cỡ trình độ võ sĩ cấp tám.

Cấp tám? Đỗ Duy lè lưỡi, nói thật bản thân hấn cũng chưa từng nghĩ đến có thể tu luyện tới trình độ võ sĩ cấp tám. Những lời như vậy lúc trước trong Rừng Rậm Đóng Băng, Hussein cũng nói qua với mình, nói bản thân dù may mắn học được bộ phương pháp nhập môn của tinh không đầu khí này nhưng một đời không có cơ hội luyện đến trình độ đỉnh phong. Xem ra hai cường giả thánh cấp đều có chung cách nhìn.

Bạch Hà Sầu cười nói:

- Vận may của người chính là gặp được ta.! Nhuyễn thuật Đại Tuyết Sơn chú trọng là tu luyện khớp xương cốt trong cơ thể con người. Đây chính là thiếu sót lớn nhất của người! Cũng may người hiện còn rất trẻ, nếu sau hai mươi tuổi thì cho dù học được cũng vô dụng. Người hiện chỉ khoảng mười lăm tuổi thì sau khi học bộ nhuyễn thuật này chỉ cần người không chết tiếp tục sống tốt đem hai bộ động tác này cùng tập luyện cần cù thì thiên phú của người tự nhiên sẽ tăng trưởng lớn. Sau này chỉ bằng võ kỹ không tính đến ma pháp của người Roland các người thì chỉ với võ kỹ muốn đột phá thánh cấp cũng không phải là không có khả năng!

Bằng vào vũ kỹ mà đột phá thánh cấp?!!! Đỗ Duy nghe xong lời này không khỏi tim nhảy loạn bình bịch ! Vậy chẳng phải là có trình độ mạnh như Rodriguez và Hussein rồi?!

- Người không tin lời ta hả?

Bạch Hà Sầu cười lạnh nói:

-Bản thân người nếu muốn tự hạ thấp mình cũng là chuyện của người! Bất quá người học được hai loại bộ thể thuật thần kỳ này cho dù căn cơ người vốn càng thêm tệ cũng sẽ được tu bổ! Tu luyện đến thánh cấp

cũng không phải là chuyện khó gì!

Đỗ Duy nghĩ rồi lại nghĩ, đột nhiên thở dài:

- Cho dù tu luyện tới thánh cấp thì có tác dụng gì ? Gặp phải loại người mạnh như ngươi ! Trong tay ngươi còn không phải muốn tròn là tròn muốn dẹt là dẹt !

Bạch Hà Sầu “Hừ” một tiếng nhưng không có nổi giận chỉ đằng hắng một hồi từ từ nói:

- Ngươi cái tên này thật là thú vị! Rõ ràng ôm theo một bảo tàng lại không biết lợi dụng. Hừ! phải biết rằng từ xưa đến nay bao nhiêu cường giả đỉnh phong của đại lục, người thì chỉ biết pháp thuật người thì chỉ giỏi võ kĩ! Giống như ngươi vậy, thiên phú ma pháp vốn mạnh giờ còn có được hai bộ thể thuật thần kì để thăng thiên phú vũ kĩ của ngươi. Thật là trong một trăm vạn chỉ có một! Hiện giờ ngươi thiên phú ma pháp cùng võ kỹ đều là có, nếu cứ cố gắng cần cù thì tương lai ma vũ song tu, hai lĩnh vực đều đạt thánh cấp cũng không phải là chuyện không thể! Có thể làm đến điểm này đại lục trên ngàn năm nay có thể có mấy người?

Đỗ Duy giờ trong lòng mới rung lên một cái!

Bạch Hà Sầu nheo mắt lại tỉ mỉ đánh giá Đỗ Duy, càng nhìn ý vị trong mắt càng nồng đậm. Đến cuối cùng Đỗ Duy không khỏi cười khổ nói:

- Bạch tiên sinh, Bạch đại ca , vu vương bệ hạ người nhìn ta làm cái gì?

Bạch Hà Sầu lại than thở liên hồi:

- Hiếm có! Hiếm có! Không nghĩ đến ta hôm nay lại nhìn thấy một tia hi vọng rồi!

Nhưng dừng một lát, hần lại lắc đầu, giữa mày có chút bất đắc dĩ:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Tại sao lại là ngươi ! Ai.....!!

Hần một hồi nói “khó tin được” một hồi lại nói “đáng tiếc” thật khiến cho Đỗ duy có chút mờ mịt . Bạch Hà Sầu suy tư một hồi, nhìn đỗ Duy nói:

- Nói thật ta có thể gặp được thằng nhóc kỳ quái như ngươi thật là rất cao hứng trong lòng!

Đỗ Duy trong lòng lại nghĩ: “ta gặp phải quái vật già kỳ quái như ngươi thật là quá xui xẻo! ” Lời này hần chỉ dám nghĩ trong lòng chứ đâu dám nói ra, lắc đầu hỏi:

- Ngươi cao hứng cái gì ?

Bạch Hà Sầu nói:

- Ta một đời khổ tâm tận lực chỉ truy cầu đỉnh phong lực lượng! Nhưng người như ta càng đi lên cao càng cảm thấy cô độc! Hừ ... Tâm tình này ngươi không thể lý giải được!

Đỗ Duy lúc này thần sai quỷ khiến nói một câu:

- Ngươi cảm thấy chán là trên thế giới ngay cả một người có thể ép ngươi rút đao cũng không có! Đúng không?

Trong mắt Bạch Hà Sầu lập tức như sắt nóng:

- Không sai! Ta trong lòng cô đơn chính vì cái này. Chỉ là ngươi lại khiến ta nhìn thấy hy vọng!

Hần thấp giọng nói:

- Cường giả trên đại lục này Lam Hải Duyệt xem như một, Xích Thủy Đoạn cũng xem như một . Thầy năm xưa của ta cũng vậy, còn có giáo hoàng của thần điện . Chỉ đáng tiếc Gandalf kia trên đại lục các người nghe nói đã chết rồi. Ngoài ra lần này ta xuống núi còn nghe nói trên đại lục các người xuất hiện một thánh cấp kĩ sĩ tên Rodriguez, nhưng mà cái mà tên Rodriguez này học chính là băng sương đấu khí còn là đệ tử Lam Hải Duyệt, lợi hại cũng chỉ có hạn. Hừ! Dùng băng sương đấu khí thì vĩnh viễn không thể đánh bại ta nên bỏ qua không nhắc tới nữa. Lam Hải Duyệt và Xích Thủy Đoạn càng không phải là đối thủ của ta, thầy ta sớm đã mất rồi! Cái tên giáo hoàng đó thì ... ta nghe nói các đời giáo hoàng thân thể đều yếu đuối

,chỉ tu luyện thần thuật, cho dù thần thuật hần có mạnh hơn nữa cũng đâu phải đối thủ ma vũ song tu ta đây! Hừ ! Ta một đời khao khát chính là một đối thủ giống ta, cả ma vũ song tu đều bước vào thánh cấp! Đáng tiếc vốn ta có hy vọng nhất là Lam Hải Duyệt nhưng hần lại cứ thiếu một chút. Xích Thủy Đoạn thì không cần nói, hần luyện võ luyện đến đầu não hư luôn. Tính đi tính lại đúng là đến ngay cả một đối thủ khiến ta vừa mắt cũng không có !

Đỗ Duy lại nói:

- Vậy cũng chưa chắc ! Nói tới ma vũ song tu, phương bắc có con rồng già có long ngữ ma pháp của long tộc, lại có võ kỹ chuyên tu của long tộc cộng thêm thân thể hoàng kim long phòng ngự đến mức gần như hoàn mỹ . Vậy có làm đối thủ của ngươi rồi!

Bạch Hà Sầu nhìn Đỗ Duy:

- Ngươi lại khiến ta nhìn thấy hi vọng ! Ngươi tuổi còn nhỏ đã là ma pháp sư nổi tiếng, thiên chất ma pháp thì không cần nói. Khi ngươi học được hai bộ thể thuật thần kì này thì tương lai võ kỹ bước vào thánh cấp rất có khả năng lớn! Cho nên ta mới nói ngươi là khó tìm được!

- Vậy...còn đáng tiếc? Đáng tiếc chỗ nào? __ Đỗ Duy hỏi.

ã—

Bạch Hà Sầu sắc mặt sầm lại hình như trong lòng có chút bức tức, lạnh lùng nói:

- Đáng tiếc là ngươi cướp đi con ma sủng đó! Lại còn không biết sống chết lập linh hồn khế ước với nó! Ta muốn hủy linh hồn khế ước lấy lại con sủng vật của ta, nói không chừng hơn nữa còn phải cắt rời linh hồn ngươi! Tuy ta không muốn giết ngươi nhưng việc cắt rời linh hồn đối với ngươi cuối cùng vẫn có tổn hại. Sau này tinh thần lực và linh lực của ngươi sẽ giảm sút lớn, thành tựu ma pháp chỉ có hạn. Nếu một cái không cẩn thận, trong quá trình cắt rời làm ngươi chết đi cũng có khả năng. Cho nên không quản sống chết, ngươi rốt cục vẫn không thể trở thành đối thủ của ta rồi. Hừ! Nếu là chuyện khác Bạch Hà Sầu ta có thể tha cho ngươi được ! Người nào muốn hại ngươi ta cũng sẽ trăm phương ngàn kế bảo vệ ngươi, khiến ngươi sau này có thể có cơ hội đánh một trận với ta! Chỉ đáng tiếc! sủng vật đó đối với ta quan hệ quá trọng đại. Ta thế nào cũng phải lấy lại! Nên không thể không ... Ai! Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Đỗ Duy nghe xong trong lòng phát lạnh, chỉ cảm thấy ánh mắt Bạch Hà Sầu nhìn mình một hồi kích động, một hồi lại băng lãnh ...

430. Chương 308: Tề Tụ Một Đường

Vị Bạch tiên sinh này mang theo Đỗ Duy một đường đi về phía tây, lại không ngồi thuyền chỉ cưỡi ngựa. Đỗ Duy đi đường khổ cực, thân thể hần tuy khỏe mạnh nhưng cũng không phải là võ giả. Cho dù từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc của kỵ sĩ nhưng liên tục cưỡi ngựa mấy ngày liền , mỗi ngày mấy trăm dặm đường , cũng đã sớm mệt mỏi rồi. “Nếu ngồi thuyền thì thoải mái biết bao ...” Đỗ Duy chỉ có thể thở dài trong lòng. Bạch Hà Sầu nhìn ra tâm tư hần nên lạnh lùng nhắc nhở hần một câu:

- Loại thích thoải mái giống ngươi cho dù thiên phú có tốt hơn nữa thì thành tựu một đời cũng chỉ có hạn! Phàm là người thành công, ai không phải chịu đầy ngàn vạn khổ luyện!

Đỗ Duy nghe xong lời này chỉ chặc lưỡi mà không trả lời.

Cũng may sau khi học được bộ thể thuật Đại tuyệt sơn, Đỗ Duy mỗi ngày nhân lúc nghỉ ngơi không kể cơ thể mệt mỏi cũng lấy ráng luyện mấy lần. Lúc bắt đầu xương toàn thân đau không chịu nổi, toàn thân tê dại mèm chút là hần chảy cả nước mắt, loại đau khổ này không phải là người bình thường có thể chịu được. Tuy Đỗ Duy đời này ăn ngon mặc đẹp đã quen nhưng trong tính cách lại tiềm ẩn chút ngoan cường. Nhất là khi bên cạnh còn có tên Bạch Hà Sầu này, đối mặt tên quái vật già tựa cười lại tựa như không này mang theo ánh mắt cười nhạo lại càng kích phát mạnh mẽ tính ngoan cường trong hần. Cho nên dù khổ dù mệt nhưng quyết không để Bạch Hà Sầu hần coi thường. Chịu khổ suốt một đường, chậm rãi đến ngày thứ tư Đỗ Duy lại vui mừng phát hiện cơ thể mình quả nhiên có cải thiện rất lớn!

Vốn lúc đi gấp, mỗi ngày sáng sớm thức dậy là đau khổ nhất, xương cốt toàn thân như muốn rơi rớt ra hết, nhưng sáng hôm nay thức dậy lại cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng toàn thân không một tia đau đớn, Đỗ Duy trong lòng kinh hãi. Bạch Hà Sầu bên cạnh nhìn thấy chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

-Đây mới là giai đoạn đầu, thể chất người hiện tại đã có cải thiện nhưng mười lăm ngày sau sẽ tới một kỳ càng gian khổ hơn hứng chịu, cứ như vậy lặp lại mười hai lần . Đại khái sau một hai năm, bộ thể thuật này mới xem là tiểu thành . Hiện tại người vẫn còn kém lắm!

Bạch Hà Sầu vẫn không chịu ngồi thuyền, hai người nhắm hướng tây bắc đi dọc theo đại vận hà đến trưa ngày thứ tư thì đến một trấn nhỏ. Trấn này cách bờ đại vận hà không đến mấy dặm , nguồn thu chủ yếu trong trấn nhờ vào một số thương thuyền dừng đậu bên bờ nên các dịch vụ như quán rượu kỹ viện có rất nhiều. Hai người cưỡi ngựa vào trấn, Đỗ duy nhìn thấy nơi nhộn nhịp này liền kể khổ với Bạch Hà Sầu:

- Bạch đại ca này ! Mấy ngày nay ăn gió nằm sương, người chịu được nhưng bụng ta lại kháng nghị a! Tìm một lữ quán sạch sẽ ,ăn chút đồ nóng! Rồi người muốn đem ta về chém thành tám khúc cũng được, cho dù là tử tù trước khi chết còn có thể ăn một bữa no mà!

Bạch Hà Sầu gật gật đầu, hai người tìm một lữ quán nhỏ yên tĩnh, đem ngựa giao cho người hầu trước cửa lữ quán rồi sánh vai đi vào.

Tuy chỉ là một trấn nhỏ nhưng đồ ăn ở trong lữ quán này cũng xem như không tồi. Đỗ Duy chọn một vị trí cạnh cửa sổ rồi gọi một bàn rượu thịt . Bạch Hà Sầu xem ra hôm nay tâm trạng khá tốt, thậm chí còn cùng Đỗ Duy uống một ly rượu. Thấy mặt trời đã ngả về tây, Đỗ Duy nhân cơ hội đề xuất nghỉ lại đây, Bạch Hà Sầu cũng đồng ý . Đang lúc muốn gọi nhân viên trong lữ điểm thì nghe thấy từ cửa lớn lữ điểm vang tới tiếng bước chân, rồi một âm thanh lạnh lùng truyền đến:

-Sao ? Còn chưa chịu thôi hả? Chúng ta trên đường đã đánh hết sáu lần, người thua hết sáu lần, có đánh tiếp nữa cũng thật không ý nghĩa gì.

Giọng nói này bình tĩnh đậm mạc lại mang theo một sự thông dong không bức bách, giọng nói này lại càng quen tai . Đỗ Duy vừa nghe được giọng nói này không khỏi mắt sáng lên! Theo đó nhìn ra, từ cửa lớn đi vào một đàn ông trung niên khuôn mặt gầy gò, trên người mặc một bộ đồ võ sĩ bình thường , trên hông mang đơn giản một đai lưng không mang theo bất kì vũ khí nào, một mái tóc dài tùy ý dùng một sợi dây cột lại. Nhất là tay phải của hắn thủy chung giấu trong ống tay áo. Tướng mạo anh tuấn, thần sắc bình hòa không mang theo một tí duệ khí nào, đôi mắt trong suốt thâm trầm như nước hồ . Người này chính là thánh kỵ sĩ dưới trướng Đỗ Duy_ Rodriguez!!

Khi trên đường đến đế đô, Đỗ Duy đã lệnh thị vệ trưởng Raoen khoái mã về thành Loran điều Rodriguez nhanh đến đế đô nghe lệnh . Sau khi Rodriguez nhận được tin liền lên đường nhưng Đỗ Duy lại bị Bạch Hà Sầu từ đế đô bắt đi. Một bên đi một bên về! Hai bên lại ngẫu nhiên gặp nhau tại lữ điểm trong tiểu trấn này.

Đỗ Duy vừa thấy Rodriguez tức thời trong lòng rung lên ! Thiên hạ này ai có khả năng cứu thoát mình từ tay lão quái vật này ? Trừ phi là cường giả thánh cấp ! Rodriguez có thể tạm xem là có khả năng. Tuy hắn quá nửa cũng không đánh nổi lão quái vật Bạch Hà Sầu nhưng cũng chưa chắc là không có cơ hội cứu bản thân.

Sau khi Rodriguez đi vào lữ điểm theo sau còn có vài người. Người đầu tiên theo sau hắn là thị vệ trưởng Raoen của Đỗ Duy. Còn người thứ hai dáng cao thon thả với mái tóc dài bạch kim , nét mặt xinh đẹp lạnh lẽo, thân mặc một bộ giáp da kiểu nữ ôm sát hiện rõ những đường cong mê người lại tôn thêm mấy phần anh khí, bên eo không mang theo vũ khí mà chỉ mang một cây sáo lục bích, trên người nàng mặc thêm một áo khoác ngoài có đính huân chương ma pháp sư. Người này chính là nữ học trò của Gandalf áo xanh_ Joanna tiểu thư !

Joanna lại cùng theo Rodriguez đến nơi này khiến cho Đỗ Duy có chút ngoài sức tưởng tượng. Thì ra sau khi Rodriguez nhận được tin tức lập tức lên đường đến đế đô, trên đường ngang qua thủ phủ tỉnh Norin mà Joanna trước đó lại bị Đỗ Duy giao cho nhiệm vụ mang theo mấy học viên ma pháp đến dưới trướng tổng đốc Bohan hành tỉnh Norin giúp đỡ, khi Rodriguez đi ngang qua tỉnh Norin lại vừa khéo gặp được vị nữ ma pháp sư bạo lực này. Kết quả là qua tra hỏi vị nữ bạo long này biết được Rodriguez nhận lệnh đi đế đô.

Joanna làm việc trong đám thủ hạ của tổng đốc Bohan tỉnh Norin rất là buồn bực. Không phải là tổng đốc Bohan không đãi ngộ tốt với nàng, vốn tổng đốc Bohan thiếu lực lượng ma pháp sư mà Đỗ Duy lại phái tới một đại cao thủ cấp tám cùng các ma pháp học viên nên Bohan đúng là đãi ngộ họ rất chu toàn. Nhưng vấn đề là sau khi đàm hòa cùng người thảo nguyên, quân tây bắc cũng không có động thái nào khiến cho Joanna ở hành tỉnh Norin mỗi ngày thật là cực kì nhàm chán nên cho tổ chức huấn luyện liều mạng mấy ma pháp học viên của Đỗ Duy. Đáng thương cho mấy tên tiểu tử đó! Dưới tay vị nữ bạo lực này hưởng đầy khổ cực nhưng mà thực lực cũng tăng thêm không ít. Chỉ là mỗi ngày tra tấn mấy ma pháp học viên, Joanna cũng dần dần mất đi hứng thú. Khi gặp được Rodriguez, nàng lập tức đoán được Đỗ Duy gọi một cao thủ như vậy đi để đồ vật tất đã có chuyện hay ho gì xảy ra! Nên liền muốn đi theo. Tính Rodriguez bình thản trầm mặc, so với tên Hussein lãnh khốc bạo lực khác nhau rất lớn. Joanna đã nhất định muốn theo nên hẳn cũng không cách nào cự tuyệt. Hơn nữa trong phủ công tước Hoa Tulip ai cũng biết vị tiểu thư Joanna này cùng một thầy với ngài công tước là lão ma pháp sư áo xanh kia. Thậm chí công tước phu nhân tương lai _tiểu thư Vivian còn là em gái nàng, nói ra quan hệ Anna cùng ngài công tước thật là quá thân mật rồi! Rodriguez cũng không thể từ chối chỉ có thể để mặc nàng đi theo mà thôi.

Ở đây lại thấy được Joanna, Đỗ Duy đương nhiên là cực kì ngoài sức tưởng tượng nhưng càng ngoài sức tưởng tượng hơn lại không chỉ việc này! Lúc này khi Rodriguez đi vào quay đầu lại nói câu kia lại không phải nói với Anna mà là người khác! Sau khi một hàng người của Rodriguez đi vào, ngay sau đó ngoài cửa lại theo vào một người trẻ tuổi vạm vỡ!

Người này một thân trang phục võ sĩ tiêu chuẩn, sau giáp da còn mang một áo choàng, chân đi giày da, mái tóc dài theo gió phất phơ hướng Rodriguez nói:

- Ngài Rodriguez! Chúng ta không phải là tỷ võ. Ta thua ngài sáu lần càng nói rõ bằng sương đấu khí của ngài hơn xa của ta!! Ta lần này ra ngoài du lịch chính là vì tìm cơ hội để thăng bản thân. Tuy ngài và ta lập trường chưa chắc giống nhau nhưng chúng ta đều là võ giả, tấm lòng võ giả này ngài có thể hiểu được mà!

Người trẻ tuổi này sau khi theo sau vào, đi đến sau người Rodriguez trầm giọng nó tiếp:

- Khó mà gặp được một cường giả như ngài, lại cùng ta giống nhau đều tu luyện bằng sương đấu khí. Người thầy tốt như vậy ta biết đi đâu kiếm? Trừ phi ngài giết ta! Nếu không ta nhất định không rời đi!

Người này lúc đi vào, thân hình ngũ khí đã khiến Đỗ Duy kinh hoảng. Đợi khi hắn nhìn rõ bộ dáng người này càng sinh thêm cảm giác hoảng loạn! Người trẻ tuổi đó trên mặt nộ sát, tuy chỉ lộ ra bộ vị từ miệng trở xuống nhưng nhìn lên lại rất phong độ hiên ngang. Người này không phải ai lạ, chính là vị thiếu tướng quân quân tây bắc Cybaster!!

Rodriguez chau mày nhưng hắn lại không tức giận cũng không buồn phiền, chỉ là nói nhàn nhạt rằng:

- Thiếu tướng quân! Tâm lý võ giả tất nhiên ta hiểu. Nhưng ta đang mang công vụ trên mình, không có thời gian cùng người tiếp tục luận bàn! Nếu người có hứng thú đối thì ngày khác lúc ta rảnh sẽ tới thành Watt đầu tiếp là được!

Cybaster vẫn cứ lắc đầu:

- Cơ hội tốt như vậy ta sao có thể nói đi là đi! Dọc đường ngài cùng ta đánh hết sáu lần, tuy ta thua liền sáu trận nhưng mỗi trận đều giúp ta học tập rất nhiều! Ta cũng không dám làm chậm trễ việc của ngài! Trên hành trình ngài cứ xem như ta tiến đưa ngàn dặm vậy! Lúc sắp tới để đồ ta liền lập tức đi về, tuyệt không tiếp tục dạy dỗ nữa!

Rodriguez còn chưa nói gì thì Joanna đã buồn bực nhìn thẳng Cybaster, bực bội nói:

- Người như người sao mà lười thôi thế? Ta chưa từng gặp qua người nào lại vội vã tự hiến thân chịu đòn như người! Người đây đưa đi theo suốt đường đi, làm chậm trễ quá nhiều thời gian của chúng ta rồi! Nếu người lại dầy mặt không chịu đi thì dù ngài Rodriguez không ra tay chẳng lẽ ta lại không dám giết người sao! Đừng tưởng người là thiếu tướng quân quân tây bắc! Ta muốn giết người thì mặc kệ là cái gì thiếu tướng quân với lão tướng quân! Hừ!!

Vừa nói xong, Joanna nhướn mày ưỡn ngực quát tiếp:

- Người không phải thích đánh nhau sao? Nào nào nào!! Chúng ta đánh trước một trận!

Nàng chỉ về hướng ngoài cửa cười lạnh :

- Để ta xem xem bằng sương đầu khí của ngươi lợi hại cỡ nào!

Cybaster nhìn Joanna một cái, khóe miệng buông ra một tia cười nhạt, lùi sau nửa bước nhẹ khom người hành lễ kỵ sĩ tiêu chuẩn rồi chậm rãi cười nói:

- Nữ sĩ tôn kính ! Ta thân là kỵ sĩ sao có thể cùng một nữ sĩ tôn kính như người động thủ. Hơn nữa dù thực lực của ngươi khiến ta tôn kính nhưng mục tiêu lần này của ta không phải là ngươi. Ta chỉ muốn tìm con đường để thăng bằng sương đầu khí của ta . Giả sử sau này khi ta tu luyện ma pháp thì nhất định tìm ngươi cầu dạy.

Nói rồi hắn đứng xuôi tay, căn bản không lý gì đến lời khiêu chiến của Joanna. Joanna liền tức điên nhưng đột nhiên mắt nàng xoay chuyển liền cười nhạt nói:

- Hừ! Ngươi không biết sống chết dám nói theo chúng ta đến để đồ! Quân Tây Bắc các ngươi rõ ràng là tạo phản, ngươi dám đi để đồ lập tức sẽ bị bắt treo cổ !

Lời vừa nói ra, thần sắc Rodriguez và Raoen còn có Cybaster đều có chút không tự nhiên. Tuy quân tây bắc cùng trung ương để đồ cách rời nhưng trước nay chưa từng công khai dựng cờ lớn tạo phản, trên danh nghĩa vẫn là quân đội đế quốc. Tuy ai ai trong lòng đều rõ ràng nhưng không ai dám xé rách manh giấy che đầy mỏng manh này. Cybaster nghe được lời nói này không dám chậm trễ, nghiêm túc phản biện :

- Nữ ma pháp sư tôn quý! Lời này của người không đúng rồi! Cha ta đối với đế quốc trung thành, ngay cả Nhiếp Chính Vương cũng từng phong thưởng . Nào có lời phản nghịch nào? Lời này của người tốt hơn hết là không nên nói bậy!

Joanna còn muốn nói thêm, Rodriguez lại cười nhẹ kéo kéo tay áo dẫn Anna đi vào trong, không đấu mồm với Cybaster nữa. Thị vệ trưởng Raoen nhìn Cybaster một chặp rồi cũng không nói gì, đi theo sau vào.

Trong lòng Đỗ Duy không khỏi có chút mâu thuẫn, bị bắt bao nhiêu ngày cuối cùng nhìn thấy các nhân vật cao thủ dưới trướng xuất hiện, đang là cơ hội trốn thoát khó gặp! Nhưng trong lòng hắn lại úy kỵ sâu sắc thực lực khủng bố của Bạch Hà Sầu. Nếu nói đến đánh thì mấy người luôn hắn cộng lại chưa chắc có thể xử lý tên biến thái đó . Nhưng nếu bỏ qua cơ hội này thì ...lại có chút không cam tâm! Nghĩ đến chuyện bị tên này mang lên tuyết sơn...cắt đứt linh hồn... Đây không phải việc hay ho để chịu gì ! Hắn trong lòng cấp tốc dẫn đồ, ngồi đó âm thầm chuẩn bị, tay đã rút vào trong tay áo .....

Đại sảnh lữ quán không lớn, ánh sáng cũng đầy đủ nên khi nhóm người Rodriguez đi vào với thói quen võ giả là đến một nơi xa lạ sẽ quan sát hoàn cảnh xung quanh đã thấy Đỗ Duy ngồi trong góc. Mấy người đều sửng sốt, không nghĩ đến ở đây lại gặp được ngài công tước. Biểu tình trên mặt Đỗ Duy có chút quái lạ, ho khan một tiếng. Chưa đợi hắn nói chuyện, Bạch Hà Sầu ngồi trước mặt hắn như cười như nhẹ giọng nói:

- Ô ! Mấy người này đều là người quen của ngươi à? Cái tên kia tên là Rodriguez? À! hắn chính là Rodriguez cường giả thánh cấp sao ! Hắn là thủ hạ của ngươi ?

Nói xong, trong mắt mang theo một tia cười nhạt.

Joanna vừa nhìn thấy Đỗ Duy lập tức lớn tiếng quát:

- Hả? ngươi sao lại ở đây?

Nói xong cũng không nhìn Bạch Hà Sầu, liền chạy qua ngồi cạnh Đỗ Duy, trong lời nói có mấy phần không vừa lòng quát bảo:

- Hay cho tên Đỗ Duy nhà ngươi! Lúc trước khi đính hôn với em gái ta, trước đó cũng không nói một tiếng với ta! Rồi ngươi đính hôn cùng nó cũng không mời ta dự lễ! Ngươi như vậy là sao?

Đỗ Duy trên mặt cười khổ, đánh mắt với Joanna. Đáng tiếc nữ bạo long này đang nộ khí đầy bụng, không hiểu mà còn làm lửa giận nổi lên quát :

- Ngươi sao không nói gì? Mắt cứ liếc qua liếc lại làm cái gì!

Rồi hung hăng đập tay xuống bàn.

Nàng không phải là võ giả đỉnh cấp nhưng cũng có thực lực võ giả cấp bảy cấp tám, một cú đánh xuống e rằng cái bản này tiêu. Khi vào lúc Joanna đánh xuống, nàng cảm giác từ bên cạnh lại bắn đến một tia lạnh buốt xuyên qua lòng tay làm cả cánh tay đều tê dại. Joanna hết hồn lập tức rút tay, lùi về sau hai bước, ánh mắt rơi lên người Bạch Hà Sầu :

-Ngườiiii... !

Nàng hít sâu một hơi, nhìn Đỗ Duy giận nói:

- Người này cũng là thủ hạ ngươi sao? Ngươi khi nào lại thu được một tay đánh đấm lợi hại như vậy? Ê, cái tên này ! Ta và công tước của ngươi nói chuyện cần ngươi nhúng tay sao!

Bạch Hà Sầu cũng không tức giận chỉ ngẩng đầu nhìn Joanna một cái, nói nhàn nhạt:

-Ta đang dùng bữa, không thích có người làm phiền!

Joanna vốn là loại tính tình cao ngạo bạo lửa nên nghe xong tức thời giận quát:

- Hừ! ngươi không thích người làm phiền? Ngươi cứ thử cản ta xem!

Nàng rút cây sáo bên eo ra, trên cây sáo lập tức hiện ra một luồng đầu khí màu bạc, dùng lực vung một cái, hung hăng hướng về phía bàn đâm xuống.

Đỗ Duy nào kịp ngăn cản? Trong mắt Bạch Hà Sầu chớp qua một tia tinh quang rồi liền nghe Joanna “A !!” một tiếng kêu đau đớn. Cây sáo của nàng không đâm lên bàn, đột nhiên cơ thể chấn động cả người không hiểu sao trực tiếp dội ngược ra sau. Cây sáo trong tay nàng cũng “Cách” một tiếng mẻ mất một góc. Nàng bay ra với tốc độ cực nhanh hơn nữa khi người Joanna giữa ở giữa không trung cơ thể cứng ngắt không thể nhúc nhích được. Rodriguez phía sau trong mắt chớp qua một tia kinh ngạc, đột nhiên đi lên một bước, tay trái đưa ra. Nhìn thấy Joanna bay đến nhẹ nhàng dùng lực bắt lấy góc áo nàng đem cả người nàng trong không trung xoay một vòng rồi mới nhẹ nhàng thả xuống đất. Joanna đặt chân xuống đất vẫn cảm giác hai chân mềm nhũn ra, chỉ cảm thấy lúc này khi cây sáo chưa đâm xuống thì có một cổ hàn khí sắc bén đột phá đầu khí của mình thuận theo cánh tay một đường đi lên chớp mắt đem cả người như đông cứng lại! Khi nàng xuống đất còn cảm thấy cơ thể rét lạnh, rằng không tự chủ không ngừng va vào nhau nhưng tính nàng cao ngạo vì giữ thể diện nên cố cắn chặt răng không phát ra âm thanh lập cập. Trong mắt tràn đầy kinh ngạc và phần nộ nhìn chằm chằm Bạch Hà Sầu .

Thực lực Rodriguez cao hơn Joanna một tầng nên nhãn quang cũng cao hơn .Thực lực Joanna cũng khá lợi hại nhưng khi ra tay lại bị đánh bại trong nháy mắt, thậm chí động tác đối phương cũng nhìn không rõ. Sắc mặt Rodriguez ngưng trọng. Hắn kinh nghiệm phong phú ,một đời kinh lịch sớm đã nhìn ra ánh mắt bất lực của Đỗ Duy . Trong lòng đoán có gì đó bất thường, từ từ đi lên nhìn Bạch Hà Sầu đang ngồi đó từ tốn hỏi:

-Xin hỏi ngài là ai?

Bạch Hà Sầu nhìn Rodriguez, trong mắt lại có một tia hân thưởng nhưng không trả lời hắn mà lại quay đầu hướng Đỗ Duy hỏi:

- Ngươi nói sao! Bây giờ muốn thừa cơ thử xem có thể trốn chạy không hả?

Đỗ Duy cười hi hi một cái:

- Cơ hội ngay phía trước hy vọng ngươi có thể hiểu! Hướng hồ ta còn xa lắm mới sống đủ nên không muốn nếm thử tư vị bị người ta cắt li linh hồn đâu !

Bạch Hà Sầu cười ha ha một tiếng không hề tức giận:

-Không sai không sai! Ngươi là tù binh của ta, có cơ hội trước mắt đương nhiên là muốn chạy trốn . Được rồi ! Nể tình người dọc đường cũng không tệ, ta cho ngươi một lần cơ hội! Không cho ngươi thử, ngươi rốt cuộc vẫn sẽ không cam tâm.

Đỗ Duy cũng cười ha ha một tiếng, đứng dậy hướng về Bạch Hà Sầu khom người sâu một cái:

- Cảm ơn ngươi a!

Sau đó Đỗ Duy xoay người hướng về mấy người Rodriguez nói:

- Đừng nhìn nữa ! Ta đang bị người ta bắt làm tù binh . Hẳn không phải là bạn ta, ta cũng không phải là đồng bạn của hẳn!

Rodriguez một hơi hít sâu, ánh mắt dần dần hóa thành một màu bạc quái dị. Bạch Hà Sầu nhìn Rodriguez một cái:

- Người tên là Rodriguez? Rất tốt! Người không làm ta thất vọng. Người cứ ra tay toàn lực nếu không một lát nếu bị ta giết thì hối không kịp.

Rodriguez đang chăm chú nhìn hẳn đột nhiên quái lạ hỏi:

- Xin hỏi tên của ngài có phải là Bạch...

Bạch Hà Sầu cười ha ha:

- Xem ra thầy người có nhắc tới ta trước mặt người .Không sai chính là ta !

Thần sắc Rodriguez càng ngưng trọng nghiêm túc. Hẳn không nói nhiều, tay áo phất cái ! Tay trái chum lại quét ra ! Trong lòng bàn tay chớp mắt kết tụ bằng sương đầu khí, đầu khí hóa thành mấy băng lăng bèn nhọn đâm về phía Bạch Hà Sầu . Bạch Hà Sầu ngồi yên không nhúc nhích, thần nhiên đưa ngón cái và ngón trỏ hướng băng lăng đang bắn tới búng nhẹ mấy cái . Cả thời gian và không gian lúc này đều bị hẳn làm chậm lại, mọi người lại có thể dùng mắt thường nhìn thấy đầu ngón tay hẳn bắn ra hàn khí, trong không trung vẽ ra từng đường từng đường vân gợn sóng. Sau đó nghe ong ong mấy tiếng, băng lăng của Rodriguez rùng cái bị kích vỡ. Rodriguez cũng không lấy làm lạ, lòng bàn tay trái quét một cái trước mặt liền xuất hiện một tia quang mang màu bạc trong không khí run cái hướng về phía Bạch Hà Sầu đâm tới. Một tia màu bạc vừa mảnh vừa dài này không hề có chút uy thế nào nhưng sau khi Bạch Hà Sầu nhìn thấy trong mắt lại thêm hân thưởng, khóe miệng cười nhẹ nói:

- Không tệ!

Hẳn vẫn ngồi yên, vẫn là đưa ngón cái và ngón trỏ ra nhẹ nhàng chà cái đầu ngón tay, liền xuất hiện một đốm lửa nhỏ! Đốm lửa đó nhuộm vào tia bạc tức thời đem tia bạc ăn mòn lên, chớp cái tia lửa lan ra tia bạc liền hóa thành hư vô.

- Người biết đem lực lượng tề tụ thành một tia đã rất hiếm thấy rồi !

Bạch Hà Sầu than nhẹ một cái:

- Đáng tiếc muốn làm đối thủ của ta chỉ bằng điểm này thì không đủ.

Rodriguez hít sâu một hơi, cả người lùi về sau mấy bước, phất tay liền xuất ra một đao ánh sáng bạc lớn mang theo hàn khí vô hạn chém về hướng Bạch Hà Sầu .Trong khoảnh khắc này, nhiệt độ trong cả gian sảnh lữ điểm tức thì giảm mạnh xuống .Đao ánh sáng này lại không bắn thẳng ra mà đột nhiên chớp cái biến mất giữa không trung! Kế tiếp cách không xuất hiện trước mắt Bạch Hà Sầu. Đỗ Duy nhìn mà trong lòng kinh thán không thôi! Chỉ nghe nói qua cường giả có thể chuyển dịch người đi nhưng chưa thấy qua đầu khí phát ra cũng có thể chuyển dịch!

Bạch Hà Sầu “Ồ !!” một tiếng, vung cả bàn tay ra, mọi thứ trước mặt trong không khí dường như bị bị hẳn cắt ra một khe nứt . Sau đó lưỡi đao ánh sáng đột nhiên bị khe nứt đó hút vào rồi vô duyên vô cớ xuất hiện sau lưng Bạch Hà Sầu. “Ầm!! ” một tiếng bắn trúng mặt tường sau lưng hẳn, chớp mắt đem cả bức tường đông kết thành một mặt băng tinh.

Sắc mặt Rodriguez đại biến, Bạch Hà Sầu lại lần nữa gật đầu:

-Không tệ không tệ! Người nắm bắt thấu đáo được toàn bộ pháp tắc lực lượng tầng mặt không gian. Chỉ bằng vào điểm này vào tuổi người hiện tại, thiên chất võ kỹ của người đã vượt qua thầy người rồi. Bất quá ... lại vẫn chưa có thể đột phá pháp tắc không gian ! Nếu không thì có thể miễn cưỡng cùng ta đánh một trận !

Nói xong hẳn nở nụ cười:

- Người nhìn cho kỹ đây!

Hắn giơ ngón tay ra quẹt nhẹ, liền thấy trong không khí một vết nứt mỏng xuất hiện. Theo đó vết nứt kéo dài ra xẹt qua sau tóc Rodriguez. Bức tường khoảng 7-8 mét phía sát sau Rodriguez đột nhiên vô thanh vô tức đổ sập xuống!

Ầm!!!

Bức tường đổ vụn kéo theo một nửa lũ điếm phía trên đại sảnh sụp đổ theo! Vốn trong đại sảnh lũ điếm có vài vị khách thấy ở đây có người đánh nhau đã sớm chạy mất, khi đại sảnh sụp đổ tức thời nghe thấy sau quầy truyền đến vài tiếng kêu kinh hãi. Rodriguez cảm thấy toàn thân mồ hôi lạnh, bằng vào trình độ của hắn lại căn bản không nhìn ra Bạch Hà Sầu dùng pháp thuật gì ?!

- Người rất kinh ngạc sao?

Giọng nói Bạch Hà Sầu nghe như rất bình hòa:

- Bằng vào khả năng của người đã có thể nắm bắt pháp tắc không gian này ... Đáng tiếc! Người còn chưa biết làm sao phá hủy pháp tắc vốn có để tự hình thành pháp tắc thuộc về bản thân người. Đây chính là phá nứt không gian!

Bạch Hà Sầu cười nhẹ một tiếng, đưa ngón tay chấm chút rượu trong ly, thông dong trên bàn tùy ý quẹt mấy cái. Không nghĩ hắn lại có khả năng hội họa, phác thảo một tí trên bàn đã vẽ ra một bức tranh có người đứng người ngồi, mô tả tình cảnh trong gian đại sảnh lũ quán.

- Không gian cả thế giới giống như bức tranh này !

Bạch Hà Sầu nhẹ nhàng nói:

- Người và ta đều là người trong tranh này. Người có thể lĩnh ngộ pháp tắc trong tranh đã là đứng trên đỉnh của bức tranh ! Đáng tiếc người lại không thể thoát ra khỏi bức tranh này! Nói rõ hơn người vẫn còn là người trong tranh.

Bạch Hà Sầu nhàn nhạt cười nói:

- Nên dù cho người mạnh hơn nữa cũng chỉ là trong tranh. Người lĩnh ngộ được pháp tắc trong tranh thì nhiều nhất chỉ có thể tận lực sử dụng những pháp tắc đó . Khi gặp phải đối thủ tu vi cao hơn người như là ta!

Hắn giơ ngón tay quẹt nhẹ lên bàn, lập tức cả cái bàn lộ ra một vết nứt rồi không tiếng động bị chia thành hai nửa! Chỉ nghe Bạch Hà Sầu tiếp tục cười nói:

- Người xem... ! Ngay cả toàn bức tranh cũng bị ta cắt làm hai, người bắt quả chỉ là một người trong tranh mà thôi ! Tranh cũng bị cắt đứt vậy người hay vật trong đó cũng đều cắt đôi. Một chiêu vừa rồi của ta không phải tác dụng trong không gian này mà là trực tiếp đem không gian này cắt đứt. Không gian cũng đứt rồi vật trên đó tự nhiên cũng đứt thôi !

Sau khi nói xong, hắn nhìn Rodriguez hỏi:

-Người hiểu chưa?

431. Chương 309: Đích Thân Tới!

Rodriguez ngưng trọng suy tư một hồi, khom lưng sâu một cái:

- Cám ơn chỉ điểm của người! Đạo lý này đúng là ta chưa từng nghĩ qua. Nếu có cơ hội ta nhất định chuyên tâm lĩnh ngộ thật tốt nhưng ...

Hắn biến sắc, quát:

-Ngài bắt đi đức ngài công tước, cho dù ta biết bản thân không phải là đối thủ của người, cũng không thể không cùng ngài liều chết một trận! Người tuy tu vi cao hơn ta nhưng nếu tất cả mọi người đều liều mạng thì cũng chưa chắc không có cơ hội thương tổn ngài!

Bạch Hà Sầu cũng không tức giận, thản nhiên nói:

- Đó là bổn phận của người. Ta không thích chiếm lợi thế của người khác nên không ngại nói thật với người trạng thái hiện tại của ta rất đặc thù. Chiêu trăm phá thiên lúc này là “Trăm hư không” mà ta tự sáng tạo ra, là một chiêu cực hao phí trừ phi ở trạng thái hoàn hảo của ta mới có thể thu phát tự nhiên, còn trạng thái hiện tại của ta lại không thể sử dụng nhiều. Cho nên dù cấp độ của ta cao hơn người nhưng về lực lượng tuyệt đối hiện tại lại không mạnh hơn người bao nhiêu, người có thể an tâm động thủ đi.

Rodriguez lúc này mới có chút bình tĩnh. Một kích phá không lúc này của Bạch Hà Sầu với thực lực kinh khủng đã đạt tới cảnh giới phi nhân rồi, tuyệt đối không phải bản thân có thể đối kháng được. Nếu một chiêu vừa rồi hắn không sử dụng được nhiều lần thì bản thân mới có cơ hội để liều mạng.

-Cứu công tước quan trọng hơn, mọi người cùng lên đi!__ Rodriguez cắn răng.

Bây giờ ngay cả Joanna cũng trở nên nghiêm nghị, không có chút nào lỗ mãng nữa. Nàng nhìn ra người áo trắng trước mặt sợ rằng thực lực còn vượt qua sư phụ mình, đối mặt với cấp cường giả này nàng nào dám nổi tính nóng nảy bậy bạ?

Joanna trong lòng đã quyết, toàn thân đấu khí bốc lên, mái tóc bạch kim tung bay. Ở phía xa xa bàn tay nàng giơ lên, miệng ngâm xướng những chú ngữ, một tia quang mang xuất hiện dưới trong tay. Không khí trong nháy mắt như đông lại thành một thủy cầu. Sau đó dưới sự dẫn dắt của bàn tay nàng làm thành một đoàn thủy cầu hướng Bạch Hà Sầu bay tới. Hắn chỉ nhẹ nhàng cười. Tâm niệm vừa động một chỉ đã bắn ra. Hoả diễm đấu khí thi triển ra chỉ là một đốm lửa nho nhỏ va chạm cùng với đoàn thủy cầu. Uy thế so với đoàn thủy cầu đang gào thét thì nhỏ hơn rất nhiều nhưng là chỉ có một đốm lửa nho nhỏ đó thôi, trong nháy mắt dẫn phát dây trời bạch khí, hơi nóng bốc lên... Bạch Hà Sầu trình độ đấu khí đã đạt đến cỡ nào, hoả diễm do hắn tạo ra há chỉ có thể so sánh với một ngọn lửa bình thường? Lúc quyết đấu với Lam Hải đốm lửa nhỏ này đã thiêu cháy một bình rượu bằng bạc đến vô tung vô ảnh. Đây chính là lực lượng ngưng đọng tới một điểm, nhìn chỉ là một đốm lửa nho nhỏ nhưng là năng lượng cô đọng so với Thủy hệ ma pháp của Kiều Kiều đâu chỉ cao hơn có mười lần?

Mắt thấy một đốm lửa nhỏ làm bốc hơi cả dòng nước, trong chớp mắt còn thuận theo dòng nước một đường lan về trước. Joanna tức thời đại kinh thất sắc, liên tục lùi về sau nhưng đốm lửa đó lại có thể thuận theo cảm ứng ma lực của nàng khi thi triển ma pháp một đường đuổi theo. Joanna lui thế nào đều bị đối phương khóa chặt, mắt thấy đốm lửa sắp thiêu đến góc áo của nàng rồi !

Một chiêu này lúc Lam Hải cùng Bạch Hà Sầu đấu pháp, với bản lãnh của Lam Hải cũng không thể trực tiếp ngăn cản. Chỉ có thể dẫn dắt hoả diễm đối phương tới bình nước mới có thể chống đỡ được. Nhưng là Joanna có loại bản lãnh như Lam Hải sao?

Ngay lúc nàng liên tục lùi lại phía sau, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một thanh kiếm màu bạc nhỏ dài, kiếm phong gào thét. Một đạo hàn khí lạnh thấu xương thổi tới, nhất thời chặn được diễm hoả tinh. Một kiếm của Cybaster đâm ra cũng lập tức cảm thấy băng sương đấu khí của bản thân lại bị một đốm lửa nhỏ kia của đối phương hủy đi. Hắn xuất kiếm giúp Joanna đỡ một chiêu lại đứng với bốn chữ “tự chuốc lấy hoạ”. Đốm lửa nhỏ đó tìm được chỗ bùng phát lập tức hướng theo hắn bắn tới, may là vũ kĩ Cybaster thật sự không tệ. Thời khắc quan trọng trong lòng quả quyết liều mạng phát xuất toàn bộ đấu khí, tức thời toàn thân được đấu khí bao bọc đến ngay cả mặt đất hắn đang đứng chớp mắt cũng đông kết thành một tầng băng! Trên trường kiếm của hắn tức thời gió tuyết gào thét, đốm lửa một đường thôn phệ lên. Khuỷu tay Cybaster đột nhiên rung lên trường kiếm cấp tốc bắn ra theo hướng Bạch Hà Sầu ở xa xa mà đâm tới! Nhưng đốm lửa đó lại theo một kiếm của Cybaster, lập tức dính lên trường kiếm đang ở giữa không trung, trong chớp mắt đem thanh trường kiếm đầy băng tinh hòa tan! Chớp mắt đã hóa khí giữa không trung đến một hạt cát cũng không còn lại.

Tay Bạch Hà Sầu lắc một cái liền đem đốm lửa đó thu về, nhìn Cybaster một cái:

-À! Người cũng muốn góp phần hả?

Trong mắt Cybaster chớp qua một tia sơ hãi, thành thật khom người, sau đó nói:

- Cha thường nói với ta: người là đương thế đệ nhất cường giả. Ta tự nhiên không phải là đối thủ của người nhưng ta lần này là muốn rèn luyện bản thân, có thể gặp được cường giả như người nếu không thể cầu chỉ dạy một chút thật là quá đáng tiếc ...huống hồ...

Hắn dừng một lát nói:

-Trong hoàn cảnh này, người sẽ không có ý định giết ta chứ!

Bạch Hà Sầu gật gật đầu, âm thanh không vui không buồn:

-Không sai, vậy người cùng lên đi !

Joanna mới vừa rồi chịu một cái thiệt thòi không dám một lần nữa thi triển ma pháp hữu hình nữa mà nhanh chóng niệm chú ngữ ma pháp trối buột. Bạch Hà Sầu cười nhẹ :

-Ta đã nói rồi ta đã đứng ngoài không gian này pháp tắc trong không gian này nào có thể trối buột được ta.

Nói xong cũng không thèm liếc mắt nhìn Joanna một cái.

Bản thân Rodriguez bây giờ giống như đang gánh cả ngàn cân trên người. Lúc này Joanna ra tay, Cybaster tương trợ. Hắn lại vẫn một mực đứng đó không hề động đậy chỉ vì hắn cảm nhận được hơn một nửa sự chú ý của BHS đều khóa chặt lên trên người hắn. Giữa hai người nhìn như rất bình tĩnh nhưng kỳ thật Rodriguez cảm thấy cơ thể bản thân trái phải trên dưới đều bị đối phương khóa chặt, hắn thậm chí cảm thấy áp lực của một nguồn lực cường đại trôi nổi ở trên, chỉ cần bản thân có bất kì động tác nhỏ nào kích động thì lập tức sẽ dẫn đến một kích như sấm chớp !! Rodriguez nhìn chằm chằm khác gì đang đứng nhưng thật ra đang ngằm găng sức chống cự!

Bạch Hà Sầu đúng là không nói dối hắn, khi lão thi triển cái “trảm hư không” tuyệt luân khủng bố đã hao phí nhiều sức lực huy động pháp tắc không gian đối phó với hắn. Nhưng cho dù là vậy, trình độ Bạch Hà Sầu vẫn hơn xa Rodriguez! Vốn những pháp tắc lúc trước sử dụng tùy ý bây giờ lại đều biến thành như trối buột bản thân. Nếu nói chi tiết một chút tình trạng hiện nay Rodriguez đối mặt với Bạch Hà Sầu cũng giống như tình trạng lúc trước trên quảng trường ngày chính biến cung đình cao thủ kiếm thánh áo xám đối mặt với Rodriguez vậy! Lực lượng pháp tắc không gian bị đối phương chiếm ưu thế mặc cho bản thân động tác thế nào trong phạm vi áp bức của đối phương, Rodriguez cảm thấy loại áp lực này thật khiến bản thân có chút nhịn không nổi muốn thổ huyết. Một khắc công phu này thôi, trang phục cả người Rodriguez đã bị mồ hôi thấm ướt. Cuối cùng chịu không nổi áp lực đột nhiên hét to một tiếng!

Theo một tiếng hét lớn, Rodriguez toàn lực thi triển, thân thể chớp động liên tục tại chỗ! Cái này đã đem toàn bộ bản lĩnh của hắn thi triển ra, nhìn như cơ thể hắn chớp động tại chỗ nhưng thật ra là đem tốc độ làm chậm đến vô số lần. Rodriguez đã trong một thoáng thời gian đó cơ thể dùng đỉnh phong pháp tắc không gian chớp mắt thực hiện thuận di mười bảy mươi tám lần! Chớp mắt đã thử từ mười mấy gốc độ đi đột phá nhưng đáng tiếc hắn toàn lực thi triển tốc độ nhanh đến cực hạn . Nhưng mặc hắn lợi dụng pháp tắc không gian ra sao một tia ý niệm của Bạch Hà Sầu vẫn khóa chặt lấy hắn. Rodriguez bất đắc dĩ chỉ có thể chọn lựa liều mạng một phen. Sau khi băng sương đầu khí phát huy đến cực độ, trong không khí đột nhiên đông kết thành điểm điểm băng châu!

Vốn trong không khí tự nhiên không nhìn thấy sự tồn tại của nước nhưng sau khi băng sương đầu khí phát huy đến cực độ đem cả phiến không gian này đông kết lại. Thân thể Rodriguez lao nhanh về phía trước, người ở giữa không thuận di liền ba cái. Người còn chưa tới nhưng băng sương đầu khí sắc bén đã ở trước ngực Bạch Hà Sầu rồi! Khi băng sương đầu khí tiếp xúc cơ thể đối phương, hơn nữa cuối cùng là tiếp xúc thật chất thì Rodriguez trong lòng thầm định: “cuối cùng để ta đánh tới người rồi!!” .Nhưng khoảnh khắc tiếp theo lòng hắn lại chìm xuống đáy vực!!

Vốn băng sương đầu khí của Rodriguez ngưng tụ đã thật sự đánh lên người Bạch Hà Sầu nhưng thời không phảng phất như đứng lại! Trong lòng Rodriguez bất lực, rõ ràng cảm thấy một cỗ lực lượng của đối phương đột nhập vào trong băng sương đầu khí của mình. Sau đó ..... khiến hắn nhìn thấy một cảnh kinh khủng mà cả đời chưa từng thấy qua!

Băng sương đầu khí màu bạc huy hoàng mãnh liệt do bản thân phóng xuất ra ...động lại thành băng!!

Đấu khí cũng có thể đóng băng???

Rodriguez tưởng bản thân sinh ra ảo giác rồi! Nhưng là tận mắt nhìn thấy đấu khí bản thân rõ ràng sát trên người đối phương, nhưng không một tia lực lượng tiến về trước nửa phần cứ vậy đọng lại ở đó ...Băng sương đấu khí đối phương sử dụng lại cơ hồ ngay cả không gian cũng bị đông kết sau đó lại còn có biến hóa! Sau khi băng sương đấu khí đọng băng sương đấu khí rõ ràng là Bạch Hà Sầu chiếm thể thượng phong, đấu khí của hắn xâm nhập vào trong đấu khí của Rodriguez giống như một cây đao băng đâm vào một tảng băng cắt xẻ trái phải, chớp mắt đem đấu khí của Rodriguez phá tới tứ phân ngũ liệt. Dưới sự bạo liệt của đấu khí, Rodriguez cảm thấy đầu ngón tay và xương cốt bắt đầu bạo liệt. Rodriguez đau khổ hừ một tiếng, hắn dùng hết sức rung động cơ thể một cái thoát khỏi trói buộc của đối phương, người hướng về sau lui lại nhưng bắt đầu từ đầu ngón tay đến cánh tay hắn từ vô số lông mao đều thẩm thấu ra từng tia máu tươi, mà xương cốt bên trong cơ thịt bị đấu khí đối phương tàn phá đã không biết xuất hiện bao nhiêu tổn thương rồi!

Bạch Hà Sầu lại ” Ý! ” một tiếng nhìn thấy Rodriguez rút lui thành công nhẹ nhàng nói:

- Không tệ ! Người mạnh hơn Duyệt ! Năm xưa dưới một chiêu này của ta đã phế đi một cánh tay của hắn! Người lại có thể rút lui thành công bị thương mà không tàn phế cũng xem như hiếm có rồi.

Nói xong, ánh mắt thản nhiên, tùy ý run lên một ngón tay liền phá giải một nhát chém của Cybaster. Cybaster dưới tay Bạch Hà Sầu đấu khí lập tức bị hóa giải phụt một tiếng thổ ra huyết.

Chỉ qua mấy chiêu công phu, ma pháp sư cấp tám Joanna sắc mặt trắng bệch, kỵ sĩ cấp chín Cybaster thổ huyết, thánh kỵ sĩ Rodriguez thụ thương còn Bạch Hà Sầu ngồi đó ngay cả móng cũng chưa từng lìa khỏi ghế!!

Đỗ Duy đứng đó. Hắn khác với Joanna, hắn biết rõ thực lực Bạch Hà Sầu , biết bằng vào bản lãnh của bản thân cho dù ra tay đánh lén cũng không gây ra được thương tổn nào cho đối phương. Nhưng hắn một mực quan sát tỉ mỉ tìm cơ hội, trong lòng hắn vốn có chủ ý là: nhân lúc đối phương không để ý lấy ra mũi tên mũi tên địa ngục Fedora (1*) cho Bạch Hà Sầu một phát! Nhờ vào cây thần khí này có thể cho hắn một chút phiền phức mà! Nhưng nhìn thấy chỉ cần thời gian mấy cái chớp mắt, mấy cao thủ đều thảm bại thối lui, bản thân ngay cả cơ hội đánh lén cũng không có làm Đỗ Duy không khỏi uể oải trong lòng.

Bạch Hà Sầu này thật không cách nào địch nổi sao? Cho dù sau này có thể tìm đến Gandalf áo xanh cũng chỉ e...

Nhưng bây giờ Bạch Hà Sầu quay lưng về Đỗ Duy, Đỗ Duy trong lòng quả quyết nhấc tay áo lên. Lần đầu tiên ra tay rồi!

Hắn lần đầu tiên ra tay thi triển vẫn là ám chiêu cũ. Trong nháy mắt mấy trăm cầu lửa phun ra, cự ly gần lại còn dày đặc. Năm xưa ngay cả Gandalf xanh cũng thiếu chút nữa bị hắn nướng chín. Nhưng Bạch Hà Sầu ngay cả đầu cũng không quay lại, mấy trăm cầu lửa đến xung quanh cơ thể hắn đột nhiên toàn bộ khựng lại trong không khí! Cố gắng dẫn nổ hỏa cầu trong cự ly đây kín như vậy chỉ cần dẫn nổ một cái lập tức sẽ sinh ra phản ứng liên hoàn. Đỗ Duy liên tục thôi động nhưng những hỏa cầu đó bị thứ gì đó đóng băng lại. Đỗ Duy kinh khủng phát hiện ngay cả cảm ứng ma pháp của bản thân dùng để thôi động hỏa cầu khi tiếp cận cơ thể Bạch Hà Sầu cũng bị một cổ lực lượng cổ quái của đối phương che đi! Những hỏa cầu đầy trời này cứ như là điều đứt dây. Quyền khống chế đã không còn nằm trong tay Đỗ Duy nữa!

Bạch Hà Sầu xoay người lại nhìn Đỗ Duy cười cười:

-Chiêu này của ngươi thật là thú vị. Đây là ma pháp thuần phát của ma pháp sư sao? . Nhưng đây chắc không phải là thuần phát chân chính, là ngươi dùng cách cổ quái gì đó mô phỏng ra, chỉ giống ở bề ngoài thôi! Đối phó với người bình thường đã đủ rồi nhưng vẫn là một trò cười! Ma pháp thuần phát thật sự là phóng thích ma pháp vô hình! Tâm niệm vừa động một cái ma pháp liền chớp mắt thi triển ra! Động tác ngươi như vậy còn có tung tích, dờ dờ ương ương (2*) mà thôi! Nếu ngươi thật sự biết thuần phát ma pháp nói không chừng còn có thể gây chút phiền phức cho ta.

Nói xong hắn chỉ là thối nhẹ một cái hỏa cầu đầy trời liền đồng loạt bị dập tắt!!

-Ngươi còn bản sự nào khác một hơi thi triển ra đi!

BHS nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy thở dài trong lòng, nghĩ mũi tên Fedora cũng không cần lấy ra nữa, lấy ra hơn nữa cũng không có tác dụng. Không khỏi cười khổ một tiếng:

Người lợi hại, ta không phải là đối thủ !

- Tốt! __Bạch Hà Sầu gật gật đầu:

- Ta nói rồi sẽ cho người một cơ hội. Hiện nay cơ hội đã hết! Nếu như người đã nhận rõ sự thật thì theo ta tiếp tục lên đường đi !

Nói xong hắn đứng lên hướng ra ngoài mà đi. Khi đi qua người Rodriguez hắn dừng một chút thấp giọng nói:

- Thiên phú của người đã vượt qua thầy của người nhưng thực lực của người hiện tại vẫn không bằng hắn !

Rodriguez cắn răng đang muốn ngăn cản, Đỗ Duy lại thở dài lắc đầu với hắn:

- Ngài Rodriguez không cần ra tay nữa! Ta đi theo hắn vậy.

Dừng một lát hắn trầm giọng nói:

- Hắn không phải là người mà chúng ta có thể đối phó. Người đi về tìm đủ người rồi trở lại! Bây giờ chơi cũng chỉ là hy sinh uống phí mà thôi .

Sắc mặt Rodriguez biến đổi, hít sâu hơi, gật gật đầu với Đỗ Duy:

-Vâng! Ta bây giờ về! Nhất định mang người đến cứu ngài!

Trong lòng Đỗ Duy khổ sở cũng không nói nhiều theo Bạch Hà Sầu đi ra khỏi lữ điểm gần như đã đổ nát hết. Đường phố bên ngoài sớm đã rối loạn, lữ điểm đột nhiên đổ hết một nửa, xung quanh không biết có đến bao nhiêu người vây đến xem náo nhiệt, xa xa còn có binh sĩ trị an địa phương đi đến. Đỗ Duy không muốn nhiều phiền phức mang lại tai họa cho những người bình dân vô tội này, dứt khoát xoay người lên ngựa cùng Bạch Hà Sầu đi ra xa.

Hai người ra khỏi trấn tiếp tục một đường đi về tây bắc. Bạch Hà Sầu biết Đỗ Duy dặn Rodriguez đi tìm người giúp, hắn lại giảm tốc độ chậm lại từ từ mà đi ,hiển nhiên là chờ đợi không sợ.

Trong lòng Đỗ Duy càng bất lực, trong lòng càng thấy vô vọng.

Gặp phải sự tồn tại của loại cường hân này cái gì âm mưu gian kế đều thành vô ích. Tại khoảnh khắc này trong lòng Đỗ Duy đột nhiên hận chính bản thân! Rõ ràng bản thân có kỳ ngộ người thường không cách nào có được: gặp được thầy dạy tốt nhất, học được tuyệt kỹ đỉnh nhất. Nhưng bản thân trước nay đều là đầu trí không đầu sức, gặp bất kỳ khó khăn nguy hiểm nào đều toàn mượn đến gian kế và chút thông minh qua ả thêm vào thân ở vị trí cao dần dần bỏ quên nhiều việc tu luyện. Nếu bản thân sớm cần cù khổ tu thực lực tự nhiên không như hiện tại. Vậy hôm nay trong lữ điểm dưới hiện trạng có một thánh kị sĩ giúp đỡ cũng không đến nỗi đối với Bạch Hà Sầu ngay cả một cơ hội liều cũng không có! Trong lòng Đỗ Duy lần đầu tiên đối với phong cách hành sự của bản thân sản sinh dao động ...Trước thực lực tuyệt đối bất kì âm mưu gian kế cũng chỉ là trò cười mà thôi.

Bạch Hà Sầu thấy bộ dạng cắn răng nghiêng lợi của Đỗ Duy trên ngựa chỉ cười nhẹ một tiếng:

- Bộ hạ người đi tìm người giúp chỉ mong lúc lần sau họ đến, thực lực người mang đến dừng quá kém!

Trong lòng Đỗ Duy đã nản chí nghe được lời này cũng chỉ là nhích nhích khóe miệng một cách tê dại.

Lại đi hết một ngày một đêm về hướng tây bắc. Sáng sớm hôm nay, đường đi càng thêm hoang phế, phóng mắt nhìn xung quanh đều là hoang dã. Còn ở phía xa xa, giữa hai sườn núi lại là một đoạn tường thành bỏ hoang! Nơi này vốn trong lịch sử đại lục là có danh tiếng đỉnh đỉnh! Hẹp cổ giữa hai ngọn núi cùng tường thành này vốn là một quân sự yếu địa thông đến tây bắc tên gọi là Lãnh Tuyên Quan. Theo năm tháng, khi đại vận hà đào thông nối từ giữa đại lục đến tây bắc thẳng một đường thủy thì quan ải trên đất liền này mới mất đi tác dụng rồi dần dần ở đây hoang phế, ngày qua tháng lại tường thành hoang phế đổ nát

biến thành bộ dáng hiện nay. Bây giờ nhìn từ xa xa, tường thành hoang phế đầy phế tích đổ nát, trên mặt tường đầy nứt nẻ và cỏ dại, ngay cả thành lâu quan ải cũng đã đổ nát hơn nửa rồi.

Hai người cưỡi ngựa trên đường đi, xa xa khi còn cách quan ải hoang phế này khoảng ngàn thước. Bạch Hà Sầu nhìn hùng quan năm xưa này đột nhiên thở dài, từ từ nói:

- Ta nhớ người trên thảo nguyên mấy chục năm trước khi cùng đế quốc Roland thành địch từng ngày ngày nghĩ đến việc đem quân đông chinh. Lúc đó dũng sĩ trên thảo nguyên mỗi ngày trong lòng đều nghĩ đến là "Đạp phá Lãnh Tuyền Quan"! Nhưng hiện tại nhìn xem Lãnh Tuyền Quan này không cần công phá tự nó đã bị hoang phế mà giao thông hiện nay lại đổi thành đường thủy. Chuyện trên thế giới này biến hóa vô cùng, ai có thể biết chuyện sau này biến thành cái dạng gì chứ!

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng:

-Người cũng có chuyện nhìn không thấu cơ à!

Bạch Hà Sầu cười cười đang muốn nói gì đột nhiên trong mắt chớp qua một tia hàn khí uy nghiêm, sắc mặt biến đổi trên mặt lộ ra một biểu tình kỳ dị! Là sự nghiêm túc chưa từng lộ ra trên mặt hắn bao giờ kể từ sau khi Đỗ Duy gặp Bạch Hà Sầu! Cái dạng như gặp đại địch này ngay cả lúc hắn giao thủ cùng Lam Hải cũng chưa từng có! Bạch Hà Sầu đột nhiên thắng ngựa lại nhìn tường thành hùng quan xa xa trong mắt một mảnh mờ mịt sau đó lộ ra một loại mục quang cuồng nhiệt kích động!!

- Hay! Hay! Hay!!

Bạch Hà Sầu đột nhiên ha ha cười lớn một hơi nói liền ba tiếng hay sau đó hít sâu hơi cười nói:

- Không nghĩ đến trên đại lục này cuối cùng còn có cường giả chân chính!!

Nói xong hắn đột nhiên nhảy xuống ngựa, hướng về phía hùng quan trước mặt chánh sắc nói:

- Vu vương Đại Tuyết Sơn Bạch Hà Sầu xin mời ngài ra đây gặp mặt đi!

Đỗ Duy sửng sốt lại quả nhiên thấy dưới tường thành hùng quan từ từ đi ra một bóng người bóng người. Nhìn qua cực nhỏ ồm ồm như từ giữa không khí đột nhiên xuất hiện vậy. Kỳ thật hắn một mực đứng đó lại không thi triển bất kì pháp thuật ẩn thân nào chỉ là dùng một cách kì dị đem toàn bộ sinh khí che giấu đi. Hắn đứng đó dường như cơ thể đã cùng cỏ dại đất vàng trên tường thành hoang phế đó hợp thành một thể vậy! Ngay cả nhân vật cường giả như Bạch Hà Sầu cũng phải đến cự ly mấy trăm thước mới đột nhiên phát hiện ra!!

Đỗ Duy nhìn kỹ người này, một đầu tóc xám, một thân áo bào xám mộc mạc trên áo còn dính không ít bụi đất, khuôn mặt lão lộ vẻ già nua với những nếp nhăn chằng chịt như khắc lên. Nhưng nhìn kỹ thì thấy trong mỗi nếp nhăn đều như mang một loại cơ trí sâu sắc. Đôi mắt lão nhìn như đục ngầu nhưng lại khiến người ta sau khi nhìn một cái cơ hồ hãm nhập vào trong nhãn thần của lão. Ông lão ăn mặc mộc mạc này từ từ đi đến khiến người ta không tự chủ sinh ra một cảm giác kỳ quái:

Dường như giữa trời đất này chỉ có một mình lão vậy!!

Giọng nói người này rõ ràng là khàn khàn nhưng khiến người nghe rồi không khỏi sinh ra một loại tôn sùng trang trọng!

- May là ta không đến muộn! Cuối cùng ở đây gặp được vu vương của Đại Tuyết Sơn rồi! __Ông lão như than nhẹ.

Bạch Hà Sầu hít một hơi lại cười nhẹ nói:

- Ủm, ngài đến đây đợi ta chỉ không đến để gặp ta đơn giản như vậy. Xin hỏi thân phận ngài?

- Ta à...

Trong tiếng than, ông lão như tự nói với chính mình:

- Tên của ta...để ta nghĩ xem! Có khá nhiều năm rồi không ai gọi tên ta...À! Tên ta là...Saint Paolo...Không sai! chính là tên này!

Bạch Hà Sầu nghe rồi mặt không biểu tình. Mà Đỗ Duy nghe xong cái tên này lập tức trợn tròn mắt ra!!

Trên đại lục Roland ngay cả tên dân cũng biết một điều: cả đại lục không cần biết ngươi là tuyệt thế cường giả như thế nào?! Quyền hành thiên hạ như thế nào?! Nhưng có tư cách thêm vào trước tên mình một chữ “Saint” thì theo hiến pháp đế quốc Roland cùng giáo điển Quang Minh Thần điện đều ghi thiết luật chỉ cho phép một người có tư cách có quyền hạn này. Chính là giáo hoàng!

Vậy người này chính là đương nhiệm giáo hoàng Quang Minh thần điện_ St Paolo XVI bệ hạ!

432. Chương 310: Phá Hoại

Đương nhiệm giáo hoàng thần điện Saint Paolo XVI xuất hiện ngay tại Lãnh Tuyền quan.

Lão một thân mặc áo xám mộc mạc đến chặn đường vị Vu vương Đại Tuyết Sơn Bạch Hà Sầu .

Bạch Hà Sầu sắc mặt bình tĩnh nhưng sự cuồng nhiệt cùng hưng phấn trong mắt càng thêm nồng đậm. Đỗ Duy đứng gần hắn có thể cảm giác được trên người Bạch Hà Sầu đang bộc phát chiến ý làm cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Quái vật này thật là kinh khủng, chỉ là tự nhiên dẫn phát chiến ý mà đã cường đại như thực chất! Ngay cả Đỗ Duy đứng cạnh hắn cũng bị chiến ý này bao phủ không khỏi toàn thân hưng phấn và kích động lên.

- Ngươi là người đứng đầu thần điện vốn không để vu vương Đại Tuyết sơn trong mắt! Âu cũng là tín ngưỡng của bất đồng. Ngươi đến đây ngăn cản ta là muốn cùng ta so tài ?

Bạch Hà Sầu nhìn thẳng Giáo hoàng nói

Paolo XVI khe khẽ thở dài:

- Ta ở trong thần điện nghe nói việc ngươi trên đường đánh bị thương giáo đồ của ta. Thẩm phán trưởng kia tuy có chút khiến ta không thích nhưng thực lực của hắn đã cỡ ma pháp sư cấp tám rồi. Ta nghe họ trở về miêu tả, cẩn thận suy nghĩ về trang phục của người trên đại lục này thì ngoài người đến từ Đại Tuyết Sơn cũng thật ngĩ ra còn người nào khác nữa. Vu vương bệ hạ! Ta tuy chỉ còn bộ xương già nhưng đại lục Roland dưới ánh sáng quang minh của thần chiếu rọi thì ta thân là người hầu của thần ở nhân gian không thể cho phép có người khinh nhờn quang minh của thần linh. Đáng tiếc nhân tài trong thần điện quá ít ỏi nên người có khả năng gánh vác chia sẻ cùng ta cũng không có!

Nói xong, giáo hoàng ho khan hai tiếng, không nhin được mà thở dài.

Hai người nói đến đây thì ngừng.

Đỗ Duy ở phía sau chợt lạnh ngắt, một áp lực cường đại không tên đột nhiên trùm lên người! Hắn thực lực không đủ mà phải đứng ở nơi đang có hai đương thế đại cường giả đối đầu. Tuy không nhằm vào hắn nhưng với khí thế cường đại vô hình của mỗi bên đang phát ra đối chiến . Đỗ Duy đứng quá gần liền ăn miếng! Cảm thấy bản thân dù đứng trên mặt đất nhưng ý thức trong đầu đột nhiên chìm vào đại dương không bờ bến. Chung quanh đều là những cơn sóng khổng lồ, vô số dòng chảy kích động, ý niệm duy nhất lúc này của Đỗ Duy là bản thân giống như một con thuyền nhỏ trôi nổi giữa đại dương bao la đang gầm thét, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm.

Sắc mặt càng thêm trắng bệch, đau đớn không nói nên lời, bất đắc dĩ liều mạng đem tinh thần lực bản thân ra chống đỡ. Đột nhiên mũi miệng chảy ra máu tươi, thân thể mềm nhũn ra, chỉ cảm thấy mắt trở nên tối đen đi, trong đầu vô cùng đau nhức! Đỗ Duy trong lòng hoảng sợ, hắn biết mình tuyệt đối không thể ngất đi! Một khi ngất đi tinh thần lực sẽ hoàn toàn mất theo, đến lúc đó ý niệm sẽ không khống chế được của cơ thể nữa. Trước áp lực của hai đại cường giả tức thời sẽ bị cuốn vào trong cơn lốc do hai người quyết đấu tạo ra, lập tức sẽ bị nghiền nát! Khi bản thân tỉnh lại sẽ biến thành một tên dân không một chút ý thức!!

Trong lòng Đỗ Duy tuy hiểu rõ, mặc cho mồ hôi chảy ròng ròng thấm ướt hết áo nhưng càng lúc tinh thần càng nỗ lực mạnh hơn. Tinh thần lực bản thân càng kéo càng dài, mơ hồ đã không thể khống chế được sự nguy hiểm! Vào thời khắc nguy hiểm này Đỗ Duy cảm thấy toàn thân bất ngờ chấn động, một luồng hơi lạnh đánh tới làm toàn thân lập tức đông cứng. Nhưng tinh thần lực hắn tức thời được thả lỏng ra, ảo giác

tinh thần nổ tung trong đầu liên biến mất, đầu óc dần thanh tĩnh lại. Trong tai thì nghe tiếng cười lạnh của Bạch Hà Sầu:

- Nhóc con không biết sống chết ! Ta và giáo hoàng đang dò xét nhau, ngươi đạt tới cảnh giới nào rồi mà có khả năng theo dõi? Thành thật đứng im đợi đó ! Đừng cố dùng một chút tinh thần lực đáng thương của ngươi để theo dõi chúng ta chiến đấu nữa!

Nghe xong, Đỗ Duy liền cảm thấy thân thể rời khỏi mặt đất nhẹ nhàng đứng đưa bay ra ngoài. Người đang ở giữa không trung đột nhiên cảm thấy trong ngực khó chịu ói ra ngụm máu. Sau khi phun ra ngụm máu nhanh chóng thấy ngực thoải mái trở lại, quyền không chế tinh thần lực toàn bộ về hết lại trong tay ! Đỗ Duy hiểu Bạch Hà Sầu trong lúc hấn bên bờ vực đã kéo hấn trở lại, trong lòng không khỏi cảm kích đối với tên ác nhân này. Âm thanh Bạch Hà Sầu lại lần nữa truyền đến:

- Ngươi không cần cảm ơn ta! Ngươi có chết hay không ta không quan tâm! Ta quan tâm chính là con sủng vật của ta, nếu ngươi chết thì sủng vật mà ngươi đã ký khế ước linh hồn cũng chết theo.

Lúc Đỗ Duy rơi xuống đất đã bay ra ngoài trăm thước, sau khi đặt móng xuống đất chỉ cảm thấy thân thể bủn rủn, một chút hơi sức cũng không còn. Tuy chỉ là trong một khoảnh khắc nhưng Đỗ Duy biết bản thân không biết đã đi qua đi lại hết mấy lần cửa tử. Hai đại cường giả âm thầm dùng tinh thần lực dò xét đối phương, so đấu vô hình như hai đầu quái thú xung kích vào nhau. Bản thân hấn như một con kiến nhỏ nhỏ kẹt ở giữa, mém chút là thịt nát xương tan!

Bạch Hà Sầu sau khi ra tay đem Đỗ Duy đưa ra xa xa phía sau mới quay đầu lại nhìn Giáo hoàng phía xa cười nhạt nói:

- Hay cho Giáo hoàng ngươi! Tên nhóc này cũng là công tước người Roland các ngươi, vừa rồi khi ra tay lại không hề sợ sẽ giết chết hấn sao?

Paolo XVI cười nhạt một tiếng:

- Đối mặt với vu vương, ta nếu lơ là một chút chỉ sợ là đã xong hết rồi!

Bạch Hà Sầu ” Hừ!” một tiếng , chân trái bước lên một bước . Một bước này nhất thời sinh ra hiện tượng lạ !!

Giáo hoàng thở dài trong miệng niệm:

- Thần nói ta cho phép hắc ám tồn tại nhưng hắc ám sẽ vĩnh viễn không thể áp đảo được quang minh. Nếu không đưa tới ta tịnh hoá...

Hấn nói như tự lẩm bẩm với mình nhưng từng chữ một vào tai Đỗ Duy như búa tạ. Đến cuối cùng, mỗi chữ như nặng ngàn cân cuốn đến một cổ sóng âm vô hình.

Khoảng cách giữa Bạch Hà Sầu và Giáo hoàng chỉ có khoảng hai trăm thước, bây giờ đột nhiên trên đường đi hai trăm mét này mất thường cũng có thể nhìn thấy từng đạo, từng đạo sóng âm quái dị lao tới như biển rộng dâng trào!! Sắc mặt Bạch Hà Sầu ngưng trọng hai tay để sau người từng bước một tiến về phía trước.

Một câu này của Giáo hoàng mỗi một chữ đều hàm chứa thánh lực cực mạnh, hóa thành mười mấy đạo sóng âm cuồng bạo khuếch tán trên khoảng cách hai trăm mét giữa hai người. Bạch Hà Sầu cũng rất mạnh mẽ, hấn cũng không làm gì chống đỡ chỉ đơn thuần như vậy một bước đi vào trong sóng âm, mắt thấy một đạo sóng âm va trên người hấn, áo bào trắng trên người Bạch Hà Sầu tức thời phồng lên sau đó nghe “xuy xuy” vài tiếng ... Mấy tia sáng màu bạc đột nhiên xuất hiện trong chu vi quanh thân Bạch Hà Sầu. Đây mấy luồng sáng bạc lạnh lẽo giống như ánh trăng nhưng lại lợi hại vô cùng. Sóng âm thoa đầu tiên khi còn cách cơ thể Bạch Hà Sầu mấy thước đã bị mấy luồng sáng bạc bén nhọn như dao ấy cắt nát thành mảnh vụn. Bạch Hà Sầu một bước bước ra như khiến cho mọi thứ tức thì dừng lại! Giáo hoàng dùng chú ngữ tạo ra mười mấy sóng âm bắn trước sau bắn tới, Bạch Hà Sầu vẫn đứng ở trong vùng sóng âm, chung quang thân thể xuất hiện các vài luồng sáng bạc, hấn chính là đang sử dụng băng sương đầu khí lợi hại vô cùng!

Càng về sau sóng âm gào thét càng mãnh liệt, áp lực lên Bạch Hà Sầu dần dần tăng thêm, bước đi dần dần chậm lại nhưng hấn vẫn cứ bước chậm rãi từng bước một hướng về Giáo hoàng không dừng lại!

Sắc mặt Giáo hoàng ngưng trọng, đột nhiên ở xa xa vươn tay chỉ tới Bạch Hà Sầu, trong miệng ngâm xướng từng câu giáo điển:

- Nếu là sùng sái ta, ta sẽ thương hại. Nếu là miệt thị ta sẽ trừng phạt!

Ngón tay điểm một cái, trong khoảng cách giữa hai người bất chợt không dấu hiệu gì sinh ra dị biến! Khoảng cách giữa hai người bỗng kéo dài ra vô hạn. Cảnh vật hoang dã chung quanh tức thời toàn bộ không thấy, trừ đường đi dưới đất ra những chỗ khác toàn bộ biến thành một mảnh hư không!! Mắt thấy khoảng cách giữa Bạch Hà Sầu và Giáo hoàng đang cỡ trăm thước nhưng pháp thuật kia đã làm trăm thước trở nên vô hạn, xa không thể đụng tới.

Pháp thuật này là tuyệt chiêu trong thần thuật! Giáo hoàng bằng vào thần lực vô thượng của thánh cấp thay đổi pháp tắc thời không khiến cho cự ly trăm thước ngăn ngủi biến thành đường lên trời. Bạch Hà Sầu dừng bước, đứng im nhìn Giáo hoàng trước mặt, đột nhiên chau mày. bước lên trước mấy bước. Lần này lại không hề có bất kì sự ngăn cản nào, nhưng Bạch Hà Sầu nhìn lại thì khoảng cách hai người không hề được rút ngắn chút nào. Ánh mắt Bạch Hà Sầu đột nhiên loé lên, không tiến tới mà lùi liên tục lui lại mười bảy mười tám bước, ngẩng đầu nhìn Giáo hoàng, khoảng cách hai người vẫn không thay đổi bị kéo xa chút nào.

Bạch Hà Sầu cuối cùng cười cười:

- Thú vị !Thú vị! Không ngờ hôm nay ta lại gặp một vị thánh cấp có linh ngộ quy tắc khác thường.

Pháp thuật này của Giáo hoàng là dùng quy tắc không gian khiến cho khoảng cách giữa hai người dài ra vô tận. Bạch Hà Sầu dù tiến hay lui, đều không cách nào thay đổi khoảng cách giữa hai người. Người khác bước một bước cũng khoảng nửa thước, nhưng sau khi Saint Paolo XVI thay đổi thời không thì mặc cho Bạch Hà Sầu tiến hay lui đều bị trói buộc tại chỗ như cũ. Hắn tiến hay lui trong không gian này căn bản đều là dậm chân tại chỗ! Đây không phải là pháp thuật che mắt hay là pháp thuật tạo ảo giác đánh lừa. Mà là thay đổi pháp tắc của thời không.

Đỗ Duy ngồi phía xa nhìn hai người đấu phép, trong lòng xúc động không thôi. Hắn cẩn thận nhớ lại mấy trận quyết đấu của cường giả thánh cấp mà bản thân từng chứng kiến. Bước vào thánh cấp, lực lượng cũng không còn hạn chế ở cảnh giới bình thường nữa. Cường giả thánh cấp không chỉ hạn chế trong tu luyện lực lượng lớn nhỏ mạnh yếu mà còn từ “lượng” thăng cấp đến “chất”! Đó là pháp tắc mới, là khác biệt căn bản giữa cường giả thánh cấp và người bình thường. Đỗ Duy ngẫm lại những thánh cấp là đối thủ của Bạch Hà Sầu

Rodriguez am hiểu chính là linh ngộ quy tắc của không gian, thậm chí có thể sử dụng đỉnh cao. Khi hắn đối chiến với đối thủ bình thường, dùng linh ngộ đối với pháp tắc không gian mà đứng ở thế không thể thua. Cho nên thánh cấp của Rodriguez là dựa trên việc “lợi dụng” quy tắc.

Giáo hoàng xem ra cao hơn Rodriguez một tầng, hắn không chỉ hiểu biết quy tắc mà thậm chí có thể sửa đổi pháp tắc không gian! Như sự thay đổi pháp tắc thời không này giữa hai người khiến cho Bạch Hà Sầu bị trói buộc không cách nào tiến lên hay lui về sau được. Nếu Bạch Hà Sầu không cách nào phá giải thì hắn chạy một trăm năm trong đó cũng đừng mong áp sát Giáo hoàng! Lực lượng thánh cấp của Giáo hoàng là dựa trên việc “tu sửa” quy tắc!

Vậy còn Bạch Hà Sầu thì sao...Nghĩ tới đây đột nhiên nghe thấy Bạch Hà Sầu cười khê .Hắn không làm việc thừa là tiến hay lui nữa. Mà nhắm hờ mắt lại, cẩn thận dụng tâm cảm thụ cái gì đó, cuối cùng thở dài từ đáy lòng, khen thưởng nói:

- Thật độc đáo! Thật độc đáo! Giáo hoàng người hôm nay đúng là khiến ta rất ngạc nhiên vui mừng !

Giáo hoàng hơi hơi gật đầu, trên khuôn mặt già nua hiện ra vài phần uể oải, cánh tay khô gầy đưa ra như có chút quá sức, đầu ngón tay chỉ hướng Bạch Hà Sầu hình như đang run nhẹ. Nghe được lời Bạch Hà Sầu, ôn hòa cười một tiếng:

- Vu vương ngài khiêm tốn rồi ! Ta e cố hết sức cũng không phải là đối thủ của ngài.

Bạch Hà Sầu trầm tư một hồi nói:

- Người đã không khiến ta thất vọng, ta sao có thể khiến người thất vọng chứ ?

- Tuy vậy ! - hần cười ha ha một tiếng - Người có thực lực thay đổi quy tắc thời không đúng là khiến ta ngạc nhiên thán phục! Nhưng đáng tiếc người vẫn còn là ...

Nói tới đây hần dừng một chút rồi thấp giọng nói tiếp:

-...Người... trong... tranh !

Ở đầu ngón tay hần, vô số đầu khí sáng bạc như đàn rắn từ khắp người Bạch Hà Sầu chọt loạn xạ bắn ra, tấn công vào mảnh không gian hỗn độn hư ảo xung quanh, dưới sự công kích của vô số đầu khí chớp mắt bị khai mở ra vô số lỗ nhỏ! Không gian hư ảo bị nghiền nát, dữ dội nổ tung!

Bạch Hà Sầu đứng trong vụ nổ, mặt lộ nét cười đột nhiên nhấc tay phải lên cao, quát nhẹ một tiếng...Trong tiếng rít gào, một luồng sáng lạnh chói lóa từ lòng bàn tay hần bắn ra. Đầu khí sắc bén chói lòa như thể tàn phá bất kì thứ gì trước mặt, như tuyết lạnh từ trên trời trực tiếp quét xuống mang theo sức mạnh vô cùng bất tận ... Không có đất trời rung chuyển, không có cát bay đá chạy. Nhưng khi lực lượng băng sương đầu khí vô địch này chém ra! Quy tắc không gian mà Saint Paolo XVI cố sức thay đổi ...

Cả không gian dưới đầu khí này chia làm hai!

Bạch Hà Sầu nhẹ nhàng bước từng bước nhỏ về phía trước, từ vết nứt không gian bị chém rách đi ra . Mọi thứ ảo tượng xung quanh hư không hỗn loạn đều hóa thành hư ảo! Nhìn lại lần nữa, trời vẫn như cũ là trời, đất vẫn như cũ là đất, đường vẫn như cũ là đường! Nhưng Paolo XVI đã ở trong khoảng cách mười bước!

433. Chương 311: Gió Mây Biển Sắc

Phương bắc, Rừng rậm đóng băng.

Đang vào mùa đông, băng tuyết rơi đầy trời. Năm nay, gió tuyết khác thường ở rừng rậm Đóng Băng khiến người ta vô cùng khổ sở. Tuyết phủ ở khu rừng, nếu ngẫu nhiên giẫm lên một bước thì gần như ngập thẳng tới bắp đùi.

Bein Ulrich dẫn 30 dong binh Sói Tuyết chậm rãi di chuyển trong rừng. Để di chuyển được trên đất tuyết, các dong binh hai chân mang hai tấm ván mỏng vừa dài vừa rộng. Trong cái thời tiết quỷ quái này, ngay đến cả đám ma thú kia dường như cũng không thể chịu đựng nổi giá lạnh như vậy, rất ít khi ra ngoài hoạt động.. Suốt 9 ngày liền đã không có thu hoạch, lần đi săn này làm đoàn trưởng Bein Ulrich cực kỳ không hài lòng. Nhìn thời tiết quái dị này mang đến cho Bein Ulrich một dự cảm bất an. Đi tới bờ nam hồ Đại Viên trong rừng rậm Đóng Băng . Sau khi mệnh lệnh cho các dong binh dưới quyền hạ trại, Bein Ulrich một mình ngồi trên khối băng nham ven hồ lắng lặng trông qua hồ Đại Viên nhìn về hướng bắc phía xa xa...

Hồi tưởng lại năm đó, lần đầu gặp công tước Hoa Tulip trong Rừng Rậm Đóng Băng... Khi mọi người đến hạ trại bên bờ hồ Đại Viên cùng trải qua một hồi biến cố hiểm nguy. Chính sau khi lần đó, đoàn dong binh Sói Tuyết cùng công tước Hoa Tulip đã kết tình hữu nghị nồng hậu.

Mà vị công tước Hoa Tulip kia...

Trong lòng Bein Ulrich không nhận được sự nỗ lực người thiếu niên thần kỳ ấy, hần lại có thể tới được phía bắc của hồ Đại Viên ! Thân là đoàn trưởng đoàn dong binh Sói Tuyết, dòng máu chảy trong thân thể Bein Ulrich chính là dòng máu mạo hiểm. Ước vọng lớn nhất cả cuộc đời này của hần là có thể có một ngày thám hiểm bờ bắc Đại Viên hồ. Thân là một kẻ ưa mạo hiểm, nếu cứ lặng lẽ chết già trên giường thì đó quả thật là một điều sỉ nhục! Số mệnh tốt nhất của một kẻ ưa phiêu lưu chính là có thể chết trên đường mạo hiểm.

Bein Ulrich nghĩ đến xuất thần. Sau đó quay đầu lại nhìn các dong binh trẻ tuổi đang làm nhiệm vụ. Hần khe khẽ thở dài...“Đáng tiếc, mình còn phải dẫn dắt các anh em này kẻ tặc chiến đấu”

Nếu hần chỉ có một mình thì không có gì phải lo lắng. Vậy hần đã sớm mang một thanh kiếm cùng bọc hành trang nhắm bờ bắc thẳng tiến. Nhưng bây giờ... dong binh đoàn Sói Tuyết không thể thiếu một người có kinh nghiệm phong phú cùng uy vọng xuất chúng đứng đầu.

Đã 2 năm trôi qua từ lúc Đỗ Duy cùng đoàn dong binh Sói Tuyết gặp nhau tại rừng rậm Đóng Băng. Trong 2 năm này, đoàn dong binh Sói Tuyết đã có không ít gương mặt mới thay cho các mạo hiểm giả chết trên

hành trình. Bein Ulrich vẫn nhớ rõ từng khuôn mặt bộ hạ mà hắn đã đích thân mai táng, còn có một số người vì thân thể già yếu không có cách nào để tiếp tục làm dong binh. Như đầu bếp già Độc Nhân Long được mọi người yêu quý ấy, 3 tháng trước đã đi tây bắc đến hành tỉnh Desa đầu nhập dưới trướng công tước Hoa Tulip, chọn một công việc nhàn nhã, an tâm dưỡng già.

“Năm tháng không chờ người, mình còn phải gánh vác dong binh đoàn này, nhiều vận mệnh anh em như vậy đặt trên người mình. Không biết phải chờ đến khi nào mới có cơ hội thực hiện giấc mộng mạo hiểm của mình.”

Hắn ở đây nghĩ đến xuất thần. Trên mặt đất trống ven bờ hồ phía sau, tên đầu bếp trẻ đã dọn sạch tuyết đọng rồi nhóm lên một đống lửa to. Khi ngọn lửa ấm áp bốc lên trời, nhưng đúng lúc này... Bein Ulrich tự dưng cảm thấy choáng váng cả mặt mày! Hắn chưa kịp có phản ứng, chợt nghe xung quanh 4 phương 8 hướng cùng lúc truyền đến những âm thanh ong ong như sấm. Nhưng hết lần này đến lần khác tiếng sấm này cảm giác như không phải từ trên trời giáng xuống! Sau đó trong nháy mắt, mặt đất bỗng nhiên rung chuyển dữ dội. Bein Ulrich lão đảo ngã từ trên khối băng nham xuống, cả người rơi ngập trong tuyết, ngay lập tức hắn cảm thấy ở bên dưới thân mình, toàn bộ mặt đất đang rung lắc, rạn nứt dữ dội. Tiếng nổ oanh oanh liên tục không ngớt, tất cả mọi người đều không đứng vững nổi, ngã xiêu ngã vẹo. Sau đó chợt nghe âm thanh nứt gãy khắp nơi, cây cối mọc chung quanh bờ hồ gãy đến tận gốc, sụp đổ ầm ầm trong cơn động đất. Mỗi lần mặt đất rung chuyển là có cây bật gốc. Lớp băng trên mặt hồ cũng phát ra âm thanh rạn nứt, mảnh băng bay tán loạn khắp nơi, đến lớp băng rắn chắc thật dày kia cũng đang sụp đổ ầm ầm! Giữa sự rung động dữ dội này, Bein Ulrich trong lòng chỉ biết kinh hoàng, chỉ muốn lớn tiếng hét thật to, nhưng cổ họng dường như cứ bị tắc lại, một chút âm thanh cũng không thể thoát ra được!

Rất lâu sau, như thể đã trải qua một khoảng thời gian giống như tận thế, sự chấn động dữ dội này rốt cuộc mới lắng lại. Các dong binh Sói Tuyết mặt mày tái mét nằm rạp dưới đất, lều trại sớm đã toàn bộ sụp đổ. Sau khi động đất kinh hoàng, lớp tuyết trên mặt đất xuất hiện mấy khe nứt thật sâu nhìn không thấy đáy, nhìn xuống phía dưới cũng không biết là khe hở băng nham sâu bao nhiêu nữa!

May mắn là không có dong binh nào rời xuống.

Bein Ulrich cố gắng bò lên, giật mình hoảng hốt nhìn ra bốn phía, há miệng phun ra băng tuyết trong miệng, khẩn trương kêu lớn:

- Có ai bị thương không? Ai còn sống hãy kêu lên một tiếng !

Các dong binh đều mở miệng đáp lại, Bein Ulrich cẩn thận đếm lại tổng số người, thấy không có ai tổn thất thì đã vững dạ hơn nữa.

Hôm nay trời đất đột nhiên ra oai, động tĩnh kiểu như thế này, tràng diện kỳ lạ như vậy, thật làm cho người ta lòng sợ hãi. Ngay đến cả đám dong binh Tuyết Lang gan dạ, trước cảnh trời đất này, trong lòng cũng khiếp đảm. Bọn họ mặc dù dám đối đầu với ác ma hung dữ, nhưng đối mặt với uy quyền không thể lường được của trời đất, tất nhiên cũng vẫn sợ hãi.

Bình tĩnh một chút sau cơn kinh hồn, mọi người mới xích lại gần cùng nhau dọn dẹp tàn cuộc. Nói về sự tình hết sức kỳ lạ vừa rồi, cả đoàn trưởng Bein Ulrich kinh nghiệm phong phú cũng không giải thích được. Sau khi vội vàng dựng lại lều trại từ đầu, Bein Ulrich sắc mặt âm trầm, ra quyết định:

- Chúng ta chỉ ở lại đây một đêm. Ngày mai khi trời vừa sáng sẽ lập tức trở về!

Trong các dong binh có người kêu lên :

- Thưa đoàn trưởng ! Lần đi săn này, mọi người đã cực khổ qua nhiều ngày như vậy mà không có thu hoạch gì! Nếu cứ như thế này mà quay về thì thật làm cho người ta quá uất ức!

Về mặt Bein Ulrich vô cùng kiên quyết:

- Không! Ta đã quyết định rồi! Lần đi săn này, trên đường đi ta toàn cảm thấy sự tình hết sức kỳ lạ. Cho dù là mùa đông thì bọn ma thú đó cũng sẽ không biến mất một cách không có lý do đâu! đến một con ma thú cũng không tìm thấy! Huống chi, hoàn cảnh vừa rồi mọi người cũng đã chứng kiến cả. Có quý mới biết được có chuyện gì đã xảy ra. Để mọi người đều được an toàn. Thà tay không về còn hơn!

Hắn là đoàn trưởng, quyết định đã đưa ra nên mọi người chẳng cần phải nói thêm gì nữa. Mọi người cùng nhau cố gắng nhóm lửa lần nữa, chuẩn bị nấu ăn. Nhưng chưa đến một khắc sau, Bein Ulrich đột nhiên đứng thẳng dậy, vẻ mặt kinh hoàng nhìn về phương bắc...

Phía bắc của hồ Đại Viên, chợt nghe thấy tiếng gào khóc gầm rú âm âm của không biết bao nhiêu ma thú từ phương xa truyền đến! Đỉnh tai nhức óc xen lẫn là những tiếng âm vang của mặt đất hỗn loạn. Cũng chẳng biết có bao nhiêu sinh vật đang mau chóng chạy trốn nữa...Chợt nghe thấy phía sau, một người dong binh đang ngồi ở trên đại thụ cạnh gác chỉ về hướng bắc, hỗn hỗn hướng về phía Bein Ulrich hô to:

-Đoàn trưởng! Nhanh! Nhanh! Mau nhìn xem ! ! !

Bein Ulrich chạy bay đến, nhảy lên trên mỏm đá trông xa về phía bắc. Vừa nhìn qua, sắc mặt lập tức trắng bệch không còn hột máu!!

Hướng bắc đó, nhìn dọc theo chỗ đất tuyết ven hồ Đại Viên đến chỗ xa xa bên trên phía chân trời nổi tràn lên cuộn cuộn tuyết trắng. Đằng sau còn chỉ chút một đồng, ước lượng khoảng mấy trăm nghìn ma thú vừa gào thét vừa chạy đến! ! Nào là gấu tuyết khổng lồ, gấu đất khổng lồ, ma sói tuyết, chuột độc tuyết nham, Tà diện chu hựu, rồng đất băng hệ...vân vân... to có to, nhỏ có nhỏ , đồng loạt chạy hướng về đây. Trong lúc chạy, hình thành nên một dải to dài như dòng nước lũ nhắm thẳng nơi này mà chạy như bay đến! Trong dải ma thú đang lao vùn vụt ấy, có không ít ma thú giẫm đạp lên nhau. Thế nhưng tốc độ chạy vẫn không giảm đi chút nào! Những ma thú này không phải là dã thú thông thường, nhất là không thể ngờ còn có một số ít những ma thú khổng lồ. Chẳng hạn như Tà diện tri chu, bình thường vốn chỉ sống dưới mặt đất nhưng giờ cũng đang chạy như bay trên mặt đất.

Nhìn thấy dòng ma thú đang ngày càng chảy lại gần, rất nhiều dong binh mặt đã cắt không còn chút máu, đầu óc mụ mẫm đứng thần người tại chỗ không biết phải phản ứng như thế nào? Đội trưởng Bein Ulrich nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng lập tức trở nên trống rỗng...

Vô số ma thú như thế chạy rầm rầm về chỗ dăm chục người đang đứng ...Dựa vào bản lĩnh của đoàn dong binh Sói Tuyết, đối phó với một hai ma thú tầm trung thì có lẽ có cơ hội thắng. Nhưng..... nhưng đối mặt với cỡ hàng trăm ngàn ma thú đang như dòng lũ chạy đến đây, chưa kịp đánh đã bị dòng lũ này nuốt chửng mất rồi !

Lúc này trong lòng hắn đã mất hết tất cả hy vọng, vốn muốn gào bảo các thủ hạ cầm lấy vũ khí phòng ngự, nhưng hiện tại xem ra đến cả việc hét lên cũng chẳng thể làm nổi.

- Mọi người.....mọi người..... Bein Ulrich nghiêng rằng quát lớn__ Mọi người mau mau tụ lại một chỗ, tìm nơi cao mà tránh...nhanh trèo lên cây đi !

Dòng ma thú trong phút chốc đã đến ngay trước mắt, các dong binh nhìn thấy dòng ma thú này mà trong lòng kinh hãi tuyệt vọng. Nhưng Bein Ulrich với kinh nghiệm phong phú đột nhiên trong lòng lại nảy lên một ý, phát hiện ra một điều tưởng chừng như rất nhỏ .

Đã biết mọi người đều đang rất sợ hãi, nhưng những ma thú này hình như còn hoảng sợ hơn ! Nhiều loại ma thú khác nhau như thế này cùng chạy đến, có không ít ma thú là thiên địch với nhau nhưng trong lúc chạy ngẫu nhiên va đụng nhau cũng không xung đột chút gây hấn, cũng không để tâm đếm xỉa đến! Có vẻ như so với những người này chúng còn kinh hoảng gấp mười lần !

Giống như một dòng nước lũ chảy cuốn ngang qua mặt. Khi dòng ma thú đến ngay trước mắt, Bein Ulrich bất giác nhắm chặt mắt lại .Vì biết rõ không thể chống lại nên hắn tức thì mất đi tia hi vọng cuối cùng. Nghe thấy bên tai những tiếng gầm gừ không ngớt, những ma thú kia hoặc bay hoặc chạy hoặc leo trèo hoặc nhảy lên, chen chúc, va đụng, giống như đàn dê đang sợ hãi, nhằm thẳng phía nam khu rừng mà chạy trốn, chạy trốn một cách vội vàng! Chúng đối với những người dong binh này chẳng có một chút hứng thú gì cả, đến việc nhìn những kẻ đang thất kinh hồn vía cũng chẳng thèm nhìn, nhằm một mạch hướng nam mà thẳng tiến.....

Lúc này đội trưởng Bein Ulrich đang mở to mắt nhìn, dòng ma thú đã sớm chạy về hướng nam rồi. Hắn cả người toát đầm đìa mồ hôi lạnh, bị một ngọn gió lạnh lẽo thổi qua làm thân thể run rẩy. Nhìn lại bản thân mình toàn bộ không bị thương tích gì cả, thế mà lại sống sót sau biến cố ấy.

Trải qua biến cố ma quỷ này, trong tâm trí mỗi người dong binh đều lưu lại một ấn tượng cả đời khó có thể quên được ! Đối mặt với hàng trăm nghìn ma thú nhưng cả đội dong binh này lại không có ai chết cả. Chỉ có mấy người không may trèo lên cây trôn bị dòng ma thú chạy đâm vào gốc cây, khiến cho người rơi xuống đất bị vài vết thương nhẹ mà thôi. Ngoài điều đó ra, đám ma thú kia đối với sự tồn tại của những người này không có lấy một chút quan tâm.

Bein Ulrich nhìn về phương bắc, hít một hơi thật sâu! Phương bắc...phương bắc nhất định đã xảy ra chuyện gì đó ?

Đỗ Duy vẫn còn đang ở chỗ Bạch Hà Sầu và Giáo hoàng, đương lúc hai đại cường giả lo quyết đấu thì vị công tước của chúng ta tiếp tục tính toán trong đầu. Trên thế giới này, người có thể đấu lại được với một kẻ nông cuồng dị thường như Bạch Hà Sầu, e rằng chỉ có lão tộc trưởng Long tộc thôi!

Mà ngay lúc này đây, ở nơi phương bắc xa xôi, vượt qua rừng rậm Đóng Băng và Cánh Đồng Băng Bị Lãng Quên. Tại nơi phương bắc tràn ngập những tội ác đỉnh điểm đó, phía dưới của Thần Sơn... Lại là một khung cảnh khác ! !

Trên mấy trăm con rồng bụi đang giang rộng đôi cánh lượn vòng phía trên không, từ miệng loại sinh vật cấp cao thân thể to lớn này không ngừng phát ra những tiếng gầm rú khó hiểu !

Mà Thần Sơn... Không! Bởi vì nơi này đã không còn là " Thần Sơn" nữa !

Vốn dĩ giống như một thanh kiếm chọc thẳng lên trời. Là đỉnh cao do thần linh giáng hạ xuống đất. Lúc này đã sụp đổ hơn nửa, chỉ còn một ngọn núi nhỏ bị cắt cụt .Trên mặt đất, vô số mỏm đá rần chắc dày đặc to nhỏ khác nhau. Bây giờ chỉ còn là một cảnh hoang tàn đổ nát! Trên cánh đồng băng xuất hiện vô số khe rãnh nứt toác .

Mấy trăm con rồng bụi này cũng chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì ?

Vì vừa mới không lâu trước đó, mặt đất bỗng nhiên bị chấn động mạnh mẽ, sức mạnh cơn địa chấn khiến cho núi lở đất rung. Lập tức những con rồng bụi sống ở Thần Sơn dồn dập bay ra khỏi hang ổ của chúng. Từ trên bầu trời, cả Long tộc bắt đầu dĩ bay nhìn nơi trú ngụ của chúng_Thần Sơn đang sụp đổ âm âm ngay trước mắt! !

Trên bầu trời, hơn trăm con rồng bụi đang ra sức kêu gào rên xiết ra những âm thanh thật thê lương xen lẫn cùng điên cuồng .Ngay trên không trung, xuất hiện một con rồng bụi với thân hình to lớn, toàn thân phủ một màu vàng óng, đang lẳng lẳng bay lơ lửng trên không. Đôi mắt rồng nhìn chăm chú một cách chết lặng xuống phía dưới của Thần Sơn - nơi đã không còn gì tồn tại nữa !

Tộc trưởng Long tộc toàn thân phát ra một màu vàng óng tuyệt mỹ, nhưng giờ trong lòng lão chỉ có duy nhất sự phẫn nộ!

- Thần Sơn ! Thần Sơn làm sao có thể sụp đổ ! Lê nào.....Thần linh đã bỏ rơi Long tộc kiêu hãnh sao? !

Tộc nhân hướng lên trên bầu trời than khóc ! Vì Long tộc không chỉ có mất đi nơi trú ngụ Thần Sơn mà còn suýt nữa bị chôn sống trong tai họa to lớn ấy rồi !

Khi xảy ra tai họa trời long đất lở vừa rồi, ở phía trong Thần Sơn của Long tộc, có một nơi chuyên để cất trữ trứng rồng. Khi Thần Sơn sụp đổ, phần lớn những rồng bụi đều bay trời chết để thoát ra, nhưng mà hơn hai mươi quả trứng rồng kia lại hoàn toàn không cứu được, nên tất cả trứng rồng đều đã bị chôn vùi dưới đồng đổ nát kia. Khả năng sinh sản của Long tộc lại tỷ lệ nghịch hoàn toàn với sự hùng cường của chúng, khả năng sinh sản của Long tộc thấp đến nỗi mỗi một quả trứng rồng đều là cực kỳ quý hiếm. Hôm nay lại gặp tai ương nhận chìm khiến cho hậu duệ của Long tộc bị tuyệt diệt. Cho dù bây giờ Long tộc một lần nữa tìm kiếm nơi khác để sinh sống nhưng muốn đẻ ra nhiều trứng rồng như thế để gia tăng hậu duệ thì không phải chỉ trong vài chục năm hay trăm năm là có thể có lại được!

- Cuối cùng là ... Cuối cùng là ...??

Tộc trưởng Long tộc tự nói lầm nhảm, lửa giận bốc lên bùng bùng, cuối cùng biến thành một tiếng gầm vô cùng giận dữ! Lão vươn dài cổ, ngẩng mặt hướng thẳng lên trời, phát ra một tiếng gầm phẫn nộ

- Đây rốt cuộc là chuyện gì !?

- Tộc trưởng !

Phía trước có một con rồng đen to lớn trưởng thành đang bay đến, tộc trưởng lập tức nhận ra là Hắc Long trưởng thành chuyên phụ trách cảnh giới trong tộc. Ánh mắt lão rồng tràn đầy lo lắng hỏi:

- Làm sao vậy?

- Hướng bắc...Hướng bắc...

Hắc Long khẽ kêu lên một tiếng, trong giọng nói thoáng có một chút hoảng sợ !

- Chết tiệt ! Long tộc vĩ đại, Long tộc kiêu hãnh làm sao có thể để lộ ra sự sợ hãi như thế! Phương bắc! Phương bắc làm sao? Dù bọn tội dân đáng chết kia ngay bây giờ đến xâm phạm, lẽ nào Long tộc lại sợ hãi hay sao! !

Tộc trưởng Long tộc than khẽ. Trong âm thanh than khóc của long tộc lan truyền khắp không trung, lão nhanh chóng triệu tập toàn bộ chiến sĩ Long tộc bay đến tụ lại phía sau lưng của lão tộc trưởng.

- Tộc trưởng ! Hướng bắc ...! Chúng đến rồi !

Phía bắc Thần Sơn, vốn dĩ phía trên cánh đồng bằng tập trung vô số những mỏm đá sắc nhọn như gươm giáo, dày đặc rải đều trên cánh đồng bằng. Những mỏm đá sắc nhọn này đã có từ nghìn năm trước, chính là ranh giới thiên nhiên ngăn cách của Long tộc ở phía bắc của Thần Sơn với tội dân. Nhưng bây giờ sự hùng vĩ của Thần Sơn cùng giới tuyến ngăn cách thiên nhiên kia đã nứt sập gần hết dưới cơn động đất khủng khiếp vừa rồi!

Nhìn hướng về phía bắc...

Phía đường chân trời xuất hiện thấp thoáng một dải đen sẫm, dải đen đen ấy từ xa xa dần tiến lại gần. Đen nghịt và dày đặc, không biết có bao nhiêu thân hình đang hành quân lại đây! Phía trên không, những đốm chấm nhỏ_ vô số những thân hình mềm mại đang bay dày đặc lại .Trên mặt đất, đường đen kịt ấy đã tiến lại gần ngay phía sau, cuối cùng cũng nhìn rõ được rồi! Phóng tầm mắt nhìn ra, thấy ngay một hàng dài đông nghịt. Vô biên vô hạn, nhìn không thấy điểm kết thúc! Cũng không biết nói tóm lại là có bao nhiêu nữa.....

Mười vạn? Trăm vạn? Hoặc là nhiều hơn??

Đông!

Đông đông!

Đông đông đông!!!

Một hồi trống trận nặng nề từ hướng bắc truyền lại, từng đám trận đồ dần dần tiến lại đây tốc độ ngày càng nhanh!

Hai con người màu vàng của Tộc trưởng Long tộc nhìn ra xa. Thì thấy ngay phía trước, ước chừng có mười mấy thân hình cao lớn chừng bảy tám mét. Thân hình chẳng kém chút nào so với Cự Long trưởng thành. Bề ngoài thân mình chúng toát ra sắc vàng. Bắp thịt toàn thân thì kết lại cuộn cuộn. Trong thân thể to lớn ấy, không biết ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh! Mười mấy quái thú này xếp thành một hàng, đang di chuyển những bàn chân to lớn của chúng, ngay phía trước người mỗi quái thú đều có dùi dây thừng làm từ vỏ cây thô mọc trên mặt đất. Vừa treo một cái trống to như một cái nhà ! ! Vừa ra sức gõ. Những quái thú này bước lên phía trước. Từ miệng phát ra tiếng gầm gừ rào rào, trong lỗ mũi thô to đang phun ra toàn khí trắng. Con người màu đỏ tươi tràn đầy sự hung dữ và ý định gây chiến ! ! !

Behemoth!!

Trong số đám tội dân đáng chết này có thú nhân tộc Behemoth?!

Tâm trí Tộc trưởng Long tộc lập tức lắng xuống.....

Từ khi nào, từ khi nào những tội dân thú nhân đáng chết này, đã có thể nuôi dưỡng được Behemoth?! Lúc đám tội dân xâm phạm trước kia, bọn chúng chưa từng có xuất động loại quái vật có sức chiến đấu cường hãn này !

Một Behemoth trưởng thành bất luận là sức mạnh hay hung hãn, đều hoàn toàn đủ để so sánh với một cự long trưởng thành . Loại quái thú đẳng cấp cao này không phải nghe nói đã tuyệt chủng rồi sao? !

Nhìn những bóng đen kịt bay đầy trời kia tiếp tục bổ sung những bóng nhỏ múa lượn bay đến...Mỗi hình bóng nhỏ kia đều rất uyển chuyển, phía sau lưng chúng là một đôi cánh mỏng đang rung động, thân hình chúng so với người thường thì nhỏ nhắn hơn, dung mạo tuần tú, trên người là bộ áo giáp uy nghi được dệt lên bằng muôn vàn phiến lá lấy từ cây đại thụ Kim Ngân, còn mang theo đủ loại hoa văn chạm trổ tinh xảo nữa. Nhưng mà những Tinh Linh nhỏ bé này, bọn chúng tuyệt đối không phải hạng dễ chọc vào đâu! Bởi vì đằng sau mỗi đứa đều mang theo một bộ cung tên tinh xảo!

Long tộc và tội dân chống chọi không biết mấy nghìn vạn năm mới biết được, những cung tên nhìn tưởng như tinh xảo đẹp đẽ ấy kì thực lại là thứ vũ khí đoạt mạng đáng sợ!

-Tinh Linh tộc...?

Tộc trưởng Long tộc nói lẩm bẩm:

Không đúng...Không đúng! Không thể như thế này được!

Vốn khả năng sinh sản của Tinh Linh tộc thấp như Long tộc nhưng mà số lượng Tinh Linh đang bay đầy trời kia e rằng phải có đến mấy vạn !

- Bọn chúng...Bọn chúng làm sao có thể có số lượng đông như thế này được?!

Lúc trước, khi tội dân xâm lược thì nhiều nhất chỉ có thể lên tới mấy trăm Tinh Linh thôi. Đây là số lượng lớn khó có thể có rồi! Nhưng giờ lại là một đạo quân đông nghịt chẳng thấy được đâu là kết thúc.

- Tội dân.....Tội dân làm sao có thể có đội quân to lớn như thế được ?!

Xa xa, lúc còn cách lãnh địa Long tộc khoảng nghìn thước, đại quân Tội Dân đông nghịt giống như đám mây đen bỗng nhiên dừng bước !

Đứng ở hàng đầu là đại quân của Thú Nhân tộc, những ngư nhân, nhân mã, hổ nhân, người gấu, người sói, từng sắc mặt hung tợn, nhe răng trợn mắt, cầm trong tay đủ loại vũ khí, đao kiếm, gậy răng sói, ván ván, quơ vòng trên không, đồng thanh kêu gào!

Hơn mười vạn tiếng kêu gào thét nhất thời thanh thế tận trời!

- Nhiều quá.....nhiều quá.....thực sự nhiều quá...!

Trong lòng tộc trưởng Long tộc càng lúc càng lo lắng:

- Tội Dân.....Những Tội Dân này, làm sao có thể điều động sức mạnh to lớn thế này? Bọn chúng làm sao có thể có được nhiều người như vậy? ! !

Tộc trưởng Long tộc quay đầu lại nhìn những chiến sĩ Long tộc đang bay ngay đằng sau lưng mình... Tổng cộng cũng chỉ có không đến hai trăm long chiến sĩ trưởng thành !

Mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc không tin nổi, tràn ngập vô vàn những điều khó tin, nhưng Tộc trưởng Long tộc lúc này không hổ với vinh dự ” sinh vật tối cường”.

- Các con của ta ! lần này chúng ta sẽ gặp phải một trận chiến tàn khốc nhất!

Tộc trưởng Long tộc thanh âm trầm thấp lạ thường ,chậm rãi nói:

- Nói cho ta biết, các ngươi có sợ không ?

Hai trăm con cự long cùng lúc ngẩng đầu lên gào rống. Nhất thời, tiếng gào rống của chúng tựa như lần át âm thanh của những quân đoàn Tội Dân nơi xa.

- Rất tốt, chỉ cần có Long tộc chúng ta ở đây!- Tộc trưởng Long tộc ngẩng đầu lên kiêu hãnh - Thì sẽ không thể có một dấu chân tội ác nào có thể vượt qua được Thần Sơn! Bởi vì đây là sứ mệnh của Long tộc chúng ta !

434. Chương 312: Ba Kẻ Đứng Đầu

Đã từ xa xưa, Thần sơn ở trong mắt tội dân giống như một bức tường thành ngăn cách vĩnh viễn không thể vượt qua mà nay sụp đổ ngay trước mắt còn lại một đồng đồ nát ! Nơi ấy đã từng chôn cất không biết bao nhiêu dũng sĩ tiền bối trong tộc mình. Hôm nay, nhất định phải để cho nó biến thành phần mộ chôn vùi đám thần lân lớn này!!

Các chủng tộc bị lưu đầy bày binh bố trận đông nghịt như thủy triều dâng, vô số Người Thú giương nanh múa vuốt gầm rú thét gào, gió lạnh thấu xương cũng không thổi nguội đi chiến ý ngút trời của chúng! Behemoth cự thú một lần nữa gõ âm vang tiếng trống trận, tiếng vang “thùng thùng thùng thùng” kia giống như tiếng búa đòi mạng. Theo tiếng trống vang lên, hàng vạn Người Thú ở hàng ngũ đầu tiên bắt đầu phát ra tiếng gào thét chinh tề, rất nhịp nhàng vang dội giống như vạn thú đồng loạt kêu gào, thẳng vút lên làm cho người ta nghe mà trong lòng phát lạnh.

Tộc trưởng Long tộc cùng với đám Tội Dân xâm lấn này đã đánh nhau suốt cả cuộc đời, nên đối với thói quen chiến đấu của bọn chúng đã quen thuộc từ rất lâu. Nghe một hồi gào thét chinh tề đó liền biết ngay kế tiếp sẽ là sự tấn công phủ đầu dữ dội của Người Thú. Mỗi lần phát động thế công thì cái thứ tộc nửa người nửa thú này đều phải gào thét như dã thú một hồi lâu như thế ! Hừ...

Sau chốc lát, đại quân Người Thú bắt đầu từ từ chuyển động. Đội ngũ đầu tiên ước chừng có trên một vạn Người Thú, chậm rãi tiến bước. Bọn Người Thú này gồm nhiều chủng tộc khác nhau, thân thể cường tráng giương nanh múa vuốt, cứ như là một cơn ác mộng! Trên người bọn chúng đủ loại hình dạng áo giáp khác nhau, mới có cũ có, thậm chí còn có không ít áo giáp không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, đã bị rỉ sét ăn mòn, khiến cho người ta thật sự hoài nghi hiệu quả phòng ngự của nó. Quần áo của đội quân Người Thú này được trang bị lung tung khác nhau, nhưng là đối với chúng như vậy cũng đã đủ dùng. Còn vũ khí của chúng lại càng vô cùng kỳ quặc, rất ít có đao kiếm nào tinh xảo, vũ khí của Người Thú sử dụng đa số là những cây côn gỗ dài thô chắc đầu được vót nhọn hoắt, có một số thuần bài bằng gỗ lớn cỡ cánh cửa, nếu như là nhân loại e rằng phải hai ba binh sĩ hợp sức lại mới có thể nhắc lên nổi, nhưng bọn quái Người Thú này con nào con nấy chỉ cần dùng cánh tay cường tráng nhẹ nhàng giơ lên che trước người. Hàng vạn Người Thú bắt đầu chậm rãi tiến tới, khởi đầu động tác của chúng cũng không nhanh lắm, chỉ từng bước từng bước dài chậm chậm đi tới... Trên Bằng nguyên, bọn chúng đạp vỡ nát những tảng đá rải rác trên đường, bước lên vùng cấm địa mà tổ tiên của bọn chúng hết đời này đến đời khác cũng chưa từng vượt qua được... Khi cách Long tộc không đầy ba trăm thước, bọn Người Thú này đột nhiên phát ra một loạt tiếng thét gào, tăng nhanh tốc độ, vũ khí giơ cao, trên mỗi mặt thú hiện ra vẻ hung ác dữ tợn, gào rú như điên cuồng, ào ào chạy đến!

Trong ánh mắt của tộc trưởng Long tộc có chút khinh miệt... đã qua mấy ngàn năm tới nay mà thói quen của bọn dã thú vẫn không thay đổi. Hừ, lão ta ngẩng cao đầu tiếp đó thét dài một tiếng!

Theo lệnh của tộc trưởng, lập tức ở phía sau một Hắc Long thân thể to lớn giương rộng hai cánh nhắm mắt đất phía dưới lao xuống, Hắc Long khổng lồ này là vị “đệ nhất trí giả” trong Thần sơn của Long tộc bị Đồ Duy trêu chọc lúc trước. Thực sự sức mạnh của nó không dễ để cho người khác làm nhục, thân thể sức lực hùng mạnh cộng với vũ khí cao cường giúp nó xếp hạng thứ ba trong Long tộc. Là thị vệ trưởng của Thần sơn Long tộc, nó nhận lệnh liền đầu tiên lao xuống, lập tức theo sau có hơn mười Hắc Long khác gào thét lao nối theo... Hơn mười Hắc Long chỉ trong nháy mắt ngay tại trên bầu trời xếp thành hình cánh nhọn, nhắm đại quân Người Thú trên mặt đất đang xung phong ào ào lao xuống. Khắp bầu trời đều vang dội tiếng rống gầm, hơn mười Hắc Long này đồng loạt dùng hết sức gầm lên phần nộ, hình thành một khí thế uy áp mãnh liệt, đúng là khi Long tộc đối mặt với bất cứ kẻ thù nào đều có ưu thế trời sinh: Long uy !

Bất kể là sinh vật nào khi đối mặt với Long tộc đều cảm thấy cách biệt về cấp bậc chủng tộc, không thể tránh khỏi bản năng sợ hãi tự nhiên đối với loại sinh vật cao cấp này. Giờ phút này giữa không trung hơn mười Hắc Long cùng nhau bổ nhào xuống dưới, giống như một đám mây đen lớn đè lên, long uy kia đâu chỉ mãnh liệt tăng lên gấp trăm lần? Tiếng rống gầm thét truyền đến mang theo uy thế vô cùng áp bức, bọn Người Thú lao đến đầu tiên ngay lập tức bị khí thế này quét tan hơn nửa chiến ý mãnh liệt ban đầu. Không phải là bọn chúng không dũng cảm, mà là quy tắc: sinh vật thấp hơn có bản năng sợ hãi không thể chống lại được đối với sinh vật cao cấp!

Tốc độ tấn công lập tức đã bị ngăn cản lại, thị vệ trưởng Hắc Long kia đã dẫn theo hơn mười Hắc Long khác cấp tốc lao thẳng xuống dưới, đuôi cánh to dài nhằm vào hàng ngũ bọn Người Thú tiên phong quét qua, liền sau đó nó mở cái miệng rộng phun là luồng long tức đặc thù của Long tộc! Hơn mười Hắc Long phun ra đầy trời khí đen cuộn cuộn thổi xuống, tức thì nơi nơi tiếng kêu la thảm thiết truyền đến, đội ngũ bọn Người Thú chạy ở trước nhất thân mình chìm vào trong ngọn lửa cuộn cuộn, không ít Người Thú trên người tức thì bị thiêu đốt toàn thân cháy đen, ngã lộn trên mặt đất một hồi sau đó không còn tiếng động gì nữa. Đám Người Thú còn lại tuy rằng không thiếu can đảm nhưng là Long tộc có được quyền khống chế bầu trời, bay vòng quanh trên bầu trời. Hơn mười Rồng Đen không cần phải hạ thấp độ cao, từng loạt từng loạt long tức phun tràn xuống làm sao đám Người Thú có thể chống trả lại? Dù rằng có một số đặc biệt hung hãn cố liều mạng vùng lên vũ khí trong tay nhắm lên bầu trời phóng ào ào tới, nhưng đối với thân thể cực kỳ cứng chắc của Long tộc thì làm sao có thể gây được thương tổn !

Long uy thêm vào kỹ năng chiến đấu xuất sắc khiến cho đợt tấn công đầu tiên của Người Thú nhất thời tan vỡ. Bọn Người Thú này bị long tức thiêu cháy oa oa gào thét, có một số đã sớm vứt bỏ vũ khí quay đầu chạy trở về hướng phe mình. Đám Hắc Long bay vòng quanh giữa không trung đảo qua đảo lại, thỉnh thoảng vươn trảo ra chụp lấy một tên Người Thú lơ lửng giữa không trung nhẹ nhàng xé toạt! Máu tươi cùng tim gan phèo phổi tung tóe rơi xuống. Hơn vạn Người Thú hỗn loạn ầm ĩ va chạm nhau dồn thành cục, hơn mười Hắc Long kia hình như đối với loại tình cảnh này rất có kinh nghiệm, lập tức tự động bay tản ra bốn phương tám hướng rồi quay lại bao vây, không ngừng tiếp tục phun ra long tức tràn ngập. Người Thú trên mặt đất xem ra thê thảm, bị Long tộc bao vây phun lửa khắp nơi, chạy về hướng nào cũng chỉ là con đường chết... Nhưng suy cho cùng số lượng Người Thú ở đợt công kích đầu tiên có đến trên một vạn, chỉ với hơn mười Hắc Long dù có cố gắng đến thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể làm cho trận thế của bọn chúng rối loạn mà thôi. Nếu muốn tiêu diệt hết bọn chúng thì đâu có dễ vậy ?

Cuối cùng sau một trận long tức, lượng hơi phun ra quá mức làm cho không ít Hắc Long mỗi một không chịu nổi, vậy động hai cánh bay lên không trung. Trên mặt đất sớm đã cháy đen một vùng, không ít Hắc Long kiên nhẫn lao vào hàng ngũ Người Thú săn giết thêm, đồng loạt chụp lấy hoặc cắn tha lên không trung vút xuống ở xa xa, khắp nơi tức thì lại vang đến hàng chuỗi tiếng kêu gào thảm thiết...

Số Người Thú còn lại tuy rằng cũng có một số rất can đảm, ý đồ bất ngờ tấn công phóng lên phía trước nhưng đáng tiếc hơn phân nửa Người Thú đều rối loạn. Đám Người Thú đó tuy rằng thân thể tương đối mạnh mẽ, nhưng là trong tác chiến toàn diện lại chỉ dựa vào dũng khí mạnh mẽ xông tới nên khi toàn cục rối loạn thì dũng khí cũng tiêu tan đi. Mà hễ khi thất trận thì bất cứ ai ai cũng đều nhanh chân, mắt nhìn thấy đồng đội thân ngập trong vòng lửa, tức thì liền cảm nhận được tình thế không hay, thêm vào đó dưới áp lực tự nhiên của long uy thành ra không ít tên đã quay đầu chạy trở về.

Tộc trưởng Long tộc ở xa xa trên không trung nhìn thấy hết thảy, lạnh lùng cười:

- Hừ! Bọn tội dân này, vẫn cứ kiêu cũ ! Cho dù số lượng của chúng nhiều gấp mấy đi nữa thì có ăn nhằm gì !

Ở chốn xa kia, giữa đại quân của Tội Dân, đã có mấy ánh mắt sầm lại thất vọng khi nhìn thấy cảnh giết chóc trên chiến trường.

- Các vị, xem ra chúng ta hay là nên nghe theo lời của cái tên kia mới được!

Một tên quái vật to lớn thân cao ước chừng tới hơn ba thước ồm ồm thở dài. Dù chỉ là tiếng thở dài nhưng vang vọng giống như sấm rền. Trên cái đầu cực kỳ to lớn của quái vật, một cái sừng vừa thô vừa dày mọc ra giữa trán trên cái mũi bự. Toàn thân trước sau hay là tay chân đều thô kệch cứng chắc giống như là đá cuội. Xem hình dáng của nó ba phần lại giống như là tượng nhân (người voi), bảy phần giống tê giác.

Cách bên người nó không xa, một tên thể tích hơi nhỏ hơn so với nó một vòng ôm, phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ, tiếng gào giống như hổ gầm. Mà hình dáng của nó cũng mười phần chính là một lão hổ hình người, chính là bốn chân tỉ lệ lại gần gần giống với con người hơn. Trong cơ thể hùng vĩ của nó dường như ẩn chứa một sức mạnh vô cùng tận. Mà toàn thân da lông nó lại tỏa ra ánh vàng nhàn nhạt, phía trên cái đầu hổ giữa trán chính là hoa văn hình chữ “Vương”, trong mắt hổ chớp lóe ra tia sáng màu xanh biếc hung tợn, trên người mặc một bộ áo giáp màu đen, chỉ sợ nặng không dưới một trăm ký! Và trên hai chân hổ, các móng vuốt hình thành một cái chùy to lớn, Hổ nhân này khi nghe lời của Tê giác nhân nói, không cam

lòng gầm lên một tiếng:

- Nham Thạch! Chẳng lẽ Người Thú chúng ta nhất định phải nghe lời của bọn Tinh Linh ngạo mạn đó sao! Chết tiệt, ta mỗi lần gặp bọn khốn đó, trong lòng liền chán ghét! Cái thứ con nuôi của kỹ nữ này, chỉ cần chúng ta cúi đầu khuất phục với chúng nó một lần, sau này chúng sẽ đem Người Thú chúng ta biến thành nô lệ để mà sử dụng! Cái kiểu này, ta thật là chịu không được! Người Thú chúng ta thân thể so với chúng cường tráng hơn gấp mười lần, sức lực mạnh hơn chúng gấp trăm lần, vì cái gì phải nghe lời bọn chúng!

Tê giác nhân Nham Thạch dùng sức vỗ vỗ bả vai lão hổ, ồm ồm đáp:

- Ta cũng chán ghét bọn chúng, nhưng mà là người kia! Thế nhưng, Đồng Hồ thân ái của ta, chúng ta không thể không tạm thời hướng về chúng nó khuất phục... Người biết đó, sau khi rời khỏi Roland đại lục, Thú nhân tộc chúng ta tổn thất vô cùng nặng nề, các chủng tộc trên không trung tổn thất hầu như không còn, hiện tại chỉ còn có bọn Ưng nhân đó có thể bay, nhưng bộ lạc Ưng nhân hiện giờ dân cư quá mức thưa thớt, không có cách nào chống lại Long tộc ở trên bầu trời. Vừa rồi người đã thấy, dũng sĩ của chúng ta tuy rằng dũng mãnh, nhưng là chúng ta chỉ có một đôi chân mà không có cánh!

Vừa nói xong, ánh mắt của Nham Thạch vừa thoáng quét nhìn bên cạnh, trong giọng nói ngạo lạnh chán chường hẳn:

-Ý của người thế nào? Damines?

Cái tên được gọi là Damines hai người khoảng năm sáu thước, không giống như hai tên quái vật to lớn này, tên Người Thú đó thân thể nhỏ hơn rất nhiều, có điều là hần giờ này đang cười trên tọa kỵ của mình, mà nhìn đến tọa kỵ của hắn, thân hình dài ước chừng tới hai thước, toàn thân bờm lông màu đen, nằm tại đó cũng không yên lúc cào lúc cắn, hai chân trước trên mặt đất cào tới cào lui, trong cái miệng vừa dài vừa nhọn lộ răng nanh ra ngoài... tọa kỵ này lại là một con sói thật lớn!

Còn Damines cười trên lưng sói, thân hình cường tráng vai rộng eo nhỏ, hiển lộ ra sức lực cực kỳ sung túc, mà áo giáp trên người nó, so với bọn Người Thú bát nháo lộn xộn kia có vẻ tinh xảo hơn rất nhiều, toàn thân mặc áo giáp màu đen hoàn chỉnh, thậm chí trên đầu còn đội một cái mũ giáp hình đầu sói.

Nghe Nham Thạch hỏi, Damines quay đầu qua, trên mặt đầy lông, trong cặp mắt lóe ra tia sáng xanh biếc, lại đúng là một tên Người Sói!

-Các người thích làm sao thì làm vậy!

Damines tiếng nói khàn khàn nhưng trong giọng nói lạnh như băng đó lại không thể che dấu cái loại hứng thú khát máu kia chút nào:

- Các người chỉ có hai chân thì đó cũng là chuyện của các người. Lang Kỵ dũng sĩ kiêu hãnh chúng ta sẽ không nghe lệnh của những tên Tinh Linh ngạo mạn đó, ngoài ta ra bất cứ ai cũng đừng nghĩ sẽ điều khiển được Lang Kỵ của ta!

Nói xong, hắn dùng sức vỗ vào con sói lớn phía dưới một cái, con sói lớn lập tức ngẩng cao đầu, mắt lộ ra tia nhìn hung tợn lườm lườm nhìn bốn phía, sau đó mang chủ nhân của nó chậm rãi rời đi.

-Hừ!... Đừng để ý đến hắn.

Đồng Hồ nhìn bóng Damines rời đi, ánh mắt âm trầm:

Bọn Lang nhân này đáng ghét, chỉ là ý vào số lượng đông đúc thôi.

Nham Thạch gật gật đầu:

- Cũng may tên Damines kia tuy rằng đáng ghét, nhưng mà đầu óc coi như còn sáng suốt. Chỉ cần bọn Tinh Linh kia không chủ động chọc giận hắn thì hắn cũng sẽ không phản đối.

Tên thủ lĩnh Lang nhân Damines kia sau khi cười cự lang rời khỏi, băng qua trận địa tới bên trái cách xa hàng ngũ đại quân tội danh đầu tiên, nơi này chính là một vùng đất thiên nhiên đầy hầm hố, hần thúc động con sói lớn dưới thân, bỗng nhiên nhảy vọt lên trên một tảng đá cao hơn ba thước, Damines lộ ra răng nanh bén nhọn, sau đó rút ra trường đao chỉ lên không trung, cao giọng hét to:

- Các dũng sĩ Lang Kỵ! Thời điểm chiến đấu đã tới rồi! !

Hú! Hú!...

Ngay tức thì bên dưới truyền tới một tràng tiếng sói tru! Sau đó chỉ thấy trong vùng đất hầm hố chỉ chít dày đặc cũng không biết bao nhiêu con sói to lớn nằm phục tại đó! Trên lưng những sói lớn này đều trang bị một thứ đơn sơ giống như yên ngựa, mà ở bên cạnh mỗi con sói đều có một tên kỵ binh Lang nhân đứng đó, toàn thân mặc áo giáp, tay nắm chắc trường đao chỉ lên không trung, phấn khích ra sức gào hú.

Cả một vùng đen kịt có đến hàng ngàn tên đang đứng!

435. Chương 313: Tinh Linh Vương

Đợt công kích đầu tiên của tội dân bị chặn đứng một cách thuận lợi khiến nội tâm lo lắng của tộc trưởng Long tộc tạm thời giảm xuống không ít. Xem ra trải qua hàng nghìn năm, bọn tội dân này cũng không thông minh lên được bao nhiêu! Chẳng lẽ bọn chúng không biết: những chủng tộc sống trên mặt đất không thể nào chiến thắng được Long tộc - bá chủ bầu trời? Mấy tên Người Thú này thật đáng thương! Nhiều năm như vậy cũng không tự hiểu rằng lỗ mũi xông lên như vậy chỉ để chịu chết.

Sau khi đợt tấn công đầu tiên bị tan rã, đại quân của tội dân với khí thế đang mạnh mẽ bỗng chìm vào bầu không khí trầm mặc lạ thường. Trong lúc đó, phía trên bầu trời là đội quân Tinh Linh tộc với ưu thế bay lượn khiến cho tộc trưởng Long tộc rất e ngại lại chỉ lượn một vòng xung quanh chiến trường rồi rút lui, ko hề tham dự trận chiến.

Hắc Long tộc dưới sự lãnh đạo của thị vệ trưởng long tộc đầu óc đơn giản đang đại triển thần uy. Nhưng đám Hắc Long thân thể cường tráng sau một hồi liên tục cố gắng phun long tức cũng mỗi một không chịu nổi. Thừa dịp tội dân không tiếp tục công kích, tộc trưởng long tộc chỉ huy tộc nhân cố thủ trên đồng cỏ nát của mặt trước Thần sơn, đồng thời cố sức đào xới tìm lại cái gì. Những nỗ lực của Long tộc cuối cùng cũng có kết quả:

- Cha!

Đại hoàng tử của Long tộc trong hình dáng loài người vọt ra từ đồng cỏ nát của Thần sơn, trên nét mặt tái nhợt pha lẫn chút vui mừng, nhanh chóng vọt đến bên người tộc trưởng Long tộc:

- Chúng...chúng ta tìm được rồi...!!!

Nói xong hắn mở hai tay ra, trong lòng ngực đang ôm một quả trứng rồng. Ánh mắt tộc trưởng Long tộc kích động, gầm nhẹ một tiếng, cẩn thận đưa đầu đến gần đầu lưỡi ra chạm vào một cách nhẹ nhàng

- Còn nữa ko? Tổng cộng tìm về được bao nhiêu?

Lão rồng nhìn đại hoàng tử nói với giọng trầm thấp như đang thở dài.

Đại hoàng tử sắc mặt ảm đạm thấp giọng nói:

- Ngoại trừ 1 quả ở đây còn có 6 quả nguyên vẹn. Ngoài ra còn có 2 quả bị một chút ít tổn thương, tộc nhân đang tìm cách chữa trị nhưng mà hy vọng cũng ko lớn lắm! Trừ chừng đó ra toàn bộ còn lại đều...đều...

Nói đến câu cuối cùng, giọng nói của hắn đã run rẩy đến mức ko nói được nữa.

- Hồng!!!

Lão rồng phẫn nộ ngửa đầu lên trời gầm dài

- Quang minh nữ thần!! Long tộc vì gánh chịu sứ mạng của người đã canh giữ Thần sơn ngàn vạn năm. Chẳng lẽ phải chịu một kết cục như thế này sao!!!!

Đêm ấy, từ phía đối diện bên kia cánh đồng bằng phát ra vô số đốm lửa, đại quân của tội dân đã dựng lên vô số lều trại, thậm chí còn có hàng trăm ngàn người đi phá băng lấy nước về, hình như chưa có ý định sẽ tiến công ngay .

Long tộc đã mất đi nơi trú ẩn Thần Sơn nên bắt buộc phải tạm trú trên đồng cỏ nát. Long tộc kiêu ngạo xưa nay chưa bao giờ lâm vào cảnh ngộ thế này, mắt thấy quân thù trước cửa nhà nhìn đăm đăm chờ đánh chiếm còn nơi trú ẩn của mình thì bị phá hủy. Long chiến sĩ vốn kiêu ngạo như thế mà giờ lại phải sống trên một đồng cỏ nát! Vài con rồng xanh vừa tỉnh hồn liền đi đào móc những quả trứng từ trong đồng cỏ nát. Vốn có 2 quả đã bị hư hại do núi sụp đổ nhưng Long tộc vốn coi trứng như mạng nên vẫn cố gắng hết sức để cứu lại hai sinh mệnh. Hai con rồng xanh hao phí toàn bộ sức lực, nằm ở trước hai quả trứng thổi từng ngụm từng ngụm hơi thở ấm áp vào hai quả trứng, mong muốn có thể bảo trì ấm áp cho hai quả trứng tại đồng cỏ nát lạnh giá này đồng thời dùng long tức từng chút một chữa trị khe nứt trên quả trứng rồng. Đêm ấy là một đêm dài đối với tộc trưởng Long tộc. Là một vị lãnh đạo xuất sắc, lão hiểu rõ tình cảnh hiện tại. Đội quân của tộc dân cứ như đột nhiên từ dưới đất mọc lên. mỗi lần tấn công trước đây nhiều nhất cũng chỉ mười ngàn tộc dân vậy mà lần này...Nhìn ra xa xa thấy một mảng đen đặc kéo dài đến tận chân trời làm lão long cũng không khỏi thở dài.

Khi trời vừa hừng sáng, một vài con rồng vẫn còn ngái ngủ uể oải tỉnh giấc bởi những tiếng động truyền đến từ phía đối diện. Phải sống hoang dã phía trên đồng cỏ nát, các chiến sĩ Long tộc cảm thấy vô cùng ủy khuất, trong lòng chúng đang hoài niệm về những hang động ấm áp trong ngọn thần sơn ...Đang chìm trong mộng đẹp bị những tiếng động của tộc dân đánh thức làm cho chúng càng thêm giận dữ. Nhưng những động tĩnh của bọn tộc dân lại làm cho mấy tên long chiến sĩ cảm thấy tò mò.

Khi trời sáng hẳn, phía mặt trước trận địa của đại quân tộc dân có vài tên thấp bé đang chạy đi chạy lại. Long chiến sĩ nhìn rõ bọn chúng là người lùn, một chủng tộc trong số tộc dân. Những tên người lùn này tuy cơ thể bé nhỏ nhưng lại rất mạnh mẽ, hơn nữa chúng trời sinh là những thợ thủ công cực kỳ xuất sắc. Có lời đồn rằng chúng và người khổng lồ có chút ít quan hệ huyết thống. Vừa sáng sớm đã thấy hàng trăm thợ thủ công người lùn chạy tới chạy lui, sau đó là hơn trăm tên đầu trâu hình người kéo những chiếc xe đơn sơ cũ nát từ phía sau đi ra. Nhanh chóng tháo dỡ những thứ trên xe xuống, bọn người lùn bắt đầu đinh đinh đang đang lắp ráp những linh kiện vừa tháo dỡ từ xe lại. Sau một hồi, xuất hiện tại trước trận địa của tộc dân mười giá tạo hình rất cổ quái. Có vài long chiến sĩ tò mò không biết đó là cái gì, muốn tiến sát lại gần dò xét nhưng Tinh Linh tộc trong cuộc chiến hôm qua không tham chiến thì hôm nay lại không duy trì thái độ bàng quan nữa. Khi những long chiến sĩ bay đến do thám thì hàng ngàn tinh linh tộc trong những bộ áo giáp tinh xảo hoa lệ phóng lên bầu trời, tay cầm cung liên tục bắn tên vào các long chiến sĩ khiến cho các long chiến sĩ không thể đến gần.

Tinh Linh tộc thiên phú thiện xạ, khả năng bắn tên vô cùng thần kỳ đến mức khó mà tưởng tượng nổi. Mục tiêu của mỗi mũi tên đều nhắm đến những vị trí yếu hại trên thân các long chiến sĩ. Nếu là cung tên bình thường thì long tộc không cần phải e ngại, nhưng những cung thủ Tinh Linh tộc này trời sinh đều là cung thủ ma pháp. Những mũi tên của chúng bắn ra đều mang theo một loại ma lực đặc thù của Tinh Linh tộc, nhìn thì rất đẹp nhưng lại cực kỳ nguy hiểm.

Có một long chiến sĩ trẻ chưa biết lợi hại liền tiến lại gần, lập tức bị hơn mười cung thủ Tinh Linh bắn trúng. Những mũi tên của Tinh Linh không biết đã gia tăng thêm loại pháp thuật nào mà có thể làm mê muội hay là trói buộc, sợ hãi hoặc mỗi một mà ngay cả cự long vốn là có khả năng kháng ma pháp cao cũng không thể chịu nổi cùng một lúc 10 mũi tên bắn trúng trên thân thể. Ngay tức khắc nó rống lên hai tiếng rồi rơi xuống. Nếu không phải nhờ đồng đội kéo đỡ thì chỉ sợ đã trở thành tù binh của tộc dân rồi.

Đến khi mặt trời lên cao, tộc trưởng Long tộc đứng trước trận tiền nhìn qua những cỗ xe do người lùn lắp ráp, ánh mắt lập tức biến đổi. Đại bộ phận long tộc đều canh giữ trên thần sơn, cả đời chưa từng đi ra thế giới bên ngoài tất nhiên không nhận ra những thứ này, nhưng tộc trưởng long tộc lại nhận ra. Những cái giá thật lớn đang đặt xếp hàng phía trước không phải là thứ gì khác mà là loại vũ khí tấn công từ xa kinh khủng nhất: Nổ pháo!

Mắt thấy những mũi tên còn dài hơn trường thương vài phần đặt trên những giá nổ, hướng lên trời. Quan trọng hơn là đằng sau còn có mấy trăm tên khốn kiếp Tinh Linh tộc đang mang trong tay những thùng gỗ. Hai cánh võ mạnh bay vọt qua lại giữa các nổ pháo, trong tay không ngừng móc ra từng muống lớn chất lỏng màu xanh biếc, lần lượt từng muống từng muống tưới lên đầu những mũi tên...

Tinh linh tộc không chỉ là cung thủ trời sinh mà còn là chủng tộc hiểu rõ thiên nhiên cây cối nhất, có thể nói tinh linh tộc còn có thêm thiên phú ma pháp sư được tề. Mắt thấy chất lỏng màu xanh dính trên các

đầu mũi tên của nỏ pháo, không cần hỏi cũng biết thứ được chuẩn bị để đối phó với Long tộc chắc chắn phải là loại thuốc độc vô cùng kinh khủng rồi. Nếu như đối phương đã có loại vũ khí khổng lồ tấn công bầu trời từ xa như vậy thì ưu thế bay lượn của Long tộc sẽ bị hạn chế rất lớn.

- Mấy tên tội dân này....từ khi nào trở nên thông minh như vậy?

Lão rồng da đầu tê dại, đột nhiên hạ quyết tâm: “Không thể đợi! Phải nhân lúc này đem quân đi phá hủy hết toàn bộ nỏ pháo đó. Nếu không từ nay về sau, phía mình sẽ phải chịu thiệt hại lớn.”

Nghĩ đến đây, tộc trưởng Long tộc lòng trầm xuống, cao giọng quát:

- Livorno (1*) ! Dẫn lính của mi tiến lên, hủy hết mấy cái giá kia cho ta, ngay lập tức!

Livorno__ thị vệ trưởng long tộc vừa nhận được lệnh liền lập tức xuất phát, nhưng mệnh lệnh của lão rồng vẫn chậm hơn một chút...

Ở xa xa, trận thế của tội dân bỗng có động tĩnh, nghe một loạt tiếng lộn xộn hỗn tạp sau đó là một loạt tiếng trống. Một loạt Behemoth cự thú đứng đĩnh đi ra nhưng lần này không phải bọn chúng là lực lượng tiến công chính. Trong tiếng trống dồn dập, phía trên bầu trời bay đến 2 đội Tinh Linh, mỗi Tinh Linh mặc một bộ áo giáp rất hoa lệ màu vàng và bạc làm từ lá cây, mặt trên điêu khắc những đường nét hoa văn rất tinh tế. Chúng xếp thành 2 đội hàng ngũ chỉnh tề, cung nỏ đeo phía sau, tay cầm những cây kèn được chế tác khéo léo. Khi 2 đội tinh linh vừa sắp xếp xong đội hình phía trước quân trận, lập tức đồng loạt thổi kèn lên, phía dưới mỗi cây kèn là một chiếc lá cây màu xanh, trông như những lá cờ.

Tinh Linh tộc trời sinh vốn am hiểu và nhạy cảm với những hoạt động nghệ thuật mang tính tinh tế tao nhã nên tiếng kèn của chúng thổi ra nghe rất êm tai. Trong không khí, dường như có một luồng ma lực chớp động từ trong tiếng kèn của 2 đội tinh linh. Khi hồi kèn chấm dứt, hai đội Tinh Linh đồng thời cúi đầu, dùng tư thế cung kính nhất như để chuẩn bị nghênh đón một điều gì.

Tiếng bước chân thanh thúy!

Từ trong đại quân của tội dân, có một bóng người chậm rãi dần đi ra... Đến khi mọi người nhìn rõ hình dáng của người này, thì những tên Người Thú hung tợn với khuôn mặt nanh ác nhất cũng bất giác lùi lại với thái độ kính sợ, như thể chỉ lại gần sát nửa bước thôi cũng là bất kính đối với người này. Người này cười trên một sinh vật gần giống như ngựa, toàn thân lông trắng nõn như tuyết, mềm mại như sa tanh.

Một khí chất thần tuấn thần thánh, một phong thái cao quý và trang nhã. Thần thể của nó tựa như một thốt ngựa quý vô cùng đẹp đẽ, toàn thân với những đường nét tràn ngập mỹ cảm trên nhưng không hề thiếu dáng vẻ khỏe mạnh. Quan trọng là khí chất trên thân càng thần thánh cao khiết nên khi nó bước ra, sinh vật thần kỳ này đồng thời mang trên mình một loại oai thế tương tự như long uy của Long tộc!

Trên trán nó là một cái sừng trong suốt bóng lưỡng, từng vòng từng vòng hoa văn nhẹ nhàng phảng phất ra một chút ánh sáng. Sinh vật này vốn chỉ tồn tại trong thần thoại, là thần thú cực kỳ thuần khiết cực kỳ xinh đẹp.

Độc giác thú!

Trong truyền thuyết, loại thần thú này là vật cưng của thần linh, được thần linh yêu mến ban cho vẻ ngoài xinh đẹp cùng sức mạnh thần thánh thuần khiết. Nhưng loại thần thú vốn rất kiêu hãnh này sao giờ đây lại thành vật cười cho người khác cười lên ?

Người ngồi trên lưng độc giác thú có khuôn mặt tuấn mỹ tới cực hạn. Tất cả những nghệ thuật gia trong toàn nhân loại dù khó tính đến đâu cũng ko thể tìm ra một điểm tì vết nào, cả những thi nhân vĩ đại nhất e rằng cũng không đủ lời lẽ để ca tụng sự tuấn mỹ của y. Đôi mắt màu lam sẫm đẹp hơn cả màu nước biển cùng nét cười mỉm thoáng trên khóe miệng như có thể làm tan chảy mọi sự lạnh khốc trên thế gian. Chỉ duy nhất đôi tai nhọn mới có thể biểu lộ thân phận của hắn... Tinh Linh!

Mặc dù tinh linh tộc vốn được ca tụng là xinh đẹp nhưng tinh linh này thật sự có vẻ đẹp khiến người ta phải kinh hãi than thở. Y mặc một bộ giáp bạc bao phủ bằng những hoa văn ma pháp của riêng tinh linh tộc, nhìn qua như là mang trên người một kiệt tác nghệ thuật. Vốn là chủng tộc yêu cái đẹp nên Tinh Linh tộc không tiếc công sức dùng những màu sắc khác nhau làm từ các loài hoa để vẽ lên trên mặt áo giáp, làm cho

bộ áo giáp này dưới ánh mặt trời tản ra hào quang bảy sắc. Hắn còn có một mái tóc dài, mái tóc dài như mây vượt quá eo thuần nhất một màu tím. Nếu như đứng trên mặt đất, mái tóc mây cơ hồ có thể xuống đến tận chân. (2*) Càng làm cho người khác ngạc nhiên là Tinh Linh này chắc chắn là một trong những thủ lĩnh có vai trò quan trọng, vậy mà trên người lại không mang theo vũ khí gì ngoài một cây đàn nhỏ nhỏ sau lưng. Với phong thái mê người như thế, 2 đội Tinh Linh hai bên không ít kẻ ngây ngốc, lộ ra ánh mắt si mê. Bây giờ Tinh Linh mỹ lệ đến cực điểm này thần sắc bình tĩnh, ngồi trên độc giác thú chậm rãi đi tới phía trước:

- Hồi tộc trưởng Long tộc vĩ đại, chủ nhân Thần sơn làm cho người người kính sợ!

Tiếng nói thanh thúy của hắn càng tuyệt vời hơn, với thanh âm mềm nhẹ nhưng lại từng chữ từng chữ rành mạch vang giữa chiến trường 2 phía hơn 10 vạn người một cách rõ ràng:

- Trước khi khai chiến, xin mời ra gặp mặt! Dựa theo truyền thống vĩ đại, là thủ lĩnh của 2 bên, chúng ta nên chứng tỏ sự tôn trọng tối thiểu đối với nhau.

Dưới nụ cười của Tinh Linh này, ánh mặt trời dường như mất đi sự tươi sáng.

Tộc trưởng long tộc thét dài một tiếng, thân hình khổng lồ màu vàng kim lập tức bay đến, khi còn khoảng 100 thước cách Tinh Linh ấy thì dừng lại trên bầu trời, cúi đầu hướng xuống Tinh Linh nhân đang cười độc giác thú nói :

-Chẳng tộc tội ác ti tiện, hình phạt của thần linh cho các người vẫn còn chưa chấm dứt. Vậy mà dám can đảm mạo phạm luật lệ của thần linh hả? Các người nên biết, chỉ cần hai chân mang đầy tội ác của các người chạm đến biên giới đại lục Roland thì đã phạm tội lỗi ngập trời rồi!

Tinh linh nhân nhẹ nhàng cười, nụ cười đẹp mang chút vẻ thê lương, thanh âm của hắn mềm nhẹ nhưng vẫn vang xa...

- Tội lỗi sao?

Hắn như đang tự nói:

- Bất kể đã từng phạm phải bao nhiêu tội lỗi, nhưng đã trải qua hàng ngàn hàng vạn năm, cho dù là tội nặng hơn nữa cũng đã sớm bị trừng phạt xong rồi !

- Hừ!

Hoàng kim long trên bầu trời hừ nhẹ một tiếng, long uy đè ép xuống:

- Khai báo tên của người, Tinh Linh !

Dưới long uy của tuyệt đỉnh cường giả long tộc đè ép nhưng tinh linh nhân này không có một chút bị ảnh hưởng, hắn còn nhẹ nhàng đưa tay vuốt lại mấy sợi tóc rối. Sau đó ngẩng mặt lên bầu trời nhìn thân hình vĩ đại hoàng kim long, nhẹ giọng cười nói:

- Ta sinh vào mùa hè. Nhưng vào ngày ta sinh ra trời đột nhiên có tuyết rơi cho nên cha ta đặt cho ta một cái tên rất đặc biệt. Tộc trưởng Long tộc tôn kính, Tinh Linh vương Lạc Tuyết là tên gọi của ta, mọi người ở nơi mà các người gọi là tội dân ấy đều gọi là như vậy.

436. Chương 314: Thanh Dao Của Bạch Hà Sầu (p1)

Mười bước!

Chỉ còn khoảng mười bước chân nữa thôi là thân ảnh khô gầy của giáo hoàng Paolo XVI đã ở ngay trước mặt. Sau một nhát chém Phá Toái Hư Không của Bạch Hà Sầu, lão ta chỉ cần đi bộ thêm mười bước là có thể đến trước mặt Giáo hoàng rồi. Dù cho giáo hoàng là bậc cường giả đứng đầu đại lục nhưng nhìn bộ dạng của ông ta, thân thể khô gầy suy yếu như thế. Chắc chắn là không rành võ kỹ, thường những người có pháp thuật cường đại đều có khuyết điểm chung là khả năng đánh cận chiến tương đối thấp. Nên khi bị người có võ kỹ tuyệt đỉnh như Bạch Hà Sầu tiến sát lại thì cho dù người có pháp thuật nghiêng trời lệch đất thế nào cũng e rằng chẳng có cơ hội thi triển. Bạch Hà Sầu chỉ một nhát chém Phá Toái Hư Không lập

tức cắt nát không gian ra thành từng mảnh. Giáo hoàng nhìn Bạch Hà Sầu phá nát không trung, sắc mặt cũng phải biến đổi, không kìm được hít một hơi thật sâu:

- Đây là cảnh giới gì mà phi phạm vậy?

-Quy tắc! __ Bạch Hà Sầu cười nói__ Tuy ngài có thể thay đổi quy tắc nhưng ta có thể phá bỏ tất cả các quy tắc!

Trong khi nói những lời này, hắn ta lại tiến về phía trước ba bước. Paolo XVI trên mặt thoáng hiện một nỗi âu sầu khổ sở, thở dài một cách yếu ớt:

- Đáng tiếc...Đáng tiếc... Thần thánh thương xót thế nhân! Ta vốn dĩ từ ngàn dặm xa xôi đến đây, không phải muốn cùng Vu vương đo tài tranh sức liều sống liều chết. Chỉ là biết ngài đến đại lục Roland, nếu ta không đến gặp được ngài thì trong lòng ta thực sự cảm thấy nuối tiếc vô cùng.

Nói đến đây, ông ta bỗng nhiên lại cười tiếp:

- Vu Vương Bệ hạ, chúng ta đến đây thì ngừng. Ngài thấy thế nào ?

Bạch Hà Sầu không khỏi sửng sốt, bước chân lão dừng lại, nhìn giáo hoàng một lượt từ trên xuống dưới:

-Ngài cũng là bậc cường giả tuyệt đỉnh, chẳng lẽ không đánh mà đã chạy rồi sao ?

Paul XVI chậm rãi lắc đầu:

-Ta thân làm thần phó, tịnh không thiếu dũng khí! Có điều ta từ ngàn dặm xa xôi đến đây đưa tiễn, không hề có ý định cùng Vu Vương Bệ hạ phân tài cao thấp. Ta lặn lội tới tận đây, chỉ là vì muốn tiễn ngài đến nơi đến chốn.

-Tiễn ta?

Bạch Hà Sầu bỗng cười ha ha:

Giáo hoàng Bệ hạ! Ta đúng là khách, nhưng người khách này bây giờ lại không muốn đi nữa. Con đường này ta muốn cứ thông thả từ từ thưởng ngoạn. Thật ra ta cũng cảm thấy rất hứng thú, đại lục Roland này quả nhiên là thú vị. Nói không chừng ta vẫn muốn ở lại đây thêm dăm bữa nửa tháng nữa. Ta vốn chẳng nói bây giờ muốn về lại thảo nguyên. Ngài đến tiễn ta ư? Nhưng ta lại vẫn chưa muốn đi!

Giáo hoàng khẽ mỉm cười, nhượng đôi mắt đục ngầu lên:

- Ta tự mình đến tiễn. Ngài nở lòng từ chối ý tốt không đi sao?

Bạch Hà Sầu lắc đầu:

- Con người ta tính tình kỳ quái, càng muốn ta làm, ta lại càng không muốn làm! Giáo hoàng Bệ hạ, nếu ngài muốn ép ta đi thì chỉ có một con đường là đánh thắng ta thôi!

Nói xong, hắn lại bước lên phía trên một bước. Toàn thân bỗng nhiên phát ra sát khí bùng bùng bao phủ khắp thân thể Giáo hoàng.

- Đáng tiếc...Đáng tiếc...!

Giáo hoàng vẫn lắc đầu như cũ:

- Ta vốn muốn giải quyết một cách êm thấm, lại càng không muốn mạo phạm đến Vu Vương ngài. Mong có thể ở đây khuyên mời ngài rời đi. Nếu ngài đồng ý thì ta thậm chí có thể đại diện cho Thần điện cho ra một ít nhượng bộ đối với Đại Tuyết Sơn.

Vừa nghe xong câu nói này, Bạch Hà Sầu cũng động lòng:

-Nhượng bộ ?

Giáo hoàng vẻ mặt nghiêm nghị:

-Đúng vậy. Là nhượng bộ !

Bạch Hà Sầu chớp mắt, như cười mà không cười, nhìn giáo hoàng nói:

-Đường đường chính chính là thần phó của Quang Minh nữ thần, tại nhân gian thay mặt truyền ngôn cho thần linh. Chẳng phải luôn coi loại người dị giáo như ta là dị đoan dị chủng, rất nóng lòng muốn diệt trừ hậu họa nhanh chóng hay sao? Giáo hoàng bệ hạ, nếu Ngài và ta có hiệp nghị gì thì e nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, đối với tiếng tăm của Quang Minh Thần điện thật là không tốt đâu.

Sắc mặt Giáo hoàng lại thêm chút cay đắng:

- Sự tình bất thường không thể không làm ! Việc này ta không có lựa chọn. Vu vương tôn kính, chỉ cần Ngài hứa với ta: Lập tức rời khỏi đại lục Roland. Trong vòng năm năm, ngài quyết không được bước ra khỏi thảo nguyên một bước, thì ta đảm bảo chắc chắn đế quốc Roland tuyệt đối sẽ không thù địch với thảo nguyên. Thậm chí ...

Đột nhiên, thoáng cái từ trong tay hắn, theo tay áo rút ra cây pháp trượng màu vàng kim rất tinh xảo. Ở đầu cây kim trượng đó, có một quả cầu pha lê trong suốt bao quanh. Cây kim trượng giờ cao lên trên, từ trong quả cầu pha lê ở đầu cây kim trượng lóe ra một vầng hào quang sắc nhọn bị xé toạc mặt đất dưới chân vỡ nát ra. Trên mặt đất liền xuất hiện một đường rãnh thật dài, giống như bị cày xới lên vậy.

- Ta__ St Paolo Rossi XVI, lấy danh nghĩa là giáo hoàng Quang Minh thần điện, người tôi tớ nơi nhân gian của thần linh này một lần nữa xin tuyên thệ !

Giáo hoàng vẻ mặt nghiêm nghị:

- Vu Vương tôn kính, chỉ cần Ngài đáp ứng điều kiện của ta, ta lập tức sẽ thực hiện ước vọng trăm năm qua của dân thảo nguyên các ngài! Ta nghe nói người dân thảo nguyên các ngài vốn có ước vọng, đó là vó ngựa đạp Lãnh Tuyền Quan. Hôm nay ta xin tuyên thệ : Chỉ cần ngài đồng ý điều kiện của ta thì từ nay về sau, đế quốc Roland và thảo nguyên sẽ lấy đường vạch dài dưới chân ta đây làm biên giới. Từ hướng tây trở đi, tỉnh Norin, tỉnh Desa, đều có thể nhượng cho vương đình thảo nguyên. Cờ khô lâu của Đại Tuyết Sơn của Ngài có thể tung bay trên đất hai tỉnh phía tây bắc của đại lục Roland!

Những lời này được nói ra, quả là gây chấn động lòng người! Cả Bạch Hà Sầu khi nghe xong cũng không khỏi biến sắc.

Nhưng Đỗ Duy phía sau, đang ngồi ở chỗ rất xa, đột nhiên nghe thấy những lời nói này lập tức lớn tiếng kêu lên:

-Không được! Tuyệt đối không được!!

Đỗ Duy xoay người đứng phắt lên, chỉ vào giáo hoàng đang đứng ở chỗ xa quát:

- Cho dù ông là giáo hoàng của Quang Minh Thần điện, nhưng thần quyền vốn không được can thiệp vào vương quyền. Đây là luật lệ đã có từ ngàn năm kể từ khi đế quốc hình thành. Dù ông là giáo hoàng địa vị cao quý đến đâu, cũng không có quyền cắt nhượng lãnh thổ đế quốc. Hai tỉnh phía tây bắc đó, là lãnh thổ của đế quốc, một phân cũng không thể nhượng! Huống hồ, ông.....Ông! Ông dựa vào quyền gì mà quyết định như thế này!!

Đỗ Duy trong lòng hết sức tức giận, bất cứ cái gì cũng không thể so với lửa giận đang phừng phừng của hắn lúc này.

“Cắt nhượng lãnh thổ? Tỉnh Desa?”

“Quên mẹ mày đi !”

“Tỉnh Desa là địa bàn của ông mày đây! Chủ nhân chính thức là ta vẫn đang ngồi ở đây còn chưa nói câu gì. Cái loại già đầu vô tích sự động gì hổng nấy như mày, dựa vào đôi câu nói vớ vẩn đem đồ của ông đây cho người khác là sao?!”

Paolo XVI liếc nhìn Đỗ Duy một chút, ánh mắt vẫn đục của hắn lướt khắp người Đỗ Duy, thoáng cười nhạt rồi thở một hơi dài thượt:

- Vị này là công tước Hoa Tulip phải không? Ngài nói đúng, thần quyền vốn không can thiệp vương quyền, đó đúng là luật lệ đã có từ nghìn năm nay. Tuy nhiên...e rằng, đế quốc Roland này sắp xảy ra biến cố mất

rồi. Đã từ ngàn năm đến nay không có biến chuyển gì thay đổi. Nay thời thế đã thay đổi! Luật lệ sắt này, giờ chẳng còn là luật lệ sắt nữa.

Đỗ Duy càng thêm phần nộ:

- Bất kể thế nào! Giáo hoàng, cho dù ông là chúa tể của Thần điện, nhưng ông lại không phải chúa tể của đế quốc to lớn này! Huống hồ tỉnh Desa là lãnh địa của ta, ông dựa vào cái gì.....

Paul XVI lắc đầu:

Việc này hiển nhiên ta sẽ phải họp bàn cùng Nhiếp chính vương, ta đương nhiên cũng đã nắm chắc sẽ thuyết phục được ngài ấy. Còn về lãnh địa của công tước Hoa Tulip ngài...Nếu người bằng lòng, ta có thể xin Nhiếp chính vương đổi cho ngài một chỗ khác.

Nói tới đây, ông ta nhìn Bạch Hà Sầu:

- Vu Vương tôn kính, lời cần nói ta đã nói xong cả rồi. Ngài vẫn còn chưa tin thành ý của ta hay sao? Ta thân là giáo hoàng thần điện, cả đời trước nay chưa từng nói sai lời!

Bạch Hà Sầu cúi đầu xuống suy nghĩ một lát. Lúc ngẩng đầu lên, vẻ mặt y lạnh như băng, vẫn kiên quyết lắc đầu, giọng nói không to lắm, nhưng lại tràn đầy khí thế rõ ràng dứt khoát:

- Cả đời Bạch Hà Sầu ta nếu muốn bất cứ thứ gì, không cần người khác cho ta. Tự khắc ta có bản lĩnh tự mình ra tay ra chiếm lấy!

Sau đó hần cười gằn một tiếng:

- Giáo hoàng bề hạ, nếu ngài muốn ta khuất phục đồng ý điều kiện của Ngài thì trừ phi đánh bại ta ngay tại đây... Có điều nếu đứng ở góc độ khác mà nói...

Sát khí trong mắt hần tăng lên từng chút từng chút:

-Nếu ta tự tay kết liễu vị giáo hoàng thần điện là ngài ngay tại đây. Vậy thì đối với Đại Tuyết Sơn ta mà nói, lợi ích đạt được chẳng phải hơn xa lãnh thổ của hai tỉnh kia sao?

Hần giơ tay lên, hai con mắt nhìn hết sức kỹ càng, trong ánh mắt có chút xúc động:

- Lần này ta xuống núi đến phía đông, đã gặp không ít vị cường giả đất Roland các người. Đáng tiếc, ta đều tha không giết người nào. Ta bình sinh có một ước muốn to lớn nhất, đó là có thể tìm được một đối thủ xứng đáng để ta xuất đao. Vị Giáo hoàng tôn kính, trong lần xuống núi lần này, trong số cường giả ta đã gặp qua thì chỉ có ngài có cấp bậc thánh giai có cấp độ linh ngộ cao nhất. Ban đầu ta vốn không nghĩ sẽ giết ngài, nhưng...ai bảo ngài là giáo hoàng của Quang Minh thần điện kia chứ!

437. Chương 314: Thanh Đao Của Bạch Hà Sầu (p2)

Hai bậc cường giả thánh giai đều sử dụng quy tắc thời không bóp méo không gian. Rõ ràng là chỉ cách có vài bước chân, nhưng lúc Bạch Hà Sầu bổ nhào đến trong nháy mắt thì giáo hoàng cũng đã kịp biến đổi quy tắc thời không. Hai người một tiến một lùi nhanh nhẹn như đang lướt bay trên mặt đất. Đỗ Duy đứng nhìn trận đấu mà có cảm giác khó chịu như muốn ói ra máu, lúc này hai người kia lại như đã đóng băng thành một bức phù điêu ở kia. Nhưng sự thật thì khác xa như vậy, nếu có người dám xâm nhập vào không gian xung quanh hai người ấy thì sẽ bị phát hiện ngay lập tức!

Dưới sự va chạm của không gian lập tức gây ra sự loạn lưu, làm những hòn đá ở xung quanh bị cuốn bay cả lên, nhưng khi chạm tới không gian xung quanh hai người thì dưới sự đè ép của quy tắc trong hai không gian riêng lẻ không đồng nhất ấy, bị nghiền thành cát bụi trong nháy mắt. Rút kinh nghiệm từ lần trước, Đỗ Duy không dám liều mình đứng gần quanh vùng quyết đấu của hai bậc cường giả ấy. Chỉ dám lặng lẽ đứng nhìn từ phía xa, bảo toàn sức lực bản thân, tuyệt nhiên không dám một bước tiến lên.

Giáo hoàng đã liên tiếp thi triển ra mười phép thuật trói buộc không gian nhưng Bạch Hà Sầu chỉ cần vung tay lên, dùng băng sương đầu khí lập tức phá vỡ tất cả quy tắc trói buộc của giáo hoàng. Ngón tay lão đã

đám tối, chuẩn bị chạm tới trán của giáo hoàng. Trong hai hốc mắt đục ngầu của giáo hoàng, bỗng nhiên hiện ra một vết màu bạc hình thù kỳ lạ! Hai con ngươi của giáo hoàng chợt cũng biến thành màu bạc! Thân hình ông ta nhoáng một cái rồi nhòa đi trong không trung. Bạch Hà Sầu lập tức cảm thấy khí thế của đối phương đột nhiên tăng vọt, vốn đã ghì chặt khí lực của đối phương mà trong nháy mắt lại mất khống chế, hoàn toàn không cảm nhận được hành tung của đối phương. Sắc mặt Bạch Hà Sầu đầy nghi hoặc nhưng không đuổi theo mà cứ đứng im tại chỗ.

Trong nháy mắt lại nhòe đi như thế, giáo hoàng nhân đã thoát ra được sự khống chế của Bạch Hà Sầu. Giờ lại thấy thân hình giáo hoàng đột nhiên hiện ra trên phía tường thành Lãnh Tuyền quan cách xa vị trí cũ vài trăm thước .

Bạch Hà Sầu nhíu mày “Đây là lực lượng gì?”, ánh mắt hưng phấn nhìn giáo hoàng hỏi:

Lẽ nào ngươi còn ần giấu thực lực? Vừa rồi ngươi nhòe người biến mất tránh được một kích, nhưng cảnh giới này hình như không phải là cấp độ vốn có của ngươi !

Giáo hoàng đưa tay lên sờ nhẹ cái trán đầm mồ hôi, cười khổ nói:

- Vu Vương tôn kính, thực lực của ta thực sự còn kém xa ngài. Nhưng ngài đã không bằng lòng điều kiện của ta, vậy hôm nay ta không thể không liều cái mạng già này cùng ngài đấu một trận. Nếu không thể thắng ngài tại đây thì ngài sẽ không đáp ứng điều kiện của ta!

Nói xong, giáo hoàng giơ cao kim trượng trong tay lên, đồng thời ánh bạc trong mắt lại quỷ dị phát ra. Hít một hơi thật sâu... một hơi này của giáo hoàng dường như hút khô toàn bộ không khí ở xung quanh. Giáo hoàng đứng ở đó như tan hòa vào đất trời, từng lời từng lời bật ra:

- Quy tắc của thế gian này vốn không tồn tại. Ý muốn của thần linh! Ý muốn của thần linh chính là quy tắc của thế gian này! Nếu ngươi đi ngược lại quy tắc, chính là làm trái ý của thần linh!

Giáo hoàng đứng trên tường thành cao cao, áo choàng phủ trên người tung bay trong gió lạnh, theo từng lời nói này của lão càng tỏ đậm vẻ thần bí khó hiểu.

Bạch Hà Sầu đột nhiên cảm thấy cái gì đó, vẻ mặt mơ hồ có sự biến đổi, bỗng nhiên hét lớn một tiếng. Thân thể lão lại một lần nữa nhắm thẳng phía trước bay tới. Lần này Bạch Hà Sầu không sử dụng đầu khí bằng sương mà hai tay xuất ra hai quả cầu lửa lao về phía Giáo hoàng.

-Thần nói, tất cả thế gian này đều là do ta tạo ra. Ta có thể cho đi, cũng có thể lấy lại!

Một câu nói nhẹ nhàng này của giáo hoàng, trong phút chốc truyền ra mà lại bao quát trọn cả vĩnh hằng. Trong nháy mắt, toàn bộ không gian như lắng đọng lại.

Đỗ Duy đang đứng xem cảm thấy thời gian như dần ngưng lại, mọi sự vật dường như cũng dần dần chậm lại. Sau đó tất cả thời gian, không gian, sự vật, sự việc... tất cả đều ngưng đọng...Giống như đọng lại trong không trung và núi là sự vĩnh hằng! Toàn bộ thế giới này và cả sắc màu của ánh sáng cũng không trôi đi.

Bạch Hà Sầu lơ lửng trên không, dường như lão ta đã trải qua cả một thế kỷ, dù cho lão có nhanh đến đâu chẳng nữa cũng không có cách nào xuyên qua được quy tắc ấy! Bởi vì quy tắc này là - vĩnh hằng!

Giọng nói giáo hoàng Paolo VXI vẫn đang truyền đến rõ ràng từng lời từng lời một:

- Thần nói phải có ánh sáng. Vì vậy thế gian này liền có ngay ánh sáng.

Phía trên không trung, đột nhiên chiếu xuống một chùm sáng rực rỡ bao phủ lên người Bạch Hà Sầu.

-Thần nói ánh sáng là điều tốt, có thể đem ánh sáng xua tan bóng đêm. Nên thế gian này mới có Ngày và Đêm.

Chùm sáng bao phủ trên người Bạch Hà Sầu bỗng nhiên tách ra! Mà Bạch Hà Sầu trong lúc này toàn thân đều đang ở trên không trung. Dường như tất cả màu sắc trôi đi mất, chỉ còn lại có hai màu đơn điệu và buồn tẻ nhất: Trắng và Đen!

- Thần nói trên trời cần có mặt trời! Có thể phân chia ngày và đêm, đặt dấu hiệu, định mùa màng, ngày tháng, tuổi tác! Vì vậy thế gian này mới có quy luật Thời Gian.

Trên mình Bạch Hà Sầu đột nhiên xuất hiện một tình cảnh hết sức kì dị, các bắp thịt toàn thân hần bỗng bắt đầu dịch chuyển! Cùng lúc đó trên người hần lại có cả một dòng thời gian vô tận trôi qua! Trong khoảnh khắc sắc đen và trắng qua lại xen kẽ nhau, khiến cho Bạch thống khổ phát ra tiếng thét gào! Bạch Hà Sầu trong sự luân chuyển này, cả người run rẩy cả lên! Thân mình dưới ánh sáng chói lòa và sự tối tăm đen bản, trong nháy mắt lập tức bắt đầu biến thành yếu ớt già nua! Việc trắng-đen luân phiên thay đổi này đồng thời khiến sức sống và sự yếu ớt luân chuyển qua lại trong thân thể của Bạch Hà Sầu .

- Thần nói: Thế giới này thật đơn điệu nên ta ban tặng cho nơi đây sinh mạng sự sống ! Nhưng nếu chống đối ta, ta sẽ thu hồi lại sự sống ấy.

Đây là câu nói cuối cùng! Màu đen tối tăm và ánh sáng chói lòa trên người Bạch Hà Sầu ngưng tụ lại rồi từ từ thu ngược lại lên. Màu đen và trắng không còn đan xen vào nhau mà dần biến mất đồng thời cột sáng đang chiếu rọi trên người Bạch Hà Sầu cũng từ từ một thu ngược trở lên bầu trời. Ánh sáng biến mất, bóng tối biến mất, ngày biến mất, đêm cũng biến mất.

Bạch Hà Sầu phát hiện các quy tắc đang trói buộc dần dần biến mất, nhưng Bạch Hà Sầu cũng cảm nhận rõ ràng sức sống trong cơ thể mình cũng dần tiêu tán theo! Mất đi nguồn sức sống khiến cho Bạch Hà Sầu thấy cơ thể càng lúc càng yếu đi. Một “quy tắc” vô phương chống cự.

Lão cố gắng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào giáo hoàng phía xa xa, gầm to lên:

- Người !!! Lực lượng này ! Đây không phải là lực lượng của người!!! Đây.....đây.....

Lão ta càng lúc càng suy yếu hơn. Cuối cùng hần dùng toàn bộ sức lực còn sót lại hét lên:

-Đây vốn không phải là lực lượng thuộc về thế giới này!

Vào lúc này, giáo hoàng so với Bạch Hà Sầu còn suy yếu hơn! Toàn thân ông ta đang run rẩy. Trên khuôn mặt già nua vốn đã nhiều nếp nhăn ấy, giờ như đã nhiều hơn gấp đôi! Nhưng mặc cho toàn thân đang run rẩy như thế nào đi chăng nữa, cánh tay đang cầm cây kim trượng vẫn vững như bàn thạch! Màu bạc trong ánh mắt càng kỳ dị hơn...

Đỗ Duy nhìn mà cảm thấy trái tim mình như đang run rẩy.....Mà căn bản không chỉ là run rẩy. Bởi vì đã hoảng sợ đến mức trái tim như muốn ngừng đập.

“Lực lượng này...”

Lực lượng này! Bạch Hà Sầu nói không sai, đây vốn không phải là lực lượng của con người! Đây căn bản không phải lực lượng của giáo hoàng. Quy tắc vĩnh hằng đó cao hơn tất cả các quy tắc mà con người như Bạch Hà Sầu có thể nắm được. Nó bao trùm lên trên tất cả những quy tắc có trong thế giới này. Đây không phải là lực lượng mà con người nên nắm giữ.

Ngay lúc này, đột nhiên Đỗ Duy cảm thấy khiếp sợ!

“Lẽ nào.....Là sức mạnh của thần thánh”

Trong lòng hần ta đột nhiên nghĩ tới một điều. Lần đầu tiên tới rừng rậm Đóng Băng, Gandalf áo trắng có nhắc qua với hần:

“Loại lực lượng chí cao vô thượng , vượt qua phạm trù lực lượng của con người.”

“Thuật dự đoán lớn (1*)! Đây chẳng lẽ là đây chính là nó?”

“Thần đã nói ra cái gì, thì sau đó sự việc kia chắc chắn sẽ thành sự thật! Đây không phải là ma pháp gì cả mà là sáng lập thế giới, khai thiên lập địa!”

“Cũng chỉ có sức mạnh của thần thánh mới làm cho Bạch Hà Sầu_ bậc cường giả đẳng cấp hiểm thấy như thế cũng không có cách nào chống lại được!”

Bạch Hà Sầu đã nhắm mắt lại, giống như là đang ở thế trầm tư suy nghĩ, mà cũng như đã trút bỏ hết sự đời. Cuối cùng sau một lúc lâu, dưới quy tắc đáng sợ ấy, sức sống toàn thân Bạch Hà Sầu dường như đều đã không còn gì hết, mặt hần tái nhợt toát ra đầy mùi tử khí, ngay cả da thịt cũng đã trở nên trong suốt.Sau đó...Sau đó, hần ta lại có thể cười được!

Đỗ Duy cố gắng dụi dụi mắt. Đúng vậy! Bạch Hà Sầu, hẳn ta rõ ràng là đang cười!!

-Ha ha...ha ha...!

Tiếng cười của lão có vẻ rất yếu ớt nhưng lại giống như mang theo một sự vui mừng sung sướng từ tận đáy lòng. Tiếng cười đó hết sức chân thật, tuyệt không mang một chút dối trá nào. Lão ta cười như cuối cùng đã đạt được tâm nguyện cả một đời!

-Ha ha...Ha ha...Ha ha ha...!

Bạch Hà Sầu càng lúc càng cười to hơn. Gấu áo dưới dòng chảy thời gian đã bị ăn mòn mục nát vẫn cứ tan vụn dần, biến thành nhiều đốm sáng bay đi trong gió. Thân thể mờ ảo dần hạ xuống, như lúc nào cũng có thể biến mất đi.

-Cảm ơn ngài, Giáo hoàng!

Trong giọng nói yếu ớt của Bạch Hà Sầu lại mang theo một sự cảm kích hết sức thản nhiên:

- Cảm ơn ngài, thực sự phải cảm ơn ngài!

Giáo hoàng đang cố gắng hết sức nâng cây kim trường nặng tựa ngàn cân, nghe Bạch Hà Sầu đột nhiên nói câu ấy khiến trong lòng ông ta đột nhiên sinh cảm giác không ổn:

-Cảm ơn ?

- Đúng vậy, cảm ơn ngài!

Bạch Hà Sầu thở dài một cái:

- Cảm ơn ngài vì ta cuối cùng cũng đã tìm được thứ ta vốn vẫn đang tìm kiếm!

Thân thể hắn giữa không trung nhẹ nhàng xoay chuyển. Lực lượng và quy tắc không phải của con người rõ ràng đã không áp chế được hắn!

-Ta cảm ơn ngài là bởi vì..._ Bạch Hà Sầu than nhẹ _Ta cuối cùng cũng đã tìm được lý do đáng để cho thanh đao của ta tồn tại!"

Vừa dứt lời, cánh tay nhợt nhạt của Bạch Hà Sầu đã đặt lên chuôi loan đao bên hông. Kế tiếp trong nháy mắt...Một vầng hào quang nhợt nhạt từ bên hông Bạch Hà Sầu vọt ra, vầng hào quang đó nhìn không chói mắt, giống như một dòng thủy ngân. Trong nháy mắt ánh hào quang như thủy ngân tan chảy bao phủ ra khắp nơi. Không phải là chém, cũng không phải là chặt, lại càng không phải là đỡ gạt. Mà là...lan tràn!

"Đúng là lan tràn!" Trong lòng Đỗ Duy đột nhiên nghĩ đến từ này. Hẳn ta từ trước đến nay chưa từng thấy qua lực lượng chiêu số như thế này! Sau khi loan đao được rút ra khỏi vỏ, không phải là lực lượng sắc bén mà là loại lực lượng từ từ lan chậm ra ngoài. Giống như là tồn tại thực thể trong không khí vậy. Cứ tự nhiên, nhẹ nhẹ lan ra làm tan vỡ tất cả.

Cột sáng, đen, trắng, còn có cả quy tắc trời buộc Bạch Hà Sầu, trong nháy mắt đã biến mất!

Vô số bụi sáng trong không trung bắt đầu ngưng kết lại từ đầu! Góc áo và thân thể tàn khuyết của Bạch Hà Sầu dường như được nặn đắp lại. Thoát khỏi lời tiên đoán vĩ đại ấy, một lần nữa đã khôi phục lại hoàn hảo. Thân thể hắn nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, nhìn vị giáo hoàng từ xa. Sắc mặt của giáo hoàng đột nhiên tái nhợt đi, há miệng phun ra ngụm máu tươi. Trên cánh tay cầm cây kim trường, ống tay áo tức thì bị rã nát lộ ra cánh tay khô gầy. Từ trong vô số lỗ chân lông, máu rỉ ra từng chút một!

Rõ ràng là thần thuật mạnh mẽ vô song vừa rồi, không phải là do thân thể gầy guộc yếu ớt như thế này của giáo hoàng khổng chế! Khi ông ta cố gắng thi triển thần thuật ấy, bản thân cũng bị trọng thương.

Bạch Hà Sầu đã đáp xuống mặt đất. Dù dưới một đao kia suýt chút nữa đã tạo ra một đòn giết chết giáo hoàng, nhưng sắc mặt Bạch Hà Sầu lại càng trắng bệch hơn. Thân thể đột nhiên run lên bần bật, rồi bỗng lão đảo nghiêng ngã. Dùng sức chống loan đao xuống đất mới không bị ngã vật xuống.

- Lời tiên đoán vĩ đại ấy..._Bạch Hà Sầu cười một cách yếu ớt, nhìn vào giáo hoàng_ Ngài vừa rồi suýt chút nữa đã giết được ta rồi! Nhất định đó là thuật dự ngôn nổi tiếng trong truyền thuyết. Sức mạnh này, lẽ nào

là thần thánh ban cho ngài sao? Nếu không phải là vậy thì ngài làm sao có được sức mạnh như thế! Chỉ có điều đáng tiếc là dựa vào trình độ của ngài bây giờ không thể nào không chế được nó. Nếu không thì e rằng ngài đã thực sự giết chết ta rồi.

Giáo hoàng không cầm cự nổi, thỉnh linh ngã vật xuống đất. Chỉ nghe thấy hai thanh âm trong trẻo “Beng beng!”. Viên đá quý trên đỉnh của cây kim trường bổng nhiên vỡ tung ra trăm mảnh vụn. Nhưng sau khi bảo thạch vỡ vụn ra, phía bên trong lại lộ ra một vật kỳ lạ giống như là được chế tạo từ kim loại vậy. Sau một tiếng leng keng vật đó liền rơi xuống mặt đất, lăn lông lốc ra phía chân tường thành. Giáo hoàng gắng gượng chút sức lực còn lại giơ tay ra với, nhưng tiếc là đã quá yếu, chỉ có thể giơ gần mắt nhìn nó lăn ra xa. Thứ đó lăn đi lông lốc tới lăn thẳng ngay dưới chân Bạch Hà Sầu. Bạch Hà Sầu cúi xuống nhặt lên xem thoáng qua, vẻ mặt không khỏi lộ ra ngạc nhiên.

Giáo hoàng thở dốc ra vài tiếng, sau đó cười “Khà khà khà khà”. Trong giọng nói già cả của ông ta mang theo cả sự giễu cợt xa xăm:

- Vu Vương tôn kính, đó quả đúng là thuật dự ngôn. Sức mạnh đó không phải của thế giới này nhưng không phải do thần linh ban cho ta, mà là nhờ vào vật này!

Vật đang trong tay Bạch Hà Sầu tròn tròn vuông vuông, giống như là một chiếc huy hiệu có sáu góc vậy! Kiểu dáng như thế, đến cả Đỗ Duy cũng không nhận ra được là cái gì.

Nó là một chiếc huy hiệu của kỵ sĩ đền thờ được tạo hình theo phong cách cổ xưa!

Bạch Hà Sầu cầm trong tay, nhìn thấy phía trên chiếc huy hiệu ngoài những nét khắc rất nhỏ chạm trở kín trên huy hiệu, còn có thêm một nét nứt như chia hai tấm huy hiệu ra, vết nứt ấy gần như khiến cho chiếc huy hiệu bị vỡ ra. Cái này thì Bạch Hà Sầu tự hiểu là do nhát đao vừa rồi của lão gây ra. Lão tuy không có chủ đích nhắm vào chiếc huy hiệu này, nhưng lực lượng tự nhiên bộc phát nương theo lực lượng quy tắc của lời dự ngôn vẽ ra mà công tới. Một đao vô hình bổ ngay vào tấm huy hiệu này khiến cho nó bị vỡ nứt ra. Thuật dự ngôn lớn của đối phương vừa rồi hiển nhiên đã rất mạnh!

Về mặt Bạch Hà Sầu hết sức chăm chú ngẩng đầu lên nhìn giáo hoàng kia:

Có phải người nói là... lực lượng vượt quá khả năng của con người là phát ra từ tấm huy hiệu này?! Điều này tuyệt đối không thể nào có! Chiếc huy hiệu này là đồ của nhân gian, cho dù từ trước đã có người niệm phong sức mạnh ở ngay đây, nhưng nhân gian có ai có được thực lực cao như thế?! Có thể ỷ hiếp Bạch Hà Sầu ta chỉ bằng lực lượng ẩn dấu trong một tấm huy hiệu nhỏ nhoi sao?!

Giáo hoàng cười vang ha hả, từ khóe miệng ông ta chảy ra dòng máu tươi thẫm, hỏn hển nói:

- Người...người...người cứ xem đi, khắc sẽ biết!

Bạch Hà Sầu lật xem chiếc huy hiệu, thì thấy phía sau tấm huy hiệu được chế tác với những đường nét hoa văn theo phong cách cổ xưa. Hình dáng họa tiết hết sức đẹp mắt mà đậm chất cổ điển này, có vẻ biểu hiện cho một cái tên! Bạch Hà Sầu trợn mắt nhìn vào thật kỹ một hồi lâu, sau đó mới thở dài một cái, hạ giọng đọc lên:

- Aragorn. Roland! (2*)

Trong lòng Bạch Hà Sầu lúc này cũng không biết là nên cười hay nên khóc! Sức mạnh suýt nữa đã giết chết Bạch Hà Sầu, chỉ bắt nguồn từ đây thôi sao, nghìn năm trước do một bậc cường giả tuyệt đỉnh phong ấn vào chiếc huy hiệu này mà nên!!

“Lẽ nào...Chẳng lẽ...Tấm huy hiệu mà Aragorn để lại, sức mạnh ẩn chứa trong nó lại đủ để giết chết được ta hay sao?!”

Bạch Hà Sầu cả đời tự phụ, ngầm coi vị hoàng đế khai quốc tuyệt đỉnh ấy mới là đối thủ duy nhất có thể độ được với lão, nhưng bây giờ...đến một thứ đồ đối thủ để lại cũng suýt chút nữa đã giết được lão ta...Lão rùng mình ho mạnh một tiếng, mũi chảy máu tươi nhưng lại cười như điên cuồng:

- Ha ha ha ha.....Không thể ngờ! Ta cuối cùng có thể tìm được đối thủ khiến ta phải rút đao...mà đối thủ này lại đã chết cách đây cả nghìn năm rồi!

Trong giọng cười của hắn chất chứa uất ức ngút trời! Lão ta giờ cũng không còn sức ầm cự nổi. Trước khi rút đao ra một kích ấy, thân thể lão vốn đã chịu thương tổn lớn, giờ như chiếc đèn cạn dầu.

Thình lình từ phía xa vang đến tiếng rền vang như sấm! Ba người chưa kịp có phản ứng hiuế chuyện gì đã xảy ra thì dưới đất dường như có hàng trăm tiếng động rền vang, mặt đất rung động không ngừng. Hai người Bạch Hà Sầu và giáo hoàng đều đang bị trọng thương không có cách nào chống lại được, hai người bọn họ nhất thời loạn choạng ngã nhào xuống. Đỗ Duy bỗng kêu lên một tiếng thất thanh:

-A! Động đất! Là động đất!!

Tiếng ầm ầm trong chốc lát đã ngừng lại. Trận động đất ấy khiến cho Bạch Hà Sầu và Giáo hoàng đều sững sờ. Đỗ Duy nhìn những vết nứt vừa mới xuất hiện trên mặt đất trống trải không khỏi hoảng sợ trong lòng

“Động đất! Đây chính là động đất! Ông trời ơi, một cơn động đất mạnh như thế này, rõ ràng tâm của vụ chấn động không phải ở đây nhưng mà dư âm của nó lan đến tận chỗ này. Thật là đáng sợ! Chỗ bị động đất ấy không biết là đã xảy ra chuyện gì nữa!!”

Giáo hoàng đang nằm úp trên mặt đất bỗng nhiên vùng đứng dậy. Sau đó về mặt ông ta bỗng trở nên hết sức kỳ dị, chậm chậm ngẩng đầu nhìn về hướng bắc, ánh mắt dường như lướt qua cái gì đó, giương mắt nhìn một cách chăm chú về hướng ấy. Một lúc lâu sau, ông ta bỗng thở dài...

- Tới rồi! Quả nhiên là tới rồi!

Trong giọng nói của ông ta mang tâm trạng hết sức phức tạp, không biết tại sao lại có cái thở dài ấy? Hay là do sợ hãi?

Đỗ Duy nghe mà không hiểu ra đầu đuôi gì hết, chỉ biết cúi đầu nhìn. Vừa rồi lúc thấy Bạch Hà Sầu té ngã, tám huy hiệu của Aragorn trong tay y đã rơi xuống đất rồi lăn đến ngay trước mặt Đỗ Duy. Hắn nhìn vết màu bạc kỳ lạ ở mặt sau tám huy hiệu đang nằm ngay trên mặt đất. Bỗng nhiên giật mình một cái, nhẹ nhàng ầm thầm thu vào tay áo. Nghe tiếng thở dài vừa rồi của Giáo hoàng, Đỗ Duy không khỏi nảy sinh nghi vấn:

“Đến rồi? Cái gì đến rồi?!”

Trích đại lục biên niên sử ký:

”Đế quốc Roland mùa đông năm 962,

Chấn động ở vùng đất phía bắc đại lục, sự rung động rất mạnh, lan tỏa rất xa, thậm chí lan đến cả phía nam đại lục!

Tại phương bắc của đại lục Roland, mũi nam của rừng rậm Đóng Băng thì tai họa còn tăng nhiều hơn. Vì sau cơn động đất có rất nhiều ma thú bị kinh hoảng, như một đợt thủy triều ào ạt chạy ra khỏi rừng rậm Đóng Băng khiến cho quân đoàn Bạo Phong bảo vệ tại phía nam rừng rậm Đóng Băng không ứng phó kịp nên bị tổn thất nghiêm trọng. Sau đợt tổ chức càn quét truy đuổi lại càng khiến cho quân đoàn Bạo Phong bị tổn thất nặng nề hơn.

Ma thú dồn về phía nam khiến cho mọi người đều hoảng sợ, bọn chúng thậm chí đã vào đến sâu bên trong của đế quốc. Từ phương Nam cách ngàn dặm so với rừng rậm Băng Phong, cũng có tin tức thường xuyên của ma thú hoành hành. Toàn bộ phương bắc chôn vùi trong sự sợ hãi hoang mang.”

438. Chương 315: Ta Rất Già Sao? (p1)

Người đại diện lớn nhất của Quang Minh nữ thần chí cao vô thượng tại nhân gian, thần phó được công nhận là tiếp cận thần linh nhất, giáo hoàng của quang minh thần điện St.Paolo XVI. Biểu tình lúc này nhìn như một ông già bình thường, đôi mắt mở đục không một tia thần quang, đang chập vọt ngồi trên đất ngơ ngác nhìn về phương bắc, trong miệng lẩm bẩm mấy chữ như một tên điên:

- Đến rồi ! Quả nhiên là đến rồi!

Đỗ Duy cũng nhìn ra thật sâu trong mắt ông già này đang ẩn dấu một tia sợ hãi. “Trận động đất này...Phương bắc?”

Trong lòng Đỗ Duy chớp qua một tia bất an, nhưng hắn lại không thể nắm bắt được rõ ràng là ý gì vì sự tập trung của hắn lập tức bị phân tán. Bạch Hà Sầu cùng giáo hoàng đánh đến lưỡng bại câu thương. Một cánh tay của giáo hoàng gần như tàn phế, trên khuôn mặt già nua của giáo hoàng vừa hư nhược lẫn bất lực. Còn trong mũi miệng Bạch Hà Sầu cũng chảy máu, tuy không giống ỏi máu trầm trọng như giáo hoàng nhưng thương thế cũng chỉ nặng chứ không nhẹ hơn giáo hoàng. Đỗ Duy chợt nhớ trong lữ điểm của tiểu trấn, Bạch Hà Sầu từng thắng thần nói với Rodriguez, tuy lão đã lĩnh ngộ được lực lượng thánh cấp có tầng cấp cao hơn, đại biểu là chiêu “hư không trăm” phá giải “pháp tắc trong tranh”. Nhưng chiêu số cường đại như vậy bằng vào cơ thể lão đang sử dụng một cơ thể mượn tạm, thêm vào linh hồn lão không cách nào đạt đến trạng thái dung hợp hoàn hảo cho nên lão không cách nào thi triển được nhiều lần. Mỗi khi thi triển một lần phải hao tổn sức lực rất lớn. Còn giáo hoàng hiện tại ngay cả đứng cũng không đứng nổi.

Trong lòng Đỗ Duy nảy ra một ý định rất dục hoặc... “Chẳng lẽ thật sự là lưỡng bại câu thương? Vậy hiện tại chẳng phải là bản thân...” Hắn chậm rãi từ dưới đất bò dậy, sau cơn động đất lúc này tuy dưới chân còn chút run rẩy nhưng bây giờ đôi mắt hắn lơ lửng nhìn nhìn Bạch Hà Sầu rồi lại nhìn nhìn giáo hoàng với trái tim hưng phấn đập thành thịch.

Bạch Hà Sầu cũng đang đánh giá Đỗ Duy, khi ánh mắt hai người tiếp xúc, người mở miệng trước lại không phải Đỗ Duy mà là Bạch Hà Sầu :

-Mi không phải đang tưởng rằng mình cuối cùng đã có cơ hội trốn chạy sao? __ Trong ngữ điệu Bạch Hà Sầu mang chút cười nhạo.

Đỗ Duy cũng không phủ nhận mà thành thật gật đầu:

- Bạch tiên sinh, Bạch lão đại! Giữa chúng ta vốn không phải là bạn tốt gì. Ta bị ngài bắt, hiện đang có cơ hội này nếu ta còn không chạy chẳng lẽ đợi cho ngài bắt về Đại Tuyết sơn à ?

Bạch Hà Sầu cười cười:

-Người nói không sai nếu người muốn trốn vậy hiện tại đúng là cơ hội tốt nhất rồi.”

Hai người nhìn nhau, đều như cười, Đỗ Duy hướng về Bạch Hà Sầu khom thấp người hành lễ rồi trầm giọng nói:

-Bạch tiên sinh, ta bị ngài bắt tới đây tuy mang tính cưỡng chế nhưng ngài dọc đường đối với ta cũng rất lịch sự, không làm nhục ta chút nào. Ta trong lòng đối với ngài cũng rất là kính phục. Ngoài ra... cũng cảm ơn ngài đã dạy ta bộ thể thuật. Hôm nay chia tay ở đây cũng không biết phải đến lúc nào mới có thể gặp lại.

Nói xong hắn gật gật đầu với Bạch Hà Sầu, muốn rời đi. Vừa đi được hai bước, lại nghe phía sau truyền đến âm thanh già nua của giáo hoàng:

- Công tước Hoa Tulip xin dừng bước !

Đỗ Duy xoay người lại nhìn giáo hoàng, giọng điệu của hắn đối với giáo hoàng lại không được nhẹ nhàng cho lắm:

- Oh, bệ hạ tôn kính! Người lại có gì cần dặn dò sao?

Đỗ Duy cười không được lễ phép lắm, hắn đối với tên già này thật sự không có hảo cảm gì!

Thứ nhất, trong lúc lão cùng Bạch Hà Sầu tinh thần lực xung kích, mém chút nữa là tiện tay giết luôn hắn không, một chút nương tay. Ngược lại Bạch Hà Sầu lại cứu một mạng của hắn. Thứ hai, tên già này mở miệng là muốn đem lãnh địa của hắn tặng cho người khác, đối với chủ nhân chính hiệu sờ sờ ở đây không thèm nhìn một cái. Đối với việc quá giới hạn như vậy thật sự làm cho Đỗ Duy vô cùng tức giận.

-Công tước Hoa Tulip, người không thể đi!

Paolo XVI cố dùng sức ho khan hai tiếng rồi dùng âm thanh khàn khàn nói:

-Ta nhờ ngài làm dùm một việc!

Đỗ Duy căng da đầu, cười khổ nói:

- Người...Người không phải là muốn ta....

Giáo hoàng hít sâu một hơi, lão xem ra thương thế đúng là không nhẹ, lúc hô hấp phổi như là thùng khí bị thùng lỗ, cổ gồng trằm giọng nói từng chữ một:

- Công tước hoa tulip, ta nhờ người lập tức giết hắn!

Đỗ Duy lùi sau một bước liên tục lắc đầu:

- Giết hắn? Giết vu vương Đại Tuyết Sơn ? Rất xin lỗi giáo hoàng tôn kính, ta không thể làm được!

Giáo hoàng miễn cưỡng cố dùng sức lấy kim trượng muốn đứng dậy, đáng tiếc lão thử hai lần mà không thành công, chỉ có thể bất lực than:

- Thuật dự ngôn lớn kia không phải là lực lượng nhân gian nên có! Ta lấy nó làm chỗ dựa tưởng rằng nhờ vào chủ bài này, Vu vương cũng chắc không chống nổi. Không nghĩ cảnh giới của Vu vương đã cường đại đến mức này, ngay cả lực lượng không phải của con người cũng có thể chống cự. Nhưng mà...hôm nay Vu vương không chịu đáp ứng yêu cầu của ta. Vậy ta tuyệt đối không thể để hắn rời đi mà trở về được !

Đỗ Duy vẫn lắc đầu:

- Giáo hoàng bệ hạ, rất xin lỗi ta vẫn không thể nghe mệnh lệnh của ngài. Ngài tuy là giáo hoàng, là tồn tại chí cao trong lòng ngàn vạn tín đồ trên đại lục nhưng đáng tiếc ta...lại không phải tín đồ! Ta chưa từng nhận tầy lễ của Thần điện! Đối với ngài, ta có thể tôn kính nhưng không cần phải nghe lệnh. Hơn nữa...

Ngữ điệu Đỗ Duy dần dần nghiêm nghị lên:

- Bệ hạ tôn kính ngài lúc này ý đồ cùng Vu vương Đại Tuyết Sơn giao dịch, theo ta thấy thật là đã nghịch phản pháp điển đế quốc! Dù ngài là giáo hoàng nhưng cũng không có quyền lực này, việc này nghiêm khắc mà nói đã được xem như là phản quốc rồi! Ta không phải tín đồ nhưng lại là quý tộc đế quốc!

Giáo tông cười khổ một tiếng:

- Công tước Hoa Tulip, ngài không hiểu...! Đại lục Roland sắp phải hứng chịu cục diện ngàn năm nay chưa từng có! Nếu vu vương bệ hạ chịu đồng ý điều kiện mười năm không vào đại lục Roland thì ta tin lời hứa của Vu vương nên sẽ không làm khó hắn. Nhưng mà Vu vương bệ hạ không bằng lòng, vậy...

Trong lòng Đỗ Duy thật không nhẫn tâm giết Bạch Hà Sầu. Tuy lập trường mọi người xem như là kẻ địch nhưng đối với nhân vật cô ngạo thiên tài tuyệt đỉnh này thì trong lòng hắn thật sự không có nhiều hận ý, ngược lại hảo cảm lại nhiều hơn một ít. Hắn lập tức ngắt lời nói:

- Thưa giáo hoàng tôn kính, cho dù sau này đế quốc cùng thảo nguyên thành địch vậy trấn giữ phương bắc, ngăn cản sự xâm nhập của người thảo nguyên cũng là chuyện khổ não của công tước ta đây tại hành tỉnh Desa. Ngài tuy là chủ Thần điện nhưng ngoài chuyện giáo vụ ngài vụ trách ngoài ra thì những chuyện khác không phiền đến ngài phải đau đầu đến. Cho dù có một ngày Vu vương dẫn quân đông chinh thì đứng mũi chịu sào cũng là Đỗ Duy ta đến cản lão!

Trên mặt giáo hoàng tràn đầy thất vọng, dùng lực lắc đầu thở dài nói:

- Người không hiểu! Người không hiểu! __ Sau đó ông ta thấp giọng nói_Công tước hoa tulip, ta thật sự không còn sức tiếp tục nói chuyện lớn tiếng. Người qua đây ta nói cho người nghe!

Trong lòng Đỗ Duy máy động, từ từ đến gần mấy bước. Bạch Hà Sầu ngồi một bên chỉ cười lạnh không thôi. Đỗ Duy đi đến còn cách giáo hoàng khoảng mười bước liền dừng lại nhìn giáo hoàng nói:

- Được rồi, giáo hoàng ngài có chuyện gì thì nói đi! Nói thật, ta đối với ngài không quá an tâm. Hôm nay ta đã nghe được không ít thứ không nên biết, ta sợ ngài sẽ giết người diệt khẩu !

Giáo hoàng cố sức sặc sụa, trên áo lão đã đầy vết máu, thở dốc một hồi rồi đưa mắt lên nhìn Đỗ Duy, miễn cưỡng cười một tiếng:

-Công tước Hoa Tulip có biết trận động đất mạnh lúc này là xảy ra chuyện gì không?

439. Chương 315: Ta Rất Già Sao? (p2)

Đỗ Duy trong lòng thấy không đúng!

“Đây không phải chỉ là động đất thôi sao? Đối với đám tín đồ điên cuồng các người luôn đem các hiện tượng tự nhiên xem thành vô cùng thần bí. Nhưng ta đến từ thế giới khác đương nhiên không ngu muội như vậy rồi!”

Lại nghe giáo hoàng tiếp tục nói:

-Trận động đất lớn này thật sự là một tai họa cực lớn! Tai họa này nếu không ứng phó tốt, vậy đối với con dân đại lục Roland mà nói thì sợ là kiếp nạn chưa từng gặp qua trong ngàn năm qua! Ôi, những việc này người không biết cũng không phải là lạ!

Đỗ Duy giật mình đang muốn hỏi lại, nghe Bạch Hà Sầu lạnh lùng lên tiếng sau lưng:

-Giáo hoàng bệ hạ, trận động đất lớn vừa rồi hình như đến từ phương bắc?

Giáo hoàng nghe vậy thân thể rung lên, giật mình nhìn Vu vương:

-Người....người biết? Uhm, thì ra người cũng biết! Xem ra đại tuyệt sơn các người cũng biết truyền thuyết ẩn bí này.

Sắc mặt Bạch Hà Sầu nghiêm túc lại, lão cúi trầm suy tư ngẫm nghĩ cẩn thận một hồi. Sau đó ngẩng đầu nhìn về hướng bắc rồi chau mày nói:

-Phương bắc? Chẳng lẽ là...?

Giáo hoàng tỉ mỉ nhìn Bạch Hà Sầu một hồi, âm thanh run rẩy càng thêm suy nhược:

-Phương bắc...Lá chắn của phương bắc chỉ sợ không còn tồn tại nữa rồi!

Sắc mặt lão càng thêm trầm trọng, hít sâu một hơi rồi nghiêm nghị nói với Bạch Hà Sầu :

- Không được, tuyệt đối không được! Nếu Vu vương ngài cũng biết truyền thuyết này vậy thì hôm nay bất luận thế nào ngài phải đồng ý điều kiện của ta nếu không ta tuyệt đối không thể để ngài sống trở về thảo nguyên!

Trên một khuôn mặt của lão thoáng trở nên đỏ sạm, trên da mặt như sắp chảy ra máu. Giáo hoàng chợt đứng dậy bước đi, vững chắc hẳn rằng đi về hướng Bạch Hà Sầu. Giáo hoàng đột nhiên đứng dậy làm Đỗ Duy lại bị dọa thêm một trận, nhanh chóng nghiêng người tránh ra. Nhưng mục tiêu của giáo hoàng không phải là hắn, gắng gượng từ từ đi đến gần Bạch Hà Sầu, từ trong ngực mò ra một cây đinh nhỏ hình thập tự màu bạc. Bạch Hà Sầu vừa nhìn thấy thứ giáo hoàng lấy ra, sắc mặt đột nhiên biến đổi, ánh mắt lộ ra một tia tức giận, thấp giọng quát:

- Hả? Người sao biết vật này! Người...

Giáo hoàng cắn răng, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu thì nhau đổ xuống trán, sắc diện đã vô cùng hư nhược nhưng miễn cưỡng cười một tiếng:

-Vu vương tôn kính, ta trước khi đến đương nhiên biết ngài phép thuật lợi hại! Có người cho ta biết là thân thể ngài có chút nhược điểm, phải dùng loại đinh bạc thập tự này thêm vào phệ hồn thuật mới có khả năng giết chết ngài!

Trong mắt Bạch Hà Sầu nộ hỏa thiêu đốt, hắn gằn giọng hỏi:

- Ai nói cho người những thứ này? Là Xích Thủy Đoạn, hay là Lam Hải Duyệt!

Giáo hoàng hít sâu một hơi, bàn tay khô gầy kẹp lấy cây đinh thập tự màu bạc nhắm tim của Bạch Hà Sầu đâm đến. Trong miệng lại nói:

-Cái gì Xích Thủy Đoạn, Lam Hải Duyệt? Ta đều không biết mấy cái tên này.

Bạch Hà Sầu sững sốt một chút sau đó thở dài:

- A, ta biết rồi người nói cho người biết nhất định là Ruga!

Mắt thấy đình thập tự này đến trước mặt, Bạch Hà Sầu lại như nhìn thấy thứ gì đó cực kì đáng sợ. Thân thể cố gắng lùi lại đưa tay trái ra dùng lực ngón tay bắn về hướng cổ tay giáo hoàng.

“Phup!”

Trên bàn tay giáo hoàng huyền hóa ra một mảnh quang huy màu vàng tựa như một loại ma pháp phòng ngự. Sức ngón tay Bạch Hà Sầu bắn trúng lên đó cứ như đánh lên trống, phát ra mấy tiếng bịch bịch. Thân thể giáo hoàng lạng người đi, đình thập tự trong tay mềm chút rơi trên đất, không tự chủ lùi lại hai bước cắn răng nói:

-Quả nhiên Vu vương ngài còn khả năng chống đỡ nhưng xem ngài còn có thể cố được bao lâu nữa đây?

Sắc mặt Bạch Hà Sầu càng thêm trong suốt, Đỗ Duy kinh hãi nhìn thấy vốn một đầu tóc xám trắng của hắn lại bắt đầu từ từ nhuộm thành màu đen! Cứ như đang cải lão hoàn đồng vậy, nhưng trên da lão lại hiện ra thêm từng nếp nhăn.

Bạch Hà Sầu hừ một tiếng:

- Người thì sao, người lại có thể đi thêm mấy bước?

Giáo hoàng run rẩy, mở miệng phun ra một ngụm máu nóng lên cây đình thập tự bạc, trên cây đình thập tự lập tức tăng thêm mấy phần quang mang. Bạch Hà Sầu kinh dị thốt lên:

-Sao? Thánh lực của các người còn có thể dùng như thế này à?

Giáo hoàng miễn cưỡng cười một tiếng:

- Cái gì là thánh lực! Bất quá là một loại thuật phân giải mà thôi. Đối với thể nhân ngu muội mà nói thì đây là thánh lực, còn trước mặt cường giả như Vu vương ngài chỉ là che tai mắt người mà thôi. Nhưng có người nói với ta cây đình thập tự tràn đầy thánh lực này lại là vũ khí thương hại ngài tốt nhất.

Nói xong lão lại lần nữa dần đưa tay hướng về Bạch Hà Sầu lao tới. Bạch Hà Sầu lại nhắc loan đao lên đỡ ngang ra. Hai người hiện đều hoàn toàn không còn bất kỳ sức lực nào để sử dụng pháp tắc không gian nữa, động tác này Đỗ Duy xem ra thậm chí ngay cả người bình thường còn khá hơn. Bạch Hà Sầu dùng lực đỡ một cái như vậy, máu tươi chảy ra trong miệng chảy ra càng nhiều, thân thể lại té lăn xuống đất, tay mềm nhũn làm rớt cả loan đao.

-Hèn hạ! Đám người Roland hèn hạ, đám thần côn (1*) ti bỉ!

Bạch Hà Sầu điên cuồng gầm lên:

- Đánh thắng ta không phải người! Người bằng vào cái gì giết ta!

Giáo hoàng cũng vô lực thở dốc một hồi:

- Không sai, đánh bại người không phải là ta ! Cách thức của ta tuy là ti bỉ nhưng vì đại lực ta không thể không trừ cái uy hiếp tiềm tàng này. Vu vương người không chịu đáp ứng giao dịch của ta thì ta không thể không làm vậy ! Nữ thần ở trên cao , người hầu của người cũng là bất đắc dĩ!

Nhìn thấy hai cường giả đại lực bây giờ đánh nhau như nông dân thôn quê, người đánh ta né. Đỗ Duy thật có chút không muốn xem tiếp, không khỏi đi đến nhẹ nhàng nắm lấy tay giáo hoàng sau đó tiếp lấy cây đình thập tự . Nếu giáo hoàng bây giờ còn nửa phần thần lực thì nào có thể để cho Đỗ Duy làm càn như vậy? Nhưng hiện tại lại bất lực bị Đỗ Duy đẩy một cái trực tiếp ngồi xuống đất. Đỗ Duy nhìn cây đình thập tự này rồi chau mày nói:

-Cũng không phải vũ khí đặc biệt lợi hại gì! Chỉ là một thuật gia trì thánh lực lên thôi mà.

Bạch Hà Sầu mặt mày cười một tiếng, thở dài với Đỗ Duy nói:

- Thăng nhỏ ngu muội người chẳng lẽ quên tình trạng hiện tại của ta rồi sao? Ta không sợ bất kì pháp thuật nào nhưng cái thánh lực thuần chính này lại là thứ tốt nhất dùng để phân giải thuật đoạt xá của ta! Một

khi bị thứ này đâm vào tim vậy ta lập tức bị phân ly khỏi cơ thể này. Nơi này cách Đại Tuyết Sơn ngàn dặm xa xôi, không có cơ thể thì người nói xem ta thế nào....khụ khụ khụ....

Lão liên tục ho khan rồi không nói tiếp được nữa. Đỗ Duy thở dài:

-Bạch tiên sinh, nếu thứ này có thể giết ngài thì đây là yếu điểm chí mạng của ngài rồi! Vậy mà ngài cũng dám đi lại khắp nơi?

Bạch Hà Sầu thở dốc một hồi, ngao nghễ nói:

-Hừ! Nếu ta không phải bị thương đến mức này thì người khác cho dù cầm một ngàn một vạn thứ này. Ai có thể đâm được vào người ta một cái? Ta búng ngón tay liền có thể giết hần trước rồi. Hừ! Xích Thủy Đoạn thật đáng giận, việc này nhất định là hần nói cho giáo hoàng. Trừ Lam Hải Duyệt ra, người khác không biết nhược điểm này của ta! Lam Hải Duyệt sẽ không làm loại chuyện này chỉ có hần thôi!

Giáo hoàng cười khở một tiếng, lại nhìn Đỗ Duy một cái sâu sắc:

- Công tước hoa tulip nhất định muốn bảo vệ hần sao? Người lúc này còn nói ta phản quốc nhưng người hôm nay lại cứu mạng hần cũng càng là phản quốc! Người này một khi trở về, sau này đồng chinh người có thể chống đỡ sao? Hơn nữa người còn không biết...hiện tại phương bắc....

Đỗ Duy trong lòng suy tư:

“Giáo hoàng này luôn mồm nói phương bắc phương bắc...chẳng lẽ phương bắc....”

Hần đột nhiên nghĩ đến chỗ Long tộc:

“Chẳng lẽ giáo hoàng là có dụng ý? Long tộc đó là tuyến phòng thứ nhất thủ hộ thế giới loài người. Giáo hoàng lo lắng như vậy trừ phi là Long tộc...”.

Đỗ Duy nghĩ lại, lại thấy khó có khả năng:

“Rồng già đó thật là một lão biến thái có thể so với Bạch Hà Sầu rồi!”_ Đỗ Duy không tin dám tội dân cho dù cường đại nhưng không thể mạnh hơn lão rồng già đó!_ “Còn có thể thông qua cản trở của long tộc cường hãn?!”

“Nhưng động đất này....”

“Giết Bạch Hà Sầu ?”

Nếu Đỗ Duy ti bỉ thêm một chút, hần đúng là nên làm như vậy! Lựa chọn như vậy cũng xem như là “hợp tình hợp lý”. Nhưng dù sao trong lòng Đỗ Duy còn có tâm tình chủ nghĩa anh hùng, mọi chuyện của Bạch Hà Sầu trong thời gian cùng y ở chung mấy ngày nay khiến Đỗ Duy sinh ra không ít hảo cảm với tuyệt thế cường giả này. Tuy mọi người là kẻ địch nhưng tại đây giết y, trong lòng dd dù sao cũng không chịu làm vậy.

- Vu vương tôn kính !_ Đỗ Duy thở dài thấp giọng nói_ Dù sao ngài trong vòng mười năm không bước vào đại lục Roland cũng chưa chắc xem như là chuyện khó khăn gì với tình trạng hiện tại của ngài...

Đỗ Duy nói tới đây liền dừng lại không nói nữa, nhưng ý của hần Bạch Hà Sầu thừa hiểu rằng: Dù sao cơ thể người cũng đã đóng băng trong Tuyết sơn, người mười năm chỉ có thể đoạt xá xuống núi một lần. Người lần này về, lần sau muốn xuống núi phải đợi mười năm nữa. Vậy điều kiện này có đồng ý cũng không tổn thất gì!

Nhưng con người Bạch Hà Sầu lại là kiêu ngạo tới tận xương! Nếu trong lòng lão chịu nhịn nhục một chút thì từ sớm đồng ý rồi. Lão cười lạnh một tiếng:

- Bạch Hà Sầu ta là người gì! Trong một đời trước nay không chịu bị uy hiếp! Đừng nói điều kiện này ta không muốn đồng ý. Cho dù có thể đồng ý thì trong tình trạng này nếu ta gật đầu. Vậy ta còn là Bạch Hà Sầu sao?

Đỗ Duy trong lòng than thở nhưng lại rất tán đồng loại tính cách này của Bạch Hà Sầu. Đỗ Duy hần không phải cũng thuộc loại tính cách này sao?

“Nếu như vậy thì...ta còn là Đỗ Duy sao?_ Lời này bản thân dường như cũng đã từng nói qua ! ”

“Nếu không cứu cha! Ta còn là Đỗ Duy sao?”

“Nếu ta cưới phu nhân Listeria ta còn là Đỗ Duy sao?”

“Có lẽ thay đổi một chút sự lựa chọn mới có thể chiếm được càng nhiều lợi ích nhưng như vậy...ta còn là ta sao? Như vậy tựa hồ ít nhiều có chút ngu muội nhưng...Nhưng cứ như vậy lại đúng với khẩu vị của ông đây!”

- Trong vòng mười năm, ta nhất định có thể phá giả trời buộc đó để xuống núi!

Bạch Hà Sầu đối với Đỗ Duy nói lời thật:

- Con người ta vốn không hề nói dối! Nếu hôm nay ta thật đã đồng ý rồi, vậy sau này cho dù thế nào ta cũng không thể xuống núi! Chuyện nuốt lời không phải là việc Bạch Hà Sầu ta có thể làm!

Giáo hoàng đằng sau thở dốc nói:

- Công tước Hoa Tulip...!

Trong lòng Đỗ Duy đang phiền não, nhịn không được quát:

- Không cần nói nữa! Giết y là ta không chịu đâu!

Giáo hoàng mỉm cười than một tiếng:

- Vậy...Người giết ta đi!

Một câu nhẹ như vậy khiến tim Đỗ Duy nảy lên “Giết giáo hoàng? Chuyện này là chuyện lớn à!”

Giáo hoàng lạnh nhạt nói:

- Ta bị thương quá nặng, ráng đợi tiếp cũng là hẩn hồi phục trước ta. Lúc đó cho dù người không giết ta, hẩn cũng nhất định giết ta. Hơn nữa....Công tước Hoa Tulip, nếu người không giết ta sau này chẳng lẽ người không sợ ta truy cứu chuyện hôm nay sao?

Đỗ Duy trên dưới nhìn lão đầu này:

- Người...Người không phải già hồ đồ rồi chứ? Người vậy rõ ràng là đang ép ta giết người!

Giáo hoàng thở dài, sắc mặt mỗi mệ:

- Người nếu thật giết ta, ta lại muốn cảm ơn người! Cái gánh nặng ngàn cân này... Ngược lại...Ta muốn vứt bỏ rồi!

Muốn Đỗ Duy giết Bạch Hà Sầu hẩn tự nhiên là không nguyện ý. Còn giáo hoàng....vậy Đỗ Duy càng tuyệt đối không chịu. “Đùa sao ?! Nếu việc này tiết lộ một tí tí ra ngoài ra ngoài thì sau này mình còn đường sống sao?! Hơn nữa....lão đầu này ngốc vậy sao?!”

Quả nhiên Bạch Hà Sầu lạnh nhạt nói:

- Đỗ Duy đừng nghe hẩn đầu độc! Người không thể giết hẩn! Người một khi giết hẩn sẽ dẫn đến đại họa. Ta nghe nói trong thần điện có một loại thần thuật, phạm là nhân viên thần chức cao cấp trong thần điện đều có một tia thần niệm lưu tồn. Một khi bị người ta giết chết vậy một tia thần niệm đó sẽ có thể thông qua ma pháp truyền tống về đem tình trạng trước khi chết huyền hóa ra! Người tại đây giết hẩn trong thần điện liền biết được!

Giáo hoàng lại cười ha ha một tiếng nhìn Bạch Hà Sầu nói:

- Cảm ơn Vu vương, ta còn đang nghĩ làm sao thuyết phục công tước. Người lại tự mình nói ra, ta đang muốn người nói! Nếu ta tự nói chỉ sợ vị công tước trẻ tuổi này không tin!

Lão rõ ràng là làm bộ ra vẻ, Bạch Hà Sầu vốn rõ ràng biết nhưng tính y cao ngạo không lý đến cái loại âm mưu này lớn mật nói ra. Trong lòng Đỗ Duy càng thêm khó khăn ! “Không giết giáo hoàng, sau khi lão trở

về nhất định truy cứu chuyện hôm nay. Nếu mình giết giáo hoàng vậy thần điện cũng sẽ biết bản thân là hung thủ”

Đang lúc hai bên đều khó khăn đột nhiên nghe thấy trên đường lớn phía xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Sau khi ba người nghe thấy đều biến sắc! Bạch Hà Sầu là cháu mảy còn trên mặt giáo hoàng sau khi nghe một trận vó ngựa này lại lộ nét tươi cười. Tiếng vó ngựa kia tuy vội nhưng không loạn, mang theo một tiết tấu mà giáo hoàng vừa nghe liền nhận biết là tiếng vó ngựa của thần thánh kỵ sĩ khổ tu cực kì quen thuộc.

Bạch Hà Sầu đột nhiên mở miệng nói:

- Ê nhóc, mau rời khỏi đây! Kẻ đến e là thần thánh kỵ sĩ!

Đỗ Duy nói:

- Ông làm sao biết được?

Bạch Hà Sầu cười lạnh:

-Nhìn sắc mặt giáo hoàng bệ hạ đoán cũng đoán được!

Giáo hoàng cười nhạt một tiếng nhưng không nói gì. Trong lòng Đỗ Duy đại nộ đột nhiên động sát cơ, thầm nghĩ: “Dù sao cũng thế rồi không bằng cho tên già này một kiếm! Nhưng mà nghĩ lại hiện tại bất quá là đắc tội giáo hoàng này thôi chưa đến nỗi đến mức quyết liệt. Nếu thật giết hấn rồi vậy lại là đại thù không chết không ngừng . Như vậy xem ra lại không giết được.”

Bạch Hà Sầu thở dài:

- Đỗ Duy ngươi đi đi!

Trong lòng Đỗ Duy tâm niệm chợt động liền đi tới:

- Bạch tiên sinh, ta đưa ngài đi!

Bạch Hà Sầu lại lắc đầu:

-Nếu đã có thể theo đến đây thì không phải là kỵ sĩ bình thường. Nhất định là cao thủ trong thần thánh kỵ sĩ! Người đi một mình thì chúng có thể sẽ không đuổi theo người . Nếu người mang theo ta vậy chúng nhất định không theo không từ!

Đỗ Duy cười ha ha một tiếng:

-Ngài một đường đi đối đãi ta không tệ. Nếu giờ ta nhìn ngài chết, ta còn là Đỗ Duy sao?

Nói xong đang muốn kéo Bạch Hà Sầu đi nhưng tính Bạch Hà Sầu đúng thật sự là cổ quái. Trong mắt lão dấy lên một trận nộ hỏa:

- Hừ! Người đang thương hại ta sao! Bạch Hà Sầu ta cần người thương hại sao?

Thân hình lão co lại tránh khỏi tay Đỗ Duy mà lúc này tiếng vó ngựa đã đến phụ cận rồi. Trên đường lớn thấy có ba thốt ngựa, phía sau còn có một thốt. Phóng mắt nhìn tới trên ba thốt tuần mã màu trắng dẫn đầu quả nhiên là thần thánh kỵ sĩ một thân giáp màu bạc. Người đang dẫn đầu ở lại mang theo huy chương kỵ sĩ cấp tám trước ngực, hai người còn lại cũng là kỵ sĩ cấp năm. Ba kỵ sĩ này đã từ xa phóng đến, kỵ sĩ cấp tám nhìn thấy giáo hoàng ngồi đây liền mừng rỡ giục ngựa đến. Hấn lập tức nhảy xuống ngựa quỳ xuống:

- Bệ hạ!! _Thanh âm hấn thật sự kích động_ Cuối cùng cũng tìm được người rồi!

Giáo hoàng ho khan hai tiếng đang muốn nói chuyện thì thốt ngựa thứ tư phía sau cũng nhảy xuống một người. Người này lại cười một thốt ngựa đen, thân cũng mặc một bộ giáp màu đen. Đỗ Duy nhìn tới trong lòng lại thầm kêu khổ rồi! Mái tóc dài, mặt nạ sắt, khoe miệng mang một tia cười lãnh khốc quỷ dị, ánh mắt quét qua quét lại trên người Đỗ Duy và Bạch Hà Sầu. Lại là vị thiếu tướng quân mặt nạ sắt Cybaster. Không hiểu tại sao Cybaster lại cùng đi chung với thần thánh kỵ sĩ! Hấn nhảy xuống ngựa cũng hướng đến giáo hoàng trên mặt đất hành một lễ kỵ sĩ rồi mỉm cười nói:

- Giáo hoàng bệ hạ quả nhiên ở đây!

Nói xong hần bước lên hai bước. Giáo hoàng nhìn thấy hần thần sắc lại có chút cảnh giác, không được tự nhiên cho lắm. Cybaster nhìn kỹ vài lần, tiểu ý trong mắt càng quỷ dị.

- À ! Bệ hạ hình như bị thương a __ Cybaster đột nhiên thở dài __ Vu vương tuyết sơn này quả nhiên lợi hại! Ngay cả bệ hạ cũng không thể giết hần sao?

Giáo hoàng nhìn ánh mắt thanh niên mặt nạ sắt này trong lòng đột nhiên phát lạnh! Thấp giọng nói:

-Thiếu tướng quân, lần này cảm ơn cha ngài __ Nguyên soái Ruga . Nhưng đáng tiếc biện pháp ông ấy chỉ ta lại không có cơ hội sử dụng.

Cybaster lắc đầu:

-Bệ hạ, vị Vu vương này thật sự là đại họa. Nhân hần lúc này như vậy, để ta thay người diệt trừ hần!

Nói xong hần rút trường kiếm ra từ từ tiến lên hai bước, ánh mắt nhìn chằm Bạch Hà Sầu nhẹ giọng nói:

- Thưa Vu vương bệ hạ tôn kính, chắc ngài không nghĩ đến cuối cùng người giết ngài lại là ta ? Ài... Đừng nói là ngài ngay cả ta cũng không nghĩ đến .

Bạch Hà Sầu lặng lẽ nhìn người trẻ tuổi này thấp giọng nói:

-Cha người và Thần điện quả nhiên có qua lại! Thật khiến ta không nghĩ đến... Xích Thủy Đoạn....Hần mấy năm nay chắc là vẫn khỏe. Chúng ta tính ra vốn là kẻ địch nên có ngẫu nhiên hợp tác thì cũng là do lợi ích nhất thời. Người muốn giết ta cũng không có gì là sai.

Cybaster mỉm cười nhưng sát khí trong ánh mắt lại càng nồng đậm. Hần bước lên hai bước nữa. Đột nhiên trường kiếm run lên. Mũi kiếm như rắn độc đâm ra! Toàn lực xuất ra bằng sương đầu khí chém ra một ánh chớp bạc lạnh lẽo. Nghe thấy một tiếng kêu phẫn nộ cùng đau đớn, một vòi máu tươi phun lên trời rồi xuống nhuộm đầy đất. Một kiếm của Cybaster tựa như rắn độc, từ một góc độ không tưởng tức thời đâm ra. Tức khắc mũi kiếm xuyên qua ngực.

Đỗ Duy sợ ngây người! Giáo hoàng cũng có vẻ hơi dờ dẩn! Vì một kiếm này của Cybaster lại không có đâm vào Bạch Hà Sầu, Một kiếm này hần bất ngờ lật tay, mang theo đầu khí đâm xuyên qua lồng ngực của Thần Thánh kỵ sĩ cấp tám đang quỳ sau lưng hần. Ánh mắt Bạch Hà Sầu lại không hề ngạc nhiên, như sớm đã đoán được hần sẽ làm vậy. Đáng thương cho Thần Thánh kỵ sĩ kia! Cấp tám cũng được xem như là một cường giả. Nếu Cybaster công bằng quyết đấu với y thì dù giết được y thì cũng không nhẹ nhàng như vậy. Kỵ sĩ ấy trong lúc lơ là cảnh giác bị Cybaster một kiếm đánh lén mà thành công. Bị trường kiếm Cybaster đâm xuyên qua ngực, ngay lập tức bằng sương đầu khí liền thuận theo mũi kiếm đổ vào công phá nội tạng trong cơ thể. Thần Thánh kỵ sĩ cấp tám phẫn nộ gào lên một tiếng đau đớn, miệng phun máu. Trước khi chết không cam tâm nhìn trừng trừng Cybaster, cổ lao đầu húc tới nhưng Cybaster đã có ý đánh lén thì lại sao không có chuẩn bị? Cybaster nhẹ nhàng lách khỏi, lật tay chém một kiếm . Một cái đầu bay lên trời kèm theo vòi máu và một thi thể không đầu nằm dưới đất . Hai thần thánh kỵ sĩ phía sau mắt thấy thủ lĩnh bị tên ti bỉ này trở kiếm đánh lén phẫn nộ rút trường kiếm ra, mắt đỏ ngầu rít gào xông về hướng Cybaster. Hai kỵ sĩ này mắt thấy thủ lĩnh bị tên này dùng thủ đoạn bỉ ổi sát hại, nhất thời lửa giận thiêu đốt nên không nghĩ Cybaster một kiếm giết một kỵ sĩ cấp tám mạnh nhất của đối phương, giờ còn lại hai tên thực lực bất quá chỉ là cấp năm so với thực lực gần tới cấp chín của hần thì nào đủ để hần bắn khoăn.

Trong tiếng cười lạnh lẽo của hần, qua mấy chiêu kiếm mang theo bằng sương đầu khí lăng lệ nhanh chóng đâm phá tim hai người. Hai vị kỵ sĩ lúc chết mắt mở trừng trừng không cam lòng. Cybaster nhẹ nhàng nhắc kiếm lau vết máu lên xác rồi thu kiếm vào vỏ . Lần nữa hướng về giáo hoàng và Bạch Hà Sầu.

Phẫn nộ trên mặt giáo hoàng đã biến mất, nhìn chằm chằm vào Cybaster mà than rằng:

- Ta sai rồi! Là ta sai rồi ! Kết bạn với rắn độc thì trước sau cũng sẽ bị rắn độc rắn trả. Đích xác là ta sai rồi!

Bạch Hà Sầu lại cười nói:

- Không tệ, không tệ ! Quả nhiên là con của Xích Thủy Đoạn! Ta đoán người nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Cybaster cười nhẹ một tiếng, nụ cười trên khóe môi càng thêm ác độc quỷ dị:

- Hai vị bệ hạ! Ta thật sự không nghĩ có thể sẽ có ngày hôm nay. Vu vương Đại Tuyết Sơn cùng giáo hoàng của Thần điện đều nằm trong tay ta! Ta chỉ cần nhẹ nhàng hai kiếm lập tức có thể thay đổi cục diện cả đại lục rồi!

Khóe mắt hần liếc nhìn Đỗ Duy đang giấu tay trong tay áo, nói lạnh nhạt:

-Ta khuyên ngài công tước đừng có giả trò gì! Thực lực người đích xác không tệ nhưng tiếc rằng người lại là ma pháp sư! Nếu người cách ta mấy trăm thước, có lẽ ta còn thật sự sợ người mấy phần nhưng hiện tại chỉ cách có mấy bước thôi. Ta nhắc tay liền có thể giết loại ma pháp sư không biết võ kỹ như người!

Hần cười càng sáng lạnh hơn nữa:

- Vu vương bệ hạ, chú Bạch Hà Sầu của ta! Ta đột nhiên thật rất cảm kích cha ta! Vì cha ta trước nay không để ta học tập vu thuật Đại Tuyết Sơn. Nên ta có thể yên tâm lớn mật giết người mà không cần lo cái nguyên rửa đã tra tấn người một đời!

Hần lại nhẹ thở dài nhìn Đỗ Duy:

- Còn người, thưa công tước tôn kính! Ta có giết người hay không cũng không mang ý nghĩa gì quan trọng. Tiếc là thanh Nguyệt hạ mỹ nhân lại trong tay người. Thật khiến ta không còn sự lựa chọn a!

Biểu tình Đỗ Duy cổ quái nhìn ánh mắt đầy sát ý của Cybaster mà như không hề sợ hãi, chỉ nhẹ thở dài:

-Thiếu tướng quân của ta ơi! Người thật khiến ta kinh ngạc a ! Người thật là thành thực khảng khái ... Hắc hắc! Người nếu có thể phát ra thêm mấy tiếng cười lớn tà ác lại càng thêm giống rồi.

Ánh mắt Cybaster lạnh xuống:

- Đỗ Duy, ta thật bá phúc tính hài hước của mi ! Nhờ vào tính hài hước có thể cứu mạng mi sao? Tại đây bốn người, hai vị bệ hạ xem ra đều đã không thể động đây. Với bản lĩnh của ta lại mạnh hơn người!

Đỗ Duy gãi gãi đầu sau đó trợn trắng mắt:

- Nơi này chỉ có bốn người? Ách...người thật sự khảng định??

Mắt Cybaster xoay vòng, trước là có chút cảnh giác sau đó liền buông lỏng lại:

-Chung quanh nơi hai đại tuyệt thế cường giả quyết chiến tuyệt đối không không người nào có thể ẩn núp được! Đỗ Duy công tước tung hỏa mù như vậy chẳng lẽ là cách người cứu mạng sao?

Đỗ Duy chớp chớp mắt cười nói:

-Người không tin ta? Được rồi, vậy chỉ bằng chúng ta đánh cuộc nhé! Ta đánh cuộc ở đây còn có người thứ năm tồn tại !

Không đợi Cybaster nói gì, Đỗ Duy đột nhiên thuận tay làm loa đặt trước miệng, ngửa đầu trên trời hả hê kêu lớn lên:

-Tăng tăng tăng tổ mẫu ! Có người muốn giết ta! Ta chết rồi người cũng sống không được, cứu mạng aaaa !

Lời vừa dứt, Đỗ Duy liền nghe sâu trong não một tiếng than sâu kín

“Tính ra đây hình như là lần thứ hai ta nghe người la cứu mạng rồi. Thân là con cháu nhà Rowling gặp nguy hiểm liền la cứu mạng. Người sao có thể không có khí phách như thế chứ!”_ Dừng một chút, giọng nói mềm mại trong trẻo ấy mang theo một chút bất mãn_ “Người có thể đừng gọi ta là ”tăng tăng tăng“ ...Hừ, chẳng lẽ ta rất già sao!”

440. Chương 316: Vừa Đánh Vừa Chạy (thượng)

Ở thế giới trước, Đỗ Duy từng nghe một câu nói siêu kinh điển: “Phụ nữ ở bất kỳ độ tuổi nào, dù là mười tám hay tám mươi cũng đều rất sợ già”. Nên khi đã ép được Semel xuất hiện, Đỗ Duy lập tức đổi tươi cười nói:

-Ta chỉ biểu đạt niềm kính trọng của ta thôi!

Một tà áo màu đỏ tươi từ phía sau Đỗ Duy bay ra trước. Đỗ Duy có thể cảm giác được mái tóc màu bạch kim đang nhẹ nhàng thổi phất lên mặt mình. Nhưng Semel chỉ là một ma pháp sinh vật có liên hệ tinh thần lực với Đỗ Duy nên bằng vào cảnh giới thực lực của Cybaster hiện giờ căn bản là không nhìn thấy sự hiện diện của nàng. Đừng nói là nhìn ngay cả nghe cũng không nghe được giọng nói của nàng. Cybaster thấy Đỗ Duy đột nhiên đứng lảo đảo một mình không khỏi có chút ngạc nhiên, ánh mắt thay đổi mấy lần, càng cảm thấy công tước Hoa Tulip giao hoạn này đang giả bộ lừa mình. Nhưng nhìn biểu tình trên mặt Đỗ Duy lại thật sự có chút nghi ngờ....Trong lòng hắn dứt khoát! “Dù hắn có bày trò quỷ quái gì, trước tiên một kiếm giết chết hắn, chấm dứt mọi lo nghĩ!” Ý niệm đã quyết, khóe miệng Cybaster lộ ra một nụ cười dữ tợn, lạnh lùng nói:

- Hoa Tulip, mi đi chết đi!

Mũi trường kiếm khuấy động, băng sương đầu khí cùng với tiếng cười giễu cợt đã xé gió đánh tới! Vũ kỹ của Cybaster cao cường, lại thêm khoảng cách gần như vậy, với một người không thạo vũ kỹ như Đỗ Duy đương nhiên là không cách nào chống đỡ được. Mắt thấy một kiếm đã đến trước mặt, trong lòng Đỗ Duy hạ quyết tâm, dứt khoát đem tính mạng giao cho Semel. Hắn tin tưởng Semel tuyệt đối sẽ không để mình chết. Quả nhiên khi mũi kiếm còn cách thân thể Đỗ Duy chưa tới nửa thước thì đột nhiên chấn động một cái. Cybaster cảm thấy mũi kiếm dường như đâm vào trong một đồng bùn lầy, nhất thời đình trệ thể công tới, trong không khí như có vô số sợi dây vô hình quấn trên mũi kiếm. Hắn cả kinh hét lên một tiếng, lập tức bạo tăng đầu khí thêm. Thực lực kỳ sỹ cấp chín đầu phải dễ xem thường, thêm băng sương đầu khí vốn không gì là không thể xuyên phá nhất thời như mặt trời chói chang làm tan chảy tuyết trắng, đem mọi trói buộc trong không khí kia phá hủy đi hết. Nhưng chỉ cần một khắc thời gian ngừng lại như vậy cũng đủ mang đến cơ hội cho Đỗ Duy, thân hắn chớp cái đã cấp tốc lùi về sau.

- Chạy đi đâu?!

Mũi kiếm của Cybaster run lên, như độc xà lảo đảo tiến đến. Trán Đỗ Duy đầm đìa mồ hôi lạnh, trước sau vẫn không có cơ hội thoát ra cự ly đủ xa để ngâm xương chú ngữ thi triển ma pháp. Hắn tuy có thuật hỏa cầu có thể chớp nhóang phát ra âm chiêu nhưng tất cả thuốc nổ mang theo đều đã dùng hết khi đối phó với Bạch Hà Sầu trong khách sạn tại tiểu trấn. Hắn vốn không có khả năng thực sự trong nháy mắt phóng ra ma pháp ấy, muốn thi triển được ma pháp hắn phải có thời gian rảnh rỗi để ngâm xương chú ngữ, cảm ứng dao động của ma pháp nguyên tố. Mà Cybaster cứ theo sát như bóng với hình, trên mũi kiếm từng đạo từng đạo đầu khí bắn ra, hết như kinh phong phát ra bốn phía. Làm cho Đỗ Duy ngay cả cơ hội mở miệng ngâm xương không có, chỉ cần dừng lại một khắc để ngâm xương là cảm giác ngay một đạo cuồng phong ập tới trước mặt, khiến hắn không cách nào mà tiếp tục được.

Cybaster mắt thấy sắp đuối kịp, một kiếm chém xuống có thể đem kẻ địch lớn ở tây bắc này chém gục dưới kiếm. Nhưng bất ngờ cảm thấy trống ngực đập mạnh làm trong lòng sinh ra cảnh giác! Ngay sau đó Cybaster rõ ràng cảm thấy phía sau như có người phả một hơi khí lạnh vào cổ mình. Chưa kịp phản ứng, lập tức lại cảm giác có một cánh tay nhẹ nhàng đặt lên vai. Án xuống! Nửa người hắn nhất thời tê rần. Nghe thấy có ma lực dao động làm não hắn mê đi, liền hiểu bản thân đã trúng phải ma pháp. Với trạng thái như thế này, có lẽ là một loại ma pháp làm mê muội gì đó.

Trong lòng Cybaster hoảng sợ: ”Hiện giờ Đỗ Duy đang bị mình làm cho chân tay luống cuống, nơi này ngoại trừ Đỗ Duy ra chẳng lẽ là...giáo hoàng hay Bạch Hà Sầu động thủ? Nếu là hai người này ra tay thì mình vạn lần không phải là đối thủ !

Trong sự sợ hãi, hắn lập tức sinh ra ý liều mạng: “Nếu thật là bất kì người nào trong hai đại cường giả ấy khôi phục lại thực lực, chỉ cần hai ba phần thôi! Thì bản thân mình tuyệt đối chết chắc. Lúc này mà không liều mạng thì còn chờ tới khi nào?”

Ý Cybaster đã quyết, thân hình chợt xoay vòng tại chỗ, dùng lực từ vùng eo, cả người dùng một góc độ không thể tưởng tượng được uốn khúc mà lao đến. Toàn thân bạo phát ra một luồng ngân quang rực rỡ, băng sương đầu khí trong chớp mắt đã được hấn kích phát đến cực độ. Mũi kiếm hết như bão tuyết bùng lên mà lao ra, tức thời hàn khí dày đặc. Nhưng khi hấn vừa liếc mắt nhìn lại, trước mặt lại không có một bóng người, giáo hoàng và Bạch Hà Sầu đều ngồi ngay ngắn ở đằng kia.

Semel vốn đã đánh lên một cú thành công, làm tốc độ của Cybaster chậm lại nhưng đối thủ lại chuyển thân xoay vòng, đầu khí cùng tinh thần thành linh tăng nhiều làm ma pháp mê muội tức thời bị phá giải. Lại thêm đầu khí của đối phương ập tới, tuy nàng không có thân thể thực sự nhưng vẫn cảm thấy sự nguy hiểm của đầu khí kia đối với bản thân. Cơ thể nhanh chóng bay ra, ngón tay xòe rộng, miệng nhanh chóng ngậm xuống ra một đoạn chú ngữ. Liền thấy trên bề mặt hoang phế, mặt đất đột nhiên tách ra. Tiếp đó trong tiếng rống rít, mấy tên cự nhân thổ nguyên tố toàn thân như được tạo thành từ nham thạch từ mặt đất bò dậy, gào rú xông về hướng Cybaster. Một bàn tay khổng lồ nhắm đầu Cybaster bổ tới làm hấn không có thời gian suy nghĩ nhiều, nhưng thực lực của hấn quả là lợi hại. Hấn hừ một tiếng, con mắt sau lớp mặt nạ sắt lóe lên một tia sáng vàng. Thân thể chợt uốn khúc một lần nữa tránh khỏi bàn tay khổng lồ của cự nhân thổ nguyên tố, cả người như mũi tên bén nhọn vọt ra. Lại nghe hấn thét lên một tiếng, từ trên người cự nhân thổ nguyên tố kia phá thể xuyên qua. Cự nhân thổ nguyên tố đó chớp mắt bị đóng kết thành một mảng băng cực lớn, sau đó từng tia rạn nứt lan ra rồi ầm ầm nát vụn sụp đổ. Trường kiếm của Cybaster giăng đến, phạm vi của băng sương đầu khí cơ hồ xung quanh thân thể đến bảy tám thước! Động tác của hai cự nhân thổ nguyên tố còn lại đột nhiên chậm dần, mấy vị trí như cánh tay và bàn chân bắt đầu ngàm đông kết lại. Cybaster không chần chừ, trường kiếm quét qua vài cái, hai cự nhân thổ nguyên tố lập tức bị y chém đứt ngang hông!!Hấn sau khi giải quyết xong phiền phức, quay đầu nhìn lại liền không khỏi kinh hãi!

Chỉ thấy Đỗ Duy đã chạy tới bên cạnh Bạch Hà Sầu, bế lão dậy định chạy trốn. Thân thể Bạch Hà Sầu hư nhược, khi Đỗ Duy bế lão chỉ cảm thấy da thịt của hấn như hàn băng vậy! Đỗ Duy không khỏi run lên, Bạch Hà Sầu lại đột nhiên mở miệng chỉ vào giáo hoàng:

- Mang theo vị bệ hạ này cùng đi đi!

Đỗ Duy sững sốt một chút, thầm nghĩ Bạch đại ca sao lại còn có lòng tốt như vậy? Bạch Hà Sầu lắc đầu nói nhanh:

- Mau lên! Đừng nói nhảm!

Đỗ Duy thoáng nhìn qua giáo hoàng, giáo hoàng Paolo XVI lập tức lên tiếng:

- Công tước Hoa Tulip, người mang ta rời khỏi đây! Từ nay về sau chúng ta hóa địch thành bạn vậy..

Đỗ Duy cười cười, thầm nghĩ lời lão già người nói ta làm sao dám tin, nhưng giờ thật không rảnh để nói nhiều nữa. Hấn vội lấy từ trong nhẫn chứa đồ ra một thứ: Là một cây chổi bay!

Hấn lập tức nhảy lên ngồi, một tay nắm lấy Bạch Hà Sầu, lớn tiếng nói:

-Bạch tiên sinh, ta phải điều khiển cái thứ này chỉ có thể một tay nắm lấy ngài, phiền ngài kéo lấy giáo hoàng bệ hạ đi!

Nói xong hấn dùng lực đập lên mặt đất, ma lực truyền vào cán chổi, tức khắc hai bên tai nổi gió vu vu bay vút lên khỏi mặt đất! Chỉ thấy Đỗ Duy ngồi trên chổi đã bay tuốt lên trời! Hấn cười chổi, một tay giữ cán điều khiển, một tay đưa ra nắm lấy Bạch Hà Sầu. Bạch Hà Sầu bị hấn nắm lấy, người treo dưới chổi, mà một tay y lại nắm lấy giáo hoàng. Nhìn từ xa hết như một xâu cá viên chiên vậy!

Cybaster thấy ba người thoát đi, trong lòng giận dữ không thôi. Hấn sao có thể bỏ qua? Hôm nay chuyện hấn đánh lên giết người đã hoàn toàn bị vạch mặt rồi! Nếu để ba người này chạy thoát vậy chuyện sau này... Đỗ Duy còn chưa tính tới đi, nhưng sự trả đũa của giáo hoàng và Bạch Hà Sầu tất không phải chuyện nhỏ! Bất cứ giá nào cũng nhất định phải giết chết bọn họ! Nhưng mắt thấy Đỗ Duy lại tìm đâu ra một cái chổi bay như vậy, Cybaster hét lên một tiếng điên tiết, ngay cả ngựa cũng không kịp leo lên, vội vã nhắc chân đuổi theo hướng Đỗ Duy bỏ trốn.

Mà cái số Đỗ Duy cũng thật là xui xẻo!

Tải trọng lớn nhất khi thiết kế cái chổi bay này căn bản không thể chịu được sức nặng của ba người! Lần này quả thật là “quá tải” nghiêm trọng rồi.

Lúc bắt đầu chỉ thấy cán chổi trên không trung vẽ ra một đường cong cong rồi vù một tiếng vọt ra thật xa. Nhưng sau khi vọt đi, Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy cây chổi trở nên chao đảo, vẻ như không đủ sức bay tiếp. Sau một đường bay theo hình parabol, chiếc chổi liền chúi đầu gằm thẳng xuống mặt đất. Đỗ Duy thường ngày vốn rất ít khi cưỡi cái chổi bay này, bây giờ nếu đổi lại là một thành viên trong tiểu đội Deception được huấn luyện thành thục dưới trướng hắn, nếu có khi phải hạ cánh bất ngờ như thế này thì cũng tuyệt đối không giống như Đỗ Duy, đâm đầu ngã xuống một cách khổ sở như vậy. Đỗ Duy lúc này tay chân càng bị luống cuống, hắn chỉ dùng một tay không cách nào điều khiển được, lại thêm tay kia đang phải dùng sức giữ chặt lấy Bạch Hà Sâu. Cuối cùng, một vị ma pháp sư với hai vị cường giả tuyệt đỉnh giống như một chú chim gãy cánh tầm thường_ Từ giữa không trung chúi đầu rơi xuống, nặng nề ngã nhào trên mặt đất!

441. Chương 316: Vừa Đánh Vừa Chạy (hạ)

Sau một trận bụi đất mịt mù, Đỗ Duy cả người đầu cổ dính đầy đất cát. Trước lúc tiếp đất, hắn cảm giác ở phía sau như có người nhẹ nhàng kéo lấy hắn một cái. Tránh cho hắn một cú té ngã lăn quay thật sự. Nhìn Vu vương Bạch Hà Sâu và giáo hoàng Paolo XVI_ hai vị cường giả đứng đầu đại lục kia lại té ngã vỡ đầu chảy máu một cách thảm hại. Bộ xương già của giáo hoàng như tan nát sau cú ngã, trên đầu còn u một cục. Bạch Hà Sâu cũng không khá gì hơn, một thân y phục trắng rách nát đầy đất cát. Đỗ Duy hiểu là Semel trong thời khắc cuối cùng đã đỡ dùm hắn một cái, trong lòng than:

- Semel, làm người không thể bạc bẽo như vậy ! Người đã có thể đỡ ta sao lại không giúp luôn bọn họ?

Trong đầu lập tức nghe giọng nói của Semel: ” Phì! Chuyện sống chết của bọn họ liên quan gì đến ta! Chỉ cần người không chết là được . Hơn nữa, không biết vì cái gì? Khi ta nhìn thấy hắn, trong lòng lại có một cảm giác cảm hận.”

Trong thời gian bay ngắn ngủi vừa rồi chỉ có thể bay thoát được vài dặm. Sau khi rơi xuống mặt đất, Đỗ Duy đoán Cybaster nhất định sẽ không chịu bỏ qua dễ dàng thế, e rằng bây giờ y đang đuổi theo đến đây.

“Ta nói này Semel, theo ta nhớ thì thực lực của người rất mạnh. Lúc trước khi ở rừng rậm Đóng Băng, cả Hussein người cũng có can đảm liều mạng quyết chiến một mất một còn. Nhưng sao hôm nay khi người đụng phải tên kia lại không được như trước ?”

Semel như thể trầm mặc trong chốc lát, sau đó giọng nói mang một nghi hoặc khó hiểu: “Ta đã sớm nói là chuyện đó, ta căn bản không nhớ rõ được chút nào. Bản thân ta có bao nhiêu khả năng, ta tự hiểu rõ. Gần đây nhất, ta cảm giác được thực lực mình tăng lên nhưng để đối phó một kỵ sĩ cấp chín thì người quá dễ cao ta rồi.”

Đỗ Duy sửng sốt trong giây lát, sau đó liền tự than thở sao mình không thể chạy xa hơn được chút. Vậy thì... Semel, theo một góc độ nào đó mà nói thì quả thật thực lực rất mạnh. Nhưng cũng phải tùy theo tình huống nào mà tính. Trên cơ bản, tầng tầng tầng tổ mẫu này, mỗi lần hiện thân là có hai thân phận không giống nhau xuất hiện. Có lúc đúng là ma pháp sinh vật như lúc này nhưng cũng có lúc hắn lại như cảm thấy thật sự đúng là vị nữ chiêm tinh thuật sư vĩ đại trong lịch sử. Tựa như đã phân tách thành hai loại thân phận khác nhau. Hết lần này đến lần khác, nếu thực sự là ma pháp sinh vật xuất hiện thì thực lực của nó sẽ không thể lợi hại như vậy. Chỉ khi đúng Semel thật xuất hiện mới có pháp lực mạnh mẽ như thế kia. Mà hôm nay Đỗ Duy gặp tai họa rơi xuống đầu, đi ra không phải Semel cường đại kia mà chỉ là ma pháp sinh vật bé nhỏ.

Đỗ Duy thở dài một hơi: “Nói tóm lại, khi thằng kia đuổi đến đây thì người không đánh lại hắn! Mẹ nó, vậy còn dài dòng làm gì, mau mau chạy thoát thân thôi!”

Khi hắn quay đầu lại nhìn trên đất, lại không khỏi lớn tiếng kêu khổ!

Cây chổi bay kia khi rơi xuống đất đã tan nát thành hai đoạn. Tạm biệt ý tưởng bay lượn trốn thoát!

Giờ phút này, về mặt Đỗ Duy có thể nói là thật sự kích động.

Vốn trông cậy vào Semel, nhưng đáng tiếc không phải chính thức tăng tăng tổ mẫu đi ra — “Chẳng lẽ thực sự nứt ra hai nhân cách? Bắt đầu luân phiên giao ban sao? Hôm nay không đến phiên Semel mà đến phiên ma pháp sinh vật thực lực nhỏ bé này” — Chỗ bay đã hỏng mà Đỗ Duy chỉ mang theo có một cái. Do chỗ bay là vật quý hiếm nên hắn cũng chỉ có thể mang theo một cái chơi thôi. Còn bây giờ làm sao để chạy trốn đây ?

“Tự mình bay?” — Thuật cưỡi gió phi hành hắn cũng có thể làm được . Nhưng với thực lực của hắn, bay một mình thì không vấn đề nhưng muốn đem thêm một người thì Đỗ Duy bây giờ không làm được, huống chi là hai ?

“Đáng giận, chiếc hạm rồng bay của mình còn chưa hoàn thành. Bây giờ không thể sử dụng... Nếu không đã sớm chạy trốn được rồi!”

Hắn nhìn thấy trên đường chân trời phía sau có một chấm đen đang từ xa xa tiến đến. Là bóng dáng của Cybaster, càng lúc càng chạy đến cực nhanh. Giờ phút này, Đỗ Duy trong lòng khó khăn tính toán, lại nghe trong đầu Semel đang bắt mãi: “Người con do dự cái gì? Hai người này không phải cha người, người cũng không phải con họ! Người con do dự cái gì? Chúng ta mau đi thôi.”

Đỗ Duy còn chưa trả lời, Bạch Hà Sầu đã ngồi dậy trên mặt đất thở dài bảo:

- Đỗ Duy , người đi đi !

Ngay lúc này, Đỗ Duy thật sự khó có thể cân nhắc tính toán: “Một mình mình bỏ chạy thì tuyệt đối không thành vấn đề! Cybaster không phải là ma pháp sư, hắn đừng nghĩ sẽ bay lên đuổi theo mình. Mình chỉ cần bay lên thì trong phút chốc là an toàn.”

“Nhưng bỏ lại Bạch Hà Sầu...” Nhìn thấy vị cường giả tuyệt đỉnh này lại chết trong tay tên Cybaster hèn hạ đó. Đỗ Duy thật sự không thể nhẫn tâm để cho một nhân vật như thế lại có một kết thúc như vậy!

“Chẳng lẽ muốn phải một người thường như ông mày cùng một kỵ sĩ cấp chín đánh một trận ?”

“Mẹ nó, đánh thì đánh !”

Phía sau, Cybaster đã đuổi đến chỉ còn cách khoảng một ngàn thước. Một ngàn thước đối với người thường, nếu là chạy thì cũng phải cần một đoạn thời gian. Nhưng đối với một kỵ sĩ cấp chín thì không quá một nhịp hít thở là đến.

Đỗ Duy hít vào một hơi thật sâu, nhìn về phía xa xa, trên kia có một mảnh rừng nhỏ hoang sơ. Ánh mắt sáng lên, mỗi tay ôm nhanh lấy một vị bệ hạ, nhắm cánh rừng nhỏ đó chạy như điên tới. Ở nơi hoang dã tây bắc, cây cối sinh trưởng có chút đáng thương. Một khoảng rừng này cũng chỉ có tầm hơn mười cây mọc thưa thớt. Hơn nữa do đất đai khô cằn nên hình dáng ẻo uột, thân khô cành lá héo vàng, nửa chết nửa sống. May mắn là Đỗ Duy hai năm nay đã trải qua khổ luyện thân thể. Bộ động tác nhập môn cơ sở tinh không đầu khí giúp thân thể hắn đã khỏe mạnh hơn rất nhiều. Hắn thêm một ma pháp “Sức mạnh trâu điên” vào cơ thể, thêm cả hai ma pháp “Nhanh nhẹn”. Phát lực ôm hai người chạy thẳng một mạch. Nhưng Cybaster phía sau đã đuổi đến trước mắt. Khoảng cách càng lúc càng gần, giọng nói của Cybaster đã có thể nghe rõ:

- Công tước Hoa Tulip, người đã hết đường chạy rồi ! Đừng cố giãy giụa trước khi chết! Tại nơi đây, ai còn có thể cứu người ?

Lời vừa dứt, hắn nhún người xuống lấy đà, như một con chim lớn lẳng không phóng qua hơn mười thước! Chỉ còn trăm bước nữa là bắt kịp Đỗ Duy.

Đỗ Duy cũng đã vội chạy kịp đến ven rừng. Thở phào một hơi nhẹ nhõm, ngã lăn ra mặt đất, không thèm nói chuyện với thằng mặt sắt kia. Sau vài hơi thở dốc, hắn lấy trong ngực ra cây kèn Sinh Mạng(1*)màu vàng. Xoay người lại, nhìn Cybaster chửi:

- Thằng mặt sắt tám trứng(2*) kia ! Nơi này không ai cứu ta hả? Nói cho mày biết, bốn công tước phúc lớn mạng lớn, chỉ bằng vào mày mà cũng muốn giết được ta hả?

Chửi xong, liền nổi kèn lên. Sau tiếng kèn ô ô, lập tức các cây cối trong cánh rừng nhỏ liền thức tỉnh. Theo tiếng kèn các cây cối chột đứng lên, rút bộ rễ trong đất ra, run rẩy rơi xuống đất cát và lá khô, sống lại đi tới.

Đỗ Duy cứ thế thổi vang cao một hồi kèn, sau đó chỉ vào Cybaster quát lớn:

- Đi ! Đem tên tám trứng này giẫm chết cho ta !

Hơn mười ma cây (3*) lập tức gào rít lên một trận vô thức, giãy giụa thân hình, hướng Cybaster đi tới.

Cybaster sững sốt! Hắn chưa bao giờ thấy qua loại ma pháp kỳ quái này. Sau một hồi sững sốt, hắn nhìn ra những ma cây này ngoại trừ có thân thể to lớn, sức lực mạnh mẽ nhưng thật sự không mang cho hắn nhiều nguy hiểm. Nếu là người bình thường, khi gặp phải nhiều ma cây to lớn như vậy nhất định sẽ kinh hãi, nhưng bằng thực lực của Cybaster có thể trong một chốc chém mấy ma cây thành một đồng gỗ vụn.

Hắn cười ha ha:

- Công tước Hoa Tulip, tuyệt chiêu giữ mạng của người không...

Hắn còn chưa cười xong bỗng thấy một bóng đen cực lớn cấp tốc đập xuống. Đòn đánh còn chưa tới , đã nghe cuồng phong đập vào mặt. Cybaster nhanh chân nhảy ra sau né đi. Chợt nghe một tiếng âm, thì ra là do một ma cây ôm khối đá đập tới. Cybaster bị cú đánh lên này nhất thời giận dữ, trường kiếm rung lên phát ra đầu khí, một đạo hàn khí bắn tới đem ma cây chặt đứt ngang. Những ma cây khác cũng đã tiến tới, một ma cây hình dáng khô héo đập mạnh xuống. Cybaster tuy không sợ nhưng đối với thứ to lớn này cũng phải cẩn thận. Nếu lỡ bị ma cây to lớn này đánh trúng thì chẳng phải chuyện tốt lành gì. Cybaster vốn có một bản lĩnh thần kỳ, thân thể mạnh mẽ vô song nhưng loại bản lĩnh ấy không thể dễ dàng thi triển. Vì sau khi thi triển xong là bộc phát tính điên cuồng, phải có Ruga cha hắn tức Xích Thủy Đoạn dùng bí thuật mới có thể trấn an hắn. Nếu không hậu quả khó tưởng tượng. Hắn bây giờ đang ở bên ngoài nên không thể sử dụng bản lĩnh ấy.

Cybaster không hổ danh là kỵ sĩ cấp chín, bằng sương đầu khí tung hoành mang theo gió lạnh vù vù. Chợt thấy gỗ vụn bay tán loạn, hơn mười ma cây trong chốc lát đã bị hắn chặt chém thành từng mảnh. Giải quyết xong, hắn quay đầu lại tìm Đỗ Duy nhưng lại không thấy đâu. Bỗng nghe từ xa vang đến một tràng tiếng cười. Sebastha không thấy thì không sao, vừa thấy đã tức giận đến mức dậm chân nhảy dựng lên!

Đỗ Duy đã nhanh chân chạy qua bên kia cánh rừng. Hơn mười con sói mạnh khỏe đang ra sức phóng vút đi, mà Bạch Hà Sâu cùng giáo hoàng hai người đang cười trên bầy sói. Phía trên hai con sói mạnh khỏe dẫn đầu là Đỗ Duy đang dùng thuật cười gió trôi nhàn nhã bay đi giữa không trung

- Thiếu tướng quân thân ái , nhìn bản lĩnh chế cưỡi của ngươi thật không tồi! Sau này nếu ngươi không làm tướng quân nữa thì đừng ngại đi làm tiểu phu! Khỏi đói chết hả ?

Cybaster tức giận đến mặt mũi tái nhợt, thân thể run rẩy mẫn to:

- Đỗ Duy ! Cho dù đuổi tới chân trời góc biển, ta cũng không tha cho ngươi!

Nói xong, giậm chân điên cuồng đuổi theo .

Tuy sói chạy nhanh nhưng thể lực cũng có hạn, thua xa ngựa. Chạy trong chốc lát nữa sẽ hết sức. Cybaster trên đường đuổi theo, hạ quyết tâm: “Bất cứ giá nào cũng không thể để cho mấy người này sống trở về!”

Đỗ Duy bay trên bầu trời cười ha ha nhìn Cybaster đang đuổi theo. Hắn thầm “May là ông có trong tay kèn Sinh Mạng, lại học qua thuật Druid (4*) ”

Trên vùng hoang dã phía xa xa kia có một ngọn núi, dưới chân núi quanh co uốn khúc thấy một mảng lớn rừng cây làm Đỗ Duy không khỏi đặc ý cười to. Miệng thổi một hơi chỉ huy đàn sói nhắm tòa núi phía xa kia chạy tới.

(1*) Sinh Mạng hào giác

(2*) Vương bát đản

(3*) Trong chương cũ là “thụ nhân”

(4*) Druid: Đức lỗ y_mienlitangcham chú thích trong chương 91_Trở mặt thành thù: những người thờ phụng thiên nhiên thường được gọi chung là Druid. Druid là một thành viên của đạo tu Celtic thuộc Tây Âu, Anh và Ailen. Đó là một đồng tu huyền bí vẫn còn tồn tại đến ngày nay. Theo nhiều truyền thuyết thì

các Druid có khả năng hóa thành thú vật để giao hòa với thiên nhiên và khả năng sử dụng cây cỏ tuyệt vời. Những Druid có thâm niên cao thường có nhiều năng lực hơn là những Druid khác, thường là chủ tể trong các nghi thức được gọi là Druid Elder. Ai chơi Heroes chắc biết cái này.

442. Chương 317: Cho Người Tức Chết

Cybaster giờ đang vô cùng căm thù Đỗ Duy.

Thực lực của hắn quả thật cũng không thể coi thường, trên toàn đại lục có thể tuổi trẻ như vậy mà đạt được thực lực kỳ sĩ cấp chín cũng được xem như là một kỳ tích. Đến ngay cả người được tôn vinh là thiên tài trăm năm khó gặp trên đại lục là Hussein, vào tuổi Cybaster bây giờ cũng không có được thành tựu như hắn. Hussein năm xưa khi trở thành kỳ sĩ cấp chín so với Cybaster cũng phải hơn vài tuổi.

Đỗ Duy bay trên trời, liên tục huyết sát điều khiển bầy sói chạy đi. Cybaster cứ một mực truy đuổi dưới mặt đất. Đầu khí của hắn dồi dào, tuy mặc theo áo giáp nhưng tốc độ chạy không hề thua cưỡi ngựa chút nào! Đỗ Duy nhìn thấy mà tặc lưỡi than thầm. Mất thấy tên này càng đuổi càng nhanh, Đỗ Duy tính toán khoảng cách đến mảnh rừng phía xa kia, chỉ e một lát nữa bầy sói chưa kịp chạy vào rừng thì đã bị hắn đuổi kịp tới rồi. Hắn chợt nảy ra một ý, hơi hạ thấp độ cao xuống một chút, cúi đầu quát với Cybaster bên dưới:

- Thiếu tướng quân, người dám cùng ta đánh cuộc một lần không?

Cybaster đang chạy điên cuồng vốn không muốn nói chuyện với Đỗ Duy, nhưng nghe Đỗ Duy quát hỏi hắn liền biết cái tên công tước này chỉ e là lại muốn giở trò gì rồi, hắn lạnh lùng hừ một tiếng:

- Hoa Tulip, người muốn thế nào?

Đỗ Duy cười ha ha:

- Ta nghe nói thiếu tướng quân võ kỹ cao cường, chính là đệ nhất cao thủ ngoài nguyên soái Ruga ở trong quân Tây Bắc. Chắc hẳn người rất thuần thục với cung-ngựa. Bản lĩnh cưỡi ngựa bắn tên nhất định là rất lợi hại!

Đỗ Duy vốn cũng chỉ là nói đại thôi. Hắn chưa từng nghe nói vị thiếu tướng quân này như thế nào. Đỗ Duy thầm nghĩ, tên mặt sắt này có thực lực cấp 9. Ngoài cha hắn_Xích Thủy Đoạn vốn là bạn đồng học với Bạch Hà Sầu thì có lẽ trong quân Tây Bắc sẽ không còn ai có thể mạnh hơn hắn. Đỗ Duy nói như vậy cũng không có gì là sai.

- Hừ!_Cybaster hừ mạnh một tiếng, không nói gì thêm. Chỉ thấy hắn nhấp nhô mấy cái đã rút ngắn thêm hơn trăm thước khoảng cách. Sau đó vung tay lên, trường kiếm trong tay bắn ra xa xa một vầng ánh sáng hình cung. Chỉ nhìn thấy ánh sáng trắng lóe lên một cái, hai con sói cuối cùng trong bầy sói tức thì bị ánh sáng đầu khí sắc bén này chém trúng. “Roẹt Roẹt!!” mấy tiếng, thân thể đã bị chém thành hai đoạn.

May là bầy sói này bị Đỗ Duy dùng thuật triệu hồi Druid để khống chế, nếu là bầy sói bình thường e rằng bây giờ đã loạn rồi. Cybaster thấy kết quả không như dự tính nên trong lòng cực kỳ thất vọng.

Trên bầu trời Đỗ Duy lại cười nói:

- Thiếu tướng quân có hứng thú đánh cuộc với ta hay không? Ngày đó khi ta đến thăm quân Tây Bắc, trong lần đi săn kia, ở trong rừng ta đã tận mắt nhìn thấy người giương cung bắn chết một “con mồi”. Thuật bắn tên của người thật sự không tầm thường ha, hôm nay ta thật muốn lĩnh giáo chút!

Cybaster chợt rùng mình! Hắn sớm nghe nói công tước Hoa Tulip này là một tay “Thần xạ thuật” cực kỳ thần kỳ. Lời đồn này đã lưu truyền rộng khắp Tây Bắc! Nổi tiếng nhất đương nhiên là truyền kỳ “Một mũi tên làm địch phải lui” của hắn khi quân Tây Bắc bao vây thành Lô Lan. Hắn nghĩ đến đây trong lòng tức khắc trầm xuống, ngược lên nhìn quả nhiên thấy Đỗ Duy trên không trung đã lấy ra một cây cung hẹp dài, hình thù kỳ lạ. Cây trường cung đó tựa như một vầng trăng khuyết, trên hai cánh cung lại lộ ra hai lưỡi

đao xoắn cong cong dài dài, trên đó còn có mấy cái gai cong cong. Một cây trường cung hình dạng kỳ lạ như vậy trong tay Đỗ Duy, độ dài so với chiều cao của hắn chắc chỉ ngắn hơn một chút thôi.

Đỗ Duy cười “Ke Ke!!”, bất ngờ dừng lại trên không trung, sau đó xoay người tại chỗ, hai tay nhẹ nhàng giương cung với một tư thế rất kỳ dị. Ngón tay nhẹ kéo dây cung rồi cười nói với Cybaster dưới đất:

- Thiếu tướng quân, người và ta cùng cược bắn nhau một tên, thế nào?

Cybaster bị động tác Đỗ Duy dùng cung nhắm thẳng vào mình, trong lòng càng lo lắng không yên. Hắn thét dài một tiếng tăng tốc độ gấp ba lần.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, ngón tay hắn nhẹ nhàng buông ra. “Véo!”, trong sự chấn động của dây cung, một luồng ánh sáng sắc bén từ trên dây cung rít lên phóng ra.

Cybaster trong lúc chạy vội tới sớm đã cảnh giác Đỗ Duy. Bất thành linh hắn cảm thấy trên trời bắn xuống một luồng ánh sáng gần như đã muốn đến trước mặt, trong lòng chợt hoảng hốt: “Một mũi tên sao lại có tốc độ như thế này được??”. Nhưng hắn dù sao cũng có thực lực cấp chín, trong lúc lâm nguy tự nhiên sẽ có khả năng ứng biến. Một tên đó của Đỗ Duy bắn đến trước người, hắn bỗng nhiên khom một cái, thân người đang chạy như điên từ vùng eo đột nhiên như bị gãy, thân người dùng một tư thế không tưởng gặp lại, cứ như là “gãy” một khúc vậy!

Một tên này của Đỗ Duy tức khắc bị hụt.

Cybaster chợt nghe thấy “Ầm!!” một tiếng, quay đầu lại nhìn thấy mặt đất sau lưng hắn đã nổ thành một hố lớn đường kính hơn hai thước. Đất đá vụn văng tán loạn, có một số bắn rất mạnh trúng vào những chỗ không được áo giáp che chắn trên người hắn. “Uy lực phát tên của Đỗ Duy không ngờ có thể đạt đến trình độ này!”_ Cybaster thầm rợn tóc gáy_ “Nếu đối phương bắn thêm mấy tên nữa thì sợ mình chưa chắc có thể né tránh được toàn bộ”_ Nghĩ vậy hắn không khỏi phải chậm bước chân lại, phần lớn tinh thần chuyển chú ý đến cử động của Đỗ Duy.

Một tên không trúng, trong lòng Đỗ Duy không khỏi thất vọng. Thật ra thuật bắn tên của Đỗ Duy không mạnh như trong sự tưởng tượng của Cybaster. Đỗ Duy chẳng qua là nhờ vào thần khí “Mũi tên địa ngục Fedora”, cây cung của ma pháp sư này tuy uy lực cường đại nhưng Đỗ Duy hiện tại lại không thể khống chế được hoàn toàn nên khi bắn ra chỉ thể hiện được một phần nhỏ uy lực. Hơn nữa Đỗ Duy lúc trước thật sự là đối với thuật bắn tên một tí cũng chẳng biết. Hắn sở dĩ có thể được xưng là “thần tiễn” phần lớn là nhờ vào bản lĩnh ma pháp sư của mình. Khi bắn tên nhắm chuẩn là quan trọng nhất, mà Đỗ Duy lại có thể sử dụng “Ứng nhãn thuật”. Nhãn lực là ải khó nhất lại bị hắn nhẹ nhàng giải quyết.

Nhưng Đỗ Duy từ trước tới giờ trong lúc bắn thử đã phát hiện ra một yếu điểm của mình, chính là nếu hắn bắn bia cố định, vậy dưới tác dụng của ma pháp Ứng nhãn thuật một khi nhắm chuẩn mục tiêu tự nhiên là mười phần chắc chín, rất ít khi bắn trượt. Nhưng nếu là bắn mục tiêu đang di động nhanh thì e rằng Đỗ Duy là rất khó bắn trúng được. Vì khi mục tiêu di động với tốc độ cao, có thể dùng Ứng nhãn thuật để nhắm mục tiêu. Nhưng để khống chế tốt được lực khi bắn ra thì không phải là loại “xạ thủ” như Đỗ Duy có thể làm được! Mục tiêu đang di chuyển nhanh như thế, làm gì có thời gian từ từ ung dung nhắm chuẩn chứ? Cơ hội chớp mắt cái là mất! Tiễn thuật không có nhiều năm khổ luyện sao luyện đến mức tinh thâm được. Bắn mục tiêu di động so với bắn bia cố định độ khó đâu chỉ tăng mười lần? Đòi hỏi phải có tiễn thuật thực sự, chứ không phải như Đỗ Duy nhờ vào ma pháp Ứng nhãn thuật để lừa bịp là có thể luyện thành.

Vì muốn tăng thêm sự chính xác nên Đỗ Duy càng cố sức tăng lực bắn ra, đã góp phần cho Cybaster tránh được một phát tên của Đỗ Duy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tuy hắn đã thoát được nhưng oai lực một mũi tên đó khiến cho Cybaster sợ đến nhảy dựng lên. Đỗ Duy có chút không hài lòng nhưng trong lòng hắn vốn có cách nghĩ rằng : Ngày trước khi hắn ở pháo đài Watt đã tận mắt chứng kiến một mình tên thiếu tướng quân Cybaster này đại chiến cùng vương tử Hoàng Kim long của long tộc. Mức độ mạnh mẽ của thân thể tên này thật khiến hắn kinh ngạc thán phục không thôi. Hoàng Kim long liên tục ra những đòn nặng nhưng lại không thể làm cho tên thiếu tướng quân kia bị thương chút xíu nào. Thực lực hắn chỉ mới cấp chín nhưng cái dạng “thân thể bất tử” ấy thật quá biến thái.

Do vậy mà Đỗ Duy không nghĩ chỉ với một “Mũi tên địa ngục” là có thể xử lý xong thiếu tướng quân này. Hắn thầm so sánh “Tuy uy lực ”Mũi tên địa ngục” uy lực cường đại nhưng một đòn nặng của chiến sĩ Hoàng

Kim long mạnh đến thế nào? Một chiến sĩ Hoàng Kim long liên tục đánh đấm dã man cũng không giết được tên khốn kiếp dai nhách này. Vậy một tên của mình càng không thể làm gì được rồi!”

Nhưng Đỗ Duy lại không biết bí thuật của Cybaster sau khi thi triển thế nào cũng bị lực lượng cản trở. Bây giờ Cybaster có một mình bên ngoài, sẽ không dám tùy tiện dùng bí thuật đó.

Sau đó Đỗ Duy lại bắn liên ba phát tên.

Ba tên này độ chuẩn xác càng tệ hại! Hai phát trước có thể miễn cưỡng xem như bắn không xa người Cybaster, làm cho hắn có phần lo ngại. Nhưng mũi tên cuối cùng lại lệch quá lớn, cách xa Cybaster đến bảy tám thước. Cũng may Cybaster liên tục bị đánh lén khiến hắn trong lòng khó chịu, hơn nữa đang chạy còn phải liên tục tránh né, bởi vậy tốc độ giảm đáng kể. Sau mấy nhịp, khoảng cách với bảy sói trước mặt càng lúc càng xa.

Đỗ Duy mắt thấy đạt được mục đích liền cười nói:

- Thiếu tướng quân, xem ra tên của ta vẫn không bắn trúng được người. Đợi sau khi ta về nhất định sẽ chịu khó tập luyện, mai này có dịp lại đến kiểm người thực tập nha! Nói xong hắn cười ha hả rồi đột nhiên tay áo rung lên, sau khi tùy miệng ngâm xướng hai câu chú ngữ, hai lưỡi dao gió từ dưới tay áo hắn bắn ra. Cybaster bất đắc dĩ phải bay lộn người về phía sau, đồng thời trường kiếm khua một vòng đỡ hai lưỡi dao gió đó rồi chửi:

- Hoa Tulip! Người chỉ biết trốn ở xa đánh lén, có giỏi thì xuống đây chân chính so cao thấp với ta một hồi!

Đỗ Duy ở trên không cười ha hả:

- Thiếu tướng quân của ta, ta thấy người bị ngu người rồi! Thân phận bốn công tước là ma pháp sư! Người đã nghe nói có ma pháp sư nào chủ động đơn độc cận chiến với đấu sĩ chưa? Đó không phải dũng khí mà là ngu ngốc!

Cybaster bây giờ đột nhiên có một ý nghĩ phần nộ chưa từng có trong đời. Bản thân cha hắn_một thân vu thuật thần kì của Đại Tuyết sơn, nhưng lại nói với hắn sau khi học xong vu thuật sẽ bị lời nguyên trời buộc. Sau này khi đối mặt với đối thủ Đại Tuyết sơn sẽ bị bó tay bó chân nên Ruga chỉ truyền thụ cho hắn bằng sương đấu khí, còn nhiều vu thuật thần kì như vậy hắn lại không được học thứ nào! Nếu không thì hôm nay hắn đâu thiếu cách tấn công tầm xa, làm sao đến nỗi bị cái tên chó chết Đỗ Duy này bốn cọt như thế này.

Bảy sói cuối cùng đã tiến vào trong rừng. Đỗ Duy thấy trong lòng yên tâm lập tức xoay người trên không trung bay vào trong rừng, xa xa còn truyền lại tiếng cười:

- Nếu thiếu tướng quân không phục thì cứ vào kiểm ta đi!

Cybaster chạy tới bìa rừng cây quả nhiên đứng sững lại.

Nhìn một mảng rừng cây rậm rạp trước mặt, hắn không khỏi bắt đầu thấy thấp thỏm... Vừa nãy được tận mắt chứng kiến loại ma pháp thần kì của gã công tước Hoa Tulip đó, không ngờ lại có thể triệu hồi đại thụ sống lại để hắn điều khiển. Lúc này bất quá chỉ đơn giản là mười mấy cây khô đổ sống đổ chết thôi nhưng trước mắt giờ lại là một mảng rừng cây rậm rạp xanh tươi! Bằng vào bản lĩnh của Cybaster, nếu chỉ là mười mấy ma cây thì hắn không sợ nhưng nếu gặp số lượng lên đến hàng trăm hàng ngàn... Vậy hắn cũng xem như tiêu rồi! Nhưng một mảng rừng lớn trước mắt đâu chỉ có hàng trăm hàng ngàn cây!

Cybaster thật ra cũng bị Đỗ Duy dọa. Hắn không biết rằng cái kèn triệu hoán sinh mệnh người cây của Đỗ Duy một ngày chỉ có thể sử dụng một lần. Vừa nãy Đỗ Duy đã sử dụng một lần rồi, hiện không thể sử dụng lại nữa. Hắn nhìn mảng lớn rừng cây trước mặt mà thật sự ớn lạnh. Do dự một hồi, cuối cùng những cảm dở dối với việc giết được Bạch Hà Sầu và giáo hoàng, hơn nữa còn có thể cướp lấy Nguyệt hạ mỹ nhân mơ ước đã chiến thắng. Lúc này mới kiên trì cắn răng xông vào trong rừng.

Hắn vừa vào trong rừng, tay đã nắm chặt kiếm không dám buông lỏng một khắc. Nhưng đi được một hồi vẫn không có bất kì động tĩnh gì. Cybaster là thiếu tướng quân của quân Tây Bắc nên ngày thường rất hay đi săn. Tuy Đỗ Duy cùng hai vị bệ hạ đã vào trong rừng trước một bước, bây giờ sợ là đã chạy trước rồi nhưng Cybaster cũng là tay thợ săn giỏi tất nhiên cũng giỏi việc truy theo dấu vết con mồi.

Một bảy sói đông như vậy di chuyển, thế nào cũng để lại rất nhiều vết chân.

Dọc đường hần tỉ mỉ truy tìm, đi được một hồi đột nhiên thuận theo vết chân dưới đất, nhìn thấy chúng dẫn đến một sơn động cực lớn phía trước. Trong sơn động tối đen này mơ hồ còn có một chút mùi hôi thối tanh tưởi quái dị. Đối với Cybaster quen đi săn mà nói, nhờ vào mùi này liền lập tức có thể nhận ra đây là một cái hang gấu. Theo như dấu chân trên đất trên đất để lại, hần là bọn Đỗ Duy đã chạy vào trong cái động gấu này rồi.

“Hừ! Trốn trong hang thú là tưởng rằng ta không tìm được sao?”_Cybaster thềm cười lạnh. Hần là cao thủ đi săn số một trong quân Tây Bắc mà!

“Hơn nữa, nếu Đỗ Duy người bay tới bay lui trên trời, bốn tướng quân dĩ nhiên không cách nào làm gì được người. Nhưng người lại trốn vào trong một cái động! Lên trời không lối, xuống đất không đường! Vậy chẳng thể trách người tìm chết rồi! Trong hang động nhỏ hẹp chính nơi thích hợp cận chiến nhất! Xem cái tên ma pháp sư người tới lúc đó chết như thế nào!”

Cybaster nhún người nhảy vào trong cửa động. Nhìn vào trong đột nhiên thấy trong hang động mơ hồ hiện ra một tia ánh sáng màu bạc, nhìn kỹ lại tia sáng chập chờn chập chờn. Đỗ Duy đang ngồi trên đất, trông sắc mặt dường như khá kinh hoảng đang nhìn hần, thứ trong tay Đỗ Duy đang cầm chính là Nguyệt hạ mỹ nhân mà hần mơ ước. Ánh sáng bạc đó là do nó tỏa ra. Cybaster nhìn thấy tức thì trong lòng vui mừng khôn xiết, tâm tình kích động buông lỏng cảnh giác, bất giác tim đập thình thịch, vừa xông vào miệng đã lớn tiếng quát:

- Xem lần này người chết thế nào!

Khi hần vừa xông vào, chữ “Chết” trong miệng còn chưa kịp nói hết ra. Bỗng nhiên nghe thấy trong hang động có một tiếng dã thú gầm phẫn nộ như sấm rền:

Grừ!!!!!!

443. Chương 318: Xem Ra Phải Nâng Cấp? (phần 1)

- Người... Không phải người ở trong động sao!

Lời vừa ra khỏi miệng, Cybaster liền nổi giận nói:

- Hay hay hay! Người lại giở quỷ kế!

Đỗ Duy miễn cưỡng nhin cười, lắc đầu nói:

- Thiếu tướng quân tôn kính của ta, thiếu tướng quân đáng yêu, thiếu tướng quân đáng thương! Ta thật sự thông cảm với người! Chẳng lẽ người không biết... trong ma pháp có một loại ảo thuật sao? Ta chỉ dùng một chút ảo thuật tạo một ảo tượng trong cái hang động kia thôi, lại có thể lừa được người. Còn ta thì ngồi trên cây xem vở kịch người tiến vào động.....Ha ha ha, thật đúng là buồn cười chết ta rồi!

Cybaster cảm thấy trong họng có chút ngòn ngọt, mém chút phun ra một ngụm máu. Nhìn chằm chằm Đỗ Duy, cố gắng nén cảm giác muốn ói máu, hần nghiêng rằng nói:

- Chút tài mọn! Đỗ Duy người nhiều lắm chỉ nhờ vào chút khôn vặt này! Chứ có cái gì đáng để người đắc ý!!

Đỗ Duy ngưng cười, nghiêm chỉnh nói:

- Ồ, đây là tài mọn sao? Thiếu tướng quân của ta, xem ra chưa đủ cho người chịu khổ rồi người còn là chịu khổ chưa đủ nhiều rồi! Chẳng lẽ người không nhìn ra trong “tài mọn” này của ta hàm chứa bao nhiêu kỹ thuật sao?

Hần chìa ngón tay lên, giải thích từng điều:

- Điều thứ nhất, ta phải bố trí dấu chân giả trên đất mới có thể lừa được người tưởng chúng ta đã thật trốn vào trong hang. Thứ hai là ta phải giở sử dụng ma pháp ảo thuật mới có thể bố trí ảo cảnh trong hang động để lừa người vào. Thứ ba, ta còn phải đoán được tâm lý của người, biết rằng điều người ham muốn nhất bây giờ chính là thanh kiếm nguyệt hạ mỹ nhân này của ta! Điều thứ tư, ta còn phải biết cách chế phục con gấu đen trong động. Phải khiến cho nó nằm lặng im ở trong động, chờ đến lúc người vào động mới

bất ngờ hành động__ Người biết điểm này khó khăn biết bao nhiêu không? Điều thứ năm, ta còn bổ sung trên người con gấu đen một cái ma pháp “Sức mạnh trâu điên” cùng một cái ma pháp “thuật nhanh nhẹn”. Hắc hắc, một tát vừa rồi của con gấu đen này thật đúng là đủ mạnh hử! Còn có cái thứ sáu ...Thứ sáu...

Đỗ Duy cố ý dừng một hồi mới cười với vẻ mặt coi thường:

- Ta cần cái gì “tài mọn” hay là “tài cao”! Bây giờ kẻ bị đánh trọng thương đến ói máu là người chứ không phải ta! Chỉ cần có thể giải quyết được người thì chính là lý thuyết vững chắc. Ông đây liền có tư cách đặc ý! Hừ, nếu người không phục thì hãy nghĩ cách khiến ông đây cũng ói máu thử xem nào? Người có bản lãnh đó sao?

Cybaster cảm thấy trước mắt tối sầm, cuối cùng không nén nổi cơn tức giận, miệng “Oe” một tiếng thổ huyết. Ngục máu này không phải do vết thương vừa rồi mà là bị những lời nói của Đỗ Duy chọc tức đến ói máu!

Đỗ Duy thấy Cybaster học máu càng ra sức vỗ tay thật to, tán thưởng:

- Tuyệt vời, tuyệt vời! Thiếu tướng quân, tư thế phun máu này của người thật là vô cùng phong độ đó! Ta hiểu cảm giác ói máu của người hiện tại rất là khó chịu. Ka ka! Nhưng mà nè, ta cũng có nghe một đạo lý rất là kinh điển: Tuy rất khó chịu nhưng...người ói, ói ... sẽ thành thói quen thôi!

Cybaster gầm lớn. Trường kiếm bắn mạnh về phía Đỗ Duy. Mũi kiếm như sấm chớp, thoáng cái đã đến trước mặt Đỗ Duy! Một cú phóng kiếm của một kỵ sĩ cấp chín, trên kiếm mang theo đầu khí lợi hại thì chỉ trong khoảng cách mười mấy thước này Đỗ Duy làm sao có thể tránh né được?

Chỉ nghe Đỗ Duy “A” lớn một tiếng, trường kiếm đã xuyên qua người hắn bay đi. Nhưng khi kiếm xuyên qua ngực, thân hình Đỗ Duy lại uốn khúc một cái, một giọt máu cũng không đổ ra. Thân ảnh cái “Đỗ Duy” đó lóang nhóang mấy lượt. Sau đó từ từ biến mất đâu không thấy.

Bốn phía đều vang vọng lại tiếng của Đỗ Duy. Chỉ tiếng Đỗ Duy:

- Đáng thương, đáng thương! Thiếu tướng quân đọc đường đã ném bao nhiêu thiết thời rồi sao còn không học khôn lên một chút? Ta biết người là một kỵ sĩ cấp chín còn ta là một ma pháp sư, sao ta lại dám đến gần người? Người thấy đó, người mới vừa bị ảo thuật của ta lừa một lần, nay lại trúng kế lần thêm lần nữa rồi!

Chuyến này Cybaster lại trúng kế còn đem kiếm ném mất. Hắn dờ dẩn ngơ ngác tại chỗ một hồi mới hét lớn một tiếng. Bốn mặt tám hướng đều có tiếng Đỗ Duy vọng đến:

- Thiếu tướng quân Cybaster, thăng nhóc mặt sắt kia! Người đừng tức giận, trúng phải ta cũng là do số mạng người xui xẻo thôi! Nào nào nào! Bây giờ mới bắt đầu màn biểu diễn chính thức. Người nhìn thử xem chung quanh đây có biết bao nhiêu cây lớn, sinh trưởng thật là tươi tốt làm sao! Vừa rồi tay nghề chế củi của người không tệ, nhưng mà bây giờ có nhiều cây lớn như vậy, một mảng rừng lớn như vậy ...Người có chế nổi hay không đây...

Nói đến đây Đỗ Duy lại cố ý “Ai chà” một tiếng bằng giọng ái nam ái nữ, rồi tiếp tục cười bảo:

- Xin lỗi, xin lỗi! Ta xem chút thì quên mất, thiếu tướng quân hiện tại kiếm cũng không còn rồi...Ồi! Không có kiếm sao mà bổ củi đây ta...À! Không lẽ thiếu tướng quân muốn thi triển cho ta xem tuyệt kỹ “Tay không bổ củi” sao?

Cybaster nghe mà chấn động trong lòng, nhìn bốn phương tám hướng đều là rừng cây làm trong lòng hắn không khỏi lạnh lẽo. Không màng đến cơn tức giận, hắn cắn răng nói:

-Người... Người đem giáo hoàng và vu vương đi đâu rồi?

Đỗ Duy thở dài, cười nói:

- Người yên tâm! Ta không chỉ có thể khống chế bầy sói. Cái gì sư tử, cái gì hổ, cái gì nai hoang...Mấy thứ đó ta đều có thể khống chế.. Ta sớm đã đem bọn họ giấu kỹ, chẳng lẽ để hai vị bề hạ ở đây chờ người đến giết sao? Khu rừng này nhiều cây lớn như vậy, ta tiện tay làm một ảo thuật biến họ thành hình dáng cây

cối. Chỉ cần họ ngồi yên không động đậy thì chỉ bằng vào một tên ngớ ngẩn ma pháp như người dừng hồng nhìn thấu ma pháp của ta!

Nói xong, hắn lại cười lớn:

-Nào nào ta sắp đợi không được nữa rồi! Thiếu tướng quân mau mau biểu diễn trò hay “Tay không bỏ củi” cho ta xem đi!

Lời vừa dứt liền nghe trong rừng vang đến một hồi đèn. Vừa nghe tiếng kèn này da đầu Cybaster đã tê rần. Hắn nhớ rõ hồi này Đỗ Duy đã thổi như vậy để hiệu triệu đám cây dó. Bây giờ không những hắn đang bị thương mà còn ném mất vũ khí, tay không tác sát phải đối phó với hàng trăm hàng ngàn cây lớn trong rừng này. Điều này vượt quá khả năng của hắn! Sắc mặt hắn thay đổi hết mấy lần, cuối cùng rít gào lên một tiếng vô cùng phẫn nộ và không đành lòng. Cuối cùng hắn quyết tâm theo hướng vừa đến lao đi, chạy điên cuồng một mạch không ngừng nghỉ, trong thoáng chốc đã biến mất. Quyết định cấp bách cuối cùng của hắn là: Giữ mạng mới là điều quan trọng nhất lúc này! Hắn đã không cam lòng mà chạy mất

444. Chương 318: Xem Ra Phải Nâng Cấp? (phần 2)

Sau khi Cybaster rời khỏi, trong rừng yên tĩnh một lúc. Bất chợt trên cành cây một cây lớn bên cửa hang không khí mơ hồ gợn sóng, thân thể Đỗ Duy từ từ hiện ra từng chút một.

Hắn nhìn phương xa một lúc mới thở ra một hơi dài, trên đầu hắn sớm đã đầy mồ hôi hột! Đứng thấy hắn vừa rồi rất đắc ý nói những lời đó khiến Cybaster tức đến vừa giận vừa sợ, mới hù đối phương bỏ chạy .....

“Mẹ nó, ép đến ông đây phải dùng ”không thành kế” .Ôi!” _ Đỗ Duy cười khổ một tiếng.

Hắn bây giờ thật sự tuyệt không thể thoải mái, cái kèn triệu hồi ma cây hôm nay đã không có thể dùng lần thứ hai! Nếu Cybaster không đi thì thật tình Đỗ Duy cũng không có cách nào để đối phó với hắn!

Còn hai người Bạch Hà Sầu và giáo hoàng ... Đỗ Duy thở một hơi thật dài, nhìn xác con gấu nằm trên đất xa xa cười khổ nói:

- Xin lỗi! Đáng tiếc khiến người phải bỏ mạng. Chỉ có người từ trong động gấu chạy ra mới khiến hắn đổi ý, tưởng rằng trong động gấu này không có người! Thử nghĩ người sống sao có thể cùng một con gấu cùng nằm trong một cái động chứ? Đây là khu vực mù của tâm lý con người!

Hắn lại ngẩng đầu hướng về bầu trời thấp giọng than thở:

-Gandalf ơi! Thuật Druid người dạy ta lại cứu ta một lần nữa !

Sau đó hắn xoay người cất bước vào trong hang gấu, xộc vào mặt là mùi hôi thối khiến Đỗ Duy nhíu chặt mày đi vào bên trong, tiện tay mò một ma pháp bảo thạch trong túi ra, nhẹ nhàng vung lên liền phóng xuất ra một luồng ánh sáng. Chỉ thấy trong góc động, thấy hai người giáo hoàng áo xám cùng Bạch Hà Sầu áo trắng đều mệt mỏi ngồi đó.

-Hai vị bệ hạ, thật ủy khuất cho hai người! Để hai vị phải trốn trong cái hang hôi thối này. Do thời gian gấp rút, vừa rồi ta thật không cách nào đem các vị giấu ở nơi khác. Tên đó thật là đuổi theo sát nút ... Ôi! Tuy nhiên, tiểu tử này cơ bắp phát đạt đầu óc lại không thông minh, bị ta hai câu ba lời lừa đi rồi.

Bạch Hà Sầu mở miệng nhưng cuối cùng lại không nói gì, chỉ cười khổ một tiếng.

- Hiện tại chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi đây!

Trù trù một lúc, Đỗ Duy ngập ngừng nói:

-Chỉ là... Hai vị bệ hạ, ta không thể đưa các người về được! Chúng ta lập trường không giống, nói trắng ra: Các người cũng chưa chắc là bạn của ta.

Bạch Hà Sầu lại thấp giọng nói:

-Đỗ Duy, ta vốn không nhận ân huệ của người khác! Lần này người đã cứu mạng ta.....Người yên tâm! Ta sẽ không bắt người về Tuyết sơn nữa, con sủng vật đó coi như là ta tặng cho người!

Nói xong, lão lắc đầu nhè nhẹ, giọng nói tràn đầy u tịch.

Giáo tông lại nói:

- Công tước Hoa Tulip, nơi này cách Lãnh Tuyền quan không xa. Ta thấy theo hướng đông bắc đi một canh giờ liền có thể đến lạc khắc tiểu thành rồi. Đến được thành, chúng ta sẽ hoàn toàn an toàn.

Đỗ Duy lại cười nói:

thành lạc khắc? Xin thưa giáohòang bệ hạ, nơi đó.. À, ta thật không dám đi! Ta từng nghe nói qua trong tiểu thành lạc khắc đó có sở tôn giáo đó! Đến lúc vào thành, giáo hoàng ngài hạ lệnh triệu đến một đám thần thánh kỳ sĩ, chỉ sợ ta lại phải chạy nữa!

Giáo hoàng cười khổ:

- Ta tuyệt đối không thể làm như thế !

Đỗ Duy cũng nói thẳng không kiêng dè:

- Xin lỗi, ta hiện không dám tin ngài!

Dừng một lát, hần tiếp:

- Thưa giáo hoàng, ta sẽ mang ngài ra ngoài khu rừng. Việc ngài muốn đi về hướng đông bắc, tây bắc hoặc nơi nào đó là chuyện của ngài, ta không quan tâm nữa! Đỗ Duy ta tuy không được thông minh cho lắm nhưng ta không làm chuyện tự đâm đầu vào lưới đâu! Còn vị Vu vương, ta sẽ đích thân mang ngài ấy đi. Không cùng chung đường với ngài nữa!

Giáo hoàng đưa mắt nhìn Đỗ Duy một lúc, thấp giọng nói:

- Người....Người thật sự quyết định làm như vậy? Sau này, khi Bạch tiên sinh hồi phục chỉ sợ sẽ trở thành đại họa của đế quốc! Người cũng không hối hận sao?

Lúc này Bạch Hà Sầu đột nhiên xen vào:

-Giáo hoàng ngài cứ yên tâm, nếu phương bắc... là như vậy thì ta tuyệt đối không thừa nước đục thả câu! Tuy ta ghét người Roland các người nhưng rút cuộc ta cũng là loài người!

Giáo hoàng giờ này mới đầy mặt vui mừng:

- Ngài... Ngài thật sự đáp ứng rồi?

Sắc mặt Bạch Hà Sầu lạnh đi:

- Bạch Hà Sầu ta một đời chưa từng nói dối nửa câu.

Giáo hoàng gật đầu:

-Tốt! Vậy ta cũng bảo đảm với Vu vương rằng chuyện hôm nay sau khi trở về ta tuyệt đối không mang người bạn nhỏ này truy cứu!

Lão quay đầu nhìn Đỗ Duy trầm giọng nói:

-Công tước Hoa Tulip, về chuyện hôm nay, ta sau này tuyệt đối sẽ không đi kiểm người gây chuyện phiền phức, người cũng không cần lo ta nuốt lời.

Bạch Hà Sầu lạnh lùng nói:

-Người nếu nuốt lời... Hừ! vậy người phá lời hứa trước thì không tính là Bạch Hà Sầu ta sai! Giả dụ người sau này đối phó Đỗ Duy, vậy ta tự nhiên không chịu ước thúc của lời hứa. Ngày nào đó ta sẽ tự nhiên xuống núi đánh giết lên Quang Minh thần điện của người! Người nhờ vào cái huy chương của Aragon đánh lên ta một lần thành công, lần thứ hai thì không có khả năng rồi! Giáo hoàng bệ hạ, tuy người cũng là thánh cấp cường giả nhưng nếu ta Bạch Hà Sầu nhất định muốn giết người, người chạy được sao!

Đỗ Duy trong lòng đại hỷ, thầm nghĩ: “Ồ là la! Thế là có thêm một chỗ dựa cường hãn đến không thể hơn được nữa a!”

Giáo hoàng cười khổ nói:

-Vu vương... Người cho rằng đến lúc này ta còn sẽ thật muốn đối phó Công tước Hoa Tulip sao? Hẳn là trọng thần của Nhiếp chính vương điện hạ của đế quốc ta, lại nắm trong tay đại quyền quân chính ở tây bắc .... Cục diện hiện nay chính là nguy cơ mà đế quốc Roland chưa từng trải qua trong ngàn năm nay. Ở thời điểm này, trừ phi vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không tranh chấp nội bộ đâu!

Đỗ Duy nghe xong trong lòng càng thêm bất an:

- Giáo hoàng ngài luôn miệng nói phương bắc...chẳng lẽ là...

Đỗ Duy nói đến cuối trong lòng không khỏi lạnh lẽo "...Đúng là long tộc..." Hẳn còn chưa hỏi xong, giáo hoàng cũng còn chưa kịp trả lời. Đột nhiên nghe từ ngoài động một giọng nói âm độc cùng cực!

- Công tước Hoa Tulip, bây giờ người nói thử xem: cuối cùng là người trúng kế hay ta trúng kế!!

Giọng nói mang theo vô hạn ý thù hận cay độc. Vừa nghe xong sắc mặt Đỗ Duy lập tức thay đổi.

Cybaster!!

Tiểu tử mặt sắt này đã đi rồi lại có thể quay trở lại?!

Âm thanh của Cybaster từng chữ một từ ngoài hang vọng vào:

-Công tước Hoa Tulip, người thổi kèn hiệu mà, sao không triệu hồi người cây của người nữa, hả? Hừ, nếu người có thể triệu hồi sợ rằng lúc ta vừa vào trong rừng, người đã triệu hồi rồi! Người miệng hùm gan sứa, kỳ thật ma pháp đó không thể tiếp tục thi triển nữa, đúng không? Hừ người tưởng rằng hừ ta bỏ chạy là thoát khỏi ta rồi à? Ta chạy vòng quanh xa xa ở bên ngoài một hồi rồi mới chạy về kiếm người. Như ta dự liệu, sau khi người thấy ta đi rồi nhất định sẽ về tìm hai vị bệ hạ!! Hừ hừ! Tuy nhiên, ta cũng không nghĩ ra người lại có thể thật sự đem hai vị bệ hạ giấu trong hang này! Đáng tiếc, lúc này nếu ta nghĩ đến điểm này, không màng đến chút ảo thuật kia của người, trực tiếp xông vào trong động sớm đã giết chết họ rồi!!

Nói đến đây âm thanh Cybaster dần dần trở nên âm lãnh hơn:

-Nhưng không sao, hiện nay các người đều ở bên trong cái động nát này, người còn có thể chạy đi đâu nữa?"

Âm thanh vô vàn căm thù khiến cho Đỗ Duy nghe xong không khỏi trong lòng phát lạnh...Đỗ Duy không khỏi thở dài nhìn nhìn Bạch Hà Sầu và giáo hoàng. Mặt Bạch Hà Sầu vẫn lạnh lùng còn giáo tông lại nhíu mày thật chặt. Đỗ Duy giang hai tay ra, thành thành thật thật cười khổ:

-Hai vị bệ hạ, các người đừng nhìn ta nữa! Nói thật, biện pháp của ta đã dùng hết rồi. Hiện tại thì thật sự không có cách gì nữa rồi. Ta sẽ ra đây đưa với hẳn thêm một lát, hai vị cũng cẩn thận nghĩ cách đi.... Mạng ba người chúng ta trói chung với nhau, không thể cứ để cho cái tên thực lực kém nhất này một mình ra sức à nha!

Nói xong Đỗ Duy lớn bước đi đến cửa hang. Người còn chưa ra, hẳn liền huy động tay áo một hơi bắn ra mười bảy mười tám luồng đao phong của ma pháp phong hệ. Hẳn lo tên Cybaster này cũng trốn ở cửa động đánh lén, cho nên tranh ra tay trước. Nhưng khi hẳn đến cửa hang lại thấy Cybaster thành thành thật thật đứng cách xa mấy mét. Hiển nhiên hôm nay liên tục ném mùi đau khổ của Đỗ Duy, trong lòng vị thiếu tướng quân này đã có ám ảnh. Hẳn cũng không dám ép quá đáng mà đứng xa xa, không dám tùy tiện xông vào.

- Thiếu tướng quân khỏe chứ! Lại gặp mặt rồi_ Đỗ Duy mỉm cười.

Trong ánh mắt Cybaster đầy hận ý sâu sắc:

-Gặp ta, chỉ sợ rằng người rất không vui thôi!

Đỗ Duy cười ha ha một tiếng:

-Sao lại không vui? Ta rất là vui nè!

Nói xong hẳn mò mẫm một hồi trong lòng, lục được một cái. Cầm ma pháp quyền trục trong tay, Đỗ Duy cười nói:

-Thiếu tướng quân, người nói không sai.... Trong hang động này đúng là bay không nổi rồi, muốn chạy cũng chạy không thoát. Đáng tiếc, đáng tiếc mà, thật sự là rất đáng tiếc ...

Cybaster cười lạnh nói:

-Người đáng tiếc cái gì? Đáng tiếc người phải chết ở đây sao?

-Không phải..._ Đỗ Duy lắc đầu, bộ dáng nghiêm chỉnh nói_ Đáng tiếc, miệng người tuy cứng nhưng trong lòng lại hình như thật sự sợ ta rồi. Cho nên tuy người nhìn ra gian kế của ta nhưng lúc này người lại không dám lập tức xông vào. Nếu vừa này người xông vào, chỉ sợ ta đang ở trong hang không kịp phòng bị liền bị người chém thành tám khúc rồi. Chẳng qua, đại khái người đã sợ ta, rõ ràng biết ta ở trong động lại không dám xông vào; lại vẽ rắn thêm chân đứng bên ngoài nói lời thừa. Người xem, như thế là cơ hội bị lỡ mất rồi.

Nói xong hắn dùng lực ném cái ma pháp quyển trục đó xuống đất!

Ầm một tiếng, một đạo hỏa diễm ma pháp chớp lên, tức thời một cái vòng sáng ma pháp hình tròn bắn ra....

- Đây là ma pháp phòng ngự cao cấp “kết giới thủ hộ thần”!_ Đỗ Duy cười ha ha một tiếng_ Thiếu tướng quân, tuy hang động không dễ dàng trốn chạy...Nhưng đạo lý “dễ thủ khó công” này không phải là người không hiểu chứ? Ha ha ha ha!!! Người cứ đến đánh đi! Ta không ngại báo cho người biết: Cho dù là lão cha Xích Thủy Đoạn của người có đến đây, bằng vào bản sự của hắn, trong một giờ ba khắc cũng đừng mong phá được kết giới ma pháp phòng ngự cao cấp này! Còn người ? Hừ! Người cứ từ từ nghĩ cách đi! Đáng tiếc! Đáng tiếc! Nếu người vừa rồi không nói lời nào, lại dứt khoát xông vào thì tốt rồi.

Nói xong, hắn cũng không thèm nhìn sắc mặt tái xanh của Cybaster đến một cái, quay người đi vào trong hang.

Nhìn hai tuyệt đỉnh cường giả đại lục ở trong góc một lúc, Đỗ Duy lắc đầu cười khổ:

-Lần này ta thật sự đúng là hết chiêu rồi. Cái kết giới này nhiều nhất duy trì được một hai canh giờ thôi, nhiều lắm là đến lúc mặt trời xuống núi. Sau đó, nhất định hắn có thể xông vào. Các người mau nghĩ đi! Rút cuộc là phải làm sao bây giờ?

Trong lòng hắn lại ra sức kêu gọi Semel: “Ta gọi tăng tăng tăng tổ mẫu này, người có cách gì không?”

Trong đầu hắn, âm thanh của Semel không nhanh không chậm: “Lúc trước kêu người chạy, người không chịu, hiện tại còn cách gì? Ta cũng đánh không lại cái tên đứng bên ngoài!”

Đỗ Duy trong lòng bất lực. Hắn nhìn không được, nghĩ thầm nếu triệu hoán được Semel chân chính thì tốt rồi! Nếu là Semel kia xuất hiện, chỉ sợ là đánh cho Cybaster kia chạy trốn chết. Nhưng ý niệm này vừa sinh ra liền lập tức bị ma pháp sinh vật biết được, không khỏi dẫn đến một tiếng hừ không vui.

“Cái này... Hay là người ra ngoài cầu viện! Dù sao người vô ảnh vô tung đi ra đi vô hắn cũng không phát giác được.”

“Không được! Ta không có cách nào rời khỏi người quá xa. Với trình độ hiện tại của ta, nếu cách người quá phạm vi một ngàn thước thì ta không cảm ứng được tinh thần lực của người, bản thân ta sẽ tan thành mây khói mất!”

Hồi đáp xong câu này thì nàng nín lặng, cũng không còn lời nào hồi ứng nữa. Trong bóng tối, đột nhiên Bạch Hà Sầu mở mắt ra. Ánh mắt hắn u u nhìn Đỗ Duy, từ từ hỏi:

-Đỗ Duy, người có biết sử dụng loan đao không?

445. Chương 319: Giúp Một Tay (phần 1)

Loan đao?

Đỗ Duy “Hử” một cái sau đó cười ngượng ngùng cười nói:

-Bạch lão đại, ta là một ma pháp sư tiêu chuẩn! Trên sự thật mà nói đến đao thì...dao ăn, dao bếp ta còn biết dùng chứ loan đao thì không biết !

” Lão hỏi ta có biết dùng loan đao để làm gì? Chẳng lẽ là “Truyền thụ thần công” trong tiểu thuyết kiếm hiệp? Ừm, đúng rồi! Chắc chắn là vậy, nhất định không sai!”

Trong lòng Đỗ Duy tức thời mừng hóm lên:

“Đây là con đường nhất định phải đi qua của một nam nhân vật chính yy tiêu chuẩn a! Ví như Lệnh Hồ Xung đại hiệp lúc trước, khi đánh cược với tên dân tộc Điền Bá Quang lúc bị nhốt trong hang núi trên đỉnh Hoa Sơn, lão già Phong Thanh Dương liền chạy đến dạy cho hắn một bộ độc cô cừu kiếm. Ví như bé Tiểu Long Nữ xinh đẹp khi cùng lão ngoan đồng Chu Bá Thông bị cái tên Pháp Vương Luân Tử (1*) nhốt trong hang núi, lão ngoan đồng liền dạy cho Long muội muội hai tay giúp nhau... (Lời biên tập: Giúp nhau làm gì trời!?). Lại ví như...”

“Mẹ nó không ví dụ nữa! Như vậy xem ra phàm là có kỳ ngộ rồi bị phản phái đại phôi đản (2*) vây vào trong động thì có chuyện tốt xảy ra! Chẳng lẽ loại may mắn từ trên trời rơi xuống lại xảy ra trên người ta?”

Đỗ Duy nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn Bạch Hà Sầu không khỏi mất tự chủ lộ ra điểm điểm ánh sao như đang nhìn thấy một đồng núi vàng!

“Vu vương bệ hạ, Bạch lão đại này muốn dạy ta bản lãnh gì? Ừm, lão là vu vương là đương kim đệ nhất cường giả trên thế gian, bản lãnh lão dạy ta khẳng định chắc chắn không phải là hàng dỏm!”

Tại lúc Đỗ Duy sắp sửa muốn chảy cả nước dãi, Bạch Hà Sầu nhẹ gật gật đầu:

- Ừm, rất tốt! Người không biết dùng loan đao chính là quá tốt rồi! Ta còn lo nếu người biết võ kỹ nào khác thì chiêu này không linh rồi!

Trong lòng Đỗ Duy càng là như hoa đào nở rộ:

” Cái gì? Không biết dùng loan đao mà tốt? Cách nói này càng là quen thuộc! Lúc trước Phong lão già dạy Lệnh Hồ Xung độc cô cừu kiếm không phải là chiêu số kiếm pháp ban đầu của hắn quá cứng nhắc sao? Trương Tam Phong khi dạy Trương Vô Kỵ Thái Cực quyền cũng yêu cầu hắn đem toàn bộ chiêu số đã học quên hết! Có thể thấy phàm là tuyệt học tuyệt thế đều yêu cầu người học là một tờ giấy trắng càng trắng càng tốt! Cậu chủ đây không biết bất kỳ võ kỹ, loan đao gì, chính là cực kỳ phù hợp cái tư chất “giấy trắng” ! Ài, Bạch lão đại người quả nhiên không sai với cái họ “Bạch” a!”

Đỗ Duy dùng tay chùi chùi nước dãi rồi cười nói:

-À, Bạch tiên sinh người có phải chuẩn bị dạy ta bộ tuyệt kỹ loan đao kia của người không? Cái này...Cái này...

Hắn đang muốn nói “Có chút không phải lắm a!”. Nào ngờ Bạch Hà Sầu lại lạnh lùng nhìn hắn một cái:

-Hừ, dạy người? Người đột nhiên trở thành ngu hời nào vậy ? Cái thằng mặt sắt Cybaster kia có thực lực kị sĩ cấp chín! Còn người một chút võ kỹ cũng không thông, đơn thuần dựa vào hai bộ thể thuật so với người thường thì mạnh mẽ hơn một chút thôi. Cho dù ta chịu dạy người! Chẳng lẽ người học được rồi liền lập tức tấn cấp vu vu, lập tức từ một người bình thường xoay người biến cái liền có thể đánh bại một kị sĩ cấp chín? Đừng nói năng khiếu người như vậy, cho dù là bản thân ta khi còn trẻ từ lúc bắt đầu luyện võ kỹ cho đến khi đạt được cấp chín cũng phải mất mấy năm thời gian !

Những lời này như một gáo nước lạnh lập tức dập tắt nhiệt huyết trong lòng Đỗ Duy. Hắn nhất thời nguội lạnh mà bình tĩnh lại, cười khổ thừa nhận Bạch Hà Sầu nói không sai. Trên thế giới nào có cái gì tuyệt học thần kỳ, mới vừa học xong một khắc nhỏ liền có thể khiến thực lực một người bình thường nhảy vọt một cái nhiều cấp, trực tiếp đánh bại một võ giả cấp chín?

Bạch Hà Sầu cũng không quan tâm đến biểu tình thay đổi trên mặt Đỗ Duy, sắc mặt trầm xuống thấp giọng quát:

- Người qua đây!

Đỗ Duy theo lời đi đến bên cạnh Bạch Hà Sầu, Bạch Hà Sầu hít sâu vào chỉ bên cạnh:

-Ngồi xuống!

Đỗ Duy đầy bụng nghi vấn: “Nếu không phải muốn truyền thụ cho mình tuyệt kỹ gì thì sao nhìn bộ dáng của Bạch Hà Sầu lại như muốn làm gì đó vậy?”

Hắn đầu óc mờ mịt, sau khi ngồi xuống lại thấy Bạch Hà Sầu đột nhiên đưa tay ra, xoẹt một tiếng liền đem áo trên của Đỗ Duy phanh ra. Lão ấy tuy trọng thương nhưng sức lực trên tay thật là không nhỏ, một cái liền đem áo trong lẫn ngoài trên người Đỗ Duy đều phanh ra, sau đó lại xé đi tay áo bên phải của lão.

Đỗ Duy nét mặt cổ quá! Bạch lão đại này cởi áo ta lại cởi áo hắn! Không phải là lão ấy trước khi chết muốn thử cái loại... kia chứ?

Loại ý nghĩ bần này cũng chỉ là chớp qua một cái sau đó sắc mặt Bạch Hà Sầu càng thêm nghiêm nghị:

-Đỗ Duy ngươi nghe rõ đây ! Cái tên mặt sắt kia tuy đáng ghét nhưng thực lực của hắn đúng là không tồi! Hừ, với tuổi tác của hắn tuyệt đối không thể luyện được đến cảnh giới này. Nghĩ rằng nhất định là lão cha Xích Thủy Đoạn của hắn dùng một cách đặc thù nào đó cưỡng ép gia tăng thực lực cho hắn! Lẽ ra cũng không cách nào khiến người đánh thắng hắn nhưng mà có điều: Người Đại Tuyết Sơn chúng ta đều tu luyện bằng sương đầu khí, Xích Thủy Đoạn tất nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng bằng sương đầu khí vốn có một chút nhược điểm, khiếm khuyết này trừ phi là sau khi thực lực đạt đến thánh cấp mới có thể dựa vào linh ngộ cá nhân đối với pháp tắc để mà khắc chế hóa giải. Cũng may thực lực cái thằng này còn chưa đạt đến thánh cấp cho nên chỉ cần ngươi có thể hiểu được nhược điểm này, đi đối phó hắn còn có thể ứng phó một hồi.

Hắn vốn đang mệt mỏi, một hơi nói nhiều câu như vậy phải thở gấp một hồi mới lại nói tiếp:

- Nhưng ngươi lại đối với võ kỹ một khiêu cũng không thông, trong nhất thời nửa khắc ta có dạy ngươi cũng không có khả năng đề cao thực chất gì. Cho nên cách này tuy ta rất không muốn làm nhưng mà bây giờ không làm không xong rồi!

“Rốt cuộc...rốt cuộc là cách gì a” _ Đỗ Duy thấy Bạch Hà Sầu nói trịnh trọng như vậy, trong lòng không nhịn nổi có chút hứng thú lên.

Bạch Hà Sầu thở gấp mới tiếp tục nói:

- Ta hiện tại trọng thương, tuy thương thể nặng nhưng chỉ là pháp lực cùng đầu khí nhất thời bị tổn hại , trong thời gian ngắn không thể thi triển ra được bao nhiêu. Nhưng chỉ cần trong thân thể còn tồn tại một tia nguyên khí, một tia nguyên khí này tuy không quá nhiều nhưng chỉ ít còn có thể khiến ta miễn cưỡng chống chịu. Với thương thể này, nếu ta có thể bình an qua một ải trước mắt thì dăm ba ngày sau là có thể hồi phục hơn nửa, nhiều nhất một hai tháng là có thể hoàn toàn hồi phục. Nhưng nếu ngay cả một tia nguyên khí này cũng mất thì ta nhất định phải nhanh chóng trở về Đại Tuyết Sơn tu luyện ba bốn năm mới mong khôi phục được! Chuyện hiện tại cấp bách, ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác! Hai lão già chúng ta đều không động đậy được, không cách nào đánh tên đó. Ta chỉ còn cách đem một tia nguyên khí này...

“Nguyên khí? Cái gì nguyên khí?” _ Trong lòng Đỗ Duy xao động.

Bạch Hà Sầu cười có mấy phần quỷ dị:

- Cái gọi là nguyên khí này của ta.... là một “hạt giống lực lượng”! Đây là nguyên bản lực lượng thuần túy nhất mà ta tu luyện ra. Không phải là hỏa diễm đầu khí hay băng sương đầu khí mà là một loại linh ngộ đối với lực lượng pháp tắc thuần túy nhất. Cho dù ta bị thương nghiêm trọng hơn nữa nhưng chỉ cần giữ lại một “hạt giống” này trong người sau đó chiếu theo lực lượng “hạt giống” này, bản thân nó sẽ không ngừng xoay chuyển vận hành từ từ khôi phục lại lực lượng cho ta! Nếu ta bị thương nghiêm trọng hơn thì ta cũng phải để lại cho mình một tia nguyên khí này. Nhưng hiện tại... Đỗ Duy ngươi nhìn cho rõ , đây chính là “hạt giống lực lượng”!

Bạch Hà Sầu đưa ngón trỏ tay phải ra, đầu ngón tay đột nhiên tản phát ra một điểm sáng chói mắt, ánh sáng đó tuy chói mắt nhưng không hề có một chút độ ấm nào. Đỗ Duy nhìn vào lại mơ hồ cảm thấy một cỗ áp lực kinh người, từ trong một điểm ánh sáng này, tia sáng lưu chuyển dường như theo một loại quy tắc nào đó.

- Mỗi một võ giả đối với phương hướng linh ngộ lực lượng đều không giống nhau! __ Bạch Hà Sầu cười nhạt nói__ Một hạt giống này là do Bạch Hà Sầu ta theo sự linh ngộ đối với pháp tắc mà xoay chuyển, chỉ cần ta đem hạt giống này chuyển vào người người vậy từ nay về sau người liền có thể học được linh ngộ của Bạch Hà Sầu ta về lực lượng pháp tắc rồi! Có nghĩa là nếu người cần cù khổ luyện có thể bỏ đi mấy chục năm thời gian lúc trước ta tiêu hao để truy cầu pháp tắc này! Với năng khiếu của người trong năm năm nếu gặp lại tên mặt sắt bên ngoài kia, đến lúc đó người muốn hành hạ hắn thể nào thì cứ việc mà làm!

Trong lòng Đỗ Duy lúc này mới một lần nữa mạnh mẽ nảy lên! __“Ồ! Chẳng lẽ là truyền công?”

- Cái này.... Bạch lão đại ngài đem một tia nguyên khí cuối cùng cho ta .... Bản thân ngài sau này... __ Đỗ Duy nhin được nuốt ngụm nước bọt.

Bạch Hà Sầu cười nhạt một tiếng:

-Ta cũng chỉ là phân chia ra một tia lực lượng thuần túy thôi! Chỉ cần ta khôi phục thực lực, loại lực lượng này ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! Hiện tại cho người rồi chỉ khiến ta sau này dưỡng thương khôi phục chậm một chút thôi cũng còn tốt hơn là chết ở đây!

Nói xong mày lão lại chau lại:

-Chỉ đáng tiếc là loại lực lượng thuần túy nhất này là không cách nào trực tiếp truyền cho người. Đây là bản nguyên lực lượng gắn kết cùng máu thịt của ta, muốn truyền thẳng cho người trừ phi ta dùng vu thuật đoạt xá trực tiếp chiếm cứ nhục thể của người thì có thể đem lực lượng này truyền đạt đến trong thân thể người nhưng nếu như vậy thì người cũng sẽ chết.

Đỗ Duy bị dọa đến nhảy lên một cái, Bạch Hà Sầu lại cười nhàn nhạt nói:

-Người yên tâm! Ta hiện giờ bị trọng thương không thi triển thuật đoạt xá được. Hơn nữa người cũng đã biết vu thuật đoạt xá này của ta mười năm mới có thể dùng một lần, cho dù hiện tại không bị thương cũng dùng không được nữa. Do vậy muốn truyền cho người chỉ có thể dùng một cách đặc biệt. Ta không chỉ phải truyền lực lượng cho người mà phải ngay cả máu thịt cũng phải truyền cho người mới được! Nếu không thì không được đâu!

446. Chương 319: Giúp Một Tay (phần 2)

Đầu Bạch Hà Sầu đỏ đầy mồ hôi, sắc mặt lão trắng thắm như tờ giấy, ngón trỏ tay phải của lão đưa ra đồng thời tia sáng ấy càng thêm sáng chói thêm. Bạch Hà Sầu dùng hết sức đem một tia lực lượng cuối cùng toàn bộ ép lên trên ngón tay trỏ, sau đó đột nhiên thấp giọng quát một tiếng đưa ngón tay vào tim trên ngực Đỗ Duy, ngón tay vẽ nhẹ một cái! Đầu ngón tay sắc bén dao vẽ một vòng tròn lập tức đem một miếng thịt trên ngực trái Đỗ Duy mà “cắt” xuống!

Đỗ Duy kêu thảm một tiếng! Nhưng tốc độ Bạch Hà Sầu cực nhanh, Đỗ Duy chưa kịp né liền thấy trước ngực mình máu chảy như suối. Loại đau đớn này Đỗ Duy chưa từng chịu qua, chỉ thấy trước mắt tối sầm kêu lớn:

-Bạch...Bạch Hà Sầu ông muốn giết chết ta sao!?

Bạch Hà Sầu lại đưa ngón tay chỉ lên trán Đỗ Duy quát:

-Im miệng! Thành thật mà làm cho tốt! Ta duy trì không còn được bao lâu, người còn loạn động nữa thì đúng thật là tiêu luôn!

Sau đó Bạch Hà Sầu bắt ngờ vung tay trái mình lên, bàn tay như dao dùng lực hướng về bả vai bên phải chém xuống... “Phụp” một tiếng! Máu tươi phun ra. Chỉ bằng một chiêu như vậy, lão đã tự chặt đứt cánh tay phải của mình xuống! Thân thể Bạch Hà Sầu lúc lư sắc mặt trắng tới mức như biến thành màu trong suốt nhưng mặt vẫn mang nét cười lạnh lẽo, quát:

-Người đừng có mà loạn động! Nếu không, lỡ có chết thì đừng có trách ta!

Nói xong, lão nhắt lấy cánh tay đứt kia của mình hướng về một mảng máu thịt đã bị cắt ra trên ngực Đỗ Duy hung hăng gắn vào...Trong hang động vang ra tiếng kêu thảm thiết vừa là kinh hoàng vừa là đau khổ của Đỗ Duy: “A a aaa...!!!”

Khi Đỗ Duy lơ mơ tỉnh lại, chỉ cảm thấy thân thể hình như có chút không đúng. Ngực đau đớn, hắn nằm ngửa mặt trên đất mở mắt ra liền thấy Bạch Hà Sầu sắc mặt quỷ dị ngồi bên cạnh hắn. Đỗ Duy lập tức chống hai tay ngồi dậy nhưng lại cảm thấy trên mặt vừa nhóp nhép lại vừa ngứa, hình như nhuộm máu. Nhắc tay xoa xoa mặt...Một cái xoa này Đỗ Duy tức thời đỡ ra!

“Tay? Tay??”

Đỗ Duy nhìn trái phải, hai tay của hắn đều đang chống trên đất để ngồi dậy. Vậy cái tay vừa lau mặt này lại là từ đâu ra? Hắn cúi đầu nhìn xuống liền nhìn thấy trên ngực hắn tại vị trí tim đã có thêm một cánh tay! Chính là cánh tay của Bạch Hà Sầu lúc này!! Cánh tay này cũng không biết Bạch Hà Sầu dùng pháp thuật gì mà lại hoàn toàn dung hợp vào lồng ngực Đỗ Duy, máu thịt gắn kết giống như là nó vốn đã ở đó vậy! Đỗ Duy thấy mà muốn tắt thở, thiếu điều mém chút lại ngắt đi lần nữa. Dùng sức cắn lưỡi, dưới cơn đau mới không ngắt đi rồi há hốc miệng nhìn lồng ngực mình rồi lại nhìn Bạch Hà Sầu mà lắp bắp:

-Ông ôngggg... Ta ta ta... Tay của ông.... Ta ta...

-Là ta cho người mượn !_ Bạch Hà Sầu sắc mặt thảm hại, âm thanh yếu ớt_ Thực lực của người kém tên kia. Tuy ma pháp của người không tệ nhưng không đánh nổi hắn. Có cánh tay này mang trên đó tia lực lượng cuối cùng của ta có thể miễn cưỡng cùng hắn đối đầu!

Đỗ Duy đột nhiên rất muốn nhảy dựng lên chửi người!

-Ông !!! Ông không nhầm chứ! Ba cái tay? Ta trở thành quái vật ba cái tay rồi!! Ê, như vậy ta ta...Sau này ta sao thể còn đi đâu gặp người khác nữa??!

Bạch Hà Sầu cười lạnh nói:

-Thằng lỏi con mày không biết tốt xấu! Trong cánh tay đó có “hạt giống” cảm ngộ về pháp tắc lực lượng, cơ thể người sau khi tiếp thu được “hạt giống” này sẽ dần dần tự hấp thu, vận chuyển cho người mạnh mẽ lên. Người có được chỗ tốt to lớn vậy còn trách ta? Còn về cánh tay này, ta dùng vu thuật Đại Tuyết Sơn tạm thời giúp người nổi lên, sau mấy ngày nó sẽ tự rời ra. Người sợ cái gì!

Giọng nói lão dần dần dồn dập rồi thở dốc lên, sau cùng giọng nói cũng không duy trì nổi nữa. Bản thân lão mất một cánh tay, đã bị thương lại chảy máu quá nhiều nên không gắng gượng nổi. Đỗ Duy giờ mới biết chỗ tốt, vội mò trong không gian giới chỉ ra một chút thuốc xử lý vết thương của lão trước. Nhìn xuống trên ngực mình giờ có thêm một cánh tay, thật là muốn khóc cười không xong.

-Đây là tay ta dùng loan đao. Ta còn truyền vào “hạt giống lực lượng” của ta. Tuy không còn trên người ta nữa nhưng chỉ cần khi người chiến đấu, “hạt giống lực lượng” tự nhiên sẽ vận chuyển, cánh tay này cũng sẽ thuận theo bản năng mà sử dụng loan đao. Người chỉ cần thuận theo tự nhiên không quản nó là được rồi! Nó tự nhiên có thể giúp đỡ người!

“Giúp ta một tay?”_ Đỗ Duy cười khổ_ “Đây quả đúng là ”một tay” hàng thật giá đúng a!”

- Bạch lão đại... ông!

-Người tự mà liệu đi!_ Bạch Hà Sầu nằm xuống_ Người không cần cảm ơn ta! Nếu không làm vậy mọi người đều chết. Ta không phải vì tốt cho người chỉ là vì muốn toàn mạng thôi. Cho người một cánh tay cũng là vì trình độ của người không cách nào chịu nổi “hạt giống lực lượng” này.

Lão nằm trên mặt đất nhắc tay trái đưa thanh loan đao qua cho hắn. Đỗ Duy lặng im nhận lấy, Bạch Hà Sầu lại cười nhạt nói:

-Loan đao này của ta không dễ gì xuất vỏ. Nếu đã xuất vỏ rồi thì không thể bại! Người đừng có mà làm mất đi vinh dự cây loan đao này của ta!

Giáo hoàng bên cạnh lại than thở:

- Nghị lực của Vu vương bệ hạ ngài thật mạnh! Nào nào nào, ta còn một tia thánh lực tàn dư miễn cưỡng còn có thể thi triển ra một cái trị liệu thuật, giờ để ta giúp ngài làm khép vết thương lại đi!

Ngoài hang động Cybaster trong lòng nôn nóng, bắt đầu cảm thấy hối tiếc cơ hội lúc này. Hắn thật sự đã bị Đỗ Duy chơi xỏ mấy lần nên trong lòng kiêng dè, làm mất trắng một cơ hội. Tuy hắn phán đoán ra Đỗ Duy ngoài mạnh trong cạn, đã quay trở lại rồi nhưng lại không dám lập tức vào trong hang. Nếu không thì...

Cybaster hận tới nghiến răng nhưng nhìn thấy cái ma pháp kết giới trước mặt, trong lòng thầm nghĩ: “Một cái ma pháp kết giới nhất định sẽ không thể duy trì được một thời gian quá dài được. Đợi đến hết thời gian thì ma pháp kết giới này sẽ tự nhiên biến mất, đến lúc đó nhất định không để hắn chạy mất!” Còn về bản thân, hắn biết ma pháp kết giới cao cấp này không phải một võ giả không biết ma pháp như hắn có thể phá giải, không bằng đừng lãng phí sức lực, cứ đứng ngoài hang lẳng lặng chờ đợi.

Quả nhiên, đợi tới mặt trời dần dần lặn xuống phía tây, ánh sáng ma pháp kết giới đó dần dần ảm đạm xuống rồi cuối cùng biến mất. Trong lòng Cybaster run lên! Hắn đã quăng mất trường kiếm, tiện tay nhặt một nhánh cây cứng bén nhọn mà dùng. Lúc này mang theo một cành cây đang muốn bước nhanh vào hang lại nhìn thấy cửa hang có thân ảnh nhoáng lên, Đỗ Duy đã tự mình đi ra.

447. Chương 320: Thánh Giai?

Cybaster nhìn thấy Đỗ Duy, trong lòng lại nổi cơn tức giận nhưng cũng nhìn ra Đỗ Duy lúc này có điều gì đó không đúng.

“Về mặt của thằng lỏi con này hình như có chút quái đản, ánh mắt lấp lóe, không biết là sợ hay là có ý gì khác, chẳng lẽ lại muốn đỡ trò bịp bợm gì? Hơn nữa nó còn mặc một cái áo bào lớn phủ kín cả người, trong tay cầm một cây ma trượng bằng gỗ cây hồ đào. Mà sao cái áo bào này quá rộng? Nhìn cứ như là đi ăn trộm mà có được vậy”

Thực ra Đỗ Duy có nỗi khổ khó nói trong lòng. Vì trong giới chỉ của hắn chỉ còn mỗi một bộ quần áo ma pháp sư rộng thùng thình này.

-Hừ!_ Cybaster híp mắt lại_ Thế nào? Cuối cùng ngươi cũng chịu ra rồi sao? À.... Ngươi mặc áo bào của ma pháp sư, chẳng lẽ nghĩ trước khi chết muốn thể hiện chút tôn nghiêm cá nhân là ma pháp sư sao?

Giọng điệu của hắn tuy trào phúng nhưng ánh mắt lại không dám buông lỏng. Dù sao hôm nay hắn cũng liên tục bị thiệt thòi bởi Đỗ Duy, sớm đã trở thành chim sợ cành cong rồi.

Đỗ Duy thở dài, ma trượng hồ đào chỉ xuống đất:

- Đến đây, thiếu tướng quân! Dù sao trong chốc lát... Ài, ngươi cũng đừng sợ hãi là tốt rồi!

- Nói đùa! Cần sợ hãi chính là ngươi!

Cybaster sớm đã chuẩn bị sẵn, hắn nắm nhánh cây trong tay, mũi nhọn quay về hướng Đỗ Duy:

-Ngươi hiện giờ muốn chạy cũng đã không có cơ hội rồi! Khoảng cách lại gần như vậy, cho dù ngươi lập tức sử dụng ngự phong thuật để chạy trốn, ta cũng có thể đánh ngươi rớt xuống trước khi ngươi kịp bay lên...Huống chi, ngươi còn có cơ hội để niệm chú sao!

Đỗ Duy khuôn mặt đau khổ, hai tay lại nhắc pháp trượng lên. Tư thế của hắn cực kỳ quái dị, theo lý thuyết tuyệt đối không phải là bộ dáng khi làm phép của ma pháp sư. Hai tay nhắc cây pháp trượng hồ đào dài lại giống tư thế của võ sĩ khi cầm trường mâu. Cybaster vừa thấy liền cười:

-Ngươi không dùng ma pháp mà lại cùng ta cận chiến ư? Ngươi đúng là muốn chết rồi!

Nói xong, hắn vung cây côn gỗ lên. Hư một tiếng, kinh khí xé gió lập tức đâm thẳng tới trái tim của Đỗ Duy. Cybaster trong lòng thực sự cực kỳ căm hận Đỗ Duy, vừa ra tay liền đâm tới chỗ yếu hại.

Đỗ Duy trong mắt hiện lên một tia quái dị. Mắt thấy Cybaster đến trước mặt, liền phất ống tay áo qua. Cây côn gỗ của Cybaster đâm vào ống tay áo của Đỗ Duy nhưng không ngờ lại không xuyên qua được.

Đinh một tiếng, giống như đâm trúng vật cứng. Tay Cybaster run lên, liền cảm giác được cây côn gỗ kêu rắc một tiếng rồi gãy làm hai khúc. Mà thân thể Đỗ Duy lại đột nhiên lại xông thẳng về phía trước đụng mạnh vào người của Cybaster một cách hung hãn. Đỗ Duy trước khi đi ra ngoài cửa hang đã gia trì một ma pháp “Man ngưu chi lực” nên khi thân thể hai người va chạm vào nhau, Cybaster cảm thấy thân thể mình như bị một con ngựa đá trúng. Nhưng dù sao Cybaster cũng là kỵ sĩ cấp chín, thực lực hẳn đâu phải là loại tay mơ như Đỗ Duy có thể địch lại? Sau cú va chạm đó, thân thể hắn hơi khựng lại một chút, nhưng không chịu chút thương tích nào, hắn chỉ thoáng lùi nửa bước liền đứng lại. Mà Đỗ Duy sau cú va chạm, lại cảm thấy giống như tự mình vừa húc vào một bức tường, đụng mạnh đến mức hai mắt đầy sao, đầu óc choáng váng. Suýt nữa thì ngã.

Cybaster nghiêng răng cười quái:

-Ta nói rồi! Người không dùng ma pháp lại cùng ta cận chiến. Chính là muốn chết !

Nửa đoạn côn gỗ còn lại trong tay hắn lập tức quét về hướng cổ của Đỗ Duy. Tuy chỉ là một thanh côn gỗ nhưng dưới đầu khí của kỵ sĩ cấp chín so với côn sắt còn cứng hơn vài phần. Nếu như thật sự bị quét trúng chỉ sợ đầu của Đỗ Duy cũng bị hất đánh nát. Với khoảng cách gần như vậy, Đỗ Duy cảm giác được một luồng khí lạnh như băng đập vào mặt. Trong lúc khẩn cấp, đột nhiên nghe được từ trong động truyền ra tiếng nói lạnh lùng của Bạch Hà Sầu:

- Thứ thứ sáu: Chuyển thân!

Thanh âm này nhanh chóng ngấm gọn. Chính là khi Đỗ Duy trong đầu trống rỗng nghe được tiếng này, hắn còn chưa kịp có phản ứng thì chính cánh tay giấu dưới áo bào, trong đó vốn có lưu giữ “Hạt giống lực lượng” của Bạch Hà Sầu, liền tự làm ra động tác. Liền nghe thấy một tiếng “Xuy”, một ánh đao sáng như tuyết từ ngực của Đỗ Duy phát ra, đột nhiên đem cả áo bào của Đỗ Duy rạch làm hai. Ánh đao sáng ngời đó áp sát vào cây côn gỗ của Cybaster rồi liền cắt thẳng tới.

Tốc độ cực kỳ nhanh, Cybaster kinh hãi nhìn phản xạ quá dị bất ngờ của Đỗ Duy, ánh đao thuận theo một đường của nhánh cây, đem cả cành cây đánh nát, ngay cả các nhánh của cây gỗ cũng bị cắt đứt ra. Nếu Cybaster không buông tay thì e rằng mấy ngón tay đang nắm nhánh cây sẽ bị chém rớt mất. Hắn lập tức buông cây gỗ, thân thể đột nhiên khựng lại. Sau đó cứ như vậy mà lui ra, sau khi đứng ổn, lại không khỏi đứng nhìn Đỗ Duy một cách ngây dại.

- Người.... Người là cái quỷ gì?_ Cybaster nhìn chằm chằm Đỗ Duy, rồi há hốc mồm ra.

Trên ngực của Đỗ Duy rõ ràng chính là có ba cánh tay, bàn tay đó nắm một thanh loan đao... Giờ khắc này hình dạng của Đỗ Duy khá giống như Na Tra biến ba đầu sáu tay trong thần thoại cổ đại Trung Quốc. Chỉ có điều là đầu thì thiếu hai cái, tay cũng chỉ có ba cái chứ không phải sáu cái.

Cybaster nhìn bộ dáng quái dị của Đỗ Duy, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi. Nhìn đến ánh đao sáng như tuyết kia, tuy mới chỉ có một đao nhưng dường như là sự kết tinh của một loại võ kỹ cực kỳ cao minh. Mà Đỗ Duy cũng chỉ là một tên ma pháp sư, sao lại có thể có được loại võ thuật cao cấp như thế? Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, đánh thì vẫn phải đánh. Cybaster nhìn thoáng qua cảnh cây trên mặt đất, cười lạnh một tiếng. Đột nhiên vươn tay ra, trong lòng bàn tay hắn ngưng tụ ra hàn khí. Hơi nước trong không khí ở chung quanh bị hắn dùng Băng Thương đầu khí hút ra, tụ thành một cây cột băng. Nắm cột băng trong tay, chĩa mũi nhọn của cột băng hướng về Đỗ Duy:

-Chúng ta tiếp tục nào! Xem xem pháp thuật cổ quái của ngươi có thể tiếp ta mấy chiêu !

Cybaster vung cây băng, thoáng chốc Đỗ Duy thấy trước mắt một dải trắng xóa lóe lên , trong vùng trắng xóa đó, thân thể của Cybaster cũng giống như biến thành ảo ảnh. Kỵ sĩ cấp chín toàn lực thi triển quả nhiên không tầm thường! Mắt thấy Cybaster chỉ dùng có một đâm nhưng Đỗ Duy lại cảm thấy cây băng của đối phương như từ bốn phương tám hướng đâm tới! Loại võ kỹ cao thâm thể này thì hẳn làm sao ngăn cản được?

Đột nhiên liền nghe được tiếng của Bạch Hà Sầu từ trong động:

-Ngửa ra sau!

Đỗ Duy không kịp phản ứng. Trong khoảnh khắc, từ bụng đến tâm linh, đột nhiên làm ra một động tác uốn lưng ra sau trong thể thuật của Đại Tuyết sơn. Cú uốn lưng này cũng không có uốn đủ tốt, hần cứ như vậy đứng tại chỗ, hông giống như đột nhiên bị gãy ra sau, đột nhiên ngã ra phía sau, ngay cả đầu gần như đều dán vào mặt đất. Cái động tác này gần như vượt quá sự cực hạn của thân thể hần. Quả nhiên khiến nhất tâm thứ nhất của Cybaster đâm vào khoảng không. Đỗ Duy cũng cảm thấy được bằng sương đầu khí của Cybaster hóa thành một ngọn gió lốc lướt qua phía trên thân thể mình. Trong ngọn gió lốc đó không biết ẩn giấu bao nhiêu lực lượng, nếu như bị trúng đòn thì chỉ sợ nửa người của mình cũng bị xay nát !

Có điều cú uốn lưng này uốn đã quá đà rồi. Đỗ Duy mới học thể thuật của Đại Tuyết sơn được mấy ngày? Với loại động tác “khó khăn cao độ” này thì sự tập luyện của hần còn lâu mới đủ. Uốn thì cũng uốn xuống rồi nhưng Đỗ Duy cảm thấy eo của mình giống như bị gãy, đau đến nỗi hai mắt tối sầm lại. Có thể uốn được xuống cũng là do hần liều mạng trong lúc cấp bách nhưng khi thời khắc nguy hiểm qua đi, hần muốn tự mình đứng lên mà lại không cách nào làm được.

Nhưng Đỗ Duy không có cơ hội để nghỉ ngơi. Cybaster một kích thất bại, thấy động tác lúc này của Đỗ Duy, hần không khỏi “Hả?” một tiếng. Hần cũng học võ thuật của Đại Tuyết sơn nên bộ thể thuật của Đại Tuyết sơn này làm sao hần lại không nhận ra được? Chính mắt thấy Đỗ Duy sử dụng khiến hần giật mình, nhất định là Bạch Hà Sầu dạy hần nhưng cũng mau chóng lập tức yên lòng. Vì trong lòng hần càng khinh thường, hần từ bé đã bắt đầu luyện thể thuật của Đại Tuyết sơn. Nếu tính sự quen thuộc trong môn này thì chấp Đỗ Duy có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp hần.

“Tên đáng ghê tởm này dùng sở trường mà mình am hiểu nhất để đi đối phó với mình, đây chẳng phải là muốn tìm chết ?”

Sau động tác uốn eo, các động tác liên tiếp tiếp theo, Cybaster đều thuộc nằm lòng.

Động tác “Hạ eo” này quá đột ngột làm cho người ta gần như ” Gãy gập” lại, khiến đối thủ không kịp phòng bị nên nhất thời công kích sẽ đánh vào khoảng không. Trong thể thuật của Đại Tuyết sơn, sau động tác này còn có vài động tác biến hóa tiếp theo nhưng trước tiên yêu cầu người sử dụng phải có thể đứng thẳng dậy trong giây lát, để tiếp tục triển khai thêm ba cái động tác lợi hại còn lại phía sau. Thứ nhất là nghiêng người, giống như động tác “Hạ eo” nhưng không phải uốn về đằng sau mà là nghiêng xuống dưới, độ khó cực cao, tác dụng cũng là để có thể tránh được sự tấn công của kẻ địch. Loại biến hóa thứ hai là “Vặn người”, để thi triển được yêu cầu phải sử dụng một loạt tổ chức cơ xương khớp từ phần ngực trở xuống đến phần hông trở lên. Hoàn toàn giống như con rắn cuốn khúc, đủ để tránh né ba đường tấn công của kẻ địch. Loại biến hóa thứ ba, chính là đứng thẳng rồi vọt tới trước, không phải là phương pháp tránh né, đây là phương pháp tấn công! Yêu cầu dùng tố chất mạnh mẽ cùng nhạy cảm của thân thể, trong giây lát áp sát thân thể kẻ địch.

Ba loại biến hóa này, Cybaster từ bé đã luyện không biết mấy trăm mấy ngàn lần. Trong đầu vừa nghĩ, cây băng trong tay sớm đã quét qua, nhất thời trong nháy mắt đã đâm tới mười mấy nhát, chỉ thấy ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, đem ba loại biến hóa tiếp theo của động tác kia, toàn bộ đều ngăn lại !

Nếu như Đỗ Duy dựa theo “Bản chính” của thể thuật Đại Tuyết sơn, tức là không cần biết hần sử dụng một loại biến hóa nào trong ba cũng đều khiến thân thể hần trúng đòn tấn công của Cybaster, cảm chắc con đường chết.

Nhưng...

Không biết là Cybaster xui xẻo hay là Đỗ Duy vẫn còn may mắn. Bởi vì tiểu tử Đỗ Duy này học thể thuật của Đại Tuyết sơn thật sự là kẻ nửa đời đi tu! Ba loại động tác biến hóa tiếp theo, hần học thì học rồi nhưng lúc nhất thời, trong đầu căn bản không có nghĩ tới! Mới làm một cái động tác giữa người hạ eo, cũng là gấp quá làm liều mới ngẫu nhiên làm ra mà thôi! Hơn nữa... ba loại động tác tiếp theo đều phải có một điều kiện tiên quyết là muốn thi triển trước hết cần “Đứng thẳng” lên đã! Nhưng thân thể của Đỗ Duy có thể uốn xuống đã suýt lấy đi cái mạng của Đỗ Duy rồi, nếu lại đứng thẳng lên ... thì cho dù Cybaster bất động đứng đó nhìn, Đỗ Duy cũng tuyệt đối không tự mình đứng dậy nổi.

Cho nên mặc cho một kiếm này của Cybaster đâm đến xảo diệu thế nào, đem toàn bộ những biến hóa của động tác kế tiếp đều phong bế lại. Nếu chính Bạch Hà Sầu nhìn thấy một kiếm này của hần cũng sẽ không nhìn được mà khen hần một hai câu...Đáng tiếc, đây chính là liếc mắt đưa tình với thằng mù!

Cybaster vung ra một kiếm, nhất thời liền thấy mười mấy đạo hàn quang giao nhau cùng một chỗ trong không trung, giống như máy xay thịt lướt sát qua da bụng của Đỗ Duy. Mà Đỗ Duy lại vẫn ngồi im, không động đậy gì cả, không phải hắn không muốn đứng dậy mà là hắn thật sự không đứng dậy nổi.

Càng tuyệt diệu hơn là khi Cybaster đâm kiếm, thân người theo quán tính vọt về phía trước một chút. Lúc này Đỗ Duy lại không thể giữ nguyên tư thế “Gãy gập” này nổi nữa, bị mất trọng tâm, đầu nặng chân nhẹ. Kết quả là ngã chổng vó về phía sau, hai chân dựng thẳng đứng lên trời!

” Bốp!” một tiếng. Đỗ Duy luống cuống khua hai chân lên vừa đúng lúc làm một cái “tiếp xúc thân mật” với cằm của Cybaster. Sau một tiếng “Bốp!” ấy, Đỗ Duy liền cảm thấy chân mình giống như đập trúng cái gì đó, cả người chật vật ngã ra phía sau.

Sau khi cằm của Cybaster bị Đỗ Duy “Đá” một cái, thì với sự cường tráng của hắn có bị Đỗ Duy đá một cái như vậy chẳng đem lại tổn thương gì. Nhưng cảm giác tức giận cùng nhục nhã trong lòng y lại trào dâng mãnh liệt hơn bao giờ hết. Hắn vẫn luôn kiêu ngạo, thực lực của cá nhân đường đường là cường giả cấp chín mà không ngờ lại bị một tên võ kỹ gà mờ đá trúng cằm. Đây là mối nhục lớn cỡ nào? Hơn nữa, một đạp này của Đỗ Duy tuy không làm hắn bị thương nhưng đã đá bay mặt nạ sắt trên mặt hắn rồi.

Chiếc mặt sắt bay ra ngoài rơi xuống trên đất, Cybaster lui ra sau hai bước, lộ ra bộ mặt tái xanh của hắn. Hai mắt hắn tóe lửa, nhìn chằm chằm Đỗ Duy.

- Người...! Người...! Người...!_Thân thể Cybaster run lên_ Không thể tha! Tên khốn kiếp không thể tha thứ được! Người dám đá vào mặt ta!

Khuôn mặt của hắn vốn trắng bệch không có chút huyết sắc, có lẽ do mang mặt nạ nhiều năm nên thiếu ánh sáng mặt trời. Mà khuôn mặt hắn cũng có thể nói là đẹp trai. Có điều Đỗ Duy thấy hơi kỳ quái! “Trên mặt người này cũng không có vết sẹo, vì có gì phải cần đeo mặt nạ sắt?”

Quanh người Cybaster lóe ra ánh sáng màu bạc. Áp lực mạnh mẽ phát tán ra xung quanh thân thể hắn, với khí thế uy bức đó làm cho Đỗ Duy ngay cả thở mạnh cũng không dám. Đỗ Duy lui ra sau từng bước từng bước một, cảnh giác nhìn đối thủ. Kẻ này mạnh như thế nào? Chỉ sợ ngay cả Bạch Hà Sầu cũng không biết, nhưng Đỗ Duy lại biết! Bởi vì hắn từng chính mắt nhìn tên thiếu tướng quân này chiến đấu cùng Hoàng Kim Long.

Con người của Cybaster đã biến thành màu bạc kỳ dị, bất ngờ nhấc tay lên chỉ nhẹ vào một thân cây to ở đằng xa. “Ba!” một tiếng, cây to đó bất ngờ phát ra một tràng âm thanh vỡ nát rồi gãy vụn luôn. Tiếp theo bàn tay của Cybaster vỗ vào khoảng không, trên cây gỗ lớn đó vụn gỗ tung bay. Lập tức bị hắn dùng đầu khí cắt thành một cây côn gỗ dài hai thước. Giống như trường mâu.

Cây trường mâu này bay tới tay hắn, hai tay hắn dựng thẳng, đầu ngón tay xĩa ra. Cây trường mâu xoay tròn lên như một chiếc bánh xe đánh thẳng tới Đỗ Duy.

Lúc này, ngay cả Bạch Hà Sầu đang tránh ở trong động, cũng phát ra một tiếng kinh ngạc “Ồ!”. Bởi võ kỹ sử dụng trường mâu của Cybaster căn bản không phải là võ học của Đại Tuyết Sơn. Mà là sau khi hắn quyết đấu cùng Hoàng Kim Long, học được thương pháp của Hoàng Kim Long !

Đây là tuyệt học của Long tộc!

Khi hoàng kim thương của Long tộc đánh ra, đầu khí mãnh liệt, chiêu số cực kỳ điên cuồng, khí thế mạnh mẽ, giống như có thể đánh bại hết thảy mọi thứ! Đỗ Duy cảm thấy bản thân dường như đứng trước một cơn sóng dữ lớn ngập trời đang ập tới trước mặt, chỉ có thể lui nhanh ra sau! Cổ tay Cybaster rung lên, hơn mười mũi thương nhọn liền đâm tới. Một hơi liền tiếp đâm ra mười thương, với tốc độ như vậy thì Đỗ Duy đừng nói đến ngăn cản, ngay cả né tránh đều không được! Đầu khí cuồng bạo giống như đang xé loạn không khí quanh thân Đỗ Duy. Hắn thử mở miệng đọc chú ngữ, nhưng hết lần này tới lần khác đều không mở miệng ra được.

Đỗ Duy hoảng hốt, cố liếc đọc chú ngữ trong đầu, nhưng đọc chú ngữ như vậy để có được tác dụng gì thì bản thân hắn cũng không biết.

Hơn mười nhát thương nhọn gần như đồng thời đâm tới trước mắt. Thông thường trong võ kỹ đều có những hư chiêu nhưng hơn mười nhát thương này, mỗi một cái đều là thật. Do võ kỹ của Cybaster quá mạnh đã

phân hóa đầu khí ra thực thể!

Đỗ Duy niệm chú không ra nên không sử dụng được ma pháp, mà lui lại cũng tránh không thoát. Trong lòng hắn chỉ biết nhắm mắt chờ chết trong tuyệt vọng

Hơn mười nhất thương nhọn như thủy triều cuốn đến thân thể của Đỗ Duy. Đỗ Duy trong lòng đã buông xuôi nhắm lại đôi mắt, nhưng đột nhiên nghe bên tai một hồi tiếng va chạm đinh đinh đong đong như mưa rơi.

Thế công lừng lẹ ấy những tưởng sẽ điên cuồng đánh tới mình, nhưng giờ Đỗ Duy mở to mắt nhìn. Chỉ thấy Cybaster đã lui ra phía sau hơn chục bước, đứng đó kinh ngạc nhìn Đỗ Duy. Cây trường mâu gỗ đã bị gọt mất một đoạn đầu nhọn, trên mũi trường mâu lại càng nhiều vết nứt nẻ. Tuy cây trường mâu bằng gỗ nhưng dưới sự gia trì đầu khí của Cybaster, độ cứng rắn so với sắt còn cứng hơn vài phần. Lúc này lại như bị đao sắc chém tả tơi ngang dọc.

Đỗ Duy nhìn xuống thấy cánh tay thứ ba trên ngực mình đang nhấc lên, bàn tay đang cầm loan đao của Bạch Hà Sầu, lóe lên ánh sáng bạc nhảm về Cybaster. Thì ra hơn mười đòn công kích liên miên như mưa to bão táp của đối phương không ngờ chỉ bằng cánh tay thứ ba này tự động cản lại hết !

Đỗ Duy sau cơn sững sốt đã tỉnh táo đầu óc lại, Nhưng trong chót lát tỉnh táo lại cảm thấy trên cánh tay thứ ba đau nhói! Cái tay này rõ ràng không phải của hắn nhưng lại đau đến mức khiến hắn cảm thấy trước mắt biến thành màu đen.

Vốn dĩ khi đầu óc Đỗ Duy trống rỗng trong thoáng chót lại vô tình phù hợp với yêu cầu “giấy trắng”, nên cánh tay của Bạch Hà Sầu căn cứ vào quy tắc lực lượng của “hạt giống” liền tự động vận hành. Mà quy tắc lực lượng của Bạch Hà Sầu lợi hại đến cỡ nào? Ngay lập tức ngăn cản toàn bộ thế công bão táp của Cybaster! Tiếc là tuy cấp bậc của quy tắc có cao thâm nhưng thực lực thật sự bây giờ của Đỗ Duy thật quá kém so với nó. Hơn nữa lực lượng trên cánh tay cũng đã quá yếu, tuy có thể ngăn cản được nhưng cũng bị đầu khí của đối phương làm bị thương, gân cốt ở bên trong chịu sự tổn thương cực lớn. Thuận theo lưỡi đao, máu tươi từng giọt từng giọt từ ngón tay chảy ra rơi xuống mặt đất. Máu này là của chính Đỗ Duy hay là máu của Bạch Hà Sầu cũng khó có thể phân biệt được!

Cybaster trong lòng càng khó hiểu rồi kinh hãi, ánh mắt trừng to nhìn chăm chăm vào cánh tay thứ ba của Đỗ Duy. Trên đại lục này, tuy không phải không có người có thể cản được thế tấn công liên hoàn vừa rồi của hắn. Nhưng Cybaster tự hào rằng: Muốn ngăn được, trừ khi là cường giả thánh cấp! Bởi vì cha hắn từng chính miệng nói qua: Ở dưới thánh cấp, thực lực của hắn thật sự là đã đứng đầu rồi. Chỉ cần không gặp phải cường giả đã đến thánh cấp thì những võ giả còn lại trên toàn đại lục tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, bởi bản thân Cybaster còn có thêm một tuyệt kỹ “thân thể hoàn mỹ” .

Vừa rồi liên tiếp đón đỡ, rõ ràng cảm thấy lực lượng của đối phương thật sự không phải là mạnh. Nhưng hết lần này tới lần khác, mỗi đao đều xuất ra trước khi trường mâu Cybaster đâm tới một giây. Mà còn đánh chuẩn xác vào nơi lực yếu nhất trên trường mâu của hắn. Lực tuy yếu nhưng hết lần này tới lần khác lại có thể ngăn cản được thế công mạnh mẽ Cybaster !

“Trình độ như vậy ...” _Cybaster hoảng sợ liếc nhìn Đỗ Duy “... Chẳng lẽ tên khốn kiếp này lại là thánh cấp?”

Nhưng ý nghĩ này chỉ lướt một thoáng qua đầu rồi bị hắn tự bác bỏ ngay.

“Nếu Đỗ Duy thật sự là thánh cấp thì mình đã bị hắn giết từ lâu rồi!”

“Mặc kệ như thế nào! Nhất định phải giết hắn! Nhất định phải giết hắn!”

448. Chương 321: Người Là Ai?

Đỗ Duy lúc này vừa kinh hỷ vừa buồn bực. Mừng là cánh tay thứ ba này quả nhiên có thể tự vận dụng theo bản năng, chẳng khác nào trên người mang theo một hệ thống phòng ngự tự động. Buồn bực chính là cái thứ này quá ư là khó coi, vô duyên vô cớ có thêm một cánh tay so với những người khác, vậy hóa ra mình thành tên trộm ba tay sao?

Cybaster hít một hơi thật sâu, một hơi này hít vào dường như đem tất cả không khí chung quanh hút cạn. Sau đó tiến lên một bước, mặt đất dưới chân hắn bắt đầu xuất hiện một tầng băng sương trắng mờ ảo dần lan rộng ra. Đỗ Duy nhìn thấy băng sương đó đang không ngừng lan ra trên đất tiến về phía hắn

Đột nhiên trong cánh tay thứ ba sinh ra một lực lượng quái dị, cảm giác lực lượng kỳ dị này thuận theo cánh tay lan ra toàn bộ thân thể, làm thân thể ấm lên. Xung quanh thân người Đỗ Duy yếu ớt phát ra một vầng ánh sáng ảm đạm màu đỏ.

Việc này càng làm cho Cybaster thêm giật mình. Tuy vầng sáng đỏ ấy yếu ớt mong manh nhưng chính là dấu khí chất lượng “hàng thật giá đúng”! Có thể đem dấu khí phát tán ra ngoài cơ thể là tiêu chí thể hiện đẳng cấp vượt qua trung cấp võ sĩ. Không phải là võ sĩ cấp bốn trở lên thì tuyệt đối không thể có trình độ dấu khí như thế. “Đỗ Duy !.....Cái tên khốn nạn này thật khiến cho người ta kinh thán!! Rõ ràng là một ma pháp sư không rành võ kỹ vậy mà chỉ trong một lát lại có thể có được trình độ này?”

Băng sương dấu khí đã lan rộng ra trên mặt đất, trong phạm vi chung quanh mấy chục thước đều biến thành một mảng băng tinh. Trên những cây đại thụ gần đó cũng kết thành băng kêu lách tách, lá cây trên cành cũng đông thành băng. Một làn gió lạnh thổi qua liền phát ra những tiếng kêu đing đing đang đang.

Lần này Cybaster đã dốc toàn lực! Hắn không dùng tốc độ nhanh nữa mà cầm trường mâu từng bước từng bước từ từ tiến về Đỗ Duy. Mỗi khi hắn tiến lên một bước, áp lực từ băng sương dấu khí càng thêm trầm trọng. Trong lòng khó chịu Đỗ Duy như bị một bức tường lớn áp lên người, nhưng không có biện pháp nào né tránh.

Nhưng vầng sáng màu đỏ ôn hòa trên người hắn lại ngăn chặn sự mở rộng của hàn khí băng sương mặc cho áp lực lớn cách mấy cũng không lui một bước! Băng sương đó lan tới trước người Đỗ Duy thì không còn cách nào tiến thêm. Đỗ Duy đứng cản trước cửa động không để cho băng sương xâm nhập vào trong hang động.

Cybaster từng bước từ từ đi đến, mỗi một bước của hắn đều gia tăng thêm mấy phần khí thế. Tuy Đỗ Duy không hiểu rõ ràng chuyện gì sẽ xảy ra kế tiếp nhưng có linh cảm rằng: Nếu để tên Cybaster này đi hết mấy bước kia thì cái sẽ nhận là một kích kinh thiên của hắn !

Cánh tay thứ ba bất ngờ tự cử động, hoàn toàn không cần thông qua tư duy của “Chủ nhân” này, cầm loan đao nhẹ nhàng chém tới một cái... Xoẹt một tiếng! Trên loan đao phân hóa ra một luồng hỏa diễm màu đỏ nhạt. Đỗ Duy nhìn thấy mà sợ người ngay người! Là tuyệt chiêu độc môn hỏa diễm dấu khí của Bạch Hà Sâu. Nhiệt độ của dấu khí hỏa diễm màu đỏ nhạt này nóng gấp trăm lần so với lửa thường. Trong chớp mắt, ánh sáng nhàn nhạt màu đỏ bắn ra thành một đường lửa. Nơi mà nó đi qua lập tức làm tan chảy băng sương trên mặt đất. Cánh tay này một khắc không dừng lại, liên tiếp chém hết bảy tám nhát, nhìn bộ dáng như đang muốn ngăn cản sự xâm lấn của băng sương dấu khí. Tiếc rằng về mặt lực lượng lại thua xa đối phương, dù cho nó nỗ lực thế nào, băng sương sau khi bị tan chảy trên mặt đất thoảng cái lại đông kết lại.

Mà vào lúc này Cybaster cuối cùng đã đến trước mặt Đỗ Duy! Trường mâu trong tay hắn nhắc lên dựa vào một loại tốc độ kỳ dị đâm về phía Đỗ Duy!

Nhát đâm này tốc độ như không hề nhanh nhưng lọt vào mắt Đỗ Duy lại như sản sinh ra một loại ảo giác phẳng phát như đã nhìn thấy trường mâu trước mắt nhưng thân thể lại không cách nào né tránh, nhìn tựa không nhanh nhưng lại vượt khỏi cực hạn của tốc độ!

Loại cảm giác này nếu bây giờ có một cường giả thánh cấp ở đây như Hussein hoặc Rodriguez thì sẽ lập tức phát giác ra thực lực của Cybaster này thật ra đã đứng ở đỉnh phong của cấp chín đột phá thánh cấp chỉ còn là khoảng cách một bước thôi. Lần xuất toàn lực này tựa hồ đã ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá pháp tắc thời không....

Cánh tay thứ ba của Đỗ Duy lập tức có cảm ứng, loan đao lần này chém ngang lại một lần nữa tìm được điểm yếu nhất của đối phương. Đing một tiếng trường mâu và loan đao va chạm vào nhau. Tay Cybaster rung nhẹ một cái nhưng lần này hắn lại không lui. Trường mâu tuy bị cản trở nhưng vẫn không ngừng đâm tới. Loan đao của Đỗ Duy như lướt trên lông tơ lập tức đem phần rìa của cây thương gỗ này tĩa lấy một mảng theo cán trường mâu chém tới ngón tay của Cybaster.

Mà khoe miệng Cybaster lại lộ ra một tia mỉm cười quái dị.

Đỗ Duy rõ ràng nhìn thấy một cây trường mâu đâm đến bản thân, chỉ đáng tiếc cảnh giới võ kỹ của bản thân hắn không đủ chống đỡ dưới sự nguy cấp, đột nhiên hét lớn một tiếng dùng hai tay hung hăng chụp về phía trường mâu đó.

Phác....

Đỗ Duy chỉ cảm thấy ngón tay của hai tay mình đau kịch liệt nhưng quả đúng thật để cho bản thân nắm được trường mâu của đối phương hắn không quản đến đau đớn trên tay nữa. Dùng tận lực chống đỡ trường mâu nhưng chỉ như chuồn chuồn lay cột đá, không sao đỡ nổi?

Còn cơ thể lại bị đầu khí của đối phương áp chế căn bản là không né tránh được.

Cuối cùng chỉ nghe thấy mấy tiếng xoẹt xoẹt loan đao trên cánh tay thứ ba đã ép sát tới tay của Cybaster, sau đó hung hăng cắm vào. Âm thanh xương vỡ nát có thể nghe thấy rõ ràng!

Dưới một đao này Cybaster lại đột nhiên cười quái dị một tiếng buông cánh tay bị chém trúng ra sau đó cây loan đao này không có gì ngăn cản liền tiếp tục đâm tới cắm vào ngực của Cybaster.....

Máu tươi trào ra phun thẳng lên mặt của Đỗ Duy mà chính vào lúc này..... hai tay của Đỗ Duy đột nhiên bị đầu khí trên trường mâu phá nát. Ngón tay trên bàn tay hắn tức thời phá ra mấy chục lỗ, máu tươi tuôn trào. Trên ngón tay trên tay phải hắn vốn còn đeo hai cái nhẫn một cái là đá ngũ sắc một cái là nhẫn trữ vật ma pháp dưới sự phá hoại của băng sương đầu khí cũng vỡ ra.

Nhẫn rơi trên mặt đất nghe keng một tiếng. Nhẫn đá ngũ sắc kia cũng chỉ là vỡ thành mấy mảnh mà thôi nhưng nhẫn trữ vật sau khi vỡ nát thì ma pháp hàm chứa trên đó bị phá hủy. Trong đó tồn trữ lượng lớn đồ đạc nào là bình này lọ kia, rồi các loại tài liệu ma pháp, thuốc ma pháp, ngoài ra còn có những thứ Đỗ Duy mang theo tùy thân toàn bộ đều văng ra mặt đất.

Trong đó có một cái huy chương nhỏ xảo hợp thể nào lại móc vào cây thương gỗ giữ lại không rơi trên đất mà liền theo trường mâu này cùng đâm vào.....

Phác!

Đỗ Duy chỉ cảm thấy dưới ngực mát lạnh, hắn cứ thế tận mắt chứng kiến cây trường mâu này đâm vào ngực mình. Cái cảm giác băng lãnh ấy khiến hắn hình như không hề cảm thấy đau đớn gì chỉ cảm thấy một cổ hàn khí cứ thế xâm nhập vào trong cơ thể.....

Lạnh...!

Rất lạnh...!

Toàn thân Đỗ Duy run lên, thời khắc tiếp đó hắn phảng phất như nhìn thấy sự hung tợn trong mắt Cybaster.

Trên thương gỗ băng sương đầu khí vốn yên tĩnh đột nhiên bạo phát ra. Đỗ Duy chỉ cảm thấy trên cây trường mâu đó như vươn ra vô số cây đao lớn xâm nhập vào trong thân thể rồi đâm chém điên cuồng khắp nơi, hắn cúi đầu nhìn xuống liền thấy nơi ngực đang cắm trường mâu đột nhiên bùng ra một đoàn huyết vụ!

Trường mâu băng lãnh kia đâm xuyên cơ thể bản thân hắn hình như còn ma sát với xương nhưng cứ thế mà xuyên qua.

Bản thân Cybaster trúng một đao nhưng mặt không hề đổi sắc đột nhiên nhấc tay lên nhất thời đem cả người Đỗ Duy đang bị trường mâu xuyên qua quăng lên sau đó rơi xuống nặng nề.

Bịch!!!

Khi cơ thể Đỗ Duy rơi trên đất hắn cơ hồ đã không còn cảm giác gì nữa rồi chỉ cảm thấy cơ thể bản thân hình như đã bị băng sương đầu khí hoàn toàn đông kết trong thoáng chốc sau đó lại bị phá hủy. Hắn cảm thấy tinh thần lực bản thân hư nhược đi nhanh chóng như một cơn lũ quét đem theo ý thức sinh mệnh của mình nhanh chóng biến mất.....

Thế là phải chết rồi sao?

Trong lòng Đỗ Duy sinh ra một ý niệm cổ quái như thế.

Hắn nỗ lực vươn hai tay ra hình như muốn nắm bắt lấy cái gì nhưng lại không được cái gì cả sau đó hai tay buông xuống nặng nề rơi trên ngực của bản thân.....

Trên ngón tay và bàn tay nơi trước ngực bị trường mâu đâm xuyên máu tươi tuôn ra như suối.....

Chính vào lúc Đỗ Duy cảm thấy ý thức dần dần rời khỏi bản thân.....

Ngực của hắn có một cái huy chương....

Cái huy chương thần thánh kỳ vĩ mà Aragon đã để lại.

Cái huy chương được giáo tông dùng để thi triển thần thuật sau đó bị Đỗ Duy lén nhặt lấy.....

Máu của Đỗ Duy tuôn lên trên huy chương trên cái huy chương vốn đầy các vết tích trầy xước và vết chém mà trong trận chiến trước đó bị một đao kinh thiên của Bạch Hà Sầu chém nát thành hai nửa.....

Những vết tích này lại từ từ dung hợp lại bằng một tốc độ quái dị sau khi được ngâm trong máu của Đỗ Duy!

Vào thời khắc này nếu bên cạnh có người quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện ra kim loại trên cái huy chương này phẳng phất như đột nhiên biến thành vật thể sống sau khi từ từ dung hợp từng vết tích được tu phục sau đó ngay cả vết chém lợi hại nhất kia cũng khép lại.....

Mà ở phía sau của huy chương cái tên của Aragon được viết bằng chữ thể hoa văn cổ “Aragon-Roland” mỗi nét vẽ đều đột nhiên chuyển động lên! Từng tuyến từng tuyến đường nét nhẹ nhàng bay múa uốn khúc sau đó tổ hợp thành một cái tên mới.....

Cybaster tận mắt thấy cuối cùng đã đâm xuyên qua Đỗ Duy rồi bằng sương đầu khí trên trường mâu không giữ lại chút nào mà dồn hết vào trong người Đỗ Duy. Hắn thậm chí có thể cảm thấy rõ ràng mọi sinh cơ trong người cái tên khốn kiếp khiến hắn thống hận này đều bị đầu khí của bản thân phá hủy!

Khi trường mâu mang theo cơ thể của Đỗ Duy ném ra xa xa nhìn Đỗ Duy rơi xuống đất vô lực mà buông xuôi hai tay trong lòng Cybaster sinh ra một loại thống khoái vô hạn!

Cuối cùng..... cũng giết được cái tên khốn nạn đáng chết này rồi!

Thân hắn lão đảo, ho khan mạnh mấy cái nhìn vết thương ở ngực.....

Cái cánh tay quái dị thứ ba này một đao đó thật sự là lợi hại! Giáp ở ngực của Cybaster sớm đã bị chém nát nhẹ nhàng. Một đao đó đâm sâu vào trong lá phổi của hắn thậm chí còn có một tia đầu khí ý đồ xâm nhập vào nhưng cỗ lực lượng này đối với bản thân mà nói thật sự là yếu hơn nhiều nên liền bị hắn đẩy ra.

Chỉ là.... Thương thế này quả thật không nhẹ.

Hắn cười lạnh hai tiếng hít thật sâu vào, xương cốt toàn thân đột nhiên phát ra một loại âm thanh kỳ quái. Sau đó vết thương trước ngực hắn nhanh chóng khép lại máu ngừng chảy, ngay cả vết đao chém trên tay của hắn cũng biến mất trong thoáng chốc.

Trong lòng hắn lại sinh ra tức giận.

” Cái tên Đỗ Duy đáng chết này cuối cùng vẫn ép bản thân hắn phải thi triển cái cơ thể hoàn mỹ này ra!

Nhưng mà việc cấp bách hiện tại là lập tức giết chết hai lão già đó sau đó trở về pháo đài Watt của Tây Bắc gặp cha với tốc độ nhanh nhất! Cái cơ thể hoàn mỹ đáng chết này mỗi lần thi triển ra sau đó đều phải chịu phản phệ mãnh liệt khó tránh, tình hình loạn lên trở thành tên điên khát máu. Cơ thể hoàn mỹ thi triển càng nhiều lực lượng phản phệ phát tác càng nhanh uy lực cũng càng mạnh!

Mà lần trước khi chiến đấu cùng chiến sĩ rồng đó sử dụng cơ thể hoàn mỹ quá độ khiến cho phản phệ cực nhanh sau khi kết thúc chiến đấu liền lập tức bị phản phệ.

May là lần này chỉ nhẹ nhàng sử dụng một lần như thế chắc là phản phệ cũng không phát tác quá nhanh với năng lực bản thân còn có thể áp chế một khoảng thời gian. Chỉ cần bản thân nhanh chóng về pháo đài Watt là không sao rồi.”

Nhìn hang động trong lòng Cybaster lại sinh ra một tia kích động nữa.

“Giáo tông? Vu vương? Hừ! Chút nữa thôi đều là vong hồn dưới tay ta!!”

Giết chết giáo tông đế quốc Roland nhất định đại loạn! Mà thảo nguyên mất đi sự bảo hộ của Vu vương đám kị binh người hoang dã đó cũng không đáng cho mình xem trọng!

Thiên hạ.... thiên hạ còn không phải là của chúng ta sao!

Hắn hưng phấn quá độ tiến về trước đi vội hai bước nhưng đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến một âm thanh nhỏ hắn quay đầu lại nhìn đột nhiên sắc mặt thay đổi: “Không thể nào! Người.....”

“Thi thể” lúc trước của Đỗ Duy đã từ từ đứng dậy thần sắc trên mặt rất là lạnh lùng cứ thế mà nhìn bản thân cái lỗ máu to bị trường mâu đâm xuyên ở trước ngực đã nhanh chóng khép lại.....

“Gặp quỷ rồi! Sao có thể như vậy! Sao có thể khép lại còn nhanh hơn cơ thể hoàn mỹ của mình?!”

Đột nhiên chỉ thấy tên “Đỗ Duy” này chau mày nhẹ một cái nhìn cánh tay thứ ba ở trước ngực mình như lăm bằm một câu: “Dùng cái loại lực lượng hỗn độn không thuần này sao có thể dung hợp hoàn mỹ? hừ.....”

Hắn đột nhiên nhấc tay lên dùng lực kéo một cái xoẹt một tiếng liền đem cái cánh tay thứ ba của bản thân này rút ra hết mà vị trí vốn để dung hợp vết thương chỉ trong chớp mắt đã khép lại nhìn không ra một chút dấu vết nào nữa.

Sau đó “Đỗ Duy” ngẩng đầu nhìn Cybaster loại lãnh đạm trong ánh mắt đó thậm chí khiến trong lòng Cybaster sinh ra một cỗ hàn khí!

Đúng vậy lãnh đạm tuyệt đối, sự lãnh đạm không hề che dấu chút nào!

Cứ như là một người khổng lồ tùy tiện nhìn con kiến dưới chân mình một cái..... cái loại lãnh đạm này tuyệt đối không thể giả tạo ra mà là loại bản năng tự nhiên nào đó.

Chỉ là bị “Đỗ Duy” nhìn một cái Cybaster đột nhiên cảm thấy toàn thân đều bị một uy thế ngập trời bao trùm lấy ép tới hắn cơ hồ muốn nổi điên vậy hận không được giửa mặt lên trời mà hét điên cuồng mấy tiếng mới.

Tâm linh hắn lúc này lại vô thức đột nhiên nhấc trường mâu lên hướng về “Đỗ Duy” trong miệng kêu lớn lên: “người..... người.....”

Trong ánh mắt trống rỗng của “Đỗ Duy” cuối cùng một tia lãnh đạm dần dần biến mất theo đó xuất hiện một tia quái dị sâu sắc sau đó hắn từ từ mở miệng hắn chỉ nói ngắn gọn hai chữ.....

“Muốn chết!”

Cybaster đột nhiên cảm thấy cả không gian của thế giới trước mặt đột nhiên uốn khúc một cái đợi khi hắn nhìn rõ lần nữa “Đỗ Duy” đã đứng trước mặt hắn khoảng cách hai người rất gần chỉ cách nhau hai bước mà thôi!

Trong lòng hoảng hốt đang muốn nhấc trường mâu đi đâm lại đột nhiên trên trường mâu cứng lại cúi đầu nhìn xuống một tay của “Đỗ Duy” đã ấn trên trường mâu của bản thân!

Hắn.... hắn..... hắn làm sao..... làm sao mà làm được?

Đây là ý thức tỉnh táo cuối cùng trong lòng Cybaster rồi!

Thời khắc tiếp theo hắn đột nhiên cảm thấy cả không gian đều trở nên chậm lại, sau đó liền cảm thấy trong cơ thể bản thân trào ra một cỗ lực lượng cường đại. Lực lượng này phun trào mà ra tức thời khiến lỗ chân lông toàn thân hắn đều chảy máu mãnh liệt!

Khoảnh khắc này thời gian trở nên chậm rãi thậm chí hắn có thể rõ ràng nhìn thấy mỗi một quá trình nhỏ nhất khi bề mặt da thịt bản thân tuôn ra máu....

Ầm!!!

Sau một tiếng nổ lớn trên mặt đất xuất hiện một rãnh sâu dài mấy trăm mét! Cơ thể Cybaster đã trực tiếp bay ra xa xa. Lực lượng đó cực kỳ cường đại khi hắn hướng về phía sau mà bay đi cơ thể xuyên qua cả mảng rừng dọc đường không biết đụng trúng mấy chục cái cây lớn!

Đợi đến khi Cybaster cảm thấy cơ thể của mình đã hoàn toàn như rã rời rồi tiếng gió bên tai cuối cùng cũng biến mất, unction một tiếng, khi rơi trên đất hấn mở miệng phun ra máu liên tục lại nhìn cơ thể bản thân.....

Hấn cứ như là một búp bê vải bị người ta đập nát vậy. Ngực của hấn một vết chém cực lớn dài đến một mét cơ hồ đem cả người hấn chém thành hai nửa.

Cybaster cơ hồ đau đến ngất đi lúc này nào còn dám bảo lưu thực lực, liều mạng toàn lực thi triển cơ thể hoàn mỹ cố gắng đem cơ thể chữa lại.....

Khi hấn cuối cùng lắc lư lão đảo đứng dậy nhìn về phía xa.....

Hấn sợ hãi khi phát hiện bản thân vừa rồi bay một cái như thể đã bay ra không biết bao xa rồi!

Mảng rừng rậm lúc này bản thân còn đang trong đó hiện đã ở trên đường giao nhau giữa đất trời chỉ có thể thấy được ắn ắn một chút xiu.....

Sắc mặt Cybaster hoảng sợ tột độ, kinh hãi nhìn về hướng rừng rậm đó.....

Đỗ Duy..... Đỗ Duy..... Đỗ Duy..... hấn sao có thể sở hữu loại thực lực cường đại này???...

Trong lòng hấn bây giờ cực kỳ hoảng sợ nào dám quay lại. Hấn đột nhiên hét lớn một tiếng rồi quay đầu về hướng Tây bắc chạy trốn như điên.

Trong rừng.....

“Đỗ Duy” đứng đó sắc mặt hấn lãnh đạm cứ như là không có ý thức gì. Ánh mắt trống rỗng quét qua một lượt lại đột nhiên nhìn thấy đồng đồ hỗn loạn dưới đất chính là đồng đồ trong nhãn trữ vật của Đỗ Duy rơi ra sau khi nhãn bị vỡ nát.

Hấn đi lão đảo qua bên đó rồi bắt thần thò tay vào trong đồng đồ nắm lấy cây cung “mũi tên địa ngục Fedora” hình dáng đặc biệt.

Sắc mặt hấn đột nhiên trở nên ôn hòa dị thường ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn trên cây cung này hai cái.....

Đột nhiên sắc mặt hấn thay đổi trong ánh mắt chớp qua dị sắc đáng sợ đưa tay ra chụp lấy!

Trong không khí truyền đến một tiếng kêu đau khổ một thân ảnh màu đỏ hình như bị một cú nắm này của hấn cứ thế mà nắm lấy, lôi ra từ trong không khí!

Vẻ mặt Semel kinh hoảng cổ nàng bị “Đỗ Duy” một tay nắm lấy trong mắt tràn đầy hoảng sợ nhìn lấy “Đỗ Duy” trước mặt này.

“Người rình ta?”

Trong thanh âm của “Đỗ Duy” mang theo một tia khinh thường nhìn Semel một cái: “Hừ, chỉ là một ma pháp sinh vật không có cơ thể.”

Cổ Semel bị nắm lấy trong lòng càng sợ hãi! Bản thân rõ ràng không có cơ thể thật chất chỉ là một cái hư ảnh nhưng người trước mặt này chỉ một tay là có thể “nắm” lấy bản thân! Phảng phất như bất luận là hư ảo hay là thực thể hấn đều không chịu sự trói buộc của những pháp tắc này!

“Người..... người..... người không phải là Đỗ Duy?!” âm thanh của Semel run rẩy.

Trên sắc mặt của “Đỗ Duy” chớp qua một tia dị dạng cuối cùng từ trong ánh mắt mờ mịt kia xuất hiện một tia thanh tĩnh.

Hấn cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát sau đó lộ vẻ như cười như cười: “À, ta nhớ ra rồi..... ta sớm đã chết rồi. Ấy..... thời gian quá lâu rồi, lâu đến nỗi ta cơ hồ quên hết cả rồi.”

Hấn lại nhìn nhìn Semel trong ánh mắt đạm mạc xuất hiện một tia ôn nhu, các ngón tay buông ra: “Người là Semel đúng không? .... Người là người thật hay chỉ là cái bóng?”

Sau khi cổ Semel được buông ra trong lòng cảm thấy yên ổn một chút nhưng vẫn sợ hãi lùi lại mấy bước: “Ta..... Ta là một ma pháp sinh vật.”

“Đỗ Duy” lại như cười cười nhìn nàng tử tử một cái: “Uh..... vậy à! Yên tâm, ký ức chân chính của nàng cũng sắp thức tỉnh rồi.”

Cả khuôn mặt mỹ lệ của Semel trắng bệch ra: “Người. Người rốt cuộc là ai!”

“Đỗ Duy” lại lắc lắc đầu sau đó chỉ chỉ nàng lại chỉ chỉ bản thân từ từ nói: “Kỳ thực nàng và ta đều giống nhau. Nàng yên tâm, hắc không có chết. Nếu không thì nàng cũng biến mất rồi đúng không?”

Dừng một lát hắc từ từ ngồi xuống âm thanh dần dần trở nên thấp trầm hư nhược đi.....

Câu nói cuối cùng của hắc là: “Đợi sau khi hắc tỉnh lại nàng giúp ta chuyển một lời cho tên tiểu tử này.....”

“Lời..... lời gì?” Semel do dự một chút đi lên hai bước.

“Nói với hắc..... làm cho tốt! Có thể kết thúc mọi thứ này hay không thì phải xem..... Hắc rồi.....”

Mắt thấy con mắt hắc đang muốn khép lại trong lòng Semel đột nhiên giật thót tiến lên gần: “Người..... người rút cuộc là ai???”

“Ta sao? Ta là.....”

Hình như dừng lại một lát hắc đột nhiên mở mắt ra nhất thời một cỗ khí thế cường đại tản ra từ toàn thân! Khí thế đó lan tỏa ra chỉ trong chớp mắt Semel liền cảm thấy bản thân cứ như là đứng bên cạnh một ngọn núi cao vậy!

Sau đó hắc chìa ra một bàn tay nhẹ nhàng duỗi ra.

Trong lòng bàn tay chính là cái huy chương đó!

*****

Đỗ Duy cảm thấy bản thân như đứng trong một mảng hư không.

Hắc cúi đầu nhìn nhìn bản thân phát hiện thân thể bản thân đã hoàn hảo vô khuyết nhưng xung quanh cứ như là một màn mộng cảnh.....

Ý.... Chẳng lẽ bản thân đã bị cái tên tiểu tử mặt sắt Cybaster đó khử rồi?

Chẳng lẽ..... nơi này chính là âm tào địa phủ của cái thế giới này?

Cứ thế là chết rồi sao? Xuống địa phủ đầu thai rồi? Không biết còn có thể về đến cái thế giới kia của mình không nữa.....

Nhưng mà xung quanh đều là một mảng hư không ngay cả con đường cũng không có a.....

Đỗ Duy đột nhiên dùng toàn bộ sức hết lớn lên.....

“Có~!~người~!~không????”

Trong hư không đột nhiên có một âm thanh hồi đáp lại.

Khiến Đỗ Duy kinh hãi là âm thanh này cái âm thanh này lại hoàn toàn giống như của mình!!

“Người cảm thấy cái gì là người?”

Đỗ Duy sửng sốt một lát: “Người?? Người chính là nhân loại.....”

“Vậy cái gì là thần nào?”

“Thần?” Đỗ Duy suy nghĩ một lát: “Ta chẳng quản thần là cái thứ gì! Hơn nữa theo ta thấy thần linh trên đại lục này cái gì mà quang minh nữ thần chứ. Bất quá chỉ là một mục điểm già mà thôi!”

Âm thanh đó đột nhiên cười lớn lên: “Nói hay! Nói rất hay! Cái gì mà Quang minh nữ thần thì bất quá cũng chỉ là một mục điểm già mà thôi!”

Dừng một lát âm thanh đó lại hỏi: “Ta hỏi người người có muốn một ngày nào đó có thể khiến cho mục điểm già này quỳ trước mặt người mà liếm ngón chân người?”

Đỗ Duy: “.....”

449. Chương 322: Trúng Mục Tiêu Đã Định

“Ách, để cho ả điểm nữ thần này quỳ gối trước mặt liếm ngón chân?” Trong đầu nghĩ y một chút như vậy còn được nhưng thật sự muốn làm như vậy... Đỗ Duy rất biết rõ chính mình. Nếu như thật sự bản thân hắn gặp vị nữ thần kia, ai liếm ngón chân của ai còn chưa biết được!

- Làm sao vậy? Sợ? Nhát gan rồi à? _Giọng nói lại hàm chứa sự đùa cợt.

Điều làm cho Đỗ Duy trong lòng khó chịu chính là giọng nói này rõ ràng, rành mạch, chính chính xác xác là âm thanh của chính hắn! Đến ngay cả ý vị trong giọng điệu khi đùa cợt kẻ khác kia, cùng với giọng điệu của bản thân ngày thường khi châm chọc người khác cũng là cùng một giọng điệu có một không hai.

Nghe có vẻ như mình bị chính mình đùa cợt!

Hắn lắc lắc đầu:

- Không phải không muốn, cũng không phải là ta sợ. Chỉ là...

Hắn nổi lên tính ngang ngược, lớn tiếng:

- Chỉ là ông mày nắm tay không có cứng như của ả gái điểm kia. Khi thực sự đánh nhau, sợ rằng mụ ta chỉ dí hai ngón tay đã có thể bóp chết ta rồi.

-Ha ha! _Tiếng nói kia cười cười:

- Đương nhiên bây giờ ngươi không phải đối thủ của ả nữ thần, chỉ vì ngươi vẫn chưa tìm được lực lượng của mình để trở thành một người chuyển thế.

Sao? _Đỗ Duy giật mình. “Sao lời thoại này quen tai như vậy nhỉ?”

- Chỉ cần ngươi tìm được người cho ngươi ba nốt ruồi, ngươi có thể biến thành... Người chuyển thế...

Trán Đỗ Duy đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, hắn còn chưa kịp nói gì, giọng nói kia càng ác độc và lạnh lẽo hơn:

- Sau đó, chỉ cần ngươi tìm được Nguyệt quang bảo hạp... (*)

- Dừng lại! Dừng lại... Stop!

Đỗ Duy vội hét to một tiếng, mở hết cuống họng mà gào:

- Con bà ngươi! Ngươi trêu chọc ta phải không? Gì mà ba cái nốt ruồi, Nguyệt quang bảo hạp! Ngươi cho rằng đây là “Đại Thoại Tây Du” (**) hả! Ông mày không phải Chí Tôn Bảo!(**) Xin... ngươi, ngươi đừng trêu đùa ta nữa. Rốt cuộc ngươi là ai?

Tiếng nói kia cười ha ha, sau đó hơi nghiêm túc một chút, chậm rãi nói:

- Không phải, ta bị niệm phong ở chỗ này một ngàn năm rồi, thật sự rất khó chịu. Thật hiếm thấy là ngươi có thể đi vào trò chuyện với ta, ta đã thật sự nhịn không được nên chuyện trò cười đùa chọc ghẹo ngươi thôi. Thôi được...

Bỗng nhiên trong lòng Đỗ Duy sinh ra một cái ý niệm cực kỳ hoang đường:

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi làm sao biết Nguyệt quang bảo hạp... “Đại thoại Tây Du”? Trên toàn thế giới này không thể có những thứ đó.

Tiếng nói kia rất cục lạng im một lúc. Cuối cùng từ hư không vọng đến một tiếng thở dài yếu ớt:

- Ta? Ta không phải là ngươi hay sao?

Câu này làm cho lòng Đỗ Duy loạn xạ ngầu. Chỉ cảm thấy các loại chuyện quái dị mà cuộc đời đã gặp thật sự không bằng chuyện hôm nay, làm cho hắn choáng váng đầu óc. Tiếng nói này cùng giọng nói và giọng điệu của bản thân hắn gần như giống nhau như đúc. Kẻ tự xưng bị niệm phong cả ngàn năm rồi lại còn nói:

- Ta chính là người!

Chuyện ma quỷ! Chuyện ma quỷ ở ngay giữa ban ngày!

Thật sự Đỗ Duy rất muốn cười to vài tiếng, sau đó nghiêm khắc mắng đối phương không được nói loại chuyện cười hoang đường này. Đáng tiếc hắn cố sức cười vài tiếng, nhưng chỉ cảm thấy tiếng cười của bản thân đều nhạt nhẽo mà không đủ sức.

- Được rồi, người không cần phải cười! __Tiếng nói kia buồn bã nói__ Nghiêm chỉnh mà nói thì ta và thằng cha đang ở bên ngoài kia giúp người đuổi tên ôn con mặt sắt kia đi, và cả người. Ba người chúng ta thật ra đều là một thể, nhưng mà... Ồi! Chuyện này nói ra thì quá dài dòng, sợ phải nói cả ngày cũng không hết. Trong huy chương này còn sót lại một tia thần niệm chúng ta lưu lại. Vốn là, với loại tu vi tinh thần lực đáng thương của người hiện nay, tuyệt đối không vào được. Nhưng mà hôm nay trước khi người chết, người lại đột phá một chút, vừa hay đã mở được tấm huy chương này rồi, ừm... Điều này nói sao nhỉ? Không thể nói là duyên phận mà là trùng mục tiêu đã định. Bởi vì, sự việc này năm đó ta cũng đã trải qua một lần, nhưng mà lần kia vận khí ta không tốt bằng người. Lúc người tiến vào, còn có ta cùng người nói chuyện. Mà năm xưa, lúc ta vào đây, nơi này chính là một mảnh hư không. Một mình ta ở chỗ này la loạn gọi bảy một lúc lâu cũng không có ai màng đến. Tuy nhiên khi ta tỉnh lại thì thằng ôn con mặt sắt ở bên ngoài cũng đã bị đuổi đi...

Đỗ Duy càng nghe càng chóng váng đầu óc.

- Sao vậy, không hiểu à? __Tiếng nói kia cười hì hì:

- Đôi ba câu cũng không giải thích rõ ràng được, thời gian cũng còn không nhiều lắm. Sau cùng, ta còn có thể cho người xem một ít chuyện. Sau khi xem xong, đại khái là người sẽ phải tỉnh dậy.

Nói đến đây thì tiếng nói im bặt. Lập tức, Đỗ Duy đã thấy trong mảnh hư không xuất hiện một màn ánh sáng. Trong màn ánh sáng dường như mơ hồ đó, hắn thấy hình dáng của một cánh cửa. Hắn hơi chần chừ, rồi cũng tự mình đi qua. Khi thân thể vừa lọt vào màn ánh sáng, bỗng nhiên hắn cảm giác được cảnh tượng ở xung quanh đều bị bóp méo một chút, ngay sau đó trời đất quay cuồng đến choáng váng đầu óc. Đến khi trước mắt là một mảnh sáng trong trẻo, hắn lại phát hiện bản thân đã ở vào trong một tình cảnh hoàn toàn lạ lẫm!

Xung quanh là một mảnh tường cung điện vàng khối huy hoàng, bản thân hắn đang ngồi ở một cái ghế trên cao, phía dưới cung điện có gần ngàn võ sĩ mặc giáp vàng đang quỳ một gối. Ruột Đỗ Duy giật thót, chỉ cảm thấy khung cảnh chung quanh này cực kì quen mắt. Bỗng nhiên, hắn buột miệng:

- Đây, đây không phải hoàng cung sao?

Mặc dù kiến trúc hiện thấy và bố trí ở trong hoàng cung hắn từng nhìn qua không quá giống nhau, nhưng mà, vị trí của thành lâu ở mấy cung điện này rất tương đồng. Nhất là chỗ ở giữa hoàng cung, tòa tháp cao kia, sự kiêu ngạo của Đế quốc, thần thủ hộ của đế đô, Bạch Tháp!

- Bệ hạ vạn tuế! Roland vạn tuế! Hoa Bụi Gai vạn tuế!

Đột nhiên, hơn một ngàn võ sĩ áo giáp sắt hùng tráng đang phủ phục dưới chân bỗng nhiên đồng thanh hô to. Âm thanh hùng tráng uy vũ làm cho Đỗ Duy giật mình. Nhưng mà mặc cho hắn cố gắng đến thế nào, cũng có vẻ như toàn bộ thân thể không chịu sự khống chế của bản thân hắn. Nói cách khác, giống như hắn đang xem một đoạn phim, loại phim ảnh “Đệ nhất thị giác”.(***) Sau đó, Đỗ Duy cảm giác được thân thể của hắn đứng lên, đưa tay khê vung. Hơn một ngàn võ sĩ phía dưới, người người đều lộ ra một loại ánh mắt sùng bái cuồng nhiệt chiếu về phía hắn.

- Từ hôm nay trở đi, Bạch Tháp sẽ trở thành dấu hiệu của đế quốc! Chỉ cần Bạch Tháp không đổ, đế quốc sẽ tồn tại vĩnh viễn!

Tiếng nói uy nghiêm từ trong miệng hắn phát ra. Hơn một ngàn võ sĩ lại hô to vài tiếng nữa. Thân thể của Đỗ Duy cũng không nhìn lại, xoay người, theo cửa sau của cung điện đi ra. Hắn xuyên qua hành lang thật dài. Trên đường, những thị nữ mặc quần áo cung đình thấy hắn từ xa thì lập tức cúi đầu xuống thật sâu, tư thế cực kì chung kính.

Sau đó, Đỗ Duy liền cảm giác được bản thân đi qua một cánh cửa, xuyên qua một con đường bí mật, đi vào trong một gian phòng. Bốn bên không có cửa sổ, không thấy mặt trời, bốn phía chỉ có vài hạt đá quý ma pháp tỏa ra ánh sáng êm dịu chiếu sáng. Điều làm cho Đỗ Duy kỳ quái chính là trong gian phòng đó, suốt một mảnh tường bố trí thành một mảnh gương cực lớn.

Đỗ Duy cảm giác được thân thể chậm rãi đến trước gương, như vậy... rốt cục Đỗ Duy có thể thấy lại “mình” từ trong gương rồi!

Ngay khi vừa nhìn, hắn lập tức kinh hãi biến sắc!

- Đây... đây chẳng phải là ta sao?

Mặc dù góc cạnh của khuôn mặt kia so với chính mình có vẻ cương nghị hơn một ít nhưng mà lông mày kia, con mắt kia, thậm chí cả một nụ cười mỉm lạnh nhạt của khóe miệng lại hoàn toàn là bộ dáng của bản thân hắn. Tuy nhiên, có lẽ kẻ này lớn tuổi hơn hắn không ít, ước chừng đã được ba bốn mươi tuổi rồi. Mà bộ áo giáp màu vàng kia, hình thức đẹp đẽ quý giá và hào nhoáng cực kỳ. Trước ngực là một đường vân ma pháp, nét khắc đúng là vẽ hoa bụi gai. Đỗ Duy nhìn người trong gương kia, mà từ phản xạ của gương, người kia dường như cũng đang nhìn bản thân trong gương.

Hả? Không đúng!

Đỗ Duy bỗng nhiên cảm giác được thân thể này, ánh mắt của người kia mơ hồ có chút cổ quái. Dường như... dường như ánh mắt của thân thể nhìn không phải bản thân của hắn mà là nhìn Đỗ Duy?

Trong lòng Đỗ Duy sinh ra một loại sợ hãi, mà ở giây phút đó, dường như hiểu được ý nghĩ của Đỗ Duy, khuôn mặt trong gương kia còn trừng mắt nhìn bản thân, rồi hơi nở nụ cười.

“Hắn không phải cười với bản thân hắn, mà là với ta!” Đây là ý niệm duy nhất trong đầu của Đỗ Duy trong lúc đó. Rồi chậm rãi hắn đưa một tay lên, các ngón tay thon dài, phía trên đầu ngón tay mơ hồ phát ra một chùm ánh sáng trắng nhàn nhạt, nhẹ nhàng vẽ vài cái ở trên gương, nghe rên rẹt. Ngay lập tức mặt kính dường như bị che phủ bởi một tầng sương lạnh. Từ ngón tay khắc họa, phía trên màn sương lạnh lập tức được viết một hàng chữ. Đỗ Duy vừa nhìn thấy, lập tức văng đầu hoa mắt.

Chỉ thấy hàng chữ này lại không ngờ chính là chữ Hán của tiếng Trung! Mà nội dung của câu này là: “Khi tỉnh giấc, ngươi sẽ rõ ràng hết thấy!”

Đỗ Duy dòng chữ này, liền cảm giác như trong lòng bị một cái chùy lớn đập mạnh. “Sao lại thế này? Đây là ý tứ gì? Có ý tứ gì?”

Hình ảnh chung quanh trong nháy mắt đã vỡ tan tành rồi hóa thành vô số đạo ánh sáng trôi đi mất. Đỗ Duy phát hiện bản thân một lần nữa về lại mảnh hư không kia.

(*): Nguyệt quang bảo hạp: bảo hộp Ánh trăng

(**): Phim Đại Thoại Tây Du (Tân Tây Du Ký) có nhân vật chính là Chí Tôn Bảo vốn là Tôn Ngộ Không chuyển thế. Khi Chí Tôn Bảo bị gắn 3 nút ruồi vào chân (đóng dấu nô lệ) thì hắn nhìn vào Nguyệt Quang Bảo Hạp lại thấy mình là Tôn Ngộ Không. Từ đó, hắn dần dần biết hắn là Tôn Ngộ Không.

(***): Đệ nhất thị giác: chính mình nhìn khung cảnh chung quanh, giống như góc nhìn thứ nhất trong các game bắn súng.

450. Chương 323: Lão Tử Là Đỗ Duy (phần 1)

-Trước đây, có một người không thuộc về thế giới này đã đến với thế giới này. Hắn sau khi xuất sinh được gọi là Aragorn. Vốn việc xuyên việt của hắn rất tốt, đạt được rất nhiều thành tựu, còn trở thành khai quốc hoàng đế, trở thành người mạnh nhất trên đời. Thậm chí hắn còn đạt tới một cảnh giới mà nhân loại không cách nào có thể vượt qua.. Có điều, đáng tiếc là Thần không thể khoan thứ cho việc một nhân loại có tham vọng đạt tới thần giai, cho nên thành tựu của hắn lại trở thành họa căn lớn nhất cho hắn. Hắn lại không thể chấp nhận việc thần linh ở thế giới này coi nhân loại như những con cừu non ngây thơ, không thể chấp nhận việc ngay cả bản thân hắn cũng trở thành một con cừu cho thần linh chăn thả. Vì vậy hắn đã khiêu

chiến thần linh... Đáng tiếc, hắn không có khả năng vượt qua con mụ Quang Minh nữ thần hèn hạ kia. Cuối cùng, hắn đã thất bại!

- Nhưng sức mạnh của Aragorn đã vượt quá năng lực của nhân loại, đạt đến cảnh giới có thể uy hiếp đến thần linh. Hắn đã có thể xuyên qua thời gian cho nên hắn thấy được tương lai một nghìn năm sau, con mụ Quang Minh nữ thần kia sẽ phải gặp một nguy cơ rất lớn. Đó là thời điểm năng lực của mụ bị suy giảm đến mức thấp nhất. Vậy là Aragorn bắt đầu sắp đặt rất nhiều ám ký và chỉ dẫn. Hắn lại khiến cho linh hồn mình xuyên qua nghìn năm sau, tới thời điểm tại Roland đế quốc một nghìn năm sau, xuất sinh trong một gia đình quý tộc... Gia đình đó chính là một vũ hân gia tộc trứ danh. Và Aragorn chuyển thể này có một tên mới, gọi là ... Đỗ Duy!”

Nghe đến đây, lập tức trống ngực của Đỗ Duy đập loạn cả lên, cảm giác càng lúc càng khó thở...

-Người đừng có gấp! Chuyện xưa kể tới đây vẫn còn chưa hết. Để nghỉ xem... Đỗ Duy đó tịnh không phải là người, chúng ta cứ tạm gọi là Đỗ Duy1 đi. Đỗ Duy1 này cũng chính là ta đây! Đáng tiếc là việc chuyển thể này không thể đảo ngược được. Dù năng lực của Aragorn đã đạt đến cực hạn nhưng vẫn chưa đột phá được thần cấp, cho nên sau khi chuyển thể, những ký ức kiếp trước của hắn đã hoàn toàn tiêu thất. Ký ức một đời của Aragorn, Đỗ Duy 1 đã quên hết. Hắn chỉ nhớ rõ bản thân mình là một người địa cầu chuyển kiếp, nhưng về cuộc đời Aragorn thì một chút cũng không nhớ được.

-May mắn là dựa vào rất nhiều những chỉ dẫn và ám ký do Aragorn lưu lại ngàn năm trước, Đỗ Duy1 đã từng bước từng bước đi trên con đường sự nghiệp ngàn năm chưa hoàn thành - Nghịch thần!

-Những chuyện một đời Đỗ Duy1 đã trải qua so với cuộc đời hiện tại của người, cơ bản là không sai biệt nhiều. Ví dụ như việc hôm nay đối mặt với tên mặt sắt kia, ta cũng đã từng trải qua, chỉ khác là lần đó trong cái huy chương ấy cũng chỉ mới có Aragorn, chưa có Đỗ Duy 1”.

-Trong đời Đỗ Duy 1, chúng ta cũng từng có cơ hội cực tốt, đến khiêu chiến một trận cực lớn với mụ Quang minh nữ thần kia tại sân nhà của mụ. Vốn dĩ ban đầu chúng ta có khả năng thành công, nhưng con mụ đó đúng là một biểu tử (*) mà! Dù sao đi nữa mụ cũng là thần, Aragorn có thể tiên đoán thì mụ cũng có thể. Cho nên mụ đã sớm dự tính được những sắp đặt của chúng ta, để rồi cũng sắp sẵn một âm mưu mà cái âm mưu đó... Hừ!

-Cuối cùng, ngay khi chúng ta sắp thành công thì cái âm mưu đó lại hại chúng ta thê thảm! Thành ra người được cười cuối cùng lại là cái con biểu tử kia. Chúng ta trải qua kinh nghiệm ngàn năm, sắp đặt ngàn năm nhưng hoàn toàn thất bại.

- Nhưng chúng ta không cam tâm! Con mụ đáng chết kia dù có thể đánh bại chúng ta nhưng ả lại vô pháp tiêu diệt chúng ta. Đó là vì năng lực của chúng ta đã tiếp cận điểm giới hạn của mụ.

-Thần giai không thể giết chết được thần giai!

-Vì vậy chúng ta lại nghĩ ra một biện pháp. Chúng ta nghịch chuyển thời gian, quay lại thời điểm “Đỗ Duy” vừa xuất sinh, thực hiện lại một lần nữa linh hồn xuyên việt... Lần này vẫn như cũ, không thể trái với pháp tắc thời không, ký ức của Aragorn và “Đỗ Duy1” lại biến mất, chỉ lưu lại cho “Đỗ Duy” mới sinh ra này ký ức về việc bản thân là một người hiện đại xuyên việt đến. Chúng ta gọi cái tên mới sinh này là ... “Đỗ Duy 2”.

Đỗ Duy lấp bắp:

-Đỗ Duy2... Đỗ Duy2... Chẳng lẽ chính là...

-Chính là người! - Ngữ điệu trong hư không như khê cười- Chúng ta vốn chỉ là một, chỉ có điều ta là Đỗ Duy1 là ký ức kiếp trước của người, còn Aragorn là ký ức kiếp trước nữa của người. Chuyện là như vậy đấy. Kiếp này mụ Quang Minh nữ thần kia lại muốn âm mưu hại chúng ta nên người nhất định phải cực kỳ cẩn thận... Sau đó hết thấy chuyện này mới có thể kết thúc được!

Đỗ Duy đột nhiên nói lớn:

- Nếu như ta không bằng lòng thì sao? Ta mặc kệ người là Aragorn hay Đỗ Duy1234 gì đó...! Ông mặc kệ hết! Nghịch thiên cũng vậy mà nghịch thần cũng thế, liên can gì đến ta? Ta chỉ là ta thôi! Tự do tự tại

không câu thúc, cái sứ mệnh chó má gì đó cũng đừng mong đặt trên người ta!

Giọng nói kia lại cười ha hả:

- Phản ứng của người thật là thú vị! Giống hệt như khi ta còn chưa giác tỉnh. Tuy nhiên hiện tại người chỉ là “Đỗ Duy2” đơn thuần, chờ đến khi năng lực của người tăng đến một cảnh giới nhất định thì ký ức của người sẽ tự động thức tỉnh. Khi đó ký ức về cuộc đời của Aragorn và cả “Đỗ Duy1” sẽ trở lại với người. Khi người đã hoàn toàn giác tỉnh, tự nhiên người sẽ không còn nghĩ như vậy nữa! Tất cả những hận thù, những phần nộ mà con mụ đáng chết kia đã gây cho chúng ta, chúng ta nhất định sẽ trả lại cho mụ không thiếu một chút nào cả!!!

-Vậy... Vậy thì ta không muốn thức tỉnh, càng không cần cái năng lực chó má gì đó kia! - Đỗ Duy nắm chặt tay lại.

- Đó là số phận rồi! Nhất định phải tuân theo tiến trình của lịch sử- Giọng nói cười khê- Người yên tâm! Ta và Aragorn đều không miễn cưỡng người. Chỉ cần đợi đến một thời điểm nhất định, người sẽ tự động có khát vọng có được năng lực, tự nhiên cảm thấy khao khát được thức tỉnh! Chỉ cần một ngày nào đó người thức tỉnh được... Khi ấy người sẽ trọng tâm cái đại lục này, trở thành “Tinh không đệ nhất cường giả” của thế giới này, bởi vốn dĩ đó chính là người! Hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì? - Đỗ Duy trầm giọng hỏi.

- Hơn nữa... Cho dù người không muốn thì con mụ Quang Minh nữ thần đáng chết kia sẽ bỏ qua cho chúng ta ư? Sự tồn tại của thần giai tịnh không phải chỉ có chúng ta và con mụ đó. Thế giới này vẫn còn, người đã quên lão Christ trên đảo ác ma rồi ư? Đã quên ác ma rồi ư? Còn có chủng tộc phương bắc bị trục xuất nữa, vị thần mà họ tín ngưỡng đã chạy đi đâu rồi? Ta cho người hay! Thần giai mặc dù đúng là không thể bị giết chết nhưng lại có thể bị phong ấn và áp chế, ví như chủ nhân của lão Christ chẳng hạn. Nếu như chúng ta thất bại thì số mệnh chờ đợi chúng ta chính là bị con mụ Quang Minh nữ thần kia chế phục. Sau đó là những tháng năm vô tận, tựa hồ như vĩnh viễn bị phong ấn. Người có nguyện ý chịu bị cầm tù ngàn vạn năm không? Nếu người không muốn như vậy thì chịu khó mà nỗ lực đi!

biểu tử (*): con điểm/ điểm thối - một dạng chữ độc địa.

451. Chương 323: Lão Tử Là Đỗ Duy (phần 2)

-Đỗ Duy2...Đỗ Duy2...! - Hắn lẩm nhẩm trong miệng rồi cười khổ một tiếng- Thật đúng là con mẹ nó mà!

Bất chợt hắn hỏi:

- Còn chuyện người nói Quang Minh nữ thần đã sắp đặt một âm mưu nữa, chính là cái bấy lúc đó đã khiến các người bại khi sắp thành công...

-Không phải “các người” là “chúng ta” chứ! - Giọng nói kia chỉnh lại cách dùng từ của Đỗ Duy- Trên bản chất chúng ta là một thể, cho nên cái âm mưu đó... Hiện tại ta còn chưa thể nói cho người biết được!

- Cái... cái gì?! - Đỗ Duy nổi giận- Hừ, người bảo ông đây phải nhảy vào chỗ nước sôi lửa bỏng! Ông cũng phải bắt đực dĩ nhắm mắt mà nhảy! Nhưng rõ ràng biết phía trước có một cái bấy đang chờ ta ngã vào mà một chút người cũng không chịu cho ta biết, như thế có phải quá đáng lắm không?

Thanh âm kia có chút tiếc nuối:

-Cái đó...Người có chữ cũng đừng chữ ta! Người quyết định ngày đó không phải là ta, người đoán xem là ai?

- Là...???

-Là chính người!- Giọng nói kia như cười khở- Làm ơn đi! Hiện tại ta cũng thế mà Aragorn cũng vậy, bất quá chỉ là hai đoạn ký ức mà ngày đó người phân ra phong ấn lại trong chiếc huy chương này mà thôi! Nói

cách khác, ta và Aragon chính là hai đoạn ký ức, hai ảo ảnh mà thôi! Chủ thể chân chính chính là người! Người làm chủ bản thân, chúng ta chẳng qua chỉ phụ thuộc vào người. Ngày đó người đã quyết định...Chỉ khi một ngày nào đó năng lực của người thức tỉnh, tự người sẽ hiểu rõ ra mọi chuyện rồi dung hợp lại cả ta và Aragorn. Nếu không... Lúc người phong ấn ta và Aragon đã nói “Nếu không thì tà ta vĩnh viễn không biết những chuyện này!”. Haha, quyết định là tự người làm, muốn chửi thì người tự chửi mình đi!

Đỗ Duy trong lòng nộ hoả, hết lần này đến lần khác bị đối phương đùa cợt.

-Haiz...!- Giọng nói kia sau khi thở dài lại tiếp tục- Thật ra bây giờ không biết mấy chuyện đó cũng không phải chuyện xấu. Ngược lại, chỉ sợ biết rõ sự thực, trong lòng lại cảm thấy thống khổ...

Đỗ Duy vẫn còn muốn nói gì đó, thanh âm kia đã vội nói:

-Được rồi, đã đến lúc rồi! Hiện tại người cũng cần tỉnh lại rồi. Nhớ kĩ, trước khi người chân chính tìm được năng lực, người sẽ không cách nào mở lại cái huy chương này được nữa! Ta và Aragorn cũng không giúp gì được cho người. Hết thấy... Người tự thu xếp cho tốt, đừng để trước khi năng lực người thức tỉnh đã bị mấy con chó con mèo nào đó giết chết đấy!

-Nhưng... Không phải hôm nay ta cũng đã mở được cái huy chương này, tiến đến...

- Cái này chỉ là trùng hợp! - Giọng nói kia thở dài- Khi người sắp chết, tự nhiên tinh thần lực bạo tăng, trong cực độ nguy hiểm lại trùng hợp tiến vào huy chương này, có thể nói là một phần vận cơ hội. Nếu quả người muốn thử lại thì cứ thử tự sát xem sao! Có điều một vận phần thì có đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín phần là người sẽ chết mà không thể tiến vào. Người không tin thì... Ặc, quên đi, đừng có cố thử! Nếu người mà chết thì ký ức của chúng ta trong huy chương này cũng sẽ biến mất.

Rồi Đỗ Duy bỗng cảm thấy như bị một lực lượng nào đó đẩy mình về phía trước một cái, khiến hần lão đảo. Hốt nhiên từ trong hư không đó vọt ra, tức thì trước mắt tối sầm. Mơ hồ còn nghe âm thanh đó cười:

- Tiếc thật! Bị phong ấn ở nơi này một nghìn năm rồi, chẳng có đến một người để nói chuyện, hôm nay không tránh khỏi có chút...Uy! Ta bảo này “Đỗ Duy2”, người phải sớm mà thức tỉnh năng lực đi, để chúng ta còn được ra ngoài chứ!

Sau đó không còn âm thanh nào nữa.

Đỗ Duy chỉ cảm thấy đầu đau âm ỉ, cố gắng mở mắt ra, tức thì cảm thấy ánh sáng ủa đến, phía dưới người lại thấy lắc lư, như thể mình đang ở trong một chiếc xe ngựa.

Một giọng nói ấm áp vang lên bên cạnh:

- Tốt rồi, tốt rồi, cuối cùng hần cũng đã tỉnh rồi!

Đỗ Duy mở mắt thấy được một gương mặt mỹ lệ đang hồi hộp, chăm chú nhìn mình, một mái tóc dài bạch kim đang buông xuống ngực hần. Đỗ Duy cố gắng mở miệng, chỉ cảm thấy tiếng mình khàn khàn:

- Seimel à?

- Seimel cái gì? - Khuôn mặt đang mừng rỡ bỗng trở nên mất mát, rồi ánh mắt xuất hiện những đốm lửa tức giận mà Đỗ Duy rất quen thuộc- Hừ, vừa tỉnh đã lại nghĩ đến cô gái nào vậy? Seimel? Đó là tên cô gái nào? Nhìn cho rõ, ta là Joanna! Hừ, Seimel là con bé nào? Tên chết bầm nhà người đã đính hôn cùng em gái của ta rồi mà vẫn còn mơ tưởng đến cô gái khác ư?

Nghe một tràng như vậy nhưng Đỗ Duy chỉ lẳng lặng nhìn nàng. Ngược lại trong lòng hần bỗng sinh ra một cảm giác ấm áp.

“Đúng vậy, là Joanna, là Joanna!”

Đang lúc tự đứng biết được cái số mệnh mình trầm trọng như thế, mà lại có một cô gái tính khí nóng nảy nhưng đơn thuần này bên cạnh, làm tâm linh đang khô kiệt của Đỗ Duy như được rót vào một tia sinh lực.

Rốt cục hần cười ha hả, sau đó nhìn thẳng vào mắt Joanna, khẽ cười:

-Ừ, không sai! Người là Joanna, là chị vợ của ta. Ha ha, mà ta...

Hắn ngồi bật dậy, vươn vai, vắn người:

- Anh đây là Đỗ Duy, không phải 1234 gì đó... Anh mày chỉ là Đỗ Duy thôi!

Joanna đang ngồi bên cạnh nhìn hắn, nhíu mày: “Hử, không phải hắn hôn mê hai ngày lại trở thành đồ ngốc đấy chứ? Cái gì mà 1234... thế là có ý gì?”

452. Chương 324 Thượng: Không Chỉ Là Một

- Ta là do các người cứu sao? Vậy... Bạch...Còn có...

Kiều Anna lườm Đỗ Duy một cái, đang định nói thì chợt nghe thấy bên ngoài thùng xe có người gõ nhẹ vào cửa, rồi có tiếng Rodriguez hỏi:

- Đức ngài Công tước đã tỉnh rồi sao?

Đỗ Duy mở cửa sổ, tức thì ánh sáng rọi vào mặt. Rodriguez cưỡi một con ngựa trắng, trên mình mặc giáp trụ đang mỉm cười với hắn. Nhưng khi Đỗ Duy nhìn lại thì thấy phía sau xe còn có hơn trăm kỵ binh hộ vệ, xem trang phục không rõ quân phòng vệ của nơi nào.

- Kỵ sĩ Rodriguez, là người cứu ta ư? Vậy còn người đi cùng ta...

Rodriguez cười, hạ giọng nói:

- Đức ngài Công tước, ngài nói Vu vương ư? Hắn... Ngày đó, sau khi chia tay tại lữ quán trong thị trấn, tôi và Kiêu Anna cùng với thị vệ trưởng Raoen lập tức đuổi theo về phía Tây Bắc đến thành Lâu Lan, mau chóng mời Hussein và lão sư phụ của ngài cùng đi. Nói thật, vị Vu vương bệ hạ đó thật sự quá lợi hại, một mình tôi tuyệt không phải đối thủ của ông ta. Vì vậy, ý định của tôi là mời thị vệ trưởng Raoen dẫn viện binh, còn tôi tiếp tục đuổi theo đường ngài đi, tìm biện pháp trị hoãn Vu vương, cố gắng làm chậm tốc độ của các ngài để viện binh có thời gian đuổi kịp. Có điều, hôm đó...

Dừng lại một chút, Rodriguez thở mạnh:

- Trên đường tìm các ngài, tôi lại cảm giác được ở phía Lãnh Tuyền Quan dường như có động tĩnh rất kì lạ. Người khác có thể không biết, nhưng tôi có thể cảm giác được đó là quyết đấu giữa Thánh giai cường giả. Hơn nữa, e rằng còn là hai thánh giai cường giả toàn lực thi triển khả năng mới có thể tạo ra loại động tĩnh ấy. Tôi lập tức dẫn Kiêu Anna cùng đuổi tới, đáng tiếc là vẫn còn chậm một bước. Chúng tôi chỉ thấy được thi thể ba thần thánh kỵ sĩ, ngoài ra không có gì khác. Sau đó, chúng tôi thấy có những dấu chân, liền đi theo hướng đó, cuối cùng tìm đến được một rừng cây. Khi chúng tôi tiến vào rừng thì chỉ thấy một mình ngài ngồi đó, trong tay vẫn còn gương cây trường cung lên.

Vậy Bạch Hà Sầu đâu nhỉ? _ Đỗ Duy lại hỏi tiếp_ Còn nữa... Giáo hoàng đâu?

- Giáo hoàng?_ Rodriguez biến sắc_ Giáo hoàng? Chẳng lẽ ngài đã được diện kiến Giáo hoàng bệ hạ rồi sao?

Đỗ Duy lắc lắc đầu:

- Chuyện này khi về ta sẽ giải thích sau. Trước hết người cho ta biết, hôm đó, sau khi người tìm thấy ta còn có chuyện gì xảy ra nữa không?

- Khi tôi đến thì đã thấy ngài một mình ngồi đó rồi, thật ra tôi cũng thấy kì quái, nhưng tìm khắp xung quanh cũng không phát hiện ra người nào khác. Tôi nghĩ vị Bạch Hà Sầu đó đã rời đi trước đó.

Đỗ Duy nhíu mày:

- Nơi các người tìm thấy ta, phía sau còn phải có một sơn động nữa mà.

- Sơn động thì tôi có thấy, có điều trong động cũng không có gì cả. Trên mặt đất cũng chỉ có chút máu mà thôi!

Đỗ Duy gật đầu:

-Vết máu đó là ta lưu lại, cũng không có gì lạ ... Nhưng Bạch Hà Sầu đi đâu nhỉ ? Cái tên điên đó lại tự mình rời đi sao? Còn Giáo hoàng nữa... không lẽ Bạch Hà Sầu bị lão quỷ Giáo hoàng kia bắt đi? Không phải, không phải! Giáo hoàng bị thương còn nặng hơn Bạch Hà Sầu, trừ phi có thần hánh kỵ sĩ tới hỗ trợ. Nhưng nếu có thần thánh kỵ sĩ tới giúp, lẽ nào lão Giáo Hoàng không giết luôn ta , sao có thể lưu lại ta được? Nói vậy thì chẳng lẽ hai cái lão già kia, sau khi thấy thoát hiểm đã tự rời đi sao?

- Cả cánh rừng đã bị tàn phá như thế, chắc hẳn đã phải trải qua một trận chiến cực kì thảm liệt. Nhất là bìa rừng phía tây , có đến một nửa mảnh rừng dường như bị cái gì đó liên tiếp đập vào, trên mặt đất còn lưu lại cả một vết kéo dài. Tôi ngẫm kĩ lại, có thể thi triển năng lực như vậy dĩ nhiên không phải là cao thủ bình thường , chỉ có điều tôi nghĩ không ra là ai lại có năng lực như vậy. Nhưng có thể bình an tìm được ngài, đúng là quá sức may mắn.

Đỗ Duy nghe xong thì trầm mặc không nói gì. Một lúc sau, hắn đột nhiên đập vào đầu một cái: “Ồi dà, ta thật là ngốc mà! Hỏi các người đương nhiên là không được gì rồi!” Trong đầu hắn đã nghĩ tới Semel. Chắc chắn Semel biết ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó Đỗ Duy quay vào trong xe, quay lại nhìn Kiều Anna cười cổ quái:

- Việc này... Kiều Anna, nàng có thể ra ngoài trước một chút được không? Ta muốn cởi quần áo xem xét lại thương thế trên cơ thể .

Kiều Anna nhướn mắt, chậm rãi nói:

- Hừ, người nghĩ ta muốn ngồi chung một chỗ với người sao? Nếu không phải Rodriguez đã cầu xin ta chiếu cố người khi người hôn mê bất tỉnh, thì ta lại chịu ngồi bên cạnh người sao? Hừ! Chỗ này chật chội, lại phải ngồi cùng với một tên khốn kiếp sống dở chết dở thật là quá sức buồn chán. Giờ người tỉnh lại rồi, ta cũng chỉ mong được ra ngoài cưỡi ngựa, như thế mới sảng khoái !

Nàng bỗng nhiên phát hỏa khiến cho Đỗ Duy ngây ra mất một lúc, không hiểu vị tiểu thư Kiều Anna kia sao tự dừng lại tức giận như vậy . Có điều, hắn chỉ giật mình một chút thôi, lập tức hiểu được vài phần, vội đổi giọng thành khẩn nói:

- À, là ta không đúng! Kiều Anna, người đã chiếu cố cho ta lâu như vậy, ta còn chưa nói cảm ơn người một tiếng. Vừa tỉnh lại đã muốn người đi... Thật là, ta sai rồi! Ta cảm ơn người đã chiếu cố cho ta! Còn nữa, ta không phải không thích người ở lại trong xe, chỉ là... ta muốn cởi bỏ quần áo, người ở bên cạnh ta quả thật có chút không tiện.

Kiều Anna bớt giận một chút, chỉ là ngữ khí vẫn khó chịu như cũ:

- Hừ, ai muốn người tạ ơn chứ! Ta chỉ là nhìn thấy bộ dạng sống dở chết dở của người, vạn nhất người chế t đi, sợ muội muội ngốc của ta tuổi còn trẻ đã phải làm quả phụ nên mới tốt bụng đến trông coi người. Còn về vết thương trên người người... Hừ, có gì hay mà xem chứ! Cũng không biết nhà người gặp được vận số chó má hay cái quỷ gì nữa. Cánh rừng đó bị trận chiến làm cho tan hoang nhưng người lại không có đến một vết thương? Rodriguez đã kiểm tra qua rồi, người đến tóc gáy cũng chẳng thiếu một cọng.

Nói xong, nàng dùng dùng tức giận, đập toang cửa xe nhảy phắt ra ngoài. Vừa hay bên cạnh có một kỵ binh, thấy Kiều Anna đi ra, liền tạo vẻ mặt nịnh nọt thúc ngựa đi tới:

- Tiểu thư, nàng có gì cần phân phó?

Kiều Anna nhướn mắt:

- Cút xuống, đưa ngựa của người cho ta!

Dứt lời, nàng lập tức kéo tên kỵ binh từ trên ngựa xuống. Đáng thương cho cái tên kia, vô mong ngựa lại vỗ trúng chân ngựa a. Hắn ngã đau cũng chỉ tự lằm bằm được vài tiếng đã phải nhanh tự bò dậy đi theo, bộ dạng tập tễnh. Những kỵ binh này đều là sau khi Rodriguez cứu Đỗ Duy, trên đường gặp một thành trì nhỏ, dùng tên Đỗ Duy cầu viện quân phòng vệ địa phương. Vị trưởng quan quân phòng vệ nghe được tên công tước Hoa Tulip làm sao mà không biết đến đạo lý vô mong ngựa chứ , cứ vậy điều ngay một đội kỵ binh theo hộ tống trên đường.

Đóng cửa xe ngựa lại, lúc này Đỗ Duy mới cởi bỏ áo trên, cúi đầu nhìn, quả thực vết thương trên ngực một chút dấu vết cũng không còn. Sau đó hắn vất óc nghĩ một lúc rồi mới triệu hoán Semel.

Thở dài một tiếng, bên tai liền nghe thấy tiếng Semel:

- Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi ư? Ai, hai ngày này thật sự rất khó khăn cho cô Kiều Anna đó nha, ngươi thật không nên đuổi người ta ra ngoài chứ. Ngươi lại làm tổn thương trái tim một cô gái nữa rồi.

Đỗ Duy nghe thấy mà lòng bùng cả đầu, đáp lại :

- Ngươi nói cái gì mà lộn xộn thế hả ? Ta bảo cô ta ra ngoài cũng là để tiện nói chuyện với người. Nói cho ta biết, hôm đó sau khi ta hôn mê rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thế nhưng Semel không những không trả lời mà ngược lại còn nói:

- Cô nàng Kiều Anna đó... Hình như rất thích ngươi !

Đỗ Duy tức thì lông tóc dựng cả lên:

- Ngươi lại nói bậy gì thế? Cô ta... cái cô khủng long cái ấy mà lại thích nam nhân sao? Cô ta cho dù có hứng thú với ta đi nữa, chỉ sợ cũng chỉ vì muốn đem ta ra luyện thành tinh thể linh hồn gì đó thôi... Hai người chúng ta bất tự (*) không hợp, tuyệt đối là không được, ngươi đừng có đem chuyện này đùa cợt lung tung nữa.

- Ha ha__ Semel khẽ cười__ Phải không đó? Lẽ nào là ta nhìn nhầm? Nhưng khi ngươi chưa tỉnh lại, cô ta đã ngồi suốt bên cạnh ngươi, bộ dạng rất căng thẳng. Biểu hiện đó không giống như muốn đem ngươi luyện thành tinh thể linh hồn đâu!

Đỗ Duy vẫn lắc đầu. Trước giờ hắn chưa từng nghĩ tới chuyện cái cô Kiều Anna bạo lực này lại có thể có “Hứng thú” hoặc “Hảo cảm” gì đó với mình, chỉ sợ hơn nữa là chán ghét mình mới đúng.

Ngữ khí Semel đột nhiên biến đổi:

- Cô gái đó là đồ đệ của lão khốn Gandalf phải không? Áo trắng hay áo xanh ta không quan tâm, tóm lại là ta chẳng có chút hảo cảm nào với Gandalf cả . Thậm chí còn rất chán ghét cái tên điên khùng đó nữa, mặc dù ta và hắn cũng đã từng có mối quan hệ rất lớn. Huống chi... Ha ha, cái lão Gandalf áo xanh đó tìm đồ đệ, bao nhiêu người không tìm lại tìm một đồ đệ có hình dáng tương tự với ta... Chỉ e là trong lòng hắn không phải có ý tốt đâu! Nếu quả thật ngươi nói không thích cô gái đó, tốt thôi, vừa lúc ta đang muốn tìm cho mình một cơ thể để tránh sau này phải sống như một quỷ hồn. Ngươi đã không thích thì để ta giết cô ta, sau đó...

Nói đến đây, giọng nàng không tránh khỏi trở nên lạnh lẽo.

453. Chương 324 Hạ: Không Chỉ Là Một

-Không được, không được! Ngươi càng lúc càng quá hoang đường rồi. Joanna là người của chúng ta, còn là chị gái của Vivian, ta không cho ngươi động tới nàng!

Semel lăn ra cười khiến Đỗ Duy đỏ hết cả mặt. Dưới cửa ánh đèn màu đỏ, một đôi chân trắng nõn liên tục đung đưa, nàng cười mỉm nhìn Đỗ Duy:

- Ngươi xem, ngươi xem! Ta mới nói vài câu mà ngươi đã khản trương đến thế ư? Ha ha, được rồi, ngươi không cần phải phản đối nữa. Ta không nói nữa là được chứ gì!

Ngừng một lúc, nàng mới đổi nét mặt nghiêm chỉnh:

-Nói đến chuyện hôm đó, giờ ta nghĩ lại vẫn còn cảm thấy sợ hãi! Sự tình lúc ấy quả thật hết sức quỷ dị...Ngươi...

Sau đó, Seimel đem chuyện sau khi Đỗ Duy hôn mê, làm thế nào mà tỉnh lại rồi dùng thực lực cường hãn thế nào để dễ dàng đã bại Cybaster kể liền một lượt. Cuối cùng chốt lại:

- Lúc đó, ta biết ngay hẳn nhất định không phải là người. Người không có khả năng có được bản sự như vậy. Hơn nữa, khi hắn bóp cổ ta, ta quả thực vô cùng sợ. Ta không hề có thực thể, chỉ là một cái huyền ảnh, nhưng hắn lại có thể dễ dàng nắm được ta. Hiển nhiên hẳn đã đột phá được thời không pháp tắc, chắc chắn đó là thực lực trên cả thánh giai! Khoảnh khắc đó, ta có cảm giác nếu hắn muốn giết chúng ta thì hẳn chỉ cần động ngón tay thôi là chúng ta đi đứt. Lúc đó, người dường như bị người... Uhm, như bị quỷ ám vậy!

Đỗ Duy nghe xong không nhịn được cười khở:

- Quỷ ám, chính xác là bị quỷ ám!

Hắn hiểu ngay là trên thân mình, không nghi ngờ gì, đã lưu lại đoạn ký ức của Aragorn. Sau khi linh hồn mình nhập vào huy chương đó cùng với “Đỗ Duy1” trò chuyện, Aragon đã đích thân ra ngoài để đánh đuổi tên mặt sắt ấy.

- Mẹ nó chứ! Tại thời khắc linh hồn bị chiếm chỗ, “Hắn không phải chỉ là một người, không phải chỉ một người”

Đỗ Duy chợt nhớ đến một câu danh ngôn cực kỳ kinh điển ở tiền kiếp, không kìm được nhếch mép cười khở.

-Còn sau đó?

-Sau đó... Sau khi hắn đánh đuổi được cái tên mặt sắt đó, lại nói với ta, bảo ta chuyển lại cho người một câu, rồi lại ôm trường cung ngồi ngay tại chỗ đó, sau đó lại tiếp tục hôn mê bất tỉnh. À, câu hắn bảo ta nói lại với người chính là: “Có thể kết thúc hết thấy hay không là trông chờ vào người.” Ừm, chỉ nói cho người có một câu đó thôi!

Nói rồi Semel bỗng bật cười:

- Trước giờ người cứ cười ta, bảo là ta bị quỷ ám. Xem ra với cái chuyện cổ quái hôm đó, giờ chính người cũng thế.

- Vậy Bạch Hà Sầu và lão giáo hoàng kia thì sao?

Semel lắc đầu:

- Sau khi người ngồi ở đó được một đêm, Bạch Hà Sầu và lão giáo hoàng kia cùng đi ra khỏi hang gấu. Hai người bọn họ đứng bên cạnh người khá lâu, lão giáo hoàng đó có vẻ rất hiếu kỳ về người. Bạch Hà Sầu kiểm tra thân thể người từ trên xuống dưới một lượt, không thấy người bị thương tổn gì. Sau đó hai lão cùng ở lại cạnh người một đêm, khi trời sáng, Bạch Hà Sầu đột nhiên quay sang giáo hoàng nói: “Ta chắc chắn sẽ hồi phục nhanh hơn người. Nếu như người không nhanh chóng rời đi, chỉ sợ là khi ta khôi phục được một chút sức lực thì người có muốn đi cũng không được nữa đâu. Mà người có ở lại nơi này ta cũng sẽ không cho người động tới thằng bé này”. Sau đó, lão Giáo hoàng khốn kiếp đó mới bắt đầu rời đi. Bạch Hà Sầu còn ở lại bên người tới giữa trưa. Khi mấy người kia đến, Bạch Hà Sầu dường như đã hồi phục lại một ít sức lực, mới lặng lẽ rời đi. Với bản lĩnh của hắn, chỉ cần khôi phục lại một chút thực lực thì chắc chắn Rodriguez không thể phát hiện. Kì thực, khi Bạch Hà Sầu rời đi và Rodriguez đến cũng chỉ chênh nhau một chút thôi.

Nói tới đây, Semel dường như có chút thắc mắc:

- Lão khốn giáo hoàng kia dường như có ý đồ xấu với người, nhưng vì có Bạch Hà Sầu ở đó hẳn mới không có làm gì được.

Đỗ Duy biết Bạch Hà Sầu đã rời đi bình yên, trong lòng không hiểu tại sao lại trở nên nhẹ nhõm. Đối với cái lão cực kì cao ngạo kia, quả thực hẳn rất có hảo cảm.

Nói về Seimel, sau khi kể xong, bỗng nhiên lại nổi dóa:

- Chuyện lần này thực sự là chính người tự chuốc lấy mà! Bạch Hà Sầu hay lão khốn giáo hoàng kia thì có quan hệ gì đến người chứ? Bọn chúng là thân thích hay bạn bè gì của người? Lúc đó người hoàn toàn đã có thể rời khỏi rồi, nhưng người lại cố ý không đi! Kết quả là suýt chút nữa đã đưa bản thân vào tuyệt lộ rồi. Bình thường người rất thông minh, thế nào mà khi đến lúc mấu chốt lại trở nên ngu ngốc thế?

Đỗ Duy lắc đầu:

- Người không hiểu đâu. Ta mặc dù rất ghét lão Giáo hoàng khốn kiếp đó, nhưng hiện tại lão chưa chết được. Hai người giáo hoàng và Bạch Hà Sầu nói chuyện hăm hăm hồ hồ gì đó, ta không hiểu... Ha ha, nhưng còn phương Bắc, ngoại trừ Thần sơn phía sau rừng rậm Bằng phong ra thì ở phía sau đó còn có gì khác nữa? Giáo hoàng nói thành trì che chắn gì đó đã bị phá vỡ, chỉ sợ đại nạn đến nơi rồi! Nếu đúng là...Nếu...

Hắn đột nhiên nhớ đến sứ mệnh ngăn cản của Long tộc tại Thần Sơn, nhìn thấy phía dưới Thần sơn có mấy bộ xương đó là... Thú nhân, hình dạng khác với loài người. Nếu quả thật đó là chủng tộc bị trục xuất trở lại giết chóc... chỉ sợ đó là nguy cơ mà loài người từ trước đến nay chưa từng gặp phải.

Hiện giờ, giáo hoàng đang là lãnh tụ tinh thần của thế giới loài người, làm sao có thể chết được chứ? Cho dù Đỗ Duy có ghét lão đến đâu thì cũng không thể để lão chết vào tại thời điểm này.

Mà Bạch Hà Sầu... Đã biết ba đại đệ tử của Đại Tuyết Sơn là Bạch Hà Sầu, Xích Thủy Đoạn, Lam Hải Duyệt. Quân Tây Bắc hiện đang là đại địch trước mắt của hắn, mà Ruga cũng chính là Xích Thủy Đoạn. Nếu như có thể giữ mạng sống cho Bạch Hà Sầu thì với tính cách cao ngạo của lão đó, lão như hổ lạc đồng bằng bị tên mang mặt nạ sắt đồng thời là con trai của Xích Thủy Đoạn xúc phạm. Vậy sau khi trở về đương nhiên sẽ báo thù. Sau này Đại Tuyết Sơn cứ mang phiền toái đến quân Tây Bắc. Việc rất có lợi cho bản thân, đúng là hắn cầu còn không được nữa là. Cho nên Đỗ Duy một mực bảo vệ Bạch Hà Sầu, không phải là hoàn toàn xử sự theo cảm tính.

Chỉ có điều là Seimel có vẻ không thể lý giải, xem ra vẫn rất tức giận với Đỗ Duy:

- Người tự muốn mạo hiểm vốn dĩ không có quan hệ gì với ta. Người đem sinh mệnh cá nhân ra chơi đùa, có chết cũng là do người tự chuốc. Nhưng chẳng lẽ người đã quên là sinh mệnh của ta và người là một sao? Người mạo hiểm như vậy chẳng khác nào lôi cả ta xuống nước. Nếu quả thật người chết đi, ta cũng không có cách nào sống sót. Cứ như vậy, người không chỉ hại chết cái tên khốn ngu ngốc nhà người mà còn hại chết luôn cả ta nữa!

Seimel dường như càng nói càng tức, đột nhiên phát tay áo:

- Tiểu tử*, lần này người đã đắc tội quá đáng với ta rồi. Trong vòng một tháng, người đừng mong gọi ta ra trợ giúp người lần nào nữa!

- Đợi đã!_ Nhìn thấy Semel đột ngột biến mất, Đỗ Duy háp tấp kêu lên_ Vẫn còn một chuyện nữa! Ta nhớ là không gian giới chỉ của ta đã bị thăng mặt sắt kia phá mất, mấy thứ bị rơi ra ngoài đã đi đâu mất rồi? Ở trong đó, ta có không ít bảo bối đâu!

Tiếng Semel lại vang lên trong đầu hắn:

- Đều được cái cô Joanna kia nhặt cho người rồi, người muốn thu lại thì tự đi tìm cô ta đi!

Sau đó Semel im bặt, mặc cho Đỗ Duy kêu gọi thế nào cũng không có chút phản ứng. Xem ra lần này cô ta thực sự nổi giận rồi. Đỗ Duy lắc lắc đầu, trong lòng đang nghĩ xem làm thế nào để tìm Joanna về. Những vật khác không nói làm gì, nhưng cái huy chương đó lại vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể để mất! Chỉ là vừa rồi xem ra chính mình cũng đã đắc tội với Joanna, mình muốn đi tìm cô ta về, quá nửa là đối phương không thèm để ý đến mình. Vừa nghĩ được một lát, tai hắn lại nghe có tiếng người gõ vào cửa sổ, rồi lại nghe thấy giọng nói buồm buồm của Joanna:

- Đỗ Duy người nghe cho rõ đây, không phải ta đến tìm người, là cái tên Rodriguez kia nhờ ta đến hỏi người xem đã đối hay chưa. Phía trước chúng ta sẽ đi qua một thị trấn nhỏ, người có muốn vào ăn chút gì đó và nghỉ lại qua đêm hay không?

Ầm một tiếng, hai cánh cửa xe mở tung ra, Đỗ Duy cười cười, từ trong xe đi ra. Joanna thấy cái gương mặt khiến mình vừa hận vừa hồi hộp, không tránh khỏi tim đập loạn lên. Rõ ràng cái vẻ mặt cười cợt của cái tên kia vô cùng đáng ghét, nhưng... Quý thật, bản thân mình sao lại khẫn trương như thế cơ chứ!!!

Kì thật là do Joanna có chút chột dạ, nàng đến gọi cửa không phải ý của Rodriguez. Vừa rồi là Rodriguez muốn tự mình đến xin chỉ thị của Đỗ Duy, nhưng Joanna lấy cớ nọ kia, tự mình chạy tới trước.

"Mình...Cuối cùng là mình bị làm sao vậy? Rõ ràng mình rất chán ghét cái tên kia mới phải chứ!"

“Đúng là bực mình mà! Cái tên đáng ghét kia, làm thế nào mà hắn lại có thể lấy cô em gái ruột của mình chứ! Tức nhất là hắn rõ ràng không thèm nói qua cho mình một tiếng!!”

“Đúng, không sai! Nhất định là mình ghét hắn!”

Trong lòng Joanna nghĩ thế, trên mặt lại không tìm được thể hiện có chút nghiêng chặt răng.

Đỗ Duy thấy được diễn biến tâm lý đó nhưng nụ cười trên mặt lại không giảm, ôn tồn nói:

-À... Thưa tiểu thư Joanna, nàng không nói ta cũng quên mất. Hiện giờ đúng là ta có chút đói bụng. Đêm nay cứ đến nghỉ tại thị trấn phía trước đi! À, còn nữa, cưỡi ngựa bên ngoài lạnh lắm, hay là nàng cũng vào trong xe đi nha !

Joanna không tự chủ được, có chút đỏ mặt, nhưng vẫn cứ hung hăng nói:

- Hừ! Người tưởng ta là con bé Vivian yếu ớt kia sao? Ta là băng hệ ma pháp sư, loại thời tiết này lẽ nào có thể gây hại gì đến ta! Đúng là nói đùa mà! Lại nói...Vừa rồi không phải người bảo ta ra ngoài sao? Hừ, giờ người lại mời ta quay vào ư? Cái xe ngựa cũ của nhà người vừa buồn vừa chán, ta không muốn vào!

Nụ cười trên mặt Đỗ Duy càng lúc càng ôn hòa:

- Chuyện đó...Vừa rồi là ta không đúng. Có điều, dù sao người cũng là nữ giới mà. Ở đâu lại có cái lý nữ cưỡi ngựa, nam đi xe như thế? Nhanh, nhanh vào thôi!

Nhìn thấy Joanna vẫn còn vênh mặt không nói lời nào, Đỗ Duy bỗng nhiên đảo mắt một cái, kêu khẽ:

Ai ui, đầu ta bỗng nhiên choáng váng quá... a, cảm giác rất kỳ quái...

Joanna quả nhiên không giữ được nét mặt giận dữ, lập tức lộ ra vài phần quan tâm, nộ khí trên mặt đã biến mất không chút dấu vết, chạy vội đến hỏi:

A! Người lại sao nữa rồi? Là đầu bị đau sao? Khó chịu chỗ nào?

Vừa nói xong liền quay người xuống ngựa, chui vào trong xe, cao giọng quát Đỗ Duy:

- Người trong người còn chưa khỏe, còn không nhanh nằm xuống! Người... rốt cục là chỗ nào không ổn? Ta xem sắc mặt người không được tốt lắm!

Vừa nói, nàng vừa đưa tay đặt một cái gối xuống cho Đỗ Duy rồi lại đỡ hắn nằm xuống.

Thấy được cô gái bạo lực này lại có thể lộ ra loại vẻ mặt “ôn nhu” này, tức thì trong lòng Đỗ Duy nhảy dựng lên! Hắn không phải thẳng ruột, lại càng không phải không biết gì về chuyện tình cảm. Nhìn thấy biểu hiện lúc này của Joanna, trong lòng bỗng nhớ đến lời Semel mới nói ban nãy...

“Cái... cái cô này, không phải đối với mình...”

Xe ngựa dọc đường xóc nảy. Nếu so sánh với xe riêng của Đỗ Duy thì còn lâu mới sánh được nhưng Đỗ Duy cả hành trình không hề cảm thấy khổ cực chút nào.

Cũng không biết tại sao hai ngày nay vị tiểu thư Joanna này lại bỗng nhiên thay đổi tính tình. Cứ như là thiếu nữ mới biết yêu, dọc đường chăm sóc Đỗ Duy cực kỳ chu đáo. Đỗ Duy chỉ cần nằm đó ...

Khát ư? Tiểu thư Joanna sẽ tự mình bưng nước đến tận bên miệng cho hắn uống. Nóng ư? Đã có Joanna tự mình thi triển băng hệ ma pháp giảm nhiệt độ. Đói bụng, Joanna lập tức gọi kẻ dưới mang đồ ăn đến, ngoài ra còn lo Đỗ Duy mới ốm xong chưa thể ăn tốt, Đỗ Duy ăn gì, nàng liền mang cắt nhỏ ra, từng miếng từng miếng đút tận miệng hắn.

Thậm chí như vừa rồi, Đỗ Duy ngẫu nhiên nói một câu đau đầu, tiểu thư Joanna do dự một chút rồi cũng bỏ đi kiểu cách mà đến bên cạnh Đỗ Duy, đưa mười ngón tay mảnh mai, cẩn thận giúp xoa bóp đầu cho Đỗ Duy. Đương nhiên Joanna trước giờ chưa từng xoa bóp đầu cho ai, cho nên thủ pháp vô cùng kỳ quái. Với Đỗ Duy thực sự là đừng nói tới hưởng thụ cái gì, ngược lại còn có phần chịu khổ. Chỉ có điều, chứng kiến sự quan tâm của Joanna, hắn làm sao còn dám nói nửa từ không thích đây?

Sợ là vạn nhất nói điều gì không đúng làm chọc giận nàng, lại e nữ ma đầu này sẽ lập tức trở mặt ngay.

Nhưng trong lòng hắn lại càng bứt rứt không yên: “Cái... cái cô Joanna này không phải thực sự...”

Trái với suy nghĩ của Đỗ Duy, hắn chưa kịp hỏi đến thì Joanna đã tự đem ra những thứ trong không gian giới chỉ mà nàng đã thu nhặt từ Đỗ Duy. Đỗ Duy xoay người lục lọi một chút, tìm được cái huy chương đó thì thở phào một cái, cẩn thận cầm lên.

Chú Thích:

Tiểu tử* : theo ý kiến của dịch giả là để nguyên

454. Chương 325: Sứ Giả Bạo Phong

- Ô, đây là huy chương thần thánh kỳ sĩ của Thần điện mà! Làm sao ngươi lại có được loại đồ vật này chứ?

Joanna nhìn thấy Đỗ Duy giấu gì đó trong tay, lại thấy được vẻ mặt khấn trương của hắn thì không nhịn được hỏi:

- Người ngoài tuyệt đối không có khả năng có được huy chương thần thánh kỳ sĩ! Ngươi... Cái huy chương của ngươi quá nửa là đồ giả rồi! Ngươi ngụy tạo huy chương thần thánh kỳ sĩ... Lẽ nào là muốn đối phó với Thần điện ư?... A, không chừng là ngươi lấy trộm cũng nên!

Đỗ Duy cười khổ:

- Thứ này... Hắc hắc, thật sự đúng là của “ta” đấy!

Joanna không tin, lắc đầu nói:

- Việc này ngươi không lừa ta được đâu! Huy chương thần thánh kỳ sĩ đều có ấn ký thánh lực. Hơn nữa, trên bề mặt mỗi huy chương đều có khắc tên của chủ nhân. Vật đã được thánh lực gia trì, cho dù là ma pháp sư cũng không có cách nào làm giả được. Ngươi nói huy chương đó là của ngươi thì quay mặt sau ra cho ta xem!

Chỉ thấy Joanna đoạt được huy chương, vừa nhìn thấy mặt sau, tức thì bưng kín miệng, “A!” lên một tiếng rồi quay lại nhìn Đỗ Duy, ánh mắt kì quái không thốt nên lời.

Đỗ Duy thở dài, đang không biết làm thế nào giải thích thì Joanna lại kỳ quái hỏi:

-Cái... Cái này đúng là của ngươi ư? Ta có thể nhìn ra huy chương này không phải đồ giả. Nhưng...Nhưng thần điện sao lại có thể cấp cho ngươi loại huy chương này chứ? Lẽ nào ngươi đã nương nhờ Thần điện rồi?

Tim Đỗ Duy nảy lên một cái, nhận lại huy chương từ tay Joanna. Liếc qua mặt sau, vẻ mặt hắn cũng không khỏi trở nên cổ quái. Những nét chữ trên mặt sau sớm đã không còn là “Aragon Roland” nữa, những nét hoa văn cổ cuối cùng lại trở thành một cái tên hoàn toàn mới!

“Đỗ Duy-Rudolf-Rowling”

Đỗ Duy cũng phải tự há miệng hít một hơi thật sâu, mới cười gượng:

- Ngươi xem! Ta đã chẳng sớm nói là đồ của ta sao. Ngươi lại cứ một mực không chịu tin.

Hắn nhanh tay cắt huy chương vào trong ngực.

Joanna nheo mắt:

- Cũng không phải là ta hoài nghi ngươi thực sự nương nhờ Thần điện. Người như ngươi, đối với nữ thần chẳng có đến một chút tôn kính, cho dù cả thế giới này đều tin vào thần, ngươi cũng chẳng thềm tin. Điểm ấy ta hiểu ngươi rất rõ.

Nói xong câu ấy, trên mặt Joanna bỗng lộ ra một nụ cười dịu dàng khó gặp. Đặc biệt mấy từ cuối cùng “Hiểu rõ ngươi”. Trong lòng nàng thấy thấp thỏm nhưng lại mơ hồ có một chút ngọt ngào.

Chừng như nhận ra thần thái mình hơi khác thường, nàng hấp tấp háng giọng nói:

- Có điều, người có được tám huy chương này của Thần điện, chẳng lẽ người có chủ ý sau này đánh Thần điện sao? Ta chỉ nhắc nhở người, đám thần côn đó không dễ chọc đâu.

Đỗ Duy cười khan... Nhưng cũng không giải thích. Muốn nói chuyện này thì dài lắm.

“Hừ, cái gì mà Aragon với chả Đỗ Duy1234...”

Nói thì có vẻ phức tạp nhưng nếu muốn giải thích thì cũng đơn giản thôi. Thì cứ coi như một tên ắt ơ nào đó chơi game online, đăng ký một cái tài khoản tên là Aragon, sau khi luyện tới cấp một trăm thì quay ra đối phó với BOSS siêu cấp cuối Quang minh nữ thần. Sau khi thất bại rồi lại phát hiện phương hướng luyện cấp của mình đã sai, chỉ có thể làm lại từ đầu, đăng kí một cái tài khoản con “Đỗ Duy1”, sau đó đem toàn bộ trang bị và tiền, còn cả kinh nghiệm v.v... chuyển cả sang cho tài khoản con này. Lại một lần nữa luyện đến cấp một trăm rồi đi khiêu chiến BOSS, đáng tiếc là lại thất bại. Cuối cùng, hắn không thể không một lần nữa phải lập ra “Đỗ Duy2”, lại đem hết cả trang bị và kinh nghiệm gì đó chuyển sang, lại bắt đầu con đường mới chiến BOSS...

“...Chuyện kỳ sĩ cũng chỉ con mẹ nó đơn giản vậy thôi!”

455. Chương 325 Hạ: Sứ Giả Bạo Phong

Chỉ là mấy điều đó, Đỗ Duy có thể nói được với ai đây? Những phiền não đó, những gánh nặng đó, Đỗ Duy có thể thổ lộ với ai? Ai có thể hiểu được những gì hắn nói?

Đoàn xe của Đỗ Duy cứ thế tiến về hướng đế đô, đến hoàng hôn thì đến một thành nhỏ. Theo lời dặn của Đỗ Duy, đoàn xe nghỉ lại nơi đó một đêm. Việc này lập tức được những kỵ binh đi theo nhất tề ủng hộ.

Nhìn lại mấy tên quân phòng vệ địa phương phờ phạc, Đỗ Duy không khỏi thở dài trong lòng.

Ở Tây Bắc, hắn đã từng gặp qua quân Tây Bắc tinh nhuệ dưới trướng Ruga, quân dung chỉnh tề, huấn luyện hàng ngày, tiến thoái đều theo trật tự, thật sự là tinh binh hạng nhất.

Mà kỵ binh thảo nguyên thì lại càng không cần phải nói, chiến lược kinh người, thuật cưỡi ngựa hoàn mỹ, cộng thêm tính khí dũng mãnh ngang tàng bạo ngược của người thảo nguyên, càng là kỵ binh mạnh nhất thiên hạ!

Còn tổ chức của quân phòng vệ địa phương của đế quốc thì...

Bọn họ mới có đi theo cạnh xe ngựa của Đỗ Duy có hai ngày thôi! Hơn nữa do Rodriguez và Joanna vì muốn chăm sóc hắn sau khi khỏi bệnh nên đã giảm tốc độ đi đường xuống nhiều rồi. Vậy mà những lính hộ vệ kia... Xem bọn họ chỉ mới cưỡi ngựa chưa đến nửa ngày mà vẻ mặt đã uể oải, xương sống đau nhức, lại còn ngáp than khổ. Nếu không vì sợ quân lệnh và sự kính cẩn đối với đại nhân vật như Đỗ Duy thì e rằng đã sớm không cầm cự nổi rồi.

Cái loại binh lính rác rưởi như vậy, nếu là thủ hạ của tướng quân 250_Ron Patton kia thì sớm đã bị đá ra khỏi quân doanh rồi.

Quân đội đế quốc đều tiến hành thao diễn vào mùa xuân hàng năm, truyền thống này được duy trì cả ngàn năm qua, tuy có lãng phí phần lớn chi phí quân sự nhưng chung quy vẫn có thể bảo trì nguyên vẹn lực chiến đấu của quân đội. Nhưng dù sao thì quy định là vật chết, người là vật sống, đối với việc thao diễn này đều làm cho có lệ. Loại việc dưới báo cáo, trên giấu diếm này, Đỗ Duy không phải là không biết. Hơn nữa, nói cho cùng, cho dù thao diễn mùa xuân có được chấp hành nghiêm chỉnh thì một năm cũng chỉ có một lần mà thôi, chiến lược của quân đội không phải là thao diễn một năm một lần mà có thể giải quyết vấn đề được.

Một quán trọ lớn nhất trong thành nhỏ đó hiển nhiên đã được đoàn người Đỗ Duy bao trọn. Trăm tên kỵ binh không chờ Đỗ Duy phân phó, đã sớm có người tiến vào trong quán, hô hô ha ha mang bộ dạng nhân vật quan trọng khiến chủ quán và người hầu nơi đó không ít sợ hãi, vội vàng bưng trà ra.

Mà thậm chí có kỵ binh đến cả áo giáp cũng đã tháo xuống... Khiến ngay cả Rodriguez nhìn thấy cũng lắc đầu liên tục. Hắn không nhịn được quay sang Đỗ Duy nói:

- Mấy kỵ binh phòng vệ này thật sự quá vô dụng! Mặc dù chuyến này chỉ là đi hộ tống ngài, cũng không tính là hành động quân sự chính thức, nhưng dù sao khi hành quân trên đường, không đợi mệnh lệnh mà đã dám tự tháo bỏ áo giáp như thế là đã vi phạm quân quy rồi.

Đỗ Duy lại lắc đầu:

- Để quốc kiến quốc đã nghìn năm, từ khi đại lục thống nhất, phóng mắt nhìn lại, trên thế giới này đã không còn đối thủ nào, thành ra cũng không có chiến tranh đại quy mô. Hiện tại... ngoài quân đoàn Tây Bắc, quân đoàn Bạo Phong phía Bắc, còn cả quân cận vệ vương thành và quân đoàn tại đầm lầy phía nam là những quân đoàn chủ chiến ra thì quân phòng vệ địa phương đã sớm buông lỏng biên chế và trang bị quân sự rồi, thậm chí một số còn không bằng tư quân trong nhà của một số quý tộc. Không được rèn luyện thì làm sao đánh được... Ai, người xem tổ chất quân Tây Bắc, lại nhìn hai vạn kỵ binh từ thảo nguyên rút về xem, dù chỉ có hai vạn nhưng mỗi người đều có tinh thần dũng mãnh như thế đấy!

Nói tới đây, Đỗ Duy liên tục lắc đầu. Hắn cũng chẳng muốn quản chuyện đám kỵ binh phòng vệ đó. Nhưng lại có mấy sĩ quan chạy tới vỗ mông ngựa, đã chuẩn bị sẵn gian phòng thượng hạng, lại còn ra lệnh cho chủ quán mang tới thức ăn và rượu ngon. Nếu không phải Đỗ Duy ngại phiền phức thì có lẽ cả người cai quản của thành nhỏ đó cũng bị gọi tới chào hỏi rồi. Đỗ Duy cũng không có lòng dạ nào thưởng thức thức ăn rượu ngon gì cả, chỉ tùy tiện ăn một chút, rồi viện cớ mệt mỏi, muốn đi nghỉ. Hắn vừa đi khỏi, lập tức đám kỵ binh bên dưới bắt đầu mất quy củ, hò hét này nọ, ăn to uống lớn.

Rodriguez bên cạnh nhìn thấy liên tục cười nhạt... Khi hành quân trên đường, đám kỵ binh này tùy ý uống rượu, lại còn say bí tỉ, nếu là quân đội dưới cờ Hoa Tulip thì đã sớm bị lôi ra chém rồi. Cái đám vô dụng kia lại có vẻ như đã thành thói quen, ngay cả sĩ quan cũng uống đến đỏ ngầu hai mắt... Xem bộ dạng đó khéo còn đang muốn tìm được mấy cơ tiếp rượu nữa mới vừa lòng đây. Rodriguez xuất thân kỵ sĩ đứng nghĩa, nhìn thấy loại cảnh tượng này, lập tức cũng rời đi theo Đỗ Duy.

Xẩm tối, Đỗ Duy đang ở trong phòng, vừa mân mê chiếc huy chương vừa trầm tư suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy phía dưới quán trọ có tiếng vó ngựa. Tiếng vó ngựa đó từ xa đến nhưng nghe rất mực chỉnh tề, ngay cả khi đang chạy trên đường, đội ngũ cũng không hề rối loạn. Hơn nữa, khi tới cửa, tiếng vó ngựa dừng lại rất có trật tự, không có đến một tiếng ngựa hí. Chứng tỏ thuật cưỡi ngựa của những người này rất cao, không chế được ngựa rất tốt.

“Trong đế quốc còn có quân đội có tổ chất như vậy sao?”, Đỗ Duy không nhịn được tò mò, đẩy cửa bước ra.

Từ phòng lớn của quán trọ có thể thấy hơn hai mươi kỵ binh đang đứng ngoài cửa. Những người này mỗi người đều mặc áo giáp toàn thân sáng loáng, bên trong là áo da, trên ngựa còn treo nỏ ngắn mà rõ ràng chỉ có quân đoàn chủ chiến mới được trang bị, phía trên mũ giáp có cắm một chiếc lông vũ dài, trắng muốt, phía sau lưng mỗi kỵ binh đều có áo choàng màu xám.

Chợt nghe thấy một tiếng quát uy nghiêm, sang sang:

- Tất cả xuống ngựa, chỉnh đốn trang bị. Chúng ta ăn cơm ở chỗ này, tất cả đao không được rời khỏi người! Mặt khác, để lại ba người chịu trách nhiệm chăm sóc chiến mã, không được rời ngựa nửa bước!

Nói xong, người này nhảy xuống ngựa, sau đó hai mươi kỵ binh phía sau mới dám xuống ngựa. Động tác của những người đó rất có trật tự và dũng mãnh, ngay cả tiếng giày tiến vào phòng lớn cũng rất có lực!

Kỵ binh phía sau lạnh lùng cự tuyệt việc người quán trọ đến dắt ngựa, tự động chia ra ba người, để người bồi bàn đi trước dẫn đường rồi dắt ngựa theo sau.

- Hành quân trên đường, quân mã không được giao cho người lung tung chăm sóc. Đó là quy định của quân đội! Một lát nữa ngựa ăn cỏ gì, uống nước gì cũng đều phải do chúng ta tự mình làm mới được!

Sau khi người chỉ huy đó đi vào trong sảnh, chỉ thấy hắn toàn thân mặc áo giáp bạc, thân thể vốn dĩ cực kì khôi ngô, hùng tráng lại càng tôn thêm nét rắn rỏi. Khác với bộ hạ phía sau, trên mình hắn mang áo choàng màu đỏ, chỉ là trên đường gió thổi, áo đã bám không ít bụi đất nhưng như thế lại càng có vẻ dũng mãnh hơn những quân phòng vệ bên trong sảnh!

Những người này cùng bước đến, nhìn thấy cảnh say khướt bên trong như thế, trong mắt họ không tránh khỏi toát ra sự khinh bỉ, mơ hồ còn lộ ra sự giận dữ. Có vẻ muốn nói gì đó nhưng lại cắn răng, cười lạnh

một tiếng, không thèm để ý đến đám vô dụng đang say bí tử kia nữa, đi thẳng đến một góc sáng sửa ngồi xuống. Mà mười mấy kỵ binh phía sau, tư thế đi vẫn duy trì sự cảnh giác, tới đứng cạnh thủ lĩnh ngầm hình thành nên một trận thế phòng ngự.

Đám lính phòng vệ đang say sửa hò hét bên cạnh thấy mười mấy người này tiến đến, tức thì trở nên yên lặng. Bọn họ mặc dù đã uống không ít rượu nhưng dù sao vẫn còn có thể nhận ra trang phục quy định của quân đội đế quốc.

Chỉ thấy trong số gần hai mươi người tiến vào, vị thủ lĩnh mặc áo choàng đỏ ước chừng khoảng ba mươi bốn mươi tuổi, gương mặt lộ rõ nét cương nghị, mặc dù hiện giờ đúng là hơi có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn không mấy may giảm đi uy vũ chút nào. Hơn nữa...trên ngực áo giáp của hắn còn đeo huy chương, chứng tỏ thân phận hắn là một vị tướng quân chính quy.

Ngoài ra những kỵ binh phía sau hắn, trên người đều là áo choàng màu xám, áo giáp màu bạc, mũ gắn lông vũ trắng... Những đặc điểm này đều khiến mọi người dễ dàng nhận ra đó là một trong những quân đoàn chủ chiến- Quân đoàn Bạo Phong đồn trú tại rừng rậm Đóng Băng phương bắc.

Chủ quán trọ này cũng là người cơ trí từng vào nam ra bắc, nhanh nhẹn chạy tới. Nhưng đã bị hai kỵ binh quân đoàn Bạo Phong chặn lại từ xa, hắn không dám tới gần, chỉ có thể cung kính hỏi:

-Các vị khách quý, xin hỏi các ngài có cần gì không?

- Đồ ăn phải sạch sẽ và nhanh chóng, còn cả nước sạch nữa! Sau đó mang cho người của ta mỗi người một túi da đầy nước. Nhất thiết phải nhanh, chúng ta còn phải lên đường.

Chủ quán lại cười nói:

- Thưa ngài, ở đây chúng tôi có rượu ngon nổi tiếng trong vùng, ngài xem có muốn...

Vị tướng quân đó lập tức trừng mắt, hừ lớn một tiếng, dường như còn chứa đựng uy thế sâu sắc, khiến chủ quán bất giác mềm nhũn cả người, suýt nữa đã ngồi phịch xuống, lại nghe thấy tướng quân đó cười lạnh:

- Uống rượu trong khi hành quân là tội lớn, phải chém đầu!

Những lời này hắn nói rất lớn tiếng, đám quân phòng vệ ngồi gần bên cạnh nghe được, có không ít người lộ vẻ mặt chống đối. Chỉ có điều, nhìn lại đối phương là một vị tướng quân, không ai dám nói lời nào. Nhất thời, cả đại sảnh trở nên yên tĩnh.

Một lát sau, sĩ quan dẫn đầu đám quân phòng vệ mới miễn cưỡng chỉnh lại vẻ mặt, ho khan hai tiếng, thành thành thật thật đi tới cúi chào. Vị tướng quân kia liếc xéo thấy viên sĩ quan kia uống đến đỏ bừng cả mặt, ánh mắt càng thêm lạnh lùng, chỉ lạnh nhạt đáp lễ một cái rồi cũng không để ý đến nữa.

- Thưa tướng quân, chúng tôi là quân phòng vệ tại quân doanh của thành XXX. Tôi là đội trưởng kỵ binh cấp hai, có thể gặp được tướng quân của đế quốc tại nơi này, thật sự là vinh hạnh của chúng tôi!

Vị tướng quân kia lúc này mới cười lạnh một tiếng:

- Các người mà cũng gọi là quân nhân sao? Nếu là binh sĩ của ta thì đã sớm bị chém đầu toàn bộ rồi! Còn không mau biến khỏi mắt ta. Ta còn có việc gấp quan trọng, không muốn so đo với các người, nếu không thì... Hừ!!!

Viên sĩ quan kia người run cầm cập, vội vàng cáo lỗi lui xuống. Nhưng đám kỵ binh phòng vệ đi cùng, sắc mặt ai nấy cũng đều tỏ vẻ không vui. Rượu kia đương nhiên cũng không uống nữa, tất cả đều lần lượt ỉu xiu rời khỏi đại sảnh, cũng còn vài người không cam lòng, cấp theo bầu rượu đi, xem ra là mang về phòng uống tiếp.

Sau khi đại sảnh đã yên tĩnh trở lại, vị tướng quân bỗng nhiên khẽ thở dài:

- Tổ chất quân bị như thế... Ai, gặp phải lúc nguy cấp làm sao có thể chiến đấu đây!

Một kỵ binh bên cạnh, xem ra là thân tín của hắn, thấp giọng an ủi:

- Tướng quân, đế quốc không phải không có quân đội mạnh mẽ. Quân cận vệ vương thành đúng là không tệ, còn có hải quân đế quốc nữa...

-Hải quân! - Tướng quân kia vừa nghe thấy, không khỏi cười khở- Chiến thuyền dù lợi hại cũng làm sao có thể chạy trên đất bằng! Lần này... Ai, không nói nữa! Mọi người đều ngồi xuống ăn chút gì đó đi, sau khi chúng ta ăn xong sẽ nhanh chóng lên đường!

Hắn vừa ra lệnh, những kỵ binh xung quanh mới dám ngồi cả xuống. Mỗi người đều yên lặng, chờ thức ăn được mang lên, lại có người kiểm tra xong, lúc này mới bắt đầu ăn ngấu nghiến, nhưng cũng không ai nói câu nào.

Chốc lát đã ăn uống xong, vị tướng quân này đứng lên, đang định bảo mọi người rời đi thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cười từ phía trên vọng xuống.

- A... Nếu ta nhớ không nhầm thì vị này chính là Andre, tướng quân của quân đoàn Bạo Phong đây mà!

Sau đó thì thấy một thiếu niên mặc hoa phục đang từ trên lầu đi xuống. Vị tướng quân Andre này vừa nghe thấy lập tức xoay người lại nhìn thật kỹ đối phương.

Thiếu niên này hiển nhiên là Đỗ Duy rồi. Hắn cười nói:

- Tướng quân Andre, ngài đã quên ta rồi ư? Ta là Đỗ Duy, vốn là Đỗ Duy Rowling, giờ là Đỗ Duy Rudolf. Trước đây sau khi ta rời rừng rậm Đóng Băng, ngài và pháp sư Clark còn dẫn người đi tìm ta. Chúng ta còn cùng đi vài ngày mà.

Tướng quân Andre nghĩ một chút, tức thì nhớ lại, vội bước nhanh đến, hơi cúi người chào theo nghi thức quân đội:

- Là đức ngài công tước Hoa Tulip! Andre của quân đoàn Bạo Phong ra mắt đức ngài!

Đỗ Duy đi xuống, tới trước mặt Andre kéo hắn ngồi xuống. Andre hơi ngần ngừ, đành phải dần lòng ngồi xuống.

- Tướng quân Andre, ngài ở phương bắc sao lại chạy đến đây thế? Ta nhớ rõ quân pháp đế quốc, quân nhân không được tự ý rời khỏi khu vực đóng quân của mình, chẳng lẽ lần này ngài xuống phía nam là có chuyện khẩn cấp gì ư?

Vừa nghe Đỗ Duy hỏi, sắc mặt tướng quân Andre liền trở nên nghiêm trọng, do dự một chút rồi hạ giọng nói:

- Đức ngài Công tước, không dối ngài...Phương bắc đích thực đã xảy ra hỗn loạn, lần này tôi phụng lệnh quân đoàn trưởng- Tướng quân Rostock, trở về để đô báo cáo cho thống soái quân đội trung ương, đồng thời...

Hắn thoáng cười khỏ:

- Đồng thời cũng để bá kiến Nhiếp chính vương điện hạ, thỉnh cầu... quân cứu viện!

456. Chương 326 Thượng: Bắc Loạn

Viện quân ư?

Tại phương bắc của Đế quốc Roland có hai mươi vạn quân đang đóng! Quân đoàn Bạo Phong được liệt vào bốn đại quân đoàn chủ chiến của đế quốc, không chỉ trang bị hoàn mỹ mà còn có lực chiến đấu mạnh mẽ, rất nổi tiếng trong quân đội đế quốc! Hai mươi vạn cường binh đóng ở rìa phía nam Băng Phong rừng rậm, mặc dù vẫn nói là vì phòng ngừa ma thú trong rừng rậm, đồng thời ngăn chặn chuyện buôn lậu bằng đường rừng... Thực ra là còn có một tác dụng quan trọng khác, đó chính là luyện binh!

Chỉ có ở trong hoàn cảnh gian khổ như vậy, mới có thể rèn luyện ra cường binh.

Đỗ Duy không phải chưa từng gặp qua quân đoàn Bạo Phong. Trước đây, khi hắn bị Gandalf áo trắng mang vào Băng Phong rừng rậm, đã từng đi qua chốt canh gác bên ngoài rừng, tận mắt thấy sự mạnh mẽ của binh lính thuộc quân đoàn Bạo Phong. Trong lúc trời đông tuyết phủ giá lạnh như vậy, họ cởi trần, đứng ở trong tuyết, vốc tuyết lên lau rửa thân thể...

Hình ảnh đó đã khiến cho Đỗ Duy lưu lại ấn tượng rất sâu.

Có được những dũng sĩ dũng mãnh như thế, sức chiến đấu của Bạo Phong quân đoàn, có thể coi là số một! Mà trên đường xuống phía nam ra khỏi Bạng Phong rừng rậm, vị tướng quân Andre này đã lãnh đạo kị binh đến tìm mình, đội hình uy vũ chặt chẽ, đích xác có thể nói là cường binh hạng nhất của đế quốc!

Bạo Phong quân đoàn mạnh mẽ như vậy... không ngờ...

Không ngờ muốn cầu thêm viện quân?

“Ở phương bắc rốt cuộc là có đại loạn gì?” Đỗ Duy trầm giọng nói: “Bằng thực lực quân đoàn Bạo Phong cũng không thể áp chế được? Chẳng lẽ là... Bạng Phong rừng rậm. Có chuyện gì...”

Tướng quân Andre biến sắc. Lắc đầu nói: “Thưa công tước, thật xin lỗi. Tôi không có quyền nói cho ngài chuyện này. Việc này, tôi chỉ có thể đến để đô, báo cáo trực tiếp cho bộ thống lĩnh, còn có thể phải diện trình nhiếp chính vương điện hạ...”

Trong lòng Đỗ Duy lo lắng, con người xoay chuyển. Cười cười. Không chút hoang mang lấy bình nước trên bàn tới. Rót cho Tướng quân Andre một ly. Cười nói: “Tướng quân Andre. Ta đương nhiên hiểu rõ quân kỷ. Ta dù sao cũng là sinh ra từ gia tộc Rowling. Yên tâm, ta sẽ không làm khó người đâu. Chỉ có điều... chuyện này có quan hệ trọng đại, không chỉ là chuyện của quân đoàn Bạo Phong của các người. Bây giờ ta cũng trở về để đô. Ta nghĩ, có một số việc, có lẽ ta có thể giúp đỡ một chút.”

Andre đang muốn nói gì lại nghe phía sau có một giọng nói ôn hòa vừa cười vừa nói: “Tướng quân Andre. Đức ngài Công tước nhà chúng ta tuyệt đối không có ý thăm dò quân cơ. Huống chi, với thân phận địa vị của đức ngài công tước chúng ta hiện tại, chuyện quan trọng như vậy. Nhiếp chính vương tất nhiên cũng sẽ tìm người để thương lượng. Huống chi, người dù sao cũng ở ngoài thống quân, đối với hoàn cảnh để đô cũng không biết rõ lắm. Có một số việc, cũng không thể thuần túy trông cậy vào cơ quan nhà nước, nếu như có đức ngài Công tước giúp đỡ, chuyện này cũng sẽ dễ dàng rất nhiều.”

Andre vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Rodriguez đứng ở đằng sau. Hắn biến sắc. Mà thần sắc của những kị binh bên cạnh hắn nhất thời trở nên gấp gáp. Hóa ra Rodriguez không một tiếng động đi đến đằng sau hắn. Nhiều người như vậy, lại không một ai phát giác ra.

Andre hít một hơi thật sâu. Chậm rãi nói: “Ra là ‘Ngân tiêu kiếm thánh’ các hạ! Rodriguez các hạ, ngài đã đầu quân cho đức ngài Công tước Tulip rồi sao?”

Đỗ Duy lại sửng sốt một chút: “Ngân tiêu kiếm thánh?”

Rodriguez lại cười khổ: “Cái ngoại hiệu cổ quái này, cũng không biết là ai đã đặt cho ta.”

Nguyên lai lúc trước khi chính biến, Rodriguez lấy thực lực thánh giai, sau khi giết chết thủ tịch võ giả cung đình, hàn quang màu bạc của băng sương đầu khí tung hoành. Đồng thời Rodriguez cầm Nguyệt hạ mĩ nhân trong tay. Phong thái ngạo nghễ thiên hạ, đã truyền khắp đại lục.

Hắn thực lực thánh giai, tự nhiên có thể có được danh hiệu “Kiếm thánh”, mà “Ngân tiêu” cũng là ám chỉ băng sương đầu khí của hắn khi thi triển dáng vẻ hoa lệ.

Rodriguez chuyển tới trước bàn, đứng ở bên cạnh Đỗ Duy, mỉm cười nói: “Tướng quân Andre, lâu rồi không gặp. So với lần gặp mặt trước, trông người mỗi một hơn rất nhiều đó.” Dừng lại một chút, hắn lại cười nói: “Nhưng tu vi của người đã tăng lên một tầng rồi. Lúc trước, người mới chỉ là một kỵ sĩ cấp sáu nhĩ?”

Lúc này huân chương kị sĩ trước ngực của Tướng quân Andre, cũng đã biến thành cấp bảy.

Andre hừ một tiếng, lại chán nản nói: “Nhờ sự chỉ điểm của ‘Ngân tiêu kiếm thánh’ ngài, ta mới có thể có đột phá.”

Nghe lời này, hai người tựa hồ là nhận ra nhau. Hơn nữa, e rằng còn động thủ qua.

Đỗ Duy liếc mắt nhìn Rodriguez. Rodriguez cười nói: “Đức ngài Công tước, chắc ngài còn nhớ, sau khi chính biến xảy ra ta đã từng đi qua Bạng Phong rừng rậm phương bắc chứ? Lúc đó một mình ta đi vào phía trước rừng rậm. Đã từng gặp qua đội kị binh tuần tra của quân đoàn Bạo Phong, cũng là trùng hợp,

lần đó dẫn đầu không ngờ lại là tướng quân Andre. Tướng quân Andre muốn ngăn cản ta tiến vào rừng rậm, đáng tiếc ta lại không nghe...”

Andre tức giận hừ một tiếng: “Người cũng không cần nói khách khí như thế, lúc đó là ta động thủ với người muốn ngăn cản người, kết quả không phải là đối thủ của người, bị người vài cái đã đánh cho đại bại. Người là vũ giả thánh giai, vô địch đại lục, ta chỉ là một tên kỵ sĩ cấp sáu nhỏ bé, bên cạnh chỉ là vài trăm kỵ binh, thì tuyệt đối không thể ngăn cản được người. Người coi như đã khách khí, không làm tổn thương đến người của ta, ta cũng rất cảm kích người.”

Đỗ Duy gật gật đầu, lại nghe Rodriguez nói: “Tướng quân Andre, ta là vì thấy người tốt. Lại nói, ta đối với tướng sĩ Bạo Phong quân đoàn, còn giữ một chút kính ý ở trong lòng. Các người vì đế quốc trấn thủ biên cương, quả thật nếm không ít khổ cực, hơn nữa tướng sĩ Bạo Phong quân đoàn, người người đều tốt. Ta cùng người nói...”

Hắn liếc mắt nhìn Đỗ Duy, Đỗ Duy lập tức hiểu ý, khẽ gật gật đầu.

Rodriguez thần sắc nghiêm nghị, tiếp tục nói: “Tướng quân Andre, người không ở đế đô, không biết tình huống của đế quốc hiện giờ. Ta trước tiên không hỏi người phía bắc rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ nói người muốn cầu viện binh... nhưng viện binh, đâu đơn giản như vậy? Người chắc là không biết, với tình huống của đế quốc hiện giờ, muốn cầu trung ương phát viện binh, e rằng là rất khó!”

Andre trừng mắt: “Nhưng thế cục phương bắc...”

Rodriguez ngắt lời hắn, nói: “Phương bắc có chuyện, nơi khác lại thái bình sao? Không nói đâu, chỉ nói ở Tây Bắc này! Người cũng biết Tây Bắc năm trước xảy ra chuyện gì chứ? Người thảo nguyên xâm nhập. Hai vạn kỵ binh vây khốn thành Gilear. Nói thật, lúc đó tình thế chúng ta đúng là nếm phải cay đắng? Còn không phải là đàm phán qua loa cho xong, dẹp chuyện đáng yên thân!”

Andre gật gật đầu: “Chuyện này ta cũng biết. Trên công báo hằng tháng của quân phương có viết qua.”

Rodriguez cười cười: “Nhưng ở trên đó viết là quân Tây Bắc đánh lui người thảo nguyên? Hừm ngài mặc dù không ở đế đô, nhưng quân Tây Bắc như thế nào. Chẳng lẽ người không biết sao?”

Andre biến sắc, đột nhiên ánh mắt chợt hiện lên một tia quái dị.

“Hoàn cảnh lúc đó, kỳ thật là quân Tây Bắc cấu kết với người thảo nguyên, để người thảo nguyên nhập quan. Làm cho chúng ta trở tay không kịp! Hơn nữa cái đám quân Tây Bắc này, còn lấy danh nghĩa là thao diễn mùa xuân, mấy vạn đại quân vây khốn thủ phủ chúng ta, cắt đứt tin tức của chúng ta. Cũng không để cho chúng ta có cơ hội phát viện binh! Nếu như không phải là đức ngài công tước Tulip thông minh cơ trí, kế sách xảo diệu, phá vỡ cục diện, chỉ e trận chiến đó, chúng ta sớm đã bại! Quân Tây Bắc đã tâm lang sói, người thảo nguyên rục rịch muốn ngóc dậy! Thời điểm đó, cục diện Tây Bắc đã rất thối nát, cục diện như vậy cũng không thấy đế đô phát một binh một tốt tới! Người muốn viện quân, Tây Bắc chúng ta còn không muốn viện quân sao! Nhưng viện quân từ đâu ra chứ?”

Câu hỏi cuối cùng của Rodriguez đã khiến cho tướng quân Andre cứng họng không nói một lời.

“Quân đoàn chủ chiến của đế quốc. Quân Tây Bắc thì không nhắc đến, đã trở thành quân phiệt cát cứ, bọn chúng không làm phản, cũng đã là hiếm có rồi. Ngoài ra, còn có thể trông cậy vào nơi nào? Quân đoàn phía nam kia, ở ao đầm phương nam trấn thủ biên cương ngoài ngàn dặm xa xôi, hơn nữa, nói thật, từ khi đế quốc thành lập hải quân đến nay. Hải quân mỗi lần mở rộng, đều từ nam phương quân đoàn rút một phần nhân thủ binh sĩ. Chỉ vì người phương nam giỏi bơi lội, người phương bắc không giỏi bơi lội. Khi đương kim hoàng đế bệ hạ tại vị, hải quân đã mở rộng bao nhiêu lần? Nam phương quân đoàn bị rút đi bao nhiêu tinh binh cường tướng? Sau đó, chi phí quân đội của đế quốc không được duy trì, nên việc chiêu mộ binh sĩ của nam phương quân đoàn vì thế mà trì hoãn. Nam phương quân đoàn hiện tại, còn có thể có mấy thành lực chiến đấu? Ta thấy, đại khái chỉ còn lại chỉ còn lại cái vỏ bên ngoài!”

Andre lặng thinh không nói gì, rất lâu sau, mới thở một hơi: “Nói đến quân phí, ai chẳng như thế! Ngay cả Bạo Phong quân đoàn chúng ta, quân phí này cũng rất túng thiếu, mỗi năm lại càng tốn nhiều hơn! Khiến cho tướng quân dẫn binh như chúng ta, đều phải đi khắp nơi kiếm tiền!”

Đỗ Duy đột nhiên nghĩ đến cái chốn ăn chơi ở bên ngoài đế đô, chẳng phải là sân sau của quân phương dùng để tích góp quân phí sao?

“Như vậy, nam phương quân đoàn không còn hy vọng, chẳng lẽ hy vọng vào vương thành cận vệ quân đoàn?” Rodriguez cười cười, nói: “Năm trước chính biến, sư đoàn thứ hai của vương thành đã bị thanh lọc triệt để! Toàn bộ hai vạn quân tinh nhuệ, một tên không lưu lại! Mặc dù sau đó có triệu tập quân dự bị bổ sung vào, nhưng tân binh thì có thể có bao nhiêu lực chiến đấu, ta nghĩ cái này cũng không cần ta nói. Càng huống chi, đế đô nằm ở trung bộ đại lục, khoảng cách với địa bàn quân Tây Bắc xa bao nhiêu? Hừ, Nếu như cho khoái mã hành quân, e rằng chỉ cần thời gian vài ngày, liền có thể bày binh dưới cửa thành đế đô! Tình huống như vậy, nhiếp chính vương sao có thể rút vương thành cận vệ quân cho người dùng? Một khi rút đi một lượng lớn quân lực của đế đô, khó bảo đảm trong lòng Ruga của Tây Bắc không nổi lên tâm tư gì! Ngoài ra, trong đế quốc còn có quân đội nào có thể chiến đấu? Cho nên quân dự bị địa phương này... Andre tướng quân, sức chiến đấu của quân dự bị địa phương này trước tiên gác một bên không nói, nhưng đế quốc ngàn năm nay, trên địa bàn của những hào môn quý tộc này, tư quân còn ít sao? Một khi quân dự bị của địa phương rút đi một lượng lớn, khó bảo đảm nhà nào có dã tâm sẽ không nhân cơ hội nổi dậy. Đến lúc đó, lại giống như trạng thái đại lục hỗn chiến lúc thành lập vương triều Augustine hai trăm năm trước!”

Đỗ Duy nghe đến đây, trong lòng không khỏi nổi lên sự tán thưởng... xem ra Rodriguez không chỉ có võ kỹ lợi hại, mà ngay cả kiến thức cùng miệng lưỡi cũng lợi hại như vậy! Không hổ là học trò của Lam Hải!

“Nói như vậy, chuyện cầu viện quân...” Trên mặt Andre nhất thời tràn đầy âu lo.

“Cho nên ta nói, có một số việc, không phải cứ đi thẳng là tới. Người không ở đế đô, không biết đế đô ra sao. Công tước hoa Tulip chúng ta là trọng thần cực kì tín nhiệm trước mặt nhiếp chính vương đế quốc, rất nhiều chuyện, cũng chỉ có ngài ấy mới có thể ảnh hưởng đến quyết sách của nhiếp chính vương! Nói một câu không khách khí, cho dù là đương kim tể tướng nói mười câu, đều vị tất bị được đức ngài công tước chúng ta nói một câu. Người lần này trở về đế đô có quân vụ, không ngại trước tiên nói cho đức ngài công tước, xem xem ngài ấy có thể giúp gì được cho người hay không... huống chi cái này cũng không phải là tiết lộ quân cơ. Chỉ cần đức ngài công tước về đến đế đô, người báo cáo với quân bộ nội dung gì, không tới một ngày, nhiếp chính vương liền sẽ nói toàn bộ cho đức ngài công tước chúng ta.”

Trong lòng Andre cân nhắc một chút, thứ nhất, cái này cũng không coi là quân vụ cực kì cơ mật gì, dù sao tới đế đô, tin tức cuối cùng cũng sẽ lan ra.

Thứ hai, công tước Tulip này, hai năm nay đích xác là cực kì đặc thể, chính mình ở phương Bắc, cũng đã nghe đến thanh danh của hắn, lúc trước cá nhân mình đã thấy qua thiếu niên nhỏ bé của Băng Phong rừng rậm, nghiêm nhiên hôm nay đã là trọng thần dưới một người trên vạn người. Thậm chí không ít người đều đánh cược, vị thiếu niên công tước này, không đến hai mươi lăm tuổi, sẽ trở thành tể tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử đế quốc! (Tể tướng hiện tại, chính là ông già của thời kì Augustine VI, mặc dù nhiếp chính vương không có động tới ông ta, bất quá mọi người đều biết, ông ta đã không còn quyền lực).

Nếu như có một nhân vật lớn như vậy nói giúp mình, không chừng chuyện lần này sẽ...

Andre thở dài, trong ánh mắt lộ vẻ ưu tư, cuối cùng vỗ bàn một cái, sau đó quát lớn: “Phái mấy huynh đệ gác xung quanh, không để người không có phận sự tới gần, đem đại sảnh dọn dẹp sạch sẽ cho ta!”

Lập tức có mười kỵ binh đứng dậy, đem ông chủ và bồi bàn của lữ điểm đều tổng ra hết phía sau. Kiểm tra cẩn thận trong đại sảnh một lượt, rồi lưu lại vài người canh gác ở bên ngoài.

Xong xuôi mọi chuyện, Andre tướng quân mới cẩn thận: “Đức ngài công tước, vào sáu ngày trước, nghĩ chắc các ngài cũng cảm thấy được mặt đất chấn động dị thường chứ?”

Sáu ngày trước, Đỗ Duy nhắm tính ngày, chính là ngày Bạch Hà Sầu và giáo hoàng hai người ở Lãnh Tuyền quan quyết đấu.

Sau đó ngón tay Andre chấm chấm vào nước, vẽ ra trên bàn một bộ đồ án...

457. Chương 326 Hạ: Bắc Loạn

Trên mặt bàn đọng nước đầm ìa, đại khái xem ra vị tướng quân Andre này vẽ không giỏi cho lắm. Nhưng may mắn là dù nét vẽ có thô lậu nhưng nhìn về ý còn coi như rõ ràng. Chỉ thấy trên mặt bàn đúng là Đại Viên Hồ thật to, tướng quân Andre chỉ vào viên hồ này nói:

- Mời hai vị xem, đây là biên giới rìa phía nam của rừng rậm Đổng Bạng. Mặc dù quân đoàn Bạo Phong có hai mươi vạn hùng binh nhưng cái rừng rậm đáng chết này thật sự quá lớn. Đường biên giới phía Nam này, dài tương đương một tỉnh. Dù chúng tôi có đội quân hai mươi vạn nhưng muốn đóng quân phân bố trên một tuyến dài như thế, thật sự là rất khó khăn. Cho nên những năm gần đây, chúng tôi đều chọn một nơi đóng quân phòng ngự trọng điểm, đồng thời với sách lược là tăng thêm kỵ binh tuần tra. Mới xem như miễn cưỡng hoàn thành sứ mệnh.

Hắn thuận tay chỉ vào Đại Viên Hồ vẽ tượng trưng ở biên giới phía nam rừng rậm Đổng Bạng, tiện tay vẽ thêm vài cái vòng tròn nhỏ:

- Quân đội chúng ta tính theo đơn vị sư đoàn, chia ra đóng ở các địa phương gần sát phía nam rừng rậm, rồi dùng các đơn vị tiểu đội kỵ binh, mỗi ngày mỗi đêm không ngừng nghỉ dựa theo lộ tuyến đã vạch sẵn mà tới lui tuần tra. Các tướng sĩ mặc dù vất vả nhưng mấy năm gần đây không có xuất hiện đại loạn gì. Còn có một điểm, không giống như các quân đoàn chủ chiến khác, quân đoàn Bạo Phong chúng tôi không có đại doanh chủ lực. Bởi toàn bộ các sư đoàn đều phải ra phân bố đóng quân bên ngoài. Nếu không, một phòng tuyến dài như vậy, căn bản không thể bao quát hết. Dù là sư đoàn thân vệ trực thuộc tướng quân Rostock cũng chỉ có hai vạn quân, đóng ở một nơi gần sát phía nam này thôi. Việc này sớm đã không còn là bí mật, nói cho các người biết cũng không ngại gì.

- Trận động đất lớn vào sáu ngày trước quả thật khiến cho người ta kinh hãi. Tôi lần này xuống phía nam, trên đường cũng đã hỏi thăm người ta, xem ra tình hình ở đây còn tốt, nhưng ở rừng rậm Đổng Bạng phương bắc có thể không được như vậy! Trận động đất quỷ quái này, cả cổ thụ đều chấn gãy, núi non đều sụp xuống, đường xá đều nứt toát ra! Đáng thương hơn chính là hai kỵ doanh của chúng tôi đang đóng quân trong một sơn cốc, trong cơn động đất, tuyết trên núi sụp xuống... Đáng thương cho mấy ngàn anh em chỉ thoát được chưa tới ba trăm người, phần lớn còn lại đều bị chôn sống ở bên dưới! Sau đó, tôi đã đến xem qua hiện trường, trận động đất chết tiệt này đầu tiên là đem hai cửa ra của sơn cốc chấn sụp, làm người chạy đến không có cách nào thoát ra... Sau đó dãy núi mới đổ sụp xuống...

Nói đến đây, ánh mắt Andre đỏ lên, giọng nói không khỏi có chút nghẹn ngào. Nhưng hẳn quả là một quân nhân có bản sắc, dùng sức hít một hơi thật sâu, tiếp tục vạch mấy mũi tên từ Đại Viên Hồ về phía nam.

- Trong trận động đất sáu ngày trước, các tướng sĩ trong quân chưa ai từng trải qua tình huống như vậy. Trong nhất thời, lòng người hoảng loạn, cho dù là tướng quân cũng thế. Mặc dù tất cả đều trấn tĩnh lại được đôi chút nhưng trong lòng vẫn rất bất an. Quả nhiên đến chiều, chuyện xấu đã xảy ra.

- Lúc ấy không biết rốt cục là từ đâu? Tóm lại sau khi chúng tôi theo tin tức báo lên trên thì ở nơi này... Chúng tôi thấy: Một hai ba bốn... sáu. Sáu phương hướng! Cứ như là đồng loạt, có rất nhiều rất nhiều ma thú từ trong rừng rậm Đổng Bạng chạy ra, phóng thẳng về phía nam! Tôi đã đóng ở phương bắc nhiều năm như vậy mà chưa từng thấy nhiều ma thú như thế trong đời. Tuy trước đây chúng tôi cũng gặp phải một vài lần ma thú chạy ra khỏi rừng rậm nhưng chỉ cần có kỵ binh tuần tra đi qua, hét lên vài tiếng, liền có thể hù dọa mấy con súc sinh này chạy trở vào. Mà ở phía nam chỉ có một ít ma thú cấp thấp, những con thực sự lợi hại đều sống ở nơi sâu trong rừng, rất ít khi đi ra. Mấy con ma thú này, dù là cấp thấp thì phần lớn đều có một chút trí lực. Nên nếu có một con ma thú gặp phải đội tuần tra chúng tôi, thường thường tự biết không địch lại, biết sợ mà rút lui. Trừ khi gặp phải ma thú lợi hại một chút, tướng sĩ chúng tôi mới phải chém giết.

- Nhưng lần này không phải thế! Nhiều ma thú phóng ra không phải là một hai con, cũng không phải mười con trăm con, mà là cả ngàn vạn con!

- Khi ấy tôi đang ở trong đại doanh chủ tướng ở phía nam, không có mặt ở phía trước. Nhưng một người anh em tốt của tôi- phó sư đoàn trưởng- đã kể với tôi rằng: đại doanh của hắn vừa lúc đứng mũi chịu sào, có một dòng ma thú khổng lồ xông thẳng đến đại doanh của hắn! Binh sĩ đứng trên tháp canh lúc đó đều hoàn toàn ngây dại, trường diện đó đúng là một cơn ác mộng!

- Nhìn thấy dòng ma thú khổng lồ dày đặc cùng vọt tới, đám binh sĩ sửng sốt trong chốc lát mới có phản ứng, nhưng lúc phản kháng lại thì tình huống ấy thật sự khiến cho người ta bủn rủn tay chân! Thừa được ngài công tước, Rodriguez tiên sinh, trong quân đoàn Bạo Phong chúng tôi, tuyệt đối không có hạng vô năng! Nhưng mà... Tuy chúng tôi được huấn luyện gian khổ nhưng phần lớn các binh sĩ cũng chỉ là người bình thường. Bọn họ không biết ma pháp, chỉ biết dùng đao, cung tên, trường mâu thôi!
- Trong ngày thường, nếu như gặp phải một hai ma thú thì tướng sĩ chúng tôi có thể dùng cảm cố sức ngăn cản được chúng. Nhưng với số lượng ma thú quá lớn như thế thì...
- Các chủng loại ma thú này càng là thiên kỳ bách quái, loại nào cũng có! Đám ma thú ấy dường như là bị sợ hãi do cơn động đất mà chạy ra. May mà doanh trại chúng tôi có xây dựng pháo đài quân sự, nên hạ lệnh đóng cửa doanh trại, lợi dụng tường thành của pháo đài mà phòng ngự, tổ chức binh sĩ đứng phía trên bắn tên, ném đá. Nhưng cái đám này hình như bị điên, rất nhiều con như không thiết sống liều mạng tông vào tường thành. Các tướng sĩ chỉ còn biết liều mạng cố chống, nhưng chúng thật sự quá đông! Có một ít anh em cam đảm, thậm chí là quyết tử, tổ chức kỵ binh tấn công lại đám ma thú này, ngoài ra còn phóng hỏa thành một đường, ý định dọa cho bọn chúng chạy đi. Cách phóng hỏa này chúng tôi đã dùng qua, rất hiệu nghiệm. Nhưng lần này lại không linh nghiệm.
- Chỉ trong một buổi chiều hôm đó, chúng tôi đã tổn thất hơn vạn nhân mã. Hai đại doanh phía tây bị đột phá, đám ma thú xuyên qua phòng tuyến mà chạy xuống phía nam. Sau khi chuyện xảy ra, tướng quân Rostock rất tức giận, lập tức triệu tập kỵ binh từ hậu phương đuổi theo, đồng thời hạ tử lệnh: Để đại doanh còn lại tử thủ, trừ phi chết đến người cuối cùng, còn không không được lùi một bước!
- Quân lệnh như sơn! Đêm đó, tôi suy nghĩ mà cũng không biết chuyện gì đã xảy ra! Tối đó, tôi ở trong đại doanh chủ tướng với tướng quân Rostock, mỗi một lúc qua đi, lại có thám báo chạy vào báo cáo tình hình, báo rằng có nơi này đã bị đột phá, nơi này đã chết bao nhiêu người, tình huống nơi này nguy ngập, cần tăng viện, nơi kia lại phát hiện tình huống mới của ma thú... Tới sáng ngày thứ hai, ngay cả đội dự bị trong đại doanh chủ tướng tất cả đều được phái đi, tôi cũng mang theo đội thân vệ của tôi trực tiếp xung trận. Lúc trước khi đi, tướng quân Rostock có nói với tôi: “Nếu như không thể, chúng ta sẽ gặp nhau trên thiên đàng!”
- Chúng tôi hành quân tới tiền tuyến, quang cảnh đại doanh của sư đoàn đó e rằng cả đời tôi cũng không cách nào mà quên được! Tường thành pháo đài phía trước đại doanh bị sập mất một nửa, phần còn lại cũng trong nguy ngập. Sau đó người anh em đó nói với tôi: Lúc tối có bảy ma thú khổng lồ xuất hiện, có những con gấu khổng lồ sức lực vô cùng lớn, mà cung tên rất khó bắn chết bọn chúng. Mấy con súc sinh này luân phiên húc, suýt chút nữa húc đổ hết cả tường thành pháo đài. Sau đó sư đoàn trưởng hạ lệnh, bất cứ giá nào, phải dùng người lấp vào! Không biết bao nhiêu binh sĩ đã ôm gỗ đá chặn trước tường thành, hễ chúng húc đổ ở đâu, chúng tôi liền dùng người lấp vào! Nên mới có thể tử thủ được một đêm.
- Dưới tường thành bên ngoài, đủ loại thi thể nằm khắp nơi. Vốn sư đoàn này có hai vạn người, đến chiều thứ hai, chỉ còn lại không đến tám ngàn! Dù là trời tối hay sáng, bên ngoài toàn bộ đều là tiếng gào tru của ma thú. Âm thanh rất thảm thiết, thậm chí khiến quân tâm bắt đầu xao động, không chịu nổi cơn ác mộng này. Tuy chúng tôi lúc đó bị tổn thất nặng nề nhưng còn may là đám ma thú xuất hiện phần lớn đều cấp thấp, dưới sự quyết tử của mọi người còn có thể miễn cưỡng đối phó.
- Nhưng đến sáng sớm ngày thứ ba, diễn biến lại khác thường. Trong dòng ma thú bên ngoài, xuất hiện vài con cao cấp. Chúng tôi gặp phải một con lang vương thuộc loài băng tuyết ma lang. Rốt cục truyền thuyết là có thực! Hơn nữa bọn chúng không ngờ có thể thực sự gọi về những ma thú cấp thấp cho chúng chỉ huy. Khi cao cấp ma thú xuất hiện, vốn đám ma thú cấp thấp đang hỗn loạn lập tức giao hoạt hơn rất nhiều, thậm chí bọn chúng còn biết luân phiên tấn công vào đại doanh. Cuối cùng, còn có một vài ma thú sống dưới đất, bắt đầu đào huyết động dưới đất đi ra.
- Ngày thứ ba đúng là một ngày gia nan nhất, đám ma thú càng giao hoạt và thông minh hơn. Bọn chúng không còn mạnh mẽ xông lên bất chấp cung tên của chúng tôi nữa, mà đã biết cách tránh né! Mà ma pháp công kích của đám ma thú này càng thêm lợi hại. Binh sĩ chúng tôi dưới tình trạng thiếu thốn ma pháp sư, chỉ biết dùng đao, tên liều mạng chống cự lại. Cuối cùng, cả sư đoàn còn sống không đến hai phần. Có ma thú cấp cao xuất hiện, dòng ma thú vốn hỗn loạn bắt kham không ngờ lại trở thành một quân đoàn ma thú!

Nói đến đây, vị tướng quân Andre dừng cảm này chợt cười thảm:

- Không ngờ tôi có thể sống sót! Bây giờ nghĩ lại, đúng là do may mắn! Ngay tại lúc đó, có rất nhiều binh lính ngay cả đao cũng cầm không vững! Không phải là họ không dừng cảm, chỉ là trường hợp như thế này, ai cũng đều chưa từng thấy qua!

Đỗ Duy không nhịn được hỏi:

-Vậy... Bây giờ đám ma thú đó thế nào...? Ông đã có thể đến đây vậy chẳng lẽ là bọn chúng đã rút lui rồi sao?

458. Chương 327 Thượng: Bay Lên

-Ta... Ta không biết.

Khi nói câu này thì giọng nói của tướng quân Andre rất trầm, ánh mắt của hắn lộ vẻ mù mờ, thậm chí là có phần... chán nản cùng tuyệt vọng!

Vào thời khắc này, hắn không giống một tướng quân quyền thế chút nào, mà dường như biến thành một người tuyệt vọng vì sa sút mất mát.

Giọng nói của hắn mang theo sự không chắc chắn cùng một ít rối rắm:

- Vào buổi tối ngày thứ ba, chúng ta vốn cho rằng lần này mình chết chắc rồi. Mặc dù bản thân là một người quân nhân của đế quốc, vì bảo vệ đế quốc mà hiến thân, đây là vinh dự của chúng ta. Nhưng....trong lòng chúng ta dù sao cũng không cam lòng. Nếu như đối mặt kẻ địch hung tàn, cho dù là gót sắt của người thảo nguyên, ta cũng có thể cảm thấy chết có ý nghĩa... Mà lúc đó, ta nghĩ rằng ý nghĩa của ta và người chung quanh đều là giống nhau: “Mình chết ở chỗ này quá vô nghĩa, chết ở dưới nanh vuốt của một đám dã thú, thật sự là có phần không cam lòng.” Khi đó, bức tường của cứ điểm đã gần như bị phá vỡ rồi. Từ nơi xa, con ma lang vương kia gầm chói tai. Rất nhiều binh lính do nghe trúng tiếng gầm chói tai kia mà bị chấn động trực tiếp mà hôn mê bất tỉnh, sau khi tỉnh lại thì hai tai chảy máu mà đều biến thành kẻ điếc rồi. Thậm chí có người chết luôn tại chỗ.

Ngài công tước, ngài không ở nơi đó nên chỉ dựa vào sự miêu tả của ta thì không có cách nào biết cái loại cảm giác này. Khắp nơi đều tràn đầy tuyệt vọng, thậm chí có binh lính đã buông vũ khí xuống. Tường của cứ điểm bị va đập vào tới mức vang lên ầm ầm.

Mà trên mặt đất ở trong cứ điểm cũng đầy xác chết, phía trước có mấy con địa long từ dưới đất chui ra, chúng ta chết vài trăm người mới tiêu diệt được mấy con ma thú kia. Với lại còn tồn thất mấy võ sĩ cấp trung nữa, rất nhiều binh lính đều không có thủ trưởng, không có chỉ huy. Chúng ta phải trả giá mấy trăm bộ thi thể và mất mấy tòa nhà mới lấp xong lỗ thủng trên mặt đất.

Có một số ma thú ma pháp hệ hỏa phun ra ngọn lửa đã đốt tường thành bên ngoài cứ điểm cháy đen. Có một số binh sĩ từ trên vách tường rơi xuống, trong nháy mắt đã bị xé thành mảnh nhỏ!

Khoảng khắc đó, không ai sẽ cho là chúng ta còn có thể sống sót.... nhưng ở ngay lúc đó lại sinh ra kỳ tích.

Ta nghĩ, có lẽ là nữ thần phù hộ... thứ lỗi cho ta, trước kia ta cũng không phải một tên tín đồ thành kính, nhưng mà sau ngày đó, mỗi ngày ta đều sẽ cầu nguyện thành kính.

Sau khi buổi tối ngày thứ ba qua đi, những con ma thú bên ngoài kia bỗng nhiên đã yên ổn trở lại. Tình cảnh vốn cuồng bạo thì ngay lập tức trở nên lặng ngắt như tờ— cảnh đó rất kì lạ! Nhưng mà sau đó, con ma lang lang vương đầu lĩnh kia Lại đột nhiên gào thét vài tiếng, lần này âm thanh không có lực sát thương gì nữa, sau đó cung tiễn thủ đứng ở trên tháp canh gác hầu như là dùng giọng thút thít lớn tiếng kêu: “Chúng lui, chúng lui!”

Mọi người đều là gương mặt mà nhìn. Cho đến khi những thứ chết tiệt kia giống như khi chúng đột nhiên tới, chúng đã đột nhiên quay đầu toàn bộ hướng về phía trong rừng rậm mà chạy trở về. Vào khoảnh khắc đó, ta nghĩ rằng trong lòng mỗi người đều là sinh ra hi vọng tới mức vô tận.

Nhưng mà, sau khi thống kê tổn thất, lại làm cho trong lòng mỗi người nhỏ máu! Ôi, nguyên một sư đoàn hai vạn người kia! Ngài công tước, tính mạng của những binh sĩ trẻ tuổi dũng cảm của sư đoàn kia. Bọn họ mạo hiểm ở nơi băng tuyết miền bắc trấn giữ biên cương vì đế quốc, bọn họ có thể ăn thực vật lạnh như băng, uống nước tuyết để giải khát. Nhưng sau trận chiến, việc cỡi ngựa bốn ba một ngày một đêm chỉ còn một nhóm rất nhỏ còn có thể giữ thẳng lưng! Cuối cùng kiểm kê còn có thể đứng cũng chỉ có hơn hai ngàn người thôi! Những người khác thì cho dù còn sống cũng đã hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu rồi. Cái chờ bọn họ cũng chỉ có việc xuất ngũ.

Khiến cho ta đau lòng nhất là vào sau khi ma thú rút lui, rất nhiều binh lính lại tiêu hao hết sức lực cuối cùng. Đột nhiên đã buông xuống vũ khí trong tay. Sau đó đột nhiên ngã xuống đất rồi tắt thở mà cũng không tỉnh lại được!

Hai mắt tướng quân Andre đỏ thẫm, mơ hồ đã chảy ra một giọt nước mắt, sau khi hấn cố sức lau đi liền nắm chặt hai nắm tay rồi nói:

- Tướng quân Rostock ra lệnh cho ta không được nghỉ ngơi, lập tức dẫn người gấp rút tiến về phía đế đô để báo cáo tình huống lần này... Mặc dù những ma thú kia lui đi, nhưng mà loại hiện tượng kỳ dị này.... Trời biết còn có thể sinh ra lần thứ hai hay không! Nếu như những ma thú kia lại đến mà nói... Như vậy thì nhờ vào quân đoàn Bạo Phong của chúng ta thì chắc chắn không thể ngăn cản được !

Quân đoàn Bạo Phong của chúng ta không sợ chết nhưng mà thủ đoạn công kích của những ma thú kia quả thực khiến cho chúng ta không có cách nào ngăn cản! Những con vật kia không phải dã thú bình thường mà là ma thú! Liên tiếp, mười mấy con ma thú cấp thấp phát ra hỏa hệ ma pháp, trong nháy mắt là bao phủ một vùng tường thành và giết chết mười mấy tên cung tiễn thủ ưu tú của chúng ta!

Còn có ma thú phong hệ, chúng có thể phát ra lưỡi đao gió, cho dù binh sĩ của chúng ta mặc áo giáp cũng không thể ngăn cản! Phía trên tường thành, các chàng trai bị lưỡi đao gió cắt tới mức chết không toàn thây! Còn có những địa long kia, chúng có thể từ dưới đất đột nhập vào cứ điểm...

Quái đản!

Muốn đối phó mấy con này, chúng ta cần lực lượng càng nhiều và càng mạnh! Tốt nhất... Tốt nhất là có thể có ma pháp sư!

Chỉ có ma pháp sư mới có thể đối phó loại ma thú này!

Đỗ Duy nghe đến đó thì im lặng không nói.

Trong lòng của hắn, lại mơ hồ sinh ra một loại sợ hãi cực kì lớn.

Phương bắc... Rừng rậm Đóng băng!

Vì sao những ma thú kia bỗng nhiên xuống phía nam? Vẫn còn thành đàn mà xuôi nam? Hay chỉ bởi vì động đất mà làm cho bọn chúng bị sợ hãi nên mới dẫn đến việc di chuyển quy mô lớn?

Hoặc là tại sao?

Bất kể như thế nào, rốt cuộc có phải là chỗ Long tộc đã xảy ra chuyện rồi không?

Lúc này, điều Đỗ Duy quan tâm nhất là rốt cuộc những chủng tộc bị trục xuất kia ở phương bắc có thể đánh qua lãnh địa của Long tộc hay không?

Nếu như là vậy mà nói... Như vậy không phải là như giáo hoàng nói: “Nguy cơ ngàn năm chưa từng gặp”!

Dường như cũng chỉ có giải thích như vậy mới phù hợp với lời nói của giáo hoàng!

459. Chương 327 Hạ: Bay Lên

Đỗ Duy cố gắng đè nén sự rối loạn trong lòng, giọng nói hơi khàn khàn:

-Tướng quân Andre, trước tiên xin cho phép ta bày tỏ sự tôn kính đối với sự anh dũng của tướng sĩ quý quân đoàn! Các anh là những quân nhân đế quốc chân chính! Các anh đã dùng tính mạng để giữ vững

chức trách và sự vẻ vang của mình. Bảo vệ con dân của đế quốc! Ta sẽ đem tất cả chi tiết mà ta nghe được vào hôm nay để báo với nhiếp chính vương. Đồng thời, ta cũng có thể cố gắng hết sức để thuyết phục ngài, dành cho phương bắc sự giúp đỡ nhiều hơn nữa! Đây là lời hứa của ta!

Nói xong, Đỗ Duy đứng lên, một mặt nghiêm nghị khom lưng thật sâu đối với vị tướng quân này. Andre vội vàng đứng lên đáp lễ, nhận được hứa hẹn của Đỗ Duy rồi, dường như hẳn có phần kích động.

Rodriguez ở bên cạnh cũng đứng lên. Thực hiện một cái lễ nghi kỵ sĩ trình trọng với Andre.

- Nói như vậy thì sau khi ma thú rút lui, người đã lập tức gấp rút lên đường để xuôi nam ư?

- Ba ngày ba đêm, không ngủ không nghỉ.

Tướng quân Andre cười khở một tiếng:

- Khi chúng ta xuất phát, mỗi người đều mang theo hơn hai con ngựa. Toàn bộ ngựa đều là loại tốt nhất được tuyển chọn. Trên đường đi đã chết một nửa rồi... Dọc đường còn có một vài con ngựa gắng sức không được mà đã giao cho quân canh phòng địa phương chăm sóc.

Đỗ Duy nhin không được mà lộ vẻ xúc động.

Từ phương bắc tới đây là hơn mấy ngàn dặm?

Ba ngày ba đêm, không ngủ không nghỉ. Bọn người kia cũng thực sự có thể gọi là người sắt rồi.

Hôm nay ta thấy quả thực là các huynh đệ đã gắng sức không được rồi. Lúc này mới ra lệnh vào cái thành nhỏ này để ăn một chút gì đó. Nếu không mà nói, mọi người lại phải tiếp tục ở trên lưng ngựa mà gặm lương khô rồi. Khi tướng quân Andre nói tới đây, Đỗ Duy liền chú ý, quả nhiên những kỵ binh kia đi theo hẳn, mỗi người đều là sắc mặt hốc hác. Mặc dù nhìn qua vẫn vạm vỡ nhưng sự mỏi mệt thì không cách nào che giấu được.

Đỗ Duy đang muốn nói gì đó, tướng quân Andre lại cười khở lắc đầu:

- Ngài công tước. Ngài không cần nói gì nữa. Chỉ tiếc là lần này mặc dù chúng tôi tổn thất nặng nề. Nhưng vẫn để không ít ma thú lọt qua... có mấy cái doanh trại lớn bị đột phá. Trên đường ta xuôi nam đã nhìn thấy trên đường có không ít vết tích tàn phá bờ bãi của ma thú. Trong mấy thôn trấn nhỏ gần phương bắc bị hỗn loạn cả vùng. Sau khi mấy con ma thú kia tấn công vào thế giới loài người, tất nhiên là sẽ làm loạn. Hiện tại phương bắc đã rối loạn rồi. Trên đường ta xuôi nam, từng vào một số thành phố nhỏ. Những người ở nơi đó đều rất hoảng sợ. Tin tức xấu truyền đi rất nhanh chóng... Với lại, hiệu quả của đội kỵ binh mà chúng tôi phái ra đuổi bắt những ma thú kia cũng không lớn. Sơ bộ tính ra ma thú đột phá vào đây có ít nhất mấy trăm con. Sợ rằng còn phải nhiều hơn, có một ngày sau khi mấy đám ma thú này đến vùng trung bộ của đế quốc, lập tức đã phân tán ra, tản mát ở mỗi thôn trấn, dã ngoại, rừng cây hoặc là sơn cốc. Như vậy càng khiến cho hoạt động bắt giết trở nên khó khăn. Với lại, Một khi bọn chúng chạy vào trong thành thị nào đó. Những quân canh phòng kia trong thành thị thông thường đâu có sức chiến đấu gì, căn bản cực kì khó có thể ngăn cản đám này.

Thậm chí dọc đường tôi thấy có không ít cư dân phương bắc cũng đang di chuyển về hướng nam.

Đỗ Duy gật gật đầu:

-Chỉ sợ kỵ binh của quân đoàn Bạo Phong cũng không thể giải quyết việc này rồi. Những ma thú kia xông vào đây. Sau khi phân tán ra thì bắt đầu làm loạn, tai họa cũng sẽ không quá lớn. Đến lúc đó chỉ cần đế quốc treo đến một ít giải thưởng. Tự nhiên sẽ có ma pháp sư của dân gian, còn có tổ chức lính đánh thuê sẽ đi bắt giết...

Sau khi Đỗ Duy an ủi tướng quân Andre hai câu, lại nói:

- Ta lo lắng là .... những ma thú kia ở phương bắc đột nhiên “di chuyển” quy mô lớn vào đây....

Đỗ Duy dùng một cách diễn đạt “di chuyển” mà không có dùng “xâm phạm” bởi vì trong lòng hẳn quả thực rất khó phán đoán, rốt cuộc là bởi vì sau khi động đất mà mấy đám ma thú này hoảng sợ nên di chuyển tự nhiên, hay là bởi vì lực lượng nào đó ép buộc.

- Trừ lần đó ra, rừng rậm đóng băng còn có tiếng động hoặc là điều dị thường gì khác không?

Tướng quân Andre lắc đầu rồi nói:

- Xin lỗi ngài công tước, ta cũng không biết những điều này. Khi ta xuất phát, tướng quân Rostock đã tổ chức hai đội cảm tử, phải hai đội dũng sĩ không sợ chết tiến vào rừng rậm đóng băng đi tìm kiếm xem có động tĩnh hoặc là tin tức gì. Nhưng mà ngay sau đó ta đã xuất phát, cho nên cũng không biết rốt cuộc sau này bọn họ có phát hiện gì không. Tuy nhiên ta nghĩ....

- Nghĩ sao?

-Ta nghĩ, hàng năm trong rừng rậm đóng băng đều có một ít dong binh đoàn cùng đội ngũ mạo hiểm lặn lẽ ra vào. Còn có một số ma pháp sư có thể tiến vào rừng rậm đóng băng tìm bọn hắc để yêu cầu ma thú. Có lẽ, vào mấy ngày nay, nói không chừng sẽ có người nào khác đã ở trong rừng rậm... Trước khi đi, ta cũng đã muốn đưa ra cho tướng quân quân đoàn trưởng Rostock cái đề nghị này, đề nghị ngài ấy phát thông báo tìm kiếm hỏi thăm tin tức, xem có người từ trong rừng rậm đi ra hay không, có thể cung cấp một số manh mối có giá trị.

Đỗ Duy gật gù đầu rồi nói:

- Đây là một biện pháp chính xác.

Sau đó hắn nhìn thoáng qua tướng quân Andre rồi nói:

- Được rồi, ta thấy ngài cũng đã rất mệt, ta cho rằng đêm nay ngài đừng ngại mà mang theo những dũng sĩ này của ngài nghỉ ngơi ở nơi này một chút. Dù sao...

Andre lại lập tức lắc đầu:

-Không được! Thưa ngài công tước, cảm tạ ý tốt của ngài. Nhưng mà trước khi ta xuất phát, tướng quân Rostock ra nghiêm lệnh, yêu cầu ta nhất định phải ở trong vòng năm ngày đến đế đô. Trên công văn mà ta mang theo bên người có mệnh lệnh mà hắn tự tay ký cùng ngày hạn chế! Ta nhất định phải kịp thời tới bộ thống soái của đế đô và sau khi nhận được quân bộ tự tay ký tên xác nhận mới coi như hoàn thành nhiệm vụ... Nếu không mà nói, nếu như quá hạn mà không đến, chính là mắc phải quân pháp! Với lại chuyện này khẩn cấp, ta cũng không có thể chậm trễ, mặc dù ta mệt mỏi nhưng mà những anh em kia đã chết đi đều đang nhìn ta! Nếu như ta chậm trễ thời gian, sẽ bị dẫn vật lương tâm!

Trong lòng Đỗ Duy càng thêm kính nể đối với tướng quân Andre này, sau khi thở dài thì tìm kiếm trong lòng ngực một lát, lại lấy ra hai cái chai, đưa tới rồi nói:

- Tin tưởng là ngài cũng biết, ta đồng thời cũng là một người ma pháp sư. Đây là ma pháp dược tề mà ta chế tạo, dùng để trị liệu tình trạng vết thương, hơn nữa còn có thể làm cho người ta rất nhanh khôi phục tinh lực. Xin nhận lấy lễ vật của ta đi, cho phép ngài cùng bộ hạ uống xong, cũng có thể giảm nhẹ một phần mệt mỏi.

Dừng một chút, Đỗ Duy lại nói với Rodriguez:

- Ông đi tìm những kỵ binh hộ vệ kia của chúng ta, bảo bọn họ nhường hai mươi con ngựa tốt nhất cho tướng quân Andre và bộ hạ. Ta thấy ngựa của bọn tướng quân Andre bên ba từ xa như vậy, có lẽ sức ngựa cũng có phần không tiếp tục được nữa.

Lập tức tướng quân Andre hết sức cảm kích, tiếp nhận hai bình ma pháp dược tề của Đỗ Duy, sau đó hít một hơi thật sâu:

- Ngài công tước, đa tạ lòng tốt của ngài! Cũng thỉnh cầu ngài đừng quên hứa hẹn của ngài, sau khi trở lại đế đô có thể nói với nhiếp chính vương....

-Nhất định ta sẽ cố gắng lớn hết sức!

Đỗ Duy thề trang trọng.

Đỗ Duy mở miệng yêu cầu ngựa, những kỵ binh canh giữ kia nào dám cự tuyệt, lập tức đã lấy ra hai mươi con ngựa rồi để cho Andre và bộ hạ của hắn thay. Sau khi con người kiên cường của phương bắc này lên

ngựa, gật đầu với Đỗ Duy cũng không nói nhiều, đã thét to một tiếng, mang hai mươi kỵ binh của hắn giống như gió xuôi nam.

Áo choàng tràn đầy bụi bặm kia tung bay, lại có vẻ sáng rõ như vậy...

460. Chương 328 Thượng:đứng Đầu Bên Trái!

Sau khi tiến bước đám tướng quân Andre, Đỗ Duy còn có tâm trạng tiếp tục nghỉ ngơi ở đây sao?

Thấy phương bắc xảy ra đại sự, chỉ sợ tướng quân Andre này vừa đến để đô, lập tức sẽ gây ra sóng to gió lớn. Thời điểm như vậy, hắn vẫn có thể chậm rãi đi trên đường sao?

Đỗ Duy lập tức tuyên bố hủy bỏ kế hoạch ngủ lại, lập tức xuất phát. Chuyện này nhưng thật làm cho quân kỵ binh bảo vệ kêu khổ thấu trời. Bởi vì không ít người trong bọn họ đã sớm uống say, như vậy mà phải đi suốt đêm, chẳng phải lấy mạng của bọn họ hay sao?

Đỗ Duy nhìn đám kỵ binh giống như rác rưởi này, trong lòng không khỏi tức giận, nhìn Rodriguez nói:

-Mặc kệ bọn họ, dù sao ta cũng không cần họ tổng gì! Để bọn họ tự trở về là được rồi. Chỉ cần ông, ta cùng Joanna ba người chúng ta tự mình đi là được!

Đỗ Duy hạ lệnh này làm đám lão binh kia tuy sợ hãi trong lòng, bất quá có thể không phải chạy suốt đêm, đỡ bị khổ cực, không ít người cảm thấy trong lòng vui vẻ và thoải mái.

Ba người Đỗ Duy cùng Rodriguez lên thẳng xe ngựa. Rodriguez tự mình đánh xe cho Đỗ Duy. Joanna cùng Đỗ Duy ngồi ở trong xe ngựa.

Nhưng khi xe ngựa vừa mới ra khỏi thành, Đỗ Duy bỗng nhiên kêu lên:

-Dừng lại!

Rodriguez nghi hoặc dừng xe nhảy xuống, mở cửa xe ra.

Đỗ Duy đi ra, thở dài nói:

-Tiên sinh Rodriguez, ta nghĩ tới nghĩ lui, có chuyện phải muốn phiền toái người một chút ... Ai, chính là thật sự có chút ngưng ngừng, làm ông phải bồn ba chạy đi chạy lại."

Rodriguez bình thần cười:

-Thưa ngài công tước, nếu ta đã là thủ hạ của ngài, chuyện đó có tính là gì, xin cứ phân phó đi.

Đỗ Duy gật gật đầu:

-Thị vệ trưởng Raoen của ta, hắn là đã đi Tây Bắc mời Hussein cùng thầy của ta đến. Vốn là định mời bọn họ cùng nhau đến để đối phó với bạch hà sâu. Nhưng hiện tại ta đã thoát hiểm vậy không cần bọn họ đến đây nữa. Ta muốn mời ông lập tức đi Tây Bắc... Tốt nhất là có thể gặp được bọn họ trên đường, mời thầy ta trở về tọa trấn ở phủ công tước ở Tây Bắc đi. Tây Bắc là đại bản doanh gốc rễ của chúng ta, ở đó nhất định cần phải lưu lại một cao thủ đủ khả năng trấn thủ. Nếu không vạn nhất quân Tây Bắc nhân cơ hội làm gì đó, ta sẽ không có cách nào an tâm. Về phần ngài cùng Hussein...

Rodriguez cười:

-Thưa ngài Công tước, ngài hẳn là muốn để ta cùng với Hussein lập tức đi lên rừng rậm Đổng Băng phương bắc quan sát một chút phải không?

Đỗ Duy bị Rodriguez nói trúng tâm tư, cũng không ngưng ngừng gì mà nói thẳng ra:

-Lòng ta thật sự bất an! Ma thú động tĩnh quái dị như thế, chỉ sợ không phải dấu hiệu tốt gì! Rừng rậm Đổng Băng phương bắc rõ ràng đã xảy ra đại sự gì đó! Hơn nữa, tuy rằng quân đoàn trưởng Rostock của bạo phong quân đoàn đã phái người vào trong rừng rậm thăm dò tin tức, nhưng đám binh lính bình thường này sợ rằng khó thăm dò xa được. Người cùng Hussein hai người, dù sao đều là cường giả thánh giai, cho dù gặp phải thật nhiều ma thú cũng có năng lực tự bảo vệ mình. Hơn nữa. Ta cần chính là...

Nói tới đây, ánh mắt Đỗ Duy lóe lên:

-... Ta cần chính là... Các người dọc theo phương bắc, vượt qua Đại Viên Hồ, cứ thẳng đi lên phương bắc, thậm chí... Có thể đi đến tận cuối cùng của rừng rậm! Ông có lẽ không biết đường, nhưng Hussein nhất định biết... Bởi vì chúng ta đã từng đi qua nơi đó! Ta thỉnh cầu người, có thể đi đến tận cuối rừng rậm xem xét... Bởi vì trước đây ta từ lão Giáo hoàng kia lấy được một tin tức có thể không tốt lắm. Nếu tin tức đó là sự thật ...

Thấy Đỗ Duy trình trọng như thế, Rodriguez cũng không khỏi trở nên nghiêm túc:

-Tin tức gì?

-Nếu quả thật là đúng...

Đỗ Duy cười khổ nói:

-Chỉ sợ tai họa sau này, so với lần ma thú tàn sát bờ bãi này, càng nghiêm trọng hơn hàng trăm lần! Thậm chí có thể là nguy cơ lớn nhất với sinh tồn của toàn bộ nhân loại trên đại lục Roland!

Rodriguez không khỏi biến sắc, hần đang muốn hỏi, Đỗ Duy lại lắc đầu:

-Chuyện này nói ra rất dài, hiện tại không phải lúc. Hơn nữa... ông có thể hỏi Hussein để biết cụ thể hơn. Ta biết, hần hẳn là phải biết. Cái duy nhất ta có thể nói cho người là ở phía cuối của rừng rậm Đổng Bằng, địa phương ở cực bắc có một tấm lá chắn cho sinh tồn của nhân loại chúng ta! Đó là do thần linh xếp đặt... Nhưng mà... Quên đi, chờ ông gặp được Hussein, dọc đường hần tự nhiên có nhiều thời gian giải thích với ông.

Đỗ Duy cứ nhiên coi chuyện này nghiêm trọng như thế, làm Rodriguez không dám chậm trễ, lập tức lĩnh mệnh rời đi. Thật may sau xe ngựa cũng dắt theo hai con ngựa. Rodriguez lấy đi một con rồi liền đơn thân độc mã đi Tây Bắc.

Joanna nghe Đỗ Duy nói chuyện đáng sợ như vậy, ngồi ở trong xe không khỏi có chút không tin:

-Chuyện người nói chẳng lẽ là long tộc? Long tộc xảy ra chuyện gì sao?

Đỗ Duy cười khổ:

-Joanna, cô chắc còn nhớ thời điểm lúc cô cùng thầy đi Thần sơn của long tộc, lúc quay về, may mắn long tộc gặp chuyện nên vị tộc trưởng long tộc kia mới không tiếp tục đuổi giết các người nữa, các người mới có thể trốn trở về đúng không? Ta nói cho cô biết, lãnh địa của Long tộc ở đó là do thần linh xếp đặt, long tộc tuy rằng là kẻ địch của chúng ta... Nhưng đối với loài người mà nói, bọn chúng là một tấm chắn phòng ngự! Bởi vì lên xa hơn về phương bắc... còn có một số chủng tộc sinh vật khác!

Joanna trợn mắt, Đỗ Duy liền tùy ý giải thích vài câu, Joanna nhìn lại không chút gì kinh sợ:

-Ồ, người nói chủng tộc bị trục xuất sẽ trở về tàn sát sao? Ta thấy không có khả năng đâu. Tộc trưởng long tộc kia thật sự là vô cùng lợi hại mà!

Đỗ Duy nhìn bầu trời đêm phía bắc, thấp giọng nói:

-Chỉ hy vọng là như thế... Lại nói thật đúng là buồn cười, hiện tại lúc này ta bỗng nhiên lại hy vọng thực lực của lão rồng ra kia tốt nhất là càng mạnh càng tốt...

Đỗ Duy im lặng về tới đế đô, cũng không tạo ra phản ứng gì lớn.

Dù sao chuyện Đỗ Duy lúc trước bị Bạch Hà Sầu bắt đi chẳng có ai biết, liền ngay cả thị vệ thủ hạ ở phủ công tước của Đỗ Duy cũng không biết, chỉ biết là Đỗ Duy cùng bạn ra ngoài có việc.

Mà trên đường tuy rằng gặp Rodriguez, Rodriguez cũng không đem tin tức truyền về đế đô – truyền về đế đô cũng vô dụng, còn không bằng đi Tây Bắc cầu viện.

Cho nên, Đỗ Duy lặng lẽ trở về phủ công tước, thị vệ thủ hạ cũng chỉ là nghĩ đức ngài công tước đã làm xong việc riêng nên trở về.

Người hầu báo lại rằng sáng sớm hôm nay, trong hoàng cung có người đến truyền lệnh, nói phải mời đức ngài công tước lập tức tiến vào hoàng cung.

Đỗ Duy gật đầu.

Xem ra là tin tức tướng quân Andre mang đến đã muốn báo vào trong hoàng cung. Đỗ Duy trên theo đường cũng không có chậm trễ, chẳng qua so với tướng quân Andre đến để đô chậm mất một ngày mà thôi.

Hắn bắt chấp nghỉ ngơi, thu xếp cho Joanna... Cô gái bạo lực này, Đỗ Duy trực tiếp an bài ở cùng với tiểu thư Nicole là xong.

Đỗ Duy nhanh chóng thay đổi quần áo, rồi lập tức đi vào trong hoàng cung gặp nhiếp chính vương.

Lần gặp hoàng tử Thần này, không có nhàn nhã như ở hoa viên lý lần trước. Đỗ Duy được người hầu dẫn thẳng vào một đại sảnh được bố trí cực kỳ trang trọng.

Thời điểm hắn đi vào đã thấy hai khuôn mặt quen thuộc, một là đế quốc tài chính đại thần - nhớ ngày xưa, Đỗ Duy xem chút đã định hôn sự với cháu gái vị tài chính đại thần này. Thế nhưng sau lại đổi thành cậu em Gabri của mình.

Mà người kia là từ lúc chính biến ở đế đô vẫn ru rú ở trong nhà “Cáo ồm” đã suốt nửa năm, hầu tước Rabosil, tể tướng đương nhiệm của đế quốc.

Ngoài ra còn có vài vị thống soái đại lão của quân đội, kể cả vị quân vụ đại thần trên danh nghĩa hiện là nhân vật Thống soái số một của quân đội, một vị tướng quân già cả- Đỗ Duy nhớ tên lão hình như là Hughes. Trước kia khi người cha bá tước Raymond của mình là nhân vật số hai trong quân đội đế quốc, nghe nói không hợp với lão già này lắm, nên hai bên cũng hiếm khi qua lại.

461. Chương 328 Hạ: Đứng Đầu Bên Trái!

Lão già này nhậm chức ở quân đội đế quốc hơn bốn mươi năm... Nghe nói có rất nhiều thủ hạ trong quân đội. Tuy thế, Đỗ Duy vô cùng khó chịu với lão này.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nghe nói, năm đó chính là lão già mắt mờ này đã đề bạt Ruga, hiện tại là quân đoàn trưởng quân Tây Bắc!

Chuyện này không thể không nói là nét bút hồng lớn nhất trong cuộc đời chính trị của lão!

Hơn nữa, hạ lệnh bãi miễn tướng quân Ron Patton 250 cũng do lão ký tên.

Làm cho Đỗ Duy ngoài ý muốn chính là Camille Ciro thống lĩnh sở trị an ở đế đô lại cũng ở trong này - theo lý thuyết thì việc ở phương bắc chẳng liên quan gì với sở trị an ở tận đế đô.

Chẳng lẽ... Đỗ Duy giật mình, xem ra là nhiếp chính vương muốn đề bạt Camille Ciro!

Có bối cảnh quân đội trong phái hệ của nhiếp chính vương cũng chỉ có Camille Ciro này. Hắn nguyên bản là nằm vùng ở trong thuộc hạ của đại hoàng tử, nhậm chức trong vương thành quân cận vệ, sau lại đảm nhiệm thống lĩnh sở trị an đế đô, cũng là quân chức.

Xem ra trường hợp như vậy, đưa hắn tới tham gia hội nghị, hơn phân nửa là một tín hiệu mà hoàng tử Thần phát ra, vị quý ngài Camille Ciro này, chỉ sợ ít ngày nữa sẽ thăng chức, tiến vào thống soái bộ trong quân đội!

Thời điểm Đỗ Duy đi vào, phát hiện ra không khí nơi này khẩn trương dị thường. Thấy nhiếp chính vương hoàng tử Thần ngồi dựa ở chiếc ghế trên cao. Không thể nhìn rõ vẻ buồn vui trên mặt, hắn chỉ môi mím thật chặt, chỉ có những người quen thuộc với hắn như Đỗ Duy mới có thể biết được thói quen đó. Lúc này vị nhiếp chính vương diện hạ tuy rằng trên mặt không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng thực không còn kiên nhẫn, đang rất tức giận!

Về phần vị tể tướng Rabosil trên danh nghĩa kia, Đỗ Duy đã gặp lão già này vài lần, chẳng qua từ sau khi chính biến, lão cơ bản đã lui về tuyến hai, chỉ sợ sau không bao lâu, vị trí tể tướng của lão sẽ thay đổi do người khác ngồi.

Lão sở dĩ còn có thể chống đến hiện tại là bởi vì những người dưới tay mà hoàng tử Thần tín nhiệm nhất, theo lực ảnh hưởng cùng kinh nghiệm mà xem, thì thật sự không có ai có trọng lượng để làm tể tướng cả. Danh khí nói đến lớn nhất, tự nhiên là Đỗ Duy... Bất quá sợ rằng Đỗ Duy danh khí có lớn nữa, nhưng nếu đem một thiếu niên miễn cưỡng mới đủ mười sáu tuổi đẩy lên làm tể tướng để quốc, người khác nhất định sẽ cho rằng nhiếp chính vương bị điên!

Cho nên thái độ nhiếp chính vương đối với vị tể tướng này, vẫn là rất tôn trọng. Tuy nhiên quyền lực chân chính đã thu về toàn bộ. Hiện nay trong tay vị tể tướng này không có thực quyền gì. Bất quá lão già Rabosil sống cả đời trong quan trường này phảng phất là một người rất sáng suốt, sớm hiểu rõ hoàn cảnh của mình, cho nên lão từ sau lúc chính biến, đã cực kỳ biết điều, cáo ốm nghỉ ngơi gần một năm ở nhà.

Xem ra, lão đại khái đã quyết định chủ ý, thành thật ngồi ngao ở vị trí này, đợi khi nhiếp chính vương tìm được người thay thế thích hợp, là lão có thể buông bỏ trọng trách, trực tiếp về quê nhà dưỡng lão hưởng phúc.

Chẳng qua, việc lớn như thế này, dù chỉ là trên danh nghĩa hoặc cần kinh nghiệm của lão thì hoàng tử Thần cũng phải mời lão tới.

Nhưng xem ra vị lão tể tướng này, cũng giống như hoàng tử Thần, ngồi dựa ở trên ghế, thân mình già nua tựa hồ còn có chút yếu mệt, hai mắt nửa khép nửa mở, một dạng cao thâm mịt mịt, lại ngậm miệng thật chặt.

Ở đây thật ra vị lão đầu tài chính đại thần kia lại có vẻ mặt kích động, nét mặt già nua đỏ lên, xem bộ dạng tức giận đến mức râu tóc đều dựng đứng lên, ánh mắt trợn tròn. Lão nhân lớn tuổi như vậy mà lại xấn cả tay áo lên, bộ dáng giống như chuẩn bị đánh nhau một trận với ai đó.

Tranh cãi cùng với tài chính đại thần, không phải ai khác mà đúng là vị lão tướng quân Hughes đại lão trong quân đội kia.

Lại nói, năm xưa Đỗ Duy cũng từng ngẫu nhiên nghe được phụ thân bá tước Raymond cùng chú thị vệ trưởng Alfa nhắc tới lão già này. Kỳ thật lão Hughes này thật ra cũng không phải người xấu gì, chỉ là tâm tư danh lợi thật sự quá nặng.

Hắn cả đời trong quân ngũ, hiện tại đều đã đến gần bảy mươi tuổi, lại trì hoãn không chịu về hưu, gắt gao giữ chặt chiếc ghế này... Kỳ thật ai cũng biết, trong lòng lão thật ra có một cái nguyện vọng, hy vọng trước kia về hưu, có thể đạt được sắc phong “Nguyên soái”, lúc về hưu cũng rạng rỡ tổ tông!

Bất quá sắc phong “Nguyên soái” là có thể tùy tiện liền được phong sao? Trong lịch sử Đế quốc, trừ phi là quân công cái thế đương thời, vì đế quốc mở rộng lãnh thổ thật lớn, là đại công thần đứng đầu công lao hãn mã mới có thể được trao tặng hàm “Nguyên soái”.

Tỉ như vị tổ tiên của gia tộc Rowling kia, có thể nói giang sơn toàn bộ vương triều Augustine, đều là do hắn lẫn lộn mà có, cuối cùng mới được phong hàm Nguyên soái.

Hiện tại trên đại lục không có chiến sự gì lớn, lão đầu nhân này, cho dù vất vả cả đời, thật sự cũng không có công lao kinh thiên địa quỷ thần sợ gì... Nếu được phong Nguyên soái, thật sự có chút miễn cưỡng.

Bất quá trong đầu lão đối với ý niệm này không hề tiêu tan. Bao nhiêu năm như vậy vẫn đau khổ kiên trì cương vị, chờ đợi cơ hội...

-Tăng cường quân bị, tăng cường quân bị! Đám người trong quân đội các người cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện tăng cường quân bị!!! Nhưng tiền đâu!

Tài chính đại thần phần nộ quá lớn:

-Quân đội kèn càng! Đế quốc nuôi trăm vạn quân phòng thủ địa phương, đám quân đội này chẳng lẽ không thể sử dụng hay sao!! Còn muốn tăng cường quân bị!! Chẳng lẽ dự toán quân phí hơn một ngàn vạn đồng vàng hàng năm từ bộ tài chính, nuôi dưỡng đám quân phòng thủ địa phương này mà không thể sử dụng hay sao? Vừa có việc đã nói quân lực không đủ! Quân lực không đủ!!! Nếu như vậy, chi bằng trước tiên đem đám quân phòng thủ địa phương xoá bỏ đi!! Còn về quân phí, ta nói cho người biết, không có! Không có là không có!! Mồm miệng đã là một trăm vạn!! Hughes, người có biết một trăm vạn đồng vàng là một cái

khái niệm gì không! Là thu nhập một năm của cả một tỉnh!! Một trăm vạn? Hiện tại tài chính bộ không có!! Năm nay phía nam gặp tai họa tuyết rơi, đã phải bỏ ra hai trăm vạn! Hơn nữa tuyết tai phía nam ảnh hưởng đến thu nhập của vài tỉnh!! Tổn thất bây giờ còn chưa có tính ra xong!!! Hơn nữa thao diễn mùa xuân vừa mới xong, quân phí chi ra đã muốn vượt quá rất nhiều! Hiện tại người lại muốn tăng cường quân bị!! Người muốn dùng quân, vậy thì dùng luôn đám quân phòng thủ địa phương này đi là đủ lắm rồi!!

Đại lão Hughes bị nói vậy cũng cáu lên:

-Nói thừa! Cái ta muốn chính là quân đoàn chủ chiến! Đám quân phòng thủ ở địa phương có tác dụng gì! Người chẳng lẽ không biết, tình huống hiện tại ở phương bắc là cái gì sao! Người...

-Ta sao lại không biết!!

Tài chính đại thần gân cổ nói:

-Người nói quân phòng thủ vô dụng! Vô dụng gì mà hàng năm cần nhiều quân phí để nuôi như vậy! Vô dụng liền cắt bỏ đi!! Cắt bỏ xong, ta tự nhiên có tiền cho người đi thành lập cái gì mà chủ chiến quân đoàn của người!! Thật đáng bỏ đi... Người chẳng lẽ không biết tình hình tài chính hiện tại của đế quốc cấp bách thế nào sao!!!

Thấy hai đại trọng thần đế quốc cư nhiên xắn tay áo lên như vậy, Đỗ Duy không khỏi ngẩn người. Hiện tại hai vị này, hẳn còn uy nghi của đại lão trọng thần gì đó sao?

Nhưng Camille Ciro dù sao cũng là có chút giao tình với Đỗ Duy, nhìn thấy Đỗ Duy tiến vào, liền nhẹ nhàng lôi hẳn, thân mật cười rồi thấp giọng nói:

-Đừng ngạc nhiên. Trường hợp như thế này, ta ở đế đô...hàng tháng đều nhìn thấy vài lần? Hai vị đại lão này là cãi nhau cả đời... Chúng ta sớm đã thành thói quen rồi.

Nhiếp chính vương liếc nhìn Đỗ Duy một cái. Khóe miệng mím chặt của hắn rốt cục hơi chút giãn ra, ánh mắt nhìn thẳng Đỗ Duy, ậm ừ vài cái. Hắn vừa ho khan như vậy, hai lão gia đang cãi nhau kia đều vội ngậm miệng lại, tự bước lui ra phía sau.

-Đỗ Duy. Người rốt cục đã đến.

Nhiếp chính vương cười tươi như gió xuân:

-Đến đây đến đây. Hội nghị thế này, người là tham gia lần đầu tiên đi. Ngồi xuống, ta đang muốn nghe ý người một chút.

Nói xong hắn quát lớn:

-Người đâu, mang bàn ghế đến cho đại công tước Tulip.

Lời hắn vừa thốt ra, mọi người đều không khỏi ngẩn người!

Điện phủ này, nguyên bản chỉ còn có vài cái ghế ở phía dưới chỗ ngồi hoàng đế của nhiếp chính vương, nhưng làm gì còn có ghế nào trống đâu.

Bất quá nếu nhiếp chính vương đã lên tiếng, tự nhiên người hầu lập tức tiến vào, chốc lát một chiếc ghế dựa cực kỳ tinh mỹ đẹp đẽ đã được mang vào, chuẩn bị đặt xuống...

Nhiếp chính vương cười cười:

-Đặt gần vào ta một chút.

Bốn người hầu lại cố gắng bẻ ghế đặt lên trên một ít.

-Gần thêm chút nữa. Đặt xa ta như vậy làm gì.

Nhiếp chính vương tựa hồ có chút bất mãn.

Bốn người hầu nhất thời hiểu ý, vội vã gắng sức bẻ ghế đặt lên trên nữa. Rốt cục Nhiếp chính vương lộ ra một nụ cười hài lòng: -Tốt lắm, ở ngay nơi đó đi. Đỗ Duy, mau ngồi xuống, cùng ta nghe sự việc này.

Nói xong hắn chỉ vào ghế dựa...

Toàn trường lặng ngắt như tờ!

Bởi vì vị trí của chiếc ghế này...

Tuy rằng Đỗ Duy là công tước, là một đại lĩnh chủ ở một tỉnh Tây Bắc, nhưng dựa theo kinh nghiệm, theo tuổi tác, ở đám người hiện đang ở trong điện phủ này, hẳn tuyệt đối không lên hàng đầu được.

Nhưng vị trí của chiếc ghế này...

Nguyên bản Tể tướng Rabosil đương nhiệm của đế quốc ngồi ở vị trí đứng đầu bên trái, mà vừa rồi dưới yêu cầu của nhiếp chính vương, chiếc ghế này của Đỗ Duy lại ở trên lão Tể tướng!

Vị trí đầu tiên ở bên trái!

Căn cứ truyền thống của đế quốc... Đây là, vị trí của Tể tướng?!

Đối mặt với nụ cười mỉm của nhiếp chính vương, trong lòng Đỗ Duy bỗng nhiên có chút bất an. Hắn trong lòng cười khổ, nhìn chiếc ghế kia, giống như trên ghế lúc này có một mũi đinh dựng thẳng ở đó vậy.

Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Đỗ Duy hít vào một hơi thật sâu, mạnh mẽ đi tới, sau đó giống như trên người mang theo vật nặng ngàn cân, chậm rãi ngồi xuống.

Mà ngay lúc đó, Lão Tể tướng Rabosil ngồi ở vị trí bên dưới sát cạnh Đỗ Duy, nguyên bản ánh mắt híp lại, bỗng nhiên khê hé ra, cẩn thận liếc nhìn Đỗ Duy một cái. Đôi mắt già nua đục ngầu thoáng hiện lên một tia dị sắc rồi lập tức biến mất, lại neho mắt lại, biến thành bộ dáng lão già nửa thức nửa ngủ như trước kia.

Mọi người nhìn Đỗ Duy, lại nhìn nhiếp chính vương, nhất thời đều có chút cổ quái. Nhưng thật ra nhiếp chính vương hoàng tử Thần vẻ mặt lại vô cùng thoải mái, giống như không chút minh bạch thâm ý trong ánh mắt mọi người vậy. Hắn mỉm cười nói:

-Nói tiếp tục đi. Tài chính đại thần, cả lão tướng quân Hughes nữa, mời hai vị tiếp tục đi. À, nhưng mà lúc hai vị nói chuyện không được quá lớn tiếng, nếu không lại đánh thức ngài tể tướng đang ngủ mơ của chúng ta đây.

Hắn giống như đang đùa, nhưng thời điểm này, còn có ai dám cười? ?

Một đám đều im bất như ve sầu mùa đông, ngay cả tài chính đại thần cùng lão tướng quân Hughes, cũng đều rụt đầu, thành thành thật thật lui ra phía sau, nhìn hoàng tử Thần.

-Ồ, không ai nói sao?

Hoàng tử Thần cười nhạt:

-Thế cũng tốt, ta xem các ngài nói nửa ngày như vậy, cũng có thể mệt mỏi. Hiện tại liền cùng nhau nghe một chút ý của đại công tước Tulip đi.

462. Chương 329 Thượng: Trên Đại Điện

Hắn muốn làm sao? Đem mình nướng trên bếp sao?

Ủng hộ tài chính đại thần, sẽ đắc tội với quân đội, ủng hộ quân đội tăng cường quân bị, thì lại đắc tội với tài chính đại thần.

Ở trong đại điện, vào thời điểm tất cả mọi người giương mắt nhìn Đỗ Duy, bỗng nhiên hắn lại cười tủm tỉm rồi chậm rãi đứng lên - chết tiệt, còn chưa ngồi ấm chỗ.

-Điện hạ.

Đỗ Duy cười tươi như hoa, tuy nhiên trong ánh mắt lại lóe ra một vẻ giảo hoạt:

-Các vị ngồi ở đây đều là trọng thần đế quốc, ta chẳng qua chỉ là một vị lĩnh chủ vùng biên cương mà thôi, tuổi lại ít, sao có thể có cao kiến gì chứ? Dù vậy..

Hắn nói tới đây, dường như cố ý dừng một chút, sau đó mới thấp giọng cười nói:

-Ta thấy thực ra đức ngài tể tướng vẫn còn ngồi vững lắm... xem ra ngài Rabosil đã có định liệu trước rồi. Điện hạ, sao chúng ta không để đức ngài tể tướng nói đi? Lấy kinh nghiệm phong phú của tể tướng, có lẽ là có biện pháp rất tốt gì đó.

Hắn nhẹ nhàng nói hai câu, liền đem quả bóng đá sang cho lão tể tướng đang trong bộ dáng đứng dừng ở bên cạnh.

Mặc dù hắn đưa củ khoai lang phồng tay này sang cho lão Rabosil. Tuy nhiên xem ra lão tể tướng này tựa hồ cũng không tức giận, ánh mắt vốn đang nửa mở nửa nhắm của lão rốt cục chậm rãi mở ra, phảng phất còn liếc nhìn Đỗ Duy, trong ánh mắt kia lại không có gì bất mãn, ngược lại lại hiện lên một tia tán thưởng.

Uhm... tên nhóc con này, được sủng ái quang vinh như thế, mà vẫn hiểu đạo lý không nên chơi nổi, biết giấu tài năng... xem ra đích thật là một cái nhân tuyển không tồi đó... nhưng nhiếp chính vương điện hạ ơi, người lựa chọn người này, vẫn không khỏi hơi ít tuổi một chút.

Thôi... hãy để cho ta vì vương triều Augustine, cống hiến lần cuối cùng vậy.

Hoàng tử Thần nghe thấy lời của Đỗ Duy, chỉ mỉm cười, trong ánh mắt không khỏi có ý hài lòng.

Thật ra chuyện này đích thật là một phép thử, cũng là một cái khảo nghiệm. Nếu Đỗ Duy thật sự nghe xong lời hắn, liền dám can đảm đồng ý đi ra nói tài chính đại thần và đại lão số 1 quân đội kia ai đúng ai sai... vậy mới là biểu hiện thật ngu xuẩn! Bất luận danh tiếng người như thế nào nổi bật, bất luận người thiên tài cỡ nào... ở tại đây, quan trọng nhất chính là sự từng trải!

Dù là người đúng, dù người rất thông minh, nhưng là có những người, những việc, dưới tình huống người chưa từng trải đủ, liền tuyệt không nên tham dự! Bởi vì người tham dự không nổi!

Lấy lùi thành tiến... xem ra tên nhóc này hơn một năm nay ở tây bắc rèn luyện cũng không tồi đâu.

Vốn thấy Đỗ Duy tuổi còn trẻ, hơn nữa vừa vào đã được nhiếp chính vương an bài ngồi ở vị trí “đứng đầu bên trái” hẳn cảm nhất kia, cho dù mỗi người đều biết vị thiếu niên công tước này đang được hưởng vinh quang tột đỉnh, nhưng mà kiểu “nhảy vọt” như thế cũng sẽ làm mấy lão già này bất mãn trong lòng, khó tránh khỏi sinh ra vài phần bất bình, may mắn Đỗ Duy không lớn mật nói gì cả. Kiểu thuận nước đẩy thuyền như vừa rồi của Đỗ Duy đem việc đẩy sang người lão tể tướng, mọi người bên ngoài nghe xong, nhưng lại không trách cứ Đỗ Duy giảo hoạt, ngược lại trong đầu đồng thời cùng nghĩ:

-Tên nhóc xỉ mũi chưa sạch này coi như cũng biết cách ứng xử đấy!

-Ừm, vậy mời ngài tể tướng nói ý kiến của ngài đi.

Nhiếp chính vương cười tủm tỉm nhìn về phía lão Rabosil vẫn ngủ gà ngủ gật.

Lão Tể tướng đầu tiên là ho khan lên vài tiếng già nua. Lão cả đời trong chốn quan trường, từng trải qua hơn mười năm hoàng đế Augustine VI tại vị, sinh ra trong đại gia tộc, dựa vào từng trải và kinh nghiệm, cùng với thể lực của gia tộc mới bước từng bước một leo lên đến vị trí Tể tướng này.

Hoàng đế Augustine VI cũng không phải một vị quân chủ dễ hầu hạ, phục vụ vị hoàng đế thích làm những việc đao to búa lớn này, công việc rất là không dễ dàng, thường thường bởi vì thần tử không thể thỏa mãn hư vinh quá độ của quân chủ, quá lãng phí quốc lực, còn có một ít yêu cầu không thực tế, đến cuối cùng đều có kết quả trầy trật, ví dụ như vị tài chính đại thần tiền nhiệm...

Tuy nhiên địa vị tể tướng của lão Rabosil vẫn vững như thái sơn! Các nhân vật cấp đại lão các bộ trong lúc hoàng đế Augustine VI tại vị, không biết thay đổi bao nhiêu lần, mà lão Rabosil này, đã đặt móng trên ghế tể tướng suốt 20 năm rồi!

Quan trọng hơn chính là lão cũng không phải cái loại người một mặt nịnh vua, một mặt gièm pha người khác. Lão luôn có thể rất thông minh tìm được lối thoát trong các mâu thuẫn, nhẹ nhàng vận dụng các kỹ xảo chính trị đến để điều tiết các mâu thuẫn sâu sắc. Lão cũng không phải loại người ngu ngốc vì để thỏa mãn hoàng đế thích làm lớn mà hoàn toàn ôm lấy chân hoàng đế. Sự thật là trong quan trường đế quốc, danh vọng đánh giá đối với vị lão rể tướng này lại hẳn là tương đối tốt.

-Nãy giờ Tể tướng không nói gì, chúng ta còn tưởng rằng ngài đang ngủ.

Hoàng tử Thần còn đưa đẩy thêm một câu.

Lão tể tướng cười cười, miễn cưỡng đứng lên, thân hình già nua nhìn qua rất yếu đuối, tuy nhiên nụ cười lúc này của lão lại hiện rõ phong thái thông dong của một vị chính khách lão thành!

-Điện hạ.

Rabosil mỉm cười nói:

-Xin thứ lỗi cho sự im lặng vừa rồi của ta... Bất quá, vừa rồi ta như vậy vì một mực lo lắng hai vấn đề.

-Là những vấn đề gì?

Lão già này dựng hai ngón tay lên: “Một cái là ‘cấp bách’, một cái là ‘từ từ’.”

Lão thông dong xoay người hướng về phía tài chính đại thần cùng lão tướng quân hưu tư, khẽ cong người nói:

-Như ta thấy, hai vị nói đều có lý cả. Vì đại sự của quốc gia, tài chính cũng cần, quân vụ cũng cần, không có ai sai cả. Chỉ có điều, công việc mình không phải đúng sai, nhưng lại có sự nhanh chậm khác nhau.

Lão già này vừa mở miệng, vì hấn làm Tể tướng những hai mươi năm, mặc dù gần đây dần dần ẩn giấu, bất quá vẫn còn rất có phân lượng. Lão vừa nói, các đại nhân vật có sức nặng phía dưới đều không nói gì, im lặng cung kính nghe lão già này.

-Trước tiên là nói về đề nghị của tài chính đại thần... vấn đề về chiến đấu lực của quân phòng vệ ở các địa phương. Ừm, chúng ta phải hiểu rõ có một số việc, có thể dùng dao sắc chặt dây rối, nhưng có những vấn đề không phải ngày một ngày hai là có thể giải quyết được! Vấn đề rối ren của quân đội thủ hộ các địa phương vẫn làm đế quốc đau đầu hơn mười năm thậm chí là vài chục năm. Chiến đấu lực thấp đi. Đúng vậy, số lượng quá mức lớn, cũng đúng, quân phí quá mức lãng phí, cũng rất đúng.

Lão nhìn thoáng qua lão tướng quân Hughes tựa hồ đang muốn cãi lại, không đợi đối phương kịp nói, liền nói tiếp:

-Hughes, ông bạn già của ta. Những chuyện đó trước không cần phản bác, bởi vì đó đúng là sự thật. Đường nhiên... ta cũng không tán thành khai đao lúc này với đám quân phòng thủ khổng lồ ở các địa phương. Dù sao bây giờ cũng không phải thời cơ tốt! Chúng ta vừa trải qua nhiều chuyện. Đế quốc còn chưa ổn định, quan trọng nhất chính là lãnh thổ rộng lớn của đế quốc cần phải có rất nhiều quân trấn thủ. Vấn đề này phải chậm rãi giải quyết, cho dù muốn giảm quân, cũng là một quá trình rất lâu dài.

463. Chương 329 Hạ: Trên Đại Điện

Sắc mặt của lão Hughes có chút phức tạp, lúc lắc đầu, rốt cục không nói gì cả.

-Tiếp theo... nói đến phương bắc. Tình huống của Bạo Phong Quân Đoàn là việc gấp! Không thể chậm trễ. Quân lực không đủ là một sự thật không thể phủ nhận.

Rabosil lại nhìn thoáng qua tài chính đại thần:

-Thôi nào, Maldini, ngài cũng không cần phản bác đâu. Ta cho rằng biện pháp ‘điều quân phòng vệ ở địa phương lên phương bắc’ của ngài là một biện pháp rất ngu xuẩn. Lực chiến đấu của Bạo Phong Quân Đoàn phương bắc là quân đoàn đứng đầu trong quân đội! Nếu ngay cả bọn họ cũng ngăn trở không được đám ma thú chết tiệt này... Ô, thật xin lỗi. Bệ hạ, cách nói của ta có chút thô lỗ, hơi làm mất thân phận...

Lão nói rất bình tĩnh thông thả, nhưng ánh mắt Đỗ Duy lại bỗng nhiên sáng lên!

Bởi vì trong câu lão già này vừa nói xong. Lão xưng hô với Hoàng tử Thần, phảng phất là nhằm lẫn do thói quen cũng được, là cố ý cũng được... hấn xưng hô, bất thành linh, liền từ điện hạ biến thành “bệ hạ”!

Đối với xưng hô này, Hoàng tử Thần tựa hồ không phát hiện ra, hoặc có lẽ...

“Nếu cả Bạo Phong Quân Đoàn cũng đều không ngăn trở được đám ma thú này, vậy chúng ta có lý do gì để tin được đám quân phòng thủ địa phương đó có thể làm được tốt hơn so với Bạo Phong Quân Đoàn vô

cùng thiện chiến kia? Maldini, ông bạn già của ta, ta hiểu lo lắng với vấn đề tài chính của ngài. Trên thực tế, ta cùng cùng quan điểm với ngài. Nhưng ngài phải biết rằng... ở phía nam của Bạo Phong Quân Đoàn, chính là thổ địa rộng lớn phương bắc của đế quốc! Nếu phương bắc rối loạn, vậy năm sau... không, không cần chờ đến năm sau, tài chính thu vào ngay mùa xuân năm nay cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn! Cho nên, vì lo lắng đến vấn đề tài chính, thì người càng phải lo lắng đến vấn đề nếu chúng ta không tăng cường lực chiến đấu của Bạo Phong Quân Đoàn phương bắc, vậy một khi lá chắn ở phương bắc đó của chúng ta mất đi... Vậy, phương bắc sẽ rối loạn, tài chính thu vào còn tổn thất lớn hơn nữa! Thưa mọi người, đây là một cái cửa ải rất khó! Ta nghĩ không ra biện pháp mười phần hoàn mỹ nào cả. Nhưng chúng ta có lẽ có thể cân nhắc lợi hại, sau đó chọn một cái vấn đề quan trọng hơn, ‘cấp bách’ hơn để giải quyết, còn những điểm có hại tạo ra, chúng ta không ngại chịu đựng một đoạn thời gian.”

Đỗ Duy nghe xong, trong lòng không khỏi thở dài...

Cẩn thận chặt chẽ, cẩn thận chặt chẽ thế này sao.. đây có phải là kinh nghiệm trên quan trường cả một đời của một lão chính khách hay không? Ăn nói cứng mềm vừa phải, lại không đắc tội với bất kỳ bên nào... Lão rõ ràng là vừa chỉ trích tài chính đại thần cùng với quân vụ đại thần, rồi lại đồng thời ủng hộ cả hai người... cuối cùng lại uyển chuyển biểu lộ lập trường của lão.

Một phen nói năng như vậy, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào thông minh không thôi mà có thể làm được cái này dựa vào chính là kinh nghiệm! Hơn nữa còn cần thêm địa vị và sự từng trải! Trong lòng nhiều người ở đây, có lẽ danh tiếng Đỗ Duy bây giờ so với lão già này muốn phải lớn hơn nhiều, nhưng nếu hắn nói ra những lời này, chỉ sợ ngược lại sẽ chọc giận đến hai vị đại lão kia, cho dù người khác nể mặt Hoàng tử Thần, không dám phản bác ngay, nhưng trong lòng họ chỉ sợ cũng sẽ cười nhạo Đỗ Duy “không biết trời cao đất rộng”.

Cũng chỉ có lão Tể tướng này, với sức ảnh hưởng và uy vọng hai mươi năm qua của lão, nói ra, cho dù là chỉ trích tài chính đại thần và quân phương đại lão, nhưng hai lão này cũng chỉ có thể nhận, không tiện phản đối - những lời này, thay đổi một người khác nói ra, cũng tuyệt đối không có chỗ dựa vào loại uy vọng và từng trải như vậy của lão Tể tướng này!

-Nói như vậy, người tán thành tăng cường quân bị ?

Nhiếp chính vương cười hỏi.

-Không, điện hạ, ta không tán thành ‘tăng cường quân bị’. Bất quá ta cho rằng, chúng ta có thể làm một số điều chỉnh thích hợp. Đề nghị của đối với mọi người là, việc này, nên chia làm ba bước mà làm! Bước đầu tiên, chúng ta có thể từ vương thành quân cận vệ, điều hai sư đoàn lập tức lên phương bắc! Bước thứ hai, có thể tiến hành đồng thời với bước đầu tiên, là hạ lệnh phương nam quân đoàn đồn trú tại phía nam ao đầm, điều một sư đoàn đến bổ sung cho vương thành quân cận vệ! Còn bước thứ ba chính là chiêu mộ binh lính mới! Bất quá đám lính mới chiêu mộ này cũng chỉ dùng để bổ sung cho phía nam quân đoàn thôi. Hơn nữa, ý tứ của ta là, lần chiêu mộ này phải tiến hành dựa trên tiêu chuẩn chiến đấu của chủ lực quân đoàn, hơn nữa số lượng không phải hai sư đoàn, mà là bốn! Đồng thời... ta cũng đề nghị, tước giảm một phần quân phí năm tới của quân thủ bị địa phương, hơn nữa, chúng ta có thể tiến hành một ít điều chỉnh.

Hoàng tử Thần suy nghĩ chốc lát, lẩm bẩm nói:

-Điều hai sư đoàn của vương thành quân cận vệ lên phương bắc... Tể tướng, nếu làm như vậy, có thể hay không có chút mạo hiểm? Tây bắc...

Nhắc tới đề tài nhạy cảm “tây bắc” này, mỗi người đều trầm mặc, nhất là quân phương đại lão tướng quân Hughes, sắc mặt càng có chút khó coi. Dù sao, năm đó chính là hắn đã cực lực đề cử Ruga của quân đoàn tây bắc. Chuyện này cơ hồ là một vết đen không thể tẩy rửa trong cuộc đời chính trị của lão.

Mặc dù theo Đỗ Duy thấy điều này cũng không phải lỗi của lão. Dù sao Xích Thủy Đoàn - học trò của Đại Tuyết Sơn Vu Vương, thật sự không phải là một người bình thường! Hắn có thực lực mạnh mẽ, hơn nữa lại thông minh tài trí, thế nào cũng đều có thể bộc lộ ra, nên không thể hoàn toàn trách tội vị lão thần quân phương này được.

-Cho nên, ta cho rằng, đây là một quyết định cần dũng khí mới làm được.

Một câu nhẹ nhàng này của lão rể tướng, phảng phất lại có trọng lượng rất lớn.

-Một quyết định phải cần dừng khí...

Hoàng tử Thần gật gù đầu, một lát sau, hần mới phảng phất cười cười:

-Ừm, không tồi, chuyện này đích xác cần dừng khí. Bất quá, gia tộc Augustine của ta cho tới bây giờ đều không thiếu dừng khí! Vương thành quân cận vệ, dù thiếu đi hai cái sư đoàn, chẳng lẽ phải sợ Tây Bắc sao? Huống chi... trong một thời gian ngắn, ta nghĩ, ở tây bắc của chúng ta còn có một vị đại công tước Hoa Tulip vang danh thiên hạ này trấn áp!

Hần cuối cùng liếc mắt nhìn Đỗ Duy.

464. Chương 330 Thượng: Mượn Cớ Lấn Tới

-Điện hạ, điều động từ quân cận vệ của hoàng thành thì thần không có ý kiến. Thần cũng tin rằng những binh sĩ dũng cảm có thể trấn giữ được đế đô. Nhưng mà điều động từ quân đoàn Phương Nam ..... Thừa điện hạ, tình trạng của quân đoàn Phương Nam, mọi người đều đã biết. Từ trước đến nay, bao năm qua, mỗi lần đế quốc mở rộng hải quân, cũng đều điều động binh lực bổ sung từ quân đoàn Phương Nam, đến ngày hôm nay, quân đoàn Phương Nam thật ra chỉ còn là một cái giá rỗng, nếu lần này lại điều động một sư đoàn nữa đi thì .....

-Vậy thì để cho binh sĩ từ hải quân ‘chuyển về lục quân’ !!

Câu nói này Nhiếp chính vương cho thấy hần rốt cuộc cũng đã hạ quyết tâm!

Chuyển về lục quân ư?

Từ ngữ mới mẻ này, khiến cho mọi người chấn động!

Gần hai mươi năm nay, chiến lược quân phương của Đế quốc là trọng hải khinh lục, đây đã là sự thật được công nhận!

Chiến thuyền càng đóng càng lớn, hải quân mở rộng rồi lại mở rộng, viễn chinh Nam Dương rồi lại viễn chinh .....

Tuy nhiên thu hoạch của những cuộc viễn chinh lại càng ngày càng ít hơn. Nhưng mà rốt cuộc thì mỗi lần cũng gọi là có thu lợi. Ngay cả tài chính đại thần, cũng không thể không thừa nhận, viễn chinh là có thể đem đến lợi ích cho Đế quốc. Chỉ cần đừng có hao dân tốn của làm cái lễ điển mừng công và nghi thức khai hoàn long trọng là được.

Lão tài chính đại thần không phải là phản đối nghi thức khai hoàn, nói thế nào thì đây cũng là một loại vinh dự đối với chiến sĩ viễn chinh. Nhưng mà, khư khư chỉ vì một loại hình thức huy hoàng, động đến là chiếm dụng hết mấy trăm dặm vận hà, phát động mười mấy vạn công nhân đi vận chuyển, hao phí mấy trăm vạn đồng vàng .....cách làm như thế này. Thì thật là quá ngu xuẩn rồi.

Trong lòng mọi người, đối với việc viễn chinh Nam Dương, vẫn còn lưu giữ một loại khoái cảm. Nói thế nào thì viễn chinh bao nhiêu năm rồi. Chỗ tốt mà nó mang lại, đã để lại sâu đậm trong lòng mọi người một cái “hư vinh”!

Ngay cả cha của Đỗ Duy, bá tước Raymond, một người tinh minh tài năng thật ra cũng không hề phản đối việc viễn chinh Nam Dương. Chỉ cảm thấy “nên đem số lần viễn chinh giảm đi chút, cẩn thận tính toán tốt khoảng cách thời gian”. Nói một cách đơn giản nhất là: nuôi béo rồi mới giết

Nhưng cách “chuyển về lục quân” này của hoàng tử Thần. Nước đi này, đã vượt xa ngoài tầm dự liệu trong lòng mọi người rồi!!

Đối với ông chủ quân phương Hughes mà nói thì mỗi một chi quân đội đều là mệnh căn của ông ta. Triệt thoái bất kì một chi quân đội nào, đối với quân phương cũng là cực không nguyện ý .....hần vừa nghe lời này lập tức biến sắc. Đang muốn lớn tiếng phản đối, lại cảm thấy bên cạnh bắn tới một ánh mắt, chính là lão rể tướng Rabosil.

Trong mắt của Rabosil ẩn chứa sự cảnh cáo và khuyên can. Lão Hughes phát lạnh trong lòng. Biết đây là lão tể tướng ám chỉ mình. Bây giờ tuyệt đối không nên phản đối lời nói của nhiếp chính vương.

-Thành viên chiến đấu của hải quân Đế quốc đã gần mười lăm vạn! Chiến thuyền gần ngàn chiếc!!

Hoàng tử Thần thần nhiên nói:

-Năm nay còn có hai mươi chiến thuyền dạng lớn mới đóng chuẩn bị hạ thủy .....đây là một loại vinh dự quen thuộc làm sao. Một con số cường đại! Một con số cực lớn!! Hừ, tất nhiên, người người đều say đắm bởi sự lớn mạnh của hải quân. Sự vô địch của hải quân .....Nhưng ta muốn hỏi mọi người. Hải quân cường đại như vậy, hải quân vô địch như vậy .....Nhưng có tác dụng gì cho ta chứ??

Hoàng tử Thần dùng lực đập bàn một cái. Chát một tiếng, người người đều biến hiện vẻ kinh hoàng.

Lại nghe hoàng tử Thần trầm giọng hỏi:

-Tác dụng à? Dùng để đối phó với đám thổ dân của Nam Dương sai? Đối phó với đám chỉ biết dùng bè gỗ. Cắm cây trường mâu dùng gỗ và đá cột lại mà thành và dùng những cây cung bằng rễ cây đan thành để chiến đấu? Chỉ vì đối phó với đám thổ dân này mà phải hao phí của đế quốc Roland ta mỗi năm ngàn vạn quân phí, mười lăm vạn hải quân. Gần ngàn chiến thuyền?!! Nhục cho chúng ta lại có thể vì cái ‘thắng lợi’ này mà say đắm, mà nằm mộng đẹp!! Đúng là trò cười! Là sỉ nhục!! Hải quân vô địch à? Đương nhiên là vô địch! Đó là vì trên thế giới này. Căn bản không có kẻ địch trên biển! Nếu là không có. Đế quốc cần một hải quân khổng lồ như vậy để làm gì chứ?! Dùng để trang trí nhìn đẹp lắm hả?!

Mỗi một câu một chữ, đều đâm thẳng vào lòng người. Trên đại điện, mọi người đều trầm mặc không biết nói gì. Chỉ có Đỗ Duy là vẫn giữ một bộ mặt bình tĩnh. Vẫn nhin không được lên nhìn Nhiếp chính vương hai cái, trong lòng đột nhiên sinh ra ý nghĩ .....hắn chẳng lẽ .....

-Lang kỵ của thảo nguyên chưa diệt! Quân phiệt Tây Bắc không chịu khuất phục, bây giờ phía Bắc lại xảy ra chuyện! Lục quân dốc sức, kịch lực chống đỡ. Nhưng mỗi năm lại đem một lượng lớn quân phí ném xuống biển! Chẳng lẽ chúng ta đều mù rồi sao?

Nhiếp chính vương đột nhiên kêu lên:

-Hughes! Tướng quân Hughes! Người nói cho ta biết, tại sao người nhìn thấy lục quân khiếm khuyết lực chiến đấu. Người biết phải chiêu quân! Nhưng mà, nhìn thấy hải quân lãng phí tài chính của Đế quốc. Lại không hề làm gì, người thân là quân vụ đại thần. Lại giả câm giả điếc?! Người là già lắm rồi, hay là có ý đồ riêng!!

Câu chất vấn cuối cùng, có thể xem là đâm thẳng vào tim của Hughes. Tim Hughes đập mạnh một cái. Lại không thể không tiến lên hai bước, cuối đầu nói:

-Là .....là lão thần ngu muội.

-Ngu muội à? Ta xem người không phải là ngu muội! Mà là có tư tâm! Hừ, quân bộ các người, từ trước đến nay đều đem quân đội xem như là tài sản riêng của các người rồi!! Lợi hại, bất kì sự việc quân vụ nào, cũng là chỉ có thể mở rộng, không thể cắt giảm!! Quân không cần thiết mà lại không cắt giảm, là vì các người không nỡ! Đây là cái gì? Là bảo vệ miếng ăn!! Nhưng đây là quân đội của Đế quốc, không phải là thức ăn của quân bộ các người! Muốn bảo vệ cũng không đến lượt các người!!

Hắn đã đứng dậy, nghiêng người về phía trước, đợi lão tướng quân Hughes:

-Sao không nói nữa? Ồ? Không nói được nữa chứ gì? Vậy thì để cho ta nói!!

Theo đó, hoàng tử Thần thở cho lấy hơi, cắn răng hận hận mà nói:

-Năm ngoái, có người đề xuất muốn cắt giảm một sư đoàn của thủ bị bộ quân tỉnh Lille phía nam, người kịch liệt phản đối! Năm trước, địa phương gần biển ở phía Nam vì thiếu hụt gỗ, kiến nghị tạm hoãn kế hoạch đóng thuyền năm nay, người lại phản đối kịch liệt!! Người có thể nói cho ta biết vì sao không?!

-.....

Lão Hughes không dám nói ra tiếng nào.

Hoàng tử Thần đột nhiên gào lên phần nộ:

-Để ta nói cho người biết tại sao!! Hừ!! Quân phương chúng ta bao năm nay không hề dễ dàng mới tích góp được những gia nghiệp này, mỗi một phân một hào cũng không được tùy tiện làm mất đi !! Hughes! Những lời này là ai nói! Nói ở đâu!! Người có biết không!!

Hughes nhất thời rùng người, sắc mặt biến đổi liên tục, trên trán chớp mắt đã đổ đầy mồ hôi, phịch một tiếng, cái thân thể già nua đã quỵ xuống rồi.

-Hừ. Để ta nói cho người biết! Đây là năm ngoái sau khi phương án cắt giảm quân đội bị người phản đối. Người đã nói trong quân bộ! Còn có kế hoạch đóng thuyền năm nay, người đốc sức phản đối chậm trễ, thậm chí còn khiến cho Bộ tài chính lấy tài vụ mùa đông ra, bù đắp cho hải quân chế tác thuyền! Kết quả ra sao!! Năm nay phương Nam gặp tuyết nạn, chính vì tài chính chúng ta không tốt, không lấy được tiền ra cứu trợ!!! Kết quả mới khiến cho .....

Hắn đại khái là đem tức giận trong lòng toàn bộ phát tiết ra hết, chỉ là dưới tình trạng kích động như thế, mém chút nữa là lỡ lời. Cũng may Đỗ Duy kịp thời dùng sức ho khan một cái, hoàng tử Thần nhất thời thanh tỉnh lại, mới đem câu nói sau nuốt vào.

Nhưng mà, người nào cũng biết câu chưa nói xong của Hoàng tử Thần là ý gì!

Hơn nữa là “Kết quả là khiến trong sự việc trừ bị quân phí, bị Thần điện qua mặt.”

Đại khái là ý này đây. Tuy hắn không nói, nhưng mà ai ai cũng hiểu.

-Người! Người đem quân đội để quốc xem thành ‘gia nghiệp’ của quân bộ các người!! Khốn nạn!! Khốn nạn đến cùng cực!! Người là tướng quân Đế quốc. Không phải là cái gì ông chủ tiệm buôn! Tranh gia nghiệp cũng không cần đến người lao tâm!! Quân đội càng không phải là tư nghiệp của quân bộ các người!! Nếu quân đội này không thể vì Đế quốc mà phục vụ, không thể vì Đế quốc mà cống hiến. Vậy thì nên cắt thì cắt, nên giảm thì giảm! Người hay lắm, đường đường là một Đế quốc quân bộ đại thần, lại biến thành lão gà mái chuyên bảo vệ tổ con rồi! Cái này không được đụng, cái kia không được đụng! Nhìn thấy hao tổn quân phí, mà chỉ biết đến ‘gia sản’ của bản thân người!

-Điện hạ .....thần .....thần .....

-Người làm sao! Người muốn nói người ngu muội? Hay là nói người già rồi hoa mắt? Hay là nói người có tội?!

Hoàng tử Thần càng không hề lưu tình, lạnh lùng mà nói:

-Người ngoài miệng thì nhận tội. Chỉ sợ việc đầu tiên khi người trở về là đi tìm xem ai đã đem những lời mà người nói tiết lộ cho ta thôi? Hừ! Hughes ơi Hughes. Kế hoạch cắt giảm quân năm ngoái, là cơ hội đầu tiên của người! Gia hạn kế hoạch đóng thuyền đầu năm nay, là cơ hội thứ hai của người! Hai cơ hội đều đã cho người rồi .....kết quả người .....

Nói đến cuối cùng. Thanh âm càng trở nên lạnh lùng hơn.

Như thế này, mọi người đều biết, chuyện hôm nay, sợ là không cách nào êm xuôi rồi. Còn Hoàng tử Thần, lại đột nhiên ở đây, muốn xuống đao với quân vụ đại thần?

Trong đây, vẫn giữ được bình tĩnh, sợ là chỉ có Đỗ Duy và vị lão tể tướng cao thâm khó lường thôi.

Đỗ Duy trong lòng tuy ngạc nhiên nhưng cũng không cảm thấy lạ. Hắn biết Hoàng tử Thần đối với quân phương đã không vừa lòng lâu rồi, nhất là trong quá trình chính biến, cha của mình thân là ông trùm số hai trong quân phương .....bất kì một vị vua nào cũng đâu thể chấp nhận một quân bộ không nghe mệnh lệnh của mình.

Chẳng qua, lúc trước hắn không đụng quân phương là vì lên chức chưa lâu. Hai năm nay, Hoàng tử Thần đã có thể nắm chắc ngự lâm quân rồi. Lại mượn chuyện tham gia chính biến của cận vệ quân hoàng thành, thâm nhập vào quân đoàn cận vệ quân hoàng thành! Lại thêm nắm chặt một vạn lính trị an của cục trị an Đế đô.

Giờ cuối cùng mới khai đao với ông trùm quân phương này!

Người khác nghĩ không thông suốt, rõ ràng hôm nay là thảo luận về việc chi viện cho quân đoàn Phương Bắc, sao đột nhiên lại biến thành đầu mâu chĩa về ông trùm quân bộ? Đỗ Duy trong lòng thầm than .....Hoàng tử Thần này, quả nhiên vẫn là phong cách này, mưu định trước rồi động thủ, trước đó hoàn toàn không cho người nỡ điềm báo trước!

Nhưng mà .....Đỗ Duy đột nhiên nhìn nhìn vị tể tướng Rabosil, ông già này cũng một mặt bình tĩnh, hình như cũng không kinh ngạc.

Lão tể tướng dường như đã gần nghỉ hưu này .....thật không đơn giản!

465. Chương 330 Hạ: Mượn Cớ Lấn Tới

Sau một loạt chất vấn, đầu của Hughes gần như phải dán dưới đất rồi. Hoàng tử Thần cuối cùng mới nặng nề ngồi lại xuống ghế, ngực hấn phập phồng thở dốc mãnh liệt. Hiển nhiên những lời vừa rồi cuối cùng cũng đem lửa giận tích trữ trong hai năm qua hoàn toàn phát tiết ra hết.

Trong đại điện, nhất thời tĩnh lặng, chỉ sợ ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Duy nhất chỉ có tiếng thở dốc nặng nề của hai người hoàng tử Thần và tướng quân Hughes.

Không ai dám nói thêm một chữ nào vào lúc này. Qua rất lâu, giọng nói của hoàng tử Thần tựa hồ đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng lại lạnh đến dọa người .....

-Lệnh xuống .....

Giọng nói của hấn trầm thấp, ngưng một khắc dài, rồi lạnh lùng nói từng chữ:

-Đế quốc quân vụ đại thần tướng quân Hughes, gian truân một đời, trung với Đế quốc, lao khổ công cao, vì lòng trung thành đáng khen, cũng là tấm lòng Đế quốc thương tiếc lão thần, thưởng một trăm thỏi vàng, trấn châu Nam Dương mười hòm .....phong cho tước vị công tước suốt đời, danh hiệu cung đình quân lược học giả. Chức quân vụ đại thần tạm thời để trống. Chờ.....

Hấn nói tới đây, nặng nề cắn răng một cái, lạnh lùng nói:

-Chờ ta chọn được nhân tuyển rồi nói!

Lão Hughes như gặp sét đánh giữ khoảng không, quỳ ở đó, thân thể không ngừng run rẩy, thời khắc này hấn nào còn có nửa điểm giống bộ dạng lúc này tranh luận với tài chính đại thần đến mặt đỏ tai mang? Cuối cùng, qua rất lâu rồi, hấn mới miễn cưỡng dùng giọng nói khàn cả họng nói một câu

-Tạ điện hạ hân thưởng .....

Sau đó hấn lung lay bất ổn mà đứng dậy, phảng phất là đã dùng đến cực lớn nghị lực, mới không bị ngã. Rồi đi đến ghế ngồi của mình ngồi xuống.

Tuy nhiên, ai ai cũng biết, vị Đế quốc quân vụ đại thần này, ông trùm số một của quân phương .....cuộc đời chính trị của hấn, đã kết thúc hoàn toàn vào lúc này!

Nhưng xem ra kinh ngạc không chỉ là mỗi một chuyện này!

Hoàng tử Thần xử lý ông trùm sò quân phương này xong, lại đột nhiên tuyên bố một quyết định càng khiến mọi người kinh hoàng!

-Rabosil, người là tể tướng của đế quốc. Hiện tại chức vị quân vụ đại thần để trống, ta hiện cũng không có nhân tuyển tốt nào, sự tình của quân bộ ..... năm xưa người cũng từng tại nhiệm qua quân chức, trước khi ta tìm được nhân tuyển thích hợp cho chức quân vụ đại thần, sự tình của quân bộ. Người hãy dựa vào thân phận tể tướng tạm quản đi.

Một màn ngạc nhiên!!

Ai lại đoán được, vốn đã được nhận định là một lão tể tướng hoàn toàn thất sủng, lại đột nhiên được cất nhắc? Đột nhiên được ủy nhiệm quyền lực tạm thay thủ lĩnh quân phương thống soái bộ?!

Còn Rabosil, trên mặt không một tia mừng rỡ, ngược lại còn phảng phất như than nhẹ một tiếng, trong mắt lộ ra sự cười khổ, gật đầu:

-Tuân lệnh, bệ hạ.

Hoàng tử Thần khoe miệng lộ ra một nụ cười:

-Cách xưng hô của người sai rồi, tể tướng của ta, xin hãy nhớ, từ nay về sau xưng hô ta là điện hạ, đừng nhầm lẫn nữa!

Rabosil nghiêm mặt lại, gấp rút cúi đầu.

-Ngoài ra, về việc Bạo Phong quân đoàn phương Bắc, cứ án theo cách nói của người mà làm đi. Nhưng mà .....thành vệ quân của đế đô không được điều động, điều động từ các sư đoàn khác đi, cụ thể, người đi làm bản một kế hoạch chi tiết cho ta, ta muốn nhìn thấy vào sáng mai!

Rabosil đột nhiên ho khan một tiếng, lên tiếng nói:

-Điện hạ, lão thần còn một thỉnh cầu.

.....

-Nói!

Sau một sự trầm mặc khiến người ngạt thở, hoàng tử Thần ngấn giọng thốt ra một chữ như thế.

Rabosil hít sâu một hơi, trên mặt lại lộ ra nét cười:

-Điện hạ, thần tuổi già rồi, quân vụ phức tạp, chỉ sợ một mình thần không không cách nào đảm nhiệm, nếu làm chậm trễ quân vụ, thế càng không tốt! Cho nên, thần muốn xin điện hạ một người, cùng thần vào thống soái bộ phụ trợ thần làm trợ thủ của thần.

-Ồ, người muốn người nào?

Hoàng tử Thần phảng phất như đang nói chuyện phiếm mà hỏi một câu như vậy.

-Thống lĩnh cục trị an Đế đô, đức ngài Camille Ciro, tuổi trẻ tài cao, hơn nữa còn là công huân, cũng là người xuất thân từ quân phương, thần xem là người thích hợp nhất rồi.

Hoàng tử Thần nhìn trên dưới lão tể tướng này hai lần, trong mắt càng sáng lên .....

-Rất tốt, phê chuẩn!

Hội nghị cung đình này, thế là kết thúc. Ai ai cũng không nghĩ đến, ông trùm quân phương lại bị hạ bệ một cách không được báo trước trong cuộc hội nghị này!

Còn nguyên lão tể tướng vốn đã bị nhận định là cuộc đời chính trị cơ hồ đến hồi kết thúc, lại đột nhiên bộc phát sinh cơ! Còn lĩnh được quyền lực thống quản quân bộ lớn thế này!

Còn Hughes tướng quân.....đã không còn người quan tâm đến nữa rồi.

Chính trị là tàn khốc như vậy! Tuy rằng lão từng là đại thần quân vụ, hôm nay trước khi bắt đầu cuộc họp, lão cũng còn là ngôi sao tiêu điểm trong đám đông, ai cũng đến nịnh nọt, chào hỏi lão. Nhưng bây giờ .....lão một mình cô đơn rồi đi, người xung quanh đến nhìn cũng không thèm nhìn thêm một cái .....

Lão Rabosil, vừa mới ra khỏi đại điện, liền bị mấy vị đồng liêu vây quanh, nói vài câu khách sáo, ông già cũng không nhiệt tình gì mà đáp lại từng người một. Đợi mọi người giải tán rồi, nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của tài vụ đại thần.

-Maldini, bạn của ta, người sao vậy?

Tài chính đại thần thở dài:

-Không có gì, chỉ là cùng lão già Hughes kia đấu khẩu biết bao năm nay rồi, đột nhiên nhìn thấy kết cục này của hắn, trong lòng lại có chút trống trải.

Rabosil đột nhiên cũng thở dài, thấp giọng nói:

-Bạn của ta, người đừng cảm thán nữa. Chẳng lẽ ta và người đã đến từng tuổi này rồi, còn chưa hiểu sao? Đây, là chính trị!

-Chỉ là ta không nghĩ tới, hôm nay vốn chỉ là vì thương lượng chuyện phía Bắc .....

Lão tể tướng đột nhiên cười lạnh một tiếng, kéo tài chính đại thần sang một bên, vừa đi, vừa thấp giọng nói:

-Từ lúc hội nghị hôm nay bắt đầu được một nửa, ta đã dự liệu được rồi. Hôm nay nói chuyện phương Bắc là giả, mục đích của điện hạ, kỳ thật là mượn cớ lần tới. Thế nhưng, ta cũng không nghĩ tới, vị điện hạ trẻ tuổi này của chúng ta, thủ đoạn lại như chớp giạt. Hắc hắc .....

Hắn bắt lực mà lắc đầu.

Tài chính đại thần đột nhiên cười:

-Ta thì không chúc mừng người la. Vì ta biết, vị trí này của người chỉ sợ ngồi không được thoải mái .....tạm quân quân vụ của quân bộ, hừ, đây là một cái lò lửa mà.

Trên gương mặt già nua của Rabosil, các nếp nhăn tựa như vỏ cam khô nhú lại .....

Đột nhiên, hắn nhìn thấy người cuối cùng đi ra từ đại điện chính là Đỗ Duy, mắt lão liền sáng lên, buông tay của tài chính đại thần ra, đi qua bên đó:

-Công tước Tulip.

Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn thấy lão già cao thâm khó lường này, vội vã hành lễ:

-Ngài tể tướng.

-Công tước Tulip, tối nay nhà ta đãi tiệc, muốn mời ngài tham dự, không biết ngài có thời gian đến không?

Ồ?

Đỗ Duy híp mắt, nhìn lão già này một cái .....

Lão già này già đến tựa như một ngọn gió cũng thổi ngã được, nhưng mà, nhìn biểu hiện của ông ta hôm nay, khiến người không thể xem nhẹ!

-Đương nhiên! Ngài tể tướng đã mời tôi đâu dám không đi chứ?

Đỗ Duy cười ha ha.

Hai người cười thân thiết, dường như đã nhìn thấy sự thâm ý từ trong mắt đối phương.

Còn tài chính đại thần kể bên, đang muốn cáo từ, cũng bị lão tể tướng giữ lại:

- Maldini, tối nay cũng mời người tới chung vui đi.

Tài chính đại thần đang muốn nói, lúc này thì người cuối cùng đi ra từ đại điện, lại là thống lĩnh cục trị an đô Camille Ciro. Người trẻ tuổi được sự tin tưởng sâu sắc của hoàng tử Thần này, vừa mới đi ra, lập tức hướng về ba nhân vật cấp lão đại này hành lễ, tiếp đó cười nói:

-Ngài tể tướng, cảm ơn ngài hôm nay trước mặt điện hạ đã đề cử.....”

Rabosil cười nhẹ một tiếng:

-Ngài Camille khách sáo rồi, cho dù là ta không đề cử, bằng vào sự tín nhiệm của nhiếp chính vương đối với ngài, cũng nhất định sẽ thăng chức ngài.

Dừng một chút, lão tể tướng lại cười nói:

-Ngài và ta sắp cùng nhậm chức vào thống soái bộ, tuổi ta đã già rồi, rất nhiều chuyện, cũng chỉ có thể cho chút ý kiến, sự tình cụ thể, đến lúc đó cần phải trông cậy đám người trẻ tuổi các ngài rồi. Đại nhân Camille, tối nay cũng mời cùng đến nhà tôi dự tiệc đi. Tôi đã nói với ngài công tước Tulip rồi .....

Camille cười nhẹ một tiếng, nhìn Đỗ Duy một cái:

-Ồ, đừng nói là tể tướng đại nhân mời, tôi không dám từ chối. Mà cả công tước Hoa Tulip cũng đi, tôi có lý nào không đi cơ chứ?

Trong lòng Đỗ Duy hiểu rõ, này giờ chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch cắt bớt phần đầu với phần đuôi mà thôi.

Tuy nói trên danh nghĩa là lão tể tướng mang danh tạm quản quân vụ, kỳ thật.....chỉ sợ, Camille này, mới là nhân vật chính!

Nhiếp chính vương cho Rabosil một tín hiệu “Người còn có tác dụng, ta sẽ không phế người bây giờ.”

Rabosil lập tức hồi đáp lại, hẳn sớm biết Nhiếp chính vương muốn an bài vào quân vụ, nhất là vị Camille này, chính là nhân tuyển trong lòng của Nhiếp chính vương. Cho nên, không đợi Nhiếp chính vương tự mở miệng nói ra, hẳn đã xuôi dòng tặng cho một cái nhân tình.

Chính trị .....chính trị mà .....

Đỗ Duy trên mặt cười nhẹ, nhưng trong lòng lại thở dài.

Còn bóng lưng già của vị tướng quân Hughes cô đơn kia .....còn có ai nhớ đến chứ?

466. Chương 331 : Vợ Của Aragorn

Camille Ciro hiện vẫn còn là một vị võ tướng, nên tất nhiên sẽ không đi xe ngựa. Sau khi hẳn để cho cấp dưới dắt ngựa theo sau xe ngựa của Đỗ Duy, hẳn ngồi vào xe ngựa của Đỗ Duy.

Đỗ Duy hiểu, xem ra tên tâm phúc của nhiếp chính vương có lời gì muốn nói với mình rồi.

- Chuyện Hôm nay trên hội nghị cung đình là kế hoạch của điện hạ sắp xếp sẵn từ trước.

Vừa lên xe ngựa, Camille Ciro đột nhiên nói một câu thẳng thắn như vậy, khiến cho Đỗ Duy thoát ra thể lưỡng lự không biết mở miệng như thế nào.

Đỗ Duy không thể nhịn cười, đành phải thở dài:

-Đức ngài Camille Ciro, ngài nói hơi thẳng quá rồi đấy.

Camille Ciro tựa vào ghế, sờ sờ chỗ ngồi mềm mại thoải mái, lại không để ý tới câu nói của Đỗ Duy mà thành tâm nói:

-Công tước Tulip, xe ngựa này của ngài thật là khí phái, thoải mái hơn nhiều so với chiếc ở nhà tôi đó.

Đỗ Duy mỉm cười:

-Nếu ngài thích, tôi sẽ tặng ngài một chiếc y hệt.

-Không dám.

Camille Ciro cười cười:

- Hiện tại tôi chẳng qua chỉ là một tước vị nam tước, chức vị cũng chỉ là một thống lĩnh, nếu ngồi xe ngựa sang trọng như vậy, sợ là có chút không ổn. Hơn nữa .....tôi là võ tướng, ra ngoài ngồi xe ngựa, sẽ bị người ta cười cho.

Dừng một chút hẳn mới thu lại nụ cười, chậm rãi nói:

-Ngài công tước, lần này sau khi tôi vào thống soái bộ, theo ý của điện hạ thì chuyện sản xuất vũ khí sau này sẽ do tôi vụ trách. Ước định giữa ngài công tước và điện hạ, về kinh khí cầu, còn những mua bán khác, về sau sẽ do tôi hợp tác với ngài.

Đỗ Duy cười ha ha, trả lời:

-Ngài Camille Ciro, Chúc mừng ngài, sau khi vào thống soái bộ, có sự yêu mến của Nhiếp chính vương, sau này từng bước lên mây chỉ là chuyện nay mai thôi.

Camille Ciro vội vã hoàn lễ:

-Ngài công tước khách khí rồi, tôi có thể nào đi nữa cũng chỉ là một nam tước nhỏ nhoi mà thôi. Sau này còn phải nhờ ngài nâng đỡ nhiều.

Trong lòng hần lại trầm nghĩ: Hôm nay trên đại điện, nhiếp chính vương để cho công tước Tulip ngồi vào vị trí “số một bên trái”, rõ ràng là một ám chỉ .....không, rõ ràng là chỉ ra luôn rồi! Tương lai trong vòng mười năm, vị trí tể tướng dưới một người, trên vạn người, chắc chắn là của vị công tước Tulip này. Hiện giờ hần đã nổi lắm rồi, lại có một tỉnh lãnh địa làm gốc. Được hậu ái của điện hạ, lại còn trẻ như vậy .....chỉ sợ tương lai mười năm, cũng không có người nào được sủng ái hơn hần .

Từ trước đến nay, trên lịch sử của đế quốc Roland, có thể trở thành trung tâm quyền quý mà không bị lật ngả, đều nhất định cần có hai điều kiện quan trọng. Đó chính là “bên ngoài có đất đai, bên trong có tước vị”!

Nhất định phải bản thân có căn cơ lãnh địa đồng thời trên người có tước vị cao, đây mới là vốn để đứng vững! Còn người như Camille Ciro. Tuy chịu sự ân thưởng của quân chủ, nhưng mà tước vị lại không cao, càng không giống như Đỗ Duy có đại quyền quân đội một tỉnh. Tự nhiên là căn cơ không đủ sâu, thành tựu cũng sẽ có hạn.

Không bằng lập quan hệ với hần nhiều chút, đầu tư dài hạn, cùng vị đệ nhất thần của tương lai Đế quốc thiết lập giao tình tốt mới phải- trong lòng Camille Ciro đã hạ quyết tâm đó.

Camille Ciro lúc trước có thể làm nội gián dưới trướng đại hoàng tử mười năm, tất nhiên là một người có một tâm tư cẩn mật, lúc này đã quyết định giao hảo cùng Đỗ Duy, đương nhiên là cẩn thận từng li, lời nói cũng tăng phần cung kính.

Hai người trên đường nói chuyện, đi được một quãng thì Camille Ciro cáo từ, dẫn theo người về cục trị an đế đô.

Đỗ Duy ngồi một mình trong xe ngựa suy nghĩ: Camille Ciro này là một người thông minh tinh mắt, lại được sự ưu ái của Hoàng tử Thần cùng bối cảnh xuất thân từ quân phương, sau khi vào quân bộ thì đúng là như cá gặp nước, sau này từng bước lên cao, tương lai khẳng định sẽ trở thành quân phương trọng thần.

Hôm nay Hoàng tử Thần đột nhiên một chiêu “mượn cố lẩn tới”, quả là chơi đẹp a!

Về đến phủ công tước, cuối cùng Đỗ Duy mới có chút thời gian nghỉ ngơi chút. Sau khi hần về đến Đế đô liền lập tức bị gọi vào hoàng cung, lúc trước trên đường bốn ba gian khổ, chưa được lúc thở phào. Bây giờ trở về, cũng gấp gáp về phòng tắm rửa thay đồ, xong những việc này rồi, việc đầu tiên hần làm là dọn dò toàn bộ thị vệ lui xuống, lại cho vài thị vệ thủ vệ phòng mình từ xa, không cho phép bất kì ai ra vào.

Sau đó, Đỗ Duy mới gọi QQ ra.

Một người một chim ngồi đối diện nhau, Đỗ Duy nhìn con chim cánh cụt trước mặt, Mihus, giáo hoàng đầu tiên của đại lục, đột nhiên hỏi:

-Aragorn, rốt cục là người như thế nào?

QQ phảng phất như than một tiếng, chớp chớp đôi mắt nhỏ:

-Người đi ra ngoài bao nhiêu ngày nay, sau khi trở về gọi ta ra là vì hỏi một câu hỏi như thế này à?

Đỗ Duy lắc đầu nói:

-Ta chỉ là hiếu kỳ thôi.

Đến lúc này hẳn mới thật sự khẳng định “kiếp trước kiếp này” của bản thân, tư vị hoảng loạn và phức tạp trong lòng, thật là người ngoài không cách nào hiểu rõ. Tìm QQ đến để hỏi về “kiếp trước” của bản thân cũng là chuyện thường tình.

QQ suy nghĩ một lát, trả lời một câu, khiến cho Đỗ Duy trong lòng không khỏi có chút quái lạ.

-Chủ nhân Aragorn ngài .....kỳ thật, rất giống người. Tính cách của hai người, tính tình, thậm chí là phong cách làm việc, cũng có rất nhiều điểm giống nhau.

-Ồ? Ví dụ xem nào.

QQ lại trầm ngâm trong chốc lát, nói ra một câu khiến cho Đỗ Duy rất muốn học máu:

-Ví dụ? Ví dụ các người.....đều rất thích chơi xỏ người khác!

Trầm mặc một hồi, Đỗ Duy đột nhiên ha ha cười to lên!

Quả nhiên! Quả nhiên là như thế !

Xem ra ta vẫn là ta! Không quản là kiếp trước hay kiếp này, ta chính là ta! Cho dù là trải nghiệm không giống, nhưng mà tính cách vẫn giống vậy chơi xỏ người khác, chẳng phải chính là thứ mình am hiểu nhất sao?

Nghĩ lại, cũng đúng là như thế và nên như thế.

-Tỷ như lúc bé, ta là bạn chơi đùa của người. Người đã kéo theo ta cùng đi nhìn trộm con gái tắm. Mỗi lần cũng là ta quỳ trên mặt đất, người đứng trên lưng ta nhìn, ta chẳng nhìn thấy cái gì cả. Nhưng nếu bị người lớn phát hiện đến bắt, người lại là người đầu tiên trốn mất. Còn ta thì mỗi lần đều bị bắt làm thế mạng.....

QQ nói nhanh:

-Còn nữa, người sau này trở thành chư hầu một phương, lúc suất lĩnh quân đội chiến đấu, luôn có rất nhiều mưu lược, nếu có thể đâm dao sau lưng mà giải quyết đối phương thì người tuyệt đối sẽ không cùng đối phương giáp đấu chính diện. Nhưng mà .....bên trong tính cách của người cũng có chút cứng rắn, tỷ như .....giống như người vậy, làm việc rất quật cường, đối mặt với lúc không thể thua được, cũng có thể thể hiện dũng khí mà cùng đối phương liều chết một phen. Đương nhiên, ngoài những điểm này ra, còn có một điểm. Các người cũng rất giống nhau.

-Điểm nào?

Đỗ Duy quả nhiên là truy vấn tiếp.

-Đối xử với phụ nữ.

QQ hình như đang cười:

-Người và người đều giống nhau, bình thường thì cứ mềm mại ba hoa. Nhưng đến lúc thật sự đối mặt với con gái, lại hình như rất nói nguyên tắc. Nếu là không thích, cho dù là mỹ nữ đưa đến tận miệng, cũng sẽ không ăn đến một miếng. Hơn nữa .....cuối cùng đến vợ mà các người chọn, cũng là loại hình chẳng khác nhau mấy.

-V.....Vợ?

Đỗ Duy đột nhiên giật thót một cái:

-Vợ của Aragorn là như thế nào?

Vị hoàng hậu đầu tiên của Đế quốc Roland từ khi khai quốc đó!

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy bỗng đột nhiên nhớ tới một chi tiết kỳ diệu!

Lúc hẳn còn rất nhỏ đã xem ra “Đại lục thông sử”. Tự nhiên là đã đọc được rất nhiều về chuyện sinh thời của Aragorn. Đối với công lao của vị khai quốc hoàng đế này, trên sách lịch sử đều đặc biệt ghi lại rõ ràng .....nhưng lại có một chi tiết kỳ quái, lúc trước Đỗ Duy cũng phảng phất bỏ qua không nghĩ nhiều.

Đó là: liên quan về vị hoàng hậu đầu tiên của Đế quốc Roland. Vợ của Aragorn, một nhân vật quan trọng như vậy, trên sách lịch sử lại phảng phất rất ít đề cập đến .....không. Không phải là ít đề cập đến, mà cơ hồ là đến nhắc cũng không có nhắc tới!

Trên sách lịch sử ghi lại, trong quá trình Aragorn phát triển, đã từng cưới một công chúa, đó là lúc hắn vẫn còn là chư hầu một phương, lúc trước hắn chỉ là một quý tộc linh chủ, kết quả lấy được vị công chúa của vương quốc nhỏ kia, cuối cùng trở thành hộ quốc thân vương của quốc gia đó, còn vợ của hắn thì trở thành nữ vương ai cũng biết, nữ vương chỉ bất quá là một con rối, còn quốc vương chân chính là Aragorn.

Còn Aragorn cũng vì điều này, sau khi không chế được một vương quốc rồi, mới có vốn để tranh bá đại lục.

Nhưng tiếc nuối là, vị “nữ vương” đó, cũng chính là vợ đầu tiên của Aragorn, cuối cùng lại không trở thành hoàng hậu của Đế quốc Roland sau này, vì cô ta đã qua đời từ rất sớm. Thậm chí là đã bệnh chết từ vài năm trước khi đại lục được thống nhất.

Còn sau khi Aragorn trở thành khai quốc hoàng đế rồi, hoàng hậu của hắn lại là ai?

Duy nhất chỉ có đề cập một câu trong sách lịch sử là: khai quốc hoàng đế hạ lệnh sau khi đăng cơ đã cưới một người con gái xuất thân trong gia đình bình thường tại quê nhà của người làm vợ. Người con gái đó sau này đã trở thành khai quốc hoàng hậu.

Ngoài cái này ra, đối với vị hoàng hậu này đã không còn lời miêu tả nào nữa.

Nghe câu hỏi của Đỗ Duy, QQ phảng phất như đang cười:

-Vợ của Aragorn là như thế nào? Ta chẳng phải đã nói rồi sao, người và người rất giống nhau. cho nên, người có thể nghĩ xem vợ của người hiện tại như thế nào là biết ngay.

Vivian?

Đỗ Duy không khỏi bật cười.

Một người con gái ngây thơ thuần khiết gần như tờ giấy trắng ư? Hơn nữa .....vợ của Aragorn, sẽ không nói lấp chứ?

-Sách lịch sử ghi chép về cô ta rất ít, đương nhiên, trong phổ hệ của hoàng thất tự nhiên có lưu lại tên của nàng ta, tên của nàng là: Lolita.(đã từng chú thích rồi, tự tra gu gờ nhé)

Đỗ Duy:

-.....Loli à??

QQ cười cười:

-Đại khái là phát âm như vậy. Nhưng mà, kỳ thật trong đây có một bí mật. vị hoàng hậu khai quốc này, không phải là một người bình thường a! Trong sách lịch sử nói cô ta xuất thân từ một hộ gia đình nhỏ tại quê nhà chủ nhân Aragorn, điều này không sai. Nhưng cô ta không phải là sau khi chủ nhân Aragorn trở thành hoàng đế mới đến ở bên cạnh chủ nhân .....mà là, từ lúc chủ nhân khởi binh là đã theo bên cạnh người rồi!

-.....

Đỗ Duy giật mình nhìn QQ. QQ kéo dài âm thanh, chậm rãi nói:

-Năm xưa, thánh Roland ký sĩ đoàn dưới trướng của chủ nhân Aragorn, mười hai người đều là cao thủ có thực lực thánh cấp, đều sẽ chết tận trung mà đi theo chủ nhân! Mười hai vị ký sĩ này, mỗi người đều có thân phận thần bí, họ luôn đeo mặt nạ, không lộ mặt cho bất ai xem! Họ xuất quỷ nhập thần, thậm chí không ai biết thường ngày họ sống ở đâu, dừng lại ở địa phương nào, nhưng mà mỗi lần, chỉ cần là lúc chủ nhân cần, họ đều sẽ xuất hiện bên cạnh người! Mười hai vị cao thủ thánh cấp, đều là chủ lực chiến đấu mạnh nhất trong quá trình chủ nhân thống nhất đại lục! Còn hoàng hậu Lolita hạ lệnh .....nàng thật ra còn có một thân phận khác!

Trong lòng Đỗ Duy đã thầm đoán được, lại nghe QQ tiếp tục chậm rãi nói:

-Một cái tên khác của nàng là Messiah. Thân phận là .....kỵ sĩ thủ lĩnh của thánh kỵ sĩ đoàn Roland!

Nhìn bộ dáng giật mình của Đỗ Duy, QQ phảng phất cười rất ác ý:

-Người còn nhớ ta đã từng nói cho người biết, lúc còn trẻ, người đã kéo ta đi xem trộm một người cô gái tắm? Người con gái đó, chính là Messiah! Cũng chính là hoàng hậu Lolita sau này! Họ kỳ thật đã quen biết từ sớm rồi, Messiah rất yêu chủ nhân Aragorn, suốt đời thủ hộ bên cạnh chủ nhân! Đáng tiếc, khi chủ nhân Aragorn lần đầu đám cưới, lại là vì đại nghiệp, không thể không cưới cô công chúa của tiểu vương quốc kia! Nhưng cho dù là như vậy, Messiah cũng không có từ bỏ, nàng vẫn luôn một mực yên lặng mà thủ hộ bên cạnh chủ nhân, vì người mà dâng tặng cả đời! Tình yêu của hai người, chưa hề ngừng qua khắc nào. Còn tới lúc cuối cùng, sau khi chủ nhân Aragorn làm hoàng đế rồi, Messiah mới cuối cùng khôi phục lại tên Lolita, trở thành vợ của người.

Nói rồi, QQ đột nhiên nhảy dựng lên trên ghế, sau đó miệng ngậm lấy cây bút lông ngỗng trên bàn, chấm nhẹ chút mực, cấp tốc mà vẽ lên trên giấy .....trong quá trình nó vẽ, Đỗ Duy nhìn hình vẽ trên giấy từ từ rõ ràng, con mắt, lại càng mở to ra!

467. Chương 332 : Phong Bế

Họa trên giấy, người trong họa... Xem ra QQ quả thực không có nói dối, nó đúng là vẽ rất giỏi thậm chí kỹ xảo còn rất cao minh. Tuy nó không có tay, chỉ dùng miệng ngậm bút lông nhưng nó phóng bút như bay. Từng nét vẽ cứ thể hiện ra đôi mắt, cánh mũi, khoe miệng và thân hình không có chỗ nào là không sống động như thật.

Phong cách vẽ cũng rất là mộc mạc.

Người trên giấy này là một thiếu nữ dịu dàng, mặc một chiếc váy đầm nhã đang đứng cạnh một vườn nho. Một tay nàng vịn giá nho, mỗi ngón tay đều rất thon dài, thêm vào một nét mỉm cười ngượng ngùng bên khoe môi, này hết thấy, tạo ra cảm giác cô gái cứ như muốn từ trong tranh bước ra ngoài đời thật vậy.

Lạc vào trong mắt Đỗ Duy là vẻ nhu hòa, cùng đôi mắt thanh khiết không mang một chút bụi trần ai. Khuôn mặt cô gái xinh xắn tươi đẹp càng là thuộc hạng mỹ nhân, nhất là biểu tình mềm yếu càng khiến người ta thương mến. Thiếu nữ trong tranh tuổi tác xem ra khoảng mười sáu, thần thái cùng khí chất này mơ hồ rất giống như Vivian. Tuy dung mạo của thiếu nữ trong tranh không quá giống Vivian nhưng thần thái và khí chất đó lại có bảy tám phần giống nhau. Cái này gọi là hình thì không giống nhưng mà thần thì lại giống!

- Đây... Đây chính là Messiah?_ Đỗ Duy thở dài một hơi.

Nhìn thiếu nữ trong tranh nào giống một thủ lĩnh kỵ sĩ nổi tiếng máu lạnh của kỵ sĩ đoàn St. Roland??

- Đây không phải là Messiah, đây là Lolita!

Câu trả lời của QQ khiến cho Đỗ Duy mù mịt.

- Messiah chẳng phải là Lolita sao? Chỉ là cùng một người dùng hai cái tên mà thôi!

QQ than một hơi dài_ Nhìn con chim này thở dài Đỗ Duy cũng đã quen rồi!_ Như nhìn thấu được nghi vấn của Đỗ Duy, QQ mới nói tiếp:

- Đây là nàng lúc còn trẻ...Nàng năm xưa cứ như là người vợ chưa cưới bé nhỏ cò lăm của người bây giờ vậy! Thuần khiết như giọt sương mai, khiến cho người nào nhìn thấy cũng phải thương yêu. Đáng tiếc là...

QQ không nói tiếp mà ngậm bút lên chấm mực, rồi lại lấy ra một tờ giấy trắng tiếp tục vẽ. Lần này nó vẫn là vẽ một người, nhưng mà hoàn toàn khác hẳn người con gái xinh tươi khi trước!

Chiến trường!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Đỗ Duy! Khói bụi mù mịt, xác phơi đầy đất!

Phía xa dựng thẳng đứng một lá cờ hoa bụi gai cao to như là đang cháy rực trong lửa. Ngoài thì thể chiến sĩ nằm trên đất hoang còn có đao kiếm cắm trên đất, càng lộ tả nét thê lương cùng sự tàn khốc của lịch sử.

Mà trong tranh này có một nữ kỵ sĩ đang đứng, đang cúi đầu hình như muốn rút thanh trường kiếm kỵ sĩ đang cắm trong đất. Nữ kỵ sĩ này đang nghiêng người, thân hình cao ráo khoác một bộ khôi giáp toàn thân, khôi giáp đó hoa lệ như hoa tươi chỉ tiếc là đã mất đi mấy mảnh dưới chiến hỏa. Khuôn mặt của nàng chỉ được vẽ một bên, khóe miệng mím chặt, một tay cầm một cái mũ giáp trên mũ giáp đó còn kèm theo một mặt nạ màu vàng kim. Tướng mạo nữ kỵ sĩ đó giống bảy tám phần so với thiếu nữ trước đó. Chỉ là khí chất hoàn toàn không giống! Nét mặt hình như trở nên lạnh lùng hơn. Vẫn là vàng trắng quang khiết nhưng khí chất trong khóe mắt cứ như là trường kiếm được mài bén, lộ ra toàn bộ sắc sảo. Còn có một phong phạm vô giả được trui rèn từ trong khói bụi chiến tranh. Rõ ràng là dung mạo giống nhau, nhưng trong tranh, cứ như là hai người khác nhau vậy.

Bút của QQ vẫn tiếp tục vẽ, nét bút nhanh chóng vẽ ra từng nét từng nét một, họa ra mái tóc dài bay phấp phới nhưng mái tóc dài này lại có vẻ quái dị...

-Ý!_ Đỗ Duy ngạc nhiên kêu một tiếng, nhìn chằm chằm vào nữ kỵ sĩ trong tranh_ Nàng...Nàng cũng là Messiah sao? Nhưng mà sao tóc của nàng...?

Không thể không nói khả năng vẽ của QQ quá truyền thần, không những đem nét thể lương cùng cảm khái trong mắt của nữ kỵ sĩ thể hiện ra, mà ngay cả mái tóc dài bay tán loạn như ngân xà cũng biểu đạt ra tâm tình cô đơn của chủ nhân nó.

Quan trọng hơn là mái tóc dài này lại là màu trắng!!

Ngoài nét kiên cường trong mi mắt, trong ánh mắt của người nữ kỵ sĩ còn hàm ẩn sự giận dữ. Đỗ Duy thật sự khó có thể tưởng tượng được hai hình tượng có khí chất hoàn toàn khác nhau này lại cùng là một người?

Hơn nữa thần thái nữ kỵ sĩ này còn có một khí chất lẫm liệt, lại khiến cho Đỗ Duy có một cảm giác lơ mơ quen thuộc! Một cái tên rất nhanh liền buộc miệng nói ra:

- Joanna ? A Na?!

"Bịch!"_QQ ném bút vẽ rồi nhìn Đỗ Duy:

- Cái gì mà Kiều Kiều? Đây mới là Messiah, là kỵ sĩ thủ lĩnh của kỵ sĩ đoàn St. Roland, cường giả thánh cấp! Mười một kỵ sĩ St. Roland còn lại đều rất là kính phục nàng!

- Nhưng mà...Bộ dáng của nàng ta...Còn có tóc của nàng ta!

Dd cảm thấy ngôn từ của mình tuy chút loạn nhưng sự thật đúng là vậy. Trong nhất thời hắn không biết dùng ngôn từ nào để có thể miêu tả loại cảm giác này một cách chính xác.

- Rõ ràng là cùng một người nhưng khí chất sao lại có sự thay đổi lớn như thế?

- Năm xưa tình cảm giữa chủ nhân Aragorn và tiểu thư Lolita rất tốt. Đáng tiếc...! Vì để nghiệp, chủ nhân Aragorn không thể không cưới công chúa của vương quốc nhỏ kia. Sau đó mới có thể danh chính ngôn thuận khống chế vương quốc đó. Chính vào đêm tân hôn của chủ nhân Aragorn... Trong một đêm, tiểu thư Lolita một đêm bạc tóc! Ngày thứ hai khi chúng tôi nhìn thấy nàng thì mái tóc nàng đã toàn bộ biến thành màu bạc. Người con gái vốn đáng yêu thuần phác, trên mặt luôn mang theo nụ cười mỉm khiến người ta yêu thương đột nhiên trở nên trầm mặc. Nàng hiếm khi cười nữa...Thực tế sau này ta không còn thật sự thấy nàng cười nữa. Nàng trở nên lạnh lùng trầm mặc không thích nói chuyện nhưng thực lực của nàng lại tăng cực nhanh, có thể nói là mỗi ngày tăng ngàn dặm! Không đến ba năm sau, khi chủ nhân Aragorn chính thức dựng cờ chuẩn bị tranh bá thiên hạ thì nàng đã trở thành một nữ kỵ sĩ có thực lực xuất chúng! Từ đó nàng bắt đầu mang theo cái mặt nạ vàng đó. Sau này... Nàng rất ít khi bỏ mặt nạ ra. Người con gái có nụ cười như sương ban mai khi xưa đã không còn nữa, đồng thời nàng còn đổi tên, nàng đặt cho mình một cái tên mới là "Messiah". Dùng ngôn ngữ cổ đại của đại lục Roland mà nói thì cái tên này trong cổ ngữ có ý nghĩa là: "Vàng trắng cô đơn".

Đêm tân hôn của Aragorn, nàng một đêm bạc đầu... Đỗ Duy trong lòng có chút rung động! Nhìn người con gái trong tranh này không biết làm sao Đỗ Duy chỉ cảm thấy đau lòng.

Người yêu kết hôn, bản thân lại một mình đau thương khiến một thiếu nữ thuần khiết, trong một đêm trái tim như tan nát ngàn lần vạn lần. Sau đó một đêm bạc đầu.

“Đây là nỗi đau đến mức nào a!!!”

- Tình cảm của nàng và chủ nhân Aragorn chỉ có số ít người cực kì thân cận mới biết. Mà trong cuộc chiến tranh đại lục sau đó, nàng mang cái mặt nạ đó gia nhập vào kỵ sĩ đoàn thánh Roland, trở thành thủ lĩnh kỵ sĩ đoàn cường đại nhất dưới trướng chủ nhân, một đời thủ hộ bên cạnh chủ nhân, vì người dốc hết sức. Chí hướng của chủ nhân Aragorn hướng về đâu thì trường kiếm của nàng chỉ về đó!

QQ nói đến đây gõ nhẹ lên bàn:

-Đáng tiếc nhất là ta không biết giữa hai người rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vốn là đến cuối cùng... sau khi chủ nhân Aragorn kiến lập ra đế quốc, đăng cơ thành hoàng đế và cuối cùng là cưới Messiah.

Nhưng mà ta lại cảm thấy Messiah lúc đó đã không còn có thể khôi phục trở lại thành Lolita đáng yêu của lúc trước nữa. Thậm chí lúc đại hôn, ta là khách quý ngồi một bên nhìn thấy trên mặt Messiah...không hề có nụ cười. Có lẽ qua những năm chinh chiến đã khiến cho người con gái có trái tim tan vỡ này mất đi tất cả nhiệt tình và thanh xuân, mất đi tất cả nhiệt tình của nàng rồi!

Đỗ Duy cảm thấy trong lòng khác lạ, bỗng nhiên có một cảm giác xúc động quái dị khiến hắn nhìn không được mà run rẩy đưa tay ra. Ngón tay run rẩy tựa như muốn vuốt ve nữ kỵ sĩ trong tranh. Nhưng khi ngón tay vừa vươn ra được một chút thì trong nội tâm lại có sự kích động áp chế hành động ấy.

Nhất thời hắn đột nhiên có cảm giác mơ màng, hai chân hắn bắt ngờ mềm nhũn đi, ngồi phịch xuống ghế, trong mắt đất trời xoay chuyển, không còn thấy hình dáng của QQ nữa.

Trong lúc mơ hồ, trong đầu dường như hiện lên một hình ảnh.

Trong đó nữ kỵ sĩ Messiah đó thân mặc khôi giáp tàn tạ, khoe miệng mang theo máu tươi, trên nét mặt mang theo hàng ngàn hàng vạn nỗi đau lòng, tay vung trường kiếm chỉ về phía trước!

Giọng nói khiến cho người ta chưa xót mà lại lạnh lẽo ấy đang chất vấn!

- Tại sao? Aragorn!! Tại sao!!

Hình ảnh nhoáng lên, lại trở thành trong hoàng cung, một người con gái thân mặc trang phục hoa lệ toàn thân rắc đầy hoa tươi, nàng đưa lưng về phía hắn sau đó đột nhiên xoay người lại, hiện ra một khuôn mặt thê mỹ, đó chính là Messiah.

Nàng đột nhiên vươn hai tay ra, nhẹ nhàng đem áo ngoài hoa lệ xé đi, sau đó ném trên mặt đất. Trong giọng nói mang theo một loại lạnh lùng mà tuyệt vọng:

- Người biết không? Người cuối cùng cũng đã cưới ta! Nhưng mà....Ta hiện tại lại không còn cảm thấy một chút hạnh phúc nào cả! Aragorn người đã thay đổi! Ta cũng đã thay đổi rồi....Mọi thứ đều đã thay đổi rồi!

Sau khi một tiếng nổ lớn vang lên bên tai, Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy một sự đau khổ cùng cực từ nơi sâu thẳm của linh hồn!

Hắn hét to lên một tiếng, thân thể từ trên ghế té nhào xuống mặt đất!

Phong!

Phong bé!

Tại thời khắc này, ấn ký linh hồn bị phong bế hết một ngàn năm đó cuối cùng sinh ra một tia rung động nho nhỏ.

468. Chương 333 : Nền Tảng Của Lực Lượng

Về bản chất có thể hiểu, Đỗ Duy “Không phải chỉ là một người”. Nhưng bất kể là Aragorn hay “Đỗ Duy” cũng được, căn cứ vào quy tắc thời không, trước khi chưa chính thức trở thành thần giai thì hoàn toàn thì không thể chống lại quy tắc thời không này được. Cho dù là mạnh mẽ như Aragorn, khi xuyên việt chuyển thế, linh hồn sau khi được sinh ra cũng phải chịu quy tắc thời không cực đại đó mà bị xóa đi ký ức tiền kiếp. Có thể hiểu rằng, cách thứ “Phong bế” trên là một cách để né tránh quy tắc thời không này.

Vậy thực lực của Aragorn và “Đỗ Duy1” hình như đều đủ để đạt tới cảnh giới “Nghịch thần”, gần như còn ở trên thần giai một chút. Hai lực lượng cường đại kết hợp lại thành một phong ấn lực lượng thì nó sẽ mạnh đến mức nào? Nếu không phải vô cùng cường đại thì có lẽ cũng không đủ để vượt qua quy tắc thời không.

Đỗ Duy nhìn hai bức họa đồ, tâm tình không hiểu sao lại xáo trộn. Một hạt mầm yếu ớt ẩn sâu trong linh hồn dần trở dậy. Một thoáng rung động của linh hồn giúp lớp bụi phong ấn của ký ức linh hồn từ mơ hồ dần trở nên rõ ràng. Nhưng, sức mạnh phong ấn ấy lớn đến mức nào kia chứ! Đỗ Duy vừa mới khuấy động một chút, lập tức đã bị lực lượng này phản lại, cảm thấy đau đớn cùng cực, giống như từng dòng thác lũ cuộn cuộn quật vào thân thể mình. Hắn thậm chí thiết kêu lên một tiếng rồi từ trên ghế ngã nhào xuống đất. Hai tay ôm đầu, cơ thể co quắp lại.

QQ sững cả người, không ngờ tới tình huống như vậy phát sinh. Nó lập tức bay thật nhanh xuống chiếc ghế dựa nhưng mà nó cũng chỉ là một con chim, có thể làm được gì chứ? Nhìn về mặt Đỗ Duy thống khổ nhăn nhó, QQ chân tay cuống quýt. Bỗng nhiên nó giật mình, sau đó ngân lên những thanh âm kéo dài, chậm rãi.

Đó là những giai điệu cổ xưa, không giống chút nào với ngôn ngữ của Roland đại lục. Những âm điệu cổ xưa này liên tục phát ra từ trong miệng nó, tựa hồ giống một khúc ca nào đó, dường như lại mang theo một loại năng lực kỳ lạ, có tác dụng thần kỳ trấn an những xao động của tâm hồn.

Đó không phải ma pháp, hơn nữa trong những âm thanh mà QQ ngâm xướng càng không có ma lực hay pháp lực tồn tại, thậm chí cũng chẳng có chút sức mạnh nào. Nhưng chính nhờ những khúc ca mềm yếu như vậy, vẻ mặt đau đớn của Đỗ Duy liền trở nên dễ chịu hơn nhiều, hắn thở dốc một hồi rồi dần bình thường trở lại, đôi tay vốn như bị co rút thả lỏng dần ra.

QQ dường như thở phào một hơi dài, thấy trên mặt đất Đỗ Duy vẫn nằm hôn mê bất tỉnh, dường như nó có chút nghi hoặc:

- Đây...Đây là chuyện gì chứ?

Đỗ Duy đang nằm mơ. Quả thực, hắn đúng là đang nằm mơ.

Giấc mơ của con người do vô số những mẫu ký ức ở trong tiềm thức tạo thành tùy lúc, cho nên những giấc mơ này có thể nói là ảo tưởng, hay ngược lại nói thà loài người có một loại hồi tưởng đối với những ký ức trong tiềm thức của bản thân còn hơn là huyền tưởng.

Cái quái dị hơn là Đỗ Duy trong giấc mơ cũng chỉ có một hình ảnh như vậy, hình ảnh đó giống như một đoạn phim cứ lặp đi lặp lại hiện ra trước mắt hắn.

Trong giấc mộng, hắn mơ thấy bản thân mình, sắc mặt lạnh lùng đứng trước một người con gái, cô gái ấy nằm trên mặt đất, thân thể nhuốm đầy máu tươi, nhưng mà mặc cho hắn cố gắng thế nào trước sau vẫn không thấy rõ được hình dạng của cô gái nọ, tựa hồ giống như trong sương mù, mờ lung, mờ ảo.

Trong giấc mơ, Đỗ Duy nhìn thấy rõ bản thân mình lạnh lùng giương mắt nhìn cô gái kia.

- Thực lòng xin lỗi, cả đời này cho đến bây giờ ta cũng chưa từng nghĩ qua việc muốn làm tổn thương nàng, càng không nghĩ... Chỉ tiếc là, ta cũng không phải không thương yêu nàng, những năm tháng trước kia, chưa giây phút nào ta quên, chỉ là...

Nói tới đây, giọng nói dường như hơi nghẹn lại, cuối cùng mới phát ra một tiếng thở dài ảo não.

- Chỉ là...ta đã không có tấm lòng, ngay cả trong tim cũng chưa từng có ai, làm sao yêu được ai?

Sau đó, Đỗ Duy chợt tỉnh giấc.

Lúc hắn tỉnh lại, người vẫn còn nằm trên mặt đất như cũ, bên cạnh là QQ hai mắt chớp chớp nhìn hắn chăm chăm. Đỗ Duy vừa mới có ý định cử động, nhưng lại phát hiện toàn thân không còn chút sức lực nào cả, ngay cả việc nhúc nhích đầu ngón tay út cũng mệt mỏi tới cực điểm, toàn thân từ trên xuống dưới đều ướt sũng mồ hôi, thấm ướt cả nội y cùng với quần áo bên ngoài.

Hắn thậm chí cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, đây là biểu hiện của việc ra mồ hôi quá độ, cảm giác của cơ thể bị mất nước.

Đỗ Duy trong lòng hoảng sợ: “Một giấc mộng...chỉ là một giấc mộng mà thôi, bản thân vì sao lại thành ra thế này?”

Hắn vốn tự hào tinh thần sung mãn - đúng vậy, hắn quả thực trước nay đều rất tự hào về điều đó. Tinh thần của hắn mạnh mẽ, thật sự là không có gì phải bàn cãi. Nhưng mà giờ phút này, hắn cảm thấy sâu trong não bộ từng cơn đau giống như bị những mũi kim đâm vào - điều này có cảm giác giống như tất cả sức lực tinh thần của ma pháp sư đã hoàn toàn cạn kiệt.

- Ta...!

Đỗ Duy cố gắng lấy lại đầu óc tỉnh táo, vô cùng chật vật mới miễn cưỡng bò dậy nổi:

- Ta thế này...là bị sao vậy? Hai bức họa của người chẳng lẽ có mê hồn ma pháp ở bên trong?

- Ta làm sao biết được__ QQ tức giận nói_Vừa rồi còn bình thường như vậy, bỗng nhiên người hét lên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất, rồi sau đó lại lăn lộn trên mặt đất.

Đỗ Duy nhắm mắt lại suy nghĩ trong chốc lát, trong đầu chợt xuất hiện một sự nghi hoặc:

- Chẳng lẽ, cái ta nhìn thấy chính là kiếp trước của chính ta?

Nhưng mà cái kia, Đỗ Duy cũng đã nói qua, trước khi bản thân thức tỉnh, thì đúng là không thể nào xảy ra...

Cố gắng lắc lắc đầu, nhưng động tác này lại làm cho Đỗ Duy đau đớn kêu thét lên, cảm giác vô cùng đau nhức ở cổ làm cho hắn suýt lại ngã xỉu lần nữa.

Thật đáng sợ,...tuy nhiên thoáng thấy được hai đoạn hình ảnh của kiếp trước, dường như đã tổn hao hết toàn bộ sức lực cũng như ma lực của bản thân!

Đỗ Duy vội vàng bám dựa vào vách tường đi tới bên cạnh giường ở trong phòng rồi buông mình nằm xuống. Chỉ mấy động tác này mà cũng làm cho hắn mệt đến mức phải thở dốc từng cơn, nhưng hắn vẫn không quên nhớ tới:

- QQ, vừa rồi ta mơ hồ nghe thấy giống như người hát phải không? Âm thanh người xuống lên là gì vậy? Mà có vẻ sau khi ta nghe xong, cảm giác đau đớn đã giảm đi rất nhiều.

QQ trầm ngâm trong giây lát rồi nói ra câu trả lời làm cho Đỗ Duy nhất thời sững cả người.

- Đó không phải là ca hát, mà là Thần thuật!

- Thần thuật?_ Đỗ Duy trong lòng thót lại.

- Người không nhớ đấy thôi, ta chính là Giáo Hoàng đầu tiên của Thần điện! Chính xác mà nói, Thần thuật trong Thần điện bây giờ cũng đều từ thời đại của ta lưu truyền tới nay! Ta sử dụng thần thuật thì cũng có gì kỳ quái chứ?

Đỗ Duy lập tức mặc kệ cơn đau đớn kịch liệt trên thân thể, miễn cưỡng ngồi dậy, cẩn trọng nhìn chằm chằm vào điều nhân ở trước mặt:

- Người...người biết thần thuật? Trời ạ! Ta lần này đã gặp được Giáo Hoàng ư, chỉ là những đồ tử đồ tôn của người mà đã lợi hại như thế! Vậy thì người,...thực lực của người chẳng lẽ cũng là thánh giai?”

QQ uốn éo cái đuôi đi tới bên giường ngồi xuống:

- Thánh giai ư? ừm,... ta ngày trước quả đúng là như vậy, đáng tiếc, từ sau khi ta bị biến thành hình dạng này, ta đã không còn pháp lực nữa rồi! Người trông đợi một điều nhân có thể thi triển ra ra pháp thuật của nhân loại hay sao? Người đã quá ngây thơ rồi.

- Thế nhưng...người mới vừa rồi....

QQ khẽ cười:

- Đó là An hồn khúc, là một thần thuật duy nhất không cần có ma lực cũng có thể thi triển được pháp thuật. An hồn khúc, vốn ban đầu là pháp thuật để trấn an vong linh, vong hồn, nhất là khi phải đối diện với Hắc

ma pháp sư và Tử linh pháp sư, nếu đối phương gọi Tử linh sinh vật đến, thì ngâm xướng những khúc ca này có thể làm cho Tử linh sinh vật của đối phương cảm thấy sợ hãi. Thần thuật này không cần sức mạnh nào cả, hoàn toàn đều do trong khúc ca mơ hồ có ẩn chứa một loại năng lực thánh khiết. Chỉ cần người không bị cảm thì đều có thể ngâm xướng nó. Chỉ có điều, ca từ, lại rất khó thuộc.

Ngừng lại một chút, QQ nói tiếp:

- Ngoài trừ An hồn khúc này, ta thực sự không còn pháp thuật nào khác nữa. Về cơ bản mà nói, ta đúng là một con chim.

Đỗ Duy còn muốn nói điều gì đó nhưng QQ đã ngắt lời:

- Lúc bước vào ta có nghe người đã nói là đêm nay còn muốn đi dự tiệc phải không? Ta xem thời gian bây giờ cũng không còn sớm hay là người mau nghỉ ngơi một chút đi, nhìn hình dạng của người lúc này...chẳng lẽ người định để ta công người đi dự tiệc?

Nói dứt lời, QQ không thêm để ý tới Đỗ Duy, tự mình nhảy khỏi giường rồi chui vào phòng trong.

Đỗ Duy miễn cưỡng ngồi dậy, sau đó nhắm mắt lại bắt đầu trầm tư minh tưởng, hòng khôi phục lại một chút ma lực.

Thân thể có cảm giác như hoàn toàn trở nên trống rỗng, thật sự khó mà tiếp nhận nổi.

Phương pháp trầm tưởng của Đỗ Duy so với tất cả các ma pháp sư trên đại lục đều không giống, bởi vì phương pháp minh tưởng của hắn chính là dựa theo “Ngôi sao ma pháp” mà ra.

Ngôi sao ma pháp, đến bây giờ Đỗ Duy vẫn chưa thể chính thức nắm giữ được. Duy có một lần, chính là dựa theo Ngôi sao ma pháp chuyển sang minh tưởng tu luyện ma lực, trừ lần đó ra...thì những uy lực cường đại của ngôi sao ma pháp, hắn dù chỉ là một chút cũng chưa từng lĩnh hội được. Theo như cách nói bế tắc của hắn, thì hắn cơ bản còn chưa có nhập môn. Mà căn cứ vào những điều miêu tả trong sách Gandalf Bạch y lưu lại, thì rõ ràng điều quan trọng hơn hết thấy là khi thực lực bản thân chưa đạt tới bát cấp, đừng nghĩ tới việc tu luyện Ngôi sao ma pháp!

Căn cứ theo thứ tự, những nghiên cứu về Ngôi sao ma pháp đều là do Gandalf truyền lại, nên có thể nói Gandalf chính là người có uy quyền nhất.

Mặc dù Đỗ Duy cho đến bây giờ vẫn không thể tu luyện Ngôi sao ma pháp, nhưng mà phương thức Minh tưởng đặc biệt này lại làm cho tu vi ma lực của hắn có những bước tiến bộ rất dài! Cho nên Đỗ Duy tuổi còn nhỏ như vậy mới có thể có tu vi ma lực cơ hồ đạt tới cảnh giới ma pháp sư cấp bảy, cấp tám.

Phương pháp Minh tưởng của Ngôi sao ma pháp bồi dưỡng cho tu vi tinh thần lực của ma pháp sư, cũng không phải lấy “Lượng” thủ thắng mà chính là lấy “Chất” để thủ thắng! Loại tu vi đặc biệt này khiến cho tinh thần lực của Đỗ Duy chẳng những mạnh mẽ mà quan trọng hơn chính là vô cùng kiên định! Hắn thậm chí có thể làm cho sức lực tinh thần ngưng kết thành một dạng giống như xúc giác!

Tu luyện như vậy, không chỉ làm cho người ta sức lực tinh thần tăng mạnh, quan trọng hơn chính là sự nhạy cảm của cảm ứng lực cũng cơ hồ tăng lên gấp bội.

Không thể nghi ngờ, bộ ma pháp do Aragon lưu lại quả thực là vô cùng lợi hại.

Đỗ Duy nghĩ tới đây, không khỏi tức cười, cái gì mà Aragon lưu lại, rõ ràng chính là bản thân mình lưu lại!

Hôm nay Minh tưởng như vậy trong chốc lát, Đỗ Duy bắt đầu quên hết mọi cảm giác, nhưng mà chỉ một lát sau, hắn bỗng mở bừng mắt, tự sờ sờ lên đầu mình.

- Ấy?

Sau đó hắn nhìn sắc trời bên ngoài. Thời gian...đã qua bao lâu rồi?

Đỗ Duy đột nhiên nhảy xuống giường, chạy tới nhìn vào căn phòng thật lớn phía trong.

- Gặp quỷ rồi! Gặp quỷ rồi!_ Đỗ Duy kinh hãi kêu lên một tiếng.

Từ lúc hấn bắt đầu Minh tưởng tới bây giờ chỉ mới trải qua khoảng thời gian ăn một bữa cơm, nhưng hấn lại phát hiện sức tinh thần của bản thân cơ hồ đã khôi phục hiệu quả được tới bảy tám thành! Vì sao có thể nhanh như vậy?

Dựa theo kinh nghiệm của Đỗ Duy, lúc trước sau khi hấn hao tổn hết ma lực, nếu muốn khôi phục lại toàn bộ, không mất một, hai ngày thì đừng nghĩ có thể làm được. Nhất là sau khi tu vi ma lực bản thân phát ra càng mạnh, mỗi lần khôi phục lại thời gian sẽ càng lâu hơn.

Nhưng hôm nay...mới ngắn ngủi một lát như vậy.....

Hấn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lại một lần nữa ngồi xuống, nhàn tình như lúc trước, tiếp tục minh tưởng.

Trong tâm linh duy trì một mảng trống rỗng, sau đó lưu lại một tia xúc giác của sức lực tinh thần, tự mình dò xét trong ý thức của bản thân xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cục, hấn nhanh chóng phát hiện ra điểm khác thường!

Tại một nơi rất sâu, rất sâu bên trong thân thể của hấn, dường như có những mảng mờ nhạt không biết là do lực lượng gì tạo nên như vậy, lại mơ hồ có thể xoay chuyển giống như một cơn lốc xoáy nho nhỏ, mỗi lần xoay tròn đều làm tăng dần cho cả không gian ý thức tinh thần của bản thân.

Phát hiện này của Đỗ Duy không thể xem thường!

Phải biết rằng, tinh thần lực mạnh mẽ của ma pháp sư, đạo lý cơ bản chính là: không gian ý thức tinh thần của con người cũng tựa như là một cái thùng đựng nước. Mà tinh thần lực chính là nước ở trong thùng.

Một ma pháp sư khi minh tưởng chỉ có thể khiến cho nước trong thùng khôi phục đến trạng thái đầy ngập bình mà thôi, muốn tiếp tục tăng thêm thì sẽ phải trường kỳ khổ luyện, mới có thể làm cho không gian ý thức tinh thần của bản thân tăng trưởng cực kỳ chậm chạp (hay cũng giống như là làm cho thùng đựng nước lớn thêm)

Muốn làm cho nước đầy thùng thì không khó, nhưng nếu muốn làm cho thùng đựng lớn thêm, việc đó lại cực kỳ gian nan!

Trên lý thuyết mà nói, không gian tinh thần ý thức càng lớn, thì cái thùng đựng nước đó dĩ nhiên lại càng lớn, mà thùng đựng càng lớn vậy thì tổng thể tu vi ma lực tất nhiên lại càng cao!

Nếu đem không gian ý thức tinh thần của một ma pháp sư cấp thấp như so với một ly nước, vậy thì ma lực của hấn đương nhiên cũng chỉ có một ly nước như vậy thôi, mà một ma pháp sư cao cấp, thì tinh thần ý thức không gian sẽ lớn hơn rất nhiều và lẽ dĩ nhiên dung lượng cũng sẽ lớn hơn.

Đây là một trong những khác biệt vô cùng quan trọng giữa ma pháp sư cao cấp với ma pháp sư cấp thấp!

Đỗ Duy bây giờ phát hiện ra, ở sâu trong ý thức tinh thần của bản thân, dường như có những mảng lực lượng nho nhỏ chậm rãi xoay chuyển, làm cho cả “thùng nước” của bản thân cũng từ từ xoay tròn theo, từng điểm nhỏ chuyển động, cả không gian ý thức tinh thần từng điểm, từng điểm đều bị ma sát mạnh mẽ!

Mặc dù tốc độ này vẫn như cũ - rất thông thả nhưng so với tốc độ bản thân bình thường tu luyện lại nhanh hơn không biết bao nhiêu lần?!!

“Semel! Semel!!!”_ Đỗ Duy mừng rỡ muốn phát điên, lập tức cố gắng triệu hoán Semel_ “Chẳng lẽ ma pháp ngôi sao ta tu luyện rốt cuộc có đột phá rồi sao?!”

Đáng tiếc, bà cô Semel này quả nhiên giữ đúng lời, đã nói một tháng không để ý tới người thì tuyệt nhiên trong vòng một tháng không thêm nói lời nào, mặc cho Đỗ Duy có kêu gào như thế nào cũng không đáp lại nửa lời.

Đỗ Duy trong lòng nghi hoặc, lại chìm vào trầm tư minh tưởng, đồng thời cẩn thận vươn xúc giác sức lực tinh thần đi thăm dò cái lốc xoáy nho nhỏ kia ở trong không gian ý thức tinh thần.

Càng đi sâu xuống, càng thấy rằng cái lốc xoáy nho nhỏ kia mỗi một lần xoay tròn đều vô cùng ảo diệu, phẳng phát như trong không gian ý thức tinh thần của bản thân mơ hồ hình thành nên một cái “vũ trụ” nho nhỏ!

Mỗi một lần quay tròn đều khiến cho vũ trụ này dần dần mở rộng.

Đỗ Duy dù sao cũng đến từ kiếp trước, hẳn lập tức nghĩ tới một lý luận của tiền kiếp: “Cả vũ trụ đều luôn chậm rãi xoay tròn theo những chuyển động, rồi từ đó không ngừng mở rộng thêm!”

“Lý luận này dường như cũng có thể áp dụng trên bản thân mình?” _ Rất nhanh, Đỗ Duy cũng phát hiện, sức lực tinh thần của bản thân đã hoàn toàn khôi phục!

Mất bao nhiêu thời gian? Đỗ Duy mở mắt ra nhìn sắc trời một chút....

Hai mươi phút hay là nửa giờ?

Khi trước, nếu muốn đạt tới trình độ như vậy, chỉ sợ phải mất một, hai ngày không ngủ nghỉ.

Nhanh chóng khôi phục lại sức mạnh...

Đỗ Duy giật mình, rồi đột nhiên nhớ tới một việc: “Tên Bạch Hà Sầu cường đại biến thái kia đã nói cái gì nhỉ?”

”Chỉ cần trong cơ thể ta lưu lại một hạt mầm của sức mạnh, như vậy bất kể ta phải chịu thương tổn nghiêm trọng đến đâu, có hạt mầm sức mạnh này làm cơ sở, là ta có thể trong thời gian rất ngắn khôi phục lại!

Nhớ rõ lúc ở trong tiểu lâu tại đế đô, trong trận chiến giữa Bạch Hà Sầu và Lam Hải Duyệt, hẳn rõ ràng cũng bị thương, nhưng mà chỉ đảo mắt, khi hắn chạy tới bắt mình thì đã hoàn toàn hồi phục rồi!

Mầm mống của sức mạnh...Mầm mống của sức mạnh!

Lúc trước, khi mà Bạch Hà Sầu “tự bản thân” hắn “giúp mình một tay” không phải chính là cấy vào bản thân mình một ít mầm mống sức mạnh hay sao?

Đỗ Duy lộ vẻ xúc động!

“Đây....đây là một mảnh mầm mống sức mạnh của thánh giai sao! Bây giờ rốt cục đã bắt đầu mọc rễ, nảy mầm ở trong cơ thể mình rồi!”

Đỗ Duy thử tính toán một chút, xem tốc độ xoay tròn chậm rãi như vậy của hạt mầm sức mạnh, dần dần khiến cho không gian ý thức tinh thần càng lúc càng lớn lên.....như thế, e rằng không tới một năm, tu vi sức lực tinh thần của bản thân có thể nhảy lên cấp tám !

Cấp tám ư! Cũng chính là đã thực sự tiến vào cảnh giới ma pháp sư “cao cấp”! Cả đại lục có bao nhiêu ma pháp sư cấp tám đây?

Chỉ một năm, bản thân còn chưa tròn mười bảy tuổi!!

Mặc dù số tuổi này so với Vivian và Joanna vẫn chậm hơn một chút nhưng đừng quên rằng, Vivian cùng với Joann từ nhỏ đã tu luyện ma pháp, hơn nữa bên cạnh lại có đệ nhất cường giả của đại lục chỉ dạy.

Mà bản thân mình thì sao? Từ lúc bắt đầu chính thức tu luyện ma pháp cho tới hôm nay mới chưa đầy hai năm!!

469. Chương 334 : Toan Tính

Chỉ với một mảnh “Hạt giống lực lượng” như thế mà lại có khả năng làm ngăn lại biết bao nhiêu lộ trình tu luyện! Tiết kiệm được biết bao năm tháng khổ tu!

Đối với những người khác, việc khổ tu như đứng trước một tòa núi cao chọc trời, phải cố gắng bấu víu leo lên. Nhưng nếu người đã có “hạt mầm” rồi thì cũng tựa như là đã được cấp cho một con đường tắt phi thường ngăn trước mặt ... Ài, mà cũng không phải là đường tắt, đây căn bản chính là một cái thang máy a!

Đỗ Duy phải mất một lúc mới từ trong hưng phấn tỉnh táo trở lại sau sự kiện chấn động này.

Từ nay dựa theo tốc độ như vậy, hẳn sẽ có thể vượt qua cánh cửa “cao cấp” rất nhanh. Đem không gian tinh thần lực càng lúc càng chuyển động ma sát mạnh mẽ thêm, đồng thời chỉ cần không để ngôi sao ma

pháp làm chậm quá trình minh tưởng tu luyện của mình, vậy tiêu chuẩn ma lực của bản thân rất nhanh có thể lọt vào hàng ngũ đệ nhất của đại lục.

Bất luận những bậc cường giả như Gandalf hay Bạch Hà Sầu, ma lực của bọn họ nếu tính đơn thuần về “Lượng” thì so với bát cấp ma pháp sư bình thường chưa chắc đã thực sự lớn hơn bao nhiêu. Yếu tố mấu chốt là linh ngộ được quy tắc của lực lượng. Về điểm này, Đỗ Duy đại khái đã có thể hiểu được, bản thân chỉ cần dựa vào hạt mầm này, rất nhanh có thể hoàn thành quá trình tích lũy ma lực. Mặt khác... Hạt mầm mờ ảo đang xoay tròn này cùng với sự tự sinh trưởng kia tựa hồ hòa hợp theo một quy tắc nào đó, chẳng khác nào đã cấp cho Đỗ Duy một cái khuôn mẫu có sẵn từ trước, chỉ cần hắn cố gắng tìm hiểu được quy tắc của hạt mầm đó, vậy thì việc lĩnh ngộ được sức mạnh của thánh giai cũng không phải là quá xa vời.

Rốt cục khi có chút tỉnh táo trở lại sau những phút hưng phấn, tâm tình Đỗ Duy lại bỗng nhiên sinh ra một ý niệm cổ quái ở trong đầu:

“Con mẹ nó!” _ Hắn khẽ vả cho mình một cái bạt tai, tự giễu cợt _ “Thật là tiến bộ quá! Kiếp trước còn là thiên hạ đệ nhất cao thủ cơ đấy! Mà kiếp này mới thấy sắp lên được bát cấp, có cái quái gì mà vui mừng chứ!”

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng việc cường thịnh của kiếp trước thế nào thì cuối cùng cũng chỉ là chuyện của kiếp trước. Cảm giác vui sướng trong lòng của Đỗ Duy cũng dần lắng xuống. Chỉ không đến một khắc thì quá trình minh tưởng đã hoàn tất. Sau khi khôi phục tinh thần, lại nằm nghỉ một lát để lấy lại thể lực. Nhìn thời gian cũng không còn sớm nữa, hắn đi tắm rửa thật nhanh và thay đổi y phục, sau đó lên xe đi tới Tế tướng phủ tại đế đô dự tiệc.

Rabosil đã tại vị hai mươi năm, lẽ tất nhiên phải có căn cơ vững chắc, bối cảnh phía sau cũng phải là một đại gia tộc. Tế tướng phủ của lão mặc dù chưa thể nói là xa hoa nhưng nhìn kiểu dáng rất uy nghiêm. Về mặt bài trí, đương nhiên cũng đều là không phú tức quý, lại càng chú trọng nét cổ kính truyền thống.

Yến tiệc đêm nay cũng chỉ mời: Đỗ Duy, Camille Ciro, còn có tài chính đại thần- tất cả ba người. Lão Tế tướng Rabosil vẫn như cũ, một thân trang phục giản dị thường ngày, khuôn mặt đang tươi cười nghênh đón.

Lão còn có một tư thái làm cho Đỗ Duy không khỏi sinh thiện cảm rất nhiều - Ông già này làm quan cũng đã nhiều năm, nhưng lại không hề khó gần, cũng không có vẻ xét nét, lại càng không tỏ vẻ cao ngạo, bề trên gì cả.

Trong bữa tiệc, nâng chén là rượu cạn. Với những tiết mục rực rỡ xa hoa khác không hề kém cạnh. Chỉ có một câu: “Lão nhân này thực sự là quá phóng khoáng!”

Cuối cùng thậm chí còn đưa ra một nhóm thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp lên nhảy múa, kỹ thuật vũ đạo vô cùng xuất chúng. Nhìn qua có thể thấy là đã được nuôi dạy, huấn luyện rất nghiêm khắc nhiều năm trong nhà. Ông già này lại càng không hề giả bộ nghiêm trang, hiển nhiên lão hiểu được tùy theo thời điểm cần tỏ vẻ thế nào thì phải làm như thế ấy. Suy cho cùng là như vậy.

Sau khi thưởng thức xong màn vũ đạo, các vũ nữ trẻ tuổi xinh đẹp mỹ miều cứ một nhóm ba người lập tức đến hầu hạ một người, tất cả quần quýt xung quanh ba vị khách quý. Nhìn có thể thấy được, Đỗ Duy cũng với Camille Ciro đều đã kinh qua những trò phong lưu thế này rồi, nhưng ngược lại, lão tài chính đại thần dường như có chút câu nệ, không dám buông thả.

Cho nên lão Rabosil cũng có thể xem là biết đối nhân xử thế. Nhìn lão ngồi trên ghế chủ nhà, bộ dáng vốn cao thâm khó lường lúc này lại rất buông thả. Ngồi bên cạnh lão cũng có hai thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, dáng vẻ giống như tiểu thiếp trong nhà. Hai cô gái này đều ăn mặc theo cách của các thiếu nữ Nam Dương mà trong giới quý tộc tại đế đô nên thích nhất. Bộ y phục ngắn bó sát vào thân thể, để lộ ra cặp đùi thon dài trắng bóc nảy nở đầy sức sống cùng với một vòng eo thon thả, nhưng trên khuôn mặt vẫn cố ý đeo một tấm紗 che đi dung mạo.

Lão Tế tướng này dường như đã đem bốn chữ: “Giản dị, gần gũi” phát huy tới mức vô cùng nhuần nhuyễn, cùng với bọn Đỗ Duy - hai tiểu bối này mở đủ trò vui đùa. Cho nên hai thiếu nữ ở bên cạnh càng dán sát vào người lão, một cô gái dùng những ngón tay thon thả hết sức mềm mại lột vỏ từng trái nho. Mà lão thì mặt mày hớn hở, há miệng đón ăn.

Những điều này làm cho Đỗ Duy cùng với Camille Ciro sinh ra hảo cảm đối với lão già này, nhất thời cảm thấy khoảng cách đã xích lại gần không ít.

Ở trong yến hội, mấy người bọn họ cũng không nói chuyện công vụ gì cả. Chỉ nói những chuyện trên trời dưới đất, cùng với những chuyện xoay quanh thú phong lưu, lãng mạn của giới quý tộc. Nhưng hôm nay Đỗ Duy vừa mới lĩnh ngộ được một chút về “Hạt mầm sức mạnh” do Bạch Hà Sầu lưu lại, nên giờ phút này trước mặt rượu ngon, gái đẹp nhưng quá nửa trong lòng đều suy nghĩ về “Hạt mầm lực lượng” kia, không khỏi lộ ra dáng vẻ có chút không yên lòng.

Tới gần lúc nửa đêm, lão Tể tướng tuổi đã cao, tinh thần đã có chút mệt mỏi. Đỗ Duy mắt thấy như vậy, liền đứng dậy cáo từ. Thấy hắn cáo từ, Camille Ciro cùng với tài chính đại thần cũng đều đứng dậy theo.

Trước khi về, Đỗ Duy mới thu lại nụ cười trên mặt, hướng người sang lão Tể tướng cúi chào thật sâu rồi nói:

- Thưa ngài Tể tướng, tôi có một chuyện nhỏ xin được thỉnh cầu!

Đôi mắt híp của lão tể tướng lập tức toát ra một tia quang mang, cất lời đáp:

- Mời ngài công tước cứ nói!

- Tình hình Bạo Phong quân đoàn ở phương Bắc rất khẩn cấp. Về việc viện quân, cúi mong ngài Tể tướng sau khi thống lĩnh quân bộ, xin xử lý thật cấp tốc cho. Tôi cũng biết, nếu dựa theo tốc độ bình thường, sau khi điều binh còn phải có lương thảo quân giới, chỉ sợ không đến một tháng không thể xong được, nhưng mà...

Đỗ Duy trầm ngâm một chút, cũng không giấu diếm nói:

- Tôi trên đường có gặp qua tướng quân Andre của Bạo Phong quân đoàn. Qua lời ông ta kể thì tình hình Phương Bắc thực sự không thể chậm trễ thêm được nữa. Tôi đã hứa với ông ấy là sẽ dốc hết sức tiến hành chuyện này.

Lão Tể tướng lập tức nhẹ nhàng đẩy hai cô gái bên người ra, nghiêm nghị nói:

- Nếu quả thực ngài công tước đã nhờ vả thì... Như vậy đi! Đẩy nhanh tốc độ hơn nữa thì ta không dám nói, nhưng mà chỉ cần ngày mai ta bắt đầu tiến vào quân bộ, vậy trong vòng bảy ngày, viện quân nhất định sẽ lên đường! Chỉ có điều ... về phương diện quân tư* và quân giới**....

Lão thoáng nhìn qua tài chính đại thần.

Đỗ Duy lập tức cười nói:

- Thưa ngài Maldini, tôi xem ngài cũng như là tiền bối của tôi rồi. Dòng họ Rowling nhà chúng ta cùng với gia tộc của ngài có quan hệ thông gia gần gũi. Mà nói thẳng ra, cháu gái của ngài còn là em dâu tương lai của tôi. Nên nói về chuyện này, ngài nhất định sẽ không làm cho chúng ta khó xử chứ!

Tài chính đại thần gật gật đầu:

- Nhiếp chính vương cũng đã quyết định rồi! Hơn nữa, với thể diện của đại công tước Hoa Tulip ngài thì đương nhiên ta phải cấp tốc điều quân tư ngay.

Đỗ Duy gật gật đầu, trong lòng thầm nhủ, lúc này mới có thể xem là đã không phụ sự ủy thác quan trọng của tướng quân Andre. Hắn hiểu, điều động mấy vạn quân đội, chỉ trong bảy ngày xuất quân, đó đã là tốc độ nhanh nhất rồi.

Đêm nay lão tể tướng mời, tưởng như là dự tiệc, nhìn qua bề ngoài thì đúng là như vậy, nhưng thực sự bên trong là một tầng thâm ý, chính là xem lập trường chính trị của bản thân mình! Đối phương mời mình đi dự tiệc, mọi người cùng uống một bữa tiệc rượu, nhưng ngay lúc này đây, việc mấu chốt quyết định tất cả quân bộ ở biên cương có suy sụp hay không chốt chính là ở việc lão Tể tướng vào quân bộ, chẳng khác nào biểu lộ rõ một tín hiệu chính trị: “Ta với người là bằng hữu!” Cho nên, bữa tiệc này nhìn qua thì không có gì quan trọng nhưng thực sự là không thể thiếu được. Nhưng Đỗ Duy có chút hoài nghi là việc tài chính đại thần sao lại tới đây làm gì?

Lão Tể tướng đích thân tiễn các vị khách quý ra đến tận cửa rồi mới chia tay, nhờ hai nữ nô xinh đẹp dìu đỡ, đi về đại sảnh yến tiệc.

Vào lúc này, cô gái vẫn ngồi bên trái lão cả buổi tối bỗng nhiên đứng lên vỗ vỗ tay, lập tức có một người hầu từ sau điện cấp tốc đi ra, trong tay là một cái chậu rửa mặt bằng bạc, bên trên để một cái bát nhỏ bằng pha lê đựng một thứ được liệu gì đó có mùi hương thơm ngát.

Lão Tể tướng nâng chiếc bát pha lê lên uống một hơi cạn sạch, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi một lát. Khi lão mở mắt ra, men say trong mắt đã hoàn toàn tiêu tan. Lão ho lên một cái, thở dài:

- Xem ra ta quả thực đã già rồi! Thuốc giải rượu này uống vào cũng không còn hiệu quả tốt như trước, đầu óc bây giờ vẫn còn hơi vằng vặc.

Cô gái vẫn ngồi bên trái lão nở nụ cười, đôi mày xinh xắn khẽ nhíu lại rồi đứng dậy, mắt nhìn hướng xuống nữ nô kia lạnh lùng nói:

- Các người lui xuống!

Trong giọng nói của nàng biểu lộ vẻ cao cao tại thượng, mơ hồ ẩn chứa uy quyền, không chút nào giống với thân phận của một nữ nô. Nữ nô còn lại kia cùng với tên người hầu lập tức cung kính cúi đầu đi xuống, không dám chậm trễ chút nào.

Cô gái lại đi vòng ra phía sau lão Tể tướng, hai bàn tay nhỏ nhắn nắm lại rồi nhẹ nhàng đắp bóp lưng cho lão, mà trong miệng thấp giọng nói:

- Ngài có thể có một cuộc sống mà không phải uống rượu hay không? Hôm nay uống nhiều như vậy, đương nhiên tôi có chút không vui lòng, mà ngài nào có phải đã già, kỳ thực năm nay mới bảy mươi tuổi, vị trí trụ cột cả gia tộc này còn phải dựa vào ngài tiếp tục cheo chống cơ mà.

Lão Tể tướng ánh mắt nheo lại, rồi lại giãn ra, khẽ thở dài, chậm rãi nói:

- Cha mẹ của người mất sớm, tính ra trong những người đồng trang lứa có thể làm ta coi trọng thì cũng chỉ có một mình người thôi! Ài, đã để người phải chịu ủy khuất rồi, đêm nay lại bắt người phải giả trang thành vai diễn vũ nữ thế này!

Cô gái khẽ gật đầu, lại cười nói:

- Ngài đã từng dạy tôi: “Nhẫn thường nhân sở bất năng nhẫn. Thành thường nhân sở bất năng thành!”***, năm mươi tuổi tôi đã hiểu đạo lý đó rồi. Đêm nay cũng chỉ là giả trang thành một vũ nữ thì cũng đâu có gì đáng kể chứ!

Lão Tể tướng khước miệng lộ vẻ tươi cười, tỏ vẻ rất vừa lòng, lúc này mới hỏi lại:

- Người thấy hai người tuổi trẻ kia thế nào?

Cô gái trầm ngâm trong giây lát rồi đáp:

- Camille xem ra rất khôn ngoan. Khi nói chuyện một giọt nước cũng không lộ, đúng là một người vô cùng cẩn thận. Hơn nữa, xem ra cũng rất thông minh, nói chuyện về công việc, nhất cử nhất động đều rất hợp tình hợp lý! Chỉ có điều là lại quá cầu toàn, nên thành ra có vẻ giả tạo.

Lão Tể tướng cười ảm đạm nói:

- Kể ra cũng khó cho hần, hần vốn nằm vùng dưới trướng Đại hoàng tử hơn mười năm trời, hai năm trước khi chính biến mới trở lại bên ta, nhưng mười năm nằm vùng như vậy, sao có thể tâm thường? Đương nhiên là một bước cũng đều không dám sơ sót, sự cẩn thận đó đã ăn sâu trong con người hần rồi. Chỉ có điều, người này tuổi còn trẻ như vậy lại nằm vùng mười năm, phải che giấu thân phận nên tính tình hần dường như đã trở thành âm hiểm, tàn nhẫn...Ài, đây là điều duy nhất khiến ta có chút lo lắng.

Cô gái cười đáp:

- Dù âm hiểm tàn nhẫn thì đã sao, cũng không thoát khỏi bàn tay lão nhân gia ngài.

Lão Tể tướng cười khổ một tiếng, đã có chút cảm khái:

- Người lại coi trọng ta quá rồi! Ta dù sao cũng đã già, còn có thể sống được mấy năm nữa chứ? Bây giờ ta còn có thể làm chủ được mọi chuyện nhưng nếu ta chết đi rồi thì có lẽ... khi đó cũng chẳng cần phải nói gì thêm nữa__ Trầm ngâm một lát, lão hỏi tiếp__ Vậy còn vị công tước Hoa Tulip kia thì sao?

Lần này, cô gái trầm mặc giây lát rồi khẽ lắc đầu, giọng nói cũng có chút cân nhắc khó hiểu:

- Tôi...Tôi nhìn không ra!

Lão Tể tướng khước miệng khẽ nhếch lên một cái:

- Cái gì? Vậy nghĩa là sao?

- Hẳn cả buổi tối tịnh không có biểu hiện gì xuất chúng, thậm chí nói chuyện cũng rất ít. Nếu đổi là người khác, khi gặp vị công tước Hoa Tulip nổi danh khắp đại lục lại là một người như vậy thì thật sự sẽ có chút thất vọng....Nói thật lòng, đến ngay cả tôi cũng có chút cảm giác như thế. Nhưng mà bây giờ cẩn thận suy ngẫm lại dường như chuyện đó cũng không phải là như vậy. Người này mặc dù rất ít nói chuyện nhưng mỗi lần mở miệng, điểm nào nói ra cũng rất chặt chẽ...Hơn nữa, hẳn cũng không biết có phải là vô tình ý hay là còn có ý gì...

Cô gái nói tới đây, cẩn rằng ngáp ngừng rồi nói tiếp:

- Tôi cứ cảm giác ánh mắt của hắn tựa hồ liếc nhìn tôi mấy lần! Chẳng lẽ bị hắn phát hiện ra điều gì hay sao? Nếu như nói hắn ham mê sắc đẹp cho nên mới thêm thường nhìn tôi thì cũng không hẳn. Hai vũ nữ bên người hắn, phục trang đều hấp dẫn hơn tôi nhưng hắn lại chỉ là gượng gạo tựa vào mà thôi, cũng không có ý động chạm này kia. Trong mắt tôi, con người kỳ lạ đó dường như còn có chút ý tứ gì khác.

Lão Tể tướng gật gù:

- Ủm, cũng không tệ! Người quan sát rất cẩn thận, nhưng mà cũng không cần lo lắng! Cho dù hắn có nhìn cái gì thì với sự thông minh của hắn, cũng sẽ không nói ra. Người còn nhận thấy điều gì nữa không?

- ...Cũng không có!__ Cô gái thoáng sửng sốt, giọng nói có chút uể oải.

Lão Tể tướng cất tiếng cười ha hả, vỗ tay nói:

- Ta sớm đã dạy qua người: Nhìn việc, nhìn người, càng là những chuyện xảy ra trước mắt người, người thông thường sẽ càng dễ dàng bỏ qua! Người xem, hẳn cả đêm thế nào lại đều không nói chuyện, nhưng trước khi đi lại cố ý quang minh chính đại cầu khẩn ta về việc xuất viện quân. Dừng ý đó, người có nhìn ra được không?

...Tôi thật ngu muội... Tôi một chút cũng không nhìn ra được__ Cô gái cúi đầu xuống thật thấp, tựa hồ có chút tự trách bản thân.

- Người nhìn không ra, cũng không trách người được! Dẫu sao người chỉ mới là nghe ta chỉ bảo, hướng dẫn lý thuyết suông, chưa từng thật sự đối mặt với thực tế. Có một số việc, chỉ nghe lý thuyết suông đúng là không thể lĩnh hội được__ Lão Tể tướng thở dài__ Khả năng quan sát của người đêm nay, ta đã rất hài lòng rồi!

Sau đó, lão nhân này lại cầm lấy một chén rượu

- ... Ngài...Ngài vừa mới uống thuốc giải rượu mà, xin đừng uống nữa!

- À! Một chén rượu thôi mà! Huống hồ, tuổi trẻ tài cao như thế, làm sao ta có thể không hứng thú cho được? Như thế nào có thể không uống một chén cơ chứ!

Nói xong, lão Tể tướng làm một hơi cạn sạch, ho khan thật mạnh vài tiếng, lại cao giọng nói tiếp:

- Người cho rằng những điều thỉnh cầu mà hắn nói vào lúc cuối cùng đó thực sự là nói với ta hay sao? Không phải đâu! Hắn bề ngoài thì đúng là cầu xin ta, cầu xin tài chính đại thần...Kỳ thực, những lời của hắn chính là nói cho Camille Ciro nghe!

Nhìn dáng vẻ trầm mặc của cô gái, lão Tể tướng hạ giọng, chậm rãi nói tiếp:

- Vào Quân bộ, trên danh nghĩa là ta nhưng Camille Ciro mới là thực sự, ta chẳng qua cũng chỉ là cái tiếng mà thôi! Chính thức làm mọi việc chính là Camille Ciro kia, Đỗ Duy khi cố ý van xin ta kỳ thực chính là nói cho Camille Ciro nghe. Sau đó...những điều hần nói, Camille Ciro chắc chắn sẽ mau chóng nói cho Nhiếp chính vương biết! Cho nên... Đỗ Duy hần không phải là cầu xin chúng ta, mà kỳ thực là ngầm cầu xin Nhiếp chính vương!

Cô gái nhỏ cẩn thận suy nghĩ một lát, cung kính nói:

- Tôi đúng là ngu muội! Nhưng mà... tôi còn có hai vấn đề chưa hiểu rõ. Vấn đề thứ nhất, công tước Hoa Tulip nếu đã tin tưởng hoàn toàn vào Nhiếp chính vương như vậy, thì việc đó sao hần không tự mình đi cầu xin Nhiếp chính vương? Chỉ cần hần cầu xin, Nhiếp Chính vương sao có thể không đồng ý? Còn vấn đề thứ hai là, ngài nếu như đã biết hần không phải là cầu xin mình, vậy thì vì sao lại đáp ứng hần kỳ hạn bảy ngày?

Lão Tể tướng cất tiếng cười vang rồi lắc đầu đứng dậy, chậm rãi để lại một câu:

- Mấy cái đó người không hiểu! Nếu bây giờ ta giải thích, mặc dù người có thể hiểu được nhưng mà sau này khi gặp phải những chuyện tương tự như thế người cũng vẫn sẽ không thể hiểu được! Tự người hãy chậm rãi suy ngẫm mới có thể chân chính hiểu ra vấn đề, chuyện chính trị không phải dễ dàng như vậy đâu!

Cô gái lập tức gật đầu, cung kính ghi nhớ kỹ.

Lão Tể tướng thở dài:

- Người thấy buổi tối nay rồi đấy, đã có quyết định hay chưa?

Cô gái mím môi suy nghĩ một lát, sau đó cắn môi, hàm răng trắng bóc lộ ra ngoài, dường như trong lòng có chút chần chừ, rốt cục cất lời:

- Không dám giấu diếm ngài, nếu là theo ý kiến của bản thân tôi, công tước Hoa Tulip này so với Camille Ciro kia tất nhiên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nhưng mà...Người này quá thâm trầm, tôi nhìn không thấu hần, mà vấn đề này ... Cho nên, tôi đành chọn Camille Ciro vậy.

- Tốt lắm! Người rất thông minh, hơn nữa lại cẩn thận, không hề mơ mộng viễn vông, chỉ riêng phần tự biết mình biết người như vậy cũng đã không uổng công ta tài bồi cho người rồi!

Lão Tể tướng chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, ung dung nói:

- Camille Ciro người này, có tín, có nghĩa, lại xuất thân từ quân đội trung ương, vào quân bộ khác gì như cá gặp nước. Chỉ có điều hần căn cơ không đủ, phía sau không có một đại gia tộc chống lưng, gia cảnh xuất thân quá thấp kém... Sau này cho dù có nỗ lực thế nào đi nữa, vị trí quân vụ đại thần kia cả đời hần cũng đừng mơ tới. Nhưng mà tương lai nếu gặp thời trở thành một tướng quân cũng là chuyện rất bình thường. Dựa theo tính toán của ta, tương lai hai, ba chục năm nữa, hần rất có thể sẽ trở thành nhân vật đứng thứ hai, thứ ba trong quân đội. Thành tựu như vậy cũng coi như không tệ rồi. Người nếu đã lựa chọn hần, vậy để ta tính toán một chút, chờ thêm một hai tháng sẽ nghĩ biện pháp an bài nhé. Ừm, tìm một cơ hội thích hợp, người dùng chân diện thật gặp hần, sau đó sẽ công khai thân phận của người là cháu gái họ xa của ta, ta sẽ nhắc đến chuyện hôn nhân, hần chắc sẽ không phản đối. Camille Ciro người này rất thông minh, hần biết rằng mình có điểm yếu là không có một đại gia tộc chống lưng, nếu có quan hệ hôn nhân với gia tộc chúng ta, tất nhiên hần sẽ đón nhận.

***

Lại nói về Đỗ Duy, sau khi ra khỏi phủ Tể tướng lại cùng với Camille Ciro đi chung một đoạn đường. Trong xe ngựa của Đỗ Duy, nhìn sang Camille Ciro, Đỗ Duy đột nhiên hỏi một câu:

- Thưa ngài Camille Ciro, ngài đã lập gia đình hay chưa?

Camille Ciro sững sốt, rồi lập tức cười đáp:

- Đức ngài công tước lại nói giỡn rồi!

Sau đó hần lại thở dài rồi nói tiếp:

- Ngài cũng biết, tôi nằm vùng mười năm dưới trướng của Đại hoàng tử, ngày đêm phải cẩn thận đề phòng, thân phận như thế, chỉ cần lộ ra một chút là lập tức chết không toàn thây. Tôi ngay cả khi ngủ, nằm mơ cũng không được nói mê! Nào dám lấy một phụ nữ về gối đầu ngủ bên cạnh cùng tôi mỗi ngày? Tôi hiện tại chưa có kết hôn, ngay cả đính hôn cũng chưa có!

Đỗ Duy mỉm cười nhìn Camille Ciro, ánh mắt như cười rồi nói:

- Ô, thì ra là vậy! Ngài Camille Ciro này, ta là ma pháp sư cũng là chiêm tinh thuật sư nên cũng hiểu được một chút về chiêm tinh, tiên đoán này kia. Ta xem vận số của ngài thì...Ha ha, việc hôn nhân ngài cũng không cần nóng vội, chậm thì nửa năm, nhanh thì ba tháng, có lẽ ngài sẽ có chuyện mừng đó!

Nói xong, nhìn dáng vẻ mờ mịt của Camille Ciro, Đỗ Duy không nhịn được bật cười ha hả.

[Chú Thích:

Quân tư*: tiền chi phí cho quân đội.

Quân giới: Trang bị cho quân đội

“Nhẫn thường nhân sở bất năng nhẫn. Thành thường nhân sở bất năng thành!”***: Nhẫn nhịn chịu đựng những cái người thường không thể nhẫn nhịn được, thì có thể thành công ở những cái mà người thường không thể thành công.

470. Chương 335 : Rufik

Ngày cuối cùng của năm 962 theo lịch Đế Quốc rốt cuộc cũng đã trôi qua,

Đêm này, trong đế đô, tại những cửa hàng thuộc sản nghiệp của công tước Hoa Tulip, phát minh pháo hoa của Đỗ Duy đã trở thành mặt hàng bán chạy nhất trong các loại hàng hóa. Ngay cả hoàng cung cũng đến mua cả mấy xe lớn. Ngoài ra, Đỗ Duy còn ra lệnh cho công xưởng thật nhanh chóng sản xuất một loại pháo hoa cỡ nhỏ phù hợp với dân chúng để đem ra tiêu thụ trong giới bình dân tại đế đô.

Nhân dịp giao thừa cuối năm này, rất nhiều tiền vàng chảy vào túi tiền của Đỗ Duy. Cho nên Zach nhỏ - CEO quản lý buôn bán số một dưới tay Đỗ Duy chỉ còn biết vui tươi hơn hớn mà thôi.

Vào buổi tối cùng ngày, trên bầu trời đế đô, pháo hoa muôn màu sắc lóe sáng khắp nơi, làm cho cả bầu trời đế đô sáng rực như ban ngày. Trên quảng trường của hoàng cung đã ban bố điều lệnh quản chế đặc biệt là: Ở chỗ đó chỉ để tập trung phóng những quả pháo hoa lớn nhất do Đỗ Duy đặc biệt tiến cống cho hoàng thất. Những quả pháo này nếu so sánh với món quà “Sự khoan dung của nữ thần Rạng Đông” mà Đỗ Duy đã làm để chúc mừng sinh nhật mẹ ngày trước thì có lẽ còn hoành tráng hơn.

Nhìn từng chùm, từng chùm pháo hoa thật lớn được phóng lên nở bung trên bầu trời, Đỗ Duy giờ này cũng không có đi tới quảng trường để xem lễ, đêm nay, ngay cả vô số những nhà giàu có, quý tộc tại đế đô cũng đều đi tới trước quảng trường để xem lễ nhưng Đỗ Duy lại cáo bệnh ở nhà nghỉ ngơi.

Hắn ngồi một mình trên mái của một tòa lầu cao nhất tại phủ công tước, ung dung ngồi gác hai chân lên trên mái hiên, bên cạnh để một chai rượu ngon loại thượng hạng. Mặc dù ban đêm khí trời rất lạnh nhưng dường như Đỗ Duy đang vô cùng đắc ý.

- Lại một năm nữa...Lại chỉ một mình ta a!

Đỗ Duy khê thở dài, lần mò cầm lấy chai rượu đưa lên uống một hớp rồi cười ha hả quay nhìn về khoảng không bao la phía xa, lớn tiếng hô

- Chúc mừng năm mới!

Trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra một nỗi cô đơn tĩnh mịch, Đỗ Duy đã đi đến thế giới này đã nhiều năm, dù hắn cảm giác được bản thân mình đã dần dần thích ứng, thậm chí là đã hòa nhập được vào thế giới này, đến mức có thời điểm, hắn đã có thói quen tự cho mình là một người Roland. Nhưng mà ngạn ngữ cổ của người Trung Quốc nói rất đúng: “Mỗi khi đến dịp lễ hội, lại nhớ tới người thân”. Chỉ khi ở những lúc lễ tết,

khi mà người người đều cùng chúc mừng nhau như thế thì nỗi cô đơn trong lại giống như u linh thoáng ủa về. Thời khắc đó như nhắc nhở bản thân hắn: “Ta cùng với con người ở thế giới này không giống nhau”.

Thực ra trong lúc xúc động đó, Đỗ Duy ngẫm nghĩ lại, không khỏi cảm thấy có chút hoang đường. Vốn ban đầu hắn nghĩ mình vốn đơn thuần là một người xuyên việt(1*) tới thế giới này, nhưng mà bây giờ lại biết được là mình đã trải qua vài cuộc đời ở đây rồi!

- Aragon, “Đỗ Duy” ...Hừ!

Nếu dựa theo tính toán như vậy mà nói, bản thân hắn tại dị thể này trải qua đã biết bao nhiêu năm tháng, thậm chí so với kiếp trước tại địa cầu có lẽ còn nhiều hơn.

- Trang Chu mộng điệp(2*), ai là bướm, ai là ta?__ Đỗ Duy tự cười giễu mình.

Phía xa xa, tại ngã tư đường vang đến những âm thanh huyền ảo âm ỉ. Trên bầu trời xa, từng đóa, từng đóa pháo hoa phóng vút lên rồi nổ ầm vang. Cái không khí lễ hội hân hoan ở ngã tư đường đó, tuy cách thật xa nhưng dường như cũng có thể cảm nhận được.

Ngay lúc đó, cõi lòng Đỗ Duy bỗng nhiên trở nên tĩnh lặng, như đã cô đọng lại: “Vì sao phải làm cho tâm tính biến thành nữ nhi thường tình như vậy?”

Nhìn ngã tư đường phía xa xa, chắc hẳn bây giờ mọi người ở đó đều trong không khí hân hoan, vui sướng.

Hôm nay, ngay cả những người hầu tại phủ công tước cũng thay đổi quần áo mới.

Đang lúc trầm ngâm, trong lòng Đỗ Duy lại dâng lên một nỗi xúc động khó tả, hắn nhìn về phía ngã tư đường xa xa, mơ hồ thấy những chùm ánh sáng chớp nháy của pháo hoa.

- Kỳ thực có mấy người biết được! Ta làm ra pháo hoa này căn bản không phải vì kiếm tiền.__ Đỗ Duy thấp giọng tự nói với mình__ Thực ra là ta chỉ muốn làm hết sức cho thế giới này trở nên giống hơn so với thế giới trước kia của ta mà thôi.

Một người khi mà đáng vẻ bên ngoài càng tỏ ra cô độc bao nhiêu thì trong lòng lại ngược lại, sẽ càng hướng tới những gì náo nhiệt. Một khi mà những ý nghĩ đó cứ luẩn quẩn mãi trong đầu thì sẽ làm cho bản thân người đó tự khép mình lại.

Đỗ Duy sau khi uống xong ngụm rượu cuối cùng, bỗng nhiên cầm bình rượu ném từ trên mái nhà xuống, làm rượu bắn đầy lên quần áo rồi cười nói:

- Ngu xuẩn, ngu xuẩn!

Sau đó thân thể hắn lập tức bay bổng bồng bềnh từ trên lầu xuống đứng dưới mặt đất, bước nhanh ra phía bên ngoài. Khi đi tới tiền sảnh của phủ công tước, bọn người hầu nhìn thấy chủ nhân đều lập tức đứng từ xa thi lễ.

Đỗ Duy nở nụ cười nhàn nhạt rồi rất nhanh đi qua. Đi tới cửa, nghe những âm thanh ùng ùng vang của từng tràng pháo hoa truyền từ phía xa đến, làm cho nỗi xúc động trong lòng Đỗ Duy càng thêm dâng trào.

Tùy tiện phát tay ra hiệu cho các thị vệ lui ra:

- Ta muốn một mình đi ra ngoài một chút, không cần ai đi theo...

Hắn nói tới đây, bỗng nhiên liếc mắt thấy một thiếu niên đáng vẻ khép nép, thậm chí còn có chút khiếp sợ đang đứng ở góc tường đằng xa. Đỗ Duy cười cười ngoắc ngoắc một ngón tay:

Rufic, ngươi hãy đi cùng với ta một chút nào!

Tên nhóc Rufik này vốn chính là người sẽ làm ” Quốc vương Nam Dương” đến từ Nam Dương ngày trước nhưng giờ đang phải làm người coi ngựa cho Đỗ Duy. Ngày ngày phải gánh chịu nỗi sợ hãi đối với Đỗ Duy nên giờ phút này không dám không theo bên người Đỗ Duy.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy sợ hãi của Rufik, thái độ hôm nay của Đỗ Duy lại vô cùng hòa ái:

- Được rồi nhóc, đừng nói những lời vô nghĩa, theo ta đi ra ngoài thôi!

Nói xong, hắn bước đi ra khỏi phủ công tước, Rufik không dám chậm trễ, chỉ còn biết ngoan ngoãn đi theo phía sau. Nỗi sợ hãi đối với Đỗ Duy đã ăn sâu vào trong đáy lòng nó rồi. Giờ phút này, Đỗ Duy đối xử với nó càng hòa ái thì trong lòng Rufik càng tăng thêm nỗi kính sợ. Hai người một trước một sau, sau khi đi vòng qua hai con phố thì đã đi tới khu vực phồn hoa của đế đô.

Rufik lẳng lặng theo bước ở phía sau, Đỗ Duy quay đầu lại liếc nhìn nó một cái, mỉm cười hỏi:

- Người phải chăng là rất sợ ta?

Rufik thoảng như gắng sức co rút người lại, trong ánh mắt không thể che dấu nỗi sợ hãi, khiến cho Đỗ Duy phải mỉm cười vươn tay vỗ vỗ lên bả vai nó:

- Được rồi, ta rất vừa lòng với biểu hiện của ngươi. Ngươi hãy nhớ kỹ một điều: Ngươi sợ ta, đó là chuyện hết sức bình thường, không có cái gì là kỳ quái! Thật ra, chỉ cần ngươi từ nay về sau không làm trái lời ta thì ta cũng sẽ không trừng phạt ngươi nữa. Hơn nữa ta cũng không mong ngươi vì thế mà trở nên hèn yếu. Phải nhớ kỹ! Tương lai ngươi có thể sẽ trở thành một vị quốc vương đó.

Nói xong, hắn khẽ đẩy người thẳng nhỏ một cái, sau đó lại rất tự nhiên kéo nó lên đi sóng vai cùng với mình.

Trên con phố lớn phồn hoa có không ít những đứa trẻ nhỏ đang nô đùa chạy nhảy đốt pháo hoa. Xem ra trò vui này của Đỗ Duy làm ra quá mới mẻ và hấp dẫn, rất được sự hoan nghênh của mọi người.

- Chủ... Chủ nhân....!

Đột nhiên Rufik do dự một chút rồi rụt rè mở miệng. Mặc dù trong lòng nó sợ hãi Đỗ Duy nhưng dù sao tính tình cũng vẫn còn là trẻ con, nhìn thấy trên phố xá nhộn nhịp còn có những đứa trẻ trong tay cầm pháo hoa, vẻ mặt không tránh khỏi lộ ra nét chờ mong:

- Ngài... ngài hôm nay...

- Hôm nay vì sao lại đối với ngươi ôn hòa như vậy, có đúng không?"

Đỗ Duy cười nhẹ tiếp lời, rồi sau đó thấp giọng nói một câu:

- Rufik, ngươi không phải người Roland, nhà của ngươi là ở Nam Dương. Ngươi chính là một kẻ ở đất khách quê người!

Sau đó hắn lại nhỏ giọng nói một câu như tự nói với mình ấy:

- Mà chính ta cũng là một kẻ tha hương như thế!

Đỗ Duy bỗng nhiên đi tới ven đường, kéo hai đứa trẻ đang chuẩn bị đốt pháo hoa lại gần rồi hai ngón tay lẩn mò trong túi rút ra một đồng tiền vàng, mỉm cười nói:

- Ta muốn dùng cái này để đổi lấy thứ đồ trong tay các ngươi, có được không?

Hai đứa nhóc mặc dù tâm lý ham chơi rất lớn nhưng mà tuổi của bọn chúng cũng đã đủ để phân biệt được giá trị của kim tệ kia nhiều ít ra sao. Liếc nhìn Đỗ Duy, ánh mắt không khỏi tỏa sáng, vội vàng gật đầu rồi không đợi Đỗ Duy nói thêm đã nhanh chóng đem pháo hoa trong tay cầm xuống đất, sau đó cầm lấy đồng tiền vàng của Đỗ Duy rồi quay đầu chạy mất.

- Nè, cầm lấy đi! Mấy cái này đều là của ngươi, ngươi muốn chơi đùa một chút thì cứ mặc sức mà chơi đi!

Đỗ Duy buông tiếng thở dài, lại đưa tay xoa xoa đầu Rufik:

- Trẻ con dù sao vẫn chỉ là trẻ con mà thôi!

Trong đôi mắt đen nhánh của Rufik, ngoài nỗi sợ hãi kia thì còn mơ hồ ẩn hiện một tia cảm động.

Đi tới giao lộ đầu đường, nhìn cậu nhóc Rufik hết sức phấn khởi chầm ngòi một cây pháo hoa, từ bên trong cây pháo hoa phun ra một chùm hoa lửa rực rỡ, trên khuôn mặt non nớt của Rufik tràn đầy niềm phấn khích và vui sướng. Đỗ Duy trong lòng thở dài, không nhịn được nghĩ: " Có phải thường ngày ta đã đối xử với nó quá khắt khe?" Có ý niệm này trong đầu, khi tiếp tục đi dạo phố, Đỗ Duy còn mua thêm một bọc kẹo cho Rufik. Chủ tớ hai người trong tay cầm phần kẹo của riêng mình, vừa đi vừa tự nhiên ăn.

Dưới không khí náo nhiệt tại ngã tư đường, những tia lạnh lùng trong ánh mắt của Đỗ Duy cuối cùng đã dần dần tan đi. Hắn dường như đã thật sự hòa vào trong không khí này. Rufik rốt cục cũng bắt tri bắt giác ngẩng đầu lên, không còn bộ dáng sợ hãi rụt rè nữa. Đương nhiên mỗi khi nhìn thẳng vào mặt Đỗ Duy, nó vẫn tràn ngập nỗi kính sợ như trước.

Hai người tiếp tục đi trên phố, vòng vo một lúc, đến một đoạn đường không còn phồn hoa tấp nập nữa. Đỗ Duy bỗng nhiên thấy ở ven đường có một quán rượu vẫn còn đang mở cửa, không khỏi có chút ngạc nhiên. Giờ phút này là buổi tối của năm mới, mọi nhà mọi người sẽ không chạy tới đây mà ăn cơm, uống rượu. Hơn nữa lúc này cũng đã quá nửa đêm rồi, vậy mà vẫn có một quán rượu còn đang mở cửa như thế, trong đó buôn bán cái gì chứ?

Mang theo một chút tò mò, Đỗ Duy đi vào cửa lớn của quán. Sau khi đi vào, nhìn sơ khung cảnh quán rượu này quả thực là khó mà khỏi sắc nổi. Đại sảnh thật chật hẹp và u tối. Xem hoàn cảnh và sự trang trí cũng cơ bản hiện lên một vẻ cũ kỹ, cổ lỗ, không có chút ăn nhập gì với không khí ngày lễ hội tưng bừng ở bên ngoài. Thậm chí vì tiết kiệm, đến ngay cả đèn cũng chỉ thấp có hai ngọn mà thôi.

Lúc này, trong đại sảnh trống không, ngoại trừ Đỗ Duy ra thì không có một người khách nào. Nhìn lướt qua thấy có một đứa nhỏ chừng mười tuổi, mặc trang phục bồi bàn làm phục vụ, thấy Đỗ Duy tiến vào liền vội vã chạy nhanh ra niềm nở đón tiếp. Ở tại quầy phía sau, một phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi cũng thật nhanh bước ra.

Đỗ Duy thu hồi lại ánh mắt dò xét của mình rồi tùy tiện kiếm một cái ghế ngồi xuống.

- Thưa quý khách tôn kính, xin hỏi ngài cần gì ạ?

Thiếu niên kia mềm mỏng cất lời, nhưng mà giọng nói lại có chút không được rõ ràng cho lắm. Dường như khi nói những lời đó có vẻ phải cố gắng hết sức vậy, xem ra là một nhân viên mới.

Đỗ Duy cười cười, lấy từ trong áo ra một đồng tiền vàng đặt lên bàn:

- Tùy ý chuẩn bị một chút thức ăn, đồ uống đi! Hôm nay trời lạnh, hãy mang một cái lò sưởi đến bên cạnh cho ta!

Cậu bé bồi bàn thấy đồng tiền vàng này, lập tức tròn tròn đôi mắt. Mà người phụ nữ có vẻ là chủ tiệm kia cũng đã nhanh chóng đi tới bên cạnh, vẻ mặt xấu hổ cung kính nói với Đỗ Duy:

- Thưa quý khách... Một đồng tiền vàng của ngài như vậy... Chúng tôi ở đây cũng không có thứ gì đáng giá với số tiền đó đâu!

Đỗ Duy thấy vẻ khó xử của đối phương liền nói:

- Không sao, ở đây cô có món gì thì cứ mang ra một chút đi! Còn lại nhiều ít bao nhiêu coi như là tiền boa thưởng cho bồi bàn vậy.

Nhìn từ hình dáng, khuôn mặt của cậu bé bồi bàn cùng với người phụ nữ chủ tiệm mà xuy xét thì hai người này nếu không phải là mẹ - con thì cũng là chị - em.

Rất nhanh, đồ ăn đã được đưa lên. Nữ chủ tiệm kia xem ra đúng là rất thành thật, không hề nói sai. Nơi này quả thực không có thứ gì đặc biệt! Đồ ăn được bưng lên chỉ là một tô thịt hầm cùng với một khay quả đậu nấu với nước muối, ngoài ra còn đưa cả rượu. Đỗ Duy uống thử một ngụm, so với liệ tửu hơi kém một chút, nhưng cũng coi như đủ mạnh.

Nữ chủ tiệm xem ra có chút sợ hãi:

- Trong tiệm chỉ còn lại có mấy món này thôi! Một đồng vàng của ngài chúng tôi thực sự không dám nhận ... Xin mời ngài...

Đỗ Duy mỉm cười:

- Không sao đâu, ta đã thưởng cho đứa nhỏ này thì không có lý gì mà lấy lại.

Rufik ở bên cạnh, hôm nay theo Đỗ Duy cả buổi tối, thấy Đỗ Duy đối xử với mình bằng vẻ mặt hòa nhã, dường như cũng bạo dạn hơn một chút. Khẽ ho một tiếng, đứng đằng sau Đỗ Duy nói với nữ chủ tiệm kia:

- Tặng phẩm của chủ nhân chúng ta, các người hãy thu nhận đi thôi! Chủ nhân chúng ta thân phận cao quý, đã cho đi thứ gì không lý nào còn thu hồi lại hay sao?

Sau khi để cho chủ tiệm cùng với bồi bàn lui ra, Đỗ Duy chỉ vào chiếc ghế dựa ở bên cạnh:

- Rufik, ngồi xuống uống cùng ta một chút!

Cậu thiếu niên sững sờ, có chút chưa dám tin tưởng nhìn vào Đỗ Duy.

- Nhìn cái gì? Sợ ta ăn thịt người hay sao? Ngồi xuống đi nào, ta cho phép người uống rượu cùng ta!__ Đỗ Duy nhậm giọng nói.

Rufik vội vàng ngồi xuống.

Mới ăn thử một chút, Đỗ Duy đối với những món này lại rất là vừa lòng. Quả đậu nấu với nước muối thật hợp khẩu vị, mà món thịt hầm nhừ cũng rất thơm, xem ra kỹ thuật nấu nướng của chủ quán này quả thực không tệ.

Về phần Rufik, nó chỉ dám khếp na khếp nép khẽ đặt móng xuống sát mép cái ghế dựa, cũng chẳng dám đưa tay ra lấy thức ăn. Đỗ Duy khẽ cười, hẳn không hiểu tại sao bỗng dưng đêm nay đối với đứa nhỏ này lại có vài phần thương hại- có lẽ là đồng bệnh tương lân! (3*)

Chú Thích:

Xuyên việt(1*): vượt qua không gian thời gian.

Trang Chu Mộng Điệp (2*)__ Akira s note__:

Một luận điểm triết học do Trang Tử đề ra, cho rằng con người không thể phân rõ ràng giữa thực tế và hư ảo. Trang Tử giải thích luận điểm bằng một câu chuyện với nội dung là: Trang Tử một ngày nằm mơ thấy mình hóa thân thành bướm, sau đó tỉnh lại thấy mình vẫn là Trang Tử, vì vậy ông không mình là con bướm mộng chính mình biến thành Trang Tử, hay là Trang Tử mộng biến thành bướm. Ở đây, Trang Tử đã đề ra một luận điểm: con người làm sao để nhận ra sự thật. Nếu giấc mộng đủ chân thật, con người sẽ không thể nhận ra mình là đang nằm mộng.

Đồng bệnh tương lân(3*) : Cùng cảnh ngộ thì thông cảm với nhau

Đôi dòng: Những chương trước, tôi thấy có lẽ font chữ hơi lớn một chút, mà nét chữ lại khá mảnh, hình như đọc ko dc tiện cho lắm. Chương này tôi thử dùng font chữ này__ Times New Roman, size 4 . Bà con xem thử được không? Có ý kiến xin post bài vào

471. Chương 336 : Quán Nhỏ Khách Đêm

- Rufik, người có biết lãng phí là một thói quen không tốt hay không! Hãy ăn đi, mấy thứ này đều phải ăn hết mới được!

Đỗ Duy uống một ngụm rượu nhỏ. Loại rượu mạnh này giống như lửa đốt theo thực quản chảy thẳng xuống làm cho người ta thoải mái dù bên ngoài thời tiết đang lạnh run người.

- Nhóc, người nhìn kìa! Người biết không, vào những lúc thời tiết quý quái như thế này, đã muộn như thế rồi mà còn là ngày lễ, chủ tiệm này lại không đóng cửa mà còn cố gắng duy trì kinh doanh, rõ ràng là đang gặp rất nhiều khó khăn, cố gắng duy trì buôn bán ở đây, hy vọng có thể kiếm thêm một ít tiền.

Đỗ Duy nói, rồi cười cười:

- Mà ta chỉ lấy ra một đồng vàng....Một đồng vàng đối với ta thì cũng giống như là một cây cỏ! Nhưng mà nó lại có thể làm cho bọn họ thoải mái, làm cho bọn họ bớt đi nỗi lo âu và bớt đi sự mệt mỏi trong một ngày. Người hiểu không? Đây là lợi ích của tiền bạc. Sau này người làm quốc vương rồi, phải hiểu đạo lý này. Một quốc vương không biết sức mạnh của tiền bạc thì không phải là một quốc vương tốt.

Rufik ghi nhớ thật kỹ những lời của Đỗ Duy, sau đó hắn nhìn thấy vị chủ nhân trẻ tuổi đã khiến cho hắn kính sợ lại đang làm ra một hành động quái lạ.

Đỗ Duy lấy ra một thanh dao ngắn được chế tạo tinh xảo từ trong người. Sau đó Đỗ Duy lại mò mẫm ở trong túi rồi lấy ra một khúc gỗ sạch sẽ, tiếp đó Đỗ Duy nắm chặt khúc gỗ rồi dùng lưỡi dao đang lóe lên ánh sáng lấp lánh mà gọt. Sau một lát hắn vót ra hai cây đũa vừa thon vừa dài, hắn lại kêu hầu bàn đem hai cây đũa này đi rửa sạch sẽ rồi mới đưa lên lại cho hắn. Đỗ Duy vừa cầm chúng ở trong tay vừa suy nghĩ một chút, hình như hắn rất vừa lòng và vẻ mặt cũng vui vẻ hơn một chút. Dưới cái nhìn chăm chú của Rufik, Đỗ Duy một tay cầm hai cây đũa đưa lên đưa xuống, vô cùng thuần thục dùng chúng để gấp thịt gấp đậu.

Thói quen ăn uống của người trên đại lục Roland đều là dùng dao và nĩa, Rufik chưa bao giờ thấy có người dùng qua thứ này? Hắn nhìn một lát rồi không nhịn được mà ngẩn người ra.

- Muốn thử xem không? _ Đỗ Duy cười cười rồi đưa chiếc đũa đang cầm trong tay qua.

Rufik do dự một chút rồi cầm lấy, do hắn cầm không đúng cách nên khi vừa thử gấp một hạt đậu thì hạt đậu dễ dàng từ giữa hai cây đũa trượt xuống mặt đất.

- A... Chủ nhân. Tôi... Tôi đáng chết!

Rufik lại càng hoảng sợ. Hắn hô xong liền đứng lên.

- Người lần đầu tiên sử dụng đương nhiên không biết cách rồi! _ Đỗ Duy nói tới đây thì bỗng nhiên thở dài yếu ớt _ Lúc trước, người dạy ta cách dùng đũa.... Hiện tại thì cũng không biết cha mẹ già như thế nào rồi... Chỉ sợ là ta không có cơ hội gặp lại bọn họ nữa!

Thấy Đỗ Duy lặng im nên Rufik nào dám nói gì. Nó chỉ có thể yên lặng mà đứng ở một bên.

Trải qua rất lâu sau, dường như Đỗ Duy mới hồi phục được tinh thần, hắn liếc mắt nhìn thiếu niên đang sợ hãi này rồi nói:

- Ngồi xuống đi. Không cần đứng!

Rufik lại ngồi xuống lần nữa. Đỗ Duy mới chậm rãi nói:

- Thực ra là ngươi sắp phải rời xa ta rồi. Thời gian tới ngươi không cần sợ ta như vậy nữa. Người xem kỵ sĩ Roline đã ra bên ngoài lâu như vậy rồi, có lẽ cũng có thể sắp trở về . Thời gian nàng trở về chính là khi ngươi trở về nhà!

Về mặt của Rufik bỗng nhiên trở nên khác lạ. Hắn dường như đã hạ quyết tâm, nói một câu mà ngay cả Đỗ Duy cũng không thể tưởng được.

- Chủ nhân, tôi... tôi... Tôi có thể không quay về hay không?

- ??? _ Đỗ Duy vô cùng kinh ngạc rồi liếc mắt nhìn thiếu niên này. Hắn quả thực không nghĩ tới thiếu niên này lại có thể nói ra một câu như vậy.

- Vì sao? _Đỗ Duy cười nhạt rồi nói_ Ngươi sợ hãi ta? Cho rằng ta nói lời này là vì thăm dò ngươi?

- Không, không phải!

- Vậy là vì cái gì? Chẳng lẽ do hôm nay ta hơi ôn hòa một chút đối với ngươi nên ngươi không sợ ta nữa?

- Không! Không! Không! _ Về mặt Rufik lập tức biến đổi, vội vàng nói _ Trong lòng Rufik luôn kính sợ đối với chủ nhân. Nào dám....

Về mặt Đỗ Duy lúc này mới hơi dịu lại, hắn nói:

- Vậy vì sao ngươi không muốn trở về nữa? Ở chỗ ta, ngươi chỉ là một người hầu của ta, thậm chí ngươi còn phải đánh xe, giữ ngựa cho ta. Khi ta ra ngoài thì ngươi phải thức khuya dậy sớm, hơn nữa ngươi còn phải sợ hãi ta. Rời khỏi nơi này, trở về nhà thì ngươi sẽ là quốc vương có địa vị ở trên vạn người. Như vậy chẳng phải là rất tốt sao?

Thân thể Rufik thoáng run lên, sau đó hắn lại dững cảm mà ngẩng đầu lên nói:

- Thưa chủ nhân! Những điều này, lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy. Tôi trở về được làm quốc vương, những viễn cảnh này giống như trong mơ. Có thể nói là rất tốt đẹp, nhưng mà sau này, theo thời gian lớn lên, tôi

đã nghĩ lại cẩn thận. Quốc vương là người như thế nào? Mọi người đều phải nghe lời quốc vương! Nhưng mà Rufik tôi có bản lĩnh gì? Người khác vì sao phải nghe tôi, sợ tôi và phục tùng tôi? E là khi trở về được rồi thì cũng chỉ là một con rối!

Đỗ Duy đột nhiên cười hô hô:

- Ủm, không tệ, xem ra thời gian gần đây ngươi đã lớn rồi! Ngay cả cái từ ngữ “Con rối” này cũng biết vạch trần ra xem nó dùng như thế nào.

Thực ra đối với tên Rufik này, tuy Đỗ Duy luôn luôn rất nghiêm khắc nhưng mà cũng làm như vô tình mà lại cố ý đào tạo hắn. Rufik là người đánh xe của hắn, Đỗ Duy cần ra ngoài thì hắn sẽ phải đi theo. Mà khi Đỗ Duy nói chuyện với người khác thì tên đánh xe Rufik này cũng đều có thể ngồi bên cạnh nghe. Đỗ Duy dường như là đã có toan tính nên chưa bao giờ dẫu diếm hắn. Với một thiếu niên thường xuyên được dạy bảo như thế thì rất nhanh sẽ có hiểu biết, đó là nhờ Đỗ Duy đã hết sức dạy dỗ hắn trong thời gian qua.

- Còn nữa.... Đối với việc làm quốc vương, tôi lúc nào cũng rất sợ. Tôi... tôi là một người vô dụng! ngay cả những chuyện của riêng bản thân mình mà tôi còn chưa hiểu thấu đáo thì làm sao có thể làm quốc vương được? Hơn nữa, đến lúc đó, không biết tôi phải đối mặt với bao nhiêu người. Ngài từ lâu đã dạy tôi là trên thế giới này có người tốt có người xấu. Một đứa trẻ cái gì cũng đều không hiểu như ta, nếu như làm quốc vương rồi, không biết sẽ có bao nhiêu người không phục, còn sẽ có bao nhiêu người xấu đến hại tôi. Quả thực là tôi không dám trở về.

Hắn lấp bắp nói ra một hồi thật khiến cho Đỗ Duy cảm thấy bất ngờ. Tuy thiếu niên ở dưới sự áp bức của Đỗ Duy thành ra có phần nhu nhược nhưng xem ra hắn không phải là không hiểu rõ đạo lý.

- Nhưng mà không phải ngươi rất sợ ta sao? Rời khỏi ta, chẳng phải là rất tốt?

Rufik lại thở phào nhẹ nhõm, giọng nói càng kính sợ hơn:

- Điều này... Thực ra... Tôi rất kính sợ chủ nhân nhưng mà nói là sợ cũng không hẳn là sợ.

Đỗ Duy nở nụ cười:

- Làm sao lại nói thế?

- Mặc dù ngài rất nghiêm khắc đối với tôi, nhưng mà khi ở bên cạnh ngài thì ít nhất tôi còn biết mình nên làm gì hay không nên làm gì. Nếu như tôi làm sai- ngài sẽ trách phạt tôi, làm đúng- ngài sẽ khen thưởng tôi. Dưới sự nghiêm khắc của ngài, tôi lại vô cùng hiểu rõ mình nên làm cái gì. Chỉ cần tôi cẩn thận một chút, cẩn thận để không phạm lầm lỗi thì không có chuyện gì xảy ra. Ngoài ra.... tôi còn có một cảm giác rất kỳ quái! Nhưng mà... Nhưng mà tôi không dám nói!

- Nói đi. Hôm nay ta cho phép ngươi nói_ Đỗ Duy cười nhạt.

Rufik cố gắng kiên trì đến cùng, hắn thấp giọng nói:

- Đi theo bên cạnh ngài, mặc dù tôi kính sợ đối với chủ nhân nhưng mà tôi lại cảm giác được: Tôi chỉ cần sợ một mình chủ nhân, còn với những người khác thì tôi đều không cần sợ nữa! Tôi có cảm giác là chỉ cần làm thủ hạ của chủ nhân, ngoan ngoãn nghe lời, cố gắng làm việc thì cho dù là quý tộc, hoàng thân hay đại thần nào, tôi đều không cần phải sợ. Khi tôi đi theo bên cạnh chủ nhân, người khác cũng không dám ức hiếp ta, nhưng mà... Nếu như ta tách khỏi ngài thì tuy rằng khi ấy có thể không cần sợ ngài nữa... Nhưng ... Chỉ sợ là lúc ấy tôi còn phải sợ nhiều người hơn. Lúc đó sẽ không biết có bao nhiêu người muốn tới ức hiếp ta. Cho nên, nếu tôi vẫn cứ ở lại bên cạnh ngài thì cuộc sống đơn giản đi rất nhiều.

Đỗ Duy sững sờ trong giây lát. Sau đó hắn không kiềm chế nổi, cười ha hả lên. Cười một lúc, Đỗ Duy mới ngừng tiếng. Hắn cẩn thận nhìn tới nhìn lui thẳng lối này vài lần rồi mới nói:

- Những lời này của ngươi là thật lòng ư?

Rufik sợ hãi, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Đỗ Duy gật gật đầu. Hắn là ma pháp sư. Dưới sự bao phủ của tinh thần lực mạnh mẽ, thì nhịp hô hấp của tên lỗi con này khi nói chuyện, thậm chí là nhịp tim đập cũng không qua mặt hắn. Xem ra lời này là thành thật, không phải là giả dối rồi.

- Người xem như là rất thông minh!_ Đỗ Duy thản nhiên nói_ Trong lòng người có suy nghĩ này thì sau này ở bên cạnh ta sẽ không có nhiều đau khổ nữa.

Rufik lập tức vui vẻ hỏi:

- Vậy... là ngài bằng lòng không đưa tôi trở về nữa?

Đỗ Duy cười cười:

- Ta không nói như vậy! Việc người trở về là nhất định rồi. Tuy nhiên, cho dù người có trở về thì ta vẫn là chủ nhân của người như cũ. Ở Nam Dương, ai dám bức hiếp người thì người cũng không cần phải sợ. Người chỉ cần nhớ kỹ rằng: Trên thế gian này người chỉ cần kính sợ một mình ta là đủ!

Vừa nói tới đây, bỗng nghe thấy ngoài cửa quán rượu vang đến tiếng bước chân nhẹ nhàng. Chú bé hầu bàn lập tức ra nghênh đón. Sau đó từ ngoài cửa đi vào một bóng dáng yêu kiều. Người kia toàn thân mặc một bộ xiêm y trắng ngáy lập tức làm cho quán nhỏ tối tăm này tăng thêm một chút cảm giác thần bí.

Đỗ Duy ngẩng đầu lên nhìn người mới vào này. Không kèm được mà sửng sốt!

Thân hình người con gái vừa đi vào kia thon dài đẹp đẽ, cả người mặc bộ đồ trắng sạch như mang theo một hơi thở thần thánh. Khuôn mặt tinh xảo như tạc, chính xác là một gái đẹp làm rung động biết bao người. Nhưng nét mặt của cô gái này giờ đây lại tràn đầy sự cô đơn cùng hiu quạnh, trong ánh mắt sâu thẳm mang vẻ mỏi mệt.

Nàng vừa đi vào là đã trông thấy Đỗ Duy rồi. Khi ánh mắt hai người giao nhau thì họ lại cùng bất ngờ sửng sốt. Đỗ Duy lập tức lấy lại bình tĩnh, không nhin được cười hô hô.

- Điện hạ, ta không thể tưởng được là vào đêm nay và vào lúc này, ta với ngài cũng có thể gặp nhau ở đây.

Thánh nữ điện hạ vừa nhìn thấy Đỗ Duy, trong lòng nàng lập tức cực kỳ hối hận, nàng đã nghĩ việc quay người rời đi. Nhưng khi nghe thấy những lời này của Đỗ Duy thì nàng lại có một chút không cam tâm. Nếu nàng quay người rời đi như vậy thì chẳng phải là sợ đối phương rồi ư?

Nghĩ tới đây, nàng không nhin được mà liếc mắt nhìn Đỗ Duy một cái. Mắt ngọc nàng xoay chuyển rồi mở miệng thấp giọng nói:

- Đại công tước Hoa Tulip thật là có nhã hứng a! Rượu ngon, môi tốt ở trong phủ đều không lọt vào mắt của ngài, lại đi tới quán rượu nhỏ này mà uống rượu một mình ?

- Một người uống không bằng hai người cùng uống. Điện hạ, mời ngồi! Khó có thể ngờ là ở nơi này còn gặp được ngài. Ta cũng vô cùng bất ngờ là đường đường là hoàng thân trụ cột cao quý, thánh nữ thần điện, lại vào cái đêm năm mới này, đi vào một quán rượu nhỏ như thế này.

Đỗ Duy mới vừa nói xong, Rufik liền cực kỳ nhanh trí đứng lên, hần cực nhanh phủi cái ghế dựa ở bên cạnh, làm ra một chỗ ngồi.

Thánh nữ điện hạ chậm rãi ngồi xuống, vẻ mặt nàng cũng đã khôi phục sự bình tĩnh.

Đây là một hoàn cảnh vừa xấu hổ vừa kỳ dị, một đôi nam nữ có thể xưng là kẻ thù đối lập về quan điểm lại có thể ngồi với nhau ở trong một quán rượu vào thời điểm đặc biệt của năm mới như những người thân quen.

Nhìn thấy sự hiu quạnh và cô đơn ẩn núp ở trên mặt thánh nữ, Đỗ Duy vốn còn tính chuẩn bị nói thăm dò một hai câu gay gắt, nhưng giờ phút này hần không muốn nói nữa. Hần thở dài rồi thản nhiên nói:

- Đêm nay ở nơi này, đừng nói quý tộc thánh nữ gì nữa! Xem ra người và ta cũng đều là người có tâm sự. Nếu không ngại thì cứ thoải mái uống vài ly, trước khi ra khỏi nơi này thì những sự tình thế tục đều tạm gác sang một bên đi!

Lúc này Thánh nữ mới nhẹ nhàng thở ra, mắt nàng sáng lên. Nàng nhoẻn miệng cười rồi cao giọng nói:

- Chủ quán, cho một khay bánh bột chính tay người làm!

Nàng quay về phía Đỗ Duy cười nói:

- Xem ra người lần đầu tiên tới nơi này rồi, mùi vị bánh bột của chủ tiệm này làm rất được, kẹp chung với đậu ở đây là món nhắm rượu tốt nhất đấy.

Đỗ Duy cười hô hô, liếc mắt nhìn thánh nữ một cách khác thường, hần hỏi:

- Xem ra người là khách quen rồi?

Ánh mắt của Thánh nữ lập tức trở nên lạnh nhạt, nàng hít một hơi thật sâu rồi đáp:

- Từ hai năm gần đây sau khi cha ta chết, mỗi lần đi cúng tế, sinh nhật của ta còn có ngày đầu năm mới.... Ta đều một mình đến ở chỗ này uống vài ly.

Mắt nàng chăm chú nhìn Đỗ Duy rồi nói:

- Ta đã không còn một người thân nào nữa! Những điều này có thể nói là được đức ngài công tước Hoa Tulip ban tặng.

Đỗ Duy giật mình rồi lập tức thở dài:

- Không đề cập tới những điều này nữa! Người nói như vậy chẳng phải là làm hỏng bầu không khí này ư. Ôi.... Ta cũng là một người không có việc gì làm, mới có thể vào một buổi tối như thế này đến nơi đây. Mà tâm trạng lúc này cũng gần giống như người.

Thu hồi lại sự lạnh nhạt trong ánh mắt, nàng gật gật đầu:

- Người nói đúng! Ta không nên nhắc tới những việc đó nữa.

Nàng bỗng nhiên với tay qua cầm ly rượu của Đỗ Duy. Đỗ Duy sửng sốt rồi cười nói:

- Ô, lúc đầu ta cho rằng nhân viên thần chức đều là cấm uống rượu.

Hần còn chưa nói xong, thánh nữ đã ngửa cổ một ngụm uống hết.

Cộc!

Nặng nề đặt cái ly lên bàn, thánh nữ lại thở dài ra một hơi:

- Lúc đầu, ta lại cho rằng đường đường là công tước, một nhân vật quan trọng như người sẽ không lạnh lẽo cô đơn.

Đôi dòng: Những chương trước, tôi thấy có lẽ font chữ hơi lớn một chút, mà nét chữ lại khá mảnh, hình như đọc ko dc tiện cho lắm. Chương này tôi thử dùng font chữ này__ Times New Roman, size 4 . Bà con xem thử được không? Có ý kiến xin post bài vào

472. Chương 337 : Hai Con Đường

Đêm lạnh, trong quán rượu nhỏ với hai ánh đèn leo lét và mấy cái ly.

Trong bầu không khí ấy có một đôi nam nữ vốn coi nhau là kẻ thù mà nay lại ngồi chung với nhau, quả thực có phần hơi lạ lẫm.

Đường như Đỗ Duy cũng không thèm để ý đến sự giấu cợt trong lời nói của thánh nữ. Hắn chỉ bảo hầu bàn mang thêm một bình rượu. Sau khi ly của hắn được rót đầy thì hắn cầm ly lên rồi ra hiệu với thánh nữ, sau đó hắn uống hết.

Tiếp đó hai người đều không muốn nói gì nữa mà âm thầm uống rượu. Không thể tưởng được vị thánh nữ này nhìn qua có vẻ gầy yếu mà tưu lượng quả thực khiến cho Đỗ Duy phải liếc mắt nhìn. Đỗ Duy mới uống được thêm ba ly thì nàng đã uống xong nửa bình rượu rồi. Đến khi Đỗ Duy uống tới ly thứ năm thì trong bình rượu trước mặt thánh nữ đã không còn một giọt rượu.

Hôm nay cô gái này không đeo mạng che mặt. Khuôn mặt vốn đẹp một cách tự nhiên kia giờ thêm vào hơi rượu làm đỏ hừng hừng. Còn ánh mắt thì long lanh lưu chuyển, thật là quyến rũ động lòng người. Đỗ Duy

không nhìn được, hai mắt chăm chú nhìn. Hắn đâu biết vị thánh nữ này mặc dù hơi ngà ngà say nhưng tinh thần vẫn còn minh mẫn nhanh nhẹn, nàng hỏi:

- Người nhìn ta làm gì? Ừm, ngài công tước, ngài cảm thấy ta đẹp không?

Lập tức Đỗ Duy cười ha hả:

- Thánh nữ điện hạ tất nhiên là một mỹ nhân, vẻ mỹ lệ rất tự nhiên. Nếu không thì tại sao ở phòng đấu giá ngày trước, tên bị thịt xui xẻo kia lại nâng mê hoặc đến mức đầu óc mê muội.

Thánh nữ cười nhạt:

- Hừ, người đang giấu cợt ta dùng sắc đẹp mê hoặc người ta, đánh mất thân phận phải không?

Nói xong câu này, nàng đột nhiên lão đảo một chút, hai tay chống lên mặt bàn rồi khẽ ngước mặt đầu lên, đôi mắt sáng ngời chăm chú nhìn Đỗ Duy rồi nói:

- Người.... Người không hiểu đâu!

Đỗ Duy cũng không tranh luận, hắn chỉ lắc đầu hờ hững rồi nói:

- Không sai, quả thực là ta không hiểu!

- Ha! Ha ha!_ Thánh nữ giận dữ nhưng lại cười, chỉ vào Đỗ Duy nói rằng_ Khi ta còn nhỏ, cái lúc vẫn còn là công chúa đế quốc, mọi người đều cho rằng cha của ta sẽ là hoàng đế tương lai. Nhưng chỉ có ta biết là ông ấy không có một ngày vui vẻ, cả ngày ông ấy đều nhíu mày. Dù là đối với đứa con gái như ta, về mặt ông ấy cũng không hoà nhã bao nhiêu. Cuối cùng đến một ngày, ông ấy vì tranh thủ sự ủng hộ của thần điện lại ra lệnh cho ta hiến thân cho thần điện để đi hầu hạ thần linh, đi làm cái chức thánh nữ kia.

Trong lời nói của cô gái này mang theo sự oán độc:

- Đỗ Duy, người biết cái gì! Khi đó, tuổi của ta so với người bây giờ còn nhỏ hơn một chút. Khi ta còn hồn nhiên khờ khạo, khi mà cuộc sống tràn đầy mơ tưởng...Nhưng lại bị thủ đoạn của ông ấy bóp chết. Ta từ đó phải từ biệt cuộc sống vui vẻ của mình để trải qua cuộc sống nhân viên thần chức hết sức buồn tẻ. Cuộc sống của ta vốn đầy màu sắc sặc sỡ nhưng từ đấy hoàn toàn trở thành một màu xám. Ta không thể tiếp tục chơi đùa, không thể khiêu vũ và phải bỏ lại tất cả. Tất cả các cô gái nhỏ trên thế gian đều thích quần áo lộng lẫy, đồ trang sức xinh đẹp, còn có vườn hoa, khiêu vũ và kết bạn... Thậm chí là từ biệt cả người thầm yêu trong lòng, hiến thân vào trong thần điện. Cả ngày hướng về một đám lão già, làm bộ giả dối là im lặng cầu nguyện thần linh. Khô gậy người vì ngồi cầu nguyện... Ta cứ như thế mà vượt qua năm năm thời gian đẹp đẽ nhất của đời người.

Đỗ Duy nghe đến đó thì không nhìn được mà thở dài... Cuộc sống như vậy đối với một cô bé mới hơn mười tuổi mà nói quả thật là quá tàn nhẫn.

- Nhưng ta còn có thể chịu được thời gian đó! Cha ta bảo ta rằng, chỉ cần ông ấy lên ngôi hoàng đế, tương lai có thể tìm cơ hội cho ta rời khỏi thần điện, cuối cùng thì ta có cơ hội thoát khỏi biển khổ rồi. Từ lúc đó trở đi, ta toàn tâm toàn ý suy nghĩ là hy vọng cha có thể lên làm hoàng đế. Nhưng mà... Vào năm trước, trong ngày lễ mùa hè đó, tên Thần khốn kiếp kia, còn có người làm cho cha bình bại thân vong chết, và rồi các người tự tay chôn vùi hy vọng cả đời ta. Trên thế giới này, ta cũng không có một người thân nào nữa. Một người đều không có.

Nói tới đây, cô gái này đột nhiên thở dài một cái rồi đứng lên, nàng đưa bàn tay hướng về phía Đỗ Duy cố sức khua tay.

-Ừm? Uống tiếp đi, sao nàng cứ phải trở mặt động thủ vậy?

Đỗ Duy đương nhiên hiểu rất rõ, cô gái này có thể làm thánh nữ của thần điện tất sẽ không phải là một người con gái yếu ớt tay trái gà không chặt. Nhưng mà.... Động thủ với ta, thế này thì nàng có phần quá nóng đầu rồi?

Tuy nhiên, may là Đỗ Duy đã đoán sai, Thánh nữ cũng không có ý định trở mặt động thủ. Nàng đưa tay ra xong lại thu tay về, nhưng mà nàng lại cầm lấy bình rượu của Đỗ Duy, sau đó cũng không cần lý mà cứ ngửa cổ rót xuống... Thực ra... Nàng cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi.

Trong lòng Đỗ Duy than thở, hần lẳng lẳng nhìn vào cô gái này rồi nghĩ: “Nếu như không có cuộc chính biến kia và không có sự tham dự của ta... Thì ta và nàng không hề có chút mâu thuẫn gì, càng không đến mức thù hận như bây giờ.”

Chỉ là do thế sự đã đẩy hai người đến lập trường thù địch mà thôi. Mà nàng... Thực ra nàng cũng chỉ muốn giữ một chút hy vọng của đời thiếu nữ mà thôi.

Do dự một lát rồi Đỗ Duy đột nhiên thấp giọng nói:

- Thực ra... Nếu như nàng muốn rời khỏi thần điện, không làm thánh nữ nữa mà lại làm công chúa thì cũng không phải không có khả năng...

- Ha ha ha ha!!!

Thánh nữ nghe xong lời này, thân thể nàng đột nhiên rung động rồi phá lên cười. Nàng cố sức vút bình rượu xuống mặt đất, bình rượu vỡ tan, ngón tay mảnh khảnh chỉ vào Đỗ Duy:

- Ta cho rằng công tước Hoa Tulip tài trí mưu lược kiệt xuất, hóa ra người cũng có thể nói ra lời ngây thơ nhảm chán này.

Sau đó nàng nặng nề ngã vào ghế dựa, tạm nghỉ một lát, nàng cố gắng chùi chút rượu dính ở khóe miệng, cười lạnh nói:

- Tạm thời không nói nhiếp chính vương- ông chú thân ái của ta có chịu cho phép ta rời khỏi thần điện hay không. Dù sao ta là thánh nữ, sao có thể nói rời khỏi là rời khỏi được. Mà người trong thần điện sẽ chịu thả ta đi sao? Con người của ta, căn bản chính là trở thành một quân cờ tranh đấu của hai bên. Hừ, ông chú nhiếp chính vương của ta cố ý lưu ta ở lại thần điện để tương lai có thể lợi dụng ta để tìm sơ hở của thần điện. Mà thần điện cũng muốn cố gắng giữ ta lại làm một lợi thế để chống lại hoàng gia. Trừ phi cha ta sống lại và lên ngôi trở thành hoàng đế, nếu không thì với cái thân phận thánh nữ này thì ta đâu có thể dễ dàng bỏ đi như vậy?

Đỗ Duy cũng hiểu lời này rất hợp lý nên đành phải ra vẻ thờ ơ.

- Huống chi..._Thánh nữ nghiêng rằng_ Tất cả hy vọng của cả đời ta cũng đã mất cả rồi, hiện tại toàn bộ sự gửi gắm của ta cũng chỉ có thù hận mà thôi! Đỗ Duy. Công tước Hoa Tulip. Ma pháp sư tôn kính. Ngài nói xem, người bảo làm sao ta có thể không thù hận các người, làm sao có thể không thù hận!

Đến ngay cả Đỗ Duy cũng nhin không được mà thở dài, hần chậm rãi nói:

- Không sai, nàng thật sự nên thù hận!

Bầu không khí bỗng dưng rơi vào trạng thái đóng băng, hai người nhìn chăm chú vào đối phương, không nói lời nào nữa. May là đúng lúc này, cô chủ của quán rượu đã bê chén đĩa lên, trong đĩa để bánh bột vừa mới làm xong, lúc này mới coi như miễn cưỡng làm tan cục diện bế tắc trên.

Hai mắt Thánh nữ nhìn Đỗ Duy, sự tức giận trên mặt nàng chậm rãi tiêu tan rồi khôi phục sự trầm lặng, rồi nàng lại cười nhạt và nói:

- Công tước Hoa Tulip! Vừa rồi là do ta kích động thôi. Cũng được, đêm nay không đề cập tới chuyện thể tục nữa, nhưng ta đã phá quy củ nên phải phạt một chén.

Nói xong, nàng nâng bình rượu lên uống hết chút rượu cuối cùng, lại vỗ nhẹ nhẹ xuống bàn:

- Đem thêm hai bình nữa ra!_Qua một lát, nàng mới nói với Đỗ Duy_ Công tước Hoa Tulip! Vừa rồi ta nói nhiều như vậy nhưng người lại không nói cái gì, thật sự có chút không công bằng đấy. Đã là hai người cùng uống rượu với nhau thì dù sao cũng phải nói nhiều một chút mới có hứng thú. Nếu chỉ để một mình ta nói ồn ào thì có phần hơi đơn điệu rồi.

Đỗ Duy gật gật đầu, cũng cười nói:

- Đúng đúng! Nhưng mà nàng muốn nghe ta nói gì?

- Người nói...

Trong ánh mắt của Thánh nữ dường như có một chút trầm tư, nàng nói:

- Thực ra, ta lúc nào cũng rất tò mò đối với người như ngươi. Lúc trước ngươi là con trưởng của nhà Rowling nhưng lại bị thất thế và bị đi đày trở về quê cũ. Thời gian đó, trong giới quý tộc của đế quốc, mọi người đều không xem trọng ngươi và cho rằng cả cuộc đời này của ngươi đã kết thúc, nhưng không ngờ là chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi ngươi đã trở về đế đô rồi, còn trở thành học trò của Gandalf nữa chứ! Ngươi có thân phận ma pháp sư, ở quê cũ Rowling lại sáng tạo ra nhiều chuyện thần kỳ như vậy, khiến cho mọi người đều nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa. Sau đó thì ngươi cứ lên như điều gặp gió, một lần phát lên không gì ngăn được. Nhà Rowling vốn đứng ở bên cạnh chúng ta, ngươi lại vào giờ phút mấu chốt mà thoát ly gia tộc. Cuối cùng nhà Rowling sụp đổ, ngươi lại trở thành công tước mới: công tước Hoa Tulip, lãnh chúa của một tỉnh. Từ những sự tích này của ngươi mà xem xét thì phải công nhận ngươi là một “Kỳ tích”!

Nàng ngừng một chút rồi bỗng nhiên khẽ nói:

- Thậm chí có lúc ta hoài nghi rằng có lẽ ngươi biết trước chuyện tương lai đấy.

Trong lòng Đỗ Duy xao động. Hắn lập tức cười ha ha rồi nói:

- Theo như lời nàng nói thì đến ngay cả ta cũng cảm thấy dường như vận may của mình thật tốt đấy!

Sau đó hắn cũng uống một ngụm rượu rồi dùng chiếc đũa trong tay gõ vào chén đĩa, sau đó mới cười nói:

- Được rồi! Nếu như hôm nay chỉ là hai vị khách cô đơn nói chuyện phiếm thì ta cũng không ngại mà nói với nàng. Thực ra... lúc trước nhà Rowling đứng ở bên cạnh các người, vào ngày chính biến ta lại đột nhiên thoát ly gia tộc, nàng cảm thấy rất kỳ quái phải không ?

Hắn thở dài rồi chậm rãi nói:

-Ngày chính biến đó, cha của nàng- Đại hoàng tử Evan khổng chế quân cận vệ phòng thủ đế đô, một trận đánh cho Ngự lâm quân tới mức tổn thương nguyên khí, còn khổng chế bộ an ninh trật tự. Mấy vạn quân đội vây hoàng thành còn có Rodriguez và đại pháp sư áo bào xanh lá cây kia thì triển thần uy lớn lao. Hừ, nhưng lúc đó hậu chiêu của Thần hoàng tử còn chưa xuất ra! Vào thời khắc ấy, có lẽ trong một trăm người thì có chín mươi chín người đều cho rằng đại hoàng tử nhất định là thắng rồi. Đúng không?

- Đúng!_ Thánh nữ gật đầu.

- Trên thực tế, lúc đó ngay cả ta cũng không biết những hậu chiêu kia của Thần Hoàng Tử_ Đỗ Duy cười nhạt_ Ngày đó ở trên quảng trường, phe đại hoàng tử chiếm thượng phong lớn, nhưng mà vào thời gian đó ta lại lựa chọn thoát ly gia tộc, đến đứng bên phe của Thần hoàng tử, nàng cho rằng ta đặt đúng cửa sao? Ta nói cho nàng biết! Thực ra ta cũng cho rằng bên thắng chắc chắn là các người. Ta làm như vậy, thực ra là vì để bảo toàn gia tộc.

Về mặt xinh đẹp của Thánh nữ ngày ra. Đỗ Duy mới tiếp tục nói:

- Trước khi chính biến xảy ra, ta chỉ là vừa mới trở lại đế đô, không rõ ràng mà đã quan hệ thân thiết cùng Thần hoàng tử, còn ngẫu nhiên trợ giúp hắn ngăn cản một lần ám sát của Đại hoàng tử. Lần đó quả thực là ngẫu nhiên nhưng kết quả tất nhiên là cha của nàng đã hết sức cảm hận ta. Khi đó gia tộc Rowling lại đứng ở bên phía các người, nếu như chính biến mà các người thành công, như vậy cá nhân ta sẽ liên lụy đến gia tộc của ta. Khi đó ta thoát ly gia tộc, thực ra là vì tác thành cho cha ta, tác thành gia tộc của ta. Nói cách khác, lúc các người đang được chiếm thượng phong lớn lao, ta rời khỏi gia tộc... Căn bản chính là hành vi tìm chỗ chết!

Sau đó hắn đột nhiên hạ thấp giọng, cười quỷ quái rồi nói:

- Cũng không giấu nàng, ngày đó ở trên quảng trường, ta đã chuẩn bị xong xuôi cho việc chạy trốn rồi! Ha ha... Theo quan sát của ta, cha của nàng nhất định là thắng rồi!

Đương nhiên, trong đó còn có rất nhiều chi tiết bí mật liên quan, Đỗ Duy sẽ không nói thật đối với vị thánh nữ này.

Sau khi Thánh nữ nghe xong, cũng cảm thấy bất ngờ, không nhịn được cười nói:

- Hóa ra lúc đó người vốn cũng không nghĩ tới sẽ thắng? Người cũng không phải xem trọng chú của ta mới đứng ở bên phía hắn ư?

- Một việc duy nhất mà ta nghĩ lúc ấy chính là làm sao từ trong sự bao vây của mấy vạn quân đội mà an toàn chạy trốn!

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không nhận được cùng cười ha ha. Nụ cười này lại khiến cho bầu không khí vốn bế tắc trở nên hòa hoãn lại không ít.

Cười trong một lát, thánh nữ đột nhiên nói:

- Vậy... Người không sợ ta đem những điều này tố cáo với chú của ta? Nếu như hắn biết thì e rằng sẽ không còn tín nhiệm người như hiện tại đâu.

Nói tới đây, ánh mắt nàng chớp chớp.

Đỗ Duy lại không xem trọng điều đó, hắn nói:

- Ô, nếu như nàng muốn nói với nhiếp chính vương thì cứ việc! Nhưng nàng nói thì nhiếp chính vương sẽ tin nàng sao? Ông ấy tin nàng hay là tin ta đây?

Thánh nữ suy nghĩ một lát rồi cười nói:

- Phải rồi, những lời này chỉ được nói ở đây với hai người là người và ta, nếu có nói ra ngoài thì cũng không ai tin. Ông chú của ta trong lòng đã có chủ ý thì người khác có nói gì cũng là vô nghĩa.

Đến lúc này thì hai người dường như không còn lời nào để nói nữa. Thánh nữ thấy chiếc đĩa ở trong tay Đỗ Duy rất thú vị, liền cười nói:

- Ngài công tước! Bộ đồ ăn này của ngài thật là lạ lùng, ta chưa bao giờ được thấy qua a! Có thể cho ta thử không?

Đỗ Duy cười ha ha, liền đưa đĩa qua. Thánh nữ lần đầu sử dụng đôi đũa, lúc đầu đương nhiên là vô cùng vụng về, kẹp cái gì đều rơi cái đó. Đỗ Duy vừa muốn cười nhưng mà ai biết cô gái này hơi suy nghĩ trong chốc lát, lần thứ hai gấp vào lại có thể đã trở nên thuận tay chính xác hơn, mặc dù chưa thể lưu loát nhưng mà động tác đã trôi chảy hơn rất nhiều.

Trong lòng Đỗ Duy kinh hãi nghĩ:

- Cô gái này hẳn là rất thông minh!

Nàng gấp một hạt đậu đưa vào trong miệng, thánh nữ mỉm cười rồi sau đó lại đem đôi đũa trả lại cho Đỗ Duy. Đỗ Duy nhìn đôi đũa, vừa rồi thánh nữ đã từng gấp đậu đưa vào trong miệng. Đậu đũa dường như vẫn còn thoang thoảng giữ lại mùi vị của cái miệng nhỏ đỏ tươi kia của thánh nữ. Hắn không kèm chế được mà chút xấu hổ.

Thánh nữ lại chợt đứng lên, thân thể tươi mềm dịu dàng xoay vòng cái, đôi mắt trong sáng nhưng vương vấn nét u buồn ấy nhìn Đỗ Duy rồi nói:

- Thưa ngài công tước, thời gian đã không còn sớm nữa, bữa rượu đêm nay coi như là ta đã thu hoạch ngoài ý muốn. Có thể có một buổi tối như vậy, lại bất ngờ được uống rượu tâm sự một hồi cùng với ngài như thế... Thật sự là một chuyện thú vị. Chỉ là lúc này ta lại phải đi về rồi.

Nói tới đây, nàng khe khẽ thở dài, nhìn thật kỹ Đỗ Duy:

- Hôm nay ta mới phát hiện, con người ngài thực ra không tệ. Đáng tiếc... Chúng ta lại là kẻ địch, không phải bạn bè. Sau này khi gặp lại ở nơi khác, ta nhất định sẽ không nương tay. Gửi gắm cuối cùng trong cuộc đời này của ta chính là báo thù! Mà người.... Rất bất hạnh, ở trên danh sách báo thù của ta, người lại xếp gần đầu. Ôi!

Nói xong, nàng quay người muốn đi.

Đỗ Duy sao có thể cho phép lúc cuối khí thế của cô gái này hung hăng càn quấy như vậy mà rời khỏi, mắt thấy thánh nữ đã muốn đi, Đỗ Duy lại đột nhiên gọi nàng lại:

- Điện hạ.

Thân hình công chúa dừng lại, nàng quay người lại nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy chợt cầm chiếc đĩa trong tay, hai tay nhẹ nhàng giữ hai đầu, sau đó bẻ gãy làm văng ra tiếng răng rắc, giọng nói của hắn rất lạnh nhạt:

- Điện hạ, hôm nay ta cũng mới biết được! Thực ra người cũng không phải một người phụ nữ đáng ghét, thậm chí có thể nói, người rất đáng thương... Nhưng mà, cũng rất bất hạnh là người đã lựa chọn làm kẻ địch với ta, chuyện này cũng không có cách nào tránh khỏi rồi. Nhưng mà ta muốn nói cho người một việc, thông thường người là kẻ địch của ta chỉ có hai con đường có thể đi!

- Ô? Hai con đường nào?__ Thánh nữ cười lạnh lùng.

-Thứ nhất chính là...Chết!

Thánh nữ dường như đã ngờ tới điều này, cười nhạt rồi hỏi tiếp:

- Hừ, vậy con đường thứ hai thì sao?

Đỗ Duy mỉm cười rồi nói:

- Thứ hai ư... Chết rất khó coi!

Đội dòng:Theo ý kiến của các bạn đọc, font chữ và size phía trên dễ đọc hơn trước nên tôi xin giữ font chữ như trên. Chúc các bạn đọc vui đọc khỏe

473. Chương 338 (phần 1): Hoàng Hôn Của Long Tộc

Trong đồng hồ loạn phía sau rừng tuyết, từng mảng lớn mảng lớn cây cối đã sụp đổ gãy nát, trong vùng băng tuyết giá lạnh này sớm đã đóng băng cứng lại. Những khúc gỗ bị băng tuyết phủ lên, từng khúc từng khúc hình thù kì quái như có ai khắc gọt. Còn phía trước là một cánh đồng băng bằng phẳng bao la, thoáng trông mờ mịt mênh mông không thấy bờ bến.

Hussein đứng ở bìa rừng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú ra xa thăm cánh đồng băng. Phía sau hắn Rodriguez khoanh chân ngồi trên tuyết, một tay cào lấy nắm tuyết nhét vào miệng, sau đó cắn một mẩu lương khô đông lại cứng ngắc.

Lát sau, Rodriguez chợt cười:

- Nếu mà tính toán đúng thì hôm nay là ngày đầu năm rồi đó, nếu ở đế đô hay thành Lâu Lan của chúng ta thì chắc náo nhiệt lắm. Theo truyền thống của phủ công tước thì tổng quản Marde đã sắp đặt nhà bếp nấu nướng đủ thứ rồi... À mà cái món gì đó do công tước đại nhân phát minh, gọi là gì nhỉ?

Hussein vẫn không quay đầu lại, trả lời đúng hai từ cụt lủn:

- Sủi cảo!

- À, đúng là sủi cảo, phải nói là món này hương vị quả thật không tệ! Ôi, giờ thì hai ta uống tuyết, gặm lương khô khiến ta không nhịn được, lại nhớ đến mùi vị món kia.

Giờ Hussein mới xoay lại, nhú mồm liếc mắt nhìn Rodriguez:

- Không biết có chuyện gì nữa, hai ngày rồi mà chẳng nhìn thấy một con ma thú nào ở xung quanh cả?

Rodriguez gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta ăn lương khô cả hai ngày rồi. Đến cả một con thú để bắt mà cũng không thấy.

Hussein ngồi bên cạnh Rodriguez, cũng cào tuyết nhét vào miệng rồi nhìn ra ngoài cánh đồng băng ở xa xa.

- Đợi thêm một ngày nữa, nếu không thấy thêm manh mối gì... Ta nghĩ rằng chúng ta nên đến ranh giới phía bắc xem thử.

Rodriguez chau mày:

- Ranh giới phía bắc? Người muốn nói vùng phía bắc cánh đồng bằng, nơi long tộc cư ngụ hả?

Trước đó, Rodriguez nhận sự giao phó của Đỗ Duy, nửa đường tìm được Hussein, hai người đi lên phương bắc, tiến vào rừng rậm Đổng Bằng, thẳng một đường đi về phía bắc để thăm dò tình hình. Nhưng sau khi vào rừng, đi qua Đại Viên lớn, thì không ngờ mọi chuyện lại vô cùng yên ắng. Mặc dù hai người tìm được rất nhiều dấu vết của một lượng lớn ma thú, nhưng sau khi đám ma thú kia quét qua tàn phá thì lại lui vào rừng rậm, rồi dường như bọn chúng tỏa ra trốn đi khắp nơi. Không ngờ khu rừng rậm lớn đến thế mà lại không nghe thấy tiếng thú kêu, không tìm thấy dấu chân thú.

Trên đường đi, Hussein biết ý tứ của Đỗ Duy nên đem chuyện phía bắc của rừng rậm Đổng Bằng, phía sau Cánh Đồng Bằng Bị Lãng Quên, có một ngọn Thần sơn là nơi cư ngụ của long tộc, đem cả sứ mệnh của long tộc... kể cho Rodriguez nghe. Đường nhiên Rodriguez vô cùng kinh ngạc... Nhưng hai người đi tới bìa rừng bên kia của rừng rậm mà vẫn không thu hoạch được gì. Tại điểm cuối phía bắc của rừng rậm hơn hai ngày mà chẳng tìm thấy manh mối gì. Hussein đợi mãi không được bèn muốn tiếp tục đi lên phía bắc tới lãnh địa của long tộc để tìm hiểu tin tức.

- Nhưng mà chính người nói là trên cánh đồng bằng này có một ma pháp trận thượng cổ rất mạnh tồn tại, vậy người có thể đi qua ma pháp trận này được ư?

Hussein suy nghĩ:

- Lần trước khi đi về, chúng ta đã khám phá ra nhược điểm của ma pháp trận này, đó là gặp đối tượng càng mạnh thì nó càng mạnh, nếu người càng chống lại thì sẽ khiến cho uy lực ma pháp trận phát ra càng mạnh. Chỉ cần chúng ta cẩn thận thu liễm khí tức sẽ chỉ gặp một cơn gió nhỏ, ta nghĩ sẽ không bị công kích quy mô lớn... nên chắc không có vấn đề gì đâu.

Mặc dù hắn nói vậy nhưng trong lòng nhất định còn có chút đắn đo không lộ ra.

Rodriguez nghĩ tới nghĩ lui rồi nói:

- Nếu người quyết định như vậy thì chúng ta sẽ cùng đi!

Nhưng Hussein lắc đầu:

- Nếu tiếp tục đi lên phía bắc, sẽ rất nguy hiểm, băng phong sâm lâm này không thể so sánh được. Trong băng phong sâm lâm, với thực lực hai người chúng ta thì gặp ma thú không có gì phải sợ. Nhưng đi lên phía bắc là lãnh địa của long tộc, hơn nữa thủ lĩnh long tộc và ta có thù lớn, nếu gặp hắn thì chỉ còn đường tử chiến. Ta tự thấy mình không phải đối thủ của hắn. Nếu đi tiếp nữa sẽ cực kỳ nguy hiểm. Cho dù thêm cả người vào thì cũng thế thôi. Bên cạnh Đỗ Duy không thể thiếu người trợ giúp, một mình ta đi cũng được rồi, người lưu lại đây đi, Vạn nhất ta không thể quay lại được thì người vẫn có thể giúp đỡ Đỗ Duy được.

Rodriguez đang định nói lại đột nhiên giật mình, cảm thấy phía xa có động tĩnh gì rất lạ, ngẩng đầu về hướng bắc rồi thốt lên:

- Người nhìn kia!

Hai người cùng nhìn về phía bắc, khi đó cánh đồng bằng vốn dĩ ban đầu yên tĩnh, phía chân trời xa xa chợt dậy lên một cơn lốc từ xa cuốn tới, ầm ầm gào thét! Bầu trời mây đen phủ kín, phảng phất như bùng lên muốn ép người thở không ra hơi!

Phía dưới cơn lốc, xa xa ở chân trời, dường như có một bóng người rất yếu ớt đang lao đảo trong cơn lốc, cố gắng tiến lên... Rodriguez và Hussein chợt nhìn nhau rồi đồng thời phi thân phóng ra khỏi rừng rậm, chạy nhanh về hướng bóng người trên cánh đồng bằng... Xa xa phía chân trời, đã mờ hồ nhìn thấy hình dáng một mảng rừng rậm um tùm hiện lên.

Còn xa lắm không? Ba nghìn thước? Bốn nghìn thước?

Nếu bình thường với cự ly trên thì chỉ cần bay chừng hai lần là đến. Đáng tiếc bây giờ mỗi lần di chuyển là lại động đến miệng vết thương trên ngực đau nhức từng cơn. Mà hào quang ma pháp ngày càng yếu đi, ảm đạm dần... Thứ gió đáng chết này, gió thật đáng sợ, giống như vô số đao phong, dày dày đặc đặc quét

xuống... máu trước ngực lại bắt đầu chảy tiếp, càng lúc càng nhiều. Đáng tiếc miệng vết thương vốn đã bắt đầu khép lại, nhưng bản thân một mực cố chạy, lại không ngừng thôi động ma pháp để chống lại lốc xoáy khiến cho thân thể căn bản không thể tự chữa được chút gì. Miệng vết thương vừa mới khép lại nứt ra, nứt ra rồi khép lại, khép lại rồi lại nứt ra.

Đến lúc này, hít một hơi thật sâu vào mới phát hiện ma lực của bản thân đã cạn.

Hoàn toàn khô cạn! Tiếp theo sẽ không có cách nào phát ra thêm một chút ma lực nào nữa.

Mắt thấy hào quang của kết giới yếu dần, phạm vi bao phủ của kết giới, dưới áp lực của gió lốc ngày càng thu hẹp... ngày càng thấp xuống... mọi thứ trước mắt bắt đầu nhòa đi, hình dáng rừng rậm đằng xa dường như không thể đến được... Long vương tử cố sức ôm chặt cái gì đó vào lòng... chết thì chết thôi... nhưng dù mình không cách nào ra khỏi cánh đồng bằng thì ít nhất cũng phải đem vật ôm trong ngực đến rừng rậm... nếu không, bộ tộc của ta... Cuối cùng, thân thể hắn đã nhũn đi, bước chân rớt cuộc đã bất động, ngã quỵ cái ầm ra đất. Đến giờ ma lực đã hết sạch, gần như đang giãy chết, trong mắt, miệng, mũi đều thẩm thấu máu tươi nhẹ nhẹ chảy ra! Bộ dạng đáng sợ này thật sự làm người ta kinh khiếp. Một tay gắng sức chống lên mặt đất, hắn còn muốn đứng lên... chỉ có điều thân thể chẳng kiếm đâu ra nửa điểm khí lực.

Bình... bình... Đây không phải là âm thanh của tiếng tim đập mà là hai vật ôm trong lòng ngực phát ra âm thanh có tiết tấu kỳ dị, phảng phất như kích thích một tia tiềm lực cuối cùng của hắn. Hắn đột nhiên hét to một tiếng. Trong tiếng rống gầm ẩn chứa sự không cam lòng và bị thương vô tận!

Thân thể hắn lại ngoan cường đứng dậy, dường như dưới sự thúc dục của tiếng rống gầm, kết giới lại đột nhiên hiện ra, đột nhiên sáng lên.

Tiếc rằng dường như đã là hồi quang phản chiếu rồi.

474. Chương 338 (phần 2): Hoàng Hôn Của Long Tộc

Hào quang chợt bùng phát lên mạnh mẽ rồi tắt lịm, kết giới tan biến, những lưỡi đao gió đầy trời kia lại điên cuồng phóng xuống!

Cuối cùng lòng hắn đã tuyệt vọng. Lấy hết một tia khí lực cuối cùng, đột nhiên nhào xuống mặt đất, ôm hai vật hai vật kia vào lòng, cố sức đặt xuống dưới rồi dùng lưng mình ngăn cản đao phong đầy trời cuộn cuộn bổ xuống.

Ào ào ào ào... vô số âm thanh cắt kim loại vang lên...

“Nhưng tại sao không cảm thấy một chút đau đớn gì? Chẳng lẽ ta đã chết?” _ Trước khi một tia ý thức cuối cùng sắp sửa tiêu tán, hắn chợt thấy trước mắt dường như xuất hiện hai bóng người, hai bóng hình loài người.

Hào quang chớp động ánh bạc đầy trời, lập tức đánh tan gió lốc cuộn cuộn trên cao.

Sau đó, hắn rớt cuộc cũng đã nhắm mắt... đợi đến lúc tỉnh lại thì chợt thấy mình đang nằm trong rừng cây. Cây cối xung quang giống như đã trải qua một trận tai nạn, bị tàn phá tan tành. Từng mảng từng mảng cây cối gãy đổ thể hiện rõ ràng nơi này đã từng trải qua tai nạn đáng sợ ra sao.

Phản ứng tiếp theo của hắn là thò tay lần mò trong lòng ngực, may mắn thay... hai vật kia vẫn còn!

Cuối cùng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm nhưng lập tức trở nên cảnh giác.

Một âm thanh vang lên bên cạnh:

- Người đã tỉnh chưa?

Hắn cố gắng trợn tròn mắt lên mới từ từ thấy rõ một con người đang đứng trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống hắn.

- Ta nhận ra người. Người là đại vương tử của long tộc, đúng không?

Hắn chấn động trong lòng thì chợt nghe một câu khiến lòng yên tâm trở lại.

- Ta không phải là kẻ địch của ngươi. Ta là người của công tước Hoa Tulip. Ta tên là Hussein.

“Đỗ Duy... Đỗ Duy... À, thì ra chính là tên nhân loại cùng mình đánh đàn giao lưu.”_ Cuối cùng Long vương tử cũng yên tâm.

Không biết Long vương tử đã ngủ say bao lâu rồi, khi thân thể vừa cử động thì miệng vết thương đã đau nhói, khiến cho hắn cơ hồ muốn ngất xỉu thêm lần nữa. Giọng hắn khàn đặc, cố gượng gạo nói:

- Xin, xin giúp ta đứng lên!

Từ phía sau, một đôi tay mạnh mẽ nâng người hắn lên. Long vương tử quay đầu lại nhìn thấy một người trung niên tướng mạo anh tuấn, nhìn hắn cười ôn hòa:

- Ta tên là Rodriguez.

- Long vương tử tôn kính!_ Hussein phía trước hắn nói_ Chúng ta nhận sự phó thác của Đỗ Duy đến đây tìm hiểu tin tức. Trông dáng vẻ của ngươi thì không lẽ long tộc đã xảy ra việc gì chẳng lành rồi ư?

Long vương tử trầm ngâm một lát, trong ánh mắt toát lên một tia chán nản, sau đó một lúc hắn cười sảo thâm:

- Long tộc... trên thế giới này đã không còn long tộc nữa rồi!

Mặc kệ Hussein và Rodriguez ngơ ngẩn nhìn nhau, Long vương tử hít sâu một hơi dù miệng vết thương đau buốt đến run rẩy thân thể, hắn cắn răng thều thào:

-Ta... Ta không xong rồi, bất quá trước khi ta chết có thể gặp được các người thì đã là may mắn rồi.

Nói xong, hắn cố sức thở dốc nhưng thanh âm hơi thở chẳng khác nào cái ống bể nát.

- Xin lỗi!_ Rodriguez thở dài, vị thánh kỵ sĩ này liếc nhìn vương tử của long tộc với vẻ mặt bất đắc dĩ_ Chúng ta đã kiểm tra qua thương thế của ngươi. Ngươi bị thương quá nặng, ta đành bất lực. Chúng ta cũng biết trong người ngươi có một cỗ lực lượng rất mạnh nhưng ngươi đã phá hủy nó hơn nửa rồi, với lực lượng trong người ngươi bây giờ nếu như không phải bản thân ngươi liều mạng áp chế thì e rằng ngươi đã chết từ sớm rồi. Đáng tiếc ngươi không phải là người mà ngươi là long tộc nên ma pháp trị liệu của con người đối với ngươi đều không có tác dụng. Hơn nữa...

Hussein cũng thở dài:

- Hơn nữa, vốn dĩ có một loại nước suối có thể trị được vết thương cho ngươi. Đáng tiếc là sau trận động đất, suối nước này đã khô cạn rồi.

Long vương tử cố cười:

- Đừng ngại, ta... ta chỉ có thể gắng gượng thêm chút nữa thôi. Xin các vị đem chuyện của ta thuật lại cho công tước Hoa Tulip. Vì theo ta thấy trong loài người thì e rằng chỉ có hắn mới có khả năng ngăn cản tràng tai nạn này mà thôi...

Tay hắn cố sức cào lên mặt đất, như đang chịu đựng nỗi thống khổ khôn cùng, rồi bắt đầu kể:

- Long tộc đã gặp phải cuộc tổng tiến công của tội dân phương bắc. Lần này bọn họ khí thế hung mãnh, số lượng khổng lồ, vô biên vô tận... Để bảo toàn lực lượng của long tộc, tộc trưởng vĩ đại của chúng ta, người cha tôn kính của ta đã tiếp nhận yêu cầu của thủ lĩnh tội dân, một tên chết tiệt có tên “Tinh linh vương Lạc Tuyết”, quyết đấu cùng hắn một trận. Nếu cha ta thắng, tên Tinh linh vương đồng ý dẫn quân đội của hắn rút lui. Nhưng nếu cha ta thua thì long tộc sẽ phải đầu hàng!”

Nghe đến đó, Hussein trong lòng nhảy nhồm:

“Chẳng lẽ...”

“Trông hình dáng lâm vào đường cùng của long vương tử, chẳng lẽ tộc trưởng của long tộc... lão long vương cường đại đến mức biến thái kia, chẳng lẽ cũng thua ư?”

“Lúc trước, chính mình cùng với Gandalf và Medusa, cả ba cường giả hợp lực lại mà không cách nào thắng được lão chết tiệt kia, không ngờ lão cũng biết thua ư?”

Long vương tử gật gật đầu, động tác này của hắn đã khiến tâm tình Hussein chùng xuống tới đáy.

- Cha ta quyết chiến cùng tên tinh linh kia suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng...

** Chương này mình chỉ chĩnh nhanh sơ lược, một cấu trúc ngữ pháp vẫn còn chưa chuyển thể qua văn phong Việt ngữ. Bạn đọc thông cảm.

475. Chương 339: Đường Cùng

Thân hình khổng lồ kia rơi từ trên trời xuống “Ầm!” một tiếng, nện thẳng người lên cánh đồng bằng chính là Hoàng kim long. Toàn thân lão hiện ra trước mắt mọi người với vô số vết thương chằng chịt, lớp vảy vàng vốn cực kỳ kiên cố đã bị vỡ rạn, thậm chí đã bị một sức mạnh kinh khiếp phá bung ra từng mảng. Lãnh tụ vĩ đại của Long tộc toàn thân đầy máu, thân thể khổng lồ kia gần như đã mất hết toàn bộ sức lực, yếu ớt gục trên mặt đất, thở hồng hộc, kiệt quệ trông thấy.

Trên bầu trời, bóng dáng nhỏ nhắn mong manh kia lại ngạo nghễ đứng giữa không trung, khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ giờ lại cực kỳ lạnh lẽo. Tuy đã kịch chiến ba ngày ba đêm nhưng hắn không có thương thế gì đáng kể. Trên khóe miệng điểm lệ còn vương lại một vệt máu, y phục trắng vốn như tuyết giờ đã chuyển sang sắc đỏ. Nhưng bất luận trông ra sao thì hắn vẫn cứ như cao cao tại thượng, khí thế ấy dường như đã có từ lúc mới sinh ra đến giờ.

Vũ khí trong tay Tinh linh Vương là một sợi dây bạc dài và tinh xảo. Sợi dây bạc đó quấn quanh tay hắn uốn khúc thành vô vàn hình dạng.

- Tộc trưởng Long tộc tôn kính, Người đã thua !

Một tiếng lạnh băng này từ trên trời giáng xuống, tất cả Long tộc kêu ngạo đều cúi gục đầu! Trong ánh mắt từng con rồng đều lộ vẻ tuyệt vọng... Không có phần nô mà chỉ còn lại tuyệt vọng!

Qua ba ngày ba đêm chiến đấu, lãnh tụ của họ đã thể hiện hết thực lực cường hãn tuyệt luân. Loại thực lực này chỉ Long tộc mới có, ngoài ra không còn giống loài nào có thể đạt đến cảnh giới này. Vậy thực lực cường đại như vậy ắt phải là vô song rồi chứ?

Vâng, ắt hẳn chỉ là ắt hẳn! Vẫn có một tên Tinh linh nhỏ bé yếu ớt, nhưng lực lượng xuất phát từ thân thể nhỏ bé yếu ớt kia lại thắng được tộc trưởng Long tộc. Kịch chiến ba ngày ba đêm, xét về long ngữ ma pháp hay võ kỹ của Long tộc đều được phát huy đến đỉnh điểm, như sóng gào gió giạt. Thế nhưng tên Tinh linh nho nhỏ kia lại cứ từng chút từng chút một chống trả lại, từng chút từng chút một hóa giải hết, không hề lộ ra nửa điểm hạ phong!

Trong lòng lão rồng đi từ kinh khiếp đến tuyệt vọng. Ba ngày ba đêm đã qua, giờ đây tộc trưởng Long tộc phủ phục trên mặt đất, thở dốc vô lực. Thế nhưng trong lòng Long tộc bọn họ ngoại trừ sự tuyệt vọng thì chẳng hề có mấy may sự phần nô. Bởi vì chúng đã minh bạch, vô cùng minh bạch rằng: “Tên Tinh linh nhỏ bé kia không phải là người mà mình có thể chống lại được!”

- Bây giờ xin mời người thực hiện lời hứa của mình!

Tinh linh vương từ trên trời hạ xuống, đôi cánh phía sau rung nhẹ. Khuôn mặt Lạc Tuyết ánh lên vẻ cô đơn, nhìn tộc trưởng Long tộc nằm trên đất, ánh mắt chợt thoáng hiện một tia kỳ dị rồi thấp giọng nói:

- Đáng tiếc! Vì sao người không sử dụng “Long thần thủ hộ” hoặc “Long thần chiến giáp”? Nếu như người thi triển hai loại tuyệt chiêu cường đại mà long thần ban tặng cho các người thì ta chắc gì đã có thể chiến thắng người được.

Tộc trưởng Long tộc dường như đã không còn nói nổi nữa, chỉ yếu ớt thở dốc. Một lúc lâu sau, một loạt thanh âm như sấm dậy mới vọt ra khỏi miệng lão, nhưng vẫn không thể che dấu được sự hờn nhược:

- Tinh linh, thực lực của người đúng là cường đại! Đúng là ta đã thua, nhưng...

Giãy dụa một chút, tấm thân to lớn cuối cùng cũng đứng lên được, đáng tiếc là động tác này lại có vẻ vụng về và chậm chạp. Tộc trưởng Long tộc ngẩng đầu lên nhìn Tinh linh vương phía trên rồi đột nhiên cười rộ :

- Cả đời ta cho đến giờ không nuốt lời. Ngay cả năm đó đối với tên Aragon mà ta ghét cay ghét đắng, nhưng khi thua hẳn thì ta vẫn tuân thủ lời hứa với hắn. Cho dù một ngàn năm đã qua vẫn chưa hề thất tín !

Trong mắt tộc trưởng Long tộc bỗng nhiên lệ ứa.

- Nhưng hôm nay... Thật xin lỗi, thưa Tinh linh vương tôn kính! Người quả đúng là một đối thủ cường đại của ta! Nhưng hôm nay, ta phải nuốt lời! Đây là lần đầu tiên trong đời ta mà cũng là lần cuối cùng.

Tinh linh Vương Lạc Tuyết đứng giữa không trung, nghe xong chẳng vui chẳng buồn, chỉ gật gật đầu và nói nhỏ:

- Tốt thôi... Nếu đây là sự lựa chọn của người thì ta không thể không cố giết sạch Long tộc!

Sợi dây bạc trong tay hắn chậm chậm bay lên . Trong đám rống, Đại vương tử đã bay vọt ra, thân hình màu vàng của y che chắn cho tộc nhân. Mặc dù trong lòng đã tuyệt vọng, đã sợ hãi, nhưng vào thời khắc tối hậu đó hắn vẫn thể hiện vẹn nguyên khí chất vương tử của mình.

Phía dưới sợi dây bạc của Lạc Tuyết, trong không gian nhẹ nhàng lan ra chấn động vụn vặt kỳ dị, mang theo hơi thở cuồng bạo. Hắn cúi xuống nhìn thoáng qua tộc trưởng Long tộc :

- Ta hỏi người lần cuối, chắc người cũng biết chỉ cần ta xuống tay thì Long tộc sẽ tuyệt diệt!

Tộc trưởng Long tộc còn chưa trả lời thì Đại vương tử đã thét dài một tiếng, tiếng rống gầm vang động cả bầu trời. Trong tiếng gầm xướng long ngữ, long ngữ ma pháp đã dậy lên... Ngay cả không chống nổi nhưng cuối cùng hắn cũng quyết định liều mạng thử xem. Nhưng...

“Phập !!”

Một âm thanh xé ngang không gian, thân thể Đại vương tử Long tộc đột nhiên chấn động. Mắt miệng hắn trợn tròn ngây ngốc nhìn xuống ngực mình. Một đoạn trường mâu màu vàng lòi ra, mũi mâu nhọn hoắc đã đâm thủng ngực hắn. Hắn còn chưa kịp cảm thấy đau nhức đã phần nộ gầm lên một tiếng, bừng lửa giận quay đầu lại, quét mắt nhìn tới kẻ đánh lén mình.

- Người !! Người !!

Phía sau, một bóng người màu vàng, một thân thể lóe sáng hoàng kim đầy khí, cây long thương màu hoàng kim kia đang nằm trong tay hắn.

- Ông anh thân mến, nếu anh muốn chết ta sẽ không ngăn cản, nhưng ta không thể để cho cả Long tộc chết sạch theo anh và cha!

Bóng người ánh lên màu vàng kim, lạnh lẽo cười. Long thương màu vàng lại phóng mạnh về phía trước, đầu khí cuồng bạo của Long tộc nổ tung trước ngực Đại vương tử, máu phun tung tóe. Vị Đại vương tử này không cam lòng giận dữ gầm lên, rơi từ trên trời xuống. Bóng người màu vàng kia trút bỏ hình người, huyền hóa thành thân rồng, cũng là một con hoàng kim long. Nhưng nó lại hướng về phía Tinh Linh vương ngoài xa, cúi đầu thật sâu:

- Thưa Tinh Linh vương tôn kính, tôi là con trai thứ ba của tộc trưởng Long tộc. Cha tôi đã chiến bại, huynh trưởng lỗ mãng của tôi cũng đã bị tôi đâm cho bị thương rồi. Bây giờ ta chính là thủ lĩnh mới của Long tộc. Tôi nguyện ý dẫn tộc nhân của tôi đầu hàng ngài!

Lạc Tuyết nhếch miệng nhìn tên Hoàng kim long kia đang cung kính cúi đầu trước mình, hắn chưa thêm mở miệng thì Đại vương tử Long tộc đã phần nộ thét lên:

- Người sỉ nhục Long tộc! Người vừa quăng đi tôn nghiêm và kiêu hãnh của Long tộc!

- Hừ!__ Tam vương tử cười lạnh__ Ông anh tôn kính, sống sót quan trọng hơn là kiêu ngạo! Ta chỉ muốn bảo tồn Long tộc mà thôi!

Hắn quay đầu lại nhìn Long tộc ở phía sau. Toàn bộ đám rống dưới mắt hắn đều cúi gục đầu.

Tinh Linh vương cười cười khinh miệt:

- Đây là Long tộc ư? Đây là Long tộc cản trở chúng ta ngàn vạn năm nay ư? Chúng tộc cường đại nhất thế gian...

Hắn nhẹ nhàng hạ mình xuống đất, ngay phía trên thân lão rồng đập nhẹ lão một cái khiến lão long vừa mới gắng gượng đứng lên lại đổ sập cả người xuống đất. Hơn một trăm con rồng đồng thời khẽ kêu lên ai oán vì sợ, đúng hơn là rét lạnh cả người! Tộc trưởng vô địch một thời nay đối diện với kẻ địch mạnh hơn đã đành chịu thua, giờ tính mạng của mình còn hay mất chỉ còn trông theo ý muốn của đối phương. Lúc này, đối với mỗi người tính mạng mới là quý giá nhất! Mà vị Tam vương tử kia ánh mắt không hề dao động, hắn thậm chí hồ hững nhìn Tinh linh vương đập lên đầu cha mình rồi bước từng bước xuống đất.

- Quyết định của người có thể đại diện cho Long tộc ư?

Tam vương tử của Long tộc xoay người liếc lại, mỗi con rồng khi gặp ánh mắt hắn quét qua đều không nhìn được nghiêng đầu ngó chỗ khác, ngay cả vài con rồng trong mắt lộ rõ vẻ phẫn nộ không cam lòng nhưng trước ánh mắt của vị vương tử Long tộc này đều né tránh không dám nhìn lại.

- Tôi nghĩ là có thể!

Tinh Linh vương cười cười quay sang tộc trưởng Long tộc nhỏ nhẹ bảo:

- Tộc trưởng Long tộc tôn kính, nhìn thấy hành động kiểu này của con ngài thì hiện tại trong lòng ngài ra sao?

Tộc trưởng Long tộc không cam lòng mà gầm lên giận dữ, nhưng thanh âm đó đã không thể thể hiện được ý muốn của lão nữa rồi. Đó chỉ còn là sự giãy chết của lão.

Đằng xa, Đại vương tử vừa bị Tam vương tử ám toán không cam lòng cố gượng đứng lên. Lúc ấy hắn cảm nhận được cái nhìn của cha hắn. Lão rồng dù đang quỳ trên đất nhưng ánh mắt của lão lại hướng về người con trai cả của mình. Lúc này ánh mắt đó như muốn nói lên vô vàn ước muốn, ước muốn kia gồm cả ngàn câu chữ nhưng gom lại thốt ra vồn vồn một câu:

- ... Trốn...Trốn...Trốn đi!

Tiếng rống bị trắng ấy đã lấy đi toàn bộ sức lực cuối cùng của tộc trưởng Long tộc. Ngay lúc đó, thân hình của Đại vương tử Long tộc phóng về hướng tộc nhân của mình. Tinh linh vương cười lạnh một cái, sợi dây bạc trong tay thoáng động chuẩn bị ra tay. Phía sau tộc trưởng Long tộc cũng há miệng ra hướng về phía Tinh Linh vương phun ra một ngụm long tức cuối cùng. Long tức của hoàng kim long thì ngay đến Tinh linh vương cũng không dám trực tiếp dùng thân mình đón đỡ. Hắn né sang một bên, sợi dây bạc uốn cong lại hình thành một vùng xoáy xoay trong không trung. Thân thể khổng lồ của tộc trưởng Long tộc đã lướt đến, tiếng ngâm xướng long ngữ phát ra rất nhanh khiến không khí xung quanh Tinh linh vương sụp đổ trong chớp mắt, đây chính là đòn liều mạng cuối cùng của tộc trưởng Long tộc. Ánh mắt Tinh linh vương lóe lên một tia khác lạ:

- Hừm, thì ra người vẫn còn sức!

Sợi dây bạc chìa tới, như xuyên qua một bức rào không gian, đột phá chú ngữ cuối cùng mà tộc trưởng Long tộc vừa giậm dữ ngâm lên. " Phù , phù , phù phù... " _ Vô số âm thanh nho nhỏ vang lên, sợi dây bạc kia đã đâm xuyên dây đặc trên thân tộc trưởng Long tộc làm thân thể khổng lồ của lão bị rách thành từng vệt nhỏ nhiều vô kể. Sợi dây bạc quét xuống làm thân thể lão rồng run lên nhẹ, máu phun ra từ vô số vết thương. Tộc trưởng Long tộc dùng hết chút sức lực còn lại quay mình về phía con trai hết lớn:

- Trốn! Trốn đi!

Đó là tiếng nói cuối cùng của lão, toàn thân hoàng kim ngạo nghễ bất ngờ bùng sáng lần nữa, cuồng bạo mãnh liệt hơn hẳn trước đó. Ngay cả Tinh linh vương cũng không khỏi đôi chút biến sắc.

" Âm! "

Một luồng lửa màu vàng rực cháy bùng lên như một phản ứng dây chuyền, màu hoàng kim ngạo nghễ quanh mình tộc trưởng Long tộc thoáng chốc đã bị thiêu cháy. Thân thể khổng lồ của lão đã hóa thành một trận lửa hoàng kim vô cùng lớn. Giây phút này, ánh mặt trời trên cao cũng trở nên mờ nhạt.

Sợi dây bạc, vũ khí kỳ dị của Tinh linh vương từng chút từng chút ngăn chặn và dung hòa sự thiêu đốt của ngọn lửa vàng ngạo nghễ kia. Tộc trưởng Long tộc hướng về Tinh linh vương gào thét lần cuối.

- Ôi...! _ Một tiếng thở dài sâu kín. Tinh linh vương không hề né tránh mà quay lại đối diện với trận lửa hoàng kim cực lớn kia, bàn tay vươn ra.

Đại vương tử nghe thấy tiếng rống cuồng nộ cuối cùng của cha mình, lập tức phóng ra phía sau, ngay khi hắn vừa đụng vào đám tộc nhân thì những con rồng đứng vòng ngoài trông thấy hắn đều vô thức vội né ra. Đại vương tử lập tức bay nhanh về hướng nửa trên đã bị đổ sập của Thần sơn, sau đó bay nhanh vào trong sào huyết của Long tộc, ôm ra hai quả trứng rồng cuối cùng.

Đằng sau, một cây long thương màu hoàng kim đã phóng tới!

- Ông anh, rõ ràng là người đang bức tử tất cả tộc nhân!

476. Chương 340: Gánh Nặng

Trong giọng nói dữ tợn của Tam vương tử, đầu khí trường mâu màu vàng nổ tung. Vốn Đại vương tử chỉ am hiểu ma pháp mà không hề biết gì về vũ khí, hơn nữa hắn lại bị trọng thương. Với khoảng cách gần như thế, lại bị công kích từ sau lưng làm hắn không kịp xoay mình đã cảm thấy toàn thân đau nhức, trường mâu quét trúng lưng quật hắn ngã rầm xuống đất. Dưới đầu khí cuồng bạo, khiến lưng của Đại vương tử lập tức máu thịt nát bấy, vẩy rồng vỡ vụn. Nếu không phải hắn cũng là Hoàng kim long, e rằng lần này hắn đã mất mạng rồi.

- Người! Kẻ phản bội Long tộc!

Giờ phút này Đại vương tử nóng lòng liều mạng, trong miệng hắn nhẩm đọc ma pháp long ngữ. Lập tức phía trước hắn xuất hiện một khe hở không gian, trong khe hở phun ra dòng khí màu đen cuộn trào mãnh liệt.

Tam vương tử vội lui ra phía sau, trường mâu bay múa trước mặt hắn. Đợi đến khi hóa giải được ma pháp này, bóng dáng của Đại vương tử đã khuất xa rồi.

Đại vương tử cố nén đau nhức ôm trứng rồng trong lòng, phía sau hắn là tiếng gầm bi thương của phụ thân. Mang theo trong lòng nỗi đau buồn cùng sự phẫn nộ vô hạn, hắn cố hết sức mình bay về phía nam. Bầu trời sau lưng hắn tràn ngập sắc vàng, tiếng gầm rú của phụ thân cuối cùng cũng đã trầm xuống...

Ầm!

Trong tiếng va chạm trầm thấp, thân thể to lớn của Tộc trưởng Long tộc lại rơi xuống đất lần nữa. Sắc vàng ngập trời đã tiêu tan nhưng thân thể cao lớn của tộc trưởng Long tộc đã bị khảm nạm trong một khối tuyết lớn vô cùng. Lão ta ở trong khối tuyết vẫn giữ tư thế ngửa mặt lên trời gầm thét như trước. Khối tuyết kia dường như mang một loại ma lực thần kỳ, trong những bông tuyết ấy, ngay cả sắc vàng cũng bị đông đặc lại. Tộc trưởng Long tộc dường như bị “đông đặc” trong đám tuyết. Sắc mặt của Tinh Linh Vương hình như cũng có chút mờ mịt. Nhìn đối thủ dưới mặt đất rồi khẽ thở dài:

- Người thực là kiêu căng.

Liền sau đó hắn xoay người nhìn Đại vương tử thoát chạy về phương xa nhưng vẫn chưa khuất tầm mắt.

- Hắn là anh của người sao? Hắn mang trứng rồng của các người đi mà? _Tinh Linh Vương khẽ cười, Tam vương tử Long tộc nằm rạp trước mặt hắn _ Người không thể ngăn cản hắn, mà tộc nhân của người cũng không hề can ngăn.

Nụ cười của Tinh Linh Vương càng lộ thêm vẻ lạnh nhạt. Ánh mắt của Tam vương tử Long tộc nhìn lướt qua phụ thân đã bị đông băng trong đám tuyết ở phương xa rồi cúi đầu xuống nói:

- Ông ấy... Ông ấy không trốn chạy. Nếu như muốn chạy thì...

- Không cần nữa.

Lời từ chối và vẻ lạnh nhạt lộ ra trên khuôn mặt Tinh Linh Vương. Hắn mỉm cười nói:

- Qua khỏi Thần Sơn, phía nam chính là bằng nguyên lãng quên, nơi có ma pháp trận vĩ đại tồn tại. Muốn đi qua, trừ phi là có thực lực cường mạnh nếu không thì không có cách nào vượt qua được, mà ta lại không có ý định thả người đi.

Tam vương tử cảm thấy tim hắn đang đập điên cuồng, hắn vội cúi đầu thấp hơn.

- Người thực muốn hàng phục ta ư?

Tinh Linh Vương nhìn vào con Hoàng kim long đang nằm rạp cúi đầu cung kính trước mặt hắn. Sau đó mỉm cười nói:

- Rất tốt! Ta vẫn muốn tiếp nhận việc hàng phục của người. Như vậy thì từ hôm nay trở đi, người có thể làm tọa kỵ cho ta. Trước nay ta chưa từng có một tọa kỵ là Hoàng kim long.

Lời này nói ra khiến Long chiến sỹ còn lại trong Long tộc tất cả đều lộ ra ánh mắt áp bức và bị lăng nhục. Nhưng Tam vương tử lại cung kính bò về phía trước, mặc kệ vị Tinh Linh Vương này đạp lên trên đầu mình.

- Buồn cười...

Tinh Linh Vương nhìn về Thần Sơn nơi phương xa rồi nói:

- Các người cho rằng chúng ta đến đây, sau đó sẽ vượt qua Thần Sơn rồi tiếp tục xuống phía nam sao? Hừ... Cho dù tiêu diệt được Long tộc các người, nhưng làm sao có thể loại bỏ bằng nguyên lãng quên và ma pháp trận vĩ đại kia? Hừ...

Đang nói thì hắn khẽ thở dài:

- Tọa kỵ thân ái của ta, rất xin lỗi! Mặc dù Phụ thân người nuốt lời nhưng ta lại không thể nuốt lời! Ta đã nói rồi, nếu như ta thắng thì Long tộc các người nhất định phải hàng phục ta. Nếu như các người vẫn cự tuyệt thì ta quyết sẽ tận lực tàn sát Long tộc.

Thân thể Tam vương tử Long tộc run lên, hắn nói:

- Nhưng mà... nhưng mà ta đã dẫn dắt Long tộc hướng tới Ngài...

- Người là người. Hãy nhớ kỹ thân phận của người, người chỉ là tọa kỵ của ta mà thôi, Phụ thân của người mới thật sự là tộc trưởng của Long tộc! Hắn đã từ chối đầu hàng. Như vậy... Ta sẽ dựa theo giao ước...

Hắn giơ tay lên. Ở phía xa, phía trước Đại quân Tội Dân, mấy chục chiếc cương nổ, phía trên mỗi cây đều lấp lánh ánh sáng khác thường. Đó là do Tinh Linh tộc đã tô một loại ma pháp được tề kỳ dị lên bề mặt chúng. Tinh Linh Vương cảm giác được sự run rẩy của Hoàng kim long phía dưới thân. Hắn cười rồi hòa nhã nói:

- Làm tọa kỵ mới của ta nên người có quyền miễn chết... Ừm, người không nên trách ta nhẫn tâm. Bởi vì ta đã cho phụ thân người một sự lựa chọn, đáng tiếc là lão ta không tiếp nhận mà thôi. Còn nữa... Ta không hề muốn đối xử nhẫn tâm với Long tộc các người như vậy. Nhưng tiếc thay, các người có hai thứ mà nhất định ta phải giành được.

Hai thứ?

Tinh Linh Vương chỉ vào Thần Sơn đã sụp đổ kia rồi nói:

- Người nhìn đi, đỉnh núi nguy nga này có kim loại tính chất tinh khiết nhất và vững bền nhất, mà quân đội khổng lồ của chúng ta thì cần vũ khí. Cuộc sống của chúng ta nơi Đại lục kia vô cùng thiếu hụt mỏ kim loại, khiến cho chiến sỹ của chúng ta đều thiếu vũ khí và áo giáp. Ngọn núi này tuy đã sụp đổ nhưng lớn cỡ này cũng đủ để dùng luyện chế vũ khí áo giáp trang bị đầy đủ cho quân đội của chúng ta. Đây là điều đầu tiên mà ta nhất định phải đạt được. Còn điều thứ hai...

Hắn đang đứng trên đầu Hoàng kim long thì bỗng nhiên khom lưng xuống khẽ nói một câu vào tai Hoàng kim long:

- Ta cần máu rồng! Lượng máu rồng thật lớn! Bởi vì ta may mắn biết được: muốn loại bỏ ma pháp trận vĩ đại trên băng nguyên kia thì chỉ có dùng lượng lớn máu rồng mới có thể làm được.

Thân thể của Hoàng kim long run rẩy kịch liệt hơn nữa. Âm thanh của Tinh Linh Vương cứ lọt vào tai hắn.

- Người cũng không cần thử van nài! Tinh Linh tộc chúng ta chờ đợi rất lâu rồi mới có được cơ hội hôm nay. Sáu trăm năm trước, chúng ta cũng đã được thần linh báo trước trận động đất này. Đương nhiên... là thần linh của chúng ta! Bây giờ, mới đợi được đến ngày đó! Nếu như người là ta, người sẽ từ bỏ sao?

Đúng lúc Tam vương tử gần như tuyệt vọng thì cuối cùng Tinh Linh Vương cười nói:

- Tuy nhiên người yên tâm, ta sẽ không giết toàn bộ tộc nhân của người trong một lần! Bởi vì muốn loại bỏ ma pháp trận thượng cổ mà Quang Minh Nữ Thần thiết lập trên băng nguyên này, với lực lượng của ta thì phải cần ít nhất là ba năm! Cho nên trong ba năm tới ta sẽ dựa vào sự cần thiết mà từ từ giết tộc nhân của người, từng người từng người một. Dùng máu tươi của chúng để làm nền cho con đường chúng ta trở về.

Ba năm... Tinh Linh Vương bỗng nhiên cười hô hô, sau đó nó quay mặt về phía chính nam, hướng chạy trốn Đại vương tử Long tộc chạy trốn. Đột nhiên hít một hơi thật sâu. Âm thanh rờ rệt của hắn bắn mạnh mẽ ra ngoài không khí.

- Hoàng kim long thân ái, người nghe thấy không? Cho dù nhất thời người có thể chạy thoát. Sau ba năm, ta có thể phá trận xuôi nam, đến lúc đó xem người có thể trốn tới chỗ nào?

Tuy Đại vương tử đã trốn tới biên giới băng nguyên, nhưng những lời này dường như trong nháy mắt đã đến phía sau hắn. Từng từ rất rõ ràng và khó chịu lọt vào tai và thấm vào lòng hắn. Thân thể Đại vương tử bỗng run lên. Làm việc nghĩa không được chùn bước, nhanh chóng nhào vào băng nguyên... Tiếng nói chấm dứt cùng với một ngụm máu tươi của Đại vương tử Long tộc phun ra.

Hussein và Rodriguez cả hai sắc mặt đều nghiêm nghị. Thật lâu hai người đều không nói lấy một câu. Dường như Đại vương tử đã đến cực hạn rồi. Máu tươi trong miệng hắn không ngừng phun ra ngoài, cuối cùng hắn cố gắng gượng tay lên hai quả trứng rồng đã ôm trong lòng rồi nói:

-Ta... Trên đường ta vào băng nguyên vì tiết kiệm ma lực nên hóa thành hình người, khiến cho phạm vi của kết giới có thể thu lại nhỏ nhất... Nhưng dọc đường đã gắng sức quá nên bây giờ tính mạng ta cũng sắp kết thúc rồi. Xin... xin đem hai quả trứng... này Giao cho công tước Hoa Tulip! Xin hắn giúp đỡ chúng ta...

Nói tới đây dường như hắn không còn hơi nữa, tay nặng nề buông xuống. May mắn Hussein và Rodriguez cả hai nhanh chóng mỗi người ôm lấy một quả trứng rồng. Rodriguez thở dài rồi cúi người xuống, hắn ghé tai sát vào bên miệng của long vương tử trầm giọng nói:

-Người.... Người còn lời cuối nào muốn nói không?

Bỗng nhiên Long vương tử mở mắt ra, cố gắng nở một nụ cười khổ:

-Ta ...

Rodriguez nghe xong những lời này sắc mặt có phần kỳ lạ. Cuối cùng thở dài rồi nói:

-Người yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho chúng ta.

Lúc này sức sống trong ánh mắt Long vương tử mới dần mất đi, dấu hiệu sự sống nơi con người cuối cùng đã tan biến hết. Tuy nhiên trước khi chết, vẻ mỉm cười trên khuôn mặt của hắn lại không hề mất đi. Long vương tử chết rất nhanh, thân hình của hắn từ hình người biến trở lại dạng rồng. Trong lòng hai người Rodriguez và Hussein rất kính trọng vị Long vương tử này. Hussein liếc mắt nhìn Rodriguez, sau đó lui ra phía sau một bước rồi hít nhẹ một hơi, rút ra trường kiếm hướng về mặt đất phương xa rồi đột nhiên chém một cái. Ầm một tiếng, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu to lớn, hai người hợp lực đưa thi thể long vương tử vào trong hố sâu. Sau đó Rodriguez chặt đứt mấy chục cây đại thụ chung quanh và dùng cả đất đá để chôn Long vương tử.

Tám ngày sau, trong phủ Công tước ở Đế đô, khuôn mặt Đỗ Duy chăm chú nhìn vào Hussein và Rodriguez. Hai vị kỳ sĩ thánh đã kể lại đầu đuôi câu chuyện, sắc mặt của Đỗ Duy đương nhiên vô cùng khó coi. Hắn

ngồi ở ghế trên cau mây, không biết lặng im bao lâu rồi mới thở dài, trong miệng âm thầm nhẩm: “Ba năm... Ba năm...” Hắn đột nhiên nhảy dựng lên, nén không được mắng:

- Ba năm! Ba năm cái quỷ gì! Sau ba năm, trăm vạn thú nhân cùng Tinh Linh có lẽ sẽ vượt qua bằng nguyên kia mà xuôi nam! Còn có một Tinh Linh Vương thực lực mạnh hơn lão Long vương! Cái quỷ gì! Cái quỷ gì chứ!

Đỗ Duy xiết chặt nắm tay nói:

- Chúng ta có gì chứ? Bạo Phong Quân Đoàn ở phương bắc gần như bị đánh tới tàn phế? Quân đoàn tây bắc thì có thể nổi loạn bất cứ lúc nào? Quân đoàn phía nam chỉ còn lại cái khung trống rỗng? Hơn nữa trên thảo nguyên còn có bọn sói thảo nguyên đang rục rịch ngóc đầu dậy? Đối phương có gì nào? Thú nhân! Tinh Linh! Còn có người lùn...Thế này thì đánh làm sao? Thời gian ba năm, có ba năm!!

Rodriguez trầm ngâm nói:

- Đây cũng không phải là chuyện nhà riêng chúng ta. Nếu phải đối đầu thật, thì sẽ là cả Đại lục...

Đỗ Duy gật gật đầu, nhưng vẻ mặt thì không thoải mái chút nào:

- Cả đại lục... cả đại lục thì có cái gì? Sức mạnh của cả Đại lục có thể chống lại sao... Ủm, Giáo hoàng của thần điện hình như đã sớm biết điều gì đó, có lẽ có thể trông chờ vào sự trợ giúp của thần điện. Sức mạnh của đế quốc thì sao? Quân đội của đế quốc hiện nay... Hừ, mặc dù nói là có hơn hai trăm vạn nhưng mà quân canh phòng ở vài chỗ tồn tại chỉ như đám cặn bã thì có thể đối phó những thú nhân hung dữ mạnh mẽ kia à? Còn cả quân đoàn Tây bắc...

Đỗ Duy càng nghĩ càng đau đầu, đột nhiên nén không được lớn tiếng mắng:

- Mấy chuyện này sao mà cứ toàn rơi xuống đầu lão tử? Long tộc... Long tộc đã sụp đổ như vậy rồi! Vậy... vậy Quang Minh Nữ Thần đâu? Không phải nàng che chở Roland Đại lục sao? Bây giờ người ta đánh tới nơi rồi? Người phải gánh vác! Chẳng phải xuất binh thì Đại BOSS nàng ra tay mới đúng sao?!

Trong lòng hắn bỗng nghĩ tới một việc.

Cả ngày hôm đó linh hồn tiến vào trong huy hiệu, lời đầu tiên Đỗ Duy 1 nói với hắn, hình như đã nhắc đến câu này: Đây chính là nguy cơ lớn nhất mà ả kỹ nữ Quang Minh Nữ Thần này gặp phải! Chính là cơ hội tốt để chúng ta đánh bại họ! “Ủm, nhớ không được nguyên câu, tuy nhiên ý Đại khái là vậy!” Nghĩ đến đây Đỗ Duy kìm lại một hơi. Ít nhất, trước đây “Đỗ Duy 1” đã từng trải qua một lần, mà “Đỗ Duy 1” cũng chưa từng nói với mình là loài người bị diệt vong vì những Tội Dân kia. Như vậy... Hẳn là sự việc vẫn còn có cơ hội xoay chuyển.

Trong lòng đã ổn định hơn nhiều, Đỗ Duy mới hỏi Rodriguez:

- Câu cuối cùng trước khi lâm chung của vị Đại vương tử Long tộc kia là nói về điều gì?

Rodriguez lắc đầu, cười khổ nói:

- Hắn nói Ta... Ta chỉ hy vọng, hai quả trứng này là một đực một cái, nếu không thì... Long tộc chúng ta thực sự tuyệt chủng rồi. Ủm, đúng là nói như vậy!

Đỗ Duy sững người ra một chút. Hắn không thể ngờ, vị Long vương tử lừng danh gánh trách nhiệm chạy trốn nặng nề kia, trước khi chết lại còn nói một câu gần như bông đùa như vậy. Đỗ Duy cân nhắc một lát mới có thể hiểu được tâm tình của vị Long vương tử kia. Ủm, trước khi chết thấy gánh nặng nghìn cân đã giao được cho người khác cho nên hắn ta mới cảm giác được giải thoát mà ra đi thanh thản. Nhưng bây giờ trọng trách này lại trút trên vai ta, bản thân ta lại có thể thoải mái được sao?

477. Chương 341: Roline Trở Về

Sáng sớm ngày thứ bảy của năm mới.

Cả đế đô còn đắm chìm trong yên tĩnh sau một đêm hoan lạc chè chén say sưa. Bao phủ lên cả tòa thành là sự im ắng hoàn toàn. Sau mấy đêm mặc sức ăn chơi, rất nhiều người đã uống say, rất nhiều người mỗi một, đương nhiên cũng có rất nhiều cô gái mất đi trinh tiết...

Từ sau vụ chính biến ở đế đô vào hai năm trước, lâu lắm rồi đế đô không có được náo nhiệt như thế. Mọi người sau khi trải qua mấy đêm rục rờ huy hoàng đều hết sức cảm kích vị công tước Hoa Tulip thần kỳ, đã mang đến cho cả thế giới một thứ “trăng hoa” thật tốt đẹp, vô cùng kì diệu này.

Tảng sáng, khi mặt trời đã lên cao, trên dòng sông Lan Thương thông thẳng tới đế đô, có một đoàn thuyền rất dài đang lướt thẳng tới, phải đến hai mươi chiếc thuyền lớn. Điều khiến cho đám công nhân bến tàu kinh ngạc là: Toàn bộ những chiếc thuyền lớn này đều là cấp hải hồn, so với những thứ khổng lồ chạy trên biển cả này, các thương thuyền khác trên sông thật là nhỏ bé.

Trên đường sông gần đế đô, đương nhiên có hải quân tuần tra trên sông của sở trị an đế đô. Mấy chiếc thuyền nhỏ tuần tra này nhìn thấy đoàn thuyền khổng lồ kia đang kéo đến từ xa, cũng không dám ngăn trở, lập tức phát ra cờ hiệu từ phía xa, vội vàng lui về phía sau để trống một đoạn đường sông. Thậm chí còn lập tức phái thêm người đi dọn dẹp đường sông, ra lệnh cho tất cả các thuyền bè văng lai lui lại nhường đường, để cho đoàn thuyền khổng lồ này thẳng tiến về phía trước.

- Ái chà, đây là thuyền đội nhà ai mà khoa trương thế này? Anh xem! Tất cả thuyền trên sông đều phải vội vàng tránh đường? Chẳng lẽ là hoàng gia?__ Một công nhân vận chuyển đường sông ngồi ở trên bến sông không nhìn được hiểu kỳ.

Một người đồng nghiệp nhiều tuổi nghe vậy liền cười mắng:

- Mất của mày đui sao! Không thấy lá cờ trên thuyền hả? Hoàng gia? Đây không phải thuyền của hoàng gia, nhưng mà cũng chẳng kém bao nhiêu so với hoàng gia!

Trên cột buồm của chiếc thuyền lớn dẫn đầu treo sừng sững một lá cờ hình Hoa Tulip đang tung bay phấp phật trong gió! Chiếc thuyền lớn dẫn đầu này có thể tích rất lớn, hai bên thân thuyền rải rác các dấu vết loang lổ, dường như là đã trải qua một hành trình khổ ải dài đằng đẵng, thậm chí còn nhiều có vết xước do va chạm. Hơn nữa trên mạn và trên boong thuyền có nhiều dấu vết của những trận đánh giết. Một vài thủy thủ đang đi lại trên boong còn có người vẫn còn mang vết thương đang băng bó trên mình. Những thủy thủ này, ai nấy đều vạm vỡ khỏe mạnh, cả những người bị thương xem ra cũng đều tràn đầy sức sống!

Một cô gái đang lẳng lặng đứng trên lầu thuyền, hai tay vịn vào lan can trước mặt, ánh mắt bình thản nhìn về phía xa, nơi mà hình ảnh bến tàu đế đô đang dần một rõ nét hơn. Cô gái nhìn thoáng qua chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, gương mặt hơi gầy ốm, dường như đã phải trải qua một thời gian dài dài nắng dầm sương trên biển, khiến cho làn da của nàng hơi hơi ngăm ngăm đen, không trắng nõn như đa số cô gái trên đại lục Roland. Nhưng màu da này không hề làm giảm bớt vẻ xinh đẹp của nàng chút nào, ngược lại càng thêm vài phần gợi cảm khỏe mạnh. Trên thân thể cao lớn của nàng, ngoài áo giáp mềm mại bên trong còn khoác thêm một cái áo choàng năm màu kỳ lạ. Chiếc áo choàng đó không biết được chế tạo từ loại vải vóc nào, hình như là đã dùng rất nhiều tấm vải có năm màu sắc mà may thành. Điều hấp dẫn người ta nhất chính là đôi chân thon dài khỏe đẹp của nàng. Dù là người đàn ông có ánh mắt sành sỏi gạn lọc đến đâu đi nữa mà khi nhìn thấy một cặp giò đẹp như thế, cũng đều phải trầm trồ trước sự kỳ diệu của tạo hóa!

- Thưa ngài Roline! Chúng ta tới rồi.

Phía sau, một người đàn ông cường tráng tựa tựa Man Ngưu đi tới rồi dừng lại cúi đầu cung kính ở một khoảng xa. Người đàn ông vạm vỡ này mặc quần áo thủy thủ, trên đầu quấn khăn trùm, trên mắt bên trái che một miếng vải đen, là một kẻ độc nhãn.

Roline nhìn tên bộ hạ vạm vỡ này... Trước khi ra biển hẳn ta vẫn còn hai mắt đầy đủ, thậm chí còn có chút sợ nước.

- Ủm! Đúng vậy, chúng ta đã quay về rồi!__ Roline gật gật đầu.

Sự tôi luyện trên biển đã làm cho chút non nớt cuối cùng trên mặt Roline phai mờ đi, ánh mắt Roline lộ ra một vẻ từng trải cương nghị cùng vững chãi. Nàng phát phát tay:

- Truyền lệnh: Cập bờ! Mọi người ở trên thuyền đợi lệnh, không được phép của ta, bất cứ người lạ nào cũng không được lên thuyền. Mọi người không được rời khỏi vị trí một bước!

Gã Man Ngưu này chính là bộ hạ cũ lúc trước của Roline trước khi gia nhập dưới trướng của Đỗ Duy, hẳn lập tức vâng lệnh đi xuống.

Roline vén áo choàng, một tay nắm bội kiếm ở bên hông, chậm rãi đi tới boong tàu.

Phía trên bến tàu của đế đô, sớm đã có hai trăm kỵ binh hộ vệ mặc chế phục gia tộc Hoa Tulip chờ sẵn, dẫn đầu không phải ai xa lạ, chính là Zach nhỏ.

Zach nhỏ từ lâu đã chờ đợi đến sốt ruột, bồn chồn lo lắng. Mắt thấy đội thuyền rút cục đã cập bờ, lúc này mới thở một hơi dài nhẹ nhõm. Khuôn mặt giống như hình dạng một con khỉ lớn, lộ ra vẻ mừng rỡ từ đáy lòng. Hẳn kiêu hãnh huyết sáo, lập tức dẫn binh sĩ gia tộc Hoa Tulip đến gần bến tàu.

Khi ván bắc lên bờ xong, Zach nhỏ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia xuất hiện trên boong thuyền, hẳn ha hả cười lớn nói:

- Cô xếp xinh đẹp của chúng ta, ngài rút cục đã về rồi! Vậy mà cũng đã một năm rồi không gặp, chúng tôi còn tưởng rằng ngài đi làm hải tặc ở Nam Dương luôn rồi đấy!

Roline đi xuống boong tàu, nhìn thoáng qua Zach lùn, trên mặt nàng lộ ra vẻ tươi cười, nhưng chỉ thản nhiên vỗ vai Zach nhỏ:

- Người cũng là nhân vật trọng yếu của ngài công tước đấy! Sao lại nói ra công việc không thận trọng thế?

Zach nhỏ cười hắc hắc:

- Thấy ngài trở về, chúng tôi trong lòng vui mừng, tự nhiên xúc động thôi!

Roline nhú mày một cái, nhưng nhìn thấy trong ánh mắt của Zach nhỏ đầy vẻ chân thành, không có chút ý treu ghẹo chút nào. Lúc này mới gật gật đầu, giọng nói có chút êm dịu:

- Ủm, nói ra đúng đã lâu không gặp! Hành trình trên biển lần này so với trong tưởng tượng gian nan hơn nhiều. May mắn là đã không làm tổn hại đến danh tiếng!

Zach nhỏ nhìn Roline, rút cục nhận thấy cô gái xinh đẹp từng là cấp trên của mình hình như có chút biến đổi nho nhỏ khác thường nào đó. Tựa như so với trước kia càng kiên quyết hơn, càng bí ẩn hơn... còn ... Ôi, sự biến đổi này nói tỉ mỉ rõ ràng rất khó nhưng lúc này con người Roline giống như là viên đá quý được mài giũa, tự nhiên thấp thoáng khi ẩn khi hiện tản phát ra một ánh hào quang rực rỡ.

- Đức ngài công tước đâu?

Zach nhỏ mới vừa sững người ra, nghe thấy Roline hỏi vội vàng đáp:

- Đức ngài công tước gặp được người truyền tin của ngài phái tới, đã xếp đặt hết thảy mọi việc tại bến cảng, phái tôi dẫn người đến tiếp đón ngài, phía sau đã chuẩn bị xe rồi... Đức ngài nói: Việc bốc dỡ hàng hóa ngài không cần phải lo đến, tôi ở đây trông coi. Lệnh cho ngài sau khi rời thuyền lập tức đi đến phủ công tước gặp Đức ngài!

Roline thoáng nhượng mày, trong ánh mắt có chút tươi cười:

- Một trăm chiếc xe lớn? Sợ rằng... Còn không đủ đấy.

Sau đó, Zach nhỏ lập tức phái người dẫn ngựa tới đưa Roline quay về phủ công tước. Còn hai mươi chiếc thuyền này, Zach nhỏ lập tức điều động toàn bộ nhân công của gia tộc Hoa Tulip đến.

Nguyên lúc đầu có không ít người là công nhân đóng thuyền và phu khuân vác kiếm sống trên bến sông thấy một đội thuyền lớn như vậy cập bờ, nên đều tiến tới tìm việc làm. Thế nhưng cách từ xa đã bị thị vệ của gia tộc Hoa Tulip chặn lại, sau đó nhã nhặn nói cho những người này biết: Hàng hóa trên thuyền đều là đồ vật yêu thích của đức ngài công tước, mọi việc vận chuyển bốc dỡ đều có người trong gia tộc tự làm lấy, không phiền đến người ngoài. Mặc dù nơi cửa ngõ bến cảng này lúc nào cũng có một bọn côn đồ anh chị, nhưng những tên này chỉ giống như lũ kiến hôi, sao dám chuốc phiền toái với công tước Hoa Tulip?

Roline phi ngựa một mạch vào thành, công việc gấp rút nghiêm trọng nên nàng không hề ngừng lại chút nào, thoắt chốc đã tới phủ công tước nguy nga tráng lệ. Vừa mới nhảy xuống ngựa đã thấy cổng phủ công tước mở rộng, không ít thị vệ hầu cận đều ra ngoài nghênh đón. Sau đó lập tức có người dẫn Roline vào trong, thẳng đường tới tiểu viện, phòng làm việc của Đỗ Duy. Tiểu viện này là trước đây do bá tước Raymond-cha của Đỗ Duy dùng làm phòng làm việc, bây giờ Đỗ Duy cũng giống như cha mình năm đó vậy.

Khi Roline đẩy cửa bước vào, Đỗ Duy đang ngồi ở sau bàn làm việc, nhìn thấy Roline đi vào, Đỗ Duy ngừng đầu lên cười hòa nhã nói:

- Ủm! Nàng đã quay về rồi? Tốt lắm, ngồi xuống đi!

Giọng nói nhẹ nhàng bình thản giống như Roline đã không hề ra biển mất một năm vậy. Chỉ như là được hân phái một vòng làm công việc gì đó quanh quẩn chốn nội thành mà thôi.

Roline gặp lại Đỗ Duy, cảm thấy vị đức ngài công tước trẻ tuổi này như lại trưởng thành thêm một ít. Cặp mắt vốn khiến nàng không dám nhìn gần, lúc này xem ra lại càng sâu sắc không thể lường được! Tuy trên mặt đang tươi cười nhưng lại ẩn chứa đầy sự oai nghiêm. So với trước khi nàng ra biển, đức ngài công tước đúng là ngày càng có phong phạm của một vị quan lớn nắm trong tay quyền sinh tử của rất nhiều người. Roline quì một gối xuống, trước tiên thực hiện lễ tiết trịnh trọng của kỵ sĩ thủ hộ gia tộc. Sau đó mới ngồi xuống ghế (thân phận nàng vốn là thủ hộ kỵ sĩ gia tộc chính thức đầu tiên mà Đỗ Duy thu nhận).

- Nói chuyện thôi - Đỗ Duy cười nói- Nàng đi ra ngoài đã hơn một năm, thẳng một mạch không có tin tức. Trong lòng ta quả rất lo lắng, chỉ sợ bọn Nam Dương đó to gan lớn mật dám gây bất lợi cho nàng. Nếu như vậy, nói không chừng ta phải xúi giục Nhiếp Chính Vương phát động viễn chinh Nam Dương lần nữa để đi cứu nàng đấy!

Roline mỉm cười, phong cách của nàng so với lúc trước có lẽ cũng trầm tĩnh hơn rất nhiều:

- Thưa đức ngài! Chuyến ra biển lần này, so với dự tính của chúng ta trước đây quả thật gian khổ hơn rất nhiều. Lần đầu tiên ra khơi, thuyền đội của chúng ta vốn chỉ qua lại ở vùng duyên hải, trong khi Nam Dương cách xa vạn dặm, kiểu đi biển đường dài này, trên đường đi thật sự phiêu lưu mạo hiểm khó có thể tính trước được. Suốt chặng đường chúng tôi gặp phải mấy lần sóng to gió lớn, thời gian dự tính trước đó tuyệt nhiên là không đủ. Nhưng mà may mắn, sau khi tới Nam Dương thẳng xuống phía nam, mang theo lão già Nam Dương kia bên mình. Trên đường gặp các bộ lạc Nam Dương, chúng cũng không dám ngăn trở chúng tôi.

- A !_ Đỗ Duy gật gật đầu_ Nàng đã đến liên hợp vương quốc Nam Dương? Ở đó tình hình thế nào?

Đề cập tới vấn đề này, trong ánh mắt Roline lóe ra một tia kỳ lạ. Sau một lúc, mới thở một hơi dài:

- Nơi đó... Rất đẹp! Cực kỳ đẹp! Tôi chưa bao giờ thấy qua nơi nào đẹp như thế!

Sau đó, nàng lấy từ trong túi ra một cái quyền trục, chậm rãi mở rộng ra, đó là bản đồ Nam Dương đã được vẽ thật tỉ mỉ công phu.

- Thưa đức ngài, lúc trước khi chúng tôi xuất phát, ngài đã lệnh cho tôi trên đường chú ý lộ trình, nhất định phải vẽ ra một tấm bản đồ. Hừm, lão già kia cùng đi theo chúng tôi, lúc khởi hành còn có ý đề phòng chúng tôi. Khi tới Nam Dương, còn cố tình dẫn chúng tôi đi đường quanh co. Sau lại bị tôi phát giác đã giáo huấn nghiêm khắc lão một trận. Nguyên do là tôi thấy lão không thành thật, cứ lặp đi lặp lại mãi, liền lệnh cho thuyền đội dừng lại cập vào một hòn đảo nhỏ, bắt một người trên đảo nhỏ đó đến tra hỏi. Người Nam Dương cũng là người, rượu ngon và vàng cũng đủ để làm cho bọn họ mở miệng: Tôi mới biết được, cái lão già kia dẫn chúng tôi đi quanh co...

Đỗ Duy cười cười:

-Nàng làm sao đối phó với lão?

Roline nhướn lông mày:

- Cũng không biết đối phó với hắn thế nào! Đức ngài đã dặn bảo không thể tổn hại đến tính mạng của hắn, cho nên tôi chỉ còn cách dùng một sợi dây trói hắn, sau đó ngâm hắn trong nước biển ba ngày thôi!

Đỗ Duy nghe xong, cười ha hả, liền đó cầm tấm bản đồ đặt lên bàn, chậm rãi trải rộng ra...

Hiện giờ để đồ chỉ dùng vải bố không thấm nước để vẽ. Mặt trên đúng là một vùng biển rộng lớn! Những hòn đảo điểm thành vô vàn chấm nhỏ chỉ chút như sao trên trời. Trên vùng biển Nam Dương, Roline vẽ ra những lộ tuyến đường biển, tránh được một ít vùng biển nguy hiểm, khu vực đá ngầm, vùng nước xoáy. Tận cùng phía nam của Nam dương chính là một hòn đảo lớn!

Đỗ Duy chỉ vào cái hòn đảo lớn kia, hỏi:

- Nơi này phải chăng là...

- Thưa đức ngài, nơi này chính là Liên hợp vương quốc Nam Dương đấy! Đây là hòn đảo lớn nhất tại Nam Dương mà tôi biết được. Diện tích của hòn đảo này đủ để so với diện tích hai hành tỉnh lớn của đế quốc chúng ta đó. Hiện tại dưới quyền của Liên hợp vương quốc Nam Dương có khoảng hơn hai mươi bộ lạc, đều sinh sống trên hòn đảo này, dân số chỉ trên đảo này đã có tới chừng năm trăm vạn. Hơn nữa... Thưa đức ngài, trên đảo này có rất nhiều sự việc theo tôi là hết sức kỳ lạ!

- Kỳ lạ? _ Đỗ Duy cảm thấy hứng thú.

Vốn ngay từ đầu, Đỗ Duy đã có rất nhiều trông đợi đối với Nam Dương, còn như sự tình kỳ lạ? “Đỗ Duy, người khỏe không? Ngạc nhiên chưa?” _ Mẹ bà nó! Còn gì quái lạ hơn so với câu nhẩn này?

Chẳng lẽ, có liên quan tới manh mối của chuyện này sao?

478. Chương 342: Thần Thoại

- Đất đai phì nhiêu, lượng mưa cao. Khí hậu nóng bức, đón nhiều ánh nắng mặt trời. Điều đáng quý chính là trên hòn đảo nhỏ kia còn còn nhiều sản vật phong phú như hương liệu, đá quý, vàng! Bọn họ còn nuôi một loại sinh vật to lớn dị thường, tên gọi là voi! Động vật đó thể tích rất lớn, hơn xa sư tử hổ báo, sức rất mạnh, rất lợi hại! Tôi thấy có người dân Nam Dương thuần dưỡng loại voi này, sau đó bố trí vào quân đội khi đánh trận thì sử dụng, nếu tập trung khoảng hơn một trăm con công kích một lúc... uy lực của nó quả đúng là không thể tả được! E rằng cho dù kỵ binh có lợi hại đến đâu đi nữa thì đối mặt với nó cũng tuyệt đối không thể chống lại! Nhược điểm duy nhất chính là tốc độ hơi chậm chạp, với lại số lượng cũng không thể phổ biến trên quy mô lớn được. Hơn nữa... khoảng cách với chúng ta thật sự quá xa, tôi không có cách nào chở về. Lần này tôi mang về được bốn cặp voi gồm bốn con đực bốn con cái, đáng tiếc không thích ứng với khí hậu trên biển, hiện tại chỉ còn lại có một con đực và ba con cái còn sống.

Roline dứt lời đứng lên, đi tới trước bàn, chỉ vào một hòn đảo giới thiệu:

- Hòn đảo này dân bản xứ Nam Dương gọi là đảo Bà La Môn, trung tâm đảo có một ngọn núi bọn họ gọi là Thần Sơn. Truyền thuyết kể rằng Thần Sơn cứ cách mấy trăm năm lại phun lửa. Thường ngày, hình như còn có tiếng nổ vang, một khi có động tĩnh mặt đất chung quanh Thần Sơn sẽ rung chuyển, chim bay thú chạy kinh hoàng, đứng cũng không vững...

Đỗ Duy gật đầu, trong lòng thầm nói: “Cái gì là Thần Sơn, không phải là núi lửa sao? Còn như thuần dưỡng voi lớn, voi chiến tuy rằng ở thế giới trước mình chưa thấy qua, nhưng ít nhất cũng đã từng chơi game để chế”.

- Đảo Bà La Môn, có thể nói là nơi dân cư đông đúc nhất Nam Dương. Trên thực tế, căn cứ vào hiểu biết của tôi, toàn bộ nền văn minh của Nam Dương, gần như là bắt nguồn từ nơi này. Hơn nữa mấy năm gần đây Đế quốc thường xuyên viễn chinh đối phó với Nam Dương, khiến cho các bộ lạc trên vùng biển gần đại lục Roland đều di chuyển về phía nam, vì thế mật độ dân cư trên đảo Bà La Môn càng ngày càng cao hơn. Lúc ở đó tôi nghe nói Thần Sơn ở giữa đảo Bà La Môn chính là thánh địa trong lòng dân tộc đó. Cái này có lẽ có liên quan đến truyền thuyết thần thánh của bọn họ.

Nói đến đây, Đỗ Duy đã dậy lên tinh thần, dù sao câu nhẩn lại dưới bàn chân của tiểu Rufik thật sự quá mức chấn động.

- Nói đến chúng thần, nền văn minh của người Nam Dương rất khác so với chúng ta. Hệ thống tôn giáo của bọn họ đại khái là thế này: Truyền thuyết xưa kể rằng trên ngọn núi giữa đảo Bà La Môn có một tòa Thần

miếu. Dựa theo truyền thuyết của dân bản xứ Nam Dương, ngày xưa trong Thần miếu có Thần linh cư ngụ! Những Thần linh trong Thần miếu trên núi có được pháp lực siêu phàm đồng thời cũng phù hộ người dân trên vùng đất đó, bất luận là sóng thần hay gió bão, ngay cả bệnh tật, Thần linh trong Thần miếu đều trợ giúp nhân loại thoát khỏi cảnh hiểm nguy. Thậm chí, tôi phải dò hỏi truyền thuyết từ một số người dân Nam Dương mới phát hiện ra điều này. Bản ghi chép của họ quả rất tỉ mỉ. Căn cứ vào truyền thuyết của họ, những Thần linh đó lần lượt được gọi là Đại Địa Thần, chưởng quản Phong Thần, chưởng quản Hỏa Thần, chưởng quản Lôi Điện Thần, ... Tín ngưỡng của họ dựa vào công việc chưởng quản khác nhau để phân chia ra các vị Thần. Vì Ngài đã dặn dò, nên tôi đã chú tâm điều tra những truyền thuyết đó, cuối cùng cũng tìm được ngọn nguồn, phát hiện hết thảy mọi truyền thuyết đều phát sinh từ tòa Thần miếu trên núi kia. Vì thế...

Đỗ Duy gật gật đầu, trên mặt có chút hồi hộp:

- Vì thế nàng muốn tới Thần miếu trên núi đó quan sát thử?
- Tôi quả có nghĩ như vậy, có điều lại không thấy được Thần miếu__ Roline cười khổ nói__ bởi vì thần miếu kia đã không còn tồn tại.
- Không còn tồn tại?

Roline gật gật đầu:

- Không còn tồn tại! Căn cứ vào truyền thuyết của chính nơi đó: Có người nói thuở xa xưa vì mọi người qua tham lam đòi hỏi sự ban phúc của Thần linh, cuối cùng khiến cho Thần linh phẫn nộ giáng tai họa xuống trừng phạt mọi người, làm cho Thần Sơn phun lửa! Lần đó, Thần linh không trợ giúp nhân loại nữa. Ngọn lửa bên trong Thần Sơn, theo truyền thuyết, trong phạm vi hơn mười dặm đều hóa thành mảnh đất khô cằn. Tòa Thần miếu trong truyền thuyết trên núi kia do ngọn lửa phun trào đã bị tiêu hủy hoàn toàn. Vì thế trong lòng người Nam Dương vô cùng kinh hoàng lo sợ, cho rằng Thần linh đã ruồng bỏ bọn họ, rời khỏi bọn họ.

Nói tới đây, Roline cười khổ:

- Trong lòng tôi không cam chịu, vẫn quyết định lên Thần Sơn xem thử. Người dân bản xứ coi Thần Sơn là Thánh địa tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào lên, thậm chí dưới chân núi còn có rất nhiều võ sĩ canh giữ. Nhưng tôi vẫn giữ ý định, âm thầm lặng lẽ đi lên, rốt cuộc y như rằng không thu hoạch được gì, Thần miếu trên núi đã không còn. Vốn tôi còn nghi ngờ Thần miếu kia có thật sự đã tồn tại hay không... Dù sao trên thế giới đâu thực có Thần linh cũng không cần phải cư ngụ ở nhân gian chứ? Nhưng mà, các truyền thuyết ở đó, thật sự có đầu có đuôi, hơn nữa cho dù là các bộ lạc khác nhau, thờ phụng Thần linh không giống nhau, nhưng đối với Thần miếu, sự miêu tả về Chủ Thần bí ẩn thì hoàn toàn thống nhất.

Đỗ Duy cẩn thận suy nghĩ:

- Nói thêm về Chủ Thần đi.
- Vâng, Đức ngài! - Roline chậm rãi nói: - Nếu nói, Thần miếu là ngọn nguồn của tất cả truyền thuyết thần thoại ở Nam Dương, như vậy Chủ Thần kia chính là nguồn gốc của hết thảy những sự việc này. Trong truyền thuyết, Chủ Thần đó chính là thần bảo vệ người dân Nam Dương, cũng chính Chủ Thần đã lập nên tòa Thần miếu trên đỉnh núi giữa đảo Bà La Môn, sau đó Thần miếu được đủ các Thần Nước, Thần Hỏa, Thần Sấm, Thần Mưa, Thần Gió tới, toàn bộ các Thần mới đều là sáng tạo của Chủ Thần. Hơn nữa, từ thuở xa xưa ấy, lúc Thần linh trừng phạt nhân loại, sau khi Thần Sơn phun trào ngọn lửa, Chủ Thần cùng tất cả các Thần khác đều biến mất. Có điều ở Nam Dương vẫn như trước luôn lưu lại truyền thuyết, đó là các Thần linh đã trở về trời. Chẳng qua Chủ Thần vẫn nhân từ như cũ không hoàn toàn vứt bỏ con dân của mình mà để lại một mầm giống, cái gọi là mầm giống của Chủ Thần, hay chính là tiểu Rufik, tất cả bọn họ đều được khắc hình xăm vào bàn chân, để chứng tỏ bọn họ là đại biểu của Chủ Thần hành đạo ở trần gian. Mà các Thần khác cũng đều có hậu duệ ở lại tộc người Nam Dương, cho dù tín ngưỡng của các bộ lạc về Thần không giống nhau... Tóm lại, truyền thuyết thần thoại của người dân Nam Dương rất lộn xộn, nhất là giữa các loại Thần khác nhau, hình như cũng có mâu thuẫn, không có gì vẫn đánh nhau loạn xạ, một đám rối tung rối mù. Tôi sắp xếp tỉ mỉ một chút, từ lâu đời trong truyền thuyết thần thoại đầu tiên chủ yếu là

nói về các loại thần tích của Chủ Thần, về sau, hình như Chủ Thần đã không còn ra mặt, thần thoại cũng rất ít nhắc tới. Các loại truyền thuyết sau này chỉ nói về các Thần mới.

Nghe xong những lời này, Đỗ Duy cúi đầu suy nghĩ, sau đó bất ngờ kéo tấm bản đồ lại chăm chú rà soát trên đó một hồi.

Sau một lát, hắn bỗng nhiên lại hỏi:

- Dân Nam Dương có nhiều truyền thuyết như thế. Vậy rốt cuộc có nói rõ hay không? Cái gọi là Chủ Thần tạo nên Thần điện kia, rốt cuộc là Thần thánh phương nào? Cái gọi là ngày xưa đó rốt cuộc là trước đây bao nhiêu năm? Một ngàn năm?

Một câu hỏi này quả thật đã làm cho Roline khó xử. Gương mặt nữ kỵ sĩ lộ vẻ buồn phiền:

- Đức ngài! Ngài hỏi vấn đề này, tôi cũng đã dò hỏi cẩn thận. Có điều đáng tiếc là nền văn hóa của những người dân Nam Dương này, so với đại lục Roland chúng ta đúng là lạc hậu hơn rất nhiều, thậm chí có thể nói là ngu dốt. Tuy rằng bộ lạc trên đảo Bà La Môn có những dân tộc ở khu vực phương bắc gần với đế quốc chúng ta văn minh tiến bộ hơn một chút. Nhưng nhìn chung mà nói, phần lớn bọn họ vẫn còn ở vào tình trạng bán sơ khai. Điều khiến tôi buồn phiền nhất chính là cả Nam Dương không có cách tính lịch thống nhất! _Nói tới đây, bộ dạng Roline giống như có chút dở khóc dở cười_ Trên hòn đảo đó có hơn hai mươi bộ lạc lớn, vậy mà mỗi một bộ lạc cùng một bản ghi chép, thời gian tính toán lại hoàn toàn khác nhau! Dân đại lục Roland chúng ta quen tính là một ngày, một tháng, một năm. Mà nơi đó thì bọn họ hoàn toàn không phải tính như vậy. Có bộ lạc, mặt trời và mặt trăng xuất hiện một lần thì tính là một ngày, nhưng nếu như đúng lúc có liên tục vài ngày mà bầu trời mây đen dày đặc như vậy, nhìn không thấy mặt trời và mặt trăng, thế là bọn họ cũng cho rằng một ngày này còn chưa qua! Mãi đến khi mặt trời và mặt trăng lộ ra lại, mới tính là một ngày đã qua. Như thế nếu dựa theo cách tính của Roland chúng ta thì không biết đã trôi qua bao nhiêu ngày rồi! Cũng có bộ lạc, vốn hoàn toàn không có khái niệm về ngày này. Bọn họ chỉ tính toán theo thế hệ. Cái thế hệ này thì càng mơ hồ, theo tính toán của bọn họ thời gian nắm giữ ngôi vị tộc trưởng của bộ lạc, thì tính là một thế hệ. Nếu như tộc trưởng này chết đi, thay một tộc trưởng mới, như vậy chính là một thế hệ mới. Nhưng có vấn đề là sinh lão bệnh tử của con người có trời mới biết rốt cuộc dài ngắn bao lâu, có thể có tộc trưởng sống thọ lâu dài đến bảy tám mươi tuổi, bọn họ cũng coi như chỉ là một thế hệ. Mà có tộc trưởng yếu mệnh chết sớm, một năm hai năm đã chết, bọn họ cũng tính là một thế hệ. Cái cách tính toán thuộc loại quái dị này lại còn có rất nhiều, quả thực là cách tính vô cùng kỳ quái... Vì thế, ngay chính bọn họ thời gian dài ngắn cũng mơ hồ không rõ, tôi không thể dựa vào truyền thuyết thần thoại của bọn họ mà phán đoán sự tình rốt cuộc Thần miếu kia là cách nay bao nhiêu năm về trước. Có bộ lạc nói là qua bảy nhiều thế hệ đó... Thật có trời mới biết cái thế hệ này rốt cuộc là trải qua bao nhiêu năm?!

Đỗ Duy nghe xong, cũng không nhận được bật cười khanh khách.

Như thế xem ra, quả nhiên rất khó xác định được.

Nhưng mà, trong lòng hắn, lại dần nảy sinh ra một phỏng đoán.

“Hừ! Chẳng lẽ, cái gọi là Chủ Thần kia, chính là Aragon sao?”

Hoặc là, đứng trên góc độ khác.

Người dân Nam Dương tới nay, trình độ văn minh vẫn rất lạc hậu. Như vậy, chỉ sợ một ngàn năm trước vào thời đại của Aragon bọn họ còn ngu dốt hơn đây!

Sau khi Aragon tới Nam Dương, đi lên ngọn núi lửa trên đảo Bà La Môn, xây dựng Thần miếu, hẳn là người có thực lực mạnh nhất trên đại lục, đương nhiên là thần thông quảng đại được dân bản xứ Nam Dương ngu muội không biết lầm tưởng cho là Thần linh, cũng không phải là điều khó hiểu.

Còn như Thần miếu, sau này cái gọi là Thần mới rối loạn lung tung... nào là bọn vô dụng diễn trò Thần gió, Thần lửa, Thần mưa, Thần sấm, Thần linh tinh gì đó, hơn phân nửa là học trò của chính Aragon thu được, dạy dỗ làm tay sai!

Điều này cũng không khó phỏng đoán, cũng không khó để giải thích. Với tài năng của Aragon dạy dỗ ra vài tên ma pháp sư các loại, chỉ là một chuyện rất nhẹ nhàng.

Những thứ được người dân bản xứ coi là Thần gió, Thần lửa, Thần mưa, Thần sấm gì đó, có lẽ chính là các loại ma pháp sư Aragon dạy thành phong hệ, hỏa hệ, thủy hệ mà thôi!

Như vậy xem ra, thần thoại của Nam Dương cũng có thể giải thích được rõ ràng, mà những chữ trên bàn chân của Rufik, cũng có thể giải thích thông suốt rồi.

Còn về sau... truyền thuyết Thần thoại rất ít nhắc đến “Chủ Thần”, có thể là Aragon đã rời khỏi nơi đó, hoặc là... hắn đã chết! Điều có khả năng.

Mà sau khi Chủ Thần biến mất, những học trò do Aragon dạy dỗ, vốn không có thực lực mạnh mẽ như Aragon, cuối cùng trong một trận núi lửa bùng nổ toàn bộ đã hô hào theo nhau về trời rồi. Thật ra không phải Thần linh trừng phạt, vứt bỏ nhân loại, mà là núi lửa bùng nổ, ma pháp sư trong Thần miếu không thể tự ngăn cản, hoặc toàn bộ đã chết sạch, hoặc là đã chạy tứ tán... đến nỗi lưu lạc tới dân gian, rồi tan rã đi, cũng khó có thể nói chính xác.

Thậm chí...

Trong lòng Đỗ Duy thoáng nảy ra ý, thậm chí còn nghĩ sâu thêm một tầng nữa: “Aragon vì sao lại chạy đến Nam Dương để lập ra một Thần miếu? Chạy tới để phù hộ đám dân bản xứ ngu muội này? Vấn đề này thì Đỗ Duy không thể suy đoán được... Dù sao, tuy hắn chính là Aragon, nhưng trí nhớ ở thế giới trước đây, trước khi chưa thức tỉnh, những vấn đề này chính hắn cũng không thể giải đáp được.”

Về phần núi lửa bùng nổ kia...

Đỗ Duy nhún mày suy nghĩ, nếu như trong Thần miếu có một đám ma pháp sư ở trong đó, khi núi lửa bùng nổ, chưa hẳn đã có thể làm cho cả đám ma pháp sư toàn bộ chết sạch. Thậm chí, có khả năng ả kỹ nữ Quang Minh Nữ Thần kia làm được thì sao!

Việc này, có thể gác lại sau này từ từ hãy nghĩ tới vậy.

Đỗ Duy thu lại tám bản đồ, trong lòng bỗng toát ra một ý niệm: “Có lẽ, nếu có cơ hội, mình phải đi Nam Dương xem thử hòn đảo Bà La Môn kia mới được?”

Lại nhìn Roline:

- Câu chuyện truyền thuyết này nói tới đây, nàng nói xem, Liên hiệp vương quốc Nam Dương kia, đối với tiền chuộc tiểu quốc vương của bọn họ, họ trả cái giá bao nhiêu? Lần này nàng mang về cho ta bao nhiêu thứ đồ tốt?

Nói đến đề tài này, Roline nở một nụ cười tươi rói. Lúc này, gương mặt tươi cười của nàng thậm chí có vài phần y chang Đỗ Duy. Thật giống với vẻ nham hiểm, xảo quyệt ngấm ngấm của Đỗ Duy thường ngày...

- Đức ngài - Roline khẽ cười nói - lần này khi tôi đi, tổng cộng dẫn theo hơn ba mươi chiếc thuyền, trước khi rời bến tôi lại nghĩ đến cách tăng thêm nhiều một chút, cuối cùng thuyền đội của chúng ta đã đạt tới tròn tám mươi chiếc! Thời gian một năm qua, cả đi lẫn về, trên đường vì sóng to gió lớn, đã ngầm cùng với một vài sự cố trên chuyến đi, chúng ta tổn thất ba chiếc thuyền. Lần này tôi mang về trọn vẹn đủ bảy mươi bảy chiếc thuyền! Giờ đây tôi dẫn theo hai mươi chiếc thuyền vào để đỗ, còn phần lớn thuyền đội neo lại ở cảng khẩu Walker vùng duyên hải đông nam đại lục, hơn nữa, còn vì sông Lan Thương cũng quá hẹp, toàn bộ các hải thuyền lớn nhất không cách nào tiến vào được, đều neo tại cảng khẩu Walker. Cũng do lần thu hoạch này thật sự quá lớn, tôi thật sự không có cách nào đưa đến để đỗ trong một lần được...

Tim của Đỗ Duy bắt đầu đập dồn dập hẳn lên...

“Thu hoạch quá lớn? Rốt cục lớn đến bao nhiêu đây?”

479. Chương 343 (phần 1): Nữ Đồ Tể, Nữ Dao Phủ

Lúc đó nàng mang theo lão thầy tế Bencas kia trở về Nam Dương. Lão Bencas này quả là lão già tinh ranh thành tinh, đoán được đối phương chỉ muốn mượn cơ hội để vẽ ra bản đồ hàng hải, vì thế lúc dẫn đường, lão bèn cố ý hướng dẫn mọi người đi vòng vòng theo đường xa. Kết quả lại bị Roline nhìn thấu được, hung hăng giáo huấn cho một trận, sau đó mới an phận trở lại.

Trước đây đế quốc cũng đã nhiều lần viễn chinh Nam Dương, mặc dù hạm đội đã đến được các địa phương xa xôi nhưng cũng còn cách đảo Bà La Môn rất xa. Cũng vì thế mà những người dân Nam Dương ở trên đảo Bà La Môn mới có thể có cuộc sống an bình. Bằng không nếu như để cho đế quốc biết cái chỗ xa xôi ở Nam Dương đó, lại còn có một cái đảo lớn như vậy tồn tại mà diện tích tương đương với hai cái hành tỉnh, cơ hồ chẳng khác nào một tiểu đại lục, lại còn có sản vật phong phú, đế quốc nếu mà biết, lý nào lại không mang quân binh đến tấn công đây?

Đáng tiếc mưu kế của lão Bencas bị phá hỏng, tấm bản đồ hàng hải này rốt cục vẫn để cho Roline thuận lợi vẽ ra được. Thế nhưng sau khi tới đảo Bà La Môn tình hình trước mắt cũng không đơn giản như vậy.

Nguyên do lần trước khi hạm đội Roland đế quốc viễn chinh, Liên hiệp các vương quốc Nam Dương mới thành lập lúc ấy mang quân đội với quy mô lớn mạnh nhất ra chống cự. Kết cục bị hải quân hùng mạnh của đế quốc đánh cho gần như toàn quân tan tác, khiến cho cái Liên hiệp các vương quốc mới toanh này, từ trên xuống dưới gần như hoàn toàn tuyệt vọng. Các đại bộ lạc của Liên hiệp lại mất lòng tin đến nỗi không ít người đã vứt bỏ cả chủ định ban đầu, mang dòng tộc tiếp tục di chuyển về vùng biển phương nam càng xa càng tốt.

Mà thời điểm Roline mang theo đội tàu tới đây, tình hình nội bộ của Liên hiệp vương quốc Nam Dương này lại đang xảy ra tranh cãi hết sức quyết liệt. Đối mặt với áp lực của Roland đế quốc, con quái vật khổng lồ khiến người ta muốn ngạt thở này, các tù trưởng đại bộ lạc trong Liên hiệp vương quốc, lập trường cũng không giống nhau. Phái bị quan chủ bại chiếm giữ đa số, cho rằng mọi người của đảo Bà La Môn cần phải buông bỏ cuộc sống qua nhiều thế hệ trước nay mà di chuyển về phía nam. Tuy nhiên, cũng có một số ít bộ lạc thiên về chủ chiến, một vài bộ lạc hung hãn chủ trương tập trung lực lượng, cùng Roland đế quốc liều chết chiến đấu bảo vệ quê hương.

Mà càng kỳ quái hơn là ở trong hiện trạng này lại còn kết hợp nảy sinh ra một phái khác biệt: Có người của vài bộ lạc thậm chí còn nghĩ ra xu hướng thứ ba là: Hướng về Roland đế quốc cầu hòa.

Nhưng vô luận là phái chạy trốn, phái chủ chiến hay là phái cầu hòa cũng vậy. Toàn bộ cũng đều có chung một nhận thức là dường như bọn họ đối với việc tiếp tục giữ gìn cái “Vương quốc” này đã không còn nhiều hứng thú. Ngay đến vị quốc vương lâm thời đương nhiệm của Liên hiệp vương quốc, chính là một tộc trưởng bộ lạc thực lực tương đối hùng mạnh trong các bộ lạc đó, mà tộc trưởng này lại rất tín nhiệm lão thầy tế Bencas, cũng kiên quyết phải chờ đợi lão thầy tế đi ra ngoài tìm kiếm vị “hậu duệ” của Phụ thần bộ lạc này trở về, rồi sau đó mọi người sẽ tiếp tục bàn bạc để quyết định.

Trong tình hình như vậy, Roline dẫn đội tàu tám mươi chiếc hải thuyền khổng lồ tới hòn đảo lớn Bà La Môn.

Có thể tưởng tượng được, sau nhiều lần phải chịu đựng sự xâm lược của Roland đế quốc, người dân Nam Dương đối với người của Roland đế quốc đã sinh ra một nỗi sợ hãi và cái nhìn thù địch gần như bản năng.

Cho nên, khi tám mươi chiếc hải thuyền to lớn, một đội tàu khổng lồ như thế vừa tới đảo Bà La Môn lập tức gây ra nỗi hoang mang kinh hoàng. Ở trên đất liền nghênh đón Roline chính là “quân đội Liên hiệp vương quốc” sau lúc khủng hoảng vội vội vàng vàng tập kết lại.

Ở trên thuyền nhìn xa xa thấy “Quân đội” này, lúc ấy thiếu chút nữa khiến cho đám thủ hạ của Roline cười ngất... Đám này cũng có thể tính là quân đội à!

Mấy tên quân bản xứ đó, không có áo giáp chỉnh thể, đến ngay cả quân phục cũng không có. Rất nhiều người chỉ khoác da thú, thậm chí là một số “áo giáp” được bện bằng mây rừng. Vũ khí trong tay cũng hỗn loạn đủ kiểu, có người sử dụng vũ khí kim loại, có người dùng cung tên lạc hậu kém chất lượng, thậm chí còn có người chỉ dùng gậy gỗ vót nhọn.

Roline hiểu rất rõ ràng muốn hoàn thành nhiệm vụ “Vơ vét tài sản” mà Đỗ Duy giao phó lần này, việc đầu tiên mình phải làm chính là “Lập uy”! Bởi vậy mặc cho lão thầy tế Bencas khổ sở van xin, nữ kỵ sĩ ta vẫn đưa ra quyết định: Ứng chiến!!

Trên tám mươi chiếc hải thuyền to lớn tất cả đồng loạt nổ pháo bắn một tràng! Chỉ trong khoảnh khắc đã oanh kích bốn cạnh vốn chỉ có thể nói là đơn sơ biến thành đồng đồ nát. Còn mấy trăm tên cung tiễn thị vệ

gia tộc trên thuyền Hoa Tulip đồng thời bắn ra, cũng từ loạt bắn đầu tiên này đã khiến cho quân đội của Liên hiệp vương quốc thiệt hại nghiêm trọng.

Sau đó, những tên đó kinh hoàng bỏ chạy thực mạng.

Lần đầu đối mặt đã đánh cho thật đau, cho hoảng vía những tên dân Nam Dương này. Tiếp theo lão Bencas được Roline phái lên bờ liên hệ với người dân Nam Dương. Đối phương thấy vị thầy tế này đã trở lại, lập tức triệu tập cuộc họp các tộc trưởng, lúc đó mới chẳng dặng dưng mà phải tiến hành nghi lễ nghênh đón vị nữ kỵ sĩ Roland đế quốc này lên bờ.

Roline cũng không có chủ quan, nàng lệnh cho tất cả đội tàu phải cảnh giác, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị tốt để chiến đấu. Ngoài ra còn hạ lệnh bắt luận ai cũng không được rời khỏi tàu. Không cho phép bất kỳ thuyền nhỏ nào của dân Nam Dương tới gần đội tàu của mình, phạm là tới gần trong phạm vi tầm bắn của đội tàu, bắn chết không tha.

Xong xuôi đầu vào đó Roline mới nghênh ngang mang theo vài tên tùy tùng xuống thuyền nhỏ bơi vào bờ.

Kế tiếp, nàng được tiếp đón bằng lễ tiết long trọng thẳng một đường tới một “Thành thị” nằm giữa đảo Bà La Môn... tạm thời coi như là “Thành thị” vậy. Tại Đại hội tộc trưởng của Liên hiệp vương quốc, sau khi lắng nghe lời kể của lão thầy tế Bencas, khi biết đã tìm được “hậu duệ của Phụ thần bộ lạc” rồi, khiến tinh thần mọi người sôi sục tức thì.

Dù sao, người dân Nam Dương vẫn còn chịu ảnh hưởng rất lớn của tín ngưỡng Phụ thần. Lập tức, bất kể là phái chủ chiến hay là chủ hòa thậm chí là phái chạy nạn, đại đa số đều cho rằng, cần phải nghênh đón tiểu Rufik trở về.

Tuy vậy lại phát sinh hai, ba bộ lạc không tán thành. Bọn họ cho rằng chính mình đều chuẩn bị sắp chạy nạn rời khỏi nơi này nên cũng không cần đến tân quốc vương gì đó. Mà đã như thế thì cái giá quá lớn phải trả để nghênh đón về một đứa nhỏ có chút không thỏa đáng.

Kết quả, cuộc tranh luận biến thành trận cãi nhau. Đám người này cuối cùng chỉ thiếu chút nữa đánh lộn.

Trận tranh cãi này, qua cả mười ngày cũng không có đạt được kết quả nhất trí, đã làm vượt quá sức chịu đựng của Roline. Cuối cùng, nàng dẫn mặt tất cả các tộc trưởng, vị nữ kỵ sĩ này hung hãn nói:

“Nếu như các người không chịu trả tiền chuộc theo yêu cầu, như vậy ta không ngại sau khi trở về, sẽ xin Đức ngài công tước chúng ta lập tức chém tên tiểu tử kia! Hơn nữa, ta dẫn theo hạm đội khổng lồ đã tới nơi này, sao có thể tay không trở về, như vậy ta cũng không thể làm tròn nhiệm vụ chủ nhân của ta giao cho! Thế thì nếu các người đã không chịu giao tiền... vậy ta buộc lòng phải tự mình đoạt lấy!! Ngày mai ta lập tức mang theo hạm đội quay về. Dù gì thì từ nơi này trở về Roland đại lục, trên đường phải đi ngang qua rất nhiều hòn đảo, có vô số bộ lạc lớn nhỏ của các người, ta vừa đi vừa giết suốt chặng đường! Vừa giết vừa cướp, thẳng một lèo!”

Lời này có thể đã đủ gây chấn động rồi!

Nói thật ra, Roline mang đến tám mươi chiếc hải thuyền to lớn, quả thực cũng đã quá dọa người. Ít nhất, cho dù là đội quân viễn chinh của Roland đế quốc trước đây, cũng chưa từng có số lượng tàu thuyền quá nhiều như vậy... ngay đến Raymond bá tước phụ thân của Đỗ Duy viễn chinh năm đó, chẳng qua cũng chỉ dẫn theo hơn ba mươi chiếc thuyền mà thôi.

Chỉ có điều Roline thật ra cũng đúng là phô trương thanh thế. Suy cho cùng đội tàu của nàng cùng với hải quân của đế quốc khác xa nhau: Đội tàu của nàng tuy là rất nhiều, nhưng trên tám mươi chiếc thuyền lớn này lại không có nhân viên tác chiến gì. Chỉ giữ nguyên biên chế thủy thủ. Dù sao, những thuyền này tới đây, chủ yếu là để vận chuyển đồ vật, nếu như chứa đầy quân đội mà đến, làm sao còn có chỗ trống để chuyên chở đồ vật các thứ nữa chứ?

Nhìn thì đội tàu quả là khổng lồ nhưng thật ra vũ lực cũng không mạnh.

Song thế này, cũng khiến cho dân Nam Dương bị dọa cho hết vía rồi. Bọn họ không sợ người Roland lên bờ, nhưng là nếu như để cho Roline ngông nghênh thế này suốt chặng đường trở về, dọc đường mặc tình giết chóc cướp bóc. Tuy rằng không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của các đại bộ lạc trên đảo Bà La Môn này.

Nhưng mà suy cho cùng đại hội tộc trưởng lần này, cũng có không ít người tới từ bộ lạc trên các đảo nhỏ quanh vùng, những người này sẽ không dễ yên mà chịu như vậy được.

Ngay lập tức đã có rất nhiều người chuyển hướng về phía lập trường của lão thầy tế Bencas.

Chính do Roline tuôn ra những lời nói hung hãn đó, vào lúc xế chiều rất nhiều rất nhiều người dân Nam Dương tới bờ biển. Họ giết heo mổ dê, tới tập đưa thức ăn ngon dưa quả ngọt đến đội tàu, chỉ mong mỗi có thể trấn an được những kẻ xâm lược đáng sợ của Roland đế quốc này.

Còn những bộ lạc lập trường quyết liệt kia đều tức giận rời khỏi đại hội tộc trưởng, thậm chí có vài tù trưởng bộ lạc khi trở về liền bắt đầu chuẩn bị chiến tranh!

Toàn bộ những việc này diễn ra trước mắt Roline, trong lòng nàng cũng đã đưa ra quyết định.

Hàng loạt các sự việc xảy ra sau đó, đã chứng tỏ rõ ràng sự trưởng thành của nữ kỵ sĩ Roline này! Thậm chí Đỗ Duy sau khi nghe xong câu chuyện Roline kể, cũng không kìm được, thở dài: “Hay cho Roline! Hay cho nữ kỵ sĩ!”

480. Chương 343 (phần 2): Nữ Đồ Tể, Nữ Dao Phủ

Căn cứ vào kết quả âm thầm điều tra trước đó mấy ngày, Roline trong vòng ba ngày đi vòng tới một phía khác của đảo Bà La Môn, sau đó bất thành linh đổ bộ, mạnh mẽ đánh úp một bộ lạc trước đó đã kiên quyết phản đối trong liên hiệp. Năm trăm chiến sĩ tinh nhuệ của gia tộc Hoa Tulip, lợi dụng ưu thế của vũ khí áo giáp, còn có kỹ thuật tác chiến cao minh, chỉ trong một đêm đã giải quyết xong cái bộ lạc kia. Chặt hơn một ngàn cái đầu, chém giết tan tành cái bộ lạc hơn vạn người đó, sau đó cho một mối lửa hỏa thiêu biến thành đồng tro tàn.

Tiếp theo đó cũng không hề ngừng lại, mang theo năm trăm quân tinh nhuệ xâm nhập sâu vào trong đảo Bà La Môn ba trăm dặm, dùng thủ đoạn sát và máu, thẳng tay giết chóc. Trong cả khu vực, hề là bộ lạc nào đã phản đối chủ trương nghênh đón quốc vương Rufik trở về của lão thầy tế, toàn bộ đều chém giết sạch sẽ.

Nàng lần đầu tiên cầm binh tác chiến, lại hiểu rõ sâu sắc yếu lĩnh “Bình quý thần tốc”, thẳng một đường tiến quân, áp dụng tập kích bất ngờ, thế như chẻ tre. Khi tới, bộ lạc nào cũng đều chưa kịp có phản ứng đã bị những võ sĩ cường tráng thiện chiến, trang bị hoàn hảo của gia tộc Hoa Tulip đánh giết cho tan tác. Cứ lần lượt như vậy, Roline tiêu diệt một hơi hai tiểu bộ lạc, đánh cho tàn rụi một bộ lạc bậc trung. Mà tộc trưởng của ba cái bộ lạc này vốn đã phản đối kịch liệt tại hội nghị, tức thì bị Roline chém đầu.

Đương nhiên, năm trăm quân tinh nhuệ của Roline cũng tổn thất không ít. Chẳng qua theo Roline nhận định hy sinh như vậy cũng là đáng giá.

Tin tức này truyền đến tai các tộc trưởng tại đại hội, những tên vẫn còn đang tranh cãi này ngay lập tức hoàn toàn bị chấn động.

Tin tức Thần binh giáng thế của Roline tập kích bất ngờ phát ra, làm cho những tộc trưởng này tên nào tên nấy đều cảm thấy bất an. Lão thầy tế Bencas tuy không bằng lòng đối với biện pháp thực hiện đặc biệt đầm máu của Roline nhưng không biết làm sao, mà cũng không thể không hợp tác cùng Roline.

Roline mang theo mấy trăm thủ hạ, sau khi đáp thuyền về tới đội tàu thì không lên bờ liền, mà phái người đưa ba cái đầu tộc trưởng bộ lạc bị Roline giết chết cho những người Nam Dương này chuyển đi, đồng thời cũng mang theo thông điệp cuối cùng của Roline: “Hạn trong thời gian ba ngày, hoặc là giao tiền, hoặc là ta lập tức nhổ neo dẫn người trở về! Giết thẳng một đường trở về!”

Mà trong thời gian ba ngày, trên đảo Bà La Môn đã xảy ra biến hóa thật lớn, các bộ lạc nhỏ và trung bình đó e sợ bị Roline tàn sát, lập tức vội vàng vàng tập trung lại bên “phái đầu hàng” do lão thầy tế Bencas cầm đầu.

Mà hai cái đại bộ lạc ương ngạnh thì bị biện pháp thực hiện của Roline chọc giận, lập tức quay về tập kết quân đội muốn tới báo thù. Đỗ Duy nghe được liên tục gật đầu.

“Sau đó...” Roline nhướn mày: “Sau đó, đương nhiên chính là chiến tranh.” Cùng sở hữu sinh tồn hơn hai mươi cái bộ lạc, trong đó có tám bộ lạc lớn nhất, tám bộ lạc này mỗi cái đều có mấy chục vạn dân cư. Bởi vì cách thực hiện đẫm máu của Roline, thêm vào đó hành động “đầu hàng” của lão thầy tế: Khiến cho hai bộ lạc có lập trường ương ngạnh kia cuối cùng lựa chọn sử dụng vũ lực tuyên chiến.

Nhưng với trang bị vũ khí thô sơ cùng với nền văn minh lạc hậu, khiến cho bọn họ từ trước khi bắt đầu cuộc chiến thì đã định trước là phải diệt vong rồi.

Bọn người kia tập hợp trong các bộ lạc ước chừng khoảng năm vạn chiến sĩ thanh niên cường tráng, đáng tiếc bọn họ lại không cách nào để tấn công Roline ở trên biển được... cho dù các bộ lạc này cũng có thuyền, nhưng chỉ là những chiếc thuyền nhỏ. Hoàn toàn không thể gây ra bất cứ thương tổn gì cho đội tàu của Roline.

Còn như Roline sau đó, lại một lần nữa thể hiện sự thông minh của nàng. Đối mặt với khí thế hùng hổ của mấy vạn quân của hai cái bộ lạc kia đánh tới, còn có những thuyền nhỏ của các bộ lạc, ngay ngày hôm ấy Roline lại hạ lệnh toàn quân nhổ neo, mà đến cả bị khiêu khích cũng không đánh, lập tức dẫn đầu đội tàu tám mươi chiếc thuyền lớn rời khỏi đảo Bà La Môn.

Việc Roline “chạy trốn” làm cho hai cái bộ lạc kia liền trở nên hiu hiu tự đắc, bọn chúng cho rằng quân đội của mình “dọa cho Roline bỏ chạy”. Mà chiến tranh một khi đã bắt đầu rồi, bọn chúng cũng không thể vô công mà trở về. Sau khi mất đi Roline, là “địch nhân để chiến đấu” lớn nhất, bọn chúng cùng với những binh sĩ thủ hạ đó chỉ có thể đem sự phẫn nộ chuyển hướng về phía lão thầy tế Bencas đáng thương cùng với các đầu lĩnh “phái đầu hàng” của hắn.

Kết quả! Đội quân năm vạn quân của phái chủ chiến tấn công “thành thị Thủ đô” của Liên hiệp vương quốc. Còn lão thầy tế Bencas không thể không vì tự bảo vệ mình mà khai chiến, tất cả bộ lạc của “phái đầu hàng” cũng liên hiệp lại tập trung quân đội riêng của các bộ lạc, mở đầu một trường đại chiến.

Vào thời điểm khởi đầu, lão thầy tế Bencas cũng không hề muốn đem sự tình làm cho âm ỉ, lão cho rằng chỉ cần có thể tự bảo vệ mình, đánh đuổi mấy tên đầu óc mất sáng suốt này trở về, sau đó sẽ tìm cơ hội từ từ vỗ về làm yên lòng chúng là được rồi.

Thế nhưng chiến tranh một khi đã bắt đầu, thì mọi sự đã không còn do hắn khống chế nữa rồi.

Dù sao, vốn trên cùng một mảnh đất mà là nơi cư ngụ của nhiều bộ lạc như thế, trải qua nhiều năm, giữa các bộ lạc đó cũng phát sinh nhiều mâu thuẫn, thậm chí có khi là kẻ thù truyền kiếp của nhau. Cơ hội lớn như vậy lập tức có bộ lạc mượn cớ để báo thù riêng. Lão thầy tế Bencas vô luận cố gắng như thế nào cũng áp chế không được lòng căn hận của các bên, mà chiến tranh cũng cứ tăng vọt lên...

Cuối cùng thì cơ hồ diễn biến trở thành toàn bộ tám đại bộ lạc trên hòn đảo Bà La Môn, phân ra thành hai phái hỗn chiến lẫn nhau.

Mà cuộc chiến giằng co kéo dài mười lăm ngày sau, nguyên vốn Roline đã dẫn hạm đội rời đi, bỗng nhiên nàng mang theo hạm đội khổng lồ quay trở lại đánh một trận!

Thì ra Roline suốt thời gian đó cũng không có rời đi, sau khi nàng tính toán xong hết thảy, liền mang theo hạm đội rời khỏi đảo Bà La Môn vòng một vòng lớn ở vùng biển chung quanh, ở phụ cận gặp một cái đảo nhỏ bèn dừng lại để bộ nghỉ dưỡng sức, trên đường đi còn tiện tay hủy diệt hai cái tiểu bộ lạc. Đến lúc hai bên đánh cho sứt đầu vỡ trán thiệt hại như nhau, Roline mới soái lĩnh đội tàu quay trở lại.

Đội tàu khổng lồ cũng không có trực tiếp tham gia vào cuộc chiến giữa hai bên, mà là Roline bản cũ soạn lại: Điều động tất cả nhân viên tác chiến trong đội tàu, chỉ để lại các thủy thủ miễn cưỡng có thể giữ an toàn cho hạm đội, sau đó lợi dụng sự phòng thủ yếu kém của đối phương trên biển chạy vòng tới mặt sau của đảo Bà La Môn, bất thành linh đánh thẳng vào quê hương của hai cái đại bộ lạc thuộc “phái Chủ chiến”!

Tám mươi chiếc thuyền lớn, Roline tụ tập tất cả tổng cộng một ngàn tên bộ hạ có thể ra trận chiến đấu, dựa vào ưu thế tập kích bất ngờ thêm vào đó thực lực chiến đấu mạnh mẽ, ưu thế về trang bị vũ khí. Hơn nữa, phần lớn binh sĩ thanh niên cường tráng của hai cái bộ lạc phái chủ chiến kia đều bị triệu tập tới thủ đô Liên hiệp vương quốc để tham gia vào cuộc nội chiến, lực lượng lưu lại tránh sao khỏi chỉ là đội quân yếu nhược. Roline lợi dụng trọn vẹn những ưu thế này, kết quả: Một trận chiến diễn ra!! Một ngàn người đánh

cho hơn một vạn binh sĩ phòng thủ của đối phương tan tác, sau đó thuận tiện vơ vét sạch quê nhà của bọn chúng. Roline cũng không muốn giết nhiều người nên vẫn dựa theo biện pháp cũ tùy tiện phóng hỏa, đem đại bản doanh của hai cái bộ lạc này đốt thành một mảnh đất cháy đen. Sau đó mặc những người già yếu, bệnh hoạn chạy trốn Roline cũng không đuổi theo.

Kết quả: Tin tức ở hậu phương truyền đến tiền phương, binh sĩ của phái chủ chiến nhận được tin quê nhà bị người ta thiêu rụi vét sạch, ngay tức khắc tinh thần của binh sĩ hạ xuống đến mức tận cùng, tiếp đó không đánh mà tự tan rã, bị quân đội “phái đầu hàng” của lão thầy tế Bencas đánh cho tan tác, hai tên tù trưởng cũng chết trận bị chém đầu thị chúng.

Trận chiến này, Roline khéo léo khơi dậy nội chiến của hai bên, quét sạch “phái chủ chiến ương ngạnh” trong liên hợp vương quốc của Nam Dương, khiến cho các tộc trưởng trong đại hội không còn người nào dám lên tiếng phản đối nữa. Đồng thời sau khi tiêu diệt hai bộ lạc đó, đất đai cùng dân cư của hai bộ lạc cũng bị các bộ lạc khác chia nhau, có lợi ích đương nhiên cũng không có một ai lên tiếng phản đối này nọ gì nữa. Ngay cả có một số bộ lạc trong lòng vẫn còn hơi có ý muốn từ chối. Nhưng là trước mắt thấy kết cục của bọn phản đối, cũng đều không dám nói tiếp nữa.

Cuối cùng, lão thầy tế Bencas tại đại hội tộc trưởng thông qua quyết định, phải chi tiền trả tiền chuộc để nghênh đón tiểu Rufik trở về (Sau này là Quốc vương của bọn họ).

Kế tiếp, chính là việc đàm phán về số tiền chuộc. Roline chiếm hết thượng phong, một chút cũng không nhượng bộ, làm cho người dân Nam Dương tức giận thiếu điều ói máu. Tám mươi chiếc thuyền lớn, đầu tiên là đem toàn bộ quốc khố của Liên hiệp vương quốc này vét sạch! Tiếp sau đó là từng cái từng cái bộ lạc chịu một phần, cuối cùng, Roline vơ vét rỗng rã ba tháng liền, đem người dân béo bở sau cùng của Nam Dương trên đảo Bà La Môn ép đến khô cạn! Lại vẫn còn chưa vừa lòng, phái người dẫn theo thuyền đến các đảo nhỏ chung quanh, từng cái từng cái bộ lạc vét sạch.

Cuối cùng! Hạm đội khổng lồ tám mươi chiếc hải thuyền, thắng lợi trở về.

Đến lúc này trở về, tính ra đã tròn một năm!

Mà trên đảo Bà La Môn ở Nam Dương lúc này dân Nam Dương bị Roline tàn nhẫn vơ vét, tức thì đã phong cho vị nữ kỹ sĩ của đại lục Roland này vô số các ngoại hiệu nổi bật: Nữ đồ tể, nữ đao phủ...

- Hiện tại rốt cuộc có bao nhiêu tiền vậy?__ Đỗ Duy cười nói.

Roline suy nghĩ:

- Thưa ngài, Nam Dương nguồn sản xuất chính là hoàng kim và bảo thạch, còn có ngà voi cùng hương liệu. Hầu hết này đều là những thứ khan hiếm có giá trị trên đại lục chúng ta. Ta mang về tới tám mươi chiếc thuyền lớn, trên đường ta cẩn thận tính toán sơ qua, nếu đem toàn bộ những của cải này bán lấy tiền mặt, nhận được con số là...

Roline dường như hơi do dự một chút:

- Lấy ví dụ con số tài chính thu vào một năm của đế quốc Roland chúng ta là sáu ngàn vạn đồng tiền vàng mà tính toán a, lần này chúng ta phát lên món tài sản phi nghĩa này có lẽ ngang với tổng thu nhập tài chính năm sáu năm của đế quốc vậy!

“Năm sáu năm tổng thu nhập tài chính của đế quốc!” Ngay cả Đỗ Duy trong lòng sớm đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nghe đến con số này cũng nhin không không được hít vào một hơi khí lạnh:

- Nhiều như vậy sao?!

Roline gật gật đầu, chỉ có điều tiếp theo đó nàng nữ kỹ sĩ này cười cười:

- Đâu chỉ thế, sự tình đến đây hãy còn chưa có chấm dứt. Đại nhân, lần này trong đội tàu ta mang về, còn có dân theo vài tên sứ giả của Liên hiệp vương quốc Nam Dương tới, bọn chúng thỉnh cầu được yết kiến ngài. À! Ta lúc trước khi ở trên đảo Bà La Môn, cái lão thầy tế Bencas kia vì để thuyết phục những người này đã giới thiệu bối cảnh của ta, chủ nhân phía sau của ta là ngài: công tước Hoa Tulip của đế quốc, lão Bencas đó cũng nói hiện tại ngài là đại nhân vật quyền quý cao nhất của đế quốc, dưới một người trên vạn người, là người duy nhất có thể ảnh hưởng tới hoàng đế. Bọn dân Nam Dương này bị chúng ta đánh hù dọa

cho tan nát lá gan, lần này phái sứ giả tới là để cầu hòa đầu hàng, bọn họ thỉnh cầu Roland để quốc ngưng xâm lược đối với bọn họ, để thể hiện lòng thành, bọn họ nguyện ý hàng năm triều cống một số tài nguyên của cải nhất định để đổi lấy hòa bình.

Đỗ Duy mắt sáng rực lên, liếc mắt nhìn Roline một cái:

- Người đáp ứng bọn họ?

Roline lập tức nghiêm nghị lắc đầu:

- Đương nhiên không có! Thừa ngài, ta chẳng qua chỉ là thủ hạ của ngài, đối với những chuyện lớn thế này, ta sao có thể có tư cách làm chủ? Roline chỉ biết nghe mệnh lệnh của đại nhân, những chuyện trọng yếu này đương nhiên phải để cho ngài quyết định." Dừng một chút, thấy trên mặt Đỗ Duy lộ vẻ hài lòng mỉm cười, Roline mới thở ra nhẹ nhõm, nói tiếp: "Có điều, ta thấy đáp ứng bọn họ cũng không có gì đáng ngại. Dù sao... suy cho cùng lần này ta vợ vết được cũng hơi quá tàn nhẫn. Hiện nay trên mình bọn dân Nam Dương e rằng thật sự không còn bao nhiêu tài sản. Cứ giữ theo cách sống cũ trong vòng mười năm bọn họ đừng nghĩ tới việc khôi phục nguyên khí. Cho dù để quốc tiếp tục thực hiện viễn chinh đi nữa, chỉ e cũng không thể nào moi móc được gì ở trên người bọn chúng.

Đỗ Duy sắc mặt nghiêm trọng, nhắm mắt lại suy nghĩ cẩn thận một hồi lâu, sau đó đưa ra quyết định trong đầu.

Hắn đứng lên, nhìn Roline, trịnh trọng nói:

- Roline, mọi chuyện lần này ngươi làm tốt lắm, rất xuất sắc, ta hết sức hài lòng! Sau này, ngươi cũng không cần ở lại trên biển, khi nào xong việc ở đây, ngươi theo ta trở về tây bắc, đến nhậm chức trong quân đội của gia tộc Hoa Tulip đi! Hắc hắc! Thật không ngờ ngươi lại rất có tài điều binh khiển tướng, lần này đã lập được công lớn như vậy, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi, ta trước tiên bổ nhiệm ngươi làm sĩ quan thống lĩnh, trước tạm lãnh mấy ngàn binh sĩ... Ngươi đừng nên chểnh mảng kém, lập tức sắp có đại chiến xảy ra rồi, chỉ cần ngươi có năng lực làm cho tốt, sau này ngươi chính là nữ tướng soái đầu tiên dưới trướng của ta.

Roline lập tức lui ra sau hai bước, quỳ một gối xuống trên mặt đất, thực hiện một cái lễ tiết trịnh trọng của kỵ sĩ.

Đỗ Duy nhìn nàng một cái, tiếp tục nói:

- Còn nữa, lần này các dũng sĩ theo ngươi đi Nam Dương đã hy sinh, ngươi cũng liệt kê một cái danh sách cho ta, trợ cấp cho người nhà của bọn họ vàng... phát ra toàn bộ gấp mười lần!

Chuyện tới đây xem như toàn bộ đã báo cáo xong, Roline lặn lội đường xa, bộ dáng cũng đã rất mệt mỏi, Đỗ Duy vừa tính để cho nàng đi xuống nghỉ ngơi, Roline bỗng nhiên lại nghĩ tới một việc:

- Đại nhân, ta lần này từ Nam Dương trở về, còn mang về được thứ này. Nghe nói thứ này là Thần linh lưu lại ở trong Thần miếu cổ xưa, sau khi Thần miếu bị núi lửa thiêu hủy, các hậu duệ của Thần đó lưu lạc trong nhân gian, đem theo cái này xuống núi, từ rất lâu còn có một kiện vốn giữ lại ở trên tầng cao truyền kỳ trong quốc khố của Liên hiệp vương quốc, qua các thế hệ quý tộc tù trưởng đều cho rằng đây là vật may mắn thần linh lưu lại, cũng đều phục chế một bộ cho chính mình lưu giữ. Chẳng qua các thứ này thiếu sót và không ai biết dùng để làm gì. Đại nhân ngài đã dặn dò ta, chuyện đi này gấp bất kỳ chuyện quái lạ gì phải lưu ý nhiều hơn, vì thế khi ta biết được sự tồn tại của vật này, những tên tộc trưởng đó nhìn thấy ta có hứng thú, cũng đưa ra một bộ để ta mang về.

Nói xong, Roline lập tức đi ra ngoài, sau một lát, lấy từ trong bọc hành lý của mình ra một cái hộp gỗ dài dài, tiến tới trịnh trọng đặt ở trước mặt Đỗ Duy.

"Ồ!? Thần linh lưu lại?" _ Đỗ Duy trong lòng nói thầm _ "Chẳng lẽ lại là thứ gì đó Aragorn lưu lại?"

Hắn hít vào một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm trọng mở hộp ra, nhìn lướt vào trong hộp, ngay tức thì mặt thộn ra, thật giống như bỗng nhiên có người nhét vào trong miệng của Đỗ Duy bảy tám cái trứng gà.

Đỗ Duy trợn mắt há miệng như si ngốc nhìn vật trong hộp, biểu tình trên mặt cũng không biết là khóc hay là cười.

- Đây... Chính là thứ này?_ Hẳn ghen hòng mãi mới thốt lên một câu như vậy.

Roline trong lòng cũng tò mò:

- Chính là nó... Ồi? Ngài công tước, hình như ngài cũng biết ...?

Đỗ Duy vươn tay vào trong hộp kia lật lật sắp sắp đếm đếm một chút vật gì đó, lặng lẽ xoa xoa vuốt ve một hồi.

“Nhất vạn, cửu vạn, bát bính, lưỡng điều... Đông nam tây bắc phong...” (1)

“Oái! Cái này... Đây... Đây... không phải là mạt chược sao!!”

Trong đầu Đỗ Duy bỗng chợt lóe ra một cái hình ảnh: Ngàn năm trước đây, ở trong Thần miếu trên Thần sơn tại đảo Bà La Môn. Dưới chân núi, vô số dân bản xứ đang hướng về Thần miếu cúng phủ phục lễ bái mà bên trong Thần miếu thì Aragorn miệng phì phèo thuốc lá, cùng đám chư thần đồ đệ của mình ngồi một bàn. Sau khi xoa xoa mở hé ra coi bài, hét lớn một tiếng: “Tự mạc! Hồ rồi!!” (2)

Đỗ Duy: “...”

Chú thích:

(1) Tên các quân bài trong bộ bài Mạt chược.

(2) Tự Mạc: Tự rút bài; Hồ liễu: Ủ

481. Chương 344: Gánh Nặng

Đầu tiên là hai mươi chiếc thuyền lớn thuần một màu toàn là cấp Hải Hồn, điều này đã là hiếm thấy trong việc vận chuyển đường sông trong nội địa. Nếu không phải vì trong lịch sử từng mở rộng đường sông nhiều lần để tiếp đón hạm đội viễn chinh Nam Dương khai hoàn trở về thì nhiều thuyền lớn như vậy rất khó theo đường thủy tiến thẳng vào đế đô. Thứ hai là nhờ “Công lao” của những lá cờ Hoa Tulip rực lửa chói mắt trên thuyền.

Một đội thuyền to và nhiều như thế đã chiếm cứ cả đường sông, thậm chí cả bến cảng một thời gian dài. Mà mỗi ngày, cảng của đế đô đều có rất nhiều thuyền buôn ra vào. Đột nhiên bị một đội hải thuyền cực lớn như thế chiếm nơi neo đậu đương nhiên sẽ trở nên chật chội. Thế nhưng người khác nhìn thấy lá cờ Hoa Tulip thì cũng không có ai dám đến gây chuyện.

Dưới sự giám sát của quan viên và binh lính Sở trị an, đội thuyền cực lớn này bắt đầu tháo dỡ hàng hóa. Từng cái hòm nặng trĩu cực lớn từ trên mỗi chiếc thuyền được vận chuyển xuống. Các võ sĩ được võ trang đến tận răng của gia tộc Hoa Tulip phòng bị nghiêm mật xung quanh. Zach nhỏ cũng đích thân đến hiện trường giám sát, điều động trăm cỗ xe ngựa lớn đến vận chuyển, đi lại suốt hai ngày với khí thế sục sôi mới đưa được toàn bộ hàng hóa trên thuyền đi. Mà lúc này, nếu là người cẩn thận sẽ phát hiện trên trán của một quan viên Sở trị an phụ trách trên cảng đã thấm đầy mồ hôi!

Kể từ sau ngày chính biến ở đế đô, khi gia tộc Solomon lợi dụng thuyền buôn lên vận chuyển một đám cung thủ vào thành, cảng ra vào của đế đô liền bị kiểm tra nghiêm mật. May mà Đỗ Duy với thống lĩnh Sở trị an hiện nay là Camille Ciro có giao tình rất tốt. Camille Ciro sắp từ chức thống lĩnh ở đây để tới quân phương thăng chức nên hẳn cũng vui vẻ bán cho Đỗ Duy một mối nhân tình. Cho nên, những thuyền chở hàng này của gia tộc Hoa Tulip không hề bị kiểm tra nghiêm mật mà chỉ tùy tiện chọn ra hai ba cái thùng hàng mở ra xem chút, chỉ cần không phải là vũ khí bị cấm hoặc nhân vật nguy hiểm nào đó lên vào là được cho qua.

Có một chi tiết đáng để nhắc đến là trong lúc kiểm tra ở một nơi chứa hàng trên một chiếc thuyền, khi Zach nhỏ ở ngay trước mặt vị quan viên Sở trị an này mở đại một thùng ra, khi thùng hàng vừa mới hé một cái khe hẹp, quan viên này liền hít sâu một hơi rồi hô lên:

- Thần linh vạn năng a!!

Trong thùng, sắc vàng kim rực rỡ chói lọi chiếu lên mặt hắn, mém chút làm mù luôn cái tên đáng thương này! Trong thời khắc này, lòng tham lẫn kinh ngạc trong nhân tính con người đã bộc lộ hoàn toàn.

Zach nhỏ lập tức đóng thùng lại, sau đó từ trong áo mò ra một khối vàng lớn cỡ nửa viên gạch, nhét vào trong tay vị quan viên này rồi thản nhiên nói:

- Vị quan viên này, khi trở về, trên văn kiện nên ghi như thế nào trong lòng ngài đã rõ rồi chứ!

Người này chỉ cảm thấy trong tay nặng trĩu, một khối vàng to như thế! Dù làm quan viên kiểm tra ở cảng là công việc khá béo bở nhưng khối vàng này to như vậy đã ngang với thu nhập một hai năm của hắn rồi! Hắn nhét kỹ khối vàng này vào sát trong người rồi sau đó vội gật đầu cười với vị đại tổng quản của công tước Hoa Tulip này.

Cứ như vậy, trọn hai mươi chiếc thuyền vàng bạc châu báu được ghi trên văn kiện kiểm tra của nhân viên Sở trị an để đô là: "Đặc sản Nam Dương"! Mà các viên quan kiểm tra cùng viên quan ghi chép đều có được một thu nhập giá trị hơn ngàn đồng vàng. Còn trong phủ thống lĩnh Camille Ciro, ngay đêm đó có người của gia tộc Hoa Tulip đặc biệt đến tặng một thùng "Đặc sản Nam Dương".

Đương nhiên thủ đoạn giấu giếm này Đỗ Duy cũng không mong là thật giấu được tất cả mọi người. Dù sao ngày rộng tháng dài vẫn sẽ bị truyền ra ngoài nhưng hắn chỉ cần món "tiền bất chính" này có thủ tục nhập cảnh hợp pháp là xong. Người khác biết hắn rất giàu có thì sao chứ? Có ai dám động đến hắn sao? Đừng quên, Đỗ Duy ngoại trừ là công tước quyền khuynh thiên hạ ra còn là một vị ma pháp sư văn minh của đại lục!

Quả đúng như vậy, sau mấy ngày, trong đế đô liền xôn xao lan truyền một "tin tức": Nghe nói đội thuyền buôn của công tước Hoa Tulip trên hòn đảo nhỏ nào đó ở biển Nam Dương đã đào được một mỏ vàng cực lớn.

Đối với loại tin tức nhỏ này Đỗ Duy không có tâm tư đi quản, mấy ngày nay hắn rất là bận. Khiến cho thị vệ cận thân bên cạnh hắn kinh ngạc là vị công tước vốn trước nay không hề kính trọng thần linh, không ngờ lại một hơi chạy đến Thần điện của đế đô liên tục ba ngày liền.

Vào ngày đầu tiên, khi Đỗ Duy ra ngoài đã dặn dò thị vệ là "sắp xếp đến thần điện". Đám thị vệ này suýt chút nữa tưởng mình nghe nhầm - Không nhầm chứ? Công tước của chúng ta nổi tiếng là người bất kính với thần linh lại muốn tới thần điện?

Mà sau khi đến thần điện, Đỗ Duy lại trực tiếp cho người đi vào thông báo: Công tước Hoa Tulip muốn cầu kiến Giáo hoàng!

Giáo hoàng là người muốn gặp là gặp được sao? Huống chi lại là công tước Hoa Tulip nổi tiếng không cung kính với Thần điện! Ở Tây Bắc khi thần điện muốn kiến lập Sở tôn giáo, đám nhân viên thần chức đã chịu không ít đau khổ từ Đỗ Duy nên nội bộ thần điện đối với vị công tước Hoa Tulip này thật sự là không có hữu nghị gì đáng nói cả. Chuyện tiếp theo càng khiến cho đám thủ hạ này hoàn toàn mù mịt.

Giáo hoàng lại lập tức phái người ra, lễ độ mời công tước Hoa Tulip vào. Sau đó Đỗ Duy ở trong thần điện một mạch đến tối mịt mới ra. Sau đó ngài công tước liền liên tục trong ba ngày đều chạy đến thần điện, thậm chí mỗi ngày đều muốn gặp Giáo hoàng bệ hạ, lại ở trong thần điện từ sáng đến tối, cũng không biết là nói cái gì ở trong đó.

Ngày thường Đỗ Duy đối với thủ hạ rất ôn hòa nên có thị vệ cận thân to gan hiếu kỳ mà đi hỏi ông chủ của mình, Đỗ Duy lại cười hi hi:

- Ông chủ ta đây quyết định dốc lòng tin theo ánh quang huy của thần linh. Bắt đầu từ nay thành kính tín phụng thần linh, làm một tín đồ thành thật.

Lời nói này, mọi người tuyệt đối đều không tin theo! Theo như họ thấy trời long đất lở đều có thể nhưng ngài công tước này tin vào thần linh là tuyệt đối không thể nào. Ngày thứ tư Đỗ Duy không ra ngoài nữa, hắn nhốt mình trong thư phòng. Sau đó gọi Hussein, Rodriguez, và tiểu thư Nicole (nữ vương Medusa) cùng vào trong, lại dặn bất kỳ ai cũng không được làm phiền. Mấy người cứ thế trong phòng suốt cả một ngày.

Mà cùng lúc này trong hoàng cung cũng xảy ra một chuyện kỳ dị,

Lãnh tụ tôn giáo và tinh thần quanh năm không ra ngoài của đại lục Roland - Giáo hoàng bệ hạ lại đích thân vào hoàng cung yêu cầu gặp mặt Nhiếp Chính vương để bàn bạc!

Nực cười! Ngày trước còn vì cái chuyện cứu trợ nạn tuyết phượng nam kia, thần điện cố ý làm bề mặt hoàng thất, quan hệ hai bên đã cực kỳ căng thẳng rồi. Bây giờ Giáo hoàng bề hạ chạy đến gặp Nhiếp Chính vương làm cái gì? Chẳng lẽ là đầu vô mồm không lại muốn pk(1*) thật sự sao??

Tin tức này không đến nửa ngày đã truyền khắp đế đô, đến tai mấy nhân vật quyền quý nòng cốt, nhất là mấy “Bố già” trọng thần của đế quốc cũng đã nhận được tin.

Nói cho cùng chúa tể thật sự của đế quốc và lãnh tụ tinh thần của đế quốc gặp mặt nhất định là có chuyện gì rồi. Chẳng lẽ hai người vốn bận rộn trăm bề này không gì làm, gặp mặt nhau để tán dóc sao?

Căn cứ theo một số tin tức truyền ra từ trong cung, Giáo hoàng bề hạ và nhiếp chính vương điện hạ mặt đàm đến xế chiều. Đêm đó sau khi Giáo hoàng bề hạ rời khỏi hoàng cung, tinh thần của nhiếp chính vương điện hạ rõ ràng là có chút mệt mỏi và quá độ, cũng không biết là chuyện gì đã ảnh hưởng đến tâm tình điện hạ, khiến cho vị điện hạ này đêm hôm đó ngủ một mình trong thư phòng của mình. Có một tì thiếp vốn rất được sủng ái, cậy vào sự đặc sủng của mình, đại khái là cảm thấy bản thân nói không chừng chính là hoàng hậu hoàng phi gì đó trong tương lai, nên không tránh khỏi có chút phóng túng ngạo mạn. Vốn đêm đó, nhiếp chính vương hứa là qua đêm ở chỗ ả, kết quả lại thất hứa khiến bé này đại khái là trong người trống rỗng khó chịu. Nàng ta ý vào sự sủng ái dẫn đến kiêu ngạo, đích thân chạy đến thư phòng của nhiếp chính vương làm nũng. Nhưng bé mỹ nữ này không ngờ rằng Thần hoàng tử thường ngày đối với mình dịu dàng sủng ái lại nổi trận lôi đình vào ngay đêm hôm đó! Dưới sự tức giận điên cuồng, hắn hạ lệnh cho võ sĩ cung đình trước mặt thị vệ và kẻ hầu quạt cho người đàn bà này mấy chục roi, sau đó ra lệnh đuổi thẳng cổ ả khỏi hoàng cung!

Lần này mọi người đều biết: Tâm tình điện hạ rất tệ!!

Cả một ngày sau đó, biểu hiện của nhiếp chính vương điện hạ hình như rất kỳ lạ. Hắn nhốt mình trong phòng, không cho bất kỳ ai đến quấy rầy, thậm chí là thị vệ cận thân mà ngày thường hắn tín nhiệm nhất cũng bị sát khí nồng nặc trên mặt hắn dọa cho một trận.

Rốt cục... Đã xảy ra chuyện gì?

Lại một ngày trôi qua, nhiếp chính vương tựa hồ càng cáu kỉnh thêm, tâm tình hắn cực kỳ bất ổn. Hắn thậm chí đang nửa đêm đột nhiên chạy ra khỏi phòng với đôi chân trần, đuổi hết người hầu và thị vệ xung quanh, một mình đi đến tòa Tháp Trắng ở trung tâm hoàng cung. Sau đó vị chúa tể của đế quốc được xem là vị quân chủ trẻ tuổi anh minh nhất trong mấy triều đại của đế quốc cứ chau mày chặt, để chân trần, trên người khoác áo mỏng manh, trong đêm tối lạnh lẽo, ngồi trên mặt đất giá lạnh dưới Tháp Trắng suốt cả đêm.

Mọi thị vệ đều nhận được nghiêm lệnh không cho phép đến gần, chỉ có thể đứng ở phía xa.

Thần hoàng tử ngồi suốt đêm đến lúc hừng đông lên thì vẻ mặt đã vô cùng tiêu tụy nhưng cũng đã bình tĩnh lại. Hắn đứng dậy đi đến dưới Bạch tháp, đưa tay vuốt ve chất đá cẩm thạch trên thành tháp rồi lẩm bẩm:

”Aragorn bề hạ vĩ đại, một ngàn năm trước ngài đã hao phí vô số để xây dựng Tháp Trắng này, để lại ma pháp trận cường đại này, chẳng lẽ là để đón nhận tình huống của ngày hôm nay?

Nhất định là như thế! Khi xưa, đại lục đã thống nhất dưới sự lãnh đạo của Aragorn bề hạ, quân đội của đế quốc Roland vô địch trên đại lục, căn bản không gì có thể uy hiếp đến sự tồn tại của đế quốc. Phóng tầm mắt nhìn, dưới tình huống như thế mà Aragorn lại để lại một ma pháp trận cực lớn, hao phí vô số tài lực và nhân lực của đế quốc là để phòng ngự kẻ địch ở đâu chứ?

Chẳng lẽ chính là phương bắc...”

Nghĩ đến nội dung cuộc mật đàm giữa Giáo hoàng và bản thân, Thần hoàng tử lại nhíu mày. Nếu như chỉ đơn giản là lời nói một phía của Giáo hoàng nói không chừng chưa chắc hắn đã tin. Điều này rất bình thường, loại sự tình hệ trọng này sao có thể tùy tiện nói ra là tin ngay được? Cứ như là Giáo hoàng của Vatican đột nhiên chạy đi gặp tổng thống Mỹ nói: “Thượng đế báo mộng cho tôi rằng, ba năm sau, người ngoài hành tinh sẽ ồ ạt xâm lược Địa cầu. Hiện giờ ngài mau hạ lệnh toàn quốc chuẩn bị chiến tranh đi!” Nếu nói như vậy không chừng người ta sẽ tưởng Giáo hoàng bị điên rồi. Cũng giống vậy, Thần hoàng tử

cũng không tùy tiện tin vào chuyện này. Nhưng dù sao liên tưởng đến việc gần đây, rừng rậm Đóng Băng đột nhiên xông ra hàng loạt đàn ma thú như dòng nước lũ, hiện tượng này trong ngàn năm qua chưa từng xảy ra tại đế quốc. Hơn nữa ngoài lời nói của Giáo hoàng ra, thật ra nội bộ hoàng thất đế quốc Roland cũng có một thiết luật đời đời lưu truyền: ” Bất luận là tình huống như thế nào cũng không được bỏ bê ma pháp trận của đế quốc”. Đến nỗi mỗi một đời hoàng đế không thể không tập trung tài lực để duy tu mới, thậm chí là hoàn thiện ma pháp trận này. Cho dù là hoàng đế ngu muội nhất cũng tuân thủ nghiêm ngặt thiết luật này. Càng quan trọng hơn là về chuyện phương bắc đại lục, xuyên qua cực bắc của rừng rậm Đóng Băng còn có một số chủng tộc bị trục xuất. Truyền thuyết này trên đại lục Roland người bình thường hoàn toàn không hề biết. Nhưng mà Thần hoàng tử biết! Trong hoàng thất tất nhiên là có những tài liệu lịch sử cực kỳ bí mật và trân quý nhất, được lưu truyền lại từ cổ xưa, tuy chỉ ghi lại đôi câu vài lời hàm hồ không rõ nhưng mà tổng hợp lại cũng có thể thu được một dự đoán mơ hồ. Mà Giáo hoàng của thần điện khi tới thăm cũng mang theo một số tài liệu lịch sử cổ đại không biết đã được bảo tồn bao nhiêu năm tháng ở trong thần điện. Tất cả những điều này đều đang nhắc nhở vị quân chủ trẻ tuổi này rằng:

Toàn bộ đều là thật, và đã thật sự xảy ra rồi! Ở phía bắc của đại lục có một nhóm địch nhân hung tàn, còn mạnh mẽ hơn nhiều so với người thảo nguyên và quân Tây Bắc! Mà rất nhanh chúng sẽ tiến xuống phía nam, một đường giết thẳng tới đế quốc!!

“Lúc này, ta lại hy vọng người thắng trong ngày chính biến là anh trai ta!” _ Thần hoàng tử đứng dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng vuốt ve Bạch tháp, thấp giọng nói _ “Trọng trách lớn quá mà...”

Mà cũng ngay sau khi trời sáng hẳn, quân phương đã đưa đến một báo cáo quân tình khẩn cấp do đích thân quân đoàn trưởng Rostock của quân đoàn Bạo Phong tự tay viết.

Chú Thích:

PK (1*): Thuật ngữ trong các game online, tạm hiểu là đối kháng, đánh nhau.

482. Chương 345: Quyết Định Của Thần

Ai nấy đều biết, nếu không có ma pháp sư cùng võ giả thực lực từ trung cấp trở lên mà đi vào trong rừng rậm Đóng Băng thì chỉ thuần túy là một loại hành vi tự sát. Trong rừng rậm Đóng Băng, khắp nơi đều là ma thú, ban ngày cũng như đêm tối đều phải phòng bị đám khát máu trong bóng tối. Nhưng may mắn là đội cấm tử này đi một mạch vào trong rừng rậm, hướng về phía Bắc, trên suốt đoạn đường đi dường như là ma thú mà ngay cả một cái bóng cũng không nhìn thấy! Đám ma thú đó sau khi lui vào trong rừng rậm, chỉ một đêm đường như đã toàn bộ biến mất hoặc chui xuống lòng đất!!

Việc đi bình an suốt lộ trình khiến nhóm binh sĩ vốn tưởng là đi nộp mạng này, gần như xem hành trình mạo hiểm này là đi du lịch! Thật sự là quá yên tĩnh! Suốt đường đi chỉ có một binh sĩ không cẩn thận bị thương ở chân, ngoài chuyện này ra họ không gặp phải chút nguy hiểm nào. Rất nhanh họ đã đến được Đại Viên hồ được xưng là “Giới hạn của mạo hiểm giả”! Kẻ gốc cũng đều biết Đại Viên hồ là không thể xuyên qua, nhưng vì mệnh lệnh của tướng quân Rostock là “Có thể đi được bao xa thì đi”, thêm vào mấy ngày trước yên tĩnh lạ thường như vậy. Đám binh sĩ quyết chí vòng qua Đại Viên hồ tiếp tục lên bắc.

Rất nhanh mấy ngày sau họ đi đến rìa phía bắc của rừng rậm Đóng Băng. Khi đi đến rìa bắc, đám binh sĩ này cứ ngỡ mình đang nằm mơ. Ngàn năm qua, đây là nơi mà vô số kỵ sĩ, vô sĩ, ma pháp sư cường đại đều không thể đi qua. Vô số cao thủ cường giả đều không cách nào xuyên qua “đất đất nguy hiểm” này. Vậy mà lại để cho một nhóm binh sĩ bình thường hoàn thành một cách nhẹ nhàng như thế!!! Hơn nữa, còn là không có thương vong!

Phía bắc rừng rậm là một mảng băng nguyên bằng phẳng nhìn không thấy bờ bến, vào lúc này chỉ huy của nhóm binh lính này đưa ra một quyết định: Tiếp tục hướng về phía Bắc! Nhưng để cho cẩn thận, vị chỉ huy này đã đưa ra một quyết định thông minh: Chia ra một nửa người ở lại, một nửa còn lại tiếp tục hướng về phía Bắc. Kết quả, quyết định này đã cứu lấy mạng của năm mươi binh sĩ, giúp họ tránh khỏi kết cục toàn quân bị diệt.

Ngay dưới sự chứng kiến của năm mươi binh sĩ còn lại, năm mươi binh sĩ kia vừa đi vào băng nguyên. Khi còn trong tầm mắt, độ khoảng vài trăm thước, bầu trời vốn yên bình đột nhiên xuất hiện gió gát và lốc

xoáy cực lớn. Cuồng phong thổi cho nhóm binh lính trên băng nguyên đến nghiêng ngã. Lúc này nếu có Đỗ Duy ở đây, nhất định sẽ nói với họ, đừng có hành động chống cự nào, lập tức quay lại! Đáng tiếc, đám binh sĩ đi vào băng nguyên này lại đưa ra một lựa chọn rất là sai lầm. Họ lấy ra một cái ma pháp quyển trực cấp thấp do một vị ma pháp sư trong quân đoàn đã tặng cho vào lúc xuất phát, đây là một cái ma pháp nhỏ có thuộc tính phòng ngự. Chính là cái ma pháp này đã lấy mạng của họ!

Ma pháp quyển trực nho nhỏ này sau khi phóng thích ra, lập tức phát ra một màn ánh sáng nhu hòa ngăn cản gió lớn xung quanh. Nhưng còn chưa đợi cho đám binh sĩ này hoan hô thì trong nháy mắt....

Trong nháy mắt, ngay dưới sự chứng kiến của đám binh lính ở lại bên bờ rừng rậm, gió lớn trên bầu trời như bị ánh sáng của ma pháp nho nhỏ này đột nhiên dẫn phát, trở nên cuồng bạo thêm gấp mười lần!! Một cái lốc xoáy cực lớn kèm theo vô số đao gió mà ngay cả mắt thường cũng có thể nhìn thấy, cứ như là máy xay thịt gào thét giáng xuống. Ma pháp phòng ngự nho nhỏ đó, chớp mắt liền bị phá hủy! Chỉ trong một nhịp thở, năm mươi binh lính ở trên băng nguyên toàn bộ bị vô số những lưỡi đao gió chém thành từng mảnh vụn!

Dưới mắt của mọi người ở lại, cuồng phong gào thét giáng xuống, sau đó mang theo một màn sương máu, sau khi nhìn lại lần nữa thì chỉ còn lại xác vụn đầy mặt đất! Cảnh tượng này thật sự quá hãi hùng. Những người ở lại phải trải qua một hồi lâu mới tỉnh táo lại được. Đội trưởng dẫn đầu nhóm còn lại xem như có chút kiến thức, lập tức liền nhận ra: “Nơi này nhất định là có ma pháp trận lợi hại tồn tại!”. Nếu đã như vậy, họ không dám phái thêm người đi nộp mạng nữa, chỉ có thể một mạch lui về.

Ai có thể nghĩ tới trong rừng rậm Đóng Băng một mạch đi ra rồi đi vào mà cũng không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng ra khỏi rừng rậm Đóng Băng lại đột nhiên tổn thất hết một nửa người.

Rất nhanh, năm mươi binh lính may mắn sống sót trở về liền đem toàn bộ sự việc vừa trải qua trình báo cho quân đoàn trưởng Rostock. Lập tức đích thân tướng quân Rostock viết một bức quân tình khẩn cấp, đem việc này truyền đạt đến đế đô. Lúc trước vì chuyện ma thú xông phá, quân bộ đã dùng tốc độ nhanh nhất phái người lên phương Bắc, ở trong đại bản doanh của Bạo Phong quân đoàn thiết lập một ma pháp trận chuyên dụng. Ma pháp trận này giúp cho quân tình được trực tiếp truyền đạt đến đế đô với tốc độ nhanh nhất. Không thể phủ nhận rằng, từ khi thành lập học viện ma pháp đế quốc tới nay, quân đội đã được hỗ trợ rất nhiều từ sức mạnh của ma pháp.

”Rừng rậm Đóng Băng không có ma thú.... Phía bắc là một mảng băng nguyên.... Còn có ma pháp trận tự nhiên cực lớn không cách nào đi qua....” Thần hoàng tử sau khi đọc bức quân tình này, suy tư tỉ mỉ một hồi.

Có thể nói chính vì quân tình này mà Thần hoàng tử đã hạ quyết tâm! Chỉ vì lúc trước giáo hoàng đến thăm, trong nội dung nói chuyện cùng hắn, giáo hoàng từng nói qua về chuyện ma pháp trận thiên nhiên cực lớn ở phương bắc rừng rậm Đóng Băng.

“Đây là do Nữ thần vĩ đại ban cho nhân loại chúng ta một đạo phòng tuyến cuối cùng...” _ Nguyên văn lúc đó của giáo hoàng.

Mà từ quân tình của Bạo Phong quân đoàn, xem ra sự việc này là có thật! Như vậy giáo hoàng không có nói dối! Tai nạn quả nhiên bắt đầu rồi.

- Bịch!!

Thần hoàng tử đắm mạnh lên bàn, vị quân chủ trẻ tuổi này sắc mặt âm trầm, giữa tay hắn xuất hiện một luồng hỏa diễm đốt bức quân tình ấy thành tro bụi. Các trọng thần trong đế đô vốn kinh ngạc đối với việc gặp mặt lần này giữa Nhiếp Chính vương và giáo hoàng, nay đang vừa mới uống trà buổi chiều thì lại bất ngờ nhận được mệnh lệnh của Nhiếp Chính vương điện hạ do sứ giả hoàng cung mang đến: “Lập tức vào hoàng cung nghị sự!”

Lão thừa tướng Rabosil, tài chính đại thần Munez, còn có Camille Ciro sắp rời chức thống lĩnh cục trị an cùng với bá tước Billia... Mười mấy nhân vật quyền quý, tay nắm quyền lực trọng đại của đế quốc vào đến hoàng cung. Điều khiến cho họ kinh ngạc là hội nghị lần này lại không họp bàn ở phòng làm việc của Nhiếp Chính vương như thường lệ hay trong sảnh nhỏ để bí mật hội nghị.

Cung đình thị giả phụ trách nghênh tiếp dẫn đường cho các trọng thần này đi đến đại điện “Thánh-Hoa bụi gai-Huy hoàng” ở trong hoàng cung.

Đại điện này là điện có diện tích lớn nhất trong cả hoàng cung, là một nơi cổ xưa trong lịch sử khoảng hơn chín trăm sáu mươi năm của đế quốc. Chính trong đại điện này, khai quốc hoàng đế đã đứng trước hàng trăm tướng quân tinh nhuệ của mình tuyên bố thiết lập đế quốc Roland. Hai trăm năm trước, khi hoàng triều Augustine hưng thịnh cũng đã cử hành lễ đăng ngôi ở đây. Mấy chục năm trước, chiến tranh Tây Bắc và lần đầu tiên viễn chinh Nam Dương cũng được Augustine VI trước mặt đám đông đứng ở đây tuyên bố “Chiến tranh lệnh”.

Có thể nói, nơi đây đối với đế quốc Roland là một nơi có ý nghĩa trọng đại..

“Xem ra là đã xảy ra chuyện lớn gì rồi!” — Mỗi trọng thần khi được dẫn đến nơi này, trong lòng đều đồng thời có ý nghĩ như thế. Khi họ đi vào đại điện, hai hàng võ sĩ giáp vàng đứng nghiêm tại đại điện, Nhiếp Chính vương ngồi phía trên cao, sắc mặt âm trầm càng thêm khắng định dự đoán trong lòng bọn họ. Quả nhiên, sau khi mười mấy nhân vật nắm trong tay quyền lực của đế quốc đều đã ngồi xuống. Nhiếp Chính vương của đế quốc, Thần hoàng tử mở miệng nói:

- Hôm nay mời mọi người tới đây là muốn tuyên bố một quyết định của ta!

Nhiếp Chính vương đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo từ từ quét qua toàn trường, trầm trọng gọi:

- Thừa tướng đế quốc tạm thay quân vụ đại thần, Rabosil!

Lão thừa tướng lập tức vội bước lên mấy bước, nhẹ nhàng khom người.

- Ban bố hoàng lệnh Hoa bụi gai...

Giọng nói Thần hoàng tử trầm thấp, từng chữ chậm rãi vang vọng trong đại điện:

- ... Mở rộng thêm hai mươi vạn quân, tiêu chuẩn một đế quốc quân đoàn chủ chiến. Thừa tướng Rabosil nhận lệnh tạm thay quân vụ đại thần. Thống lĩnh cục trị an đế đô- Nam tước Camille Ciro, phong thêm quân hàm tướng quân cấp ba của đế quốc. Tài chính đại thần Maldini phong làm tài chính tổng quản. Bốn chiến khu lớn của đế quốc cùng lúc tiến hành chiêu quân dự bị trong vòng một năm...Không, nửa năm! Trong vòng nửa năm, ta muốn nhìn thấy một quân đoàn chủ chiến mới của đế quốc!

Thân thể Rabosil run lên, nhìn sắc mặt Nhiếp Chính vương, lão muốn nói rồi lại cân nhắc mà ngậm miệng lại - ” Chuyện gì vậy? Mấy ngày trước không phải là vừa mới đưa ra quyết định đối với chuyện phương Bắc xong rồi mà. Chỉ là điều động quân lực phương Nam thôi mà? Sao giờ đột nhiên lại quyết định mở rộng quân đội?”

” Trời ạ, đây là cả một quân đoàn chủ chiến!!” - Thân thể tài chính đại thần run lên, trên khuôn mặt già của lão, da mặt đã nhăn lại thành một đống. Lão cắn răng đi lên phía trước lớn tiếng nói:

- Điện hạ, thần phản đối!!

Ánh mắt âm trầm của Nhiếp Chính vương quét qua lão, ý muốn hỏi: “Lý do?”

- Không có tiền!

Tài chính đại thần ngạnh kháng lại ánh mắt của Nhiếp Chính vương, lão già này cảm thấy hôm nay khí thế của vị điện hạ này đặc biệt uy nghiêm khiếp người.

- Hừm!

Thần hoàng tử lạnh lùng ra quyết định:

- Maldini truyền lệnh, bắt đầu từ hôm nay, tám tỉnh phương Nam ngoại trừ hai tỉnh bị tuyệt nạn ra, còn có bốn tỉnh Đông Nam, bốn tỉnh phương Bắc, ba tỉnh Tây Bắc, tiền thuế nhất loạt tăng gấp đôi!!

483. Chương 346: Lôi Thần Chi Tiên

Ngoài dự liệu, nhiếp chính vương không vì lão phản đối mệnh lệnh của mình mà phẫn nộ. Vị quân chủ trẻ tuổi này hít thật sâu, ánh mắt rất phức tạp sau đó từ từ từng chữ nói:

- Ngài Maldini nhận lệnh đi! Quyết định của ta sẽ không thay đổi.

Trong lòng tài chính đại thần Maldini rung động, lão cảm thấy trong ánh mắt vị nhiếp chính vương trẻ tuổi này có một vẻ gì đó vô cùng nghiêm trọng. Nghiêm trọng đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy nghẹt thở. Nhưng thân là tài chính đại thần của đế quốc, lão vẫn nhớ rõ chức trách của mình, lão quỳ xuống, cắn răng thừa vâng nhiếp chính vương:

- Điện hạ, thuế không thể động vào được! Nhiều năm đế quốc đã hao tổn quân phí quá lớn. Tuy các tỉnh ở phía nam, mỗi tỉnh đều giàu có nhưng vì chi tiêu cho quân phí đã tăng sáu lần thuế trong mười năm gần đây! Nếu tăng nữa sợ rằng sẽ loạn! Thêm nữa... Xây dựng một quân đoàn chủ chiến, năm thứ nhất bắt đầu chỉ ít phải cần ngàn vạn sau đó quân phí mỗi năm cũng cần ít tám trăm vạn! Với lực lượng tài chính hiện tại của đế quốc căn bản không thể làm được! Nếu chỉ dựa vào tăng thuế... Chỉ sợ không tới hai năm phía nam sẽ bạo loạn!

Một vẻ tàn nhẫn thoáng qua trong ánh mắt nhiếp chính vương, hắt thở một hơi thật dài:

- Maldini, những gì ông nói ta đều biết! Như vậy đi... Việc tăng thuế chỉ tăng một năm, năm sau sẽ khôi phục lại mức thuế ban đầu! Thuế năm nay không tăng không được!! Còn về sau này... Sau này hẵng tính đi!

“Sau này hẵng tính?” _ Trong lòng tài chính đại thần không khỏi bốc hỏa _ “Sau này hẵng tính là như thế nào? Uống cho mình còn xem vị nhiếp chính vương này như là hy vọng khôi phục sự hưng thịnh của đế quốc. Hắn... Hắn sao có thể vô trách nhiệm như vậy?!”

“Một cái quân đoàn chủ chiến hai mươi vạn. Một khi thành lập chỉ ít cần một ngàn vạn đồng vàng làm quân phí! Sau đó mỗi năm để nuôi sống hai mươi vạn con người rồi vũ, khí, ngựa, lương thảo đều phải bảo quản, bảo dưỡng, đổi mới... Cho dù tiết kiệm cỡ nào thì mỗi năm cũng cần từ tám trăm vạn đồng vàng trở lên! Năm nay tăng thuế, năm sau không tăng nữa... Nhưng bắt đầu từ năm sau, tám trăm vạn đồng vàng của mỗi năm từ đâu ra? Chẳng lẽ để cho hai mươi vạn người này đói chết?”

Lão tài chính đại thần lại không biết cách nghĩ của nhiếp chính vương lại không giống như vậy!

“Quân phí mỗi năm sau này? Hừm, cái không cần phải lo! Một khi chiến tranh bắt đầu, mười vạn người cũng được hai mươi vạn người cũng được, sau khi tử chiến còn cần tiền gì?! Huống hồ, Chúng ta có thể chọn lựa sao?”

Đang lúc mọi người trên đại điện không hiểu tại sao vị quân chủ luôn anh minh lại đột nhiên nổi cơn điên muốn mở rộng thêm quân đội, sinh nghi mà lại không dám mở miệng. Đột nhiên bên ngoài đại điện, một cung đình nội thị vội vàng vàng chạy vào, quỳ trên mặt đất thưa:

- Thưa điện hạ tôn kính! Ngài công tước Hoa Tulip đến rồi!

Lông mi nhiếp chính vương nẩy lên vì phẫn nộ, hướng về nội thị này mà quát:

- Hồn trưởng! Nếu công tước Hoa Tulip đã đến thì cứ để hắn trực tiếp vào là được rồi! Còn thông báo cái gì?

Nội thị giả đó bị dọa đến run lên cầm cập vội thưa:

- Điện hạ... Công tước Hoa Tulip không phải một mình đến! Ngài ấy mang theo một trăm người đến, còn có năm mươi cỗ xe ngựa. Ngài ấy nói là những thứ này đều phải vận chuyển vào đến cửa đại điện. Quân cận vệ muốn kiểm tra đồ trong xe ngựa nhưng công tước Hoa Tulip lại không cho phép...

- Hả? _ Nhiếp chính vương chờ người ra _ “Hôm nay triệu tập người đến họp, cái tên Đỗ Duy này đến trễ cũng thôi, sao còn mang theo mấy chục cỗ xe ngựa đến? Còn muốn đem xe ngựa vận chuyển đến cửa đại điện hoàng cung của ta! Không cho thị vệ kiểm tra, hắn làm cái trò gì đây?”

Trong nháy mắt Thần hoàng tử đã đưa ra quyết định:

- Cho qua, bất kỳ ai cũng không được ngăn cản! Mời công tước Hoa Tulip và người của hắn cùng vào! Hừ, ta muốn xem xem cái tên này giở trò quỷ gì.

Trong đại điện ai cũng nhìn nhau nghi hoặc, đến ngay cả tài chính đại thần Maldini đang quỳ trên mặt đất cũng chờ người ra đó.

Sau một lát liền nghe thấy bên ngoài đại điện truyền đến tiếng giày kêu lộp bộp, sau đó Đỗ Duy đi vào.

Khiến mọi người kinh ngạc là Đỗ Duy lại không mặc trang phục ma pháp sư thường ngày của hắn, cũng không mặc trang phục quý tộc hoa lệ. Khi hắn đi vào, trên người mặc một bộ giáp da bó sát, sau lưng còn mang một áo choàng. Nhìn vào lại có mấy phần cảm giác anh tuấn tiêu sái!

“Hả? một thân võ trang?!”

Nhìn thấy Đỗ Duy đi đến trước mặt khom lưng hành lễ nhiếp chính vương cười nhạt nói: – Đỗ Duy ngươi lại giở trò gì đây?

Ngoài cửa đại điện đã nghe thấy tiếng bánh xe lăn bánh, mấy chục chiếc xe lớn dưới sự giám sát nghiêm mật của ngự lâm quân trong hoàng cung đã dừng ở cửa.

- Thưa điện hạ!_ Đỗ Duy ngẩng đầu dậy mỉm cười_ Thần đến tặng cho người một món quà lớn!

- Tặng quà?_ Long mào nhiếp chính vương giật lên_ Quà gì?

- Tiền!_ Đáp án của Đỗ Duy khiến cho mọi người kinh hãi.

Nói xong, hắn đột nhiên xoay người đi đến bên ngoài cửa đại điện, đứng bên cạnh một chiếc xe ngựa gần cửa đại điện nhất. Sau đó bất chợt từ eo một võ sĩ ngự lâm quân bên cạnh rút ra trường kiếm, hai tay cầm kiếm dùng lực hướng về một rương lớn trên xe ngựa chém mạnh xuống một nhát.

” Xoạt!! Rầm rầm!”

Trong đại điện ai cũng đều phát ra tiếng hét kinh hãi:

- Vàng!! Đây một rương vàng!!

Nhưng mà đây còn chưa đủ, Đỗ Duy mỉm cười hướng về mọi người trong đại điện giơ năm ngón tay ra:

- Quân phí! Năm ngàn vạn....đồng vàng!

Một lời này làm mọi người trong đại điện đều biến sắc. Năm ngàn vạn đồng vàng? Đây là khái niệm gì? Gần bằng tổng thu nhập tài chính một năm của cả đế quốc Roland rồi!!

Nhiếp chính vương cũng đứng không yên nữa, hắn bước nhanh từ trong đại điện đi ra, đi đến trước mặt Đỗ Duy, cẩn thận nhìn lỗ hổng bị chém vỡ của cái rương trước mặt... Ánh vàng chói lọi kia đều là từng khối từng khối vàng!! Mà trên mấy chục chiếc xe lớn đằng sau cũng không biết có bao nhiêu cái rương giống vậy!

- Đỗ Duy... Ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?_ Nhiếp chính vương đi đến gần Đỗ Duy, nắm chặt lấy vai hắn.

Đỗ Duy cười ha ha, thấp giọng nói:

- Điện hạ, số tiền này đều là ta kiếm được đó, người cần hay là không cần nào?

Mắt Thần hoàng tử nhìn qua một vòng, cười:

- Cần! Sao mà không cần!!

Dừng một lát hắn lại thấp giọng hỏi:

- Điều kiện của ngươi là gì? Hừ, chuyện không có lợi cho ngươi, có bao giờ ngươi chịu làm. Ngươi muốn cái gì?

Đỗ Duy không cười nữa, thần sắc trên mặt hắn ngưng trọng lại sau đó hít sâu vào nói ra đáp án của hắn:

- Ta muốn...

Tiếng nói của hắn đột nhiên từ thấp trầm đổi thành kiên nghị và quyết đoán!

- Ta muốn con sông Phỉ Thúy kia đổi tên lại thành sông Rowling! Ta muốn hành tỉnh Prescott đổi tên lại thành bình nguyên Rowling! Ta muốn gia tộc Rowling được miễn tội. Em trai Gabri của ta tiếp nhiệm bá tước thế tập của nhà Rowling!

Thần hoàng tử nghe đến đây, trong lòng hắn lập tức cấp tốc tính toán liền có ngay một kết quả: “Quân phí năm ngàn vạn đồng vàng đủ để thành lập một quân đoàn chủ chiến tinh nhuệ. Hơn nữa phí nuôi dưỡng trong mấy năm kể từ nay cũng có thể không cần lo lắng. Một cái bình nguyên Rowling đổi lấy một quân đoàn chủ chiến mà bình nguyên Rowling lúc trước vốn là lãnh địa của nhà Rowling hơn trăm năm rồi, hiện nay trả về cũng chỉ là vật về tay chủ thôi. Còn việc khôi phục tước vị nhà Rowling tuy là có chút mất thể diện hoàng gia, thay đổi mệnh lệnh của chính mình không khỏi có chút mất mặt nhưng lúc này thể diện không còn quan trọng nữa rồi!”

- Được, ta đồng ý!_ Thần hoàng tử lập tức gật đầu đồng ý.

- Hô hô, còn có điều kiện thứ hai_ Đỗ Duy cười hi hi một tiếng.

- Còn có cái thứ hai?_ Thần hoàng tử chau mày nhìn Đỗ Duy_ Đỗ Duy người đừng có quá đáng!

Đỗ Duy nhàn nhạt nói:

- Điện hạ, ta hao tổn một giá tiền lớn. Dĩ nhiên phải được nhiều hồi báo một chút chứ!

Thần hoàng tử nhìn nhìn vàng khối rơi trên mặt đất:

- Nói đi!

- Bình nguyên Rowling nếu đã trả lại, tước vị nhà Rowling cũng được khôi phục rồi vậy thì tư quân nhà Rowling cũng nhất định phải thành lập lại!_ Đỗ Duy nhàn nhạt nói_ Ta không cần nhiều, năm vạn! Vốn tư quân nhà Rowling có nhiều hơn thế nhưng mà ta biết điện hạ ngài không quá an tâm quý tộc phía dưới có quá nhiều tư quân, cho nên ta cần không nhiều, năm vạn là được rồi!

Thần hoàng tử ngạc nhiên nhìn Đỗ Duy:

- Năm vạn tư quân không nhiều! Hơn nữa tư quân là quân đội tư hữu của quý tộc, ta sẽ không can thiệp cái này, người không cần thương lượng với ta.

- Nhưng mà năm vạn tư quân này, ta muốn tập kết đến tây bắc!_ Một lời này của Đỗ Duy lập tức khiến cho sắc mặt Thần hoàng tử thay đổi.

- Không cần quá kinh ngạc, thưa điện hạ của ta!

Đỗ Duy mỉm cười:

- Rất hiển nhiên vì để ứng phó đại chiến trong tương lai, trước khi đối phó ngoại địch, ta đoán ngài nhất định muốn bình ổn nội họa trước. Nếu không thì bên ngoài có hổ giết vào, trong nhà còn có một con sói vậy thì tiêu rồi. Cho nên ta nghĩ ngài nhất định là muốn trong thời gian ngắn nhất nhanh chóng giải quyết quân tây bắc. Mà tây bắc này một khi loạn đã lên thì quân đội nhỏ bé đáng thương kia của ta nào đủ sức tự vệ. Nhà Rowling này vốn cũng là nhà ta, để cho tư quân nhà Rowling điều đến tây bắc giúp ta không tính là quá đáng chứ? Cái này phải cần có ngài gật đầu, tự ý mấy vạn quân điều động là tội danh mưu phản a!

Đầu năm thứ ba nhiếp chính vương tại vị, trong hội nghị cung đình, một quyết định đã được đưa ra: Quân đoàn thứ năm của đế quốc Roland ra đời. Trong tương lai chính là vô địch hùng binh nổi danh!

Quân đoàn này từ lúc thành lập đã tạo nên một dấu ấn sâu sắc với công tước Hoa Tulip Đỗ Duy, như biểu thị vận mệnh tương lai của nó vậy. Quân đoàn này trong lịch sử cũng có một cái tên vang vọng:

Lôi thần chi tiên!

484. Chương 347 (phần 1): Quyết Định Của Raymond

Hiến hết năm ngàn vạn đồng vàng làm quân phí, Đỗ Duy có được hoàng lệnh xá miễn cho gia tộc Rowling. Lần này hần xuôi nam đi về quê nhà ở bình nguyên Rowling để tuyên bố chuyện lớn này.

Cái tên đi cùng này là quan viên của cục giám sát đế quốc, là người được nhiếp chính vương lệnh đi truyền đạt lệnh xá miễn. Kỳ thật sở dĩ phái người này cùng Đỗ Duy đi đến bình nguyên Rowling còn có một ý nghĩa khác. Cái tên này là cháu trai của tài chính đại thần Maldini, vốn nhà Rowling cùng nhà tài chính đại thần có hôn ước, em trai đỗ duy đã đính hôn từ rất sớm, chỉ là sau này nhà Rowling suy vong nên chuyện này mới không còn ai nhắc đến nữa - Vốn dĩ gia tộc Rowling đã không còn hy vọng phục hưng, thì cái hôn ước ấy cũng phải bỏ đi cho rồi. Người của nhà Rowling không phải là ngốc, họ sẽ không có ảo tưởng một gia tộc đã suy vong rồi mà còn có thể cưới được cháu gái của tài chính đại thần đế quốc.

Quan hệ của hai nhà cũng dần dần nhạt đi, nhưng lần này nhiếp chính vương đích thân ký lệnh xá miễn, gia tộc Rowling có được hy vọng khôi phục. Tuy là cuộc đời chính trị của lão bá tước Raymond đã kết thúc, lệnh xá miễn mà nhiếp chính vương ký chỉ đồng ý khôi phục tước vị của gia tộc Rowling, đồng thời cho phép gia tộc Rowling tự quyết định người kế thừa bá tước, nhưng mà quan tước của bá tước Raymond lại không thể khôi phục, thậm chí việc trói buộc vĩnh viễn ông không được làm quan cũng không được giải trừ. Dù sao ông cũng từng là một trong những đầu não tổ chức chính biến, loại tội lớn này là không thể xá miễn. Nhiếp chính vương sẽ không tự vả vào miệng của chính mình như thế.

Lão Raymond tuy không thể lại làm quan nhưng mà Gabri nhỏ lại luôn được mọi người xem trọng! Cái tên nhóc từ nhỏ đã có danh xưng là thiên tài ở đế đô này vốn rất thông minh, hiện nay lại có được tin tức tước vị nhà Rowling khôi phục. Huống hồ hần còn có một người anh là công tước Hoa Tulip đang lên như điều gặp gió! Tương lai sau khi tên nhóc này thành niên, tiền đồ có thể nói là không thể hạn lượng!

Dưới tình huống này, việc lại khôi phục quan hệ với nhà Rowling liền trở thành chuyện cấp bách nhất hiện tại của tài chính đại thần Maldini. Lần này do cháu trai lão cùng Đỗ Duy đi bình nguyên Rowling, một mặt là với thân phận quan viên của cục giám sát đế đô đến tuyên bố lệnh xá miễn, mặt khác còn một chuyện quan trọng chính là đại biểu cho gia tộc tài chính đại thần đến đặt lại quan hệ cùng gia tộc Rowling, chuẩn bị nhắc lại chuyện cũ, hy vọng hôn ước hai nhà có thể tiếp tục duy trì. Đồng thời cũng là đích thân đến gặp Gabri nhỏ bá tước đại nhân tương lai của nhà Rowling. Xem xem cái tên nhóc này có còn ưu tú như xưa không.....

Xe ngựa một mạch đi về hướng nam, dưới sự thúc giục cấp tốc như tên bắn của Đỗ Duy, một đường bôn ba không ngừng nghỉ mà cháu trai tài chính đại thần bên cạnh cũng rất phối hợp, không có bất kỳ ý kiến gì.

Ấn tượng của Đỗ Duy đối với tên này không tệ! Cái tên này từng phục vụ trong quân đội của đế quốc chứ không phải loại con cháu quý tộc ăn chơi trác táng. Lại mang theo vài phần khí thái của nam tử hán suốt ngày bôn ba. Tuy khổ nhưng hần cũng không lộ ra chút nào, nói chuyện làm việc ngôn ngữ cử chỉ đều rất sáng khoái.

Cuối cùng cũng đã đến được sông Phỉ Thuý- cũng chính là sông Rowling. Đỗ Duy biết đi qua con sông này sẽ chính thức đi vào bình nguyên Rowling. Hần không tránh khỏi nhớ lại cảnh tượng ngày trước khi mà hần lần đầu tiên đến đây, đám kỵ sĩ hộ vệ của nhà Rowling mừng rỡ đến độ nhảy nhót hô to lên: “Về nhà rồi!”.

“Nhà.... Nơi này chắc cũng xem như là nhà của mình!”

- Ngài công tước, sau khi qua con sông này là sẽ đến lãnh địa của nhà Rowling rồi! _ Vị khách trong khoang xe ấy mỉm cười nói

Đỗ Duy gật gật đầu nhưng miệng lại khách khí nói:

- Nam tước Kepu, nơi này bây giờ không còn là bình nguyên Rowling nữa mà là hành tỉnh Prescott rồi!

Kepu cười cười:

- Còn không như nhau cả sao, ngài quá khách khí rồi! Đợi lệnh xá miễn lần này ban bố ra, nơi này sẽ lại là bình nguyên Rowling.

Dừng một lát hần lại nói:

- Trước khi ta đến, chú Maldini của ta cũng từng nói qua với ta rằng: Bình nguyên Rowling đất đai phì nhiêu, phong cảnh rất đẹp, gia tộc Rowling như thế nào lại không hưng thịnh chứ.

Đỗ Duy biết cái tên này là phụng mệnh đến đặt lại quan hệ, nghe lời khen tặng của hắn xong cũng không nói gì, chỉ cười cười.

Lại tiếp tục đi, đến ngày hành trình thứ năm đã đến được toà thành của gia tộc Rowling, nơi mà Đỗ Duy từng sống trong thời gian một năm. Doanh trại hộ vệ đồn trú bên ngoài tòa thành của tư quân nhà Rowling đã bị giải trừ từ lâu. Nên xe ngựa ở trên đường đi một mạch đến bên ngoài tòa thành không có kỵ sĩ hộ vệ nào của nhà Rowling ra nghênh tiếp, khung cảnh xung quanh rất là yên tĩnh, thậm chí có chút cổ xưa...

“Ôi, nhớ lúc trước, khi mình còn ở đây, vào thời gian này trên bãi cỏ cạnh đường đi có không ít binh sĩ ở đó đá banh giải lao.”

Lúc này bên ngoài truyền vào âm thanh của Rodriguez:

- Thưa công tước, chúng ta đến rồi!

Đỗ Duy mở cửa sổ ra, nhìn tòa thành cao vút của gia tộc Rowling, còn có tòa tháp cao cao kia mà không khỏi thở dài.

” Mẹ, con đã không làm cho người thất vọng, gia tộc Rowling... Rút cuộc đã được con khôi phục lại rồi!”

Đội xe ngựa vào thành, đi ra nghênh tiếp vẫn là lão quản gia Hill, sau khi Đỗ Duy nhảy xuống xe, sắc mặt lão quản gia hình như cũng có chút kích động. Đỗ Duy dọc đường đã phái kỵ sĩ tiên phong đến đây trước, chuyện trở về lần này nghĩ rằng họ cũng đã biết rồi. Quả nhiên lão quản gia vừa mới hành lễ xong với cậu cả này liền nghe thấy trong cửa lớn của tòa thành vang đến một tiếng mừng rỡ, vui sướng:

- Anh!!!

Một thiếu niên chạy nhanh tới, lao thẳng vào người Đỗ Duy. Đỗ Duy cười ha ha, ôm chầm lấy em trai mình rồi đẩy hắn ra nhìn kỹ hơn.

Gần hai năm không gặp, đứa em trai này đã lớn lên không ít, thân thể cũng ngày càng tráng kiện. Lúc này đang mặc một chiếc áo võ sĩ màu trắng dùng cho tập luyện, bên hông đeo một cây kiếm ngắn. Vừa nhìn vào đã thấy phần khí phách của người kế thừa gia tộc Rowling.

Đỗ Duy biết đây không phải là nơi ôn chuyện cũ. Hắn giới thiệu sơ lược về nam tước Kepu đi chung sau đó nhìn nhìn bên trong hỏi:

- Mẹ đâu?

Ánh mắt Gabri lộ ra vẻ âu sầu:

- Mẹ ở trong phòng.... Gần đây thân thể của cha không được tốt. Mẹ đang ở trong phòng chăm sóc người. Hơn nữa, mẹ vốn là muốn xuống xem anh nhưng vì có khách quý đến nên không tiện ra nghênh tiếp, dù sao cũng không hợp lễ nghi lắm.

Sau đó Gabri mới ho khan một tiếng, buông tay đứng thẳng hướng về nam tước Kepu nói:

- Vị này phải chăng là ngài Kepu của cục Giám Sát đế quốc? Mục đích mà ngài đến đây, ta đã được biết rồi. Rất lấy làm tiếc là cha ta có bệnh trong người, không thể xuống đây nghênh tiếp ngài được.

“Thân thể không được khỏe?”_ Đỗ Duy nhẹ chau mày. Hắn hướng về Kepu khách khí nói:

- Nam tước Kepu, thật ngại quá! Nếu như vậy thì mời ngài theo ta cùng đến trong phòng gặp cha ta, lệnh xá miễn cũng tuyên đọc trong phòng là được rồi.

Kepu cũng không tính toán chút chuyện ấy, vội gật đầu đồng ý.

Sau đó Đỗ Duy cùng Kepu dưới sự dẫn đường của Gabri đi vào trong thành đến phòng ngủ trên lầu.

Vừa đẩy cửa ra, Đỗ Duy liền nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng ho nặng nề. Âm thanh này khiến cho trong lòng Đỗ Duy nảy lên: “Cha hình như bệnh không nhẹ!”

Đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy trên một chiếc giường lớn đặt chính giữa căn phòng, lão bá tước Raymond đang nằm đó. Thân thể vốn trắng kiện kia của ông hình như đã ốm đi rất nhiều, như một con sư tử khô gầy già nua. Sắc mặt cũng không được hồng nhuận như trước, lộ rõ vẻ vàng vọt. Hốc mắt hình như cũng lõm sâu vào, đến ngay cả đôi mắt vốn tinh anh lúc trước giờ đây cũng có chút ảm đảm.

Đỗ Duy nhìn thấy không khỏi có chút chua xót: “Cha đã già đến như thế này rồi sao?”

485. Chương 347 (phần 2): Quyết Định Của Raymond

Bá tước phu nhân cứ thế đứng bên cạnh giường. Trong mắt Đỗ Duy, người mẹ này vẫn đẹp như xưa. Tuy khỏe mắt người đã có nếp nhăn, thời gian cũng dần dần hủy đi vẻ đẹp của bà nhưng dáng vẻ mà bà đứng yên lặng đó, ánh mắt tràn đầy ôn hòa và từ ái nhìn về hấn, khiến cho lòng Đỗ Duy lập tức nóng lên.

Hấn hít sâu một hơi, sải rộng bước vào trong phòng, sau đó quỳ một chân bên cạnh giường:

- Cha, mẹ! Con trở về rồi!

Trên mặt bá tước phu nhân lộ ra vẻ yêu thương sâu sắc, bước lên trước, nhẹ nhàng ôm lấy đầu con trai mình. Ngón tay tinh tế nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Đỗ Duy, không nói gì cứ yên lặng nhìn con trai mình.

Bá tước Raymond trên giường giãy dựa ngồi dậy, nhìn đứa con trai quỳ trước giường. Ông ho khan mấy tiếng rồi thở dài, thấp giọng nói:

- Đỗ Duy à..... Hai năm nay vất vả con rồi!

Nam tước Kepu cũng đi vào, chào hỏi hai vợ chồng bá tước rồi ở trước giường bá tước Raymond tuyên đọc lệnh xá miễn do nhiếp chính vương đích thân ký tên.

Sau khi đọc xong, trong đôi mắt già nua của bá tước Raymond đột nhiên bạo phát ra thần thái kinh người! Dường như tại thời khắc này, ông lại khôi phục bóng dáng vị danh tướng lãnh binh viễn chinh của đế quốc năm xưa. Ông hít sâu một hơi, trầm nghĩ: “Không ngờ gia tộc Rowling ta còn có ngày khôi phục!”. Ông nhìn đứa con cả của mình rồi thấp giọng nói:

- Đỗ Duy, cảm ơn con! Nếu thật sự gia tộc Rowling kết thúc trong tay ta thì cho dù ta có chết rồi cũng không cách nào tha thứ được cho mình!

Nam tước Kepu mỉm cười nói:

- Ngài Raymond, ông và ta cũng đều là người quen cũ. Chuyện lần này đúng là nhờ công lao của công tước Hoa Tulip! Nói ra thì hai nhà là thâm giao, lần này đến đây, chú của ta có lời hỏi thăm ông.

Bá tước Raymond cười cười:

- Vâng, nhờ nam tước Kepu giúp ta chuyển lời cảm ơn đến cho ngài Munez nhé!

Kepu lại nói:

- Tiếc là chức tước của ông lại không cách nào khôi phục được, điểm này ta nghĩ ông cũng có thể hiểu! Lần này ta đến, ngoài việc tuyên đọc lệnh xá miễn ra còn có một chuyện, đó là về vấn đề người thừa kế tước vị bá tước nhà Rowling. Mời ông quyết định người kế thừa tước vị để khi ta trở về còn phải bẩm báo lại cho nhiếp chính vương và tông tộc hoàng thất. Dù sao gia tộc Rowling cũng xem như là một mạch của tông hệ hoàng thất.

“Người kế thừa? Ngoại trừ Gabri ra thì còn có ai? Đây chỉ là làm có lệ mà thôi!” _ Lão Raymond cười cười, sau đó nhả nhận sai người mời vị đặc sứ này đến phòng khách thượng đẳng để nghỉ ngơi.

Khi trong phòng chỉ còn lại bốn người trong nhà, trên mặt bá tước Raymond lộ ra biểu tình nặng nề:

- Đỗ Duy, việc ban bố hoàng lệnh này vốn không cần con đi. Nếu con đã về rồi thì nhất định còn có chuyện quan trọng nào khác phải không?

Đỗ Duy gật gật đầu, biểu tình của hấn cũng không nhẹ nhàng hơn chút nào:

- Thừa cha, đúng là có chuyện quan trọng! Lần này con về, một mặt là vì lệnh xá miễn còn mặt khác là tìm sự ủng hộ của gia tộc. Sau khi em trai tiếp nhiệm bá tước, con cần sự ủng hộ toàn diện của gia tộc Rowling, còn có tư quân của gia tộc....

Hắn còn chưa nói hết, bá tước Raymond đột nhiên cười cười ngắt lời hắn:

- Được rồi, mấy việc ấy hãy khoan vội nói vội nói! Đỗ Duy, thân thể ta rất hư nhược cần phải nghỉ ngơi một lát, có chuyện gì đợi ngày mai chúng ta sẽ bàn kỹ lại.

Đỗ Duy hơi bị sững sốt, sau đó mỉm cười gật đầu:

- Vâng thưa cha! Vậy tối nay con ...

Hắn vốn tính nói, tối nay sẽ về phòng nghỉ ngơi nhưng hắn còn chưa nói xong, bá tước Raymond đã ngắt lời

- Không! Tối nay con không thể về phòng ngủ!

- Tối nay, con ngủ ở thư phòng!_ Bá tước Raymond nhìn con trai mình, từng chữ một nói_ Đây là truyền thống của chúng ta!

“Truyền..... Truyền thống?”_ Trong lòng Đỗ Duy không khỏi kinh ngạc_ ” Đúng là có truyền thống này! Nhưng mà ta đã không còn là người kế thừa của nhà Rowling nữa a!”

Nhưng khi nhìn người cha trên giường bệnh, Đỗ Duy lại không đưa ra lời dị nghị gì mà nghe lời đi ra.

Lão quân gia Hill thì đã chuẩn bị tốt mọi thứ rồi. Tối nay, Đỗ Duy sẽ ngủ ở thư phòng trong lâu đài.

Bá tước Raymond giữ lại Gabri ở trong phòng mình. Ông nhìn đứa con trai nhỏ của mình, trên mặt đột nhiên có chút áy náy:

- Gabri, con có chút bất mãn nào đối với quyết định của cha không?

Trên khuôn mặt non nớt của Gabri lại đầy vẻ kiên định:

- Không, thưa cha! Mọi quyết định của cha, con đều cho rằng là chính xác!

- Con rất thông minh, con của ta!

Bá tước Raymond đưa tay ra vỗ đứa con trai nhỏ của mình đến trước giường, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nó:

- Nhưng mà cha cho rằng con không cách nào đưa gia tộc đi đến huy hoàng. Cho nên quyết định của cha vẫn là: Con kế thừa tước vị bá tước của ta nhưng mà.... Vị trí tộc trưởng, cha quyết định để cho anh con-Đỗ Duy đảm nhiệm!

Gabri cũng không có bất kỳ dị nghị nào, theo cách nhìn của Gabri mà nói thì đi theo anh trai là chuyện đương nhiên.

- Sức khỏe của cha, cha rất rõ. Cha không sống được thêm bao lâu nữa rồi!

Lão Raymond như đang cười cười nhưng vợ của ông đang kể bên lại mang trong mắt nỗi đau thương sâu sắc. Lão Raymond nhẹ nhàng nắm lấy tay vợ, sau đó cúi đầu nhìn đứa con trai nhỏ của mình:

-Gabri, nhớ lấy lời của cha, suốt đời cũng không được quên, vĩnh viễn nhớ lấy!

-... Cha, là chuyện gì?

- Anh trai con... _ Ngữ điệu của lão Raymond trở nên vô cùng nghiêm túc_ Đi theo nó! Suốt đời theo nó, ở bên cạnh nó, trung thành đối với nó!

oOo

Trong thư phòng, nhìn những giá sách cao to trong phòng lại nhìn nhìn những bức tranh sơn dầu trên tường. Năm xưa, chính là ở chỗ này Đỗ Duy phát hiện ra Semel.

“Đêm nay lại phải ở trong thư phòng rồi! Mà lời vừa rồi của cha...”

Theo truyền thống của gia tộc Rowling thì chỉ có tộc trưởng hoặc người kế thừa khi về đến trong thành, đêm đầu tiên nhất định phải ở trong thư phòng.

” Nhưng bản thân mình... Hiện tại trên danh nghĩa cùng thân phận mà tính, đã không được tính là người nhà Rowling nữa rồi!”

Người hầu đã mang thức ăn và nước đến thư phòng. Sau khi cửa phòng đóng lại, chỉ còn một mình Đỗ Duy.

“Năm đó khi mình ở chỗ này, vẫn còn là một cậu chủ thất sủng mà bây giờ... Bây giờ mình đã công thành danh toại, trở thành một công tước. Chỉ cần một câu, có thể làm cho hàng vạn người vì mình mà chết!”

Nhìn bức tranh sơn dầu trên tường, Đỗ Duy chợt cười cười.

“Nơi này là nơi bắt đầu của cả một loạt kỳ ngộ của ta! Không biết đêm nay có gặp phải chuyện gì thú vị nữa hay không!”

486. Chương 348 (phần 1): Mũi Của Đỗ Duy

Đình! Đình! Đình...

Đồng hồ treo trong thư phòng reo lên mười hai tiếng, thời gian đã đến giữa đêm, Đỗ Duy ngồi trên ghế trong thư phòng ngáp một cái chán nản, lắc lắc bình rượu trống không trên tay sau đó than nhẹ một tiếng:

- Đúng là một đêm buồn chán! - Hắn tựa như đang cười, sau đó ngẩng đầu lên nhìn những bức tranh vẽ tổ tiên các đời của nhà Rowling.

“Ai, đêm nay sẽ không có cái gì ma pháp sinh vật nào chui ra từ trong tranh nữa chứ!”

Trong lòng Đỗ Duy sinh ra một ý nghĩ vừa hoang đường vừa buồn cười này. Sau đó trong lòng chợt có ý định, dù sao cũng là buồn chán không có gì làm, hắn nhảy dựng lên sau đó bố trí một ma pháp kết giới ở cửa, lại mang cầu thang tới, bò lên trên giá sách, mở cơ quan trên giá sách. Nhìn lối vào đường hầm quen thuộc, Đỗ Duy cười cười rất thoải mái mà sải bước đi vào.

Trong này vẫn tối và âm trầm như thế, nhưng đối với Đỗ Duy, nơi này đã không còn gì đáng sợ. Hắn thẳng bước đi đến tầng cuối sau đó gõ trên đồ án sao bắc đẩu trên trần nhà một cái, mở ra một thất mà lúc trước đã tìm ra di vật của Semel.

Trở lại trong căn phòng này, hắn nhìn cái bàn đá to trước mặt. Lúc trước chính ở chỗ này đã mở ra di ngôn do Semel lưu lại, đây là một ma pháp trận chỉ là sau khi xem xong di ngôn liền bị hủy đi rồi.

Thật ra nơi này cũng không còn cái gì nữa, lúc trước Đỗ Duy đã kiểm tra kỹ càng nơi này một lần, ngay cả mấy cái tủ sắt trong phòng cũng bị hắn mở ra rồi nhưng thật sự là không có cái gì đáng giá. Bất quá, đêm nay Đỗ Duy rảnh rỗi, ngồi chán trong thư phòng nên vào xem xem.

Hắn cứ thế ngồi lên bàn đá to, vuốt ve hoa văn ma pháp trên đó. Lần trước, khi đến đây, hắn vẫn còn là một tay gà mờ ở phương diện ma pháp, nhưng với thành tựu ma pháp bây giờ của Đỗ Duy, nhìn thấy sự vô cùng tinh xảo của đồ án ma pháp trận này, mới hiểu vị tầng tầng tầng tổ mẫu này của hắn có thực lực ma pháp cao minh hơn người.

Hắn chợt nhớ đã rất nhiều ngày không có tin tức gì của Semel kia rồi. “Ài, cái bà này đúng thật là nhỏ mọn, nói một tháng không thèm đếm xỉa tới mình, đúng là không thèm xuất hiện thật. Hà tất phải thế chứ!”

Hắn lười biếng nằm trên bàn đá, đôi mắt ngó mông lung lên trần nhà của một thất. Qua một hồi, Đỗ Duy bất ngờ nhảy dựng lên, ánh mắt sáng lên, rũ bỏ bộ dáng lười nhác trước đó. Hắn cẩn thận nhìn lên trần nhà, sau đó nhủ mày.

“Hình như...Có chút gì đó không bình thường!”

Trên trần nhà của một thất này vốn có mấy cái đồ án lõm vào, lúc lần trước, khi Đỗ Duy lần đầu đến đây cũng đã nhìn thấy. Lúc đó, khi Đỗ Duy sờ vào những chỗ lõm vào này đã phán đoán rằng đây chỉ là để khảm nạm những viên ma pháp bảo thạch nhằm chiếu sáng mà thôi. Nhưng hôm nay, theo sự gia tăng tri thức về ma pháp của Đỗ Duy, nhìn lại trần nhà, hắn đã nhìn ra điều khác thường!

Hắn nhón chân lên, cố đưa tay chạm lên trần nhà. May là bây giờ tuổi hắn đã lớn hơn, thân thể cũng cao hơn nhiều so với lần đầu đến đây. Hắn cũng vẫn đứng trên bàn đá này nhưng không tốn sức giống như lúc trước. Hắn đưa tay ra sờ trên trần nhà một hồi, dùng sức ấn lên những chỗ lõm của đồ án đó.

Đột nhiên... Ầm!

Hai tảng đá ở phía trên trần nhà đột nhiên tách ra hai bên, như một cánh cửa bị mở ra. Sau đó, bụi bặm lập tức đầy trời trút ào ào xuống. Một vật không biết là cái gì theo bụi bặm rơi xuống, nện một cú nặng nề vào đầu Đỗ Duy.

- Ai da!_ Đỗ Duy kêu lên. Hai tay ôm đầu quỳ xuống, sau một hồi đau đến nhe răng trợn mắt mới nhìn kỹ cái thứ rơi xuống.

Đó là một khối hộp vuông đẹp, vì không biết đã nằm đó qua bao nhiêu năm tháng, nên trên hộp đóng dày đặc một lớp bụi, làm hoàn toàn che khuất hình dáng ban đầu của nó. Đỗ Duy lấy hơi thổi một cái, bụi bám trên đó lập tức bay tán loạn khiến Đỗ Duy ho khan mấy cái. Hắn không dám thổi nữa mà chỉ có thể dùng tay áo của mình lau mấy cái.

- Hả?

Khi bụi được lau đi, lộ ra màu sắc bên dưới.

Mắt Đỗ Duy trợn tròn cả lên.

- Màu vàng kim?

Hắn dùng sức bẻ một cái! Là vàng thật?!!

Khối hộp vàng này có độ dày khoảng bốn ngón tay, cầm trên tay nặng trĩu. Đỗ Duy không để ý đến bụi trên người và trên mặt nữa mà ngồi nhanh xuống, dùng tay áo lau nhanh lớp bụi bám trên đó qua một lượt. Cuối cùng vật này cũng đã lộ ra hình dáng ban đầu của nó.

- Ồ...! Là một cuốn sách?_ Đỗ Duy hít một hơi, không để ý trong miệng đang đầy bụi.

Đây đúng là một cuốn sách, nhưng là làm bằng vàng, hơn nữa chỗ khớp mở lại rất cứng. Đỗ Duy thử loay hoay một hồi nhưng lại không thể mở nó ra.

“Chẳng lẽ là niên đại quá lâu nên bị kẹt rồi?”

Đỗ Duy suy nghĩ một lát, lập tức lấy ra một con dao găm trong giới chỉ, cầm trong tay đang muốn cắm vào vùng tiếp giáp thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nói sau lưng

- Nếu ta là người thì sẽ không làm vậy!

- A! - Đỗ Duy bị dọa cho một phát, vội quay đầu lại nhìn. Thì thấy, thân hình Semel đang lơ lửng giữa chừng không, vẻ mặt ngạc nhiên, đang yên lặng “đứng” phía sau lưng hắn

Gặp quỷ! Trong mặt thất u tối này nhìn nàng cứ như một con ma vậy.

Đỗ Duy thả lỏng người, thở ra một hơi:

- Hừ, sao ngươi đi ra vậy? Người không phải nói là một tháng không đến ta sao? Còn nữa, làm ơn là lần sau trước khi ngươi đi ra thì chào hỏi một tiếng trước, nếu không sẽ dọa chết người đó!

Ngừng một chút, Đỗ Duy nhìn nhìn nàng một cách nghi hoặc:

- Ê! Người... Người rốt cuộc là ma pháp sinh vật kia hay là tăng tăng tăng tổ mẫu của ta? Hôm nay là ai xuất hiện đây?

Hắn còn chưa nói xong, nàng ta đã đột nhiên nhảy lên ngồi bên cạnh Đỗ Duy, như cố tình muốn đụng đưa đôi chân trắng bóc của nàng ra.

487. Chương 348 (phần 2): Mũi Của Đỗ Duy

- Hừ! - Ma pháp sinh vật Semel hình như có chút khó chịu nhưng sau đó ánh mắt nàng cũng chuyển tới nhìn vào quyển sách trên tay Đỗ Duy - Nếu ta là người thì sẽ không dùng con dao này để mở nó ra!

- Tại sao? - Đỗ Duy hỏi xong câu này, con mắt liền xoay chuyển - Chẳng lẽ nàng biết làm sao mở nó ra?

- Ta không biết! - Semel lắc đầu - Ta cũng không biết trên trần nhà còn giấu thứ này. Nếu ta biết thì đã nói với người rồi! Nhưng mà ta cảm thấy cái này có chút quen quen, hình như ta đã thấy nó - Nói xong, với bộ dáng khổ sở, nàng ôm đầu suy nghĩ.

Đỗ Duy lại bấu môi:

- Nếu không biết thì sao lại không cho ta thử chứ ?!

Nói xong, hắn dùng dao cắm mạnh vào chỗ tiếp giáp trên cuốn sách. Semel còn chưa kịp ngăn cản thì đã nghe “Ầm!” một tiếng. Tại nơi bị dao đâm đâm vào bỗng nhiên bùng phát ra một luồng ánh sáng màu vàng rực mang theo lực lượng cường đại. Đỗ Duy chưa kịp hét lên thì đã bị luồng sáng này đập lên người. Cả người hắn liền bay lên, đụng mạnh vào trần nhà rồi nện bịch xuống mặt đất.

- Người... Người không sao chứ? - Semel hét hồn nhảy dựng lên.

Đỗ Duy lồm cồm ngồi dậy, hai tay ôm mặt, vẻ mặt đau khổ mà kêu lên:

- Ai da! Xém chút nữa gãy cái mũi của ta rồi!

Semel thở dài:

- Người xem, ta đã nói với người là đừng có làm như vậy mà!

Tuy trong lòng có chút nóng nảy nhưng Đỗ Duy vẫn bình tĩnh ném dao đâm đi, đem cuốn sách vàng này lật đi lật lại trong tay.

“Cái quỷ quái gì thế này? Ánh sáng vàng rực kia chắc là một loại ma pháp gì đó nhưng trên quyển sách này đâu có ma pháp đồ án nào?”

Nhìn mũi Đỗ Duy bị đập đến đỏ lên, Semel thấp giọng hỏi:

- Người đau không? À! Nếu không được người thử cách khác xem sao?

Đỗ Duy buồn bực nói:

- Cách gì?

- À! Lần trước người khi đến đây, người dùng máu của mình để mở di vật Semel để lại mà! Máu của con cháu gia tộc Rowling có lẽ có thể dùng để mở ra.

Đỗ Duy suy nghĩ một lát rồi thở dài, hắn cầm dao đâm nhẹ trên đầu ngón tay của mình một cái, sau đó nhỏ một giọt lên trên bìa sách.

Quả nhiên sau khi nhỏ lên, giọt máu này liền lặn vào trong không một tăm hơi. Đỗ Duy mắt sáng lên: “Quả nhiên có hiệu nghiệm!”. Trên tấm bìa vàng từ từ lóe ra một luồng ánh sáng màu vàng.

Do lúc này Đỗ Duy đã bị té đau nên vừa nhìn thấy ánh sáng vàng xuất hiện liền bị dọa đến nỗi vội đem cuốn sách ném qua một bên, sau đó tránh ra xa xa. Nhưng cũng may, luồng ánh sáng vàng lần này không làm gì hắn. Trong khi đạo ánh sáng vàng này lưu chuyển thì những bụi bặm vốn bám trên bề mặt cuốn sách bỗng nhiên hoàn toàn biến mất không tăm tích.

Quyển sách mở ra...

- Hả? - Đỗ Duy không thềm bảo vệ mũi của mình nữa mà vội xông lên, lật ra trang thứ nhất.

Quyển sách bằng vàng này, tuy không có nhiều trang lắm nhưng dùng vàng để chế ra thì đã là rất dày rồi. Trang thứ nhất lật ra, trên đó là một bức tranh. Đỗ Duy vừa nhìn qua đã trợn tròn mắt.

Bức tranh này chỉ dùng những nét phác thảo nhưng nét nào ra nét đó, trong tranh là hình ảnh: Trong một hầm tối u ám, một thiếu niên quần áo hoa lệ đang ngồi trên bục đá. Tay cầm một quyển sách vàng, trên cuốn sách đang tỏa ra ánh sáng màu vàng kim.

“Quái! Chẳng phải đây bộ dáng vừa rồi của mình sao?”- Trong lòng Đỗ Duy nghĩ thế. Dường như đoán lại được cái gì nữa, hắn vội lật ra trang thứ hai.

Không thấy thì không sao, vừa nhìn vào, Đỗ Duy xem chút tức đến ngất đi! Trên trang thứ hai cũng là một bức tranh, nội dung là: Thiếu niên cầm sách bị ánh sáng vàng kim trên sách đánh văng ra, va vào trên trần nhà. Ở cuối trang có thêm một hàng chữ “Đỗ Duy, chiếc mũi của người nhất định là rất đau rồi! - Aragorn”

Sắc mặt Đỗ Duy lập tức lúc trắng lúc xanh, sau đó đột nhiên lớn tiếng mắng rằng:

- Ta nhỏ! Cái tên khốn nạn Aragorn này! Cái tên khốn sinh con không có lỗ đ*t!

Vừa chửi xong, đột nhiên hắn nhảy dựng lên, vội vàng lấy tay che miệng mình lại.

“Không phải, không phải! Ta chính là Aragon, Aragon chính là ta! Ta chửi hắn sinh con không có đ*t, chẳng phải là tự chửi mình sao? Không được, không được!”

- Người sao vậy? - Semel thấy bộ dáng lạ kỳ của Đỗ Duy, ngạc nhiên kêu lên.

- Rốt cuộc là sách này viết cái gì? Người hình như là rất tức giận? A, văn tự này người nhận ra sao?

- Hả? Đây rõ ràng là viết... A! - Đỗ Duy đột nhiên nhận ra do lúc này quá nóng nên bỏ qua một chuyện quan trọng. Chữ “nhấn lại” dưới trang này không phải dùng văn tự để quốc Roland để viết. Đúng là chữ Hán. Vậy vấn đề nảy sinh rồi!

Hiển nhiên, đây là vật do Aragon lưu lại, có thể nói đây là một bức di thư hoặc là một manh mối chỉ dẫn cũng được. “Nhưng vấn đề là... vật mà Aragorn để lại, sao lại ở trong nhà của gia tộc Rowling?!”

Mang theo những nghi vấn này, Đỗ Duy lại lật ra trang thứ ba. Trên trang thứ ba này không có tranh vẽ nữa mà trên đó viết đầy chữ, những văn tự này cũng được viết bằng chữ Hán.

“Ta nghĩ lúc này chắc người sẽ hỏi vật do ta để lại nhưng tại sao lại đặt trong nhà Rowling?”

Đọc nội dung của câu đầu tiên trên, Đỗ Duy không khỏi thở dài: “Tin nhắn của mình để lại cho mình thật là ngộ a!”

“Vấn đề này chúng ta nhất định phải nói lại từ đầu, Đỗ Duy thân ái của ta!”

488. Chương 349: Ta Là Người Rowling

Đỗ Duy càng đọc, trong lòng càng bốc hỏa: “Tên Aragorn hỗn xược này thật là lắm điều, cứ thích nói những lời nhạt nhẽo như vậy. Người mau vào chủ đề chính đi!”

Nhưng thật đáng tiếc, xem tiếp hết cả trang này, Đỗ Duy phát hiện ra rằng mình đã bị lừa gạt, bị Aragorn lừa gạt, bị một bản thân khác lừa gạt. Bởi vì cả một trang, đều không nói đến một nội dung thực sự nào, mà khi đọc đến câu cuối, suýt nữa Đỗ Duy tức giận đến sôi trào máu.

“Ta biết khi người đọc đến đây, nhất định sẽ phát điên lên. Đỗ Duy thân yêu của ta ơi, ta thực sự hy vọng có thể tận mắt nhìn người, nhìn thấy một con người khác của ta. Nhưng thật đáng tiếc! Sau khi ta chuyển thế, chắc là sẽ không nhớ được những điều này. Tóm lại, chúc người may mắn! Tương lai vẫn còn tiếp tục, tất cả đều có thể xảy ra. Để trả lời cho câu hỏi lớn nhất trong lòng người: Tại sao di vật của ta lại xuất hiện trong nhà Rowling? Hãy giữ tiếp trang sau.”

Đỗ Duy nóng bừng cả mặt, hắn cố kiềm chế bức tức để không ném phăng cái vật trong tay đi. Sau khi dần xuống cơn giận dữ, hắn giữ tiếp trang sau.

Ở trang sau, nội dung ít đi nhiều. Trên mặt giấy có một chiếc huy hiệu lớn, Đỗ Duy thấy hơi lạ lẫm với chiếc huy hiệu này. Một thanh trường kiếm kỳ sị, bao quanh trên chuôi kiếm và mũi kiếm hoa văn của Hoa bụi gai nhưng không phải là huy hiệu của Hoàng đế Roland, dưới mũi kiếm lại có một ngọn lửa đang cháy.

Nhìn chiếc huy hiệu hơi lạ lẫm này, ở cuối trang giấy có một hàng chữ:

“Tuyên ngôn của đoàn kỵ sĩ St.Roland : Cho đến giọt máu cuối cùng của tôi, quyết bảo vệ mảnh đất này. Cho đến giọt máu cuối cùng của tôi, quyết bảo vệ dân tộc Hoa bụi gai”

Xem đến đây, những nghi vấn của Đỗ Duy mới tan biến. Hắn từ từ đặt cuốn sách vàng trên đầu gối của mình. Sau đó xoa xoa hai bên thái dương, cười gượng một cái.

“Ta hiểu rồi! Hoá ra, Vũ Huân Thế Gia - Gia tộc Rowling chính là hậu duệ của kỵ sĩ trong đoàn kỵ sĩ St.Roland”

Năm xưa đoàn kỵ sĩ St.Roland cùng Aragorn đi chinh phục thiên hạ, trăm trận trăm thắng. Hai mươi kỵ sĩ St.Roland, theo truyền thuyết mỗi vị thánh kỵ sĩ có một khả năng riêng, nhưng thân phận của họ đều rất bí hiểm, không ai biết họ là ai, đến từ đâu. Thậm chí, những người này cuối cùng cũng đều biến mất trong sương mù của lịch sử, không ai biết rốt cuộc họ đã đi đâu. Hình như sau khi Aragorn mất đi, đoàn kỵ sĩ hùng mạnh và kỳ bí này cũng biến mất theo.

Đến nay nghĩ lại...Gia tộc Rowling, đoàn kỵ sĩ Thánh Roland, bảo vệ mảnh đất này, bảo vệ Hoa bụi gai...

Quả thực vào mấy trăm năm trước, khi đất nước đứng trước nguy cơ sụp đổ, chính nhờ có vị tổ tiên lừng danh của gia tộc Rowling đã đứng ra chinh phục thiên hạ, giúp vua Augustine hoàn thành công trạng huy hoàng nhất. Bảo vệ đất nước, giúp đế quốc Hoa bụi gai này tránh khỏi họa diệt vong! Xem ra rất phù hợp với quy tắc chung của đoàn kỵ sĩ St.Roland. Nhưng bí mật này, liệu các thế hệ sau của gia tộc Rowling có biết hay không? Liệu họ có biết rằng mình chính là hậu duệ của đoàn kỵ sĩ Thánh Roland? Liệu có biết được sứ mệnh của gia tộc mình hay không?

Xem ra ít nhất hiện nay, Đỗ Duy có thể xác nhận một ít là cha của hắn, bá tước Raymond có lẽ cũng không biết! Bởi vì nếu Raymond biết được sứ mệnh ấy thì ít nhất ông ta cũng sẽ nói với hắn hoặc là Garbi. Hơn nữa, nếu sứ mệnh của ông là bảo vệ đất nước thì ông ấy sẽ không phát động cuộc chinh chiến. Đương nhiên, những điều này cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Trong lòng Đỗ Duy nghĩ đến những suy nghĩ lan man này, sau đó hắn giở tiếp trang sau, trang cuối cùng.

Ánh mắt như nhòe đi, lướt trên trang giấy cuối cùng, Đỗ Duy đột nhiên bị kích động bởi hình vẽ bên dưới! Đồng tử của hắn chột nheo lại, nhìn chăm chăm vào nội dung trên mặt giấy, một lúc rất lâu, chẳng nói nổi một câu nào.

Trang cuối cùng là một bức tranh, nhưng nội dung của bức tranh thì thật đáng kinh ngạc!

Một thiếu niên mặc một chiếc áo pháp sư màu đen, nằm im trên mặt đất, mặt đất phía dưới cơ thể hắn đầm máu. Người thiếu niên này, hai mắt nhắm lại, khuôn mặt bình thản, giống như là đã chết...

Không, không phải là giống như mà chính xác là đã chết! Mặc dù trên hình không nói rõ nhưng không hiểu vì sao mà trong lòng Đỗ Duy liền có ngay cảm nhận ấy!

Mà đứng bên cạnh người thiếu niên, một dáng người rất đẹp mặc một chiếc áo giáp lạ kỳ và đẹp đẽ, được khắc chạm rất nhiều hoa văn. Hình dáng của nó đẹp đến rung động lòng người, chỉ bằng vài nét phác hoạ nhưng lại tạo nên một hình ảnh tuyệt sắc như thế. Quan trọng hơn là trên đầu người này, hai bên thoáng nhô lên chiếc tai hơi nhọn một chút, hé lộ thân phận của nó.

“Tinh linh? Chẳng lẽ là Tinh linh?”

Tinh linh đẹp đẽ kia, một tay nhẹ nhàng cầm một sợi ngân ti nhỏ và dài, còn tay kia cầm một thanh kiếm sắc nhỏ dài, trên thanh kiếm, máu tươi đang chảy xuôi.

Còn mũi kiếm...

Cắm trên tim của vị thiếu niên đang nằm dưới đất kia!

Đỗ Duy chăm chú xem bức tranh, một lúc lâu sau mới gượng cười - “Lẽ nào...Ta đã chết rồi? Bị một Tinh Linh giết chết?”

Hắn còn định giở tiếp nhưng đây đã là trang cuối cùng, đằng sau không còn bất cứ nội dung gì nữa. Đỗ Duy trong lòng không khỏi có chút rối loạn.

Semel ở bên cạnh cũng đã nhìn thấy cảnh tượng ấy. Về mặt nàng thoáng có chút kỳ lạ. Nhận thấy tâm trạng đang xáo trộn của Đỗ Duy, nàng như muốn nói vài lời an ủi song lại không biết nên nói gì cho phải. Một hồi sau, Semel miễn cưỡng áp ứng nói:

- Người... người đừng quá lo lắng! Chẳng qua chỉ là một bức tranh thôi mà! Người... người bây giờ tài năng đã rất lớn rồi, ai có thể giết người được cơ chứ? Huống hồ...

Đỗ Duy gượng cười, những ngón tay của hắn lần sờ lên bề mặt của cuốn sách vàng, chạm tới một lần ranh nổi nổi, nhìn kỹ thì thấy có một hàng chữ: “Tương lai vẫn tiếp diễn, mọi thứ đều có thể xảy ra.”

Đỗ Duy khe khẽ nhắm đi nhắm lại câu nói ấy, hết lượt này đến lượt khác, cả người cứ như ngẩn cả đi ... “Tĩnh Linh.....Hừ, Tĩnh Linh!”

oOo

Hai cha con đã bàn bạc kỹ cả buổi sáng. Đỗ Duy đã mang hết kế hoạch của mình, kể cả kế hoạch tái thành lập tư quân của gia tộc Rowling ở đồng bằng Rowling và một vài kế hoạch tự thành lập quân đội của mình kể lại hết cho cha hắn.

- Năm vạn người là đủ rồi! Nếu có thêm nữa cũng chẳng cần thiết. Con cho rằng chỉ trong vòng một năm tới thôi, đế quốc sẽ sớm động binh với quân Tây Bắc. Trong vòng một năm ấy, con phải nhanh chóng thành lập một đội quân. Nếu không thì khi xảy ra chiến tranh ở Tây Bắc, e rằng con sẽ không có khả năng tự vệ. Tây Bắc, dân cư thưa thớt nên con cần nguồn cung cấp quân lính đông đảo, nên lại phải đồng thời duy trì sự vững chắc của gia tộc. Gia tộc Rowling đã cầm quyền ở bình nguyên Rowling mấy trăm năm liền, ở đây dù là triệu tập binh lính, sĩ khí hay lòng trung thành đều có thể tin tưởng dựa vào...

Đỗ Duy vẫn còn chưa nói hết. Raymond nằm trên giường đã cắt ngang hắn:

- Cứ làm theo lời con đi!

- Sao ạ? _ Đỗ Duy hơi sững sốt.

Lão Raymond ho nhẹ vài tiếng, sau đó nhìn con trai mình:

- Gia tộc chúng ta được khôi phục lại là nhờ con. Có thể nói con là người làm hồi sinh gia tộc. Tất cả đều làm theo ý của con. Cha tin vào năng lực của con, cũng tin vào những phán đoán của con. Chiến tranh Tây Bắc sắp bắt đầu... Vậy thì, đây cũng là cơ hội khôi phục lại danh vọng của gia tộc! Ta tin tưởng rằng dưới sự lãnh đạo của con, nhờ vào cuộc chiến tranh này sự huy hoàng của gia tộc Rowling sẽ một lần nữa đứng vững trên đại lục.

Đỗ Duy hơi kinh ngạc :

- Thưa cha, ý của cha là...

- Tất cả đều giao cho con, con phải chiêu binh, hãy đi đi! Con cần người cũng được, cần cái gì cũng được, chỉ cần trên bình nguyên Rowling này có thì con đều có thể đem đi!

- Nhưng... _ Đỗ Duy vội vàng nói _ Đội quân này được thành lập nên, còn cần đến sự chỉ huy của cha!

- Ta ư? _ Trên mặt lão Raymond thoáng có nét buồn rầu, sau đó ông cười, nhìn con trai của mình _ Đỗ Duy, cha già rồi! Sự thật đã chứng minh rằng, ta là một kẻ bại trận. Hơn nữa... Ta không thể giúp con chỉ huy đội quân này được.

- Cha! Tuy không khôi phục được tước vị bá tước cùng quan chức của cha, nhưng mà đội quân này, cha có thể âm thầm chỉ huy từ trong. Cha là tộc trưởng của gia tộc, con nghĩ cũng không có gì là vi phạm luật lệ của Đế quốc cả.

- Đây không phải là vấn đề, con trai của ta ạ! _ Ánh mắt của bá tước Raymod lộ vẻ mệt mỏi _ Con trai của ta, ta đã già rồi! Hơn nữa, ta biết rõ sức khỏe của ta, e rằng ta chẳng còn sống được đến ngày có thể nhìn thấy sự huy hoàng của gia tộc Rowling một lần nữa!

Đỗ Duy cau mày lại, hấn nhận ra sự chán nản trong tâm trạng của cha hắn. Sức khỏe của ông quả có chút suy yếu. Nhưng mà đối với một vị tướng quân đã từng chinh chiến, đối với một võ giả mà nói, ông ấy có lẽ phải có thể hồi phục mới đúng! Tuổi của cha cũng chưa phải là già lắm, ông ấy chỉ là bị thất bại của ngày trước mà đã mất đi niềm tin mà thôi...Ít nhất, bản thân Đỗ Duy cũng cho là như thế.

Nhìn dáng vẻ suy yếu của cha mình, Đỗ Duy vốn muốn nhắc tới cuốn sách vàng tìm được trước đó và còn muốn hỏi cha về sứ mệnh của hậu duệ đoàn kỵ sĩ St.Roland... Nhưng mà những vấn đề này, chực muốn nói ra nhưng lại nuốt trở vào. Nhìn người cha suy nhược, Đỗ Duy quyết định những sự việc này có lẽ không cần để cha phải bận tâm đến.

- Ta đã quyết định rồi!

Raymond nằm trên giường, trong ánh mắt đã không còn một chút hào khí áp đảo phong vân năm xưa mà chỉ còn tình yêu thương tràn ngập nhìn Đỗ Duy. Giọng nói của ông có chút khàn khàn:

- Ta từng phạm một sai lầm, một sai lầm rất lớn, chính là việc không tin tưởng con! Nhưng từ này về sau, ta quyết sẽ không có lần thứ hai mắc lỗi như thế!

Đỗ Duy trong lồng ngực nóng ran, lại nghe thấy giọng trầm ấm của Raymond nói với mình:

- Con trai! Con lại đây gần một chút!

Đỗ Duy tiến gần lại. Lão Raymond cố ngồi dậy, sau đó vươn hai cánh tay khô gầy ra...

“Trời ơi!” - Nhìn thấy cánh tay khô gầy này, Đỗ Duy giật mình hoảng sợ!

“Đây là cha sao? Đây là vị danh tướng của Đế quốc đã từng đội trời đạp đất sao? Đúng là người có dũng khí dẫn đầu mấy vạn quân đội kiêu hùng phản nghịch nơi hoàng cung sao? Cánh tay của cha...”

- Cha, cha...!

Lão Raymond như đang cười, lão nhìn Đỗ Duy, chậm rãi nói:

- Đỗ Duy, không cần nói lại về tình trạng của gia tộc nữa! Bây giờ...Ta chỉ muốn ôm con một cái, con trai của ta!

Chỉ muốn ôm con một cái, con trai của ta! Ngay lúc này, Đỗ Duy đột nhiên chỉ muốn khóc.

oOo

Lệnh xá miễn đã lan truyền ra bên ngoài, đã lan đi rất nhanh trên khắp bình nguyên Rowling. Trong lòng mọi người dân nơi đây vốn tràn ngập cảm giác tự hào mình là con dân của bình nguyên Rowling, nay nhận được tin này, lập tức trở thành một niềm vui mãnh liệt! Rất nhanh, Quân lệnh nhanh chóng thiết lập lại tư quân từ đầu đã được ban bố. Trong các thành phố và thị trấn, tất cả địa điểm nhập ngũ đều nổi lên từng hàng dài người xin nhập ngũ. Thậm chí có nơi, đám người chen chúc nhau đã phá hỏng cả một đoạn đường xá. Tất cả đều tiến hành vô cùng thuận lợi, hơn nữa còn rất nhanh!

Vốn gia tộc Rowling cũng có quân đội riêng, nhưng mà vào lúc gia tộc Rowling phạm tội, những binh đoàn tư quân đó đã bị công chế giải giáp rồi. Sau khi rời quân đội, những binh lính vĩ đại ấy trở về trợ giúp gia đình, phần lớn đều đã cầm nông cụ mà trở thành nông dân cả rồi. Nhưng sau khi tin tức này truyền ra, nơi nơi trên đồng bằng Rowling xuất hiện rất nhiều cảnh tượng giống nhau, một cảnh tượng hết sức lạ kỳ:

Rất nhiều nông dân khi nghe thấy tin này, chính xác là vừa nghe thấy tin này lần đầu tiên, đều đã buông luôn cuốc thuổng. Sau đó chạy như bay về nhà, lôi từ gầm giường ra áo giáp và trường kiếm cất giữ từ hồi đi tòng quân khi trước. Lập tức lên ngựa, nhắm thẳng thành phố gần nhất, phi như điên đến hòa nhập vào dòng người từ khắp nơi đang cuộn cuộn đổ về. Rất nhiều người hiếu ý cùng nhìn về phía đối phương, những người nông dân vừa rời bỏ cuốc thuổng này ngồi trên lưng ngựa, quay về phía đối phương, trực tiếp chào theo kiểu nhà binh- Một nghi thức quân đội của dòng họ Rowling.

Có lẽ vào lúc này đây, một câu nói có thể thay thế cho tất cả tâm trạng của cả tộc Rowling.

Tại mỗi thành phố nhỏ, lũ lượt những người nông dân vội vàng chen lấn nhau ở cổng thành để chạy tới nơi nhập ngũ. Vì tranh giành đường đi mà tranh cãi cùng một nhóm thương buôn từ bên ngoài tới. Lúc xảy ra tranh cãi, có một người nói một câu như thế này:

- Đừng gọi ta là người Prescott! Ta không phải là người Prescott, ta là người Rowling! Rowling!!

489. Chương 350: Ước Mơ Của Rohardt

Về điểm này cả nhà hẳn từ trước đến nay đều rất lấy làm tự hào, thậm chí gia đình của họ trong thị trấn nhỏ cũng được mọi người tôn kính.

Tổ tiên của Rohardt từng là một vị kỵ sĩ dưới trướng của vị nguyên soái nhà Rowling năm xưa, đúng vậy chính là một kỵ sĩ tiêu chuẩn! vị tổ tiên này của Rohardt lập công rồi lại nhậm chức trong tư quân nhà Rowling, sau khi giải ngũ nhận được một mảnh đất để cho con cháu đời sau của mình sinh sống.

Có thể nói cả nhà của họ đời đời đều là người Rowling, ra đời trên bình nguyên Rowling, sinh sống trên bình nguyên Rowling, sau đó kết hôn, sinh con và nuôi dưỡng đời sau đều ở đây, đến già cũng yên nghỉ trên mảnh đất này.

Tổ tiên Rohardt tuy là một vị kỵ sĩ, nhưng theo sự suy bại của nghề kỵ sĩ sau này đã không còn xuất hiện thêm vũ giả nào nữa, đại bộ phận đều đi theo những con đường khác - đương nhiên điều này không ảnh hưởng đến lòng trung thành của cả nhà Rohardt đối với Rowling.

Ông cố của Rohardt là một mã phu trong thành Rowling, ông nội hẳn là một người trồng hoa trong vườn của thành Rowling, mà cha hẳn lại trở thành một thợ mộc trong nhà Rowling.

Rất hiển nhiên cả một nhà này đều khắc sâu ấn ký Rowling.

Mà Rohardt ..... có thần linh chứng giám, cái tên nhóc này từ lúc nhỏ đã một lòng muốn trở thành một binh sĩ dũng cảm - nhưng mà hẳn lại không có quan tâm nhiều đối với quân đoàn Bạo Phong dũng cảm, hoặc là cận vệ quân hoàng thành. Việc Rohardt thích làm nhất khi hẳn còn nhỏ chính là chạy ra cửa thị trấn nhìn đội kỵ binh tư quân của nhà Rowling đi tuần tra.

Nhìn thấy lá cờ nhà Rowling bay phấp phới, rồi áo giáp sáng bóng của kỵ binh nhà Rowling, một sự xúc động mãnh liệt dâng lên không kìm chế được trong lòng Rohardt!

Hay lắm, ông cố hẳn là mã phu, ông nội hẳn là người làm vườn, cha hẳn là thợ mộc.

Còn Rohardt bé nhỏ, ước mơ của hẳn là muốn trở thành một kỵ sĩ! Một kỵ sĩ nhà Rowling! Đây là ước mơ lớn nhất trong đời hẳn.

Vào khoảng hai năm trước khi nhà Rowling suy yếu, quân đội giải tán thậm chí ngay cả bình nguyên Rowling cũng bị nhập vào tỉnh Prescott, mọi người trên bình nguyên Rowling đều chìm vào một bầu không khí thâm trầm, Rohardt bé nhỏ không còn nhìn thấy đám kỵ binh tuần tra ở cửa thị trấn mỗi ngày nữa, điều đó khiến cho cuộc sống của hẳn trở nên trống rỗng.

Còn bây giờ, cơ hội cuối cùng đã đến rồi!

Cậu cả nhà Rowling - người được cho là “Hy vọng cuối cùng của nhà Rowling” - công tước Hoa Tulip vĩ đại, dưới sự nỗ lực của người, đế quốc đã khôi phục lại tước vị cho nhà Rowling!! Trời ơi, còn có chuyện gì có thể khiến người ta kinh hỷ hoan hô hơn nữa?

Khi binh sĩ được lệnh truyền đạt tin tức này ra, Rohardt nghe xong thì việc đầu tiên hẳn làm là quảng công cụ thợ mộc trong tay đi, sau đó chạy như điên ra khỏi nhà thậm chí quên không nói lời nào với cha hẳn.

Mà cha hẳn ở phía sau nhìn bộ dáng mừng như điên của con cũng không trách gì.

Ông thợ mộc già của nhà Rowling này hướng về vợ mình cười nói:

- Ha ha, mình ơi! Xem ra nhà chúng ta rất có khả năng xuất hiện thêm một kỵ sĩ Rowling đó!

Không giống với quân nhân giải ngũ sau khi quân đội bị giải tán, Rohardt chưa từng nhập ngũ mà trong một gia đình nghề mộc cũng không có vũ khí khôi giáp và ngựa. Rohardt ngày thường rất khỏe mạnh.....nhưng cũng chỉ là khỏe mạnh mà thôi, so với đám quân nhân giải ngũ cường tráng hấn còn non lắm thậm chí..... thân thể còn có chút đơn bạc, quan trọng hơn hết là võ kỹ hấn không hề giỏi. Lúc hấn mười lăm tuổi từng gia nhập vào quân dự bị của tư quân nhà Rowling, trong quân doanh huấn luyện hai tháng học được một chút vũ kỹ bình thường trong quân đội..... nhưng cũng chỉ có thể thôi. Sau này khi ngay cả quân dự bị cũng bị giải tán, Rohardt vẫn không hề quên luyện vũ kỹ của mình. Hấn dùng kỹ thuật làm đồ gỗ xuất sắc của mình để tạo ra một cây kiếm gỗ và một cây trường mâu, nếu không phải vì thời gian không đủ hấn thậm chí còn muốn dùng gỗ điêu khắc cho bản thân một bộ giáp. Việc làm hấn thích nhất mỗi ngày chính là một mình trốn trong xưởng khổ luyện thứ kiếm pháp đơn giản mà hấn học được từ trong doanh dự bị. Lúc Rohardt mười tám tuổi, hấn cho rằng bản thân tương lai nhất định sẽ trở thành một kỵ sĩ Rowling dũng cảm.

Rohardt không đi nhập ngũ ở tòa thành nhỏ gần nhà vì hấn nghe nói trong thành nhỏ xung quanh là chiêu nạp binh lính thông thường, mà ở trong thành thị lớn gần thành Rowling mới là chiêu nạp kỵ sĩ!

Kỵ sĩ! Trong đầu người trẻ tuổi sôi nổi nhiệt huyết này chứa đầy sự quang vinh của cái tên này, cho nên hấn không có chút do dự nào mặc nhiên xác định mục tiêu của bản thân là thành thị lớn quanh thành Rowling.

Có điều, sau khi đến thành thị lớn, trong lòng Rohardt lại cảm thấy hơi bất an.

Con đường, nơi địa điểm chiêu nạp kỵ sĩ, mỗi ngày từ lúc trời sáng đã đầy nghẹt người. Rohardt nhìn vào mới phát hiện ra bản thân rất “khác biệt” trong đám người này.

Những người xếp hàng chờ đợi xung quanh mỗi người bọn họ đều rõ ràng mạnh hơn hấn nhiều! Cho dù không tỉ thí thật sự, Rohardt cũng có thể nhận ra rõ ràng những tên này, ai nấy đều khỏe hơn bản thân hấn. Hơn nữa những người này ai nấy đều mang khôi giáp kỵ sĩ và trường kiếm đeo trên người - những thứ này đều là đồ thật chứ không phải làm bằng gỗ! Việc này khiến cho Rohardt rất là nản chí.

Mà càng quan trọng hơn là..... những người này mỗi người đều có ngựa riêng của mình!

Trời ơi! Rohardt càng cảm thấy hi vọng mong manh hơn rồi..... cả đời này của hấn chỉ cười qua một lần ngựa, lại còn là chuyện lúc nhỏ nữa chứ.

Tuy nhiên hấn vẫn rất kiên trì xếp hàng chờ đến đêm, ngày thứ hai cuối cùng cũng đến lượt hấn, vị quan quân phụ trách ghi danh của nhà Rowling nhìn tên nhóc trước mặt này liền cười lên:

- Người cũng đến ghi danh kỵ sĩ sao?

- Vâng, thưa ngài!_ Rohardt cắn môi.

- Nhóc con!

Quan quân này nghe ra giọng hấn là người Rowling nên ngữ khí ông còn xem như là ôn hòa:

- Chúng ta chỉ chiêu nạp kỵ sĩ chân chính! Hiểu không? Người thì sao? Người trước nay làm cái gì?

- Tôi sẽ trở thành kỵ sĩ chân chính! Tôi xin thề với ngài! Chỉ cần ngài cho tôi cơ hội! Tôi chỉ cần huấn luyện, cần huấn luyện nghiêm khắc! Thưa ngài, tôi không sợ khổ cực, khổ cực cỡ nào tôi cũng chịu được!_ Rohardt vội biểu đạt rõ khẩn cầu của mình.

Vị quan quân này không muốn gây đả kích cho một người nhiệt tình thuần phác như vậy, hấn cười cười:

- Được rồi người biết cái gì? Ý ta là người có biết kiếm pháp không?

- Biết ạ!_ Rohardt cười tươi hấn lên. Hấn dường như nhìn thấy được một tia hy vọng, sau đó hấn rút kiếm của mình ra, một cây kiếm được đeo từ gỗ.

Vị quan quân nhìn kiếm trong tay hấn nửa cười nửa nghiêm:

- Người tính dùng cái thứ này đi giết kẻ địch của người sao? Nhóc con?

Mặt Rohardt đỏ bừng lên nhưng hấn vẫn quật cường đáp:

- Thưa ngài đây là thứ tôi dùng để luyện tập!

Sau đó hắn lùi về sau một bước, vung kiếm lên, nhanh chóng thi triển kiếm pháp của bản thân - bộ kiếm pháp cơ bản đơn giản nhất mà hắn học được từ trong quân dư bị.

Không thể không nói đến bản thân Rohardt ở nhà luyện rất cực khổ nên sự nỗ lực của hắn đã được hồi đáp. Ngay cả vị quan quân này cũng không thể không thừa nhận bộ kiếm pháp của tên nhóc này đúng là không tệ, rất vững vàng.

Nhưng mà..... cũng chỉ là “vững” thôi, một bộ kiếm pháp nhập môn cơ bản trong quân đội không thể bồi dưỡng ra cao thủ được. Bởi vậy khi Rohardt hứng chí thi triển xong bộ kiếm pháp, quan quân này không thể không tiếc nuối mà nói ra điều này:

- Rất tiếc cậu thanh niên trẻ à, người không hợp với yêu cầu. Ta thay mặt quân Rowling cảm ơn sự trung thành và ủng hộ của người nhưng nếu người muốn trở thành kỵ sĩ Rowling người chỉ ít phải trở thành một kỵ sĩ chân chính! Giống như những người xếp hàng sau người vậy..... người chỉ ít hãy đi kỵ sĩ công hội thì lấy một huân chương kỵ sĩ chân chính, dù chỉ là cấp một, hiểu không? Chúng tôi cần là kỵ sĩ chứ không phải binh lính thông thường, kiếm pháp của người không tệ, ta bảo đảm nếu người bây giờ đi tham gia chiêu nạp binh sĩ người nhất định sẽ thành công.

Rohardt rất buồn bã, hắn cảm thấy ước mơ của bản thân đã tan vỡ rồi.

- Nhưng .. Thưa ngài, tôi chỉ muốn trở thành kỵ sĩ..... Một kỵ sĩ Rowling! Một kỵ sĩ có thể vì vinh quang của nhà Rowling mà chiến đấu hết mình!

Vị quan quân hình như rất thích tên nhóc này, hắn suy nghĩ một lát cuối cùng trên mặt hắn lộ ra một tia kỳ quái:

- Vậy thì..... có lẽ ta có thể chỉ cho người một con đường, cậu thanh niên ạ, nhưng mà đây là một loại kỵ sĩ rất đặc biệt.”

- Không thành vấn đề! Thưa ngài! _ Ánh mắt Rohardt lại nóng bỏng lên _ Chỉ cần có thể trở thành kỵ sĩ Rowling, làm gì tôi cũng chịu!!

Quan quân này cười cười:

- Đi ra con đường lớn phía sau, đó chính là điểm chiêu nạp ở cuối đường, đi đến đó thử vận may đi cậu nhóc.

490. Chương 351: Người Có Sợ Độ Cao Không?

Rốt cuộc cũng đến lượt hắn, hắn nhìn thoáng qua cái bảng mộ binh treo ở cửa phòng. Có lẽ là vận mệnh, tên trên tấm bảng hiệu này sẽ theo hắn từ đây đến hết đời!

Hắn đi vào phòng ” kỵ sĩ đoàn Decepticon“, vừa kịp quan sát được toàn bộ quá trình ”phỏng vấn” của người đang đứng xếp hàng ngay phía trước hắn. Đó là một tên cao gần hai mét, lưng lừng như một tòa tháp sắt, toàn thân hắn bắp thịt cuộn cuộn, uy mãnh như nham thạch. Đứng bên cạnh vóc người to lớn của hắn ta, Rohardt có cảm giác giống như mình đứng bên cạnh một ngọn núi.

- Họ tên, tuổi, có sợ trường gì không?

Ngồi sau bàn là một vị thanh niên có dáng vẻ uể oải. Rohardt nhận thấy vẻ ngoài tên thanh niên này rất dễ nhìn. Chỉ có điều, y thấy tuổi chàng thanh niên hơi nhỏ... “E rằng không lớn tuổi hơn ta!” _ Rohardt suy đoán. Chàng ta cười rất đẹp, tuy nhiên chàng ta chẳng có vẻ gì là một vị kỵ sĩ, thậm chí chẳng có vẻ gì là một quân nhân.

Người khổng lồ khôi ngô kia đã ồm ồm báo họ tên của mình.

- À! Khoan đã! _Chàng thanh niên phỏng vấn viên cười hỏi _ Ta hỏi người một chút! Người đã là võ sĩ tam cấp, tại sao người không tham gia đăng ký kỵ sĩ thực thụ mà lại đến đây?

Tên khổng lồ đáp rất vắn tắt:

- Ta đã đi, nhưng đã bị loại... Thành thật mà nói, nơi đó quan quân rất thích ta nhưng đáng tiếc ta không thể nào trở thành kỵ sĩ... Trời ơi! Thân thể của ta quá nặng, nếu như ta mặc thêm nguyên bộ áo giáp, chỉ sợ không có con ngựa nào có thể nhấc ta lên nổi.

Có thể thấy hấn ta rất buồn bực.

Gã phỏng vấn viên trẻ tuổi cũng thở dài:

- À, thật là không may!

Sau đó hấn xòe tay:

- Xin lỗi ông bạn! Chỗ của ta cũng không thể nào tiếp nhận người. Như người vừa nói, người quá nặng, ta chỉ sợ người cũng không có cách nào cởi được những thứ kia của chúng ta... Cho nên, ta đề nghị người đến chỗ bộ binh thử vận may xem. Người sẽ trở thành một bộ binh dũng cảm, thậm chí ta cho rằng người có thể lập tức trở thành một sĩ quan cấp thấp.

Dường như hấn lại thấp giọng nói thêm một câu: “Quái đản, chỉ sợ cái thân hấn làm rụng cái chổi bay của ta mất!”

Đưa tiễn xong tên khổng lồ đáng thương, liền đến lượt của Rohardt.

- Họ, tên, tuổi, có sở trường gì không?

- Rohardt Derland, mười tám tuổi, gia đình ta đời đời đều là người Rowling! Sở trường của ta là... À, ta biết làm thợ mộc, đồng thời biết một ít kiếm thuật, học được khi tham gia quân dự bị.

Khi Rohardt kể những điều này, trong lòng có chút khấn trương.

- Ủ, tốt đấy!

Người tuổi trẻ đặt nhanh cuốn sổ ghi chép xuống, liếc mắt nhìn vóc người Rohardt. “Ừm, vóc người vừa phải, nhìn qua cũng không mập. Ừm, một tên thích hợp!” . Y đóng cuốn sổ lại rồi hỏi Rohardt một vấn đề kỳ cục:

- Tốt lắm, vấn đề cuối cùng... Ừm! Người có sợ độ cao không?

o0o

Huấn luyện? Ít nhất hấn từng được huấn luyện khi tham gia quân dự bị. Mặc dù việc huấn luyện trong quân dự bị cũng không được coi chính quy cho lắm. Chính là... Chính là hấn chưa từng thấy việc kiểm tra cổ quái như thế! Cái gọi là thi kiểm tra kỵ sĩ ” Decepticon” gì gì đó, lập tức làm thay đổi ý nghĩ trong lòng Rohardt.

Trước tiên là hạng mục kiểm tra thứ nhất, đó là một hồ nước được đào ở phía sau phòng, trên hồ nước đặt ngang một thân cây tròn dài đến hai mươi mét. Rohardt và hơn vài chục người khác được thông báo, bọn họ phải chạy qua thân cây tới đầu kia, không được té vào vũng nước. Rất nhanh, những tên không thực hiện được đều lập tức bị loại. Riêng Rohardt lại hoàn thành rất xuất sắc. Mặc dù thanh gỗ tròn rất hẹp, khó đi, nhưng từ nhỏ, Rohardt đã chạy tới chạy lui trên những bờ ruộng nhỏ hẹp như thế. Hấn chính là một nông dân a!

Hạng mục kiểm tra thứ nhì, trước mặt có treo một cái ghế có thể xoay tròn. Chàng thanh niên ra lệnh cho từng người ngồi vào ghế, rồi cho ghế chuyển động rất nhanh. Khi ghế dừng, y cho ứng viên đứng dậy, dựa vào đường vẽ trên mặt đất mà đi thẳng.

- Phải đi thẳng tắp!_ Đó là mệnh lệnh của chàng thanh niên.

Rất nhanh, tên cười nói đầu tiên đã bị loại. Tên đáng thương này khi ngồi trên ghế đã bị xoay đến choáng váng, sau khi nhảy xuống ghế, hấn đi chưa được hai bước đã đâm người vào bức tường bên lối đi. Ở hạng mục này, Rohardt vẫn hoàn thành cực kỳ xuất sắc. Năng lực giữ thăng bằng của hấn rất phi thường.

Mục kiểm tra thứ ba... Bọn Rohardt vừa mới nhìn thấy, không ít kẻ đã mặt mày trắng bệch. Phía sau viện, trên mặt đất dựng đứng sẵn vài cây trụ gỗ rất cao, mỗi trụ cao ít nhất hơn mười lăm mét, cây cao nhất chỉ sợ cũng tới hai mươi mét. Ước chừng hơn mười cái trụ gỗ, trên mỗi cái trụ đều có gắn một cái ghế.

- Nội dung kiểm tra là các người phải đi trên các ghế ở trên các trụ. Sau đó tại mỗi chiếc ghế, các người phải nhảy vòng lại, di chuyển từ cao xuống thấp, rồi từ thấp đến cao. Nếu không bị té ngã thì coi như được thông qua.

Người đứng xếp hàng phía trước Rohardt dừng cảm bước lên. Đáng tiếc chỉ đi được một nửa, hai chân hắn đã phát run. Ngay khi mọi người vừa la hoảng, hắn đã cầm đầu té xuống đất. Trong lúc mọi người tưởng là hắn sẽ ngã gãy cổ, gã thanh niên đang đứng trên mặt đất lại tùy ý chĩa một ngón tay lên, phất nhẹ hai cái, lập tức tốc độ rơi của hắn chậm lại. Sau đó hắn nhẹ nhàng đáp xuống đất, không chút thương tích.

“Gã kia... lại là một ma pháp sư?!” Rohardt thán kinh ngạc.

- Được rồi, đừng nhìn ta trừng trừng như thế!

Gã thanh niên có vẻ khó chịu. Gã vừa thi triển một ma pháp khiến tất cả mọi người lập tức kinh ngạc chăm chú nhìn gã. Gã nhún mày nói:

- Người kè, nhanh lên một chút, ta còn nhiều việc bề bộn!

Có tất cả một trăm sáu mươi người, nhưng chỉ có một trăm lẻ tám người qua được ải. Rohardt vẫn hoàn thành rất tốt bài kiểm tra này. Hắn rất nhanh tìm được bí quyết: “Chỉ cần không nhìn xuống đất là được”. Cuối cùng có tổng cộng một trăm lẻ sáu người trúng tuyển, kể cả Rohardt. Bọn họ đều là người Rowling chính gốc, đã sinh sống nhiều thế hệ tại bình nguyên Rowling.

-Ta tuyên bố, bây giờ các người đã là thành viên dự bị của kỵ sĩ đoàn Decepticon!

Ngay khi gã thanh niên tuyên bố xong, lập tức có vài tên thủ hạ chạy ra cấp phát cho bọn Rohardt mỗi người một bộ áo choàng màu xám.

“Hả... Không phải kỵ sĩ phải bắt buộc mặc áo giáp sao?” _ Tuy nhiên, Rohardt tuyệt đối không phát biểu nghi vấn của mình.

- Tốt lắm, ta biết bây giờ các người có rất nhiều điều muốn hỏi. Nhưng ta không có thời gian trả lời các người. Ta chỉ có thể cam đoan với các người: Các người đã lựa chọn... con đường đúng đắn nhất! Các người sẽ trở thành những nhân tài vĩ đại, tất cả mọi người sẽ hoan hô các người, các thiếu nữ sẽ dâng cho các người hoa tươi, nụ hôn nồng nhiệt, thậm chí cả trinh tiết! Ha ha ha...

“Gã kia nói chuyện thật là thô lỗ.” _ Rohardt thầm nghĩ trong lòng.

- Kẻ địch của các người cũng sẽ phát run phát rét vì các người... Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là các người phải nỗ lực, dũng cảm! Tuyệt đối dũng cảm, tuyệt đối phục tùng!

Sau khi cười cười, hắn nói tiếp với những tên lính mới:

- Bây giờ, ta tự giới thiệu một chút, ta là thủ lĩnh kỵ sĩ đoàn Decepticon. Tên của ta, bây giờ các người chưa cần biết. Các người chỉ cần nhớ cho kỹ, ta là thủ lĩnh của Decepticon, ngoại hiệu của ta là Megatron, nhớ chưa? Bây giờ, ta dạy cho các người một câu khẩu hiệu quân sự riêng của quân Decepticon chúng ta.

Một lát sau, từ trong sân đồng thanh vang to một câu khẩu hiệu:

- Megatron vạn tuế!

Dường như ngài “Megatron” thực sự rất bề bộn công việc. Từ bên ngoài có mấy người mặc áo giáp võ sĩ vào tìm hắn. Rohardt liếc mắt liền nhận ra được mấy tên võ sĩ vừa vào đích thực đang mặc áo giáp thủ hộ kỵ sĩ cao cấp thuộc gia tộc Rowling. Mà hình như những kỵ sĩ này cực kỳ cung kính đối với chàng thanh niên, thậm chí bọn họ còn quỳ một gối thực hiện lễ tiết kỵ sĩ long trọng nhất.

“Rốt cuộc chàng thanh niên này là ai?” _ Trong lòng Rohardt tràn đầy nghi hoặc.

Sau đó, chàng trẻ tuổi vội vàng bỏ đi, giao đàn lính mới cho hai gã thủ hạ mặc trường bào.

- Huấn luyện bọn họ cho thật tốt vào! _ Trước khi đi, ngài Megatron để lại mệnh lệnh.

Hai thủ hạ lập tức cung kính đáp:

- Tuân lệnh, thưa ngài viện trưởng!

“Viện trưởng?”_ Rohardt nhìn thấy hai thủ hạ trẻ tuổi này tựa hồ có vẻ hiền lành nên sau khi nhóm của ngài Megatron rời khỏi, hắn nhìn không được bèn nêu lên thắc mắc của mình:

- Ủm, xin hỏi các ngài, quan trên... thủ lĩnh của chúng ta, rốt cuộc là ai vậy? Tại sao các vị lại gọi là viện trưởng?

Hai tên mặc trường bào cười cười nhìn nhau, một người nhăn mặt đáp:

- Này, nhóc lính mới! Cách xưng hô “Viện trưởng” này, không phải là danh xưng mà người có thể gọi được. Người chỉ cần nghiêm chỉnh hô cho to “Megatron Vạn Tuế!” là được. Ngoài ra, trước khi là thành viên chính thức của Decepticon, người cũng không cần phải biết điều này!

Kể kia lại thấp giọng lầu bầu:

- Hừ, người cũng có thể gọi “Viện trưởng” được hay sao? Người cũng đâu phải là học viên của Hogwarts!

491. Chương 352 (phần 1):hình Bóng Đi Xa

Chỉ cần một tháng ngắn ngủi, tư quân của gia tộc Rowling đã được thành lập lại. Ngoài phần lớn các cựu binh trở lại quân đội, còn có rất nhiều võ sĩ, kỵ sĩ, gia thần trung thành với gia tộc Rowling, sau khi nghe được hiệu triệu đều mặc lại áo giáp, từ khắp binh nguyên Rowling phóng nhanh tới quân đội báo danh sớm nhất. Các nơi nguyên là quân doanh bỏ hoang lại một lần nữa phát ra sức sống, binh lính tràn đầy tinh lực đang ra sức thao luyện... Mọi việc đều thuận lợi như vậy.

Quan viên địa phương cùng với quân địa phương do đế quốc phái đến canh phòng cũng đang lục tục rút khỏi binh nguyên Rowling. Và giống như trước, binh nguyên Rowling lại một lần nữa gần như biến thành một tiểu vương quốc độc lập, một “Vương quốc Rowling”.

Hiển nhiên Đỗ Duy đã đánh giá thấp lòng cuồng nhiệt và thành kính của người Rowling đối với truyền thống, cũng đánh giá thấp sức hiệu triệu của cái tên Rowling đầy vinh quang này. Rất nhanh, năm vạn tư quân đã đủ quân số, tuy nhiên ở các địa điểm đăng ký tổng quân đặt tại các thành trấn, vẫn còn đầy rẫy người xếp hàng. Do vậy, Đỗ Duy dứt khoát quyết định, mặc dù hắn đã cùng Thần hoàng tử ước định là quân đội năm vạn nhưng Đỗ Duy cũng không phải thuộc loại đàn hoàng gì. Hắn vung bút lên, hạ lệnh tuyển mộ thêm hai vạn quân dự bị... À, quân dự bị! Hắn sẽ không tính là quân chính quy.

Lão Raymond nằm trên giường bệnh nên không thể xử lý công việc, mà em trai Gabri lại còn nhỏ tuổi. Trong một tháng này, hầu như do Đỗ Duy gánh vác trách nhiệm đồng tộc trưởng.

Sau khi quan viên địa phương của đế quốc rút đi, lãnh đạo chính quyền địa phương các nơi lại được đề cử lên, đa phần là do thành viên của họ Rowling đảm nhận. Những người Rowling này, sau khi được miễn tội, càng cảm ơn công đức của Đỗ Duy.

Mỗi ngày, hắn phải tốn phần lớn thời gian phê duyệt văn kiện nhưng hắn không quên người em trai nhỏ bé của mình. Trong khi hắn xử lý công việc, mặc kệ Gabri vùng vằng thế nào, Đỗ Duy vẫn ra lệnh chú bé phải ở bên cạnh hắn. Trong khi hắn ngồi ở thư phòng xem xét công văn, Gabri phải ngồi một bên quan sát. Thậm chí có một số công văn, Đỗ Duy không hề để mắt tới mà bảo Gabri đọc cho hắn nghe. Tuy biết thiên tính của trẻ nhỏ là ham chơi nhưng Đỗ Duy nhiều lần dạy bảo em trai rằng:

- Em sẽ là Bá Tước! Do tình huống đặc thù của gia tộc hiện nay, em không còn thời gian để hưởng thụ năm tháng vô tư lự theo bản tính của trẻ nhỏ nữa. Em phải trưởng thành, phải nhanh chóng thành thạo! Những sự việc như thế này, chỉ trong một thời gian ngắn em phải nắm vững nội tình!

Nhìn gương mặt non nớt của em trai, Đỗ Duy cũng có chút mềm lòng nhưng hắn vẫn cứ quyết tâm rèn luyện đứa nhỏ này.

”Gabri, em đừng trách ta... Bởi vì ta sẽ rất nhanh chóng rời khỏi binh nguyên Rowling thôi! Trọng trách ở nơi này, tương lai đều đè lên vai của em cả!

Kỳ thực, ngay cả tiểu thương lẫn phu xe trên khắp binh nguyên Rowling đều biết: Trên danh nghĩa hiện tại, người thừa kế Bá Tước là cậu hai Gabri, trên công văn đi về đều ghi tên của Gabri. Nhưng trong lâu

đài Rowling, người chân chính đưa ra các quyết sách chính là công tước Hoa Tulip. Dù sao cậu cả Đỗ Duy, công tước Hoa Tulip cũng là người của gia tộc Rowling chúng ta. Mà người Rowling khi xưng hô với Đỗ Duy, cũng hiếm khi sử dụng danh xưng “Công tước Hoa Tulip”. Đại đa số mọi người khi nhắc đến hai vị trong lâu đài, đều có thói quen đầy vẻ thân thiện gọi là “Cậu cả và cậu hai”.

Đến một ngày, sau khi những công văn bổ nhiệm cuối cùng được ký xong, một tháng lịch sử chuyển giao đại quyền quân sự và chính trị của Rowling bình nguyên đã kết thúc. Một trăm sáu mươi vị thuộc dòng họ Rowling đảm nhận các nhiệm vụ quan viên địa phương trước chính biến, ngoại trừ mười mấy người bị bệnh nặng hoặc già lão nghỉ hưu, tất cả đều được phục chức. Về phía quân đội, sau khi triệu tập được phần lớn bộ hạ cũ, bất kể là sĩ quan cao cấp hoặc quan quân cấp thấp đều không khiến cho Đỗ Duy phải lo lắng nhiều. Đỗ Duy đều rất quen thuộc những quân nhân này, thậm chí với bọn họ còn thân thiết hơn nhiều so với Gabri. Đỗ Duy cũng đã từng phổ biến giải “Bóng đá league” trong quân đội. Vì thế, trong năm đầu tiên của Đỗ Duy tại bình nguyên Rowling, hẳn đã có quan hệ vô cùng thân thiết với những tên quan quân này.

Người cần phải bổ nhiệm cuối cùng là thị vệ trưởng của gia tộc. Chú Alfa đã cùng với hắn đi Tây Bắc, hiện chức vụ thị vệ trưởng gia tộc đang bị khuyết. Đỗ Duy phải cân nhắc thật lâu để chọn người được cử vào chức vụ này. Cuối cùng, do chính Gabri đưa ra một ứng viên.

Gabri nói với anh trai:

- Tuy tên này tuy có chút khó chịu nhưng là một lão tộc nhân thân tín của cha. Hơn nữa trong hai ba năm theo em, lão đều đối đãi với em rất tử tế mà võ kỹ lại càng không tồi.

Đỗ Duy chợt nhớ khi mình về lại đế đô, lần đầu gặp lại em trai, bên cạnh em là người thị vệ thân tín mặt mày lạnh lẽo. Vì vậy hắn vung bút lên, chọn tên này.

Để gây dựng lại tư quân của gia tộc Rowling, có thể nói Đỗ Duy đã phải trút xuống cả đồng tiền của. Dù sao gia tộc Rowling từng bị tịch biên tài sản, sớm không còn vẻ huy hoàng của ngày xưa, hơn nữa trong gia tộc cũng không còn nhiều tiền của dư dả. Tuy được trả lại lãnh địa là bình nguyên Rowling nhưng vừa hạ bút thu thuế, cũng phải đến đầu năm sau tiền thuế mới có. Bây giờ, quân phí xây dựng quân đội này đều là tiền bạc của Đỗ Duy. Dù sao, thứ hiện nay hắn không thiếu chính là tiền.

Thậm chí hắn còn nhìn thời giờ phái người đến cảng Walker ở phương nam, yêu cầu thuyền đội của Roline mang nhóm sứ giả của vương quốc liên hiệp Nam Dương đến gặp mặt hắn một lần. Những người Nam dương này đã từng chịu cảnh giết chóc của Roline nên gặp Đỗ Duy cũng giống như gặp quỷ, mỗi người đều nơm nớp lo sợ. Không cần tốn chút sức lực nào, Đỗ Duy cũng đã đạt được hiệp định riêng với bọn họ:

Điều đầu tiên, Đỗ Duy phóng thích Rufik, y sẽ cùng với họ quay về Nam Dương làm quốc vương.

Điều thứ nhì, vương quốc liên hiệp Nam Dương tình nguyện mỗi năm cung cấp một số của cải, tài nguyên nhất định để đổi lấy sự hỗ trợ của công tước Hoa Tulip. Vì vương quốc liên hiệp Nam Dương không có tiền tệ riêng mà Đỗ Duy cũng không cần vàng bạc, nên hắn quyết định nhận những loại đặc sản của Nam Dương như trân châu, hương liệu, ngà voi. Thậm chí Đỗ Duy còn tỏ vẻ tình nguyện nhận nô lệ! Mỗi năm nộp số lượng hàng hóa có giá trị tương đương với một trăm vạn kim tệ của đế quốc.

Điều thứ ba, Đỗ Duy hứa hẹn, hắn sẽ dùng uy tín, thân phận của hắn ở đế quốc cố gắng ảnh hưởng đến Nhiếp chính vương của đế quốc để y không triển khai những hành vi xâm lược Nam Dương nữa.

Thực ra, dựa theo pháp luật của đế quốc, tuy Đỗ Duy là công tước nhưng hắn không phải là hoàng đế. Do đó, hắn không có quyền ký bất kỳ hiệp định gì với ngoại bang. Nói cho cùng, điều đó là hành vi vượt quyền, thậm chí bị buộc tội cấu kết với địch quốc! Tuy nhiên hiện tại Đỗ Duy phớt lờ những điều này.

Một mặt, Đỗ Duy tin tưởng, hiện tại đế quốc tuyệt đối không thể thiếu hắn, bất kể là ai muốn hãm hại hắn thì kết quả là đưa chính mình vào tử địa mà thôi. Hiện tại đế quốc đang bư đầu sứt trán, không thể lại có kế hoạch viễn chinh Nam dương gì nữa, thậm chí phần lớn Hải quân bị phê “Hoàn Lục” (về lại đất liền), cho nên bán một cái nhân tình trống rỗng cho người Nam Dương cũng không có gì đáng kể. Mà sâu xa hơn nữa, không thể không nói, tâm lý của Đỗ Duy đã từ từ phát sinh một chút biến hóa vi diệu. Từ khi hắn biết được chính mình là Aragorn, Aragon chính là mình, cho dù hắn không thật tâm suy nghĩ như thế nhưng trong tiềm thức cũng mơ hồ nảy sinh một ý nghĩ vi diệu: “Đế quốc này chính là do ”Ta” thành lập. Ta muốn thành cái gì là thành cái đó!”

Về phần những sứ giả từ vương quốc liên hiệp Nam Dương đến, một mặt họ không hề biết chút gì về tình hình của đế quốc, chỉ cần Đế Quốc có thể ngừng xâm lược là bọn họ cảm ơn trời đất lắm rồi, nào còn dám đề đạt yêu cầu gì khác. Mặt khác, trong nhóm sứ giả cũng có vài người có đầu óc nên họ cũng hiểu, nếu cần ký kết hiệp định thì phải ký kết với đích thân Hoàng đế Roland. Còn vị công tước Hoa Tulip này, chà... Hình như không có quyền hạn đến thế...

Tuy nhiên, Đỗ Duy chỉ cần làm một động thái đơn giản đã khiến cho những sứ giả đó sợ chết khiếp mà răm rắp tuân lời. Có gì đâu, thật là đơn giản: Đỗ Duy giả vờ tổ chức một buổi dạ tiệc chiêu đãi các vị sứ giả này. Sau đó, trong buổi dạ tiệc, Bá tước Raymond đau ốm rời khỏi phòng bệnh đến dự yến hội. Có vị này ra mặt, tuy chỉ ngồi trong chốc lát nhưng cũng đủ khiến những vị sứ giả này khiếp sợ đến hồn vía lên mây! Lão Bá tước Raymond là ai? Lão là danh tướng trứ danh của đế quốc! Nguyên là Thống Soái Hải Quân, lão đại thứ nhì trong quân đội... Quan trọng hơn nữa là lão đã lưu lại trong lòng người dân Nam Dương một hình tượng khiếp sợ không thể phai mờ! Trong lòng người dân Nam Dương, lão là tên đồ tể, đồ đao phủ, kẻ xâm lược đáng sợ nhất! Trong lịch sử viễn chinh, thời kỳ lão Raymond xuất lĩnh hải quân viễn chinh là thời kỳ gây cho nhân dân Nam Dương nhiều tổn thất và kinh sợ nhất! Trong lòng người dân Nam Dương, họ sợ lão hơn Roline không biết bao nhiêu lần!

Thấy lão đồ tể giống như cơn ác mộng lộ diện, ngay cả những mảnh vụn can đảm của các vị sứ giả này lập tức thất lạc đâu mất hết. “Lão đồ tể là cha của công tước Hoa Tulip, nữ đồ tể Roline là thuộc hạ của công tước Hoa Tulip ... Trời ạ, rốt cuộc công tước Hoa Tulip là một kẻ đáng sợ đến cỡ nào đây!!”

Hiệp định lập tức được ký kết rất nhanh, không còn có bất kỳ trở ngại nào.

Vội vàng thực hiện xong những việc đó, rốt cuộc Đỗ Duy cũng có thể nhẹ người một chút. Mấy ngày nay hắn vội vàng đến nỗi chân tay không ngừng, mệt đến gần chết... Mặc dù hắn cũng là Thống Lĩnh quân chính tại một tỉnh Tây Bắc, nhưng tại Tây Bắc, xử lý những sự việc chính trị đã có tay trợ thủ đắc lực Philip, người trẻ tuổi có tài Tế Tướng. Còn về phương diện quân sự, cũng đã có nhóm tướng quân Ron-Barton hết lòng phục vụ nên cũng không cần Đỗ Duy phải quá mức bận tâm. Hắn đã có bao giờ bận rộn nhiều đến thế đâu? Bây giờ, hắn nhớ nhung bọn Philip quá đỗi. Nếu không biết rằng không thể rút người ở miền Tây Bắc, hắn đã nghĩ đến việc viết một mệnh lệnh triệu hồi Philip. Cùng với việc mệt nhọc xử lý công việc hành chính, lòng của Đỗ Duy cũng không yên. Tâm tình của hắn càng ngày càng trĩu nặng, bởi vì... lão Raymond- cha của hắn, bệnh của lão ngày càng trầm trọng hơn.

Bệnh của lão Raymond bắt đầu phát từ khi lão bị cách chức cho về quê. Nguyên những võ tướng cả đời rèn luyện võ kỹ, thân thể tráng kiện giống như lão thì bình thường không hề ngã bệnh, nhưng đến khi thân thể suy sụp thì bệnh âm âm kéo đến rất là trầm trọng! Bệnh của lão, gần một nửa là do tuổi già sức yếu, vết thương cũ thời tuổi trẻ chinh chiến trên lưng ngựa tái phát... Nhưng điều này không tính làm gì. Nguyên nhân chủ yếu, chiếm hơn một nửa, chính là tâm bệnh.

Mẹ của Đỗ Duy cho kể lại, từ hồi lão Raymond trở về bình nguyên Rowling, mất nhìn lãnh địa từ xưa của gia tộc giờ phải giao nộp cho đế quốc, những chốn vốn treo cờ xí của Rowling nay biến thành vương kỳ Hoa Bụi Gai. Mà những người dân vốn trước nay vô cùng ủng hộ gia tộc Rowling lại tỏ ra trầm mặc một cách khó hiểu đối với việc lão Raymond trở về!

Cái cách trầm mặc như thế lại càng khiến lão Raymond thương tổn. Tự thâm tâm, lão xem mình là tội nhân ngàn đời của gia tộc Rowling, lão đã đánh mất sự huy hoàng của gia tộc. Vốn là khi lão trở về quê, lão đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị người dân Rowling căm giận. Thậm chí, nếu như có người ném trứng thối, cà hủ vào lão, có khi lại khiến lão an ổn tâm trí hơn một tí. Nhưng hoàn toàn không có một câu trách mắng. Trên cả bình nguyên Rowling, khi nghe tin tộc trưởng trở về, tất cả mọi người đều giữ một vẻ lặng yên kỳ lạ... Đây là một sự lặng yên đầy ý nghĩa phức tạp. Bao gồm đau đớn, oán giận, tuyệt vọng... nhiều tình cảm được ẩn chứa bên trong.

Thế nhưng những người Rowling thiện lương hoàn toàn không chia mũi dùi vào lão tộc trưởng của mình. Thậm chí, càng khiến cho lão càng thêm áy náy chính là một số con dân Rowling trung thành ở chung quanh lâu dài. Họ còn theo lệ cũ, tự nguyện mang thuế má đến nộp cho gia tộc! Mặc dù quan viên chính quyền địa phương đã trở thành người của đế quốc, nhưng vẫn có hàng nghìn người con dân Rowling quật cường này thúc xe ngựa đến lâu đài. Họ yêu cầu thuế má của mình được nộp trực tiếp cho lâu đài, cùng biểu thị lòng trung thành của mình với gia tộc Rowling.

Chính những việc như thế đã đánh gục lão Raymond. Lòng lão áy náy đến nỗi, nghe nói, có một đêm, đột nhiên lão thổ huyết liên tục, sau đó bị bệnh không dậy nổi.

Nguyên lúc đầu khi Đỗ Duy vừa về tới, hắn còn có thái độ lạc quan đối với bệnh của cha hắn. Hắn tin tưởng căn cơ thân thể của cha còn tốt, hơn nữa, chỉ là bị tâm bệnh. Chính mình mang theo lệnh đặc xá, có hy vọng trùng hưng gia tộc, hắn có thể làm cho phụ thân thích ý, thoải mái, như vậy sẽ khiến cho bệnh tật từ từ hồi phục. Nhưng sau một tháng, trong lòng Đỗ Duy dần dần mất từng tia hy vọng.

Bệnh tình của lão Raymond không những không hề thuyên giảm dù chỉ một ít, bỗng chốc liền trầm trọng hẳn lên! Lúc trước dù lão vẫn nằm trên giường bệnh, nhưng mỗi ngày đều có thể rời giường đến tản bộ ở vườn hoa của lâu đài. Thế nhưng, sau khi tin vui của gia tộc mang đến, bệnh tình của lão càng ngày càng trầm trọng, đến nỗi sau này lão không thể nào bước xuống giường. Ngoại trừ lần tiếp kiến các vị sứ giả của vương quốc liên hiệp Nam Dương, vì muốn hỗ trợ con trai nên lão Raymond gắng gượng vượt qua bệnh tật ra ngoài một lần. Từ đó về sau, lão đều nằm trên giường cả ngày, thậm chí thời gian hôn mê càng ngày càng dài, thời gian tỉnh táo càng ngày càng ít.

Gia tộc đã mời đến mấy vị thầy thuốc cực giỏi, dùng rất nhiều thuốc men, nhưng không hề hiệu quả chút nào.

Chính Đỗ Duy là ma pháp sư, đồng thời cũng là một tay ma pháp được tề sư ưu tú, cũng hiểu biết sâu rộng các loại tế thuốc. Hắn tự thân khám bệnh cho cha, cũng suy nghĩ, thử nghiệm rất nhiều biện pháp, nhưng những ma pháp được vật vốn rất thần kỳ trước đây, khi phụ thân hắn sử dụng thì hiệu quả lại rất thấp. Mặc dù hắn không nói ra miệng nhưng lòng hắn hiểu rõ... Dù nhìn theo góc độ nào, sức sống của phụ thân đều đã bay xa, không thể挽回.

Bệnh thổ huyết của lão Raymond cũng ngày càng trầm trọng, hơn nữa bụng và ngực của lão ngày càng đau nhức, đau đến nỗi lão không thể ngủ yên. Vốn là một con người gân guốc, rắn rỏi mà lão bị hành hạ thành thân thể hao gầy tiêu tụy.

Đỗ Duy không đành lòng, cuối cùng đành hạ quyết tâm đưa cho cha sử dụng một ít “băng tương quả”.

Dùng một tí mê huyền dược này có thể giảm đau rất hiệu quả như một loại ma túy.

492. Chương 352 (phần 2): Hình Bóng Đi Xa

Kể từ lúc vội vàng kết thúc mọi việc, Đỗ Duy không hề rời đi như dự tính mà vẫn ở lại nhà, bắt đầu cả ngày túc trực bên giường bệnh của cha. Mẹ hắn mỗi ngày đều len lén gạt lệ. Gabri như bao đứa trẻ cùng tuổi bình thường khác, có chút hoảng loạn. Đỗ Duy lại thể hiện được khả năng cột trụ của gia đình: Hắn điềm tĩnh an ủi mẹ đang đau lòng, chăm sóc em trai đang kinh hoàng... Nhưng không một ai hay biết, vị công tước trẻ tuổi này hằng đêm đều ngồi trước giường cha mình, cau mày nhíu mắt. Rất nhiều đêm hắn không ngủ, thậm chí cũng không hề nhắm mắt. Hắn dùng toàn bộ thời gian thường trực chăm sóc bên người cha mình. Cho dù lúc lão Raymond đang ngủ, hắn cũng ngắm nhìn cha hắn bằng ánh mắt thâm tình. Có lẽ, hắn biết rằng cha hắn sẽ mất nên hắn tiếc từng cái nhìn. Thời gian cứ trôi qua, nhìn một cái là mất đi một cái.

Để cứu cha, thậm chí Đỗ Duy đã dùng đến nước suối trẻ mãi không già. Hắn hy vọng nước suối thần kỳ như theo truyền thuyết có thể cứu được bất kỳ bệnh tật nào, sẽ cứu được mạng của cha mình... Nhưng kết quả cũng lại khiến hắn thất vọng. Bởi lẽ, bệnh tình không liên quan gì đến vết thương cũ của cha hắn. Ông như là một người già đang dần dần hao mòn hết sức sống của mình. Chưa bao giờ Đỗ Duy chán nản đến thế. Cho tới nay, hắn làm gì cũng đều thuận lợi, cơ hồ chưa gặp điều bất lợi nào bao giờ. Nhưng hôm nay đối diện với người cha sắp chết, mọi biện pháp của hắn đều không có chút hiệu quả gì. Tuy hắn là ma pháp sư, là người có thể “sáng tạo kỳ tích”, nhưng dù sao đi nữa hắn cũng không phải là thần! Hắn là người!

Hắn cũng từng giấu mình trong thư phòng đọc lướt qua mọi cuốn sách vở được, mong từ trong sách tìm được bất cứ biện pháp gì có thể khiến cho con người có sức sống huy hoàng trở lại. Nhưng những biện pháp như thế sẽ nằm ở trong cuốn sách nào đây?

Đường như lão Raymond cũng hiểu rõ thân thể mình không còn hy vọng gì nữa. Chỉ cần tỉnh táo được là lão cố nén đau, gắng gượng mỉm cười, cùng con trai đang ngồi trước giường trò chuyện. Lúc đầu, lão Raymond chỉ hỏi thăm Đỗ Duy về những việc quân chính của gia tộc, rồi lão sử dụng kinh nghiệm của mình góp ý cho con trai một số đề nghị rất hay. Nhưng khi bệnh tình trầm trọng hơn, tựa hồ lão Raymond không còn quan tâm gì đến công việc của gia tộc nữa. Lúc này, quan tâm của lão đặt toàn bộ lên người của Đỗ Duy. Cả hai cha con nói chuyện phiếm với nhau, không hề đề cập gì đến công vụ. Lão Raymond sẽ lại yêu cầu Đỗ Duy kể một số chuyện của hãn tại Tây Bắc, những chuyện thú vị như ba tháng xây dựng được tòa thành, lương thực trúng mùa lớn, ... hoặc một số sự tình nguy hiểm như quân Tây Bắc vây khốn thành Lâu Lan, huyết chiến ở thành Gileat ... Hơn nữa lão Raymond cũng chỉ giống như mọi người cha khác. Khi nghe những chiến tích huy hoàng ngoài đời của con trai... lão chỉ lặng thinh lắng nghe, không hề phát biểu ý kiến. Khi nghe đến những đoạn đặc sắc, lão lộ ra nụ cười đầy vẻ kiêu hãnh.

Để cha được thoải mái, Đỗ Duy kể thật hay những sự việc mình trải qua. Kể hết chuyện Tây Bắc, hãn bắt đầu kể đến những chuyện mình trải qua khi mới bị trục xuất về Rowling bình nguyên, ví dụ như giới thiệu môn bóng đá, sản xuất nhiệt khí cầu rồi đến những chuyến mạo hiểm hãn đã trải qua trong rừng rậm băng phong, vân vân. Đương nhiên, để cha khỏi lo lắng, Đỗ Duy giấu biến những chuyện như chuyện Long tộc, Hussein, tội dân, cùng chuyện của Semel.

Rốt cuộc, vào trung tuần tháng thứ hai kể từ khi Đỗ Duy trở lại đồng bằng Rowling. Ngày đó, Đỗ Duy đưa cho cha dùng một chút băng tương quả... Tuy trên mặt hãn vẫn đang mỉm cười nhằm trấn an cha, mẹ và em trai nhưng trong lòng lại trầm xuống. Hãn vẫn phụ trách việc cho cha uống thuốc nên trong lòng hãn biết rất rõ: Những ngày gần đây, nhu cầu sử dụng băng tương quả của cha ngày càng nhiều nhưng hiệu quả của băng tương quả đối với cha ngày càng từ từ giảm đi hiệu quả thần kỳ. Khi trước, chỉ cần một chút xíu băng tương quả cũng giúp cho phụ thân giảm hãn cơn đau, nhưng hiện tại dù lượng thuốc được dùng nhiều hơn mấy lần nhưng cha không hề giảm đau.

Buổi chiều hôm ấy, lão Raymond từ chối dùng băng tương quả. Lão tỏ ý muốn được tỉnh táo:

- Ăn cái thứ này vào sẽ khiến ta không thể tập trung chú ý. Con trai, ta muốn nghe rõ con nói chuyện, một câu cũng không muốn bỏ qua!

Đỗ Duy cảm giác được từ hai mắt mình có một luồng nước nóng chảy ra. Hãn vội vàng xoay người lại, lau sạch, đoạn yên lặng bưng một cái chén nước lại, đỡ cho cha uống hai hớp.

- Vậy hôm nay cha muốn con kể chuyện gì?_ Nén đau thương trong lòng, trên mặt Đỗ Duy vẫn giữ vẻ mỉm cười_ Chi bằng con kể chuyện về Nam Dương nha! Thật tình con bắt bí những người Nam Dương này thật thắm.

Lão Raymond yếu nhược lắc đầu:

-Nam Dương... Ta đã ở Nam Dương nhiều năm. Chuyện của Nam Dương, ta không muốn nghe nữa rồi!

Lão đưa bàn tay khô gầy lên, khẽ vuốt ve khuôn mặt con trai rồi chậm rãi nói:

- Kỳ thực, hãn là ta có nhiều lời cần nói với con. Có lẽ, tất nhiên ta phải dặn bảo con chăm sóc mẹ con, chăm sóc em trai con... Nhưng ta biết rằng con là một đứa con ngoan. Ta không dặn dò những lời này, con cũng sẽ thực hiện xuất sắc...

Đỗ Duy lặng im một lát, trong lòng giật thót, rồi cười nói:

- Cha, chờ người khỏe lại, con cùng với cha đi Tây Bắc nha! Chúng ta sẽ chiến đấu với quân Tây Bắc. Hơn nữa tư quân của gia tộc chúng ta đã có hơn mười vạn đại quân. Người sẽ là Tổng Thống Soái xuất sắc nhất!

Lão Raymond không hề trả lời, chỉ nhìn con trai. Từ trong ánh mắt mờ đục của lão toát ra một tia sáng rực.

- Con trai, đi lấy cho ta thanh kiếm!_Lão Raymond đưa ra một yêu cầu kỳ lạ

Không do dự, Đỗ Duy lập tức xoay người lấy thanh trường kiếm đang treo trên tường xuống. Đó là thanh kiếm tùy thân của lão Raymond, thanh kiếm này đã theo bên mình lão trong hơn nửa cuộc đời chinh chiến của lão, từ Tây Bắc đến Nam Dương!

Yếu đến nỗi không thể cầm kiếm, lão Raymond ôm thanh kiếm vào lòng, ngón tay run rẩy của lão nhẹ nhàng vút ve lên mũi kiếm:

- Con biết không? Lần đầu tiên ta chính thức cầm quân ra trận đã hơn hai mươi năm rồi! Tại chiến trường Tây Bắc, thanh kiếm này đã đi theo ta từ khi đó.

Đỗ Duy lập tức nói:

- Tin con đi cha! Lần chiến tranh Tây Bắc kế, cha còn có thể cầm thanh kiếm này dẫn binh xuất chinh! Cái tên Ruga tuyệt đối không phải là đối thủ của cha.

Lão Raymond chỉ cười, nụ cười rất phức tạp. Sau đó lão buông tay xuống, chăm chú nhìn Đỗ Duy:

- Con trai! Ta biết rằng không cần đến ta... tự con cũng có thể hoàn thành xuất sắc! Con là con trai xuất sắc nhất của ta, cũng là nhân tài xuất sắc nhất trong lịch sử gia tộc Rowling. Ta biết rằng, dù sự tình thế nào đi nữa, con vẫn có thể hoàn thành công việc rất tốt, rất tốt!

Rốt cục Đỗ Duy không kềm được nữa, nước mắt trào ra:

- Cha!

- Khóc cái gì!

Mắt lão Raymond sáng rực lên. Lúc này, phong thái của vị danh tướng một thời huy hoàng của đế quốc quay trở lại trên thân lão:

- Ta đã sống lâu như vậy, đã vinh quang như thế, nay có chết cũng đáng lắm rồi! Chúng ta là người của nhà Rowling, đời đời danh tướng. Tử vong, đối với người gia tộc Rowling chúng ta, chẳng có gì phải sợ!

Sau đó, lão hít một hơi thật sâu... Mặc dù giọng nói rất yếu nhưng trong giọng nói vẫn cương quyết và quyết đoán, giống như một danh tướng thừa nào:

- Con trai, cho gọi mẹ và em con tới đây. Ta có lời muốn nói!

493. Chương 352 (phần 3): Hình Bóng Đi Xa

“Chẳng lẽ đã đến lúc rồi sao!”

Vài phút sau, Bá Tước phu nhân và Gabri đã đứng bên giường. Khiến cho mọi người kinh ngạc là dường như lão Raymond lại tái phát sinh cơ, thậm chí tinh thần rất sáng khoái; không cần người phụ đỡ, lão tự mình gượng ngồi dậy, dựa vào giường. Sau đó vị tộc trưởng của gia tộc lặng lẽ nhìn vợ con.

- Gabri, đến đây!

Lão ngẩng đầu lên, vỗ con trai nhỏ. Nước mắt ràn rụa, Gabri bước đến cạnh cha. Lão Raymond khẽ vuốt đầu con, ôn tồn:

- Ta biết, những ngày này ta chỉ để anh trai của con Đỗ Duy bên cạnh, lại không cho phép con vào phòng... Hà! Con của ta, không phải là ta không thương con. Ta rất yêu con! Nhưng con biết không? Chính là cha muốn bồi thường cho anh của con. Từ lúc anh còn rất nhỏ, ta đối xử với anh con không tốt. Ta chỉ muốn trong khoảng thời gian sắp hết này, cố bồi thương anh con một chút, cùng anh con ở chung với nhau lâu hơn một chút. Ta tin tưởng rằng, con là một đứa con thông minh, có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta.

- Con... con hiểu..._Gabri bật khóc, lại cắn môi cố nín.

Sau đó, lão Raymond chuyển ánh mắt về người vợ. Ánh mắt lão lộ vẻ nhu tình vô hạn:

- Elise, Elise yêu dấu của ta... Nàng là người ta yêu thương nhất trong đời. Cả đời ta, việc hạnh phúc nhất chính là có nàng làm bạn bên cạnh. Nhưng xin lỗi nàng! Em ơi từ nay, các con của chúng ta đành phó thác cho nàng!

Bá Tước phu nhân vốn luôn luôn nhu nhược, nay lại kiên cường hẳn lên. Bà nở nụ cười mê người, đắm đắm nhu tình nhìn chồng... Như một kỳ tích, bà không hề rơi lệ, từ từ đến gần, nhẹ nhàng nắm tay chồng mình, dùng hết sức lực toàn thân nói được một câu:

- Em... biết rõ!

Nhiều năm vợ chồng cùng chia sẻ khó khăn hoạn nạn, Bá tước phu nhân chỉ cần dùng ánh mắt cũng đủ biểu lộ tình cảm của mình.

- Cả đời ta rất xuất sắc! Ta đã từng trải qua vinh hiển, đã từng vinh quang, từng trải qua thắng lợi, cũng từng trải qua thất bại... Có được cuộc sống như thế, ta đã thỏa mãn lắm rồi.

Lão Raymond thở dài, ho khan một tiếng, mặt đầy vẻ mãn ý, chậm rãi nói tiếp:

- Hơn nữa ta đã cho là mình phải mang tội nghiệt chết đi. May thay, ta có một đứa con trai xuất sắc. Nó giúp ta chuộc tội, cứu vãn được gia tộc, khiến cho ta dù chết cũng nhẹ nhõm rất nhiều. Đỗ Duy, con lại đây đi!

Vị danh tướng đế quốc này, cuối cùng mới gọi đến con trai trưởng.

Hai cha con nhìn nhau lâu thật lâu. Hai người đàn ông trao đổi ánh mắt với nhau thật lâu rồi lão Raymond mới mở lời. Giọng nói của vị tướng quân trong thời khắc này cũng có chút nghẹn ngào:

- Trong đời ta, người ta có lỗi nhiều nhất chính là con, con trai của ta. Ta rất muốn đền bù cho con nhưng thời gian của ta không cho phép ta làm được nhiều như ta muốn... Đáng tiếc nhất là ta còn phải tiếp tục xin lỗi con, con trai ta. Bởi vì, gánh nặng này của gia tộc, ta cũng không thể gánh vác được, đành giao cho con, con trai trẻ tuổi của ta... Ta thật sự cảm thấy áy náy đối với con. Tuy nhiên ta biết rằng, nhất định con sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ, đúng không con?

Đỗ Duy nhìn vào mắt cha, hít một hơi thật sâu:

- Đỗ Duy con còn ngày nào, vinh quang của gia tộc ta không thể mất được! Thưa cha, con- Đỗ Duy Rowling, xin hứa với người!

Lão Raymond yên tâm, bàn tay run rẩy nâng thanh kiếm trong lòng ngực giao vào tay Đỗ Duy. Cùng lúc với việc giao thanh kiếm, sức sống trong đôi mắt của lão Raymond bay nhanh mất hút, có vẻ như lão không thể duy trì hơn nữa, nhẹ nhàng nằm xuống.

- Đỗ Duy... Con trai ta... Người ta có lỗi nhiều nhất trong đời... Chính, chính là con. Mà điều ta tiếc nuối nhất... là... là...

Nói đến đây, tiếng nói của lão từ từ yếu hẳn đi. Đỗ Duy vội bước lên hai bước, ghé tai đến sát miệng cha mình.

Vị tướng quân từng oai phong một đời, rốt cuộc cũng thổ lộ điều tiếc nuối nhất trong đời.

Không phải là sai lầm trong cuộc chính biến, cũng không phải tội lỗi khiến cho gia tộc gần như bị tiêu vong.

Lão thốt lên câu nói cuối cùng, tiết lộ điều nuối tiếc suốt đời là:

- ...Là, khi con sinh ra, ta đang ngoài biển xa vạn dặm. Ta là ...cha mà không thể thấy con, đưa con đầu lòng của mình... sinh ra!

Sau đó, lão nhắm hai mắt lại... Vĩnh viễn.

Cuối cùng, vị tướng quân hiển hách trong lịch sử Vương triều Augustine đã hoàn tất cuộc đời công tội khó phân của mình. Lúc sắp chết, lão được nằm trên giường, có người nhà thân yêu tiễn biệt. Có thể nói, đối với một vị tướng quân, đó hẳn là có một kết thúc cực kỳ hạnh phúc.

Ôm thanh trường kiếm của cha vào lòng, Đỗ Duy chỉ cảm thấy nặng trĩu trĩu. Trong khi em trai Gabri khóc rống, đầm đìa nước mắt, Đỗ Duy chỉ cảm thấy cõi lòng trống rỗng, trống không đến nỗi hẳn cũng không hề muốn khóc.

“- Ta gửi người về quê nhà Rowling để cho người được vui vẻ!”

“- Đúng vậy, chính ta phải người ám sát người.”

“- Người là một ma pháp sư, lại là một người Rowling!!”

“- Hẳn không còn là người của Rowling gia ta nữa!”

“- Con trai, người mạnh hơn ta. Ta chỉ muốn bảo bọc con, người là con của ta...”

“- Việc nuôi tiếc nhất chính là việc không thể nhìn thấy con ra đời.”

“- Ta biết... nhất định con sẽ thực hiện rất tốt.”

... ..

Đỗ Duy siết chặt thanh trường kiếm trong lòng, vì dùng sức quá mạnh, các ngón tay của hắn trở nên trắng bệch. Cuối cùng, hắn kéo em trai đến gần, nhẹ nhàng siết vai em, cắn răng bảo:

- Được rồi, đừng khóc nữa!

Lúc này, vị Bá Tước phu nhân mỹ lệ chậm rãi tiến đến bên giường, bà khom người, đặt lên trán chồng một cái hôn thật nhẹ nhàng, một cái hôn thật sâu. Sau đó, nàng dịu dàng sửa lại tấm chăn trên người lão Raymond khiến cho lão đã chết nhưng nhìn qua như đang bình tĩnh ngủ say. Thực hiện những việc này, động tác của Bá Tước phu nhân thật dịu dàng, ôn nhu.

Sau đó, bà mẹ này xoay người lại, đưa mắt nhìn hai con. Và sau đó, đôi mắt đẹp của bà chiếu lên người Đỗ Duy.

- Đỗ Duy! _Mẹ hắn thấp giọng_ Hiện giờ con là người đàn ông trưởng thành duy nhất của gia đình!

Đỗ Duy ngẩng đầu lên, nhìn mẹ

Thần sắc bà rất tiêu tụy, bà đang khóc không thành tiếng:

- Cha con đã từng nói... Ông hy vọng con đảm nhận nhiệm vụ tộc trưởng Rowling gia tộc!

494. Chương 353: Đề Cử Tộc Trưởng

Lễ tang của bá tước Raymond không hề long trọng. Theo truyền thống của tộc Rowling, phía sau thành Rowling có một khe núi, trong khe núi là một nghĩa địa, tộc trưởng các đời sau khi chết đều được chôn ở đây.

Bá tước Raymond qua đời khiến cho bầu không khí vui mừng khi gia tộc khôi phục vinh quang của cả bình nguyên Roland mang theo một chút u ám. Vào ngày cử hành tang lễ, bá tước phu nhân khóc đến nỗi ngất đi, nhóc Gabri thì khóc suốt từ đầu đến cuối. Chỉ duy nhất có Đỗ Duy - vị con trai lớn của nhà Rowling, một thân áo đen, ôm theo thanh kiếm mà cha hắn để lại trầm mặc suốt ngày, không chảy một giọt nước mắt nào.

Những người khác nhìn thấy vị Công tước hoa tulip này đều có thái độ sợ hãi.

Vào hai ngày trước tang lễ, vị công tước trẻ tuổi này hạ lệnh dùng thảm đỏ trải từ trong thành đến nghĩa địa sau núi, lại phái mấy trăm người đi thu thập rất nhiều cánh hoa thượng hạng, rải dọc đường. Hắn thậm chí còn điều động đội lính danh dự trong quân đội xếp thành hai hàng, trong ngày tang lễ khi mà quan tài đi đến sẽ thổi lên bài ca chiến thắng dành cho quân đội khi trở về. Mấy thứ này không có chút nào giống tang lễ mà cứ như là tướng quân thắng trận trở về vậy.

Mặc cho có người cảm thấy vị cậu cả này tổ chức tang lễ như thế có chút không ổn, nhưng Đỗ Duy lại không quan tâm. Hắn muốn chút ngông cuồng dùng hành động này để bồi thường cho nỗi thương nhớ cha trong lòng hắn.

Lão tể tướng Rabosil ở đế đô, tài chính đại thần Munez, thậm chí những gia tộc như bá tước Billia ... đều phái sứ giả đến phúng điếu. Đỗ Duy biểu hiện như một chủ nhà chân chính đối với các sứ giả, đều lần lượt biểu thị sự cảm kích, biểu hiện của hắn rất thành thực thậm chí còn có chút lạnh nhạt.

Sau đó vào đêm kết thúc tang lễ, Đỗ Duy lại nhốt mình trong thư phòng của pháo đài lần nữa. Hắn ôm theo thanh kiếm của cha hắn đi vào.

Trong thư phòng, trên tường, nơi treo những bức tranh sơn dầu, ở cuối đã có thêm một bức tranh sơn dầu của bá tước Raymond. Bá tước Raymond trong tranh một thân khôi giáp oai phong凛冽. Đỗ Duy ở trong phòng ngồi lặng im suốt đêm, không ai biết vị công tước trẻ tuổi này đã làm gì trong thư phòng. Cho đến khi trời sáng, Đỗ Duy đi ra thăm mẹ hắn.

Cái chết của bá tước khiến cho thân thể của bá tước phu nhân cũng có chút vấn đề, người mẹ xinh đẹp này vì đau thương mà không màng ăn uống. Đỗ Duy tận tâm tận lực thậm chí là đích thân hầu hạ mẹ hắn, người phụ nữ thiện lương này hình như cũng biết mình bây giờ không thể tăng thêm gánh nặng cho con trai. Mặc dù trong lòng có bi thương, bà cũng cố gắng biểu hiện ra một chút bình tĩnh.

Sáng sớm, sau khi Đỗ Duy đi thăm mẹ xong lập tức gọi lão quản gia Hill tới. Sau đó đưa ra một quyết định: “Mở hội nghị gia tộc Rowling!”

Gia tộc Rowling là một gia tộc thượng võ, ngoài trừ tộc trưởng là bá tước Raymond ra thì cũng có không ít người có địa vị quan trọng trong gia tộc. Một gia tộc tồn tại mấy trăm năm tự nhiên có căn cơ của nó. Ngoài trừ tộc trưởng có tước vị bá tước ra, trong gia tộc còn có vài người vốn cũng đảm nhiệm một chút thân phận quan viên đế quốc. Có người đảm nhiệm bên quân phương, có người đảm nhiệm ở địa phương, ngoài ra còn có năm sáu người có danh hiệu Tử tước, hai Nam tước, còn lại là một vài sĩ quan trong quân đội địa phương...Hình thành một tập đoàn chính trị nhỏ của gia tộc Rowling.

Sau chính biến, tập đoàn chính trị này đã bị Thần hoàng tử giải tán, toàn bộ không giữ lại một người. Đến khi lệnh xá miễn kia được ban xuống, ngoài trừ bá tước Raymond là đầu sỏ phản nghịch trong chính biến là không được miễn tội thì những người khác đều được khôi phục quan chức, tước vị.

Nhưng bên ngoài, Raymond đã không còn là bá tước nhưng trong gia tộc thì ông vẫn còn là tộc trưởng. Bây giờ Raymond chết rồi thì tự nhiên là phải đề cử ra tộc trưởng Rowling mới, đây là truyền thống lâu đời. Cho nên khi trong thành Rowling truyền ra tin mở cuộc họp gia tộc, không có ai cảm thấy kinh ngạc thậm chí còn có vài người đã sớm chuẩn bị sẵn vài người ở lại trong thành sau tang lễ để chờ đợi.

Hội nghị gia tộc được tổ chức ở một đại sảnh, bên trong xếp một cái bàn dài đủ để ngồi mấy chục người. Từ sớm hiện diện đầy đủ các nhân vật đứng đầu khắp các chi của gia tộc Rowling hiện nay.

Khi Đỗ Duy mang theo em trai Gabri đứng ở ngoài cửa sảnh hội nghị, trong đó sớm đã sôi nổi tiếng người nói chuyện. Mọi người đã tranh luận không ngừng, âm thanh gần như muốn đem trần nhà ném đi luôn. Những người này ba hồi tranh cãi lớn tiếng, ba hồi chửi mắng, ba hồi cười lạnh. Có người lòng dạ khó lường, có người thì đã tâm bưng bưng.

Sự thật thì trước khi lão Raymond chết, trong nội bộ của gia tộc Rowling đã có chút không an phận rồi. Vì lệnh xá miễn vừa được ban xuống, mọi người đều được khôi phục tước vị và quan chức nhưng bản thân tộc trưởng Raymond lại không được khôi phục quan chức và tước vị. Có thể nói, từ trên danh nghĩa và thân phận thì vị trí của tộc trưởng Raymond này lại là thấp nhất. Thậm chí có thể nói là “thân trắng”, toàn nhờ vào oai nghiêm năm xưa mới miễn cưỡng chấn áp được những manh động trong tộc.

Gia tộc vừa được khôi phục mà tộc trưởng lại cũng vừa mất, trong tộc có không ít người nhìn thấy cơ hội mà bắt đầu nổi dã tâm.

Sau khi tộc trưởng Raymond chết đi, vốn theo truyền thống thì người kế thừa đầu tiên tất nhiên phải là Đỗ Duy- đứa con trai trưởng. Nhưng Đỗ Duy đã công khai thoát ly gia tộc Rowling, đổi thành họ Hoa Tulip, lại được phong làm công tước cho nên hắn không thể kế thừa tước vị bá tước được nữa. Vậy người kế thừa thứ hai tự nhiên là Gabri, sự thật thì trong hoàng thất đã xác nhận người kế thừa bá tước là Gabri. Nhưng vấn đề là Gabri hiện nay mới mười một tuổi, còn bốn năm nữa mới thành niên, trước khi thành niên thì không thể đảm nhận bất kì quan chức và tước vị nào, mọi thứ đều phải đợi sau khi nó thành niên. Như vậy liền có sơ hở, một đứa nhóc vừa mười một tuổi không thể đảm nhiệm chức trách tộc trưởng. Bá tước Raymond tuy lúc còn sống hy vọng Đỗ Duy có thể gánh vác trách nhiệm này nhưng dù sao Đỗ Duy từ trên danh nghĩa mà nói thì đã là “người ngoài”, là “danh bất chính ngôn bất thuận”.

Vào lúc Đỗ Duy đi vào trong phòng đã nghe thấy trong này nhốn nháo, có người chửi mắng, còn có người đập bàn, những người tranh cãi chia thành hai phái. Một phái vốn trung thành với Raymond, kiên trì để cho cậu hai Gabri đảm nhiệm chức tộc trưởng. Phái kia là những tên có dã tâm chủ trương đề cử tộc trưởng tạm thời để quản lý sự vụ trong gia tộc trước, sau mấy năm đợi đến khi thiếu gia Gabri thành niên thì mới nhường vị lại cho hắn.

Đối với trò tranh cãi trẻ con này, Đỗ Duy sớm đã chuẩn bị xong. Hắn chỉ cười lạnh lẽo dăm tiếng, vỗ vai em trai bên cạnh dịu dàng nói:

- Gabri, em xem! Những tên này đều hận không được một hơi nuốt chửng em đó. Em có sợ không?

Gabri lắc đầu, nhìn vào mắt Đỗ Duy:

- Em không sợ vì có anh ở đây!

Đỗ Duy cười cười... Sau đó... “Bình!!”

Một tiếng vang thật lớn, cửa lớn của sảnh hội nghị đã bị Đỗ Duy một chân đá văng ra. Đám người đang tranh cãi bên trong bị tiếng động này dọa cho nhảy dựng cả lên, nhất thời trở nên im lặng. Đỗ Duy một chân đá văng cửa xong, cứ thế nắm tay em trai ngang nhiên bước vào.

Anh em hai người đều mặc trang phục quý tộc cực kỳ quý phái, áo bào dài, thắt lưng màu vàng kim, cổ áo da lông. Đỗ Duy còn mang găng tay trắng, phần Gabri thì mặc một thân áo bào đen. Một tay nắm lấy tay Đỗ Duy, một tay còn lại cầm một cây trượng- Một đứa con nít mười một tuổi cầm cây trượng thì đúng là có chút tức cười.

Hai người khi đi ngang qua bàn, mọi người đều nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy. Hắn lại không hề để ý, đi thẳng đến vị trí trên cùng. Sau đó chỉ vào vị trí của tộc trưởng ở giữa phía trên cùng rồi nói với Gabri:

- Ngồi xuống!

Gabri cứ thế đặt mông ngồi xuống.

Xung quanh lập tức có người nhin không được nói:

- Cái này...Cậu Gabri, vị trí của cậu hình như không phải ở đó! Mời cậu...

Gabri còn chưa nói gì thì Đỗ Duy đã hung hăng trừng mắt nhìn cái tên đang nói kia. Cái nhìn này, hắn đã cố ý sử dụng tinh thần lực mạnh mẽ của mình hung hăng đâm lên người gã đó. Tinh thần lực cường đại của hắn như là thực thể, làm tên vừa mới nói đó liên cảm thấy cả người đột nhiên lạnh đi, run lên cầm cập, không dám nói tiếp nữa.

Đỗ Duy nhìn đám người cảm như hén một hồi, rồi rất tự nhiên kêu một người hầu khiêng một cái ghế qua đặt bên cạnh em trai hắn. Sau khi ngồi xuống rồi hắn mới từ từ mở miệng:

- Bây giờ, đề cử tộc trưởng!

Sau khi hắn mở miệng, rất lâu sau cũng không có ai dám nói gì. Qua một lát mới có người dám mở miệng nói:

- Ngài công tước Hoa Tulip, bây giờ đang là cuộc họp của gia tộc Rowling. Ngài...

- Ta cái gì? _ Sắc mặt Đỗ Duy lãnh đạm hỏi ngược lại.

- Công tước Hoa Tulip, căn cứ theo truyền thống hội nghị trong tộc, người ngoài không thể tham dự! _ Người này do dự một lát rồi nhìn chằm chằm lấy Đỗ Duy mà nói.

495. Chương 354: Người Giẫm Lên Ta!

- Nói nhảm! Người nói ai là người ngoài!

- Chẳng lẽ cậu chủ Đỗ Duy là người ngoài sao! Cái lão đáng chết này!

- Ta thấy người có tật giật mình! Nếu không tại sao lại sợ cậu chủ Đỗ Duy như thế!

Phe phản đối cũng không chút yếu thế, lập tức cũng có người chửi lại:

- Ai nói hần không phải người ngoài!

- Phải! Người hời hần xem, bây giờ hần họ Rudolf hay vẫn là họ Rowling?

- Hần đã công khai rời khỏi gia tộc, chẳng lẽ còn không phải sao?

Khi thấy mọi người đang muốn ầm ĩ lên, Đỗ Duy chợt đứng dậy, rồi đột nhiên rút ra thanh trường kiếm của cha để lại mà mình luôn mang theo, hai tay nắm chặt chém mạnh lên bàn!

- Keng!

Trườ~ng kiề~m cắ~m lên bắ~n, vắ~n ong ong run bắ~n bắ~t. Luậ~c nắ~y mắ~i người~i mắ~i~i lắ~p tuậ~c im lắ~ng lắ~i. Về mặt Đỗ Duy không vui không giận, chỉ lắ~nh luậ~ng nhiề~n lão già đắ~ chắ~t vắ~n mắ~nh, chắ~m rắ~i nắ~i:

- Người nắ~i ta lắ~ người~i ngoắ~i~i?

- Người...

Lắ~o đắ~? chắ~t đắ~ rồi nhiề~n phe mắ~nh, liền hắ~ giố~ng không đắ~m củ~ng rắ~n:

- Đắ~i công tuậ~c hoa Tulip, vớ~i thân phắ~n củ~o ngài hiề~n tắ~i, đương nhiên không thề~o tắ~nh lắ~ người~i Rowling.

- Huậ~n, công tuậ~c tắ~nh lắ~ cắ~i giề~! Hiề~n tắ~i lắ~ hoặ~p gia tồ~c! Cắ~ củ~ theo phắ~p lắ~nh đắ~? quố~c, bắ~t củ~ ai củ~ng không đượ~c can thiệ~p vắ~o chuyề~n nắ~i bắ~ củ~o gia tồ~c, ngay cả~o hoặ~ng thắ~t đắ~u không đượ~c can thiệ~p, cho đượ~ người đượ~c hoặ~ng thắ~t suố~g a~i, chuyề~n trong nắ~i bắ~ gia tộc củ~ng không thề~o đắ~o cho người lắ~ng quyề~n.

- Phải, người nắ~i không sai! __ Đắ~ Duy khề~ gắ~t đắ~u __ Duậ~a trên phắ~p luậ~t mắ~ nắ~i, ta đúng là không còn tắ~nh lắ~ người~i Rowling gia tồ~c. Nhưng!

Hắ~n đắ~t nhiề~n khề~ cườ~i lắ~nh lắ~nh, a~nh mắ~t nhiề~n chắ~m chắ~m vắ~o lắ~o giắ~ kia từ tồ~n nắ~i:

- Phắ~o! Ta hôm nay ngồ~i đây, không phắ~o lắ~ thân phắ~n củ~o tồ~c nhân Rowling gia tồ~c. Ta lắ~ lắ~y... thân phậ~n thủ tịch ma pháp sư cổ vấn của bá tước Gabri Rowling đại nhân trong tương lai ngồ~i ở đây! Thân phậ~n này, có thể chứ?

- Ma... ma pháp sư cổ vấn...

Mọi người không nói lời nào. Các quý tộc chiêu lãm ma pháp sư dốc sức vì mình, cũng là chuyện thường trên đại lục, chỉ có điều ma pháp sư số lượng ít ỏi mà trân quý nên có thể chiêu lãm được hay không đều do vận số. Mà nếu như chiêu lãm được thì đó cũng là cánh tay đắc lực, hơn nữa bảo sao làm vậy, đừng nói là tham gia họp gia tộc, thậm chí nếu quý tộc đưa ra quyết định gì, thường đều là nghe theo ý kiến của ma pháp sư.

- Nhưng ngài... thân phậ~n của ngài... Ngài là công tước đế quốc...

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng:

- Điều nào của pháp luật đế quốc cấm công tước làm ma pháp sư cổ vấn cho bá tước? Ta thích. Có quan hệ gì với người?

Lúc hần nói lời này, bàn tay thủy chung đều đặt lên trên chuôi kiếm.

Cuối cùng, mấy tên phe phản đối nhìn nhau vài lần, đều không nói lời nào.

- Như vậy, nếu tất cả mọi người đều không có ý kiến thì giờ bắt đầu bầu tộc trưởng! __ Đỗ Duy một lần nữa ngồ~i xuống __ Lúc ta mới tiến vào, mọi người dường như đang tranh luận cái gì phải không?

Bên cạnh lập tức có trực hệ của Raymond lớn tiếng nói:

- Thừa cậu cả, chúng tôi cho rằng nên để cậu chủ Gabri đảm nhiệm tộc trưởng, nhưng cái đám kia lại phản đối!

Đỗ Duy liếc mắt nhìn em trai, khẽ mỉm cười:

- Lý do phản đối là gì?

Phe phản đối lập tức có người lớn tiếng nói:

- Chúng tôi cho rằng cậu chủ Gabri đương nhiên là có tư cách đảm nhận vị trí tộc trưởng. Chỉ là hiện tại cậu ấy còn nhỏ tuổi, căn cứ theo pháp lệnh đế quốc, mười lăm tuổi mới tính là trưởng thành. Nhưng hiện tại trước mắt, cậu ấy ngay cả tước vị cũng chưa thể kế thừa, cũng chưa thể đảm nhận quan chức gì. Đường đường một Rowling gia tộc, sản nghiệp lớn như vậy, đất đai nhiều như vậy, công việc nhiều như vậy thì dù sao đi nữa cậu chủ Gabri cũng còn nhỏ tuổi, sao có thể xử lý thấu đáo được? Đương nhiên chúng ta không dám phản đối cậu chủ Gabri, dù sao hắn mới là người thừa kế tước vị bá tước... Thế nhưng chúng ta thấy rằng, trước tiên nên chọn ra một đại tộc trưởng để đứng ra quản lý công việc gia tộc qua vài năm, đợi khi cậu chủ Gabri trưởng thành, lại mời hắn lên kế vị."

Trực hệ của Raymond nơi này, có người đã lớn tiếng nói:

- Qua vài năm! Nực cười! Qua vài năm, có trời mới biết sản nghiệp gia tộc bị các người nuốt hết bao nhiêu! Các người cái đám này...

Hắn còn chưa nói hết, Đỗ Duy đã phát tay với hắn, sau đó Đỗ Duy liên tục gạt đầu, suy ngẫm lời nói của tên kia, lại đột nhiên mỉm cười nói:

- Ủm, nói phải, nói rất đúng, nói rất có đạo lý a!

Sau đó hắn quay đầu nhìn em trai:

- Gabri, bọn họ nói em nhỏ tuổi nên chưa đủ khả năng làm tộc trưởng, em nghĩ sao?

Gabri lập tức nói:

- Em thấy không sai!

Đứa nhỏ này đứng lên, thành khẩn nhìn mọi người:

- Ta dù sao chỉ mới mười một tuổi, tuổi còn nhỏ như vậy, thật sự là không cách nào đảm nhận trọng trách của một gia tộc. Ta cũng biết mình hiện tại không thích hợp đảm nhận trọng trách ngay lập tức. Ủm... Nếu mọi người cảm thấy nên tìm người ra trợ giúp ta, ta cho rằng là có thể!

Người của phe phản đối vội vàng bổ sung nói:

- Phải là người gia tộc Rowling! Người ngoài không thể nhúng tay!

- À.... Vậy, có nhân tuyển rồi sao?_ Đỗ Duy nhẹ nhàng hỏi một câu.

Đám người phản đối này nhìn ta, ta nhìn người, trong lòng đều cảm thấy khó hiểu, chỉ cảm thấy hai anh em này dường như đồng ý quá dễ dàng. , khó tránh khỏi khiến lòng người có chút bất an. Nhưng tới bước này rồi, cũng không còn đất để mà lùi. Nghĩ đến Rowling bình nguyên phì nhiêu, sản nghiệp gia tộc không lồ không thể đếm xuể... Tuy công tước hoa Tulip này có chút khiến người ta khó giải quyết. Nhưng may mắn hắn đã là người ngoài. Hơn nữa... hắn cũng không thể nghỉ ngơi cả đời ở bình nguyên Rowling, hắn buộc phải rời khỏi bình nguyên Rowling quay về Tây Bắc. Đến lúc đó, hai nơi cách nhau ngàn dặm xa xôi, hắn lấy đâu ra thời gian chiếu cố nơi này? Mà sản nghiệp gia tộc to lớn như vậy, không khỏi khiến người ta đổ mắt thêm muốn...

- Chúng ta đề cử mấy vị đức cao vọng trọng trong gia tộc ra làm nhân tuyển, mọi người có thể bỏ phiếu biểu quyết! Như thế rất là công bằng!_ Phe phản đối có người lớn tiếng hô lên như thế.

Đỗ Duy nhìn cái đám tham lam đáng ghét này... "Hừ, nếu như không có ta mang lệnh xá miễn đến thì đám ngu ngốc các người còn chết dí ở nhà đó chứ. Giờ còn muốn nhân cơ hội vơ vét sao?"

Hắn cười nhạt một tiếng:

- Nếu như vậy, xin mời nói ra nhân tuyển đi, mọi người thương lượng một chút!

Rất nhanh, phe phản đối liền đề cử ra hai người. Một người chính là vị hiệp sĩ rất nổi tiếng vừa nói, người còn lại, là một lão già đầu tóc đều bạc trắng. Đỗ Duy nhận ra được lão này, lão này cũng là một đại địa chủ của bình nguyên Rowling, là một lão nhân thuộc thứ hệ trong Rowling gia tộc. Có một tước vị nam tước cả đời.

- Dekker hiệp sĩ năm xưa ở tư quân địa phương của gia tộc đã đảm nhận chức thống lĩnh. Chúng ta thấy rằng ông ta có thể ra mặt trợ giúp cậu chủ Gabri quản lý tư quân gia tộc. Mà nam tước Shawn, ông ta là một người giỏi quản lý tài sản, ông ta có thể giúp cậu chủ Gabri xử lý chính vụ và tài chính_ Phe phản đối có người lớn tiếng nói.

- Hiệp sĩ Dekker, nam tước Shawn?

Đỗ Duy nhìn hai lão già này, thật ra lão già nam tước Shawn này nhìn qua còn có vẻ có chút trầm ổn. Nhưng... lão là người giỏi quản lý tài sản? Buồn cười! Đỗ Duy không nhận được cười ... ” Đâu phải ta chưa từng ở bình nguyên Rowling. Chẳng lẽ còn chưa nghe qua lão già này sao? Cái gì nhân tài quản lý tài sản! Lão già này căn bản chỉ là một tên “Do Thái” cho vay nặng lãi. Như vậy cũng tính là cao thủ quản lý tài sản sao?”

- Hai vị chính là nhân tuyển được đề cử ra sao?

Đỗ Duy nhìn hai lão già này, dường như lão “Do Thái” chuyên hút máu người đối với mình còn cười khách khí, ngược lại lão hiệp sĩ Dekker này, lúc mà mình tiến vào đối với mình lớn tiếng nói chuyện, còn dám trợn mắt nhìn mình, xem ra là một lão già rất kiêu ngạo.

Đỗ Duy quay đầu đi, nhìn em trai:

- Gabri! Em thấy hai nhân tuyển kia thế nào?

Gabri cười cười, nháy mắt:

- Em không có ý kiến!

Vốn những người trực hệ của bá tước Raymond còn muốn tranh luận. Mắt thấy cậu chủ lên tiếng, ai nấy đều không khỏi ngây ngốc. Chỉ là theo mọi người nhìn thấy ánh mắt của hai anh em thì mơ hồ hiểu rằng nhất định còn có gì đó ở đằng sau nên mặt đều lộ vẻ mỉm cười.

Lại nói, mặc dù trong tộc chia ra làm hai phe là trực hệ Raymond bá tước và phe phản đối. Nhưng nếu dựa theo thực lực, kỳ thật đám người trực hệ Raymond bá tước, đều là từ sau chính biến để đô thất bại rút khỏi đế đô trung tâm chính trị, vì vậy vô luận là bản lĩnh hay là tài trí, đều hơn xa phe phản đối....Dù sao, phe phản đối này thật ra vốn chỉ là một ít dân bản xứ của Rowling bình nguyên, phần lớn chỉ là một vài thổ tài chủ mà thôi nên cho đến giờ đều là trực hệ Raymond bá tước chiếm thượng phong tuyệt đối.Chỉ là sau khi chính biến, phía Raymond tổn thất rất nặng nề thành ra thực lực của song phương đối lập mới phát sinh một chút biến hóa.Nhưng cho dù tầm nhìn hoặc là đấu tranh chính trị... Vô luận bất cứ phương diện nào thì trực hệ Raymond bá tước lưu lại đều có thể coi như những phần tử tinh anh trong gia tộc. Mà phe phản đối... Ở bọn chúng xem ra chỉ là một vài tên nhà quê có chút địa vị và tài sản mà thôi.

- Ủm, em thân ái, em không có ý kiến? Rất tốt, chúng ta không ngại ký vào văn kiện. Ta thấy rằng bất cứ chuyện gì viết thành giấy trắng mực đen mới tốt.

Đỗ Duy suy nghĩ chốc lát:

- Như vậy đi, mọi người khởi thảo một hiệp nghị, tất cả mọi người đều ký tên lên trên, đề cử hai vị tiên sinh này làm phụ tá của tộc trưởng, nhiệm kỳ... Ta thấy bốn năm là tốt nhất, sau bốn năm, em ta mới trưởng thành.”

Bốn năm... đám người phe phản đối suy nghĩ một lát, thời gian bốn năm cũng đã vớ vết đủ rồi. Hiệp nghị được viết rất nhanh dưới sự trầm mặc của Gabri, phe trực hệ của Raymond cũng không tỏ vẻ phản đối. Sau đó mọi người lần lượt ký tên lên văn kiện...

Vào lúc này, Đỗ Duy đột nhiên hỏi:

- Nhiệm kì bốn năm... Nhưng trong bốn năm nhiệm kì, có thể thay đổi người hay không?

- Đương nhiên không thể!_ Phe phản đối nhất trí hô to_ Thật sự không được?

Đỗ Duy lại hỏi.

- Tuyệt đối không được!

Phe phản đối kiên quyết, mắt thấy hiệp nghị đã muốn đạt thành, hai người phía mình đề cử nắm quyền quản lý quân đội cùng tài chính trong bốn năm nên đương nhiên không thể thay đổi người, phải ra sức vơ vét mới được! Sao giữa chừng có thể thay đổi người chứ?

- Nhưng... Nếu như có nguyên nhân gì đó đặc thù thì sao?_Đỗ Duy nhú mày_ Cũng không thể thay đổi người?

- Bất kể thế nào, đều không cho phép thay đổi người!_ Phe phản đối nhất trí kiên trì.

- Tốt!_ Đỗ Duy dường như cũng thỏa hiệp.

Hiệp nghị liền được hoàn thành nhanh chóng. Ở đây có tổng cộng bốn mươi bốn vị đầu não của Rowling gia tộc, toàn bộ đều kí tên lên phần hiệp nghị này hơn nữa còn phát thẻ độc tố về bất luận là ai cũng đều không được phép làm trái với phần hiệp nghị này thậm chí là một từ hay một câu.

Khi mọi thứ hoàn tất, Đỗ Duy dường như vẻ mặt vẫn ài?m ài?p không hề có chuỉ?t nải-ò viỉ- thẳi?t thềi? mảỉ- uẻi0 oaỉ0i. Thẳi?i đỏiỉ như vắỉỷ khiẻi?n cho đảỉ?m nguỏỉ-i phe phảỉ0n đỏi0i không khoỉ0i coỉ? chuỉ?t mỏỉ- miỉỉt...

“Chẳi0ng lẻ’, công tưởỉ?c hoa Tulip nằỉ-y đỏi?i vớỉ?i tằỉ-i phưởỉ? vàỉ- saỉ0n nghiẻỉỉp củỉ0a Rowling gia tởỉỉc mỏỉỉt chuỉ?t cũng không cằỉ-n?”

“Ủỉ-m. Cũng coỉ? thềi0 laỉ- như vắỉỷ. Duỉ- sao hẳi?n hiẻỉỉn tằỉ?i củỉ’ng đảỉ’ laỉ- công tưởỉ?c coỉ? laỉ’nh đỉỉỉa mỏỉỉt hằỉ-nh tẻỉ0nh, hơn nưởỉ’a nghe nỏỉ?i sinh yỉ? củỉ0a hẳi?n trong đẻỉ? đờ mỏỉỉt ngằỉ-y vàỉ-ò caỉ0 đảỉ?u vàỉ-ng, laỉ?i đưởỉỉc sủỉ tẻỉ?n nhiẻỉỉm sâu sắỉ?c củỉ0a nhiẻỉ?p chẳi?nh vươg nên muỏỉ?n giỏỉ? đưởỉỉc giỏỉ?, muỏỉ?n mưa đưởỉỉc mưa. E rằỉ-ng hẳi?n thẳiỉt sủỉ không cằỉ-n để mắt đến saỉ0n nghiẻỉỉp củỉ0a nhằỉ- Rowling nưởỉ’a.”

Nghiẻỉ’ đẻỉ?n đây, cằỉ?i đảỉ?m thỏỉ0 tằỉ-i chuỉ0 mỏỉ?i yên tâm.

Đỏỉ’ Duy biẻỉ0u hiẻỉỉn hết sức ôn hoằỉ-a, laỉ?i vô củỉ-ng coỉ? phong đỏiỉ quyỉ? phẳi?i. Hẳi?n thẳiỉm chẳi? tưởỉ mỏỉ-nh đỉ đẻỉ?n bắỉ?t tay vớỉ?i hai nguỏỉ-i vưởỉ-a đưởỉỉc đẻỉ- củỉ0, hơn nưởỉ’a coỉ-n ỏm. Thẳi?i đỏiỉ không hề coỉ? nưởỉ’a đỉẻỉ0m đỉỉỉch yỉ?.

- Hai viỉỉ, sau nằỉ-y seỉ’ phảỉ0i đưởỉỉa vàỉ-ò cằỉ?c nguỏỉ troỉỉ giưởỉ?p nhiẻỉ-u cho em trai củỉ0a ta. Củỉỉc khôỉ0 nhiẻỉ-u, củỉỉc khôỉ0 nhiẻỉ-u a!

Nguỏỉ’ khiẻ? củỉ0a Đỏỉ’ Duy thẳiỉt giỏỉ?ng như mỏỉỉt nguỏỉ-i không coỉ? chuyẻỉỉn giỏỉ-. Khiẻỉ?n cho hiẻỉỉp siỉ’ Dekker vàỉ- nam tưởỉ?c Shawn đẻỉ-u coỉ? chuỉ?t troỉ0 tay không kiỉỉp.

Đỏỉ’ Duy thẳiỉm chẳi? tưởỉ mỏỉ-nh giưởỉ?p hiẻỉỉp siỉ’ Dekker kẻỉ?o ghẻỉ? ra, sau đỏi? chẳi0 vàỉ-ò viỉỉ trỉỉ? đảỉ-u tiên củỉ0a bằỉ-n bên cằỉỉnh Gabri, cưởỉ-i nỏỉ?i rằỉ?t khẳi?ch khiẻ?:

- Tưởỉ- giỏỉ- thân phẳiỉn hai viỉỉ đảỉ’ bắỉ?t đỏi-ng vắỉỷ không thềi0 ngỏỉ-i laỉ?i chỏỉ’ nằỉ-y. Xin mỏỉ-i ngỏỉ-i lên trên đi, thềi? mỏỉ?i xưởỉ?ng vớỉ?i thân phẳiỉn đảỉ?i tởỉỉc trưởỉ0ng.

Dekker vẻỉ0 mắỉỉt uỏỉ0ng hỏỉ-ng. Trong loỉ-ng hẳi?n mắỉỉc duỉ- mắỉỉc duỉ- mớ hỏỉ- cằỉ0m giằỉ?c coỉ? mỏỉỉt tia không ỏỉ0n nhưng duỉ- sao hiẻỉỉp nghiỉỉ đảỉ’ kỷỉ?, giằỉ?y trẳỉ?ng mưởỉỉc đen, mỏỉỉt chữ không giằỉ0, tắỉ?t cằỉ0 mỏỉ?i nguỏỉ-i đẻỉ-u kỷỉ? tên phẳỉ?t thềỉỉ, như thềỉ? nằỉ-ò củỉ’ng không chỏỉ?i cằỉ?i đưởỉỉc, cho duỉ- đẻỉ?n đẻỉ? đờ kiẻỉỉn ra tỏỉ-a, củỉ’ng là phe mỏỉ-nh coỉ? lýỉ?.

Nẻỉ?u như vắỉỷ...

Trong loỉ-ng hẳi?n không khoỉ0i coỉ? chuỉ?t lằg lằg, khẳi?ch khiẻ? khẻỉ’ gằỉỉt đảỉ-u vớỉ?i Đỏỉ’ Duy mỏỉỉt chuỉ?t rồi liẻỉ-n lỏỉỉ ra mỏỉỉt tia tham lam nhiẻỉ-n lên viỉỉ trỉỉ? thuỏỉ tẻỉỉch ỏỉ0 phỉỉ? trên... Viỉỉ hiẻỉỉp siỉ’ Dekker nằỉ-y thẳi-m hiỉ?t mỏỉỉt hơi, sau đỏi? cằỉ?t bưởỉ?c đi lên...

Đôi mắt nhiên... “Oa! Ch!” “Ai da!”

Trong nhai?y mắ?t lu?c hiề?p si? Dekker câ?t bươ?c đi lên, bên cằ?nh đố?t nhiên vươ? ra mố?t cằ?i chân, vươ?a vắ?n đê?o ngang o?o dướ?i?i trướ?c chân hắ?n. Hiề?p si? Dekker vồ?i vắ?ng không kiể?p phỏ?ng biể? nhắ?t thỏ?i?i biể? trướ?t chân cả thân thê?o nắ?ng nề?ng ngắ? vể? phỏ?a trướ?c, lắ?p tu?c te? u?p mắ?t xuô?ng như chỏ? gắ?m phân. May là? hắ?n thân ngườ?i?i co lắ?i mố?t chũ?t không thì chi?o sỏ? ngay cằ?o rằ?ng củ?ng phắ?i rỏ?t ra hai cằ?i.

Hắ?n thắ?t tha thắ?t thê?o đườ?ng lên, mớ?i?i nhiề?n thắ?y bên cằ?nh đư?a chân gắ?t mắ?nh không phắ?i ai kha?c, chắ?nh là? hoa Tulip công tướ?c đắ?i nhậ?n vể?o mắ?t hoắ?a khi? mớ?i?i vươ?a rỏ?i.

- Ngắ? công tướ?c, Ngắ!!! __ Hiề?p si? Dekker vể?o mắ?t tu?c gắ?n.

Vể?o mắ?t Đố? Duy vồ?i?n mắ?m cướ?i?i ắ?m ắ?p lắ?i đố?t nhiên biế?n mắ?t toắ?n bắ?ng, trong chỏ?p mắ?t liề?n ắ?m trắ?m đê?n củ?c đê?o. Hắ?n nhậ?n mắ?t rồi lắ?nh lu?ng nhiề?n vắ? hiề?p si? Dekker nắ?y:

- Ngườ?i gắ?m lên ta!

Hiề?p si? Dekker sỏ?ng sỏ?t nhậ? Đố? Duy. Gắ?m ngườ?i? Ro? rắ?ng là? ngườ?i gắ?t ngắ? ta! Đố?i trắ?ng thay đen... chắ?ng lể? là? tên nhỏ?c nắ?y trong lỏ?ng tu?c gắ?n thắ?t bắ?i, lắ?i là?m ra chuyề?n nhắ?m chắ?n như vắ?y cho há?o gắ?n? Hu?n, con ni?t đườ? sao củ?ng là? con ni?t!

- Ro? rắ?ng là? ngườ?i...

Chi?o là? đắ?i sắ? trướ?c mắ?t, mắ?c đườ? te? ngắ?, co? chũ?t mắ?t mắ?t, bắ?t quắ? chắ?nh sắ? tro?ng yế?u, hắ?n củ?ng không muố?i?n vì chuyề?n nhắ?m chắ?n này mà củ?ng vắ? công tướ?c con ni?t nắ?y ắ?m ắ?i. Hắ?n co? ne?n tu?c gắ?n, kho? chắ?u nghiề?n rằ?ng nỏ?i:

- Đườ?c rỏ?i?i, là? ta bươ?c đi không cằ?n thắ?n, ngắ? công tướ?c thắ? lỏ?!

Hắ?n đắ?ng muố?i?n bo?o đi nhưng Đố? Duy lắ?i nắ?m bắ?o vai hắ?n xoay mắ?nh lắ?i, lắ?nh lu?ng nhiề?n chắ?m chắ?m vắ?o ắ?nh mắ?t hắ?n, không mang theo mố?t chũ?t cằ?m tỉề?nh:

- Ta nỏ?i?i: ngườ?i gắ?m lên ta!

- A? __Dekker sỏ?ng sỏ?t, tắ?t cằ?o mớ?i?i ngườ?i?i đê?u sỏ?ng sỏ?t.

Chi?o nghe thắ?y Đố? Duy chắ?m rắ?i nỏ?i?i:

- Ta mắ?c kắ? quy củ?o củ?o ngườ?i?i Rowling cằ?c ngườ?i thê? nắ?o! Nhưng ta co? quy củ?o củ?o ta! Trong quy củ?o củ?o Rudolf công tướ?c ta, đắ? là? mắ?o phắ?m đố?i?i vớ?i ta - không ai co? thê?o tu?y tiề?n đắ?c tắ?i vớ?i ta mắ? không chắ?u trắ?ng phắ?t! Hiề?p si? Dekker, ta muố?i?n ngườ?i lắ?p tu?c nỏ?i?i xin lỏ?i vớ?i ta ngay bây giớ? và ngay lắ?p tu?c quỳ xuô?ng đắ?t lau sắ?ch gắ?y cho ta!

“Cằ?i?... cằ?i?i gắ?!” __Tắ?t cằ?o mớ?i?i ngườ?i?i đê?u sỏ?ng ngắ? ngườ?i?i. Chi?o là? gắ?m lên gắ?y mố?t chũ?t mắ?n thỏ?i... Phắ?i o?o trướ?c mắ?t mớ?i?i ngườ?i?i khác quắ? xuô?ng lau gắ?y cho đố?i?i phươ?ng sao? Đườ? sao củ?ng là? thân phắ?n quắ? tắ?c, nề?u là?m như vắ?y thì sau nắ?y co?n co? thê?o nhiề?n ngườ?i?i ta sao! Huố?ng hỏ? mớ?i?i ngườ?i?i đê?u nhiề?n thắ?y rỏ? rắ?ng, vươ?a rỏ?i?i rỏ? rắ?ng là? Đố? Duy co? y? gắ?t ngắ? đố?i?i phươ?ng.

- Cằ?i?i nắ?y... Đắ? là? ngắ? có ắ?c y? khiêu khi?ch ta! __ Dekker nam tướ?c co? chũ?t phắ?t lắ?nh trong lỏ?ng

Ta không muố?i?n lắ?p lắ?i. Bây giớ?, quắ? xuô?ng, lau sắ?ch gắ?y cho ta! __Trong ắ?nh mắ?t củ?o Đố? Duy đắ? co? chũ?t hắ?n y? là?nh lắ?nh.

- Nê?u như... Nê?u như ta củ?c tuyề?t! __ Dekker nam tướ?c vắ?n co?n miề?n cướ?ng kiề?n trắ?.

- Ắ... Ngườ?i củ?c tuyề?t!

Đố? Duy khe? gắ?t đắ?u, sau đố? hắ?n hi? mố?t hơi thắ?t sắ?:

- Giải'm lên chân ta lại—maỉo phảim ta, maỉo phảim ta, chỉ?nh lại—maỉo phảim uy nghiêm hoa Tulip! Như vậyy, Dekker nam tươic, ta hiểnn taỉi lắiy thân phảinn công tươic hoa Tulip, đỏi?i vớii người - người—i maỉo phảim ta, đêi—xuẩit môỉt thiỏnh câi—u nghiêm chỉỏnh giủ'a quý tồic!

Nỏii xong, Đỏi' Duy đỏiit nhiên liềnn thắo boỏ đôi gắng tay củỏa miểnh, hung hắng nểm lên mắit đỏi?i phươg:

- Ta muỏin củi—ng người quyểin đắiu!

496. Chương 355: Mặt Của Người Đánh Tay Của Ta!

Mặt nam tước Dekker trắng bệch ra. Tuy đôi chân đã mềm nhũn ra nhưng trước mặt mọi người, hắn vẫn ráng cố gắng:

- Công tước Hoa Tulip! Người... Người cố ý khiêu khích hả? Người... Người...

Quyết đấu với Đỗ Duy? Đừng có mà đùa! Người ta là cường giả nổi tiếng của đại lục, ma pháp sư bản lĩnh cao cường, là nhân vật từng dẫn quân đánh nhau với thiết kỵ tây bắc a!

Hắn đột nhiên kêu lên:

- Ta... Ta hiện là tộc trưởng tạm thời của gia tộc Rowling! Người...

- Thiết xin lỗi! - Đỗ Duy giang tay ra, lắc đầu nói - Người đúng là tộc trưởng tạm thời nhưng đáng tiếc ta là một người ngoài nên không có lý do gì phải nghe lời của tộc trưởng Rowling cả.

- Cái này, cái này... - Hiệp sĩ Dekker toát mồ hôi - Ta...

Mắt hắn sáng lên cứ như là tìm được chỗ cứu mạng:

- Ta, ta... Căn cứ theo truyền thống của quý tộc, nếu bản thân ta không khỏe để quyết đấu thì ta có thể chọn thủ hạ trung thành trong nhà ta ra thay ta quyết đấu! Người cũng có thể phái thủ hạ trung thành của người ra quyết đấu! Như vậy là được rồi chứ?

Đỗ Duy cười tà ác:

- Được, ta chấp nhận! Ta sẽ chờ người chọn ra người thích hợp sau đó chúng ta sẽ hoàn thành trận quyết đấu này vào hai ngày tới.

Trong lòng hiệp sĩ Dekker bình ổn lại, hắn thầm nghĩ: “Trong nhà cũng có một vài vệ trung thành, nếu trọng thưởng để tìm một tên thế mạng cũng không phải là khó” Đang nghĩ đến đây, hắn đột nhiên thấy Đỗ Duy vung tay về phía hắn.

-Chát!!!

Một cái tát đập vào mặt của hiệp sĩ Dekker, nửa khuôn mặt hắn lập tức sưng lên. Lần này bị tát cho một cái trước mặt mọi người, cho dù hắn có sợ Đỗ Duy đi nữa cũng nhin không nổi. Nhưng hắn còn chưa kịp lên tiếng thì Đỗ Duy lại “tức giận” trước rồi. Chỉ nghe thấy Đỗ Duy “giận tím mặt” mà hét lên:

- Hiệp sĩ Dekker! Tại sao người lại dùng khuôn mặt người để đánh tay ta?!

- Dùng... dùng... khuôn mặt của ta đánh tay của người?_ Dekker nghe xong lời này xém chút bị tức đến ói máu.

Đỗ Duy lại nhanh miệng nói:

- Người dùng khuôn mặt người đánh tay của ta! Đây là lần thứ hai người sỉ nhục ta! Ta muốn quyết đấu lần thứ hai với người, hiệp sĩ Dekker!

Dekker bị chọc tức đến nỗi muốn ngắt đi. Thật ra, tính nhẫn nhịn của hắn không tệ nhưng cho dù là người nhẫn nhịn tốt cỡ nào cũng nhịn hết nổi nữa rồi. Chỉ có thằng ngốc mới không nhận ra: Vị công tước hoa tulip này cố ý gây sự với Dekker để lấy cớ quyết đấu lần thứ hai?

Hiệp sĩ Dekker cảm thấy sắp bị chết vì tức rồi nhưng lẽ nào Đỗ Duy lại dễ dàng buông tha cho hắn như vậy? Đỗ Duy đi tới rồi giơ chân lên, đá mạnh vào cằm của tên này. Không thể không nói tính mềm dẻo và tố chất thân thể của Đỗ Duy sau khi trải qua huấn luyện đã trở nên lợi hại hơn, hắn dễ dàng vung bàn chân đá trúng cằm của Dekker. Dekker kêu thảm một tiếng, ngã về phía sau, máu tươi đầy miệng. Mà Đỗ Duy lại còn làm ra bộ mặt tức giận gấp mười lần so với cái tên đáng thương này, hắn quát:

- Hay cho một hiệp sĩ! Dekker to gan! Người đã mạo phạm ta liên tục hai lần rồi, bây giờ lại còn dùng cằm của người đánh chân ta! Người... trong mắt người có xem ta ra gì không?

- Hắc - Gabri ở bên cạnh khi nghe thấy cách nói “cằm đánh chân” này, dù đã biết trước nhưng cũng không nhịn được mà cười ra tiếng.

Dekker nằm dưới đất kêu thảm, phun ra một ngụm máu lẫn hai cái răng, lưỡi của hắn cũng đã bị cắn đến chảy máu, máu xông lên não mà tức giận mẩn:

- Hoa Tulip... Người, cái tên khốn nạn nhà người...

Đỗ Duy trầm mặt xuống, mang dáng vẻ ủy khuất, lớn tiếng nói:

- Mọi người nghe rồi đó! Hắn mắng ta là khốn nạn! Đây là sự tấn công ngôn từ trắng trợn đối với một quý tộc!

Mọi người bị dọa đến ngây người, có người sau khi nghe xong lời này của Đỗ Duy nhin không nổi trong lòng thảm nói: “Tấn công ngôn từ trắng trợn? Không phải người mới vừa ”tấn công thân thể” sao!”

Đỗ Duy bước lên, đạp một chân lên ngực hiệp sĩ Dekker. Sau đó khom eo xuống, một hơi tay đâm chân đá mà miệng còn không ngừng kêu lên:

- Ai da! Dekker người to gan lắm! Ai da! Người lại đánh tay ta, người lại đánh chân ta...

Trước sự chứng kiến của mọi người, đường đường là một hiệp sĩ mà lại bị Đỗ Duy hành hạ như thế. Lúc đầu, Dekker đáng thương còn mắng mấy tiếng nhưng sau đó thật sự là chịu hết nổi - Đỗ Duy tuy cũng là quý tộc nhưng mà hắn có luyện qua động tác nhập môn của Tinh Không đấu khí, lại luyện thể thuật của Đại Tuyệt Sơn nên sự cường tráng của thân thể ngày càng vượt xa người bình thường. Nếu chỉ xét về quyền cước thì ngay cả những võ giả cấp thấp cũng không phải là đối thủ của hắn, huống chi đây chỉ là một tên quý tộc ăn nhậu như Dekker.

Dekker kêu to cứu mạng, hắn mong chờ đám đồng bọn - những kẻ đã đứng cùng một lập trường với hắn. Khi Đỗ Duy chưa ra oai thì đám ấy còn bị sự kích động của lòng tham mà che mờ lý trí. Bây giờ, tân mặt chứng kiến vị công tước Hoa Tulip này trở mặt như vậy thì còn ai dám đắc tội với đại hồng nhân của đế. Cho dù có người muốn giúp nhưng cũng nghĩ lại: “Nếu ta đụng vào tay của công tước, chỉ sợ là hắn sẽ nói ta đánh hắn, lúc đó chẳng phải là sẽ rất thảm sao?”. Cuối cùng, sau một lát, vị “Tộc trưởng tạm thời” này đã bị Đỗ Duy đánh đến chỉ còn nửa cái mạng nhưng không một người nào ở xung quanh dám lên tiếng.

Đỗ Duy đánh đến sưng tay, khi đứng dậy, cảm thấy cả người thống khoái, tâm trạng không tốt tích trữ trong mấy ngày qua đều được xả ra hết. Hít sâu một hơi, hung hăng nói với Dekker đang nằm dưới đất:

- Hiệp sĩ Dekker, vừa rồi người đã đánh ta tất cả là sáu mươi sáu cái cũng chính là nợ ta sáu mươi sáu lần quyết đấu! Người mau mau lăn về kiếm đủ sáu mươi sáu thủ hạ chịu chết vì người để chuẩn bị quyết đấu với ta đi!

Dekker sau một hồi thở dốc mới hồi phục lại, trong trạng thái hấp hối, bi phẫn quát:

- Đỗ Duy! Người, người như vậy là trắng trợn thương tổn người ta, khi dễ người trắng trợn! Người... Người như vậy là mưu sát! Đúng là mưu sát! Ta sẽ đi tố cáo người! Cho dù người quyền cao chức trọng nhưng luật pháp đế quốc sẽ không dung túng người đâu!

Chát!__ Trả lời hắn là một cái tát.

- Cái thứ sáu mươi bảy! - Đỗ Duy quơ quơ tay cười nhạt nói - Tố cáo ta? Hừ, hừ! Hiệp sĩ Dekker, người xem đây là cái gì!

Đỗ Duy kéo nhẹ vạt áo lộ ra một cái huy chương trong đó:

- Nhìn cho kỹ đi, đây là huy chương ma pháp sư! Huy chương này không chỉ đại biểu cho phận ma pháp sư của ta mà còn đại biểu rằng ta có quyền bài miễn pháp lệnh đế quốc. Nam tước Dekker thân ái của ta, người có biết muốn tố cáo tội danh của một ma pháp sư thì phải thông qua những thủ tục nào không?

Đỗ Duy ngồi xuống rồi giơ tay ra cười nói:

- Trước tiên, người phải có nhân chứng vật chứng đầy đủ. Sau đó, người phải đến ma pháp công hội báo án, rồi đích thân đến cục giám sát của đế quốc ở đế đô tố cáo tội danh của ta, rồi sau đó người phải có văn kiện do đại thần của cục giám sát đế quốc đích thân ký tên rồi do hãn đích thân đưa vào trong hoàng cung. Sau khi được sự cho phép của nhiếp chính vương thì phải chuyển giao cho ma pháp công hội của đại lục. Cuối cùng, quyết định ta có tội hay không là do hội đồng trưởng lão của ma pháp công hội phán quyết... Cho dù nhận định ta có tội thì chuyện xử phạt ta như thế nào cũng chỉ do nội bộ ma pháp công hội quyết định.

Đỗ Duy than một tiếng đáng tiếc, sau đó dùng ánh mắt thương hại nhìn hiệp sĩ Dekker:

- Đúng rồi, ta cũng nên nói cho người biết, một ngàn năm nay kể từ khi đế quốc khai quốc, ma pháp sư bị trị tội vì vi phạm pháp luật đế quốc, người biết có bao nhiêu người không? - Đỗ Duy giơ bàn tay ra sau đó lại nắm lại - Không, một người cũng không có! Nếu người có hứng thú thì cứ việc đi tố cáo ta đi! Nhưng điều kiện tiên quyết là...

Đỗ Duy đứng dậy, lạnh lùng nhìn cái tên dưới mặt đất:

- Sau cuộc quyết đấu của chúng ta, người vẫn là người sống sót.

Nhìn mọi người, Đỗ Duy khôi phục nụ cười ôn hòa:

- Các vị, còn ai có ý kiến gì nữa không?

Im phăng phắt.

Dòng mạch trực hệ của Raymond đều sắp muốn cười đến vỡ bụng, chỉ là ai nấy đều cố nhịn. Đám thuộc phe phản đối đều vốn là những kẻ thừa cơ, vì lòng tham mà manh động, bây giờ tất cả đều sợ lạnh cả người. Bọn họ cuối cùng đã hiểu: Trước một sức mạnh tuyệt đối thì mọi mưu mô đều vô nghĩa. Có thể nói, nếu Đỗ Duy hạ quyết tâm muốn đại khai sát giới thì... chỉ sợ là không ai có thể ngăn được hắn.

Đỗ Duy vỗ tay một cái, lập tức bên ngoài xông vào hai võ sĩ nhà Hoa Tulip. Đỗ Duy chỉ vào Dekker nằm trên mặt đất:

- Ném ra ngoài cho ta! Sau đó phái người đưa hắn về nhà, bố trí người xung quanh nhà hắn, canh phòng cẩn thận không cho hắn chạy. Cái tên này còn nợ ta sáu mươi bảy lần quyết đấu!

Hai thị vệ nhà Hoa Tulip đồng thời nhìn nhau bằng ánh mắt thương hại. “Một kẻ đáng thương! Không biết làm cái gì mà lại đắc tội với ngài công tước của chúng ta, những người đã đắc tội ngài công tước thì đều chẳng có ai kết cục tốt đẹp cả. Sáu mươi bảy lần quyết đấu! Dù là có nữ thần bảo hộ đi chăng nữa thì cái tên này cũng không còn mạng để sống nữa”

Mất thấy hiệp sĩ Dekker bị người ta lôi ra ngoài như một con chó chết, Đỗ Duy cười híp cả mắt rồi quay đầu lại nhìn vị “tộc trưởng tạm thời” còn lại.

- Nam tước Shawn tôn kính, mời người lên trên này ngồi! Nơi đó mới xứng với thân phận tộc trưởng tạm thời của người.

Tuy Đỗ Duy vừa cười vừa nói nhưng khi những lời này lọt vào tai nam tước Shawn thì vẻ mặt hắn như bị ai đó chém một nhát. Sắc mặt hắn lúc xanh lúc đỏ, sau đó chuyển thành màu trắng. Nhưng gừng càng già càng cay, cái tên “cao thủ tài chính” cho vay nặng lãi này xem như là hiểu đạo lý thuận theo chiều gió. Hắn vội lui lại một bước, cố nặn một nụ cười. Sau đó, cái tên già nua này bỗng nhiên trở nên còn nhanh nhẹn hơn cả thỏ, phóng nhanh đến trước bàn, cầm lấy cái “hiệp nghị” mà mọi người vừa ký tên lúc này rồi cố nhét vào trong miệng.

Lão nhai nhai rồi liềm mạng nuốt xuống. Lão nuốt cái “Ưc” rồi xoay người lại, mang phong thái chính nghĩa凛凛, nghiêm chỉnh nhìn mọi người xung quanh:

- Cái gì tộc trưởng tạm thời? Có chuyện này sao? Sao ta không biết? Các người có biết không?

Trả lời hần, mọi người đồng loạt kiên quyết lắc đầu.

- Chúng tôi không biết!

- Đúng, đúng chưa từng nghe qua!

- Đúng vậy, đúng vậy! Có chuyện này sao?

- Cái gì tộc trưởng tạm thời! Tộc trưởng của chúng ta là cậu chủ Gabri đang ngồi đây rồi, vậy còn cần tộc trưởng tạm thời làm gì nữa!

Gần như là cùng một lúc, mọi người đều thay đổi lập trường bởi không ai nguyện chết. Ai cũng nhận ra vị công tước này khi giết người thì chẳng bao giờ có chuyện nường tay!

Dường như cảm thấy vẫn chưa đủ, lão Shawn vội cắn răng hướng về Đỗ Duy cười nịnh:

- Các vị! Ta thấy cậu chủ Gabri tuy rằng thông minh nhưng bên cạnh cũng cần phải có người trợ giúp. Cái này thì... ngài công tước Hoa Tulip, ngài là con trai cả của lão bá tước, là anh trai ruột của cậu chủ Gabri, trách nhiệm này thì ngài không thể nào từ chối... Gia tộc, gia tộc cần ngài a!

Vừa nói mắt lão Shawn dần đỏ lên, hần cũng thật là lợi hại, quả thật nặn ra được mấy giọt nước mắt.

Đỗ Duy thở dài nhìn mọi người:

- Các người có ý kiến gì không?

Thấy không ai phản đối, Đỗ Duy mới chau mày nói:

- Nhưng mà, nhưng mà như vậy không tốt lắm! Ta dù sao hiện tại cũng là một người ngoài.

Lão Shawn lập tức chém đinh chặt sắt mắng:

- Tên khốn nạn nào nói cậu cả Đỗ Duy là người ngoài? Ai nói thì đứng ra đây? Đứng ra đây! Hừ cái tên khốn nạn nào nói những lời này, ta xem chắc hần không còn là người nữa, chắc hần không muốn sống nữa rồi!

Tuy ngoài miệng hần kêu to nhưng trong lòng thì âm thầm than: “Hiệp sĩ Dekker sợ rằng muốn sống cũng không được nữa rồi!”.

Mọi người đều nhất trí đề cử cậu hai Gabri trở thành tộc trưởng gia tộc Rowling, còn đồng loạt “khẩn cầu” ngài công tước Hoa Tulip nể tình huyết thống mà trở thành người giám hộ cho cậu hai Gabri, tạm thay chức trách tộc trưởng trước khi cậu hai Gabri thành niên.

Chờ mọi người rời đi hết sau khi kết thúc hội nghị, Gabri mới nhảy xuống ghế và đi đến trước mặt Đỗ Duy, do dự hỏi:

- Anh... anh sẽ không muốn giết cái tên Dekker đó chứ?

Trên mặt Đỗ Duy lộ ra nét lạnh lẽo:

- Tại sao không?

Hần nhìn em trai từ từ nói:

- Gabri! Em còn không hiểu dụng ý việc anh làm hôm nay sao? Hừ! Thời gian của anh rất là quý báu, nếu không phải vì em, sao anh lại chạy đến đây diễn trò hài này với em? Anh trực tiếp phái mấy trăm kỵ sĩ, tìm tới nhà mấy tên khá nhất, không lằng nhằng, trực tiếp chém hết! Những người còn lại, ai dám lên tiếng? Chẳng phải là đơn giản và trực tiếp hơn nhiều so với việc diễn trò này sao? Anh làm như vậy thật ra là cho em một bài học, dùng một màn diễn sinh động hy vọng em có thể hiểu một chuyện. Sau này nhớ cho rõ không bao giờ được quên! Vừa rồi em thấy hiệp nghị gì đó có tác dụng sao? Lời thề trước tổ tiên có tác dụng sao? Em không thấy họ buộc phải ăn hiệp nghị đó trước mặt anh chỉ vì anh mạnh hơn họ sao?

Nói rồi, Đỗ Duy nắm chặt lấy vai em trai hần.

- Cái gì gọi là chính nghĩa!? Nắm đầm của ai cứng hơn thì lý lẽ thuộc về người đó!

Đỗ Duy cười lạnh nói:

- Chỉ cần em mạnh hơn người khác thì em có thể tùy tiện đè nén cái gọi là chính nghĩa, chà đạp cái gọi là công bằng.

Gabri suy nghĩ kỹ một lát, trên khuôn mặt non nớt cuối cùng cũng thoáng qua một tia sáng tỏ. Nhưng dù sao cũng còn là đứa nhỏ nên nhin không được hỏi:

- Vậy... hiệp sĩ Dekker?!

- Giết!

Chỉ một câu trả lời tùy tiện của Đỗ Duy liền quyết định vận mệnh của tên đó.

- Em trai, chỉ ít họ có một điều không sai! Anh đúng là không thể ở đây mãi. Sau khi anh đi, quân đội cũng phải mang theo! Đến lúc đó em một mình ở đây, anh sao có thể yên tâm? Em còn nhỏ, tính tình còn quá đơn thuần, quá thiện lương. Những chuyện tham lam, đầu đá em còn chưa hiểu hết. Anh sợ em trấn áp không nổi cái đám người này nên mới dùng một chút thủ đoạn sấm chớp, giết một rần trăm!

Đây là bài học đầu tiên sau khi Gabri tiếp nhiệm.

Phải khẳng định là người anh trai tôn kính của hắn đã cho hắn một khởi đầu rất tốt. Dù rằng có chút không được thiện lương thậm chí cũng không “công chính”, nhưng mà đối với một người sau này phải lăn lộn trong cái đầm lầy quyền lực mà nói, đây mới chính là “công chính”! Hơn nữa, như thế rất có hiệu quả. Không phải sao!?

497. Chương 356: Phần Đầu Của Rohardt

Từ sau khi gia nhập vào cái gọi là “đoàn quân dự bị của kỵ sĩ đoàn Decepticon” này, hắn cảm thấy toàn bộ nơi đây so với “kỵ sĩ đoàn” trong tưởng tượng của mình quả thực có khác biệt rất lớn.

Dù hắn chỉ là con trai của một người thợ mộc, đến từ một thị trấn nhỏ ở nông thôn nhưng Rohardt cũng không phải là không biết gì về kỵ sĩ chân chính. Ít nhất tổ tiên của hắn đã từng sinh ra một người kỵ sĩ, và sự tích vinh quang về vị tổ tiên đó đã được gia tộc tự hào lưu truyền từ đời này sang đời khác, kể cả các quý tộc và thậm chí là một số bài huấn luyện cơ bản giành cho kỵ sĩ. Rohardt hết sức kiêu hãnh, bởi vì vào thời đại mà vẫn mình kỵ sĩ đã xuống dốc, ngay cả một đứa trẻ ở nông thôn như hắn vẫn còn có thể đọc thuộc lòng nguyên vẹn bản “Tuyên ngôn kỵ sĩ”, do từ nhỏ hắn đã thích mang bút ký mà tổ tiên lưu lại ra xem.

“Mà đoàn Decepticon này ... Thật sự là đoàn kỵ sĩ sao? Tại sao mình đến đây đã lâu như vậy rồi mà ngay cả một con ngựa cũng không hề nhìn thấy? Thậm chí, ngay cả về kiếm thuật cũng không có bất cứ ai chỉ bảo luyện tập, toàn bộ nội dung huấn luyện của mỗi ngày chỉ là ... Xin thần linh tha thứ!”

Rohardt đáng thương không dám hoài nghi về sự vẻ vang của tư quân nhà Rowling, nhưng thực sự hắn cảm thấy nội dung huấn luyện của đoàn kỵ sĩ Decepticon này thật giống như là đoàn xiếc thú!

Đúng, là đoàn xiếc thú!

Một tháng trước, sau khi Rohardt trúng tuyển cùng hơn một trăm người khác, bọn họ được mang tới sau một ngọn núi cách thành Rowling không xa. Điều này làm cho tất cả mọi người vô cùng kích động, bởi vì thành Rowling vốn là “Thánh địa” trong lòng mỗi một người Rowling. Thậm chí sau ngày đầu tiên, khi mọi người tiến vào doanh trại huấn luyện này, đã có truyền tới một ít tin tức là nếu như họ biểu hiện xuất sắc thì có thể được tiếp kiến chính cậu cả cao quý của gia tộc Rowling. Sau đó, từ mấy thành phố lớn khác trong đồng bằng Rowling, thỉnh thoảng lại có mấy trăm người trúng tuyển thành viên quân dự bị Decepticon tiến vào doanh trại huấn luyện này.

Rohardt là một người suy nghĩ tinh tế, hắn lập tức phát hiện kể cả mình thì trong doanh trại huấn luyện tất cả có tám trăm thành viên. Toàn bộ đều có một điểm giống nhau: Hình thể của mỗi người đều không thể xem là cao lớn, thậm chí một số người có thể nói là có phần gầy yếu nữa. Điều này đã phá vỡ ấn tượng đầu tiên của Rohardt đối với từ “kỵ sĩ”: “Kỵ sĩ không phải là rất hùng dũng, cao lớn sao?”

Liên tục huấn luyện một tháng, Rohart không hề nhìn thấy một con ngựa và cũng không tìm ra được một thanh kiếm nào. Trong doanh trại huấn luyện được dựng lên hơn mười cái giá gỗ cao cao, ở chính giữa giá gỗ đặt ngang lên trăm khúc gỗ hẹp dài, hai đầu mỗi khúc gỗ đều dùng dây thừng để buộc vào giá. Dưới mệnh lệnh của sĩ quan huấn luyện, tất cả học viên bò lên trên giá gỗ rồi ngồi ở trên khúc gỗ tròn lơ lửng trên không trung kia giống như cưỡi ngựa. Mỗi người bọn họ được yêu cầu ngồi cho thật vững, sau khi nắm chặt sẽ có người kéo dây thừng làm cho khúc gỗ tròn quay cuồng lên xuống hết sang trái lại sang phải trên không trung.

Nói thực ra, ngày đầu tiên khi phải thực hiện bài huấn luyện này, hơn một nửa số người đều bị nôn ói, Rohart cũng không là ngoại lệ. Dưới sự quay cuồng mãnh liệt và dồn dập khiến người ta chóng mặt, hẳn buồn nôn tới mức gần như ngay cả mặt đều nôn ra rồi. Sau đó loại cảm giác chóng mặt này kéo dài tới hai ngày, trong hai ngày này, hẳn đều không thể ăn được chút gì, bởi vì nếu ăn cái gì là nôn ra cái ấy!

Huấn luyện liên tục ba ngày, cuối cùng thì đa số mọi người mới thích ứng xong bài huấn luyện này. Mà sau khi huấn luyện cưỡi ở khúc gỗ tròn rồi thực hiện động tác quay cuồng trên không trung đã được từng bước gia tăng độ khó.

Chưa hết, sau đó còn có một hạng mục kiểm tra cực kỳ kỳ dị khiến cho Rohart càng cảm thấy mới lạ, đó là kiểm tra thị lực. Khi sĩ quan huấn luyện tuyên bố nội dung này, mọi người đều có phần mơ hồ. Thực tế, từ khi mới bắt đầu, mọi người đều hơi khinh thường người sĩ quan huấn luyện này. Nhìn qua hẳn quả thực quá trẻ tuổi, thậm chí so với rất nhiều học viên, có lẽ hẳn còn trẻ tuổi hơn nhiều lắm. Nhưng hẳn rất nghiêm túc, khi hẳn nổi giận, trên người tỏa ra một luồng sát khí mạnh mẽ làm người khác có cảm giác ớn lạnh. Cho dù là kẻ bướng bỉnh kiêu ngạo nhất trong doanh trại huấn luyện cũng không dám đối mặt với ánh mắt uy nghiêm đáng sợ của hẳn. Sau lưng hẳn, tất cả mọi người đều cho rằng chỉ những kẻ đã từng ở trên chiến trường và thật sự đã giết người mới có thể có loại khí chất này.

Rốt cuộc có một ngày, mấy tên ngang bướng dưới sự xúi giục của đồng bạn đã nhịn không được mà cao giọng hỏi tên sĩ quan huấn luyện này:

- Thưa sĩ quan huấn luyện, ngài đã từng ra chiến trường chưa?

Sĩ quan huấn luyện trẻ tuổi liếc mắt nhìn mọi người rồi nói:

- Đã từng!

- Vậy... Ngài đã giết người chưa?

Lần này sĩ quan huấn luyện trầm lặng một lát, sau đó hẳn trả lời càng ngắn gọn hơn:

- Rất nhiều!

Sau đó càng không có ai dám không nghe lời hẳn nữa.

Nội dung của hạng mục kiểm tra thị lực này so với hạng mục quay cuồng trên không kia thì thoải mái hơn. Trên vách tường được dán một tờ giấy trên đó vẽ rất nhiều hàng có ký hiệu lớn nhỏ khác nhau. Từng người được yêu cầu đứng ở sau một vạch cách xa bức tường một khoảng nhất định, thay phiên bịt một con mắt rồi nhìn ký hiệu trên tờ giấy, sau đó phải lấy tay chỉ ra hình dạng và phương hướng.... Thế nhưng loại kiểm tra đơn giản này lại có gần một phần tư số người bị tuyên bố loại bỏ. Những người bị loại bỏ kia cảm thấy thật không công bằng chút nào, thậm chí có người đã nhịn không được lên tiếng phản đối kịch liệt:

- Chẳng lẽ đánh trận trên chiến trường chỉ là dựa vào ánh mắt để giết chết kẻ địch sao?

Sĩ quan huấn luyện lặng im một lát, sau đó gọi ra kẻ phản đối mãnh liệt nhất, đưa cho hẳn một bộ cung tên, cho phép hẳn đứng ở cách mình ngoài một trăm mét.

- Nếu như ngươi có thể bắn trúng ta... Không, chỉ cần ngươi có thể bắn trúng phạm vi năm mét xung quanh ta thì coi như ngươi đủ tư cách thông qua rồi!

Người kia cầm cung tên đứng ngẩn ra một lát rồi bắn ra một tên lệch tới hơn mười mét. Sau đó, sĩ quan huấn luyện lập tức cầm lấy cung tên, bắn tới một tên cắm chính xác ngay dưới chân của hẳn.

- Đây là sự quan trọng của mắt! Cùng là cách một trăm mét, ta có thể bắn vào bất cứ vị trí nào trên thân thể người. Còn người? Ở ngoài một trăm mét, ngay cả đối phương là nam hay nữ thì người chưa chắc đã thấy rõ! Nhưng người bị loại bỏ cũng không cần quá ử rữ!

Cuối cùng sĩ quan huấn luyện an ủi mọi người:

- Mặc dù bọn họ không có khả năng gia nhập đoàn kỵ sĩ tinh nhuệ Decepticon, nhưng vì bọn họ đã vượt qua huấn luyện quay cuồng lúc trước nên có thể trực tiếp được tiến cử vào một đội quân thần bí khác. Ta cam đoan các người sẽ thích chỗ ấy!

Sau khi tiễn một tốp học viên bị loại bỏ này, sĩ quan huấn luyện nói với họ như thế. Trên mặt hần ngẫm thoáng qua một nét cười

Mà trong chương trình huấn luyện kế tiếp, độ khó của lại tăng thêm nữa! Lần này, bọn họ được dẫn tới một quảng trường thần bí trong doanh trại huấn luyện, mọi người nhìn thấy giữa hai bên giá gỗ treo một thứ giống như chiếc thuyền lớn, lại treo trên không trung.

Sau đó, nhóm người thứ nhất bị kêu lên chiếc thuyền kia, dưới sự lay động của dây xích treo ở hai bên giá gỗ nối với thuyền lớn, nó bắt đầu lắc lư như điên cuồng. Đây cũng là lần thứ hai khiến cho không ít học viên “hiền dân” ra cơn sáng mà họ vừa ăn. Mọi người cố gắng chịu đau khổ, cũng không hề biết nội dung huấn luyện này là do một người căn cứ trò chơi trong “Thuyền hải tặc” ở thế giới trước kia để phát triển biến hóa ra!

Vài ngày sau, khi đa số mọi người đã thích ứng với loại huấn luyện treo ở trên “Thuyền hải tặc” này thì sĩ quan huấn luyện phát cho mỗi người một bộ nỏ ngắn quân dụng có chất lượng hoàn mỹ, sau đó lại bố trí một loạt bia bắn tên ở nơi cách xa thuyền hải tặc.

Nội dung huấn luyện yêu cầu của mọi người: Sau khi thuyền hải tặc bắt đầu lay động, đứng thật vững trên thuyền, không cho phép té ngã, đồng thời còn phải dùng hết khả năng bắn nỏ ngắn trúng bia bắn tên ở phía xa.

Liên tiếp năm ngày, chín mươi chín phần trăm số mũi tên đều bắn không trúng bia. Mỗi người đứng ở phía trên đều đã bị rung tới mức ngã trái ngã phải rồi, còn làm sao có thể bắn chính xác trúng mục tiêu? Nhưng mọi người cũng không có bất cứ lời oán hận gì, bởi vì vào ngày đầu tiên huấn luyện, sĩ quan huấn luyện đã tự mình làm mẫu. Tất cả mọi người tận mắt thấy hần đứng ở trên chiếc thuyền đang lay động dữ dội mà vẫn thoải mái bắn ra năm mũi tên, mũi nào cũng bắn chính xác trúng hồng tâm!

Tuy nhiên còn có người đưa ra dị nghị:

- Thưa sĩ quan huấn luyện, tôi đã từng làm thợ săn nên rất rành cung tên. Nếu như dùng cung tên thì có lẽ tôi có thể bắn trúng. Còn loại nỏ ngắn này phải sử dụng bằng một cánh tay nên tôi không quen.

Câu trả lời của sĩ quan huấn luyện là:

- Người chỉ có thể dùng nỏ ngắn! Bởi vì sắp tới, trên chiến trường, các người chỉ có thể sử dụng một cánh tay để điều khiển vũ khí, cánh tay còn lại có tác dụng quan trọng hơn.

Rohardt càng mê muội, hần cho rằng mình đã không gia nhập vào kỵ sĩ đoàn nào cả ” Chẳng lẽ nơi này là nơi huấn luyện người bắn nỏ ư?” Điều duy nhất khiến cho người ta cảm thấy vui mừng là thức ăn của chỗ này không tệ chút nào, mỗi ngày mọi người đều có thể ăn bánh mì, thịt bò, uống sữa thoải mái.

Rohardt cũng từng rất nóng lòng hỏi qua viên sĩ quan huấn luyện là khi nào hần mới có thể thấy được vật cưới thuộc về mình? Là một kỵ sĩ tương lai, ngay cả vật cưới cũng không có thì làm sao có thể gọi là kỵ sĩ được?

Đối với vấn đề này, sĩ quan huấn luyện cũng chỉ vừa cười vừa trả lời hần:

- Chờ sau khi người vượt qua tất cả các hạng mục huấn luyện thì có thể thấy được vật cưới thuộc về mình!

Thời gian huấn luyện một tháng chấm dứt. Lúc này, sĩ quan huấn luyện triệu tập mọi người xếp thành hàng, sau đó tuyên bố:

- Thống soái trực tiếp cao nhất của đơn vị kỵ sĩ đoàn này là đức ngài cao quý Megatron muốn tới nơi đây khảo sát. Hy vọng mọi người biểu hiện cho tốt, đừng làm cho ta mất mặt!

Vậy là vào buổi chiều hôm ấy, Rohardt lại gặp được người trẻ tuổi lần trước phỏng vấn mình, cũng chính là đức ngài Megatron kia.

498. Chương 357(phần 1): Nôn Ra Đi, Nôn Ra Sẽ Quen!

Đỗ Duy đi vào doanh trại huấn luyện, võ vai của sĩ quan huấn luyện Ziege:

- Ziege, các chàng trai luyện tập thế nào?

- Thưa Viện trưởng, mọi người luyện tập khá tốt.

Ziege - cậu học trò xuất sắc của học viện Hogwarts, đảm nhiệm chức tiểu đội trưởng đội một của đoàn kỵ sĩ Decepticon. Ban đầu, khi được Đỗ Duy điều tới để huấn luyện cho đám chim non này, thâm tâm vốn kiêu ngạo của Ziege có chút không vui. Hắn muốn được cùng với đồng đội của mình ở lại Tây Bắc hơn. Ở đó, thường ngày họ cùng nhau cưỡi ngựa tuần tra đất đai của hành tinh Desa rồi trở về báo cáo lại tình hình, hơn nữa còn có thể mỗi ngày nhìn thấy Viện trưởng phu nhân - tiểu thư Vivian. Nàng không chỉ đáng tôn kính mà còn rất lương thiện ôn hòa. Thường thường, những ma pháp sư học đồ này có rất nhiều thắc mắc về ma pháp, và vị Viện trưởng phu nhân này luôn sẵn lòng giải đáp giúp họ. Có thể nói, ở đoàn Decepticon này, ngoài Đỗ Duy ra, người mà mọi người tôn kính và sùng bái nhất chính là nàng.

Mặc dù Ziege đối với công việc này của mình có chút không vừa lòng, tuy nhiên thói quen phục tùng vô điều kiện đối với Đỗ Duy khiến hắn không biểu lộ chút nào những ý nghĩ thực của bản thân. Dù sao, ngài Viện trưởng đã ra lệnh làm cái gì, thì phải làm cái đó, đây chính là quy tắc thứ nhất của những thành viên đoàn kỵ sĩ Decepticon.

Đỗ Duy kiểm tra kết quả huấn luyện của mọi người. Sau khi nhìn một đám học viên đứng ở trên “thuyền hải tặc” bắn tên trúng vào bia khoảng hơn một nửa, Đỗ Duy cũng có vẻ vừa lòng, hắn nói:

- Không tệ! Mới huấn luyện có một tháng mà có thể làm được vậy là rất khá rồi.

Sau đó hắn chú ý tới Rohardt.

Trong doanh trại huấn luyện, thành tích huấn luyện của Rohardt là tốt nhất. Bất kể là quay cuồng trên không trung hay là vừa chuyển động vừa bắn, hắn đều là người đạt thành tích cao nhất. Đỗ Duy lập tức cho gọi cậu nhóc này đến, nhìn đáng vẻ hiền lành chân chất của hắn, cười nói:

- Ta nhớ rõ ngươi, tên ngươi là Rohardt. Cha của ngươi là một thợ mộc, ông nội là người làm vườn... A, ta nhớ ra rồi! Cha ngươi tên là Jamie, ta nhớ là khi ở trong lâu đài Rowling, ta đã gặp ông ấy.

Ban đầu Rohardt đối với ngài Megatron còn có chút tò mò, nhưng nghe xong những lời này, thái độ của hắn lập tức trở nên cung kính. “Trong lâu đài Rowling đã gặp qua cha của mình ư? Chẳng lẽ ngài Megatron là người trong thành bảo Rowling?” _ Đối với mỗi người thuần túy trung thành với nhà Rowling, lâu đài Rowling là thánh địa trong lòng họ. Mỗi một người trong lâu đài ấy đều nhất định phải được tôn trọng.

Lý do bây giờ mọi người không đoán ra được thân phận của Đỗ Duy vì hắn không mặc bộ áo choàng ma pháp sư có dấu hiệu riêng của mình, mà mặc thường phục. Vả lại, mọi người cũng sẽ không nghĩ đến cậu Cả cao quý nhà Rowling, công tước Hoa Tulip của Đế quốc sẽ tới “Doanh trại huấn luyện của đoàn Xiếc thú” để kiểm tra, xem xét. Tất cả mọi người ở đây, kể cả Rohardt đều đánh giá thấp giá trị của bản thân mình.

- Thế nào cậu nhóc, có còn sợ độ cao nữa không?

Đỗ Duy cười rất ôn hòa, tâm trạng của hắn trong hai ngày nay đã tốt hơn một chút. Nỗi đau do sự qua đời của cha đã phai dần đi, mà sau khi hắn mạnh mẽ giáo huấn những tên nhà giàu lòng dạ khó lường kia thì tình thế của vùng đồng bằng Rowling đã trở nên tốt đẹp.

- Thưa ngài Megatron, không sợ nữa ạ!- Rohardt vội vàng cúi đầu cung kính đáp.

- Ừm... Vậy huấn luyện có vất vả không?

Trong lòng Rohardt hơi dao động, hần ấp ứng:

- Thưa, cũng được.... chỉ là.... bị nôn ra quá nhiều!

Đỗ Duy sững sốt một chút, sau đó hần đột nhiên cười lên ha hả, ngẩng nhìn chú chim non này rồi nói một câu khiến cho cả đời Rohardt khó mà quên được:

- Không sao... Nôn ra đi, nôn ra đi rồi sẽ quen thôi!

499. Chương 357(phần 2): Nôn Ra Đi, Nôn Ra Sẽ Quen!

Nhưng nhiều năm sau, khi đã trở thành một kỹ sĩ xuất sắc thuộc phi đoàn Deception dưới trướng Đỗ Duy. Rồi những năm sau nữa, khi huấn luyện những chú chim non mới của phi đoàn Deception thì thói quen của Rohardt chính là: Thường xuyên đem câu “danh ngôn” này của cậu Cả Đỗ Duy ra giáo huấn đám học viên mới, khi họ bị cơn nôn mửa hành hạ tới mức không chịu nổi.

“Nôn ra đi, nôn ra đi rồi sẽ quen thôi!”- Những lời này, về sau thậm chí trở thành một khẩu hiệu vĩ đại của cả tập thể “Kỹ sĩ phi hành đoàn Decepticon”.

- Ta thích đứa nhỏ này! - Đỗ Duy quay sang Ziege cười nói: - Người đốc sức huấn luyện hần cho ta!

Thậm chí Đỗ Duy còn tự tay lấy trong người ra một chiếc nhẫn nho nhỏ rồi nhét vào tay Rohardt, sau đó hần chăm chú nhìn đứa nhỏ này rồi cười nói:

- Cố gắng chăm chỉ lên nhé, nhóc!

Sau khi ngài Megatron này rời đi, trong lòng Rohardt vẫn còn có chút ngỡ ngàng. Hần mân mê chiếc nhẫn trong tay, không nhịn được cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ - “Ôi, cho ta một cái nhẫn, không biết nó có tác dụng gì đây?”

Mà sau đó, hần lại thấy ngài sĩ quan huấn luyện Ziege đang chăm chú nhìn mình, không ngờ trong trong ánh mắt ngài lại hiện lên một tia hâm mộ!

Không sai, là hâm mộ!

- Nhóc con, đừng nhìn nữa!

Ziege đi nhanh tới, hần chăm chú nhìn thật kỹ chiếc nhẫn trong tay Rohardt rồi nói:

- Rohardt, người không biết đây là chiếc nhẫn gì sao? Nghe đây! Nó chính là một chiếc nhẫn giúp tăng cường ma lực. Ông trời ơi, đây chính là một vật phẩm ma pháp bậc trung! Ta đi theo ngài Viện trưởng vào sinh ra tử mà ngài chỉ mới ban cho ta một chiếc... Người chỉ gặp ngài có hai lần mà đã...

“Nhẫn tăng cường ma lực ư?”- Rohardt nghe mà có phần ngỡ ngàng. Hần đoán chiếc nhẫn này rất có thể là một bảo bối mà ma pháp sư rất quý trọng- “Nhưng mà mình... mình chỉ là một người bắn nỏ, mình cần chiếc nhẫn này làm gì? Nó có tác dụng gì đâu?”

Ziege nhận ra sự bối rối của Rohardt, hần cười nhạt:

- Nhóc con, hãy giữ chiếc nhẫn này cẩn thận, nó chính là một vật rất tốt đấy!

Có nó, trong tương lai người có thể điều khiển vật cưỡi của mình tốt hơn. Người vốn đã nhanh hơn người khác, nó sẽ giúp người càng nhanh nhẹn hơn, cao hơn, còn có thể giữ vững lâu hơn.

Trong lòng Rohardt vẫn tràn đầy nghi hoặc - “Cưỡi ngựa và đeo nhẫn có quan hệ gì nhỉ?”

Rất cục, không biết bị ma xui quỷ khiến thế nào mà hần buột miệng hỏi :

- Thưa sĩ quan huấn luyện, khi vào đây chúng tôi nghe nói chỉ cần có thành tích huấn luyện xuất sắc sẽ có cơ hội được gặp cậu Cả, công tước của gia tộc Hoa Tulip. Khi nào thì chúng ta có thể được gặp Ngài?

Ziege hơi sững sốt , hần nhìn Rohardt rồi xoa đầu nó, nói:

- Nhóc con, không phải người mới vừa được gặp ngài công tước Hoa Tulip rồi sao? Ngài còn tặng người một cái nhẫn, còn bảo người : “Nôn ra đi, nôn ra đi rồi sẽ quen thôi!” còn gì? Lời này thật đúng là rất phù hợp với phong cách ngài Viện trưởng của chúng ta, ha ha ha ha...

Chàng thiếu niên Rohardt hoàn toàn ngây dại. Hắn vô thức xiết chặt chiếc nhẫn trong tay, rất rất chặt. Vào thời khắc này, hắn chẳng còn suy nghĩ xem nơi này rốt cuộc là “Doanh trại huấn luyện Kỵ sĩ” hay là “Doanh trại huấn luyện của đoàn Xiếc thú” nữa rồi. Hắn tự nhủ: “Mặc kệ nó! Chính mình có thể thành tâm công hiến sức lực cho cậu Cả nhà Rowling vĩ đại! Với lại công tước Hoa Tulip còn sắp trở thành thống soái trực tiếp lãnh đạo mình, còn có gì tốt hơn thế nữa?”

Đoàn kỵ sĩ Decepticon đã huấn luyện xong một tháng. Đỗ Duy không hề lơ mãng, hắn hiểu đoàn kỵ sĩ Decepticon chính là con át chủ bài trong tay mình, nên trong thời gian một tháng này đã tăng thêm một lượng lớn quân số. Hơn nữa còn kiểm tra qua toàn bộ hoàn cảnh xuất thân, gia đình của những học viên này, hắn yêu cầu mỗi người bọn họ đều phải là người Rowling trung thành tuyệt đối. Điều này không phải do hắn có sự kỳ thị khu vực, mà là Đỗ Duy muốn bảo đảm độ trung thành tuyệt đối của đơn vị quân đội át chủ bài này - “Chỉ có người Rowling chính gốc mới có thể tuyệt đối trung thành với mình!”

Về cây cối bay được chế tạo đặc biệt, theo tin tức mới nhất mà thành Gileat gửi đến, Đỗ Duy chỉ có thể trang bị cho ba trăm người là tối đa. Bởi sau cơn động đất, trong những tin tức không tốt lành do Rodriguez cùng Hussein mang về có cả một tin: Trận động đất đã làm cho nước suối “Trẻ mãi không già” và “Thời gian trôi qua” trong sơn cốc đã khô kiệt hoàn toàn, chỉ có trời mới biết khi nào chúng có thể hồi sinh trở lại. Bởi thế, trước mắt không thể trông chờ được vào sự hỗ trợ của những nước suối thần kỳ này nữa. Nước suối dự trữ của Đỗ Duy chỉ đủ dùng để chế tạo ba trăm cây cối bay, sau này cũng không thể tiếp tục duy trì kiểu sản xuất hao phí này được. Muốn bồi dưỡng những cây hồ đào biến dị kia thì phải nhờ vào nhân công tự trồng trọt. Dĩ nhiên, Đỗ Duy vẫn còn lưu giữ lại chút ít nước suối thần kỳ này, nhưng trong tương lai không chừng lại có việc quan trọng hơn cần dùng nên bây giờ không thể lãng phí được.

Trong doanh trại huấn luyện này có sáu trăm học viên , sau khi trải qua huấn luyện nghiêm khắc chỉ còn một nửa số người có cơ hội trở thành kỵ sĩ của đoàn Decepticon. Số còn lại tuy đã bị loại ra nhưng do họ đều đã trải qua huấn luyện “tổ chất phi công”, tuy còn thô sơ nhưng ở thời đại này đã được coi là vô giá rồi - Đỗ Duy sẽ không lãng phí những nhân tài này, hắn dự định tăng cường họ vào lực lượng không quân của mình, đó là quân chủng tác chiến trên không khí cầu của hắn. Đương nhiên, còn có “Tàu chiến rồng hai đầu” mà hắn đã dùng xương rồng để chế tạo.

Mấy ngày nay, Đỗ Duy nghe từ đề đô truyền tới tin tức:

Mệnh lệnh chiêu mộ tân binh cả nước đã được tuyên bố! Hiện tại quân đoàn chủ chiến mới đang trong quá trình thành lập, quân đội trung ương đang vô cùng bận rộn. Nhiếp Chính Vương lại ra một mệnh lệnh gây rất nhiều tranh cãi: Lệnh cho hai vạn lính hải quân rời khỏi lực lượng, gia nhập lực quân. Đồng thời cũng tuyên bố: trong ba năm tới sẽ không có bất cứ kế hoạch chế tạo chiến thuyền mới nào nữa. Quân canh phòng của các địa phương cũng bắt đầu kín đáo huấn luyện và lựa chọn sát hạch.

Có thể đoán được, bước chân của chiến tranh đang đến gần!

Và, bước đầu tiên của Nhiếp Chính Vương chắc chắn là ...

Tây Bắc!

500. Chương 358(phần 1): Đế Quốc Năm 963

Trước hết, vào đầu xuân năm đế quốc thứ 963, vị danh tướng cuối cùng trong thời kỳ suy tàn của vương triều Augustine VI, người từng lập nên biết bao chiến công hiển hách cho đế quốc- bá tước Raymond tạ thế trên giường bệnh trong lâu đài tại quê nhà trên bình nguyên Rowling. Vị Tướng quân từng tham gia chiến trường Tây Bắc hơn hai mươi năm trước, hơn nữa còn từng đích thân thống soái quân đội hai lần viễn chinh Nam Dương, đã đi hết cuộc đời mình, tuy rằng đời ông cũng mang một vết nhơ : Chính biến. Nhưng như thế không có nghĩa là có thể phủ nhận hết công lao một đời của ông. Mà đời sau nhận xét về vị tướng quân này còn thêm một đoạn rất thú vị:

“Khái quát về những sự tích một đời của vị tướng quân này, bất kể là lần xuất hiện kiệt xuất đầu tiên trong chiến tranh Tây Bắc với thảo nguyên, hay là công lao trong những lần viễn chinh Nam Dương sau đó đều không thua kém bất kỳ một vị danh tướng nào trong lịch sử. Có điều đây không phải là cống hiến lớn nhất của vị tướng quân này cho đế quốc. Rất nhiều người cho rằng, đối với đế quốc Roland, đối với đại lục, với nhân dân, cống hiến lớn nhất của tướng quân Raymond chính là.... Ông đã sinh ra một người con trai xuất sắc.”

Chuyện thứ hai, khi thanh thế của đợt chiêu binh trên phạm vi toàn đại lục bắt đầu rầm rộ, đế quốc đã đầu tư một lượng lớn tài lực vật lực. Từ trong đội ngũ dự bị điều ra tinh nhuệ, hơn nữa còn lựa chọn trên quy mô lớn các chiến binh tinh nhuệ trong quân thủ bị địa phương để lập nên quân đoàn trợ chiến mới cho đế quốc. Nhưng lúc đó không một ai hay biết lý do vì sao? Còn ngôn luận công khai nói là để bổ sung cho tổn thất nghiêm trọng của Bạo Phong quân đoàn phía Bắc sau cuộc xâm nhập của ma thú. Có điều ai cũng biết đây chỉ là cái cớ.

Chuyện thứ ba, mùa xuân năm đế quốc thứ 963, tại đế đô diễn ra nghi thức rửa tội. Người thống trị trên thực tế của đế quốc, vị chúa tể tối cao của đại lục, Nhiếp Chính Vương Thần hoàng tử điện hạ sẽ được giáo hoàng St.Paul XVI tiến hành nghi thức tẩy lễ cho mình. Tuy rằng các đời đế vương đều phải tiếp nhận nghi lễ rửa tội mới được công nhận là hoàng đế hợp pháp, nhưng quá trình rửa tội của vị Nhiếp Chính Vương này lại cực kì hiếm gặp: Hắn bất ngờ tuyên bố trước công chúng rằng sau khi chấp nhận lễ rửa tội, giáo hoàng Paul XVI sẽ trở thành giáo phụ của mình! Ngày làm lễ vô cùng náo nhiệt, hàng vạn người dân đế đô tập trung trên quảng trường để theo dõi toàn bộ quá trình tẩy lễ. Chuyện này gặp phải sự phản đối kịch liệt của đông đảo hoàng thất quý tộc. Theo mọi người thấy thì đây tuyệt đối là một sự sỉ nhục lớn đối với hoàng thất, thậm chí là một thất bại mang tính chiến lược! Trong hơn một ngàn năm giáo hội và hoàng thất đối đầu, cho dù là khi đế quốc lâm nguy nhất trong lịch sử, hoàng thất vẫn luôn giữ gìn tôn nghiêm và sự kiêu ngạo của mình, chưa một lần cúi đầu trước giáo hội! Thế mà con người được xưng tụng là vị quân chủ trẻ tuổi anh minh này lại làm ra hành vi “ngu xuẩn” như thế, khiến cho tất cả mọi người đều cực kì khó hiểu. Rất nhiều người cho rằng đây là một vụ trao đổi: cực hiển nhiên, bởi khi chính biến nhận được sự ủng hộ từ phía thần điện nên Nhiếp Chính Vương vì chuyện đó mà báo đáp lại thần điện. Suy đoán này rất chính xác, có điều mọi người nhận thấy nếu cứ như thế sẽ khó tránh lưu lại trong đời Nhiếp Chính Vương một vết nhơ: Vì bản thân mình mà đem tôn nghiêm của hoàng thất đánh đổi lấy sự trợ giúp của thần điện. Như vậy thì hắn và đại hoàng tử, người gây chính biến có khác gì nhau?

Thế nhưng liền đó có hai chuyện xảy ra, lại một lần nữa làm tăng sự ủng hộ của mọi người với Thần hoàng tử! Đúng ngày thứ ba của nghi thức rửa tội, Nhiếp Chính Vương phát ra thông cáo: “Được sự đồng ý của Hoàng đế bệ hạ Augustine VI, lập hoàng tôn Charlie làm người kế vị hợp pháp thứ nhất của đế quốc. Khi hoàng tôn chưa thành niên, quốc vụ đế quốc vẫn do Nhiếp Chính Vương Thần Hoàng tử điện hạ chưởng quản. Đồng thời hoàng tử Thần được phong tước thân vương.” Hoàng Tử Thần dùng hành vi của mình, trên thực tế là chủ động từ bỏ hoàng vị.... Tuy rằng hắn kỳ thực đã là người thống trị đích thực của đế quốc.

Còn về phía thần điện lại gặp tổn thất, bọn họ không có được một người con đỡ đầu làm hoàng đế mà chỉ có con đỡ đầu là thân vương mà thôi. Ý nghĩa chính trị của lần rửa tội này đã mất đi phần lớn tác dụng. Đúng lúc ai cũng tưởng rằng thần điện hẳn rất bức tức, sẽ triển khai hàng loạt đòn phản kích lại hoàng thất thì thật bất ngờ, thần điện lại càng đoàn kết với hoàng thất hơn!

Giáo hoàng và Nhiếp Chính Vương đã nhiều lần gặp mặt bàn bạc và ký một loạt các hiệp nghị. Trong tương lai ba năm, thần điện tỏ ý sẽ từ bỏ thu thuế ở một vài giáo khu sau đó dùng hình thức tài trợ không hoàn lại để quyên góp cho quân đội đế quốc, biểu thị sự hỗ trợ về mặt quân phí cho đế quốc. Về phía đế quốc lại tuyên bố sẽ xây dựng trụ sở tôn giáo mới trên mười mấy địa phương, nhằm truyền bá giáo nghĩa Quang Minh nữ thần, trong đó bao gồm cả lãnh địa của công tước hoa Tulip - tỉnh Desa.

Đáng chú ý là, thực ra đã có người phát hiện, trên nghi thức tẩy lễ, giáo hoàng bệ hạ xuất hiện với vẻ già nua thấy rõ. Vị lãnh tụ tinh thần của đế quốc Roland này trông có vẻ rất già cả hư nhược. Nhiều tín đồ trung thành lo lắng, sợ rằng chẳng bao lâu nữa giáo hoàng bệ hạ sẽ đi theo tiếng gọi của nữ thần. Chỉ có Đô Dục sau khi được tin, trong lòng hiểu rõ, xem ra sau khi đánh một trận với Vu Vương Bạch Hà Sâu, vết thương của giáo hoàng còn lâu mới hồi phục.

Một chi tiết nhỏ khác nữa, lãnh tụ phái Ma Tát của Quang Minh thần điện, đại giáo chủ khu trung bắc,

ngài Maximus cũng tham dự buổi lễ rửa tội hôm ấy. Khiến ai nấy kinh ngạc chính là người lãnh tụ phái Ma Tát này không ngờ lại khoác một tấm áo bào đỏ, điều này thể hiện sự thay đổi về địa vị của y trong giáo hội: Hồng y đại giáo chủ! Hơn nữa, trong quá trình diễn ra nghi thức rửa tội, vị hồng y đại giáo chủ tân nhiệm này từ đầu đến cuối đều đứng ở vị trí đầu tiên dưới giáo hoàng, cái này càng ám thị thân phận của y - “Thủ tịch đại giáo chủ” đã được giáo hoàng chỉ định. Mà thông thường trong giáo hội, thân phận “thủ tịch đại giáo chủ” còn mang một ý nghĩa đặc thù là người kế vị giáo hoàng! Lợi dụng buổi lễ công khai này, giáo hoàng Paul XVI không nghi ngờ gì nữa đã lặng lẽ tuyên bố nhân tuyển cho người kế vị. Phàm là những người nắm rõ nội bộ giáo hội đều biết, trong giáo hội thì Ma Tát phái đại biểu cho phái ôn hòa còn Diệp Ni phái lại là phái chim ưng. Hành động của giáo hoàng Paul XVI đã cho phái Ma Tát một sự quật khởi, đặt nền móng vững chắc. Lập lãnh tụ phái ôn hòa làm người thừa kế đã cũng biểu lộ rõ thái độ của thần điện trong tương lai: khôi phục quan hệ với hoàng thất đế quốc, chung sống hòa bình.

Chuyện thứ tư, tin tức ma thú phương Bắc xâm nhập đã truyền khắp đại lục, sau đó đế quốc phát ra một mệnh lệnh động trời, chính thức tuyên cáo: tất cả các đoàn đội mạo hiểm, lính đánh thuê tư nhân trên khắp đại lục, kể từ sau ngày mệnh lệnh phát ra đều có thể lên phương bắc săn ma thú. Đế quốc thậm chí còn làm một bản danh sách cực kì tỉ mỉ, các loại ma thú có ghi rõ tiền thưởng cụ thể, hề sẵn được ma thú đều có thể đến lĩnh thưởng. Thông báo này được phát ra, những người khúu giác mẫn cảm lập tức nhìn ra tính chất thực tế bên trong.

Dong binh đoàn của đế quốc Roland từ đây đã hợp pháp hóa!

Sau khi thời đại của kỵ sỹ tàn lụi nhiều năm, thông báo này phát ra mang một ý nghĩa đặc biệt. Nó kích thích các tổ chức dong binh mạo hiểm khắp nơi phát triển, mà một số lớn những kỵ sỹ bậc thấp đã xuống dốc đến mức không có công việc kiếm cơm cuối cùng cũng tìm được lối thoát cho mình, rất nhiều dong binh đoàn mới thành lập ở phương bắc đang phát thông báo triệu tập thành viên mới. Có tin tức nói rằng ở một Kỵ Sỹ hiệp hội trong một thành thị nào đó ở khu vực bị ma thú xâm nhập, sau khi thông báo được phát ra một ngày đột nhiên nhận được hơn ba trăm đơn xin tiến hành khảo hạch đăng cấp võ sỹ, mà so với ngày thường con số này tương đương với khối lượng công việc trong một năm!

Do các dong binh đoàn trôi dạt trên quy mô lớn, cộng thêm cái lợi từ việc săn ma thú, tuy rằng ma thú rất đáng sợ nhưng dưới ảnh hưởng của lợi ích, vẫn có rất nhiều người bước lên con đường mạo hiểm. Rất nhanh chóng, tình hình ma thú xâm nhập được phổ biến. Đại lượng ma thú chạy đến từ phía Bắc, đối mặt với cả đồng người bị tiền vàng làm mờ mắt sẵn bắt nhờ vậy đế quốc không tốn một binh một tốt mà đã giải quyết hiệu quả vấn đề ma thú xâm nhập. Hơn nữa đế quốc về phương diện tài chính cũng không thiếu những khoản thu nho nhỏ. Tuy rằng săn ma thú phải trả tiền nhưng đế quốc cũng không phải không có thu nhập. Bất kì dong binh đoàn nào đều phải đăng ký danh sách với đế quốc, đế quốc thậm chí còn lập một bộ phận chuyên môn quản lý dong binh, hơn nữa mỗi dong binh đoàn để duy trì thân phận hợp pháp của mình thì hằng năm đều phải nộp thuế cho đế quốc. Pháp lệnh này có người ủng hộ, cũng có kẻ phản đối. Kẻ tán đồng nhận thấy làm như vậy có thể giải quyết hiệu quả vấn đề ma thú phương Bắc xâm nhập, còn kẻ phản đối lại lo rằng một khi để cho dong binh đoàn trở thành hợp pháp, chỉ e sau này vấn đề trị an trong dân gian sẽ để lại mầm họa! Mọi người không hi vọng thấy tình huống số người thiệt mạng tăng cao.

Đỗ Duy sau khi nhận được tin chỉ cười cười bởi hắn xem như là người ủng hộ. Thái độ của hắn là: “Dù gì thì nếu đế quốc không có điều lệnh này đi nữa, phương Bắc đã sớm tồn tại các loại dong binh đoàn rồi. Đây là một bí mật công khai, nếu đã giấu không được thì chẳng thà giải cấm cho xong nhờ đó còn thu thêm được ít thuế.”

Chuyện thứ năm, Đế quốc quân phương tuyên bố: bọn họ sẽ xây dựng một pháo đài quân sự cỡ lớn cách mạn nam khu rừng rậm đông băng phía bắc đế quốc mười dặm. Vị trí của pháo đài quân sự này đã trải qua lựa chọn nghiêm khắc, cuối cùng chọn một địa điểm vô cùng quan trọng, chính là con đường tắt yếu đi từ khu rừng rậm đông băng xuống phía Nam. Khu vực này hai bên đều là vùng núi non hiểm trở khó đi lại chỉ có dải đất ấy tương đối bằng phẳng, hơn nữa trong sự kiện ma thú xâm nhập lần trước thì nơi này là phương hướng chủ yếu ma thú xông đến. Theo cách nói của quan lại đế quốc, lần này đế quốc chuẩn bị chi một lượng lớn quân phí để xây dựng pháo đài quân sự to lớn kiên cố chưa từng có này để từ đây cắt đứt hoàn toàn khả năng ma thú xâm nhập. Chỉ cần có tòa pháo đài này án ngữ phương Bắc thì sau này một vùng rộng lớn lãnh địa phương Bắc của đế quốc và ở phía Nam sau pháo đài đều được đảm bảo an toàn.

Dưới sự lãnh đạo của lão tể tướng Rabosil, đế quốc quân phương đã vạch ra một kế hoạch khổng lồ.

“Pháo đài quân sự này sẽ trở thành sản phẩm kiệt xuất nhất trong lịch sử.” _ Tất cả các chuyên gia quân sự đã xem qua kế hoạch này đều có cùng một cảm nhận như vậy, khác biệt duy nhất là có người không khỏi kêu ca _ “Chỉ một số quân phí lớn như vậy để tạo nên một cứ điểm quân sự gần như kì tích này mà chỉ để ngăn chặn lũ ma thú vô tri... có lãng phí quá không?” _

Vào thời điểm ấy, vẫn chưa có ai biết tương lai ba năm tới phương Bắc sẽ có đại địch xâm nhập.

Để xây dựng pháo đài quân sự này, quân phương và đại thần tài chính lại cãi nhau một trận. Mấy ngày sau đó vẫn là công tước hoa Tulip giải quyết nan đề của họ, đức ngài công tước hoa Tulip một lần nữa lấy danh nghĩa tư nhân quyên góp quân phí mười triệu đồng vàng. Động thái này khiến ai nấy kinh thần không thôi, lại đoán già đoán non .... “Ngài công tước hoa Tulip này rốt cuộc giàu có đến cỡ nào?” _ Hành động quyên góp năm ngàn vạn (50 triệu) đồng vàng lúc trước sớm đã không còn là bí mật. Và dưới sự mở đầu của công tước hoa Tulip, Matheus Dransa cũng tỏ ý muốn quyên một số lượng vũ khí trị giá ba triệu đồng vàng để trang bị vũ trang cho quân đoàn chủ chiến sắp thành lập. Còn đám quý tộc bá tước Bilia ai nấy cũng quyên từ mấy chục đến vài trăm ngàn đồng vàng.

Mùa hè năm ấy, vào dịp sinh nhật Đỗ Duy mười sáu tuổi, hắn nhận được một món quà nhỏ đến từ quân phương. Quân phương phái sứ giả đến nói rằng, bởi vì pháo đài quân sự này đều là do đức ngài công tước quyên tiền xây dựng nên để bày tỏ sự tôn kính với ngài công tước hoa Tulip, bọn họ muốn mời ngài công tước đặt tên cho pháo đài tương lai này.

Trên thực tế, Đỗ Duy sớm đã xem qua bản thiết kế pháo đài quân sự, tuy đó là chuyện cơ mật nhưng với quan hệ giữa Đỗ Duy và Nhiếp Chính Vương thì chẳng còn gì gọi là bí mật nữa. Hơn nữa....rất nhiều nội dung xây dựng, thậm chí đều là kiến nghị do Đỗ Duy đưa ra.

Ví dụ như tường thành hình thoi cực kì kiên cố, trên tường bố trí những chông nhọn tua tủa. Còn nữa, cứ cách mỗi mười mét trên tường thành lại có một chòi canh, bên trên lắp một máy bắn tên quân dụng cỡ lớn. Còn bên trong pháo đài quân sự khổng lồ đủ chứa hơn hai mươi vạn quân, thậm chí nhiều hơn! Phía trong pháo đài có đào một căn hầm lớn để trữ lương thực, cộng thêm khí hậu lạnh giá của phương Bắc, thực vật không dễ gì hư hại. Nếu như chứa đầy hầm thì lương thực đủ cho thủ quân duy trì một thời gian rất dài. Thậm chí Đỗ Duy còn tự tay thiết kế mấy mẫu máy bắn đá ... Hơn nữa đạn bắn cũng không phải là đá tảng mà là thuốc nổ loại mới được cải tiến do nhà máy thành Gileat sản xuất ra. Tất cả những ai đã xem kế hoạch này đều nhất trí cho rằng: “Đây là một phòng tuyến vĩnh viễn không thể bị công phá!”

“Vĩnh viễn không thể bị phá ư?” _ Đỗ Duy sau khi nghe cách nói này đột nhiên trong lòng máy động, một suy nghĩ độc đáo lại nảy sinh trong đầu. Thế là, đối mặt với sứ giả do quân phương phái tới, Đỗ Duy múa bút trên văn kiện, đặt cho thiết lũy phòng tuyến trong tương lai này một cái tên:

” Kaspersky ...”

Chuyện lớn thứ sáu, mùa xuân năm ấy, theo truyền thống thao diễn mùa xuân của quân đội đế quốc, hai sư đoàn tân binh khoảng năm vạn của tư quân gia tộc Rowling trên bình nguyên Rowling phía nam đế quốc (thực ra cũng chẳng phải tân binh gì, đều là binh lính cũ sau khi giải tán tập hợp lại) sau khi lựa chọn kỹ càng, chỉnh biên hoàn tất, lấy danh nghĩa “Thao diễn mùa xuân” hành quân đường dài từ bình nguyên Rowling đến thẳng Tây Bắc. Sau đó, nhánh quân này sẽ đóng ở biên giới tỉnh Desa. Tuy nhánh quân này trên danh nghĩa là tư quân của dòng họ Rowling, nhưng ai cũng biết với thân phận cậu chủ lớn của Đỗ Duy trong gia tộc Rowling, hơn nữa tộc trưởng còn là em trai chưa thành niên của hắn thì nhánh quân này thực tế cũng do Đỗ Duy chỉ huy hướng hồ đến quân lương cũng là hắn móc hầu bao ra trả. Như vậy, cộng thêm hơn bốn vạn nhân mã vốn có dưới trướng gia tộc hoa Tulip, trong tay Đỗ Duy tổng cộng có hơn mười vạn quân, còn tổng đốc Borin lảng giềng trải qua đợt trưng binh lần trước, binh lực đã vượt qua bốn vạn. Cục diện khu vực Tây Bắc lại một lần nữa phát sinh biến hóa to lớn. Đến thẳng ngóc cũng nhìn ra động thái này của Đỗ Duy rõ ràng là chia về quân đoàn Tây Bắc.

Trên đại lục, người người đang trông ngóng không biết trong tương lai Tây Bắc sẽ xảy ra biến hóa thế nào. Tây Bắc giống như một quả bom có thể phát nổ bất kỳ lúc nào, giờ chỉ cần một chút thay đổi nhỏ thôi liền có khả năng kéo theo chiến tranh trên quy mô lớn trong mấy chục năm tới. Hơn nữa còn là nội chiến!

Chuyện lớn thứ bảy, khi chuyện này xảy ra không có ai chú ý đến nó, đến tận khi chuyện đã kết thúc người ta mới trợn mắt há mồm. Có thể nói, thế cục đại lục đã bị một con người cực kỳ nhỏ bé, thậm chí không đáng nhắc đến đã xoay chuyển hoàn toàn.

501. Chương 358(phần 2): Đế Quốc Năm 963

Đỗ Duy nhíu mày, ngón tay hần khẽ xoa trán như muốn đuổi hết những ưu lo ẩn hiện giữa chân mày. Hắn đang xem một văn kiện, đích xác mà nói là một bản báo cáo. Mưu thần đệ nhất dưới trướng Đỗ Duy hiện nay trong gia tộc hoa Tulip, cũng là tổng quản chính sự Phillip đang đứng trước mặt Đỗ Duy. Đáng về chàng thanh niên này càng thêm chừng chắc, ánh mắt toát lên một vẻ trầm ổn. Hai tay hắn theo thói quen cuộn lại trong ống tay áo, lặng im đứng đó, khắp người toát lên một vẻ thâm sâu khó dò.

Đỗ Duy xem xong văn kiện trước mặt rồi khẽ gấp lại. Trên phong bì ghi một hàng chữ lớn rõ ràng : “Tuyệt mật! Kế hoạch quân sự trong ba năm tới của Tây Bắc.”

Đỗ Duy trầm tư giây lát, liếc nhìn Phillip:

-Những nội dung này là do một mình anh viết ra ?

Phillip cười:

-Không, tôi nghe một vài ý kiến của tướng quân Ron Barton, cả kỵ sỹ Roline cũng cho tôi một chút linh cảm.

“Roline sao?” _ Đỗ Duy khẽ nhướn mày.

Một năm nay Roline làm khá tốt. Từ sau chuyến đi Nam Dương triệt để khai phá thiên phú quân sự của Roline, Đỗ Duy điều luôn nữ kỵ sỹ này về quân đội dưới trướng mình. Ban đầu Đỗ Duy để nàng thống soái một đại đội kỵ binh, nhưng một năm nay, nhờ biểu hiện xuất sắc cộng thêm sự cất nhắc có ý của Đỗ Duy, Roline đã trở thành một thống lĩnh của một doanh trại kỵ binh với ba ngàn nhân mã. Nếu không có gì ngoài ý muốn, trong tương lai chức vị nữ tướng quân đầu tiên dưới trướng gia tộc hoa Tulip quá nửa là của nàng.

Đến cả QQ, gã này trong lúc ngẫu nhiên nói chuyện với Đỗ Duy, nhắc đến Roline đều không khỏi một phen tán thưởng:

“Vị nữ kỵ sỹ này khiến ta nhớ đến Messiah năm xưa.”

“Vợ của Aragon sao? Thủ tịch kỵ sỹ đoàn St. Roland?”

“Chính là bà ấy!”

Mà biểu hiện của Roline khiến cho đám kỵ binh kiêu ngạo vốn do Ron Barton dạy dỗ cũng không thể không phục. Nữ kỵ sỹ này sau khi trải qua rèn giũa, đẳng cấp võ kỹ đã thăng lên cấp bốn- Tuy không tính là cao nhưng cũng đã khá rồi. Đỗ Duy sau khi cân nhắc khá lâu, sau khi trưng cầu ý kiến Hussein liền đem những động tác cơ sở nhập môn Tinh Không đầu khỉ truyền cho Roline, nhờ đó thực lực Roline lập tức tăng vọt. Trong thời gian ở Tây Bắc, Roline ngoài làm việc trong quân đội, toàn bộ thời gian rảnh đều đến học hỏi hai vị cường giả Hussein và Rodriges.

Rodriges nhận xét về Roline: “Cô ấy rất giống ta ...hàng khủng nhưng trưởng thành muộn!”

Có thể nói, kẻ hậu duệ của gia tộc Moon này, tuổi trẻ mà trải qua nhiều sóng gió đã tôi luyện nên một Roline sắc sảo và bén nhọn.

Đỗ Duy nhìn Phillip rồi thở dài:

-Kế hoạch khá lắm.... Nhưng thực tế tiến hành sẽ gặp rất nhiều khó khăn, nhiều lắm... Phillip này, chúng ta giờ đây trông thì nhà lớn nghiệp lớn đấy, mười vạn hùng binh.... Nhưng anh phải hiểu, quân đội của chúng ta cả về số lượng và chất lượng đều không được như quân đoàn Tây Bắc của Ruga! Hai mươi vạn quân của hắn, ai nấy đều là tinh nhuệ, tướng lĩnh dưới tay người nào cũng thuộc dạng lão thành.

Trong lòng hắn vẫn còn một câu chưa nói: "Thân phận thực sự của Ruga là đệ tử Đại Tuyết Sơn- Xích Thủy Đoạn! Nếu đánh nhau thật, chỉ e Hussein với Rodriguez, đơn độc đều không phải đối thủ của hắn.

-Hơn nữa, chúng ta còn phải đề phòng người thảo nguyên!_ Đỗ Duy thở dài.

"Tuy mình và Tuyết Sơn Vu Vương Bạch Hà Sầu dường như đã thiết lập được một quan hệ cá nhân khá tốt, Bạch Hà Sầu cũng đã đồng ý trong vòng mười năm không bước chân vào đại lục.... Nhưng lão đồng ý không bước vào đại lục là một mình lão! Lão có hứa không để người thảo nguyên xâm nhập đâu! Bước tiếp theo..."

Đỗ Duy không phải trẻ con! Việc trọng đại liên quan đến tồn vong thế này, hắn sẽ không đặt lòng tin vào lời hứa đầu môi.

"Ba năm ... Sự việc ba năm sau... Giờ đã qua nửa năm rồi, thời gian càng lúc càng cấp bách mà chuyện cần làm thì lại rất nhiều."

- Ý ta là .... Tây trước đông sau! _ Đỗ Duy gõ nhẹ lên bàn_ Phía quân đoàn Tây Bắc, theo dõi cho sát, hơn nữa chúng ta còn có minh hữu Borin bên cạnh quân Tây Bắc, cho dù có chuyện gì xảy ra thì hắn cũng là người gánh trước. Mục tiêu của chúng ta là, trước khi quân đoàn Tây Bắc khai chiến, trước tiên phải xử lý cho xong người thảo nguyên. It nhất phải nắm chắc một điểm.... Chính là trong tương lai khi chúng ta đối phó với Ruga, người thảo nguyên sẽ không chia đao sau lưng!

Phillip cười, sau đó nhàn nhả nói một câu:

-Nếu đã như vậy... Thưa ngài công tước, chú Alfa cũng nên trở về thôi!

Thị vệ trưởng tiền nhiệm Alfa- Chú Alfa nửa năm nay không hề ở bên cạnh Đỗ Duy, thậm chí không ở Tây bắc. Trên dưới trong phủ công tước hoa Tulip, phần lớn mọi người đều không biết vị kỵ sĩ Alfa này đi đâu mất. Chỉ có Đỗ Duy cùng một số ít nhân vật then chốt mới biết Alfa đã đến thảo nguyên. Nói một cách chuẩn xác, thời gian gần đây hắn luôn ở trên thảo nguyên. Ánh mặt trời thảo nguyên nhuộm ngăm ngăm làn da hắn. Cuộc sống uống sữa ngựa, ăn thịt cừu gần như đã triệt để biến hắn thành một người thảo nguyên, thậm chí mái tóc hắn cũng bị Đỗ Duy dùng một loại thuốc đặc biệt nhuộm thành màu nâu điển hình của dân du mục. Hơn nữa trên mặt hắn còn cố ý nguy tạo một vết sẹo dài, khiến hắn có thể đường hoàng mà bịt một tấm sa trên mặt để không lộ ra mặt thật - như thế có thể che đi cái mũi. Dù sao mũi người Roland thẳng, còn mũi người thảo nguyên lại khá khoằm. Thân phận công khai hiện thời của Alfa là mãnh tướng đầu đàn bên cạnh Shaladin, tên của hắn là Igor, theo ngôn ngữ thảo nguyên, cái tên này có nghĩa là "Cánh chim ưng trên thảo nguyên"

Shaladin, tên nhóc Shaladin ban đầu được Đỗ Duy thả về, cũng chính là con trai thứ mười ba của Thảo Nguyên Vương, một kẻ do nữ nô lệ người Roland sinh ra. Lần đó chiến bại quay về, ban đầu hắn chịu không ít khổ. Vì chiến bại, Thảo Nguyên Vương trút giận lên tất cả những binh lính may mắn đào thoát chạy về. Sau khi xử tử mấy trăm tên, Thảo Nguyên Vương dưới cơn lôi đình xém chút nữa đã giáng con trai mình xuống làm nô lệ. May mà lão được người bên cạnh khuyên ngăn: "Dù sao cũng là huyết mạch của ngài, nếu thành ra nô lệ, chẳng phải sẽ khiến cho uy nghiêm của ngài bị tổn hại sao?"

Thảo Nguyên Vương không hề hay biết, đám người xin xỏ này thực ra đã nhận của Shaladin không ít lợi lộc, đương nhiên bỏ tiền ra là Đỗ Duy.

Shaladin sau khi may mắn thoát tội, bị phạt rời khỏi vương đình, phái đến vùng cực tây cách thảo nguyên vương đình xa lắc xa lơ chốn gia súc, thực tế là để cho hắn tự sinh tự diệt.

Sau đó, thị vệ trưởng Alfa đem theo hơn hai nghìn nô lệ do Đỗ Duy giao cho đến thảo nguyên- đám nô lệ này, một nửa là do Đỗ Duy mua từ khắp nơi trên đại lục về, một nửa lại là của tên thảo nguyên thân vương tặng hồi còn đàm phán. Trong hai nghìn nô lệ, Đỗ Duy lại chọn ra vài tên biết nghe lời, sau đó để Alfa đưa vào thảo nguyên, liên hệ với Shaladin.

Đỗ Duy bảo Alfa chuyển lời đến Shaladin: "Ta chỉ có thể làm được bấy nhiêu thôi! Nếu ngươi vẫn không làm nên chuyện, vậy chỉ có thể đổ tại ngươi vô dụng"

502. Chương 358(phần 3): Đế Quốc Năm 963

Hắn dùng thủ đoạn cao siêu, nhanh chóng hàng phục hai nghìn nô lệ, sau đó biên chế họ thành các đội kỵ binh. Trước tiên là cá lớn nuốt cá bé, cướp bóc mấy nhóm mã tặc nhỏ lẻ trên thảo nguyên, bộ hạ của hắn nhanh chóng gia tăng lên đến bốn ngàn người. Không đầy nửa năm, hắn lại thôn tính thêm một bộ lạc nhỏ, cuối cùng công khai thoát ly vương đình, tự mình trở thành tù trưởng một tiểu bộ lạc.

Mấy chuyện này không hề dẫn đến sự chú ý của vương đình. Dù sao bộ lạc mà Shaladin thôn tính chẳng qua chỉ là một bộ lạc nhỏ nhân khẩu không đến một vạn, mà già yếu bệnh tật lại chiếm phần đông. Nhưng liền sau đó, thế lực của Shaladin nhanh chóng lớn mạnh lên như một quả cầu tuyết!

Alfa trở thành người liên lạc giữa hắn và Đỗ Duy. Có Alpha dẫn dắt, Đỗ Duy cung cấp cho hắn không ít vũ khí chất lượng cao của đế quốc!

Thảo nguyên khan hiếm khoáng sản, kỵ binh thảo nguyên tuy dũng mãnh nhưng lại thiếu thốn vũ khí và khôi giáp tốt, điều này luôn là nhược điểm của chúng. Nên sau khi Shaladin nhận được sự giúp đỡ về vũ khí từ Đỗ Duy càng như hổ mọc cánh. Hắn vốn đã là một tên rất có năng lực, lại thêm một năm nữa, dưới tay hắn đã nắm mấy vạn nhân khẩu, binh lính hơn hai vạn. Bất kể thế nào, con số này, ở trên thảo nguyên đã đủ xứng với một bộ lạc bậc trung rồi! Huống hồ, Đỗ Duy vì giúp hắn gia tăng thực lực, thậm chí còn phái đi hai học viên ma pháp thủ hạ của mình!

Vương đình cuối cùng cũng chú ý đến đứa con trai bị vứt bỏ này của Thảo Nguyên Vương, Thảo Nguyên Vương một mặt ngạc nhiên trước thế phát triển kinh người mà đứa con trai lão không ưa này biểu hiện ra, mặt khác lại thoáng chút bất mãn. Có điều rất nhanh, Shaladin đưa ra một động thái.

Hắn chủ động đầu hàng vương đình, tỏ ý mấy vạn nhân khẩu và hai vạn kỵ binh dưới quyền mình nguyện nghe theo mệnh lệnh của Thảo Nguyên Vương, đều là những chiến sĩ trung thành nhất của thảo nguyên vương. Hắn chỉ đề ra một điều kiện duy nhất thậm chí khiến người ta thấy đây vốn chẳng phải là điều kiện gì! Yêu cầu của hắn là: “Ta chỉ khẩn cầu phụ thân hãy đối đãi với ta như một đứa con trai! Dù sao ngài cũng là cha đẻ của ta.”

Thảo Nguyên Vương rất vui. Hắn chẳng mất gì mà liền có được mấy vạn nhân khẩu cùng hai vạn kỵ binh loại chuyện này ai lại từ chối chứ.

Trong một tháng tiếp đó, Shaladin phái người cống cho vương đình không ít trâu bò dê ngựa... Tuy Thảo Nguyên Vương không thiếu những thứ này, nhưng thấy đứa con mà mình từ bỏ có hành động hiếu thuận như thế vẫn khiến lão rất hài lòng.

Hơn nữa, Shaladin thậm chí còn không đem theo bất kì tùy tùng nào, một thân một mình đến vương đình. Hôm ấy, trong vương đình, trong lầu của Thảo Nguyên Vương, trước mặt các vị đầu lĩnh dưới trướng Thảo Nguyên Vương, cả mười mấy đứa con trai khác của lão cùng không ít tù trưởng các bộ lạc, tên Shaladin đó không ngờ lại quỳ xuống trước đám đông, sau đó làm một cái lễ long trọng cung kính nhất trên thảo nguyên:

Hôn chân Thảo Nguyên Vương!

Thái độ cung thuận như vậy đã làm lay động Thảo Nguyên Vương. Lão thậm chí còn cảm thấy chính mình đối với đứa con này có phần hà khắc quá. Dù sao, tuy hắn là con của nô lệ sinh ra nhưng hắn vẫn là dòng giống của mình. Hơn nữa, trông có vẻ rất có bản lĩnh, lại hết lòng cung kính mình.

Tiếp theo phát sinh một chuyện khiến tia hoài nghi cuối cùng của Thảo Nguyên Vương với Shaladin hoàn toàn tiêu biến. Chuyện là thế này: do hai vạn kỵ binh của Kim Lang Đầu chiến bại khiến cho một bộ lạc vốn dĩ hiệu trung với vương đình sinh ra phản cảm. Bộ lạc này quyết định di cư thật xa, không tiếp tục nghe theo mệnh lệnh của vương đình nữa. Điều này chọc giận Thảo Nguyên Vương. Lão hạ lệnh đi chinh phạt bộ lạc không nghe lời này mà Shaladin lại hùng hổ xung phong nhận nhiệm vụ.

Hắn làm rất xuất sắc, nhanh chóng hủy diệt bộ lạc đó, tự tay đem đầu tên tù trưởng giao cho Thảo Nguyên Vương. Còn bộ lạc bị diệt, tất cả tù binh, trâu bò dê ngựa toàn bộ nộp hết lên trên. Hắn không giữ lại một chút cho mình.

Quan trọng hơn là trong lần chiến đấu này, kỵ binh trong tay hắn gặp phải tổn thất cực kỳ lớn. Chết mất hơn bốn nghìn người, gần như mất đi một phần tư thực lực. Thế nhưng hắn không một chút kêu ca, ngược lại trong kim trường vương đình còn thành khẩn tỏ ý: “Bản thân là con trai của cha, binh lính dưới tay mình cũng là thủ hạ của cha. Quân lực của mình bị tổn thất chẳng đáng là gì, cho dù có tổn thất lớn nữa, chỉ cần khiến cha vui là được!”

Những lời này ai mà chẳng nói ra được, nhưng làm được thì lại chẳng mấy người. Shaladin đủ nhẫn tâm, hắn dùng máu tươi của hơn bốn nghìn thuộc hạ chết đi đổi lấy sự tín nhiệm của Thảo Nguyên Vương, khiến lão tin rằng đứa con trai này không phải nuôi binh mưu sự, hắn đích thực là kẻ biết nghe lời, chịu vì mình mà đổ máu.

Không đến hai năm, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Shaladin từ một đứa con nô lệ, một bước lên thành một trong những đứa con được thảo nguyên vương tín nhiệm nhất trong vương đình.

Mà lúc ấy, Đỗ Duy vẫn còn đang trưng binh trên đồng bằng Rowling. Đỗ Duy căn cứ vào tin tức thị vệ trưởng Alfa gửi đến, biết hết quá trình, cũng biết mọi chuyện Shaladin làm. Khi hắn xem đến tin Shaladin dám ở trong trướng bông, trước mặt tất cả mọi người, không để ý đến tôn nghiêm của bản thân, quỳ trên mặt đất hôn chân Thảo Nguyên Vương...Không biết tại sao, Đỗ Duy bất chợt thấy trong người toát lên một cảm giác lạnh lẽo!

Tiến Phillip đi, Đỗ Duy một lần nữa cầm lấy thư tay của chú Alfa đọc lại một lượt, sau đó khẽ thở dài:

-Tốt thôi, đến lúc rồi!

Liền đó, Đỗ Duy bước ra khỏi thư phòng, hắn không cho bất kỳ thị vệ nào đi theo, xuống thẳng lầu đài, đi qua một hành lang hun hút đến một căn gác nhỏ phía sau lầu đài. Từ xa, trong phòng đã truyền ra tiếng phong cầm du dương.

Đỗ Duy đẩy cửa bước vào, trông thấy một đám thiếu nữ kiều diễm, mỗi người đều mặc váy voan, nhịp nhàng khiêu vũ dưới tiếng phong cầm réo rắt. Bọn họ nhảy theo đúng tiêu chuẩn vũ đạo cung đình, đều do lễ nghi sư cung đình xuất sắc nhất dạy dỗ.

Tất cả những cô gái ở đây, đều là những “mồi săn” đáng thương mà trước đây Đỗ Duy đã đem về từ trong đại doanh quân Tây Bắc. Ánh mắt Đỗ Duy rất nhanh rơi vào thiếu nữ đánh đàn ngồi chính giữa phòng.

Không nghi ngờ gì cả, cô gái ấy là người xinh đẹp nhất trong bọn. Đôi mắt cô cũng giống như cái tên vậy, lung linh như ánh trăng.

Khi Đỗ Duy lại gần, những người ở đây thấy hắn đều vội vã ngừng lại, sau đó mấy cô gái đồng loạt xoay người khom lưng hành lễ với Đỗ Duy, hắn khua tay, bọn họ nhanh chóng lui xuống.

- Cô ở lại!_ Đỗ Duy chỉ cô gái đánh đàn.

Căn phòng yên ắng hẳn. Cô bé trông có vẻ căng thẳng nhưng được huấn luyện nghiêm khắc khiến cô vẫn đứng thẳng, sau đó mỉm cười như một trận gió xuân, hành một cái lễ tiết cung đình với Đỗ Duy.

Đỗ Duy nheo mắt:

-Cô tên là Hàm Nguyệt, đúng không?

Hai gò má Hàm Nguyệt thoáng ửng hồng, cúi đầu đáp:

-Vâng, thưa ngài công tước!

Đỗ Duy bước lên hai bước, sau đó đột nhiên nhấc tay khẽ nâng cằm Hàm Nguyệt khiến mặt cô ngẩng lên, rồi ngắm thật kỹ từng chi tiết trên khuôn mặt.

Hàm Nguyệt đỏ bừng mặt. Ánh mắt cô né tránh, có phần ngượng ngập.

-Ta nhớ cô, từ đầu ta đã để ý cô! Cô là một cô bé rất xinh đẹp động lòng người!

Đỗ Duy buông tay, khuôn mặt hắn chỉ có vẻ hài lòng chứ không hề có một chút gì gọi là mê mẩn nữ sắc. Rất hiển nhiên, hắn vẫn chưa nói hết. Vì thế Hàm Nguyệt yên lặng lắng nghe.

-Hơn một năm nay, cô ở đây sống thế nào?

Hàm Nguyệt lập tức ngẩng đầu, trịnh trọng đáp:

-Mạng của tôi là do ngài công tước cứu! Tôi ở đây sống rất tốt, rất vui! Cả đời tôi chưa từng hạnh phúc như thế bao giờ.

Đỗ Duy gật đầu:

-Vậy, cô rất cảm kích ta đúng không?

- Vâng!_ Hàm Nguyệt run run nói:

-Tôi...Tôi nguyện đem tất cả báo đáp ngài công tước.

-Rất tốt!_ Đỗ Duy cười, giọng hần rất ổn định, rất bình tĩnh_Thế thì, bây giờ là lúc cô báo đáp ta rồi!

503. Chương 359(phần 1): Hàm Nguyệt

Người nhà Hàm Nguyệt được một món tiền, có điều được nói là nhờ con gái họ biểu hiện xuất sắc nên đức ngài công tước ban thưởng. Hàm Nguyệt cùng người nhà bên nhau mấy ngày, cực kỳ kín miệng, không hé lộ ra một chút gì khác lạ.

Mấy hôm sau, Hàm Nguyệt được Đỗ Duy gọi đến phía sau lầu đài, đến phòng thí nghiệm ma pháp của ngài công tước. Cô gái xinh xắn biết rằng nơi đây là cấm địa của phủ công tước, không có lệnh của ngài công tước, bất kỳ ai cũng không được phép tiến vào.

Đỗ Duy khoác áo bào ma pháp sư. Khi Hàm Nguyệt bước vào, cô cảm nhận rõ thần sắc ngài công tước cực kỳ hờ hững.

-Mấy ngày nay cô nghỉ ngơi tốt chứ? Trong lòng cô đã chuẩn bị kỹ chưa?

Hàm Nguyệt gật đầu, vẻ mặt cô không một chút bi ai. Thái độ cô rất bình tĩnh, trong ánh mắt còn pha một chút kiên định.

Đỗ Duy thở dài một hơi, ngữ điệu chợt trở nên dịu dàng một chút:

-Cô... Còn có tâm nguyện gì không?

Hàm Nguyệt nghĩ kỹ một hồi, cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Đỗ Duy, nhỏ giọng:

- Thưa ngài công tước... Tôi... Tôi từ nhỏ đã nghe cha mẹ nói, cha mẹ tôi xuất thân từ Nam Dương, tôi cũng là một người Nam Dương nhưng trước giờ tôi chưa từng đến Nam Dương, thậm chí còn chưa trông thấy biển bao giờ. Lúc nhỏ, cha mẹ bảo tôi rằng Nam Dương có rất nhiều đảo nhỏ, giống như những viên ngọc trai rải khắp biển bao la. Tôi chưa từng đến thăm quê nhà, thế nên trong lòng tôi, mỗi lần nghĩ đến quê nhà đều không khỏi nghĩ đến những viên ngọc trai mà cha mẹ kể....Thế nhưng cả đời này tôi lại chưa từng nhìn thấy ngọc trai ...cho nên....

Đỗ Duy gật đầu, hần xoay người như muốn tìm gì đó. Đợi hần quay lại, chìa tay ra, bàn tay xòe mở, trên lòng bàn tay là một viên ngọc trai lấp lánh. Đây là một viên ngọc trai Nam Dương thượng đẳng, bất kể là màu sắc hay phân lượng đều thuộc loại cực phẩm.

-Viên ngọc trai này tặng cô!_Đỗ Duy khẽ cười.

Hàm Nguyệt nhận lấy, cô giấu kỹ một lát, ngón tay khẽ mân mê viên ngọc... Cô không cảm thấy lạnh chút nào mà còn thấy ấm áp... Và rất bóng. Đúng lúc ấy, Hàm Nguyệt nghe thấy tiếng ngài công tước.

- Bây giờ thì cởi y phục của cô ra!

Thần sắc Hàm Nguyệt thong dong không một chút do dự. Sau đó dưới ánh mắt chăm chú của Đỗ Duy, bắt đầu giải thoát dần từng chiếc áo từng cái quần của mình, đem thân thể trẻ trung đầy dụ hoặc không chút che đậy phơi bày trước mặt Đỗ Duy. Khi cô đã hoàn toàn khỏa thân đứng trước Đỗ Duy, đến cả Đỗ Duy cũng không nhìn được phải hít sâu một hơi.

Cô gái này thực là xinh đẹp hiếm có. Đôi gò bồng đảo trắng ngần đầy đà tròn trịa, vòng eo nhỏ nhắn, cặp đùi thon dài, tấm thân tha thướt. Cùng với sự huấn luyện lâu ngày đã tạo cho cô một khí chất cao quý, giờ đây cô giống như một trái dâu tây tươi mới đầy sự dụ hoặc.

Nét mặt cô vẫn bình tĩnh, dường như không vì bởi thân thể đang xích lõa trước mặt Đỗ Duy mà cảm thấy xấu hổ, mà ngược lại cô còn đứng cảm ngắc đầu nhìn Đỗ Duy, thậm chí ánh mắt còn lấp ló đôi chút chờ mong.

Trên mặt mang theo một vẻ thánh khiết, cô gái khỏa thân làm theo yêu cầu của Đỗ Duy, hai tay chụm lại che đi bầu ngực yêu kiều, sau đó hơi dang hai chân ra.

Đỗ Duy không chút chậm trễ, hần hít một hơi thật sâu, cổ kềm nén những rung động trong lòng, tiếp đó nhanh chóng lấy ra một cây bút đặc biệt cùng một chén ma pháp được tề đã điều chế xong. Sau đó Đỗ Duy bước lại gần thiếu nữ, đầu bút chấm nhẹ vào thuốc rồi khê khàng vạch lên làn da non mềm của Hàm Nguyệt...

Khi đầu bút lạnh lẽo chạm lên da thịt, Hàm Nguyệt rớt cuộc không nhịn nổi nữa! Toàn thân cô run rẩy. Tuy cô cố giữ được nét mặt bình tĩnh nhưng hai tai vẫn đỏ ửng lên. Đầu bút lạnh lẽo mà dịu dàng, điểm từng từng điểm chạm vào những vị trí nhạy cảm trên người cô, như muốn kích thích một khát vọng sâu kín nào đó trong nội tâm sâu thẳm.

“Nhất là .... Trước mặt ngài công tước! Ở trước mặt ngài công tước kia mà...”

Ròng rã bốn giờ đồng hồ, Hàm Nguyệt cứ xích lõa ở trong phòng thí nghiệm ma pháp của Đỗ Duy như thế. Nghe theo yêu cầu của Đỗ Duy mà làm đủ các loại tư thế, thậm chí có những tư thế rất xấu hổ. Cuối cùng, dưới lệnh Đỗ Duy, cô quỳ trên mặt đất, hai tay chống về phía trước. Tư thế vi diệu thế này khiến thân thể cô không khỏi vô ý thức dướn mông lên.

Đỗ Duy thì vẻ mặt nghiêm trang, cầm bút nhẹ nhàng vẽ vào cái gì đó giữa cặp đùi thiếu nữ. Hàm Nguyệt thở dồn dập

Cuối cùng, Đỗ Duy cũng đã hoàn thành xong kiệt tác của mình. Hần đặt bút sang một bên rồi lùi về phía sau hai bước, hít thở sâu một hồi. Khi hần điều tức xong, ánh mắt đã hoàn toàn khôi phục lại vẻ bình tĩnh, không còn một chút trầm mê. Hần nhìn Hàm Nguyệt...

Toàn thân cô gái đã bị hần vẽ đầy các loại đồ án hoa văn kỳ dị. Những hoa văn đó phủ khắp cơ thể, cả trên một vài vị trí đặc biệt nhạy cảm của phái nữ.

Đây không phải những hoa văn bình thường, mà là những đường vân ma pháp có hiệu quả thần kỳ. Khi Đỗ Duy nhấc tay lên chỉ vào Hàm Nguyệt, khê ngâm xướng mấy câu chú ngữ, những tia sáng nhỏ li ti phát ra từ đầu ngón tay hần rồi nhanh chóng dung hợp vào thân thể Hàm Nguyệt. Tiếp đó trên thân hình kiều diễm của cô gái tỏa ra một vầng ánh sáng ma pháp yếu ớt. Cuối cùng, những đường vân trên mình cô ẩn dần vào trong da thịt rồi hoàn toàn biến mất! Đây là một thứ nước thuốc tàng hình mà Đỗ Duy đã dày công chế ra.

Đỗ Duy nhìn cô bé đang khỏa thân, thấy vẻ mặt cô đỏ ửng. Ngẫm nghĩ giây lát, hần cởi áo choàng của mình bước đến khoác lên người Hàm Nguyệt.

Hàm Nguyệt chợt thấy lòng mình run rẩy. Nhìn động tác của ngài công tước, đột nhiên không tìm được chỗ gượng:

-Thưa ngài... Chẳng lẽ, tôi không đủ đẹp hay sao?

Đỗ Duy cười nhìn cô gái rồi lắc đầu:

-Không, cô rất đẹp, cực kì đẹp! Nhưng... Vì nhiệm vụ lần này của cô, nhất định phải là một người nữ đồng trinh.

Đỗ Duy lùi một bước, vẻ mặt hần trở nên nghiêm túc:

-Bây giờ cô vẫn còn cơ hội để hối hận.

Về mê loạn trong mắt Hàm Nguyệt dần biến mất. Đôi con ngươi mỹ lệ lấp lánh vẻ kiên quyết:

-Không, thưa ngài, tôi bằng lòng tiếp nhận!

Đỗ Duy móc từ trong túi ra một hạt châu nhỏ như hạt gạo, sau đó bảo Hàm Nguyệt há miệng, Đỗ Duy cẩn thận nhét vào trong kẽ răng của cô.

-Sau khi làm xong việc của cô... viên thuốc này có thể giúp cô giải thoát mà không hề đau đớn.

Khi nói câu này, chính Đỗ Duy cũng không khỏi tự hỏi bản thân mình có phải đã quá tàn nhẫn hay không.

Nhìn khuôn mặt thiếu nữ, Đỗ Duy thở dài, vẫy tay:

-Cô lui đi... Còn một ngày nữa, một ngày sau, cô phải xuất phát rồi. Hãy trân trọng ngày tự do cuối cùng này!

Ngập ngừng một lát, Đỗ Duy nói tiếp:

-Ừm, còn một chuyện nữa! Người thân của cô sẽ lên đường cùng ngày cô xuất phát... chỉ là họ sẽ không đi cùng đường với cô mà là rời Tây Bắc đến Nam Dương. Ở đó có một con thuyền, ta sẽ đưa họ về Nam Dương.

Hàm Nguyệt lặng im không nói, cô không rời đi ngay lập tức mà như đang hạ quyết tâm để làm một chuyện gì đó rất quan trọng. Cô thấp giọng nói:

-Thưa ngài công tước! Tôi... tôi... vẫn còn một tâm nguyện nữa.

Đỗ Duy nhìn nàng thiếu nữ mà không khỏi mềm lòng:

-Nói đi, tâm nguyện của cô, ta sẽ giúp cô thực hiện!

Hàm Nguyệt hít sâu một hơi, tiếp đó cô thông thả bước lên vài bước đến trước mặt Đỗ Duy, cố sức kiễng chân khẽ hôn nhẹ lên má Đỗ Duy một cái. Sau khi lùi ra, cô mỉm cười:

Đây chính là tâm nguyện cuối cùng của tôi! Bây giờ đã hoàn thành rồi. Thưa ngài công tước, mạng của tôi là của ngài, tôi nguyện làm tất cả vì ngài!

504. Chương 359(phần 2): Hàm Nguyệt

Thảo Nguyên Vương không hề già cả hoa mắt. Tuy lão năm nay đã gần sáu mươi nhưng thân là người thảo nguyên dũng mãnh, lão vẫn có thể cưỡi con ngựa hung nhất, uống thứ rượu mạnh nhất, ban đêm vẫn có thể ngủ với hai ba phụ nữ. Đồng thời cánh tay lão vẫn mạnh mẽ đầy sức lực, dáng đi vẫn đầy phong độ khí khái. Thế nhưng khi lão vừa trông thấy cô gái tên Hàm Nguyệt này, Thảo Nguyên Vương chợt thấy miệng lưỡi khô khốc, lão thậm chí cảm thấy bàn tay cầm ly rượu của mình cũng nhũn cả ra. Ý nghĩ duy nhất trong đầu lão bây giờ là:

” Xé tan quần áo trên người cô gái này, sau đó đè cô ta xuống!!!”

Còn Shaladin ..Ồ, không! Bây giờ nên gọi hắn là ngài Saladin rồi.

Theo thói quen của người thảo nguyên, cái tên Shaladin này mở đầu bằng âm cuống lưỡi, được cho là cái tên ti tiện, còn âm đầu lưỡi mới là cái tên cao quý. Thế nên hiện giờ hắn thân là đứa con trai được thảo nguyên vương thừa nhận, tên hắn đã đổi thành “Saladin” cao quý.

Khi Saladin trông thấy Hàm Nguyệt, trong lòng hắn cũng rung động dữ dội, hít thật sâu một hơi. Giây phút đó đến bản thân hắn cũng không khỏi có phần dao động. “Cô gái xinh đẹp đường này, thực sự phải đem đi tặng sao?”- Cố sức lắc đầu, Saladin dù sao cũng là một kẻ kiêu hùng gian manh. Hắn chậm rãi buông ly rượu, sau đó bước lên mỉm cười với vua cha cao cao tại thượng:

-Chủ nhân của thảo nguyên, vua cha tôn kính của ta! Cô gái này là do thuộc hạ của ta cướp được từ một thương đoàn Roland. Ngài xem, cô ta xinh đẹp như vậy, hơn nữa cũng chẳng phải hạng phụ nữ thân phận thấp kém. Thân phận cô ta là con gái của một tộc trưởng bộ lạc lớn ở Nam Dương, vì bộ lạc của cô ta bị người Roland chinh phục nên mới biến thành nô lệ. Đám Roland đáng chết đó không ngờ lại định đem bán

cô ta với giá mười vạn đồng vàng... Hừ, đáng tiếc! Tuy ta không có mười vạn đồng vàng nhưng ta lại có thanh loan đao sắc bén.

Thảo Nguyên Vương vô thức gật đầu, trên thực tế toàn bộ tâm trí lão lúc này đã đặt cả vào người cô gái. Saladin nói gì, lão gần như một câu cũng chẳng nghe lọt tai.

Có điều câu cuối cùng, lão vẫn nghe thấy:

-..... Cô gái mỹ lệ thể này chỉ có vị vua cao quý nhất của thảo nguyên mới có thể hưởng dụng, vì thể ta hiến cô ấy cho ngài!

Thảo Nguyên Vương cực kỳ hài lòng. Lão nhìn kỹ đứa con trai một thoáng, sau đó bật cười.

-Ta rất hài lòng! Ta thưởng cho con năm ngàn con bò, năm ngàn con dê, và cả năm ngàn thớt tuần mã.

Sau đó lão không thèm để ý đến con trai nữa, cặp mắt tham lam dính vào người cô gái.

Không giống những cô gái thảo nguyên mà lão quen thuộc, đám con gái sinh trưởng trên thảo nguyên đó uống sữa ngựa mà lớn lên nên tính cách bẩm sinh đã ương ngạnh. Thuần phục loại con gái này cũng giống như cưỡi một con ngựa bất kham vậy. Thế nhưng cô gái tuyệt sắc trước mặt này, cô ta không chỉ mỹ lệ mà càng quan trọng hơn là có một dáng vẻ làm cho Thảo Nguyên Vương có một cảm giác hoàn toàn mới lạ. Mặc kệ mọi người đang trở mắt nhìn, vẻ mặt cô ta vẫn cứ cao quý thánh khiết như thế. Loại khí chất này, đám đàn bà xinh đẹp bên người mình đều không có. Quan trọng hơn, cô ta ngoài nét cao quý thánh khiết ra còn mang một nét yếu đuối. Sự yếu đuối ấy như chú dê non mới ra đời, khiến người ta nhìn mà muốn cưng nựng... Sau đó là xé phanh ra! Dẫm đạp nàng! Để cho nàng la hét gào khóc dưới thân mình!!- Thảo Nguyên Vương nghĩ đến đây, cũng không biết là do tác dụng của rượu hay là thứ gì khác, lão cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên, nhất là phía bụng dưới như đang có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Liền đó, lão phát hiện ra ánh mắt của mọi người trong kim trường cũng gần như giống hệt mình, tham lam dán chặt vào mỹ nhân trước mặt. Đến cả mấy đứa con trai lão tin nhiệm, cả mấy vị đại tướng, ánh mắt đều như muốn nuốt sống mỹ nhân kiều diễm ấy. Thậm chí có vài tên chảy cả nước miếng.

505. Chương 360(phần 1): Mỹ Lệ

Ngay cả bản thân hắn cũng không biết cơn giận này từ đâu mà tới. Sự thật, đối với các quý tộc trên thảo nguyên, phụ nữ chỉ là đồ chơi cùng tài sản mà thôi. Thảo nguyên vương trước đây cũng thường trao đổi đàn bà với thuộc hạ thậm chí cả con cái để vui đùa, thậm chí còn đem cả đàn bà của mình ban thưởng cho thuộc hạ hoặc con cái .

Cái phong tục này, trong mắt người Roland, không thể nghi ngờ chính là “dã man” và “vô đạo đức”.

Mà giờ khắc này, thảo nguyên vương nhìn cô gái đang đứng lảng lảng trước mặt mình, đột nhiên có một loại cảm xúc muốn hoàn toàn chiếm lấy nàng làm của riêng!

Đúng, hoàn toàn chiếm lấy! Là hoàn toàn! Chỉ thuộc về bản thân mình! Mặc kệ là ai đều không cho mơ ước dù chỉ một chút!

Cho nên, mang theo sự tức giận cùng không vừa ý, hắn nhanh chóng vung tay lên, để người đem Hàm Nguyệt đi xuống. Khi hắn thấy ánh mắt của đứa con mà mình yêu thích nhất vẫn còn đang nhìn chằm chằm quẩn luyến không bỏ được bóng lưng của Hàm Nguyệt, thảo nguyên vương cuối cùng cũng không nhịn nổi, đem chén rượu đập mạnh lên bàn.

-Hừ !

Sau đó, vị vua của thảo nguyên này mang theo vẻ mặt tức giận, không nói một lời, xoay người đi khỏi bữa tiệc, để lại bên trong trường một đám người đều ngây ngốc nhìn nhau.

Mà chỉ có mỗi Saladin nhếch lên một nụ cười lạnh nhạt. Chỉ là vì che dấu vẻ mặt , hắn nhanh chóng nhấc lên chiếc chén vàng, giả vờ uống rượu, để che đi khuôn mặt của chính mình... Rồi gấp không kịp đợi mà đẩy những cô hầu gái xinh đẹp ở hai bên muốn đỡ mình - mấy cô nàng này ngày thường hắn rất yêu thích, nhưng mà hôm nay, ở trong mắt hắn, ngay cả một chút hấp dẫn cũng không có .

Hắn đi vào lều của mình, sau đó liền nghe được một tiếng kêu sợ hãi ở bên trong, một thiếu nữ xinh đẹp xoay người lại, hoảng sợ nhìn hắn.

Không nói một câu vô nghĩa nào, thảo nguyên vương nhanh chóng cởi áo giáp trên thân mình, sau đó ra sức nhào mạnh tới như mãnh hổ vồ mồi. Hàm Nguyệt trong lòng bi ai mà thở dài một tiếng, cũng rất phối hợp mà thuận thế ngã xuống dưới đất, sau đó tránh né vài lần cho có lệ, liền bị thảo nguyên vương đè sấp phía dưới.

Thảo nguyên vương cảm nhận được cô gái xinh đẹp nằm dưới người mình đang run rẩy, loại run rẩy này lại càng thêm kích thích sự cảm xúc trong lòng hắn. Hắn nắm lấy hai tay của Hàm Nguyệt. Sau đó dùng sức xé rách quần áo nàng, khi ngón tay thô kệch sờ xoạc đến làn da mềm mại non nớt của thiếu nữ, Hàm Nguyệt đã nhắm mắt lại.

Xoạt xoạt vài tiếng, quần áo đã rách sạch, thảo nguyên vương thở hổn hển. Khi tay của hắn bóp lấy cổ của Hàm Nguyệt, giống như nắm lấy một món đồ cực kỳ quý giá. Hàm Nguyệt ở dưới đất cũng đột nhiên mở bừng mắt, bắt đầu ra sức giãy giụa.

Nàng giãy dụa cũng không còn là làm cho có lệ, mà là dùng hết sức để giãy dụa, cuối cùng nàng cũng đã được như ước nguyện là giành lại một hạt ngọc trai tròn trịa mượt mà từ trong tay của thảo nguyên vương.

Thảo nguyên vương cũng không có để ý cô gái này vì sao lại coi trọng một viên ngọc trai như thế, vì hứng thú của hắn hoàn toàn đặt trên thân thể của nàng....

Rất nhanh, trong trướng truyền ra một tiếng thở dốc nặng nề của đàn ông, cùng tiếng kêu khê, đau đớn của một phụ nữ.... Đêm này. Thảo nguyên vương cảm giác mình giống như trở về thời trai trẻ, tại trên người cô gái khiến bản thân tràn đầy dục vọng. Hắn cảm giác được tinh lực cùng thể lực của mình giống như dùng mãi không hết ! Cả đêm nay, khi tiếng kêu của cô gái càng lúc càng lớn, trong lòng hắn dường như cũng cảm nhận được một loại dục vọng chinh phục càng lúc càng mạnh mẽ.

Thẳng đến khi trời sáng, bản thân hắn cũng không nhớ nổi tự mình đã giẫy vò cô gái này bao nhiêu lần. Chỉ là đến cuối cùng, buổi sáng khi hắn đi ra khỏi lều mới cảm giác được hai chân mềm nhũn, trong mắt cũng thấy đầy sao. (hoa mắt)

Mà bên cạnh, vài tên võ sĩ của vương đình đang canh gác tại bên ngoài lều, khi nhìn thấy vương của bọn hắn đi tới thì, bỗng nhiên mọi người đều kinh hãi hô to.

Đây... Đây là đại vương của chúng ta sao?!!!

Thảo nguyên vương vốn vẫn còn giữ lại dáng vẻ uy nghiêm mạnh mẽ, giờ giống như đã già đi mười tuổi, trên trán hắn xuất hiện mấy cái nếp nhăn, ánh mắt cũng không còn sáng ngời như trước, biến thành đục ngầu, hơn nữa còn xem lẫn vài phần bạo ngược cùng nóng nảy.

Thảo nguyên vương có thói quen cưỡi ngựa vào mỗi buổi sáng sớm, nhưng khi hắn thử lên ngựa thì, thân thể hắn đột nhiên trở nên nặng nề, như là không thể cưỡi lên được, suýt nữa ngã xuống, còn may nhờ có thị vệ đỡ mới miễn cưỡng ngồi được lên ngựa.

Cái này, khiến cho tâm lý của thảo nguyên vương trầm xuống !!!

Ban ngày, nghị sự trong trướng vàng, mọi người đều nhận ra sự biến hóa của đại vương bọn họ. mọi người đều nhìn ra sự mệt mỏi cùng già yếu của thảo nguyên vương.... Thậm chí cả khi nghị sự thì hắn đều hiện rõ vẻ không thể tập trung chú ý, bộ dạng mơ màng giống như muốn ngủ.

Hơn nữa, hắn đột nhiên trở nên nóng nảy dễ giận ! Sau khi một tên tướng quân không nhận được quan tâm hỏi thăm một câu, vị vương này đột nhiên liền điên cuồng tức giận. Hắn vỗ mạnh cái bàn rồi đứng thẳng dậy, chỉ vào mặt đối phương mà mắng to : " Người có phải hay không nghĩ ta đã già ! Nghĩ ta không còn làm được gì ! Nghĩ ta đã không thể làm vương ! Nghĩ ta không trấn áp được bọn khốn kiếp các ngươi ! Cút ! Cút ! Cút ra cho ta ! Cái tên khốn kiếp này ! Người đâu ! Cho ta mang hắn kéo ra ngoài ! Đánh một trăm roi ! Một trăm roi ! ! ! "

Sao đó, thảo nguyên vương lão đảo vài cái, rồi nặng nề ngồi xuống, hắn thở dồn dập, ngực cũng không ngừng phập phồng.

Hắn nhìn ánh mắt hoảng sợ của mọi người bên dưới, khi hắn nhìn đến đứa con mình yêu thương nhất thì, đột nhiên liền nghĩ tới yến tiệc ban tối ngày hôm qua , thằng nhãi con này, khi nhìn thấy Hàm Nguyệt, ánh mắt tham lam đó... Trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một loại chán ghét cùng tức giận đến cực điểm !

Sau đó, hắn không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người, lão đảo ra khỏi đại trướng, đi nhanh trở về trướng bông của mình. Đẩy mạnh con hầu gái bên cạnh, sau đó xông vào trong. Khi hắn nhìn đến Hàm Nguyệt mặc một bộ lụa mỏng, đang dùng nước sạch tẩy rửa thân thể, trên làn da mềm mại, còn có không ít chỗ sưng tím... Chính là dấu vết sự bạo ngược của bản thân lưu lại đêm qua.

Đột nhiên một ngọn lửa bùng lên trong lòng hắn!

Hắn cảm giác được bản thân rất tức giận, rất tức giận, cực kỳ tức giận !

Hắn cần phát tiết !

Cho nên , hắn lại chồm lên một cái liềm đem Hàm Nguyệt đè dưới thân, mặc kệ cô gái đang sợ hãi hô to, mặc kệ bồn nước bên cạnh bị đổ ra ngoài, đều không thể dao động sự xúc động của hắn .

Chỉ có nằm trên thân của cô gái này, hắn dường như mới có thể tìm về tinh lực, sức mạnh, cùng sự oai phong của mình ! Dường như chỉ có ở trên người nàng, tự mình mới có biến lại thành vị thảo nguyên vương hùng tráng ! Tự mình giống như có tinh lực dùng mãi không hết !

Tối ngày thứ ba, các võ sĩ không còn nhìn thấy vương của bọn họ từ trướng đi ra, thẳng đến khi mặt trời mọc lên đỉnh đầu, trong trướng mới truyền đến tiếng bước chân nặng nề . Từ sau bức rèm vén ra . Khi mọi người nhìn thấy bộ dạng của thảo nguyên vương, bọn họ đều sợ đến ngáy người !

Trên mặt thảo nguyên vương chẳng chịt nếp nhăn, mái tóc trên đầu hắn vốn màu rậm nắng, cũng mơ hồ xuất hiện ra điểm màu bạc, hai bên tóc mai cũng loang ra màu trắng... Nào còn có nửa phần hùng phong của vương giả uy chấn thảo nguyên ? Hắn giống như trở thành một lão già yếu đuối già nua.

Lần này, cả ngựa hắn cũng không lên nổi, nhờ mấy tên võ sĩ hợp sức đẩy, mới miễn cưỡng ngồi được lên, thân thể có chút lung lay, lão đảo. Ngày hôm nay, ở trong trướng, sự già yếu của thảo nguyên vương, khiến mọi người đều kinh ngạc, cái lão già này. Thậm chí chỉ vì trong trướng có một chỗ trống, liền cực kì tức giận : ” Tại sao thiếu một người ! Việc nghị sự của vương đình. Lại có người dám không đến ! ”

Sau đó , có người bên cạnh nhắc nhở hắn. Chỗ ngồi thiếu người kia. Chính là buổi đêm qua bị hắn hạ lệnh đánh một trăm roi, đang ở nhà nghỉ ngơi.

Nhìn xuống những người phía dưới. Mang ánh mắt nghi hoặc cùng khó hiểu nhìn chính mình, thảo nguyên vương cảm thấy sự tôn nghiêm của bản thân bị tổn thương rất nặng ! Hắn rất phẫn nộ, tâm lý của hắn càng hoảng sợ, trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy sự suy yếu cùng già nua của bản thân mình, nhưng , thân là một vị vương giả của thảo nguyên, nơi mà chỉ có sức mạnh mới có được sự tôn trọng, hắn sợ bị người nói bản thân yếu đuối! Cũng vì như vậy, hắn càng thêm mất đi uy nghiêm!

“Người càng yếu đuối, lại càng làm trò thùm rỗng kêu to để cường điệu sự lớn mạnh của mình.” Saladin đột nhiên nhớ tới một câu nói. Người nói câu này, không phải ai khác, chính là người ủng hộ đứng sau lưng hắn - Công tước Tulip, trên khuôn mặt của vị công tước trẻ tuổi kia luôn mang theo một nụ cười ôn hòa, thậm chí có chút âm hiểm .

Thảo nguyên vương tức giận! Hắn cực kỳ tức giận!

Hắn tự mình cũng không rõ, cơn giận này từ đâu mà tới, cơn giận này giống như đang tận tình cắn nuốt linh hồn hắn, một ngọn lửa tà ác đang bùng cháy hừng hực, đang thiêu đốt bản thân, khiến hắn gần như muốn phát nổ, hận không thể lập tức tìm một chỗ để phát tiết !

Rốt cuộc, buổi nghị sự ngày hôm nay, không đến một nửa thời gian, thảo nguyên vương tức giận, hạ lệnh đem một tên cận thần xử tử, chỉ vì tên này không có nhìn thẳng mắt của hắn khi hắn đang nói chuyện.

-Người sợ cái gì! Sợ ta! Hay là trong lòng ngươi không còn tôn kính ta, bởi vậy mới không dám nhìn thẳng vào mắt ta !

Thảo nguyên vương gầm lên như sấm, sau đó trước mặt của mọi người nhảy dựng lên, rút ra loan đao của mình, một đao chém xuống đầu của cái tên đáng thương đó, máu tươi phun ra, nóng hôi hổi đập vào trên mặt hắn, thảo nguyên vương được máu tanh kích thích một chút, cuối cùng mới giống như được một chút thoải mái sau khi phát tiết. (thoải mái giống như sau khi make love vậy , cái này ko phải nói bậy, ý thẳng tác giả đúng là thế)

Nhưng mà theo đó, hắn nhìn ra trong trướng chứa đầy ánh mắt kinh ngạc, trong lòng hắn lại dâng lên sự phiền muộn cùng nóng nảy vô cùng!

Bọn người kia..... Các người, các người nhìn ta làm gì! Ta còn chưa già! Còn chưa già nua si ngốc!!!

Lại một lần nữa, hắn xông ra trướng bỗng, giống như chạy trốn, sau đó lao đảo rời đi. Hắn không có trực tiếp trở về trướng bỗng của bản thân, mặc dù hắn rất muốn về xem cô gái khiến tự mình điên cuồng... Nhưng, giờ khắc này, hắn cuối cùng vẫn là một vị vương giả, trong lòng của hắn, từ bản năng đã sinh ra một loại cảnh giác. Hắn mơ hồ cũng cảm giác được có cái gì đó không đúng, hắn cần cẩn thận suy nghĩ một chút.

Cuối cùng hắn ở ngoài vương đình, ngơ ngẩn một hồi lâu, gió của thảo nguyên, dường như xua đi sự nóng nảy của bản thân, hắn quyết định trở lại nhìn xem, cái cô gái kia... Chẳng lẽ nàng ....

Khi hắn bực bội đuổi đi đám thị vệ quanh mình, trực tiếp đi về trướng vải của bản thân, nhưng từ xa xa nhìn vào bên ngoài trướng, mấy con hầu gái, giống như có chút sợ hãi cùng kinh ngạc khi nhìn thấy bản thân trở về, trong lòng hắn đột nhiên đã mơ hồ suy đoán được cái gì đó.

Quả nhiên, hắn tức giận chạy qua, ở bên ngoài, đã nghe được bên trong truyền lại dồn dập tiếng đàn ông, và tiếng thét nhỏ cùng kháng cự của phụ nữ. Tuy lạnh lùng, nhưng trên khuôn mặt của nàng vẫn biểu hiện ra vẻ cực kỳ kinh hoàng. Nàng vốn ngồi ở trong trướng bỗng, mặc xong quần áo, sau đó lẳng lặng ngồi chờ.

506. Chương 360(phần 2): Mỹ Lệ

“Có cái gì khác nhau? Bọn họ chỉ biết dùng ánh mắt tham lam nhìn mình, sau đó mơ tưởng việc đầu tiên là xé rách y phục của mình và đè mình xuống dưới bụng.”

Gã đàn ông này khi tiến vào có chút sợ sệt nhưng giây phút đầu tiên khi hắn nhìn thấy Hàm Nguyệt. Hàm Nguyệt cũng nhìn ra dự vọng trong ánh mắt của hắn, sau đó nàng lập tức hô to mấy tiếng. Điều này lại càng thêm kích thích đối phương.

Không nói một câu thừa thãi nào, gã đàn ông trước tiên muốn kéo lấy tay của nàng, như muốn đem nàng đi. Hàm Nguyệt giãy dụa vài cái, trong quá trình giãy dụa, nàng rất khéo léo để cho chiếc váy xé rách một ít, lộ ra đôi chân mềm mại của mình.

Nàng nhìn gã đàn ông đang cố sức nuốt nước bọt. Sau đó hắn không để ý gì đến chung quanh mà nằm đè lên...

Ở phía sau, tấm rèm của trướng bị lật ra. Thảo nguyên vương gầm lên một tiếng, hắn nhắc loan đao xông vào. Gã đàn ông trẻ tuổi kia lập tức liền run rẩy, sau đó giống như con thỏ nhảy dựng lên, rồi nhanh né khỏi cây loan đao đang chém xuống.

Nhưng mà lúc này Hàm Nguyệt rất lại khéo dùng thân thể của mình đẩy nhẹ hắn một chút.

- A...!- Một tiếng kêu thảm ngắn ngủi.

Rất nhanh, các võ sĩ ở bên ngoài vương đình nghe được tiếng kêu ở bên trong. Đến khi bọn chúng đi vào thì nhìn thấy lục vương tử mà thảo nguyên vương thương yêu nhất, cả người đầy máu từ trong trướng vải xông ra. Lục vương tử sắc mặt cực kỳ sợ hãi, trên chân có một vết thương do đao chém. Máu tươi chảy mãi không ngừng.

Mà thảo nguyên vương theo sau, gầm thét xông ra, hắn nhắc lên thanh loan đao bằng vàng của mình. Đuổi tại phía sau, sau đó trước mặt mọi người , một đao chém trên lưng đứa con của chính mình.

Loan đao xuyên thẳng qua ngực, lục vương tử ngay cả kêu cũng không kịp kêu liền ngã xuống. Lúc này thì, võ sĩ ở bên cạnh đã quay lại, có người muốn thử đỡ thảo nguyên vương, có người lại nhanh chóng đi xem Lục vương tử đã chết hay chưa.

- Các người! Các người cũng muốn phản ta sao!

Thảo nguyên vương hai mắt đỏ bừng, hắn xoay nhanh một đao, chém ngã một tên võ sĩ ở bên cạnh muốn đỡ bản thân, lúc này, liền nghe đến một tiếng hô to sợ hãi, một đứa con khác của hắn chạy tới, lần này là đứa con thứ mười một của hắn.

Nhìn thấy người này, trong lòng thảo nguyên vương đột nhiên sinh ra một ý nghĩ độc ác!

-Người! Người cũng đến làm gì ! Người cũng muốn người đàn bà kia, muốn đến trộm nàng đi sao!

Hắn hai mắt đỏ bừng, đột nhiên giống như một con sư tử điên cuồng tức giận chạy qua, đứa con còn trẻ này còn chưa kịp kêu lên một tiếng, đã bị chém một đao vào cổ, liền ngã xuống đất.

Câu cuối cùng của hắn là :

- Cha.... Con, con chỉ là nghe thấy tiếng hô, đến xem...

-Cút! Cút! Đều Cút cho ta! ! !

Thảo nguyên vương ném mạnh loan đao, hắn cố gắng lùi lại mấy bước, nhìn các võ sĩ chung quanh, giống như đang vây tròn lại đây:

- Các người , cút hết cho ta! Cái xác này! Đặt tại đây! Không cho đụng vào! Ai cũng không cho đụng vào! ! ! - Sau đó hắn chạy về trường bông của mình.

Thảo nguyên vương nhìn Hàm Nguyệt, Hàm Nguyệt vẫn đang ngồi tại đó. Quần áo nàng rách nát, đôi chân thon dài lộ ra bên ngoài, cổ áo trước ngực rách toang, lộ ra hai khỏa cung trăng mượt mà tròn trịa.

- Người! Người .... Đều tại người! Đều tại người!

Thảo nguyên vương rít gào lên rồi phóng vọt qua, lão cuồng bạo xé tan tành mớ quần áo vốn đã tan hoang của Hàm Nguyệt. Dùng sức giằng mạnh thân thể mảnh mai của nàng, như muốn xé cả nàng ra.

Trong lòng Hàm Nguyệt đã không còn sự bi ai, thậm chí nàng lạnh lùng mà yên lặng cảm nhận sự tức giận của thảo nguyên vương đang hung bạo tiến vào thân thể của mình. Sau đó, gần như tại giây phút đầu tiên....

Thảo nguyên vương cảm thấy cánh cửa dự vọng của mình đột nhiên hoàn toàn được mở ra. Hắn cảm thấy sức lực cùng sức sống của bản thân, hết thấy... hết thấy, đều nhanh chóng tuôn trào, trong lòng hắn cuối cùng sinh ra một loại sợ hãi, tuyệt vọng.

Cuối cùng, ở trên người của Hàm Nguyệt, hắn rống to lên một tiếng, thân thể run mạnh một thoáng. Sau đó mềm nhũn ngã xuống, trong miệng, mũi, hốc mắt, đều chảy ra máu tươi !

Hàm Nguyệt lặng yên đẩy tên đàn ông đã chết ra. Sau đó ngồi thẳng dậy, kéo quần áo của mình lên.

Nàng nghe được tiếng hô sợ hãi cùng tiếng tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài. Cũng không có một chút bối rối, chỉ là đi đến bên một chiếc gương trong trướng, nàng đứng ở trước gương, nhẹ nhàng cuộn lại mái tóc của mình.

Bên trong gương, bản thân vẫn xinh đẹp như xưa, ánh mắt vẫn điềm đạm như ánh trăng.

- Ta.... Ta gọi Hàm Nguyệt! -Nàng nhìn mình trong gương - Ngài công tước nói... Ngài nói, ta rất đẹp!

Cuối cùng, ngón tay của nàng nắm lấy viên ngọc trai đeo trên cổ, sau đó cắn vỡ một viên thuốc giấu ở trong kẽ răng.....

Đại vương tự tay giết chết hai đứa con mà hắn yêu thương nhất, sau đó mọi người ở trong vương trướng, nhìn thấy đại vương đã chết, cùng một cái thi thể của phụ nữ.

Trừ đi sự kinh ngạc cực độ ở ngoài, còn có một số người thông minh, lập tức nghĩ một vấn đề quan trọng cùng gấp nhất bây giờ.

Thế lực trên thảo nguyên, phải phân chia lại một lần nữa rồi !

Có ba vị vương tử, sau khi chiếm được tin tức, lập tức chạy về trưởng của mình, sau đó bận rộn điều khiển binh mã, mà các tướng quân, cũng nhanh chóng bận rộn lên vì công việc.

Tiếng giáo mác, tiếng móng ngựa, tiếng kêu gào....

Đáng châm chọc chính là, cũng không có người nào đi quan tâm đến hai cái xác ở trong trưởng. Mà trong hoàn cảnh bận rộn đó, cũng không có một người phát hiện, Saladin, đứa con nhỏ nhất của đại vương, mang theo người ngựa cùng thuộc hạ, vào sáng sớm, đã đi khỏi vương đình, đã đi rất xa rồi,

- Giết đi! Cướp đi! Đợi các người giết đủ rồi, giết đến lúc mệt mỏi rồi, cũng chính là lúc ta trở về!

507. Chương 361(phần 1): Không Như Vậy Thì Ta Còn Là Đỗ Duy Sao?

Đỗ Duy mở phong thư do Alfa một lần nữa chuyển tới. Lần này, nội dung trong thư cũng không có quá nhiều. Chỉ có một câu ngắn ngủi: “Nàng hoàn thành rồi”. Trong thư, Alfa không viết “Kế hoạch thành công”, cũng không có viết “Tất cả thuận lợi” mà dùng “Hoàn thành” trông có phần mập mờ.

“Alfa... hẳn cũng bất mãn với ta ư!”

Suy nghĩ một lát, Đỗ Duy từ từ cầm thư lên rồi dùng ngọn nến trên bàn thiêu hủy bức thư. Ngồi trên bàn làm việc trong thư phòng, Đỗ Duy nhìn về hướng Tây Bắc qua cửa sổ. Sắc trời nơi đó chỉ toàn một màu xám.

Hàm Nguyệt đã chết rồi!

“Chết rồi thì sao!? Nàng chỉ là một con cờ. Lúc trước ta thu nhận và huấn luyện nàng chính là vì hôm nay. Nhưng tại sao trong lòng ta vẫn cảm thấy mình quá hèn hạ, vô sỉ?”

Một tiếng “kẹt” vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Đỗ Duy, cửa thư phòng bị đẩy ra, một bóng người mặc quần áo màu đỏ liền xông vào, trên mặt nàng mang theo vẻ phẫn nộ và không tin, hướng về phía Đỗ Duy lớn tiếng:

- Ta! Ta hỏi ngươi, Hàm Nguyệt đâu rồi!

Đỗ Duy nhíu mắt lại rồi lạnh lùng nhìn vào người này, đó là nữ tù binh- đệ tử của Đại Tuyết Sơn- tên là Eluna do Đỗ Duy bắt về.

- Cút ra ngoài!- Đây là câu trả lời của Đỗ Duy.

Eluna mở miệng, khuôn mặt mỹ lệ của nàng hơi méo mó:

- Ta hỏi ngài. Hàm Nguyệt đâu? Hàm Nguyệt đâu? Nàng đi chỗ nào? Ngươi phái nàng tới chỗ nào rồi?

Lúc này Đỗ Duy mới nhìn cô bé này, giọng nói của hắn rất trầm, thậm chí kèm theo một chút ớn lạnh:

- Thứ nhất, ta nhớ rõ ta đã nói không có sự cho phép của ta thì không cho bất cứ ai vào thư phòng của ta. Cho nên, chỉ bằng điều này là ta có thể lập tức cho người lôi ngươi ra ngoài. Thứ hai...

Khoé mắt Đỗ Duy rung động. Dường như hắn cũng đang kiềm chế sự tức giận của mình, hắn nói:

- Cô bé đáng thương! Nàng quên thân phận của mình rồi ư? Nàng dựa vào đâu mà chất vấn ta thế?

- Ngài!

Dường như Eluna đã bất chấp tất cả rồi. Từ sau khi nàng lưu lại ở chỗ Đỗ Duy. Được Đỗ Duy bố trí sống ở cùng một chỗ với mấy nàng nhóm Hàm Nguyệt, thậm chí hàng ngày còn khiêu vũ cùng các nàng. Eluna không phải kẻ ngốc, nàng đến từ Đại Tuyết Sơn nên không phải nàng chưa từng học qua một ít thủ đoạn cơ bản. Mặc dù nàng không có thiên phú ở phương diện này nhưng dù sao cũng biết một ít. Trong lòng nàng đã sớm đoán được vị thiếu niên công tước này giống như ác ma. Sợ rằng, mục đích nuôi dưỡng những cô gái này cũng là để tương lai dùng tới...

Trong những cô gái này, Eluna có quan hệ tốt nhất với Hàm Nguyệt. Sự mỹ lệ, ôn nhu, cẩn thận của Hàm Nguyệt làm cho Eluna rất quý mến nàng. Nhưng mấy ngày gần đây, bỗng nhiên Hàm nguyệt biến mất, trong lòng Eluna sinh ra một dự cảm bất an. Cho đến hôm nay vì không thể kiểm chế nổi mới xông tới chỗ Đỗ Duy mà chất vấn.

Đỗ Duy chỉ vào cửa phòng rồi thản nhiên nói:

- Do đây là lần đầu tiên nàng làm trái ý ta. Ta có thể bỏ qua cho nàng một lần. Cút ra đi! Sau này nhớ kỹ, chỗ này không phải là nơi nàng có thể đi vào. - Nói xong. Đỗ Duy lại nhìn đồ vật trên bàn. Không hề để ý cô gái này nữa.

Dường như Eluna còn muốn nói gì đó. Nhưng do cảm giác được luồng hàn ý đáng sợ kia trên người Đỗ Duy, nàng không nhin được mà run cầm cập một cái, để lại một câu oán hận:

- Nếu như... nếu như ngài làm cho nàng bị làm sao, ta ... ta...

Nói xong lời cuối cùng. Nàng cố sức dậm chân rồi xông ra ngoài với ánh mắt đỏ rực.

508. Chương 361(phần 2): Không Như Vậy Thì Ta Còn Là Đỗ Duy Sao?

Chờ sau khi nàng ra ngoài, Đỗ Duy mới ngẩng đầu lên, sau đó thở dài rồi nói:

- Ôi! Đường như ta đúng là một tên vô sĩ.

Vừa nói Đỗ Duy vừa nhìn vào cửa, đột nhiên cười lạnh lùng một cái rồi nói:

- Đi vào đi, thánh kỵ sĩ tôn kính của ta. Ta biết ngài đang nghe bên ngoài. Nếu như không phải ngài cố ý cho phép thì con bé ngu xuẩn kia làm sao vào được.

Quả nhiên, hắn vừa dứt lời thì thấy Hussein từ cửa đi vào.

Trên mặt của thánh kỵ sĩ trông hơi u ám, khi nhìn vào Đỗ Duy, trong con mắt còn lại của hắn lại mang một chút vẻ lạ lẫm mà trước nay chưa từng có. Sau đó, ánh mắt của hắn dừng lại trên đám tro tàn còn sót lại trên bàn sau khi mật thư bị thiêu hủy.

Đỗ Duy nhìn vào Hussein rồi nói:

- Người... cũng biết được sai lầm của ta rồi sao?

Hussein không nói gì thêm, hắn chậm rãi đi tới, vòng qua bàn học rồi im lặng nhìn chằm chặp Đỗ Duy một lát...

Bỗng nhiên, thánh kỵ sĩ giơ tay lên đánh mạnh một bạt tai vào mặt của Đỗ Duy.

-Bốp! !!

Đỗ Duy bị đánh mạnh đến mức cả người lão đảo muốn té. Nhưng sau khi Đỗ Duy che kín mặt rồi thì hắn cũng không có tức giận chút nào. Hắn trầm lặng một lát rồi sau đó hắn đột nhiên cười.

Trong nụ cười của Đỗ Duy không chứa chút vui mừng nào, trái lại mang theo nhiều sự cay đắng. Sau đó, hắn lại nói với Hussein một câu:

- Cảm ơn người.

- Cảm ơn ta? - Hussein hừ một tiếng.

- Đúng vậy, cảm ơn người.

Đỗ Duy liếm liếm khóe miệng, nhổ một bãi nước miếng mang theo máu rồi nói:

- Cảm ơn người đã hạ thủ lưu tình. Người là thánh kỵ sĩ, nếu như người thực sự muốn đánh ta thì một bạt tai này đã lấy mạng ta rồi.

Hussein nhìn chằm chú Đỗ Duy, qua một lát, hắn mới nói ra một câu từ trong miệng:

- Đỗ Duy, ta rất thất vọng đối với ngài, vô cùng thất vọng.

Về mặt Đỗ Duy không hề bất ngờ, hần lẳng lặng nghe, hần biết, thánh kỵ sĩ chưa nói xong.

- Ban đầu ta cho rằng mặc dù đôi lúc ngài làm việc có phần quá đáng, nhưng mà... ít nhất ngài còn chừng mực.

Về mặt Hussein u ám tới mức lớn nhất, hần nói tiếp:

- Ta nhớ rõ lúc trước khi người nói chuyện phiếm cùng ta, người từng nói một câu. Người nói: “Nếu làm như vậy, ta còn là Đỗ Duy sao”. Nhưng bây giờ, người có gì khác biệt với... với những thằng khốn bất chấp thủ đoạn kia.

Đỗ Duy không nói gì, chỉ cười lạnh lùng hai tiếng:

- Hừ, hừ!

Mắt Hussein tràn đầy vẻ phẫn nộ, hần nói:

- Làm sao vậy? Ta nói sai sao?

- Ha ha. . . Ha ha... Ha ha ha ha...

Đỗ Duy vẫn cười như cũ. Cười một lát rồi đột nhiên hần nhìn chăm chú Hussein, sau đó giọng nói của Đỗ Duy trầm xuống:

- Hussein! Ban đầu ta cho rằng ngài là người duy nhất có thể hiểu ta. Tuy nhiên xem ra không phải vậy. Ngài nên hỏi mình tại sao Rodriguez lại không đến đây chất vấn ta!

Hussein lặng im một lúc. Sau đó hần cắn răng rồi nói một câu:

- Nàng chỉ là một cô gái đáng thương. Lẽ nào, nếu phải hi sinh thì chỉ đàn bà phải đi hi sinh? Đỗ Duy! Đây là cách làm của ngài ư?

- Ha ha ha ha ha ha...

Đỗ Duy vẫn cười như trước. Dường như hần cười tới mức ngay cả nước mắt cũng rơi rồi.

Hussein bị tiếng cười của hần chọc giận. Đột nhiên hần đập một chưởng thật mạnh lên trên bàn, một tiếng “ầm” vang lên, cả chiếc bàn đã bị một chưởng này đập vỡ thành năm sáu mảnh.

- Người cười cái gì?! Chẳng lẽ người cho là mình đúng?!

Đột nhiên Hussein nổi giận. Hần đi tới rồi dùng một tay túm lấy cổ áo Đỗ Duy, ném mạnh hần xuống đất.

- Đỗ Duy! Người hãy trả lời đi nhưng trước tiên hãy thu lại tiếng cười kia, nó khiến cho ta phẫn nộ!

Đỗ Duy chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng phủi bụi bặm trên người. Sau đó hít vào thật sâu rồi nhìn vào Hussein, hần thấp giọng nói:

- Câm miệng đi, Hussein.

- Người nói cái gì?

- Ta nói. . .

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu. Sau đó, dường như toàn bộ sự phẫn nộ mà hần đã kìm nén đột ngột bộc phát ra.

- Ta nói... câm miệng! Người câm miệng cho ta! Hussein! Tên đầu óc đơn giản nhà người! Người câm miệng cho ta! Câm miệng! Câm miệng!

Trong tiếng gào thét của Đỗ Duy, gân xanh trên trán hần đều nổi lên.

Tiếng động trong phòng kinh động vệ sĩ Hoa Tulip bên ngoài. Rất nhanh đã có thị vệ xông đến cửa thư phòng. Bọn chúng nhìn vào ngài công tước và Hussein trừng mắt với nhau ở bên trong phòng. Mọi người hơi ngỡ ngàng.

- Tất cả ra ngoài!

Đỗ Duy nhú mồm quát một tiếng. Hấn gơ tay, “rầm” một tiếng. Một luồng quang mang bắn ra làm cho cửa thư phòng đóng lại một cách nặng nề.

509. Chương 361(phần 3): Không Như Vậy Thì Ta Còn Là Đỗ Duy Sao?

- Người muốn nghe lời giải thích của ta? Được rồi! Hussein! Ta sẽ giải thích cho người nghe!

Đỗ Duy không muốn kiềm chế nỗi buồn bực trong lòng mình nữa. Hấn vung một cước đá cái bàn trước mặt đổ lắt ra. Sau đó hấn đi tới trước mặt Hussein.

- Đúng vậy! Không sai! Nàng là một người con gái nhu nhược! Ta bảo nàng đi chịu chết, bảo nàng đi hy sinh thì làm sao? Làm sao?

- Nếu như người muốn giết chết tên thảo nguyên vương kia. Ta có thể đi làm! Rodriguez cũng có thể! Những tử sĩ của chúng ta có bản lĩnh không tệ. Chẳng phải họ đều nguyện ý hi sinh vì người sao? Tại sao người lại không phái họ đi?

Đỗ Duy nghe xong chỉ hừ một tiếng. Sau đó nhìn Hussein rồi nói:

- Ta hỏi người. Phái cái cô nàng Hàm Nguyệt này đi là hi sinh. Chẳng lẽ ta bố trí võ sĩ khác đi thì không phải là hi sinh? Cùng là đều đi chết thì có gì khác biệt đâu?

Hấn bồng lớn tiếng:

- Đúng! Nàng là một cô gái, bảo nàng đi chết là hèn hạ, ta phái võ sĩ khác đi chịu chết chính là cao thượng? Chẳng lẽ tính mạng của những võ sĩ, những thị vệ kia không phải là tính mạng ư?

Ngực của Đỗ Duy phập phồng, hấn lạnh lùng nhìn Hussein:

- Người có biết, nếu như ta phái người đi ám sát một tên thảo nguyên vương thì khó khăn thế nào không? Nếu như phái võ sĩ đi ám sát thì sẽ có cơ hội hơn không? Hussein! Ta cho người biết, cho dù người là thánh kỵ sĩ nhưng cũng không dễ tiếp cận được lều vàng của vương đình! Alfa đã đi Tây Bắc một năm! Ngay cả cách lều vàng của vương đình năm trăm mét cũng không thể đến gần! Phái người ám sát thì phải chết bao nhiêu người, người biết không?

Hussein nói không ra lời.

- Ta cho người biết! Hussein! Ít nhất ta và Phillip có chín phương pháp. Nhưng mà tính toán ra khả năng thành công của mỗi phương pháp đều không hề cao. Với lại, cho dù gặp vận may tốt mà thành công đi nữa thì cũng phải chết rất nhiều người!

Đỗ Duy hét lớn:

- Chẳng lẽ người là kẻ ngu ngốc sao? Hussein! Ta hỏi người một lần nữa, chẳng lẽ tính mạng của những võ sĩ, những thị vệ kia cũng không phải là tính mạng sao? Dù cho người có chém tên thảo nguyên vương hỗn đản đáng chết kia rồi. Nhưng mà, ta cho người biết, chắc chắn là người không còn mạng để trở về! Người có biết việc người hi sinh đối với ta sẽ có ảnh hưởng lớn đến thế nào không?

Cuối cùng Đỗ Duy hít một hơi dài, hấn miễn cưỡng kiềm chế một chút tức giận rồi hỏi lại Hussein:

- Ta chỉ có thể chọn biện pháp đơn giản đơn giản nhất! Thứ nhất, rất nhiều người đi chịu chết mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này. Thứ hai, chỉ một người đi chịu chết là có thể hoàn thành nhiệm vụ này. Như vậy không đơn giản hơn sao! Mà người! Chỉ vì người chết là một cô gái nhu nhược mà người đã cho rằng ta là kẻ hèn hạ? Chẳng lẽ ta phái một đám thuộc hạ nam giới trung thành đi chịu chết sẽ là cao thượng sao? Ta cho người biết, đó mới là đồ ngu xuẩn, mới là kẻ hèn hạ! Ta chỉ làm một lựa chọn, dùng tổn thất ít nhất để hoàn thành chuyện nhất định phải hoàn thành. Cùng với việc người đó có phải là đàn bà, xinh đẹp, hoặc vô tội hay không có quan hệ gì! Đúng, nàng trung thành với ta, cho nên vì nhiệm vụ mà đi chịu chết. Những thủ hạ, thị vệ, vệ sĩ khác của ta cũng trung thành với ta. Chẳng lẽ ta thà để cho mười hoặc một trăm thuộc hạ trung thành đi chịu chết chỉ để lưu lại một cô gái xinh đẹp. Đây gọi là cao thượng mà người nói sao?

Hussein lặng im một lát rồi sau đó chậm rãi nói:

- Đây không phải tinh thần kỵ sĩ! Hèn hạ vẫn cứ là hèn hạ!

Đỗ Duy nổi giận. Cơn tức giận của hắn đột nhiên mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào!

- Ta khinh cái tinh thần kỵ sĩ vô dụng kia! Nếu như để chạy theo cái gọi là tinh thần kỵ sĩ vô dụng mà làm cho rất nhiều người chết vô ích như thế thì để cho loại tinh thần này đi chết đi!

Đỗ Duy cố sức đập bàn. Nhưng mà khi tay đập xuống mới phát hiện bàn đã nát. Bàn tay của hắn vỗ mạnh vào trên chính đùi hắn.

- Nhưng mà, ta thà rằng lựa chọn trực tiếp đi đánh nhau với người thảo nguyên.- Hussein lắc đầu - Ta vẫn kiên trì như cũ, dựa vào đàn bà là sỉ nhục của đàn ông!

- Trực tiếp đánh nhau!_ Đỗ Duy than thở, sau đó đột nhiên hắn giơ-ngón-tay-cái-lên. Hướng về phía Hussein rồi chậm rãi nói:

- Hussein, ngươi là một người kỵ sĩ! Ngươi có sự tôn nghiêm và kiên trì của người! Ta không hề muốn phản đối quan điểm của ngươi. Được rồi! Ta rất bội phục ngươi. Nhưng mà...

Đột nhiên Đỗ Duy nở nụ cười. Hắn cười tới mức điên cuồng:

- Bên ngoài chúng ta có mười vạn đại quân! Đúng, mười vạn! Nếu như trực tiếp đi đánh thảo nguyên thì chúng ta phải chết bao nhiêu người? Được rồi! Tạm thời không nói những điều này! Chinh phục thảo nguyên, chinh phục cái đỉnh ở sau lưng chúng ta ư? Chúng ta cần tốn thời gian bao lâu? Một năm? Không đủ! Ba năm? Không đủ! Năm năm!? Chúng ta sẽ chết bao nhiêu người? Năm vạn? Tám vạn? Mười vạn?

- ...

- Ta có biện pháp nào đây? Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!!!

Cơ bắp trên mặt Đỗ Duy đều vận vẹo, hắn cố gắng túm lấy bả vai của Hussein. Sau đó quát lớn:

- Hussein. Ngươi thực sự cho rằng ta là thần ư! Ta không phải toàn năng! Ngươi cho rằng chúng ta còn có bao nhiêu thời gian! Thời gian!!! Hussein!!! Chúng ta chỉ có ba năm! Ba năm!! Ba năm!!! Trong ba năm đáng chết này, chúng ta còn có bao nhiêu chuyện phải đi làm đây?

- Người thảo nguyên, quân đoàn Tây Bắc! Mỗi một chuyện đều có thể làm lung lay mạng sống của chúng ta! Sau đó chúng ta còn phải đối mặt với bọn Tội dân có thể tiêu diệt toàn bộ Long tộc.

- Còn Hàm Nguyệt. Nàng chết rồi! Đã chết rồi! Nàng khiến cho ta rất áy náy, khiến cho ta rất hổ thẹn đối với nàng. Thậm chí trong lòng ta cũng rất hối hận, rất thương tiếc. . . Nhưng mà...

Đỗ Duy chậm rãi nói từng chữ:

- Ta có thể nói cho ngươi biết, Hussein. Nếu như. Nếu như được lựa chọn lần nữa. Ta vẫn sẽ làm như vậy! Ta cho ngươi biết, Hussein! Ta đã sắp nổi điên!! Ta cảm giác mình không thở nổi!! Thời gian ba năm quá quái, thời gian ba năm khôn kiếp! Ông đây vì ba năm này, đã thực hiện bao nhiêu kế hoạch, đã cố gắng bao nhiêu rồi! Ta nói cho ngươi biết, sau này còn có thể chết rất nhiều người. Nếu như ngươi cảm thấy ta làm không đúng, ngươi có thể giết ta ngay bây giờ! Hoặc là mặc kệ ta! Tại sao ông đây lại không mang đội tàu, mang toàn bộ tài sản và người trong nhà đi Nam Dương?! Bằng bản lãnh của ta thì trong vòng một tháng ta có thể bình định cái đảo Bà La Môn chết tiệt kia, sau đó ở nơi đó làm vua một cõi. Cho dù đại lục Roland bị Tội Dân công chiếm, ta cũng có thể sống tiêu dao ở Nam Dương trên một trăm năm!

Đỗ Duy cố nắm chặt tay, hắn nói:

- Nhưng mà, ta không thể làm như vậy! Bởi vì ta biết, ta còn có con dân của gia tộc Hoa Tulip. Còn có nghìn nghìn vạn vạn thường dân của tỉnh Desa luôn coi ta là thần linh, có mấy chục vạn, mấy trăm vạn con dân của đồng bằng Rowling coi ta là hi vọng. Ngươi có biết trọng trách của ta nặng thế nào không?

- Cuối cùng, ngươi cùng ta nói nguyên tắc? Nói “điểm mấu chốt” - Đỗ Duy cười lạnh. - Hàm Nguyệt là thuộc hạ của ta, nhưng mà còn có người, còn có nghìn nghìn vạn vạn dũng sĩ cũng đều là thuộc hạ của ta! Ta sẽ không vì ai là đàn ông, ai là đàn bà, hoặc là ai yếu ớt hơn mà sẽ chăm sóc người đó đặc biệt!! Từ ngày

đầu tiên Hàm Nguyệt tới đây tiếp nhận huấn luyện, nàng đã biết trong tương lai mình phải làm những gì! Ta và nàng đều rõ ràng điều này, người cũng rõ ràng. Nếu như vì ta chăm sóc nàng đặc biệt mà không cho nàng đi chịu chết, ngược lại phải một trăm, một ngàn thuộc hạ trung thành đi chịu chết... Người gọi cái này là nguyên tắc sao? Là điểm mấu chốt, là cao thượng sao?

- Còn nữa? - Đỗ Duy buông lỏng thánh kỵ sĩ ra, sau đó hần lui ra phía sau vài bước rồi lạnh lùng nói:

- Đây là suy nghĩ của người, không phải của ta!

Hussein lặng im không nói.

Đỗ Duy cũng bình tĩnh trở lại. Hắn đã trút hết cơn tức giận, hoặc là nói: trong lòng hắn, những sự buồn bực, sự tự trách kia đối với cái chết của cô gái kia giờ phút này cũng theo cơn tức trút hết ra.

- Một điều quan trọng nhất là... Thánh kỵ sĩ của ta! Chúng ta chỉ có thời gian ba năm ngắn ngủi. Trong ba năm này, chúng ta phải hoàn thành quá nhiều chuyện. Cho nên, ta không có cách nào dùng biện pháp bình thường khác. Ta chỉ có thể sử dụng một ít mảnh khoé hèn hạ thậm chí là vô sỉ. Nếu như dùng biện pháp “đường đường chính chính” như người nói! Ta cho người biết, như vậy cuối cùng mọi người nhất định đi đứt! Ta cũng không thích biện pháp của mình. Rất ti tiện, rất cực đoan. Nhưng mà... tương lai có thể có rất nhiều người phải chết! Trường hợp xấu nhất, người có thể sẽ chết, ta...

Đỗ Duy chỉ vào cái mũi của mình:

- Ta cũng có thể sẽ chết! Nhưng mà ở trước khi ta chết, ta còn có thể kiên trì làm theo “nguyên tắc” của ta. Ta cũng rất muốn vứt bỏ, rất muốn thoát đi, muốn trốn tránh... Nhưng mà, ta không có sự lựa chọn! Nếu như, vì một người mà làm cho một trăm, một ngàn thuộc hạ đi chịu chết, như vậy ta không phải là một người lãnh tụ tốt!

- Làm lãnh tụ, ta sẽ không xem trong thuộc hạ của ta, ai là đàn ông, ai là đàn bà! Ta chỉ có thể lựa chọn một người mà khi hoàn thành có thể làm cho tổn thất giảm xuống ít nhất! Mà chuyện này, Hàm Nguyệt hy sinh bản thân là lựa chọn ít người chết nhất.

- Ta đã làm như vậy. Người không có đứng ở vị trí của ta cho nên người không có cách nào hiểu được! Có lẽ, người cảm thấy mang nghìn vạn chiến sĩ đi liều mạng với người thảo nguyên là rất khí phách, rất có khí phách của đàn ông! Nhưng mà ta hỏi người! Liều mạng với người thảo nguyên thì tổn hao hết thực lực của chúng ta rồi chúng ta lấy cái gì đi đối phó với Ruga của quân đoàn Tây Bắc. Cuối cùng, trong tương lai lại lấy cái gì đi đối phó những Tội dân kia? Người có thể trả lời vấn đề này của ta sao? Hừ! Liều chết mà thôi! Người có thể trả lời không?

- Nhưng mà... Điều ta suy nghĩ không phải là “liều chết”. Mà là dùng hết khả năng khiến cho nhiều người sống sót hơn!- Nói tới đây thì Đỗ Duy hít một hơi thật sâu rồi nói- Bây giờ ta vẫn còn muốn nói với người một câu... Nếu như ta không làm như vậy, ta còn là Đỗ Duy sao!?

Đỗ Duy bỏ lại Hussein ở trong thư phòng, hần bước ra ngoài. Khi hần đi ngang qua, thấy sắc mặt của ngài công tước, mọi người đều hiểu lúc này tâm trạng của ngài công tước không tốt. Không ai dám lại gần bắt chuyện, chỉ hành lễ với hần từ xa.

Đỗ Duy cứ như một con sư tử xông thẳng vào trong vườn hoa phía sau pháo đài...

Tại đây Vivian đang đứng trong vườn, trong tay cầm một cành cây. Có mười mấy học viên của Hogwarts đang đứng quanh nàng - Nàng đang dùng cành cây vẽ trên mặt đất để giảng giải những nguyên lý ma pháp cho những học viên này.

Trên thực tế, sau khi Đỗ Duy ngày càng bận rộn, nhiệm vụ dạy dỗ những học viên này đều do Vivian một mình đảm nhiệm.

Thấy viện trưởng đột nhiên xầm xầm đi đến, đám học viên đều lập tức đứng dậy hành lễ với Đỗ Duy.

Mấy tên tinh mắt lập tức phát hiện ra tâm tình viện trưởng không được tốt. Họ vội nhìn nhau một cái rồi lập tức tìm cơ rút lui.

Đỗ Duy không nói gì hết, chờ đến khi mọi người đi hết rồi hần đột nhiên như quả bóng xì hơi ngồi phịch xuống đất.

Vivian nhìn chồng chưa cưới của mình một cách ôn nhu rồi cẩn thận đi đến bên cạnh Đỗ Duy. Đỗ Duy dùng sức kéo Vivian vào lòng sau đó hần hít thật sâu mùi vị trên người nàng.

“Chàng....Chàng làm sao vậy.” Vivian ôn nhu nhìn hần.

“Vivian, bé ngọc.” Âm thanh của Đỗ Duy rất mệt mỏi: “Ta....ta đã làm một việc, một việc không tốt, có thể nói là rất tệ....thậm chí rất bỉ ổi, rất vô sỉ. Nhưng mà... ta không có cách nào khác, ta không có sự lựa chọn, vì đây là cách hiệu quả nhất cũng là cách chết ít người nhất, nhưng mà...”

Hần thở dài nặng nề sau đó tựa đầu vào lòng Vivian nhìn bầu trời: “Nhưng vì sao trong lòng ta vẫn cảm thấy rất xấu hổ, rất đau khổ?”

Vivian không viết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng không có hỏi, chỉ mặc cho Đỗ Duy tựa vào lòng mình sau đó nàng nhẹ nhàng vuốt ve tóc của Đỗ Duy như một người mẹ từ ái. Qua một lúc lâu nàng mới dùng âm thanh cà lăm của mình ôn nhu nói:

“Đỗ Duy....Đỗ Duy.....chàng, chàng rất vất vả... thiếp biết chàng, chàng rất vất vả.....”

“Ta hối hận sao? Đúng vậy....Nhưng mà nếu quay lại thời gian một lần nữa ta vẫn không có sự lựa chọn. Chết một người sống ngàn vạn người....” âm thanh Đỗ Duy có vẻ rất hư nhược: “cao thượng, lương tâm... ta không có tư cách đi nói về những thứ này... Vivian... Ta là lãnh tụ của mọi người, nàng biết cái gì là lãnh tụ không? Đó là sinh mệnh của hàng ngàn hàng vạn người đè trên vai, sau đó ép người đi làm những việc người không muốn làm.... có khi rõ ràng biết mình là một tên khốn nạn, nhưng vì mọi người người lại nhất thiết phải tiếp tục đóng vai tên khốn nạn. cái này..... chính là cái con mẹ nó lãnh tụ.”

Vivian không nói gì nữa, nàng chỉ ôn nhu nhẹ nhàng vuốt tóc của Đỗ Duy rất ,rất nhẹ nhàng....

Không người nào biết cục diện tây bắc của đại lục Roland đã thay đổi triệt để vì một người con gái xinh đẹp tên là Hàm Nguyệt. Nàng như một con bướm xinh đẹp yếu ớt ,nhưng cái chết của nàng lại ảnh hưởng đến tây bắc, thậm chí là ảnh hưởng đến cả vận mệnh tương lai của đế quốc.

Vào thời điểm này, rất ít người nghĩ đến chuyện này, rất ít người biết về chuyện này.

Trong hậu viên nhà tổng đốc của thủ phủ hành tỉnh Desa ở tây bắc, Đỗ Duy đã ngủ thiếp đi vì tâm lực tiêu tụy. trong mơ, trong miệng hần lẩm bẩm thấp giọng nói....

“Ngọc trai.. cứ như là ngọc trai ....”

510. Chương 362(phần 1): Sói Con

Nhìn từ bất cứ góc độ nào trong giai đoạn này, tình hình trên thảo nguyên chắc chắn có thể gán cho hai chữ “Nực cười”.

Thảo nguyên vương chết bất đắc kỳ tử, hai người con trai mà hần sủng ái cũng bị giết. Điều này khiến một vương đình vốn được coi là đoàn kết trong nháy mắt đã sụp đổ tan tành. Chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, điều làm cho người ta dở khóc dở cười là trên thảo nguyên tự nhiên xuất hiện đến năm vị “Thảo nguyên vương”, hiển nhiên đây chưa phải con số cuối cùng.

Bởi vì Thảo Nguyên vương chết quá đột ngột nên ngai vàng bỏ trống mà hần cũng chưa chỉ định người thừa kế. Vì ngai vàng, những đứa con còn sót lại của hần lập tức lột bỏ bộ mặt giả dối của mình, tất cả lao vào chém giết lẫn nhau. Trong vòng bốn ngày sau khi vua thảo nguyên qua đời, mấy vạn nhân mã đã triển khai một trận hỗn chiến đại quy mô ngay tại vương đình. Những kỵ sĩ dũng mãnh của thảo nguyên vùng đao chém vào tộc nhân của mình, vó ngựa cũng dẫm đạp lên thi thể tộc nhân của mình.

Tiếng ngựa hí, tiếng hò hét, tiếng kêu thảm thiết đi kèm với chém giết liên tục. Cuối cùng, những người con của Thảo Nguyên Vương có thể lực nhỏ yếu bị tiêu diệt tận gốc. Chỉ còn lại bốn vị vương tử thực lực hùng hậu. Đến khi tất cả đều rơi vào tình trạng sức cùng lực kiệt, rốt cuộc cũng phải đình chiến.

Đồng cỏ xung quanh vương đình đã nhuộm đỏ máu tươi, xác người nằm la liệt, lều trại, cờ xí bị thiêu rụi, từng cột khói đen ngòm bốc lên nghi ngút. Đây vốn là thánh địa của thảo nguyên, nhưng giờ phút này đã biến thành tử địa.

Sau bốn ngày chém giết, bộ lạc mạnh nhất thảo nguyên chịu tổn thất nặng nề. Cuối cùng, bốn vị vương tử đi đến thống nhất, bọn họ không đánh nhau đến tử bại câu thương nữa. Sau khi có người đầu tiên lui binh, ba người còn lại cũng chọn cách y như vậy.

Bốn con dã thú càng đấu càng kiệt sức. Ai cũng hiểu mình không có cách tiêu diệt hết các đối thủ còn lại, cho nên cuối cùng đành bắt đắc dĩ rời đi.

Vương đình vốn náo nhiệt là thế, rất nhanh liền biến thành một nghĩa địa khổng lồ. Chiến tranh kết thúc, không ai có lòng dạ đi thu dọn chiến trường. Đồng cỏ nơi này bị đốt trụi thành một mảnh đất khô cằn, chỗ nào cũng tử khí ngất trời, có thể nói không khác gì một vùng tử địa.

Thực lực của bộ lạc từng được xem là mạnh nhất thảo nguyên bị suy giảm nghiêm trọng. Điều này không thể nghi ngờ là đã đem lại cơ hội cho các bộ lạc có dã tâm khác trên thảo nguyên.

Tập tục trên thảo nguyên khác với người Roland, người thảo nguyên hoang dã không có quy tắc “Thừa kế”, bọn họ tôn sùng cái gọi là cường giả vi tôn. Vị trí Thảo Nguyên Vương không phải do cha truyền con nối, mà do tộc trưởng của bộ lạc mạnh nhất đảm nhiệm.

Bộ lạc vốn đang trị vì thảo nguyên đúng là bộ lạc mạnh nhất, có hàng chục vạn dân cư, nhiều năm liên tục vẫn luôn chiếm giữ vương đình cũng như vị trí Thảo Nguyên Vương. Nhưng sau lần chém giết này, bộ lạc tử thương nghiêm trọng. Có hơn bốn vạn chiến sĩ dũng mãnh đã nằm xuống trong bốn ngày đầm máu này. Ngoài ra còn phải tính đến những con dân của bộ tộc rơi vào vòng xoáy của cuộc tranh đoạt, không biết có bao nhiêu người dân du mục bình thường đã chết dưới lưỡi đao tàn nhẫn của phe đối địch... Sau cùng, cái bộ lạc này không những tổn thương nguyên khí trầm trọng, lại còn bị bốn vị vương tử làm cho phân tán thành bốn bộ phận.

Khi bốn vị vương tử mang theo bộ hạ của mình rời đi. Cơ bản trên thực tế là nó đồng nghĩa với việc tuyên cáo: Bộ lạc mạnh nhất thảo nguyên đã xuống dốc.

Rất nhanh trong vòng mười ngày, tộc trưởng của tất cả các bộ lạc lớn nhỏ trên khắp thảo nguyên đều nhận được bốn bức thư bằng da dê nhuộm đầy máu tươi - dùng da dê nhuộm đầy máu tươi để truyền đạt mệnh lệnh, trên thảo nguyên cách làm như vậy tượng trưng cho lệnh của Thảo Nguyên Vương.

Bốn bức “Lệnh vua” này đến từ chính bốn vị vương tử. Bọn họ đều tự lập làm Thảo Nguyên Vương mới, yêu cầu tất cả các bộ lạc nghe theo mệnh lệnh của mình, đồng thời ra lời hiệu triệu: Tập kết binh lực, thảo phạt “Phản nghịch”!

Đương nhiên, “Phản nghịch” ở đây chính là huynh đệ của chính mình.

Chỉ có rất rất ít những bộ lạc thực lực nhỏ yếu tiếp nhận lời hiệu triệu của những vị thảo nguyên vương này. Những bộ lạc nhỏ yếu này không thể không nghe theo, bởi vì phần quân đội do những vị vương tử này tách ra mang đi đóng ở vị trí cách họ không xa.

Đa số các bộ lạc còn lại đều có thái độ giống nhau đến lạ thường, đó là nhất trí giữ im lặng. Thậm chí còn có vài bộ lạc lớn thực lực hùng hậu, sau khi nghe nói vương tộc bị chia năm xẻ bảy liền không chút khách khí phái người dùng roi đuôi sứ giả đưa tin đi. Đồng thời tuyên bố với bên ngoài:

” Vị trí Thảo Nguyên Vương phải do mọi người tiến cử. Nếu Đại vương đã chết thì tân vương phải do mọi người bầu ra! Dựa vào mấy cái thằng nhãi con nhà người cũng đòi ra lệnh cho ta?”

Phần lớn các bộ lạc thậm chí còn lập tức tập trung các kỵ binh của mình - bọn họ nói là muốn đi trợ giúp các vị vương tử, nhưng thực ra là định “chia một chén canh”.

Vốn là một đàn sư tử hùng mạnh, nhưng khi con sư tử già oai hùng nhất chết đi, lại sau cuộc nội chiến. Bốn con sư tử con ấu trĩ cắn xé lẫn nhau đến nỗi toàn thân đều bị thương, đến khi bọn chúng bình tĩnh trở lại mới phát hiện chung quanh đột nhiên xuất hiện hàng loạt đàn sói có ý đồ bắt lương!

Tình hình tổng quát là như thế.

511. Chương 362(phần 2): Sói Con

Hanmue nguyên là em ruột của thảo nguyên vương, từng cống hiến rất nhiều cho vương đình, hẳn cũng là quân sư được thảo nguyên vương tín nhiệm. Hơn nữa hẳn là người quen thuộc với văn hóa của người Roland nhất, còn được giới quý tộc Roland gọi là “Người văn minh duy nhất trên thảo nguyên”.

Việc cùng Đỗ Duy thành công tiến hành “Đàm phán hòa bình” càng tăng thêm không ít địa vị của hẳn ở vương đình. Ngay khi cuộc nội chiến ở vương đình bắt đầu, đầu tiên, lão già thông minh này cự tuyệt hết những yêu cầu mượn quân và xin giúp đỡ của mấy người cháu. Sau đó, suốt cả đêm, dùng tốc độ nhanh nhất đem theo toàn bộ quân đội cùng tộc nhân của mình rời khỏi vương đình. Thậm chí chấp nhận vứt lại rất nhiều bò dê, cũng như từ bỏ đồng cỏ của mình. Hanmue là người thông minh nên sớm đã đoán trước được, nơi đó rất nhanh sẽ biến thành một vùng tử địa. Nếu như cứ tiếp tục ở lại đó thì sẽ bị cuốn vào trận chém giết này, kết quả chính là diệt vong.

Lựa chọn của lão rất sáng suốt. Bởi vì sau bốn ngày ngắn ngủi diễn ra cuộc nội chiến ở vương đình, những bộ lạc nhỏ ở xung quanh vương đình liền biến thành vật hy sinh của cuộc chiến tranh. Tộc trưởng của bọn họ cũng bị giết, thậm chí còn bị treo lên “Giá đầu người”.

Đến ngày thứ năm tính từ lúc Hanmue chạy khỏi vương đình, mấy vạn người đều đã kiệt sức sau một cuộc hành trình dài. Đúng lúc này, lão nhìn thấy Saladin.

Nói một cách chuẩn xác, Saladin còn dẫn theo một vạn kỵ binh tinh nhuệ, người nào cũng mặc áo giáp loại tốt mà chỉ người Roland mới có, loan đao cầm trên tay cũng bằng sắt tốt do địa tinh của người Roland rèn chế ra! Một vạn kỵ binh này thật sự giống như một đạo âm binh đột nhiên xuất hiện trước mắt bộ lạc của Hanmue. Không có chém giết, nhưng lại bầu không khí lại yên tĩnh đến ngộp thở.

Sau đó, Saladin phái sứ giả đến nói với Hanmue một câu:

- Thừa chú, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Hanmue nhìn thoáng qua tộc nhân ở phía sau- Bộ tộc của lão không quá cường đại, tộc nhân chỉ có 3 vạn, còn quân đội chưa đến một vạn. Hơn nữa, sau mấy ngày liên tiếp di chuyển, người kiệt sức, ngựa hết hơi. Đối phương hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, chờ ở chỗ này “Dĩ dật đãi lao”....Nếu như trở mặt, Hanmue tin rằng đối phương chỉ cần hai đợt tấn công là có thể “Làm cỏ” đội ngũ của mình.

Quan trọng hơn, Hanmue hiểu rõ mình không phải là một người vũ dũng. Không giống với đại đa số người thảo nguyên, hẳn thích dùng đầu óc hơn là dùng loan đao để giải quyết vấn đề. Nên khi Thảo Nguyên Vương còn tại thế, phần lớn thời gian hẳn đều đảm đương chức vị quân sư cho vị huynh đệ của mình.

Mặc dù người anh em của lão rất tín nhiệm hẳn, nhưng những võ tướng dũng mãnh lại không có nhiều cảm tình với lão. Bởi vì lão không có tiếng vũ dũng nên dưới tay lão cũng thiếu những tướng quân dũng cảm.

Hanmue sau một lúc cân nhắc rất ngắn liền có quyết định:

- Tất cả hạ vũ khí xuống!

Hanmue lại một lần nữa nhìn thấy Saladin, đứa cháu có thân phận hèn mọn của mình, nhưng lần này lão lại nhận thấy một khí chất hoàn toàn khác với quá khứ.

Dũng mãnh, giao hoạt và tàn nhẫn!

“Đây là kẻ trong trướng của Thảo Nguyên vương, từng bò dưới mặt đất hôn chân người anh em mình hay sao?”

- Từ nay về sau, chú đi theo ta. Ta sẽ giống như...Không, ta sẽ tín nhiệm chú còn hơn lão già kia!- Đây là câu đầu tiên Saladin nói với chú của mình khi gặp mặt

“Lão già kia!”- Hanmue không phải kẻ ngốc, lão đã nghe ra được sự oán hận từ trong giọng nói của Saladin. Liên tưởng đến những hành vi của vị vương tử này, ngoài ra còn người phụ nữ mỹ lệ mà hẳn dâng tặng cho Đại vương.

Tất cả những cái này còn cần giải thích hay sao?

Thật đúng là một con sói con tàn độc... Quan trọng nhất, hắn có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Vào đề ngắn gọn, cách nói kiên quyết, giọng điệu chắc nịch khiến người khác không thể không tin.

Hanmue thở dài- “Có lẽ con sói con này thực sự có thể làm nên đại nghiệp! Nhưng dù gì đi nữa, mình còn có thể lựa chọn hay sao?”

Tộc nhân đã đầu hàng. Dưới sự truy cản của một vạn thiết kỵ dưới tay Saladin, binh lính của Hanmue đều đã buông vũ khí chịu sự quản thúc chặt chẽ, sau đó lập tức bị xóa bỏ cơ cấu tổ chức để sắp xếp lại biên chế. Hơn nữa, quân đội của Saladin được trang bị tốt như vậy, sau lưng hắn nhất định có người chống lưng, nhất định là người Roland! Nếu không, chỉ bằng bản lãnh của hắn thì kiếm đâu ra nhiều vũ khí và áo giáp chất lượng như vậy?

Đối với sự trầm mặc của Hanmue, Saladin đã hơi bất mãn, cho nên hắn nhỏ giọng nhắc nhở ông chú của mình.

- Chú à, ta nhớ chú từng nói, do dự không phải một thói quen tốt!

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại đánh mạnh vào lòng Hanmue. Lão ngẩng đầu lên, nhìn Saladin một lúc rồi cười. Lão đã hạ quyết tâm: “Mặc kệ kết cục phía sau đối phương có phải là người Roland hay không! Bây giờ mình đã rơi vào tay đối phương, vì để sống sót, vì để sinh tồn ... không có lựa chọn nào khác!”

Hanmue đã có một hành động rất thông minh, hai tay hắn giơ lên quá đầu, lòng bàn tay hướng về phía trước, sau đó cúi đầu đi tới trước người Saladin, quỳ xuống, dùng giọng điệu cung kính lớn tiếng nói:

- Thưa chủ nhân tôn quý và vĩ đại của thảo nguyên, thưa vua của các bộ lạc. Thần- Hanmue nguyện ý thần phục ngài. Thần sẽ là hùng ưng dưới tay ngài, là tuần mã của ngài, là roi da của ngài, là loan đao của ngài ... Ý muốn của ngài là sứ mệnh của thần!

Sau đó, không nói thêm một câu thừa thãi nào nữa

Saladin nhìn ông chú của mình, người được gọi là “Người văn minh duy nhất ở thảo nguyên”. Hắn rất hài lòng với sự quy thuận của đối phương, sau đó hắn trực tiếp nêu ra vấn đề của mình:

- Thưa chú, trước cục diện bây giờ, chú có thể cho ta chủ ý gì hay không?

oOo

Vùng phía tây thảo nguyên càng ngày càng tập trung nhiều nhân mã của các bộ tộc, bao gồm cả bốn vị vương tử tự lập làm vua và mười mấy bộ lạc nhỏ đi theo bọn họ. Trên đồng cỏ này phải có đến hơn hai mươi vạn nhân mã.

Cách đó trăm dặm, còn có ba bộ lạc thực lực hùng hậu khác, bọn họ phái tới hơn năm vạn thiết kỵ, con mắt bọn họ đều đổ dồn về một nơi.... Đương nhiên trên danh nghĩa, bọn họ đến đây là nghe theo sự điều khiển của “Thảo nguyên vương”, nhưng lại chậm chạp không chịu gia nhập chiến đoàn, chỉ đóng quân ở rất xa và quan sát tình thế.

Ở xa hơn nữa, phần lớn bộ lạc khác cũng đã bắt đầu rục rịch.

Bốn vị vương tử bây giờ đúng là đã cười trên lưng hổ. Đáng tiếc bọn họ cũng không phải nhân tài kiệt xuất gì, thậm chí tầm nhìn còn rất hạn hẹp, đã tự cao tự đại lại còn tràn ngập dã tâm. Lúc khai cuộc, bọn họ còn không phát hiện ra bộ lạc của mình sau khi trải qua cuộc nội chiến đã mất đi cái uy thế trấn áp cả thảo nguyên năm xưa. Càng buồn cười hơn nữa là vị trí “Thảo nguyên vương” hình như cũng không dễ ngồi. Phát ra “Lệnh vua” nhưng lại bị phần lớn các bộ lạc khinh thường, đến xin góp sức chẳng qua là vài bộ tộc nhỏ yếu, hơn nữa trong đó còn có rất nhiều tên lòng dạ khó lường. Bây giờ bọn họ đã biết hối hận, nhưng tình thế trước mắt không cho họ lựa chọn! Bọn họ buộc phải đánh tiếp. Nếu như bây giờ bọn họ rút lui, bằng vào thực lực của mình, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị người khác thôn tính.

Bốn người đều chỉ có một lựa chọn: Giết chết ba người anh em còn lại của mình rồi hợp nhất quân đội và tộc nhân của bọn họ. Lúc ấy mới có đủ lực lượng để tự bảo vệ mình.

Đương nhiên, bọn họ đều cùng làm một việc: Đồng loạt phái ra sứ giả dừng cầm nhất, cười con ngựa nhanh nhất, đi tới chân núi Đại Tuyết Sơn thần thánh nhất thảo nguyên để cầu kiến vị Vu Vương bệ hạ vĩ đại

không gì không làm được. Nếu như có thể được Vu Vương bệ hạ thừa nhận, vị trí “Thảo nguyên vương” của họ sẽ vững chắc như bàn thạch.

Đáng tiếc, đã phái sứ giả đi rất nhiều ngày rồi mà không có tin tức gì. Tình hình này khiến bốn vị vương tử đều rất sốt ruột. Cuối cùng, một ngày kia, bọn họ nhận được một tin tức tốt.

Bốn vị “Thảo nguyên vương” đồng thời nhận được một bức mật thư, là do người dùng cung tên từ rất xa bắn vào đại doanh.

Đó là một “Bức thư xin hàng”!

Chú Thích:

Dĩ dật đãi lao: lấy sức nhân đối phó sức mỏi. Bạn nào đã từng coi qua Tam Quốc đều biết rõ rõ thành ngữ này.

512. Chương 363(phần 1): Mệt Mỏi

Thật ra, nội dung của bốn bức thư này giống hệt như nhau, chỉ có tên người nhận là khác thôi.

Trước tiên, vẫn là giọng điệu cung kính thông thường tâu với đế vương rằng: “Thưa chủ nhân vĩ đại của thảo nguyên...”. Sau đó nói rõ quyết tâm... rồi hứa hẹn rằng trong ngày quyết chiến, sẽ thân chinh chỉ huy bốn vạn quân thiết kỵ, tiến vào từ mặt bên của chiến trường, chiến đấu hết mình vì vị vua vĩ đại!! Đồng thời, để có thể tấn công quân địch trên chiến trường một cách bất ngờ, đánh cho đối phương không kịp trở tay, xin hoàng đế vĩ đại hãy tuyệt đối giữ bí mật. Sau ngày chiến thắng, nhất định sẽ đích thân quỳ trước mặt hoàng đế tâu trình...

Chữ ký ở cuối bức thư chính là tên đứa con trai của một nữ nô mà một các vương tử coi thường- “Saladin”. Nếu chỉ đơn thuần là chữ ký của một Saladin, e rằng bốn vị vương tử chưa chắc đã tin, nhưng sau khi nhận được bức “Thư đầu hàng” của Saladin, bốn người lại cùng lúc nhận được một bức thư khác!

Mà bức thư này không thể không khiến cho bốn vị “Thảo nguyên vương” bị mắc lừa!

Đây là một bức thư viết tay của Hanmue, giống như bức thư trước, nội dung bức thư mà bốn vị vương tử nhận được lần này cũng chẳng khác gì.

Trong thư, Hanmue dùng giọng điệu rất thành khẩn, nói rằng:

” Lúc trước, khi ở vương đình, ta không tiếp nhận lời hiệu triệu đem quân đi trợ giúp của ngài, không phải là vì sợ hãi hay trốn tránh! Xét cho cùng thì bộ tộc của ta nhân khẩu ít ỏi, dân chỉ có ba vạn, binh lực chỉ có vài nghìn. Về căn bản không giúp được bao nhiêu. Sự ra đi của ta là để bảo tồn lực lượng, đồng thời cũng là đi tìm tiếp viện cho ngài!

Còn bây giờ, ta đã thuyết phục được vương tử nhỏ tuổi nhất: Saladin, và Saladin đã biểu thị ý muốn cùng ta dựa vào ngài. Ta và Saladin hợp quân lại thì sẽ có được mấy vạn quân, như vậy có thể giúp đỡ được ngài rất nhiều. Đợi đến ngày quyết chiến, ta và Saladin sẽ cùng đem binh mã tiến vào từ mặt bên của chiến trường, sau đó ...”

Sau khi nhận được bức mật tín viết tay của Hanmue thì bốn vị vương tử thực sự bị mắc lừa.

“Hanmue là ai? Ông ấy là chú ruột của chúng ta, là huynh đệ ruột thịt của cha! Mà trong vương đình, ông ta cũng có mối quan hệ cá nhân rất tốt với các vị vương tử” - Không ai ngờ rằng Hanmue lại hại đến mình...Càng không ngờ rằng Hanmue lại “dựa vào” Saladin.- ” Hanmue cũng là một vị thân vương tôn quý! Còn Saladin...chỉ là con trai của một nữ nô, một kẻ tạp chủng, chỉ dựa vào việc chạy theo cha mới có được ngày hôm nay mà thôi! Hừ...”

Hơn nữa, phải nói thêm là, ở cuối bức thư Hanmue còn viết rõ một điều!

“Thưa Thảo Nguyên vương tôn kính, ta thấy rằng tên tiểu tử Saladin tuy đồng ý giúp chúng ta, nhưng chúng ta quả thực không nên tin tưởng hoàn toàn vào tên tạp chủng này. Ta sẽ giúp đại vương theo dõi hẩn cẩn thận... Chỉ là binh lực của ta có hạn, rất khó có thể hạn chế hẩn một cách hiệu quả. Vì vậy, xin ngài hãy

phải thêm một ít binh mã đến viện trợ ta, không cần nhiều lắm, chỉ cần cho ta thêm năm nghìn quân, ta có thể dễ dàng đến hấn một cách chắc chắn, nếu hấn dám có chút động tĩnh nào, ta có thể...”

Đoạn cuối quả thực đã hạ gục bốn vị vương tử. Cả bốn người đều rất vui mừng - “Quả không hổ là chủ ý của một thân vương trí tuệ của vương đình chúng ta! Hừ, thằng nhóc tạp chủng, không thể tin tưởng được! Hơn nữa chú ấy chỉ cần năm ngàn quân thôi, năm ngàn quân mà thôi, chúng ta có thể điều đi được! Để tiêu diệt được tên nhóc kia, chú ấy phải phải đi tới ba bốn vạn quân. Một chuyện rất đáng làm!!! Mặc dù binh lực của chúng ta cũng đang gấp rút, nhưng miễn cưỡng điều đi năm ngàn quân vẫn có thể làm được.”

Thế là bốn vị “vua của thảo nguyên” bị mắc lừa, sau khi nhận được bức “mật thư”, trong lòng đều ảo tưởng rằng mình nhận được sự hỗ trợ của Saladin và Hanmue, sẵn sàng đáp ứng yêu cầu của hấn.

Ba vị vương tử đều ngay lập tức hạ lệnh phái năm vạn người ngựa đi, lặng lẽ rời khỏi lầu trưởng của mình lên đường trong đêm. Nhưng vị vương tử thứ tư thực sự lại không dư binh lực, dứt khoát hạ lệnh phái bộ lạc nhỏ đã đầu phục mình đi.

Trong bức thư mà Saladin, Hanmue gửi cho bốn vị vương tử thì địa điểm và thời gian không giống nhau. Vì vậy đã xảy ra hiện tượng sau:

Ba ngày sau, vào bốn thời gian khác nhau, bốn địa điểm khác nhau. Sau khi bốn đoàn quân đến được bốn địa điểm liên lạc đã chỉ định, đều tưởng là mình đã gặp được thân vương Hanmue “trung thành” và quân đội của hấn. Sau đó... số phận duy nhất đang đợi những vị vương tử bị mắc lừa này chính là: Đầu tiên, không có sự phòng bị nào đã bị Hanmue đánh lừa, rồi rơi vào vòng vây mai phục đến một con chim cũng không thoát nổi của Saladin. Cuối cùng phải hạ vũ khí và đón nhận vận mệnh của chính mình: Đầu hàng hoàn toàn!

Việc mà Hanmue cần phải làm chỉ là liên tục chạy khắp bốn nơi để diễn kịch trong ba ngày mà thôi.

Còn Saladin, không mất chút công sức nào, chỉ cần dùng một bức thư, để đổi lấy hơn hai vạn quân mã! Ngay cả Hãn Mục Da kẻ được xưng là “Trí năng” cũng phải rất kính nể âm mưu “Thiên mã hành không” vô cùng nguy hiểm này, nhưng hấn không hề biết rằng, âm mưu này không phải do Saladin nghĩ ra.

Sau khi hoàn thành kế hoạch, Saladin đã bí mật gặp Alfa. Đối diện với con người thảo nguyên âm trầm này, mặc dù hấn không thích vị vương tử này nhưng xuất phát từ lòng trung thành đối với Đỗ Duy, hấn vẫn hoàn thành xuất sắc sứ mệnh của mình.

” Ngài công tước đã bảo ta nói với người rằng: Đây là lần cuối cùng ngài giúp người, còn những việc sau này, nhà người phải tự lo liệu! Chúng ta sẽ không giúp người vô điều kiện nữa! Từ hôm nay trở đi, bất kỳ sự giúp đỡ nào cũng phải đánh đổi với cái giá của nó.”

Thật không thể ngờ được rằng bốn vị “vua thảo nguyên” mặc dù đã bị “tổn thất” năm nghìn quân mã, vẫn còn mơ tưởng. họ cho rằng, ta có được sự ủng hộ của Saladin và Hanmue thì trên thực tế đã chiếm được ưu thế.

Và ngày quyết chiến đến, hiện tại, lại đánh tan giấc mộng của họ!!!

Bị những con sói độc ác trên thảo nguyên nhìn chăm chăm, cuối cùng bốn vị vương tử đã hạ quyết tâm chiến đấu! Vì bọn họ đều không thể duy trì được nữa, nên buộc phải đánh với tốc độ thật nhanh, giao chiến với huynh đệ của chính mình, sau đó lấy danh nghĩa của kẻ mạnh và kẻ chiến thắng ... thần phục các bộ lạc nhỏ yếu.

Đây là cách duy nhất!!

Thế là buổi sáng hôm đó, quân mã ở bốn phương đã tụ họp trên mảnh đất thảo nguyên này, nổi trống, thổi kèn, cưỡi ngựa xông trận... Những thanh loan đao trắng xoá như tuyết toả ra sắc vàng chói lọi dưới ánh mặt trời. Nhưng đáng cười thay cả bốn vị vương tử đều đồng thời theo dõi chiến trường....Đội “Quân kỵ binh chỉ viện” của bọn họ.

Đến trưa, khi mặt trời đã chiếu lên đến đỉnh, từ phía mặt bên của chiến trường, có tiếng vó ngựa rầm rầm lao tới. Sau đó, ở đường chân trời tung bay những trận cát bụi lớn. Không biết bao nhiêu kỵ binh từ đâu

tối, che phủ cả một bầu trời bởi bụi bặm. Không nghi ngờ gì nữa. Điều này đã kích thích lòng tin của bốn vị vua thảo nguyên một cách mãnh liệt!!!

Hơn nữa, từ trước khi những cơn bão bụi ấy kéo đến, là một đội kỵ binh phi tới, họ giương cờ, rõ ràng đó là Saladin và thân vương Hanmue! Đáng buồn cười và đáng mỉa mai nhất ở đây là những màn kịch này diễn ra cùng một lúc.

Bốn vị vua thảo nguyên, dường như cùng lúc chỉ trận cát bụi phía xa phi trường sau đó cùng lao tới, mang theo niềm tin chiến thắng, mặt mày rạng rỡ đồng loạt tuyên bố với thuộc hạ của mình rằng:

- Hãy nhìn xem! Những huynh đệ dũng cảm của ta! Các người có nhìn thấy những quân mã từ đằng xa kia không! Đó chính là viện quân mà thân vương Hanmue cử đến hỗ trợ cho chúng ta! Viện quân của chúng ta đã đến rồi! Chiến thắng là của chúng ta! Bây giờ, các người hãy vùng loan đao và xông lên, hướng về kẻ địch!

Mặc dù có một vài người cảm thấy đám bụi phía trước rất lớn nhưng tiếng vó ngựa thì dường như lại không nhiều như tưởng tượng. Nhưng trong lúc hồi hộp mong chờ như thế này thì không còn ai có thời gian để suy xét những vấn đề này nữa.

Thế là...Tiếng xung trận vang lên, các chiến sĩ vùng loan đao lên, thúc ngựa. Bắt đầu cuộc phản công liều chết một cách vô nghĩa...

- Ông nói xem, họ có bị lừa không?- Saladin cười và nói với Hanmue đang cười ngựa bên cạnh.

Hanmue suy nghĩ một lát, lập tức nói:

- Có, thừa đại vương của ta! Còn có... Ta rất nể phục mưu kế của người, hừ, chỉ dùng một nghìn kỵ binh và những cành cây được ngựa kéo theo phía sau lại có thể làm tung lên một trận bụi lớn như vậy... Bọn chúng nhất định đang tưởng rằng chúng ta xuất quân đi giúp chúng."

Saladin cười một cách âm trầm:

- Vậy thì...Bây giờ, hãy cho quân của chúng ta chuẩn bị xuất phát đi!

Trên thảo nguyên, tổng cộng bốn cánh kỵ binh hơn mười vạn đã hung hăng giao chiến với nhau, giống như miếng thịt nát bầy có thể cuốn vào đó tất cả sinh mệnh! ! Tiếng rít, tiếng chém giết. Tiếng hò hét, tiếng kêu thảm thiết...

Chiến đấu được một lúc, bốn vị "Vua của thảo nguyên" mới phần nộ phát hiện ra, quân chi viện kia không tham gia chiến đấu! Liền sai người đi thám thính, tin tức báo về khiến cho bốn vị vương tử như muốn thổ huyết ngay trên lưng ngựa!

Những đội quân chi viện đến nhưng chỉ có tầm nghìn người mà thôi... Bụi tung mù trời do những nhánh cây buộc phía sau ngựa tạo nên. Hơn nữa sau khi bắt đầu chiến đấu, bọn họ... toàn bộ liền chạy mất!

- Tên Saladin chết tiệt! Tên Hanmue chết tiệt!

Quả nhiên bốn vị vua của thảo nguyên cùng thốt lên những tiếng chửi độc địa. Nhưng họ vẫn cùng ra một quyết định giống nhau mà không hện trước.

Cuộc chiến đấu đã xảy ra thì không thể dừng lại! Trong tình hình hiện nay, kẻ nào rút lui, kẻ đó sẽ chết!

Bốn vị đại vương, cùng lúc hạ lệnh, cho đội quân dự bị cuối cùng của mình xông lên phía trước.

Sống chết, chính là trong thời khắc này!

Lúc này, quân của Saladin ở đâu?

Hắn phái đi bốn đội binh mã, mỗi đội đều có năm nghìn quân. Mà mỗi đội năm nghìn quân này đều mặc trang phục của đội quân do các vị ca ca phái tới hôm trước, dùng chính cờ hiệu của bọn họ. Sau đó, khi trên chiến trường bốn phe đang đánh nhau mù trời tối đất, các đội quân của y lặng lẽ đến gần đại bản doanh của bốn vị thảo nguyên vương....

Mệnh lệnh Saladin hạ xuống rất đơn giản:

- Nhanh! Tất cả nhanh lên! Cái gì lấy đi được thì lấy! Cái gì không mang đi được thì đốt trụi! Giết hết, bắt kỳ kẻ nào cũng không tha!!!

Lên vào các đại bản doanh trống rỗng của bốn vị vương tử đang tung toàn bộ binh lực quyết chiến ngoài kia, nanh vuốt của Saladin hoàn toàn bộc lộ...

Lần này, hãn quyết định thanh toán sòng phẳng mỗi hận thù!

oOo

513. Chương 363(phần 2): Mệt Mỏi

Năm 963, đế quốc Roland.

Mùa đông sắp đến.

Đỗ Duy ngồi trong phủ của Tổng đốc thành Loran, nhận được bức mật báo cuối cùng của thảo nguyên, đây cũng chính là bức thư cuối cùng do Alfa gửi tới. Sau đó, Alfa chấm dứt hai năm nhiệm vụ của mình trên thảo nguyên để trở về tỉnh Desa.

Lần quyết chiến của bốn vị “Vua Thảo Nguyên”, Saladin sau khi thả bỏ câu liên lạc với bốn người anh em của mình, lại bất ngờ phái binh tập kích vào đại doanh của bốn người. Đánh cướp lượng lớn của cải và tiền bạc, thậm chí còn đoạt lấy không ít nô lệ. Cuối cùng nghênh ngang ra đi.

Trên chiến trường, trận ác chiến đó diễn ra cho đến khi trời tối đen. Trận quyết đấu của bốn con dã thú, cuối cùng chỉ còn lại những giọt máu tươi. Kết cuộc, hai vị vương tử chết ngay trên chiến trường. Còn một vị khi thấy mình bị thất thế, không thể không đem tàn quân còn lại rời khỏi chiến trường. Lúc hãn bỏ chạy, bên cạnh chỉ còn không đến sáu nghìn kỵ binh, hơn nữa lại bị thương đến quá nửa.

“Kẻ chiến thắng” cuối cùng, chính là người con trai cả của vua thảo nguyên trước kia. Đáng tiếc là kẻ chiến thắng này lại cũng phải trả một cái giá cực lớn... Sau khi hãn tính toán lại chiến quả của mình, đã phát hiện. Kể cả những binh sĩ thu phục sau cuộc chiến tranh thì toàn bộ thực lực của hãn cũng chỉ còn không đến ba vạn quân. Hơn nữa...Đại bản doanh của hãn cũng bị Saladin cướp bóc.

Ba vạn quân... Chỉ dựa vào ba vạn tàn binh bại tướng thì còn gọi gì là vua??

Thế là thừa lúc đêm tối, “Kẻ chiến thắng” đã phóng một mũi lửa, thiêu trụi cả chiến trường, cũng thiêu luôn cả “vương kỳ” của mình. Sau đó mang quân đi về hướng đông nam.

Kẻ chiến thắng duy nhất của trận chiến này lại chỉ có duy nhất mình Saladin! Thực lực của hãn đã tăng lên một tầng. Sau cuộc chiến, hãn đã nắm giữ gần mười vạn người và sáu vạn thiết kỵ!

Với lực lượng này, trên thảo nguyên, cũng có thể được xem như một bộ lạc.

Hơn nữa, kẻ thông minh như Saladin nhớ như đinh đóng cột lời nhắc nhở của Đỗ Duy: “Hoãn xưng vương!”

Hãn từ đầu chí cuối vẫn không lập vương kỳ riêng, cũng không tự lập làm thảo nguyên vương, mà chỉ mang quân đội gặm nhấm từng chút một mọi địa phương yếu nhược hơn hãn mà hãn có thể tìm được ở chung quanh. Sau đó thừa dịp vương đình tan rã, thế lực phía nam thảo nguyên tạm thời trống rỗng, hãn nhanh chóng bành trướng thế lực bản thân...

Đợi khi mùa đông đến, Saladin đã có hơn mười vạn quân! Một bước đã trở thành một trong những thủ lĩnh có quyền lực cao nhất thảo nguyên!

Còn lại hai người huynh đệ cuối cùng của hãn. Một người ban đầu mang theo đám tàn binh của mình bỏ chạy, kết quả trên đường đi, mất uy tín, bị những kẻ phản loạn dưới quyền giết chết.

Vị vương tử kia đem ba vạn binh mã đi về phía nam, kết quả đã bị một bộ lạc khác lớn hơn thôn tính, cái đầu của vương tử cũng đã bị chém xuống.

Đến mùa đông, trên thảo nguyên, một vài bộ lạc lớn liên hợp lại tuyên cáo, yêu cầu tất cả các thủ lĩnh bộ lạc đem người đến “cung đình” cũ để mở đại hội các bộ lạc thảo nguyên, bầu ra vị vua mới của thảo nguyên.

Nhận được tin tức này Saladin cười lạnh rồi ngay lập tức xé nát bức thư.

Sau đó, Saladin mỉm cười, để lộ hàm răng trắng, nhìn sang lều bên cạnh của Hanmue cười khẩy và nói rằng:

- Công tước Hoa Tulip người Roland từng nói với ta rằng, đừng nên tin vào cái gì gọi là “Bầu ra một vị vua”! Một vị vua thực sự, không phải là một vị vua do bầu cử. Ài ! Nếu muốn có được hiệu quả thực sự. Dựa vào bầu cử - việc làm vô nghĩa đó căn bản không thể đáp ứng được! Cách duy nhất, chính là dùng thanh loan đao của người mà chinh phục. Chinh phục hết tất cả những kẻ địch của mình. Kẻ nào không theo giết hết, cuối cùng, những kẻ còn lại, hãy biến chúng thành những con dân của mình, sau mới có thể đạt được sự thuần phục thực sự.

- Vậy... Chúng ta sẽ không tham dự đại hội lần này?- Hanmue hỏi.

- Tham gia chứ! Tại sao lại không tham gia?- Saladin nói- Ông đại biểu cho ta đi dự đại hội đi. Nhưng hãy nhớ rằng, chúng ta chỉ bầu kẻ khác làm vua, tuyệt đối không bầu ta làm vua!

Sau khi Đỗ Duy xem xong bức thư cuối cùng, tiện tay đưa cho Philip ở bên cạnh. Philip vừa mỉm cười vừa xem hết rồi nói :

- Thưa ngài công tước, xem ra... trong 10 năm tới, chúng ta không phải lo uy hiếp từ thảo nguyên nữa.

Đỗ Duy gật đầu, đồng ý với Philip .

- Trước kia, thực lực của vương đình quá mạnh, đủ để cai trị cả thảo nguyên. Vì vậy người dân thảo nguyên mới yên ổn đoàn kết sống dưới vương đình... Nhưng hiện nay, vương tộc cường thịnh nhất đã sụp đổ. Những bộ lạc lớn còn sót lại kia, cứ coi như những bộ lạc lớn nhất, thì thực lực còn xa mới có thể cai trị được cả thảo nguyên, không có ưu thế áp đảo. Vì vậy, cho dù mọi người có chọn ra được một vị vua thì người này cũng không thể ngồi yên trên vị trí ấy, chẳng mấy chốc lại có kẻ đứng lên gây hấn và phát động nội chiến. Theo tính toán của chúng ta, thì nội chiến của thảo nguyên ít nhất phải diễn ra trong vòng bảy tám năm, hơn nữa còn có dã tâm của Saladin. E rằng thời gian càng kéo dài hơn. Vì vậy, trong mười năm, chúng ta không cần phải quan tâm đến đám người thảo nguyên.

Ngay từ đầu. Đỗ Duy đã không hề có ý định chinh phục thảo nguyên. Hẳn biết với tình hình hiện tại của đế quốc không thể làm được điều này, bất luận là sức mạnh hay thời gian thì cũng đều không cho phép.

Từ trước đến nay Đỗ Duy không hề có ý định đem quân xâm lược thảo nguyên. Chỉ cần người thảo nguyên bị tổn thương nguyên khí thì Đỗ Duy sẽ có được thắng lợi. Nhưng “đánh thắng trận” và “chinh phục hoàn toàn” không giống nhau chút nào.

Đánh thắng trận dễ dàng, nhưng nếu muốn chinh phục thảo nguyên, chinh phục một dân tộc như thế này thì tuyệt đối không phải là việc có thể làm trong một thời gian ngắn được. Nếu như thế, ngược lại chính là tự kéo bản thân vào vũng bùn.

Vì vậy mục tiêu của Đỗ Duy chính là khiến cho thảo nguyên rơi vào đại loạn. Nội loạn nghiêm trọng!! Nội chiến dài mấy năm, khiến cho người thảo nguyên tứ phân ngũ liệt, đồng thời thực lực bị tổn thương thật lớn! Như vậy Đỗ Duy có thể yên tâm tập trung toàn bộ sự chú ý để đối phó với kẻ thù quan trọng nhất.

“Như vậy, chúng ta có thể rút bớt quân đóng tại hành lang tây bắc ...” Philip cười nói: “Năm trở về đây, mỗi ngày chúng ta chỉ vận chuyển nước. Tiêu hao quá nhiều.”

- Rút về... một nửa!- Đỗ Duy nghĩ một lát- Không thể không canh phòng biên giới! Để một nửa quân lại là đủ.

Xế chiều, Đỗ Duy đi ra khỏi thư phòng, hần day day huyết thái dương, rồi thở dài một hơi.

Nhìn sắc trời, có vẻ sắp mưa rồi.

Hắn không mang theo tùy tùng, trực tiếp đi xuyên qua hành lang, tới mặt bên của toà thành. Đi tới một phòng ở lầu trên. Trong phòng vang ra tiếng đàn du dương.

Đẩy cửa vào, vẫn là mấy cô gái đẹp đang múa thoăn thoắt, ngồi giữa là người đánh đàn... Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy hốt hoảng, hiểu rõ mọi chuyện xong, hắn mới thở dài một cái.

Eluna, nữ thích khách của Đại Tuyết Sơn, mặc kiểu áo dài của các cô gái Roland, ngồi ở chính giữa. Ngay cả tư thế ngồi đánh đàn của nàng cũng giống y như một người thiếu nữ đẹp tựa ánh trăng êm ả.

Đỗ Duy buông hai tay bước vào, sau đó bảo tất cả mọi người ra ngoài, chỉ còn lại Eluna. Vẻ mặt của Eluna rất âm trầm, thậm chí cô ta còn dùng ánh mắt khiêu khích để nhìn Đỗ Duy.

Thực tế, mấy tháng sau khi Hàm Nguyệt chết, thái độ của nàng ta đối với Đỗ Duy luôn như vậy, nhưng Đỗ Duy cũng không làm khó nàng, chẳng sợ nàng lại hại mình, Đỗ Duy chỉ giam cô ta lại trong hai ngày.

- Người... Người lại tới đây làm gì?- Eluna nhìn Đỗ Duy chằm chằm- Lẽ nào lần này người lại muốn phái người đi chịu chết sao?

Đỗ Duy lắc đầu, sau đó hất gơ hai tay từ sau lưng ra, trong tay hất xuất hiện một dải sáng, hất lấy từ trong ma pháp giới chỉ ra một thứ, đặt trên bàn tay. Đây là một chiếc tiểu phong cầm, chiếc cầm huyền sạch bong. Rõ ràng mỗi ngày đều có người lau chùi nó sạch sẽ, không hề có lấy một hạt bụi.

- Người đàn rất hay!- Đỗ Duy nhẹ nhàng nói- Vì vậy, chiếc đàn này tặng cho người!

Eluna không nói gì.

Đỗ Duy nói tiếp một câu, khiến cho thân thể Eluna xúc động mãnh liệt.

- Chiếc đàn này... là của nàng ấy để lại. Sau khi nàng ra đi, chiếc đàn này chỉ do mình ta giữ.

Eluna nhận chiếc đàn, những ngón tay nhẹ nhàng lướt qua dây đàn.

Sau đó, Đỗ Duy tiến đến bên cửa sổ nhìn ra xa. Quay lưng lại nói với Eluna :

- Hãy đàn một đoạn cho ta nghe!

Hình như Eluna vẫn muốn chống đối, nhưng lời nói đã đến cửa miệng rồi, không biết thế nào lại nói:

- Người muốn nghe cái gì?

Đỗ Duy trầm tư một lát rồi nói:

- Trước đây cô ấy thích khúc nhạc nào thì giờ người hãy đàn đoạn đó!

Tiếng đàn mềm mượt và nhẹ nhàng vang lên, khúc nhạc du dương xuyên vào tai Đỗ Duy. Hắn thở dài.

Ánh mắt hướng về một nơi rất xa xăm. Hắn nhìn về phương Bắc, mây đen rất thấp nơi chân trời...

- Hình như sắp có tuyết rơi!- Đỗ Duy như hạ thấp giọng trầm trầm- Qua một năm rồi! Một năm rồi... Vẫn còn hai năm nữa... Nhanh thật, chỉ còn hai năm nữa!

Tuy hắn quay lưng lại, không thể thấy được những biểu hiện của hắn, nhưng Eluna lại cảm nhận rõ ràng là vị công tước thiếu niên thường ngày phát ra uy lực này, lúc này đang vang lên những thanh âm của sự mệt mỏi.

Đúng vậy, mệt mỏi! Chính là sự mệt mỏi trống rỗng trong lòng.

”Hai năm? Hai năm mà hắn nói là có ý gì? Mà hiện nay hắn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, còn điều gì khiến hắn sầu muộn như thế? Có chuyện gì khiến hắn mệt mỏi như thế...? - Trong lòng Eluna trầm suy nghĩ.

514. Chương 364:chạm Vào Là Nổ Ngay!

Bây giờ mỗi ngày đối với người dân Roland đều hết sức quý giá, cho dù Đỗ Duy đã dốc hết toàn bộ sức lực, thi triển toàn bộ thủ đoạn để chuẩn bị và ứng phó “chiến tranh”.

Đế Quốc năm 963 cứ như vậy mà trôi qua.

Khoảng thời gian cuối cùng của năm phát sinh một sự kiện trọng đại ảnh hưởng tới cả tương lai của đế quốc Roland.

Vào cuối năm này, một buổi lễ cầu nguyện vô cùng lớn được tổ chức tại Quang Minh thần điện, Giáo Hoàng Paul đời thứ XVI cuối cùng cũng công khai người kế thừa tương lai của thần điện chính là hồng y đại giáo chủ Maximos.

Việc chỉ định này cũng không có gì đáng kinh ngạc, dù sao thân là thủ tịch, hồng y đại giáo chủ Maximos trong suy nghĩ của mọi người đã sớm trở thành lựa chọn số một của Giáo Hoàng – chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Và trong thời gian một năm này, Maximos đã lãnh đạo Ma Tát phái toàn lực chèn ép Diệp Ni phái. Cũng trong một năm này, dựa vào quyết định của trưởng lão đoàn bên trong thần điện, cùng với sự đồng ý của bản thân Giáo Hoàng, ba địa giáo chủ của ba giáo khu đều bị thay đổi từ người của Diệp Ni phái chuyển thành người của Ma Tát phái.

Còn vị đại giáo chủ Maximos lại làm ra một chuyện khiến cho mọi người ngạc nhiên và ca ngợi không thôi.

Nhân vật phong vân nhất của đế quốc hiện nay, người được Nhiếp Chính vương ca ngợi nhất, lại mang nhiều truyền kỳ, và còn có nhiều chức vụ hiển hách nữa, như “Thiếu niên ma pháp sư thiên tài, “Học giả cung đình”, “Công tước hoa Tulip”... Hơn nữa hắn còn hào phóng gần như tên khùng- Đem quyền tặc gần bằng một năm thu nhập tài chính của đế quốc để sử dụng vào việc giúp đỡ quân phí của đế quốc sau này. Mọi người đều tặng thêm cho hắn một cái danh hiệu mới là “Người có nhiều tiền nhất đại lục”.

Công tước hoa Tulip- Đỗ Duy, tên của hắn và sư phụ Gandalf đã đi sâu vào trong lòng mọi người. Đa số mọi người đều biết, vị quý tộc tôn quý này không phải là một tín đồ trung thành. Hắn chưa từng được qua tẩy lễ, không hề tin tưởng Quang Minh nữ thần. Thậm chí trong lãnh địa của hắn, có viên chức của thần điện đến truyền giáo còn bị đối đãi có đôi chút không công bằng.

Và dựa vào một vài tin tức lá cải từ phủ của công tước truyền ra, nghe nói ngài công tước đối với nữ thần cũng chẳng tôn kính là bao. Thậm chí hắn còn vài lần không cẩn thận dùng từ ô uế để hình dung các quan chức của thần điện- “Thần côn!”, đức ngài công tước chính là nói như vậy đó.

Thế mà giờ đây, một con dê lạc đường, một con ngựa hoang bất kham luôn muốn tách ra khỏi vinh quang của nữ thần cuối cùng cũng bị vị Hồng y đại giáo chủ Maximos thuần phục.

Vào ngày 1 tháng 1 năm này, tại cái sân rộng trước phủ tổng đốc thuộc thủ phủ thành Lâu lan, hành tỉnh Desa, công tước hoa Tulip sẽ tự mình cử hành buổi lễ nghi thức nhập giáo, để tiếp đón đại giáo chủ Maximox chủ trì nghi thức tẩy lễ, trước sự chứng kiến của hàng vạn người dân xung quanh. Đại giáo chủ Maximos đích thân hoàn thành lễ nhập giáo cho công tước hoa Tulip, hơn nữa còn ban một tấm “Huân chương Cống hiến kiệt xuất” cho vị công tước vừa mới nhập giáo này. Cái huy chương này chỉ ban cho các tín đồ có cống hiến kiệt xuất cho giáo hội, vậy mà vị công tước kia lại được nhận tấm huy chương đó. Chỉ sau năm phút gia nhập, bằng một tín đồ cống hiến cả đời.

Sau đó đích thân Đỗ Duy tuyên bố quy thuận Quang Minh thần giáo. Đỗ Duy đứng giữa mọi người tuyên bố rằng: Sở dĩ bản thân mình đưa ra lựa chọn như vậy, tất cả đều do mệnh lực mê người của Hồng y đại giáo chủ Maximos. Hắn cao giọng ca ngợi tấm lòng bao dung bác ái như trời biển của vị Hồng y đại giáo chủ này. Hơn nữa hắn còn ca ngợi hắn đối với tín ngưỡng thành kính cỡ nào, đã dạy bảo cho hắn biết bao điều ra sao. Sau cùng mới nói tới bản thân bị đả động rồi tự thuyết phục chính mình, trở về trong vòng tay của nữ thần.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cách làm này sẽ khiến cho thanh danh của Hồng y giáo chủ đại chấn.

Sau đó Đỗ Duy lại cao giọng tuyên bố, lãnh địa hành tỉnh Desa chính thức trở thành một giáo khu mới. Hơn nữa sẽ do người bạn thân của ngài Maximos là Rames- nguyên phó giáo chủ giáo khu trung bắc- đảm nhiệm chức đại giáo chủ hành tỉnh Desa.

Đã vậy, Đỗ Duy còn tổ vẽ mình sẽ toàn lực ủng hộ xây dựng các cơ sở tôn giáo trong giáo khu, đồng thời còn nguyện ý cho hành tỉnh Desa trở thành giáo khu của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn. Ngoài việc cung cấp nhiều sân huấn luyện tốt, hắn lại còn khảng khái quyền tặng 500 thớt chiến mã tốt nữa.

Maximos thay mặt giáo hội tuyên bố quyết nghị hạng nhất, để bày tỏ lòng cảm tạ với những thành ý của công tước hoa Tulip giành cho. Giáo hội quyết định trong vòng năm năm tới, sẽ miễn trừ tất cả các thuế

tôn giáo cho hành tỉnh Desa. Đồng thời lấy cớ, Đỗ Duy tại hành tỉnh Desa được nhiều người sùng bái, nên hội đồng trưởng lão của giáo hội đưa ra thêm một quyết định, bày tỏ ý muốn thụ phong cho Đỗ Duy danh hiệu “Giáo chủ danh dự” của hành tỉnh Desa.

Cái chức “Giáo chủ danh dự” này không chỉ là một cái “Danh dự” suông. Tính trên pháp luật, Đỗ Duy có được thân phận giáo chủ của giáo hội thì sau này hẳn có quyền được miễn tố đối với những gì thuộc luật pháp của đế quốc. Tuy nhiên, Đỗ Duy đối với cái vụ “Pháp luật miễn tố” cũng không để ý lắm, bởi hẳn đã có danh phận ma pháp sư, cũng là giai cấp pháp luật đặc quyền miễn tố rồi.

Nhưng dù sao đi nữa thì chức vụ “Giáo chủ danh dự” này so với cái danh hiệu ma pháp sư thì có tác dụng rõ ràng hơn:

Điểm thứ nhất, bất cứ ai có hành vi đối địch nhằm vào giáo chủ danh dự thì chính là chống đối cùng toàn thể giáo hội. Nói cách khác, bắt đầu từ lúc Đỗ Duy nhận được chức danh “Giáo chủ danh dự” thì kẻ thù của Đỗ Duy cũng chính là kẻ thù của giáo hội.

Điểm thứ hai, bất cứ lúc nào cần, Đỗ Duy đều có đặc quyền gặp Giáo Hoàng. Hơn nữa, hẳn còn có một ghế trong hội nghị thượng đỉnh cấp cao của các giáo chủ trong giáo hội. Đương nhiên là ngồi nghe chơi thôi! Chứ hẳn vẫn không có quyền biểu quyết.

Điểm thứ ba, đây mới là điểm mà Đỗ Duy hy vọng đạt được nhất. Để bày tỏ sự tôn trọng đối với chủ giáo danh dự, giáo hội đã đưa ra nghị quyết đầu tiên là Đỗ Duy có thể điều ra một đội kỵ binh quy mô nhỏ khoảng năm trăm. Giáo hội sẽ trao tặng cho đội này một danh phận “Thần Thánh kỵ sĩ đoàn”! Hơn nữa, đội kỵ binh này không chịu sự điều động của giáo khu, chỉ nghe mệnh lệnh của một mình giáo chủ danh dự. Tất nhiên điều kiện tiên quyết là đội kỵ binh đó đều phải cam đoan, mỗi một thành viên đều là tín đồ của nữ thần.

Hơn nữa, căn cứ vào một ít kẻ hở trên pháp luật, một kỵ sĩ chính thức có thể có nhiều nhất bốn tùy tùng và đám tùy tùng này sẽ không được tính vào biên chế nhân số. Cho nên, Đỗ Duy có thể đem đội “Thần Thánh kỵ sĩ đoàn” hoàn toàn thuộc về mình kia mở rộng lên tới nhân số 2500 người! Trong đó 500 là kỵ sĩ chính thức, còn 2000 người còn lại hiện diện với danh nghĩa “Tùy tùng”, và tất cả những điều này đều là hợp pháp cả.

“Giết chết một tên thần thánh kỵ sĩ là toàn diện tuyên chiến với quang minh thần điện.”-Điều lệ này chính là giáo điển được pháp luật đế quốc công nhận. Đỗ Duy có được tiểu đội “Thần Thánh kỵ sĩ” trực thuộc hoàn toàn như vậy thì trong chiến tranh Tây Bắc tương lai, khi đối chiến với quân đoàn Tây Bắc sẽ là một thứ vũ khí rất hữu hiệu.

Vô luận quân đoàn Tây Bắc kiêu ngạo như thế nào, nhưng đã là tuyên chiến với Quang Minh thần điện thì không phải là một chuyện dễ dàng. Huống chi trong Tây Bắc quân đoàn cũng có không ít tướng sĩ là tín đồ của giáo hội. Dem bọn lính này đối diện với địch nhân là Thần Thánh kỵ sĩ đoàn thì khó có thể tưởng tượng là bọn này có thể còn lại được bao nhiêu sĩ khí.

Để đạt được những điều kiện ưu đãi này, Đỗ Duy đã phải bỏ ra cái giá rất lớn: Hẳn tự mình ký tên vào trong một phần của hiệp nghị này, tỏ vẻ nguyện ý hướng về người kế thừa Giáo Hoàng tương lai- Hồng y đại giáo chủ Maximos làm ra về quy thuận. Hẳn đã trở thành chiến hữu thân mật của ngài giáo chủ Maximus, nếu có bất cứ khó khăn gì trước mắt thì đức giáo chủ sẽ phải chủ trì.

Đáng nhắc tới nhất chính là, Đỗ Duy đã mang đội thần thánh kỵ sĩ đoàn này giao cho Hussein thống lĩnh. Bởi vì xuất thân thực sự của Hussien là thần thánh kỵ sĩ nên hẳn đã quen thuộc với tất cả các phương pháp huấn luyện nghiêm khắc của thần thánh kỵ sĩ, đồng thời còn hiểu rõ cách dẫn dắt một đội Thần Thánh kỵ sĩ ra sao.

Sau đó, Đỗ Duy nhanh chóng tuyên bố quyết định của mình: Tại mặt phía đông của hành tỉnh Desa, giáp giới với Norin hành tỉnh, sẽ xây dựng một tòa căn cứ quân sự trọng điểm làm nơi cư trú cho đội Thần Thánh kỵ sĩ đoàn mới thành lập trong giáo khu. Chỉ là bên trong căn cứ phải có thêm một cái cơ sở tôn giáo để cho bọn kỵ sĩ này cầu nguyện.

Vậy là sau này, chỗ giao giới giữa hành tỉnh Desa và hành tỉnh Norin sẽ có ba căn cứ quân sự trọng điểm.

Chỗ thứ nhất, đó là căn cứ tân binh do Đỗ Duy liên kết cùng tổng đốc Bohan của Norin hành tỉnh thành lập vào hai năm về trước. Trải qua thời gian hai năm, nơi này đã đóng hơn 2/3 binh lực dưới trướng của Đỗ Duy .

Còn chỗ thứ hai, là nơi đóng quân của tư quân gia tộc hoa Tulip xây dựng vào năm ngoái. Chỗ thứ ba là nơi mới vừa được kể trên

Cứ như theo bố cục trên, trên đường biên giới của lãnh địa Desa và hành tỉnh Norin, Đỗ Duy đưa ra bảy vạn quân, tổng đốc Bohan đưa ra ba vạn quân, tổng cộng là mười vạn quân hướng về địa bàn của Tây Bắc quân, tạo thành một gọng kìm giáp công .

Điều làm cho Đỗ Duy khó hiểu nhất là trong một năm trở lại đây, quân Tây Bắc vẫn một mực tĩnh lặng.

“Cái tên Ruga kia rốt cuộc là đang suy tính cái gì đây?”

Đỗ Duy đang chờ đợi, bây giờ cục diện đã tiến vào thời khắc mấu chốt nhất. Hắn đang chờ một tín hiệu, một tín hiệu đến từ đế đô. Khi mà cái tín hiệu kia tới thì cũng là tuyên cáo chính thức rằng thời kỳ hòa bình của đại lục đã chấm dứt, toàn diện chấm dứt !!!

Bước chân của chiến tranh đã tới rồi sao???

Không không không, phải nói là: Chiến tranh! Chạm vào là nổ ngay!

515. Chương 365(phần 1):điều Kiện Của Thánh Nữ

Đỗ Duy quả thực đang đợi một tín hiệu từ Nhiếp Chính Vương ở đế đô. Hắn đã đợi được cái “Tin vui” ấy, nhưng thật bất hạnh là đến cùng với “Tin vui” này còn có một “Phiền hà” không to không nhỏ.

Mùa đông còn chưa qua, băng tuyết vẫn chưa bắt đầu tan chảy, đường xá cực kỳ khó đi.

Buổi sáng hôm ấy, có hai cỗ xe ngựa ngoài thành Loran thu hút sự chú ý của kỵ binh tuần hành. Trên hai cỗ xe có tiêu chí của Quang Minh thần điện, trước sau xe mỗi phía có bốn vị thần thánh kỵ sĩ tùy tùng. Lúc kỵ binh tuần hành lại gần thì được thông báo là trong xe có một vị khách quý đến từ thần điện ở đế đô, bởi họ xuất ra thủ tục hợp pháp nên đám kỵ binh tuần hành đành hộ tống họ vào thành Loran.

Trụ sở tôn giáo trong thành Loran đã bước đầu hoàn tất việc xây sửa, đó là một giáo đường lớn rất gần phủ Công tước, có một trăm viên thần thánh kỵ sĩ bảo vệ xung quanh. Hai cỗ xe ngựa vào thành đúng tầm các thương đội ra vào tấp nập nhất mỗi sáng nên thu hút rất nhiều sự chú ý. Ai nấy đều đoán già đoán non không biết cỗ xe ngựa sang trọng đường ấy đưa đến một đại nhân vật hiển hách nào của thần điện.

Xe ngựa không hề đi về phía trụ sở giáo tôn của giáo hội trong thành mà đi thẳng đến trước phủ công tước.

Khiến các thần thánh kỵ sĩ tùy tùng kinh ngạc chính là, đoàn người vừa mới dừng xe trước phủ công tước, chuyển thăm viếng đột ngột thể này lại không hề khiến đối phương ngạc nhiên.

Cổng lâu đài rộng mở đón chờ bọn họ, một đội kỵ binh hộ vệ gia tộc hoa Tulip nghênh tiếp, còn trước cổng lâu đài là một lão già mặc trang phục quân gia quý tộc điển hình, trên cổ lão thậm chí còn thắt một cái cravat đỏm dáng, trên mặt đeo một nụ cười cung kính mà giả tạo. Sau đó, lão dùng một tư thế mà đến cả lễ nghi sư cung đình cũng không cách nào chê trách đích thân mở cửa cỗ xe sang trọng, rồi làm động tác mời xuống xe, miệng mỉm cười:

-Điện hạ tôn kính, đức ngài công tước lệnh cho tôi ở đây nghênh tiếp ngài. Rất xin lỗi, bởi vì ngài đến quá đường đột . Ngài công tước sáng nay bận họp với các tướng quân của gia tộc nên không thể đích thân đến đón ngài.

Một bàn tay phụ nữ mảnh dẻ chìa ra khỏi xe ngựa, tiếp đó, thánh nữ điện hạ tôn quý của thần điện trên đại lục chậm chậm bước xuống. Trên mặt nàng tuy mang nụ cười gượng gạo nhưng ánh mắt vẫn thoáng lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó rất nhanh bình tĩnh trở lại, thần nhiên đặt tay lên tay lão quân gia trước mặt để đối phương đỡ xuống xe.

Một trận gió lạnh thổi qua, mặc dù đã khoác một tấm áo choàng lông cừu trắng muốt dày sụ nhưng thánh nữ vẫn không khỏi rụt cổ lại, sau đó khẽ cười:

- Cảm ơn ông! À, khí hậu vùng Tây Bắc luôn lạnh thế này sao?

- Quen rồi thì ổn cả thôi!- Lão quản gia cười rất có chừng mực- Thưa điện hạ tôn kính, tôi đã sắp xếp phòng nghỉ ấm áp, xin hỏi ngài còn có yêu cầu gì không?

- Xin hãy chiếu cố đến những kỵ sĩ trung thành của ta, bọn họ dọc đường đã rất vất vả.”-Thánh nữ lãnh đạm nói.

- Nguyên theo ý ngài, xin hãy yên tâm, các vị kỵ sĩ đây sẽ được hưởng đãi ngộ như khách quý!- Lão quản gia cười nói -Tên tôi là Marde, thưa điện hạ, nếu ngài có bất kỳ nhu cầu gì đều có thể trực tiếp nói với tôi!

Thánh nữ dọc đường đều cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, ngắm nhìn tòa lâu đài công tước nguy nga này, rồi tán thưởng đầy lễ mạo:

-Đây là một nơi rất thần kỳ! Ngài quản gia, ta nghe nói xây dựng chỗ này chỉ cần có ba tháng là thật sao? Ôi, nữ thần vạn năng trên cao, đây thực là một kỳ tích!

Lão quản gia khách sáo đáp lại vài câu, tiếp đó thánh nữ đưa ra yêu cầu:

-Ta không gấp đến phòng nghỉ. Ta rất tò mò về nơi này, ta có thể đi loanh quanh ngắm nghía được không?

- Đương nhiên là được!- Lão quản gia cười, nhưng phía sau lại bồi thêm một câu- Có điều trong lâu đài có vài chỗ ngài công tước xếp vào khu cấm địa, nếu không có lệnh của chính ngài ấy, bất kỳ ai cũng không được ra vào.....Ồ, điện hạ tôn kính, ngài cũng biết đấy, ngài công tước nhà chúng tôi là một vị ma pháp sư, thói quen của ma pháp sư luôn khác với người thường.

Thánh nữ cười có chút không thoải mái, ngắm nghĩ rồi đáp:

-Vậy thì xin hãy cứ đưa ta đến phòng nghỉ đã..... Ta nghĩ vẫn nên đợi sau khi xin phép chủ nhân rồi đi thăm quan cũng được.

Đỗ Duy hiện giờ đang làm gì? Hẳn đương nhiên đã sớm biết thánh nữ điện hạ đến. Trên thực tế khi đoàn xe của thánh nữ còn chưa tiến vào biên giới tỉnh Desa, hắn đã nhận được tin tức.

“Giờ đây chiến tranh gần trong gang tấc, cái cô thánh nữ điện hạ luôn đối đầu với mình này chạy đến Tây Bắc làm gì? Chẳng lẽ cô ta muốn giữ trò gì hay sao?”

“Đám thần điện nghĩ thế nào mà một mặt hợp tác với mình, mặt kia lại quảng một phiên toái đến đây thêm loạn?”

“Còn cả Hoàng tử Thần... Hẳn cũng đồng ý sao? Quý tha ma bắt.... Chắc không phải hoàng tử Thần thừa cơ chiến tranh để xử cháu gái mình chứ?”- Đỗ Duy đoán một cách ác ý.

Đỗ Duy cũng chẳng hề hợp hành gì với đám tướng quân hết. Thực tế phần lớn các võ tướng thủ hạ của Đỗ Duy giờ này đều đã đến đóng quân ở biên giới hai tỉnh Desa và Borin. Người duy nhất có thể gọi là “võ tướng” ở trong thành Loran này chính là thủ thành Dardanelle.

Đỗ Duy sáng nay ngủ dậy, trước tiên đi đến phòng thí nghiệm một chuyến, chiến hạm Phi Long của hắn đã cơ bản hoàn thành, mà Gandalf áo bào xanh cũng dạy cho hắn một chút kỹ xảo. Trên thứ vũ khí bí mật này Đỗ Duy thêm vào một thứ đồ chơi chuyên dành để chơi khăm người khác. Sau đó, buổi sáng hắn lại cùng hai chị em phu nhân Listeria và tiểu thư Angel uống trà, rồi thẳng nhóc Mose mà Đỗ Duy rất không ưa chạy đến tìm hắn quấy nhiễu một phen. Quý tha ma bắt, cái thẳng nhóc mà Đỗ Duy rất không vừa mắt này không ngờ lại tỏ ý muốn mình cho lên chiến trường.

- Sao người lại nói muốn đánh trận?- Đỗ Duy giả ngốc trước mặt thẳng nhóc- Bây giờ là thời đại hòa bình, làm gì có chiến trường?

- Đừng mà có lừa ta!- Mose sầm mặt.

Hai năm ở Tây Bắc, nhóc con này đã cao thêm một chút, nhưng theo tiêu chuẩn của Đỗ Duy mà nói thì hắn vẫn còn quá gầy còm.

“Giống hệt lũ đàn bà!”-Đấy chính là nhận xét của Ron Barton về tên này.

- Đừng có lừa ta!_Mose đối mặt với Đỗ Duy- Phần lớn quân đội của người đều đã điều động đến phía đông, hơn nữa giờ đây ai ai cũng bận rộn. Thằng ngu cũng nhìn ra được là đang tổng động viên lần cuối trước chiến tranh. Hừ... Ta không phải kẻ ngốc, thừa ngài Công tước!

Đỗ Duy nhìn khuôn mặt đỏ gay của tên nhóc, cả những giọt mồ hôi trên chóp mũi hần, bất thành linh hỏi một câu không liên quan chút nào:

-Sáng nay người làm gì? Đi tập luyện hả?

Hần thậm chí còn bước lên hai bước, rút từ trong ngực ra một cái khăn lụa, tự tay lau mồ hôi trên mũi Mose. Động tác này khiến Mose sợ dựng cả lên, vội vã lùi về phía sau hai bước.

- Ồ, ta quên mất. Người sợ bẩn!- Đỗ Duy cười thu lại tấm khăn lụa.

- Ta... Ta sáng nay đi luyện kiếm- Mose thử ưỡn ngực đồng dục nói- Thầy giáo nói với ta, kiếm thuật của ta đã đạt đến cấp ba! Hơn nữa còn nói không lâu sau ta sẽ có thể tu luyện đấu khí! Ta...Ta đã lớn rồi! Quỷ tha ma bắt! Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta không phải trẻ con!

- Chỉ có trẻ con mới cố nhấn mạnh rằng mình không phải trẻ nít!- Đỗ Duy nhún vai.

- Người không cho ta đi, ta sẽ tự chạy đi!- Mose vẫn tỏ ra kiên quyết.

- Tốt nhất là người đừng có làm thế! Bởi nếu thế, ta sẽ không do dự đánh gãy chân người, đánh gãy cả hai!

Giọng điệu của Đỗ Duy thản nhiên như đang nói một chuyện không hề liên quan.Sau đó hắn liếc nhìn Mose rồi đột nhiên hỏi một câu chẳng ăn nhập chút nào:

- Chuyện đánh trận... Chắc người nghe chị người nói đúng không?

Mose im lặng một lúc rồi mới gật đầu.

- Chị người rất thông minh!- Đỗ Duy cười- Nàng ta ngoài chuyện này có còn nói thêm gì không?

- Chị ấy nói...- Mose háng một tiếng- Chị ấy cho ta một cái danh sách, là một ít tướng lĩnh cấp thấp trong quân Tây Bắc, đều là nhân tuyển mà chúng ta có thể tranh thủ được. Có điều trừ phi người đồng ý cho ta lên chiến trường, nếu không ta sẽ không đưa danh sách cho người!

Đỗ Duy nghĩ ngợi một thoáng: “Phụ nhân Listeria đang giúp ta sao? Ừm... Một người phụ nữ đầy tính toán. Có điều, nàng muốn mình đem Mose lên chiến trường làm gì?”

- Khoan nào, nhóc !- Đỗ Duy gật đầu- Được rồi, ta có thể đưa người đi, nhưng người nhất định phải đi cùng ta! Còn nữa... Nếu như người không nghe lời, ta sẽ đánh gãy chân người.

Ngừng một lúc, Đỗ Duy ác ý nhìn tên nhóc, bất chợt cười đầy ý vị:

-Đúng rồi, sau này người đi luyện kiếm cẩn thận một chút. Ta biết giờ người đang trong giai đoạn dậy thì... Cứ gò ép mãi, đối với thân thể đang phát dục thì không có tốt đâu.

Nói rồi, ánh mắt Đỗ Duy hữu tình vô ý rơi vào nơi ngực Mose, ánh mắt này khiến Mose sợ đến bệch cả mặt. May mà Đỗ Duy rất nhanh nhìn sang chỗ khác, sau đó phẩy tay bảo tên nhóc lui ra.

“Hần... hắn biết rồi sao?”- Nhịp tim Mose lên đến một trăm tám mươi, thấp thỏm rời khỏi thư phòng của Đỗ Duy.

“Hừ... Listeria phụ nhân... Thật là dụng tâm lương khổ.”_Đỗ Duy cầm tấm danh sách Mose để lại liếc nhìn qua, thở dài- ” Nhưng chẳng lẽ cô ta không biết có một câu danh ngôn sao? Chiến tranh, phụ nữ nên tránh xa! ”

516. Chương 365(phần 2):điều Kiện Của Thánh Nữ

Đỗ Duy xem giờ, mặt trời đã sắp lên đến đỉnh đầu- “Ừm, chắc thánh nữ điện hạ đợi đã sốt ruột lắm rồi đây.”- Lúc này hắn mới chậm rãi thay quần áo, sau đó đến trước cửa phòng nghỉ của thánh nữ.

Vừa đến cửa Đỗ Duy đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười phụ nữ. Hắn đẩy cửa phòng, trông thấy phu nhân Listeria và thánh nữ đang ngồi với nhau. Hai cô gái xinh đẹp đang nói chuyện phiếm, trông vẻ thân thiết lắm.

Đỗ Duy bước vào, vươn vai một cách khoa trương rồi cười nói:

-Thật xin lỗi điện hạ tôn kính! Nàng đến bất ngờ khiến ta rất kinh ngạc. Để nàng đợi lâu như vậy, ta thực là thất lễ.

Thánh nữ trông thấy Đỗ Duy đi vào liền đứng dậy gật đầu với hắn, nói:

-Ngài công tước, nếu như ngài định lấy cơ hội nghị tướng quân gì đó thì nên thôi đi! Ta nghĩ giờ đây ai cũng biết các tướng quân dưng cảm dưới trướng ngài đang ở chỗ nào.

Listeria phu nhân cũng hành lễ với Đỗ Duy. Đỗ Duy cười, neho mắt nhìn vị quả phụ tinh minh này:

-Phu nhân, ta vừa mới gặp em trai bà, nó đề ra một yêu cầu rất khó xử. Chẳng hay đã được sự cho phép của bà?

- Đúng thế thưa ngài, nếu ngài không phiền thì hãy đáp ứng với nó đi!- Listeria phu nhân thở dài- Tôi nghĩ, cách giúp một người nhanh chóng trưởng thành không có gì hiệu quả hơn là chiến tranh tàn khốc. Hơn nữa, ở bên cạnh ngài tôi sẽ không phải lo cho sự an toàn của nó.

- Chiến tranh đích thực khiến người ta nhanh chóng trưởng thành- Đỗ Duy nhìn Listeria phu nhân nói đầy thâm ý- Nhất là đàn ông!

Về mặt Listeria phu nhân không chút thay đổi:

-Rất cảm ơn ngài đã hiểu cho!

Đỗ Duy trở hai người:

-Các vị trước đây đã quen nhau sao?

- Đương nhiên!- Listeria phu nhân cười nói- Rất nhiều năm rồi!

Tiếp đó người phụ nữ này liếc nhìn thái độ Đỗ Duy, cười tạm biệt:

-Tôi nghĩ đức ngài công tước hẳn là có nhiều việc cần bàn bạc với điện hạ, thế nên tôi xin phép về trước.

Trước khi nàng rời đi, khi bước qua người Đỗ Duy, Đỗ Duy nói nhanh một câu bên tai nàng, câu nói này khiến vẻ mặt Listeria phu nhân hơi biến đổi.

- Sau này.... Đổi thầy dạy kiếm thuật cho Mose đi! Cô giáo- Đỗ Duy khẽ nói với giọng thản nhiên- Hẳn đã lớn rồi, kiếm thuật có rất nhiều sự tiếp xúc cơ thể.

Có điều về mặt Listeria chỉ thay đổi thoáng trong một giây, sau đó khôi phục vẻ ung dung:

-Tôi sẽ cân nhắc. Cảm ơn ý kiến của ngài.

Liền đó nàng rời đi. Sau khi đóng cửa, Đỗ Duy thở dài một hơi. Hắn sấn bước đến trước mặt thánh nữ rồi ngồi xuống một chiếc ghế, lười nhác nói:

-Được rồi, nói đi! Lúc này cô đến đây là vì cái gì?

- Ngài tiếp đãi một cô gái như thế này sao? Xin hãy chú ý lễ nghi!- Thánh nữ hờ hững nói.

- Rồi rồi!- Đỗ Duy chỉ vào mũi đối phương- Cô không phải bạn ta, chúng ta rất rõ điểm này. Giờ ở đây không có người ngoài, ta chẳng hơi đâu mà làm mấy cái tư thái đó. Hơn nữa... Nói thực, ta không đem chổi đuổi cô khỏi Tây Bắc đã là khoan dung đại lượng lắm rồi.

Thánh nữ lúc này mới cười. Nàng cười rất yêu kiều, thậm chí còn tự gỡ tấm sa che mặt xuống. Cứ như thế ngồi trước mặt Đỗ Duy, nhìn hần, giọng nói đượm chút ngọt ngào:

-Nếu như ta nói ta đến gây chuyện với ngài, ngài sẽ làm vậy thật sao?

Đỗ Duy cân nhắc hai giây:

-Có thể.... Phải xem cô gây phiền phức lớn đến đâu. Nếu như là phiền phức lớn, ta sẽ không ngại dựng lên một chuyện ngoài ý muốn để cô không may chết ở Tây Bắc. Ta nghĩ Nhiếp Chính Vương tôn kính nhất định sẽ không phản đối đâu. Đương nhiên, trong đám tang của cô, chúng ta đều sẽ nhỏ vài giọt nước mắt.

Thánh nữ cười, nàng cười rất phóng túng, thậm chí không chút úy kỵ. Nàng làm một động tác thân mật xích lại gần Đỗ Duy, Đỗ Duy ngửi thấy mùi thơm trên người nàng, tránh sang một bên như trúng độc:

-Đừng giở trò đó với ta, điện hạ tôn kính.... Ta không phải là tên ngu xuẩn nhà hầu tước Senna bị cô hại cho thế thảm đó đâu!

- Nếu ta đến giúp ngài thì sao?- Thánh nữ trở về chỗ ngồi của mình.

-Ồ?- Đỗ Duy ha hả cười, nói- Cô nói là muốn giúp ta? Thế thì phản ứng đầu tiên của ta chính là phải giữ cho chắc túi tiền của mình đã, sau đó nhìn ngó xung quanh xem có phải đã rơi vào cái bẫy nào không. Điện hạ thân ái, ta là một người rất thích đùa.... Nhưng ta không có thói quen đùa với kẻ địch.

- Ngài thật kém hài hước!- Thánh nữ thở dài- Nói thẳng! Ta có thể cho ngài một cái lợi rất lớn, nhưng ta cũng có điều kiện của mình.

Đỗ Duy vắt chân lên, liếc nhìn cô ả này:

-Nói xem.... Có điều nhắc cô trước, khẩu vị của ta rất lớn, lợi ích thông thường rất khó đánh động ta.

Thánh nữ hừ một tiếng, chậm rãi nói:

-Ngài biết đấy, thủ hạ của Ruga quân Tây Bắc có một người tên là Quattro Bajeeena.

Đỗ Duy không cười, hần ngồi thẳng dậy:

- Đương nhiên! Quattro Bajeeena- Hần từng dẫn quân bao vây tòa thủ phủ này của ta. Hơn nữa, hần còn là một trong những tướng quân trực hệ thân tín nhất của Ruga.

- Ngài xem!- Thánh nữ cười như một đóa hoa tươi nở rộ- Ngài đã bị tôi đã động rồi, chẳng phải sao?

Đỗ Duy nhìn nụ cười của cô nàng này, hần nheo mắt... Đó là một tờ công văn đến từ đế đô.

”Hoàng đế bệ hạ đế quốc Roland ra lệnh, quân lệnh của bộ tư lệnh đế quốc,

Nay lệnh cho quân đoàn trưởng quân đoàn Tây Bắc-Ruga cùng với các vị tướng quân đoàn Tây Bắc, theo nghị quyết của bộ tư lệnh quân phương, do ma thú phía Tây hoành hành, quân đoàn Bạo Phong tiến hành chinh biên trên quy mô lớn, quân đoàn Tây Bắc và quân đoàn Bạo Phong thay phiên phòng ngự. quân đoàn Bạo Phong tiếp quản chiến khu Tây Bắc, lệnh cho quân Tây Bắc sau khi tiếp lệnh này trong vòng một tháng chuẩn bị tốt các loại vấn đề, án theo lộ tuyến hành quân do bộ tư lệnh quân phương quy định tiến về chiến khu phía Bắc đế quốc. Quân đoàn Tây Bắc tiếp quản chiến khu phía Bắc. Nhân sự nội bộ Tây Bắc quân đoàn không thay đổi, Tây Bắc quân đoàn trưởng Ruga gia phong tước vị hầu tước, chỉ định làm thống soái chiến khu phương Bắc, tướng sĩ toàn quân phát quân lương gấp đôi. Trong vòng một tháng nhất định phải hoàn thành việc chuyển hoán phòng ngự, nếu không phạt theo quân pháp.

Thay mặt đế quốc Nhiếp Chính Vương, bộ tư lệnh quân phương đế quốc, quân vụ đại thần Camille Ciro (ký tên)”

Tờ công văn này gần như được gửi cùng lúc đến pháo đài Watt của quân Tây Bắc, một bản sao y hệt như tờ đang nằm trên bàn sách của Đỗ Duy.

Không còn nghi ngờ gì nữa! Sau khi nội dung của bản công văn được truyền ra ngoài, đến thẳng ngóc cũng biết là sắp có đánh nhau rồi.

517. Chương 366(phần 1):quyết Định Của Ruga

Ai nấy đều biết “Chuyển hoán phòng ngự” là có ý gì.

Đối với quân Tây Bắc, thế lực của họ phủ khắp nửa tỉnh Norin, hai mươi năm gây dựng ở Tây Bắc, nếu lúc này mà “chuyển hoán” sẽ đồng nghĩa với việc rời bỏ địa bàn. Cây lớn không còn rễ thì chỉ có con đường chết. Hơn nữa quân Tây Bắc đã hai mươi năm không nghe bất cứ một hiệu lệnh nào của đế quốc rồi, chỉ đeo cái mác quân đội đế quốc trên danh nghĩa mà thôi.

Đối với quân đoàn trưởng Tây Bắc Ruga mà nói, hẳn biết rất rõ đây là tín hiệu cuối cùng từ đế quốc. Đây là một quyết định có tính sống còn. Hoặc là nhận mệnh lệnh chuyển hoán phòng ngự của đế quốc, thế thì cái chờ đợi mình chính là sau khi đến phía Bắc sẽ bị Đế quốc làm tan rã. Hoặc giả từ chối lệnh chuyển hoán phòng ngự, chắc chắn phía đế quốc đã chuẩn bị kỹ cho tình huống này. Chỉ cần mình từ chối lập tức sẽ đường đường chính chính mang mấy tội danh kiểu như “vi phạm quân lệnh”, “phản quốc”, rồi thì... Chiến tranh.

Một năm nay đế quốc chiêu binh trên quy mô lớn, sau đó là Đỗ Duy ở Tây Bắc nắm trong tay mười vạn đại quân, tổng đốc Borin cũng tích cực chuẩn bị cho chiến tranh, Vương thành cận vệ quân của đế quốc lại điều một sư đoàn tây tiến...Tất cả những chuyện này đã vô cùng rõ ràng rồi.

Phía quân Tây Bắc lại gần như rất ít điều động quân đội. Trong lòng Ruga rất rõ, sở dĩ bản thân hẳn trước đây có thể chèn ép đế quốc là do đế quốc chưa nắm chắc có thể đánh một trận nội chiến làm thương tổn nguyên khí của quốc gia. Vì ổn định, vì giữ vững hòa bình trên bề mặt, trung ương đế quốc không muốn phát động nội chiến. Nhưng bây giờ, tại sao vị Nhiếp Chính Vương trẻ tuổi đó lại hạ quyết tâm này? Ruga càng hiểu rõ, một khi đế quốc đã hạ quyết tâm, cho dù có phải trả một cái giá nhất định cũng phải phát động nội chiến. So sánh thực lực hai bên, thua nhất định là bên mình. Bất kể là từ nhân khẩu, binh lực, tiềm lực chiến tranh ...Tổng thể mà nói, phía mình chẳng qua chỉ là quân phiệt địa phương, mà đối phương là cả một đế quốc khổng lồ. Khi cái thế “chèn ép” đã mất đi tác dụng, vậy thì mình phải đưa ra một quyết định thông minh nhất mới được.

Pháo đài Watt quân Tây Bắc, phủ thống soái quân đoàn Tây Bắc,

Đại sảnh im ắng không một tiếng động, Ruga ngồi trên vị trí cao nhất. Hắn thấp lùn nhưng ánh mắt tràn đầy uy bức khiến cho các tướng quân trong sảnh cảm thấy nặng nề.

- Sao không nói gì cả thế?- Ruga lạnh lùng nói- Sinh tử tồn vong chính là lúc này đây! Tên oắt con Nhiếp Chính Vương đó đã lật bài ngửa, nói rõ muốn lấy mạng chúng ta. Lẽ nào mọi người không có lấy một chút ý kiến?

Chư vị tướng quân phía dưới đều im lặng, không một ai cất lời. Trong lòng ai cũng đang có một chút bất mãn với Ruga- "Sinh tử tồn vong ư? Giờ mới nói! Cả một năm ròng, đế quốc điều binh khiển tướng, mấy chuyện này mọi người ai chẳng biết. Cũng đã từng kiến nghị Ruga sớm đưa ra quyết định nhưng suốt một năm nay, vị thống soái này lại không hề có động thái nào cả. Gần như cứ ngồi yên bất động như thế, mặc cho đế quốc dút thông lọng vào cổ!

Bây giờ...Bây giờ chúng ta còn cách nào nữa?"

Không ít tướng quân khi thầm nghĩ như vậy, không khỏi lộ vẻ mặt ra ngoài. Ruga quan sát và âm thầm ghi nhớ, chậm rãi nói:

-Ta biết trong lòng rất nhiều người đều có vài suy nghĩ, nhưng bây giờ không phải là lúc đấu đá lẫn nhau. Chúng ta phải đoàn kết nhất trí! Ta nghĩ mỗi người đều rõ mấy năm qua thái độ của chúng ta với đế quốc như thế nào! Tiếp đó, mọi người có thể nghĩ xem, nếu như chúng ta xong đời thật thì đế quốc sẽ không tha cho bất kỳ vị nào ngồi đây. Tội lớn phản quốc không ai có thể tha thứ. Đã muốn sống thì mọi người phải cùng nỗ lực!

Mấy lời này lay động được không ít người, lập tức có kẻ bắt đầu tỏ thái độ. Có người cho rằng có thể lập tức phái người đến thảo nguyên tìm các bộ lạc lớn có quan hệ bí mật với mình, nhờ họ tức khắc phát binh đánh lên tỉnh Desa, dựng lên cục diện “ngoại địch xâm nhập”. Thậm chí có thể ngầm trợ giúp người thảo nguyên để cho tên công tước hoa Tulip đó trọng thương.

Ruga nhìn tên đưa ra suy nghĩ này, trong lòng cười lạnh một hồi- ” Người thảo nguyên ư? Lúc này đừng có hòng trông mong gì ở người thảo nguyên nữa!”- Ruga cũng đã nhận được tin tức trên thảo nguyên rồi. Bây giờ các bộ lạc lớn trên thảo nguyên đã loạn thành một mớ, đánh lẫn nhau tranh giành vị trí thảo nguyên vương. Hơn nữa cái tên Shaladin đó... Ruga chỉ cần nghĩ qua cũng đủ đoán ra sau lưng hắn nhất định là Đỗ Duy! Người thảo nguyên bây giờ tự lo cho mình còn chưa xong, lấy đâu ra cơ hội mà giúp đỡ hắn!

“Lại thêm vào chuyện... Con trai mình giết Bạch Hà Sầu không thành, đã triệt để trở mặt với Đại Tuyết Sơn rồi. Bạch Hà Sầu là Vu Vương, chỉ cần y hạ một mệnh lệnh thì bộ lạc nào trên thảo nguyên dám giúp đỡ mình! Ài... Chỉ tiếc cái thằng nhóc Cybaster đó không ngờ lại bỏ lỡ một cơ hội tốt như thế! Bạch Hà Sầu trọng thương vô lực, cơ hội kiểu này không phải chuyện thường xảy ra!”

Lại có tướng quân kiến nghị lập tức phát binh đánh tỉnh Desa, dùng ưu thế binh lực phía mình tập trung lực lượng đánh tan quân đội của Đỗ Duy, sau đó thừa cơ chiếm cứ Desa hành tỉnh, đoạt lấy dự trữ chiến lược mà công tước hoa Tulip tích trữ được, sau đó đánh lâu dài với đế quốc.

Thế nhưng kiến nghị này chẳng được mấy ai tán đồng. Cũng có người cho rằng lập tức khởi binh thừa dịp đế quốc còn chưa động thủ, tập trung binh lực toàn lực tiến về phía đông, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất đánh đổ đế đô. Chỉ cần đánh một trận công phá đế đô, diệt hết hoàng thất, đến lúc ấy... Chiếm cứ đế đô, trong tay lại có hùng binh, ép buộc vương cung quý tộc đại thần, sau đó chỉ cần phát ra một lời lệnh là có thể truyền khắp đại lục. Nếu như hết thấy thuận lợi, thế thì thiên hạ sẽ là của chúng ta! Hủy diệt vương triều Augustine, sau đó Ruga có thể lên làm hoàng đế!

Kế hoạch này vừa lớn mật vừa đầy dã tâm, lập tức được rất nhiều tướng quân tán đồng. Mọi người rối rít suy tính mức độ khả thi của kế hoạch. Từ pháo đài Watt đến đế đô, nếu dùng khoải mã cấp tốc hành quân, kỵ binh tinh nhuệ không ngại nghỉ thì chỉ cần bảy ngày là có thể đến dưới chân thành đế đô. Hơn nữa binh lực hiện thời của đế quốc không đầy đủ, trước đó đã điều hai sư đoàn lên phía Bắc bổ sung cho quân đoàn Bạo Phong, sau đó lại điều một sư đoàn về phía đông theo dõi quân mình. Vì thế bây giờ bảo vệ đế đô chỉ có một sư đoàn với hai vạn binh lực. Tuy có thêm một sư đoàn phía nam mới điều đến nhưng quân đoàn phía nam trước nay luôn được xem là quân đoàn chủ chiến yếu nhất đế quốc. Trong quân đoàn Tây Bắc, phần lớn đều coi thường đám người này.

“Có hai sư đoàn thôi mà, dựa vào lực lượng của chúng ta hoàn toàn có thể đánh một trận làm cỏ bọn chúng!”

“Chỉ cần chiếm được đế đô.... Vậy thì còn có gì không làm được?”

Ruga một mực im lặng, chỉ lặng lẽ nghe đám tướng lĩnh này thảo luận. Hắn cười khinh trong lòng, mặc dù rất có dã tâm nhưng hắn không phải loại tự đại đến mờ mắt. Trên thực tế, từ trước đến nay, Ruga luôn cực kỳ rõ ràng một điểm: Dựa vào thực lực của hắn, lấy “chiến tranh” uy hiếp đế đô thì khi phía đế đô không muốn phát động nội chiến, phía mình tự nhiên sẽ chiếm thượng phong, muốn gì có đấy. Nhưng nếu một khi phía đế quốc đã hạ quyết tâm đánh trận, vậy thì chính mình đã mất đi chỗ dựa lớn nhất rồi.

Dựa vào thực lực của quân Tây Bắc, nếu muốn tập kích bất ngờ đế đô, đánh một trận giành thắng lợi gần như là điều không thể. Nếu là thành thị thông thường, ví như thủ phủ tỉnh Norin, thậm chí là thành Loran của Đỗ Duy, có thể còn có vài phần khả năng. Còn đế đô thì sao? Khoan nói dọc đường rong ruổi bảy ngày bảy đêm, trên đường có gặp phải chống cự hay ngăn trở gì không...Đế đô dù sao cũng là thành thị đệ nhất của đại lục. Cái cự hình ma pháp trận nổi tiếng đại lục đó, còn có ma đạn pháo trên tường thành...Đều không thể đùa được. Một khi ma pháp trận khởi động thì tuyệt đối không thể công phá. Bản thân mình chỉ có thể đứng ngoài thành mà trợn mắt nhìn, rồi sau mấy ngày, quân đội của mình sẽ bị quân cứu viện từ các phương ừn ừn kéo đến bao vây, cuối cùng thì bị đánh tan tành. Công kích đế đô tuyệt không phải là một lựa chọn thông minh. Hơn nữa, chuyện này có ý nghĩa chính trị khá lớn mà thu hoạch thực tế lại rất nhỏ. Trước đây đế đô đã từng bố trí binh lực ở phía đông, nhằm phòng ngự phía mình đánh lén bất ngờ. Nhưng bất kể là Ruga hay đế đô đều rất rõ, dựa vào binh lực của Ruga thì không có cách nào đột kích mà phá được đế đô cả. Phía đế đô sợ cũng chỉ là vạn nhất đế đô bị phản quân vây khốn sẽ gây nên khủng hoảng lớn, làm dao động uy tín của đế quốc mà thôi.

Ruga trầm mặc, ý kiến của chúng tướng phía dưới không có cái nào khiến hắn hài lòng. Dưới trướng Ruga không hề có mưu thần trí sĩ, bởi hắn rất tự phụ, hắn cho rằng thân là đệ tử của vu vương tiền nhiệm đại Tuyết Sơn, thiên văn địa lý chiến thuật mưu lược hắn đều đã học qua. Tất cả mọi việc của quân Tây Bắc

chỉ cần trí tuệ của hắn là đủ, không cần phải có mưu sĩ gì hết. Nhìn đám tướng lĩnh tranh cãi, Ruga dần dần mất kiên nhẫn, hắn quát tướng lên:

- Được rồi!

Hắn đứng dậy nhìn đám tướng lĩnh này, trong lòng hắn rất thất vọng- “Cái đám này đều thiếu cái nhìn đại cục... Ừm, trừ một kẻ!”- Ruga liếc nhìn Quattro Bajeeena. Người trung niên bình tĩnh trầm mặc này là vị tướng quân mà Ruga coi trọng và tin nhiệm nhất. Tuy rằng võ kỹ của hắn không phải là xuất sắc nhất trong chúng tướng, thậm chí có vài người sau lưng còn chế nhạo hắn không đủ võ dũng, nhưng vẫn không cách nào làm lung lay vị trí của Quattro Bajeeena trong lòng Ruga.

- Quattro Bajeeena, người lưu lại, những người khác giải tán cả đi!

518. Chương 366(phần 2):quyết Định Của Ruga

Ruga đưa ra quyết định, có điều hắn thấy mình phải ổn định quân tâm một chút, thế nên hắn cố ý ha hả cười, sau đó lớn tiếng nói với các tướng lĩnh thủ hạ:

-Được rồi! Các vị không cần phải lo nghĩ quá! Hừ, tên Nhiếp Chính Vương đó chẳng qua là một tên nhãi ranh mà thôi! Cha hắn Augustine VI còn không làm gì được ta, chẳng lẽ chúng ta lại không xử lý được một thằng trẻ nít! Hừ... Các vị yên tâm, đừng thấy hắn ở đây đồ làm trò rùm beng thế, nhưng sau lưng nhất định có rất nhiều áp lực. Ta thấy hắn chưa chắc đã dám đánh thật, cho dù có đánh đi nữa, một khi chịu tổn thất chỉ e hắn không trụ nổi. Dạng tuổi trẻ này đều nôn nóng thiếu ổn trọng. Hơn nữa chỉ cần đánh tan nhuệ khí của hắn, hắn sẽ tức khắc nhũn ra ngay. Chúng ta tung hoành Tây Bắc ngàn ấy năm, sợ gì ai!

Lời nói ra hào hùng sảng khoái, chúng tướng nghe xong không khỏi sinh ra mấy phần tin tưởng vào thống soái của mình. Sau khi các tướng lĩnh rời đi, Ruga quay mặt nhìn Quattro Bajeeena đang đứng phía dưới, nét mặt hắn giờ mới lộ ra một chút ưu lo.

-Được rồi, Quattro Bajeeena, bây giờ không có người ngoài, của người nói cho ta nghe suy nghĩ của người!

- Thưa ngài!- Gã trung niên chăm chú nhìn thống soái của mình, sau đó hỏi một câu kỳ quái- Ngài thấy chúng ta lần này có cơ thắng không?

“....”- Ruga nhìn chòng chọc tên bộ hạ thân tín nhất, sau đó đáp thực lòng- Rất nhỏ!

- Tôi cũng thấy rất nhỏ!

Quattro Bajeeena gật đầu, hắn hơi hơi khom người, sau đó nhỏ giọng nói:

- Từ trước đến nay, không phải là để quốc đánh không nổi chúng ta mà là không dám đánh, không muốn đánh, không hạ nổi quyết tâm mà thôi. Nhưng bây giờ họ đã quyết rồi, chúng ta liền mất đi cái thế. Một khi khai chiến, thứ cho tôi nói thẳng...bất kể quá trình ra sao, hoặc là dựa vào sự dũng mãnh của tướng sĩ, hoặc là dựa vào sự thông tuệ của thống soái ngài, chúng ta đều có thể giành được một chút thắng lợi. Nhưng...Kết cục cuối cùng, chúng ta chắc chắn thất bại. Khác biệt duy nhất chẳng qua là trụ được bao lâu, hoặc dài hoặc ngắn. Chỉ thế mà thôi!

-Vậy còn suy nghĩ của người?

Quattro Bajeeena ngậm miệng, có vẻ không dám nói.

- Người nói đi, Quattro Bajeeena! Ta đã lưu người lại chính là muốn nghe cách nghĩ thật sự của người!_ Ruga nhàn nhạt nói.

- Bỏ qua thắng thua không nói!_ Quattro Bajeeena lắc đầu_ Tôi muốn hỏi tướng quân, trong lòng ngài mong muốn điều gì? Mục tiêu cuối cùng là cái gì? Là đoạt lấy giang sơn của gia tộc Hoa bụi gai? Đoạt lấy thiên hạ? Đoạt lấy hoàng vị? Hay chỉ là oanh oanh liệt liệt đại náo một tràng? Hoặc giả ngài bằng lòng thỏa hiệp vì bảo toàn mạng sống? Tôi nghĩ trước khi đưa ra bất kỳ lựa chọn nào, tôi phải biết mục tiêu của tướng quân ngài là gì đã!

Ánh mắt Ruga trở nên nghiêm túc- Ồ?

- Đó là đương nhiên! Nếu ngài quyết định muốn đoạt thiên hạ, đoạt giang sơn của gia tộc Hoa bụi gai, vậy thì tôi biết rõ đây là chuyện khó có khả năng, nhưng vì báo đáp ân tình của tướng quân, tôi cũng nhất định cố hết sức mà làm, cho đến khi tôi chết- Tuy rằng tôi nhận thấy mục tiêu ấy không thể hoàn thành. Nếu mục tiêu của ngài là đại náo một trường oanh oanh liệt liệt, thì tôi thấy tướng quân nên tiến binh về phía đông, sau đó vây khốn để đó là một chuyện rất hay. Cho dù cuối cùng binh bại, nhưng vẫn rất là oanh liệt, khiến đại lục vĩnh viễn nhớ tên ngài! Nếu... ngài thấy phải thỏa hiệp để giữ mạng, tôi cũng bằng lòng thể chết theo ngài, cho dù ngài quyết định vứt cả quân Tây Bắc vào hố lửa.

Ruga vẫn đang trầm mặc.

- Ngài xem, bản thân ngài còn chưa nghĩ kỹ, thế thì tôi biết trả lời câu hỏi của ngài thế nào đây?

Quattro Bajeeena thở dài, kèm đó hất đưa tay cầm lấy bản công văn trên bàn Ruga, xé thành mảnh nhỏ, cuối cùng quỳ một gối trước mặt Ruga nói:

-Thưa ngài, mạng của tôi là của ngài, mấy năm nay ngài biết bí mật của tôi nhưng lại thủy chung lưu tôi bên cạnh, tin tưởng tôi, còn trọng dụng tôi. Mặc dù các cộng sự có suy nghĩ này nọ, bài bác tôi nhưng lòng tin của ngài dành cho tôi vẫn không hề thay đổi. Tôi không có gì có thể báo đáp ngài, chỉ có cái mạng này mà thôi. Bất kể ngài đưa ra lựa chọn gì, Quattro Bajeeena tôi xin thề, khi tôi còn một hơi thở, tôi vẫn đứng bên ngài.

Gã trung niên ổn trọng ấy, giờ đây ánh mắt hần không ngờ lại lấp lóe một chút điên cuồng. Hần đối mặt Ruga, cười rồi đứng dậy quay người bước ra khỏi đại sảnh.

“Lựa chọn...của ta?” _Ruga chau mày, nghĩ ngợi một hồi. Sau đó hần đột nhiên cười ha hả.

- Hoàng tử Thần, người muốn chơi, thế thì Xích Thủy Đoạn ta sẽ chơi với người một trận ra trò!

Nói rồi hần cầm lấy cây bút trên bàn, viết nhanh một bản công văn, lớn tiếng gọi thủ hạ thân binh vào sai người cấp tốc gửi thứ đó ra ngoài. Tờ công văn này nội dung phía trên rất giản đơn: “Tây Bắc quân đoàn trưởng Ruga nhận lệnh, lập tức chuẩn bị chuyển giao phòng ngự!”

Hần mà lại chấp nhận lệnh chuyển giao phòng ngự sao?! Ruga sai bước vào nội đường, đuổi hết tùy tùng rồi tiến thẳng vào mật đạo, đi xuống đến đường hầm dưới lòng đất, vừa mới bước vào đường hầm đã nghe thấy tiếng dã thú gào rú truyền ra, âm thanh thê thiết chói tai, tràn đầy tuyệt vọng và phẫn nộ.

Tận cùng của đường hầm là một gian phòng bốn bề bằng đá. Ruga đứng trước cửa, cửa phòng là một phiến song sắt lớn. Hần vừa tới cửa đã thấy trong căn phòng đá, một thân ảnh đen sì xông ào lại phía mình.

- Oành!- Bóng người đó đâm rầm vào song sắt, cả căn phòng rung lên, liền đó trông thấy người bên trong tóc tai rũ rượi, thân hình vạm vỡ be bét máu, cũng không biết đã mang bao nhiêu vết thương, mà mặt hần, dưới vết máu là một khuôn mặt trắng bệch nhưng anh tuấn.

Cybaster, đây rõ ràng là thiếu tướng quân của quân đoàn Tây Bắc - Cybaster!

Ánh mắt Cybaster phảng phất giống như dã thú hút máu, hai tay hần tóm lấy chấn song cửa, gắng sức lắc, song cửa phát ra những tiếng rầm rắc, còn trong miệng vị thiếu tướng quân này đã không còn nói ra tiếng nữa. Hần gầm gừ như dã thú, ánh mắt không còn một chút tỉnh táo, hoàn toàn là hung tính của giết chóc và dã thú.

Ruga đứng ngoài cửa, ánh mắt lộ vẻ buồn bã thâm sâu, nhìn đứa con trai duy nhất của mình, Ruga nhấc tay lên, cách qua song sắt như muốn xoa đầu con trai... Đột nhiên, bùm một tiếng, lòng bàn tay hần bắn ra một luồng hỏa quang đánh lên đỉnh đầu Cybaster. Cybaster như dã thú bị thương, đau đớn rú lên một tiếng, cả người lăn về phía sau, lộn mấy vòng trên mặt đất mới bò dậy nổi, ánh mắt đầy sợ hãi không dám tiến lên, phục trên mặt đất nhìn về phía cánh cửa.

- Con trai đáng thương!- Ruga thở dài- Người bây giờ đâu phải là con ta nữa! Người đã biến thành một con súc sinh! Một con dã thú không tính người... Ta có lẽ nên giết người đi mới phải!

Kể từ lần trước thử giết Bạch Hà Sầu và giáo hoàng không thành, cuối cùng “vừa khéo” bị Aragorn thức tỉnh đánh trọng thương. Cybaster dựa vào “Hoàn mĩ thể” mà miễn cưỡng khôi phục thương thể, vội vã chạy về quân đoàn Tây Bắc. Nhưng thực lực của Aragorn “thức tỉnh” là thế nào chứ? Đỡ được một đòn của hần

mà không chết, đã là kì công do hoàn mĩ thể của Cybaster lập nên rồi. Nhưng hẳn lại có một khuyết điểm chí mạng của “Hoàn mĩ thể” là nếu dùng quá độ sẽ mất đi lí trí. Miễn cưỡng khôi phục thương thể chạy về Tây Bắc, tác dụng phụ của “hoàn mĩ thể” lập tức bạo phát. Hơn nữa vì trị liệu vết thương do Aragorn gây ra, hoàn mĩ thể đã vượt qua giới hạn của bất kỳ lần sử dụng nào trước đó.

Cybaster lần này phát điên, đến cả pháp thuật Đại Tuyết Sơn của Ruga cũng không cách nào xoa dịu. Hẳn đã biến thành một con dã thú tràn đầy khát vọng giết chóc và phá hoại! Không còn lưu lại một chút tính người, hoàn toàn trở thành một con thú hoang khát máu!

Bất đắc dĩ, Ruga đành đem con trai nhốt vào nhà đá, hẳn dùng Vu thuật Đại Tuyết sơn bố trí trận pháp xung quanh phòng khiến Cybaster không thể thi triển đấu khí và võ kĩ cường đại trong phòng. Nếu không một gian phòng đá làm sao nhốt nổi một Cybaster có thực lực cấp chín?

Cybaster lúc này đã bị nhốt trong phòng đá hơn một năm. Quanh năm không thấy ánh mặt trời, mỗi ngày chỉ có gào rú gầm gừ như dã thú. Bức tường đá bị hẳn dùng móng vuốt cào thành những vết dài. Còn mười đầu ngón tay hẳn, móng tay đã bong hết, máu chảy be bét mà hẳn lại như không biết đau.

Ruga đứng ngoài cửa, lặng nhìn đứa con trai duy nhất- cốt nhục duy nhất của mình. Mặt lão tuy thống hận, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa nỗi bi ai sâu sắc.

519. Chương 367(phần 1):ai Nói Không Thể Đào Hào Ở Hậu Phương?

Bộ tư lệnh quân đội đế quốc hiển nhiên có chút bất ngờ trước phản ứng của quân đoàn trưởng Tây Bắc Ruga.

Trong quân lệnh “Chuyển hoán phòng ngự” của họ, quy định một lộ tuyến hành quân từ Tây Bắc tiến thẳng về phía Đông đến Bắc sơn, lệnh cho quân Tây Bắc nhất định phải nghiêm khắc tuân theo con đường hành quân của quân bộ mà đi trong thời hạn yêu cầu, nhưng không ai cho rằng Ruga sẽ thực sự tiếp nhận “mệnh lệnh” đó.

Nói trắng ra, đế quốc biết rất rõ trên thực tế, tên quân phiệt đã cát cứ một phương như Ruga này sẽ không dễ gì buông bỏ gia nghiệp và quyền lực. Vì thế cái lệnh chuyển hoán phòng ngự này chẳng qua chỉ là để bức Ruga mà thôi. Ruga phản trước, đế quốc theo đó mà có thể quang minh chính đại đi dẹp loạn. Ít nhất trên đạo nghĩa chiến tranh, trung ương đế quốc cần đứng về phe chính nghĩa. Đó cũng chính là lẽ thường bao đời nay.

Vì thế khi công văn Ruga nhận lệnh được truyền tới đế đô, đám mưu thần và tướng lĩnh trong bộ tư lệnh trung ương đều cho rằng mình đã nhìn nhầm.

Chẳng lẽ Ruga thực sự dễ dàng đầu hàng như vậy sao? Tên quân phiệt cát cứ Tây Bắc khiến đế quốc đau đầu hơn hai mươi năm, chỉ bằng một tờ quân lệnh đã giải quyết rồi sao? Thời gian một năm chiến bị, điều động quân đội trên quy mô lớn, chuẩn bị vũ khí trang bị vật tư... Toàn bộ đều không có chỗ dùng sao?

Lúc này người có vai trò chủ đạo cốt cán chân chính trong quân bộ không ngờ vẫn là vị quan hờ đại diện quân vụ đại thần- Lão tể tướng Rabosil.

- Ngần ra đó làm gì?_ Lão tể tướng tuy tuổi đã xế chiều nhưng ngữ điệu vẫn mang một phong thái uy nghi_ Lập tức phát thêm một bức quân lệnh, lệnh cho quân đoàn trưởng Tây Bắc Ruga mau chóng quay về đế đô nhận chức! Kỳ hạn mười ngày sau khi nhận được quân lệnh phải đến đế đô!

Lão tể tướng hừ một tiếng_ “Tưởng rằng như thế là có thể khiến ta không xoay sở được sao. Hừ, Ruga, mặc kệ người muốn giở trò gì! Nhưng người có dám một mình đi tới đế đô không? Nếu như người không chịu đến, thế thì vẫn có thể phán người tội bất tuân quân lệnh.”

- Nhờ ma pháp công hội giúp đỡ, dùng cách nhanh nhất đem quân lệnh này truyền đi!

Đó chính là quyết định của lão tể tướng. Quyết định xong, lão tể tướng lại mỉm cười nhìn Camille bên cạnh, nói giọng khách khí:

-Ngài Camille, chuyện này xin anh báo cho Nhiếp Chính Vương điện hạ. Sự tình khẩn cấp, ta nghĩ điện hạ nhất định sẽ đồng ý.

Mới đầu, giống y như những gì lão Rabosil dự liệu. Tên Ruga này lập tức đáp thư biện bạch, nói rằng toàn quân Tây Bắc đang bắt đầu triển khai chuyển hoán phòng ngự, quân vụ bề bộn. Hẳn thực sự không sao rút ra được, thỉnh cầu được tạm hoãn lệnh trở về để đô nhận chức.

Sau đó Rabosil lại viết một bức công văn lời lẽ cực kỳ nghiêm khắc, lệnh Ruga nhất định phải về để đô, nếu không sẽ coi như kháng lệnh.

Cùng lúc đó, một sư đoàn nam hạ của quân đoàn Bạo Phong chỉ còn cách biên giới tỉnh Norin một trăm dặm, còn một sư đoàn đông tiến của cận vệ quân Vương thành đã đến thành TaiTo của tòa thành Tội Ác. Trên cục diện chiến lược, đã hoàn thành việc bao vây quân Tây Bắc.

Phía Tây quân Tây Bắc là quân đội của Đỗ Duy, phía Nam là quân của tổng đốc Bohan, phía Đông Nam là vương thành cận vệ quân, còn phương Bắc lại là một sư đoàn của Bạo Phong quân đoàn.

Đương nhiên, tất cả mọi sự điều động quân đội đều lấy một cái cơ hợp lý nhất: “Thao diễn mùa xuân”.

Ruga đấu võ mồm với quân bộ, thư từ văn kiện qua lại để kéo dài thời gian. Mỗi bức thư ngay sau khi quân phương nhận được thì hai giờ sau đều đã có bản sao đặt trên bàn Đỗ Duy, đây là văn kiện do ma pháp trận của ma pháp học hội đại lục gửi đến. Đỗ Duy là một trong những người gây dựng nên ma pháp học hội, ủy viên của ma pháp học viện, cho nên lần này đã lợi dụng triệt để mọi tài nguyên trong tay.

Tuy Nhiếp Chính Vương không hề lên tiếng nhưng lần này đối phó quân đoàn Tây Bắc, ẩn ý đã coi Đỗ Duy làm chủ đạo. Rabosil già quá rồi, hơn nữa cũng chỉ là một quan văn. Về phương diện quân sự, Nhiếp Chính Vương không hề chỉ định mình xác chủ soái mà chỉ nói rằng, mọi chuyện đều lấy công tước hoa Tulip làm đầu. Dù sao thì trên phương diện quân lực mà nói, quân đội mà Đỗ Duy khống chế đã chiếm quá nửa. Nếu như không phải do hãn kinh nghiệm còn quá nông cạn, chỉ e đã sớm hạ lệnh rõ ràng để hãn làm thống soái.

“Tên Ruga giao hoạt này!”_Đây là nhận xét duy nhất của Đỗ Duy khi xem xong thư từ chối của Ruga.

Có điều ngay sau đó, Ruga lại có một động thái khiến người ta càng khó đoán.

Theo như quân báo mới nhất truyền đến từ quân Tây Bắc, quân đoàn trưởng Ruga cuối cùng cũng tỏ ý tiếp nhận quân lệnh, hơn nữa còn ngay một ngày sau thật sự lên đường về để đô. Nhất là không ngờ hãn thực sự chỉ đem theo hai trăm kỵ binh hộ vệ. Cái tin này truyền ra làm cho đến cả Đỗ Duy cũng thấy bất ngờ.

Tin Ruga về kinh lũy lướt truyền về. Đoàn người của Ruga mở cờ gióng trống, men theo đại lộ tiến về để đô, thậm chí sau khi hãn rời khỏi pháo đài Watt còn đi qua địa điểm đóng quân của quân cận vệ Vương thành, làm như không có chuyện gì khen thưởng tướng quân sư đoàn đó một hồi. Hãn đi rồi hả?

Tiếp đó đoàn người Ruga càng nghênh ngang lên đường, trên đường phàm là ghé qua thành trấn nào hãn đều khệnh khạng tiếp kiến trưởng quan thủ bị nơi đó. Trên đường dĩ nhiên là có thám tử của đế quốc đem tin nhất loạt truyền về để đô.

Lão Rabosil ba ngày liên đều nhận được tin Ruga đến thành phố nào, gặp những ai, đi con đường nào... Mà phàm là thám tử đưa tin về đều viết rành rành trong mật báo rằng mình đã thấy Ruga bằng xương bằng thịt! Vậy là một bài toán khó đang bày ra trước mặt đế quốc... Đánh, hay là không đánh?

Ở để đô có người lập tức chủ trương thừa cơ hở rỗi hang, nhân dịp bên người Ruga chỉ có hai trăm hộ vệ, mau chóng phái người đi bắt hãn về. Bất giác bất tướng trước, thế thì quân Tây Bắc tự nhiên sẽ thành quân long vô thủ. Nhưng kiến nghị này ngay lập tức bị phủ quyết!

Bắt? Cần thiết phải bắt sao? Giờ Ruga đã lật bài ngửa nghênh ngang đến rồi! Bên người đem theo vốn vẹn có mấy trăm thân binh, hơn nữa còn đến thẳng để đô. Hãn đã tự đâm đầu vào rọ, cần gì phái người đi bắt nữa? Để rồi đeo thêm cái tội “Hãm hại công thần”?

Để đô không ngừng xác nhận nguồn tin, cũng điều tra tình hình pháo đài Watt- đại bản doanh của quân Tây Bắc. Trong pháo đài Watt, một sư đoàn chủ lực của quân Tây Bắc một ngày trước đã khởi hành, toàn quân ngoan ngoãn tuân theo lộ tuyến được quy định trong quân lệnh lên thẳng phía Bắc. Hơn nữa dưới sự

giám sát của quân đoàn Bạo Phong, cũng không thấy có một chút động tĩnh khác thường nào. Các xe chở đồ, quân giới, ngựa chiến cũng đều đã lên đường. Đường như Ruga đã buông bỏ tất cả, quyết định đầu hàng để đô, thành thật đem quân Tây Bắc “chuyển hoá phòng ngự” lên phương Bắc. Lúc này đến cả Rabosil và Thần hoàng tử đều có chút dao động: “Ruga, chẳng lẽ đầu hàng như thế này thật sao?”

Dù gì thì trận chiến thua chắc này, Ruga không việc gì mà phải liều cả chết phá lưới cả. Chỉ cần hấn đầu hàng trở về để đô, bắt kể ra sao, tuy rằng trước đây hấn có cát cứ Tây Bắc nhưng trên bề mặt vẫn giữ vẻ nhất trí với đế đô, chưa từng thực sự mưu phản. Hơn nữa kể ra thì hấn ít nhiều cũng có chút công lao, chỉ cần hấn giao ra quân quyền, từ đó an phận làm một thần tử thuần túy thì sau khi hấn về đế đô, bất luận thế nào Nhiếp Chính Vương cũng sẽ không giết hấn, ngược lại còn cho hấn quan cao lộc hậu, giữ một chức hờ, nhiều lắm cũng chỉ mất đi quyền thế nhưng tuyệt đối sẽ không có vấn đề về tính mạng. Nói không chừng chỉ cần hấn thành thực, còn có thể bảo đảm cả đời vinh hoa phú quý. Dù sao thì không có tội danh, đế quốc sẽ không công nhiên xử tử một tướng lĩnh cao cấp như tiền nhiệm quân đoàn trưởng.

Hơn nữa, bắt kể ra sao, trong sâu thẳm nội tâm mọi người, có thể không cần đánh trận, không có người chết, hòa bình giải quyết vấn đề quân Tây Bắc là tốt nhất. Nhất là Nhiếp Chính Vương, ngài rất rõ tương lai sẽ phải đối mặt với cái gì, nếu như có thể không tử thương quân đội, không nghi ngờ gì đối với đế quốc có rất nhiều cái lợi. Thế nên, đến Nhiếp Chính Vương cũng dao động rồi, lập tức hạ một mệnh lệnh cho các nhánh quân đội trên tiền tuyến Tây Bắc: “Ở nguyên tại chỗ đợi lệnh!”

“Lệnh?” _Đỗ Duy sau khi nhận được mắng một câu, sau đó không thêm để ý tiện tay xé tan mệnh lệnh_ “Lão Rabosil già cả hoa mắt đã đành, Thần hoàng tử người cũng hồ đồ rồi sao? Ruga là ai cơ chứ, làm sao có thể từ bỏ dễ dàng thế được? Hừ, Ruga ơi Ruga, người lừa được người khác chứ không lừa nổi Đỗ Duy ta đâu!”

Khi Đỗ Duy nhận được lệnh, hấn đã rời khỏi thành Loran đến quân doanh đóng ở biên giới tỉnh Desa. Ở đây đóng hơn hai vạn tư quân gia tộc hoa Tulip cùng năm vạn tư quân gia tộc Rowling.

- Anh thấy thế nào? _Đỗ Duy liếc nhìn Phillip.

- Đế đô mắc lừa rồi! _Phillip không hổ là học sinh của Lam Hải, lập tức đáp_ Bây giờ tôi chỉ mong Ruga chọn phương hướng tấn công chính là chúng ta! Lúc này mà còn lệnh các nhánh quân ở nguyên chỗ đợi lệnh... Nếu quân Tây Bắc bây giờ bất thành linh đột vây, chỉ e mấy nhánh quân đó ném quả đấm thôi!

- Lập tức truyền tin cho tổng đốc Bohan! _Đỗ Duy thở dài một hơi, nhìn sắc trời_ Chỉ mong sẽ không quá muộn!

- Tôi chỉ hi vọng Ruga chọn phương hướng tấn công là chỗ chúng ta._ Phillip cũng mang vẻ âu lo.

Đế quốc năm 964, ngày 2 tháng 2. Ngày hôm đó được ghi chép rành rành trong sách sử, bởi ngày đó được gán cho một cái tên: “Ngày nội chiến bùng nổ”.

Tin tức truyền về, đoàn người Ruga đến đế đô nhận chức đã lên thuyền ở bến cảng thượng du kênh đào Lan Thương, xuôi dòng về phía Nam. Rất nhiều người thở phào... Xem ra không phải đánh trận rồi. Đến cả những người luôn theo dõi sát sao hành trình của đám Ruga như tổng đốc Borin, tướng quân Andre- Sư đoàn trưởng sư đoàn thứ hai của quân đoàn Bạo Phong phương bắc, cả tướng quân của sư đoàn quân cận vệ Vương Thành điều tới cũng thở phào một hơi- “Ruga đi đế đô thật rồi!”

Mà cùng lúc ấy, một sư đoàn của quân Tây bắc đã nhổ neo lên phía Bắc, còn có cả lượng lớn xe chở vật tư, dưới sự giám sát của sư đoàn hai- Quân đoàn Bạo Phong do tướng quân Andre soái lĩnh, chậm rãi nghiêm cẩn hành tẩu theo lộ tuyến hành quân trong quân lệnh, không sai lệch một li. Có điều rất nhanh, Andre với kinh nghiệm phong phú liền phát hiện ra một điều không thỏa.

Dù sao cũng là mãnh tướng ưu tú trong Bạo Phong quân đoàn, Andre sau khi được biết quân Tây Bắc nhận lệnh lên phía Bắc liền phái ra hơn hai mươi nhóm trăm kỵ binh trinh sát giám sát chặt chẽ nhánh quân đầu tiên lên phương Bắc này, đồng thời lệnh cho tướng sĩ dưới quyền chuẩn bị sẵn sàng để có thể di chuyển bất cứ lúc nào. Nghi ngờ trong lòng Andre càng ngày càng lớn. Hấn thậm chí còn mạo hiểm gây nên tranh chấp, phái ra hai nhóm kỵ binh đi ngăn chặn nhánh quân Tây Bắc này, yêu cầu kiểm tra đội ngũ cũng như xe quân dụng của đối phương.

Yêu cầu dạng này nếu là ở ngày thường sẽ là rất quá đáng. Nhưng quân Tây Bắc không ngờ vẫn đáp ứng, hơn nữa sau khi kiểm tra cũng không hề có chút vấn đề nào. Trong xe quân dụng chất đầy lương thảo vũ khí quân giới, còn có cả các loại vật tư ... những thứ này không hề làm giả. Đường như Ruga thực sự quyết tâm đem quân tây Bắc dọn nhà lên phương Bắc.

Chính thức khiến Andre nổi nghi chính là thống soái của nhánh quân này! Andre rất nghi ngờ, quân đoàn Tây Bắc dù gì cũng là quân đoàn chủ chiến của đế quốc, nghe nói sức chiến đấu rất khá. Dưới tay Ruga mãnh tướng như mây. Thế nhưng sư đoàn trưởng của cái sư đoàn bắc thượng này không ngờ lại là một tên mập khiến người ta cảm thấy khinh tởm! Gã mập này tên là Tataru. Người do Andre phải đi quay về bẩm báo đã mô tả tên mập này thành một tên gian thương bỉ ổi, hơn nữa còn tham tài hám sắc.

Andre liền biết ngay là không ổn!

Đại quân lên đường, nhánh quân đi đầu đều là nhánh quân phụ trách đánh trận tiền. Bất kỳ một thống soái nào đều sẽ phải bộ tướng mình tín nhiệm nhất đảm nhận nhiệm vụ này. Nhưng cái tên mập Tataru đó tuyệt không giống một quân nhân ưu tú! Ruga tuy phản nghịch nhưng Andre cũng không thể không thừa nhận Ruga là một thống soái ưu tú. Nhưng mà phải cái thằng rác rưởi thế này lên đánh trận tiền thì....

Andre lập tức đưa ra một quyết định mà ngày sau được cho là rất minh trí: “Toàn quân xuất phát, ngăn chặn bọn chúng!!”

520. Chương 367(phần 2):ai Nói Không Thể Đào Hào Ở Hậu Phương?

Hai vạn quân rút ra từ quân đoàn Bạo Phong này đều là những kỵ binh tinh nhuệ nhất, hơn nữa còn là bộ hạ cũ của Andre. Hai vạn kỵ binh tinh nhuệ xuất phát, rất nhanh chóng một ngày sau đã đuổi kịp nhánh quân này, ngăn chặn họ bên ngoài một tòa thành thị. Sau đó Andre lập tức có quyết đoán, toàn quân chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, đồng thời phái người đưa lệnh cho đối phương, lệnh cho nhánh quân Tây Bắc này tức khắc buông bỏ vũ khí tiếp nhận tra hỏi.

Khi đưa ra quyết định này, Andre đã chuẩn bị sẵn sàng cho đánh trận, nhưng khiến hắn kinh ngạc chính là tên tướng quân dẫn binh Tataru ấy không ngờ không thêm nghĩ đến một khắc đã chấp nhận hoàn toàn cái yêu cầu không hợp lý đó của mình. Rất nhanh, hai vạn quân tây bắc buông vũ khí, Andre không phí một binh một tốt đã bắt được Tataru và bộ hạ của hắn làm tù binh. Tiếp theo sau khi thẩm vấn tên mập đáng thương này, Andre lập tức toàn thân toát mồ hôi hột! “Mắc lừa rồi!!!”

Tên Tataru này đích thực là tướng quân không sai, nhưng hắn chỉ là một tướng quân phụ trách hậu cần quân giới! Còn cái “đội quân dẫn đầu” lên phương Bắc này căn bản chẳng phải là sư đoàn chủ lực quân tây bắc gì, mà là một sư đoàn hậu cần! Một đám quân dự bị cộng thêm đám tạp binh lo hậu cần trong quân đội! Nhất là số lượng cũng không đủ một sư đoàn!!

Mà khi phát hiện ra chân tướng, khiến Andre toát mồ hôi là đối phương dùng một nhóm tạp binh này lại thành công cầm chân sư đoàn kỵ binh tinh nhuệ của mình, lãng phí mất của mình gần hai ngày!

“Mau! Lập tức truyền tin đi! Nhanh lên!!”- Andre hạ lệnh lưu lại ba ngàn quân ở lại quản lý đám tù binh, số còn lại tức khắc lên ngựa không ngồi nghỉ cấp tốc hành quân tiến về pháo đài Watt của quân Tây Bắc. Thế nhưng trong lòng hắn cứ xoay vần mãi một nghi vấn: “Có còn kịp không?”. Khi hắn toát mồ hôi lạnh đầy mình, tổng đốc Bohan tỉnh Norin cũng đã đầy đầu mồ hôi!!

Một ngày!

Tối hôm qua hắn nhận được tin tức khiến hắn chấn kinh! “Quân Tây Bắc phản rồi!”

Tiếp đó một vạn kỵ binh Tây Bắc tinh nhuệ đột nhiên xuống phía nam, phòng tuyến Bohan xây dựng bao năm gần như bị đột phá trong nháy mắt! Đám quân Tây Bắc bư hân đó đã đột phá sự ngăn trở của một sư đoàn bộ binh dưới trướng Bohan, không chút chần chừ mà nhanh chóng xông vào thủ phủ Norin. Một ngày sau đã tụ binh ngay dưới mắt tổng đốc Bohan!

Bất lực, Bohan đành phát ra tín hiệu cầu cứu!

Hắn rất tức giận, một sư đoàn bộ binh vốn dàn trên tiền tuyến không ngờ lại bị phá dễ dàng đến thế. Mà những thủ hạ chạy về rất là uất ức. Bởi bọn họ nhận được lệnh “Ở tại chỗ đợi lệnh”. Đối mặt với kỵ binh Tây Bắc bất thành linh đánh tới, bọn họ trở tay không kịp. Hơn nữa, khi quân Tây Bắc xông đến lại không hề giết chóc quá nhiều quân của Bohan. Bọn chúng dường như căn bản không muốn đánh trận vậy, mà trực tiếp lợi dụng ưu thế cơ động của kỵ binh, sau khi tập trung tại một điểm đột phá phòng tuyến liền trực tiếp xuống phía nam, mục tiêu là thủ phủ tỉnh Norin.

Bohan nhìn một vạn kỵ binh dưới chân thành, sau khi phát tín hiệu cầu cứu, đột nhiên rùng mình!

Liền đó hắn lập tức hạ lệnh mở cổng thành, phái quân đội của mình quyết chiến với đối phương. Sau một trận đánh, quân đội Bohan bồi dưỡng bao năm cuối cùng cũng không để hắn mất mặt. Quân đội tinh nhuệ nhất của hắn sau khi liều một trận sống mái với đối phương, huyết chiến cả nửa ngày, đám quân đó đột nhiên bỏ trận, toàn quân rút lui. Sau khi điểm rõ chiến quả, tổn thất đôi bên đại thể tương đương. Bohan ném chút quả đắng, có điều vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được. Còn đám kỵ binh tàn dư của đối phương lại đưa ra một cử động gần như hoang đường!

Bọn chúng từ bỏ ý đồ công phá thủ phủ tỉnh Norin, tiếp tục xuống phía nam!

Bohan hạ lệnh phái tất cả kỵ binh của mình dọc đường đuổi theo bám riết mặt sau đối phương. Hai bên vừa đánh vừa chạy mất gần hai ngày. Nhánh quân Tây Bắc này rất ngoan cường, bất kể chịu tổn thất nhường nào, bọn chúng vẫn đánh đến khi chỉ còn lại ba nghìn người — đến lúc ấy đã qua hai ngày rồi!

Sau đó, nhận được tín hiệu cầu cứu của Bohan, một sư đoàn của Vương thành cận vệ quân nhanh chóng đuổi tới. Hai bên hợp lực, cuối cùng cũng bao vây được nhánh kỵ binh này....

Mất thấy thắng lợi trước mắt mà Bohan không vui nổi, bởi vì hắn hiểu rõ mình đã mắc lừa!! Quân hậu cần mạo danh sư đoàn chủ chiến, hơn nữa còn đưa ra một lượng lớn xe quân giới làm mỗi nhử kìm chân Andre của Bạo Phong quân đoàn, lại phái một vạn kỵ binh giả vờ đánh Bohan, còn khiến cho Bohan vốn khuyết thiếu kinh nghiệm quân sự phát ra tín hiệu cầu cứu, kết quả là một vạn kỵ binh này đã cắm chân được quân đội của Bohan và Vương thành cận vệ quân.

Vậy còn chủ lực chân chính của quân Tây Bắc thì sao?! Tung hoành khắp hoang dã - một khung cảnh tráng liệt nhường nào?

Kỵ binh đen sẫm như một đám mây đen che khắp bầu trời! Tiếng vó ngựa vang như sóng biển!

Dưới tấm Hắc kì quân Tây Bắc giương cao, Ruga thân mặc khải giáp cưỡi trên lưng ngựa!

Hắn sử dụng kim thiền thoát xác, thực sự cũng đã rất mạo hiểm, gánh chịu tổn thất càng lớn. Dù sao để lừa được Andre của Bạo Phong quân đoàn, hắn phái ra những chiếc xe quân dụng đó là hàng thật giá thật cả đấy. Số quân giới lương thảo vật tư ấy đều là vốn liếng hắn tích lũy bao năm. Thế nhưng Ruga biết, của cải mất đi có thể kiếm lại được, nhưng cơ hội thắng lợi chỉ có một lần này thôi! Còn về cái tên đi để đô “Ruga kia”, chẳng qua chỉ là một kẻ thế thân mà thôi!

Người để đô thủy chung vẫn là không muốn đánh trận, hừ.... muốn giải quyết hòa bình, làm gì có chuyện dễ dàng thế! Phương hướng chủ công chính thức của hắn là... Đỗ Duy!

Nhìn thuộc hạ như dòng nước lũ cuộn cuộn, Ruga đầy tự tin. Đỗ Duy cho dù có gây dựng thế nào chăng nữa, nhưng đánh trận phải dựa vào quân đội! Hừ, cái tên đó, hắn thì hiểu cái mưu lược rắm chó gì chứ! Quân đội gia tộc hoa Tulip sao bị được với quân Tây Bắc tinh nhuệ của ta! Cho dù cái tên Ron Barton dưới tay hắn có xem như là một nhân vật đi nữa, nhưng ngoài y ra, dưới tay Đỗ Duy làm gì có ai biết đánh trận!

“Truyền lệnh xuống! Vượt qua sườn núi trước mặt chính là pháo đài của Đỗ Duy! Không được dừng chân, quân đội chủ lực một mạch xông qua, không được lẩn quẩn với đối phương. Nếu như Đỗ Duy phái người ngăn trở thì để quân hậu bị đi ứng chiến! Chúng ta bây giờ đang chạy đua với thời gian! Xông qua phòng tuyến của hắn!”

Trong lòng Ruga còn có một kế hoạch khác chưa nói. Hiện giờ Bạo Phong quân đoàn đang bị mình lừa ở phía Bắc, cách nơi đây một nghìn bốn trăm dặm. Còn Bohan cái tên ngốc đó, đánh trận vốn không phải trong nghề, đã bị mình giả vờ công kích lừa xuống tận phía Nam, cách chỗ này một nghìn dặm!!! Chỉ cần

tập trung lực lượng xông qua phòng tuyến của Đỗ Duy, một đường đi về phía Tây là có thể thoát khỏi vòng vây của đối phương! Sau này chính là trời cao biển rộng! mãnh hổ về rừng!!

Hơn nữa, trừ bảy vạn thiết kỵ này ra, sau lưng Ruga còn có hai sư đoàn hơn bốn vạn bộ binh tinh nhuệ đang theo phía sau. Nhiệm vụ của họ... “Nhiệm vụ của chúng chính là chịu chết.”_Trong lòng Ruga thở dài.

Kế hoạch của hắn là: không chút đình lưu, không luẩn quẩn với Đỗ Duy, đại quân trực tiếp xông qua pháo đài quân sự của Đỗ Duy. Sau đó bộ binh đằng sau đuổi tới, toàn lực công kích tòa pháo đài quân sự này. Đánh phá được cố nhiên là tốt, thế thì có thể lập tức chiếm lĩnh pháo đài quân sự này làm bảo lũy đoạn hậu của mình, khi Bạo Phong quân đoàn và Bohan cùng với Vương Thành cận vệ quân phát hiện ra mắc lừa đuổi tới, quân đội đoạn hậu nơi đây cũng có thể cầm chân chúng được một đoạn thời gian. Kỵ binh của mình liền có thể quét qua tỉnh Desa như một cơn lốc, sau đó .... Tiến vào thảo nguyên Tây Bắc!- Đó mới là mục đích cuối cùng của Ruga.

Đoạn hậu cũng đều là trọng giáp bộ binh tinh nhuệ của quân Tây Bắc, mà phụ trách thống soái nhánh quân đoạn hậu này lại là Quattro Bajeeena mà Ruga tin nhiệm nhất!

Vạn mã tung vó! Sau khi vượt qua sườn núi cuối cùng, ở nơi không xa, một tòa pháo đài quân sự ở ngay trước mắt! Ruga cưỡi ngựa đứng trên sườn núi, chỉ tòa pháo đài phía xa phát ra mệnh lệnh.

“Xông qua!!”

Hắc sắc Khải giáp, hắc sắc cờ tướng. Mấy vạn kỵ binh trong lúc xung phong chẳng khác nào một đợt sóng thần cuốn về tòa pháo đài.

Trên tường thành pháo đài, Đỗ Duy đứng đó, nhìn đợt sóng cuộn cuộn phía xa, phảng phất lại cực nhẹ nhàng, thở dài:

-Thật là một khung cảnh hoành tráng

Cờ tướng hoa Tulip trên đầu thành đã giương cao. Trên tường thành, cung tiễn thủ và binh lính đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thế nhưng Đỗ Duy lại lắc đầu:

-Không cần nữa, Ruga căn bản không muốn lập tức công thành.... Hừ. Hắn bây giờ đang lo tranh thủ thời gian, làm gì có tâm tình đánh với chúng ta.

Quả nhiên, khi làn sóng mấy vạn kỵ binh còn cách tường thành nghìn mét, quân thiết kỵ Tây Bắc được huấn luyện nghiêm chỉnh liền tự động tách ra xếp thành đội ngũ, làn sóng khổng lồ phân làm hai, cứ như thế lách qua hai bên tường thành của Đỗ Duy.

Bọn chúng vòng ra từ xa, thậm chí còn ở ngoài tầm bắn của cung tiễn thủ!

Đỗ Duy không để cung tiễn thủ lãng phí tên, thậm chí cũng không hề hạ lệnh cho quân đội xuất thành ngăn trở.

Qua khoảng thời gian một bữa cơm, quân đoàn kỵ binh khổng lồ mới hoàn toàn vượt qua tường thành của mình. Đỗ Duy thậm chí còn trông thấy trong trận doanh của quân Tây Bắc phía xa xa, dưới một lá cờ đen to lớn, một tướng quân mặc khải giáp màu đen đang thúc ngựa phi qua dưới sự bảo vệ của đám đông, đó nhất định là Ruga rồi.

- Chạy gì mà gấp thế!_ Đỗ Duy mỉm cười_ Có điều khi kỵ binh của hắn chạy đến phía trước trông thấy quà ta tặng hắn, nhất định sẽ rất kinh hỷ!

Liền đó Đỗ Duy quay người, hạ lệnh cho bộ hạ sau lưng:

-Mệnh lệnh, sư đoàn bộ binh thủ thành toàn bộ lên tường thành chuẩn bị chiến đấu, sau đó lệnh cho sư đoàn kỵ binh của Ron Barton chuẩn bị sẵn sàng, nửa canh giờ sau mở cổng thành xuất phát truy kích....

Hít sâu một hơi, Đỗ Duy cười tà ác:

-Hạ lệnh, không trung kỵ sĩ đoàn toàn quân chuẩn bị bay ... nói cho Ziege, đây là trận đầu tiên của hắn, đánh đẹp chút cho ta!

Lúc này Ruga rất ngạc nhiên và nghi hoặc: “Đỗ Duy cái tên khốn kiếp đó không ngờ lại không hề chạy khỏi thành ra ngăn trở! Chẳng lẽ hần nhất gan sợ chiến, hay là hần sau khi cân nhắc quân lực đôi bên cảm thấy không có cơ thắng, từ bỏ luôn?”. Có điều Ruga sẽ không nhận mỗi nhân tình này của Đỗ Duy đâu! Hần đã nghĩ kĩ rồi, một khi xông qua phòng tuyến của Đỗ Duy, tiến vào tỉnh Desa, kỵ binh của hần dọc đường sẽ đánh giết cướp bóc!

Dù sao thì tính cơ động của kỵ binh tuy cao nhưng lại không có cách nào mang theo quá nhiều lương thảo và đồ bổ cấp! Muốn xông qua tỉnh Desa tiến vào thảo nguyên với tốc độ nhanh nhất thì tất phải “Bổ sung tại chỗ”. Đây là biện pháp duy nhất.

“Đỗ Duy, ta nhất định sẽ cảm tạ người đã để mặc cho quân ta đi!!!”_Ruga cười dữ tợn trên lưng ngựa, liền đó hần lập tức trông thấy cảnh khiến hần phẫn nộ!

Đại đội kỵ binh phía trước đột ngột giảm tốc độ, quân đoàn kỵ binh dong ngựa theo sau tốc độ cũng chậm dần, cuối cùng không ngờ ùn lại một chỗ, sau đó toàn bộ dừng hẳn lại.

- Có chuyện gì thế?_Ruga phẫn nộ gầm lên. Có người dám cãi lệnh của hần! Lẽ nào dám khốn đó không biết bây giờ thời gian là thứ quý báu nhất sao?!!

- Bẩm báo đại soái ... ngài.... ngài... ngài tốt nhất hãy lên phía trước mà xem!!_Một viên bộ tướng vội vàng thúc ngựa chạy lại, vẻ mặt có chút hốt hoảng.

Ruga nét mặt âm trầm, cổ họng không quát cho tên này một roi, lập tức hạ lệnh cho kỵ binh phía trước tách ra, hần đem người xông thẳng lên phía trước. Sau đó, Ruga liền trông thấy cái “kính hỷ” mà Đỗ Duy dành tặng cho mình. Khi nhìn thấy quang cảnh trước mặt, phản ứng đầu tiên của Ruga chính là hít vào một ngụm khí lạnh!

“Trời ơi ... đây, đây là thứ gì vậy?!”

Giữa một phiên hoang dã mênh mông trước mắt, một hào sâu dài không biết mấy trăm mét chắn ngang trước mặt! Mỗi con hào rộng đến hai mét, dài hơn trăm mét, hơn nữa nhìn phía trước, liên miên không biết có bao nhiêu con hào!

“Một nghìn?”

“Hai nghìn?”

“Gặp quỷ rồi! Gặp quỷ con bà nó rồi!”

Hơn nữa con hào che phủ một diện tích rất lớn, kéo dài mãi về hai phía thành một đường cong hình móng ngựa! Địa hình dạng chữ U này, trước mặt, hai bên mấy trăm mét đều là hào sâu! Dày đặc san sát, thế này thì kỵ binh xông qua thế nào được. Càng khiến Ruga tuyệt vọng chính là, nếu chỉ có mấy con hào này thì đã đành, dầu có liều mạng tổn thất một bộ phận sĩ binh và chiến mã cũng có thể miễn cưỡng lấp bằng một khoảng để xông qua. Nhưng vấn đề ở chỗ, trên trận địa hào ngầm dày đặc không thấy đầu trước mắt còn phủ một thứ đồ cổ quái dài liên miên vô cùng.

Trên những cái giá sắt dài không ngờ lại chằng vô số những sợi dây thép nhỏ, tên mặt là những gai nhọn và mặt cắt tua tủa.

Không sai, những thứ này là thứ thường thấy nhất trong những bộ phim điện ảnh về chiến tranh ở kiếp trước của Đỗ Duy: “Dây thép gai!”. Từng sợi dây thép gai chi chít xoắn xuýt lấy nhau rộng đến vài trăm mét! Dài đến mấy km! Hai bên nhìn không thấy điểm đầu.

“Xông ư? Cẩn bản là không xông qua được!”

“Phái người đi mở đường?”

“Quý tha ma bắt .... Mở thế nào? Lấp bằng hào sâu có lẽ không khó, nhưng đám dây thép gai này thì phải loại bỏ thế nào đây?”

“Bực nhất là .... Cái tên Đỗ Duy này, hần rõ ràng có bản lãnh làm ra cạm bẫy này. Tại sao hần không làm trước tường thành pháo đài? Các loại chiến tranh từ cổ đến giờ, ở đâu ra cái kiểu đào hào ở hậu phương của mình vậy?”

Đầu óc Ruga nhanh chóng tính toán, muốn dẹp dải dây thép gai cổ quái này để mở ra một con đường, chỉ e phải tốn mất một ngày!!

- Quay, quay đầu! Tìm đường đi qua từ hai phía!- Ruga tức tối mắng- Tên khốn kiếp Đỗ Duy đó, hắn sẽ không thể biến cả tỉnh Desa thành cái bộ dạng này được!!

Nhưng hắn vừa mới hạ lệnh quay đầu đã nghe thấy phía sau lính truyền lệnh đưa tin về:

- Đại soái, kỵ binh gia tộc hoa Tulip đuổi lên từ phía sau!

Đây không phải là tin xấu duy nhất. Bất chợt có binh sĩ kinh hãi hô lên, chỉ lên bầu trời:

- Nhìn kia! Đó là thứ gì vậy?

Trên không trung, từ phía pháo đài quân sự của Đỗ Duy ở phía sau một khoảng đen rậm rì như mây mù đang bay nhanh lại phía này!

Cự ly gần mới nhìn rõ, đó nào phải mây đen gì, căn bản chính là vô số kinh khí cầu! Số lượng nhiều chỉ sợ hơn trăm chiếc! Ừ ừ kéo đến, nhất thời che lấp cả vầng thái dương trên cao!

- Trước tiên không quân oanh tạc tấn công, sau đó quân đội dưới đất xông lên càn quét..._ Đỗ Duy đứng trên tường thành, mỉm cười tự nói với mình- " Ông đây làm theo phương thức tác chiến của quân đội Mỹ. Hừ, ai bảo không được đào hào ở hậu phương chứ?"

Một tiếng rú phẫn nộ vang lên, đại đội kinh khí cầu lượt đầu tiên đã đến đỉnh đầu kỵ binh Tây Bắc. Sau đó là một trận hô hoán, phía dưới nhóm khí cầu đầu tiên, từng mảng từng mảng chấm đen từ trên trời rơi xuống...

Khi đã nhìn rõ những thứ đó, kỵ binh Tây Bắc mới nhận ra, những thứ đen đen đó nhìn tựa như bình sắt nhưng rất nhanh, bọn chúng liền biết đó là hung khí giết người!

Một loạt những cái bình sắt đen ngòm lũ lượt rớt xuống trận hình kỵ binh, lần phát nổ đầu tiên trong nháy mắt đã nuốt gọn mấy trăm kỵ binh.

Sau khói lửa, bên trong bình thuốc nổ "tán hoa đạn" đã được Đỗ Duy cải tiến là vô số những mảnh sắt, đinh sắt... dưới lực nổ mạnh bắn ra bốn phương tám hướng, lực sát thương càng tăng thêm gấp đôi! Kèm theo khí cầu đầy trời thả xuống vô số bình sắt, những điểm đen dày đặc từ trên trời rơi xuống ấy chẳng khác nào tiếng gọi của tử thần....

Khói lửa ngùn ngụt bốc lên khắp bốn phương tám hướng, trong đám kỵ binh Tây Bắc đã ùn tắc vào một chỗ, tiếng kêu thảm và tiếng thét kinh hoàng không ngớt vang lên. Mà lúc ấy, bọn chúng đến chạy cũng không chạy được! Trước mặt và hai bên đều là hào sâu bất tận và hàng rào dây thép gai liên miên! Phương hướng duy nhất của bọn chúng chính là lui về phía sau!

- Lui! Mau lui! Hậu đội biến thành tiền đội! Toàn quân rút lui!!!!"_Ruga gầm lên, đám tướng quân quân Tây Bắc liều mạng ước thúc binh sĩ.

Binh lính có lẽ rất tinh nhuệ, rất dũng cảm, rất dũng mãnh.... Nhưng rất đáng tiếc, chiến mã của chúng lại không phải sinh vật thông linh.

Trong tiếng nổ, hỏa quang, sóng khí, khói mù, không ít chiến mã đã mất đi khổng chế, trở nên cuồng loạn. Binh sĩ không sao điều khiển nổi chiến mã, thậm chí rất nhiều người đâm sầm vào một chỗ. Mà loại trận hình ùn tắc này càng tăng hiệu quả cho việc oanh tạc. Nếu nói lần trước dưới chân thành Gileat, vền vền ba mươi người thuộc tiểu đội Deception chỉ đem đến cho người thảo nguyên một chút quấy nhiễu thì hôm nay, chặn một ngàn cỗ kinh khí cầu đem đến ... chính là một trận oanh tạc đích thực!

Chiến trường đã loạn thành một mớ, trong hỏa quang ngút trời, đâu đâu cũng mù mịt khói, thi thể kỵ binh bà chiến mã ngã xuống đã chặn đứng đường lui của đại đội kỵ binh. Mà lúc này, người chen người, ngựa xô vào ngựa khiến kỵ binh Tây Bắc tinh nhuệ đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hỗn loạn. Chỉ có một bộ phận nhỏ ở phía sau có thể quay đầu chạy, còn phần lớn thậm chí đã mất phương hướng trong biển khói dày đặc, đâm đầu khắp nơi như ruồi mất đầu.

Người ngã ngựa nhào!

Sau khi đột ném bom đầu tiên kết thúc, khinh khí cầu trên trời đã bay ra tí tít xa. Lúc ấy lại nghe tiếng vụn vút phá không truyền đến.

Phía xa, mấy trăm người cười chối bay vút qua bầu trời! Đám người này cười trên cán chối, tốc độ nhanh không gì bì nổi! Hơn nữa, bọn họ nhanh chóng xẹt qua đỉnh đầu quân Tây Bắc đang hỗn loạn. Người ngồi trên cán chối, một tay nắm cán chối, tay kia đeo đoản nỏ, tên bắn loạn xạ, tận tình bắn giết kỵ binh đang hỗn loạn!

Tiểu đội Deception cuối cùng cũng ra trận rồi! Hơn nữa, bọn họ có vẻ như tiền thuật rất khá, mấy thành viên tinh nhuệ cũ của Deception do Ziege cầm đầu chuyên môn nhằm vào những tướng lĩnh mặc giáp trong quân Tây Bắc!

Không ít quan quân còn chưa kịp phản ứng đã bị tiểu đội Deception bay qua bay lại bắn chết, kỵ binh mất đi quân quan lại càng thêm hỗn loạn!

Đúng lúc ấy, Ruga cuối cùng cũng ra tay. Hắn gầm vang một tiếng, thân nhảy lên khỏi lưng ngựa, người ở bán không trung rút trường kiếm xông lên bổ một kiếm vào một cỗ khinh khí cầu ở phía xa.

Cỗ khinh khí cầu đó dưới nhất kiếm loang loáng bị chia làm đôi, sau đó dưới tác dụng của thuốc nổ và hỏa quang nổ thành từng mảnh nhỏ.

Ruga trong lòng nhỏ máu, gần như phát điên, nhắm chuẩn đại đội khí cầu phía xa, muốn xông lên liều mạng. Lúc này liền nghe thấy phía xa sau lưng một tiếng thét lạnh lẽo:

- Ruga Tây Bắc? Hay nên gọi người là Xích Thủy Đoạn?

521. Chương 368 (phần 1):kết Thúc Thời Đại Kỵ Binh

Ruga quay người lại, trông thấy phía trên bầu trời, một kỵ sĩ mặc giáp nhẹ đang đứng giữa không trung. Trên người y khoác một tấm áo choàng ma pháp phi hành, tay cầm một thanh kiếm. Kỵ sĩ đó chỉ có một con mắt, mái tóc nâu xoăn, trên người y lại toát ra một khí thế sắc bén khiến Ruga rung động!

Kỵ sĩ này đương nhiên chính là Hussein. Hắn không biết phép thuật Đại Tuyết Sơn như Ruga. Là một kỵ sĩ thuần túy, Hussein không hề giỏi bay lượn nhưng Đỗ Duy đã cho hắn một tấm áo choàng phi hành.

Sau một tiếng thét vang, Hussein điểm nhẹ trường kiếm. Trên mũi kiếm tỏa ra vô số những đốm sáng do đầu khí tán phát ra...

-Đánh một trận với ta!

"Thánh giai ư?"_Ánh mắt Ruga sầm xuống. Hắn nhìn ra sự lợi hại từ mũi kiếm của đối thủ. Hào quang lấp lánh của đầu khí lúc nhanh lúc chậm, dần dần bao trùm khắp nơi, hiển nhiên là đã đạt đến cảnh giới Thánh giai__ "Nhưng... mới chỉ nghe nói dưới tay Đỗ Duy có một tên Rodriguez thôi! Người trước mắt này là độc nhãn cơ mà?"

Không có thời gian để suy nghĩ dài dòng nữa. Hussein là một kẻ tính tình cực kỳ lãnh khốc. Sau khi chào hỏi xong liền nhấc tay bổ ra một kiếm. Đầu khí màu vàng của hắn lấp lóa, mấy chục chấm tinh quang từ mũi kiếm phát ra, giống như sao băng rớt đầy trời, dày đặc vô cùng vô tận.

Ruga giật thót!- "Đây là thứ đầu khí quý quái gì vậy?"- Hắn vội vã giương kiếm, sau đó vẽ lên một đường cong, từng tia hàn khí tràn ra. Vừa bắt đầu đã dùng luôn bằng sương đầu khí.

Trên bầu trời, đầu khí của hai cường giả thánh giai va vào nhau, lập tức nghe thấy một tiếng nổ vang rền. Nơi va chạm bạo phát một lớp sóng khí mà mắt thường có thể nhìn thấy được, liền đó thân thể hai người đều bắn về phía sau.

Hai người chỉ đấu một lúc, Ruga đã nhận thấy hết sự lợi hại của đối thủ. Dưới lưỡi kiếm của Hussein, thứ đầu khí quý dị lấp lánh, cứ mỗi kiếm đánh xuống là hào quang lại bao phủ bầu trời, như thể giữa ban ngày xuất hiện mưa sao băng bay. Bên trong mỗi điểm sáng đều chứa đựng một sức mạnh kỳ dị, vừa kéo vừa giữ, quần quýt lấy nhau, dần dần không ngờ lại hình thành nên một trường lực cổ quái.

Ruga dưới làn kiếm của đối phương cảm thấy không khí xung quanh như đông lại, động tác của mình mỗi phút càng thêm trì trệ, đây không phải là cảm giác khi bị khí cơ của đối phương trói buộc, mà như thể đầu khí của đối phương có khả năng tạo ra một trường lực kỳ dị.

Trong trường lực này, Hussein như cá gặp nước, động tác càng thêm linh hoạt. Còn Ruga lại khác hẳn, càng lúc càng rơi vào thế hạ phong.

Hai người một hơi chơi cứng liền mười mấy kiếm. Nghe bình một tiếng, trường kiếm trong tay hai người đồng thời vỡ vụn! Hai vị thánh giai cường giả bước đầu ngạnh đấu, về phương diện đầu khí gần như ngang tay.

Nhưng Ruga là ai cơ chứ? Hắn cười lạnh một tiếng, thân hình cấp tốc lùi về phía sau, sau đó đột nhiên lột phẳng áo choàng sau lưng ném thẳng lên trời, miệng niệm mấy câu chú ngữ. Một ngụm khí diễm màu huyết hồng phụt ra khỏi miệng, khí diễm đỏ phun lên áo choàng, áo choàng không ngờ phóng đại ra mười mấy lần, phần phật cuốn về phía Hussein.

Vu thuật Đại Tuyệt Sơn này, Đỗ Duy trước đây khi khử tên bạch y Saman Răng Sứt dưới chân thành Gileat đã từng thấy y dùng qua. Có điều khi ấy, đối phương dùng “Huyết sắc khô lâu kỳ” mà giờ trong tay Ruga không có Huyết sắc khô lâu kỳ nên đành dùng áo choàng thay thế.

Huyết khí rỉ ra trên bề mặt áo choàng, Hussein đối mặt với sắc đỏ đang cuốn đến cũng biết là không hay, vội vàng lùi lại, đồng thời tung chưởng bổ dọc đến. Xuy một tiếng, dưới lòng bàn tay hắn bắn ra một đạo quang nhận hình bán nguyệt, thế nhưng khi bắn lên tấm áo choàng to lớn ấy chẳng khác nào muối bỏ biển, lập tức mất tăm mất tích.

“Pháp thuật kì quái gì thế không biết!”_Hussein cau mày, hít sâu một hơi, thân mình đột nhiên nhào lên trên, loáng một cái đã thấy hắn rút từ đâu ra một thanh kiếm mảnh dài. Lưỡi kiếm dài mảnh lóe sáng, ẩn ẩn còn có hàn khí lấp lánh. Ruga ở phía xa vừa nhìn thấy, tim liền đập dữ dội!

“Nguyệt hạ mỹ nhân! Không ngờ Đỗ Duy lại đem cả thanh kiếm Nguyệt hạ mỹ nhân cho tên này rồi sao?”

Tuy Hussein không biết bằng sương đầu khí nhưng Nguyệt hạ mỹ nhân lại là thanh thần kiếm truyền đời của các vị Vu vương Đại Tuyệt Sơn, sắc bén nhường nào? Hắn vừa cầm kiếm trong tay, uy thế lập tức bạo tăng, Tinh Không đầu khí một lần nữa rực rỡ tỏa ra trên lưỡi kiếm. Liền thấy hắn đứng trên cao, trái phải liên tục bổ xuống mấy kiếm, một chuỗi âm thanh xuy xuy vang lên, mười mấy đạo tinh quang bắn ra diễm lên tấm áo choàng khổng lồ. Trên tấm áo choàng lập tức lóe lên vô số đốm sáng, sau đó nhanh chóng lan ra, cuối cùng phùng một tiếng, hóa thành vô số mảnh vụn.

Ruga kinh ngạc nhưng không hề bất ngờ, bởi hắn sớm biết chỉ dựa vào một vu thuật này thì không thể nào thực sự vây khốn được một thánh giai cường giả. Hắn chỉ dựa vào vu thuật này để kìm chân Hussein một lúc thôi. Hiện giờ tình hình nguy cấp, hắn phải dồn hết tâm trí vào việc phá hủy đám khinh khí cầu đáng ghét trên bầu trời! Lấy đầu ra thời gian cò kéo với Hussein?

Vừa dứt được khỏi Hussein, Ruga đã ngấm chuẩn một khí cầu ở gần hắn nhất, nhanh chóng bay lại. Nhưng khi người đang bay trên không, trong lòng bỗng nhiên dấy lên một tia cảnh giác. Hắn vội vã ghì người lại, tránh sang một bên.

- Xoẹt!

Một đạo hàn quang từ phía trước gần như sượt qua mũi hắn, thứ đầu khí lạnh lẽo đó Ruga quen thuộc vô cùng. Nhìn lên phía trên, liền thấy một bóng người dần dần bay ra khỏi làn mây mù mật, chính là Rodriguez!

Lúc này Hussein cũng đã đuổi đến sau lưng, hai vị thánh giai cường giả kẹp Ruga ở giữa. Ruga trong lòng phần nộ, lạnh lùng nói:

-Hừ! Đường đường là thánh giai cường giả mà cũng lấy hai đánh một ư? Các ngươi không còn tôn nghiêm của cường giả nữa.

Hussein chưa kịp nói gì, Rodriguez đã nhàn nhạt đáp lời:

-Đây là đánh trận, ai tỉ võ với người!

Nói rồi chém một kiếm hùng hổ tới. Ruga không biết làm sao, đành vận đấu khí đỡ đòn.

Trên không trung, ba vị thánh giai cường giả đánh đến khó phân thắng bại. Nếu là đấu võ kỹ thuần túy thì Rodriguez với Hussein hai đánh một đã sớm xử lý xong Ruga rồi. Mức độ linh ngộ Thánh giai của mọi người tương đương nhau. Ruga đã rất chật vật, có điều may mà hắn là ma vũ song tu, mỗi khi gặp nguy cơ lại thì triển ra một Vu thuật của Đại Tuyết Sơn, cũng có thể bức cho đối phương chân tay cuống quýt. Vì nên đã đánh một lúc mà vẫn chưa chịu thua.

Hai người Rodriguez và Hussein sớm đã được Đỗ Duy cản chặn, cũng không liều mạng với Ruga, chỉ là hai người một trước một sau, cứ thế kẹp Ruga ở giữa. Trong quá trình kịch chiến, từng bước từng bước tách hắn ra. Ruga tuy biết đây là nguy kế của đối phương nhưng bên người có hai đại cường giả, hắn cũng không làm gì được.

Trên mặt đất, sau khi vụ nổ kết thúc, kỵ binh của quân Tây Bắc rút cuộc cũng dần dần khôi phục lại trật tự, nhưng xác ngựa thây người đầy rẫy khắp nơi, còn có không ít kẻ đầy mình thương tích đang lăn lộn kêu gào. Lũ ngựa bị thương cũng cản trở đường rút lui, sau cơn khói lửa, mùi khét lẹt bốc lên nồng nặc. Nhất thời không ngờ còn có cả thứ mùi ngửi như mùi thịt nướng.

Tiểu đội Deception đã bay đi xa tít. Trong quân Tây Bắc đương nhiên cũng có những võ tướng có xạ thuật tinh chuẩn, nhưng khi này khói lửa mù trời, bọn họ không cách nào thì triển tài nghệ. Bây giờ, mấy vị tướng quân dưới cơn lôi đình, trông thấy trên không trung chủ soái của mình đang đại triển thần uy, lấy một chọi hai thì không khỏi tức điên lên, mắng người gia tộc hoa Tulip vô sỉ. Đáng tiếc thực lực của họ không đủ, chưa đạt đến thánh giai, võ sĩ không có cách nào bay lên được. Có hai tên võ tướng thực lực khá lợi hại giương cung tiễn nhắm vào Hussein và Rodriguez trên không, nhưng làm sao mà có thể bắn trúng?

Lúc ấy chợt nghe thủ hạ có kẻ chạy đến báo cáo:

- Quân đội gia tộc hoa Tulip giết đến nơi rồi! Đường lui của các anh em bị những kẻ đó chặn mất, tướng quân...”

Ruga trên kia bị hai cường giả thánh giai cầm chân. Mấy viên võ tướng quân Tây Bắc phía dưới nhớ rằng mệnh lệnh của Ruga khi này là lui quân xông khỏi chỗ này. Lúc ấy không còn do dự chút nào nữa, lập tức hạ lệnh toàn quân chỉnh đốn đội ngũ, sau đó xung phong ra phía sau!

Đợt thả bom khi này khiến quân Tây Bắc thiệt hại không ít. Loại thuốc nổ sau khi cải tạo, được Đỗ Duy âm hiểm thêm vào rất nhiều thành phần nhỏ bên trong khiến cho khi chúng phát nổ, kèm theo khói lửa còn có những mảnh sắt và đinh sắt bắn ra bốn phía, lực sát thương thực sự kinh người! Cho dù không chết thì cũng trọng thương!

Sau khi gấp rút chỉnh hàng, khiến quân Tây Bắc đau khổ chính là, chỉ qua một lượt oanh tạc mà quân mình đã tổn thất trên vạn nhân mã. Trong đó tử vong không đến phân nửa, quá nửa là bị thương. Hơn nữa trang bị của quân Tây Bắc vô cùng tốt, kỵ sĩ đều có khi giáp. Chỉ cần không bị nổ đúng chỗ yếu hại thì chỉ bị thương, vẫn còn đánh tiếp được. Nhưng trên mình ngựa làm gì có khi giáp! Mấy con ngựa đó bị thương rồi thì không chạy nổi nữa. Kỵ binh mất ngựa thì còn bao nhiêu sức chiến đấu chứ? Càng khiến chúng căm tức, quân mình tổn thất mất một vạn nhân mã mà kẻ địch cứ ở trên không bay qua bay lại, một vết thương cũng không có.

“Nếu người của gia tộc hoa Tulip đã đuổi đến rồi ... Hừ, người ở trên trời ta đánh không được, trên mặt đất này phải cho đám quân tạp nham các ngươi nếm mùi lợi hại của quân thiết kỵ Tây Bắc!”

522. Chương 368 (phần 2):kết Thúc Thời Đại Kỵ Binh

Đám tướng lĩnh quân Tây Bắc vẫn rất tự tin với sức chiến đấu của mình. Bọn chúng không tin một đám lính mới thành quân đội ngăn ngui hai năm lại có thể chiến thắng thiết kỵ của chúng! Khi này chịu thiệt lớn như thế, ai ai cũng giận sôi bụng. Chịu thiệt thế này thực sự là uất quá đi! Thật không ngờ đối phương lại đào một khoảnh lớn hào sâu ở hậu phương, còn có đám khí cầu trên không nữa .... Quý tha ma bắt!

Rất nhiều người bấy giờ không khỏi nảy ra một chút dao động đối với quyết định của tướng quân Ruga! Vốn dĩ quân Tây Bắc cũng có vài ma pháp sư, Ruga lèo lái bao năm, đương nhiên không thể thiếu sự giúp

đỡ của ma pháp sư được. Hắn cũng đã dùng tiền tài chiêu lãm khắp nơi được mười mấy ma pháp sư, tuy rằng tên Vong Linh ma pháp sư thực lực mạnh nhất đó đã bị Đỗ Duy chơi cho đến chết, đến cả bảo bối cốt long cũng bị Đỗ Duy tiện tay dắt dề, nhưng trong quân Tây Bắc vẫn còn mười mấy gã ma pháp sư cổ vấn cấp trung và cấp thấp .

Nhưng theo quyết sách của Ruga, chiến thuật lần này là nhanh chóng đánh úp vượt qua phòng tuyến của địch, nên ma pháp sư cùng bộ binh đều phải lưu lại phía sau, không đi theo kỵ binh. Nếu không thì đối diện với khí cầu đầy trời này, quân Tây Bắc cũng không đến nỗi đến cả sức đánh trả cũng không có.

“Còn nữa....tên công tước hoa Tulip này thực quá xảo hoạt, hắn đào hào ở phía sau pháo đài đã đành.... Nhưng một công trình gỗ đất rộng lớn thế này, hắn làm ra từ lúc nào vậy? Tạo ra một công trình lớn nhường này ít nhất cũng mất nhiều ngày mới xong, thám tử quân mình sao lại một chút tin tức cũng không phát hiện được thế?”

Bọn chúng lại không biết rằng, lưới thép gai chính là sản phẩm mới nhất của nhà máy thành Gileat, tận trước trận chiến mới bí mật đưa tới. Còn một khoảng lớn hào ngầm .... Bên cạnh chỗ này vốn có một khoảnh rừng rậm, Đỗ Duy dùng tù và sai khiến người cây, non nửa ngày đã hoàn thành công tác đào bới đơn giản này. Đám người cây to lớn khỏe mạnh tuy rằng không có trí tuệ, những việc phức tạp không làm được nhưng đơn giản như đào đất lẽ nào cũng không biết ư?

Hậu đội nhanh chóng biến thành tiền đội, đám kỵ binh chỉnh đốn chiến mã và vũ khí, hiệu lệnh xung phong lúc này vang lên, kỵ binh quân Tây Bắc dàn hàng, binh sĩ lập tức rạp người sau đó bắt đầu thúc ngựa! Tiếng vó ngựa vang lên, đầu tiên là chạy chậm, sau mấy chục bước mới bắt đầu tăng tốc.

Trước mặt phía xa là lá cờ gia tộc hoa Tulip đang phấp phới, một mảng hào quang do kim loại phản chiếu lấp lánh, chính là một đại đội kỵ binh gia tộc hoa Tulip.

Lúc này, quân Tây Bắc đã xông qua trận địa thép gai, thực tế hoàn toàn có thể dùng kế cấp tốc bỏ chạy, chỉ cần lưu lại một số ít quân đoạn hậu thì vẫn có thể hoàn thành sách lược Ruga vạch ra. Thế nhưng ban này bị đánh đến phát điên, quân Tây Bắc giờ phút này chỉ muốn được phát tiết cho hết lửa giận, rốt cuộc cũng thấy địch nhân ở trước mặt chứ không phải trên trời, làm gì còn suy nghĩ nào khác? Ý nghĩ duy nhất chính là: “Xông lên! Xé xác lũ khốn kiếp đó ra!”

Ruga gây dựng quân Tây Bắc bao năm, trong quân có rất nhiều kẻ cả nhà nhập ngũ, cha con anh em chú cháu.... Nhất là những kẻ ban này có người thân chết trận hoặc bị thương, càng tràn đầy thù hận, kèn xung phong vừa thổi được một nửa, kỵ binh phía trước đã hấp tấp xông lên! Dưới vó ngựa bụi cuốn mịt mù, kỵ binh ùn ùn điên cuồng xông lên như nước triều dâng, mặt đất cũng rung lên không ngớt. Vậy mà kỵ binh quân địch phía trước lại chẳng hề có động thái gì- Điều này khiến đám kỵ binh lão luyện trong quân Tây Bắc không khỏi thầm cười lạnh.

“Hừ, chúng ta đã xông lên rồi, kỵ binh của các người vẫn còn dậm chân tại chỗ... Lát nữa xông vào nhau, các người không có thể xung phong thì làm sao địch nổi chúng ta!”

Thế nhưng lúc ấy, lại trông thấy trong trận doanh của gia tộc hoa Tulip phía xa, một tên to béo cao lớn vạm vỡ bất thành linh nhắc tay găm lớn. Sau đó trận thế của gia tộc hoa Tulip đột nhiên tách làm hai cánh , lộ ra phía sau....

“Con bà nó! Phía sau không phải kỵ binh!”

Một hàng chỉnh tề xếp san sát, những cỗ cự nỏ sáng lóa đó dường như đem theo hàn quang chết chóc! Cả một hàng chi chít đó không ngờ đều là thứ vũ khí hạng nặng được công nhận là mạnh nhất trên toàn đại lục Roland- Nổ pháo!! (Ballista trong đề chế ý) Thoáng nhìn qua một hàng dài như vậy, ít nhất cũng có hai trăm cái!!

Sau khi kỵ binh gia tộc hoa Tulip tách sang hai bên, để lộ ra một hàng nỏ pháo phía sau, quân Tây Bắc đã vào đà, lúc này muốn dừng cũng không dừng lại được.

Mấy trăm binh sĩ đồng thời bắn ra nỏ pháo, một chuỗi những âm thanh vun vút xé gió vang lên. Hai trăm mũi tên cỡ lớn bắn vút ra, mỗi cây tên khổng lồ này đều lớn cỡ trường mâu thông thường của kỵ sĩ. Càng đáng sợ hơn là, bắn ra bằng dây căng cơ giới, lực xuyên thấu mạnh đến nỗi có thể dễ dàng bắn xuyên cả

tường thành. Nếu chỉ thế thì đã đành, cái tên Đỗ Duy này lại còn dùng những thủ đoạn ác liệt nhất để gia tăng lực sát thương- Trên mỗi mũi tên khổng lồ đều bó đầy... Bom!!

Mỗi tên lính trước khi bắn nỏ pháo đều nhận được một mệnh lệnh đơn giản: Nhắm vào chỗ đông người mà bắn!

“Uỳnh!” một tiếng, hơn hai trăm mũi nỏ pháo đã cùng lúc bắn vào trong trận hình kỵ binh Tây Bắc đang phi ngựa. Thứ vũ khí hạng nặng đáng sợ nhất để quốc này quả nhiên không phải tầm thường. Phàm là kỵ binh Tây Bắc bị nó bắn trúng gần như tức khắc bị xuyên ngang lưng ngựa, sau đó một mũi tên có thể bắn xuyên ba bốn kỵ binh. Cuối cùng khi rơi xuống đất... “Oành!”- Một tiếng nổ vang rền!! Một lần nữa trên chiến trường lại xuất hiện cảnh khói lửa nghi ngút.

Chỉ bằng một lượt bắn, mấy nghìn kỵ binh trong đợt xung phong đầu tiên của quân Tây bắc đã người ngựa lộn nhào. Trong tiếng nổ, lũ ngựa khi này đã chịu kinh hoàng, dưới sự khống chế của kỵ sĩ khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được. Một lần nữa trải qua “Hiệu ứng âm thanh ánh sáng” cỡ đó, lũ ngựa liền như chim sợ cành cong, không chịu nổi lần thứ hai. Rất nhiều con thậm chí mất kiểm soát xông loạn lên, có con chồm vó hất cả kỵ binh trên lưng xuống.

Dưới một lượt nỏ pháo nhất tề phát xạ, đợt khói lửa tan đi, mấy nghìn tên kỵ binh xung phong chỉ còn lại không đến vài trăm tên vẫn còn trên lưng ngựa. Đại đa số những kẻ khác đều nằm trên mặt đất, mà trên chiến trường có mấy trăm con ngựa sợ hãi chạy tán loạn khắp nơi.

Tướng lĩnh quân Tây Bắc hoàn toàn sợ đến ngất người! Phương thức tác chiến thế này đã vượt hẳn bất kỳ một phương thức chiến đấu nào mà cả đời chúng được học, được trải nghiệm! Cái này căn bản đã hoàn toàn vượt qua nhận thức cũng như lý luận của chúng! Thế nhưng không đợi chúng kịp phản ứng để tập kết đợt xung phong thứ hai... Trong quân đội gia tộc hoa Tulip đã có quan quân lớn tiếng hạ lệnh:

-Toàn thể nhắm góc ba mươi độ! Tất cả cùng bắn!

Binh lính vội vàng điều chỉnh góc độ cho nỏ pháo, nỏ tiễn chỉ hướng ba mươi độ nhắm lên trên... “Oanh!” một tiếng, hai trăm mũi tiễn một lần nữa bắn ra. Lần này sau khi điều chỉnh góc độ, bắn càng thêm xa!

Kỵ binh Tây Bắc phía xa xa còn còn đang ngỡ ngàng, trở mắt ra nhìn nỏ pháo của đối phương bắn lên không, sau đó từ trên trời hạ xuống đỉnh đầu bọn chúng. Không phải quân Tây Bắc vô năng mà là lúc xếp hàng, bọn chúng đã cách trận địa gia tộc hoa Tulip đủ xa rồi. Dù sao vẫn để lại một khoảng đất trống rộng rãi cho kỵ binh xông lên. Bọn chúng cũng cho rằng, với cự ly xa như thế, cung tiễn của đối phương tuyệt đối không thể bắn tới mình.

Vâng, cung tiễn bắn không tới, nhưng tầm bắn của nỏ pháo những một ngàn năm trăm mét cơ mà!!

Hơn nữa, xét khắp lịch sử chiến tranh đại lục, loại vũ khí hạng nặng như nỏ pháo này, có ai lại dùng trên trong chiến tranh quy mô lớn?! Bởi tính xuyên thấu và sức sát thương của nỏ pháo tuy mạnh nhưng lực sát thương trên diện rộng lại gần như bằng không! Nếu như không phải Đỗ Duy làm ra “Bom” thì thứ vũ khí hạng nặng này chỉ có thể dùng để công thành hoặc dùng để đánh chìm thuyền địch trong hải chiến.

Không có kinh nghiệm về nỏ pháo trong chiến tranh lục địa, đợt hơn hai trăm mũi tiễn từ trên trời rơi xuống trận doanh của mình, quân Tây Bắc một lần nữa rơi vào hỗn loạn. Trong khói lửa, có người trực tiếp bị nổ văng từ trên lưng ngựa xuống, chân tay đứt gãy bắn khắp nơi, đầu đầu cũng đầy những thi thể máu thịt nhầy nhụa. Quân Tây Bắc cuối cùng cũng hiểu, bây giờ mà không liều thì sẽ chẳng còn mạng mà liều nữa!

Không còn kịp chỉnh đốn đội hình, hiệu lệnh xung phong đã vang lên. Bất kể đội ngũ đang hỗn loạn, tất cả kỵ binh quân Tây Bắc, hễ còn trên mình ngựa thì đều vội vã quay đầu, bất chấp tất cả liều chết xung phong...

Trận thế đã hoàn toàn hỗn loạn, cái gì mà quy tắc bố trận xung phong, cái gì mà trận hình mũi nhọn đều không còn ý nghĩa nữa! Trong đầu mọi người chỉ có một ý nghĩ: “Đối phương công kích tâm xa lợi hại, vậy đường sống duy nhất chính là xông lên, xông đến trước mặt chúng!!”- Tiếng vó ngựa hỗn tạp nào còn bóng dáng quân Tây Bắc tinh nhuệ nữa?

Mà lúc ấy, tướng quân Ron Barton thuộc gia tộc hoa Tulip phát ra một đòn chí mạng! Vị tướng quân kỵ binh từng tung hoành Tây Bắc này- Tướng quân 250, lúc này bên mình hãn chỉ có tám ngàn kỵ binh! Có

điều thế là đủ rồi!

Mấy ngàn kỵ binh này đều là quân tinh nhuệ mạnh nhất do hãn tinh tâm chọn lựa, tám ngàn người đều là cự binh khi xưa cùng hãn tung hoành Tây Bắc! Mỗi người đều là được tuyển ra từ nhánh quân kỵ binh của đế quốc đã từng rong ruổi khắp thảo nguyên!

Quân Tây Bắc đại loạn, tuy số lượng gấp mấy lần quân mình nhưng theo Ron Barton thấy chẳng qua chỉ là một đám vịt bị dọa cho chết khiếp mà thôi.

Tám nghìn kỵ binh tinh nhuệ nhất của gia tộc hoa Tulip đã nhanh chóng bày xong trận hình mũi nhọn xung phong của kỵ binh. Sau đó dưới hiệu lệnh xung phong, Ron Barton giương cao thanh mã đao dài, rống lên một tiếng:

-Giết chết lũ khốn kiếp này!

Một bên nhân số tuy nhiều nhưng quá nửa đều đã lâm vào hỗn loạn và khủng hoảng, thậm chí có kẻ còn không kịp quay đầu ngựa. Một bên tuy nhân số ít nhưng khí thế hùng hực, trận dung chỉnh tề, trang bị tinh lương!

Như hai dòng thiết lưu va vào nhau, người ngựa lật nhào!

Ron Barton đi đầu, trên tấm thân to lớn của hãn phủ một lớp khải giáp dày chắc chắn, cộng thêm hãn sức khỏe vô cùng, thanh mã đao cự đại vung lên lập tức đem theo một vầng máu tươi! Sau khi liên tiếp bổ nhào bốn năm tên kỵ binh Tây Bắc, Ron Barton rốt cuộc đã bị đối phương đâm một mâu vào vai, nhưng thân thể vạm vỡ của hãn cứ như một khối tường thịt vậy. Áo giáp chắc chắn đã cản lại phần lớn khí lực của đối phương.

Một mâu đó không ngờ không thể đâm cho tên này ngã ngựa, khiến hãn không khỏi chết sững. Ron Barton nhếch miệng cười gian, lật tay một đao đã bổ đầu gã kia thành hai nửa! Hãn thuận tay tóm lấy nửa đầu tên kia liếc nhìn một cái, cười ha ha một cách điên cuồng:

-Roy! Tên khốn nhà ngươi! Năm đó, ông đây với mày đã đánh mấy chục trận! Đã sớm nói mày không phải đối thủ của ông đây mà!

Cái gã vừa bị hãn giết chết chính là một tướng lĩnh của quân Tây Bắc!

Quân Tây Bắc tuy liều chết xông ra nhưng trận dung của chúng đã quá tán loạn rồi. Kỵ binh dày đặc của gia tộc hoa Tulip lại như một lưỡi đao sắc nhọn chọc thẳng vào một miếng thịt bò tan rã, sau đó chém xuống những nhát dao gọn ghẽ. Trên chiến trường tiếng kêu thảm tử phía vang lên.

Tuy có một ít quân Tây Bắc cuối cùng xông đến trước nỗ pháo của gia tộc hoa Tulip nhưng khiến chúng phần nộ chính là chúng không trông thấy một kẻ địch nào! Lúc này bọn chúng vẫn còn lầy lầm lự, hai trăm cỗ nỗ pháo này làm sao lại đem đến đây nhanh vậy? Lại gần mới thấy thì ra dưới chân mỗi chiếc nỗ pháo đều có lắp bánh xe. Phía sau còn có mấy trăm kỵ binh, không đợi quân Tây Bắc giết đến đã bỏ chạy mất.

Những kỵ binh này là “Đội chuyên chở” do Đỗ Duy phát minh ra, hai trăm chiếc nỗ pháo hạng nặng sở dĩ có thể nhanh chóng đem đến chỗ này là do Đỗ Duy hạ lệnh hai con ngựa kéo một chiếc! Để gia tăng tốc độ, nhóm kỵ binh chuyên trách cưỡi ngựa kéo pháo này đều không mặc áo giáp và mang binh khí để giảm thiểu tải trọng. Mắt thấy quân địch giết đến nơi, những kỵ binh này không ngờ lại không hề do dự bỏ lại nỗ pháo, nhanh chóng rút lui!

Đây cũng là mệnh lệnh của Đỗ Duy: ” Khi gặp nguy hiểm lập tức vứt bỏ những vũ khí nặng này. Trên chiến trường, đám tạp chủng Tây Bắc cũng không có bản lãnh bê những thứ này đi nổi! Chúng ta đợi sau này quay lại đem đi cũng được!”

Lúc ấy, khi hạ lệnh cũng có người thấy tiếc, cảm thấy nếu như vứt bỏ những vũ khí đó lại chiến trường, để lại cho quân địch, thế thì địch không mang đi được ắt sẽ phá hủy. Dù sao giá tiền chế tạo một khẩu pháo cũng không rẻ chút nào!

Nhưng Đỗ Duy đáp rất thẳng thừng:

- Giá tiền không rẻ? Xì, ông đây bây giờ cái gì cũng thiếu, nhưng tiền thì chẳng thiếu! Nếu như có thể không chết người mà lại dùng tiền để chết được đối phương thì ông đây không ngại đem tiền ra đim chết cái đám quân Tây Bắc gái điếm nuôi đó!

Trận chiến tiếp tục diễn ra trong khoảng một giờ đồng hồ, mấy vạn quân Tây Bắc còn lại đã bị năm nghìn kỵ binh của Ron Barton đánh cho không còn ra quân nữa! Ron Barton khi ấy toàn thân tẩm máu, trên áo giáp của hắn còn vương thịt vụn của quân địch. Hắn lúc này giống như một hồn thể ma vương, máu tươi dính đầy trên râu. Hắn dẫn theo kỵ binh đã xông qua xông lại ba lần trong quân Tây Bắc. Suốt dọc đường, mã đao của hắn bổ đến cong cả lưỡi. Sau ba hồi xông qua xông lại, quân Tây Bắc cuối cùng cũng tan vỡ hoàn toàn!

Gần như cùng lúc, đám quân Tây Bắc còn lại thét lên một tiếng, sau đó đột nhiên có vô số kẻ kêu la bỏ chạy tứ tán, đến các chỉ huy cũng không cách nào áp chế được. Hoặc giả có khi chỉ huy cũng bỏ chạy mất rồi!

Ron Barton lập tức dừng ngựa, nhìn thi thể khắp nơi, còn cả đám quân Tây Bắc loạn cào cào vẫn đang miễn cưỡng chống đỡ. Hắn hắng giọng, dùng hết sức hét lên một câu:

-Đầu hàng, miễn chết !!!

Đây cũng là mệnh lệnh được chuẩn bị từ đầu, khi nghe Ron Barton hét lên như vậy, kỵ binh dưới tay hắn liền theo thống lĩnh của mình đồng thanh hô lên:

-Đầu hàng miễn chết!!!

Mấy nghìn người cùng hô lên, nhất thời vọng khắp chiến trường, không ít quân Tây Bắc lập tức buông vũ khí nhảy xuống ngựa, còn những kẻ vẫn đang cố chống cự lại bất ngờ ngẩng đầu nhìn bầu trời phía xa. Chỉ thấy trên ấy, những kinh khí cầu san sát như sắp bay lại đến chỗ này...

Đám quân Tây Bắc đã bị đội ngũ trên không trung oanh tạc, vừa nhìn thấy đã bị dọa đến vỡ mật, lập tức tan rã hoàn toàn. Những kẻ ngoan cường cuối cùng cũng không còn một chút ý đồ chống cự, nhanh chóng xuống ngựa đầu hàng. Có vài tên không muốn đầu hàng đều đã bỏ chạy tứ tán, ai nấy tự tìm đường đào mệnh.

Trên chiến trường, vô số người quỳ trên mặt đất, Ron Barton sai thủ hạ gom đám người này lại, ngạc nhiên phát hiện ra... Nhân số thực sự quá nhiều, mấy nghìn người mình cũng không coi nổi. Rất nhanh, hắn liền sai người vào thành điều động nhân mã. Đỗ Duy phái đến một sư đoàn bộ binh, rốt cuộc cũng thanh điểm hết số lượng.

Kết quả trận chiến này có thể nói là cực độ hủy hoại! Cả bảy vạn thiết kỵ quân Tây Bắc đã bị Đỗ Duy đánh cho một trận tan rã hoàn toàn. Tổn thất hai bên lại khiến người ta khó tin: Bảy vạn thiết kỵ Tây Bắc chết trận hơn ba vạn bốn ngàn người, bị thương một vạn sáu ngàn, đầu hàng có đến hơn một vạn chín nghìn (một nửa đã bị thương). Còn tổn thất của phía Đỗ Duy, tám ngàn kỵ binh tinh nhuệ nhất dưới tay Ron Barton, sau một trận, số vẫn còn đứng được chỉ còn lại không đến ba nghìn, hơn nữa toàn bộ đều bị thương. Hai trăm cỗ nổ pháo bị quân Tây Bắc xông phía trước giận dữ phá hoại.

Có điều phải nói thêm là... mấy trăm quân Tây Bắc xông phía trước đã phải trả giá cho hành vi phá hoại của mình. Một tên chỉ huy trút giận một đao, bổ trúng mũi tên có buộc bom, kết quả là sau một vụ nổ tanh bành, nổ chết tại chỗ hơn hai trăm người, bị thương hơn tám mươi.

Phàm là những người sau này được biết kết quả, không một ai không kinh hãi trước sức chiến đấu của quân đội gia tộc hoa Tulip dưới trướng Đỗ Duy. Tử thương không đến sáu ngàn người mà đã đánh tan cả bảy vạn quân Thiết kỵ Tây Bắc tinh nhuệ nhất!!

Đỗ Duy sau khi cầm trên tay chiến quả, chỉ khẽ thở dài, sau đó nói một câu khiến các vị tướng quân dưới trướng đều ngậm cảm khái:

- Thời đại của kỵ binh đã chấm dứt trong tay ta !

Lúc này, sau khi dọn dẹp xong chiến trường, chuyện duy nhất khiến Đỗ Duy không yên chính là ... “Ruga đâu?!”

Rodriguez và Hussein hai người phụng mệnh đi cầm chân Ruga, kết quả ba đại cường giả trên không trung càng đánh càng xa. Khi trận chiến chưa được một nửa đã rời khỏi chiến trường, cũng không biết đã đánh đến chỗ nào rồi!

“Ruga nhất định phải chết! Nếu không, để cho một tên thánh giai cường giả bị mình đánh đến gia phá nhân vong, toàn quân tan rã lang tâm báo thù thì... Chân đất không sợ kẻ đi giày, bị một thánh giai cường giả ngằm dòm ngó, ngày đêm đề phòng hấn báo thù, thế thì sau này bản thân thật sự đừng mong được ngủ yên giấc!”

523. Chương 368 (phần 3):kết Thúc Thời Đại Kỵ Binh

Một mặt, hấn phái tiểu đội Deception ra bốn phía tìm kiếm Rodriguez và Hussein. Mặt khác, Đỗ Duy lại ở trong thành hạ lệnh toàn quân chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!

Xử lý xong quân kỵ binh Tây bắc cố nhiên là một chiến quả huy hoàng, nhưng Đỗ Duy lại biết bản thân mình chỉ là nhờ mưu mẹo mà thôi!

Trận này lập công lớn nhất chính là đội quân oanh tạc trên không của mình. Tuy loại khinh khí cầu đến từ trên không đi từ trên không này đã ở thế bất bại, nhưng cũng do Đỗ Duy đã nhìn thấu sách lược đột kích nhanh gọn của Ruga.

Nắm chắc ý đồ Ruga mãi lo dẫn kỵ binh phá vòng vây vượt qua phòng tuyến của mình, vượt qua tỉnh Desa tiến vào thảo nguyên. Hơn nữa Đỗ Duy xác định, để đảm bảo tính cơ động và tốc độ tiến quân của kỵ binh, Ruga chắc chắn sẽ để tất cả xe quân dụng và vũ khí hạng nặng lại cho bộ binh, để bộ binh làm đội quân đoạn hậu, dùng để công đả pháo đài quân sự của mình, đồng thời ngăn chặn truy binh phía sau. Thế nên, kỵ binh bị thiếu mất lực lượng phòng không mới không chút khả năng hoàn thủ dưới sự oanh tạc của đại đội khinh khí cầu.

Dù sao thì nếu như trong tay Ruga có một đội cung tiễn thủ, thế thì ít nhất cũng có thể khiến cho đội quân khí cầu trên không trung của mình chịu tổn thất lớn. Như vậy căn bản đừng có mơ giành được kết quả này.

Mà Ruga đến cả ma pháp sư cũng để lại cho bộ binh. Hành động này, một là vì kỵ binh rong ruổi đường dài, ma pháp sư không thể đi theo. Ma pháp sư tuy biết bay nhưng dù sao thì ma pháp sư thông thường chỉ bay một lúc đã cạn hết ma lực, không thể theo kỵ binh rong ruổi qua cả một tỉnh. Vì thế Ruga mới đơn giản không đem theo ma pháp sư nữa, để lại cho bộ binh.

Hơn nữa, Ruga đặt nhiều hy vọng vào bộ binh, mong bộ binh có thể cầm chân lượng lớn quân địch để mình có thời gian thông dong chạy đến thảo nguyên. Thế nên để ma pháp sư lại trong đội ngũ bộ binh cũng có thể kéo dài thêm một lúc.

Không có cung tiễn thủ, không có vũ khí hạng nặng- đến nỗ pháo cũng không đem theo lấy một khẩu, cường nỗ cũng không đem kèm, càng không đem theo ma pháp sư... Kỵ binh như vậy gặp phải không quân thì chỉ còn nước bị đập!

Đỗ Duy đương nhiên không bị mờ mắt trước thắng lợi như vậy, càng không cho rằng không quân của mình sẽ đánh khắp thiên hạ không địch thủ.

- Tất cả quân đội trong thành chuẩn bị sẵn sàng!_ Đỗ Duy nhanh chóng hạ lệnh

-Bộ binh phía sau quân Tây Bắc sắp đến rồi! Mệnh lệnh tất cả khinh khí cầu toàn bộ rút về trong thành, không được bay lên một chiếc!

Nhìn ánh mắt không hiểu của kỵ sĩ Robert, Đỗ Duy thở dài:

-Toán bộ binh này di chuyển chậm nhưng bọn chúng có mang theo vũ khí hạng nặng! Có cung tiễn, cường nỗ, thậm chí có khả năng có nỗ pháo! Dưới tình huống như vậy còn để khí cầu bay lên, chẳng lẽ để làm bia cho đối phương hay sao?

Đỗ Duy đứng dậy nhìn đám thuộc hạ:

-Các vị, Tướng quân Ron Barton giờ đã hoàn thành nhiệm vụ, xử lý đẹp để quân đội kỵ binh của Ruga! Chỉ cần chúng ta có thể diệt hết bộ binh của chúng dưới thành... Tây bắc từ nay về sau sẽ không còn uy hiếp nữa!!

Ngừng một lúc, Đỗ Duy chậm rãi nói:

-Truyền lệnh của ta, toàn quân tướng sĩ nghe lệnh, hễ chém đầu một tên địch thưởng mười đồng tiền vàng! Bắt sống một tên thưởng hai mươi đồng tiền vàng!

- Người sống đáng tiền hơn người chết sao?__Thủ hạ có người hỏi. Đỗ Duy thở dài:

- Dù gì cũng là con dân đế quốc, giết nhiều vô ích, có thể bắt làm tù binh vẫn tốt hơn là cái xác.

Sau đó Đỗ Duy dẫn chúng tướng lên thành lâu. Trên đường chân trời phía xa xa, từng đội bộ binh xuất hiện. Cờ đen quân Tây Bắc tung bay, một lá cờ to lớn ở giữa nói rõ ai là thống soái cả nhánh quân này.

- Quattro Bajeeena?__ Đỗ Duy cười lạnh, vịn lên tường thành nhàn nhạt nói__ Khi xưa dẫn quân vây thành thị thủ phủ của ta là người. Bây giờ dẫn binh đến đánh pháo đài này của ta vẫn là người.

Tiếng tù và trống trận vang lên. Đám bộ binh này sau khi đến chân thành không hề vội vã công thành mà lại bắt đầu cắm trại. Xem bộ dáng có vẻ như chuẩn bị đánh lâu dài!!

Đỗ Duy nhìn phía xa khẽ thở dài:

-Giỏi cho một tên Quattro Bajeeena! Xem ra hẳn định đi tận trung chịu chết cho Ruga đây! Hừ, đã quyết làm một tên chịu chết đoạn hậu sao? Đánh lâu dài? Cầm chân chúng ta, để cho Ruga ở phía trước tận lực mà chạy? Đáng tiếc, gã này vẫn chưa nhận được tin Ruga giờ đã toàn quân tan rã.

Đỗ Duy nói không sai, Quattro Bajeeena vẫn chưa được tin Ruga toàn quân tan vỡ. Sau khi hấn hạ lệnh cắm trại, nhìn cờ chiến gia tộc hoa Tulip cắm trên tường thành phía xa, khẽ thở dài- “Ngài Ruga, Quattro Bajeeena tôi xem như đã hoàn thành sứ mệnh! Ngày hãy chạy cho mau! Tôi sẽ đóng dinh ở đây, bất kể là quân đội gia tộc hoa Tulip cũng được, hay là Bohan, vương thành cận vệ quân, còn có quân đoàn Bạo Phong sau lưng tôi... Tôi cũng liều chết vì ngài mà chặn ở chỗ này!”

Hắn không vội công kích mà hạ lệnh cắm trại, sau đó trở về đại tướng của mình. Xung quanh đại tướng, Quattro Bajeeena để hai viên thân vệ canh giữ bên ngoài, không cho phép ai lại gần. Hắn bước vào đại tướng, bên trong đại tướng truyền ra những tiếng dã thú gầm gừ từ một cái lồng sắt hình vuông. Sắc mặt Quattro Bajeeena phức tạp, nhìn người trong lồng, khẽ thở than:

-Ài, thiếu tướng quân... Cậu sống thế này còn không bằng chết! Nhưng cậu yên tâm, trước khi ta bình bại thân vong, ta nhất định sẽ tự tay giết cậu, không để kẻ địch nhìn thấy cậu như thế này!

Trong lồng, Cybaster toàn thân thương tích, đầu tóc rũ rượi đang dụng lực lắc mạnh lồng sắt, nhưng mỗi lần lắc trên lồng lại bắn ra một đạo điện quang đánh mạnh vào người y, đánh văng y ra sau đó đau đớn rên rỉ.

Quattro Bajeeena thở dài, sau đó nắm chặt chuôi kiếm bên hông, hiên ngang nói:

- Kẻ làm quân nhân, chỉ mong chết trên chiến trường!

Nói xong vén màn đi ra khỏi trường bông, hạ lệnh không cho phép bất kỳ ai tiến vào. Tiếp đó hắn gọi phó tướng của mình đến hỏi:

- Đã hạ chiến thư chưa?

Viên phó tướng toát mồ hôi đầy đầu, đáp:

-Thưa tướng quân, một khắc trước đã sai người dùng cung tiễn bắn chiến thư vào trong thành rồi. Theo mệnh lệnh của ngài, hẹn ngày mai quyết chiến!

- Ừm!__ Quattro Bajeeena gật đầu.

Nhưng sau đó viên phó tướng này thần sắc lại trở nên ngượng ngùng nói:

-Tướng quân, vừa nãy bọn họ cũng đáp rồi!

-Ồ?_ Quattro Bajeeena nói_ Đáp rồi ư? Đồng ý hay sao? Tên Đỗ Duy đó lúc trước ta từng bị dẫn quân vây khốn thủ phủ của hần, trong lòng hần hần rất hận ta. Chắc hần nhất định sẽ nhận lời quyết chiến!

- Không..._ Âm thanh viên phó tướng càng trở nên khác lạ.

-Không ư?? Hần đáp thế nào?

Phó tướng rón rén lấy từ trong túi ra một mảnh giấy:

-Đây là thư trả lời từ trong thành, mới bắt ra khi này!

Sau khi Quattro Bajeeena mở thư ra đọc, lập tức biến sắc!

524. Chương 369 :luyện Binh

Trong phong thư Đỗ Duy sai người dùng cung tên bắn viết rất rõ ràng: “Từ từ đánh, người không vội, ta cũng chẳng vội!”

Quattro Bajeeena vừa xem đã có cảm giác như thể bị người khác nhìn thấu hết kế hoạch!

“Tên công tước hoa Tulip này, làm sao mà hần biết được nhiệm vụ của mình là ở đây kéo dài thời gian chứ? Mình không vội đánh, hần cũng chẳng gấp? Đây là ý gì vậy? Chẳng lẽ hần đã biết tướng quân Ruga có ý định đưa kỵ binh đột tiến? Hay là hần đã bố trí quân đội trong biên giới tỉnh Desa để ngăn chặn ngài tướng quân rồi?”

Thời đại bây giờ, không có điện thoại mà cũng chẳng có điện báo, không có hệ thống liên lạc kịp thời ,các tướng soái thông lĩnh hoàn toàn chỉ có thể dựa vào trí tuệ cùng năng lực chỉ huy của mình mà thôi.

Tuy Quattro Bajeeena đầy một bụng hoài nghi nhưng nghĩ lại, bảy vạn kỵ binh do Ruga suất lĩnh đều là tinh nhuệ trong quân Tây Bắc, bảy vạn thiết kỵ đã đủ để càn quét khắp tỉnh Desa rồi. Tên Đỗ Duy đó chắc chắn là cố ý nói những lời này để tung hỏa mù, quá nửa là muốn kích mình tốc chiến tốc quyết để hần còn phái quân đi truy kích Ruga!

“Hừ, mình tuyệt không thể mắc lừa! Cứ nhấn nha ở đây làm hần tiêu hao đến chết! Cho quân đội của hần chết dí ở đây, không động đậy được một ly! Không cho hần có tâm trí năng lực để phân quân đi truy kích Ruga nữa! Chỉ cần kéo dài được hai ba ngày, kỵ binh của Ruga đột tiến, tốc độ tự nhiên sẽ cực nhanh. Đến lúc đó Đỗ Duy có muốn truy cũng chẳng kịp! Ừm, chính là như thế!”

Hần lại không biết mình đã mắc lừa Đỗ Duy mất rồi! Hần càng không biết rằng quân đoàn kỵ binh được Ruga soái lĩnh xung kích đã hoàn toàn tan vỡ, chỉ là chiến trường ở phía sau phòng tuyến của Đỗ Duy mà thôi... Ai mà ngờ được cái tên Đỗ Duy nham hiểm đó lại “đào hố” ở hậu phương của chính mình! Chiến trường cách chỗ này đến hơn một trăm dặm, Quattro Bajeeena làm sao mà biết được đội quân của Ruga đã không còn tồn tại? Sứ mệnh “Đoạn hậu” ở đây của hần đã sớm trở thành vô ích rồi.

Đỗ Duy đứng trên tường thành trông xa một lúc, thấy quân doanh của Quattro Bajeeena bận rộn ra vào. Cái gã này rất có năng lực cầm quân, quân doanh giới bị sâm nghiêm, tuy bận rộn mà không hỗn loạn. Từ đó có thể thấy được quân Tây Bắc đích thực tinh nhuệ. Mà càng khiến Đỗ Duy cảm thấy tức cười chính là gã Quattro Bajeeena này không ngờ lại hạ lệnh đem xe quân dụng và hàng rào gỗ lớn chắn trước địa bàn đóng quân một vòng, lại phái người móc một con hào sâu bên ngoài nữa, xem ra hần có vẻ rất quyết tâm, quyết định nằm lì ở đây phòng thủ rồi.

Đỗ Duy càng xem càng buồn cười, sau đó hần cho gọi thủ hạ của Ron Barton lại, hỏi tình hình xử lý tù binh ở tiền phương, rồi nói:

-Phái ra một nghìn kỵ binh, hai mươi người thành một tổ nhỏ, tản ra xung quanh tìm kiếm những kỵ binh Tây Bắc đã bỏ chạy khỏi chiến trường. Đồng thời thắt chặt tuần tra, ngăn chặn không để Quattro Bajeeena sai do thám vượt qua phòng tuyến đến hậu phương của chúng ta. Không được để Quattro Bajeeena biết Ruga của hần đã xong đời rồi!

Thủ hạ có người không hiểu:

- Thừa ngài công tước, dù gì chúng ta cũng đã thắng lớn, cho Quattro Bajeeena biết thì hẳn sẽ càng thêm tuyệt vọng, há chẳng phải càng tốt sao?

Đỗ Duy lắc đầu:

- Chó cùng cắn nhau, đạo lý này chẳng lẽ các anh không hiểu ư? Bọn chúng vừa mới đến đây, nhuệ khí đang thịnh. Lúc này mà để chúng biết tin, nói không chừng Quattro Bajeeena quần lên phát động công phá pháo đài của chúng ta đấy!

Phía dưới có người nói:

-Thưa ngài, chúng ta cũng chẳng sợ bọn chúng công phá!

Đỗ Duy nhìn đám quân nhân thủ hạ, mỉm cười dịu giọng:

- Ta đương nhiên là biết! Các anh đều là những dũng sĩ trung thành dưới trướng ta. Ta tin tưởng vào năng lực và dũng khí của các anh. Quân Tây Bắc đã cầm chắc diệt vong rồi, con thuyền rách đã chìm hơn phân nửa. Chúng ta bây giờ chỉ cần đứng bên nhìn nhá coi là được, cần gì phải làm cho đối phương phát điên lên, sắp chết chạy lại ngọam cho chúng ta một miếng? Có thể giảm thiểu tối đa số lượng tướng sĩ hy sinh thì vẫn tốt hơn. Cứ theo kế hoạch ban đầu, trước tiên cứ cầm chân chúng mấy ngày, đem nhuệ khí của chúng mài cho nhẵn nhụi, sau đó đợi chúng biết tin Ruga binh bại, đến lúc ấy mới là thời cơ tốt nhất. Hơn nữa, bây giờ để cho chúng biết tin thì cho dù chúng không đến đánh, nhưng mấy vạn quân Tây Bắc bỗng dưng tan rã, đám loạn quân này mà tản ra khắp vùng Tây Bắc rộng lớn này làm loạn thì chúng ta cũng cuống tay cuống chân. Kéo dài thêm mấy ngày, đợi mấy lộ quân bạn đều đến bao vây chúng lại, cái này gọi là đóng cửa đánh chó, các anh đã hiểu chưa?

Buổi sáng ngày hôm sau, đến tận khi mặt trời đứng bóng, doanh trại của Quattro Bajeeena mới giống trống, liền đó cổng quân doanh mở ra, một doanh bộ binh chậm rãi ra ngoài xếp hàng dưới chân pháo đài của Đỗ Duy, cao giọng khiêu chiến.

Đỗ Duy trên thành lầu chỉ liếc nhìn một cái, tính sơ sơ mới có không quá ba nghìn người liền cười:

-Quattro Bajeeena mắc lừa rồi! Ha ha, đánh trận mà phái có từng này người ra, rõ ràng là muốn đánh hao phí lâu dài. Hẳn đã có hứng, vậy thì chúng ta cứ chơi đùa với hắn là được. Hạ lệnh! Chúng ta cũng phái quân ra. Không cần nhiều! Cứ phái ba nghìn người được rồi. Luyện binh với hắn!

Bên cạnh một vị thống lĩnh quân doanh nghi hoặc hỏi:

-Thưa ngài công tước, không phải hôm qua ngài nói là không được lãng phí một giọt máu nào của tướng sĩ với cái tên đó sao... Hôm nay...

Đỗ Duy nhìn y cười mắng:

-Người là thủ hạ của kỵ sĩ Robert à? Cái tên gốc này, vấn đề đơn giản thế cũng không hiểu! Hừ.. Phái luôn người dẫn một doanh của người ra ứng chiến. Nhớ kỹ, không nên quá liều mạng! Đối phương cũng sẽ không quá liều mạng. Sắp xếp trận hình cho tốt, đợi bọn chúng đến đánh là được. Nếu như ta đoán không lầm, cùng lắm đánh đến nửa canh giờ bọn chúng sẽ rút lui. Bây giờ mọi người đều không muốn liều... Nhìn cái gì mà nhìn, mau lui xuống điểm binh xuất thành đi chứ!

Nói rồi, Đỗ Duy còn đá nhẹ vào mông gã này một phát khiến mọi người xung quanh cười ồ lên.

Tên thống lĩnh xui xẻo này đeo bộ mặt hoang mang bước xuống tường thành, đang định điểm binh thì trông thấy Phillip đi lên. Thủ hạ của ngài công tước hoa Tulip không ai không biết Phillip là mưu thần tín nhiệm nhất dưới trướng ngài công tước, ai ai cũng tín phục trước trí tuệ của ngài Phillip này. Gã thống lĩnh vội vã bước lên chào, sau đó đem hết những nghi vấn trong lòng ra hỏi một lượt. Cuối cùng lại nói:

-Ngài Phillip, trong lòng tôi thực không hiểu nổi! Ngài công tước đã không muốn các tướng sĩ hy sinh nhiều nhưng lại phái ba nghìn quân của tôi ra ngoài thành đánh... Sao không phái nhiều hơn? Đánh một trận đè bẹp cái đám người kia cho xong! Lại còn muốn chúng tôi không được quá liều mạng... Nhưng mà đánh trận không liều làm sao được??

Phillip nghe xong liền cười bảo:

-Anh yên tâm đi, đối phương sẽ không liều mạng đâu! Anh phải hiểu ý đồ của đối phương chính là cầm chân chúng ta, chẳng qua lại đúng như ý muốn của chúng ta mà thôi. Bọn chúng cũng lo đánh cho chúng ta cuống lên đến mức đem toàn quân ra quyết chiến. Còn như tại sao lại phải anh đi đánh?... Ta nói riêng với anh một câu, ngài công tước chính là muốn luyện binh! Một quân đội thực sự tốt không phải có thể luyện ra từ trong trường huấn luyện! Cường quân phải từ đánh mà ra chứ không phải luyện mà ra! Điểm này không cần ta dạy anh chứ? Để cho các binh sĩ ra đánh một trận, cảm thụ chút không khí chiến trường. Thấy chút máu, tâm binh tự nhiên sẽ nhanh chóng thành thực lên. Bây giờ đối phương sẽ không đánh hết sức, chúng ta cũng không cần cố. Mọi người sẽ không ai tổn thất lớn lắm, còn có trường luyện binh thực chiến nào tốt hơn cái này nữa không? Đi đi, anh yên tâm! Ta dám đảm bảo, anh cũng chỉ có một cơ hội này thôi! Tiếp sau đó, chỉ e đức ngài sẽ đem từng đội tân binh của chúng ta đẩy lên đánh một trận. Anh hôm nay coi như đánh trận đầu, chớ có mất mặt đấy!

Tên thống lĩnh quân doanh này cũng đã từng tham gia trận chiến bảo vệ thành Gileat, nghe xong lập tức hiểu ra. Lúc ấy mới tan hết nghi hoặc trong lòng, vội vã đi xuống điểm binh. Kết quả là, trận chiến đó quả nhiên cực kỳ quái lạ.

Bên này Đỗ Duy phái ra một doanh bộ binh, dàn trận ngay ngắn dưới chân thành, thế nhưng đám bộ binh khiêu chiến của quân Tây Bắc lại cứ lẽ mà lẽ mề dấm dứ mãi không chịu xông lên tấn công, đứng tít xa xa chửi bới ngót nghét mười lăm phút, khiến cho đám quân thủ bị gia tộc hoa Tulip đứng trên tường thành phiền không chịu nổi. Một chỉ huy nhện không được đã để cho cung tiễn thủ bắn ra vài mũi tên, lúc ấy quân Tây Bắc mới xông lên chém giết.

Đám quân này của Đỗ Duy cũng không tính là lính mới, không ít người đã nhập ngũ được một năm, nhưng đao thực thương thực trên chiến trường thực sự là lần đầu. May mà phương châm bài bố rất nghiêm túc, hơn nữa đều được trang bị khiên giáp tốt. Quân Tây Bắc tấn công một trận cũng chẳng chiếm được bao nhiêu ưu thế, hai bên đánh ngang tay... Thậm chí có thể nói là cực kỳ “hòa khí”. Tên thống lĩnh cầm quân phía Đỗ Duy là người đã từng tham gia trận chiến bảo vệ thành Gileat, bật mắng: “Làm gì có kiểu đánh trận này chứ?”. Đối phương chỉ đánh cho qua quýt một hồi, để lại mấy chục thi thể, xông lên hai ba chục tên rồi sau đó lui binh.

Ngược lại phía gia tộc hoa Tulip, đám lính mới lần đầu tiên ra trận này, không ít kẻ lúc mới đầu căng thẳng đến nỗi tay cầm vũ khí cũng run bần bật. Sau khi đánh một hồi dần dần tăng dần khí lên, đến cuối cùng mắt thấy đối phương rút lui, không ngờ lại có mấy tên không sợ chết dẫn quân truy sát. May mà Đỗ Duy đứng trên thành lầu trông thấy rõ, vội vàng hạ lệnh thôi kèn thu binh.

Sau khi kiểm kê chiến quả, chỉ chết có bảy tám người, bị thương hơn hai mươi, đa số còn lại là bị thương nhẹ. Sau lần đầu lên chiến trường, trông thấy máu, thấy người chết, đám binh sĩ đó thực sự trở nên khác hẳn. Cái vẻ nông dân ban đầu đã hoàn toàn biến mất, không ít kẻ đã có thêm mấy phần khí chất hung hãn.

Đỗ Duy thấy mà ngầm thở than: “Mình luyện binh thế này dù sao vẫn còn có tử thương”- Trong lòng hắn cũng có phần bất nhẫn, nhưng nghĩ lại: “Để nghênh đón đại chiến hai năm tới, đây đã là cơ hội thực chiến luyện binh cuối cùng của quân đội mình rồi! Chiến tranh trong tương lai có thể tưởng tượng ra mức độ thảm liệt, nếu bây giờ không tóm lấy cơ hội... Đám lính cho dù này huấn luyện trên thao trường lâu hơn nữa thì nói như Ron Barton, chẳng qua là một đám nông phu cầm vũ khí mà thôi! Muốn họ đi đánh Tội dân, quá mức là tử thương thảm trọng!”

Thế nên cánh luyện binh lúc này tuy có phần bất nhẫn, nhưng tổn thương nho nhỏ của hiện tại cũng vì để trong tương lai khi đối mặt với địch nhân càng tàn bạo, khốc liệt có thể có thêm khả năng sinh tồn.

Đỗ Duy càng lúc càng thấy, khi trong lòng mình cân nhắc càng nhiều thì những lý luận cùng suy nghĩ đều có những thay đổi cực lớn. Lần này hắn gần như thờ ơ đến tàn nhẫn, thuần túy dùng lý trí đến mức máu lạnh, nhìn những con số thương vong báo lên... Nhìn chúng như nhìn những con số thuần túy.

“Nếu không... Thì còn có thể làm gì khác? Đây là chiến tranh chứ không phải trò chơi đồ hàng của trẻ nhỏ!! Chiến tranh có ở đâu không chết người??”- Đỗ Duy tự an ủi mình như vậy.

Trong ba ngày, mỗi ngày, Quattro Bajeena cũng phái mấy đội nhân mã ra công thành một cách tượng trưng. Nói là công thành, chẳng thà gọi là “quấy nhiễu” còn thích hợp hơn.

Đỗ Duy cũng thừa dịp này giục đám võ tướng bỏ hạ nhân cơ hội rút hết đám lính mới trong doanh luân phiên ra trận, diễn luyện rất nhiều chiến pháp, ví dụ như công thành phòng ngự chiến, trận địa chiến, ...v.v...

Ba ngày liền, có đến hai vạn tân binh luân phiên ra chiến trường. Thấy qua máu và người chết, tuy chiến đấu không mấy kịch liệt, thậm chí có chút cảm giác bất nháo, nhưng ít nhất là khí chất của tân binh rất cuộc cũng có tiến bộ. Dù sao thì quân đội chân chính không phải luyện ra mà là đánh ra!

Quattro Bajena tưởng mình đắc kế, càng đem chữ “câu giờ” phát huy đến lâm ly tận tuyệt, thậm chí có lúc trong một ngày phái ra tới năm sáu đội quân luân phiên công thành. Mỗi lần tiến công chỉ đánh một lúc đã lập tức lui binh, hy vọng dùng chiến thuật quấy nhiễu này cầm chân Đỗ Duy, không để Đỗ Duy còn tâm trí đâu truy đuổi Ruga nữa. Nhưng hán lại không biết, đây cũng chính là những gì Đỗ Duy mong muốn.

Còn về phía Đỗ Duy... Trong lòng hán lúc này rất lo cho hai người Hussein và Rodriguez!

Hôm ấy trên chiến trường, từ lúc hai người truy kích Ruga, đến giờ là đã bốn ngày trôi qua nhưng vẫn chưa thấy trở về, một chút tin tức cũng không có. Đến cả tiểu đội Deception được phái đi khắp nơi tra xét cũng không có chút manh mối nào!

525. Chương 370 :thời Khắc Cuối Cùng

Đánh tới ngày thứ năm, trong lòng Quattro Bajena cũng cảm thấy có chút lo lắng.

Tại sao?

Bởi vì lúc này trong thành, Công tước Hoa tulip thật sự quá bình thản!

Kỵ binh quân đoàn của đức ngài Ruga hán là đã phải nhận lúc hán không phòng bị mà tập kích từ phía tây mới đúng. Mà cái này Đỗ Duy tựa hồ một chút cũng không lo lắng về phía sau lưng. Chẳng lẽ hán không cảm thấy gấp gáp? Mấy ngày nay chính mình cùng hán đánh qua đánh lại, mỗi ngày phái binh lính ra khỏi thành cùng mình làm nhận một phen, đánh một trận sau đó lại thu binh về thành nghỉ ngơi. Thậm chí tới hai ngày gần đây hán cũng không phái binh đi ra mà ở lại tường thành chờ mình tiến công. Chính mình thử dò xét vài lần, hán đều kiên quyết thủ thành không ra...

Gặp quỷ!

Dựa theo lẽ thường mà xem xét thì Đỗ Duy phải lo lắng hơn mình mới đúng. Hán đúng ra phải là hận không được một trận ăn tươi nuốt sống mình, đập tan đạo quân này rồi mau chóng phân binh lực về hậu phương.

Quattro Bajena trong lòng càng cảm thấy bất an, phái ra tiểu đội thám báo mấy trăm người, cố gắng đột phá phòng tuyến của Đỗ Duy để tìm hiểu tin tức phía sau.

Đáng tiếc, Đỗ Duy lại phái ra số lượng lớn khinh khí cầu cùng một bọn ma pháp sư cười chỏi đáng chết bay khắp trời (Quattro Bajena lúc này vẫn nghĩ rằng tiểu đội Decepticon đều là ma pháp sư).

Trên mặt đất kỵ binh tốc độ cho dù có nhanh cũng có thể so sánh người phi hành trên trời được sao? Kỵ binh được phái đi ra do thám tin tức không có ngoại lệ đều bị đối phương đuổi quay về, ngoài ra còn chết không ít người. Dù sao phần lớn kỵ binh đều đã theo Ruga tướng quân hành quân tấn công từ phía tây, chỉ lưu lại cho Quattro Bajena rất ít người ngựa. Loại hành động phái người ra chịu chết này, hán sẽ không lặp lại.

Mà theo thời gian từ từ, quân doanh của chính mình tình huống đã bắt đầu không yên ổn.

Bọn lính mặc dù vẫn trung tâm nhưng dù sao không phải mọi người đều là đứa ngốc. Tây Bắc quân mặc dù đã công khai tạo phản, nhưng dù sao tạo phản là một chuyện còn biết rõ là ở đây chịu chết vẫn phải phục tùng lại là một chuyện khác.

Lúc trước vì để ổn định quân tâm đã tuyên bố là tướng quân Ruga mang theo kỵ binh tấn công hậu phương Công tước Tulip, sau đó sẽ hai mặt hợp kích là có thể một lần tiêu diệt quân đội gia tộc Tulip. Chúng ta lại chiếm giữ thành trì quân sự làm công sự ngăn trở quân đội đế quốc ở phía đông, chiếm giữ tỉnh Desa, phía sau còn có thảo nguyên mình hữu.

Loại lừa gạt này lúc đầu vẫn còn có thể lừa gạt nhiều người, ổn định quân tâm. Nhưng theo thời gian, rất nhiều binh lính phía dưới đã bắt đầu có ý nghi ngờ.

Quattro Bajeena vốn đã sẵn sàng chịu chết, chuẩn bị tâm lý đóng thật tốt vai diễn “Pháo hôi”. Nhưng người nguyện ý chịu chết không có nghĩa là mấy vạn binh lính cũng nguyện ý theo người đi chết.

Thời gian cứ trôi qua một ngày rồi lại một ngày, mà tin tức “Ruga tướng quân phản kích” vẫn chậm chạp không có. Trong quân đội bắt đầu sinh ra các loại tin đồn.

Có người nói “Ruga đại nhân đã bỏ mặc chúng ta, mang theo kỵ binh vào thảo nguyên, lưu lại bộ binh chúng ta phía sau làm vật hy sinh cản đường.

Loại đồn đãi này không hề nghi vấn gì, chính là sự thật. Bất quá Quattro Bajeena vì ổn định quân tâm lập tức hung hăng đem những kẻ truyền bá tin đồn trừng trị, chặt hơn mười cái đầu, cảnh cáo binh lính không cho đồn đại, rốt cục vẫn còn có hiệu quả.

Hơn nữa, Quattro Bajeena cả đời tại quân đội, làm người trầm ổn, mang binh cũng có đường lối. Lấy uy tín cùng danh vọng của hắn vẫn còn có khả năng đem quân tâm trấn định lại.

Nếu không làm cho mấy vạn binh lính biết bọn họ xác thực đã bị từ bỏ, bị lưu lại làm pháo hôi... Vậy Quattro Bajeena sợ rằng chỉ trong chốc lát sẽ bị mấy vạn binh lính phản nộ tuyệt vọng băm thành mảnh nhỏ!

Đứng dưới cột cờ nhìn lên cao những đầu người của những kẻ truyền bá tin đồn, Quattro Bajeena thờ dài: “Ta thật ra lại hy vọng tin đồn các người nói lại là sự thật, Ruga đại nhân thật sự đã an toàn tới thảo nguyên...”

Sáu ngày thời gian, lấy tốc độ của kỵ binh mà nói, hắn là đại nhân đã xuyên qua Desa hành tỉnh mà tiến vào hành lang Tây Bắc.

Bây giờ tình hình nguy hiểm không phải là từ binh lính. Loại nhân vật dưới thấp này còn dễ dàng lừa gạt, nhưng chính là nhóm quan quân, thống lĩnh, tướng lãnh cũng không phải bọn ngốc. Bọn họ chính là có được huấn luyện quân sự bài bản. Quattro Bajeena rõ ràng cảm giác được hai ngày nay tại lều chỉ huy, một ít quan quân ánh mắt nhìn về phía mình để mang một ít nghi nghi ngờ.

Mà Quattro Bajeena trong lòng mỗi một ngày đều lo lắng - Ruga đại nhân, người rốt cục có thành công phá vòng vây hay không?

Nhưng mặc cho Quattro Bajeena như thế nào lo lắng, hắn cũng không có một điểm biện pháp giải quyết. Duy nhất hắn có thể làm chính là dựa theo kế hoạch, chống đỡ ở đây từng ngày một. Nhưng tới ngày thứ tám, thời khắc mấu chốt đã đến!

Binh lính tại đài quan sát trên cao nhìn về xa xa phía đông, sau đó hoảng sợ hét lên vài tiếng, rồi cơ hồ gần như dốc hết sức lực phóng xuống mặt đất, lao về phía lều chỉ huy...

Vào lúc giữa trưa một lá cờ hiệu xuất hiện, theo sau là tiếng bước chân quân lính hành quân như vang dội, cùng với tiếng vó ngựa, bánh xe, cơ hồ từ xa vài dặm đã có thể nghe thấy.

Lúc này những bóng dáng binh lính từ xa tiến lại cùng với cờ hiệu đã trực

tiếp đem tâm lý cùng tin tưởng của quân lính tướng lãnh Tây Bắc quân đoàn, một đao đâm thủng!

Cờ hiệu rõ ràng là của Bạo Phong quân đoàn trấn thủ phương bắc, còn có lá cờ hoa bụi gai, là vương thành cận vệ quân!

526. Chương 370 (phần 2) :thời Khắc Cuối Cùng

Andre tướng quân thống lĩnh hơn một vạn kỵ binh tinh nhuệ của Bạo Phong quân đoàn từ phía đông bắc đến, rất nhanh chóng tiến vào phạm vi cảnh giới của Tây Bắc quân đoàn, sau đó cũng không có lập tức tiến công mà bỏ qua Tây Bắc quân đại doanh tiến về một bên thành lũy của gia tộc Hoa Tulip hạ trại, tạo thành tình thế kiềm chế ở phía bắc quân Tây Bắc.

Mà ở phía nam hai vạn bộ binh của vương thành cận vệ quân, khải giáp trang bị đầy đủ, hành quân ổn định, từng bước từng bước tiến tới phía sau Tây Bắc quân doanh trại, từ từ chậm rãi hạ trại.

Một số lão binh Tây Bắc kinh nghiệm phong phú hiểu được một ít phương thức “vọng trận”, mạo hiểm vì phạm quân kỵ leo lên cột cờ nhìn ra xa, căn cứ vào cờ xí đối phương đại khái có thể đoán ra số lượng địch quân.

Chờ lúc bọn họ leo xuống thì tin tức tuyệt vọng đã được truyền ra khắp quân doanh. Quân đoàn chính quy của đế quốc đã tới! Có ít nhất hơn một vạn kỵ binh, còn có hai vạn bộ binh. Hơn nữa chết người chính là lúc này quân đội của gia tộc Hoa Tulip vừa lúc cũng tạo thành tình thế đem quân Tây Bắc vây ở chính giữa!

Đến khi trời tối thì một tia hy vọng vào may mắn cuối cùng cũng bị đánh tan.

Từ phía nam lại xuất hiện một chi quân đội, theo cờ hiệu là nhân mã của tổng đốc Bohan. Nhân số ít nhất là hơn ba vạn người, trong đó một nửa phải là kỵ binh. Một chi quân đội gia nhập sau cùng này hoàn toàn đem quân Tây Bắc triệt để bao vây, một lỗ hổng cuối cùng cũng đã bị bịt chặt.

Tất cả binh lính quân Tây Bắc đều rõ ràng, chính mình đang bị bao vây. Hơn nữa địch quân số lượng gấp mấy lần!

Lúc này cho dù chờ đợi tới “Ruga tướng quân phản kích” là thật đi nữa thì phe mình vẫn rất khó chiến thắng. Huống hồ “Ruga tướng quân phản kích” là thật hay giả, ai dám khẳng định? Quân tâm bắt đầu dao động, Quattro Bajeeena một hơi chém đầu hơn trăm người vẫn không thể ổn định được. Hắn rõ ràng... đến lúc rồi!

Chính mình ở chỗ này trì hoãn Đỗ Duy tám ngày, cơ bản đã hoàn thành kế hoạch. Bước tiếp theo chính là chánh thức cùng địch nhân quyết chiến một hồi, cố gắng làm cho đế quốc tổn hao binh mã mà vô lực truy đuổi Ruga tướng quân đã tiến vào thảo nguyên phía tây...

Ruga tướng quân, hy vọng người giờ phút này đã an toàn,

Quattro Bajeeena nghĩ tới đây, lạnh lùng nhìn hơn trăm thi thể bị chém. Đầu trên mặt đất, thản nhiên lớn tiếng tuyên bố: “Người nào nói hươu nói vượn làm da động quân ta, trực tiếp chém.! Ta có thể cam đoan với các người, bây giờ hết thấy vẫn thuận lợi, địch nhân đã bị hấp dẫn tới đây! Đợi Ruga nguyên soái chỉ huy kỵ binh đến, đó là lúc chúng ta sẽ đem địch nhân một lưới bắt hết”

Lời này bây giờ còn bao nhiêu người tin tưởng, Quattro Bajeeena cũng không biết. Bất quá hắn hiểu được bây giờ là thời điểm máu chốt. Hắn lập tức phái người đến phái sau thương khố trong doanh, khiêng ra hai mươi cái rương lớn. Sau đó hắn trước bao nhiêu quan binh đang nóng lòng, chậm rãi nhìn chung quanh đến khi thấy hơn một ngàn người tập trung, Quattro Bajeeena mới nhảy lên một cái rương, xoẹt một tiếng rút trường kiếm hung hăng bổ một nhát. Một tiếng động, rương lập tức bị bổ vỡ đồng thời vô số kim tệ lấp lánh từ trong rương chảy ra.

Quattro Bajeeena dùng sức bốc lên một nắm kim tệ, sau đó buông nắm tay ra, tùy ý cho rơi xuống, ngừng đầu rồng lớn: “Đánh một trận này hết sức trọng yếu. Các vị, thắng, thắng quan phát tài, cả đời phú quý! Thua... không cần ta phải nói! Ruga đại nhân có lệnh, hễ là dũng cảm tiến tới, trọng thưởng! Nhất gan lui lại, giết! Truyền lệnh của ta, sáng ngày mai quyết chiến. Đêm nay toàn quân thưởng mỗi người một cân thịt, mỗi lều trại thưởng một hồ rượu. Ngoài ra, mỗi người được thưởng thêm một tháng quân lương!”

Bất kể thế nào, cách làm của Quattro Bajeeena lúc này vẫn còn hiệu quả.

Nhất thời quân lính kích động đứng lên, ngay cả một số quan binh vốn trong lòng đã bị dao động. nhìn kim tệ lấp lánh dưới đất cũng không khỏi đỏ mắt nóng người.

Kim tệ! Kim tệ màu vàng sáng chói, ai lại không thích?

Mà binh lính bình thường nhìn thống soái cam đoan, hơn nữa lại có rượu thịt, lại có tiền thưởng... Ai không cao hứng?

Nhìn binh lính chung quanh hoan hô, Quattro Bajeeena trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Bất quá một tia khổ sở lại chậm rãi hiện ra.

Ngày mai... Chúng ta còn có ngày mai sao?

Phân phó thân tín dưới tay đi phân phát quân lương xong, Quattro Bajeeena lặng lẽ rời đi.

Hắn đầu tiên đi tới một tòa lầu trại thật xa hoa. Ở chỗ này chính là nơi ở của Tây Bắc quân “Khách quý”, hơn mười vị ma pháp sư tôn kính.

So với binh lính thì ma pháp sư lại không cấp cho Quattro Bajeeena cái gì phiền toái, mặc dù bọn họ tương đối khó hầu hạ. Những tiên sinh tôn quý này đòi hỏi đãi ngộ tốt nhất. bọn họ có người yêu cầu mỗi ngày đồ uống phải mới mẻ, có người yêu cầu chung quanh lầu trưởng của mình trong vòng trăm bước không được quấy rầy để tránh quấy nhiễu hẳn thực hiện thí nghiệm ma pháp. Cũng có ma pháp sư muốn mỗi ngày phải đưa tới chỗ hẳn sinh vật sống, trâu dê gà tùy tiện đều có thể, đương nhiên nếu người đưa vào một cái người sống hẳn cũng không phản đối.

Quattro Bajeeena nhất nhất đều thỏa mãn những Á« Lão gia Á» này.

Trừ những chuyện đó ra, nhóm ma pháp sư đối với chuyện chính mình có bị coi như Á« Pháo hôi Á» hay không cũng hoàn toàn không bận tâm.

Bởi vì bọn họ là ma pháp sư. Bọn họ được Ruga ưu đãi mời tới hỗ trợ, tới cuối cùng chỉ cần xuất lực một chút, trả lại Ruga một phần nhân tình là được, còn đánh thắng đánh thua chuyện tình không cần quan tâm. Nếu có gặp nguy hiểm thì cùng lắm một cái ngư phong thuật bay lên cao, cũng sẽ không có chuyện gì. Bọn họ là ma pháp sư tôn quý ! Ruga cũng chỉ có thể mời bọn họ tới, cũng không có thể ra lệnh hay sử dụng bọn họ. Hơn nữa cho dù biết Ruga tạo phản cũng không sợ. Ma pháp sư có đặc quyền được miễn tội trước pháp luật. Chỉ cần mình rời đi, sau đó quay về ma pháp công hội, sẽ giống như trước tới giờ lịch sử giống nhau, đế quốc sẽ không truy cứu tội. Chính mình vẫn như cũ là giai cấp đứng trên pháp luật.

Cho nên, bọn họ sẽ không cấp cái gì phiền toái cho Quattro Bajeeena.

Lần đầu tiên hẳn cảm thấy so với những binh lính quân tâm không ổn định này thì những ma pháp sư ngạo mạn đáng ghét trước giờ lại trở nên đáng yêu. Ít nhất, bọn họ cũng không phản đối gì chuyện bị ở lại chỗ này làm pháo hôi.

Án cần thăm hỏi xong những ma pháp sư này, đồng thời cũng chiếm được bọn họ hứa hẹn lúc chín thức đại chiến sẽ trợ giúp, Quattro Bajeeena rời đi.

Hắn tâm lý không khỏi có chút hâm mộ Đỗ Duy. Nghe nói công tước hoa tulip kia dưới tay có rất nhiều ma pháp sư nghe lệnh, hơn nữa là chân chính thực sự nghe lệnh y, không giống bọn người kia.

Quay về trưởng phòng của mình, thân vệ của hắn vẫn chấp hành mệnh lệnh không để cho bất kì kẻ nào tới gần.

Vào bên trong lầu, Quattro Bajeeena nhìn thiếu tướng quân bị nhốt bên trong cũi giam giống như dã thú, một kẻ đáng thương hay tay giết tóc chính mình, miệng phát ra những tiếng gầm gừ.

Quattro Bajeeena lấy ra một bình rượu ném vào bên trong, đồng thời cũng lại đi lấy một khối thịt bò. Nhìn vị thiếu tướng quân trước đây anh tuấn hơn người, bây giờ giống như một kẻ dã man cầm lấy thịt bò xé ăn, hẳn nhẹ nhàng thở dài.

Á« Cybaster, ngày mai mọi thứ đều kết thúc. Đến lúc đó ta sẽ cho người một cây kiếm, đem người đi ra chiến trường. Người đã biến thành bộ dáng như thế này, hy vọng người có thể chết tại chiến trường, coi như là chết có chút tôn nghiêm đi. Á».

527. Chương 371 :đánh Lén Không Thành!

Đáng tiếc, Quattro Bajeeena đã đoán sai, “ngày mai” cũng không chấm dứt.

Ngày thứ hai, Quattro Bajeeena đã mang niềm tin quyết tử, đại trưởng triệu tập các vị tướng quân, thống lĩnh cùng các sĩ quan cao cấp vào đại trưởng, sau đó hạ lệnh toàn quân xuất chiến...

Mặt trời đầu xuân không hề có hại cho người, nhất là ở nơi Tây Bắc này. Nhưng dốc toàn bộ lực lượng gồm năm vạn quân đội, lại ở dưới gió lạnh đứng suốt một canh giờ rồi...

- Sao lại thế này?

Ngay cả Quattro Bajeena cũng kinh ngạc. Ngày hôm qua khi thấy viện quân của Đỗ Duy tới nơi, hắn lập tức hạ lệnh phái người dùng cung tên bắn tới một bức chiến thư.

Sau đó hắn nhận được câu trả lời của Đỗ Duy rất nhanh: - Hôm sau quyết chiến!

Lúc này Quattro Bajeena mới hạ quyết tâm, lấy lương thực, rượu thịt, khơi lên sĩ khí của các chiến sĩ, tối qua có một màn dùng gươm phá hòm phát tiền vàng, sau đó sáng ngày thứ hai đưa đội ngũ ra đi... Mẹ nó, chết thì chết, ít nhất trước khi chết cho ông mày đánh một trận rầm rộ chứ!

Nhưng gió lạnh thổi trúng mặt cũng đau, cổng thành cứ điểm phương xa vẫn đóng chặt như cũ, hơn nữa, những binh lính đứng trên tường thành vẫn nhìn xa về phía dưới chỗ quân Tây Bắc đông nghìn nghịt, dường như chẳng có chút hứng thú nào.

Quân đội của gia tộc Hoa Tulip căn bản không ra khỏi thành, thậm chí cũng không có lấy một người ra khỏi thành.

Cơn giận này của Quattro Bajeena không thể coi thường. Đỗ Duy! Đường đường công tước Hoa Tulip như người, cũng là một một thống soái quân đội, tại sao sợ giao chiến không thù đầu ra thế này? Chiến thư người nhận rồi, cũng trả lời quyết chiến rồi. Người .... Người! Làm sao người có thể không có khí phách của quân nhân như vậy, không có vinh dự của đàn ông!!!

Hắn tức giận đến mức suýt thổ cả huyết, hắn thúc ngựa tới chỗ cách thành trăm bước, nén giọng rống lớn:

- Công tước Hoa Tulip! Nếu là đàn ông thì hãy ra trả lời!

Hắn hô một lúc lâu nhưng mà nào có người chú ý tới hắn? Trên thành, binh sĩ của gia tộc Hoa Tulip coi hắn như không khí, như người vô hình. Quattro Bajeena thử lại gần một chút nữa thì ngay lập tức binh sĩ trên tường thành không do dự chút nào mà bắn tên xuống, lòng Quattro Bajeena đầy tức giận. Nhưng dù sao hắn sẽ không bị bắn chết hồ đồ như vậy, hắn vội vàng quay đầu chạy về.

Quattro Bajeena nhìn vào bộ hạ đứng dưới gió lạnh một canh giờ, nhìn vào những binh lính kia sáng sớm thì hùng dũng khí phách hiên ngang rồi doanh trại còn bây giờ thì mặt từng người lộ vẻ ngỡ ngàng, trong lòng Quattro Bajeena thở dài một tiếng: mẹ nó. Ông mày bị tên Đỗ Duy này lừa rồi!

Ngồi trên lưng ngựa mà trong lòng Quattro Bajeena gần như muốn ho ra máu. Nhưng khi xoay người nhìn về phía xa, trong doanh trại của quân đoàn Bạo Phong, quân cận vệ vương thành và của Bohan, những binh lính ở sau hàng rào phía xa giống như đang xem hề.

Một cảm giác nhục nhã từ trong lòng đột nhiên phát ra, Quattro Bajeena phẫn nộ quát:

- Mau truyền! Truyền lệnh! Công thành!

Thủ hạ không dị nghị, đang muốn đi tuyên bố mệnh lệnh nhưng sắc mặt của Quattro Bajeena lại biến đổi, hắn kéo thủ hạ lại rồi nghiêng răng mạnh mẽ nói:

- Đợi một chút...

Hắn hít một hơi thật sâu rồi liếc mắt nhìn tường thành với vẻ oán hận:

- Ra lệnh... Toàn quân trở về doanh trại!

Quattro Bajeena biết sĩ khí sĩ khí mất đi là khó lấy lại, nhưng sau khi hắn giận dữ. Lại nghĩ tới một ý nghĩ... Dù sao kế hoạch của mình là kéo dài thêm, xem ra công tước Hoa Tulip này cũng không có gan quyết chiến. Như vậy không gì trở ngại, ta cứ tiếp tục kéo dài như ý nguyện của ta. Điều đó không phải rất tốt sao?

Đội ngũ phân phát phân phát trở về doanh trại. Những binh lính kia cũng không có quá bất mãn, mặc dù đứng dưới gió thổi một buổi sáng nhưng mà dù sao hai lần lương thực và lương bổng đã phát tới trong túi rồi, rượu thịt tối hôm qua cũng đã vào bụng, thống soái nói chuyện giữ lời, cũng không xử tệ những người này. Mặc dù trong lòng một số người đã nhận ra một vài việc không bình thường. Tuy nhiên mấy ngày nay

Quattro Bajena chém nhiều người như vậy, còn có đội quân pháp tuần tra chặt chẽ trong doanh trại, ai cũng không dám nói thêm cái gì. Cho dù là một vài lính già cũng chỉ là tính toán đường sống tương lai ở trong lòng.

Quattro Bajena rất tức giận, vô cùng tức giận

Hắn tự nhận thấy bản thân là một quân nhân có khí phách, hắn cảm thấy Đỗ Duy làm nhục từ ngữ thần thánh “Quân nhân” này.

Từ xưa đến nay bao nhiêu cuộc chiến tranh đều hạ chiến thư do hai bên đều ước hẹn quyết chiến là xong, Đỗ Duy còn hào khí ngút trời trả lời rất oai phong “hôm sau quyết chiến”, Nhưng mà... Mẹ nó, đã cưỡi quân lên giường rồi thế mà người lại nói bị liệt dương sao?

Quattro Bajena mặc kệ, hắn giống như một tiểu cô nương bị đùa giỡn, lập tức kêu một tên thủ hạ đến, viết vội một phong thư khiển trách nghiêm khắc Đỗ Duy không có dũng khí, không có sự vẻ vang của quân nhân, sau đó hạ lệnh bảo người dùng cung tên bắn vào trong thành.

Lần này Đỗ Duy vẫn trả lời rất nhanh chóng như trước, tuy nhiên khi nhìn câu trả lời mà Đỗ Duy bắn lại, thiếu chút nữa Quattro Bajena đã gục đầu xuống.

Câu trả lời của Đỗ Duy là như thế này: “hôm nay tâm trạng không tốt, không muốn đánh nhau.”

Mẹ nó! ! Người có thể làm nhục con người ta, nhưng không thể làm nhục chỉ số thông minh của ta.

Quattro Bajena cảm giác mình bị tát mạnh một bạt tai. Không được! ông đây còn muốn viết thư mắng tên vô lại này! Mắng hắn không là đàn ông! Quattro Bajena đẩy thủ hạ ra, chính hắn cầm bút.

Nhưng vừa lúc đó, quan quân nhu đi vào với vẻ mặt lo lắng, báo cáo:

- Đại nhân! Không hay rồi, một vài tên binh lính vô lại tụ tập lại đi vào khu vực quân nhu kêu la, chúng nói cơm trưa hôm nay không có rượu thịt, bọn họ rất bất mãn, chúng yêu cầu phải có rượu thịt giống như tối hôm qua.

Nắm tay Quattro Bajena vang lên tiếng răng rắc, bút vỡ thành hai đoạn. Giờ phút này vẻ mặt của vị tướng quân này là rất khó coi, hắn dùng ánh mắt như muốn giết người cổ sức nhìn chăm chú vị quan quân nhu này.

Qua một lúc, đột nhiên hắn như bóng cao su xì hơi, phát tay một cách vô lực và nói:

- Đi đi.

- Nhưng mà...

Không có được câu trả lời chính xác của đại nhân nên vẻ mặt quan quân nhu vẫn còn ngỡ ngàng, hắn nói:

- Cuối cùng thì phát hay không phát vậy?

- Phát. . . Phát! ! ! Phát! ! Phát! ! Phát cho bọn hắn ăn! ! ! Mẹ nó___Tiếng gào thét của Quattro Bajena từ trong lầu truyền ra.

Kỵ sĩ Robert nhíu mày nhìn vào Đỗ Duy. Đỗ Duy tựa vào ghế, hắn còn để chân ở trên bàn, vẻ mặt uể oải. Trong lòng kỵ sĩ Robert hơi lo lắng:

- Chúng ta làm như vậy dường như có phần tổn hại quân uy đấy. Chiến thư đã trả lời rồi, sao lại...

- Robert, không cần lo lắng, tuy nhiên đó chỉ là cho leo cây một lần mà thôi.___Đỗ Duy cười ha ha:

- Quả nhiên loại chuyện “khiêu phiêu” này vẫn rất dễ chịu, ta chỉ nghĩ tới sắc mặt bây giờ của tên Quattro Bajena kia là đã cảm thấy rất dễ chịu. Ha ha ha ha...

- Nhưng mà...

- Không sao cả.___Đỗ Duy thản nhiên nói:

- Đồ ăn đã ở trong nồi, lửa cũng đốt rồi, cuối cùng chỉ còn lại việc mở cái vung thôi— khẩn cấp cái gì chứ. Để cho Quattro Bajena chờ đi, kéo dài từ từ. Bây giờ cục diện của chúng ta đã ở thế tất thắng, như vậy

chỉ cần nghĩ xem thắng sao cho đẹp. Hơn nữa đồng thời hạ thấp tổn thất của mình xuống mức nhất định. Đó mới là điều mấu chốt. Đi ra ngoài đánh chát chát keng keng với bọn họ một trận rồi thương vong đến hai vạn người, chẳng lẽ điều đó là rất đàn ông sao? Chờ sĩ khí bọn chúng tiêu hao xuống thấp tới mức lòng quân tan rã, sau đó ta sẽ dễ dàng tiêu diệt, điều đó chẳng phải rất tốt sao? Với lại. Ngài cũng biết, sĩ khí có thể phát động nhưng không thể tiết ra! Hừ, vì hôm nay quyết chiến, tất nhiên là hôm qua Quattro Bajeeena dùng rất nhiều công sức để cổ vũ sĩ khí, kết quả hôm nay phơ gió một buổi sáng, việc cổ vũ ngày hôm qua đã thất bại toàn bộ! Loại chuyện cổ vũ sĩ khí này, hiệu quả của lần đầu tiên là tốt nhất, mà càng về sau. Hiệu quả càng kém!

Đỗ Duy liếc mắt nhìn Rob rồi thở dài. Hắn nghĩ thầm hoá ra người của thế giới này cũng đều không hiểu loại đạo lý đơn giản “tăng tinh thần” này sao? Đỗ Duy đoán không sai chút nào. Binh sĩ đứng dưới gió thổi một buổi sáng nên đã có một vài tên tê chân rồi. Tuy nhiên tối hôm qua đã uống rượu ăn thịt nên chúng ra sức yêu cầu hôm nay tiếp tục cải thiện thức ăn.

Quattro Bajeeena cũng kiên trì đến cùng đáp ứng nói cách khác. Hắn biết trong quân đội đã có không ít người nhìn ra đầu mối, nếu như lúc này ồn ào tới mức xảy ra việc bất ngờ làm phản, như vậy đối với Đỗ Duy trong thành phía đối diện là việc rất vui rồi. Sợ rằng có thể làm cho hắn cười tới mức trật quai hàm.

Dù sao cũng không còn mấy ngày, giữ lại chỗ rượu thịt kia làm gì.

Ăn! Ăn đi! Mở rộng miệng mà ăn!

Cuối cùng Đỗ Duy chủ động hạ một bức chiến thư cho Quattro Bajeeena.

“Hôm nay thoải mái trong lòng rồi, đánh đi.”

Quattro Bajeeena nhìn vào bức “Chiến thư” này mà quả thực là dở khóc dở cười. Từ xưa đến nay trong chiến tranh, chỗ nào có có loại hành văn chiến thuật này?

Tuy nhiên hắn bị Đỗ Duy cho leo cây một lần, dù sao Quattro Bajeeena cũng không phải đồ ngốc. Lần này hắn cũng không muốn bị mắc lừa nữa. Dù sao đứng dưới gió lạnh thổi một buổi sáng giờ vẫn thấy còn rất lạnh.

Hắn trả lời chiến thư của Đỗ Duy. Sau đó triệu tập thuộc hạ lần thứ hai, hạ lệnh phát cho lương bổng và lương thực lần thứ hai. . . tuy nhiên lần này rượu thịt đã không có sức hấp dẫn nữa, Quattro Bajeeena tuyên bố rộng rãi, chỉ cần trận này thắng, sẽ thăng chức một bậc cho toàn bộ quân sĩ lập công! Chuyện thăng quan phát tài này dù sao vẫn còn rất nhiều người bằng lòng.

Buổi sáng ngày thứ ba, Quattro Bajeeena không vội vã lôi kéo đội ngũ xông ra mà lại lẳng lặng ở trong doanh trại chờ, nhìn vào cổng thành đối diện.

Hừ, Đỗ Duy, đừng nghĩ lại lừa được ông đây. Lần này ngươi không ra trước thì ông đây cũng sẽ không chạy ra nữa!

Đợi đủ thời gian ăn một bữa cơm, trong lòng Quattro Bajeeena đang đắc ý, may mắn ông đây không đi ra ngoài trước, bằng không lại mắc lừa ngươi rồi. Nhưng mà vừa lúc đó, cổng thành bỗng nhiên mở ra, sau đó binh sĩ của gia tộc Hoa Tulip xếp thành hàng từ trong thành đi ra.

Thằng cha này thực sự muốn đánh?

Quattro Bajeeena hưng phấn lên. Nhưng sau đó, hắn phát hiện có điều không đúng.

Làm sao số người ít như thế? Hắn nhìn một chút đã phát hiện thấy số người mà Đỗ Duy phái ra chỉ là ba nghìn người, một tiểu đoàn bộ binh mà thôi.

Tuy nhiên thấy cuối cùng thì đối phương đã đi ra rồi, ngay lập tức lửa giận trong lòng bốc cháy lên.

Được lắm! Đỗ Duy, ngươi có thể lừa người, chẳng lẽ ông đây không thể sao? Bất kể vì sao ngươi chỉ phái ít người ra như vậy, dù sao ông đây cũng giúp đỡ ngươi giết chết toàn bộ ba nghìn người ở dưới thành, xem ngươi còn cười được không!

Nghĩ tới đây, Quattro Bajeeena lập tức hạ lệnh, một sư đoàn bộ binh đã chuẩn bị kỹ càng, tròn hai vạn người xuất binh đánh! Hắn quyết tâm mở miệng một lần nuốt hết ba nghìn người của Đỗ Duy, giúp xả hết ác khí

trong lòng! Kèn phát lệnh thổi lên, doanh trại quân Tây Bắc mở ra, lập tức hai vạn quân Tây Bắc hùng dũng xông ra...

Không đợi bọn họ xếp hàng xong xuôi. Đột nhiên nghe thấy trong thành truyền đến kèn phát lệnh rồi sau đó cửa thành mở ra, ba nghìn người của gia tộc Hoa Tulip lại chạy vào trong thành...

Chỉ còn lại trên chiến trường sư đoàn bộ binh quân Tây Bắc vừa mới xếp thành hàng xong xuôi, kẻ mất to kẻ mất nhỏ, người nhìn ta, ta nhìn người...sao lại thế này?

Vừa lúc đó, phía trên tường thành truyền đến tiếng của Đỗ Duy.

Đỗ Duy dùng ma pháp đem âm thanh chính nghĩa mở rộng truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Chúng nghe thấy ngài công tước Hoa Tulip nổi giận đùng đùng, oai phong lẫm liệt mắng Quattro Bajeeena.

Quattro Bajeeena! Người có phải là đàn ông! Không dám đánh một trận công bằng như chiến thư người viết, ông đây phái ra ba nghìn người, con mẹ người phái hai vạn người? Ha ha! Người còn có danh dự của kị sĩ hay không? Hừ! Chẳng lẽ quân Tây Bắc các người chỉ có thể lấy nhiều đánh ít? Ngay cả quyết chiến công bằng cũng không dám? ? Đồ nhát gan!

Lời này vừa nói ra thì sắc mặt của Quattro Bajeeena ngay lập tức biến đổi, sau đó hắn đột nhiên quát to một tiếng, ngực phập phồng rồi một ngụm máu đen từ trong miệng phun thẳng ra.

Trên chiến trường, ngay cả những bộ binh quân Tây Bắc lui về kia trong lòng cũng đều rất xấu hổ, ánh mắt của mỗi người nhìn về phía thống soái đều không nén nổi có chút khinh bỉ.

Mẹ nó, ai nói ông đây không dám công bằng quyết chiến . . . Thống soái đại nhân cũng thật là... đối phương phái ba nghìn người, người còn phái ra toàn bộ chúng ta sao? Thật sự là làm cho người ta mất mặt. . . Mẹ nó. Ai nói bọn ông mà chỉ biết lấy nhiều đánh ít!

Lại nói kẻ thân cận của Quattro Bajeeena vỗ trước ngực và dấm sau lưng hắn, cuối cùng đã kêu tỉnh tướng quân tôn kính lại.

Quattro Bajeeena tức giận đến toàn thân phát run, hơi run cầm cập rồi sau đó tạm nghỉ, hắn nói:

- Trở về! Trở về! Trở về doanh trại!

Nhưng vừa trở lại trong doanh trại, trong chốc lát quan quân pháp chạy vào nói:

- Đại nhân, những sĩ quan và binh lính kia trong sư đoàn hôm nay xuất binh đánh đều ồn ào lên.

-Ồn ào. . . Bọn họ ồn ào cái gì?_____Quattro Bajeeena cố sức cắn răng.

- Bọn họ yêu cầu ngài thực hiện lời hứa ngày hôm qua. Chỉ cần đánh thắng hôm nay đã thắng quan một bậc ..._____Quattro Bajeeena trừng mắt quan quân pháp rồi nói:

- Đánh! Đánh thắng! ! Chẳng lẽ người là người mù sao! ! Hôm nay chúng ta không đánh!

Quan quân pháp cau mày nói:

- Tướng quân, quân gây rối tụ tập ở cùng một nơi, chúng nói bất kể thế nào, bọn chúng đã xuất binh đánh còn đối phương đã lui, bất kể cả không đánh lui bọn họ, vẫn là dọa lui bọn họ, chung quy là chúng ta thắng trận này. Bọn họ nói. . . Dọa chạy kẻ địch cũng xem như là đánh thắng trận. . .

Mới vừa rồi Quattro Bajeeena còn có thể kiên trì cắn răng, lần này ngay cả răng đều không cắn được, hắn quát to một tiếng rồi phun máu lần thứ hai, sau đó gục đầu xuống.

528. Chương 372 :ta Ăn Thịt Để Người Uống Canh.

Dù cho Quattro Bajeeena cố gắng như thế nào đi nữa, cho dù bản lĩnh và kinh nghiệm cầm quân của hắn có lợi hại hơn nữa thì sĩ khí cũng vẫn không cách nào tránh khỏi việc dần dần sụp đổ.

Quan trọng nhất là hấn không phải thống soái chân chính của quân Tây Bắc. Nếu như là Ruga ở đây thì còn có thể nhờ vào thân phận lãnh tụ và uy tín, ơn huệ nhiều năm qua của hấn mà nhận được sự thành tâm của binh lính thề cống hiến sức lực. Nhưng mà Quattro Bajeeena không có bản lĩnh này — hấn chỉ là một tên tướng quân, lúc trước ở trong quân Tây Bắc, hấn cũng không dám mua chuộc lòng quân, nếu không chẳng phải sẽ bị Ruga ngờ vực vô căn cứ ư? Cho nên, binh lính sẽ không quên mình phục vụ cho hấn, mà chính cánh quân kị binh chính quy ban đầu của hấn đã bị Ruga mang đi từ trước rồi.

Rượu thịt khao thưởng cũng được, hấp dẫn của việc thăng quan phát tài một lần, hai lần có lẽ có hiệu quả, nhưng nếu như dùng nhiều, không phải là vô ích sao? Mặc dù đại đa số binh lính không có văn hoá gì, bọn chúng đều là người quê mùa, nhưng dù sao không phải là đồ ngốc. Hai ngày người thưởng nhỏ, ba ngày thưởng lớn, ai nấy đều cảm thấy kì lạ. Với lại giữa hoàn cảnh bị kẻ địch bao vây, trong một tháng mong đợi “tướng quân Ruga đưa quân về đánh một đòn”, tướng quân chỉ huy lính như người lại chỉ biết dùng tiền và chức quan kia lừa chúng ta...Mẹ kiếp, thực sự coi chúng ta là đồ ngốc sao.

Buổi tối ngày thứ mười, Quattro Bajeeena nhận được tin tức rồi, tin tức này khiến cho hấn khó ngủ cả đêm.

Xuất hiện lính đào ngũ rồi! !

Rất nhiều người đều nảy sinh hoài nghi đối với thời cuộc, vào tối hôm đó, có một tiểu đội binh sĩ đến lượt tuần tra, kết quả là đã trốn thẳng cánh luân. Mà sau khi binh sĩ gác đêm khác phát hiện đã lập tức bắn tên, giết chết tại chỗ mười mấy người và bắt trở về ba người, còn có hai, ba người chạy mất.

Chuyện này khiến cho trong lòng Quattro Bajeeena bắt đầu cảm thấy lạnh. Thậm chí ở khi xử lý những lính đào ngũ này hấn đều có một chút không yên lòng, chỉ thuận miệng nói một từ: “Giết”.

Lúc tối, trong lòng Quattro Bajeeena cẩn thận suy nghĩ rất lâu. Cuối cùng hấn quyết định: không cần tiếp tục kéo dài xuống nữa! Bất kể như thế nào ngày mai cũng chinh quân quyết chiến, chủ động phát động công kích! Bây giờ lập tức đánh một trận lớn, dù sao cũng còn có thể tạo thành một ít tổn thương cho kẻ địch. Làm cho bọn họ tổn thất một ít chiến lực. Nếu như đội thêm có lẽ quân Tây Bắc của mình đã không còn lại bao nhiêu sức chiến đấu nữa.

Đáng tiếc, khi sắc trời vừa tờ mờ sáng, Quattro Bajeeena đi ra ngoài lều rồi truyền đạt mệnh lệnh bảo mọi người chuẩn bị ăn cơm. Trong buổi trưa phát động tấn công. . . Mệnh lệnh này chỉ truyền đạt xuống chưa tới một canh giờ, Đỗ Duy đã ra tay lần thứ hai rồi.

Mà lần này, đả kích mà Đỗ Duy dành cho Quattro Bajeeena mới là trí mạng thật sự!

Khi mặt trời vừa mới mọc lên, trong cứ điểm của Gia tộc Hoa Tulip nơi phương xa bỗng nhiên phát ra tiếng xé gió vù vù, sau đó ở trong ánh mắt kinh ngạc và tiếng hô kinh sợ của các tướng sĩ trong đại doanh trại của quân Tây Bắc, giữa không trung có mấy chục thứ gì đó bị quăng đổ ập xuống mặt đất.

Một loạt tiếng phản phật phản phật nện ở khoảng năm trăm mét phía ngoài đại doanh trại của quân Tây Bắc.

- Máy ném đá!! Mọi người tách ra, tìm nơi che chắn!

Sĩ quan và lính già có kinh nghiệm phong phú lập tức cao giọng hô to. Sau đó phản phật một tiếng, trong doanh trại, hễ là binh sĩ nghe thấy tiếng kêu la của bọn họ đã lập tức phân tán bốn phía.

Nhưng sau đó người hô to này đã cảm giác được mông mình bị người khác đá mạnh một cái. Hấn ngã xuống rồi xoay người lại đang muốn mắng thì nhìn thấy vẻ mặt “u oán” của ngài chủ tướng Quattro Bajeeena của mình. Quattro Bajeeena oán hận nói:

- Người bị ngã rồi sao? Cho dù là máy ném đá thì vẫn ở trong thành, vậy có thể bắn tới đại doanh trại của chúng ta không? Người có phải là kẻ ngu ngốc hay không!

Nói xong, Quattro Bajeeena lập tức hướng về phía binh sĩ ở sau người rồi quát:

- Phái một trăm người ra ngoài! Nhặt mấy thứ kia về cho ta!

Rất nhanh, một trăm binh lính liền xông ra ngoài, chạy đến trên chiến trường bê về mấy thứ dùng máy ném đá ném ra kia. Nhưng mà vừa nhìn thấy mấy thứ này, Quattro Bajeeena đã trợn tròn mắt! !

Áo giáp!

Toàn bộ đều là áo giáp! Phía trên có dính theo máu bắn và vết xước, thậm chí cũng không thiếu chiếc bị tàn phá... nhưng vấn đề là, toàn bộ những áo giáp này đều là kiểu dáng của kỵ binh quân Tây Bắc! Bấy vạn kỵ binh mà ngài Ruga mang theo đều mặc loại áo giáp này!

Đỗ Duy ném ra mấy thứ này là muốn làm gì? Muốn loạn quân ta à.

Muốn ta cho rằng kỵ binh Tây tiến của ngài Ruga đã sụp đổ rồi sao?

Đám sĩ quan thủ hạ thấy mấy thứ này, sớm có người lớn tiếng kinh hô:

- A! Là áo giáp kỵ binh của quân Tây Bắc chúng ta! Các anh em . . . Chẳng lẽ các huynh đệ anh em đã...

Bịch!

Hắn còn chưa nói xong, Quattro Bajeeena đi tới đá một cước vào ngực tên sĩ quan này rồi mắng:

- Người cũng là óc heo hay sao? Tướng quân Ruga dẫn bấy vạn thiết kỵ! Bây giờ quân đội của gia tộc Hoa Tulip đều bị chúng ta vây ở trong thành ! Tướng quân Ruga làm sao có thể thất bại! Muốn đánh bại bấy vạn kỵ binh, Đỗ Duy có nhiều binh lực như vậy sao? Ngu xuẩn!

Hắn cố ý lớn tiếng nói ra một hồi này, không ít binh sĩ và sĩ quan xung quanh nghe thấy, họ nghe xong cũng đều ào ào gật đầu.

Không sai, muốn đánh bại bấy vạn thiết kỵ tinh nhuệ thì thực lực của đối phương ít nhất cũng phải có số lượng kỵ binh tinh nhuệ này! Mặc dù thủ hạ của công tước Hoa Tulip được bảo là có mười vạn liên quân (Hoa Tulip và Rowling), nhưng dù sao đại bộ phận đều là lính mới, với lại trong đó không thể nào có tới hơn bấy vạn kỵ binh được! Căn bản không thể nào đánh bại gót sắt của tướng quân Ruga chúng ta.

Đúng! Những áo giáp này nhất định là đối phương làm giả ra để làm loạn lòng quân chúng ta! Nhất định là như vậy!

- Ha ha ha! Đỗ Duy, người cũng quá ngây thơ, làm giả mấy chục bộ áo giáp đã nghĩ lừa gạt sụp đổ long quân ta sao! !

Quattro Bajeeena cố ý cười ha ha lên.

Nhưng sau đó, hắn đã thực sự cười không nổi nữa.

529. Chương 372 (phần 2) :ta Ăn Thịt Để Người Uống Canh.

Mấy chục bộ áo giáp có thể làm giả. . . . .Mấy trăm bộ như thế? Mấy ngàn bộ như thế?

Còn chưa đủ? Thêm mấy trăm tên tù binh chiến tranh? Toàn bộ mấy ném đá gần như không ngừng nghỉ, trong nhiều giờ không biết bao nhiêu bộ áo giáp bị ném ra từ trên người tù binh chiến tranh. Đỗ Duy cho rằng vẫn chưa đủ, hắn vung tay lên, cửa thành mở ra, năm trăm kỵ binh của gia tộc hoa Tulip cười ngửa xông ra, lướt nhanh qua chiến trường ném áo giáp thò ở trên ngựa sau người xuống mặt đất, sau đó quay đầu chạy về.

Trong lúc nhất thời, chính giữa chiến trường. Lại có thể xếp ít nhất hơn một ngàn bộ áo giáp

Quattro Bajeeena cười không nổi , ngay cả một chữ hắn cũng đã không nói ra được!

Cho dù Đỗ Duy điên rồi, làm ra hơn một ngàn bộ áo giáp này... Chẳng lẽ, chẳng lẽ ngài Ruga đã thất bại thật rồi?

Giả! Nhất định là giả! Với khả năng kinh tế và sự giao hoạt làm giả ra một ngàn bộ áo giáp. . . . . Cũng không phải việc khó gì!

Quattro Bajeeena còn muốn thuyết phục bản thân như vậy. Nhưng sau đó cổng thành mở lần thứ hai. Từ bên trong chạy phần phật ra hơn một trăm tên binh lính Gia tộc Hoa Tulip, sau đó dùng đao kiếm áp giải mấy trăm tên tù binh chiến tranh từ trong thành ra, trong những kỵ binh quân Tây Bắc bị bắt làm tù binh

này còn có hai tên cấp bậc thống lĩnh. Trong tay những tù binh này bị cột dây thừng rồi bước từng bước ra giống như kéo ra một chuỗi mứt quả. Dưới đao kiếm đe dọa của Binh sĩ gia tộc Hoa Tulip phía sau, bọn họ ào ào chạy từ dưới thành về phía đại doanh trại của quân Tây Bắc.

Vừa chạy vừa cùng hô to, sợ có người bắn tên.

Sắc mặt Quattro Bajeena trắng bệch, giờ phút này cuối cùng thì ngay cả trong lòng hắn đều tan vỡ, nhìn vào mấy trăm người trên chiến trường chạy tới. Trong lòng hắn sinh ra một chút sự hung ác, đang muốn hạ lệnh cung tiễn thủ bắn chết toàn bộ. Nhưng quay đầu nhìn một chút, mặt của không ít sĩ quan tướng lĩnh và binh sĩ phía sau đều là tuyệt vọng và tái nhợt. Quattro Bajeena biết, bây giờ đã không có khả năng giết người diệt khẩu rồi.

Hắn chỉ có thể thở dài rồi vung tay hạ lệnh phái người ra ngoài tiếp ứng.

- Đón mấy trăm người này về, sau đó phái người coi chừng kĩ, không có mệnh lệnh của ta không cho phép bọn họ tiếp xúc với người khác.

Quattro Bajeena thở dài, truyền mệnh lệnh này rồi hắn gần như tê đi, ngay cả chính hắn đều biết thực ra mệnh lệnh này đã không có bao nhiêu ý nghĩa nữa.

Đúng lúc này, trên tường thành cứ điểm phương xa, mọc lên một ngọn cờ Hoa Tulip đỏ rực. Toàn thân Đỗ Duy mặc áo giáp quân phục leo lên tường thành, sau hắn đó mỉm cười rồi hít một hơi thật sâu, thúc giục phát ra một cái ma pháp trận, từng chữ trong lời của hắn truyền rõ ràng khắp toàn bộ chiến trường, âm thanh vang vọng.

Quattro Bajeena! ! Kị binh Tây tiến của quân Tây Bắc các người đã bị ta đánh tan từ lâu! Bấy vạn đại quân sụp đổ tan tành, từ Ruga cho đến bọn lính phía dưới hoặc là chết trận, hoặc là bị bắt! ! quân Tây Bắc các người đã xong xuôi!! Người cũng là người mang quân, chẳng lẽ không yêu quý tính mạng binh lính sao! Bây giờ các người đã không có chút cơ hội nào, không bằng sớm đầu hàng để cho các tướng sĩ này có một đường sống đi! ! Ta lấy danh nghĩa của công tước Hoa Tulip cam đoan với mọi người là người đầu hàng được miễn chết!

Giờ phút này, mấy trăm tên tù binh kia đã vào đại doanh trại của quân Tây Bắc, khi lời của Đỗ Duy truyền khắp toàn trường, ngay lập tức đã có mấy ngàn quân Tây Bắc xuất hiện ở cửa doanh trại, có người đã không thể chờ đợi được mà lớn tiếng hỏi những tù binh chiến tranh kia để tìm cách chứng thực. Chỉ là dưới mệnh lệnh của Quattro Bajeena, có lính thân tín của hắn cầm vũ khí ở chung quanh quát mắng, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần những tù binh chiến tranh này, cũng không cho những tù binh chiến tranh này mở miệng, lúc này mới áp giải bọn họ đến phía sau.

Giờ phút này trong doanh trại, tinh thần quân chúng sục sôi, bỗng chốc đã xuất hiện mấy ngàn người đi tới lều lớn của Quattro Bajeena để tìm cách chứng thực, Quattro Bajeena hạ lệnh đàn áp, ở dưới quân pháp nghiêm khắc những binh lính kia mới bị đuổi tản ra dần dần. . . cũng không dám nhìn sắc mặt của những đồng liêu kia nữa.

Trong lòng mọi người, cũng đã tin nội dung kêu gọi đầu hàng của công tước Hoa Tulip.

Tướng quân Ruga thực sự thất bại? ! Bấy vạn thiết kỵ sụp đổ tan tành ư?

Màn đêm buông xuống, trong quân Tây Bắc đã xảy ra sự kiện lính đào ngũ lần thứ hai, tuy nhiên lần này, Quattro Bajeena cũng chẳng muốn quản nữa, hắn biết, chuyện đã không thể xoay chuyển.

Sĩ khí đã rơi đến cực điểm rồi, ngày thứ hai khi kiểm kê số người còn lại thì ít đi một ngàn người, khi Quattro Bajeena tuần tra đều có thể cảm giác được ánh mắt của những binh lính kia chiếu về phía hắn lại có thể mang sự phẫn nộ mờ ảo, mà cũng không thiếu sự cứng nhắc.

Nhưng những ngày này, Đỗ Duy và quân đội của đế quốc lại không có tấn công như cũ.

Quattro Bajeena đã hiểu đây là Đỗ Duy hoàn toàn chơi chiến thuật tâm lý chiến, tin tức chủ lực kỵ binh Tây tiến thất bại hoàn toàn đã truyền khắp doanh trại mình, binh lính đã không hề còn ý chí chiến đấu, thậm chí xuất hiện lính đào ngũ với quy mô lớn. Bây giờ Đỗ Duy căn bản không cần sốt ruột đánh, ngay

cả đánh cũng không muốn nữa! Chỉ cần đợi hai ngày nữa quân đội của mình đã trực tiếp tan vỡ hoặc làm phản thôi.

Thì ra là thế, thì ra là thế! Trước một vài ngày Đỗ Duy luôn luôn không đánh với mình, cũng chính là kéo dài thời gian để tan rã ý chí chiến đấu và sĩ khí của binh lính mình!

Robert nhìn vào hình dáng Đỗ Duy không hề có động tĩnh gì, nhin không được nói:

- Những áo giáp và tù binh chiến tranh kia đã ném ra bên ngoài hai ngày rồi! Sĩ khí của đối phương đã tan vỡ, bây giờ chỉ cần chúng ta ra khỏi thành đi đánh một chút, lập tức bọn họ sẽ tan rã hết. Cơ hội tốt như vậy... Vì sao ngại. . .

Đỗ Duy thở dài rồi lắc đầu mà không nói.

Tướng quân “hai trăm năm mươi” Ron Patton ở bên cạnh cũng cau mày nói:

- Ông chủ đề ta nói: bây giờ còn có thể chờ đợi cái gì. Nhìn hình dáng của những quân Tây Bắc này, chỉ cần ta mang hai ba nghìn kỵ binh ra ngoài đánh mạnh một trận, là có thể giết chết bọn họ!

Đỗ Duy nhìn tên tướng quân “hai trăm năm mươi” này và cười nói:

- Ron Patton a Ron Patton, năm đó người không hiểu quy tắc quan trường mà chịu đau khổ, bây giờ xem ra người còn không có học được thông minh ra.

Đỗ Duy đứng lên, chỉ vào phương xa và cười nói:

- Người nhìn xem, bây giờ quân đội của Bạo Phong Quân Đoàn, quân cận vệ vương thành, Tổng đốc Bohan đều ở bên ngoài! Thêm lên số người cũng có gần mười vạn. Nhưng mà lần này cuộc chiến tranh bình định Tây Bắc đến bây giờ, chúng ta tiêu diệt bộ đội kỵ binh chủ lực của Ruga, mở miệng một lần thịt hết bảy vạn thiết kỵ tinh nhuệ của hắn, một phần quân công lớn như trời này làm sao chạy thoát. Bao nhiêu năm để quốc chúng ta không có đánh trận rồi! Bây giờ trong số những người đó ở dưới thành.... bất kể là binh lính tướng quân trong cánh quân kia đều trông chờ cuộc quyết chiến cuối cùng này để có thể mò một chút xú công lao đấy! Nói một câu không dễ nghe, thịt chúng ta đã ăn rồi, một chút canh cuối cùng này hãy để lại cho người khác chia một phần đi. Nếu người độc chiếm một mình, hắc hắc... Chẳng lẽ người không sợ đắc tội người sao?

Đắc tội người?

Thủ hạ của Đỗ Duy đưa mắt nhìn nhau. . . khi nào thì công tước của chúng ta lại có thể sợ đắc tội với người?

Nếu cùng đánh trận, đều là quân đội bạn thì dù sao cũng cần cho bọn hắn một chút lợi ích mới được. Nếu nói không thì khó tránh khỏi bị người đồ kỵ thù hận, tương lai trong bóng tối chúng làm một cái gánh chân chúng ta thì cái được không bù đắp đủ cái mất. Hơn nữa. . . Bên ngoài bốn năm vạn quân Tây Bắc bộ binh cuối cùng này, việc đánh hạ đối với chúng ta có chỗ tốt gì không?

Một câu hỏi này của Đỗ Duy làm cho mấy người đều trầm lặng.

530. Chương 373 (phần 1) :ra Đi

Nếu như muốn trực tiếp làm tan rã ý chí chiến đấu của đội quân Tây Bắc pháo hôi này, căn bản Đỗ Duy không cần lột áo giáp của những tù binh kia xuống, thật phí sức người sức của quá.

Nếu như hắn tàn nhẫn một chút. Trực tiếp chặt bỏ đầu của mấy trăm tên tù binh chiến tranh này rồi ném xuống dưới thành. Lập tức có thể khiến cho lòng quân Quattro Bajeeena tan vỡ hết.

Nhưng Đỗ Duy không làm như vậy. Cũng không phải vì hắn không tàn nhẫn, nguyên nhân quan trọng hơn là hắn không muốn chết quá nhiều người. Vì để chuẩn bị đại chiến trong tương lai, nhất định hắn phải dùng hết khả năng tăng cường lực lượng.

Mặc dù lũ quân Tây Bắc này đáng ghét và bọn chúng đã chiếm đóng ở Tây Bắc hai mươi năm nhưng kẻ cần phải chém đầu và xét xử phải là những tướng lĩnh kia. Chính Ruga và nghìn nghìn vạn vạn bọn binh sĩ phía dưới nào có tội tình gì đâu. Chúng chỉ nghe theo mệnh lệnh phía trên mà thôi.

Hơn nữa trình độ tinh nhuệ của quân Tây Bắc cũng không phải nói khoác. Một đám lính cũ từng chịu đựng cách huấn luyện nghiêm khắc, hơn nữa sức chiến đấu xuất sắc, Đỗ Duy sao có thể trông mà không thèm. Nếu như có thể nhận vào dưới trướng...

Tuy nhiên sau khi tấn công đại quân kỵ binh của Ruga. Hắn đã nhận được gần hai vạn tù binh chiến tranh. Đều là kỵ binh tinh nhuệ!

Hơn hai vạn người này đã đủ để hắn dùng từ từ rồi.

Cũng không phải hắn trông mà không thèm đối với bốn vạn kỵ binh bên ngoài, mà là Đỗ Duy rất rõ ràng. Bản thân tuyệt đối không thể chạm vào hơn bốn vạn người bên ngoài nữa rồi.

Thần Hoàng Tử cho dù tín nhiệm mình đi nữa thì giải quyết đại quân của Ruga ở chỗ Tây Bắc này rồi, Đế quốc tuyệt đối cũng không hi vọng bởi đường ra một quân phiệt khác.

Nhưng bây giờ thì sao? Mình đã ngồi ôm mười vạn quân. Đương nhiên. Sau khi chiến đấu nhất định hắn phải đưa năm vạn tư quân Rowling về, nhưng điều này tuyệt đối không có nghĩa là để đó có thể khoan dung cho hắn thu nạp và tổ chức biên chế nhiều quân hàng binh Tây Bắc như vậy.

Đỗ Duy và Phillip từng thương lượng, nếu như nói muốn cho Thần Hoàng Tử yên lòng, mình ở Tây Bắc nhưng lại không có sự uy hiếp của quân Tây Bắc nên quân đội dưới trướng của mình cũng không thể vượt qua năm vạn!

Cho nên bộ binh của bọn quân Tây Bắc bên ngoài kia sẽ đưa cho quân đội khác đi thu nạp và tổ chức biên chế. Mình không thể ra mặt cưỡng ép, nếu không thì sẽ phải đứng mũi chịu sào. Đó chẳng phải là chuyện thú vị gì.

Cứ như thế. Đỗ Duy cũng biết lần này mình thắng quá “hào quang” rồi, lực lượng nhiệt khí cầu không trung quả thực quá xuất sắc, ưu thế oanh tạc từ không trung có thể khiến cho kỵ binh của Ruga sụp đổ tan tành. Chuyện qua đi, trong lòng Thần Hoàng Tử ở đế đô nhất định phải suy nghĩ. Cho phép công tước Hoa Tulip như hắn nắm chắc trong tay quân đội lớn mạnh như vậy. Rốt cuộc buổi tối hắn còn có thể ngủ ngon hay không?

Mặc dù Đỗ Duy biết mình thắng rất may mắn. Lại gần chiến hào và lưới sắt. Bức hàng loạt kỵ binh đến một nơi đông đúc, thêm nữa vì Ruga muốn tăng tốc độ nên mặc quần áo nhẹ không có mang theo vũ khí công kích từ xa... Tuy nhiên Thần Hoàng Tử không hẳn đã hiểu được nhiều như vậy. Nếu như hắn thấy được “cương quân” của mình có thể dễ dàng lấy mấy ngàn phá mấy vạn. Làm sao hắn có thể khoan dung cho mình tiếp tục mở rộng lực lượng quân đội lớn mạnh nữa?

Thậm chí Đỗ Duy dám khẳng định sau khi trận chiến này chấm dứt nhất định Thần Hoàng Tử sẽ đòi mình nhiều nhiệt khí cầu chiến đội hơn.

Không phải Đỗ Duy không muốn hơn bốn vạn quân Tây Bắc ngoài thành mà là không thể muốn nữa. Nếu không... Tây Bắc đã không còn chiến tranh rồi. Tên Đỗ Duy như ngươi còn cần nhiều quân đội như vậy làm gì?

Cho dù Thần Hoàng Tử đã biết hai năm tới là đại chiến nhưng mà đại đa số mọi người vẫn chưa biết, với lại... Cho dù hai năm tới có đại chiến. Tên Đỗ Duy như ngươi dựa vào cái gì cần nhiều quân đội như vậy? Dù sao ngươi cũng chỉ là một công tước, ngươi nào phải hoàng đế! Mà Hoàng đế cũng không bỏ nhiệm vụ làm nguyên soái của đế quốc!! Duy trì dưới trướng năm vạn tinh binh chính là hạn chế mà Đỗ Duy tự định ra cho mình. Cũng có thể không chạm vào cảnh giới trong lòng Thần Hoàng Tử. Hắn quyết định lập tức phái người ra khỏi thành rồi vòng qua xung quanh, trực tiếp đem thư mình tự tay viết đưa đến trong doanh trại của Bạo Phong Quân Đoàn và tổng Đốc Bohan. Chứng tỏ một chút thành ý của mình được giấu trong thư.

Lúc trước tướng quân Andre của quân đoàn Bạo Phong đi đến đế đô báo cáo tình hình quân sự đã nợ Đỗ Duy một ân tình. Giờ phút này Đỗ Duy lại tỏ vẻ mình không cướp công lao. Tự nhiên trong lòng hắn càng

thêm cảm kích đối với Đỗ Duy mà tổng đốc Bohan cũng không khỏi than thở Đỗ Duy “ra đi”.

Nếu vị công tước Hoa Tulip có quyền lực cao nhất này không cướp công lao thì như vậy bọn họ cũng sẽ không khách khí nữa.

Tuy nhiên ở trong thư Đỗ Duy đưa ra một yêu cầu nho nhỏ.

Công lao có thể cho các ngài. Hơn bốn vạn quân Tây Bắc này cũng nhường cho các ngài đi đánh... Tuy nhiên Đỗ Duy ta chỉ cần một người!

Quattro Bajeeena!

Lúc đầu Andre, Bohan thậm chí tướng quân quân cận vệ vương thành cũng có phần khó hiểu đối với yêu cầu này. Tuy nhiên sau đó họ nghĩ thêm một chút cũng đã bình thường trở lại.

Chuyện lúc trước Quattro Bajeeena mang binh bao vây thành Loran cũng không phải bí mật. Rất nhiều người đều biết. Phỏng đoán trong lòng rằng vị công tước Hoa Tulip này mang hận chuyện đó. Muốn bắt Quattro Bajeeena về trả thù.

531. Chương 373 (phần 2) :ra Đi

Chỉ là một tướng lĩnh trong quân Tây Bắc, dưới cách nhìn của những người này chỉ là một nhân vật nhỏ bé thôi. Nếu như bản thân bắt được thì trực tiếp ghi vào danh sách tử vong là đủ báo cáo nộp lại cho bên trên rồi, sau đó lặng lẽ giao người đưa cho công tước Hoa Tulip cũng xem như trả ân tình cho vị nhân vật lớn đang thành công này. Cớ sao không làm chứ? Sau đó Đỗ Duy ước hẹn với ba cánh quân đội bạn khác là chủ công do bọn họ còn mình thì phải toàn bộ kỵ binh dưới trướng dạo chơi ở chung quanh để tránh cá lọt lưới chạy trốn. Đồng thời coi quân đội mình là đội dự bị. Nơi nào căng thẳng thì cứu viện nơi đó.

Hành động như vậy giành được thiện cảm của mọi người. Thấy Đỗ Duy nói trên thư như thế mọi người cũng không khách khí nữa.

Sáng sớm hôm nay, sau khi kèn phát lệnh thổi ù ù ù, quân đội đế quốc đồng thời phát động tấn công từ nhiều hướng.

Vốn Quattro Bajeeena đã hoàn thành việc chuẩn bị đánh lâu dài. Hàng rào chiến hào xung quanh doanh trại không thiếu, với lại quá nửa gia sản của quân Tây Bắc cũng ở trong doanh trại của mình, không thiếu vũ khí công kích từ xa, thậm chí còn có cường nỏ và nỏ pháo.

Mặc dù lòng quân rời rạc, tuy nhiên Quattro Bajeeena cũng không phải ăn chay, trước tiên hắn gọi toàn bộ một đám trung cấp sĩ quan vào trong lều, sau đó bảo mọi người: cho dù những người khác có thể được đặc xá nhưng các ngươi đều là sĩ quan và là kẻ dẫn đầu! Binh lính bình thường có thể đầu hàng nhưng cho dù các ngươi đầu hàng thì tội cũng giống như tội phản quốc! Hiện tại con đường duy nhất chính là liều mạng! Còn có một ít hi vọng sống, nếu như mình vứt bỏ trước tiên thì như vậy sau khi chiến bại cứ chờ trên giá treo cổ đi!

Hù dọa bọn sĩ quan này xong, tất nhiên những người này lại trở lại đàn áp lòng quân của mình. Cứ như vậy mặc dù sĩ khí sa sút nhưng quân Tây Bắc lại có thêm một buổi sáng còn có thể gọi là đánh. Một sư đoàn bộ binh dưới trướng của tổng đốc Bohan là đợt sóng thứ nhất đánh chính diện, binh lính xung phong tiến lên, giơ tấm chắn ngăn cản cung tên của quân Tây Bắc, sau khi hạ ngàn người rồi mới miễn cưỡng dùng bao cát lấp đầy chiến hào phía nam của quân Tây Bắc, lập tức Quattro Bajeeena tổ chức một ngàn cảm tử quân mà hắn tin nhiệm nhất tề liều chết xung phong ra trận. Thậm chí những kẻ dũng mãnh này ngay cả áo giáp cũng không mặc. Xông ra như ong vỡ tổ, vừa dùng đã chém ngay. Lập tức chém hơn một nửa số người tổng đốc Bohan phái ra lấp đầy chiến hào.

Khắp nơi xác chết và máu chảy thành sông. Dù sao nguồn gốc của Bohan cũng không phải tướng quân, hắn thiếu một chút tài hoa quân sự. Thấy như vậy nhưng hắn không hề hạ lệnh phái người đi tiếp viện mà trái lại dần dò bảo người lùi lại.

Kết quả là vất vả cả một buổi sáng mới mở được một lỗ hổng phía nam đã lại bị Quattro Bajeeena cướp trở về.

Nơi xa xa, Đỗ Duy đứng ở trên tường thành đang quan sát cuộc chiến. Hắn quan sát một buổi sáng rồi thở dài nói:

- Mẹ nó! Bây giờ đã là lúc nào rồi, quân cận vệ vương thành còn cẩn thận như vậy! Mẹ kiếp!

Đỗ Duy thấy rõ Bohan sẽ không đánh trận. Người khác chẳng lẽ không thể sao? Bỏ qua Andre không nói. Quân đoàn Bạo Phong bọn họ là kị binh nhưng còn quân cận vệ vương thành chứ? Những quân cận vệ vương thành này nhìn người của Bohan chịu chết, nhìn Bohan không có cách nào đánh trả nhưng cũng không ra hỗ trợ... Dù là người ở một phương khác cũng nên giả vờ tiến công chứ!

Philip đứng bên cạnh Đỗ Duy. Philip mặc một cái áo choàng dày, hắn thở dài rồi thấp giọng nói:

- Thưa ngài... có lẽ đó không phải ý của quân cận vệ vương thành đâu.

Đỗ Duy là người thông minh, một khi được nhắc nhở đã lập tức hiểu rồi!

Chẳng lẽ là Thần Hoàng Tử?!

Bohan không phải phe phái của Thần Hoàng Tử mà là người cố đại hoàng tử đề bạt lên, Đỗ Duy hiểu điều ấy, mặc dù Thần Hoàng Tử chú ý tới toàn bộ cục diện Tây Bắc, sau khi hắn lên ngôi cũng không loại bỏ Bohan mà là vẫn giữ hắn lại. Nhưng mà không có nghĩa là sau khi Tây Bắc bình định, hắn còn có thể nhẫn nại để tên bộ hạ của “kẻ thù chính trị” này tiếp tục nở mày nở mặt.

Sau khi Tây Bắc bình định chính là lúc Bohan sụp đổ.

Cho nên, Thần Hoàng Tử sẽ tuyệt đối không khoan dung cho quân đội của tên thuộc hạ như Bohan có quá nhiều. Càng không thể để cho Bohan lập công lao quá lớn. Nếu không nếu như Bohan lập công lao quá lớn thì để công bằng với mình làm sao hắn có thể không phong thưởng công thần?

Buổi sáng Bohan chịu thiệt thòi hiển nhiên là do vương thành quân cận vệ vương thành cố ý không hành động.

Một buổi sáng Bohan chết ba bốn ngàn người, hắn cũng không phải đồ đàn. Cũng phân biệt rất nhanh rồi. Nhìn vào quân cận vệ vương thành án binh bất động ở phương xa, trong lòng Bohan mắng to vài câu.

532. Chương 374 (phần 1) :cybaster

Thực ra năng lực chiến đấu của quân đội Bohan không giỏi. Đỗ Duy đã nhìn ra điều ấy.

Sau buổi trưa, cuối cùng thì quân cận vệ vương thành cũng đã ra tay. Hơn một vạn bộ binh giáp nặng ra trận, tẩm chắn lớn hình vuông kín khít tạo thành thể trận giống như mai rùa làm cho cung tên của quân Tây Bắc không hề có tác dụng, bị quân cận vệ vương thành xông đến ngoài cửa doanh trại dễ dàng. Quân Tây Bắc đành chịu, chỉ có thể mở cửa thành để binh sĩ bên trong xông ra đánh.

Tuy nhiên những quân canh phòng thủ hạ của Bohan sao có thể so sánh với tổ chất của quân cận vệ vương thành được?

Dùng rất nhiều lương bổng và lương thực, lại ăn lương thực tốt nhất và tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc nhất. Vũ khí áo giáp trang bị cho họ cũng là tốt nhất trong những quân đoàn chủ chiến.

Hướng chỉ lòng quân Tây Bắc đã bất ổn từ lâu.

Trong một canh giờ, quân Tây Bắc liên tục thử ba lần xông ra từ cửa nhưng lại bị quân cận vệ vương thành đánh lui toàn bộ. Xác chết lưu lại gần như phá hỏng cửa doanh trại nhưng tổn thất của quân cận vệ vương thành cũng không lớn. Vẫn cố gắng ép về phía trước như cũ. Họ định phá vỡ cửa doanh trại của quân Tây Bắc.

Lúc này ma pháp sư trong quân Tây Bắc mới ra tay.

Mười mấy ma pháp sư đồng thời bay lên từ trong doanh trại của quân Tây Bắc, sau đó hai tên ma pháp sư hoá hệ hợp lực phát ra một ma pháp trung cấp hoá hệ. Hai người hợp lực tạo ra một con chim rực cháy.

Con chim rực cháy biến ảo ra từ trên không rồi gào thét bay xuống. Nổi lên một vùng sóng nhiệt cuộn cuộn thiêu quân cận vệ vương thành tới mức phải liên tục lùi về sau và bỏ lại mấy chục xác chết bị đốt trụi.

Sau đó mấy tên ma pháp sư khác thì cố gắng tạo thêm một phong hệ ma pháp, rồi gió bão cuốn tất cả tới. Vô số lưỡi đao gió đánh về phía lá chắn của quân cận vệ vương thành. Ngay lập tức nghe thấy trùng trùng điệp điệp tiếng lách cách lách cách. Cuồng phong gào thét thổi nghiêng thế trận quân cận vệ vương thành.

Quân cận vệ vương thành rơi vào đường cùng đành lùi từ từ về sau.

Từ đại doanh trại của quân Tây Bắc truyền đến tiếng reo hò. Thấy ma pháp sư của mình phô trương thanh thế làm cho lòng bọn chúng không nín nổi cứ hi vọng thêm nữa.

Đáng tiếc, hi vọng này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Trong doanh trại của quân cận vệ vương thành lập tức tung lên bảy tám bóng người bay nhanh tới gia nhập chiến trường.

Đỗ Duy nhìn những ma pháp sư trong số những quân cận vệ vương thành kia bay ra mà không tránh khỏi động lòng.

Ma pháp sư cung đình!

Được lắm Nhiếp Chính Vương, thực sự không tiếc cả tiền vốn rồi.

Phía trên bầu trời lập tức biến thành nơi ma pháp sư đấu pháp, Đỗ Duy cũng bất động, hần vẫn đứng trên cổng thành mà thờ ơ quan sát như trước.

Giờ phút này thực lực của hần đã không giống trước kia. Lúc trước trong người hần nhận được mầm mống sức mạnh của Bạch Hà Sầu. Gần như hần nhảy qua tất cả để tiến lên tìm hiểu về vấn đề khó khăn. Chẳng khác nào có một sức mạnh cường hần như gỗ cốt pha trong cơ thể nên tốc độ tu luyện tăng hơn mấy lần.

Một năm nay, thực lực ma pháp của hần từ lâu đã thăng lên trên cấp tám. Chỉ là hần muốn hạ thấp bản thân, không phô trương mà thôi. Thân phận ma pháp sư của hần là ma pháp được tề sư nên không có cấp bậc đáng nói.

Với thực lực bây giờ của hần là “đại ma pháp sư” thì xem những trung cấp ma pháp sư được mời đến kia đâu cùng ma pháp sư cung đình, quả thực là giống như xem tiểu hài tử đánh nhau.

Tuy nhiên thực lực của ma pháp sư cung đình hơi cao hơn một bậc, Đỗ Duy quan sát trong chớp lát đã nhận định là nhất định ma pháp sư của quân Tây Bắc sẽ thua.

Quả nhiên. Chỉ một lát sau, hai ma pháp sư hệ hỏa trên không trung kia thì một người bị Địa lôi của ma pháp sư cung đình triệu hồi ra đánh trúng, cả người hoá thành mảnh nhỏ. Con chim rực cháy hệ hỏa mất đi ma lực khổng lồ của ma pháp sư đã tiêu tan ngay tức khắc, một ma pháp sư cung đình ném ra một ma pháp quyền trực tạo cho quân cận vệ vương thành phía dưới một kết giới phòng ngự. Sau đó lại phát ra một ma pháp trung cấp hệ hỏa.

Chỉ thấy mặt đất đột nhiên chấn động vài phát rồi nứt ra vài cái khe vĩ đại. ngọn lửa đột nhiên phun ra, còn có một khe hở trực tiếp lan đến đại doanh trại của quân Tây Bắc, trong phút chốc đốt tới mức quân Tây Bắc kêu khóc không ngừng.

Rất nhanh, mười mấy ma pháp sư của quân Tây Bắc cũng chỉ còn lại bảy tám người, ma pháp sư còn lại đều chịu liều mạng vì quân Tây Bắc. Họ bay nhanh về phía phương xa, còn liên tục ra đấu với ma pháp sư cung đình phía sau, tỏ vẻ bản thân bằng lòng rời khỏi chiến trường.

Xưa nay tranh đấu của ma pháp sư là đứng ngoài chiến trường. Chỉ cần ma pháp sư rời khỏi chiến trường thì thông thường người khác cũng sẽ không diệt sạch.

Trong cuộc quyết đấu, ma pháp sư của quân Tây Bắc tính là thua, ma pháp sư cung đình còn lại tung bay trên không, sau đó lại hợp lực phát huy ma pháp lần nữa, trong lúc nhất thời Đỗ Duy cảm giác được nguyên tổ ma pháp trong một vùng trời đất mạnh lên hần, mây đen dày đặc trên bầu trời...

Trong lòng Đỗ Duy mắng một câu: Mẹ kiếp, muốn triệu hoán sấm sét ư. Tuy nhiên hắn không có ý ra tay, bây giờ ngồi trên núi xem hổ đấu không phải là rất nhàn rồi sao.

Nhưng vừa lúc đó bỗng nhiên nghe thấy trong quân Tây Bắc truyền đến một âm thanh như tiếng dã thú gào thét.

Âm thanh kia cực lớn, dưới bầu trời đầy mây đen và tiếng sấm này khiến cho người ta nghe thấy rõ ràng.

Lập tức thấy trong doanh trại của quân Tây Bắc có một bóng người đột nhiên bay lên trời. Từ xa Đỗ Duy thấy rõ trên thân thể bóng người kia lộ ra đầy máu bắn, tóc tai bù xù, hắn ngửa mặt lên trời gào thét.

-Cybaster?

Biểu hiện kinh ngạc này của Đỗ Duy không phải chuyện đùa, sau đó hắn mới không nhận được mà mắng to một câu:

- Ruga! người giỏi lắm! Lấy con ruột người lại làm pháo hôi, mẹ kiếp, người thật tàn nhẫn!

Cybaster lên đến trên bầu trời đột nhiên hai mắt hắn lại đỏ thẫm như dã thú. Hắn thấy phương xa có vài ma pháp sư cung đình đang niệm chú tụ tập ma lực chuẩn bị triệu hoán sấm sét... Cybaster thực sự đã mất đi tính người và lý trí. Giờ phút này, sau khi Cowardoro đã thấy ma pháp sư chiến bại. Hắn rơi vào đường cùng cũng chỉ có thể liều mạng. Lại nghĩ tới thực lực của vị thiếu tướng quân này tương đối đặc biệt, ngày trước khi hắn bình thường ngay cả hoàng kim long cũng dám đấu một mình. Bản lĩnh này khiến người ta khâm phục, bây giờ mặc dù hắn điên nhưng chỉ cần có thể lưu lại một chút xíu thực lực thì vẫn có thể ngăn cản trận này.

Dù sao Ruga cũng không hi vọng hắn bảo vệ tên thiếu tướng quân này. Đã muốn nhốt ở trong lồng đến chết. Không bằng trước khi hắn chết cho hắn ra chiến trường. Cho hắn chết trên chiến trường đi.

Cybaster vừa rời khỏi lồng giam ngay lập tức đã cuồng tính, nhưng nếu như tính khí của hắn chỉ như dã thú thì không hẳn chỉ biết đánh, nói không chừng kêu la một chút đã chạy mất rồi.

Nhưng vừa khéo mấy ma pháp sư cung đình lại mặc áo choàng màu đỏ.

Hễ là dã thú bị nhốt vào trong lồng thì vô cùng nhạy cảm với màu đỏ. Ví như chơi trâu đều luôn dùng một mảnh vải đỏ để trêu chọc. Tên Cybaster này nhìn vài người trước mặt một lát, họ còn mặc áo choàng đỏ thẫm khiến hắn làm sao có thể kiềm chế thú tính được?

Hắn điên cuồng hét lên một tiếng rồi giang rộng cánh tay chạy qua.

533. Chương 374 (phần 2) :cybaster

Mấy ma pháp sư cung đình kia cũng không phải người bình thường, ma pháp sư không dám cận chiến tất nhiên là đạo lý của nó, thấy quái nhân này bỗng nhiên đã bay tới, lập tức hai ma pháp sư rung cánh tay lên. Giữa bầu trời đã xuất hiện một bức tường lửa, sau đó còn có hai lưỡi dao gió, một trái một phải bắn tới.

Đáng tiếc, Cybaster cũng đã điên rồi nên căn bản hắn không biết trốn tránh.

Ngọn lửa tăng lên thiêu hắn tới mức kêu khóc thảm thiết. Toàn thân hắn cháy đen nhưng mà hắn không biết đường tránh, vẫn cầm đầu xông lên như trước. Lưỡi dao gió hai bên trái một phải cắt ở sườn của hắn, ngay lập tức suýt đã cắt hắn thành hai.

Mấy ma pháp sư cung đình đang muốn thở nhẹ ra nhưng tất cả đột nhiên biến sắc.

Chỉ thấy sau khi Cybaster điên cuồng hô thì da thịt toàn thân hắn sinh trưởng rất nhanh, vết thương khép lại trong nháy mắt, chỗ da đã đốt tróc ra kia đã biến thành thân thể hoàn hảo rồi.

Ma pháp sư cung đình đâu có từng thấy loại bản lĩnh “hồi lại trong nháy mắt” này. Cho dù là uống nước thánh hoặc là sử dụng trị liệu thuật cao cấp hệ quang minh cũng không có lý nào nhanh như vậy! Trọng thương như vậy mà chữa lành toàn bộ chỉ trong một lần hít thở.

Nhưng bọn họ cũng không có thời gian kinh ngạc, trong nháy mắt Cybaster đã đi tới trước mặt! Lúc đầu hắn độc chiến hoàng kim long là lấy tốc độ tăng trưởng. Giờ phút này dưới sự nổi điên ngược lại phát huy toàn lực, hắn xông tới trước mặt một ma pháp sư cung đình rồi đột nhiên đưa tay ra túm lấy đầu đối phương rồi cố gắng bẻ một cái...

Một đám xương máu tăn ra, chỉ thấy đầu của ma pháp sư cung đình đáng thương kia đã giống như một quả dưa hấu nát bét chia năm xẻ bảy. Xác chết rơi thẳng xuống. Cybaster không ngừng lại chút nào, hắn lại xông vào ngực một ma pháp sư cung đình khác. Ma pháp sư kia thấy đồng bọn bị giết, chưa phản ứng kịp thì thằng cha hung ác này đã đâm vào ngực mình rồi.

Lực mạnh như vậy gần như đã cắt đứt xương sườn của hắn, nhưng hắn còn chưa kịp kêu đau đã cảm thấy trên cổ đau nhức! Cybaster lại có thể cắn mạnh một phát vào trên cổ ma pháp sư này giống như dã thú, hai tay hai chân mắc vào trên thân thể ma pháp sư này giống như một con bạch tuộc, hắn vừa gặm vừa cắn điên cuồng. Miệng ma pháp sư này phun ra đầy máu, ma pháp sư chết lâu rồi hắn mới buông lỏng miệng. Máu tươi đầy mặt đầy miệng. Hắn lại quay người nhìn vào mấy ma pháp sư cung đình khác.

Mấy ma pháp sư cung đình kia hồn bay phách lạc rồi. Chỉ cảm thấy thằng cha này chính là quái vật. Một kẻ trong số đó nghĩ thử, chẳng lẽ nó là ma thú đặc biệt gì?

Mấy ma pháp sư còn lại đồng thời ra tay. Hai người trong đó lập tức niệm chú, pháp thuật trói buộc bắn mạnh tới, ngay lập tức thân thể Cybaster căng lên, trong không khí từng sợi dây bằng khí quấn quanh người hắn. Một ma pháp sư có cấp bậc ma pháp cao hơn lại thò tay đánh lăng không một trảo. Một dòng khí đen thoáng hiện lên từ dưới tay của hắn. Ngay lập tức ngưng tụ thành một thanh thương khí màu đen.

Lại là Vong linh ma pháp ư?

Trong mắt Đỗ Duy ở nơi xa cũng có một ít bất ngờ.

Chỉ thấy ma pháp sư này phần nộ gào to, khí tức vong linh màu đen ngưng tụ thành trường mâu rồi bắn về phía Cybaster, Cybaster bị thuật trói buộc giữ cố định nên không thể động đậy, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn vào chuỗi hắc mâu do khí tức vong linh ngưng tụ này bắn vào trên người mình rồi đâm thủng qua ngực.

Phập! Trên bầu trời, ngực của Cybaster phun ra một chùm hoa máu, lúc này ma pháp sư cung đình khác mới thở nhẹ ra. Dữ tợn suy nghĩ: Hừ! Cuối cùng giết được con quái vật này rồi.

Đáng tiếc, cái ý nghĩ này còn không hiện ra thì đột nhiên nghe thấy bên tai truyền đến tiếng kêu thảm thiết! Chỉ thấy ma pháp sư cung đình sử dụng Vong linh ma pháp kia đã bị Cybaster tiến sát đến trước mặt. Cybaster giơ một tay lên rồi chém xuống. Ngay lập tức đã chém đứt hai cánh tay của ma pháp sư đáng thương này.

Ma pháp sư đáng thương kia toàn thân đều là máu. Cybaster không dừng lại, hai tay phun ra một chùm đầu khí rực rỡ, dưới sự hung dữ của đầu khí, ma pháp sư đáng thương này đã nát bét toàn thân, ngay cả chết cũng không toàn thây.

Các ma pháp sư cung đình khác đều thực sự sợ hãi.

Đây là người sao? Bị ma pháp trực tiếp đánh trúng, xuyên qua thân thể mà còn có thể phục hồi trong nháy mắt. Ông trời ơi, chẳng lẽ thân thể hắn là bất tử.

Cybaster không có tiếp tục tấn công, sau khi ba ma pháp sư cung đình bị giết, mặc dù “thân thể hoàn mỹ” trợ giúp hắn lành lại trong nháy mắt nhưng bây giờ bắt đầu phản lại. Hắn cảm thấy toàn thân đau đớn mãnh liệt, mặc dù hắn không có trí tuệ của con người nhưng mà bản năng sống vẫn còn. Đột nhiên hắn rống lớn một tiếng rồi quay người lại, phóng thẳng đi...

Từ xa Đỗ Duy thấy được toàn bộ quá trình, trong lòng hắn lại chấn động!

Cybaster ... giống như vừa biến đổi mạnh hơn rồi!

Lúc trước khi đuổi giết mình, thằng cha này còn không thể bay được.

Thấy Cybaster thoát ly từ bên trái chiến trường rồi trốn đi xa, Đỗ Duy lại hừ một tiếng. Hắn nói nhanh với người bên cạnh một câu:

- Đóng chặt cổng thành. Chú ý nhìn, không được ra đánh.

Sau khi nói xong, thân thể Đỗ Duy đã phi lên trời, sau đó đột nhiên hướng về phía Cybaster chạy trốn mà đuổi nhanh theo...

Đỗ Duy vừa bay lên trời, trong mắt mấy ma pháp sư cung đình phía sau thấy được, trong lòng họ ngay lập tức yên tâm.

Ừm, công tước Hoa Tulip nổi tiếng đại lực đã ra tay... Hẳn nổi tiếng là ma pháp sư thiên tài mà! Thấy tốc độ phi hành của Đỗ Duy cực nhanh. Hiển nhiên ma lực hơn xa mấy người mình. Mấy ma pháp sư cung đình này mới yên tâm, tuy nhiên đồng bọn chết ba người. Dù sao thì trong lòng bọn họ cũng là lửa giận ngút trời, cũng không do dự mà đuổi theo ngay.

534. Chương 375 :tiền Hóa

Từ khi thực lực tăng lên cấp tám, Đỗ Duy chưa từng ra tay. Hơn nữa ma pháp mà hắn tu luyện không giống như các ma pháp sư khác trên đại lục. Trong người hắn có mầm móng sức mạnh của Bạch Hà Sâu, vốn thông thạo cả ma pháp và vũ kỹ, ngoài ra còn thêm cả phương pháp minh tướng đặc thù của ma pháp ngôi sao. Tuy phương pháp này không thể giúp hắn lập tức luyện được ma pháp ngôi sao cường đại nhưng lại trui rèn được tinh thần lực cực đại. Về mặt tổng thể, tinh thần lực của Đỗ Duy chưa chắc mạnh bằng các ma pháp sư lớn tuổi nhưng độ thuần túy của tinh thần lực lại cao hơn nhiều. Thậm chí phương thức minh tướng của ma pháp ngôi sao còn giúp cho khả năng khống chế và ngưng tụ tinh thần lực của hắn vượt xa các ma pháp sư bình thường.

Với trình độ của Đỗ Duy bây giờ, hắn đã từng lén thử đem tinh thần lực ngưng tụ lại, cơ hồ có thể ngưng kết thành thực thể! Trình độ này thì ngay cả ma pháp sư cùng cấp tám như Vivien cũng tuyệt đối làm không được.

Có tinh thần lực kỳ lạ như thế làm cơ sở, khi Đỗ Duy thi triển ma pháp cùng loại thì không chỉ năng lực thao tác nhanh hơn nhiều nếu so với ma pháp sư cùng cấp, mà hơn nữa do lúc trước hắn bị Bạch Hà Sâu cười nhạo kỹ xảo “thuần phát” lừa bịp của mình là thứ bất chước rác rưởi vô dụng, khiến sự kiêu ngạo của Đỗ Duy bị tổn thương nặng. Sau đó hắn cần cù tu luyện, đặc biệt là đối với thuật thuần phát chân chính thì trình độ của hắn bây giờ có thể dễ dàng thuần phát một ít pháp thuật cấp thấp.

Đỗ Duy phóng theo truy đuổi không ngừng, nhưng hắn cũng không hề đồ đến mức phí phạm ma pháp để phi hành. Đang ở giữa trời, hắn rút từ trong nhẫn chứa vật ra một cây chổi bay phiên bản đã cải tiến, bay nhanh hơn nhiều so với loại chổi trước mà chở được nặng hơn.

Bám sát Cybaster đang phóng thực mạng phía trước nhưng Đỗ Duy toàn rút lại đằng sau... Không phải hắn không muốn bắt kịp mà do tên Cybaster này bay nhanh quá! Đỗ Duy bụng đầy nghi hoặc, chẳng lẽ mới chỉ hơn một năm không gặp mà tên kia đã thành ma vũ song tu sao? Phải biết rằng võ sĩ thì không thể phi hành trừ phi thăng cấp tới thánh giai!

Đỗ Duy chắc chắn một điều là Cybaster chưa lên tới cấp thánh giai — Nếu Cybaster đã là thánh giai thì Ruga đã không quăng hắn lại sau làm vật tế thần như vậy. Hơn nữa nếu Cybaster có thực lực thánh giai thì hắn đã sớm giết sạch đám ma pháp sư cung đình kia chứ mắc gì phải chạy trốn?

Hai người một trước một sau cứ vậy cách nhau chừng hơn trăm mét. Bay hơn nửa canh giờ, cách chiến trường hơn mười dặm thì cuối cùng Cybaster cũng bay chậm lại, đột nhiên hắn gầm lên một tiếng rồi cầm thẳng từ trên trời xuống đất. Đỗ Duy tròn mắt nhìn tên chết tiệt kia té xuống đất, rồi lại ba chân bốn cẳng chạy như điên.

Thật là trùng hợp, phía trước chợt có một rừng cây nên Cybaster chui ngay vào. Đỗ Duy có chút ngạc nhiên - lại là rừng cây?

Lúc trước Cybaster đuổi giết mình thì tới hai lần bị mình lừa vào rừng cây dụ dỗ hắn thâm. Lần này không ngờ lại chạy vào rừng cây tiếp, chỉ có điều người bị đuổi giết đã được thay đổi. Đỗ Duy chạy tới bìa rừng rồi thì không vội phi vào ngay. Hắn không ngốc vì lẽ tên kia trốn trong rừng đánh lén mình thì sao...

Chính mình dù sao cũng chỉ là một ma pháp sư, lỡ bị tên kia đánh lén ở cự ly gần thì chỉ có nước đi chịu chết mà thôi.

Đỗ Duy trầm ngâm một chút rồi rút từ trong ngực ra một quả cầu thủy tinh màu đen. Hắn cười cười rồi niệm chú ngữ. Hai ngón tay vừa khua khe khẽ lập tức một đám khói đen xuất hiện, khói đen ngày càng nhiều rồi một vết nứt hiện ra, từ trong vết nứt có mấy bộ xương khô nhảy ra, phía sau còn có thêm cả hai gã tử vong hắc kỵ sĩ toàn thân phủ lửa đen sì.

Đỗ Duy điều khiển đám sinh vật tử linh này, đầu tiên cho đám lính khô lâu tiến vào rừng sục sạo trước, còn hắn thì điều khiển hai tên tử vong hắc kỵ sĩ hộ tống bên cạnh rồi mới chậm rãi bước vào rừng.

Cánh rừng này không lớn, hơn nữa giờ mới đầu xuân nên vạn vật chưa kịp hồi phục, cành lá héo khô, cây cối trụi rất khó che dấu được người lạ. Sau khi vào rừng, Đỗ Duy cẩn thận tìm kiếm dấu vết dưới đất.

Trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy Cybaster dường như có chút không bình thường, bất quá Đỗ Duy chẳng thể nào đoán được là tên đối thủ này đã hoàn toàn điên rồi.

Đi vào rừng chừng trăm bước thì Đỗ Duy phát hiện được dấu vết bước chân trên đất.

Chẳng lẽ tên chết tiệt kia cố ý lừa ta vào đây? Thế quái nào mà cả dấu chân cũng lưu lại rõ ràng đến vậy? Hắn không biết Cybaster đã hóa điên rồi thì còn ý thức đâu mà đi ngụy trang dấu chân?

Đúng lúc này, Đỗ Duy chợt cảm thấy giật mình! Đám khô lâu mà Đỗ Duy phái vào rừng đều có liên hệ với tinh thần lực của hắn, vào lúc hắn giật mình, tinh thần lực lập tức cảm ứng được có khô lâu đã tìm được mục tiêu nhưng một tên đã bị tiêu diệt. Hắn lập tức xác định phương hướng rồi nhanh chóng phóng đến.

Đi về phía cánh trái một lát liền thấy Cybaster đang ngồi chồm hổm phía sau một gốc cây to, lưng dựa về phía Đỗ Duy, dường như hắn đang ôm vật gì đó, người vẫn ngồi chồm hổm, thân rung nhẹ, hai vai nhấp nhô.

Đỗ Duy dè dặt không dám tới gần bèn huýt lên một tiếng khiến hai tên hắc kỵ sĩ tử linh lập tức vùng kiếm đen sì vọt tới.

Cybaster đột nhiên hoảng hốt quay nhanh người lại.

Lần này Đỗ Duy mới thấy được rõ ràng bộ dạng của Cybaster, nhìn thấy Cybaster trong hình dáng “dã nhân” ngu độn, ngay cả Đỗ Duy cũng thất kinh. Khi hắn nhìn rõ thứ mà Cybaster ôm trong tay thì càng không khỏi ngẩn người ra.

Thì ra Cybaster đang ôm một bộ xương khô đã bị phá nát, đúng là một tên khô lâu do mình phái ra đã sớm bị Cybaster giết chết. Có điều tên kia dường như bị điên, tay ôm đồng xương, đầu cúi vào trong khung xương ngực mà gặm.

Chỉ có điều xương của khô lâu thì làm gì có chút máu thịt nào để hắn gặm? Miệng của Cybaster bị gai xương khô cứng ngắc đâm thủng, khoe miệng ướm máu vẫn còn dính vài miếng kim loại. Hắn ngẩng đầu lên trông thấy Đỗ Duy, mắt nổ hung quang điên cuồng, miệng rống răng nhe hung hăng hướng về phía Đỗ Duy, dùng cả tay chân đánh tới mãnh liệt.

Loảng xoảng! !

Hai tên hắc kỵ sĩ tử linh bên cạnh Đỗ Duy ngay lập tức cùng vùng kiếm lên chém xuống hai tay Cybaster đang đánh tới. Hai tay hắn chặn hai kiếm hai bên, kiếm của hắc kỵ sĩ tử linh không sắc bén, chủ yếu mang theo khí tử linh ăn mòn, hai tay Cybaster bị chém trúng liền bị thương, khí tử linh màu đen cắt vào tay hắn khiến khói xanh toát ra xì xoẹt.

Cybaster kêu đau một tiếng rồi hướng về phía một tên hắc kỵ sĩ tử linh đâm thẳng vào, hắn vẫn còn thực lực cường đại nên va chạm loại này không phải chuyện đùa, tên hắc kỵ sĩ tử linh lập tức bị hắn húc ngã. Sau đó Cybaster thét lên điên cuồng rồi xông tới hai tay vừa cào vừa nện, chỉ trong chốc lát đã đem tên hắc kỵ sĩ tử linh này xé thành bốn năm mảnh, một tia khí đen vừa hiện ra liền bị hắn trực tiếp đánh cho rã nát. Tên hắc kỵ sĩ tử linh còn lại, vốn dĩ là sinh vật tử linh nên không hề có bất kỳ cảm giác sợ hãi gì, lại nâng cao trường kiếm phóng tới sau lưng Cybaster. Kiếm này đâm sau lưng Cybaster, ào một tiếng đã xuyên thủng ngực. Cybaster ngẩng đầu gặm rú rồi đột ngột xoay người lại, mắt lộ hung quang, mặc dù

ngực bị trường kiếm xuyên qua, khí tử linh ăn mòn nhanh chóng thân thể hắn, nhất là vùng ngực và lưng phía thân trên đã xuất hiện từng tảng lớn thịt thối màu đen. Nhưng hắn lại ngờ ngẩn không biết, hai tay nắm lấy mũi kiếm trên ngực dùng lực kéo mạnh, lõi tên hắc kỵ sĩ phía sau đến, rồi vùng hai tay hung hăng nện vào mũi giáp trên đầu tên hắc kỵ sĩ kia, lập tức đánh cho đầu đối phương bay lông lốc.

Trong đám khói đen, Cybaster mặc dù bị cháy đen và kêu đau liên tục nhưng năng lực tự chữa cường đại của hắn lại đột nhiên bộc phát, phần da thịt thối rửa rơi ra ào ào, phần máu thịt mới bên trong nhanh chóng được tái sinh.

Mô tả thì nhiều chứ thật ra trong thực tế xảy ra rất nhanh. Sau khi hắn giải quyết xong đám sinh vật tử linh của Đỗ Duy thì bệnh diên lại càng phát ra dữ dội. Hắn quay sang Đỗ Duy ngẩng đầu gầm lên.

Nhưng Đỗ Duy đã sớm nhận cơ hội này lui ra phía sau cả chục bước, đợi Cybaster xử lý đám sinh vật tử linh của mình xong thì Đỗ Duy đã sớm lấy cây cung địa ngục Fedora ra giương lên nhắm vào Cybaster.

Cybaster dường như không hề nhận ra Đỗ Duy, hai tay nhấc mớ xương tàn còn lại của tên hắc kỵ sĩ tử linh đưa lên miệng ngoạm vài phát, sau khi phát hiện ra chẳng có tí máu thịt gì thì dùng dùng nổi giận quay sang Đỗ Duy gầm gừ liên tục. Trong họng vẫn phát ra những câu mơ hồ không rõ ràng.

Đỗ duy nghe xong nhưng vẫn nghi ngờ không biết có phải mình nghe lầm không.

Bởi vì dường như Cybaster đang gầm gừ: Thịt! Ta ... muốn ... ăn ... thịt!!!

535. Chương 375 (phần 2):tiến Hóa

Đến lúc này Đỗ Duy mới chắc rằng tên Cybaster trước mặt mình e rằng không còn bình thường.

Nhìn con mắt Cybaster y như dã thú, trong lòng hắn không khỏi có chút sợ hãi, mũi tên địa ngục Fedora đang định bắn ra đột nhiên trong lòng chột động, lại thò tay vào trong ngực mò mẫm, rút trong túi trữ ma pháp ra một miếng thịt ngựa.

Đây là loại lương khô dùng trong quân đội. Đỗ Duy ném ra xa, Cybaster nhảy vọt lên hai tay ôm lấy, sau khi ngửi qua dường như hắn rất hài lòng, lúc này mới ngoạm mạnh từng phát từng phát, không thèm nhìn đến Đỗ Duy nữa.

Đỗ Duy trong lòng tò mò, mới vừa lờ mờ bước tới thì Cybaster lập tức cảnh giác ngẩng đầu lên, quay sang Đỗ Duy kêu lên một tiếng rồi nghiêng người quay lưng lại dường như hắn sợ Đỗ Duy đến cướp đồ nên ôm chặt miếng thịt ngựa vào lòng ra sức gặm.

Đỗ Duy đứng lại trông thấy bộ dạng Cybaster giống như chó hoang trong lòng không khỏi thương hại vài phần.

Than ôi... thiếu tướng quân của quân Tây Bắc ngang tàng ngày trước giờ lại biến thành bộ dạng này đây.

Khối thịt ngựa đó tuy lớn nhưng tên kia chớp nhoáng đã gặm xong sạch sẽ, rồi quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Đỗ Duy, trong mắt lóe lên một tia hung dữ hàm ý nếu không có thịt ăn tiếp thì sẽ chạy lại thịt luôn Đỗ Duy.

Đỗ Duy thấy thế lại mò vào trong túi trữ ma pháp lấy ra một tảng thịt ngựa nhưng lần này trong lòng hắn chột máy động, không quăng thịt đi mà cầm trong tay giơ lên hỏi thử: “Thịt?”

“Thịt!!!” Cybaster lập tức tiến tới vài bước, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào tảng thịt trên tay Đỗ Duy, tiếp theo hắn dùng cả tay lẫn chân chồm tới thêm mấy bước.

Đúng lúc này, trên cao có tiếng la hét ầm ĩ: “A! Đây rồi! Tìm được rồi!!!”

Tiếp theo lại thấy ba người ma pháp sư cung đình phóng từ trên trời xuống, ba người đáp xuống trông thấy Đỗ Duy đều hướng về phía hắn cúi người gặt đầu. Một người trong bọn còn khách khí nói: “Ngài công tước hoa Tulip, may mà người đuổi theo tên quái vật kinh khủng này.”

Tên ma pháp sư đang nói này hiển nhiên là người đứng đầu, sau khi nói xong liền quay sang đồng bọn kêu lên: “Giết tên quái vật này, báo thù cho đồng đội chúng ta!”

Ba vị ma pháp sư này đồng thời lấy ma pháp trượng của mình ra. Sau khi vây quanh Cybaster, ba người còn tiếp tục lấy trong người ra một quyển trục ma pháp, sau khi kéo ra thì ánh sáng ma pháp tỏa ra vây quanh ba người tạo thành một kết giới ma pháp phòng ngự.

Đỗ Duy là kẻ biết xem hàng, nhìn thấy ba người kéo quyển trục ma pháp ra thì mắt sáng hẳn lên: “Úi? Quyển trục ma pháp phòng ngự hệ quang minh? Đồ tốt đây.”

Cybaster lúc này không còn thần trí con người nữa mà thuần túy mang hình dáng thú dữ, nhìn ba người ma pháp sư tiến đến. Dường như hẳn cho rằng đối phương muốn cướp tảng thịt ngựa trong tay mình nên nhe răng trợn mắt quay sang gầm gừ ba người kia.

Bất quá mặc dù hẳn mất lý trí nhưng thực lực thì vẫn còn cường đại, bản năng khổ tu nhiều năm tại căn cứ lập tức phản ứng.

Chỉ thấy thân thể hẳn cong lại tựa như một con báo, xông vào giữa đám ma pháp sư kia. Đám ma pháp sư không chút hoảng hốt, chẳng thèm tránh né, để mặc cho Cybaster phóng tới trước mặt, khi thân thể hẳn chạm vào khu vực đó lập tức ánh sáng ma pháp lóe ra một chút. Cybaster thét lên đau đớn, thân thể bị ánh sáng ma pháp hắt thẳng ra ngoài. Ngay tức khắc hẳn ngã lăn mấy vòng dưới đất. Khi đứng lên, trên mặt đau đớn nhăn nhó thảm hại. Nhìn qua thấy trên người hẳn bị nám đen một mảng do bị ánh sáng thánh khiết của hệ quang minh làm bị thương.

“Các vị, ta biết người này, hẳn rất quan trọng đối với ta, xin các vị nhường hẳn cho ta được không?” Đỗ Duy nói.

“Xin lỗi ngài công tước, hẳn giết ba người bạn của chúng tôi, chúng tôi phải giết hẳn!”

Oái! Ma pháp sư cung đình không ngờ cự tuyệt thẳng thừng yêu cầu của Đỗ Duy khiến hẳn trong lòng không khỏi có chút bất mãn, cười nhạt một tiếng rồi lui lại phía sau hai bước.

Hẳn là người hiểu rõ nhất thực lực của Cybaster.

Xem ba tên chết toi bọn này giết Cybaster kiểu gì! Hẳn chính là người mà ngay cả hoàng kim long cũng dám phang thẳng tay đó.

Cybaster lăn trên mặt đất vài vòng rồi đứng dậy, hai tròng mắt lóe lên từng vằn máu, nhìn chòng chọc vào giữa đám ma pháp sư cung đình.

Ba người ma pháp sư lạnh lùng ngâm xương chú ngữ, ba cây ma pháp trượng được khua lên, chột trên không trung xuất hiện một đồ án hình ngôi sao sáu cánh có đường kính khoảng mười thước, vững chãi áp từ trên cao xuống, lập tức bao phủ Cybaster vào trong.

Từ phía sau ba người tại ba vị trí chậm chậm từng bước từng bước dè dặt tiến tới. Đồ án ngôi sao sáu cánh xung quanh Cybaster cũng từ từ ép lại theo bước chân ba người bước đến.

Ở trong ma pháp trận này, mặt mày Cybaster lập tức lộ rõ vẻ thống khổ.

Đỗ Duy nhận ra điểm lợi hại của ma pháp trận này, một khi phát động sẽ khiến không khí từ bốn phương tám hướng đồng thời ép lại không gian bên trong, giống như khiến một người phải chịu sức ép ma lực cường đại từ bốn phương tám hướng dồn về, đủ để ép người ta thành bánh thịt!!!

Lúc này Cybaster chính xác đang rất khổ sở, không khí xung quanh chột co rút lại, hẳn muốn đứng thẳng người lên nhưng không thể nào làm được, hẳn từ từ chịu không nổi áp lực, quỵ dần xuống nhưng hai tay vẫn ôm khư khư tảng thịt ngựa trong lòng...

Răng rắc!

Đất phía dưới đầu gối của hẳn đã xuất hiện những vết nứt nhỏ, Cybaster gồng cứng cả người, cố gắng chống lại áp lực của ma pháp trận này. Trên người hẳn đầu khí lóe lên từng điểm từng điểm một.

Lúc đầu ba người ma pháp sư cung đình còn hết sức tự tin, nhưng Cybaster mặt ngày càng giận dữ, đầu khí trên thân hẳn lúc đầu màu đỏ dần dần chuyển sang màu bạc, cuối cùng dường như mờ hồ xuất hiện một tia kim quang...

Ba ma pháp sư cảm giác được áp lực tăng lên ngay tức khắc. Bọn họ liều mạng đẩy mạnh ma lực, nhồi thêm vào ma pháp trượng. Có điều ngôi sao sáu cánh kia dường như đã bị Cybaster chế trụ chắc chắn rồi, không thể thu nhỏ thêm tí nào nữa.

Cybaster mặc dù cường hãn nhưng hôm nay hắn đã bị thương không ít nên thân thể tuy có hồi phục nhưng đầu khí và sức mạnh của hắn lại vô phương bổ sung thêm, máu trong miệng hắn từ từ chảy ra, hiển nhiên là hắn đã liều mạng thôi động đầu khí khiến nội tạng đều đã bị tổn thương.

Sau cùng hắn rống lên điên cuồng một tiếng, đột nhiên chợt thấy thân hắn nghiêng sang một bên rồi bất ngờ hắn làm một động tác vận vẹo thân thể cực kỳ quỷ dị!

Đỗ Duy đứng từ xa trông thấy động tác này của Cybaster bỗng mắt sáng hẳn lên! Với cảnh giới của hắn bây giờ có thể nhìn ra trong lúc tối hậu bị lực lượng của ma pháp trận ép xuống, Cybaster không ngờ có thể dùng đầu khí của mình lôi kéo áp lực của ma pháp trận, sau đó dựa vào việc vận vẹo thân thể một cách cực kỳ quỷ dị, dẫn dắt áp lực đang đè lên mình thoát đi bốn phương tám hướng, cuối cùng cứ thế lách mình ra. Quả thực hắn phát huy sự vận động lực lượng của mình tới mức cực điểm! Lực lượng đang vây ép xung quanh lập tức bị hắn dẫn dắt lạc khỏi mục tiêu chính.

Ầm!

Hơn nửa thân hình Cybaster đã thoát được đòn tối hậu với hàng loạt lực công kích đan chéo nhau của ma pháp trận này, tuy nhiên Cybaster cũng không thể tránh được toàn bộ, cánh tay phải của hắn lúc dẫn dắt loạt lực công kích này đã kêu lên rằng rắc rồi gãy lìa mấy khúc, nát vụn ra dưới áp lực của các luồng lực công phá!

Nhưng dù sao thì Cybaster cũng đã thoát hiểm, hơn nữa Đỗ Duy nhận ra phút cuối cái cách hắn bảo vệ tính mạng ẩn ước có chút bóng dáng của sự linh ngộ lực lượng “Quy tắc”!!! Dù một cánh tay hóa thành thịt vụn, dù thống khổ tới cùng như vậy nhưng Cybaster vẫn không ngã xuống, hắn thét lên điên cuồng, thanh âm đã khàn đặc mang theo bi thương vô tận, đột nhiên hắn nhào tới tên ma pháp sư đứng giữa ở phía trước một lần nữa. Ma pháp sư này mặc dù hoảng sợ nhưng không rối loạn, hắn tự nhủ có kết giới ma pháp phòng ngự nên đối phương không thể làm thương tổn mình được.

Đúng là lúc đầu hắn yên tâm nhìn Cybaster vung tay hung hăng Chop về phía tim mình, trong nháy mắt, ánh mắt ma pháp sư đột nhiên đổi sắc!

“Sao... sao lại thế... Lẽ nào...”

Phốc!

Bàn tay Cybaster không ngờ khơi khơi xuyên thấu kết giới ma pháp phòng ngự của ma pháp sư, thánh quang màu bạc kia cũng không mấy may ngăn cản được hắn dù chỉ nửa phân! Chỉ thấy trên tay Cybaster mặc dù máu tươi đầm đìa nhưng vết thương lại dường như phát ra khí đen mạnh mẽ!

Đỗ Duy vốn là người hiểu biết, liếc qua một cái chợt kinh hoàng trong lòng: Khí tử linh! Quái đản, đây không ngờ chính là khí tử linh của vong linh ma pháp sư hắc ám!!! Cybaster là một võ sĩ thì tại sao lại có khí tử linh!?

Loại ma pháp mà vị ma pháp sư cung đình này sử dụng là thủ hộ ma

pháp của hệ quang minh mà khí tử linh lại chính là khắc tinh của bất cứ ma pháp nào của hệ quang minh!

Tay Cybaster dễ dàng xuyên qua ma pháp phòng ngự này của hệ quang minh, vồ thẳng vào ngực vị ma pháp sư nọ, xuyên luôn qua tim!!! Trong bàn tay đầm đìa máu của Cybaster, dường như có vật còn động đập, đây hiển nhiên là trái tim bị móc ra!!!

Khí tử linh? Cybaster, thế quái nào mà hắn lại có khí tử linh?

Cybaster thu tay về xong thì vị ma pháp sư cung đình đầu đã vẹo, ngã ra đất. Hai người ma pháp sư cung đình kia mặt đã tái xanh trong khi Cybaster đang há miệng gào to “Thịt! Thịt! Thịt...”

Rồi hắn đưa trái tim kia lên miệng, há toang mồm ngọam ngay trái tim vị ma pháp sư hệ quang minh hệ nọ! !

Tiếp theo chợt thấy hấn bỗng nhiên đứng thẳng người, ngửa đầu rống toáng lên, toàn thân mơ hồ phát ra một đạo ánh sáng ma lực màu trắng thánh khiết của hệ quang minh!

Đỗ Duy ngăn cả người.

Tiến hóa ư??? !!!

536. Chương 376 (phần 1):không Giết Không Được

Đỗ Duy sửng sốt không ngừng, còn hai vị cung đình ma pháp sư cũng hoàn toàn ngây dại, đứng trơ mắt nhìn đồng bọn bị giết. Hai người ngẩn ngơ hồi lâu, rồi đột nhiên thét lên kinh hãi. Phản ứng đầu tiên của hai người là bay thật nhanh về phía sau, ngay cả ma pháp kết giới thủ hộ cũng không ngăn cản được quái vật này, dễ dàng bị hấn giết một người, còn không nhanh chóng bay ra phía sau ư? Phải biết rằng điều ma pháp sư e ngại nhất chính là cận chiến.

Bởi vì bản năng Cybaster nhanh hơn rất nhiều so với phản ứng của bọn họ. Toàn thân hấn toát ra ma lực quang minh hệ, nhìn qua quả thật vô cùng thánh khiết, nhưng hành động tiếp theo của hấn lại hoàn toàn không có một chút gì gọi là “thánh khiết”.

Hấn co người lại rồi bật tới trước, tên cung đình ma pháp sư phía bên trái vừa chạy trốn được hai bước đã bị Cybaster đuổi tới sát người. Cybaster mặc dù chỉ còn lại một tay, nhưng một tay của một võ sĩ cường đại đối với ma pháp sư yếu nhược cũng có thể coi là vũ khí giết người lợi hại rồi.

Một tay khép lại thành đao chém xuống một nhát, đầu lâu bay lên trời. Máu tươi phun lên mặt Cybaster nhưng hấn lại vươn đầu lưỡi liếm lấy, tỏ vẻ rất hưởng thụ. Tên cung đình ma pháp sư còn lại bên phải đã hoàn toàn sợ hãi linh hồn. Đồng bọn chết sạch chỉ còn mình hấn, thấy Cybaster quay đầu nhìn về phía mình, hấn đột nhiên giờ ma pháp trượng tận lực phát ra liên tục phép thuật duy nhất có thể làm hiện tại: thuật cầu lửa.

Trong lúc mấy quả cầu lửa vọt tới Cybaster, tên cung đình ma pháp sư đã bay nhanh ra ngoài chạy trốn. Cybaster ngửa đầu hét dài, sau đó giờ cánh tay duy nhất lên, vung vung vài cái. Một luồng ánh sáng bắn về phía xa xa hướng về tên ma pháp sư đang liều mạng bay trốn, đánh trúng lưng hấn, lập tức phá tan phòng ngự ma pháp trên người tên ma pháp sư. Tên kia lập tức bị chấn động thân thể, giống như chim bị bể gãy cánh, rơi xuống mặt đất. Hấn kêu thảm một tiếng, nhìn lại xuống dưới thì chân hấn đã cong vẹo bất thường, rõ ràng là đã bị gãy xương đùi.

Đỗ Duy thở dài, hấn vốn cũng không có hảo cảm đối với nhóm cung đình ma pháp sư, cũng không ra tay cứu bọn họ. Hơn nữa tên quái vật Cybaster này cũng thật sự quá mạnh mẽ đi, sức chiến đấu thể hiện ra thật sự là kinh người. Cybaster thấy tên ma pháp sư té trên mặt đất kêu la thảm thiết, vội chạy tới nhưng chỉ được vài bước lại dừng lại.

Đỗ Duy đã đứng cản ở phía trước tên ma pháp sư kia, nhìn Cybaster:

-Người thật sự đã coi ta thành người vô hình hay sao? Chẳng lẽ người nghĩ ta sẽ đứng yên nhìn người giết sạch bọn họ sao?

Tên ma pháp sư nằm trên mặt đất, thân thể run rẩy, thê thảm kêu lên:

-Công tước... Công tước Hoa Tulip đại nhân. Xin cứu mạng.

Đỗ Duy cũng không thêm quan tâm tới hấn, mà cẩn thận quan sát Cybaster. Tay hấn thu vào trong áo, một tay chạm sẵn vào nhẫn chứa vật, tay còn lại lặng lẽ nắm một thanh chủy thủ.

Cybaster nhìn chằm chằm Đỗ Duy một hồi, tựa hồ cũng không có ý định công kích, mà lại cúi người lui ra phía sau mấy bước, lặn ra đất giống như một dã thú thật sự.

Đỗ Duy giật mình, tiến tới trước vài bước, Cybaster lập tức thân thể run lên, cảnh giác gầm gừ vài tiếng trong miệng, mắt nhìn chằm chằm Đỗ Duy đầy cảnh giác.

-Người thật sự là mất trí? Người hoàn toàn điên rồi? Cybaster?

Đỗ Duy nhìn Cybaster ở trước mặt, người không ra người quỷ không ra quỷ, trong lòng đột nhiên có chút thương cảm.

Nhưng hẳn khó hiểu chính là, Cybaster bây giờ bộ dạng đã hoàn toàn là một tên điên, vì sao... hẳn có vẻ rất sợ mình?

Cybaster dưới ánh mắt của Đỗ Duy phảng phất như ngày càng run sợ, thân thể co lại, trong miệng đột nhiên phát ra vài từ.

-Người... Đỗ Duy... rừng cây... Đỗ Duy... rừng cây...

Hắn lập lại vài lần, một tay trên mặt đất dung sức cào cào mấy cái, nhưng thủy chung vẫn không dám có phản ứng gì.

Cánh tay còn lại đã hoàn toàn bị chặt đứt, nhưng máu đã sớm ngừng chảy. Mà dùng mắt thường nhìn cũng có thể thấy được tại chỗ vai của cánh tay cụt, xương thịt giống như đang tái sinh, tốc độ càng lúc càng nhanh...

Loại năng lực tự khôi phục đáng sợ này làm cho Đỗ Duy trong lòng kinh hãi. Hắn lập tức nảy ra một ý định.

Không thể giết tên Cybaster này, phải bắt về cẩn thận nghiên cứu!

Từ sâu trong đầu hắn truyền đến thanh âm của Semel:

-Hắn rất sợ người

-Nói nhảm, chẳng lẽ ta nhìn không ra? Chính là vì sao hắn sợ ta?

Semel nhẹ nhàng cười nói:

-Người quên rồi sao? Lần cuối cùng người gặp hắn trong rừng rậm kia, kết cục là hắn bại dưới tay người, cực kì thê thảm! Đầu tiên là bị người lừa gạt cưỡng ép chạy trốn, sau cùng là nhìn thấy người giống như được thần linh nhập thể, bộc phát ra thực lực cường đại như vậy, hắn làm sao không chết khiếp được. Kinh nghiệm thấm thiết như vậy chỉ sợ để lại ấn tượng thật sâu trong tâm lý của hắn. Ta xem hắn thật sự đã mất hết nhân tính, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn nhớ rõ sợ hãi người.

Đỗ Duy trong lòng chợt động, bước lên hai bước, thử đưa tay nắm lấy kiếm của Cybaster, nhẹ nhàng lung lay vài cái. Quả nhiên, Cybaster đột nhiên thân thể run lên, sợ hãi cúi đầu xuống kêu lên ô ô, phảng phất giống như một con chó.

Phía sau lưng, tên cung đình ma pháp sư đang đau khổ ôm lấy chân, khó khăn mở miệng cầu khẩn Đỗ Duy:

-Đức ngài công tước... mau, mau giết nó.

537. Chương 376 (phần 2):không Giết Không Được

Đỗ Duy hừ một tiếng, cũng không nhìn tới hắn. Mấy tên cung đình ma pháp sư này, khi này người nào cũng mắt nhắm mắt mở trên đỉnh đầu, không để ý tới yêu cầu của mình. Bây giờ rút xuống nước lại quay ngược lại ôm chân mình?

Nếu không phải nể mặt Thần hoàng tử, vừa rồi Cybaster có giết sạch bọn họ Đỗ Duy cũng không ra mặt ngăn cản.

Bây giờ hắn chỉ quan tâm tới vấn đề của Cybaster.

Do dự một lát, Đỗ Duy đứng thẳng dậy, lui ra phía sau hai bước xuất ra ma pháp trượng của mình., chậm rãi đọc vài câu chú ngữ ma pháp thổ hệ. Tiếp theo, trên mặt đất dần dần nhô lên vài cọc trụ, càng lúc càng cao, sau đó Đỗ Duy huy động ma pháp trượng, những cây cọc bằng đất này từ từ di chuyển vây quanh Cybaster, hình thành một cái lồng giam.

Cybaster dường như hiểu được mình đang bị bắt nhốt, nhưng dưới ánh mắt áp bức của Đỗ Duy hắn tựa hồ rất sợ hãi, không dám nhúc nhích tí nào.

Đỗ Duy thở dài, lại huy động ma pháp trượng. Lần này từng đạo ma lực màu vàng bay về phía lồng giam bằng đất. Nhất thời cái lồng từng chút một biến thành màu vàng kim loại, cuối cùng hợp lại ở đỉnh lồng.

Cybaster cuối cùng đã có phản ứng. Hắn vươn tay cố gấn bẻ gãy một thanh trụ nhưng không cách nào thành công. Hắn dường như có chút bất mãn, dùng đầu đập mạnh vào lồng giam, máu chảy đầm đìa, nhưng chỉ có thể tạo thành một vết nứt nhỏ.

Đỗ Duy lại lui ra sau hai bước, thoáng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhanh chóng cho tay vào người lục tìm một hồi, cuối cùng lấy ra một vật màu trắng. Hắn xòe vật đó ra, chính là một cái mạng nhện!

Cái này không phải là mạng nhện bình thường, mà là do Gandalf áo xanh lúc trước tìm được lưới nhện của tà diện ma chu ở rừng rậm đóng băng phương bắc. Tà diện ma chu là cao cấp ma thú, tơ nhện của nó ngay cả võ sĩ dùng đao kiếm kết hợp đầu khí muốn chém đứt cũng cực kì khó khăn. Hơn nữa loại vật này cũng rất hiếm có, ngay cả cường đại như Gandalf áo xanh cũng không tình nguyện đi trêu chọc loại ma thú cao cấp như tà diện ma chu, chỉ là ông ta ngẫu nhiên tìm được một cái huyết động đúng lúc con nhện đã rời đi, mới lấy được cái mạng nhện này về.

Mà đồ vật này Gandalf áo xanh còn dung một số ma pháp được tề đặc biệt luyện chế lại, càng làm cho nó cứng cõi hơn. Lúc này Đỗ Duy trực tiếp đem mạng nhện quăng vào trên người Cybaster, trói chặt hẳn lại.

Cybaster mặc dù sợ Đỗ Duy, nhưng rốt cục cũng không phải là không dám chống cự. Hắn tru lên vài tiếng, dung sức giãy dựa đứng lên, đầu khí lóe sáng, nhưng không có cách nào phá được mạng nhện trên người.

Rốt cục, Đỗ Duy mỉm cười, bay nhanh ra phía sau đồng thời bịt mũi lại. Sau đó hắn ném một bình thuốc về phía Cybaster, rơi ngay dưới chân hắn. Cái bình vỡ tan, một luồng khói xanh lá bay ra chui vào trong lỗ mũi Cybaster, hắn rốt cục từ từ ngã gục xuống.

Cuối cùng vẫn là tiện nghi cho Đỗ Duy.

Cybaster mặc dù đã mất đi nhân tính nhưng bản năng vẫn còn, một hơi có thể giết vài cái ma pháp sư. Cho dù hiện tại Đỗ Duy thực lực so với một năm trước mạnh hơn nhiều, nhưng muốn đánh bại Cybaster cũng không dễ dàng gì chứ đừng nói bắt sống hắn.

Chỉ là Cybaster dường như cực kì sợ hãi Đỗ Duy, ngay cả phản kháng cũng không dám, giúp cho Đỗ Duy dễ dàng cầm tù được hắn.

Đỗ Duy cười cười, vung ma pháp trượng lên, lồng giam ngăn chung quanh Cyabster nhẹ nhàng tách ra. Đỗ Duy đi vào, gỡ mạng nhện trên người Cybaster xuống, vác hắn lên muốn bỏ đi.

Lúc này tên cung đình ma pháp sư đang nằm dưới đất vội kêu lên:

-Đức ngài công tước, người không thể mang hắn đi. Người vừa rồi gọi hắn là Cybaster, chính là con của Ruga, phải giao cho ta mang về. Hắn lại còn giết chết năm cung đình ma pháp sư, xin người giao hắn cho ta...

Đỗ Duy hừ một tiếng:

-Các người không có bản lĩnh bắt hắn, bây giờ ta bắt được hắn tự nhiên là do ta xử trí. Người nếu muốn mang hắn đi, vậy đơn giản, ta thả hắn ra người tự bắt thử xem."

Tên cung đình ma pháp sư trong mắt hiện lên một tia hận ý, bất mãn nhìn Đỗ Duy, tựa hồ không cam lòng

-Như thế nào, người không hài lòng sao?

Tên cung đình ma pháp sư cắn răng nói:

-Ngài thực lực cao cường, người mạnh là vua, ta cũng không có ý kiến gì. Bất quá, hắn nếu là con của Ruga, vậy nên giao cho ta mang về cho Nhiếp Chính Vương mới được. Đức ngài công tước...

Đỗ Duy thở dài:

-Đáng tiếc, ta vốn không muốn giết người.

Hắn đột nhiên bước lên phía trước, dao găm vốn giấu trong tay áo đâm vào tim tên ma pháp sư kia. Cung đình ma pháp sư kêu lên một tiếng, nhìn chăm chú Đỗ Duy rồi đổ gục xuống.

Đỗ Duy rút dao găm ra, dùng tay áo lau vài lần, thần nhiên nói:

-Ta giết người không phải vì sợ người về tổ cáo. Cho dù Nhiếp Chính Vương biết ta bắt giữ Cybaster cũng sẽ không có ý kiến gì. Chỉ là, vừa rồi ta thấy trong mắt người có hận ý, ta cũng không muốn lưu lại một ma pháp sư làm kẻ thù. Còn nữa... ta nhìn người không vừa mắt. Người biết tại sao không? Bản lĩnh không đủ nhưng lại kiêu ngạo, đó là tự người đi tìm chết.

Nói xong, Đỗ Duy nhẹ nhàng đem thi thể tên ma pháp sư đẩy ngã xuống đất.

Từ trong đầu hắn, Semel thờ dài:

-Ta không nghĩ tới người sẽ giết hắn.

Đỗ Duy lắc đầu:

-Không giết không được, Cybaster tuyệt đối không thể để rơi vào tay kẻ khác. Hắn biết rất nhiều bí mật của Đại Tuyết Sơn! Ngay cả bí mật của ta hắn cũng biết không ít.

538. Chương 377 (phần 1):dân Chơi

Đỗ Duy nhìn kỹ chung quanh một hồi, lập tức dùng đoản thiêu hủy mấy cỗ thi thể trên mặt đất, sau đó lại lấy ra một ít ma pháp dược tề ném vào đồng lửa. Ngay sau đó, một ngọn lửa màu xanh biếc bốc lên, đem thi thể đốt cháy sạch ngay cả xương cốt cũng không còn.

Sau khi xóa sạch những dấu chân và những dấu vết khác còn lưu lại trên mặt đất, Đỗ Duy mới thi triển một cái phép thuật ẩn thân, mang theo Cybaster đi trở về.

Giờ phút này trên chiến trường song phương cũng không có ma pháp sư trợ giúp, đã biến thành thuần túy so sánh binh lính chiến lực. Mà vương thành cận vệ quân không hổ là để quốc tinh nhuệ, hơn nữa Tây Bắc quân đoàn sĩ khí đã mất, căn bản không có khả năng chống cự.

Cửa doanh trại đã bị công phá, mặc dù tướng lĩnh quân Tây Bắc lớn tiếng gào la đốc chiến, thậm chí quyết đoán chém chết một số binh lính đang bỏ chạy, nhưng rốt cục vẫn không thể kích phát đấu chí. Lúc này một đội vương thành cận vệ quân đã xông vào được bên trong cổng doanh trại, lập tức tạo thành trận hình tròn, bao vây quân cố thủ. Lập tức quân vương thành cận vệ ở mặt sau cuộn cuộn không ngừng giết chóc tiến lên. Tây Bắc quân đã không cách nào bịt lỗ hổng này, mà còn để nó nhanh chóng khuếch rộng ra.

Quattro Bajena liều mạng mang theo một đội thân vệ trung thành vọt tới phía trước, cố gắng đoạt lại cửa doanh trại. Thế nhưng cho dù hắn liều mạng, đại bộ phận binh lính lại hoảng sợ lui về phía sau.

Lúc này tướng lĩnh vương thành cận vệ quân đã nhìn ra cơ hội, lập tức truyền lệnh. Mấy ngàn binh lính phía dưới đồng thời lớn tiếng rống to: “Đầu hàng khỏi chết!”, “Đầu hàng khỏi chết!”

Âm thanh chinh tề thống nhất, rõ ràng rang truyền khắp chiến trường. Quân tâm của Tây Bắc quân vốn đã tan rã, nghe thấy cái này âm thanh, làm gì có thể còn tâm tư liều mạng? Lập tức có mấy trăm người ném vũ khí, ôm đầu quỳ xuống.

Quattro Bajena thấy vậy trong lòng cảm tức, vọt tới một người đang quỳ trên mặt đất quát:

-Đứng lên, làm trận đầu hàng. Chém!

Hắn nói đoạn vùng kiếm chém rơi đầu tên bộ binh này, sau đó lại chém thêm năm bảy tên lính đầu hàng. Chính là lúc này cho dù hắn có cố gắng như thế nào chẳng nữa vẫn không thể ngăn cản tình thế. Rất nhiều quân lính Tây Bắc đã buông vũ khí đầu hàng, nhìn thấy Quattro Bajena bộ dáng điên cuồng, sợ hãi né tránh ra xa. Thậm chí có người còn cầm lấy vũ khí chống lại chủ soái của mình.

Mấy tên thân binh bên người Quattro Bajena nhìn thấy đại thế đã qua, nhanh chóng vọt lại kéo hắn hướng phía sau bỏ chạy.

Lúc này vương thành cận vệ quân đã xông vào bên trong doanh trại quân Tây Bắc. Quân Tây Bắc đại đa số binh lính đã đầu hàng, chỉ có phía sau còn một số ít người đang chống cự. Quattro Bajeeena được mấy tên thân vệ kéo chạy tới phía sau đại doanh, ở đó một tên thân vệ đã sớm dắt một đầu tượng đang chiến mã chờ đợi. Sau đó mấy người đều quỳ trên mặt đất cầu khẩn:

-Tướng quân, chúng ta đại thế đã mất. Cầu ngài mau mau chạy đi thôi, bây giờ vẫn còn cơ hội. Chậm một lúc nữa sẽ không kịp!

Quattro Bajeeena hiên ngang nói:

-Không cần, ta thụ trọng ơn của nguyên soái, chỉ có lấy cái chết báo đáp ngài. Ta sẽ không chạy! Muốn chết, vậy thì chết trận ở đây đi!

Nhưng mấy tên thân vệ quỳ dưới chân hắn, lôi kéo không cho hắn xông lên phía trước. Bọn họ sống chết cũng muốn kéo hắn leo lên ngựa. Quattro Bajeeena mặc dù cảm động thân vệ trung thành, nhưng trong lòng lại cứng rắn:

-Đừng nhiều lời. Nếu là đàn ông vậy đi theo ta xông lên giết kẻ địch phía trước đi!

Mấy tên thân vệ lúc này đồng lòng, cùng lúc xông lên. Một tên đoạt lấy kiếm của Quattro Bajeeena, trong lúc đó một tên khác đã ở phía sau, giơ chuôi kiếm đập vào gáy Quattro Bajeeena. Hắn hự một tiếng, quay đầu lại rồi hôn mê bất tỉnh. Tên thân vệ này ôm Quattro Bajeeena lên ngựa rồi dùng dây cột hắn trên lưng ngựa, đoạn quát:

-Ta nghĩ biện pháp đưa tướng quân xông ra ngoài, các anh em, nếu không chết hẹn gặp lại!

Nói xong hắn xoay người nhảy lên, phóng ngựa hướng phía sau đại doanh chạy đi ra ngoài.

Giờ phút này quân Tây Bắc đã hoàn toàn sụp đổ, vương thành cận vệ quân đã vọt vào đại doanh, đem quân Tây Bắc chém giết, khắp nơi đều là âm thanh la quát giết chóc. Càng ngày càng nhiều binh lính Tây Bắc thấy mất hy vọng, quăng vũ khí xuống đầu hàng.

Lúc này mấy tên thân vệ liếc nhìn nhau, quát:

-Các anh em, đây là lúc thể hiện lòng trung thành với tướng quân rồi!

Nói xong, bọn họ cầm lấy kiếm, quay người phóng về phía xa xa một nhóm lớn vương thành cận vệ quân.

Tại đại doanh bên ngoài phía bắc, Bạo Phong quân đoàn kỵ binh đã xông tới. Nhưng thống lĩnh kỵ binh chạy vòng quanh đại doanh một vòng, khi tới cửa chính, chút nữa tức chết.

-Cận vệ quân chết tiệt, bọn chúng đang làm con mẹ nó gì thế này!

Bạo Phong quân đoàn phần nộ chính là có đạo lý.

Theo lý thuyết, vương thành cận vệ quân là bộ binh, bọn họ phụ trách mở lỗ hổng ở doanh trại đối phương, sau đó để cho Bạo Phong quân đoàn xung phong dùng kỵ binh lấy lực cực mạnh vọt vào. Chỉ cần có kỵ binh vọt vào, xuyên qua giết chóc một lần là đủ để cho địch quân hoàn toàn sụp đổ.

Chính là lúc này vương thành cận vệ quân tướng quân như là có chủ ý muốn cướp công, không đợi Bạo Phong quân đoàn kỵ binh vọt lên, đã vung tay cho bộ binh trực tiếp hướng doanh trại xông vào.

Kết quả, mặc dù vương thành cận vệ quân chậm rãi từ từ đem quân Tây Bắc đánh bại, nhưng lại đã đem cửa doanh trại bịt kín, làm cho kỵ binh bên ngoài chỉ có thể trừng mắt đứng nhìn. Kỵ binh thống lĩnh lúc này tức giận rít gào mắng to, còn làm cho quân lính cuống quýt thối kèn hiệu

Nhưng mà vương thành cận vệ quân tướng quân phảng phất giống như bị điếc, hồn nhiên không hề quan tâm đến kỵ binh bên ngoài, thúc giục người của mình hướng doanh trại xông vào. Liên tưởng đến buổi sáng bọn họ chứng kiến quân đội của tổng đốc Bohan bại trận mà án binh bất động không trợ giúp, bây giờ lại có ý cản trở của doanh trại, đã rõ ràng là hành vi cướp đoạt công lao trắng trợn.

539. Chương 377 (phần 2): dân Chơi

Xa xa, tướng quân Andre ngồi trên ngựa nhìn tình hình chiến trường như vậy, hấn tức giận đến mức đột nhiên lộn đầu khời chính mình ném xuống đất, mắng:

-Cận vệ quân chết tiệt. bọn chúng làm cái chó má gì vậy! Ông đây phải kiện các người! Kiện các người vi phạm quân lệnh, làm chậm trễ kỵ binh, kiện cho các người tang gia bại sản!!!

Hai bên phó tướng thấy thống soái như vậy không khỏi sửng sốt một chút, lại nghe Andre tướng quân mắng:

-Phái người đi tới nói cho Alien, bảo hắn không phải bị dở hơi à! Kẻ khác đem cổng chính bịt mắt, chẳng lẽ hắn không biết từ bên cạnh công vào à!!!

Khoái mã chạy đi truyền lệnh. Thống lĩnh kỵ binh Alien nghe xong trong lòng không khỏi thảm mắng:

-Từ bên cạnh công vào? Không thấy có chiến hào hay sao!

Chính là hắn cũng không dám cãi lệnh tướng quân, mặt khác thấy vương thành cận vệ quân đã tràn vào Tây Bắc quân doanh như nước, nếu còn chần chờ một hồi chỉ sợ đến canh cũng không còn để húp. Hắn chỉ có thể mang theo nhân mã, hạ lệnh kỵ binh phía trước xông lên, toàn bộ cởi bỏ mũ giáp ném vào chiến hào.

Mấy trăm tên kỵ binh dùng mũ giáp lấp bằng chiến hào, rốt cục có người xông qua, chém gãy hàng rào, lúc này mới lộn vào quân doanh. Nhưng lúc này tại binh lính đang hỗn loạn bên trong, bảy tám tên kỵ binh xông vào đầu tiên bị cung tiễn bắn chết. May mà tây Bắc quân lúc này đã sớm rối loạn trận cước mới không tạo cho Bạo Phong quân đoàn cái gì tổn thương lớn hơn.

Bạo Phong quân đoàn kỵ binh thống lĩnh lúc này tức giận muốn chết, mấy việc lấp hào xung phong này căn bản vốn là của bộ binh! Kỵ binh như thế nào có thể đi làm loại chuyện này? Quả thực là lãng phí tính mạng kỵ binh!

Rốt cục sau khi bỏ lại hơn mười cỗ thi thể, kỵ binh của bạo Phong quân đoàn đã lộn vào quân doanh, từ mặt bên hung hăng tấn công tới.

Đến lúc này, một tia hy vọng cuối cùng của Tây Bắc quân đã hoàn toàn bộ. Hầu hết quân lính Tây bắc lúc này đã bỏ vũ khí, quỳ xuống đất đầu hàng. Mà lúc này trên chiến trường lúc này lại xảy ra chuyện... Vương thành cận vệ quân một số quan quân giết người đã muốn đổ con mắt, ngay cả quân lính đã quỳ xuống đầu hàng cũng dẫn người xông tới chém đầu.

Loại hành vi điên cuồng này ngược lại kích thích chút đấu chí cuối cùng của quân Tây Bắc. Mẹ kiếp, đầu hàng cũng giết? Vậy không bằng liều chết đánh giết một hồi đi!

Kết quả, trên chiến trường lại xảy ra một hồi tiểu quy mô náo động. May mà có Bạo Phong quân đoàn qua lại nhanh chóng dẹp yên loại này chống cự, không có tạo thành một lần nữa lực lượng chống đối.

Nhưng mà loại chuyện này khiến cho sau khi chiến sự chấm dứt lại tạo ra một hồi náo động. Tại Tây Bắc quân đại doanh, lúc này đã không còn tiếng hô chém giết, từng đội binh lính vứt bỏ vũ khí áo giáp, hai tay ôm đầu đi ra khỏi doanh trại, chung quanh là kỵ binh Bạo Phong quân đoàn tay cầm trường mâu nghiêm ngặt giám sát.

Trong mắt tướng sĩ Bạo Phong quân đoàn, vương thành cận vệ quân căn bản là một đám hỗn đản điên cuồng đoạt công. Sau khi xông vào doanh trại, cận vệ quân việc đầu tiên là đem Tây Bắc doanh kho quân giới chiếm lấy. Sau đó phái ra vài đội người đi chặt đầu thi thể.

Nếu không phải bọn họ làm ra chuyện giết hàng binh, chiến đấu đã có thể kết thúc vài canh giờ trước.

Mà chiến đấu sau khi chấm dứt, vương thành cận vệ quân không ngờ ngay cả chiến trường cũng không phái người dọn dẹp. Bohan tổng đốc phái người vận chuyển thi thể, quét dọn chiến trường, mà cận vệ quân ngoại trừ đi theo chặt đầu người, lại hoàn toàn không để ý tí nào lui ra, đường hoàng đem Tây Bắc quân quân giới dọn sạch!

Từng xe từng xe quân giới vật tư, toàn bộ vận chuyển về vương thành cận vệ quân doanh trại. Andre tướng quân và Bohan tổng đốc biết tin thì đã chậm, hai người đều là tức giận đến nổi điên.

Gần năm vạn quân Tây Bắc chết trận một vạn tám ngàn, còn lại toàn bộ đầu hàng.

Bạo Phong quân đoàn Andre tướng quân lập tức phái người đưa tin tới vương thành cận vệ quân doanh trại, nghiêm trọng chỉ trích cận vệ quân tướng lĩnh. Mà Bohan tổng đốc trong lòng cũng bất mãn. Sau đó hai người để lại bộ phận nhân mã rửa sạch chiến trường, rồi dẫn theo người vào thành gặp Đỗ Duy.

Dù sao dựa theo cấp bậc mà nói thì Đỗ Duy cấp bậc cùng chức vụ đều là cao nhất. Hai người cũng chỉ trông cậy vào Đỗ Duy có thể chủ trì lễ phải.

Một tràng chiến đấu này, Đỗ duy sau khi chạy ra đuổi theo Cybaster quay lại thì chiến trận đã gần chấm dứt. Đỗ Duy lặng lẽ đem Cybaster nhốt vào mật thất dưới lòng đất, sau đó mới lên tường thành quan sát. Mà theo mệnh lệnh của hắn, hai vạn tân binh cũng toàn bộ lên tường thành theo dõi trận chiến.

Từ khoảng cách gần quan sát loại chiến đấu thảm thiết kịch liệt như vậy, đã có thể cho binh lính cảm thấy được chiến trường thảm thiết cùng tanh máu, khiến cho bọn họ rèn luyện hào khí.

Đỗ Duy đương nhiên thấy rõ ràng hành vi tranh công, trong lòng hắn cũng có chút khó chịu, chỉ là trên mặt không có hiển lộ ra.

Andre tướng quân cùng Bohan tổng đốc hai người vào thành gặp Đỗ Duy. Trước mặt Đỗ Duy, Bohan tổng đốc còn có điểm kiềm chế, hắn dù sao cũng xuất thân là quan văn, nói chuyện còn có chút phân tặc, chỉ mơ hồ biểu đạt bản thân bất mãn.

Andre tướng quân thì mặc kệ, hắn làm võ tướng, tính tình cũng bộc trực sảng khoái. Gặp mặt Đỗ Duy lập tức lớn giọng kể lại chuyện xảy ra hôm nay, thỉnh thoảng đem vào một ít ngôn từ thô lỗ chửi rủa của người phương bắc. Cuối cùng hắn kêu lên:

-... Thừa ngài công tước, ta cả đời chưa từng thấy qua loại chiến tranh như vậy! Bọn hắn là hoàn toàn không để ý tới kế hoạch chiến đấu hay thương lượng trước đây, chỉ biết chính mình hướng tới phía trước đoạt công. Mẹ kiếp. Nơi nào lại có chuyện như vậy? Bộ binh xông vào trước cố ý chặn cổng không cho kỵ binh đi vào. Cuối cùng Tây Bắc quân đã đầu hàng, người của hắn vẫn chém giết tù binh, kết quả khiến cho quân lính đã đầu hàng lại cầm lấy vũ khí kháng cự khiến cho chúng ta lại chết không ít người! Cái tên hỗn đản này rốt cuộc là từ nơi nào đi ra! Lão tử phải tố cáo hắn, tố cáo cho hắn chết!

Đỗ Duy thở dài, an ủi hai người vài câu, sau đó chậm rãi nói:

-Như vậy, hai vị... việc này trước mắt không cần gấp. Vương thành cận vệ quân lần này cầm binh là Alpay tướng quân. Đợi hắn vào thành gặp mặt rồi tiếp tục đi.

Nhưng ba người đợi hồi lâu, đến khi sắc trời hoàn toàn tối, vậy mà tướng quân Alpay* nhưng dĩ nhiên lại không có vào thành gặp mặt Đỗ Duy

Theo lý thuyết, Đỗ Duy là người có cấp bậc cao nhất nơi này, hơn nữa còn là chủ nhà. Nói như thế nào chẳng nữa khi chiến đấu kết thúc, hắn là vương thành cận vệ quân chỉ huy cũng nên vào thành gặp qua Đỗ Duy một chút. Nhưng kết quả là ba người đợi tới khi trời tối đen chỉ có một phong thư đưa tới.

Đó là một phần công báo, Đỗ Duy xem xong sắc mặt đã sa sầm.

Phần báo cáo này, không có nửa điểm khách khí, dùng loại ngữ khí việc công làm theo phép tắc, báo cáo với trưởng quan cao nhất là Đỗ Duy nay “chiến quả” một tràng chiến đấu hôm nay.

-Thưa ngài Công tước Hoa Tulip, lần này chiến quả thu được như sau: thuộc hạ tổn thất ban gần sáu trăm hai mươi hai người, bị thương một ngàn bốn trăm người. Chém địch thủ cấp một vạn sáu ngàn bốn trăm cái, tù binh không đếm hết, thu hoạch vật tư gồm đao kiếm hơn bảy ngàn thanh, áo giáp khiên chắn hơn bốn ngàn cái, lương thảo không đếm xuể...

Andre tướng quân đứng bên cạnh đồng thời xem phần công báo liền nhin không được mắng to:

-Cái tên khốn kiếp này! Chém đầu hơn một vạn sáu ngàn? Ta nhỏ vào! Ít nhất có một nửa là người của ta giết! Thủ hạ của ta báo cáo lại, này vương thành cận vệ quân cực kì hèn hạ, bọn chúng không ít tên cố ý đem kẻ địch bị chúng ta giết chết một lần nữa chém đầu để lấy công lao. Còn thu hoạch vật tư? Là do bọn

chúng chiếm được hay sao! Căn bản là bọn hắc lợi dụng trận chiến vừa chấm dứt, thừa dịp chúng ta không kịp phản ứng, đem toàn bộ quân giới của Tây Bắc quân khiêng đi!

Đỗ Duy sắc mặt vốn đã có chút bất mãn, mà mấy dòng cuối cùng lại hoàn toàn đem hắc chọc giận!

-Số lượng thương vong đã báo cáo, xin công tước Hoa Tulip bẩm báo lên trên xin phủ tuất. Mặt khác, lương thảo bên trong doanh xin được bổ sung nửa tháng tiêu chuẩn.

Còn tìm ta đòi lương?

Đỗ Duy cười lạnh hai tiếng, đem thư đặt trên bàn.

Hắn cũng không nổi giận, chỉ hít sâu một hơi, thần nhiên ra lệnh cho thân binh:

-Phái người cười khoái mã đi ra khỏi thành, tới vương thành cận vệ quân doanh trại gặp Alpay tướng quân, nói ta mời hắn vào thành có chuyện cần thương lượng.

Đỗ Duy nói tới chữ “Mời” này cố ý trầm trọng thêm, trên mặt lộ ra một tia cười âm trầm. Mà Bohan tổng đốc tại Tây Bắc cùng Đỗ Duy có giao thủ qua, biết vị công tước Hoa Tulip này đã thật sự bốc hỏa.

Đỗ Duy xoay người lại ngồi trên ghế, trên mặt tựa hồ rất bình tĩnh, tâm lý lại thầm nghĩ... Alpay tướng quân, rốt cục là thần thánh phương nào, chơi được đấy!

540. Chương 378 (phần 1):mose Lập Công

Trưởng quan chỉ huy sư đoàn bộ binh số bốn của quân cận vệ vương thành, tướng quân Alpay, Đỗ Duy đương nhiên không thể không biết gì về hắn.

Một trận đại chiến liên quan tới tương lai đế quốc như vậy, Đỗ Duy làm sao có thể không biết thống soái cả một cánh quân là ai? Tuy nhiên, Đỗ Duy cũng không nghĩ tới người này lại dám hành xử kiêu đó.

Căn cứ vào tư liệu Đỗ Duy có trong tay, tướng quân Alpay vẫn còn khá trẻ tuổi. Thân là một quân nhân cao cấp của đế quốc, mang quân hàm cấp tướng, hắn xuất thân từ một gia tộc có lịch sử lâu đời ở phía nam đế quốc, gia tộc này cùng hoàng thất cũng có một ít quan hệ... dù vậy, điều này cũng rất bình thường.

Hơn nữa, hắn được coi là nhân vật mới nổi bật trong quân đội đế quốc. Bởi vì hai năm sau cuộc đảo chính ở đế đô, quân cận vệ vương thành bị chinh đồn biên chế đại quy mô. Sư đoàn số hai vốn giữ nhiệm vụ phòng thủ đế đô do tham dự cuộc đảo chính phản nghịch nên toàn bộ bị phế.

(Đương nhiên ngoại trừ hơn bốn ngàn quan binh sau đó trực tiếp rơi vào tay Đỗ Duy).

Sau khi trải qua chinh đồn, bây giờ sư đoàn số bốn gồm năm ngàn lính cũ thuộc quân cận vệ vương thành, ngoài ra một số binh lính tinh nhuệ các nơi được điều tới mấy ngàn người thành quân dự bị, thêm vào đó quân đoàn phía nam điều đến một vạn người, trộn lẫn nhau mà thành. Đáng giá nhắc tới chính là Đỗ Duy biết bên trong sư đoàn số bốn còn có năm trăm ngự lâm quân do hoàng tử Thần đặc biệt phân cho.

Có thể làm cho nhiếp chính vương ban hạ năm trăm ngự lâm quân, ít nhất cái này là dấu hiệu rất rõ ràng: Alpay này bối cảnh không đơn giản.

Hiện tại Alpay ba mươi mốt tuổi, có thể xem như một cái tiêu chuẩn quan quân hệ phái trẻ. Xuất thân nhà giàu có thế gia, bất quá gia tộc hắn tại quân phương cũng không có căn cơ thâm hậu. Đỗ Duy chỉ là mơ hồ hiểu rõ, Alpay này hơn hai năm trước vẫn chỉ là phó thống lĩnh thủ bị quân ở một tỉnh phía nam. Mà ngắn ngủi trong vòng hai năm, thừa dịp chính biến, hoàng tử Thần chinh đồn đại quy mô trong quân đội, tăng sự khống chế của mình với quân đội lên cao. Trong đó dĩ nhiên không thể thiếu một nhóm quan quân trẻ tuổi. Căn cứ lý lịch từ quân phương, Tướng quân Alpay tại phương nam trong lúc đảm nhiệm thống lĩnh thủ bị quân quản lý trị an phi thường xuất sắc, ổn định địa phương trật tự. Đồng thời cũng có một ít công lao diệt phi.

Diệt phi...

Đỗ Duy nghe xong có chút bật cười. Loại công lao này lừa người ngoài còn có thể, chứ Đỗ Duy xuất thân từ vũ huân thế gia, bản thân cha hắn còn là đế quốc quân đội lão nhị. Hắn làm sao có thể không biết rõ?

Bình thường mà nói, với những quân quân có gia tộc bối cảnh, gia nhập quân đội bất quá chỉ là hình thức. Chỉ cần trong quân hai ba năm, tích lũy một ít kinh nghiệm cùng lý lịch, sau đó dựa vào gia tộc quan hệ là có thể được vung bút ghi vào lý lịch vài chữ hàm hồ “Diệt phi có công”

Cái gì mà diệt phi? Quả thật hết sức buồn cười. Phương nam là khu vực trù phú nhất đế quốc, nơi nào lại xuất hiện nhiều “Phi” như vậy?

Nếu nói là phương bắc Bạo Phong quân đoàn, hàng năm còn phải dò xét rừng rậm đóng băng, săn giết ma thú. Hơn nữa thường xuyên còn có thể phát sinh chiến đấu với một ít dong binh đoàn muốn tiến vào rừng rậm hoặc những đội vũ trang tư nhân của vài gia tộc, cái này miễn cưỡng còn có thể tính làm quân công.

Cho nên, nói ra diệt phi ở phương nam có thể làm người ta cười đến rụng răng. Ngàn dặm lãnh thổ phi nhiều an bình ở phái nam, căn bản là không có cơ hội cho băng đảng trộm cướp tồn tại quy mô lớn. Cái này “Diệt phi” chẳng qua hơn phân nửa là hư cấu ra, có lúc bắt được một hai tên trộm vặt cũng được tả thành tiêu diệt trộm cướp một phương, ghi vào quân công.

Đương nhiên Alpay có thể ngăn ngừa trong vòng hai năm từ một cái thống lĩnh thăng lên thành tướng quân, ngoại trừ gia tộc bối cảnh cùng cái gì “Tiểu phi” quân công, quan trọng nhất chính là hấn gặp thời vận!

Sau khi đế đô xảy ra chính biến, đệ nhất quân đoàn chủ chiến của đế quốc, quân cận vệ vương thành trải qua đại quy mô tái biên chế cùng với thanh tẩy. Hoàng tử Thần vì để tăng mạnh sự khống chế trong quân đội tự nhiên sẽ không dùng tới nhóm quân nhân già kiêu ngạo trong quân bộ, mà phá cách đề bạt một nhóm người trẻ tuổi, bởi vì người tuổi trẻ căn cơ không sâu, khống chế tương đối dễ dàng. Mà Alpay chính là một người được hưởng lợi từ chính sách này.

Từ thống lĩnh thăng cấp lên tướng quân trong vòng hai năm ngăn ngừa, mà lại là chủ chiến quân đoàn quân cận vệ vương thành!

Chỉ có điều, Đỗ Duy cũng thuộc dạng thăng quan tiến chức mau lẹ một cách đáng sợ này. Nếu nói có “Hệ phái trẻ” thì hẳn chính là người số một của đế quốc. Bây giờ đồng dạng gặp một người cùng hệ phái, nếu người kia thông minh một chút hẳn là đối với mình phải cung kính một điểm. Một tràng chiến tranh Tây Bắc này mặc dù không có văn kiện chính thức bổ nhiệm Đỗ Duy làm thống soái, nhưng dù sao trong số những chỉ quân đội xuất hiện tại đây, hấn vị trí vốn là cao nhất. Về tình về lý mà nói, Alpay hẳn là phải tỏ vẻ tôn kính với Đỗ Duy mới đúng.

Tuy nhiên, mọi việc lại luôn xảy ra ngoài dự tính.

Đỗ Duy trước mặt Andre tướng quân và Bohan tổng đốc phái người ra ngoài thành “mời” vị Tướng quân Alpay vào thành. Kết quả tên kỵ sĩ được phái đi rất nhanh chóng quay trở lại một mình, mang theo Tướng quân Alpay hồi âm

“Tuy ngưỡng mộ công tước đại nhân đã lâu, nhưng trong lúc chiến tranh quân vụ vội vàng, xin thứ lỗi không thể gặp gỡ!”

Hồi âm quay lại, Andre tướng quân cùng Bohan tổng đốc ngây người. Alpay, người này thật to gan. Nhưng Đỗ Duy nghe xong cũng chỉ trầm mặc một hồi, sau đó gật đầu cười lạnh một tiếng mà thôi.

Hừ, hồi đáp kiểu này rõ ràng là có ý nói: người không phải là thủ trưởng của ta, không có quyền mệnh lệnh ta phải tới gặp người. Người chỉ có thể mời, nhưng mà ta không rảnh tới gặp người.

Alpay này thật đúng là dân chơi.

541. Chương 378 (phần 2):mose Lập Công

Đỗ Duy đương nhiên không phải là loại người lỗ mãng. Lấy thân phận cùng địa vị của mình bây giờ, kẻ kia dám ra mặt chống lại hiển nhiên là phải có tiền vốn.

-Alpay giỏi lắm!

Người phát hỏa đầu tiên chính là tướng quân Andre. Hôm nay bởi vì quân cận vệ vương thành có hành động đoạt công, làm cho thủ hạ của hấn bị tổn thất, tâm lý tự nhiên là đã tức giận. Hơn nữa hấn trong

lòng đối với Đỗ Duy rất là tôn kính, mắt thấy tên kia dĩ nhiên ngay cả mặt mũi cũng không cấp cho Đỗ Duy, không khỏi nổi giận:

-Hừ, bắt quá chỉ là một tên sư đoàn trưởng nho nhỏ thôi, cũng dám kiêu ngạo như vậy? Thừa ngài công tước, ngài chờ ở đây, ta dẫn người đi tới doanh trại của quân cận vệ vương thành bắt người về đây.

Hắn tính tình vốn nóng nảy, lập tức nhanh chóng đi ra ngoài. Nhưng Đỗ Duy lại chỉ cười cười, mau chóng tiến tới ngăn lại. Sau đó mới nói:

-Quên đi, dù sao hắn cũng không phải là bộ hạ trực tiếp của ta, không cần nghe lời ta cũng là hợp lý.

Ánh mắt của tổng đốc Bohan ở bên cạnh có chút phức tạp, chậm rãi nói:

-Thưa ngài công tước. Nếu như vậy chuyện này cũng chỉ có thể nuốt xuống mà thôi. Ài...

Trong lòng Đỗ Duy biết rõ Bohan đang lo lắng chuyện gì. Sự tình của quân Tây Bắc đã giải quyết xong, vị trí Tổng đốc của ông ta đã không còn giá trị tồn tại nữa rồi. Cho dù hoàng tử Thần là một người lãnh đạo anh minh sẽ không trực tiếp tước đi quan chức của Bohan, nhưng chắc chắn sẽ điều chuyển khỏi vị trí Tổng đốc, sau đó thì mặt ngoài là thăng chức nhưng bên trong chính là lấy đi quyền bính, chuyển lên một vị trí khác hữu danh vô thực.

Lần này quân cận vệ vương thành thấy chết mà không cứu, mắt thấy quân đội của Bohan bị hao tổn mà vẫn án binh bất động, hẳn là ý tứ từ để đồ muốn làm yếu đi lực lượng của mình.

Thật là buồn cười đi, ta vốn không có tâm tư tạo phản, vậy làm yếu đi binh lực của ta có ý nghĩa gì? Hai mươi vạn quân của Ruga làm phản đều đã bị dẹp yên, Bohan ta có trong tay bao nhiêu quân đội?

Andre tướng quân nhin không được nhìn Đỗ Duy:

-Chính là, chẳng lẽ lần này phải nuốt giận xuống? Các ngài có thể chịu nhưng quân đoàn Bạo Phong của ta nhin không được. Tướng sĩ chết trận đều là giống nhau, dựa vào cái gì mà quân công đều bị quân cận vệ vương thành giành lấy? Chém đầu hơn vạn người? Đâu Con Mất Alpay, ông đây cũng đã gặp qua chuyện giành giật quân công, nhưng như vậy vô sỉ thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy!

Đỗ Duy cười cười, nhẹ nhàng nói:

- Tướng quân Andre, câu này thì ngài nó sai rồi... Alpay chỉ mới là đem phần công báo này đưa đến cho ta xem, phê hay không phê còn chưa quyết định được. Hơn nữa người đừng quên, Đỗ Duy ta không phải là thống soái lần này nên phần công báo này ta cũng không có tư cách quyết định. Phải đưa đến để đồ cho thống suất bộ mới có thể quyết định. Alpay hẳn có thể viết ra quân công, chẳng lẽ người không thể sao? Hẳn ghi một vạn chẳng lẽ người không thể ghi hai vạn?

Đỗ Duy nói vậy làm Andre sững sốt một hồi. Thật sự mà nói, Andre hẳn là một người quân nhân chân chính, tôn thờ tinh thần kị sĩ. Loại chuyện dối trá quân công này tuy hẳn không phải là chưa thấy qua nhưng tự mình làm thì lại chưa từng, nói gì là như vậy trắng trợn hư báo?

-Chuyện này chỉ sợ là không được hay lắm, thưa ngài công tước. Quân Tây Bắc chết trận tổng cộng chỉ không tới hai vạn, ta báo cáo như vậy thì...

Đỗ Duy hừ một tiếng:

-Sợ cái gì? Hẳn chơi một thì người chơi lại gấp mười. Hôm nay chúng ta đánh một trận bắt bao nhiêu tù binh? Ba vạn? Như vậy đi, ba vạn tù binh người cùng Bohan tổng đốc phân chia một chút, người bảy Bohan ba, báo lên quân đoàn Bạo Phong bắt tù binh hai vạn, Bohan tổng đốc một vạn.

Phân chia tù binh?

Trong lòng tướng quân Andre thầm nhủ, tới bây giờ hắn chưa từng nghe nói qua quân công cũng có thể “phân phối” như vậy

Nhưng mà Đỗ Duy đã sớm xoay người ra hướng khác cầm lấy bút nhanh chóng viết ra một phần công báo, đưa cho Andre kí tên. Andre tướng quân nhớ tới hành vi hôm nay của quân cận vệ vương thành, hơn nữa Đỗ Duy bên cạnh cố ý nói thêm một câu:

- Tướng quân Andre chẳng lẽ không muốn vì các tướng sĩ tử trận kiếm thêm một ít chi phí bồi thường đã khuất sao?

542. Chương 378 (phần 3):mose Lập Công

Lời vừa nói ra lập tức làm cho Andre hạ quyết tâm, kí tên lên phần công báo. Còn Bohan nhìn Đỗ Duy, tựa hồ như muốn nói gì nhưng lại không nói ra, chỉ kí xuống tên mình.

Cuối cùng, Đỗ Duy cũng tự kí lên.

-Cho người dùng khoái mã đem thư này tới đế đô. Hừ, tới lúc đó cùng lắm ta tự tới bộ thống suất lên tiếng. Chúng ta ba người cùng đề tên, phân lượng chắc chắn phải nặng hơn một mình Alpay. Làm thế này mặc dù có chút quá phận, bất quá chính là hấn tự chuốc lấy, cũng không trách chúng ta được.

Tướng quân Andre sau đó trực tiếp cáo từ rời đi, nhưng Bohan vẫn ở lại, tựa hồ có chuyện muốn cùng Đỗ Duy thương lượng.

Bohan chậm rãi đi ra, xoay người đóng cửa lại, nhìn Đỗ Duy thoáng có chút âu lo:

-Thưa ngài công tước, ngài làm như vậy sợ rằng có chút không ổn.

Đỗ Duy cười cười nói nhẹ nhàng:

- Có chuyện gì mà không ổn?

-Alpay hấn dám làm loại chuyện này khẳng định phải có chỗ dựa. Có thể đảm nhiệm vị trí sư đoàn trưởng quân cận vệ vương thành, khẳng định hấn không phải một tên ngu ngốc. Mà hấn dám làm ra loại hành vi quá phận như vậy chắc chắn phải có nguyên nhân. Hơn nữa...

Đỗ Duy thở dài nói:

- Tổng đốc Bohan, ngài và ta dù gì cũng cùng ở Tây Bắc hơn hai năm, coi như có vài phần giao tình. Nơi đây đã không có người ngoài, ngài có việc gì cứ nói thẳng ra đi.

Bohan cười khỏ vài tiếng:

-Alpay hôm nay thấy chết mà không cứu, ta mặc dù có căm tức nhưng cũng không ngạc nhiên. Hấn làm như vậy khẳng định là mệnh lệnh từ đế đô. Xem ra, lệnh điều chuyển của ta nhiều nhất trong vòng một tháng sẽ tới đây.

Đỗ Duy gật đầu. Việc này hai bên đều rõ ràng, đã không cần nhiều lời.

-Nhưng thật ra tên Alpay này... đại công tước, người nghĩ lại xem. Hấn hành động như thế hấn là sau lưng phải có người chống đỡ. Lấy thân phận của ngài bây giờ, cho dù là nhiếp chính vương cũng phải cấp cho ngài vài phần mặt mũi. Đế quốc quý tộc, có ai lại dám ở trước mặt ngài mà kiêu ngạo? Huống hồ trong quân đội, cướp công loại chuyện này cũng không phải là chưa từng xảy ra, nhưng công khai trắng trợn như thế này thì thật sự là hiếm có. Người chống lưng cho hấn chỉ sợ vị trí không thấp.

Đỗ Duy cười ha ha:

- Tổng đốc Bohan, ta hiểu ý của ngài. Ngài lo lắng là quân cận vệ vương thành lần này là làm theo ý nhiếp chính vương?

-Chẳng lẽ không đúng sao?

Bohan nhẹ nhàng cười nhìn Đỗ Duy:

-Đỗ Duy, ta và ngài cũng có một hồi giao tình, ta dù sao cũng sắp phải rời khỏi Tây Bắc. Trước khi đi ta có vài câu muốn nhắc nhở ngài. Từ xưa tới nay, tự sở hữu quân đội sẽ bị nghi kị, đạo lý này ngài nên nhớ kĩ. Tới bây giờ ngài có thể tại Tây Bắc khuếch trương mười vạn đại quân, cầm giữ cả quân chính quyền lực, chính là do đế đô muốn kiềm chế uy hiếp từ quân Tây Bắc, tự nhiên là sẽ dễ dàng bỏ qua không động đến. Nhưng bây giờ quân Tây Bắc đã diệt, mặc dù loại chuyện hết chim bẻ ná này có thể sẽ không rơi xuống đầu

ngài, chỉ là trung ương tự nhiên sẽ không cho phép địa phương có quá nhiều sức mạnh. Nếu không muốn nói bọn họ sợ Tây Bắc sẽ xuất hiện một Ruga thứ hai. Chỉ sợ...

Mấy ngày nay Đỗ Duy giành ra thời gian làm một ít nghiên cứu máu của Cybaster. Hắn dùng kiến thức từ kiếp trước của mình chế ra một cái kính hiển vi đơn giản để nghiên cứu máu. Đáng tiếc, Đỗ Duy tại phương diện này hầu như không có kiến thức gì, nên cũng không nghiên cứu ra được cái gì thành quả.

Nhưng hắn đột nhiên nghĩ ra một chuyện, ra lệnh cho thủ hạ dắt tới hai con chó. Hắn đem máu của Cybaster cho một con uống vài giọt, kết quả là nó chỉ trong chốc lát bạo thể mà chết cực kì thê thảm. Đỗ Duy lại dung một cái kim châm do chính mình chế tạo, chích vài giọt máu vào trong một con chó khác.

Kết quả chỉ trong chốc lát con chó kia xảy ra biến hóa, trở nên điên cuồng táo bạo, sức lực mạnh mẽ hơn vài lần, suýt nữa ngay cả cũi giam cũng bị nó phá tan. Thanh sắt to bằng ngón tay cái bị cắn vài lần đã đứt, toàn thân trở nên cực kì cứng rắn, binh lính chung quanh chém xuống bảy, tám kiếm mới có thể giết chết nó.

Kết quả này làm Đỗ Duy kinh ngạc không thôi. Bất quá trong đầu hắn vẫn còn đầy sương mù không hiểu được, chỉ đành lặng lẽ tra cứu bút tích của vu vương để lại tìm kiếm thông tin về “hoàn mỹ thể”, đáng tiếc chẳng tìm được tí nào.

Hắn chợt nhớ tới đường hầm bí mật bên dưới tổng đốc phủ ở thành Gilear, hình như có lưu lại thi thể của những sinh vật kì lạ bị vu vương Cổ Tu Lan làm thí nghiệm.

Đáng tiếc bây giờ hắn có nhiều chuyện phải xử lí, đợi yên ổn lập tức phải mang theo Cybaster đi một chuyến tới thành Gilear, xuống đường hầm bí mật kia đào ra một ít thi thể, nghiên cứu kỹ càng một hồi.

Buổi sáng bốn ngày sau trận chiến, Đỗ Duy vừa duyệt xong vài phần văn kiện, xong lại phái người đi để báo cáo một lần cuối cùng thống kê chiến quả. Hắn vừa thở phào nhẹ nhõm thì ngoài cửa lại truyền đến thanh âm tên nhóc Mose của gia tộc Listeria muốn gặp hắn.

Mose?

Tên nhóc này mặc dù đi theo mình ra tiền tuyến, bất quá làm sao có thể thật sự cho hắn ra trước trận đánh giặc?

Mấy ngày qua Đỗ Duy giao cho hắn một công việc nhàn nhã dạo chơi, đi theo một tiểu đội kỵ binh tìm tòi chung quanh, lùng bắt quân Tây Bắc bỏ trốn. Nhiệm vụ này không có gì nguy hiểm, hơn nữa Đỗ Duy phái ra mấy ngàn người tìm kiếm trong phạm vi hai trăm dặm, chủ ý là đem tên nhóc kia đuổi tới nơi khác, miễn để hắn lại bên cạnh làm ra thêm phiền toái.

Mose mặc một bộ trang phục kỵ binh của gia tộc hoa Tulip, bước vào phòng quỳ xuống làm một cái quân lễ với Đỗ Duy:

-Kính chào ngài công tước

Đỗ Duy ngồi phía sau bàn làm việc, nhìn tên nhóc này một cái. Hắn mặc dù nhìn uể oải nhưng đôi mắt lại rất có tinh thần, có vẻ mấy ngày nay ma luyện ngược lại xem ra hắn rất thích thú.

Đỗ Duy thân nhiên hỏi:

-Việc ta giao cho ngươi đã hoàn thành chưa? Ta phân phó là tìm kiếm trong vòng hai mươi ngày, bây giờ mới vài ngày ngươi đã quay trở lại? Mose, đừng quên ngươi bây giờ thân phận chỉ là một tên thập kỵ trưởng nho nhỏ, không có lệnh của thủ trưởng mà tự thoát ly chiến trường là vi phạm quân pháp.

Mose hừ một tiếng, vẻ mặt giống như “Đã sớm biết ngươi sẽ nói như vậy”, hiên ngang nói:

-Thưa ngài công tước, ta không có tự ý thoát ly chiến trường, ta vội vã quay lại bởi vì... lần này ta có thu hoạch thật lớn!

-Ta bắt được cá lớn, thật sự lớn!

Mose vẻ mặt rất hưng phấn:

-Thưa ngài công tước, điều lệ phong thưởng do ngài ban ra không thể hối hận chứ?

Đỗ Duy nhíu mày hỏi:

-Người bắt được đại nhân vật nào?

Mose trừng mắt nhìn hắn:

-Nhân vật số hai của quân phản nhịch Tây Bắc! Quattro Bajena!

543. Chương 379 (phần 1):sống Sót

Tại thời điểm bộ binh quân Tây Bắc gần như hoàn toàn bị tiêu diệt, Đỗ Duy từ sớm đã quyết định không tham gia trận chiến, chỉ phái ra mấy ngàn kỵ binh đến các khu vực xung quanh dò xét để phòng ngừa một ít binh lính bỏ chạy khỏi chiến trường.

Mà Mose vốn “được” Đỗ Duy sắp xếp theo một tiểu đội kỵ binh như thế, để tổng cổ hắn ra xa một chút, miễn gây phiền toái.

Hơn nữa, Mose thân phận đặc biệt, mặc dù Đỗ Duy dẫn hắn tới chiến trường nhưng thế nào có thể thực sự cho hắn ra trận tiền? Giao cho hắn nhiệm vụ như vậy đồng thời cũng là để bảo đảm an toàn. Mấy ngàn tên kỵ binh phân tán khắp xung quanh để tuần tra, tùy ý cho Mose đảm nhiệm một cái thập kỵ trưởng chỉ huy mười tên kỵ binh tuần tra một khu vực nhất định, đương nhiên khu vực này đã được Đỗ Duy cố ý sắp xếp ở xa chiến trường một chút.

Mose được an bài một cái nhiệm vụ nhằm chán xui xẻo như vậy trong lòng dĩ nhiên không phục. Chỉ là Đỗ Duy chính là thống soái, quân lệnh ép xuống hắn không thể không nghe theo, hơn nữa hắn đã sớm bị Đỗ Duy sửa trị mà sợ, nào dám đi tìm Đỗ Duy kháng nghị?

Hắn tâm tình buồn bực cuối cùng cũng đành phải mang theo mười tên kỵ binh đi theo hướng đông bắc chiến trường mà dò xét, suốt hai ngày vẫn không phát hiện được gì. Khi trận chiến tới hồi kết thúc, hắn đã ở cách chiến trường hơn ba mươi dặm.

Buổi tối ngày hôm trước, Mose tâm tro ý lạnh cùng với binh lính dưới quyền nghỉ ngơi tại một mảnh rừng phía đông bắc chiến trường. Hắn nhằm chán đem ngựa cột ở dưới gốc cây, chính mình dựa vào thân cây ngồi nghỉ, miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó. Mose trong lòng mắng chửi Đỗ Duy trù dập, mà thương cảm bản thân chỉ có thể cam chịu. Khó khăn lắm mới có được một trận chiến lớn như vậy, chỉ hy vọng có thể thể hiện tài hoa một lần, kết cục lại bị “phân phối” đi tới một nơi như thế này...

Chỉ sợ đây là ý trời, không thể chống lại được.

Mose mặc dù trong lòng tức giận, bất quá đối với mười tên kỵ binh dưới quyền vẫn làm ra bộ dáng đội trưởng, hạ lệnh nghỉ ngơi dưỡng sức ngựa, chia người ra tiến vào rừng rậm tìm tòi một hồi...

Thề có quang minh nữ thần, lúc ra lệnh Mose cũng không có hy vọng viễn vông thu hoạch được cái gì trong rừng. Chiến tranh từ hai ngày trước đã kết thúc, mà chính mình dọc đường chạy tới địa phương này ngay cả bóng người cũng không thấy, nói gì tới quân Tây Bắc bỏ trốn.

Nhưng khi tiến vào rừng, có hai tên kỵ binh kinh nghiệm phong phú đột nhiên báo cáo phía trước phát hiện dấu vết móng ngựa!

Tin tức lập tức làm cho Mose hưng phấn nhảy dựng lên. Chẳng lẽ là quân Tây Bắc? Nói gì thì nói, mặc dù mình vốn không thích cái nhiệm vụ chết tiệt này, nhưng mà tốt xấu gì cũng phải có điểm thu hoạch mang về mới có mặt mũi. Nếu không, lần này lãnh binh ra chiến trường mà tay trắng trở về chỉ sợ gã công tước Tulip ghê tởm kia lại đem mình ra đùa cợt!

Hắn lập tức phấn khởi tinh thần, mang người nhanh chóng đuổi theo.

Đi tới cuối mảnh rừng thì phát hiện một dòng suối nhỏ. Ở nơi như vùng Tây Bắc này, khu vực nào có nước cũng đều rất đáng giá. Một tên kỵ binh dày dặn kinh nghiệm sau khi cẩn thận xem xét thì xác định đã có người băng qua bên kia suối. Hơn nữa từ dấu vết móng ngựa mà nói, ngựa của đối phương đã kiệt sức, không thể đi xa!

Lúc này Mose dường như có thêm một cái tâm nhãn, lập tức hạ lệnh phân ra năm người nhanh chóng đi qua hướng khác tiến về phía trước tìm kiếm. Còn chính mình dẫn năm người còn lại cận thận dò theo dấu vết.

Rốt cục trời không phụ lòng người, đến tối Mose đã đuổi theo kịp mục tiêu.

Kỵ binh dưới quyền hắn đã trải qua huấn luyện do thám, cẩn thận âm thầm tới gần mục tiêu, xác định vị trí chính xác của đối phương.

Xem ra bọn họ đã hết sức mệt mỏi uể oải. Mose cùng binh lính ẩn núp tại một vị trí cao quan sát xuống nhóm người đang ngồi nghỉ cạnh dòng suối nhỏ. Mà ngựa của bọn họ sớm đã không dùng được nữa.

Cạnh dòng suối có hai người, trong đó một người nằm trên mặt đất bộ dạng như bị thương. Một người còn lại cúi bẻ đầu khô, dung nó mức nước tại suối sau đó quay về quỳ gối bên cạnh người đang nằm để cho hắn uống nước.

Mà áo giáp hai người này mặc chính là của quân Tây Bắc. Xác định được thân phận của đối phương, Mose tâm tình đột ngột nóng lên.

Hắn đang muốn rút kiếm nhảy ra thì lại được một tên kỵ binh lặng lẽ cản lại. Đã từng kinh nghiệm qua nhiệm vụ trinh sát do thám, tên kỵ binh này nhìn vào khải giáp hai người nọ mang trên người mà xác định được bọn họ cấp bậc chỉ sợ là rất cao

Người đang quỳ trên mặt đất, tay cầm đầu khô kia mang khải giáp dành cho đội trưởng thân vệ hoặc cao đẳng thân vệ của một vài cao tầng tướng lãnh. Mà người bộ dáng bị thương nằm trên mặt đất, khải giáp chắc chắn là của quan quân cao cấp.

-Thấp nhất cũng phải là một tên thống lĩnh. Nếu sai ta nguyện ý tự chặt đầu.

Tên kỵ binh trinh sát tin tưởng mười phần nói với Mose.

Mose lập tức trầm mặc.

Hắn mặc dù nôn nóng lập công nhưng cũng không phải là loại người lỗ mãng. Tính toán một chút lực lượng hai bên, hắn lập tức tìm ra đáp án : địch mạnh ta yếu !

Có thể đảm nhiệm vị trí cao đẳng thị vệ hoặc đội trưởng thân vệ, bình thường mà nói cũng phải có thực lực khoảng ba, bốn cấp võ sĩ. Mà tên cao cấp quan quân kia nếu cấp bậc là thống lĩnh hoặc càng cao hơn, chỉ sợ thực lực lại càng mạnh. Mose có thể miễn cưỡng nhìn thấy kỵ sĩ huy chương trên ngực người nằm dưới đất kia, mặc dù không rõ cấp bậc nhưng khẳng định không thấp !

Một kỵ sĩ ba, bốn cấp, cộng thêm một kỵ sĩ ít nhất trung cấp, cho dù đã bị thương. Mà Mose trong lòng biết rõ thực lực của hắn miễn cưỡng cũng chỉ là ba cấp, còn mấy tên kỵ binh dưới quyền thực lực cũng hết sức bình thường. Nếu thực sự chiến đấu, mình cùng năm tên lính lao lên chỉ sợ bắt người không thành mà còn bị đối phương giết chết !

Quay lại tìm viện binh ? Hiện tại đã không kịp.

Đang lúc suy nghĩ, Mose chợt nhìn qua thấy dòng suối, trong lòng lập tức có kế hoạch.

Trời dần dần tối đi, Mose móc trong người ra hai cái bình nhỏ, phân phó hai tên kỵ binh đi ngược lên trên dòng nước một đoạn đem hai cái bình trút hết xuống suối.

Moses lúc này khẩn trương lo lắng nhìn mục tiêu dưới hạ du, trong lòng cầu khẩn.

Có lẽ hắn cầu nguyện thật sự rất hiệu quả. Tên quan quân tây Bắc đang nằm trên mặt đất dường như mở miệng nói gì đó, tựa hồ hắn còn muốn uống nước. Tên thân vệ lập tức quay lại dòng suối dùng đầu khô múc thêm nước.

Không thể phủ nhận là Mose vận khí rất tốt. Thứ mà hắn đổ vào trong nước chính là một loại ma pháp dược tề có tác dụng trị thương - vốn là Listeria phụ nhân cho hắn cầm theo. Loại dược tề này nếu dùng số lượng ít sẽ có tác dụng giảm đau, nhưng dùng quá nhiều sẽ làm người mất cảm giác thân thể, thậm chí ngất đi.

Mà hai bình được tề này đổ xuống nước thời gian cũng vừa khốp. Nếu tên kia muốn uống nước sớm một chút thì thuốc chưa kịp chảy theo dòng nước xuống tời, mà chậm một chút thì được vật đã bị trôi đi hết.

Xem ra, chỉ có thể nói là do Quattro Bajeena số mệnh không tốt.

Hắn lúc trước vốn đã bị Đỗ Duy chọc tức đến hộc máu, ra chiến trường lại bị thêm vài vết thương. Sau khi bị mấy tên thân vệ trung thành đánh hôn mê mang lên ngựa bỏ chạy, hắn lại càng tuyệt vọng. Chạy trốn tới đây, thương thế trên người đã phát tác ra. Quattro Bajeena đáng thương sau khi uống hết một đầu khô đầy nước, đột nhiên cảm giác được thân thể càng lúc càng chết lặng đi. Hắn vừa muốn nói cái gì nhưng đầu lưỡi cũng đã tê rần rồi té ngã ra sau.

Tên thân vệ hoảng sợ đang muốn đỡ lấy Quattro Bajeena thì nghe thấy từ trong rừng truyền đến tiếng hét :

-Bắt lấy bọn chúng.

Sau đó nhanh chóng đã có vài bóng người xuất hiện, trang phục chính là kỵ binh của gia tộc Tulip. Tên thân vệ trong lòng trầm xuống, cầm lấy kiếm chuẩn bị tử chiến.

Hắn trong lòng quyết tâm liều chết bảo vệ Quattro Bajeena, từng chiêu từng chiêu đều là liều mạng. Kết quả là Mose cùng với năm người nhất thời không thể hạ được đối phương, mà còn bị hắn chém gục hai người, may mắn là chỉ bị thương chứ không chết.

Mose thiếu chút nữa cũng bị trúng một kiếm, đột nhiên hắn nhìn thấy Quattro Bajeena đang nằm dưới đất, liền lui ra sau hai bước quát lớn :

-Mặc kệ tên này! Trước hết đem tên kia đang nằm dưới đất chém chết !

Nói xong lập tức xuống tay, một kiếm đâm tới Quattro Bajeena trên mặt đất. Tên thân vệ làm sao có thể để cho chủ nhân bị giết, dĩ nhiên là phải liều mạng ngăn cản Mose.

Chỉ là hắn đang phải đánh với vài tên kỵ binh, vừa muốn bảo vệ chính mình vừa muốn bảo vệ chủ nhân, dĩ nhiên là không thể hoàn hảo. Còn Mose đi theo Đỗ Duy một thời gian ở Tây Bắc cũng đã học được tính giáo hoạt, thừa lúc tên thân vệ phải phân tâm bảo vệ Quattro Bajeena mà chờ cơ hội đâm trúng hắn vài kiếm. Rốt cục, tên thân vệ không cam lòng rống to một tiếng mà ngã xuống.

Mose trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng ra lệnh đem dây tới trói hai tên tù binh này lại. Mà lúc hắn nhìn kĩ hai người này, trong lòng không khỏi giật mình.

Mặc dù Quattro Bajeena toàn thân tê dại, miệng cũng không thể nói chuyện, nhưng trang phục trên người hắn chính là của tướng lĩnh cao cấp quân Tây Bắc ! Mose lại trực tiếp lục soát trên người, tìm ra một vật trên mặt có ghi tên hắn : Quattro Bajeena.

Mose chống nạnh cười to :

-Ha ha ha ha, Đỗ Duy ơi Đỗ Duy, người trước giờ vẫn xem thường ta ! Lần này ta lập được đại công cho người xem !

Mà Quattro Bajeena ngay lúc bị bắt trói đã sớm giận tới mức bất tỉnh. Cũng không biết qua bao lâu, khi hắn tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong một căn hầm, chung quanh đều là vách tường rất dày, hoàn toàn không thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài. Hai tay hắn mở rộng ra, cổ tay bị cột lại treo trên tường, dưới chân cũng có xích sắt, đầu óc thì vẫn còn một chút mê man. Cũng may là căn hầm đó ở chính giữa còn có một lò sưởi nên không quá mức lạnh lẽo.

Quattro Bajeena thử cử động đầu lưỡi một chút thì thấy trong miệng tê dại. Hắn biết đối phương sợ mình cắn lưỡi tự sát nên đã động tay chân trên miệng mình. Hắn lại hít thật sâu một hơi, phát hiện đầu khí toàn thân một chút cũng không thể sử dụng, mà cả người một chút sức lực cũng không có, trong lòng thở dài, dứt khoát không cố gắng thử làm chuyện gì nữa. Dù sao với hắn chết cũng không phải chuyện gì ghê gớm, bản thân đã chiến bại, có chết thì chết thôi.

Bỗng phía ngoài truyền đến tiếng mở khóa cửa, Quattro Bajeena mở to mắt nhìn ra, rồi nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào. Một người chậm rãi bước tới, sau đó cánh cửa phía sau nhanh chóng đóng lại.

-Truyền lệnh của ta, bất kì kẻ nào tiến lại gần căn phòng này trong vòng mười thước, giết !

Đỗ Duy chậm rãi đi tới phía trước Quattro Bajeeena, khe khẽ thở dài, sau đó mỉm cười nói :

- Tướng quân Quattro Bajeeena tôn kính, lâu ngày không gặp.

544. Chương 379 (phần 2):sống Sót

Quattro Bajeeena hừ một tiếng, không thèm nhìn Đỗ Duy. Đỗ Duy lại vươn tay lấy vật chặn trong miệng Quattro Bajeeena ra, sau đó vỗ nhẹ lên vai hắn rồi lấy ra một cái chìa khóa, đem toàn bộ gông cùm trên người hắn mở ra.

Quattro Bajeeena từ trên vách tường đứng xuống mặt đất, lão đảo hoạt động tay chân một chút, lập tức cảnh giác nhìn Đỗ Duy :

- Người có ý đồ gì! Người dám mở khóa cho ta, chẳng lẽ không sợ ta liều mạng với người?

Đỗ Duy bình thản trả lời :

- Người không cần lãng phí sức lực. Ta đã cho người uống một cái ma pháp dược tề đặc biệt do chính ta điều chế. Người một chút đầu khí cũng đừng hòng sử dụng. Mặc dù người là võ sĩ, nhưng nếu không có vũ khí cùng đầu khí, cho dù ta chấp người một tay một chân người cũng không thể đánh thắng được ta.

Sau đó Đỗ Duy lại chỉ tay vào một cái bàn bên cạnh :

- Bây giờ chúng ta có thể ngồi xuống, chậm rãi trò chuyện được không , tướng quân Quattro Bajeeena?

Quattro Bajeeena trong lòng trầm xuống :

-Người, rốt cục là muốn gì ? Hừ, nghĩ muốn chiêu hàng ta sao? Muốn cho ta phục vụ người? Tuyệt đối không bao giờ!

Đỗ Duy giang hai tay, thản nhiên nói :

-Ta cũng không có ý định đó ! Thành thật mà nói, trước khi ta vào trong này đã đem Á «ngườiÁ» ra xử tử trước đám đông. Ta âm thầm tìm một cái xác chết ngoài chiến trường, đem khải giáp của người mặc vào sau đó lấy máu bôi lên mặt để giả trang, rồi trước mắt rất nhiều người tuyên phán người tử hình, quăng thẳng vào giàn hỏa thiêu. Nói cách khác, tướng quân Quattro Bajeeena thân mến, bây giờ người chính là một người đã chết. Tất cả mọi người đều cho rằng người đã chết.

Thân thể Quattro Bajeeena run lên, khó hiểu nhìn chằm chằm Đỗ Duy, hỏi :

-Người... vì sao người làm như vậy?

-Đương nhiên là để cứu người một mạng.

Đỗ Duy cười lạnh:

-Ta cũng không nghĩ tới việc giao nộp người ra. Mạng của người có giá trị hơn người tưởng nhiều lắm.

Nhìn vẻ mặt Quattro Bajeeena vẫn còn nghi hoặc, Đỗ Duy bộ dáng vẫn tươi cười :

-Tốt lắm, ngồi xuống đây nói chuyện. Tướng quân, bây giờ chiến tranh cũng đã kết thúc, chúng ta cũng không phải là quân địch nữa. Ta sẽ không giết người mà ngược lại sẽ cố gắng hết thủy để bảo vệ người. Thậm chí sẽ không có ai biết được người vẫn còn sống.

Quattro Bajeeena tâm lý trầm trọng, ngồi xuống gắt gao nhìn chằm chằm Đỗ Duy :

- Bất kể người có ý đồ gì với ta, ta tuyệt đối cũng sẽ không đầu hàng người.

Đỗ duy vuốt vuốt cằm, cười hắc hắc vài tiếng, đột nhiên hỏi một câu :

- Tướng quân Quattro Bajeeena, sau lưng người, phía dưới eo có một dấu hiệu màu tím hình tròn đúng không ? Còn nữa, chân của người, ngón cái chân phải cũng không còn, đúng không ? Lúc người còn trẻ gặp phải phiền toái, kết quả là ngón cái chân phải bị chém đứt, đúng hay không ?

Quattro Bajeeena nghe đến đó, giật mình nhìn Đỗ Duy rồi cúi đầu nhìn quần áo trên mình.

- Đừng hiểu nhầm, ta cũng không có nhân lúc người hôn mê cởi quần áo người xem...

Đỗ Duy haha cười :

- Người cũng không phải đàn bà, ta không có hứng thú nhìn thân thể người. Những chuyện ta nói, ta vốn không cần kiểm tra, ta chỉ biết như vậy.

Quattro Bajeena thanh âm trở nên run rẩy :

-Người... làm sao người lại biết được!"

-Ta tự nhiên có biện pháp.

Đỗ Duy chỉ nhẹ nhàng đáp lời, rồi lại nhìn chằm chằm vào hai mắt của Quattro Bajeena:

-Mắt người so với người bình thường thì có chút khác biệt. Còn mũi người cũng thấp hơn một chút. Mặc dù có một vết sẹo trên mũi làm người khác không chú ý tới điểm này, bất quá nếu cẩn thận quan sát vẫn có thể thấy mũi của người so với người Roland vẫn thấp hơn. Đây là đặc điểm của hỗn huyết nhân! Người có huyết thống của người thảo nguyên!

Quattro Bajeena trong đầu có chút bối rối, nhưng vẫn nói cứng:

-Hừ! Cho dù thế thì đã sao! Dù sao ta cũng đã bại trận, không còn gì để mất. Người biết ta có huyết thống người thảo nguyên thì có thể uy hiếp được gì ta sao!

Đỗ Duy không để ý gì tới hắn, mà chậm rãi nói tiếp:

-Quattro Bajeena, người năm nay bốn mươi một tuổi, sinh vào mùa đông năm chín trăm hai mươi hai theo lịch đế quốc tại phương bắc. Năm người năm tuổi thì theo mẹ đi tới Tây Bắc.. À, chỉ sợ những chuyện ở phương bắc lúc đó người còn bé cũng không nhớ được gì. Không sao, ta đã giúp người điều tra rõ ràng. Mẹ người là một người thảo nguyên, vốn là nữ nô của một gia đình quý tộc, sau lại được ban cho một người hầu của gia đình quý tộc họ. Người hầu kia chính là cha của người... chính xác mà nói, là cha nuôi của người. Bởi vì người không phải là con ruột của hắn. Lúc người được năm tuổi, bởi vì cha nuôi người lập được công lao cho gia đình quý tộc kia, đã giúp mẫu thân người thoát được thân phận nô lệ, đồng thời thoát ly đi Tây Bắc định cư. Tại đó cha nuôi người hợp tác cùng người khác buôn bán vận chuyển ngựa, cuộc sống cũng coi như là tốt đẹp. Nhưng năm người mười một tuổi, gia đình người lại gặp một hồi tai nạn thê thảm.

Cha nuôi người bởi vì xung đột cùng người khác, nghe nói là do cạnh tranh trong khi làm ăn, bị người khác hạ độc chết. Mà tối hôm sau khi cha người chết, nhà người lại bị người khác bao vây ý đồ muốn giết sạch để trừ hậu hoạn. Người chính là tại lúc đó bị kiếm chém đứt ngón chân cái bên phải, mà mẹ người cũng là bị những người đó giết chết. Người vốn là đã phải chết, nhưng may mắn có một đội quân Tây Bắc đi tuần tra cứu người một mạng.

Người thoát được tai nạn lần đó, lại vừa gặp lúc quân Tây Bắc đang chiêu mộ người, bất quá người tuổi còn quá nhỏ, không thể tòng quân. May mắn có một tên thống lĩnh quân Tây Bắc xem trúng người, nhận làm thủ hạ bên người hắn, lại dạy người võ kỹ. Người thiên phú cũng không tệ, đến năm mười lăm tuổi đã thuận lợi chính thức gia nhập quân Tây Bắc.

Sau đó, năm người mười bảy tuổi lại tham gia một hồi chiến tranh giữa đế quốc cùng người thảo nguyên, lập được công lao được phá cách đề bạt. Năm người mười chín tuổi đã là thống lĩnh! Người cầm quân có tài, được Ruga tán thưởng, từng bước từng bước thăng tiến trong quân, rốt cục trở thành tâm phúc của Ruga.

Năm người ba mươi một tuổi đã được thăng chức thành tướng quân. Mà ngay trong năm đó, người đã dẫn theo binh lính tới gia đình kẻ thù khi xưa độc chết dưỡng phụ người, đem toàn bộ ba mươi ba người giết sạch. Lần đó vốn gây ra huyên náo khá lớn, cho dù người là tướng quân cũng không thể đứng trên pháp luật. Bất quá, Ruga vốn xem trọng người đã ra tay che chở, nên cuối cùng không ai dám truy cứu chuyện này. Cũng bởi vì chuyện này mà người căm kích Ruga, đối với hắn trung thành hết mực cho đến hôm nay.

Đỗ Duy nói xong một hồi, cười cười nhìn Quattro Bajeena:

-Ta nói có điểm gì sai hay không?

Quattro Bajeena chỉ trừng mắt, gắt gao nhìn Đỗ Duy, một chữ cũng không thể nói được.

-Ta còn biết một ít tình tiết đặc biệt, ví dụ như là... lúc người đi báo thù, sau khi giết sạch cả nhà kẻ thù, đã bắt hắn lại tra khảo. Nhưng tên kia đến chết vẫn không chịu nói ra buổi tối hôm đó kẻ truy sát người cùng mẹ người là ai. Hơn nữa hắn cũng phủ nhận là hắn ra lệnh giết người bịt miệng. Người đối với chuyện này vẫn cảm thấy đau lòng, đúng không?

Quattro Bajeeena hai nắm tay lúc này đã xiết chặt lại, các ngón tay vì dụng sức đã chuyển thành trắng bệch:

-Người... chẳng lẽ người biết? Người làm sao có thể biết được nhiều chuyện như vậy!

Đỗ Duy thần nhiên nói:

-Ta biết

Hắn vỗ vai Quattro Bajeeena:

-Người thực sự cũng là một kẻ đáng thương. Nói thật, vốn trong mắt ta người cũng chỉ là một tên tướng quân bại trận, một kẻ không đáng quan tâm, giống như một con kiến, tùy tiện ta có thể bóp chết người. Chẳng qua, sau khi biết được những chuyện trước kia của người, ta mới hiểu thân phận của người thực sự không đơn giản!

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Quattro Bajeeena:

-Chúng ta nói vào chính sự! Ta đã âm thầm cứu người một mạng, dĩ nhiên là phải có chỗ lợi dụng người, điểm này người chắc chắn đã rõ ràng. Ta cũng biết không thể thu phục người, người đối với Ruga là trung thành đến chết... Nhưng, nếu ta có thể nói cho người biết năm đó phái người đuổi giết gia đình người, giết chết mẹ người là kẻ nào... Người thấy điều kiện này thế nào?

Mắt thấy Quattro Bajeeena thân thể không thể kiềm chế được run lên, Đỗ Duy lại chậm rãi nói ra một cái điều kiện khác.

-Chết không phải là chuyện lớn. Tuy nhiên là người đàn ông nếu đã biết kẻ thù sát hại cha mẹ là ai mà không thể báo, chỉ sợ người chết cũng không cam tâm. Ta cũng không muốn người làm chuyện gì, chỉ cần người yên ổn ở lại đây, không tự sát, ăn uống nghỉ ngơi sống qua ngày. Đợi đến thời cơ ta sẽ cho người xuất hiện. Ta cam đoan, cho dù không thể để cho người ra tay giết chết kẻ thù nhưng ít nhất ta có thể cho người chứng kiến hắn chết. Hiểu không?

-Người... rốt cục là biết bí mật gì!

Quattro Bajeeena thanh âm run rẩy hỏi:

-Kẻ thù của ta, rốt cuộc là ai?

-Cha ruột của người

Những lời này giống như một thanh búa tạ nện thẳng vào tim Quattro Bajeeena.

Cha ruột?

Mẹ của hắn vốn là một nữ nô trong một gia đình quý tộc, bởi vì trẻ tuổi xinh đẹp nên không thể thoát được vận mệnh trở thành vật chơi đùa của người khác.

Về phần Quattro Bajeeena, cha ruột hắn là ai chính hắn cũng không biết. Khi còn nhỏ hắn đã hỏi qua mẹ hắn, nhưng mà bà ta cũng không trả lời. Hắn cũng hiểu được những chuyện này đối với mẹ là một loại kí ức bị tha nên cũng không nhắc lại, tránh cho mẹ hắn đau lòng.

Nhưng hôm nay Đỗ Duy nói ra lại làm cho Quattro Bajeeena nổi điên!

- Cha ruột của người là một người có thân phận địa vị. Đáng tiếc, bởi vì thân phận của hắn nên tuyệt đối không thể để lộ chuyện có con tư sinh bên ngoài, nếu không tiền đồ hắn sẽ bị hủy diệt. Cho nên... năm người mười một tuổi, cha người lúc đó gặp được một hội cơ hội phát triển lớn lao, vì để giữ bí mật đã phái người đi Tây Bắc giết người! Kết quả là tạo thành vận mệnh bi thảm của người.

-Hắn... hắn rốt cuộc là kẻ nào... kẻ nào??? Kẻ nào???

Quattro Bajeeena rống lớn, một gã tướng quân hơn bốn mươi tuổi, nhưng đã chảy nước mắt.

-Người nhất định đã nghe qua cái tên này. Hẳn bây giờ tại đại lục vô cùng nổi danh. Chỉ là bây giờ ta không thể nói cho người biết. Quattro Bajeeena, chỉ cần người hợp tác cùng ta, yên ổn ở lại đây, chắc chắn có một ngày ta cam đoan người sẽ có cơ hội báo thù, hay ít nhất người có thể chứng kiến hãn chết. Thế nào? Ta cũng không cần người thuận phục, cũng không yêu cầu người cầm binh đánh trận cho ta, chỉ cần người ở lại đây sinh sống là được.

-Được, sống sót...

Quattro Bajeeena xiết chặt nắm tay, làm móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, máu chảy đầm đìa...

545. Chương 380: nghệ Thuật Chính Trị

Đế quốc năm chín trăm sáu mươi bốn, quân phiệt Tây Bắc cát cứ nhiều năm từng làm đế quốc đau đầu, rốt cục tại một trường chiến tranh này đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Để giành được thắng lợi trong lần chiến tranh này, đế quốc tổng cộng đã phải chi ra một ngàn bốn trăm vạn tiền vàng cho quân phí. Vấn đề sau đó làm cho quân bộ nhúc nhúc suy nghĩ chính là hiện tại quân đoàn Tây Bắc đã triệt để không còn, nên đã nổ ra một hồi tranh luận xem có nên một lần nữa trọng tổ Tây Bắc quân đoàn, để thủ vệ biên giới Tây Bắc.

Vì vấn đề này, tại đế đô đã xảy ra đại quy mô tranh chấp. Có người cho rằng, bên ngoài biên giới Tây Bắc còn có người thảo nguyên, mặc dù bây giờ bọn họ đang có nội loạn nhưng người thảo nguyên vốn đã man hiền chiến, lại tham lam như sói, phải có đại quy mô quân đội trú đóng mới có thể an tâm.

Mặt khác, một phe lại cho rằng, khu vực Tây Bắc bây giờ đã có công tước Hoa Tulip, hơn nữa lãnh địa của công tước Hoa Tulip, tỉnh Desa, chính là khu vực sát biên giới. Gia tộc Hoa Tulip có mấy vạn tư quân cũng đủ để bảo vệ biên giới đế quốc.

Hai phe cãi nhau không ngớt. Dù sao tái thiết lập quân đoàn Tây Bắc là chuyện lớn, kéo theo nhiều phương diện quyền lợi ích lợi khác nhau. Trọng kiến một cái quân đoàn tự nhiên là phải đề bạt một số lớn tướng lĩnh quan quân các cấp, tay nắm thực quyền. Đế quốc bao nhiêu quý tộc thế gia, trong đó không ít thế gia có quân phương bối cảnh, dĩ nhiên là muốn thông qua quyết định này, hy vọng đưa người trong gia tộc mình vào vị trí cao.

Mà phe phản đối là một nhóm quan viên còn lại của đế quốc, lấy tài chính đại thần dẫn đầu. Bọn họ cho rằng khu vực Tây Bắc không cần thiết phải bố trí một cái chủ chiến quân đoàn. Còn về vấn đề người thảo nguyên đã có công tước Hoa Tulip đề phòng là đủ rồi. Tài chính đại thần đưa ra một loạt số liệu, cho thấy nếu trọng tổ Tây Bắc quân đoàn thì tình hình tài chính của đế quốc sẽ gặp vấn đề lớn. Hơn nữa năm nay đã thành lập một cái chủ chiến quân đoàn, lại thêm một cái phòng tuyến Kaspersky hao tiền tốn của. Nếu lại tiếp tục trọng tổ một cái quân đoàn nữa thì cho dù công tước Tulip có khăng khai quyên tặng tiền bạc đi nữa, đế quốc tới vài năm nữa vẫn sẽ gặp nguy cơ về mặt tài chính.

- Quân đoàn Bạo Phong muốn bổ sung biên chế, quân đoàn A «chiếc roi của thần sét A» vừa mới kiến tạo, phòng tuyến Kaspersky vẫn còn đang xây dựng... Quốc khố bây giờ đã trống rỗng ! Còn muốn tái thiết lập quân đoàn Tây Bắc? Điên rồi!

Tài chính đại thần giữa triều đình, mặt đỏ bừng quay về phía nhóm quý tộc đưa ra ý kiến trọng tổ Tây Bắc quân đoàn.

Làm cho người ta khó hiểu chính là, thân là chúa tể của đế quốc, Nhiếp Chính Vương vẫn không nói lời nào, cũng không có thể hiện thái độ gì. Loại biểu hiện trầm mặc này làm cho mọi người cảm giác cao thâm. Không ít người của cả hai phe đều đã cố gắng tìm hiểu ý định chính thức của Nhiếp Chính Vương. Đáng tiếc, bất kể là bọn họ mua chuộc cung đình thị vệ hay Ngự lâm quân chỉ huy, tin tức thu được cũng chỉ là : mặc cho triều đình cãi nhau nháo nhào, Nhiếp Chính Vương tại trong hoàng cung không hề đề cập tới vấn đề này. Đầu mối duy nhất là gần đây tâm tình của Nhiếp Chính Vương cực kì tốt, thậm chí có tin đồn nói rằng có người nghe được ngài ở trong thư phòng một mình cười to.

Hoảng tử Thần đích thực tâm trạng đang cực kì vui vẻ. Tất cả bắt nguồn từ một phần chiến báo bí mật.

Ả « Một ngàn chiếc khinh khí cầu oanh tạc từ trên cao, không tới một canh giờ làm cho bảy vạn thiết kỵ tan rã! Công kích trên mặt đất tổn thất mấy ngàn người, gần như đã đem toàn bộ bảy vạn thiết kỵ của Ruga... Ả »

Một cái chiến báo làm cho Hoảng tử Thần mừng rỡ cười như điên!

Càng làm cho hăm quyết tâm phát triển không quân quy mô lớn!

Không quân chiến đấu lại có uy lực mạnh mẽ như vậy sao? Tây Bắc quân kỵ binh từng làm cho cả đại lục e dè, lại giống như trẻ con ba bốn tuổi mặc cho người ta đánh. Loại hình chiến tranh mới này có thể nói đã phá vỡ quy tắc quân sự truyền thống!

Có vũ khí cường đại như vậy, hai năm nữa... có gì phải lo sợ?!

Còn về phần hai phe phái cãi nhau trong triều, Hoảng tử Thần đương nhiên là biết bọn có muốn gì. Hừ... một lũ ngu xuẩn tranh quyền đoạt lợi!

Hoảng tử Thần trong lòng đối với kế hoạch tương lai cho vùng Tây Bắc đã sớm có quyết định, hiện tại chỉ yên lặng quan sát mà thôi. Hắn bây giờ càng quan tâm đến hai vấn đề khác.

Chuyện đầu tiên là việc hợp tác giữa quân phương và Đỗ Duy để sản xuất khinh khí cầu. Nửa năm trước đế quốc đã thành lập một khu vực cấm cách để độ ba mươi dặm về phía nam. Đây là một cơ sở chế tạo khí cầu, do Đỗ Duy đặt cho một cái tên cổ quái là Ả « Hãng hàng không Boeing Ả », đồng thời hắn cũng khẳng khái giao ra một số kĩ thuật chế tạo khinh khí cầu. Căn cứ bí mật này chỉ có một ít nhân vật quan trọng của đế quốc biết. Trước mắt theo báo cáo tiến độ thì đã chế tạo được một ngàn bốn trăm cái khí cầu. Hơn nữa Đỗ Duy cũng viết thư nói rằng thuốc nổ đã hoàn thành, nhóm đầu tiên trong vòng một tháng sẽ tới để đổ.

Ngoài ra Đỗ Duy cũng đặc biệt gửi một phần kế hoạch, chính là phương pháp huấn luyện đặc biệt chuyên môn để bồi dưỡng binh lính tác chiến trên không.

Hoảng tử Thần lập tức nhìn ra giá trị của bản kế hoạch này.

Mà chuyện thứ hai cần quan tâm, chính là Alpay, người mà hắn đang âm thầm nâng lên trong quân đội.

Mười lăm ngày sau khi trận chiến Tây Bắc chấm dứt, tranh luận ở đế đô về việc trọng tổ quân đoàn Tây Bắc đã chấm dứt.

Trong suốt quá trình hai phe phái cãi nhau, không chỉ Hoảng tử Thần không lên tiếng mà cả lão Tể tướng Rabosil, tạm quyền quân vụ đại thần, cũng giữ thái độ im lặng.

Theo lý thuyết, quân bộ là phe cực lực chủ trương trọng tổ Tây Bắc quân đoàn. Nhưng bản thân là quân vụ đại thần, lão Tể tướng lại chỉ im lặng, làm cho quân bộ một phe mất đi một sự trợ giúp lớn. Thậm chí còn có không ít người tỏ thái độ bất mãn. Cho dù chỉ là tạm thời thay mặt quân vụ đại thần, thì như vậy cũng quá sức không hợp cách. Thân là quân vụ đại thần lại không nghĩ cách đem lại lợi ích cho quân phương.

Không ai biết là lão Tể tướng đã âm thầm cùng trợ lý của mình, cũng chính là thân tín của Hoảng tử Thần, đức ngài Camilla Ciro lập thành hiệp nghị.

Trong ngày này tại đế đô truyền ra tin tức : lão Tể tướng Rabosil cùng nhân vật mới nổi lên ở đế đô Camilla tổ chức đám hỏi. Lão tể tướng đem một vị cháu gái gả cho đức ngài Camilla năm nay ba mươi tuổi. Hôn ước này cũng đã được Nhiếp Chính Vương chúc phúc.

Đây rõ ràng là một cái đám hỏi mang đầy màu sắc chính trị. Camilla vốn đã được không ít người nhận định sẽ là một nhân vật quyền quý của quân đội trong tương lai. Mà hiện tại hắn kết thông gia với gia tộc giàu có cùng lịch sử lâu đời của lão Tể tướng, Camilla đã chiếm được một bối cảnh trợ giúp vững chắc sau lưng. Tương lai của hắn chắc chắn sẽ huy hoàng !

Nhất thời mọi người đều bận rộn thăm hỏi chúc mừng, thành tâm có, suy nghĩ khác cũng có. Phủ đệ của Camilla hiện tại tràn ngập khách khứa. Mà cung đình cũng bắt ngờ truyền ra một tin vui !

Đế quốc chúa tể, Nhiếp Chính Vương, Hoảng tử Thần điện hạ tuyên bố tái hôn !

Mặc dù không có gia miện làm hoàng đế, nhưng trên pháp luật thì Hoảng tử Thần địa vị đã gần như là hoàng đế. Cũng theo luật, hẳn mặc dù đã có một chính thê, nhưng vẫn có thể cưới thêm hai Vương phi.

Mà lần này Hoảng tử Thần quyết định lấy một người thuộc một cái gia tộc lâu đời ở phương nam. Gia tộc này tại lúc vương triều còn huy hoàng cũng từng nổi bật, sau đó mặc dù có chúy suy thoái nhưng vẫn mạnh mẽ như xưa.

Vị vương phi tương lai này năm nay mới mười tám tuổi, cũng là một mỹ nhân nổi tiếng ở phương nam. Nghe nói năm nàng mới mười sáu tuổi đã làm cho bao nhiêu thanh niên quý tộc mê đắm. Nàng am hiểu nghệ thuật cùng với hội họa, hơn nữa đối với vũ đạo lại đặc biệt có năng khiếu. Không chỉ vậy, nghe đồn nàng cũng hết sức tốt bụng lương thiện. Năm ngoài trong tròng thiên tai bão tuyết, nàng đã đem toàn bộ tư trang quyen góp, được rất nhiều người tán thưởng.

Trong giới quý tộc của đế quốc, vị Vương phi tương lai này, vốn tên Daisy, cùng với chị em của hầu tước Listeria, Angela, được xưng tụng là hai đại mỹ nhân trong lớp trẻ.

Đồng thời, có một chi tiết khác càng làm cho Đỗ Duy chú ý : vương phi Daisy có một người anh trai, nửa năm trước vừa được thăng chức làm sư đoàn trưởng sư đoàn số bốn của quân cận vệ vương thành - Tướng quân Alpay!

Tin tức truyền ra khiến đế đô lại một lần nữa ồn ào lên.

Đế quốc quân chủ tuổi trẻ, cưới một mỹ nhân quý tộc. Nhưng người mẫn cảm với chính trị lập tức hiểu được chuyện gì. Nhất là Alpay vừa lập được công lớn trong chiến tranh Tây Bắc. Mọi người đều cho rằng : lại sắp có một nhân vật quyền quý mới được đề bạt lên!

Mặc dù Tướng quân Alpay vừa mới dẫn quân quay lại đế đô, đã có hơn mười người tới nhà hắn. ai cũng đều có gắng tạo giao tình với nhân vật mới nổi này.

Nhất thời, Alpay cùng với Camilla trở thành hai cái tên được bàn tán nhiều nhất. Mọi chuyện cũng giống y như lúc Đỗ Duy đột nhiên quật khởi, trở thành công tước Tulip.

Hai sự kiện này làm cho vấn đề trọng tổ quân đoàn Tây Bắc bị quên lãng. Sau đó, Nhiếp Chính Vương đột nhiên một hơi ban ra mấy mệnh lệnh, không cần thông qua thương nghị với các đại thần.

Â« Thứ nhất, Đỗ Duy Rudolf, công tước hoa Tulip, lập công lớn trong chiến tranh, đối với đế quốc có nhiều cống hiến, ban thưởng huy chương hoa bụi gai thượng đẳng, huy chương cống hiến kiệt xuất, ngoài ra phong cho vị hôn thê Vivian tước vị cung đình bá tước phu nhân (tước vị cả đời, không thể tập). Â»

Â« ... Đồng thời, nhận thấy công tước hoa Tulip tại trận chiến Tây Bắc lập được chiến tích hiển hách, quyết định giao cho công tước Hoa Tulip làm Tây Bắc quân vụ tổng trưởng, gia phong đế quốc thượng tướng quân hàm!Â»

Thượng tướng quân hàm?!

Còn có cái gì Â« Tây Bắc quân vụ tổng trưởngÂ». Chức vụ này hình như trước giờ chưa hề có?

Mà phía sau, lại càng làm mọi người giật mình...

546. Chương 381:thời Đại Của Tuổi Trẻ

Không biết bao nhiêu tướng quân mái đầu đã bạc trắng cũng không được quân hàm thượng tướng, nhưng cậu chàng Đỗ Duy này mới mười bảy tuổi đã được trao tặng quân hàm thượng tướng... Mặc dù cũng không đảm nhiệm lãnh binh thống soái, cũng không trực tiếp lãnh đạo quân đội của đế quốc, nhưng quân hàm này thật sự là thượng tướng đế quốc đó! Mười bảy tuổi làm tướng quân cũng đã là không tưởng.

Thượng tướng mười bảy tuổi càng là thiên cổ kỳ văn! Chưa từng có bao giờ.

Nếu nói cái quân hàm này làm người ta kích ngạc trở mắt, vậy lệnh thứ hai cơ hồ làm người khác nghi ngờ: liệu nhiếp chính vương có điên rồi không.

Lệnh thứ hai:

“Xét tình thế khu vực Tây Bắc, hủy bỏ phiên hiệu quân đoàn quân Tây Bắc, thiết lập đại sư đoàn quân Tây Bắc mới. Sư đoàn độc lập Tây Bắc có biên chế bốn vạn người, sư đoàn trưởng hưởng thụ tất cả đãi ngộ đồng cấp như các quân đoàn trưởng của Đế quốc. Đồng thời, chiến khu Tây Bắc cũng có điều chỉnh, tỉnh Desa tách ra Tây Bắc chiến khu. Tây Bắc chiến khu cũ được hủy bỏ. Sư đoàn độc lập Tây Bắc sẽ chiếm giữ các cứ điểm của quân đoàn Tây Bắc trước đây, phụ trách việc phòng ngự khu Tây Bắc...”

Mệnh lệnh tới đây, vẫn coi như bình thường, loại bỏ quân đoàn Tây Bắc, không cần một quân đoàn hai mươi vạn quân đóng ở khu Tây Bắc, chỉ dùng một biên chế sư đoàn hơn bốn vạn quân, cũng miễn cưỡng coi là hợp lý. Kể cả việc hủy bỏ “chiến khu pháp lệnh” mười năm trước, cũng là chuyện trong dự liệu, dù sao pháp lệnh kia từng biến Tây Bắc khu thành nơi cát cứ của quân đoàn Tây Bắc, vì phòng ngừa quân phiên mới xuất hiện. Chiến khu Tây Bắc vốn gồm 2 tỉnh Desa cùng Norin, bây giờ Norin tách ra, coi Desa là một chiến khu. Cũng là trong thời kỳ tình thế khu Tây Bắc ổn định, chiến khu không có lo lắng gì lớn.

Nhưng...chẳng lẽ nhiếp chính vương quên, lãnh địa của công tước hoa Tulip tại tỉnh Desa! Đế quốc nào có tiền lệ một quý tộc tự chiếm cứ một khu?

Mà vài câu cuối cùng của lệnh, liền đủ để mọi người hít thở không thông.

“Sư đoàn độc lập Tây Bắc phụ trách phòng ngự Tây Bắc, không chịu sự phụ trách từ thống soái bộ đế quốc, tất cả quân lương quân giới vật tư tiếp viện đều tại chỗ cung cấp từ chiến khu Tây Bắc. Tướng quân Andre nhậm chức sư đoàn trưởng sư đoàn độc lập. Quân hàm từ thiếu tướng tăng lên trung tướng, hưởng thụ đãi ngộ quân đoàn trưởng. Đồng thời đặc lệnh, quân vụ của sư đoàn độc lập Tây Bắc do tổng trưởng quân vụ Tây Bắc Đỗ Duy Rudolf điều khiển.”

Cái gì thế này?

Chẳng lẽ nhiếp chính vương thật sự quyết định giao khu Tây Bắc cho Đỗ Duy sao?

Vậy người phong hân là “Tây Bắc Vương” luôn đi!

Phân chia chiến khu Tây Bắc cái gì chứ? Sư đoàn độc lập Tây Bắc... có ý nghĩa gì sao?

Sư đoàn độc lập Tây Bắc dù vẫn mang phiên hiệu quân đội đế quốc, nhưng quân lương quân giới vật tư tiếp tế, toàn bộ do “chiến khu Tây Bắc” cung cấp? Quái đản! chiến khu Tây Bắc là lãnh địa của Đỗ Duy.

Dùng tiền của Đỗ Duy nuôi sống đội quân này! Thời gian dài, đội quân này chẳng phải sẽ biến thành tư quân của Đỗ Duy? Chuyện cười gì vậy! Quân lương của tướng sĩ là Đỗ Duy cấp, đến lúc độ bọn họ sẽ trung thành với Đỗ Duy! Coi Đỗ Duy là cha mẹ phát cơm áo.

Lại còn “tổng trưởng quân vụ điều khiển quân vụ chiến khu Tây Bắc”. Một câu này làm người ta không thể nói một lời nào.

Độc lập sư đoàn, dùng quân lương của Đỗ Duy, lại là Đỗ Duy thống soái... không phải tư quân thì là cái gì?

Dù nhiếp chính vương có tin Đỗ Duy đi nữa, nhưng đây không phải là tin quá mức rồi sao? Chẳng lẽ thực sự muốn cắt đất phong vương? Nếu vậy, tướng quân Andre còn làm sư đoàn trưởng làm quái gì? Quân hàm hân là trung tướng, nhưng Đỗ Duy là thượng tướng! Không phải nói rõ cho mọi người, phải nghe lệnh Đỗ Duy sao?

Bởi vậy, những kẻ vốn luôn luôn cúi, cố gắng tới Tây Bắc quân kiếm một chân không thể không thất vọng.

Đối với những kẻ này, nhiếp chính vương rất thờ ơ. Hẳn không nghe ý kiến bất luận kẻ nào, ngay cả việc làm bộ trưng cầu ý kiến cũng miễn, trực tiếp hạ lệnh. Còn quá đáng hơn là, đối với những đại thần từng tranh cãi, vị nhiếp chính vương trẻ tuổi lạnh lùng nói:

- Ai muốn phản đối thì câm miệng lại đi. Ta không hỏi ý kiến các người, chỉ báo các người là có chuyện này mà thôi.

Hai mệnh lệnh trước đã làm người khác ngạc nhiên, cho nên khi lệnh thứ ba ban xuống, mọi người ngay cả trợn mắt cũng không kịp...

547. Chương 381(phần 2):thời Đại Của Tuổi Trẻ

Lệnh thứ ba: “bổ nhiệm sư đoàn trưởng ư đoàn số bốn của vương thành, tướng quân Alpay điều tới làm quân đoàn trưởng quân đoàn ”roi của thần sét“, thăng hàm trung tướng. Xét thấy tướng quân Alpay có biểu hiện kiệt xuất trong cuộc chiến tiêu diệt phản nghịch Tây Bắc, trao tặng danh hiệu bá tước tước vị thừa tập. Thiếu tướng Camilla Ciro của thống soái bộ có công điều hành hậu cần trong chiến tranh Tây Bắc, tấn chức trung tướng, bổ nhiệm là đề quốc thống soái bộ phó đại thần.”

Lệnh này dù làm người ta kinh ngạc, bất quá cũng không như hai cái trước.

Em gái của Alpay gả cho nhiếp chính vương, tăng từ sư đoàn trưởng lên quân đoàn trưởng “chiếc roi của thần sét”, còn không tính là cái gì, dù sao mỗi người đều biết, người kia khẳng định là vận đồ. Mà Camilla Ciro, là bộ hạ thân tín của nhiếp chính vương, lại có bối cảnh xuất thân quân đội, hơn nữa cùng tể tướng tiến vào thống soái bộ, là một quân cờ của nhiếp chính vương nhằm tăng cường khống chế thống soái bộ. Sau đám ăn hỏi với nhà tể tướng, giá trị của hắn tự nhiên là nước lên bèo lên, nhậm chức vụ quân vụ phó đại thần, cũng là trong dự liệu, chỉ sớm hơn dự đoán mà thôi.

Nhưng,... tất cả, cuối cùng mang lại cho nhiếp chính vương một ngoại hiệu mới.

“Hoàng tử thần cực hào phóng.” “Nhiếp chính vương rộng rãi.”

Chẳng phải thế sao?

Đề quốc từ trước tới nay, quân chủ phong thưởng công thần, nào có hào phóng như nhiếp chính vương này? Nhất là tước vị được thừa tập, càng là thứ mà quân chủ vô cùng không muốn bỏ ra! Bởi vì một tước vị thừa tập có được lãnh địa được thừa kế qua nhiều thế hệ! Mấy thứ này, phong thì dễ, thu hồi thì khó khăn.

Ví như, gia tộc Rowling lấy quân công lừng lẫy, năm xưa tổ tiên gia tộc Rowling giúp vua Augustine chiếm hầu hết đất đai mới bắt quá được phong một tước bị bá tước thừa tập.

Hãy nhìn vị nhiếp chính vương này xem? Mới lên đài, đã phong một đại công tước hoa Tulip.

Bây giờ, quân hàm thượng tướng trung tướng, lại như là bán sỉ tổng tháo, tước vị bá tước tùy tiện ném ra...

Chẳng lẽ không tính là “hào phóng”, “rộng rãi” sao.

Có người âm thầm thở dài.. Đây là thời đại của người trẻ tuổi.

Không phải sao? Nhiếp chính vương mới hai mươi tuổi.

Công tước Tulip, thượng tướng Đỗ Duy Rudolf tính ra mới mười bảy tuổi.

Alpay mới chỉ hơn ba mươi, đã là quân đoàn trưởng.

Mà Camilla Ciro là quân vụ phó đại thần cũng mới ba mươi. Nghĩ tới bá tước Raymon của gia tộc Rowling nhậm chức đại lão số hai của quân đội cũng đã hơn bốn mươi.

Còn có tướng quân Andre kia, bất quá cũng hơn 30, chưa tới bốn mươi, cũng thăng hàm trung tướng! Quân nhân cái tuổi hắn, nhiều nhất là một thiếu tướng sư đoàn trưởng mà thôi. Hắn cũng đã đảm nhiệm sư đoàn trưởng sư đoàn độc lập, hưởng thụ đãi ngộ cấp bậc quân đoàn trưởng.

Trong lúc nhất thời, trong giới quý tộc đế đô truyền lưu một câu chê châm biếm, thường khi mọi người châm chọc ai đó sẽ nói:

-Ồ, xx nam tước hả! Đáng tiếc, đáng tiếc người sinh sớm quá! Nếu người sinh chậm chút, chỉ sợ đã sớm là bá tước thậm chí hầu tước! Ồ? người bây giờ mới là một thống lĩnh à? Ồi, nếu như người đi lính muộn một chút, bây giờ chỉ sợ đã là thượng tướng trung tướng!

Bốn “ông trùm mới lên” của đế quốc, dù là Đỗ Duy, Alpay, Camilla Ciro, thậm chí Andre cũng được...bốn người bọn họ được coi là tứ trụ của vương triều “Augustine thất thế” (dù Thần hoàng tử không lên ngôi, nhưng đại đa số mọi người đều thầm gọi Augustine là vị vua thất thế) . Nhất là Đỗ Duy, rất nhiều người đánh cuộc, khi hắn hai mươi lăm tuổi sẽ được phong thân vương. Mặc dù chỉ có trục hệ của hoàng thất mới

được phong thân vương, nhưng Đỗ Duy mười bảy tuổi đã là công tước cùng thượng tướng, còn có gì không có thể? Mà vừa lúc đó, một phong thư liên danh tố cáo được gửi tới thống soái bộ của đế quốc!

Công tước Tulip, thượng tướng đế quốc, quân vụ tổng trưởng chiến khu Tây Bắc Đỗ Duy Rudolf cùng sư đoàn trưởng Tây Bắc độc lập sư đoàn liên danh tố cáo trung tước đế quốc, đế quốc bá tước, quân đoàn trưởng lồi thần quân đoàn Alpay, chỉ trích Alpay khi mới kết thúc chiến tranh tại Tây Bắc, không theo quân pháp, giết hại tù tình, hơn nữa mạo nhận quân công, làm trễ thời cơ ... xin xử tội.

Lời tố cáo này lập tức gây nên sóng to gió lớn tại đế đô.

Liên sau đó tướng quân Alpay lập tức không chút yếu thế, công nhiên gửi một công văn tới thống soái bộ biện bạch, hơn nữa phản tố hai người Đỗ duy cùng Andre là vu cáo!

Tứ đại trụ tương lai của đế quốc thủy hỏa bất dung, bất hòa nghiêm trọng sao?

Lão tể tướng tư trên danh nghĩa là quân vụ đại thần, cầm trong tay hai bản tố cáo, từ ngữ nghiêm khắc mà dễ khóc dễ cười...

Ôi, ta nghĩ muốn giữ một cái cân bằng cũng thật khó.

Thật sự muốn đòi mạng đó, từ đại chiến Tây Bắc đầu năm, càng về sau chuyện ồn ào càng to.. Nên hay không xây dựng lại Tây Bắc quân, bây giờ lại loạn lên. Còn không để người ta yên tĩnh chút sao? Ta là lão già đã hơn bảy mươi tuổi, gây sức ép lên ta, ta chịu không nổi.

Rabosil dù sao cũng là lão hồ lý, hấn lập tức mới quân vụ phó đại thần Camilla Ciro - cũng là con rể tương lai tới gặp:

- Chuyện này tính sao?

Rabosil gõ đầu thở dài.

Camilla Ciro cười thầm, mặt làm bộ kinh hoảng:

- Giải quyết việc chung, mặc dù ta cùng Đỗ Duy có giao tình, bất quá chuyện này cũng phải tra cẩn thận! Phái chuyên viên quân vụ kiểm tra, phái hai đội, một đội đi Tây Bắc hỏi công tước tu líp, một đội đi tới quân đoàn “Chiếc roi của thần sấm” hỏi Alpay tướng quân! Nhất định phải tra rõ chuyện này mới được.

Rabosil cười thầm.

Điều tra ư? Phán chuyên viên quân vụ đi Tây Bắc? Với tính tình tên Đỗ Duy kia, sẽ nể mấy tên chuyên viên quân vụ sao! Còn Alpay.. hừ, Chiếc roi của thần sét đã bắt đầu tiến vào đồn trú phòng tuyến Kaspersky! Bây giờ đang bận tối mắt tối mũi, phái chuyên viên của quân vụ tới, căn bản là không thể chen vào.

Một chữ... kéo ! Kéo chuyện này thành vô kỳ hạn! Chuyện to hóa bé, chuyện bé hóa thành không có

Quả nhiên, Camilla Ciro mặt lộ vẻ hiên ngang lẫm liệt, chính nghĩa nói:

-Ba quý ngài đều là trọng thần của đế quốc! Chúng ta tuyệt không thể buông tha một kẻ xấu, nhưng tuyệt không oan uổng người tốt! Từ từ tra, cẩn thận tra! Nhất định tra rõ chi tiết! Một tháng tra không xong, thì tra một năm! Một năm tra không ra thì tra ba năm.

Hừ, ba năm tra không xong, tra mười năm, trăm năm! Tra cho tới khi chúng ta chui quan tài là tốt nhất! - Rabosil thầm bổ sung 1 câu.

Hai vị lão đại của quân đội đạt thành nhất trí, chuyện liền quyết định như vậy. Tiếp đó, quân đội phái ra hai mươi tên chuyên viên quân vụ, trao quyền cho cấp dưới đi bắc phương cùng Tây Bắc. không thể không nói, hai mươi chuyên viên quân vụ nhất định là vận mệnh đáng thương. Những người này đều là kẻ thất bại trong thống soái bộ, thậm chí là kẻ đáng thương bị đồng nghiệp xa lánh. Bởi vì mọi người đều biết, đây là chuyện vô ích, trốn còn không thoát, chỉ có những kẻ đáng thương không có chống lưng, không thể không làm thân khổ sai, đi hoàn thành “công tác điều tra” có đi mà không có về này. Mười người hợp thành một tiểu đội chuyên viên điều tra, đi tới phủ công tước tại thủ phủ tỉnh Desa, cầu kiến công tước Tulip, những tên đáng thương được cho biết: Đức ngài không có mặt tại thành Lâu Lan.

Đi đâu rồi?

Bí mật quân sự!

Lúc nào trở về!

Bí mật quân sự!

Cuối cùng, tổng quản chính vụ tỉnh Desa, Phillip nói cho những tên đáng thương này:

- Các người có thể tới quân đội gia tộc Tulip điều tra, ta có thể viết một phong thư lệnh cho các người. Bất quá ta nhắc nhở các vị, quân đội tham gia chiến tranh Tây Bắc, được biên chế lại, tướng sĩ tham gia chiến tranh đã phân tán đóng quân tại các khu khác nhau của Tây Bắc, nếu muốn điều tra tất cả, có thể chạy đi xem.

Các chuyên viên khóc than: chúng ta sinh thời còn có cơ hội làm xong chuyện này quay về để đô sao?

Tiền đồ xa vời quá!

548. Chương 382:con Rồng Mạnh Nhất Ủ?

Đỗ Duy cũng không có chút thương xót nào với những chuyên viên quân vụ quân đội đáng thương này.

Vốn Đỗ Duy không trông mong công văn tố cáo Alpay sẽ đạt kết quả gì, chẳng qua là giả vờ đầu võ mồm thôi - Alpay cũng tố cáo mình, đây cũng là ý tứ này.

Đỗ Duy hiểu rõ một điều, thân là một quân chủ, bất cứ đế vương nào đều tuyệt đối không hy vọng các trọng thần của mình quá mức hòa thuận, nếu như các đại thần đoàn kết thành một khối, quân chủ sẽ lo sợ mình bị mất quyền lực. mình cùng Alpay cãi nhau âm ỉ, nhiếp chính vương chắc đang ở trong hoàng cung cười vui sướng.

Hiện tại Đỗ Duy ở tại thành Gilear buồn bực, Phillip phái người báo cho Đỗ Duy... các chuyên viên quân vụ tới, Đỗ Duy chỉ bĩu môi:

- Cứ tha hồ cò quay mấy tên này đi, những tên khổ sai này, cũng đều là kẻ đáng thương. Cho bọn họ ăn no uống say là được. Tiện thể phái người điều tra bối cảnh, đừng làm chuyện gì khiến mấy tên đó nghi ngờ - mặt khác, nếu như có thể thu phục để dùng thì thu phục. dù sao người từ Thống soái bộ đi ra đều đã trải qua huấn luyện chính quy, những người này không có chống lưng, không bằng thu vào túi mình.

Sau khi phân phó xong, Đỗ Duy liền đuổi người mang tin đi, một mình chui vào phòng thí nghiệm trong phủ tổng đốc tại thành Gilear.

Những lời ngợi khen cùng lệnh ủy nhiệm, Đỗ Duy sớm đã nhận được. mặc dù quân hàm thượng tướng của đế quốc khiến Đỗ Duy có chút giật mình -hoàng tử Thần, người thật sự dám chơi đấy.

Mà sư đoàn độc lập Tây Bắc ... Đỗ Duy chỉ cười khổ. Trên danh nghĩa là mình chỉ huy, kỳ thật Đỗ Duy và hoàng tử Thần ngầm ước định, sư đoàn độc lập Tây Bắc với biên chế bốn vạn người, trong đó hai vạn là kỵ binh bộ binh chính quy pha trộn, mà hai vạn biên chế còn lại, kỳ thật là....

Không quân!

Đế quốc bí mật thành lập một nhánh quân mới, trong tay hoàng tử Thần không có người để dùng, chỉ có Đỗ Duy là người khởi xướng cùng nghĩ ra kế hoạch, không giao cho hắn thì giao cho ai?

Nói là sư đoàn quân Tây Bắc, kỳ thật là không quân tương lai của đế quốc.

Dùng Đỗ Duy để áp trứng của hoàng tử Thần mà thôi.

Bất quá cũng không quan trọng.

Đỗ Duy bây giờ đang nghiên cứu thành quả mới nhất đạt được.

Sau khi người đưa tin rời đi, hắn trở lại phía sau phủ tổng đốc, xung quanh nơi này, Đỗ Duy thân thủ bố trí một ma pháp trận, ngoại trừ những người mang huy chương có ma pháp ấn ký của Đỗ Duy, những người khác không thể tiến vào.

Phòng thí nghiệm của Đỗ Duy chính là mê cung dưới đất được phát hiện lần trước.

Bí thất mà vu vương tiền nhiệm Cổ Tu Lan lưu lại sớm được Đỗ Duy quét dọn sạch sẽ. Giờ phút này, hắn một mình đi trong bí đạo, đi tới cuối, chợt thấy nghe bên trong có tiếng lách cách truyền ra. Đỗ Duy đi tới thấy lão chuột cống Gageu hóa thành người, mặc một chiếc áo bào dài màu trắng, đang bận đun nóng một bình thủy tinh. Lửa để đun không phải là loại thường, đây là lửa từ một loại ma pháp được vật thiên nhiên “hỏa lân thảo”, độ nóng của lửa cao hơn lửa thường rất nhiều.

Một cái ống tinh tế đặt bên bình thủy tinh, trong bình thủy tinh, nửa bình chất lỏng màu đỏ đang sôi sùng sục, hơi bốc lên, dưới sức nóng mãnh liệt... chất lỏng sôi sục bay ra khí nóng.

Trong bình cũng không phải là ma pháp được mà là ... máu!

Nói chính xác, là máu tươi rút ra từ Cybaster

Ai cũng biết, máu của người thường rất dễ đông kết! Chỉ cần lấy máu tươi ra sẽ rất nhanh ngưng kết.

Trải qua nghiên cứu tỉ mỉ máu tươi Cybaster, Đỗ Duy phát hiện máu có tính chất cực kỳ đặc biệt, máu của hắn không dễ đông lại, thậm chí ngay cả khi bị đốt ở nhiệt độ rất cao! Tiếc rằng kiếp trước Đỗ Duy không phải nhà hóa học, hắn không thể phân biệt cùng nghiên cứu thành phần máu này.

Sau một loạt thực nghiệm, Đỗ Duy có một phát hiện trọng đại.

Máu tươi sau khi được lấy ra từ cơ thể Cybaster, qua thiêu đốt, cuối cùng tinh luyện ra một tinh thể màu đỏ rất nhỏ. Độ cứng có thể sánh với thạch anh ma lực.

Sau khi máu trong bình thí nghiệm được đốt nóng bốc hơi, dần dần máu sẽ ngưng kết trên một sợi bông rất nhỏ, trên sợi bông này có một hạt châu màu máu chỉ to bằng hạt gạo, trong suốt, ánh lên màu đỏ ghê người.

Gageu cẩn thận khống chế nhiệt độ, thấy Đỗ Duy đi vào, con chuột này lập tức kêu lên:

-Người sao lại tới đây! Quá dẫn, ta chỉ có một mình nên rất bận bịu. Mau mau, ta có phát hiện mới.

Nói xong, nó lấy hạt châu đỏ từ sợi bông ra, nắm tại đầu ngón tay:

- Người đã từng nói, tựa hồ Cybaster sau khi cắn nuốt máu của người đặc biệt, có thể tiến hóa. Hắn giết chết một hắc ma pháp sư liền có ám hắc hệ ma lực, sau đó hắn nuốt tâm tạng của một pháp sư quang minh hệ, hắn lại có quang minh thuộc tính, phải không? Người tới nhìn xem!

Nó giơ cao tay lên, híp mắt...

Một lát sau, hạt châu đỏ trên tay hắn tỏa ra vòng sang nhũ bạch yếu ớt, vòng sáng dù yếu trước sự lấn át của màu máu, nhưng là màu nhxu mạch chính cống.

Đỗ Duy lập tức phát hiện ra:

- Đây là ma lực quang minh hệ chấn động sao?

- Không sai!

Gageu hưng phấn kêu lên:

- Bây giờ nhìn lại, cũng không phải bản thân Cybaster có thuộc tính quang minh, chỉ là máu của hắn đã dung hợp thuộc tính này, cho nên khi hắn sử dụng đấu khí, máu tự động phát ra.. kỳ thật hắn không hiểu một chút ma pháp quang minh hệ, thuần túy là do máu.

Gageu nói tới đây, trầm giọng nói:

- Hơn nữa, người đoán xem, ta lại phát hiện ra chuyện thú vị gì? Người nhìn này.

Nói xong, Gageu đột nhiên mở bình thủy tinh đang được đun. Sau đó lấy một con dao găm, lướt qua tay đỡ duy, Đỗ Duy cũng không phản kháng, mặc cho Gageu cắt ngón tay mình, từng giọt máu tươi rơi vào bình.

Rất nhanh, máu tươi của Đỗ Duy dung hợp với máu của Cybaster ở trong bình.

Gageu mỉm cười:

-Ta biết, người tu luyện ma pháp rất tạp nham, người tu luyện vong linh ma pháp, thủy hệ, nhưng người am hiểu nhất là hỏa hệ đúng không? Nhìn kỹ đi! hệ hỏa! Ta không biết tí ma pháp hệ hỏa gì cả.

Nói tới đây, Gageu chờ bình máu được đun một lúc, hai người đều kiên nhẫn chờ đợi.

Một lúc lâu, Gageu một lần nữa gỡ sợi bông ra, lại có một hạt châu màu đỏ được ngưng kết qua. Nắm trong tay, thoáng rót vào chút ma lực...

Rất nhanh, tinh châu màu đỏ phát ra ba loại ánh sáng.

Màu đen là hệ vong linh, màu trắng là hệ quang minh, màu đỏ là hệ hỏa.

Đỗ Duy thấy vậy, hai mắt sáng lên, Gageu hưng phấn hét lên:

- Thấy không! Thấy không! Đây quả thực là phát hiện lớn nhất! Máu của Cybaster là bảo bối! có thể hấp thu chuyển hóa bất cứ lực lượng nào! Ta thậm chí hoài nghi, đấu khí được rót vào cũng có kết quả tương tự!

Đỗ Duy cười ha ha, sờ vào lòng, lấy ra một cái bình.

- Nhìn này, Gageu, ta sớm đã chuẩn bị tốt rồi. Chúng ta trước kia đã nghĩ tới khả năng này. Cho nên khi ta trở về đã chuẩn bị sẵn luôn.

-Đây... là cái gì vậy?

Gageu nghi hoặc nhìn mấy cái bình được Đỗ Duy đặt trên bàn, gửi gửi:

- Oái? Tất cả đều là máu sao?

- Đúng, tất cả đều là máu.

Đỗ Duy cười ha ha:

- Đây có máu của ta, của Vivian, của lão già mũ xanh... người nói đúng, ta cũng hoài nghi đấu khí có thể dung hợp, cho nên ta tìm hussein cùng mấy kị sĩ. Thuộc tính đấu khí của Hussein là tinh không đấu khí cùng thần thánh đấu khí của thần điện. Rodriguez bỏ qua vì thuộc tính đấu khí của hắn giống Cybaster. Kể cả bọn Barton, ta cũng rút mỗi người một bình máu nhỏ. Ha ha, bây giờ chúng ta thử xem đem tất cả trộn lẫn, sẽ phát sinh hiệu quả gì?

Gageu ngây dại, nhìn chằm chằm Đỗ Duy:

- Người.. người còn điên cuồng hơn ta tưởng.

Một ma pháp sư có thể thức liền hai ngày, làm việc liên tục, Đỗ Duy đã thất bại vài lần nhưng không hề nản lòng, dù sao Cybaster trong tay hắn, máu dùng hết lại lấy từ hắn ra.

Rốt cục, ngày thứ ba, hai người căng thẳng nhìn dụng cụ đun máu, nhìn sợi bông, rốt cục ngưng tụ một giọt tinh châu.

Đỗ Duy nắm trong tay, thoáng rót vào một chút ma lực, kết quả khiến hắn mừng như điên.

Tía cam lục thanh lam... bảy màu hòa lẫn, Đỗ Duy vui mừng, Gageu nhìn Đỗ Duy, hai người liếc nhau, rồi đột nhiên cùng hô lên:

- Thành công rồi.

Vừa nói, hai người liền ôm chầm lấy nhau, sau khi nhảy một hồi lâu, Gageu đột nhiên đẩy Đỗ Duy ra, sự vui mừng trong mắt đã tiêu tán:

- Nhìn này, quái đản... chúng ta đã quên một việc...một việc quan trọng nhất! Chúng ta đã thí nghiệm qua, tinh châu dù lợi hại. Có thể dung hợp các hệ thuộc tính, nhưng sử dụng thế nào? Chớ quên thất bại trước đây.

Con mắt Đỗ Duy đảo qua đảo lại.

Trước đây hai người đích xác làm không ít thí nghiệm, lúc mới bắt đầu, Đỗ Duy tìm vài con chó là thí nghiệm phẩm Vì đức ngài công tước nói muốn bắt một ít chó hoang, kết quả là binh lính gia tộc Tulip lập tức chạy tứ tán ra ngoài. Kết quả là là: trong khuôn viên 10km xung quanh thành Gilear không có một con chó! Chỉ sợ trong vòng mười năm, nơi này cũng không còn xuất hiện chó nữa.

Từ chó gầy nhỏ tới cường tráng, Đỗ Duy thử hơn mười lần. Lúc mới bắt đầu, để chó ăn tinh châu, đáng tiếc chỉ chốc lát, chó nổ tan xác .

Sau đó, Đỗ Duy pha loãng, hẳn cẩn thận nghiền nát tinh thể, lấy phân lượng cực nhỏ, tìm một con chó cường tráng nhất.

Kết quả lần này là con chó chỉ chịu nổi nửa giờ. Con chó sau khi ăn xong, khỏe mạnh vô cùng, dễ dàng thoát giam, thậm chí mười mấy tên lính đều chém không chết, còn bị nó cắn. Hơn nữa khiến Đỗ Duy vui mừng là, trong lúc chó phần nộ sữa lên, lại có chút đầu khí.

Một con chó, sau khi ăn tinh châu lại có thể tiến hóa thành một ma thú sao?

Bất quá, rất nhanh Đỗ Duy liền nhụt chí. Bởi vì con chó cường tráng nhất dù chỉ dùng một chút tinh châu, cũng không kiên trì nổi nửa canh giờ liền nổ tan xác, hơn nữa chết cực kỳ thê thảm, toàn thân nổ nát, ngay cả xương cũng gãy thành mấy đoạn...

Hiển nhiên, lực lượng ẩn trong máu Cybaster quá cường đại, sinh vật bình thường không thể chịu nổi lực lượng như thế.

Nói thật thì... không phải Đỗ Duy không nghĩ tới việc dùng người sống để thí nghiệm. Hẳn dù có thể cho binh lính đi lôi mấy tên tử tù trong khu vực lãnh địa của mình làm thí nghiệm, đây cũng không phải chuyện to tát.

Nhưng Đỗ Duy là người hiện đại, đối với thí nghiệm người sống, đáy lòng có mâu thuẫn. Hơn nữa, hẳn không cho rằng người thường có thể chịu nổi quá trình tăng lên lực lượng mạnh mẽ như vậy.

Bất quá... sau khi suy nghĩ nhiều ngày, Đỗ Duy rốt cục tìm ra một biện pháp giải quyết. Lúc này, Gageu khổ não đưa ra vấn đề này, Đỗ Duy lại vui vẻ.

-Đúng, người nói đúng, thân thể bình thường không thể chịu nổi lực lượng tiến hóa mạnh như vậy. Nhưng người quên mất, sinh vật cường đại nhất thế giới này là con gì?"

Đỗ Duy nhìn Gageu, bản thân lại nói đáp án trước:

- Là rồng! Hơn nữa rất xảo hợp, ta có trong tay hai quả trứng rồng.

Gageu đầu tiên là hưng phấn, sau đó thở dài: - Rồng? Người có một ý kiến hay, nhưng một quả trứng rồng, chỉ sợ cần đợi thêm vài chục năm! Chúng ta có nhiều thời gian như vậy để đợi một con rồng ra đời sao.

Đỗ Duy cười, cười rất đắc ý.

- Ngài Gageu của ta, ngài quên sao? Chúng ta có nước suối thời gian, không cần chờ vài chục năm!

Đỗ duy cười rất tà ác:

- Ta rất tò mò, khi một con rồng ăn vào một thứ có thể khiến nó có tất cả các thuộc tính.. Nó sẽ biến thành bộ dáng gì? Chẳng lẽ tiến hóa luôn thành vương giả trong long tộc - hoàng kim long sao?

Gageu trầm mặc, con chuột này đột nhiên nhảy dựng kêu lên, trực tiếp nhảy lên bàn, sau đó xiết chặt móng vuốt, lớn tiếng kêu:

- Ta biết rồi! Ta biết rồi!"

-Gi?

- Không phải hoàng kim long! Chắc chắn không phải hoàng kim long!

Gageu hưng phấn kêu lên liên tiếp, sau đó nó nói một câu làm Đỗ Duy hãi hùng—

- Trong truyền thuyết, con rồng cường đại nhất, không phải hoàng kim long! Hoàng kim long dù xưng là vương tộc trong long tộc, nhưng còn một loại rồng trong truyền thuyết, thật sự cường đại hơn hoàng kim long rất nhiều! Hơn nữa, rất trùng hợp, con rồng trong truyền thuyết đó nắm giữ lực lượng mọi thuộc tính.

Nói tới đây, Gageu hít một hơi thật sâu nhìn Đỗ Duy nói ra một cái tên:

- Thần! Thánh! Cự! Long!

oOo

Tén tà ren ténn, một người khỏe là hai người vui.

549. Chương 383:trứng Nở Rồng Màu Xanh Lá

Sâu trong bí đạo tổng đốc phủ thành Gilear, trong một hầm rất lớn, chớp lên lúc sáng lúc tối. vách tường xung quanh gian phòng có rất nhiều các loại đồ án, nhưng bút họa kì dị vẽ xung quanh, đúng là ma pháp trận.

Bốn góc tường được khắc vào thủy minh ma pháp, hình thành một đồ hình kỳ quái, Đỗ Duy đứng ở chính giữa, hai tay giơ cao lên quá đầu, miệng lầm rầm.

Hai tay hần, lòng bàn tay trái có một ngọn lửa màu đỏ, trong ngọn lửa mơ hồ có một tia màu xanh biếc quỷ dị. Mà lòng bàn tay phải, lại có một quả cầu nước, quả cầu nước động mà không tan.

Chúng như được nâng trong bàn tay, chuyển động nhẹ nhàng, phát ra ánh sáng màu nhũ bạch.

Ánh sáng của lửa cùng nước hòa lẫn, Đỗ Duy đứng ở chính giữa. Lúc này ma pháp trận trong phòng đã mở ra, ma pháp nguyên tố thủy hỏa khắp phòng đều bị hút vào ngọn lửa cùng quả cầu nước trong tay Đỗ Duy, dần dần quả cầu nước ngưng kết.

Sau đó, chậm rãi phình to...

Đỗ Duy tập trung tinh thần, cẩn thận phân ra một nửa tinh thần lực, tận lực khống chế rút ra bao lấy thủy cầu.

Đỗ Duy như một con nhện cần cù, không chút thả lỏng, cố gắng tập trung tinh thần tới cực hạn, đồng thời cẩn thận kiểm tra quả cầu nước, có sơ sót gì không - nếu chỉ sai sót một chút sẽ cực kỳ nguy hiểm khi làm các việc kế tiếp.

Thật nguy hiểm.

Đỗ Duy làm xong tất cả, suy nghĩ một lúc, thoáng do dự, lại phân ra hơn nửa tinh thần lực, cẩn thận dò xét xung quanh cơ thể, cơ hồ dò xét từng tác da thịt trên cơ thể. Tinh thần lực liên tục xuất ra, cẩn thận bao trùm toàn cơ thể, tận lực làm không khí không lọt vào.

Sau khi làm xong. Đỗ Duy ra hiệu bằng mắt với Gageu. Gageu hiểu ý, lập tức đi tới một bên vách tường, mở ra một cái cửa hình tròn. Mà phía sau cánh cửa hình tròn này cũng là một phòng lớn hình tròn như một cái lò.

Lò ước chừng cao bốn năm mét, Đỗ Duy cho thợ rèn chế tạo ra lò này, cả cái lò dùng mấy ngàn cân sắt, Đỗ Duy lại cố ý hao phí không ít dược liệu ma pháp quý hiếm, nối khít các rãnh tiếp giáp trong lòng lò.

Xử lý xong xuôi, trước lối vào, lại tạo ra một tầng keo bằng đất đen, dùng lửa nóng nung lên cô đọng thành một vỏ đất rất dày, Đỗ Duy lúc này mới yên tâm.

Không gian trong lò rất lớn, chính giữa là hai cái nồi thủy tinh. Trong mỗi cái nồi có một quả trứng rồng.

Gageu vẻ mặt nghiêm túc, hần sau khi mở lò, ra hiệu Đỗ Duy có thể bắt đầu, sau đó Gageu lấy ra một cuộn giấy ma pháp, xé mạnh, một luồng ma lực hiện lên, tạo thành một tầng phòng ngự quanh cơ thể.

Kết giới hệ thủy phóng ra - hần cũng không có loại bản lãnh dùng tinh thần lực ngưng kết thành thực thể.

Sau khi hoàn thành công tác chuẩn bị, Đỗ Duy bắt đầu đưa ngọn lửa cùng thủy cầu trong tay chậm rãi tiến gần, thủy hỏa giao hòa. Nhất thời một tiếng động vang lên, hơi nước bốc lên, lập tức tán ra.

Đỗ Duy càng căng thẳng, tựa như hơi nước là kịch độc, hấn một mặt toàn lực phóng thích tinh thần lực bảo vệ cơ thể mình, không để một chút da thịt nào không được tinh thần lực bảo vệ.

Rất nhanh, thủy hỏa hòa trộn kết thúc, hiện tượng quỷ dị sinh ra, hơi nước lượn lờ cũng không có bay tứ tán. Lúc này, ma pháp trận trong phòng sau khi được kích phát liền có một luồng lực vô hình bao lấy hơi nước.

Một tầng lực bao phủ, hình thành những hình thù kì quái, cuối cùng ngưng kết thành một đường thẳng, bay vòng trong lòng lò.

Tới khi hơi nước hoàn toàn bay vào trong lòng lò, Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm, hấn cơ hồ lập tức đóng cửa lò, sau đó dùng hai chiêu ma pháp để đóng chặt cửa lò.

Làm xong hết tất cả, Đỗ Duy mới thật sự yên tâm, vì dùng tinh thần lực phòng ngự nên hấn rất mệt mỏi, trán đầy mồ hôi.

Gageu cũng rời khỏi ma pháp kết giới, hai vị này liếc nhau, không thể chờ đợi hơn nữa, cùng dùng ma pháp nhìn xuyên thấu, nhìn vào lòng lò.

Dưới tác dụng của “nhìn xuyên thấu”, con người có thể nhìn xuyên qua vách tường, nhìn vào trong lòng lò. Chỉ thấy hơi nước màu trắng lượn lờ ngưng kết không tiêu tan.

Tiếp đó, Đỗ Duy vui vẻ:

- Hình như có tác dụng rồi.

Chỉ thấy miếng trứng rồng bên trái, vỏ trứng tựa như có chút run lên, hấp thu hơi nước bên ngoài.

Đỗ Duy lúc này hồi hộp hơn bao giờ hết.

Hơi nước này cũng không bình thường, mà là nước suối thời gian pha loãng! Mới rồi Đỗ Duy cẩn thận bao lấy không cho không khí lọt vào, là sợ mình không cẩn thận hít vào một chút, chỉ sợ mình lập tức sẽ trúng kịch độc thời gian mà chết.

Để ấp trứng rồng, Đỗ Duy làm mấy thí nghiệm đơn giản, hấn để thuộc hạ thu thập rất nhiều loại trứng chim, sau đó tự mình dùng ngón châm châm vào, vỏ trứng sẽ lộ ra mấy cái lỗ rất nhỏ. Lại rót vào nước suối thời gian.

Nước suối ngưng kết.

Kết quả, vỏ trứng hơi rung động rồi lập tức tan ra, hủy diệt. chỉ có vài miếng, Đỗ Duy không có phá tầng màng, dùng hơi nước thời gian, nhưng trứng chim này đều lập tức nổ.

Đương nhiên, bởi vì phân lượng khó có thể nắm giữ, đại bộ phận đàn chim sau khi nổ xong, thời gian nước suối phân lượng quá lớn, đàn chim chỉ nháy mắt liền chết già.

Lúc này, dùng trên trứng rồng, Đỗ Duy vô cùng cẩn thận, pha loãng nước suối thời gian, lúc này mới dám động thủ.

Lạch cạch, lạch cạch...

Mặc dù cách một vách tường, nhưng Đỗ Duy với cảm ứng lực siêu cường vẫn nghe thấy rõ ràng tiếng vỏ trứng rồng vỡ ra.

Lúc này, hai quả trứng rồng đều rung lên rất nhỏ, hơi nước trong lòng lò, cơ hồ toàn bộ bị hút vào long đản, không khí chỉ còn sót lại một chút hơi nước.

Một quả trứng rồng bên trái thoáng mang ánh sáng bí lục, hiển nhiên đây là một quả trứng của rồng xanh hệ thủy. Trứng thoáng lắc lư, liền xuất hiện rất nhiều vết rạn. Cuối cùng mặt trứng vỡ ra, trong vết nứt, một cái mầm đầy răng nhọn xuất hiện, chui ra dần dần.

Đỗ Duy thấy vậy, tay đầy mồ hôi.

Rốt cục, một nửa đầu rồng chui ra khỏi vỏ trứng, Đỗ Duy thả lỏng.

Khi thấy rồng con rốt cục thoát ra khỏi sự trói buộc của vỏ trứng, hơn nửa thân thể đều chui ra, cuối cùng lắc thân thể. Rắc rắc vài tiếng, trứng hoàn toàn vỡ vụn, một con rồng con chui ra, đứng trên cái nôi thủy tinh.

Quả nhiên là một con rồng xanh hệ thủy còn nhỏ, thân thể còn bao một lớp chất nhầy, nhưng thân thể rồng con bao trùm một lớp vảy tinh tế màu xanh biếc, trên trán, là một đôi mắt nhỏ xinh.

Ở phía sau lưng, một đôi cánh vỡ phành phạch, vỡ mạnh hai cái cơ hồ muốn bay lên. Nhưng liền lập tức ngã xuống nôi thủy tinh, mở ra cái miệng nhỏ, muốn kêu lên nhưng lại không phát ra thanh âm gì.

Rốt cục, con rồng xanh nhỏ phát ra một tiếng kêu.

Trời ạ... tiếng kêu của rồng con như tiếng con chó nhỏ vậy. Đỗ Duy mỉm cười.

Nhưng kế tiếp lại hần cười không nổi.

Lục long mãnh liệt há mồm, đầu tiên là hít mạnh một hơi, hít vào lượng hơi nước còn sót lại, kế tiếp, nháy mắt, chú rồng con đáng yêu tựa như bị sắc hơi nước, lắc lắc đầu.

Tiếp đó, thân thể nó liền to lên gấp đôi.

Nguyên bản một con rắn nhỏ như con mèo, nháy mắt lớn như con chó.

Tiếp đó, nó mở miệng, phun ra đám sương mù màu xanh biếc, sương mù nhanh chóng nhạt đi, nhưng Đỗ Duy lập tức bị dọa hoảng sợ.

Long, long tức?

Chết tiệt, rồng con mới sinh ra lại có thể phun long tức sao?

A! hồng бет!

Nhưng không kịp rồi.

Quả trứng rồng còn lại, hiển nhiên là hấp thụ nước suốt thời gian chậm hơn, lúc này bị long tức phun lên trứng rồng...

Cần biết rằng, khi trứng rồng được ấp, mẫu long thường dùng phương thức, phun long tức lên trứng của mình, như vậy để bảo vệ sự chắc chắn của trứng rồng, lại làm giảm thời gian ấp trứng, đương nhiên phương pháp phun long tức, không thể tiến hành đều mỗi ngày, một thời gian làm một lần là được.

Một chú ý là, long tức phun lên trứng rồng, chỉ giới hạn đồng hệ. Nói cách khác, nếu như một rồng đồ hỏa hệ phun long tức lên hỏa long đản, có thể làm trứng rồng lửa càng mạnh mẽ...

Mà nếu một hỏa long phun long tức lên trứng thủy long, vậy kết quả chỉ có một - trực tiếp đốt cháy trứng rồng.

Tình huống hiện tại là vậy!

Con rồng được ấp ra là một thủy hệ lục long, nhưng quả trứng bên cạnh là một quả trứng rồng lửa.

Chỉ thấy một đám khí thức màu xanh nhạt phun lên trứng rồng lửa, liền xuất hiện màu cháy đen, Đỗ Duy sợ quá vội vàng mở cửa lò lao vào.

Cũng quên đi việc mình vừa bị dọa sợ do ấu long mới sinh, Đỗ Duy hai tay ôm lấy quả trứng rồng lửa.

May là, Đỗ Duy dùng thấu thị nhãn, nhìn xuyên qua vỏ trứng, phôi thai mới hình thành một nửa, mơ hồ hoạt động.

Ôi.. không có chết là tốt rồi.

Suýt nữa, thăng nhóc giết chết đồng bào cuối cùng trên thế giới này.

Đỗ Duy đang muốn cúi đầu hù dọa thăng nhỏ này, lại cảm thấy con rồng con đã cọ đầu vào ngực Đỗ Duy.

Con rồng con mới sinh, không có bộ dáng khủng bố dự tợn của rồng trưởng thành, một đôi mắt màu xanh biếc, to tròn, trơ mắt nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy mềm lòng, đang muốn đưa tay sờ nó, cũng không đề phòng, con rồng nhỏ bất ngờ mở miệng, một luồng long tức màu xanh nhạt trực tiếp phun lên mặt Đỗ Duy.

Thủy hệ phục long không phun lửa, mà phun một loại sương độc mà xanh nhạt.

Đỗ Duy cảm giác mặt mình ướt ướt, sương mù phun lên mặt, hắn không chú ý còn hít vào một chút. Đỗ Duy chỉ sững sốt một chút, lập tức bị dọa hồn phi phách tán.

Quái đản! Long tức của lục long là cực độc.

Đỗ Duy liền cảm giác choáng váng, rầm một tiếng gục xuống.

oOo

Tén tà ren tên tên, một người khỏe là hai người vui.

550. Chương 384: “người Khủng Lồ Xanh” Đỗ Duy

May là, con rồng nhỏ mới sinh nên không quá mạnh mẽ, Đỗ Duy không chết cũng không thật sự ngắt xủ, chỉ cảm giác xoang mũi tối ngực đều đau đớn, hơn nữa đầu óc choáng váng.

Gageu vội chạy tới bên cạnh, cố gắng lôi Đỗ Duy ra. Đỗ Duy cố gắng giãy dụa, tát mạnh vào mặt hai cái, để mình tỉnh táo một chút.

May là hắn đã chuẩn bị trước, thân là một đại ma pháp sư cùng chế được sư, đối với các loại kịch độc cũng có hiểu biết, Đỗ Duy lập tức dùng chút sức lực cuối cùng, nhanh chóng mở túi trữ vật, lấy từ trong ra một lọ thuốc nước

Ngửa đầu lên tọng tất vào.

Ừng ục, loại thuốc giải độc chuyên môn này tựa hồ có tác dụng không tồi, Đỗ Duy thở dốc một lúc, mới nôn mửa một hồi, lại nhổ ra một bãi dịch màu xanh, lúc này mới từ từ khôi phục.

Hắn nào còn dám ôm con rồng nhỏ này, vội vàng bỏ nó vào một lồng sắt ở rất xa.

Làm xong việc, Đỗ Duy mới mắng:

- Mẹ kiếp! Suốt chút nữa bị con quái vật con này giết chết rồi.

Hắn quay đầu lại nhìn Gageu, phát hiện con chuột đang nhìn mình chăm chăm.

- Người nhìn cái gì?

- Người.. mặt của người..

Gageu khoát tay chỉ vào Đỗ Duy.

Đỗ Duy lập tức chạy tới góc tường có đá thạch anh, soi mình trước đá thạch anh, chỉ nhìn một lần, Đỗ Duy lập tức giận dữ.

Bởi vì cả mặt hắn, da tay đều biến thành màu xanh biếc! Khuôn mặt màu xanh, nhìn vô cùng quái dị.

- Con mẹ nó... ông đây biến thành quái vật luôn rồi sao ...

Đỗ Duy xát mạnh lên mặt, đáng tiếc màu xanh như thấm thấu vào da, không thể lau đi.

Càng làm Đỗ Duy phẫn nộ là lúc hắn xoa mặt, phát hiện cả da tay của mình cũng dần biến xanh! Đỗ Duy lập tức cởi áo, lộ ra nửa thân trần.

Khiến Đỗ Duy buồn bực hơn nữa là màu xanh biếc hiển nhiên là độc tố, mặc dù mình mới uống một vài loại giải được đặc thù, nhưng độc của rồng xanh hệ thủy sao có thể dễ giải trừ như vậy?

Thấy màu xanh biếc đang lan dần xuống dưới cổ, rồi tới ngực, sau đó là bụng...

Đầu Đỗ Duy đầy mồ hôi, giờ phút này hai tay hắn cũng hoàn toàn biến thành xanh biếc.

May là độc tố sau khi lan tới hơn nửa người, cuối cùng cũng ngừng lan tràn, chỉ bắt quá, nửa thân trên của Đỗ Duy đã hoàn toàn biến thành màu xanh ngọc. Mà dưới rốn.. màu da vẫn bình thường.

(may quá.. nếu không, chẳng phải cái ấy của ta cũng biến thành màu xanh sao?)

Đỗ Duy soi mặt trend đá thạch anh, thật sự khóc cười không được.

Thế này thì hay rồi, nếu như con rồng con chết tiết kia phun ta thêm một hơi nữa, ta liền biến luôn thành “người khổng lồ màu xanh.” (the hulk)

Bộ dáng này, Đỗ Duy nào còn tâm tình làm thí nghiệm gì nữa? Nhốt kĩ con rồng xanh nhỏ kia lại, bố trí ma pháp trận, lại để Gageu tiếp tục bảo quản tốt quá trứng rồng lửa, Đỗ Duy nhanh chóng chạy khỏi phòng thí nghiệm.

Hắn về thẳng phòng mình, lập tức bắt đầu đọc các bộ sách mình có, tìm kiếm phương pháp giải độc.

Khi thử nghiệm hơn mười loại thuốc giải, mất thời gian cả buổi chiều, thử vài loại thuốc, Đỗ Duy cảm giác mình sắp biến thành một cái siêu thuốc bắc rồi.

Tin tốt là tuyệt đại đa số độc trên người hắn đã được giải. Màu xanh biếc trên da là độc tố còn sót lại tập trung ở tầng ngoài mà thôi, cũng có tổn thương thật sự.

Còn ....tin xấu là... căn cứ các tri thức mà Đỗ Duy biết, hắn không tìm được biện pháp gì để xóa đi màu xanh đáng tởm kia.

Nói cách khác, Đỗ Duy chỉ sợ phải chuẩn bị tốt tâm lý, làm một “người khổng lồ màu xanh”. Có trời mới biết những độc tố này khi nào mới tiêu trừ, có lẽ một tháng, có lẽ .. một trăm năm?

Đỗ Duy thậm chí sinh ra ý nghĩ đáng sợ: loại độc tố của con rồng quái đản kia, chẳng lẽ đã thay đổi cấu trúc DNA sao? Nếu như vậy, lão tử sau này sinh con, đều biến thành “người khổng lồ xanh sao?”

Rơi vào đường cùng, cuối cùng Đỗ Duy chỉ có thể viết một bức thư cầu cứu..

Gandalf áo xanh sau khi nhận thư của Đỗ Duy, bay tới thành Gilear đã là chuyện của ba ngày sau rồi.

Nguyên bốn Gandalf gần đây luôn bế quan, lão khổ tâm nghiên cứu máu của tinh linh từ phụ nhân Listeria. Cũng đã có một vài tiến triển mang tính đột phá, đang lúc khẩn yếu nên hắn phong bế cả phòng thí nghiệm. Cấm bắt luận kẻ nào quấy rầy, một lòng một dạ dành cho thí nghiệm.

Trên thực tế, Đỗ Duy trước khi tới thành Gilear nghiên cứu “trứng rồng”, cũng từng đi tìm Gandalf. Bất quá Đỗ Duy không gặp được Gandalf. Gandalf bố trí ma pháp trận, Đỗ duy không cách nào phá giải.

Đợi ngoài phòng thí nghiệm chừng hai ngày, mới đợi được Gandalf rời phòng mở ma pháp trận đi lấy thức ăn. Ngay lúc Gandalf thấy Đỗ Duy, cũng không cho Đỗ Duy cơ hội nói chuyện, trực tiếp đuổi hắn đi, lần này khi gặp lại lão già Gandalf áo xanh. Lão già này hai mắt đỏ hoe, miệng lẩm bẩm, hiển nhiên đã lâm vào trầm mê, nửa tỉnh nửa điên, lúc này, hắn chẳng nghe ai nói gì.

Rơi vào đường cùng, Đỗ Duy không thể làm gì hơn là liều chết kéo hắn lại, cầu hắn cho mình một chút máu.

Đối với yêu cầu này, Gandalf đang vội nên không chút do dự, lập tức lấy dao cắt tay mình, máu tươi chảy vào bình của Đỗ Duy, hắn cũng không bằng lại, vội vã chạy về phòng thí nghiệm - Đỗ Duy thậm chí lo lắng. Lão già này thí nghiệm thành điên, vết đứt lớn như vậy lại không bằng bó, có thể chảy nhiều máu quá mà chết không?

Đỗ Duy trái lại tràn đầy tự tin, dù không có sự trợ giúp của Gandalf, cũng có thể cùng Gageu tiến hành thí nghiệm.

Đáng tiếc, bây giờ thư cầu cứu đưa tới...

Vốn Gandalf tuyệt đối không ra ngoài gặp người, lão già hỏa này đầu đầy ý tưởng nghiên cứu máu tinh linh, ngoài việc nghiên cứu tinh linh ma pháp, hắn thậm chí nhiều ngày không nghỉ.

Mặc dù ma pháp sư tinh thần lực cường hãn, nhưng thân thể cũng rất yếu kém.

Thư cầu cứu của Đỗ Duy đưa tới thành Roland trực tiếp giao cho vị hôn thê Vivian, sau đó trong thư còn viết nhờ Vivian tìm chi của nàng là Joanna.

Chỉ sợ lúc này, chỉ Joanna mới có thể ông thầy già của nàng từ cảnh giới điên cuồng tỉnh lại.

Joanna cũng đợi ngoài phòng thí nghiệm của Gandalf chừng hai ngày, đợi khi Gandalf đi lấy thức ăn, lúc đó cô gái hung hãn này lập tức nhào tới, cưỡng bức kéo Gandalf rời phủ công tước. Gandalf tự nhiên cuồng nộ.

Cực kỳ cuồng nộ, nhưng đối mặt với cô học trò nhiều năm sống chung, hấn dù sao không có khả năng tiện tay triệu hoán sấm sét đánh xuống.

Bất đắc dĩ, Gandalf áo xanh rốt cục cũng bị Joanna mạnh mẽ lôi ra khỏi thành Roland, thúc ngựa, chạy tới thành Gilear.

Tới thành Gilear, đã là ngày thứ ba.

Gandalf áo xanh nguyên bản vô cùng tức giận, hấn dù không thể nổi giận với cô học trò, thế nhưng Đỗ Duy thì khác.

Kết quả khi vào trong thành Gilear, Đỗ Duy cư nhiên không có nghênh đón, mà phái người trực tiếp mời ngài áo xanh vào phủ tổng đốc.. vào tận phòng của Đỗ Duy. Bộ dáng thần bí, ngay cả Joanna cũng không được phép vào.

Để Gandalf áo xanh vào một mình.

Lão tiên sinh mũ xanh vừa tức giận vừa nghi ngờ, sau khi vào phòng, liền thấy tên nhờ học trò làm phiền mình, trên người mang một tấm vải dày, quần lầy toàn thân, chỉ lộ ra ngoài một đôi mắt.

- Hừ!

Ngài mũ xanh cả giận:

- Người đột nhiên mời ta tới, rốt cục có chuyện gì! Người biết không, tinh linh ma pháp của ta đã nghiên cứu sắp có thành quả! Nếu không phải người viết thư cắt đứt thí nghiệm của ta, nói không chừng bây giờ ta đã nghiên cứu ra một tinh linh ma pháp chú ngữ rồi.

Gandalf nổi giận đùng đùng, nhìn chằm chằm Đỗ Duy:

- Tốt nhất người nên giải thích rõ ràng, nếu không, ta nhất định đánh vỡ đầu người.

Đỗ Duy thở dài, sau đó chậm rãi cởi lớp áo choàng trùm ngoài ra, lộ ra bộ dáng hiện tại, thương cảm nhìn lão sư, chỉ vào khuôn mặt màu xanh của mình:

- Thầy xem, lý do này có đủ không?

-.....

Qua một lúc lâu, trong phòng Đỗ Duy đột nhiên truyền đến tiếng cười điên cuồng.

-....Há há há khừ khừ khừ hứ hứ há há há.....

Gandalf áo xanh đã một đồng tuổi, lại cười lăn cười bò ra, Đỗ Duy rất sợ lão bất tử này sẽ đứt ruột mà chết tươi.

Gandalf một mặt cười ra nước mắt, một mặt rất vô lương chỉ vào Đỗ Duy:

-Há há há há! Người! Ha ha! Ngày thường tên khốn nạn nhà người luôn gọi ta là lão già mũ xanh. Ha ha, bây giờ chúng ta hai người nhìn nhau, rốt cục là ai xanh hơn hả?

Đỗ Duy không ngờ lão già hỏa đột nhiên nói vậy, nghi hoặc nói:

- Thưa thầy.. thầy .. ta chẳng ấp trứng rồng mà thôi. Long tộc đều diệt vong, phải dựa vào hai quả trứng rồng này làm mầm mống, nếu ta không ấp trứng, chẳng lẽ để long tộc diệt vong sao? Huống hồ - không phải ta không tìm người! Những ngày này người trốn trong phòng thí nghiệm, còn dùng ma pháp phong bế

phòng thí nghiệm! Ta ở ngoài đợi hai ngày, vất vả thấy người, người ngay một lời cũng không nói liền chạy về.

... chẳng lẽ người không thấy, ta dùng nước suối thời gian ấp trứng là một biện pháp tốt sao?

- Tốt tốt tốt... tốt tốt...

Giọng nói của Gandalf áo xanh run rẩy, hắn nói một hơi toàn chữ tốt, cuối cùng lại hét lên giận dữ:

- Tốt cái đầu người.

Lão già này đột nhiên nắm cổ áo Đỗ Duy, rống giận chất vấn:

- Chuyện lớn vậy, người sao không tìm ta thương lượng? Hừ ! trứng rồng là chuyện trọng yếu, người muốn ấp sao không nói với ta. Lại muốn thí nghiệm, người chỉ là tay mơ, cho là trong tay có chút nước suối thời gian, trong bụng có một đồng sách là có thể dễ dàng làm được sao?

Câm! Không được cãi lại! Đừng nói với ta về con chuột đáng chết kia! Gageu cũng là một tên rác rưởi.

Thực lực ma pháp chân chính của nó còn không bằng người! Người, người hắn phải thương lượng với ta trước! Đỗ Duy! Người gây đại họa rồi! Đại vương tử của long tộc đáng thương, nó giao nhiệm vụ quan trọng như vậy cho người, người cơ hồ đã hủy diệt hi vọng của long tộc rồi.

Để biết lý do Gandalf áo xanh vì sao tức giận, mời các bạn đón đọc hồi sau sẽ rõ.

o0o

Tén tà ren ténnén, một người khỏe là trăm người vui.

551. Chương 385:trở Lại Rừng Rậm Đóng Băng

Đỗ Duy thấy miệng khô khốc, lắp bắp nói:

-Chẳng qua...chẳng qua chỉ là ấp trứng rồng thôi mà, cần gì phải nghiêm trọng thế chứ?

-Ấp trứng rồng à.

Gandalf áo xanh cười lạnh một tiếng rồi nhìn Đỗ Duy chăm chăm:

-Ta nói cho người biết, Đỗ Duy, long tộc không đơn giản như người tưởng đâu! Ấp trứng rồng thì rất đơn giản, nhưng người có biết khó khăn đích thực là cái gì không? Chính là làm sao để nuôi nó thành một con rồng!! Biết không hả?

-Nuôi lớn ư?

Đỗ Duy nuốt nước bọt.

Gandalf áo xanh buông lỏng Đỗ Duy rồi lui liền mấy bước ngồi phịch xuống một cái ghế, nhìn vẻ hoang mang của Đỗ Duy, lão già miễn cưỡng áp chế tâm tình, thở dài một hơi nặng nhọc rồi chậm rãi nói cho Đỗ Duy biết nguyên nhân.

-Ta hỏi người, kĩ năng cường đại của long tộc là những gì?

Câu hỏi này không thể làm khó được kẻ học rộng biết nhiều như Đỗ Duy, hắn nhanh chóng trả lời: “Sức mạnh nhục thân cường đại, sức công kích và phòng ngự vật lí mạnh mẽ. Mỗi con rồng còn có ma pháp hệ bẩm sinh, có long ngữ ma pháp đặc thù mà thần kì, thứ long ngữ ma pháp này khác với ma pháp của nhân loại, hơn nữa long tộc còn có năng lực miễn dịch ma pháp cường hãn, nhất là đối với hệ ma pháp của bản thân thì càng có sức phòng ngự xuất sắc.”

-Hừ, chỉ là độc thuộc lòng sách vở mà thôi.

Gandalf áo xanh cười lạnh:

-Thế ta hỏi người một điều quan trọng nhất, người có biết mỗi một con rồng sau khi sinh ra thì học tập ma pháp như thế nào không?

Đỗ Duy : -.....

Gandalf áo xanh lại thở dài nặng nề, nhìn Đỗ Duy chậm rãi nói:

-Ta nói cho người vậy! Rồng loại sinh vật này mạnh ở chính ở ma pháp! Nhưng bất kể là long ngữ ma pháp đặc thù của chúng hay là sức miễn dịch ma pháp cường đại cũng vậy, đều có một tiền đề .... Chúng nhất định phải biết long ngữ!! Người đã hiểu chưa? Long ngữ!!

Đỗ Duy ngậy người, hấn lập tức hiểu ra mình đã sai lầm như thế nào!

-Đỗ Duy, lẽ nào người vừa sinh ra đã biết nói? Có bất kì ai trên thế giới này khi còn là trẻ sơ sinh mới chào đời đã biết nói chuyện ngay không??

-.....Không biết.

-Mà trẻ con học nói tiếng người nhất định phải có cha mẹ từ từ dạy dỗ.

Ánh mắt Gandalf âm trầm, cứ nhìn chong chong vào Đỗ Duy chất vấn:

-Thế ta hỏi người, con rồng người ấp nở ra .... Trên thế gian này người còn tìm được một con rồng thành niên nào đến dạy nó long ngữ không? Người có biết long ngữ không?!!

Đỗ Duy : -.....

-Rồng không phải là thú cưng! Không dễ dàng như nuôi chó nuôi mèo đâu! Rồng là loài sinh vật cao cấp, trong quy luật sinh vật, đẳng cấp của rồng còn cao hơn cả con người! Người có thể tưởng tượng mà xem, sinh vật cấp thấp nuôi dạy sinh vật cấp cao sẽ có kết quả gì? Chắc người đã nghe qua mấy câu chuyện, một số trẻ sơ sinh nhân loại không may bị lưu lạc nơi hoang dã, lớn lên giữa đàn thú hoang, sau khi trưởng thành thì biến thành dã nhân! Dã nhân có trí tuệ thấp kém! Vậy thì đạo lý giống vậy, người nuôi dạy một con rồng, người có thể tưởng tượng ra kết quả rồi!

Đỗ Duy: -.....

Gandalf áo xanh tiếp tục nói:

-Long tộc có phương thức truyền dạy của riêng chúng, không giống như loài người học tập. Rồng là sinh vật không cần học, có một thứ ma pháp truyền dạy có thể nói là ưu đãi mà đấng tạo vật dành riêng cho chúng! Một người bình thường muốn học tập tri thức hình thành trí tuệ và tư duy Logic ..v...v.. cần học rất nhiều năm, nhưng rồng không cần, dưới tình huống bình thường một con rồng sơ sinh sẽ có cha mẹ nó nuôi dạy, rồng trưởng thành có thể dùng một loại ma pháp đặc thù của long tộc, dùng phương thức linh hồn ẩn kí trực tiếp đem long ngữ ma pháp, còn có cả các loại kĩ năng mà long tộc sở hữu, cả trí tuệ, văn minh ..v...v... trực tiếp truyền dạy cho đời sau của mình. Mà tiếp sau đó chỉ cần đợi con rồng con ấy từ từ lớn lên thành thực và tu luyện hết những gì nó đã được truyền dạy, theo quá trình trưởng thành của rồng, thực lực sẽ càng mạnh lên.

Nói đến đây Gandalf áo xanh thở dài một hơi:

-Chuyện của long tộc trước đây ta đã biết, chuyện trứng rồng ta cũng chưa từng thương lượng với người về chuyện ấp nở .... Người có biết vì sao không? Chính là bởi vì rồng trưởng thành trong long tộc bây giờ đã toi mạng cả rồi! Chúng ta không có cách nào tìm được một con rồng trưởng thành đến tiến hành linh hồn ẩn kí truyền thừa long tộc trí tuệ cho rồng con! Mà con rồng người ấp ra bây giờ chẳng qua chỉ là một động vật biết phun lửa, lực khí lớn một chút, là dã thú mà thôi! Ngoài ra, nó căn bản không có một đặc trưng nào của long tộc, thậm chí đến trí tuệ cũng không có nốt!

Sắc mặt Đỗ Duy trở nên khó coi.

Nếu như không thể học tập các kĩ năng chiến đấu và long ngữ ma pháp cường đại của long tộc, còn cả võ kĩ, thuật biến hình của long tộc nữa .... Thậm chí đến trí tuệ cơ bản nhất cũng không có, thế thì, có còn gọi là rồng nữa không?

Lão già này nói không sai, như thế chẳng qua chỉ là một con dã thú khí lực lớn một chút mà thôi.

Đỗ Duy bắt chợt nhớ tới một chuyện:

-Nhưng ..... chẳng phải trước đây Vivian và Joanna đều có một con rồng hay sao?

Gandalf áo xanh lại thở dài nhìn Đỗ Duy, giọng nói đầy nghiêm túc:

-Đỗ Duy, người phải phân biệt rõ một khái niệm: long sủng là long sủng, rồng là rồng! Đây hoàn toàn là hai khái niệm! Long sủng chỉ là rồng ma pháp sư dùng làm thú cưng mà thôi, nói một cách nghiêm khắc, đã không còn là rồng đích thực nữa.

Vivian và Joanna, hai đứa nó trước đây đúng là đều có long sủng của mình, đó là một cái ta khác, lão áo trắng đó lần trước lên núi rồng khi quay về trộm được hai quả trứng. Sau đó khi ta và lão gặp nhau, lão cho ta một quả. Nhưng người phải biết con rồng băng của Joanna, cả con hỏa long của con bé nói lấp đó nữa, người đều đã thấy, hai con rồng đó có trí tuệ không? Chúng nó có biết long ngữ ma pháp cường đại không? Chúng nó có biết nói chuyện, biết thuật biến hình không? Có biết vũ kỹ của long tộc không?

Đỗ Duy không nói ra lời nữa rồi. Đích xác hắn đã thấy qua Joanna và Vivian dùng long sủng của mình đầu phép, hai con rồng đó hình như một con chỉ biết phun lửa, một con chỉ biết nhả hàn khí, sau đó thì ầu ẩu đã không ra chương pháp gì ..... quần đả chẳng khác nào dã thú cấp thấp! Thậm chí trí tuệ cũng không có!

-Trong lịch sử cổ đại cũng từng có vài ma pháp sư sở hữu long sủng, nhưng đám long sủng của những ma pháp sư đó phần lớn đều là lấy trộm hoặc cướp đoạt hoặc dùng cách khác kiếm về tự mình ấp nở. Đáng tiếc không có ngoại lệ, đạt được đều là những con dã thú không chút trí tuệ. Hơn nữa người có để ý không, trong lịch sử nhiều ma pháp sư có long sủng như thế, nhưng nếu thực sự gặp phải một con rồng cao quý có trí tuệ, nếu hai bên quyết đấu, long sủng ma pháp sư quyết không phải là đối thủ của rồng chân chính!

Gandalf áo xanh buồn bã nói:

-Đừng có tưởng rồng đơn giản.

Đỗ Duy lưng toát mồ hôi lạnh:

-Thế ... bây giờ con rồng con đó phải làm sao? Chúng ta .....

Ngữ khí của hắn chợt biến đổi:

-Nghe long tộc đại vương tử trước khi chết có nói, có vài thành viên long tộc dưới sự dẫn dắt của tam vương tử đã đầu hàng đám tội dân, có lẽ chúng ta vẫn còn cơ hội, bắt một con rồng trưởng thành về làm linh hồn truyền thừa cho rồng con của chúng ta.....

Gandalf áo xanh hăng hắc cười lạnh:

-Ta vốn cũng có kế hoạch này, đáng tiếc, bây giờ thì không kịp nữa!

-Tại sao?

Sắc mặt Gandalf rất ảo não:

Ta đã tra qua rất nhiều thư tịch cổ, phần lớn đều là những thứ người không biết, cuối cùng mới biết thì ra thứ ma pháp linh hồn ẩn kí truyền thừa này của long tộc nhất định phải thi triển trực tiếp với trứng rồng trước khi ấp nở! Chứ không phải là sau khi đã ấp thành rồng!! Theo truyền thuyết, long tộc coi việc ấp nở đời sau là một chuyện cực kì thần thánh trang nghiêm, thậm chí khi mỗi quả trứng được ấp chúng đều cử hành một nghi thức ma pháp đặc thù! Tiến hành một nghi thức cổ xưa sau đó mới tiến hành ma pháp linh hồn ẩn kí truyền thừa. Trải qua ma pháp ẩn kí truyền thừa chỉ là bước quan trọng cuối cùng trước khi ấp nở .....

Đỗ Duy hoàn toàn ngây ngốc.

Loay hoay cả nửa ngày lẽ nào mình lại hủy mất một cái trứng rồng?!

Gandalf áo xanh nhìn sắc mặt Đỗ Duy, tuy cũng không nỡ lòng tiếp tục chỉ trích hắn nhưng loại ma pháp sư như lão tận mắt nhìn Đỗ Duy hủy mất một thứ quan trọng, tất nhiên là giận điên người. Lão nhin không nổi lại để thêm một câu:

-Nếu bây giờ người đem vút con rồng đó vào trong bầy chó, ta đảm bảo không đến nửa năm con rồng đó đến cả tiếng kêu cũng sẽ thành tiếng gâu gâu!

-Lẽ nào .... Lẽ nào không còn cách khác sao?

Đỗ Duy đã tuyệt vọng rồi.

-Cách .....

Gandalf áo xanh dài giọng, đột nhiên nói ra một câu khiến Đỗ Duy nảy sinh hy vọng:

-Không phải là không có cách, nhưng cách này không đảm bảo, cũng có khả năng thất bại rất cao.

Do dự một lúc, Gandalf áo xanh cười khổ:

-Người có biết cách tử linh hắc ma pháp sư chế tạo rồng xương không? Bởi vì sức mạnh linh hồn của rồng cực kì cường đại, thường thường sau khi chết đi sức mạnh linh hồn của rồng rất lâu mới tiêu tan, thậm chí còn trôi dạt ở nơi mình chết. Vì thế có thể tìm kiếm sưu tập một chút long hồn sót lại trên các chiến trường xưa, sau đó gộp chúng lại với nhau có lẽ có thể kiếm được một ít ý thức linh hồn ẩn kín của long tộc .... Có điều cách này rất khó, quá trình sưu tập gian nan khó nói, mà quá trình dùng vong linh long hồn sưu tập bằng cách này tiến hành truyền dạy cực kì nguy hiểm, dù có thành công đạt được linh hồn truyền thừa ẩn kín cũng không hoàn chỉnh.

Đỗ Duy lập tức nhảy dựng lên.

Mặt hắn kiên quyết, nhìn Gandalf áo xanh nói:

-Xem ra, chúng ta lại phải đèn rừng rậm đóng băng một chuyến rồi!

-Ừm ...

Gandalf áo xanh trầm ngâm giây lát, gật đầu nói:

-Đến mộ của long tộc đại vương tử đó hả?

-Cũng chỉ có cách tìm nó thôi. Tuy làm phiền vong linh đã khuất là một hành vi rất không tốt, nhưng cũng là vì không để long tộc tuyệt chủng mà.

Đỗ Duy thở dài.

Hắn bắt giắc sờ lên mặt, buồn bã than:

-Có điều nếu đã phải đi xa .... Thầy, ngài cũng phải có cách nào giúp cho làn da xanh lè này trở lại như cũ chứ?

Gandalf áo xanh chợt cười tà ác:

-Cách thì có đấy, hơn nữa ta vừa hay biết một cách cực kì hữu hiệu.

Đỗ Duy sáng mắt lên, nhưng tiếp đó một câu nói của Gandalf liền khiến hắn suýt nữa rớt tròng mắt ra ngoài.

-Cách giải độc chính là ..... phân của rồng xanh.

Gandalf áo xanh cười gian tà mà ác độc:

-Chỉ cần dùng khoảng một chậu nhỏ nghiền thành bột mịn sau đó sấy khô bôi lên bề mặt da là có thể trở lại như cũ rồi.

-Cút rồng, bôi toàn thân ư?? Ọe... Ọe .... Ọe.....

o0o

Tén tà ren tén tén, một người khỏe là trăm người vui.

552. Chương 386 Phần 1:tê Tụ Thành Loran

Nắng sớm của mùa xuân chiếu sáng cả vùng tây bắc, hòa tan băng tuyết của mùa đông, làm những nơi đông cứng dần mềm mại hơn. Đầu xuân, thực vật bắt đầu nảy mầm, lộ ra những mầm non xanh mơn tươi đẹp.

Đoàn người đang đi qua đường lớn của tỉnh Desa. Hơn mười kỵ sĩ mặc áo giáp đi đầu, vừa nhìn là biết kỵ binh thân vệ của quý tộc được trang bị hoàn mỹ. Mà hai tên kỵ binh đi đầu ngồi trên ngựa, trường thương trong tay có cắm một lá cờ, trên mặt cờ là hình hoa bụi gai-Tiêu ký của gia tộc.

Tại phía sau kỵ binh, một chiếc xe ngựa xa hoa chạy tới, ngay cả áo khoác của tên phu xe mặc cũng là loại tơ thượng đẳng.

Chiếc xe đang lăn bánh về phía tây bắc, là một chiếc xe ngựa được chế tạo hoàn mỹ, nên xe không bị xóc nảy chút nào. Lúc này, một bàn tay mảnh khảnh đưa ra từ trong xe ngựa, dè dặt giơ lên để cảm thụ nhiệt độ bên ngoài, sau đó liền thu lại. Rồi cửa sổ được đóng lại

- Ài, vùng tây bắc này thật là lạnh mà!

Bên trong xe ngựa, phía bên trái, một dáng người thoải mái dựa vào tấm đệm lông thiên nga, chống một tay lười biếng nói. Khuôn mặt vốn rất quyến rũ lại ngáp một cái. Như để làm tăng thêm vài phần quyến rũ, thiếu nữ tuổi chưa quá hai mươi này có mái tóc màu vàng. Nàng mặc một bộ áo cung đình, lộ ra những đường cong trên cổ và đôi tai xinh xinh. Lỗ tai bên trái còn đeo ba hạt bảo thạch. Cô gái này tuy đang dựa sang một bên nhưng trên người vẫn toát ra một khí chất hoa lệ. Thở dài một tiếng, cô em xinh đẹp liền nằm dài lên tấm thảm.

Trong xe ngựa, một cô bé nhỏ hơn một chút như đang cười cười:

- Điện hạ, bây giờ chỉ mới qua biên cảnh của tỉnh Desa thôi! Em nghe anh nói, càng đi về phía bắc sẽ càng lạnh hơn. Mà chúng ta lớn lên ở phương nam, tới phía bắc sẽ càng khó thích nghi hơn.

Giọng nói thật uyển chuyển, giống như oanh vàng đang hát. Cô gái đang nói so với cô gái kia trẻ hơn chút, khoảng chừng 17,18 tuổi. Nàng mặc một cái áo khoác da cừu màu bạc, bên trong mặc một chiếc áo quý tộc kiểu như chiếc váy màu xanh biếc. Dung mạo của nàng cũng rất đẹp, nhất là đôi mắt xanh thẳm như nước biển. Ngũ quan tinh xảo, sống mắt lưu chuyển làm người ta cảm thấy triu mến.

Cô gái được nàng gọi là “Điện hạ” thở dài:

- Ài, trời lạnh như vậy mà em lại cùng ta đi tới tây bắc... Anh trai ta nhất định là hận ta muốn chết! Hai người cũng sắp kết hôn rồi, giờ ta lại mang em theo.

Cô gái trẻ tuổi này nghe xong, ánh mắt như run nhẹ, liền miễn cưỡng cười nói:

- Điện hạ, tin tức chúng ta rời đế đô chỉ sợ đã lan ra khỏi thành quá 10 dặm. Nhưng sao dọc đường đi, hắc không phải người đuổi theo chúng ta?... Xem ra nhiếp chính vương cũng không phản đối em đi cùng với chị!

- Hừ, ông anh này của ta lòng dạ rất thâm sâu!- Cô gái kia bĩu môi, trong đôi mắt mỹ lệ tỏ ý phản đối- Ta chưa bao giờ biết trong lòng ông nghĩ gì! Năm ngoái, suýt chút nữa là ông ấy đã gả ta cho cái tên công tước hoa Tulip kia rồi! Mà hiện giờ... Hừ, nếu không phải ta trốn nhanh, nếu ta vẫn còn ở đế đô thì chắc là lại bị anh ấy xem như món hàng, đem gả cho tâm phúc mà lão coi trọng!

Cô gái nhỏ hình như có chút xấu hổ, ấp úng một lúc rồi nhỏ giọng nói:

- Nhiếp chính vương người.... Hắc không phải xấu vậy đâu! Em nghĩ là người thật sự yêu thương chị! Công chúa ...

- Hừ! Em không cần giải thích!- Công chúa lắc đầu, thở dài- Mấy ngày trước, hắc bỗng nhiên giới thiệu cho ta mấy tên thanh niên trẻ với ta, đều là những quý tộc ở phía nam. Trời a... hắc làm vậy đã quá rõ rồi! Chẳng lẽ ta còn lằm được sao? Hừ, hắc chẳng phải muốn nhanh chóng gả ta đi sao? Còn em ....

Nói tới đây, vị công chúa này bỗng nhiên cười hì hì, sau đó khom tới đưa ra hai ngón tay nhẹ ngất lên mặt cô bé kia, cườì nói:

- Daisy, người còn chưa gả cho Thần mà đã biết nói giúp hần rồi! Hắc hắc...Đáng tiếc thật, chúng ta là bạn thân thừa nhỏ, tình cảm nhiều năm. Hiện tại em còn chưa kết hôn với hần mà lòng đã hướng về hần rồi.

Cô bé tên Daisy này đương nhiên là người vừa cùng Nhiếp chính vương của đế quốc đính hôn, sắp trở thành vương phi tương lai. Thiếu nữ Daisy là quý tộc phương nam, đồng thời cũng là em gái ruột của tướng quân Alpay - Trưởng quân đoàn Lôì thần và là “đối thủ” hiện giờ của Đỗ Duy.

Daisy bị công chúa nhéo mặt một cái thì cười vui một tiếng, nhưng sau đó nàng lại nhú mồm, lo lắng thở dài:

- Ài... Cũng không phải bênh vực ai ... Chỉ là những cô gái có xuất thân như em thì cuối cùng vẫn phải nghe theo quyết định của gia tộc! Em có thể gả cho Nhiếp chính vương không biết làm cho bao nhiêu người hâm mộ! Nhưng em biết Nhiếp chính vương trong lòng cũng không phải thật sự thích em. Ngài ấy coi trọng là anh trưởng của em, cưới em cũng chỉ là mượn sức gia tộc em thôi!

- Em yên tâm! Nếu sau này cái tên Thần đó đối với em không tốt, chị nhất định sẽ ra mặt giúp em!

Công chúa uốn ngực, cười hì một tiếng, sau đó lại nằm xuống, suy nghĩ một hồi rồi nhỏ giọng nói :

- Hài, lần này ta cũng hết cách rồi! Vài ngày trước, xem tình hình, nếu tỷ còn ở lại đế đô thì e mấy tên quý tộc đó sẽ liền tới cầu hôn. Còn tên Thần kia hiện tại rất muốn kết thân với quý tộc phía nam, nói không chừng sẽ liền đồng ý. Nếu chị không chạy lẹ thì bây giờ sợ là đã mặc áo cưới vào rồi. Cũng may, phu nhân Listeria hiện đang ở tây bắc, chị đi tìm bà ấy để tránh một thời gian, chờ qua vài ngày sẽ trở về.

Daisy nhìn công chúa, bỗng nhiên cười lên nói:

- Điện hạ của muội ơi, chỉ sợ trong lòng chị vẫn còn nghĩ muốn gặp cái tên công tước Hoa Tulip đó?

Những lời này phản phát như nói thẳng vào lòng nàng. Cô công chúa này liền mất đi vẻ mặt tươi cười, ngần ngại như đang bị hút vào dòng suy tư.

“Công tước Hoa Tulip .... Phải, chính là tên thiếu niên gây yếu Đỗ Duy! Năm ngoái, vốn mọi người đều nói anh mình có ý muốn đem mình gả cho vị công tước thiếu niên này.”

Ký quái nhất là vị công chúa tâm cao khí ngạo chưa từng để mắt những quý tộc ở đế đô lại vẫn trầm mặc. Lần đầu trong đời, nàng không phản đối, thậm chí là cam chịu.

Công chúa Louise tháng sau là tròn 20 tuổi, là anh em cùng mẹ với hoàng tử Thần. Trong 2 người con trai và rất nhiều con gái của Augustine VI, Louise cũng chỉ có quan hệ tốt nhất với người anh trai là Thần.

Từ nhỏ nàng đã được Thần dạy dỗ, trong lòng nàng, Thần chính là một người anh thông minh tuyệt đỉnh. Còn khi tiếp xúc với những “thanh niên tài俊” trong giới quý tộc, nàng không thêm để mắt ai cả.

So với anh trai vĩ đại, những tên kia chỉ là lũ ngu! Cho nên từ năm 15 tuổi thành niên, công chúa Louise xinh đẹp đã có rất nhiều người ngã dưới váy nàng. Đáng tiếc, kẻ nào đến cầu hôn đều bị nàng cự tuyệt.

Có thể nói, Những con em trong giới quý tộc có tình cảm khác giới tương đối sớm, rất nhiều thiếu nữ quý tộc 15 tuổi đã kết hôn. Nhưng công chúa Louise đến lúc 17 tuổi vẫn chưa để vào mắt một người con trai nào.

Cho tới một ngày...

Vào ngày đỏ máu ở đế đô, cuộc chính biến diễn ra, ở trước quảng trường hoàng cung. Lần đó, công chúa Louise cũng có mặt, nàng ngồi trên khán đài của hoàng thất.

Mà hôm đó, nàng đã tận mắt nhìn thấy sự kiên cường của thiếu niên gây yếu đó.

Ngày đó, ở cách rất xa nhìn tới, khi công chúa Louise nhìn thấy Đỗ Duy cô độc bước ra từ gia tộc Rowling tiến lên quảng trường. Khi nàng nghe thấy bá tước Raymond tuyên bố trục xuất Đỗ Duy khỏi gia tộc, đồng thời tuyên bố trung thành với phản quân của đại hoàng tử

“Cho dù có giết chết Đỗ Duy tại chỗ, ta cũng tuyệt không nói gì! Bởi vì hắn, sau này không còn là con ta nữa, cũng không còn là người của gia tộc Rowling!”

Lúc đó bá tước Raymond tuyệt tình tuyên bố khắp toàn trường, Louise công chúa trên khán đài phản phất nhìn thấy bộ dạng kiên cường của thiếu niên gầy yếu trên quảng trường. Giống như đang đứng thẳng, lại như đang run nhẹ.

Đó là một loại đau lòng.

Mặt trời chói chang nhô lên cao, hắn một mình đứng giữa quảng trường, đối diện với ánh mắt của mấy vạn người lại không chút sợ hãi. Trên mặt còn nở một nụ cười làm người ta không dám nhìn thẳng... Nụ cười này, trước đây Louise chỉ nhìn thấy từ trên mặt của Thần hoàng tử.

Sau đó, tên ma pháp sư đáng sợ tự xưng là Gandaff xuất hiện, dễ dàng đánh bại đại ma pháp sư của công hội và cung đình. Nhưng dù là như vậy, tên thiếu niên gầy yếu kia vẫn đứng cảm đứng dậy.

Một thiếu niên không chút tiếng tăm, lại muốn khiêu chiến cường giả vang danh thiên hạ.

Louise công chúa cũng rất hiếu kỳ... thiếu niên có thân hình gầy yếu như vậy làm sao gánh vác trọng trách này? Hắn sẽ làm thế nào? Hắn là người thế nào?

Sau đó, chính biến bị dẹp yên, hắn được anh mình phong làm công tước hoa Tulip. Chính vào lúc đó, hắn lại công nhiên từ bỏ những đất phong tốt, dùng công lao của mình để đổi lấy mạng cha hắn.

Phải, chính là người cha kia đã từng nói: “Cho dù giết chết Đỗ Duy tại chỗ, ta cũng tuyệt không nói gì!” .

Hắn lại không chút do dự làm vậy, thà tới tây bắc lạnh giá xa xôi nguy hiểm, cũng muốn dung công lao của mình đổi lấy mạng của người cha đó.

Thậm chí cả hoàng tử Thần cũng vì chuyện này mà nổi giận trong hoàng cung, Louise cũng tận mắt trong thấy.

Ở một khắc đó, công chúa Louise đột nhiên nảy lên một ý niệm trong lòng: “Hắn là một thiếu niên kiêu ngạo tuyệt đỉnh, thậm chí ngay cả anh mình cũng không thể thu phục được hắn! Đây là một người đàn ông thế nào!”

Về sau đó, hắn đã sang tạo nên kì tích ở tây bắc. Người khác có lẽ sẽ cảm thấy kinh ngạc. Nhưng Louise thì không. Như từ lúc nào, trong lòng nàng đã in hình bóng của thiếu niên đó.

Hình như, hắn có tạo nên kì tích gì đều là đương nhiên! Hắn vốn là một người đặc biệt.

Nguyên nhân chính vì thế mà sau khi biết Thần hoàng tử có ý gả mình cho Đỗ Duy, công chúa Louise lại có thái độ khác thường. Nàng không chút phản đối, thậm chí còn cam chịu, hoặc phải nói là: Sâu trong nội tâm nàng có chút chờ mong?

Đúng vậy, là chờ mong. Nàng từng nằm mơ thấy thân hình gầy yếu đó, thậm chí còn rất nhiều lần. Mỗi lần, nàng đều muốn dung sự dịu dàng của mình để an ủi thiếu niên cô độc này...

Mặc dù nghĩ như thế giống như suy nghĩ hoang đường của thiếu nữ nhưng từ đáy lòng công chúa Louise cũng đã động tâm.

“Chỉ tiếc... sau đó, hắn đính hôn với một nữ ma pháp sư.”

Xem bộ dáng trầm mặc của công chúa Louise, Daisy lặng lẽ nhìn nàng, sau đó nhẹ nhàng cười nói:

- Phải rồi, xem ra em nói không sai! Chị thật sự là vị công tước hoa Tulip đó nên mới đến vùng tây bắc này.

Công chúa Louise bị nói trúng tâm sự, nhưng cũng không chút biểu hiện gì, lười biếng dựa lưng vào tấm đệm:

- Đúng thì sao chứ? Chị đi chuyến này để trốn tránh hôn sự là thật, chỉ là thuận tiện tới xem ten Đỗ Duy này, mà chị cũng chưa từng trực tiếp gặp mặt hắn. Ta chỉ muốn thỏa mãn một tâm nguyện đơn giản này thôi!

Nói xong, Louise lại chọc ghẹo bạn mình:

- Ngược lại, em đó nha! Em gái của phu nhân Listeria- Angel là mỹ nữ nổi danh với em. Khi mà em gặp nàng ấy, nhất định phải trang điểm thật đẹp rồi so sánh với nàng ta. Không được làm mất mặt phương nam chúng ta đó!

- Hừ!- Daisy lắc đầu- Em không quan tâm đến những chuyện này! Chỉ là chị muốn gặp công tước hoa Tulip cũng không khó. Nhưng chẳng lẽ chị không biết sao? Em nghe nói, hai chị em phu nhân Listeria hình như đều có ý với hắn. Cho nên gia tộc Listeria mới dục từ phương bắc tới tây bắc.

“Hả... Từ chối ta, từ chối chị em nhà Listeria, chọn một cô bé ma pháp sư. Tên Đỗ Duy này hắn rất cuộc là người thế nào?”- Công chúa Louise thăm thở dài.

Trong khi đó, Đỗ Duy lại không biết mình được hai mỹ nữ “nhớ” tới. Hắn đang rất chăm chỉ để làm một việc mà trước giờ chưa từng làm một cách nghiêm túc như vậy:

Tắm rửa!

553. Chương 386 Phần 2:tê Tụ Thành Loran

Trải qua mấy ngày “Giải độc”, đối với Đỗ Duy mà nói thì quả là cơn ác mộng chưa từng thấy! Thậm chí hắn vừa nhắm mắt lại là có thể hồi tưởng lại cảm giác bị những bột phấn vẽ khắp người... Vì vậy làm hắn ới hết không biết bao lần.

May là da thịt trên thân thể đã bình phục hơn nửa, lão nón xanh nói mình không cần “giải độc” tiếp nữa. Chỉ cần tịnh dưỡng thêm mấy ngày, những thứ xanh biếc này sẽ biến mất.

Ào! - Đỗ Duy lại đổ thêm một thùng nước lên người, hơi run run rồi xoa mạnh toàn thân. Cả người bị hắn xoa tới đỏ lên mới chịu dừng.

Mặc lại y phục, Đỗ Duy ra khỏi phòng, nhìn vào một góc sân. Trong một cái lồng sắt lớn, một con ấu long đang ngủ, Gandaff áo xanh lặng lẽ đứng cạnh quan sát rất chăm chú.

Nghe được tiếng bước chân của Đỗ Duy, Gandaff mới quay lại nhìn học trò mình. Lão thấy tóc Đỗ Duy ướt sũng thì tự nhiên biết Đỗ Duy vừa làm gì.

Kỳ thật... Lão già này vẫn còn ba cách giải độc khác. Mỗi cách đều nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Bất quá, lão già này nổi tính ham vui nên quyết định trên đùa tên học trò mình một vố!

“Hừ, ai bảo hắn cứ gọi mình là lão già nón xanh chứ! Huống chi hắn cũng không phải chưa chơi mình lần nào. Cái này gọi là có qua có lại đó! Nhưng chuyện này cũng không thể nói cho Đỗ Duy, nếu không thẳng nhóc này nhất định sẽ trở mặt!”

Ho khan một tiếng, Gandaff cố làm nghiêm mặt nói:

- Người tắm xong chưa? Qua đây xem, người có phát hiện con này lớn rất nhanh không?

Đỗ Duy cố nén cảm giác ghê tởm bước tới cạnh lồng sắt.

“Đúng rồi! Lão ta nói không sai. Con ấu long nhỏ này mới sinh chưa tới 5 ngày, lúc đầu chỉ nhỏ bằng một con mèo con mà bây giờ đã dài hơn 1 mét rồi!”

- Ta đã dùng chút ma pháp làm cho nó ngủ rồi. Mới rồi ta đã tính, thân thể của nó giờ dài khoảng 1 mét. Hơn nữa, người nhìn kỹ trán nó xem... có cái sừng...- Về mặt Gandaff lo lắng- Căn cứ vào đặc điểm sinh trưởng của long tộc, từ xưa truyền rằng : Trứng của rồng xanh thủy hệ từ lúc sinh ra đến khi ấp trứng nở ra cũng phải mất 80 năm. Mà ấu long mới sinh cần 2 đến 3 năm mới có chiều dài 1 mét... Nhưng người xem, hiện tại nó đã lớn tới vậy rồi, chỉ mất có 5 ngày thôi à! Đỗ Duy... Đây là một tín hiệu rất nguy hiểm!

Gandaff chỉ vào cái sừng trên trán ấu long:

- Người nhìn kỹ cái sừng nó xem! Cái sừng này có dấu vân, mỗi dấu vân đại biểu cho 10 tuổi. Bây giờ sừng của nó đã có 1 dấu vân rồi, chuyện này làm ta thật đau đầu mà! Theo ta đoán, nếu trên sừng đã thể hiện dấu hiệu nó được 10 tuổi, vậy thân thể nó sẽ rất nhanh lớn lên bằng với 10 tuổi! Nó đã uống quá nhiều nước thời gian trôi qua nên giờ trưởng thành rất nhanh!

Nói xong, lão ta liếc mắt nhìn Đỗ Duy:

- Ngươi có biết con rồng 10 tuổi có thể tích bao lớn không?

Không đợi Đỗ Duy trả lời, Gandaff đã dung 2 tay vẽ một vòng.

- Loài rồng này lúc còn nhỏ sẽ lớn rất nhanh, về sau mới từ từ chậm lại. Một con rồng 10 tuổi thì thân thể có thể dài tới 5-6 mét! Nói cách khác, không bao lâu nữa tên “tiểu tử này” sẽ biến thành... Một tên khổng lồ! Thân thể lớn tới 5,6 mét khẳng định không thể giữ trong sân viên này được. Hơn nữa càng không thể nhốt nó trong lồng. một con rồng lớn như vậy khẳng định là rất hung dữ, khí lực cực lớn, còn có thể phun ra khí độc...

Hơn hết là nó không có chút trí tuệ gì, hoàn toàn là một dã thú vô thức. Ngươi muốn sắp xếp nó sao đây?

Đỗ Duy ngẩn ra một lúc. Sau đó, Gandaff rất nhanh lấy ra một huy chương có hình dáng kỳ lạ.

- Đây là huy chương cất giữ sủng vật, là thứ mà các ma pháp sư chuyên dùng để niêm phong ma sủng của mình. Ta đã đích thân tạo ra, nó có thể chứa được một con rồng. Ngươi hãy nghe cho rõ, những huy chương chứa sủng vật thông thường không khó chế tạo, nhưng huy chương có thể niêm phong được rồng lại cực khó chế tạo!

Lúc đầu ta đã tốn rất nhiều công sức cũng chỉ làm ra được 2 cái. Một cái đã cho Joanna để niêm phong bằng tuyết long của nó, giờ cái này cho ngươi. Trước lúc chúng ta nghĩ ra biện pháp thì phải nhốt nó vào trong đó vậy. Phải rồi, ngươi còn chưa học ma pháp thuần dưỡng sủng vật phải không? Để ta dạy cho ngươi chú ngữ để sử dụng huy chương này trước!

Sau đó, Gandaff đem một loạt chú ngữ dạy cho Đỗ Duy. Trí nhớ của Đỗ Duy rất tốt, cho nên lão chỉ nói sơ một lần cũng không sợ Đỗ Duy quên.

Khi mọi chuyện xong xuôi thì Gandaff nói:

- Bây giờ ta phải cẩn thận nghiên cứu linh hồn ẩn ký truyền thừa của long tộc đã. Muốn nghiên cứu ra biện pháp thì ta sẽ phải lên phương bắc tới rừng rậm Đóng Băng một chuyến để tìm hồn phách của đại vương tử long tộc. Trước lúc đó, ngươi hãy niêm phong con rồng này lại, ngàn vạn lần không được thả ra! Hiểu chưa? Ngoài ra, cái trứng rồng còn lại cũng không được đụng vào.

Đỗ Duy gật đầu, lão ta lại thở dài:

- Nếu như không phải thật sự hết cách, ta cũng không muốn đi quấy rầy vong hồn của tên đại vương tử đó. Ai... đáng tiếc, ở đại lục này chúng ta không cách nào tìm được con rồng thứ hai đã trưởng thành và có trí tuệ nữa!

Trong lúc Đỗ Duy và Gandaff thở dài, thì xe ngựa chở công chúa Louise và vương phi tương lai của Nhiếp chính vương- tiểu thư Daisy đã tới một trấn nhỏ ngoài thành Loran 50 dặm

Louise đã hạ lệnh cho kỵ binh hộ vệ tháo lá cờ có huy hiệu hoa bụi gai xuống, thậm chí còn kêu họ cởi bỏ áo giáp để vào xe ngựa. Các kỵ binh chỉ mua ít da thú ở tiểu trấn.

Xem ra thật giống một thương đội.

Đối với việc này, công chúa Louise giải thích là: “Ta thật không muốn vừa bước vào thành đã bị tên công tước hoa Tulip phát hiện! Chúng ta lặng lẽ đi tìm phu nhân Listeria, sau đó ta sẽ nghĩ cách tiếp cận tên Đỗ Duy đó, thăm quan sát xem hắn là người thế nào?”

Không cần nghi ngờ, ý nghĩ của vị công chúa này quả thật có chút ngây thơ. Bởi vì từ lúc đội xe của nàng tới tỉnh Desa, những kỵ binh tuần tra biên cảnh đã phát hiện họ. Sau đó, cộng với tin tức từ đề đô đã sớm truyền tới tây bắc, tổng hợp lại mà phân tích thì...

Trong phủ tổng đốc của công tước hoa Tulip, Philip đang đảm nhận chức vụ tình báo đã rất nhanh xác định thân phận của công chúa Louise.

“Tại sao các nhân vật bự có thân phận đều thích chơi trò trẻ con như cải trang vi hành vậy?”

Philip xoa xoa huyệt thái dương, nhìn tình báo trong tay nói:

- Bảo những thủ hạ mặc kệ bọn họ! Nếu bọn họ không muốn để chúng ta biết, vậy chúng ta coi như không biết! Mau truyền lệnh xuống, bảo những binh lính tuần tra rút lui là được!

Trong tiểu trấn, công chúa Louise và Daisy đều đã bỏ đi trang phục cung đình mà mặc vào những y phục bình thường. thậm chí chiếc xe ngựa xa hoa cũng tạm thời để lại tiểu trấn.

Louise để cho thủ hạ mua đồ ăn, xe ngựa, các loại hàng hóa trong thôn trấn. Sau đó giả trang thành đội bán hàng rong. Kế hoạch của Louise công chúa là muốn vào thành Loran, sau đó sẽ tìm một chỗ nghỉ ngơi. Nàng muốn âm thầm dò xét mọi nơi trong thành Loran.

Dù sao cũng không ảnh hưởng toàn cục, nên những hộ vệ này cũng làm ngơ đối với sự nghịch ngợm của vị công chúa này. Nhưng sau khi mọi người cải trang xong chuẩn bị lên đường, đội xe vừa ra đến cửa của tiểu trấn, đã gặp phải hai người đứng giữa đường ngăn cản.

- Xin lỗi, xin quý rầy các vị một lúc! - Một giọng nói thật dễ nghe, phát âm theo tiểu chuẩn đế quốc Roland. Giọng nói thật rất vui tai, khẩu âm lại quá chuẩn! Giống như mỗi âm phát ra đều được luyện tới mức chuẩn nhất. Sợ rằng trừ những lễ quan trong cung đình ngâm xương ra thì trên đại lục không ai nói được như vậy.

Công chúa Louise liền nổi tính hiếu kỳ. Nàng ngồi trên ngựa nhìn hai người giữa đường.

Trong hai người thì người bên trái, trên mặt nở ra một nụ cười ấm áp. Càng thán phục hơn chính là dung mạo của người này mỹ lệ tới cực điểm!! Sợ rằng dù là nghệ thuật gia khó tính nhất của nhân loại cũng không cách nào tìm được chút tỳ vết trên gương mặt ấy.

Mà cho dù là thi nhân vĩ đại nhất cũng không biết dùng thơ ca nào để miêu tả vẻ mỹ lệ này! Đôi mắt xanh thẳm như đại dương mệnh mông. Khỏe miệng treo một nụ ấm áp như có thể hòa tan tất cả giá lạnh...

Cho dù là Louise xuất thân hoàng thất, từ nhỏ đã nhìn thấy rất nhiều tuấn nam mỹ nữ, nhưng cũng chưa từng gặp qua người nào đẹp như vậy.

Người này có một mái tóc dài xanh thẳm, ngay cả cặp mắt cũng xanh thẳm. Nhưng màu xanh này lại hơi khác đôi mắt xanh của Daisy tiểu thư. Đôi mắt của người này tựa biển rộng. Khi người khác nhìn vào đôi mắt ấy, giống như sẽ bị hút vào đó ...

Louise công chúa hơi thất thần mới đột nhiên bừng tỉnh. Càng làm nàng khó hiểu chính là tên mỹ lệ này lại không giống một tên ... Nói ra thật xấu hổ, tới tận lúc này nàng cũng không phân biệt được đối phương là nam hay nữ nữa.

Người này mặc một cái áo choàng đơn giản, phẩm chất bình thường, nhưng nhìn vào rất thanh lệ thoát tục. Tuy mỹ lệ nhưng lại ẩn chứa một tia bất khả xâm phạm mờ ảo. Đặc biệt nhất chính là tia duệ khí này lại bị vẻ ngoài nhu mì che đậy.

Louise công chúa thật chưa từng thấy người nào có thể đem sự mềm mại hòa hợp với anh khí hoàn mỹ như vậy!

Trong lúc Louise đang ngẩn người nhìn người này thì người đàn ông phía sau người này đã hừ một tiếng.

“Hừ...”

Chỉ một tiếng hừ ngắn nhưng lọt vào tai Louise lại làm nàng cảm thấy toàn thân chấn động! Như bị một cây búa đập mạnh vào đầu làm nàng suýt chút thổ huyết tại chỗ.

Những kỵ binh đi theo cũng cảm thấy dị thường, lập tức có người trợn mắt nhìn hần. Nhưng ánh mắt hần chỉ vừa liếc qua đã là cho các kỵ binh hai mắt đau nhức!

Tên đàn ông cao gầy này có khuôn mặt anh tuấn nhưng nhợt nhạt, trên người tản mát ra âm khí. Quan trọng nhất là hần chỉ tùy ý đứng đó lại tự nhiên tản ra một luồng uy áp làm người khác không dám tới gần! Nhưng quỷ dị chính là một tên lợi hại như vậy đứng bên cạnh tên mỹ lệ đó lại lập tức như tan biến vào hư không.

Hình như trong thiên địa, không có kẻ nào hay vật gì có thể lấn áp được tên mỹ lệ này. Cho dù là tên đàn ông đặc biệt kia cũng không ngoại lệ.

- Được rồi, lui ra đi, người đang dọa người khác đó!

Giọng nói nhẹ nhàng thanh thoát thật không giống như đang quần giáo, sau đó hắn đứng từ xa nhìn Louise công chúa:

- Thật xin lỗi đã làm phiền, xin hãy thứ lỗi, đây là người hầu của ta, tính tình hắn hơi lập dị thôi! À... Phải, ta chỉ muốn hỏi một chuyện! Xin hỏi, các vị có phải sẽ tới thành Lâu Lan không?

Giọng nói của hắn như gió xuân, làm cho người nghe trong lòng có cảm giác gió xuân đang thổi. Ánh mắt của công chúa Louise trùng hợp nhìn vào cổ tay người này...

Trên cổ tay người này, hình như có một ánh sáng bạc. Nhìn kỹ lại, là một sợi chỉ bạc kỳ lạ quấn lại thành vòng!

554. Chương 387thành Lâu Lan

Có lẽ là vì mãi quan sát tới mức ngẩn ngơ, đến ngay cả công chúa Louise cũng gần như quên thói quen lễ nghi đã hình thành từ nhỏ: Bất kể như thế nào thì gương mặt nhìn chăm chăm vào một người là hành vi bất lịch sự.

Đến ngay cả câu hỏi của đối phương mà công chúa Louise cũng quên trả lời, may là tiểu thư Daisy đằng sau nàng đã bình tĩnh trở lại, nàng kéo nhẹ vị công chúa này một cái.

Lúc này công chúa mới bình tĩnh trở lại, nhưng sau khi nàng nghe rõ lời của đối phương thì lại càng giật mình hơn.

Người kia... là người hầu ư?

Điều làm cho Louise kinh ngạc là người kia lại bị chàng trai mỹ lệ tới mức không sao tả nổi này gọi là “người hầu” - toàn thân người đó toát ra cảm giác uy hiếp tinh thần mà lại có thể chỉ là một người hầu sao? Mới nhìn qua thì thằng cha cổ quái này có khí thế kiêu ngạo như vậy, thậm chí ngay cả khí chất cao ngạo không ai bằng kia cũng giống như là vừa sinh ra đã có. Rõ ràng là loại khí tức nghiêm nghị tỏa ra tự nhiên như vậy là loại khí chất chỉ tầng lớp cao quý mới có thể hình thành... Một thằng cha như vậy lại chỉ là một người hầu ư?

Có lẽ đại đa số người trong thiên hạ chỉ xứng làm người hầu của hắn mới đúng!

Thế nhưng, lời này lại từ trong miệng chàng trai mỹ lệ tới mức không sao tả nổi kia nói ra nên nhất định là đúng như vậy. Kì lạ là người đẹp này (trong lòng Louise gọi thằng cha này là như vậy), lời của hắn (hay nàng?) rõ ràng từng chữ, nếu nói khí chất của người hầu kia đã cao ngạo giống đỉnh núi cao nhất thì sự cao ngạo của người này đã cao tới bầu trời! Dù cho đỉnh núi có kiêu ngạo như thế nào thì cũng không cao hơn trời.

- ....A.

Cuối cùng Louise mở miệng, nàng hít một hơi thật sâu. Dù sao từ nhỏ đã được tiếp nhận sự giáo dục của cung đình, nàng chỉ hơi bối rối một chút nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Nàng mỉm cười nói:

- Vâng, ngài nói không sai, đúng là chúng ta muốn đi thành Lâu Lan, xin hỏi các hạ muốn nói gì...

Trong con mắt của đối phương không che giấu sự vui mừng chút nào, mỗi một động tác của hắn đều ẩn chứa tác phong lễ nghi. Hắn nói:

- Ồ, như vậy thì thật là quá tốt rồi. Ta có một yêu cầu rất mạo muội, ta và người hầu của ta từ nơi khác đến, chúng ta muốn đi du lịch xem phong cảnh ở nơi biên giới Tây Bắc này một thời gian.

Đáng tiếc, chúng ta vừa được người ở thị trấn này cho biết vị công tước Hoa Tulip kia ban hành pháp lệnh đặc biệt. Nghe nói là bởi vì thành Lâu Lan quá mức sầm uất, quả thực thương gia của đại lục mỗi ngày ra vào qua lại quá nhiều, cho nên công tước Hoa Tulip đã hạ lệnh tạo ra hạn chế đối với việc vào thành—ngoài phải dùng tiền giao nộp thuế vào cửa khẩu ra còn phải đạt được chứng nhận cho phép đi qua cửa khẩu mới có thể vào thành.

Với lại, bây giờ là thời kì bận rộn, nghe nói vào thời điểm này hàng năm, tất cả lữ điểm trong thành đều sẽ chật ních, nếu như không có chứng nhận cho phép đi qua cửa khẩu của đội buôn thì ngay cả vào thành cũng không tìm được quán trọ...

Hồi cô gái xinh đẹp, cô xem, chủ tớ hai người chúng ta chỉ là du khách bình thường, cũng không phải thương nhân gì, với lại chúng ta cùng ở xa tới, trước đó cũng không biết cái pháp lệnh đặc biệt này của Tây Bắc.

Cho nên, ta thấy ngài và bạn của ngài dường như là thương đội, ta nghĩ nhất định là quý đoàn có chứng nhận cho phép vào cửa khẩu. Cho nên, ta mạo muội ngăn cản đường đi của cô. Xin hỏi cô có thể nhân tiện mà dẫn chúng ta cùng vào thành hay không?

Công chúa Louise cũng sờ một chút.

Chứng nhận cho phép đi qua cửa khẩu là pháp lệnh mới mà Đỗ Duy ban hành, từ đầu năm trước vì tránh có thám tử của quân Tây Bắc hoặc là người thảo nguyên tùy ý tiến vào lãnh địa của hãn, hãn hạ lệnh thiết lập cửa khẩu ở toàn bộ vùng biên giới hành tỉnh Desa, thương đội qua lại nhất định phải đăng kí, sau khi đổi dấu thủ tục mới có thể nhập cảnh.

Công chúa Louise từ đế đô đến, mặc dù nàng không có lộ ra thân phận công chúa nhưng mà khi nàng đến thì đã bảo thủ hạ dùng một thân phận quý tộc đế đô để giải quyết thủ tục rồi. Nàng có thủ tục thông qua cửa khẩu nhưng... dẫn theo hai người kì quái này cùng vào thành sao?

Cuối cùng thì lòng hiếu kì trong lòng Louise chiếm lợi thế, dẫn hai người đi vào đối với một công chúa đế quốc như nàng mà nói thì không tính là gì, chỉ do nàng quả thực rất hiếu kì đối với kẻ mỹ lệ tới mức không sao tả được này.

Từ nhỏ nàng từng thấy đủ loại con dòng cháu giống quyền thế, nhưng cho tới bây giờ nàng chưa từng gặp một người mà phong cách và dáng điệu có thể mỹ lệ đến loại trình độ này! Một mặt nàng nhìn chăm chú kẻ này, mặt khác trong lòng còn thầm suy đoán lai lịch của hãn.

Nhìn tướng mạo của hãn hãn là tuổi rất trẻ, với lại loại giọng nói theo tiêu chuẩn tiếng đại lục Roland này nhất định là ở thế gia nghiêm khắc học tập từ nhỏ mới có thể có, mà loại phong cách này, còn cả động tác nhấc tay động chân cũng thực tao nhã, thật sự là không thể xoi mói ra chút tí vết nào.

Điều này càng làm cho công chúa Louise nhận định kẻ này nhất định là một người trẻ tuổi đến từ thế gia giàu có.

Tuy nhiên, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói trong gia tộc lớn nào nhà của đế quốc xuất hiện một người tuổi còn trẻ mà xuất sắc như vậy. Là mấy gia tộc cổ xưa của phương bắc kia sao? Nhưng mà nhìn kẻ gia hỏa này lịch sự thanh tú như vậy không giống như là người phương bắc vốn phải có vẻ hào sảng, như vậy là người phương nam ư?

Nhưng mà nhìn da thịt trắng nõn của hãn, với lại con mắt của hãn lộ ra vẻ trong sáng như vậy, không giống như là những người phương nam khôn khéo quá mức. Quan trọng nhất là, công chúa Louise cảm thấy, hẳn là nhà giàu có đứng đầu trên đại lục thì cơ bản đều tập trung ở đế đô rồi, nếu như gia tộc nào xuất hiện người tuấn kiệt trẻ tuổi như vậy thì mình tuyệt đối không có khả năng không biết.

- Được thôi.

Công chúa và tiểu thư Daisy liếc nhìn nhau rồi nói:

- Dẫn các ngài vào thành cũng không phải việc khó gì. Tuy nhiên, các hạ tôn kính, trước khi yêu cầu người khác trợ giúp, trước tiên ngài có thể nói rõ thân phận và lai lịch của ngài hay không?

- Ồ, ta gọi là Lạc Tuyết, đến từ phía bắc đại lục.

Người này cười khê, không thể không thừa nhận là khi hãn mỉm cười thì ngay cả công chúa Louise cũng bị nét tươi cười của hãn mà mất hồn trông giây lát.

- ... Ồi .... Lạc Tuyết, tên thật dễ nghe.

Công chúa nhanh chóng che giấu sự thất lễ của chính mình, nàng nói:

- Quê hương ngài nhất định thường thấy phong cảnh mỹ lệ tuyết rơi rục rờ.

Ngừng một chút, nàng nhìn về phía “người hầu” kia ở sau Lạc Tuyết rồi nói:

- Ủm, bạn của ngài đâu?

Dù đánh chết thì công chúa Louise cũng tuyệt đối không tin một người có khí chất xuất sắc như vậy, thậm chí còn mang một loại khí tức uy hiếp mờ mờ ảo ảo làm sao có thể là một người hầu chứ.

- Ôi.... Hẳn chỉ là một người hầu. Ngài chỉ cần gọi hẳn là Tiểu Tam là được rồi.

Lạc Tuyết trả lời một câu lạnh nhạt. Giọng nói của hẳn vẫn rất nhã nhặn, tuy nhiên khi nhắc tới cái người hầu này, sự nhã nhặn của hẳn rất giống sự nhã nhặn của một chủ nhân hòa nhã khi đối xử với nô bộc. Mặc dù hòa nhã nhưng mà cái vẻ cao quý kia lại rất rõ ràng.

Thực sự... thật sự là người hầu cơ đấy.

Nhưng mà.... Tiểu Tam, cái tên này.... Rất kì quái.

Công chúa lập tức quyết định nhanh chóng dẫn bọn hẳn cùng lên đường nhưng nàng thấy hai người không có ngựa, liền bảo kỵ sĩ hộ vệ đi theo đưa ra hai con ngựa cho bọn họ cưỡi.

Những kỵ sĩ đi theo nàng phải nhường lại chiến mã của mình nên đương nhiên là có người không phục, tuy nhiên công chúa hạ lệnh, đám kỵ sĩ cũng không dám làm trái. Dù sao những kỵ sĩ này lặn lội đường xa tới đây đều là một người hai ngựa, một ngựa mang theo để dự phòng.

Lúc này vì muốn để cho hai thằng cha kỳ đà cản mũi này bị một chút khó khăn, nên có người dắt ra hai con hung dữ nhất trong số ngựa dự phòng.

Hai con ngựa cao to này đều là chiến mã chất lượng tốt trong ngự lâm quân. Người bình thường không thể cưỡi loại chiến mã này.

Thấy hai con ngựa được dẫn tới trước mặt hai người này, trong lòng kỵ sĩ khác cười lạnh lùng: tí nữa các người ngã xuống ngựa thì mới vui!

Nhưng mà sau đó, mọi người đều sửng sốt.

Hai con chiến mã cao lớn vừa đi đến trước mặt hai người này liền nôn nóng bất an mà bới chân xuống đất. Thậm chí một con trong đó còn sợ hãi đến mức liên tục hí khê. Tên người hầu gọi là “Tiểu Tam ” kia chỉ kêu một tiếng lạnh lùng: “Hừ hừ”.

Nhưng chỉ có hai tiếng “Hừ hừ” như vậy mà con ngựa bên cạnh hẳn kia lại đã hí dài một tiếng. Lập tức nôn nóng bất an mà liên tục lùi về sau. Nếu như không phải những chiến mã này đều là trải qua huấn luyện nghiêm khắc thì sợ rằng đã sớm gãy dây cương trong tay kỵ sĩ rồi chạy thẳng đi.

Đến ngay cả bọn kỵ sĩ chung quanh bị ánh mắt của tên “Tiểu Tam” cổ quái này làm cho có thoáng thấy sợ hãi và cảm giác đè nén kì lạ.

Mà lúc này, Lạc Tuyết nhẹ nhàng cười, đi về phía trước hai bước. Hẳn đưa tay ra vỗ về lưng ngựa, trên người hẳn dường như có một loại khí tức dịu dàng, lập tức con chiến mã nôn nóng kia đã yên tĩnh trở lại.

Trước mắt bao người, tay của Lạc Tuyết nhẹ nhàng hạ xuống trên đầu ngựa rồi vuốt ve qua lại một lúc, con chiến mã kia đã lại ngoan ngoãn cúi đầu xuống, sau đó. Bốn chân cong rồi quỳ xuống, nó nằm ở trước mặt Lạc Tuyết. Nó trở nên cực kỳ ngoan ngoãn. Khi Lạc Tuyết ngồi thoải mái ở trên lưng, lúc này chiến mã mới chống chân đứng thẳng lên.

- Tiểu Tam. Đừng dọa bạn của chúng ta.

Lạc Tuyết cười ở trên lưng ngựa, quay đầu lại nhìn thoáng qua người hầu của hẳn, trong vẻ mặt của tên Tiểu Tam kia có một chút sợ hãi, hẳn không dám làm trái mệnh lệnh của Lạc Tuyết, chỉ hừ một tiếng rồi kéo dây cương, xoay mình lên ngựa, sau đó không có bất cứ động tác gì nữa.

Đoàn người tiến về thành Lâu Lan phía trước, sau khi thực hiện thủ tục vào thành ở cổng một cách nhẹ nhàng, họ đi vào trong thành Lâu Lan.

Mùa này đích thực là lúc thành Lâu Lan sầm uất nhất, mùa xuân muôn vật hồi phục sau khi trải qua mùa đông giá lạnh, các loại vật tư đều tiêu hao rất nhiều, đó chính là thời cơ tốt nhất cho hàng loạt thương đội trên đại lục chen chúc xuất quan tiến vào thảo nguyên rao bán các loại hàng hóa: dụng cụ sinh hoạt, lương thực...

Khi tiến vào trong thành Lâu Lan, phía trên đường phố đoàn người rất nhộn nhịp, thương đội đi đi lại lại, cỗ xe ngựa chen lấn ở trên đường, mặc dù Tây Bắc vừa mới trải qua một cuộc chiến tranh nhưng mà cũng không hạ thấp sự tích cực của các thương nhân.

Ở dưới sự tổ chức của Đỗ Duy trong hơn hai năm, đô thị lớn nhất vùng biên giới của đế quốc như cái thành Lâu Lan này đã biến thành một thành thị buôn bán sầm uất.

Mặc dù đường phố chen chúc bận rộn nhưng lại trật tự không loạn, từng đội kỵ binh mặc đồng phục của thành vệ quân gia tộc Hoa Tulip cưỡi ngựa đi đi lại lại tuần tra. Mà trên bảng cáo thị ở cửa thành dán mệnh lệnh mới nhất của công tước Hoa Tulip, thậm chí còn có một ít thành viên của chính vụ được bố trí cất giữ đặc biệt đứng ở bên cạnh bảng cáo thị đọc to nội dung.

Từ sau khi vừa vào cổng thành, ở trong mắt đoàn người công chúa Louise, toàn bộ thành Lâu Lan chính là một cảnh tượng sầm uất thịnh thế.

Thậm chí mấy cái ngã tư đường ở phương xa vẫn còn xây dựng thêm, từng tòa nhà đồ sộ cũng đang xây dựng, đến nỗi làm cho người ta cảm thấy kỳ quái là bên cạnh những công trình đang xây dựng kia lại có thể còn có tốp năm tốp ba người có vẻ như là dân thành phố, trong tay họ đang cầm rổ chứa đầy thức ăn và nước đến khao những người kia đang thi công tòa nhà, con đường.

Những điều đa dạng này làm cho đám người từ ngoài đến giương mắt mà nhìn. Mà sau đó, lòng hiếu kỳ của công chúa Louise nổi lên lần thứ hai, lập tức phái kỵ sĩ đến hỏi thăm dò người qua đường. Kết quả có được càng khiến cho mọi người kinh ngạc.

- Tất cả những điều này đều do đức ngài công tước hoa Tulip hạ lệnh thiết lập. Những tấm biểu ngữ và cả chữ viết trên thùng rác - theo lời của ngài công tước thì đó là “quảng cáo”, nhưng những thương gia muốn viết chữ trên đó thì phải trả tiền.

555. Chương 387 (phần 2)thành Lâu Lan

Nghe nói là thanh toán theo thời gian, mỗi tháng đều phải đến phòng quản lý của Tổng đốc để tham gia đấu giá. Bây giờ nghe nói, ở ngã tư này, mỗi một biểu ngữ lên đến một ngàn đồng vàng, mà mỗi thùng rác cũng năm trăm đồng vàng một tháng.

Công chúa Louise nghe xong, thầm tính nhanh trong đầu, không nhịn được hít vào một hơi, nhìn con đường chính rộng rãi phồn hoa này, những biểu ngữ xa xa kia và mấy thùng rác, tính toán số lượng, thở dài nói:

- Trời ạ, nói thế, chẳng phải là chỉ mỗi con đường này, mỗi tháng có thể cho Công tước Hoa tulip thu vào hơn một vạn đồng vàng sao? Chỉ bố trí qua một chút, một tháng liền thu hơn một vạn đồng vàng!

-Một vạn đồng vàng cũng đủ nuôi sống một tiểu đoàn bộ binh tiêu chuẩn của đế quốc rồi.

Không hổ là em gái của tướng quân, tiểu thư Daisy liền đưa ra một kết luận:

-Công tước Hoa Tulip thật sự là một cao thủ vợ vét của cải đó.

Lạc Tuyết trước giờ luôn theo phía sau, lúc này cũng nhịn không được mà thở dài, quay qua người hầu bên cạnh thấp giọng nói:

- Người thấy không, đàn ông thanh niên đi lại ở ngã tư này, nhiều kẻ bước chân vững chắc, nắm tay có lực, ánh mắt có thần, mặc dù là bình dân, nhưng nhìn là biết đây là những người đã trải qua huấn luyện quân sự. Những người này so với những kẻ ở địa phương khác trên đại lục chúng ta gặp qua đều mạnh hơn rất nhiều đó. Sợ là tương lai một khi khai chiến, công tước hoa Tulip này lúc nào cũng có thể kéo hơn mười vạn quân hợp cách. Hơn nữa, kẻ này rất giỏi kiếm tiền, tiền này hẳn là dùng để cho hắn nuôi quân.

Gã hầu kia đương nhiên là tam vương tử long tộc đã đầu hàng, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn, thấp giọng nói:

-Chủ nhân, trước kia ta và hắn đã tiếp xúc, hắn là một kẻ rất ranh mãnh lợi hại, lúc đầu thậm chí còn có thể trốn thoát khỏi truy sát của phụ thân ta. Công tước hoa Tulip này sợ là nhân tài xuất sắc nhất đứng đầu trong loài người, có lẽ chúng ta bây giờ nên đem hắn ...

Vừa nói vừa giơ tay lên vạch ngang cổ.

Nhìn vẻ mặt tàn nhẫn của hoàng kim long, Lạc Tuyết cười khẽ một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời. Ánh sáng có chút chói mắt, Lạc Tuyết vươn bàn tay xinh xắn lên che trên mi mắt, dưới nắng vàng rực rỡ, vòng chỉ bạc trên cổ tay hắn hơi ánh lên.

Rốt cục, Tinh linh vương cười, cười như gió xuân ấm áp, nhưng trong giọng nói của hắn, từng chữ từng chữ như dao sắc khoét vào trong lòng hoàng kim long.

-Đừng tưởng là ta không biết ngươi nghĩ gì. Tốt nhất ngươi nên nhớ kỹ, thân phận của ngươi bây giờ chẳng qua là kẻ hầu của ta. Bất kể gặp phải chuyện gì. Ta ra bất cứ quyết định nào. Ta cũng không cần ngươi kiến nghị hay “cống hiến trí tuệ” cho ta.

Tinh linh vương nhìn hoàng kim long, nụ cười của hắn tuy ôn hòa, nhưng trong ánh mắt lại như có kim châm:

- Ám sát một công tước ở thế giới loài người, hơn nữa hắn cũng là một cường giả đại lục, cao thủ chung quanh nhiều như mây ... ngươi nhất định là rất hy vọng ta chết ở đại lục Roland.

Hoàng kim long biến sắc, hắn đang muốn giải thích thì Lạc Tuyết đã cười nhạt nói:

-Không cần phủ nhận. Chúng ta đều rất rõ ý nghĩ của nhau, ngươi thần phục với ta. Nhưng ta cũng không ngu ngốc cho rằng ngươi trung thành với ta. Chỉ là ta cần phải nhắc nhở ngươi. Ừm... coi như ngươi muốn gỡ trò gì đó. Tốt nhất nên làm khéo một chút, lần sau quỷ kế ngu xuẩn như thế đừng dùng lại, nếu không sẽ làm ta coi thường trí khôn của ngươi.

Vừa nói, Lạc Tuyết vừa thức nhẹ vào bụng ngựa, tiến lên phía trước.

Hoàng kim long ở sau, trong ánh mắt xẹt lên một tia ý vị phức tạp.

Đoàn người công chúa Louise đi thẳng đến một thương hội phía nam thành để dừng chân. Gia tộc của tiểu thư Daisy dù sao cũng là một phú hào ở phía nam. Có vô vàn quan hệ lớn nhỏ với thương hội phương nam.

.Sớm biết cô bé trước mắt là người có thân phận cao quý trong gia tộc. Người trong thương hội sớm đã dọn dẹp một tiểu viện rộng rãi thoải mái và sạch sẽ trong tổng bộ thương hội.

Lúc đoàn người công chúa Louise đến, hội chủ thương hội lập tức ra cửa nghênh đón. Mời các nàng vào trong viện. Daisy cũng không tiết lộ thân phận của Công chúa Louise, chỉ nói là bạn của mình. Dù sao tiểu thư quý tộc thế gia luôn có vài bạn thân khuê phòng, hội chủ thương hội nghĩ đây cũng là một tiểu thư quý tộc, cũng nhiệt tình tiếp đãi.

Daisy căn dặn để những hộ vệ kỵ sĩ bảo vệ ở xung quanh tiểu viện, mình và Louise mang theo hai nữ hầu đến ở trong thương hội.

Tiểu viện này coi như sạch sẽ thoải mái. Chỉ là có vẻ hơi nhỏ một chút. Hội chủ thương hội giải thích là thành Lâu Lan phát triển cực nhanh. Đất đai ở đây giá rất cao, cơ hồ là tấc đất tấc vàng, cho nên thương hội mình vốn không có khả năng chiếm diện tích lớn. Nam phương thương hội thực lực cũng không tồi, có thể sở hữu nơi này, tại thành Lâu Lan cũng là hiếm thấy.

Công chúa Louise cũng không quá quan tâm đến hoàn cảnh nơi ở, lập tức phái cô hầu gái tâm phúc của mình, mặc thường phục đi đến thương hội của gia tộc Listeria, liên lạc với phu nhân Listeria.

Còn về Lạc Tuyết ...

Công chúa Louise hiểu kỳ giữ tinh linh vương lại, mà vốn tinh linh vương tính tạm thời gửi thân ở đây nên cũng không từ chối, tạm thời làm khách. Về phần “mỹ nhân” đáng kính này, Louise công chúa để vị tiên sinh Lạc Tuyết và người hầu của hắn ở một viện.

Lạc Tuyết rất cao hứng tiếp nhận ý tốt của công chúa. Sau đó hắn đưa ra một yêu cầu, hắn thấy thương hội này có thư phòng. Hắn hy vọng có thể mượn một ít bộ sách trong thư phòng để đọc.

-Xin hỏi ngài cần những loại sách gì?

- Phong thổ, bất cứ loại sách nào có thể, nếu có sách lịch sử đại lục là tốt nhất, ta đã xem đến quyển thứ sáu, các người hẳn là có nguyên bộ chứ?

Phong độ tao nhã của tinh linh vương, làm hội chủ thương hội âm thầm suy đoán — chẳng lẽ hắn là đại quý tộc hiển hách đến từ đế đô?

-A, chúng tôi mặc dù không có, tuy nhiên tôi sẽ sai người đi mua một bộ đến.

Hội chủ thương hội vội lui ra ngoài.

Không hiểu tại sao, đối với gã mỹ lệ này với dáng vẻ tươi cười ôn uyển mà ngay cả hắn cũng không rõ giới tính của đối phương, bất quá tiểu thư Daisy lúc giới thiệu gọi là “Tiên sinh”, Lạc Tuyết cũng không tỏ vẻ gì khác, trong lòng hội chủ thương hội có một loại kính sợ không rõ ràng.

Trong lòng luôn có cảm giác sợ hãi không sao giải thích được.

Lúc ăn trưa, công chúa Louise phái người đến mời Lạc Tuyết cùng dùng cơm, tinh linh vương rất cao hứng tiếp nhận lời mời, nhưng để không phá hỏng bầu không khí, Lạc Tuyết rất hiểu biết, không dẫn theo “người hầu” cùng tham dự, mà để hoàng kim long ở lại trong viện.

Trên bữa cơm, hai cô gái Daisy và công chúa Louise dùng đủ lời để tìm ra thân phận Lạc tuyết. Nhưng là cách nói chuyện của tinh linh vương quá tốt, thiên văn địa lý, nhân văn nghệ thuật, âm nhạc hội họa, tựa hồ như biết hết tất cả, vị nam tử đa tài này cực kỳ tinh thông rất nhiều lĩnh vực, dù không chân chính động thủ, nhưng một số quan điểm hắn nói ra, công chúa Louise và tiểu thư Daisy cảm thấy như những nhân vật nổi tiếng cấp đại sư mình từng gặp ở đế đô. Mà tinh linh vương phong tư ưu nhã, làm bữa trưa này cực kỳ vui vẻ.

Công chúa Louise đặc biệt chú ý đến tư thái lúc vị tiên sinh Lạc Tuyết này dùng cơm. Lễ nghi lúc đối phương sử dụng dao nĩa, thậm chí Louise công chúa từ nhỏ tiếp thụ lễ nghi cung đình cũng cảm thấy không bằng. Nhìn dáng vẻ vị Lạc Tuyết tiên sinh này, cứ như nhìn một bức họa tuyệt mỹ, ngay cả động tác nhỏ nhất của ngón tay hắn, cũng hoàn mỹ đến cực điểm!

Hai cô gái đều mê say, trong lòng không nhịn được trầm kinh ngạc.

Trên thế giới sao lại có người mỹ lệ đến thế? Nếu như hắn là phụ nữ, chỉ sợ phụ nữ khắp thiên hạ, không ai sánh bằng!

Sau bữa trưa, hội chủ thương hội hấp tấp đi đến, cắt đứt không khí nói chuyện của ba người.

Vị hội chủ này đem đến một tin tức: trợ thủ tín nhiệm nhất của công tước Hoa Tulip, sếp tổng phòng quản lý của tỉnh Desa, nhân vật số hai hành tỉnh Desa, ngài Philip đến thăm hỏi!

Ý đồ của ngài Philip rất đơn giản, hắn biết tiểu thư Daisy sắp trở thành Vương phi đế quốc đến, hắn đại diện công tước Hoa tulip đến đây thăm hỏi yết kiến, đồng thời nhiệt tình mời tiểu thư Daisy chiều nay tham dự yến hội quý tộc tổ chức trong công tước phủ.

Daisy và công chúa Louise liếc nhìn nhau, dưới ánh mắt công chúa Louise, Daisy hỏi:

- Ngài Philip đâu?

-Đang chờ ở ngoài ạ.

-Thật thất lễ.

Daisy nhú mày:

-Tổng quản tỉnh Desa, tương đương cấp tổng đốc đế quốc, sao lại để ngài Phillip chờ ở ngoài? Mau mời hẳn vào!

Liếc qua Lạc Tuyết, vốn Daisy muốn mời Lạc Tuyết tránh đi trước, nhưng trong lòng khê động, không biết dậy nên ý niệm gì trong đầu, lời đến khóe miệng lại thu về.

Mà Tinh linh vương nghe thấy “trợ thủ tín nhiệm nhất của công tước Hoa Tulip”, trong con người mỹ lệ lập tức hiện lên vẻ rực rỡ.

556. Chương 388cứ Gọi Ta Là Lạc Tuyết

Phillip đi vào, người trẻ tuổi ấy nét mặt thông dong, rèn luyện gần ba năm ở Tây Bắc, cùng với Đỗ Duy khai sáng nên cục diện Tây Bắc tốt đẹp này, chàng trai trẻ Phillip đã dần dần lột xác biến thành một bậc trí giả thành thục.

Trên khuôn mặt trẻ trung mang theo mấy phần khí chất già dặn hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi, mà ánh mắt trong đôi con ngươi lại trầm tĩnh như mặt nước không chút gợn sóng.

Sau khi bước vào, nhân vật đứng thứ hai trong hệ thống hành chính tỉnh Desa này sắc mặt vẫn ung dung, trước tiên bình tĩnh hành nửa lễ với công chúa Louise trước mặt. Tuy chủ nhân danh nghĩa của nơi này là tiểu thư Daisy nhưng động tác này của Phillip rõ ràng là biểu thị sự tôn kính với công chúa, đồng thời cũng kín đáo vạch rõ thân phận của đối phương: ta biết cô là ai đấy.

Ánh mắt hắn phẳng phất như đầm nước sâu thẳm, cho dù là ngay sau đó trông thấy Lạc Tuyết, thấy một nhân vật xuất sắc như vậy, Phillip cũng chỉ thoáng kinh ngạc một chút thôi, rất nhanh đã bình tĩnh lại. Tuy có chút miễn cưỡng nhưng phần khí độ này đã rất bắt phàm rồi, chẳng trách mà rất nhiều thủ hạ dưới trướng Đỗ Duy đều có cảm giác ngài Phillip này có tài tử tướng.

- Vương phi diện hạ tôn kính ....

Phillip trầm ngâm một lúc, tuy Daisy hiện giờ vẫn chưa gả cho Nhiếp Chính Vương, nhưng thân phận vương phi đã như đỉnh đống cột rồi. Chỉ có điều cách xưng hô này của hắn vẫn khiến Daisy có phần không được tự nhiên, bèn ngắt lời hắn:

- Ngài Phillip, xin cứ gọi ta là Daisy được rồi. Bây giờ ta vẫn chưa phải là Vương Phi.

- Được thôi, hai vị tiểu thư tôn kính.

Phillip liếc nhìn Daisy, ánh mắt nhanh chóng rơi lên mình công chúa Louise. Lời của hắn hiển nhiên là nói với công chúa Louise:

-Theo truyền thống thành Lâu Lan của chúng ta, mấy ngày này trong phủ công tước sẽ diễn ra hoạt động mời thần thượng vụ cho vụ mùa tới của tỉnh Desa. Để đạt được sự thân thiện hòa ái theo lời ngài công tước, đêm nay chúng tôi sẽ mở một dạ tiệc trong phủ. Người tham gia dạ tiệc đều là những người có thân phận lớn trong tỉnh Desa, còn có các vị đại biểu từ các gia tộc trên khắp đại lục ... ừm, tôi vừa được biết hai vị tiểu thư tôn kính cũng đến Lâu Lan, với thân phận cao quý như hai vị tiểu thư đây, nếu có thể đến tham gia dạ hội thật sự là rất quý hóa.

Phillip thản nhiên nói hết, ánh mắt đặt lên người Lạc Tuyết:

- Vị này là.....

- Vị này là Lạc Tuyết tiên sinh, đến từ phương Bắc, ừm..... là bạn của ta. Công chúa Louise ngập ngừng giây lát, cô nàng vẫn còn chưa kịp dò ra lai lịch của mỹ nhân thần bí này, chỉ đành đáp hàm hồ cho qua. Phillip nhìn Lạc Tuyết thêm mấy cái, không nói gì nhiều, chỉ gật đầu. Trong lòng tuy rất khen ngợi vẻ ngoài cũng như phong độ của người lạ mặt này nhưng dù sao công chúa Louise cũng chính là em ruột của Nhiếp Chính Vương tại nhiệm, thân phận vô cùng cao quý, có quen biết vài nhân vật tài tử chốn hào môn cũng không tính là chuyện gì lạ lắm.

- Dạ tiệc tối nay công tước hoa Tulip có tham gia không?

Daisy biết công chúa muốn hỏi liên hỏi thẳng luôn cho đơn giản.

Phillip lập tức lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối:

- Rất xin lỗi, ngài công tước hiện nay không có trong thành Lâu Lan. Dạ tiệc tối nay ngài ấy sẽ không xuất hiện. Có điều tuy ngài công tước không thể chủ trì nhưng đã có tiểu thư Vivian - công tước phu nhân tương lai thay ngài ra mặt, cũng như nhau cả thôi. Cả thành Lâu Lan, thậm chí là cả tỉnh Desa, có ai không biết thân phận tiểu thư Vivian cơ chứ. Ngoài ra còn có chị em phu nhân Listeria cũng sẽ có mặt trong bữa tiệc tối nay. Tôi nghĩ, hai vị tiểu thư tôn kính nhất định sẽ không cảm thấy cô đơn đâu.

Nói xong hần khẽ vỗ tay, theo sau mấy tiếng vỗ tay vang lên, mấy người hầu mặc trang phục bậc nhân trong phủ công tước liền lập tức nhanh chóng bước vào. Trên tay mỗi người bưng đủ các loại hộp, nắp hộp đều đã mở ra, bên trong đựng một chút lễ vật.

- Hai vị tiểu thư từ xa tới, thương hội ở đây tuy không thiếu thốn gì nhưng dù sao cũng không được phần hoa thoả mái như ở đế đô. Những thứ này là do công tước phu nhân tiểu thư Vivian lo lắng hai vị không quen với ăn mặc đi lại ở Tây Bắc nên đã sai tôi đưa tới tặng. Đương nhiên nếu như hai vị ở đây không quen, chỉ bằng chuyển đến lâu đài phủ công tước ở cũng được.

Nói rồi những người hầu liền đặt những chiếc hộp lên bàn, không có gì khác ngoài mấy bộ áo gấm da cừu thượng đẳng, một chút hương liệu thượng phẩm nữ nhân chuyên dùng, thượng phẩm ngọc trai Nam Dương ...v.v..

Đám lễ vật này nào phải do Vivian đưa đến, tất nhiên chỉ là chủ ý của riêng Phillip mà thôi.

- Còn nữa, hai vị tiểu thư đến từ đế đô, chỉ sợ chưa chắc đã đem theo lễ phục dạ hội. Trong phủ công tước chúng tôi có mấy người thợ may rất giỏi, đều chiêu mộ với giá cao từ đế đô, còn được thầy lễ nghi cung đình chỉ dạy qua rồi, đảm bảo hài lòng hai vị. Nếu như có gì cần buổi chiều tôi sẽ phái họ tới.

Phillip chỉ ngồi một lúc, nói mấy câu với hai cô gái thì đã cáo từ. Có điều khi hần bước ra lại đặc biệt chú ý liếc nhìn Lạc Tuyết, nói đầy thâm ý:

- Vị Lạc Tuyết tiên sinh đây vừa nhìn đã biết không phải phàm nhân, tối nay nếu tiện cũng mời ngài cùng dự tiệc.

Lạc Tuyết nheo mắt, vẻ mặt này của hần trông thêm ba phần âm nhu, đột nhiên nói:

- Ngài Phillip, ta nghe nói phu nhân tương lai của ngài công tước hoa Tulip bản thân là một nữ ma pháp sư thiên tài trên đại lục, mà thầy của cô ấy chính là đại sư Galdalf quá cố - đệ nhất ma đạo sư được đại lục công nhận, có phải không?

- Đúng thế.

Phillip càng chăm chú vào người lạ mặt thần bí này:

- Chẳng lẽ Lạc Tuyết tiên sinh có hứng thú với chuyện này sao?

- Ồ, ta chỉ là có chút hứng thú với ma pháp mà thôi.

Phillip nghe xong ánh mắt nhìn Lạc Tuyết càng trở nên thâm thúy, hỏi thẳng:

- Hả? Xin thứ cho tôi mạo muội, xin hỏi họ tên đầy đủ của Lạc Tuyết tiên sinh ngài là?

Công chúa Louise đứng bên cũng tập trung tinh thần. Nàng từ sớm đã rất tò mò muốn biết rõ ràng về Lạc Tuyết, nhưng tài ăn nói của Lạc Tuyết quá tốt, dùng tuyệt đại phong độ của hần khiến cho hai cô gái đều mê đắm bên trong, đến cả ý đồ dò hỏi cũng loạn mất, hơn nữa, thân phận thực sự của công chúa Louise dù sao cũng không tiện nói với người ngoài nên cũng không tiện tra hỏi thẳng. Mà trên đại lục Roland, phái nữ trực tiếp hỏi họ tên đầy đủ của một người con trai là một hành động rất không hợp lễ tiết.

May mà Phillip thì tiện hơn nhiều, hơn nữa hần là đàn ông, hỏi vấn đề như thế cũng không tỏ ra thất lễ.

- Ồ, tên đầy đủ của ta ư? Xin cứ gọi ta là Lạc Tuyết được rồi, ta không có họ tên đầy đủ gì cả, cứ gọi là Lạc Tuyết. Bởi vì khi ta ra đời thì có tuyết lớn từ trời giáng xuống.

Câu trả lời này khiến Phillip và hai cô gái đều sững người.

Cứ gọi là “Lạc Tuyết” sao?

Chẳng lẽ hẳn đang nói dối? Trên đại lục Roland, phàm là người có thân phận đều mang họ của gia tộc, một cái họ luôn luôn đại biểu cho lịch sử huy hoàng của cả một gia tộc. Chỉ có tiện dân thấp kém mới không có họ thôi.

Nhưng trông dáng vẻ của Lạc Tuyết, bất luận là phong nghi hay lời ăn tiếng nói, nhìn thế nào cũng không giống một bình dân chút nào.

- Ô, vậy xin thứ cho tôi mạo muội rồi.

Phillip thần nhiên nói:

-Ta chỉ là thấy Lạc Tuyết tiên sinh nói chuyện không tầm thường, hơn nữa từ trên tướng mạo tuấn mỹ của ngài mà nhìn, còn tưởng ngài là quý khách đến từ một gia tộc lâu đời nào đó mà ta chưa biết cơ.

Phillip không ngờ đối hân chủ đề, không tiếp tục nghe ngóng lai lịch của Lạc Tuyết nữa.

Ngồi một lúc, Phillip đứng dậy cáo từ. Cử động vẫn rất cung kính khách khí với công chúa Louise.

Nhưng ra khỏi thương hội đó, sau khi hẳn đưa người chuyển qua khúc ngoặt thì đột nhiên đứng lại.

Phillip đứng nguyên chỗ cũ, quay đầu nhìn thương hội phía xa, lập tức kéo một tên thủ hạ đắc lực bên mình lại bảo:

- Người đi điều một đội đến, bảo họ thay quần áo tuần tra bảo vệ quanh con phố này! Hễ có ai từ đây đi ra, đều phải theo dõi từng người cho ta. Nhất là tiểu thư Daisy và cô bạn gái! Ừm, còn nữa.....

Phillip nghĩ một lúc lại bổ sung:

- Còn có một nam nhân tướng mạo cực kì tuấn mỹ, cũng cử một nhóm đến đây giám sát cho ta, lưu ý kĩ vào!

Thủ hạ nghe lệnh đang định đi thực hiện, Phillip bỗng dừng như lại nhớ đến chuyện gì, với tay kéo hẳn lại:

- Đợi đã! Chuyện này người lập tức đi đến phủ công tước gặp ngài Alpha. Cứ nói là ta mời chú ấy đích thân xử lý chuyện này. Ta thấy tên lạ mặt trẻ tuổi đó chỉ sợ không tầm thường, trong đám thủ hạ theo dõi của chúng ta không có cao thủ gì cả, ta lo không thỏa đáng. Người đi mời ngài Alpha, đem ý của ta chuyển cáo cho chú ấy, sau đó nhờ chú ấy làm.

Tên thủ hạ ngẩn ra một lúc:

- Thưa ngài, có thực là cần kíp như vậy không?

- Hừ, người không để ý lúc tên Lạc Tuyết đó nói chuyện với đám tiểu thư Daisy không hề có chút dáng vẻ cung kính nào mà ngược lại tự nhiên hờ hững. Nếu như là quý tộc nhỏ thông thường, những lúc như thế còn không kịp quýnh quáng cả lên, làm gì có thể ra vẻ đến mức đó! Ta thấy tên Lạc Tuyết này không phải người bình thường, theo dõi kĩ cho ta.

Phillip phân phó xong những chuyện này, lại ngẫm nghĩ kĩ một lượt không phát hiện thêm điều gì không thỏa. Hẳn tự thấy sắp đặt như vậy đã đủ thỏa đáng rồi — nhưng không biết tại sao trong lòng vẫn cứ có một chút xúu bất an?

Thêm nữa, cái gã Lạc Tuyết đó, nụ cười của hẳn thật khiến mình sờ không thấu!

Lại nói trong thương hội, sau khi Phillip cáo từ ra về, Lạc Tuyết cứ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng tâm tình hai cô gái thì quái dị nhiều lắm.

Tên Lạc Tuyết này nhìn thế nào cũng giống như cái loại thanh niên tài tuấn phong hoa tuyết đại trong các hào môn thế gia bồi dưỡng ra, làm sao có thể là một tên bình dân đến cái họ còn không có?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên lại nghe có người của thương hội từ ngoài hấp tấp chạy vào báo:

- Tiểu thư..... tiểu thư, cái này..... nên ngoài lại có người đến. lần này là thánh nữ điện hạ của thần điện Roland đại lục, Công chúa điện hạ Verona của đế quốc.

Thánh nữ điện hạ?

Daisy nghe xong, phản ứng đầu tiên là nhìn sang Louise.

Quan hệ của cô công chúa Louise này với thánh nữ điện hạ có thể nói là rất quái dị. Một mặt, thánh nữ là con gái của Đại hoàng tử, còn công chúa Louise lại là em gái của Đại hoàng tử. Thế nên tuổi tác hai người tuy không khác nhau là mấy nhưng từ thân phận mà nói, vị thánh nữ điện hạ này còn phải gọi công chúa Louise một tiếng ” cô ” nữa kia!

557. Chương 389 Phillip – Daisy – Lạc Tuyết

Sau khi Phillip về đến lâu đài phủ công tước, lập tức sai người gọi mấy người thợ may trong lâu đài lại, dặn dò riêng vài chuyện, rồi kêu đưa họ đến thương hội nơi công chúa Louise đang ở.

Sau đó Alpha cũng ngấm dẫn theo một nhóm người kín đáo theo dõi xung quanh thương hội, cứ cách một canh giờ đều có người đem tin tức truyền về phủ công tước.

Điều khiến Phillip yên tâm là gần như cả buổi chiều không có chuyện gì xảy ra.

Trong thời khắc này công chúa Louise chạy đến Tây Bắc làm cái gì? Với vấn đề này Phillip tuy có chút nghi không thông nhưng theo hần thấy, đây chẳng phải vấn đề gì lớn lắm.

Vấn đề quan trọng là.... Daisy! Cô vương phi tương lai này, cô ta đến làm gì?

Phillip chẳng phải kẻ có đầu óc giản đơn, tuy hần nhận được tin tình báo tiểu thư Daisy là bạn tốt của công chúa Louise ..... nhưng đừng quên, Daisy không chỉ là vương phi tương lai, hơn nữa cô ta còn là em gái của tướng quân Alpay - quân đoàn trưởng quân đoàn Cây Roi của Lôi Thần - kẻ hiện nay được cả đế quốc công nhận là chính địch lớn nhất của công tước hoa Tulip.

Thân là học trò ưu tú của tiên sinh Lam Hải, Phillip không chỉ tinh thông mưu lược chính trị, đối với thuật đế vương cũng rất am hiểu.

Từ khi Alpay thăng tiến như sao chổi, Phillip đã phán đoán chuẩn xác dụng ý của Nhiếp Chính Vương là gì.

Cân bằng, mấu chốt lớn nhất của thuật đế vương, vĩnh viễn đều là — cân bằng!

Kể từ lúc đó, sau khi trải qua sự phân tích kĩ càng, Phillip liền lập tức đưa ra kiến nghị của mình với Đỗ Duy: phần quân báo chỉ trích Alpay cướp công đó của Đỗ Duy chính là do Phillip đích thân múa bút .....

Tối hôm ấy, chàng mưu thần trẻ tuổi Phillip đã nói với Đỗ Duy những lời đầy viên kiến:

-Ngài công tước, trước mắt xem ra thực lực của ngài đã phát triển đến một mức bình cảnh rồi! Về tước vị ngài đã là công tước! Dưới pháp luật ngoài hoàng thất trực hệ không được phong vương, tước vị của ngài đã đạt đến đỉnh điểm rồi! Từ quan chức, ngài có quân hàm thượng tướng, lại còn là ủy viên Ma Pháp sư học hội, Phân viện trưởng ma pháp học viện, Tổng Trưởng Tây Bắc chiến khu ..... quan chức như thế cũng có thể nói là đỉnh cấp thần tử rồi! Đồng thời trong đế quốc sở hữu mười vạn binh, quan trọng nhất là ngài còn có ưu thế vũ khí không trung vượt qua thời đại này! Mà đối ngoại, lại có gia tộc Rowling làm cường viện! Ngài cứ tưởng tượng mà xem, giả như ngài là hoàng đế, ngài có nguyện ý thấy dưới tay mình xuất hiện một cường thần như vậy không? Mà lại còn là một cường thần nhất chi độc tú (bông hoa duy nhất nở trên cành)! Trước đây hoàng tử Thần vừa mới lên đài, dựng lên một tân nhân vương sừng sững như ngài là vì thể hiện ra hùng tâm cũng như ý đồ khai thác nhân tài mới của một bậc quân chủ mới, cũng vì đè ép đám lão thần. Thế nhưng bây giờ, cùng với việc địa vị của hần đã ổn định, mọi sự của đế quốc đều đã nắm trong lòng bàn tay, thế thì nếu như ngài quá cường đại sẽ khiến đế vương cảm thấy không vững. Bất kể ra sao, chúng ta hơn hai năm nay có thể nói là đã quá tỏa sáng ở Tây Bắc ..... tuy tôi đã kiến nghị ngài lần này khi dẹp bằng quân đoàn Tây Bắc, nhường quân công giết chết Quattro Bajeeena cho người khác ..... nhưng xem ra Nhiếp Chính Vương vẫn không yên tâm. Alpay chính là một quân cờ Nhiếp Chính vương tạo ra để hạn chế chúng ta. Mà tiếp theo, nếu như không nằm ngoài ý liệu, trong mười năm tới sẽ là thời kì then chốt gia tộc hoa Tulip mới ra đời hưng vượng hoặc lụn bại hay thậm chí là sụp đổ !

Khi nói đến đây, Phillip khom lưng thật sâu với Đỗ Duy, sau đó người trẻ tuổi này đột nhiên dùng một ngữ khí nhẹ nhõm chưa từng có cười nhạt:

-Thưa ngài, tôi đã hiệu trung với ngài. Tôi không hi vọng ông chủ của tôi rút dài nhanh như vậy đâu.

Sau đó Phillip phân tích cho Đỗ Duy mấy nhược điểm nguy hiểm chí mạng:

-Thứ nhất, là địa vị của ngài! Địa vị hiện nay của ngài thực sự quá cao! Địa vị cao tuy là một chuyện tốt nhưng đối với ngài mà nói chính là một con dao hai lưỡi cực kì nguy hiểm! Bởi vì tuổi của ngài! Đích xác trong đế quốc hiện nay, nếu nói đơn thuần địa vị, còn có lão tể tướng Rabosil về mặt uy vọng có thể so ngang với ngài. Nhưng xin chờ quên, ngài Rabosil năm nay đã bảy mươi, còn ngài.... Còn chưa đến mười tám! Theo quy luật thông thường mà nói, con đường chính trị của ngài ít nhất vẫn còn trên năm mươi năm. Nhưng địa vị của ngài đã đạt đến đỉnh cao mà một thần tử có thể đạt được. Tôi bạo gan hỏi ngài một câu: ngài công tước, xin hỏi, trong mấy chục năm tới nếu như ngài lại có công hiến gì nữa cho đế quốc, Nhiếp Chính vương biết lấy gì ra phong thưởng cho ngài đây? Chẳng lẽ thật sự phải cắt đất phong vương? Hoặc là ... nhường vị trí đế vương cho ngài? Những điều này là tuyệt đối không thể. Nhiếp Chính Vương hoặc giả rất thích ngài, nhưng ông ấy dù sao cũng là một quân vương, mà hơn nữa còn là một bậc quân vương có dã tâm rất lớn.

-Nhược điểm thứ hai, binh quyền của ngài! Lấy tư quân của một quý tộc mà nói, gia tộc hoa Tulip của chúng ta hiện nay có gần năm vạn quân, đã là cực hạn mà một quý tộc có thể đạt tới rồi. Tuy vẫn chưa vượt qua số lượng pháp luật đế quốc quy định nhưng bây giờ chỉ e đến thẳng mù cũng có thể nhìn ra quân đội của chúng ta có sức chiến đấu mạnh mẽ thế nào. Tôi có thể nói một cách trực tiếp, nếu như tính cả những vũ khí và những binh chủng chiến đấu siêu mới, năm vạn quân đội của chúng ta cho dù là gặp phải quân đoàn chủ chiến lớn mạnh nhất đế quốc cũng có sức đánh một trận! Còn như đám quân đoàn thủ bị khác thì khỏi phải nhắc đến làm gì. Tôi nhớ ngài từng nói một câu khiến tôi bội phục, gọi là: Nằm ngủ mé giường thì làm sao ngủ say cho nổi, đổi lại là hoàng tử Thần, lẽ nào đối với chuyện một quý tộc dưới tay mình sở hữu võ lực mạnh như vậy có thể yên tâm sao?

-Nhược điểm thứ ba, sự giàu có của ngài! Cho dù là tôi cũng không thể không phục ngài một câu. Đức ngài công tước, ngài chỉ e là kẻ giàu kiêu tiền nhất kể từ khi đế quốc khai quốc một ngàn năm nay! Hơn nữa tốc độ kiếm tiền của ngài gần như có thể xưng là kì tích! Kể từ năm ngài mười bốn tuổi đến giờ, trong vòng bốn năm ngắn ngủi, ngài đã có tài lực mạnh nhất đại lục! Bất kể là ngài sáng tạo ra bao nhiêu sản nghiệp, bao nhiêu kì tích, thậm chí còn có cả luồng tài phú chúng ta có được từ Nam Dương, chỉ e đế quốc nghìn năm nay không có ai kiếm tiền nhanh được như ngài. Nhưng vấn đề chính ở chỗ này .... nếu như ngài chỉ đơn thuần có binh, vậy thì đế quốc còn có thể dùng tài chính tiền bạc lương thực để kìm hãm ngài, nhưng ngài lại.... vừa có binh, vừa có tiền, vừa có địa bàn .... ba thứ kết hợp lại, có bậc quân chủ nào yên tâm nổi?

-Nhược điểm thứ tư, đối thủ của ngài! Đây mới là điểm khiến tôi lo lắng nhất! Từ xưa đến nay trên vũ đài chính trị, không sợ người cường đại, chỉ sợ người không có đối thủ! Bởi vì một khi người không có đối thủ sẽ dẫn đến sự cố kị của quân vương. Tôi đã từng nghiêm cứu kĩ cơ chế chính biến hơn hai năm trước, lại từng nghe thầy Lam Hải của tôi phân tích sự đấu đá trong hoàng thất. Hoàng đế bệ hạ Augustine VI bây giờ, năm xưa đã từng cất nhắc con trai lớn là hoàng tử Evan, đáng tiếc lão hoàng đế còn chưa già, đại hoàng tử đã lớn, bởi vì sợ đại hoàng tử soán ngôi đoạt vị lão hoàng đế mới xoay sang nâng đỡ đứa con nhỏ là hoàng tử Thần. Thực ra lão hoàng đế chưa chắc đã thực sự thích Thần hoàng tử, chỉ có điều là lợi dụng ông ta để cân bằng với đại hoàng tử mà thôi.

Thế nhưng nhìn ngài bây giờ xem, trong đế quốc, có chính địch nào ngang ngửa nổi với ngài không?

Đây vốn là điểm tôi lo lắng nhất. Tôi thậm chí đã từng thâm lo giả như trong đế quốc không xuất hiện được chính địch nào có thể cân bằng với ngài, vậy thì chỉ sợ không quá ba năm, sự cường đại của ngài sẽ khiến Nhiếp Chính Vương khủng hoảng! Là khủng hoảng, chứ không phải chỉ là nghi kỵ! Thưa ngài, nếu như giây phút đó đến, Nhiếp Chính Vương sẽ không chút do dự đàn áp ngài, thậm chí còn dùng những thủ đoạn kịch liệt!

May mà bây giờ Nhiếp Chính Vương chưa hề có tâm tư động đến ngài mà đã tìm cho ngài một chính địch. Cử động này có thể nói là rất thông minh, hơn nữa đối với ngài trái lại còn là một loại an toàn! Bởi vì có cử động này mà ngược lại đã tỏ rõ: nhiếp chính vương ông ta vẫn còn muốn tiếp tục trọng dụng ngài chứ

không phải là dùng trong thời gian ngắn xong liền dỡ hàng giết lừa. Tôi kiến nghị với ngài bất kể vị nhiếp chính vương này của chúng ta có nâng đỡ tân nhân thế nào đi nữa, ngài cũng phải phối hợp cho tốt. Ý của Nhiếp Chính Vương chính là mong chúng ta đánh nhau, thế thì chúng ta đánh cho ông ta xem. Chỉ có điều trong quá trình đấu nhau chúng ta phải chiếm lấy chủ quyền, nắm trong tay tình thế, vậy thì hết thấy sẽ không cần lo lắng nữa.

Những lời này không chút nghi ngờ có thể nói là một thủ đoạn chính trị cực kì cao minh. Những thứ có tính lý luận này có thể coi như thành quả dạy dỗ đệ tử kiệt xuất của đại học giả Lam Hải. mà đồng thời chàng Phillip trẻ tuổi trong thời gian ở Tây Bắc ba năm cuối cùng cũng trở thành một mưu thần xuất sắc chân chính.

Dạng sách lược mang tầm kiến trúc thượng tầng này rất được Đỗ Duy ưa thích. Nhưng tài năng của chàng trẻ tuổi Phillip này không chỉ có thế!

Sau khi thiết lập một quy hoạch tổng thể lớn như thế cho Đỗ Duy, Phillip không hề bỏ qua chi tiết.

Phương hướng lớn cơ bản không có gì nguy hiểm, nhưng chúng ta cũng phải hết sức cẩn thận với vị chính địch này! Dù sao thừa ngài công tước, tôi phải nhắc nhở ngài, ai ai cũng có dã tâm! Đối với chúng ta mà nói, giả đánh giả náo với chính địch mấy hồi để cho Nhiếp Chính Vương yên tâm là được, nhưng với vị chính địch này thì.... Người ta chưa chắc đã cam chịu làm vật bồi luyện với chúng ta đâu! Bây giờ cái chúng ta tranh đoạt không chỉ là tranh đấu thông thường nữa, nói rõ hơn một chút, thậm chí có thể nói là trận đấu tranh giành ai mới là đệ nhất hào môn gia tộc của đế quốc trong tương lai mấy chục năm tới. Bây giờ nhìn thì ngài đang chiếm ưu thế, nhưng đối phương cũng không phải là không có cơ hội! Vừa nãy tôi đã nói, con người ai cũng có dã tâm, khó đảm bảo đối phương sẽ không muốn thừa dịp này đánh cho chúng ta rớt thật! Vì thế chúng ta cần phải đặc biệt cẩn thận với gia tộc của cái gã Alpay này!

Cuộc đối thoại này diễn ra vào một đêm nào đó ngay sau khi cuộc đại chiến Tây Bắc vừa mới kết thúc. Phillip đem hết toàn bộ tâm tư của mình ra nói hết với Đỗ Duy.

Mà bây giờ, sự tình phát triển đại thể, trên cơ bản đều phù hợp với những giả thiết của Phillip.

Đáng tiếc, một nốt nhạc duy nhất không hài hòa chính là đến từ cô tiểu thư Daisy này!

Sau khi Nhiếp Chính Vương công bố chuyện hôn nhân đại sự của mình ở đế đô, không đến ba ngày tin tức đã nhanh chóng truyền đến Tây Bắc.

558. Chương 390vấn Đề Khiến Người Ta Khốn Đốn

Dạ tiệc trong phủ công tước hoa Tulip đã được chuẩn bị hoàn tất.

Lão quân gia Marde phụ trách sắp đặt, đồ ăn tinh mỹ, địa điểm dựng tiệc hoa lệ, thậm chí đến cả vườn hoa bên ngoài lâu đài cũng trưng đầy hoa Tulip vàng kim tượng trưng cho sự vinh diệu của gia tộc. Tất cả người hầu đều mặc quần áo mới, những nhạc sư chuyên thuộc của lâu đài tấu lên những khúc nhạc trầm bổng.

Lúc này trong bữa tiệc, bởi chủ nhân là ngài công tước hoa Tulip không có nhà nên tiểu thư Vivian - người đã được định rõ danh phận công tước phu nhân tương lai, đã lấy thân phận nữ chủ nhân để nghênh đón khách khứa.

Có điều....

Rất hiển nhiên, cô bé ngốc nhút nhát dường như rất không thích hợp với loại vai trò này.

Vivian mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng được may riêng cho cô, loại váy dạ hội tuyền một màu trắng này tuy rất làm tôn lên khí chất ngây thơ thuần khiết của cô bé, nhưng đáng tiếc, hình như cô nàng vốn quen mặc áo bào trắng của đại ma pháp sư nên đối với loại y phục lộ hai bờ vai và nguyên một mảng lưng này rất là không thoải mái.

Mặc dù hai vị thầy lễ nghi thân áo chỉnh tề đứng phía sau len lén nhỏ giọng nhắc nhở nữ chủ nhân nên thi lễ với mỗi một vị khách bước vào, nhưng tiếc là cô bé ngốc lúc này gần như không còn lấy một chút linh khí ... trên thực tế, hình như tất cả linh khí với thiên phú của cô nàng đều chỉ thể hiện ở trình độ ma pháp thôi.

Tuy hai bên tường trong sảnh đều có những lò sưởi hừng hực cháy, nhiệt độ trong phòng rất ấm áp nhưng Vivian thỉnh thoảng vẫn không khỏi vòng tay níu lấy gấu váy nơi hai vai .... Còn có đám dây chuỗi điểm xuyết phía sau lưng cứ cọ cọ vào người gây ra cảm giác nhồn nhột nữa.

Hai vị nữ lễ nghi sư đáng thương phía sau chỉ đành không ngừng nhẹ giọng đằng hắng để ngăn chặn động tác của nữ ma pháp sư .... Bởi trong những bữa tiệc như thế này, nữ chủ nhân nếu như cứ xoa tai gãi má thì thật thiếu lễ mạo và mất thể diện.

Vivian đã đứng ở cửa vào đại sảnh tiếp đón sáu vị khách đến rồi ... may mà với thân phận công tước phu nhân tương lai của cô bé, không phải vị khách nào cũng có tư cách để cô ngهنh tiếp. Tiếc là ngài Phillip sớm đã ngầm nói cho Vivian biết còn có hai vị nữ khách quan trọng cần cô bé đích thân ngهنh đón mới thể hiện hết sự tôn trọng.

Vivian không chỉ cảm thấy hai vai và lưng nhồn nhột, thậm chí cả gót chân cũng bắt đầu đau nhức lên rồi.

Đỗ Duy ..... hẳn đã tự mình thiết kế một loại giày da nữ có gót rất cao được hán gọi là -giày cao gót-. Khi đi vào đích thực thể hiện rất rõ sức cuốn hút của phái nữ. Vivian có vinh dự trở thành người đi thử đầu tiên. Quả nhiên sau khi xỏ vào, bởi nguyên nhân gót giày cao khiến cho thân hình phái nữ tự nhiên có chút chúi về phía trước, bất tri bất giác trở nên thẳng lưng ưỡn ngực, bộc lộ rất rõ ràng sự quyến rũ từ những đường cong gợi cảm.

Đáng tiếc, loại giày này nếu xỏ lâu thì rất mệt.

Vivian lúc ấy đang chịu đựng nỗi thống khổ này, cô nàng đã hai mươi lần không chịu nổi muốn cúi xuống cởi phăng đôi giày ra. Lại còn hai vai và tấm lưng lạnh cóng nữa chứ, vừa lạnh vừa ngứa, thứ quần áo hở hang này khiến cô bé không sao thích ứng nổi dưới con mắt chăm chăm của mọi người ... xui xẻo là tối nay cô nàng lại là nữ chủ nhân, gần như ánh mắt của hơn một nửa số người đều tập trung lên người cô.

(Sau này không thèm mặc thứ quần áo này nữa.....) Vivian thầm hạ quyết tâm, thế nhưng hồi tưởng lại ánh mắt dịu dàng mê đắm của Đỗ Duy trước đây khi mình lần đầu tiên mặc thử, cô bé ngốc trong lòng thấy ngọt ngào, không khỏi thêm vào một câu (Nếu như nhất định phải mặc, cũng .... chỉ mặc cho anh ấy xem thôi!)

Gật đầu, mỉm cười, cho dù là nụ cười gần như đông cứng, khi hành lễ còn phải giữ một cú gập ưu nhã như thiên nga ... loại động tác này theo Vivian thấy còn khó học hơn cả câu ma pháp chú ngữ trúc trắc khó hiểu nhất.

(Ta thà niệm một trăm lần chú ngữ triệu hoán lôi đình, hoặc chép một trăm lần Toàn tập chú ngữ trung cấp còn hơn.)

Bên cạnh còn có hai vị đại biểu từ gia tộc quý tộc bên ngoài rất có thực lực ở tỉnh Desa không ngừng hỏi han tiếp cận Vivian, thử lấy lòng vị công tước phu nhân tương lai này. Hai gã đó cứ nhao nhao bắt tuyện, Vivian rõ ràng đã phiền lảm rồi nhưng trên mặt cứ phải cố giữ nụ cười.

Ài... hai tên này, để lấy lòng mình không ngờ còn tìm cách nghe ngóng dò hỏi thứ mình thích nhất nữa .... Muốn tặng quà sao?

Cái mình thích nhất chính là hai người các ngươi biến mất ngay lập tức ....

Có điều vì Đỗ Duy, cô nàng Vivian lập chí thành người vợ tốt vẫn cố phần chấn lên, nỗ lực hoàn thành chức trách của -người vợ-.

Ừm, vì Đỗ Duy .... Ta... ta phải làm một người vợ tốt!

Lúc này các nhạc công bên ngoài tấu nhạc lên, điều này biểu thị vị khách tôn quý cuối cùng đã đến.

Vivian hít sâu một hơi, tỏ ý với thầy lễ nghi hai bên. Sau khi hai người khẽ đẩy cánh cửa đại sảnh, Vivian rút cuộc cũng trông thấy mục tiêu mình đang chờ đợi.

Ừm.... Sao lại là ba người? Không phải hai người sao?

Đi đầu tiên là Nhiếp Chính Vương vương phi tương lai - tiểu thư Daisy, cũng có khả năng là hoàng phi tương lai. Nàng mỹ nhân nổi tiếng phương nam này mặc một chiếc váy dài màu xanh nước biển, khiến cho

khí chất của nàng cũng lóa mắt như lam bảo thạch vậy. Trong đôi con ngươi lấp lánh là ánh mắt long lanh chớp động.

Từ khi cánh cửa vừa mở ra, ánh mắt tiểu thư Daisy đã khóa chặt lấy Vivian rồi —Ồ, đây chính là vị hôn thê của ngài công tước hoa Tulip sao? Nữ ma pháp sư đó hả?

So với những ma pháp sư thần tình âm trầm cổ quái trong ấn tượng của nàng, cô thiếu nữ này ngọt ngào xinh đẹp ngoài ý liệu. Tuy đáng người có chút cứng nhắc, hình như khi khom lưng hành lễ động tác có chút lệch dáng nhưng cái vẻ thuần khiết đáng yêu đó ..... chẳng trách có được tình yêu của công tước hoa Tulip.

Nữ ma pháp sư không phải là luôn đội mũ chóp nhọn, có hình tượng như một mũ phù thủy hay sao?

Ánh mắt của tiểu thư Daisy chỉ quét qua người Vivian một thoáng lập tức thu lại, nhìn chăm chú vào nữ chủ nhân với vẻ rất thiếu lễ mạo.

Nhưng người phía sau lại gần như hoàn toàn quên hết lễ tiết.

Công chúa Louise mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng, ánh mắt đầu tiên trông thấy Vivian, cô nàng liền ngậy ra.

Trong lòng bất chợt nảy ra một ý nghĩ ... chính vì cô gái này mà Đỗ Duy đã từ chối hôn sự với mình sao?

Công chúa diện hạ một thân váy dạ hội trắng toát, cộng thêm những món nữ trang trên váy khiến nàng trông đầy vẻ phú quý hoa lệ. Trên đầu còn đeo một cái mũ miện nạm ngọc tượng trưng cho thân phận công chúa — tuy nàng giấu diếm thân phận đi đến đây, nhưng hôm nay trước khi đi, đại khái chắc bởi tâm lí so sánh ngầm của phái nữ, công chúa vẫn quyết định đội vương miện đá quý xuất hiện.

Nhưng vừa trông thấy Vivian, công chúa Louise lập tức hồi hận rồi.

Cô gái trước mắt nàng lúng túng đến mức khiến người ta thấy đáng thương, mảnh mai đứng đó, trên mặt còn đeo một vẻ đỏ ửng thẹn thùng, ánh mắt thuần tình phảng phất như chú hươu non mới đẻ, thế nhưng ngũ quan đó lại tinh tế đến mức khiến người ta không tìm ra nổi một chút tì vết. Cả người cô ấy dường như một đóa hoa bình nở.

Còn mình ... trong lòng công chúa Louise lập tức hối hận. Bộ lễ phục này của mình, không nói màu sắc giống hệt của đối phương, thế nhưng kiểu dáng hoa lệ lúc này đứng trước Vivian lại trở nên thô tục.

Đến cả những chuỗi ngọc có giá trị liên thành trên cổ và tay lúc này cũng biến thành những sợi xích nặng nề thô lỗ.

Vị công tước phu nhân tương lai này giản dị như một khối thủy tinh chưa từng được điêu khắc ...Ồ, trên cổ cô ấy đeo dây chuyền gì vậy? Chỉ là một sợi dây chuyền cực kì đơn giản, bên dưới là một mặt đá quý không bắt mắt chút nào?

Nếu như nói công chúa Louise chỉ ngẩn người vì tâm lí so sánh giữa nữ nhân, vậy thì người đảm nhận vai trò bạn trai dự tiệc của công chúa đêm nay - Lạc Tuyết, sự kinh ngạc của vị tinh linh vương này lại vượt xa dự kiến của hẳn!

Tinh linh vương gần như luôn giữ một vẻ gió nhẹ mây nhàn, đứng bên công chúa Louise, tuy tay hẳn vẫn không chút kén chọn khe quàng lấy tay công chúa nhưng ánh mắt của hẳn lại thất thần nhìn vào mặt Vivian.

Ánh mắt đó phảng phất như nhìn thấy thứ gì không tin nổi. Ánh mắt như vậy đánh giá Vivian từ đầu đến chân, cuối cùng, ánh mắt của Lạc Tuyết dừng lại trên mặt của chiếc dây chuyền trên cổ Vivian.

Đây... hòn đá này, chẳng lẽ là ....

559. Chương 390 (phần 2)vấn Đề Khiến Người Ta Khốn Đốn

Đá ngũ sắc?

Là loại ma lực bảo thạch tồn trữ ma lực mạnh nhất đó ư? Trân phẩm quý giá nhất của ma pháp sư? Không ngờ lại quàng lên cổ một cách tùy tiện như vậy?

Phải biết mảnh đất nơi tội dân sinh tồn sản vật ít ỏi, nhất là khoáng sản thì càng khan hiếm. Đến cả quặng sắt thông thường cũng phải tính toán chi li sử dụng dè sẻn. Còn như quân đội khổng lồ của tội dân đều không thể trang bị những vũ khí và khôi giáp cơ bản nhất. Sau khi công chiếm Thần sơn đã đem tòa thần sơn bằng thép tinh chất đó đào bới khai thác chế tạo vũ khí.

Còn như bảo thạch thủy tinh sử dụng cho phương diện ma pháp thì càng khỏi nói! Đến cả tinh linh tộc nổi danh với năng lực ma pháp cũng chỉ có những đại tinh linh cao cấp mới có tư cách đeo những đạo cụ như ma pháp thủy tinh.

Mà nhân loại này .... Không ngờ lại đeo một khối đá ngũ sắc lớn như vậy lên cổ!

Ngoài khối bảo thạch này ra, trong ánh mắt tinh linh vương không ngờ còn lóe lên một tia kích động mà ngay bản thân hắn cũng không áp chế nổi .... Không, hoặc giả không chỉ đơn thuần là kích động, phảng phất còn ẩn ước một chút gì khác nữa!

Không khí nhất thời có chút giằng co.

Khiến hai vị thầy dạy lễ nghi sau lưng Vivian thầm đổ mồ hôi lạnh chính là vốn đã dặn dò kĩ lưỡng nữ chủ nhân, nhưng không ngờ cô nàng dường như bỗng dưng cũng quên hết mọi nghi lễ, cứ chăm chăm nhìn hai vị khách đến sau đến ngõ ngẩn.

Sự ngẩn ngơ của Vivian thực ra có thể thông cảm được.

Cô bé không hề quên mất lễ tiết, chỉ là vấn đề nằm ở chỗ....

Ngài Phillip đã nói với mình hai vị nữ khách tối nay, một vị là vương phi tương lai tiểu thư Daisy, vị còn lại là em gái của đương kim nhiếp chính vương công chúa Louise điện hạ.

Nhưng vấn đề là .... Tiểu thư Daisy, Vivian đã nhận ra rồi, dù sao con mắt màu lam của nàng ta là một đặc trưng rõ rệt.

Nhưng .....

Nhưng .....

Hai vị đằng sau, rốt cuộc ai mới là công chúa Louise đây?

Đừng có trách tại sao Vivian khốn đốn.

Bởi vì tối nay, tướng mạo và cách ăn mặc của tinh linh vương Lạc Tuyết thật dễ khiến cho người ta sinh ra hiểu nhầm.

Dung mạo tinh linh vương mỹ lệ đến cực điểm, đến cả phái nữ cũng sinh lòng đổ kỵ. Vẻ đẹp hoàn mỹ không tì vết của tinh linh tộc. Mà thiên tính thần bí hoa lệ yếu ớt mảnh mai của tộc tinh linh lại càng kết hợp hoàn mỹ trên người hắn thành một thứ khí chất mê người. Trừ vẻ ngoài đầy mê hoặc ra, cách ăn mặc của tinh linh vương cũng khiến người ta khó phân nam nữ.

Tinh linh vương khoác một tấm trường bào, nhưng phần eo lại cố ý thắt lại, thể hiện ra vòng eo thon nhỏ của hắn. Phía dưới rất rộng rãi, thoát nhìn tưởng như váy, mà những hoa văn đẹp đẽ bên trên càng tôn thêm vẻ âm nhu mỹ cảm đầy nữ tính. Cộng thêm thân hình hơi thon gầy của hắn đã kết hợp hoàn mỹ với khí chất.

Thật sự khiến Vivian khốn đốn rồi.

Hai vị -nữ khách- trước mắt này, rốt cuộc ai mới là công chúa đây? Ta phải hành lễ với ai bây giờ?

Hai vị lễ nghi sư cung đình phía sau đã sắp sục đồ rồi ... khiến họ bất ngờ chính là người luôn gượng gạo với lễ tiết như Vivian có quen hành lễ cũng không hề kì quái, nhưng làm sao mà đến cả công chúa Louise cũng ngẩn ra thế? Cô công chúa này lớn lên trong hoàng thất, từ nhỏ đã tiếp thu sự giáo dục cung đình nghiêm khắc cơ mà!

May quá, vị cứu tinh của Vivian rất nhanh đã đến!

-Louise, ô, Louise thân ái của ta, hôm nay nhận được tin của em, ta đã rất ngạc nhiên đấy.

Giọng nói từ sau lưng Vivian truyền tới, ngay sau đó phu nhân Listeria mang theo nụ cười mỉm khoan thai bước tới, nhẹ nhàng thoải mái kéo lấy cánh tay công chúa Louise, người phụ nữ xinh đẹp này trên mặt đeo một nụ cười rạng rỡ, thân mặc váy dạ hội màu tím hoa Violet làm vẻ quyến rũ mê người của nàng toát lên rõ ràng nhất.

Phu nhân Listeria đến chĩa chày khiến Vivian thở phào một hơi, vội vàng khom lưng hành lễ với công chúa, đồng thời không quên đưa mắt cảm kích nhìn phu nhân Listeria.

- Listeria thân ái, lâu lắm không được gặp chị rồi, lần trước gặp chị là hai năm trước ở trang viên phía Bắc của chị cười ngựa cơ.

Công chúa cũng tỉnh táo lại, cười kín đáo, sau đó hoàn lễ với Vivian, dùng giọng nói gượng gạo:

-Tiểu thư Vivian không cần đa lễ, cô là công tước phu nhân tương lai, bây giờ cũng đã nhận phong tước vị cung đình, không cần quá khách khí với ta.

Về mặt phu nhân Listeria vẫn như thường nhưng lại len lén nhìn Vivian một cái, sau khi nhận được ánh mắt cảm kích của Vivian, phu nhân Listeria cười thầm.

Có điều ngay sau đó nàng ta lại không cười nổi nữa!

Bởi vì tinh linh vương Lạc Tuyết vốn vừa mới dứt khỏi cơn chấn kinh khi nhìn chăm chăm vào Vivian, nhưng khi thấy phu nhân Listeria bước đến, vị tinh linh vương này lại càng rơi vào sự chấn kinh khác lớn hơn nhiều!!

Tinh linh vương gần như dùng một ánh mắt chăm chú không che đậy ghim chặt lấy phu nhân Listeria. Trong ánh mắt lóe lên vẻ không thể tin nổi. Sau đó hắn không ngờ đến cả hô hấp cũng hơi loạn nhịp.

Phu nhân Listeria nhờ vẻ đẹp của mình, trong đời đã có không biết bao nhiêu nam nhân nhìn chăm chăm vào nàng như vậy, nhưng lần này nàng lại thấp thoáng cảm thấy một chút kì quái. Bởi vì người bên cạnh công chúa Louise này (tha thứ cho nàng đi, đến cả người thông minh như Listeria phu nhân cũng không phân biệt nổi giới tính của Lạc Tuyết) ánh mắt y nhìn mình tuyệt đối không phải là thứ ánh mắt của đám nam nhân thông thường đắm đuối tham lam kinh ngạc trước mỹ sắc, cũng không giống vẻ ngưỡng mộ ganh ghét của đám nữ nhân ....

Trong ánh mắt ấy dường như chứa đựng sự bất ngờ cực độ ... thậm chí còn phảng phất chứa một chút ..... phần nộ?!

Ánh mắt như vậy nhìn thì bình tĩnh nhưng lại phảng phất như có thể xuyên thấu con mắt mình đến khi nhìn thẳng vào tim — đây là ánh mắt kiểu gì vậy?

Con tim bình tĩnh của Listeria phu nhân không ngờ cũng hoảng loạn một chút! Nàng nhanh chóng điều chỉnh lại hô hấp của mình, thoáng mỉm cười nói:

-Louise, người bạn này của em là?

-Ồ, đây là Lạc Tuyết tiên sinh đến từ phương Bắc, thân phận của anh ta thần bí lắm đấy. Em cũng rất hiếu kỳ về lai lịch của Lạc Tuyết tiên sinh.

Một câu nói đơn giản, công chúa Louise đã tiết lộ cho phu nhân Listeria biết cái thông tin: chính mình cũng không biết gã Lạc Tuyết này lai lịch ra sao.

Lạc Tuyết lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Tinh linh vương khẽ hít một hơi, nụ cười tựa như hoa tươi đua nở nhìn Vivian, hơi gật đầu khẽ nói:

-Nữ chủ nhân tôn kính, hy vọng ta đến đây không phải là chuyện gì mạo muội.

Giọng nói nhu hòa của hắn như có từ tính vậy, cực kì êm tai. Vivian vội vàng đem những thứ lễ nghi sư đã dạy ra đáp lễ, cứng nhắc mỉm cười:

-Đó là vinh hạnh của ta.

Sau đó, cô bé ngốc căng thẳng cuối cùng cùng nhớ lại hết toàn bộ lễ tiết các thầy lễ nghĩa đã dạy, vội vã quay người dẫn các vị khách quý bước vào đại sảnh dạ tiệc.

-Đúng lúc ta nghe nói thành phố này chỉ mất có ba tháng đã kiến lập xong, mà tòa lâu đài này càng là kì tích trong kì tích. Cô có thể đưa ta đi tham quan xung quanh được không?

Lạc Tuyết nháy mắt với Vivian, sau đó hạ thật thấp âm thanh nói nhỏ:

-Dù sao tôi thấy bọn họ trước mắt cũng không thoát thân được. Chúng ta cứ lên rồi đi một lúc, sẽ không có người phát hiện ra đâu.

Vivian tuy trong lòng có chút không vui nhưng cô bé nhớ lại thầy lễ nghi từng nói phải -hết lòng thỏa mãn nhu cầu thỏa đáng của khách.

Dẫn khách đi tham quan nhà mình chắc cũng tính là -yêu cầu thỏa đáng- đó.

Vivian gật đầu, sau đó tinh linh vương mỉm cười nhẹ nhàng làm một thủ thế chỉ cánh cửa gần hai người nhất. Vivian gật đầu.

Nhẹ nhàng luồn khỏi đại sảnh, không có mấy người nhận thấy hai người bỏ đi. Sau khi rời khỏi sảnh tiệc, Lạc Tuyết như thở phào một hơi:

-Ài, cuộc sống của loài người thật phiền phức, dạ tiệc như thế này chẳng lẽ là thứ hưởng thụ mà quý tộc thích nhất ư?

-Hả?

Vivian có vẻ rất hoang mang trước câu nói này.

Lạc Tuyết nhướn mày, vội nói:

-Ta nghe nói ngài công tước hoa Tulip vốn xuất thân từ võ huân thế gia, ta nghĩ tòa lâu đài này nhất định có một gian phòng chuyên trưng bày vũ khí. Cô có thể đưa ta đi xem không?

-Vũ khí ư?

Vivian ngẩn người .... Cái tên tú mã mãnh mai này cũng có hứng thú với vũ khí sao?

Nhưng yêu cầu của khách chính là vinh hạnh của chủ nhân, Vivian chỉ đành xốc lại tinh thần đưa Lạc Tuyết rời khỏi tiệc sảnh, xuyên qua chính giữa lâu đài đến một cánh cửa phòng ở bên kia.

Khẽ đẩy cửa, Vivian lè lưỡi:

-Đây là phòng trưng bày vũ khí duy nhất trong lâu đài. Đỗ Duy anh ấy thực sự không thích vũ khí, thế nên ... chúng ta không sờ tằm nhiều vũ khí lắm.

Bước vào phòng, không gian bên trong rất rộng, trên một cái giá kim loại ở chính giữa đặt ngang một thanh trường mâu tạo hình cực kì kinh người! Xung quanh thanh trường mâu tán phát ra hào quang màu đen u ám, chính là được chế tạo nên từ tinh thiết thượng đẳng.

Rất hiển nhiên, cây trường mâu siêu dài này là một thứ đồ phỗng chế, là cây kỳ sĩ chi thương -Longius - bản phỗng chế y hệt.

Rất nhiều bộ sưu tập vũ khí của các nhà quý tộc, cho dù chỉ là để thêm phần phong nhã cũng đều làm ra thứ này trang trí - không phải chuyện gì hiếm gặp.

Nhưng Lạc Tuyết trông thấy rồi ánh mắt lại lóe lên một ánh sáng kì dị.

Hắn chậm rãi bước qua, thậm chí đưa tay ra vuốt ve bề mặt trường mâu. Ngón tay thon mảnh của hắn khi vuốt qua trường mâu nhu hòa tựa như nhạc sĩ lướt trên phím phong cầm.

Rất lâu sau Lạc Tuyết thở dài một hơi:

-Cây thương Longius ... thần khí mạnh nhất của võ giả trong truyền thuyết. Thần khí chân chính ....trong trận chiến vạn năm trước. Thánh võ giả cường đại trung thành nhất của nữ thần trong truyền thuyết đã dùng thanh trường mâu này đánh bại kẻ địch của nữ thần, những...thần linh khác. Đây là một thanh trường mâu thấm đẫm máu của các thần linh .....

Vivian nheo mắt, mấy câu Lạc Tuyết nói âm thanh rất nhỏ, như là tự nói một mình, Vivian chỉ nghe thấy non nửa, không hiểu rõ lắm ý hẩn nói gì.

Lạc Tuyết hồi tỉnh lại, lập tức buông tay xoay người nhìn vách tường bốn xung quanh.

Cửa hàng của Đỗ Duy ở đế quốc buôn bán chủ yếu là các loại vũ khí, thế nên ở đây tự nhiên cũng không thiếu mấy món kiệt tác tinh xảo. Chỉ có điều mấy thứ này độ hoa lệ vượt xa tính thực dụng, trông thì có vẻ hoa lệ nhưng thực sự rất yếu ớt. Ví dụ như những bộ giáp kia, những hoa văn rồng rất khó nói có bao nhiêu sức phòng ngự.

Có điều .... Cái phong cách đẹp dễ đến không cần mạng này ngược lại rất hợp với khẩu vị của tinh linh tộc. Lạc Tuyết ngắm hết từng món, không ngờ rất có hứng thú, thậm chí thỉnh thoảng còn mở miệng đánh giá khuyết điểm của mấy món trong đó. Hơn nữa cũng không bình luận trên góc độ vũ khí mà trên góc độ tác phẩm nghệ thuật.

-Chỗ điêu khắc này nếu như sâu xuống ba phân nữa, thế thì hiệu quả chỉnh thể sẽ càng .....

Sau khi xem bảy tám món đồ sưu tập, ánh mắt Lạc Tuyết rơi vào thanh kiếm treo trên bức tường chính giữa gian phòng.

Đây là giá vũ khí cao lớn nhất trong phòng, hai bên dựng hai cái khiên kim loại cao bằng thân người, mặt trên điêu khắc đồ án hỏa diễm hoa Tulip.

Hoàn toàn không tương xứng với sự hoa lệ này là thanh kiếm ở giữa, thoảng như quá tầm thường dung tục.

Võ kiếm là kim loại thượng đẳng, mặt trên bọc da thú cực tốt, chỉ có điều niên đại có hơi lâu đời. Võ kiếm kim loại phía trên có mấy vết xước, đến cả da thú tuy đã được bảo dưỡng tốt nhưng vẫn có chút sần bong.

Mà trên chuôi kiếm là từng nét gờ giúp người cầm kiếm càng có lực khống chế vũ khí.....

Đây chẳng phải là vật sưu tầm gì, đây là một món vũ khí chân chính .... Nhưng khiến người ta thấy kì lạ chính là trong căn phòng đầy những thứ vũ khí sưu tầm hoa lệ này, chỉ mình món vũ khí chân chính ấy lại dường như không chút nổi bật.

Đây chỉ là một thanh trường kiếm hết sức phổ thông mà thôi.

Lạc Tuyết hơi tò mò, hẩn không khỏi muốn giơ tay ra sờ thanh kiếm đó, thậm chí còn muốn rút nó ra mà quan sát tỉ mỉ rốt cuộc có điểm gì đặc biệt — không ngờ lại có thể đặt ở vị trí quan trọng nhất trong phòng?

Ngay lúc tay hẩn còn chưa chạm vào thanh kiếm ....

Sau lưng, ngoài cửa, một giọng nói bình hòa vang lên đem theo một chút non nớt:

-Rất xin lỗi, ngài không thể chạm vào thanh kiếm đó.

Theo sau giọng nói này, một người chậm rãi bước vào.

Nghe thấy tiếng nói, vẻ mặt Vivian từ chán kinh trong nháy mắt chuyển thành vô hạn sướng vui, cô nàng lập tức chuyển mình không tin nổi nhìn người mới đến, sau đó reo lên:

-A! Đỗ, Đỗ Duy..... anh, anh về rồi à?

-Đúng thế, anh về rồi.

Trong nụ cười của Đỗ Duy ẩn giấu một tia mệt mỏi. Bước lại gần, trước tiên khẽ ôm lấy eo vị hôn thê, sau đó bình tĩnh nhìn Lạc Tuyết.

Con mắt của Đỗ Duy không để lộ chút biến hóa tâm tư nào, thâm sâu như biển rộng.

Hai người nhìn nhau.

-Chào ngài. Ngài nhất định là công tước hoa Tulip. Ta là Lạc Tuyết. Tinh linh vương chậm rãi nói.

-Ồ ..... trước khi vào đây ta đã từ chỗ thủ hạ biết được tên ngài. Khách nhân tôn quý.

Đỗ Duy gật đầu, có điều sau đó hẩn đột nhiên hỏi thẳng một câu:

-Ách, thứ cho ta mạo muội.

Đỗ Duy gãi sau gáy một cách rất không để ý đến hình tượng, cười nói:

-Cái này ... ta rất thắc mắc, ngài rốt cuộc là nam hay nữ?

561. Chương 391lần Đầu Giao Phong

Không thể không nói, câu hỏi của Đỗ Duy cực kỳ làm mất hình tượng, ngay cả đến người có tính cách âm trầm như Lạc Tuyết cũng sững sờ tại trận.

Chuyện này, quả thực cực kỳ bất lịch sự.

Nhưng thừa dịp Lạc Tuyết ngây người, Đỗ Duy lại giống như không chờ câu trả lời của Lạc Tuyết, hần cười ha ha:

- Đừng để ý, ta chỉ đùa một chút thôi.

Đỗ Duy đi tới trước mặt Vivian, dùng thân thể của mình để chắn trước lưỡi kiếm mà Lạc Tuyết đang cầm trong tay. Sau đó, Đỗ Duy nhẹ nhàng cười cười:

- Thanh kiếm này cũng không phải thần binh lợi khí gì, thậm chí đem phẩm chất ra mà nói, cũng chỉ là tinh cương bình thường tạo ra. Sở dĩ để ở chỗ này, là bởi vì nó đối với ta có một ý nghĩa đặc biệt... Đây là vũ khí năm xưa tiên phụ đã đeo lúc vì đế quốc cầm binh chinh chiến, là một thanh kiếm tướng quân chân chính.

-Đối với ta nó có một ý nghĩa rất quan trọng, ta coi còn hơn cả báu vật vô giá, còn với người khác mà nói cũng chỉ là một thanh trường kiếm bình thường.

Dừng một lúc, Đỗ Duy lại cười nói:

- Tuy nhiên, vì đây là một thanh lợi khí thực sự đã từng tung hoành trên chiến trường, ban đầu ta muốn đem cất ở trong phòng mình nhưng cân nhắc đây là một thanh kiếm tướng quân, hay là đem đặt ở trong kho vũ khí là tốt nhất, tránh cho nó sẽ cảm thấy cô đơn.

Vừa nói, bản thân Đỗ Duy lại vươn tay tới chuôi kiếm rồi rút ra, xoeng một tiếng, kiếm rút ra một nửa, lập tức, lưỡi kiếm lóe lên hàn quang....

Nhưng hiển nhiên là mặc dù được bảo quản tỉ mỉ, thanh kiếm gần như cũng chỉ có thể coi là sắc bén mà thôi, ngay cả trên thân kiếm cũng đã xuất hiện một vài vết mẻ, đích thực là những vết mẻ do đã từng trải qua chinh chiến của thanh kiếm tướng quân này.

Vivian lập tức bịt miệng, lời nói có ý cầu khẩn:

- Ôi... Đỗ Duy, em... em cũng không biết tầm quan trọng của nó, mới mang tới cho tiên sinh Lạc Tuyết xem thử.

Đỗ Duy cười cười, từ từ thu kiếm về. Xoay người nhìn vị hôn thê của mình, dịu dàng nói:

- Không sao, nàng là nữ chủ nhân của nơi này, tất cả những thứ trong tòa thành này thuộc về ta, cũng thuộc về nàng.

Lạc Tuyết đã bình tĩnh trở lại. Mặc dù chuyện Đỗ Duy nói gần như là hoang đường, khiến cho Tinh linh vương có chút thất thố, nhưng Tinh linh vương đã tỉnh táo lại, đánh giá cẩn thận thủ đoạn của Đỗ Duy... Đây là một đối thủ cực mạnh ẩn tàng bên trong nhân loại.

Đỗ Duy mặc dù cười một cách ung dung thể nhưng Tinh linh vương lại nhìn ra sự mệt mỏi của Đỗ Duy. Khóe mắt của hắn không che giấu nỗi sợ uể oải, ngoài ra y phục trên người, vẫn còn lưu lại bụi bặm của một chuyến đi dài, ngay cả dưới giày của Đỗ Duy vẫn còn dính dấu bùn.

Rất hiển nhiên, vị công tước hoa Tulip này vừa từ nơi khác vội vã trở về.

Lạc Tuyết do dự một chút, trịnh trọng nói:

- Xin lỗi. Ta cũng không biết đây là di vật của cha ngài.

Vừa nói, tinh linh vương lặng lẽ lùi lại một bước.

Đỗ Duy vỗ nhẹ lên bả vai Vivian, thấp giọng nói:

- Ta sẽ giới thiệu cho tiên sinh Lạc Tuyết những đồ vật được cất giấu tại nơi này... Nàng đi lấy cho chúng ta một ít đồ uống lại đây, cũng không nên tiếp đón khách một cách không chu đáo như vậy, nữ chủ nhân của ta.

Vivian mặt đỏ lên, nhìn Đỗ Duy tràn ngập tình yêu, nàng thật sự không ngờ Đỗ Duy lại đột nhiên trở về, liền gật đầu, lưu luyến rời đi.

Thân ảnh Vivian biến mất ngoài cửa, nét nhu tình trên mặt Đỗ Duy nhất thời biến mất hoàn toàn, khôi phục lại vẻ bình tĩnh, chuyển hướng nhìn về phía Lạc Tuyết.

Hai người giống như vô tình cố ý nhìn nhau. Một lúc sau. Đỗ Duy nhú mày, thấp giọng nói:

- Lạc Tuyết ngài không quản đường xa tới thăm, chắc dọc đường chịu nhiều vất vả.

Tinh linh vương cười nhạt:

- Không hề. Ta ngược lại trên đường liên tiếp mất thấy tai nghe, cảm thấy rất thích thú.

Đỗ Duy cười ha hả, chấp tay mà đứng, thản nhiên nói:

- Sao lại không vất vả? Ít nhất cũng quên mất cái băng nguyên kia, cái pháp trận kia, đúng là không dễ dàng a, năm đó ta được trải nghiệm một lần, chính thức đã trải qua trăm đắng nghìn cay.

Trong con mắt đẹp của Lạc Tuyết, lập tức hiện lên một tia tinh mang:

- A, xem ra, ngài công tước biết ta từ đâu tới rồi sao?

Đỗ Duy gật đầu, nói từng chữ một:

- Trước khi đại vương tử của Long tộc lâm chung, đã đem tất cả mọi thứ truyền lại cho ta. Tuy vậy ta rất tò mò, tinh linh đại vương tôn quý, sao lại đi tới đại lục Roland? Chẳng lẽ trong tội dân, nhân thủ khan hiếm, không tìm được nhân tuyển thích hợp để làm gián điệp, ngài phải tự thân suất mã phải không?

Lạc Tuyết nở một nụ cười.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau một lúc lâu, rõ ràng đây là đại địch, nhưng giờ phút này trên mặt hai người vẫn nở nụ cười như phong kinh vân đạm.

- Được... Ta chỉ đối với thế giới nhân loại có chút tò mò thôi.

Tinh Linh vương nhẹ nhàng nâng cổ tay lên, vuốt vuốt cái mũi của mình.

Ánh mắt Đỗ Duy dừng lại ở trên cổ tay trắng muốt của tinh linh vương, nơi đó có quần một chiếc vòng chỉ bạc...

Lạc Tuyết lập tức nắm tay lại, con người trong mắt Đỗ Duy hiện lên một tia kì dị.

Ánh mắt Đỗ Duy cũng chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, lập tức khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, cười nhạt:

- Cái sợi chỉ bạc này, chắc hẳn là vũ khí của ngài? Dù chỉ dùng một sợi chỉ bạc, cũng đánh bại được tộc trưởng long tộc cường đại?

Lạc Tuyết mỉm cười, buông cổ tay xuống, thản nhiên đút vào trong tay áo:

- Đây là thánh khí của Tinh Linh tộc chúng ta, ngài công tước hiển nhiên là chưa từng nhìn thấy.

Dừng một chút, Lạc Tuyết chậm rãi bước đi vài bước ở trong phòng, hẳn đi tới bên cạnh vật mô phỏng "cây thương Longius" to lớn đặt ở giữa phòng, do dự một hồi, đặt tay lên chuôi thương, nhẹ nhàng vuốt ve:

- Đức ngài công tước, nếu ngài đã biết thân phận của ta, vậy tiếp theo ngài sẽ làm gì? Bắt ta lưu lại chỗ này sao?

562. Chương 391 lần Đầu Giao Phong (phần 2)

Nghe xong những lời này, Đỗ Duy cười, giọng cười hơi kì quái. Sau đó, hắn đành hoàng thừa nhận:

- Nói thật, ta đã từng nghĩ như vậy.

Đỗ Duy tự nhiên đi tới bên cạnh Tinh Linh vương mà không e dè, ở giữa hai người là cây trường thương:

- Ta hôm nay vội vã trở về gấp, chẳng qua là muốn chuẩn bị đi xa một chuyến, trở về từ biệt thê tử của ta. Bỗng nhiên lại lại nghe tin ngài tới đây. Từ lúc bắt đầu đi vào trong cánh cửa này, mãi cho đến lúc này, trong đầu ta đã nghĩ ra mười loại biện pháp có khả năng giữ ngài lại nơi này... Nhưng đáng tiếc chính là....

Đỗ Duy nói tới đây, nhún vai, cười khổ nói:

- Ta phát hiện ra, bất cứ thứ gì cũng khó làm được. Ít nhất ta thừa nhận là một cường giả có thể chiến thắng tộc trưởng Long tộc sẽ không dễ dàng bị ta giữ lại như vậy.

- Ha ha ha...

Lạc Tuyết cười to một tiếng. Sau đó liếc mắt nhìn Đỗ Duy, khom lưng tao nhã:

- Ngài quá khách khí rồi thưa ngài công tước. Ta ít nhất có thể nhìn ra, trình độ tinh thần lực của ngài vô cùng mạnh mẽ, nghĩ tới thực lực ma pháp của ngài hẳn đã đạt tới cảnh giới đại ma pháp sư theo cách nói của nhân loại đúng không?

Vừa nói. Tinh Linh vương đột nhiên giơ một ngón tay lên, búng vào cây thương một cách nhẹ nhàng!!!

Ầm!

Cùng một âm thanh rất nhỏ vang lên. Chính là do Tinh Linh vương búng vào một cách kì quái. Trên thân thương lập tức huyền hóa ra một cái vòng sóng âm mà mắt thường có thể nhìn thấy! Vòng sóng âm kia tự nhiên lại hiển hiện ở trong không khí một cách rõ rệt, lập tức chậm rãi phân tán ra.

Thanh âm này lọt vào tai của Đỗ Duy, lập tức làm cho tim hắn trầm hẳn xuống, liền cảm thấy không gian tinh thần trong đầu mình giống như bị một vật gì đó đập mạnh một cái, cảm giác khó chịu cơ hồ muốn hộc máu.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, ánh mắt ngưng trọng, sau đó chậm rãi vươn tay, bàn tay mở ra, rồi dùng lực đặt trên thân thương...

Ầm!

Sau khi bị Lạc Tuyết búng một cách nhẹ nhàng, thân thương mặc dù nhìn như đang đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, nhưng thật ra thân thương lại đang quay rất nhanh với biên độ nhỏ mà mắt thường không thể nhìn thấy, rung động một cách dữ dội!

Tay của Đỗ Duy vừa đặt trên thân thương, lập tức cảm thấy bàn tay đau nhức mãnh liệt, sau đó trên thương truyền đến một lực chấn động, trong nháy mắt liền theo cánh tay truyền lên.

Lực chấn động này cũng không phải thực thể mà là sự chấn động ma pháp, cơn chấn động giống như vô số răng cưa rất nhỏ cọ sát qua lại với nhau. Đỗ Duy cảm thấy mình dường như bị người ta nhốt vào một cái chuông lớn, mà bên ngoài còn có người dùng chày sắt đập mạnh vào.

Vào lúc này, trong đầu Đỗ Duy lại hoàn toàn khác. Toàn bộ tinh thần lực đều bị hắn lấy ra, trong không gian ý thức tinh thần, lập tức bố trí một bức tường ngăn cách, mạnh mẽ chống lại những rung động ma pháp của đối phương.

Cuối cùng, sắc mặt Đỗ Duy từ tái nhợt, chậm rãi khôi phục lại một chút huyết sắc. Mà động tác ở tay hắn vô cùng mạnh mẽ, chấn động rất nhỏ ở thân thương, cuối cùng đã khôi phục lại.

Trong phòng, âm thanh ong ong do Lạc Tuyết tạo ra cũng bỗng nhiên cũng tiêu tán.

- Tu vi tốt lắm.

Tinh Linh vương nhìn Đỗ Duy, nhàn nhạt nói một câu.

Vị Tinh Linh mỹ lệ này, vẫn hời hợt như lúc xuất thủ, mặc dù chỉ là dò xét, nhưng uy lực trong đó tất nhiên cũng bất phàm. Cường giả vượt qua thánh giai xuất thủ, bùng ra nhẹ nhàng như vậy. Trong đó ẩn chứa uy lực chấn động ma pháp rất lớn.

Nếu như gặp phải người bình thường chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị vô số chấn động rất nhỏ thấm tẩm mất không gian ý thức, nếu không ngăn cản được sẽ bị chấn động này hoàn toàn xé rách không gian tinh thần, sau đó biến thành kẻ ngu ngốc.

Dù là tinh thần lực cường đại của ma pháp sư trứ danh, nếu như bị tổn thương, chỉ e cũng biến thành một phế nhân.

Tinh Linh vương nhìn ra Đỗ Duy dường như đã có chút mệt mỏi, sắc mặt của hắn chuyển từ trắng sang đỏ, mà bàn tay đặt trên thân thương, cũng hơi run lên nhẹ nhẹ, khớp xương cũng gần như rã rời.

Thế nhưng, ánh mắt Đỗ Duy lại cực kỳ kiên định, đáng vẻ không chịu lùi bước.

Chỉ bằng điểm này, đã đủ làm cho Tinh Linh vương tán thưởng.

Dù sao, Tinh Linh tộc với tuổi thọ và ma pháp thiên phú đã được công nhận, mà đối phương chỉ là một nhân loại mới mười tám tuổi mà thôi.

Một nhân loại mới mười tám tuổi, có thể có được tu vi ma pháp như vậy đã là vô cùng hiếm thấy.

Càng làm cho Tinh Linh vương kinh ngạc chính là lần dò xét vừa rồi của mình, Đỗ Duy lúc đó rõ ràng đã chịu một ít thương tổn, thế nhưng chỉ trong nháy mắt hô hấp của hắn phẳng phất đã khôi phục lại.

Tinh thần lực của ma pháp sư nếu như đã bị tổn thất, phải thông qua minh tướng mới có thể khôi phục lại, vậy mà Đỗ Duy...

Tinh Linh vương không biết chính là trong lúc chống đỡ vừa rồi Đỗ Duy đích xác đã phải cố hết sức, nhưng trong nháy mắt khi tinh thần lực tiêu hao, trong không gian ý thức tinh thần của chính mình, hạt giống sức mạnh Bạch Hà Sầu còn lưu lại, đã bị ma pháp của Tinh Linh vương áp bức lập tức xoay tròn rất nhanh.

Hạt giống này mỗi lần chuyển động rất chậm, giống như một cái cối xay đang xoay tròn, một chút ma lực lại sinh ra, trong nháy mắt bổ sung đầy đủ số ma lực Đỗ Duy đã bị tổn thất!

Quả nhiên đúng như Bạch Hà Sầu từng nói, giống như biểu hiện của cấp bậc cường giả, chỉ cần lưu lại sức mạnh trong cơ thể thì dù có bị thụ thương nghiêm trọng, cũng có thể phục hồi rất nhanh - Đây là dấu hiệu quan trọng của một cường giả thánh giai !

Tinh Linh vương thân là một cường giả thánh giai, tự nhiên cũng hiểu đạo lý này.

Chính bởi vì tốc độ khôi phục nhanh chóng này của Đỗ Duy đã khiến Lạc Tuyết có chút kinh ngạc.

Vị công tước Tulip trước mắt này chưa hề đạt được thực lực của một thánh giai thế nhưng hắn cũng có thể phục hồi trong nháy mắt - Đây là dấu hiệu của một thánh giai cường giả!

Lạc Tuyết một kích không trúng, với thân phận cao quý của một Tinh Linh vương cùng sự kiêu ngạo trời sinh của Tinh Linh tộc, cũng không thể mất mặt mà tiếp tục xuất thủ dò xét.

Lạc Tuyết mỉm cười, ngón tay sửa thành nhẹ nhàng vuốt ve trên thân thương, khẽ cười nói:

- Tu vi của công tước Tulip thật cao a. Ta thấy sợ rằng không quá hai năm ngài có thể có sự đột phá.

Nhìn tay của đối phương đã không còn đánh về phía chuôi thương, Đỗ Duy trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Đối với thực lực của vị Tinh Linh vương này trong lòng Đỗ Duy cũng sinh ra một tia kinh hãi.

Muốn dùng ngón tay bùng vào thân thương phóng ra sóng ma pháp rung động như vậy, Đỗ Duy đánh giá mình cũng có thể làm được, thế nhưng nếu dùng lực quá lớn, cái thân thương này sẽ bị mình làm vỡ vụn!

Trong khi đó Tinh Linh vương tùy tiện cất tay một cái, không làm chuôi thương tổn hại chút nào, nhưng với rung động ma pháp xuất ra, cho dù là một ma pháp sư cấp tám cũng sẽ bị thụ thương. Cảnh giới như vậy rõ ràng đã đạt tới đỉnh phong của thánh giai.

(Nhưng, hẳn rốt cuộc vẫn ở “trong bức tranh”, hay đã ở “bên ngoài bức tranh ” rồi?) Trong đầu Đỗ Duy không khỏi so sánh giữa Lạc Tuyết và cường giả cực mạnh Bạch Hà Sầu.

563. Chương 392-326 Cây Thương Longius

- Tinh Linh vương quá khách khí rồi.

Đỗ Duy thu hồi tạp niệm, chăm chú nhìn đối thủ đáng sợ trước mặt:

-Ta rất tò mò, tại sao ngài lại đi đến Tây Bắc, đi tới nhà của ta? Chẳng lẽ ngài có hứng thú với một con người như ta sao?

Lạc Tuyết gật đầu:

- Đúng vậy, ta đi thẳng từ bắc đến nam. Ở bất cứ nơi đâu, tên tuổi công tước Tulip của ngài cũng được nhắc đến nhiều nhất. Nếu như đã đi đến thế giới của loài người mà không gặp ngài một lần, ta sẽ cảm thấy rất đáng tiếc... Ta không muốn lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta sẽ là trên chiến trường.

Đỗ Duy liền thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Đối mặt với một cường giả kinh khủng như vậy, Đỗ Duy không phải không có tâm tư gì. Ngay cả “lão Long” kia cũng không phải là đối thủ của đối phương. Từ những tin tức mà đại vương tử của long tộc liêu chết mang đến, chỉ sợ Tinh Linh vương Lạc Tuyết này có thân phận rất cao trong đám tội dân.

Đỗ Duy đương nhiên rất muốn thừa dịp hấn đi tới thế giới loài người mà giết chết!

Nhưng ... Đối phương là một cường giả cùng cấp độ với Bạch Hà Sầu mà Đỗ Duy đã gặp trước đó. Trừ phi có cường giả thực lực tương đương với Lạc Tuyết, nếu không sẽ không có cách nào để giết chết đối phương.

Cho dù chính mình ở Tây Bắc có hàng vạn binh lính, ngoài ra còn có ba cường giả thánh cấp, cũng sẽ không sao làm được việc đó. Lực lượng ở trình độ thánh cấp càng đi lên thì chênh lệch càng lớn. Đỗ Duy chính mắt nhìn thấy, mặc dù cùng là cường giả thánh cấp, nhưng Rodriguez ở trước mặt Bạch Hà Sầu, ngay cả một tia lực lượng phản kháng cũng không có!

Với thực lực của Lạc Tuyết, cho dù đánh không lại, nếu như hấn muốn chạy trốn thì cũng đừng ai nghĩ đến chuyện ngăn cản.

-Được Tinh Linh vương coi trọng như vậy, ta cảm thấy cực kì xấu hổ.

Đỗ Duy trả lời bằng một câu vô thưởng vô phạt.

Lạc Tuyết nghe xong, ha ha cười lớn.

Sau đó nụ cười của hấn chợt biến mất, hấn nghiêm nghị nói:

-Ta không phải là nói suông đâu! Công tước Tulip có biết, từ khi ta bước vào lãnh địa của ngài. Những gì nhìn thấy và nghe thấy, vô luận là sách lược quân sự, chính trị hay tình cảm của những người ở Tây bắc đối với ngài, đều khiến ta càng ngày càng tin tưởng một điều: Trong tương lai khi tộc của ta và loài người giao chiến với nhau, ngài nhất định sẽ trở thành nhân vật nổi bật.

Đỗ Duy nghe xong những lời này, đồng tử trong hai mắt chợt co rút lại.

Tay của hấn đã dút vào trong áo, âm thầm nắm lấy nhẫn chứa vật của mình. Trong giới chỉ có vũ khí bí mật lợi hại nhất của Đỗ Duy: Mũi tên địa ngục Fedora!

-Nói như vậy...

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu:

-Xem ra ta còn chưa kịp nghĩ ra cách để giữ ngài lại đây thì ngài đã chuẩn bị lấy mạng ta từ trước rồi?

Trong lúc nói những lời này, Đỗ Duy đã quyết tâm liều mạng!

Trên thực tế, từ khi bước vào căn phòng này, Đỗ Duy cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc liều mạng!

Hôm nay, khi hân vừa trở lại phủ công tước, sau khi gặp Phillip thì được biết đám người công chúa Louise đã đến, đồng thời cũng biết được có một vị khách thần bí tới chơi, người này có hình dáng và vẻ bề ngoài cực kì hoàn mỹ, tên gọi là Lạc Tuyết!

Từ lời trắng trối của đại vương tử Long tộc, Đỗ Duy đã sớm biết được Tinh Linh vương vốn có tên là Lạc Tuyết. Khi nghe thấy cái tên này, Đỗ Duy tất nhiên là không dám chậm trễ.

Không ngờ Tinh Linh vương lại tới nhà mình. Đây là một tin tức khiến cho lòng người lạnh buốt, Đỗ Duy làm sao lại không khẩn trương?

Mặc dù còn không dám chắc chắn vị khách tên Lạc Tuyết này chính là Tinh Linh vương, nhưng từ những miêu tả của Phillip về khí độ và vẻ bề ngoài của đối phương, hơn phân nửa chính là Tinh Linh tộc trong truyền thuyết.

Trong lúc Đỗ Duy còn chưa nghĩ ra biện pháp đối phó thì được biết rằng vợ chưa cưới của mình đang mang vị khách đáng sợ này đi tham quan tòa thành.

Tin tức kia khiến cho Đỗ Duy không còn thời gian để bày mưu tính kế.

Ở trong lòng Đỗ Duy, Vivian là người quan trọng nhất trên thế giới này! Không ngờ vợ chưa cưới của mình lại không biết gì mà đi cùng với một kẻ địch đáng sợ như vậy.

Mặc dù biết rằng mình đi nhất định sẽ có nguy hiểm, nhưng Đỗ Duy vẫn không một chút do dự chạy đến!

Cho nên khi hân vừa vào phòng, chuyện đầu tiên mà hân làm chính là lập tức nói Vivian rời đi!

Thời gian quá gấp gáp, gấp gáp đến mức Đỗ Duy còn chưa kịp chuẩn bị gì...

Nếu như có đủ thời gian, Đỗ Duy chắc chắn sẽ không lỗ mãng chạy đến trước mặt Lạc Tuyết để phải đối mặt với đối phương như vậy!

Đỗ Duy vốn không phải là một người lỗ mãng như thế. Nhưng khi nghe tin vợ chưa cưới của mình đang ở bên cạnh Lạc Tuyết, Đỗ Duy còn có thời gian để do dự hay sao?

Giờ phút này, trợ thủ mạnh nhất của mình là Gandalf mặc áo bào màu xanh lá cây đang ở thành Gilear chăm sóc cho con rồng kia, Hussein đang dẫn theo Thần Thánh kỵ sĩ đoàn ra bên ngoài huấn luyện, Rodriguez thì đi đến doanh trại huấn luyện kỵ sĩ của Ron Barton ...

Trong thành Lâu Lan không có ai đủ khả năng để trợ giúp cho mình. Duy nhất có lẽ là nữ vương Medusa - Nicole tiểu thư.

Trước khi Đỗ Duy tới đây, hân chỉ kịp đưa ra hai mệnh lệnh. Thứ nhất là ra lệnh cho Phillip lập tức triệu tập các kỵ sĩ trong thành có trình độ trên trung cấp bao vây xung quanh tòa thành. Thứ hai là sai người lập tức đi mời tiểu thư Nicole tới.

Đỗ Duy đã làm những chuẩn bị tốt nhất mà hân có thể... Nếu như sự tình trở nên tồi tệ, Đỗ Duy sẽ không có cách nào khác, chỉ có thể liều mạng!

Nhân vật quan trọng và nguy hiểm nhất của tội dân tới nhà mình, tuyệt đối không phải đến kết giao!

Đỗ Duy chăm chú nhìn Lạc Tuyết, mà Tinh Linh vương lại đột nhiên cười.

Không thể không thừa nhận vẻ đẹp của vị Tinh Linh này vượt quá những gì mà ngôn ngữ có thể miêu tả! Ngay cả một nụ cười mỉm của hân, trong nháy mắt đã đem toàn bộ sát khí trong căn phòng hóa giải sạch sẽ:

- Công tước Tulip không cần phải căng thẳng như vậy, ta vốn không có ý định giết ngài.

Tinh Linh vương khẽ nâng tay áo, lùi ra phía sau nửa bước, hai mắt cẩn thận đánh giá Đỗ Duy. Qua một lúc lâu mới nhẹ nhàng thở dài rồi nói:

- May mắn của ngài cũng là sự tiếc hận của ta...Nếu như ta đi tới đại lục sớm hơn ba năm mà gặp ngài, ta nhất định sẽ không do dự mà giết chết ngài. Nhưng bây giờ, cho dù ta có làm vậy cũng không có tác dụng gì.

Đỗ Duy cười trào lộng một tiếng.

Mặc dù phải đối mặt với cường giả khủng khiếp này, Đỗ Duy lại không hề lùi bước. Đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc liều mạng, mới vừa rồi Đỗ Duy còn lo lắng cho vợ chưa cưới của mình, bây giờ nàng đã rời khỏi nơi này.

Vivian vừa đi ra ngoài, tất nhiên sẽ có người lập tức đem nàng tránh xa nơi này. Đỗ Duy không còn vướng bận điều gì, trong lòng càng thêm kiên quyết:

-A! Ba năm? Tinh Linh vương, ta không hiểu rõ ý của ngài cho lắm?

Ánh mắt của Lạc Tuyết khẽ nheo lại, trong con mắt tuyệt đẹp hiện lên một chút chút ý tứ phức tạp và khó hiểu.

Khẽ thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài của Tinh Linh vương còn dường như mang theo một chút u oán khiến cho người khác không khỏi rung động:

-Ta tới quá muộn, công tước Tulip ạ.

Sau đó hai mắt của Lạc Tuyết mở to, lạnh lùng nhìn Đỗ Duy:

-Ngài công tước, ngài là người xuất sắc nhất trong số những người mà ta biết! Dưới sự lãnh đạo của ngài, các hoạt động quân sự và chính trị của quân Tây Bắc đều cực kì xuất sắc. Phương pháp thu gom của cải khéo léo của ngài, ngoài ra còn có sách lược chinh đồn quân đội.... Thú thực với ngài, trên đường tới đây ta đã nghe nói đến chuyện ngài dẹp tan quân Tây Bắc cũ. Những người tài giỏi như ngài thật sự khiến cho ta rất kính trọng... Đáng tiếc, cho dù bây giờ ta giết ngài thì cũng đã chậm mất rồi.

Giọng nói của Tinh Linh vương càng ngày càng lạnh lùng, trong lời nói của hắn không chút nào che dấu ý định giết người.

Hắn chăm chú nhìn ánh mắt của Đỗ Duy, chậm rãi nói:

-Nếu như là ba năm trước đây, ngài còn chưa phát triển, ta sẽ không chút do dự mà giết ngài. Nhưng bây giờ chính sách quân sự và chính trị của ngài đã được áp dụng vào thực tế một cách hoàn hảo.

-Là một thủ lĩnh, trí tuệ của ngài đã được biểu hiện ra ngoài một cách trọn vẹn, tiếp theo chỉ là tiếp tục thi hành những chính sách đó mà thôi. Cho dù bây giờ ta giết ngài thì những chính sách quân sự và chính trị của ngài vẫn sẽ được tiếp tục thực hiện.

-Đừng nhìn ta như vậy, ta được biết ngài rất được hoàng đế của loài người tín nhiệm. Hiện tại bố cục mà ngài thành lập đã được hình thành. Giết ngài, bố cục này cũng sẽ không bởi vì cái chết của một mình ngài mà lập tức sụp đổ.

-Cho nên tại sao ta lại phải giết ngài cơ chứ? Nói cho rõ ràng một chút, bây giờ ngài chỉ là một lãnh tụ về mặt tinh thần. Sách lược của ngài đã hoàn chỉnh, việc còn lại chỉ là chờ đợi những thành quả này chậm rãi trưởng thành mà thôi. Nếu như ta muốn đả kích loài người, lựa chọn tốt nhất của ta tuyệt đối không phải là giết ngài mà là đi giết hoàng đế của các ngài. Ít nhất thì sức ảnh hưởng của một hoàng đế cũng lớn hơn ngài rất nhiều.

Câu nói sau cùng khiến Đỗ Duy thật sự tin rằng Tinh Linh vương hình như cũng không thật sự có ý định giết hắn.

Tinh Linh vương lại tiếp tục chậm rãi giải thích:

-Loài người các ngươi có được một nền văn minh cực kì rực rỡ, ta không thể không thừa nhận đây là một vườn hoa tuyệt đẹp tràn ngập sức quyến rũ.... Vườn hoa này sắp bị chiến tranh phá hủy, ta chỉ muốn tranh thủ cơ hội, cẩn thận quan sát vẻ đẹp của nó một chút trước khi nó bị phá hủy mà thôi.

Trong giọng nói mềm mại nhẹ nhàng của hắn lại mang theo sự xơ xác tiêu điều vô cùng vô tận khiến cho Đỗ Duy nghe xong cũng không khỏi cảm thấy rùng mình.

-Ồ? Phá hủy bởi chiến tranh sao!

Mặc dù phải đối mặt với một cường giả mà hiện tại chính mình không có cách nào chống lại, nhưng Đỗ Duy lại nghiêm nghị nói:

-Nếu đã như vậy, ta sẽ để cho ngài nhìn thật rõ chủ nhân của vườn hoa này sẽ làm như thế nào để bảo vệ nó.

Tinh Linh vương khẽ cười, hẳn thậm chí còn khẽ gật đầu với Đỗ Duy:

-Ta rất mong chờ. Tuy nhiên ta cũng nhắc nhở ngài...Trong mắt của ta, ngài mặc dù rất xuất sắc, nhưng cũng chỉ là một nhân vật giỏi bố trí và xây dựng nền móng mà thôi. Để chuẩn bị cho cuộc chiến trong tương lai, có lẽ ngài có thể làm cho thực lực của loài người tăng lên, nói cách khác, ngài đã hoàn thành nhiệm vụ đặt nền móng. Nhưng theo ta được biết thì ngài công tước lại không phải là một người xuất sắc về mặt sách lược quân sự. Cuộc chiến trong tương lai, chỉ sợ ngài cũng không phải là một người chỉ huy quân sự xuất sắc.

Mặc dù đây là những lời nói rất thẳng thắn, nhưng Đỗ Duy không hề có một chút bực bội.

Lặng lặng nhìn Tinh Linh vương, Đỗ Duy đột nhiên cười.

Sau đó hắn lui về phía sau một bước, gật đầu thi lễ đối với Tinh Linh vương:

-Cảm ơn sự khen ngợi của ngài, ta sẽ nhớ kĩ những lời nói này. Trên thế gian này, còn có điều gì có thể so sánh được với những lời ca ngợi của kẻ địch cơ chứ!

Hai người lại nhìn nhau một lần nữa, Lạc Tuyết khẽ thở dài:

-Ngài công tước, nếu ngài là một người thông minh, ở trước mặt ta ngài không nên lộ ra sự sắc sảo của mình. Nói không chừng ta sẽ thay đổi ý định mà giết ngài ngay lập tức.

Đỗ Duy cười ha hả một tiếng :

-Theo ta được biết, Tinh Linh là một chủng tộc cực kì kiêu ngạo, đã nói ra điều gì là không bao giờ đổi ý.

Chăm chú nhìn Đỗ Duy một lát, Lạc Tuyết lắc đầu:

-Người là một con người kì quái.

Sau đó Lạc Tuyết chậm rãi đi tới một giá đỡ vũ khí ở trong phòng, quay đầu nhìn về phía Đỗ Duy:

-Tốt lắm, nếu ta chỉ tới đây với tư cách một vị khách, còn ngài vốn là chủ nhân ở đây, ngài có thể giới thiệu cho ta một chút về tòa thành này được không?

Đỗ Duy quệt mũi một cái, mồ hôi lạnh đã thấm ướt sau lưng, cười lớn một tiếng:

-Đương nhiên có thể. Bất quá trước tiên ta muốn đi ra ngoài một lát.

Đối mặt với Tinh Linh vương, Đỗ Duy không hề có một chút che giấu:

-Có lẽ ngài cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ, bởi vì nghênh đón ngài mà ta đã bố trí rất nhiều người ở bên ngoài. Nếu chúng ta đã không có ý định trở mặt, ta sẽ để những thủ hạ trung thành của ta lui ra ngoài.

Lạc Tuyết cười:

-Trước khi khai chiến ta sẽ cư xử đúng mực như một vị khách bình thường.

Đỗ Duy dường như không thèm để ý đến việc mình sẽ chọn giận Tinh Linh vương:

-Ta cũng không cam đoan mình sẽ là một chủ nhà hiếu khách, nếu có cơ hội giết ngài, ta nhất định sẽ không bỏ qua.

Nói xong Đỗ Duy xoay người đi ra phía cửa dùng sức huýt sáo một tiếng.

Ma lực cảm ứng của Lạc Tuyết cực kì cường đại, tự nhiên có thể cảm giác được từ khi Đỗ Duy đi vào căn phòng kia, vô số võ sĩ thực lực không tầm thường ẩn núp ở xung quanh lặng lẽ rút lui.

- Đến đây đi, hồi người khách đáng quý của ta.

Đỗ Duy thông thả cầm lấy tay của Tinh Linh vương ():

-Ta sẽ dẫn ngài đi tham quan nơi này một chút.

Đỗ Duy chỉ vào thanh trường thương ở trước mắt, chậm rãi nói:

- Vật quý nhất cất ở nơi đây là thanh trường thương Longius. Đương nhiên thanh trường thương này chỉ là vật mô phỏng mà thôi, nhưng thanh trường thương này cực kì nổi tiếng. Ta nghĩ, trên đại lục không ai là không biết nguồn gốc của thanh trường thương này.

-Ồ?

Tinh Linh vương lại cười, trong nụ cười mang theo vẻ diễu cợt:

-Nguồn gốc của thanh trường thương này? Ngài công tước đáng kính, ngài có thể nói cho ta nghe một chút được không? Truyền thuyết của loài người các ngài về nguồn gốc của thanh trường thương này như thế nào?

-Kỵ sĩ thương.

Đỗ Duy cân nhắc một chút rồi trả lời một cách ngắn gọn, sau đó nói:

-Theo truyền thuyết thì đây là một thanh thần khí được nữ thần chúc phúc, được ban tặng cho võ giả mạnh nhất loài người, không có gì không phá được. Hơn nữa...

Nói tới đây, Đỗ Duy liếc mắt nhìn Tinh Linh vương, rồi dè dặt nói tiếp:

-Trong trận đại chiến vạn năm trước, cường giả của loài người cầm thanh trường thương này đã chiến thắng tội dân các ngài, giành được thắng lợi trong chiến tranh, đem các ngài đuổi ra khỏi đại lục.

Tinh Linh vương lặng lặng lắng nghe, hít một hơi thật sâu sau đó hần chỉ nói vắn vắn hai chữ:

-Bịa đặt!

Trước ánh mắt nghi ngờ của Đỗ Duy, Tinh Linh vương lắc đầu, trong ánh mắt của hắn hiện lên vẻ giận dữ và đau xót.

Sau đó vị Tinh Linh xinh đẹp này ngẩng đầu nhìn Đỗ Duy, chỉ vào thanh trường thương này, chậm rãi nói:

-Đó chỉ là cách nói của loài người các ngươi mà thôi. Nữ thần chúc phúc ư? Thật là nực cười! Thanh trường thương này là một thanh thần khí. Nó do Tinh Linh tộc chúng ta và chủ thần của những chủng tộc khác, ngoài ra còn có nữ thần mà loài người mà các ngươi thờ phụng, ban đầu liên hợp lại cùng đối phó với cường đại ác ma mà hợp lực chế tạo ra. Đáng tiếc, sau khi đánh bại ác ma, nữ thần lại dùng thanh trường thương này để đối phó với những người từng là đồng bạn của nàng.

Giọng nói trầm thấp mà giận dữ, ánh mắt của Tinh Linh vương dường như có thể phát ra lửa!

-Trường thương Longius! Hừ... Thanh trường thương này bởi vì được rất nhiều vị thần đem thần lực của mình đưa vào trong đó mới có thể trở nên mạnh mẽ như vậy. Mà sau khi đánh bại ác ma, nữ thần lại dùng thần lực ẩn chứa trong thanh trường thương này để đối phó với đồng bạn của nàng. Bao gồm đại thần của Tinh Linh tộc chúng ta, thần thú của thú nhân tộc... Hừ, khi các thần linh đem thần lực của mình đưa vào trong thanh thần thương này không bao giờ ngờ được, có một ngày nó lại được dùng để đối phó chính mình!

Cuối cùng Lạc Tuyết lạnh lùng nói:

- Loài người các ngươi gọi nó là Longius sao? Ta cho ngươi biết, ở chỗ chúng ta, nó có tên là thanh mâu Dracula!

Nghe nói đến cái tên này, trong lòng Đỗ Duy đột nhiên chấn động!

Mùi giáo Dracula?

Tên này Đỗ Duy từng nghe qua.

Chương 393 Medusa xuất trường

Quyền trượng vinh diệu ư? Nước mắt rơi trong suốt? Lá chắn Alexis? Mũi giáo Dracula? Áo giáp Vàng Trăng Khuyết Năm Màu ? Áo bào Thần Gió? Chiếc nhẫn của Thánh? Vòng tay Đêm Tối? Tấm lụa cầu vòng chín màu? Mặt trời vĩnh hằng.... Những cái tên này liên tiếp hiện ra trong đầu Đỗ Duy.

Hắn nhớ rất rõ, trong cuộc chính biến ở đế đô ngày trước, ở trên quảng trường trong hoàng cung, khi Gandalf áo xanh nhìn thấy mũi tên địa ngục Fedora trong tay mình thì dường như cực kì kinh ngạc, sau đó liền một hơi nói ra những cái tên kỳ lạ như trên.

Trong đó rõ ràng là có “Mũi giáo Dracula”.

Từ những ý tứ ẩn giấu trong ngôn ngữ, xem ra mấy thứ này có lẽ cũng là thần khí giống như mũi tên địa ngục Fedora của mình.

Lúc đầu Đỗ Duy cũng cảm thấy rất hiếu kì với mấy thứ này, đáng tiếc những cái tên này mặc dù hắn nhớ rõ nhưng những điều tra sau đó đều không có chút kết quả nào. Cho dù Đỗ Duy tra cứu tìm tòi trong các quyển sách cổ cũng không tìm ra manh mối.

Sau khi Gandalf áo xanh chính thức trở thành thầy giáo của mình, Đỗ Duy cũng từng nhắc tới những thứ này, tuy nhiên phản ứng của ông ta có chút cổ quái, dường như không muốn nhiều lời, chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

Đỗ Duy cũng chỉ là cảm thấy tò mò mà thôi, nên khi ông ta không muốn kể lại thì hắn cũng không suy nghĩ nhiều lắm.

Nhưng hôm nay nghe Tinh Linh Vương nói đến cái tên “ Trường mâu Dracula”, Đỗ Duy liền lập tức lưu tâm!

Cây thương Longius, mũi giáo Dracula? Trên đại lục, không người nào là không biết đến trường thương Longius. Nhưng cái tên mũi giáo Dracula, nếu không phải Gandalf áo xanh từng nói đến thì ngay cả Đỗ Duy cũng không biết. Hắn đã từng hỏi không ít người, nhưng cho dù là võ giả đứng đầu như Hussein cũng chưa từng nghe nói đến mấy thứ này.

Bây giờ, từ lời của Tinh linh vương mà Đỗ Duy nghe được, dường như những thứ này có liên hệ với trận chiến giữa các vị thần thời thượng cổ. Điều này khiến cho Đỗ Duy không thể không chú ý.

Cho tới bây giờ, những tài liệu lịch sử lưu truyền của La Lan đại lục, sớm nhất cũng chỉ đề cập đến khoảng thời gian trước khi Đế quốc La Lan được thành lập mấy trăm năm mà thôi.

Lịch sử của đại lục ghi lại, dường như từ trước tới giờ loài người chính là chúa tể của đại lục này. Nhưng ngẫu nhiên bên trong một ít tài liệu lịch sử lại nói rằng, vào thời cổ đại từng có những chủng tộc khác sinh tồn tại đây.

Bất quá, cũng chỉ là một vài câu sơ qua mà thôi, không trọn vẹn và không đầy đủ. Hơn nữa cũng chỉ có những tài liệu lịch sử quý giá mới đề cập đến.

Đối với những người bình thường trên đại lục này mà nói, những truyền thuyết thần kỳ này phần lớn cũng chỉ là thần thoại mà thôi. Một số người cũng nghe nói đến những chủng tộc như “Ái Nhân” và “Tinh Linh”, nhưng tuyệt đại đa số mọi người đều cho rằng đây chẳng qua là trong những truyện thần thoại, cổ tích chứ không phải thực sự tồn tại.

Bởi vì sự phổ biến của tín ngưỡng đối với Quang minh nữ thần khiến cho những sinh vật trong truyền thuyết này càng không có khả năng được Thần Điện cho phép tồn tại.

Dưới sự che giấu và tận lực “sửa chữa” của tôn giáo đối với văn hóa, từ xưa đến nay, chỉ có một số ít người mới biết được một số truyền thuyết về thời thượng cổ. Dù sao những thứ này có đề cập đến sự tồn tại cao nhất của thế giới này - Quang minh nữ thần!

Trong giáo điển của Thần điện được truyền bá thì nữ thần này là “thần Khai Sáng” sáng tạo ra thế giới này, chính là chúa tể duy nhất của đại lục. Vô luận là đại lục, loài người, hay là thế giới này đều do Nữ thần sáng tạo ra.

Cho nên tới tận bây giờ Thần Điện nhất định không thừa nhận sự tồn tại của Ải Nhân hoặc Tinh Linh. Một khi đã thừa nhận sự tồn tại của những dị tộc này chẳng phải là thừa nhận những gì ghi chép trong giáo điển của mình là những lời nói láo hay sao?

Một số ít ma pháp sư hoặc là học giả mới có thể thông qua một số sách cổ hoặc những dấu vết còn lưu lại của di tích cổ xưa mà biết được một bí mật bị chôn vùi trong bụi bặm của lịch sử:

Trận chiến giữa các vị thần thời thượng cổ!

Ngay cả Đỗ Duy cho tới bây giờ cũng chỉ biết, hàng vạn năm trước những chủng tộc này đã từng sinh tồn cùng với loài người trên đại lục, bất quá sau đó lại bị đánh đuổi ra khỏi đại lục đi về phương bắc. Hơn nữa Nữ thần còn tạo ra thần sơn và bố trí Long tộc canh gác ở nơi đây.

Không ai rõ những gì đã xảy ra trong cuộc chiến giữa các vị thần hàng vạn năm trước.

Theo những suy đoán mơ hồ của Đỗ Duy thì đoạn lịch sử kia hình như là không được hay ho cho lắm, thậm chí có khả năng không phù hợp với hình tượng của Quang minh nữ thần. Cho nên trải qua hàng vạn năm, hầu hết đã bị các thế hệ loài người tiêu hủy.

Giờ phút này, đứng trước mặt hắn chính là một vị Tinh linh vương. Có lẽ sự thật từ xa xưa chỉ còn được bảo tồn một cách chân thật ở trong lịch sử của những tội dân này mà thôi.

Sau khi nghe Lạc Tuyết nói đến một cái tên khác của Trường thương Longius, Đỗ Duy liền có ý trầm mặc một lát, sau đó dè dặt quan sát phản ứng của Lạc Tuyết. Hắn chậm rãi nói:

-Mũi giáo Dracula? Tinh linh vương, cái tên này chẳng lẽ là ngôn ngữ của tinh linh tộc các ngươi sao?

Trong ánh mắt của Tinh linh vương tràn ngập sự diễu cợt:

-Người nói không sai. Đây chính là ngôn ngữ của Tinh linh tộc chúng ta. Chỉ bất quá “Dracula” trong ngôn ngữ của Tinh linh tộc có nghĩa là “phản bội”. Nói cách khác, chúng ta gọi nó là mũi giáo phản bội!

Nói đến đây, Tinh linh vương đột nhiên cười cười, thoáng nhìn Đỗ Duy một chút:

- Công tước Tulip, nhìn vẻ mặt của ngài, dường như ngài rất có hứng thú? A! Từ khi ta tiến vào đại lục cho tới nay, liền phát hiện một chuyện rất hay. Không biết có phải là cố ý gạt bỏ hay không.... Dường như trong thế giới loài người các ngươi không ai biết đến những truyền thuyết về trận chiến giữa những vị thần thời thượng cổ, và trong xã hội loài người cũng không có ai đề cập đến những sự thật lịch sử này. Ta thậm chí cũng đọc qua rất nhiều sử sách của loài người các ngươi, cả bộ “giáo điển” của Quang minh thần điện thật khiến cho người ta bật cười, toàn bộ đều là những lời bịa đặt. Dường như những gì xảy ra trong thời thượng cổ đã bị loài người các ngươi xóa bỏ hoàn toàn hoặc là che giấu đi, có đúng không?

Đỗ Duy không hề có ý phủ nhận:

-Ngài nói không sai. Ta cũng rất hiếu kì về những truyền thuyết này.

-Hừ, Nữ thần và Quang minh giáo hội chỉ là một lũ đạo đức giả. Bọn người kia ngoại trừ việc muốn sửa chữa lịch sử để che giấu tai mắt của người khác thì còn có thể làm gì chứ! Hừ, có lẽ là bọn họ lo lắng những chuyện hèn hạ vô sỉ mà Quang minh nữ thần đã làm sẽ làm vấy bẩn hình tượng đẹp đẽ của nàng.

Không ngờ một người luôn tạo nhả lịch sử như Tinh linh vương Lạc Tuyết cũng nói ra những lời quyết liệt như vậy.

Bất quá sau một lát, Lạc Tuyết trở nên hòa hoãn hơn, nhìn Đỗ Duy với một chút chế nhạo:

-A, thật xin lỗi. Thiếu chút nữa ta đã quên rằng ngài là một con người. Chử bới vị thần cao nhất của loài người ở trước mặt ngài chỉ sợ sẽ khiến ngài cảm thấy bất mãn.

Đỗ Duy cười, vẻ mặt phức tạp, nhìn Tinh linh vương:

-Có lẽ ngài không biết... Ta cũng không phải là tín đồ của Nữ thần.

Giờ phút này Đỗ Duy dường như một vị chủ nhà hiếu khách. Hắn thậm chí mời Tinh Linh vương đi vào bên trong căn phòng cất giữ vật phẩm, ngồi xuống bên cạnh cái bàn, cười nói:

- Nếu ngài đã là khách của ta, liệu ngài có thể vui lòng thỏa mãn một chút hiếu kì của ta được không? Ngài cũng biết, ở trên đại lục, những chuyện thời xa xưa rất khó được nghe nói đến. Huống chi, ngài còn mang theo “bản gốc” từ tội dân đến đây!

Vừa nói Đỗ Duy đưa tay lên, dùng sức vỗ hai cái, hướng về phía cửa quát:

- Mang đến đây cho ta một bình rượu ngon, ta muốn nói chuyện với vị khách của ta một chút, không cho bất cứ ai tới đây quấy rầy!

Giờ phút này, bên ngoài hành lang có hơn một trăm tên võ sĩ sẵn sàng để ứng phó quân địch. Mỗi người đều là những người xuất sắc nhất được lựa chọn ra từ trong quân đội, đều là những thân vệ tinh nhuệ nhất phụ trách bảo vệ phủ công tước.

Phillip đứng ở phía sau, vẻ mặt của hắn đang rất khẩn trương. Cho đến khi nghe được giọng nói của Đỗ Duy từ trong phòng truyền đến, hắn mới hơi thở phào nhẹ nhõm một chút.

Cách Phillip rất xa, nữ vương Medusa đang đứng nhắm mắt ở trong góc. Tóc của Nicole tiểu thư khẽ bay bay, những sợi tóc rối bởi trên trán đã che đi đôi mắt đang nhắm của nàng. Khiến cho Phillip cảm thấy không thích lắm chính là, người phụ nữ này mặc dù nhắm mắt nhưng mị lực từ trên người nàng phát ra vẫn khiến cho người ta khó thở.

Là một trong những người được Đỗ Duy tín nhiệm nhất, Phillip cũng chỉ mơ hồ biết rằng vị Nicole tiểu thư này có thực lực rất mạnh. Bất quá suy đoán của Phillip cũng nằm trong giới hạn nhất định, hắn cho rằng Nicole tiểu thư chẳng qua chỉ là một vị ma pháp sư cường đại mà thôi.

Càng khiến cho Phillip không sao hiểu được chính là ngài công tước sau khi vội vàng trở về, vừa nghe nói đến vị khách tên là Lạc Tuyết thì lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng ra lệnh cho mình triệu tập toàn bộ lực lượng tinh nhuệ trong phủ công tước sẵn sàng đón quân địch, dường như là chuẩn bị để liều mạng, đồng thời còn sai người đi mời tiểu thư Nicole tới đây.

May là cho tới bây giờ cũng không có phát sinh chuyện gì. Mới vừa rồi khi tiểu thư Vivian đi ra ngoài, Phillip lập tức kiểm một lí do, sai người đem Vivian tiểu thư rời xa khỏi nơi này.

Sau đó bên trong truyền đến mệnh lệnh của Đỗ Duy, căn cứ vào ám hiệu đã ước định sẵn thì đó là nói Phillip giải tán mọi người, nguy hiểm đã qua. Không ngờ bây giờ trong phòng lại vang lên mệnh lệnh đem rượu vào phòng.

-Để ta đi.

Nicole tiểu thư vốn một mực im lặng đột nhiên lạnh lùng nói ra một câu như vậy.

Phillip không có cự tuyệt, hắn lập tức tiến hành cân nhắc. Nếu như kẻ tên là Lạc Tuyết ở trong căn phòng kia thực sự là một người có thực lực mạnh mẽ khiến cho ngài công tước cũng phải sợ hãi – phải biết rằng ngài công tước cũng là một ma pháp sư cường giả nổi tiếng trên đại lục đó.

Bây giờ để cho ngài công tước ở cùng một chỗ với một kẻ nguy hiểm như vậy thì quả là khiến cho người ta không sao yên tâm. Thực lực của vị tiểu thư Nicole này hẳn là rất xuất chúng, nếu như để nàng đi vào, ít nhất cũng có thể giúp cho công tước có thêm một người giúp đỡ, vấn đề an toàn sẽ được tăng thêm không ít.

Về mặt của Lạc Tuyết trầm tĩnh, dường như không phải là kẻ địch của Đỗ Duy mà giống như một người bạn tới nhà chơi. Hai người thản nhiên ngồi ở bên cạnh cái bàn trong phòng cất chứa vật phẩm.

Một lát sau, rượu được đưa tới theo mệnh lệnh của Đỗ Duy.

Trên cái khay bạc mà Nicole tiểu thư cầm là một bình rượu ngon hảo hạng. Medusa nữ vương chậm rãi đi tới, dưới chân nàng không hề phát ra một chút âm thanh nào. Mặc dù nàng chỉ mặc một bộ đồ dài màu trắng cùng với một bộ áo choàng đơn giản, chậm rãi đi tới, trong giây lát đó đã lập tức thu hút ánh mắt của Lạc Tuyết.

Ánh mắt của Tinh linh vương chăm chú nhìn người phụ nữ từ bên ngoài đi vào này. Khuôn mặt hoàn mỹ không một chút tỳ vết và dáng người của Nicole tiểu thư khiến cho Tinh linh vương Lạc Tuyết có chút kinh

ngạc. Cho dù ở trong Tinh linh tộc vốn nổi tiếng về sự xinh đẹp, Lạc Tuyết cũng chưa từng nhìn thấy ai xinh đẹp như thế - Ngoại trừ chính mình.

Nếu chỉ đơn thuần là xinh đẹp thì có lẽ cũng không đủ để khiến cho Tinh linh vương phải kinh ngạc như vậy. Khiến Lạc Tuyết giật mình chính là - Ở trên người phụ nữ đang chậm rãi đi tới dường như ẩn chứa một tia hơi thở nguy hiểm!

Là nguy hiểm!

Người phụ nữ xinh đẹp này nhìn qua có vẻ yếu đuối, eo thon nhỏ, mái tóc màu vàng rối bù, vẻ mặt điềm tĩnh, đôi môi khẽ mấp mề, trong lúc bước đi hiện ra vẻ phiêu dật.

Sau khi nàng đi tới bên cạnh hai người, Lạc Tuyết mới thu hồi ánh mắt, liếc nhìn Đỗ Duy, khẽ thở dài:

- Tulip công tước, ngài rốt cuộc còn muốn mang đến cho ta những ngạc nhiên nào nữa vậy?

Mặc dù Nicole tiểu thư mặc một bộ áo choàng cực kì đơn giản, thậm chí nhìn qua có chút giống như người hầu. Nhưng khi nàng cầm chén đĩa đi tới bên cạnh bàn thì Lạc Tuyết nhẹ nhàng đứng dậy, quay mặt về phía Nicole tiểu thư. Vị Tinh linh vương này không ngờ lại gật đầu, giọng nói rất hòa nhã:

-Cảm tạ Tinh linh đại thần. Không ngờ ở trên đại lục này, ngoài ngài ra còn có sinh linh xinh đẹp như vậy! Medusa nữ vương tôn kính, Tinh linh tộc Lạc Tuyết xin chào ngài.

Đồng tử trong hai mắt Đỗ Duy đột nhiên co rút lại!

Không ngờ là chỉ đơn thuần bằng một vài cái nhìn, Tinh linh vương lại có thể nhìn thấy thực thân của Nicole tiểu thư!

- Tinh linh à?

Nicole tiểu thư đặt các thứ xuống, mặc dù hai mắt nhắm chặt nhưng khuôn mặt hướng về phía Lạc Tuyết:

- Trên thế giới này thật sự có tinh linh sao?

-Vấn đề này, thật là đau thương đó!

Nụ cười của Lạc Tuyết xen lẫn một tia khổ sở:

- Phải biết rằng, hàng vạn năm trước, những ma thú như Kim Nhân Mãng chuyên sống trong rừng rậm, lúc đó bọn họ là người bạn tốt nhất của tinh linh tộc chúng ta. Tinh linh tộc chúng ta có một loại ma pháp chú ngữ, có thể giải trừ sự đau đớn của kim Nhân Mãng lúc lột da tiến hóa. Bất quá khiến ta cảm thấy kinh ngạc chính là Medusa nữ vương tôn kính. Coi như ở trong lịch sử cũng có rất ít Kim Nhân Mãng có thể tiến hóa thành Medusa nữ vương. Không ngờ ở trên đại lục đã bị loài người chiếm cứ hàng vạn năm còn có thể nhìn thấy sự tồn tại của một sinh linh xinh đẹp như thế!

Chương 394 Chúa tể thời cổ đại

Thẳng thắn mà nói, khi nhìn nữ vương Medusa đi tới trước mặt Lạc Tuyết, trong đầu Đỗ Duy liền nghĩ ngay đến: nếu lúc này để tiểu thư Nicole mở mắt nhìn Lạc Tuyết, không biết có thể làm cho tên Tinh Linh vương khủng bố này hóa đá không nhỉ?

Trong tích tắc, ý nghĩ này khiến cho Đỗ Duy cực kỳ lay động! Hắn rất tin tưởng vào ma pháp hóa đá của nữ vương Medusa.

Phải biết là ngay cả lão long thực lực siêu quần cũng đã từng bị nữ vương Medusa hóa đá rồi! Hoàng kim long trời sinh có khả năng miễn dịch ma pháp cực mạnh, nhưng cũng không thể ngăn được cái nhìn của nữ vương Medusa! Nếu không có tuyệt chiêu cứu mạng "Long thần thủ hộ" của long tộc thì đã ...

Trong đầu Đỗ Duy nghĩ gì, Lạc Tuyết cũng mơ hồ đoán ra.

Tinh Linh vương ung dung ngồi, liếc mắt nhìn Đỗ Duy:

- Công tước Hoa Tulip, thật khiến ta ngạc nhiên đó, không ngờ bên cạnh ngài lại có một vị nữ vương Medusa như thế ... nữ vương Medusa luôn luôn sống một mình, ta thật sự không ngờ sinh linh tôn quý mỹ lệ như thế lại làm bạn với một con người.

Dừng một lát, nhìn thấy ánh mắt của Đỗ Duy hơi lóe lên, Lạc Tuyết cười nhẹ:

- Ta biết ngài đang có suy nghĩ gì, nhưng ta xin khuyên ngài nên thôi đi. Ngài có biết vừa rồi tại sao ta nói kim nhân mãng lúc sống trong rừng rậm từng là bạn tốt của Tinh Linh tộc không? Là bởi vì pháp thuật hóa đá thiên phú của kim nhân mãng mặc dù lợi hại, nhưng vì loại công kích này quá nguy hiểm, nên cho dù sau khi Medusa nữ vương tiến hóa phi thường mỹ lệ, vào thời đại thần thoại cũng không có chủng tộc nào dám đến gần sinh linh như thế — chỉ có Tinh Linh chúng ta là ngoại lệ duy nhất! Pháp thuật hóa đá của Kim nhân mãng vô hiệu với Tinh Linh tộc, cũng chính vì thế mà hai chủng tộc chúng ta mới có thể sống hòa thuận trong rừng rậm. Bình an vô sự, hơn nữa ... sợ là có một điều mà ngài không biết.

-... Điều gì?

Đỗ Duy bị Lạc Tuyết đoán được âm mưu của mình nên cũng không che giấu suy nghĩ nữa.

- Nữ vương Medusa không thể mở mắt một cách tùy tiện!

Lạc Tuyết khẽ thở dài rồi nhìn tiểu thư Nicole. Mơ hồ ngay cả Tinh Linh vương mỹ lệ cũng hơi mê mẩn nàng, nhìn nước da óng ánh của nàng, giọng nói Lạc Tuyết có chút thương cảm:

- Vào thời cổ đại, sau khi nữ vương Medusa tiến hóa, liền được công nhận là sinh linh đẹp nhất trên thế gian. Đáng tiếc là sinh linh như vậy lại có nhược điểm trí mạng. Pháp thuật hóa đá của các nàng là loại công kích bất kể cấp độ, hơn nữa cũng không thể tự mình khống chế! Đó cũng là nỗi đau khổ của các nàng! Bởi vì không kẻ nào dám đến gần sinh vật như thế! Hơn nữa, chủng tộc khác có thể vì sợ công kích mà pháp cường đại của nàng mà tiêu diệt những sinh linh mỹ lệ mà nguy hiểm này. Cho dù là ở thời cổ đại, số lượng nữ vương Medusa cũng cực kỳ ít ỏi. Hơn nữa ... mặc dù ông trời cho các nàng pháp thuật hóa đá cường đại, nhưng mỗi lần dùng phép thuật này, cũng có một cái giá rất lớn!

Dừng lại trong chốc lát, Lạc Tuyết thấy ngay cả khuôn mặt của tiểu thư Nicole cũng tràn đầy vẻ nghi ngờ.

Bản thân Nicole cũng chưa bao giờ biết điều này — dù sao, chẳng qua là nàng sau khi vô tình uống nước suối trẻ mãi không già mới có thể tiến hóa thành kim nhân mãng nữ vương Medusa. Chưa từng có ai nói với cô ấy là mình có đặc tính gì.

-Sinh mệnh.

Cuối cùng Lạc Tuyết nói ra đáp án:

- Ngay cả cường giả thánh giai cũng không thể đỡ được “con mắt ngưng thị” của nữ vương Medusa. Đây một loại pháp thuật thần kì, là pháp thuật thiên phú công kích bất kể cấp bậc. Đáng tiếc pháp thuật cường đại như thế lại kiến lập trên cơ sở tiêu hao lực sinh mệnh. Đối thủ càng cường đại, sinh mệnh lực tiêu hao lại càng nhiều! Nếu như một nữ vương Medusa đối diện với đối thủ cấp thấp, mở mắt hóa đá đối phương có lẽ không có vấn đề. Mà nếu đối thủ có thực lực quá cường đại, chính xác là nếu tinh thần lực của đối thủ quá cường đại ... vậy đấy. Ngài cũng biết, bất cứ ma pháp gì, cho dù là pháp thuật thiên phú cũng đều kiến lập trên trụ cột ma lực cường đại. Tinh thần lực của đối thủ càng mạnh mẽ, tương ứng sức chống cự cũng càng cao. Như thế thì tiêu hao lực sinh mệnh của nữ vương Medusa càng lớn ... Mặc dù sau khi tiến hóa thành nữ vương Medusa, có thể thu được khoảng hai nghìn năm tuổi, chừng này cơ hồ có thể so với hoàng kim long cường đại. Nhưng cho dù có coi như sinh mệnh nhiều hơn, cũng không thể thường xuyên mở mắt thi triển thuật hóa đá —— nhất là đối mặt với đối thủ quá cường đại.

Cuối cùng, Lạc tuyết lại không chút dấu điểm mà nói dứt khoát:

- Vị nữ vương Medusa tôn quý này, nếu như người muốn hóa đá ta, ta nói thẳng luôn, với thực lực của ta, coi như người hóa đá ta thành công thì người cũng nhanh chóng chết vì tiêu hao sinh mệnh lực ... Huống chi, Tinh Linh tộc chúng ta có năng lực miễn dịch với thuật hóa đá của kim nhân mãng. Thân là một Tinh Linh, đối với sinh linh mỹ lệ như ngài, ta rất có hảo cảm, mong ngài không nên thử nghiệm phương pháp chỉ có thể thương tổn chính mình này.

Trong lòng Đỗ Duy lập tức có chút bất an! Hẳn đến bây giờ cũng không biết những chuyện này, hơn nữa ... nữ vương Medusa cũng từng sử dụng qua mấy lần thuật hóa đá, nhất là lần đối mặt với long tộc tộc trưởng kia! Chẳng phải là đã tiêu hao rất nhiều sinh mệnh lực? Vậy thì ... Bây giờ Medusa còn lại bao nhiêu sinh mệnh lực?

Liếc mắt nhìn Nicole, Đỗ Duy đột nhiên giật mình, sự lo âu cũng dần lắng xuống.

Tiểu thư Nicole hoàn toàn khác! Nàng uống nước suối trẻ mãi không già! Thứ này là trân bảo chuyên cấp cho sinh linh gia tăng sinh mệnh lực ngoại trừ con người! Cho nên, sinh mệnh lực của nàng đã mạnh hơn rất nhiều rồi.

Lạc Tuyết nói xong, liền tự mình đi rót một chén rượu uống. Hắn không chút lo lắng Đỗ Duy hạ độc. Thân là Tinh Linh, Tinh Linh tộc cực kì am hiểu thực vật, với các loại thực vật có độc và ma pháp thực vật hiểu rất rõ, thậm chí còn vượt qua các ma pháp được tề sư của loài người.

-Người ... thật sự người là Tinh Linh à? Người thực sự biết chuyện của ta ư?

Giọng nói tiểu thư Nicole mặc dù lạnh lùng, nhưng lại thân thiện hơn so với bình thường. Dù sao, bất kể là ai, luôn hy vọng hiểu rõ hơn chính mình.

Đỗ Duy trầm mặc, hắn lập tức buông bỏ ý niệm trong đầu, chậm rãi duỗi tay từ trong áo đặt lên bàn, thoáng nhìn nét mặt Nicole có chút phức tạp, trong lòng thầm than, sau đó Đỗ Duy lại mỉm cười:

-Vậy Tinh Linh vương các hạ, ngài có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta hay không? Ta rất tò mò những truyền thuyết trong lịch sử mà ngài nói.

Trên mặt Lạc Tuyết lộ ra nụ cười mê người, thoáng chút do dự, liền gật đầu:

- Đó cũng không phải là thỉnh cầu gì khó. Ít nhất những truyền thuyết này tại chỗ chúng ta, cơ hồ ai cũng biết. Nhưng mà, ngài công tước tôn kính, ngài muốn bắt đầu từ đâu đây?

Đỗ Duy thoáng suy tư một chút, ánh mắt hắn rơi lên cây “thương Longius” phổng pho.

-Bắt đầu từ nó đi!

Đỗ Duy chậm rãi nói:

- Tiên sinh Lạc Tuyết, ta rất hiếu kỳ. Cây thương kỳ sĩ của loài người chúng ta sao lại thành đại danh từ phản bội trong miệng tội dân các ngài.

Lạc tuyết trầm mặc, ánh mắt hắn có chút âm trầm, sau đó, giọng nói của Tinh Linh vương lộ ra một tia châm chọc nhàn nhạt:

- Tội dân à? Ừm, ngài dùng từ như thế đấy. Hừ. Tội dân, đây là cách loài người các người gọi chúng ta phải không.

Lạc Tuyết hai ngón tay khẽ vân vê lên chén rượu. Nhấp nhẹ một ngụm, thở dài sâu kín, con người sáng ngời của Tinh Linh vương như phát ra ánh sáng, lặng lẽ dừng ở Đỗ Duy.

- Công tước Hoa tulip. Ngài biết cách đây vạn năm trước, trên thế giới này, chúa tể của sinh vật trên mảnh đại lục này là chủng tộc nào không?

Đối mặt với vấn đề này, Đỗ Duy thoáng suy nghĩ một chút. Nếu Lạc Tuyết hỏi như thế, vậy thì không nghi ngờ gì, đáp án khẳng định không phải là loài người.

-Không lẽ là Tinh Linh tộc?

Đỗ Duy thử trả lời một câu.

-Không, Tinh Linh tộc chúng ta mặc dù có được ma pháp thiên phú ưu tú. Nhưng dân cư Tinh Linh tộc luôn ít ỏi. Hơn nữa chúng ta rất yêu cái đẹp, thích hòa bình và an tĩnh. Hơn nữa Tinh Linh tộc thích ở trong rừng rậm, rất ít liên lạc với thế giới bên ngoài. Cho nên Tinh Linh tộc không phải là chúa tể đại lục.

- Vậy là người lùn à?

Đỗ Duy cũng thấy buồn cười với suy đoán này của mình.

Quả nhiên ...

-Không phải, người lùn phần lớn ở vùng đồi núi, bọn họ thích đào sơn động để ở, tính khí nóng nảy, lại không thích ở bình nguyên rộng lớn, hơn nữa chủng tộc người lùn này thiếu hụt trí tuệ, cho nên, bọn họ đến bây giờ cũng không phải là chúa tể đại lục.

-Như vậy, không phải là thú nhân tộc chứ? Trong lòng Đỗ Duy lập tức vọt ra một hình ảnh các loại dã thú hình người sinh tồn ...

- Cũng không phải.

Lạc Tuyết cười:

- Bản thân Thú nhân tộc có rất nhiều phân chi, hơn nữa số lượng quá nhiều, sức sinh sản cũng không tệ. Đáng tiếc, thú nhân tộc bởi vì rất nhiều hạn chế trời sinh, khiến cho chủng tộc này thiếu hụt ma pháp thiên phú, ngay cả có một số thú nhân chiến sĩ cường đại, nhưng lại thiếu một ít ... ừm, sự lanh lợi và trí tuệ. Cho nên thú nhân chưa bao giờ là chúa tể đại lục.”

- Cũng không phải sao?

Đỗ Duy cười:

- Chẳng lẽ vẫn là loài người?

Lạc Tuyết không khỏi liếc mắt nhìn Đỗ Duy, trong ánh mắt Tinh Linh vương mang theo vẻ đùa cợt:

- Ta hỏi thế đương nhiên không phải là loài người. Trên thực tế, cho dù là ở thời thượng cổ, loài người các ngươi địa vị còn không bằng Tinh Linh tộc chúng ta! Loài người mặc dù có số lượng dân cư khổng lồ, nhưng thân thể tổ chất không có được sức mạnh của thú nhân, thiên phú tài nghệ không bằng người lùn, ma pháp thiên phú không bằng Tinh Linh tộc chúng ta, cho nên, đương nhiên cũng không phải chúa tể đại lục.

- Cũng không à?

Đỗ Duy thật sự ngây người ra:

-Như vậy thì chủng tộc nào?

Lạc tuyết lắc đầu, trong con ngươi mỹ lệ của Tinh Linh vương, cũng tràn ngập nghi hoặc:

-Chuyện này cũng là nghi hoặc lớn nhất khi ta đi đến thế giới loài người! Làm ta kì quái là loài người các ngươi quả thực hoàn toàn sửa chữa lại lịch sử, bất quá trong đó làm ta ngạc nhiên là cho dù với tinh linh tộc chúng ta hay thú nhân tộc, trong một số ít sách có nói, thậm chí trong một số chuyện xưa truyền thuyết của loài người cũng có miêu tả chúng ta ... mặc dù đều là một số thuyết pháp hoang đường. Nhưng duy nhất, có một chủng tộc, loài người các ngươi tựa hồ đối với chuyện bọn họ thực sự từng tồn tại, chôn đến tận cùng! Ngay cả một chút dấu vết và bút tích đều hoàn toàn không lưu giữ! Một chút cũng không! Một chủng tộc cực kì quan trọng như vậy, trong lịch sử loài người các ngươi lại hoàn toàn “biến mất”! Ta không thể không nói, quang minh nữ thần của loài người các ngươi, làm việc thật sự rất triệt để!

Sự tò mò của Đỗ Duy đã được lời đáp hoàn toàn.

Một chủng tộc mình chưa bao giờ biết đến ư?

Ánh mắt Lạc Tuyết dường như cũng trở nên có chút đáng sợ!

Vị Tinh Linh vương này hít một hơi thật sâu, nhanh chóng uống một chén rượu nhỏ, sau đó mới thấp giọng, dùng một âm điệu kì dị, nói ra một cái tên.

-Ma tộc! Mặc dù bọn họ xưng là “Thần tộc”. Đây từng là một chủng tộc huy hoàng và đáng sợ, bọn họ trời sinh có ma pháp thiên phú vĩ đại, thân thể cường hãn, trí tuệ cao siêu, cùng với .... Thiên tính tàn nhẫn! Tại thời đại thượng cổ, Ma tộc mới là chúa tể thế giới này! Mà Tinh Linh tộc chúng ta, từng chỉ ở trong rừng rậm phương bắc của đại lục. Ngôi nhà của Tộc người lùn bây giờ loài người các ngươi gọi là dãy núi Kirimanjaro. Thú nhân tộc và loài người các ngươi có vận mệnh thảm hại hơn... Vào thời viễn cổ, thú nhân tộc và loài người các ngươi đều là dân tộc cấp thấp thuộc về Ma tộc, thậm chí có thể nói là nô tộc! Đó là một chủng tộc cường đại đáng sợ, bọn họ từng có văn minh sáng lạn huy hoàng trên đại lục này, mà thần bọn họ tín ngưỡng, còn từng được công nhận là vị thần cường đại nhất ... Ma thần: Ác ma!

Ma tộc ư?

Ác ma ư?

Trong lòng liên tục lẩm nhẩm hai từ này, Đỗ Duy không khỏi có chút ngây đại.

Trong lúc đó, trong lòng đột nhiên nhớ đến trên hải dương rộng lớn ở phía đông, kẻ bị nhốt trong đảo nhỏ kia, tự xưng là người hầu của ác ma chính là lão già Chris!

Chương 395 Thời đại cổ xưa

- Căn cứ vào truyền thuyết xa xưa, còn có diễn văn của tế tự tinh linh tộc ghi lại, đó là một thời đại vô cùng dài...

Thanh âm của Lạc Tuyết, giọng điệu hơi dài ra, âm giọng trầm trầm nói:

- Phiến đại lục này, ngay cả thế giới, cũng từng thuộc về Ma tộc.

- Theo truyền thuyết, bọn chúng trời sinh vốn có thiên phú ma pháp ưu tú. Hơn nữa cơ thể vốn siêu cường, đủ để so sánh với thú nhân tộc cường tráng nhất. Còn về phương diện trí tuệ cũng vượt trội. Khi đó, nhân loại và thú nhân... cũng giống nô lệ của thế giới nhân loại bây giờ, đều là những quần thể hạ đẳng.

- Chỉ có ả nhân ở trong núi sâu và tinh linh tộc ở trong rừng rậm là có thể hưởng chút tự do. Song dù như thế, ả nhân tộc cũng khuất phục Ma tộc, đồng thời theo kỳ hạn giao nộp cung phụng. Trong truyền thuyết, những ma tộc cường đại này, sở dĩ không trực tiếp chinh phục ả nhân tộc, hoàn toàn bởi vì Ma tộc có một nhược điểm trí mạng.... bọn họ e ngại những nơi không có ánh sáng mặt trời. Nếu như một thời gian dài không được phơi nắng dưới ánh sáng mặt trời, thì Ma tộc sẽ trở nên suy yếu. Bởi vậy, ả nhân tộc ở trong huyệt động Sơn Phúc tại Kilimaro, mới có thể sinh tồn.

- Về phần tinh linh tộc chúng ta, cũng phải duy trì thái độ thuần phục đối với ma tộc.

- Ma tộc lấy mặt trời làm vật tổ, thờ phụng mặt trời và lửa. Bọn họ còn ở trung tâm đại lục, kiến tạo một thành phố vô cùng to lớn! Nghe nói quy mô của thành phố đó, lớn hơn so với tưởng tượng. Một tòa tháp cực cao được đặt thẳng đứng ở trung tâm, nghe đồn có thể trực tiếp thông đến trời cao, trực tiếp nối liền với ma thần hung ác của bọn họ. Mà thành phố kia, được gọi là ‘thành phố mặt trời’. Tính ra có tới ngàn vạn ma tộc sống ở đó! Theo truyền thuyết để đi vòng quanh thành phố mặt trời phải đi mất một tháng! Đỉnh tháp, là nơi ở của tế tự Ma tộc.

- Có khả năng liên lạc được với Ma Thần, đồng thời trực tiếp tiếp nhận ý chỉ của Ma thần. Ma tộc được cho là chủng tộc do Ma thần chỉ định đến thống trị thế giới này!

Dựa vào truyền thuyết lâu đời, vì không cam lòng bị nô dịch nên các chủng tộc khác cũng đã phản kháng rất nhiều lần. Đáng tiếc bởi vì có sự phù hộ của Ma thần cường đại, còn có lực lượng Ma tộc mãnh mẽ, toàn bộ đều bị tiêu diệt.

Cuối cùng, các chủng tộc phái ra đại biểu của mình kết hợp lại với nhau, quyết định liên kết chống lại sự nô dịch của Ma tộc. Hơn nữa, theo truyền thuyết lưu truyền tới nay, một sinh mệnh pháp tắc đã phân định đẳng cấp của sinh vật trên thế giới này, một lần nữa được ước định.

Các chủng tộc sinh tồn trên thế giới này cần phải bình đẳng. Bởi vì cùng có ước định kia, tất cả các chủng tộc mới lần đầu tiên liên kết lại sống cùng với nhau.

Tinh linh tộc chúng ta, ả nhân tộc, thú nhân tộc, còn có cả nhân loại, đều hướng tới thần thủ hộ tín ngưỡng của mình cầu xin trợ giúp.

Thế nhưng... căn cứ vào thần phổ từ xưa tới nay, Ma thần hung ác, đứng ở địa vị chí cao thần của thần phổ. Còn thần thú, tinh linh đại thần, ả nhân chi thần, thần của nhân loại cũng không cường đại như vậy.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, rất nhiều vị thần, để đạt được lực lượng chống lại ác ma, cuối cùng...

Nói tới đây, thanh âm của Lạc Tuyết chợt dừng lại.

Ánh mắt của Tinh linh vương rơi vào chuỗi trường thương này, bỗng nhiên lắc đầu, thở dài, chỉ vào vật phẩm mô phỏng ‘ngọn thương của Longinus’ chậm rãi nói:

- Các vị thần, để chiến thắng Ma thần cường đại đã hợp lực chế tạo ra một thanh trường thương như thế. Thú nhân chi thần ban tặng cho cây trường thương này sức mạnh cường đại của thú nhân tộc. Tinh linh thần ban cho nó ma lực của ngài, ả nhân thần sử dụng biện pháp thần kỳ đúc trường thương này đến độ vô địch. Mà loài người....

Đỗ Duy chưa từng nghe qua những điều này. Lập tức hỏi:

- Thần của loài người, ban cho chuôi trường thương này cái gì?

Trong nụ cười của tinh linh vương, hàm chứa vẻ phức tạp, trầm mặc một hồi, xòe hai tay ra:

- Không có.

- ... Không có?

- Không có, không có cái gì.

Tinh linh vương cười nói:

- Cũng dựa vào truyền thuyết lâu đời, cho dù trong phổ thần xa xưa, địa vị của thần nhân loại trong thần phổ cũng rất thấp. Có người nói thần nhân loại không có năng lực cường đại đặc biệt nào.

- Tuy vậy trong quá trình hợp lực chống lại ác ma, thần của nhân loại, lại cũng là một mắt xích không thể thiếu.

Lạc Tuyết đột nhiên vươn tay tới, nhẹ nhàng một chiêu, cây trường thương liền bay khỏi cái giá đến tay Lạc Tuyết. Tinh linh vương nhẹ nhàng cầm cây thập tự trường thương phỏng chế này. Mắt nhìn chăm chăm vào đường vân trên cán thương nhưng không lập tức đưa ra câu trả lời, trái lại còn hỏi Đỗ Duy một vấn đề kỳ quái.

- Công tước Hoa Tulip, người biết, Ma tộc, có hình dáng rất lớn phải không?

Vấn đề này, Đỗ Duy tự nhiên không có khả năng biết được, nhưng Lạc Tuyết dường như cũng không có ý chờ Đỗ Duy trả lời, rất nhanh đưa ra đáp án.

Nhìn từ bên ngoài, Ma tộc cùng loài người các người vô cùng giống nhau. Chỉ là, thân thể của Ma tộc so với loài người cường hãn hơn, ma lực thiên phú cũng cực kỳ xuất chúng. Hơn nữa, cho dù là nam hay nữ Ma tộc, tướng mạo so với loài người đều đẹp hơn rất nhiều.

Thậm chí có thể nói, nếu như đơn thuần nhìn bề ngoài, Ma tộc so với loài người cao lớn hơn, anh tuấn hơn, xinh đẹp hơn. Còn năng lực tuy cường đại nhưng lại có bản chất về ngoại hình cùng loài người không khác gì nhau. Chúng ta vẫn hoài nghi, có phải Ma tộc và loài người hẳn là sinh vật cùng chủng loại, chỉ là nhân loại là cấp thấp còn Ma tộc là đẳng cấp cao.

Đương nhiên cũng có một khác biệt rất nhỏ, mỗi một người trong Ma tộc, bất kể nam nữ, trên đỉnh đầu của bọn họ, cũng có một cái sừng nho nhỏ!

Sừng... nho nhỏ?

Câu cuối cùng này, khiến trong lòng Đỗ Duy kinh hoàng trong chốc lát. May mà Đỗ Duy thân là một đại ma pháp sư nên đã có năng lực khống chế mình, sắc mặt cùng ánh mắt của hắn cũng không có chút biến hóa nào. Ngay cả nhịp tim cũng chỉ đập dồn dập một lúc, trong nháy mắt đã giữ được bình tĩnh.

Nhưng sâu trong đáy lòng hắn lại nổi lên một cơn sóng dữ! !

Sừng ??

Với nghị lực phi thường, Đỗ Duy cuối cùng cũng kiềm chế không làm động tác theo bản năng: đưa tay sờ cái sừng trên đầu mình.

Nhưng tên tinh linh vương đột nhiên đưa ra vấn đề như thế, là có dụng ý gì? Chẳng lẽ người này, nhìn thấu được đầu mình che sau mái tóc...

Đỗ Duy đột nhiên liền mở miệng nói:

- Bề ngoài của Ma tộc, cùng chuỗi thương này có quan hệ gì?
- Không trực tiếp có quan hệ, nhưng mặt khác lại có nguyên nhân trọng yếu.

Tinh linh vương thầm thở dài. Trong đôi mắt mỹ lệ. Bỗng nhiên ánh mắt chớp động thương cảm mà bi thương.

Hắn thông nhẹ nhàng thông thả nói:

- Ta dọc đường tới đây, đi tới thế giới loài người các ngươi. Phát hiện trong thế giới của các ngươi, toàn bộ ghi chép và vết tích về Ma tộc. Đều hoàn toàn bị xóa bỏ sạch sẽ. Không để lại một chút gì!

Thậm chí người của các ngươi ở đây hoàn toàn không biết đã từng có một chủng tộc cường đại như thế tồn tại! Xóa bỏ hoàn toàn khiến ta rất ngạc nhiên. Tuy vậy... mấy hôm trước, ta đi ngang qua một địa phương nhỏ ở phương Bắc, vô tình trong quán rượu của một thị trấn nhỏ lại nghe thấy một người ngâm thơ rong ngâm một khúc trường ca. Là một khúc ca giải thích về một cố sự truyền kỳ. Có điều cố sự này khiến ta nghe xong, lại kinh hoảng phi thường! Quan trọng nhất là điều, sau khi ta trải qua một quá trình hỏi thăm tỉ mỉ, mới phát hiện. Vốn dĩ cố sự này trong nhân loại các ngươi được lưu truyền rất nhiều phiên bản khác nhau song cơ bản là đều rất giống nhau.

Việc Lạc Tuyết kể nhiều như vậy, rồi lại chẳng biết tại sao tới một người hát rong hát câu thơ kể cố sự truyền kỳ gì đó rồi đến... Đỗ Duy không khỏi có một chút sốt ruột.

Thế nhưng dù sao Lạc Tuyết mới là người biết chân tướng. Người này vòng vo như vậy, có lẽ tự nhiên là có nguyên nhân.

Quả nhiên, tinh linh vương đột nhiên nhẹ nhàng ho khan một cái, tiếng nói rõ ràng, sau đó giơ ngón tay lên. Cứ như thế gõ một cái trên trường thương ...

Hắn gõ một cái như vậy, trong lòng Đỗ Duy liền trầm xuống, vội vàng âm thầm đề phòng. Cũng may mà lần này tinh linh vương đánh chuỗi thương lại không phóng ra sóng chấn động mà pháp.

Ngón tay gõ trên thương phát ra âm thanh có tiết tấu trong trẻo. Ngay dưới tiết tấu này, tinh linh vương dùng một loại âm thanh bao hàm sự bi thương. Chậm rãi đọc một đoạn thơ dài...

Đây là một đoạn điển tích của Roland đại lực, nó nói về những câu chuyện thần thoại xa xưa. Câu chuyện này Đỗ Duy hồi bé đã từng được mẫu thân kể qua cho nghe.

Nội dung đại khái là như thế này:

Tại một nơi yên lặng và xinh đẹp, có một thiếu nữ xinh đẹp ưu phiền, đáng tiếc sự xinh đẹp của nàng, gây ra cho nàng tất cả sự bất hạnh.

Có một ma vương cường đại mà đáng sợ, tàn phá quê hương của thiếu nữ.

Nhân dân lầm than trong trong lửa đỏ.

Sức vật tan hoang, nhà cửa điêu tàn.

Ma vương yêu thiếu nữ xinh đẹp, nói: Gả cho ta, đem tình yêu của ngươi cho ta. Ta trả lại cho quê hương ngươi sự bình yên, trả nhân dân ngươi sự tự do.

Thiếu nữ tan nát cõi lòng! Nàng thống hận Ma vương, lại càng không thể bỏ người mình yêu.

Thế nhưng để bảo vệ quê hương và người thân. Thiếu nữ đành hi sinh! Nàng từ biệt người mình yêu, tự mình đem thân vào hang ổ của Ma vương!

Nàng nói:

- Vương. ta nguyện ý nộp mình cho ngươi, ta thần phục ngươi! Chỉ xin ngươi buông tha người thân của ta.

Ma vương nói:

- Ta không cần ngươi thần phục, ta cần chính là trái tim ngươi!

***

Thiếu nữ thành vợ Ma vương.

Ngày lại qua ngày.

Ma vương yêu say đắm nàng nhưng không biết ...

trong lòng nàng thống hận mình ra sao.

Cho tới một ngày, Ma vương đối với vợ của mình hoàn toàn không đề phòng.

Hắn thôi không tàn sát bừa bãi...

quê hương của thiếu nữ đã yên bình trở lại.

Súc vật lại béo tốt và đông đúc trên những bãi chăn.

Hoa màu lại tươi tốt, con dân lại tự do.

***

Song Ma vương chẳng hay.

Người thiếu nữ xinh đẹp.

Trong lòng không yêu hắn,

Chỉ hận thù tràn đầy!

Cuối cùng, vào một ngày nọ, Ma vương say, thiếu nữ nhìn chồng mình say rượu, hỏi hắn: Vương tôn quý, người cường đại như thế, trên thế giới này không có ai có thể địch nổi người, thế nhưng lẽ nào, người không có nhược điểm nào sao?

Ma vương yêu vợ của hắn nhiều lắm, vì vậy không có đề phòng, nói ra nhược điểm của mình.

Thì ra chỉ cần cắt đi chòm râu của Ma vương, có thể khiến hắn mất đi thần lực cường đại.

Vì vậy vào một buổi tối ngày kia, thiếu nữ thừa dịp Ma vương ngủ, dùng dao cắt đi chòm râu của Ma vương!

Còn Ma vương mất đi chòm râu, sau khi tỉnh lại, phần nộ khi phát hiện thần lực của mình đã bị mất.

Sau đó, người yêu của thiếu nữ chờ ở bên ngoài, vọt vào, dùng một thanh bảo kiếm, giết chết Ma vương.

*****

Cổ sự như vậy, Đỗ Duy từ nhỏ đã nghe rất nhiều. Về phần cổ sự này, Roland đại lục đích xác lưu truyền rất nhiều, chỉ là phiên bản không giống nhau, một số ít chi tiết của cổ sự ở các địa phương cũng có lưu truyền khác biệt mà thôi.

Lúc này, Lạc Tuyết đột nhiên nói đến cổ sự này, Đỗ Duy đầu tiên sửng sốt một chút... Nhưng, hắn dù sao cũng là một người vô cùng thông minh, một lát sau, Đỗ Duy đột nhiên thất thanh kêu lên:

- Chẳng nhẽ ...???

Nhìn biểu tình kinh ngạc của Đỗ Duy, Lạc Tuyết chậm rãi gật đầu:

- Đúng vậy, đúng như người đoán.

Sắc mặt tinh linh vương rất kỳ quái:

- Căn cứ vào ghi chép cổ xưa, Ma thần đã yêu nữ thần của loài người, để lừa gạt được sự tín nhiệm của Ma thần, mà đã đáp ứng, trở thành thần hậu của hắn, ngày thứ hai sau khi Ma thần và nữ thần của loài người kết hôn,

Nữ thần cuối cùng cũng biết được nhược điểm duy nhất của Ma thần! Nhược điểm duy nhất của Ác ma, chính là mảnh sừng trên đầu nó! Chỉ cần cắt được cái sừng đó, sẽ khiến ác ma trở nên suy yếu! Vì vậy thừa lúc Ma thần ngủ say, nữ thần đã dùng một thanh đao đặc chế, cắt đứt sừng của Ma thần!

Ma Thần Giác!

Mà khi Ác ma tỉnh lại, phần nộ cực kỳ. Đáng tiếc, sức mạnh của nó cũng đã suy yếu! Chờ đợi nó, mọi sự chuẩn bị đã làm tốt, thần linh của các chủng tộc khác nhau đã nỗ lực sử dụng thần lực của riêng mình hợp lực chế tạo ra một vũ khí cường đại... Một vị thần thủ hộ khác của nhân loại!

- Chờ... Chờ một chút! !

Đỗ Duy cảm thấy cổ họng khô đi:

- Một vị thần thủ hộ khác của nhân loại? Người nói những lời này là có ý gì? Lẽ nào thần của nhân loại, cũng không chỉ có một người là Quang minh nữ thần? !

Lạc Tuyết nghe xong, lại nhìn thật sâu Đỗ Duy, vừa cười lạnh, vừa dùng ngữ khí kì quái hỏi ngược lại:

- Là ai nói cho người, thần linh của nhân loại chỉ có một vị Quang minh nữ thần?

Chương 396 Thiên tính

-Nhưng hiện giờ . . . trong giáo điển...

Lạc Tuyết vẽ mặt đầy khinh thường:

- Giáo điển bây giờ của các người toàn là dối trá! Ta có thể nói rõ ràng cho người, ít nhất theo truyền thuyết lưu truyền từ xưa tới nay của chúng ta có thể chứng minh, từ thượng cổ thời đại, loài người các người tín ngưỡng thần linh không chỉ là một nữ thần mà là hai vị! Một vị nữ thần... đương nhiên, lúc đó nàng còn chưa gọi là Quang Minh nữ thần, danh hiệu này là bây giờ loài người các người gọi. Còn một vị khác các người thờ phụng, nam thần tượng trưng cho dũng khí và lực lượng, gọi là thần Ares.

Lạc Tuyết nói tới đây, mở hai mắt ra, thần nhiên nói:

- Bây giờ các người đã hiểu chưa? Thiếu nữ mỹ lệ trong thơ sử thi đó chính là Quang Minh nữ thần, Ma Vương chính là Ác Ma, còn người yêu của thiếu nữ chính là thần Ares.

Đỗ Duy cảm thấy mình nói không nên lời.

Lạc Tuyết nói những điều này đã làm sụp đổ hiểu biết của Đỗ Duy. . . Không, phải nói đã làm sụp đổ nguyên nền tín ngưỡng hiện nay của cả đại lục!

Thần của loài người, không ngờ lại không chỉ có một Quang Minh nữ thần? Ngoài ra còn có một vị thần khác tên là Ares?

Quang Minh nữ thần để đánh bại Ác Ma, không ngờ lại sử dụng cả mỹ nhân kế??

Mặc dù câu chuyện cổ xưa rích này Đỗ Duy đã từng nghe từ nhỏ, nhưng cho dù là ai cũng không hề liên tưởng tới nữ thần từ câu chuyện đó!

- Cho dù tìm được nhược điểm của Ma thần, song Ma thần mạnh mẽ vượt xa các chủng tộc chúng thần khác. Dẫu là cắt đứt được sừng của Ác Ma, thực lực Ma thần bị suy yếu. Tuy vậy trong trạng thái bị suy yếu Ác Ma vẫn có được thần lực cường đại mà thần linh khác không đạt tới được! Dù vị thần nào cũng không thể chống lại Ma thần. Cho nên, chúng thần mới không thể không tạo ra trường mâu thần thánh này! Cũng chính là cây thương mà loài người gọi là thương Longinus, còn chúng ta gọi là mâu Dracula! Đương nhiên... lúc đó cây trường thương này cũng không có tên gọi kỳ quái như vậy, tên của nó đều được người sau này đặt cho.

- Cây thần thương này ngưng tụ rất nhiều thần lực của thần linh, quán thấu trên nó. Khi sử dụng nó có thể phát huy được vũ lực cường đại của Thú Nhân thần, ma lực mạnh mẽ của Tinh Linh thần, ngoài ra còn đủ loại thần lực thêm vào nữa. . . Một kiện thần khí như vậy có thể nói là vũ khí cường đại chưa từng thấy. Chỉ cần cầm vũ khí uy lực cường đại này, vậy khả năng đánh bại được Ma thần có thể tăng nhiều.

- Có điều khi chế tạo xong trường thương lại xuất hiện vấn đề, ai sẽ sử dụng nó? Trong truyền thuyết, thần linh của các chủng tộc lúc đó đã dấy lên một hồi tranh luận gay gắt. Vốn dĩ tất cả cho rằng kẻ thích hợp nhất để sử dụng thanh trường thương này tiến hành quyết đấu tối hậu là Thú nhân thần, thần thú có vũ lực cực mạnh trong số chư thần, để hắn sử dụng thần thương này là thích hợp nhất. Thế nhưng nhân loại

nữ thần lại kịch liệt phản đối. Và sau cùng theo yêu cầu của nàng, mọi người đành để cho nhân loại nam thần Ares dùng thanh thần thương này thực hiện một đòn cuối cùng với Ác Ma.”

- Các thần linh khác đều đáp ứng sao?

Đỗ Duy hỏi.

Lạc Tuyết mỉm cười:

- Chẳng còn cách nào, bởi vì nhân loại nữ thần là mắt xích mấu chốt nhất của kế hoạch này. Không có nàng, Ma thần cũng sẽ không rút lui. Cho nên quyết định cuối cùng là nhân loại nam thần Ares đảm nhiệm đòn cuối cùng. Chuyện sau đó, ta nghĩ người hần có thể đoán được đại khái. Ma thần đã suy yếu, sau khi phát hiện mình bị phản bội đã vô cùng phẫn nộ, nhưng đối mặt với nhiều chúng thần vây công như vậy, cho dù cố gắng thế nào cũng không địch lại, mà đành chịu bại trận.

- Bởi trong truyền thuyết, bất cứ thần linh nào cũng đều bất tử, thế nên... cho dù chúng thần đánh bại Ma thần cũng vô phương giết chết hần. Cuối cùng chư thần vận dụng thần lực, đem ma thần phong ấn vĩnh viễn lại.

- Tiếp theo đó chính là chiến tranh kéo dài trăm năm trên đại lục!

- Đỗ Duy. . . ta không thể không nói, đoạn đường ta tới đây, thời gian ta du lịch trong thế giới nhân loại của các người cũng không tính là ngắn. Loài người các người chiếm giữ đại lục này, thành lập nền văn minh sáng lạn huy hoàng... nhưng nếu so sánh với thượng cổ ma tộc trong truyền thuyết thì chênh lệch cũng rất rõ ràng.”

Đỗ Duy có phần không tin nổi.

Hần vốn là người xuyên việt tới, hết lòng tin theo một đạo lý: Thời đại tiến bộ theo thời gian!

Hần tuyệt đối không tin một vạn năm trước văn minh lại tiên tiến hơn so với bây giờ.

Song những điều Tinh linh vương miêu tả lại khiến cho Đỗ Duy không thể không dao động. Trong sự miêu tả của Tinh linh vương, ma tộc ở viễn cổ thời đại sáng tạo ra văn minh vượt qua sự tưởng tượng của người ta! Thành thị có thể chứa ngàn vạn người, thành thị cực lớn khiến người ta đi vòng quanh một tháng cũng không hết?

Có thể sáng tạo ra tòa tháp chọc trời?

Ngoài ra, trong miêu tả về tế tự tháp mà ma tộc dùng để tiến hành hiến tế, Lạc Tuyết tùy tiện vẽ mấy đồ án ra, nghe nói là tranh vẽ được tinh linh tộc bảo tồn từ trong những điển tịch xa xưa lưu truyền tới nay. Những đài tế tự này Đỗ Duy nhìn qua phảng phất như kim tự tháp mặt trời của người Maya ở kiếp trước.

Nhiều vô số, từng phiên từng phiên...

Ngoài ra còn có Ma Đô thần điện trong truyền thuyết... Những kiến trúc cao lớn như vậy, Đỗ Duy thậm chí tính toán trong lòng một chút rồi nhận xét, dựa vào văn minh hiện giờ của nhân loại trên đại lục, sợ rằng không thể làm được.

Tất cả những điều này, chỉ sợ cũng chỉ có thể giới ở kiếp trước mới có thể làm.

Một chủng tộc cường đại như vậy, một nền văn minh vượt trội như vậy rốt cuộc lại bị hủy diệt hoàn toàn trong cuộc chiến tranh kéo dài trăm năm! Thú nhân, tinh linh, nhân loại, ngoài ra còn rất nhiều chủng tộc khác, truyền thuyết cũng kể tới cả long tộc trong đó... Rất nhiều chủng tộc liên quân, toàn lực tiến công đối với ma tộc, một hồi quyết chiến diễn ra, ngọn lửa chiến tranh đã đem nền văn minh đại lục đốt thành tro. Những thành thị, thần điện, tháp cao, toàn bộ đều bị hủy trong ngọn lửa chiến tranh!

Ma tộc mặc dù là chủng tộc cường đại, nhưng vì mất đi ma thần chúc phúc và bảo hộ, còn liên quân, sau lưng những chủng tộc đó lại có chúng thần! Có chúng thần ủng hộ, ma tộc rốt cuộc liên tiếp thất bại lui binh. Cuối cùng, trong trận đại quyết chiến nổi tiếng, ma tộc rốt cuộc hoàn toàn thất bại còn liên quân thu được thắng lợi.

Trong truyền thuyết, sau chiến tranh, trên đại lục trải qua một lần giết chóc quy mô lớn. Ma tộc chiến bại phải chịu đựng lửa giận của những chủng tộc đã từng bị chính mình nô dịch và chèn ép hàng trăm ngàn năm. Trong trận giết chóc đó, mười vạn ... trăm vạn ma tộc bị giết chết, máu tươi như nhuộm đỏ cả đại lục.

Căn cứ theo truyền thuyết, cuộc thảm sát khiến người ta không thể tưởng tượng đó kéo dài suốt một năm! Mà năm năm sau đó, tuyết mùa đông rơi xuống đều là một màu đỏ máu! Kết quả cuối cùng, dưới trận đồ sát do nhiều chủng tộc liên thủ lại, ma tộc từng cực kỳ huy hoàng bị tiêu diệt hoàn toàn! Các chủng tộc khác đem ma tộc giết tới gần như không còn, nhìn khắp cả đại lục không thấy một bóng dáng ma tộc nữa. Mà những dấu vết tượng trưng cho văn minh của ma tộc đều bị thiêu hủy hết! Thành thị, kiến trúc, phòng ốc, tháp cao, toàn bộ đều bị đốn ngã hoặc bị đốt sạch.

Mà đại lục, sau nền văn minh vô cùng thịnh vượng của ma tộc, bị lâm vào một thời đại hắc ám kéo dài trăm năm... Không thể không nói, mặc dù ta là tinh linh tộc, nhưng khi đọc đoạn truyền thuyết này cũng phải thừa nhận đó là một thời đại dã man, hắc ám! Tràn ngập tàn nhẫn, dã man và tanh máu!

Trong thời gian trăm năm này, trên đại lục cơ hồ không có văn minh, không có sáng tạo, không có kiến thiết ... Tất cả những gì diễn ra đều chỉ là một việc, đó chính là...

Phá hủy! Phá hủy tất cả! Đem tất cả văn minh trên đại lục hoàn toàn phá hủy!

Có thể nói đó là một thời đại điên cuồng, mà thời đại đó kéo dài suốt một trăm năm.

Sau đó, khi cơn điên cuồng dã man đó trải qua trăm năm, rốt cuộc cũng dần dần bình ổn trở lại. Khi nhiều chủng tộc rốt cuộc cũng có thể an tĩnh lại, mọi người đột nhiên phát hiện một chuyện tình kỳ quái. Đó là ... trong số các chủng tộc còn lại, so sánh về mặt thực lực đã xảy ra biến hóa rất lớn!

Vốn dĩ chủng tộc mạnh mẽ nhất là ma tộc. Ngoại trừ ma tộc ra, chủng tộc cường đại nhất có thể nói chính là thú nhân. Bởi thú nhân có được khí lực thiên phú mạnh mẽ, phương diện vũ kỹ cũng có được thiên phú hơn người, hơn nữa năng lực sinh sản của thú nhân tộc mạnh mẽ hơn tinh linh tộc chúng ta nhiều. Số lượng bọn họ cũng rất nhiều. Ai nhân tộc thì ít nhất cũng được thiên phú tài nghệ rất cao.

Có thể nói mà không hề e ngại, thì trước đó loài người các ngươi rất nhỏ yếu. Mặc dù có ưu thế về sức sinh sản, số lượng loài người rất nhiều nhưng cho dù là khí lực hay tinh thần lực, loài người đều kém xa những chủng tộc khác. Đương nhiên, loài người ít nhất cũng có được trí tuệ, điểm đó không thể phủ nhận. Tuy vậy so sánh với các chủng tộc khác, loài người yếu ớt, trong chiến tranh, lúc đầu cũng không phải cường giả.

Có điều sau đó lại xảy ra một biến hóa lớn!

- Ta từng nghiên cứu cẩn thận truyền thuyết đó, bởi vì căn cứ theo truyền thuyết, khi thế cục giằng co nhiều năm bị phá hủy, mỗi người đều điên cuồng phát tiết cừu hận đối với ma tộc, điên cuồng phá hủy dấu vết văn minh mà ma tộc lưu lại. Nhưng ma tộc trước đó quả thật quá huy hoàng, cho dù chỉ là phá hủy cũng tốn một thời gian dài.

- Khi tất cả mọi người hồi tâm tĩnh trí lại, mới đột nhiên phát hiện, so sánh thực lực lúc đó không ngờ lại ...

Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Đỗ Duy, thở dài nói:

- Không ngờ lại là loài người các ngươi chiếm ưu thế.

Đỗ Duy không nói gì, mà vẻ mặt cũng không hề biến đổi.

- Loài người các ngươi có được một phẩm chất đặc biệt, điểm đó các chủng tộc khác đều không có, hay có thể nói là thiếu sót! Loài người trước đó bởi địa vị thấp nên luôn rất khiêm nhường đi học tập. Trước đó, trong quá trình liên hợp đối kháng với ma tộc, vì mọi người đều ở một phe, đối với mình hữu là loài người, các chủng tộc khác đều không phòng bị nhiều. Kết quả, loài người liên từ tinh linh tộc học được rất nhiều ma pháp! Từ ả nhân tộc học được công nghệ chế tạo! Từ thú nhân tộc học được vũ kỹ cường đại của bọn họ! Mặc dù những thứ này không thể khiến cho bọn họ lập tức trở nên mạnh mẽ nhưng cũng khiến cho thực lực của họ đề cao không ít. Huống chi loài người ngoại trừ thiên phú học tập còn có một thứ càng am hiểu hơn so với chúng ta, đó chính là ... sáng tạo!

- Tinh linh tộc chúng ta là một chủng tộc kiêu hãnh, tuân thủ theo truyền thống xa xưa nghiêm ngặt mới là chuyện chúng ta cho là chính xác nhất. Mà tình huống của ả nhân tộc so với chúng ta cũng không khác

nhiều. Về phần thú nhân, bọn họ trời sinh đầu óc đơn giản, càng không cần phải nói.

Trong thời gian trăm năm, thực lực loài người tăng mạnh. Song điều này vẫn không phải chỗ mấu chốt, mấu chốt nhất chính là ...”

Lần này Đỗ Duy không đợi Lạc Tuyết nói xong đã cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói:

- Điểm then chốt nhất là ma tộc?

Lạc Tuyết ánh mắt ngạc nhiên, liếc mắt nhìn Đỗ Duy một cái rất sâu:

- Không sai, đúng là Ma tộc!

Giọng nói của Tinh linh vương có phần bất đắc dĩ:

- Loài người có tính đồng hóa quá mạnh mẽ! Bởi vì trước đó loài người là chủng tộc thấp, không có truyền thống gì nghiêm khắc, không như tinh linh tộc chúng ta, nghiêm khắc cấm thông hôn với ngoại tộc. Mà ma tộc sau khi chiến bại, dù rằng văn minh của bọn họ đã bị chúng ta phá hủy, quân đội bị đánh bại, nhưng có dân cư khổng lồ làm nền tảng, cho dù giết chóc ra sao cũng không thể giết hết được.

- Mà lúc này, trong thời đại hắc ám kéo dài trăm năm, trên đại lục, ngoại trừ phần lớn ma tộc bị giết hại ra, hẳn là còn rất nhiều ma tộc di dân, vì cầu sinh tồn, không thể không ẩn dấu đi dấu vết và thân phận.

- Ta từng nói qua, xét về ngoại hình, ma tộc cùng loài người các ngươi vô cùng tương tự. Trong truyền thuyết, rất nhiều ma tộc vì sống sót, không thể không lặn lội nhịn cơn đau khi cắt sừng, nguy trang thành loài người, trà trộn vào quần thể loài người.

- Đối với hiện tượng này, lúc ấy thật ra cũng không phải bí mật. Thậm chí ta tin rằng, người đứng đầu loài người và các thống soái đều biết đến. Bất quá loài người các ngươi có vẻ không cấm hành động này, hay có thể nói là ‘ngắm ngằm đồng ý’!

- Trong mắt ta, những kẻ sống sót của ma tộc dùng cách này trà trộn vào quần thể loài người, trải qua suốt một trăm năm, thông hôn, sinh sản... tất cả những điều này chẳng khác nào cho loài người vốn huyết thống yếu kém một dòng máu mới, có lực lượng mạnh mẽ.

Loài người trở nên cường đại!

- Dung nhập số lượng lớn những ma tộc sống sót hoặc hậu duệ của họ, sau đó lại dùng vài thế hệ từ từ tiêu hóa huyết thống của những ma tộc này, loài người rốt cuộc trở nên mạnh mẽ!

- Việc Ma tộc dung nhập vào đã khiến cho thể chất của những con cháu đời sau của nhân loại tăng cường, khiến cho thân thể yếu ớt loài người mạnh hơn, năng lực ma pháp thấp kém cũng tăng lên. Đồng thời, trong quá trình hủy diệt văn minh của ma tộc... Ta, người nghiên cứu đoạn truyền thuyết này vô cùng hoài nghi một điểm! Đó là loài người các ngươi chắc chắn đã lặn lội học tập rất nhiều văn minh của ma tộc! Từ điểm này không thể không nói, loài người cực kỳ giáo hoạt.

Đỗ Duy đã bình tĩnh trở lại, cười nhạt nói:

- Cho nên...?

- Cho nên, dù những chủng tộc chúng ta trải qua thời gian trăm năm, tự nhận là đã thu được thắng lợi tuyệt đối, đã hoàn toàn gạt bỏ được sự tồn tại của Ma tộc, lật đổ được hòn đá lớn đã chèn ép chúng ta bao lâu nay, lại đột nhiên kinh ngạc phát hiện... Sau khi chúng ta giết chết một con sư tử, loài người ở bên dưới vốn chỉ là một đám cừu đã dần dần biến thành một bầy sói đói! Các ngươi mặc dù không có thân thể cường đại như Ma tộc kia, nhưng số lượng của các ngươi so với ma tộc nhiều hơn nhiều. Trọng yếu hơn nữa là loài người ngoại trừ giỏi về học tập, giỏi về sáng tạo, giỏi về đồng hóa ... chủng tộc của các ngươi lại còn hai đặc điểm so với ma tộc càng đáng sợ hơn!

- Hai điểm gì?

- Giáo hoạt! Ngoài ra còn có ... tàn nhẫn!

Tinh linh vương u oán thở dài:

- Loài người trong lúc chúng ta còn chưa tỉnh táo lại đã âm thầm lặng lẽ học tập tất cả! Đây không thể không nói là một hành vi rất giáo hoạt... Mà nói tới tàn nhẫn, ta cho rằng đây mới là thiên tính lớn nhất của loài người các ngươi! Ma tộc mặc dù cũng rất tàn nhẫn, nhưng họ chỉ biết nô dịch chúng ta mà thôi. Còn loài người các ngươi lại ngay cả việc nô dịch cũng bỏ qua. Mà lại chỉ muốn đem tiêu diệt sạch toàn bộ những dị tộc chúng ta! Tự hào các ngươi từ trong máu đã ẩn chứa thiên tính giết chóc!
- Chẳng lẽ không đúng sao? Ta đã cẩn thận nghiên cứu qua lịch sử của loài người các ngươi. Cho dù là trong lịch sử mấy ngàn năm sau khi ngoại tộc chúng ta rút lui khỏi đại lục, lịch sử loài người các ngươi là một quá trình không ngừng tự giết lẫn nhau! Thậm chí có thể nói, văn minh loài người các ngươi tiến bộ đều là thành lập trong khi tàn sát lẫn nhau, từng bước từng bước tiến hóa dần!
- Vậy mới nói, luận về tàn nhẫn, loài người các ngươi mới là chủng tộc tàn nhẫn nhất trên thế giới này. Bởi vì các ngươi chẳng những tàn nhẫn đối với những chủng tộc khác mà đối với đồng loại của mình lại càng thêm tàn nhẫn.
- Tinh linh tộc chúng ta, ả nhân cùng vậy, thú nhân cũng vậy, đều rất ít khi xảy ra chuyện giết đồng loại quy mô lớn.
- Lịch sử loài người các ngươi... mấy ngàn năm qua, đều là một bộ lịch sử loài người giết loài người! Mà trong lịch sử của loài người các ngươi, kẻ giết càng nhiều đồng loại lại càng được cho là thủ lĩnh kiệt xuất nhất.
- Tàn nhẫn chính là thiên tính đã ăn sâu vào trong máu các ngươi!

564. Chương 397 Nicole Phản Bác.

Dù trong lòng hẳn có khó chịu, có muốn chống đối tới cỡ nào, nhưng lý trí lại nói với hẳn: Những lời này của Lạc Tuyết, ít nhất từ phía khách quan, không hề sai.

Trong lịch sử loài người có lúc nào thiếu được cảnh tàn sát lẫn nhau đây?

Dù là cái thế giới này hay thế giới ở kiếp trước của Đỗ Duy, cổ kim nội ngoại, đều là như thế!

Tinh Linh vương là một kẻ dị tộc, vậy mà lại có thể chỉ ra được chỗ xấu nhất trong bản tính của loài người, hơn nữa còn xoáy sâu vào đó, khiến cho Đỗ Duy rất bất mãn.

Nhìn vẻ mặt của Đỗ Duy, Tinh Linh vương biết mình đã đạt được mục tiêu rồi, tên đối thủ trẻ tuổi của loài người này hẳn là đang rất khó chịu, đến giờ vẫn vô lực phản bác.

Đỗ Duy đang á khẩu không trả lời được, nhưng lúc này, bên cạnh hẳn lại có tiểu thư Nicole...

Từ đầu cuộc đối thoại đến giờ, nữ vương Medusa vẫn luôn nhắm mắt giữ im lặng. Khi Lạc Tuyết nói ra đoạn truyền thuyết từ thời thượng cổ, sắc mặt của tiểu thư Nicole cũng không hề thay đổi.

Vô luận là Ma tộc từng sáng tạo nên một nền văn minh sáng lạn hay là chiến tranh do tộc Tinh Linh, người lùn và Thú nhân liên hợp phát động, thậm chí là cả chuyện về đám thần linh cổ xưa, tất cả đều không thể là cho vị xà nữ mỹ lệ này động dung.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng vẫn luôn giữ vẻ lãnh đạm, tựa như chẳng quan tâm tới bất cứ điều gì.

Tuy nhiên, khi Lạc Tuyết kể tới câu chuyện thần thoại cổ được lưu truyền trên đại lục...chuyện về cô gái xinh đẹp vì muốn giết Ma vương mà đã lừa dối Ma vương ...

Khi nói tới đó, cô nàng Nicole lạnh lùng lại dường như có một chút dao động.

Từ đuôi lông mày nàng như toát ra một sự cảm khái mơ hồ, trong đó lại phảng phất có sự vị thương cảm. Bất tri bất giác, vị mỹ nữ xà này không ngờ lại khẽ thở dài một cái, mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng dù sao cũng là một trong số rất ít dấu hiệu tình cảm của cô ta.

Mà lúc này, khi Tinh Linh vương đang bốn phía giáp công, chỉ trích sự tàn nhẫn của loài người, khiến cho ngay cả Đỗ Duy cũng không thể trả lời thì nàng ta lại bất ngờ lên tiếng!

- Hi hi...

Đây tuy chỉ là một tiếng cười nhẹ nhàng, có phần hơi lạnh nhạt nhưng là khiến Lạc Tuyết và Đỗ Duy cảm thấy được một cảm giác đùa cợt và khinh thường trong đó.

Mọi khi nàng là một cô gái hững hờ như đá, có thể lộ ra một chút cảm xúc cũng đã là khó hơn lên trời, vậy mà hôm nay lại còn có thể cười cơ đấy, quả tin động trời.

Huống chi, sự khinh thường trong tiếng cười của nàng ta càng lúc lại càng rõ ràng.

-A , xem ra nữ vương Medusa có ý kiến với những lời nói của ta sao?

Tinh Linh vương chau mày, bình tĩnh nhìn về phía tiểu thư Nicole:

- Chẳng nhẽ loài người không giống những gì ma ta vừa nói sao?

- Không, ta cho rằng người nói rất đúng

Mặc dù Nicole nói không lớn, nhưng lại rất rõ ràng. Tiếp đó, vị mỹ nữ xà này quay sang Đỗ Duy, nhẹ nhàng nói:

- Đỗ Duy. Ta theo người tới thế giới loài người được một thời gian khá dài, người đã dạy cho ta rất nhiều... Ta nhớ rõ, lần đầu tiên người dạy ta , chính về sự khẩu thị tâm phi và dối trá của loài người. Có thể nói, bản tính loài người rất xấu , người luôn nói những điều này, ta cũng nhớ kỹ những lời đó. Hơn nữa... mỗi khi người không có thời gian, xin cảm ơn vị hôn thê của người, cái... cô bé Vivian đó, nàng ấy thường xuyên đi theo ta, hơn nữa còn nói với ta rất nhiều chuyện trong lịch sử. Mặc dù khả năng nói chuyện của nàng không tốt, nhưng may là ta có đủ sự kiên nhẫn và thời gian, nhờ có cô bé ấy, ta cũng học thêm được rất nhiều...

Cuối cùng, vị mỹ nữ xà khẽ gật đầu, nói:

-Vivian từng đưa cho ta đọc mấy cuốn “Tổng Quát Lịch Sử Đại Lục”, cho nên, ta cảm thấy vị Tinh Linh này nói không hề sai, loài người tàn nhẫn, dối trá, xảo hoạt, đều là bản tính...

Lạc Tuyết bật cười, còn sắc mặt Đỗ Duy thì lại rất xấu

Bị Tinh Linh vương đùa cợt đã đành, nhưng giờ lại đến cả bà cô Nicole này thêm dầu vào lửa nữa.

Đỗ Duy càng không phản bác nổi.

Nhưng biểu hiện tiếp đó của tiểu thư Nicole lại làm cho hai người phải thất kinh!

- Nhưng... dù những điều này đều là sự thật, ta vẫn cảm thấy như vậy thì có gì sai chứ?

Nicole cúi đầu, tựa hồ thoáng suy tư, giọng nói đầy kiên quyết, đồng dạng từng chữ một :

-Ta cảm thấy chúng chẳng có vấn đề gì cả.

Nicole quay sang Tinh Linh vương, lạnh lùng nói:

-Ít nhất, ta cảm thấy đám Tinh Linh các người, hoặc là người lùn, hoặc là một chủng tộc khác, tất cả đều không có tư cách dung thứ giọng điệu coi thường như vậy để đánh giá loài người.

-Tại... tại sao?

Lạc Tuyết ngây người, nhưng nhờ có phong độ của Tinh Linh, hẳn cũng không vì bị phản bác mà phẫn nộ, chỉ im lặng nhìn tiểu thư Nicole, chờ đợi đáp án.

Nicole không trả lời ngay mà hỏi ngược lại Đỗ Duy:

-Ta nhớ có lần khi người nói chuyện với ta đã từng lấy một ví dụ: một đám hươu, ăn lá cây mà sống, kết quả, những...cây đó lại rất cao, chỉ có những con hươu cao nhất mới có thể vươn đầu lên mà ăn lá cây, còn những con hươu lùn thì chỉ có thể chết đói, bởi vì bọn chúng không thể ăn được lá cây... Đỗ Duy, ta nhớ

rất rõ, khi người nói về ví dụ này đã để lại hai từ ngữ khiến ta rất ấn tượng, một là “quy luật đào thải”, còn một.. À, hình như là “tiến hóa” đúng không? Vì vậy, kết quả là những con hươu lùn, nhỏ đều bị chết đói, đám hươu cao lớn thì còn sống, dần dần sinh sôi nảy nở. Rất nhiều năm sau, đàn hươu sẽ chỉ còn lại có những con hươu cao lớn! Mặc dù quá trình đào thải này rất tàn nhẫn, nhưng kết quả lại khiến cho chất lượng của đàn hươu được nâng cao... Đỗ Duy, ta nhớ đại khái ý của người lúc đó chính nói như vậy, đúng không? Cũng giống như vậy, trên thảo nguyên chỉ có thứ linh dương chạy nhanh nhất mới có thể sống sót, bởi vì những con linh dương chạy chậm đều đã bị sư tử ăn thịt.

Trên mặt Lạc Tuyết biểu hiện sự chăm chú:

- Nhưng chuyện này và việc loài người tàn sát đồng loại có liên quan gì tới nhau?
- Liên quan chứ, hơn nữa liên quan rất lớn, hơn nữa... Tinh Linh, đây chính là nỗi buồn của chủng tộc khác!

Tiểu thư Nicole cười bí hiểm, chậm rãi đưa ra một vấn đề mới:

- Ngài Lạc Tuyết, ngài nói lịch sử loài người chính là tự tàn sát lẫn nhau... Nhưng, chẳng lẽ ngài không phát hiện ra điều kiện tiên đề rất quan trọng sao? Ngài nói tiên đề để loài người tự tàn sát lẫn nhau chính là: tất cả các chủng tộc khác đều đã bị loài người chinh phục hoặc tiêu diệt hết rồi!

Tiểu thư Nicole dùng một giọng điệu quả quyết, nói:

- Quy luật đào thải! Quy luật đào thải là vĩnh cửu! Quy luật này vĩnh viễn tồn tại. Người thấy loài người tàn nhẫn... Chẳng qua là vì loài người tàn sát chủng tộc của người, tàn sát những chủng tộc khác, chinh phục những chủng tộc khác... Nhưng chủng tộc chinh phục đó chỉ là quy luật đào thải mà thôi! Còn những chủng tộc không vĩ đại, bị loài người đánh bại, vậy chỉ có thể biến mất trong lịch sử... giống như một con hươu lùn không ăn được lá cây mà bị chết đói lạc, giống như một con linh dương chạy không đủ nhanh mà bị sư tử vồ! Sự diệt vong của bọn họ không thể trách được người khác, chỉ có thể tự trách mình quá yếu, cho nên mới bị đào thải!”
- Đây là một quá trình. Dù là loài người, người lùn hay tinh tinh hoặc bất cứ chủng tộc nào cũng vậy. Ít nhất, tất cả mọi người đều có sự khởi đầu như nhau!
- Ngài Lạc Tuyết!
- Ngài chỉ trích loài người giả hoạt, học trộm văn minh của Ma tộc, vậy tại sao ngài không trách mình quá mức bảo thủ mà không chịu tiến thủ?
- Ngài chỉ trích loài người bội bạc, vi phạm hiệp nghị, ra đòn với đồng minh, vậy tại sao ngài không trách mình quá mức ngây thơ?
- Ngài chỉ trích loài người tàn nhẫn... vậy tại sao ngài không trách mình quá thiếu quyết đoán?

Mặc kệ quá trình là như thế nào cũng được, nhưng kết quả, loài người xuất sắc, còn các người, lại là lụi bại! Vì vậy, thay vì chê bai loài người, không bằng ngài hãy tự nhìn nhận lại sự yếu kém của chủng tộc mình đi!

Đỗ Duy không ngờ tiểu thư Nicole vốn luôn giữ im lặng lại có thể nói ra những lời lẽ sắc bén như vậy, huống chi, vị xà nữ này còn không phải là con người!

Lạc Tuyết im lặng .

Tinh Linh vương dần dần nghiêm túc hẳn lên, hẳn cẩn thận suy tư, tự hỏi một hồi, cuối cùng trịnh trọng nói:

- Medusa, ta thừa nhận lời người nói có lẽ có một ít đạo lý. Nhưng... Chẳng lẽ ta nói loài người tàn sát lẫn nhau, là sai sao? Điểm xấu nhất của loài người là tàn sát đồng loại!
- Nhưng đó đều là phải có điều kiện tiên quyết .

Nicole trả lời không chút hoang mang:

- Sau khi chinh phục, tiêu diệt hoàn toàn các chủng tộc khác, loài người mới bắt đầu tàn sát lẫn nhau với quy mô lớn. Đó cũng là một quá trình của quy luật đào thải. Nó cũng giống như tóc của ta...những sợi tóc đã khô vàng sẽ rụng đi, sau đó những sợi tóc khỏe mạnh mới có thể mọc lên. Khi uy hiếp từ bên ngoài

đã không còn, loài người cũng chỉ có thể thông qua cạnh tranh lẫn nhau để giữ vững quy luật này! Bởi vì nếu như không cạnh tranh, bất cứ quần thể hay chủng tộc nào cũng đều sẽ gặp phải một kết quả duy nhất: thoái hóa!

Nicole nói xong, quay lại nói với Đỗ Duy:

- Ta nói như vậy không sai chứ, Đỗ Duy?

Lúc này Đỗ Duy cũng đã nắm bắt được ý tứ của Nicole, hắn gật gật đầu, ánh mắt hắn nhìn vị mỹ nữ xà này cũng bất tri bất giác có thêm vài phần chăm chú và nghiêm túc. Bởi vì đám ngoại địch các người ... đã bị đào thải, khiến cho loài người chúng ta không còn đối thủ, chỉ có thể cạnh tranh bên trong với nhau ... Đại khái đây chính là ý tứ trong lời của Nicole.

Bởi vì các người đã bị đào thải từ sớm ... Nhưng ý tứ như vậy, đối với tộc Tinh Linh và những chủng tộc khác mà nói thật sự có chút sát muối vào lòng.

Đỗ Duy nhanh chóng chỉnh đốn lại ngôn từ, mở miệng cười nói:

- Ngài Lạc Tuyết, ngài thấy sao?

Lạc Tuyết im lặng. Có thể thấy rõ, vị cường giả và trí giả của tộc Tinh Linh này đang phải suy nghĩ về những lời của tiểu thư Nicole.

Thật lâu, Lạc Tuyết cũng không nói ra được một chữ.

- Ngài nói không sai, loài người chúng ta thật sự là luôn tự giết lẫn nhau.

Đỗ Duy thở dài, nhưng sau đó ngữ khí của hắn liền biến đổi, nói:

- Sau khi đuổi được các người, trên đại lục, loài người đã không còn đối thủ! Nhưng quy luật cạnh tranh vẫn phải tiếp tục! Cho nên loài người mới có thể tàn sát lẫn nhau đấy, ngài Lạc Tuyết ạ! Nhìn chung lịch sử loài người, đơn giản chính là quốc gia cường đại tiêu diệt quốc gia nhỏ yếu, quốc gia cường đại hấp thu những thế lực yếu hơn... Kết quả là, kẻ yếu bị đào thải, người mạnh được giữ lại! Đây là một quá trình không ngừng thay cũ đổi mới của bản thân!

Lạc Tuyết lắc đầu:

- Ta vẫn cho rằng, nếu như là tộc Tinh Linh hoặc là những chủng tộc khác thì sẽ không có cảnh tàn sát lẫn nhau với quy mô lớn như thế.

Đỗ Duy nghe vậy liền bật cười.

Lần này hắn cười rất thật.

Ánh mắt của hắn nhanh chóng trở nên bén nhọn, lạnh lùng trả lời.

- Ngài nói những chủng tộc các ngài không tự tàn sát lẫn nhau sao? Có lẽ là như vậy đấy... Nhưng, đó là bởi vì các người căn bản là không trở thành chúa tể của đại lục này! Nếu như các người trở thành chúa tể đại lục, trở thành chủng tộc duy nhất, nói không chừng mức độ chém giết của các người lại còn ác liệt hơn loài người ấy chứ!

Đỗ Duy cười lạnh, nói:

- Ngài Lạc Tuyết, thật đáng tiếc, các ngài lại đã bị đào thải! Nếu như muốn đánh giá loài người... trước hết các người phải đánh bại loài người, phải đứng vào vị trí chúa tể, lúc đó hãy trở lại mà nói những lời nhảm chán này đi!

Lạc Tuyết không phản nộ, vị Tinh Linh vương này sau khi im lặng một hồi lại cười.

Nụ cười của hắn rất chân thành, không hề có ý che giấu, mặc dù trong ánh mắt có chút vẻ mát mát, nhưng lại có nhiều hơn một tia tinh quang.

- Rất tốt.

Lạc Tuyết đứng lên, hơi khom người với Đỗ Duy và Nicole, nói:

Cảm ơn hai vị đã cho ta một bài giảng thật sinh động! Xin hãy nhận lấy lòng biết ơn chân thành của ta! Nếu như không có buổi nói chuyện đặc sắc hôm nay, chỉ sợ bây giờ ta vẫn còn đang trầm mê! Công tước Tulip, người nói không sai, kẻ thất bại thì không có tư cách đánh giá người thắng! Những lời này, ta nhất định sẽ nhớ kỹ trong lòng!

Nhìn ánh mắt của Tinh Linh vương, trong lòng Đỗ Duy bỗng sinh ra một cảm giác hồi hận.

Ta... Có lẽ không nên nói ra những lời này! Những lời này, chỉ sợ sẽ khiến kẻ địch của chúng ta “thức tỉnh” mất thôi!

Đỗ Duy cố gắng che giấu sự hồi hận trong lòng, lập tức chuyển đề tài, mỉm cười nói:

- Được rồi, thưa ngài Lạc Tuyết, chúng ta tạm thời hãy quên đi cái đề tài về loài người đó đi, bây giờ hãy nói tiếp về câu chuyện xưa mà ngài đang kể dở! Sau khi tiêu diệt Ma tộc, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

565. Chương 398 Vị Thần Biển Mất.

Đây là đáp án của Lạc Tuyết.

Sau khi tiêu diệt Ma tộc, thời đại hoà bình đã không đến như dự tính. Trên đại lục, các chủng tộc cũng không chung sống hoà bình như đã ước định.

Mà kẻ đầu tiên phá vỡ hòa bình lại chính là loài người, vốn luôn bị những chủng tộc khác coi thường! Trong một trăm năm của thời đại đen tối sau khi Ma tộc diệt vong, loài người thông qua việc dung nạp một lượng lớn hậu duệ của Ma tộc, học tập văn minh của Ma tộc, khiến cho thực lực của mình tăng lên rất nhiều!

Loài người không còn yếu ớt như trước, đồng thời còn hấp thu một bộ phận văn hóa Ma tộc, khiến cho loài người càng trở nên mạnh mẽ, thông minh, biết suy nghĩ...

Và cả, có càng nhiều dã tâm hơn!

Sau chiến tranh thần thoại, căn cứ theo hiệp nghị, tộc Tinh Linh nhận được vùng rừng rậm phương bắc và khu rừng ở núi Kilimanjaro.

Về tộc người lùn thì ngoài vùng đất ban đầu của mình ra, họ nhận được thêm vùng đồi núi phía tây nam đại lục. Còn tộc thú nhân, do thực lực mạnh mẽ và số lượng dân cư khổng lồ của mình, bọn họ nhận được vùng trung bộ đại lục và bình nguyên phía nam! Ở khu vực đó, thú nhân thành lập nên rất nhiều quốc gia cỡ nhỏ.

Chỉ có loài người, do bị các chủng tộc khác coi thường nên đất đai của loài người tương đối ít...

Điều khiến Đỗ Duy kinh ngạc chính là nơi ở đầu tiên của loài người. Khi Lạc Tuyết nói ra đáp án, hắn đã rất sốc!

- Căn cứ theo truyền thuyết từ xưa, nếu như ghi chép không có gì sai sót mà nói, sau khi chiến tranh kết thúc, loài người được chia cho khu vực phía tây đại lục và vùng Tây Bắc nói cách khác, tuyệt đại bộ phận chính là lãnh địa hiện nay của Công tước Hoa Tulip!

Tây Bắc sao? ?

Đỗ Duy biết cái lạnh khủng khiếp và sự cằn cỗi của vùng Tây Bắc!

Hắn ai cũng có thể tưởng tượng được sự bất mãn của loài người đối với mảnh đất được chia này...

Mà cứ coi như là lúc ban đầu, do tự thân thực lực của loài người không mạnh nên cũng không dám tỏ vẻ bất mãn, nhưng sau này, tình hình không thể không phát sinh thay đổi!

Sức sinh sản của loài người, trong tất cả các chủng tộc đều có thể coi là rất mạnh!

Nhất là sau khi không còn bị Ma tộc nô dịch, loài người có được tự do, chỉ trong vòng vài chục năm ngắn ngủi, dân số đã tăng lên gấp cả chục lần.

Có số lượng dân cư khổng lồ làm nền tảng, thực lực cũng hơn xa ngày trước. Quan trọng hơn nữa là, vùng đất mà loài người nhận được quá mức cần cỗi, không thể thỏa mãn nhu cầu sinh tồn của loài người!

Tất cả những điều này dần tích tụ lại, cuối cùng chỉ có thể dẫn đến một kết quả !

Chiến tranh! ! Sự mạnh mẽ của loài người không chỉ có ở sự chuyển biến của thực lực, mà quan trọng hơn, đó là trí tuệ của loài người! So với người lùn và thú nhân, đầu óc của loài người xảo hoạt và khôn khéo hơn rất nhiều! Mà cả chủng tộc có trí tuệ cao cấp như Tinh Linh lại tồn tại một cái nhược điểm cực lớn, đó chính là: bảo thủ! Gần như là ngoan cố bảo thủ! !

Trong cuộc chiến tranh giành tài nguyên để sinh tồn, loài người dễ dàng đánh bại tộc người lùn, đuổi bọn họ từ vùng núi Tây Bắc chạy tới phía nam, đồng thời lấy được rất nhiều kỹ nghệ mà tộc người lùn để lại.

Trong cuộc chiến với thú nhân, đối mặt với những quân đoàn mạnh mẽ của thú nhân, loài người đã sử dụng trí tuệ của mình để sáng tạo ra những binh chủng và chiến thuật mới lạ.

Theo như Lạc Tuyết miêu tả, truyền thuyết xưa đã ghi lại:

”Một binh sĩ loài người tuyệt đối không phải là đối thủ của một thú nhân.

Mười binh sĩ loài người cũng không phải là đối thủ của mười chiến sĩ thú nhân, nhưng một trăm binh sĩ loài người lại có thể miễn cưỡng bắt phần thắng bại với một trăm chiến sĩ thú nhân.

Nếu như là một ngàn đối một ngàn mà nói... Như vậy loài người có thể chiến thắng thú nhân!”

Trong quá trình chiến tranh, loài người còn sử dụng ly gián, phân hoá, trá hàng và hàng loạt các loại sách lược khác, khiến cho những thú nhân đầu óc đơn giản hết sa vào mưu kế này lại mắc vào cạm bẫy khác.

Mặc dù có được vũ lực mạnh mẽ và số lượng đông đảo, nhưng tộc thú nhân vẫn bị loài người liên tục đánh bại, đất đai cũng bị xâm chiếm dần dần.

Và điều càng làm cho người ta khó chịu là chủng tộc có nền văn minh ma pháp cường đại như tộc tinh linh lại khoan tay bàng quan, không thêm đếm xỉa gì tới tình hình vào giai đoạn đầu của cuộc chiến.

Tộc tinh linh vốn rất kiêu ngạo và bảo thủ, chán ghét chiến tranh, không có chí tiến thủ, cho dù là khi tộc thú nhân trải qua vô số thất bại tới cầu xin tinh linh trợ giúp, đám tinh linh chỉ biết “giữ mình trong sạch” đều cự tuyệt sự thỉnh cầu của thú nhân, không hề ý thức được mối nguy hiểm đang tiến dần tới những khu rừng và núi thẳm của họ.

Vẫn “không buồn không lo” sống tiếp cuộc sống an bình của mình.

Hành động như vậy, rõ ràng là đã vứt bỏ đi cơ hội cuối cùng để đánh bại loài người!

Cuộc chiến này, trong lịch sử của tội dân được gọi là là “Chiến tranh thần thoại lần thứ hai” .

Vào cuối cuộc chiến tranh thần thoại lần thứ hai này, loài người đã giành được thắng lợi to lớn, chiếm cứ phần lớn lãnh thổ phía nam đại lục, thú nhân và người lùn đều bị loài người xua đuổi về phía bắc đại lục.

Ở phía nam đại lục, loài người đã xây dựng thành thị, thôn trấn...của mình. Tất cả văn minh đều mang theo dấu ấn sâu sắc của văn hoá Ma tộc! !

Rốt cuộc tới lúc này, nhìn thấy sự diệt vong cận kề của thú nhân và người lùn, cuối cùng tộc tinh linh cũng đã tỉnh ngộ.

Nhưng lúc này, đã là quá muộn!

Sau khi đánh bại tộc người lùn và thú nhân, loài người đã có đủ đất đai, có được tiềm lực chiến tranh không bao giờ cạn.

Hơn nữa, khi đối phó với tộc Tinh Linh, đối phó với chủng tộc ma pháp mạnh mẽ này, sách lược của loài người cũng cực kỳ thông minh !

Tộc tinh linh vốn sinh tồn trong khu rừng rậm rộng lớn. Ở trong rừng rậm, tinh linh sẽ có được ưu thế của thiên nhiên, bọn họ là những cung tiễn thủ mạnh mẽ, là ma pháp sư vĩ đại... Nhưng loài người lại không trực tiếp xông vào tấn công rừng rậm!

Căn cứ theo sách xưa ghi lại, sách lược mà loài người áp dụng chính là từng bước huỷ diệt rừng rậm!

Theo như truyền thuyết, phía bắc của đại lục Roland vốn cũng không phải là bình nguyên, nơi đó từng tồn tại một khu rừng rậm cực lớn!

Mà rừng rậm Đông Băng hiện nay cũng chỉ một bộ phận của khu rừng rộng lớn trước kia mà thôi.

Hành động của loài người không thể không nói là triệt để!

Đối mặt với rừng rậm rộng lớn, loài người vận dụng vô số nhân lực, bắt đầu điên cuồng chặt cây và đốt rừng!

Vốn dĩ tộc tinh linh vẫn bảo thủ chờ ở trong rừng rậm, bọn họ kiêu ngạo và bảo thủ, cố chấp cho rằng loài người sẽ tiến vào trong rừng rậm, sau đó tinh linh có thể lợi dụng ưu thế thiên nhiên, giáng cho loài người một đòn đích đáng!

Nhưng bọn họ đã tính sai.

Trong vòng gần một năm, loài người loài người đã huỷ diệt một mảng lớn rừng rậm. Lửa đốt người chặt, khiến cho màu xanh của phương bắc dần dần biến mất. (rồi sau đó, qua bao thời gian, những vùng đất này đều biến thành bình nguyên).

Loài người làm như vậy, cuối cùng cũng đã chọc giận tinh linh.

Đáng tiếc, tinh linh khi bị chọc giận lại vì sự kiêu ngạo quá đáng của mình mà đã tạo ra một sai lầm, thậm chí có thể nói là một quyết định ngu xuẩn!

Kiêu ngạo cố chấp, hơn nữa bị lửa giận công tâm, kết quả là phần lớn quân đội của tộc tinh linh đã rời khỏi rừng rậm, đi dần trận trên bình nguyên!

Với cái thân thể yếu ớt của mình, tộc tinh linh lại dám đứng trên bình nguyên giao chiến trực diện với kỵ binh và bộ binh hạng nặng mặc áo giáp cứng rắn của loài người! !

566. Chương 398 (phần 2) Vị Thần Biến Mất.

(Loài người vốn không có văn minh ma pháp, đó là bọn họ học được từ tinh linh và Ma tộc.)

Ma pháp sư của loài người tuy còn xa mới mạnh như thời buổi này, nhưng từ khi loài người có được sức mạnh ma pháp thì ưu thế của tộc tinh linh lại một lần nữa suy giảm.

Và trận chiến đó cũng đã dập tắt tia hy vọng cuối cùng của các chủng tộc!

Số lượng dân cư rất thưa thớt, hơn nữa chiến thuật lại bảo thủ cố chấp, thậm chí ngay cả trang bị vũ khí, tộc Tinh Linh cũng chỉ được cái đẹp mắt. Một đội quân như vậy, rời khỏi sự bảo vệ của rừng rậm thiên nhiên, không có chiến thuật chính xác, không ưu thế ma pháp siêu nhiên, thất bại, là kết quả tất yếu !

Khi các chủng tộc liên hợp phát động “Chiến tranh thần thoại lần thứ nhất” chống lại Ma tộc đã phải giằng co suốt một trăm năm, vậy mà trong “Chiến tranh thần thoại lần thứ hai”, loài người chỉ mất thời gian mười mấy năm đã đánh bại được tất cả các chủng tộc khác!

Hơn nữa, vào giai đoạn cuối của cuộc chiến, khi tộc tinh linh đang giãy dụa thì có một thứ đã xuất hiện lần đầu tiên trong lịch sử đại lục.

- Long kỵ sĩ!

Lạc Tuyết trầm giọng nói ra mấy chữ tối nghĩa, khi nói ra mấy chữ này, trong ánh mắt hắn mang theo sự cảm khái sâu sắc.

- Long... Kỵ sĩ?

Ánh mắt Đỗ duy sáng lên.

- Đúng vậy, long tộc và loài người liên hợp lại, long tộc kiêu ngạo, vậy mà lại cúi đầu, phái ra những chiến sĩ rỗng, làm thú cưỡi cho những võ giả mạnh nhất của loài người! Chiến sĩ mạnh mẽ của loài người và long

tộc tọa kỵ liên hợp với nhau, trở thành một thứ lực lượng đáng sợ, lập tức thổi bay chút ưu thế ma pháp còn sót lại của tinh linh! Trong thanh âm của tinh linh vương mang theo chút hận ý: "Đối với loài người mà nói, các ngươi đã có được một đồng minh mạnh mẽ, mà đối với chúng ta mà nói, đó lại là sự phản bội trắng trợn! Bởi vì tới lúc đó, các chủng tộc đều đã tỉnh ngộ, nhận ra loài người đã hạ quyết tâm, muốn huỷ diệt tất cả mọi chủng tộc! Cho nên, các chủng tộc lại một lần nữa liên hợp, chỉ có điều, lần đó kẻ địch không phải là Ma tộc, mà là loài người các ngươi. Long tộc, đáng lẽ là phải đứng cùng phe với chúng ta. Đáng tiếc, tới thời khắc mấu chốt, long tộc lại hướng về phía loài người! "

Đầu óc Đỗ Duy xoay tít, nhanh chóng phác thảo ra một ý nghĩ mê người, nhưng vẫn thuận miệng nói:

- Ủm, trong chuyện này, nhất định phải có nguyên nhân đặc biệt.

- Đương nhiên, ta mới vừa nói, đó là phản bội! ! Long tộc phản bội, là bởi vì thần của bọn họ!

Tinh linh vương nắm ngọn thương Longinus giả, ngón tay của hắn dần dần siết chặt, ngay cả cán thương kim loại dưới sức mạnh của hắn cũng phát ra những tiếng răng rắc, hiện lên những vết ngón tay hắn sâu xuống.

- Thần! Là thần của loài người các ngươi! Đánh bại thần của chúng ta! Nhưng thắng lợi này cũng không đáng để các ngươi tự hào... Bởi vì vào thời khắc của các ngươi đã sử dụng ngọn thương phản bội này!

Lạc Tuyết nhẹ nhàng thở gấp. Cố gắng đè nén sự phẫn nộ trong lòng, ánh mắt cũng trở nên lạnh lạnh.

- Thanh trường thương này, bởi vì được chú thần quán chú thần lực vào trong đó, được giao cho thần thú, thần tinh linh, thần người lùn.v.v... chú thần chúc phúc và thần lực thuộc tính, kết quả là đã sáng tạo ra một món thần khí mạnh mẽ chưa từng có ! Sức mạnh của thanh trường thương này, thậm chí là ngay cả thần linh cũng cảm thấy khó có thể tin nổi... Đương nhiên, cũng chỉ có một thanh trường thương mạnh như vậy mới có thể đánh bại ác ma. Mà căn cứ theo ước định, thanh trường thương này vốn phải thuộc về thần thú, nhưng dưới sự kiên trì thuyết phục của nữ thần loài người..., nó đã được giao cho nam thần của loài người là Ares quản lý! Bởi vì việc này mà trong "chiến tranh thần thoại lần thứ hai", chư thần đã phải ăn quả đắng do chính mình gieo xuống!

Ares có được thanh trường thương này. Do cán thương có thuộc tính thần lực nên có thể hoàn toàn miễn dịch với vũ lực của thần thú và ma lực của tinh linh đại thần! Trình độ rèn của thần người lùn, lại khiến cho thanh trường thương này trở nên vô cùng cứng rắn, vô kiên bất tồi ! Mà Ares, chính là dùng thanh trường thương này, lần lượt đánh bại chư thần ! Có thể nói, chư thần không bại dưới tay Ares, mà là bại dưới tay chính mình.

Thần chiến lần thứ hai đã chấm dứt với thất bại hoàn toàn của các chủng tộc.

Mà ngay cả thần thủ hộ của các tộc cũng bị thần của loài người lợi dụng thanh trường thương quá mức mạnh mẽ này đánh bại, khiến cho các tộc không còn có thần linh che chở, càng mất đi hy vọng.

Kết quả cuối cùng, chính là, xua đuổi! !

Loài người không giết sạch các chủng tộc chiến bại. Do thần linh của nhân loại giáng xuống thần tích và ý chí, đem tất cả những tội dân đuổi tới phương bắc.

Căn cứ theo mệnh lệnh đó, các chủng tộc được xưng là "tội dân", phải chịu sự trừng phạt do thất bại, bọn họ phải rời khỏi đại lục, đi tới phương bắc xa xôi.

Thần linh tạo ra một cánh đồng băng, hơn nữa còn thiết lập một ma pháp trận khổng lồ, đồng thời còn dùng thần lực xây dựng lên một tòa thần sơn khổng lồ cho long tộc sống ở đó, vạn năm không thay đổi, bảo vệ loài người.

Thời đại thần thoại thượng cổ, rốt cục đã kết thúc! Từ nay về sau, đại lục Roland, nghênh đón một thời đại mới, thời đại thuộc về loài người!

Loài người, trở thành chúa tể của thế giới này chúa tể duy nhất!

Nghe xong một đoạn truyền thuyết này, Đỗ Duy thở dài thật sâu. Đoạn truyền thuyết này đã quá lâu đời, đã bị chôn vùi trong lịch sử, nếu như không phải tinh linh vương kể ra thì ở đại lục Roland này, căn bản là

không thể tìm thấy chút ghi chép nào sót lại.

Nhưng sau khi tinh linh vương nói xong, hắn lại dùng thứ ánh mắt cổ quái nhìn Đỗ Duy:

- Mặc dù thời đại thần thoại thượng cổ đã kết thúc, nhưng, lần này ta đến từ phương bắc, tiến vào thế giới loài người các ngươi, một đường đến thẳng nơi này, ta đã cẩn thận quan sát thế giới của các ngươi, văn minh của các ngươi, thậm chí là cả tôn giáo... Có điều, giờ phút này, trong lòng ta có hai mối nghi hoặc rất lớn!

Nhìn Đỗ Duy, tinh linh vương cười khổ một tiếng:

-Loài người chiếm được đại lục, xoá bỏ tất cả những dấu vết về chúng ta, thậm chí ngay cả Ma tộc cũng chôn dấu, ngay cả lịch sử đều hoàn toàn cắt bỏ ...Nhưng tại sao, câu chuyện về Ma vương và người thiếu nữ kia lại được truyền lại một cách công khai như vậy? Nếu muốn che dấu lịch sử, mọi phương diện đều đã làm rất gọn, vậy tại sao lại như cố ý để lại một truyền thuyết như vậy? Chuyện này thật đúng là một chuyện quá kỳ quái.

Đỗ Duy nhú mày, điều này đích xác là rất quái lạ.

- Vấn đề thứ hai lại càng làm cho ta không thể giải thích được. Trên đường xuôi nam, ta đã tìm hiểu rõ, tín ngưỡng của loài người các ngươi bây giờ chính là Quang Minh nữ thần... cũng là nữ thần của các ngươi trong thời đại thần thoại. Nhưng... Bây giờ thế giới loài người các ngươi, tôn giáo và giáo lý đều chỉ tuyên dương nữ thần là vị thần duy nhất trên thế giới... Là vị thần duy nhất của loài người. Như vậy... Ares ở đâu? Vị thần từng cảm thương đánh bại Ma thần, đánh bại chư thần, là vị thần cường đại nhất của loài người! Nhưng tại sao bây giờ ngay cả trong lịch sử của các ngươi cũng không hề ghi lại sự tồn tại của ông ta?

Đỗ Duy ngơ ngác.

Tinh linh vương Lạc Tuyết chậm rãi nói:

- Ares mới là vị thần mà loài người các ngươi thờ phụng, là vị thần có thần lực cường đại nhất, trong truyền thuyết, thần lực của ông ta hơn xa nữ thần kia! Hơn nữa, sau khi có được thanh trường thương này, thần lực của ông ta lại càng thêm mạnh... Nhưng tại sao, ông ta lại biến mất khỏi tín ngưỡng của các ngươi... Mà thanh trường thương này, lại biến thành dấu hiệu của tín ngưỡng kỳ sĩ?

567. Chương 399 Hoàng Kim Long.

Đỗ Duy vừa cười vừa nói:

- Nếu như Ngài Lạc Tuyết đã xem qua thông sử đại lục của chúng tôi thì ngài nên biết rằng, một ngàn năm trước, khi đế quốc Roland còn chưa kiến lập. Lúc đó còn là thời kì chiến quốc phân liệt, thậm chí là giáo hội quang minh nữ thần hiện nay cũng không phải là tín ngưỡng duy nhất. Ngoài trừ quang minh giáo hội ra còn có những tôn giáo khác không tín ngưỡng nữ thần! Thế thì càng khó giải thích rồi...

Đỗ Duy còn chưa nói xong thì hắn đột nhiên biến sắc, giọng nói ngưng bật lại!!

Ba người trong phòng, thực lực của Lạc Tuyết tất nhiên là mạnh nhất, Đỗ Duy và nữ vương Medusa cũng đều thuộc hạng cường giả. Cùng lúc Đỗ Duy biến sắc im lặng, Lạc Tuyết và Medusa đều đã đứng dậy!

Vì khi Đỗ Duy còn chưa nói xong thì đột nhiên phía xa của thành Lâu Lan một luồng hơi thở cuồng bạo dữ dội truyền đến.

Hơi thở đó chứa đầy cảm giác áp bách và kinh hoàng. Khí thế của sức ép đó xông thẳng lên trời cứ như là ngạt trị lên trên mọi sinh vật! Thậm chí còn ẩn chứa sự bạo ngược cuồng loạn!!

Hơi thở này rất mạnh nên Đỗ Duy lập tức cảm ứng được từ phía xa!

Sắc mặt hắn biến đổi, nhìn chằm chằm vào Lạc Tuyết rồi đột nhiên cười lạnh nói:

- Hay! Hay đấy! Không ngờ rằng ngài Lạc Tuyết từ xa đến lại còn mang theo một con rồng đi chung cơ đấy!

Không sai. Hơi thở cường đại đó hiển nhiên chính là long uy, đặc trưng của long tộc rồi! Đỗ Duy đã nhiều lần tiếp xúc với long tộc nên lập tức nhận ra, hơn nữa từ mức độ long uy mãnh liệt như vậy thì chỉ sợ rằng đó là một con Hoàng Kim long!

Hơn nữa lúc này con Hàng Kim long chắc hẳn đang trong trạng thái điên cuồng cực điểm.

Lạc Tuyết cũng chau mày, há miệng ra nhưng không có nói gì, liếc mắt nhìn Đỗ Duy rồi sau đó hẩn đột nhiên phóng nhanh ra ngoài. Sắc mặt Đỗ Duy âm trầm, mặc kệ con Hoàng Kim long này có phải là do Lạc Tuyết mang đến hay không nhưng nếu để nó vào thành của mình phá hoại trong trạng thái cuồng bạo thì tổn thất sẽ rất lớn rồi.

Đỗ Duy cũng không chút do dự, nhanh chóng lao theo ra ngoài.

Kẻ phóng thích ra hơi thở long uy cường đại này tất nhiên là vị tam hoàng tử của long tộc, mà hiện đang là người hầu Tiểu Tam dưới trướng của Tinh Linh vương.

Hôm nay, sau khi Lạc Tuyết đi theo đám công chúa Louise vào trong phủ công tước Tulop. Do mệnh lệnh của Tinh Linh vương nên Hoàng Kim long phải ở lại thương hội.

Nhưng bản thân vốn là Tam hoàng tử của long tộc. Hoàng Kim long không phải là một tên hài lòng với tình trạng hiện tại. Nó có tâm cơ dã tâm đầy đủ thậm chí là âm độc! Lúc trước khi đối mặt với sự diệt vong, nó có thể bỏ đi khí tiết và sự kiêu ngạo của long tộc, không hề do dự mà lập tức quyết định nhịn nhục đầu hàng Lạc Tuyết.... Một con Hoàng Kim long có thể làm được điều này thì hoặc là nó rất yếu đuối còn không thì là nó quá ác! Quá nhẫn nại!

Không còn nghi ngờ gì nữa, vị tam hoàng tử điện hạ này là thuộc về trường hợp phía sau vì hẳn là một tên từng dám âm thầm hợp tác với Đỗ Duy để tranh giành vị trí tộc trưởng mưu hại anh trai mình. Nó tuyệt đối không phải là một kẻ yếu đuối!

Cho nên mặc dù Hoàng Kim long trước mặt Lạc Tuyết luôn cung kính nhưng mà nó tuyệt đối không phải là một người hầu trung thành thật sự của Lạc Tuyết càng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời. về điều này trong lòng nó rất rõ trong lòng Lạc Tuyết cũng rất rõ.

Cho nên sau khi Lạc Tuyết vừa rời khỏi, Hoàng Kim long lập tức bắt đầu suy ngẫm. Tất nhiên là nó là không cam tâm ngoan ngoãn làm một nô bộc dưới trướng Lạc Tuyết. Nó giống như một con rắn âm độc, tuy bề ngoài cung kính nhưng lại luôn luôn quan sát chỉ cần có cơ hội nó liền sẽ cắn trộm người một phát!

Lạc Tuyết đương nhiên hiểu rõ điểm này. Tinh Linh vương thông thái sẽ không để cho bề ngoài của con rồng này làm mù mắt. Nhưng mà đối với Tinh Linh vương, hẳn rất thích cảm giác như thế này: để một con Hoàng Kim long âm độc bên mình nhìn hẳn cực kì cung kính mỗi ngày ngược lại khiến cho Lạc Tuyết cảm thấy thỏa mãn— Còn về con rồng này âm thầm giở trò gì thì Lạc Tuyết không hề lo lắng. Tuy nhiên khi quyết định đến thế giới loài người một chuyến, trước Lạc Tuyết không thể để con Hoàng Kim long này ở phương bắc!

Tinh Linh vương thông minh biết rất rõ bây giờ con Hoàng Kim long này tuy bề ngoài cung kính nhưng trong lòng nó lại chứa đầy sự hận thù ác độc. Lạc Tuyết tự thấy, chỉ có mình mới có thể khống chế một con “rồng độc” như thế. Hơn nữa Hoàng Kim long ngoài trừ thực lực cường đại ra thì cũng không thiếu trí tuệ—huống hồ là một con rồng có thể từ bỏ ngay cả sự kiêu ngạo và tự trọng của mình!

Nếu không có sự khống chế của mình, để con rồng này ở phương bắc, nói không chừng nó sẽ nhân lúc mình không có ở đó mà tạo ra sóng gió gì đó. Đến lúc đó ngoại trừ bản thân ra, thủ lĩnh mấy chủng tộc khác trong tội dân kia những thú nhân đầu óc đơn giản hay người lùn thì cũng đều sẽ bị con rồng độc này cắn mà thôi!

Cho nên Lạc Tuyết kiên quyết mang theo con Hoàng Kim long này đi cùng. Nhìn một con Hoàng Kim long cao quý khuất phục trước mặt mình thật sự là một khoái cảm khiến người mãn nguyện.

Trong lòng Hoàng Kim long tất nhiên là không cam tâm. Trên suốt dọc đường cũng không biết đã bỏ ra biết bao suy tính. Đáng tiếc là trí tuệ Lạc Tuyết lại sâu như biển. Trí tuệ long tộc đụng phải một Tinh Linh vương kiệt xuất như vậy thì chỉ có thất bại hoàn toàn.

Hôm nay, Lạc Tuyết rời khỏi mình để đến phủ công tước, Hoàng Kim long mới lập tức nắm bắt cơ hội hiếm có này, bắt đầu thực hiện suy tính của hắn.

Thành Lâu Lan phía Tây Bắc đại lục của công tước Tulip.

Hoàng Kim long tất nhiên là không lạ gì đối với nơi này, trên thực tế hắn còn từng âm thầm hợp tác với Đỗ Duy. Chỉ có điều lúc đó hắn còn là hoàng tử long tộc kiêu ngạo cảnh cao bây giờ lại trở thành một người hầu hèn mọn.

Lần này trong lòng hắn thấp thoáng có sự kỳ vọng mơ hồ: Nói không chừng có thể âm thầm liên hệ với cái tên công tước Tulip đó! Lúc trước cái tên Đỗ Duy này có thể giúp mình xử lý anh trai, vậy nói không chừng hắn cũng có thể sáng tạo kì tích đem Lạc Tuyết....

Tuy thực lực của Lạc Tuyết khiến cho Hoàng Kim long nghĩ đến là đã sợ. Dù sao thực lực mà ngay cả loại cường giả như cha hắn có cũng thể đánh bại thì không phải là Hoàng Kim long hiện tại có thể so sánh. Nhưng mà cái tên Đỗ Duy đó lại luôn sáng tạo kỳ tích, mang tới vui mừng bất ngờ cho người khác.

Hơn nữa căn cứ theo tin tức trong tay, bên cạnh Đỗ Duy tụ tập ít nhất ba cường giả thánh cấp của loài người! Còn có một Medusa.....

Về thực lực trong tay Đỗ Duy, Hoàng Kim long biết rất rõ nhưng ... nó không nói cho Lạc Tuyết biết!!

Trong tay Đỗ Duy có nhiều cường giả như vậy, thêm cả mình nữa... nếu có thể lợi dụng tốt những điều kiện này nói không chừng.....

Nghĩ đến bộ dáng Lạc Tuyết đạp mình dưới chân, trong lòng Hoàng Kim long liền sinh ra một ngọn lửa hừng hực!

Sau khi Tinh Linh vương rời khỏi không lâu, Hoàng Kim long liền lập tức lặng lẽ ra ngoài.

Với thực lực của Hoàng Kim long, người trong thương hội tất nhiên là không thể phát giác. Kể cả là đám võ sĩ gia tộc Tuplip do Philip phái tới mai phục bên ngoài cũng vậy. Mục tiêu của hắn là đến quân doanh gia tộc Tulip ngoài thành để tìm cái tên kỵ sĩ dưới trướng Đỗ Duy tên là Rodriguez! Lần trước cũng chính là Rodriguez mang ý tưởng hợp tác đến, Kỵ sĩ loài người này có thực lực thánh cấp mà lại còn từng hợp tác một lần với phe mình, là đối tượng tiếp xúc tốt nhất. Hơn nữa hiện nay bản thân không thể tìm thấy Đỗ Duy, càng không dám đến trong phủ công tước Tulip dò xét— Lạc Tuyết đang ở đó đấy nhé!

Vốn là một con rồng, nó có thể bay thẳng lên trên không của thành Lâu Lan, sau đó nghênh ngang bay đi, người khác căn bản là không cách nào phát giác được.

Hoàng Kim long nghĩ thế, cách làm này có thể áp dụng thành công ở tất cả các thành thị của thế giới loài người, nhưng.... Tại thành Lâu Lan của Tây Bắc lại là ngoại lệ!!

Bởi vì, trong lãnh địa của Đỗ Duy, vị công tước Tulip không ngừng sáng tạo này gần đây lại phát minh ra một danh từ mới: khu cấm bay!

568. Chương 399 (phần 2) Hoàng Kim Long.

Nhớ lại những chuyện trong một năm qua, người con trai của thợ mộc này đúng là đã đi một con đường cực kì đặc sắc và phong phú. Nhớ lại “huấn luyện” kỳ lạ mà bản thân từng tiếp nhận. Còn cả việc mình thông qua tuyển chọn hà khắc trở thành một thành viên trong đoàn kỵ sĩ trên không Decepticon, và cả lần đầu tiên nhìn thấy “vật cưới” của mình, hắn đúng là sứt chút nữa nổi điên lên!

Chối à!

Sau đó Rohart đã mở ra một chương mới trong chính cuộc đời của hắn!!

Thân là một đứa con trai của thợ mộc, theo lẽ thường thì suốt đời hắn sẽ chẳng có cơ hội tiếp xúc ma pháp. Nhưng khi thấy giáo quan ngồi trên chổi bay lượn trên không thì Rohart đã hiểu ra! Đây là ma pháp! Ma pháp thần kì!! Hơn nữa bản thân mình cũng sẽ có cơ hội cưỡi chổi bay trên trời giống như giáo quan!

Đám người Rohart sớm đã thông qua việc kiểm tra ma lực kết quả đều không tệ. Vốn là một người bình thường, nếu xét theo tiêu chuẩn ma pháp sư mà nói thì Rohart không có tư chất trở thành ma pháp sư: Rohart có lực tinh thần không tệ nhưng lực cảm ứng ma pháp lại rất tệ!

Nhưng mà đây không phải là điều quan trọng đối với một viên kị sĩ Decepticon. Khi ở trên không, chỉ cần người có thiên chất lực tinh thần ưu tú là đủ rồi! (tinh thần lực chính là ma lực) Vì kị sĩ Decepticon không cần thi triển ma pháp không cần cảm ứng lực chỉ cần đem ma lực truyền vào trong ma pháp trận dạng nhỏ trên chổi là có thể bay được rồi!

Những kị sĩ Decepticon cùng Rohart sau này lại được dạy cho một bộ phương pháp luyện tập cổ quái... đáng tiếc những người này không biết bộ phương pháp luyện tập cổ quái này kì thật là một bộ kĩ năng minh tướng tiêu chuẩn rất chính tông của ma pháp sư! Minh tướng chuyên dùng để tu luyện tinh thần lực!

Kị sĩ Decepticon có tinh thần lực càng cường đại càng có khả năng bay tốt, loại phương pháp huấn luyện đặc thù này cũng phù hợp kị sĩ Decepticon trên không nhất.

Sau đó, cậu thanh niên trẻ này từng được Đỗ Duy đích thân khen tặng, đã nỗ lực dị thường trở thành một kị sĩ trên không ưu tú. Trong trận đại chiến Tây Bắc, do biểu hiện kiệt xuất khi chiến đấu, Rohart đã được luận công khen thưởng thăng chức trở thành một “cơ trưởng” trong đoàn kị sĩ trên không Decepticon, có thể chỉ huy dẫn theo tám bộ hạ.

Chỉ huy không nhiều người nhưng cần phải biết cả một đoàn kị sĩ trên không Decepticon hiện nay cũng chỉ mới có hai trăm người mà thôi.

Rất trùng hợp là hai ngày gần đây, kị sĩ đoàn trên không Decepticon nhận được mệnh lệnh của công tước Tulip đang tiến hành một loại “diễn tập quân sự” kì quái.

Căn cứ theo mệnh lệnh và yêu cầu do Đỗ Duy ban bố, lệnh cho Decepticon kị sĩ đoàn luân lưu tuần tra, lấy thành Lâu Lan làm trung tâm trong vòng chu vi năm mươi dặm là khu cấm bay! Trong vòng năm ngày, bất kì vật thể phi hành trên không đều không được phép tiến vào trong phạm vi thành Lâu Lan!

Mà Decepticon kị sĩ đoàn phụng mệnh hoàn thành nhiệm vụ này, tiến hành ngăn cản mọi vật thể phi hành ý đồ tiếp cận khu vực này.

Cái quan niệm “khu cấm bay” này ai cũng cảm thấy mới lạ nhưng mà trên đại lục Roland đúng là đã có “vật thể phi hành” rồi!

Sau sự phát minh của khinh khí cầu, nó được sử dụng rộng rãi. Rất nhiều thương hội thương đoàn đều có khinh khí cầu thuộc sở hữu của bản thân. Nhỏ thì dùng để đưa thư, lớn thì dùng để vận chuyển hàng hóa. Tính an toàn và tốc độ đều tốt hơn xe ngựa rất nhiều.

Vốn là đô thị phồn hoa nhất khu vực Tây Bắc thành loran có rất nhiều thương hội và thương đoàn trong ngày thường mỗi ngày trên không của thành thị đều có mấy chục cái khinh khí cầu ra vào.

Rohart không biết rằng, Đỗ Duy đề ra cái “khu cấm bay” này làm nhiệm vụ diễn tập vì muốn chuẩn bị cho chiến tranh tương lai. Hơn nữa sau khi đường hàng không được khai phá, để ứng phó các tình huống có thể phát sinh trong tương lai, Đỗ Duy cảm thấy là cần thiết phải được đề ra khái niệm “quản chế trên không”!

Thật ra khi ở thành Gilear, Đỗ Duy đã sớm âm thầm rút ra một tiểu đội Decepticon tiến hành quản chế trên không ở đó rồi. Dù sao thì thành Gilear là căn cứ sản xuất của Đỗ Duy, là nơi không thể cho người khác dòm ngó! Tuy cửa thành đã có binh lính trấn thủ nhưng đối với con người đại lục Roland đã có khả năng bay thì tác dụng của tường thành dần dần yếu đi rồi.

Không thể không nói vận khí của Rohart rất là tệ. Hôm nay đã là ngày diễn tập thứ tư rồi tiểu đội tám người này của hắn phụng mệnh tuần tra trên không của thành mà mấy tiểu đội khác lại phụng mệnh tuần tra khu vực mấy chục dặm bên ngoài thành.

Trải qua một lần chiến tranh, bây giờ Rohart đã hoàn toàn không còn vẻ non nớt lúc ban đầu nữa. Hắn đã trở thành một kị sĩ trên không có tố chất tâm lý kiên cường.

Sau khi thuận thực hạ lệnh cho tám người thủ hạ chiến thuật phân tán để tiến hành tuần tra khu vực trên không của thành, một mình Rohart lại cưỡi chổi tuần tra ở khu vực trung tâm thành thị.

Sau đó hắn đã mau chóng phát hiện ra tình huống mới!!

Đã tiến hành tuần tra bốn ngày sau khi mệnh lệnh khu cấm bay được ban xuống, cơ hồ không có khinh khí cầu bay lên không trung của tòa thành. Cho dù có thì sẽ bị mấy tiểu đội khác ở vòng ngoài ngăn cản, vốn Rohart tưởng rằng công việc hôm nay sẽ rất đơn giản.... nhưng mà hắn đã lầm rồi!!

Khi hắn đang làm một động tác bay lượn vòng bình thường thì đột nhiên khóe mắt hắn nhìn thấy rõ phía dưới hắn khoảng hai mươi mét trong mây xuất hiện một bóng người!!

Có người đang bay sao?

Rohart lập tức điều chỉnh phương hướng, nhanh chóng bay về hướng người đó. Hắn thầm bắt mắt: đám người bên ngoài làm ăn kiểu quái gì thế! Sao có thể để cho người bay lên vùng trời của thành?!

Bay một mình..... chẳng lẽ là có ma pháp sư đến đây?

Cho dù đối mặt với ma pháp sư ai ai đều kính sợ nhưng Rohart vẫn trung thành với nhiệm vụ, không hề do dự xông đến.

Chỗ bay loại mới có tốc độ bay ưu việt, thêm vào kỹ năng bay thuần thục của Rohart. Rất nhanh hắn đã tới trước mặt người đó. Rohart ngồi trên chỗ, phanh gấp một cái. Trong lúc người kia còn đang kinh ngạc, Rohart lập tức thực hiện một quân lễ rồi lớn tiếng nói:

- Rất xin lỗi, tôi là lính của gia tộc Tulip. Căn cứ theo mệnh lệnh của ngài công tước, thành Lâu Lan đã bị liệt vào khu cấm bay! Cho nên mời ngài lập tức rời khỏi khu không trung này theo tôi hạ xuống mặt đất, sau đó tôi cần ngài báo lên tên họ và thân phận để tiện cho chúng tôi lập hồ sơ!

Hoàng Kim long ngẩn ra.

Hoàng Kim long cường đại lại bị một tên nhân loại bay tới trước mặt, làm cho quay cuồng. Thực lực cường đại như hắn nhìn một cái liền thấy cái tên loài người trẻ tuổi mặc quân phục trước mặt này có thực lực rất bình thường, cũng nhìn ra ma pháp đạo cụ phi hành mà hắn đang ngồi trên đó chế tạo rất tinh xảo.... Nhưng hắn lại hoàn toàn không hiểu lời nói của đối phương.

Cấm bay? Hạ xuống? Khai báo tên họ và thân phận?

Đúng là nực cười! đường đường là Hoàng Kim long cho dù không còn tôn nghiêm trước mặt cái tên Lạc Tuyết thì đã đành rồi. Nhưng một tên loài người bé nhỏ như kiến cũng dám khoa trương với ta sao?!

Hoàng Kim long cười lạnh một tiếng, căn bản không thèm đếm xỉa tên loài người này này. Nghĩ đến việc mình đang ở trên không của thành Lâu Lan, hắn chỉ lạnh lùng nhìn đối phương một cái rồi nhanh chóng lượn người một cái dễ dàng vượt qua Rohart bay nhanh về phía bên ngoài thành.

Rohart không chịu nổi nữa! Hắn là một người rất tận chức, thấy đối phương không nói một lời cứ thế mà “chạy trốn”. Rohart lập tức hừ một tiếng, ngón tay hắn đeo một chiếc nhẫn làm tăng ma pháp do Đỗ Duy tặng. Chiếc nhẫn giúp cho ma lực của hắn tăng mạnh trong lúc phi hành, tốc độ và kỹ xảo đều ưu tú hơn những kỹ sư trên không khác rất nhiều.

Lập tức làm một động tác chuyển mình, Rohart cưỡi trên chiếc chỗ xông mạnh về phía trước vẽ ra một vòng cung tuyệt mỹ, sau đó làm một động tác lượn tự do, lại một lần nữa dừng trước mặt Hoàng Kim long một cách cực kỳ tinh xảo!

Chỉ sợ rằng nếu ai nhìn thấy động tác phi hành này ngay cả là giáo quan của hắn, đội trưởng tiểu đội đời thứ nhất của Decepticon là Ziege

cũng sẽ nhận không được mà tán thưởng.

Nhưng mà Hoàng Kim long thấy nhân loại này lại cản đường đi của mình lần nữa thì đúng là có chút bốc hỏa rồi!

- Các hạ, hành vi của ngài đã vi phạm pháp lệnh bây giờ ta dùng danh nghĩa quân đội gia tộc Tulip cảnh cáo ngài lập tức hạ xuống nếu không...

Rohart đã trằm mặt xuống nhưng hần còn chưa nói xong thì trong lòng Rohart đột nhiên cảm thấy sự nguy hiểm đến từ người lạ mặt này....

- Con kiến đáng ghét!

Hoàng Kim long lạnh lùng gầm lên. Hần nhấc một ngón tay lên, một đạo kinh phong từ đầu ngón tay hần nhanh chóng bắn ra! Cứ như mũi dao sắc bén bổ xuống đầu Rohart!

Rohart cảm thấy cực kỳ kinh hoàng, dù sao thì hần cũng không có vũ kĩ cường đại đối mặt với loại công kích này. Hai mắt hần đột nhiên trợn tròn lập tức hô nhỏ một tiếng. Tình huống nguy cấp cũng có thể giúp con người phát huy vượt trội so với ngày thường. Thân cưỡi trên chỗi lập tức làm một động lùi gấp đồng thời uốn eo thật mạnh dùng toàn lực của cơ thể làm một động tác lượn vòng trên không để tránh né.

Xoẹt!!

Đạo gió mang theo hàn khí cơ hồ là bay qua ngay sát bên da đầu Gilear còn cắt đi một mảng tóc của hần. (Đoạn này tác giả nhặt trong phim Tuyệt đỉnh Kungfu của Châu Tinh Trì)

Sau khi Rohart dừng ổn lại trong lòng không chỉ là kinh ngạc còn sinh ra phần nộ rồi!!

Khiêu khích! Khiêu khích trắng trợn!

Dám khiêu khích pháp lệnh của gia tộc Tulip chính là khiêu khích uy nghiêm của gia tộc Tulip! Chính là khiêu khích đối với ngài công tước Tulip vĩ đại!!

569. Chương 399 (phần 3) Hoàng Kim Long.

Hoàng Kim long thấy đối phương lại có thể làm một động tác tránh né đẹp thế cũng có chút kinh ngạc. Cho dù là coi hần giống như con kiến nhưng Hoàng Kim long cũng không thể không thừa nhận rằng tên nhân loại nhỏ bé có kĩ xảo sử dụng đạo cụ ma pháp phi hành kì quái đó rất là xuất sắc!

Rohart đã nhanh chóng lùi lại, hần tuy tức giận nhưng cũng không lỗ mãng với người trước mắt này. Hiển nhiên là mình không thể đối phó được nên hần quyết định lập tức rút lui sau đó đi tìm kiếm tri viện.

Nhưng thân thể của hần vừa mới lui thì đột nhiên nghe thấy đối phương cười lạnh một tiếng:

- Muốn chạy rồi sao?

Hoàng Kim long nhấc bàn tay lên hướng về phía Rohart nhẹ nhẹ nắm một cái.

Dưới một cú nắm này thực lực cường đại của Hoàng Kim long, lập tức khiến cho trong không khí xuất hiện vô số dây tơ được kết tụ từ khí lưu trong không gian này đem Rohart và chỗi bay của hần khóa chặt lại!

Rohart liền cảm thấy bản thân phẳng phất như bị vô số sợi dây vô hình giữ chặt lại thân thể. Lập tức liền không động đậy được nữa. Lúc này đừng nói là động tác tránh né mà ngay cả một ngón tay cũng nhấc không nổi nữa là!

Cao thủ! Đối phương là một cao thủ có thực lực đáng sợ! Trong lòng Rohart run sợ.

- Hừ, vốn ta không muốn đếm xỉa đến loại oắt con như ngươi nhưng trùng hợp thay hiện tại tâm tình ta lại không tốt.

Vừa nói, trong mắt Hoàng Kim long chớp qua một tia lạnh lùng.

Tùy tiện nhấc ngón tay lên điểm một cái....

Rắc!!

Một âm thanh trong trẻo vang lên, cán chỗi Rohart đang ngồi liền theo đó gãy vụn!

Hoàng Kim long hừ một tiếng phát tay giải trừ khóa không khí trời buộc. Mất đi sự trời buộc của khóa không khí, Rohart lập tức kinh hô một tiếng, chỗi bị gãy có nghĩa là bị phế hoàn toàn rồi. Khi không có bất kì năng lực phi hành nào như Rohart mà rơi thẳng một mạch từ trên cao xuống....

- Hừ nhân loại hèn mọn... nhưng mà một người không biết chút ma pháp nào như hần lại có thể sở hữu một ma pháp đạo cụ xảo diệu như thế thật là hiếm thấy.

Hoàng Kim long vốn tưởng tên nhân loại đáng ghét này sẽ bị té chết nhưng mà hần lại phải thất vọng lần nữa!

Đỗ Duy đối với đoàn kị sĩ trên không Decepticon mà bản thân dốc sức gây dựng lên rất coi trọng và trân trọng!!

Sau khi thân thể Rohart đột ngột rơi xuống, trên mặt Hoàng Kim long vốn còn mang theo nụ cười thoáng sau đã cứng ngắc lại!

Thằng oắt con này trong lúc rơi xuống đột nhiên vắt tay ra sau lưng mình kéo mạnh một cái rồi chỉ nghe phụt một tiếng! Trong cái túi nhỏ nhỏ hần đeo sau lưng lập tức phồng ra một chiếc dù vải hình tròn thật lớn!

Một mảnh vải lớn này lập tức đón gió khiến cho tốc độ rơi xuống của hần đột nhiên chậm đi. Thậm chí cả người hần còn dưới tác dụng của gió mà được nâng lên trong chốc lát...

Hoàng Kim long tự nhiên là không biết đây lại chính là một phát minh mới của Đỗ Duy. Mỗi một lính “không quân” dưới trướng gia tộc hoa tulip đều phải trang bị: dù hạ cánh!

Nếu không nhân viên phi hành được bồi dưỡng, lỡ như trong quá trình huấn luyện mà té chết thì chẳng phải là quá nực cười rồi sao?

Trong lúc Rohart rơi xuống liền lập tức làm theo nội dung huấn luyện của mình, kéo túi dù sau lưng ra sau đó thân thể ngưng mạnh một cái, trong lòng liền nhẹ nhõm đi chút.

Nhưng mà hiện tượng này lại chọc giận Hoàng Kim long!!

Hừ! Chẳng qua chỉ là một nhân loại nhỏ nhỏ lại hết lần này đến lần khác thoát khỏi thủ đoạn của mình?! Chẳng lẽ ngay cả việc giết chết một nhân loại nhỏ nhỏ ta cũng không làm được sao?!

Nực cười!!

Hoàng Kim long cuối cùng cũng đã có chút tức giận rồi! Mặc cho cái “dù” kì quái này có chút mới lạ nhưng mà Hoàng Kim long vẫn không chút do dự hướng về phía Rohart nhấc tay vung ra một ngọn lửa!

Ngọn lửa thoáng cái đã rơi lên phía trên dù hạ cánh dù bị lửa đốt lập tức cháy lên hừng hực. Chỉ một thoáng sau đã cháy hết! Cuối cùng thì Rohart cũng tuyệt vọng rồi kêu dài một tiếng rơi từ trên không xuống....

Mà lần này khi Rohart tưởng rằng bản thân chết chắc rồi thì đột nhiên phía dưới truyền tới một tiếng nói trong trẻo lạnh lùng của con gái:

- Hừ! ma pháp sư từ đâu đến! Hếp đáp một binh lính nhỏ nhỏ thì oai lắm sao?!

Âm thanh này lọt vào trong tai. Rohart liền cảm thấy trong lòng rung lên mãnh liệt, bản năng cảm thấy một tia sợ hãi nhưng mà sau sự sợ hãi lại là ấm áp!

Chỉ vì tiếng nói này Rohart rất là quen thuộc... hay nói cách khác cả kị sĩ đoàn không trung Decepticon đều rất quen thuộc với chủ nhân của giọng nói này!

Hơn nữa lại là vừa kính vừa sợ!!

Chủ nhân của tiếng nói này tự nhiên là đồng môn sư tỷ của công tước hoa tulip, ma nữ băng tuyết có tính tình dữ dằn, tiểu thư JoJo!

Nhắc đến JoJo nàng ở trong gia tộc hoa tulip còn có một thân vận đặc thù đó chính là “trưởng đoàn danh dự trong kị sĩ đoàn không trung Decepticon”!

Dù sao tiểu đội Decepticon đời thứ nhất của Đỗ Duy có mấy chục học viên của học viện ma pháp Hogwarts, đều từng có một khoảng thời gian bị Đỗ Duy đem giao cho JoJo huấn luyện giáo huấn ma pháp cho họ.

Mà loại ma nữ như JoJo đối đãi với đám gà non đáng thương này đương nhiên là huấn luyện hung hăng rồi! Thêm vào đó là tính cách dữ dằn của nàng, đám học viên đáng thương đó đối với nàng đúng là vừa kính

vừa sợ. Nhưng mà dù sao thì JoJo cũng thực lực xuất chúng dưới sự huấn luyện nghiêm khắc của nàng mấy tên đó tuy ném nhiều đau khổ nhưng mà bản sự thì cũng đúng là có sự tiến bộ nhanh chóng.

Cho nên nói thẳng ra đám học viên đó đối với vị đại tiểu thư JoJo này trong lòng kỳ thật vẫn rất là tôn kính.

Mà hai mươi mấy học viên của tiểu đội Decepticon đầu tiên đó nay đều trở thành trưởng quan nòng cốt trong kị sĩ đoàn không trung Decepticon rồi. Những người này đối với tội gà non dưới trướng mình cũng thường hay nhắc đến những điểm đáng sợ của vị tiểu thư JoJo này... Hơn nữa Đỗ Duy vốn vẫn không có hủy bỏ công việc này của JoJo. Nàng vẫn thường hay phụ trách huấn luyện đám kị sĩ không trung gà non này— đến ngay cả bộ pháp môn mình tưởng kia cũng là do JoJo truyền thụ cho kị sĩ đoàn không trung Decepticon!

Có thể nói một cách không hề khoa trương.

Trong nội bộ kị sĩ đoàn không trung Decepticon trong lòng mấy tên này nhiệt tình tôn kính nhất chính là công tước phu nhân tương lai xinh đẹp ôn nhu thiện lương tiểu thư Vivian.

Nhưng mà ngoài Vivian ra thì chính là JoJo rồi! nhưng mà tình cảm đối với JoJo là vừa kính lại vừa sợ!

Bất quá JoJo11111 đại tiểu thư còn có một chỗ tốt đó chính là cực kì che chở cho người của mình!

Nàng chỉ là đứng lúc đi ngang qua từ xa cảm thấy có một tia dao động ma pháp liền lập tức đi đến, vừa đứng lúc thấy thủ hạ của mình bị một người lạ mặt ăn hiếp. Với tính cách của JoJo mà nói thì quả thật là... quá đáng quá mà!!

Shit, trên địa bàn của ta ăn hiếp người của ta sao?

- Tên khốn ở đâu mò tới đó!!

JoJo đại tiểu thư tùy tiện phát tiện ra một cái ma pháp. Một đám hơi nước lập tức hình thành một quả cầu giữa không trung đem Rohart chứa trong đó từ từ hạ xuống mặt đất, mà JoJo thì bay thẳng đến trước mặt Hoàng Kim long chống nạnh nhìn tức giận trừng mắt nhìn đối phương mà quát:

- Người chính là cái tên chán chán sống hả? A..... người!!!

Hoàng Kim long và JoJo hai người khi đối mặt với nhau, sau khi nhìn nhau một cái thì đều đồng thời lộ ra ánh mắt cổ quái!

- Là người? Người là... long tộc?!

- A! người! Đứa con gái nhân loại lần trước đi chung với cái lão già áo bào xanh đến thần sơn để khiêu khích!!!

570. Chương 400 Tuyệt Chiêu Của JoJo.

Lúc đầu Gandalf áo xanh tâm cao khí ngạo tìm đến Thần Sơn là muốn “báo thù cho chính mình”, kết quả không chơi nổi lão long cường đại, sau khi thua liểng xiểng, may là lão long không có thẳng đường truy sát, mới còn mạng trở về đại lục Roland. Thân là đồ đệ của Gandalf áo xanh, JoJo lần đó đi theo lão già này, tự nhiên cũng đánh nhau với long tộc, chỉ có điều thực lực của JoJo đại tiểu thư mặc dù là cường giả trong thế giới loài người, nhưng đối với long tộc thì cũng không quá ghê gớm.

Hồi tưởng lại, lần đó đến long tộc đại bại trở về, có thể coi là thất bại đáng xấu hổ hiếm thấy trong cuộc đời của JoJo.

- Hừ! Người con thần lần đầu bại này, không ở phương bắc canh giữ, chạy tới đây làm gì! Trong ánh mắt JoJo tràn đầy ý giận.

Hoàng Kim long tự nhiên cũng không biết JoJo là người bên cạnh Đỗ Duy, càng- không biết, lần trước chính JoJo cùng lão già áo xanh tiện tay làm thịt em trai của chính mình - nói như vậy, lần trước ngược lại JoJo và lão già áo xanh hai người đã giúp cho Hoàng Kim Long một cái ân tình lớn.

Không một chút do dự, tính nóng của JoJo phát ra, vị nữ lang bạo lực này đã rống dài lên một tiếng, rút từ hông ra vũ khí đặc trưng của nàng: ống sáo xanh lục.

Ống sáo xanh lục vào tay JoJo lập tức huyền hóa ra một vùng đầu khí trắng bạc! Ngoại trừ thân phận ma pháp sư, JoJo còn có võ kỹ cường đại! Lúc này khoảng cách mặt đối mặt với con rồng này quá gần, JoJo cũng không có thời gian lâm râm niệm chú, kinh nghiệm chiến đấu của nàng ta cũng phong phú, Lập tức lựa chọn trước hết dùng võ kỹ cận chiến công kích.

Mũi đầu khí màu trắng bắn về phía Hoàng Kim Long, trong mắt vị long tam vương tử này, thực lực JoJo mặc dù mạnh mẽ hơn đám binh lính kia không biết bao nhiêu lần, nhưng so với mình vẫn còn kém quá xa. Thấy mũi đầu khí màu trắng đâm tới, Hoàng Kim Long chỉ giơ tay đẩy ngang sang, lòng bàn tay lập tức tạo nên một luồng gió quét sạch đầu khí.

JoJo lập tức cảm thấy trước mặt như bị một cơn sóng lớn ép tới, cảm giác hô hấp như ngừng lại! Lúc này nàng liều mạng thôi động đầu khí. Thân là võ sĩ cấp tám, đầu khí của nàng tất nhiên có trình độ tương đối cao. Đầu khí màu trắng được nàng phát huy tới cực hạn, toàn thân JoJo đều tỏa ra ánh sáng trắng, ống sáo nhanh chóng đâm ra.

Chợt nghe phịch một tiếng, JoJo cảm thấy đầu khí mình phóng ra trong nháy mắt bị đánh tan, lực lượng mạnh mẽ đánh bay nàng về phía sau. Mà ở giữa trời, Hoàng Kim Long phóng ra hai luồng duệ khí, sau khi phá vỡ đòn tấn công bằng đầu khí của nàng thì biến thành đao gió, bắn về phía nàng!

May mà JoJo là nữ, thân là nữ võ sĩ, về phương diện sức mạnh, nàng tự nhiên yếu hơn, nhưng về phần tốc độ lại vô cùng tốt. JoJo dùng hết toàn lực, ống sáo chặn nhất đao gió đầu tiên của đối phương, đồng thời thân thể liên tục tránh né trên không trung. Xoẹt xoẹt vài tiếng, áo choàng của nàng đã bị cắt thành mảnh nhỏ!

Thân thể JoJo ngừng lại, trán chảy mồ hôi lạnh. Lần trước tới Long Sơn, nàng từng thấy qua vị vương tử rồng này nhưng lại chưa từng thực sự đánh nhau với hắn cho nên cũng không biết thực lực đối phương ra sao. Giờ phút này hai người vừa đánh nhau, JoJo lập tức biết được bản lĩnh của mình vẫn còn kém xa.

Nàng là một cô gái thông minh, nghĩ tới đây lập tức quyết đoán giơ ống sáo lên, vẽ lên không trung nửa vòng tròn, lập tức đầu khí trong tay nàng biến thành kiếm khí đầy trời.

Đây là kiếm thuật mà JoJo tu luyện, tên gọi là “Trời cao.”

Sư phụ của nàng, Gandalf áo xanh bản thân là một ma pháp sư, nhưng nữ đệ tử này lại có được thiên phú vũ kỹ rất cao. Gandalf tất nhiên sẽ không lãng phí, có điều lão già này không biết vũ kỹ nên dùng bản lĩnh của mình, tốn thời gian vài năm, trên đại lục hoặc trộm hoặc cướp cho tới khi có một bộ vũ kỹ thượng đẳng đưa cho đệ tử tu luyện. JoJo từ mười tuổi đã bắt đầu luyện tập bộ vũ kỹ này, nhiều năm như vậy tất nhiên cũng có tài nghệ không tồi.

Chiêu Trời Cao này vừa được sử dụng, đầu khí phảng phất đều biến thành kiếm khí màu xanh phủ đầy trời, từng đạo từng đạo, liên miên bất tận, phảng phất như hình thành một lưới kiếm tinh tế đem Hoàng Kim Long bao phủ trong đó.

Một chiêu này cho dù đẹp mắt, từ ngoài nhìn vào cũng rất hoa lệ, nhưng trong lòng JoJo cũng hiểu, chiêu này hơn phân nửa là không làm gì được đối phương. Sau khi nàng sử dụng chiêu này, thân thể lập tức bay lùi lại, cố gắng kéo dài cự ly để sử dụng ma pháp công kích.

Quả nhiên, Hoàng Kim Long nhìn lưới kiếm khí màu xanh biếc rồi cười lạnh một tiếng, hắn cũng không ra tay, thân thể nhanh chóng xoay tròn tại chỗ, trên người hắn lập tức phát ra từng đạo ánh sáng màu vàng, trong khu vực ánh sáng vàng đó phảng phất như ánh sáng mặt trời làm tan chảy băng tuyết, kiếm khí bích lục nhanh chóng tiêu tán không còn bóng dáng.

Hoàng Kim Long nhìn JoJo đã lui xa về phía sau, nữ tử nhân loại này đang giang hai tay, ngửa mặt lên trời, đột nhiên âm thanh trầm thấp niệm ma pháp chú ngữ truyền tới.

Hoàng Kim Long hừ một tiếng, ma vũ song tu? Hắn lập tức đuổi theo, đồng thời khi ở trên không trung cũng giơ ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái về phía JoJo, đầu ngón tay bắn ra một đạo kim quang, bay thẳng

tới trước mặt JoJo. Không khí trước người JoJo lập tức xuất hiện một sự dao động như mặt nước, không ngờ lại khiến đạo kim quang này phản hồi trở lại.

- Ồ?

Hoàng Kim Long có hơi ngạc nhiên, lại lập tức thấy dưới chân JoJo có một ma pháp quyền trục vừa bị xé rách đang chậm rãi rơi từ trên không trung xuống. Lúc này mới biết bức tường nước trước người đối phương có lẽ là ma pháp phòng ngự nào đó do ma pháp quyền trục tạo ra.

Ma pháp quyền trục JoJo vừa mở lúc này chính là từ Gandalf áo xanh giao cho vài ngày trước đó để cho nữ đồ đệ làm dụng cụ phòng thân, bên trong chứa một ma pháp phòng ngự thủy hệ cấp cao. Ông quyền cao cấp rất khó tìm được, chế luyện cũng rất gian nan, có điều lúc Gandalf áo xanh chế luyện quyền trục này thì tới xin Đỗ Duy một mảnh ngũ thải thạch lớn bằng hạt gạo.

Một mảnh ngũ thải thạch như vậy là có thể chứa được một lượng lớn ma lực, tự nhiên chính là bảo bối thích hợp dùng để chế tạo ông quyền cao cấp. Cái thủy hệ phòng ngự ma pháp cao cấp này đem thân thể JoJo trên dưới trái phải bao bọc lại bên trong. Hoàng Kim Long nhiều mày, ngón tay liên tục đâm ra ba lần đều bị làn nước nhu hòa đẩy trở về.

Trong lòng nó lập tức có chút căm tức.

Chỉ có điều, trong lòng nó cố kỵ chuyện nó tự lên chạy đến đây nên không dám sử dụng ma pháp hoặc vũ kỹ của long tộc. Bất cứ tuyệt chiêu gì của long tộc, nếu dùng đến là sẽ tạo ra chấn động vô cùng to lớn. Trong thành Roland này, Lạc Tuyết có thể đang ở phủ công tước làm thượng khách, chẳng may bị Lạc Tuyết nghe thấy được, biết mình lên chạy đến, mình đánh lại sao?

Trong lòng Hoàng Kim Long mặc dù căm tức, nhưng cũng không dám lỗ mãng. Một cái ma pháp phòng ngự cao cấp cũng không phải dễ dàng phá giải. Trừ phi chính mình dùng ra lực lượng thánh cấp. Nhưng mà lực lượng thánh cấp tất nhiên sẽ thay đổi quy tắc năng lượng của không gian xung quanh; làm như vậy tuyệt sẽ không thể giấu được Lạc Tuyết trong thành.

Hoàng Kim Long là một kẻ biết nhẫn nhịn. Trong nháy mắt trong lòng thầm tính toán rồi ra quyết đoán, oán hận hừ một tiếng:

- Người may mắn đó! Con người!

Nói rồi, nó vung tay áo, xoay người lại muốn rời đi.

Chỉ là Hoàng Kim Long muốn đi, JoJo lại không chịu! Thù cũ hận mới, hắn ở địa bàn của mình còn muốn bỏ chạy? Chỉ cần mình có thể ngăn trở hắn một lúc, như vậy sẽ nhanh chóng có thể kinh động các cao thủ khác trong thành, đến lúc họ đến là có thể giết chết con rồng này!

Hoàng Kim Long mới xoay người định đi, trong lòng bàn tay JoJo ở phía sau đã huyền hóa ra một đoàn sáng trắng.

Ánh sáng lóe lên, đoàn ánh sáng ánh mờ hồ mang theo thanh âm mãnh liệt, sau khi JoJo niệm xong âm cuối của câu chú, hai tay rung động, chợt nghe ầm một tiếng, đạo ánh sáng nổ vỡ ra, một luồng nước xoáy cuồng bạo trực tiếp bắn thẳng tới phía sau Hoàng Kim Long!

Một đại ma pháp sư cấp tám, dùng ra cao cấp ma pháp, tự nhiên không thể khinh thường! Ngay cả Hoàng Kim Long cũng không thể không dừng lại đối phó. JoJo am hiểu băng sương ma pháp, một luồng băng sương này bắn ra, bên ngoài còn thêm gió xoáy. Trong gió xoáy mang theo vô số mảnh băng nhỏ, khi cuồng phong thổi tới liền bị cuốn tròn theo, bay nhanh tới, khi tới nơi thì biến thành một loại băng đao sắc bén!

Hoàng Kim Long bị xoáy băng này bao lại, liền cảm thấy thân thể bị vụn xé, những mảnh băng nhỏ giống như vô số ngọn đao cắt lên người nó, nhất thời thanh kêu kẹt vang lên liên hồi. Ngoài ra trong luồng băng xoáy nọ, nhiệt độ thấp hơn bên ngoài rất nhiều. Âm thanh xuy xuy vang lên, ngay cả trong không khí cũng bắt đầu xuất hiện từng đoàn sương trắng, khí lạnh lan tràn, ngay lập tức đem Hoàng Kim Long đóng băng lại.

(Đáng khinh! Ta nghĩ có thể tha cho người, người lại một lòng muốn chết!)

Trong lòng Hoàng Kim Long cực kỳ tức giận, hoàng kim khí lại một lần nữa phát ra trên người hắn, ngạo khí hùng hực triệt tiêu khí lạnh xung quanh, trong luồng xoáy nọ, vô số mảnh băng cắt lên người nó nhưng không cách nào tạo nên thương tổn đối với thân thể cứng rắn trời sinh của nó. Chỉ là trang phục, áo choàng trên người Hoàng Kim Long đã xuất hiện không biết bao nhiêu là lỗ hổng.

Trong sự tức giận, Hoàng Kim Long gầm nhẹ một tiếng, thân người quay lại, đối mặt với JoJo đánh tới, ngay cả luồng xoáy nước cuồng bạo cũng không thể trói buộc được nó! Ầm một tiếng, nó đã thoát ra khỏi xoáy nước, thân thể chớp vài lần trên không trung đã đến trước mặt JoJo, vươn cánh tay to lớn hướng tới JoJo đánh mạnh.

Lúc cánh tay nó còn cách JoJo một thước, tường nước lại hiện ra trong không khí! Chỉ là lần này, Hoàng Kim Long đang giận đánh ra, vô ý sử dụng một ít lực lượng thánh cấp!

Chỉ thấy bàn tay nó ở trong tường nước phẳng phát bất ngờ vặn vẹo một cái, bức tường nước kia tựa hồ trong chớp mắt đông lại. Trong lúc này tay của Hoàng Kim Long đã tìm được điểm yếu nhất trong tường phòng hộ này, dễ dàng đánh xuyên qua

JoJo bị dọa chết khiếp! Ma pháp phòng ngự cấp cao này dễ dàng bị đánh xuyên qua vậy sao? Trước đây thầy đã nói với mình, đối với ma pháp phòng ngự cao cấp, trừ người đã qua thánh cấp, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện dễ dàng đánh xuyên qua!

Thánh cấp! Con rồng này đạt đến thánh cấp!

Ý nghĩ này vừa hiện lên, JoJo đã cảm giác được bàn tay của đối phương bọc trong hoàng kim ngạo khí đã đốt tới trước người mình, trong lòng nàng ngạc nhiên, vội vàng lui ra sau. Nhưng mà Hoàng Kim Long ôm hận đánh tới, há có thể bỏ dỡ một lần nữa?

Ầm!

Bả vai JoJo bị một chưởng này trực tiếp đánh trúng, nàng đau đến môi trắng bệch, thân thể nhất thời cứng đờ!

May mà thường ngày JoJo vẫn trước sau một bộ trang phục, bên ngoài là một cái áo choàng trắng, trên người là một bộ giáp nhẹ của võ sĩ! Thân là đồ đệ của Gandalf áo xanh, áo giáp trên người nàng tự nhiên không phải vật phạm!

Đây là một bộ áo giáp thượng đẳng được tăng cường ma lực, mặt trên còn được Gandalf tự tay thêm vào mấy cái phòng ngự ma pháp cho đệ tử, nhất là chỗ ngực và vai, Gandalf còn dùng vật liệu đặc biệt: vảy rồng!

Lần trước Gandalf giết chết con rồng kia, Gadalf đặc biệt đem hai mảnh vảy rồng đến gia cố áo giáp cho nữ đồ đệ, mà trên vảy rồng vẫn còn sót lại long uy nhàn nhạt. Long uy như vậy khiến JoJo cảm thấy khó chịu, nàng không thích. Thấy đồ đệ yếu ớt ruột thúc giục, lão già này càng bỏ công, thêm vào mấy cái ma pháp, đem long uy nhàn nhạt áp chế, lúc n này JoJo mới vừa lòng.

Cũng may là cầu vai trên giáp là vảy rồng vàng! Nếu không, bị một chưởng của long tộc tam vương tử đang giận dữ này đánh trúng, chỉ sợ cho dù JoJo cho dù có đầu khí của võ sĩ cấp tám phòng ngự cũng sẽ lập tức bị phá tan đầu khí, cả bả vai trong nháy mắt sẽ bị đánh nát bấy!

Mà lực phòng ngự mạnh mẽ của vảy rồng vàng được thể hiện ra!

JoJo chỉ cảm thấy thân thể đau đến điếng người, sau đó chợt nghe rắc một tiếng! Nàng biết chính là đầu khớp xương mình bị chặt đứt! Nửa thân thể lập tức đau nhức, thân thể mất khống chế, từ không trung rớt xuống.

Hoàng Kim Long đánh xong một chưởng, trong lòng cũng nổi lên nghi hoặc!

Chà! Áo giáp cứng thật!

Nó rõ ràng nhìn thấy cầu vai áo giáp của đối phương, dưới lực lượng mạnh mẽ như vậy lại không bị đánh vỡ, thậm chí còn mơ hồ sinh ra một lực lượng phản hồi! Chỉ là lực đánh của mình quá mạnh, dư lực mới đánh nát đầu khớp vai của đối phương.

Nhìn JoJo từ trên trời rơi xuống, Hoàng Kim Long nếu đã nổi sát tâm, tự nhiên sẽ không bỏ qua! Lắc mình một cái liền đuổi theo!

JoJo suýt chút nữa đã ngất đi, hung hăng cắn mạnh đầu lưỡi, trong nháy mắt tỉnh táo lại, chỉ thấy con thần lân này đã lại đuổi đến, trong lòng gấp gáp, rốt cục thì triển ra tuyệt chiêu cuối!

Tuyệt chiêu này là do trước đó vài ngày thầy Gandalf của nàng dạy cho nàng một ma pháp mới. Ma pháp này cực kỳ cổ quái, ngay cả JoJo cũng chưa có nghe nói qua. Mà thầy sau khi dạy nàng cũng có nói qua, trừ phi bất đắc dĩ, nếu không tuyệt đối không nên bất cẩn sử dụng!

Người JoJo đang rơi nhanh xuống, đột nhiên giật mạnh một mặt dây chuyền hình dáng kỳ dị đang đeo trên cổ, sau đó bỏ vào miệng!

Trong mắt nàng hiện lên một tia dao động ma lực, thể rơi của cơ thể lập tức giảm xuống, nhìn tới Hoàng Kim Long đang đuổi theo, JoJo nhẹ nhàng mở miệng, mấy âm tiết cổ xưa kỳ dị từ miệng nàng vang lên. Mấy âm tiết này phát ra từ miệng nàng lại phảng phất quanh quẩn tại trong không khí, lại giống như từ bốn phương tám hướng truyền lại!

Hoàng Kim Long vốn một bụng sát ý, đột nhiên nghe thấy bốn phương tám hướng đồng thời truyền đến mấy âm tiết cổ quái kia...

Trong lòng Hoàng Kim Long đột nhiên hoảng hốt, thân thể trên không trung đột nhiên dừng lại, sắc mặt cuống biến, sợ đến mặt mũi trắng bệch!!

Tiếng Tinh Linh! Thần chú ma pháp tiếng Tinh Linh!

Lạc Tuyết? Lạc Tuyết phát hiện? Hắn đến rồi sao?

Dưới sự sợ hãi cực độ đối với Lạc Tuyết, Hoàng Kim Long thậm chí không hề phát hiện dấu vết dao động ma lực trong không khí, càng không có phát hiện thanh âm này căn bản không phải là Lạc Tuyết mà là cô gái kia phát ra!!

Chỉ có điều, thần chú tiếng Tinh Linh! Cũng khó trách Hoàng Kim Long hiểu lầm!

Thân thể Hoàng Kim Long phát run, nhớ đến một loạt thủ đoạn tàn khốc của Lạc Tuyết! Tinh Linh vương nhìn ôn hòa này, lúc đối đãi với Long tộc, cách làm lãnh khốc vô tình ấy...

Trốn!

Lập tức trốn!

Trốn đi thật xa!

Đây là ý nghĩ trong đầu Hoàng Kim Long.

Mà lúc đó JoJo đã niệm xong chú ngữ!

Trên người nàng lập tức toát ra một tia tinh linh ma lực thuần chất! Tinh linh ma lực thuần khiết này, sợ rằng nếu như Lạc Tuyết nhìn thấy cũng phải kinh ngạc! Một nhân loại, như thế nào có thể dùng ra ma pháp Tinh Linh tộc thuần khiết như vậy?

571. Chương 401 Tinh Linh Tuyệt Kỹ.

Lão vốn dĩ từ khi tìm được một đoạn văn cực kì rắc rối khó hiểu trong đó có một ít tư liệu liên quan đến tinh linh tộc trong một truyền thuyết từ thời thượng cổ vô cùng hiếm thấy, trong đó có mấy cái nghe nói là ma pháp chú ngữ của tinh linh tộc. Đối với kẻ có trình độ ma pháp cực cao như Gandalf áo xanh mà nói, lão tức khắc nhìn ra điểm khác biệt bên trong.

Chỉ là, ma pháp của tinh linh tộc không phải cứ tùy tiện mà sử dụng được .... Cho dù có biết chú ngữ cũng không cách nào dùng! Bởi vì ma pháp của tinh linh tộc là một thứ ma pháp thiên phú đặc thù của chủng tộc, thứ ma pháp chỉ có bản thân tinh linh mới có thể sử dụng ra.

Hơn nữa ngôn ngữ của tinh linh cũng hoàn toàn khác với loài người. Thậm chí trong quá trình nghiên cứu, Gandalf áo xanh sau khi dịch thông mấy đoạn chú ngữ thì ngán ngẩm phát hiện ra cách phát âm đoạn chú ngữ ấy còn khó hơn lên trời! Tướng mạo của tinh linh tộc và nhân loại tuy tương tự nhưng đại khái kết cấu lưỡi, thanh đới, yết hầu thậm chí là cả khoang mũi .... Đều khác nhau.

Một đoạn chú ngữ tinh linh tộc ngắn ngủi không ngờ bao hàm mười mấy âm chấn và âm rung khoang mũi, còn có một vài âm thanh mà với cái lưỡi của nhân loại tuyệt đối không thể phát ra!

“Quý tha ma bắt .... Ta chỉ là ma pháp sư chứ có phải là chuyên gia khẩu hình đâu! Kể cả cái đám chuyên gia nhại giọng trong nhân loại cũng không bắt chước nổi thứ âm thanh này!”

Dù sao đi nữa, với trình độ ma đạo sư của đại lục, tinh thần lực cực kì cường đại, Gandalf dựa vào khả năng ma pháp đỉnh cao của mình, trải qua nghiên cứu kỹ càng, cuối cùng cũng nắm bắt được dao động rõ ràng của kiểu phát âm này. Tuy bản thân lão vẫn không có cách nào phát ra thứ âm thanh đó nhưng lão lại có một suy nghĩ viển vông, chế tạo ra một đạo cụ ma pháp nhỏ xíu, sau đó lại mất mấy ngày khắc một ma pháp trận mini lên trên mặt! Lợi dụng sức rung ma pháp của ma pháp trận này để phát ra âm thanh ...

Không ngờ thế mà lại nhại trơn tru cả chuỗi chú ngữ tinh linh tộc!

Sau đó lại bôi thêm máu tinh linh hỗn huyết của phụ nhân Listeria vào trong ma pháp trận. Cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng mô phỏng cái ma pháp chú ngữ tinh linh tộc đó.

Cái mặt dây chuyền mà Jojo ngậm trong miệng chính là thứ đạo cụ trữ tồn tinh linh ma pháp đầu tiên do Galdalf áo xanh chế tạo ra. Sau khi Jojo ngậm trong miệng, rót ma lực của mình vào, đạo cụ có thể khiến miệng nàng mô phỏng ra phát âm chú ngữ của tinh linh tộc, sau đó cộng thêm máu tươi của phụ nhân Listeria mà phục chế hoàn mỹ ma pháp tinh linh tộc thuần túy!!

Trong không khí ảo hóa ra một cái quang phù màu vàng kim, hào quang ma lực lấp lánh xung quanh Jojo. Những cái quang phù này quần xung quanh thân thể Jojo nhẹ nhàng xoay tròn nháy nhót.

Lúc này sau khi hoàng kim long trải qua kinh hải ban đầu cuối cùng cũng phát hiện ra một chút không đúng! Ưu thế về thực lực cường đại khiến nó sau một khoảng thời gian kinh hải ngắn ngủi lập tức tìm ra nguồn gốc của tinh linh ma pháp ba động! Không phải là Lạc Tuyết khiến hắn sợ hãi, mà là nữ nhân loại trước mặt!!

Mặc dù chấn kinh trước việc một nhân loại không ngờ có thể sử dụng tinh linh ma pháp, nhưng chỉ cần không phải là tên Lạc Tuyết đáng sợ đó, hoàng kim long liền thấy yên tâm.

Những cái ma pháp quang phù nháy múa, cuối cùng vô số biểu tượng ngưng kết lại với nhau, trong không khí tụ thành một mũi tên dài như được ánh sáng hoàng kim tổ thành!

Tạo hình mũi tên vô cùng kì dị, trên đầu mũi tên hình dòng nước còn thấp thoáng ẩn lên một đường vân ma pháp thần kì. Rất hiển nhiên, những cái này đều không phải là ngôn ngữ của nhân loại mà là chữ viết của tinh linh.

Trong không khí, từng lớp từng lớp khí lưu ba động khiến hoàng kim long bắt đầu cảm thấy một chút bất an! Mặc dù thực lực của nhân loại này nó không thềm để vào mắt nhưng cái ma pháp tinh linh kia dường như không hề đơn giản.....

Cuối cùng Jojo cảm giác ma lực toàn thân mình như thể trong thoáng chốc bị rút sạch!! Mức độ hút ma lực nhanh chóng thế này cho dù là đại ma pháp sư nhân loại như nàng cũng chịu không nổi! Nàng cũng không ngờ thứ tinh linh ma pháp này lại lợi hại như thế! Ma lực của mình đã khá thâm hậu rồi, thế mà trong nháy mắt nàng lại có cảm giác tinh thần ý thức của mình hoàn toàn bị rút sạch! Mùi vị của sự cạn kiệt cực độ khó chịu này khiến mắt nàng tối sầm, nỗi đau đớn sâu trong não khiến Jojo không chịu nổi phải rên lên.

Cuối cùng ma lực toàn bộ bị rút hết vào cây quang tiễn đó! Ba động của dòng khí đột nhiên trở nên cường liệt. Mũi tên ánh sáng rút đủ ma lực dẫn phát từ người Jojo bắt đầu rít gào bắn về phía hoàng kim long!

Nếu chỉ là một mũi quang tiễn như vậy hoàng kim long không thềm để mắt, nhưng mặt trên chứa đựng sóng ma lực kì dị lại khiến hoàng kim long cảm thấy có chút không đúng!

An toàn là trên hết! Nếu đã biết chưa kinh động đến Lạc Tuyết, Hoàng kim long tự nhiên sẽ không dám tiếp tục sử dụng sức mạnh từ thánh giai trở lên. Nó rất bất an về cái tinh linh ma pháp này, nên thà rằng vận luôn người trên không né tránh....

Mũi tên ánh sáng lao đi vun vút, đem theo một quãng sáng vàng kim hoa lệ, gần như lướt qua người hoàng kim long bay đi, hoàng kim long vốn tưởng mình đã tránh thoát nhưng sau đó khi nó ngoái đầu nhìn, lại phát hiện ra mũi tên đó không ngờ một lần nữa lao về như hình với bóng! Tốc độ nhanh đến mức khiến long tộc vốn sở trường phi hành cũng phải động dung!

Hoàng kim long hừ một tiếng, trong nháy mắt nó thì triển ra một cái ma pháp phòng ngự, tiếng niệm long ngữ trầm thấp liên thoảng bay ra, còn trước mặt xuất hiện một cái khiên thể khí dạng hình ô. Hoàng kim long giờ tay duy trì cái khí thuẫn đó, thân hình hơi lùi về sau nửa bước!

Uỳnh!!!

Quang tiễn chuẩn xác bắn trúng lên trên khí thuẫn, vốn dĩ là do ánh sáng tổ thành, sự va chạm đột ngột khiến nó vỡ tan ra, vô số điểm sáng tản mát trên không trung vô cùng chói mắt.

“Hình như ....chẳng có gì!!”- Hoàng kim long kinh ngạc bởi cái ma pháp này chỉ đẹp mắt mà không thực dụng, nhìn thì có vẻ thanh thế kinh người, không ngờ lại bị mình phá giải dễ dàng thế! Đáng tiếc, suy nghĩ này của nó vừa mới lướt qua, liền cảm thấy trên tay lập tức truyền đến một trận đau đớn kịch liệt!!

Tia đau đớn đó dường như ẩn trong một sợi dây mảnh giấu dưới lớp da, hoàng kim long cảm nhận rõ ràng có một sợi dây từ lòng bàn tay nó kéo thẳng lên trên, nhanh chóng chui vào sâu trong não. Một cảm giác đau đớn như bị hàng vạn mũi kim đâm lập tức bùng lên từ trong sâu thẳm não bộ!!

“Đây ... đây là ma pháp công kích tinh thần sao?”- Hoàng kim long sợ hãi!

Ma pháp này không tạo thành bất kì một tổn thương vật lý nào đối với thân thể mình, nhưng lại đột nhiên xâm nhập vào trong tinh thần ý thức, vô số mũi châm nhọn hoắt điên cuồng kích thích tinh thần lực của hoàng kim long. Giống như vô số cái miệng nhỏ há ra nhanh chóng bòn rút thôn phệ tinh thần lực của nó!!

Trạng thái tinh thần lực cấp tốc rò rỉ khiến hoàng kim long khủng hoảng! Nó vội vã niệm mấy câu chú ngữ, lại phát hiện ra long ngữ ma pháp không có chút trợ giúp nào cho tình huống này! Mà nó tuy thân là hoàng kim long tộc, ma lực tinh thần lực hùng hậu dĩ thường nhưng với vô số điểm cắn nuốt như thế này, chỉ e không bao lâu tinh thần lực sẽ bị mất hết!

Hơn nữa, đột nhiên hoàng kim long sợ hãi cảm thấy không chỉ có tinh thần lực của mình hao hụt, đồng thời trong nỗi thống khổ đó, dường như còn có một cỗ tinh thần ý thức nhìn thì nhỏ yếu đang dần dần xâm nhập vào ý thức không gian của mình!

Đó rõ ràng không phải là tinh thần lực của mình mà là một loại khổng chế bên ngoài nào đó! Tia sức mạnh ấy vốn dĩ cực kì yếu ớt nhưng sau khi xâm nhập vào ý thức không gian của mình bất chợt dung hợp làm một với tinh thần lực, thế nào cũng không thể tách ra! Phát hiện này càng làm cho hoàng kim long thêm khủng hoảng!

Bất kể là ma pháp sư loài người hay là long tộc hoặc tinh linh tộc khi thi triển ma pháp đều phải lấy tinh thần lực (cũng gọi là ma lực) làm cơ sở! Mà cách rèn luyện tinh thần lực không chỉ có thông qua mình tưởng để làm cho tinh thần lực thêm cường đại hùng hậu, một điểm quan trọng hơn vẫn là phải thông qua tu luyện để tinh thần lực càng thêm thuần túy, ngưng kết! Nếu một ma pháp sư chỉ có tinh thần lực cường đại, nhưng tinh thần lực đó lại hỗn tạp không thuần, thế thì trình độ ma pháp vẫn không có cách nào đạt đến cảnh giới cường giả chân chính! Tinh thần lực quá hỗn tạp cũng giống như một quả cầu khí, nhìn thì to đấy, nhưng nếu gặp phải đối thủ, thế thì chỉ cần đối phương nhìn chuẩn chỗ mỏng manh của ma lực, châm nhẹ một phát .... Khí cầu sẽ nổ tanh bành!!

Có thể nói, nếu như tinh thần lực của bản thân bị tinh thần lực hỗn tạp bên ngoài xâm nhập, trở nên không thuần túy nữa, vậy thì chỉ sợ thực lực của mình từ nay về sau sẽ giáng thấp xuống ít nhất một nửa cấp! Hơn nữa loại tổn thương này không phải loại có thể hồi phục dễ dàng!!

Hoàng kim long lần này đã sợ thật rồi! Giả như tinh thần lực bị tổn thương, tinh thần lực hỗn tạp sẽ khiến nó từ nay về sau không còn cảm nhận được sự rung động cao thâm nhất của ma pháp nguyên tố nữa. Sau

này đừng có mơ thi triển ra ma pháp cao cấp!

Nó quá kinh hãi liên lập tức liều mạng dùng toàn bộ ma lực thử vận may, liều chết giằng co trong không gian ý thức! Tinh thần không gian bị ý thức khác xâm nhập, hoàng kim long như bị phát điên, nó cố sức ôm lấy đầu, thống khổ gào rú!

Bất tri bất giác, hoàng kim long phát ra tiếng rống gào, trong sự cuồng loạn, nó gầm gừ theo bản năng, đem hết những đau đớn như nổ não ấy gào thét cho xả ra ngoài ... âm thanh vang vọng khắp bầu trời thành Loran.

Thực lực của nó đích thực rất cường đại, không ngờ cứ như vậy bên trong ý thức không gian có thể đem tinh thần lực của mình triệt để tách ra, nhanh chóng cắt đứt hoàn toàn liên kết giữa bộ phận đã hỗn tạp với các tinh thần lực khác, cách ly riêng biệt.

Lúc này hoàng kim long nào dám do dự nửa phần? Đành làm tráng sĩ cắt tay thôi! Hít sâu một hơi, sau đó nhanh chóng đem một bộ phận tinh thần lực đã cách ly ra không chút do dự loại khỏi thân thể!

Tuy tổn thất một lượng lớn ma lực như thế sẽ làm cho thực lực của hoàng kim long bị tổn hại nhưng như vậy vẫn còn có cơ khôi phục, tốt hơn chán so với việc bị giáng xuống một cấp!

Cuối cùng hoàng kim long đầy đầu mồ hôi cũng không chế được cục diện, vô số điểm cắn nuốt sâu trong não cũng dần dần giảm xuống!

Thế nhưng trong sự dao động và hỗn loạn khi nãy của tinh thần lực, hoàng kim long đã nghe thấy mình phát ra tiếng long khiếu!! Âm thanh này nhất định sẽ kinh động đến Lạc Tuyết trong thành!

Sau khi cố chống chọi như đùa với mạng sống, hoàng kim long bị ai phát hiện ra ma lực cường đại mà nó luôn lấy làm tự hào chỉ còn lại không đến một nửa!!

“Đáng ghét! Đáng ghét! Nhân loại chết tiệt!!!!” Hoàng kim long trong tim nhỏ máu! Long tộc không giống loài người, ma pháp sư nhân loại hao phí ma lực chỉ cần thông qua minh tưởng là có thể khôi phục, nhưng ma lực của long tộc nếu tổn hại, vì chúng không phải loài người nên không thể minh tưởng giống như con người, chỉ có thể dùng năng lực tái sinh chậm chạp của bản thân để khôi phục thôi. Quá trình này chậm hơn nhân loại rất nhiều. Với mức độ tổn thất quá nửa hôm nay của nó, chỉ e không có mấy năm cũng đừng mong hồi phục được!

Hoàng kim long càng nghĩ càng tức giận. Minh đường đường là thánh giai cường giả, lại vì không dám dùng thực lực thánh giai mà không ngờ bị một ma pháp sư cấp tám nhỏ nhoi đã thương!!? Hoàng kim long lúc này chỉ hận không thể xé xác Jojo thành muôn mảnh! Nó rút cuộc cũng ổn định được tinh thần lực rối loạn của mình!

“Lạc Tuyết chắc chắn đã phát hiện ra, nhưng bất kể thế nào hôm nay mình cùng phải giết chết đứa con gái nhân loại đáng ghét này đã! Giết!!! ”

Hoàng kim long phần nộ đến cực điểm. Đã không còn sợ bị Lạc Tuyết phát hiện nữa, thế thì cũng chẳng còn gì phải cố kỵ. Trong ánh mắt âm u, không khí xung quanh lập tức xuất hiện vô số lốc xoáy. Thân hình hoàng kim long chớp động ngay tại chỗ, nháy mắt đến trước mặt Joana.

Jojo đã tối sầm mặt mũi, gần như đã mất đi đại bộ phận ý thức, chỉ dựa vào những quang phù xung quanh người mới miễn cưỡng bảo trì trạng thái phi hành không bị rơi xuống.

Mũi hoàng kim long gần như đã dính sát vào mũi Jojo, đem theo tiếng gầm gừ giận dữ, một chưởng hung hãn đánh lên bụng Jojo.

Phốc!! Một vòi máu nóng phun ra từ miệng Jojo. Mặc dù đã có khải giáp gia cố vậy rỗng nhưng sức mạnh thánh giai sử ra lợi hại cỡ nào cơ chứ?

Rắc rắc mấy tiếng, vạt trước áo giáp của nàng đã vỡ vụn. Jojo cảm thấy dưới một cú đâm này, chỉ e tim mình cũng bị đánh nát. Nàng bị đánh bật bay ra như cơn gió, người ở trên không. Uy lực một chưởng đó đem theo ba động của đầu khí, vẫn còn hoành hành trong cơ thể Jojo.

Một chuỗi những tiếng răng rắc vang lên. Đầu khí bùng nổ trong thân thể Jojo, nhất thời chấn gãy không biết bao nhiêu khúc xương trong người nàng! Những cái ma pháp quang phù quanh thân thể nhanh chóng biến mất. Trên người Jojo gãy mấy chục chỗ xương, cả người như bằng bùn nhão không còn chút sức lực. Cuối cùng cứ thế rơi thẳng xuống dưới.....

“Vẫn..... đánh không lại .....nó a.....” Đó dường như là chút ý thức cuối cùng sâu trong não Jojo. Thân hình rơi xuống quá nhanh, hai bên tai vang lên tiếng gió ù ù. Nhưng khi Jojo cho rằng mình chết chắc, đột nhiên nàng thấy thân mình khựng lại!

Thân thể lạnh lẽo rơi vào một vòng tay ấm áp, đã bị người khác ôm chặt lấy. Jojo đau đến mức không mở nổi mắt, nhưng lại ngửi thấy một mùi quen thuộc. Cả cái đầu ngã vào một lồng ngực rắn chắc.

- Yên tâm, ta đến rồi!

“Đỗ Duy! Là Đỗ Duy!”- Jojo cuối cùng cũng không gượng nổi, nhắm mắt hôn mê.

Đỗ Duy xuất hiện trên bầu trời, ôm chặt lấy Jojo, nhìn áo giáp vỡ nát trên người Jojo, nơi khoe miệng nàng ứa máu, trong lòng vừa đau vừa giận. Hắn mau chóng rút trong ngực ra một cái bình, trong bình là nước suối trẻ mãi không già cực kì quý báu với Đỗ Duy. Nước suối này tuy không có tác dụng trường thọ đối với nhân loại nhưng lại có thể chữa khỏi tất cả thương thế.

Sau khi đổ cả nửa bình nước suối trẻ mãi không già một cách gần như lãng phí vào miệng Jojo, Đỗ Duy sống chết nhìn chăm chăm vào đối thủ đằng xa!

Từ sát khí đầy trời mà đối phương tán phát ra, còn có cả long uy cường đại ... Quả nhiên là rồng!!

Ánh mắt cuồng bạo của hoàng kim long cũng găm chết lấy Đỗ Duy.

Lúc này phía trên khoảng không nơi hai người đang đối đầu, trên tầng mây cao chừng mấy trăm mét, tinh linh vương Lạc Tuyết mỉm lệ đứng chấp tay sau lưng, vẻ mặt phức tạp nhìn Đỗ Duy và hoàng kim long phía dưới! Đáng chú ý là ánh mắt Lạc Tuyết còn chú ý nhiều hơn lên người Jojo trong lòng Đỗ Duy!

Dựa vào thực lực cường đại, thực ra tinh linh vương còn đến sớm hơn Đỗ Duy nữa! Thế nên tinh linh vương gần như tận mắt chứng kiến Jojo phóng thích ra ma pháp quang phù của tinh linh tộc! Thân là tinh linh vương, hắn vừa liếc nhìn đã nhận ra đây là ma pháp gì!

“Cái này ... đúng là quá hoang đường!! Loài người sao có thể sử dụng ma pháp của riêng tinh linh tộc cao quý chứ? Chẳng lẽ cô gái đó cũng là hỗn huyết tinh linh?”

Nhưng Lạc Tuyết đã khẳng định, cô gái đó là nhân loại thuần túy! Trên người cô ta không có một chút khí tức của huyết thống tinh linh nào. Càng khiến Lạc Tuyết kinh ngạc chính là, cái ma pháp tinh linh tộc cuối cùng mà Jojo sử dụng ra, cho dù là trong tinh linh tộc cũng là tuyệt kĩ đã thất truyền!

Tâm linh chi tiền!! Vượt qua tất cả phòng ngự vật lý, thậm chí có thể coi ma pháp phòng ngự như không, ma pháp đáng sợ trực tiếp công kích tinh thần ý thức không gian của đối thủ!! Thôn phệ tâm linh và tinh thần ý thức không gian, tuyệt kỹ của tinh linh tộc!!

572. Chương 402 Hoàng Kim Long Sủng,

Đó là tinh linh ma pháp hàng thật giá thật đấy! “Mùi tên tâm linh” xin hẳn hoi!! Ma pháp này trong những truyền thuyết xa xưa của tinh linh tộc chỉ tồn tại trong thời đại thần thoại từ thượng cổ. Trong thời kì thượng cổ sau khi các tộc bị loài người xua đuổi, những di dân còn sót lại sau khi chạy khỏi Roland đại lục, nguyên khí đại thương, rất nhiều chủng tộc đều đánh mất nhiều tuyệt kỹ cổ lão.

Ví dụ như trong thú nhân tộc, truyền thuyết nói thời thượng cổ từng có pháp thuật “Dã tính hô hoán” - một pháp thuật rất hiếm có cực kì nổi tiếng trong tộc thú nhân. Trong những truyền thuyết xa xưa, đây là một vu thuật gia trì chiến lực thần mật nhất trong thú nhân tộc! Thú nhân tuy rằng bẩm sinh không giỏi dùng ma pháp, nhất là sự thiếu sót hoàn toàn trong lĩnh vực “ma pháp có tính công kích”, đây là điểm yếu của chúng. Nhưng chúng lại không thiếu vài pháp thuật gia trì cường đại, cái “dã thú hô hoán” này nghe nói là cái thần bí nhất.

Truyền thuyết nói phép “dã thú hô hoán” gia trì lên một chiến sỹ, có thể khiến cho chiến sỹ thú nhân đó trong nháy mắt có được sự chúc phúc của thú thần, đạt được sức mạnh của “Thập tượng cửu sư bát hổ thất ngư lục mã” ! Thử nghĩ mà xem, thứ man lực cường đại như vậy, cho dù chỉ dựa vào phép thuật gia trì, chỉ có thể sở hữu và sử dụng trong thời gian ngắn cũng đủ cho một thú nhân chiến sỹ có đủ thực lực sánh ngang với những cao thủ đỉnh trần trên đại lục!

Đáng tiếc, phép thuật thần kì trong truyền thuyết đó cũng đã thất truyền.

Còn có “cây chùy ban phúc” của ải nhân tộc nữa! ải nhân sở trường chế tạo các thể loại vũ khí. Trong truyền thuyết có một phép thuật gọi là “cây chùy ban phúc”, có thể trong quá trình chế tạo vũ khí khiến cho món vũ khí đó không cần trải qua bất kì sự gia trì ma pháp nào cũng có thể tức khắc trang bị một loại ma pháp thuộc tính!

Có thể nói “Mũi tên tâm linh” của tinh linh tộc gần như bằng với “dã tính hô hoán” của tộc thú nhân, ngang với “cây chùy ban phúc” của ải nhân tộc, thậm chí bằng với cả “long thần chúc phúc” và “long thần chiến giáp” của long tộc nữa!!

Ông trời rất công bằng, gần như mỗi tộc đều có một loại pháp thuật mạnh nhất chỉ thuộc riêng tộc mình.

Thân làm vua của cả tinh linh tộc, Lạc Tuyết không ngờ lại có thể nhìn thấy phép thuật mạnh nhất của tinh linh mà hấn ước mơ tha thiết đã lâu ở thế giới loài người, tâm trạng hấn làm sao mà bình tĩnh cho được?!

“Mũi tên tâm linh” ..... “mũi tên tâm linh” mạnh nhất đấy! Coi không tất cả phòng ngự vật lý, coi không tất cả ma pháp phòng ngự, ma pháp công kích tính cường đại có thể trực tiếp công kích tâm linh và tinh thần ý thức không gian của kẻ địch! Tuyết kĩ khiến cho một ma pháp sư nhân loại có thể đánh bị thương một cường giả thánh giai!

So với thu hoạch này thì mấy cái trò vật của hoàng kim long chẳng đáng để Lạc Tuyết quan tâm nữa!

Ánh mắt Lạc Tuyết đã nhắm lại tự lúc nào không hay, hấn đứng trên tầng mây cao vợi vợi, còn bên dưới, Đỗ Duy đang căng thẳng chạm trán với hoàng kim long.

Hoàng kim long - vị tam vương tử long tộc này tuy đã từng hợp tác với Đỗ Duy, nhưng dù sao thì nó cũng chưa gặp Đỗ Duy. Có điều với sự thông minh của long tộc, từ trang phục của Đỗ Duy nó vẫn ẩn ước đoán ra được mấy phần.

Quả nhiên.....

- Hừ, thì ra long tộc vẫn còn chưa tuyệt diệt.

Đỗ Duy nhìn chằm chằm vào cái gã đứng phía xa:

Không ngờ vẫn còn một con hoàng kim long .... Chắc ngài chính là gã long tộc tam vương tử đã đầu hàng tội dân đó hả?

Hoàng kim long cố dần cơn giận, trong lòng nó càng có chút sợ hãi, đảo mắt nhìn khắp xung quanh — Lạc Tuyết đâu? Động tĩnh khi nãy ắt hẳn đã kinh động đến tinh linh vương rồi, sao hấn vẫn chưa xuất hiện? Chẳng lẽ hấn nấp ở đâu đó chuẩn bị trừng phạt mình?

Càng nghĩ như vậy hoàng kim long càng thêm sợ hãi trong lòng. Nó rút phăng tấm áo choàng trên người, nghiêng rằng nói:

-Người .... Chẳng lẽ người chính là Đỗ Duy? Là cái tên công tước hoa Tulip đó sao?

- Không sai, long tộc tam vương tử tôn kính ... hình như hai năm trước chúng ta đã từng là minh hữu cơ đấy!

Đỗ Duy ôm Jojo trong lòng, sắc mặt Jojo sau khi đã uống nước suối trẻ mãi không già thì dần dần hồng hào trở lại, hô hấp cũng đã đều hơn. Đỗ Duy thở phào một hơi, thế nhưng đối với chuyện Jojo bị thương, trong lòng hấn vẫn không sao dẹp nỗi cơn giận dữ bùng nổ, lời lẽ cũng cực kì gay gắt:

- - Hừ, chỉ là không ngờ tới vương tử của long tộc bây giờ đã lạc đến bước đường này. Nói rõ mục đích đến của người đi, đồ thần lẩn to xác!

Hoàng kim long thầm cân nhắc, mặc dù không biết tinh linh Vương có đang ẩn nấp xung quanh hay không, nhưng rốt cuộc có cơ hội gặp mặt Đỗ Duy, nó không biết nên hay không nên tiếp tục kế hoạch của mình ... hình như cô gái bị mình đã thương đó có quan hệ khá sâu với Đỗ Duy, Đỗ Duy hẳn có vẻ rất tức giận.

- Công tước hoa Tulip ....

Hoàng kim long đang định nói thì ngay lúc ấy, Đỗ Duy xuất thủ!!

Đỗ Duy chẳng phải là kị sỹ gì đó mà phải chào hỏi lẫn nhau, nói mấy câu xưng tụng trước khi động thủ .... Châm ngôn của hắn chính là món pháp môn muôn thuở “tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương”

Đặc biệt mấy món chơi khăm người khác không nói đã đánh càn là thứ hắn trăm lần thử thì trăm lần linh nghiệm.

Thừa lúc hoàng kim long đang nói chuyện, Đỗ Duy đã ra tay trước!

Gần như trong nháy mắt trước mặt Hoàng kim long đã xuất hiện vô số đốm lửa. Vô số hỏa cầu chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt và bốn phía trên dưới trái phải khắp người, chúng đổ dồn lại dày đặc khắp bốn phương tám hướng.

Đỗ Duy vừa xuất thủ đã dùng luôn tuyệt chiêu chơi khăm số một của mình “thuần phát hỏa cầu thuật”

Trong nháy mắt dẫn nổ vô số quả cầu lửa, trong không trung lập tức hình thành nên một lưới lửa lớn, tiếng nổ vang rền đem theo hỏa quang hừng hực nhấn chìm hoàng kim long bên trong.

Ánh lửa đã nuốt luôn nửa sau câu nói của hoàng kim long — tuy nó đã bị hỏa quang đầy trời nuốt chửng nhưng Đỗ Duy sẽ không ngây thơ đến mức cho rằng một con hoàng kim long có thể mất mạng vì thứ hỏa cầu thuật này.

Trên thực tế, thực lực của Đỗ Duy càng cao thì đối thủ gặp phải lại càng mạnh. Hắn đã rất rõ loại “thuần phát hỏa cầu thuật” mô phỏng này trước mắt cao thủ căn bản không là cái gì, nhưng đối phó với đối thủ làng nhàng thì thừa sức.

Chỉ có điều loại hỏa cầu thuật mô phỏng thuần phát trên diện tích lớn này, xét trên hiệu quả âm thanh ánh sáng đích thực cực kì chói ngợp, chỉ nhìn thôi cũng rất có tác dụng dọa người.

Đến cả kẻ đứng tít trên cao như Lạc Tuyết khi mới thoát thấy cảnh này cũng thót cả tim! Phản ứng đầu tiên của hắn chính là: cấm chủ hỏa hệ ma pháp ư? Sao lại thế được!!! Chẳng lẽ là cấm chủ hỏa hệ của nhân loại : “Liệt hỏa phân thành” ??

Có điều với thực lực cường đại, chỉ thoáng chốc Lạc Tuyết đã nhìn thấu trò mèo của Đỗ Duy. Đã rõ đây chẳng phải là thuần phát thuật, mà hỏa quang đầy trời đó tuy nhìn thì rất tương đương nhưng uy lực thực sự chỉ đến mức của hỏa cầu thuật thông thường mà thôi.

Hoàng kim long hú dài một tiếng, sau sự kinh hoảng ngắn ngủi nhất thời, nó tức khắc xông khỏi tầng khói lửa xung thiên. Quanh người nó bao bọc một tầng khí điểm màu vàng kim, lửa không cánh nào làm thương tổn đến nó.

Sự xuất thủ cướp cờ của Đỗ Duy khiến cho Hoàng kim long lập tức buông bỏ ảo tượng liên hợp với hắn. Nếu đối phương đã coi mình là kẻ địch, mà Lạc Tuyết lúc này nói không chừng đang ở ngay đây, còn mang thứ ảo tưởng này cũng chẳng còn chút ý nghĩa nào nữa.

Thế nên hoàng kim long xông khỏi màn lửa, quyết định cho tên công tước hoa Tulip dám ra tay với mình một chút trừng phạt.

Đen theo một tiếng gầm nhẹ, hoàng kim long sau khi thoát khỏi biển lửa liền hóa thành một quang sáng kim sắc, vụt cái đã xuất hiện trước mặt Đỗ Duy! Nó đã tổn thất không ít ma lực, không còn khả năng tiếp tục sử dụng long ngữ ma pháp gì nữa mà trực tiếp đem thân thể cường hãn bẩm sinh của hoàng kim long ra sử dụng vũ khí của long tộc!

Một quyền mạnh mẽ không chút hoa lệ đâm thẳng về phía đầu Đỗ Duy. Một đâm này chứa đầy sức mạnh, lấy ưu thế thiên phú cường đại của hoàng kim long làm cơ sở.

Nhưng Đỗ Duy sớm đã có chuẩn bị!

Nay từ khi mới tung ra hỏa cầu, Đỗ Duy đã nhanh chóng lui về đồng thời trong miệng tức khắc lẩm nhẩm niệm tụng chú ngữ — cảm tạ công ơn dạy dỗ của Gandalf áo bào xanh, trình độ niệm chú ngữ của Đỗ Duy từ lâu đã tiến bộ vượt bậc, một chuỗi chú ngữ phức tạp khó nhằn hần chỉ mất có một thời gian ngắn đã dễ dàng hoàn thành. Mắt thấy hoàng kim long xông khỏi màn lửa đến trước mặt, Đỗ Duy cũng vừa kịp niệm xong âm tiết cuối cùng của chú ngữ!

Hỏa cầu thuật chẳng qua chỉ là trò câu giờ tranh thủ thời gian niệm chú cho Đỗ Duy mà thôi!

Hô!

Sau khi âm tiết cuối cùng kết thúc, trước thân thể Đỗ Duy bất thành linh lóe lên một vầng hào quang ma pháp lấp lóe kim quang nhàn nhạt! Trong nháy mắt, trái phải trước sau quanh người Đỗ Duy đồng thời xuất hiện bốn tấm thuẫn bài vàng kim khổng lồ!

Đó chẳng phải là quang ảnh do hào quang ma pháp ngưng tụ thành, mà là kim sắc thuẫn bài hàng thật giá thật!

Mỗi tấm khiên đều cao hơn đầu người, có hình elip, tấm khiên cao lớn tỏa ra ánh sáng vàng kim, như thể đã trải qua sự rèn giũa của vũ khí ma pháp thượng đẳng nhất. Trên mặt khiên có ma lực ba động mãnh liệt, khiến người khác không khỏi động dung. Ngoài ma lực ba động ra, còn tán phát một thứ khí thể áp bức lúc ẩn lúc hiện.

Bốn tấm thuẫn bài ảo hóa ra từ giữa thinh không, lập tức nhanh chóng vây quanh Đỗ Duy xoáy tít!

Bình!

Một quyền của hoàng kim long đánh lên bề mặt tấm thuẫn bài, lực xung kích mạnh mẽ không ngờ đến cả tấm thuẫn bài đó cũng hoàn toàn không chịu đựng nổi. Ánh hào quang ma pháp đầy trời bất chợt sáng bừng lên, liền đó nghe thấy tiếng hoàng kim long rú lên kinh hãi, thân hình đã bị quăng sáng ma pháp chấn văng ra ngoài.

Còn Đỗ Duy ôm Jojo yên ổn đứng giữa bốn tấm khiên kim sắc đang xoáy tít.

Trên mặt tấm khiên màu vàng kim lưu quang lấp lánh, trên bề mặt đó dường như tự đã có sẵn một thứ hoa văn nào đó, hoàng kim long mới liếc nhìn đã lập tức nhận ra!

Đây .... Tấm khiên này chẳng phải dùng vảy của hoàng kim long chế tạo ra sao? Trong tay Đỗ Duy làm sao lại có vảy hoàng kim long cơ chứ, vậy thì đáp án tự nhiên khỏi nói cũng biết: chắc chắn là của người anh bị Đỗ Duy giết chết, long tộc nhị vương tử!!

Mà tấm khiên đang xoáy tít cực nhanh đó, trừ bản thân vảy hoàng kim long cực kì kiên cố ra, càng mãnh mẽ hơn phải nói đến ma pháp trận phòng ngự cũng cực kiên cố. Năng lực phòng ngự của loại ma pháp trận này rất cổ quái ....

Tinh linh vương đứng trên cao, dựa vào học thức phong phú cùng với rất nhiều kí ức về các truyền thuyết cổ xưa, lập tức nhận ra.

Đây chính là một trong những ma pháp phòng ngự cao cấp nhất của nhân loại “quang minh chi thuẫn”!

Khác với những kết giới ma pháp phòng ngự thuần túy khác, quang minh chi thuẫn được xưng là một trong những loại mạnh nhất trong số các ma pháp phòng ngự cao cấp của loài người! Bởi vì thứ phép thuật này tịnh không chỉ đơn thuần dùng ma pháp để ngưng kết phòng ngự mà là thông qua thực thể! Nhưng nó cũng... rất kén chọn tài liệu, vì thế thứ cực kiên cố như vậy rồng, đồng thời lại không bài xích ma pháp đã trở thành nguyên liệu tuyệt hảo nhất.

Thứ “quang minh chi thuẫn” do ma pháp cao cấp chế tạo ra này được coi là “thuật phòng ngự mạnh nhất”, bởi nó có đặc tính “hấp thu thương tổn” cùng với “phân giải”!

Sau khi thủ đoạn công kích của đối thủ bị tẩm khiên ngăn trở, bất kể là công kích vật lí hay công kích ma pháp, tẩm khiên kiên cố đều có thể ngăn cản. Đồng thời bốn tẩm khiên cùng lúc xoáy tít cực nhanh, mang theo đặc tính “phân giải”, có thể trong nháy mắt đem đòn tấn công phải chịu từ kẻ địch phân tán đồng đều lên ba tẩm khiên còn lại!

Như thế cũng chính là trừ phi lực công kích của người có thể đánh vỡ đồng thời cả bốn tẩm khiên bằng vảy hoàng kim long, nếu không người căn bản không thể phá vỡ thuật phòng ngự vững chãi nhất này được! Bởi vì nó có thể phân tán hết lực công kích của người trong nháy mắt!

Mà có khả năng trong chớp mắt đánh tan bốn tẩm khiên vảy hoàng kim long ... hơn nữa còn là thứ hoàng kim long lân thuần được gia trì thuộc tính phòng ngự ma pháp mạnh mẽ nhất này ... trên cả đại lục, cho dù có đạt đến thánh giai cường giả, chỉ e cũng chưa chắc một đòn làm được!

Cái quang minh chi thuần này là do Gandalf áo xanh truyền cho Đỗ Duy, hơn nữa còn có vảy của hoàng kim long!

Bản thân thực lực Đỗ Duy, về thủ đoạn công kích đã có hỏa cầu thuật, lôi đình triệu hoán, còn có đòn tấn công mạnh nhất “mũi tên địa ngục Fedora”. Nhưng về phòng ngự hẳn rõ ràng rất bạc nhược. Thế nên sau khi lão quái vật sở học uyên bác Gandalf áo xanh đó dạy Đỗ Duy phòng ngự thuật mạnh nhất của “quang minh hệ”, Đỗ Duy không chút do dự lấy mấy tẩm vảy rồng ra chế tạo thứ đạo cụ ma pháp có tính phòng ngự mạnh nhất này.

Hắn còn từng thử nghiệm qua, đến cả thánh giai như Hussein cũng không cách nào một đòn đánh tan bốn tẩm khiên được!

(Đương nhiên một đòn không vỡ nhưng nếu cứ đánh liên tục, cường giả thánh giai vẫn đánh tan được, có điều có thứ phòng ngự thuật mạnh mẽ này, ít nhất có thể đảm bảo trong tương lai khi Đỗ Duy gặp phải kẻ địch thánh giai cường đại sẽ không bị đối phương miếu sát, ít nhất có được tuyệt chiêu bảo mệnh rồi thì có thể chống đỡ đối phương một lát, sau đó thừa cơ chạy trốn.)

Đỗ Duy bỏ vốn lớn, dùng mất vô số tài liệu trân quý, thậm chí trên mỗi miếng vảy rồng đều có khảm một viên đá ngũ sắc nhỏ!! Hẳn chịu bỏ cái giá này cũng không phải là không có nguyên nhân!

Chế tạo vũ khí phòng ngự mạnh mẽ nhường này vốn dĩ hoàn toàn là để đề phòng Ruga!

573. Chương 402 (phần 2) Hoàng Kim Long Sủng

Vì thế phòng ngự thuật mạnh nhất này vốn Đỗ Duy dùng để đối phó sự tập kích bất ngờ của Ruga trong tương lai. Lúc này đối mặt với hoàng kim long thánh giai, hắn liền lập tức sử dụng.

Mà sự âm hiểm và điên cuồng của Đỗ Duy thậm chí còn vượt xa sự tưởng tượng của Gandalf áo xanh - người đã dạy hắn thuật phòng ngự này!

Quang minh chi thuần truyền thống cũng chỉ có lực phòng ngự mạnh đến biến thái mà thôi. Nhưng Đỗ Duy - cái tên bản sinh đã tham thấu trò “chơi khăm kẻ khác” đến tận máu thịt này làm sao có thể thỏa mãn với việc phòng ngự và chịu đòn?

Có thứ trừ tồn ma lực mạnh nhất như đá ngũ sắc, nguyên bản trên tẩm quang minh chi thuần chỉ có thể gia trì ma pháp phòng ngự đã bị Đỗ Duy dùng đá ngũ sắc làm mạnh thêm ba lần!

Đồng thời, lợi dụng triệt để đặc tính dự trữ ma lực gần như vô hạn của đá ngũ sắc, Đỗ Duy đã gia trì một hơi các ma pháp vật chơi khăm kẻ khác như “bùa choáng” “lời nguyền” “thuật làm chậm” “thuật ăn mòn” ..v...v...! Trên cơ bản đã đạt đến độ “phòng ngự đồng thời kiêm phản kích”

Có thể nói, đến đây thì cái quang minh chi thuần trên tay Đỗ Duy mới chính thức là thứ phòng ngự thuật mạnh nhất!

Một quyền của hoàng kim long bị thuần bài ngăn lại, chấn động cường liệt ngược lại hất văng nó ra, liền đó nó lập tức cảm thấy đầu óc mơ màng, khi nắm đấm tiếp xúc với mặt thuần, rõ ràng cả cánh tay trở nên nặng ịch, hơn nữa trên nắm đấm còn thấp thoáng có cảm giác bỏng rát.

Hoàng kim long tức khắc phát hiện ra mình đã trúng phải thứ gì đó đại loại như “bùa choáng” hay “thuật làm chậm”. Thậm chí còn có một tia ma lực âm độc dường như ẩn ước muốn ăn mòn cắn nuốt hoàng kim khí diễm của mình!

Trong lòng hoàng kim long càng thêm tức giận, tuy rằng với thực lực của nó căn bản không coi mấy trò vặt vãnh này ra gì nhưng Đỗ Duy âm hiểm như thế quả là đáng ghét!

Bất chợt hú dài một tiếng, khí diễm trên người hoàng kim long tăng vọt, lần này song quyền cùng bung ra đem theo khí diễm cuồng bạo đánh liền bốn năm đấm lên quang minh chi thuẫn của Đỗ Duy!

Quang minh chi thuẫn dưới sự cường hành công kích của thánh giai cường giả như hoàng kim long cũng phải phát ra những tiếng binh binh khiến lòng người thấp thỏm. Đỗ Duy đứng trong vòng phòng ngự của thuẫn bài đã thoáng nghe thấy! Trong sự tấn công điên cuồng của hoàng kim long, tấm thuẫn bài bên trái gần như đã phát ra những âm thanh nứt vỡ!

Thế nhưng hoàng kim long cũng không dễ chịu chút nào! Mấy tấm khiên này sức phòng ngự biến thái, hơn nữa sức phản chấn cứ ngày một mạnh dần! Nhất là mấy phép thuật như “bùa choáng” và “phép làm chậm” không ngờ càng mạnh thêm sau mỗi lần mình công kích.

- Đồ ngu! Hiệu xưng là thánh giai cường giả mà lại chỉ biết thứ công kích trâu bò này!

Trên tầng mây, tinh linh vương nhìn hoàng kim long phần nộ tấn công, trong lòng lắc đầu không ngớt.

Tuy quang minh chi thuẫn là thứ thuật phòng ngự được xưng là mạnh nhất nhưng dù sao Đỗ Duy - người chủ trì ma pháp phòng ngự này mới chỉ là một đại ma pháp sư, nên với sức mạnh thánh giai cường giả như Lạc Tuyết, trải qua quan sát chỉ chốc lát đã tìm ra nhược điểm.

Đương nhiên đây không phải là nhược điểm của bản thân phòng ngự thuật này. Chỉ có điều cho dù phép thuật có mạnh nữa thì khi thi triển trong tay Đỗ Duy, rơi vào mắt cường giả thánh giai rất dễ tìm ra nhược điểm.

Lạc Tuyết đã nhìn ra loại phòng ngự thuẫn này thông qua quá trình xoay tròn mà phân tán sức tấn công phải chịu lên các tấm khiên khác. Loại phân tán này rất xảo diệu, nhưng ... Đỗ Duy dù sao cũng không có thực lực thánh giai, với năng lực đã nhìn ra thời không quy tắc của thánh giai cường giả, chỉ cần kiên nhẫn quan sát sẽ nhanh chóng từ trong quá trình xoay tròn của phòng ngự thuật này tìm ra một chút sơ sót trong quá trình! Chỉ cần lợi dụng sơ sót đó, lấy thời không quy tắc tiến hành vài hạn chế hoặc phá hoại thì sẽ có thể gián đoạn sự xoay tròn của thuẫn bài!

Một khi không thể xoay tít tự do nữa thì ưu thế “phân giải” liền bị phá bỏ!

Chỉ có điều hôm nay hoàng kim long đại khái là bị lửa giận làm mờ mắt, đã mất đi lý trí!

Lạc Tuyết tuy nhìn ra nhưng hấn không vội hiện thân, dù sao tên này dám giở trò sau lưng mình, cho nó nếm chút quả đắng cũng tốt! Mà Lạc Tuyết lúc này cũng chỉ nghĩ đến “tâm linh chi nhãn” kia!

Khi Lạc Tuyết đang nhàn nhã quan chiến, tình huống phía dưới đột nhiên phát sinh biến hóa!!

Một chuỗi tấn công liên hoàn mãnh liệt của hoàng kim long, tuy loại ma lực này khiến Lạc Tuyết có chút khinh bỉ nhưng dù sao cũng là thánh giai cường giả xuất thủ, phòng ngự thuật của Đỗ Duy dần dần chống đỡ không nổi! Những đòn tấn công mạnh mẽ như gió lốc dưới áp lực nặng nề đã khiến cho quá trình xoay tròn dần dần có chút trì trệ, liền đó răng rắc vài tiếng, âm thanh nứt vỡ nhỏ xíu trên thuẫn bài càng khiến hoàng kim long được cổ vũ!

Hoàn toàn ngược lại, sắc mặt Đỗ Duy không chút thay đổi mà còn mang theo ánh mắt thâm trầm.

Hoàng kim long rất tức giận: tên Đỗ Duy này là một ma pháp sư loài người, không phải thánh giai thì có được bao nhiêu ma lực chứ? Phòng ngự thuật này đã trải qua sự tấn công dồn dập của mình, không ngờ hấn vẫn đủ ma lực tiếp tục chủ trì trận pháp? Ma lực của hấn chẳng lẽ là vô hạn? Làm sao mà một ma pháp sư thông thường lại có thể chủ trì được lâu như vậy trước đòn tấn công của thánh giai cường giả như mình? Chẳng lẽ ma lực của một đại ma pháp sư còn hơn hậu thánh giai ư? Tuyết không có khả năng đó!

Nó không hề biết rằng Đỗ Duy căn bản chẳng dùng bao nhiêu ma lực! Bởi vì tuy ma lực của Đỗ Duy không bằng hoàng kim long nhưng đá ngũ sắc mà Đỗ Duy đeo có khả năng dự trữ vô cùng! Hắn sớm đã quen với việc nạp đầy ma lực cho tất cả đá ngũ sắc bên người! Ngày thường hẳn ngày đêm không ngừng trữ tồn ma lực, một khi ma lực bản thân hao phí hết liền lập tức mình tưởng bổ sung!

Cứ như vậy hai ba năm nay, lượng ma lực dự trữ trong đá ngũ sắc phải kinh người đến mức nào chứ? Chỉ e bằng với ma lực của mấy chục tên Đỗ Duy!

Đúng lúc hoàng kim long hơi lùi về phía sau một chút để lấy hơi khôi phục dấu khí tiêu hao, Đỗ Duy bất ngờ có động tác!

Thừa cơ khí thế của hoàng kim long giảm xuống, cơn giận đã choán hết toàn bộ tâm trí nó, hoàng kim long cuồng bạo không hề phát giác được một nụ cười âm hiểm nơi khóe miệng Đỗ Duy. Ngay sau lưng nó, trong không gian phát ra một tia ba động cực kì nhỏ bé, liền đó sau một đạo quang mang, trong không khí lóe lên một cái bóng đỏ.....

Đỗ Duy mở miệng khẽ niệm xong chú ngữ triệu hoán ma pháp sủng vật, khi chú ngữ hoàn thành, hoàng kim long vẫn không phát hiện ra! Đỗ Duy biết rằng mình đã thành công rồi!!

Vút!!!!

Sau một tia sáng, sau lưng hoàng kim long xuất hiện một quái vật xấu xí toàn thân đầy lông dài màu đỏ. Đó là thứ được Đỗ Duy triệu hoán ra.

Dựa vào ma lực chấn động do quang minh chi thuần khí chịu công kích đem lại, trong phạm vi rộng lớn xung quanh ma pháp nguyên tố đều cực kì hỗn loạn. Dưới tình huống đó, một ma pháp sủng vật được triệu hoán ra đã xuất hiện sau lưng hoàng kim long mà nó không hề hay biết.

- Sao lại thế được!!!!

Lạc Tuyết vốn đang đứng trên không sau khi chính mắt trông thấy Đỗ Duy triệu hoán ra quái vật lông đỏ, đến cả tinh linh vương ưu nhã cũng phải biến sắc!

- Thú Garuda!! Sao lại là thú Garuda chứ!! Thú này không phải đã tuyệt chủng trên đại lục Roland rồi sao?!

Tinh linh vương không ngờ trong giây lát toàn thân toát mồ hôi lạnh!

Thế nhưng, lúc này đã muộn mất rồi!

Khi hoàng kim long rốt cuộc cũng chú ý đến cái vật nhỏ bé sau lưng mình, nó quay người nhìn thấy con vật lông đỏ xấu xí đó đang nhe nanh múa vuốt với nó.....

Tinh thần lực và ma lực ba động nhỏ yếu của đối phương gần như không có uy hiếp gì đối với bản thân nó cả ... chẳng lẽ Đỗ Duy triệu hoán ra ma sủng chiến đấu? Nhưng cũng quá nhỏ yếu đi!

Hoàng kim long đang chuẩn bị phun ra một luồng long tức thiêu cháy con vật này thì tên quái vật lông đỏ đột nhiên thò cánh tay lông lá đỏ lòm khằng khiu ra vẫy vẫy hoàng kim long! Cùng lúc đó, trong miệng con quái vật phát ra tiếng kêu cực kì cổ quái.....

Oành!!!!

Mắt hoàng kim long nhìn con quái lông đỏ, chỉ thấy động tác vẫy tay của đối phương trong mắt mình phóng đại lên vô số lần! Liền đó tiếng kêu kia lọt vào tai như biến thành một cỗ sóng thần, trong nháy mắt choán hết toàn bộ tâm thần nó!! Đường như trong giây phút ấy, đến cả linh hồn kiêu ngạo long tộc của mình cũng bị tiếng kêu kì lạ kia chiếm cứ .....

Một tích tắc sau.....

Nó không còn biết gì nữa rồi!

Hoàng kim long bất chợt ngừng đầu phát ra một tiếng gào rú. Sau đó thân hình nó xuất hiện biến hóa. Quần áo toàn thân rách nát hết, sau một tia sáng vàng kim nó lột bỏ nhân hình, biến trở lại bản thể giữa không trung!

Khi thân rồng khổng lồ màu vàng kim xuất hiện, quái vật lông đỏ dường như thích thú reo lên mấy tiếng, sau đó nhảy nhót mấy cái lên lưng hoàng kim long.

Mà hoàng kim long kiêu ngạo lại để mặc cho con vật đó cười trên mình, cúi đầu xuống ....

Đỗ Duy cuối cùng phá ra cười, lập tức nhanh chóng ngâm lên một đoạn chú ngữ. Con ma sủng lông đỏ đó trong nháy mắt bị thu hồi trở lại.

Cùng lúc ấy, thân hình khổng lồ của hoàng kim long sau chú ngữ “ma sủng triệu hoán” của ma pháp sư hú lên một tiếng rồi biến mất giữa thinh không!!

Bộp!

Bộp bộp bộp bộp.....

Trên đỉnh đầu vang lên một tràng tiếng vỗ tay. Đỗ Duy ngẩng đầu lên liền thấy tinh linh vương cười cổ quái nhìn mình vỗ tay nói:

- Giỏi! Giỏi cho công tước hoa Tulip! Người không ngờ đã thu phục cả long tộc của ta rồi.....

Nói đến đây, ngữ khí của Lạc Tuyết chợt thay đổi:

- Chỉ có điều, người cướp kẻ hầu của ta nhưng vẫn chưa được sự cho phép của chủ nhân là ta đấy! Người nói xem, người phải bồi thường cho ta thế nào đây?

Đỗ Duy hăng hắc cười:

- Thưa ngài tinh linh vương, ngài đã đến từ lâu nhưng cứ một mực nấp ở bên không lên tiếng, giờ con rồng này đã bị ta thu phục cũng là đáng kiếp thôi. Mà ngài sao không nói sớm? Bây giờ mới nói thì đã muộn rồi! Ta có bản lĩnh thu phục nó, nhưng nói thực, ma pháp này có một nhược điểm chính là một khi đã thu phục, trừ phi nó chết, nếu không ta cũng không có cách nào trả nó lại cho ngài!

Tinh linh vương nghiêm túc trầm ngâm giây lát, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Đỗ Duy nói rất chân thành:

- Đỗ Duy, ta rất có hảo cảm với người. Thế nên nếu chỉ là một con rồng thông thường, có tặng người cũng chẳng tính là gì. Nhưng một con hoàng kim long quý giá chừng nào, ta nghĩ chắc người cũng hiểu. Thế này đi .... Ta ra một điều kiện, người đền cho ta, chuyện con hoàng kim long này coi như chấm dứt. Thế nào?

Ánh mắt Đỗ Duy lóe lên một tia cảnh giác:

- Người muốn gì?

Ánh mắt Lạc Tuyết rơi vào người Jojo, duỗi tay chỉ:

- Ta muốn cô gái này!

- .....

Nghe xong điều kiện, đến Đỗ Duy cũng chết sững.

Jojo ư? Tinh linh vương từ lúc nào lại có hứng với Jojo vậy?

Có điều Đỗ Duy sau một thoáng ngần ngừ liền phá ra cười. Bộ dạng hân cười rất vui vẻ, như thể nghe thấy chuyện tức cười nhất thế giới vậy!

Nét mặt Lạc Tuyết thoáng lộ ra một tia bất mãn, sau khi gặp Đỗ Duy, đây là lần đầu tiên trên mặt tinh linh vương thoáng vẻ tức giận:

- Công tước hoa Tulip, xin hỏi ta nói có chỗ nào không đúng? Một con hoàng kim long đổi lấy một nữ ma pháp sư nhân loại bình thường, chẳng lẽ còn không đáng sao?

Đỗ Duy ngắm Jojo đang hôn mê trong lòng, chợt ngẩng cao đầu nói lớn:

- Đổi ư? Không có cửa đâu! Đừng nói một con hoàng kim long, Jojo của ta cho dù có đem cả long tộc đến đổi, ta cũng.....

Đỗ Duy còn chưa nói dứt câu, Lạc Tuyết không ngờ đã đáp:

- Được! Cả long tộc! Chỉ cần người chịu đưa cô gái đó cho ta, ta sẽ đem cả long tộc cho người!!

574. Chương 403 Trái Tim Jojo

Cả long tộc ư? Tên Lạc Tuyết này cũng thật to mồm, vung tay lớn thật!

Chẳng lẽ trước đây Lạc Tuyết có quen biết Jojo?

Đỗ Duy ngăn người khiến Lạc Tuyết hiểu nhầm, tưởng rằng Đỗ Duy dao động.

Đừng hiểu nhầm, Đỗ Duy lúc ấy chết trân hoàn toàn không phải là vì cân nhắc cái giá Lạc Tuyết đưa ra mà chỉ đơn thuần là chấn kinh trước điều kiện của Lạc Tuyết! Ý nghĩ duy nhất trong lòng hắn chính là suy xét cho kỹ càng tại sao trong mắt Lạc Tuyết Jojo lại có giá cao đến thế?

Ánh mắt Đỗ Duy tràn ngập nghi ngờ, ngấm nhìn Jojo trong lòng rồi lại nhìn sang Lạc Tuyết.

Trên mặt Lạc Tuyết mang theo nụ cười ấm áp, mắt thấy Đỗ Duy “dao động” rồi, hắn khoan khoái cười:

- Sao rồi? Ngài công tước hoa Tulip, cả một long tộc đấy! Tuy sau khi long tộc bị ta chinh phục, vì một số nhu cầu ta đã hạ lệnh xử tử mấy chục con, nhưng bây giờ chắc vẫn còn khoảng một trăm con. Chỉ cần người đáp ứng yêu cầu của ta, ta lấy danh nghĩa vua của tinh linh tộc hứa với người, ta sẽ tặng tất cả hơn một trăm con rồng còn lại cho người làm nô bộc cá nhân!

Đỗ Duy lúc ấy mới định thần lại, cười nhìn Lạc Tuyết, chậm rãi mở miệng:

- Ô? Ngài tinh linh vương ... đó là hơn một trăm con rồng đấy ... chẳng lẽ người đã phá được ma pháp trận “di vong băng nguyên” sao? Có thể đưa một trăm con rồng lên đại lục rồi à?”

Lạc Tuyết nghiêm mặt, lạnh nhạt nói:

- Đó là chuyện của ta, chỉ cần người đáp ứng điều kiện của ta, ta có thể trong vòng một năm đưa chúng đến cho người. Hơn nữa, ta hứa với người, người có thể giành được hảo cảm và tình hữu nghị của tinh linh tộc. Cho dù trong tương lai có xảy ra chiến tranh, tinh linh tộc cũng sẽ vì tình hữu nghị này mà hạ thủ lưu tình.

Thanh âm của tinh linh vương đem theo sự tự tin mãnh liệt. Hắn tự tin, sức dự hoặc của điều kiện này chỉ e trên thế giới không ai có thể kháng cự.

- Dích thực rất hấp dẫn.

Đỗ Duy thở dài.

Biểu tình trên mặt hắn rất cổ quái, cúi đầu nhìn Jojo đang say ngủ trong lòng, than thở:

- Thực ra cô gái này cũng chẳng tốt đẹp gì .... Cô ta tuy trông cũng khá nhưng đối với tinh linh tộc các người mà nói chắc chẳng thiếu gì mỹ nhân. Hơn nữa, không giấu gì người, cô nàng này tính khí thô bạo, lại cũng rất dữ dội. Thân là con gái mà chẳng có chút dịu dàng nào, không khác gì một con mấu bạo long. Hơn nữa động một tí là thích đánh mắng người khác, còn thường xuyên uy hiếp nói muốn đem ta luyện thành linh hồn băng tinh nữa. Nói thực, rất nhiều lúc ta chỉ thấy cô ta thôi đã đau cả đầu.

Nghe Đỗ Duy nói hết, nét mặt Lạc Tuyết lộ ra vẻ chờ mong:

- Nói như vậy, người đáp ứng rồi?

Đỗ Duy vẫn cười, sau đó thở dài, nhìn Jojo trong lòng, ánh mắt lộ ra vẻ ôn nhu hiếm có:

- Thế nhưng, tuy ta thường xuyên cứ trông thấy cô ấy là đau đầu, nhưng .... Ta lại đã quen với việc có một cô gái bạo lực như cô ấy quây phá xung quanh, có đôi lúc nếu như lâu ngày cô ấy không đến làm phiền ta, ta ngược lại còn thấy không quen, thậm chí có chút nhớ cô ấy nữa ... thế nên .....

Đỗ Duy ngẩng đầu nhìn thẳng tinh linh vương, nói dần từng chữ:

- Muốn dùng hơn một trăm con thần lân to xác đổi lấy cô ấy là không thể! Cho dù người có kiếm được một trăm con thần thánh cự long đi nữa, đáp án của ta cũng không thay đổi: Không thể!

Sau khi nói xong những lời này, Đỗ Duy lập tức ngằm thôi động ma lực, những tấm quang minh chi thuẫn quanh người tức khắc tự động xoay tròn. Đỗ Duy cảnh giác nhìn Lạc Tuyết, phòng ngừa sau khi mình từ chối, tên tinh linh vương đáng sợ này trở mặt cướp người.

Không ngờ sau khi Đỗ Duy cự tuyệt, Lạc Tuyết lại không có vẻ gì bạo nộ, nét mặt hẩn lộ rõ sự thất vọng nhưng vẫn giữ một phong độ nhất định, chỉ thở dài tiếc nuối thật sâu:

- Là như vậy sao .... Công tước hoa Tulip, chẳng lẽ cô gái trong lòng ngươi là người yêu của ngươi?
- Không, cô ấy không phải người yêu của ta, cô ấy là chị gái vị hôn thê của ta, một cục nợ chỉ thích tìm ta gây phiền toái.

Đỗ Duy lắc đầu, không biết vì sao khi nói những lời này, trong lòng Đỗ Duy chợt sinh ra một cảm giác kì dị, nhìn Jojo đang say ngủ, hẩn không khỏi nhớ lại quãng thời gian khi xưa sau khi mình “linh hồn phụ thể” đuổi Cybaster đi, trong lúc hôn mê, Jojo thu lại hết tính tình hung bạo mà tử mĩ sẵn sốc mình.

Lạc Tuyết nắm được vẻ kì lạ thoáng lướt qua mặt Đỗ Duy. Tinh linh vương một lần nữa thở dài, hẩn ngẫm nghĩ kĩ càng một lát rồi mở miệng:

- Được thôi, công tước hoa Tulip, tuy ngươi đã từ chối nhưng cô gái này ta nhất định phải có, vì thế ....

Đỗ Duy cắt ngang:

- Nếu như ngươi định cướp người, thế thì ngươi cứ việc động thủ! Tuy thực lực ta không bằng ngươi nhưng tốt xấu gì cũng là một người đàn ông! Hơn nữa trên địa bàn của ta, nếu như bị kẻ đơn thương độc mã như ngươi cướp mất nữ nhân trong lòng, thế thì sau này ta cũng khỏi phải sống nữa!

Nghe Đỗ Duy nói xong, Lạc Tuyết ngược lại còn cười.

Nhìn những tấm quang minh chi thuẫn xoay tít quanh người Đỗ Duy, nhìn ánh mắt cảnh giác và tư thế như gặp đại địch của hẩn, Lạc Tuyết cười nhẹ. Tinh linh vương ưu nhã khom lưng lùi về mấy bước, chậm rãi chấp hai tay sau lưng, mặt đeo nụ cười mỉm nhẹ nhàng lắc đầu:

- Cướp người? Không không, ngài nhất định đã hiểu nhầm. Ta thân là vua của tinh linh tộc, sao có thể làm ra cử động cướp người bỉ ổi đó được? Ta không phải đám thú nhân dã man thô lỗ đó! Tinh linh tộc là một dân tộc vinh dự và kiêu ngạo, những chuyện bỉ ổi đó không phải thứ tinh linh có thể làm ra. Chỉ có điều .... Chúng ta có thể đánh cược, ngài xem thế nào?

Nói rồi tinh linh vương bất chợt đưa một cánh tay từ sau lưng ra, khẽ ngoắc ngoắc ngón tay với Đỗ Duy .....

Viu!

Một tia sáng màu tím nhạt vạch qua bầu trời, nhanh chóng bắn tới trước mặt Đỗ Duy! Vầng sáng màu tím đó mang chút sắc thái yêu dị. Khiến Đỗ Duy kinh hãi chính là, mặc dù quang minh chi thuẫn trước mặt hẩn vẫn xoay tít như thường, nhưng cái quang minh chi thuẫn hiệu xưng “phòng ngự thuật mạnh nhất” đó không chút khả năng ngăn trở làn tử quang!

Đỗ Duy gần như trơ mắt nhìn tia sáng tím xuyên qua quang minh chi thuẫn rơi thẳng xuống ngực mình, tách một tiếng, dưới ánh sáng tím một đốm lửa bùng xòe sinh ra. Đây không phải là hỏa diễm thực sự mà là ánh sáng ma pháp. Đỗ Duy không cảm thấy một chút sức nóng của lửa nào mà ngược lại trên ngực nơi bị tử quang điểm trúng sinh ra một cỗ băng lạnh!

Sau đó y phục trước ngực nơi bị tử quang điểm trúng, vải vóc rơi xuống lả tả, lộ ra một ấn kí màu tím trên ngực hẩn. Ấn kí đó phẳng phất như đã dung nhập vào da hẩn vậy!

- Đây là ma pháp ấn kí của tinh linh tộc ta.

Lạc Tuyết mỉm cười nói:

- Để biểu thị sự tôn trọng với chủ nhân, ta có thể cho ngươi một cơ hội. Ta đã nói rồi, năm xưa khi ngài đến Thần sơn của long tộc, tiến hành một trận cá cược thú vị với long tộc tộc trưởng. Kết quả là ngài thắng cược, sau khi ta nghe được chuyện đó thì rất lấy làm hứng thú. Vì thế chúng ta chỉ bằng lại đánh cược một phen!

Lạc Tuyết nói tiếp, ngữ khí trở nên nghiêm túc:

- Ta vốn không muốn làm khó người, nhưng người đã từ chối đề nghị của ta, vậy thì ... công tước hoa Tulip, từ giờ phút này bắt đầu, ta và người sẽ chơi một trò chơi đuổi bắt. Ta sẽ ở lại đây đợi một ngày! Trong một ngày đó người cứ việc đem theo cô gái trong lòng chạy trốn hoặc trốn vào nơi nào đó. Sau đó ta sẽ nghĩ cách đi tìm các người .... Nếu như các người bị ta tìm được, ta sẽ cho các người thêm hai cơ hội nữa! Cũng chính là nói ta cho phép các người bị ta bắt được ba lần! Sau khi bắt được người, ta sẽ lại thả người ra, hơn nữa cũng sẽ cho người chạy trước một ngày! Nhưng chỉ có ba lần cơ hội thôi đấy! Thời gian ưu đãi ba lần qua đi, nếu như người lại bị ta bắt được, vậy thì, tuy trước đây ta đã nói ta không hề muốn giết người, hơn nữa ta cũng sẽ không nuốt lời, nhưng .... Ta lại có thể bắt cả hai người đi theo ta lên phương bắc! Sau đó, trước khi liên quân của chúng ta chinh phục đại lục của nhân loại các người, người và tiểu thư xinh đẹp này chỉ e sẽ phải ở lại phương Bắc làm khách!

Một tràng này của hắn nói ra tuy nhẹ nhàng như không chút uy hiếp, nhưng rơi vào tai Đỗ Duy, dù chỉ là giọng tùy ý của Lạc Tuyết lại khiến hắn lạnh cả người!

Hắn hiểu rõ đây tuyệt đối không phải trò đùa!

Rốt cuộc trên người Jojo có thứ gì đáng để tinh linh vương quan tâm đến thế?

Đỗ Duy nhìn chăm chăm vào tinh linh vương, trầm giọng nói:

- Lạc Tuyết, người nắm chắc vậy sao? Phải biết rằng đây là lãnh địa của ta! Thực lực của người có mạnh nữa, nhưng người dù sao cũng chỉ có một mình!

- Ngài nói không sai.

Lạc Tuyết không chút giấu diếm:

- Một mình ta có mạnh đến đâu cũng chỉ là một người mà thôi. Ngài ở đây hiện giờ đã có vô số cao thủ dưới trướng, lại có mấy vạn hùng binh, còn có thể cầu viện từ các cường giả khác trên đại lục bất cứ lúc nào ..... nếu như các người cùng xông lên, ta tự nhiên không thể địch nổi. Có điều .... Công tước hoa Tulip, nếu người làm như vậy coi như người phá vỡ luật chơi trước! Thế thì đừng trách Lạc Tuyết ta nuốt lời! Người nên hiểu rõ với thực lực của ta, ta không cho rằng trên đại lục của các người có cường giả có thể một chọi một với ta! Một khi người phá vỡ luật chơi trước, vậy ta cũng chẳng phải giữ lời hứa nữa! Công tước hoa Tulip, đến lúc đó ta sẽ tìm cơ hội lên cắt lấy đầu người, đồng thời, vị tiểu thư nhân loại xinh đẹp này, ta cũng có thể lên bắt cô ta về.

Cuối cùng, tinh linh vương chận rãi nói:

- Ta đã nói rồi, ta là tinh linh cao quý, không thích làm mọi chuyện đến mức bỉ ổi. Vì thế trò chơi này là cơ hội ta cho người! Ta đảm bảo trong vòng một tháng, ta cho người cơ hội ba lần bị ta bắt kịp! Nếu như người kiên trì được một tháng không bị ta bắt lần thứ tư, ta sẽ rời khỏi đây, chuyện này coi như chấm dứt. Đây là nhượng bộ duy nhất của ta, nếu như người không đồng ý, ta chỉ có thể làm theo cách mà ta không thích.

Đỗ Duy nghe mà trong lòng phát bực!

Cao quý cái gì? Làm cường đạo còn đòi quang minh chính đại!

Đỗ Duy lập tức ngẫm tính toán một lúc, cuối cùng không thể không thừa nhận Lạc Tuyết nói không sai. Nếu như mình từ chối, cho dù có triệu tập tất cả cường giả mình tìm được, cho dù có thể đuổi Lạc Tuyết đi nhưng muốn giết hay bắt hắn là tuyệt đối không có khả năng. Một khi chọc giận tên này, sau khi hắn chạy thoát lại len lén mò về, bất kể là giết mình hay là bắt Jojo đi, hắn đều có thể làm được!

Thực lực không bằng người ta, thực sự là vấn đề khiến Đỗ Duy bức bối.

Thực sự hắn đã rất khá rồi, tuổi chưa đến mười tám, thời gian tu luyện ma pháp tính cho chẵn mới được ba năm, từ một kẻ ngu ngốc biến thành một ma pháp sư thiên tài đã là thần tốc. Có điều gặp phải loại cường giả ngoài sức tưởng tượng như Lạc Tuyết thì vẫn không có cách nào.

Trầm ngâm một lúc lâu, dưới ánh mắt lạnh tanh bức bách của Lạc Tuyết, Đỗ Duy hít sâu một hơi nói:

- Ta tin vào danh dự của tinh linh tộc các người .... Vì thế, ta và người đánh cược!!

- Rất tốt.

Lạc Tuyết khoanh chân ngồi giữa không trung, cứ ngồi như thế khoan thai cười:

- Bây giờ, công tước hoa Tulip, ngài có thể đi rồi. Một ngày sau ta sẽ đuổi theo người ... ồ, suýt quên nói cho người biết, cái ma pháp ẩn kí màu tím ta lưu lại trên người ngài, trong vòng ba trăm dặm ta có thể cảm ứng được. Thế nên vì an toàn của người, người nhất định phải tìm cách trốn ngoài cự li ba trăm dặm mới được. Vì vậy người tốt nhất đừng có trốn trong thành Loran. Ta sẽ ngồi đây một ngày, nếu trong kì hạn mà người vi phạm luật chơi, tìm cao thủ khác đến vây công ta, vậy thì kết quả ra sao chắc người cũng biết!

Nét mặt Đỗ Duy tuy bình tĩnh, nhưng ngọn lửa giận do bị sỉ nhục trong lòng lại hừng hực cháy.

Sỉ nhục! Đây tuyệt đối là sỉ nhục!

Ở trong đại bản doanh của mình mà lại bị đối thủ xúc phạm thế này!!

Nhưng ai bảo đối thủ lại là tinh linh vương - kẻ mà đến long tộc tộc trưởng cũng vô pháp chiến thắng? Chỉ một mình long tộc trưởng, năm xưa đã có thể đánh cho Gandalf, Hussein, Semel ba người liên thủ phải tơi bời hoa lá! Lạc Tuyết còn là thứ tồn tại mạnh hơn kia!

Nhìn Lạc Tuyết một cái thật sâu — ánh mắt cuối cùng đó, ý nghĩa mà nó bao hàm đến cả Lạc Tuyết nhìn vào cũng phải thót im.

Không nói thêm nữa câu nào nữa, Đỗ Duy lập tức không do dự ôm Jojo trong lòng quay đầu bỏ đi! Người ở trên không triển khai ngự phong thuật đi khỏi.

Tinh linh vương! Trận cá cược hôm nay, sự sỉ nhục với Đỗ Duy ta, ta nhất định sẽ ghi nhớ kĩ trong lòng!

Lạc Tuyết khoanh chân ngồi trên không trung, ánh mắt dõi theo Đỗ Duy đi khỏi, hần bỗng khẽ thở dài một hơi. Ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm tự nói một mình:

- Ừm, biết co biết đuổi, biết nhện cái người khác không nhện được. Có tài, có chí, có phách..... ài. Lạc Tuyết ơi Lạc Tuyết, một tuần kiệt loài người như vậy, trước chiến tranh, người thực sự phải giết phăng hẳn đi mới đúng! Vì sự kiêu ngạo của bản thân, lưu lại một tuần kiệt nhân tài như vậy, có phải là một sai lầm không.....

Nói rồi, Lạc Tuyết phảng phất cười tự giễu.

Bên tai tiếng gió vù vù, mặc cho gió Tây Bắc lạnh lẽo thổi ào qua mặt nhưng vẫn không sao thổi tan lửa giận trong lòng Đỗ Duy.

Không ngờ lại bị kẻ địch đuổi cổ khỏi nhà như thế, Đỗ Duy tuy phẫn nộ nhưng hẳn đã trải nghiệm quá nhiều, hoàn toàn hiểu được phải khống chế lửa giận trong lòng như thế nào.

Hắn không lập tức lựa chọn bỏ chạy mà trước tiên quay về phủ công tước hoa Tulip, sau đó tìm Phillip đến dặn dò mấy câu, để không dẫn đến sự khủng hoảng của người dưới, hắn chỉ nói rằng mình phải ra ngoài một thời gian, để Phillip sau khi mình đi chủ trì đại cục. Đỗ Duy thậm chí còn không gặp Vivian, trực tiếp đem Jojo rời đi!

Sau khi bay khỏi thành Loran, Đỗ Duy lập tức rút ra một cây chổi bay. Jojo vẫn chưa tỉnh lại, hắn không thể không buộc Jojo sau người, sau đó cưỡi trên thân chổi, lợi dụng tốc độ phi hành rất nhanh của chổi thân bay xa hết mức có thể! Hơn nữa, kiểu phi hành này còn có thể tiết kiệm ma lực của Đỗ Duy, so với lợi dụng ma pháp phi hành thì đỡ tốn sức hơn nhiều.

Đỗ Duy tỉ mỉ suy xét phải đối phó với tinh linh vương như thế nào. Hắn vốn định đi về phía đông, nếu có thể thuận lợi chạy tới đế đô, hoặc giả có thể lợi dụng quang minh thần điện ở đế đô ngăn chặn tên tinh linh vương này ....

Thế nhưng giáo tông Paolo XVI dường như vẫn chưa khôi phục lại kể từ sau lần bại vào tay Bạch Hà Sầu, hơn nữa trong thần điện trừ Paolo XVI ra thì chẳng còn cường giả nào nữa.

Vì thế sau khi Đỗ Duy nghĩ ngợi một hồi liền đưa ra quyết định: lên phương Bắc!

575. Chương 403 (phần 2) Trái Tim Jojo

Khoảng cách từ thành Gilear đến thành Lâu Lan nếu dùng khoái mã thì đi mất gần ba ngày. Đỗ Duy tính toán một chút, nếu hắn cưỡi chổi phi hành chắc chỉ trì được khoảng hai canh giờ. Dù sao cực hạn thiết kế của chổi bay hiện tại còn chưa thể phi hành được trong thời gian dài, quãng đường còn lại, hắn còn phải bay khoảng một ngày rưỡi nữa mới đến được thành Gilear.

Sờ cái ma pháp ấn kí màu tím trên ngực, trong lòng Đỗ Duy càng thêm bức bối.

Hắn đã thử qua vài cách hòng loại bỏ cái ma pháp ấn kí đó, chỉ cần không còn cảm ứng từ ấn kí, tên Lạc Tuyết đó dù sao cũng không phải là thần, hắn chỉ việc nấp trong biển người, Lạc Tuyết chẳng lẽ thực sự có thể tìm ra?

Có thể nói cái ấn kí này chính là điểm mấu chốt!

Nhưng ma pháp của tinh linh vương quả nhiên lợi hại, Đỗ Duy nghĩ nát óc không biết bao nhiêu cách nhưng vẫn không sao loại bỏ được cái ma pháp ấn kí này. Trong cái ấn kí đó hình như thấp thoáng mang theo một tia tinh thần lực của tinh linh vương, bám rịt lấy tinh thần ý thức không gian của hắn. Với bản lĩnh của Đỗ Duy thì không thể loại bỏ được!

Phi hành bằng chổi bay chừng hơn một canh giờ, Đỗ Duy tính toán chắc đã bay khỏi thành Lâu Lan chừng hai trăm dặm.

Đổi sang phi hành thuật bay một đoạn thời gian, Đỗ Duy bất chợt nhớ đến một vấn đề then chốt .... Xem ra chính mình đã đánh giá cao thể lực của mình rồi!

Phi hành trên cao không phải là chuyện dễ dàng gì. Gió mạnh thổi qua thân thể, lại phải phân ra rất nhiều thể lực và ma lực để duy trì phương hướng, hơn nữa .... trong lòng Đỗ Duy còn đang ôm một người!

Hắn tính thật kỹ, xác định rằng bản thân đã bay khỏi cự li ba trăm dặm an toàn, Đỗ Duy quyết định lập tức nghỉ ngơi một lúc! Nếu không đợi khi hắn cạn hết sức lực mà Lạc Tuyết đuổi tới nơi thì bản thân hắn đến cơ hội phản kháng cũng chẳng có!

Càng hướng hồ Đỗ Duy vốn dĩ vừa vội vã từ Gilear chạy về Lâu Lan! Đến giờ vẫn chưa kịp nghỉ ngơi một lát đã lại phải lên đường....

Hạ xuống mặt đất, Đỗ Duy chọn một dải ven rừng. Hắn lấy nước và thức ăn từ trong nhẫn trữ đồ ra ăn uống qua loa một chút. Tuy bốn ba đường dài liên tục, khắp người nhức mỏi nhưng Đỗ Duy vẫn kiên trì đứng dậy tập hai lần các động tác cơ sở của tinh không đấu khí và thể thuật của Đại Tuyết Sơn ngay trên chốn hoang vu. Tuy rằng vẫn còn mệt mỏi nhưng tinh thần đã tỉnh táo hơn nhiều.

Nhìn cô nàng Jojo bị mình đặt nằm dưới tán cây, Đỗ Duy thở dài một tiếng.

Jojo vẫn còn chưa tỉnh lại. Xem ra cô nàng bị hoàng kim long làm cho bị thương không nhẹ, cho dù đã uống nước suối trẻ mãi không già nhưng cũng không thể khiến cô khôi phục lại ngay. Có điều sau khi kiểm tra lại thương thế của Jojo một lần nữa, nguyên bản mấy chỗ xương gãy, Đỗ Duy cũng thừa dịp dùng thuốc trị thương trị liệu một chút. Thực ra dưới tác dụng của nước suối trẻ mãi không già, phần lớn vết thương đều đã khỏi, chỉ có mấy chỗ gãy xương thì phải cần một thời gian mới mọc lành lại được.

Kiểm tra xong tứ chi, lại nhớ Jojo bị thương ... chỉ e phía xương sườn cũng có chỗ gãy, có điều nhìn Jojo đang nhắm nghiền mắt, Đỗ Duy lại ngần ngại.

Dù sao cũng là con gái, kiểm tra xương sườn tự nhiên sẽ không tránh khỏi chạm phải ngực đối phương ....

Thở dài một hơi, Đỗ Duy cười. Đã đến nước này rồi, phải nhanh chóng trị lành vết thương cho cô gái này thì mới chạy nhanh thêm một chút.

Hắn cẩn thận đưa tay cởi áo giáp ngực của Jojo, ngón tay vừa mới chạm vào phía dưới ngực trái của Jojo, chắc là do kích động nên khó tránh vài sai sót, không cẩn thận đâm vào ngực Jojo. Chợt nghe Jojo phát ra tiếng “ưm” khe khẽ, dường như chân mày lộ ra vẻ đau đớn, sau đó hai cánh tay Jojo không ngờ tóm chặt lấy gấu áo Đỗ Duy.

Đỗ Duy vội vã rút tay ngẩng đầu nhìn thì thấy Jojo đã mở mắt ra, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, đang nhìn chăm chăm vào Đỗ Duy bằng một ánh mắt phức tạp.

- Ê ..... cô, tỉnh rồi hả?

Đỗ Duy có vẻ hơi “chột dạ”, đột nhiên nhận ra tay mình vẫn còn chọc vào dưới ngực con gái nhà người ta, vội vàng khục khặc ho mấy tiếng thu tay trở về.

- Ta chỉ muốn trị thương cho cô.....

Đỗ Duy ấp úng, còn chưa nói xong đã nghe thấy Jojo nhẹ giọng:

- Anh .... Không cần giải thích, tôi biết.

- Hả? Đỗ Duy sững người.

Sắc mặt Jojo càng đỏ hơn, cúi gằm xuống như không dám nhìn vào mắt Đỗ Duy, tiếng nói càng nhỏ:

- Tôi, tôi thực ra đã tỉnh từ lâu. Nhưng cái thứ anh cho tôi uống đó rất lạ, ý thức của tôi rõ ràng đã tỉnh, nhưng lại không sao mở mắt nói chuyện. Có điều âm thanh xung quanh tôi vẫn nghe thấy rõ. Anh .... Anh với gã Lạc Tuyết đó nói chuyện tôi đại khái đã nghe thấy cả rồi.

Đỗ Duy đã yên tâm, lại nói:

- Thế sao bây giờ cô lại nói chuyện được?

Jojo lườm hắn, đột nhiên nổi giận:

- Anh.... Tất nhiên là vì khi nãy anh .... Tôi bị kích động liền phát hiện ra mình có thể động đây rồi! Anh .... Cái thứ nước thuốc kì lạ anh cho tôi uống đó thật cổ quái, tôi vốn tưởng rằng mình chết chắc rồi, lại không ngờ vẫn sống được đến giờ.

Đỗ Duy lúc này mới yên tâm, cố nén cơn xấu hổ, lại hỏi Jojo thấy thân thể thế nào, sau khi tin chắc Jojo không có gì nguy hiểm nữa mới cười khổ nói:

- Thế cũng tốt, xem ra nước suối trẻ mãi không già quả nhiên có hiệu quả, ta nghĩ cùng lắm là mai cô sẽ lại khỏe như vâm thôi!

Liền đó Đỗ Duy thở dài nói:

- Nếu cô đã nghe hết những gì ta và Lạc Tuyết nói với nhau, vậy thì chắc cô cũng biết hoàn cảnh hiện nay của chúng ta rồi. Cô có cách gì không?

Đỗ Duy hỏi xong nhìn sang Jojo, phát hiện ra Jojo vẫn cúi đầu, dáng vẻ như người mất hồn. Cô gái này dường như chẳng nghe thấy mình nói cái gì, ánh mắt có chút mê man. Đỗ Duy lại gọi một tiếng, bấy giờ Jojo mới bừng tỉnh lại, chỉ là biểu tình hơi hoảng hốt ngượng ngập.

Cô nàng không trả lời câu hỏi của Đỗ Duy mà bất chợt nói thật khê thật khê:

- Đỗ Duy, anh .... Tôi hỏi anh, tại sao anh không đáp ứng điều kiện của tên tinh linh vương đó? Tôi.....

- Đừng đùa nữa!

Đỗ Duy bĩu môi:

- Nếu ta đem cô ra đổi, lão già Gandalf áo xanh đó mà biết còn không bóp chết ta?

Ánh mắt Jojo lập tức lộ ra một tia mất mát, không kìm được nói nhỏ:

- Chẳng lẽ .... Anh chỉ vì điều này?

Đỗ Duy ha hả cười, cố làm ra vẻ buồn cười lắm. Hắn vỗ vai Jojo nói:

- Đương nhiên không chỉ có thế! Tuy cô vừa xấu tính vừa phiền phức, nhưng dù sao cô cũng là chị của Vivian! Nói ra chúng ta sau này còn là thân thích kia đấy! Ta làm sao dám tùy tiện đem cô ra đổi cho kẻ khác! Huống hồ cô cũng không phải là tài sản tư nhân của ta.

Vẻ thất vọng trong mắt Jojo càng đậm. Nghe Đỗ Duy nói, cô lặng lẽ cúi đầu, tâm trạng có vẻ rất trầm nã.

Qua một lúc lâu, khi Đỗ Duy lấy nước và thức ăn ra đưa cho Jojo, Jojo cuối cùng mới ngẩng đầu lên. Lần này trong đôi mắt mỉ lẹ của cô lấp lánh quang mang, như thể lấy hết can đảm nhìn thẳng vào Đỗ Duy, tuy sắc mặt đỏ lựng nhưng ngữ khí cực kì kiên định.

- Đỗ Duy, anh ..... tôi nghe anh nói với tên Lạc Tuyết đó, anh nói Jojo của ta , lời này, là.... là có ý gì?

Đỗ Duy ngăn người, sau đó phá ra cười:

- Hả? Lời này ta đã nói sao? Ha ha, bản thân ta cũng không nhớ nữa. Có điều cho dù đã nói cũng chẳng có ý gì. Dù sao cô hiện nay trên danh nghĩa cũng là thuộc hạ của ta. Nói như vậy ..... ừm, hình như cũng không có gì không ổn.

Crắc!

Đỗ Duy vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng động đó, cúi đầu nhìn thì phát hiện ra một tay Jojo khi nãy vẫn nắm một cành cây. Nghe Đỗ Duy nói xong ngón tay bất giác dụng lực, cành cây đã bị bẻ gãy lúc nào.

Khuôn mặt vốn dĩ đỏ hồng của Jojo liền trở nên trắng bệch, mím chặt môi nhìn Đỗ Duy một cái thật sâu, không nói thêm gì nữa.

Nghỉ ngơi qua loa một lát, Đỗ Duy hỏi Jojo có thể tiếp tục lên đường hay không. Phản ứng của Jojo có vẻ rất lạnh nhạt, đáp cụt lủn một câu "đi được". Sau đó thấy Đỗ Duy lại muốn ôm mình, Jojo không biết lấy sức đâu ra gạt phăng Đỗ Duy, tức giận nói:

- Tôi đã tỉnh rồi! Không cần anh ôm!

Nói rồi cô nàng tự mình miễn cưỡng vin vào cây đứng dậy.

Đỗ Duy cười khổ:

- Vết thương của cô còn chưa lành .....

- Tôi tự bay được!

Mặt Jojo lạnh tanh. Đáng tiếc cô nàng cù sao cũng gãy xương chưa khỏi, vừa gắng gượng đi hai bước, một câu chú ngữ còn chưa niệm xong đã đau đến nổi thở không ra hơi.

Đỗ Duy thở dài từ phía sau bước đến, không ngần ngại cường hành nhấc bổng nàng lên. Jojo la hét liên miên, tuy miệng mắng nhưng Đỗ Duy rõ ràng cảm thấy cánh tay Jojo đẩy mình lại như không dùng sức ....

Ách, nếu cô nàng thực sự dùng sức đẩy mình, dù sao cô ta cũng là võ sĩ cấp tám, cho dù có bị thương, chỉ cần cô ta thực có lòng đẩy mình thì.....

Jojo một lần nữa được Đỗ Duy bế lên, bất chợt dịu xuống, hai tay còn nhu thuận bá lấy cổ Đỗ Duy. Đỗ Duy thấy trên vai ẩm ẩm, khuôn mặt Jojo đã áp xuống hõm vai hắn rồi.

Từ góc độ này Đỗ Duy không thấy được mặt Jojo, lúc ấy hắn cũng chẳng dám nghĩ nhiều. Sau khi xác định chuẩn phương hướng liền thi triển ngự phong thuật tiếp tục bay về phía Bắc.

Lần bay này bay liền đến tận tối hôm sau.

Đỗ Duy tính toán lộ trình, chắc còn cách thành Gilear không đến trăm dặm.

Lúc này Đỗ Duy chỉ thấy toàn thân đau nhức, xương cốt như muốn rã ra. Tuy tinh thần lực với ma lực vẫn còn thừa nhưng thân thể đã thực sự không trụ nổi! Sự mệt mỏi khiến hắn toát mồ hôi lạnh đầy người thấm ướt cả quần áo. Mồ hôi không ngừng theo trán chảy xuống khiến mắt hắn cay xè.

Đúng lúc ấy, một bàn tay nhỏ nhắn bất chợt khê lau lên mặt Đỗ Duy, dịu dàng lau đi những giọt mồ hôi nơi khóe mắt hắn.

Đỗ Duy ngăn người, vô ý thức cúi đầu nhìn, lại thấy Jojo đang nhìn mình, trên khuôn mặt mà trước nay luôn lạnh lùng ấy lúc này lại ngập tràn vẻ nhu tình không che đậy. Mái tóc dài màu bạc nhu thuận xõa trên cánh tay mình.

Ánh mắt ấy khiến Đỗ Duy phát hoảng, hần suất chút nữa ngã lộn từ trên không xuống.

Cuối cùng Đỗ Duy cảm thấy bản thân đã sức cùng lực kiệt, một lần nữa hạ xuống. Hần đặt Jojo xuống đất, sau đó thở một lát nói:

- Vẫn còn khoảng một trăm dặm nữa .... Chúng ta nghỉ một lát đã, sau đó lại gắng một chút là sẽ đến thành Gilear thôi!

Nhìn vẻ mệt mỏi rã rời của Đỗ Duy, Jojo thấy tim mình vừa đau vừa mềm lòng xuống, rốt cuộc không nhịn được nữa cao giọng nói:

- Đỗ Duy, ... tôi, tôi có một chuyện, bây giờ nhất định phải nói với anh!

- Hả?

Đỗ Duy chau mày:

- Cô.....

- Anh định sau khi đến thành Gilear, gặp được sư phụ tôi, nhờ ông ấy giúp thì có thể có khả năng đối phó với tên lạc Tuyết đó ư?

Đỗ Duy gật đầu:

- Tuy chưa chắc đã đánh lại hắn, nhưng có lão mũ xanh giúp đỡ để chúng ta chạy xa thêm một chút, hoặc giả có thể được.

- Thế thì .... Tôi không thể không nói thật. Đỗ Duy, ... chuyện này thầy vẫn một mực nghiêm cấm tôi không nói cho ai, nhất là anh!

Đỗ Duy nhìn vẻ ngưng trọng của Jojo hỏi:

- Chuyện gì?

Jojo gần như không dám nhìn vào mắt Đỗ Duy:

- Anh có còn nhớ lần trước tôi đi theo thầy đến long tộc Thần sơn không?

- Nhớ.

- Chính lần đó, thầy đã bị thương nặng. Vốn dĩ thầy có cơ hội trị khỏi, chỉ là trên đường về lại gặp phải con hoàng kim long đó. Tính thầy quá quật cường, nhất định phải giết con hoàng kim long đó mới xong. Vốn vết thương của thầy đã rất nặng, lại nặng nặc không để ý đến thân thể mà cố sức quyết đấu với con hoàng kim long đó. Cuối cùng tuy cũng giết được con rồng kia .... Nhưng vết thương của thầy càng nặng thêm! Trên thực tế, tuy sau này thầy vẫn một mực tu dưỡng nhưng thầy đã lén nói cho tôi....

Đỗ Duy đã ý thức được chút gì đó chẳng lành:

- Nói cho cô cái gì?

- Vết thương của thầy, thực ra đến nay vẫn chưa khỏi. Hơn nữa, vì lần thụ thương nghiêm trọng đó khiến tinh thần ý thức của thầy bị thương tổn rất lớn! Tuy rằng sau đó thân thể đã trị lành, nhưng thực lực của thầy thì vẫn không lại .... Vì thế, thầy đã nói với tôi, thực tế thầy đã không còn thực lực thánh giai nữa! Bây giờ thầy chỉ còn thực lực cỡ ma pháp sư cấp tám chín .... Hơn nữa, hậu quả của lần cường hành giết rồng sau khi thụ thương, tinh thần ý thức không gian của thầy bị thương tổn, chỉ e cả đời này cũng không cách nào khôi phục ... cũng có nghĩa là, cả đời thầy đã không còn có thể trở lại thành thánh giai nữa! Chuyện này ông ấy một mực bắt tôi giữ kín không cho nói với bất kì ai, đặc biệt là anh.

Ngữ khí Jojo trầm trọng. Lúc ấy mới ngẩng đầu nhìn Đỗ Duy nói nhỏ:

- Vì thế, nếu như chúng ta muốn nhờ thầy đối phó với Lạc Tuyết, chỉ e .... Là không thể.

576. Chương 404 Lần Ưu Đãi Đầu Tiên.

Jojo nhìn ra một thoáng bất mãn lướt qua trong mắt Đỗ Duy, cuối cùng biến thành bất lực. Cô lo Đỗ Duy sẽ vì chuyện này mà buồn bực trong lòng, vội nhẹ giọng nói:

- Việc này không phải là thầy cố ý giấu anh, chỉ là.....

- Được rồi, không cần nói nữa.

Đỗ Duy xua tay thở dài. Khi một lần nữa nhìn lại Jojo, ánh mắt đã không còn một chút bất mãn nào nữa: Ta có thể hiểu.

Dù sao đã là một ma pháp sư, nhất là đỉnh cấp cường giả, cao thủ thánh giai có thực lực siêu quần như Gandalf áo bào xanh thì ai cũng có lòng kiêu ngạo. Đặc biệt lão áo xanh đó càng là loại tâm cao khí ngạo điển hình. Một người như thế nếu tự dưng mất đi thực lực cường đại làm chỗ dựa, rớt từ đỉnh cao xuống, trong lòng hẳn nhất định sẽ vô cùng đau khổ. Với bản tính kiêu ngạo, hẳn tất nhiên sẽ không muốn cho kẻ khác biết nhược điểm và nỗi đau của mình. Đây lại chẳng phải chuyện gì vẻ vang cho cam, có giấu diếm cũng là điều dễ hiểu.

Jojo lo Đỗ Duy sẽ tức giận, nhưng khi thấy ánh mắt trong trẻo và ngữ khí thành khẩn của hắn cô mới dần dần yên tâm.

- Nhưng chúng ta bây giờ ... nếu đã không thể đến Gileat tìm thầy cầu viện, thế thì phải làm sao đây?

Jojo lo lắng hỏi.

Đỗ Duy nghĩ một lúc lắc đầu thành thật đáp:

- Ta cũng không biết. Trên đại lục này, kẻ có thể kháng lại Lạc Tuyết chỉ e.....

Nói đến đây, trong đầu hắn chợt hiện lên hình ảnh một tên áo trắng cô ngạo như tuyết.

Bạch Hà Sầu?

Ừm, tên biến thái đó chắc cũng tính là một. Chỉ có điều mình với hắn không thân không thích, tính ra tuy lão ấy hình như có chút cảm tình cá nhân với mình nhưng nói công khai thì bản thân mình với hắn không phải bạn cũng chẳng phải người thân, hắn tại sao phải vì chút hảo cảm cá nhân mà giúp mình liều mạng với một đỉnh trần cường giả chứ?

Huống hồ trước đó Đỗ Duy còn giả kế khiến cả thảo nguyên vương đình phải nháo nhào đảo lộn, Đỗ Duy không tin dám trối giả trên Đại Tuyết Sơn đến giờ vẫn không nhìn ra mình đứng sau lưng giả trò quỷ! Chí ít đám kỵ binh thủ hạ có được trang bị tinh lương của Saladin, những vũ khí khôi giáp đó từ đâu mà có? Cho dù khi ấy người thảo nguyên không biết nhưng sau khi chuyện xảy ra ngẫm lại, thế nào chả có kẻ tra ra.

Bạch Hà Sầu nói thế nào cũng là Vu Vương, con dân thảo nguyên cúng lễ khấu bái hắn, hắn chẳng có lí do gì để vì chút cảm tình cá nhân mà bán đứng hàng nghìn hàng vạn con dân của mình. Tính ra kế hoạch của bản thân thành công, hắn không có ngăn trở đã là quý hóa lắm. Cảm tình khi xưa chỉ e đã trừ hết sạch sành sanh.

Lúc này mà mình lại tìm đến cửa ... hừ hừ.

Bạch Hà Sầu hùng tài đại lược chứ không phải kẻ lòng dạ đàn bà hay thứ nhĩ nữ tình trường.

Vậy ... Ác Ma đảo thì sao?

Trong lòng Đỗ Duy lập tức hiện lên cái lão già Chris trên Ác ma đảo. Lão già đó ... thực lực nhất định không kém!

Chỉ có điều hòn đảo đó bản thân vốn đã là một con quái thú khổng lồ di động, cả năm phiêu dạt ngoài khơi xa tít phía Đông, bây giờ mình có đi cũng chưa chắc đã tìm được! Huống hồ Tây Bắc cách biển Đông ngàn dặm xa xôi....

Suy xét một lúc, Đỗ Duy nghĩ ra một cách không tính là cách gì.

- Nghỉ một lát, sau đó chúng ta lên Tây Bắc! Cùng lắm thì tiến vào dãy núi Kijimanjaro trốn một tháng! Núi non bao la, Lạc Tuyết hẳn lại không phải là thần, tìm kim đáy bể, không dễ gì tìm được chúng ta đâu!

Đỗ Duy hạ quyết tâm, đứng dậy đuổi chân thật mạnh, lại bế Jojo lên, nghỉ một lát rồi lại lấy nước suối trẻ mãi không già ra cho cô nàng uống mấy giọt. Liếc nhìn hướng Tây Bắc, hắn kiên quyết chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Thật đáng tiếc, vừa mới thu phục được hoàng kim long, giờ vẫn chưa kịp sử dụng. Dù gì thì hoàng kim long là do ma thú lông đỏ thu phục chứ không phải là ma sủng trực tiếp của Đỗ Duy. Trên lý thuyết, Đỗ Duy chỉ cần thông qua ma thú lông đỏ chỉ huy hoàng kim long, nhưng tiền đề chính là trước tiên phải cường hóa cảm ứng tinh thần lực giữa hai người.

Đối mặt với một con hoàng kim long thực lực cường đại, muốn làm chuyện này cần tốn chút công sức. Nếu như cho Đỗ Duy một chút thời gian, hẳn có đủ tự tin làm được. Nhưng bây giờ hẳn nào có thời gian dừng lại mà bỏ ra một hai ngày tiến hành nghi thức ma pháp kí linh hồn khế ước với hoàng kim long? Sức mạnh linh hồn của một con hoàng kim long mạnh cỡ nào chứ? Không phải là thứ dễ khuất phục như vậy đâu.

Tính toán thời gian, từ khi chia tay với Lạc Tuyết tối qua đến giờ đã qua một ngày rồi. Bây giờ tinh linh vương chắc đang trên đường đuổi theo mình đây.

Đỗ Duy cố ngăn cơn mệt mỏi, lại ôm Jojo lên, nghỉ ngơi một lúc. Cứ tiếp tục phi hành thực sự là quá mệt, hơn nữa tình huống hiện thời còn chưa rõ mà đã liều mạng hao phí thể lực cùng ma lực như thế thì không phải cử động khôn ngoan gì.

Hắn chợt nhớ ra một món “đồ chơi” mà mình đã chế tạo ra từ lâu, đến nay vẫn còn để trong ngăn trữ đồ chưa lấy ra dùng bao giờ.

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy nhìn Jojo cười thần mật:

- Cho cô xem một món đồ chơi mới, là do ta mấy ngày trước ở thành Gileat làm ra trong lúc buồn chán không có việc gì.

Dứt lời một luồng ánh sáng ma pháp xẹt qua, trước mặt hai người xuất hiện một thứ đồ có tạo hình cổ quái.

Theo như Jojo thấy, cô nàng tất nhiên không biết đây là thứ gì. Món đồ trước mặt có hai cái bánh tròn tròn, bên trên cố định bằng một cái giá gỗ, còn dùng kim loại chế thành một cái vành bánh răng, độ dài chừng gần hai mét, cao khoảng hơn một mét.

- Nhìn đi, thứ này gọi là xe đạp.”

Đỗ Duy ha hả cười:

- Cười nó có thể đi rất nhanh, có điều .... Tốc độ chậm hơn phi hành rất nhiều. Thực ra đối với ma pháp sư chúng ta mà nói thứ này không có giá trị lắm, ta làm ra cũng chỉ vì thấy hay mà thôi. Không ngờ hôm nay lại dùng đến.

Những trải nghiệm của kiếp trước, Đỗ Duy tự nhiên là rất thạo cưỡi xe đạp. Tuy thứ đồ thô toàn bằng gỗ này còn có chút sơ sài, hơn nữa trên bánh xe gỗ do không có lớp bơm hơi nên rất xóc. Thế nhưng dù gì Đỗ Duy cũng là một ma pháp sư, sau khi gia trì thêm hai cái ma pháp trận phong hệ lên hai bánh thì độ xóc liền giảm đi nhiều.

Jojo tròn mắt nhìn ....

Trên Roland đại lục không có xe đạp, cô nàng không tin người ta có thể cưỡi lên hai cái bánh đó .... Căn bản là không thể giữ thăng bằng!

Thế nhưng tiếp sau đó, Đỗ Duy cường hành bế cô nàng lên ghế sau, Đỗ Duy chở Jojo nhảy lên xe cười nói:

- Đi thôi!

Đạp chân thật mạnh, quả nhiên bánh xe liền chuyển động. Jojo hô lên khe khẽ, bất giác hai tay đưa ra ôm chặt lấy eo Đỗ Duy.

Thế là, chính trên vùng hoang dã của Roland đại lục năm đế quốc thứ chín trăm sáu mươi tư, Đỗ Duy đạp xe đạp như trong kiếp trước, chở theo một cô gái xinh đẹp rong ruổi khắp vùng dã ngoại.....

Gió lạnh từng trận thổi. Thân thể Jojo dù sao sau khi thụ thương cũng rất yếu ớt, không chịu được lạnh, cánh tay ôm Đỗ Duy cũng siết mạnh thêm, cuối cùng cả nửa người cứ thế dán chặt lên lưng Đỗ Duy.

Đỗ Duy dốc sức đạp xe, tuy tốc độ đi xe chậm hơn phi hành nhiều nhưng lại cực kì tiết kiệm sức lực.

Nhất thời, làn u hương trên người Jojo truyền đến mũi. Mái tóc mây của Jojo phấp phới, thỉnh thoảng lại lướt qua tai Đỗ Duy gây nên cảm giác nhồn nhột. Thân mình mềm mại ấm áp của con gái dán chặt lấy mình không khỏi khiến người ta nghĩ ngợi lung tung.

Nếu như không phải bây giờ đang ở trên Roland đại lục, Đỗ Duy thậm chí trong lúc mơ màng còn sinh ra một ảo giác: dường như mình đang ở thế giới kia, buổi hoàng hôn ngày đông lạnh, đạp xe chở người con gái trong lòng ngắm cảnh nơi dã ngoại.

Không biết từ lúc nào, miệng Đỗ Duy khẽ ngâm nga một bài hát cực kì nổi tiếng trong kiếp trước, một bài tình ca gắn liền với xe đạp ..... “mật ngọt”

Lời ca tiếng nhạc hoàn toàn không giống với những ca khúc trên đại lục Roland lọt vào tai Jojo. Ca từ Đỗ Duy hát là thứ tiếng Trung Jojo nghe hoàn toàn không hiểu, nhưng theo như Jojo nghe được, ca khúc đó lại dường như có thể dễ dàng lay động sợi dây đàn mềm yếu sâu kín nhất của tâm hồn.

Bất tri bất giác, Jojo thấy mặt mình nóng bừng, lặng lẽ áp mặt vào sau lưng Đỗ Duy, ánh mắt ôn nhu đầm thắm ....

Một khúc ca “mật ngọt” hát xong, Jojo dường như đã chìm vào mê đắm, lặng lẽ áp lên lưng Đỗ Duy, lắng nghe nhịp tim Đỗ Duy, đôi tay nhỏ vòng lấy eo hắn, trong miệng đã ngâm nga theo giai điệu Đỗ Duy hát khi nãy từ lúc nào không hay.

Mà lúc ấy Jojo cũng không hề phát hiện ra Đỗ Duy đã ngâm miệng.

Kết!

Bánh xe đột ngột dừng lại, hai chân Đỗ Duy chống trên đất, sau đó bất chợt lặng lẽ thở dài:

- Jojo, xuống xe đi.

- Ừm.....

Ánh mắt Jojo vẫn còn chưa dứt khỏi mê say, đến tận khi Đỗ Duy nói lần thứ hai mới bừng tỉnh lại:

-Sao thế? Anh mệt rồi à?

- Mệt thì không mệt, chỉ có điều, chúng ta bị đuổi kịp rồi.

Đỗ Duy cười quay người lại nhìn Jojo, vỗ nhẹ lên mặt cô, sau đó chỉ phía trước không xa.

Trên một khối nham thạch khổng lồ, một thân ảnh mặc áo bào tím đang khoanh chân ngồi đó. Dưới bầu trời đêm đầy sao, người kia như tắm dưới một phiến tinh quang. Tuy lặng lẽ ngồi như thế nhưng cả người hắn lại như đã hòa thành một thể với cả đất trời!

- Công tước hoa Tulip, ta thật sự càng ngày càng tò mò về ngươi. Cái thứ ngươi cười kia là ma pháp đạo cụ ngươi mới chế ra sao?

Thanh âm Lạc Tuyết nhẹ nhàng truyền đến, nét mặt Jojo lập tức biến đổi.

Đỗ Duy lại phảng phất như không hề kinh ngạc, chỉ nhìn khắp người Lạc Tuyết:

- Ta thật rất lấy làm lạ, cái hẹn một ngày mới qua chưa đến nửa canh giờ, ta tự hỏi đã chạy ra ngoài ba trăm dặm, cho dù ngươi là thánh giai cường giả cũng không lí nào có thể bay hết ba trăm dặm trong nửa canh giờ? Tinh linh vương, chẳng lẽ ngươi chơi ăn gian?

Đối mặt với sự chỉ trích của Đỗ Duy, tinh linh vương cũng không tức giận, mỉm cười nhấc tay lên làm ra một thủ thế kì lạ, nghiêm túc nói:

- Lạc Tuyết ta thề với tinh linh đại thần, nếu như ta không tuân thủ luật chơi, xin hãy để ta bị thần linh ruồng bỏ, chết không được an nghỉ!

Hắn nói tuy nghiêm túc nhưng Đỗ Duy nghe xong lại phá ra cười:

- Ha ha! Lạc Tuyết, ta chẳng qua chỉ thuận miệng nói mà thôi, ngươi cũng không cần thề độc.

Lạc Tuyết đảo mắt nhìn Đỗ Duy chăm chú:

- Công tước hoa Tulip, hình như bị ta đuổi kịp nhanh thế này, ngươi không kinh ngạc chút nào.

Đỗ Duy đã bế Jojo xuống, ôm ngang lấy cô thản nhiên nói:

- Ta đã biết từ lâu, lần đầu tiên quá nửa là sẽ bị ngươi bắt kịp. Nếu ngươi đã nắm chắc đánh cược với ta, tất nhiên phải có chỗ dựa.

Lạc Tuyết sững người rồi tiếp đó cười lớn:

- Hay! Rất khí độ! Bây giờ ngươi đã mất đi lần ưu đãi đầu tiên. Giờ ta sẽ lại đợi ở đây một ngày, ngươi mau chạy đi.

- Không vội! Không vội!

Đỗ Duy dường như mang một vẻ lười nhác, ôm lấy Jojo sau đó cất xe đạp vào lại trong nhẫn trữ đồ, chậm rãi bước lại gần Lạc Tuyết, ngắm nhìn bầu trời đầy sao trên cao:

- Chẳng phải vẫn còn thời gian một ngày sao? Dù gì chạy sớm một canh giờ với chạy muộn một canh giờ cũng chẳng khác gì nhau. Bây giờ cũng đã muộn, ta còn chưa ăn tối kia. Lạc Tuyết tiên sinh, chắc ngươi cũng đói bụng rồi phải không? Ta xem chỗ này hoàn cảnh không tồi, tuy có hẻo lánh chút nhưng chúng ta lấy đất làm chiếu, lấy trời làm mái nhà, lấy trăng sao làm đèn, ăn cơm tối ở đây cũng là một lựa chọn tốt.

Cái vẻ không vội không vàng cao thâm mạc trác của Đỗ Duy khiến Lạc Tuyết sinh nghi:

- Ngươi ... ngươi thực sự không gấp sao? Ta nói chỉ đợi một ngày, ngươi chần chừ ở đây thêm một lát là mất đi một phần ưu thế đấy.

- Trời cao đất rộng, cái bụng là lớn nhất! Khi bụng đói chạy cũng không có sức.

Đỗ Duy cười, cởi áo bào trải lên mặt đất, sau đó đặt Jojo lên. Jojo vẻ như muốn nói gì nhưng nhìn ánh mắt Đỗ Duy, cô lập tức ngậm miệng giữ im lặng.

Động tác của Đỗ Duy rất thành thạo, lập tức thu lượm một ít củi khô từ xung quanh rồi nhanh chóng nhóm lên một đống lửa. Sau đó hắn lấy nước và thức ăn từ trong nhẫn trữ đồ ra, thậm chí còn có cả xoong nồi bát đĩa.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lạc Tuyết, Đỗ Duy cười tự giễu:

- Nói thực, cái thứ trải nghiệm bị kẻ mạnh truy bức này ta cũng không phải mới lần một lần hai. Ta lo sau này thế nào cũng có lúc phải ăn gió nằm xương nơi hoang dã nên đã chuẩn bị chu toàn một chút. Đến lúc đó khỏi phải chịu đói nơi dã ngoại.

Nói rồi Đỗ Duy lấy ra bảy tám cái lọ như làm ảo thuật. Không ngờ còn có cả các loại gia vị, sau đó hắn xắt tay áo dựng giá nướng thịt. Chẳng bao lâu sau mùi thơm đã lan tỏa khắp nơi.

Lạc Tuyết vẫn một mực lặng im quan sát Đỗ Duy, đến lúc này mới bắt giác thở dài:

- Công tước hoa Tulip, ngươi quả là một người thú vị!

577. Chương 405 Jojo Mắng Ngươi

Lạc Tuyết vội vã lắc đầu:

- Đỗ Duy, ta là tinh linh tộc, không ăn đồ tanh.

Đỗ Duy bĩu môi thấp giọng lầu bầu một câu:

- Tinh linh tộc chẳng lẽ là hòa thượng?

Tuy nói thế nhưng Lạc Tuyết cũng không để ý — thực ra thì tinh linh vương cũng có biết hòa thượng là cái gì, có điều trước “ý tốt” của Đỗ Duy, tinh linh vương vẫn tỏ ra phong độ, khoan thai nói:

- Tinh linh tộc chúng ta là những sinh vật gần gũi với tự nhiên nhất, không muốn làm thương tổn các sinh linh. Đại đa số tinh linh chỉ ăn hoa cỏ, chỉ có bộ tộc ám tinh linh trụ lạc mới.....

Có điều Đỗ Duy cũng chẳng quan tâm hẳn lắm nhằm cái gì, liền đó hắn lại nấu một nồi súp thịt, cũng không biết hắn đã thêm vào thứ gia vị gì mà nước canh nổi lên những bong bóng nước phập phồng, hương thơm ngào ngạt.

Đỗ Duy đưa đến trước mặt hít hà cười nói:

- Không tồi không tồi, xem ra thành phần quả nhiên phối đúng.

Hắn lập tức múc một bát cho Jojo, Jojo thoáng đỏ mặt nhận lấy rồi vội cúi mặt xuống uống đến nỗi súp phải phun ra, cô nàng le lưỡi, bộ dáng tức cười đến đáng yêu, hòng tắc tiếng, hai mắt như muốn rót nước kê lên oai oái:

- Đây là vị gì thế..... sao lại kì quái thế này?

Đỗ Duy ha ha cười. Trên đại lục Roland không có ột khiến cho một kẻ kiếp trước ăn đồ ăn Trung Quốc đã quen như Đỗ Duy lúc nào cũng thấy thiếu cái gì ấy. Thế nên hắn mới tốn công tốn sức tìm khắp đại lục mấy thứ thực vật có vị hơi cay mà dùng được nghiền cứu tinh chế ra thứ gia vị thay ột này. Jojo chưa ăn bao giờ, miếng đầu tiên liền thấy không chịu được.

Đỗ Duy nín cười an ủi:

- Được rồi, cứ từ từ uống, ban đầu tuy có chút không quen nhưng dần dần quen rồi sẽ thấy vị này rất tuyệt. Hơn nữa ở nơi hoang dã lạnh lẽo này, ăn cay một chút cũng có thể làm ấm người.

Đỗ Duy lại quay đầu nhìn Lạc Tuyết, tinh linh vương vội khách khí lắc đầu.

Đỗ Duy ngồi thụp xuống cười:

- Có thịt, làm sao mà thiếu rượu được.

Nói rồi liền móc ra một bình rượu, sau khi mở ra, một cỗ hương thơm lan tỏa, Đỗ Duy liếc nhìn Lạc Tuyết:

- Tinh linh vương, người không ăn thịt, rượu thì chắc cũng phải uống chứ?

Lạc Tuyết nghĩ ngợi một thoáng mới mỉm cười:

- Không sai, rượu thì vẫn uống.

Đỗ Duy ném bình rượu sang, tinh linh vương bắt lấy, trước tiên cúi đầu ngửi một lúc mới cười nói:

- Sao người không bỏ chút độc vào?

- Độc ư?

Đỗ Duy bật cười:

- Độc mà có thể đầu độc chết người sao? Ta biết tinh linh tộc cực kì tinh thông và am hiểu cây cỏ, thậm chí còn hơn cả ma pháp được tề sư nhân loại kia đấy.

Lạc Tuyết nhấp một ngụm, chỉ hơi chau mày, sau đó ném bình rượu lại cho Đỗ Duy. Đỗ Duy nhìn hắn một cái:

- Sao thế? Đây là rượu ngon thượng đẳng trong phủ công tước hoa Tulip của ta đấy, chẳng lẽ còn không vừa miệng tinh linh vương sao?

Lạc Tuyết cười, có điều trong nụ cười mang theo thần sắc kiêu ngạo:

- Cách ủ rượu của nhân loại .... Từ các truyền thuyết thời thượng cổ có nói, rất nhiều kĩ thuật là học từ tinh linh tộc ta. Sau này có cơ hội sẽ cho người nếm thử Bách Thảo Bách Hoa mĩ tửu của tinh linh tộc.

Đỗ Duy không phủ nhận, cũng uống một ngụm. Lạc Tuyết thấy Đỗ Duy cầm bình rượu mình vừa uống cứ thế tu, ánh mắt lóe lên một vẻ kì dị, có điều liền đó ngoảnh đầu lên nhìn trời cười nói:

- Công tước hoa Tulip, người bây giờ đã phí mất một canh giờ rồi đó, chẳng lẽ không vội chút nào sao?

Đỗ Duy cười ha ha, lại uống thêm hai ngụm rồi mới nhìn Lạc Tuyết, thái độ nghiêm túc hẳn lên:

- Ta nói này tinh linh vương, Lạc Tuyết tiên sinh, người không thể uống không rượu của ta chứ. Ta có một chuyện thỉnh giáo, không biết người có chịu nói ra không?

Lạc Tuyết tắt cười nói:

- Người đấy, quả nhiên là không chịu lỗ vốn. Người muốn hỏi cái bí mật tại sao ta lại đuổi đến nhanh như vậy phải không? Hắc hắc .... Ta chẳng qua chỉ uống của người một ngụm rượu, người đã đòi đổi lấy một bí ảo của tinh linh tộc ta ư?

Đỗ Duy bị đối phương chế giễu cũng không tức giận, thản nhiên nói:

- Nói hay không cũng tùy người, có điều .....

Hắn đổi giọng cười:

- Ta tin đức ông Lạc Tuyết ưu nhã cao thượng nhất định sẽ nói cho ta biết! Nếu không trận đấu này thực lực quá khác biệt chẳng phải sẽ mất hứng lắm sao?

Lạc Tuyết ngưng thần chú ý lắng cân nhắc một hồi. Hắn không cười cợt nữa mà nghiêm túc suy nghĩ, sau đó vẫy tay với Đỗ Duy:

- Đỗ Duy, người qua đây.

Đợi Đỗ Duy theo lời đến bên Lạc Tuyết ngồi xuống, Lạc Tuyết nhắc tay lên, cổ tay hơi xoay chuyển, lập tức xung quanh hai người một vòng ma pháp ba động có chu vi năm mét xuất hiện trong không khí, nhanh chóng cách li khoảng không gian có phạm vi năm mét với thế giới bên ngoài.

- Người xem, đây là một không gian đơn độc, người, ta, đều có thể dùng năng lực của mình để cảm ứng ma pháp nguyên tố trong không khí. Bất kể là lửa, nước hay gió cũng thế .... Những nguyên tố ma pháp này ở trong không khí, nếu như người không thi triển ma pháp bọn chúng đều sẽ tĩnh lặng yên ổn trong không khí. Cũng giống như mặt nước không gợn sóng vậy.

Tiếp đó Lạc Tuyết giơ một ngón tay lên khe lướt, trên đầu ngón tay bốc lên một ngọn lửa nhỏ. Sau khi thi triển cái phép thuật hỏa hệ đơn giản này, Lạc Tuyết chậm rãi nói:

- Người lại cảm giác một lát xem, bây giờ, bởi vì ta đã thi triển ma pháp trong không gian này, thế nên những nguyên tố ma pháp vốn bình lặng trong không khí liền trở nên dao động, thành ra có dấu vết ... cũng giống như mặt nước vốn tĩnh lặng bị ném một viên đá vào, sẽ dềnh sóng lên.

Sau đó Lạc Tuyết lại khua tay, cái lồng ma pháp trong suốt chu vi năm mét liền biến mất. Tinh linh vương ngạo nghễ nói:

- Những ma pháp sư thông thường cho dù là những kẻ khá mạnh trong nhân loại, về diện cảm ứng ma pháp thì thiên phú đều thua xa tinh linh tộc chúng ta. Vì thế tuy hôm qua người đã chạy trước một ngày nhưng người chạy một mạch suốt đường đều thi triển ma pháp phi hành, những chỗ đi qua, ma pháp nguyên tố xung quanh đều bị người kinh động, giống như để lại sóng trên mặt nước .... Cho dù khoảng cách rất xa, cho dù người đã chạy chẵn một ngày, ma pháp nguyên tố ba động trong không khí, cái “sóng gợn mặt nước” tuy đã dần dần tĩnh lại trở nên rất nhỏ bé nhưng với ma lực cảm ứng của ta vẫn có thể dễ dàng phán đoán ra người đã từng chạy qua đây! Đỗ Duy, người đừng tưởng chỉ có đi đường bộ mới có thể để lại dấu chân, cho dù người có bay lên trời thì dấu vết để lại do ma pháp nguyên tố ba động trong không khí cũng đủ khiến ta tìm được.

Đỗ Duy động dung rồi.

Trải qua một ngày mà vẫn có thể cảm giác được dấu vết ma pháp nguyên tố ba động của mình, đây là thứ cảm ứng lực kinh người cỡ nào chứ? Huống hồ mình mới chỉ thi triển thuật phong hành cực đơn giản mà thôi, động tĩnh không hề lớn chút nào!

- Hiểu rồi .... Thế thì lần tới ta chạy nhất định sẽ cưỡi ngựa ngồi xe, kiểu gì cũng tuyệt đối không thi triển phép thuật phi hành nữa. Khỏi phải lưu lại dấu vết cho người phát giác.

Đỗ Duy ha hả cười.

Sau đó hắn dựng ngón tay thứ hai:

- Câu hỏi tiếp theo.

Lạc Tuyết bật cười, nụ cười của tinh linh vương tựa hồ có chút bất lực:

- Cái tên nhà ngươi thật vô lại, đầu ra mà hỏi lảm thế? Chẳng lẽ trước khi hai người quyết đấu ngươi vẫn còn muốn ta đem tuyệt chiêu và nhược điểm nói hết cho ngươi?

Đỗ Duy gần như hoàn toàn miễn dịch với những lời này, thản nhiên nói:

- Ngươi là thánh giai cường giả, nếu nhưng ta không móc lấy chút lợi thì đấu lại ngươi thế nào? Câu hỏi thứ hai .... Cho dù ngươi có tìm được sóng ma lực nhỏ yếu ta lưu lại trong không khí, nhưng khoảng cách mấy trăm dặm, ngươi làm sao mà đuổi kịp chỉ trong hơn một canh giờ vậy?

Mắt Lạc Tuyết lóe lên ánh nhìn sắc lẹm, trầm ngâm hồi lâu rồi nhìn chăm chăm vào Đỗ Duy:

- Nếu nhất định phải hỏi, nói cho ngươi cũng không sao! Đây là một trong những đặc chất của sức mạnh thánh giai của ta. Không gian!

Ánh mắt hắn lác xuống ma pháp ấn kí màu tím trên ngực Đỗ Duy, ngạo nghễ nói:

- Cái ma pháp ấn kí trên ngực ngươi có tinh thần lực tọa tiêu mà ta lưu lại, vì thế chỉ cần ta đuổi theo dấu vết ngươi để lại, một khi đã xác định được vị trí cụ thể của ngươi, ta căn bản không cần tốn sức bay từ xa đến mà chỉ cần lợi dụng cái tinh thần lực tọa tiêu này liền có thể trực tiếp dùng ma pháp xé rách không gian!

- Thuần di trên cự li rộng ư?!

Đỗ Duy kinh hãi.

- Đúng thế, có thể nói như vậy.

Lạc Tuyết gật đầu:

- Có điều loại thuần di đường dài này cần có tinh thần lực tọa tiêu làm tiền đề, thế nên Đỗ Duy, nếu như ngươi muốn tiêu trừ thế yếu này đi, trừ phi ngươi có cách loại bỏ cái ma pháp ấn kí đó của ta khỏi cơ thể mới được.

Nhìn sắc mặt có chút chán chường của Đỗ Duy, tâm tình tinh linh vương cực tốt, không khỏi vô ý thức lấy bình rượu trên tay Đỗ Duy nhấp một ngụm lớn.

Rượu vào miệng, hắn dường như sực tỉnh, cái bình rượu này trước đó Đỗ Duy đã tu qua, biểu tình hắn không khỏi trở nên cổ quái, lặng lẽ đặt bình rượu ra xa, đồng thời len lén lau miệng thật mạnh.

Đỗ Duy đang trầm mặc, đầu óc hắn đang khổ sở nghĩ cách đối phó Lạc Tuyết.

Đúng lúc ấy Jojo ngồi không yên nữa, khi nãy đại tiểu thư Joana dưới ánh mắt nhắc nhở của Đỗ Duy vẫn một mực cố kiên nhẫn, Cô nàng vốn chẳng phải là cực cứng ngoan ngoãn nghe lời gì, mắt thấy Đỗ Duy khổ sở suy nghĩ như thế bị Lạc Tuyết làm khó, trong lòng cô nàng khó tránh giận điên lên.

Nói đến cơn giận của Jo đại tiểu thư thì cũng có lý do đấy.

Dù gì thì khi nãy hai người đang cưỡi xe đạp, còn đang “mật ngọt” kia, trái tim Jojo còn đang lâng lâng bay bổng, đúng lúc cảm thấy ấm áp dịu dàng nhất thì cái tên khốn xấu xa Lạc Tuyết đó từ đâu chạy tới phá tan không khí ấm áp nồng nàn vốn có.

Đáng ghét như thế thì làm sao Jo đại tiểu thư không điên, không phẫn nộ, không lên cơn cho được?

Vì thế Jojo bây giờ, nhìn Lạc Tuyết chỉ thấy cái tên tinh linh đẹp đến không giống người này, bộ mặt đẹp dễ của hắc sao càng nhìn càng đáng ghét, đến cả nụ cười mỉm nhẹ nhàng ấm áp kia cũng khiến người ta ngứa mắt không thôi!

Thế là Jo đại tiểu thư liền lên cơn tam bành!

Jojo nhảy phắt lên tròng mắt nhìn Lạc Tuyết quát:

- Cái thằng pê dê chết tiệt nam không ra nam nữ không ra nữ kia, thánh giai cường giả thì giỏi lắm sao!!! Bỏ đại tiểu thư đây cứ coi ngươi như cái đinh vậy! Hừ, bà đây không sợ trời không sợ đất, nhưng bình sinh cứ thấy cái giống pê dê chết tiệt ẻo lả mặt trắng đồng tính luyến ái nam chả ra nam nữ không ra nữ biến thái như ngươi là đã lộn tiết rồi!! lại đây xoi một kiếm của ta!

Dứt lời Jojo liền động thủ! Sau khi trọng thương bên người nàng không có kiếm, đến cả cây sáo màu lục cũng mất dấu rồi, đành rút thẳng một khúc cây đang cháy hừng hực trong đồng lửa, hét lên một tiếng liền đâm tới Lạc Tuyết.

Khoảng cách giữa hai người vốn không xa, hơn nữa tuy rằng Jojo bị thương nhưng dù gì cô nàng cũng có tiền vốn là một võ sỹ cấp tám! Mặc dù đây chỉ là một kiếm đâm ra tùy tay cũng là một chiêu võ kỹ cực kỳ tinh diệu. Đỗ Duy tuy có lòng ngăn cản nhưng ở cự li gần như thế, một ma pháp sư như hắc với mấy miếng võ mèo quào thì căn bản không ngăn chặn nổi.

Cành cây đem theo ngọn lửa cháy hừng hực đâm về phía Lạc Tuyết, dưới dấu khí bùng nổ, ánh lửa bùng lên! Lạc Tuyết nhắm mắt lại nhìn cành cây đâm tới, hắc nhấc một tay lên, lòng bàn tay xòe ra.

Uỳnh!

Bên ngoài lòng bàn tay hắc, nhiệt độ không khí trong nháy mắt giảm mạnh, cành cây đó còn chưa đến trước mặt hắc thì ngọn lửa đã bị độ lạnh tuyệt đối làm tắt ngóm, xuy xuy mấy tiếng đến cả cành cây cũng đóng thành băng! Nếu như không phải Lạc Tuyết còn nghĩ đến cái ma pháp tinh linh tộc hắc nắm chắc lấy được mà Jojo biết thì có khi đã đóng băng cả cổ tay Jojo rồi!

Jojo cố hết sức nhưng cây gậy băng trong tay vẫn không sao đâm tiếp về phía trước được nửa phân, quá tức giận, cũng biết là bởi mình không phải đối thủ của Lạc Tuyết nên cô nàng quăng cây gậy băng xuống đất.

Tách một tiếng, cây gậy vỡ tan, đến cả những thớ gỗ bên trong cũng đóng thành băng dưới thực lực cường đại của Lạc Tuyết.

Sắc mặt Lạc Tuyết sầm xuống, hắc đã đứng dậy lạnh lẽo nhìn Jojo:

- Vừa nãy ngươi nói gì?"

Đây rõ ràng là dấu hiệu của sự tức giận. Jojo lại hoàn toàn không sợ, ưỡn ngực quát lên:

- Tại ngươi có bệnh không hả? Ta nói ngươi là đồ pê dê chết tiệt! ẻo lả mặt trắng! đồng tính luyến ái nam không ra nam nữ không ra nữ! ngươi nghe có hiểu không đấy?

Con giun xéo lắm cũng quằn, người đất cũng có ba phần hỏa khí!

Càng hướng hồ đường đường là tinh linh vương!

Sắc mặt Lạc Tuyết chuyển từ trắng sang đỏ, từ đỏ lại chuyển thành đen, cả khuôn mặt âm trầm hẳn xuống.

Jojo cố ý ưỡn ngực thật cao, trợn tròng mắt nhìn Lạc Tuyết không chút nhân nhượng.

Hừ, thánh giai cường giả thì sao chứ. Cho dù đánh không lại ngươi thì trên khí thế bà đây cũng không thua ngươi!

Dù gì cũng là ngươi muốn bắt ta về chứ tuyệt đối không dám giết ta! Ta mắng ngươi đấy, giỏi thì cắn đi nào!

578. Chương 406 Thu Hoạch Bất Ngờ

Lạc Tuyết tuy mới đến thế giới loài người không lâu nhưng ít nhất “đồ mặt trắng ẻo lả” có nghĩa là gì thì hẳn vẫn biết.

Còn về thứ từ ngữ bỉ ổi hạ lưu như “pê dê”, tinh linh vương tuy chưa thực sự kiến thức qua nhưng theo các truyền thuyết xa xưa kể lại, từ sau thời kì chiến tranh thần thoại lần hai thời viễn cổ, tinh linh tộc chiến bại, trong đoạn lịch sử thâm đẫm máu và nước mắt còn lưu lại thì có ghi chép: bởi vẻ ngoài bẩm sinh yếu đuối và tuần mã của tinh linh tộc nên sau chiến tranh, bất kể là nam hay nữ tinh linh, một khi bị loài người bắt làm tù binh đều trở thành thứ đồ chơi bi thảm. Thời đại đó tù binh tinh linh đều trở thành nô lệ đất đỏ quý hiếm, bị đám quyền quý nhân loại tranh giành mua về làm nơi phát tiết thú tính. Hơn nữa trong đó còn có vài kẻ quyền quý nhân loại có sở thích đặc thù, chỉ thích dày vò những tinh linh nam nhỏ tuổi tuần mã, mua với giá cao đem về làm nam sủng.

Thậm chí nghe nói còn có một đoạn thời gian phong trào này cực kì được giới quý tộc nhân loại ưa thích khiến cho giá nô lệ tinh linh trên thị trường tăng lên chóng mặt, đồng thời cũng đem đến vận mệnh bi thảm cho tinh linh tộc.

Đoạn lịch sử nhục nhã đầy máu và nước mắt đó, kể làm vua của tinh linh tộc như Lạc Tuyết tất nhiên đã sớm đọc qua.

Vì thế cho nên trước đó Lạc Tuyết đâu có phong độ đến đâu, nhưng khi nghe cái từ “pê dê” đầy sỉ nhục này thần kinh của hẳn vẫn bị kích thích mạnh mẽ.

Đỗ Duy rõ ràng cảm thấy nhiệt độ không khí xung quanh đột ngột giảm mạnh. Trên khuôn mặt tuyệt đẹp của Lạc Tuyết như phủ một lớp hàn sương, còn đôi con ngươi thỉnh thoảng lại lóe lên ngân quang như chớp.

Lúc này Lạc Tuyết chỉ cần nhấc ngón tay thì kẻ trọng thương mới đỡ như Jojo tuyệt đối không phải là đối thủ của hẳn. Hơn nữa Đỗ Duy đã cảm nhận được rõ ràng trong lòng Lạc Tuyết thực sự động sát cơ!

Thật lâu thật lâu sau.....

Dưới ánh mắt bao trùm của Lạc Tuyết, Jojo tuy vẫn miễn cưỡng bảo trì được tư thế ngẩng đầu ưỡn ngực nhưng cũng cảm thấy thứ áp lực ẩn hiện đó, thứ uy áp của kẻ có đẳng cấp cao hơn khiến sau lưng Jojo toát mồ hôi, thậm chí còn ép cho cô nàng có một cảm giác không ngóc đầu lên nổi. Chỉ là ngạo khí quật cường bẩm sinh khiến cô gái bạo lực vẫn ngoan cường nhìn thẳng vào Lạc Tuyết.

Đúng lúc Đỗ Duy tưởng rằng Lạc Tuyết sắp động thủ đến nơi — Đỗ Duy thậm chí đã lặng lẽ đến chắn trước người Jojo, tay hẳn hơi rút vào ống tay áo, nếu như tinh linh vương khi ấy thực sự muốn động thủ thì hẳn sẽ lập tức rút ra “mũi tên địa ngục Fedora” liều mạng một phen, cho dù đánh không lại cũng không thể bỏ tay chịu chết.

Thế nhưng ai mà biết sau khi khiến cho hai người Đỗ Duy và Jojo toát hết mồ hôi hột, sát khí toàn thân Lạc Tuyết đến thì nhanh mà biến mất cũng rất đột ngột.

Đột nhiên thứ áp bức bao trùm khắp người được nói lỏng, hai người lập tức hô hấp thoải mái hơn nhiều, tầng sương lạnh trên mặt Lạc Tuyết biến mất, hẳn khẽ nhếch miệng lên nhìn Jojo, ngữ khí của hẳn có phần cổ quái:

- Rất tốt, người giỏi lắm. Nữ ma pháp sư nhân loại .... Từ khi ta sinh ra đến giờ, ngươi là kẻ đầu tiên thực sự chọc giận ta. Tuy một tích tắc vừa rồi ta thực lòng rất muốn giết ngươi .... Có điều cũng phải cảm ơn ngươi đã cho ta thấy nhược điểm của mình — rất hiển nhiên, tâm linh của ta tu luyện vẫn còn xa mới đủ, mới thế đã dễ dàng bị người khác kích nộ.

Lạc Tuyết tựa như cười, nhưng rất hiển nhiên, giọng nói của hẳn vẫn còn hơi lạnh tanh gượng gập, rõ ràng là vẫn đang cố nén giận. Tinh linh vương lại nhìn Đỗ Duy:

- Công tước hoa Tulip, nếu như ngươi đã nghỉ ngơi xong, vậy thì ta kiến nghị người tốt nhất là thừa cơ vị nữ đồng hành này của ngươi còn chưa chọc giận ta, mau chóng đưa cô ta đi! Tuy ta muốn tuân thủ luật chơi do chính ta đặt ra nhưng ... ngươi cũng nên hiểu rằng ai cũng có lúc giận đến mất kiểm chế.

Đỗ Duy cũng không lên tiếng, hấn gật đầu với Lạc Tuyết rồi kéo Jojo lên đi thẳng về phía trước không chút ngoái đầu.

Hai người đi rất xa, xa đến tận khi không còn trông thấy Lạc Tuyết đâu nữa, Đỗ Duy mới cảm thấy mình bấy giờ mới cách xa khỏi thứ sát khí đáng sợ kia, sau lưng nhẹ nhõm, đang định nói chuyện thì chợt cảm thấy cơ thể Jojo mà mình đang dìu trầm xuống, ngã soài lên đất.

Lại nhìn Jojo, cô gái quật cường này sắc mặt trắng bệch, khắp trán đầy mồ hôi, ngực thở hổn hển.

Đỗ Duy thở dài xốc cô nàng lên ép sát vào mình, dịu dàng nói:

- Việc gì phải thế? Chỉ vì tranh chút thiệt hơn.
- Ta ... ta thấy hấn không hợp mắt! Thấy bực bội lắm!

Mặt Jojo bừng bừng tức giận:

- Ta lớn thế này nhưng chưa chịu thiệt thế bao giờ! Bị người ta đuổi khỏi đại bản doanh của chính mình, chạy trốn khắp nơi!

Đỗ Duy nghe xong thì lại phá ra cười, nói:

- Ồ? Chưa bị thế bao giờ sao? Thế thì lần trước chúng ta gặp nạn trên hoang đảo ngoài biển ấy, không phải cũng toi tả lắm còn gì?

Jojo nghe thế sắc mặt chợt hồng, cúi đầu nghĩ một lúc, đến khi cô ngẩng đầu lên thì hậm hực lườm Đỗ Duy một cái, tuy trông có vẻ hung dữ nhưng giọng nói dịu dàng lại bán đứng nội tâm yếu ớt của cô nàng:

- Lần ... lần đó tuy rất toi tả, nhưng .... Nhưng mỗi khi nghĩ lại những ngày chúng ta gặp nạn trên hoang đảo, ta lại thấy lúc ấy, thực ra cũng.... Cũng rất tuyệt.

Mấy chữ “cũng rất tuyệt” cuối cùng này Jojo dường như phải dùng hết sức mình mới nói ra được. Sau khi nói xong thì mặt cô đã đỏ đến mang tai. Thân mình Jojo lúc ấy đang nằm gọn trong lòng Đỗ Duy, tấm thân mềm mại uốn lượn gập ghềnh dán sát vào ngực hấn, thấy vẻ ngượng ngùng hiếm gặp chết người của Jojo, trái tim Đỗ Duy không khỏi nóng rền lên ....

Có điều ngay sau đó hấn lại thầm thở dài, hình ảnh Vivian lướt qua trong đầu, trong lòng không khỏi tự trách: ài, đang yên đang lành, mình cái gì không nhắc đến, lại cứ nhắc đến chuyện lần đó trên hoang đảo ....

Sau khi đằng hắng một tiếng, Đỗ Duy lặng lẽ buông Jojo ra đỡ cô đứng dậy, dùng giọng nói bình tĩnh hết mức nói:

- Ừm.... bây giờ cô có sức không? Có đi được không?

Jojo thu lại vẻ ngượng ngập, dù sao bây giờ hai người vẫn chưa thoát hiểm. Hít sâu một hơi, cô nghiêm mặt nói:

- Miễn cưỡng có thể đi được .... Nhưng nghe những gì tên pê đê chết tiệt đó nói khi nãy thì cho dù chúng ta có liều mạng chạy, chỉ e một ngày sau hấn vẫn đuổi kịp dễ dàng ....hấn nói cách truy tung theo ma pháp nguyên tố ba động trong không khí, ta ngấm kĩ lại nếu không phải tên pê đê chết tiệt đó bốc phét thì ma pháp cảm ứng lực của hấn cũng quá kinh người đi!
- Ừm, ... Tinh linh tộc mà, về thiên phú tất nhiên phải hơn loài người chúng ta một chút. Càng huống hồ hấn là tinh linh vương.

Đỗ Duy cũng chìm vào suy nghĩ:

- Còn cả cái ma pháp ẩn kí này cũng đau đầu, làm sao mới có cách ....

Qua một lúc sắc mặt Đỗ Duy chợt động:

- Có lẽ, có thể thử cách này xem sao.

Liền đó Đỗ Duy xác định phương hướng, kéo theo Jojo, hai người bay nhanh về phía dãy núi Kirimanjaro .....

Sáng hôm sau, trải qua một ngày bôn tẩu, tuy Đỗ Duy là đại ma pháp sư nhưng liên tục mấy ngày bôn ba không nghỉ như vậy rất cuộc cũng không chịu nổi.

May mà đã đến nơi cần đến.

Chỗ hai người hạ xuống nằm sát chân núi. Bên cạnh là một tòa đại sơn liên miên bất tuyệt chắn ngang trước mắt, vách núi trập trùng, từ xa nhìn lại phẳng phất như không có điểm dừng.

Từ tối qua đến giờ chắc đã đi được ba trăm dặm rồi — Đỗ Duy tính thầm, nhìn xung quanh.

Lúc này hai người đã đứng dưới chân dãy Kirimanjaro, tiếp tục lên phía bắc sẽ tiến vào tầm bình phong thiên nhiên của Roland đại lục: sơn mạch rộng lớn nhất trên đại lục, từ Tây Bắc đến Tây Nam, dãy núi Kirimanjaro trải dài mấy nghìn dặm.

Đã xác định nơi này cách chỗ tối qua Lạc Tuyết ở lại ngoài ba trăm dặm, nằm ngoài phạm vi ma pháp cảm ứng của cái ma pháp ấn kí Lạc Tuyết lưu lại trên người mình, Đỗ Duy lập tức kéo lấy Jojo tìm một nơi địa thế thấp trũng và tránh gió ngồi xuống.

- Để ta thử xem có thể nghĩ ra cách giải quyết cái ma pháp ấn kí chết tiệt kia không.

Đỗ Duy thở dài:

- Còn nửa ngày nữa Lạc Tuyết sẽ xuất phát tìm chúng ta. Nếu như không thể loại bỏ cái ma pháp ấn kí đáng chết đó thì không ổn. Ta cần minh tướng, cô canh chừng cho ta.

Nói rồi Đỗ Duy ngồi ngay ngắn lại, nhắm mắt tiến nhập vào trạng thái minh tướng sâu, một tia ý thức chậm rãi chảy vào bên trong ý thức không gian của mình.

Hắn tu luyện tinh thần ma pháp là tuyệt học do Aragon để lại, phương pháp minh tướng không giống với ma pháp sư loài người, đối với việc ta luyện tinh thần lực thì càng là một nhánh riêng biệt, vượt xa nền văn minh ma pháp trên đại lục.

Vì thế Đỗ Duy tu hành gần ba năm nay tuy lượng ma lực chỉ ở mức đại ma pháp sư nhưng độ ngưng luyện của tinh thần lực ... chỉ e cả ba bốn gã ma pháp sư cấp tám cộng lại cũng không bằng hắn!

Nhất là về phương diện khống chế tinh thần lực của bản thân càng là điều Đỗ Duy cảm thấy tự hào.

Lúc này sau khi hắn tiến nhập và minh tướng liền lập tức tra xét tỉ mỉ tinh thần ý thức không gian của mình. Rất nhanh hắn đã phát hiện ra cái ma pháp ấn kí tinh linh vương đặt trên người hắn!

Một quang sáng tím nhàn nhạt xoay trong ý thức không gian của mình, tuy nhìn có vẻ yếu ớt nhưng Đỗ Duy cảm thấy rõ ràng độ ngưng luyện của tinh thần lực bên trong chỉ e còn hơn cả hắn!

Tên Lạc Tuyết này quả nhiên không nói dối. Cái ấn kí ma pháp đó đích xác không chỉ đơn giản ấn lên thân thể Đỗ Duy mà còn trực tiếp khắc sâu vào ý thức không gian của hắn.

Thông qua minh tướng, một tia ý thức của Đỗ Duy phẳng phất như có thể “nhìn” thấy bên trong ý thức không gian của mình, cái hạt giống sức mạnh vốn đang chìm sâu vẫn chậm rãi xoay chuyển. Chỉ có điều phần ngoại vi ý thức không gian dường như có một tia tinh thần lực màu tím nhạt (hiển nhiên không phải thuộc về mình) đang chậm chậm xoay tròn trong ý thức không gian!

Đỗ Duy đã tìm ra cái ma pháp ấn kí liền lập tức thông qua phương thức minh tướng điều động tinh thần lực của mình lao về phía sợi màu tím.

Tia sáng tím đó nhìn tựa như không hề cường đại, Đỗ Duy thử điều động tinh thần lực mạnh mẽ nhằm nuốt chửng đối phương nhưng hắn mau chóng phát hiện ra cách này căn bản không có hiệu quả. Tinh thần lực của mình tuy đã tụ tập nhiều nhưng tia sáng tím mỏng manh đó lại dường như hoàn toàn không chịu lực ... kết quả Đỗ Duy sợ hãi phát hiện ra bên trong ý thức không gian của mình, một vùng lớn tinh thần lực đã bị nhiễm cái ma pháp ấn kí màu tím nhạt đó.

Không được! Cứ tiếp tục thế này chỉ e toàn bộ tinh thần lực của mình đều nhiễm thành màu tím hết cũng không loại trừ nó được mất!

Dù gì Đỗ Duy cũng không phải Hoàng kim long, hoàng kim long khi xưa sau khi bị “tâm linh chi nhân” thâm nhập vào ý thức không gian, nhưng nó là thánh giai cường giả, có thể nhờ sự nắm vững thời không quy tắc mà cường hành cắt bỏ một bộ phận tinh thần lực của mình.

Nhưng cảnh giới hiện thời của Đỗ Duy lại không làm được điều đó.

Trán Đỗ Duy túa đầy mồ hôi, mắt thấy cách này không xong vội vàng dừng ngay động tác, lại cẩn thận nghỉ ngơi hồi lâu mong mỏi tìm được một tia hi vọng .... Có lẽ tinh thần ma pháp mà mình tu luyện vốn đã là một pháp môn ta luyện tinh thần lực tuyệt hảo rồi, hoặc giả ....

Hắn lập tức minh tưởng theo phương thức của tinh thần ma pháp, nhưng một loáng sau đã lại phát hiện ra trong khi minh tưởng, cái “hạt giống sức mạnh” vốn luôn chậm rãi xoay chuyển trong tinh thần ý thức đột nhiên kéo theo một tia tử sắc cùng xoay chuyển!

Trong quá trình chuyển động, tinh thần lực mới sinh ra hoàn toàn không nghe theo sự chỉ huy của Đỗ Duy mà cứ tự mình dung hợp với ma lực màu tím do tinh linh vương lưu lại! Đỗ Duy khi ấy bị dọa đến sững sờ!

Mắt “thấy” trong ý thức không gian của mình vùng tử sắc càng ngày càng lớn, Đỗ Duy cho là chính mình đã chứa lợn lành thành lợn què, nhất thời phát hoảng lên vội vã liều mạng thôi động tinh thần lực thử ngăn sự xoáy tít này lại, đồng thời tách ra từng vòng tinh thần lực để tạm thời cách li vùng tử sắc đó ra.

Ai mà biết màu tím của tinh linh thuộc tính lại có sức thẩm thấu mạnh đến vậy. Bất kể Đỗ Duy dùng sức thế nào thì vùng tử sắc vẫn cứ chậm rãi lan ra, càng lúc càng nhiều .... Cuối cùng Đỗ Duy cảm thấy não mình bỗng dưng nhói đau dữ dội!

Ùynh một tiếng! Hắn cảm giác như có vô vàn tiếng sấm đánh bên tai, hai mắt tối sầm, từng cơn đau đến choáng váng khiến hắn gần như tạm thời mất đi khả năng khống chế tinh thần ý thức không gian của bản thân!

Đợi Đỗ Duy khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, một lần nữa kiểm tra tinh thần ý thức không gian của mình thì lại trọn tròn mắt phát hiện ra một sự thực khiến hắn khóc cười không được!!!

Màu tím!!

Cả ý thức không gian của mình đã hoàn toàn biến thành một vùng tím nhạt. Quan trọng nhất là .... Phía sâu trong ý thức không gian, hạt giống sức mạnh mà Bạch Hà Sâu để lại cho hắn đã dung hợp hoàn toàn với ma lực màu tím của tinh linh vương! Đến cả hạt giống ma lực vốn luôn tỏa ánh sáng bạc giờ đây lại tỏa ra ánh tím!

Không ngờ mình khéo quá hóa vụng, ngược lại đã khiến cho ma lực màu tím kia dung hợp với hạt giống sức mạnh quý giá nhất của mình!!!

Hạt giống sức mạnh không ngừng xoay chuyển, không ngừng sinh ra tinh thần lực mới, mà tinh thần lực mới sinh toàn bộ đều mang thuộc tính ma lực màu tím của tinh linh!!

Đỗ Duy mở mắt há hốc miệng cả nửa ngày mà không thốt được lời nào.

Jojo nhìn thấy vẻ mặt kì dị của Đỗ Duy vội hỏi:

- Anh làm sao thế?

Đỗ Duy hít sâu một hơi, mãi lâu sau mới nói được một câu:

- Quỷ... quỷ tha ma bắt!

Hắn nhìn Jojo, biểu tình trên mặt cũng không biết là khóc hay cười:

- Ta có hai tin, một tin tốt, một tin xấu, cô muốn nghe cái nào trước?

Jojo lườm Đỗ Duy một cái:

- Lúc này rồi mà anh vẫn còn tâm trạng đùa! Ừm, ... Tin tốt trước đi.

Đỗ Duy không nói một lời, giơ ngón tay lên khẽ lắc, vút một tiếng trên đầu ngón tay hắn lập tức phun ra một tia sáng ma pháp mang theo sắc tím nhạt!

Giọng nói của Đỗ Duy ngập tràn bất lực:

- Tin tốt chính là, không biết tại sao ... cái tinh linh ma pháp ẩn kí màu tím này đã dung hợp với lực lượng bản nguyên trong ý thức không gian của ta! Sau này ta chỉ cần minh tưởng tu luyện ma lực là sẽ sẽ tự động sinh ra ma lực tinh linh màu tím mới! Cũng chính là nói .... Ma lực sau này của ta mang một thuộc tính mới: tinh linh ma pháp!

- Á.....

Jojo reo lên kinh ngạc, sau đó bùm miệng ngạc nhiên nhìn Đỗ Duy chăm chăm.

Đây quả là một thu hoạch bất ngờ! Chỉ e đến cả Lạc Tuyết tuyệt đối cũng không ngờ tới một cử động ngoài ý muốn này của bản thân lại không cẩn thận khiến ma lực của hắn dung hợp với hạt giống sức mạnh trong cơ thể Đỗ Duy (Tinh linh vương chỉ e không ngờ được một kẻ thân là đại ma pháp sư như Đỗ Duy lại có hạt giống bản nguyên lực lượng - thứ mà chỉ thánh giai cường giả mới có!!) ngược lại khiến Đỗ Duy thu được một thu hoạch ngoại ngạch - một thuộc tính ma pháp mới, tinh linh ma pháp!!

- Thế .... Chẳng phải đồng nghĩa với việc tuy anh là nhân loại nhưng sau này cũng có thể tu luyện ma pháp của tinh linh tộc sao?

Jojo lắp bắp.

Đỗ Duy cười khổ đáp:

- Trên lý thuyết là như vậy, nhưng ta đã học ma pháp tinh linh bao giờ đâu .... Thêm một thuộc tính cố nhiên là tốt, nhưng, ngoài ra tin xấu chính là: bởi vì ta không những không trừ bỏ được cái tinh linh ma pháp ẩn kí kia, ngược lại còn để nó dung hợp với ý thức không gian của mình ... nên tiếp sau đây chúng ta vẫn phải đối mặt với sự truy tung của Lạc Tuyết! Trừ phi ta có cách cắt toàn bộ ý thức không gian của mình ra, như thế sẽ đồng nghĩa với việc ta biến trở lại thành một phế nhân không biết chút ma pháp nào, hơn nữa mất đi ý thức không gian, ta có thể sẽ biến thành một tên ngốc không có một chút ý thức! Nếu không ... ta vĩnh viễn không thể trừ bỏ được cái tinh linh ma pháp đó!

Jojo biến sắc, thêm một thuộc tính ma pháp với Đỗ Duy mà nói tuy là một thu hoạch bất ngờ, nhưng nói như vậy cũng chẳng qua chỉ là một cái gân gà bỏ thì thương vương thì tội mà thôi. Không thể tiêu trừ ma pháp ẩn kí, hai người sẽ không có cách nào thoát khỏi sự truy tung chuẩn xác như quỷ mị của Lạc Tuyết!

Đỗ Duy nhắm mắt suy tư, Jojo ngồi yên một bên căng thẳng nhìn hắn.

Khoảng thời gian minh tưởng khi nãy của Đỗ Duy tuy xem thì có vẻ không nhiều nhưng thời gian minh tưởng của ma pháp sư luôn luôn trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác mặt trời đã ngã về tây tự lúc nào.

Không đến một canh giờ nữa Lạc Tuyết sẽ lên đường truy đuổi!

Đột nhiên dưới sự chú ý của Jojo, Đỗ Duy mở mắt, vẻ ảo não trên mặt hắn biến mất hoàn toàn, thay vào đó khóe miệng hắn nở nụ cười thần bí.

Đỗ Duy đứng dậy đưa tay vỗ vào mặt Jojo, giọng nói đầy hưng phấn:

- A ha! Sai thì sai! Lại khiến ta nghĩ đến một phương pháp bất đắc dĩ!

Jojo bị Đỗ Duy vỗ má không khỏi xấu hổ, nhưng Đỗ Duy quá kích thích đến nỗi không để ý, vội vã lục lọi trong lòng lấy ra một khối ma lực thủy tinh thạch màu trắng to cỡ bàn tay!

Đỗ Duy thở dài, bảo Jojo thi triển đấu khí đập vỡ khối ma lực thủy tinh thạch.

- Vỡ càng nhỏ càng tốt, càng vụn càng tốt!

Đây là yêu cầu của Đỗ Duy.

Jojo tuy không hiểu nhưng vẫn làm theo yêu cầu của hắn. Mặc dù bị thương nhưng sức mạnh đấu khí của một võ sỹ cấp tám không chút khó khăn đã đập tan tành khối thủy tinh thạch kia.

Liền đó Đỗ Duy cười vãn về một mảnh đã nhỏ bằng móng tay út, neho mắt lại, một tia ma lực màu tím thoát ra rót vào mảnh vỡ nhỏ xíu của khối ma lực thủy tinh thạch.

Lát sau mảnh ma lực thủy tinh vốn trong suốt đã biến thành một mảnh thủy tinh màu tím!

Ma lực thủy tinh vốn là thứ công cụ trữ tồn ma lực tốt nhất của ma pháp sư trên đại lục.

Nhìn Đỗ Duy cầm miếng thủy tinh đầy “tinh linh ma lực”, Jojo dù sao cũng là một cô gái thông minh, lập tức hai mắt sáng lên, ần ần đoán ra Đỗ Duy định làm gì!

Đỗ Duy nhìn đàn chim đang bay nơi chân trời phía xa, tay đặt lên môi huýt một hơi dài.

Tiếng hút gió đó đã dùng đến phép thuật điều khiển tự nhiên Druid, rất nhanh chóng, con chim sẽ đầu đàn từ trên trời sà xuống ngoan ngoãn đậu lên cánh tay đang chìa ra của Đỗ Duy.

Dưới phép thuật thao khống tự nhiên Druid, con chim sẽ đầu đàn ngoan ngoãn đứng im để cho Đỗ Duy ve vuốt, Đỗ Duy cầm một mảnh thủy tinh tím nhỏ, sau đó xé một mảnh vải từ tay áo của mình buộc lên chân chú chim, hất tay tung con chim cho nó bay trở lại bầu trời về phía chân trời xa tắp....

Sau đó Đỗ Duy nhanh chóng lại nhặt lên bảy tám mảnh ma lực thủy tinh nhỏ nữa, rót đầy tinh linh ma lực màu tím vào mỗi viên rồi lợi dụng thuật thao khống tự nhiên Druid gọi đến mấy loại dã thú nữa.

Có con sói hoang từ rừng rậm bị Đỗ Duy gọi ra, có thỏ hoang trên thảo nguyên hoang dã, thậm chí còn có hai con sơn ưng!

Đỗ Duy làm y như cũ, đem những mảnh thủy tinh tím hoặc cho lũ dã thú nuốt xuống, hoặc buộc lên chân sơn ưng rồi để đám chim thú này phân tán khắp bốn phương tám hướng ....

Làm xong những chuyện này, Đỗ Duy cười khoái trá, phẩy tay kéo Jojo nói:

- Đi thôi! Chúng ta vào trong núi!

Lúc này mặt trời đã dần dần xuống núi, dựa vào ánh tịch dương le lói, hai người đi vào rừng cây dưới chân núi, bước vào vòng tay dãy núi Kirimanjaro .....

Sau khi Đỗ Duy vào trong núi khoảng một canh giờ thì ở nơi hai người vừa đứng, một vết rách đột nhiên xuất hiện trong không khí, liền đó thân hình phiêu dật của tinh linh vương Lạc Tuyết thông dong bước ra khỏi vết rách không gian.

- Ý?

Lạc Tuyết vừa mới bước ra khỏi vết rách liền cảm thấy một chút gì không đúng. Rõ ràng hần đã cảm ứng được “tinh linh ma pháp ấn kí”, lợi dụng tọa tiêu này để xé rách không gian sau đó thuận di đến đây, nhưng sao lại không thấy Đỗ Duy đâu cả?

Lúc trước cảm ứng được ma pháp ấn kí tọa tiêu chính là ở chỗ này cơ mà!

- Hừ, tên Đỗ Duy này chạy nhanh thật! Nhưng người có chạy nhanh nữa cũng làm sao nhanh bằng thuận di của ta?

Lạc Tuyết lập tức nhắm mắt lại tra tìm tinh linh ma pháp ấn kí....

Vừa tra tìm kết quả đã khiến Lạc Tuyết kinh ngạc vô cùng!!

- Sao lại thế được!

Lạc Tuyết biến sắc, hần vẫn còn tưởng mình nhầm, vội vàng cảm ứng lại thật kĩ nguồn gốc của ma pháp ấn kí.

Sau đó hần mới thực sự chết trân.

Tám cái!

Sao có thể là tám cái được!

Lạc Tuyết cảm thấy rõ ràng xung quanh phía xa có tám phương hướng truyền đến ma lực ba động của “tinh linh ma pháp” mình lưu lại!! Hơn nữa tám phương hướng này đều cách nhau rất xa, tám chỗ ma lực ba động của tinh linh ma pháp đều như đang nhanh chóng bồn tấu.....

Quan trọng nhất là ma lực ba động từ tám hướng này tuy đều ở phương xa nhưng Lạc Tuyết cẩn thận phân tích thì thấy ma pháp nguyên tố trong không khí nơi đó đều trong trạng thái tĩnh lặng. Hắn kinh ngạc phát hiện ra rằng toàn bộ lại không hề có dấu vết sử dụng ma pháp!

Cũng có nghĩa là kẻ đem theo tinh linh ma pháp ở hướng đó đều hành tẩu bằng phương thức tự nhiên!

Cưỡi ngựa? Ngồi xe? Đi bộ?

Gặp quỷ rồi!

Chẳng lẽ có tám tên Đỗ Duy? Điều này đương nhiên không thể! Vậy thì cách giải thích duy nhất chính là Đỗ Duy không biết bằng cách nào đã phá giải được tinh linh ma pháp ấn kí của mình, lại còn bày ra một mê trận!

Hoặc là trong tám hướng có một hướng là Đỗ Duy, những cái khác đều là giả tượng hắn bày ra!

Hoặc là cả tám hướng đều là giả! Bởi vì Lạc Tuyết cảm thấy nếu như Đỗ Duy đã có bản lĩnh phá giải ma pháp ấn kí của mình thì hắn hoàn toàn có thể bày ra tám cái toàn bộ là giả để mê hoặc mình!

Nhưng bất kể thế nào thì Lạc Tuyết cũng không cho rằng một ma pháp sư cấp tám nhỏ nhoi lại có thể giải trừ ma pháp ấn kí do cường giả thánh giai lưu lại!

Tên Đỗ Duy này .... Hắn .... Hắn làm thế nào mà được vậy?

Dưới ánh tịch dương le lói, sắc mặt Lạc Tuyết cuối cùng nghiêm lại.

Trò chơi hình như bắt đầu khó thêm rồi đây .....

579. Chương 407(1) Đêm Âm Muội

-Hong hộc! Hong hộc!

Jojo thấy mình hô hấp càng lúc càng dồn dập.

Mặc dù Jojo có là võ sỹ cấp tám nhưng dấu sao cũng vừa mới bị thương nặng, tuy có thứ bảo bối như nước suối trẻ mãi không già để khôi phục thương thể nhưng nguyên khí của cơ thể lại không dễ dàng khôi phục như vậy.

Lúc này sắc trời đã tối hoàn toàn, trong khoảnh sơn lâm này bước chân càng trở nên bước thấp bước cao. Đường núi càng vào bên trong càng khó đi, Jojo đã cảm thấy thể lực của mình sắp đến cực hạn.

Còn Đỗ Duy tuy không phải là võ sỹ chính hiệu nhưng trải qua sự tôi luyện của thể thuật cơ bản trong tinh không đấu khí cùng với Đại Tuyết sơn thể thuật do Bạch Hà Sầu truyền thụ, thể phách hắn bất luận là về thể chất hay sức chịu đựng đều hơn xa người thường.

Lần mò trong đường núi, xem ra hắn lại nhẹ nhõm hơn Jojo chút xíu.

Từ lúc hai người tiến vào đến giờ đã đi được một canh giờ rồi.

Hơn nữa hai người rõ ràng là ma pháp sư nhưng Đỗ Duy lại nặng nề không cho Jojo sử dụng ma pháp phi hành hay là gia tăng tốc độ.

-Đừng có quên, bây giờ trong cơ thể ta còn có tinh linh ma pháp ấn kí! Lạc Tuyết hiện giờ chắc chắn đã kinh ngạc phát hiện ra có đến tám cái ma pháp ấn kí rồi! Thế nhưng cô cũng hiểu, trừ ta ra bảy cái ấn kí kia đều là chim thú thông thường! Mà Lạc Tuyết tuy bị chúng ta mê hoặc nhưng hắn vẫn còn một môn đặc kỹ, đó chính là có thể cảm ứng ba động của ma pháp nguyên tố trong không khí từ xa! Nếu như chúng ta dùng ma pháp để đi đường thì sẽ đồng nghĩa với việc lạy ông tôi ở bụi này! Dù sao chim thú tuy có đem theo ma lực thủy tinh chứa tinh linh ma pháp nhưng chúng lại không thể đi đường bằng ma pháp được! Một khi chúng ta thi triển ma pháp thì sẽ khiến cho Lạc Tuyết cảm ứng thấy ma pháp nguyên tố ba động, thế thì công sức từ này đến giờ sẽ đi tong cả!

Mắt thấy Jojo có vẻ không trụ nổi nữa, Đỗ Duy đưa tay ra đỡ lấy lưng Jojo, xốc lấy nách cô kéo về phía trước.

Cứ như thế một nửa trọng lượng của Jojo đã rơi lên người Đỗ Duy.

Jojo không khỏi mềm lòng, mượn chút ánh sáng của những vì sao lấp lánh qua tán cây kẽ lá liếc nhìn Đỗ Duy, chỉ thấy nét mặt hần lạnh lùng, ánh mắt toát lên một tia kiên định. Tuy hần cũng thở dồn dập nhưng ánh mắt đó lại không có một chút dao động nào!

Dần dần Jojo không khỏi thấy lòng chao đảo, thiếu niên bước chân thất thểu bên người, khuôn mặt ấy vẫn cùng với khuôn mặt năm xưa trên đảo hoang ngoài biển, người thiếu niên đã nhường quả đại và thức ăn cho mình nhưng lại cố ý lạnh nhạt tránh sang một bên lén gặm rễ cây, hai khuôn mặt ấy dần dần hòa làm một trong mắt Jojo ....

-A!

Vừa mới thất thần Jojo đã kêu lên thảm thiết, thân hình ngã vào lòng Đỗ Duy. Đỗ Duy chau mày cúi đầu nhìn thấy giày của Jojo đã rách, nơi gót chân đã bị một cây gai trong bụi đâm rách một mảng.

Đỗ Duy hít sâu một hơi, để Jojo ngồi xuống, nâng gót chân cô lên nhìn kĩ mới cười nói:

- Không sao đâu, đó là 'cây bụi răng cưa Freeman'. Tuy cứng một chút nhưng thứ này không độc, hơn nữa còn là đồ tốt kia đấy!

Hần quay lại lấy dao găm cắt một cành từ bụi cây gai khi này đã đâm rách chân Jojo, cẩn thận tróc đi lớp gai cứng bên ngoài làm lộ ra bộ phận mềm mại bên trong đưa cho Jojo nói:

-Cắn một miếng đi, sau đó nhai một lúc. Thứ cây này có thể làm tỉnh táo, hơn nữa ... nếu gặp lúc thiếu lương thực còn có thể dùng làm thức ăn chống đói.

Nhìn gót chân chảy máu đầm đìa của Jojo, Đỗ Duy thở dài lấy quần áo sạch trong nhẵn trữ đồ ra xé lấy vải băng bó cho cô một chút:

-Đáng tiếc, vết thương nhỏ thế này không nên lãng phí nước suối trẻ mãi không già quý báu. Chúng ta bây giờ cũng không thể thi triển quang minh trị liệu thuật để trị thương, cô cố chịu một lúc vậy.

Đỗ Duy nói rồi ngẩng đầu nhìn Jojo, phát hiện ra nét mặt Jojo hơi khác lạ, cứ nhìn chăm chăm vào mình, tuy trong bóng tối nhưng đôi con ngươi sáng rực của cô lại chân thiết đến lạ ....

-Ồ... a, tôi biết rồi.

Jojo sực tỉnh, tựa hồ có chút hoảng loạn.

Đỗ Duy khi này nhắc bàn chân Jojo, cảm nhận được những ngón tay của Đỗ Duy dịu dàng vuốt ve gót chân mình, Jojo thấy trái tim mình như muốn nảy ra khỏi lồng ngực!

May mà xung quanh tối om, chắc Đỗ Duy không thấy rõ biểu tình trên mặt mình ....

580. Chương 407(2) Đêm Âm Mụ

Jojo ôm tâm tư thiếu nữ dường như quên mất bản thân và Đỗ Duy đều là ma pháp sư, mà ma pháp sư bởi có tinh thần lực cường đại nên độ miễn tiện của ngũ quan hơn xa người thường.

Vì thế tuy xung quanh tối mù nhưng tất cả biến hóa trên mặt Jojo khi này Đỗ Duy thực sự đã nhìn thấy rõ mồn một.

(àì .....) Đỗ Duy ngằm thở dài trong lòng nhưng nét mặt vẫn tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra.

Nhất thời hai người đều theo đuổi những suy nghĩ riêng, cả hai rơi vào trầm mặc.

Qua một lúc nhịp tim Jojo bình ổn lại mới không nhịn nổi mà nói nhỏ:

-Chúng ta ... còn phải đi bao xa nữa?

-Ừm, cũng sắp rồi. Đỗ Duy ngằm nghĩ:

- Ta đang tìm một nơi thích hợp ... chắc trong khu rừng này thế nào cũng có chỗ ta muốn tìm.

Nói rồi Đỗ Duy đột ngột quay người rồi quỳ xuống trước mặt Jojo.

-Uhm, anh, anh làm gì đấy?

-Công cô.

Đỗ Duy đáp gọn lỏn.

Jojo thấy mình vừa mới hạ nhiệt độ thì giờ đã lại bắt đầu phát nóng:

-Tôi, tôi không cần! Tôi tự có chân tự đi được, tại sao cần anh công!

Đỗ Duy chẳng quản nhiều đến thế, dùng sức mạnh công bồng Jojo lên. Jojo lí nhí mấy tiếng, cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào, giãy giụa tượng trưng mấy cái rồi để mặc Đỗ Duy vác mình trên lưng đi về phía trước.

Đi được một lúc, thấy Đỗ Duy thở hổn hển, Jojo thấy xót ruột, tuy mặt vẫn cố làm ra tỉnh rụi nhưng không khỏi buột miệng:

-Này, anh còn đi được không? Nếu như không được thì .... Cứ thả tôi xuống!

Đỗ Duy vừa thở vừa cười ha hả, trong bóng tối giọng nói châm chọc của hắn ngập tràn kiên định:

- Jojo, chẳng lẽ tôi vẫn chưa nói cho cô sao, nam nhân tuyệt đối không thể nói không được !

Cuối cùng hai người đi một lúc lâu, xuyên qua một khoảnh rừng, trước mắt đột nhiên thoáng đặng.

Giữa khu rừng rậm không ngờ lại có một dải đất bằng rộng chưa đến nửa dặm, xung quanh đều là khoảnh đất cây cối thưa thớt, mặt đất trước mắt phủ đầy lá cây, thấp thoáng ngửi thấy một mùi lá mục xộc vào mũi.

Đỗ Duy vừa bước lên một bước đã thấy dưới chân mềm nhũn, vội vã lùi về. Nhìn bùn nhão dưới chân mới cười nói:

May mà lùi kịp. Thì ra ở đây có một cái đầm lầy!

Thì ra phía dưới mặt đất nhìn thì bằng phẳng lại phủ đầy lá cây trước mặt này căn bản toàn là đất bùn nhão nhoét - một cái đầm lầy sâu không thấy đáy! Nếu như không biết chỉ e vừa bước chân vào đã bị lún xuống.

Đỗ Duy rút cuộc cũng buông Jojo xuống, vừa nãy tuy mới chỉ đi có một thời gian ngắn nhưng với Đỗ Duy mà nói cũng đã đến cực hạn rồi.

Nhất là Jojo phục trên lưng mình, cô gái này tuy trước đó có mang giáp trụ nhưng sau khi thụ thương thì áo giáp sớm đã cởi ra, lúc nãy nằm trên lưng Đỗ Duy, cả người dán lấy lưng hắn.

Khi đi đường gặp ghềnh lên xuống, Đỗ Duy cảm thấy rõ ràng trên lưng mình hai cái vật mềm mại của Jojo cứ nảy trên lưng, thứ cảm giác đó thật đúng là khoái lạc và giầy vò tổng hợp lại ...

Jojo tự nhiên cũng cảm thấy không thỏa, cô nàng vốn định chống tay suốt dọc đường nhưng dần dần sức lực cạn kiệt, thân thể không khỏi áp trên lưng Đỗ Duy. Cô nàng là con gái, tính tình tuy có hung dữ một chút nhưng dù sao cũng biết xấu hổ như con gái thông thường. Biết rõ rằng tư thế này rất không ổn nhưng lúc đó cũng không tiện mở miệng nói trước.

Suốt dọc đường, hai người cứ dán chặt vào nhau. Khi Jojo được Đỗ Duy thả xuống, cả người mềm nhũn ra dựa vào thân cây mà thở. Cặp mắt nhìn chăm chăm Đỗ Duy, ánh mắt như ạng nước. Cô mím môi, gò má ửng hồng, ánh mắt ngập tràn u oán.

Hai người đều có suy nghĩ quỷ quái, Đỗ Duy trầm ngâm một lúc đang định mở miệng lên tiếng thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói sang sảng phía xa!

-Đỗ Duy! Người nghĩ người có thể trốn đến khi nào? Hừ .... Người giáo hoạt lắm, tưởng lần này ta thực sự không bắt nổi người sao?

Thanh âm đó vang vọng như truyền đến từ bốn phương tám hướng! Trong sự hồ hững mang theo tự tin cường đại, không phải Lạc Tuyết thì là ai?

JoJo biến sắc đang định há miệng hét lên thì Đỗ Duy đã ôm chặt lấy cô, dụng lực bịt chặt miệng cô lại thấp giọng:

-Đừng căng thẳng! Hắn chưa tìm ra chúng ta đâu! Đây là dùng ma pháp khuếch đại âm thanh trên một khu vực lớn! Hừ, định dọa ta sao!

Quả nhiên JoJo bình tĩnh lại cẩn thận xem xét, âm thanh kia tuy vang vọng nhưng cuối cùng cô lại phát hiện ra là từ phía đông xa xa truyền lại, vang vọng mờ mờ, lúc to lúc nhỏ, sóng âm hướng về phía tây lan ra.....

-Hừ, hắn tìm không ra chúng ta liền chơi trò đánh rắn động cỏ, định dọa cho ta sợ chạy ra trước!

Đỗ Duy cười lạnh.

Có điều trong lòng hắn cũng ngẫm kinh hãi!

Cái trò dùng ma lực thôi động âm thanh truyền khắp diện tích lớn là một việc cực tiêu hao ma lực, mà nghe tiếng nói từ phía đông xa xôi truyền lại đến phía Tây, cũng không biết phải lan đến đâu mới đến tận cùng!

Ma lực của tên Lạc Tuyết này thâm hậu thực khiến người ta phải kinh thán!

JoJo ổn định tâm tình liền hỏi:

-Đỗ Duy, tiếp đây chúng ta sẽ đi đâu? Hay là mau chóng rời khỏi đây thôi. Chỗ này ..... thực sự thối quá!

Đích thực cái đầm lầy trước mặt này bởi vì quanh năm phủ đầy lá khô nên cái mùi mục ruỗng phía dưới cứ truyền lên từng đợt. Cộng thêm bùn nhão tanh nồng, mùi vị thực khiến người ta buồn nôn.

Có điều Đỗ Duy sau đó trấn tĩnh lại, hắn lục tìm trong lòng một lúc, dường như sờ thấy thứ gì nắm trong tay.

Hắn ngoác miệng cười nhìn JoJo:

- Cô rất sợ thối sao? Thế thì tiếp đây chỉ e cô phải chịu ngộp một chút rồi .... Nào, ngoan, nghe lời ta bịt chặt lấy mũi, chỉ dùng miệng hô hấp là được....

Hắn không ngờ lại móc ra một cái kẹp nhỏ, không cho JoJo phản kháng liền kẹp luôn mũi JoJo lại. Nhìn mũi JoJo đeo thêm cái kẹp trông rất cổ quái nhưng Đỗ Duy lại không dám cười, sợ trêu phải bà cô hung dữ này. Sau đó hắn kéo tay cô.

Trong bóng tối Đỗ Duy rõ ràng cảm thấy bàn tay nhỏ bé của JoJo tựa hồ lẩn tránh, sau đó phảng phất hơi do dự nhưng rồi lại chủ động đặt vào tay Đỗ Duy. Bàn tay mềm mại tựa đây mồ hôi khê khàng run rẩy.

- Đừng sợ, có ta ở đây, ta tin lần này tên Lạc Tuyết đó nhất định sẽ mắc lừa! Chỉ có điều lát nữa có hơi thối, cô phải cố chịu đấy.

Nói rồi kéo tay JoJo bước từng bước về phía trước.

- Chúng ta, chúng ta đi đâu đấy?

JoJo sợ giật nảy mình.

Sắc mặt Đỗ Duy cổ quái, chỉ vào cái đầm lầy trước mặt tựa cười mà không phải cười:

-Đương nhiên là trong đó rồi .... Xuống phía dưới!

JoJo biến sắc, nhìn chăm chăm vào cái đầm lầy thối um, run rẩy:

- Bên .... Bên dưới ư?

Cái tính bẩm sinh ưa sạch sẽ của con gái khiến trong lòng JoJo lập tức sinh ra kháng cự.

Thế nhưng người đang nắm bàn tay nhỏ nhắn của mình lại là người trái tim JoJo lúc ấy không sao kháng cự được. Sau khi bị Đỗ Duy nắm tay, JoJo mềm nhũn cả người, cứ như thể bị gã thiếu niên đáng ghét đó

nắm tay thì cho dù có đi đến chân trời góc biển, núi đao biển lửa, chỉ cần đối phương dắt tay mình bước tới thì bản thân không sao sinh nổi một chút lòng phản kháng ....

Cuối cùng chân hai người đạp lên mặt đầm mềm nhão, dưới chân mềm nhũn phẳng phất như có vô số bùn lầy nhão nhoét trơn trượt kinh tởm ủa vào trong giày. Jojo thấy rùng mình, không tự chủ mà chúi người ngã vào lòng Đỗ Duy ....

581. Chương 408 Chốn Tị Nạn Xú Khí Xung Thiên

Jo Jo chỉ thấy tay chân mềm nhũn vô lực, cơ thể đã ngã vào lòng Đỗ Duy, trọng lượng cả người đều dựa hết lên vai Đỗ Duy.

Con gái vốn tính ưa sạch sẽ, nếu như thật sự phải đắm đầu vào cái đầm lầy thối nực này thì chỉ e Jojo sẽ gặp ác mộng cả đời mất.

Lúc này Jojo cảm thấy Đỗ Duy đang níu chặt tay mình, ngẩng đầu lên trông thấy khuôn mặt tươi cười gần trong gang tấc của Đỗ Duy đang nháy mắt tựa như muốn nói: hãy tin ta!

Liền đó Đỗ Duy không ngờ lại khê đẩy Jojo ra, sau đó hít sâu một hơi một mình cắm đầu xuống cái đầm xú khí xung thiên đó!

Thấy lớp lá khô mục dày ken bị Đỗ Duy tách ra, lớp bùn đen ngòm bên dưới nổi lên mấy cái bong bóng, thân hình Đỗ Duy chìm ngấm xuống dưới.

Lúc này cảnh đêm xung quanh yên tĩnh, bốn phía ngoại trừ đại thụ ra thì chỉ có đại thụ, tiếng gió phía xa truyền đến đem theo tiếng chim đêm hót giữa thâm lâm.

Tim Jojo đập thành thịch, cô nàng vốn là một nữ bạo lực tính tình hung hãn nhưng hôm nay trước mặt Đỗ Duy không biết tại sao sau khi hấn vừa mới thoáng tỏ tâm ý thì lại thành ra ngại ngùng e ấp, như thể cả trái tim đã trao hết cho Đỗ Duy vậy.

Cô nàng Jojo trước kia đứng trước mặt cường giả thánh giai như Lạc Tuyết còn dám chống eo mắng đối phương là đồ pê đê ẻo lả chết tiệt, lúc này bị Đỗ Duy bỏ rơi lại một mình nhảy xuống đầm lầy, Jojo nhìn rừng rậm im ắng xung quanh, bỗng đứng lại thấy hoảng sợ.

Một lúc nữa trôi qua mà Đỗ Duy vẫn chưa ngoi lên, cũng không thấy có bất kì động tĩnh nào, Jojo lo sốt vó — hấn, hấn sẽ không chết ngạt dưới đó chứ?!

Jojo vừa lo cuống lên là lập tức sinh ra bao nhiêu liên tưởng không hay. Lúc này cũng chẳng để ý đến bản nữa, cúi người nhúng hai tay xuống bùn khuỷa loạn, trong miệng thảm kêu:

- Đỗ Duy! Đỗ Duy! Anh, anh không sao chứ .... anh ....cái tên khốn này, đừng có dọa tôi!!

Đột nhiên cảm thấy tay trơn tuột như thể bắt phải vật gì, cô nàng rút tay lại rướn người nhìn thì lập tức biến sắc. Giữa bóng tối, tiếng hét chói tai của Jojo vang lên. “AAAAAAAAA” một tiếng liên vút thật mạnh cái thứ trong tay ra xa. Thì ra đó là một con chuột bị chết trong đầm đã thối rửa một nửa.

Jojo cảm thấy gai ốc toàn thân dựng đứng, cái đầm lầy trước mặt vừa ghê tởm vừa khủng bố, Đỗ Duy đáng ghét không ngờ đột nhiên lại chui xuống trước không thèm để ý đến mình ....

Hấn ... ài, hấn chắc sẽ không chết ngạt thật đâu nhỉ.

Jojo thấy mình sắp khóc đến nơi rồi. Lớn ngần này chỉ sợ đây là lần đầu tiên cô nàng khóc! Trước đây lúc nào cũng chê cười Vivian yếu đuối vô dụng, động một tí là chảy nước mắt, hôm nay sao mình lại cũng yếu đuối thế chứ.....

Rốt cuộc lúc ấy một bàn tay bất chợt nhô lên giữa cái đầm lầy lội trước mặt Jojo, một tay nắm lấy cánh tay cô khiến Jojo sợ điếng người, có điều ngay sau đó mới nhìn rõ dưới lớp bùn nhơ đen sì, một chiếc nhẫn thoáng ắt hiện trên ngón tay, chính là bàn tay Đỗ Duy.

Bàn tay đó bất thình lình kéo mạnh Jojo, Jojo chưa kịp kêu lên đã bị khí lực mạnh mẽ đó kéo tọt xuống đầm ....

Bùn lầy nhầy nhựa ghê người tràn qua đỉnh đầu, toàn thân bọc trong đầm lầy vừa trơn vừa lạnh, tuy đã liều mạng ngậm miệng nhưng mùi thối rợn người đó vẫn như thấm qua lỗ chân lông vào khắp cơ thể.

Mà bị Đỗ Duy kéo xuống bất ngờ, trong tai trong mũi không biết đã chảy vào bao nhiêu bùn khiến Jojo sợ đến hồn phi phách lạc, một thân bản lĩnh lập tức biến đi đâu mất hết, Jojo biến thành một cô gái yếu đuối để mặc cho cánh tay khỏe khoắn của Đỗ Duy kéo xuống....

Cuối cùng, cũng không biết đã chìm xuống sâu bao nhiêu, trong bóng tối Jojo không thể mở mắt, chỉ cảm thấy mình được một đôi tay khỏe khoắn ôm lấy nép vào lòng một người. Dựa vào giác quan thứ sáu, Jojo nhận định đó là Đỗ Duy .

Lúc ấy cô mới thực sự yên tâm, thả lỏng cơ thể để mặc cho đối phương ôm mình một mạch thám thính xuống thẳng đáy hồ lầy....

Rốt cuộc, tựa như một thoáng, lại cũng phẳng phất như đã qua rất lâu, Jojo liền cảm thấy tay Đỗ Duy đẩy mạnh lên người mình ....

Soạt!!

Jojo thấy khắp người bỗng dưng nhẹ bẫng, thứ bùn lầy trơn trượt vốn đang bao vây ép chặt lấy mình thoáng chốc biến mất hoàn toàn!

Thân người cô vừa được buông lỏng lập tức đưa tay lau mặt một cách vô thức, sau khi điên cuồng lau mặt và hai mắt, mở mắt ra nhìn xung quanh thì liền ngây ngốc .....

Thì ra chỗ này là ở phía dưới đầm lầy, cũng không rõ ra ở độ sâu mười mấy mét hay còn hơn nữa, tóm lại, nơi đây chắc là đáy đầm. Lúc này bản thân cô và Đỗ Duy đang đứng trên một tảng đá lớn dưới đáy đầm, mà trên một cành cây nhọn hoắt cắm trong kẽ đá có đặt một viên ngọc hình tròn to cỡ quả trứng gà. Chính hòn ngọc đó tỏa ra ánh sáng nhu hòa, ánh sáng ấy tuy ảm đạm nhưng vẫn miễn cưỡng giúp Jojo nhìn rõ xung quanh.

Hơn nữa phạm vi ánh sáng của viên ngọc được khoảng hai mét vuông, khiến người ta kinh ngạc chính là ánh sáng từ viên ngọc ấy phát ra như có một sức mạnh thần kì nào đó, giống như hình thành nên một tầng bảo hộ hình cầu! Hai người tuy đứng dưới đáy đầm lầy nhưng bùn nhão xung quanh lại bị đẩy hết ở ngoài, không cách nào thấm qua tầng ánh sáng bảo hộ tiến vào được.

Kết quả khiến cho tại nơi thâm sâu dưới đáy đầm lại tách ra một không gian hình cầu bán kính cỡ hai mét!!

Jojo đang ngây ngốc thì nghe thấy Đỗ Duy cười nói:

- Sao? Đây là viên ngọc tránh nước lần trước tên long tộc vương tử đó tặng cho ta, chỉ cần ở dưới nước là có thể tách ra một không gian tránh nước, khi này ta đã thử qua, không ngờ ở trong bùn lầy vẫn có thể dùng."

Khắp người Đỗ Duy lúc này toàn là bùn đen, cả khuôn mặt cũng đen sì sì, thối không phải nói. Bản thân Đỗ Duy lại tựa như không để ý chút nào, giọng nói ngập tràn hưng phấn và đắc ý.

Jojo nhìn mà không khỏi bật cười, nói:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ nấp ở đây?

Đỗ Duy có vẻ rất đắc ý:

- Đương nhiên, cứ trốn ở đây đi. Cô nói xem, chủ ý này của ta có phải rất tuyệt diệu không? Viên tị thủy châu này, lúc này ta đã thử rồi, dẫn phát sóng ma lực cực nhỏ, hơn nữa chỗ này lại nằm sâu dưới nước, cho dù có một chút ma lực ba động yếu ớt cũng đều bị lớp bùn dày đặc bên trên ngăn trở, sẽ không truyền được đến bên ngoài. Tuyệt đối sẽ không để lạc Tuyệt phát giác ra!

Nói rồi Đỗ Duy ngồi luôn xuống, hất lau mạnh đám bùn đen trên mặt:

- Cái không hay duy nhất chính là ở đây thực sự có hơi bẩn một chút.

- Đâu chỉ có bẩn! Thật đúng là địa ngục, ác mộng! Thối không ngửi được! Jojo như thể đột nhiên lên cơn thần kinh, cổ nén nổi ghê tởm.

Hai người lúc này đều bùn đất đầy mình, khuôn mặt ban đầu đã bị bùn trát kín. Khắp người toàn bùn lầy hôi hám lạnh lẽo thực sự rất khó chịu, có điều Đỗ Duy lại tỏ ra khoái trá cười nói:

- Thối một chút còn hơn là bị thằng pê đê ẻo lả đó bắt được.

Nói xong lại liếc nhìn Jojo, thở dài:

- Có điều ta là đàn ông, thối một chút cũng không ngại, nhưng cô chỉ sợ từ bé đến lớn chưa phải chịu khổ thế này bao giờ.

Jojo tức khắc kêu lên:

-Anh không sợ, chẳng lẽ tôi lại thua anh!

Bỗng dưng cô nàng lại thở dài một hơi, có vẻ rất băn khoăn, sau đó mới hạ quyết tâm nói nhỏ:

- Hơn nữa ... có anh ở bên tôi, cho dù nơi đây có thối một chút ... cũng ... cũng....

Đỗ Duy ngượng ngập ho khan một tiếng, cố ý nói:

- Cũng làm sao?

Jojo nhìn cái vẻ đó của Đỗ Duy mà tức điên lên, gần giọng:

- Bùn tuy thối nhưng nào có thối bằng anh!! Anh... Anh đúng là thối chết đi được!

Nói xong bực quá đẩy Đỗ Duy ra. Đỗ Duy dù sao cũng không phải võ sỹ, lực khí cũng không được lớn như Jojo, bị cô nàng đẩy một cái liền ngã lăn kên ra sau. Không gian do tị thủy châu tách ra tuy không lớn, hai người đứng đối diện còn được, một cú đẩy này tức khắc đẩy bay Đỗ Duy khỏi phạm vi tránh nước, phốc một tiếng thân hình Đỗ Duy đã ngã nhào vào trong đám bùn lầy....

Mất thấy Đỗ Duy bị ngã vào bùn, Jojo sợ quá vội đưa tay ra nắm lấy hắn nhưng lại bắt hụt. Đỗ Duy giãy giụa mãi mới quay trở về được, tức giận nói:

- Cô làm việc sao không biết nặng nhẹ chút nào thế?

Dứt lời hắn phì một tiếng, há miệng nôn ra một ngụm bùn đen, chau mày khổ não:

- Cô ... cô là đồ con gái ác độc, hại ta không biết đã nuốt phải thứ gì vào bụng rồi đây....

582. Chương 409 Đỗ Duy Cầu Nguyên

Jojo vốn còn định móc mấy vài câu, nhưng nhìn bộ dạng của Đỗ Duy thì lại mềm lòng xuống, vội vã sấn lại đỡ lấy Đỗ Duy:

- Anh .... Anh sao rồi?

Đỗ Duy nôn ọe cả nửa ngày, thực sự không nôn ra được thứ gì, bực quá gạt phăng tay Jojo ra sau đó lần tìm trong ngực một lúc, lấy trong túi trữ tồn ma pháp ra một ít quần áo sạch với khăn bông.

Dù gì thì nước mang theo trong túi đựng ma pháp của Đỗ Duy cũng không nhiều, còn phải lưu lại để uống nên hai người tuy rất muốn lau rửa bùn đất đầy mình nhưng lúc ấy lại không thể dùng, chỉ có thể lấy khăn lau qua loa một chút, dùng nước sạch súc miệng rửa mặt mũi tai cho sạch sẽ sau đó ai nấy thay một bộ quần áo sạch.

Đỗ Duy thay quần áo sạch xong, tuy chưa tắm rửa, trên người vẫn còn nhiều vết nhem nhuốc nhưng được thay quần áo vẫn thấy thoải mái hơn nhiều, lại nhìn Jojo đỏ mặt đứng đó không động đậy, Đỗ Duy nghĩ ngợi rồi cười ha ha:

- A, ta suýt nữa thì quên cô là con gái ....., ừm, ta xoay người đi không nhìn cô, cô cứ việc thay đồ.

Jojo tức giận đáp:

- Thế này, thế này làm sao được!

Đỗ Duy chau mày:

- Thế thì cũng hết cách rồi. Chỗ này bé tí, cô bảo ta tránh đi đâu? Ta nói này Jo đại tiểu thư, cô mau mau thay đồ đi, vả lại, ... trong lòng ta từ trước đến nay đều coi cô như con trai mà.

Câu “coi cô như con trai” cuối cùng - giọng điệu này thật đặc tội to với Jojo rồi. Sắc mặt Jo đại tiểu thư sầm xuống, giận dữ nói:

- Anh nói gì cơ?

Đỗ Duy thở dài, cũng không tranh cãi với cô:

- Hai chúng ta đang trong vây hãm, cô đừng có kén cá chọn canh nữa đi. Bây giờ không còn cách nào khác, nếu như cô không chịu ... hay là cô cứ tiếp tục mặc bộ quần áo hôi thối đó.

Jojo lúc này mới nguôi giận, hết cách cô nàng đành ra lệnh cho Đỗ Duy quay người đi.

Đỗ Duy quay lưng lại với Jojo, nghe thấy tiếng thay đồ sột soạt, bỗng đứng không biết tại sao lại nhớ đến lúc mình công Jojo khi nãy ở ngoài, cảm giác lâng lâng khi Jojo áp ngực lên lưng mình, trong lòng cũng không biết là tư vị gì nữa khiến hắn bất giác tâm hồn treo ngược cành cây. Đang nghĩ đến xuất thần thì đột nhiên tỉnh lại, gơ tay véo nhẹ mình một cái mắng thầm: lúc nào rồi mà còn khởi sắc tâm.

Jojo miễn cưỡng thay y phục, chỉ có điều bộ quần áo này là đồ con trai lấy ra từ nhẵn trữ vật của Đỗ Duy, cô nàng mặc vào không khỏi hơi quá cỡ, cộng thêm quần áo bẩn bên trong đã cởi ra — đến cả đồ lót cũng cởi rồi, lúc này mặc một cái áo bào rộng thùng thình như vậy khó tránh trong lòng thấp thỏm. Chợt thấy Đỗ Duy thọc tay vào quần áo thì tò mò hỏi:

- Ý? Anh làm cái gì đấy?

Đỗ Duy đỏ mặt, may mà mặt hắn vẫn còn vết bùn đen nên không bị Jojo nhìn ra, ấp úng:

- Ta ... ta đập muỗi.

Jojo tức tối vặn:

- Trong nước làm gì có muỗi ... á!

Mới nói đến đây cô nàng chợt tỉnh ngộ ra.

Hai người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhất thời không ai nói gì cả.

Qua một lúc lâu, Jojo mím chặt môi nói nhỏ:

- Ê ... Đỗ Duy.

- Ừm.

Giọng Đỗ Duy cũng đã trở lại bình tĩnh.

- Chúng ta .... Chúng ta chẳng lẽ phải ở đây đợi một tháng sao?

Khi Jojo nói lời này, tuy trong lòng có chút căng thẳng nhưng sâu trong nội tâm ngược lại không biết vì sao lại thấp thoáng chút chờ mong.

Tuy rằng nơi này xú khí xung thiên, vừa tối vừa ẩm, chỗ ở lại chật chội không có ngày đêm .... Nhưng nếu như có thể ở một mình với hắn trong một tháng ... thế thì ....

Thế thì cũng rất tốt.

Thế nhưng câu trả lời của Đỗ Duy lại không chút thương xót cho trái tim thiếu nữ, hắn ha ha cười đáp:

- Làm sao thế được!! Ở cái chốn này một tháng ư? Chỉ sợ cả hai chúng ta đều chết ngắc! Trong nhẵn trữ vật và túi đựng đồ ma pháp ta mang theo, thức ăn và nước cũng không nhiều. Chỉ đủ cho hai người dùng hai ngày, nếu tiết kiệm chút cùng lắm kiên trì đến ngày thứ tư thứ năm mà thôi. Chúng ta cũng không cần ở đây lâu quá. Nếu như kế hoạch của ta thành công, ba ngày là đủ rồi!

- Ba ngày?

- Đúng. Nếu tất cả thuận lợi, thật sự có thể gạt được gã Lạc Tuyết đó, ba ngày sau chúng ta có thể đường hoàng đi lên rồi!

Trong không gian chật chội, mượn ánh sáng yếu ớt Jojo nhìn sang ánh mắt đặc ý của Đỗ Duy, nhất thời cũng gạt hết những hột hăng trong lòng sang một bên. Dù sao hai người thoát hiểm mới là vấn đề quan trọng nhất. Jojo bắt giác hỏi:

- Tại sao lại là ba ngày? Tôi hiện giờ cũng không hiểu, cho dù anh có làm ra nhiều thủy tinh tím như vậy để mê hoặc Lạc Tuyết nhưng hắn vẫn có thể di động tức thời trong cự li dài, với hắn mà nói chẳng qua chỉ là thuận di tám lần mà thôi! Sợ rằng bây giờ hắn đã tìm đến khu rừng này rồi, thậm chí .... Nói không chừng đang đứng ngay ngoài đầm lầy ấy chứ! Tám cái tinh linh ma pháp ẩn kín, dù vận khí hắn không tốt, đến cái cuối cùng mới tìm đến đây, thế thì cũng chẳng mất bao lâu.

Đỗ Duy hăng hắc cười:

- Vi diệu chính là ở chỗ này!

Nụ cười của hắn vừa giảo hoạt vừa âm hiểm, nhìn Jojo hỏi ngược lại:

- Nếu như cô là tên Pê đê chết tiệt đó, khi cô đi theo tinh linh ma pháp ẩn kín tìm đến, kết quả phát hiện ra cảm ứng được tám cái ẩn kín, suy nghĩ đầu tiên của cô là gì?

Jojo nghiêm túc nghĩ ngợi, thật thà đáp:

- Nếu là tôi, quá nửa tôi sẽ nghĩ: chẳng lẽ đối phương đã phá giải được ma pháp của mình? Lại có thể phân ẩn kín thành tám cái!

- Đúng, không tồi! Cứ để hắn tưởng rằng ta đã phá giải được ma pháp ẩn kín của hắn! Nhưng trên thực tế ta chỉ có thể chia ra chứ không có cách nào loại trừ hắn được! Điểm này Lạc Tuyết hắn không biết, hắn sẽ nghi ngờ độ tin cậy của cái ma pháp ẩn kín này, thấy rằng lợi dụng ma pháp ẩn kín phán đoán hướng đi của chúng ta đã không còn có thể dựa dẫm hoàn toàn nữa!

Jojo gật đầu:

- Có lý.

- Không chỉ có thế!

Đỗ Duy kéo Jojo ngồi xuống, bởi không gian quá nhỏ nên hai người chỉ đành ngồi sát vào nhau. Jojo tựa hồ có chút căng thẳng nhưng may mà Đỗ Duy không nhận thấy, tiếp tục nói:

- Còn có điểm thứ hai ..... ta lại hỏi cô, Jojo, giả như cô là tên Pê đê chết tiệt đó, sau khi cô phát hiện ra tám cái ẩn kín, vẫn tiếp tục thuận theo ẩn kín đi tìm .... Dù gì cô cũng chỉ thuận đi thêm tám lần mà thôi, nhưng lần thứ nhất, thứ hai cô phát hiện ra đi theo ma pháp ẩn kín tìm thấy không phải thổ thì là sói hoang hay chim sẻ ....nếu một lần thì đã đành nhưng ba bốn lần liên tiếp, lúc ấy cô sẽ nghĩ gì?

Jojo trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói:

- Ừm ... thế thì tôi có lẽ sẽ cảm thấy: nếu anh đã phá giải được ma pháp ẩn kín của tôi thì chỉ sợ cho dù có đi tìm theo các ẩn kín còn lại cũng vô dụng ... nói không chừng cả tám cái đều là chim bay thú chạy gì đó! Tiếp tục đi theo các ma pháp ẩn kín cũng không có ý nghĩa gì nữa. Còn mục tiêu thực sự là anh có khi đã sớm trừ bỏ ma pháp ẩn kín lén chạy thật xa rồi!

- Không sai.

Đỗ Duy thở dài:

- Ông đây đánh không lại người nên chỉ đành chơi âm chiêu với người thôi.

Nhưng tiếp đó Jojo lại hỏi:

- Nhưng mà những điều này đều xây dựng trên giả thiết tên pê đê chết tiệt đó tìm thấy lũ thổ cáo chim sẻ kia trước, mất lòng tin với ma pháp ẩn kín rồi mới bỏ cuộc ... nhưng nếu hắn rất may cái đầu tiên tìm được

là anh thì sao? Không đi tìm những cái khác trước mà vừa khéo lại chạy đến cái một phần tám là anh đây thì thế nào?

Đỗ Duy cười khan hai tiếng:

- Cái này thì .... Liều theo cảm tính thôi! Cơ hội một phần tám, ta không tin Lạc Tuyết hẳn lại ăn may đến thế, bao nhiêu sói thỏ đều mang theo ma pháp ẩn kín, Lạc Tuyết hẳn cái đầu tiên chạy đến là ta? Nếu thực sự trùng hợp như vậy ông đây cũng chỉ biết nhận xui thôi!

Jojo ngậy người trừng mắt nhìn Đỗ Duy cả nửa ngày mới miễn cưỡng nói được mấy chữ:

- Liều .... Liều theo cảm tính sao?! Anh lại còn đặt hết hi vọng vào cảm tính?

Đỗ Duy có vẻ cũng rất bất lực, dang tay:

- Trên thế gian này làm gì có kế sách nào thập toàn thập mỹ. Bị bức đến nước này ta cũng chỉ có thể phóng tay làm liều thôi.

Jojo bị Đỗ Duy làm cho tắc họng, sau đó thở dài:

- Vậy ... chúng ta phải cầu xin nữ thần phù hộ rồi.

- Không sai không sai, phải xin nữ thần phù hộ.

Đỗ Duy lập tức lầm rầm khấn bái:

- Nữ thần ơi nữ thần, tuy ông đây thường xuyên mắng người sau lưng là con điểm, còn luôn bắt kính với người nhưng nói thế nào đi nữa ông đây cũng là nhân loại! Người là thần của loài người, lần này thế nào cũng không thể chạy đi giúp cái thằng tinh linh pê đê đó chứ? Hơn nữa bây giờ nói thế nào ta cũng đeo cái mác đại giáo chủ danh dự, cũng coi như một tiểu đệ dưới tay người, người không phù hộ ta thì phù hộ ai?

Những câu khấn nhảm loạn cào cào này chỉ sợ là không tiền khoáng hậu từ khi đại lục Roland xuất hiện đến nay. May mà kiểu cầu nguyện này quang minh nữ thần không nghe thấy, chứ nếu không khi nghe những lời đại nghịch bất đạo thế này chắc chắn sẽ giáng thiên lôi đánh chết cái tên thiếu niên đáng ghét dám báng bổ thần linh kia.

583. Chương 410 Lừa

Nghe Đỗ Duy lầm rầm có vẻ có diệu, Jojo tất nhiên là không biết Đỗ Duy đang nói thầm những lời đại nghịch bất đạo với nữ thần, thế nhưng lại đột nhiên nhớ đến một chuyện.

- Đỗ Duy ... tôi thấy tên Lạc Tuyết đó không giống một kẻ dễ dàng bỏ cuộc, nếu như kế nghi binh của anh không thể lay động được lòng tin đối với ma pháp ẩn kín của hắn thì sao? Nói cách khác, dù cho hắn dao động thật nhưng nếu khi hắn tìm ra chỗ này của chúng ta mà vẫn quyết định tiếp tục tìm ... thế thì phải làm sao?

Nghe đến đây nụ cười trên mặt Đỗ Duy càng thêm giảo hoạt:

- Cô yên tâm, cho dù Lạc Tuyết có tìm đến đây ... hắn cũng tuyệt đối không chạy xuống đáy đầm tìm kiếm đâu!

- Tại sao?

Đỗ Duy hăng hắc cười, nụ cười cực kì âm hiểm:

- Bởi vì, hắn là một tinh linh! Chẳng lẽ cô đã quên tinh linh là một chủng tộc cực kì ưa sạch sẽ!

Đúng lúc Đỗ Duy và Jojo đang trốn dưới đáy đầm lầy nói chuyện thì ở trên đỉnh đầu bọn họ, phía trên đầm lầy khoảng mười mấy mét, trong khu rừng lóe lên một mảng ánh sáng ma pháp, liền đó một vết rách không gian xuất hiện. Lạc Tuyết thân khoác áo bào trắng trang nhã bước ra từ trong vết rách không gian.

Vừa mới bước ra mùi hôi thối ghê tởm xộc lên từ đầm lầy đã khiến tên tinh linh vốn luôn sạch sẽ thành tính biến sắc, vội vã lùi lại nửa bước nhấc tay áo lên bịt lấy mũi.

- Ài ... sao lại có một chỗ như thế này chứ .... Nhưng cảm ứng về cái ẩn kí ma pháp thứ tư đích xác ở chỗ này mà. Ừm .... Cảm ứng kĩ lại một chút, hình như là ở đáy đầm thì phải!

Lạc Tuyết cau mày lăm lăm.

Tinh linh vương lúc này thật sự có chút cảm giác bực bội.

Vừa nãy hần trước sau thuận di ba lần, từ nam đến bắc, từ tây sang đông. Tuy ma lực của hần cường đại nhưng loại di chuyển tức thời trong cự li dài cần phải xé rách không gian này vẫn rất hao phí ma lực.

Đáng tức giận là lần đầu tiên tìm thấy một đàn nhạn hoang đang bay về hướng đông nam! Tinh linh vương phát hiện ra trên chân một con chim nhạn có cột một viên thủy tinh màu tím, lập tức hiểu ra nguồn gốc của ma pháp ẩn kí cảm ứng!

Tên Đỗ Duy này .... Càng ngày càng khiến người ta thấy kinh ngạc khó hiểu! Hần làm sao mà có thể bức tinh linh ma pháp mình lưu lại trên thân thể hần ra ngoài, lại còn có thể chuyển hóa rót vào trong thủy tinh thạch nữa chứ?

Sau khi thả con chim nhạn đầu đàn đáng thương, lần thứ hai tinh linh vương di chuyển tức thời trong cự ly dài lại tìm được một cái hang sói! Đáng tức giận nhất là trước đó Đỗ Duy đã để cho con sói kia nuốt viên thủy tinh thạch vào bụng, kết quả hao phí của Lạc Tuyết cả nửa ngày hần mới phần nộ nhìn thấy ánh sáng của viên thủy tinh thạch từ một đồng ..... phân sói.

Lần thứ ba lại càng điên tiết hơn.

Hần tìm theo ba động của ma pháp ẩn kí, cuối cùng đến một hang thỏ, mà thỏ thì đào hang sâu dưới đất, cửa hang lộ trên mặt đất chỉ to cỡ nắm tay ....

Thằng ngu cũng biết hai người sống sờ sờ như Đỗ Duy và Jojo tuyệt đối không thể chui vào cái hang thỏ tí xíu đó được!

Còn cảm ứng về cái ma pháp ẩn kí cuối cùng ma Lạc Tuyết truy tung chính là đến từ cái đầm này.

Hần có thể cảm ứng được bên dưới đầm lầy có hô ứng tinh thần lực của mình, chỉ có điều ....

Nhìn cái đầm xú khí xung thiên, mùi thối như ác mộng đó gần như khiến tinh linh vương ngạt đến ngất xỉu.

Tinh linh là chủng tộc yêu cái đẹp, lại càng ưa thích sạch sẽ. Một trăm tên tinh linh thì tuyệt đối có chín mươi chín tên có tính ưa sạch!

Tên còn lại thì “đặc biệt ưa sạch sẽ”!! Lạc Tuyết thân làm tinh linh vương, thứ thiên tính đặc thù chủng tộc này đương nhiên cũng cực kì nghiêm trọng.

Nhìn khoảnh đầm lầy trước mặt, mùi thối ghê tởm đó đã khiến hần chùn bước, càng khó nói là chui xuống bùn lầy dò tìm!

Đừng đùa nữa! Để cho cái thứ bùn nhầy nhựa ghê tởm đó dính khắp tám thân cao quý thánh khiết của mình sao?

Thêm một vạn năm nữa cũng đừng có mơ!

Huống hồ cho dù Lạc Tuyết chịu hi sinh như vậy .... Nhưng có thực sự xác định được dưới đầm kia che dấu Đỗ Duy không?

Khoan hãy nói loài người làm sao có thể trốn xuống đáy đầm lầy .... Vả lại nói không chừng Lạc Tuyết sau khi dốc hết sức lực ra lật tung cái đầm lầy này lên lại phát hiện ra một viên thủy tinh thạch Đỗ Duy cố ý vứt vào ấy chứ!!

Hoặc cũng có thể là một con rắn bị Đỗ Duy nhét thủy tinh thạch vào thì sao?

Phía trước nhìn thấy toàn là sói, thỏ, chim nhạn ... còn có thứ gì là không thể nữa?

Cái này rất có khả năng!

Nếu như để thân thể cao quý của mình phải chịu nguy cơ bần lầy vậy bản, kết quả lại chỉ lòi ra được một mảnh thủy tinh thạch vỡ nát — nếu mà phải đối mặt với kết quả đó Lạc Tuyết nhất định sẽ thổ huyết!

Cái tên .... Cái tên Đỗ Duy đáng ghét này! Tên công tước hoa Tulip giảo hoạt!!

Lạc Tuyết lại chau mày nhìn khoanh đầm lầy rộng lớn trước, cuối cùng mắt thở dài chậm rãi quay lưng chuẩn bị bỏ đi.

Bên dưới đầm lầy Đỗ Duy đang nói với Jojo:

- Cô quên rồi sao? Tinh linh là một chủng tộc bẩm sinh ưa sạch sẽ! Cô cứ việc yên tâm, ta dám đánh cược hẳn tuyệt đối không dám để cho tấm thân thanh tịnh của hân ngâm trong thứ bùn thối đáng sợ này!

- Nhưng mà ....

Jo đại tiểu thư hình như vẫn chưa bớt lo:

- Cho dù hẳn không dám xuống, với bản lĩnh của hẳn tùy ý thi triển ra một ma pháp hoặc là triệu hoán sấm sét đến lật tung cái đầm này cũng không phải chuyện khó mà. Hoặc hẳn không xuống mà dùng tinh thần lực do thám đáy đầm, cái đầm này tuy sâu nhưng với tinh thần lực cường đại của tên pê đê chết tiệt đó, có muốn tra xét cũng không khó.

Đỗ Duy vuốt cằm hăng hắc cười lạnh:

- Giả như cô là một tên cực kì cực kì ưa sạch sẽ, nhìn thấy một đồng phân .... Cho dù để cô đứng ở khoảng cách an toàn tí xa xa, cô có cầm đá ném đồng phân đó không? Cô có dùng tinh thần lực của mình đi tra xét một đồng phân không? Mặc dù cô nghi ngờ trong đồng phân đó có một phần trăm cơ hội có một cục vàng?

- Phì!!! Ghê tởm chết đi được!

Jojo không đợi Đỗ Duy nói hết, suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, vội vã bịt chặt lấy miệng Đỗ Duy:

Mau im đi! Những lời kinh tởm như thế mà anh cũng nói ra được!!

Lạc Tuyết đang định rời khỏi đầm lầy, nhưng vừa mới quay người đột nhiên đã đứng khựng lại.

Xoay mình lại, vẻ mặt lạc Tuyết bỗng dưng trở nên kì quái, sau đó hẳn hít nhẹ một hơi, quay về phía đầm lầy cách đó không xa thở dài, nói rõ ràng từng tiếng:

- Đỗ Duy, người thật là! Không ngờ lại nghĩ ra cách này! Mau chui ra đi! Ta đã nhìn thấu trò mèo của người rồi!

Bên dưới đầm lầy Jojo đang lấy tay bịt chặt miệng Đỗ Duy, liệu mạng giữ hẳn lại thì đột nhiên nghe thấy âm thanh của tên tinh linh vương Lạc Tuyết đáng sợ, từng câu từng chữ từ ngoài truyền đến nghe rõ mồn một!

Cho dù cách mười mấy mét đầm lầy thì giọng nói ấy vẫn không chịu chút ngăn cản nào, phẳng phất như cứ nhẹ nhàng vang vọng bên tai.

- Đỗ Duy, người thật là! Không ngờ lại nghĩ ra cách này! Mau chui ra đi! Ta đã nhìn thấu trò mèo của người rồi.....

Lời này lọt vào tai Jojo, sắc mặt Jojo liền trắng bệch, sợ hãi kêu lên:

- Ôi chao! Hẳn phát hiện ra chúng ta rồi!

Đỗ Duy cũng giật cả mình, tiếp đó vội vã khua tay bảo Jojo đừng nói nữa, đồng tai lắng nghe.

Trong lòng hẳn cũng cực kì kinh ngạc ... tên Lạc Tuyết này chẳng lẽ phát hiện ta ta nhanh vậy ư?

Ý nghĩ này vừa nổi lên hẳn lập tức thấy lo lắng, vô ý thức rút vũ khí ra chuẩn bị liều mạng với tên kia.

Thế nhưng bước chân Đỗ Duy vừa mới dời đi được nửa bước, lòng hẳn chợt động, bất giác phá ra cười.

Giới cho một tên Lạc Tuyết! Suýt nữa thì mắc lừa người rồi!!

Đỗ Duy xoay người lại vỗ lên khuôn mặt đang kinh hoàng của Jojo nói:

-Đừng sợ! Tên pê đê chết toi đó dọa chúng ta đấy mà! Hắn muốn câu chúng ta ra! Giờ này chắc hắn đang ở trên kia, có điều không dám chắc chúng ta ở dưới này nên cũng không dám xuống dưới đầm, đành cố ý truyền âm tới dọa chúng ta! Nếu như chúng ta thực sự xông ra là mắc lừa rồi! Chúng ta cứ ngồi yên đừng nóng, hắn thấy cá không cắn câu thì tự mình sẽ đi thôi!

- Anh ... anh dám chắc không?

Jojo có chút nghi ngờ.

- Dương nhiên.

Đỗ Duy tràn trề tự tin:

Nếu hắn thật sự xác định chúng ta ở dưới này thì sớm đã ra tay bức chúng ta ra rồi! Việc gì phải khách khí mời ta lên nữa? Nói không chừng đã bỏ thẳng một tia sét xuống ép ta xông ra.

- Nhưng, không phải ban nãy anh đã nói ... đồng phân kia .... Ghê chết đi được.

- Cái đó lại không giống.

Đỗ Duy không hề để ý:

Nếu cô chỉ nắm chắc một phần trăm, tất nhiên sẽ không lấy đá đi ném đồng phân, nhưng nếu cô nắm chắc trăm phần trăm thì quá nửa sẽ làm thế. Yên tâm đi, ta khẳng định hắn vẫn chưa phát hiện ra đâu.

Quả nhiên.

Lạc Tuyết đứng dưới gốc cây cách xa đầm lầy, một tay bịt mũi đợi tiếng nói của mình truyền ra, lại im lặng đợi thêm một lúc, thấy không có chút phản ứng gì thì thở dài chau mày: xem ra quả nhiên không ở đây.

Tên Đỗ Duy này rốt cuộc trốn đi đâu rồi?

Lại liếc nhìn đầm lầy, hắn tuy có lòng muốn thi triển một phép thuật lật tung đáy cái đầm lên đánh liều một phen, nhưng nghĩ đến cái khung cảnh hôi thối điếc mũi đó lại thấy rùng mình.

Hắn dậm mạnh chân quay người bỏ đi.

Hừ, nếu đã không ở đây ... vậy thì vẫn còn bốn cái ma pháp ẩn kí nữa, xem ra quả nửa cũng không tin được.

Giải cho tên Đỗ Duy, quả nhiên ranh mãnh!

584. Chương 411 Động Tĩnh

Bên dưới đầm lầy, Đỗ Duy trông thì có vẻ tràn ngập tự tin nhưng thực ra trong lòng hắn cũng thấp thỏm lắm. Động tai nghe ngóng hồi lâu thấy bên ngoài không còn truyền đến động tĩnh gì - Đỗ Duy bấy giờ mới dám khẳng định Lạc Tuyết đã bị mình lừa bỏ đi.

- Được rồi! Hắn chắc đã bỏ đi. - Đỗ Duy thở phào một hơi:

- Tiếp sau đây chúng ta chỉ cần cố chịu ở chỗ này ba ngày, Lạc Tuyết sẽ từ bỏ việc tìm kiếm cảm ứng về ma pháp ẩn kí, bởi vì hắn đã tìm ở chỗ này rồi nên hắn sẽ đi ngày một xa hơn! Chỉ cần ra ngoài ba trăm dặm là sẽ vượt khỏi phạm vi cảm ứng ma pháp ẩn kí, đến lúc đó chúng ta có thể an toàn đi ra rồi!

Đang nói Đỗ Duy chợt phát hiện ra nét mặt Jojo có chút khác lạ, tuy đang ngồi nhưng cặp đùi lại bắt chéo vào nhau, mặt cô nàng càng lúc càng đỏ.

- Cô làm sao thế? - Đỗ Duy chau mày: - Chẳng lẽ vết thương lại phát tác?

Jojo lắc đầu, mặt đỏ bừng:

- Kh.. không....

- Cô rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Jojo cuối cùng không nhịn nổi nữa, xấu hổ nói:

- Chúng ....chúng ta tối qua ăn cơm tối, còn ăn súp thịt do anh nấu, có đúng không?

- Đúng rồi ....không sai.

Jojo thấy Đỗ Duy còn chưa hiểu, trong cơn nguy cấp “cả trong lẫn ngoài” thì không kìm nổi nữa, lớn tiếng:

- Anh! Chẳng lẽ anh quên rồi à? .... Suốt dọc đường, tôi còn chưa có cơ hội ... Chưa có cơ hội .....

Đỗ Duy nhìn nét mặt và động tác của Jojo, chợt hiểu ra vấn đề.

- Cô .... chẳng lẽ là cô buồn tè?

Chẳng lẽ cô buồn tè?

.....

Cả đời Jojo cho đến bây giờ cũng không biết đã bị hỏi qua bao nhiêu câu hỏi: cô lạnh không? Cô nóng không? Cô đói không? Câu chú ngữ này cô thuộc chưa? Ma pháp này cô đã nắm vững rồi chứ? Cô giận rồi sao? ..v...v... Thế nhưng có nằm mơ, cho dù là cơn ác mộng đáng sợ nhất đi nữa Jojo cũng tuyệt đối chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có một ngày mình lại bị một chàng trai trẻ bô bô trước mặt mình hỏi một câu: Cô buồn tè hả?

Nghe xong câu này phản ứng đầu tiên của Jojo là suýt nữa đã xấu hổ chết tại chỗ. Nếu ở đây có một bức tường, Jojo thực sự rất muốn đâm đầu vào chết cho xong .... Nếu có cái lỗ nẻ, chắc chắn cô nàng sẽ chui vào đấy không bao giờ ra nữa.

Nhìn khuôn mặt đỏ như gấc chín của Jojo, Đỗ Duy nói huých toẹt:

- Việc gì mà phải xấu hổ? Con người ta kiểu gì mà chả cần ăn uống giải quyết, chẳng lẽ cô không phải là người? Chắc ... có điều chỗ này nhỏ như vậy ... hay là cô cứ chấp nhận đi, như lúc này thay đồ ấy, ta sẽ quay người đảm bảo không nhìn là được.

- Như thế làm sao được!! - Jojo hét toáng lên, giọng nói the thé như muốn chọc thủng màng nhĩ Đỗ Duy.

Đỗ Duy cười:

- Cô mà còn tiếp tục hét, âm thanh có thể sẽ truyền qua mười mấy mét đầm lầy ra ngoài để thằng pê dê chết toi đó nghe được là không xong đâu.

Jojo tức đến nỗi sắp khóc đến nơi - còn chưa đến một ngày mà một người luôn tự nhận kiên cường như cô nàng không ngờ lại trở nên yếu đuối như cô em gái nói lấp vạy. Trước mặt Đỗ Duy lại suýt khóc hai lần, đối với Jojo trước đây mà nói thực sự là không thể tưởng tượng.

- Thế ... thế một mình tôi lên trước nhé. - Jojo mím môi.

Đỗ Duy nhìn cô nàng chậm rãi nói:

- Nếu như cô muốn đi lên thì tùy thôi, có điều tôi nói để cô biết, cái gã Lạc Tuyết đó một lòng chỉ muốn tóm cô về, chúng ta khó khăn lắm mới gạt được hắn ... cô phải biết, hắn là đầu não của đám tội dân, là tinh linh vương! Nếu như hắn bắt cô về thì sẽ đem cô đến bộ lạc của thú nhân ả nhân hoặc tinh linh. Nếu là tinh linh còn đỡ, chứ vạn nhất cô rơi vào tay đám thú nhân - cái lũ người thú đã man khắp người lông lá đầy trông thấy cô ngon lành thế này lại chả đem cô nướng lên ăn ấy chứ ... hắc hắc. Nếu mà gặp phải bọn háo sắc, chỉ e còn để cô làm vợ luân phiên cơ ....

Jojo giận điên, quát lớn:

- Càng nói càng hoang đường!

Cô nàng đang phát hỏa thì trong lòng chợt động, tiếng nói bỗng dừng thấp xuống, lại liếc nhìn Đỗ Duy một cái thật sâu thẳm:

- Đỗ Duy, anh ... anh hôm nay tại sao cứ luôn nói với tôi những lời khiến người ta tức giận thế.....

Đỗ Duy không biết nói gì, chỉ đành cười khổ.

(Ài, cô bé à, tuy ta hiểu tình cảm cô dành cho ta, nhưng trong lòng ta đã có cô bé ngọc Vivian đó rồi. Ta cố ý nói những lời khiến người ta ghét giận ấy cũng chỉ mong dẹp hết hảo cảm cô dành cho ta thôi...)

Ngoài miệng không nói nhưng Đỗ Duy bỗng dưng sầm mặt xuống, nhìn chăm chăm Jojo một lúc, cổ tỏ ra khó khăn lạng lạng nói:

- Ta nói chuyện lúc nào chả thế. Hừ! Nếu không phải do cô thì ta có bị thằng pê đê chết toi đó đuổi đến nơi xú khí xung thiên thế này không? Ta xin cô đẩy đại tiểu thư, ở cái chốn này cô hãy thu lại cái tính khí đáng ghét đó đi!

Đỗ Duy đã nói như vậy tức là đã chuẩn bị sẵn tâm lí đợi Jojo nổi giận. Cô nàng bạo lực này mà lên cơn tam bành thì chẳng phải chuyện đùa. Hắn vội vàng lùi về một bước. Thế nhưng ai mà ngờ được đợi một lúc lâu vẫn không thấy Jojo có động tĩnh gì. Cô nàng cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, một lát sau khi ngẩng đầu lên thì nét mặt rạng rỡ tươi cười nhìn Đỗ Duy, nụ cười ngọt ngào, ngữ khí dịu dàng:

- Ha! Suýt nữa thì mắc lừa anh. Đỗ Duy, anh nói nhiều như vậy là muốn chọc giận tôi hả? Thực ra tôi biết anh nhất định sẽ không đem tôi cho thằng pê đê chết toi đó đâu. Tôi ... khi tôi còn chưa khôi phục hành động, lúc anh ôm tôi, tôi đã nghe thấy anh nói với thằng pê đê chết tiệt đó là anh không đồng ý, có phải không?

Sắc mặt Đỗ Duy lập tức sầm xuống, lạnh nhạt nói:

- Cô đừng có tự đa tình nữa đi! Tôi không đem cô cho thằng pê đê đó chỉ vì tôi sợ sau này lão già mũ xanh sẽ tìm tôi liều mạng! Hừ...

Jojo vẫn cười tươi:

- Thế cũng vẫn tốt chán, dù gì thì anh cũng không chịu đem tôi đi đổi.

Đỗ Duy rút cuộc cũng bất lực rồi, hắn nhìn kĩ Jojo từ trên xuống dưới, chau mày nói:

- Cô ... cô có thật là Jojo không đấy? Không phải là kẻ khác giả mạo à? Jojo trong ấn tượng của tôi không dễ nói chuyện thế này đâu! Thường ngày khi hai chúng ta ở gần nhau nói chuyện không đến mười câu là cô đã nói mấy câu đại loại như “đem người biến thành linh hồn băng tinh thể”! Không thì chính là “cẩn thận ta đánh gãy chân người”! Cho dù tôi không trêu cô, cô cũng sẽ chủ động đến gây hấn với tôi.

Jojo có vẻ xấu hổ, cúi gằm mặt xuống, thân hình hơi cúi gập về phía Đỗ Duy, giọng nói lại càng ôn nhu thỏ thẻ, chứa đựng vô hạn nhu tình:

- Đỗ Duy, anh, có phải anh thích con gái dịu dàng không? Giống như em gái tôi ấy hả? Thế thì ... thế thì sau này tôi sẽ không cãi nhau với anh nữa, cũng không nói những lời đánh đánh giết giết với anh, có được không?

Nói đến câu cuối, thanh âm nhẹ nhàng uyển chuyển tựa như những lời thỏ thẻ với người yêu, tình cảm dạt dào khiến Đỗ Duy thấy lòng mình nóng bỏng. Đến cuối cùng cả hai người đều im lặng. Đỗ Duy cảm thấy bờ vai nóng hổi, thân thể Jojo đã tựa sát lại gần, đầu ngả lên vai Đỗ Duy ...

- Được rồi!

Đỗ Duy đã cảm nhận được một thoáng xao động trong lòng mình, hắn vội vàng gạt mạnh Jojo ra, sau đó đứng dậy nghiêm mặt nói:

- Này! Không phải cô muốn đi cái đó sao? Được thôi được thôi, tôi sợ cô rồi đấy! Bây giờ tôi đi ngâm bồn một lúc, cô ở đây một mình giải quyết đi!

Nói rồi Đỗ Duy quay lưng nhảy ùm ra khỏi phạm vi bảo vệ của viên tị thủy châu, cắm đầu vào trong bồn tắm. Tuy khắp người bao bọc trong tầng bồn khiến người ta ghê tởm nhưng may mà thời gian lâu rồi hắn cũng dần dần quen đến chai lì, mà lúc trắm mình trong bồn nhào không biết tại sao Đỗ Duy lại nảy ra một tia tà niệm: bây giờ nữ bạo lực đó đang ở bên trong .....

Khục khục.

Đỗ Duy gắng sức cưỡng chế kéo mình ra khỏi suy nghĩ xấu xa đó, thở dài: ông trời ơi ông trời, chẳng lẽ ông đây có số đào hoa hay sao? Nghĩ đến đây Đỗ Duy không khỏi tức tối mắng thầm: ta vốn một lòng làm người đứng đắn, thế mà cứ một mực ép ta làm ngựa giống!

Qua một lúc lâu, dù sao trong bùn cũng không thể hô hấp được, khi Đỗ Duy đã ngạt đến sắp chết ngất đi hẳn mới chui lại vào bên trong phạm vi tị thủy châu. Thân hình vừa đi vào hắn đã thở lấy thở để, bùn đất khắp người lều nhều, mùi thối tưng bừng khiến hắn bất đắc dĩ thở dài:

- Ài, vừa mới thay quần áo đã lại bẩn rồi.

Mặt Jojo đỏ bừng. Bởi lúc này thừa dịp Đỗ Duy không có mặt vội vã giải quyết cái vấn đề xấu hổ đó, lúc này cô nàng dường như không dám nói chuyện. Nhất thời không gian nhỏ xíu liền trầm mặc hẳn xuống. Không khí như ẩn hiện một chút gì ám muội. Jojo cũng ngại không nép lại gần Đỗ Duy nữa, chỉ là trong lòng suy đi tính lại, muốn nói chuyện với Đỗ Duy nhưng không biết mở miệng thế nào.

Cuối cùng lại thành ra Đỗ Duy phá vỡ sự im lặng:

- Cô nói xem thằng pê đê chết thiệt đó tại sao lại muốn bắt cô về?

Jojo thoáng ngẩn người, sau đó lắc đầu. Có điều sau đó Đỗ Duy lại hỏi đến quá trình xung đột với hoàng kim long lúc trước, Jojo kể lại tường tận. Đỗ Duy dù sao cũng là người thông minh, nghe đến chuyện Jojo thi triển ra cái tinh linh ma pháp mà lão nữ xanh nghiên cứu thì lập tức đoán được: nguyên nhân quá nửa là nằm ở đây. Chẳng lẽ tinh linh ma pháp đó có ẩn tình gì sao?

Đáng tiếc là bất kể Đỗ Duy hay là Jojo ... thậm chí đến cả Gandalf áo xanh người đã nghiên cứu phục chế ra cái tinh linh ma pháp đó để không hiểu rõ ma pháp “tâm linh chi nhãn” này, hơn nữa Gandalf cũng chỉ từ những ghi chép cổ xưa biết được ma pháp đó có uy lực cường đại, còn rốt cuộc nguyên lí của nó thế nào thì bản thân lão nữ xanh cũng không biết nguồn cơn. Nếu không chỉ e Đỗ Duy đã có thể đoán ra tám chín phần rồi.

Bởi vì đang đàm luận chuyện chính nên xem ra không khí giữa hai người đã dần dần khôi phục như thường, thế nhưng Jojo lại đổi hẳn thái độ, lúc nói chuyện nhỏ nhẹ khẽ khàng, gần như gắng hết sức kích phát sự dịu dàng của thiếu nữ, ngay cả khi Đỗ Duy đôi lúc cố ý nói những lời chọc giận thì cô nàng cũng chỉ đảo mắt một cái rồi tươi cười làm thinh.

Dù sao không gian phương viên hai mét thì lớn được là bao, hơn nữa lại ở một nơi chật hẹp tăm tối thế này, Jojo tuy ngày thường có lớn mật làm càn nhưng vẫn là thân con gái, bẩm sinh đã sợ tối và sợ không gian chật hẹp, cũng không biết từ lúc nào hai người đã không tự chủ mà xích lại càng gần, dựa sát vào nhau.

Lúc đầu Đỗ Duy còn có chút không thích ứng, chau mày nói:

- Trên người ta toàn là bùn đất, cô đừng có lại gần, ta không còn quần áo sạch cho cô thay nữa đâu.

Jojo đột nhiên chăm chú nhìn Đỗ Duy, lặng lẽ nói:

- Đỗ Duy, trong tim anh chỉ có một mình Vivian thôi sao? Năm xưa trên hoang đảo, trừ con bé còn có tôi nữa. Cả đời Jojo này chưa từng để ai vào mắt, nhưng từ sau lần đó tôi tình nguyện vì anh mà bỏ ba trên biển mấy tháng ròng, giúp anh thu phục đám thuyền hải tặc ... năm ngoái sau khi được tin anh đính hôn với Vivian, tôi ngủ không yên suốt mười mấy hôm liền ... có lẽ trong tim anh tôi chỉ là một đứa con gái đáng ghét suốt ngày nổi nóng gây gổ với anh ...

Nói đến cuối cùng giọng cô nàng hơi run rẩy, một chút ba động ấy như đã len lỏi vào chốn sâu nhất trong tâm hồn Đỗ Duy.

Trái tim Đỗ Duy lúc cứng lúc mềm, nghe những lời này hắn nhất thời có chút hoang mang, hoàn toàn không xác định được cảm giác trong lòng mình rốt cuộc là gì. Chỉ thấy Jojo trước mặt, tình cảm trong đôi mắt ấy là thứ hắn chưa từng cảm nhận được kể từ khi quen cô nàng đến nay. Hai người lặng lẽ nhìn nhau, nhất thời không ai cất tiếng.

Thế nhưng đúng lúc ấy một âm thanh rất khẽ mảnh như một mũi kim đã đâm xuyên lớp bùn lầy dày kịt truyền thẳng xuống nơi tị nạn do tị thủy châu tạo ra. Âm thanh rõ ràng hơn hết thảy rơi vào tai hai người. Âm thanh ấy phiêu hốt thông dong, lại chứa đựng một chút thở than tiếc nuối.

- Ài, Đỗ Duy, một cô gái xinh đẹp như thế ngỡ lòng với người, chẳng lẽ người không động tâm chút nào hay sao? Hai vị ở dưới này lâu như vậy, trong chốn hôi thối đó mà cũng đàm tình thuyết ái được, thật khiến người ta kính phục đấy.

Giọng nói đó đến tai, Đỗ Duy và Jojo đều biến sắc.

Lạc Tuyết !!

585. Chương 412 Ma Âm Quán Nhĩ

Đỗ Duy hơi trấn tĩnh một chút phải tay ấn vai Jojo nói nhỏ:

- Đừng vội hoảng, nghe đã hãy nói. _ Dứt lời hắn đưa tay nắm lấy tay Jojo, cảm thấy tay cô lạnh ngắt.

Hai người im lặng một lúc lại nghe tiếng Lạc Tuyết từ bên ngoài truyền vào, từng câu từng chữ rõ ràng:

- Đỗ Duy, hai người các người trốn dưới đó chẳng lẽ không thấy bản hay sao?

Jojo biến sắc nói thầm:

- Hắn, hắn có phải lại đang bày trò gạt chúng ta đâm đầu vào rọ không?

Đỗ Duy lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng:

- Không đâu, giọng nói của hắn có thể truyền chính xác đến đây, lại còn nghe thấy cuộc đối thoại khi này của chúng ta, thế thì không phải là đang bày kế nữa mà thực sự đã phát hiện ra chúng ta rồi.

Ngập ngừng một lát Đỗ Duy thở dài:

- Tên pê dê chết tiệt đó cũng thật có chút bản lĩnh.

Jojo bất cần nói:

- Chúng ta đi ra liều một trận với hắn! Thế còn tốt hơn so với việc cứ nín nhịn thế này.

Đỗ Duy chợt bật cười không trả lời Jojo mà hít một hơi thật sâu rồi quát lớn:

- Tinh linh vương, nếu người đã tìm ra nơi chúng ta ẩn nấp, tại sao không xuống đây mà bắt chúng ta? Ở đây tuy thối một chút nhưng chơi vui lắm!

Lần này hắn không cố kị gì nữa mà dùng đến ma pháp, âm thanh thấm qua lớp bùn lầy truyền ra bên ngoài nghe rõ mồn một.

Jojo cuống quýt nhìn Đỗ Duy bảo:

- Anh còn cười được à?

Đỗ Duy chậm rãi đáp:

- Tại sao không cười được chứ? Hừ, tên pê dê chết toi đó tuy rằng đã tìm được chúng ta nhưng hắn có dám xuống không? Đừng có quên hắn là một tinh linh, để một tinh linh vương có bệnh sợ bản chui xuống một cái đầm lầy còn thối hơn hổ phân, chẳng thà cô giết hắn cho rồi.

Quả nhiên một lát sau bên ngoài truyền đến tiếng cười khở của Lạc Tuyết:

"Hay là thôi đi, hai vị tuy có nhã hứng nhưng mùi thối dưới đó chỉ e ta không chịu nổi. Đỗ Duy, người sẽ không định ở dưới đó cả đời chứ?"

Đỗ Duy mặc kệ ôm đầu ngồi xuống, tựa lên đùi Jojo lớn tiếng:

- Tại sao không? Ở đây tuy nhỏ, tối và hôi một chút nhưng dù sao cũng có mỹ nữ làm bạn, có ăn có uống - vả lại ta đây cũng không định lên ngay.

Ngừng một lúc Đỗ Duy có vẻ như cười càng thêm khoái trá, hắn tiếp tục cười:

- Dù gì thì chúng ta đã cá cược rằng người nhất định phải bắt được ta mới tính! Bây giờ người mới chỉ tìm được chỗ ẩn thân của ta, vẫn chưa tính là đã thực sự bắt được ta. Ta cũng không vi phạm luật chơi. Tinh linh vương tôn quý, nếu như người muốn bắt ta thì cứ tự nhiên xuống đây! Có điều ta nghĩ chỉ sợ người sẽ không nhận lời mời của ta đâu. Người là tinh linh vương kia mà, thân phận lớn lắm, nếu sau này truyền ra tinh linh vương thân phận tôn quý như người lại chui xuống đồng phân, ta lo rằng không được hay ho cho lắm.

Giọng nói của Lạc Tuyết cũng không chút giận dữ, hần bật cười:

- Giải cho một tên Đỗ Duy! Đã đến nước này rồi mà còn giở trò chày cối với ta.

Jojo đứng bên vói nói:

- Chúng ta cứ tiếp tục thế này sao? Nhớ chộc giận hần ...

- Ta nói rồi, hần sẽ không xuống đâu.

Đỗ Duy nói với giọng nắm chắc, hần còn cố ý nói thất lớn:

- Lạc Tuyết, lúc này ta còn đi đại tiện trong đầm, nếu người định xuống thì đừng có trách ta không nhắc nhở đấy.

Lúc này giọng Lạc Tuyết mới có chút không vui:

- Hừ, Đỗ Duy, cho dù ta không thể đi xuống, chẳng lẽ còn không thể thi triển phép thuật lật tung cái đầm này lên!

- Người đương nhiên có bản lĩnh đó. __ Đỗ Duy cười nói:

- Nhưng nếu bây giờ người đã xác định được là ta ở bên dưới, đã nằm trong tầm tay của người, người tội gì phải đi làm cái công việc móc phân ghê tởm này? Ma pháp của tinh linh tộc cao quý hoa lệ các người dùng để móc phân cũng thực quá mất hình tượng đi.

Đỗ Duy càng ung dung, Jojo bên cạnh lại càng cuống cà kê. Lạc Tuyết bên ngoài không nói gì nữa, hình như tạm thời cũng không có động tĩnh gì. Jojo thấp giọng:

- Đỗ Duy, chẳng lẽ anh đã có cách thoát thân rồi sao?

- Thoát thân ư? __ Đỗ Duy thở dài, ngữ khí có phần chua chát:

- Ta làm gì có cách thoát thân, chẳng qua chỉ là cố sức câu giờ thôi. Chúng ta cược với Lạc Tuyết thời gian một tháng, trong vòng một tháng hần thả chúng ta ba lần, hôm qua mới một ngày ngắn ngủi mà chúng ta đã phí mất một lần ưu đãi. Lần này chắc chắn là sẽ bị bắt rồi nhưng ít nhất ta cũng phải kéo dài thêm một khoảng thời gian! Vả lại trong một tháng, thêm được dù chỉ một giờ một phút, đối với chúng ta vẫn là có lợi.

Jojo nghe đến đây, trong lòng không khỏi dấy lên chút bí ai.

Có điều Đỗ Duy nói chẳng sai tẹo nào.

Lạc Tuyết tuy trông có vẻ cao quý ưu nhã, thực ra nội tâm cực kì kiêu ngạo. Mà phàm là loại cường giả vừa có thực lực tuyệt đỉnh lại vừa cực kì kiêu ngạo tự phụ này thế nào cũng không tránh nổi vài tật xấu không sửa nổi cũng như cái thói bày đặt này nọ.

Với sự kiêu ngạo của Lạc Tuyết, tuy rằng biết rõ Đỗ Duy ở dưới đầm lầy nhưng muốn hần thực sự dùng phép thuật xối tung cái đầm xú khí xung thiên kia lên thì hần vẫn không sao hạ mình làm được.

- Đây chính là chỗ xấu của việc làm cao. Làm cao lâu quá đến lúc đột nhiên phải đi làm mấy việc bẩn thỉu một người thì trong lòng khó tránh một chút do dự. Chúng ta chỉ cần ngồi im đợi, câu được thêm chút là chiếm thêm được chút tiện nghi.

Quả nhiên, dưới sự an ủi của Đỗ Duy Jojo mới chịu ngồi xuống, Đỗ Duy lại lấy ra chút thức ăn và nước, hai người chia nhau.

Theo tính toán của Đỗ Duy, qua một lúc lâu Lạc Tuyết mới hết kiên nhẫn.

Bên ngoài tiếng nói của Lạc Tuyết lại một lần nữa truyền đến, lần này ngữ khí trở nên nhu hòa hơn một chút, nhưng Đỗ Duy từ trong thanh âm đó lại nghe ra một tia gấp gáp.

- Đỗ Duy, đã gọi là đánh bạc nhận thua, ta thừa nhận lần này người sớm chút đã lừa được ta, có điều nếu đã bị ta tìm thấy thì sớm muộn gì người cũng phải ra ngoài, hà tất phải tiếp tục chày bửa ở đây? Đường đường là công tước hoa Tulip, chẳng lẽ lại là hạng dầy dưa không dứt này? Cách làm đó chẳng có chút phong độ cường giả nào cả.

Đỗ Duy nghe xong liền phá ra cười:

- Tinh linh vương, bây giờ ta đang lấy yếu chống mạnh, lấy nhỏ đánh lớn, dùng chút trò vặt cũng chẳng có gì quá đáng. Nếu nói đến phong độ thì - hắc hắc, ngài tinh linh vương ơi, đường đường là thực lực thánh giai lại đi bắt nạt hai ma pháp sư bình thường như chúng ta, lấy thân phận thánh giai cường giả cường bách hai kẻ thực lực kém xa người đánh cược, lẽ nào như vậy phong độ lắm sao?

Lạc Tuyết nghe hắn nói thì trầm mặc một lúc, thanh âm truyền đến sau đó có phần bất thiện:

- Được thôi, nếu ta đã hết lời khuyên nhủ mà người vẫn không chịu ra, ta đành dùng thủ đoạn khác vậy!

Tiếng nói vừa dứt, Đỗ Duy vội vã dùng hết sức thi triển tinh thần lực của mình, sau khi khuếch rộng chợt nghe thấy một khúc nhạc réo rắt từ bên ngoài truyền đến! Khúc nhạc ấy du dương dễ nghe đến cực điểm, khiến người ta nghe rồi không khỏi ngơ ngẩn thần thờ. Đầu đó còn ẩn ước một giọng ca nhẹ nhàng lay động, giọng hát ấy tựa như tiếng nhạc thần tiên, ngọt ngào uyển chuyển khiến lòng người xao xuyến. Âm thanh ấy chẳng phải ai xa lạ mà chính là tinh linh vương Lạc Tuyết!

Đỗ Duy trước tiên là ngẩn người ... chẳng lẽ Lạc Tuyết điên rồi? Đợi đến hết kiên nhẫn nên một mình đứng ngoài hát hò tự sướng?

Thế nhưng liền đó âm điệu bài ca dao dần dần trở nên nặng nề, từng chữ từng chữ lọt vào tai giống như vô số móc câu. Chúng liềm mạng gẫy lên sợi dây đàn trong nội tâm sâu thẳm, khiến người ta ngứa ngáy muốn động, như thể nhịn không nổi mà nhảy lên dập dềnh theo điệu nhạc!

Trong lòng Đỗ Duy kinh hãi, hắn chỉ thấy khắp người bải hoải, ý thức cũng có chút mơ hồ. Đột nhiên hắn cảm thấy ngón tay mình khẽ động, bản thân mình không tự chủ đã bắt đầu đung đưa theo nhịp điệu bài ca dao. Đỗ Duy hoảng hốt vội vàng cưỡng chế kìm chặt cảm giác bồn chồn trong lòng, hắn ngưng tụ tinh thần, lập tức dùng tinh thần lực chậm rãi tra xét ý thức không gian của mình. Hắn vừa ngưng thần, cảm giác mất khống chế toàn thân tức thì nơi lỏng, có điều chỉ trong phút giây ngắn ngủi vừa rồi đã khiến hắn toát hết mồ hôi lạnh!

Bên người truyền đến một tiếng “Ưm” khe khẽ. Đỗ Duy giật mình thấy Jojo mặt đỏ lựng đã lão đảo đứng lên theo âm luật của bài ca, hai cánh tay nhẹ nhàng mở ra, thân hình không tự chủ mà uốn éo, hai cánh mũi phập phồng thở gấp, đôi con ngươi tựa như ngân nước, sóng mắt dập dềnh mê đắm say sưa. Đỗ Duy vội vã kéo lấy Jojo, thế nhưng Jojo lại giãy giụa thật mạnh tránh thoát, cánh tay trông như đang nhẹ nhàng vũ động lại có vẻ tràn trề sức mạnh.

- Cô sao thế? Mau ngưng tụ tinh thần, đây là một thứ ma pháp!

Thân thể Jojo múa may một cách vô lực, miệng nói đầy bất lực:

- Tôi ... tôi không thể khống chế được bản thân ... Á!

Dứt lời thân hình bất ngờ xoay lại.

Ở phía xa, tiếng ca bên ngoài rốt cuộc cũng dừng lại. Giọng nói pha chút tiêu ý của Lạc Tuyết truyền đến:

- Thế nào? Đỗ Duy, đây là trấn hồn khúc của tinh linh tộc chúng ta! Tinh linh chúng ta là chủng tộc gần gũi với tự nhiên nhất, sở trường nhất là thứ ma pháp âm luật tự nhiên này! Trấn hồn khúc của ta có thể thôi thúc thực vật sinh trưởng, cũng có thể khống chế động tác của sinh vật tự nhiên, loài người tuy là những sinh linh cao cấp nhưng rốt cuộc cũng nằm trong quy luật vàng của sinh vật. Một đoạn khi nãy của ta mới chỉ là một khúc nhạc ôn hòa thúc đẩy sinh vật lớn lên, nếu người còn không ra khúc ca tiếp sau đây chỉ e các người chịu không nổi đâu. Tiếp theo ta mà hát thì sẽ không chỉ đơn giản là nhảy múa nữa, sau khi bị ta khống chế, ta chỉ cần hơi phát lực liền có thể khiến người ta phát cuồng đấy!

Khi Lạc Tuyết nói chuyện Jojo rớt cuộc mới thấy thân thể lỏng ra, lập tức ngã khụy xuống một cách vô lực, quần áo toàn thân thấm đẫm mồ hôi. Cô nàng vốn đã thay quần áo, chỉ khoác một tấm áo khoác ngoài cho nên sau khi ra mồ hôi tấm áo choàng đó đã dính sát vào cơ thể, cộng thêm một thân mồ hôi và sắc mặt đỏ bừng khiến cho những đường cong kiêu hãnh lộ ra không chút dấu diếm.

Cô nàng ngã như vậy liền lọt thỏm vào trong lòng Đỗ Duy. Đỗ Duy hoảng hốt ôm lấy Jojo. Chỉ thấy một tấm thân mềm mại mê người nằm gọn trong lòng mình, ngọn núi cao cong vút kia nằm ngay dưới lòng bàn tay, nhìn Jojo thở dốc, đôi mắt cô long lanh như nước khiến lòng hắn xao động dữ dội.

Jojo dường như đã không còn sức đứng vững nữa, ngã trong vòng tay Đỗ Duy mà trong lòng cũng phát hoảng, vội vã đưa tay đẩy Đỗ Duy:

- Anh ... anh đừng có ôm tôi như thế ...

Nói đến cuối câu thì tiếng nói đã nhũn ra không thành tiếng gì nữa rồi.

- Ta ... - Đỗ Duy cười khổ, đang định buông Jojo ra thì trong đầu chợt nảy ra một suy nghĩ!

Sao mình lại không hề hấn gì?

Vừa rồi khi khúc nhạc mới cất lên hình như thoáng không chế được mình, nhưng mình vừa ngưng thần đã có thể kháng cự lại. Nếu nói về trình độ ma lực, Jojo và mình đều là ma pháp sư cấp tám, tuy độ ngưng luyện tinh thần lực của mình so với Jojo có thể cao hơn một chút nhưng sai biệt cũng không đáng là bao. Tại sao bản thân mình có thể kháng cự mà Jojo lại không có chút sức lực hoàn thủ?

Đỗ Duy vừa động tâm, tạp niệm khi ôm mỹ nhân ban đầu lập tức biến mất. Hắn vội nhắm mắt tra xét kỹ càng ý thức không gian của mình, phát hiện ra một kết quả khiến hắn vừa ngạc nhiên vừa kì lạ:

Bên trong ý thức không gian vốn đã bị nhiễm tinh linh ma lực màu tím của mình, màu tím của cái hạt giống sức mạnh hơi hơi xoay chuyển kia hình như càng biến đậm!

Chẳng lẽ bởi vì bản thân mình có ma pháp thuộc tính của tinh linh tộc nên mới có lực đề kháng ma pháp nhất định đối với tinh linh ma pháp?

Phát hiện này khiến Đỗ Duy mừng thầm nhưng hắn nhanh chóng trấn định lại. Trong tay có thêm một cọc tiền vốn cũng là một chuyện tốt.

Chính vào lúc ấy thì đợt công kích bằng âm luật thứ hai của Lạc Tuyết cuối cùng cũng triển khai! Khúc ca dao lần này so với vừa nãy thì càng thêm hân hoan sôi nổi, thấp thoáng mang theo một chút tiết tấu mừng vui kích động. Dưới khúc nhạc ấy Jojo không có một chút sức kháng cự, thân thể vốn đã mỏi nhừ lại tiếp tục nhảy theo điệu nhạc. Đỗ Duy tuy cố ôm lấy cô nàng nhưng thân thể Jojo trong lòng hắn cứ không ngừng vặn vẹo. Jojo cũng đã thử ngưng tụ tinh thần nhưng đáng tiếc tinh thần lực của bản thân đứng trước mặt thánh giai cường giả cường đại như tinh linh vương thực sự không đỡ nổi một đòn.

Đỗ Duy nhanh chóng không áp chế nổi Jojo nữa. Lực khí của Jojo trở nên càng lúc càng lớn, cuối cùng cô nàng cũng vùng ra khỏi vòng tay Đỗ Duy, thân hình uốn éo điên cuồng. Tấm áo choàng vốn dĩ rộng rãi dưới sự vặn vẹo của cô, cổ áo hơi hơi trễ xuống làm lộ ra bờ vai thơm đầy đặn lấm lấm mồ hôi. Dưới cổ áo xộc xệch là bộ ngực tròn trịa đầy đặn lấp ló. Đỗ Duy thở dài một hơi, vội vàng nhắm mắt không dám tiếp tục nhìn, mà ngay lúc ấy hắn chợt nảy ra một ý.

Lời ca trong bài ca dao của Lạc Tuyết hắn nghe không hiểu lấy một chữ, chắc là ngôn ngữ của tinh linh tộc. Ngôn ngữ này phát âm cực kì cổ quái, trí nhớ của Đỗ Duy vốn rất kinh người, sau khi nghe một lượt đã nhớ được bảy tám phần. Hắn thầm nghĩ nếu như đã biết bản thân có thuộc tính của tinh linh ma pháp, vậy thì cũng dễ đoán ra lời ca của bài ca dao chắc chính là chú ngữ của thứ ma pháp âm nhạc này!

Chỉ là tuy Đỗ Duy một lượt đã nhớ bảy tám phần nhưng không ít cách phát âm bên trong lại là thứ mà vòm miệng nhân loại căn bản không thể phát ra được, những âm rung và âm chuyển cực kì phức tạp khó khăn.

Rốt cuộc Lạc Tuyết một lần nữa tăng cường thêm ma lực vào trong âm nhạc, đến cả Đỗ Duy cũng dần dần cảm thấy tâm linh của chính mình không sao tiếp tục bảo trì tỉnh táo nữa, một tia dục vọng nhen nhóm mạnh nha trong lòng - Dù sao thì tinh thần thuộc tính này tuy cho hắn sức kháng ma pháp tinh linh nhất

định nhưng cũng không phải vạn năng, dưới ma pháp công kích cường đại của tinh linh vương, khoảng cách thực lực khổng lồ của hai bên một chút ma kháng lực này nhanh chóng mất dần dưới.

Đỗ Duy một mặt liều mạng chống đỡ, mồ hôi túa ra đầy đầu, cùng lúc hắn còn gắng sức nhớ kỹ những ca từ trúc trắc cổ quái. Hắn biết cơ hội học tinh linh ma pháp không nhiều, thừa cơ bây giờ Lạc Tuyết còn không biết học được chừng nào hay chừng ấy!

Cuối cùng khi Đỗ Duy phát hiện ra thân thể mình đã không còn chịu nổi chế mà đứng dậy, hai chân bắt đầu khê động, hắn biết rằng bản thân mình cũng đã đến cực hạn rồi, vội vã hét to một câu:

- Được rồi được rồi! Lạc Tuyết, coi như ngươi độc! Lần này ta nhận thua là được chứ gì! Ta ra ngay đây!

Theo tiếng gào của Đỗ Duy, bài ca dao cũng dừng lại. Hai người Jojo và Đỗ Duy ngồi vật trên mặt đất thở lầy thở ế, mồ hôi đầm đìa.

Tiếng nói của Lạc Tuyết chậm rãi truyền xuống:

- Đã sớm biết thế này thì hà tất ban đầu phải thế. Có điều ... công tước hoa Tulip, cho dù ở trong tinh linh tộc cũng chưa từng có ai được nghe tiếng ca của Lạc Tuyết ta đâu. Ngươi là người đầu tiên đấy! Được nghe trần hồn khúc do Lạc Tuyết ta đích thân hát cho ngươi, ở chỗ chúng ta bao nhiêu người cầu còn không được nữa kia!

Đỗ Duy tức tối hừ một tiếng:

- Hát hò thì có gì hay ho, lúc ông đây làm quý tộc ở đế đô thì loại vũ nữ con hát nào chả thấy rồi, chỉ có điều người khác hát đòi tiền còn ngươi lại đòi mạng a!

Giọng nói pha chút chế giễu của Lạc Tuyết truyền xuống:

- Ồ, công tước hoa Tulip, xem ra ngươi vẫn còn chút không phục! Nếu ngươi bằng lòng ta lại hát cho ngươi một khúc, thế nào?

Đỗ Duy le lưỡi lập tức gào lên:

- Dừng! Dừng! Phiền ngươi đừng có hát nữa, bài hát này hát nhiều rồi còn không lấy mạng người ta à? Ngươi vừa hát là ông đây lại muốn khiêu vũ - khiêu vũ khiêu vũ, khiêu vũ nhiều là mất mạng đấy!

586. Chương 413 Cho Ngươi Một Chết Cái Đồ Pê Đê Chết Toi

Khi hai người Đỗ Duy và Jojo chui ra khỏi đầm lầy, bởi không cần lo lắng sẽ bị Lạc Tuyết phát hiện ra sóng ma lực nên hai người liền thi triển ma pháp, tự nhiên không còn bị dính bùn đất đầy người nữa. Chỉ có điều bộ dạng khó tránh khỏi lồi thối, Jojo vừa chui ra liền ngồi bệt xuống đất mà thở, còn Đỗ Duy hai tay chống gối, sau khi thở dốc mấy hơi liền đứng thẳng lưng nhìn trực diện với Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết đứng ngay trên một cành cây đại thụ cách đầm lầy không xa. Chân hắn đạp lên một nhánh cây nhỏ đứng lặng lẽ trong bóng đêm như một bóng ma. Hai người vừa ra ngoài Lạc Tuyết liền mỉm cười nói:

- Năm lần bảy lượt mời mọc mãi cuối cùng hai vị cũng chịu ra rồi. Thế nào? Ngày tháng dưới đó có thoải mái không?

Tuy lại thua thêm lần nữa nhưng Đỗ Duy không hề lộ ra một chút chán nản nào trước mặt Lạc Tuyết, ngược lại hắn còn cười ha ha, bộ dạng lí khí hào hùng như thể một vị tướng thắng trận trở về:

- Đa tạ tinh linh vương quan tâm, hai chúng ta ở dưới đó sống tốt lắm. Nếu không có vị khách vô duyên như ngươi quấy nhiễu thì không biết còn khoái hoạt cỡ nào!

Lạc Tuyết chau mày nhìn Đỗ Duy giãy lắt, xác định nụ cười trên mặt hắn không phải là miễn cưỡng nặn ra thì không khỏi ngạc nhiên:

- Cái gã nhà ngươi càng lúc càng cho ta nhiều kinh hỉ đây! Đỗ Duy ... tại sao đến giờ ngươi vẫn còn cái vẻ tự tin tràn trề thế hả?

æŋ .mv ?MM; ?' ç€T,

@ h¢B b Q i T?ªB +?€M MªM\ h?Q M; ¨B G¢+ hmv i- ç•v KÈB H¨ H-M i?S ? B M; Q ?ªB5 *QM M; QÌB i i`QÈ+ F?B K¼B +?mv M F i i?9+ i?b b) F?¬M; #Ä +m°+ ç•mX

G¢+ hmv i b[M; M; QÌB- iB T ç! ? ?ª+QÌB,

@ E?¬M; i²B F?¬M; i²B æŋ .mv- i i?"i +¨M; M; ¨v +¨M; #°B T?K+ M; QÆB ç'vX h M; QÆB H¨K b Q K¨ M; ?o` çQÈ+ p¨v\ Eb i?U+ F b€+? M¨v ; -M M?Q +?d i?B m K h`QÈ+ ç! i /½ ç M ç•v K°i H-M- +?„+ +€+ M; QÆB +kM; #B iX

æŋ .mv H9+ M¨v KÈB i?Î /¨B M; ²B # i tm®M; ç'i F?¬M; +?9i +® F` ,

@ h? i?b +| H¨ ; b5 amwi +?9i M[ç½ ; ¢i çQÈ+ M; QÆB +?S +| T?ªB H¨ ç½ HW çQ L|B tQM; æŋ .mv i?m H¢B p +QÌB +Êi- M; ?B K i9+ M?bM G¢+ hmv i,

@ æQÈ+ `²B- i?Q M; ¨B iBM? HBM? pQÆM; - +| i? M¨Q +?d çB K K°i +?9i M; QÆB ` F b€+? +O i p¨v\

G¢+ hmv i i„i +QÌB ç€T,

@ L; QÆB i?"i [m€B /`- H9+ M¨Q +kM; F?¬M; +?`m Hŋ p®MX G¨K ; b +| B M?Q M; ç2K #Q [mv i M|B +?Q KbM?X

æŋ .mv ? ? +QÌB,

@ L; QÆB H¨ iBM? HBM? pQÆM; - H¨ i?€M? ; B B +QÌM; ; Bª- H¨ F +| i?•M T?"M HÈ i? F?¬M; M|B +?S\

G¢+ hmv i M; €M M; ~K i?Î /¨B- M?bM æŋ .mv +?^K +?^K M?Q i? ç½ ? i +€+? pÈB ?,

@ æQÈ+ i?¬B5 h?U+ ` +?mv M M¨v M|B T?S+ i¢T +kM; F?¬M; T?S+ i¢T +?Q H„KX ç°i M?B M T?€i ?B M¨ F?¬M; M; Ì H¢B +| M?[M; i€K M; m²M K T?€T 'M FQ +ªK SM ç½ T?€ ; BªB çQÈ+ K T?€T 'M FQ +O i `²BX æB m M¨v +kM; i?U+ bU F?B M i M çB m M; v b m ç! i ibK bm®i /¼+ çQÌM; i?'v ç€K +?BK M?¢M +?| b|B H¢B +ÁM +| HB M ?Q¨B M; ?B +?d 2 [m€ MY H¨ M; QÆB ç½ i?Q€i F?ÁB K T?€T 'M FQ- bÊ`^M #° ç m H¨ i`Á +?2 K„i +ÁM #ªM i?•M M; QÆB ç½ +?çv K'i i, K K'i iQ+? `²BX ob i? ç-K M¨v +kM; i?U+ F?¬M; M; Ì M; QÆB H¢B Î /QÈB ç! i?"iX h +S iQÎM; # M /QÈB M +?QÈM; M?½M T?€T /Q M; QÆB #¨v` K¨ i?¬BX

æŋ .mv ;"i ç-m,

@ E?¬M; b B- M; QÆB M|B ç9M; H„KX h? M?QM; b m ç! i?b b Q\ L; QÆB H¨K b Q

@ h`QÈ+ ç! i i?U+ bU ç½ # v F?ÁB pMM; M9B i?ŠM; tm®M; T?Q M K- M?QM; iÈE ç M K°i +?B iB i M?Ä K¨ i`QÈ+ ç'v i ç½ F?¬M; +¨M i?"M HQÈ+ K'i, +?QM? H¨ H9+ T?€i ?B M¨ i`QM; b® +ªK SM; +O i€K +€B K T?€T 'M FQ i?b M; m²M +O #ªv +€ i?9 M; QÆB #¨v` @ i®+ ç° /B ç°M; +U+ Fb M? M?- M?QM; +?d +| K°i KbM? M; QÆ L?È H¢B çB K M¨v i KÈB #WM; idM?` - ç! H¨ pb M; QÆB bÊ /MM; K T?€T T?B ?¨M pbi? +?d +| i? çB #° i`QM; M9B- i®+ ç° iU M?B M H¨ +?"K5 hmv ç•v +?d H¨ bmv F?B M i +?9 wX >m®M; ?²i #B i M; QÆB `i; BªQ i`€- imv M; QÆB F?B M i iQÎM; H¨ i`Á +?2 K„i M?QM; M|B F?¬M; +?WM; HQ¢B bmv çQ€M M¨v H¨ /Q M; QÆB +® w / +€B çQ+? i?U+ +| K°i H¨ #ªM i?•M M; QÆB5 æ2K i?2Q bmv M; ?o ç! i KÈB [m v i`Î i` tûi Fo +¨M; i?b [mª F?¬M; b B- M; QÆB p¨ p¨ iB mi?Q K T?€T bQ Ko H M¨v ç M æŋ .mv M; šK H¢B i?"i Fo +m®B +MM; KÈB i?Î /¨B,

@ E?¬M; b B- ç•v çQ+? i?U+ H¨ K°i bÆ ?ÎX h +kM; #Ä [m K'i çB K M¨vX .M b Q i FB ç m /MM; +?BK # v i?9 +?çv ç +?2 K„i M; QÆB- ç€K +?BK +?| + pÈB ç°M; p"i ç K¨ i çB #° i?b H¢B `i +?"K- iU M?B M H¨ b) H°` bÆ ?Î`²B5

L|B tQM; M?[M; HÌB M¨v- æŋ .mv ç°i M?B M H¢B iQûi KB M; +QÌB,

@ L; "B G¢+ hmv i- ¢ i¢ M; QÆB ¢½ M? „+ M?Î i 5 *! ¢B m H-M b m i M?'i ¢`M? b) F
¢•m5

G¢+ hmv i +kM; F?¬M; iS+ ; B" M K" +Q`B,

@ L m i ¢½ ; BªB i?Q+? M; ?B p'M +?Q M; QÆB- p"v i?b i?Q M; "B +¬M; iQÊ+ ?Q h
i?Q+? +?Q i K°i p" B M; ?B p'M +?S\

@ ±\ G" ; b p"v\

@ *€B K T?€T 'M FQ K" i HQm H¢B 'vX @ hBM? HBM? pQÆM; +? m K"v @ h`QÊ+
M; QÆB [mv i F?¬M; i? ; BªB i`W K T?€T 'M FQ ¢! ¢QÊ+- i? M?QM; M; QÆB ¢½ H
i`ª H`B +•m ?ÄB +O M; QÆB i?b p'M ¢ M"v +O i M; QÆB +! i? +?Q i ¢€T €M F?¬

L; ?2 +•m ?ÄB M"v æ¶ .mv ? ?ª +Q`B- b m ¢! ? „M ¢€T K°i +•m i?ŠM; i?WM; ,

@ E?¬M; ¢QÊ+5

G¢+ hmv i +? i b[M; X

æ¶ .mv H¢B +?®B ¢•v ¢~v,

@ L; QÆB H" i?€M? ; B B +Q`M; ; Bª- i H" F v m- iB M p®M ¢ K" /U /šK FûK t M; Q
M"v M m ¢ M; QÆB #B i ¢QÊ+ i +ÁM b®M; i? M"Q M[5

@ L?QM; @ G¢+ hmv i pšM +ÁM Km®M M!B i?b æ¶ .mv ¢½ +QÊT H`B,

@ E?¬M; M?QM; M?` ; b +ªX *•m ?ÄB F?B M½v i ?ÄB M; QÆB H" M; QÆB iU M; mv
M; QÆB +?9i M"Q ¢•m- H¢B +"M; F?¬M; +! ¢€T SM; i` Q ¢´B ¢B m FB M; b ? i5

æ¶ .mv ¢½ M!B M?Q p"v G¢+ hmv i +kM; +?d #B i +Q`B +?S F?¬M; i` M? +½B ; b i?
¢-m tm®M; ; Bª M?Q ¢ M; ; Bk b¢+? #MM ¢'i #€K i` M M; Q`B- €M? K„i ? „M i?Q€M; H

G¢+ hmv i ÆB H" G¢+ hmv i5 L; QÆB pšM K„+ HW i 5 L; QÆB pšM iQÎM; `^M; i ¢½
FQ +O M; QÆB5 h? M?QM; Fb i?U+ M; QÆB H¢B F?¬M; #B i i F?¬M; ? +®w ¢ K
K T?€T- i +?d H" #`i ¢„+ /o K" i?¬B5 "ÎB pb i +, M #ªM F?¬M; +! +€+? M"Q HQ¢B
H"K K°i i? pÊB #ªM i?•M i `²B5 *! ¢B m M m M?Q M; QÆB ¢½ ?B m M?-K M?Q p"v
i?Q+? +?Q M; QÆBX

hB T b m ¢•v TªªB HÊB /KM; +?Q i®i ¢B K M"v KÊB ¢QÊ+5

"ÎB pb +?mv M óK„M; M; Q`Bô i`QÊ+ ¢!- G¢+ hmv i imv pšM +ÁM pmB p M!B +Q`B p
? „M i?U+ bU F?¬M; +! ; b ¢ M!BX u M H†M; +?Î ¢ÊB æ¶ .mv p" CQDQ +?dM? i` M;
+?Q +ÁM ?"Q T?!M; iÄ w ? B M; Q`B +! i? ibK K°i /ÁM; bm®B ; -M ¢! ¢ i„K `Y K°i +
#MM ¢'i ?¬B ?€K i?U+ +! +?9i F?¬M; T?M ?ÊT pÊB i?•M T?"M K¼B M; Q`BX æ²M; i
? B M; Q`B i„K `Y b) F?¬M; iQM? p"Q i?`B ; B M K°i M; "v +?¢v i`QÊ+X

E?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M H`B ?S M"v +O G¢+ hmv i `i ¢¢B HQÊM; - +! ¢B m T
H" pb +€B # M? b¢+? b) #~K bBM? +O iBM? HBM? i°+ F?B M +?Q ? „M F?¬M; b Q
? B M; Q`B K°i i?•M ?¬B `bM? @ *?Q /M H" K²B b, M +O KbM? M?QM; i?®B M?Q i?
? „M +! +?9i K'i ?bM? iQÊM; X

a m F?B æ¶ .mv p" CQDQ i„K `Y tQM; tm¬B Î /ÁM; bm®B ; -M ¢!- i?2Q QÊ+ ¢`M?
i?S # 5 G-M M"v i`QÊ+ F?B +€Q #B i G¢+ hmv i +Q`B ; B m +Êi,

@ *¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT- H-M b m F?B +?¼M +?¶ ~M i?•M +?Ê +! +?¼M M?[M; +?¶
K" /MM; ? B H-M pÊB i H" F?¬M; HBM? ¢•mX

æ¶ .mv +?d T?OB i v- b m ¢! M?2 ` ,M; +Q`B pÊB G¢+ hmv i,

@ amwi M[i?b [m M M!B +?Q M; QÆB- M; "B G¢+ hmv i i?•M K M +ªK ÆM M; "B5

G¢+ hmv i ?€ ?®+ KB M; ,

@ *ªK +ªK ÆM i €\

@ E?¬M; b B- +€K ÆM M;QÆBX @ æ¶ .mv +QìB i?¬M #Q `²B pšv i v FûQ CQDQ [n /"M; ,

@ L; "B G¢+ hmv i- +ªK ÆM M;QÆB ¸½ ?€i +?Q i M; ?2 F?9+ ói`M ?²Mô ¸|X L;QÆ h H" M;QìB i®i b Q\

G¢+ hmv i pšM +ÁM M;~M M;Æ i¢B +?¶- ?Q"MiQ"MF?¬M; ?B m æ¶ .mv M|B +•m ¸ FB m M;¢Q F?¬M; ? #B i`^M; æ¶ .mv ¸½ K M; i?m°+ iQM? K T?€T+O iBM? HBM ¸QÊ+ H" K T?€TiBM? HBM? i°+ i?•KªQ i`M ?²M F?9+ô K" ?„M ?€i- æ¶ .mv +?d h hmv +€+? T?€i •K +O M;¬M M;[iBM? HBM? æ¶ .mv i¢K i?ìB pšM +?Q ?¼+ ¸QÊ+ K T?€TiBM? HBM? ¸-m iB M K" ?„M #B iX

E?¬M; ;B®M; H-M +?¢v i`®M p°B p½ +m®M; +m²M; H-M i`QÊ+- H-M M"v b m F?E CQDQ H M ¸QìM; K" K†i ?„M H9+ M"Q +kM; ¸2Q K°i MK +QìB + Q i?•K F?| /ÁX LK /QìM; M?Q F?¬M; +| +?9i; B€+ M;° M"Q +O K°i F ¸ M; #` +QìM; ;Bª i?€M? ;B Bi

@ M? M? F?¬M; T?ªB H" /Q i?`i p¼M; +?€M MªM [m€ K" #B M i?"M? M;È M;~M K"v M?bM æ¶ .mvX

a m F?B `ìB F?ÄB G¢+ hmv i H-M M"v ? B M;QìB iQ"MHU+ i?B i`B M M M M? M? # i`,K /†KX h?QÆM; i? +O CQDQ p +Æ #ªM ¸½ H" M?- i®+ ¸° # v +O ? B M;QìB

E?B b„+ i`ìB pW b€M;- æ¶ .mv QÊ+ iQM? +U HB ¸½ M;Q" B # i`,K /†K `²BX >„M i` M +?®M ?Q M; pm- æ¶ .mv HšM; H†M; H'v iW i`QM; M?šM i`[¸²` K'v +?K+ KªM M„K i v- b m ¸| i®M K' i F?QªM; K°i ;Bì- ? Q T?Q F?¬M; Qi K HU+ `|i ¸-v iBM? H iQ" M #° K'v +?K+ F?®B K HU+ i?Ov iBM? ¸|X

L?bM K'v +?K+ F?®B i?Ov iBM? K"m iQK i`QÊ+ K„i- æ¶ .mv +QìB •K ?B K b m ¸| H

@ :B9Ti ¸"T M€i ? i` 5

CQDQ imv F?¬M; #B i /KM; w +O æ¶ .mv M?QM; pšM `i M; ?2 HìB H"K i?2QX h`QÊ pÐ K"m iQK- HÈM +| M?Ä +| /"v FbM F`i- +?d bÊ ¸ K` T?ªB ¸ M ?"M; i`,K ?"M; M .mv M;QM; i`¼M; ?ÆM K°i +?9i- b m ¸| ?„M ?mwi K°i ?ÆB +® ? i bS+ i?B i`B M T?

J°i H€i b m HB M M; ?2 i?`v iW b•m i`QM; +?®M M9B `WM; # M +¢M? i`mv M ¸ M K •K i? M? ¸| ;B®M; M?Q b|M; #B M- ? i HÈT M"v ¸ M HÈT F?€+5 GB M ¸| H" iB M; + M?[M; iB M; +?BK F m +?|B i B

óI€M?ô K°i iB M; @ óK•v ¸2Mô M;"T i`ìB #®M; +?®+ "T tm®M; K°i F?QªM; `°M; HÈ i`ìB55 æ M F?B ¸€K óK•v ¸2Mô ¸| H¢B ;¬M CQDQ KÈB ?€ ?®+ KB M; FBM? M;¢+ T H" K•v ¸2M ;b +ªX æ| H" K°i ¸"M [m¢ ¸2M ¸¬M; ¸9+ F?¬M; #B i# Q M?B m +QM iW

hS+ i?b ¸"M [m¢ [m-M i?ªQ F?„T F?¬M; i`mM; /QÈB T?ûT i?m"i i? Q F?®M; iU M?E p-M F?„T #-m i`ìB- M?bM F?¬M; i?`v i" M +MM;5 \*?d HB + M?bM [m i?"K +?Q ¸½ +O æ¶ .mv F?¬M; i²B M?QM; ¸B m F?B M +ª K°i ¸"M [m¢ ¸2M ¸¬M; M?Q p"v pšM ?Qi i?î K°i H9+- b m ¸| /QÈB bU ¸B m F?B M #îB iBM? i?¬M HU+ K¢M? K) +O ?„M i`ìB M"v tQ v i`ÁM K°i +€+? +| [mv Hm"i;B[ F?¬M; i`mM; `²B iWM; +QM iWM; +Q i`QÊ+ K†i æ¶ .mv- ?€ KÄ K' H'v K°i KªM? iOv iBM? K"m iQK i` M K†i ¸'i Mm®i tm® iB M; bªB +€M? # v H M i`ìB

*ª [m€ i`bM? FûQ /"B bm®i ?ÆM K°i iB M; ¸²M; ?²- b m F?B +ª M; ?bM +QM [m¢ ¸2 HÈM i?Ov iBM? K"m iQK æ¶ .mv KÈB H m K² ?¬B i`€MX > B i v ?„M H"K K°i iQ i? K°i +•m +?9 M;[Fb H¢X h?2Q +•m +?9 M;[¸| +O æ¶ .mv- ¸"M [m¢ ¸-v i`ìB +?Êi # ¸-m ? B M;QìB K'v pÁM;- T?€i` p¬ b® iB M; F m i?2 i?û- +m®B +MM; m€M? K°i T?QÆM; i€K ?QÈM;X J°i H€i b m +?d +ÁM i?`v ?"M; M; "M +QM [m¢ ¸½ #B M i?"M +?•M i`ìB t - T?•M i€M ¸ M M?[M; ?QÈM; F?€+ M? m

CQDQ ?€ ?®+ KB M;- +¬ M" M; ¸½ ¸Q€M ` /KM; w +O æ¶ .mvX

h? M?QM; pšM +ÁM +?Q F i i?9+5 æ¶ .mv H¢B H'v` +€B óiM p` bBM? K M?ô K
i?´B- iB M; ;¼B +O iM p` bBM? K M? ç½ ç€M? i?S+ K'v +?K+ +•v ç¢B i?K HÈM M
M +¢M? iW i`QM; ;B' + M; O b vX L? [M; +•v ç¢B i?K ç! H9+ H„ + i?•M ?bM? F?´M;
K°i +€+? pKM; p +?“K +?¢T çB ç M # M +¢M? æ¶ .mvX æ¶ .mv FB M M?šM M?†i H
iQK +m®B +MM; i` M K†i ç'i H M +~M i?“M #m° + K°i KªM? H M M; ¼M K¶B i?K M?
F?B M +O iM p` bBM? K M? pÈB M? [M; i?K M?•M M`v +?d ?mv +?9M; H-M HQÊi T
HQM H¢B K°i i?K M?•M i`QM; b® ç! çSM; BK i¢B +?¶ H†M; H) çÊB +?ì K M? H M?
L?bM M? [M; bBM? p`i F?´M; H² M`v #QÊ+ M? [M; #QÊ+ pKM; p +?“K +?¢T /-M /-M
b•m K°i ?ÆB M!B,
@ G-M M`v i M T ç +? i iB i ç! T?ªB #”M `°M `²B ç•v
æ¶ .mv +QìB H¢M? ? B iB M; - K°i T?2M i?B i`B M F?B M½v +O ?„M F?B M +?Q i
H`K iU ?”Q +kM; F?-M; +?“m M´B K°i +m° + i`B m ?Q€M bBM? K M? iU M?B M [mv
+QÐM; çSM; H M #QÊ+ +?•M ç½ HQ¢M; +?Q¢M; bmwi M; ½X CQDQ p°B p`M; #QÊ+
p½ ? i K² ?-B HB M çQ ®M; i v €Q H m çB +?Q ?„M- M? ;B¼M;,
@ ”•v ;Bì +?9M; i H`K i? M`Q ç•v\ *?šM; H) H¢B ibK K°i +?¶ ç i`®M\
æ¶ .mv H„ + ç-m,
@ J°i T?2M M`v +?d +! i? HW i?^M; T ç ç! M?´i i?ìB i?-B- bÈK Km°M ;b +kM; b
#•v ;Bì i ?ÆB çm®B bS+ +- -+ çÐ i X *?9M; i M;²B H M i` M i?K M?•M M`v b
M?Q i M?È F?-M; M?-K i?b +?d +-M çB MQM MY M;`v M[+?“ + b) ibK çQÊ+ MA
+?9M; i FB K ? B +QM M; U +?¢v H M h•v ”„ + H` çQÊ+X
@ h•v ”„ + Q\ @ CQDQ +! +?9i M; ?B ?Q†+X
æ¶ .mv ;B®M; M?Q ç½ ?¢ [mv i i•K i?“i HÈM- ?„M ?Q i b•m K°i ?ÆB- M; [F?Q i`M?
@ E?-M; b B- +?QM? H` h•v ”„ +5
>„M M;~M; K†i H M K„i M?bM t t,K p T?Q #-m i`ìB h•v ”„ + - i`-K ;B¼M; M!B,
@ L m M!B i` M F?“T ç¢B HK+ `°M; HÈM M`v +! B +! i? +?QM? /B M ç®B F?€M; p
i?b i M;?o çB M;?o H¢B +kM; +?d M;?o ` K°i M;QìB5 æ! +?QM? H` H½Q [m€B p`i
çdM? hmv i aÆM FB 5
@ v M? M!B H` @ J„i CQDQ b€M; H M- b m ç! H¢B +? m K`v,
@ h? M?QM; M? pÈB ?„M F?-M; TªB ç`+? +kM; +?šM; TªB #¢M- ?„M b) ;B9T +
æ¶ .mv i?î /`B K°i ?ÆB +QìB F?´,
@ h`QM; i v i +! K°i i?S ?„M +U + Fb Km®M +! çQÊ+ - M;`v i`QÊ+ ?„M MÊ i K°i M?
F?-M; çQ¢i H'v i?S ç! iW i v i ç€M; iB +- #•v ;Bì +?mv M ç½ ç M MQÊ+ M`v i +
M`Q M[ X \*?d H` F?† F?,M H„K KÈB i?m T?K+ çQÊ+ K°i +QM ?Q`M; FBK HQM; @
ç2K i†M; F?-M; +?Q ?„M
L?bM #-m i`ìB h•v ”„ + - i`QM; ç-m æ¶ .mv i?'T i?Q€M; ?B M H M ?bM?ªM? +O K°
+€B F +- M;¢Q M?Q imv i- [m M? M,K M;²B i` M çdM? hmv i aÆM- K°i i?•MªM? +-
+®i iOvX
CQDQ çÐ H'v æ¶ .mv- ? B M;QìB +MM; M? m M;²B H M i?•M K°i i?K M?•MX .QÈB
M?•M #QÊ+ iWM; #QÊ+ M†M; M p T?Q h•v ”„ +
>W5 æ² T ç +? i #-K- F?-M; TªB M;QÆB #B i +ªK SM; K T?€T´M FQ b Q\ E?-M
iS+ i?ìB i`QM; +U HB /`B b Q\ G-M i`QÊ+ i +?d H`K ` i€K +€B +?QÈM; M?½M T?€
K°i M;?bM +€B5 L;QÆB +S M?~M M? K` çB ibK iWM; +€B K°i çB5
*?Q /M M;QÆB +! #B i /B ç°M; iS+ i?ìB +kM; TªB F?B M M;QÆB K i +? i5 æ² T ç
+? i çB5

83dX *?QÆM; 9R9 URV a J¢+ *?B >² *€Q a J¢+

h`,K M9B M;?bM b¬M;- ;Bì M`v /½v MkB EB`BK MD `Q ?MM; po ç M; î M; v # M +
iQìM; M; ,M /`B #`i i`M p„i M; M; /ªB ç`i h•v „, + +O ç¢B HK+ - K` î M; v +?•M M9B +
/½ i?ŠM; i„T +?•M i`ìBX

G9+ `v i` M ç²M; +Ä ?Q M; pm +| ? B i?Èi im`M K½ K°i i`„M; K°i ç2M ç M; T?B M?
+?QM? H` æ¶ .mv p` CQDQX > B M;`v i`QÊ+ b m F?B æ¶ .mv i?B i`B M •K KQm #`
ç² T ç +? i #-Kô- ? B M;QìB M;²B i` M KbM? i?K M?•M çB K°i M;`v çQìM; b m ç|
K°i i?QÆM; çQ`M ç M; i` M çQìM; ç M h•v „, +X æ¶ .mv +?2 ;B`m i?•M T?“M- Km
i?QÆM; çQ`M- +ÁM +| M?[M; p`i /KM; bBM? ?Q¢i + -M i?B i p` p`B #° [m -M €Q `²E
T?Q h•v „, +X

a m F?B M;?d M;ÆB i` M KbM? i?K M?•M çQÊ+ K°i M;`v i?b i? HU+ æ¶ .mv #` iE
T?K+ H¢BX G9+ M`v +| im`M K½- FB m ;b +kM; F?€ F?~K ?ÆM i`QÊ+ ç| T?ªB i?`i i
K¢+? çB p T?Q h•v- +m®B +MM; p`Q i®B ?¬K b m i?b iB M p`Q #B M ;BÈB i`M +M
+€M? +Y T?Q h•v „, +, ?`M? H M; i•v #„+5

æ| H` /½v MkB EB`BK MD `Q i`ªB /`B K`v M;?bM /†K î pMM; ç`i h•v „, + +O ç¢B HK
F?2X *QÐB M;U iB M p`Q ?`M? H M; h•v „, + - +€B i?mM; HkM; iU M?B M M`v Fb i
F?2 M`v /M H` +?¶ ? T M?`i +kM; `°M; +?WM; /,K # /†K- MÆB `°M; M?`i T?ªB ç
M?[M; M;¼M M9B + Q +?| i p| i- +ÁM ;B[i?mM; HkM; H¢B H` K°i /ªB ç`i `°M; `½BX

æ¶ .mv #B i G¢+ hmv i imv +| F?ª M,M; #` F b€+? +O KbM? +?2 K„i M?`i i?ìB M?
bU i?¬M; KBM? i`B i`Q +O iBM? HBM? pQÆM; i?b i? M`Q +kM; idM? M;° ` X G9+
K` +?¢v çQÊ+ ? B M;`v @ ç•v H` i?`M? iQ+? i®i M?`i F iW F?B ç€M? +QÊ+ pÈB G
.mv pšM F?¬M; /€K MÆB HÄM; /M +?d K°i +?9iX

a m F?B ? B +QM M;U +?¢v p`Q ?`M? H M; h•v „, + - H¢B çB çQÊ+ MY M;`v M[- K,
+¢M FB i- æ¶ .mv M?bM b„+ i`ìB i?î /`B M|B,

@ h t2K bS+ M;U +kM; b„T +¢M `²BX *?Q /M M;U F?¬M; K i i?b M;QìB +kM; + -
?`M? H M; h•v „, + M`v /`B +ª i`,K +•v b®- T?Q i`QÊ+ imv F?¬M; +| i?`M? i`'M ;b
h•v „, + +O ç [m®+ ç½ iWM; #® i`Q K`v i`¢K ;€+ i`QM; i?mM; HkM;X J†+ /M b m
#•v ;Bì +kM; ç½ #Ä ?Q M; M?QM; i®i t`m ;b +kM; iQM? H` K°i +?¶ i`9 KQ +?„M ;B|
ibK i`¢K + M? `²B /WM; H¢B M;?d M;ÆB K°i #m`B i®B- /QÐM; çO iBM? i?¬M ç +?

CQDQ ? B M;`v M v î # M +¢M? æ¶ .mv- bÈK ç½ i?m ? i iQM? F?Q +O KbM?X æ¶
M;?2 `K `„T- F?¬M; K°i +?9i /`M ;?`X > B M;QìB i?QÆM; HQÊM; tQM; tm¬B HB
;€+ #Ä ?Q M;X B M;ì çB +ª KQìB K`v /†K KÈB ibK i?`v K°i +€BX G¢B ;¬M i¬M; i?
t•v iU HQM; p`Q p€+? M9B- # M +¢M? +ÁM +| K°i i?€T + M? #^M; ;¶X æ€M; iB +
p€+? M9B H¢B /®+ - +| K`v F?®B ç€ HÈM `ÆB tm®M; ç½ ç # T +ª +,M M?“X

> B M;QìB M?bM M? m i?î /`B +?d ç`M? M;€M M;~K çB iB TX

*m®B +MM; iÈB MY ç K KÈB ibK i?`v K°i i`¢K ;€+ F?€+X hW t M?bM H¢B i?`v î
M?bM i?b i?`v ç½ +| K°i i?QÆM; çQ`M +„K i`¢B î ç| `²BX " M M;Q`B K`v +,M M?“;¶
ç®M; HY - K` # M +¢M? +ÁM /UM; K`v +€B H m #¢iX *€+? ç| t t - # M i` M i?€T +
ç½ +| K`v M;QìB çSM; ;€+ ç KX

æ¶ .mv p` CQDQ iB M H¢B ;¬MX "îB F?¬M; #B i`®i +m°+ G¢+ hmv i î +€+? ? B
F?¬M; /€K bY /KM; K T?€T @ /M b Q i?b i`QM; # i`,K /†K G¢+ hmv i ç m +| i? +ª
T?€T # ç°M;X "i F H` çB çQìM; ? v bBM? ?Q¢i M;?d +?•M +kM; p`v- ç m +?d +Á
+O M;QìB #bM? i?QìM;X

> B M;QìB i¬M; i?`v ç| H` K°i i?QÆM; çQ`M î ç•v +„K i`¢B i?b +kM; F?¬M; H`v H
h•v „, + H` +QM çQìM; /mv M?`i i?¬M; iÈB i?ªQ M;mv M- i?QÆM; ç°B H B p½M; +| `
çB çQìM; M`v ;B[ çQìM; HÈB /KM; M?[M; i`¢K ;€+ ?Q M; T? H`K +?®M M;?d +?

;†TX > B M;QìB HB + M?bM M? m K°i +€B `²B i?9+ M;U H¢B ;-MX hW t M?[M; M
i`¬M; i?'v +| M;QìB iB T +°M i?b H°T iS+ [m€i H M,

@ G° F M°Q\

_°i M? M? +?|M; HB M +| ? B # pä bo K†+ F?BM? ;B€T +?¢v iW i`QM; /Q M? ¢` +
M?•M pB M ?° p /Q i?QÆM; ¢Q°M M°v i?m X æ¶ .mv H°T iS+ HÈM iB M; ¢€T,

@ *?9M; i¬B H°M;QìB [m ¢QìM;- +?d Km®M M;?d M;ÆB Î ¢•v K°i ¢ KX

æ€K ?° p i?QÆM; ¢Q°M H¢B ;-M i`¬M; i?'v `ä F ¢ M +?d +| ? B M;QìB i?b KÈB M
æ¶ .mv p° CQDQ ¢B ¢ M ;-M KÈB +| K°v M;QìB +O i?QÆM; ¢Q°M #` ¢€M? i?S+ +?Q
?° p ¢ M i`QÈ+ K†i æ¶ .mv- M?bM æ¶ .mv p° CQDQ tm®M; M;U X " i M ?° p M°v æ
` pÈB +€B F?Q +?'i #Qm ?½M ¢|- +ÁM +| i` M; #` i` M M;QìB ?¼ [m€ MY H° i?m°•
HQ¢B i? X

*?mv M K i?9 ?Q°M? ?°M? T?Q #„+ ¢¢B HK+ M,K M;Q€B F?B M L?B T *?QM?pQ
M?“M iQM? ?ÊT T?€T +O +€+ i´ +?S+ HQM? ¢€M? i?m i` M ¢¢B HK+- b m ¢| +€B
pQÈM; H M -K -K- `°i M?B m i´ +?S+ i?QÆM; ¢Q°M i?QÆM; ?°B +Ð HÈM +kM; pm
¢€M? i?m +| mv iQM i®i p H°K M;QìB ?° p +?Q ¢Q°M p°M iªB ?°M; +O i?QÆM; ¢

h°QM; # i M HQM? ¢€M? i?m M°v +| K°i M;QìB i?Q¢i M?bM F?QªM; ;-M #®M KQÆ
bQÆM;- K°i i?•M F?BM? ;B€T- /€M; p p¢K pÐ- b m HQM; ¢2Q K°i i? M? i`QìM; F
K„i [m i`QÈ+ M;U+ v i`¬M; i?'v K°i +€B ?mv +?QÆM; iQÈM; i`QM; +?Q F` b„ +°T #
+?„+ H° K°i M?•M p°i i-K +Ð ¢-m HoM?X L?bM ¢®B T?QÆM; ¢€M? ;B€ KbM? p° CQ
¢-v ?[m ?ªQ,

@ > B +?9M; i¬B +kM; H° M;QìB ¢B ¢QìM;- +?d Km®M M;?d M;ÆB Î ¢•v K°i +?9i- F
X

h M ¢-m HoM? ¢| M?bM ` æ¶ .mv p° CQDQ F?¬M; ;B®M; F t°m- K° æ¶ .mv /€M; M
+?'i +ÁM ~M ?B M K°i +?9i + Q [mw- CQDQ ¢½ +ÎB #Ä €Q ;B€T iW H•m- +?d K†+ K°
M?bM ` i?•M T?“M pä b„ +O +¬ M°M;X :½ iS+ F?„+ HB i ? B M;QìB p°Q HQ¢B F?-
¢€T,

@ E?¬M; b Q- ¢•v +kM; H° +?®M p¬ +?O- imv +?9M; i¬B ¢ M i`QÈ+ M?QM; +kM; F?
? B p` Km®M M;?d M;ÆB i?b tBM KìBX Í ¢•v ¢½ M?|K HY - +| ¢B m T?ÁM; ®+ ¢½
K°i `²B- M m ? B p` F?¬M; M;¢B +?9M; i¬B +| i? +?Q ? B p` KQÈM K°i +€B H m- M
K°i Qì i?S+ ,M i®B [m +?9M; i¬B +?Q /MM; ? i- +?d +¬M F?¬M; +? H° ¢QÈ+X

h?'v M;QìB FB M|B +?mv M bªM; F?Q€B M?Q p°v- æ¶ .mv KdK +QìB- i`QM; HÁM;
iB M; +ªK ÆMX :½ ¢-m HoM? HQM? ¢€M? i?m +QìB M|B,

@ E?¬M; +-M F?€+? b€Q- ¢ m H° M;QìB ` M;Q°B H°K ,M pÈB M? m +ª K°X

GB M ¢| ;½ b B i?O ?¢ ¢B i?¬M; #€Q pÈB M;QìB T?K i`€+? i?QÆM; ¢Q°M `²B iU K
CQDQ p°Q i`QM; /Q M? ¢` X æ¶ .mv bm®i /¼+ ¢QìM; ¢ w ¢QÈ+ i?QÆM; ¢°B M°v +
?°M; i`,K +QM M;U p° H¢+ ¢°- M?[M; +€B `QÆM; p° # Q HÈM M†M; i`°+? FB +?„+
>„M iMv w ibK K°i ¢®M; HY M;²B tm®M; M;?d M;ÆB K°i H€i- ;½ i?O HoM? /QM; #
p° i?S+ ,M ¢ M- b m ¢| +kM; M;²B tm®M; # M ¢®M; HY +¢M? æ¶ .mvX :½ i?O HoM
H° K°i M;QìB ? v M|B- ;½ +QìB #ªQ,

@ L|B i?U+ i¬B `°i iÁ KÁ- ? B p` M?bM F?¬M; ;B®M; M;QìB #bM? i?QìM;- M;°B ¢•
+?'i +O M;°B +?„+ TªB H° M;QìB `°i +| i?•M T?“MX

æ¶ .mv +?d +QìB K° F?¬M; ¢€TX
:½ i?O HoM? /QM; #BM? i?'v æ¶ .mv F?¬M; M|B i?b +kM; F?¬M; ¢ w- HB M #ªQ,

@ > B p` Km®M ¢ M iªQ M;mv M b Q\ \*?d H° i i?'v ? B p` ¢ÆM ¢°+ H M ¢QìM; i?
+?Q H„KX

@ ±\ h? H" i? M" Q\ @ æ¶ .mv M; ?2` ç®B T?QÆM; +?d H" M?B i ibM? p" ç-v ?ªQ
@ L|B i?"i HÁM; +QM çQÌM; #m¬M #€M h•v "„+ M"v iW b m F?B çS+ M; "B +¬M; iQ
çQÆM; +?QM? i?b K¶B M; "v K°i i?€B #bM?X h`QÊ+ ç•v MÆB M"v +ÁM +| K°i Qi
[m•M _QM " `iQM i`QM; [m•M çQ" M?Q hmHBT /çQ ; -M ç•v +S i?dM? i?QªM; HçB
M; "v M v ç½ i®i ?ÆM tQ `i M?B m- pbi? +?d +¬M F?¬M; ` F?ÄB ?"M? H M; h•v #
idM? .2b i?b /QÊB ibM? ?m®M; i?¬M; i?QÌM; b) F?¬M; ;†T T?ªB M; mv ?B K ; bX
F?ÄB ?"M? H M; h•v #„+ çB ç M i?ªQ M; mv M- p"v i?b i¬B +| K°i ç M ; ?` M?Q M?
+¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT F?B M +?Q ç€K M; QÌB t'm ç| F?¬M; /€K iB M p"Q idM? .2b
?"M? H M; h•v "„+ H" ç½ ` F?ÄB #B M; BÈB ç [m®+ \_QH M/ +?9M; i `²B- K'v M?
h•v "„+ ; BÌ ç•v T?¬M HÈM ç m ç½ HmB p"Q b•m i`QM; b Kç+ :Q#BX E?¬M; Qi i?
tmv M #` +?9M; [m'v M?B m- pbi? HQM? ç€M? i?m +?9M; i¬B KÈB +| ç'i /KM; pã
M"v +kM; F?¬M; çQÊ+ i?€B #bM? - ? B p` çÆM H H M çQÌM; - F?¬M; #B i çQÊ+ b
M"Q ç•mX

æ¶ .mv M; ?2 tQM; [m v b M; M?bM CQDQ- /MM; M; [F?Q ? i bS+ i?"M? F?~M +QÌB
M"v ,

@ *ªK ÆM M? ç½ +| HÁM; M?„+ M?Î- +| çB m ? B +?9M; i¬B i?U+ bU +| +?mv M [n
i?ªQ M; mv M K°i +?mv M- +?Q /M +| M; mv ?B K K°i +?9i +kM; +?d ç" M? ç•K ç-m K
:½ i?O HoM? /QM; #BM? +QÌB ç€T ,

@ h¬B i?'v ? B p` F?¬M; ;B®M; M; QÌB t'm i? M"v çB- imv i¬B F?¬M; i? [mv i ç`
M; QÌB +¬K ç-m i?QÆM; ç°B pšM `i i¬M i`¼M; i¬B- K'v M; QÌB +?9M; i¬B +kM; ç M
+? i?b b€M; K B i¬B b) i?QÆM; HQÊM; pÈB M; QÌB çSM; ç-m i?QÆM; ç°B- +?B #`
çQÌM; +kM; iB M ;B9T çÐ HšM M? mX

833X *?QÆM; 9R9 Ukv a Jç+ *?B >² *€Q a Jç+

*?O w M"v +kM; F?¬M; i²B- æ¶ .mv i?'v CQDQ F?¬M; +| w T?ªM ç®B HB M +ªK Æ
ç€T SM; Hm¬MX a m ç| ? B # M #€Q ` i M im'B- ; ½ i?O HoM? /QM; #BM? iU #€Q
çQ" M HQM? ç€M? i?m +| i M H" ó*€Q b Kç+ôX *€B i M M"v æ¶ .mv +kM; +| +?9i '
HQM? ç€M? i?m [mv K¬ #"+ i`mM; F?€ +| / M? iB M; i` M h•v "„+- +kM; ç½ +?QM
ç` +O æ¶ .mv- mv iQM F?€ i®iX :½ ç" M ¬M; M"v H" T?| çQ" M i`QÌM; +O *€Q b K
pã b„ +T # X

*ÁM p æ¶ .mv- ?„M HçB /MM; +€B i M ;Bª ó> ``v SQii2`ô ç½ iWM; /MM; i`QÊ+ ç|X
hQv H" K°i M; QÌB M?B i ibM?- HB M ç| ?„M HçB +?Q æ¶ .mv KQÊM K°i +€B H m
Î +?mM; K°i H m pÈB æ¶ .mv- H9+ # M ç-m CQDQ pšM +ÁM ?ÆB t'm ?´- +| çB m ?
M? m- ¬K +kM; ç½ ¬K- +äM; +kM; +äM; `²B- ç M +ª +?mv M ç€M; t'm ?´ M?'i +O K
.mv i?b Î +?mM; K°i H m +| M?^K M?Á ; b +?S\

a m F?B i?m t T´M i?Ä +?Q ? B M; QÌB æ¶ .mv- ç€K i?O ?ç +O hQv F?¬M; F?ÄB
@ S?| çQ" M i`QÌM; - +?šM; [m +?d H" ? B M; QÌB F?€+? çÆM H - +?9M; i pB + ; b
hQv +QÌB #ªQ ç€K i?O ?ç ,

@ æ² M; m- i p"Q M K ` #„+- ?çM; M; QÌB ; b +kM; ç½ i?'v [m 5 h?•M T?"M ? B M;
i¬K i?QÌM; - M?'i H" +?"M; i` B ç|X hmv M?bM i?b iQ p, M F?€+? F?Q M?QM; i€+ T
F?¬M; TªB M; QÌB i?QÌM; - +?„+ +?„M H" K°i M?•M p"i HÈMX GQçB M; QÌB M"v M;
+| +Æ ?°B HçB ; -M- M?[M; H9+ i? M"v F i ; B Q K°i +?9i i?b +| ; b F?¬M; i®i\ >m®
+?9M; i +€B ; b- +?šM; [m +?d H" çQ i? K ? B M; QÌB H M çQÌM; K" i?¬BX L; QÆ
+€+ M? 2K F?€+? F?Q pÈB ? B p` F?€+? M"v K°i +?9i- çWM; +| ç„+ i°B #¼M ?¼X

a m F?B i`ÌB b€M; - i?O HoM? i?QÆM; ç°B #B i iBM +kM; F?¬M; ç w H„KX .M b Q
?"M? i`m Î M; Q" B M"v ; B[çQÌM; +| FûQ i? K K°i ? B M; QÌB M; Q" B p"Q +kM; F?¬M

J" b m F?B i?'v æ¶ .mv- K„i i?'v æ¶ .mv p" C Q D Q +¬ M K [mª M[F?¬M; ;B®M; F +
ç€T SM;X *?d +| çB m T?"K H" M K M?•M ? i`¬M; i?'v +¬ ;€B i` i`mM; tBM? ç T
FbK çQÊ+ K" M?bM i? K K'v +€BX

L?QM; i`QM; H½M? ç` +O +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT Hm"i T?€T +U+ M;?B K- M?[M;
i` M h•v "„+ M M +kM; F?¬M; /€K Mªv ` w t'm ;bX a m F?B +MM; H M çQÌM; pÈB i
? B Gç+ hmv i pšM +?Q çm' B ç MX æ¶ .mv /-M /-M v M i•K- M;?o +?„+ i M FB p
L|B F?¬M; +?WM; ;BÌ M"v Gç+ hmv i pšM +ÁM ç M; ibK FB K Î +?¶ M"Q ç| +€+? K
h`QM; HÁM; F?¬M; +ÁM €T HU+ /Q #` iBM? HBM? pQÆM; i`mv #S+ i`QM; ; M; i'+
?ÆM M?B mX

"m' B +?B m ?¬K ç| çQ" M M; QÌB +m®B +MM; +kM; ` F?ÄB ?"M? H M; h•v "„+X E?
HB M i?'v M; QÌB +O i?QÆM; ç°B H" T iS+ /WM; HçB- ç€K i?QÆM; M?•M p" iMv iM
€Q / M†M; M F?Q€+ i` M M; QÌB tm®M; i? v #^M; K°i #° ç² M? M?"M; ?ÆMX æ¶
hQv FB +QÌB ;BªB i?Q+?,

@ L; "B ç•v +?„+ H" H-M ç-m ç M +?®M M"v T?ªB F?¬M; \ S?ªB #B i`^M; Î idM? .2b
M?QM; +?d +¬M ` F?ÄB ?"M? H M; h•v "„+ F?¬M; ç M K°i i`, K /†K i?b i`ÌB b) M|
+?QM? H" b Kç+ :Q#B- M m iB T iK+ F?Q€+ €Q / +?d 2 b) M|M; ç M +? i K' iX

æ¶ .mv /M b Q +kM; +| M? [M; FBM? M; ?B K +O FB T i`QÊ+ M M +?d +?®+ H€i ç
T?QM; i?B M M?B M H" /½v EB`BK MD `QM; ;M i`Î M M ?ÆB MQÊ+ iW T?Q ç¬M; ç
+ªM HçB Î T?Q ç¬M; - F?¬M; +€+? M"Q tmv M [m M' B #S+ #bM? T?QM; F?B M +?
?B K F?B +| KQ - H•m /-M i`Î i?"M? b Kç+ F?Q ?"m M|M; #ÄM; X

æB i?2Q i?QÆM; ç°B M"v +kM; +| `i M?B m +?¶ i®iX .M ;b i?b #•v ;BÌ ? B M; QÌB
/€K /MM; K T?€T K°i +€+? F?BM? bm' i- K" b Kç+ K M? K¬M; i`QÊ+ K†i ? B M; QÌB
M m +?d /U p"Q bS+ HU+ #ªM i?•M ç çB +?B 2 b) T?ªB M K F?¬M; Qi F?´X *ÁM M
[m M? M, K [m HçB h•v "„+ - i`QM; b Kç+ +kM; ç½ çB F?¬M; #B i# Q M?B m H-M
+| FBM? M; ?B K- M?'i H" b m F?B iB M p"Q b Kç+ - +?¶ M"Q +| M; m² M MQÊ+ - +?
i?m°+X

æB i?2Q i?QÆM; ç°B K'v M; "v +kM; F?¬M; +| +?mv M ;b tªv ` X *?d +| K°i +?B iB
+€B ;½ hQv ç| i?QÌM; tmv M pB M +È ç M iB T + "M æ¶ .mv pÈB C Q D Q - ;½ i?O H
#„+ M"v +| +QM K„i çQ+? t€+ `i ç°+ - K'v H-M ç`M? /Á tûi i?•M T?"M æ¶ .mv ç m #
[m i?b + "M; +ªK i?'v ? B M; QÌB æ¶ .mv +?„+ +?„M +| H B H`+? #'i T?"KX

æ¶ .mv ` i v HçB ?"Q T?|M; - +?d H" ;B[çQÌM; çB Fû K" iB M i v ç½ çQ +?Q hQv
óT?Q #ªQ ?°ô F?B M +?Q hQv + "M; i? K +ªK FQ+? i`QM; HÁM; X

S?ªB #B i`^M; +m°+ b®M; +O HQM? ç€M? i?m Fb i?U+ +kM; +?ŠM; p p M; ;b-
#BM? çQ" M #"+ i`mM; M"v /M +| #ªQ ?° +?Q K°i p" B i?QÆM; ç°B- K°i +?mv M +kM;
ç²M; p" M; K" i?¬B- +?B +?Q ç-m M; QÌB K¶B M; QÌB +kM; F?¬M; [m € K'v ç²M; p" M
M M p' i pª F?ÄB M|B- M m M?Q ;†T T?ªB K½ i†+ +ÁM T?ªB HB m KçM; ç´ K€mX

æ¶ .mv +kM; H" M; QÌB i?¬M; KBM?- #B i ç®B T?QÆM; i?•M + "M pÈB KbM? M?Q p
?°B #|M; ;B| €K i?` +?Q hQv #B i KbM? H" M; QÌB i`QM; ;B i°+ ?Q hmHBT- H-M
+¬M; +€MX *?d i?•M T?"M M"v i?¬B +kM; ç½ F?B M hQv + "M; i? K HQM; i`¼M; i-
b®M; i`QM; i-M; HÈT i?'T FûK +O t½ ?°B M?Q #¼M ?¼- M? [M; HQM? ç€M? i?m H
M m M?Q +| i? F i ;B Q pÈB M; QÌB i`QM; ;B i°+ ?Q hmHBT [mv M i? K°i T?QÆM
F?ÄB M|BX *?ŠM; H) M; QÆB F?¬M; i?'v óhmv i G M; /QM; #BM? çQ" M ô i`QÊ+ FB
hmHBT K" #•v ;BÌ ç½ #B M i?"M? K°i i`QM; M? [M; #BM? çQ" M HQM? ç€M? i?m çdM
b v ? v b Q\

h`QM; b Kç+ # M M; "v M|M; MU+ M?QM; ç K ç M HçB `i HçM?X J'v M; "v M v # M
K†i ç½ +?2 K°i HÈT pQ M M?QM; #` ;B| +€i i?´B K'v M; "v æ¶ .mv +kM; +ªK i?'v F
K€B- /QÌM; M?Q +?d +¬M iMv iB M H„+ M; QÌB H" +€i +kM; +| i? `Èi tm®M; X J" C
ç½ i?Q+? bç+? b) M M + "M; +ªK i?'v F?¬M; çQÊ+ iU M?B MX *| çB m çQÊ+ Î # M a

?Q„+ ç| +kM; +?mB tm®M; `²B- ;B| +€i M?Ä M?QB M`v i?b iQM? H` ;b +?S\ ob i?
F?¬M; i? M F?´ +?9i M`Q- M; QÊ+ H¢B # M M; `v F?B +QÐB M; U H¢B +| +ªK ;B€+ `´
hB M p`Q b K¢+ M; `v i?S M, K- æ¶ .mv +ªK i?´v `ä `´M; M; Q`B i`QM; i?QÆM; ¸°B
?ÆM K´v M; `v i`QÊ+ `´i M?B mX "m®B i®B H9+ ?¢ i`¢B- M; Q`B ;€+ ¸ K +kM; i, M;
M´B M?Q hQv MK +Q`B i` M K†i +kM; ;BªK ¸B M?B m- +| p +U+ Fb +ªM? ;B€+X "æ¶
æ¶ .mv ?ÄB ` KÊB #B i i?b ` i`QM; b K¢+ +ÁM +| K°i M?| K K½ it+ HÈM `´i +| / M
tmv M tm´i ?B M ; -M ¸•vX G9+ M`v i?QÆM; ¸°B ¸B ¸ M MÆB M; mv ?B K i´i M?B M
"m®B i®B ?¬K ´v- i?QÆM; ¸°B i?2Q F ?Q¢+? ibK ¸QÊ+ K°i ®+ ¸ªQ [m2M i?m°+ - ?
H¢+ ¸´ m®M; MQÊ+ i`QM; M; m²M MQÊ+ p` T?€B i? K M; Q`B ;€+ ¸ KX æ¶ .mv p` CQ
#m´B i®B +ÁM ¸†+ #B i +ªM? +€Q æ¶ .mv, M; ?2 M|B K´v i?€M; i`QÊ+ ¸½ +| i?QÆ
¸ªQ M`v- #m´B i®B M?´i ¸`M? T?ªB +ªM? ;B€+ - M m i?´v +| ¸°M; ioM? ;b M?´i i?B
M?B M b) +| #¼M ?¼ ¸ M #ªQ p X h?"K +?Q hQv +ÁM b B ? B i?O ?¢ +?mv M K¬M
>´M? ¸°M; M`v F?B M æ¶ .mv i`QM; #KM; `´i iS+ +Q`B- imv `´i +ªK FQ+? HÁM; M
M?QM; ¸®B pÊB æ¶ .mv K` M|B +?mv M M`v H` F?¬M; + - M i?B iX *?Q /M F?¬M; b
+kM; F?¬M; T?ªB F v m ÊiX Zm M? M, K i" T Hmv M i? i?m"i M M ?„M +kM; F?¬M
K°i F?B m F?¬M; i?¬M; X hmv ?„M `´i ?B K F?B im Hmv M pä Fo M?QM; iªB [m bU
¸°M; i€+ +Æ #ªM i`QM; iBM? F?¬M; ¸´m F?Q +MM; pÊB i? i?m"i +O æ¢B hmv iaA
F?¬M; T?ªB H` ¸®B i?O +O ?„MX
J` CQDQ i?b +´M; F?ÄB M|BX \*?Q /M +¬ M`M; +| F?¬M; bY /KM; K T?€T i?b +kM
b„ +´T i€K- /M H` Î i` M ¸¢B HK+ +kM; ¸½ ¸O imM; ?Q`M? `²B5
G9+ MY ¸ K- æ¶ .mv p®M ¸ M; M; ²B KBM? iQÎM; #®M; +?®+ i?´v HÁM; K€v ¸°M; -
¸| CQDQ i`QM; H m +kM; ¸½ M; ²B /"vX > B M; Q`B M?bM M? m ¸²M; i?`B i?´T ;B¼M
@ S?Q ¸¬M; p` T?Q "„+ - ? B ?QÈM; 5
> B M; Q`B /M ;b +kM; H` K T?€T bQ- /M F?¬M; /MM; K T?€T M?QM; iBM? i?¬M
i?QM? ;B€+ KšM iB T pšM ?ÆM t M; Q`B i?Q`M; X G9+ M`v ? B M; Q`B ¸ m +ªK M?
i`MK- Î T?Q æ¬M; p` T?Q #„+ +O /Q M? ¸` i?QÆM; ¸°B ¸²M; i?`B +| ? B ¸°B M?
æ¶ .mv /ÄM; i B H M M; ?2 M; |M; K°i H€i,
@ >bM? M?Q +| F?QªM; ? B # i`, K i MX
CQDQ +Q`BX J´v M; `v i`QÊ+ +¬ M`M; +?`m ¸O m´i S+ i`QÊ+ K†i G¢+ hmv i- K°i #
+| +?¶ T?€i iB iX æ K M v M m M?Q +| i? ;†T ¸QÊ+ K°i ¸€K K½ it+ +¬ M`M; b) F
F? B ;B€i ;BÊB ¸•m5
oûM +Y H m- æ¶ .mv p` CQDQ pW KÊB #QÊ+ ` i?b ¸°i M?B M M; ?2 i?´v i`QM; #|
HQM? ¸€M? i?m ;€+ ¸ K HÈM iB M; +ªM? #€Q,
@ *| K½ ¸°B ¸ M ; -M55
GB M ¸| æ¶ .mv M; ?2 i?´v T?Q t i`mv M ¸ M iB M; /•v +mM; M; •M i? M? i?9v- iB
i?B iX J°i ;½ /QM; #BM? ;€+ ¸ K ¸½ i`9M; i M M; ½ iW i` M +•v tm®M; - iW KkBi M
iQÆB +?ªv ` ¸ -K ¸b X

83NX *?QÆM; 9R8 URV æ€M? GûM " M æ K

æ€K HQM? ¸€M? i?m Î # M iQ`M #° ¸½ #` FBM? ¸°M; - iW H•m ¸½ +| M; Q`B ¸ M F
i?´v K°i iB M; ?mwib€Q- i`QM; #|M; i®B •K i? M? ?²M ?"m +O hQv p M; H M,
@ L?´+ F?B M H M- i´i +ª K¼B M; Q`B +ªM? ;BÊB5 E?¬M; ¸QÊ+ ?QªM; 5 h`QÊ+ iB
L; Q`B i`QM; i?QÆM; ¸°B ¸ m ¸½ [m2M t¬M; T? M K #„+ - F?B ?¢ i`¢B Î ®+ ¸ªQ M
M; ?B K +`M- ¸½ i" T i`mM; ? i?ÆM i`, K +QM M; U H¢+ ¸´ - H - +ÁM +| ?ÆM i`, K +€

?bM? i?`M? M M K°i pÁM; T?ÁM; M;U p[M; +?½B- +?Q /M +| ;†T T?ªB i" T FQ+? +k
p"QX

G9+ M"v iB M; p| M;U ç^M; t KÈB p M; H M- +?„+ ç| H" M?[M; F ç€M? HûMX JÈB
i?QM; i?ª HûM H9i H¢B ; -M- ç M F?B ; -M`²B HB M #„i ç-m t¬M; iÈBX æ€K K½ it+
K)- iW t K°i ?`M; çm@+ b€M; #WM; H M i`QM; ç KX æ¶ .mv M?bM i?`v `ä`M; î#
T?Q #„+ +MM; H9+ +| ? B ç°B K½ it+ T?B M;U iÈB p•v [m M? i?QÆM; ç°B `²B M
pÁM; - #ÎB pb M?bM `ä ç®B T?QÆM; ?¢ i`¢B `i ?ÊT HQ M M F?¬M; t¬M; HB m K"¬

L; v b m ç| HB M M; ?2 i?`v iB M; [m€i M; ?B K H +O hQv p M; H M,

@ *€+ M? 2K ?½v M?`+ F?B M H M5 L?[M; M; QÌB F?€+ M'T ? i` T?Q b m +?Q i

hB M; M|B +O ?„M pW /Si ç½ M; ?2 m€M? K°i iB M; - iB M; ç°M; iW # M M; Q`B i`
p M; H M iB M; pmM p9i tû ; B| - ç®B T?QÆM; [mª M?B M ç M; #„M i MX J°i H" M K
i?`v iB M; F m i?ªK i?B i p M; H M i`QM; /Q M? ç` X hmv ç€K HQM? ç€M? i?m ç
+€+? #`B #ªM M?QM; pšM +ÁM p`B i?QÆM; M?•M M'T b m M?[M; +€B `QÆM; F?¬
it+ i?`v ç€M? F?¬M; i?`M? - ? B ç°B ç½ ?ÊT H" K K°i - b m ? B H - M T?|M; i M HB M

hB M; p| M;U /²M /"T- i?QÆM; ç°B i`QM; i`"M /Q M? B`v #B M b„+ - ç M +ª hQv
#ÎB pb iW iB M; p| M;U t2K ` ç®B T?QÆM; Qi M?`i +| i` M M, K i`, K M; QÌB5 L, K
?½M- i`QM; b K¢+ ç½ +| i? +QB M?Q F?¬M; QiX h? K" # M KbM? +ª i?QÆM; ç°B
i`, K M; QÌB- #B i ç€M? M? m +?d +| hQv +kM; ç€K i?O ?¢ F?QªM; M, K KQÆB ; ½
ç€K i? M? MB M K¢M? F?Ä2 i`QM; i?QÆM; ç°B imv +kM; F?¬M; v m M?QM; pšM +
TªB ç€K K½ it+ ?mM; ?½M ç| [m€ MY H" F?¬M; H" K M M i`Á i`®M; ; bX

G9+ M"v M?[M; M; QÌB i`QM; i?QÆM; ç°B B M`v Kti KkB i`„M; t M?- /QÈB €M? çn
M M; Q`B M; QÌB M`Q M; QÌB M`v Kti +„i F?¬M; +ÁM ; B¼i K€mX

@ Zm, i? K #„i5 æ9M; H" ` M; ä ; †T ; €B5 *?ŠM; [m +?d H" K°i i?QÆM; ç°B- b Q
it+ HÈM i? M"v +?S5 @ hQv K„M; K°i +•mX

æ€K K½ it+ i?`v ç®B T?QÆM; ç½ +| +?m`M #`- M;U - H¢+ ç" p" `QÆM; ?ÁK tmM; [
pÁM; #ªQ ?° M"v M; QÌB +O KbM? F?¬M; +€+? M"Q HÈB /KM; bS+ M;U t¬M; p"Q-
` t - i`QM; #|M; ç K M; ?2 i?`v iB M; ; "Q `9 /QÆM; Q B +O K`v i`, K i M K½ it+X

hQv M? M? +?|M; t¬M; H M T?Q i`QÈ+ - T?|M; K„i M?bM ` +?d i?`v ç®B T?QÆM;
i M K½ it+ M; ²B i` M HQM; M;U ; BÆ + Q K½ ç Q- €M? ç Q HQ M; HQ€M; F?B M M

@ L; QÌB i`QM; FB M; ?2 ç•v5 J m / T ç®M; `QÆM; ?ÁK ` 5 h?O HoM? +O +?9M; i
iB M #¢+ b) i? +?Q +€+ M; QÆB çQÈ+ b®M; 55

hB M; ?ûi p M; H M i`QM; ç€K K½ it+ - HB M ç| T?Q # M M"v hQv ç½ #QÈ+ ` iW
i`€M ?„M H`K i`K K² ?¬B- + Q ; B¼M; [m€i,

@ " M M; Q`B H" M; QÌB Î ç•m ç`v\ h H" hQv +O *€Q a J¢+5 sBM +€+ ?¢ #€Q i M5

S?Q t i`mv M ç M K°i •K i? M? F?BM? F?dM? - iB M; M|B ç| +U+ Fb +?|B i B- +| F

@ hQv \ h?b ` H" M; QÌB +O /QM; #BM? çQ`M *€Q a J¢+ +€+ M; QÆB5 >W- M; Q M
i +?d +¬M iB M +?S F?¬M; +¬M K¢M; +O +€+ M; QÆB5

hQv i`M ioM? H¢B HÈM iB M; ç€T,

@ *€+ M; QÆB H" M; QÌB +O sQ+? s" b Q\ *€Q a J¢+ +?9M; i +| +?9i ; B Q ibM?
sQ+? s" +€+ M; QÆB ç`v5

ósQ+? s"ô i`QM; KB M; hQv +?QM? H" çQ`M K½ it+ HÈM M?`i F?m pU+ T?K +"M-
i?O HoM? +O ç€K K½ it+ M"vX > B M; `v ; -M ç•v K¼B M; QÌB Hm¬M +ªM? ; B€+ +
M; î ; ?ûi +O M"Q i`lB i` Q +O M`v- F?¬M; M; î pšM ; †T TªB Hk F?®M ç|X hQv p
b€Q pÈB ç®B T?QÆM; - /M b Q i?b M?[M; F H" K +¬M; pB +?° p M"v F?¬M; i? +?
çB ; B i +?| + /¼+ çQÌM; çQÈ+X o`Q M K ` #„+ - F?¬M; i? çB ç M ç•m +kM; /U p"Q

F?¬M; +S ç€M? ;B i K½B i?b H"K ;b +ÁM B F?¬M; #`iY i?QÆM; \ .QM; #BM? çQ"i
 M?Q +?d #B i +?ûK ;B i i?b 2`^M; F?¬M; ç M MY M,K ç½ +? i bç+? K'i`²BX J½ it
 *€B M;? M"v T?¬M HÈM ç m /MM; K°i Qi [mv Hm"i M;¬KX L m ;†T +?mv M K¼B M;Q
 F?€+? b€Q ç½- M m +| i? i?QÆM; HQÊM; çQÊ+ i?b ;B Q M°T Hm¬M +?9i T?Q #ªQ
 #BM? çQ"i M HQM? ç€M? i?m +| / M? p¼M; + Q i?b +?d +¬M M|B `ä i M im´B +O K
 H +kM; F?¬M; Km®M +?¼+ TªB- i?QÌM; +?d M|B p" B +•m +?Q +|`²B`9i HmB M
 i?¬M; i?QÌM; +kM; b) F?¬M; +| B Km®M +?QM? i?S+ i`Î K†i pÈB M? mX .šm b Q ç
 +| i?U+ HU+ F?¬M; i¬K i?QÌM;¬M m M?Q ;•v i?M +?m®+ Q€M [m€ b•m b m M"v ;†T
 +O HQM? ç€M? i?m i?b K½ it+ +kM; F?¬M; Mm®i M´BX
 h? M?QM; H¬M M"v hQv ç½ iQM? b B`²BX
 @ æ€K sQ+? s" ç| ç½ +? i? i iW H•m5 *ÁM p +€B i M a G M; ç| +kM; ç½ #` b T +?
 Km®M /U p"Q ;B Q i bM? ?ª\ E?¬M; +| +Y ç•m5 L;QÆB K m M;Q M M;Q½M #ªQ M
 ?"M; ?| çB5
 E?¬M; TªB sQ+? s" b Q\ hQv +? i b[M;¬H) M"Q H" K°i çQ"i M K½ it+ F?€+ \
 L?QM; K" +| M;?2 M|B i` M +QM çQÌM; M"v tm'i ?B M çQ"i M K½ it+ KÈB HÈB ?çB M
 i`QM; HÌB M|B +O ç®B T?QÆM; i?b ç M +ª #,M; sQ+? s" iB M; i,K HWM; Hšv +kM
 s2K i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM;¬K°i H¬M ç½ tm'i` ç M M,K i`,K M;QÌB¬`ä`"M; i
 i?QÌM;X h`QM; b Kç+ iW H9+ M"Q HçB K¼+` ç€K M;QÌB M"v p"v\
 hQv M;~M M;QÌB K'i K°i H9+¬ç®B T?QÆM; ç½ ?ÆB b®i`m°i`²B¬;B¼M; M|B i?2 i
 @ hQv 5 L;QÆB`®i+m°+ H" Km®M b®M; ? v +? i\ J m K m M|B` +?Q i?®M; F?Q€
 i H'v +?„+`²B¬çWM; M|B ;b ç M Hk *€Q a Jç+ M?Ä #û +€+ M;QÆB¬+?Q /M hmv
 ç•v ¬M; K"v +kM; F?¬M; i? K ç p"Q K„i5
 L|B`²B /QÈB bU +?d ?mv +O i M K½ it+ ç|¬K'v i`,K i M i?O ?ç +MM; H9+ ?¬H M
 F HÈM iB M; /¼ Mç i +?YB #ÈB,
 @ æWM; +| T?Q HÌB M[5 æ€M? i M +?9M;`²B i`U+ iB T +QÈT Hm¬M5
 @ *ÁM F?¬M; ç¬m ?"M;¬iQ"i M #° ;B i ? i5
 @ > ? 5 æ" M ¬M; ;B i bç+?¬+?d ç HçB T?K M[H" çQÊ+5
 h`€B iBK hQv ç½ +?bK ?ŠM tm®M;¬?„M ?Q i b•m K°i ?ÆBX .M b Q +kM; H" K°i HQ
 M;¼M ç Q KkB ;B€Q¬M?[M; H9+ i? M"v KÈB #B i i¬K [m M i`¼M; +O HB m KçM;X
 ?ç H M? +?Q i?O ?ç B b) çB HB m +? i i?b ç°i M?B M M;?2 i?`v K°i iB M; M|B Hç
 iW T?Q b m,
 @ oW`²B H" B M|B ;B i bç+? ç" M ¬M; +?d ç HçB T?K M[\
 oKi5
 J°i i`"M FbM? T?QM; HQÈi [m # M M;QÌB hQv - ;½ +?d i?`v K„i KbM? ?Q çB¬K°i
 b m HQM; t¬M; i?ŠM; ç M M?Q K°i +ÆM ;B| H®+¬i®+ ç° M? M? ç M M´B pã b„ +`T
 M"Q M?bM`ä ç°M; i€+ +O ç®B T?QÆM;5 "iM; M;QÌB M? M? M?Q +?ÈT ç| i`QM; i
 M;k +O #,M; K½ it+X æ€K K½ it+ M"v ?bM? M?Q +kM; F?¬M; M;Ì çQÊ+ HçB +| K
 iB M; F m i?ªK i?B i ç½ p M; H M
 S?Ki5 J°i iB K€m #„M i?ŠM; H M i`ÌB¬K°i #iM; M;QÌB #` ?`i p,M; F?ÄB HQM; M;
 +MM; M;½ #` +? i` M ç'i¬KB M; iS K€m¬K„i i?`v ç½ F?¬M; b®M; M´B5
 CQDQ çSM; ;B[ç°B [m•M K½ it+¬F?m¬M K†i HçM? HMM;¬i`QM; i v M„K K°i i? M
 ç Q +O i M ç€M; i?QÆM; F?B M½v pW tm'i M;¬M +`M`Ð5
 æ€K K½ it+ ç¬m iB M H" M;~M M;QÌB¬b m ç| H"TiS+ TªM SM; HçB¬+| F iS+ i?b
 @ :B i5 :B iª i 5

JQÌB K'v i? M? K½ ç Q i`QÊ+ b m #´ iÈB- CQDQ ?W HçM? K°i iB M;- M? K„i +¬ iÄ
i v #´i +?Êi #MM; H M p-M; b€M; HçM? H)Q HmM; HBM?5

J°i HQç i M?[M; iB M; çBM? çBM? ç M; ç M; p M; H M- KQÌB K'v i M K½ it+ pW `
i?B i`²B # v ` M;Q`BX h` M Kti ç'i M;´M M; M; ?ÆM +?K+ i? M? K½ ç Q ;½v pKM
#„M ` b m F?B M;½ tm®M; ç'i i`QM; KB M; ç m T?9M K€m F?¬M; #Á /"v M´B M[5
+? i i`•M- H"TiS+ +| F ?ûi H M,

@ æ'm F?Q5 æ| H` ç'm F?Q5

J„i i?'v +¬ ;€B €Q i`„M; ç| F?¬M; M;ì iMv i v HçB i?B i`B M ` ç'm F?Q iQÊM; i`QM
M?€v K„i t¬M; p`Q ;B[#,M; K½ it+- ;BÆ i v M?' + +?•M ç½ tY ;¼M KQÌB K'v i M
M?[M; i M +ÁM HçB F?¬M; F?ÄB tbm tm®M;X :½ i?O HoM? H"TiS+ T?ªM SM; HçB

@ ZmªM M?B m i? H`K ;b5 *¬ i +?d +| K°i KbM?- i'i +ª t¬M; H M5

J M? H M? ç| ç½ FQ+? i?Q+? ?mv i iQM? ?mM; ?½M +O ç€K K½ it+- #¼M +?9M; `

@ Jm®M +? i5 @ CQDQ ?W HçM? K°i iB M;- M¶B #U+ /¼+ /Q #` Gç+ hmv i i`mv b€
i`QM; ç-mX

L;`v i`QÊ+ F?B æ¶ .mv H-M ç-m iB M ;†T CQDQ- +¬ M`M; #çQ HU+ M`v ç½ /€K K°
/Q M? ç [m®+ +?S M|B ;b ç M K°i ç€K K½ it+ ¬ ?ÊTi? M`v\ J„i M?bM €M? ç Q tm
`Q #´ iÈB- CQDQ F?¬M; +?9i bÊ ?½B- i?"K +?Q KB M; +ÁM MÎ MK +QÌB HçM? HMI

8NyX *?QÆM; 9R8 UkV æ€M? GûM " M æ K

hQv çSM; i`QM; pÁM; T?ÁM; M;U +O i?QÆM; ç°B H9+ M`v ç½ ?€ K®+ K²KX *| ç
M;ì çQÊ+- +¬ ;€B tBM? ç T Qi M|B M?bM +| p H†M; H) v m çm®B FB - +¬ ;€B çB +
'v M;`v HçB H` K°i pä ;Bª M„K i`QM; i v ç'm F?Q5 L;?o ç M ç•v- F iU M?"M H½Q
i€i +?Q KbM? ? B +€B #ç i i B5 L m ç½ M?bM ` +€B ;½ ó> ``v SQii2`ô FB `ä ``M;
i?b içB b Q +ÁM F?¬M; M;?o çQÊ+ ``M; M m M;QÌB i F?¬M; +| +?¶ /U HçB pšM
p`Q b Kç+ +?S\

.QÈB €M? K„i FBM? M;ç+ i°i +MM; +O hQv - CQDQ ç M; #` ç€K K½ it+ # Q p•v #'
K°i p-M; ?`Q [m M; +?|B H¼B5 æ| `ä ``M; H` ç'm F?Q KçM? K) +O pä b„ +'T + Qi
óm€M?ô p M; /°B5

G'v CQDQ H`K i`mM; i•K- K°i [m-M; b€M; #WM; H M +?|B H¼B F?B M M;QÌB i F
i`QM; iB M; -K p M; 'v- p¬ b® K½ it+ # v i?ŠM; ` M;Q`BX J°i HÈT b|M; F?Q ?bM?
H M iÄ ` tmM; [m M? ;B®M; ? i M?Q b|M; tmM; FQ+?- H"TiS+ F?B M +?Q ç€K K
:B•v H€i b m +?d +ÁM i?'v K°i KbM? CQDQ çSM; ç|- Kti ç'i tmM; [m M? +¬ F?¬M;
p"i H°M ` M`d- Hk M;U i?b #Ä +?çv iS i€M

æ€K K½ it+ +ÁM HçB ç m bÊ pÐ K"iX "¼M +?9M; imv ?mM; ?½M M?QM; i?U+ HU+
F?¬M; T?ªB H` i?S K` ç€K [m•M ¬ ?ÊT M`v +| i? i`U+ iB T ç®B +?¼B5 h M i?O H
+? i?ªK ?çBX L?bM CQDQ- HçB M?bM ç€K i?O ?ç bÊ ?½B `Ki ç-m- ?„M +?d ç`
t¬M; iÈBX JQÊM HU+ t¬M; H M +O M;U - ;½ M`v M m ç½ +| i? H`K ç-m HoM? i?b
CQDQ çSM; ç|- K„i i?'v i M F?®M F?¬M; #B i b®M; +? i FB /€K i?9+M;U t¬M; ç
H M K°i MK +QÌB F?BM? F?dM? M?QM; pšM çSM; v M içB +?¶ çÊB ç®B T?QÆM; t

o9i5

GQÐB ç Q #´ tm®M; CQDQ- i? M?QM; i`QM; K„i i M ç-m HoM? K½ it+ M`v CQDQ
M?Q #B M K'i /QÈB HQÐB ç Q +O ?„MX J°i ;B•v b m ?„M ç½ +ª K i?'v M;U+ KbM? #
KB M; M;ÁM M;¼i- K°i pÁB K€m iQÆB T?mM ` - HB M ç| i?•M ?bM? CQDQ M?ªv pš
?"m i•K +O ?„M- H¬B ?„M iW i` M HQM; M;U tm®M; pSi i` M Kti ç'iX h M M`v +A
#QÊ+ H M ççT p`Q M;U+ ?„M- HçM? HMM; M?bM #,M; K½ it+ i`QÊ+ Kti,

@ *ÁM B M[\

L?bM M[M?•M ç€M; bÊ FB i`QM; ;B•v H€i ç½ tY HQ tQM; K'v +?K+ ç²M; #¼M- i?C
F?¬ 'v- i? K` b m F?B # M KbM? i' M i? 'i K'v +?K+ M; QÌB- ç M K°i bÊB i! + ç®B T
ç M çQÊ+ i?b +?Q /M H` ç€K +QÊT ?mM; ?½M M[+kM; F?¬M; M; m M; ®+ ç M KS+
H +? i?U+ HU+ `ä`M; ç M i? X

*kM; F?¬M; #B i F M`Q ?¬ H M i`QÊ+, @ *?çv i?¬B5

æ€K ç¬M; pÐ Á ` - ç€K K½ it+ çm M? m ?Á ?ûi +„K ç¬m #Ä +?çv p T?Q b m- F?
ç M T?QÆM; ?QÊM;- +S i? +?çv +?®B +? i F?„T #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; X

J„i M?bM ç€K K½ it+ i M `½- M?[M; i M HQM? ç€M? i?m M'T b m pÁM; T?ÁM; M;
#BM? H¬M HQÊi #QÊ+ ` - +ÁM +! +ª M?[M; i?QÆM; M?•M pW i`€M? F?ÄB K°i FB
ç M i`QÊ+ K†i CQDQ- H`K K°i +€B H HQM; i`¼M; M?'i; B[+€+ p ä b„- +mM; FQM

@ hB m i?Q i¬M FQM? F?¬M;- i?Q M; `B p ä b„- tBM i?S +?Q i¬B K'v M; `v M v

CQDQ F?¬M; i? K ç w ç M ?„M- +?d ;"i ç¬m `²B i! K i M iM #BM? i?O HoM? K½ it+
p`Q i`QM; /Q M? ç` ç M i`QÊ+ K†i æ¶ .mvX h M ç¬m HoM? M`v pW M½v ç½ M; 'v
tm®M; ç'i ç m [m€ idM? HçB- i?'v KbM? ç½ `ÆB p`Q i v ç®B T?QÆM; i` M K†i ?„
i`-K- ç°i M?B M [m€i HÊM,

@ >W5 *€+ M; QÆB +?Ê +! ç„+ w- H€i M[ççB ç¬m HoM? +O +?9M; i iÊB `²B M?'i

æ¶ .mv #”i +QÌB M!B, @ ±\

>„M +9B tm®M; M?bM +€B i M K†i KkB ?¬K ?¬K M`v `²B i?Î /`B,

@ L; QÆB +kM; i?“i +SM; KB M; i?•M H`K K½ it+- M m ç½ #` i! K i?b M M +! ;B€+
L!B çB- K°i i?QÆM; ç°B #û tQm i? M`v H`K b Q HçB #` +€+ M; QÆB ç w p`v\

æ¶ .mv +kM; i?'v `i Fb [m€B- i`QM; b Kç+ imv +! K½ it+ M?QM; i?QÆM; ç°B M`v
;b- +?d +! ?ÆM i`, K p”i i?² K” +kM; ?'T /šM K'v i`, K i M K½ it+ ç M ç€M? HûM- ç9M
i?'vX *! çB m i M FB HçB +SM; KB M; +U+ Fb- +?d ?W K°i iB M; `²B M?“K K„i,

@ *?Q i +? i M? M? ;¼M çB5 *MM; H„K K°i M; `v M[ççB ç¬m HoM? +O +?9M; i b)
p ä b„ M`v +O M; QÆB +! +?9i #ªM HoM?- +?d +-M ;†T T?ªB ççB ç¬m HoM? +O +?
+? i i?¬B5

L?bM #° /çM; +SM; ç¬m +O i M M`v æ¶ .mv +kM; +?ª Km®M T?Q HÌB pÈB ?çM; H
iB T ç€ v ?¬M K `²B ;B Q +?Q ç€K HQM? ç€M? i?m \*€Q a Jç+X :B! ç•v M; QÌB i`
#B i bU HÊB ?çB +O æ¶ .mv p` CQDQ- €M? K„i M?[M; M; QÌB tmM; [m M? M?bM ?

æ€K HQM? ç€M? i?m *€Q a Jç+ #”M `°M i? M? HQ +?B M i`QÌM;- pW `²B imv CQ
;B i +? i B- /QÊB ç'm F?Q +O +¬ M`M; ççB ç b® K½ it+ #` i?QÆM; +MM; H„K +?
i?QÆM; i?' ?mv iX

h M i?O HoM? i?QÆM; ç°B p°B p`M; +?çv ç M +€K ÆM æ¶ .mv `®B `QiX æ¶ .mv H
?[M; SM; T?! K°i H€i `²B p i?šM; i`QM; H mX æ®B T?QÆM; i?'v æ¶ .mv +! p K'
[m'v `¬v M[ X J°i H9+ H•m b m F?B æ¶ .mv p` CQDQ ç M; i?QÆM; HQÊM; i`QM; H
ç°B iU KbM? H M çQÌM; i?b ;B¼M; M!B +mM; FQM? +O hQv # M M; Q`B p M; H M

@ > B p` i¬B H` hQv - +! +?9i +?mv M Km®M i?QÆM; HQÊM; pÈB ? B p`- F?¬M; ;

:½ HQM? ç€M? i?m M?B i ibM? M`v æ¶ .mv `i +! +ªK ibM? @ i` M i?U+ i æ¶ .mv
M; `M? ç€M? i?m - ç! H` /Q ?„M ç½ +?`mªM? ?QÌM; iW iBM? i?¬M KçQ ?B K +O
i`QÌM; /QM; #BM? çQ`M hmv i G M; X

@ JÌB p`Q @ æ¶ .mv KdK +QÌBX

hQv i?“M? i?“i çB p`Q- ç M; ç`M? i?B H i?b #` æ¶ .mv M; ,M HçB,

@ M? hQv F?¬M; +-M F?€+? F?QX sBM ?ÄB M? ibK +?9M; i¬B +! +?mv M ;b F?-

h?'v ;½ ç€M? i?m M"v +| +?9i M;"T M;WM;- F?¬M; ? +| p M? M?äK pb pW i?Q€
+¨M; i? K +,M; i?ŠM; M?Q i? ;†T T?ªB p'M ç ;b ç| +U+ Fb ; B ;|+- æ¶ .mv KdK +Q

@ M? hQv - +ªK ÆM M? ç½ +?B m +® +?Q +?9M; i¬B bm®i /¼+ çQÌM;- i¬B `i #E
+?mv M ;b F?| F?,M tBM +S M|B i?ŠM; ` X *?d +¬M +?9M; i¬B ;B9T çQÊ+- i¬B M?

*| çQÊ+ HÌB ?S +O æ¶ .mv hQv H9+ 'v KÈB i?ÎB T?"Q K°i ?ÆBX :½ i`'M ioM? Hç
i M i?O ?ç,

@ * M? ;B[# M M;Q" B- çWM; ç +?Q B ç M ;¬M H mX

h?'v hQv i`M? i`¼M; M?Q i? æ¶ .mv +kM; F?¬M; FbK M' B i`Q iÁ KÁX

@ h?Q M;"B > `v SQii2` @ hQv i?Î /"B i¬K ;B¼M; M|B, @ > B i M i?O ?ç pW `²
i M iM #BM? K½ it+- b m ç| #B i çQÊ+ K°i +?mv M F?B M i¬B `i #i M;Ì

h?b ` [m€ i`bM? i?~K p'M M;„M M;OB F?B M½v ç½ i?m çQÊ+ K°i iBM iS+ F?B M h
i?•M T?"M ? B i M K½ it+ +?O v m H" ç ?ÄB `ä H B H`+? +O +?9M; i?m°+ p i? H
ç€T €M M?"M çQÊ+ HçB F?B M M;QÌB i i?'v M;Kv /`X h?2Q HÌB F? B +O K'v i M i
+?9M; pšM +ÁM i?m°+ p p`B i´ +?S+ K½ it+ F?€+ M? m- T?Q ç¬M; b Kç+ +kM; +
iQ" M H" iW M?[M; #,M; K½ it+ HÈM M?Ä F?€+ M? mX

J'v i?€M; i`QÊ+ i`QM; b Kç+ tm'i ?B M K°i i? HU+ KÈB Fb Hç- M;?2 M|B /Q K°i +
K°i i v i?m T?K+ K°i #,M; K½ it+ [mv K¬ i`mM; #bM?- b m ç| i`QM; ? B i?€M; M;„M
i`mM; #° b Kç+- i?m T?K+ ? i M,K b€m M?|K K½ it+ tmM; [m M?5 æ M +ª #,M; H
ç€K ósQ+? s`ô F?B M hQv Hm¬M Hm¬M 2 M;çB +kM; #` ?Ov /B i- H½Q ççB +O sç
i?¬M #Q ç| / /"M; ;B i +? i5 *m®B +MM; ?bM? i?"M? M M K°i # M; +QÊT b Kç+ HÈ
M;QÌB- ?ÆM M[ç€K K½ it+ M"v M;?2 M|B +ÁM M;¬K [m HçB pÈB K°i p`B #° Hç+

@ ±- +| +?mv M M?Q i? b Q\

S?ªM SM; +O æ¶ .mv b m F?B M;?2 tQM; `i ?Ì ?[M;X *?d H" K°i # M; K½ it+ # M
.mv çQÆM; M?B M F?¬M; +| ?SM; i?9 @ ?m®M; ?² b Kç+ +kM; F?¬M; T?ªB H" H½
;b ç M ?„M +?SX

h?'v T?ªM SM; ?Ì ?[M; +O æ¶ .mv- iB T ç| hQv HçB M|B ` T?€i ?B M i?S ? B F?E

@ h¬B pW KÈB i?~K p'M K'v i M iM #BM? ç| i¬B ç M; H'v H"K Hç içB b Q +?d K°i
M"v- ?"M; ?| ç2K i?2Q +kM; F?¬M; M?B m- b Q HçB #` K°i ç M; K½ it+ HÈM M?Q
i?b ç®B T?| pÈB K°i K®M; M;QÌB +?9M; i +kM; +?ŠM; +¬M T?€B M?B m M;QÌB ç

@ E?¬M; b B- ç•v H" K°i çB K ç€M; M;?B @ æ¶ .mv ;"i ç-mX

@ h?2Q HÌB F? B +O ? B i M K½ it+- M?B K pK H¬M M"v +O #¼M +?9M; i`W pB
F?B tm'i T?€i- i M i?O HoM? +¬K ç-m ç½ ;B Q T?| M?'i ç`M? T?ªB #„i çQÊ+ M;QÌ
K°i T?QM; i?Q K"i i` M M;QÌB v- ?ÆM M[ M;?2 M|B +?mv M M"v `i +| F?ª M,M; H

æ¶ .mv +QÌB- b„+ K†i `i iQÆB idM?,

@ M? hQv - F?¬M; +¬M 2 M;çB- +| ;b +S M|B i?ŠM; ` çBX

hQv +„M ` ,M; ,

@ *| F?ª M,M; HB M [m M ç M ;B i°+ ?Q hmHBT5 *| i? +| M;QÌB Km®M ;•v #'i HÈ

8NRX *?QÆM; 9Re P M :B L;ä > T

ó>ª\ônæ¶ .mv M;~M ` K°i H9+X

a m ç| ?„M M?Qm K"v- çSM; /"v ,

@ æQ i çB ibK ç-m HoM? +O i?QÆM; ç°B M"v

hQv i?ÎT?“Q M? M?äK- p°B p“M; M!B i?2K ,
 @ h?Q M;“B- /QM; #BM? çQ“M *€Q a J¢+ +?9M; i¬B i¢B ?“M? idM? .2b Î h•v “„+
 Fw +?QM? [mv ?ÆM M[+ÁM i?2Q ?¢M K“ M°T i?m - ç®B pÊB ;B i°+ hmHBT imv i
 +?Q /M i`QM; ç! +! •K KQm ;b +kM; +?ŠM; + M ? ç M +?9M; i¬BX
 æ¶ .mv KdK +Q!B- p¶ p¶ i M ?€M iY ç M; +,M; i?ŠM; ,
 @ L;QÆB v M i•K- i ?B m +€+ M;QÆB +?d H“ ?° p çÆM i?m—M K“ i?¬B- +?ŠM; ?
 *! çQÊ+ bU M OB +O [mw F?€+? óiÈB iW ;B i°+ hmHBT ô- hQv KÈB i?“i bU v M
 p“ CQDQ çB ` M;Q“B H m- F?) M!B ,
 @ h?Q M;“B- i¬B +! M M i“T ?ÊT K¼B M;Q!B H¢B- F?®M; +? i M ç—m HoM? çQ“M
 æ¶ .mv KdK +Q!B ,
 @ E?¬M; +—MX
 hQv ?„+ ?„+ +Q!B F? M ? B iB M; - H¢B M?bM CQDQ çSM; # M +¢M? p K†i H¢M?
 # M +¢M? ç•m +—M M;Q!B +O KbM? ;B9T çÐX
 æ—m HoM? +O i?QÆM; ç°B Î K°i KbM? i`QM; K°i H m pªB- ?ÆM M[M;Q!B # M M
 hQv çB ç M +kM; F?¬M; /€K M; ,M +ªMX æ¶ .mv #ªQ hQv çSM; çÊB # M M;Q“B- #ª
 p“Q i`QM;X h M i?O HoM? i?QÆM; ç°B M“v H“ K°i i`mM; MB M QÊ+ +?WM; ?ÆM #
 i i- iU ?² H“ K°i M;Q!B _QH M +! ?mv i i?®M; +O M;Q!B i?ªQ M;mv MX GQ¢B M
 M?B m M M +kM; F?¬M; F€ [m€BX
 h?’v æ¶ .mv çB p“Q- i M i?O HoM? i?QÆM; ç°B ;B“i KbM?- b m ç! p K†i iQÆB +Q
 @ 5 h?b ` H“ M;“B > ``v SQii2` i¬M [mwX h
 æ¶ .mv Mûi K†i #bM? ioM?- i?ŠM; iB M p“Q i`QM; H m pªB M;²B tm®M; b m ç! M
 çB K ioM? M!B ,
 @ Zmw M;“B ç•v- i +! K°i p’M ç +—M ?ÄB tBM ?½v i?“M? i?“i i`ª H!B sBM ?ÄB- M
 i?Q # M KbM? F?¬M;\
 *•m M“v pW /Si- i M i?O HoM? i?QÆM; ç°B HB M #B M b„+ - HmB H¢B K°i #QÊ+X
 HQ M ç Q ç2Q # M ?¬M;X h¢B pMM; #B M ;BÊB- ``i M?B m M;Q!B +! i?!B [m2M ç
 M;mv M i?Q!M; /MM; M“vX
 “i [m€ M?bM i?’v €M? K„i H¢M? HMM; +O CQDQ- i`€M i M i?O HoM? i?QÆM; ç°B
 +?SM; FB M i?U+ HU+ +O CQDQ- v iU #B i F?¬M; TªB H“ ç®B i?O +O M[pä bo M
 M?QM; H¢B #m¬M; ` - +?d F?~M i`QÆM; M?bM æ¶ .mv ,
 @ Zmw M;“B- ç•v H“ pB + `B M; +O i - tBM M;“B i®i M?’i çWM; + M /U p“Q5 L m
 +?„+ +! Q+? HÊB ;b +ªX
 æ¶ .mv #“i +Q!B- ?„M M?bM i M i?O HoM? i?QÆM; ç°B- iOK idK M!B ,
 @ ± \
 óE?¬M; b B5ônh M ç—m HoM? ?ÆB i`M ioM? H¢B- M;?B M ` ,M; M!B ,
 @ Zmw M;“B ç•v- K†+ /M i?U+ HU+ KÈB H° ` +O M;“B p“ p` M[bo tBM? ç T M“v F
 M[- i +kM; ç½ M;?2 ` F?~m •K +O M;“B ç“K +?i F?~m •K h•v “„+X h M;?o ? B p
 “„+ +?Q M M i F?mv M ? B p` pB + M“v çWM; +® + M /U5 “i Hm”M ? B p` M;?2 ;b
 i`QM; HÁM; çBX ÁM +Sm K¢M; +O ? B p` +?B m M;“v ?¬K M v i tBM F?“„+ ;?BX
 F?¬M; i?’v ;b L m F?¬M; - K†+ /M ? B p` i?U+ HU+ tm’i +?9M; - M?QM; Î pMM; h•v
 K°i b® M;Q!B- ? B p` i®i M?’i F?¬M; M M i` m p“Q5
 G!B M!B M“v imv `^M; +! +SM; +! K K M?QM; [m M;[F?Q +kM; F?¬M; i?B m i?“M?
 +Sm K¢M; # M M½v- €M? K„i i M i?O HoM? i?QÆM; ç°B M“v- +?Q Qi i?2Q æ¶ .mv i

.mv #¶M; M?B M ;B"i KbM?- M?È` K°i pB +- i` M Kti p®M /o H¢M? HMM; i`Î M M
K„i i M ç-m HoM?- i?bM? HbM? ?ÄB K°i +•m ,

@ *| T?ªB M;QÆB H`K pB ++?Q ;B i°+ ?Q hmHBT\

óL;QÆB5ônh M i?O HoM? i?QÆM; ç°B #B M b„+- €M? K„i ç°i M?B M H|2 H M K°i i
K°i +€B- #B i`ä F?¬M; ç`+? H¢B pšM im®i ç Q ç²M; i?İB i v +ÁM H¢B KÁ p`Q i`QM

óæWM; p°B5ôna¶ .mv KdK +QİBX >„M bİ p`Q M;U+ H'v` K°i +€B ?mv +?QÆM; K
i M ;B ?Ä ç| ,

@ L;QÆB ?ŠM T?ªB M?“M` +€B M`vX

h M i?O HoM? i?QÆM; ç°B M;~M` - M?bM F„ K|M ç² i`QM; i v æ¶ .mv- F?¬M; MûM
i?'i i? M? H H M ,

@ >mv +?QÆM; #^M; p`M;\ 5 L;`B H` M;QİB +O ;B i°+ ?Q hmHBT\5

>„M F?¬M; +ÁM /Q /U M[- p°B p`M; [m€ tm®M; ,

@ h?Q M;`B- tBM i?S H¶B +?Q i¬B # M M½v ç½ K¢Q T?¢K- i¬B F?¬M; ? #B i`ä H

*?B + ?mv +?QÆM; i`QM; i v æ¶ .mv ?bM? /€M; H¢ HMM;- Kti i` M +| F?„+ ?bM?
H` #B m i`QM; i?•M T?“M +O M;QİB i`QM; ;B i°+ hmHBTX >ÆM M[- ç ç T?ÁM;
?mv +?QÆM; ç m +| K°i #° b® ç†+ #B i- #° b® M`v H` +€+ b® © _"T /Q æ¶ .mv ç†+
imv i ç®B F?¬M; #B i çQÊ+ w M;?o X GQ¢B ?mv +?QÆM; M`v- iW ?mv +?QÆM; #^
H` ?mv +?QÆM; #^M; p`M;- ç m H` +?mv M K¬M i?m°+ p K°i M?|K M?•M pB M #Q
;B€M i` M i?ªQ M;mv M- /Q i?`p i`QÎM; H7 H9+ i`QÊ+ T?K i`€+?X

h M i?O HoM? i?QÆM; ç°B M`v iU M?B M +kM; H` K°i M°B ;B€M T?K i`€+? pB + H
pB + ++?Q ;B i°+ hmHBTX h?'v æ¶ .mv çQ` ?mv +?QÆM; #^M; p`M;- i M i?O H¢
`M; i?`i ;Bª- i?İ T?“Q M? M?äK- i?€B ç° H¢B +`M; i? K +mM; FQM? ,

@ _ H` Zmw M;`BX

>„M F?¬M; #B i T?ªB tQM; ?¬ pÈB æ¶ .mv i? M`Q- #'i [m€ +| i? M„K ;B[?mv +?Q
+kM; H` M;QİB +| i?•M T?“M +U+ + Q i`QM; ;B i°+ - tQM; K°i iB M; óZmw M;`Bô -
[m€- i M ç-m HoM? +| M;?o i? M`Q +kM; F?¬M; M;?o ç M çS+ M;`B +¬M; iQÊ+ ?O
B M;?o çS+ M;`B +¬M; iQÊ+ M;`v #`M i`,K +¬M; M;?bM pB + H¢B ç°i M?B M •K i?

a m ç|- i M i?O HoM? i?QÆM; ç°B +kM; M|B`ä i?•M T?“M +O KbM? H` i?O ?¢+O
+?`m i`€+? M?B K çB H¢B ;B[ç [m®+ p`i?ªQ M;mv MX oÈB i?•M T?“M ¬M; +?O i
+O +€+ #° H¢+ i` M i?ªQ M;mv M ç²M; i?İB +kM; T?K i`€+? +?mv M K°i b® i?Q iQ

E?¬M; çÊB æ¶ .mv M|B` - ?„M ç½ +?O ç°M; H'v #S+ K"i i?Q i`QM; M;U+ €Q ;B Q
MB K T?QM;- +?Q iWM; KÎ [m ,

@ L?B K pK +O i¢B ?¢ H-M M`v H` ç2K i?Q ;B Q +?Q i°+ i`QÎM; a H /BMX

"'i [m€ æ¶ .mv +?d HB + M?bM K°i +€B- +kM; F?¬M; +| M?“M H'v K` M|B Hm¬M ,

@ L;QÆB i?m H¢B çBX

>„M F?¬M; +-M M?bM +kM; #B i`ä M°B /mM; # M i`QM; #S+ i?Q ?B M i¢B #ªM i?
"İB pb ób€M; wô +O æ¶ .mv M M ?„M bÈK ç½ ?¢ H M?- HB M ? pÈB a H /BM i`
ç m F?¬M; çQÊ+ /MM; +?[pB i i?¬M; i?QİM; K` T?ªB /MM; K"i K½ X GQ¢B K"i K½
` +kM; H` i`B i?S+ i?m°+ p FB T i`QÊ+ +O ?„M, i?Q iW [m H¢B- H` K°i b® M?[
L?[M; +?[b® M`v- M;QİB M;Q`B /M +?Q M?bM i?'v +kM; F?¬M; #B i H` M;?o ;b-
#B iX

E?B a H /BM M?“M çQÊ+ #S+ i?Q M`v- b) H'v` K°i [mv M b€+? K M; i?2Q # M M;
i`QM; #S+ K"i i?Q- ;Bİ iÈB i` M; i?S K'v- ?`M; i?S K'v- +?[i?S K'v *m®B +MM; K

+k M°B /mM; +O #S+ i?QX *€B +€+? ;B[#Q K"i M"v- i`QÊ+ Kti Î _QH M F?¬M; +|
çB i`QÊ+ i?İB ççB /Q æ¶ .mv b€M; içQ ` X

óZmv M K"i K½ô æ¶ .mv p" a H /BM ç½ i?®M; M?'i F?¬M; ;b F?€+ M; Q" B [mv M ó: B
i?¬M çB M T?' #B M M?'i i` M ççB HK+ _QH MX L m M?[M; iQM ç² +O Zm M; JB
;B€Q çB M i?¬M i?€M? H`K [mv M K"i K½- M?'i ç`M? b) ;€M +?Q ?„M i°B / M? #'i F
+kM; F?¬M; K M; i?2Q ó: B€Q çB M ô # M KbM? M M /M ?„M +| KÎ #S+ i?Q +kM; F?
ç½ F?ŠM; ç`M? i?O HoM? +O i?QÆM; ç°B M"v H" óM; QİB +O KbM? ô- +kM; H" ççB
/†M /Á i M; B ?Ä M"v- +?d +¬M +| i? ?Q" M i?"M? M?B K pK +O KbM? H" çQÊ+ `

*| çB m F?¬M; M; İ HçB +| K°i M?|K K½ i†+ #B i çQÊ+¬ Km®M iÈB +QÈT #S+ i?Q
G) M"Q H" #° Hç+ F?€+ i` M i?ªQ M; mv M- #B i KbM? p" a H /BM ç½ •K i?¬K +'m F

L; ?o ç M HİB F? B +O iM #BM? H9+ i`QÊ+¬ #, M; K½ i†+ M"v p" p" B #° i°+ i` M i?
Hç+ L?Q p"v t2K ` +€+ #° i°+ F?€+ i` M i?ªQ M; mv M +kM; ç M; `K+ ``+? X

>W5

æ¶ .mv +QİB HçM? K°i iB M; - M|B pÈB i M i?O HoM? i?QÆM; ç°B ,

@ L; QÆB i®i M?'i M M +~M i?"M K°i +?9i- i?•M T?"M +O M; QÆB ?ŠM ç½ #çB H°5
H" M?"K ç M #S+ i?Q i` M M; QİB M; QÆB K" iÈB +?Q M M i` M çQİM; çB- 2 ``M; M
?B KX

h M i?O HoM? i?QÆM; ç°B p Kti M; ?B K M; ?`- i?¬M b„+ i`"M M; "T p [mv i çQ€M p
i`¼M; - M|B iWM; +?S K°i ,

@ æçB M?•M- iQM? KçM; +O i¬B H" /Q M; "B H7 +Sm p - i¬B ç½ i? i`mM; i?"M?
;B i°+ K" #'i ?çM? +? i çB i?b ;B i°+ +kM; b) +?B m +® pÊ p" +QM; €B i¬B- +?Q M

8NkX *?QÆM; 9Re P M :B æ®B æ¬m U?çV æ½ G•m E?¬M; :†T- æ

æ¶ .mv +?, K +?9 M?bM i?O HoM? i?QÆM; ç°B M"v K°i ?²B- ?„M i``M? i`¼M; ;"i ç-
p B M? i `²B i¬K ;B¼M; M|B ,

@ *ªK ÆM M?5 hBM iQİM; i - bU M¶ HU+ +O M? b) çQÊ+ ç M #M K°i +€+? tSM; ç
` bS+ b) F?B M +?Q #B M +QÆM; ç [m®+ +~M; p[M; +?„+ ?ÆM5

.WM; K°i +?9i- æ¶ .mv +QİB M|B ,

@ M? v M i•K- +?mv M K½ i†+ i b) ;B9T M? ;BªB [mv i i®iX M? +?d +¬M /šM M;
i?•M T?"M +O M? ç½ #çB H° `²B- M m iB T iK+ /MM; +€B i?QÆM; ç°B M"v ç +?
i®iX h ç M; ?` M?- i®i M?'i M M /Si F?Q€i `İB F?ÄB i?QÆM; /°B- M?[M; i?S ?"M
i¬M; +QB- /MM; M; U M? M? +?çv çB- bÈK çQ p, M FB M ç M- ?Q" M i?"M? M?B K

L|B tQM; - æ¶ .mv +MM; CQCQ #QÊ+ ` +Y H m- i?O HoM? i?QÆM; ç°B çQ iB M i
F?¬M; Km®M #çB H° i?•M T?"M- i?O HoM? i?QÆM; ç°B KÈB F?¬M; /MM; ççB H X

æ¶ /mv HçB ibK ç M hQmv ç M; + M? ;€+ Î # M M; Q" B- M; ?B K Kti M|B ,

@ L; "B hQmv 5 "BM? çQ" M *€Q a Jç+ +O M; "B +| i? i`Ê ;B9T +?Q K°i pB + ;'T +

•M? K„i hQmv H° p KWM; `Đ- +| i? /U p"Q ;B i°+ hmHBT +QİM; ççB M?'i pMM; ;
HQM? ç€M? i?m i`QM; b Kç+ M?Q M?Ä +O ?„M [mª i?U+ ;B®M; M?Q M^K K°M; ;†
HB M iK+ ;"i ç¬mX

@_ 'i i®i5

æ¶ .mv ?S pÈB hQmv ,

@L; "B hQmv - i ;B Q +?Q M; "B K°i pB +- M m M?Q M; "B +| i? ?Q" M i?"M? tm'i b„
tm¬B- M; "B +| i? ç M i?"M? _QH M/ ;†T S?BHBT i`QM; T?O +¬M; iQÊ+ hmHBTX L

h`QM; HÁM; hQmv M?`M F?¬M; çQÊ+ M|B i?¬K, S?BHBT M; QÌB iQM M?B K M?'i
 i`QÎM; +?QM? pK +O ;B i°+ hmHBT pMM; h•v "„+- B K` F?¬M; #B i\ >„M p°B p`M
 @æQÆM; M?B M #B i5
 æ¶ .mv KdK +QÌB,
 @ *?mv M H-M M`v i ;B Q +?Q M?- i Km®M M? +?¼M` KQÌB K'v i v +?•M ç„+
 HoM? i?QÆM; ç°B M`v `ÌB F?ÄB ç°B #m¬M ç M MÆB ?„M Km®M ç M5 L m ;†T T?
 K¼B ;B€ T?ªB #ªQ p M iQ`M +?Q M? i 5
 hQmv ;"i ç~m- F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB K°i +•m,
 @*ÁM i?QÆM; ç°B M`v
 @ *?mv M p i?QÆM; ç°B M? +kM; F?¬M; +-M HQ- M? +?d +-M #ªQ p p`i?O HoM
 pÁM; p•v H` M? ç½ ?Q`M i?`M? tm'i b„+ M?B K pK i ;B QX \*?d +-M H`K +?mv M
 hQmv - KÌB M;`B +?mv M HÌB +?Q [mw çQ`M i`QÎM;- *€Q a J¢+ +MM; ;B i°+ hm
 M;?`- ?ÆM M[ - i¢B h•v "„+- i`QM; T?¢K pB i? HU+ +O ;B i°+ hmHBT- *€Q a J
 çQ`M b) çQÊ+ ?QÎM; i?m Qm ç½B M; M; M? m5
 hQmv M;?2 çQÊ+ HÌB M`v- i`€M? F?¬M; çQÊ+ ?ÈM ?Î` K†i5
 æQÊ+ Qm ç½B M; M; pÈB HQM? ç€M? i?m hmv i G M;5 *| ;B i°+ hmHBT +?®M;
 i?`M? i´ +?S+ HQM? ç€M? i?m çSM; ç-m pMM; h•v "„+5
 L?bM #° /¢M; ?QM; T?'M pmB KWM; +O hQmv - æ¶ .mv H¢B #´ bmM; K°i +•m,
 @ L?È`^M; +?mv M M`v H` K°i #Q K'i- M;`B +kM; F?¬M; M M H°` 5 \*?B m M v M;`
 çQ p`i?O HoM? i?QÆM; ç°B M`v `ÌB F?ÄB ç¢B ç°B H M çQÌM; çB5
 hQmv p°B FbK bU ?QM; T?'M- [m v ç-m `ÌB çB +?¼M M;QÌBX
 _'i M? M?- hQmv ç½ +?¼M çQÊ+ ? B KQÆB M;QÌB iQM M?B K M?'i- i?•M i?O i@i
 i?2Q i?O HoM? i?QÆM; ç°B ç M; ç K`ÌB çBX
 GQm H¢B i`QM; i?QÆM; ç°B H` # KQÆB HQM? ç€M? i?m - æ¶ .mv #¶M; M?B M; L
 KÈB5
 :¼B # KQÆB M;QÌB HQM? ç€M? i?m M`v iÈB- æ¶ .mv H'v iW i`QM; M;U+ €Q` #
 iQK M?Q M?Ä çQ +?Q K¶B M;QÌB K°i F?®B- b m ç| +QÌB ?QT K„i M?bM M?[M; M;
 @ *€+ pb- M?B K pK #ªQ p i?QÆM; ç°B H-M M`v iÈB ç•v H` F i i?S+5 h?M H Q +
 hQmv - M?[M; KB M; i?Ov iBM? iQK M`v H` i i?QÎM; `B M;X *| çB m +| [m +| H
 M?B K pK KÈB5
 LK +QÌB +O æ¶ .mv H9+ M`v +| +?9i •K ?B K- +?d p`Q KªM? i?Ov iBM? iQK i`QM;
 @ "•v ;BÌ- K¶B M;QÌB +?¼M K°i ?QÈM;- i@i M?'i H` T?QÆM; ?QÈM; +O K¶B M;QÌ
 K`i ;B Q +?Q +€+ p` +?QM? H` +?¼M K°i ?QÈM;- b m ç| K¶B M;QÌB K°i +QM M;U
 /MM; i@+ ç°M? M? M?'i i`QM; F?ª+€+ p` çB iÈB- i Km®M +€+ p` çB Qì M?'i ? B
 p` ?Q`M i?`M? M?B K pK- +| i? p M?`5 L;QÌB M`Q ?Q`M i?€M? M?B K pK- b m F
 i? p`Q i`QM; T?O _QH M/ H½M? K°i i`,K ç²M; p`M;5
 GÌB pW M|B tQM;- K¼B M;QÌB H`T iS+² H MX L?[M; M;QÌB HQM? ç€M? i?m M`v
 i` M K†i K¶B M;QÌB /-M /-M ?B M H M i?-M b„+ KWM; `ÐX
 æ¶ .mv M|B +?"K`½B,
 @ h #B i- K°i KbM? K°i M;U UçÆM i?QÆM; ç°+ K½V çB i`QM; b K¢+- çB HB M ?
 *| çB m i iBM iQÎM; +€+ p` ç m H` HQM? ç€M? i?m FBM? M;?B K T?QM; T?9- b
 T?ªB +?d KÈB çB [m K°i ? B H-MX L m B F?¬M; Km®M M?"M M?B K pK M`v #•v
 M m M?Q +€+ p` ç²M; w- i T?ªB M?„+ M?Î+€+ p`- M m M?Q H¢+ çQÌM; K°i KbM? i
 +? i F?€i i?b çWM; M M Q€M ?"M i 5

"¼M HQM? ç€M? i?m +QÌB -K H M- H"TiS+ HB M +! M;QÌB F m H M,
 @ h?Q M;"B- +?9M; i-B B +kM; ç m +! FBM? M;?B K5 oMM; b K¢+ M"v- M;QÌB M
 i çB [m ç½ F?¬M; #B i# Q M?B m H-M- +?Q /M M?„K K„i +kM; b) F?¬M; çB H¢+5
 @ æ9M; p"v5 æ†i KbM? i`QM; K¢Q ?B K +?QM? H" b® K M? +O HQM? ç€M? i?m -
 H¢+ çQÌM; K" +? i- [mª i?U+ +?QM? H" bd M?K+5 > ? ?
 CQCQ Î +¢M? # M i?'v pB + M"v- H¢B +kM; ?B m `ä /KM; w +O æ¶ .mv- F?¬M; F
 +O æ¶ .mv
 æ½ /MM; [m +ª M;"M i?m"i +?2 K„i- pšM +?Q çO æ¶ .mv MûK +?Q CQCQ K°i +€B
 @ h M v m [m€B ç€M; +? iFB +?d bÊ b) M? M? +?!M; idM? /"v `²B ç M ç•v T?€i`
 h•v "„+X æ M H9+ ç!- MÆB M"v H¢B i†M; i? K +?Q ?„M #'v M?B m K ?²M i`"M- ç
 +""M; M?B m i?ÌB ;B M- +?9M; i +! +""M; M?B m +Æ ?°B ç +?¢v i?Q€iX
 L? M? b m ç!- M?[M; M;QÌB HQM? ç€M? i?m M"v M?"M iB M +O æ¶ .mv `²B M? Q
 h?'v K°i M?!K HÈM HQM? ç€M? i?m `ÌB çB- K" M; v +ª i?O HoM? i?QÆM; ç°B +K
 M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B Î i`QM; i?QÆM; ç°B M"v +?d #B i, v m +¬m +O M;"B " m
 " m/ +! i? i?Q€i çBX
 J M? H M? H¢HMM; M"v /M b Q +kM; /Q i?O HoM? i?QÆM; ç°B T?€i` - M?[M; M;C
 M?QM; +kM; F?¬M; ?ÄB ;b i? KX
 *ÁM p p'M ç M iQ" M b m F?B iQ" M #° #¼M HQM? ç€M? i?m `ÌB çB çWM; M!B ;B
 i`„M; tBM? ç T ç! b Q\ *! M" M; Î ç•v +ÁM HQ ;b K½ i†+5 K°i KbM? M" M; +! i? b€M
 HQM? ç€M? i?m H9+ M½vX
 a m F?B M;QÌB M M çB ç m ç½ çB `²B- æ¶ .mv H"TiS+ [m M; KBM? +?QM? ç¢B H
 i?QÆM; ç°B M"vX >„M ?¢ H M? +?Q K¼B M;QÌB iB TiK+ M;?o M;ÆBX *ÁM M?[M;
 HQm ibM?5
 *QÌM; ç¢Q i`QM; b K¢+- ;B i M;QÌB +QÈT +O - F?¬M; +! F M"Q F?¬M; ç€M; +? iX
 ` H M? pMB iQ" M #° p"Q i`QM; +€i5
 *€+? H"K ç-v K€m i M? M"v +O ?„M +""M; F?B M M;QÌB i`QM; i?QÆM; ç°B F?¬M;
 T?"M i?O HoM? +O æ¶ .mvX
 J°i KbM? +?B K H'v H m HÈM +O i?O HoM? i?QÆM; ç°B- æ¶ .mv +?Q M;QÌB ç®i
 +MM; CQCQ M;²B iU p"Q M? mX
 @ L;QÆB i?'v- +?B m M v- b m F?B M?[M; K½ i†+ M"v +?¢v p ?²B #€Q- #¼M ç! ç
 CQCQ +QÌB ?ÄB æ¶ .mvX
 æ¶ .mv +QÌB ? ? K°i iB M;- ¬K ç-m M^K M;Y ` ç'i- M?bM #-m i`ÌB b Q,
 @ h +kM; F?¬M; [m M i•KX *?d H" K°i ç€K K½ i†+ i?¬B- +! ç M- +kM; +?d H" K°i
 i M iM #BM? M"v K¢M? KB M;- M!B i M ç¢B ç-m HoM? ç! H" K°i i M `i HÊB ?¢B ?V
 HÊB ?¢B iÈB KS+ M"Q\ h i`€B H¢B H¢B KQM; #¼M +?9M; M? M? M? M? ç M K°i +
 b m ç! ,M b€M; bÈK `²B H M çQÌM;X
 æ¶ .mv +MM; CQCQ `i i?Q ;BªMX
 *?QM? t€+- K°i i?O HoM? K½ i†+- +! i? HÊB ?¢B iÈB i`bM? ç° M"Q\ *! CQCQ pÈB
 +¢M? ?ÆM M[æ¶ .mv H" K°i M;QÌB +! i?•M i?O +kM; F?¬M; i-K i?QÌM;X L?bM F
 ç M F?¬M; T?ªB H" +QÌM; ;Bª i?€M? +'T- +,M #ªM F?¬M; +! +?mv M ;b ç HQ H„M;
 S?ªB #B i`^M;- M; v +ª ç¢B ç` F} bo +O h?-M h?€M? F} bo çQ" M +O Zm M; JBM
 i€K K" i?¬B5
 J°i ç-m HoM? K½ i†+\

æŋ .mv pšM F?¬M; ç p"Q K„iX
 @ h #•v ;Bì H¢B +`M; ?SM; i?9- M?QM; K" i M v m [m€B +? i iB i FB ?„+ ?„+ - F H¢B ?ÆM K°i M;`M +€B K T?€T +ªK SM; - p K†i ?„M b)` b Q ? ? ? ? ?
 æŋ .mv +QìB `i F?Q€B i`€- CQCQ # M +¢M? •K i?¬K M? M?`M; M?Q+? H¢B ;¬M- +MM; M;„K #-m i`ìB ç-v b QX
 a K¢+ p ç K- €M? b Q ç-v i`ìB b€M; M;ìB +?B m i` M p K†i #`i ç„+ /o M?bM b Q
 @ hBM? hBM?- ?ìM /ŋB ;b ç'v\
 æŋ .mv +QìB K°i iB M;X
 h?•M i? CQCQ M?Q+? K°i +?9i p T?Q æŋ .mv- •K çB m M? M?`M; - i?'T ;B¼M; M
 @ æQM; ç°M; ç M i M 'v æŋ .mv- i +ªK ;B€+ çQÊ+ - M?Q p"v
 hU ?² /Q /U K°i +?9i- M`M; KÈB H'v i? K /kM; F?Q- ¬M M?m MìB,
 @ *ì i? +MM; M;QÆB Î +?mM; K°i +?ŋ M?Q p-v M?bM hBM? hBM? i?"i bU `i imv iB T iK+ çm' B ;B i M?Q p-v- i +kM; F?¬M; bÊ
 *•m MìB +m®B +MM; - ;B¼M; M`M; `mM `~v- T?ªM; T?'i M?Q `mM; +MM; M?`T ç" T - J†+ /M æŋ .mv BK H†M; F?¬M; MìB- M?QM; i`QM; iB M? +ªM? M`v- M^K /QÈB i`ìB ;€B imv i ç T i?' H° i•K iQ pÈB M;QÆBX hbM? +ªM? ç T M?Q p"v H`K ;b +ì M;QìB Pi` - æŋ .mv +kM; ç M; +ªK i?'v- HÁM; KbM? K†+ /M FB M i`b F?€M; +U- ;B[ i•K # +?9i /'m ?B m iW iW #` ?Á i M K" ?„M F?¬M; ? ? v #B iX
 hU M?B M- K°i H`M ?QÆM; iB M? T?ªM; T?'i H M iÄ i`QM; F?¬M; F?Q *kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H m- ç M F?B ? B M;QìB ?bM? M?Q +ì +?9i K çB- iV K°i iB M; M;QìB F?B M iBK æŋ .mv ;B"i i?ìi5
 h? M? •K M`v çSi çQ¢M F?ì M;?2- i`M M;"T Q€M F?Q p¬i" M- H¼i p"Q i B M;QìB- ?"M5
 @ >W- i +ÁM iQÎM; H` B H`K ?ÄM; +?mv M i®i +O i 5 >ì ` H` M;QÆB5
 *MM; pÈB i? M? •K M`v- K°i #ìM; M;QìB iQ`M i?•M ç2M M?€M? +?"K `½B iW i`QM; çB ` X
 L;QìB M`v H†M; H) tm'i ?B M F?¬M; K°i iB M; ç°M;5 L; v +ª +QìM; ;Bª M?Q æŋ .m T?€i ?B M +?9i ;b5
 J` æŋ .mv pW M;?2 i?'v i? M? •K M`v- i`QM; HÁM; ?„M H"TiS+ i`¬K ?ŠM tm®M;5
 h M?' p"Q5 «M; i`ìB5 «M; ç•v b) F?¬M; tmB t Q M?Q p"v +?S5
 J°i ç-m KK+ K½ i†+ K" i?¬B5 G`K b Q K" H¢B H` K°i b€i iBM? M?Q p"v\
 æŋ .mv ç M; iW i`¢M; i?€B M?`M M?½ çB +?ÆB +?mv M i?`M? H¬M; iì+ /UM; çSM i`ÈM K„i M?bM +?,K +?9 M;QìB çSM; i`QM; #ìM; i®BX J` CQCQ T?ªM; T?'i +kM; M;QìB M`v +?'M M?B T- M?`M F?¬M; çQÊ+ iQ`M i?•M +,M; i?ŠM; - ;„i ; Q M?bM +?
 L;QìB M`v #QÊ+ iWM; #QÊ+ ` iW i`QM; #ìM; i®B- +m®B +MM; +kM; H° ` iQÈM; K oì+ M;QìB ?„M +kM; F?¬M; + Q- i?"K +?Q +ì i? MìB `i HMMc M?QM; iW K°i M;Qì F?Q i? m €K ç€M; bÊ- ç¬B K„i M¼ ;„i ; Q M?bM +?,K +?9 æŋ .mv- F?ì2 KB M; K M;
 @ æ½ H•m `²B- +¬M; iQÊ+ hmHBT5 \*ì i? ;†T M;`B Î ç•v- i i?"i H` pmB KWM;5
 h? M? •K M`v +?S çUM; ?"M w p¬+MM; - æŋ .mv M;?2 tQM; +kM; +?d +ì i? KB M + +ì çB m +?QM? ?„M +kM; #B i- MK +QìB +O KbM? #•v ;Bì `i F?ì +QB5

*| çB m ? „M pšM ? Qi b • m K ° i ? ÆB - + „M ` , M ; M | B ,
@ E ? ¬ M ; b B - [m ^ i ? " i H " H • m ` ^ 2 B X

8NjX * ? QÆM ; 9Rd , hY * ? B M

hQÈM ; [m • M _ m ; - # • v ; B | + | H) T ? ^ B ; ¼ B ? „M H " sQ + ? h ? Ov æQ¢M i ? b ç9M ; ?ÆM
> „M K † + K ° i # ° v T ? K + ç2M M ? €M ? - # Q T ? O i Q " M i ? • M X . Q p ¢ i € Q FûQ / " B i ` M K
+ ? " K # QÊ + i ÈB - + ^ M ; Q | B + S M ? Q ç M ; HQÈi H " H " X

æSM ; i ` QÊ + K † i æ ¶ . m v - i ` QM ; ç ¬ B K „ i K M ; i ? 2Q b ¢ i F ? Q • K i ` - K - [m M ; K M ; + ? È
ç Q T ? QM ; ç • K i ÈB - H " K i ` QM ; H Á M ; æ ¶ . m v T ? € i H ¢ M ? X

æ ¶ . m v ? B m ` ä - i ` M ç ¢ B HK + M " v - i m v ç ½ ; • v i ? M F i | M p ÈB F ? ¬ M ; Qi M ; Q | B M ?
M " v + ? QM ? H " K ° i i ` QM ; M ? [M ; M ; Q | B + M M ; æ ¶ . m v F i i ? M b • m ç " K M ? ' i - + | i ? M

L m ` ÆB p " Q i v hBM ? GBM ? pQÆM ; i ? b Qi M ? ' i p ÈB i • K + Q F ? Q M ; ¢ Q - M ; Á B `
. m v - i ? K p " Q ç | H " i ? B M i QM ? + O hBM ? GBM ? i ° + - b) F ? ¬ M ; H " K ; b ? „M X > m ® M ;
çQÊ + + ? ¢ v i ? | i M [X

L ? QM ; K " sQ + ? h ? Ov æQ¢M H ¢ B F ? ¬ M ; ; B ® M ; i ? X * € B i M M " v H " i B M M ? B K i ?
i b M ? F ? ¬ M ; i ? B m FB M M ; ? ` + M M ; i " M M ? ŠM - + | i ? M | B H " F ? ¬ M ; + ? W i ? O çQ¢M
F ? ¬ M ; + ? 9 i ` ¼ M ; T ? QM ; ç ° M ? Q hBM ? GBM ? pQÆM ; X > m ® M ; + ? B ? „M + M M ; æ ¶ . n
? " M F ? ¬ M ; i ? „M i ? ` i H ° i / ? „M M ; v çQÊ + 5

_ ÆB p " Q i v hBM ? GBM ? pQÆM ; i ? b + M M ; H „ K + kM ; + ? d H " # ` çM + Ê i p " B + • m - p
i v i M M " v i ? b + ? d + | çQ | M ; + ? i K " i ? ¬ B X

æ ¶ . m v ç ½ b ¢ M b " M ; + ? m " M # ` HB m K ¢ M ; - M ? QM ; i ` M K † i pšM K M ; i ? 2Q p KdK

@ L ; " B sQ + ? h ? Ov æQ¢M ç € M ; K M - i F ? ¬ M ; M ; | b m F ? B M ; " B ` | B çB ç [m ® + H ¢
H " K K ° i i ? O HoM ? K ½ i † + 5

sQ + ? h ? Ov æQ¢M + Q | B + Q | B - € M ? K „ i + O ? „M ; B ® M ; M ? Q + QM ç ° + t " M ? bM + QM
+ O KbM ? X h " QM ; € M ? K „ i ? „M i " M ç - v bU ? Q ? YM ; p " çM + Ê i ,

@ æ ¶ . m v - i QM ? i b M ? + O M ; Q | B pšM F ? ¬ M ; i ? v ç ´ B X > W ? W - i v T ? ^ B M ; QÆB
hQ | M ; ` ^ M ; + | i ? i b K + Æ ? ° B H ' v + • v + m M ; K T ? € T + O M ; QÆB ç € M ? HûM i " \ >
K i ` QÊM ; M ; QÆB + QÈT çB i W i v i M ? „ + € K K T ? € T bQ + O i \

æ ¶ . m v # ` ç ® B T ? QÆM ; bQB i ? ' m ç ° M ; i € + - i ` QM ; H Á M ; + " M ; HQ H „ M ; : B | T ? 9 i M "
/ KM ; K T ? € T b) # ` G ¢ + h m v i T ? € i ? B M \ \* ? Q / M H " # ` G ¢ + h m v i T ? € i ? B M + kM ;
+ € B i M F ? ® M FB T M " v X

sQ + ? h ? Ov æQ¢M H " ç iY æ ¢ B h m v i aÆM - p m i ? m " i p k F „ bQM ; i m v i X h ? 2Q H | B
F „ + O sQ + ? h ? Ov æQ¢M + Q | M ; ? ½ M - p T ? QÆM ; / B M T ? € T i ? m " i i ? b ` ` i v m FûK
M " v H " ç ® B p ÈB + ' T # " + + O G K > ^ B . m v i p " " ¢ + ? > " a - m K " i ? ¬ B X æ ¶ . m v + kM ; F
+ ? QM ? KbM ? i ` M T ? QÆM ; / B M T ? € T i ? m " i + | F ? , M , M ; i ? „M ; çQÊ + + € B i M ç iY
p m pQÆM ; ç ¢ B i m v i bÆM M " v X

L ? bM # ° / € M ; iU iBM i ? QM ; / QM ; + O sP + ? h ? Ov æQ¢M - æ ¶ . m v ç ° i M ? B M + Q ; B

@ _ i v 5

L | B tQM ; - i ? • M i ? æ ¶ . m v M ? M ? + ? | M ; # v H m B p T ? Q b m - K " CQDQ # M M ; Q | B
K ° i M ? € M ? + • v i ` QM ; ç ® M ; HY # ´ i ? ŠM ; p T ? Q sQ + ? h ? Ov æQ¢M X

* € B + ? B M i ? m " i M " v H " / Q ? B M ; Q | B ç ½ i ? QÆM ; HQÈM ; F „ i ` M çQ | M ; - # ÎB p b F ?
i QÆM ; ç ® B v m FûK K " Q m i ? + O K T ? € T bQ i ? b T ? ^ B / U p " Q pB + FûQ / " B F ? Q ^
? B M ` X \* ? Q M M ? B M ; Q | B ç ½ i ? QÆM ; HQÈM ; F ? B ; † T T ? ^ B + Q | M ; ç ` + ? i ? b i ? B
+ ¬ M ; + Á M æ ¶ . m v i ? b M ? • M + Æ ? ° B H m B p T ? Q b m - FûQ / " B F ? Q ^ M ; + € + ? i ? B

b€+? M"v +?m~M #`ç T?ÁM; M;W p¢M M?'i ç M i?ìB F?„+ +m®B +MM; T?ªB HB ;Bì T?9i M"v H¢B T?ªB /MM; pÈB sQ+? h?Ov æQ¢MX

L;¼M HY i` M M?€M? +•v /QÈB ç-m F?Q +O CQCQ- #MK H M K°i iB M;- ?Ä [m M H-M- ;B®M; M?Q H" K°i ?Ä +-m iQ HÈM K M; i?2Q ç'm F?Q b„+ #ûM p¬ +MM; ?C sQ+? h?Ov æQ¢MX

CQDQ i'i M?B M #B i ç®B i?O HÈB ?¢B- pW i'M +¬M; HB M tm'i` iQ"MHU+X æ tm'i` - i? M? i? i?U+ F?¬M; M?ÄX

sQ+? h?Ov æQ¢M i` M K†i +QìB M?¢i- çSM; M?bM M?€M? +•v CQDQ ç•K iÈB- ? B F?¬M; ? +| w ç`M? M?9+ M?Q+?X h`QM; H9+ ç| CQDQ +ªK i?'v F?¬M; çQÊ+´M- M b m +| K°i ?²B ;B| H¢M? i?'B [m +´ KbM? *ªK ;B€+ M"v H"K M" M; H"TiS+ +ªK i?'

æ9M; p"Q H9+ M"v- M?€M? +•v K M; i?2Q ?Ä [m M; i`QM; i v ç"Tp T?Q i`QÈ+- ç æQ¢MX L?QM; K" iB Ti?2Q b m ç|- CQCQ H¢B M?bM i?'v i?•MªM? +O sQ+? h? M?B M ?| i?"M? K°i KªM? ?Q p¬X

@ h" M h" M iQÆM; i?m"i\

h`QM; HÁM; CQDQ +ªK i?'v M?Q `ÆB tm®M; i" M ç€v pU+- M; [çB m çM +Êi +O s i`mv M ç M # Mi B,

@ *QM #û FB - +€B M"v F?¬M; T?ªB H" h" M iQÆM; i?m"i- /Q K„i +O M; QÆB F?¬M

hB M; M|B pW /Si- CQDQ +ªK i?'v b m HQM; ç m M?S+ p¬ +MM; 5 L; |M i v +O sQ çB K H M tQÆM; #ª p B +O CQDQ- iB M; tQÆM; +®i pÐ i M M; ?2 i? M? i?9v5

GU+ i'M +¬M; K¢M? K) K M; i?2Q #,M; bQÆM; ç'm F?Q +m²M; #¢Q +O sQ+? h?O i`QM; +Æ i? CQDQ- çB M +m²M; i" M T?€ # M i`QM; i?•M i? X

@ "MK5

CQDQ M;~M; ç-m- i`QM; KB M; T?mM` K°i ç®M; K€mX *´M" M; ç m M?S+- +Æ ?² w +?Q +O KbM?- i`QÊ+ K„i i®B b-K- MY i?•M M; QìB ç½ F?¬M; +ÁM M; ?2 i?2Q b

L?QM; /M b Q +kM; H" K°i T?K M[# Q HU+- i`ìB b M? iB M? iB M? /[ /^M- pÈB p M; C +ÁM K°i i`€B iBK +QìM; ?½M5 •M Q€M +O æ¶ .mv +MM; pÈB +€B i M _m; M"v M p"Q i v hBM? GBM? pQÆM; pšM +ÁM +Æ ?°B M?QM; `ÆB p"Q i`QM; i v M; QìB M"v

*® MûM +ÆM ç m- M" M; K¢M? K) ;QÊM; çSM; p[M; H¢B- b m ç| ?ûi H M K°i iB M;- ?½M #´ p T?Q M; U+ +O sQ+? h?Ov æQ¢MX

h`QM; +U Hv ;-M M?Q p"v #´ tm®M; - sQ+? h?Ov æQ¢M ó±5ô K°i iB M; M; ¢+ M?B M /€M; M"v H¢B FB M +QìM; M?Q i? X

@ "²M; 5@ J°i +9 ç€M? p"Q ;B[M; U+ sQ+? h?Ov æQ¢MX

CQDQ K°i çÁM i`9M; çQ+?- i`QM; HÁM; ç-m iB M H" pmB p M?QM; b m ç| ç°i M?E +SM; M; „+X sQ+? h?Ov æQ¢M ç½ #„i H'v +€M? i v +O CQDQ- i` M K†i ?„M K M; i

@ >W æ'm F?Q +O pä bo +'Ti€K K" Km®M ç€M? i #` i?QÆM; \ LU+ +QìB5

CQDQ +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i HU+ HQÊM; +U+ K¢M? ç€M? iÈB- i?•M i? M" M; # v H M ;B€+ çQÊ+ +€M? i v #` ç®B T?QÆM; #„i çQÊ+ ç M; ç m M?S+ K½M? HB iX \_„+ K° ç½ #` ;½vX

sQ+? h?Ov æQ¢M +?d KÈB /MM; K°i +?9i HU+ K" ç½ ç€M? # v CQCQX L?QM; CQD ;BÆ +?•M H M ?mM; ? ,M; ç€ p"Q K†i sQ+? h?Ov æQ¢MX

J°i +QÊ+ M"v +?QM? H" HB m K¢M; ç€` - K†+ /M bS+ K¢M? imv F?¬M; HÈM M?Q i +QìM; ;Bª #` ç€ i`9M; M; v K†i i?b +ÁM K†i KkB M"Q M[\ sQ+? h?Ov æQ¢M ?W K #„i çQÊ+ K„i +€ +?•M CQDQX

æ°i M?B M i`QM; H9+ ç!- #`M i v +O ?„M i` M #„T +?•M +O C Q D Q H B M i K + #!T #
i €+ H Q m H Q € i H B M K € +? M ? Q +? d +! K ° i - +? d i`QM; M ? € v K „i ç ½ t Q M; X h`€ B i B K
i €+ 'v X

@ _ , M ; ` „ + 5

E ? ¬ M ; +! K ° i + ° K ; B € + ç m ç È M M`Q 5 h ? • M i ? M`M ; # v M ? M ? ` T ? Q b m - `Æ B
? B M T ? ¬ M + ? • M i W ç - m ; ® B i `Î t m ® M ; ç ½ F ? ¬ M ; + Á M + ° K ; B € + 5 h`Q M ; + Æ M F B
i` M # „ T + ? • M ç ° i M ? B M ? B M H M K ° i ç € Q [ m M ; K M ; K`m # € + - # M K K ° i i B M ; - p
i ? ` i i ? ~ K i ? ' m ` M ; Q`B 5

@ * € B + ? • M M`v + O M ; Q Ì B + Q B M ? Q ç ½ T ? # Ä 5 @ s Q + ? h ? O v æ Q € M + Q Ì B H € M ?
K € + ? K € m + M M ; t Q Æ M ; + ® i i`Q M ; # „ T + ? • M + O M ; Q Ì B T ? € ? O v i Q`M # ° * ? Q / M K
i` M ç € B H K + M`v + k M ; ç W M ; K Q M ; + ? [ç Q Ê + + ? Q M ; Q Æ B 5

C Q D Q H B M i K + #` i`¼ M ; i ? Q Æ M ; # + ? ¶ - ` ® i + m ° + + k M ; + ? ® M ; ç Ð F ? ¬ M ; ç Q Ê +
+ ® M ; ~ M ; ç - m H M - M • M ; + € B + ? • M + Á M F ? ° M , M ; + Y ç ° M ; - / M M ; K k B + ? • M ç € K €
M ? € M ? + • v F B [m € M M ? " T ç ' m F ? Q `² B ç ° i M ? B M # „ M p T ? Q s Q + ? h ? O v æ Q € M

s Q + ? h ? O v æ Q € M F ? ¬ M ; + ? 9 i ? Q M ; K M ; - M ; ! M i v M ? M ?`M ; # 9 M ; K ° i + € B - M ? €
" i i `Î p X s Q i K ° i i B M ; - + Æ ?² H` # v [m ; - M b € i F ? m ¬ M K † i C Q C Q - i ? " K + ? Q F
p i K € m ` i M ? Ä i` M F ? m ¬ M K † i C Q D Q 5 * ? d i`Q M ; K ' v M ? ` T ? ¬ ? ' T - C Q C Q ç ½ #`
H U + + ? B M ç ' m X J v K` æ ¶ . m v ç ½ i K M ; t Q M ; K ° i ç Q € M + ? 9 M ; [K T ? € T 5

h`Q M ; i v ? „ M + - K K ° i + • v K i`Q Ê M ; # ^ M ; ; ¶ ?² ç`Q - K ° i ç Q`M K T ? € T [m M ; K M ;
K i`Q Ê M ; # „ M ` M ? Q T ? € Q ? Q X h`Q M ; M ? € v K „ i # B M i ?`M ? K ° i + € B p Á M ; + m M ;
? B M / B M 5

a m ç ! - i`i + ° K ¼ B i ? S i`Q M ; F ? ¬ M ; ; B M M`v / Q Ì M ; M ? Q ç ¼ M ; H € B - K H U + + O æ
i`Q - i W K i`Q Ê M ; i`Q M ; i v i`9 i` M ; Q`B X * ° K ; B € + K H U + i Q`M i ? • M i`Q M ; M ? €
M ; Q`B H`K æ ¶ . m v p ¬ + M M ; F ? ! + ? ` m X æ • v H`H - M i ? S ? B æ ¶ . m v b Y / K M ; K T ?
i B M : M / z € Q i` „ M ; ç ½ + ° M ? + € Q - K T ? € T M`v ç ® B p È B i`b M ? ç ° + O ? „ M + Á M +
+ ? - M ? Q M ; ç • v H`K T ? € T K € M ? M ? ' i K` æ ¶ . m v ? ¼ + ç Q Ê + - ç ® B p È B i b M ? + ° M ?
i ? b F ? ¬ M ; i ? F ? ¬ M ; i ? B i`B M ` 5

h ? Ì B ; B M i`Q M ; T ? € K p`K H U + # Q T ? O M ? Q i € K M ; W M ; H € B - C Q D Q M ;² B i`M
„ T + ? • M i U ?² + k M ; M ; W M ; F i H € B H Q M ; + ? W M ; - K ° i ; B ¼ i ? m v i + ? • m + ? m`M #`
F ? ¬ M ; F ? Q X

s Q + ? h ? O v æ Q € M ç S M ; ç ® B / B M p š M ç M ; / m v i`b i`€ M ; i ? € B ; B Æ i v H M - K`M ;
M ; Q Ê + i`Î p - b m F ? B H Q È i [ m F ? m ¬ M K † i C Q D Q + k M ; ç ¼ M ; H € B Î i`Q M ; F ? ¬ M ;

h Á M # ° K H U + + O æ ¶ . m v + Æ ?² ç ½ i`® M ; ` ¶ M ; - K v K` + ! K H U + / U i`[i`Q M ; M
M ; ! M i v M M K È B ç O ç + ? Q ? „ M F ? ¬ M ; # B M i ?`M ? K ° i + € B t € + F ? ¬ X

@ L ; ? ` + ? + ? m v M i ? Ì B ; B M 5 @ æ ¶ . m v ? ¬ H M X

h W M ; i B i W M ; i B K € m i Q Æ B i`M ç M B C Q D Q M ? Q + ! H B M ? i Q M ? - + ? ° v M ; Q Ê + p
M ¼ + k M ; / ¼ + i ? 2 Q [m „ i Q + ? ç B i È B i W i W H m B i`Î p 5

æ 9 M ; p`Q H 9 + M`v - æ ¶ . m v ç ° i M ? B M / M M ; b S + i B M p T ? Q i`Q Ê + K ° i # Q Ê + 5 h v
i K + `! i K H U + i`Q M ; i ? • M i ? i`Q M ; K T ? € T i`Q Ê M ; - / m v i`b K T ? € T K € M ? M ? ' i ? ½
F ? ¬ M ; + ? B H m • M ô - + k M ; H`K T ? € T b Î i`Q Ì M ; K € M ? K) M ? ' i + O : M / z € Q i` „ M ; X
; B M M M ? m v M ? ! ` K ° i i B K H U + i W i`Q M ; i v ? „ M i`B m ?² B ` ó J k B i M ç`M

Í i`Q M ; i ? Ì B F ? ¬ M ; ç M ; M ; Q M ; ç ¼ M ; M`v i ? b K ¶ B K ° i ç ° M ; i € + + O ? „ M ç m i ® M
K ¶ B K ° i ç ° M ; i € + M ? Ä M ? ' i + k M ; H`K + ? Q i ? • M i ? ? „ M K m ® M i M p Ð X

* ? Ê i M ; ? 2 t Q i K ° i i B M ; - + € B i v € Q + O æ ¶ . m v ç ½ p Ð p K M X

o ® M H` ? „ M + Q Ì M ; ?`M ? / M M ; K T ? € T ó h ? Ì B F ? ¬ M ; + ? B H m • M ô ç i € Q i ?`M ? i ? Ì B
[m v M ; Q Ê + i ? Ì B ; B M i`Q M ; F ? ¬ M ; ; B M K T ? € T M`v H`K T ? € T + Q Ì M ; ç € B + O :

T?ªB H¨ i?S K¨ #•v ;Bì æ¶ .mv +| i? bY /KM;X

E?®M; +? [mv i„+ +O i?ìB F?¬M; H¨ /'m ?B m +O i?¨M? ;B B +QìM; ;Bª5 L?QM; T
Hm•Mô M¨v H¨ /Q i?B M i¨B +O K ç¢Q bQ : M/ z T?€i KBM? ` - imv F?¬M; ç¢i iÊE
+| i? HÊB /KM; K HU+ +QìM; ç¢B- #„i +?QÊ+ ` K°i +€B i?ìB F?¬M; ?Q¨M iQ¨M #
pÊB i?€M? ;B B +QìM; ;Bª i?¨i bU H¨ Î +?¶- i?€M? ;B B +QìM; ;Bª bY /KM; [mv i„+
F?€+ #`ªM? ?QîM; H¨K F?¬M; i? +?mv M ç°M; - +ÁM i?€M? ;B B +QìM; ;Bª i?B i¨E
w ?¨M? ç°M; c #îB pb i?¨M? ;B B +QìM; ;Bª H¨ M; QìB çSM; i¨ M [mv i„+X

æ¶ .mv H¢B F?¬M; T?ªB H¨ i?€M? ;B B +QìM; ;Bª- +€B óh?ìB F?¬M; +?B Hm•Mô +
HQÊM; HÊM K HU+ KÊB KB M +QÐM; ?Q¨M i?¨M? i?ìB F?¬M; M;QM; F iX >„M F?
[mv i„+ i?ìB F?¬M; - M M /M H¨ ?„M /WM; çQÊ+ i?ìB F?¬M; - M?QM; +?QM? ?„M H¢
i¨QM; T?¢K pB i?ìB F?¬M; M;QM; F i i¨|B #m°+X

L m æ¶ .mv Km®M +Y ç°M; i?b K¶B F?B i?•M i? M?9+ M?Q+? K°i +?9i ç m T?ªB ;€
HÊMX L m M?Q H¨ M; QìB #bM? i?QìM; ç½ bÊK M´ i M t€+X u T?K+ M¨v #` tû`€+
+?mv M ç°M; i¨QM; T?¢K pB [mv i„+ i?ìB F?¬M; M;QM; iKX

J v H¨ æ¶ .mv +| ` M Hmv M i? i?m¨i æ¢B hmv i aÆM +MM; i? i?m¨i M?“T K¬M hB
i?•M i? ?„M K¢M? K) ?ÆM M; QìB i?QìM; X aQ pÊB +€+ pã bo + Q +T- imv pk F„ p
bU FB M +QìM; / Q / B +O i?•M i? i?b F?¬M; #^M; æ¶ .mv- .Q p¨v K¨ ?„M KÊB +|
/KM; T?K pQÊi [m€ bS+ iQîM; iQÊM; i¨QM; i?ìB F?¬M; M;QM; F i M¨vX

L|B H¨ M|B M?Q i? - M?QM; K¶B F?B +?mv M ç°M; +€M? i v- K€m i?`i # M M; Q¨B -
M?Q Km®M pÐ ` - +ªK ;B€+ M?Q iQ¨M i?•M b„T M´ i M i¨M?X æ¶ .mv HQ bÊ #`i +S
M´ # M? i?¨M? K°i ç®M; i?`i pKMX

oÊB ç m çÊM pQÊi [m€ bS+ iQîM; iQÊM; M?Q i? - #^M; w +?Q +QìM; ç¢B- æ¶ .m
M?„K M; v sQ+? h?Ov æQ¢MX h¨QM; KB M; ?„M i?®i ` K°i +?[ /mv M?`i,

@ G M5

8N9X *?QÆM; 9R3, æ°i S?€ *O æ¶ .mv

@ G M5

æ¶ .mv ?ûi H M K°i iB M; - K T?€T i¨QÊM; p®M ç M; +„K /QÊB ç`i ç°i M?B M `2Q
pB M K T?€T #ªQ i?¢+? K¨m H K ;„M i¨ M K i¨QÊM; im¬M ` K HU+ +QìM; ç¢B- M
`U+ ;¨Q i?ûi `²B ç¼M; H¢B ;B[?Q F?¬M; X

P M?5 h¨QM; F?¬M; F?Q iªM ` iWM; çÊi b|M; ;ÊM- M?Q +| K°i #¨M i v p¬ ?bM? iQ
;B K +¬K- H¨K +?Q i?ìB ;B M i¨¬B [m M? M? ?ÆM ;'T K'v H¬M5

GQ¢B +ªK ;B€+ T?ªB iªB [m i?ìB F?¬M; p†M p Q i¨QM; M?€v K„i M¨v ç½ ç€M? b•
CQDQ M´K i¨ M K†i ç`i ç½ bÊK F?¬M; +?`m çUM; M´B K¨ ?¬M K #`i idM?5

Zm M; K M; v m /` i?Q€M; ?B M iW +•v K T?€T +mM; i¨ M i v æ¶ .mv5 h¨QM; +?Ê
+?|B HÁ iW /•v +mM; -K -K #„M ` 5 hmv i¨QM; F?m pU+ i?ìB F?¬M; ç M; p†M p C
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ M? M?- M?QM; H¢B ;•v +?Q M; QìB F?€+ +ªK ;B€+ F?¬M; +€+

sQ+? h?Ov æQ¢M p®M ç M; HÆ HYM; ;B[F?¬M; i¨mM; - K T?€T óh?ìB F?¬M; +?
i M F?¬M; ;B M i¨|B #m°+ i?b H¨T iS+ óJkB i M ç` M; K+ 62/Q` ô ç½ T?€ F?¬M; K

J°i i M M?Q HQm iBM? #„M +U+ M? M? iÊB M; U+ sQ+? h?Ov æQ¢M- M?QM; p®M
KQM; K M? H¢B ;B®M; M?Q poM? pB M F?¬M; i? iÊB MÆB5

GQm iBM? pšM +?|B K„i M?Q +k- pšM K M; i?2Q K°i çm¬B b€M; i?“i /¨B- pšM /m
M?QM; i?Ov +?mM; pšM #ªQ i¨b K°i +?9i F?QªM; +€+? +m®B +MM; F?¬M; i? pQÊ

æ•v H H-M ç-m iB M F iW F?B +| çQÊ+ +•v +mM; ç` M;K+ 62/Q` - æ¶ .mv /MM;
K°i i MX J°i KkB i M M"v F?¬M; +?d`9i bç+? K HU+ iQ"Mi?•M K" F +a K HU+ /
M;k b„+ i?ç+? ç2Q i` M i v ?„M +kM; F?¬M; +ÁM ;b5

æ¶ .mv #B i- ç®B +?B M pÈB K°i i?€M? ;B B +QÌM; ;B^a- +Æ ?°B +?d +| K°i H-MX
JkB i M ç` M;K+ 62/Q` K M; i?2Q iQ" M #° K HU+ +O æ¶ .mv- M; v +a i?€M? ;B
i`9M; +kM; T?°B +?`m i?QÆM; i`M M;?B M i`¼M;X

sQ+? h?Ov æQçM pšM v M H†M; içB +?¶- M?QM; €M? K„i +O ?„M ç½ i`Î M M M;?E
HçB Î F?¬M; i`mM; - +?QM? H` /Q p` i?€M? ;B B +QÌM; ;B^a M"v ç½ bY /KM; iÈB i?€
J„i i?`v K°i KkB i M #„M iÈB i`QÊ+ M;U+- sQ+? h?Ov æQçM +?d +¬M K°i H-M w M
T?€ i M i?ÌB ;B M ;B K +¬K iW óh?ÌB F?¬M; +?B Hm•Mô- K" KkB i M ç` M;K+ E2/O
F?Q^aM; F?¬M; ;B M p¬ i" M /Q sQ+? h?Ov æQçM içQ` X

J°i iB F?Q^aM; +€+? M"v +kM; H` K°i +?QÈM; M;çB F?¬M; i? pQÊi [m X
L?bM sQ+? h?Ov æQçM ;BÆ i v H M- æ¶ .mv ç½ ?Q" M iQ" M #B M b„+X >„M #B i +
o®M æ¶ .mv ç½ iWM; ?ÄB [m : M/ H7 €Q t M?- ?„M #B i i?€M? ;B B +QÌM; ;B^a +
T?€T i„+¬M?QM; +kM; +?d ;BÈB ?çM i`QM; T?çK pB F?°M,M; KbM? +| i? ?B m ç
p`Q óT?€T i„+ô /Q ç®B i?O içQ` - i?b +kM; F?¬M; / /"M; i?Q€i` çQÊ+X

æQÆM; M?B M M;QçB i`W HQçB M;QìB #B M i?€B M?Q "ç+? >" a-m- #ÎB pb ?„M
i` M?ôX "i F M;QÆB ç`M?` T?€T i„+i? M"Q- ?„M ç m i`U+ iB T tû`€+? i?ÌB F?
+kM; i?2Q ç| K" #` ?Ov /B iX

J` M m F?¬M; +| çQÊ+ +aM? ;BÈB + Q M?Q "ç+? >" a-m- M m ç½ `ÆB p`Q T?€T i„+
+QÌM; ;B^a +kM; +?d +| i? /MM; HU+ HQÊM; ç i?Q€i i?•M5

h?U+ HU+ +O æ¶ .mv /o M?B M +ÁM FûK sQ+? h?Ov æQçM `i t X >ÆM M[- óh
F?¬M; T?°B +?QM? i?S+ i?€M? ;B B HU+ HQÊM;X Jm®M i`|B #m°+ sQ+? h?Ov æ
T?€T M"v H` F?¬M; çOX

*?Q M M- KK+ çQ+? +O ?„M +?QM? H` i` M? i?O i?ÌB ;B MX- +?d +¬M i` M? i?O ç
sQ+? h?Ov æQçM K†+ /M i`QM; M?€v K„i i`QÊ+ F?B #` KkB i M ç` M;K+ 62/Q` #„
;B M ;B K +¬K +O æ¶ .mv- M?QM; K°i K T?€T bQ +`T i€K iQ" M #° #°+ T?€i iBM? i
HU+ ?„M iQ+? i`[ F?¬M; #B i # Q M?B m M;`v ç K- HU+ HQÊM; FBM? F?OM; iÈB K
h?"K +?Q M m çÆM i?m-M H` bQ b€M? p K HU+- +?Q /M H` i?€M? ;B B sQ+? h?
/MM; i?•M i? M;„M +aM K°i iB M M"v5

sQ+? h?Ov æQçM i?¬M b„+ M;QM; i`¼M; - i?•M i? HmB p b m #a v- i€K #QÊ+X h`Q
F?Q iW i?•M i? ?„M tQ v i`ÁM #®+ H M`²B M? M? +?|M; #„M` - M?QM; HçB F?¬
aQ b€M? pÈB HU+ HQÊM; +m²M; #çQ` M ?`K i` M KkB i M ç` M;K+ 62/Q` i?b K°i
æQçM H` p¬ +MM; M?Ä #û

L?QM; +?d K°i iB ç'm F?Q M?Q M?Ä tQ v i`ÁM M?Q p"v HçB M?Q /ÁM; bm®B +?a
i MX

J` K HU+ +m²M; #çQ i?2Q /ÁM; bm®B ç'm F?Q tQ v i`ÁM HçB iWM; +?9i K°i #` K'i
K HU+ # ç°M; HçB #` +?B M?Ä` - v m çB /¬M /¬MX

E?B sQ+? h?Ov æQçM HmB p T?Q b m iÈB #QÊ+ i?S i€K i?b ç'm F?Q +O ?„M
M?B m M;`M H-M5 :B®M; M?Q i`€B +•v #` ;¼i pÄ iWM; HÈT iWM; HÈT K°i- [m M;
K'i ;¬M M?Q F?¬M; +ÁM- +m®B +MM; F?| i?`M? F?|B # v çBX a m F?B T?€ ;B^aB K
h?Ov æQçM HçM? HMM; M?bM æ¶ .mv- €M? K„i iQ€i` p ;B m +Êi,

@ æ¶ .mv- M;QÆB +ÁM +?B m b® ;b +| i? i?B i`B M` M[F?¬M; \ >W- K¬ T?ÄM;
+kM; F?¬M; T?°B T?€T i„+ +?QM? i?S+5 L;QÆB M; v +a ç`M? M;?o i?€M? ;B B
iQÌM; +| i? /MM; HU+ HQÊM; i?€M? ;B B p•v F?®M i b Q\

G9+ M"v- K HU+ +O æ¶ .mv ç½ ? Q í M ?Q" M iQ" M- iQ" M i?•M p¬ HU+ - M;½ tm®M
sQ+? h?Ov æQ¢M +QìB H¢M? HmM; - +?ÈT M?Q€M; çB iÈB i`QÈ+ Kti æ¶ .mvX L;|
+O æ¶ .mv F?¬M; iU +?O çQÈ+ iU ç°M; çSM; H M- ? B +?•M `ìB F?ÄB Kti ç'i- HA
æQ¢MX
@ æ¶ .mv- M;QÆB +ÁM ;b ç M|B ? v F?¬M;\
@ L|B\ .o M?B M H" F?¬M; +|5 «M; ç½ `ÆB p"Q i v M;QÆB- Km®M ;B i +S ;B i5
@ u M i•K5 h H"K b Q +|i? / /"M; ç M;QÆB +? i M?Q p"v çQÈ+\
sQ+? h?Ov æQ¢M +?Èi ç`B ;B¼M; - i`î M M óK K KÄM;ô /`i?QìM;X L?QM; HQ¢B M
HÁM; æ¶ .mv T?€i H¢M?X :B¼M; M|B ?„M M;?2 imv K K KÄM; M?QM; €M? K„i H¢B
+ªK i?'v +ªM;QìB T?€i `mMX
sQ+? h?Ov æQ¢M M? M?"M; ;BÆ M;|M i v çB K H M K B i•K +O æ¶ .mv,
@ h #B i M;QÆB `i ;BªQ ?Q¢i- i`QÈ+ ? i i b) T?€i M K HU+ +O M;QÆB >W-
T?€T HU+ - i +kM; F?¬M; #B i M;QÆB b) #B M i?"M? M?Q i? M"Q ç•v\
L|B tQM; - K°i ç¢Q [m M; K M; H|2 ` iW ç-m M;|M i v +O sQ+? h?Ov æQ¢M- `i M?
æ¶ .mvX
æ¶ .mv H"TiS+ +ªK ;B€+ iW b•m # M i`QM; |+ ç°i M?B M ç m M?S+X >„M M?„K ?
K°i +¶ iBM? i?¬M HU+ +QìM; ç¢B ç½ iB M p"Q i?•M i? KbM?- çB M +m²M; ç€M? b
F?' M"v ç®B pÈB K T?€T bQ [mªi?"i +ÁM FBM? F?OM; ?ÆM +€+ HQ¢B F?' ?bM?
GU+ HQÈM; #€ ç¢Q çB M +m²M; M"v H"K +?Q æ¶ .mv +Æ ?² +ªK ;B€+ i?¬M FBM? +
M?Q ç-m KbM? ç°i M?B M T?bM? iQ ` ;'T p" B H-M p"vX
.QÈB +ªK ;B€+ K½M? HB i i?®M; F?' - i•K HBM? +O æ¶ .mv ç½ i?'i i?O- sQ+? h?O
/ Q ç°M; iBM? i?¬M HU+ +O æ¶ .mvX S?€T HU+ +O ?„M MQÆM; i?2Q / Q ç°M; i
iB M p"Q w i?S+ F?¬M; ;B M +O æ¶ .mvX
J" ;BìT?9i M"v æ¶ .mv iQ" M i?•M `mM`~v- K² ?¬B im¬M ` M?Q KQ - ? B K„i M?„K
+?†i p"Q K¬B- K€m iQÆB +?ªv iW i`QM; KB M; ` X L m F?¬M; T?ªB ;„i ; Q +„M +?†
+?`m çQÈ+ F?®+ ?bM? K" ;"Q H M i?ªK i?B iX
S?€T HU+ +O sQ+? h?Ov æQ¢M ç½ iB M p"Q i`QM; w i?S+ F?¬M; ;B M +O æ¶ .
K T?€T bQ H" +U+ F€ M;mv ?B KX J°i K T?€T bQ M m ç M;QìB F?€+ t•K M?"T p"
#ªM i?•M- H"TiS+ b) #` ç®B T?QÆM; F?®M; +? X L†M; i?b i`U+ iB T #` ?Ov w i?S
M;®+X *?Q /M M? - +kM; b) #` ç®B T?QÆM; F?®M; +? - #B M i?"M? F?¬B H¶B +
F? QÈ+ HBM? ?²M p"vX
L?QM; sQ+? h?Ov æQ¢M iU iBM i`M ç-v- ?B M i¢B ?„M b) F?¬M; i?"i bU H"K +?Q
#îB pb ?„M +ÁM +| +?mv M Km®M æ¶ .mv çB i?U+ ?B MX JK+ çQ+? +O sQ+? h?O
HU+ 'M FQ +O KbM? i¢B F?¬M; ;B M w i?S+ +O æ¶ .mv-ç iW M v p b m ?Q" M iQ
J°i +¶ T?€T HU+ +?"K `½B iB M p"Q- F?|2 KB M; sQ+? h?Ov æQ¢M ç M; +QìB #¶M
@ *?mv M ;b\
>„M +ªK ;B€+ çQÈ+ K°i iB T?€T HU+ t•K M?"T p"Q w i?S+ F?¬M; ;B M +O æ¶ .
:B®M; M?Q H" MûK K°i iªM; ç€ p"Q ;B[/ÁM; b¬M; HÈM- H"TiS+ F?¬M; i?'v i,K ?A
ô h M iB m iY M"v +?ŠM; H) +ÁM +?B m i?S+ ;B[K¢M; M"Q +?Q imM; ` ? v b Q\ d
E?¬M; ;B M w i?S+ ?B M i¢B +O æ¶ .mv #îB pb bmv FB i iBM? i?¬M HU+ M M ç½
K-K K®M; HU+ HQÈM; i?€M? ;B B pŠM tQ v i`ÁM M?Q +k- F?B T?€T HU+ +O sQ+
FQ+? i?Q+? K-K K®M; M"v p" M +?mv MX o®M T?€T HU+ +O sQ+? h?Ov æQ¢M +|
;B M w i?S+ æ¶ .mv- M?QM; +?d i`QM; +?®+ H€i ç½ #` K-K K®M; HU+ HQÈM; ?'T

.M b Q i?b K-K K®M; KªM? HU+ HQÊM; M"v +kM; H" /Q "¢+? >" a-m HQm H¢B- K" K v K„M H¢B H" bQ ç +O "¢+? >" a-mX "i F H" T?€T i?m"i? v pk Fo- ç m H" +¬M

L m æ¶ .mv /U p"Q K-K K®M; HU+ HQÊM; M"v K" im Hmv M i?b iÊB i?ìB çB K ç°i T ?„M +?d +¬M ?¼+ i" T HU+ HQÊM; T?€T i„+ HQm H¢B # M i`QM; K-K K®M; - iU M? ;B BX \*ÁM M; QìB #bM? i?QìM; M m Km®M i'M + 'T i?€M? ;B B- T?ªB iU KbM? iQî F?¬M; K" ` X

L?QM; +kM; +| K°i M?QÊ+ çB KX

.M b Q K-K K®M; /Q "¢+? >" a-m HQm H¢B +kM; p¬ +MM; v m ÊiX J†+ /M M| +| i? æ¶ .mv i,M; i`QîM; M? M? ?ÆM- K¶B H-M ?„M ? Q ? i K HU+ ?Q†+ H9+ im Hmv K®M; tQ v i`ÁM- FQ+? T?€i ` iB K HU+ +O #ªM i?•MX

L?QM; iÊB K°i H9+ M"Q ç| K-K K®M; +kM; b) F?¬ FB i5

.M b Q M| +kM; F?¬M; T?ªB +?QM? i?S+ i?m°+ p æ¶ .mv- K" H" p"i ó*?Q KQÊMôX

L?QM; T?€T HU+ +O sQ+? h?Ov æQ¢M iB M p"Q +?QM? H" K°i bU i`MM; ?ÊTX S? K°i K¢+? pÊB "¢+? >" a-m- H" T iS+ ;B®M; M?Q [m v p +® ?QÆM; K" iB M p"Q KªM H" K°i i?€M? ;B B +QìM; ;Bª F?€+ i?b ç½ bÊK F?®M; +? tQM; æ¶ .mv- M?QM; sQ- Hmv M +MM; K¢+? pÊB "¢+? >" a-mX

æ¶ .mv ?B M i¢B ç½ ?¬M K - M m F?¬M; ?„M /MM; iBM? i?¬M HU+ FB K i` b) pm ?B M `^M; - K-K K®M; HU+ HQÊM; ç½ K¢M? K)?ÆM `i M?B m5

sQ+? h?Ov æQ¢M i?Q€M; M; ¢+ M?B M- T?€i ?B M T?€T HU+ F?¬M; +| ?B m [mª- M H¢B K°i +¶ T?€T HU+ H¢B iB M p"Q

L?QM; æ¶ .mv pšM F?¬M; +| K°i +?9i T?ªM SM; - /QÊB iB M? ?m®M; M"v M; v +ª sQ i? 'v KÆ ?²X

*?Q /M ?„M +| tªQ [mv i M?QM; +kM; F?¬M; HQìM; çQÊ+ pB + bQ ?mvM? "¢+? >" K°i KªM? K-K K®M; HU+ HQÊM; +?Q æ¶ .mvX S?€T HU+ +O ?„M i?9+ ;BK+ iB M óh?m®+ #´ô

sQ+? h?Ov æQ¢M i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +| +?9i T?B M M½Q- K°i ?ÆB T?€i ` # HQÊM; +¬M; K¢M? /¬M H MX ošM +S M?Q +k- T?€T HU+ pW iB M p"Q F?¬M; ;B M #B M K' iX

G9+ M"v æ¶ .mv ç°i M?B M Kî K„i- ¼2 K°i iB M; T?mM ` K°i M; KK K€m iQÆBX

E?QªM; +€+? ;B[? B M; QìB p®M ç M; `i ;¬M M? m- K°i M; KK K€m iQÆB M"v iU h?Ov æQ¢MX sQ+? h?Ov æQ¢M ?W K°i iB M; - i?•M i? +?Êi H|2 H M HmB p b m p æ¶ .mv iU M?B M M; ½ tm®M; ç' iX

æ¶ .mv +?ÊK idM? H¢B- +ªK i? 'v i`QM; ç-m ç m M?S+ F?¬M; i?¬BX

JªM? HU+ HQÊM; +O "¢+? >" a-m HQm H¢B p®M ç M; +ÁM v m Êi- H9+ M"v çQÊ+ bmM; ô T?€T HU+ iB M p"Q- H" T iS+ T?€i ` HU+ HQÊM; +QìM; ç¢BX æ¶ .mv p®M F?¬M; ;B M w i?S+ H" K b Q /mM; M¢T çQÊ+ HU+ HQÊM; i?€M? ;B B\

a m F?B i?Y HB M iK+ p" B H-M F?¬M; +| ?B m [mª- sQ+? h?Ov æQ¢M +kM; F?¬M >„M +kM; H" /¢M; M; QìB iU T?K- i`QM; HÁM; K†+ /M +| +?9i M; ?B M; Ì- i? K p"Q i` +´ [m€BX sQ+? h?Ov æQ¢M i`QM; HÁM; bmv M; ?o, ó>W- +?Q /M iBM? i?¬M HU+ #•v ;Bì i F?¬M; `ªM? `¶B M; ?B M +SmX .M b Q M; QÆB ç½ î i`QM; i v i - +?Q /M +O M; QÆB i?b #^M; p"Q #ªM HoM? +O i +ÁM bÊ M; QÆB +?çv b Q\ô

G9+ M"v- î tmM; [m M? - ç½ +| M; QìB +O i?QÆM; ç°BX J„i i? 'v i?O HoM? i?QÆM; /QÊB ç' i- M; QìB ç-v K€m iQÆB- H" T iS+ +| M; QìB `9i HQ M ç Q +?d p sQ+? h?Ov

@ E M"Q\ .€K ç€M? HûM i?O HoM? +O #¼M i 5

sQ+? h?Ov æQϕM +QÌB HϕM?- F?¬M; i? K [m v ç-m HϕB- +?d i`Î i v #´ p`Q F?¬M
p`B iB M;- K`v M;QÌB çSM; Î T?Q b m ç½ # v ç-m H M + Q- i?B i? iW iW M;½ tm®
L?[M; M;QÌB +ÁM HϕB Î T?Q b m FBM? ?½B- bÊ ç M KS+ +?•M çSM; F?¬M; p[M;
M?Q;†T K [m,X

óJ°i Hk FB M ?¬B- +kM; /€K ç M [m`v `¬v i bmv M;?o 5ô

sQ+? h?Ov æQϕM [m v M;QÌB M?bM M?[M; M;QÌB +ÁM HϕBX "¼M ?¼ ç m +ªK i?'
i? FB K +? bU bÊ ?½B- ç²M; i?ÌB ;"Q iQ K°i iB M;- [m v ç-m +?ϕv M?Q çB MX

sQ+? h?Ov æQϕM +?d ?QÈM; p T?Q t t ;ϕi M;¡M i v- H"TiS+ M?[M; M;QÌB ç M;
i? T?bM? iQ- MY M;QÌB i` M M´imM;- #B M i?"M? K°i KªM; ?mv i pKX

S?€i iB i tQM; K°i Qi #m²M #U+ i`QM; HÁM;- sQ+? h?Ov æQϕM ?QÈM; æ¶ .mv +M
ç M; M^K i` M K†i ç'i HB M # v iÈB # M M;QÌB ?„MX sQ+? h?Ov æQϕM K¶B i v M„K
F?)X Zm M? i?•M K°i çϕQ M;•M [m M; H½2 H M- H"TiS+ # M;QÌB #B M K'i

8N8X *?QÆM; 9RN, *?¶ .U *O æ¶ .mv

æ¶ .mv +¡ +ªK ;B€+ #ªM i?•M ?„M M?Q pW KÈB i`ªB [m #¡M; ç K p¬ i"MX >„M i?'
Fb v m Èi- H9+ idM? H9+ K - M?[M; +ÆM K ç M t2M M?[M; T?9i idM? i€Q M;„M M
i?¬M FBM? +O ?„MX

*m®B +MM;- F?B +ªK ;B€+ `v /¬M /¬M #B M K'i- b m F?B æ¶ .mv F?¬B T?K+ HϕB
?Q i?Q€i- ç M M?' + K°i M;¡M i v +kM; F?B M ?„M ç m çÈM ~K F?„T KbM?X

a m F?B ç½ F?¬B T?K+ HϕB +ªK [m M pÈB i? ;BÈB # M M;Q`B- æ¶ .mv H"TiS+ M
M;?B M; M;ª- tmM; [m M? i®B ç2M M?Q KU+- i? M?QM; pšM M;?2 iB M; ;B¡ iW ç•

æ¶ .mv ;„M; bS+ idM? i€Q HϕB- `®i +K+ +kM; M?"M ` #ªM i?•M ?„M ç M; Î i`QM;
?„M +Q [m„T- imv K'i bS+ M?QM; ?„M pšM +ªK M?"M çQÊ+ +¡ M;QÌB ç M; iU b€i
M`v F?¬M; HÈM H„K- ? B M;QÌB T?ªB ûT b€i p`Q M? mX æ¶ .mv /U p`Q KMB ?Q
KϕB K` t€+ ç`M? çQÊ+ M;QÌB ç¡ H` CQDQX

h`QM; HÁM; ?„M ?ÆB H„M; tm®M;X

Pi M?'i #•v ;BÌ KbM? pšM b®M;- ?ÆM M[- i M sQ+? h?Ov æQϕM FB +ÁM +?Q ;B

*® bS+ KÎ +?Q`M; ? B K„i- æ¶ .mv +ªK i?'v +´ ?¼M; KbM? M?Q +¡ i?S ;b +?†M +S
bS+ KÈB #`i ` çQÊ+ K°i iB M;;

@ CQ X CQ

•K i? M? M`v F?B M æ¶ .mv M;?2 K` ? i ?²MX :B¼M; M¡B `mM `~v F?¬M; i?"M? +€
pB + M¡B ? B +?[çÆM ;BªM ç¡ +kM; çO F?B M ?„M ? Q T?Q ? i iQ`M #° iBM? i?¬M

h`ϕM; i?€B M`v F?B M æ¶ .mv ÈM HϕM?X >„M p°B p½ FB K i` K HU+ +O KbM?X
pW KÈB i?Y M;QM; iK iBM? i?¬M HU+- H"TiS+ +ªK i?'v K°i i`"M ç m çÈM /[/°B t°
+QìM; HB i ç M KS+ F?B M ?„M bmwi M[ç½ M; 'i tdm çB5 :B®M; ? i M?Q +¡ i?S ;b

æ¶ .mv +`M; i? K imv i p¼M; F?B T?€i ?B M ` iBM? i?¬M HU+ +O KbM? F?¬M; M
K°i +?9i M`Q5 hm pB K HU+ K` i`QÊ+ M v ?„M Hm¬M H`v H`K iU ?"Q M v F?¬M; +

h i #B M i?"M? K°i T? M?•M `²B b Q\

æ`v H` bmv M;?o /mv M?'i +O æ¶ .mvX h M sQ+? h?Ov æQϕM F?®M FB T ç¡ ç½ /
im pB +O KbM? p`v\

æ¶ .mv F?¬M; ? #B i`^M; i`ϕM; i?€B ?B M ;BÌ +O ?„M +?šM; +¡ +?9i HB M [m M
F?¬M;- M¡B K°i +€+? M;?B K F?„+ M;QÊ+ HϕB +ÁM T?ªB +ªK ÆM sQ+? h?Ov æQ

G9+ 'v i`QM; w i?S+ +O ?„M @ ?¢i;B®M; M,M; HQÊM; /Q çQÊ+ iQÈB i„K [m€ M?I
?Q`M iQ`M H°i t€+ #B M i?`M? K°i +KK #ªM M;mv M bS+ K¢M?55 hmv `^M; bQ pÈ
i?U+ +O i?€M? ;B B +QÌM; ;Bª i?b pšM +ÁM `i i¢T M? K- +?Q çO ç° iBM? i?m-M
K°i F +ÁM +?Q #QÊ+ p`Q i?€M? ;B B K` M|B- +| çQÊ+ i?S M`v +kM; #^M; pÈB pB
i?€M? ;B BX

*ÁM M;mv M M?•M F?B M æ¶ .mv H9+ M`v F?¬M; i? M;QM; iK M´B iBM? i?¬M H
M;mv M bS+ K¢M? #'i +?Êi i,M; K¢M? ç½ H'T ç-v +ª w i?S+ F?¬M; ;B M +O ?„M
iB m ? Q b¢+? b) iQ`M #° iBM? i?¬M HU+ M M w i?S+ F?¬M; ;B M +O ?„M ç½ #` ?
i`¢M; i?€B i`®M; `¶M; ç|- #ªM M;mv M bS+ K¢M? #'i M;ì i,M; K¢M? ç½ F?B M +?Q
i`Î M M +?“i +?“°BX

æB m M`v +kM; ;B®M; M?Q K°i +€B +®+ M?Ä i®M; +ª K°i i?MM; MQÊ+ HÈM p`Q5
F?¬M; ?QÎM; M´B i?S óT?9+ô M`v K` bÈK ç½ bKT ç´ #B M i?`M? M;È M;~MX

J v K` #'i Fb K T?€T bQ M`Q i`QM; [m€ i`bM? im Hmv M ç m +U+ Fb +?9 i`¼M; ç M
;B M +O #ªM i?•M- K` T?QÆM; T?€T im Hmv M +O æ¶ .mv H¢B +`M; F?¬M; ;B®M
KBM? iQÎM; +O hBM? i?¬M K T?€T F?B M +?Q w i?S+ F?¬M; ;B M +O ?„M M +`M;
HU+ F?m +? i`QÆM; ?ÆM M?[M; K T?€T bQ F?€+X

a m F?B #ªM M;mv M bS+ K¢M? #'i +?Êi i,M; p¼i- w i?S+ F?¬M; ;B M +¬M +| K°i F
/-M /¬M i?Q+? SM;X J` i`QÊ+ F?B iB m ?| ? i M?[M; +€B HÊB iW #ªM M;mv M bS
i?'v i`QM; ç-m ?„M M?Q H'T FQM #ÎB K°i +€B # Q iªB- FQM ç M KS+ çWM; +| KÆ
iBM? i?¬M HU+ M`QX

æ¶ .mv ç€M; i?QÆM; +ÁM iQÎM; H` sQ+? h?Ov æQ¢M ç½ ;BÎ i`Á; b ç| pÈB KbM?-
?„M KÈB M;?2 i?'v CQDQ M^K b€i # M F?) óQKô K°i iB M;X

æ¶ .mv +® +?`m +ÆM ç m F?„T iQ`M i?•M- ;„M; bS+ t /`+? K°i +?9i ç M # M i B C
>„M M;YB i?'v KMB K€m i` M M;QÌB CQDQ- #B i`^M; CQDQ #` i?QÆM; [m€ M†M;
K X

h`QM; HÁM; ?„M i?¬K ?”M i M sQ+? h?Ov æQ¢M FB i`M M?šM- i v ?„M `mM `~v K
K°i H9+ KÈB i?Î T?`Q K°i ?ÆBX hmv \_m; ç½ H'v çB M?šM i`[ç² i` M i v ?„M M?QM
çQÊ+ K v i`QM; €Q pšM +?Q #` ç2K çBX

æ¶ .mv KÁ ibK i`QM; i9B K T?€T i`[ç² H'v ` K°i +?9i óMQÊ+ bm®B i` K½B F?¬M
H¢B- `|i +?Q CQDQ K'v ;B¼iX

*?d p`B ç°M; i€+ çÆM ;BªM i? M`v i?¬B +kM; ç½ F?B M iQ`M i?•M æ¶ .mv ç m çÈ
+O ?„M QÈi çšK- +ªK ;B€+ ?Q i?Q€i F?„T M;QÌB F?B M K¶B K°i ç°M; i€+ +kM; çC
+Æ K†i +Q ;B”iX

a m F?B +'i Fo MQÊ+ bm®B i` K½B F?¬M; ;B`- æ¶ .mv ;„M; M?`M ç m çQ i v tQ M
K°i HQÊi M?[M; +?¶ tQÆM; ;½vX .M b Q ç•v +kM; +?šM; T?ªB H` H-M ç-m #` i?QA
æ¶ .mv M? M? +?|M; ibK ` p` M„M H¢B M?[M; +?¶ ;½v tQÆM; +?Q CQDQ i`QM; #
MQÊ+ bm®B i` K½B F?¬M; ;B` iW iW F?¬B T?K+ bS+ F?Ä2 +?Q CQDQ K` i?¬BX

G`K tQM; M?[M; +?mv M M`v- æ¶ .mv M;ª ` i?Î /®+- i?¬K bmv iQM? Fo +`M; ?Q`M
æ¶ .mv #'i +?Êi +ªK i?'v T?Q /QÈB i?•M KbM? F?¬M; +ÁM +ªK ;B€+ H„+ HQ M;?B

a m ç|- T?Q i` M ç-m ?„M i`mv M ç M ç°M; ioM?X E?¬M; H•m b m +| M;QÌB T?Q
、

•M? K†i i`ÌB +?|B H¼B iW # M M;Q`B `¼B tm®M; F?B M æ¶ .mv ç½ [m2M pÈB #|M
i?2Q #ªM M,M;X J†+ /M M?Q p`v- K„i ?„M pšM +?|B ç M KS+ i`Q MQÊ+ K„iX

@ >W- i M FB - bÊ T?€i F?|+ `²B `\\

J°i ;B¼M; M|B F?BM? F?dM? iW T?Q i` M p M; H MX

æŋ .mv iS+ [m€ M;|+ ç-m H M- H'v ? i bS+ M|B pÈB ;B¼M; F?ªM ç†+,
 @ B i? K F?|+5 æ² M;m5
 @ ? - +ÁM bS+ K" M|B FB " \ @ a m iB M; M|B FB - æŋ .mv KÈB M?bM ` +?O M?·
 J°i ;QÆM; K†i ç-v b Q pÈB €M? K„i €+ ç°+X
 æŋ .mv p" CQDQ M? M? +?|M; #` H¬B ` F?ÄB `QÆM; [mŠM; tm®M; ç'iX
 LÆB ç·v H" K°i ®+ çªQ M?Ä- i`QÈ+ K„i H" K°i /ÁM; bm®B M?Ä # Q [m M? #ÎB K'v +
 i?'v i`QM; b K¢+X
 >„M p" CQDQ pW KÈB #` F F?€+ M?ûi p"Q `QÆM; i? H¬B bm®i /¼+ çQìM; ç M ç
 G9+ M"v tmM; [m M? +| F?QªM; K'v +?K+ M;QìB- t2K #° /¢M; p" +€+? ,M K†+ i?b ;
 i`QÈ+- ?B M M?B M H" i v +?·M +O sQ+? h?Ov æQ¢MX
 æŋ .mv ç€M? ;B€ ç€K K½ i†+ K°i H€i F?B M #¼M +?9M; +| p F?¬M; çQÈ+ i?QªB K
 ç¢T K°i ç¢T p"Q M;U+ æŋ .mv F?B M ?„M #` ç€ p,M; ` ç'iX :½ +QìB H¢M?,
 @ L;QÆB M?bM +€B ;b\ >W5 G9+ i`QÈ+ +?ŠM; TªB +QM ç" M #` FB ç½ ç€M? M
 +?Q M;QÆB #B i- ;†T TªB ç¢B i?O HoM? +O +?9M; i i?b +?d +| +QM çQìM; +? i
 æŋ .mv #` ?¢M; i¬K iûT M"v ç€ +kM; F?¬M; H'v H"K #U+ #°B- +?d H²K +²K #Á /"v- i
 +QìB i?ªM M?B M M?bM i M FB X
 @ L;QÆB M?bM +€B ;b5
 h M K½ i†+ FB #` €M? K„i +O æŋ .mv +?¼+ ;B" M `²BX
 @ h b) ;B i M;QÆB ç'v @ ;B¼M; M|B +O æŋ .mv F?¬M; HÈM- +´ ?¼M; F?"M ç†+-
 #bm? ioM? H¢ i?QìM;,
 @ *?d +¬M i F?¬M; +? i- i M?'i ç`M? b) ;B i +? i M;QÆBX
 h M K½ i†+ ;B" M çB M M;QìB i`QÈ+ bU F?Q i`QÆM; +O æŋ .mv- Mûi K†i ?mM; iÈ
 .mv K°i +€BX
 *?Êi M;?2 i?'v ;B¼M; M|B H¢M? HMM; +O sQ+? h?Ov æQ¢M p M; H M iW T?Q b
 @ GmB +ª ` çBX
 sQ+? h?Ov æQ¢M `) ç€K ç¬M; çB iÈB çSM; i`QÈ+ K†i æŋ .mv- i M M"v pšM K†+ K°
 M?bM Fo æŋ .mv K°i H€i `²B KÈB KdK +QìB M|B,
 @ h®i H„K- [mª M?B M F?¬M; ?´ H" +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT- M;QÆB `i F?€ +?Q /
 F?¬M; M M #` +?| bd M?K+X L;QÆB /M; b +kM; H" K°i +QìM; ;Bª +| i?·M T?"M- +?
 ?¢FB +O i +| K„i F?¬M; i`ÁM;X
 L|B `²B- F?|2 KB M; ?„M i?Q€M; [m K°i MK +QìB H¢M? HMM; ;B M tªQ- ç-m +kM;
 i v çB K ` T?Q b mX
 "MK5
 *€B i M pW KÈB /MM; +?·M ç€ æŋ .mv- ç-m +O ?„M +?Êi ;B®M; M?Q i`€B /Q #` M
 K°i iB M; pÐ i M i" M?5
 h?B i? K K Q†i `k tm®M;- +ÁM ç€K K½ i†+ tmM; [m M? B M'v bÊ ?½B M?bM i?O H
 @ h'i +ª M;?2 +?Q `ä ç·vX L;QìB M"v- +?Q /M ?„M H" iM #BM? +kM; F?¬M; TªB H"
 K¢5 >„M- +?d i?m°+ p i 5 *?d +| i KÈB çQÈ+ ` i v pÈB ?„M5 *€+ M;QÆB F?¬M;
 hB M; M|B +O sQ+? h?Ov æQ¢M H¢M? HMM; /Si F?Q€i- ç€K M;QìB tmM; [m M? p
 GB M ç| sQ+? h?Ov æQ¢M F?m i v- ç€K M;QìB FB p°B p" M;HMB ` t iQiX sQ+?
 .mv M;²B /"v- b m ç| +?b K°i M„K i v i`QÈ+ K†i æŋ .mv- HÁM; #` M i v 9T tm®M;- t

E2M;5

J'v +?B + M?šM`Èi tm®M; ç'i- ç| ç m H` ç² +O æ¶ .mv- # M i`QM; +| K°i +€B M?š
H` M?šM i`[ç²X

@ æ•v ç m H` ç² +O M;QÆBX @ sQ+? h?Ov æQ¢M KdK +Q`B,

@ "•v ;B`- æ¶ .mv- i M;?o +?„+ M;QÆB +kM; #B i i Km®M ;b `²B +?S\
æ¶ .mv i`QM; HÁM; i?Q€M; ç°M; ,

@ L;QÆB- M;QÆB Km®M L;mv i >¢ Jo L?•M\
@ E?¬M; b BX @ sQ+? h?Ov æQ¢M +Q`B- ?„M p¶ M? H M Kti æ¶ .mv- MK +Q`B ç

@ L;QÆB v M i•K- i b) F?¬M; ;B i M;QÆB ç•mX h M;?o- L;mv i >¢ Jo L?•M Î +?¶
?¼+ çQÊ+ F?¬M; Qi #ªM H½M? iW i M M?Q T?m G K >ªB .mv i FB 'v M?d\ om i?m
?¼+ çQÊ+ # Q M?B m `²B\ >W pbi? - M;QÆB M?'i ç`M? TªB #B i H`B M;mv M F
H„K- #ÎB H`B M;mv M ç| i b) F?¬M; ;B i M;QÆB M?QM; çWM; [m M H` imv i F?
i? ;B i5 Í ç•v +| KQ`B K'v i?m° + ?¢ +O i - +?¼M #W K°i i M +kM; +| i? H'v K¢M
M;QÆB çWM; +| /¢B K` +?Q `^M; +| +?¶ /U M`Q ç| `²B i?b +| i? ;BÎ i`Á pÈB i 5

æ¶ .mv ?W K°i iB M; ,

@ L m M?Q i F?¬M; ç²M; w i?b b Q\ .M ;b i?b `ÆB p`Q i v M;QÆB i +kM; +?d +| +

@ E?¬M; b B- +?d +| MQÊ+ +? iX @ sQ+? h?Ov æQ¢M F?¬M; +?9i ;B'm /B K- MK
i? K Q€M ç°+ ,

@ æ¶ .mv- M;QÆB M M #B i pÈB i?M ?"M ;B[? B i - #'i F i? M`Q i +kM; imv i F
*?Q /M i +| M|B i? M;QÆB- #ªM i?•M M;QÆB +kM; F?¬M; iBM- ç9M; F?¬M;\
@ æ9M; i? @ æ¶ .mv +Q`B F?`X

hW #'i Fb ;| + ç° M`Q i?b sQ+? h?Ov æQ¢M +kM; ç m F?¬M; i? F?¬M; ;B i KbM?X
@ ob p"v i +kM; F?¬M; pÁM; pQ pÈB M;QÆB M[5 L;QÆB TªB +? i5 *| çB m +? i
H„K ç'v5 L;QÆB i?Q+? +?`m p¬ b® /`v pÁ b®M; F?¬M; çQÊ+ +? i F?¬M; tQM; ? v
M;QÆB K°i ç Q +?Q M? M?äK- F?ÄB TªB +?`m M?[M; ç m çÈM pKM pti FB \
o €+ ç°+ i`QM; MK +Q`B +O sQ+? h?Ov æQ¢M +`M; i? K `ä Mûi,

@ h M;?o- M;QÆB H` F i?¬M; KBM?- +?„+ ç½ ?B m w i `²B +?S\
æ¶ .mv ?W K°i iB M; - ?„M M;šK M;?o Fo +`M; K°i H€i- €M? K„i `®i +m°+ H° p [mª
@ æQÊ+ i?¬B- sQ+? h?Ov æQ¢MX L;QÆB Km®M L;mv i >¢ Jo L?•M- i +| i? +?Q
K'v +€B M?šM i`[ ç² M`v +O i ç m ç½ `ÆB +ª p`Q i v M;QÆB `²B- imv M?šM i`[ç
i - F F?€+ F?¬M; KÎ ` çQÊ+ M?QM; pÈB #ªM HoM? +O M;QÆB- T?€ ;BªB +kM;
iU H'v H` çQÊ+ `²B- +ÁM TªB H¬B i?¬B pÈB i H`K ;b\
•M? K„i sQ+? h?Ov æQ¢M H|2 H M iB m w ,

hW #'i Fb ;| + ç° M`Q i?b sQ+? h?Ov æQ¢M +kM; ç m F?¬M; i? F?¬M; ;B i KbM?X

@ ob p"v i +kM; F?¬M; pÁM; pQ pÈB M;QÆB M[5 L;QÆB TªB +? i5 *| çB m +? i

æ¶ .mv ?W K°i iB M; - ?„M M;šK M;?o Fo +`M; K°i H€i- €M? K„i `®i +m°+ H° p [mª

@ æQÊ+ i?¬B- sQ+? h?Ov æQ¢MX L;QÆB Km®M L;mv i >¢ Jo L?•M- i +| i? +?Q
K'v +€B M?šM i`[ ç² M`v +O i ç m ç½ `ÆB +ª p`Q i v M;QÆB `²B- imv M?šM i`[ç
i - F F?€+ F?¬M; KÎ ` çQÊ+ M?QM; pÈB #ªM HoM? +O M;QÆB- T?€ ;BªB +kM;
iU H'v H` çQÊ+ `²B- +ÁM TªB H¬B i?¬B pÈB i H`K ;b\
•M? K„i sQ+? h?Ov æQ¢M H|2 H M iB m w ,

@ L?| + +QM æ¶ .mv- çWM; +| ;BÎ i`Á pÈB i M[ X h? M? L;mv i >¢ Jo L?•M M`v pš
.mv i5 h? M? FB K ç| +| +?S #Q K"i ;b- i iBM H½Q ;B` ç| M m M?Q ç½ ç2K FB K
+kM; M|B #Q K"i # M i`QM; +?Q M;QÆB `²B- ç9M; F?¬M;\
L;WM; K°i H9+- €M? K„i sQ+? h?Ov æQ¢M €M? H M K°i +?9i ?"M w ,

@ >W- M,K tQ i?¬v i`mv M i? M? FB K ç| H¢B +?Q H½Q ;B` G K >ªB .mv i FB - #Q
+?Q K°i KbM? ?„MX h? M?QM; F?¬M; M;| çQÊ+ G K >ªB .mv i H¢B H` K°i F M?Q
M`v +?S çUM; #Q K"i HÈM M?'i +O æ¢B hmv i aÆM i - "¢+? >` a-m imv HÈB ?¢B
.mv i bÈK F? B KÎ #Q K"i +O i? M? FB K M`v- +| +ÁM TªB bÊ i M "¢+? ?" a-m FB
L|B /Si H`B ?„M HB M M;²B tm®M; ,

@ æŋ .mv- #Q K"i +O i? M? FB K M"v M; QÆB ç½ #B i +| ç9M; F?¬M; \ L|B +?Q i -
;¼M5 sQ+? h?Ov æQ¢M i +| i? T?€i H|B i? ç°+ M?'i +O æ¢B hmv i aÆM- H'v
hmv i aÆM T?€i i? - +?d +¬M M; QÆB M|B +?Q i - i b) +?Q M; QÆB +? i M? M? ; ½
ç m çÈM- i? M"Q\

æŋ .mv çªQ K„i- M; [F?Q ç°i M?B M i`î M M +´ [m€B ?ÄB H¢B K°i +•m,
@ L m M?Q i F?¬M; Km®M +? i i?b b Q\

sQ+? h?Ov æQ¢M M; ~M M; Æ K°i ?²B- HB M ç| T?€` +Q|B H„+ ç¬m M?bM æŋ .mv
@ *QM M; Q|B i i`QÈ+ F?B +? i B +kM; i? K b®M; +ª- F?¬M; M; î +¬M; iQÈ+ ?Q h
.mv- M; QÆB ç M #QÈ+ M"v `²B +ÁM +| iQ +€+? ; b çÁB i +?Q M; QÆB b®M; \

æŋ .mv ?9M; ?„M; K'v iB M; - b m ç| M; ~M; ç¬m H M M?bM +?, K +?, K p"Q K„i sQ+?
@ o"v b Q\ sQ+? h?Ov æQ¢M5 *QM i` B M; QÆB- a2# bi? - M; QÆB +| +ÁM Km®M
sQ+? h?Ov æQ¢M M; ~M M; Q|B- M; [F?Q +| p F?BM? i?Q|M; ,

@ ±- a2# bi? ?„M `ÆB p"Q i v M; QÆB `²B b Q\ >W- i M T? p"i ç| - M m M?Q i +Á
i? pSi ?„M H¢B pÈB ç°B T?€Q T?Q b m F?¬M; \ æŋ .mv- M; QÆB iQÎM; `^M; sQ+?
H"K ?ÄM; ç¢B bU pb +?mv M iQ ibM? +QM +€B b Q\ h?^M; Q„i ç| imv H" +QM i` B
H" K°i K|M ç² i?Q M; ?B K5 æ€M; iB + H¢B H" K°i i?S T?~K i?'i #¢B55

h?'v çB K M"v F?¬M; ç€M? ç°M; çQÈ+ ç®B T?QÆM; - æŋ .mv H¢B F?¬M; +?9i bÊ ?
>„M iW i®M M|B F?¬M; ?'T i'T +?9i M"Q,

@ æQÈ+- +QB M?Q M; QÆB F?¬M; [m M i•K ç M +?mv M ç| p"v i?b- #Q K"i i?U+ b
Km®M #B i F?¬M; \

*Æ K„i sQ+? h?Ov æQ¢M ; B"i; B"i- #'i; B€+ #QÈ+ H M K°i #QÈ+X
æŋ .mv i?'v ? i K¼B i? v ç´B i` M p K†i ç®B T?QÆM; - ?„M +?"K `½B [m, M; M®i [n
@ *ÁM M[5 .B i?Q +O i?¬v *´ G M hm- M; QÆB +| Km®M t2K F?¬M; \

G|B M"v pW M|B ` - b„+ K†i sQ+? h?Ov çQ¢M H"TiS+ #B M ç´B /[/°B55
>„M +?Êi ?ûi H M K°i iB M; - #QÈ+ H M i|K H'v p¢i €Q æŋ .mv M?' + #'M; æŋ .mv H
@ L; QÆB5 L; QÆB M|B +€B ; b\ .B i?Q +O i?¬v\ L; QÆB M; QÆB pW K|B tQM; ?¬
G M hm b Q\\ L; QÆB ; ¼B i?¬v\\ E?¬M; M; î M; QÆB H¢B ; ¼B ¬M; i H" i?¬v\5
æŋ .mv #` sQ+? h?Ov æQ¢M i9K H'v +´ €Q H„+ K¢M?- F?„T M; Q|B ç m çÈM M?QM
>„M /MM; M; [çB m F?¬M; +?9i p°B p" M; ç€T H¢B `""M? `""M?,

@ E?¬M; b B5 sQ+? h?Ov æQ¢M- +?mv M ç M MQÈ+ M"v i +kM; F?¬M; ; B'm M; Q
K¬M +m®B +MM; K" i?¬v *´ G M hm i?m M?"M5 h?¬v H9+ H•K +?mM; +| HQm H¢B
H" iB m bQ ç +O M; QÆB ç'v5

8NeX *?QÆM; 9ky, E?¬M; >®B >"M5

óæ æ iY i?S iQ\ô

sQ+? h?Ov æQ¢M i•K i?¬M #'M HQ¢M- +?, K +?9 M?bM æŋ .mv- i? M? •K F?"M F?"

@ L; QÆB +| +€B ; b +?SM; KBM? \

æŋ .mv H„+ ç¬m- KB M +QÐM; çSM; /"v- +¬K H'v K°i +€B i` [ p"i; BÈB +?d i` M K†i
ç²X G" K°i T?B M ç€- i` M # K†i ?bM? M?Q +ÁM /QM? H¢B K°i +?9i K€m ç½ F?¬
M?[M; /ÁM; +?[çQÈ+ pB i #^M; +?d HU+X L; Q" B ` +ÁM +| /'m +"Q- /o M?B M bS+
+| i? /MM; i v K" HQm H¢B /'m p i`ä`""M; i` M K°i pB M ç€M?Q p"vX

@ æ•v +?QM? H" /B i?Q +O *´ G Q hQ H½Q bQ5@ æ¶ .mv i?Î /"B çti pB M ç€ i`QÊ
oB M ç€ M"v H" /Q # M ç-m æ¶ .mv K v K„M ibK çQÊ+ Î K"i i?`i i`QM; K +mM; /QÊ
*´ G M hQ i`QÊ+ F?B +? i H'v i v F?„+ HçB K°i T?-M /B i?QX æ¶ .mv +?Q `M;- ç
K°i p` om pQÆM; /o M?B M H" F?-M; i? / /"M; #Ä [m X *?Q M M ?„M HB M ç2K +
HçB i`Î M M ?[m Q+?X

h?"i ` - +€B ;b K" \*´ G M hQ iS ç iY- æ¶ .mv F?-M; [m M i•K +?9i M"QX h`QM; H
iWM; M;?o ç M pB + t2K *´ G M hQ M?Q bQ T?KX .M b Q- i`QM; H9+ t2K tûi ibM?
.mv T?€i ?B M /B +®i +O *´ G M hQ M?Q Km®M i?m M?"M ?„M H"K ç² ç - ?„M HçB
"i [m€ H" #•v ;BÌ ?„M ç M; ;†T T?ªB ibM? ?m®M; bBM? iY /o M?B M +kM; F?-M; ;
;b æ¶ .mv #B i i?b G K >ªB .mv i? v sQ+? h?Ov æQçM +kM; p"v- K†+ /M iQM? ibM
p` •M bQ M"v ibM? +ªK +kM; b•m ç"KX

*?Q /M sQ+? i?Ov æ¼ M #•v ;BÌ ç½ i`Î M M €+ ç°+ i" M F?®+X J'v +?K+ M, K M v-
_QH M/ i`Î i?"M? M; QÌB +| ç` p` i`QM; [m•M ç°B- i€+ Q B i€+ [m€B K°i T?QÆM;-
+kM; H" iQ+? Hkv i?U+ HU+- ç b m M"v +| i? ibK "ç+? >" a-m K" #€Q i?MX

*?QM? H" #€Q i?M +?Q H½Q bQ +O KbM?55

*?Q M M sh. K†+ /M +| H) ç½ K'i ? i iQM? M; QÌB M?QM; ç®B pÈB *´ G M hQ i?b +
+ªK ibM?X

a m F?B H'v ` p"i M"v- æ¶ .mv i`QM; HÁM; i?-K M;?o, ó*´ G M hQ " +´ G M hQ- M
M?"M i H"K ç iY M?QM; i pšM +?Q iWM; ;¼B M; QÌB K°i iB M; H½Q bQX >-K M
M; QÌB ûT p"Q #QÊ+ çQÌM; +MM; M M KÈB T?ªB çQ M; QÌB `X "i [m€ i M?'i ç`M?
bQ- M; QÌB /QÈB +Ym imv M +| HBM? i?B M i?b ?½v T?M ?° +?Q ç iY M"v E?-M
ç² ç i ç•v K'i5ô

h` M ;QÆM; K†i sQ+? h?Ov æQçM +ÁM +?9i ?Q" B M;?B- ? B i v ?„M M•M; F?®B ç
M?'i pB i, ô G-M i?Q M;?B K +m®B +MM; ç½ i?"M? +-M; M?QM; F i [mª HçB +?Q
a-m@æ iY tm'i b„+ +O i KÈB +?QM? t€+5ô

*?Q iÈB H9+ M"v- M?bM M?[M; Mûi +?[b•m # T?•M i` M T?B M ç€ +?„+ +?„M H"
M?QM; /'m p i +SM; +€T M"v F?-M; i? F?€+ +?QM? H" Mûi +?[+O +® H½Q bQ K
iWM M?ÄX sQ+? h?Ov æQçM imv i ç®B F?-M; i? M?bM H-K- +?QM? t€+ H" #9i Fw
h?'v #9i iQ+? [m2M i?m°+- sQ+? h?Ov æQçM i`QM; HÁM; F?-M; +ÁM MY çB K M
K°i iB M; ç-v #B i?QÆM; X > B i v M? M?"M; ç†i T?B M ç€ H M K†i ç'i- b m ç| ?„M
K°i iB M;- ? B ç-m ;®B [m} M;½ i` M K†i ç'iX

æQÌM; çQÌM; H" sQ+? h?Ov æQçM M?QM; i`QM; ;BÌ T?9i M"v Mûi K†i HçB +U+ F
i`QM; ? B K„i ?„M +?ªv ` - KB M; F m `®M; i?®M; i?B i M?Q /½ i?9- •K i? M? +U+

@ G½Q bQ5 G½Q bQ5 G½Q bQ ÆB5

J°i +QM M; QÌB i" M ç°+ M?Q i? HçB F m H M i?ªK i?B i- ? B K„i ç-v ?mv i H - i•K
i?"i H" FBM? F?OM;5

æ¶ .mv /U p"Q +€B `QÆM; T?Q b m HQM; - b„+ K†i F?-M; +?9i i? v ç´B- M?QM;
iBM? i?-M HU+X *kM; K v +€B +ªK ;B€+ ç m ç-m M?Q Km®M M´ imM; ç½ F?-M; +
pšM +ÁM +ªK i?'v ?Q i?Q€i M?QM; +m®B +MM; ?„M +kM; ç½ +® ;„M; M; QM; iK çQ
.mv €M? K„i +?, K +?9 M?bM sQ+? h?Ov æQçM- F?-M; /€K #m-m; HÄM; X

sQ+? h?Ov æQçM b m F?B F?|+ `®M; i?ªK i?B i K°i ?²B- ? B i v ?„M H-M M[HçB
?„M +~M i?"M ç¼+ ? i K°i H-M imv i #9i +O *´ G M hQX J" F?B ç¼+ ç M çQçM +m®
;?B `ä `M; K°i +•m,

óJ°i M; "v FB - F?B M; QÆB H M æçB hmv i bÆM- M|B +?Q "ç+? >" a-m #B i H"- K
+QÈT çB p` i`Q pm pQÆM;- M?QM; i +?Q iWM; ?®B ?"M ç½ +| K°i ç² ç M?Q ?„M

æ¼+ tQM; +•m M̄v- sQ+? h?Ov æQϕM `ä `M; H̄ Mûi Kti çϕB #B MX æ M; [Mv Î F
`mM; H M- M;|M i v iU ;B€+ #m¬M; HÄM; " M; K°i iB M;- T?B M ç€ iW i` M i v ?,
S?B M ç€ M;mv M ç½ Î /QËB ç` /ϕQ K'v +?K+ M,K- ç½ bÊK i`Î M M / pÐX E?B `Æ
`,`+ K°i iB M;- HB M MSi i?`M? p`B KªM?X

a„+ Kti sQ+? h?Ov æQϕM i`Î M M T?S+ iϕT- K°i Kti /QÌM; M?Q `i ç m çÈM- Kti F
>B M iϕB- #B T?šM i` M Kti ?„M +`M; H9+ +`M; ç`K- +m®B +MM; HϕB i`Î i?`M? H

@ E?¬M; ?®B ?"M\ > ? E?¬M; ?®B ?"M5 G½Q bQ- M;QÆB HϕB +ÁM M|B F?¬M;
M?B M M?ªv /UM; H M- ? B i v M„K +?†i- M?bM H M i`lB /®+ iQ`M #° bS+ HU+ ;`Q
i?9 T?šM M° @ G½Q bQ ÆB- iËB F?B +? i M;QlB +kM; F?¬M; ?®B ?"M Q\5 L;QlB
b„+ M?`i Q\5 \*ÁM i i?b b Q\ h H̄ +€B ;b\ h H̄ i?S ;b\ sQ+? h?Ov æQϕM i i`QM
i?S ;b\5

a m ç|i?•Mi? ?„M ç°i M?B M +? Q çªQX >„M H̄ M;QlB +| bS+ KϕM? +O + Q i?O ç
+| #`i?QÆM;- M?QM; ;Bl ç•v M; v +ª çSM; +kM; F?¬M; p[M;X .o M?B M H̄ /Q #` F
+ª bmv M;?o +kM; +| +?9i F?¬M; #bM? i?QlM;X _®i +K+ ?„M HϕB +QlB K°i i`M; iQ
HϕM?- b m ç| HϕB #B M i?`M? ? ?ª Kd K BX •K i? M? +O ?„M +`M; H9+ +`M; HÈ
HQϕMX *m®B +MM; i`QM; iB M; +QlB +O ?„M i`M M;`T bU i€Q #ϕQ +MM; T?šM M

@ E?¬M; ?®B ?"M E?¬M; ?®B ?"M5 L;QÆB F?¬M; ?®B ?"M5 > ? ? >„M çQϕi
M;QÆB ç€M? `Èi tm®M; hmv i aÆM imv i çdM?- +ÁM b mw i M[b) ;B i i - ç€M? i
i M;X L;QÆB HϕB +ÁM M|B F?¬M; ?®B ?"M5 L;QÆB +ÁM M|B ?„M H̄ ç iY Qm i9
? h - sQ+? h?Ov æQϕM pb +€B ;b\ E?´ i•K ;•v /UM; bU M;?B T p`B +?K+ M,K- i p

>„M çB M +m²M; ?ûi H M i?"i HÈM H̄K +?Q M?[M; i M i?O ?ϕ Î t +kM; #` FBM? ç°i
çQÊ+ +?ϕv HϕB ;¬M ç t2K i?O HoM? iϕB b Q HϕB M´B çB MX h?`v i` M Kti i?O H
i`¬M; i?"i ç€M; bÊX

æ½ +| M;QlB M?`M F?¬M; çQÊ+ F m H M K°i iB M; ,

@ h?O HoM?- M;`B

@ h \ h +€B ;b\ @ sQ+? h?Ov æQϕM ç°i M?B M tQ v M;QlB HϕB- €M? K„i M?bM ç€
b„+ Kti /[iÊMX æ°i M?B M ?„M ;BÆ i v H M /MM; bS+ #´ tm®M;

@ o Q5

J°i çϕQ T?QM; M?"M #„M M? M? ` M;Q`BX *€B i M i?O ?ϕ i°B M;?B T pW +| w i
H̄K ç¬BX h?•M i? i?"M? ? B MY - ?mv i M?K+ T?mM ``Q- ? B MY i?B i? M;½ i`
ç m bÊ ç M M;•v M;QlB- F?¬M; #B i i?O HoM? pb b Q HϕB i`Î M M T?šM M° M?Q p
+ª T?Q b m X

:Bl T?9i M̄v- Q€M F?Q # Q M?B m M,K ç MûM iQ+? iK i`QM; HÄM; sQ+? h?Ov æQ
ç€K i?O ?ϕ i`QÊ+ Kti- i`QM; HÄM; ?„M F?¬M; F?ÄB iS+ ;B`M bBM? ` b€i F?QX

@ h'i +ª çB +? i çB5

>„M ç°i M?B M ?ûi H M K°i +€+? çB M +m²M;X h?•M i? M?Q K°i +QM +?BK # v p
?QÈM; p ? B i M i?O ?ϕ /MM; bS+ i?B i`B M ?Q i`ªQX

ó°T #°T5ô ? B iB M;- ? B M;QlB +ÁM +?Q F`T #B i +?mv M ;b tªv i?b K€m iQÆB i
ç'i +? i M; v iϕB +?¶X L?[M; i M F?€+ #•v KÈB bU+ idM? ,

@ h?O HoM? M´B çB M `²B5@ *ª ç€K FBM? ?¬ +?ϕv i€M HQϕM #®M T?QÆM; i€K ?

J†+ /M sQ+? h?Ov æQϕM ç M; M´B çB M M?QM; M?[M; i M FB i?U+ HU+ bQ pÈB
h?•M i? ?„M ç°i M?B M H|2 H M- M; v H`T iS+ ç½ iËB M; v T?Q b m +O i M i?O ?
i`ªQX S?®+ K°i iB M;- #`M i v ?„M ç½ tmv M [m M;U+ i M FB - /MM; bS+ K°i +?9i
>„M tQ v M;QlB HϕB M?bM ç€K i?m°+ ?ϕ- p Kti ç¬v b€i F?Q ;B®M; M?Q K°i ?mM

@ >W- H½Q ;B" FB ç½ M|B F?¬M; ?®B ?"M5 o"v i?b i +ÁM ;B[K'v i M T? p"i +€+ F ?Q¢+? +?B M[5 h'i +ª ç m H" m' M; T?Q5 *?Q M M- +ª ç€K +€+ M;QÆB çB +? i æ¶ .mv HQM; /U p"Q `QÆM;- ?„M H9+ M"v ç½ M;QM; iK çQÊ+ K°i Qi iBM? i?¬M i?dM? i?QªM; i`mv M ç M M?[M; •K i? M? ? i bS+ i? HQÆM;- i?ªK i?B i +O ç€K +?QM? sQ+? h?Ov æQ¢M ;B i +? iX æ¶ .mv i`QM; HÁM; +kM; +| +?9i HQ H„M;- F? F?B t2K tQM; #9i Fw +O *´ G M hQ H¢B +| T?ªM SM; çB M +m²M; M?Q p"vX

*m®B +MM; +?d M;?2 iB M; #QÊ+ +?•M +O sQ+? h?Ov æQ¢M iW t ç M- ?„+ #`Q QÊi bK M;- i` M K†i /QM? ç-v ?mv i M?K+- ? B K„i çÄ M;-m- #° /€M; +U+ F€ ç€M; i

•M? K„i H¢M? HMM; M¼ M?bM H M M;QÌB æ¶ .mv- /QÌM; M?Q ç½ F?¬M; +ÁM +?9i ç H¢B K°i w M;?o, :B i5

.. M?bM K°i sQ+? h?Ov æQ¢M ç½ K'i çB Hw i`Q iWM; #QÊ+ iÈB ;¬M KbM?X >„M b K°i ?ÆB i?"i b•mX G9+ M"v- i bM? i?¬M HU+ +O ?„M +ÁM F?¬M; çO K°i T?¬M- F?¬ .mv +?d +ÁM +| K°i HU +?¼M /mv M?'iX

sQ+? h?Ov æQ¢M +ÁM +€+? æ¶ .mv p" B +?K+ #QÊ+- i`QM; H9+ ?„M ç M; çB iÈB /m /QÆM; p M; H M iW KB M; æ¶ .mv X

æ¶ .mv i?•M i? bmv v m- ? B K„i M?„K H¢B- i"Ti`mM; ? i bS+ HU+ T?€i` K°i•K ç M?Q K°i çB m + / Q- ? i H¬M M"v iÈB H¬M F?€+ H"K +?Q HÁM; M;QÌB M;?2 b v K

•K i? M? +O #`B + / Q /QÌM; M?Q K M; i?2QK HU+ H€ /` +O i`ÌB ç'i # Q H - H" ç M; çB +kM; T?ªB +?"K H¢BX E?B ?„M çB iÈB #QÊ+ i?S M,K- `®i +K+ ?„M F?¬M; +?¶X

h`QM; €M? K„i +m²M; HQ¢M ç-v b€i F?Q- H| H M K°i çB K #bM? v MX L?'i i?ÌB H K'i- i?'i i?¬M M?bM H M i`B- ? B i v /QM? ç-v K€m iQÆB +kM; H"TiS+ #m¬M; HÁ K°i iB `K €TX

hB M; + /m /QÆM; p"Q i B sQ+? h?Ov æQ¢M- i M b€i i?¬M M;QÌB ç-v K€m iQÆB FB X h`QM; +ªM? i`B t M? +€i p" M;- ?„M HŠM; H†M; M?bM #-m i`B- i` M K†i iW €T- +m®B +MM; F?¬M; #B i ?„M ç M; M;?o iÈB çB m ;bX

*ªM? M"v- M m +| M;QÌB M"Q M?bM i?'v +?d bÊ b) +| +ªK ;B€+ i?"i [m, /`X

.. ;BÌ T?9i M"v H¢B p¬ +MM; F?| +?`mX >„M b m F?B M;?2 iW hBM? HBM? pQÆM; K T?€T H" óh`'M ?²M F?9+ô- ;BÌ ç•v H" #B M T?€T /mv M?'i +O ?„MX *?d H" +€ M;¬M M;[+O hBM? HBM? i°+- K" M;¬M M;[+O hBM? HBM? i`QM; ç| +| `i M?B F?Q M; KB M; +O HQ" B M;QÌB +,M #ªM F?¬M; +€+? M"Q T?€i` +?QM? t€+ çQÊ M?QM; ç•v H" H¬M ç-m ?€i H M- +?d ?€i çQÊ+ ?ÆM K°i MY - +ÁM K°i MY FB i? M"Q T?€i•K çQÊ+- +?d +| i? ?€i ?"K ?² K" i?¬BX

L?QM; +€B óh`'M ?²M F?9+ô +O hBM? HBM? i°+ FB +kM; +U+ F€ HÊB ?¢B- imv +| ?B m HU+ ç M # #®M T?¬MX o®M /o i?U+ HU+ +O æ¶ .mv p" sQ+? h?Ov æQ¢M T?¬M ?B m [mª +O óh`'M ?²M F?9+ô imv i ç®B F?¬M; i? K ?Q†+ çQÊ+ sQ+? h? M"v- p` i?€M? ;B B +QÌM; ;Bª ç½ #` #S+ /B i?Q +O H½Q bQ H"K +?Q i•K i?¬M ç +kM; KK K`X h?U+ HU+ +O sQ+? h?Ov æQ¢M `i K¢M?- /QÊB i bM? ?m®M; M"v- i +O hBM? GBM? H" #B M T?€T ç®B T?| ?„M i®i M?'iX

8NdX *?QÆM; 9kR, æB h?2Q M?555

Zmª M?B M- æ¶ .mv /®+ bS+ i?Y K°i H¬M HB M +| ?B m [mª- ?„M +`M; ` bS+ M;• imv ç M; M;•K tQÈM; M?QM; K„i H¢B M?bM sQ+? h?Ov æQ¢M ç M; çSM; #'i ç°M; +kM; F?¬M; tQÈM; çQÊ+ ?Q" M iQ" M óh`'M ?²M F?9+ô- K HU+ +kM; F?¬M; +ÁM ç æQ¢M çSM; #'i ç°M; ç½ H" F?| H„K `²BX >„M ?B M;BÌ F?¬M; +| M,M; HU+ ;B®M; M tQÈM; HB M H"K +?Q M;QÌB F?€+ ?Q +?•M K9 i vX

æŋ .mv KB M +QDM; çSM; H M- /M iQ`M i?•M ?„M F?¬M; +ÁM +?9i bS+ M`Q- M?Q
;„M;X hQ`M i?•M ?„M ç m M?S+- +® ;„M; FûQ +€B`QÆM; çB iÈB # M M;QÌB CQ I
J'v H-M ? B K„i æŋ .mv ç½ i®B b-K Km®M iû tdm- /Q ?„M +„M `„M; iB T iK+ M;•K t
HçB- +m®B +MM; ?„M +kM; çQ CQ MM H M çQÊ+ HQM; Hç+ ç`X h` M HQM; Hç+
.mv`9i` /MM; bS+ +„i bÈB /•vX *QM Hç+ ç` +kM; F?¬M; /B +?mv M- æŋ .mv #`i ç
M|X

æ€M; iB +- æŋ .mv ç½ iQM? b BX Gç+ ç` M`v ç½ çQÊ+ K½ it+ i?m-M /QDM; - /o M
+O M;QÌB M;Q`B M?Q æŋ .mvX J°i M?€i ç Q p`Q K¬M; FB +?d H`K +?Q +QM Hç+
.mv p„M; ` t X æŋ .mv /M b Q +kM; ç M; #` i`¼M; i?QÆM; - #` +QM p`i ?`i K°i +€B
ç`iX

æŋ .mv pšM +ÁM M;•K tQÈM; M M F?B iû tm®M; ç'i- ? B ?`K `„M; +„M i`9M; ç-m H
[mç+ /WM; HçBX

a m K°i iB M; ?Q +O Hç+ ç`- sQ+? h?Ov æQçM çSM; ç^M; FB +kM; ç½ +?Êi idM
K„i KÆ ?² M?bM i`lB- b„+ Kti /M pšM +ÁM #bM? ioM? M?QM; €M? K„i KK K` iQ`M

•M? K„i ?„M M?bM æŋ .mv- i?`v i v æŋ .mv ç M; +-K K°i i? M? HQ M ç Q- CQ MM i
Hç+ ç`- HB M ?W K°i iB M; HçM? HMM;X .o M?B M ?„M ç½ #B i æŋ .mv ç M; iQM?

æŋ .mv i?`v sQ+? h?Ov æQçM ç½ F?¬B T?K+ Hw i`Q- i`QM; HÁM; HB M i?Î /`BX
HB M F?¬M; +® ;„M; i?Q€i i?•M H`K ;b M[ X >„M [m„M; i? M? HQ M ç Q i`QM; i v
.mv M?bM HçB +QM Hç+ ç`- i`QM; HÁM; i?Î /`B, ó B- +QM Hç+ ç` [Ov- T?€ ?ÄM; ç

*kM; K v H`imv sQ+? h?Ov æQçM ç½ F?¬B T?K+ Hw i`Q M?QM; b€i F?Q i`QM; €M
>„M +?`K`½B #QÊ+ iÈB i`QÊ+ Kti æŋ .mv- M|B K°i +€+? HçM? HMM; ,

@ h F?¬M; i? M;?o iÈB æŋ .mv M;QÆB HçB #B i K T?€T K ?Q†+5 š- M;QÆB pW
iWM; M;?2 [m +€B +?9 M;[M?Q + / Q FB M?d\

æŋ .mv M;„K KB M; F?¬M; ç€T- +?d M?bM sQ+? h?Ov æQçMX

>„M +kM; F?¬M; ûT æŋ .mv i`a HlB- BK H†M; M?bM K°i ?²BX h`QM; €M? K„i +| +
?„M HçB HQ H„M; i?Î /`B- ;B¼M; M|B +| +?9i F?¬M; çQÊ+ iU M?B M,

@ æŋ .mv G½Q bQ L;QÌB i`QÊ+ F?B H•K +?mM; +| i?®M; F?` F?¬M; \

h? M?•K H-M M`v +O ?„M +| +?9i i`-K i?'T- HçB K M; i?2Q K°i +?9i i?•K ibM?- +
F?¬M; ? +?2 /`mX

h`QM; HÁM; æŋ .mv +| +?9i i?Î /`B- t2K` K°i M;QÌB i`M ç°+ M?Q i? M?QM; i`QM;
ibM? M;?o i?¬v i`Á F?¬M; /Si #Ä çQÊ+X

@ h F?¬M; #B i5 @ æŋ .mv H„+ ç-m@ h +?d ibK çQÊ+ ?`B +®i +O M;QÌB- +?Q
+kM; F?¬M; `ä H„K5

a m F?B ?„M F tQM; [m€ i`bM?- sQ+? h?Ov æQçM pšM F?¬M; M|B HlB M`Q- +?d
K„i iQ€i` K°i Mûi #B i?QÆM; - M?QM; +kM; +?d H`i?Q€M; [m`²B #B M K`iX

æ æŋ .mv F tQM; - sQ+? h?Ov æQçM KÈB KÍ KB M; M|B- ;B¼M; M|B +| +?9i`mM

@ h h Í h•v „„+ _QH M ç [m®+ M?B m M„K M?Q p`v HçB K` +?Q # Q ;BÌ #B i H½

æŋ .mv i?Î /`B M?bM #° /€M; #B i?QÆM; +O i M ?mM; €+ M`v- i•K iQ +kM; +ªK i?
b Q .. +kM; iW G K >ªB .mv i M;?2 +?mv M L„K ç| - sQ+? h?Ov æQçM +kM; F?¬M;
H`K°i M;QÌB K pã +| iQM? ?B m i?„M; K½M? HB i K`i?¬BX *kM; H`pb bQ K¬M •M
i?M- i•K iQM? ?„M KÈB iW iW i? v ç`BX

@ h?`i` - i?2Q i bmv çQ€M- ?ÆM # KQÆB M„K i`QÊ+ b m F?B #`"ç+? >` a-m ç¼
G M hQ ;Bª #° +? i`²B`lB æçB hmv i bÆMX a m ç| ç +?2 /`m imM; iQ+?- M;QÌB ç
?`M? idM? .2b H`K i`M; ç®+X E?B M;QÆB +kM; HšM p`Q [m•M ç°B æ [m®+- +kM
?ÆM ? B KQÆB M„K i`QÊ+ KÈB [m`i F?ÍBX G9+ ç| *` G M hm H½Q bQ ç½ bÈK [m

sQ+? h?Ov æQ¢M ;"i ç-m- M?Q iU M|B pÈB +?QM? KbM?,

@ E?¬M; b B- M;QÆB M|B F?¬M; b B5 " M ç-m i HŠM p"Q [m•M ç°B ç [m®+- pV
+| +?B M i` M?- i`QM; HÁM; i H9+ 'v ?"M "¢+? >" a-m i?'m tQÆM; - +kM; ?"M M?|
"¢+? >" a-m i` M æ¢B hmv i bÆM- i ?"M Hm¬M +ª M?[M; #° i°+ i` M h?ªQ M;mv M
"¢+? >" a-m ç|X h ?"M i?'m tQÆM; M?[M; i M T?ªM ç² M"v- +?Q M M F?B ç [m®+
ç®B pÈB i?ªQ M;mv M- i HB M F?¬M; /Q /U ;B M?"T [m•M ç°BX h`QM; +?B M i`
i?ªQ M;mv MX >W +ÁM +| K'v i M /Q æ¢B hmv i aÆM T?€B tm®M; +kM; T?ªB +? i
æ€M; iB + G9+ ç|i F?¬M; #B i H" H½Q bQ *´ G M hm ç½ bÈK p"Q i`QM; ç [m®+

oW M|B i`QM; ç¬B K„i ?„M pW `QÈK MQÈ+ K„iX ""i [m€ ?„M +kM; H" K°i ç¢B €+ M
MQÈ+ K„i ç½ #B M K'i- ?„M idM? i€Q M?bM æ¶ .mv,

@ h ?ÄB M;QÆB .B +®i +O H½Q bQ- M;QÆB tY Hw i? M"Q\@ L|B tQM; HÌB +m
?² F?¬M; `äX

æ¶ .mv H'v H¢B #bM? ioM?- i?'T ;B¼M; M|B,

@ h ç½ K B i€M; /B +®i +O H½Q bQ i`QM; i?"M? GQ` M- T?Q b m T?O i´M; ç®+
K°i +?9i- +?„+ +?„M `i / ibK ` 5

óæB pB M; ô @ sQ+? h?Ov æQ¢M +m®B ç-m bmv iQ K°i ?²BX E?B ?„M M;~M; ç-m
H¢B- i?ªM M?B M M|B,

@ L;QÌB ç½ +? i K'v +?K+ M,K- +ÁM +| +€B ;b ç M?bMX E?¬M; çB +kM; çQÊ+5

.Si HÌB- ?„M ç°i M?B M +?°T H'v +´ €Q æ¶ .mv- b m ç| H¢B p"M bS+ K°i +€BX æ¶ .
i?•M +,M; ` - i v +?•M ?¬m M?Q ç m #` #| #m°iX

@ L;QÆB M m ç9M; H" ç iY +O H½Q bQ- M?Q p"v M;QÆB ?ŠM H" #B i- i #•v ;BÌ /
F?| iS +?B +O M;QÆB H¢BX L m M;QÆB Km®M i?"M? K°i i M i"MT? i?b +S H"K

h? M? •K sQ+? h?Ov æQ¢M H¢B H-M M[i`î M M H¢M? HMM; ,

@ h #•v ;BÌ b) F?¬M; ;B i M;QÆB5 æ¶ .mv- K†+ /M i p" M;QÆB +| ç¢B i?M M?QM;
+O H½Q bQ- ?ÆM M[H½Q bQ H¢B HQm H¢B /B M;¬M +?Q M;QÆB- M?Q p"v i b
ibK ">a K°i +?mv MX >W- H½Q bQ F?¬M; T?ªB Km®M M|B pÈB "¢+? >" a-m H" F
M;QÆB çB +?mv M HÌB çB5

æ¶ .mv H'v H"K FBM? ?½B,

@ G M æ¢B hmv i bÆM\ *?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; bÊ

@ h bÊ +€B ;b\ @ sQ+? h?Ov æQ¢M H„+ ç-m @ >W- +?mv M +?Q iÈB #•v ;BÌ- i +
h iQM? iQ€M M?B m M,K M?Q p"v- #m²M +QÌB H" H½Q bQ H¢B F?¬M; ? ?®B ?"MX
[m M i•K M?B m +?mv M ç H"K ;b\5 >W

L;[F?Q +O ?„M K†+ /M ;QÊM; ;¢Q M?QM; F?¬M; F?| M;?2 ` K°i +´ Q€M F?Q M²M

@ h K M; M;QÆB H M æ¢B hmv i aÆM- #•v ;BÌ i b) F?¬M; ;B i M;QÆB- M?QM; M;
M?•M +?Q i 5 >W- +?mv M #€Q i?M F?¬M; M|B- M| +?QM? H" ~M +?S #Q K"i +O
çm´B +ª çÌB- #•v ;BÌ F m i #m¬M; #Ä- imv i ç®B H" F?¬M; i? 5 *?Q /M i F?¬M; #
L;mv i >ç J„ M?•M- i +?„+ +?„M T?ªB +| çQÊ+5

æ¶ .mv v M H†M; F?¬M; M|B ;bX

ô "•v ;BÌ F?¬M; ;B i Q\ L?Q p"v t2K ` b m M"v b) ;B i >ÆM M[+?QM? KbM? pÈB
i?M- F?¬M; T?ªB +?d K°i +•m óbQ ?mvM? ç ô H" +| i? ?| ;BªB5 J" ?bM? M?Q K'v
i` M æ¢B imv i bÆM ç½ +| ói`mv M i?®M; i®i ç Tô i" M b€i HŠM M? m 5 JbM? #•v
i?b +kM; T?ªB T?€i ?mv +€B i`mv M i?®M; M"v 5ô

sQ+? h?Ov æQ¢M i?m i?"T H¢B K°i Qi ç²- €M? K„i b„+ #ûM M?bM i?Q€M; [m +QM
.mv p°B p" M; H HÈM,

@ L;QÆB M m M?Q ;B i M" M;- p"v i i?" +? i +kM; F?¬M; ;B Q L;mv i >ϕ K„ M?•M +
ó>W5 F?¬M; M;?o iÈB M;QÆB +kM; H" K°i i M ç ibM?5ô@ sh. #om K¬B M|B @ :B[
M?QM; M;QÆB M M #B i çB m- i F?¬M; T?ªB H" M;QìB #B i i?QÆM; ?Q iB + M;½
L|B tQM;- sQ+? h?Ov æQϕM çB iÈB i`QÊ+ K†i CQ MM - /MM; bS+ p¶ K°i +€B b m
HÁM; #`M i v +O ?„M i?'K p`Q +Æ i? CQ MM X L? M?`M; óPK5ô K°i iB M;- CQ
HϕBX sQ+? h?Ov æQϕM iW i`QM; €Q H'v` K°i +€B #bM?- MûK iÈB +?Q CQ MM -
@ *¬ #û- i`QM; HÁM; æ¶ .mv ?„M `i HQ H„M; +?Q bU b®M; +? i +O M;QÆB- ç½
KϕM;5 æ•v H" H¼ i?m®+ i` i?QÆM; çQÊ+ +? i?2Q #Q T?€T æϕB hmv i bÆM- M;
+O M;QÆB M†M; M?Q p"v- +| i? çB +MM; ` F?ÄB b Kϕ+ M`v ? v F?¬M; i?b F?¬M
CQ MM K°i i?Q€M; bYM; b®i `²B M?bM æ¶ .mvX æ¶ .mv +QìB i?ªK ;"i ç-m- M;?B
@ >„M M|B F?¬M; b B5 CQDQ
æ¶ .mv HϕB F?¬M; HQ H„M; M?B m +?Q i?QÆM; i? +O CQ MM X .M b Q M" M; +
K½B F?¬M; ;B`- +?ŠM; # Q H•m b) iU M?B M ?²B T?K+X oÈB i?U+ HU+ +O CQ M
F?¬M; +| p'M ç X >ÆM M[- i` M M;QìB M" M; F?¬M; +| K T?€T 'M Fw- Gϕ+ hmv i K
F?¬M; / /`M; M?Q p"vX
CQ MM iU ?² `i Hm®M; +m®M;,
@ M? M?
æ¶ .mv KdK +QìB- H„+ ç-m,
@ o` M`v H" M;`B sQ+? h?Ov æQϕM- i T?ªB +MM; ¬M; 'v çB iÈB æϕB hmv i aÆM H
M`v +kM; F?¬M; +| ;b +U+ F?´- M" M; F?¬M; +-M T?ªB i? K ;B X
CQ MM ç½ bÈK #B i iQM? ibM? +O æ¶ .mv- +?mv M +`M; M;mv ?B K- æ¶ .mv HB
çM ;BÐM K` M|BX ó\*€B ;b K` F?¬M; M;mv ?B K5 +?„+ +?„M H` #` +€B i M sQ+? h
H9+ H M iÈB æϕB hmv i aÆM +`M; F?¬M; #B i +?mv M ;b b) tªv ` 5ô
:B¼M; CQ MM HQ H„M; M|B,
@ E?¬M;- i¬B çB +MM; M?5
æ¶ .mv i?Î /`B- /`m /`M; F?mv M,
@ *¬ iϕB b Q HϕB +SM; ç-m M?Q p"v5 *¬ çB i?2Q i F?¬M; +| +?¶ M`Q i®iX >ÆM
+€B ;bX *¬ +S iϕK i?ìB p i`QÊ+- ibK K°i MÆB`M M€m- K°i F?B i?ìB ?ϕM çB [m - ?
F?¬M; b QX *¬ i?2Q i +?d H`K pQÊM; i v pQÊM; +?•M5
h`QM; HìB +m®B +MM;- ?„M HB M +® w HϕM? M?ϕiX
CQ MM i?b HϕB +?Q `^M; ç•v +?QM? H` çB m FB M +O æ¶ .mv ç ç´B H'v KϕM; +
M" M; ç½ bÈK +| æ¶ .mv- #•v ;Bì F m M" M; çB [mª i?"i Km¬M p`M F?| F?,MX
h?'v CQ MM H„+ ç-m- æ¶ .mv ç°i M?B M çMM; çMM; M´B ;B"MX i`WM; K„i M?bM
@ *QM ç`M #` M;m tm`M- i M|B +?Q M;QÆB #B i5 L;QÆB çB i?2Q i +?d H` ;€M?
i?b i ç•m +| +?ϕv iÈB +€B MÆB [m€B [m, M`v ç #` i M FB i|5 L;QÆB ç½ ?ϕB i5
çB i?2Q5 *9i çB5 *9i çB i?"it 5
CQ MM #` .. K„M; +?YB K` M;Æ M;~M +ª M;QìBX h` M K†i M" M; FBM? M;ϕ+ +MM;
sQ+? h?Ov æQϕM F?¬M; çÊB +?Q æ¶ .mv M|B i? K- M? M?`M; ?'i æ¶ .mv H M H
iB M;X .. H"TiS+ i `¬M- F?¬M; M|B çQÊ+ K°i HìBX a m ç| - sQ+? h?Ov æQϕM H'v
i?M F€ Hϕ ç2Q p`Q +´ æ¶ .mvX
aÊB /•v b m F?B çQÊ+ sh. bì M? - HB M T?€i` €M? b€M; # Q T?O iQ`M i?•M æ¶ .

@ æ•v +?QM? H" pmi?m"i ó"! ?²M F iô +O æ¢B hmv i aÆM +?9M; i @ sQ+? h?Ov K€M? F?| 2`i M?B m- i i`QÊ+ iB M F?| KB M; +O M; QÆB- #`B + / Q +´ [m€B F tQÊM; çQÊ+ M[ X E?B i ç½ /MM; ó"! ?²M F iô i?b i` M çQÌM; çB- M; QÆB çWM; KQ T?€TX h`W T?B M; QÆB T?€ çQÊ+ ó"! ?²M F iô- M m F?¬M; i?b +S +?`m H`K K°i M æ¶ .mv #B i ?B M i¢B KbM? F?¬M; +| +€+? M`Q T?ªM F?€M; - M M +kM; F?¬M; HQ h?m i?"T tQM; i`i +ª- sQ+? h?Ov æQ¢M +kM; /„i [m K°i +QM H¢+ ç`X *kM; F?¬M; H9+ ?„M çB [m - +?•M ç¢T H M T?B M /B i?Q #®MM, K KªM? +O *´ G M hQX ô "KT +?•M sQ+? h?Ov æQ¢M p®M ç½ M€i #`v HB M ?| i?`M? K°i ç®M; T?`M pKMx a m ç| sQ+? h?Ov æQ¢M H2Q H M HQM; H¢+ ç`- M?bM p T?Q i•v #„+ - H¢M? H)Q @ G½Q bQ ` H½Q bQ- ç i¢ K°i +•m óE?¬M; ?®B ?"M5ô +O M; QÆB5 L m F?¬M; ;€M? M†M; M`v p`B i? K p`B +?K+ M, K M[5 ó:BªB i?Q€i55 hW M v p b m- i b) F?¬M; H" sQ+? h?Ov æQ¢M b®M; ç #€Q i?M M K" b®M; 5ô a m F?B æ¶ .mv +MM; sQ+? h?Ov æQ¢M- M; Q`B ` +ÁM +| CQ MM pQÊi [m F?Ä ç½ ? i M; `vX a„+ i`lB ç½ i®B- K†i i`lB +kM; ç½ H†MX L?B i ç° i`QM; b K¢+ #„i ç-m; BªKX h`Q M?B M ?B M H M K°i iB b€M; - +ª F?¬M; ;B M tmM; [m M? M?Q #` tû `€+?- iW i` •M? b€M; p`iBM? [m M; i` M M; QlB M`v H`K +?Q M?[M; M; ¬B b Q i` M i`lB #` Hm @ _ä ``M; H`i +ªK M?"M +| / Q ç°M; K HU+ K½M? HB i î ç•v- ;B®M; M?Q +| M; Ql G¢+ hmv i çSM; M?bM i?B i? +O M?[M; i M K½ it+ t`m b®X G¢+ hmv i i?QM; i?ª [m M? #®M T?Q - ç°i M?B M €M? K„i +?9 w i` M K†i ç`iX >„M F?QK HQM; HKK çQ ç`iX óL; k i?ªB i?¢+? \ ô @ G¢+ hmv i M; •v M; ®+- b m ç| H¢B KdK +QlB@ ó>W- æ¶ .mv [m, ;b M[ ç•v\ L; QÆB ç½ H`K K°i +€B i?O i?m"i +?2 K„i i - H`K i iWM; ôFBM? ? H`K ` +€B +K+ /B M M?Q p-v5ô G¢+ hmv i ç½ ibK FB K K`v M; `v M v- +m®B +MM; H¢B idM? ` X *?d bÊ æ¶ .mv ?Q K T?€T `M Fw +O KbM?X J` +?QM? H` H`K K°i b® i?O i?m"i ç +?2 K„i KbM? i?¬ +?mv M M`v- +?mv M i?2Q /`m i`l M M / /`M; ?ÆM- hBM? GBM? pQÆM; +`M i?"M K°i K¢+? çm´B i?2Q ?QÊM; i•v #„+X \*?d pb i`QÊ+ ç•v æ¶ .mv +| i?m KQlB K`v i M HQM? ç€M? i?m +-K i?2Q iY i?Ov i b K¢+ H`K +?Q G¢+ hmv i +kM; i®M Qi i?lB ;B M- +m®B +MM; i`mv iÊB ç•v +kM; J` #•v ;B l +`M; H`K +?Q Gh M; ¢+ M?B M ?ÆM H`K T?€T `M Fw +O æ¶ .mv ?Q`M i ç`M? K T?€T `M Fw i?2Q iÊB ç•v i?b K`i /`mX G¢+ hmv i H¢B +`M; F?¬M; #B i ç| H` /Q ó"! ?²M F iô +O i?€M? ;B B +QlM; ;Bª s i` M M; QlB ..- KÊB H`K +?Q K HU+ iQ`M i?•M ?„M #` T?QM; `MX E i [mª H`K +?Q æ¶ .mv +kM; #` T?QM; `M H¢B- H`K +?Q æ¶ .mv i?Q€i F?ÄB K T?€T i`mv imM; +C G¢+ hmv i i?U+ bU ç½ K`i /`mX G¢+ hmv i bmv iQ K°i ?²B +kM; F?¬M; bmv çQ€M M; mv M M?•M- M?QM; ?„M +kM; ?| X >ÆM M[ i?B i? M?B m M?Q p`v- +kM; +| +?9i F€ [m€B5 a m F?B bmv iQ tQ #`K, @ >W- J†+ F M; QÆB H`K +€B [m, ;b5 L; QÆB ç½ [m ç•v- i F?ŠM; ç`M? H` M; QÆB i K°i K¢+? çm´B i?2Q iÊB i•v #„+ - ç t2K M; QÆB /MM; i?O i?m"i ;b ç +?2 K„iX >V i 5

hB M; HK+ H¢+ H2M; F2M; T?€i` iW ? B +QM H¢+ ¢` K` sQ+? h?Ov æQ¢M p` æ¶ .
b m ¢ M; ?QÈM; p T?Q i•vX æ¶ .mv M;²B i` M H¢+ ¢`- K'v H-M Km®M M;QM; iK iB
F iô +| +?9i +´ [m€B- i?Y K'v H-M +kM; F?¬M; +| ?B m [mª M M æ¶ .mv +kM; ¢`M?
h`€B H¢B- sQ+? h?Ov æQ¢M îT?Q i`QÈ+ H¢B ¢°i M?B M [m v ¢-m H¢B- ;B¼M; M
?QÈ+ ,
@ æ¶ .mv ¨- M;QÆB +kM; i?"i ¢ ibM?5 *¬ M`M; FB pb #` M;QÆB +?YB K` #Ä ¢B-
æ¶ .mv [m v ¢-m M?bM H¢B- +€+? +?WM; ?ÆM KQìB i?QÈ+ - CQ MM ¢ M; M;²B i`
+| +?9i i€B M?Êi- i?•M i? M?Q ¢ M; ;„M; ;QÈM; - M?QM; Mûi Kti M`M; ¢-v p [m"i
•M? i` ,M; H M + Q- ;B| +€i H¢B ¢`T p`Q Kti- i`QM; K„i .. ?B M H M ?bM?ªM? K°i
i?QÆM; K` pšM FB M +QìM;X >bM?ªM? ¢| F?„+ p`Q i`QM; HÁM; ?„M- +`M; H9+ +`
ô šB *¬ªM;®+- i?"i H` M;m M;®+5ô@ æ¶ .mv i`QM; HÁM; i?î /`BX
sQ+? h?Ov æQ¢M tQ v M;QìB H¢B- ¢B m F?B M H¢+ ¢` ¢B bQM; bQM; pÈB æ¶ .mv-
HMM; M|B ,
@ æ¶ .mv- t2K` M;QÆB +| w i®i M?QM; +¬ M`M; M`v H¢B F?¬M; +?'T M?"M 5 "
p"v H¢B +ÁM i?2Q b m- ¢O i?'v M`M; ¢®B pÈB M;QÆB ? i HÁM;5 >W i?"i F?¬M;
aÆM H¢B +| K°i M;QìB M?Q M;QÆB5
æ¶ .mv KB M; F?¬M; i? M|B- +?d +| i? M?bM H¢B sQ+? h?Ov æQ¢M K°i +€BX
sQ+? h?Ov æQ¢M ?„+ ?„+ +QìB p`B iB M;- ¢°i M?B M i?•M i? +?Êi ¢°M;- +ªM;QìB
+?BK- i`QM; M?€v K„i ¢½ iÈB i`QÈ+ Kti CQ MM X
CQ MM ¢ M; +® ;„M; +?®M; +?¼B ¢ M;²B p[M; i` M HQM; H¢+ ¢`- i?•M i? #` i?Q
i?'v i M €+ M?•M ¢½ iÈB i`QÈ+ Kti KbM?X h?Q€M; FBM? M;¢+ K°i +?9i M?QM; CC
ioM?- /M b Q M`M; +kM; F?¬M; T?ªB ¢®B i?O +O ?„MX
sQ+? h?Ov æQ¢M +?,K +?9 M?bM CQ MM - i?'v i?B m M[M`v Mûi Kti F?¬M; ¢´B
i?'v H¢- # M ?ÄB ,
@ *¬ M?Ä- M;QÆB i?2Q +?9M; i H`K ;b\
CQ MM H¢M? HMM; ¢€T ,
@ L;QÆB Km®M ;B i+S ;B i5 *?d +-M i F?¬M; +? i- i b) F?¬M; #Ä ¢B ¢•m ? i5
sQ+? h?Ov æQ¢M H¢B ? ?ª+QìB iQ- i`QM; €M? K„i H|2 ?mM; [m M;- ;BÆ i v H M
+€BX *QM H¢+ ¢` HB M M;½ #`+? i` M Kti ¢'iX CQ M FBM? ?½B ?ûi H M`²B HB
sQ+? h?Ov æQ¢M ¢SM; i`QÈ+ Kti M`M; H¢M? HMM; M|B ,
@ Jm®M ¢B i?2Q Q\ o"v M;QÆB iU ¢B #^M; +?•M +O M;QÆB ¢B5
L|B tQM;- ?„M # v p H¢+ ¢` +O KbM?- H¢M? HMM; HB + æ¶ .mv ,
@ æB i?¬B5
æ¶ .mv imv +,K iS+ M?QM; +kM; ?v p¼M; pb p"v K` CQ MM +| i? F?¬M; ¢B i?2Q
æ¶ .mv [m v ¢-m H¢B i?'v +?WM; ?ÆM KQìB i?QÈ+ T?Q b m pšM ?B M /B M K°i
+QìM;X J†+ /M ¢B i?'i i? i?'i i? m i`QM; b K¢+ M?QM; F?¬M; /WM; H¢B K°i F?„+
hW #•v ;B| p` M?B m M,K b m M[- ?bM? #|M; CQ MM tB m p Q FB M +QìM; ¢B /
M`v ¢•v ¢½ poM? pB M F?„+ ;?B i`QM; i?•K i•K ?„MX
h¢B €M? K„i M?bM b•m FQM T?Q t FB - K°i €M? K„i +?,K +?9 M?bM æ¶ .mv- K†+
?`K M;?o +?Q æ¶ .mv #B i ,
@ h¬B F?¬M; ¢B5 h¬B M?'i [mv i ¢B i?2Q M?5

8N3X *?QÆM; 9kk, æϕB hmv i aÆM

ôæϕB Kϕ+ b M?Q imv i-

u M bÆM M;mv i iU +•mX

>¨ H¨K FBK Hϕ+ K½Q-

J m ϕB ϕϕT i? M? i?mô

æ¶ .mv M;²B i` M HQM; Hϕ+ ϕ¨- M?bM +?mM; [m M? b Kϕ+- KB M; M? M?¨M; i? M
sQ+? h?Ov æQϕM î # M +ϕM? i'i M?B M M;?2 F?¬M; ?B m ϕQÊ+ i?Æ +´ h¨mM; Zm
K¨v ?ÄB,

@ L;QÆB ϕ M; tQÈM; +?9 M;[K T?€T; b i? \ •K iB i i?"i H¨ F€ Hϕ5

æ¶ .mv +?d ?ì ?[M; +QìB- F?¬M; i`ª HìB ?„MX

J'v +?K+ i?QÈ+ T?Q b m- K°i i?•MªM? pšM FB M +QìM; iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ ϕ
ϕªQ Km®M iû tm®M;- M?QM; `²B pšM #'i F?m'i /SM; H M iB T iK+ #QÈ+ ϕBX

æ¶ .mv i`QM; HÁM; i?î /¨BX æ½ ϕQÊ+ ? B M;¨v `²BX

o®M æ¶ .mv #` sQ+? h?Ov æQϕM ?ϕ +´K+? - KB M; F?¬M; i? MìB +?mv MX "i [n
h?Ov æQϕM HϕB +ªK i?´v K M; i?2Q K°i F +•K M?Q # Q iªB ϕB i?2Q F?¬M; F?ÄB +
+´K+? #Ä ϕB ϕ æ¶ .mv +ì i? MìB +?mv M ϕQÊ+X

J¨ æ¶ .mv ϕ½ +ì i? Kî KB M; MìB +?mv M ϕQÊ+- i'i M?B M F?¬M; i? F?¬M; +?¼+
+•mX oQ /K M?Q sQ+? h?Ov æQϕM K°i i?•M i` M; T?K+ K¨m ϕ2M- i?2Q w M;?o +O
b Kϕ+- v T?K+ K¨m ϕ2M HϕB +¨M; / /¨M; ?'T i?m €M? M„M; K†i i`ìBX *?d H¨ w M;
+kM; +?d M;?o i`QM; ϕ-m- F?¬M; i?"i bU MìB ` X

L?QM; sQ+? h?Ov æQϕM HϕB i?m¨M KB M; F +?Q æ¶ .mv K°i Q i bU i bM? i` M æϕ
H¨ ?„M iU ϕ°+ i?QϕB- æ¶ .mv +kM; F?¬M; M;„i HìBX æ¶ .mv +kM; ?B m ϕQÊ+- /Qì
/B i?Q +O *´ hm G M ϕªFQ+? F?¬M; M? - i•K i bM? +?mv M #B M T?S+ iϕT- F?¬M;
ϕ2K #m²M #U+ i`QM; HÁM; MìB ` X

sQ+? h?Ov æQϕM M?bM #° /ϕM; BK H†M; Qi MìB +O æ¶ /mv- M? M?¨M; +QìB,

@ s2K ` - +¬ M¨M; FB M?´i ϕ¨M? F?¬M; +?¨m #Ä +m°+X E€ Hϕ- i?QÆM; i? +O M
M? M? +?ìM; M?Q p¨v\ *?ŠM; H) H¨ M;QÆB ϕ°M; i v +?•M\

æ¶ .mv pšM M?Q +k F?¬M; i`ª HìBX hÈB M;¨v i?S iQ- # M;QìB `®i +K+ ϕB ` F?ÄB

J†i ϕ'i ϕ½ F?¬M; +ÁM i`ªB ϕ-v +€i p¨M;- M;šm M?B M +ì i? M?bM i?´v +Ä /ϕB K¼
i`QÊ+ ϕ½ M?bM K¨m p¨M; iÈB +?€M +?QìM;- ?B M iϕB i`QM; HÁM; F?¬M; FB K ϕQ

sQ+? h?Ov æQϕM /QìM; M?Q ϕ®B pÈB MÆB M¨v `¨i [m2M i?m°+X L; v i®B ?¬K ϕì
/m KK+- ?ÄB Km K°i Qi i?S+ ,M MQÊ+ m®M;X æ¶ .mv p®M iQîM; `¨M; sQ+? h?Ov
M;QìB +QÈT M;U - F?¬M; M;?o iÈB ?„M b) +MM; M?QM; M;QìB FB ;B Q /`+?X æQ
/mv i`ªX J¨ /QìM; M?Q H¨ +® w- b m F?B Km ϕ-m ϕO i?S+ ,M MQÊ+ m®M;- sQ+?
M;U X G¨ # +QM5

>„M +MM; æ¶ .mv K¶B M;QìB +QÐB K°i +QM- ϕ2K K°i +QM ϕ HϕB T?Q b m +?Q C

@ L;QÆB `®i +K+ Km®M H¨K; b\ L m M;QÆB +ªK i?´v M¨M; T?B M iQ€B- p¨v +?9M
#ªM HoM? +O M;QÆB- K M; i?2Q i ϕB i?b M¨M; M?´i ϕ¨M? F?¬M; i? ϕm`B F`TX

æ¶ .mv p®M F?¬M; ?v p¼M; CQ MM iB T iK+ ϕB i?2QX

sQ+? h?Ov æQϕM M?¨M M?ϕi i`ª HìB,

@ h i?Q+?5 ¨•v ;Bì i ϕ°i M?B M +ªK i?´v +ì K°i M;QìB ϕB i?2Q b m +kM; F?¬M; +
i #B i M;QÆB F?¬M; Km®M +?Q M¨M; ϕB i?2Q H¨ pb w i®i- K¨ +¬ i +kM; ?B m ϕC

i`QM; HÁM; M; QÆB ?ŠM T?ªB ?B m `ä i¢B b Q5 h ç½ b®M; # Q M?B m M, K `²B K
M"vX L m ç½ ; †T- i¢B b Q F?¬M; i?QÎM; i?S+ F`+? ? v K°i ?²B\

æ¶ .mv F?¬M; F?ÄB iS+ ; B"M,

@ "° /¢M; M; QÆB #•v ; BÌ F?¬M; ; B®M; M?Q iQÈM; [m•M _m; i #B i F?B i`QÈ+5

sQ+? h?Ov æQ¢M b„+ K†i #B M ç´B- M?bM +?, K +?9 æ¶ .mv,

@ h #•v ; BÌ H" sQ+? h?Ov æQ¢M5 h i?Q+? H"K +€B ; b i?b b) H"K +€B ç½5 >ÆM M

w M"v `i F?¬M; i X

æ¶ .mv /o M?B M b) F?¬M; +MM; F ?d M° #’i i?QÌM; M"v K" +½B M? mX

_QM; `m´B i` M i?ªQM; mv M çQÊ+ ? B M; "v- sQ+? h?Ov æQ¢M ç°i M?B M H¢B ç H

?“M; M; "v p"Q K¶B H-M # M; QÌB i? v M; U - Km i?U+ T?~KX *m®B +MM; - iÈB K°i

?“M i`U+ iB T #„i H’v CQ MM K M; H¢B # M +¢M? æ¶ .mv,

@ > v +?Q K°i ç¬B i bM? M?•M5 *?Q +€+ M; QÆB Î +?mM; K°i F?QªM; i?ÌB ; B M- /

+ÁM M?B m +Æ ?°B ç•mX

G9+ M"v æ¶ .mv +kM; +?d +| i? H"K K†i H¢M? pÈB ?„M- çQ¢M [m v b M; CQ MM

@ *¬ #B i ? v F?¬M; \ *¬ çB i?2Q i M?Q i? M"v F?¬M; +| Qi HÊB ; b- K" ç®B pÈB

H" M? \

@ h¬B #B i5@ CQ M M i`ª HÌB `i /Si F?Q€iX

æ¶ .mv bYM; b®i,

@ o"v +¬ +ÁM çB i?2Q i H"K +€B ; b\

CQ MM M?bM p"Q K„i æ¶ .mv- ; B¼M; M!B /`m M? ,

@ o"v i¬B ?ÄB M?5 G9+ i M hBM? GBM? ç€M; +? i FB Km®M #„i i¬B çB- M? +|

?“M ? v F?¬M; \ M? +| #B i`^M; M m ?„M ç°i M?B M ç´B w- iMv iB M +| i? ; B i M

æ¶ .mv i?Î /`B,

@ h #B i5

CQ M M i?ªM M?B M +QÌB,

@ *?QM? H" M?Q i? K" M? pšM +ÁM K M; i¬B +MM; i`®M +?¢vX *?Q M M- #•v ; B

i?2Q M?5

æ¶ .mv F?¬M; F?ÄB +| +?9i +SM; ?¼M; - +?d p"Q t t ,

@ o"v +¬ #B i ? v F?¬M; - çB i?2Q i H M æ¢B hmv i aÆM- M; QÆB +| i? b) +? i Î M

ç`M? b) ; B i i - K" +¬ +kM; b) +? i5

@ o"v +MM; +? i çB5@ CQ M M M!B tQM; # M +9B ç-m M?bM ç®M; HY X

æ¶ .mv M; ?2 tQM; +•m i`ª HÌB- i?“i bU F?¬M; #B i M!B ; b M[X >„M ¬K ç-m- #m²M

+K+ i? M i?Î K°i iB M; ,

@ B bÈK #B i i? M"v- +?9M; i +?ŠM; i?“ ç +?Q i M hBM? GBM? ç€M; +? i FB #

CQ M H¢B M!B K°i +•m b•m b„+,

@ L m ç ?„M #„i çQÊ+- i¬B H"TiS+ iU b€i5 *?Q /M +? i +kM; F?¬M; `ÌB F?ÄB M?

æ¶ .mv +kM; F?¬M; T?ªB H" +?Q iWM; i?Y +?¢v i`®MX >„M i?“K +?Q +ÁM M; ?o i

#B i HQ¢B +QÌM; ; Bª +’T #”+ i?€M? ; B B M?Q sQ+? h?Ov çQ¢M +| T?ªB #€+? ç°+ #

+?Q ?„M m®M; MQÊ+ bm®B óh?ÌB ; B M i¬B [m ô i?b æ¶ .mv F?¬M; iBM ?„M F?¬M

L?QM; sQ+? h?Ov æQϕM /M b Q +kM; H"; B M; ?² H½Q Hmv MX am®i /¼+ çQÌM;-
M?Q F?¬M; i - M?QM; p T?QÆM; /B M ,M m®M; HϕB ``i +~M i?"M- +?d /mM; M?[M;
F?¬M; +?Q æ¶ .mv +Æ ?°B ç°M; i v +?•MX

æ¶ .mv i?"K +?Q +?O ç°M; +?QM? i v H"K K°i Qi i?"i MQÈM;- i`¬M; +~v +| i? ;ϕ
L?QM; p" B H-M H"K tQM;- sQ+? h?Ov æQϕM pšM M?Q +k F?¬M; ? ç w iÈB- K¶B
i?S ?„M Km X *?Q /M i v M;? M'm MQÈM; +O æ¶ .mv +| + Q ?ÆM M[i?b sQ+? h
M?bM iÈBXhÈB +m®B +MM;- æ¶ .mv i?'v F?¬M; +| #B M T?€T- M?'M F?¬M; çQÊ+

@ *?ŠM; H) M; QÆB M; ?o H" i ?ϕ ç° + i`QM; i?U+ T?~K ? v b Q\

sQ+? h?Ov æQϕM M? +? KB M; +QÌB- i`QM; K„i K M; i?2Q w çM +Êi M?bM æ¶ .m

@ æ¶ .mv- M; QÌB F?€+ F?¬M; #B i M; QÆB ;B M tªQ M?B m K€M? HÈB- M?QM; i H
+~M i?"M K°i +?9iX >ÆM M[h M; ?o M; QÆB p®M F?¬M; #B i +?mv M M"vX h`QÈ
Km®M i` B ;BÈB5 J†+ /M i ç½ tm®M; M9B M?B m M,K- M?QM; sQ+? h?Ov æQϕM
aÆMX

óh` B h` B ;BÈB 5 ô @ æ¶ .mv i?Î /"BX

J°i çQÌM; M?„K ?QÈM; h•v #„+ +?ϕv bm®i i?ªQ M; mv M- sQ+? h?Ov æQϕM iU ?² +
>B M iϕB T?Q M K i?ªQ M; mv M; -M M?Q ç½ #` a H /BM i?m T?K+X *ÁM K°i Qi #°
ç½ KÆ ?² HB M ?ÊT HϕB- +MM; ç®B F?€M; pÈB a H /BMX h`QM; bm®i K°i M; ~v ç
i?'v çQÊ+ ?ÆB i?Î +?B M i` M? #®+ H MX *€+ #° Hϕ+ +?B m #BM? K½B K½- T?~K
ç m +¬K H`v pk F?QX

L; Q" B ` - M; ?2 M|B F?¬M; Qi #° Hϕ+ ç½ T?€B bS ;Bª çB æϕB hmv i aÆM- ?v p¼M;
oQÆM; X .M b Q Î i?ªQ M; mv M- +| çQÊ+ bU OM; ?° +O æϕB hmv i aÆM KÈB H" /Á

*"M; p"Q b•m # M i`QM; i?ªQ M; mv M- HQϕB +ªK ;B€+ +?B M i` M? M"v +~M; i`Î M

*ª # M; QÌB æ¶ .mv ç m K†+ i` M; T?K+ #bM? i?QÌM; +O /•M /m KK+- K†i KkB HϕB
K°i Qi #° Hϕ+ HÈM F?| i`€M? F?ÄB #` i` ?ÄB H B H`+? - i?"K +?Q +| ? B H-M +ÁM

J†+ /M sQ+? h?Ov æQϕM F?¬M; bÊ M?[M; M; QÌB M"v- M?QM; ?„M HϕB F?¬M; Km®
+¬M i?B i- # M /Si F?Q€i i`€M? çB ;¬M M?[M; #° Hϕ+ HÈM- +?mv M K¬M +?¼M M
iB M iÈBX

" M; QÌB ?B M iϕB ç½ iB M p"Q i?ªQ M; mv M çQÊ+ i€K M; ~vX

@ a€+? HQÊ+ +O ç [m®+ _QH M/ ç®B T?| pÈB M; QÌB i?ªQ M; mv M i`QM; # Q M
tm~M 5 Zmv i ç`M? /mv M?'i +ÁM +| i? +QB çQÊ+ +?QM? H" `9i çB ? B pϕM F} #BM
@ sQ+? h?Ov æQϕM HϕM? HMM; M?bM +ªM? iQÈM; F?~M i`QÆM; +?mM; [m M? `·
H9+ i`QÊ+ i?U+ bU H" K°i M?•M i" B- pšM +ÁM #B i /MM; +€+ HQϕB i?O çQϕM T?•M
F i?W b m ?„M ç m H" #¼M M; m tm~MX > B pϕM F} #BM? +| ç|M; iϕB MÆB M"v +?
HmB H" +?QM? t€+- çĐ i®M FûK [m•M HQÆM; X

æ¶ .mv ?W K°i iB M; ,

@ L; ?2 HÌB +O M; QÆB M?Q H" çSM; p T?Q ç [m®+ _QH M/5

sQ+? h?Ov æQϕM i`¬K K†+ K°i ?²B- €M? K„i +| +?9i T?S+ iϕT- K°i H9+ b m KÈB +

@ *ª çÌB i +?d +| K°i KK+ iB m H" ibK "ϕ+? >" a¬m #€Q i?M- M; Q" B ` p®M F?¬M;
M?[M; M?[M; +?mv M F?€+X h b®M; iϕB ç [m®+ M?B m M,K M?Q p"v- ç½ /¬M /¬
K°i M; QÌB _QH M/X

h`QÈ+ K†i # M; QÌB tm'i ?B M K°i /ÁM; bm®B M?Ä- MQÈ+ +?ªv +?"K- i`QM; bm®i
?ÆM KQÌB #QÊ+ +?•M- M?bM iW t +?QM? H" +?ªv T?QÆM; #„+ tm®M; X

sQ+? h?Ov æQϕM +?d p T?Q t ,

@ _'i M? M? b) iÈB MÆB5

:BÌ T?9i M"v i¢B i?ªQ M;mv M K M? K¬M;- p T?€B +?•M i`ÌB ¸½ +| i? i?'v ¸QÊ+ p" M;- ;B®M; M?Q K°i +•v i`K +?®M; i`ÌB K¼+ H MX

@ .ÁM; bm®B M"v +?QM? H" /Q imv i i` M æ¢B hmv i aÆM i M` +?ªv tm®M;- /•M sQ+? i?Ov æQ¢M M?bM p T?QÆM; t - i`QM; K„i iU ?² M´B H M [m M; K M; Fb /` - +MM; G K >ªB .mv i #` "¢+? >" a-m ¸m´B ;B i- +?QM? H" i?2Q /ÁM; bm®B M?Ä M

L|B tQM;- ?„M H¢B +?d p"Q K°i ;Á ¸'i + Q + Q Î T?QÆM; t - ¸°i M?B M +QÌB M|B,

@h M?È +?QM? i¢B +?¶ FB - i +MM; G K >ªB .mv i +½B M? m K°i ?²B- b m ¸| H¢

æ¶ .mv M?bM æ¢B hmv i aÆM Î T?Q t - H¢B M?bM i?ªQ M;mv M p¬ i"MX hmv i bA i`MK- KÆ ?² i` M ¸dM? M9B +ÁM +| K•v KM # Q T?O- +ÁM +| M?QM; /ÁM; F?Q i`„M b„+ i?"i bU H`K +?Q HÁM; M;QÌB `mM; ¸°M;X

E?QªM; +€+? iÈB æ¢B hmv i aÆM +`M;;-M- hU ?² H F?Q sQ+? h?Ov æQ¢M ¸½ + i`QM; €M? K„i +O ?„M H¢B +?d +ÁM bU #bM? i?ªMX

_®i +K+ ¸ M K°i #m´B i®B- # M;QÌB ¸½ iÈB /QÈB +?•M M9BX L?bM H M +?d K°i ¸2M- +Ä +•v i?Q i?ÈiX L;šm M?B M +ÁM +| i? #„i ;†T p`B +QM / M9B HBM? ?Q¢ +?WM; iW K°i M;`M i?QÊ+ i`Î H M- ¸½ +?d +ÁM K°i KªM; imv i i`„M;X

L?bM M;¼M M9B F?´M; H² i`QÈ+ K†i- æ¶ .mv i`QM; ¸-m ¸°i M?B M H¢B M;?o, ó M?B m M,K M v pšM M;²B i¢B ¸dM? M9B M"v ? v b Q\ô

@ G M M9B5@ sQ+? h?Ov æQ¢M +QÌB H¢M? K°i iB M;- p¶ M? H M M;QÌB æ¶ .mv æ¶ .mv H" T iS+ +ªK ;B€+ ¸QÊ+ i?•M i? M? M?`M;- iU /Q +Y ¸°M;- M?QM; #` +´K M M ?„M F?¬M; i? KBM? iQÎM; ¸QÊ+- i?Y M;QM; iK iBM? i?¬M HU+ KÈB T?€i ?B i?QÆM;X

@ L;QÆB ¸`M? H9+ M"Q b) ;B i i \

@ L;QÆB v M i•K- i b) +?Q M;QÆB +Æ °°B 5 h`QÈ+ iB M ¸ +?Q M;QÆB ?Q`M i?` óE?¬M; ?®B ?"Mô FB M|B +?Q "¢+? >" a-mX a m ¸| i KÈB +| i? ;B i M;QÆBX @

>„M M?bM æ¢B hmv i aÆM- ¸°i M?B M i?'T ;B¼M; iU M?O K°i +•m,

@ *| i? +? i Î +?¶ M"v- +QB M?Q +kM; K½M M;mv M 5

>„M M|B /QÌM; M?Q F?¬M; TªB +?d pÈB æ¶ .mv- K" +ÁM pÈB +?QM? KbM? 5

8NNX *?QÆM; 9kj, >„M E?¬M; SªB G" L;QÌB5

hW +?•M M9B ¸B H M +?d +| i? i?2Q K°i +QM ¸QÌM; M?Ä- K" +| H) +kM; F?¬M; i? æQ¢M ¸B T?Q i`QÈ+- ?„+ v T?B m T?B m- #QÊ+ +?•M M? M?`M;X æ¶ .mv +MM b m- M?QM; i?"i` æ¶ .mv KÈB H" M;QÌB K i KÄB M?'i- pb /M b Q CQ MM +kM; H i®i ?ÆM æ¶ .mvX

.¼+ i?2Q ¸QÌM; ¸B H M- æ¶ .mv M;¢+ M?B M F?B M?bM i?'v F?¬M; TªB +?d +| #

hW +?•M M9B ¸B H M- M;šm M?B M +| i? #„i ;†T p`B # M;QÌB K†+ [m-M €Q KK+ /QÈB +?•M M9B ?QÈM; hmv i aÆM H¢v- iQ i? ¸9M; iB m +?m`M óL;ki? ¸-m ¸` ô- #`K +-m M;mv M ;b ¸|X

J" i` M ¸QÌM; H M M9B æ¶ .mv H¢B ;†T K°i M;QÌB KK+ /•M K†i K"v H K Hk- [m-M € p T?QM; i`-M- ;B M M M #QÊ+ H MX L;QÌB M"v K¶B H-M ¸B # #QÊ+ H¢B /WM; tm®M; /"T ¸-m H¢v- KB M; H`K #`K +-m M;mv M K°i ¸Q¢M p,M +?QÆM; K" æ¶ .mv ¸SM; i?ŠM; ¸B iB T # #QÊ+- H¢B [m€ tm®M; /"T ¸-m H¢vX

*S M?Q p"v K¶B # #QÊ+ K°i H-M H†T H¢B- M;QÌB M"v +kM; F?¬M; #B i ¸½ ¸B # ¸½ HªQ ¸ªQ- M?QM; p K†i H¢B +U+ Fb FB M ¸`M?- €M? K„i i`"M ¸-v F?Q +?'i i?¬

æŋ .mv i?î /"B,

@ L;QìB M"v i?"i H" F?" bî5 >„M pW çB pW [m€ Hçv M?Q p"v H" KQM; çQÊ+ om p
sQ+? h?Ov æQçM M?bM M?QM; F?¬M; +| p ;b M;ç+ M?B M,

@ *| ;b Hç5 æçB imv i aÆM i`QM; HÁM; M;QìB i?ªQ M;mv M ;B®M; M?Q i?€M? ç`
K¼B M;QìB i?ì T?KM; Zm M; JBM? M[i?¬M- M?QM; içB ççB i?ªQ M;mv M i?b pm
i`¬M ;B M5

>„M M?bM M;QìB KK+ /•M i?ªQ M;mv M FB - M? M?"M; M|B,

@ >"M; M,K- M;QìB M?Q i? M"v içB æçB imv i aÆM F?¬M; #B i+| # Q M?B m5 s
K'v i`,K /†K KŋB # #QÊ+ HçB /"T ç¬m Hçv- Km®M çB iÈB bQìM M9B +?d bÊ T?ªB

" M;QìB pW çB pW M|B +?mv M- ç½ HQÈi [m M;QìB FB - iB T iK+ ?QÈM; H MX
i?'v # M;QìB æŋ .mv i?¬M b„+ iS+ i?b #B M ç´B- M?'i H" M?bM i` M; T?K+ +O sQ+
i` M; i`¼M; [m€ tm®M; ?"M? K°i+€B óM;ki? ç¬m ç` ô ççB H X

@ >„M +QB i H" pm bQ i` M M9B5 @ sQ+? h?Ov æQçM i?ªM M?B M M|B@ æ•v H"
M;QìB M;Q"BiB M H M ç m +~M i?"M i?2Q [mv +O M?Q M;QìB M"v ?"M? H X *?d +
/Q iMv w M?Q +?9M; i X

" M;QìB i®+ ç° +U+ M? M?- +?d i`QM; +?®+ H€i ç½ çB iÈB pMM; +| imv i T?€B i`
+ÁM M?bM i?'v K"m t M? K" +?d +ÁM KªM; i`„M; 5 L; v +ª / M9B +kM; F?¬M; +ÁM

hÈB ;B[i`Q - bÆM ççQ ç°i M?B M Kî`°M;- tm'i ?B M K°i F?QªM; ç'i T?ŠM; iU M?
a•M F?'m M"v ;B®M; M?Q H" +| M;QìB ç2K K°i T?¬M M;¼M M9B ;¼i M; M;- içQ i?
T?ŠM; p`B i`,K i?QÊ+X

æŋ .mv [m v ç¬m M?bM HçB- +?d i?'v /QÈB +?•M M9B H9+ M"v ç½ H" K°i KªM; Kì
+?WM; M9B- +m²M; T?QM; ç½ M´B H M H"K iQ" M i?•M T?€i HçM?X

>B M içB HçB +| M;QìB î ç•v 5 L?[M; M;QìB M"v t2K #° /€M; H" iW +€+ ççB #° Hç
+kM; +?d H" €Q / - H° p b M; i`¼M;X L?[M; M;QìB M"v M;²B î ;B[K°i F?QªM; ç'i
H€+ì i?"i HÈM- î ;B[ç®i K°i ç®M; HY X L;¼M HY HçB H" K"m t M? HK+ 5

sQ+? h?Ov æQçM i?ªM M?B M M|B,

@ L?[M; i M M"v ç M ç•v ç +¬m +çM? ;†T K†i pm bQX "¼M ?¼ ?ŠM H" ç`+? M?•
s2K` F?¬M; H•m M[- +€+ #° Hç+ b) +| ççB +?B MX "¼M ?¼ iÈB ç•v çÆM ;BªM H"
L;QÆB t2K- ç®M; HY FB H" /Q /MM; /QÊ+ p"i ç†+ i?M KÈB +| K"m t M? HK+ M?C
+?d +| i? çB iÈB ç•v- F?¬M; çQÊ+ iB T iK+ çB H MX L;¼M HY M"v ç®i H M- içB
+kM; +| i? M?bM i?'v- #€Q ?B m +| M;QìB tBM ;†TX o T?¬M +| Km®M ;†T ? v F
i` M M9B [mv i ç`M?X

L?[M; M;QìB M"v i?'v # M;QìB sQ+? h?Ov æQçM çB H M ç m +ª FBM?- HçB M?b
i?•M ?„+ v- ç m iQîM; ``M; ?„M H" pm bQ i` M M9BX

*?d H" #¼M ?¼ +kM; F?¬M; /€K iB M iÈB [m'v `¬v- i?¬M b„+ F?~M i`QÆM; M? M?
H - i`QM; K„i ç¬v p F?~M +¬mX

sQ+? h?Ov æQçM ?W M? - F?¬M; ç w iÈB- K M; i?2Q æŋ .mv +MM; CQ M çB iB T
G9+ M"v F?QªM; ç'i i`®M; +kM; /¬M /¬M i?m ? T HçB- çB iÈB +?WM; K°i M;~M i?Q
;B[+?QM? H" K°i pU+ b•mX æSM; î p€+? M9B +?d i?'v /QÈB pU+ bQÆM; i`„M; # v
i`„M; iQ€i- #,M; imv i ç¬v i`îBX

L?bM F„ HçB KÈB i?'v +| K°i bÊ tQ+? iQ #^M; +€M? i v M;QìB- M®B ;B[? B ç¬m F

@ æB i?¬B- ç•v H" çQìM; /mv M?'i H M M9B5 @ sQ+? h?Ov æQçM M|B tQM;- +?"K

*?d +| K°i bÊB /•v tQ+?- +m²M; T?QM; +?mM; [m M? HçB `Qi;~Q- M?QM; pÈB #ªM
M?Q ççT i` M ç'i #^M;- #bM? i?ªM iB M iÈBX

æŋ .mv +•M M?„+ K°i +?9i- M m KbM? i?•M i? F?Ä2 K¢M? M?Q H9+ i?QÌM;- p"v /
?"M? i?b F?¬M; +| p'M ç X L?QM; ?B M i¢B H¢B F?¬M; M?Q p"v- i? K p"Q +m²M;
M;mv ?B KX >„M M?bM CQ MM - ? B M;QÌB ç" M? /„i i v M? m i?2Q b m sQ+? h?O
ç°+ ç€Q M"vX

> B M;QÌB iQÎM; H" çB [m +?ŋ M"v b) H" ç'i #^M;- M?QM; H¢B T?€i ?B M T?Q i`Q
t +kM; H" K°i bÊB t•v tQ+? M®B M; M; F?2 pU+ v M?Q pW `²BX

*S M?Q p"v #¼M ?¼ çB [m ? i #°v- i€K bÊB tQ+?X *m®B +MM; i`B çQÊ+ +?ŋ ç'i #
M?Q M?kM`

>„M i?Î /"B- +QÌB F?´ M|B,

@ L;QÌB b€M; H"TH9+ ç-m i¢B æ¢B hmv i aÆM +kM; i?"i €+5 *?Q /M Km®M iÄ` i
+¬M [m€ KS+ M?Q p"v +?S5

sQ+? h?Ov æQ¢M ÎT?Q i`QÊ+ M;?2 tQM; KdK +QÌB- M|B,

@ .•v tQ+? M"v F?¬M; T?ªB +?d ç M;„M +ªM M;QÌB M;Q" B i'M +¬M; H M M9B- K" -
hmv i aÆM tm®M; M9B5 *?d +| M;QÌB M"Q +| im pB ç¢i iÊB i`bM? ç° M?`i ç`M? KÊ
F?¬M;- /M Km®M +kM; F?¬M; i? #,M; [m K'v +•v +¬m M"vX

J v K"- b m ç| +kM; F?¬M; +ÁM +•v +¬m /•v tQ+? M"QX _®i +K+ ç½ i?'v çQÊ+ M;½
i"M i`B- +kM; F?¬M; `ä H" + Q iÊB ç•m- æŋ .mv +kM; M?bM F?¬M; i?'v çB K +m®

*QM çQÌM; H M M9B T?Q b m ç½ i`Î M M`°M; `½B ?ÆM`i M?B m- ?B M M?B M H
L; v MÆB #„i ç-m +QM çQÌM; +| K°i i'K #B X h'K #B M"v F?¬M; T?ªB H"K #^M; ç€
iW #,M;5 "B ç€ M"v F?¬M; #B i ç½ Î ç| # Q M?B m M,K- ç½ F?¬M; +ÁM K"m i`„M;
KÆ ?² K M; i?2Q K°i iB K"m t M? M?"M M?¢iX

h` M ç| +?d F?„+ /mv M?'i K°i M°B /mM; , óG M M9B- +?d K°i +QM çQÌM; +? iXô

J°i w iS M;„M M;OB M"v H¢B çQÊ+ F?„+ tm®M; #^M; p" B M;¬M M;[F?€+ M? mX >„
[m®+- p,M iU i?ªQ M;mv M- M;Q" B ` +ÁM p" B HQ¢B M;¬M M;[M[?„M M?bM F?¬M

L?QM; CQ MM M?bM K°i H9+- b„+ K†i +| p" B T?¬M [m€B /`- FûQ i v €Q æŋ .mv- i?
p,M iU M"v +| T?¬M ;B®M; iBM? HBM? M;[

æŋ .mv ;B"i KbM?- ?„M #B i H9+ i`QÊ+ : M/ H7 €Q t M? M;?B M +Sm` iBM? HE
CQ M MX J†+ /M M" M; F?¬M; ?B m çQÊ+ iBM? HBM? M;[F?„+ i` M #B - M?QM; b
çQÊ+- +ªK ;B€+ ? B HQ¢B p,M iU`i ;B®M; M? mX

æŋ .mv i?-K M;?o, óE?¬M; M;i`M;QÌB b€M; H" T æ¢B hmv i aÆM +?ŠM; M?[M; ?B
[m®+- M;¬M M;[i?ªQ M;mv M- K" +ÁM ?B m çQÊ+ iBM? HBM? M;[X o"v p" B HQ¢B
h?9 M?•M M;[\ ©B M?•M M;[\ô

æB [m F?ÄB i'K #B - i`QÊ+ K†i +?d +| K°i çQÌM; ?QÈM; H M + QX > B # M bQÌM M
#,M;X *€+ +°i #,M; +| +€B çSM; i?ŠM;- +| +€B ç†i M;?B M;- HÈM M?Ä F?¬M; ç²M;
M;QÌBX JQÌB +€B +°i #,M; ç†i +MM; K°i +?ŋ ;¬M M? m- i¢Q i?"M? ?bM? /¢M; ;B®

sQ+? h?Ov æQ¢M çB iÊB MÆB M"v- ç°i M?B M /WM; H¢BX

æŋ .mv pW Km®M KÎ KB M; ?ÄB- M?QM; H¢B i?'v sQ+? h?Ov æQ¢M M?bM M?[M;
+?S çUM; i•K iB M? F?¬M; M|B M M H|B

Zm ?²B H•m- +?d M;?2 sQ+? h?Ov æQ¢M b•m FQM i?'T ;B¼M; M|B,

@ æ½ H•m H„K`²B h iQÎM; +?QM? KbM? +kM; ç½ [m M ? i`²B 5 aQ T?K- i ç½
sQ+? h?Ov æQ¢M ç½ i`Î H¢BX \*ÁM +| .mv i- a-m h ç½ i`Î H¢B 5

•M? K„i M?bM +€+ +°i #,M; i`QÊ+ K†i- hBM? i?-M sQ+? h?Ov æQ¢M M?Q [m v H¢
H9+ ?„M pW çQÊ+ çQ H M æ¢B hmv i aÆMX *?QM? ?„M +MM; .mv i- +ÁM +| a-
M?'i çQÊ+ pm pQÆM; +?¼M H"K i?•M i`mv M ç iY- H"K F?¬M; #B i# Q M?B m M;

" çS M?Ä- #„i ç-m iW M; "v ç! ç½ çQÊ+ [mv i ç`M? H` M; QìB çQÊ+ +?¼M i`mv M i? +m°+ b®M; i` M M9B +¬ çÆM- [m M? M, K #, M; imv i i`+? K`+?- H`K b Q # çS M i? +?`m çUM; çQÊ+ \ *?Q /M H` i?B M i`B imv i i? "ç+? >` a-m b m M`v- G K >ªB . æQçM pä bB HÁM; /ç ç°+ €+- i?b pšM +?d H` # çS M?Ä M; •v i?ÆX hQM? ibM? i? çÆM #m²M i b) +?çv iÈB ç•v +?ÆB çM X

h` M M9B F?¬M; +! MÆB M`Q i?9 p`- MÆB M`v +€+ +°i #, M; ?bM? i?`M? iWM; ç! ?ÆM M[ HçB `°M; `½B- ç½ i`î i?`M? b•M +?ÆB +O # M; QìBX

sQ+? h?Ov æQçM /QìM; M?Q M?bM i?`v # i?B m MB M +½B M? m -K o- +?çv pÁ +QìB çM X

*?Q /M H` "ç+? >` a-m K` KbM? ?"M +ª çìB- H9+ ç! +kM; i?QìM; +?B m +® KbM?X H`K #` i?QÆM; î +?•M- +?QM? H` "ç+? >` a-m ç½ +äM; KbM? [m v p X

*ÁM +! G K >ªB .mv i i`Q im i?•K b•m- H9+ ç! i?Q+? M?`i H` i?W /`T KbM? F?¬M; imv i M?ûi p`Q T?Q b m +´ €Q KbM?

" çS i` H9+ ç-m p®M i?•M K"i +MM; M? m- F?¬M; #B i iW H9+ M`Q #B M i?`M? M; WM; i v ç•v\

sQ+? h?Ov æQçM bB M; ®+ M?bM #, M; i`K- [m ?²B H•m KÈB ´M ç`M? HçB i•K ibM i v ?„M T?€i` K°i +¶ T?QM; M?"M- M?`i i?ìB ç2K +°i #, M; i`QÊ+ Kti +?ûK M; M; I

sQ+? h?Ov æQçM +QìB HçM?,

@ h?"i bU H` +`M; ;B` +`M; ?? ç²5 >W- ç m H` +?mv M [m€ F?S- ? B M; QìB #¼M ?¹ M?È F„5

>„M [m v ç-m M?bM æ¶ .mv- HçM? HMM; M!B,

@ æB i?¬B- iB m iY5

L!B tQM; - ?„M ç M; Km®M çB HçB M„K H`v æ¶ .mv- M?QM; ç°i M?B M b„+ Kti i? v t t /QÈB +?•M M9B M?bM \*`M; H„M; i B M; ?2- sQ+? h?Ov æQçM +`M; FBM? M; ç J°i; B¼M; M!B i`QM; i` Q M?QM; HçM? HMM; - T?B m T?B m ç½M; ç½M; iW /QÈB + Q M?½- F?¬M; ?QªM; ?®i F?¬M; p°B p`M; - K M; i?2Q K°i p + Q [mw KÆ ?²X

@ *¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT æ¶ .mv5 L; QÆB +?çv M?B m M; "v M?Q p"v- +?šM; H) H` h? M?•K pW p M; H M- æ¶ .mv +MM; CQ M M?bM M? m- b„+ Kti ç m +! +?9i [m, óGç+ hmv i5ô @ æ¶ .mv F?!2 KB M; K M; i?2Q K°i w +QìB T?S+ içT @ óh?"i H` M FB - `®i +K+ çm´B i?2Q iÈB MÆB `²B ô

L?bM HçB T?Q b m- iW i`QM; K°i KªM; K•v KM- K°i #!M; M; QìB ççT H M bÈB tQ+1 [m X S?QM; i?€B ?„M i?QM; /QM; Qm M?½ +U+ F€- çB i` M /•v tQ+? H„+ HQ T?"T pçM i`QÈM; K` HçB M?Q çB /çQ í pQìM ?Q b m M?`X

@ æ¶ .mv æ¶ .mv- H-M i`QÊ+ F b€+? +O M; QÆB H` +?mB /QÈB ç€v Q ç-K- H-M L; QÆB [mª M?B M H` K¶B H-M ç m +! i? ;•v +?Q i pmB KWM; pÈB bÊ ?½B5

sQ+? h?Ov æQçM M; ?2 i?`v ; B¼M; M!B M`v- b„+ Kti HB M •K i`-K- M?bM æ¶ .mv

@ L; QìB M`Q\ >„M iÈB ibK M; QÆB\

æ¶ .mv M?9M M?9M p B- KdK +QìB,

@ h?Q M; "B sQ+? h?Ov æQçM- +?QM? t€+ K` M!B- ?„M F?¬M; +! i? ;¼B H` M; Qì

@ E?¬M; T?ªB M; QìB- i?b H` +€B ; b\ @ sQ+? h?Ov æQçM M?Qm K`vX

@ J°i i M hBM? GBM? ç€M; +? i5 @ CQ M M; ?B M ` , M; K„M; X

eyyX *?QÆM; 9k9, æB G M J" L?"M *? i

G¢+ hmv i +?"K`½B ¢B iÈB- +?Q ¢ M F?B +?d +ÁM p" B +?K+ #QÊ+ H" ¢B ¢ M i`Q
K„i +O ?„M /WM; H¢B i` M M; QÌB sQ+? h?Ov æQ¢MX G¢+ hmv i +| p FBM? M; ¢+
+?^K sQ+? h?Ov æQ¢M X a m K°i ?²B H•m- KÈB M? M?"M; i?Î /"B,

@ > v +?Q i M æ¶ .mv5 h?b` H" +€+ M; QÆB H M hmv i bÆM ¢ +—m pB M p` +QÌM

sQ+? h?Ov æQ¢M H" B +?S\ E?„T i?B M ?¢ i`QM; K„i ?„M- "¢+? >" a—m H" i?S M
? B5 L; Q¢B i`W "¢+? >" a—m` - sQ+? h?Ov æQ¢M +, M #ªM F?¬M; ¢ F M"Q p"Q K

>„M M?bM i?'v K°i i M [m€B ¢ªM tBM? ¢ T [m€K S+— H¢B M; M; M?B M ¢ M ¢SM;
b„+ K†i sQ+? h?Ov æQ¢M +| p #°i i?B MX >„M ¢½ M?"M` i?U+ HU+ +O G¢+ hmv
[m *?ŠM; ¢€M; F 5

*, M #ªM H" F?¬M; ? ¢ K td ; b ¢ M G¢+ hmv i- sQ+? h?Ov æQ¢M H¢B +® w [m v b
?'i ¢—m,

@ h M v m M?•M pW`²B K" +€+ M; QÆB M|B +?QM? H" i M [m€B FB b Q\

æ¶ .mv +QÌB F?´,

@ sQM; ?¬ M?Q i? imv F?¬M; / M; ?2 +?Q H„K- M?QM; i?U+ bU +?Q ¢ M #•v; BÌ-
M; QÌB FB H" M K? v H" M[5

sQ+? h?Ov æQ¢M ;"i ;"i ¢—m- M?2Q K„i H¢B- M?bM M?bM G¢+ hmv i,

@ h` M ¢¢B HK+ M"v F?B M"Q H¢B HÁB` K°i i?€M? ; B B M[\ >W æ—m iB M H" +
_Q/`B; m2x s2K` ?B M i¢B- i?€M? ; B B +QÌM; ; Bª i?U+ bU F?¬M; ¢€M; iB M +?9i
HB M; KÈB pW KÈB i'M +°T i?€M? ; B B H¢B /€K ¢ M æ¢B hmv i aÆM ; BQÆM; Q B

@ •B +?" h?U+ ` H" ?„M pb ¢m´B i?2Q +?9M; i K" ¢ M ¢•v5 @ æ¶ .mv +® w i?Î /"B
h M|B +?Q bQ ?mvM? M; ?2- M; QÆB F?¬M; TªB +kM; i?'v F€ [m€B H" i pb +€B ;
b Q\ *?QM? H" #` M; QÌB FB K°i ¢QÌM; ¢m´B ; B i K" M M L; QÆB ¢WM; +| M?bM #
+O ?„M- M m M|B ¢ M i?U+ HU+ *?Q +?„+ H" ¢½ /QÈB M; QÆB ¢•m5 Pi M?'i H"
KÈB #` ?„M ¢m´B ¢ M K S+ +?¢v i`®M F?„T MÆB i? M"v 5

sQ+? h?Ov æQ¢M +QÌB H¢M? - i?'T ; B¼M; M|B,

@ L; QÆB +| Km®M i ; B9T M; QÆB ¢m´B ?„M ¢B F?¬M; \

æ¶ .mv F?¬M; i`ª HÌB K" ?ÄB M; QÊ+ H¢B,

@ L; QÆB +| i? K†+ +?Q ?„M Î M; v i`QÊ+ K„i KbM? K" #„i bQ ¢ +O M; QÆB ¢B b

J°i +•m M|B FB ¢½ ¢°M; iÈB ¢B K +? i M; QÌB5 sQ+? h?Ov æQ¢M i•K + Q F?Q M; ¢
¢ ô +O ?„M- M; QÌB K" sQ+? h?Ov æQ¢M ¢½ #„i iÈB- M m iMv iB M H¢B #` M; QÌB
M; v i` M æ¢B hmv i aÆM i?b i? /B M +O sQ+? h?Ov æQ¢M +ÁM ¢ ¢QÊ+ p"Q ¢•m
Km®M iW æ¶ .mv K" #B i ¢QÊ+ +€+ #Q K"i iQÆM; i`mv M +O æ¢B hmv i aÆMX

@ J†+ F M; QÆB H" B- +kM; +?ŠM; +—M #B i M; QÆB iW ¢•m iÈB ¢•v5 >B M i¢B M
M?Q i? +?Q i 5

sQ+? h?Ov æQ¢M M; v i`QÊ+ K†i G¢+ hmv i- ¢B H M MY #QÊ+— +| w H" K M?Q p—
.mv p" CQ MM X J" æ¶ .mv +kM; ; Bª Q ?Q¢i M?•M +Æ ?°B FûQ CQ MM H¢B K°i +?
b m sQ+? h?Ov æ¼ M MY #QÊ+X

G¢B M; ?2 sQ+? h?Ov æQ¢M ; B¼M; ¢B m H½M? M; ¢Q- +?"K`½B M|B,

@ LÆB M"v F?¬M; TªB H" MÆB M; QÆB +| i? ¢ M ¢QÊ+5 >W- i?€M? ; B B +QÌM;
M?B m i? ? M?Q p"v- F?¬M; #B i +| # Q M?B m i?€M? ; B B +QÌM; ; Bª i` M ¢¢B H
iÈB i` i`B M?QM; +?ŠM; ? +| K°i M; QÌB M"Q +ÁM b®M; i`Î p 5 L; QÆB h #•v; B
TªB H" K- F?¬M; +| i•K iQ +MM; M; QÆB bQ ¢Q- #B M M? M? ¢B i?¬B 5

oÈB iQM? ibM? +O sQ+? h?Ov æQ¢M K` M|B M?Q p"v i?b +kM; ç½ H` ``i F?| +|X hr
M?bM` i?U+ HU+ i M tBM? ç T i`QÈ+ K†i M"v +?„+ +?„M H` i?€M? ;B BX hmv`^M
i M i?€M? ;B B- +,M #^M F?¬M; +¬M ç p`Q K„i M?QM; /M b Q ?„M +¬M H`T iS+ H
?ÆMX aQ b€M? pÈB "¢+? >` a¬m i?B M ç`+? FB - F?¬M; M M i¢B i?ÌB çB K K'm +

G¢+ hmv i HŠM; H†M; M; ?2 tQM; - iW iW +Q`B- ç®B pÈB bU M; ¢Q K¢M +O sQ+? h
JB M; ?„M MÎ MK +Q`B K M; Q`B- M? M?`M; M|B,

@ o"v #•v ;B`T?^B H`K i? M`Q ç•v\ h?Q [mw M;`B- æ¶ .mv +MM; +¬; €B i` M"v- i
çB5 "ÎB pb ç•v H` çB m +?9M; i ç½ ç€M? +m°+ pÈB M? mX h imv`^M; F?¬M; T?^
` i?b +?Q iWM; i?m ?^B H¢B # Q ;B`5

sQ+? h?Ov æQ¢M +kM; +?^M; T?^B M; Q`B i?Q+? H K - M?bM i?'v ç®B T?QÆM; M

@ o"v çB ibK +? i çB5

> B ç¢B i?€M? ;B B +Q`M; ;B^ [mv i ç'm- iU ?^+?ŠM; ? +| /'m ?B m ;b HB M #¶M

Zm M? i?•M sQ+? h?Ov æQ¢M +?Êi +| K°i F?Q i? K¢M? K) T?€i` - +€B F?Q i? -
+?|M; i,M; H M K°i +€+? çB M +m²M; X G'v i?•M i? ?„M H`K i`mM; i•K- K°i Hm²M;
F?„T MÆBX _²B sQ+? h?Ov æQ¢M ?W H M K°i iB M; - ?„M F?¬M; +¬M /MM; pk F?
p T?Q G¢+ hmv i ç•K iÈB5

@ sMv 5

",M; bQÆM; ç'm F?Q æ¢B hmv i aÆM i?B i`B M` i`QM; i?ÌB iB i; B€ H¢M? +U+ ç
M?Q +€; †T MQÈ+X :B| imv i ç-v i`B +?mM; [m M? i`QM; M?€v K„i ç m ?QÈM; p
h?m, æQ¢M`mM; ç°M; çB iÈB XsQ+? h?m, æQ¢M ç•K` K°i +?d- +^M; Q`B +kM; H
i`QÈ+X L?bM i?•M ?bM? ?„M i`QM; F?¬M; i`mM; - i®+ ç° +| p +kM; F?¬M; M? M?
?B M` HU+ HQÈM; +ÁM i` M +^i?€M? ;B BX

E?¬M; F?Q ;B€ H¢M? +?mM; [m M? M?€v K„i ç½ ;B^K H¢M? ?ÆM K'v H-MX .QÈ
i?€M? ;B B +Q`M; ç¢B M; v +^ ?ÆB MQÈ+ i`QM; F?¬M; F?Q +kM; #` ?9i` i`QM;
+kM; +| i? i?'v çQÈ+ i` M çQ`M; H M i`M +O ?`M F?Q- iWM; K^M; HÈM F?¬M; F

h?•M M; Q`B G¢+ hmv i +| p M?Q ç½ #` F?¬M; F?Q ç|M; #,M; H M i`M # Q p•v H
K°i K¢+? H M i`M HÈM H M - /Q`M; M?Q ç½ ç2K +^i?•M i? ?„M # Q T?O p`Q # M
+?d +O sQ+? h?Ov æQ¢M ç½ ç M M; v i`QÈ+ K†i +O ?„M5

",M; bQÆM; ç'm F?Q5

sQ+? h?Ov æQ¢M H` ç iY +O iB M M?B K om oQÆM; æ B hmv i aÆM- H¢B +ÁM ç
ç'm F?Q /QÈB i v ?„M iQ`M HU+ i?B i`B M` bQ pÈB G K >^B .mv i +ÁM K¢M? ?ÆM
GBM? oQÆM; - ç®B K†i K°i FQ+? ?mM; K½M? M?Q i? +kM; F?¬M; /€K +?"K i` - +
bÈB M; •M iB M?Ä tQm iW i`QM; +´i v`i M? M? T?'i T?ÈB tm'i` - +?d i`QM; M?€v
iQ`M #° +?mM; [m M? i?•M i? ?„MX

@ «M;55 @ L;|M i v +O sQ+? h?Ov æQ¢M ç€M? p`Q T?Q i` M ç€K M; •M iB tQ v
FB 5

*€+? ç| F?¬M; t - æ¶ .mv +MM; CQ MM - /QÈB •K i? M? /Q ? B HU+ HQÈM; p +?¢
T?^B`mM; H M K°i +€B K½M? HB i5 h? M? •K M"v M; ?2 +| p M?Q +kM; F?¬M; HÈ
+€B ç½ tmv M i?'m [m +Æi? - ?mM; ? ,M; M M p`Q i`M +?¶ b•m i?ŠK i`QM; M½Q +

sQ+? h?Ov æQ¢M iU iBM #,M; bQÆM; ç'm F?Q +O KbM? F?¬M; ;b F?¬M; T?€ çQ
b„+ #ûM ?ÆM M?B m bQ pÈB +€+ HQ¢B #^Q FB KX L?QM; K` ç¬m M; |M i v ç•K p`
i?'v K°i +¶ HU+ HQÈM; #`M; #¢+ M; ,M +^M H¢B F?¬M; +?Q iB M p`Q X",M; bQÆM;

@ " 5

E?¬M; F?Q # M i`QM; K°i çQ`M F?Q tm'i` - b m ç|i?•M ^M? ? B +Q`M; ;B^i?®B H
æQ¢M M; Q`B i` M F?¬M; i`mM; - ç¬m M; |M i v pŠM M?Q +k +?d p T?Q G¢+ hmv i-

G¢+ hmv i p®M ç½ #` M;QM; F i i?`M? #,M; i? +kM; ç½ #` M;•M i B i`QM; i v +O ?
M€i- H¢B i? K i?•M ?bM? ?„M #QÊ+ HmB p b m - HB M i`QM; +?ÊT K„i i?Q€i T?€

@ h?U+ HU+ +O M;`B h?“i bU H` b m F?B i /m H`+? F?“T ç¢B HK+ _QH M/- i?U
K¢M? M?“i5 @ G¢+ hmv i i?Î /`B t t,K- ;B¼M; çB m +?•M i?“M? @ æ€M; iB +5 h
i? +?Q æ¶ .mv +MM; M[K T?€T bQ FB 5

@ o”v M;QÆB H¢B ç M ç•v çB 5

sQ+? h?Ov æQ¢M H` M;QìB ;†T K¢M? H¢B +`M; K¢M? K)- ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+ i?U
K¢M? ?ÆM KbM? çQ€M- ;Bì T?9i M`v H¢B #` FQ+? i?Q+? ç M HÁM; ?B m i?“M; X >
b•m- bQM; +?QîM; Kî` X > B HÁM; #`M i v # M i`QM; ç²M; i?ìB tm`i ?B M K°i Hm
a m ç! HB M M;?2 i?“v # M i`QM; F?¬M; F?Q i`mv M ç M •K i? M? çb çb çMM; çMM

o¬ b® ?ÆB MQÊ+ #` ?„M /MM; i?€M? ;B B HU+ HQÊM; `9i` iW F?¬M; F?Q i? K K
S?“M; K„i M?bM [m - H9+ M`v # M i`QM; K°i K`M? F?¬M; ;B M M`v bm®i T?¢K pB ?
p¬ b® #,M; FB K pW M;QM; F i` X J`v M;`M #,M; FB K M`v K M; i?2Q ?`M F?Q p¬
p`Q G¢+ hmv i î M; v ;B[X

@ >W5

a m iB M; ?W M^M; M†M; +O sQ+? i?m, æQ¢M- #,M; FB K ç-v i`ìB #¶M; M?B M ç
?€B XJ`v M;`M #,M; FB K M`v i` M K¶B K°i i? M? ç m iQ€i` FB K F?Q M? M? X “,
+! ;BÊB ?¢M- ?`M [m M; t¬M; ç M i`M i`ìB FB ?bM? i?“M? K°i +U FB K +?2 i`ìB
? B i v M?“T H¢B - i`QM; KB M; i?®i` K°i +?[,

@ >ÊT5

æ¶ .mv HB M M;?2 i?“v F?¬M; i`mM; i`mv M ç M iB M; M´ p M;X o¬ b® #,M; FB K
sQ+? h?Ov æQ¢M- K M; i?2Q ç-v i`ìB #,M; ç`m F?Q- ç²M; i?ìB ?QÊM; iÊB G¢+ h
M;`M +?m¬B FB K +MM; M? m ?¢ tm®M; - ;B®M; M?Q K°i ç€K KQ ` M;B! /[/`v ç†+
b„+ K†i M;QM; i`¼M; - [m M? i?•M ?„M #¶M; M?B M K¢M? K) ?B M ` K°i Hm²M; ?
M?¢i - €M? b€M; H`K +?Q M; v +ª bÊB M;•M i B i` M +´ i v ?„M- +kM; #B M i?“M? K

L;•M iB #„i ç-m çB M +m²M; # v K9 - K`v M;`M #,M; FB K FB +?2M +?9+ ?¢ tm®M
F?Q +MM; tm-i ?B M K°i +?¶ ?bM? i?“M? iB M; M´ M?Q b`K5 GB M i?“v p¬ b® ç`m
i`QM; ç€M? tm®M;5 h`QM; T?9i +?®+- K°i Hm²M; b€M; +?!B iW i`QM; T?€i` - æ¶
M;?QªM? ç-m çB- F?¬M; /€K i`T i`mM; M?bM5 J` ç9M; H9+ M`v- [m M? i?•M G¢+
H M - M;•M i B î i`QM; i v +O ?„M # v K9 - +ÁM #ªM i?•M ?„M H¢B +`M; ? i M?Q K
M;QìB HB M iB M p T?Q i`QÊ+ t¬M; ` M;Q`BX

h¢B ç•v i`QM; M?€v K„i- ?„M /QìM; M?Q ç½ +ªB #B M [mv i„+ +O i?ìB ;B M- # M i
i`ìB FB - `ä`M; H` +?ŠM; ? +! ;B€M çQ¢M- M?QM; K°i KU+ #` ?„M K¢M? K) p†M
M;QìB i K„i i?QìM; t2K H¢B ;B®M; M?Q i?“v i?•M KbM? G¢+ hmv i î /QÊB FB K F
;B! ;B”i- /MM; i?S iQ i? M?Q K9 M? M?“M; M?QM; i?QM; i?ª FB - iWM; +?9i iWM
M i`QM; ç¢Q FB K F?Q ? i H-M M`v ç M H-M F?€+ QÆM; M;¢M? i¢Q` K°i F?2 ?

@ h`®M\ L;QÆB i`®M` çQÊ+ b Q\ >W- ?½v i?Y t2K i?€M? ;B B [mv i„+ +O M;Q
[mv i„+ +O i HÊB ?¢B5

h`QM; +€B ;B¼M; H¢M? HMM; +O sQ+? h?Ov æQ¢M K M; i?2Q p¬ i`M b€i F?Q- ?
K„i i`QM; i v HB M ?mv M ?! ` K°i i? M? i`QìM; FB K ?bM? i?M F€ H¢X EB K M`
bQÆM; ç`m F?Q M;QM; F i i?“M? #,M; i? X J°i FB K i` M i v- sQ+? h?Ov æQ¢M H`

”° /€M; G¢+ hmv i imv `^M; M? M?“M; - M?QM; K` î /QÊB FB K F?Q Q M? FQ+? /`v
/-M /-M +kM; +ªK i?“v i`-K i`¼M;X EB K [m M; FB Q M? FQ+? iU ?² p¬ #B M p¬
+?®+ H€i- T?€i ?B M F?2 ?î # M i`QM; FB K F?Q M`v +`M; M;`v +`M; F?! ibK FB
[mv i„+ +O ç®B i?O- +kM; +kM; F?¬M; TªB H` v m5

J°i iB M; F m i`QM; i` Q iW i`QM; KB M; G¢+ hmv i T?€i` - i? M? •K M`v +U+ F€ #
tQM; H`T iS+ M? M? +?!M; #`i +?†i i BX

a m iB M; i?ûi +O G¢+ hmv i- i`QM; F?¬M; F?Q M? M? +?¡M; /"T /²M KÎ` K°i pÁM
i`lB FB K F?Q +?mM; [m M? i¢B /QÈB b¡M; tmM; FQ+? M?'i i?lB ;B®M; M?Q i?m,
`9i HmB p b mX L?QM; G¢+ hmv i #B i- +?QM? KbM? +kM; F?¬M; +?•M +?QM? T
T?QÆM;5

h` M M;QlB i`mv M ¢ M +ªK ;B€+ ¢ m ¢ÈM- hBM? GBM? oQÆM; +9B ¢-m M?bM H
?B M p`B p i +„i- K°i /ÁM; K€m iQÆB HŠM; H†M; iW /QÈB €Q i?'K` 5

@ h®i H„K5 hW H9+ i ¢B p`Q ¢¢B HK+ ¢ M M v- M;QÆB H` M;QlB ¢-m iB M +¡ i?
G¢+ hmv ii? M? •K ?Q`M iQ`Mi`Î M M H¢M? HMM;X

G9+ M`v- #,M; FB K iQ HÈM M„K i`QM; i v sQ+? h?Ov æQ¢M ¢½ iÈB M; v i`QÈ+ K†
tm®M; K M; i?2Q ¢'m F?Q p¬ FB M +?QM? /B M ¢€M? p`Q i` M +€M? i v G¢+ hmv

P M? 5555 @ J°i iB M; p M; p¼M; i?"i HÈM- i? M? •K FûQ /`B F?¬M; /Si- `ä`M; i
o•M bÆM pK ?ªBX *?d i?'v ? B p` i?€M? ;B B +QlM; ;Bª +?QM? /B M ¢®B +?¼BM
h?Ov æQ¢M ¢€M? p`Q i` M +€M? i v G¢+ hmv i M?QM; i?•MªM? ? B M;QlB /QlM; i
;B[F?¬M; i`mM;X

:Bl T?9i M`v- i?lB ;B M H¢B #` HU+ HQÊM; +M ? B i?€M? ;B B +QlM; ;Bª H v ¢°M
i?lB ;B M i`QM; K°i i?Q€M; #` p†M +?"K H¢B ;'T i`,K H¬M M;`M H¬MX

_ä`M; +?d H` K°i i?Q€M; M;„M M;OB M?Q p`v K` Î i`QM; K„i æ¶ .mv- i?•M i? ?
H¢B i` M F?¬M; i`mM; FûQ /`B ?`M; M,KX *m®B +MM; M; v b m ¢¡- K°i [m M; +¬m
M;QlB H`K i`mM; i•K T?€i pÐ ` i` M K†i [m M; +¬m 'v +ÁM +¡ iWM; ¢¢Q iWM; ¢¢Q
tm¬B

*`M; i? K T?¬M [m, /` H` /B M K¢Q +O [m M; +¬m- K°i MY ?B M` K`m i`„M; #¢+ -
M?¢i X_ä`M; ¢•v +?QM? H` ? B i?€M? ;B B +QlM; ;Bª bQ #b HU+ HQÊM; pÈB M?
T?O K°i HÈT bQÆM; H¢M?- +`M; H9+ +`M; i€B M?ÊiX *ÁM b„+ K†i G¢+ hmv i- H9
+?9i €M? iQK b m ¢¡- HB M /¬M /¬M F?¬B T?K+ #bM? i?QlM;X

",M; FB K i`QM; i v sQ+? h?Ov æQ¢M- M?bM M?Q H` ¢½ ¢€M? i` M +€M? i v G¢+
;¬M- KÈB +¡ i? T?€i ?B M- M; v i¢B +?¶ HQÐB FB K +?¢K ¢ M +€M? i v G¢+ hmv
+€+? -H¢B +ÁM +¡ K°i bÈB M;•M iB M?Ä tQm pQÆM; i` M HQÐB FB KX

_®i +K+

G¢+ hmv i M?bM ¢`+? M?•M i`QÈ+ K†i- #¶M; M?B M K†i MÎ MK +QlB- M? M?`M; M

@ L;QÆB `i K¢M?- i?"i bU ``` K¢M? æ€M; iB +H` pšM +?Q T?ªB H` ¢®B i?O +O

L¡B tQM; - +´ i v ?„M `mM; H M- M;•M iB FB ¢°i M?B M p9i ` M;Q`B i?ŠM; i„T- #
sQ+? h?Ov æQ¢MX *ÁM i?•M ?bM? sQ+? h?Ov æQ¢M ¢ M; i` M F?¬M; i`mM; H¢B

h?•M KbM? G¢+ hmv i #¶M; M?B M +?Êitm'i ?B M M; v i`QÈ+ K†i sQ+? h?Ov æQ¢M

æ¶ .mv ;Bl T?9i M`v ¢½ F?¬M; i? /MM; K„i K` M„K #„i ¢QÈ+ ¢°M; i€+ +O ? B +Ql
F?¬M; i`mM; i`mv M ¢ M /`v ¢†+ iB M; H€+? +€+?X h`QM; M?€v K„i M`v- G¢+ hmv
` # Q M?B m +¬M; FQ+? K` sQ+? h?Ov æQ¢M +kM; F?¬M; ` M K°i iB M; M`QX J
;„M; +?®M; +U H¢B €T HU+ /Q bÈB M;•M iB +O ¢®B T?QÆM; i`mv M iÈB- +ÁM K°
bQÆM; ¢'m F?Q Í i`QM; K°i F?QªM; +€+? M?Ä ? T ¢B M +m²M; M;„M +ªM G¢+ hmv

*m®B +MM;- /QÈB K°i iB M; p M; i?"i HÈM- HB M i?'v i?•M i? ? B M;QlB `®i +K+
+?d H` HMB H¢B K°i ¢Q¢M M;„M HB M `M ¢`M?- +ÁM i?•M ?bM? sQ+? h?Ov æQ¢M
+MM; -K K°i iB M; - ¢½ ¢"T p`Q hmv i bÆM T?Q i` M + Q p`B i`,K i?QÈ+ X

oW M;?2 ;†T iB M; M? K i?¢+? pÐ- æ¶ .mv i?"K +?Q HQ H„M; - F?¬M; #B i H¬M M
iQ`M #° hmv i bÆM ` K` ¢K+ H¶ ? v F?¬M;5 G¢+ hmv i #bM? `M i` M F?¬M; - hBM?
M?B M i`„M; M?Êi` - ?„M ?€ K²K- ?°+ ` K°i M;KK M?Ä K€m iQÆB- b m ¢¡ b„+ K†i H
K` ?„M +kM; F?¬M; +ÁM +¬K M;•M iB- i v €Q #¶M; M?B M HB M ?¡ i?`M? iWM; Kª

iªH`K H°` K°i+€M? i v +O ?„MX h` M T?–M +€M? i v H°` p¬ p`M p i HÎ HQûi M
+| ç M K'v +?K+ p i i?QÆM; ç M; +?ªv ç–v K€m iQÆB5

æ¶ .mv +MM; CQ MM /WM; Î/QÈB K†i- i?'v +ªM? iQÊM; M`v ç m i?Î/`B i`QM; HÁ
s2K` - sQ+? h?Ov æQ¢M +?ŠM; T?ªB H` ç®B i?O +O i M M?•M v m M`v 5

* Q + Q T?Q i` M çdM? M9B- i`mv M ç M K°i iB M; ;–K ;B`M /[-`²B H¢B M; ?2 i?'v
K°i #|M; M; QìB iW i`QM; i?•M M9B # v M? M?` 5

sQ+? h?Ov æQ¢M i|+ i B i€M HQ¢M- p K†i+m²M; M°- iB M; ;–K ;W K¢M? K) i`QM;
ç°M; +ª i?B M ç` X hB M; •K p M; iW i`QM; bÆM +®+ i?"K +?Q +ÁM H`K +?Q M? K
HÊT #QM; ` iWM; KªM; X æ€M; iB +- K†+ /M ?„M`Qi;`Q +€+? çB M[+kM; F?¬M;
p`i +O ?„M ;Bì T?9i M`vX

G¢+ hmv i +?ŠM; [m +?d +| K°i +€M? i v i`M ç–v p i i?QÆM; *ÁM sQ+? h?Ov æ
+kM; ç½`€+? imM; iQû- #„i ç–m iW i` M K†i +O ?„M +?Q ç M i`M +?•M [m M? i?•
M?B m p i i?QÆM; M?ÄX h` M p¬ b® p i i?QÆM; FB –M ?B M p i K€m- +?ŠM; [m
F?Q K¢M? K) +O KbM? +?2 H¢B i?QÆM; i? F?¬M; +?Q K€m +?ªv` 5 5

L?bM #° /€M; [m`i +QìM; +O sQ+? h?Ov æQ¢M- G¢+ hmv i i?Î/`B ,

@ h?„M; #¢B ç½ T?•M- M; QÆB +-M ; b T?ªB M?Q i? 5

sQ+? h?Ov æQ¢M ?ûi HÈM K°i iB M; - #¶M; M?B M i?•M i? HB M ?QÈM; p G¢+ h
K`v- K„i pW sQ+? h?Ov æQ¢M iÈB i`QÊ+ K†i- bÊB M; •M iB i`QM; i v HB M M?Q€
sQ+? h?Ov æQ¢M- +Æ ?² +?d i`QM; M?€v K„i ç½ [m`M [m M? sQ+? h?Ov æQ¢M i?
hmv i pQÆM i v tm'i` K°i +?d M?„K p`Q i` M M; U+ sQ+? h?Ov æQ¢M çB K iÈB X

@ " 5

J°i pÁB K€m iW M; U+ sQ+? h?Ov æQ¢M T?9M` X G¢+ hmv i K°i +?d i`9M; çQ+?
tm®M; 5

*?d i?'v i` M K†i sQ+? h?Ov æQ¢M Kªv K v F?¬M; +| +?9i ç m çÈM M`Q- p /[iÊM i
?½M ?ÆMX >°+ H M K°i iB M; - K°i +?QìM; +O sQ+? h?Ov æQ¢M ç½ ç°i T?€ M; •M
K) ç`T p`Q T?Q i` M #ª p B +O hBM? GBM? oQÆM; 5 æ•v +kM; H` pb G¢+ hmv i F`
M m F?¬M; K°i +?QìM; M`v ç½ i`9M; iBKX

G¢+ hmv i M; Y K†i ?€ K²K- K°i M; KK K€m iQÆB iW i`QM; +´ ?¼M; #„M` - i` M K
+,K ?"MX *´ i v H¢B `mM; H M- M; •M iB #¶M; M?B M`9i +?†i- H`T iS+ i`|B +?†i sQ

sQ+? h?Ov æQ¢M [m€i iQ K°i iB M; - M; •M [m M; i` M M; QìB H; 2` -` bS+ ;B½v /K
M; •M iB FB H¢B i`Î M M +`M; M; `v +`M; K¢M?X *?Êi M; ?2 K°i HQ¢i •K i? M? MSi i
i? i` M i?•M i? pW `²B çQÊ+ sQ+? h?m, æQ¢M K¢M? K) +?2 /'m`®i +m°+ +kM; €

o¬ b® iB K€m iW KB M; p i i?QÆM; /`v ç†+ [m M? i?•M i? ?„M ç²M; i?ìB T?mM
sQ+? h?Ov æQ¢M M?Q #B M i?`M? K°i ?mv i M?•MX hW i` M F?¬M; i`mM; - i?•M K
K K Q†i`Èi tm®M; X- S? M? K°i iB M; - M M i` M M; ¼M M9B- K M; i?2Q +ª K°i Kª
+m®B +MM; ç`T p`Q i`QM; bÆM H° ? B # M ç–v M? [M; i`K #, M; X

æ¶ .mv p°B p`M; +?¢v iÈB- HB M i?'v sQ+? h?Ov æQ¢M M^K ç|- [m M? i?•M ç–v K
imv #` i?QÆM; M†M; M?QM; pŠM +?Q +? iX a m F?B æ¶ .mv /MM; bS+ çÐ ?„M H
+?mv M- KB M +QÐM; Mî K°i iB M; +QìB ?W ?W- imv`^M; i? M? •K KÂM; K M? - M
K M; p [m`i +QìM; ,

@ L?|+ æ¶ .mv L; QÆB L; QÆB iW MÆB M`Q`QÈ+ p K°i i M v m M?•M GÊB ?¢B

.M b Q +kM; H` i?€M? ;B B +QìM; ;Bª- M? [M; i?QÆM; i`M # M M; Q`B +Æ ?² +?d i
F?ûT H¢BX sQ+? h?Ov æQ¢M ç~v æ¶ .mv` - iU KbM? çSM; H M- +?d H` t2K` ç°M
p +MM; KB M +QÐM; X o i i?QÆM; # M M; Q`B imv`^M; / /`M; F?ûT H¢B- M?QM; H
`²B- KS+ ç°i ?ªK i?B i FB ç½ i¢Q` i`M i?QÆM; i?"i HÈM +?Q i?U+ HU+ +O sQ+?

G¢+ hmv i ç SM; i` M F?¬M; i`mM; - M?bM # M; Q`B T?Q /QÈB- i?'v sQ+? h?Ov æQ F?¬B T?K+ M?[M; i?QÆM; i`M i` M M; Q`BX hBM? GBM? oQÆM; i? M? •K i`-K i?'
 @ *ÁM Km®M ç€M? M[F?¬M; \ h ç½ M|B- M; QÆB imv K¢M? M?QM; +ÁM +?Q T?ª H•m - `i H•m `²B +?Q iWM; #` i?QÆM; 5
 @ a Q\ o"v +€B FB H" +€B ;b\@ sQ+? h?Ov æQ¢M M; ~M; ç-m- + Q M; ¢Q M|BX
 @ S?"K H" ç`+? M?•M H"K i #` i?QÆM; - i ç m M?'i ç`M? b) ;B i +? i ç®B T?QÆM; M° @ L; QÆB H" i M F?®M FB T ç€M; +? i 5 J°i bBM? K M? ? M K¼M H¢B /€K H"K [mw +O i 5 h h p®M F?¬M; Km®M ;B i M; QÆB M?QM; #•v ;B`
 *` i v G¢+ hmv i`mM; H M- M; •M iB i`QM; i v +kM; i`QM; M?€v K„i +, M; ` i?ŠM; i„ h` M F?¬M; i`mM; - M; •M iB p®M K K K¢B H¢B i?ŠM; i„ T M?Q K°i i? M? b„i T?€i` [H€M?X .M +m²M; T?QM; i?´B [m +kM; F?¬M; i? H v ç°M; X L; v +ª ç€K K•v KM + KªM; K`m iQK- K`m b„+ +`M; H9+ +`M; M²M; ç"KX
 J°i KªM; HÈM K•v KM K`m iQK [m, /` /Q`M; M?Q ç½ # Q T?O ?Q`M iQ`M hmv i bÆM i?Î F?¬M +MM; X •M? b€M; K`m iQK FB M?bM +| p `K €T M?m ?Á - M?QM; €M? b i?`i H¢B /Q`M; M?Q K M; ç M +ªK ;B€+ `ûi H¢M? b„+ #ûM ç M F€ /`5
 @ oBM? ?¢M? F?¬M; \ L; QÆB +?QM? H" i M M?•M HQ¢B ç-m iB M çQÊ+ i ;B i 5 @ i?'T @ >ÆM M[H¢B H" K°i i?€M? ;B B +Q`M; ;Bª5
 L; •M iB M?Q K°i ç¢Q €M? b€M; #ûM M?¼M- M?„K sQ+? h?Ov æQ¢M ç•K tm®M; 5 sQ M•M; ? B i v H M- K°i ç¢Q #, M; ç'm F?Q K½M? HB i ç®B /B M` M p M; H M5
 L?QM; K` bÊB iÆ #¢+ FB H¢B Î# M i`QM; Hm²M; #, M; bQÆM; ç'm F?Q M? M?"M; i?b +| p K½M? HB i FB K°i +€+? / M?Q i`Î #`M i v- iU M?Q / Q M?¼M ç•K p`Q +?9i i`Î M; ¢B M`Q- ?QÈM; p sQ+? h?Ov æQ¢M +„i tm®M;
 o`Q ç9M; H9+ M`v- #¶M; M?B M +?Êi M; ?2 T?Q i` M çdM? hmv i bÆM t t¬B i`mv M?Q iB M; FBK HQ¢B F?m H2M; F2M; X

eyRX *?QÆM; 9k9, æB G M J" L?"M *? i k

h? M? •K FB FûQ /`B K" ç M- `ä`M; F?QªM; +€+? +?d bÊ +| ç M K'v M; "M i?"K +? M?QM; +Æ ?² H" M?€v K„i ç½ çB ç M /Q`M; M?Q ç½ ?Q`M iQ`M ç°i T?€ [mv i„+ i®- i? ;BÈB M`v p"v X
 h? M? •K FB iU ?² H" ç²M; i?`B p M; F?„T iQ`M #° æ¢B hmv i aÆM- M?Q iB M; b K¼B M; Q`B # Q ;²K +ª G¢+ imv i i`QM; ç|
 @ L; QÆB M|B T?"K H" ç`+? M?•M H"K M; QÆB #` i?QÆM; - M; QÆB HB M Km®M ;B *€B iB M; M|B M; „M M; OB M`v ;B¼M; çB m +| p M?Q #bM? ioM?- M?QM; K` `ÆB p +?Q M; Q`B i F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v i? M? •K M`v i?"i bU H" FB m M; ¢Q ç M imv i ç 'v M; QÊ+ H¢B- H¢B ~M +?S K°i F?Q i? t2K i?B M ?¢ #„M; MY +QM K„iX hU ?² i` p¢M p"i ? i i?ªv- ç m F?¬M; H¼i p`Q K„i 5 J` ;¬M M?Q ç²M; i?`B H9+ •K i? M? M`v i`mM; - #¶M; M?B M +kM; HQû` K°i çB K M; •M [m M; ç T ç) X
 L; •M [m M; FB iU M?Q pb #ªM +?`i H" +MM; K°i HQ¢B +?Q M M / /`M; tmv M i? M²M; ç"K K•v iQK FB 5 a m ç| K°i çB K M; •M [m M; `v i`QM; M?€v K„i T?•M +?B HQÈB iBM? K`M- K` ?`Q [m M; H¢B +`M; T?€i` +?|B K„i 5
 J•v iQK ç-v i`B imv `^M; pšM K½M? HB i [m v +m²M; M?Q +k- M?QM; Î /QÈB M; •M?€v K„i 5 o¬ b®M; •M [m M; tmv M [m ç€K K•v iQK - M? M? +?|M; HB M F i i?"M i`B i?ŠM; ç M Kti ç'i M?'i i?`B HB M +?B m b€M; iQ`M #° bÆM +®+ M?Q K°i KªM i`B +kM; +?d i`QM; M?€v K„i ç m i M `½ iQ`M #° F?¬M; +ÁM +| ç M MY çB K- H¢ ç-v i` M Kti ç'i - ;B®M; M?Q i?¬M iQ+? iW i` M i`B ;B€M; tm®M; 5

a m F?B / /`M; Mm®i +?YM; hBM? GBM? h°+ iY K M; /Q G¢+ hmv i T?|M; tm'i` - i
M?Ä M;•M [m M;- #¶M; M?B M ?QÈM; p T?Q G¢+ hmv i #„M i?ŠM; ¸ M 5 J°i iB
M?bM +| p KÄM; K M? M?QM; i`QM; ¸|`m HU+ HQÈM; +Æ ?² ¸ m +| i? +?¼+
æ²M; iY i`QM; K„i G¢+ hmv i +?Êi #„M ` K°i HQ¢B i?–M i?€B F€ /` - ¸®B K†i pÈB
;B€M; tm®M; M`v - #ªM M,M; ?„M H”T iS+ +ªK ;B€+ ¸QÊ+ F?Q i? b„+ #ûM F?¬M; i
>„M ¸½ M•M; +´ i v H M - M;•M iB +?„M M; v i`QÈ+ K†i

sMv5

G¢+ hmv i HB M +ªK ;B€+ ¸QÊ+ i`QÈ+ K†i T?€i H¢M?- iU ?² M?Q +| K°i H”M ;B|
M; M; [m K†i - M?QM; M; v b m ¸| - ?„M H”T iS+ i`Æ K„i M?bM i?'v K°i M„K i|+ K B
`ÆB tm®M; - K” M; v i`QÈ+ K†i- M;•M iB +O KbM? iU M?B M +kM; F?¬M; iB M; ¸
M?Ä5

ó B +?“ æ•v H” +ªK ;B€+ ;b\ >bM? M?Q XXH”XX ¸ m i?b T?ªB5ô @ G¢+ hmv i;BA
K°i +€B - `²B KÎ` i v t2K - +?d i?'v p i K€m ¸Ä bšK - T?Q i` M # M i`€B K†i KbM
M?Ä tQm ;–M M?Q F?¬M; i? +ªK M?”M K” K°i /ÁM; K€m +?“K`½B iW ¸| +?ªv` XX
G¢+ hmv i i?•M KbM? i?Q€M; +?'M ¸°M;- #¶M; M?B M M;~M; ¸–m H M- M?bM +?^
t t–B

ô J°i FQ+? pW `²BXX +?ŠM; H) M”Q H” T?€i` iW M;”M p¢M i?QÈ+ M;Q”B FB \ o
M9B MQM FB H” B\ L;”M p¢M i?QÈ+ M;Q”B FB iB M i v K°i FQ+? +| i? ¸€M? i M
i? +O i #` i?QÆM; i`M\5ô

h` M ¸dM? M9B t t +€B i? M? •K H½M? F?®+ /QÆM; M?Q +ÁM poM? ?^M; ?ÆM
iWM; +?[i`mv M ¸ M,

@ L;QÆB F?¬M; T?ªB M|B- M;Q`B H”K M;QÆB #` i?QÆM; T?ªB +? i? v b Q\ ”•v;B
Km®M; B i i - +| #ªM HoM? ?½v H M ¸•v- i +?î5

h`QM; ;B¼M; M|B M`v -+€B p +QB i?Q`M; H¢B +”M; `ä` i F?¬M; i? M;?B M;ì X
hBM? GBM? oQÆM; ¸½ #` +?¼+ ;B”MX \*ª ¸`B ?„M +?Q # Q ;Bì #` #'i +S K°i ¸®B
i? 5 hBM? GBM? h°+ p®M i`ÌB bBM? FB m M;¢Q- F?B M +?Q ?„M ¸½ K'i ¸B +€B p
+?Q [m M +ª pB + /MM; i?€M? ;B B HU+ HQÈM; F?¬B T?K+ H¢B p i i?QÆM; i` M K
E?¬M;- F?¬M; T?ªB H” [m M 5

G¢+ hmv i H¢B ;BÆ i v H M- +?d p ¸dM? M9B T?Q t - M;•M iB ¸½ #` +?†i ¸Si K°
i v hBM? GBM? oQÆM; X

@ J†+ F M;QÆB H” B5 L;QÆB ¸½ +?¼+ ;B”M i 5

h? M? •K +O G¢+ hmv i +?'i +?S ¸–v p T?šM M°,

@ h M?'i ¸`M? T?ªB ;B i M;QÆB5 J°i M;”v +?Q ;B i M;QÆB- i K°i M;”v K M; i?2
bd M?K+ M`v 5

h? M? •K T?šM M° +O G¢+ hmv i?QÈM; p T?Q t t # M i` M i`mv M ¸BX J` ¸SM
+kM; FBM? M;¢+ M?bM p T?Q i` M M;¼M M9B t t X

"¢+? >` a–m 5

"¢+? >` a–m5 \*?QM? H” "¢+? >` a–m5

:B¼M; M|B FB iU M?B M H” æ¶ .mv pW M;?2 HB M M?”M #B i M; v X

L?QM; K°i FQ+? iW t ?”M; M;”M i?QÈ+ FB H¢B H”K +?Q æ¶ .mv iW b•m i`QM; M
L m M?Q M|B Î /QÈB æ¢B hmv i aÆM- i` M ¸¢B HK+ "¢+? >` a–m +?d +| i? T?€i ?
HU+ p”v i?b Î M; v i` M hmv i aÆM- `®i +m°+ "¢+? >` a–m K¢M? ¸ M +€B KS+ ¸° M

G¢+ hmv i T?šM M°- G¢+ hmv i i? i?®i - G¢+ hmv i F?B m +?B MXpXp +! ¸O +a-
ç M K°i +•m *kM; H¨ HìB +m®B +MM; ¸€T H¢BX

L?[M; HìB M¨v i`mv M ¸ M K°i +€+? `ä¨M; - ;B¼M; M!B +U+ F€ #bM? i?°M- #bM?
+?mv M T?B K +MM; M; QìB F?€+ K¨; B¼M; /B m M?Q i? H¢B iU M?Q HìB M!B p-
J°i +•m M!B FB - +?d M; „M M; OB +! p¨B +?[,

@ æB H M M?“M H'v +€B +? i5

GìB i€+ ;Bª, > ?ª- imv i bÆM imv i ¸dM?- # ¸¢B +QìM; ;Bª i K M? ?°B M; °X J°i
i`B M F? B¨i /¨BX >ÆM M[- æ¶ .mv +kM; b) M?“M ¸QÊ+ ¸°i T?€ i?“i HÈMX *?C
hmv i aÆM FB +?2 /'m #Q K”i

eykX *?QÆM; 9k8, h?€M? :B B\

h` M hmv i aÆM + Q K'v M;¨M i?QÊ+ - æ¶ .mv +ªK i?'v i?•M i? i`-K i`¼M; X .M b
T?ªB +QìM; ;Bª i?€M? ;B B- îi` M ¸° + Q M?Q p”v- i?B m i?®M /QÐM; F?Q F?B M
J°i ¸QìM; óh?¬M; h?B M ô K°i K¢+? ¸B i?šM; H M@ æ•v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M!B [
K„i i?šM; i„T i¢Q i?“M? +QM ¸QìM; K9i K„i F?¬M; i?'v ¸B K /WM; - i¢Q i?“M? K°i ;
iWM; #QÊ+ ¸B H M- H¨K +?Q M; QìB +?! M; ¸-m ?Q K„iX

L?bM i?'v- æ¶ .mv ¸½ +® ? i bS+ - sQ+? h?Ov æQ¢M H'v ` K°i #,M; +?•m #¢+? b„+
M?B M M!B,

@ "Ä p¨Q KB M; - M;”K /QÈB HQÐB M?QM; ¸WM; # Q ;B! Mm®i K'i5

a m ¸!- H¢B H'v i? K K°i pB M F?€+ ¸Q +?Q CQ MM X

æ¶ .mv F?¬M; /Q /U +¬K H'v- +?Q p¨Q KB M; X G”T iS+ +ªK i?'v K°i ?ÆB HQÆM;
+?¢v i?šM; H M!iX *ªK ;B€+ M¨v H¨K +?Q M; QìB i i?•M i? M?“i i?ìB #m¬M; HÄM;
bS+ FB ¸°i M?B M H†M K'i i,KX >Qì i?Æ K°i +€B i?“i b•m- K¼B pB +i`!i H¼i p¬ +

@ æ•v H¨ ¸² /MM; +?mv M /KM; i` M hmv i bÆM5 .M b Q i` M æ¢B hmv i aÆM +! `T
T?ªB B +kM; +! bS+ K¢M? i?€M? ;B BX

oW M!B- sQ+? h?Ov æQ¢M H¢B pW M?bM i?! M; [m G¢+ hmv iX

a„+ K†i G¢+ hmv i •K i`-K- hBM? GBM? pQÆM; K°i HìB M?Q i M #„M- K†+ /M +!
F?¬B T?K+ i?QÆM; i? +O i?“M? ;B B- M?QM; ?„M pšM +® w ;B[H¢B p i tQÈi i` M
F?¬M; i? K M!B K°i HìB M¨Q- ¸ M; îim®i î ¸^M; i`QÊ+ K¨ K°i K¢+? ¸B i?šM; H MX

G¢+ hmv i F?¬M; T?ªB H¨ F M; ®+X a m F?B ?„M #` i?QÆM; - F?¬M; pb +m²M; M°
iWM; #QÊ+ +?“K `½B ¸B HMX oW `²B +MM; sQ+? h?Ov æQ¢M F`+? +?B M K°i i
F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; i`M ? Q i?U+ HU+X >„M ¸ M; +¬M K°i Qì i?ìB ;B M +?Q KbM

h¬M; i¬M; +€+ #,M; i? ¸QÊ+ ¸B m F?“+ i?“M? #”+ i? M; - Km®M i bK ¸QÊ+ ¸€ î M
i?“i bU H¨ K°i pB + F?! F?,MX aU ;B€ H¢M? +U+ ¸° H¨K +?Q i'i +ª ¸ m ¸!M; i?“M?
#,M; b€M; i`QM; - æ¶ .mv HšM; H†M; M?bM p T?Q t t

h`M; +°M; +! je8y i¬M; i? M; #,M; X L; ?2 M!B p¨Q p¨B i?“T MB M i`QÊ+ - i`QÊ+ H9
G M hQ +ÁM i¢B p`- #”+ i? M; #,M; +?d +! je9yX \*,M +S p¨Q i`mv M i?®M; æ¢B hm
i`M M?B K- b) T?ªB ¸ M +?•M M9B Kî i? K KQìB #”+ M[X

æQÆM; M?B M- sQ+? h?Ov æQ¢M b) F?¬M; +MM; æ¶ .mv F H M?[M; pB + M?“K
¸QÊ+ M?[M; pB + M¨v H¨ /Q iW +¬iM #BM? æ¢B hmv i aÆM #û M?Ä 1HmM FB X >

a m F?B M; ?2 æ¶ .mv F tQM; - CQ MM F?¬M; M?“M ¸QÊ+ ?ÄB K°i +•m,

@ L m M?Q +S i?2Q M?Q p”v- ;Bª bY M; QìB i`mv M i?W +O æ¢B hmv i aÆM +S
hmv i bÆM b m M¨v b) + Q ¸ M ¸•m\ *m®B +MM; +kM; +! K°i M;¨v +€+ #”+ i? M; iB

çdM? çB M;QÊ+ tm®M; +?•M M9B # M FB 5 o"v H9+ ç| +ÁM iB T iK+ ç"Q #"+ i?
tm®M; /QÊB ç'i5

æŋ .mv +kM; F?¬M; #B i ç€T €M- +?Q M M ?„M BK H†M; - HB + K„i M?bM sQ+? h?
h?Ov æQ¢M +| +?9i i? v ç´B- b m ç| H"K M?Q F?¬M; +| ;b- [m v ç-m M?bM CQ M

@ L m M?Q +| K°i M; "v #"+ i? M; i?¬M; tm®M; ç'i #^M; X æ| +?QM? H" i?ÌB F?„+ hm
i? @ æ| +?QM? H" i?B i Hm"i /Q iB M #®B hmv i aÆM HQm H¢B5

æŋ .mv BK H†M; X E?¬M; #B i H" i¢B b Q5 >„M ?®i M?B M M?È` K°i +?mv M iU M
+?mv M æ¢B hmv i aÆM pW M|BX

" M ç-m- Î h?-M aÆM GQM; i°+- +?QM? ?„M i?´v F?2 b•m i`QM; M9B- M;?2 i°+ i`
ç| H" MÆB +?mv M /MM; ç pSi #Ä i?B i? +MM; ç-m H•m h°B /•MX J" GQM; i°+ +k
*?Q ç M F?B M"Q +€B F?2 b•m ç| #` i?B i? h°B /•M H'T ç-v i?b GQM; i°+ +| i? ?
;BÊB HQ" B M; QÌB- H´v H¢B çQÊ+ iU /Q K°i H-M M[5

hU ?² iW tQ Î M?[M; MÆB ç•v- ç m +| [mv ç`M? [m, /`5

je8y i-M; #"+ i? M; M®B K°i K¢+? H M çdM? hmv i T?QM; X h` M ?ÆM MY ?"M? i`
ç½ i?´v çQÊ+ K°i b® +ªM? [m MX æŋ .mv M;¢+ M?B M,

@ LÆB M"v +?QM? H" æ¢B hmv i aÆM \

h` M M;¼M M9B- ? B # M çQÊ+ F? B T?€ i?"M? K°i KªM; FB M i`9+ F€ /`X L?[M;
#,M; i¢Q i?"M?- +| T?ÁM; ®+- +| ç" B + Q h?"K +?Q- æŋ .mv +ÁM i?´v # M i`€B +| K
KªM; K M?X

" M i`€B ?"M? H M; +| K°i +Y pW K°i M; QÌB çB p"Q- M?bM H M QÊ+ +?WM; H" K
M; QÌB K†+ €Q +?Á M; om bQ- M p` F?Q M? +?•M M;²B i` M ç" B + Q H¢M? #,M; X
iQc +| M; QÌB i?b [m€`¢T i` M ç'i H´v i v +?d i` M K†i #,M; ?w ?Q€vc +kM; +| M; QÌ
`²B ?®i M?B M M?ªv /QM; H M- pmM; i v i?"M? i`ªQ- H,M; F?¬M; ?mv M ?| ` K°i
t2K` M?[M; +?B m b® K" M; QÌB FB bÎ /KM; - `ä`"M; H" pä F„`i + Q KBM?X æ€
ç•K p" B FB K H¢B K†i K"v F?´ M½Q- ç€M? p,M; i? M? FB K`²B iB T iK+ ¬K ç-m F?
F?¬M; ` X

G¢B +| K´v M; QÌB çSM; # M #Ì ç" B + Q- M?bM tm®M; pU+ b•m p¢M i`QÊM; - M;Æ M
? +| T?ªM SM; ;bX E€ [m€B H" M?[M; M; QÌB M"v `ä`"M; i?´v K´v M; QÌB æŋ .mv
T?ªM SM; - +"M; F?¬M; B #m²M ç M ?ÄBX L?| K M; QÌB æŋ .mv iB T iK+ /¼+ i?2Q #

*?Q /M +| M; QÌB M"Q M; šm M?B M çQ K„i M?bM iÊB- +kM; +?d H" HÆ ç½M; M?bM

@ *?ŠM; H) i` M hmv i bÆM +| i? iMv iB M` p"Q\@ æŋ .mv F?¬M; M?"M çQÊ+ ?
H M- M?[M; M; QÌB MÆB M"v F?¬M; +QB M; | ;b b Q\

sQ+? h?Ov æQ¢M`i #bM? ioM? i`ª HÌB,

@ >^M; M,K- M?[M; M; QÌB ç| ç m bBM? ?Q¢i M?Q i? i¢B MÆB [m, [m€B M"vX hQ
H¢M? F?OM; F?B T MÆB imv i çdM? iQ+? Hkv iWM; i?€M; iWM; M,KX L; QÌB MÆB
H¢M? ç M tQÆM; iOvX J" M; v +ª K€m +O ?¼+ kM; 2 H" H¢M?5

eyjX *?QÆM; 9k8, h?€M? :B B\ k

sQ+? h?Ov æQ¢M M?bM M?[M; M; QÌB i` M ç" B + Q- M? M?"M; +QÌB M|B,

@ L; QÌB Î ç•v +QB M?Q +ÁM F?€ K°i +?9i5 .M b Q MÆB M"v +MM; H" hmv i bÆM
M?"T i? X *?d +-M pm bQ ç¢i ç M K°i iB m +?m" M M?'i ç`M? b) +| iQ +€+? tm®M;
#¼M ?¼ ç m im Hmv M çB M +m²M; ç i?"M? pm bQ ?ÊT +€+?- KQM; K°i M; "v +| i
H¢M? H)Q M"vX Í ç•v- M; QÆB F?¬M; +| ;b ç†+ #B i b) F?¬M; B ç w ç M M; QÆB-
ç w ç M M; QÆBX h?"K +?Q H" +ª M,K i`ÌB- M; QÆB +kM; F?¬M; +| +Æ ?°B +MM; M

h`QM; HÁM; æ¶ .mv i`-K tm®M;- M?bM M?[M; M; QÌB M;²B i` M K†i #,M; F?¬ H¢M?
 @ LÆB M`v +ÁM +?Q H` ;b5 *?Ì H€i M[M; QÆB ¸B H M- i?'v ¸QÊ+ h"TFBM? ;B M
 #B i ¸QÊ+ +€B ;b H` H¢M? HMM; +?•M +?QM?X@ sQ+? h?Ov æQ¢M #bM? ioM? M
 M,K F?´ im K`+kM; +?d M|B pÈB G K >ªB .mv i p` "¢+? >` a-m K'v +•m i?¬BX h?"
 +ÁM `i F?| F?,M ;¼B ¸QÊ+ i M +O #¼M ?¼X Í +?¶ M`v- M; QÆB KÈB #B i ¸QÊ+ i?
 æB H M i? K ? B i`,K #"+ M[- M?bM p€+? M9B T?Q i v T?ªB- tm'i?B M K°i +€B ¸
 F?¬M; +| M; QÌB M`Q i` M ¸`B + Q FB X æ`B + Q /U p`Q p€+? M9B-FB M i¢Q `i M
 +?BK ûMX
 æSM; i` M #"+ i? M;- +| i? KÆ ?² M;?2 K°i +?9i iB M; M' iW i`QM; ?mv i ¸°M;- +
 €M? b€M; M?B m K`m F?€+ M? mX
 @ h"TFBM? ;B M- M; QÌB Î MÆB M`v +?QM? +®M; ¸ m H` F ¸B MX G) b®M; +O #¼
 i?m"i HQm H¢B iW tQ +O æ¢B hmv i aÆMX om i?m"i- pä F,- +ÁM +| +€+ i¢T ?¼-
 [m€B p"i5 h`W T?B H` K M? H M? +O om pQÆM;- M m F?¬M;- #'i F H` F M`Q [m'
 +| B b) [m'v `v #¼M ?¼X L;?2 M|B- M; QÌB Î ¸•v M?B m M,K +kM; F?¬M; #QÊ+ +?
 M?'i +| i? i?'v ?¼ H` ¸¢B ?°B æ¢B hmv i aÆM KmÌB M,K K°i H-M i?¬BX
 æ¶ .mv M;?2 K` i?'v #m²M, óE?¬M; M;?o iÈB æ¢B hmv i aÆM H¢B H` K°B MÆB K
 K€m5ô
 æB t ?ÆM K°i H9+- H-M M`v H` K°i ¸`B + Q i?S # X æ¶ .mv ¸| M- MÆB M`v +?„+ H
 i®B + Q i`QM; # ;B M æ¢B hmv i aÆMX L;?2 M|B ¸•v H` MÆB +?mv M T?K+ i`€M
 M?Ä im´BX *€+ pm bQ ?^M; M,K M?"T i? ?"M? i~m b) +?¼M HU K°i Qi i` +QM +
 K M; H M æ¢B hmv i aÆM #²B /QÐM;- H`K HÈT F iK+ b m M`vX
 L?bM +€B ¸`B + Q- iQ HÈM K` H¢B F?¬M; i?'v #|M; M;WÆB M`QX æ¶ .mv FBM? M
 ;B| `i M?Ä H`K FBM? ¸°M;X L;~M; ¸-m H M M?bM H¢B- i`QM; ¸€K #,M; i`K i` M p
 KQÌB im´B Î i`-M ¸ M; ¸SM;X
 Lûi K†i ¸S i` H¢M? HMM; M?Q F?„+ iW #,M;- i`QM; i v +-K K°i i? M? #,M; /`B M
 i€+ ¸•KX J¶B M?€i ¸•K +O M| ¸ m i`mv M ¸ M iB M; tÁ2M tQ i tû ;B|X L| +S H`K -
 K` F?¬M; +?9i HÆB HÄM;X æ¶ .mv M?bM ` i?•M i? +O ¸S M?Ä ¸½ [m€bS+ `²B
 _®i +K+- +?•M ¸S #û K K M?kM- M;½ ` ¸'iX h? M? #,M; +kM; `ÌB i v- `Èi tm®M; +
 æ¶ .mv F?QK M; QÌB M?†i i? M? #,M; H M- T?€i?B M i? M? #,M; H` `¶M; `m°i- +ÁM
 +?B K¶B M?€i ¸•K +O ¸S M?Ä ¸ m tû ;B|X
 æ¶ .mv ¸B H M ¸Q i? M? #,M; H¢B +?Q ¸S M?Ä FB X L| +?d v M H†M; +-K H'v- F
 K°i +€B M?bM æ¶ .mv +kM; F?¬M;5 *-K H¢B i? M? #,M;- tQ v [m +?¶ F?€+- iB T
 #m²M i FB X
 @ æ•v H` h`M ?ÊT ;B M- ?m'M Hmv M pm bQ æ¢B hmv i aÆM iQÆM; H B5
 sQ+? h?Ov æQ¢M ¸½ ¸B ¸ M- b„+ K†i •K i`-K M?bM ¸S M?Ä FB - i`QM; ;B¼M; M|
 @ L,K ¸| i +kM; #^M; im´B M| #•v ;B|5 J¶B M;`v ¸SM; i`QM; #,M; i?B M imv i ¸`
 ¸°M; i€+ M`v- K¶B M;`v j8yy H-M5 *?Q ¸ M K°i M;`v +| i? ? i bS+ ¸•K ` K°i +€B
 ;B| M`Q i?b H` ¸¢i5
 æ¶ .mv ? i ?²M5 >„M M?bM ¸S M?Ä ;-v v m KÄM; K M?FB - i? v pb Mûi M;•v i?Æ H
 H½M? F?®+X E?| i`€+?- i` M æ¢B hmv i aÆM tm'i?B M M?[M; imv i i? +QÌM; ;B
 a-m- G K >ªB .mv i- sQ+? h?Ov æQ¢MX æÆM ;BªM H` M?[M; M; QÌB M`v ¸ m T?ª
 F?€+ M; QÌB M?Q i? 5
 @ >B m +?Q æ¶ .mv \ @ :B¼M; M|B sQ+? h?Ov æQ¢M M? M?`M; p M; H M @ æ¢B
 +€B M?` ;B K- K°i M?` ;B K #,M; imv i i?B M M?B M5 *m°+ b®M; M; QÌB MÆB ¸•v
 M;mv M #ªM H` +| i?b [m M? M,K bm®i i?€M; Î i`QM; MÆB H¢M? H)Q #m²M i M`v
 æ M +m®B +MM; #B M i?`M? M?[M; M; QÌB ;B®M; M?Q M; QÆB pW M?bM i?'vX L;

Hmv M çÆM ;B^aM H° +?d F?B i°î i? M? om bQ +?•M +?QM? KÈB +| i? çB tm®M; h
'K €TX JÈB i?Q€i F?ÄB +€B M?";B K HçM? #,M; M°vX *| M;QÌB i? M? om bQ- +| i?
i°m M?•M ;B MX *kM; +| M;QÌB i°QM; [m i°bM? im Hmv M i? 'i #çB °2B +? i çB5 J
MÆB F?¬M; +| ;b 'K €T i? M°v- /¬M /¬M #° ç²M;

>| - i°î i? M? K°i #,M; M?•M F?¬M; ibM? +^aKX hW iW ç¬M; HçM? K€m p°i•K HBM
çB MX L M KÈB M|B M;QÌB î óh"TEBM? ;B Mô i?"i ç9M; H°M;QÌB çB M5 æ½ i°aB
iWM; M,K- iWM; i?€M; °2B +S +?¼M +m°+ b®M; M?Q p°v K° [m

*m®B +MM;- sQ+? h?Ov æQçM [m v æ¶ .mv i?'T ;B¼M; M|B,

@ L;QÆB #B i F?¬M;\ a m F?B i Ry im' B ç M +?¶ M°v- i F?¬M; +ÁM +QÌB M[K° +
[m 5

@ L m M?Q H° K°i +?¶ M?Q i? L?Q p°v M| i²M içB H° +| w M;?o ;b\ _®i +K+ H° iç
æQ ° p'M ç M°v F?¬M; T?^aB H° æ¶ .mv- +kM; F?¬M; T?^aB CQ MM K° hBM? GBM
F?¬M; M|B HÌB M°QX Gç+ hmv i M? M? M; H m p i K€m +?^av i° M K†i- M?bM sQ+

@ *?ŠM; H) M;QÌB i° M æçB hmv i aÆM- iW M?Ä +?d i²M içB /mv M?'i bU ç m F?°
æ®B pÈB p'M ç +O Gç+ hmv i- T?^aM SM; +O sQ+? h?Ov æQçM °'i F€ [m€BX hr
b®M; +? i K°i ?²B M?QM; sQ+? h?Ov æQçM pšM i°a HÌB Gç+ hmv i,

@ h F?¬M; #B i5 @ æ€T €M +O sQ+? h?Ov æQçM °'i çÆM ;B^aM@ *?Q +| M;QÌB
>„M HçB M|B i? K K°i +•m pÈB æ¶ .mv,

@ J°M; v +° bQ T?K *' G M hQ +kM; +?Q iWM; Hw ;B^aB [m X h ç½ iWM; R H¬M ?

@ 5 «M; i M|B i? M°Q\

@ aQ T?K M|B, æçB hmv i aÆM i²M içB iW i°QÈ+ ç M ;Bì- poM? pB M b) çB H°K
h¬M; #°+ i? M; M?'i ç°M? b) ?Á M i? M?5

h°aB [m MÆB hmv i bÆM imv i çdM?- çB m æ¶ .mv °'i FBM? M;ç+ H° F?B ?„M #QÈ
i°ÌB ç'i ?Á M iÁ M v M ioM?X L;mv M #^aM H° i° M M9B + Q imv i çdM?- [m M? M,
b Q F?B #QÈ+ +?•M H M #°+ i? M;- i'i +^aç°M; ioM? ç m v M „M; HçB\

L;Q^aM; K†i M?bM HçB- #-m i°ÌB i°QM; ?Á M iÁ M M ioM?- i°QM; i¬M; K•v ç"K Hç
€M? b€M; K†i i°ÌB +?B m tm®M; MÆB imv i çdM? M°vX

h°QÈ+ K†i H° K°i +€B ç°B p¬ +MM; HÈM- /QÈB +?•M #QÈ+ çB- +^aK ;B€+ °'i +SM; °
K†i ç'i /QÈB +?•M- i° M #,M; i¬M; H|2° [m M; K M; #|M; H| M; T?^aM +?B m- i?"
M;QÌBX

•M? K†i i°ÌB +?B m H M #bM? ç°B iQ HÈM- T?€i° €M? +¬m p²M; #^av K°mX h° M K†
+€B b•M °°M;X

@ æçB ?°B KQÌB M,K K°i H¬M H° i' +?S+ Î +?¶ M°v5@ sQ+? h?Ov æQçM +?d p°Q T
Í ;B[b•M °°M; t t - i° M ?ÆM KQÌB #°+ i? M;- K°i F?®B #,M; i?ç+? i°ÁM i?"i HÈM

@ LÆB ç| H° p° i°Q +O om pQÆM;5

æ¶ .mv M?bM F?®B #,M; i?ç+? + Q + Q içB i?QÊM;- M?bM [m i?'v HçM? #,M;X L
i?Q^aB K€B +?9i M°Q5

>bM? M?Q b m F?®B #,M; i?ç+? ç| - /QÌM; M?Q +| K°i ? M? H M; M?Q M?Ä pW K°i
b) i?¬M; ç M MÆB M°QX æ°i M?B M sQ+? h?Ov æQçM i?'T ;B¼M; M|B K°i +•m,

@ >„M iÈB5

ey9X *?QÆM; 9k8, h?€M? :B B\ j

J°i #!M; i`„M; iW b m +?¶ M;²B +O om pQÆM; pÁM; çB ` X J°i #° i`QìM; #`Q imv K†i i`ìB M?Q T?€i b€M; +?|B H| X hW t M?bM HçB- ;B®M; M?Q K°i i?B M i?–MX

"¢+? >" a–m HŠM; H†M; çSM; ç|5

æ•v H` H–M ç–m iB M æ¶ .mv i?'v çQÊ+ "¢+? >" a–m i?"i bUX L?bM [m - iQÈM; K M`v F?¬M; T?ªB H` tm'i +?9M; ;bX •M? K„i "¢+? >" a–m M? M?`M; [mûi iÈB- ç2K ç•v M?bM K°i H–MX

J¶B F?B €M? K„i ?„M çªQ [m K°Bi M;QìB- +ªK ;B€+ M?Q i? #`t2K i?'m MÆB i•K H imv i i? +QìM; ;Bª i`QM; i`mv M i?mv i- F?¬M; +| ç2K ç M F?Q iS+ H`K +?Q M;Q a–m +S çSM; M?Q i? 5 J°i +ªK ;B€+ v M H†M; ç M +U+ çB KX

h`QM; HÁM; æ¶ .mv bBM? ` K°i HQçB /` ;B€+, ó>„M çSM; î +?¶ M`v5 h`ªB [m M;` K°i KU+ çSM; M?Q i? b Q\ J°i +ªK ;B€+ ooM? >^M; 5ô

E?¬M; T?ªB H` +ªK ;B€+ óJçM?ô ? v óu mô5 J` i`QÊ+ M;QìB ç`M ¬M; M`v- iU ?² i ?^M;5

@ "¢+? >" a–m- i ç½ i`î p 5

sQ+? h?Ov æQçM Kî KB M; i`QÊ+ iB M- ?„M +?,K +?9 M?bM p M;QìB î t @ E K` i?•M sQ+? h?Ov æQçM KçM? K) im¬M ` F?Q +m²M; #çQ- æ¶ .mv p` CQ MM # M + i?¬M;X

"¢+? >" a–m pšM çSM; BK H†M;X Zm K°i H9+ H•m- #'i F mv €T +O sQ+? h?Ov æ H`K +?Q "¢+? >" a–m H v ç°M;X Zm K°i ?²B H•m M[>„M >„M +QìB5

sQ+? h?Ov æQçM `ä ``M; i?'v `^M;- iW F?|2 KB M; F K` ?„M ?"M i?M #„i ç–m KdK sQ+? h?Ov æQçM +ªK ;B€+ ?ÆB i?î +O KbM? #` +? i`K ?Á M iÁ MX aU T?šM M°- +?d #^M; K°i iB +QìB +O "¢+? >" a–m H`K i M `½X

@ æ¼ M- M;QÆB ç½ i`î p 5 @:B¼M; M|B "¢+? >" a–m `ÆB p`Q i B sQ+? h?Ov æQ M;QÆB #` i?QÆM; +?QM? H` M;QìB FB \

oW M|B- "¢+? >" a–m +?d i v p`Q Gç+ hmv iX Gç+ hmv i #` ç®B T?QÆM; +?d p` i`–K i`QM; bU `K €T M?QM; Gç+ hmv i HçB i?'v T?€i HçM? i`QM; HÁM;X >„M H`T M|B,

@ *?QM? H` M;QÆB H`K #` i?QÆM; K†i +O i \

Gç+ hmv i M?' + M? +´ i v- M;•M iB M? M?`M; M?Q HBM? t` im¬M tm®M;X Gç+ hmv #QÊ+ ?„M #QÊ+ iÈB iU ?² TªB ? Q T?Q i?"i HÈM K°i HQÈM; iBM? i?–MX hBM? G M; M; M?B M M|B,

@ h ç½ M|B- i b) H M ;B i M;QÆB5

"¢+? >" a–m M?bM M;•M iB i` M i v Gç+ hmv i- M?Q +?,K +?9 M?bM K` +kM; M?Q -

@ ok F?Q +O M;QÆB ?bM? M?Q F?¬M; i?m°+ p i? ;BÈB M`v5@ "¢+? >" a–m M|B M?'i i?ìB i? v ç´B@ L;QÆB H` hBM? GBM? ç9M; F?¬M;\

Gç+ hmv i M;QM; i`¼M; /WM; #QÊ+- M;[ F?Q +O Gç+ hmv i i`M? i`¼M; +?Q iWM

@ E?¬M; b B5 æ•v H` i?€M? F?Q hBM? GBM? i°+- H` K°i bÊB i|+ +O hBM? GBM?

"¢+? >" a–m ;"i;"i ç–m- iU M?Q F?¬M; +| M?B m FBM? M;ç+X h`€B HçB- æ¶ .mv M HÁM; ç°M; M?B M K€v ç°M; , óh|+ hBM? GBM? i?–M\ L?Q p"v t2K ` +?mv M T?Q çQÊ+ i?–M HBM? +O #¼M ?¼ +?2 +?î ;B9T çÐ\ô

@ hBM? GBM?- M;QlB`'i KfM?5@ "f+? >" a-m pšM M?Q KdK +QlB@ h p®M +?Q
B tSM; H" ç®Bi?O +O i X "'i [m #•v ;Bl M?bM HfB- ?ŠM H" i ç½ ibK çQÊ+ ç®B
h ç®B pÈB M;QÆB`'i ?"B HÁM;5 æ M ç•v çB5

J°i +•m óæ M ç•v çB5ô M? M? K M; K°i +?9i w iS +?l KQM;X a„+ K†+ Gf+ hmv i
E?B ç®Bi?O pÈB K°i +QlM; ;Bª- imv i ç®B F?¬M; i? M¬M M!M; tm'i i?O H¶ K½M
ç! M +O æ¶ .mv- F?¬M; +! K°i FQ+? FBM? i?B M ç°M; ç` X hBM? GBM? pQÆM;+
+?"K H M K°i #QÊ+X æ²M; i?lB M;•M iB i?ŠM; i„T +?d p"Q "f+? >" a-mX

L;•M iB pW M?bM M?Q K K M? ç M il;B'v +kM; F?¬M; tmv M M'BX L?QM; €M? K
i? K ?QM; T?'MX

@ _'i i®i5 L;QÆB F?¬M; H"K +?Q i i?'i p¼M;5

J°i #QÊ+5

*?d #QÊ+ H M K°i #QÊ+5 o®M H" i?2Q +€+? M?bM +O æ¶ .mv- Gf+ hmv i +ÁM +€
+?d K°i #QÊ+ M?Q i? - ? B M;QlB óM?Qô #'i M;l çSM; +MM; pÈB M? mX hU M?Q
#B M K'i i`QM; F?¬M; ;B MX

h`QM; KB M; Gf+ hmv i T?€i` K°i iB M; ?mwi #ûM M?¼M- M;•M iB M?Q M;¼M i`C
E?¬M; +! •K i? M? +?'M ç°M; p M; ` M5 h`QM; F?¬M; ;B M K" M;•M iB çB [m M?Q
M;?2` ,M; `„+- M; B p" M; om pQÆM; T?Q b m "f+? >" a-m #^M; +ª K°i F?®B #,M
H"K ? B MY X .QÊB K†i ç'i- iW Gf+ hmv i ç M "f+? >" a-m p®M #^M; T?ŠM; #!M;
`½M? b•m F?¬M; i?'v çfvX

@ S?€ ?¼ \ @ æ¶ .mv +?Êi M;?o i? X

h?U+ HU+ +O Gf+ hmv i ç½ çfi ç M +ªM? ;BÈB óS?€ ?¼ ôX h`QM; F?¬M; ;B M #`
K†i ç'i- M9B ç€ tmM; [m M? ç m #` t M;¼iX

"f+? >" a-m çSM; i fB MÆB ó>¼ i`mM;ô pšM KdK +QlB Î +?¶ +kX oÈB K°i M;¡M i v
M;•M iBX J¶B ç°M; i€+ +O ?„M ç m i?QM; i?ª- +?"K`½BX L; v +ª æ¶ .mv +kM; +!
GB M i?'v i` M M;•M iB tm'i ?B M K°i çfQ # ç"Q- iWM; çB K iWM; çB K +?mv M ç°
i?2Q M;•M iB- i`mv M ç M +´ i v Gf+ hmv i X hBM? GBM? pQÆM; b„+ K†i çfB #B
i?•M HmB` b m ?ÆM KQlB #QÊ+- ;¬M ç M # M #l #" + i? M;X

h` M K†i hBM? GBM? pQÆM; # Q T?O K"m K•v iQ - ç M # M #l pU+ i? M; KÈB p[M
K„i FBM? ?½B M?bM "f+? >" a-mX óE?¬M; - F?¬M; i? 5ô @ Gf+ hmv i H~K #~KX >
#QÊ+ #QÊ+ iÈBX

G¬M M`v- M;•M iB i`QM; i v ?„M M? M?"M; H v ç°M; i`QM; F?¬M; i`mM; - ?bM? i?"
Gf+ hmv i #QÊ+ iÈB- [m M; K M; K"m iQK +`M; +QlM; i?`M?X a m KQlB #QÊ+- iY
[m M? i?•M ?„MX

æ¶ .mv p" CQ MM +ªK ;B€+ M?Q +! K°i +€B K†i i`lB K"m iQK # M +fM?55

Gf+ hmv i /WM; #QÊ+- +-K M;•M iB F i i?"M? +mM; - H"K K°i iQ i? ó:BQÆM; +mM

@ s¼2i5

•K i? M? iW +•v +mM; T?€i` +kM; F?¬M; ?ŠM H" •K i? M? T?€ F?¬M;X J°i çfQ i`
M;¡M i v Gf+ hmv i #„M` - K°i i®+ ç° i?QM; i?ª F€ /` t i [m F?¬M; i`mM; - i fQ`
M?Q +! M?Q F?¬M; 'vX

h`QM; [m„ iQ+? F?¬M; ;B M K" çB K iY [m M; çB [m - tm'i ?B M M?[M; p i M Si`'i
/-M tûX

@ P" M?55

S?Q b m "f+? >" a-m HfB i`mv M ç M •K i? M? M' p M; M?Q ç°M; ç'i- #,M; i?f+
h`QM; [m„ iQ+? K" iY çB K i fQ` - K¼B i?S #¶M; /QM; ç´ M €iX

óS?€ ?¼ ô55

J†+ /M i®+ ç° +O iY [m M; F?¬M; M? M?- ç! H" +?d M|B i?¬B5 *?d +¬M M; QÆB çS ç®B F?¬M; i? i`€M? MûX

.QÈB HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B M?Q p"v- w +QÌB i¢B F?|2 KB M; "¢+? >" a¬m H¢B i? i v p # M ?¬M; M?Q ç`M? H`v` p"i ;b5

óGQ M ç Q\ô @ h`QM; HÁM; æ¶ .mv +?Êi M?ªv H MX

"¢+? >" a¬m Km®M`9i HQ M ç Q` F?ÄB pÄ Q\ E?¬M;5

>„M M? M?“M; ç2K +ª ç Q HšM pÄ +?“K`½B /UM; i?šM; i`QÈ+ K†iX hY [m M; #„M +?B H`K ? B MY X h?2Q b m iB M; ¬M; ¬M; H` ? B MY iY [m M; +?B H`K ? B ?Q

"v ;Bì- # M i B K¼B M;QÌB M;?2 i?'v iB M; ;¬K`9 i?"i HÈMX J¼B M;QÌB +| i? M iY [m M; /QÈB pÄ ç Q "¢+? >" a¬m i€+?` H`K i`€B TªB- HQÈi b€i [m i?•M ?bM? hmv i bÆM M?Q KÆ ?²`mM`~vX

> B iÁ +¬ T?QM; #` iY [m M; #„M i`9M; - +ª ? B iÁ M9B #` bKT ç´ /QÈB K°i çB K i

h`QM; iB M; ;¬K p M; - ;½v ç´- M9B ç€ bKT ç´ +MM; #„M; imv i +?ªv tm®M; - bQÆM; ?Á M iÁ M M;•v /¢B- ?„M +S çSM; M?bM "¢+? >" a¬m- i`QM; KB M; i?b i?“Q, óE?-

"¢+? >" a¬m #m¬M; HQ M ç Q tm®M; - ? B i v +¬K +?m¬B HQ M ç QX LK +QÌB i` M

@ æ€M; iB +- i?"i H` ç€M; iB +5@ i`QM; ;B¼M; M|B "¢+? >" a¬m ç¬v KMB p`i`+? H @ æ•v H` H¬M i?S ? B i i?'i p¼M; `²B5 G¬M ç¬m- i +?Q`^M; i ç½ ibK çQÈ+ K°i i ç QX E i [mª- i i?'i p¼M; 5 æ®B i?O FB ç½ +? i p`Q K°i M;`M M,K i`QÈ+5

æ¶ .mv H"TiS+ ?B m- "¢+? >" a¬m +?QM? H` M|B H¬M [mv i ç`m pÈB ;B€Q ?Á M; HU+ HQÊM; ` ;QM HQm H¢B i`QM; ?mv +?QÆM; - #S+ "¢+? >" a¬m TªB`9i ç Q K

@ G¬M M`v- i i?"i bU`i pmB KWM; H9+ M;QÆB ç M5@ "¢+? >" a¬m M?bM G¢+ #bM? ioM?X >„M +?“K`½B M|B@ L;QÆB +| i? i?“M; æ¼ MX >ÆM M[ - M;QÌB pW i¬K pÈB i?U+ HU+ +O i X h p®M iQÎM; - `®i +K+ +kM; +| K°i ç®B i?O ç€M; +?Q i GBM? M;QÆB H¢B H`K +?Q i i?'i p¼M;5

J°i•K i? M? i`QM; i` Q p M; H M, ósQ i5ô Zm M; K M; M?m ?Á M?Q €M? i`,M; iV im®i` X :B¼M; M|B "¢+? >" a¬m pšM p¬i`M i`+? K`+? +MM; K°i +?9i i?QÆM; +ªK

@ h?U+ HU+ +O hBM? GBM? M;QÆB i` M i? ;B M M`v ç½ ;¬M +| i? H`K ç®B i?Q iW #B m ?B M pW `²B- t2K M?Q M;QÆB KB M +QÐM; ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB óh` M? > M;•M iB i`QM; i v M;QÆB i?¬BX *?Q M M i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O M;QÆB +kM +| ç°i T?€X æ€M; iB +5 "¢+? >" a¬m i H¬M i?S ? B tm`i ç Q H¢B pšM F?¬M; ibK J°i bÈB i|+ +O i?•M B- +?šM; [m M;QÆB +kM; +?d H`i?€M? ;B B i?¬B5

GÌB +ÁM +?Q /Si- ç½ i?'v K°i ç¢Q [m M; K M; M?m ?Á iW "¢+? >" a¬m tm`i` X i?Ov M;•M H M i`M- H¢B M?Q €M? b€M; K†i i`lB T?´ +?B m +ª pMM;X L?bM M?Q +ªMX

G¢+ hmv i +?d F`T ;BÆ i v H M- M;•M iB çB M +m²M; ;B½v ;BK # v K9 X J°i KªM [m`M [m M? M;•M iB `²B ç¼M; H¢B i`QM; F?¬M; F?QX L;•M iB ç°i M?B M #` +?•M Hb 5 o¬ b® çQ¢M M;•M iB`ÆB`KM; i` M K†i ç`iX

G¢+ hmv i KÆ ?² i?'v i` M i v i`mv M ç M K°i iB ç m çÈMX >„M +9B ç¬m M?bM H¢B iB ?²M; M;•M- +ÁM M;•M iB i?b ç½ bÈK #` #|+ ` X G¢+ hmv i +ªK i?'v i`QM; M;QÌB ;½v ç¼ M i?“M? p¬ b® KªM?- K°i +ªK ;B€+ p¬ HU+ iW ç¬m ç M +?•M- H M i`M iÁ

óæSi\ô @ "MK K°i iB M;5 G¢+ hmv i [m] i` M K†i ç`i- HšM; H†M; M?bM M?[M; Kª K°i KªM; i`Q i`M i`QM; €M? K„i ?„MX

h?O ?° i?¬M F?Q +O hBM? GBM? i°+ H¢B #` M;QÌB M`v +?†i çSi / /`M; M?Q i? \5

"¢+? >" a-m HŠM; H†M; ¢B iÈB i`QÈ+ K†i G¢+ hmv i- ¢ Q T?QM; +?d tm®M; ¢'iX C
+?d +ªK i?'v i?•MªM? +O M; QÌB ¢"M ¬M; M"v- iU ?° +| #|M; K M9T # M i`QM; -
i? M?bM `äX

@ o ¢B hBM? GBM?5@ :B¼M; M|B "¢+? >" a-m `ÆB p"Q i B hBM? GBM? pQÆM; @
i?–M # M +?Q pk F?Q M"v- M?Q p"v +€+ M; QÆB ¢½ +| i? F?ÆB i?–M; ¢QÊ+ +MM;
pÈB i?–M +O +€+ M; QÆB

@ *€B *€B ;b\

@ >½v M|B5@ :B¼M; M|B "¢+? >" a-m ;BÌ T?9i M"v F?–M; TªB H" M; [F?Q +O M
E?–M; H•m b m- i` M i?–M T?´b) +| i? K K°i +€B i M5

L|B ¢ M ¢•v- om pQÆM; F?QK M; QÌB tm®M; - M?bM hBM? GBM? pQÆM; ,

@ "¢+? >" a-m 5

G¢+ hmv i F?–M; F K ¢QÊ+ iÁ M i?•M`mM`~v- M?bM "¢+? >" a-m,

@ L; QÆB X *?ŠM; H) M; QÆB

@ h?€M? ;B B b Q\ @ "¢+? >" a-m M?Q +QÌB +QÌB @ h ¢½ bÈK F?–M; TªB5

L?bM tQÆM; +®i i? M? F€- i?"i bU H" M?•M i"B Hmv M pä i`QM; p¢M M; QÌB- +?Q
M"v #€M +?Q M; QÆBX >v p¼M; M; QÌB Hmv M i"Ti?"i i®iX a m M"v- pB + /mv i`b ?
UGÌB M; QÌB /`+?, E?–M; ?B m H" i€+ ;Bª M|B ;b5 L; ?2 +| KMB M?Q i`QM; T?BK +C
G B h?–M +?QÎM; M"v #€M +?Q M; QÆB- # ¢²M; R [mv M- #ªQ i`b ?Á #bM? i? ;B

ey8X *?QÆM; 9ke, hmv i aÆM "Q —M

h?€M? +'T5

hW H`+? bY ¢¢B HK+ \_QH M/ K" tûi i?b ¢½ iWM; tm'i ?B M`'i M?B m`'i M?B m
+?Q /M H" i`QÈ+ i?ÌB ¢¢B +O M?•M HQ¢B- i`QM; i?ÌB ¢¢B i?–M i?Q¢B +O +€+ +
óh?€M? +'Tô ¢½ H" ¢¢B #B m +?Q K°i ?"K w, aS+ K¢M? ¢dM? +'T ¢SM; i` M i'i +ª

E?B i M +O K°i +QÌM; ;Bª ¢QÊ+ ;„M i? K tQM; ?¬ ói?€M? +'Tô i?b ¢| H" #B m ?B
+| ¢QÊ+ bS+ K¢M? pQÊi i`°B ?ÆM ¢ b® bBM? HBM? i` M i? ;BÈB M"v5 æ½ ¢SM;
M"v5

.M tûi iW w M; ?o M"Q K" M|B- +| H) iW #'i Fb HoM? pU+ ¢½ #B i M"Q +O M?•M H
K°i F?QªM; i?ÌB ;B M`'i /"B`'i /"B *| H) H" iW tQ ¢ M M v ¢ m ¢QÊ+ +?Q H" ¢dM
i` M i? ;BÈB M"v +| i? ¢¢i ¢QÊ+5 v M; ?o +O ¢dM? T?QM; + Q M?'i i?QÌM; +ÁM
¢| +?QM? H", æB K +?|i5

æB K +?|i æ½ ¢¢i ¢ M +U+ ?¢M- F?–M; i? iB TiK+ iB MiB TX

*?Q M M F?B "¢+? >" a-m /MM; HQ¢B M; [F?Q ;–M M?Q T?B m /"i- M? M?"M; M|B
h bÈK ¢½ F?–M; TªB `²B5ô

E?B +•m M"v `ÆB p"Q i B K'v M; QÌB i¢B ¢QÆM; i`QÌM; - #B m ibM? K¶B M; QÌB ¢
tmM; [m M? ¢ m i`Î M MioM? H†M; #ÎB K°i +•m óhmv M M; ¬Mô M"v +O "¢+? >" a
H†M; M; „i M?Q iÌ

*m®B +MM;

@ > ? ? ? ? ? XX@ J°i i`"M +m²M; iB m T?€i` iW i`QM; KB M; pm iBM? HB

h?•M i? G¢+ hmv i p®M ¢½ +SM; M; „+ M?QM; #•v ;BÌ H¢B +| K°i /€M; p ;–M M?Q
M?bM +?^K +?^K p"Q "¢+? >" a-m + Q + Q i¢B i?QÊM; - i`QM; iB M; +QÌB +?'i +?S
K°i HQ¢B +?'i p'M- K°i HQ¢B F?–M; iBM5

@ L;QÆB ç M; +QÌB\

"¢+? >" a-m M?bM pm hBM? GBM? ç M; +m²M; iB m- M; [çB m ? „M #bM? ioM? +S ;BªMX

@ > ? X > ? ò- ? ? æ9M; - ç9M; 5 h ç M; +QÌB- i ç9M; H" ç M; +QÌBXô

hB M; +QÌB +O pm iBM? HBM? +m®B +MM; +kM; /-M /-M #bM? T?K+ H¢B- ? „M K M; i?2Q +? M?¢Q,

@ L;QÆB `i K¢M?5 L?•M HQ¢B- M;QÆB ç9M; H" `i K¢M?5 G" bS+ K¢M? i +?Q i K°i çÌB i iWM; ;†T [m `i M?B m +QÌM; ;BªX h`QM; b® +?9M; F?¬M; i?B m +m²M çQÊ+ bS+ K¢M? bB m K¢M? i?b b) F?B M +?Q +QM M;QÌB ç€M? K'i #ªM i?•M- F? GQ¢B +ªK ;B€+ pQÊi i`°B +?9M; bBM? F?B M M;QÌB i ?B m M?-K #ªM i?•M ç9M; h?-M\

om hBM? GBM? i?Î /®+ M?QM; ;B¼M; ? „M +`M; H9+ +`M; HÈM- +`M; H9+ +`M; p M; v +ª p i b Q ? „M +® w ç H¢B i` M K†i +kM; ç M; F?¬M; M;WM; +?ªv K€m

@ L?QM; K" T?`K M?•M i?b H" T?`K M?•M5 L;QÆB- i - +?9M; i 5 *?9M; i ç m H" M`v- +?Q /M +| K¢M? ?ÆM M[ M?QM; i?-M pšM H" i?-M5 æ| H" ;B B +`T p" HoM F?¬M; i? pQÊi [m 5 æ9M; p"v M;QÆB ç€M? #¢B i X L;QÆB `i K¢M? M?QM; +? p¼M; ç `²B M;QÆB +ªK i?'v `^M; #ªM i?•M ç½ pQÊi [m i?€M? +`T `²B b Q\ L;QÆB h?-M b Q\ h?-M b Q\

G¢+ imv i M?bM +?^K +?^K "¢+? >" a-m- €M? K„i ? „M M?Q çB M- +S M?Q ç M; ? "¢+? >" a-m H v ç°M;X L?QM; K"- ? „M T?ªB i?'i p¼M;X

"¢+? >" a-m pšM +S çSM; i`QÊ+ K†i ? „M- M?bM p G¢+ hmv i \*?QM? H" HQ¢B ;|+ tm®M; M`v F?B M +?Q G¢+ hmv i +ªK i?'v `i F?¬M; i?QªB K€BX a m ç| - ? „M M; ? #¢B KbM?- /MM; K°i +€+? M|B M?`M M?¢i- +S M?Q H" ç M; ?ÄB K°i +•m iMv w,

@ ±- hBM? HBM?5 o"v M;QÆB +| #B i w M; ?o +O i?-M F?¬M; \

@ h ç QÆM; M?B M H" #B i55

G¢+ hmv i +| +?9i M´B ;B" M- i?•M H" pm +O i°+ iBM? HBM?X aU bMM; #€B p" i F?¬M; +-M T?ªB M; ?B M; ÌX æ®B pÈB bU #ªQ ?° +O i?-M- bU bMM; #€B ç®B pÈB iQM F? „+ b•m p"Q i`QM; HBM? ?²M

@ h?-M5 *?QM? poM? ?^M;5 L m M|B K¼B i?S i` M i? ;BÈB M`v ç m çQÊ+ bBM? ` o"v i?b i?S /mv M?'i F?¬M; i? v ç´B ç| +?QM? H" i?-MX ob i?-M H" bU i²M i¢B po i?-M F?¬M; HB M [m M ç M mv HU+ ? v M?[M; i?S F?€+ pb M| ç½ H" poM? ?^M;5

"¢+? >" a-m M; ?2 tQM; - +QÌB M? K°i iB M;X a m ç| ? „M i?Î /`B- /MM; K°i M; [F? imv i,

@ _'i ç€M; iB + h`ª HÌB b B `²B5 *?Q /M M;QÆB H" bU i²M i¢B +?d çSM; b m i i` M M?QM; ç€M; iB +- t2K` i?b M;QÆB F?¬M; ? ?B mX

h`QÊ+ K†i K¼B M;QÌB- "¢+? >" a-m /MM; K°i i?€B ç° m M; /m M; pm M; i vX h`QÊ+ K F?Q HB M #` i`9i` - iWM; ?¢i iWM; ?¢i MQÊ+ iK i" T H¢B ?bM? i?"M? K°i /ÁM; +?ª

a„+ K†i "¢+? >" a-m #bM? ioM?- ç| H" K°i HQ¢B €M? K„i v M #bM?- + Q i?•K K¢+ M?"M; ?¢ tm®M; - /ÁM; i?Ov HQm çQÊ+ i¢Q ` iW iW HQm +?mv M- M; v +ª iWM; i?"iX

@ hBM? HBM?- M;QÆB +| #B i +€B ;b H" i?-M i?"i bU F?¬M; \ @ •K i? M? +O "¢- i`®M; i`ªB i`mv M ç M @ h? ;BÈB M`v- F?¬M; ;B M M`v M?Q K°i +QM b¬M; +?ªv / ç€M; -K- +| F?9+ M;Q†+ X J" +?9M; bBM? i` M i? ;BÈB M`v ç m Î i`QM; /ÁM; b¬M +€ i`QM; /ÁM; b¬M; M`v p"vX >¼ +€B ;b +kM; F?¬M; #B i- +?d #B i çB i?2Q T?Q çB ç•v K°i +€+? iU M?B M X L?QM; M;šm M?B M- i`QM; ç€K +€ b) tm'i ?B M K°i

i`€M;- ?¼ K¢M? ?ÆM K'v +QM +€ F?€+ +| i? ;„M; bS+ M?av K°i +€B- M?av ` F?ÄB
?bM? /€M; # M M;Q`B /ÁM; b¬M;X L?bM i?'v ç·v p®M H` K°i /ÁM; b¬M;- M?bM i?'
b m H¢B ç½ iWM; i`aB [m +€B ;b E?B M?[M; +QM +€ +QÌM; i`€M; M`v M?bM i?'v
H` M?bM i?'v T?Q i`QÊ+ +O /ÁM; MQÊ+- MÆB M`Q +| ç€ M;-K- MÆB M`Q +| /ÁM
b Q ç i`€M? Mû ?B K M;mv- #B i H`K i? M`Q ç HÊB /KM; M?[M; i?S KbM? ç½ #B
?¼ iQÎM; `^M; ?¼ ç½ ?B m çQÊ+ T?€T i„+ +O i? ;BÊB M`v- iU +?Q H` #aM i?•M ç
/€M; ;b L|B +€+? F?€+- ?¼ +?QM? H` +€B çQÊ+ ;¼B H` i?€M?+'TX

æ¶ .mv M;?2 ç M ç·v- i`QM; HÁM; `9M; ç°M;- M?Q bmv iQ çQÊ+ ;b ç|X J` sQ+? I
tQM; i?b b„+ K†i +kM; +| bU #B M ?| X G¢+ hmv iimv pšM K°i KU+ +QÌB H¢M? M?
F?¬M; iU ;B€+ çQÊ+ K` i` M K†i /¬M /¬M +?mv M b M; #° /¢M; bmv iQX

*?d M;?2 ;B¼M; "¢+? >` a-m p M; H M M? M?`M; # M i B K¼B M;QÌB,

@ L?QM; +?Q /M b Q çB M[- M?[M; +€ HÈM M`v K¢M? ?ÆM +€+ +QM +€ F?€+- +|
+kM; +?d H` i`QM; +?®+ H€i i?¬BX L?[M; ;b +?9M; +| i? i?'v çQÊ+ +| ?¢M@ _`i +
M?B m ?ÆM +€+ +QM +€ F?€+- K†+ /M M| K¢M? ?ÆM +€+ +QM +€ F?€+ `i M?B m
K` i?¬B5 æ·v +?QM? H` i?€M?+'T5

.WM; K°i +?9i- "¢+? >` a-m m M; /mM; M|B,

@ æQÆM; M?B M- i`QM; i?€M? +'T +kM; +| bU T?•M #B i K¢M? v m- pQ M?Q M;C
MQÊ+ M?QM; +?d +| i? i?'v çQÊ+ T?Q i`QÊ+ K°i +?9i M?QM; +kM; +| +QM K¢M?
` F?ÄB K†i MQÊ+ /`B ?ÆM M M M?bM i?'v t ?ÆM h`QM; ç'v b) bBM? ` bU F?€+
#B i M`v F?¬M; HÈM @ >„M M?bM sQ+? h?Ov æQ¢M p` G¢+ hmv i? B M;QÌBX

•M? K„i M`v ;B®M; M?Q ç M; M|B K°i +€+? p¬ i? M?, > B M;QÌB +€+ M;QÆB +kM;
K†i MQÊ+ +| F?Q HU+ K¢M? ?ÆM K°i +?9i K` i?¬BX

E?¬M; iU +?O çQÊ+- G¢+ hmv i ç°i M?B M ?ÄB M? K°i +•m,

@ o"v i` M i?€M? +'T i?b b Q\

@ h` M i?€M? +'T\ @ "¢+? >` a-m +QÌB- MK +QÌB # M F?|2 KB M; ?„M `i #bM? ?
i?¬M +O +€+ M;QÆB5

""i i`B #`i ;B€+- K¼B M;QÌB ç m i`Î M M v M ioM?- v M H†M; M;?2 M°B /mM; +O
>` a-m M`vX

@ L m M|B F?¬M; ;B M M`v H` K°i /ÁM; +?av- i?€M? +'T +QÌM; ;Bª +?d H` M?[M;
i`QM; ç€K +€ o"v +€B ;¼B H` i?¬M HBM? +?QM? H` #aM i?•M /ÁM; b¬M; M`vXX E
i¢B +QÌM; ç¢B ?ÆMX >¼ ç½ pQÊi` F?ÄB bU M?"M #B i +O +€X ob M?[M; p` i?¬M
b¬M; M`v5 S?Q i`QÊ+- T?Q b m- [m€ F?S- iQÆM; H B5 *€B ;¼B H` +QÌM; ;Bª i?
K†i MQÊ+ M?bM i?'v [m„ ç¢Q +O T?Q i`QÊ+ M?QM; i? ç½ b Q M`Q\ Í p`Q p` i`C
wi? v ç´B ?QÊM; çB +O +QM b¬M; M`v- ?¼ +| i? iMv iB M i? K K°i F?9+ M;Q†+-
/ÁM; tQ€v L|B +€+? F?€+- ?¼ +| i? iMv i•K b€M; i¢Q- HQ¢B #Ä p` i? v ç´B T?€T
i?b +?QM? i?¬M `2BX E?€+ pÈB ç€K +€ M?av ` F?ÄB K†i MQÊ+- +QM +€ F?Ä2 K¢
i?S +| ?¢M- M?QM; i?¬M HBM? F?¬M; +?d +| i? M?bM i?'v K` +ÁM +| i? F?®M; +

@ hW tQ ç M M v- i`mv M i?mv i p +QÌM; ;Bª i?€M? +'T ç m çQÊ+ # M +?Q K°i +€
i²M i¢B iB T +`M pÈB i?¬M M?'i- ç9M; F?¬M;\

"¢+? >` a-m +QÌB M?bM b„+ K†i [m€B /` +O K'v M;QÌB i`QÊ+ K†iX a m ç| ?„M i?
F?¬M; i? M?bM i?'m +QÌB M? M|B,

@ aU i²M i¢B iB T +`M pÈB i?¬M M?'i hB T +`M5 hB T +`M5 *?d K°i iW tªQ /B m
M?bM i?'v K¼B i?S KÈB +| i? ?B m `àX \*€B ;¼B H` iB T +`M M`v i?"i` t pÌB i?
+U+ HÈM M`v M M +?Q /M i?€M? +'T çQÊ+ +?Q H` bU i²M i¢B iB T +`M i?¬M M?'i
H¢B +?Q iWM; M;?2 M|B [m p` +QÌM; ;Bª i?€M? +'T M`Q pQÊi [m i?¬M5 ob +Q
M?bM i?'v T?€T i„+ K` i?¬M HBM? H¢B H` F?®M; +? i?"i bUX

•M? K„i "¢+? >" a-m HQm +?mv M- [mûi [m M;QÌB sQ+? h?Ov æQ¢M p" iBM? HBM
 @ L;QÆB- +€+ M;QÆB ç m +?d H" K°i +QM +€ +QÌM; i`€M; i`QM; /ÁM; b¬M; M"v H
 ç•v ç½ H" bS+ K¢M? çdM? T?QM;- ç½ H" + Q M?'i- ç½ H" çB K çQ+? `²B L?QM;
 M;QÆB +ÁM FûK `i t X

*m®B +MM; i?b sQ+? h?Ov æQ¢M +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄB K°i +•m,
 @ "¢+? >" a-m- M;QÆB i?b b Q\ *?ŠM; H) M;QÆB ç½ F?¬M; +ÁM H" +€ i`QM; b¬M
 @ h \ h iWM; H" i? 5 @ "¢+? >" a-m M?bM K¼B M;QÌB- b„+ K†i #bM? ?Á M!B @L?
 `²B5 L M KÊB M!B M;QÆB b B `²B- M;QÆB F?¬M; ?B m æ! H" pb bU M?"M #B i +
 M;QÆB iU H½M? M;° H'v K" H" /Q M;QÌB F?€+ M!B H¢B pÊB M;QÆB5 G" i?¬M M!B
 `^M; M! H" K¢M? M?'i- H" i'i +ª- H" çdM? çB K- H" F?¬M; i? +?®M; H¢B- H" XX p
 H"K b Q5

@ h?¬M F?¬M; T?ªB H" poM? ?^M; M?QM; K" +QM M;QÌB iU +?Q H" M?Q p"vX æ
 M?Q K°i +QM b•m +! bBM? K M? M;„M M;OBX *?Q M M ç®B pÊB +QM b•m K" M!B-
 b®M; H•m ?ÆM M! i?b ç½ çQÊ+ t2K M?Q H" poM? ?^M; `²B5 \*?d bÊ `^M; ç! H" K°i
 M,KX L?QM; i`QM; K„i +O +QM +?BK i?b M;U +! i? b®M; KQÌB K'v ç M ? B KQ/
 ?^M;X M?QM; i`QM; K„i +O M;U i?b +QM M;QÌB +! i? b®M; K'v +?K+ i?"K +?Q i
 +ªK i?'v +QM M;QÌB H" poM? ?^M;X o"v +QM M;QÌB i?b b Q ç•v\

@ h?"i ` - F?¬M; +! +€B çQÊ+ ;¼B H" poM? ?^M;5 L;QÆB iQÎM; `^M; M! poM? ?^M
 M?bM i?'v K" i?¬B5 *?Q M M- i?¬M +kM; i? - +! H) i?¬M K¢M? ?ÆM +QM M;QÌB `i
 K" i?¬M +kM; F?¬M; T?ªB H" poM? ?^M;X

æ¶ .mv M;?2 tQM;- i`QM; HÁM; ç°i M?B M bBM? ` K°i +ªK ;B€+ ?Q M; çQÌM;; óh
 i?€B "¢+? >" a-m M"v H¢B M!B çQÊ+ ;B¼M; çB m +O +?O M;?o /mv p"i #B M +?

@ h?€M? +?T F?¬M; T?ªB çB K +m®B +MM; +O K¼B i?S5 "¢+? >" a-m çQ M;!M i
 H M K°i ç!K HY X L;¼M HY M"v # M ç-m H" K"m çÄ `U+- b m ç! i?b M;¼M HY p®M
 K"m t M? /QÆM; T?B m /"iX /-M /-M- M;¼M HY ç! i`Îi?"M? XX LQÊ+5

LQÊ+ #®+ +?€v\5 @ GQ¢B +ªM? iQÊM; [m€B /` M"v F?B M +?Q K'v M;QÌB sQ+? h?
 +ª i?ÎX

æ•v F?¬M; T?ªB H" bU +?mv M ç´B K T?€T M;mv M i® /Q K T?€T i¢Q ` - +`M; F?-
 MQÊ+ #®+ +?€v i?"i bU5

@ LQÊ+ @ GY \ æ•v +?QM? H" T?€T i„+5 @ "¢+? >" a-m +QÌB M? @ æ•v +?QM?
 i?'v M!- F?¬M; T?ªB HÊB /KM; M! J" H" F?®M; +? M! i?"i bU- ?Q" M iQ" M F?®M;
 K¢M? +O i - K¼B T?€T i„+ ç m /Q i b€M; i¢Q ` - i? v ç´B i?2Q w Km®M +O i 5
 T?¢K pB bS+ K¢M? +O i - #,M; +! i? M!M; `U+- HY +! i? ?`M #,M;55 J¼B i?S ç
 i?S ç m +! i? b€M; i¢Q X i`QM; T?¢K pB M"v- i ;¼B M! H"

h`QM; MK +QÌB +O "¢+? >" a-m- i`QM; €M? K„i ?„M- M?bM p"Q +Æ ?² ;B®M; M?Q
 @ h ;¼B M! H" X GoM? pU+5 GoM? pU+ +O i 5 h`QM; HoM? pU+ +O i - i +?QM?
 aU v M ioM? M?Q +? i +?;+5

sQ+? h?Ov æQ¢M FB m +,M;- pm iBM? HBM? + Q [mw FB m M;¢QX h`QM; i?ÌB F
 M?Q H" i`Q i`M5

*?d bÊ H" sQ+? h?Ov æQ¢M ç½ ?B m `ä #ªM i?•M KbM? i?m t "¢+? >" a-m ? v H
 /QÊB i v "¢+? >" a-m ç m +! K°i bmv M;?o H9+ # M ç-m,

ô æ®B T?QÆM; imv K¢M? M?QM; i pšM +ÁM +! i? pQÆM iÊB5 *?Q /M K¢M? ç M
 ` +kM; +ÁM +! i? M?bM i?'v #!M; HQM; ç®B T?QÆM; iW t ô

L?QM; ? B M;QÌB M"v #•v ;B! ç½ ?B m `ä `²B

*€B i M +Ql̄M; çϕB "ϕ+? >" a-m M"v ç½ #QÊ+ ?Q" M iQ" M p" Q K°i +^aM? ;BÈB F?€+
K" bÊ `^M; +^a çl̄B M"v #^aM i?•M +kM; F?¬M; i? M"Q iB T t9+ çQÊ+5

o"Q i?l̄B F?„+ M"v- +^aK ;B€+ imv i p¼M; ç½ H M iÄ p¬ ?ϕM i`QM; HÁM; ? B M;Ql̄B
.mv +?d +| æ¶ .mv pšM #bM? ioM?- v M H†M; çSM; ç|X *?d +| #^aM i?•M ?„M KÈB #
ç|K HY M?Q MQÊ+ i`QM; i v "ϕ+? >" a-m p" F?B ?„M M;?2 i?'v i`QM; KB M; "ϕ+? >
pU+ôX >„M M?Q M„K #„i çQÊ+ K°i i?S ;b ç| T?B m /"i M?QM; HϕB +kM; `i H" +?•M
`i [m2M i?m°+55

@ L;QÆB +| i? çB çQÊ+ `²B5 @ "ϕ+? >" a-m tQ v M;Ql̄B HϕB- iW iW çB H M #"+ i?
Hl̄B +O i 5 >¬K M v i p®M +| i? ;B i +? i M;QÆBX L m ç´B HϕB H" H9+ tQ i?b M
#•v ;Bl̄- M;QÆB H" M;Ql̄B KϕM? M?'i K" i iWM; i?'v i` M çl̄B M"vX h ?v p¼M; H-
i?b M;QÆB ç½ +| iQ +€+? ç€M; ç i ç°M; i?O5

ó>v p¼M; H-M b m M;QÆB ç€M; ç +?Q i ç°M; i?O ô *•m Ml̄B M"v ç½ FQ+? ç°M; b
iBM? HBM?X h` M F?m¬M K†i K„H +O ?„M i?Q€M; ?B M H M K°i ?"Q [m M; F€ /
M? - ç2K M;•M iB ç½ çSi ;½v i` M i v MûK tm®M; ç'iX a m ç|- pm iBM? HBM? F
F?¬M; Ml̄B Hl̄B M"Q K" [m v ç-m ?QÊM; p T?Q b€m i` ,K M,K KQÆB i-M; i? M; M?

L?bM i?'v #l̄M; /l̄M; `l̄B çB +O pm iBM? HBM?- F?l̄2 KB M; "ϕ+? >" a-m ?B M H
a m ç| [m v ç-m HϕB M?bM sQ+? h?Ov æQϕM p" æ¶ .mv,

@ æQÊ+ `²B- M;Ql̄B M;Q" B ç½ çB `²B5 "•v ;Bl̄ H" H9+ ;B^aB [mv i +?mv M +O +?9M

eyeX *?QÆM; 9ke, hmv i aÆM "Q —M k

h?¬M b„+ sQ+? h?Ov æQϕM T?S+ iϕT- bB M;®+ M?bM "ϕ+? >" a-mX `i H•m `i H•
H„+ H„+ ç-m,

@ h iW #Ä `²B5

h`QM; K°i +•m M"v- "ϕ+? >" a-m +| i? M;?2 ` i`QM; ç| +| ~M /'m # Q M?B m imv i
i? F?B M +?Q i?€M? +'T +Ql̄M; ;B^a sQ+? h?Ov æQϕM- K°i F i•K w FB M ç`M? M?C
p¼M; i?b +?d +| K¶B KbM? "ϕ+? >" a-m K" i?¬BX

sQ+? i?Ov çQϕM +9B ç-m ^aQ M½Q K°i ?²B- F?B M;~M; ç-m H M i?b i?¬M b„+ ç½ ç

@ a-m- i #B i bm®i FB T M"v +kM; F?¬M; i? i`î i?"M? ç®B i?O +O M;QÆB `²B
imv +?ϕv T?Q i`QÊ+ ` M?QM; i +?Q +?„+ H" F?¬M; +| +Æ ?°B çm´B F`T M;QÆB
?B M ` KbM? ç½ b B H-K ç M +Ð M"Q @ >„M +Ql̄B +Ql̄B iU ;B m@ h H-M M"v H
H"KX *?mv M i?S M?'i H" i M æ¶ .mv M"v K M; K°i +•m Ml̄B ç M +?Q M;QÆB- +•m M
*´ G M hQ HQm HϕB K'v +?K+ M,K i`QÊ+X

Ll̄B `²B- sQ+? h?Ov æQϕM M?bM æ¶ .mv K°i +€BX

æ¶ .mv ;"i ;"i ç-m- H"TiS+ ç2K M?[M; ;b KbM? #B i p *´ G M hQ ç m Ml̄B ` X >„M M
çB m ;b +¬M Ml̄BX "ϕ+? >" a-m v M H†M; M;?2 ?„M Ml̄B ? i- F?B M;?2 ç M +•m óE
ç-mX E?¬M; B +| i? M?bM i?'v `ä bU #B M ?l̄ +O b„+ K†i ?„MX

@ *€K ÆM5 @ •K i? M? "ϕ+? >" a-m M;?2 ` #bM? ioM? F?¬M; +?9i t Q ç°M; M?Q ;
i?S ? B\

@ h H-M M"v H M M9B i?b ç½ F?¬M; +ÁM M;?o ç M pB + +ÁM b®M; K" `l̄B F?ÄB @
/M F?¬M; +ÁM b®M; pb i`^a i?M- i +kM; Km®M b®M; pb #^aM i?•M5 *?Q M M h Km
bÆM `9i +m°+ ~M ;B'm #Q K"i ;b\

"ϕ+? >" a-m M;?2 tQM; - v M H†M; M?bM tQ+? i?Ov çQϕM K°i ?²BX a m ç| ?„M /M
;B¼M; ?ÄB,

@ L;QÆB K M; L;mv i ?ϕ K„ M?•M ç M +?Q \

L;QìB i`ª HìB H" æ¶ .mv- æ¶ .mv `i M? M? HB M H'v` #ªQ FB K L;mv i?¢ K„ M?•
 @ hmv i F?¬M; T?ªB ç M pb +€B M"v- p®M i ç M ç•v H" Km®M M?ì M;QÆB ;B9T i
 FB çBX L?QM; K" ?bM? M?Q pB + M"v- i +ÁM +?Q +| +¬m M;QÆB i?b M;QÆB ç½
 æ¶ .mv +ÁM +?Q M|B tQM;- "¢+? >" a¬m ç½ tQ v M;QìB çB p T?Q b m- pW çB
 +•m,
 @ æB i?2Q i 5 " M;QìB +€+ M;QÆB +MM; M? m çB çB5
 h` M [mªM; i`QìM;- çB [m F?ÄB +€B ;? pm pQÆM; ç½ M€i #'v- K°i çQìM; çB iÈB
 h` M çdM? M9B imv i bÆM- ççB F?€B +€+? MÆB M"v i` ,K Kùix J°i çdM? M9B imv
 L®B HB M ;B[[mªM; i`QìM; M"v p" çdM? M9B imv i T?Q t H" K°i +QM çQìM; `°M
 K°i +•v +¬m #,M; i?B M M?B M ?bM? i?"M? ;B[? B M;¼M M9BX L?bM tm®M; T?¢
 K°i KªM; #,M; `°M; HÈMX
 æ•v F?¬M; T?ªB H" H¬M ç¬m iB M æ¶ .mv M?bM i?'v #,M; +?•m M?QM; K" K"m b„
 pçM i`QÈM; HçB +| +?9i [m M; K M; K"m HK+ i`QM; bU iBM? F?B i +O #,M;X L?
 T?d i?9v i?B M M?B M +U+ HÈMX >ÆM M[/B M iQ+? +O #,M; +?•m M"v +kM; HÈ
 iQÈM;X æB ? i +•v +¬m #,M; M"v HB M ç M çQÈ+ çdM? M;¼M M9B FB X
 .B M iQ+? î ç•v M?Ä ?ÆM `i M?B m bQ pÈB M?[M; MÆB ç½ iWM; çB M; M; [m X h
 ?"M ç°M; b•m i?ŠKX L?bM iW # M M;Q" B ? M; ç°M; +?d +ªK i?'v K°i çQ" M #,M; [i
 i`QÈ+ +Y ç°M; HB M +| i? +ªK ;B€+ çQÈ+ # M i`QM; i`mv M` iWM; +¶ ?"M F?Q
 +Y ç°M; M?Q p"v i?¬B K" ç½ +ªK i?'v K€m +O KbM? +kM; b„T ç|M; #,M; Hm¬M `²
 @ æ•v `®i +m°+ H" MÆB M"Q\ a Q HçB HçM? ?ÆM # M M;Q" B M?B m ç M p"v\5 @
 @ LÆB M"v +?QM? H" MÆB i im Hmv M i?QìM; M;"v5 @ "¢+? >" a¬m ?bM? M?Q
 +kM; H°` K°i +?9i F?´ M½Q @ æ¶ .mv M;QÆB +kM; #B i- HìB M;mv M K" i i`9M; b
 +?|M; ;B" çBX L?QM; +?d +| î MÆB M"v- HQçB ?"M F?Q +U+ ç° KÈB +| i? i`M €T H
 i F?¬M; i? `ìB F?ÄB ?"M ç°M; M"v [m € t
 æ¶ .mv ?€ KB M;,
 @ L;QÆB ç½ KçM? M?Q p"v `²B +ÁM F?¬M; +€+? M"Q T?€ ;BªB HìB M;mv M ç| b Q
 >bM? M?Q F?B ç®B K†i pÈB æ¶ .mv- i` M M;QìB "¢+? >" a¬m KÈB H°` K°i +?9i ib
 +QìB +QìB,
 @ L m i +| i? `ìB F?ÄB çdM? imv i bÆM M"v i?b H9+ M½v ç½ F?¬M; +¬M +€+ M;C
 tm®M; ;BªB [mv i +€B i M iBM? HBM? ç| `²BX
 G9+ M"v- "¢+? >" a¬m ç°i M?B M çQ ` K°i +€M? i vX *?Q /M H" F?B ;B Q ç'm pÈB
 ç M +m®B "¢+? >" a¬m pšM ;B'm i v KbM? i`QM; ®M; i v €Q ç b m M;QìBX
 E?B ?„M çQ i v` - F?B M +?Q æ¶ .mv FBM? M;ç+ +?QM? H" T?¬M +€M? i v H°`
 #`M i v- +€M? i v- F?m,m i v ç m ?Q" M iQ" M F?¬;¬v5 :B®M; M?Q H" +`M? +•v F?¬
 ?mv i b„+¬ F?¬M; ? +| K"m b€M; +S M?Q H" K°i +QÆM; i?B pçM M,K p"v5
 L?bM +€M? i v M"v- CQ MM çSM; ç`M; b m æ¶ .mv M?`M F?¬M; çQÈ+ FBM? ?¬ H
 J" "¢+? >" a¬m +?d H" +QìB M? K°i iB M;X >„M #QÈ+ K°i #QÈ+ p"Q i`QM; bÆM ç
 H" T iS+ #` M;QìB ?„M ?9i p"QX æ¶ .mv i?"K +?Q +| i? M?bM i?'v `ä`"M; iWM; iB
 ?Qi p"Q i`QM; KkB- +kM; +| K°i +?9i ?"M F?Q i?m" M i?2Q H¶ +?•M H¬M; i` M / H
 i?~K i?'m p"Q i`QM; +Æi? X a m ç| - +S M?Q H" F€iQ+? tªv` - +€M? i v F?¬;¬v +C
 i`QÆM; H MX *€M? i v p®M F?¬;¬v M?Q +QÆM; i?B +| HçB çQÈ+ bS+ b®M;- ?"Q
 T?QM; K½M H M X
 @ h M;?o +?„+ M;QÆB iWM; M;?2 M|B- +?Q /M bQ pÈB +€+ pm pQÆM; çìB i`QÈ+
 HÈB ?çB ?ÆM ?¼ `i M?B m- +?QM? H" pb M;mv M M?•M M"vX

h`QM; MK + Q`B + O "¢+? >" a-m + ÁM K M; i?2Q K°i w p` T?S+ i¢T M?`M M?¢i,
 @ ob i +, M #ªM F?¬M; i? `ìB F?ÄB bÆM ¸°M; M"v [m€ t X \_`ìB F?ÄB K°i H€i H" i
 F?¬M; - +Æ i? i b) F?¬ ?ûQ ¸B `i M? M?5
 @ L?QM; M; QÆB ¸½ pQÊi [m i?€M? + 'T L; QÆB + ÁM bî ?[m HoM? pU+ +| i? iMv v
 M?`M F?¬M; ¸QÊ+ M|BX
 @ æ•v + kM; +?QM? H" M; mv M M?•M K" i pšM Hm¬M F?¬M; iW #Ä5 @ h`QM; ; B¼M
 HQ¢B + SM; +ÄB p" FB m M; ¸Q @ "ÎB pb H`B M; mv M /Q M; Q`B b€M; H" T ¸¢B imv i
 T?€T i„+ i?"K +?Q + ÁM K¢M? ?ÆM i #•v ; Bì5 *?Q M M i`W T?B i?U+ HU+ i pQÊi ?
 bÆMX L m F?¬M; - i F?¬M; +| +€+? M"Q T?€ ; BªB ¸QÊ+ H`B M; mv M M"vX
 L|B ¸ M ¸•v- + kM; F?¬M; i? K [mªM #B m ibM? FBM? M; ¸+ +O # M; Q`BX "¢+? >
 bÆM ¸°M; ,
 @ o"Q ¸B5 æQ¢M- i?S K" M; QÆB v m + -m- ¸€T €M +?QM? H" î i`QM; +€B bÆM ¸°
 +O +?9M; i - F i?W ¸¢B imv i bÆM M"v iW i`QM; i v M; Q`B- + kM; ¸²M; i?`B F i?
 .mv M; QÆB #B i F?¬M; \ *€B bÆM ¸°M; M"v- H9+ i`QÊ+ H" i?m°+ p i?¬v +O +?9M
 L|B `²B- ?„M ?bM? M?Q + ÁM + Q`B M? K°i iB M; ,
 @ *~M i?"M K°i +?9i- i`QM; M"v +| +?9i H¢M?X
 E?¬M; + -M "¢+? >" a-m M?„+ M?î M[X *?Q Qi i?b F?B æ¶ .mv p" CQ M ? B M; Q
 iS+ ¸½ +ªK i?'v #ªM i?•M #` K°i +¶ ?`M F?Q #`i i" M # Q p•v H'vX *?Q /M +| €Q i?"i
 + kM; F?¬M; T?ªB F v m- M?QM; K†+ +?Q ? B M; Q`B M¶ HU+ +?®M; ¸Ð ¸ M ¸•m
 K½M? HU+ ¸| / /"M; tmv M [m HÊT €Q /"v- iW H¶ +?•M H¬M; F?„T M; Q`B K" +?mE
 *?d i`QM; K°i H¬M ?¬ ?'T- æ¶ .mv ¸½ +ªK i?'v #ªM i?•M ?bM? M?Q ¸¬M; +SM; `²B
 ; QÆM; K†i tBM? t„M +O M" M; + kM; ¸½ iQK i€BX
 sQ+? h?Ov æQ¢M i?'v #° /€M; ? B M; Q`B- i M €+ M?•M p®M ?mM; ? ,M; M"v H¢B ¸
 i v ` ; B[ H'v p B +O ? B M; Q`BX _'i M? M?- bS+ K¢M? +O +Q`M; ; Bª i?€M? + 'T
 €T i`QM; pÁM; # M; Q`BX
 æ¶ .mv H" T iS+ ¸Q €M? K„i +ªK FQ+? ¸ M +?Q ?„MX L?QM; sQ+? h?Ov æQ¢M +,
 K" H" ?QÈM; p "¢+? >" a-m T?Q i`QÊ+ ?ÄB,
 @ h`QM; ? M; ¸°M; M"v `®i +K+ +| +€B ; b\ *?ŠM; H) H" #ªQ i" M; K" ¸`B ¸`B ¸¢B in
 @ "ªQ i" M; \ E?¬M; - M; QÆB b B `²B æQ¢M5 : B¼M; M|B +O "¢+? >" a-m i`mv M
 F?¬M; +| #ªQ i" M; - K" H" J°i +€B T?QM; 'M5 J°i +€B T?QM; 'M iW pB M + 'X
 S?QM; 'M\ *€B iW M"v ¸9M; H" F?B M +?Q M; Q`B i M; ?o ¸ M `i M?B m i?SX
 @ S?QM; 'M +€B ; b\ @ æ¶ .mv H" T iS+ ?ÄBX
 @ h + kM; F?¬M; #B i5 @ h`QM; iB M; M|B +O "¢+? >" a-m K M; i?2Q +?9i + ' [m
 ¸B m, aU i²M i¢B +O æ¢B hmv i bÆM +| H) +| [m M ? pÊB +€B T?QM; 'M M"v5 a
 +ªK ; B€+, aU i²M i¢B +O M?[M; M; Q`B i` M imv i bÆM M?Q +?9M; i +| H) pšM Hn
 @ aS K M? ; b\
 @ > B F?ª M, M; , h?S M?'i- +?9M; i H" T?K i`€+? i?O ?° T?QM; 'M î ¸•v- F?¬M; ¸
 +€B T?QM; 'M M"v @ "¢+? >" a-m M?`M M?¢i M|B @ *ÁM i?S ? B i?b LÆB M"v ¸½
 bÊ- K" bS K M? +O M?[M; M; Q`B i` M imv i bÆM +?9M; i +?QM? H" F?¬M; ¸ +?C
 +?¢v i?Q€iX
 h`QM; HÁM; æ¶ .mv ¸° i M?B M `mM `~v- + kM; F?¬M; #B i H" pb M; ?2 tQM; M?[M
 *?QM? p"Q H9+ M"v- "¢+? >" a-m /WM; H¢B- ?„M [m v ¸¬m + Q`B M|B,
 @ *?9M; i ¸ M `²B "•v ; Bì- H'v M; mv M ?¢ K„M?•M ` ¸•v5

a m HQM; ?„M H°i #S+ iQÌM; #,M;X æSM; i`QÈ+ iQÌM; #,M;- i` M #S+ iQÌM; ç|`
M`Q ç| HQm +?mv MX æ¶ .mv +?d M?bM #S+ iQÌM; ç| K°i +€B HB M ç°i M?B M +a
M?bM i?'v +€B ;b ç|
E?-M;- ? v H°i #S+ i` M? \ h` M #S+ iQÌM;- T?^M; T?'i M?Q ?B M ` K°i ç-B K„i
æ-B K„i ç|- F?B M +?Q M;QÌB i i?Q€M; +€B HB M b v K i`QM; ç'vX æ¶ .mv i?"K
+QM K„i M`v +ÁM +?Q i?'v `ä i?b ç½+S M?Q H` [m M çB i'i +^X >„M +® ;„M; M?bM
çQÊ+X h`QM; ç-B K„i ?B M ` i` M iQÌM; #,M; M`v +| K°i M;QÌB,
G` +?QM? KbM?5

eydX *?QÆM; 9kd, J"i J½ h?' >mv i

æ¶ .mv M;•v M;®+ M?bM iQÌM; #,M; ç M tm'i i?-M- CQ MM H"TiS+ T?€i ?B M #B
óL;QÆB ç M; M?bM +€B ;b i? \ô CQ MM M? M?"M; FûQ æ¶ .mv K°i +€B M?QM;
T?^M SM;X
CQ MM M?bM iQÌM; #,M; K°i +?9i M?QM; F?-M; T?€i ?B M ;b +^X æ¶ .mv ;BÌ T?
#°iBM? i?-M +O KbM? ç m #` +†T K„i F€ /` FB i?m ?9i M?bM p`QX
h`QM; +QM M;QÆB FB - KÆ ?? +| #|M; M;QÌB- `ä `M; #|M; M;QÌB FB +?QM? H` ?
M? +? H M K°i MK +QÌB M?"M M?çi i?b F?m-M K†i `v +kM; +QÌB- +ÁM +| ç-B K„i
M?bM- çQ+? i?' H` ó\*?QM? KbM?ô `²BX J` ?bM? /€M; æ¶ .mv i`QM; K„i #|M; M;QÌ
+?QM? KbM?X _²B b m ç|- F?|2 KB M; ?bM? #|M; FB +Y ç°M;- T?^M; T?'i M|B K°
æ¶ .mv M?'i i?ÌB KÌ K`i- ?„M `ä `M; M?bM i?'v KB M; M;QÌB FB +Y ç°M; M?QM;
M;?2 `ä ç®B T?QÆM; M|B +€B ;bX ob p`v ?„M p-i?S+ #QÊ+ H M T?Q i`QÈ+ K°i #
óL;QÆB ô @ a•m i`QM; i•K i`Q æ¶ .mv M; v H"TiS+ +| K°i i? M? •K M? M?"M; i`r
iB M p`Q iWM; M;ä M;€+? i•K ?²MX \*^K ;B€+ M`v i?"i F€ /B m- `ä `M; •K i? M? F?
K` ? i H-M M`v ç M H-M F?€+ i`QM; i?•K i•K HçB T?^M; T?'i óL;?2ô i?'v i? M? •K
_`i M? M?- æ¶ .mv HçB #QÈ+ H M T?Q i`QÈ+ ? B #QÈ+- ? B #QÈ+ M`v +O ?„M |
#`+? p M; H M- i`€M ?„M ç"TKçM? p`Q iQÌM; #,M; T?Q i`QÈ+X
h`€M ç m H`K +?Q æ¶ .mv H"TiS+ bU+ idM?- ?„M i?'T ;B¼M; ó ô H M K°i iB M;X
F?m-M K†i ç-v +´ [m€BX
óL;QÆB H`K b Q p"v\ô CQ MM iÁ KÁ ?ÄB, óL;QÆB M?bM +?^K +?^K i^M; #,M; M`
+| +€B ;b b Q\ô
CQ MM çQ i v bÌ H M iQÌM; #,M; +?d +^K i?'v iQÌM; #,M; +SM; `„M- HçM? H)Q M?
/` i?QÌM;X
ô h i ?bM? M?Q M;?2 i?'v +€B ;b ç| ô a„+ K†i æ¶ .mv +U+ F€ +´ [m€BX
óL;QÆB M;?2 i?'v +€B ;b\ô sQ+? h?Ov æQçM Î # M +çM? HçM; HMM; ?ÄBX æ¶ .
`²B M;”K KB M; HçBX
L; v +a "ç+? >” a-m +kM; tQ v M;QÌB HçB M?bM æ¶ .mv, ó*?ŠM; H) M;QÌB M?bM i
iQÌM; #,M; M`v\ô
æ¶ .mv M?'i i?ÌB bYM; b®i, óG`K b Q p"v\ *?ŠM; H) +€+ M;QÆB ç m F?-M; M?bM
"ç+? >” a-m b„+ K†i M;?B K i9+- +?“K `½B H„+ ç-mX
æ¶ .mv i`QM; HQM; +| +?9i KÌ K`i, i?2Q Hw- pÈB i?U+ HU+ +O "ç+? >” a-m M m
bU+| +€B ;b +?Q /M H`K ?Q†+ ?mv M i?m”i +kM; imv i ç®B F?-M; [m çQÊ+ K„
/QÌM; M?Q t2K ` +kM; +?d +| +?QM? KbM? i?'v çQÊ+\
óh i?'v çQÊ+ +?QM? KbM?Xô æ¶ .mv `®i +K+ M|B `X

CQ MM bYM; b@i K°i +?9i- b m ç! HB M +Q`B +Q`B, ó*! +€B ;b F€ [m€B M`v #,M;
;QÆM;- î K†i i` M M?bM i?'v °M? +O +?QM? KbM?X \_'i #bM? i?Q`M; 5ô
æ¶ .mv b„+ K†i M;QM; i`¼M; , óE?¬M;- F?¬M; T?°B i? - #!M; M;Q`B FB +ÁM M!B
æ¶ /mv HmB` T?Q b m K°i #QÊ+- ? B i v ç†i i` M iQ`M; #,M; - p K†i pšM +ÁM M?
M!B,
óL! M!B, M;QÆB ç½ ç M `²B5ô \_'i i?'M? i?'i`i M;?B K i9+- #'i [m€ #ç+? ?" b-m p
pšM +! +?9i M;?B ?Q†+
L m M?Q M!B i` M iQ`M; #,M; M`v +! +€B ;b /` i?Q`M; - i, M?Q K T?€T ?mv M i?m'
?" b-m p` tQ+? i?Ov çQçM +kM; F?¬M; +?Q `^M; +! i? i`€M? çQÊ+ +†T K„i +O Kb
ç¶ /mv M?bM i?'v K` pÊB im pB +O KbM? HçB F?¬M; M?bM i?'vX
J` F?B ç¶ /mv M;QM; i?-M M?bM HçB iQ`M; #,M; H-M M[HçB T?€i ?B M +?QM?K
M?bM i?'v i?S pW M½vX L; v +ª ç¶ /mv iU KbM? +kM; +! +?9i ?Q°M; ?@i- +?ŠM; i
i?"i bU bBM?` °Q ;B€+\
sQ+? i?Ov çQçM ?Q F? M K°i iB M;- +?d p`Q iQ`M; #,M; , óLÆB M`vX \*?QM? H` ç`
óæ9M; p`vXô "ç+? ?" b-m HB + ?„M K°i +€B- +?"K `½B M!B, óL;QÆB ?ŠM H` +kM;
î +O K¶B ç!B pm pQÆM;X J¶B pm pQÆM; içB M?B K ç m î içB i`QM; bÆM ç°M; M
MÆB M`v- KÊB ?B m çQÊ+ M;mv M H B pm pQÆM; æçB hmv i bÆM K¶B ç!B bî /
+,K +,K M`v- +kM; F?¬M; +?d H` çÆM i?m-M i¬B Hmv M iBM? i?m-M +O KbM? K`
+?¶ M`vôXó>W5ô sQ+? i?Ov çQçM ?W K°i iB M;- i?-M b„+ ?„M +! +?9i #'i i?B M- ?
M?„+ M?î i`S #ç+? ?" b-m, ôp` i`Q pm pQÆM; +O M;QÆB H` /MM; i?O çQçM ç çQ
>„M F?¬M; ç w iÊB T?°M SM; +O #ç+? ?" b-m- HçM? HMM; M?bM +?^K +?^K K†i
iW # M M;Q`B K†i iQ`M; #,M; M`v t2K` +kM; F?¬M; #B i /`v # Q M?B m- M?bM [m
i?"i HÈM #!M; HQ€M;X
óL;QçB i`W #^M; T?ŠM;- iQ HÈM M;Q`B ` K°i +?9i h F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ M! +
F?¬M; +ªK i?K çQÊ+ K T?€T # ç°M;5 L m ç9M; H` T?QM; 'M- M?Q i? M`Q HçB F
ç°M; M`Q\ô sQ+? i?Ov çQçM M?Qm, ó\*€B M`v ?bM? M?Q +?d H` K°i K†i iQ`M;
"ç+? ?" b-m +Q`B +Q`B- ?„M ç°i M?B M [m v b M; CQ MM M!B, óL;QÆB HçB ç•vX
a m ç! ?„M +?d p`Q iQ`M; #,M; , ó.MM; HU+ HQÊM; HÈM M?'i +O M;QÆB ç€M? H
@ M?Ê /MM; HU+ HQÊM; HÈM M?'i +O M;QÆB ç`vXô
CQ MM K†+ /M +?Q ?B m `ä /KM; w +O #ç+? ?" b-m M?QM; HB + M?bM ç¶ /mv
H!B #ç+? ?" b-mX
æ'm F?Q iW HÁM; #`M i v T?°B +O M`M; #çQ T?€i` - #€i +†T pä bo ç'm F?Q- M;QM
K M; i?2Q K°i çQ`M [m M; K M; +?€M? /B M Q M? FQ+? H M i` M iQ`M; #,M;
óS? M?ô K°i iB M;X
L?QM; M; v F?B ç'm F?Q ç€M? p`Q iQ`M; #,M;- K†i CQ MM HçB ç°i M?B M #B M
ó.Bô K°i iB M;X
*?d i?'v b m F?B ç'm F?Q H!M; H€M? ç°i M?B M HB M ;B®M; M?Q K°i ççQ i?Ov H
M i`QM; iQ`M; #,M;X CQ MM çSM; i`QÊ+ iQ`M; #,M;- M?`M F?¬M; çQÊ+ ;BÆ i
b! i` M p€+? iQ`M;
óE?¬M; b BX æ'm F?Q im pB €M i?2Q im`B +O M;QÆB ç M M v- ç½ `i F?! ççi çQÊ
+Q`B,óL;QÆB ?ŠM H` +! #€i +†T i?U+ HU+X L;QÆB KÊB pW `²B /MM; K°i FQ+? ç€
+! i? H`K +?Q M? K i?ç+? M`imM;X *?QM? H` #•v ;B! M;QÆB M?bM t2M ô
h` M iQ`M; #,M; M`v- i?U+ bU pšM #!M; HQ€M; M?Q +k5 CQ MM KÊB pW `²B iQ`
#,M; HçB ?Q`M iQ`M F?¬M; i`M ? Q ;b5 æWM; M!B H` M`imM;- K` M; v +ª K°i /'m p
h`QÊ+ K„i K†i p€+? iQ`M; M`v pšM i`ÆM M?ÆM i`QM; M?Q ;QÆM; M?Q +kX

óL;QÆB KÈB pW `²B K°i [mv M ç€M? iÈB- +| +ªK ;B€+ ;b\ô "¢+? ?" b-m ?ÄB CQ M
 óh h F?¬M; #B iXô CQ MM bmv M;?o K°i +?9i, óhU ?²- p"i M"v F?¬M; +?`m HU
 K°i [mv M ç€M? p"Q i`QM; MQÊ+- F?¬M;- F?¬M; TªB çª î i`QM; MQÊ+- K" H" ;B®
 sQ+? i?Ov çQ¢M i?-M b„+ +kM; #„i ç-m M;?B K i9+, ó*?ŠM; H) M"v i` M iQÌM; #,M
 H" i H¢B K°i çB K ç m F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ # M i`QM; +| T?€T HU+ # ç°M; ;bXô
 "¢+? ?" b-m KdK +QÌB, óæQ¢M- M;QÆB i?Y /MM; iBM? i?-M HU+ +O M;QÆB /Á t
 /-v # Q M?B mX h #B i- pÈB im pB +O M;QÆB- +?Q /M p€+? iQÌM; M"v +| /"v K'
 i? +ªK SM; çQÊ+ Xô
 sQ+? i?Ov çQ¢M H"TiS+ M;QM; i?-M i?Y K°i +?9i- b m K°i H9+ H•m- p Kti ?„M /-
 H~K #~K M|B, óL?Q i? M"Q H¢B ô
 >„M pW `²B T?|M; ` iBM? i?-M w i?S+ +O KbM? çB /Á tûi K°i +?9i- H¢B T?€i ?B
 T?QÆM; T?€i ?B M Kti b m iQÌM; #,M; M"v `®i +m°+ H" +€B ;b @ K" M; v +ªiQÌ
 # Q M?B m ç m F?¬M; i? +ªK SM; çQÊ+5 oW `²B ?„M K°i iB iBM? i?-M HU+ K¢
 T?'i M?Q ç€+?bK ç€v #B M- p¬ #B M p¬ ?¢M
 "'i [m€ b m ç| - tQ+? i?Ov çQ¢M HB M #bM? i?QÌM; i`î H¢B, óL m ç9M; H" hmv i a
 iU M?B M H" `i HÊB ?¢BXô >„M M?bM #¢+? ?" b-m, óG"K b Q KÎ ` çQÊ+\\ô
 "¢+? ?" b-m çQ i v M? M?"M; pm®i p2 Kti #,M; K°i ?²B- +QÌB +QÌB, óæWM; M|
 M;²B î i`QM; bÆM ç°M; +kM; i?Y [m F?¬M; #B i # Q M?B m H-MX L?QM; K¶B K°i
 F?¬M; çQÊ+ /Á tûi Kti b m H" +€B ;bX L|B +€+? F?€+- i ?Q" B M;?BX L;QÌB ç-m
 i?U+ HU+ +?d bÊ `^M; +ÁM + Q ?ÆM i Xô
 h?U+ HU+ + Q ?ÆM #¢+? ?" b-m\
 æ¶ /mv i`QM; HÁM; i?'i i?-M K°i H9+- ?„M H"TiS+ M;?o ç M K°i M;QÌB +| F?ªM,
 i`QM; i v L;mv i ?¢K„ M?•M #ªQ FB K- iBM? i i?QÌM; i?QÌM;- bQÆM; H¢M? +?2 F
 ` K°i ç¢Q ?"M [m M;- #¢+? ?" b-m [m M b€i FB K i`QM; i v- ?®i M?B M M? M?"M
 M?•M >W- K¶B çÌB æ¢B hmv i bÆM ç iY- T?-M HÈM ç m +?d #B i ç•v H" K°i i?
 /MM; i? M? FB K M"v i?B i`B M #,M; bQÆM; ç'm F?Q- mv HU+ +"M; i,M; i? KX *?
 pQÆM; KÈB #B i çQÊ+ +,M #ªM ç•v F?¬M; TªB H" K°i i? M? FB K K" H" K°i +€B
 "¢+? ?" b-m pW M|B- ç°i M?B M HB M`9i FB K ?QÈM; iÈB i` M iQÌM; #,M; M? M
 iB T t9+ pÈB iQÌM; #,M; M"v i`QM; M?€v K„i- bQÆM; H¢M? i` M FB K ?®i M?B M
 i M`½ `Èi- T?ÆB #`v ` KkB FB K- KÆ ?² ?®i M?B M +| p" B [m M; K M; i`mv M p" C
 +€B iWM; +€B ?Q p,M F€ /` ?B M` X
 o¬ i? M? p¬ i?S+- KkB FB K / /"M; iB M i?ŠM; p"Q iQÌM; #,M; M;"T ç M +?m¬B FE
 h?2Q ç| - M; v +?¶ KkB FB K +„K p"Q iQÌM; #,M;- K°i ç¢Q [m M; K M; M?m ?Á ?B
 iB T;B€T ?QÈM; iÈB #®M T?Q iQÌM; #,M; F?¬M; K°i iB M; ç°M; i M`½ çBX _'i M
 +€B i?¬M; ç¢Q5
 L; m i`QÈ+ Kti i?¬M; ç¢Q M"v- T?Q i`QÈ+ H¢B b•m FQM •K i?-K- +kM; F?¬M; #B
 b•m # Q M?B mX
 sQ+? i?Ov çQ¢M H¢B bYM; b®i K°i +?9i, ó*?d çÆM ;BªM M?Q p"v b Q\ *?d +¬M i?
 KÎ ` T?QM; 'M \\ô
 "¢+? ?" b-m H„+ ç-m- ?„M i`î i v +-K L;mv i ?¢K„ M?•M FB K i`ª H¢B +?Q ç¶ /mv
 ó>W- çQÆM; M?B M F?¬M; +| / /"M; M?Q p"vX L m M?Q +?d H" /U p"Q i? M? FB
 ` T?QM; 'M- +ÁM +| i? ;¼B H" æ¢B hmv i bÆM #Q`M HÈM M?'i b Q\ æQ¢M- i +
 FB K M-v K¶B çÌB pm pQÆM; æ¢B hmv i bÆM M„K i`QM; i v- M?QM; H" +,M +S p"
 +?¶ î +O +´ ç¢B pm pQÆM; iU i v ;?B +?ûT- +| çQÊ+ K°i iBM iS+ i?9 p`, iQÌM; #,
 i-M; M;Q" B K" i?-B- # M i`QM; +ÁM +| K°i +YªB F?€+ M[X J" +?Q /M +| çQÊ+ +€
 M?•M M"v- K¶B çÌB pm pQÆM; +kM; iWM; p¬ b® H-M KÎ ` Kti iQÌM; #,M; M"v Km®

`®i+m°+H"+€B;bXæ€M;iB+G¢BF?¬M;B+|i?i?"M?+¬M;X*?QM M-i KÈ
+?9M;i æ¢B hmv i bÆM ç iY- +?d H" Î +?¶ M"v T?K i`€+? i`¬M; +QB +€B #Q ~M M
+?€M? H";B[;BªUi?O ?°VXô

æ¶ /mv M?bM +?,K +?9 # M i`QM; bÆM ç°M; m €K M"vX oW KÈB çB T?Q i`QÈ+K
;B€+ çQÊ+ iQ"Mi?•M +?Êi+,M; i?ŠM;5 GQ¢B +ªK ;B€+ M"v- T?ªM; T?'i M?Q +ªM;
T?ªM; T?'i i'i +ª +ªK SM; ç m i`Î M M i`b ?Q½MX

"'i [m€ +kM; +?d H" +?mv M tªv ` i`QM; M?€v K„i- K°i H€i b m- +ªK ;B€+ F€ /` M?

a m ç|- æ¶ /mv H¢B i?bM? HbM? T?ªM; T?'i p M; H M K°i +€B,ó*€+ M;QÆB +| T?€
M"v- F?¬M; i?U+ Î +?¶ M"v55ô æ°M;- i¼ H¢+ i¢B K°i iÁ +¬ T?QM; imv i çdM?- M
i?•M +¬ T?QM; M"v +kM; #'i [m€ +?d +| K'v i`,K i?QÈ+ F?Q M K"i?¬B- +?Q M M-
M?'i +kM; +?d +| K'v i`,K i?QÈ+ KÈB ç9M;X \*?QM? H" KÈB pW `²B K'v M;QìB iW
+| çB K°i ?²BX

hW K†i iQìM; #,M; çB iÈB F?QªM; K°i ;Bì- ?ŠM H" ç½ `®i+m°+ ç M MÆB5 L m M?
i? HÈM M?Ä +O M9B M"v ?ŠM H" ç½ bÈK i`U+ iB T çB tmv M [m M9B ` # M M;Q

*?QM? H"X G9+ M"v iQìM; #,M; i`QÈ+ K„i H¢B KÎ ` çQìM; `B M;5 >ÆM M[F?¬M;
+kM; F?¬M; #B i /`B # Q M?B m

ô`'i `ä `M;- ç•v H" K°i +€B F?¬M; ;B M K T?€TX J†i b m iQìM; #,M; M"v +?QM?
;B M F?€+ >Q†+ ;Bª i?mv i- H9+ i?QÈM; +´ i`iB M /MM; HU+ HQÈM; +QìM; ç¢B-
'M i¢B iQìM; #,M; M"v ô

æ¶ /mv M|B tQM; F i Hm" M ?„M H" T iS+ M?bM #¢+? ?" b-mX "¢+? ?" b-m ;"i ç-m,
i v +kM; pB i M?Q p"vXô

ó*?Q M M M;QìB æ¢B hmv i bÆM- +?d H" T?K i`€+? Î +?¶ M"v i`¬M; +QB- M?QM
+?•M +?€M? KÎ ` T?QM; 'M # M i`QM;X æ9M; F?¬M;ô æ¶ /mv ?ÄB, ó*?ŠM; H) pÈ
aÆM pm pQÆM;- +ªM +| +€B ;b K" F?¬M; KÎ ` çQÈ+ô

óL;QÆB çB H M T?Q i`QÈ+ i'i b) #B iXô "¢+? ?" b-m +QìB +QìB, óh ç½ t2K [m ;
H" ç¼+ çQÈ+ K°i Qì p"i `i i?9 p`Xô G9+ çB i`QM; iQìM; #,M; i?¬M; ç¢Q- ç¶ /mv i`
K°i w MB K i`QM; ç-mX

h?¬M; ç¢Q M"v ;'T F?9+ #B M +?mv M M?QM; H¢B +Q M?B M KÆ ?² +?QM? H" K°i

PÈ+ +?WM; çB F?QªM; i?ìB ;B M K°i #[,M- ç¶ /mv +?Êi i?'v T?Q b m- #¢+? ?" b-
K°i iB M; i? M? •K M? M?"M; ó>Wô- ?„M [m v ç-m H¢B M?bM- i`QM; H9+ ç| i` M
K°i ;B¼i K² ?¬B- b„+ K†i +O ?„M +| +?9i i€B M?Êi- M?QM; b m ç|- +?d H" K°i i?ìB
#bM? i?QìM;X

óh ?ÄB H½Q "¢+?- M;QÆB F?¬M; b Q +?È\ô æ¶ /mv ?®i M?B M M|B, óh`QM; i?¬M
E?¬M; +| HQ¢B ;B€ H¢M? M"v- M;QÆB +| i? ô

ó*?d +¬M i?ìB ;B M F?¬M; [m€ H•m- i b) F?¬M; b QXô "¢+? ?" b-m i?ªM M?B M M
F?¬M; ibK çQÈ+ #B M T?€T T?€ ;BªB HìB M;mv M i`QÈ+ - i?•M i? M"v +O i M m
FB +| i? FB M i`b ? B + M? ;BìX æQÆM; M?B M M m i bY /KM; [m€ M?B m HU+
`9i M;„M H¢BXô

>„M M?bM ç¶ /mv K°i +?9i- i`QM; €M? K„i H¢M? M?Q #,M; tm'i ?B M K°i iB 'K €
F?¬M; +¬M T?ªB M|B +€B ;b- i b) F?¬M; HmB p ç•mX "ìB pb i +kM; Km®M M?b
>m®M; ?²- i #B i- T?Q i`QÈ+ ?ŠM H" ç M?` ç¢Q T?QM; 'M- +?9M; i i?` imv i ç
pb +?b F?| +O ç M?` ç¢Q T?QM; 'M- +kM; F?¬M; +| i`QM; i v M;QìB æ¢B hmv i
pQÆM; F?¬M; +| K°i M;QìB KÎ ` çQÈ+X *?Q /M i?¬v +O +?9M; i - +kM; F?¬M; i?

Zmª M?B M- K°i H€i b m- F?¬M; ;B M i`QÈ+ K†i #¶M; M?B M #„i ç-m b€M; bO - b
tm'i ?B M K°i +€B +Y ç€ M?QM; F?¬M; +| +€M? +Y X

" M i`QM; #Q i?'i iS T?Q FQM KQ i p€+? iQ iM; K`m #¢+- M?bM [m `i;B®M; F?®B
H"TiS+ HB M FBM? ?¬ K°i iB M;; óG½Q h?B M *€B +?¶ M`v- +€B +?¶ M`v ô CQ
M|B, ó*€B +?¶ M`v H¢B +?d /MM; ç ô

æ¶ /mv ?®i M?B M F m K°i iB M;- M?"Q M;Q iB iÈB # M i` M p€+? iQ iM;- /MM; bS+
KWM;- F m H M, óL?bM i?'v F?¬M;5 o€+? iQ iM; +O #Q i?'i M`v ç9M; H` /MM; M
/mM; ?ÊT H`K i?"M?55 G½Q h?B M 5ô

æ¶ /mv i`QM; i v +| K°i F?®B M;k b„+ i?¢+?- ç½ H` #ªQ #®B +€B i? F?| çQÊ+5 J
H¢+ i mv i i?'v +kM; M?"M F?¬M; çQÊ+ çÄ K„iX

L?QM; i`QM; M`v b m®i +ª K°i +€B T?ÁM;- ç m H` /MM; M;k b„+ i?¢+? H`K ` \

>¬ K°i iB M;- H`K +?Q K`v M;Q iB b m F?B çB p`Q #Q i?'i M`v H"TiS+ HB M +ªK ;B€
b€M; M; iB5

h` M p€+? iQ iM; i`QM; T?ÁM; M`v H"TiS+ ?B M ` K°i KªM? [m M; K M; M?m ?Á H`
b M;; B®M; M?Q # M M;`v5

"¢+? ?` b-m çSM; Î +m®B +MM; €M? K„i H¢B HQÈi [m K`v M;Q iB- i`U+ iB T çB ç
iQ iM; #Q i?'i M`vX

L?Q p`v K°i H€i ç m QÊ+ +?WM; #Q i?'i F?QªM; i?QÊ+ p m¬M;- # iB p b i`®M; i`ªB-
;B`m +€B ;b # M i`QM;- i`i +ª pW t2K ç m ?B m M; vX

E?¬M; +?d +| #¢+? ?` b-m M?bM i?'v- ç¶ /mv +MM; tQ+? i?Ov çQ¢M M;Q`B ` CQ

*?d i?'v i`M +MM; i` M p€+? iQ iM; # M i`QM; #Q i?'i M`v- i` M p€+? iQ iM; HÈM M
? B ?`M; ?® M?Êi M?¢iX J¶B K°i +€B ?® ç m +| b€m +¢M? `i M; v M;;M- QÊ+ +?W
ç| i`M ç-v K`m HQm [m M;- ?`T /šM i`S €M? K„i +O K¼B M;Q iB- ç¶ /mv ç K ? B
t T #ªv +€B i`M; +°M; KQ iB #®M +€BX

J`i` M K†i ç'i- H¢B b„T ?`M; ?ÆM KQ iB F?®B ç€ HÈM M?Ä ç m ?Q`M iQ`M ;B®M;
oW ç9M; KQ iB #®M F?®B5

>ÆM M[KQ iB #®M F?®B ç€ b€m +¢M? M`v- ç m H` /MM; M;k b„+ i?¢+? +MM; #Q

ó*,M +S p`Q ;?B +?ûT +O +€+ ç iB ç¢B p m pQÆM;- #¼M ?¼ b m v çQ€M MÆB M`v ?S
i¢T M`Q ç|X \*€+ M;QÆB M?bM KQ iB #®M +€B ?® i` M p€+? iQ iM; M`v çB5 S?ªB +
ç'i çB M p`Q ?® KÈB +| i? F?ÎB ç°M; K T?€T i`M- iB M p`Q # M i`QM;Xô

óo"v çB M p`Q H` çQÊ+ `²B5ô CQ MM H"TiS+ HÈM iB M; M|BX

"¢+? ?` b-m KdK +Q iB, óL;QÆB M?bM ?ÁM ç€ i` M M`v çBXô

æB iÈB i`QÊ+ K†i- +?d i?'v M`v i` M K†i ç'i KQ iB #®M ?ÁM ç€- Î i` M #®M K†i +O
çB m F?„+ K°i +€B ç² €M p,M iU i?"i HÈM5 o,M iU Î i` M ?B M M?B M F?¬M; T?ªB
+`M; F?¬M; T?ªB p,M iU i` M i?ªQ M;mv MX

o,M iU M`v ;B®M; M?Q K°i #S+ i` M?- ;B®M; M?Q /MM; #9 #´ ç Q +„i- b„+ #ûM K¢
iU i` M F?®B ç€ ç m ?Q`M iQ`M #`i ç²M;X

óh M;?o- M?[M; K†i M`v +| i? i m•M i?2Q i`bM? iU M`Q ç|X L m M?Q F?¬M; /U p`
T?QÆM; KÎ `Xô "¢+? ?` b-m i?ªM M?B M M|B, óL;QÆB +?Q H` K¶B ç iB p m pQÆM
>W- L;mv i?¢ K„M?•M FB K M; v i` M h m v iªÆM- K¶B ç iB p m pQÆM;- +Æ ?² K¶
+?QM? H` ç m F?¬M; i? ?ÊT H¢B ` +?QM? t€+ i`bM? iU çB M p`QXô

"¢+? ?` b-m M?bM tQ+? i?Ov çQ¢M K°i +?9i, óæQ¢M- p,M iU i` M K†i M`v- i p` M

sQ+? i?Ov çQ¢M +| +?9i t m`i i?¬M- M;Æ M;€+ M?bM p,M iU i` M KQ iB #®M F?®B ç
+?QM?- b„+ K†i ?„M ç½ b m v bKT iBM? i?¬M- H„+ ç-m, óæB m M`v b Q +| i? 5 p,M
h m v i bÆM- K†+ /M i´ iB M K¶B ç iB ç m ? i bS+ ?¼+ i`T HQ¢B p,M iU- +?QM? H` F?
iQ`M M„K ;B[çQÊ+ w iS +O +?9M;Xô

>„M i?Î /¨B, óh M?“M` p,M iU M¨vX *?QM? H¨ a-m- M,K ç! F?B ?¼+ M;? - i +ªK
M¨v [m€ T?S+ i¢T i?•KªQ- ?ÆM M[?¼+ +kM; F?¬M; +! i€+ /KM; [m€ HÈMX *?Q M
[m€ M?B m i•K iQX *?Q M M i +?d ?¼+ çQÊ+ KQÌB K'v iU +ÁM H¢B ç m [m MX '
/mv i- ?„M iU ?² ç®B pÈB M?[M; i¢T ?¼+ M¨v F?´ Hmv M b•m M?'iX L?[M; p,M iU
+?d +! ?„M ?¼+ çQÊ+ M?B m M?'iX L;?2 M!B ?„M ç½ ?¼+ tQM; K'v i`,K iU Xô

CQ MM ç°i M?B M H¢B M!B, ó""i [m€ +?QM? H¨ KQÌB #®M T?B M ç€ i?¬B- +?9M;
i?Q- iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ i?Y p" M F?Q- i!K H¢B +kM; +! F?ª M,M; KÎ` çQÊ+5
;B M K°i +?9i i?¬BX *?ŠM; H) +€+ M;QÆB Î æ¢B hmv i bÆM [m M?B m M,K M?Q
b Q\ô

"¢+? ?" b-m +QÌB H¢M? K°i iB M;- KÎ` K°i F?®B T?B M ç€, óL;QÆB M?bM K†i b

CQ MM M?bM i?2Q ?QÈM; ?„M M;!M i v +?d i?'v i` M K†i `ä`"M; +! K°i M?!K i p,
ó" H-M F?¬M; i`9M;- aÆM ",M; æ` GB i5ô

óæ•v H¨ w iS ;b\ 5ô

sQ+? i?Ov çQ¢M +kM; M?Qm K¨v M!B, ó*?ŠM; H) ô óE?¬M; b BXô "¢+? ?" b-m H

ó*?ŠM; H) H" ô @ æ¶ .mv M?bM H M iÁ i?€T iQ HÈM K"m ç2M T?QÆM; t - i`QM
 h?¬M; h?B M i?€T555 *?¶ Î +O J i?¬M5555ô
 :B¼M; M|B M; QÌB F?´M; H² €Q ; B€T p" M; +SM; M; „i H" M? H¢M? M?Q #, M; [m€i H
 @ s¬M; p" Q J i?¬M çB M5 *? i5 5
 •K i? M? +ÁM +?Q /Si- ç½ i?´v i?•M i? ?MM; po +O ?„M HB M #QÈ+ H M T?Q i
 K°i #QÈ+ K" M?€v K„i ç½ tm' i?B M Î i`QÈ+ Kti # M; QÌB5
 h` M FQ" M; FBK i K tQ FQ+? - K°i ç¢Q ?Ä /B K ?Q" M; FBK ?WM; ?U+ i?B m ç®i-
 ç½ ?QÈM; iÈB T?Q # M; QÌB- çSM; i`QÈ+ M?´i H" sQ+? h?Ov æQ¢M5
 h?´v K°i FQ+? +O ç®B T?QÆM; ç•K iÈB- ç¬B K„i sQ+? h?Ov æQ¢M M?2Q H¢B- ?„
 #m°+ #ªM i?•M H¢BX L?QM; bU ?QªM; bÊ M?Q i? H¢B FQ+? T?€i M°B i•K sQ+? h
 @ h H" B5 h H" sQ+? h?Ov æQ¢M5 ç iY æ¢B hmv i bÆM- i?€M? ;B B +QÌM; ;Bª
 æ®B Kti pÈB ?Q" M; FBK ?Ä /B K +O i K tQ FQ+? - sQ+? h?Ov æQ¢M [m€i K°i
 F?¬M; +| /MM; pk F?Q K" H¢B çQ i v ?QÈM; iÈB i` M +?m¬B i K tQ FQ+? +ªM çB
 *?QM? H" - sQ+? h?Ov æQ¢M pW KÈB ç°M; i?O- b„+ Kti ?„M i`QÈ+ ? i ç½ i? v ç´B
 ;Bª ?„M pW ` i v HB M +ªK ;B€+ çQÈ+ +?QM? KbM? iQ" M i?•M HU+ HQÈM; T?ªM
 i`¬B çB- K" +€B HQ¢B +ªK ;B€+ T?B m ?®i F?¬M; bS+ HU+ M"v +´M; H"K +?Q ?„M
 Í +€B F?¬M; ;B M ?Q" M iQ" M t H¢M"v- T?€M çQ€M +O ?„M F?¬M; +| b B5 LÆB M
 K°i M; QÌB5 *?Q M M- CQ M sQ+? h?Ov æQ¢M Î +?¶ M"v- +, M #ªM p¬ T?QÆM; M„
 [mv i„+5 >„M i?•M i? KÈB M?´i ç°M; - HB M +ªK ;B€+ çQÈ+ +?QM? KbM? M; QÈ+ i
 i`QM; F?¬M; ;B M i`|B #m°+
 h?2Q b m- `´i M? M? - sQ+? h?Ov æQ¢M [m€i +?|B i B HB M #B M i?´M? M; „M M; O
 h`QM; H9+ /QÈB K„i æ¶ .mv p" CQ MM i`QM; # M; QÌB i?U+ HU+ K¢M? M?´i ?mM
 æQ¢M- T?`+? K°i iB M; - #` ?Q" M; FBK i K tQ FQ+? [mûi Î M; U+- ?®i M?B M HB M
 +€M? ç" M +?BK- # v i?ŠM; ` M; Q" B5 P M?K°i iB M; - i? M i? sQ+? h?Ov æQ¢M #
 M†M; M M M Î i` M +€B /" M i FB - ç2K iªM; ç€i` M /" M i ç m pÐ ` K°i +€B ?®i Q
 @ >W- M; mv M H B H" i?€M? ;B B5 @ EBK ;B€T pä bo M?Q `´i F?BM? i?QÌM; @ h`Q
 i¢B i`QM; HoM? pU+ J i?¬M po ç¢B K" M„K ;B[[mv i„+ b Q\5 "m²M +QÌB +?Q bBM
 L?bM sQ+? h?Ov æQ¢M K°i H-M ç®B Kti ç½ #` ç®B T?QÆM; ç€M? # v- ?ÆM M[
 +| çSM; H M- æ¶ .mv ç½ M; •v M; ~M +ª M; QÌB5
 *?QM? H" - ?„M F?¬M; +| +Æ ?°B M; •v M; QÌB5 ob FBK ;B€T pä bo- €M? K„i K"m çÄ
 ?QÈM; æ¶ .mv- ?Q" M; FBK i K tQ FQ+? T?€i ` K°i iB M; `„+ i? M? •K i? M? i?9v-
 ?Ä /B K K"m p" M; - [mûi p T?Q æ¶ .mv5 5
 *€B F?¬M; ;B M M"v F?¬M; +| K T?€T M; mv M i®- +?Q M M K T?€T æ¶ .mv +, M #ª
 K" K' i çB K T?€T æ¶ .mv +?ŠM; F?€+ M"Q K' i çB N i?´M? bS+ +?B M ç'm5 *?Q M
 FQ+? M"v ç€M? iÈB i`QÈ+ Kti æ¶ .mv i?"K +?Q +kM; F?¬M; +| H"K ` +?9i M"Q T?
 J„i i?´v æ¶ .mv b) /šK p" Q p i t2 ç´ sQ+? h?Ov æQ¢M #` K°i FQ+? ç€M? # v- ?®i
 M"v- H9+ ?Q" M; FBK i K tQ FQ+? ç2K ç€M? i`9M; æ¶ .mv- +€B M; QÌB FBK ;B€T
 iB M; FBM? M; ¢+ M?ÄX
 æ¶ .mv ç½ M?„K ? B K„i H¢B #m¬M; i?ª- QÈ+ +?WM; çÊB K°i H€i- H¢B T?€i ?B M
 T?QÆM; ç€M? i`9M; - F?B ?„M KÎ K„i HB M M?bM i?´v i`QÈ+ Kti +€B M; QÌB FBK ;B
 i K tQ FQ+? - çSM; Î i`QÈ+ Kti KbM? - €M? K„i K"m çÄ ;B®M; M?Q M; ¼M HY ç M
 KbM?X
 E?QªM; +€+? ;¬M çSM; Î i`QÈ+ Kti KbM? - æ¶ .mv +´M; +| i? +ªK ;B€+ çQÈ+ mv #
 H" i?•M + Q ç®B T?QÆM; - çSM; Î i`QÈ+ Kti KbM? ;B®M; M?Q K°i iÁ M9B M?Ä5

•M? K„i K“m çÄ M“v # Q T?O +?QM? KbM?- [m K°i ?²B H m- æ¶ .mv KÈB M; ?2 i? ?”m ç®B T?QÆM; K M; i?2Q K°i iB KÌK`i,
@ L; QÆB L?Q i? M“Q H“ M; QÆB\ h M?“M` M; QÆB5 5 L; QÆB HçB i`Î p \ 5 h

eRyX *?QÆM; 9kN, >Q LÎ > B æ| 5

h?“M? GQ` M-

æ½ ?ÆM ky M; “v F iW H9+ æ¶ .mv #Q K”i i`Î p i`QM; v M ?°B H-M i`QÈ+- b m ç|
pQÆM; J2/mb X oB + +¬M; iQÈ+ hmHBT #Q K”i i`Î p - `²B HçB H†M; H) `ÌB çB +k
S?BHBT #B iX hBM iS+ i`mv M` M; Q`B pšM H“ +¬M; iQÈ+ hmHBT #”M M; ?B M +S

S?BHBT K`v M; “v M v +U+ F€ #”M`°M- F?¬M; M?[M; i? i•K iB M? +kM; `i F?~M i`
iB M +kM; H“ /Q i`QÈ+ H9+ æ¶ .mv p°B p”M; `ÌB çB ç½ i` Q iQ”M [mv M HçB +?Q K
i?¬M b„+ +O ?„M`M +?S K°i iB HQ H„M; ?Q M; K M; X S?BHBT +| i? F?ŠM; ç`M
; †T T?ªB +?mv M; b +U+ F€ T?B M T?S+ `²B- ç M M¶B ç½ ?ÆM ky M; “v M v pšM #
/Q i?S ? B HçB Î T?Q +¬M; +?9 GQmBb2 p` p` pQÆM; T?B iQÆM; H B . Bbv X

a m F?B . Bbv ç M i?“M? GQ` M ç½ T?€B M; QÌB #Q K”i HB M ? pÈB i?€M? M[+¬M
ç½ +?„+ M`+?`M; p` pQÆM; T?B iQÆM; H B M“v F?¬M; ? çÆM; BªM5 æ†+ #B i
#B i; B i°+ ?Q hmHBT p” ; B i°+ ç®B T?QÆM; ç½ +?QM? i?S+ ç®B ç`+? pÈB M?

L?[M; M; “v M“v - S?BHBT ç½ T?€B i? K`i M?B m i?O ?ç •K i?¬K ; B€K b€i +?†i +
MÆB +¬M; +?9 GQmBb2 p` iB m i?Q . Bbv ç M; M; K içKX > B p` ççB iB m i?Q M
M; K i`QM; H•m ç`B T?O +¬M; iQÈ+X S?m M?•M GBbi2`B - /QÈB bU M?Ì pª+O S?
M`M; ç M T?O +¬M; iQÈ+- F i [mªH` pšM #` iW +?®B M?Q i?QÌM; X

“M; p`Q ; B Q iB M? ; B[ +¬M; +?9 GQmBb2 pÈB T?m M?•M GBbi2`B - p”v K` pš
pQÆM; T?B . Bbv H`K i`Á i?b +ÁM B p`Q ç•vX

J†+ /M S?BHBT ç½ M?Ì +?9 H7 çB m ç°M; iQ”M #° M?•M K½- M; “v ç K Hm•M T?
ioM? +O ? B p` iB m i?Q M“v- M?QM; F i [mªi?m çQÈ+ p +U+ ?¶M içT,

h`QM; K`v M; “v M v- . Bbv i mv i ç®B F?¬M; ? M T?“MX *, M +S p`Q iB M iS+ - M`M
ççB #B m +O i?QÆM; ?°B T?QÆM; M K- b m ç| i?“K +?Q +ÁM iU KbM? ç M i? K ;
+O +€+ i?QÆM; ?°B ç|X L?[M; ?”M? ç°M; M“v i?“i bU H`K M; QÌB M; Q`B `i F?| ?B
 . Bbv b m M“v b) H` pQÆM; T?B- i?“K +?Q +ÁM +| i? H“ ?Q”M; T?BX M? i` B M
+O [m•M ç°B ç [m®+X oÈB i?•M T?“M +O K°i FB m M[M?Q M”M; - HçB +| i? M;
i M i?QÆM; M?•M /mM; iK+ M“v- /QÈB +QM K„i M?“M ç`M? +O +€+ [mw i°+ +?•M -
i?“i H` ç€M? K`i i?•M T?“MX >ÆM M[- i?2Q iB M iS+ +O i?m°+ ?ç T?K+ i`€+? ; B
 . Bbv M“v +| [m M ? +U+ `°M; - ? v +ÁM +| i? M|B- M”M; i çÆM; BªM H` pÈB #`i
i? F i; B Q çQÈ+ U GÌB M; QÌB /`+?, JbM? ç`M? /`+? H“ [m M ? - M?QM; bÊ +€+ #
*?d i`QM; K`v M; “v M; „M M; OB . Bbv Î i`QM; i`M; #° i?QÆM; ?°B- ç½ +| p¬ b® M;
Hç+ pÈB M”M; X hW i?QÆM; M?•M #m¬M / - ç M i?QÆM; M?•M #m¬M ç€ [mw- HçB
#€M; B b9+- i?“K +?Q K°i i M ç-m HoM? +O K°i ?°B /QM; #BM? M?ÄX hQ i?b H`
M?Ä i?b +| ç M +?O M?[M; +O iB K M?Ä i`QM; i?“M?X L|B +?mM; K`v M; “v M v- F
H M iÈB +QM b® ?ÆM 9y 5

*, M +S i?2Q K M? H M? +O S?BHBT- T?“K H` F?€+? +O iB m i?Q . Bbv- ç m T?ªB
K` b m F?B i`M; ?ÊT p` çB m i` - i`i +ª M?[M; i?¬M; iB M S?BHBT i?m i?“T çQÈ+ +
F?¬M; +| ; B€ i` M`Q ? iX

ó*?ŠM; H) +¬i +?d ; †T M?[M; M; QÌB M“v m®M; i` M|B +?mv M T?B K\ ô @ E} bo
i? M i?Î`²B X

.M b Q i?b p` iB m i?Q . Bbv M“v ç½ ; †T `i M?B m M; QÌB- K` K”i i?€K /QÈB i v H
M?†M ; b- pW TªB ç²M; i?ÌB M„K #„i iB M iS+ ç M iW i?ªQ M; mv M i•v #„+ - ç²M; i?

HQ ;B€K b€i ?Q€i ç°M; i`QM; i?`M?X L?[M; M;`v M`v- pB + ;B€K b€i i?2Q /äB M?]
H`K +?Q M?•M i?O i?B m i?®M i`-K i`¼M; X

"B m ?B M +O . Bbv +`M; F€ [m€B H€B +`M; H`K +?Q S?BHBT +ªK i?'v F?¬M; v M
+?„+ +?„M`^M; - +¬ M`M; +?mv M M`v ç M i•v #„+ ?ŠM H` +| KK+ çQ+? ;b ç|X L?QM
iQ`M #° bS+ HU+ p`Q pB + ;B€K b€i ?`M? imM; +O +¬ M`M; . Bbv M`vX h`QÊ+ F?
#° [mv M HU+ p`i`€+? M?B K H M p B S?BHBTX "•v ;Bì ?„M ç½ H` ç-m M½Q i€K
hmHBT- M;`v M`Q +kM; +| ?`M; +?²M; +¬M; pB + p`iBM iS+ i`mv M p - +?d +?ì ?„

*m®B +MM; ?¬K M v #'i M;ì +| iBM iS+ i`mv M p X . Bbv p` +¬M; +?9 GQmBb2 +M
?¬m ç M; F?~M i`QÆM; b„T t T ?`M? Hw p` t2 M;U - iU ?² +| w Km®M `ìB çB X

@ *€+ M`M; Km®M çB `\\

S?BHBT ;B"i KbM?- #'i ;B€+ + m K`v H€B- b m ç| ç°i M?B M ?ÄB,

@ J'v M;`v M v - T?Q # M i?€M? M[ çB M ?ç +| iBM iS+ ;b FQ\ \*?ŠM; H) p`i?€M? M
? +| +?9i ç°M; iO M? ;b b Q\\

h?O ?ç H`T iS+ ?²B #€Q,

@ E?¬M; +| - pŠM M?Q #bM? i?Q`iM;X h?€M? M[ çB M ?ç +S # M;`v H€B ç M +?¶
;BªB ;B€Q HwX *?d H` # M;`v i`QÊ+ - F?B i?€M? M[çB M ?ç iW T?Q i?¬M i?€M?
M;Q`iB çB #`v iÄ w Km®M +?Q T?ûT M`M; çB i?2Q M?•M pB M i?¬M +?S+ +O i?¬M
ç imv M /QÆM; ;B€Q HwX "i [m€iBM iS+ M`v bÈK ç½ çQÊ+ ?²B #€Q H€B +?Q M;`v
H€BX

S?BHBT ;"i ;M,

@ *¬ M`M; M`v ç`M? imv M ;BªM; ;B€Q Hw +?Q iQ [m•M +O +?9M; i \ >W - +| i`ìB
i`Á [m, ;bX h`QÊ+ iB M +S K†+ F +¬ i - t2K i? M`Q ç½5

S?BHBT çB H€B K'v #QÊ+ i`QM; T?ÁM; - pŠM ç m ç-m M;?o M;ÊB p p'M ç +O . B

óo`pQÆM; T?B iQÆM; H B M`v- +?ŠM; H) +?d +?çv ç M i?`M? GQ` M- î H€B ?ÆM
M?•M /U K'v #[v M iB +- ç½ ç`M? i`î p `²B b Q\\L`M; ç M i•v #„+ +?ŠM; H) +?d ç
çQ`iM; H`K°i pQÆM; T?B K`H€B +?çv ç M i•v #„+ +?d ç ;†T K'v ç€K i?QÆM; M?•

L?QM; +?Q /M M!B i? M`Q çB M[ - K†+ /M i`QM; HÁM; S?BHBT +| M?B m M;?B p'
çB- ?„M +kM; +?ŠM; +| +€+? M`Q M; ,M +ªM +ª X . M b Q i?•M T?"M M;Q`iB i +kM;
H`çBX S?BHBT +kM; +?ŠM; ç M i` tûi çQÊ+X

@ *?Q M;Q`iB `ìB i?`M? +MM; pÈB #¼M ?¼

S?BHBT i?î /`B K°i ?ÆB- i`QM; HÁM; +kM; +| +?9i #'i HU+X >„M +ªK i?'v +| +?9i
M;Q`iB F?€+ çM +Êi p"v X

a m F?B K'v i M i?m°+ ?ç ç½ `ìB F?ÄB T?ÁM; - p`T?K i€i` /QÈB i`QÈM; æ¶ .mv M
H€B M?[M; iQ HB m p M?[M; p`F?€+? p` ?| çÆM +O . Bbv i`QM; M?[M; M;`v pW
i?m°+ ?ç- M;Q`iB ?¬m +O M`M; ç½ çB ç•m- ;†T BX h'i +ªK¼B iQ HB m ç m çQÊ+
+MM; - b m F?B ç¼+ tQM; ç®M; iQ HB m ç| - S?BHBT ç°i M?B M +¬K K°i +•v #9i H¬
i`ÁM p`Q # +€B i M i`QM; #ªM / M? b€+? i?QÆM; ?°B K` . Bbv ç½ ;†TX " +€B i
i` M #ªM #€Q +€Q bQ pÈB M?[M; M;Q`iB F?€+ ç m +| çB K #'i ç²M;X " i M ç-m KK
 . Bbv p`Q M;`v ?¬K [m - K`i?2Q M?[M; iBM iS+ i?O ?ç i?m i?"T çQÊ+ i?b i`QÊ+ F?
#¼M +?9M; +kM; +?d pW KÈB ç M i?`M? GQ` MX

a m F?B iB M ?`M? çB m i` +?B iB i i?b T?€i?B M ` +ª # i M ç-m KK+ M`v i`QÊ
i?b K¶B M;Q`iB ç m ç½ iU KbM? K M; i?2Q i?QÆM; ç°B çB p T?Q #„+ +O idM? .2
M;U p` +Ä F?¬X

óª # i M +MM; K°i H9+ p°B p`M; iW T?Q #„+ i`î p - H€B +MM; K°i H9+ iB T FB M
M;?o ç M ç•v HB M ;B"i KbM?- +U+ M? M? çSM; /"v- çB p T?Q i`QÊ+ #S+ iQ`iM;X

#^aM ç² + O idM? .2b X •M? K„i S?BHBT # Q T?O H M +^aiQ“M #° T?Q #„+ + O idM?
;b ç|X _'i M? M?- €M? K„i + O ?„M i`WM; +^aH M S?QÆM; “„+ \

S?QÆM; “„+ \

S?Q #„+ ` M? ;BÈB + O idM? .2b i?U+ ` +kM; +?ŠM; +| MÆB M“Q F?€+ i`¼M; v
i°+ ?Q hmHBT K“ M|B - ç| HçB H“ MÆB ?ç+? i•K [m M i`¼M; #”+ M?’i X

h?“M? :BH2 i 5

L; v H“T iS+ - S?BHBT HB M ;¼B M;QÌB K M; ç M / M? b€+? M?[M; i?QÆM; ?°B ` >„M `i M? M? ç½ M?bM` # +€B i M ç½ #` KbM? F?Q M? i`ÁM X a m ç| ?„M HçB ç| b m F?B `ìB i?“M? .2b i?b ç½ ;?û [m M?[M; MÆB M“Q + O T?Q #„+ X E i [m^a + M[X >| ` +<sup>a</sup># i?QÆM; ç°B M“v ç m ç½ iB T +”M ç M `i ; -M i?“M? :BH2 i X

“ÎB pbi?“M? :BH2 i ç½ i`î i?“M? MÆB tQÎM; b<sup>a</sup>M tm'i +Æ K”i + O ;B i°+ - +?Q M M çB p“Q- #’i F i?QÆM; ç°B M“Q çB [m +kM; F?¬M; çQÊ+ T?ûT /WM; HçB î i?“M? :B [m M? F?m pU+ M; Q“B i?“M? X h? K“ +<sup>a</sup># i?QÆM; ç°B M“v F?B çB [m i?“M? :B iB m i`M ; -M av`B M?’i- K“ /WM; HçB M?[M; ? B M; “v5

ó>W5 “ i?QÆM; çQ“M [mv K¬ #”+ i`mM; +MM; H9+ ç m /WM; HçB M; ?d M; ÆB içE M; QÌB5 G“K ,M +€B +?| ;b\ \*€B iB m i`M ç| i?b +| +Æ ?°B H“K ,M ;b +?Q #¼M +? K“ M?[M; ? B M; “v \ 5 *?„+ +?„M T?°B +| çB m ;b m~M F?9+ 5ô @ S?BHBT +QÌB H +?¶ bÆ ?ÎX

@ L; QÌB ç•m\ @ >„M + Q ;B¼M; ?¬- M; v iS+ F?„+ p`B i M i?O ?ç ç½ #QÊ+ ç MX

@ h?“M? :BH2 i +| +¬M; p,M ?Q†+ iBM iS+ ;b #€Q p F?¬M; \

h M i?O ?ç H“T iS+ H„+ ç-m,

@ h?Q M; “B- i’i +^a+€+ +¬M; p,M- K¶B M; “v #¼M i?m°+ ?ç ç m M; v H“T iS+ +?mv +| i²M ç¼M; HçBX h?“M? av`B i`QM; ? B M; “v M v ç m F?¬M; +| iBM iS+ ;b i`mv F?¬M; +| bU ibM? ;b ç†+ #B i h?m°+ ?ç M; ?o b m bU pB + t<sup>av`</sup> H-M i`QÊ+ - # M +?m~M #` F„+“M; - ?B M M v +| H) pB + T?ÁM; M; U M iQ“M ç½ çQÊ+ i,M; +QÌM; i

h M i?O ?ç +ÁM ç M; M|B /î- #¶M; M?B M S?BHBT ç½ i`WM; K„i H M [m€i,

@ L; QÆB M|B +€B ;b 5 aU pB + ;b H-M i`QÊ+5

>„M #¶M; M?B M #QÊ+ H M ? B #QÊ+ - i9K H’v +’ €Q i M i?O ?ç,

@ aU pB + H-M i`QÊ+ 5 L|B K m5

h M i?O ?ç i?’v T?°M SM; + O S?BHBT F?¬M; F?ÄB +| +^aK ;B€+ bÊ ?½B,

@ G-M i`QÊ+ G-M i`QÊ+ - iW i?“M? :BH2 i +| ?²B #€Q HçB bU pB + M¬ H #Ä i` #Ä +?çv ç m ç½ #` #BM? bo ibK çQÊ+ X *^a9 i M ç m ç½ +? i - F?¬M; ? +| bU pB +

@ E?®M FB T5 @ S?BHBT iS+ ;B”M @ aU pB + M?Q i? b Q HçB F?¬M; #€Q +€Q p

h M i?O ?ç HB M p°B p“M; i? M? KBM?,

@ h?Q M; “B5 h?m°+ ?ç H“K b Q /€K ;B’m /B K bU pB + M?Q i? - +?d H“ bU pB + M; “v i`QÊ+ 5 G9+ ç| M; “B +¬M; iQÊ+ pŠM +ÁM î i?“M? :BH2 i- +?QM? +¬M; iQÊ+ M“v `²BX obi? iBM iS+ M“v +kM; F?¬M; +| ?²B #€Q i? K M[- +?d çQÊ+ pB i i`QM >ÆM M[- i?m°+ ?ç +ÁM M?È- F?B i?m°+ ?ç K M; T?¬M #€Q +€Q ?“M; i?€M; ç| ç I

@ h H“K b Q \ @ a„+ K†i S?BHBT i`-K tm®M; X

@ a m F?B M; “B i?’v T?Q i` M ç½ +| çS+ +¬M; iQÊ+ T? +?m~M i?b +kM; F?¬M; +

S?BHBT bYM; b®i K°i ?²B- b m ç| HçB i?î /“B K°i ?ÆBX æQ+? i?U+ H“ ?„M +kM; K .M b Q H9+ i`QÊ+ - +¬M; iQÊ+ î M; v içB i?“M? :BH2 i- +?Q M M bU pB + + O i?“ tY Hw- KbM? +kM; +?ŠM; +¬M T?°B ç i•KX *ÁM +€+ +¬M; p,M bU FB M ?“M; i?€M

+?mv M p T?O i' M; ç®+- b m ç! K M; p"Q #ªQ [mªM H" çQÊ+ `²B X hU KbM? i`QM; M[+! M; "B +¬M; iQÊ+ iU i?•M tY Hw- +ÁM +¬M KbM? [m M i•K ç M H"K ;b\

*?d H" S?BHBT F?¬M; #B i- K†+ /M æ¶ .mv M?[M; M; "v ç! î i?"M? :BH2 i- M?QM; H' T i`SM; `²M; - M M +kM; +?ŠM; +?9 w H„K ç M +¬M; pK +O i?"M? av`B X

@ L? M? 5 hbK M; v p, M FB M ç! +?Q i 5 h Km®M t2K 5 L; v H" T iS+ 5 S?BHBT b„ J'v i M i?O ?ç +U+ F€ Qi F?B i?'v [mw M; "B çB K ççK i?QM; /QM; M"v HçB H° ` # p"v- HB M H" T iS+ M?"Q çB- +?d K°i H€i b m ç½ +! K°i #ªM +¬M; p, M çQÊ+ çQ ç M S?BHBT H"i [m t2K tûi - b„ + K†i #B M ç' B +U+ M? M? 5

a m F?B ç¼+ F„ [m K°i H-M - S?BHBT H" T iS+ çSM; /"v X a„ + K†i ?„ M H9+ ç-m + iS+ HB M +?mv M [m [mv i çQ€M X >„ M ç°i M?B M H'v iW i`QM; HÁM; ` K°i +?B p" M; M; mv M +?'i - b m ç! +?Q ;¼B i?B p i`QÎM; _ T? 2H ç M X

@ _ T? 2H 5 M; QÆB ç2K ?mv +?QÆM; +O i H" T iS+ `îB i?"M? ç M [m•M /Q M? S `iQM i`QM; i?îB ;B M M; „M M?'i- ç2K i?2Q Ryyy F} #BM? +?çv /¼+ i?2Q T?Q ç- ççB H° çm' B i?2Q 5 L?B K pK +O ?„ M H" +?†M çQ" M M; QîB +O +¬M; +?9 GQmB _ Q2M M; ?2 ç M ç•v - K†i KkB #B M b„ + - F?¬M; FbK çQÊ+ K" F m H M K°i iB M; F

@ h?Q M; "B 5 L; ,M +ªM çB m ç°M; #BM? HQM? M; ,M +ªM +¬M; +?9 p" pQÆM; T a„ + K†i S?BHBT •K i`-K - #U+ iS+ M!B ,

@ aU iB M? ç M; `i M; mv +'T - F?¬M; +ÁM HU +?¼M M"Q F?€+ 5 h #B i bU pB + M t2 M; U +O +¬M; +?9 p" pQÆM; T?B X >W - M m ç' B H" M; QîB F?€+ i?b +?d bÊ +?d +! iQÊM; [m•M \_QM " `iQM H" +! ; M H"K çQÊ+ i?¬B 5 L? M? 5 æB M? M? H M _ T? 2H [m v ç-m çB ` çQÊ+ ? B #QÊ+ - #¶M; [m v HçB - +„ M ` ,M; M!B ,

@ h?Q M; "B L m M m i`QM; H9+ +?†M HçB K" #¼M ?¼ T?ªM F?€M; - p"v +?9M; S?BHBT b„ + K†i # Q T?O K°i HÈT bQÆM; HçM? - i`-K ;B¼M; M!B ,

@ h`W +¬M; +?9 p" pQÆM; T?B . Bbv ` M?[M; M; QîB F?€+ M m T?ªM F?€M; - ;E _ Q2M M; ?2 p"v i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB `mM H M - M? M? +?!M; M?bM ` +! p M M?Q i? K°i F?B #` H° ` M; Q`B i?b F?¬M; tQM; ç•m 5 _ Q2M b m F?B M?bM i?"i HÁM; ?„ M ?ç [mv i i•K - HB M /MM; HU+ ?QÊM; p T?Q S?BHBT i?U+ ?B M K° +€B çB M?Q ;B! X

S?BHBT [m v p #`M H"K pB + - b m ç! HçB M„K H'v #ªM p, M FB M ç! K" ç¼+ HçB K ó " M; "v i`QÊ+ - i?"M? i`b +?9M; i +! j i M M¬ H #Ä +?çv - M; "v i?S ? B H9+ b~K MQÊ+ M; -K i`®M ` M; Q`B X "BM? bo i`mv çm' B k M; "v - ç M i`Q M; "v i?S # - i i?"M? 8y /†K p T?Q ç¬M; ç½ T?€i ?B M ` # i?B i? X a m F?B FB K i` - F i [m bS+ K" +? i X h?•M T?"M # i M M¬ H ;²K +! XXô

G`K S?BHBT FBM? ?½B +?QM? H" i`QM; # i M M¬ H ç`Q i?Q€i i?b +! ? B i M T? M? m i`QM; +¬M; pB + +? içQ i?m®+ M' X J°i i M +ÁM HçB T?K i`€+? K°i +¬M; E?¬M; h`mM; F} bo çQ" M .2+2TiB+QM X

ó>W- i` M çQîM; i`®M +?çv- FB i bS+ K" +? i\ "m²M +QîB 55ô @ S?BHBT b„ + K†i bQÆM; HçM?@ ó:BÄB H„K iB m i?Q . Bbv - ;BÄB H„K pQÆM; T?B . Bbv5 >! ` Kr ?Q hmHBT5ô

*?Q /M H" i?m®+ M' +kM; çQÊ+ - K" +?´B # v +kM; i? - ç m H" pk F?Q +Æ K"i ;B9 p[M; i` M ççB HK+ X L; ?o ç M ç•v - S?BHBT HB M #QÊ+ M? M? ` +Y - ?B m i`B r

@ *?m~M #` M; U 5 h'i +ª i?` p ç M; +! K†i H" T iS+ i" T ?ÊT - i?2Q i `îB i?"M? 5 o

@ h`mv M H M? +?Q iB m ç°B .2+2TiB+QM - i`i +ª M?[M; M;Q`iB +ÁM i?O î i?`M?
K¼B MÆB i`QM; pÁM; eyy /†K Î T?Q ç¬M; X " ^M; #'i +S ;B€ M"Q +kM; T?ªB ibK`
pQÆM; T?B . Bbv 5

J°i ?ÆB i`mv M tm®M; HB M ? B K M? H M? - S?BHBT H¢B +„M` ,M; imv M #®,
@ hB TiK+ i`mv M H M? 5 L;Q`iB ç¬m iB M ibK i?'v çQÊ+ i?QÎM; Ryyy ç²M; p`M; -
S?BHBT ?B m`'i`ä- K†+ /M KbM? F?¬M; +! [mv M #' M?B K [m M +?S+ M?QM; ?„
F?¬M; i? i?2Q M;mv M i„+ K` H`K çQÊ+ M[5

eRRX *?QÆM; 9jy, L;QÆB E?¬M; h? æB

a m F?B t2 M;U ç½` F?ÄB i?`M? # KQÆB /†K- ?ÆM KQ`iB F} bo T?Q i`QÊ+ pšM
*QM çQÎM; ?QÊM; ` T?Q ç¬M; - ç m H` # ^M; T?ŠM; - +?ŠM; ? +! i`Î M;¢B ;b X

æB m F?B M +?Q #¼M F} bo FBM? M;¢+ H` iB m i?Q . bBv ç½ ?¢ H M? F?¬M; çQÊ
K` H¢B +® ibM? T?€B` K°i MY M?•M b® i`QÊ+ iB M çB pÁM; b M; T?Q #„+ K°i i

J M? H M? M?Q i? - H`K +?Q #¼M F} bo çB i?2Q ?° p ç m +ªK i?'v`'i F?! ?B mX "
M` M?Q p"v- K¼B M;Q`iB +kM; F?¬M; +! /` M;?` ;b +ªX

h`QM; t2 M;U - +¬M; +?9 GQmBb2 M?bM p` #¢M i?•M # M +¢M?- M`M; ç½ M?bM`
+O iB m i?Q . bBvX

"¶M; M?B M- +¬M; +?9 M? M?`M; i?®i H M,

@ . bBv L;QÆB H`K M?Q p"v- H` pb M? +O M;QÆB T?ªB F?¬M; \

@ >ª- +€B ;b \ @ . bBv +Q`iB +Q`iB -i` M F?m¬M K†i tBM? ç TiQ€i` Mûi iQÆB +Q
h`QM; €M? K„i +¬M; +?9 i?Q€M; ?B M H M K°i iB HQ H„M; - i?'T ;B¼M; M!B,

@ . bBv- ? B M;Q`iB +?9M; i ç½ #B i M? m`'i M?B m M,KX L;QÆB Hm¬M Hm¬M i?
b•m b„+ ?ÆM i M?B mX L?QM; K` H¬M M`v L;QÆB +?Q H` æ M #•v ;B!- i pšM
ç M; H`K +€B ;b T?ªB F?¬M; \

Lûi iQÆB +Q`iB i` M K†i iB m i?Q . bBv iU ?² +! +?9i KB M +QÐM; - #'i [m€ b m ç
M?bM +¬M; +?9 - +?"K`½B M!B,

@ GQmBb2- M;QÆB ç½ M?bM` M?Q p"v i +kM; F?¬M; +ÁM ;b ç M!B5

@ h +?d H` F?¬M; i? M;?o` M;QÆB H¢B +! i? HÊB /KM; i X

*¬M; +?9 ;B¼M; M!B +! +?9i #'i K½M- #'i [m€ M`M; pšM HQ`iB #B M; iU p`Q i` M

@ *?9M; i çB p°B p`M; M?Q i? \_®i +m°+ H` M;QÆB î i`QM; i?`M? +O ;B i°+ >C
p"v \

. bBv /Q /U K°i +?9i,

@ GQmBb2- M;QÆB çWM; M M ?ÄB pB + M`v5 \*QB M?Q H` i ç½ MÊ M;QÆB K°i K
+! H`K +?mv M ;b ?½K ?¢B +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBTX \*?ŠM; [m - i H`v çB K°i +?9i c

@ >W5

:B¼M; çB m +O +¬M; +?9 i`Î M M H¢M? H)Q M?Q t H¢ ?ŠM çB- M?bM +?^K +?^K

@ . bBv5 h p®M pšM +?Q` ^M; - K†+ F ç€K ç`M ¬M; i` M? çQ¢i HW T?dM? M? m
+MM; +kM; +?d H` T?K M[X h +ªK i?'v çQÊ+ ibM? #¢M +O +?9M; i F?¬M; T?ªB
+?mv M ;b L;QÆB L;QÆB +kM; b„T H` pQÆM; T?B`²B - pb +€B ;b +ÁM Km®M b

. bBv i?Î /`B,

@ G Q m B b 2 - M ; Q Æ B b B M ? ` ç ½ H " ? Q " M ; i ° + 5 \* ? Q M M + | K ° i b ® p B + + ? Q / M i + : B i ° + - i W M ; [ M " v ç ® B p È B M ; Q Æ B K " M | B - + | H ) # ' i [ m € + ? d H " + ? K M ? 2 K K i H ¢ B H " i ¼ M ; i ` € + ? F ? ¬ M ; i ? # Å 5

L | B t Q M ; X L " M ; K Î + Y b ´ t 2 M ; U - M ? b M # M M ; Q " B ` ² B ` H M ? + ? Q K ¼ B M ; Q | B . b B v H " K t Q M ; p B + ç | + k M ; F ? ¬ M ; ç | M ; + Y b ´ H ¢ B X L " M ; i U p " Q i ` M # + Y b ´ -

@ \$ B æ € M ; i B + 5 h H " K i ? U + H " ? Æ B [m € ; ' T - K ' v M ; " v M v + ? d b Ê H " ç H ¢ B b Æ H „ M ; + O i # ` ? „ M M ? b M ` X G 9 + M " v K È B + | i ? i ` 9 i # Å ç B M ¶ B b ® i ` m ° i X

h ` - K K † + K ° i H € i - . b B v H ¢ B [m v ç - m M ? b M G Q m B b 2 + ¬ M ; + ? 9 - # m ² M # ½ M | B ,

@ * ¬ M ; + ? 9 - ç B M ? ¢ + O i Æ B 5 h # B i i ` Q M ; H Á M ; M ; Q Æ B ç ® B p È B + ¬ M ; i Q È + K " + ? Š M ; H) i F ? ¬ M ; H " # ¢ M + O M ; Q Æ B ? v b Q \ > Æ M M [- H - M M " v ç B ç M i • v ç • v - + ? Š M ; H) M ; Q Æ B H ¢ B F ? ¬ M ; + | K ° i + ? 9 i + º K ; B € + ; b b Q \

@ * º K ; B € + \ * º K ; B € + ; b \

@ h ? H U + + O + ¬ M ; i Q È + ? Q h m H B T

h ` M K † i i B m i ? Q . b B v ? B M ` K ° i p # Q ? B K F ? ¬ M ; i Q Æ M ; t S M ; p È B / m M ; K ¢ Q + Q | B M " M ; i ? ' T ; B ¼ M ; M | B ,

@ * m ° + + ? B M # b M ? ç ` M ? h • v # „ + [ m • M ç Q " M i ? 2 Q M ? Q i B M i S + + ¬ M ; # ® i ? B M T ? Q M ; [ m • M ç Q " M - o Q Æ M ; i ? " M ? p / Q M ? i ` B i b m ' i H o M ? + M M ; [m • M ç ° B + O H B M ? Ê T ç € M ? i M h • v # „ + [m • M ç Q " M X X h ? M ? Q M ; + ¬ M ; + ? 9 G Q m B b 2 ¢ - M ? [M K ¼ B M ; Q | B i ` Q M ; i ? B M ? ¢ t 2 K [ m i ? ¬ B X h ? U + ` - M ? i ` B i i ` U + i B T i ? K ; B # B i ` ä " M ; + ? • M i Q È M ; b U p B + 5

L ? b M # B m i b M ? K | K ` i + O + ¬ M ; + ? 9 G Q m B b 2 - i ` Q M ; € M ? K „ i . b B v ? B M H M K i ? - M b „ + ' v + | p i ? Q Æ M ; ? ¢ B - M ? Q M ; + k M ; + | K ° i + ? 9 i ? • K K ° ,

@ L ; Q Æ B - M ; Q Æ B + ? m M ; [m v H " F ? ¬ M ; # B i 5 L ? B T + ? Q M ? p Q Æ M ; ç ® B p È B M ; Q F ? ¬ M ; + ? Q M ; Q Æ B H B M H K v ç M M ? [M ; p B + + ? Q M ? i ` T ? S + i ¢ T - H ¢ B + " M ; F ? ¬ i K + b U - + ? Q M ? H " ? v p ¼ M ; + m ° + b ® M ; M ; Q Æ B p ¬ i Q p ¬ H U X L ? Q M ; K " i H ¢ B F ? G Q m B b 2 Æ B - b U i ? U + + m ° + + ? B M F B H " , K ' v M ; " M F } # B M ? / Q È B i ` Q È M ; + ¬ M ; i Q " M # ° # º v p ¢ M [m • M i ? B i F } + O i • v # „ + [m • M _ m ; 5 æ • v + ? Q M ? H " # º v p ¢ M i ? B h m H B T M „ K ; B [K ° i Q i p k F ? Q + ? B M i ` M ? m v H U + i ? " i H È M K " i ? | B ç ¢ B M " v + ? Q K ° i H Q ¢ B 5 5 > Æ M M [ + € + H Q ¢ B p k F ? Q + ? B M i ` M ? M " v + ? d + | ? „ M ç ° + ? Q Î M ; - : B i ° + > Q h m H B T ? M M ; + S i • v # „ + - ç ¢ B [m v M [m • M b U - + ? Q M ? i ` ç m Î i ` Q M ; ? Æ M M [H ¢ B + | ç Q È + p k F ? Q + ? B M i ` M ? K ¢ M ? K) ç M M ? Q p " v - p H • m / " B > v M ? B T + ? Q M ? p Q Æ M ; p Š M + S v M i • K ç Q È + ? v b Q \

* ¬ M ; + ? 9 G Q m B b 2 # ¶ M ; M ? B M # B M b „ + ,

@ L ; Q Æ B * ? Š M ; H) M ; Q Æ B ç ½ i ` ° K ç Q È + p k F ? Q # Q K " i + O ; B i ° + > Q h m H B T \ 5 a m ç | M " M ; ? ¢ i ? ' T ; B ¼ M ; + ? ' i p ' M ,

@ L ; Q Æ B H " K M ? Q p " v p b B \ * ? Š M ; H) H " h ? - M - M ? i ` B i - ? „ M + ? Q M ; Q Æ B

@ E ? ¬ M ; 5 @ L û i i Q Æ B + Q | B + O . b B v i U ? ² + | + ? 9 i T ? S + i ¢ T F ? | + | i ? K B m i º

@ h H " p b ; B i ° + + O i K " H " K M ? Q p " v X h b M ? i ? # • v ; B | - H " L ? B T + ? Q M ? p Q Æ + O i M • M ; H M + M M ; ; B i ° + > Q h m H B T ç ® B F ? € M ; X * ? 9 M ; i F ? ¬ M ; M ; ¢ B i ` Î i ? " M # ^ M ; X L ? Q M ; H " - + ? 9 M ; i M ? Q M ; + º K i ? ' v ç Q È + T ? • M H Q È M ; + O + ? Q M ? K b M ? - i + Á M [ m € M ? 5 \* ? Q M ? i ` F ? m v M ? ç º Q - i ` Q È + ; B | + ? Š M ; ? + | + ? 9 i i b M ? + º K K € B ç " B i ? b i W ç • v p b m + ? Q M ? H " + K + / B M M ; Q | B + ? i i b ® M ; X L m K m ® M + M M ; ; B i ° + + O i M ? ' i ç ` M ? + k M ; T ? º B + | ç Q È + i ? U + H U + M ; M ; M ; Y K È B t Q M ; > Æ M M [

: B ® M ; M ? Q ç ½ ? ¢ [m v i i • K - . b B v K È B # ¶ M ; M ? B M + Q | B + Q | B ,

@ GQmBb2- +?mv M M"v- i iBM`^M; >Q" M; hY h?-M i`QM; HÁM; ?„M ?ŠM H" ç½
i F€i?"i M;QÆB +?Q H" >Q" M; hY h?-M ?„M ?Q" M iQ" M F?-M; #B i bU ibM? ? v
+O i ÆB - M;QÆB +~M i?"M M;ŠK H¢B ¢B 5 ob b Q H¢B +® ibM? i`MM; ?ÊT M?Q i
M;QÆB ¢B +MM; ç€K [mw i°+ i` im´B ´v;†T K†i\\ *?QM? H" #B i M;QÆB H9+ b n
M[- i K M; i?2Q M;QÆB i`®M ¢B -L?B T +?QM? pQÆM; H¢B +kM; +?ŠM; +?Q L;U
> i i?ªv ? i i?ªv- imv`^M; F?-M; i? M|B H" ?„M #´v KQm ç†i F +?Q i H"K M?Q p"v
?ŠM H" +| w M?Q H" i?ª K†+ K" M;²B t2K p"v
@h h F?-M; iBM5 @ *-M; +?9 GQmBb2 H M iB M; M;„i HìB,
@ . bBv5 M? i F?-M; ? H"K M?Q p"v 5 h #B i ?„M `´i iQM M?B K *-M; iQÈ+ >Q
*? `H2b +MM; J `v- ç m ;B Q +?Q *-M; iQÈ+ >Q hmHBT /¢v /¶
@ a Q- T?ªB F?-M;\
. bBv #¶M; M?B M H¢B ; -M ?ÆM- M? M?`M; ¬K H´v #ª p B *-M; +?9 GQmBb2 -
@ GQmBb2 i?•M K M +O i - M;QÆB i?"i bU H" [m€ çÆM ;BªM X h +?Q M;QÆB
F?-M;- +¬M; iQÈ+ >Q hmHBT ?„M i?QìM; tmv M ç M i•v #„+ i?`M? .2`Q` L;QÆB
p"v\ L| M´B iB M; H" i?`M? i`b +O i°B €+ - i`QM; ç| ç m H" iM T?¢KX J" +¬M; iQÈ+
Km çQÈ+ i?®M; HoM? i`-M i?O i?`M? .2`Q` - +® ç`M? +S +€+? K°i i?ìB ;B M M;„M
K°i b® iM T?¢K i`îp H"K H Q ç°M;5 "ÎB pb îidM? i•v #„+ .2b /•M +Q +kM; F?-M;
.2`Q` H¢B i`îi?`M? MÆB +mM; +´T H Q ç¬M; i?QìM; tmv M +O +¬M; iQÈ+ >Q hm
pQÆM; M? M;QÆB ç½ #B i `´i bÈKX >ÆM M[i #B iX L?B T +?QM? pQÆM; ?„M
+kM; i?B i H" T +Æ bîM; -K +€B M"v `´i #bM? i?QìM; - #´i +S K°i p` [m•M +?O i?¬M
pÈB i?¬M iY +O KbM? ;BÎ` K°i Qi i?O çQ¢M ;B€K b€i X
L; v K´v i?€M; i`QÈ+ - H9+ +m°+ +?B M h•v #„+ pW KÈB F i i?9+ -+?9M; i ç½ #
çQÈ+ pk F?Q +?B M i` M? +QìM; ç¢B M?Q p"v XZm K°i p`B +€+? #B i çQÈ+ ?¼ î i
#„+ b`M tm´i` HQ¢B ç² p"i M"v - i K°i K¢+? i´M ? Q i•K i`Q +?Q pB +M"v X .Q p"v
, i?¬M; [m i?`M? .2`Q` 5
h T?€B` p`B iY bo +| HÁM; i`mM; i?`M? -i`QÈ+ iB M H´v i?•M T?"M iM T?¢K HŠM
ç| p`Q i?ìB ¢B K ;B i°+ >Q hmHBT T?€B M;QìB ç M +?¼M iM T?¢K p #´bmM; H
+?m°+ #BM? HQM? i`QM; i?`M? æ¢B M?o ç çQÈ+ M;QìB +O ;B i°+ >Q hmHBT
i?`M? :BH2 i 5hªB [m K´v i?€M; HB M +® ;„M; KÈB +| i? +?B K çQÈ+ i?S ç² p"i i
L|B iÈB ç•v - . bBv i?Q€M; +QìB -¬M M?m M|B ,
@ GQmBb2 i?•M K M - M?[M; pB + i H"K i`QM; i?`M? .2`Q` +Æ bîM;~K +O L?B
F?-M; #B i b Q \ h M;?o +?„+ +?„M ?„M ç½ `ä -M?QM; pb b Q ?„M H¢B F?-M; ? M
*-M; +?9 GQmBb2 H9+ M"v KÈB i?"i bU H" F?-M; +ÁM HìB M"Q ç M|B - M" M; M?b
H•m b m KÈB ?Qi p`Q K°i ?ÆB i?"i b•m,
@ L|B M?Q p"v- H-M M"v M;QÆB K M; i?2Q i +?¢v F?ÄB ç ç¬- K M; i?2Q i ¢B ç
@ æ m H" /Q i b„T t T5 @ . bBv i?W M?"M- i`QM; €M? K„i +O M" M; +kM; +| +?9 i t
i #B i ç•v H" i HÈB /KM; M;QÆBX æ®B pÈB M;QÆB T?ªB H"K M?Q p"v #ÎB pb i?•
H¢B +?Q i K°i +€B H€ +?„M #ªQ p i®i M?´iX >ÆM M[h + K çQ M- ç•v H" H-M
+MM; X *?ì +?9M; i b m F?B i`îp - M m M;QÆB F?-M; Km®M i? i?S +?Q i - M?Q
h b m F?B i`îp - F?-M; H•m HB M ;ª +?Q M? i` B M;QÆB - K" M;QÆB- i?b +| i?
+O M;QÆBX æQÈ+ F?-M;\
*-M; +?9 GQmBb2 ?€ KB M; i?î /®+ ,
@ L?QM; K"- M? i` B i ?„M H"K b Q b) ç®B pÈB +¬M; iQÈ+ >Q hmHBT
@ h M|B - ?„M +kM; F?-M; +| b B F?B M i çB H"K +?mv M M"v- +?d H" M; -K ç²
. bBv i?î /`B @ GQmBb2- M;QÆB +kM; i?"i F?ì /¢BX "´i +S p` pm M"Q +kM; b) F?
+O KbM? +| çQÈ+ HU+ HQÉM; mv ?B T ç M +?QM? KbM? 5o¬ Hm" M *-M; iQÈ+ >Q

+?QM? pQÆM; ç M +Ð M"Q -p¬ Hm"ML?B T +?QM? pQÆM; +| iBM +v ?„M +Ð M"Q
 i`QM; i v KbM? /QÆM; M?Q pšM v M i•K ?ÆM +^a 5
 ok F?Q +QÌM; ç¢B - M„K ;B[i`QM; i v +O KbM? /QÌM; M?Q v M i•K ?ÆM X
 L?[M; HÌB M"v- F?B M +?Q +¬M; +?9 GQmBb2 +?•M +?QM? iBM iQÎM; X
 @ >ÆM M[- H-M M"v ç„+ i?O- b m F?B i`Î p - i +kM; b) ç2K M?[M; i?S H'v çQÊ+;
 +?QM? pQÆM; X
 . bBv i?^aM M?B M M|B,
 @ h M;?o- i H"K M?Q p"v- ?„M M?'i ç`M? +kM; b) `i pW HÁM;X
 æ9M; H9+ M"v- #¶M; M?B M # M M;Q" B i`mv M ç M iB M; #¼M F} bo FBM? ?¬5
 @ h`ÌB ÆB 5 L?bM H M i`ÌB t2K Fb 5 5
 hB m i?Q . bBv +^aFBM?- H"TiS+ #QÊ+ ` # M M;Q" B M?bM H M- HB M i?'v i` M çd
 H¢B +| K'v ç¢Q M?•M ^aM? # v M? M? t i [m - ç9M; H" K'v M; QÌB +QÐB +?'B # v [m
 . bBv #B M b„+- #'i [m€ `i M? M? HB M i`M ç`M? M; v H¢B - F?|2 KB M; ?B M `
 @ >W- t2K ` +€B i M S?BHHBT FB [m^a M?B M H" ç½ T?€i ?B M 5 L; v +^a .2+2TiB
 æ€M; iB +- M;mv M H B b€+? HQÊ+ +?B [m•M ` K ?Q†+ +O i ç½ i?'i #¢B `²B X
 h` M K†i +O M" M; i`M ioM? T?B i?QÌM; - F?¬M; ? +| +?9i FQ+? ç°M;- ç®B pÈB M
 E?¬M; +-M [m M i•K ç M 5 æB iÈB i®+ ç° M? M? H M 5 5
 " M i` M- iWM; ç°B -iWM; ç°B S?€+? h?B M >´ iB m ç°B tm'i ?B M M;v +¬M; M?B
 ç'i- t2 M;U +?¢v M?Q # v- K" i` M F?¬M; i`mM; - K'v S?€+? h?B M >´ iB m ç°B [m
 çdM? ç-m #¼M ?¼ X
 J` ° p T?Q b m +kM; i`mv M ç M +^aM? +€Q,
 @ hB m i?Q5 h` M çQÌM; HÈM T?Q b m +| #KB ç'i # v H MX hU ?² +| `i M?B m i`
 Zm^a M?B M- M?bM H¢B T?Q b m +?d i?'v i` M ç¢B H° #KB ç'i ç-v i`ÌB- t t +kM; i
 +?dM? i K" /v ç†+ iWM; ?²B X
 s2K [m #° /€M; ç€K #KB ç'i # v H M -i`QM; ç€K M?[M; ?° p F} bo +| FBM? M;?B K
 @ E} #BM?5 G" ç¢B ç°B F} #BM? iBM? M?m +?QM? [mv5
 _'i M? M?- i`mv #BM? T?Q b m ç½ `9i M;„M F?Q^aM; +€+?- K" i?2Q M?Q +Ì tQ Î T
 H" [m•M ç°B +O ;B i°+ >Q hmHBT
 @ hB m i?Q- +?9M; i H"K b Q #•v ;B| \ @ J°i F} bo ?° p ;BK+ M;U çB ç M #2M +¢
 . bBv iB m i?Q i`-K M;•K K°i +?9iX •M? K„i +?ÈT ç°M;- b m ç| ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•
 H M?,
 @ J¼B M;QÌB /WM; H¢B 5 Í M; v i¢B +?¶ t T i?"M? ?"M;5 E?¬M; +| K M? H M? +O
 i?B m bmv M;?o5
 L|B tQM;X L" M; [m v M? M? H¢B ç|M; +Y t2X _²B [m v ç-m H¢B M?bM p K†i FBM
 @ h?"i H" +| H¶B- GQmBb2- ?B M i¢B +-M bU ?¶ i`Ê +O M;QÆB X
 æ•v ?B M M?B M H" iQÈM; [m•M _QM S iiQM X
 a m F?B ?„M M?"M çQÊ+ K M? H M? +O S?BHHBT - i'i M?B M i`QM; HÁM; +| +?9
 ?B M i¢B ç½ M;mv M i`mM; i?"M? pÈB ;B i°+ >Q hmHBT +?Q M M +?ŠM; +-M #B
 ;b ;b -+?d +-M +?B m i?2Q K M? H M? +O ¬M; +?O K" H"K H" i®i`²B X>ÆM M[?„
 i?'i +O ç [m®+ i?"i` +kM; +?ŠM; +| +?9i ?^aQ +^aK M"Q X

_QM S iiQM /M b Q +kM; +| +?9i i?¬M; KBM? - ?„M #B i +?mv M M¬v F?¬M; T?ªB H
ç M #° ?ç iQ¬M #° ç m H¬ M?[M; #BM? HQM? +k M,K ç| iWM; i?2Q ?„M imM; ?Q¬M
/Q ?„M +?¼M` X L?[M; M; QìB M¬v çQÊ+ ?m'M Hmv M M; ?B K +?dM? - +?B M K½
ç°B .2+2TiBQM +?d /šM- HB M çm'Bi?2Q`i M? M? X

L?bM i?'v t2 M;U T?Q i`QÊ+ #¶M; M?B M M;WM; HçB X_QM S iiQM ç-m iB M +k
MK +QìB ,

@ >W -+QM K²B ç½ /WM; HçB `²B 5 *€+ M? 2K iB M iÈB # Q p•v 55 hQ¬M #° p•v H
[m M? X *?m¬M #` +?B M ç'm 55

a m iB M; ?¬?MM; i`€M; 'v -ç€K F} #BM? iBM? M?m H"TiS+ iU ç°M; +?B i?"M? ?
ç°M;

:-M K°i M;¬M F} #BM? - ç m H¬ +U+ F€ iBM? M?m /Q +?QM? _QM S iiQM K°i i v ?
+?|M; ç2K ç€K t2 M;U ?ÆM K°i i`,K M; QìB p•v p¬Q ;B[X æ€K F} #BM? H¬K i?"M?
- i'i +ª F} #BM? ç m çQ i`QìM; K•m H M +?o i?šM; p¬Q ç€K M; QìB ç M; #` p•v # M

_QM S iiQM ;BK+ M;U p T?Q i`QÊ+- + Q ;B¼M; [m€i,

@ sBM KìB +¬M; +?9 p¬ oQÆM; T?B çB` MìB +?mv M5 5

J°i i?O HoM? i`QM; ç€K F} bo ?° p +O . bBv p K"i;B" M /[[m€i ,

@ >¶MH€Q 5*?šM; H) ;B i°+ >Q hmHBT Km®M H¬K T?ªM ? v b Q\ .€K +?†M t2 M;
T?B -M; QÆB +| #B i ç•v H¬ i°B HÈM i? M¬Q F?¬M; \

LìB tQM; - i M F} bo M¬v`9i i`QìM; FB K` ç€M? bQç i K°i iB M; -+?ûK M?S ? B M

_QM S iiQM ç M M; v +ª pB + M;| / M i M M?|+ ç M; T?¬ i`QÆM; i? M? i? +kM; +
i` M F?m¬M K†i K" T KçT Mûi +QìB HçM? H)Q - ?QT K„i HçB M?bM +?^K +?†T p¬Q
T?Q i`QÊ+-+ Q ;B¼M; i?®i ,

@ hB m i?Q . bBv 5 h M; ?o +?„+ ?šM H¬ +¬ #B i +?9M; i çm'Bi?2Q ç M ç•v H¬ p
+¬ i®i M?'i H¬ çWM; ç +?Q ç€K i?O ?ç M; m M; ®+ M¬v +O +¬ H¬K` p M? ?MM; X
?ç H M? +?Q i'i +ª ç€K ?° p tm®M; M;U - #m¬M; pk F?Q -? B i v ¬K ç-m çSM; v M

LìB tQM; - ?„M HçB ;BK+ M;U iB M ? B #QÊ+ p T?Q i`QÊ+ X

h M F} bo pW`9i FB K` H"TiS+ ç°M; i?•M M; ,M +¬M ?QÈM; çB +O _QM S iiQM -

@ _QM S iiQM 5 L; QÆB çWM; iQîM; ^M; i F?¬M; #B i M; QÆB H¬ B XL; QÆB #'i [
i°B #` +€+? +?S+ XHçB /€K +ª ; M KçQ T?çK

>„M +ÁM +?Q /Si HìB - i`QM; K„i _QM S iiQM ç½ HQû H M K°i iB HçM? H)Q Xæ
k8y +?KT p¬Q i`QìM; K•m ç M; i`2Q i` M +?B M K½ -`9i H M - F?¬M; ? MìB i? K H
iB M; HB M ç°i M; °i ç•K p T?Q i M F} bo FB X

S?b K°i iB M; -i`QìM; K•m K M; i?2Q ç'm F?Q b€M; HìM; H€M? ç•K i?šM; p¬Q M;
i?•M i M M¼ X

h M F} bo ç€M; i?QÆM; F m H2M K°i iBûM; i?ªK i?B i XK€m i`QM; KB M; i¬M` i
¬ÆB tm¬M; ç'i K M; i?2Q K°i iB M; F m #m²M i?ªK M; „M M; OB -+ª M; QìB HB M #` i
tì+ H M X

_QM S iiQM K°i i v M„K i`QìM; K•m- t®+ H'v i?B i? - M? M?"M; pmM; H M

" 5o¬Q i?ìB çB K +€B i?B i? FB ¬ÆB tm®M; K†i ç'i - i'i +ª ?° p +O . bBv ç m b¬
M; QìB ?ûi HÈM H M i'i +ª K¼B M; QìB T?ªB pmM; FB K H M t¬M; iÈB 5

_QM S iiQM +QìB /¬B K°i iB M; - i`QìM; K•m i`QM; i v +?ûK` i? M? K°i pÁM; i`Á
M; # M; p M; H M - ç½ ç€M?`Èi i`QìM; FB K +O p¬B i M F} bo

\$£££BÀpB'_Q @2?£?¬°ĐĐ° i+M=; Đ+?£iQ`0° CÀ• 2 60• #% #ä3°0#B @€M?+RpĐ°X K

eR9X *?QÆM; 9jj, oBpB M .QÈB æ¢B hmv i aÆMX

h`QM; i?"M? GQ` M- S?BHHBT F?¬M; +® ;B[#Q K"i ç®B pÈB iBM iS+ +¬M; +?9
p X

>Q`M iQ`M i`€B H¢B- ?„M T?€B M; QÌB i`mv M iBM ` # M M; Q`B `^M; , ó" M ç-m
. Bbv ç½ [mv i ç`M? `ÌB çB M?QM; T?m M?•M +¬M; iQÈ+ ?B m F?€+? ç½ KÌB ?¼
;B i°+ >Q hmHBT i? K K°i i?ÌB ;B M- ? B M[bo + Q [mw +kM; çQÈ+ T?m M?•M +
i?"M? >Q hmHBTXô

æ²M; i?ÌB- i`QM; #¡M; i®B- S?BHHBT ?¢ H M? T?€B [m•M ç°B i?2Q /äB +?†i+?)
/äB p`i?€M? M[çB M ?¢ FB X _²B b m F?B +?¬M +?Ì K°i H€i- S?BHHBT +kM; H¢B
i°+ GBbi2`B X

"B i çQÈ+ iBM iS+ +¬M; +?9 GQmBb2 +MM; iB m i?Q . Bbv ç½ çB `²B H¢B [m v H
T?ªB M; QÌB M`Q F?€+- K`H` T?m M?•M GBbi2`B 5 h` M i?U+ i - iW H-M v M ?°B
;†T çQÈ+ G¢+ hmv i `²B i`Î p - T?m M?•M GBbi2`B ç½ ®K K°i i`"M5 .QÌM; M?Q
p`i?•M i? +O T?m M?•M +kM; F?¬M; çQÈ+ i®i H„K- Hm¬M Hm¬M `m `9 i`QM; M
GBbi2`B H`#` p`G¢+ hmv i FB /¼ bÊ `²B5 J`#•v ;Bì- T?m M?•M GBbi2`B M?"M
i`QM; T?O +¬M; iQÈ+- iB T ç½B M`M; H`iB M bBM? S?BHHBTX

@ hB M bBM? S?BHHBT- i v m +¬m K°i HÌB ;BªB i?Q+?5@ S?m M?•M GBbi2`B #
;B i°+ +O i #` [m•M ç°B +O ;B i°+ >Q hmHBT i?2Q /äBX *?ŠM; H) +¬M; iQÈ+
pÈB ç²M; KBM? i`mM; i?"M? p`i" M i•K M?Q p"v b Q\

S?BHHBT +?d +QÌB,

@ S?m M?•M + Q [mw- +€+? H`K M?Q p"v +?d H`pb #ªQ p ;B i°+ +O M; `B K`i?¬
J„i T?m M?•M GBbi2`B #¶M; M?B M b€M; H M,

@ *?ŠM; H) *¬M; +?9 GQmBb2 pÈB iB m i?Q . Bbv #` +€+ M; QÆB KÌB i`Î p Q\
S?m M?•M ?¬m iQÈ+ i?¬M; KBM? H"TiS+ çQ€M ` - MÆB M`v +| i? tªv ` +?mv M
oÈB H¢B oBpB M KÌB ? B p`iB M p`Q T?O +¬M; iQÈ+ \ *?mv M +QÌB5 L; QÌB F?€
oBpB M- M?QM; T?m M?•M GBbi2`B H`K b Q +| i? F?¬; #B i\ *,M #ªM oBpB M ç
[mw i°+ M`Q5 \*¬; €B M?Ä M`v H`K b Q +| i? ?B m çQÈ+ HÌB KÌB ;B[[mw i°+ \ Jb
`²B- +kM; +?Q iWM; çQÈ+ M`M; KÌB H-M M`Q5

@ h` M i?U+ i - çQ+? i?U+ tªv ` K°i p`B +?mv M

S?BHHBT +kM; F?¬M; ;B'm /B K p` ?¬m iQÈ+ T?m M?•M M`vX "ÎB pb #•v ;Bì- ;¬M
?Q`M iQ`M +MM; pÈB ;B i°+ >Q hmHBT- ? B # M H`ç M; M;²B i` M +MM; K°i +Q
ç½ M¡B [m [m€ i`bM? bU pB +X .M +?Q T?m M?•M GBbi2`B bmv M; ?o iBM? i - i?
M; ?2 tQM; +?mv M M`v +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB #B M b„+,

@ hB M bBM? S?BHHBT- +?ŠM; H) M; `B F?¬M; #B i +?mv M M`v [m€ KS+ M; ?B K
H M- +?, K +?9 M?bM S?BHHBT, @ :B K +¬K K°i p`pQÆM; T?B +MM; K°i p` +¬M;
F?¬M; i? iQÎM; çQÈ+ #'i +S F?ª M,M; M`QX

@ *?Q M M #•v ;Bì i +¬M K°i p`B bU i`Ê ;B9T +O M; `BX @ S?BHHBT +QÌB F?´ M
M; Q`B- F?¬M; Qi M; QÌB +| i?•M T?"M i`QM; i?"M? GQ` M ç m iÈB +¬m tBM v i FB
L?QM; HQ¢B +?mv M M`v +?9M; i +ªM K°i ? B H-M i?b çQÈ+- +kM; F?¬M; M; ,M +ª
*?Q M M- i +¬M bU ?¶ i`Ê +O M; `B5

S?m M?•M GBbi2`B i`-K K†+ K°i H€i `²B M¡B,

@ L; QÆB u m +¬m i i?mv i T?K+ +¬M; +?9 GQmBb2 b Q\

@ æ9M; p"v @ S?BHHBT i?ªM M?B M M¡B, @ h i mv i ç®B b) F?¬M; +?Q T?ûT p`
K†i M; QÌB F?€+- M?QM; +¬M; +?9 GQmBb2 i?b F?¬M; TªB p"vX L`M; F?¬M; +|

#¼M i - #ªM +?´i +?mv M M¨v +kM; F?¬M; +| [m M ? ;b pÈB M¨M; - M¨M; +?d H¨ #`
K¨ i?¬BX *?Q M M- i /U ç`M? KÌB M;¨B çB i?mv i T?K+ +¬M; +?9 çB M ?¢ i`QÈ+
h b) i´ +?S+ p¨B #m´B v M ?°B Î i`QM; iÁ i?¨M?-b m ç| KÌB K°i b® M; QÌB +| i?•M
i? K ;B X *?Q T?ûT +¬M; +?9 çB M ?¢ H° /B M Î i`QM; #m´B iB + H¨ +| çQÈ+ `²BX
@ L?QM; K¨- i +| K°i v m +¬m @ S?m M?•M GBbi2`B i?ªM M?B M M|B @ h v m +
iB m i?Q oBpB MX hB M bBM? S?BHHBT- +kM; F?¬M; T?ªB i F?¬M; iBM M;¨B-
M?B K b•m ?ÆM M[i?b `®i +m°+ M;¨B +kM; +?d H¨ K°i p` ;B i?¬MX h F?¬M; i?
K°i # M M?Q M;¨B ç½ H¨K pB + ;b ç| +?Q M;¨BX L m F?¬M; i?´v çQÈ+ M;¨B +¬M;
iB m i?Q oBpB MX
a„+ K†i S?BHHBT +¨M; +´ [m€B ?ÆMX
Zm H9+ H•m `²B ?„M KÈB i?Î /¨B,
@ h?“i ç€M; iB + E?¬M; çQÈ+5 "ÎB pb #•v ;B iB m i?Q oBpB M +kM; F?¬M; Î i`Q
M¨M; ç½ `ÌB çB `²BX
æQ+? i?U+ H¨ p¨B M;¨v i`QÈ+- oBpB M ç½ `ÌB çB 5
o¨Q M;¨v ?¬K ç| - i`QM; #m´B iB + æ¶ .mv #¶M; M?B M [m v p - b m F?B ?„M; †T
#ªQ oBpB M ` F?ÄB T?ÁM; X a m ç| æ¶ .mv ç½ +MM; G¢+ hmv i `ÌB çB- M?B m M
#B i G¢+ hmv i H¨ K°i M?•M p¨i M;mv ?B K- M¨M; +?QM? H¨ p` ?¬M i? +O æ¶ .mv
M;Æ F?¬M; +?9 w\ L m M|B æ¶ .mv ;†T T?ªB M;mv ?B K `²B- M?Q p¨v i?b oBpB M
bÆM HÁM; çB ibK ?„MX
L?QM; p´M ç H¨ oBpB M +kM; F?¬M; #B i æ¶ .mv çB MÆB M¨QX
hmv M?B M- K v H¨ p´M ç M¨v ç½ +| ç€T €M M? M? +?|M; X
o¨Q QÈ+ +?WM; #ªv i€K M;¨v i`QÈ+- +| K°i p¨B M; QÌB +O /QM; #BM? çQ¨M iU tQ
T?O +¬M; iQÈ+ +¬m FB M S?BHHBTX L?[M; M; QÌB M¨v M|B Î h•v „+ ;†T çQÈ+ K
i M ;¼B H¨ ó> ``vô- ?ÆM M[ç®B T?QÆM; ;B Q +?Q KbM? K°i Qi pB + çB H¨K- b
p¨Q i`QM; iÁ i?¨M? HoM? i?QÎM; X
L; QÌB F?€+ F?¬M; #B i- M?QM; oBpB M H¢B #B i +€B M; QÌB ;¼B H¨ ó> ``vô +?Q
M? M?- +¬ ;€B M?Ä ç½ çQ+? i?•M KÌB K´v M; QÌB iU tQM; H¨ /QM; #BM? çQ¨M ó*
K†i M|B +?mv MX E?B K´v /QM; #BM? #B i çQÈ+ p` M[ K T?€T bQ K„ H i`QÈ+ K
+¬M; iQÈ+ K¨ / M? iB M; ç½ HWM; Hšv F?¬M; M; QÌB M¨Q F?¬M; #B i F?„T iQ¨M #
#¼M ?¼ ç½ ?¢M? T?9+ iÈB KS+ ;¬M M?Q Km®M M; i çB `²B5 @ óJ M| - b m M¨v
+?9M; i H¨ /QM; #BM? çQ¨M ?¢M; # \ *?9M; i H¨ F?€+? [mw +O T?m M?•M +¬M;
_´i M? M?- oBpB M ç½ #B i çQÈ+ ?¨M? imM; +O æ¶ .mv iW M?[M; /QM; #BM? M¨v
M; QÌB K¨ K°i M; QÌB K°i M; U çm´B +?¢v ç¢B ç°B K½ i†+ i?2Q HÌB F +O ?¼- F?¬
i, CQ MM +O KbM? `²B5
oBpB M i•K ?QªM; w HQ¢M M M F?¬M; +| w Km®M iB T iK+ M|B +?mv M pÈB M?[
M; QÌB i?U+ ?B M iQ¨M #° çB m FB M K¨ æ¶ .mv ç€T SM; ?¼- +¬ ;€B M; ®+ M?Ä #Ü
L¨M; [mv i ç`M? ` M; Q¨B ibK æ¶ .mv X
@ h•v #„+ æ¶ .mv çB h•v #„+ H¨K ;b ç•v\
oBpB M F?¬M; +| +€+? M¨Q M; ?o i?¬M; bm®i p´M ç M¨v çQÈ+X .M b Q- bU FB M
b m F?B æ¶ .mv `ÌB çB M M F?¬M; +| B #B iX
hmv M?B M- `´i K v H¨ H9+ M¨v- +| K°i M; QÌB F?€+ i`QM; i?¨M? `´i i`MM; ?ÊT H¨K
+•m +?mv MX
L?„+ M?Î +?Q oBpB M F?¬M; T?ªB B F?€+ K¨ H¨ 1H Mv- p` ç iY iB M M?B K +O
1H Mv Î H¢B +?¶ +O æ¶ .mv- ç½ iB T t9+ F?¬M; Qi H-M pÈB oBpB MX L?´i H¨ b m
`´i #m²M +?€M ç®B pÈB +€+? H¨K +O æ¶ .mv- i`QM; i?¨M? +kM; F?¬M; +| # Q M
oBpB M ?B M H¨M? çÆM i?m-M ç½ +?Q 1H Mv F?¬M; Qi bU M OBX oÈB H¢B- K°i

+O ç¢B HK+- K°i M;QìB H" ç iY +O pm pQÆM; æ¢B hmv i aÆM- i`QM; M;"v i?Qì
pÈB M? mX

L;"v ç| F?B 1H Mv çB ibK oBpB M- T?€i?B M oBpB M ç½ i?m /¼M ?"M? Hw p" +| p
M" M; b) Kî KB M; ?ÄBX oBpB M F?¬M; +| i?|B [m2M M|B /®B- +kM; M|B i?ŠM; i?
ç M b K¢+ h•v "„+ - p" i?2Q +€+? M|B +O M?[M; /QM; #BM? FB i?b /QìM; M?Q æ?
K°i i?QÆM; ç°B çB i?ªQ M;mv M X

@ h?ªQ M;mv M\ *?ŠM; H) X\ @ h`QM; HÁM; 1H Mv FBM? ?½B HB M #m°i KB M; M
hmv i aÆM\

*?QM? H" K°i +•m M|B FB F?B M +?Q ? B +¬ ;€B [mv i ç`M? +MM; ` M;Q`BX

ô L m M?Q KbM? `ìB F?ÄB i?"M?- M?Q p"v S?BHHBT imv i ç®B b) ;B[KbM? H¢B
+¬M; iQÈ+- M m M?Q +ÁM +?¢v HQ¢M MÆB MÆB ;B®M; M?Q H9+ i`QÈ+- [mª i?U
*?Q M M- oBpB M H"K` [mv i ç`M? ôF?¬M; i?¬M; KBM?ô i?S M?'i +O +m°+ çìB

J†+ /M F?¬M; #B i çQìM; i•v #„+ M?QM; K" K v H" M" M; +| K°i M;QìB /šM çQìM; , 1

a m # M;"v ? B +¬ ;€B H†M; H) `ìB F?ÄB i?"M? i?b S?BHHBT KÈB T?€i?B M, ó
iQÈ+ M[5ô

E?B ?„M T?€B [m•M +MM; iB m ç°B S?€+? h?B M >´ ibK FB K F?„T MÆB- i?b oBp
H M; h•v #„+ - T?QÆM; ?QÈM; tm'i T?€i çB i?ªQ M;mv M5

E?B S?BHHBT ç M; M;?o M€i| +i?Y i?mv i T?K+ T?m M?•M ?-m iQÈ+ GBbi2`B ?¶
p" 1H Mv ç½ /WM; H¢B î /QÈB +?•M æ¢B hmv i aÆM +€+? i?"M? GQ` M M;Q`B K'v

L;~M; ç-m M;Y K†i i`¬M; H M çdM? M9B + Q p9i i" M i`QM; K•v- i`QM; HÁM; oBpB
pÈB F€i Q+? i?B M M?B M M"v,

@ 1H Mv L;QÆB M|B- #¼M æ¶ .mv i?U+ bU çB H M ç| b Q\

1H Mv H'v H¢B #bM? ioM?X h?"i` - i`QM; HÁM; M[i?Q+? F?€+? +| ç-m| + çÆM; E
b Q #•v ;Bì i?•M T?"M KbM? H" F TªM #°B æ¢B hmv i aÆMX a m F?B #` æ¶ .mv
?Q†+ i•K i`Q K" ?² ç² ;B9T ?„M ç|M; ;Bª om bQ æ¢B hmv i aÆM HW #`T bS ;Bª i?ªQ
#B i +?mv M +| #¢B H° F?¬M; \ J" iW i`QÈ+ ç| - +?mv M M" M; HûM H9i tm®M; M9B
h•v "„+ +kM; H" ?"M? pB iU w +O KbM?X

1H Mv ?B m`ä iQM? ibM? bQ T?K "¢+? >" a-m- #B i M m M?Q KbM? i`î p - [m€ M\
M;?B K F?„+ +O æ¢B hmv i aÆM- +?Q /M bQ T?K ç†+ #B i F? B •M MûK KbM? iÈB
ç| - [m v K†i p"Q p€+? ç€ bmv M;?o [m #ªv i€K M,K- p"v M" M; +kM; +QB M?Q H" M

@ æB m M"v /¼+ çQìM; çB +?9M; i F?¬M; TªB ç½ ?ÄB i?,K M?[M; M;QìB +?,M
# M;QìB çB iÈB hmv i aÆM`²B- /QìM; M?Q i`QM; ç| +| K°i M K K°i M[- +?QM? H"
+O M;QÆB @ i`QM; HÁM;1H Mv +kM; +| T?¬M HQ bÊ #`i MX

Zm M i`¼M; ?ÆM H"- i?2Q iBM iS+ iW i`QM; KB M; M?[M; M;QìB /•M +?,M Mm¬B
CQ MM p" æ¶ .mv H" K°i i M K†+ €Q +?Q" M; K"m ç2M- i?2Q KB m iª +O ?¼ p +
M;QìB ç| i?b 1H Mv `i / /" M; M;?o iÈB K°i M;QìB, _m; 55

.M b Q- /€M; M;QìB _m; i?'T #û [mª i?U+ `i / /" M; T?•M #B iX

L m M?Q æ¶ .mv p" CQ MM ? B M;QìB `ÆB p"Q i`QM; i v _m; - +?Q /M H" oBpB M
i?b +kM; #B i M?'i ç`M? H" F?¬M; +| F i [mª ;b i®iX

æ®B pÈB oBpB M K" M|B- i`QM; HÁM; M" M; +?d çÆM ;BªM H" b®i`m°i p" HQ H„M

L?QM; ç®B pÈB 1H Mv- bmv M;?o M"v ç½ T?S+ i¢T M?B m H„K`²BX æSM; î /QÈB
bU mv M;?B K +O bQ T?K "¢+? >" a-m- i`QM; HÁM; M" M; +U+ F€ bÊ ?½B p" +?MM
/B M F?€+- M;?o ç M æ¶ .mv `ÆB p"Q i`QM; i v _m; - i`QM; HÁM; 1H Mv +`M; bB
H„M; F?| K" KB m iª çQÈ+ ó*¬M; iQÈ+ i?B m MB M ç€M; ;?ûi FB 5 >„M >„M i?-
;?ûi M?Q i? H"K b Q +| i? `ÆB p"Q i`QM; i v M;QìB F?€+ +?S5ô

"i F M?Q i? M`Q- ? B +- ;€B M?bM M? m i`QM; +?@+ H€i`²B pšM #QÊ+ i` M +QM
M?Q i`QÊ+X

*| 1H Mv /šM çQÌM;- ? B M;QÌB /¼+ i?2Q çQÌM; M9B ;"T ;? M? +?|i p|i çB H M K°i
b m F?B +?mv M [m K°i F?9+ +QM;- oBpB M M?bM p T?QÆM; t - #¶M; i?'v K°i ;
/QÊB- M`M; F?-M; M?`M çQÊ+ F m H M K°i iB M; ,

@ 5

S?Q i` M- K°i #|M; /€M; i?QM /`B KªM? K B ;B®M; M?Q K°i +ÆM ;B| M? # v iÈB)
Kti M;QÌB FB imv i ç T iÈB KS+ F?B M +?Q M[M?•M +kM; T?ªB ç® F`- +ÁM +| K°i
+?QM? H` p` óhB M bBM? G¢+ hmv iô FB - M;QÌB K` M;`v ç| oBpB M iWM; i?'v Î i`

L?QM; ;Bì T?9i M`v- b„+ Kti p` iB M bBM? G¢+ hmv i M`v H¢B `i H` m €K- i` M F?
K„ H¢B +| i? K K°i p`B p i i?QÆM; `i M?Ä- p`B ;B¼i K€m iQÆB T?O Î # M +¢M? p
?„M [m M H m +?MB- ç M M; v +ª €M? K„i ?„M +kM; +| p ?ÆB K'i ?²M p` +?€M MªM

eR8X *?QÆM; 9j9, *Æ >°B æ J h?–M a®M; G¢B

hBM? GBM? pQÆM; iQM? iB M? i`lB bBM? + Q M;¢Q- M?QM; b m i`"M ç€M? i` M ç
M;¢Q +O ?„M ç m ç½ #` ç€M? +?Q M€i pKMx >B M M v i`QM; HÁM; G¢+ hmv i +
çQÌM; H` M;QÌB çQÊ+ hBM? GBM? ç¢B i?–M U1H/2` 1H7V HU +?¼M /šM /„i hBM
?QM;- p`v K` +Q M?B M #` K°i i M M?•M HQ¢B ç€M? #¢BX >ÆM M[+ÁM T?ªB M|
K°i K M? ;B€TX E?B ç®B /B M pÈB +€B i M "¢+? >` a–m ç€M; bÊ ç|- i`QM; HÁM; €
` K°i +ªK ;B€+ #`i HU+ imv i p¼M;

G¢+ hmv i +?"K +?¢T #QÊ+ tm®M; +?•M M9B M?Q i?'i ?²M H¢+ T?€+?X "¶M; M?B

@ ? 55

hB M; F m +O oBpB M ç½ H`K i?S+ idM? G¢+ hmv iX >„M +?"K`½B M?bM tm®M;-
M[K„ H ç M; +?„M i`QÊ+ K„iX *QÌB M? K°i iB M;- ? B M;|M i v G¢+ imv i M? M?
K°i iB M; F2M;- +?Ov i?O H"TiS+ #` # ;šv i?"M? ? B çQ¢MX a„+ Kti 1HmM çÄ H
F?-M; F?ÄB M;•v /¢B F?B M?bM i? M? +?Ov i?O +?d +ÁM H¢B K°i MY X

@ L;QÆB H` ç iY hmv i aÆM\@ hBM? HBM? pQÆM; M?2Q K„i ?ÄB 1HmM X

1HmM ?B m M;QÌB M?bM K„ H M?Q p,M M?QÊ+ M`v i?U+ HU+ + Q ?ÆM KbM? F?
KB M +QÐM; M|B,

@ S?ªB- h H` ç iY hmv i aÆM5 om pQÆM; "¢+? >` a–m H` i?–v +O i X

G¢+ hmv i ?ÆB M;¢+ M?B M,

@ "¢+? >` a•m\ L;QÆB H` ç iY +O ?„M\

*?Êi M?È ç M i` M çdM? M9B FB +| K°i M K M?•M M?Q K°i p` i?–M- G¢+ hmv i #`i
i?–M- M;•v M;®+ M?bM 1HmM X

h`QM; HÁM; 1HmM i?'T i?ÄK, óL;QÌB M`v M?bM KbM? M?Q p•v *?ŠM; H) ?„M +
i?M\ô

h?2Q #ªM M,M;- G¢+ hmv i çQ i v H M b| p i b Q i` M Kti @ óL m M?Q F?-M; +|
imv i ç®B F?-M; Mm®i HìB5 J°i M;`v F?-M; i?„M; çQÊ+ "¢+? >` a–m KbM? b);B[
?²B H•m- G¢+ hmv i i?Î /`B- HB + K„i M?bM +- #û i`QÊ+ Kti- M;[F?Q `i i?"i iB M?

@ L;QÆB +| K°i M;QÌB i?–v `i K¢M?5

oW M|B- G¢+ hmv i ç°i M?B M MªM HÁM; i?Q€B +?Q- iB M i v MûK MY çQ¢M +?
iB M;- K†+ /M ?„M +?d iB M i v- M?QM; KkB M?¼M i`U+ iB T tmv M M;"T ? i tm®M

*?B m i?S+ 'v H`K 1HmM #B M b„+X

@ æQÊ+ `²B- +¬M; iQÊ+ T?m M?•M- +€+ M; QÆB iÈB ibK +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT T
G¢+ hmv i M|B tQM; - M?9M p B i?Î /¬B- i?•M ?bM? T?B m M?B M HQÊi [m oBpB
+?•M M9BX

L?bM i?'v G¢+ hmv i M? M?¬M; `lB ¢B- oBpB M M?bM #|M; HQM; M; QlB M¬v- ¢°i
hW F?B #B i G¢+ hmv i iÈB M v- M; QlB K„ H F?¬M; ;B®M; M K M?•M M¬v K¶B F?B
i?2Q K°i HQ¢B + Q [mw i Q M?½ F?¬M; M|B M M HlBX •M? K„ i K†+ /M #bM? i?ªM
K°i i?S M; ¢Q F?Q # i` MX L?QM; ;Bl T?9i M¬v- M?bM #|M; HQM; +O ?„M ¢ M; ¢B
H¢B T?ªM; T?'i p iB m ¢B m- iU ?² ?¬K +?S M?[M; K'i K€i F?¬M; M|B M M HlBX
oBpB M F?¬M; M?¬M ¢QÊ+ ?¬H M,

@ h?Q M;¬B G¢+ imv i 5

@ *|5 @ G¢+ hmv i /WM; H¢B- [m v ¢-m H¢B M?bM oBpB M- KdK +QlB ?ÄB@ *|
M?•M\

@ *€K ÆM M;¬B ¢½ +?Q i #B i +?¶ +O ?„M5

oBpB M K†+ /M i?'v F?¬M; iB M M?QM; pšM +ªK ¢ªK ?ÄB,

@ h¬B h¬B M;?2 M|B H` æ¶ .mv ¢B +?mM; pÈB K°i M; QlB K†+ €Q +?Q¬M; ¢2M >
F?¬M;\

@ L;mv ?B K\ @ G¢+ hmv i M;•v M; QlB b m ¢| /MM; K°i M; [¢B m +´ [m€B iª HlB@
i•K5 *¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT #•v ;Bl ¢B +?mM; pÈB M; QlB FB - +?d bÊ H` +?¶ M i
¬M; i` M i? ;BÈB M¬v F?¬M; +| #'i +S M; QlB M¬Q +| i? F?¬M; +QB M; QlB FB p
T?m +O M¬M; X

G¢+ hmv i i?Î /¬B K M; i?2Q p¬M T?¬M #'i ¢„+ /o- M?QM; i?¬M b„+ +O ?„M `i +?
L?QM; oBpB M M;?2 M?QM; H¢B F?¬M; ?B m- +ª 1HmM +kM; F?¬M; ?B m` b Q
oBpB M +QlB- MK +QlB ?²M M?B M H¬K G¢+ hmv i M?bM i?'v +kM; bBM? p¬B T?¬
+O oBpB M i?m¬M F?B i- F?¬M; M?m®K +?9i #KB i¬M- M? M?¬M; M|B,

@ L;¬B G¢+ hmv i- i` M K†i M;¬B +| p i i?QÆM; X E?¬M; b Q- i¬B +| K°i Qi i?m®+
M;¬B

@ E?¬M; +¬M5@ G¢+ hmv i H„+ ¢-m- i?¬M M?B M M|B@ o i i?QÆM; M¬v +S ¢ ¢|
*QM M; QlB +O i F?¬M; i?Q+? H¬K i`€B pÈB M?[M; ;b KbM? ¢½ M|B5

L|B iÈB ¢•v- G¢+ hmv i ¢½ F?¬M; +ÁM; b ¢ M|B M[- # M `lB ¢BX L?QM; - ?„M ¢B ¢
H¬M M[5 >„M tQ v M; QlB H¢B- Mûi K†i T?S+ i¢TX >„M M?bM p¬Q K„i oBpB M,

@ *¬M; iQÊ+ T?m M?•M sBM ?ÄB iW H¬M +?9M; i ;†T K†i i¢B v M ?°B ÎT?O +¬M;
M?B m M;¬v `²B\

oBpB M +| +?9i M; ?B ?Q†+ M?QM; oBpB M i?B M HQÆM; pšM `i p mB p iª HlB,

@ >bM? M?Q ¢½ /QÊ+ kd M;¬vX

@ > B KQÆB #ªv- i`lB ¢ @ G¢+ hmv i i?¬K M|B- i`¬K K†+ K°i ?²B H•m`²B H¢B +9E
J°i H9+ b m- hBM? GBM? pQÆM; ¢°i M?B M +QlBX >„M +QlB K°i iB M; - bU +?€M

@ L m M?Q p¬v t2K` - #•v ;Bl i +ÁM +?Q i? ¢B ¢QÊ+5

G¢+ hmv i M?bM oBpB M,

@h ¢½ M|B H` i b) +?Q ?„M i?lB ;B M K°i i?€M; - K` #•v ;Bl KÈB ? B KQÆB #ªv
;B M *?Q M M i b) F?¬M; H¬K i`€B pÈB #'i +S ¢B m ;b i ¢½ M|BX

a m ¢| hBM? GBM? pQÆM; ¢Q ` K°i ¢ M; ?¬F?B M oBpB M ;B¬i KbM?,

@ L m M?Q *¬M; iQÊ+ T?m M?•M i¬M FQM? F?¬M; M;¢B i?b i +| i? +MM; +€+ M`M
? T- F?¬M; / çBX

oBpB M ?ÆB F?~M i`QÆM; ,

@ *€B M`v 5

@ L`M; M i•K5

G¢+ hmv i M?bM oBpB M- +mM; FQM? F?QK HQM; K°i +€+? i Q M?½- #bM? i?ªM

@ h pÈB M`M; F?¬M; +| €+ w5 h M; ?o- M?bM i?`v K°i +¬ #û ç M; v m- i?m-M F?B
K b®M; H¢B +kM; F?¬M; M?ŠM i•K ;•v #'i +S ?`M? ç°M; ;b i?QÆM; i`M iÈB M`M; c

oBpB M /Q /U K°i ?²B `²B +kM; ;"i ç-mX 1HmM # M +¢M? H"TiS+ F?~M i`QÆM; F

@ *¬ çB M `²B b Q\ L?Ð ?„M +| KQm ç² ;b F?¬M; +?Q B #B i\

oBpB M M? M?`M; +QÌB- MK +QÌB M?Q ?Q MÎi` M hmv i bÆM,

@ h¬B i?`v ¬M; `v F?¬M; ;B®M; M;QÌB t'm5

.WM; K°i +?9i- M`M; H¢B ?ÄB G¢+ hmv i,

@ h?Q M;`B G¢+ hmv i- M;`B pW KÈB M|B #•v ;BÌ ?„M F?¬M; +| M;mv ?B K ;b- +|

@ æQÆM; M?B M5@ G¢+ hmv i F?¬M; /Q /U M|B@ Í# M +¢M? M;QÌB FB - i? ;BÈ
iÈB +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBTX

L?QM; +?„+ +?„M H` G¢+ hmv i i?¬M; KBM? imv i çdM? +kM; F?¬M; # Q ;BÌ #B i i
H¢B tªv ` #B M ?| `i HÈMX hbM? +ªM? +O æ¶ .mv #•v ;BÌ F?¬M; T?ªB M;mv ?B

L;QÌB çQÊ+ G¢+ hmv i +QB M?Q i?¬M H` "¢+? >` a-m ? i H-M M`v iÈB HÌB F?€+ #
T?QÆM; +MM; æ¶ .mv iB M p`Q i`QM; +€B i? ;BÈB T?QM; 'M FB J² ?²B i` M i`€
tm®M; Kti ?„MX >Q`M; FBK i K tQ FQ+? ç M; F M; M; +´ ?„M- M;¢Q F?Q K`m p
tQ i tQ i p`B iB M; - [m-M €Q +kM; #` +„i tûX

@ L;QÆB L?Q i? M`Q H¢B H` M;QÆB\ h M?"M ` M;QÌB5 L;QÆB ç½ i`Î p \ h i

æ¶ .mv M? M? +?|M; ?B m ` , óL;QÌB FB \*?ŠM; H) ?„M ç½ ;†T ` ;QM5 *?„+ +?„M
` ;QM5ô

æ¶ .mv `i +?€M ` ;QM@ hmv #B i KbM? H` ç®B T?QÆM; +?mv M i? M?QM; æ¶ .
i?9+ M M p¬ +MM; +?€M ;?ûi +€B bS K¢M; [m€B çªM M;`M M,K +O FB Ti`QÊ+ HQ
M`Q Km®M KbM? bBM? ` ç½ #` i`ÂM; p`Q K°i +€B b®K M? iW M;`M M,K i`QÊ+X .
H` hBM? E?¬M; ç M?'i +QÌM; ;Bª +O M;`M M^K i`QÊ+- M?QM; b•m i`QM; M°B i•K
F?€M; +UX

Zm M i`QM; H` #•v ;BÌ æ¶ .mv #` K°i [m€B p`i +QÌM; ¢¢B +-K ?Á M; FBK i K tQ
sQ+? h?Ov æQ¢M K¢M? K) H` i? K` +QM #` M| ç€M? ;K+ / /`M;X J°i +?9i F?€M;
i•K ç| +kM; #` [mûi b¢+? K` +Sm K M; KbM?

@ E?¬M; b B- H` i 5

h•K w æ¶ .mv +?mv M ç°M; - H`v iQ`M #° /kM; F?Q /"K +?•M [m€i HÈM,

@ *?QM? H` i - i ç½ i`Î p 5

h?Y ç€M? +m°+ K°i +€B +QB b Q\ .M ;b i?b +kM; ç½ #` M;QÌB i +?o ;B€Q p`Q v i
i?¬M çB M T?ªB +? i5ô@ s2K ` H` Km®M ;B i KbM?X .M b Q +kM; +? i F?¬M; #`
` ;QM- F?¬M; +?WM; +ÂM +| +Æ ?°B b®M; +ÂM X

æ€M; iB + L; v F?B pW M|B ` M?[M; HÌB M`v- ?„M H"TiS+ T?€i ?B M JbM? b B

:½ pä bo iQ HÈM Kti KkB +SM; M;„+ M?Q +QÆM; i?B M;?2 æ¶ .mv +?QM? KB M; i?
T?ŠM M° çB M +m²M;X

J°i i`"M`®M;;B"M`Qi;"QM?Q b'K bûi p M; # M i B æ¶ .mvX F?B M i?B m +?9i M
T?QÆM;;B i i?b +kM; #`i`"M; •K i? M? M`v ;B i +? iX

@ G` M;QÆB- [mª M?B M H` M;QÆB5 h M F?®M FB T ç€M;;? i îK- M;QÌB +ÁM /€
+ÁM +| i? b®M; K` ` F?ÄB MÆB M`v ? v b Q\

h`QM; iB M; T?šM M°`Qi;"Q- ?Q`M; FBK i K tQ FQ+? `ÌB F?ÄB +´ æ¶ .mv- M?Q
.mv K` ç®B T?QÆM;;BÆ ?Q`M; FBK i K tQ FQ+? H M- b m ç| /MM; ? i bS+ iQ`M i

æ¶ .mv M?„K K„i H¢B- i`QM; HÁM; i?Î /`B, ó*?šM; H) H-M M`v M? ç•v +? i +?„+\
æ M i?ÌB çB K M;mv F`+?- +?Êi M;?2 i`QM; ç¢B çB M ?MM; po i`mv M ç M K°i i? i

@ •Q hQ *€i GÊB •- /WM; i v5

>Q`M; FBK i K tQ FQ+? ç°i M;°i /WM; î i` M ç-m æ¶ .mv- FBK [m M; #ûM M?¼M
/WM; H¢BX

h`QM; ç¢B çB M- •K i? M? ?MM; ?"m FB H¢B K°i H-M M[p M; H M- K M; i?2Q bU

@ mbi`BHB - M m M?Q ;B i?„M +?9M; i b) F?¬M; +| +Æ ?°B `ÌB F?ÄB +?¶ M`v5 E
po ç¢B +kM; K'i çB +Æ ?°B b®M; H¢BX

*?9 i?Q+?,

oBpB M p®M +| i"i M|B H„T- M M ++R #¢M ç¼+ F?B t2K ç®B i?Q¢B +O oBpB M i?

*?9+ i'i +ª R ç K M;QM ;B'+ p` R M;`v KÊB i?m" M HÊB

eReX *?QÆM; 9j8, _ûQ _„i h?ªK h?B i5

h? M? •K M`v M?Q K°i KkB i M tmv M i?šM; p`Q K`M M?o æ¶ .mv- H`K +?Q ?„M M;

ô J h?-M b®M; H¢B\5 ôX

oă bo F?´M; H² mbi`BHB ç M; +-K ?Q`M; FBK i K tQ FQ+? i`QM; i v- ç-m FQ+? +
b m F?B M;;?2 çQÊ+ M?[M; HÌB M`v- i v ?„M ?ÆB `mM H M F?B M +?Q M?[M; F?mv
` •K i? M? H2M; F2M;- ?B M M?B M H` ?„M ç M; FQ+? ç°M;X >„M M?bM +?^K +?^
çÄ i`QM; K„i /QÌM; M?Q +`M; H9+ +`M; M|M; - +m®B +MM; +€M? i v `mM `~v +O
M?QM; +kM; F?¬M; ç•K` i`QÊ+X G9+ M`v- KkB +O +•v i K tQ FQ+? ç M; /WM; H
+-M M? M?`M; M?Q+? H M K°i +?9i H` +| i? ;B i +? i æ¶ .mvX h`QM; ç-m æ¶ .mv
i? M? +O +•m M|B óJ h?-M b®M; H¢Bô i`mv M ç M iW ç¢B çB MX L?QM; H9+ M`
pă bo F?´M; H² K†+ ?Q`M; FBK ;B€T- mbi`BHB - ;BÆ H M K°i FQ+? HB M ç€M? #
H` sQ+? h?Ov æQ¢M p,M; ` M;Q`BX a m ç| i K tQ FQ+? ç½ i`Î H¢B- î M; v +?¶ v
+?d tªv` i`QM; M?€v K„iXæWM; M|B H` æ¶ .mv F?¬M; +| T?ªM SM;- M; v +ª pă bc
F?¬M; F`T T?ªM SM;X J†+ /M i?´v æ¶ .mv #` i M FB /MM; ?Q`M; FBK i K tQ FQ+
? B i v M„K +?†+- M?QM; +kM; F?¬M; /€K #QÊ+ iÈB MY #QÊ+X *m®B +MM;- i M F
H`K`9M; ç°M; /WM; H¢B- i K tQ FQ+? pW `ÌB F?ÄB i`€M æ¶ .mv K°i +?9iX h`QM;
i?O- ç'm F?Q +O #€i +´T pă bo çQÊ+ #°+ T?€i iQ`M HU+X CQ MM i`QM; i v F?¬
M?Q H` i v F?¬M; i' + b„i- tm'i [mv M H Q iÈBX CQ MM F?¬M; +?9i /Q /U- F?¬M; +
i v ?mv i M?K+ +O Kbm? ç ç'm pÈB ?Q`M; FBK i K tQ FQ+? b„+ #ûM FB X *?Q /
i? ?¢ sQ+? h?Ov æQ¢M i`QM; K°i +?B m M`M; +kM; F?¬M; bÊX h?•MªM? CQ MM
iÈB i`QÊ+ K†i æ¶ .mvX h v T?ªB /MM; ? i bS+- imM; K°i +?QÌM; K M; i?2Q ç'm F
p`Q ç-m KkB i K tQ FQ+?X óPM;ô K°i iB M;- K°i +?QÌM; iQ`M HU+ +O CQ MM i
FQ+? ` K°i +?9iX \*?ÈT H'v +Æ ?°B M`v- i?•M i? +O CQ MM HB M M^K`¢T tm®
æ¶ .mv M`M; H,M i` M ç'i- i v i`€B /MM; bS+ p¶ p`Q ?¬M; æ¶ .mv K°i +€BX

@ óS?€+5ô

æŋ .mv +^aK ;B€+ #^aM i?•M #`K°i +ŋ HU+ K¢M? K) ç~v ` M;Q`B-+Æ i? # v H M F?
p`B i`,K i?QÊ+X G9+ +Æ i? ?„M +ÁM HÆ HYM; i` M F?¬M; i`mM;- #ŋM; M?B M
CQ MM pŋ K¢M? p`Q M;QìB ?„M- €M? K„i +O M`M; F?B 'v ;B®M; M?Q Km®M MìB
G-M ç-m iB M i`QM; çìB- æŋ .mv ?B m çQÊ+ w M;?o +O CQ MM +?d [m €M? K„
+ Q M;¢Q FB M +QìM; M`v +m®B +MM; K M; i?2Q K°i iB [mv i HB iX

@óoM5ô

h K tQ FQ+? +O mbi`BHB K†+ /M #`CQ MM ç~v H +? ` M?QM; i`QM; M?€v K„
H¢M? K°i iB M;- i K tQ FQ+? i`QM; i v ?„M HB M ç•K iÈB CQ MM X a„+ K†i +O C
F?¬M; ? bÊ ?½BX h?“K +?Q F?ì2 KB M; +O M`M; F?) KdK +QìB K M; i?2Q +?9i
M`M; +¬K H'v KkB i K tQ FQ+?X JkB FQ+? b„+ #ûM HB M +S p`Q #`M i v M`M;- K
tm®M;X J†+ /M M`M; pmM; i v #„i çQÊ+ pk F?Q +O ç®B T?QÆM; M?QM; mbi`B
çB M- HU+ HQÊM; M`v F?¬M; T?ªB +?d K°i #€i +'T pä bo M?Q M`M; +ì i? M;„M +
HB M +^aK ;B€+ #`M i v ç m çÊM FBM? F?OM;X h K tQ FQ+? / /`M; tmv M i?OM;
iB T iK+ ç•K p`Q M;U+ CQ MM X J°i bS+ K¢M? i?“i HÊM i?“K +?Q +ÁM H`K +?Q +^a
i?•M +•v i K tQ FQ+? #ŋM; M?B M #MM; T?€i K°i Hm²M; F?Q /B K K`m p`M; UF?Q
HY VX Gm²M; F?Q /B K M`v pW H M iÈB M;U+ +O CQ MM HB M #„M ` K°i H`M I

@óS?Ki5ô K°i M;KK K€m iW KB M; +O CQ MM #„M p`Q i?•M FQ+?X hWM; ;B¼i
pÁM; î ç-m KkB FQ+? T?€i ` M?[M; iB M; `ì+ `€+? `ì+ `€+?X G9+ M`v- i?•M i? æ
ç'i- ?„M #'i +?T T iQ`M i?•M ç m çÊM HB M +®;„M; çSM; H MX Zm v ç-m H¢B- HB
F?OM; F?B T F?B M +?Q K„i ?„M /QìM; M?Q Km®M M´imM; `X h` M i?•M +•v ?Q
Hm²M; M;¢Q F?Q p`M; `U+ ç M; +m²M +m°M #®+ H M- CQ MM K°i i v +¬K H'v Kk
i K€m- K`i?•M i? +O M`M; H¢B #` ç®B T?QÆM; +?o H M i`ìBX J€B iì+ K`m #¢
#` K€m iQÆB M?m°K çÄ- æŋ .mv M?bM i?'v K` ç m çÊM i`QM; HÁM;X >„M H9+ M`v
Km®M T?€i çB MX JŋB K°i #B m +^aK i` M K†i +O CQ MM iWM; +?9i iWM; +?9i K°
?„MX *¬ #û M`v M`M; M`M; ç M; +QìB55

æ9M; p`v- M`M; ç M; +QìB5 K°i MK +QìB /`m /`M; K` ç m i?QÆM;X J¬B M`M; `mM
v m Èi T?€i ` p`B iB M;X J†+ /M çSM; î`'i t i? M?QM; æŋ .mv `ä`M; M;?2 çQÊ+

@ô*?¢v çB J m +?¢v F?ÄB MÆB M`v çB

a m çì €M? K„i /`m /`M; K` ç m i?QÆM; +O M`M; iW iW K'i çB €M? b€M;X hW i`QM
+ì i?S ;b çì ç M; [m v [m`M p +?¢K /[ /°B- æŋ .mv i¢B i?ìB F?„+ M`v #ŋM; i`î M M
T?ªM; T?°i M?Q M;?2 çQÊ+ •K i? M? +O i?S ;b çì pÐ i M `X •K i? M? pÐ pKM çì tr
?„M- æŋ .mv #B i i?S ;b ç M; pÐ pKM i`QM; HÁM; +O ?„MX >„M M?Ê `ä M;`v çì
i` M i?ªQ M;mv M- # M +¢M? ç®M; HY - K°i i?B m MB M MìB pÈB K°i +¬ #û,

@óL;QÆB +ì #B i`^M; çB i?2Q i - M;QÆB +ì i? b) +? i F?¬M;ìô

*¬ #û FB p K†i pšM mM; /mM;- bB M;®+ M?bM i?B m MB M- i? M? •K +O M`M; M
i`ìB ç-v b Q,

@óo"v i?b +? i i?¬B5ô

o"v i?b +? i i?¬B

o"v- +? i

*?Q ç M H9+ M`v- æŋ .mv KÈB #ŋM; M?B M ?B m ` - M;`v 'v CQ MM #bM? ioM? M
+?S ibM? +^aK M²M; M`M ç M /QìM; M`QX :Bì T?9i M`v- æŋ .mv M;Æ M;€+ çSM; ç
M?Q +ì K°i M;`M i€K i`,K iB M; bûi +MM; M`X h`QM; i B ?„M i? ;BÈB /QìM; M?Q
F?¬M; +ì K°i iB M; ç°M;X h?S •K i? M? /mv M?'i +ÁM [m`M [m M? i`QM; i•K i`Q ?„
#û FB M;`v çì /`m /`M; MìB pÈB ?„M,

@óo"v i?b +? i i?¬B ô

h`QM; K„i ?„M +<sup>a</sup>i? ;BÈB M`v /QÌM; M?Q +?“K H¢B- ?ÆM M[i?S /mv M?`i i²M i¢
+?d +ÁM H`K€B i|+ €M? #¢+ ç½ #`K€m iQÆB M?m®K çÄ +O CQ MM X æ¶ .mv iQ
i?`i i` M +Æ i? ?„M ç m`mM H MX > B M„K ç`K tB i +?†iX *m®B +MM;- ?„M`®M
;B®M; M?Q K°i +QM /½ i?9 #`i?QÆM;- p M; p¼M; F?“T J i?–M çB MX mbi`BHB
CQ MM iW i` M KkB FQ+?`ÆB tm®M; ç`iX h?•M KbM? +QÌM; i`€M; ;B®M; M?Q K
+?^K +?^K M?bM p`Q æ¶ .mv î ç`M; FB X G9+ M`v- i?•M i? +O æ¶ .mv`mM H M /
+m®B +MM; æ¶ .mv #QÈ+ K°i #QÈ+ ç–m iB MX J°i #QÈ+ M`v F?–M; T?ªB HmB p
i`®MX J`H` iB M H M T?Q i`QÈ+X æ¶ .mv +^aK i?`v i?•M i? +O KbM? ç M; `mM
i?•M ç M; `mM H M iWM; ?²BX hW b•m # M i`QM; +Æ i? - M?[M; •K i? M? pÐ pKM H
b„T +| +?mv M ;b ç| b) tªv` X hW b•m i`QM; |+ +O æ¶ .mv- M¶B i?®M; F?´ F`+?
M?€v K„i /•M; H M M?Q i?Ov i`B m M?`M +?bK iQ`M i?•M ?„MX aU i?®M; F?´ M`v
H M- +^aK ;B€+ M?Q K°i HQ¢B F?´ ?bM? +U+ F€ i`M F?®+X E?B M +?Q ?„M K¶B K
/[/°B- M?Q +| ?`M; p¢M M?€i ç Q +?ûK p`Q i?•M i? X

@óGQ`B M;QìB M;m tm~M5 ô

h? M?•K H¢M? HMM; +SM; M?“+ +O mbi`BHB i`mv M ç MX

@óJ i?–M çB M H`MÆB +| i? iMv w` p`Q b Q\ >W- ` ;QM- M;QÆB +?“+ #B i`
+€+? M`Q +?¢v i?Q€iX h?–M; ç¢Q FB F?–M; i? KÎ` iW # M i`QM;Xô

æ¶ .mv F?–M; M|B ;bX J¶B #QÈ+ +?•M +O ?„M ç m H`+® ;„M; iW M?[M; i?®M; F?
?“M ç m /MM; ç #QÈ+ iÈBX *?Q M M ?„M F?–M; i? KÎ KB M;- pb M m ?„M KÎ KB
h`QM; i B ?„M /QÌM; M?Q F?–M; M; ?2 i?`v •K i? M? +O mbi`BHB - ?„M +kM; i?“K
b€i i?–M M`vX •M? K„i +O ?„M iW ç–m ç M +m®B ç m M?bM +?^K +?^K p`Q CQ M
E?QªM; +€+? +?d F?QªM; K°i i`,K #QÈ+ - i? M?QM; æ¶ .mv /QÌM; M?Q T?ªB çB`
+MM; ?„M +kM; HªQ çªQ çB iÈB çQÈ+ # M i?•M i? CQ MM X S?`+? K°i iB M;- ?„M
tm®M; # M +¢M? CQ MM X .®+ ? i iQ`M #° bS+ HU+- #`M i v +O æ¶ .mv`mM`v
K†i +O CQ MM X G9+ M`v- i` M;QÆM; K†i i? M? i?ªM +O CQ MM +ÁM +| K°i +?
K„i M?“K H¢B M?Q H`ç M; M;O i?B TX CQ MM M`M; b B H–K`²B5X :B¼M; M|B
M?Q F?–M; +| ibM? +^aK M`Q- M?QM; T?ªM; T?`i i`QM; ç| H¢B`M +?S K°i M¶B MB

@óÎB H)- i b) F?–M; #Ä +?¢v5ô

hW ç–m M;|M i v +O KbM? - ?„M M?“M i?`v H`M / i` M F?m–M K†i +O CQ MM ç
M`v ;B®M; M?Q Km®M M´imM; `X *m®B +MM; æ¶ .mv M;~M; ç–m H M €M? K„i H¢
T?Q mbi`BHB ,

@ó:B i i çB5ô

hW i`QM; ;B¼M; M|B mv M;?B K +O æ¶ .mv- mbi`BHB K M; i?2Q K°i iB FBM? M

@ó*€B ;b\ô

@ó•v ;BÌM;QÆB ?½v ;B i i çB5X ô

æ¶ .mv ?Qi K°i ?ÆB i?“i b•m €M? K„i ?WM; ?U+ M?Q M;¼M HY - M?bM +?^K +?^K

@óL m F?–M;- +?d +–M i +ÁM b®M; K°i T?9i- i M?“i ç`M? b) ibK +€+? ;B i M;QÆ

æ®B K†i pÈB €M? K„i +O æ¶ .mv- mbi`BHB H¢B #`i ;B€+ HmB p T?Q b m K°i #
M|B i`mv M ç M,

@ô mbi`BHB ?½v #„i ?„M i`QÈ+X *?9M; i +–M ?„M ç KÎ T?QM; `M5ô

_`i M? M?- i M pä bo F?´M; H´i`Î H¢B #bM? i?QÌM;X ?„M ?W K°i iB M;- ?Q`M; F€
;BÆ H M- H–M M`v ?QÈM; p #ª p B +O æ¶ .mv,

@ô ` ;QM- i``i i?`i p¼M; p M;QÆB F?–M; M;?o iÈB H–M M`v ç M- M;QÆB H¢B

L|B tQM;- ?Q`M; FBK i K tQ FQ+? ç½ ç•K tm®M; #` p B æ¶ .mv

@óS?“T5ô

>Q`M; FBK i K tQ FQ+? ç•K i`9M; #^a p B æ¶ .mvX G9+ M`v- +?Q /M M;¼M FQ+?
iQÆB +?av`ÁM;`ÁM;- M?QM; æ¶ .mv +?•M K`v F?¬M; ? M?Qm H¢B- /M +?d H`K
HQ¢B +^aK; B€+ Fb H¢ iW i`QM; +Æ i? +O æ¶ .mv i`mv M`X .Q`M; M?Q iW MÆB
FQ+? ç•K i`9M;- iW M?[M; /ÁM; K€m iQÆB ç M; +?av FB ç®B F?€M; H¢B bU ç m
i?•M i? +O æ¶ .mvX :B®M; M?Q ibK çQÊ+ K°i MÆB ç i?| i` - +ÆM ç m çÈM iQ
i?2Q iWM; /ÁM; K€m iQÆB`Q ¢i +?av` M; Q`B i?•M i? E?¬M; ç m J°i çB K+kM;
i`QM; HÁM; +Q`B H¢M?X

@L|B +?Q i #B i- i KQm iQM? +€B ;b\

@G9+ ç®B K†i +Q`M; ç`+?- i +?ŠM; H) +?d #B i /MM; M?[M; iB m t^aQ p` [m, F HV

@G9+ ç®B K†i +Q`M; ç`+?- i +?ŠM; H) +?d #B i i`Æ K„i M?bM +¬ #û v m i?QÆM;

@G9+ ç®B K†i +Q`M; ç`+?- i +?ŠM; H) +?d +| i? M^K v M +?ì ?„M +„i t ? v b Q\

@G9+ ç®B K†i +Q`M; ç`+?- i +?ŠM; H) poM? pB M v m ? M M?Q p`v b Q\5

hWM; +•m ?ÄB M?Q M?[M; i? M? FB K b„+ #ûM ç•K b•m p`Q i`€B iBK +O æ¶ .mv-
+•m M|B,

@óL m M?Q i +| çQÊ+ HU+ HQÊM;5ô

eRdX *?QÆM; 9je, h?S+ hdM?

æ¶ .mv iWM; H`K°i F F?¬M; Km®M +?`m #| #m°+- iWM; K°i HÁM; F? Q F?€i iU
K M?ô K` ` ;QM HQm H¢B +?Q KbM?X

>„M F?¬M; Km®M H`K +€B ;½ ` ;QM ç|5 *Q`M; ;B<sup>a</sup> K¢M? M?`i i?B M ?¢ i?b +| ;b ?

a® K M? M;?bM M,K i`QÊ+- /U p`Q +€B ;b K` #„i i ;€M? p€+\\

*€B ;b K` ;B`M? H`v bS+ K¢M? +?S- i ç•v F?¬M; ?SM; i?9 +?9i M`Q5

h +?QM? H`i - i +?d Km®M +m°+ ç`B +O +?QM? KbM?5

" M ç-m F?B ç®B K†i pÈB i M æ¶ .mv R FB î i`QM; i`K ?mv +?QÆM;- æ¶ .mv ç½ i
ç| ?„M p®M /o F?¬M; i? K ç w ç M +€B ;b K` bS+ K¢M? b m F?B i?S+ idM?- F?¬M;
i`î i?`M? +Q`M; ;B<sup>a</sup> b® K°i /QÊB ;-K i`ìBX

h? K` H9+ M`v ?„M /Q`M; M?Q M?È H¢B M;`v ?¬K ç| - +€B H9+ M|B +?mv M i`QM;
R FB +kM; ç½ iWM; M|B pÈB ?„M K°i +•m ç-v +?•K +?¼+

@ *?9M; i b) F?¬M; ûT #m°+ M;QÆB +?d +| çB m ç M K°i H9+ M?`i ç`M? M;QÆB
bS+ K¢M?5

J` #•v ;B` +?QM? H` H9+ i`QM; HÁM; æ¶ .mv F?€i F? Q bS+ K¢M? K°i +€+? çB M -

JkB FQ+? H¢M? H)Q M?¼M ?Q„i`9i F?ÄB M;Q`B æ¶ .mv- K€m iQÆB i`Q` F?B M
+Æ i? ?„M M?Q ibK çQÊ+ K°i +?¶ T?€i iB iX J€m iQÆB i9 ` M;QÊ+ H¢B +ÁM F
M?B m

U>bM? M?Q +?QM? H` i?S +<sup>a</sup>K ;B€+ M`v V

m b i`BHB i?'v i M ` ;QM i`QÊ+ K†i #` KbM? ç•K i?OM; / /`M; M?Q p`v- €M? K„i v
L;¼M HY i`QM; ç€v K„i +?€v H M ?WM; ?U+X h`QM; M?[M; iB M; iQ i€+?- i? M?
;BÆ + Q- KkB FQ+? H`T H|2 M?[M; iB b€M; H¢M? H)Q X

J†+ /M #^aM i?•M v ç½ #` M?®i i`QM; +€B i? ;BÈB #` T?QM; # M`v H•m ç M M¶B +
'v @ m b i`BHB @ F + M? ;B[ J h?-M çB M pšM ?QM; T?'M i`QÊ+ KkB FQ+? çšK
F?®M FB T FB 55

hB M; ç•K T?€ F?¬M; +O +•v h K sQ EQ+? i?"i`ä`"M;X h` M KkB FQ+?- M;¼M
?U+ +?€v5

L;„M M;OB K°i M;“M M,K- i?U+ HU+ +O M;QÆB F?¬M; M?[M; F?¬M; iB M #° K“ M;
ibM? i`ϕM; M“v5ô

L|B tQM;- ?„M ϕB ϕ M- ϕ€ p“Q i?•M M;Q|B æ¶ .mv ϕ M; M^K Î/QÈB ϕ'iX æ¶ .mv #`
p“Q- i?•M i? HB M # v H M F?¬M; i`mM; K'v i?QÊ+X *9 ϕ€ M“v ϕ½ K M; ?„M # v K
ϕϕB ϕB MX

"° F?¬B ;B€T +?“K`½B #QÊ+ iÈB iW T?Q i`QM; ϕϕB ϕB MX "QÊ+ iWM; #QÊ+ tm®
/QÈBX .WM; Î ϕB K i“M +MM;- /Q|̇M; M?Q T?ªB +?“m bU #| #m°+- €M? K„i +?,K +?;
+Q|̇B K M; i?2Q bU ϕM +Êi- F?BM? i?Q|̇M; p¬ i“M

æ¶ .mv F?| F?,M ϕSM; H MX oW `²B #` ϕ€ i`9M; +^K H“K ?“K `„M; +„M ϕSi ϕ-m HQ
MQÊ+ KB M; T? HšM K€m- /MM; i v tQ KB M;X

ó"•v ;B|̇M;QÆB +?d H“ K°i K°i # Q +€i +?“m i`“M +| M,M; HU+ bB M; +Q|̇M; K“ i?-
/“B, ó*QB M?Q M;QÆB +| i? FB M i`b- M?QM; Î MÆB M“v i?|̇B ;B M +| ?ϕMX L;Q
;B M ϕ½ i`¬B [m ϕQÊ+ K°i T?-M # `²B5ô

æ¶ .mv +„M `„M; , óh`Î HϕB5ô

óo"v ϕ M ϕ•v ϕB5ô E?-B ;B€T iU ?² M?Q H“ M„K +?“+ i?“M; HÊB i`QM; i vX

æ¶ .mv tb K°i iB M; F?BM? KB i, óh? iϕB b Q M;QÆB F?¬M; ϕ M\ô

"° F?¬B ;B€T +ÁM +?Q H M iB M; - æ¶ .mv +?Êi M;?2 i?'v K°i i? M? •K HϕM? HMM
.mv- M;Q|̇B +| T?€i ?B M; b F?¬M; - M;Q|̇B FB ?bM? M?Q F?¬M; i? ϕB ` F?ÄB ϕϕ
KU+ F?¬M; ϕB [m€ i-M; i? M; i?S M?'iXô

s t T?Q b m- _m; M†M; M ϕB H MX L;Q|̇B M“v b„+ K†i i`„M; M?Êi M?Q i|̇;B'v-
i?•M +kM; ϕ M; `mM `~vX

ô_®i +K+ M;QÆB +kM; ϕB H MXô æ¶ .mv +Q|̇B F?´, óh +ÁM iQÎM; `^M; M;QÆB +?

óE?-M; +? i- M?QM; +kM; F?¬M; F?€+ H„KXô _m; +Q|̇B F?´X J°i +€M? i v +O ?„
tm®M;X >„M /MM; €M? K„i w M|̇B, óª p B M“v ϕ½ #` +?†i ϕSiXô

_m; M?bM p T?Q æ¶ .mv- i`QM; €M? K„i K M; i?2Q K°i iB M;ϕ+ M?B M, óh `i
M“Q HϕB i`Î M M M?Q p“v\ hϕB b Q p i i?QÆM; +O M;QÆB M? M? H“M? M?Q p“v
M“v HϕB ;¼B M;QÆB H“ ` ;QM\ô

æ¶ .mv ?W K°i iB M; , óL m M;QÆB Km®M M;?2 +?mv M tQ i?b F?B M“Q ϕB ` M;C
"•v ;B|̇F?¬M; ϕ€M? ϕQÊ+ #° F?¬B ;B€T M“v- +?9M; i +kM; F?¬M; +| +€+? ϕB ` M

ô>„M M|̇B F?¬M; b BXô "° F?¬B ;B€T #m²M #½ M|̇B, óh t€+ M?“M H“ F?¬M; +| +€+
M?QM; M;QÆB- ` ;QM- +QB M?Q M;QÆB +kM; i? X L;Q|̇B ϕWM; ?ÁM; t¬M; [m ϕ
i `i ϕÆM ;BªM- M;QÆB ϕ2K iQ“M #° bS+ KϕM? +O M;QÆB +®M; ?B M +?Q i ϕ +

eRNX *?QÆM; 9jd, o"v *? i æB5 UTkV

_m; +?,K +?9 M?bM #° €Q ;B€T, óæ¶ .mv- i?U+ bU K°i +?9i pk F„ M;QÆB +kM; F
M;QÆB +kM; F?¬M; +ÁM +€+? M“Q F?€+ T?ªB F?¬M;\ô

óJ T?€Tô æ¶ .mv i?ªM M?B M M|̇B, óæ€M; iB +- M;QÆB +kM; +ªK SM; ϕQÊ+- i`Q
+| +?9i K T?€T M;mv M i® M“Q i²M iϕBô

óh?“i bU H“ M;m tm~M5ô _m; ;B“M ;B[M|̇B, ôL m M;QÆB +| i? F?¬B T?K+ i?•M i?
bS+ KϕM? iB m +?m~M ϕ `ϕ°i T?€i ?€M? ;B B5 \*?QM? H“ i |̇i`QM; F?¬M; ;B M M“v
i?€M? ;B B bS+ KϕM?X ob [mB i„+ F?¬M; ;B M +O MÆB M“v p“ +O

i? ;BÈB +?9M; i #`i ϕ²M;X L?QM; M;QÆB +| i? bY /KM; bS+ KϕM? +Q|̇M; ϕϕB Î +
+| K°i H|̇B ;BªB i?Q+?- K†+ /M i F?¬M; #B i M;mv M M?•M Îϕ•v H“ +€B ;b M?QM;
H“ ϕ½ ϕϕi iÈB +'T HoM? pU+ +'Tô

GoM? pU+\

æŋ .mv ;B"i KbM?X >„M /Q`M; M?Q KÆ ?² M„K #„i çQÊ+ K°i w ;b ç|X

GoM? pU+ +T\ L?Q p"v- M|B ç9M; H" +?QM? KbM? +| i? iU w KÎ` K°i F?¬M; ;B M hm€ w +? içQ` [mB i„+ F?¬M; ;B M KÊB\ >Q†+ H" F?®M; +? - ?Q†+ i? v ç´B\

æŋ .mv M;QM; i?¬M- bmv iQ i`QM; +?®+ H€i- b m ç| ?„M HçB K°i H¬M M[ +?“K`½ hWM; #QÊ+ ç M ;¬M #"+ i? M;X G¬M M"v ?„M #QÊ+ `´i +?“K- KŋB K°i #QÊ+ ç m iU

*aK SM; bS+ KçM? +Q`M; ççB i`QM; HÁM; M"v ç M iW +?QM? M|B b•m i?ŠK +O H K„i HçB HB M +| i? +aK SM; çQÊ+X hU ?² +?QM? KbM? Km®M H" HQçB bS+ KçM b•m i?ŠK +O HBM? ?²M K" F?¬M; M;WM; im¬M i`Q` # M M;Q`BX o¬ +MM;- p¬ F?¬M; +çM FB iX

L m i Km®M K T?€T K T?€T

G9+ æŋ .mv #QÊ+ iÈB #"+ i? M; i` M +MM; +O i¬M; i?S M?´i- ?„M #ŋM; M?B M + HBM? ?²M- +ŋ HU+ HQ`M; FB #ŋM; M´B H M çB M +m²M;X *aK ;B€+ HQçB bS+ Kç i? ?„M HçB K°i H¬M M[i`Î M M ç m M?S+X

aS+ KçM? H¬M M"v +`M; i`Î M M +m²M; #çQ- +`M; K½M? HB iX æŋ .mv F?¬M; M? \*MM; pÈB iB M; ?¬ +O ?„M- +?d i?´v i?•M i? æŋ .mv HQ½ H²- # M M;Q`B / - i`Q` ` M?[M; ;B¼i K€m HB iBX J" M; v +a +Æ i? ?„M +kM; M?QM; K°i [mª F?Q +¬m #`

G MX *aK ;B€+ b) M´ KçM?X GB m KçM; ç ûT i?•M i? æŋ .mvX >„M HB K +aK ;B [mª F?Q +¬m #` i?´B T?²M; H M- +Æ i? #´i +S H9+ M"Q +kM; +| i? #` M´ imM;X

AK H†M; M?Q p"v- i` M M;Q`B æŋ .mv +kM; F?¬M; #` MSi M - K€m iQÆB +?ªv ç-K M?Q HmM; H v b„T ç´ M?QM; +†T K„i ?„M +`M; M;`v +`M; b€M; M;ìBX ²B +m®B +M ?U+ i?B m ç®iX

GY 5

UE?¬M;5 E?¬M; çO5 JçM? ?ÆM K°i +?9i5 JçM? ?ÆM K°i +?9i5V

_m; ÎT?Q b m +aK ;B€+ `ä`M; F?Q i? +O æŋ .mv çB M +m²M; i,M; H MX GQç iÈB F?B M ?„M +Æ ?² F?¬M; i?Î M´BX J°i HQçB +aK ;B€+ €T #€+? bWM; b[M; M? i`QÊ+ i` M çdM? hmv i aÆM- H9+ "ç+? >` a¬m ç€M? #çB hBM? GBM? pQÆM;

_m; +kM; iWM; +| HQçB +aK ;B€+ M"vX

_ ,M; `„+5 \_^M; `„+5

o¬ b® iB M; pÐ M?Ä p M; H MX hW æŋ .mv H`K i`mM; i•K F?m +? i€M` # M M;Q` ç´i tmM; [m M? tm´i ?B M`´i M?B m +€+ p iMSi- p¬ b® +€+ KªM? ç€M?Ä iU ç°M; # i`mM;X

h` M i`€M æŋ .mv ç¬v K² ?¬BX >„M +aK ;B€+ çQÊ+ K€m ?mv i i`QM; iQ`M i?•M KbM` M;Q`B i?•M i?

GoM? pU+ HoM? pU+ GoM? pU+ H" ;b\

h`QM; H9+ æŋ .mv bY /KM; iQ`M #° iQM? KçM; ç T?|M; i?Q+? M,M; HQÊM; +O Kb +`M; M? M?

G9+ M"v- #ŋM; M?B M æŋ .mv óM;?2 i?´vô içB b•m i`QM; w i?S+ +O KbM? p M; H óL;m tm~M5 L;QÆB- i M ?ŋM çªM M"v5 L;QÆB b) iU ;B i +? i +?QM? KbM?ô

•K i? M? HQ H„M; M¼ p¬ +MM; [m2M i?m°+X L;?B K M?B M H" +O ó+?QM? KbM ?²M ç M; M|B +?mv M pÈB +?QM? KbM?X

æŋ .mv H"TiS+ T?•M #B i çQÊ+- +?ŠM; H) H" i`QM; +€B ?mv +?QÆM; #` T?QM; +?QM? +?bM?\ æŋ .mv\

óL; m t m ~ M 5 æ Q Æ M; M ? B M H " i 5 æ ¶ . m v 5 • K i ? M ? + ' i H M # ' i ç „ + / o , ô L ; Q Æ B ç ½
 ' M i ` Q M ; ? m v + ? Q Æ M ; ç ½ # „ i ç – m K Î ` X L ? Q M ; H " # • v ; B Ì M ; Q Æ B p š M + ? Q + | +
 K ¢ M ? + O ` ; Q M ç H ¢ B X " Î B p b i ? • M i ? + O M ; Q Æ B [m € K S + v m Ê i
 L ; Q Æ B F ? ¬ M ; i ` a B [ m [ m € i ` b M ? i ¬ B H m v M M ; ? B K F ? „ + X G ' v i ? • M i ? + O M ; Q
 + O H o M ? p U + - + m ® B + M M ; M ; Q Æ B + k M ; b) M ' i M t € + K " + ? i ô
 ó h H " K b Q # • v ; B Ì \ * ? Š M ; H) ç S M ; Î + ? ¶ M " v + ? Ì + ? i \ ô
 h ? M ? • K i ` Q M ; H Á M ; i ` – K K † + K ° i ? ² B - H ¢ B p M ; H M H – M M [- M ; [F ? Q K M ; i ? 2 C
 ó L ; Q Æ B [m M ` ² B b Q \ h + k M ; p " v - æ ¶ . m v 5 \* ? Š M ; [ m H " ç Ì B i ` Q Ê + + O M ; Q Æ B X
 i ` a B [ m i + k M ; ç ½ i ` a B [m ô
 æ ¶ . m v b Y M ; b ® i X
 G " K i ? M " Q M ; Q Æ B p Q Ê i [m ç Q Ê + + Y a B M " v \
 ó * ? Ì 5 ô h ? M ? • K + ' i H M H ¢ M ? F ? ® + , ô L ; Q Ì B F B F ? ¬ M ; + | + € + ? M " Q ç B ` F ? Ä B
 ; B M M " v - i ? Ì B ; B M H " p ¬ ? ¢ M X L ; Q Æ B + ? d + – M Î H ¢ B i ` Q M ; F ? ¬ M ; ; B M M " v - b)
 M [H ¢ B + | i ? Ì B ; B M p ¬ ? ¢ M X L ; Q Æ B + k M ; + ? d p W K Ê B i ? S + i d M ? - p š M F ? ¬ M ; +
 F i ? W i Q " M # ° w i ? S + + ? B M ç ' m + O ` ; Q M X * ? Š M ; [m + ? d H " + a K S M ; ç Q Ê +
 h ` b M ? ç ° M ? Q p " v i m v i ç ® B F ? ¬ M ; + | + € + ? M " Q + ? B M i ? „ M ; ç Q Ê + M ; Q Ì B F B X * ?
 H " + ? Ì ç Ê B X æ ® B T ? Q Æ M ; F ? ¬ M ; i ? ` Ì B F ? Ä B ç ¢ B ç B M X L ; Q Æ B i ` Q M ; H 9 + Î # M
 * ? Ì ç Ê B X * ? " K ` ½ B i m H m v M X æ ® B p Ê B M ; Q Æ B K " M Ì B - p ' M ç # • v ; B Ì + ? d H " i ?
 Î # M M ; Q " B ç ¢ B ç B M - H m v M i " T æ ¢ B h m v i a Æ M i ? i ? m " i p " h B M ? E ? ¬ M ; æ ' m E
 ? ½ M + O i ? • M i ? X
 L ; Q " B ` - i B M ? i ? – M K T ? € T # • v ; B Ì w i ? S + F ? ¬ M ; ; B M + O M ; Q Æ B [m € M ? Ä # Û
 M " Q / m M ; ? Ê T b S + K ¢ M ? + Q Ì M ; ç ¢ B M ? Q p " v X * ? Q M M - M ; Q Æ B + ? d + – M Î # M M ;
 * ? Š M ; # Q H • m M ; Q Æ B + | i ? ? Q " M i Q " M F i ? W i Q " M # ° b S + K ¢ M ? p " b S + + ? B M ç
 K Ê B + | i ? ç € M ? # ¢ B ç Q Ê + M ; Q Ì B F B X ô
 " B M T ? € T H " M ? Q p " v
 æ ¶ . m v ? B m - M m # ° F ? ¬ B ; B € T M " v F ? ¬ M ; i ? ç B ` F ? Ä B ç ¢ B ç B M - i ` Q M ; F ? B
 M ? Q p " v p ' M ç + O K b M ? H " i ? Ì B ; B M X * ? d + – M + | ç O i ? Ì B ; B M ç H " K + ? Q + Æ i ?
 ç Q Ê + b S + K ¢ M ? # M i ` Q M ; X L ? Q p " v
 L ? Q M ; H 9 + M " v - æ ¶ . m v ç ° i M ? B M H B + K „ i i ? ' v # " + i ? M ; T ? Q i ` M - + € B ç ² M ; ? ²
 ó C Q M M - H " K b Q # • v ; B Ì \ h H ¢ B F ? ¬ M ; + | M ? B m i ? Ì B ; B M + ? Ì ç Ê B X ô æ ¶ . m v
 F ? ¬ M ; + | + € + ? M " Q + S m b ® M ; ç Q Ê + C Q M M 5 ô
 G 9 + M " v - i ? M ? • K F B M ; W M ; K ° i H 9 + H • m - + k M ; F ? ¬ M ; + ' i H M M [X
 Z m K ° i ? ² B H • m - i ? M ? • K F B H ¢ B + ' i H M - T ? a M ; T ? ' i K M ; i ? 2 Q K ° i b U ç m i ? Q
 i ` m v M ` ,
 ó L ; Q Æ B F ? ¬ M ; + | H U + ? ¼ M # Î B p b i ` Q M ; p " M K M ? + m ° + ç Ì B i ç ½ i ` a B [m - C Q
 F ? ¬ M ; i ? + S m b ® M ; M " M ; X * ? d + | i ? Î # M M ; Q " B ç ¢ B ç B M - + ? Ì i + ? Q M ? i ? S + i ?
 ç ¢ B ç B M ô
 h ? M ? • K K M ; i ? 2 Q K M B p ` + O ç m i ? Q Æ M ; H " K + ? Q æ ¶ . m v M ; ? 2 t Q M ; - i ` Q M ; H
 K € v ç ° M ; X
 C Q M M b) + ? i Î + ? ¶ M " v \
 h ¢ B F B T i ` Q Ê + + O æ ¶ . m v - C Q M M ç ½ + ? i i ¢ B ç \ \
 * ? Ì 5 * ? d + – M Î M ; Q " B ç ¢ B ç B M + ? Ì ç Ê B X * | i ? + ? " K ` ½ B i ? S + i d M ? b S + K ¢ M ? H B
 L ? Q M ;

æŋ .mv M;"K KB M;- M?"K K,i H¢B bmv iQ K°i ?²BX
a m ç!- H9+ ?„M KÎ K„i- b„+ K†i i`Î M M p¬+MM; #bM? ioM?X h?"K +?Q- F?Qû KB
J°i iB KdK +QÌB M"v ?"K +?S bmm; bQÈM;X æ! H"K K°i HQ¢B bmm; bQÈM; T?€i
óh +m®B +MM; +kM; ?B mXô æŋ .mv M? M?"M; M!BX h? M? •K +O ?„M `i M? -
ô"•v ;B!i p¬+MM; + Q ?SM;X æŋ .mv5 L;QÆB #B i i¢B b Q F?¬M;\ "ÎB pb +?Q iÈ
i +?QM? H"i p" +MM; pÈB FB T i`QÈ+ +kM; F?¬M;
*! K®B HB M [m M ;b ? iX h +kM; F?¬M; i?Q+? i p" M;QÆB ;B®M; M? m5 h +?QM
p +?QM? #ªM i?•M i X h `i ;?ûi F?B #` M;QÌB F?€+ çB m F?B M çQÌM; çB +?Q
F?¬M; i?Q+? çB i?2Q +QM çQÌM; +O FB T i`QÈ+- i?2Q /'m +?•M M;QÌB i`QÈ+ K"
J" #•v ;B!- i i?"i + Q ?SM; T?€i ?B M` K°i pB + ô
L!B iÈB ç•v æŋ .mv /WM; H¢B K°i H€i- b m ç! KÈB +?"K `½B M!B, óh `®i +K+ T?€i
i?"i bU F?¬M; ;B®M; M? mX h?"K +?Q M m M;QÆB H" FB T i`QÈ+ +O i - +?9M; i
*MM; pÈB iB M; M!B- æŋ .mv KÎ `°M; i vX æ°i M?B M i`QM; H9+ ç!- ?„M H¢B K°i
+O HBM? ?²M F?ÆB ç°M; H¢B +,M M;mv M bS+ K¢M? çB M +m²M;X
aS+ K¢M? M"v ç€M? K¢M? p"Q # M i`QM;X JB M;- ç®B K„i- Hŋ i B- Hŋ KkB ?„M ç²
"KT #KT p"BiB M;- iQ" M #° tQÆM; +®i i`QM; i?•M i? ?„M ç m T?€i ` iB M; ç°M;X
h?"i F?; +! i? KB m iª çQÈ+ Mŋ B i?®M; F?´ M"vX L?QM; F?m¬M K†i +O æŋ .mv p
ó M iQ" Mô çSM; Î M;Q" B ç¢B çB M- +?"K `½B +?Ì iQ" M #° bS+ K¢M? i?S+ idM?\
M iQ" Mô çSM; Î M;Q" B ç¢B çB M- +?"K `½B +?Ì çÈB J„i i?´v CQ MM +? i çB\
J„i i?´v K°i +¬ #û /MM; +ª iQM? K¢M; ç i? i?B i v m i?QÆM; KbM? +? i çB K" +?
+?Ì çÈB\
óJ†+ F # M ç-m M;QÆB +! # Q M?B m ç m F?´ p" #´i ç„+ /oX L?QM; Qi M?´i ç®B
i`QM; KB M; æŋ .mv +?ªv tm®M;- i?Î /®+- ?°+ ` # iW,
óh +U imv i5ô
G9+ # iW óh +U imv i5ô çQÈ+ M!B ` - i¢B b•m i?ŠK HBM? ?²M +O æŋ .mv- T?ªM;
H)X
óL?Q p"v M;QÆB +! i? b) TªB +? iXô
æŋ .mv H¢B K°i H-M M[KdK +QÌBX h`QM; MK +QÌB +O ?„M i?"K +?Q +ÁM ç H°
ibM?
óo"v +? i çBô @ æŋ .mv M!B
•K K°i iB M;X h`QM; +?ŋ b•m +O !+- ;B®M; M?Q +! iB M; M´ K¢M?X *QÌM; ç° +O
i,M; i? K p¬ b® H-MX J€m iQÆB i`QM; KB M; æŋ .mv T?mM p¼i ` - i?•M i? K K M
K°i ;®B tm®M; ç'i- K°i i v /MM; bS+ +?®M; tm®M; ç'i KÈB KB M +QÐM; F?¬M; M;½
G9+ M"v- _m; Î T?Q b m F m H M K°i iB M; FBM? M;¢+- ?€ iQ KB M; M?bM #-m i`
óæ•v +?ŠM; H) +?QM? H" HoM? pU+ìô
L;mv M i?m,- F?¬M; ;B M i` M çdM? ç-m F?¬M; +! #´i +S K°i i?S ;b ó"-m i`ìBô +?
p¬ ?¢M5
J" ;B!T?9i M"v M;~M; ç-m M?bM H¢B- +?d i?´v # M i` M ç½ #B M i?"M? K°i #-m i`
E?¬M; b BX æ! +?QM? H" #-m i`ìB ç K +?•M i?"iX æ2M i?ŠKX h` M i`ìB + Q- p¬ b
iªM ` K°i €M? b€M; +?!B K„iX
æ®B pÈB ` ;QM K" M!B- bS+ K¢M? i?U+ bU H" ;b\

hBM? F?¬M; ç'm F?Q5

hBM? i?¬M M;¬B b Q K T?€T5

L?Q p"v ç®B pÈB ` ;QM K" M|B- HoM? pU+ +?B M ç'm i?Q+? ?ÊT M?'i +O ?„M H" æ€T €M +?QM? H" p"Q i?ÌB F?„+ M"v5

hBM? F?¬M;5

hBM? F?¬M; +O ç M?'i HoM? pU+ +QÌM; ;B^X J°i M; "M M,K b m `®i +K+ ç½ i€B ? æ¶ .mv +^a K ;B€+ çQÊ+ i?•M i? KbM? ç½ ç M ç° ?Q M?QÊ+ [m€ `²BX a m F?B FB M; v +^a i v +kM; F?¬M; M?' + H M çQÊ+X

:BÌ T?9i M"v- æ¶ .mv +?d i?Q€M; M?bM [m iBM? F?¬M; HÆ HYM; i` M ç-m `²B + M^K M;O b v i` M K†i ç'iX

óCQ MM +?ìi X L m M?Q i F?¬M; i? +Sm b®M; M;QÆB i?b +MM; +? i çB ô

óo"v +? i çBô @ æ¶ .mv M|BX

ekyX *?QÆM; 9j3,M;QÆB G" B\ UTRV

.QÈB #-m i`ÌB H°M; Hšv M;"T i`"M €M? b Q- æ¶ .mv +^a M;QÌB ç-v K€m iQÆB i`¬M ?„M`mM`~v- M?Q H€`KM; H^a Q ç^a Q çB i` M #"+ i? M;- +kM; F?¬M; i? K M?bM HçB p"Q T?Q i`QM; ççB çB MX

ó ` ;QM5 L;QÆB çWM; iQÎM; / /"M; pQÊi [m +Y ^a B +O i 5ô J†+ /M F?¬B ;B€T +?Q F?B T bÊ M?QM; K„i i?'v æ¶ .mv çB H M F?¬M; + K HÁM; # M`®M; H M ;B" M

h`QÌM; FB K +?'M ç°M; F?¬M; i`mM;- FBK b„+ ?Ä /B K`U+ `Ð i?B m ç®i- ;B®M; iÈB æ¶ .mvX æ¶ .mv ?ÆB +9B M;QÌB tm®M;- K°i FB K K M; i?2Q F?Q i? p¬i" M ? .mv- H9+ M"v i` M iBM? F?¬M;- p¬ b® M;¬B b Q KÆ ?² +?mv M ç°M;X E?¬M; ;B M p¬ ?bM? KÆ ?² iU ç°M; i`B M F? BX hmv æ¶ .mv F?¬M; [m v ç-m HçB M?QM; F? i?QÊ+ i?b ç°i M?B M ?„M /WM; #QÊ+X a m ç|- ?„M tQ v M;QÌBX æ°M; i€+ +O ?„ +^a K i?'v KbM? ç½ iÈB +U+ ?çM- K¶B ç°M; i€+ ç m T?^a B +~M i?"M i?QM; i?^a- M m F K°i +?9i- i?•M i? H" T iS+ b) i M pÐX J°i FB K M"v # v iÈB +U+ M? M? K`i®+ ç° t HçB p¬ +MM; i?QM; i?^a X L?QM; Î i`QM; iBM? F?¬M; HoM? pU+- F?¬M; ;B M +kM; +?d i?'v FB K +O KbM? # v M? M? M?QM; ç M F?B b€i ç M M;QÌB ç®B T?QÆM; i? H9+ æ¶ .mv tQ v M;QÌB HçB i?b FB K T?QM; ç½ +€+? t M;QÌB æ¶ .mv M?Q +kX ç pÈB #° F?¬B ;B€TX æ¶ .mv F?¬M; i`®M i`€M?- K`i?U+ i ?„M +kM; F?¬M; +ÁM çC J†+ /M ?„M F?¬M; /B +?mv M M?QM; i`QM; HÁM; iU M?B M bBM? ` K°i HQçB +^a K i? M„K ;B[ i'i +^a i`QM; i-K i vX *?B m FB K +O ç®B T?QÆM; +,M #^a M F?¬M; i? ; æ®B K†i pÈB FB K ç M; ç€M? ç M- i`QM; HÁM; æ¶ .mv iU M?B M tm'i ?B M w M;? `½B pQÆM +€M? i v çQ M;|M i`Ä ` - M? M?"M; çB K H M i?•M FB KX EBK b„+ ?„ M;|M i v æ¶ .mv- +^a K ;B€+ #` i?QÆM; ?bM? M?Q FQ+? i?Q+? æ¶ .mv- i?S +^a K ;B M?€v K„i i`Î M M`ä ``M; ?ÆMX æ9M; p"vXX H9+ "ç+? >" a-m ;B^a M; ;B^a B p HoM? +ÁM KÆ KÆ ?² ?²X L?QM; #•v ;BÌ- H9+ KbM? F?BM? ç`+? +?"K`½B pQÆM i v çB J^a M; bQÆM; KM i`QM; HÁM; æ¶ .mv ?bM? M?Q çQÊ+ FBK b„+ ?Ä /B K +?B m b€M L;QÆB +| i? HÈB /KM; [mv i„+ HU+ HQÊM; i?b i? M"Q\ æ•v H" HoM? pU+ +O i 5 pçM p"i ç m i?2Q w +?Q +O i` K`i? v ç`BX

h M|B, ó•M? b M; tm'i ?B M5ô- p"v i?b i? ;BÈB M"v F?¬M; i? i²M içB #|M; i®BX

h M|B, óE?¬M; çQÊ+5ô- K¼B i?S i` M i? ;BÈB ç m /WM; HçBX

h`QM; HoM? pU+ +O i - i H" i?¬M5 LÎ K°i MK +QÌB F€ /` F?¬M; +| +€+? M"Q KB b„+ ?Ä /B K i?QÆM; i`M ç½ p¬i? M? p¬iS+ F?¬B T?K+- a m ç| æ¶ .mv M? M?"M

óL;QM; F i5ô

GU+ HQÊM; +O pçM p"i ç m M„K i`QM; i v5 h`QM; HoM? pU+ +O i - i +! i? i?E
/B K HçM? M?Q #,M;- H`K +?Q #,M; +?av tm¬B- F?B M +?Q F?¬M; F?Q M;QM; F
_ 'i M? M?- iW ç-m M; !M i v +O æ¶ .mv- FBK b„+ ?Ä /B K ç M; ?WM; ?U+ i?B m ç®
?² #` ç¼M; HçB ;B®M; K°i #S+ aM?- \_ 'i M? M?- i` M M; ¼M HY M?Q H M i` M K°i ç
M?`M;- b m ç! FBK b„+ ?Ä /B K M?Q #` `9i çB bS+ b®M;- +?d +ÁM HçB K°i T?¬M
/B K #` M;QM; F i i?`M? #,M; J°i i` M; /B M F€ Hç- ?Ä /B K #` #B M i?`M? #,M; iB
iK+- i`QìM; FB K +kM; #` M;QM; F i`²B H M ç M +€M? i v F?¬B ;B€T5 J°i +?m¶B
`i M?Ä p M; H M- M?[M; p,M iU HQ^M; M;Q^M; i` M M;QìB F?¬B ;B€T ?bM? M?Q +
M;QM; F i i`î M M aK ççK- #m²M #½X E?¬B ;B€T #`i ç„+ /o i?î /`B p` `®M; ;B`M- M
+kM; H M ç M ç-m ?„M- i? M? •K +kM; #` M;?)M HçBX h` M F?¬M;- +€+ M;¬Bb Q
K¶B M;¬B b Q ç`B +?¶ /QìM; M?Q ç m H`K i? v ç`B [mv i„+ HU+ HQÊM; # M i`QM;
K°i p€M +î- K` æ¶ .mv ?B M içB H` M;QìB +?ÆB +îX J¶B K°i +QM +î i? v ç`B ç m
ç`B- K` î ç•v [mv i„+ +O HoM? pU+ ç½ #` i? v ç`B5 L? M?`M;- æ¶ .mv #9M; M; !M

ô «M; 5ô

J°i •K i? M? +?`M ç°M;- p M; +a ççB çB M- b m ç! i?•M FB K iW iW #` M;?B M M€i-
i`QM; M?€v K„i- FB M €Q ;B€T +U+ F€ ?Q H +kM; tm' i ?B M p¬ b® p i M SiX h`QÊ
M? M? +? !M; #` +?`M ç°M; M;?B M M€i5 h`QM; p¬ b® p i`çM i` M +?B + €Q ;B€T
K°i ççQ FBK [m M;5 >ûi H M K°i iB M; +m®B +MM; F?¬M; + K +?`m- ?Q`M; FBK F
K aM? M?Ä- pÐ pKM `ÆB tm®M;X a m F?B €Q ;B€T pÐ pKM X æ¶ .mv M;QM; i?¬M
/€M; +O M;QìB # M i`QM; €Q ;B€TX L?QM; ?„M FBM? M;ç+ F?B i?`v i`QM; €Q ;B
€Q ;B€T b m F?B #` M;?B M M€i tm' i ?B M K°i çQ`M [m M; K M; K`m H K @ ;B®M;
?Ä KÆ ?² i¬M; ;B®M; M?Q K°i ?bM? M;QìB- b m F?B €Q ;B€T pÐ pKM ?„M ?ûi H
?Ä /B K # v M? M? Km®M i?Q€i` M;Q`BX L?QM; H`K b„+ ?Ä /B K pW # v` i?
M! ?bM? M?Q #` K°i i'K HQÊB p¬ ?bM? +?†M HçB- F?¬M; i? +?O ç°M;- iU # v M;C

óL;QìB M;QÆB- +?ŠM; H) M;QÆB +! i? bY /KM; K T?€T i`!B #m°+ \ôX GBM? ?²M

óæ•v F?¬M; T?aB H`K T?€T i`!B #m°+X oW `²B i +kM; +?Q ?B m`ä M?QM; H
i`îB i HB M ?B m` - í /QÈB iBM? F?¬M;- i' i +a pçM p"i ç m #` HU+ HQÊM; [mv i„+
M;?2 +kM; F?¬M; ?B mX ô

æQM? t€+- ç•v F?¬M; T?aB H`K T?€T i`!B #m°+ K` H` i?S K` æ¶ .mv pW KÈB H
hBM? F?¬M; K T?€T5 *?QM? H` iBM? F?¬M; K T?€T K` æ¶ .mv K°i KU+ F?¬M; +!
p"i i²M içB i`QM; K°i pk i`KX J` K¼B bU i²M içB ç m #` HU+ HQÊM; [mv i„+ +O +€
M?Q ç` +-m iU [m v [m M? KbM?- K†i i` ,M; [m v tmM; [m M? ç` +-m- ç` +-m [m
h' i +a +€+ [mv i„+ M`v ç m î # M i`QM; iBM? i?¬M HoM? pU+ M`v5

óh +?d Km®M M;QÆB i`a HìB i K'v p'M ç ôX `°M i v æ¶ .mv M? M?`M; M„K +?†
ç M; î i`QM; ç!X

ó>W- ` ;QM- M;QÆB F?¬M; mv ?B T çQÊ+ i ç•m5 J†+ /M M;QÆB +! i? bY /KM
/M b Q ç•v +kM; H` i?¬M pU+ +O J i?¬MX h` M;QìB i?O ?° +O K i?¬M- +QB
i - i +kM; #` i [m€ K' i i? K K°i Qi i?ìB ;B M H` +! i? b®M; HçB p` K°i H¬M M[ç i
i?¬BXô G K b„+ ?Ä /B K #m²M #½ M!B, óL?QM; i` `i i?`i p¼M;XX hçB b Q pW`
+,M M;mv M HU+ HQÊM; +O M;QìB- F?B M +?Q F?¬B ;B€T +O i i`î M M +QìM; i
i? M`Q bY /KM; HoM? pU+ HU+ HQÊM; î ç•v- K` M;QÆB HçB +! i? \ôX

æ¶ .mv M;QM; i?¬M bmv iQ K°i H€i, óL;QÆB `i ?v p¼M; +! i? bY /KM; HoM? pU+
óæQÆM; M?B M- +?d +! ç°i T?€ HoM? pU+ î ç•v- +?9M; i KÈB +! +Æ ?°B i?Q€i
/B K p¬ HU+ i?î /`BX

óæQÊ+ `²B5Xô æ¶ .mv i?aM M?B M M!B, óL;QÆB i`a HìB i K'v p'M ç X h b) M!B
ç°i T?€i HoM? pU+ î +?¶ M`v- i? M`Qìô

G K b„+ HBM? ?²M +?B ?Ä i`-K K†+X æ¶ .mv F?¬M; +! /WM; HçB- H`T iS+ HçB ?
H` B\ hçB b Q mbi`BHB +! çQÊ+ i?•M i? +ÁM M;QÆB HçB +?d +! K°i #° €Q ;B€

i`M ç-v M;?B ?Q†+,

ó ` ;QM\ \*?ŠM; H) +| +?mv M ;b i?"i bU ç½ tªv ` pÈB M;QÆB\ oB + M`v M;QÆB
óL;QÆB +?d + -M i`ª HÌB H` çQÊ+ `²BXô æ¶ .mv i?ªM M?B M M¡BX

G K b„+ ?Ä /B K i`-K K†+ K°i ?²B H•m- M?QM; `®i +K+ ?„M +kM; i`ª HÌB,

óæQÊ+ `²B- M;QÌB i?O ?° +O J i?-M çB M +| # p`5 hçB i?ÌB ççB +O J i?-M p
+O pçM p"i5 G` +?Q + Q +O +ª i? ;BÈB5 J` K i?-M po ççB HU +?¼M ` # +?B
?° i`QM; p¬ b® +?OM; i°+ - # M +?Q ?¼ bBM? K M? poM? ?^M; +MM; i? M? tm•MX
HBM? ?²M ` ç i?m-M T?K+ J i?-M bm®i çÌB5 >ÆM M[- bm®i çÌB ÎHçB J i?-M
M`v- poM? pB M i?O ?° i?-M çB MX *| i? M¡B- # M;QÌB i?O ?° +O J i?-M çB M
ççB M?•M M?'i5 æ•v H` pBM? [m M; ç†+ #B iK` +kM; H` bS KçM; poM? ?^M; X G
M?•M HU +?¼M +| # +?B M bo +QÌM; ççB- M;QÌB i?S M?'i H` K i°+ i?€M? +?B M
i ççB hBM? HBM? +?B M bo +O iBM? HBM? i°+5ôX

æ¶ .mv +| +?9i FBM? M;ç+,

óL;QÆB H` hBM? HBM? i°+\ôX

óæQÆM; M?B MôX GBM? ?²M +?d ?Ä iU ?² +| +?9i FB m M;çQX

óL?Q p"v içB b Q mbi`BHB +| K°i i?•M i? + Q HÈM +ÁM M;QÆB HçB +?d +| K°i
GBM? ?²M +?B ?Ä M;[F?Q T? B M?çi,

óa m F?B ççB +?B M- i?•M i? +O i ç½ #` ?Ov /B iX J` /M Î+?¶ M`v +| i? i`¼M; i
+| poM? ?^M; bBM? K M?- M?QM; HU+ HQÊM; +O i F?-M; i? M`Q çO ç i`¼M; iç
H` K°i iBM? HBM? + Q M;çQ- F?-M; +| çO FB M M?šM ç HBM? ?²M +O KbM? Îi`
M M i F?-M; i`¼M; i® i?•M i? K` #ªQ i`b i`çM; i?€B HBM? ?²MXô

æ¶ .mv ;"i ç-m,

óh? +ÁM M;QÌB #ªQ ?° i?S # \ôX

oW M¡B- ?„M pW M?bM +?mM; [m M? ççB çB MX

óo pB + HU +?¼M M;QÌB i?O ?° i?S # X o®M Km®M HU +?¼M K°i p` +?B M bo
i°+X L?QM; #ÎB pb i?9 M?•M i°+ +MM; ªB M?•M +?B M bo iQÈM; KçQ t`m tQ- +?Q
T?QÆM; i?-M i?€M? M?Q MÆB M`v- +?Q M M J i?-M po ççB ç†+ #B iHU +?¼M K
HU +?¼M M`v +m®B +MM; HçB K M; ç M ?"m [mª i B ?çBXô

óL¡B ? i çBXô æ¶ .mv HçM? HMM;X

óæ` p` +O HQ`B M;QÌB ? M K¼M ç iB MX \*?Q M M ç +| i? tSM; pÈB ç` p` pB
+?Q /M H` +?B M bo +QÌM; ççB M?'i +O HQ`B M;QÌB +kM; F?-M; +| iQ +€+?5 *mç
ç`M? T?€H HU +?¼M M;QÌB i?O ?° i?S # H` K°i p` i?-M +O HQ`B M;QÌB5 J†+ /
M?QM; +?¼M K°i p` i?-M +O M?•M HQçB +kM; çO ç #M ç„TX J` M;QÌB i?S # çO
i?-M +O M?•M HQçB- `²b5ô

@ `2b\@

L K i?-M `2b +O HQ`B M;QÌB\ æQÌM; çQÌM; ç` p` H` i?-M HBM? HçB ç M çªK M
çB M\ Zmª M?B M- •K i? M? +O HBM? ?²M +?B ?Ä i`M M;"T Q€M ç°+,

ó*?QM? H` ?„M- K°i i M T?ªM ç²5 >„M T?ªM #°B HÌB i? +O +?QM? HBM? ?²M Kb
æ¶ .mv M;?2 tQM; +?d +QÌB +QÌB,

óh M?Đ F„ T?ªM #°B K i?-M F?-M; +?d +| M?•M HQçB- hBM? HBM? i°+ +kM; T?
H` hBM? HBM? i°+ b Q pšM +ÁM iB T iK+ i?m-M T?K+ J i?-M\ôX

GBM? ?²M +?d ?Ä i?ÎB /`B,

ó aU i? - M T? K + + O i ç® B pÈB J i? - M ç½ pQÊi [m +? OM; i° + - çB m M"v M; QÆB
æ¶ .mv F? - M; iB T iK + çM + Êi ç® B T? QÆM; - #ÎB p b i? M? • K + O HBM? ?² M +? B ?
p" HÁM; i?" M? FQM? X

ó h` M h? - M; h? B M i? € T + | + € B ; b\ J i? - M #` T? QM; 'M Î i` M ç | T?ª B F? - M; \
i? b® M; H¢B H" i? M"Q\ L; Q" B ` H" K + € +? M"Q ç #¢ M ; € B + O i b® M; H¢B\ *?
M; Q" B\ ô X

GBM? ?² M +? d ? Ä i`ª HÌB H¢M? M? ¢i,

ó ` ; QM - M; QÆB ? ÄB M? B m H„ K5 L; QÆB + | T?ª B H" ` ; QM F? - M; \ > W L; QÆB
ç° i T? € HoM? pU + i`QÊ + - i b) i`ª HÌBX ôæ° i T? € HoM? pU + H" + | i? çB ` M; Q" B\

óæ QÆM; M? B M5 J† + / M J i? - M #` T?ª M ç² € K iQ€M M? QM; i`QM; T?¢K pB K i?
pU + + O M; "B - +? d H" J i? - M ç¢B M? • M F? - M; + | + € +? M"Q `ÌB çB MÆB M"v - T?
HoM? pU + KÈB + | i? iW i? - M; ç¢Q çB ` M; Q" BX E? - M; T?ª B H - M i`QÊ + M; QÆB

ó o"v J i? - M - +? ŠM; H) çQÌM; çQÌM; H" J i? - M + kM; F? - M; + | HoM? pU + HU + H
MÆB M"v\ô X

GBM? ?² M +? B ? Ä ? Q" B M; ? B,

ó h + "M; M; "v + "M; ? Q" B M; ? B - `® i + K + M; QÆB + | T?ª B H" ` ; QM ? v F? - M; 5 L | E
pU + - i b) i`ª HÌB5ô

æ¶ .mv + QÌB + QÌBX

ó sBM H¶B - i b) F? - M; M | B +? Q M; QÆB5ô

ó L; QÆB5 L; QÆB - M; QÆB ç€ T SM; `² B5ô GBM? ?² M +? B ? Ä T?ŠM M° `Qi ; "QX

ó - pW `² B H" i M | B /® BX *? ŠM; H) HoM? pU + + QÌM; ; Bª F? - M; çQÊ + [mv M M | E
K M; i? 2Q bU M? "M M? ¢i H½ M? F?® + + MM; pÈB F? BM? i? QÌM; X _² B æ¶ .mv /MM;
HBM? ?² M +? B ? Ä `® i + K + iB m i€M5 h¢B i? ÌB F? „ + + m® B + MM; - K° i i? M? • K i?

ó ` ; QM - M; QÆB H" K° i i M ? M ? ¢5 G - M iB T i? 2Q i i€B bBM? i M? 'i ç` M? b) ç€
æ¶ .mv HŠM; H†M; M; ? 2 tQM; • K i? M? `® M; ; B" M + m® B + MM; + O ç® B i? O - ? „ M #
KdK + QÌB,

ó L? È Fo - i F? - M; T?ª B H" ` ; QM h ; ¼ B H" , æ¶ .mv5ô

> Q ? i iQ" M #° F? Q HU + + ÁM H¢B - æ¶ .mv KÈB `® i + K + tmv M [m J i? - M çB M X
M? [M; T? Q iQÊM; iBM? tª Q H" K +? Q M; QÌB i ? Q +ª K „ iX J" # M i` M M? [M; +• v +
T? M çB m iBM? i Ko H X h' i +ª ç m i? ? B M H9 + i`QÊ + +? OM; i° + M"v ç½ iWM; b
? Q" M; ç M KS + M"Q 5 L? QM; æ¶ .mv F? - M; + | HÁM; /¢ i? QÌM; i? S + M? [M; i? S M"v
+? Q æ¶ .mv i? Q€M; /WM; H¢B K° i ?² B - ç | H" p` i`Q +? QM? ; B [J i? - M çB M .U i
i? b +? QM? ; B [J i? - M çB M T?ª B H" T? Q iQÊM; çB m F? „ + J i? - M X L? QM; ? B M
+? WM; + | K'v +? K + i? QÊ + `° M; `½ B iQ HÈM ? Á M iQ" M i`® M; `¶ M; 5 .QÌM; M? Q MÆ
iQÊM; i? "i HÈM - M? QM; F? - M; #B i ç½ #B M K' i iW F? B M"QX æB m M"v H" K +?
i? 'v çQÊ + ? bM? /€M; + O J i? - M i`QÊ + F? B H M h? - M; i? B M i? € TX G9 + M"v iW T
iB M; #QÊ + +? • M M†M; M X sQ +? h? Ov æQ¢M ; B M M M çB iÈB - + kM; M? bM p T?

ó s2K ` +? 9M; i T?ª B çB H M T? Q i` M K° i +? 9i - t2K # M i`QM; i? € T i² M i¢B + € B
æ¶ .mv ; "i ç - mX

ekRX *? QÆM; 9j3, M; QÆB G" B\ UTkV

óæ¶ .mv - i ?v p¼ M; X L m M? Q +? 9M; i + | i? ` M; Q" B - M; QÆB + | i? M | B +? Q i
çOXô sQ +? h? Ov æQ¢M M; [F? Q `i +? • M i? "M? X

a m ç|- ?„M pQÆM i v- M? M?™M; çÐ H'v i?•M i? HmM; H v b„T ç´ +O æ¶ .mvX >
H¢B /bm M? m çB` F?ÄB J i?—M çB M M`vX a m F?B ? B M; QìB çB` M; Q`B- T?Q
+ Q p9iX *-m i? M; M`v +?d bÊ T?ªB + Q ?ÆM M;™M #”+ - i?”K +?Q +ÁM M?B m ?Æ
iÁ i?€T ç2M bWM; b[M; i²M i¢B5 G9+ ? B M; QìB pW çti +?•M H M #”+ i? M; ç-
ibM? ?m®M; #’i i?QìM; X J°i ç¢Q iB +?ÈT K`m ç2M iW T?Q i` M iQ`i?€T #´ tm®
+U+ M? M?- i`U+ iB T ç€M? p`Q #”+ i? M; M; v T?Q i`QÈ+ ? B M; QìB- H`K +?Q M
SM; ;b5 hB T i?2Q- iW # M i`QM; iÁ i?€T ç2M t t i` M + Q- iU ?²+| K°i i? M?•K
i? M?•K +kM; F?¬M; K M; +?9i ;b i?—M i?€M? mv M; ?B K- +kM; F?¬M; K M; i?2Q
`i M? M?™M; - #bM? i?ªM- i?”K +?Q +ÁM K M; +?9i #B i?QÆM; X

ó ` ;QM- M;QÆB çB H M K°i KbM? i?¬BXô

æ¶ /mv HB + K„i M?bM- sQ+? h?Ov æQ¢M K†+ /M +| +?9i T?šM M° M?QM; pW `²B i
?„M +kM; i?’v çQÈ+ - +?d M?bM æ¶ .mv `²B HmB` b mX æ¶ .mvi?—K ?Qi K°i ?ÆB
#QÈ+ iWM; #QÈ+ çB H MX hW iW ç M KQìB #”+ - `²B iW KQìB ç M i`,K- `²B iW i`,
K¢+?- æ¶ .mv p®M ç½ FB i HU+ M?QM; pšM +® ;„M; çB M? M? ?ÆMX L?QM; K¶B
;B€+ `ä`™M; F?¬M; F?Q i` M i?€T iU ?² K M; i?2Q HU+ +ªM p¬ ?bM? +QìM; ç¢B5
/B M +m²M; T?QM; K`iB M @ i?”K +?Q bQ b€M? ` +ÁM K¢M? ?ÆM +m²M; T?QM
#B i`^M; - #•v ;B i` M ç-m æ¶ .mv +| iBM? F?¬M; HoM? pU+5 J` æ¶ .mv pšM T?ª
M?B M i`QM; ?„+ i?€T +kM; +| K°i M; QìB +| HoM? pU+ +QìM; ç¢B M; ,M i`Î æ¶ .mv
iK+ +?mv M ç°M; - K¶B #QÈ+ /B +?mv M æ¶ .mv ç m +ªK ;B€+ HU+ HQÈM; +O KbM
i? iU ?² ç½ bÊK iÈB +U+ ?¢MX L?B m H-M æ¶ .mv ?”M F?¬M; i? M^K tm®M; K`
çB iÈB #”+ i? M; i?S K°i M;™M +?QM i`,K +?QM KQÆB +?QM- ç°i M?B M?„M HB M
?Ä /B K iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; iK ?°B- HQÈM H i tmM; [m M?5 oW M; ?o iÈB
[m M; # Q T?OX •T HU+ iW ?„+ b„+ ?Ä /B K K†+ /M +QìM; ç¢B M?QM; æ¶ .mv pš
E?¬M; M; ?B M; Î ;b M[- æ¶ .mv `ä`™M; +ªK ;B€+ çQÈ+ @ K†+ /M ?„M F?¬M; ?Q`M
H-M M`v iÈB H-M F?€+ ?„M +?„+ +?„M `^M; ?bM? M?Q KbM? ç½ çB p`Q i`QM; HoM
+| HoM? pU+ çB p`Q HoM? pU+ +O K°i M; QìB F?€+ - ? B HQ¢B [mvi„+ F?¬M; ;B M
KÈB ç°i T?€ tQM; - æ¶ .mv ç½ +| +ªK ;B€+ +® ? i bS+X _®i +K •K i? M?•K i`-K i`Q

ó ` ;QM HU+ HQÈM; +O M;QÆB v m çB`i M?B m h`i i?’i p¼M; Xô

*MM; pÈB •K i? M? M`v- €T HU+ tmM; [m M? i?•M i? æ¶ .mv `9i HmB M?Q i?Ov i`
iQ`M i?•M çQÈ+ #m¬M; HÄM; X E?B ?„M +9B ç-m M?bM H¢B ç½ i?’v ? B +?•M K
M; |M i v ?„M ç½ H°` tQÆM; i`„M; - +Æ M?K+ i` M +€M? i v ç½ M€i #’vX E?B ?„M ;
ç m +’T i®+ #,M; ?°BX s2K` KbM? +kM; F?¬M; b QX æ¶ .mvi?—K i?Î /`B- M?bM +
i?€T i`QÈ+ K„i- ?„M KB M +QÐM; çB p T?Q i`QÈ+ p`B #QÈ+ - ?bM? M?Q ç½ #QÈ-
+K+ i`QÈ+ K†i ?„M i®B b-K H¢B- iQ`M i?•M T?ªM; T?’i M?Q çQÈ+ M; •K i`QM; MQ
i?QìM; X h`QÈ+ K†i ?„M €M? b€M; /-M /-M F?m +? i€M- +m®B +MM; æ¶ .mv ç½ +|
/QìM; M?Q M^K i` M M M ç€H¢M? H)Q- M; Y K†i M?bM i`ìB- +?d i?’v K°i KªM? ?„-
#-m i`ìB ç K- M?QM; K°i M; ¬B b Q +kM; F?¬M; i²M i¢BX >„M T?€i ?B M- +€M? i
bBM? i`QìM; i`Î H¢B- +Æ i? #,M; ?Q¢B +kM; ?Q`M iQ`M çQÈ+ +?[i`5 æ¶ .mv +
M?B M M; ?B M; ç-m M?bM b M; # M +¢M?X

@CQDQ\5

h?’v CQDQ ç M; HšM; H†M; M^K Î T?Q # M i`€B KbM? - K„i M?„K H¢B- p i i?QÆM
+?d +| +QM M; QÆB pšM F?ûT H¢B /QÈB ç€K H¬M; KB i?”i /`B- ?ÆM M[M?bM [m
M; v +ª ?¬ ?’T +kM; F?¬M; X æ¶ .mvi`QM; HÁM; `mM H M- p°B p`M; pQÆM i v- +
H9+ ç|- K°i i? M? iW i`QM; ?Q F?¬M; p M; H MX

óL m M?Q M;QÆB Km®M M`M; b®M; H¢B- F?¬M; M M +?¢K iÈB M`M; Xô

>„M H”T iS+ ?QÈM; H M # M i` M i bK MÆB T?€i` •K i? M?- `®i +K+ +kM; i bK i?’v
p¬ ?„+ €K ç°i M?B M tm’i ?B M K°i Hm²M; €M? b€M; X h`QM; i-K K„i- ç°i M; °i tm’i
i?”i HÈMX E?®B i?Ov iBM? i`¬M; ;B®M; M?Q K°i F?®B ?”M #,M; - H†M; HšM; i`¬
KÈB T?€i ?B M i`QM; i?Ov iBM? ?bM? M?Q +| K°i M?•MªM?X ”|M; M; QìB T?ªM; i
iBM?X

ó ` ;QMô- M?•M<sup>a</sup>M? i`QM; i?Ov iBM? •K m M|B, óh î +?¶ M`v K°i p¢M M,K- M;Q A
ç M ç•vX >ÆM M[+ÁM iÊB ? B H-MX h?"i ç€M; iB +- ç€M; iB + #¼M i çÊB K°i p¢
H` M;QÌBX L?QM; M;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB H` M;QÌB i ?v p¼M;Xô

æ¶ .mv ;B"i KbM?- H"TiS+ çB iÊB- M;~M; +´ M?bM i?•M^aM? ?Q p¬ i`QM; T?B M i
óL;QÆB +?QM? H` J i?-M\ô

*•m ?ÄB H-M M`v F?¬M; H"TiS+ +| ç€T €M- i`-K K†+ K°i H9+ H•mX J°i ?²B H•m- a
T?'i MÎ MK+QÌBX L;Q`B pB + ?"K +?S i? HQÆM; +MM; #B i?QÆM; p¬ i" M- iB M;
+Êi +MM; +?•K +?¼+ i?•K b•mX

ó> ? ? ? J i?-M\ ` ;QM- +?ŠM; H) HBM? ?²M +O M;QÆB H¢B #` i?€+ HQ¢M
+| T?ªB J i?-M ? v F?¬M;\ > ? ? ? L m M?Q mbi`BHB ? v ;½ iBM? HBM? ÎM;
+kM; F?¬M; F€ [m€B5 L?QM; ` ;QM- iU M?B M M;QÆB H¢B ?ÄB i +| T?ªB J i?
? ôX

G9+ M`v æ¶ .mv KÊB +?QM? i?S+ ;B"i KbM?- ?„M 'T 9M; ?ÄB,

óL;QÌB- +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; T?ªB H` J i?-M\ L;QÆB F?¬M; T?ªB H` J i?-M
•K i? M? i`QM; i?Ov iBM? +QÌB H¢M?- •K m i`mv M ç M, óæQÆM; M?B M F?¬M; T
i?"i b•m,

óo"v M;QÌB H` B\ô

h?Ov iBM? F?¬M; i`U+ iB T i`ª HÌB- H9+ M`v æ¶ .mv ç°i M?B M +ªK i?'v iW i?Ov i
+¶ HU+ HQÊM; p¬ ?bM?- # Q T?O H M i?•M i? +O KbM?X *ªK ;B€+ M?Q +| ç² p"
i` çQÊ+ iQ`M #° M;QÌB KbM?X *m@B +MM;- •K i? M? FB i?Î /"B,

óh ?B m- L;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB H` ` ;QM L;QÌB F?¬M; T?ªB H` ` ;QM +?•M

óæQÆM; M?B M- i F?¬M; T?ªB H` ` ;QMôX

æ¶ .mv M;~M; ç-m H M,

ó_@i +K+ M;QÆB H` B\ô

óh \ô L;QÌB T?€i` •K i? M? M? M?"M; i?Î /"B- i`QM; iB M; i?Î /"B TªM; T?'i ~M +
+?²M; bm@i p¢M M,KX

óh - i M +O i ;¼B H` `2bXô

ekkX *?QÆM; 9jN, "B h?QÆM; o¢M L,K

`2b\

`2b\\

L K i?-M +O M?•M HQ¢B\ `2b çQÊ+ tQM; H` p` i?-M K¢M? M?'i +O M?•M HQ¢B
GQM;BMmb- çQÊ+ +?Q i?-M +?9+ T?9+- ç ç€M? #¢B J i?-M p`Q i?ÌB ç¢B i?-M i

o"v K` Î ç•v- i`QM; h?¬M; i?B M i?€T ç^M; b m J i?-M çB M- MÆB i?m°+ p J i?-
HQ¢B- b Q H¢B #` ;B K +-K Î ç•v\ "` ;B K +-K Î ç•v +?ŠM; T?ªB H` p` J i?-M #` +

æ¶ .mv +ªK i?'v #ªM i?•M ç½ F?¬M; M|B M´B HÌB M`Q M[ `²BX

h?•M^aM? +O `2b #` T?QM; 'M i`QM; i?Ov iBM?- M?QM; F?B ?„M i?Î /"B- i? M? •
K°i M¶B #B i?QÆM; F?| K` iB m i€M- TªM; T?'i M?Q K M; i?2Q K°i bS+ K¢M? +ªK

L; v +ª æ¶ .mv- b m F?B M;?2 çQÊ+ iB M; i?Î /"B M`v +kM; F?¬M; FbK M´B K` #` H
ªM? ?QÎM;

æŋ .mv +| i? +^aK i? 'v ç QÊ + # M i`QM; i? Ov iBM? +| K° i €M? K„ i M? Q +| M? Q F?¬M
 ç| iB M; i? M i? Î + O `2b i`mv M ç M, óL; QÆB [m^a M? B M F?¬M; T?^aB H` `; QM
 +| b Q +? S\ J† + +? Q M; QÆB H` B- /M b Q i Î ç•v F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` ç çÊB M; QÆBX
 L; ?2 tQM; H iB M`v- æŋ .mv M?`M F?¬M; ç QÊ + HB M ?ÄB K° i +•m, óo`v M; Q iB M;
 óL`M; 5 G` M`M; 55 ô
 :B¼M; M|B + O `2b ç° i M? B M M? Q H` i? m® + M´ #` ç® i H M- H° ` bU Q€M M° M;`
 óG` M`M; 5 h Î MÆB M`v- i? v i? J i?¬M +?`m çUM; bU ;B K +¬K poM? pB M M`v
 K`+? p` i?®M; F?´ pçM M, K5 *?d pb ?„ M iWM; ç€T SM; i - b) +| K° i M;`v b) K M; M
 æŋ .mv M; ?2 ç QÊ + i`QM; HÁM; M´B /`v b|M; HÈM- +?d +^aK i? 'v +?mv M M`v M;`v -
 `2b i? v i? J i?¬M #` ;B K +¬K Î +?ŋ M`v\ :B®M; M? Q H` +?B M i?¬M + O M?•M
 + O J i?¬M\
 G`+? bY H`+? bY5 L; QÆB `® i +K+ H` M? Q i? M`Q\5
 ó `2b •M- p`v- içB b Q M;`B HçB Î +?ŋ M`v\ J i?¬M Î ç•v +?ŠM; H) ç½ ` M; Q`B `2
 `2b i`¬K K† + K° i ?²B- b m ç| ?„ M +Q iB H MX G9+ ?„ M +Q iB- iB M; +Q iB T?^aM;
 i`QM; HÁM; æŋ .mvX a m ç| æŋ .mv HB M M; ?2 i? 'v ç®B T? QÆM; M|B, óL?•M HQ
 H` `; QM- p`v M; QÆB b Q HçB ç M ç•v\ >ÆM M[içB b Q M; QÆB +kM; bÎ ?[m iB
 ` ; QM\ô
 æŋ .mv H„ + H„ + ç¬m, ó*?mv M M`v M|B ` T?S + içT i imv F?¬M; T?^aB H` `; QM -
 i? t2K i M? Q H` i? i?•M + O ?„ M +€B M`v i?U+ ` +kM; F?¬M; +| M?B m F?€+ #B
 a m ç| - æŋ .mv ç½ ?Qç i ç°M; +Æ i? K° i +?9iX o®M H9+ i`QÊ + KB M +QĐM; bY /K
 +Æ i? M`v + O #<sup>a</sup>M i?•M F?¬M; i? ?SM; +?`m ç QÊ + bS + KçM? ç| ç½ ç M KS + bKT
 F?¬B T?K + X
 ó.M b Q çB M[- `2b- +€K ÆM M;`B ç½ +Sm b®M; i X L m F?¬M; i?b +Æ i? M`v +
 `2BXô L; [ F?Q + O æŋ .mv `i +?•M i?`M?X a m ç| ?„ M M?bM CQDQ M^K Î ç|, ó*kM;
 M`M; Xô
 h`QM; iB M; +Q iB + O `2b K M; i?2Q K° i iB çM +Êi, óL; QÆB F?¬M; +¬M +€K Æ
 b) F?¬M; +? iX L?QM; M m M; QÆB +? i Î i`QM; M`v i?b M; QÆB b) poM? pB M #`
 +| i? #^aQ i`b i`çM; i?€B + O HBM? ?²MX *?d +¬M /MM; i? K K° i +?9i i? iB ;B M- M
 KçM? içQ ` K° i +Æ i? KÈBXô
 v + O M; QÆB H` æŋ .mv ?ÄB `i H` M; ?B K i9+, ó\*?d +¬M +? i K° i H¬M i`QM; M`
 poM? pB M\5ô
 óæ9M; p`v- #ÎB pb Î ç•v H` K° i T?QM; 'M poM? ?^M; /Q M[i?¬M ç HçB5ô h`QM;
 i?2Q bU ;B m +Êi b•m ç"K, ó"ÎB pb bS + KçM? + O K i?¬M [m€ +Q iM; ççBX .M ?„ M
 ç€M? #çBX L?QM; K` i?•M H` i?¬M +`T H` F?¬M; i? +? i ç QÊ +- +?Q M M +?d +|
 +?QM? H` ç½ i?B i H`T K° i F?¬M; ;B M T?QM; 'M M?Q p`v Î MÆB M`vX æ2K +^aK
 MÆB M`v H` K° i i?¬M pU + X *?9M; i #` ;B K +¬K Î ç•v H` poM? pB M F?¬M; +€+? I
 i?O ?° # M M; Q`B +kM; #` ;B K +¬K Î ç•v- ;€M? +?`m bU ;B K +¬K poM? ?^M; 5 aU
 ?^M; 5 " Q ;²K +^ai i`QM; ç| Xô
 óh - F?¬M; ?B mXô æŋ .mv H„ + ç¬m- b m ç| M?bM +?^K +?^K pB M i? Ov iBM? T?Q
 + O M?•M HQçB- M;`B H` i?¬M +`T5 LÆB M`v M m ç½ H` i?¬M pU + K` M m M;`B H
 i?¬M i?b b Q HçB F?¬M; i? ` M; Q`B\ *?ŠM; H) bS + KçM? + O M[i?¬M ç½ pQÊ i
 M; ?2 M|B M;`B KÈB +?•M +?QM? H` p` i?¬M +Q iM; ççB M?`i + O M?•M HQçB KÈB
 hB M; +Q iB + O `2b p M; F?„T i`QM; i?¬M; i?B M i?€TX _`i H•m b m- iB M; +Q iB
 çBX

H" i•K HBM?- H" bS+ K¢M? +O F?¬M; ;B M iBM? i?-M w i?S+5 G" K°i HQ¢B iBM?
+O K°i M; QìB /M +! +QìM; ¢¢B ?ÆM ¢B M[i?b +kM; i²M i¢B K°i +U+ ?¢MX *?Q M
iB M @ i F?¬M; #B i B H" M; QìB iB M T?€i ?B M M?QM; i?2Q i i?'v i?b +?„+ J
T?€X S?QÆM; T?€T ¢°i T?€ M"v +?QM? H" iQM M; QÐM; p" i¬M ; B€Q5

GÊB /KM; iQM M; QÐM; - HÊB /KM; i¬M ; B€Q @ M!B +€+? F?€+ H" HÊB /KM; bU i?
i?QìM; ¢®B pÊB +?9M; i X GÊB /KM; bU ?B M /•M; HÁM; i?"M? FQM? +O M?[M;
L°B i•K +O K°i M; QìB F?B i" M ¢-v bU i?"M? FQM? p" +m²M; M?B i i?b iBM? i?-M
¢¢B ?ÆM #bM? i?QìM; X G9+ M"v +?9M; i b) KÎ` HoM? pU+ +O KbM? # Q T?O H
iQM T?KM; KbM? p"Q i`QM; X

a m ¢!- M; QÆB M M #B i` M; - F?B M; QÆB F? B i`B M HoM? pU+- i'i +ª ¢ m M^K i
HBM? #bM? i?QìM; M"v- pb bMM; #€B M; QÆB K" bU i?"M? FQM? +O #¼M ?¼ i?, M
i?S M"v +kM; ¢ m i?m°+ p M; QÆB ? i5

G9+ M"v- M?[M; ;b +?9M; i T?ªB H"K +?d +ÁM H" bY /KM; bS+ K¢M? +O #¼M ?¼
J M; iQM M; QÐM; - iBM? i?-M HU+ +O i`, K i`B m bBM? HBM? i?m H¢B- i" T i`mM
i?•M bY /KM; X

hW H9+ iQ+? Hkv # M ¢-m ¢ M b m M"v M; "v + M; M?B m- M; "v + M; HÈMX L?Q p"
b) M; "v + M; +QìM; ¢¢BX æ•v +?QM? H" i?-M +€+?5

*?Q M M i?b iW ; !+ ¢° M"v K" M!B- i?•M H" K°i i?-M HBM?- M m bBM? HBM? #bM?
iQM M; QÐM; + M; FB M +® + M; +m²M; M?B i + M; i?"M? FQM? i?b bS+ K¢M? +O
ob i?-M +€+? K" ?¼ bÎ ?[m +kM; + M; +QìM; ¢¢B ?ÆM5ô

æ¶ .mv M; ?2 ¢ M ¢•v #¶M; M?B M +QìB H¢M?- K¢Q Km°B M!B K°i +•m, óo"v M m
bMM; #€B p" iQM M; QÐM; +O bBM? HBM? #bM? i?QìM; i?b bS+ K¢M? b) i`Î M M v

`2b /QìM; M?Q M; -K i?W M?"MX h`QM; HÁM; æ¶ .mv HB M +QìB H¢M? K°i +•m;

óæ•v H" K°i pÁM; im-M ?Q`MX L; QÆB F? B i`B M HoM? pU+- bS+ K¢M? iQM M; QÊ
¢! + M; M?B m i?b bS+ K¢M? +O M; QÆB + M; i, M; i? KX a m ¢! T?¢K pB HoM? pU
J" HoM? pU+ + M; `°M; i?b bBM? HBM? ¢QÊ+ # Q T?O i`QM; T?¢K pB + M; M?B n
K¢M? iQM M; QÐM; ; B®M; M?Q H" H, M #!M; imv i- + M; H, M + M; HÈMX L?[M; ;
M?[M; bS+ K¢M? iQM M; QÐM; M"v /U i`[H¢B H" ¢QÊ+X L?Q p"v +€B ; ¼B H" bS+ K
¢¢B ¢ M KS+ pQÊi M; Q`B bU iQîM; iQÊM; X aQ b€M? H¢B i?b +QìM; ; Bª + T #"+ H
+Y K" i?¬BXô

æ¶ .mv M; ?2 ¢ M ¢•v- +QìB ? ? K°i iB M; , óh #•v; B! ¢½ H" +QìM; ; Bª HoM? pU+
bÊ M!B +?Q i #B i M?[M; i?S M"vX a m F?B i` M; Q`B b) HÊB /KM; T?QÆM; T?€
+O #ªM i?•M- i`Î i?"M? K°i i?-M KÈB!ô

`2b ?bM? M?Q `i #bM? ioM?, óL; QÆB pšM F?¬M; H"K ¢QÊ+X "ÎB H) +?Q /M M; Q
M?QM; M; QÆB F?¬M; #B i +€+? H"K b Q ¢ ?'T i?m bS+ K¢M? iQM M; QÐM; X L; QÆ
+O #ªM i?•M M?Q i? M"QX J" p'M ¢ M"v- i +kM; F?¬M; +€+? M"Q M!B +?Q M; QA

óh ?B mXô æ¶ .mv +QìB +QìB- /QìM; M?Q T? +?9i; B m +Êi, ó*€+ M; QÆB H" K°i
i?€TX ædM? +O FBK iU i?€T p®M +?d M M i?m°+ p b® Qi i?¬BX L?[M; M; QìB ¢½
p¼M; b) tm'i ?B M i? K M; QìB KÊB ¢ M i` M? ¢Q¢i M?[M; p` i`Q p®M ¢½ F?¬M; M?

`2b +QìB- MK +QìB +O ?„M `i ¬M ?Á , ó*! H) H9+ i`QÊ+ i ¢9M; H" M; ?o M?Q p
KQìB M; "M M, K #` ; B K +¬K- M; QÆB +?Q `M; i +ÁM bmv M; ?o M?Q p"v b Q\ L?•M

óh i M H" æ¶ .mv- M; QÆB +! i? ; ¼B i M +O i X "ÎB H) F?B M; QÆB ; ¼B i H" M?•M
+€+? tQM; ?¬ M"vX L?Q p"v b) F?B M +?Q i +ªK i?'v `^M; M; QÆB ; B®M; M?Q H" p
M; QÆB +kM; +?d H" K°i M; QìB +! bS+ K¢M? ?ÆM i - b®M; H•m ?ÆM i K" i?¬BXô

óæQÊ+ `²B- æ¶ .mvô `2b /QìM; M?Q `i M?½ M?†M, óo"v +€B K" i TªB +?Q M;
F?¬M; M; mv M w M!B +?Q M; QÆB #B i +€+? H"K b Q ¢ FB M H" T i?-M +€+?X J"

;BÈB- F?¬M; T?ªB H" +| i? M|B #^M; KB M;X L;QÆB +¬M T?ªB iU HoM? M;° i?b K
F?¬M; +€+? M"Q KB m iª çQÊ+ HQ¢B +ªK ;B€+ ç|Xô

óæQÊ+ `²B- i +?'T M?"M HÌB ;BªB i?Q+? M"vXô æ¶ .mv ;"i ç¬m, óL?QM; K" M;QÆ
b Q J i?¬M F?¬M; Î ç•v p'M ç M"v +| HB M [m M ;b ç M +€B ;¼B H" i?¬M b Q\ô

ó*| HB M [m MXô `2b M|B, ó"•v ;BÌ M;QÆB ç½ #B i i?¬M +kM; +?d H" M;QÌBX *kM
M;QÆB +| i? /U i?2Q +€+? bmv iQ +O K°i M;QÌB K" iQÎM; iQÊM; ` +€+? i?S+ br

æ¶ .mv ç M; M;?2X

"i ç¬m M;?2 `2b iW i®M M|B, ôL;"v ç|¬ M" M; ç°i M?B M /MM; +•v i?QÆM; GQM;B
imv i p¼M;X " M" M; ;B K +¬K i`QM; h?¬M; i?B M i?€T M"vX J" # M M;Q" B X *€B
FB +kM; H" i?m° +?¢ +O K i?¬M +MM; #` ;B K +¬K i`QM; M"vX L?QM; F?€+ #B
T?¢K pB +O h?¬M; i?B M i?€T H" HoM? pU+ K" ?¼ F?¬M; +| +€+? M"Q çB p"QX L
M"v- ?¼ ç m +?d +| i? Î # M M;Q" B K" F?¬M; #B i # M i`QM; tªv ` +?mv M ;bX h?
i?¬M ç½ `ÌB F?ÄB MÆB M"v iW H•m `²B5

*?d pb b m F?B i #` M[ i?¬M ç€M? i`¼M; i?QÆM; `²B M?®i i`QM; i?¬M; i?B M i?
+ÁM H¢B- i p" K i?¬M +MM; Î H¢B MÆB M"vX > B M;QÌB +?9M; i p®M H" ç`+? i
i?ÌB ;B M Î +?mM; - iQ iQÎM; +O ? B M;QÌB +?9M; i ç m tªv ` bU #B M ?| 5

S?€i bBM? #B M ?| HÈM M?'i H" K i?¬M5

>„M H" K°i +QÌM; ;BªX >„M v m b•m b„+ K°i M;QÌB +QM ;€B `²B ?„M #` ibM? v m T

G9+ ç¬m H" imv i p¼M;- i?QÆM; i•K- b m ç| H¢B ç m F?'¬ M m H" M;QÌB #bM? i?
+| i? +? i +?Q tQM; X L?QM; K" b m F?B ç¢i ç M +ªM? ;BÈB +O +?9M; i - +?Q /
+?mv M `i F?| +| i? H"K çQÊ+X

*?Q M M- b m F?B iªB [m K°i F?QªM; i?ÌB ;B M ç m F?' @ M?QM; +?Q /M H" ç m
H9+ /¬M /¬M #bM? ioM? H¢BX a m F?B ?„M #bM? ioM? H¢B- `i iU M?B M- i?2Q +
iªB [m ç m F?' p" imv i p¼M;X +m®B +MM; i?b K¼B ibM? +ªK M"v ç m +?mv M i?

óh?M ?"M5ô æ¶ .mv iB T K°i +•m H¢M? HMM;X

óæ9M; p"vX G" i?M ?"MXô `2b M?"M M?¢i M|B, ó>„M v m `i b•m ç"K- ?"M +kM; `i
ç½ #` M;QÌB ç" M #` ç| i' M i?QÆM; - HW ;¢i- HÈB /KM;X *?Q M M- i`QM; HÁM; i +
ç2K ? B M K M?•M +MM; #` K°i M;QÌB ç" M #` HW ;¢i çB M?®i +?mM; K°i +?¶X L;
i +ÁM +| i? iB T iK+ i?M ?"M M? m b Q\ô æ€T €M `i `ä `M;X

G9+ i`QÊ+¬ +?Q /M ? B M;QÌB i?M ?"M M? mX L?QM; b m i?ÌB ;B M /"B #` M?®i +M
çBX h?"K +?Q +ÁM `i +| F?ª M,M; bBM? ` K°i HQ¢B F?ª M,M; óæ²M; # M? iQÆM;

óa m ç|¬ i`QM; K°i +Æ ?°B M;šm M?B M- +?9M; i #` M #¢+ pÈB M? mX *m®B +MM;
b m ;BªM; ?Á tQM;- i•K M;mv M +?mM; +O ? B M;QÌB +?9M; i +?QM? H" iª i?M
HU+, óL?QM; `®i +m°+¬ ?„M pšM K¢M? ?ÆM i X GÁM; ?„M +kM; +SM; `„M ?ÆM i
?„M T?ªB +?`m çUM; b•m ?ÆM i X h imv +kM; `i Km®M iª i?M M?QM; K" i +`M;
M" M; i X *?Q M M +?9M; i ç¢i i?"M? K°i ?B T M;?` ?„M ` M;Q" B #€Q i?M5 *ÁM i

ó_ M;Q" B\ô h`QM; HÁM; æ¶ .mv `9M; ç°M;X

óæ9M; p"v- ` M;Q" B5ô `2b #` i +QÌB- iB M; +QÌB +O ?„M M;"v +`M; HÈM- K M; i?
i imv ç½ HW ;¢i i - €K iQ€M i Î MÆB M"v M?QM; M" M; i /QÌM; M?Q HQm H¢B K
? Q T?Q i?¬M HU+ +O - b m ç| M?•M H9+ i ?Q M?QÊ+ K" €K iQ€M X *?Q M M- T?
?Q" M i?"M?5 aU ;B +QÌM; T?QM; 'M Î ç•v H" /Q i iU i v #® i`QX *?Q M M- /M i #
i pšM +| i? M;?o ` +€+? ç2K ?„M i?ª ` 5 *?d ç€M; iB +- i H¢B T?ªB i? v ?„M K" #

æ•v +?QM? H" çB K bÆ ?Î /mv M?'i +O T?QM; 'M M"vX *?Q M M- +m®B +MM; i ç
J" ?„M- i`QÊ+ F?B `ÌB F?ÄB ç½ i? pÈB i - ?„M M?'i ç`M? b) ?Q" M i?"M? pB + #€Q

>ÆM M[- b) +| K°i M;`v çQ+? i?•M ?„M b) ç€M? #¢B M;Q`B ç`M #` ç|X a m ç| ç2L
ç| X æ +?Q M`M; i M K +?9i KMB p`F?B #`;B K +—K5

æ®B pÈB K i?—M- i +?d +| K°i v m +—m Xô

`2b M|B ç M ç•v i?b ;B¼M; M|B ç½ i`Î M M H¢M? HMM;X

óh Km®M M`M; i Î ç•v pÈB i 5ô\*?Q /M +| ç—M ç°M ç M K`v i?b æ¶ .mv +kM; M;?2`
ç`K # Q ?`K i`QM; H`B M|B M`vX

*?d H`- æ¶ .mv pšM M?`M F?¬M; çQÊ+ K` ?ÄB, óo`v- ç½ KQ`B M;`M M,K `²B ?bM
i?`M? +¬M; X ob i ç M iW i? ;BÈB # M M;Q`BX æ¢B HK+ # M M;Q`B #•v ;B`X L
iQ`M M?•M HQ¢B i¬M tQM; H`Zm M; JBM? M[i?—M- ?ÆM M[+ÁM H` +?9 i +O i
p¬i?QÊM; /mv M?`i 5 \*ÁM J i?—M çQÊ+ M;QÆB i?a` ?bM? M?Q F?¬M; +| iBM iS
+| p i iQ+? ?„M iWM; tm`i ?B M J`M; v +ª H`+? bY +kM; ç½ #` M[i?—M i? v ç´B ?
+O M?•M HQ¢B - /Q`M; M?Q /`m p i bU i²M i¢B +O J i°+ +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M;
F?ûQ [m2M #B i K°i iBM? HBM? ç M iW T?QÆM; #„+ - i +kM; F?¬M; #B i i`QM; H`-
i?Q¢B5ô

ó*€B M`v +kM; F?¬M; +| ;b H¢Xô `2b ?ì ?[M; M|B, óJQ`B M;`M M,K K` i?¬B- T?ªB
? B M;Q`B +?9M; i ç m M?®i i`QM; M`vX h?U+ HU+ +O M[i?—M ç½ +| çQÊ+ bU i,
K i?—M `B F?ÄB ç•v +kM; F?¬M; i? / /`M; ç€M? #¢B M`M; i 5ô

ó*?ŠM; H) K i?—M F?¬M; T?ªB H` i?—M +Q`M; ç¢B M?`i b Q\ô æ¶ .mv +? m K`vX

óæ½ iWM; M?Q p`vXô:B¼M; M|B +O `2b +| +?9i #`i HU+, ó`B pb ô

.WM; K°i +?9i- ?„M KÈB i?Î /`B #`i HU+, óa m F?B M`M; €K iQ€M ç2K ? B M;Q`B +
M`vX L`M; i M?•M H9+ i ?Q M?QÊ+ - /MM; i?—M HU+ +O M`M; i +QÊT çB ?ÆM M

*QÊT K`i i?—M +€+?\\5

a m F?B çB ? i # M;`M b€m i`,K M,K KQÆB #"+ i? M;- oBpB M p`1HmM2 i?2Q b m
ç M [mªM; i`Q`M; +U+ HÈM i` M imv i çdM? hmv i aÆMX

J`M?bM +€B [mªM; i`Q`M; i`®M; `¶M;- oBpB M F?¬M; F?ÄB +| +?9i HQ H„M; , óQ
?„M- ?„M- ?„M çB ç•m `²B\ \*?ŠM; T?ªB H` M;`B- M;`B M|B H` ?„M- ç M; Î- i` M M9

G¢+ imv i v M H†M; F?¬M; M|B ;bX •M? K„i T?ªM; T?`i M?Q ç½ tmv M [m [mªM; i
t ç^M; i`QÊ+X L?bM p T?Q b m +O M; B p`M; pm pQÆM;

a„+ K†i 1HmM2 ç°i M?B M i? v ç´B, ó*?ŠM; H) ?¼ ç½ +MM; çB ç M bÆM ç°M; im

h?2Q ?QÈM; M;|M i v 1HmM2 +?d- oBpB M M?bM p T?Q t X

J`p`Q H9+ M`v- iW T?Q i`mv M ç M ;B¼M; M|B H¢M? HMM; +O "¢+? >` a—mX

óhBM? HBM?- i¢B b Q çB `²B H¢B [m v p \ \*?ŠM; H) i`QM; HÁM; M;QÆB F?¬M; T?
M[b Q\ô

G¢+ imv i M?`M M?¢i M|B, ó"¢+? >` a—m iB M bBM?- i +?d H`im•M i?O H`B i ç½
æ¶ .mv QÊ+ ç`M? +ÁM # M;`v h +?d H` [mv i ç`M? #²B iB T pÊ +O æ¶ .mv H M
M`v çÊB +?Q ç M F?B i?B ;B M QÊ+ ç`M? +O +?9M; i F i i?9+ h ç®B pÈB i?U-
M;?B M;ì ;bXô

:B¼M; M|B +O "¢+? >` a—m i`—K K†+ K°i ?²B- b m ç| M? M?`M; i`mv M ç M, óoÊ +
>W- M m H` p`v i?b +€+ M;QÆB +MM; p`Q çBXô

.WM; K°i +€B- •K i? M? H¢B i`Î M M H½M? F?®+,

ó1HmM25 L;QÆB +S çSM; # M M;Q`B +?Q i 5 h`QÊ+ F?B i F?¬M; +| T?•M T?| M`C
i çB5ô

ek9X *?QÆM; 99R, •Q :B€T h`,M; E?mv i L,K J`mX

@ *QÈT çQçii?–M +€+?\

æ¶ .mv ?Qi p`Q K°i M;KK F?Q HçM?,

@ *QÈT çB i?–M +€+? +O M;QÆB p`J i?–M i?b +?ŠM; T?ªB H`bS+ KçM? +O Zm +U+ çB K`²B b Q\

@ "ÎB p"v- +?Q /M J i?–M `ÌB F?ÄB MÆB M`v i?b +kM; F?¬M; i? H"TiS+ ç€M? i?,
`²b i?ªM M?B M M|B,

@ L?QM; K`?„M ç½ iWM; i? pÈB i `²B +kM; b) +| M;`v ç€M? #çB M`M; i - ç2K M`
K°i pçM M,K M v- J i?–M pŠM F?¬M; ? #`#„i i`Î p M;?o H`imv ?„M +?Q i?`M? +
i?'i #çBX .M b Q i?b bBM? K M? +O i +kM; `i /`B M M +kM; [m2M pÈB pB +iB T

æ¶ .mv M;?2 ç M ç•v i?b ç°i M?B M `mM; ç°M; i`QM; HÁM; ,

@ Zm M; KBM? M[i?–M +| KçM? ? v F?¬M; i?b HB M [m M ;b iÈB KbM?5 *?Q /M #
+kM; ç•m HB M + M ;b iÈB i +?S\

L;?o i? ?„M H"TiS+ i? v ç´B +?O ç ,

@ `²b- K°i M;`M M,K i`QÈ+ - ` ;QM iÈB ç•v- p"v ?„M X ?„M ç M ç H`K ;b\
`²b +QÌB +QÌB,

@ o"v M;QÆB ç M ç•v H`ç H`K +€B ;b\

@ h +S iQÎM; ç•v H`ªQ i`M; #Q K"i ;b ç| +O +€+ çÌB om pQÆM; i` M æçB imv i
t2K M?QM; F?¬M; M;Ì`^M; MÆB M`v HçB H` +?¶ T?QM; 'M i?–M K X

æ¶ .mv i? M i?Î,

@ L m bÈK #B i i?b i b) F?¬M; ç M ç•v ç•m5

•K i? M? +O `²b ç°i M?B M i`Î M M F€ [m€B ?ŠM H M,

@ N \ L;QÆB +kM; i? b Q\ *€B i M ` ;QM M,K tQ +kM; p"v- +ÁM æçB imv i bÆM
>W- ç€K M;QÌB i` M æçB imv i bÆM M`v i?"i` +?d H`K°i ç€K M;QÌB ;€+ +´M; K`

@ L[- M[i?–M\

G–M M`v i?b æ¶ .mv M;•v M;QÌB ` - ?„M +?Q iWM; M;?o ç M M?'i Kç+? +O æçB
t•v /UM; H MX

o@M /o H9+ # M ç–m ?„M +ÁM M;?B M;Ì` ;QM5 >„M M;?B M;Ì`^M; æçB imv i bÆ
iW M;`M M,K i`QÈ+5

L?QM; b m F?B ?„M #B i "ç+? >" a–m +?QM? H`pm pQÆM; çÌB i?S # i`,K b€m K
i?ÌB ;B M p` T?€i ?B M i?ÌB ççB +O ` ;QM i²M içB +€+? ç•v +?d +| K°i M;`M M,K
H`K b Q K` +| ç M ?ÆM # i`,K çÌB om pQÆM;5 L m M?Q p"v- #bM? [m•M K¶B om p
? B ç M # M,KX ob i? TªB HQçB #Ä ` ;QM ` X

L?Q p"v- æçB imv i bÆM i`ªB [m # i`,K b€m KQÆB H,K çÌB om pQÆM; +kM; ;–M
ç9M; pÈB F?QªM; i?ÌB ;B M iW i?ÌB ççB i?–M i?QçB ç M M vX

L m i? i?b æçB imv i bÆM HçB +| +MM; +ªM? M;° pÈB GQM; i°+ Î h?–M bÆM 5 æ
+ M? ;B[Î +€B MÆB ? Q H€M? M`v bm@i K°i pçM M,K5

@ h +kM; F?¬M; M;Ì`^M; M;QÌB i çÈB i?b +?Q ç M M?QM; i`QM; K°i pçM M,K M
ç M ç•vX *?Q /M H`M;QÆB ? v H`+€B i M ` ;QM FB ç m F?B M +?Q i +ªK i?'v ?
+€+ M;QÆB- /QÌM; M?Q i +ÁM M?bM i?'v #|M; ?bM? i i?ÌB +ÁM i` X GoM? pU+
+ªM? ;BÈB HoM? pU+- M m +| i? K i?ÌB ;B M i?b +€+ M;QÆB +?„+ +?„M b) +| +Æ

H" i? -M + € + ?X *! H) + € + M; QÆB + kM; b) iB M p" Q i? -M + 'T - ç ÊB ç M M; "v ç! +! H
çB m i® i ç T ; b ç®B pÈB + € + M; QÆBX ob HQçB bBM? K M? H•m /" B M"v K" F? -M;
iQÊM; X

h`QM; H`B M!B + O `2b i`"M ç -v p i` +? K` +?X

G9+ # M ç -m æ¶ .mv + kM; F? -M; ?B m M?QM; K" b m F?B M; ?o HçB i?b ?B m `X

G'v `2b i`QÊ + K†i H"K pQ /K - i? -M F? -M; ; B®M; M?Q KB m i^a i`QM; ; B€Q çB M +
H" M?[M; i?S i²M içB pQÊi [m€ t½ ?°B + O HQ" B M; Q`B - #¼M ?¼ + kM; H" +QM M
p¼M; #bM? i?Q`M; - +! v m - +! ?"M - +! +^aK t9+X

L?QM; F?B K°i +QM M; Q`B b! ?[m bBM? K M? p - ?çM @ çB m M"v ç9M; H" F? -M;

h?Y M; ?o t2K - M m M; QÆB i`î i?"M? +Q`M; ; B^a i? -M + 'T +! bBM? K M? p - ?çMX
çUM; `i M?B m ç m F? ' K" M; Q`B i?Q`M; F? -M; + € +? M"Q Hw ; B^aB çQÊ +, pQ /K
?Q`M; i?K M?[M; i?S M?Q ibM? v m - ibM? #çM X

L; QÆB v m K°i M; Q`B +QM ; €B K" M; Q`B +QM ; €B ç! +? „ +? „M b) ; B" çB p" +? i
M m K°i +Q`M; ; B<sup>a</sup> i? -M + 'T b Q +! i? v m K°i M; Q`B +QM ; €B #bM? i?Q`M; \ E?B
+O M; QÆB K¶B M; "v K°i ; B" çB K" #^aM i?•M M; QÆB i?b pšM ; B[çQÊ + bU i? M? t
M?bM M; Q`B ibM? +O M; QÆB +? i çB i`QÊ + K†i M; QÆB M?QM; K" M; QÆB HçB +!
ç° + K°i KbM?\

GQçB ç m F? ' M"v - M; Q`B i?Q`M; H"K b Q +! i? Hw ; B^aB çQÊ +\

s2K ` - `2b p" J i? -M ç m ç²M; i?`B v m M[i? -M + kM; F? -M; T?^aB H" F? -M; +! H

"ÎB pb +?d +! ibM? v m ; B[M?[M; p` i? -M ç! KÊB H" poM? ?[^]M; i?"i bU - F? -M; + - M
i` +? K` +? b m F?B M; Q`B v m +? i çBX

*?Q M M - æ¶ .mv M; ?B K +?dM? ; "i ç -m `²B /MM; ; B¼M; M!B +?•M i?"M? M!B,

@ h M; ?o H" i +! i? ?B m çQÊ + M; QÆB5

•M? K„i b€M; `U + +O `2b T?€i ` iW i`QM; pB M i?Ov iBM?X a m ç! - i`QM; •K i? M
K°i +?9i 'K €T,

@ *€K ÆMX

æ¶ .mv ; "i ; "i ç -m `²B ? „M i`"M? i`¼M; F?QK M; Q`B - ?QÊM; p T?Q i?Ov iBM? i` -

@ h? -M `2b i -M FQM? - #•v ; B! i +! i? `B F?ÄB +?¶ M"v çQÊ + +?Q \ *?Q ?ÄB
M; Q" B\

`2b +Q`B +Q`B,

@ L; QÆB çQÆM; M?B M H" +! i? `B F?ÄB H9+ M"Q + kM; çQÊ +X L?QM; K" - `i ç
H" T ` + €B T?QM; 'M i? -M pU + M"v HçB +! K°i ?çM +? ç† + i?MX h`W T?B M; QÆB
i?b KÊB +! i? ` M; Q"BX L m F? -M; i?b XX

•K i? M? ? „M ?bM? M?Q +! +?9i F?! F?, M,

@ G9+ i`QÊ + - J i? -M ; B®M; M?Q #° /çM; i #•v ; B! - #` T?QM; 'M i`QM; pB M i?C
i`QM; h? -M; i?B M i?€T M"vX a m F?B +?9M; i çç i çQÊ + ?Á ; B^aB - +m®B +MM; [r
` M; Q" B .Q +Æ i? ? „M #` T?QM; 'M i`QM; pB M i?Ov iBM? M?QM; T?QM; 'M +O
i #® i`Q K" i`QM; ç•v + kM; +! i? -M HU + +O M[i? -MX *?Q M M - i F? -M; +! + € +?
/mv M? 'i +?QM? H" i ?B M /•M; i?•M i? +O i 5

@ >B M /•M; i?•M i? \ æ¶ .mv bYM; b®iX

@ æ9M; p"v - H" ?B M /•M; i?•M i? X h i` Q ç' B +Æ i? pÈB J i? -M - HBM? ?²M +O
/KM; +Æ i? +O ? „MX *ÁM HBM? ?²M +O ? „M i?b p" Q i`QM; +Æ i? +O i X L!B + €
M?bM i?'v i`QM; pB M i?Ov iBM? M"v H" +O J i? -M5

æQÆM; M?B M- çB m FB M ç `ìB F?ÄB MÆB M"v F?¬M; çÆM ;B^aM M?Q p"vX G9+
i? +O i F?¬M; #` T?QM; 'M i`QM; i?Ov iBM?X L?QM; K" i F?¬M; Km®M`ìB F?Ä
` M; Q" B ç®B Kti pÈB M; QìB ç" M #` ç| M[X *| H) ç9M; H" i K K v m ?ÆM J pQÆM
HçB +Æ i? +O i +?Q ? „M /MM; - +ÁM i i?b îHçB MÆB M"v h?" i` çB m FB M ç
'M M"v `i çÆM ;B<sup>a</sup>M i` M M; QìB M; QÆB M? 'i ç`M? T?^aB K M; i?2Q K°i i?¬M F?Q
F?Q +?•M +?QM?5

h?¬M F?Q +?•M +?QM?\

æ¶ .mv M; •v M; ~M +^a M; QìB ` X

h? i?b #B i T?^aB H" K b Q ç•v\

@ L, K tQ - F?B i çB i?2Q M[i?¬M ç M MÆB M"v- M" M; +® w +QÈT +•v i?QÆM; G
p"v- i F?¬M; +ÁM i?¬M F?Q- i?¬M +€+? +O i +kM; #` +QÈT pb i? F?¬M; i? +?
*?Q M M M[i?¬M KÈB M; ?o`^M; #¼M i b) #` M?®i î ç•v F?¬M; +€+? M"Q` M; Q" B
ob H-M ç| - i`QÈ+ F?B ç M ç•v- b m F?B ç€M? #çB i?¬M hBM? HBM? p" i?¬M ©B M
i?¬M- i ç½ +QÈT çQÈ+ iW i`QM; i v K¶B M; QìB #¼M ?¼ K°i i?¬M F?QX h p®M +
i?S ç| t| çB- Hmv M +? HçB`²B ç2K i†M; +?Q M[ i?¬M X`B- H9+ ç| - i`QM; HÁM;
F?B M +?Q M" M; p m B p X

L?QM; K" F?¬M; M; ?o ç M- +ÁM +?Q çÈB +?Q i +| çO i?ìB ;B M ?Q" M i?¬M? +?m
"•v ;Bì M; ?o HçB i +kM; F?¬M; #B i H" K v K „M ? v H" # 'i ?çM? M[5

a „ + Kti æ¶ .mv i`î M M i` „M; # +?5

h?¬M F?Q\ h #B i çB ç•m i bK i?¬M F?Q +?S\

`2b i? 'v M?•M HQçB T?Q /QÈB F?¬M; M|B ;b- M K i?¬M i?¬M; KBM? çQÆM; M?
æ¶ .mv ,

@ L; QÆB v M i•K çB- F?B J i?¬M`ìB F?ÄB ç•v ç½ K M; i?2Q K°i +€B i`QM; ? B K|
HçB K°i +€B pšM +ÁM î +?¶ +O i X

GìB pW /Si HB M M; ?2 i? 'v i`QM; i?Ov iBM? i`mv M ç M K°i HQç i +?9 M; [/`B /ÁM
_ 'i M? M? b m ç| - i`QM; K<sup>a</sup>M; ?Q F?¬M; K" m ç2M T?Q i` M +| K°i +?'K b€M; +?ÈT
t¬B M"Q ç|X hB T i?2Q H" K°i +?MK b€M; i` „M; i?m¬M F?B i # v ç M iW t X

a m F?B ç M ;¬M i?b /WM; HçB i`QÈ+ Kti æ¶ .mvX æ¶ .mv pW M?bM HB M F?¬M;
h`QM; +?MK b€M; ç| HçB +| K°i i?S M?Q H" K|M ç² çB m F? „ + K" m #ç+ M?Q M?ÄX
€Q ;B€T M?Ä +U+ F€ iBM? t^aQ5

*?B + €Q ;B€T M"v H" HQçB # Q T?O iQ" M i?•M K°i +€+? M; ?B K K" i- iBM? t^aQ ?Q
HçB +ÁM +| p" B T?¬M M? M?¬M; p" M?ÆM M?KB5 *?B + €Q ;B€T tBM? t „M M"v +
i?"K +?Q +| i? M „K ;¼M i`QM; HÁM; #` M i v- K¶B K°i çQìM; Mûi ç m ç T ç M +U+ ç
+ÁM +| ç-v +€+ HQçB ?Q p, M ?bM? ;B¼i MQÈ+- +^a #° ;B€T i`¬M; +?ŠM; F?€+ M
p"v5

J` tmM; [m M? #° ;B€T H" K°i +?MK €M? b€M; K /`m- i`¬M; ;B®M; M?Q €M? i` ,M;
K /`m ç M K M; QìB5

L? 'i H" ?bM? /€M; +O #° ;B€T M"v ;B®M; M?Q H" K°i pä bo ç M; [m€ tm®M; - ? B
ç| ? B +€B +€M? K" m i` „M; #ç+ KÁM; K M? ;B®M; M?Q +€M? p25 h` M ? B +€M? -
K°i- çSM; iW t M?bM HçB b) i? 'v K" m b „ + HmM; HBM? imv i i`¬M5

@ *€B M"v H" X

@ h M +O M| H" •Q ;B€T h` ,M; E?mv i L, K J" mX

`2b F?) +QìB M|B ,

@ G9+ i`QÈ+ i`QM; +?B M i` M? i?-M i?QϕB H-M i?S ? B- +€+ p` i?-M +O # +?C
i p` M[ i?-M- M?'i H` ç +?®M; HϕB +•v i?QÆM; GQM;BMmb i`QM; i v i M M #¼M
M[M?[M; i?-M F?Q +QÌM; çϕB ?ÆM K°i +?9i5 "° ;B€T M`v /mM; ?Á çQÊ+ bU K,
+® i? K K T?€T +O i°+ hBM? HBM?5 h? K p`Q bS+ KϕM? +O i°+ h?9 M?•M5 *°M
i?•K +O i?-M ©B M?•M ç +? iϕQ ` #° i?-M F?Q F?¬B ;B€T M`v5 *| i? M|B- i` M
` K°i i?S pk F?Q +| i? KB M +QÐM; +?®M; çÐ bU b„+ #ûM +O +•v i?QÆM; GQM
E?mv i L,K J`m imv i ç®B H` K°i i?S M?Q p`v5

h`QM; ;B¼M; M|B +O `2b F K i?2Q iB M; i?Î /`B,

@ "aM i?•M M| H` /MM; M;mv M HB m i?QÊM; çŠM; M?'i ç +? iϕQX hBM? HBM? i°
T?€T +O +?OM; i°+ KbM? ç ;B i`b H M ç| K°i i?S K T?€T +QÌM; çϕB M?'i +O i
#aM i?•M #° €Q ;B€T M`v +| i?m°+ iQM? ?²B T?K+ M?'i ç`M?5 *ÁM +| i? i`mv M i?
+€+? F?€+- M m H` i`M i?QÆM; #bM? i?QÌM; - #° ;B€T M`v pšM +?Q #` ?Ov ?QϕB
iW iU im bY 5 h?"K +?Q- F?B +? iϕQ M| - M;mv M HB m çQÊ+ bY /KM; H` ;B®M; pÈ
iϕQ +•v i?QÆM; GQM;BMmb5 L;Q`B ` - M| +ÁM çQÊ+ ;B i`b i?-M HU+ +O h?9 i?-
M`v +| i? bÎ ?[m bS+ KϕM? +QÌM; çϕB +O h?9 M?•M5

*| bU M? M? M? M +O hBM? HBM?- bS+ KϕM? +O h?9 M?•M- +ÁM i? K K°i +?9i K
p` +?S+ M,M; iU im bY XX +m®B +MM; - ç¬B +€M? ç`M; b m M| +`M; F?B M +?Q i©
M?B m5 E?B M;QÆB K†+ M| H M- +?d +¬M M;QÆB Km®M i?b M;QÆB +| i? # v M
i? ;BÈB M`v5 h?"K +?Q i®+ ç° +O M;QÆB +| i? pQÊi [m +a K°i +QM `²M;5

L|B tQM; M?[M; i?S M`v `²B `2b KÈB +QÌB M|B,

@ æ¶ .mv- i Î MÆB M`v i?b #° ;B€T M`v F?¬M; +| i€+ /KM; ;b ç®B pÈB i +a- i +| i
M?QM; K` XX `B5

h`QM; ;B¼M; M|B ?„M +| +?9i #'i ç„+ /o,

@ h`QM; i v i +?d +ÁM HϕB K°i K|M i?-M F?Q M`v- ç€M; iB + H` M;QÆB p` ¬ #û
+?d +| i? K M; K°i M;QÌB ` M;Q`B ?ÆM M[- i`QM; çϕB çB M +O h?¬M; i?B M i
+O M;QÆB M[T?aB F?¬M; \ J°i i?-M F?Q F?¬M; +€+? M`Q K M; i?2Q # M;QÌB `

a„+ K†i æ¶ .mv #•v ;B| i`Î M M`'i H` +´ [m€B,

@ `2b- M;QÆB M|B +€B i?S M`v i M H` •Q ;B€T h`,M; E?mv i L,K J`m \

@ E?¬M; b B- ç•v +?QM? H` i M +O M|X h`QM; i?ÌB çϕB +?B M i` M? i?-M i?QϕB
M´B iB M;5

@ *€B i M M`v i iWM; M;?25 æ¶ .mv ?Q i b•m p`Q K°i M;KK F?Q `²B +m°M i v €Q H
ç½ H`v iW i`QM; M?šM i`[ p`i +O KbM? ` +•v i`QÌM; +mM; +| ?bM? /€M; `i ç†+ i?

B / - `2b +?d pW M?bM K°i +€B H` ç½ FBM? M;ϕ+ i?®i H M5

@ JkBi M ç` M;K+ 62`Q/ \5 æ¶ .mv 5 *€B M`v H` i?-M F?Q +O i?-M hBM? HBM?
+mM; - K` +•v i`QÌM; +mM; M`v +?QM? H` i?-M F?Q K` i?-M hBM? HBM? bY /KM;5

@ G` /Q i ibK i?'vX æ¶ .mv i?`M? i?"i i`a H|BX

@ L?QM; K` H9+ i`QÈ+- F?B J i?-M `ÌB F?ÄB MÆB M`v- i?S K` ?„M K M; çB +?QM
:B¼M; M|B +O `2b `i mv M;?B K5

ek8X *?QÆM; 99k, "¬m h`ÌB o¬ aQM;X UT?¬M AV

L?[M; H|B M`v çO ç H`K +?Q æ¶ .mv ;B`i KbM?5

J i?-M K M; çB b Q\

*mM; i M ç` M; K+ 62/Q` p®M H` i? - M F?Q + O ç¢B i? - M hBM? HBM? i°+ - p b m
M`v Q\

h? M?QM; - M m K°i i? S M?Q p`v`ÆB p`Q i`QM; i v + O J i? - M i? b H`K b Q + | i
" M ç - m æ¶ .mv i m € i B M + QÊT çQÊ + M | i W i` M i v K°i i B m i? O ?¢ + O ç¢B ?Q`M

*ÁM + ?Q ? i5

`2b i B T i K + M | B,

@ * | K°i + ?mv M H`K + ?Q i FBM? M; ¢ + J°i p¢M M, K i`QÊ + - + €B H - M i M ` ; Q M F B
M`v Î i`QM; i v ? „M5 *kM; + ?QM? p b ? „M K M; i? 2Q M | M M KÊB + | i? ` M; Q`BX
i? - M K M; + •v i`QÌM; + mM; M`v ` M; Q`B K`p b m M | H¢B`ÆB p`Q i v + O ` ; Q M

æ¶ .mv F? - M; i`a HÌB çQÊ + + •m ?ÄB M`v + ?Q M M ? „M F? - M; i? H`K ; b F?€ + ?Æ

@ h F? - M; #B i X

@ L; QÆB + kM; F? - M; #B i V K - # M ç - m - ` ; Q M + kM; M | B pÈB i - ? „M p - i b M? + | c

`2b i ? Î /`BX

J v K „M H` ? „M #` M ? ® i ç ½ p¢M M, K - F?B M + ?Q i Q M? F B M M? ŠM + O ? „M i? U + b
ç€T €M + ?Q p`M ç - ? „M + kM; F? - M; K B M + QĐM; K` + ?d M? b M + mM; i M ç` M; K
i`QM; i v

æ¶ .mv + | i? + a K ; B€ + çQÊ + - /QÌM; M?Q i`QM; €M? K „i + O `2b M? b M i W i` M ç
t m®M; + | # Q ?`K w M; ?o b •m t M`Q ç |

.M b Q - # M ç - m ? „M + ?m`M #` çQ i? S M`v + ?Q M [i? - M X

Zm ?²B H •m - ? „M ç°i M?B M KÎ K B M; M | B,

@ æ¶ .mv - M; QÆB + | #B i + mM; i M ç` M; K + 62/Q` M`v b Y /KM; i? M`Q F? - M; \

æ¶ .mv b Y M; b®i K°i + ?9i,

@ h + a K ; B€ + çQÊ + b Y /KM; + •v i`QÌM; + mM; M`v p - + M M; i? m`M i v - i U M?Q + ?
H Q¢B K T?€T b Q F? - M; K ?B m p k F o M?Q i + ?mv M /M M; X L | + ?d + - M K H U +
` H U + H QÊM; + QÌM; ç¢B X

@ > ? X

`2b + QÌB - b m ç | ; BªB i?Q + ?,

@ *mM; i M ç` M; K + 62/Q` p®M H` p k F?Q + O ç¢B i? - M hBM? HBM? i°+ - + kM; H`
i°+ i`ÌB bBM? H` K°i + ?O M; i°+ ; BÄB # „M + mM; M M b Y /KM; p k F?Q H` + mM; i M
M [- hBM? HBM? i°+ K ?B m K T?€T + ?Q M M + •v i`QÌM; + mM; M`v + ?d /M M; K H
/M b Q ç¢B i? - M hBM? HBM? i°+ + kM; F? - M; T?ªB + QÌM; ; Bªi? - M; i?QÌM; + O h B
/B M p k F o + O hBM? HBM? i°+ K¢M? K) ?ÆM b Q pÈB i?9 M? •M - M?QM; b Q pÈB i
K` M | B - p k F o + O hBM? HBM? i°+ + ?d H` ?¢M; v m X L?Q M; H9 + hBM? HBM? ç¢B i
+ kM; b €M; i¢Q çQÊ + K°i #° + "M + ?B M + ?mv M /M M; + ?Q M | 5 h M; ?o ?ŠM H` M;
+ O + •v i`QÌM; + mM; M`v + | F?€ + #B i`i HÈM b Q pÈB + mM; i M #b M? i?QÌM; X

æ¶ .mv H`T i S + ; i ç - m X

Zmªi?U + H` i` M i`QÌM; + mM; ç` M; K + 62/Q` M`v - ? B ç - m + O + €M? + mM; M?Q
F B K H Q¢B - i` M K Û T + mM; + | H „T + ?m¶B H QĐB / Q b „ + #ûM i? 2Q ?b M? t QÆM; + €

* | i? i QÌM; i QÊM; - K°i + •v i`QÌM; + mM; M?Q p`v + ?ŠM; M? [M; + | i? /M M; ç + - M
ç`M? + ÁM + | i` M; #` K°i #° p k F o `B M; + ?Q H9 + + "M + ?B M5

*, M + S p`Q ?b M? /€M; ? T /`B m®M H QÊM + O + •v i`QÌM; + mM; M`v - + | i? i QÌM; i C
F o M`v H`v T?Q M; + € + ?mv M + ?mv M H`K + ?O - M | ç† + #B i i?Q + ? ?ÊT b Y /KM; K
M?Q p`v X

Zm^a M?B M- b m F?B `2b M|B ç M ç•v i?b M? M?“M; M|B iB T,

@ J†+ /M i`QM; i?İB ;B M ;-M ç•v pk Fo +O hBM? HBM? i°+ +kM; F?¬M; tm'i +?9
+?B M M,K ç| - hBM? HBM? i?¬M b€M; içQ ` #° pk Fo ç°+ ç€Q M`v- M; v +^a i +kM
+? M`v çQ+? i?U+ H` K°i i?B M i`B- ?„M #B i M?QÊ+ çB K +O hBM? HBM? i°+ - H
i +| i? M|B- p”i HB m # M ç-m +? içQ ` +•v i`QİM; *mM; i M ç` M; K+ 62/Q` M`v
p”i HB m H`K ` K•m GQM; Bmb p` €Q ;B€T h`,M; E?mv i L,K J`mX "İB pb hBM? HB
M M +kM; ;B[FQM #° pk Fo M`v K` F?¬M; M|B ` - ?„M F?¬M; i?^aQ Hm”M pÊB +€+
i?¬M F?Q FB X .Q ç| M| +kM; F?¬M; +| i?¬M HU+ +?9+ T?9+ +O +€+ i?¬M F?€+X
K` M|B- +•v i`QİM; +mM; M`v +?d +| çQÊ+ i?¬M HU+ +O hBM? HBM? i°+ X aQ b€M
v m FûK ?ÆM K°i +?9iX h? M?QM; +?Q /M H` M?Q p”v- i +kM; p¬ +MM; #°B T?K+
içQ ` #° pk Fo FB - çQ+? i?U+ H` p¬ +MM; b„+ #ûMX " M ç-m H9+ ç€M? K°i i`”M
+| K•m GQM; Bmb- +kM; T?^aB i®M bS+ SM; T?| KÊB KB M +QĐM; i?“M; ?„M K` i?¬

L|B ç M ç•v- `2b /WM; HçB K°i +?9i- `²B +?“K `½B M|B,

@ æ¶ .mv- i`QÊ+ F?B M;QÆB p”Q i`QM; i?€T- i?•M i? M;QÆB ç½ i`<sup>a</sup>B [m i`”M T?
i?•M i? +O M;QÆB `i v m ÊiX J†+ /M i?•M i? +O M;QÆB ç½ `i +QİM; ?½M bQ p
ç®B pÊB pB + M;QÆB +| çQÊ+ HU+ HQÊM; +’T HoM? pU+ K` M|B- ç°+ QİM; ?½M +
F?¬M; i? +?`m çQÊ+ HU+ HQÊM; HÈM KçM? M?Q p”v5 L|B +€+? F?€+- i`QÊ+ F?
K°i F?B M;QÆB bY /KM; HoM? pU+ i?b `i +| i? b) #` M’ i M t€+ K` +? i5 *?Q M M
ç½ t2K tûi i?•M i? +O M;QÆB- i +^aK ;B€+ çQÊ+ iBM? i?¬M HU+ +O M;QÆB HÈM
K T?€T bQ M?•M HQçBX L?QM; K` i T?^aB M|B +?Q M;QÆB #B i- M m M;QÆB Km
i?“i bU- Km®M i?U+ bU bY /KM; i?“M? i?çQ HoM? pU+ +O KbM? i?b M;QÆB T?^aB

G9+ KÊB #„i ç-m- +QM çQİM; im Hmv M Hm¬M +?B H`K ? B M?€M?X J°i M?€M? +
+kM; +?QM? H`K T?€T ? X J°i M?€M? F?€+ im Hmv M F?Q HU+- +kM; +?QM? H
+MM;- F?B im Hmv M ç M +^aM? ;BÈB M?’i ç`M? i?b M;QÆB KÊB +| i? T?€i ?B M-
+’T i?b +kM; F?¬M; i? i`Î i?“M? +QİM; ;B^a i?“i bU5

L m M?Q +?d im Hmv M K°i ? çÆM i?m-M- M?B m M?’i +?d +| i? im Hmv M ç M +
F?^a M,M; im Hmv M + Q ?ÆM M[X

J` HoM? pU+ +’T KÊB H` +€M? +Y K’m +?®i M?’i ç çB p”Q i?¬M +’TX *| çQÊ+ i
M;QÆB +| i? bY /KM; p` HoM? M;° +?b F?Q€ +O HU+ HQÊM;X J` +| F?Q HU+ +Q
i?W M?“M +€B HQçB HU+ HQÊM; FB 5 *^a ? B ç m `i K’m +?®i- i?B m K°i i?S +kM

æ¶ .mv i?Î /`B,

@ v M;`B H`K pk bQM; im\

æ¶ .mv M?“M F?¬M; çQÊ+ iB T iK+ M|B,

@ L?QM; K` i` M ççB HK+-T?“K H` + Q i?O +| K°i Qi FB M i?S+ ç m +?Q `M;- iBM
im HQĐM; ? F?¬M; #^M; i”T i`mM; iBM? HU+ im Hmv M K°i imv M çQİM; i?b KÊB
i?QİM; K` M|B- K’v i?^M; +? K pk bQM; im ç m H` ç€K im Hmv M +?ŠM; ` ;b +^a K

@>W- M m çÆM ;B^a M M?Q p”v i?b K¶B M;QİB ç m +| i? H`K çQÊ+- +?ŠM; T?^aB F?
+’T +QİM; ;B^a b Q\

`2b +QİB M?çiX

æ¶ .mv ;”i ç-m,

@ > v H„K- ç iç HİB ;B^aB i?Q+? +O M;`B- i M?’i ç`M? b) +?9 i`¼M; im Hmv M F?
/KM; HoM? pU+ HçB M’ i M t€+ +? iX

@ *?Q M M- i +ÁM Km®M i†M; M;QÆB p`B i?SX .M b Q i +kM; Î HçB +?¶ M`vX J
ç•v- F?¬M; #^M; +?Q M;QÆB K M; ` M;Q`B +ÁM ?ÆM

:B¼M; M|B +O `2b K M; i?2Q K°i +?9i+¬ çÆMX æ¶ .mv HB M +<sup>a</sup>K i?’v i`QM; i v
M?bM tm®M; HB M T?€i ?B M i`QM; i v tm’i ?B M K°i F?®B ç€ [mw K`m ?²M; ?bM

@ æ•v H" K°i F?®B ç€ [mw Fw S+ K HU+X *?d +—M M;QÆB M„K +?†i H'v M|- b m
+| i? KÎ` iBMiS+K"i /U i`[Î# Mi`QM;

`2b +QìB M|B,

@ *€B M"v # M ç—m H"i /MM; ç /U i`[#° pk Fo +?mv M bY /KM; T?®B ?ÊT pÈB +•
ç€B i?—M FB b€M; i€Q` VK- hBM? HBM? i°+ i?Q+? i'i +ª M?[M; ç² p"i Ko H -
+?OM; i°+ #¼M ?¼ ç m i?Q+? H"K +U+ Fb H°M; HšvX *kM; ;B®M; M?Q #° pk Fo M
b„+ #ûM- mv HU+ +QìM; ç€B pÈB H€B ç°M; i€+ ç m `i M? M?"M; T?|M; F?Q€M; ;
>ÆM M[- M| +kM; +| K°i +€B i M `i Ki B H" *mM; L;mv i okX

æ¶ .mv bYM; b®i K°i +?9i- b m ç| H€B M;?2 `2b +?"K `½B M|B,

@ "° *mM; L;mv i ok M"v +ÁM +| K°i +¬M; ?B m ç†+ i?M- +?QM? H" M m im Hmv M
M? M? +?|M; i,M; +QìM; F?Q HU+ +?Q +Æ i? M;QÆB5 >B m [mª +U+ Fb HÈM5 "
i?•M t€+ +O hBM? HBM? ç€B i?—M H" v m Èi M?'i i`QM; +€+ i?—M- +?Q M M ?„M
ç ç M #M M?QÊ+ çB K +O #ªM i?•MX E?¬M; i? F?¬M; M|B- i`Q im +O hBM? H
T?K+X æQ+? i?U+ #° *mM; M;mv i pk M"v p¬+MM; ?B m [mª5 a m F?B M;QÆB ir
M;QÆB +kM; b) M? M? +?|M; i`Î M M K€M? K)5

æ¶ .mv M„K H'v F?®B ?²M; M;¼+—`|i p"Q K°i iB iBM? i?—M HK+X Zmª M?B M M?
çÄ tm'i ?B M iWM; +?MK €M? b€M;X .QÈB +?MK €M? b€M;- K°i #|M; M;QìB M?Ä
tm'i ?B M i`QÊ+ K„iX "|M; M;QìB FB M?Ä #û- i`QM; i v M„K K°i +•v i`QìM; +mM;
v HQÈM H M tm®M; K°i +€+? iU M?B M T?|M; F?Q€M;X .QìM; M?Q K¶B K°i ç°M
çB K Qm i? p ?bM? /€M; p" ç° +QM; +O +•v i`QìM; +mM;5

*®; „M; M?bM tm®M;- +?d i?'v ç°M; i€+ K K K€B mv M +?mv M ;B®M; M?Q K°i çB
i?'v K¶B K°i ç°M; i€+ ç m +U+ Fb b„+ #ûM5 L m M?Q M|B H€B F Ki ?2Q ç'm F?Q

*"M; H"K +?Q æ¶ .mv ;B"i KbM? +?QM? H"- K¶B K°i ç°M; i€+- K¶B K°i +?B iB i i`
M;QìB M"v ?Q†+ H" ;B½M ` - ?Q†+ H" m®M F?9+— /QìM; M?Q iQ" M #° ç°M; i€+ ç
M;QìB5

E?¬M;- T?ªB M|B H" ç½ pQÊi [m +U+ ?€M +O +Æ i? M;QìB5

æ| +,M #ªM F?¬M; T?ªB H" ç°M; i€+ K" +QM M;QìB +| i? H"K çQÊ+5

h`QM; HÁM; æ¶ .mv ç°i M?B M bBM? ` K°i +ªK ;B€+ [m2M i?m°+X

"ÎB pb i?2Q ?„M- M m F i?ÊT #° ç°M; i€+ M?"T K¬M +O hBM? F?¬M; ç'm F?Q +
hmv i bÆM H€B i?b b) `i ;B®M; pÈB #° *mM; M;mv i pk M"v5 *?d H" *mM; M;mv i
i€+ ?Q" M K„iÈB KS+ +| i? i?B i`B M ` iQ" M #° mv HU+ +O +?9M;5

L;?o ç M ç•v- æ¶ .mv # "i i?®i H M,

@ *| T?ªB M;`B ç½ iWM; /€v #° \*mM; M;mv i pk M"v +?Q ` ;QM T?ªB F?¬M;\

@ E?¬M; b B5

Zmª M?B M +•m i`ª HìB +O `2b F?¬M; M^K M;Q" B /U HB m +O æ¶ .mvX

@ " M ç—m- ` ;QM K M; i?2Q +•v i`QìM; +mM; M"v p"Q ç•v- i ç½ #B i i€B b Q M| Î
?„M iW ç•m K" +| - ?„M +kM; M|B H" i`QM; H9+ p¬ibM? K" +| çQÊ+X obi F?¬M; i
M"v #` H½M; T?Q i`QM; i v ?„M M M ç½ /€v #° *mM; M;mv i pk +?Q ?„MX

E?| i`€+?

æ¶ .mv ;"i ç—mX s2K ` #° ç°M; i€+ M?"T K¬M +O hBM? F?¬M; ç'm F?Q- ç€B F?€
` iW #° *mM; M;mv i pk +O hBM? HBM? ç€B i?—MX

æ¶ .mv KªB M;?o ç M çB m #,M F?Q,M M M F?¬M; M?"M i?'v- i`QM; F?®B i?m, iBM

:Bì T?9i M"v- `2b +kM; ç M; /Q /U- M?QM; `®i +m°+— p` M Ki ?—M HQ" B M;QìB M

æŋ .mv

*?d M;?? p` M K i?-M M`v +?"K`½B M|B,

@ L;Q`B \*mM; M;mv i pk` - Fb i?U+ +•v i`Q`M; +mM; M`v +ÁM +| ? B imv i +?B m

@ E?-M; #B iX

æŋ .mv H„+ ç-mX

a m ç| ?„M M|B,

@ h +?d #B i/MM; K HU+ i?9+ ç~v +•v i`Q`M; +mM; M`v i?b`i?B m [m^a- pÈB HΦ
+| i? #„M çQÊ+ +U+ F€ t 5 h` M +•v i`Q`M; +mM; M`v p@M +| K°i +€B K T?€T i`"M
b Q M?bM` çQÊ+X \*?Q /M +•v i`Q`M; +mM; M`v ç½ î i`QM; i v i K°i i?`B ;B M M;
M`Q i?'m ?B m K T?€T i`"M M`v- +?d i bK` +€+? bY /KM; ` b Q- HΦB F?-M; +| +€
+O M| M?Q i`QÊ+X

@L;QÆB M|B #„M çQÊ+ t - mv HU+ iQ HÈM WK- i?2Q M?Q M;QÆB M|B i?b +?B m
+?B m- i M ;¼B H` a Q #,M;X

@ a Q #,M;\

æŋ .mv bmv M;?o K°i +?9i- +€B i M M`v`i +?m~M t€+X JŋB H-M KbM? bY /KM;- +
:B®M; M?Q K°i M;-B b Q #,M; iW i` M i`B`ÆB tm®M;5

*| i? M|B KkB i M ç` M;K+ 62/Q` ç½ i`î i?"M? K°i i`QM; M?[M; çÁM b€i i?O +O a

ekeX *?QÆM; 99k, "-m h`B o- aQM;X UT?-M ABV

@ o`Q M,K ç|- F?B hBM? HBM? çΦB i?-M bY /KM; +?B m a Q #,M; M`v- ?„M T?®B
i? tû`€+? F?-M; ;B M p` #„M i?OM; HoM? pU+ +O ç®B T?QÆM;5 L m M?Q ;†T
çΦi iÈB i?-M +T- /M ç®B i?O +| HoM? pU+- +?d K°i KkB i M H` +| i? #„M +?Q HoM
*?Q /M H9+ +?9M; i çΦB +?B M- M; v +^a i +kM; F?-M; /€K /MM; i?-M pU+ +O K
K°i +?B m a Q #,M; +O ?„MX

`2b M|B iÈB ç•v- ;B¼M; M|B HΦB ç°i M?B M i`-K tm®M; ,

@ L?QM; K` +?B m a Q #,M; M`v +ÁM F?-M; T?^aB imv i +?B m +U+ KΦM? +O +•v

@ *ÁM F?-M; T?^aB\

hBK æŋ .mv ç" T i?bM? i?`+?X

L; v +^a HoM? pU+ +kM; #„M i?OM; K` +ÁM F?-M; T?^aB imv i +?B m +U+ KΦM? \

`2b i?î /`BX hB M; i?î /`B +O ?„M v m Èi- iU M?Q ?„M ç M; +?bK p`Q i`QM; ?²B
KÈB +?"K`½B M|B,

h`QM; H-M i?Y +m®B +MM; pW `²B- ?„M +® ;„M; ç2K iBM? HBM? K HU+ +O KbM
H¢B MûM p`Q i`QM; T?¢K pB M?Ä ;B[? B M;QìB- +® ;„M; /MM; iBM? i?-M HU+
óHoM? pU+ôX

hmv M?B M ?„M pšM iB T iK+ i?'i #¢BX

óL;QÆB +| K°i i`Q im `i ?B K i?'vXô "¢+? >" a-m i?î /`B, óh`QM; i?ìB ;B M # M; ;
i,M; H M- M?QM; i +kM; Km®M M|B +?Q M;QÆB #B i`^M; - HoM? pU+ F?¬M; T?ªB
/ /`M;Xô

óo"v T?ªB H`K i? M`Q KÈB +| i? H`K çQÊ+ \ô hBM? GBM? oQÆM; H"TiS+ ?ÄBX

óS?€5ô "¢+? >" a-m F?) +QìB K°i iB M; , óh p`M;QÆB ç m ;B®M; M?Q M;QìB i`Q
M;Q`B #S+ i` M?- K°i H-M M[i¢Q ` K°i #S+ i` M? i?m°+ p KbM?X L?Q p"v ç-m
T?€ çQÊ+ #S+ i` M? ç M; i`|B #m°+ M;QÆB5 h`QÊ+ iB M M;QÆB T?ªB ?¼+ +€+?
M?[M; +?mv M F?€+5ô

S?€ i` M?

hBM? GBM? oQÆM; H†M; BK bmv M;?o i`QM; +?®+ H€i- b m ç| M;~M; ç-m H M- i`
bBM?- tBM +ªK ÆM bU +?d çB K +O M;`B5ô

a m F?B M|B tQM; - ?„M ?QÈM; p T?Q "¢+? >" a-m i?B H - b m ç| [m v ç-m #QÊ+

óL;QÆB F?¬M; Km®M i?Y K°i H-M M[b Q\ô :B¼M; M|B ?ì ?[M; +O "¢+? >" a-m p
óE?¬M; +-M5 G-M b m F?B i p`M;QÆB ç°M; i?O- +?QM? H`H9+ i ç M i bK FB K
F?¬M; [m v ç-m H¢B K` HÈM iB M; i`ª HìB- i?•MªM? +O ?„M +kM; ç½ çB iÈB T?
i? M? iW T?Q t iB T iK+ i`mv M ç M,ô L|B pÈB æ¶ .mv ;B9Ti - K°i i?€M; i?ìB ;B
i b) F?¬M; +?ì ?„M çB ` - i b) `ìB çB i`QÊ+5

h`QM; ;|+ iQìM; - pBpB M +kM; ç½ +?ì î MÆB M`v ;¬M # KQÆB M;`vX L`M; +?SM
i?O +O ? B + Q i?O imv i çdM?X hÈB H-M +m®B +MM; - M?bM hBM? GBM? oQÆM
KîKB M; ?ÄB, ó"¢+? - "¢+? >" a-m iB M bBM?X L;`B- i¢B b Q M;`B i¢B b Q H¢B

"¢+? >" a-m M?bM oBpB M- KdK +QìB, óh`B Fd F?| +-m- ç®B i?O i®i +`M; F?| +-
î p`i`Q +O i +?Q M M M;QÆB M?bM F?¬M; i?'vXô

oBpB M /QìM; M?Q F?¬M; ?B m- +?d F?);"i ç-m- `²B H¢B M?`M F?¬M; çQÊ+ M?b
.mv i?b b Q ?„M- i¢B b Q ?„M +ÁM +?Q çB ` \\*?` +O i M?Q i? M`Q `²B Xô

"¢+? >" a-m i?ªM M?B M M|B, óh F?¬M; #B i- imv M?B M i M æ¶ .mv FB F?¬M;
/`M; M?Q p"vXô

Zmª M?B M- HìB pW /Si i?b +?Êi i?'v iW i`QM; iQìM; #,M; i`mv M ` ;B¼M; M|B H
ó> ? ? ? 5 æQÊ+ om oQÆM; +O æ¢B imv i bÆM +QB H`i`B Fd- [mª i?U+ H`K°i
oW M|B- æ¶ .mv +kM; iW # M i`QM; iQìM; #,M; çB ` - i`QM; HÁM; ¬K M; M; K°i M
"¢+? >" a-m M;?2 i?'v ;B¼M; M|B +O æ¶ .mv i?b K`v F?) M?Qm H M- i?ªM M?B M
b Q M;QÆB #B i i M|B ói`B Fdô +?QM? H`M;QÆB\ô

æ¶ .mv +QìB +QìB, óG½Q "¢+? X L m M|B p ç®B i?O- #ªM HoM? +O i F?¬M; b
+? i iQB FB - +?Q M M ?„M +| i? KB M +QÐM; +QB M?Q H`ç®B i?O +O M;QÆBX
+| i? +QB M?Q H`i`B Fd +O M;QÆBX >ÆM M[- +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; +?`m i
i bKô H`€K +?d i ? v b Q\ô

"¢+? >" a-m i"Ti`mM; M?bM p`Q K„i æ¶ .mv- `®i +m°+ i` M F?m¬M K†i H¢M? HMM

óE?¬M; b BX *?QM? H`€K +?d M?`M;QÆBXô

æŋ .mv +Q`B HÈM K°i iB M;- #QÈ+ iÈB # M M;Q`B pBpB M- i`QM; €M? K„i +| K°i i
ç| HB M ?QT K„i +Q`B, ó"û M;®+ +O i - i¢B b Q M;QÆB +kM; çB ç M MÆB M"v\ -
t½ô T?ªB F?¬M; \ô

E?m¬M K†i oBpB M H"TiS+ çÄ H M- M?QM; ? B K„i H¢B +?,K +?9 M?bM æŋ .mv i
M M H`BX

æŋ .mv M? M?"M; ç†i CQ MM tm®M;- b m ç| çQ i v FûQ oBpB M H¢B T?Q KbM?
?„M H-M HQÊi M?bM CQDQ Î# M T?ªB M;U+ p" oBpB M Î# M i`€B M;U+X æŋ .mv H
;B¼M; M|B K°i +•m pÈB oBpB M,

óSBM HŋB #û M;®+Xô

óSBM HŋB\ tBM HŋB tBM HŋB pb +€B ;b\ô æ¬B K„i +O oBpB M F?) +?ÈT +?ÈTX

æŋ .mv i?Î /¬B- i`QM; HÁM; +ªK i?'v +| +?9i €v M€v- H¢B M?Q +k +?"K `½B i`M?
K„+ MÊ +?Q M M i +¬M T?ªB i`ª MÊ +?Q M;Q`B i X h +ªK ;B€+ çQÊ+ +?mv M M"v
+¬M; #^M; +?Q M M i?"i tBM HŋB5ô

.Q`M; M?Q oBpB M F?¬M; ?B m ?„M Km®M M|B ;b- +?d H" M?bM CQ MM Î i`QM;
?¬iQ, ó 5 +?`'v- +?`'v #`H"K b Q p"v\ +?`'v ô

ó*?`'v +?d M;'i çB i?¬B- `i M? M? b) idM? H¢BXô æŋ .mv +Q`B F?'X

o pB + # M i`QM; T?QM; 'M M"v ~M +?S +€B ;b- æŋ .mv HB M F +?Q "¢+? >" a-
F?¬M; +| ;B'm /B K #'i +S çB m ;bX

hmv M?B M "¢+? >" a-m b m F?B M;?2 tQM; /Q`M; M?Q +kM; F?¬M; [m€ [m M i•KX

Zmª i?"i M m H" K°i M;Q`B #bM? i?Q`M; K" M|B- M?[M; +•m +?mv M p +€+ p`i?¬M
+?Q M;Q`B M;?2 +ªK i?'v i?¬M #Q p" iÁ KÁX

L?QM; ç®B pÈB "¢+? >" a-m- K°i M;Q`B ç½ ç†i +?•M H M +QM çQ`M; i?"M? i?¬M K
+?d H" K°i Qi M;Q`B +´ ç¢B K¢M? ?ÆM +?QM? KbM? K°i +?9i K" i?¬B- F?¬M; +| ;b

*?Q M M p¬Hm"MH" b m F?B M;?2 F p J i?¬M çB M ? v H" `2b- "¢+? >" a-m +k
;bX

L?QM; F?B M|B ç M pB +sQ+? h?Ov æQ¢M +?O ç°M; v m +¬m Î H¢B # M i`QM; F?
i?Q€M; i`-K K†+ K°i ?²BX

_ä`"M; H" ;B`T?9i M"v p K†i +O "¢+? >" a-m +| p M;?B K i9+ ?ÆM `i M?B mX

Zm K°i H9+ i?"i H•m- ?„M #ŋM; M?B M +Q`B5

*| i? i?'v çQÊ+ MK +Q`B i` M K¬B +O M;Q`B ç" M ¬M; H¢M? HMM; M"v p"Q #•v ;B`
?Q" M iQ" M tm'i T?€i iW M°B i•K5

ó_ 'i i®i- F?¬M; ?´ H" sQ+? h?Ov æQ¢MXô :B¼M; M|B +O "¢+? >" a-m K†+ /M pšM
~M +?S K°i +?9i b„+ i?€B ibM? +ªK H¢ HMM; #` æŋ .mv M„K #„i çQÊ+, ô h `i +?Î
i`QM; ç| +| i? b) +| ç°i T?€` b Q5ô

" M;Q`B i?2Q M? m çB ` F?ÄB bÆM ç°M; `²B çB iÈB +€B b•M `°M; Î T?Q # M M;C

æŋ .mv HB M M?bM i?'v 1HmM2 iW `i t X L[i?Q+? F?€+? M"v ç½ çSM; Î +?ŋ M"v
J†+ /M M" M; iW M?Ä ç½ ?¼+ M;? Î æ¢B hmv i aÆM- i`ªB [m [m€ i`bM? im Hmv M
L?QM; çSM; v M # M;"v # ç K Î i` M çdM? +O æ¢B hmv i aÆM F?B M +?Q T?Q
+| K°i HÈT #,M; KÄM;- F?m¬M K†i i`„M; # +?¬ i?•M i? HmM; H v b„T ç´X

æŋ .mv i?Î /¬B- M?bM p T?Q "¢+? >" a-m- /Q /U K°i H€i `²B M|B, óG½Q "¢+?¬ M
/M b Q +kM; H" pb ;B9Ti - HB m +| i? #Ä [m +?Q M" M; çQÊ+ F?¬M; \ô

"¢+? >" a-m H¢M? HMM; M|B, óæŋ .mv- +?ŠM; H) M;QÆB +kM; Km®M + M i?B T p
aÆM ? v b Q\ô

æŋ .mv F?) +? m K"v- H¢B M?bM i?'v p Kti p" #° /¢M; +—m F?~M +O oBpB M Î #
óJ†+ F M¡B M?Q i? M"Q- M" M; K M; oBpB M iÊBX L m M" M; pšM Î i`QM; G•m G
+?`m i°B M?Q i? X >ÆM M[- /M i? M"Q çB M[i?b i +kM; +QB M?Q H" ç iY +m®
p"v i?b ô

"¢+? >" a—m H¢M? HMM; +QÌB K°i iB M; , óæŋ .mv- M" M; H" ç iY +O i - M?"M H
+ÁM T?ªM #°B æ¢B hmv i aÆM X L; QÆB +kM; ç½ #B i [mv +O +O æ¢B hmv i aÆM
T?¢i M?Q i? M"Q\ô

æŋ .mv F?¬M; ? bÊ ?½B- HB M ç€T H¢B, ó>W- M¡B ç M H"K i`€B [mv +O +O æ¢B
+?QM? H" M?•M p"i iB m #B m5 æWM; [m M M; B p" M; om oQÆM; M; QÆB ;B" M? (°
+O +O æ¢B hmv i aÆM ?bM? M?Q F?¬M; +¡ M¡B `^M; p` i`Q om oQÆM; +¡ i? i` M

a„+ Kti +O "¢+? >" a—m +?Êi i`Î M M i®B b—K- ?„M HB + K„i M?bM æŋ .mv- ç M;
#ŋM; M?B M 1HmM2 [m} M; ½ tm®M; Kti ç'iX

hQ" M i?•M M" M; p®M ç½ #` ç¬M; +SM; - ; BÌ T?9i M"v +?Q /M K°i +?[+kM; M¡B F?¬
M"v +O M" M; - "¢+? >" a—m + m K"v- `®i +m°+ F?) pmM; i v- K°i iB b€M; K"m çÄ v

L; v H"TiS+ 1HmM2 HB M +ªK ;B€+ iQ" M i?•M çQÊ+ M; •K i`QM; K°i /ÁM; MQÊ+ 'K
L" M; /MM; bS+ /"T ç—m K'v +€B i` M Kti ç'i- i`QM; ; B¼M; M¡B `mm `~v p" +—m F?~

óæ iY #B i HŋB +O KbM? M; ?B K i`¼M; - F?¬M; /€K tBM bU T?K i? i?S- +?d +—m
çQÊ+ +? iÎ æ¢B hmv i aÆM ç ç iY çQÊ+ ;B[H¢B i?•M T?"M H" M; QÌB +O æ¢B h

"¢+? >" a—m ?W K°i iB M; , ó1HmM2- +?ŠM; H) M; QÆB F?¬M; Km®M [m v p G G M
b Q\ô

h?•M i? +O L; ½ G° `mM H M- M?bM æŋ .mv K°i +?9i- i`QM; €M? K„i +¡ +?9i KÌ K`
M +¢M? æŋ .mv +¡ oBpB M- M; Q" B ` i`QM; HÁM; +ÁM +¡ CQDQ i?b i` M F?m¬M
HMM; - +„M ` ,M; M¡B, óE?¬M; 5 æ iY M; mv M w Î H¢B i` M M9B +?`m i`WM; T?¢i
F?¬M; i`K+ tm'i ç iY F?ÄB bÆM K¬M5 æ iY b®M; H" M; QÌB +O hmv i aÆM- +? i-

F?m¬M Kti +O "¢+? >" a—m K†+ /M pšM çQÊ+ # Q T?O #ÎB p H¢M? HMM; - M?QM
K°i iB #bM? i?ªM- €M? K„i +O ?„M /WM; H¢B i` M M; QÌB 1HmM2 i?"i H•m `²B +?"
i KÊB +?d i?m +¡ K°i ç iY /mv M?`i H" M; QÆBX h`QM; M; "v i?QÌM; i +kM; F?¬M;
#`i +S çB m ;b- ç•v H" +€B b B +O i Xh?¬B çQÊ+ `²B- M m M; QÆB ç½ M¡B M?Q p
hmv M?B M M; QÆB T?¢K p"Q b B H—K +?Q M M i`WM; T?¢i H" çB m F?¬M; i? i`€

L; WM; H¢B K°i +?9i- ; B¼M; M¡B +O ?„M H¢B p M; H M, ô1HmM2- #•v ; BÌ M; QÆB
M; QÆB M; ²B [m v Kti p"Q iQÌM; K°i i` ,K M; "vX

h`QM; K°i i` ,K M; "v M; QÆB +—M T?ªB ç•K i`K #, M; çO KQÌB p¢M i€K M; "M H—M5 L
M; QÆB ?½v M?ªv tm®M; p€+? ç€ K" iY iU çBX5ô

L¡B tQM; ?„M T?'i T?'i i v €QX

*ª M; QÌB HHm `mM H M- i` M Kti i`" M M; "T bU +ªK FQ+?- M" M; KB M +QÐM; çSM
+?•M M9BX æB çQÊ+ p" B #QÊ+- F?B HQÊi [m æŋ .mv i?b #ŋM; M?B M /WM; H¢B
K°i +•m, óªQ i`¼M; Xô

a m ç¡ M" M; HB M i?'i i? i?'i i? m #QÊ+ tm®M; /¼+ i?2Q #"+ i? M; X

L?bM 1HmM2 M?Q p"v `ÌB çB - i`QM; HÁM; æŋ .mv +kM; +ªK i?'v +¡ +?9i F?¬M; T?
>" a—m +QÌB F?` M¡B, ô æQÊ+ `²B- K¼B +?mv M ç½ F i i?9+ `²B- t2K ` +kM; ç½
#B i ô

"¢+? >" a—m H¢M? HMM; M¡B, óE?¬M; iB M5ô

æŋ .mv +QÌB HÈM K°i iB M; - F?¬M; i? K [m M i•K ç M bU H¢M? M?¢i +O "¢+? >"
M?Q i? M"Q i?b #•v ; BÌ +?9M; i +kM; +¡ / M? T?"M H" bQ ?mvM? ç X h b„T `ÌB çB
Km®M M¡B ;b pÊB i b Q\ô

a„+ K†i+O "¢+? >" a-m HB M i`-K tm®M;- ? B ç¬B H¬M; K`v F?) M?Qm- `®i+m°
+€BX J†+ /M ?„M ç½ +® ;„M; ç +?2 /'m M?QM; i`QM; €M? K„i H¢B ~M +?S K°i iB
*?d H` M;QìB M`v /QìM; M?Q F?¬M; +?`m KÎ` HÁM; KbM?- [m€i H M pÈB K°i;B¼
?½v K m #B M çB +?Q i 5 hmv M?B M ô æ M H9+ M`v `®i+m°+ ?„M KÈB tQ v +?m
H¢M? M?Q #,M; M?QM; +kM; ç½ F?¬M; ;B®M; pÈB i`QÈ+ ç|X

óhmv M?B M "•v ;Bì M;QÆB M m ç½ H` bQ ç +O i - î# M M;Q`B F?¬M; çQÈ+ ç€
hmv i aÆM5 L m M?Q M;QÆB ;†T T?ªB F ç`+? K` M;QÆB F?¬M; ç®B T?| çQÈ+ i?
M9B K` i`€M? M¢M5ô

æ¶ .mv iU M?B M M?"M i?'v çQÈ+ bU [m M i•K i`QM; ;B¼M; M|B +O "¢+? >" a-m-
?mvM?- +?ŠM; H) M m i ;†T M;mv ?B K- M;QÆB b) F?¬M; tm®M; M9B ç +Sm i b

a„+ K†i+O "¢+? >" a-m i`-K tm®M; , ói F?¬M; i? K [m M i•K ç M b®M; +? i+O M
a m F?B M|B tQM;- ?„M F?) i?î /`B, óL;QÆB +kM; #B i iB M? ?bM? +O i `²B ç`v-
çQÈ+Xô

o K†i+O æ¶ .mv +?Êi ç°M;- ?„M HmB H¢B T?Q b m ? B #QÈ+X a m ç| bì bQ¢M;
` ? B ç² p"i- M? M?"M; ç†i î i`QÈ+ K†i "¢+? >" a-mX

óG½Q "¢+?- H-M M`v H M M9B- i?"M? i?"i K" M|BX hW H9+ #„i ç-m i çQ+? i?"i È
i®M; +´ i M v m [m€B FB çBX hmv M?B M i +ÁM +?Q M|B i?b M;QÆB ç½ ;B9T i ;
M;QìB i?Q+? i?B m MÊ •M iB M? +O M;QìB F?€+- +?Q M M ? B ç² p"i M`v +QB M?Q

L|B tQM; æ¶ .mv +?d p`Q ? B FB M ç² i` M K†i ç`i, óí i`QM; #bM? # M i`€B H` K°i p
HQ¢B MQÈ+ bm®B i?-M F€i M H` LQÈ+ bm®B i` K½B F?¬M; ;B"- b m F?B m®M
pB M F?¬M; #` H½Q ?| 5 \*| H) +| i? ;BªB i`W çQÈ+ HìB M;mv M ;B` v m K` M;QA
T?€T /mv M?'i K` bQ ç M?Q i +| i? H`KX J†+ /M H-M M`v i +kM; K M; i?2Q +QM
+-m- imv M?B M +QM K i?9 FB ç®B pÈB i +ÁM +| +?9i i€+ /KM; F?€+- ?m®M;?
+?ì çÈB M;QÆB M;?B M +Sm` #B M T?€T t| #Ä HBM? ?²M F? QÈ+- +?Q M M L
ç¢B F?€B +| i? ;BªB i`W F?®M +ªM? K` M;QÆB ç M; K„+ TªB h? M`Q\ G½Q "¢+
`'i ?"m ?oM? TªB F?¬M; \ô

"¢+? >" a-m K†+ /M p®M H¢M? HMM; +kM; F?¬M; F?ÄB H°` p K†i t9+ ç°M;- i`QM
? B iB b€M;- +?,K +?9 M?bM #bM? i?Ov iBM? ç†i i` M K†i ç`i, óE?¬M; #` H½Q ?|

óE?¬M; b BX L,K ç| ` ;QM +kM; iWM; bY /KM; i?S M`vXô æ¶ .mv i?î /`B, óL m M?
F?¬M; +| i€+ /KM; i?b M;QÆB ?½v T?€B M;QìB ç M i?"M? GQ` M M|B +?Q i #B i-
K M; +QM K i?9 FB i`ª +?Q M;QÆBXô

:B¼M; M|B +O "¢+? >" a-m +| +?9i FQ+? ç°M;- K†+ /M pšM +ÁM +?2 /'m M?Q, ôæ¶
bÊ ``M; M m F?¬M; +| HìB M;mv M i`|B #m°+- i +| i? iU /Q H M tm®M; M9B ç®B

æ¶ .mv +QìB HÈM K°i iB M;- +?d p`Q "¢+? >" a-m +QìB M|B, ôh?"i p"v b Q5 G½Q
çQìM; i`î i?"M? i?-M- +?ŠM; H) +ÁM [m M i•K ç M M?[M; +?mv M i? iK+ M?Q p"v
bU +| ?SM; i?9 pÈB +?mv M i? iK+- K`v ?¬K i`QÈ+ F?B i H M M9B i?'v +| `i M?B
iÈB ç•v î /QÈB +?•M M9B +?ì çÈB KÄB KÁMX *?ŠM; TªB M;QÆB M; v +ª M?bM +
b Q\

"¢+? >" a-m ?Q i p`Q K°i ?ÆB i?"i b•m- +?,K +?9 M?bM æ¶ .mv K°i H-M M[- H9+ M
`'i M?B mX

_®i+m°+ ?„M M?bM p T?Q FB M ç° çQÈ+ # Q #îB p`B i`„M; +ÁM H¢B, óæ•v H` +
ó*€B M`v M;QÆB KÎ` M?bM i?b b) #B iXô

L|B tQM; æ¶ .mv /MM; bS+ ¬K +?†i EB m EB m çÐ H M i` M p B- i v +ÁM H¢B FûQ H
+QìB HÈM, ó> M ;†T H¢B5ô

a m ç| ?„M FûQ i v pBpB M- # EB m EB m #QÈ+ i?2Q #"+ i? M; çB tm®M; /QÈB +

"¢+? >" a-m ç SM; BK i¢B K°i +?¶- HŠM; H†M; M?bM æ¶ .mv çB t X
a m ç! ?„M KÈB F?QK HQM; M?†i H M M?[M; K!M ç² i` M K†i ç'iX
Eb [m€B +?QM? H"- i?S K" ?„M çQ i v H'v H M i`QÈ+ iB M F?¬M; M; Ì H¢B F?¬M;
bm@B i` K½B F?¬M; ;B" +! i? ;BªB i`W HÌB M;mv M +O ?„M- K" H" K!M ç² çQÈ+ ;
L? M?"M; KÎ` - M?bM i?'v i?S Î# M i`QM;- "¢+? >" a-m +?Êi i?'v M;•v M;QÌBX
æÆM ;BªM H" i`QM; +€B # Q K"m i`„M; M"v F?¬M; TªB H" i?S ;b Fb H¢- K" +?d H
h`QM; KÆ ?²- "¢+? >" a-m TªM; T?'i M?È H¢B +•m +?mv M F?B ?„M "„i +! + æ¶ .m
?Q M; /½- æ¶ .mv MQÈM; i?'i +?Q KbM? „M i` M ç®M; HY X L;?o ç M +?mv M #ª
M?QM; H¢B Îi` M hmv i aÆM i`QM; +ªM? K" M i`ìB +?B m ç'i- i?"K +?Q +ª çìB M; v
M;QM KB M; +kM; +?Q iWM; çQÈ+ i?QÎM; i?S+X
G-M ç!- i?"K +?Q #ìB pb KB M; i?'i MQÈM; [m€ M!M; M M KbM? ç½ bY /KM; #,M; Ì
F i [mª H" F?B M +?Q KB M; i?'i MQÈM; M' imM;- i?"i ç€M; +? +QÌBX
L„K i`QM; i v KB M; i?'i MQÈM;- H¢B ç°i M?B M M;?2 i?'v iW /QÈB +?•M M9B- ;B
t t i`mv M ç MX
óL?È Fo TªB H"K M!M; H¢B i`QÈ+ F?B ,M 5ô
L;?2 i?'v ;B¼M; M!B M"v- F?!2 KB M; i` M F?m¬M K†i H¢M? HMM; +O "¢+? >" a-m
?B M` K°i MK +QÌB

ekNX *?QÆM; 999, ó}tô L" M;XX UT?¬M RV

S?BHBT +ªK i?'v +! ?ÆB T?B M iQ€BX
J†+ /M i?mv i T?K+ i?"M? +¬M; T?m M?•M GBbi2`B X >„M M?"M çQÈ+ bU ;B9T ç;
tBM? ç T M"vX a m ç! GBbi2`B ` K†i i?mv i T?K+ `i / /"M; çQÈ+ +¬M; +?9 GQn
L?bM [m /QÌM; M?Q p` +¬M; +?9 M"v +kM; F?¬M; ? +! +?9i #'i K½M M"Q pÈB pB
GQ` MX
L?QM; b m F?B >¬m iQÈ+ T?m M?•M GBbi2`B M!B tQM; KK+ çQ+? ç M ç•v +O Kb
ç¬m, óæQÈ+ `²B- /M b Q . Bbv ? v G K L?o +kM; i? - i?U+ ` +kM; +?d H" Km®M H
F?¬M;ìô
o K†i T?m M?•M GBbi2`B mM; /mM; M!B, óGQmBb2- +?mv M M"v H9+ ç¬m H" /Q
?¼ i` M? ç'm H¢B ç2K M;QÆB FûQ p`QX *?mv M M"v +,M #ªM F?¬M; +! K°i +?9i [n
hmHBT ;B i°+ H"K M?Q p"v +kM; H" +?mv M #'i ç„+ /o- ?ÆM M[#¼M ?¼ + K çQ M
H"K F?! ? v H"K i'M i?QÆM; M;QÆBX L?[M; ;b M;QÆB TªB H"K H" ?v p¼M; M;Q
tm'i ?B M i¢B K°i #[iB +- #B m ?B M iU M?B M K°i +?9i- b m ç! M?•M +Æ ?°B ç
iQÆM; H B +O +?9M; i çB çQÌM; K i M?¼+- i?•M i? F?¬M; F?Ä2- TªB M€M H¢B
K°i i?ìB ;B MXô
.WM; K°i +?9i- S?m M?•M GBbi2`B KdK +QÌB `²B M!B, ó*?d +¬M +! i? i`b ?Q½M
+kM; +! #B M T?€T ?Á #bM? ç ;BªB [mv iX >ÆM M[- GQmBb5 h H" M;QÌB ?B
*¬M; +?9 H" K°i +¬;€B HQÆM; i?B M- M;`B +kM; b) F?¬M; ?B p¼M; #ìB pb M?[M
H"K ` K" F?B M +?Q ç¢B HK+ tm'i ?B M K°i ?²B +?B M i` M? p¬M;?o H"K +?Q bE
*¬M; +?9 GQmBb2 tBM? ç T ?ÆB HÆ ç M?- M" M; p¬ w i?S+ pûM i!+- b m ç! çB iÈ
M;Q`BX LÆB M"v H" iÁ M?" + Q M?'i i`QM; i?"M?- t t T?Q /QÈB H" i?"M? GQ`
iQÈM; i?"i v M #bM?X
a m K°i ?²B H•m- +¬M; +?9 KÈB [m v ç¬m- i`QM; i?¬M b„+ +O M" M; i`"M M;"T p
#ªM; HÁM; iB T M?"M v m +¬m +O +€+ M;QÆB- imv M?B M ô

E?B M" M; KÎ KB M; ç€T SM;- S?m M?•M GBbi2`B +kM; H" •K i?—K i?Î T?"Q M? M
+?9 M|B ô imv M?B Mó- S?m M?•M GBbi2`B H" T iS+ M|B, ô hmv M?B M +€B ;b\
b) i?Ä K½M i'i +ª +€+ v m +—m +O M;"BXô

ô h +?d Km®M #B i- F?B M"Q i?b i +| i? M?bM i?'v hmHBT +¬M; iQÊ+5ô o Kti
#'i K½M, ó*€+ M;QÆB ;B[i Î H¢B +?¶ M"v- i çQÌM; çQÌM; H" +¬M; +?9 +O ç [m
ç—m +O +€+ M;QÆB H" hmHBT +¬M; iQÊ+ H¢B F?¬M; ç M ;†T i - +?ŠM; H) H" +Q

S?m M?•M GBbi2`B +QÌB F?´ K°i iB M;- ;"i ç—m, ô æQÊ+ `²B- i ç€T SM; M;"BX
i`Î p - M;"B M?'i ç`M? b) H" T iS+ ç M ;†T +¬M; +?9 X hmv M?B M H9+ M"v i?"i b
i`QM; i?"M?Xô

ô >W5ô *¬M; +?9 +| +?9i ?Q" B M;?B, ô "„i ;B[K°i +¬M; +?9 p" K°i pQÆM; T?BX
T?ªM- +?ŠM; H) +?mv M HÈM M?Q p"v pšM F?¬M; i? F?B M +?Q hmHBT *¬M; iQÊ
p ? v b Q\ô

S?m M?•M GBbi2`B H° p #'i ç„+ /o, óæ¶ .mv >„M i?"i bU F?¬M; ? ;B®M; pÈB im
i? ;BÈB M"vXô

"[iB + /B M ` +U+ Fb i?"M? +¬M;X

J†+ /M GQmBb2 +¬M; +?9 +kM; F?¬M; T?ªB H" K°i +?QM? F?€+? tm'i b„+— M?Q
?Q" M; i°+— iW M?Ä ç½M; ?2 [m2M i B M?bM [m2M K„i- M" M; +kM; +U+ Fb i?"M? i?
H M?Q i? M"vX E?¬M; i? F?¬M; M|B ç" M # +?QM? H" M?[M; /B M pB M tm'i b„+—

h? K /U #[iB + i®B ?¬K ç| H" M?[M; +?QM? F?€+?— M?[M; M?•M p"i M´B iB M;- M
.2b - M;Q" B ` +ÁM +| K°i b® F?€+? [mw +| i?•M T?"M Î ?"M? idM? LQ`BM # M +¢M

GšM i`QM; ç€K F?€+? KÌB ç¬M; ç9+— +¬M; +?9 GQmBb2 K†+ K°i #° i` M; T?K+ +U
[mw i Q M?½X L" M; ç|M M?"M M?[M; HÌB F?2M p" M`M? M¼i K" i?—M b„+ mM; /mM
;B®M; M?Q K°i M;QÌB ç M; #` #„i ;B[X L?bM +Y +?d +O M" M; ;B®M; M?Q ç M; Î i
+?S+ i`QM; +mM; çbM?X

>ÆM M[#ÎB pb pÊ +?Q +QÈB +O hmHBT +¬M; iQÊ+ H" oBpB M p„M; Kti- p` i`
çªK çQÆM; +"M; F?B M +?Q p` +¬M; +?9 M"v i`Î i?"M? iB m çB K +O +ª #m´B i®
pÈB +€+ F?€+? KÌB- ;B®M; M?Q H" M[+?O M?•M +O iÁ i?"M? M"vX

a m ç| - i`QM; H9+ M|B +?mv M T?B K HÆ ç½M;- +¬M; +?9 ç H° ` i?•M i? iB m
M;?d M;ÆB ioM? /QDM; i`QM; i?"M? GQ` M K°i i?ÌB ;B MX hBM iS+ M"v iW i`QM
iU M?B M F?¬M; +| B ?Q" B M;?BX

*ª #m´B i®B- S?m M?•M GBbi2`B +kM; F?¬M; +| tm'i ?B MX h`QM; i?ÌB ;B M /B
çbM? pB M çQÊ+ #ªQ p M;?B K M;†i Î T?Q b m iÁ i?"M? ç ;†T `B M; . Bbv iB m
/mM; +•m +?mv M K" ? B # M i` Q ç´B- +?d H" M;QÌB ?° p M?bM i?'v b„+ Kti H9+
F?¬M; i®i H„KX h` M F?m¬M Kti i?B m M[imv i ç T +O M" M; /QÌM; M?Q çQÊ+ T?

S?m M?•M GBbi2`B ` F?ÄB T?ÁM; HB M M?bM i?'v S?BHBT pÈB p Kti +QÌB F?´
>—m iQÊ+ T?m M?•M tBM? ç T çB ` HB M F?) F?QK M;QÌB, ó>—m iQÊ+ T?m M?•M
i `®i +m°+ ç½ M|B M?Q i? M"Q\ô

LK +QÌB +O S?m M?•M GBbi2`B +kM; +| +?9i KûQ t +?X L" M; [m v b M; T?Q S
M;?o K°i +?9i HB M +?"K `½B M|B, óS?BHBT iB M bBM?- Qi M?'i +| K°i +?9iX hB
ó*€B ;b\ô

>—m iQÊ+ T?m M?•M tBM? ç T +QÌB F?´, óL" M; +?QM? H" HQ¢B M;QÌB K" +?9M;
bÊ ç®B T?| M;QÌB i?¬M; KBM?- +kM; F?¬M; bÊ ç®B T?| F M; m /®iX æ€M; bÊ M?
+?9i M; m tm`M- H¢B iU +?Q KbM? H" i?¬M; KBM?X h ?Q" B M;?B +¬M" M; iU +?Q
M;QÌB +MM; p"Q ç` M;K+Xô

o Kti iQÆB +QÌB +O S?BHBT +kM; H° ` p #'i ç„+ /o- ?„M F?¬M; F?ÄB F?¬M; #
M[- ? iH—M M"v iÈB H—M F?€+— p"Q H9+ M"v i?O HoM? +O +?9M; i H¢B F?¬M; +

.WM; HϕB K°i H€i- F?B ?„M M?bM i?`v GBbi2`B +?m~M #` `lB ϕB- S?BHBT ϕ°i M?E
pÈB •K i? M? `i+ Q ?ÄB K°i +•m, ô >-m iQÊ+ T?m M?•M- tBM +?l K°i +?9iXô

S?m M?•M GBbi2`B tQ v M; QlB- ? B i v ϕ îi`QM; ? B ®M; i v €QX h` M M; QlB M`
i- ϕB K #^M; K°i ;B^B `mv@#„M; K`m p`M; H`K ?B M ` pÁM; 2Q K^M? K B +O M`M
+ÁM +l HlB ;b Km®M MlB ? v +?„M; lô

ô *a ? B +?9M; i ϕ m #B i- ϕ•v H` K°i ?²B M; mv +ÆXô S?BHBT +?“K `½B MlB, ó>-n
+? Q H€B îT?Q b m ;B i°+ GBbi2`B - +?ŠM; H) M; `B +?Q iWM; M; ?o iÈB- M M p
ϕQlM; HmB ? v b Q\ *?ŠM; ?ϕM M?Q- i?W /`T #•v ;Bl- F?B K¼B +?mv M +ÁM +?Q
M; QlB M?“ +O M; `B M? M? +?lM; `lB ϕB h•v „+Xô

a„+ K†i+O S?m M?•M GBbi2`B i`îM M •K i`-K, ô S?BHBT iB M bBM?- +?ŠM; H)
`²B- ;B i°+ GBbi2`B +?9M; i +ÁM +l ϕQlM; HmB îT?Q b m ? v b Q\ `•v ;Bl ; -M
ϕ m +?Q `^M; ;B i°+ GBbi2`B ϕ½ #` ;B i°+ hmHBT ;B`i /•v5 h T?^B M?“ +M?îM; `M
ϕ M; M;²B i` M +MM; K°i +?B +i?mv M5 L m M?Q M; `B +ÁM MlB ` M?[M; HlB iQA
`^M; ϕ•v H` K°i HQϕB i?€B ϕ° F?-M; i-M i`¼M; ϕ²M; KBM? +O M; `B5ô

a m F?B MlB tQM; - S?m M?•M GBbi2`B FB m M; ϕQ M; ~M; + Q ϕ-m- +?“K `½B `lB
KdK +QlB- HmB ` T?Q b m MY #QÊ+- F?QK HQM; ϕQ iB MX

E?B iB M M; QlB F?€+? +m®B +MM; `lB ϕB- H½Q [m^M ;B J `½ p®M F?-M; +ÁM
i?•M +l +?9i K i KÄB- ϕSM; F?-M; i?ŠM; HQM; M[X *kM; K v H` ϕS M?Ä H M? H
KU+ ϕB # M +ϕM? J `½X æS M?Ä M`v i`QÊ+ FB p®M ϕQÊ+ æ¶ .mv ϕ2K p iW +?
i?lB ;B M bBM? b®M; î h•v „+- #•v ;Bl +kM; ϕ½ H` K°i i?B m MB M i? M? i9X J†+
M?B M ϕB i?2Q # M +ϕM? J `½ ϕ½ p`B M, K +?Q M M ϕ®B pÈB pB +tY HQ M?[M; +
F?€i?“M? i?ϕQX

h` M i?U+ i - J `½ p®M Hm~M i`mM; i?“M? p`i`M i•K pÈB æ¶ .mvX >„M #B i`^M; p
F?-M; +l F?^ M, M; ϕB i?2Q M; `B +~M; iQÊ+ i` im´B +^ ϕlBX æ®B pÈB K°i M; QlB
æ¶ .mv i?B m ;B ϕQÊ+ ?„M +?, K b|+ iW M?Ä ϕ M HÈMX L; v +^ K +O æ¶ .mv i?B
M; `B M?B m #^M; ?„M `v +?S5

L?`i H` i`QÊ+ F?B æ¶ .mv H`K H i`QîM; i?“M?- æ¶ .mv HϕB KlB ?„M ϕ^K ϕQÆM; ó
ϕ M i`Ê ;B9T ?„M- i`QM; HÁM; +M J `½ /QlM; M?Q +l K°i HQϕB +^K ;B€+ ?mv iM

îi`QM; HÁM; J `½- p` +~M; iQÊ+ i?B m MB M M`v pW H` +?O M?•M +O KbM?- ϕ
i` B +O KbM?X

*~M; iQÊ+ K¶B M; `v K°i HÈM H M +ÁM +?QM? KbM? K¶B M; `v K°i ;B`v mX J°i M
+€+? M`Q iB T iK+ T?K+ pK M; `B +~M; iQÊ+- ϕB i?2Q M; `B i` M +QM ϕQlM; ?mv ?

æ M H9+ ϕ|- +l H) i?^M; #û a M/v M`v H` M; QlB i?Q+? ?ÊT M?`i ϕ iB T M?“M iQ +
om®i +€B HQM; ?ÆB ϕ m M?S+- J `½ i?Q€M; M?bM [m a M/v ϕ M; ϕSM; # M +ϕM

a M/v ϕ½ +l #° /ϕM; +O K°i i?B m MB M M?im´M- M; QϕB i`W / i v ?ÆB ϕ2M K°i
M?Q K°i i?B m MB M [mw i°+X a®M; i`QM; T?O \*~M; iQÊ+ p`B M, K- bU H M? HÈB
H9+ # M ϕ-m- imv M?B M ?„M ϕ½ i`îM M i`QîM; i?“M? ?ÆM `i M?B mX

.mv M?`i +l K°i ϕB m F?-M; ϕQÊ+ ?Q`M K„ H` i?^M; #û M`v +kM; ;B®M; M?Q ?-m
i` M i? ;BÈB M`vX *?QM? H` ϕ M; ϕ° im´B i` - i`QM; +^ #m´B i®B- M?[M; +- ;€B i`
ϕ T F?B M +?Q a M/v #û M?Ä M?bM ?Q +^ K„iX

o`Q i?lB F?“ +M`v- F?B J `½ M?bM p T?Q a M/v i?b a M/v HϕB ϕ M; H2M HûM M
?½M; #m~MX æl H` K°i +~ ;€B KQlB i€K im´B, M; U+ i`M +~M; K~M; T?ÁM; i?OX
M M`v ϕ€M? # M FB - +l M?B m H-M i?“K +?Q a M/v HQ bÊ M m M`M; F?-M; +~
;½vX

J `½ +QlB p`K„M; i?-K i`QM; HÁM; K°i +•mX >„M +kM; H` iWM; i`^B M; ?B K +^K
+O M; QlB i? M? MB M H9+ +ÁM îϕ° im´B M?Q a M/vX >ÆM M[#•v ;Bl a M/v îi`Q

bU iQM M?B K +?Q M M +| F?¬M; Qi M;QìB ?¬m ;€B i?QìM; çQ ibM? HB + K„i pÈ
T?ªB H¨ M;QìB KM ç m +| i? M?bM ` çQÊ+¬ F?B M¨Q J `/2 M;?d pB + pb im´B i€
i?¨M? M;QìB i´M; T?K i`€++ +€+ +¬M; pB + i`QM; T?OX

J v H¨ K†+ /M a M/v +| K°i Qi iQM? F?Q i?Q+? ;•v `®B +O im´B i` - M?[M; ?„M Hç
b) F?¬M; pb pB + M¨v K¨ +?Q€M; p€M; ç¬m | +¬ +kM; +?Q # Q ;Bì +?“K i` #’i +S
+?Q ?„MX

*?Q M M J `/2 M?bM i?´v a M/v M;Æ M;€+ M?bM +¬ +QM ;€B +O ¬M; +?O ?½M; #m
;ä K°i +€B p¨Q ç¬m ?„M, ô L?| + +QM- i?m ?²B €M? K„i +O M;QÆB5 æWM; H¨K M
M;QìB +O hmHBT ;B i°+ F?¬M; +| ;B€Q /K+5ô

a M/v ?b ?b +QìB K°i iB M;¬ b m ç| F?Q i`QÆM; +QìB +QìB, ó - ççB i?9+ J `/25
F?¬M; i? ? v b Q\ «B- +ª #m´B i²B ççB i?9+ ç m /çv #ªQ +?€mX *?€m F?¬M; i?
#îB M?Q i? H¨ #’i FQM?X *?€m F?¬M; i? M?bM M?[M; [mw i°+ T?m M?•M M¨v “•
K°i i?QÆM; M?•M K¨ +?€m +kM; F?¬M; çQÊ+ T?ûT M?bM ? v b Qìô

óL m M?Q +?d H¨ M?bM i?b çQÆM; M?B M F?¬M; +| p´M ç ;b- +?d H¨ i HQ H„M; b
+?çv ` M;Q¨B- pQÊi¨¨Q i†M; ?Q ?²M; +?Q p`iB m i?Q M¨Q ç| i`QM; çbM? pB M
F ?² ç²Xô

a M/v bì bì +€B KkB, óæQÊ+ `²B- J `/2 ççB i?9+- +?€m M;?2 M|B H9+ ççB i?9+ +
Hqm Xô

o K†i +O J `/2 H¨T iS+ ?B M H M p ?ÈM ?î, óæ| H¨ çB m çQÆM; M?B M5 L?È H
M?Ä- i çQÊ+ #€ iQÈ+ T?m M?•M +?¼M HU H¨K M;QìB +?,K b| + +?Q i?B m ;B X
M?[M; M;QìB ?¬m ;€B tBM? ç T i`QM; T?O HçB F?¬M; •K i?¬K +?çv iÈB #¨v iÄ ibM

ejyX *?QÆM; 999, ó}tô L¨M;XX UT?¬M kV

a m F?B J `/2 M|B çQÊ+ p¨B +•m i?b ç°i M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ î i`QÈ+ K†i i?¨M;
M?Q i? i?b F?¬M; ´M- # M p°B p¨M; ?Q F? M K°i iB M;¬ ?mM; ?,M; i`ÊM K„i M?bM
+®+ M? p¨Q b m |i M| K°i +€B, óL? M?- M;QÆB çB ;B€K b€i #¼M M;QìB ?¬m i?n
ç m H¨ M?[M; K|M ç² [mw ;B€- F?¬M; çQÊ+ H¨K ?ÄM; /M +?d H¨ K°i +€B5 h +ÁM
çB M ?ç i¬M [mw +O +?9M; i Xô

L|B tQM; J `/2 HçB T?€i ?B M ` çS M?Ä M¨v HçB +?Q ? ç€T HçB K M? H M? /Q
>„M M;?B M; ç¬m M?bM HçBX E?¬M; M;ì €M? K„i +O i?¨M; #û M¨v HçB ç M; +?,K
?€ iQ- /QìM; M?Q ç M; M;¨M M;QìB M?bM +€B ;bX

GçB M?bM ç¨M #¨ ç M M;•v M;QìB5

_®i +m°+ i`QM; HÁM; J `/2 +kM; +| +?9i F?¬M; ?¨B HÁM;X L?QM; F?B ?„M ç M; i
K°i ç€i ?b ?„M p¬ibM? M?bM i?Q€M; [m p T?Q +Y - +kM; M;•v M;QìB ` 5

*Y +O +,M T?ÁM; i´ +?S+ #[iB + #` ç~v p¨Q- +| # M;QìB p¼i çB p¨Q M? M? M?
+?Q +ÁM çKM; T?ªB K°i b® M;QìB ?¬mX

" M;QìB M¨v ,M K†+ `’i F?¬M; T?M ?ÊT pÈB M?[M; #[iB + + Q [mw M?Q i? M¨v5

Zm¬M €Q +O #¼M ?¼ `€++ `QÈB #¨M i?dm- i` M K†i +O +ª # M;QìB ç¬v #KB #†K
`ÆK `ç- i?“K +?Q M; v +ª i` M [m¬M M;QìB ç¨M ¬M; î ;B[ +kM; ç¬v M?[M; p i`€++
+€B €Q F?Q€+ bç++ b) +kM; F?¬M; +|¬ F?¬M; #B i?“M i?m”M i v H’v çQÊ+ iW MA
M?’i î h•v “„+X

E?m¬M K†i ? B +¬ ;€B î # M +çM? ?„M +kM; H2K Hm®+- ç¬m i| + `®B #M- /QìM; M
;Bk çQÊ+ K°i p¨B +•M ç’iX

*"M; H"K +?Q J `/2 i`ÊM i`ÁM K„i- ?€ ?¬+ K²K H" b m F?B # M; QÌB ,M K†+ ;B®M
p"Q i`QM; çΦB bªM? HΦB F?¬M; i? K ç w ç M M?[M; iB M; H ?ûi i?`ii? M? +O M;
iB T +?çv iÈB # M +çM? #"M ,M5

L; QÌB ç" M ¬M; Î ;B[?Q M ?¬ H M K°i iB M; - pQÆM i v +¬K H'v K°i Hv `QÊm H"K ;
M; KK ? i ?ÆM MY Hv `QÊm HQΦB ?ªQ ?çM; +| ;B€ K°i i`, K FBK i X a m ç| HΦB +
HQΦB M; QM M?`i ç¬v MQÊ+ - ?€ KB M; i?"i iQ Mm®i p"QX LQÊ+ i?`i M?Ä ;B¼i p"Q
F?m¬M K†i i`"M ç¬v #KB #†K +O ?„M ç HΦB K°i p i i?"i /"B- M?QM; ?„M F?¬M; i
M?Q K°i +QM [m, +? i ç| B KÈB ç¬m i? B b®M; HΦBX

L?bM [m i?b ? B +¬ ;€B Î # M +çM? ?„M H`+? ?ÆM K°i Qi bQ pÈB ?„M- M?QM; +k

J¶B M; QÌB i`QM; ? B +¬ ;€B ç m +¬K K°i KB M; #€M? Kb HÈM M?`i K" #ªM i?•M +
+„MX h?"K +?Q +¬ ;€B M?Ä tBM? Î # M i`€B +ÁM #`M; ? M- T?ªB /MM; i v pm®i +
`QÊm iW i`QM; i v M; QÌB ç" M ¬M; - m®M; K°i M; KK ? i K°i MY Hv `²B KÈB i?Î T?"C

" M; QÌB M"v ,M M?Q ?´ ç|B- i`QM; M?€v K„i ç½ ¼M bç+? ?ÆM K°i MY ç² ,M +ÁM
b m F?B M; QÌB ç" M ¬M; m®M; tQM; Hv `QÊm +ÁM iMv w MûK Hv `QÊm ` T?Q b m

"°T K°i iB M; - F?m¬M K†i J `/2 KûQ t +?X J°i +€B Hv i?Ov iBM? i`` ;B€ ç M K'v i`

*? i iB i5

" i M ,M K"v M"v iW ç•m +?çv p"Q5 h?` p +O iÁ i?"M? ç•m5 >° p +O ;B i°+ hm

J `/2 +?d +ªK i?"v i`QM; HÁM; +U+ Fb iS+ ;B" M- ç M; Km®M #QÊ+ iÈB [m€i ?ÄBX
i?b M?bM i?"v M; QÌB ç" M ¬M; FB `®i +m°+ +kM; /WM; i v- F?¬M; +| K°i +?9i H`+?
i?Î /"B K°i +€BX E?B M?bM i?"v J `/2 i?b +QÌB iQ pÈB K°i ;B¼M; F?Q€B i`€ , ó ?
HB m KçM; i`Î p M M T?ªB +?`m ç|B # M; "v # ç K 5 E?¬M; M; Ì pW ç9M; H9+ M
,M M?Q p"v- [mª i?U+ H" `•i ?ÊT w i 5ô .WM; K°i +?9i `²B ?„M p¶ #KM; K°i +€B i?
M|B, ó'v- J `/25 hΦB b Q M; QÆB HΦB K†+ H T?K+ \ *?ŠM; H) i®B M v M?" +?9M; i

•M? K„i +O J `/2 HB M +?,K +?9 ?ŠM5

æQÆM; M?B M ?„M M?"M ` ;B¼M; M|B M"v- b m ç| ?€ KB M; i?"i iQ ç M M¶B +^K
.mv- æ¶ .mv i?B m ;B \ô

a m ç| ?„M p°B /KB K„i- H¬M M"v +m®B +MM; i?b ?„M i?U+ bU M?"M ` X

L; QÌB ç" M ¬M; K†i K"v ç¬v ç'i- ,M K†+ M?Q K°i i M ,M K"v FB F?¬M; T?ªB H" æ¶ .

*"M; H"K +?Q J `/2 i`ÊM i`ÁM K„i +?QM? H" F?¬M; M; Ì +¬ ;€B ç M; +¬K K°i KB M;
bS+ M? B FB HΦB H" iB m i?Q oBpB M- M; QÌB p®M ç HΦB 'M iQÊM; i`QM; ?„M H
H9+ M|B +?mv M +kM; çÄ K†i5

J" K°i M; QÌB i v ç M; +¬K / Q ,M- €M? / Q +?Êi H|2 p" B +€B HB M ç2K K°i F?®B
KB M; M?Ä- ç9M; H" M[pä bo CQCQX

ó*¬M; iQÊ+ M; "B +¬M; iQÊ+ ô a M/v +® ;„M; Mm®i MQÊ+ KB M; , óa Q M; "B HΦB
M"v\ h +ÁM M?Ê H" ;¬M ç•v Î ?"M? idM? .2b +O +?9M; i F?¬M; +| +?¶ M"Q i`ªB

J `/2 Î T?Q b m ç€ ?„M K°i ç€- a M/v KÈB p°B p" M; [m€ tm®M; ?"M? H - b m ç|
i?U+ ?B M M; ?B i?S+ ç®B pÈB M[+?O M?•MX

G9+ M"v æ¶ .mv ç½ MQ- ?„M F?Q€B +?Q i?Î ` K°i ?ÆB, óJ°i HÌB F?| M|B ? i- pb
;b p¬+MM; F?| HQÌM; - i KÈB F?¬M; iB +F?´ +U+ #¬M # K°i +?mv M +?çv i`Î p
>ÆM M[pb iB i FB K i?ÌB ;B M i F?¬M; +| çB i?2Q ?"M? H M; i•v #„+K" b m F?B
Kç+ i?b i`U+ iB T pQÊi [m X hmv M?B M /½v M9B ç| [mª i?"i H" + Q FBM? F?OM
F?¬M; HQÌM; çQÊ+5 h?´B i # v ç¬M; # v i•v HmM; imM; +ª H MX h` M b Kç+ +Á
T?ªB HB M iB T #¬M # - F?¬M; +| i?ÌB ;B M /WM; HΦB ç ibK ç² ,M J `/2- çWM; M
i K°i +,M T?ÁM; bç+? b)- i Km®M i„K `Y i? v [m¬M €Q5ô

E?B æŋ .mv i`î HçB i`QM; +,M T?ÁM; +O KbM? p`M;•K +Æ i? i`QM; #²M MQÊ+ M
K`i?Î /`B K°i iB M;X

G-M M`v K°i Kç+? iW æçB hmv i aÆM # v i`î p i?`M? GQ` M- K†+ /M `i M? M? M
HB M iK+- ?ÆM M[;†T T?ªB #½Q +€i i` M b Kç+- [mª i?U+ H` ç½ F?B M +?Q #
i?ªKX E?B M æŋ .mv #m²M #U+ M?`i +?QM? H` ?„M T?€i ?B M i`QM; ;BÈB +?d +
+ÁM +?9i; b ç ,M- +?Q M M H9+ M`v KÈB M?Q [m, +? i ç!B +?çv `Q p`Q i`QM; iÁ
M; v H`T iS+X

h„K `Y K°i H9+- ç² ,M +kM; ç½ iB m ?! çQÊ+ K°i +?9iX L?[M; K i KÄB +O +Æ i?
tm i M K°i QiX æŋ .mv ç M; +ªK i?`v `i i?QªB K€B i?b iW T?Q M;Q`B +?Êi i`mv M

æŋ .mv #`i K½M +-K H`v K°i +€B F?,M H¬M; i`„M; [m`M H`v KbM?X Eb i?“i- pÈB ç
`Y ?Q`M iQ`M +! i? t td ;B®M; M?Q ?-m ? i +€+ [mw i°+ i` M ççB HK+X

>QÎM; i?K KQìB i€K M;QìB ç T ç M i„K +?Q KbM?- M?QM; æŋ .mv p®M i?m°+ HQ
`Y K`+! R3 M;QìB ç T Î # M +çM? i?b M;QÊ+ HçB +ªK ;B€+ ?ÆB F?! +?`mX

*Y T?ÁM; pW KÎ- æŋ .mv HB M M?bM i?`v S?BHBT pÈB p K†i+QìB F?` çSM; Î i`C
+ªK i?`v +! +?9i M;Q`B w Km®M H`Î T?Q b m S?BHBT +?QM? H` S?m M?•M GBbi

S?BHBT p` S?m M?•M GBbi2`B #B i çQÊ+ +m®B +MM; i?b æŋ .mv ç½ i`î p - ? B M
M?•M GBbi2`B +kM; H` ?ÊT ibM? ?ÊT HQ F?B v m +-m M; v H`T iS+ ;†T æŋ .mvX
+?mM; i` M K°i +€B i?mv M ç²M; bBM? +°M; iY- F?¬M; +! HQ /Q ;b ç M`M; Î # M M

L?bM i?`v æŋ .mv +Æ ?² +ÎB i`-M- i` M M;QìB +?d K M; K°i +€B F?,M i„K- i` M F
M`M; F?¬M; F?ÄB i?Q€M; çÄ H MX

ó> B p`- +?ŠM; H) +€+ M;QÆB F?¬M; #B i [m`v `¬v H9+ M;QìB F?€+ ç M; i„K +kM;
H`+? bU ? v b Q\ô æŋ .mv i?Î /`B- M;QÊ+ HçB ?„M F?¬M; +ªK i?`v +?QM? KbM? +

h`QÊ+ iB M S?BHBT H`v HçB #bM? ioM?- ?„M i?ªM M?B M M!B, óæçB M?•M- M m
M;`B- +?d bÊ b m M`v M; v +ª +Æ ?°B M?`M M?½ i„K `Y M;`B +kM; F?¬M; +!Xô

ó - `®i +m°+ H`+! +?mv M ;b HÈM tªv ` \ô æŋ .mv K†+ /M ?ÄB M?Q i? M?QM; p
+?9i F?`M i`QÆM; M?Q +kX

æ! H` çQÆM; M?B M .M b Q M; v +ª M?•M p`i i`mv M Fb iW i?ìB +` tQ M?Q `2b
+?mv M p +€+ M?•M p`i M?Q K i?¬M- M[ i?¬M X +kM; +?d H` +ÆM; B! i?QªM; [r
i? HÈM ?ÆM bQ pÈB +?mv M p K i?¬M +?S\

S?BHBT +kM; F?¬M; +! M?B m HìB- M? M? +?!M; i`bM? #`v K°i +€+? `ä `M; `M?
HB M [m M ç M iB m i?Q . Bbv XX b m ç! #` ?„M #„i ;B[X

L!B çQÊ+ K°i MY - `®i +m°+ i?b b„+ K†i+O æŋ .mv M;?B K i9+ ?ŠM H MX

ô L!B M?Q p`v v +O M;QÆB H` +?9M; i ç½ #„i ;B K K°i p` pQÆM; T?B iQÆM; H E
.mv i`WM; ? B K„iX

óE?¬M; ?Q`M iQ`M H` M?Q p`vXô S?BHBT p°B p`M; i? M? KBM?, ô*-M; +?9 pšM
F?€+? [mw Î i`QM; i?`M?- ?QÎM; i?K M?[M; ç®B tY /`M? +?Q F?€+? [mwX hmv M?
?ç` H M? M?®i p`Q +€B ç` H Q M?ÄFB - #ÎB pb i?•M T?“M ç†+ i?M +O M`M;- i?
iB T t9+ pÈB M?[M; M;QìB # M M;Q`BX

ó*€B ç` H Q M?ÄFB \ \*?QM? H` MÆB K`i iWM; ;B K ;B[1HmM2 ? v b Q\ô a„+ K
#B M ç`B, ô L;QÆB ?½v +?Q i #B i- +?9M; i #„i ;B[pÊ iQÆM; H B +O L?B T +?Q
?mv [m•M ç°B ç [m®+X L?®i`B M; p`Q ç` H Q\ô

ó*?9M; i pšM +ÁM ;B i bç+? M?[M; i?` p çB i?2Q # M +çM? M`M;- i`M; +°M; +! R
M!BX

ô h?“i bU H` +? i iB i5ô æŋ .mv +?YB i? K°i iB M; b m ç! /MM; i v`M KçM? p`Q i`
içB b Q +?9M; i Hm¬M;†T T?ªB M?[M; T?B M T?S+ F?! ;BªB [mv i M?Q p`v +Æ +

:B¼M; M|B +O S?BHBT +U+ Fb #bM? ioM?, óæ¢B M?•M- F /QÈB K°i KU+ +?2 /'n
+| î ç•v- i iU +?O i`QÆM; K¼B [mv i ç`M? +?Q M M ô

ô *?Q M M +€B ;b\ô

S?BHBT HQ H„M; M|B, ó*?Q M M #•v ;Bì M;¨B +?d +| ? B +QM çQìM;X *€+? i?S M
K m +?|M; ç®B T?| pÈB p` pQÆM; T?B iB m i?Q M`vX *€B iW ô6Btô M`v H` i`QÈ+
M;¨B F?¬M; +| +€+? M`Q F?€+ ç ó6Btô M`M; i?b +?d +ÁM +€+? çB i?2Q +QM çQì
6Bt, i`WM; T?¢i- i`WM; i``X

h?2Q /•M KbM? i?b H¢B i?2Q M;?o F?€+, bY +?[X MQ }t, +® ç`M? ;B€X

L|B iÈB ç•v- S?BHBT F?) i?î /¨B, ô E?îB #BM? i¢Q T?ªMXô

o K†i +O æ¶ .mv +?Êi i`î M M +U+ Fb +´ [m€BX

>„M +~M i?“M M?bM S?BHBT- +?,K +?9 K°i ?²B H•m b m ç| [m v b M; M?bM S?m M

E?m¬M K†i +O ?„M i`î M M mv M;?B K p¨ M;?B K i9+ ?ŠM H M- b m ç| ç°i M?B M
T?'i T?'i i v, ô æQÊ+ `²B- i ç½ #B i- +€+ M;QÆB ?½v çB ` M;Q¨B i`QÈ+ çBXô

óhB m i?Q . Bbv- i M;?o #•v ;Bì M" M; T?ªB ?B m i?ìB i? Xô æ¶ .mv +QìB M?ç i K
M? H M ç-m ;@B +O . Bbv- €M? K„i +´ [m€B M?bM . Bbv, óM" M; t2K- M" M; H" ?
K" +?d +-M i Km®M i?b #•v ;Bì i +| i? i" M i bM? i?QìM; i?S+ KMB p` +O +¬5 *?Q
+?mv M +O +?9M; i #„i ç-m- i ?v p¼M; M" M; ?B m `ä K°i +?mv M, +€B i?•M T?"
F?¬M; ç€M; K°i t m i`QM; K„i i X \*?d +-M i Km®M- H9+ M" Q i +kM; +| i? tû`€+
+O M" M;5 "•v ;Bì- M" M; ç½ ?B m +?Q \ô

. Bbv K m +?| M; ;„M; bS+ ;"i ç-mX

æ¶ .mv H¢B +QìB- €M? K„i +O ?„M pW M?bM HQÈi [m 2Q p" M;U+ +O . Bbv, óæ
M"v +S t2K M?Q H" HìB F?2M M;ÊB +?•M i?"M? K°i M;QìB ç" M ¬M; çBXô

h`QM; HÁM; . Bbv +,M; i?ŠM; , óL;¬B +¬M; iQÈ+ ?Q imHBT- M;¬B- `®i +m°+ M;¬
i \5ô

óE?¬M; F?¬M; F?¬M; F?¬M; ô æ¶ .mv H„+ ç-m HB M iK+, óL" M; ç½ M^K i`QM; bU
Hm" M H" i Km®M +| çQÈ+ i?S ;b iW +?¶ +O M" M; i?b M" M; +| M,M; HU+ ç +ªM i`
M M- M" M; ?ÄB b B p'M ç `²BX o'M ç M"v M M H" i ?ÄB, iB m i?Q . Bbv tBM? ç
çQÈ+ i?S ;b iW +?¶ +O i \ô

óh XX i +?d Km®M iU /Q i`î p Xô hB m i?Q . Bbv +?ªv MQÈ+ K„i, óL Kt i i?¬M p
imHBT- i M?"M i?m `²BX L;¬B i?ª+?Q i i`î p X h H'v HBM? ?²M +O +? K i tB
i`mv +Sm +?mv M M"v ?ÆM M[- i b) ;B[FQM KB M; K¼B i?S K" i #B i5 i i? ô

G9+ . Bbv M|B M?[M; +•m M"v- ;B¼M; M|B ?Q" M iQ" M i?"M? F?¬M ?ÆM M[- +?Q C
HÁM; +O M" M; H" M;?o M?Q i? - F?¬M; +| M|B /®BX

L?QM; æ¶ .mv +?d +QìBX

>„M +QìB pÈB p `i FBM? i?QìM;- K M; i?2Q K°i +?9i;B m +Êi H¢M? HMM; K" MK
. Bbv i?b M" M; H¢B i?Q€M; i?'v p i`Q im i`QM; €M? K„i +O p` +¬M; iQÈ+ i` im'
+QìB M?bM #ªM i?•M M" M; +S M?Q H" K°i i`QìM; #®B M?bM i?'m K¼B i?S- M?Q
çM MQM MÈi i`QÈ+ Kt i KbM?X

ó>¬ ?¬- iB m i?Q . Bbv- i #„i ç-m +| ?ÆB i?Q+? M" M; `²BXô LK +QìB +O æ¶ .mv
#¢M #bM? i?QìM; ç M; i`Á +?mv M, óh?"i p"v- i T?€i ?B M` +¬ i?"i bU +| K°i +?
i?Q+? i?9 +¬ ç9M; H" tY M[M;•v i?ÆX P?- tBM i?S H¶B +?Q bU bQ b€M? +O i ,
M?QM; K" ç€M; iB +- i F?¬M; ? +ªK i?'v +?9i ?SM; i?9 M" Q pÈB M°B /mM; +¬ i?
ç-m,ô h`QM; K„i i i?b i` M i? ;BÈB M"v +| HìB i? +O # HQ¢B M;QìB K" t2K` +
L|B `²B- æ¶ .mv ;BÆ ` # M;|M i v- pW ;BÆ iWM; M;|M pW +QìB M|B, óGQ¢B M;
i? +O HQ¢B M;QìB M"v i F?¬M; iBMX GQ¢B M;QìB i?S ? B H" +?QM? F?€+?- i?
+ÁM ç€M; iBM ?ÆM K°i +?9i bQ pÈB HìB i? +O +?QM? F?€+?X GQ¢B i?S # Q +
tBM? ç TXô

L?bM F?m¬M Kt i i`„M; # +? +O . Bbv- æ¶ .mv ç°i M?B M çQ M;|M i v` - M? M?"
;B¼i MQÈ+ K„i # M F?|2 K„i, óhB m i?Q . Bbv i?•M €B- çQÆM; M?B M i iBM H"
+kM; i?"i bU H" ?®B ?"M `²BX "•v ;Bì +¬ tBM i? +kM; H" HìB i?"i HÁM; +O +¬ X
iBM +¬X "ÍB pb- i +¬M; ?B m `ä K°i +?•M HQ, T?K M[ ç m H" `i? v i? v ç´B5 L|B
F?ÄB MÆB M"v F?¬M; ç M # M;¬v- i`QM; HÁM; +¬ b) H¢B #MM; +?€v H M M;¼M
ç M i bK i #€Q i?M T?ªB F?¬M;Xô

óh b) F?¬M; H" K i? - i #ªQ çªK F?¬M; Xô

. Bbv +ÁM +?Q M|B tQM;- æ¶ .mv ç½ çQ K°i M;|M i v` ç M? H M K¬B +O . Bb

ó æWM; p°BX iB m i?Q . Bbv i?•M €B çWM; p°B5ô

æ¶ .mv i?m H¢B M;|M i v- [m M b€i F?m¬M Kt i +O . Bbv î +U HB ;¬MX *QM #û M"
M?'i H" F?B i`QM; K„i i?'T i?Q€M; HQ¢B €M? K„i bÊ ?½B +mM; i?m" M M?Q HBM?
H" +| i? F?B M +?Q ç" M ¬M; K€m M|M; b¬B i`QX

óh`QÊ+ iB M i +-M T?ªB iU ;BÈB i?B m K°i +?9iXô :B¼M; +O æ¶ .mv FûQ /`B +?`
+QM M;QìB HQÆM; i?B M i`QÊ+ M v ç m F?¬M; TªB5 *?Q M M i F?¬M; TªB H
tQM; ?¬i H° €+ ¬M- HQm K M? ? v +?YB i p¬ bd #d´B çB m ç| ç m H° iMv +¬X L
+?Q +¬ #B i [mv i ç`M? +O i , i pç+? `ä +?Q +¬ ? B +QM çQìM;Xô

æ¶ .mv ?ì ?[M; M|B iB T, ó+QM çQìM; i?S M?`i H° #•v ;Bì i b) H°T iS+ i?QîM; i?S
M v i F?¬M; +U imv i K|M , M M; QMX >ÆM M[- +| i? +?B K çQç i+Æ i? +O K°i p
`i Qi ç`M ¬M; i` M i? ;BÈB M°v b) +U imv i5 oÈB HçB- b m F?B i i?QîM; i?S+ +¬
+¬ +?Q M;QìB F?€+X >QM2v- i H° K°i K T?€T /QÊ+ i bQX *?Q Qi i?b i +| K°i i`
+¬ K M; i? B i`QM; i?ìB ;B M M;„M M?`iX a m ç| i b) MûK +¬ p ç ç¬5 *¬ +| i? i`
+K+ +O +¬ F?¬M; \ô

pb +ÁM /QM? HQm ç M w óK|M , M M; QMô î /QÈB M M KbM? ç`M? ç i?2Q ç9M; w
pB i F?¬M; # Q ;Bì /MM; iW KMB p` +QM M;QìBX

. Bbv +?d +ªK i?`v ç M +ª ç¬m M;|M i v +kM; HçM? #m@i`²B5

E i +K+ +O #ªM i?•M\

E?¬M; ? M;?B M;ì- M m i?`i bU KbM? #` +?` ççT M?Q p`vX o`v i?b ç #ªQ p K†i Kk
KbM? b) #` ;B i° + #Q K`i tY iYX a m ç| iMv iB M H°K K°i +€B Hw /Q ç M|B pÈB # M
+?ì çÈB KbM? H° K°i Hv i?m@+ ç° + ? v K°i bÈB /•v5 a m ç| - KbM? b) +S #B M K`i
iW i? ;BÈB M°v5

"ªM i?•M iW M?Ä ç½ +| M?B m F?€i p¼M; M?Q p`vX L?[M; +m°+ çìB ?mv ?Q`M; K°
Q M?B m H¬M ç m b) i?2Q ç| K° #B M #B M5 h`i +ª b) #` +„i çSi55

J° /QÈB +ÆM M|M; ;B°M- M|B F?¬M; +?WM; h?¬M ?Q`M; iY +ÁM H°K` M?[M; +?r
KbM?5

óL?QM; K° ô . Bbv +ªK i?`v æ¶ .mv +9B tm@M; M?bM KbM? ;¬M iÈB KS+ ç M +ª Kk
KbM? `²BX GQçB +ªK ;B€+ óv m i? ô M°v F?B M +¬ M?`M F?¬M; çQÊ+ bBM? ` w
TªªM FQ+? M|B, óL?QM; K°- +¬M; iQÊ+ ?Q imHBT- M;`B +kM; b) `i i?ªKXX M m
i? X o`v i?b HQçB i°B / M? +QÐM; ?B T p` pk M?K + K°i pQÆM; T?B M°v- M;`B +kM

ó> ? ? ? ôæ¶ .mv HçB +QìB- HQçB MK +QìB #Q`M M°v F?B M +?Q . Bbv +ªK i?

óhB m i?Q . Bbv- i +?d +| i? M|B pÈB +¬ K°i +•m i?QÆM; t|i, s2K` - ç9M; H° +¬

L?bM €M? K„i +O +QM K²B M°v- æ¶ .mv M? M?`M; i?Q i?ª M|B K`v +•m ç½ ç€M
T?QÆM; , óob +¬\ ob K°i M;QìB +QM; €B tBM? ç T K° ;•v` K°i i`"M M°B +?B M\ *-
H° HQçB [m•M +?O m Km°B b Q\ h M|B +?Q +¬ #B i- h?¬M ?Q`M; iY imv i ç®B H°
+?•M iQÊM; bU i?`i5 L;QìB imv i ç®B F?¬M; +?Q T?ûT +| HQçB ;B K T? M?Q p`v
iQÊM;` M;QìB b) çQ+? i?•M ?ç H M? #Q K`i tY [mv i +¬5 a m ç| +¬M; #® pÈB # M
M? i?•M pQM; X *ÁM i - +¬M; iQÊ+ ?Q imHBT +O ç [m®+5 *?O MÊ HÊM M?`i -
+¬ +ªK i?`v pb K°i M;QìB ç`M #` M?Q +¬ K° M;QìB b) i`î K†i pÈB i \ h°T F i K`v +?K
K°i i`"M M°B +?B M pÈB i î i•v #„+ \ h°QM; pÁM; M,K M,K HB M iK+ ç€M? ? B i`"M
HçM? M?bM . Bbv, óh i?`i ?Q`B M;?B M?[M; i`B / M? +O +¬ H°K b Q +| çQÊ+ +
T?m FB +O +¬ H°| +?2Q\ > v H° +¬ +ªK i?`v +¬ H° HQçB M[i?¬M ç T ç M +| i? F
M;`i pb +¬\ô

*m®B +MM; - æ¶ .mv M? M?`M; /MM; K`v +?[F?B M +?Q b„+ K†i +O . Bbv bmv bk

ó*¬ #û- +¬ iQîM; +¬ H° +€B i?S ;b\ô

*•m M|B M°v +S M?Q H° +•v`QB [m`i KçM? p`Q HÁM; +O . Bbv5 aU iU iBM p®M ç
+¬ +kM; i?2Q ç| bKT ç´X

. Bbv M;?o Fo HçB- ?bM? M?Q +€B i M æ¶ .mv M°v F?¬M; +?d çÆM i?m¬M H° /¼

L m i?`i bU bU pB + ç M KS+ ç° M?Q ?„M M|B i?b p`M K M? ç M; +?ì çÈB #ªM i?•
i?ªK5

"` #Q K"i tY [mv i H" M?'i ç`M?5 .M b Q i?b ?Q" M; i?'i F?¬M; i? M"Q +QÈB K°i M; iB i H"K ?Q" M; T?B +O ç [m®+5

J" M m #ªM i?•M i?'i bOM; H¢B ;•v` pK # #®B M?Q p"vX E?¬M; çªK #ªQ H" M?B T T?ŠM M° b) F?¬M; i`9i ;B" M H M ç-m ;B i°+ KbM? +?Q /M ?„M H" K°i [m•M +?O ;B" M H M ç-m ;B i°+ KbM?- M?QM; K" iW M v p b m ;B i°+ çWM; KQM; `^M; b) iB

h?Y M; ?o t2K- F?B K°i [m•M +?O M?bM i?'v M; QÆB i?b b) M; ?o ç M M?[M; +?mv pmB@p"v i?b [m•M +?O M?'i ç`M? b) çm´B M; QÆB çB i?"i t - +M; t +M; i®i5

J" æ¶ .mv +¬M; iQÈ+ ?Q imHBT M"v +| +?`m bU i`WM; T?¢i ? v F?¬M; - +?d bÊ çQÊ+5 .M b Q- iW M?[M; ;?B +?ûT iW i`QÊ+ K" t2K- bU iQM M?B K +O M?B T +? T?ªB H" i?¬M; i?QÌM; X

Zm M i`¼M; M?'i H" æ¶ .mv M|B F?¬M; b B X æ [m®+ b) F?¬M; ç +?Q HB M iK+ K¬ HÈM i`QM; pÁM; K'v M, KX

*€B i M +¬M; iQÈ+ ?Q imHBT M"v +?d +¬M #„i +?QÈ+ M?Q [m•M i•v #„+X L; ²B ¬ +O F?m pU+ i•v #„+ `°M; HÈM- +?Q /M H" # K†i +mM; T?KM; K" # M i`¼M; T?ªM Qi +kM; +| i? H"K [m•M T?B i iB m /B m K'v +?K+ M, K5

. Bbv #` æ¶ .mv ¼ +?Q bÊ `²BX *¬i #`i? +¬M; i•K Hw HB M iK+ ? i çÊi M"v ç /QÌM; M?Q M" M; #` ç€M? ;K+ bU iU iBM p" M, M; HU+ bmv iQ #bM? i?QÌM; X

"•v ;B| +¬i H¢B F?¬M; M; ?o ç M X HQ¢B +K+ /B M M"v +kM; imv i ç®B F?¬M; T? i?'v5

æ¶ .mv +kM; F?¬M; Km®M pb K°i M; QìB ç" M #" K" i`Î K†i pÈB M?B T +?QM? pQÆM #•v ;B| ? B # M F?¬M; i? +| M; ,M +€+?5 æ¶ .mv +M; F?¬M; +| w M; ?o H"K [m•M

h'i +ª ç m T?ªB i`€+? +€B +QM . Bbv M"v5 *QM ç" M #" M; m tm~M5

óh F?¬M; iBM p"Q HìB i? +O T?K M[- M?QM; K" i iBM K¼B i?S F?€+ pQ M?Q M?"M M?¢i M|B, óhB m i?Q . Bbv- i +| i? i? +?Q +¬X L?QM; K" +¬ M?'i ç`M? T çB K çO ç F?B M +?Q i +ªK i?'v M iQ" M- ?B m +?Q lõ

. Bbv ?ÆB M; ~M M; QìB- +¬ +ªK i?'v çQÊ+ i`QM; €M? K„i M?bM #ªM i?•M +O æ¶ .r iQÌM; #`i HQÆM; @ #•v ;B| KbM? ç½ i`î i?"M? iM M?•M +O ç®B T?QÆM; `²BX >„M +| i? M? M?"M; +| çQÊ+ ?„M M|B M?Q p"v- +?ŠM; H) H" Km®M +?B K H'v +Æ i?

ej8X *?QÆM; 993, E?¬M; h?2Q Gm•M h?QÌM; æ¢Q Gw UT?¬M RV

L m M|B M?Q p"v-

h`QM; HÁM; . Bbv ç½ +| [mv i ç`M?- M m M?Q *¬M; iQÈ+ >Q hmHBT v m +¬m +?n bBM?X L" M; +ªK ;B€+ çQÊ+ KbM? +| i? H"K çQÊ+ pB + M"vX

J†+ /M >Q" M; i?'i +U+ F€ M; ?B K F?„+ i`QM; pB + ;B[ ;bM i`BM? iB i i`QÈ+ ?¬M M ;B i°+ i`mv M i?W H•m çìB i?b +kM; F?¬M; i?B m M?[M; #B M T?€T F€ [m€B ç i`BM? iB iX

æQÊ+ `²B- M m M?Q æ¶ .mv ?„M Km®M p"v- i ç½ +?Q ?„M

h`QM; H9+ . Bbv ç M; bmv M; ?o M?Q p"v i?b æ¶ .mv +kM; +?d +QìBX LK +QìB +O ?B m `ä bmv M; ?o i`QM; HÁM; . Bbv- MK +QìB M"v H"K +?Q . Bbv K†i K"v çÄ H M

@ u M i•K çB- hB m i?Q . Bbv i?•M €B- i F?¬M; +| ?SM; i?9 ;b ç®B pÈB i?•M i? bmv M; ?o +†M F)- i ç½ ibK ` çQÊ+ K°i +€+? +| i? H"K +?Q +ªM; QÆB p" i ç m M

a m F?B M; ?2 æ¶ .mv M|B pÈB i?€B ç° M; ?B K i9+- . Bbv i¢K i?ìB pSi #Ä i¢T MB K M?bM €M? K„i +O æ¶ .mvX

L`M; i?Q€M; v M i•K +?QM? H` +m®B +MM; æ¶ .mv +kM; çSM; H M `ìB F?ÄB ;BQ
Hä i? M;²B +MM; K°i M; QìB ç`M ¬M; î i` M ;BQìM; - ç K†+ +?Q €M? K„i +O ç®B`
i?•M i? KbM? i?b i`QM; HÁM; . Bbv +ªK i?`v ç-v bU F?m`i M?K+ +MM; ?´ i? M p`
M`Q i`T i`mM; X >ÆM M[ - pW `²B æ¶ .mv M;²B b€i # M M; QìB M`M; - i`QM; H9+ K
+?Q i`QM; HÁM; . Bbv HQ H„M; Km®M +? ii?b H`K ;b +ÁM i•K i`Q ç•m K` ?ÄB i? H
a m F?B æ¶ .mv çSM; H M- . Bbv i?î T?`Q M? M?ÄKX a m ç! M`M; #„i ç-m i`T i`m
@ L; QÆB +S F m i M i•K- `®i +m°+ H` +€+? ;b\
@ æ-m iB M- iB m i?Q . Bbv- M; QÆB T?ªB i?W M?“M K°i çB m, bî /o H-M M`v ;B
M M ;B`m b M; ç m H`pb bU i²M içB +O i X æ9M; F?¬M; \ æ•v H` +?QM? i``- bî /o
+?9M; i ç #ç i+€+ M; QìB- +! i? M!B H`pb +! i M M +€+ M; QìB KÈB çQÈ+ M?Q p
. Bbv BK H†M; X
:B¼M; M!B +O æ¶ .mv /-M /-M i`î M M F?BM? i?QìM; ,
@ *?Q M M M m M!B iW ;!+ ç° M`v- hB m i?Q . Bbv- M; QìB ç½ H`K K°i +?mv M +U
K°M; ?½Q ?mv M +! i? ?Q`M iQ`M H`i ç´ +,M +Æ +O i b Q\ >W- iB +`^M; M; QÆB
M? KBM? [m•M +?O M`Q +kM; b) F?¬M; / /`M; +?2 T?ûT /QÈB i`QÈM; KbM? i²M
?Q†+ K°i +QìM; i?¬M; B[p B i`Á HÈM M?`iX *?Q /M M; QÆB i?“M? +¬M; H`i ç´ i -
iB T iK+ #²B /QDM; ` K°i ç®B i?O F?€+ ç FbK ?½K +€+ M; QìBX >B m F?¬M; \
. Bbv pšM F?¬M; M!B HìB M`Q- M?QM; i`QM; HÁM; M`M; F?¬M; i? F?¬M; i?W
hmHBT ç€M; ;? îîK M`v M!B `i ç9M; X
o`v i?b +?9M; i +?mv M ç i`B çB- ?½v M!B ç M +€+ M; QìBX hB m i?Q . Bbv- i p-
î T?Q M K ;B i°+ M; `B ç½ +! H`+? bY H•m çìB- +! +,M +Æ p[M; +?„+¬ M?QM; i`Q
;B®M; M?Q K°i ç€K M?“ ;B`m KÈB T?“iX L!B `ä ?ÆM K°i +?9i- +€+ M; QÆB +?d H
+! i? t2K M?Q K°i; B i°+ ?çM; ? B pW KÈB M`BX L; QÆB ?B m w +O i F?¬M; \ J
HU +?¼M; B i°+ +€+ M; QìB- M?QM; +€+ M; QÆB i?B m çB +€B +,M +Æ K`K°i; B
L; QÆB +! #B i +€B ;b H`i?U+ +?“i +O K°i [mw i°+ \ :B®M; M?Q ;B i°+ _QrHBM; -
iQÈ+ _ vKQM/ +! p¬ b® i?m°+ ?ç +k +MM; +?B M ?[m +k- i`ªB `°M; F?“T +ª [m•M
ç½ [m çìB- M?QM; bS+ªM? ?QìM; +ÁM HQm HçB pšM M?Q +k- M! +! i? K M; ç M
>ÆM M[- ;B i°+ _QrHBM; pšM +ÁM K°i M?!K iBM? M? +ÁM ;B i°+ +€+ M; QÆB
i?b +?d ;B®M; M?Q K°i ç€K ç` +?O ç` T?QÆM; i?¬ F +? K`i?¬BX
. Bbv iS+ ;B`M ç M çÄ K†i- M?QM; +kM; F?¬M; /€K T?ªM #€+ +€B ;bX L`M; bÊ `^M
HçB K` +?¼+ ;B`M +€B i M æ¶ .mv M`v- M?Q p`v i?b M; QìB +?`m i?B i +?QM? H`K
h i?`v M; QÆB #`i K½M pÈB M?[M; çB m i M!BX æ¶ .mv +QìB +QìBX L?QM; hB r
[mw i°+ +?•M +?QM? b) ç K°i iB m +¬ MQÆM; M?Q M; QÆB çB H`K M?[M; pB +Kn
[mv M i†M; i`M; bS+ +O #ªM i?•M ç +Sm ;B9T MçM /•M #` i?B M i B i?U+ H`MU
[mw +?•M +?€M? ç m +?Q `^M; ç•v H` ?`M? pB i?B m H T?ûTX >ÆM M[ - i`QM;
M; QÆB p` + + M; QÆB HT v ` - +ÁM +! K`v i M M?•M i`B\ J°i [mw i°+ +?•M +?Q
iQM +! i? i`T i`mM; çQ`M F i HçBX L?QM; i?2Q iQ HB m +O i - M; v +ª pB + +
K°i T?¬M H` M?ì M; QÆB- ç9M; F?¬M; \
L; Q`B ` K°i i? ;B ;B`m +! ?çM; M?“i pšM +ÁM T?ªB +! K°i ç†+ çB K i`¼M; v mX
ççB +O M!X h?Q /K M?Q ;B i°+ _QrHBM; +O i - +?Q /M T?K i?•M _vKQM/ +O
i`QM; ;B i°+ pšM +! K°i ç€K M; QìB F iK+ p` pšM +ÁM HU+ªM? ?QìM; `°M; F?“T
b m F?B ç ç i`QìM; i?“M?¬ ?„M F?¬M; T?ªB H`K°i i M T? p`i i?b b m M`v ;B i
i`î i?“M? i`K +°i [m®+ ;B XªÁM; B i°+ +€+ M; QìB\ aU ?mv ?Q`M; +O +€+ M; QÆ
*?d H`p`M F?Q K`i?¬BX hB m i?Q . Bbv i?•M €B- ç i T?•M iQ+? +?Q M; `B t2KX
ç M; `i?QM; i?“M?¬ ç€M; iB +i`K +°i +O +€+ M; QìB +?d +! ? B M; QìBX J°i H`
+! QìM; [m•M çQ`M \*•v \_QB \*O G¬B h?¬M +O ç [m®+X L; QìB +ÁM HçB H`M; QÆ
` - +€+ M; QìB F?¬M; +! M; QìB M`Q F?€+- F?¬M; +! K®B [m M ? `°M; `½B î ç ç¬
M; ?` i?•K b•m pÈB +€+ [mw i°+ F?€+X >Q†+ M!B +€+? F?€++€+ M; QìB F?¬M; +!

M?•M p"i i`mM; i•K +O ;BÈB [mw i°+ ç ç¬X *| T?9+ +MM; ?QÎM; +| M¢M +MM; +?
+€+ M; QÌB ç m F?¬M; +| X h?2Q M?Q çB m i` +O i - ?bM? M?Q M; QÌB +| i?•M T?
+€+ M; QÌB +| i? M?ì pª +?QM? H` p` +¬M; +?9 çÆM i?m¬M #` M; QÆB HÈB /KM; -
æ€M; iB +- L?B T +?QM? pQÆM; `i v m i?QÆM; Km°B Km°B +O KbM?- iW i`QÈ+
+?9 i`€M? t +?QM? i`X

h`QM; HÁM; . Bbv +`M; i`¬K tm®M; X J†+ /M M?[M; HÌB M`v +U+ F€ +?| B i B M?QM
; b i M *¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT M|B ç m `i +| ç¢Q HwX

@ *?Q M M- hB m i?Q . Bbv- M; QÆB ç½ H`K K°i +?mv M ? i bS+ M; m tm~MX
æ¶ .mv i?ªM M?B M M|B,

@ L; QÆB #B i i¢B b Q i î ç ç¬ +| M?B m M; QÌB OM; ?° M?Q p"v\ *| M?B m [mw i°
; B Q pÈB i \ "ÎB pb- K†+ /M; B i°+ ?Q hmHBT +?d H` K°i i? HU+ KÈB T?€i- M?Q
i°+ _QrHBM; X hW çB K ç| K` t2K- M?[M; [mw i°+ +?•M +?QM? ?Q†+ M?[M; M; QÌB
KbM?ôX "¼M ?¼ +?`T M?"M i H` K°i i?`M? pB M- ?ÆM M[i +| H½M? i?´ +| #B
M; QÌB i?b +| +€B; b\ >W- H½M? i?´ M?Ä #û i"M T?Q M K- ç` +?O M?Ä\ ?- ç9M;
[mv MX L?QM; M; QÆB çWM; [m M- + + M; QÆB +?d H` K°i [m•M çQ`M i`QÎM; K`
ç°B p [m®+; B X *ÁM [m•M ç°B +O i - H` M; QÌB +O i X

h` M i?U+ i - F?B K` L?B T +?QM? pQÆM; M•M; çÐ + + +O M; QÆB H M- i HB M
M|B- i`QM; HÁM; +O i p` ?„M ç½ M; ¬K ?B m- ?B m +?Q \ æ€M; iB +- +€+ M; QÌB
L?B T +?QM? pQÆM; ç~v K°i +QM +ì ç FB K+? i - ç•v H` K°i HQ¢B ?`M? ç°M; -
J†+ /M H` FB K+? M?QM; M| F?¬M; ? ªM? ?QÎM; iÈB K®B [m M ? i®i ç T +O i
"ÎB pb i p` ?„M +MM; #B i`^M; - ç•v H` [mv i„+ +O i`Á +?ÆBX >ÆM M[- M|B K°i
; B i î i`QM; HÁM; i i?b; B i°+ +€+ M; QÌB pšM F?¬M; TªB H` ç®B i?O +O i X VK
M; QÌB FûK [m€ t X

aQ b€M? +O +ªB\ h H` +?O MÊ HÈM M?'i +O ç [m®+X

aQ b€M? p M; QÌB\ LU+ +QÌB h K` M?ªv KkB ?„i ?ÆB i?b ç [m®+ +kM; `mM; `BM

aQ p #BM? [mv M\ h +| i? iMv H9+ çB m ç°M; K'v p¢M [m•M ç°B H`K #'i +S +?m
K†+ /M H` K°i [m•M çQ`M i`QÎM; - M?QM; K` ?QM2v ÆBX *,M +S p`Q ç [m®+ [m•M
+?B M i` M?- +?Q /M H` K°i [m•M çQ`M i`QÎM; çB M[- M m çB m ç°M; pQÊi [m€ M,
TªB i?¬M; [m i?®M; bQ€B #°- M m F?¬M; +?QM? H` TªM M; ?`+?5

*€+ M; QÆB +,M #ªM F?¬M; TªB H` ç®B i?O +MM; +`T pÈB i X *?®M; HQM; +?Q
pQÆM; X æ€M; iB +5 *?Q /M M?Q p"v- M m i i?U+ bU Km®M ç®B T?| +€+ M; QÌB-
+| i? H`K +?Q iQ`M #°; B i°+ +O +€+ M; QÆB i M i?`M? i`Q #KBX

L?QM; i F?¬M; +| H`K M?Q p"v- +kM; F?¬M; TªB pb i bÊ +€+ M; QÌB- K` #ÎB pb
i`Á +?ÆB5 >B m +?Q \ hB m i?Q . Bbv ç€M; i?QÆM; - ç•v H` [mv i„+5 *€+ M; QÌB
M M i +| K°i +?9i i¬M i`¼M; ç®B pÈB +€+ M; QÌBX æ•v H` +?QM? i`5 æ•v H` [mv

L m M?Q H¬M M`v M; QÆB F?¬M; H`K M?[M; pB + M; m M; ®+- M|B F?¬M; +?WM; +
v M ´M p`B +?K+ M, K- H`K #° +½B M? m ¬K o i`QM; i`B m- H`K +?Q L?B T +?QM?

@ æ¶ .mv- M; QÆB- `®i +K+ M; QÆB Km®M M|B +€B; b\

. Bbv M?`M F?¬M; çQÈ+ M|B

h Km®M M|B H` hB m i?Q . Bbv- i`QM; K„i i - ?Ov /B i +€+ M; QÆB H` K°i +?mv
p` L?B T +?QM? pQÆM; ç½ M; ¬K ?B m pÈB M? m- M M i KÈB / /`M; i? i?S +?Q
i`QÈ+ M; QÆB ç½ t9+ T?¢K iÈB çB K K'm +?®i +O i - M; QÆB #B i ç| H` ; b F?¬M;
i F?¬M; T?¢K M; QÌBX L; QÌB M m T?¢K ç M i -

L m p"v i?b b Q\

@ h HB M /B i +ªM?` M; QÆB5

æŋ .mv H" M? Hç M? M|B K°i +•m H" +?Q . Bbv iW M°B i•K`mM`~vX L" M; M?"M` ` F?¬M; +| M|B Kç M? KB M; X

ejeX *?QÆM; 993, E?¬M; h?2Q Gm•M h?QÌM; æçQ Gw UT?¬M kv

_ 'i K v K„M +?Q M; QÆB- #•v ; BÌ H" K°i i?ÌB çB K F?¬M; #bM? i?QÌM; X æŋ .mv i? M K°i K°i +•m, L m M?Q i F?¬M; T?ªB pb Km®M ç®B T?| pÈB ç€K i°B /•M ç M; b„T t• i?m" M i v iB m /B i +€B ç€K +?®M; ç®B +?QM? i` pÈB i X

"•v ; BÌ H" i?ÌB F€ F?¬M; #bM? i?QÌM; - +?Q M M i F?¬M; Km®M H" K +?Q ?"m T?Q / Km®MªM? ?QÌM; iÈB ?[m M; ?` ; B[ i p" p` ?¬M T?m +O M; QÆBX *?Q M M- i [m M; QÌB- M?QM; M?'i ç`M? i TªB çç i çQÊ+ K°i +€B + K çQ M`^M; b m M`v +€+ M; C +kM; +?QM? H" +€B i ç`M? M|B, +?ŋ v mX

æŋ .mv pW M|B pW F?QK M; QÌB tm®M; - çB iÈB i`QÊ+ Kti . Bbv- pQÆM M? K°i M +^K +O M" M; `²B M•M; M? F?m¬M Kti +O M" M; H MX >„M M?2`^M; +QÌB +QÌB M

@ *QM M; QÌB i i?Q +? M?'i H" /MM; #B M T?€T Qi i`U + iB T- Qi i®M bS+ K" +| ?B +?Q i pW HÀM; X J" ç®B T?| pÈB HQçB ç®B i?O M?Q +€+ M; QÆB- i?"K +?Q i F? ç½ +| i? ibK` M?QÊ+ çB K +O +€+ M; QÌBX L; QÆB t2K- M?QÊ+ çB K +O +€+ M / #` M„K H'v

:B¼M; M|B +O . Bbv`mM`~v,

@ L; QÆB- M; QÆB #m¬M; L" M; +® ;„M; ;BÆ i v H M; ç i çB M; |M i v +O æŋ .mv- ç€ H'v +^K i?b M" M; ç½ +ªK i?'v #OM`OM iQ" M i?•M- i`QM; ç¬B K„i +O æŋ .mv /QÌM €T #S+ - H" K +?Q iQ" M i?•M M" M; M?Q ç M; i`QM; ?¬K #,M; - M; v K°i +?9i bS+ HU L?QÊ+ çB K +O +€+ M; QÌB +?QM? H" M; QÆB p" + + +O M; QÆBX æŋ .mv F?BM

@ :B i°+ +€+ M; QÌB ?B M ç M; +| i? M? i? T?¬ i`QÆM; p" pBM? [m M; - M?QM; i` ? B M; QÌB +€+ M; QÆB K" i?¬BX J°i M; QÌB H" ç [m®+ [m•M çQ" M i`QÌM; - K°i M; QÌ iQÌM; iQÊM; t2K- M m ? B M; QÌB M; ½ tm®M; - ; B i°+ ?mv ?Q" M; +O +€+ M; QÌB H i`QM; pÁM; K°i i?€M; - +€+ M; QÆB +?d +| +?çv p T?Q M K H" K K°i ç` +?O M?Ä K

L|B iÈB ç•v- +m®B +MM; æŋ .mv +kM; i?ªHÄM; . Bbv` - M?QM; HçB /MM; K°i i v F . Bbv ?ûi H M FBM? ?½B- ? v i v +® ;„M; pMM; pšvX L?QM; F iB T æŋ .mv F?¬M +?d H" FûQ M" M; tm®M; ç'iX a m ç| ?„M FûQ +?, M F?ÄB ;BQÌM; H°` K°i KB M; p

a m ç|- æŋ .mv iW iW H'v` iW i`QM; H²M; M; U+ K°i iì ;B'vX

L; QÆB t2K M"v- hB m i?Q . Bbv- M?[M; i?S M"v H" i HK+ bQ€i çQÊ+ iW i`QM; t2 M iQMX h F?¬M; i? F?¬M; +¬M; M?"M- M" M; pB i +?[ `i ç TX æŋ .mv +QÌB -K H M i?Q, æ•v H" T?QM; i?Q M" M; ;YB K°i Qi K M? H M? ?^M; M; "v +?Q [mªM bU +O ;B +| T?QM; i?Q M"v- i KÈB +| i? t2K #9i iQ +? +O M" M; X L?Q p"v- #•v ; BÌ v m +¬m +?QM? H" ç2K M?[M; HÌB i M|B pB i HçB i?"M? K°i #S+ i?QXh ;B[#S+ i?Q M"v- çªK #ªQ b m M"vX

oW M|B- æŋ .mv pW M?ûi K°i +•v #9i H¬M; M; ŋM; p"Q i v M" M; X a m ç| i`ªB H M i

@ hB m i?Q . Bbv- /U i?2Q HÌB i M|B K" pB i- K°i +?[+kM; F?¬M; b B ?B m +?Q

æŋ .mv i?ªM M?B M M|B,

@ L m M?Q M; QÆB +U imv i i?b iBM i çB- F i [mªb) i? i?ªK ;'T #°B T?¬MX ?ÆM [m [m M ? i®i ç T; B[i p" M?B T +?QM? pQÆM; - b M #^M; +ª ;B i°+ +O M; QÆ

. Bbv /Q /U K°i ?²B- +m®B +MM; +kM; +¬K H'v +•v #9i H¬M; M; ŋM; X æŋ .mv HçB i`QM; HÀM; . Bbv i?Î /"B- i?¬K M; ?o, ó>„M #„i i pB i +€B ;b\ *?ŠM; H) +?d H" K°i i?"M?\ L m F?¬M; +| +?mv M ;b- i pB i +kM; çQÊ+X J°i #S+ i?Q K" i?¬B ô

L;?o iÈB ç•v- . Bbv +?'K KU+- i"Ti`mM; çQ #9i` - M" M; M|B,
 @ L|B çB- M;QÆB Km®M i pB i +€B ;b\
 J°i #S+ i?Q- /o M?B M H" /MM; Mûi +?[+O M;QÆB ç pB iX h H M? +?Q M;QÆB
 +kM; F?¬M; çQÊ+ bY - ?B m +?S\
 æ¶ .mv +QÌB- i`QM; K„i +O ?„M H°` K°i +?9i €+ ç°+X a m ç| +'i ;B¼M; - #„i ç-m
 ô M? i?•M €B-
 h?'v +?[M?Q i?'v M;QÌBX
 :BÌT?9i M`v M? ç M; ÎT?QÆM; #„+ t t¬B- H" K°i [m•M çQ`M i`QÎM; + Q [mw +O
 h?¬M- i`'M ;B[H½M? i?' ÎT?QÆM; #„+
 . Bbv M;?2 iÈB ç| i`QM; HÁM; bYM; b®iX >| ` H" #S+ i?Q M`v ?„M ç`M? ;BªT?Q
 + b Q\ J†+ /M i`QM; HÁM; M" M; KÌK`i- M?QM; M" M; pšMT?ªB pB i iB TX
 L" M; +?d M;?2 æ¶ .mv iB TiK+ M|B, ô 1K ç M; Î ç ç¬- Qi M;`v M[b) F i?¬M- b
 ç [m®+X *?diB + H" 1K p" M?- ? B M;QÌB +€+? M? m [m€ t - +kM; F?¬M; #B i
 i? iÈB ç•v ? v F?¬M; \ L?È HçB H9+ i`QÊ+ +ÁM ÎM?`- ibM? +ªK M? 2K +?9M; i `'
 `i M?B m- i?•M M?Q i v +?•M- +?Q iWM; +€+? t M? m [m€ KQÌB M;`vX L?QM; F
 / M? HÈB ç` p`- M? HçB T?ªB çB iÈB T?Q #„+ +O ç [m®+- +ÁM 2K b„T çQÊ+ ;ª
 . Bbv pB i iÈB ç•v- i`QM; HÁM; M" M; +kM; F?¬M; F?ÄB i?Î /`BX G9+ +ÁM Î ;B i°+
 HT v H" i®i M?'iX *?Q M M H9+ i` M? çQç i M;QÌB i?W F ;B i°+- +?QM? KbM? -
 ?° M? `vX h`QM; ;B i°+- M" M; +kM; +?d +| i? i?' H° +ªK t9+ +O #ªM i?•M pÈB K
 :BÌT?9i M`v- + + ç M; i`'M ;B[T?QÆM; #„+- +¬K ;B[#BM? [mv M- +ÁM #ªM i?•M
 ;B X L?Q p"v b m M`v +Æ ?°B ?mvM? Km°B ;†T K†i +?d bÊ H" +`M; Qi çBX L;?o iÈ
 F?ÄB bBM?` p`B T?¬M +ªK i?€MX
 æ¶ .mv BK H†M; çÊB M" M; pB i tQM;X a m ç| çSM; T?Q b m M" M; M?bM i?Q€M;
 +| b B b|iX æ¶ .mv i` M K†i ?B M` K°i MK+ +QÌB ?B K €+- b m ç| ?Q F? M K°i iB
 ôL?[M; M;`v ;¬M ç•v- i`QM; HÁM; 2K +S pQÆM; p'M- ?bM?ªM? p" MK +QÌB +O H
 M? K¶B ç K- K¶B F?„+ ç m M?Q K°i +QM / Q b„+ #ûM ç•K p"Q iBK 2KX "m´B i®B-
 HB M i?'v p¬ b® ?bM? #|M; +O M?- MK +QÌB ?'T /šM +O M?- €M? K„i`çM; M;Ì
 M? M?`M; +O M?- +€M? i v HU+ HQĐM; p" #° #° M;U+ 'K €T +O M?X 1K KÆ p
 Î +?mM; K°i +?¶- M? ¬K 2K p"Q HÁM; - pm®i p2 +Æ i? 2KX L?[M; M;|M i v HBM?
 2K +ªK i?'v MB K ?Q M Hç+
 •55 a m F?B M;?2 çQÊ+ +•m +m®B- . Bbv ?ûi H M K°i iB M; i?'i i? M?X L" M; +m®
 M[X *•v #9i i`QM; i v`mM H M- K°i ;B¼i KU+ ç"K`ÆB i` M ;B'vX . Bbv K†i K`v ?Q
 HçB +?,K +?9 M?bM æ¶ .mv- ;QÆM; K†i T?šM M°,
 @ L;QÆB5 L;QÆB [m€ ? M ?ç5 æ¶ .mv- H"K b Q M;QÆB HçB +| i? €+ ç°+ M?Q i?
 æ¶ .mv b„+ K†i HçM? HMM; #bM? ioM? M?bM . Bbv,
 @ h H"K b Q\ hB m i?Q . Bbv\
 @ L;QÆB H"K b Q +| i? #„i i pB i K°i #S+ i?Q ;? iÎK p" ç°+ €+ M?Q i? 5
 . Bbv +?d +ªK i?'v ç-m M?Q #`ç" T- F m H M,
 @ oB i M?Q p"v b m M`v i +ÁM +| i? H"K M;QÌB b Q\
 @ *?d +¬M M;QÆB M;?2 HÌB- #S+ i?Q M`v b) F?¬M; +| M;QÌB i?S j #B iX
 æ¶ .mv +QÌB M?çi,
 @ "•v ;BÌ M;QÆB M M iB TiK+ pB i çBX

. Bbv +?d +^aK i?'v M?Q KbM? #`K°i +QM ç°+ t" +„M i`9M;- +?'i ç°+ i?'K p"Q i`QM
HÁM; M" M; +^aK ;B€+ imv i p¼M;X

L" M; +kM; ?B m b m F?B pB i K°i #S+ i?Q M?Q p"v H" ç½ ç2Q p"Q ç-m K°i +€B ;¬M
ç! H¢B M^K i` M i v i M +¬M; iQË+ ?Q hmHBT M"vX

«M; i`ìB L; ?o H¢B M°B /mM; +O #S+ i?Q M"v- . Bbv +^aK ;B€+ /QìM; M?Q +! K°i +
p" /Æ #~MX

@ E?¬M; +¬M ;B^a #° M;•v i?Æ i?m-M F?B iX

æ¶ .mv i?^aM M?B M M!B,

@ hB m i?Q . Bbv- M;QÆB H" K°i [mw i°+- K†+ /M i iBM iQîM; M" M; +MM; M? i`
i`QM; ;BËB [mw i°+- +?mv M M"v +kM; F?¬M; T?^aB H" F?¬M; +!X

*?QM? t€+- M?[M; ;b æ¶ .mv M!B +?QM? t€+ H" bU i?"iX

*?mv M # M i`QM; i-M; HÈT [mw i°+ Hm¬M /Æ #~M- çO HQ¢B /•K HQ¢M / K T? ç
+?2 /'mX *?Q M M HQ¢B +?mv M M?Q i? M"v F?¬M; T?^aB H" ?B KX

. Bbv •K i? M? `mM `~v,

@ h i F?¬M; i? pB i M?Q p"v5

@ o"v i?b +? i5

æ¶ .mv i?^aM M?B M M!B,

@ "•v ;B!i +! i? i?Ä K½M i•K M;mv M +O M;QÆBX L;QÆB b) +? i`i i? i?^aK-
? +ÁM +?9i i¬M M;?B K M"QX h b) H"K M?Q M?[M; ;b i M!B pËB M;QÆB ?¬K M
`i F?! +QBX E?¬M; ? +! i¬M M;?B K5 a m ç! i b) M? M? +?!M; ;B^aB [mv i;B i°+
M;QÆBX

@ L;QÆB H" i M ? M ?¢ M?'i K" i ç½ iWM; i?'v5

. Bbv i?®M; F?' H H MX

@ > M ?¢\

æ¶ .mv +'i iB M; +QìB iQ,

@ L;QÆB F?¬M; tSM; ç€M; /MM; iW M;[M"v ç +?YB i 5 G" M;QÆB ç½ t9+ T?¢K ç
ç +® ?¢B i - H"K i i M +Y M€i M?"- T?^a?Ov +,M +Æ +O i 5 >W- M;QÆB H" ç²
*ÁM i ?¢B M;QÆB H" ? M ?¢5 L;QÆB M;?2 i M!B ç•v5 h`QM; K„i +O i - ç`+? M?•
i K†+ F ç`+? M?•M +O i H" ç" M ¬M; ? v ç" M #€- H" t'm ? v H" ç T- i +?d /MM; K
M?'i- ?[m ?B m M?'i ç ç®B T?! M;QÆB5 > M ?¢\ æ! H" /Q M;QÆB iU +?m®+ H'vX
B F m M;QÆB iQM? F ?¢B i i`QË+\

oW M!B- æ¶ .mv pW çB iÈB b m HQM; M" M;- ¬K ç-m M" M; FûQ H MX L" M; #`H¬B
M;Y M;QìB H MX hQ i? M"v H"K +?Q #° M;U+ +O M" M; ?Q" M iQ" M M?¬` T?Q
iQ" M F?¬M; i? K ç K„i iÈBX

@ oB i tQM; #S+ i?Q M"vX

•K i? M? +O æ¶ .mv H½M? F?®+ M!B,

@ a m ç! M;QÆB +! i? `ìB F?ÄB MÆB M"v- i`îp ç ç¬H"K pQÆM; T?B +O M;QÆB
HK H"- i?•K +?Q +! F?B +^a çìB M;QÆB +kM; b) F?¬M; ;†T H¢B i X *?d +¬M M;QÆ
F?B M i iS+ ;B" M- M?Q p"v b m M"v +?9M; i b®M; v M ´M F?¬M; HQ M;?o5 "•v ;
i M!B F?¬M; \

. Bbv F?¬M; M!B ;b- i?•M i? +O M" M; +?d `mM `~v- K¶B K°i i'+ / i?'i ç m `mM #-

EB M M?šM +O i +| ?¢MX h v æ¶ .mv ç½ ç†i H M i` M p B +O M`M;X L m M?Q #•
b) i?QÎM; i?S+ M;QÆBX a m ç| ?ÆM KQÎB #° ?¢ # M M;Q`B +O i ç m Km®M M?Q
M;QÎB +?Q M;QÆB K M; i? BX L;QÆB HU +?¼M çB5

*m®B +MM;- . Bbv +kM; F?|+- MQÈ+ K„i M`M; F?¬M; M;WM; +?ªv tm®M;X MQÈ+
HQÆM; F m,

@ h pB i5 h pB i5 L;QÆB M|B +€B ;b i +kM; pB i5

@ _'i i®i- M?Q p"v KÈB H` K°i +- MQÆM; M;Q M M;Q½MX

æ¶ .mv #m¬M; HÄM; M`M; ` - pm®i p2 ç-m M`M; ;B®M; M?Q i`M M i?9 +QM;X

a m K°i H9+- K°i #S+ i?Q i`M M;"T KMB p` /•K ¬ ç½ pB i tQM;X L°B /mM; #S+ i?Q
+U+ F€ ?'T /šM- i`QM; ç| +ªK t9+ M|M; #ÄM;- + v + v ç m +| çO- +U+ F€ ç†+ b„+5 :
i? b) i`Î i?M? K°i K`M / K T? HÈM M?'i +O +ª ç [m®+ i`QM; p`B +?K+ M,K iÈB5

æ [m®+ pQÆM; T?B +| ;B M ibM? pÈB M? i` B M`M;- K°i p` [m•M çÁ M i`QÎM;55

Lûi +?[#S+ i?Q M`v F?¬M; i? M;?B M;Î +?QM? H` Mûi +?[+O iU i v pQÆM; T?B
H` +O +?QM? i v iB m i?Q . Bbv Fw h'i +ª ç m H` i?"i- imv i F?¬M; ;Bª i çQ5 Ua
. Bbv K M; i?2Q +kM; `ÆB p`Q i v æ¶ .mvV

. Bbv ç-M ` - M`M; +?d +ªK i?'v b m F?B pB i tQM; +•m +m®B +MM;- HBM? ?²M ç
?Q`M iQ`M #` æ¶ .mv ç€M? ;K+- ?Q`M iQ`M #` F?m'i T?K+ /QÈB bU H¢K /KM; mv

h?"K +?Q b m F?B pB i tQM; #S+ i?Q- M`M; +kM; F?¬M; #B i æ¶ .mv +-K i?Q `ÎB

a m ç|- M`M; F?¬M; M;WM; F?|+ +ª #m´B i®B- `²B iÈB b€M;- M`M; pšM M;²B M;~M

E?¬M; i? M;?B M;Î- #S+ i?Q M`v +?QM? H` ;¬M; tB M; i` M ç-m KbM?X *| i? iQÎ
p"v #` +-M; #®` i?b +?Q /M KbM? i`Î i?M? pQÆM; T?B +kM; b) HQ¢B pB + H`K
K` #` tY iY M; v H`T iS+X

*ÁM + + +O KbM?- +?Q /M H` ç [m®+ [m•M çQ`M i`QÎM; çB M[ - M?QM; H`K b
M?Q p"vX *?d bÊ b) H`T iS+ #` +„i +?S+5 æ½ F?¬M; +| K°i pQÆM; T?B M?Q M`M
çQ`M i`QÎM; + + - ;B i°+ KbM? +ÁM +| +,M+Æ ;b ç +| i? b®M; v M´M\

>„M ?„M [mª i?"i H` K°i +QM `„M ç°+ h?•M KbM? . Bbv `mM `~v- F?) H„+ K¢M? ç-

ejdX *?QÆM; 99N, J°i E?9+ aQM; S?B u M

a m F?B æ¶ .mv çB ` F?ÄB ç` H Q- pQÆM K¢M? M;QÎB K°i +€B- ?„M tQ tQ F?m
pW `²B T?ªB ;Bª #° +QÎB €+ ç°+ Î i`QM; ç|- [mª i?"i +| +?9i p'i pªX

L?QM; K`- p¶ p¶ i9B €Q XX #S+ i?Q ç| ç M; M^K v M Î ç'vX

óæ¶ .mv- M;QÆB i?"i H` [m€ ? M ?¢ `²BX .MM; HQ¢B i?O çQ¢M M`v ç ç®B T?| K
+ªK i?'v t'm ?´ b Q\ô J°i ;B¼M; M|B i`mv M` iW +?¶ b•m i`QM; w i?S+X

E?|2 KB M; æ¶ .mv F?) +QÎB, ó«B- a2K2H i?•M €B +O i - i^M; i^M; i^M; i´ Kšm
`^M; M;QÎB ç½ `ÎB t i `²B +?S5 E?¬M; M;Î `^M; +m®B +MM; i?b ?¬K M v M;QÎB +K
H•m `²B M?d\ a Q i`QM; H9+ i H•K M;mv- M;QÎB +kM; F?¬M; M|B K°i +•mX "•v ;B
K°i +?9i K` M;QÎB ç½ M?ªv ` +?d i`Q+? i `²B `Îô

a2K2H H†M; BK K°i H9+, óh X *| M;mv M M?•M +O i Xô

h`QM; HÁM; æ¶ .mv ;B"i KbM?- ?bM? M?Q ?„M ç½ M;?2 ` bU /` i?QÎM; i`QM; ;B¼
+?9i M[H`i [m M ?ÄB `²BX _®i +m°+ M;QÎB H` i^M; i^M; i^M; i´ Kšm +O i ? v H`
i?Q+? H„+ HQ +?•M K` +?¢v HQ¢M H M i`QÈ+ K†i i \ a Q ;B¼M; M|B #•v ;BÎ +O
F?„+ p"vÎô

óæŋ .mv5ô :B¼M; +O a2K2H ?ÆB F?| +?`m, óh +?d Km®M M|B- M;QÆB F?¬M; çQ¢M ? M ?¢ M`v ç ç®B T?| M;Q|B +QM ;€B ç|X *QM +?€m M?` \_QrHBM; F?¬M; ç€M; F?BM? M`vXô

óo"v- i^M; i^M; i^M; i' Kšm i¬M FQM? +O i - i M M H`K i? M`Q\ô æŋ .mv +Q|B H¢ p`Q i`QM; ç|- [m€ i`QÊ+ K†i +¬i - ?¬M +?•M +¬i ç K` +¬m tBM +¬i i? +?Q i Xô

óL;QÆB X L;QÆB F?¬M; T?ªB H` +ÁM +| +QM K„i K` ?Q†+ b Q\ *?d +¬M M;QÆB i K°i +€B- i M;?o +¬i b) i`Î M M M;?2 H|BXô

a m F?B M;?2 tQM; +•m M`v i?b æŋ .mv ç°i M?B M +Q|B T?€ H MX

>„M +Q|B `i HÈM iB M;X i?“K +?Q +ÁM +Q|B M;?B M; +ª M;Q|BX +m®B +MM;- ç i?b ?„M KÈB M|B iB T, óh`|B ¢ X a2K2H- i^M; i^M; i^M; i' Kšm +O i - M;Q|B F?¬M L;Q|B +ªK i?'v +€B +QM K„i K` ?Q†+ ç| +| i? +| i€+ /KM; ;b ç®B pÈB +QM M?Ä M`

óL?QM; ç| H` F„ M,M; ç†+ #B i K` *?`Bb +?Q M;QÆBX *?d +¬M M;QÆB M?bM +¬i

óu m\ u m +| i€+ /KM; ;b\ô :B¼M; M|B +O æŋ .mv i`Î M M H¢M? #,M; , óa2K2H i?• `^M; H` i`QM; i`Á +?ÆB +?QM? i`` M`v- +€B i?S ;¼B H` ibM? v m ç| +| i? +| i€+ /K

a„+ K†i æŋ .mv i`Î M M +U+ Fb M;?B K i9+X >„M M;~M; ç¬m M?bM #¬m i`|B- iW iV i`QÊ+ F?B +| +QM K„i K` ?Q†+ M`v- i`QM; HÁM; i p®M ç½ F?¬M; [m€ F€ p¼M; p`Q M;Q|B ç`M ¬M; iBM `^M; ibM? v m +| i? F?B M +?Q M;Q|B T?K M[ K°i HÁM; i?m` ç`M ¬M; ç| F?¬M; T?ªB H` i M çB M i?b M?'i ç`M? H` i M M;®+5ô

óh`QM; +m°+ i` M? ç'm +?QM? i`` M`v i?b ibM? +ªK ç€M; ;B€ # Q M?B m iB M\ >W +| i•K i`Q FQM ç€Q M?Q iB m i?Q . Bbv M`v K` M|B X X h`QM; HÁM; +¬i iQ`M H +| i? ;ª p`Q ?Q`M; i?'i ç KQm [mv M çQ¢i HÊBX æ®B pÈB HQ¢B T?K M[M`v K` M >W X +?Q /M F?B M +?Q +¬i v m i i?b +| i? çªK #ªQ `^M; +¬i b) F?¬M; ?¢B i `^M; +¬i b) M;Q M M;Q½M K` M;?2 H|B i b Q\ æ®B K†i pÈB HÊB Q+? +?QM? i` i H` M?m M?QÊ+5 .2K2H5 E?¬M; T?ªB H` M; v +ª +€B ç¢Q Hw M`v M;Q|B +kM; F?¬

æŋ .mv ç i v ` b m HQM;- i?ªM M?B M M|B, ó\*? i v m i - pB + M`v ¬M; i F?¬M L?QM; /M i? i?b M,K tQ ¬M; +kM; ç½ iWM; pb HÊB Q+? ;B i°+ K` T?€B M;Q|B i +ªK i?'v M m +?d çÆM ;BªM H` ç +?Q M;Q|B ç`M #` M`v v m i i?b i b) v M i•K ç +?WM; -ª pW [m v K†i çB ç½ +| i? M?šM i•K K` ?¢B i `²B5ô

*ÁM +| K°i +•m K` æŋ .mv +,M #ªM F?¬M; +¬M M|BX h`QM; HÁM; M;?o i?¬K K°i H H` HQ¢B ç`M #` M?Q oä h„+ h?B M i?b óv mô +| i? +| #ªQ çªK # Q M?B m +?S\ .M .Q|M; M?Q a2K2H ç½ #` æŋ .mv i?mv i T?K+ `²B- M`M; F?¬M; +| H M iB M; T?ªM

*m®B +MM; - K¼B M?¨ bY ?¼+ K v K„M çQÊ+ M?bM i?'v T?–M Fw HK+ M¨v ç m +M
i?'v pb KK+ çQ+? #ªQ p ?bM? iQÊM; [m M; pBM? +O p` M? ?MM; i`mv M Fb +O
ç–v iQM? €K Km°B M¨v M m +¬M; #®` b) ;•v #'i HÊB +?Q ?bM? iQÊM; [m M; pBM
+O M?•M HQçB M¨vX *?Q M M- T?–M Fw HK+ M¨v b) #` MB K T?QM; #ªQ [mªM M;`
#®` 5

J¨ ç²M; i?ÌB- +MM; M;¨v ?¬K ç!- K¼B M?¨ bY ?¼ K v K„M çQÊ+ M?bM i?'v T?–M
/ M? /U HBM? ?²M i' iB M +O #ªM i?•M K¨ i? içB +?¶X æªK #ªQ ``M; poM? pB M
H°` # M M; Q¨B K°i +?[p pB + M¨v55

h?U+ ` X M?[M; ;b çQÊ+ ;?B i`QM; #ªM ;?B +?ûT ç!X L?[M; HÌB M!B çSi [m½M; M
ó 5 *?¨M; ç +? i i `²BXô

ó*?` ÆB- +€B +?` M„K H¨ +?•M +O 2KXô

óæ¶ .mv- M; QÆB H¨K +€B ;b XK¨ F€ [m€B M?Q i? ô

óoBpB M- 2K çWM; ç€ +?`Xô

ó*?` ÆB- +?` çWM; b! 2K5 X ç•v F?¬M; T?ªB H¨ i v +O +?`\ô

ó - æ¶ .mv- +€B iQ i? M¨v- ``i F€ [m€B X ô

ó?„+ ?„+ ?„+ ?„+ ?„+XX Q ? ? ? ? XX ? B p` iB m K„M?•MX "•v ;B! +€+ M¨M; #
`²B +?S5ô

*?9 i?Q+? +O #B M /`+?

M;mv M p,M H¨ K'v :¨ M?QM; KbM? i?'v b® HQÊM; ç! +?Q çO i? ?B M #ªM +?'i d
K¶B +QM b® ói`,Kô M?Q M?Ä

KbM? +?ûK ;B! M M KbM? +?`m i`€+? M?B K- çWM; ç´ +?Q /`+? ;Bª /`+? b B
h`–M Zm€M >v,

ejNX *?QÆM; 98R, :B¨M o¬ *È5

JÈB b€M; bÈK +¬M; +?9 GQmBb ç½M; O /¨vX

J'v i?` M[ ?–m ?ç M?bM i?'v b„+ K†im €K +O M¨M; HB M iU ?B m t2K` i•K i`çM
i®iX

J†+ /M H¨ M¨M; #` #„i i`Î HçB M?QM; Î T?O +¬M; iQÈ+ pšM çQÊ+ t2K M?Q F?€+?
?²M; pW KÈB çQÊ+ çQ H M- M¨M; HçB +¨M; Q€M ?¨M- K°i i v +¬K +€B +?ûM MûK

*¬M; +?9 #¶M; M?B M iS+ ;B¨M H¨K +?Q ç€K i?` M[MÆK MÈT HQ bÊ F?¬M; /€K ?

@ æB5 :¼B i'M; [mªM +O +€+ M; QÆB ç M ç•v +?Q i 5

*¬M; +?9 GQmBb iS+ ;B¨M FûQ i!+X

*ÆM iS+ ;B¨M +O M¨M; H¨ +! Hw /QX

h?•M H¨ +¬M; +?9 +O ç [m®+¬ HçB H¨ Km°B Km°B çQÊ+ +QM; +?B m +O L?B T
p ç•v- ¨ M ç–m +kM; +ªK i?'v #` Ov F?m'iX

J†+ /M ç½ çQÊ+ S?BHBT +MM; pÈB >–m iQÈ+ T?m M?•M i?mv i T?K+ iW i`QÈ+ p¨
çB i?2Q . Bbv M M ;†T MçMX L?QM; /M b Q KbM? +kM; çQÌM; çQÌM; H¨ [mw i°+ ?

Í i`QM; T?O +¬M; iQÈ+¬ K†+ /M K¼B M; QÌB pšM ? i bS+ H T?ûT FQM? i`¼M; pÈB
HçB +ªK ;B€+ M?Q KbM? ;B®M; K°i +QM +?BK p¨M; #` ;B K +¬K Î i`QM; H²M; ;B K
ç T M?QM; K¨ K'i iU /Q X

>ÆM M[- içB b Q +€B i M +¬M; iQÈ+ ?Q imHBT +? i iB i FB HçB F?¬M; ç M; †T

h`QÊ+ FB /Q ? „M F?¬M; î i`QM; i?`M? M M +¬M; +?9 GQmBb +kM; M?`M- M?QM;
M;?2 M|B ? „M i`Î p i`QM; i?`M? #<sup>a</sup>Q `²BX

s^av ` +?mv M M?Q p`v- ?ÆM M[pÈB i?•M T?`M +¬M; +?9 +O KbM? i?b ? „M T?`
i°B pÈB KbM? KÈB ç9M;5 h? M?QM; ç M #•v ;B`i?`M; +? M`v +ÁM F?¬M; +?`m

a m F?B +¬M; +?9 pW M´B ;B`M i?b i`QM; i?`M? ç½ M? M? +?|M; +| M;Q`B ç M`

L?QM; +`M; H`K +?Q M`M; #'i K½M H` +€B M;Q`B iÈB FB F?¬M; T?`B H` J`/2 K
KB M; +ÁM ?¬B b[X J†+ /M i?B m MB M ,M K†i `i ç T- p K†i M?bM `i F?¬M F?Q
i`QM; i?`M? M`M; +kM; ç½ iWM; i?`v i?B m MB M M`v çB i?2Q # M +¢M? J`/2 i`M
+kM; H` K°i M;Q`B çSM; ç-mX

L?QM; K`- KbM? çQ`M; çQ`M; H` K°i +¬M; +?9 - F?¬M; ;¼B çQÊ+ +€B i M æ¶ .mv
M; v +^a K°i i´M; [m^aM +kM; /€K + Q + Q iU ç¢B K` F?¬M; iÈB M[\

Zm^a M?B M H` +ÆM iS+ ;B`M M`v +O M`M; K½M? HB i iÈB KS+ F?¬M; ;b bQ b€M

a m F?B a M/v M?`M çQÊ+ i?¬M; #€Q +O i?` M[i?b çB p`Q T?ÁM; iB T F?€+? +O
iB M; #QÊ+ +?•M iW # M i`QM; i`mv M ç MX oW KÈB M?bM i?`v K°i ;|+ p€v ?Q
i?B H X

æ€M; iB + ? „M +ÁM +?Q F`T [m€ i?b ç½ +<sup>a</sup>K ;B€+ çQÊ+ i` M #^ap B #` ç€M? K¢M?

*?•M +O +¬M; +?9 ç€p`Q p B a M/v H`K +?Q ? „M +? Q ç^aQ- b m ç| tQ v H¢B H`v

:B i°+ m;mbiBM /MM; pä H`T [m®+- K†+ /M i`mv M tm®M; iÈB M v ç½ iÈB ?ÆM
+?€m +| M?B m F K Km°B- ç T?¬M ç m [m M b¢+? i?|B [m2M +k +O i´ iB M- M?Q
+?€m ?Q`M; ;B H9+ M`Q +kM; K M; K°i ? B +€B pk F?Q # M M;Q`B ç iÄ w F?¬M;
iB MX

*¬M; +?9 GQmBb K†+ /M H` H€ M;¼+ +`M? p`M; +kM; F?¬M; im•M i?2Q i`mv M i?
M?Q ç Q FB K H` [m€ +<sup>2</sup>M; F M? M M +?d K M; i?2Q # M KbM? K°i +?B +`QB / X

_QB / M`v H`K iW HQ¢B / i`•m i®i M?`i- bU K K / Q +MM; pÈB çO ç`M ?²B- ?ÆM

sQ i K°i iB M;- K°i `QB Î i v +¬M; +?9 GQmBb [m'i tm®M; K†i +O a M/vX

æS #û H M? HÈB M`v i?`v `QB / [m'i iÈB ? „M +kM; ;B`M KbM?X æ€M; H)` ? „M +
+O +¬M; +?9 [m'iX L;QÆB Mû +?QM? H` #'i FQM? pÈB +¬M; +?9 M M a M/v +kM
`QBX

*?€i5

_QB [m'i i`9M; p`Q ç-m H`K +?Q a M/v +<sup>a</sup>K ;B€+ ç m `€iX G`T iS+ ç½ +| i? K K°i p
i?ŠM; ç M i` M K€ +O a M/vX

h`QM; HÁM; GQmBb +¬M; +?9 pšM +ÁM +?Q ? i;B`M- M`M; çQ i v H M [m'i i? k
i?¬M; KBM?- p°B p`M; M;?B M; M;Q`BX J†+ /M F?¬M; +| i`®M i`€M? çQÊ+ M?QM;
M;Q`BX J v H` ?¬K M v i?`B iB i +kM; H¢M?- ? „M K†+ +kM; /`vX

J°i `QB M`v [m'i i`9M; p`Q M;Q`B- K†+ /M a M/v ç m çÈM `mM `mM K°i +€B M?QM
K°i iB M;X

> „M M;~M; ç-m H M M?bM +¬M; +?9 X *kM; F?¬M; #B i pb b Q b€M; M v p` M`v +¬

*¬M; +?9 +kM; F?¬M; T?`B H` HQ¢B M;Q`B ç°+ €+- ç€M? tQM;? B `QB +kM; M;m-
iY M`v pšM +ÁM M;~M; ç-m H MX *†T K„i iB m HQm K M? M?bM /Á tûi +?,K +?9 M
i M;? iÎK æ¶ .mv @ K` ?bM? M?Q im´B i€+ ? B M;Q`B +kM; F?¬M; ?ÆM FûK # Q

*ÆM ;B`M /[ # M ç-m +O M`M; ç½ H`T iS+ M´B H MX

L`M; ;BÆ +´ i v H M p` /®+ bS+ [m'i p`B `QBX

a M/v +kM; H" K°i i M +U+ F€i?¬M; KBM?- K„i i?'v +¬M; +?9 H¢B M' M|M; `²BX
i`QÊ+ K„i- p°B p" M; F m H -K i`lBX >„M +® w H HÈM- H¢B ;Bª pì ç m iÈB KS+ F
H,M [m H,M H¢B- H"K +?Q [m€ MY b® `QB ç m ç€M? ?KiX

aÈK ç½ +| M;QìB ?-m +O a M/v +?l M;Q" B +Y - M;?2 i?'v ?„M F m H i?ªK i?B i i
+?¢v i`î p +¬m +SmX

a€M; bÈK- æ¶ .mv i?S+ /"v i?'v iBM? i?-M bªM; F?Q€B- i`€B T?ªB H" K°i ç¬B iB m
M;QìBX Zmª i?U+ H" +€+ M" M; ç m `iç T ç)- ç€M; v mX a m F?B tQ v M;QìB M?ªv
.mv +?d K†+ K¶B K°i +€B [m-M /"B p" ç M;U+ i`-MX M? M?"M; pûQ K°i T?€i H M i
`²B ?¬M M? K°i +€BX >„M çB iÈB +¢M? +€B ;QÆM; i`QM; T?ÁM; ç bQB KbM?X

h?'v i` M p B +| K'v /'m ` ,M; - M;?B M; M;QìB i?b i?'v b m HQM; +| K'v p i +`QX

@ >W ç m H" FB i i€+ +O CQDQ- ç9M; H" +QM K Q ?Q M; X

æ¶ .mv M? +? KB M;X

>„M ç M; Km®M #Á i`î H¢B ;BQìM; KQm iQM? FB K +?9i HÊB i?b M;?2 i?'v +| iB M
M M;Q" BX

@ *¬M; iQÊ+ ç¢B M?•MX h tBM ;†T +¬M; iQÊ+ ç¢B M?•MX

æ' .mv M?Qm K"v- /o M?B M iB M; H ?ûi # M M;Q" B ç½ H¼i p"Q i B ?„MX

L;QìB ?-m # M M;Q" B b) F?¬M; /€K +?Q T?ûT B p"Q- K" +kM; F?¬M; M;QìB M"Q /

æ¶ .mv i?î /"B- HB M iMv w +¬K H'v K°i +€B €Q +?Q" M; `°M; `²B ç~v +Y T?ÁM; M;O
[m M çQ i v ` b m HQM; ç|M; +Y X

L;Q" B T?ÁM; F?€+?- æ¶ .mv +¬K H'v K°i +€B Hv HÈM #^M; i?Ov iBM? m®M; K'v M
+?QM? ` M;Q" BX

@ *| +?mv M ;b\

L;Q" B +Y +| K°i M;QìB ?-m M K ç M; [m€ i` M K†i ç'i pÈB p K†i ç-v HQ H„M;X >
HB M pW [m€ pW iB M iÈB i`QÊ+ p" B #QÊ+X E?| + H| + M|B,

@ æ¢B M?•M- +¬M; iQÊ+ ç¢B M?•M- tBM M; "B +Sma M/v5 *¬M; +?9 çB M ?¢ ç M

a„ + K†i ç¶ .mv H" T iS+ i`-K tm®M; ,

@ L;QÆB M|B +€B ;b\ *¬M; +?9 Km®M ç€M? +? i a M/v\ a Q M" M; H¢B Km®M ç€M

@ a€M; bÈK J ` /2 i' M; [mªM ç½ çB ` M;Q" B- # M ;Bì K¼B +?mv M i`QM; i?"M? ç
[mªM H"K +?OX a€M; bÈK +¬M; +?9 ç½ +?Q M;QìB ;¼B a M/v H M- b m ç|i i î # M
#` çÁM K" F m H i?ªK i?B iX

æ¶ .mv H" T iS+M' B M|M;5

G"K +€B ;b\

í i` M ç` #" M +O i K" H¢B /€K ç€M? M;QìB +O i \

>„M ç~v K¢M? i M ;B ?Ä M"v ` - æ¶ .mv +kM; F?¬M; +¬M M;QìB /šM çQìM; K" M' E
çBX

h?'v +¬M; iQÊ+ ç¢B M?•M iÈB- i'i +ªM;QìB ?-m p" i?` M[ î +Y ç m H" M;QìB i`QM
M"Q /€K M; ,M +ªM\ *?Q M M æ¶ .mv T?Êi Hì i?¬M; #€Q- i`U+ iB T t¬M; p"Q i`QM;

E?B æ¶ .mv ç€ K°i +QÊ+ Kî iQ M; +Y T?ÁM; i?b M?bM i?'v iB m a M/v #` ç€M? +
;B" M i`QM; HÀM; +`M; F?| M; ,M +?†MX

a M/v H" K°i çS #û H M? HÆB /Q +?QM? ?„M +®M ;„M; K M; p iW i`QM; +?ÊX G
? i bS+ iQM M?B KX L?QM; K" /U p"Q +€B ;b K" M" M; +¬M; +?9 M?Q M;QÆB /€

L|B +?Q +MM; ç•v +?QM? H H-M ç-m ?„M ;†T K†i +¬M; +?9 GQmBb- ?„M i?'v `ä
 FB - +ÁM i?'v i`QM; i v M`M; +¬K +•v `QBX *QÌB HçM? K°i iB M; - ?„M #QÊ+ iÈB +
 ç~v +¬M; +?9 HªQ çªQ p`B #QÊ+ p T?Q b mX
 *¬M; +?9 çB M ?ç- mv T?QM; ?Q`M; ;B HÈM ;? M?d\
 æ¶ .mv +QÌB HçM? K°i iB M; X ? B i v # KçM? K°i +€B- `„+ K°i iB M; +•v `QB ;½v
 *¬M; +?9 ?QªM; bÊX L?bM `ä`M; ?bM? /€M; +O M; QÌB iÈB @ M?'i H`p K†i; E
 i` im`B M`v- i` M M; QÌB iªM ` K°i F?Q i? F?B M KbM? bÊ ?½B M?Q i? X *Y T?Á
 i?` M[ # M M; Q`B #` €M? K„i +O M; QÌB M`v M?bM p`Q- B M`v ç m +•K M?Q ? M- +
 *¬M; +?9 HB M M?“M ` æ¶ .mvX E?m¬M K†i M`v `ä`M; H` +O i M i?B m MB M
 M`M; p`Q M; `v ç ç¬ +?QM? #B MX
 *?d H` ;BÌ T?9i M`v- æ¶ .mv K†+ K°i +€B [m¬M /`B- çB ? B +?•M i`¬M- iMv w F?Q
 i`QM; pç i €Q H° ` K°i #° M; U+ b, M +?„+X
 L?bM i?'v +€+? ,M K†+ M`v +O æ¶ .mv- +¬M; +?9 H`T iS+ çÄ K†i- HmB ` T?Q b
 ç®B T?QÆM; ç~v H`K ç m KbM? +kM; [m M ? i- p°B p`M; F m H M, *¬M; iQÊ+ ?Q
 HçB +| i? ,M K†+ M?Q i? p`Q T?ÁM; +O i \5 L; QÆB- M; QÆB i?“i p¬H 5
 >W5 æ´ .mv MûK KçM? ? B ç¼ M `QB tm®M; ç'i- M; M; M?B M M?bM p` +¬M; +?9
 i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; +| +?9i +ªK iB M? ;b pÈB p` +¬M; +?9 M`vX
 hW ?ÆM K°i M, K i`QÊ+ - æ¶ .mv ç½ F?¬M; i?Q+? ;b p` +¬M; +?9 M`v K†+ /M H9+ ç
 M? mX L?QM; /Q i`QM; ç ç¬ i`mv M ç M iB M iS+ M?B T +?QM? pQÆM; +| w Km®M
 çQÊ+ +?¼M +kM; +?QM? H` p` GmQBb +¬M; +?9 M`v ç•v5
 E i [mª H` H`K +?Q æ¶ .mv #`i ç„+ /o +?d +| i? p°B p`M; çQM? ?¬M pÈB oBpB MX
 i`QM; HÁM; æ¶ .mv ç HçB `M iQÊM; t`m ç®B pÈB p` +¬M; +?9 M`vX F?¬M; TªB
 TªB p°B p`M; çQM? ?¬M\5
 J` H-M M`v- p` +¬M; +?9 M`v HçB çB ç M i•v #„+ pÈB M; QÌB ç`M #` FB - K†+ /M M
 /M b Q i?b . Bbv +?çv iÈB H`K ?çB ?„M +?Q M M `M iQÊM; +O æ¶ .mv pÈB p` +¬
 i®iX h`QM; iQÎM; iQÊM; +O ?„M i?b +| H) p` +¬M; +?9 M`v ç½ [m2M çQÊ+ Mm¬M
 H` +€B HQçB M; QÌB `i #` i?`iX
 S?“K H` +¬M; +?9 +O ?Q`M; ;B i?b +?ª +| K°i M; QÌB M`Q i®i- F +ª h?€M? M[çE
 .QÌM; M?Q i?B m; B i pW i?'v +¬M; +?9 ?Q`M; i?'i ç½ M`B tmM; 5
 h?'v +¬M; iQÊ+ ?Q imHBT HB + K„i ç€M? ;B€ M`M; - i`QM; HÁM; +¬M; +?9 +`M; ;
 @ L; QÆB5 *¬M; iQÊ+ ?Q imHBT5 h ?ÄB M; QÆB K` içB b Q HçB F?¬M; i`ª HÌB\
 v iFB M i - +ÁM ` i? i?®M; ;b\
 æ¶ .mv M; ~M; +^K- M; v +ª K°i w ç`M? ?`M? H +kM; F?¬M; +| X >„M HçM? HMM; M?
 h`QM; €M? K„i M?bM +¬M; +?9 M`v GQmBb H`T iS+ +| +ªK ;B€+, M; QÌB M`v ?Q`
 KbM? M?Q pÈB K°i p` +¬M; +?9 5
 @ æB p`Q T?ÁM; +O M; QÆB\
 *m®B +MM; æ¶ .mv +kM; KÎ KB M; ,
 @ *¬M; +?9 çB M ?ç- i M?È ?bM? M?Q MÆB M`v H` M?“ +O i - K¶B +, M T?ÁM; Î
 i?Q+? ç M +?¶ M`Q i?b iÈBX L; Q`B ` - i ?v p¼M; M; QÌB M?È F„ K°i çB m- M m M
 H`K F?€+? i?b i®i M?`i M M H`K i®i i?•M T?“M K°i M; QÌB F?€+? çB5
 h?“i ` ;BÌ T?9i M`v- +ÆM ;B`M i`QM; HÁM; ç½ #Èi çBX
 >„M F?¬M; TªB i?^M; M; ®+X oW p`Q i?'v #° /€M; +O a M/v HB M ?B m ` ç M i
 ç M; /B M i`ÁX J†+ /M H ?ûi `i i? i?ªK M?QM; i?U+ ` F?¬M; +| #` i?QÆM; ;b K'

æŋ .mv /MM; €M? K„i` ?B m pÈB a M/v, +ÁM F?¬M; K m çB5

a M/v p°B p`M; M?ªv #`i /`v- +?çv` M;Q`BX

@ L;QÆB5

GQmBb +¬M; +?9 #` M?[M; HÌB M`v +O æŋ /mv H`K +?Q iS+ ;B`M iÈB i?B m +?9

L?QM; K` HB + K„i i?`v M;U+ i`-M +O æŋ .mv- i` M Kti M`M; HçB +`M; i? K çÄ- t
oW` `²B M`M; +ÁM +! #° /€M; ?mM; M?Q [m, /ç tQ M?QM; #•v ;BÌ HçB M;QÊM; M;I
+ª M!B +kM; F?¬M; /€KX

h`QM; HÁM; æŋ .mv i?`v ?ÆB F€ [m€BX h K„M; M`M; K` içB b Q M`M; HçB çÄ Kti
K„M; \

VKX E?¬M; T?ªB5 Jti YM; çÄ +?QM? H` M?È +?²M;5

GÌB M`v H` / M? M;¬M +O oB hB m ªQ - +?ŠM; H) H` M`M; ç M; M?È +?²M;5

e9yX *?QÆM; 98k, «B5 *?`M; h` B JçM? J)555

L;?o iÈB ç•v- b„+ Kti æŋ .mv +! p HçM? HMM;- M?QM; pšM +® i`'M ioM? M;²B tm
iBM? +MM; pÈB ?Q ?²M; M^K M;´M M; M;- +QÌB HçM? K°i iB M; , ó*¬M; +?9 çB
+MM; t tdX L;QÌB +! #B i- pb ?¬m ?ç M;QÌB- K`v i?` M[# M M;Q`B iW KÌ b€M; ç½
?²M;- +ª M;!M i v #` ; B ç•K F?¬M; #B i# Q M?B m +?ŋX J` M;`B HçB / /`M; p`i +
;B`M ô

óh ô *¬M; +?9 GQmBb2 pW ç`M? M!B, ó +ÁM F?¬M; T?ªB #ÎB pb i #` M;`B H`K
*ÁM F?¬M; çÊB M`M; KÎ KB M;- æŋ .mv ç½ [m v b M; M?bM +•v`QB i` M Kti ç`i, ó
p¼M; M;QÌB M?È Fo K°i pB +5 h•v „+ H` ç` #`M +O i - Km®M i`WM; T?çi M;QÌB
+! [mv M5 æ! +?QM? H` i 5ô

æŋ .mv +?d p`Q KkB +O Kbm?, ó*?Q /M M;QÌB +O i +! T?çK b B H-K i?b +kM;
T?B M iÈB M;QÌB M;Q`B ç€M? ç`T5 *`M; ?m®M; +?B i M;?2 M!B a M/v +kM; F?¬
#QÈ+ p`Q +Y ç½ #` M;QÌB ?² ç² ç€M? ç`T K°i i`M5 o`v +?ŠM; H) Î i`QM; ?Q`M; -
i`çM; F?¬M; pmB i?b M`M; ç½ i?Q+? iMv w ç€M? M;QÌB ?¬m +?Q ?ª ;B`M ? v b Q\
çB M ?ç- i®i M?`i H` M;`B F?¬M; M M #°+ H° bÎ i?Q+? M`v Î h•v „+5ô

*¬M; +?9 iS+ ;B`M bmwi M[ ?¬M K #`i idM?- M`M; ç M; Km®M TªM #€+- ç°i M?E
+?^K p`Q #ª p B æŋ .mvX

h`QM; H9+ çŋ /mv M;²B tm®M; ;? - €Q F?Q€+ +O ?„M #` H +? K°i +?9i- H°` K°i /
H` p i`,M; +O T?K M[+„M5

L?bM i?`v p i`,M;- +¬M; +?9 çÄ Kti t`m ?´ ;¬M M?Q Km®M +ªv K€m KkB- i`QM;
HY ;B`M M;MM M;KiX

æŋ .mv çSM; H M HçM? HmM; M!B, óæQÊ+ `²B- +¬M; +?9 çB M ?ç- Î ç` #`M +O
?ç +O i i?b ç m TªB i`ª ;B€X L;QÌB M M +ªK i?`v K v K„M #ÎB pb i F?¬M; +! i?;E
T?K M[5ô

óL;`B5 \*?ŠM; H) M;`B /€K ç°M; i?O ç€M? i ? v b Q5ô *¬M; +?9 GQmBb2 H9+ M
Km®M ?°+ K€mX

*kM; F?¬M; TªB pb çŋ /mv ç®B pÈB Kbm? F?¬M; +mM; FQM?- K` H`

*€B M;QÌB ç`M ¬M; iWM; H`K +?Q Kbm? KÆ K°M; # Q H•m M vX o`Q M;`v +?QM?
i?B m MB M #`i F?m`i +?Q /M #` ;B i°+ pSi #Ä +kM; /MM; K°i #Ì p B M?Ä v m +O
ç`+?

h?B m M[?Q" B t m • M5 " Q M?B m ç K *¬M; +?9 G Q m B b 2 K Æ ?² ç ½ ?Q" M K o ?| ?b
 +ª +?Q M? M" M; +k M; F?¬M; #B i i W H 9+ M" Q ç ½ ç 2 K p` +¬M; i Q Ê + >Q h m H B T M" v
 ç Ê B M? ' i i` Q M; H Á M;
 h?" K +?Q H - M M" v ç B h • v " „ + - M" M; + Á M i Q Î M; i Q Ê M; H - M ç - m ; † T K † i + O K b M?
 p M; / M? i?B M ?ç M" v b) H" K ° i i b M? ? m ® M; H ½ M; K ç M ` b Q
 æ € M; i B + - K ¼ B p B + / B M ` b € M; ?¬K M v
 *?• M +¬M; i Q Ê + >Q h m H B T F?¬M; K M; ; B" v - M Y i?• M i` M ç i` - M - K ° i # ° /ç M;
 K b M?- H ç B + Á M H K „ M; K b M?- [mª i?U + ç" T p Ð ; B' + K ° M; H ½ M; K ç M + O M" M; 5
 L?Q M; ç ¶ / m v p ® M F?¬M; ? [m M i • K i Ê B + € B ; b ; ¼ B H" i?B m M[K ° M; K Æ - ? „ M
 > B M ; B Î ? „ M +?d +ª K i? ' v + U + F b i S + ; B" M 5
 o ® M i? " i p' i pª K Ê B ; B" M t T ç Q Ê + +? m v M i b M? +ª K p Ê B ? B +? ` 2 K t B M? ç T F B
 b € M; M v ? Š M H" +ª M? ç T ? „ M + ~ M i? " M p m ® i p 2 M O B ? B K „ M? • M M? Ä # û - H ç B
 ? Ä M; 5
 æ ¶ . m v + Q Ì B H ç M?, ó h b) F?¬M; ç € M? M; Q Ì B - v M i • K - M; Q Ì B p ® M H" H € M; ¼ + +
 L| B `² B - æ ¶ . m v t Q v M; Q Ì B ` + Y M? b M i? ` M [- H ç M? H M M; i` m v M H M?, ó h ` m v
 +?9 ç B M ?ç +?€ M , M - F?¬M; + - M +? m ~ M # ` # [ b € M; + M M; # [ i` Q M [5 ô
 *¬M; +?9 + Á M i Q Î M; ` ^ M; K b M? M; ? 2 H - K 5
 h M i?¬ H ¶ ? ¶ M ç ½ M M" v - / o M?B M ? „ M / € K # Ä ç | B i \ \ \
 . o M?B M *¬M; +?9 F?¬M; #B i i M ç ¶ / m v M" v ; M i Q # ^ M; i` Ì B - +? m v M ; b K" F?
 ç Q" M b S ; Bª + O i?ª Q M; m v M p Q Æ M; T?€ B i Ê B ç " K T?€ M - ? „ M + Á M / € K ç +?Q i?
 ` € +? M € i 5
 ó L ; " B 5 L ; " B ç S M; H ç B ç | +?Q i 5 ô
 J „ i i? ' v ç ¶ / m v t Q v M; Q Ì B K m ® M ç B - ` ® i + K + +¬M; +?9 F?¬M; i? M? ` M ç Q Ê + M [
 ó *? m v M ; b \ ô æ ¶ . m v M? Q m K" v , ó æ B M ?ç - M m M; " B p Š M i B T i K + +?¼ + i T?€
 F?¬M; + - M , M # [+ Æ K i ® B M [5 ô
 L| B t Q M; ç ¶ / m v ? m M; € + i` W M; K „ i M? b M p` K o M? • M M" v `² B t Q v M; Q Ì B # Q Ê + i?
 *¬M; +?9 ç B M ?ç M; Æ M; € + ç S M; i` Q M; T? Á M; - i` Q M; H Á M; H 9+ M" v i U ? " M K b M
 " Ä H ç B p` +¬M; +?9 + " M? p" M; H € M; ¼ + i` Q M; T? Á M; - ç ¶ / m v M? M? +?| M; ` Ì B ç B
 a € M; b Ê K ; B| i? ' B K M; +?9 i? Æ B H ç M? X > „ M ç M; M; ? o i Ê B p B + [m v p T? Á M;
 + Á M +?Q ` Ì B ; B Q Ì M; H ç B + | i? +? m B p" Q +? , M ¬ K ¬ K ' T ' T K ° i ?² B X
 L?Q M; ç B ç Q Ê + M Y ç Q Ì M; ? „ M ç ½ # ` S?B H B T M ; , M +ª M X
 L ; m v M M? • M H" H 9+ S?B H B T M ; ? 2 i B M ç ¶ / m v i S + ; B" M t ¬ M; p" Q T? Á M; +¬M; +?
 h` Q M; H Á M; S?B H B T F?¬M; M? ` M ç Q Ê + i? Î / " B ç m t | i , ó « B 5 *? O M? • M - ? B M ; B Î
 T?B i Q Æ M; H B `² B - i p' i pª H „ K K Ê B + | i? i? m v i T?K + p` +¬M; +?9 M" v ; B [i` m
 ç W M; ç „ + i ° B p Ê B M" M; 5 ô
 J" # € Q i B M +?Q S?B H B T # B i + k M; F?¬M; T?ª B B F?€ + - +?Q M? H" a M / v - F p W
 h M i B m i Y M" v + k M; i?¬M; K B M? - # B i H" b „ T + | i B ?¼ M M p ° B p" M; +?ç v ç B i b
 S?B H B T H B M p ° B p ½ +?ç v p T?Q T? Á M; +¬M; +?9 - M Y ç Q Ì M; H ç B ; † T ç ¶ / m v X
 i? b K b M? + k M; +?" K +?• M X
 S?B H B T i? Î / " B , ó æ ç B M? • M - M; " B p W i W T? Á M; +¬M; +?9 ç B ` ? v b Q \ ô
 > B M i ç B +?• M æ ¶ . m v F?¬M; ; B" v - [m - M € Q F?¬M; ç - v ç O X

æŋ /mv H"TiS+ +QìB +QìB, óS?BHBT- MìB +?mv M T?ªB +~M i?"M5 GìB MìB FB m
`i / /"M; #B M i?"M? +?mv M t'm ç²M ç¢B ç'vXô

L?bM p K†i æŋ .mv pšM +QìB ;B M i`€- S?BHBT /šK +?•M MìB, óæ¢B M?•M- M;"B
óáÊ +€B ;bôX æŋ /mv M?bM #-m i`ìB- #B i #•v ;Bì +ì +?¢v p T?ÁM; +kM; ç½ Km°M
p T?O +¬M; iQÊ+ tY HQ +¬M; pKX

L;"v i?QìM; K¼B +?mv M +¬M; pK tªv ` î?"M? idM? .2b ç m çQÊ+ i"Ti`mM; p M
S?BHBT tY HQ- +ÁM æŋ .mv i?b `i Qi iÊB +?ŋ M"vX

L;²B tm®M; m®M; K°i +?ûM i` MìM; tQM;- çŋ /mv +QìB +QìB F [m K°i H-M K¼B p
+¬M; +?9 X L;?2 tQM; S?BHBT +m®M; [m Qi H„+ ç-m- i v pŋ çMB, óæ¢B M?•M- M.
T?B M iQ€B ? v b Q "•v ;Bì +?9M; i pšM +ÁM +¬M p` +¬M; +?9 çB M?¢ M"v ;B9
p` oQÆM; T?B iQÆM; H B FB - M?QM; F?B ? B M; QìB T?K M[M"v p iÊB ç ç¬i?b
+?9M; i pšM `i [m M i`¼M; Xô

æŋ /mv ç°i M?B M +QìB- K°i MK +QìB i`"M M;"T p Fb /`, óLìB i?"i- M; v #m´B b€M
+¬M; +?9 - i ç°i M?B M Mªv ` K°i w iQîM;- +?Q M M i KÊB FB M [mv i K„M; M" M
p®M F?¬M; ç`M? ç M" M; [m v p ç ç¬5ô

ó*€B ;b5\ô

S?BHBT i v `mM H M- +?9i M[ ç2K +ª +?²M; +¬M; p,M i` M #`M ?'i ç´tm®M; , óæ¢
óh MìB i ç`M? F?¬M; ç +?Q p` +¬M; +?9 çB M?¢ M"v [m v p 5ô æŋ .mv iªM M?B
M" M; i [m v p ç ç¬ +?Q /M +ì MìB ;b H`K ;b i?b +?9M; i +kM; F?¬M; i? mv ?B
+K +i +kM; F?¬M; i? ç +?Q M" M; pB i K°i H€i?Q M; Q¢B ibM? pÊB + + M?Q p`
>ÆM M[- M m T?ªB ç€M? +m°+ `^M; b m F?B [m v p i?b +¬M" M; M"v b) F?¬M; ;
H` F?¬M; i? 5 hÊB #•v ;Bì i pšM F?¬M; iBM p"Q +?mv M T?K M[F?¬M; MìB HmM;
ibM? pmB #m²M i?'i i?QìM;- ?ÆM M[H¢B H„K KB M;5 *?Q M M i®i M?'i H` /Si F
ç ç¬5ô

S?BHBT K„i b€M; `U+, óo"v w +O M;"B H" ô

ó*QÊB M" M;- î H¢B h•v "„+5ô

S?BHBT pW M;?2 tQM; bmwi M[iQîM; KbM? M;?2 H-K, ó*€B ;b\ *¬M; iQÊ+ ç¢B
ç€K ?ÄB pÊB ?Q" M; i?'i\ô

æŋ /mv i`WM; K„i- H"TiS+ ? ? +QìB, óh F?¬M; +ì MìB H" +?QM? KbM? çB +QÊ
F?¬M; H'v HQ¢B T?K M[M"v- ?ÆM M[#•v ;Bì i`QM; T?ÁM; +O i ç½ +ì ? B p` i?
v +O i H" ô

>„M pm®i pm®i +^K- K„i +?ÈT +?ÈT, ó ibK K°i p` ?¬M T?m +?Q +¬M; +?9 çB M?
LìB tQM; €M? K„i çŋ /mv tQ v +?mv M- iU ?² +ì +?9i F?ì M;?o, ó*?d H" T?QÆM; /B
/ /"M;X S?ªB tSM; ç¬B pÊB i?•M T?"M +O +¬M; +?9 K` H¢B H" M; QìB +O +?9M;
i¬M; HÈT ç-m M½Q +O h•v #„+ KÊB çQÊ+- ?ÆM M[im´B T?ªB +ÁM i` - H¢B T?ªB
i`B M p¼M; ô

G9+ M"v çŋ /mv ç½ M?bM iÊB S?BHBT- H`K ?„M bÊ ç M i?B m +?9i M[iû F?ÄB ;?
óh \ h F?¬M; çQÊ+5 hmv i ç®B F?¬M; H`K çQÊ+5ô

æŋ /mv +QìB ?„+ ?„+ /bm S?BHBT M;²B M; v M;„M H¢B, óob b Q M;QÆB H¢B MìB
im´B MìB çQÊ+ H` H`K çQÊ+5 L;QÆB #`v F ;B i M;QìB T?ì M; ?Ä ;•v +?B M i` M?
H) +?d #ªQ M;QÆB çB +QÊB K°i p` Ko M[+ÁM Ov F?m'i M;QÆB ? v b Q\ô

S?BHBT i`ª HìB , óæ¢B M?•M- i i?"i bU F?¬M; H`K çQÊ+ +?mv M M"v h i`QM; M

ó_ H" M?Q p"v ô æŋ /mv i?î /`B H„+ ç-m, óo"v [m M çB- i +kM; F?¬M; Km®M H`K
i?9vX h M;?o H¢B- i•K i`¢M; +O p` +¬M; +?9 çB M?¢ M"v F?¬M; pmB HB M i?

M;QÆB +QÈB M" M; p M?"- p¢M M?'i M" M; K'i ?SM;- # M;"v H¢B ç€M? M;QÆB ? Èi M?Q M;QÆB +?d bÊ +?`m F?¬M; çQÊ+Xô

L|B tQM;- ç¶ /mv p¶ çMB, ós2K` T?ªB ibK +?Q M" M; HQ¢B ?bM? M K iQM? K¢M?

æ M; M|B- ç°i M?B M ? B M;QìB M;?2 T?Q M;Q" B i`mv M p"Q K°i iB M; +QìB i?" +Y HÈM iB M p"QX J°i i?•M ?bM? iQ HÈM tm'i ?B M i`QÊ+ K„iX

_QM " `iQM iQÈM; [m•M K°i i?•M [m•M T?K+- p K†i #KB #†K pW +QìB pW çB p" i pW K M; ç€K iB m iY h•v "„+ [m•M Hmv M i"TF` K½ bm®i K°i i`,K /†K- i`` +?Q # K 5 h?"i bU H" ?ª;B" M 5 L?QM; K"- S?BHBT- M;QÆB #ªQ i ?m'M Hmv M #¼M ?' #¼M ?¼+ kM; #bM? i?QìM; K" i?¬B K°i b®i M +ÁM ç9M; H" ç² #Ã çB5ô

o`iQÈM; [m•M k8y M"v +ÁM ç M; ?"Q ?SM;- H¢B ç°i M?B M +`K;B€+ çQÊ+ F?¬M; +?d i?'v +¬M; iQÊ+ ç¢B M?•M +MM; S?BHBT iB M bBM? ç½ çSM; H M- M?bM [m ;B®M; M?Q pW ;†T K†i H-M ç-m5

Zm ?²B H•m- _QM " `iQM iQÈM; [m•M ç½ +ªK i?'v i`QM; HÁM; bÊ ?½B- `®i +K+ ç• \_QM " `iQMX

ó*?"M; i` B K¢M? K)5 «B5 \*?"M; i` B K¢M? K)5 *?QM? H" M;QÆB5ô

_QM " `iQM +?d i?'v i`QM; HÁM; `mM `mM- #ªM M,M; +ªK i?'v +| +?mv M ;b M;mv ` óL;QÆB +MM; +¬M; iQÊ+ ç¢B M?•M #`M #¢+ +?mv M ;b K" H¢B M|B +?QM? H" i

o K†i S?BHBT ç m F?´, J°i M?B K pK pBM? [m M; K" M;QÆB F?¬M; çQÊ+ [mv M i B i?Q+? ?ÊT- iQÈM; [m•M +O +?9M; i - +?"M; i` B K¢M? K) +O +?9M; i 5

e9RX *?QÆM; 98j, *?mv M sQ *O hQÈM; Zm•M > B h`,K L,K JQÆB

ó*€B ;b\ IT ?B T i +QÈB +¬M; +?9 \\\ô

h`QM; T?ÁM; +?QM? pK iQ M?Q p"v- iB M; F m ;"Q +O iQÈM; [m•M ? B i`,K M,K M; v +ª +Y b´ +kM; T?€i` iB M; F mX E?B +€B i M M"v M?ªv +~M; H M i?b ç-m M?"`²BX

_QM " `iQM +QìB ç M KS+ i?`i #ûQ i` M K†i /²M H¢BX >„M H„+ K¢M? +€B ç-m iQ óE?¬M; çQÊ+ F?¬M; çQÊ+5 æB m M"v imv i ç®B F?¬M; çmÊ+5 imv i ç®B imv i ç ç€M? +? i H½Q iY +kM; F?¬M; H"K ç€M? F?¬M; +? i +`M; F?¬M; H"K5ô

æ¶ .mv i?î /`B K°i ?ÆB- HìB M|B i?•M i?B i M OB ç¢B iQÈM; HoM? [m•M çSM; ç- +O i - ç•v H" K°i M?B K pK i®i 5 L;QÆB +kM; iWM; ;†T p` +¬M; +?9 GQmBb2 M" M" M; F?¬M; çO ç T b Q\ h +| i? M|B +?Q M;QÆB #B i- [mw i°+ i` im´B i?2Q çm´ t T ?"M; iW +Y ?Q" M; +mM; ç M #ì# M FB +O F M? ç"Q G M h?QÆM;5 >m®M; + M?B T +?QM? pQÆM;- ç` p` i¬M [mw- FB m M[ +O ?Q" M; i?'i- +?ŠM; H) +ÁM F' M[ X #•v ;Bì +?9M; i ç M; +¬M tY Hw +¬i ;'T- Km®M ;BªB [mv i K°i M;QìB +QM ?B m [mª ?ÆM pB + +QÈB M" M; p M?"`²B Km®M /¢v /¶ i? M"Q i?b /¢v /¶ i? M'v\

_QM " `iQM çQ€M çQÊ+ K°i +?9i, óE?¬M; çQÊ+ H" F?¬M; çQÊ+5 K +O i K°i M?Q i ,M ç•m +| iB m5 >m®M; ?²- pÈB p|+ /€M; M"v +O i - im´B i€+ M"v +O i [m M i`¼M; ?ÆM H" i`QM; +m°+ çìB H½Q iY ;?ûi M?'i +| [m M ? pÈB #¼M [mw i°+ +?ŠM; T?ªB H" i ç½ ç•K ç-m p"Q i`QM; ? M; +O #¼M [mw i°+ `²B b Q\ E?¬M; i? ç®B F?¬M;5 h #ªQ ¬M; +?O, M;QÆB Km®M i /šM [m•M ç€M? i`" M ;B i M;QìB T' +? m K"v ç M K°i +€B M?QM; K" +¬M; pB +i? M"v X - v m +¬m F„i?m"i + Q [m i ç•v +?ÆB F?¬M; M´B5ô

_QM " `iQM M|B +U+ Fb FB M [mv iX

h +QÈB +¬M; +?9 \ æM FB m ;b p"v5

hQÈM; [m•M ? B i`,K M,K KQÆB M?Q i i`ìB bBM? + Q HÈM i?¬ F +?- p¢K pÐ- HQM
+| i? m®M; K°i i9B `QÈm +°M; i? K K°i +•M i?`i #Á5 oÈB i-K p|+ p` i`¼M; HQÈM;
FB K çQÊ+ K°i +QM +?B M K½ +| i? +?Î M´B i ç½ çO ;BÄB `²B5 oÈB +€B i?•M M
FB - i iMv iB M H` +| i? ç +? i+¬ i `²BX *ÁM #ªQ +QÈB p H`K pÊ\

>m®M; ?²- i`QM; HÁM; +O \_QM " `iQM- +¬M; +?9 +O ?Q`M; ;B M M M;²B i`QM
/m /QÆM; +MM; pÈB #¼M i? M? MB M [mw i°+ Q Hª +| b„+ K†i i€B M?Êi- i` M K†i
M? - i?QÎM; i?S+ i`"- #`M p i?ÌB iB i - M;? i?m"i iQ`M M?[M; ç i`B /®B i`€+
H M +| i? çSM; /"v M?ªv K°i pk çB m +mM; çbM? i?2Q M?¢+

*?Q /M ç€M? +? i _QM " `iQM- ?„M +kM; F?¬M; +?`m çUM; M´B HQ¢B +m°+ b®M;
J„i i?`v iQÈM; [m•M ? B i`,K M,K KQÆB H„+ ç-m M?Q b|M; - æ¶ .mv +kM; M´B M|M
H¢B ?ÆB HQ bÊ L m _QM " `iQM F?¬M; H`K +€B M?B K pK tmB t Q M`v i?b +?d
i`QM; i v KbM? i?¬B5

E?¬M; çQÊ+5 hmv i ç®B F?¬M; çQÊ+5 G`K b Q i?b +kM; T?ªB ç~v i M M;®+ _QM
óhQÈM; [m•M- M m ç•v H` K°i M?B K pK +?QM? i?S+ i?b b Q5ô S?BHBT +?“K `½B
_QM " `iQM H†M; BK K°i H€i- b„+ K†i ?„M +kM; i`Î M M M;?B K i9+- bmv iQ K°i H
H¶B- M;`B +¬M; iQÊ+ i pšM F?¬M; i? ç€T SM; X >ÆM M[- +?ŠM; H) +€+ M; QÌB
GÌB M`v M|B ` - æ¶ .mv p` T?BHBT +kM; ç m i`Î M M i`-K H†M; X

E?¬M; T?ªB pb +€B ;b F?€+- +?d pb X *?mv M M`v- i?U+ ` i?b `i M?B m KQm b
imHBT ç m #B i`ä- H` K°i M¶B ç m iB K`M i`QM; HÁM; iQÈM; [m•M ? B i`,K M,K
Eb i?“i M;?2 M|B i`QÊ+ ç•v \_QM " `iQM +| pÊX >ÆM M[M; QÌB pÊ ç| H` M; QÌB K`
M`v- ?„M T?KM; K M? ç|M; [m•M i` M i?ªQ M; mv M HB M ç H¢B Î[m M?“ M;?2 M
tm`i i?•M H`; B çbM? ;B`m +| +O ç` T?QÆM; X

L;?2 M|B _QM " `iQM ç®B tY pÈB M; QÌB pÊ M`v `i i®iX >„M i?QÌM; iU F?Q2, K°i
+QÈB çQÊ+ K°i +¬ MQÆM; tBM? ç T M?Q i? i?b i?“i bU H` +?mv M i®i`ÆB iW i`

*?Q M M- +| HÌB ç²M iQÈM; [m•M ? B i`,K M,K KQÆB \_QM " `iQM M`v i`ÌB F?¬M;
M?“i M|B ;b M;?2 M´v- `i H` M; Q M M; Q½M ç®B pÈB p` FB m i? M`vX

J`b m F?B #` çB m ç°M; ç M i•v #„+- ?„M #B i i•v #„+ F?“ ?`M HB M ç pÊ Î H¢B i
F?QªM; B i`B i``; B€F?¬M; M?Ä /M M|B b Q çB M[i?b i?•M T?“M ?„M +kM; H` iQ
H` F F?€; B`mX

a m ç| - _QM " `iQM +ÁM F?¬M; M; WM; pB i i?Q p M?“- T?€B M; QÌB ;YB +€+ K|M
i?dM? i?QªM; +kM; M?•M H9+ M;?d T?ûT +O KbM? K`p M?“ i?,K pÊX

*| K°i +?mv M H`- +| K°i H-M M;?2 M|B pÊ # M?- \_QM " `iQM çB b€m M;`v b€m ç
#¬M # çQÌM; /`B p M?“X E i[mª F?B p ç M M?“ i?b pÊ ç½ F?ÄB # M? M?QM; K`
M,K KQÆB M`v pb HB m K¢M; p p°B- pW p ç M M?“- p`iQÈM; [m•M ? B i`,K M,
HB M ;K+ M; ½X E i[mª #ªM i?•M ?„M H¢B # M? M†M; K°i i`"M5

L?QM; b m M`v- \_QM " `iQM H¢B +QÈB K°i M; QÌB pÊ i` M i?ªQ M; mv M çQÆM; M
i?b ç| +?d H` K°i iB m i?B TX

*?mv M H-M ç| +kM; +?QM? H` K°i bU iQ+? M´B iB M; +O p`iQÈM; [m•M ? B i`,
?„M çªK M?B K i?O HoM? +O ? B p¢M F`#BM? ç|M; [m•M i` M i?“Q M; mv M- [m•M
t2K M?Q H` M?•M p`i b® K°iX oÈB i?O çQ¢M T?•M ?| H¬B FûQ +O #ªM i?•M- ?„
HWM; Hšv i` M i?ªQ M; mv MX G-M ç| H` F i i?•M HB M KBM? ;B[? B #° H¢+ HÈM
bU çQ`M F i; B[ +€+ #° H¢+ i` M i?ªQ M; mv M HB M +® w ç2K i?2Q M; QÌB çB M;
ç| iÄ` M; M; M; QÊ+- M?“i ç`M? çÁB t2K K†i +O i•M MQÆM; i?2Q i"TiK+ +O i
çQÆM; M?B M H` F?¬M; i? çQÊ+X

*?mv M b m ç! i?b K¼B M;QìB ç m #B i`²BX +m®B +MM;\_QM " `iQM +® w F?B M iM i`QîM; ç! F?¬M; i?¬M? +¬M; H'v +?²M;X \*m®B +MM; ?„M H¢B iU KbM? +QÊB + ç H¢B K°i çQ¢M M;¬M M;[ HQm K M? M' B iB M; , i` M K†i +! p`B p i i`M M? M; - i #bM? i?QîM;5 >W F?¬M; +?Q t2K\ a Q H¢B F?¬M; +?Q t2K\ s2K tQM; H` F?¬M; i æQÊ+5 o"v i?b çÆM ;BªM- i +QÊB +¬i p"v5 G'v p ç H½Q iY M?bM +?Q Fo- M? M?bM5 "m' B i®B +ÁM H°i b¢+?` M?bM iQ`M i?•M5 a?Bi5

E i [mª +O +?mv M M"v H` i`î i?¬M? +m°+ ?¬M M?•M i?S ? B +O iQÊM; [m•M _QM?•M K M; i?2Q K'v T?¬M b„+ i?€B +?QM? i`X

>ÆM M[- Fb i?"i b m M"v K¼B M;QìB ç m #B i- i?O çQ¢M H9+ i`QÊ+ +O \_QM " `i L?QM; i?U+` ç®B pÊB M;QìB pÊ /`i°+ i?ªQ M;mv M M"v +kM; F?¬M; i X >ÆM M[M;QìB pÊ M"v i`M M i?ªQ M;mv M i`î M M M;Q M M;Q½MX GQ¢B i?O çQ¢M M"v F tQM; bU iQ+? +O ?„M +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ TªB +ªK i?€M5 L?•M i`B M?Q i? [mv M [mw ç ç¬ ?½K ?¢B5

a m M"v- +?mv M i®i F?¬M; FûQ /`BX "îB pb \_QM " `iQM ç„+ i°B [mv M [mw i`QM #„i p ç ç¬ +?`m tûi tYX

G9+ M"v- M;QìB pÊ M?Ä i` M i?ªQ M;mv M +O ?„M- +kM; +?QM? H` +QM; €B +O i bî +?î çÊB K°i F?QªM; i?îB ;B MX h?"K +?Q +ÁM +¬m tBM K°i HQÊM; HÈM iB M i` ;B i°+ ;YB ç M ç ç¬ ;B9T \_QM " `iQM FB M iKM; p` Km +?m°+ [m M ? X

æ€M; iB + M;mv M M?•M _QM " `iQM ç„+ i°B #¼M [mv M [mw H` pb T?€ ?Q¢B +?r +?Q i?ªQ M;mv MX *?Q M M /M i®M HQÊM; HÈM iB M i`B i?b \_QM " `iQM +kM; # i`QM; ç¢B H Q +O +K+ ;B€K b€i ç [m®+

J v H"- b m F?B imM; ` HQÊM; HÈM iB M ç! +kM; +! +?9i ?B m [mª +?Q Qi H` ç½

L m F?¬M; TªB H` ;†T çQÊ+ æ¶ .mv- +?d bÊ \_QM " `iQM +ÁM TªB iB T iK+ î i`Q ç [m®+- ?Q†+ M?®i +?Q ç M H9+ +? iX >Q†+ çÊB i? K KQìB M,K ? B KQÆB M,K ç¢B t€ i?B M ?¢X M!B F?¬M; +?WM; çÊB ç M H9+ ?„M ` M;Q`B ç½ ;B` ç M M¶B çB

*€B +•m M!B óM;QìB çB i` H¢M?ô ?¬m M?Q +! i? /MM; î #! Fb MÆB M"Q5

E?B _QM " `iQM pW #` #½B KB M [m•M +?S+ p` p ç ç¬ iB T M?"M i?~K i` X J¼ b Q _QM " `iQM ç½ î i?ªQ M;mv M M?B m M,K- p' i pª ;B`M? M?B m +¬M; H Q- i? ç€M? +?bK K°i iQÊM; [m•M +! +¬M; H Q M?Q i? X

h?îB çB K ç!- +ÁM +! F?¬M; Qi M;QìB iBM `^M; ?„M `i M? M? b m ç! b) ç¬M; bÆM H` HQ¢B iQÊM; [m•M i` F?Ä2 +! i`B +€MX

*?Q M M- H9+ # M ç¬m- i` M i?ªQ M;mv M- #îB pb bS+ªM? ?QîM; +O \_QM " `iQM +O pÊ ?„M- K'v #° H¢+ HÈM +! [m M ? F?¬M; i pÊB ?„M +kM; M;mv M w #Ä iB M " `iQM i?Q€i i°BX

L?QM; +m®B +MM;- F?B i?îB ;B M iWM; M;`v iWM; M;`v i`¬B [m X J¼B M;QìB KÈB iQÊM; [m•M ? B i` ,K M,K KQÆB i?"i bU TªB bKT ç´²B5

h? H`- /¬M /¬M- +•m M!B M;QìB çB i` H¢M? M"v HB M i? ?B M ` +?„+ +?„M5

L?QM; K` F?B M +?Q \_QM " `iQM ?Q`M iQ`M F?¬M; M;î H`- M;QìB ç¬m iB M `îB M;QìB pÊ M?Ä /`i°+ i?ªQ M;mv M FB 5 J` H` pÊ +?QM? i?S+ î H¢B [m M?" ?„M5

_QM " `iQM M?"M çQÊ+ K°i #S+ i?Q i`QM; iM- i?Q ç M iW M;QìB pÊ +?QM? i?S+ + i?ŠM; i`QM; i?Q pÊB \_QM " `iQM, v m +¬m Hv /`X

G9+ ç! _QM " `iQM +?d #bM? ioM? çm' B M;QìB çQ i?Q çBX a m M; v ç K ç! ?„M SM; v m +¬m Hv /` +O pÊX .M b Q #•v ;B! ?„M;†T +?mv M- i`îB KÊB #B i p" M K M ` b QX h`QM; HÀM; +€B i M i?¬ H¶ M"v +ÁM `i v m pÊ +O KbM?- F?¬M; Km®M H

J" æ¶ .mv H¢B M;?2 çQÊ+ K°i +?B iB i F?B M _QM " `iQM `i ç m HÁM; iW +?¶ #° ?
" `iQM, i?®M; HoM? H@[ 2/ - F çQÊ+ tQM; H" iB m ó? B i`,K M,K KQÆBô,
E?B _QM " `iQM p"Q iM- M;QÌB pÊ M?Ä i` M i?ªQ M;mv M FB +ÁM i" M HU+ iQ+? ;
_QM " `iQM X L?QM; K" î[m M?"- iW ç-m ç M +m®B- M;QÌB pÊ +?QM? i?S+ ,M M;
K°i HÌB M"Q5
J°i +•m +kM; F?¬M; M¡B- K°i H€ i?Q +kM; F?¬M; pB i- +kM; F?¬M; #Ä ` K°i ç²M;
*m®B +MM; +?d i`U+ iB T ;YB ç M K°i H€ i?Q Hv /`5
_QM " `iQM iW ç-m ç M +m®B +kM; F?¬M; +| i`€+? M;QÌB pÊ +?QM? i?S+ M"vX >,
M;QÌB i X *?QM? ?„M H9+ M"Q +kM; î i?ªQ M;mv M i•v #„+ /®+ bS+ +?Q ç [m®+ -
+¬ çÆM î M?"X *¬ i ç M; im´B i? M? tm•M- +| # Q M?B m M;QÌB +QM ;€B +| i? M
M,K M"v\
L?QM; K"- iB m ? B i`,K M,K KQÆB H@[ 2/ +ÁM iB i H° K°i +?mv M ~M #Q i`QM
M;Q" B `i Qi M;QÌB #B i çQÊ+ ,
o"Q H9+ _QM " `iQM p"Q iM- F?B pK €M ç M; tûitY ç M i?ÌB F?„+ [m M i`¼M; i?b
#îB pb H9+ ç| - ¬M; pm ;B" m;mbiBM2 oA M"v +ÁM ç M; i¢B p`- ¬M; ?€K +¬M; ?B n
iB m i®M HQÊM; HÈM [m•M T?QX h" B +?QM? ç [m®+ p¬ +MM; 2Q ? TX *?Q M M -
ç| H" i`i +ª i°B T?¢K ç m +| i? /MM; +€+? #Ä iB M ` +?m°+ i°B +?Q #ªM i?•M5
G9+ ç| - +?d +¬M _QM " `iQM +| i? ;QK ;|T çQÊ+ K°i F?QªM iB M- +| H) ç½ +| +/
F?¬M; i? H" T iS+ i?Q€i i?•M i?b +?Q Qi +| i? ;BªK M? ?bM? T?¢i `i M?B m- M
M,K H" +| i? ` M;Q" B `²BX
æ€M; iB +- H9+ ç| - +€+ #° H¢+ i` M i?ªQ M;mv M ç½ F?¬M; +?`m #Ä iB M ` M[ `²
M;mv M FB +O _QM " `iQM +?¢v ç M p M +¬m #° H¢+ ;B i°+ i? M"Q- i? M?QM
iQÊM; [m•M ? B i`,K M,K KQÆB M"v ç½ bKT ç´`²B- F?¬M; B #^M; HÁM; #Ä iB M `
E i [mª- K'v #° ?¢ iQM M?B K i`QÊ+ FB +O \_QM " `iQM HB M +?¢v p [m M?" +O
+O ?„M@H9+ ç| - ? B M;QÌB +ÁM +?Q Hv /`X
hB m ? B i`,K M,K KQÆB H@[2/ +kM; +| çQ+? i?•M çB- H@[2/ H" #° ?¢ /Q K°
;-M M?Q H" M?Q MY çS +QM +O _QM " `iQM @imv im´B i€+ +O ? B M;QÌB +?d +
E i [mª K¶B F?B H@[2/ M¡B ç M +?mv M M"v i?b ç m ?"M ç M M;?B M ` ,M;5 hB
M¡B M?Q b m ,
óhQÈM; [m•M +O +?9M; i ç H¢B HQÊM; HÈM i" B bªM î[m M?"5 L?[M; i?S M"v ç
M;QÌB5 *| K°i i` M; pB M- +ÁM +| K°i pQÌM i`€B +•v- +ÁM +| K'v +,M M?" HÈM5 E?
+O +?9M; i ?ÆB +| H¶B pÈB M;QÌB ç" M #` ç|5 L?QM; M?[M; M;QÌB HQM? /®+ bS
B +?ŠM; T?ªB M?Q i? \5 L;QÌB ç" M #` ç€M; ?"M ç| - # Q M?B m M,K M v- ;¬M M?Q
[m•M Mm¬B b®M; ª- î i`QM; M?" ,M MQ K†+ i®i- ç•m M?Q +?9M; i ,M ;B¡ bQÆM; î
[m•M tªv ` +?mv M `²B- ç M +ª ç€M? `„K ª i +kM; F?¬M; +| ç€M? K°i +€B5 E?B K
p [m M?"- #"v iÄ H" +¬M iQ+? ;|T K°i F?QªM iB M ç +Sm iQÊM; [m•M `5 L;QÆE

h?"i` - iQÈM; K¢Q +O \_QM " `iQM F?¬M; ? +| /€M; p H¬B i?¬B ? v K†i ç¬v`B
H¢B `i F?Ä2 K¢M?- M; k [m M +kM; +QB M?Q i? M? i9X L m ?„M ;¬v çB K°i T?¬M
i` B `i ç T K½X

æQÆM; M?B M- çB m FB M ç¬m iB M H` ?„M çWM; KÎ KB M; M|B +?mv MX aBM?
ç°B- [m2M /šM #BM? `²B M M ?„M ç½ bÈK [m2M pÈB +€+? M|B +?mv M ç Q iQ #9

@ æB M ?¢- p` M`v H` iQÈM; H½M? çSM; ç¬m ;B i°+ ?Q hmHBT +?9M; i - iQÈM;

æ¶ .mv +QìB KdK ;BÈB i?B m,

@ a€M; bÈK K B- +?QM? H` /Q v iU KbM? /šM [m•M ?° i®M; çQ`M M; QìB +O M;`B

_QM " `iQM H`T iS+ T?®B ?ÊT F?QK M; QìB- çQ i v K M; # Q i v i`„M; M?Q imv i
M?„M +¬M; +?9 - çQ H M KB M; ?¬M K°i H M; ?B ?¬M i v iB m +?m~M- F?¬M; ?

@ *| i? ?° i®M; çB M ?¢ H` pBM? /U +O i¬BX :B¼M; M|B +O \_QM " `iQM `iM?

æ¶ .mv v M i•K `²BX s2K` i M M`v M; ?2 HìB `²B- ?„M F?¬M; +| +® w ;•v T?B M T?

e99X *?QÆM; 98e, E`+? "aM E?¬M; S?aB h? 5

*¬M; +?9 ?ÆB 2 bÊ _QM " `iQM @ /M b Q i`QÈ+ ç•v F?B iQÈM; [m•M _QM " ?`iQM
i?2Q #„i +€+ M`M; p - +?QM? ?„M ç½ b B M; QìB ;B i b¢+? ç€K i?•M #BM? +O . B

óo'i pª +?Q iQÈM; [m•M `²BXô \*¬M; +?9 M|B `i +?•M i?`M?X

a m ç| ? B M; QìB ?`M ?mv M p`B +•m- t2K` \_QM " `iQM +kM; ç½ i`T Hmv M çQÊ+
+® i? ?B M i`QÈ+ K†i æ¶ .mvX >„M i`Á +?mv M pÈB +¬M; +?9 p i?ìB iB i ç K M
H€M?- ç€M? ;B€ /mM; M? M p`i` M; T?K+ K„ H +O +¬M; +?9 @ i`i +ª çB m ç| ç
i°+ KQìB KQÆBX

L m B #B i _QM " `iQM i?b M?`i ç`M? b) #´ M; Y ` - ç K M v i`¬M; H½Q iQÈM; [m•
i°+X

S?QM; M?½ H ç°- ;B¼M; M|B +?mv M pW T?aB- ç½ i? +ª #m´B i®B- ?„M F?¬M;
ó6 K M; QÆBô X

*€+? i? ?B M ç| ç½ F?B M ?bM? iQÈM; i M ç² i F?€i K€m H9+ i`QÈ+ i`QM; K„i +¬
M?B m- M`M; M|B +?mv M K°i H9+ pÈB \_QM " `iQM i?b ç½ +| p çQÊ+ bOM; €B K`
.mv i?'v i? i`QM; HÁM; p¬ +MM; + Q ?SM; X

h'i +ª i?"i i?m" M HÊBX

h? M?QM; h'i +ª i?"i bU i?m" M HÊB +?, M; \

óh M; ?o`^M; - b€M; K B i b) `i KQM; çÊB çQÊ+ +MM; çB M ?¢ F?ÎB ?`M?X h iB
imv i ç TXô GìB _QM " `iQM F i i?9+ `i i?Ä ç€M; - pW p†M #`v iÄ w iS F?2M M; Ê

>B M M?B M H` F`+? ? v M?Q i? imv i ç®B F?¬M; T?aB iQÈM; [m•M k8y +| i? M|
i?'v S?BHBT çSM; +QìB M; Q`B t +?Êi ?B m B H` bQ¢M ;BªX

a€M; ?¬K b m- _QM " `iQM +?d çB m ç°M; # i`, K F} #BM?- /Q ç•v F?¬M; T?aB H9
T?aB tm'i [m•M ç€M? ;B†+ K` +?ŠM; [m H` ?° i®M; iQÈM; i`QM; çQ +¬M; +?9 [m

hW idM? .2b ç M ç ç¬ç m H` ç` T?QÆM; v M´M M M çQ`M F} #BM? M`v F?¬M; i`
+kM; +?ŠM; K†+ i`¼M; ;B€T- +?d F?Q€+ €Q / M? M?`M; X h`QìM; K•m M†M; M +
ç2Q HQ M ç Q HQ¢B M? XX

h` M M; QìB \_QM " `iQM K†+ K°i #° €Q ;B€T F?B M K¼B M; QìB ;BQÆM; K„i K` M?K

"° €Q ;B€T M`v b€M; M?Q imv i- M?bM FB m /€M; i?'v iQ€i` p pW H°M; Hšv pW
H` bªM T?~K FBM? /Q M? K` æ¶ .mv bªM tm'i X GQ¢B €Q ;B€T H°M; Hšv M`v iWM;

æ•v H" €Q ;B€T b® HÈM M?'i çQÊ+ æ¶ .mv ibK` iW i`QM; F?Q ?"M; K" _QM " `iQ
pW M;QìB p"QX

h` M M;U+ €Q +ÁM +?¢K i` ?Q p,M M M i? v pb ;¼B H" €Q ;B€T i?b M M ;¼B M! H
? v ?ÆM5

*! i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ +ªM? ?„M K†+ #° €Q ;B€T ç!- i v +—K i`QìM; i?QÆM; - €M?
H¼B S?QM; i?€B +?B M ç'm M?Q i? M?'i ç`M? +! i? K ?Q†+ p¬ b® i`€B iBK M[

L m M?Q F?¬M; T?ªB pb +?Q ?Q"MiQ"MM„K ;B[çQÊ+ ó•Q ;B€T h`,M; E?mv i L,K
+?Q æ¶ .mv +ÁM Km®M çQ i?—M F?Q ç! +?Q iQÊM; [m•M k8y KQÊM ç i,M; i? K p

.QÈB K¬M; ?„M +QÐB K°i +QM +?B M K½ i`„M; M?Q imv i F?¬M; ? HšM K°i +¼M;
K½ i®i M?'i çQÊ+ KQÊM iW "¢+? ok F} bo çQ" M +O ;B i°+ GBbi2`B X

E?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M +•m M!B M;QìB ç T pb HK X a m F?B ,M K†+ M?Q i? i
" `iQM i,M; p¼ii?2Q +'T b® M?•M5

L; v +ª F?B çB [m T?®- i` M çQìM; F?¬M; Qi M;QìB çB çQìM; F?¬M; M?`M çQÊ+ /V
Qi i?B m M[çQ K„i /äB i?2Q HB MiK+X

_QM " `iQM M;²Bi` M M;U +kM; F?¬M; F?ÄB H•M; H•M; X

h`QM; i?"M?- b m F?B t2 M;U çQÊ+ +?m~M #`tQM; i?b +¬M; +?9 p" iB m i?Q . B
i€+? `X

*¬M; +?9 i?'v _QM " `iQM K†+ i` M; T?K+ Qm pB i- F?¬M; M?`M çQÊ+ F?2M i†M
ç¢B M?•M- ?¬K M v i?—M b„+ M;"B i?"i i®iXô

hB T ç! æ¶ .mv +?,K +?9 M?bM _QM " `iQM iU KbM? /bm +¬M; +?9 H M t2- b m ç!
i?ûi iQ K°i iB M; `²B /šM çQ" M M;QìB ` F?ÄB i?"M?X

O

h?2Q F ?Q¢+? i?b ç F?¬M; H"K +?Q +¬M; +?9 ?Q"BM ;?B- ?"M? ç°M; #„i +!+ F?
pb +! M;®+ +kM; #B i`^M; i` M +O pMM; T?K + "M i?"M? GQ` M p¬ +MM; i®i- M
i`mM; F} bo çQ" M S?€+? h?B M >´i?QìM; tmv Mim—Mi` [m H¢BX

L m M?Q +! ?"M? ç°M; mv ?B T M"Q ç! Î ç•v i?b b) F?B M K¼B M;QìB M;?B M;ì5 :E
t2 #¼+ i?ûT +O [m•M ;BªB T?!M; M?•M /•M Î# M M;Q"Bi?O ç¬q b?BM;iQM +O J
ç m F?¬M; +! F?ª M,M; tªv`X

*?Q M M- i?2Q F ?Q¢+? ?"M? ç°M; mv ?B T çQÊ+ b„T t T p"Q i®B M;"v i?S # b r
?¼X

h` M çQìM; çBi`QM; # M;"v M v- _QM " `iQM +QB M?Q ?Q"Mi?"M? F?¬M; i M?B
>„M +U+ F€ +?B m +® +¬M; +?9 çB M ?¢- +® ;„M; i? ?B M T?QM; ç° i?•M boX

>ÆM M[- F?¬M; i? T?O M?"M H" çQ+? i?U+ +€+ i?O T?€T FB m M"v +! ?B m [mª
+¬M; +?9 +?Q `^M; ?bM? iQÊM; +O \_QM " `iQM H"i M ç²i t€+? i?2Q / Q ç—v K€
+¬M; +?9 b) F?¬M; v m _QM " `iQM- M?QM; Qi M?'i M" M; +kM; F?¬M; F?ÄB +! +
+?šM; TªB HQ¢B ç Q T?O i?¬H¶ M?Q KbM? ç½ iQÎM;X

*?Q M M- i` M çQìM; çB F?B ç®B /B M pÈB \_QM " `iQM i?b p K†i +O M" M; +kM;
o T?—MiB m i?Q . Bbv L" M; K°i KU+ i`®M i`QM; t2 M;U - iU i`'M M i•K ?²M i?QA

*m®B +MM; b m j M;"v çQ" M M;QìB ç½ iÈB ` M? ;BÈB idM? .2b - ç M ç9M; ç` çB
LÆB M"v i`QM; pÁM; KQìB /†K F?¬M; +! H'v K°i i?` i`'M- +ª K°i M;¬B H" M; +kM; +

S?Q /QÈB bQìM M9B ç'i ç Bi`KB HOB +! p" B +€B ;B M; #Ä ?Q M;X

hmv M çQìM; M"v çQÊ+ ç†+ #B i imv M +?¼M iW i`QÈ+ pb ?¼ Km®M +?¼M HU M
H" M; b m F?¬M; i?'v [m€M i?b /B Mi`Á KÈB ;B®M; v M?Q i?"iX

_QM " `iQM M;²B i` M HQM; M;U - i?'v çQÊ+ iW t bQÌM M9B M?Q M?Ä T?Q i`QÊ
 Zmª M?B M- F?B K†i i`B +ÁM +?Q H†M- # i`,K F} #BM? +?B H`K iB M?"m? B
 ?"m ç°B ? B i`,K M;QÌB- M;?B K M;†i #ªQ p K'v +¶ t2 M;U Î ;B[X
 æ9M; H9+ M`v- # M bQÌM M9B FB ç°i M?B M p¼M; ç M K°i iB M; F M5
 hWM; iB M; [m€i ó:B iô iB T M®B- i` M bQÌM M9B tm'i ?B M K°i +?B M K½ K`m ç;
 K†i €Q +?Q`M; ç2M- pªB ç2M +?2 K†i- M;Q`B ` +ÁM i? K K°i KB M; #`i K„i ç2M i
 i?•M M;²B i` M M;U i?ŠM; i„T M?Q K°i M;¼M i?QÆM;5 h` M M;QÌB T?€i ` F?Q iS
 E?¬M; +-M ?ÄB +kM; #B i ç¡ H`i?€M? F} bo >mbb2BM- T?ªM /B M T?ªM /B M +?Q
 a m ç¡- >mbb2BM T?'i i v- i`QÌM; i?QÆM; i`QM; i v M? M?`M; pmM; H MX " M bC
 ?B M +?B +?Q i K°i ç€K F} #BM? ç2M i?mB5
 L?bM iW t - +?d bÊ b® HQÊM; T?ªB ?ÆM M,K b€m i`,K M;QÌBX
 >mbb2BM M?bM _QM " `iQM M;²B i` M M;U Î ç^M; t K`F?¬M; F?ÄB +QÌB i?¬KX
 >W- €Q ;B€T H°M; Hšv M?Q i? X G¢B +ÁM +?B M K½ i`„M; iBM? L;QÆB pšM +ÁM
 >„M i`¬K ;B¼M; [m€i H M F?“M F?“M, óhB M H M5 o•v +?9M; H¢B5ô
 a m F?B ?¬tQM; K°i iB M;- K'v i`,K F} #BM? ;B i°+ >Q hmvHBT M;Kv i` M; i?“M?
 iW i` M bQÌM M9B #,M; tm®M;X
 æ€K ó+QÌM; ç¢Qô F?m i`QÌM; ç Q b€M; M?Q imv i- `Qi H M M?Q iB M; +9 ç K- H`
 +?9 X *¬M; +?9 ?ÆB ?Q M; K M; K`KÎ +Y b´ t2 i?b i?'v ç®B /B M +¡ ?ÆM K'v i`
 ç¢Qô ?mM; iÊM F?m HQ¢M K½ i'm- iW i` M bQÌM M9B +?¢v tm®M;- p¡ M;U /'v #K
 ó5ô *¬M; +?9 H H M FBM? ?½B- i`QM; HÁM; F?¬M; MûM M´B i?Î /`B, b Q KbM?
 F?ÄB i?“M? G•m G M ç m #` M;QÌB +?†M H¢B H` b Q\
 G9+ M`v- ;B¼M; M¡B ó#bM? ioM? mv M;?B Kô +O \_QM " `iQM i`mv M ç M, óJ¼B
 +?Q i 5 G" T i`"M ?bM? i`ÁM5 L? M? H M5 L? M? H M5 ô
 J'v i`,K ó+QÌM; ç¢Qô T?¡M; ç M i`QÊ+ i`"M HB M /WM; H¢B `²B iªM ` ? B # M p•v ç
 p`Q ;B[ X \*ÁM +¡ p`B i M ó+QÌM; ç¢Qô FûQ +´ ?¼M; `®M; H M, ó:B Q iB M +O p`
 i?b ;B i b¢+?55ô
 _QM " `iQM F?¬M; M?`M çQÊ+ K` +QÌB i?¬K i`QM; HÁM;- #¼M FB /B M F`+? `i i
 ó*€+ M;QÆB H`i?S ;b +?S K` H¢B /€K +?†M [m•M ç°B +O ;B i°+ ?Q hmvHBT\ *
 +QÌB M?QM; pšM T?ªB +® ç¡M; çO T?¬M /B M tm'i- p K†i _QM " `iQM M; iB M; iB
 i`QÊ+ p`B #QÊ+X
 æ M ç•v i?b i?'v ç€K ó+QÌM; ç¢Qô iU ç°M; i€+? ` - >mbb2BM +QÐB K°i +QM +?B
 imv M +?“K `½B çB iW T?Q b m ` - ;^M; B¼M; H¢M? HMM; , óZm•M ç°B ;B i°+ ?Q
 T?“M [m•M h•v "„+ +ÁM H¢B +O iQÊM; [m•M _m; ç•v5 "B i çB m i?b ;B Q ` ç² +C
 _QM " `iQM •K i?¬K ;BÆ M;¡M +€B H M, \* Q i vX h?“i bU H` + Q i v5 E?¬M; M; i +
 „+5
 ó> ? ? ? ? ? 55ô hQÊM; [m•M _QM " `iQM /kM; +ªK M;Y K†i H M i`B K` +QÌB
 M;WM; +QÌB- K„i ?´ i`ÊM i`ÁM- [m€i, óJ°i ç€K ? 5 "B i i H` B F?¬M; \ h +?QM? H
 +?QM? H`¬M; ç•v /šM M;QÌB çB +?ûK ;B i [m•M çQ`M F} #BM? +O +€+ M;QÆB ç`
 .Si H iB- _QM " `iQM +-K i`QÌM; i?QÆM; T?B H M ? B #QÊ+ `²B +?d p`Q >mbb2B
 M;QÆB H¢B /€K H M p`Q i?“M? .2b H`K K½ i†+5 Zmª M?B M H` +?€M b®M; `²B5ô
 >mbb2BM [m€i pÈB ;B¼M; +¡ T?¬M FQ+? ç°M; , óh?b ` M;QÆB +?QM? H` _QM "
 çQÊ+ M;QÆB #€Q i?M ç•v5 h M K" T- +¡ /€K [mv i ç'm pÈB i ? v F?¬M;5 L m M?C
 +€+ M;QÆB çB5 *ÁM F?¬M; i?b +?ûK i" M ;B i imv i i'i +ª55ô

h` M F?m¬M Kti\_QM " `iQM iQÈM; [m•M mv pk F?¬M; ? iÄ` bÊ ?½B- ? B K„i b€
#®M +?[,

óæ M +?`m +? i çBô

O

E?Q T?€+? ç-v +QÌM; ççB- mv i? çO FB m M;çQX o`Q ;B`T?9i F?B K` +¬M; +?9
i?'v_QM " `iQM tm'i ?B M- F?¬M; M|B F?Q i`QÆM; +?9i M`Q- H9+ M`v K¼B +¬
i? FbK çQÊ+ pB + M?bM HçB p` iQÈM; [m•M /kM; +ªK M`v pÈB +†T K„i F?€+ tQ 5
+?9M; i +kM; F?¬M; TªB M;QçB H X

>ÆM M[- HÌB i?QçB óæ M +?`m +? i çBô H` /Q æ¶ .mv id Kd b„T t TX

h`QÊ+ FB i` M æçB hmv i aÆM- F?B "ç+? >` a-m M|B ` +•m M`v- ?„M +| F?Q T?€-
MY +QM K„i5

oW /Si HÌB- >mbb2BM H`T iS+ T?|M; M;U iÈB5 h?€M? F} bo M?È F„ HÌB /†M +O
M?QM; p B /B M TªB KQÌB T?•M p M KQÌB5

*?d i?'v i` M i`QÌM; K•m +O ?„M #B M ?| ` ç'm F?Q K`m #ç+- çQÆM; M?B M ?„M
K`m p`M; p®M ççB #B m +?Q i?€M? ;B BX hmv M?B M ç'm F?Q K`m #ç+ M`v +kM;
+†T + Q5

>„M pmM; i`QÌM; K•m çQÊ+ T?O K°i HÈT €M? b€M; K`m #ç+- M;QÌB M;U ?ÊT i?`
p T?Q _QM " `iQM5

_QM " `iQM K„i ?' i`ÈM i`ÁM- ç°i M?B M [m€i HÈM, óhÈB ç9M; H9+ H„K5ô

L|B tQM; i v +¬K HQ M ç Q i?"i /`B- T?|M; M;U ` M;? M? ç|M- T?Q /QÈB HQ M ç
F?Q b€M; H|M; H€M?5

L?bM p`Q i?b i?'v tmM; [m M? +ª ? B pä bo +QÐB M;U ç m # Q T?O iWM; [m¬M; ç
b€M; ?Q` HšM p`Q M? m M?bM [m€ H°M; Hšv5

*?B m i?2Q F`+? #ªM ç ` i?b F?B ? B M;QÌB ? B M;U t¬M; p`Q M? m- #BM? F?Q
+mM; - `²B K¶B M;QÌB T?€i` €M? b€M; ç'm F?Q- b m ç| t¬M; iÈB t¬M; HmB F`+? +
>mbb2BM +?d +¬M T?®B ?ÊT i?2Q +€+? +® ;„M; T?ÁM; i?O- içQ çB m FB M +?Q
#° M?[M; +?B m H°M; Hšv M?'i5 *`M; H°M; Hšv +`M; i®i- +`M; +| T?QM; +€+? +`
+kM; +| i?U+ HU+ i?€M? ;B B M M _QM " `iQM H`K i? M`Q i?b +kM; F?¬M; i? F?

*?d +¬M +¬K +U ?ÆM K°i i`,K i€K KQÆB ?B T- b m +MM; b) M?QÌM; \_QM " `iQM tr
K†+ F M;QÆB #` ? v H` +?ûK- +?d +¬M im¬M ` iQ`M #° ç'm F?Q- •K i? M? +`M;
+`M; ç² b° +`M; ? v- ç M T?9i +m®B i?b ç€M? `Èi KbM? tm®M; M;U - `²B KbM? H`K
?ç +?"i p`i i`®M +?mB i`®M M?OB M?Q +?m°i

h? H` +QB M?Q ?Q`M i?`M? i®i ç T M?B K pK çQÊ+ ;B Q5

o T?¬M _QM " `iQM- ?„M +| i? Î HçB ç`M; FB K` ç|M M?"M €M? K„i bMM; #€B +
M m K¼B +?mv M i?m" M HÈB i?b ?„M +ÁM +| i? H`K #° M OB i•K ?²M ç M; FBM?
+€+ M`M; K°i +€B

L?QM;

L?QM;555

> B +QM M;U pW t¬M; p`Q- #BM? F?Q +?çK M? m +€B `¬K5 h`QÌM; i?QÆM; i`QM
M?bM i?b M?Q M? M? H„K M?QM; i?U+ ` i®+ ç° F?¬M; + Q- HU+ ç€M? t2K ` +kM
pÈB i®+ ç° FB m M`v- +?d K°i M;QÌB pä bo +†T i?'T pW Hmv M pä +kM; +| i? çÐ
+kM; i`€M? çQÊ+5

L?QM; K" K°i +?B m ;B^a #° H°M; Hšv M?Q i? K" HϕB M; M; M?B M ϕ€M? # v H Q M
ϕ Q p^¼i F?ÄB i v- p) K°i ϕQÌM; pÁM; +mM; H^a H Q Èi ;B[F?¬M; i`mM; pM K°i +€B
+O >mbb2BM i?b ϕ€M? i?ŠM; p"Q M;U+ _QM " `iQM

J FB T5 E?¬M;5 E?¬M; ϕ9M;5 h M K" T +? i iB i M"v `ä`"M; H" ?„M iU KbM? p€
M; v +•v i?QÆM;555

hB T i?2Q- >mbb2BM b[M; b`i`ÈM K„i ?€ K²K M?bM _QM " `iQM- +?ŠM; ?B m b Q
M? i M? iÈB i?Ä +kM; F?¬M; +? i K" HϕB ?'i p,M; ϕQÊ+ i?•M i? F?'M; H² FB ` F
p Q t H„+

h M K" T +? i iB i- F?¬M; M; ì ?„M +ÁM +® w H°M p Q # pÁM; i` M F?¬M;5 a m ϕ! M
ϕ'i î im®i ϕ^M; t 5

L?bM iQ i? `ÆB tm®M; ϕ'i FB m ϕ!- M; QÌB M; Q" B F?¬M; F?ÄB H Q H„M; ?„M +! i?
ϕ'i 5

hQ" M i`QÌM; MQM H†M;

LQM H†M;

oW `²B +ÁM i?'v iQÈM; [m•M \_QM " `iQM ó?MM; i•K pϕM i`QÈM; ô- ó/kM; K½M? p
M ϕ`+? K" ?ûi HÈM óϕ M +?`m +? i ϕB ô ;B`F?¬M; M; ì HϕB #` i M +—K ϕ—m K½ T
iMv iB M T?¡M; ` HB M i`U+ iB T ?'i # v\55

L; v +^a +¬M; +?9 M;²B i`QM; t2 M;U +kM; F?¬M; M?`M ϕQÊ+ ` bS+ /KB /KB K„iX
h?"i- H" i?"i Q\5

_QM " `iQM F m ;"Q i?ªK i?B i M?Q ?2Q #`;B i- H—K #—K p" B iB M; `²B ?€ ?¼M; +'
î†+ M"v HÈB ?ϕB [m€5 «M; ϕ•v F?¬M; T?ªB ϕ®B i?O5 *€+ ?mvM? ϕ - Km®M b®M; i

oW M!B tQM; i?b _QM " `iQM H2Q H M +?B M K½ +O i M #° ?ϕ ϕSM; ;—M ϕ!- ? B
i?9+ M;U [m v ϕ—m `²B M? +? M?€+ i?€Q +?ϕvX

E?¬M; #B i i`QÊ+ ϕ! \_QM " `iQM /†M /Á ;b ϕ€K #° ?ϕ K" ?„M pW +?ϕv i?b +^a # i`
H'v K°i M; QÌB T?ªM F?€M; - `—K K°i iB M; - +! i M M; v +^a pk F?Q +kM; [m,M; ϕB- ;
T?¡M; K°i Kϕ+? M?Q +?m°i i`®M +?mB i`®M M?OBX

*?d i`QM; +?®+ H€i- # i`,K F} #BM? ?° p F?¬M; M; ì i`®M bϕ+? F?¬M; +ÁM K°i K®
M?B K pK #ªQ p ϕQ" M M; QÌB +¬M; +?9 H M +?QM i—M; K•vX

a m +MM; - +?d +ÁM ? B +¶ t2 M;U +O +¬M; +?9 GQmBb2 p" iB m i?Q . Bbv +¬ ϕ
*¬M; +?9 GQmBb2 M;•v /ϕBX

L" M; i?'M i?S+ i`QM; HÁM; , G) M" Q h HϕB #` #„i H" K iM #BM? \5

>mbb2BM K„i +ÁM i`ÈM i`ÁM ?ÆM555

h`Æ K„i M?bM i M K" T +? i iQB +S i? `ÌB ϕB- M?bM t t # i`,K F} #BM? +O _QM
KM i`ÌB +?m²M K'i- >mbb2BM i?"i bU ``i Km®M i!K H'v i M ?¶M ϕªM ϕ! K" #!T +' K„

óh M K" T +? i iQB5 E`+? #ªM F?¬M; T?ªB pB i M?Q i? 5ô

e98X *?QÆM; 98d, *m°+ h" T EQ+? EBM? >Q" M;X

o®M /o F`+? #ªM ? v i? HϕB #` i M K" T +? i iB i FB T?€ ?ÄM; - >mbb2BM b[M; M;

Zm H9+ H•m ?„M KÈB +! i? T?ªM SM; i`Î HϕB- H9+ M"v ϕ M M; v +<sup>a</sup> ϕ€K K'v i`,K
K½ î†+ K" >mbb2BM K M; i?2Q +kM; ϕ m bYM; b®i Î M; Q" B FB - M; QÆB M?bM i- i
+M M; +! M?B m i M M; QÊ+ K„i [m v ϕ—m p T?Q i?O HoM? >mbb2BM +O #¼M ?¼

J†+ /M ?¼ F?¬M; #B i iQÌM; i" M M°B ibM? +O F ?Q¢+? M"v M?QM; i`QÊ+ F?B tr
M!B +?Q K¼B M; QÌB, ç•v +?d H" K°i çÊi /B M i" T [m•M bU K" i?¬BX *?Ì K°i H€i ç M
F?¬M; çQÊ+ ` i v H°M t°M ç i`€M? H"K #` i?QÆM; [m•M KbM?X

E i [mª H" i? M"v ç•v

a m +MM; - +¬M; +?9 GQmBb2 T?ªB iU +?mB ` F?ÄB t2 çB H¢B T?Q >mbb2BM ç

óó` +€+ ?¢ M"v ô +¬M; +?9 GQmBb2 ?B M M?B M ç M; `i F?~M i`QÆM; - M?QM; /M
;B ;B€Q /K+ iW M?Ä M M +kM; +ÁM +?9i F?Q i? - M" M; ;QK iQ" M #° /kM; F?Q ; „M;
M; „K p` ói?O HoM? K½ i†+ô M"vX

h M FB M?bM [m +! p /¼ M; QÌB, /€M; ? „M M; ²B i?ŠM; HQM; i, K i „T i` M M; U i`¬
+?9 GQmBb2 +kM; H" M; QÌB #B i M?bM ?" M; - M" M; M?bM ` çQÊ+ /€M; M; QÌB M
M; QÌB ç½ i`ªB [m ?m' M Hmv M iBM? M? M; ?B K F? „+ - imv i ç®B F?¬M; T?ªB H"
¬ ?ÊT +! i? +! çQÊ+X L?QM; K" M; QÌB FB H¢B +QÐB M; U ç2M- K†+ K°i +€B €Q
F?, M ç2M- M; v +ª K†i +kM; +?2 ç2M i?mB H¢B +ÁM ç2Q i? K K°i KB M; #` i K „i ç2

L?bM +S i?`v / [iÊM i? M"Q `vX "° /¢M; FB m M"v [mª i?U+ `i ;B®M; K°i HQ¢B bB
çB ` , ó> „+ F} boô5

ó*€+ ?¢ ô *¬M; +?9 ;B¼M; M; ?2 `mM `mM- M" M; H†M; H) ?Q i K°i ?ÆB i? "i b•m, ó
iM #BM?X sBM M; "B çWM; ç€M? ç"TX L m M?Q M; "B +¬M iB M- i +! i? + K çQ M
`i HÊM5 *?d +¬M M; QÆB çWM; ç€M? +?9M; i 5 h?•M T?"M +O i +! i? çªK #ªQ
M; QÆBXô

h`QM; HÁM; >mbb2BM iS+ Km®M !B K€m- F?¬M; M; ! +¬ +¬M; +?9 M"v i?U+ bU t2

G9+ M"v ? „M ç M; ;B" M / [i`QM; HÁM; - €M? K „i pW H¢M? HMM; pW FB M [mv i H
K „i H¢M? H) Q ç! F?B M +¬M; +?9 ;¬M M?Q bÊ `mM +ª M; QÌBX

óL?®i M" M; p`Q i`QM; t2 +?Q i Xô >mbb2BM H¢M? HMM; M!B ` K°i +•mX G"TiS+
M?ûi +¬M; +?9 i`Î H¢B t2X

óæ² M; m5 *?ŠM; H) M; QÆB F?¬M; i?`v MÆB M"v +! iÊB ? B +€B t2 M; U ?ª\ L?®i
*?9M; i +¬M H „K t2 H"K ;b5ô :B¼M; >mbb2BM +?ŠM; H`v ;b H"K pmB p F?B M ç†
M´B M!M; M M M"Q /€K H „K HÌB\

*S i? X a m F?B çQÊ+ i€+? ` F?¬M; # Q H•m i?b +¬M; +?9 GQmBb2 H¢B M; ²B +
H¬M M [X

h?Q€M; i`¬M; i?b i?`v ? B +¬ ;€B ç m +! p `i bÊ ?½BX hmv M?B M /M b Q i?b i
M; QÌB T?K M [+! i•K +ÆX J†+ /M i`QÊ+ ç! M" M; #` æ¶ .mv çª FQ+? ;¬M M?Q bmv b
?B K M"v H¢B FQ+? i?Q+? F?B M M" M; #bM? ioM? i`Î H¢B- +?Q /M M" M; +kM; bÊ
?B M +O +¬M; +?9 X

a m F?B p`Q t2 M; U - +¬M; +?9 HB M HmB p K°i ;! +M; ²B ¬K ;®B HQ H „M; X *ÁM i
?Î+O b´ t2 M; U K" t2K ibM? ?bM? # M M; Q"BX

L; Q`B FB p¼M; ç M iB M; p! M; U X > B +¬ #û M? M? +?! M; +ªK M?"M çQÊ+ t2 M; U
ç°M; X

ó"¼M ?¼ Km®M K M; +?9M; i çB ç•m\ô *¬M; +?9 GQmBb2 ?QªM; ?®i ?ÄB F?)X

æ°i M?B M €M? K „i iB m i?Q . Bbv #WM; b€M; X E?¬M; M?bM ` M; Q`B M [- M" M;
H`v #` M i v +¬M; +?9 GQmBb2X *¬M; +?9 +®i i`€M? M?QM; +m®B +MM; +kM; #`
HÁM; M" M; pšM +ÁM Q€M ;B" M M; QÌB HÊB /KM; ibM? #¢M +O KbM?- M?QM; H9+
+¬M ç¬B +?9i M OBX

óGQmBb2- çWM; bÊ *! H) ibM? ?m®M; F?¬M; ç M M¶B i ?¢B H „K ç•mXô h?Q€M;
M?QM; bQ pÊB +¬M; +?9 i?b M" M; i®i ?ÆM M?B m, óh T?€i ?B M K°i b® +?B iB

ó*€B- +€B ;b\ô *-M; +?9 K†+ /M ;B[F?QªM; +€+? pÈB . Bbv M?QM; pšM iQÆM; KBM? MˆvX

óL;QÆB F?¬M; i?'v "\ .M #¼M ?¼H" +QÌM; ç¢Q L?QM; H¢B #B m ?B M `i F€ [m€ Mˆv M?bM +?9M; i - F?¬M; M; Ìi +?ŠM; ? i?'v i`QM; K„i #¼M ?¼+| +?9i i? K H K `ˆM; M m M?Q ? B +¬; €B +?9M; i Kˆ`ÆB pˆQ i v #¼M ç¢Q i†+ i?U+ bU i?b 2 `ˆM; +?9M; i`¬M; `i ?mM; €+- H¬B +?9M; i H M t2 M; U - M?QM; F?¬M; ? M?•M +Æ ?° ;b pÈB +?9M; i Xô

¬M; +?9 GQmBb2 iS+ ;B”M, ó?ŠM; H) i T?ªB i?'v p¬ +MM; + Q ?SM; pb #¼M + óæQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB i? 5ô . Bbv M|B F?), óJ†+ /M i F?¬M; #B i #¼M ?¼M?[M; M; QÌB Mˆv F?¬M; T?ªB H" +QÌM; ç¢QX "ÎB pb imv #¼M ?¼M?ûi +?9M; i H H¢B #Ä +?B +t2 FB H¢B o’M ç H" ?¼F?¬M; ? HK+ bQ€i +¶ t2 M; U FB - +kM; F "¼M ç¢Q i†+ #bM? i?QÌM; ç m pÆ pûi b¢+? ç² ç¢+ ç€M; ;B€ i`QM; t25 *ÁM #¼M ? ;b5ô

*¬M; +?9 GQmBb2 +kM; ;B”i KbM? M?bM . BbvX

J†+ /M b„+ K†i . Bbv pšM i€B M?Êi- pšM iB m iKv M?QM; +€B M?bM H¢B + Q ?Æ +?ŠM; # Q ;BÌ +| +?9i i•K +ÆX LˆM; bmv iQ K°i ?²B `²B H„+ ç-m, óh i¢K i?ÌB M?b i HBM? +ªK çQÊ+ M?'i ç`M? #¼M ?¼F?¬M; T?ªB H" ç¢Q i†+ +?•M +?QM? >ŠM *?ŠM; H) ?¼ç M pb +?9M; i lô

s2 M; U i?b t|+ H M t|+ tm®M; - #€M? t2 i?b [m v +m²M +m°M- i`QM; t2- ? B +¬ #û #B i`ˆM; i’i +ª +?ŠM; [m +?d Hˆ K°i i`Á çM / B Kˆ i?¬BX >ÆM M[ +ÁM /Q i M K +?`m /B M i`Á i?2Q ç9M; F`+? #ªMX

O

h`QM; H9+ >mbbB2M ç M; ? i bS+ +?YB `O i M _QM " `iQM K”T K¢T +? i iB i FB b) i`ˆ i°B i M ?¶M çªM Mˆv ` b Q i?b \_QM " `iQM +kM; Î+€+? ç€K M; QÌB >mbb2BM

h` M i?U+ i - b m F?B \_QM " `iQM /šM M; QÌB + Q +?¢v t # v i?b +kM; F?¬M; T? +?¢v K°i çQ¢M M; ,M M; „M `²B ?„M ç°i M?B M ?¢ H M? +?Q M; QÌB /WM; H¢BX a m [m v p i?“M? GQ` M Kˆ H¢B ` H M? +?mv M ?QÈM; - pšM i?2Q ?QÈM; ç¬M; Kˆ çB

ó>QÈM; ç¬M; lô J°i i M i v +?•M F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB, óhQÈM; [m•M- F?¬M; T? b Q\ a Q +ÁM Km®M çB ?QÈM; ç¬M; lô

óL|B i?W Xô _QM " `iQM ?mM; ?,M; ;ä ç-m i M #° ?¢ FB K°i +€B, ó B M|B +?9M; i +kM; F?¬M; +| çB- çB ç ç¬HˆK ;b 5 h +?d M|B çB p ?QÈM; ç¬M; Kˆ i?¬B5ô

hmv M?B M i M K”T i`QM; HÁM; p¬ +MM; ?”Q ?SM; , >W- æ¶ .mvX S?BHHBT- H¢ iQÎM; ûT çQÊ+ ¬M; ç•v H’v +¬M; +?9 b Q\ «M; ç•v F?¬M; +?`m- +€+ M; QÆB HB ? ? ? - H¬M Mˆv #` ¬M; ç•v +?ÆB +?Q K°i p®`²BX

L?È H¢B H9+ KbM? ç°i M?B M +?¢v i`®MX L?’i ç`M? p K†i >mbb2BM ~M /QÈB K pìBX _QM " `iQM F?¬M; M?`M çQÊ+ +QÌB #Á H,M ` X

L?QM; Kˆ #•v ;BÌ i?b imv i ç®B F?¬M; i? [m v p i?“M? GQ` M çQÊ+5

JbM? T?€ ?ÄM; óF`+? #ªMô +O M; `B +¬M; iQÊ+- bU pB + ç½ ç M KS+ Mˆv `²B- # +¬M; iQÊ+ i`QM; +ÆM ;B”M F?¬M; #B i b) i`WM; T?¢i KbM? M?Q i? M”Q5

h®i ?ÆM Hˆ çB i`QÊ+ b M; ?QÈM; ç¬M; iB m / Q pˆB #[- +?Ì i? K K’v M; v M[X ± +?mv M Mˆv +?’K /Si i?b b) [m v p ç ç¬X

> ? - +MM; H„K i?b ç€M? ¬M; ç•v KQÌB +¬M- M?B m M?’i Hˆ +€+? +?S+ ¬M; ç•v i HoM? h? +kM; +?ŠM; b QX

.M b Q ¬M; ç•v +kM; / /`v i?’i #ûQ- ç€M? +¬M +| ;b Kˆ bÊX :B€M; +’T i +”M; +?Š

*?Q M M _QM " `iQM K M; i?2Q # i`,K #° ?¢- ¬K w M; ?o óçB i`€M? #½Qô K` iB T
T?QÆM; ç¬M; - +MM; H„K i?b +QB M?Q ç•v H` K°i +?mv M ?m'M Hmv M /½ M; Qç
+?ŠM; b Q +ª X

h? M M- F?B >mbb2BM K M; +¬M; +?9 çB +?Q çQÊ+ MY + M? ;B`i?b \_QM " `iQ
HçBX a m ç! # i`,K F} #BM? +S /¼+ i?2Q çQÌM; HÈM- M?„K ?QÈM; ç¬M; K` çB M?

o! M; U ; ä ç m- _QM " `iQM K M; i?2Q # i`,K M; QÌB M`v +?“K `½B K` i?ŠM; iB M X
` M; Q`B i`€M? #½Q- M?•M iB M +?ÆB #ÌB iB m / Q p`B ?¬KX

æ M H9+ i`ÌB #„i ç-m i®B /¬M- T?Q i`QÊ+ +! K°i +€M? `WM; - #!M; /€M; i?'T i?Q€
_QM " `iQM M?bM i?'v M! i`QM; K„i `²B i?Î /`B @ # M ç-m F?B H M F ?Qç+? ç½ -
i?O +U+ F€ ? Q H€M?- i`QÊ+ b m F?¬M; ? +! i?¬M t!K- i?“M? i`bX L?Q p`v t2K`
KbM? +?d +! i? ,M M; O M; Q`B i`ÌBX

aQM; /M b Q i?b M?!K F} #BM? M`v ç m /Q K°i i v KbM? ?m'M Hmv M ` M M +?`m
+kM; +?ŠM; M?^K M?Á ;bX

L; ?o iÈB ç•v- i•K i`çM; \_QM " `iQM +! çÐ ?ÆM- +?d p`Q +€M? `WM; T?Q t t K`
M v +?9M; i Î HçB ç•v K°i ç K- M; `v K B ¬M; ç•v /ŠM +€+ M; QÆB iB K K°i i?` i`M
bQÈM; 5 " Q Hm¬M +ª pMM; - çªK #ªQ iB K K'v +¬ M`M; tBM? ç T +?Q +€+ ?mvM? ç

oW /Si HÌB- ç€K #° ?¢HB M -K -K F?2M? v- +ª ç€K #'i; B€+ ç m ;BK+ M; U çB p
i?ÌB ç°B M; k +! T?¬M i€M HQçM M?QM; /M _QM " `iQM +! i?'v +kM; F?¬M; M!B ;b-
?SM; M M F?¬M; F?ÄB i?B m p`B T?¬M +ªM? ;B€+X

h`QM; H9+ # i`,K i M FB pW F m HQçM H M pW T?B iÈB F?m `WM; ç^M; i`QÊ+ i?
H†M; H) çSM; /QÈB i`M; +•v- M?2Q K„i M?bM T?Q i`QÊ+X

L; QÌB M`v +kM; F?Q€+ €Q €Q +?Q`M; ç2M- i` M K†i ç2Q K†i Mç ç2M- +ª M; QÌB i
T?Q b m ?„M- ?ÆM K'v i`,K F} #BM? ç2M /¬v `M M'T i`QM; `WM; F?¬M; K°i iB M;

óG` #¼M ?„M T?ªB F?¬M; \ô :B¼M; M!B M; QÌB M`v HçM? H)Q M?Q FBK HQçBX "
+?!M; M?2Q K„i M?bM ` t - H"TiS+ ;"i ç-m, óæ9M; `²B5 h M K"TT?Q i`QÊ+ +?Q
+O +¬M; iQÊ+ ?Q hmTHBT5 h?2Q iBM K` +?9M; i¬B M?“M çQÊ+- H-M M`v +?QM?
p ç ç¬5 >ÆM M[- /U i?2Q iBM iB M? #€Q i?b çQÌM; çB +O ?¼+ kM; F?¬M; b B

ó>W5ô L; QÌB FB T?€i` K°i iB M; HçM? H)Q `²B ?„M +?“K `½B `9i` K°i i? M? i
K„i H°` K°i iB ?QM; T?'M F?€i K€m,

óæ°M; i?O5 h ` H M? ;B i bç+? #¼M ?¼- F +ª +¬M; +?9 5ô

O

æ€K F} #BM? ;B i°+ ?Q hmvHBT +ÁM ç M; F?Q M F?Q€B T?!M; iÈB- +?Êi M; ?2 i
p M; ` K°i iB M; ópM pMô i`QM; i` Q5

•K i? M? •K FB /M F?¬M; HÈM M?QM; ;B[ç K v M iO M? HçB M; ?2 `i`ä `M; 5 o`B
i?2Q #ªM M, M; H"TiS+ T?ªM SM; @ pb ?¼ T?€M çQ€M çQÊ+ ç•v `ä `M; H`iB M; ç

h`QM; #!M; i®B i`mv M iÈB iB M; pM pM tû ;B!5

L; v b m ç! K°i i M F} #BM? +O ;B i°+ p®M ç M; ?QM; T?'M +?çv iÈB i`QÊ+- ç°i M
i?•M M; QÌB `Èi i?ŠM; iWi` M M; U tm®M; 5 *` ?¼M; +O ?„M #` K°i KkBi M M?¼M
?bM? `ÆB tm®M; M; U +ÁM +?Q +? i HB M- ? B i v HB m KçM; M„K H'v +´ ?¼M;
+€B5

h`QM; #!M; i®B- iB M; tû ;B! i`QM; M?€v K„i T?€i` ² çi5 E?¬M; #B i # Q M?B m
i`QM; `WM; +•v T?Q i`QÊ+5 \*?d bÊi` M p`B i`,K KkB5

æ M; çB pmB p - F} #BM? ;B i°+ ?Q hmvHBT F?¬M; ? T?ÁM; #`- i?Q€M; +?®+
M`v5

h`QM; +?ÈT K„i iB M; F m i?ªK i?B i ç²M; i?lB p M; H M5 E?¬M; #B i # Q M?B m
i`9M; i M p`Q +?¶ ?B K `Èi tm®M; +? i HB M- b® ç¬M; +ÁM HçB #` #„M #` i?QÆM;
SQ`Q K°i +€B HB M i?`v i` M M; U i`®M; çB ?ÆM KQlB M; QlB- F?¬M; Qi M; QlB `Æ
+O ç²M; ç°B T?Q b m T?lM; iÈB ççT i`9M; K` +? ii?ªK5
_QM " `iQM #` i`M +¬M; HB M idM? HçB M; v iS+ F?„+5 h?•M H` iQÈM; [m•M i`ªB
T?ªM SM; 5 :B¼M; ?„M M?Q ççM M´ -K o p M; H M, ó" `i`M +¬M; 5 " `i`M +¬M; 5 J¼
HçB5 s¬M; M; v p`Q `WM; 5 "¼M ?¼ Î i`QM; `WM; 555ô
hB M; `®M; +?Q /Si- ?„M ç½ ` bS+ ç€ p`Q #KM; M; U - i?9+ M; U p¼i M; v H M i`
HQ M ç Q +O KbM? ` - i` M M; QlB +kM; ç½ T?€i ` ç`m F?Q- i?•M i? iQ #ûQ +O
#BM? HQM? +O KbM?- ;B®M; M?Q K°i i`K H€ +?„M5 GQ M ç Q i`QM; i v pmM; H
ç M; #„M iÈB5

e9eX *?QÆM; 983, >mv i *?B MX

G9+ M`v- ç°B M; k p®M ç M; F?¬M; ? +ªM? ;B€+ +?Èi t Q ç°M; - #BM? HQM? ç½ ?A
?¬ +O _QM " `iQM K¼B M; QlB HB M #bM? ioM? HçBX .M b Q #¼M ?¼ +kM; H` F
_QM " `iQM ?m`M Hmv M M MX

GU +?¼M +O _QM " `iQM +U+ Fb ç9M; ç„MX \*?ÈT K„i T?€M çQ€M ` i M çQÊ+ #„
K†i HB M H`T iS+ ?ç H M? /MM; i®+ ç° + Q M?`i iB M H MX "lB pb ?„M ?B m- M; Q
i`QM; i-K #„M +O +mM; i M ç®B T?QÆM; 5 *?Q /M +l HMB p T?Q b m +kM; F?¬M
iB M p T?Q i`QÈ+- t¬M; [m i-K #„M +O ç®B T?QÆM; i`QM; i?lB ;B M M; „M M?
+l +Æ ?°BX

:Bl T?9i M`v- i`QM; HÁM; _QM " `iQM pW bÊ pW ;B"MX >„M FBM? bÊ +?QM? H`
+O ;B i°+ ?Q hmvHBT- HçB +l F HÈM; M /€K +?†M çQlM; i"TFQ+? ççB ç°B #B
;B" M ?ÆM pb M; QlB KbM? F?¬M; +ªM? ;B€+- F?B M pW `²B #` i"TFQ+? #`i M; l-
M; QlB55

o| M; U T?B M? M? M?Q ;B|5

> B i`,K F} #BM? +ÁM HçB HB m +? itmM; T?QM; - içQ M M i€+ /KM; `ä ` iX *U Hv
H€i M[H` pQÈi [m 5 L?[M; F ç`+? ~M M9T i`QM; `WM; ?B M M?B M F?¬M; +ÁM
`²BX

*?m~M t€+ K` M|B- \_QM " `iQM T?€M çQ€M ` ?bM? M?Q ç®B T?QÆM; +?d #„M i
ç°M; çbM? +?d5 :B®M; M?Q #¼M +?9M; ç½ bÈK /U HB m çQÊ+ T?2 KbM? b m F?B
+? i t¬M; H MX

GÁM; _QM " `iQM H`T iS+ i`-K tm®M; 5 "lB pb +?d +l ç°B [m•M iBM? M?m çQÊ+
i? T?€M çQ€M çQÊ+ M?Q p"v 5

E ç`+? M9T i`QM; `WM; +•v T?Q i`QÈ+- K†+ /M F?¬M; #B i +?9M; `®i +m°+ H` i?
+l i? T?€M çQ€M M?çv #ûM M?Q p"v- M?`i ç`M? F?¬M; T?ªB H` T?QlM; ¬ ?ÈT K`
+?Q- _QM " `iQM i?`T i?Q€M; M?bM i?`v i`QM; `WM; +•v T?Q i`QÈ+ ~M ;B`m #B i

>„M i?"K +?Q +ÁM i`¬M; i?`v `ä `M; ç®B T?QÆM; +l F?¬M; Qi M; QlB F?Q€+ i`QlM
`M; ç m H` F} #BM?- +?9M; F?¬M; çÈB M; QlB +O KbM? €T b€i ç½ +?O ç°M; ç²M
i v- ç°M; i€+ p¬ +MM; +?dM? i - b m ç|i` M M?`+ H M i? M? i`QlM; K•m ?çM; M†M

G9+ M`v- \_QM " `iQM i?`v M?`T iBK KbM? #„i ç-m /²M /"T 5 J°i /U +ªK +?ŠM; H`M
ç-m ?„MX _QM " `iQM +?Èi i?`v i|+ ;€v /UM; çSM; +ª H MX

ô :B iXô

h`QM; #!M; i@B- F ç`+? i`QM; `WM; +•v ?ûi H M K°i iB M; +?dM? i X •K i? M? ç i
` iW KB M; R M; QìB p"vX æB m M"v K°i H-M M[t€+ KBM? T?ÄM; çQ€M +O _QM
ç°B [m•M iBM? M?m X

*"M; H"K +?Q _QM " `iQM FBM? ?½B +?QM? H"- HB M b m iB M; ?Á ?ûi +O ç®B
b€i F?Q tmM; i?B M5 *¶ b€i F?Q K M; i?2Q F?Q i? F?B M M; QìB i `mM `~vX >Æ
;B®M; bU ?QM; T?'M ç-v M?B i ?mv i +O #BM? HQM? i?¬M; i?QìM; - K" +! p `i
H½M? H¢M? HMM; ç M +U+ çB K- +?d +ÁM H¢B ? K Km®M ;B i +?!+5

o! M; U p M; i`ìB- b m iB M; `Qi; "Q- iWM; HÈT iWM; HÈT b!M; M; QìB M?Q MQÈ+
J†+ /M H" [m•M tmM; T?QM; +?¼B M? m- M?QM; ç€K _QM " `iQM +?d H" ç°B [m•M
F?B ç½ #` i"TFQ+?- +ÁM ç®B T?QÆM; H¢B ;B[ p[M; ç°B M; k F` #BM? tmM; T?QM

ó: B i555ô

.QÈB bS+ ûT +O Hm²M; b€i F?Q- _QM " `iQM +U+ F€ F?! +?`m- +?d +! i? /®+ iQ
Km®M i`9i ? i M¶B #S+ /¼+ i?2Q iB M; `®M; ` M; Q"BX *€M? i v p¢K pÐ ç-v bS+
K½ ç Q- i?"K +?Q iWM; i?È i?`i +kM; +, M; H M pb ?QM; T?'MX

> B ç°B M?•M K½- b m i?ìB ;B M tmM; T?QM; M; „M M; OB T?9i +?®+ p +?¢K pÈB M
T?¢i- M; QìB M; U M; ½ p, M; H HB iX •M? K„i _QM " `iQM ç½ çÄ HWX >„M +QÐB M
ç®B ç`+?X h`QM; i v ç®B T?QÆM; H" i`QìM; K•mX hQ i?€B F` #BM? tmM; T?QM;

_QM " `iQM ; -K H M- i?•M ?bM? p¢K pÐ i` M HQM; M; U HBM? H€+? KbM? i`€M? F
ìB T ç! pmM; i v- HQ M ç Q K M; i?2Q ç'm F?Q ;"Q i?ûi F?¬M; +?9i ?Q H #` i?Š
K°i iB M; 5 _QM " `iQM +ªK ;B€+ çQÈ+ K½ i'm +O KbM? ç½ #` tm®M; ç-m +O ç®B
ç! /QÈB HÈT Kk i`MK FB F?¬M; M; ì H¢B ç2Q Kk ;B€T555

æ'm F?Q /[/°B #` i M Kk ;B€T- b m ç! ç-m +O ç®B T?QÆM; ;B®M; M?Q i`€B /Q
" `iQM i?m" M i? ç2K i`QìM; K•m ç®B T?QÆM; F T +?†i /QÈB M€+?- b m ç! ?mM;

"BM?555

J°i FQ+? iQ" M HU+ +O iQÈM; [m•M ? B i`, K M, K KQÆB M? i i?ìB ç€M? p, M; ? B
HQ M; M; U X L?QM; T?ªM +?'M iW +€M? i v K½M? HB i i`mv M ç M H"K +?Q _QM
M; QìB M"v L?bM [m ç m # Q T?O K°i i'K ?„+ #`Q- i?U+ i /QÈB i'K ?„+ #`Q ç! i
;B€T55

E?¬M; M; ì H¢B H" K°i ç°B i`¼M; ;B€T F} #BM?\\

:Bì T?9i M"v _QM " `iQM b¬B i`"Q M?B i ?mv i- ?„M #B i ç½ ç M H9+ HB m K¢M; 5

æ M F +! FB M i?S+ [m•M bU FûK +ÄB M?'i +kM; #B i- M m M?Q K°i ç°B F?BM? F
ç°B i`¼M; ;B€T Fb #BM?- ç®B pÈB [m•M F?BM? F` K" M!B +?ŠM; F?€+ M"Q ç®B K
M M _QM " `iQM K†+ /M K°i ?ÆB ;B i +? i # M; QìB- M?QM; i`QM; HÁM; ?„M ; M
M; Q"BX æQÆM; M?B M i•K i`¢M; F?¬M; T?ªB bÈ ?½B5 J" H" T?šM M°5 *MM; FBM

"ìB pb ?„M +?Q `^M; ?"M? i`bM? H-M M"v +?ŠM; +! ;b M; mv ?B K- M M +?B F} #B
;B€T K" +?d F?Q€+ #b ;B€T M? M?"M; X h?"K +?Q M; v +ª i`QìM; K•m +kM; F?¬M
ç Q

E i [mª H", J€m i M?

_QM " `iQM `®M; H M K°i iB M; - ;B®M; M?Q iB M; `9 +O +QM /½ i?9 #` i?QÆM; ;
? B K„i ?„M ç½ çÄ M; -m- HQ M ç Q i`QM; i v K M; i?2Q ç'm F?Q ?mM; iÈM- +?ûK
ç`+? t¬M; ç M i?"M? ? B çQ¢M- iB T ç! ç Q T?QM; i?m" M i? +?ûK T?, M; +€M? i v

L?QM; ç®B T?QÆM; [mª i?U+ /kM; K½M?- M?Q i? F?¬M; #B i ç m çÈM H"; b5 h?
K°i iB M; - +ª M; QìB ç°i M?B M iW HQM; M; U ç•K K¢M? p T?Q _QM " `iQM X

æ€M? F?¬M; H¢B M; QÆB +kM; T?ªB F?B M +?Q M; QÆB p, M; F?ÄB M; U 5

: - M i`QM; ; M; i' + - \_QM " `iQM KÆ ?² M?bM i? 'v €M? K„i ç®B T?QÆM; X E?¬M; +
iB ibM? +ªK- ; B®M; M?Q K°i KªM? K`m t€K •K m +? i +?| +X æ| H` K°i HQ¢B +ªK ;
HBM? ?²M- ?ì ?[M; pÈB i'i +ª- # Q ;²K +ª bBM? K M?5 L; v +ª bBM? K M? +O +?Q

_QM " `iQM M? M? +?|M; H€+? M; QìB Mûi`€M? i? +¬M; +O ç®B T?QÆM; X aQM;
M[- _QM " `iQM F?¬M; Mûi`€M? çQÊ+ iQ`M #°- #` +€M? i v +O ?„M FûQ K°i +€E
HªQ çªQX GB M ç| - i`QìM; K•m i M ç`+? # M +¢M? ç½ ç•K ç M M?Q `„M ç°+X _QM
K¢M? K°i ç Q H M i`QìM; K•m M?QM; HU+ T?ªM +? 'M H¢B /[/°B +U+ FbX

J°i ç®B i?O HÊB ?¢B5

•M? K„i _QM " `iQM +Q `9i H¢BX >ûi HÈM K°i iB M; - i?•M i? i` M M; U /¢i` K
h`QìM; K•m ; - M M?Q ç•K tmv M [m M€+? ?„MX JkB K•m b„+ #ûM t `€+? K°i çQìM
+€M? i v- HB M ç| ç'm F?Q i` M i`QìM; K•m #MM; T?€i- _QM " `iQM `®M; iQ K°i iB
HQM; M; U X

L;½ M?“Q i` M ç'i- ?„M #B i; BìH` H9+ bBM? iY [m M ç-m M M p°B p`M; i?m`M i?
KkB K•m HB M +„K T?“T tm®M; +?¶ pW M½v5 _QM " `iQM H`i i v +?ûK K°i ç Q H
+kM; +?ûK ;½v çQÊ+ i`QìM; K•m- b m ç| ?„M ;²M; Kbm? i|K H'v F?9+ K•m ;½v- ; -K
FB HB M #` \_QM " `iQM FûQ F?ÄB HQM; M; U X

_QM " `iQM F?¬M; ?´ H` iQÈM; [m•M i?•M FBM? #€+? +?B M- F ç`+? `ä``M; ç'm F
M?B m- M?QM; FBM? M; ?B K i`QM; H9+ b®M; +? i H¢B ç2K ç M Qm i? i?“i HÈM +

h?•M i? ç®B T?QÆM; M;½ M; U +ÁM +?Q +?¢K ç'i- i?•M ?bM? iQ HÈM +O _QM
i€+ +ÁM M? M? ?ÆM i?Ä- M?“Q ç M +„K K°i ç Q iW T?Q /QÈB Kk; B€T +O ç®B T

GªQ çªQ çSM; /"v- €M? K„i _QM " `iQM çªQ K°i pÁM; F?“T +?B M i`QìM; - i`QM; HÁ
ç K- F?“T MÆB ç m H` HQ¢M +?B M5 hB M; F m ` M i?ªK i?B i p M; p¼M; #®M #
F?B M½v- ç®B T?QÆM; +| çQÊ+ Qm i? ç°B M; k +?dM? i - +`M; [m M i`¼M; ?ÆM

@ >mbb2BM5 L;QÆB H" >mbb2BM5 E?¬M; M;ì M;QÆB +ÁM +?Q +? i 5

•M? K„i >mbb2BM i`î M M •K i`-K- p†M M;QìB M?“Q iÈBX _Qb2ii +® ;„M; ;BÆ M +ªMX h`QìM; FB K pW KÈB ;BÆ H M ç°i M?B M +ªK ;B€+ /QÈB bQìM ç m M?ìBX > i v 'M H M M;U+ KbM?- M,K M;ì M i v +Q H¢B i?“M? i`ªQ- `„+ K°i iB M;- ;B€T M;U- #` ? „M #ìT M€iX

_Qb2ii M?Q #` i`mM; çÁM M;?B K i`¼M;- H¢B HmB p T?Q b m H-M M[ X L?QM [m, K` pšM iB T iK+ +?o p`Q +` ?¼M; ? „MX J„i i?`v i?O HoM? #` M;mv ?B K- K°i p [m M? p°B M?ªv p¼i iÈBX >mbb2BM +kM; F?¬M; #m²M HB + K„i- i`î i v K°i FB H \_Qb2ii +kM; F?¬M; F`T T?ªM SM;X *?d i?`v [m M; K M; K`m p`M; t i [m - i`i +ª #° iÈB- i?•M i? ç m #` + „i H`K ? B çQ¢MX

@ LìB +?Q i #B i- _Qb2ii X *?mv M M`v H` i? M`Q \

a„+ K†i >mbb2BM M?,M M?ì M?Q ç M; M?È H¢B +?mv M tQ - ? „M ?¬ H M K°i iB M i9K H`v +® ;½ M?`+ #`M; H M i` MX

@ L,K çì +?9M; i +MM; M? m çQÊ+ ç`Q i¢Q i¢B h?-M i?€M? F} bo çQ`M5 L;QìB +k i®i +O i X L?QM; M;QìB p` K`v M;QìB #¢M F?€+ ç m ç°i M?B M +? i #`i ç„+ F€ iY `ä- i ç½ i`M K„i M?bM i?`v i?B i? +O M;QÆBX L;QìB i MìB +€+ M;QÆB pb K„+ # b Q M;QÆB H¢B î +?¶ M`v\

_Qb2ii b„+ K†+ t€K M?Q i`Q i`M- + „M `^M; M?bM >mbb2BMX J†+ /M v i ?-m ç½ # +QÐM; M?ª` K°i +•m,

@ >mbb2BM5 E?¬M; M;ì M;QìB +?Q +? iX h i

>mbb2BM ?W K°i iB M;- #m¬M; i v i?ª _Qb2ii tm®M; ç'i- b m çì /MM; +?•M ç¢T H

@ G M? +?Q iQ`M #° M;QìB +O M;QÆB /WM; i v5

@ > ? ? ? 5 @ _Qb2ii +QìB p`B iB M; i`QM; F?B M;U+ pšM #` >mbb2BM ;BšK H ç€ ç M†M; ,

@ >mbb2BM5 L;QìB +kM; iWM; H` h?-M i?€M? F} boX L;QÆB ç½ # Q ;Bì M;?2 M ?`M; +?Q \

*?QM? H9+ `v- K°i ;B¼M; MìB M?Q [m, K` iW T?Q b m >mbb2BM i`mv M iÈB,

@ >mbb2BM Q\ hWM; H` ç M?`i F} bo- MB K FB m ?½M? +O Zm M; KBM? i?-M çB #` i`mv M½\ >W

oW /Si HìB- >mbb2BM ç°i M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i K°i Hm²M; F?Q iS+ •K H½M p°B H„+ KbM? i`€M? `X *?d i?`v pKi K°i iB M;- /QÈB iB F?Q /B K p`M; FBK- K°i +?o ç9M; p`Q +?¶ ? „M pW KÈB çSM;X

S?Q b m- K°i M;QìB ç`M ¬M; i-K pì+ +kM; F?¬M; + Q- i` M M;QìB K†+ €Q +?Q` i? M? i`QìM; FB K- KkB FB K +?d tm®M; ç'i- i`QM; ç¬B K„i iB ?Q`M +?S [m M; K

@ _Qb2ii X LìB +?Q i #B i- M;QÆB +ì +? „+ ? „M +?QM? H` >mbb2BM F?¬M; \

•K i? M? M;QìB M`v +`i H M H¢M? H)Q- M;?2 ;B®M; M?Q iB M; +QìB +O K [m,X

@ SªB +?QM? ? „MX

h` M K†i ç'i- `®i +K+ _Qb2ii +kM; i?Q€i F?ÄB +?•M +O >mbb2BMX a mF?B i?î /

@ > „M +?QM? H` >mbb2BM5 h F?¬M; M?“M H-K M;QìB ç•m i?Q M;`B h?B M bS L;?2 ç M +•m +m®B +MM;- i?•M i? >mbb2BM +?Êi +?`M ç°M;X •M? K„i M?bM i M ` ,M; ,

@ > „M ;¼B M;QÆB H` ;b\ h?B M bS h?B M bS i`QìM; \

hB M; +Q`B +O M;Q`B FB M;?2 M?Q p¼M; ç M iW i`QM; ç` M;K+- ;½ M? #QÊ+ i
@ >mbb2BM- M;Q`B pB + ;b T?ªB H`K #° F?B T bÊ M?Q p"vX *?mv M M"v- M?B n
HQ€M; i?Q€M; `²B +?S\
>mbb2BM ?W K°i iB M;- i?Q€M; M?bM [m _Qb2ii î T?Q t L;Q`B FB - M,K ç| +?
i`QM; H9+ +ÁM çQÊ+ ?m'M Hmv M i¢B h?-M i?€M? F} bo çQ"MX
@ S?B5 @ >mbb2BM ?"K ?U+,
@ h F?¬M; i? K #B i HQ¢B +?mv M ? M ?¢ ç|X h +?d #B i M,K tQ - i`QM; /Q M?
h?€M? F} bo çQ"M- ç°i M?B M +| iÊB K`B K'v M;Q`B im'Bi` - +Q`M; i`€M; +? i #`i
K¼B M;Q`B ?Q"B M;?BX *?d H" #îB pb :B€Q ?Q"M; ?¢ K M? H M? ;B[FQM i?¬M; i
oW M|B >mbb2BM [m v ç-m M?bM _Qb2ii ,
@ _®i +m° +H" +?mv M ;b tªv ` - _Qb2ii \
@ > ? ? ? ? 5
hB M; +Q`B K [m, FB H¢B +`i H M- çM +Êi,
@ JQ`B K'v M;Q`B\ æ€M; iB + æ€M; iB +- KQ`B K'v M;Q`B- +m®B +MM; H¢B F?¬M
i? ç2K` /MM; çQÊ+X h? ;BÊB M"v- i`ªB [m M;"M M,K- K" i® +?`i i?•M i? HQ"B
H¢B +`M; FûK ?ÆM i`QÊ+X "•v ;B`Km®M +?¼M K'v M;Q`B +| M?K+ i?•M ?Q"M Ko
H•K M;"v K°i F?| F?,M ?ÆMX L;QÆB çWM; +?`i p'M \_Qb2ii H`K ;bX >„M +?ŠM;
i`€M? çQÊ+ iY pQM; K" i?¬BX >W- K†+ /M p"v ?„M +kM; M?•M ?Q¢ çQÊ+ T?9+- i,M
@ :B€M; H•K\ L;QÆB M|B ;B€M; H•K b Q\
•M? K„i +O >mbb2BM i`î M M H½M? H)QX
@ E?¬M; b BX *?QM? H" ;B€M; H•KX
L;Q`B M"v M? M?"M; çB iÊB i`QÊ+ K†i >mbb2BM- F?) M|B,
@ sBM iU ;BÊB i?B m- >mbb2BM- F€i?"i M;mv M +?O M?•M +O F?®B i?•M i? M
M?[M; #¢M i?•M +O M;QÆBX L?QM; #•v ;B`F?®B i?•M i? M"v H" /Q i +?B T?®E
F„- #îB pb i Km®M M;QÆB #B i KbM? b) +? i i`QM; i v BX h M +O i H", aT?BMt
tm®M; M?•M ;B M5
L|B tQM;- T?Q b m €Q +?Q"M; K"m ç2M +O ?„M #¬M; M?B M M€i pKM- `²B ç°i M
K M; i?2Q €M? b€M; i?€M? F?B i HQM; H M?X h`QM; ç K i®B [mª H" ç T F?¬M; F
@ L?bM `ä`"M; +?Q - HQ"B M;Q`B\
E iU tQM; H" i?B M bS aT?BMt M? M?"M; FûQ +?B + K†i M¢ tm®M; ç H°` F?m¬
M?¢i,
@ "•v ;B`M;QÆB +| i? M i•K K" +? i `²B- >mbb2BM5

e9NX *?QÆM; 9eR, h'K h?•M "'i hYX

E?B >mbb2BM pW M?bM `ä iQÊM; K¢Q +O ;½ óaT?BMtô- b„+ K†i h?€M? F`b„ ç
i`"M T?ŠM M°X •M? K„i M?Q HY çB M M?bM +?ªK +?ªK p"Q +€B ;½ _Qb2ii F # M
@ .2 b5 .2 b55
•M? K„i >mbb2BM ;¬M M?Q T?mM HY - HY ;B"M #WM; #WM; F?B M _Qb2ii M;? i
@ L|B +?Q i #B i5 *?ŠM; H) +€B i M i?B M bS ;B€M; i`¬M M"v bY /KM; i?•M i? +O
@ ±- M;QÆB Km®M M|B +?O M?•M # M ç-m +O i?•M i? M"v ?ª\
k ke3

aT?BMt #”i +QlB- MK +QlB i` M Kti ?„M ¬M ?Á M?Q i` +QM M?QM; €M? K„i H¢B
+ª ç¬B +QM M;QÆB K”m €K FBK +kM; +?S çUM; p”B T?¬M M;Kv /`,
@ GBM? ?²M # M ç¬m +O M?•M HQ¢B ç! i’i M?B M H” #` i ç²M; ?! `²BX
æ²M; ?!
>mbb2BM ç½ ?Q”M iQ”M T?šM M°5
hmv ç½ T?ªM ` F?ÄB Zm M; JBM? i?¬M çB MX h?€M? F` bo M,K tQ - h?¬M h?€M
p[M; +?½B #•v ;Bì ç½ i`î i?”M? i M i°B T?¢K #` i`mv M½X L?QM; ç! +?d #îB pb :
FB i`QM; i?€M? çQlM; +O i?¬M çB M- T?€i ?B M` +€B +?mv M ;? iîK- p i’K ?
aiX _QH M/ F` bo çQ”M ç H¢B #` i?¬M çB M M;mv M `O M M KÊB #` i`mv b€iX
L?QM; b•m i`QM; M°B i•K +O >mbb2BM- +€B iQM M;QÐM; K”iW M?Ä ?„M ç½ iB T
i?•K +,K +® ç X o #ªM +?’i- ?„M F?| +| i? /Si #Ä çQÊ+ iQM M;QÐM; +O KbM?X
i?¬M çB M M?QM; b•m i`QM; M°B i•K +O ?„M pšM /”M? +?Q h?¬M æB M K°i ibM?
h? K” #•v ;Bì
>mbb2BM M?È `i `ä- #ªM i?•M ?„M iW M?Ä ç½ p”Q i?¬M çB M- çQÊ+ ç”Q i”Q ç i
i`QM; iQÆM; H BX >ÆM M[M?l iQ +?’i tm’i +?9M; M M bÊK ç½ M´B #”i ?ÆM M;
p¼M; +O iQÆM; H BX L?QM; p”Q M,K ç!- i`QM; /Q M? i`¢B ?m’M ?mv M h?¬M h
JBM? i?¬M çB M H¢B tªv ` K°i +?mv M F?¬M; B ?B m M´BX \*?d i`QM; K°i ç K- K
i` im´B +U+ Fb Qm i9 F?B ’v iQ”M #° iY pQM; i`QM; /Q M? ?m’M Hmv M çQÆM; M
M;Q”BX L?QM; K”i`QM; HÁM; K’v F` bo i` M?Q >mbb2BM iU M?B M b) +| M?B m M
+€B +Ê M”Q H” ó¬M /` +?ô ? v ó# M? +’T iQM?ôX >mbb2BM +,M #ªM F?¬M; iBM +?
.M b Q i?b M?[M; F` bo i` im´B ç°i M?B M iY pQM; ç m H” M;QlB +| i?•M i? +QlM
H¢B K°i ?ÆB +? i M?B m M;QlB M?Q p”v- ?ÆM M[+ÁM +MM; K°i i?lB çB KX h`Q
i`QM; /Q M? ?m’M Hmv M +O >mbb2BM F?B +ÁM i` X h`QM; ç! # Q ;²K Hm¬M +ª
.2 b FB X
*€B ;½ i M .2 b +| K°i F?m¬M Kti i` +QM F?B M M;QlB i v m i?Q+?- ç®B pÈB iQM
?ÆM M[iQ +?’i tm’i +?9M;- ?„M +kM; H” K°i i`QM; M?[M; M;QlB #¢M i®i +O >m
ó.2 bô ç M; çSM; i`QÊ+ Kti ç½ F?¬M; +ÁM H” .2 b M[ `²B55
:B€M; H•K ç•v H” K°i iW M;[ç€M; F?BM? #d #B i# Q5 h? K” M;?2 ` H¢B çQlM;
•M? K„i >mbb2BM +”M; H¢M?,
@ JQÊM / M? iQM M;QÐM;- ;B i +? i +?B M bo i`mM; i?”M? pÈB KbM?- +QÈT çQ
+?QM? H” ;B€M; H•K\ æ•v H” KQm b€i i`„M; i`ÊM55
@ >mbb2BM @ :B¼M; +O _Qb2ii ç¬v + v ç„M;X >„M ç½ çSM; p[M; H¢B- /MM; i`Q
+?d p”Q Kti >mbb2BM,
@ L;QÆB F?¬M; ?B m5 G9+ ç!- KQlB K’v M;QlB +?9M; i ç m H” iU M;mv M5
@ hU M;mv M Q\ @ >mbb2BM +QlB H¢M? K°i iB M;,
@ æ! +kM; +?d H” iU M;mv M ô /Q #` HW ;¢i5
aT?BMt T?€i ` K°i i”M; +QlB F? M? F?€+?X h`QM; ç K i®B- i`QM; iB M; ?Á ?ûi
HB M +”M; F?B M +QlB i /UM; i!+ ;€v,
@ >mbb2BM- M;QÆB M M +ªK i?’v pBM? ?¢M?X ”îB pb H9+ i`QÊ+ F?B HU +?¼M
M M t T í p` i`Q ç¬m5 æ€M; iB + X ?bM? M?Q F` bo i`QlM; +O +€+ M;QÆB +| F
F?¬M; Km®M K’i çB K°i M;QlB F M?B K i?O HoM? F` bo çQ”M iQÆM; H B M?Q M;
+?•K #B K5 E` bo i?B M i”B H9+ i`QÊ+ çQÊ+ ?¼ Fb p¼M; + Q M?Q i? - #•v ;Bì H¢
+O i?¬M çB M5

>mbb2BM M?bM MK +QÌB +O aT?BMt #° /€M; MK +QÌB ç| `ä `M; H` .2 bX :½ .2
L?QM; K` ;B¼M; M|B M`v H¼i p`Q i`QM; i B +O h?€M? F`bo HçB ;? iÎK ç M M|B
@ >W- t2K ` HçB H` i K v K„M5

>mbb2BM M?' + HÊB FB K H M- `mM; M? K°i +€B- ?`Q [m M; +O ç'm F?Q p`M; FE
@ J v H` i ç½ T?ªM ` F?ÄB ;B€Q ?°B `²B5 "ÎB pb ?¬K M v- i +QB M?Q H` M?bM
/MM; / M? M; ?o + Q i?QÊM; ç H`K +?mv M ? M ?ç M?Q +€+ M; QÆB5

h?"i ` - +?ûK ;B itmM; [m M? pšM ç M; iB M ?`M? i?ªK HB iX E?B >mbb2BM M|B
?„M ç M; F?¬M; M; WM; i? v ç´B ;| + ç° +O +Æ i? X L?QM; K¶B K°i ?`M? ç°M; M?Ä
i M aT?BMt ç®B /B M T?€i ?B M- €M? K„i Hm¬M +?m`M t€+ F?| +?ti >mbb2BM5

>mbb2BM #B i- +€B i M i?B M bS ;B€M; H•K M`v M?' i ç`M? +kM; H` K°i i M +U+
H9+ M½v i?B m +?9i M[ç½ i?`M? +¬M; ç€M? HûM KbM?- +ÁM HûM KÁ ç M b m HC
h?S #ªM H½M? M`v- +?d 2 X

hbM? ?m®M; +?B M i`QÌM; #•v ;BÌ M; mv +'T- >mbb2BM i?Y K'v H-M- +m®B +MM;
?ûi HÈM K°i iB M; HB M H Q p ?QÈM; aT?BMt5 æ'm F?Q p`M; FBK i`QM; M?€v K
i`ÌB5 :B®M; M?Q +| K°i p-M; /QÆM; `U+ `ä #WM; H M i`QM; ç K i®B5 >`Q [m M;
+U HB K'v Kûi tmM; [m M?- +m®B +MM; ?| i?`M? p¬ b® HQm iBM? iW #®M T?QÆ
;B[5

*QM M; QÆB €K FBK b„+ +O i?B M bS ç°i M?B M +Q HçBX æ®B Kti pÈB i?€M? +
+kM; F?¬M; /€K +QB i?QÌM; X > B i v / M; ` - KB M; M? M? +?|M; H`K #`K MB K K
K°i p-M; b€M; i?€M? F?B i M? M? +?|M; # Q T?O tmM; [m M? M; QÌB ?„MX

o-M; b€M; i?€M? F?B i M`v +| p `i ;B®M; pÈB i?-M i?€M? ç'm F?Q K` i?-M i?€M
KçM? ?ÆM F?¬M; #B i# Q M?B m H-M5 *?d i?`v p¬ b® HQm iBM? FBK b„+ p p`Q
Zm M; +ªM? M?Q ?² MQÊ+ p`Q M; `v KQ KM ?ç- p¬ b® M?[M; ;ÈM b|M; /Q #` MQÊ
aT?BMt Î ;B[HçB F?¬M; +?9i bÊ ?½B5

h`QM; iB M; /°B p M; - +?•M >mbb2BM ççT KçM? Kti ç'i K°i M?€iX •K K°i iB M; -
M`v +O ?„M H`K tm'i ?B M K°i +€B ?® HÈM i?"i b•m5 *ªM; QÌB i?€M? F`bo ç½ t
#ûM M?¼M5 h`QÌM; FB K i`QM; i v ?„M- ?`Q [m M; i` M KkB FB K ç°i M?B M ?| i
b Q i`ÌB- ?bM? i?`M? M M K°i +€B HQÈB HÈM +?^M; +?`i T?O tm®M; aT?BMt5

@ >a\

h?B M bS FBM? M; ç+ i?®i H MX >`Q [m M; i?€M? F?B i HçB #MM; H M H-M M[-
a m F?B [m M; K M; FBK b„+ p` i?€M? [m M; M?k #ç+? p +?çK pÈB M? m- #¶M; M
M?QM; HQçB v M ioM? i`QM; +?ÈT K„i M`v HçB H` /'m ?B m #€Q `^M; #MM; M´ b

•K55

J°i H`M b|M; ?bM? i`ÁM +U+ HÈM iW p` i`Q i`mM; i•K MÆB bS+ KçM? +O ? B M
?bM? i?`M? K°i çÊi b|M; tmM; FQ+? ?bM? i`ÁM M? M? +?|M; iªM ` #®M T?Q 5 >
+O ? B T?2 p®M ç M; +?ûK ;B itmM; [m M? #` iB M; M´ p M; M`v H`K +?Q +?'M ç
M; ®M M; M; - +| M; QÌB M; v +ª pk F?Q +kM; +-K F?¬M; M´B M[5

h?2Q b m b|M; tmM; FQ+? /QÌM; M?Q +| K°i +ÆM H®+ tQ€v +U+ HÈM ç M; +m®M
v HQçMX L?[M; #BM? bo tmM; [m M? HB M #` i?´B ç M M; ?B M; M;ª- +| M; QÌB +
.QÈB H`M b|M; •K i?•M i? >mbb2BM p` aT?BMt M?Q +® ç`M? ;B[ F?¬M; i`mM; X h
tm®M; - +ÁM i`QM; i v aT?BMt F?¬M; #B i iU H9+ M`Q ç½ +| i? K K°i +•v +?B M i?
ç-m M; QÌB5 æ° /`B +•v +?B M i?QÆM; K`m #ç+ ç| +?d #^M; K°i MY +O i`QÌM; K•
[m M; +?ÈT M?Q€M; - # Q T?O K°i i-M; €M? b€M; i?€M? F?B i F?B M M; QÌB i T?

aT?BMt H9+ M`v ;BÆ i`QÌM; i?QÆM; #^M; +ª ? B i v- çÐ H'v K°i M?€i +?ûK FBM?
h`QM; pÁM; F?QªM; K'v +?K + Kûi tmM; [m M? ? B M; QÌB- +?B M bo +O ? B # M H

bÈK ç½ F?¬M; +ÁM K°i B çSM; p[M;X æ b® ç½ #` ç€M? p,M;i?ŠM; ` t b m +ÆM
`²B5 h` M K†i ç'i F?¬M; M;ì ç½ tm'i ?B M K°i +€B ?® i`ÁM ç€M; bÊ +| çQÌM; FQM
Kûi5

J` ? B M;QÌB >mbb2BM p` aT?BMt ç M; î p` i`Q i`mM; i•K +O ?® i`ÁM M`v5

L;QÌB /mv M?'i # M +¢M? ? B M;QÌB F?¬M; #` M;½ ;K+ i?b +?d +ÁM +€B ;½ _QD
L?QM; i B- KkB ?„M ç m ç½ i9 K€mX >„M +„K i`QÌM; FB K tm®M; ç'i- M„K +?†i p
iQ`M i?•M #¢Q T?€i` çB M +m²M; KÈB KB M +QĐM; +?®M; H¢B çQÊ+ /Q •K iW b
? B ç¢B +QÌM; ;Bª5

@ > ? ? ?

hB M; +QÌB HÈM +O i?B M bS p M; /°B # M i B iWM; M;QÌB,

@ >mbb2BM- M;QÆB [mª F?B M +?Q i M;¢+ M?B M p` pmB bQÈM;- F?¬M; M;ì `^M
HQ¢B +QÌM; ;Bª M?Q M;QÆBX

hB M; +QÌB +O aT?BMt K M; i?2Q bU +? M?¢QX h`QÌM; i?QÆM; K`m #¢+ `mM; H
` X

a m ç!- ;¬M M?Q +?d i`QM; M?€v K„i- i?•M ?bM? +O ? B M;QÌB ç²M; i?ìB #B M K
#¬m i`ìB- KªM? F?¬M; ;B M ç! m®M F?9+ K°i +€+? Fb /`X *MM; H9+ ç! pŠM; H M ?
i`M M;”T;B[ i`ìB ç'i5 *?B M w /•M; i`Q M?Q M;¼M HY #MM; +?€v K½M? HB i5

a m ç! +?d i?'v i`QM; KªM? F?¬M; ;B M FB ç°i M?B M #MM; H M K°i +?m¶B •K i?
aU p +?¢K +O ?`Q [m M; ç'm F?Q5 E?¬M; ;B M M?Q F?¬M; M;WM; #` tû `€+?¬ m
bûi M?”T M?^M; F?B M M;QÌB t2K +?Q€M; M;ÊT5

h`QM; iB M; M´ p M; F?B #BM? F?Q ;B Q M? m5 h?•M ?bM? ? B M;QÌB ç m +?Q
M;QÌB +ÁM H¢B +?d M?bM i?'v i` M F?¬M; iWM; +?m¶B HY çB M F?¬M; M;WM;
F?B M +?Q ? B T?2 ç M; +?ûK;B i +kM; TªB M;•v M;QÌB ` X L;QÌB +O ? B T?2 Q

_Qb2ii M?bM M?Q ;?BK H'v #¬m i`ìB i` M F?¬M;- €M? K„i ?ÆB Fb /`X JB M; ?„M
iU M!B- M?QM; tmM; [m M? F?¬M; B M;?2 i?'v ?„M M!B ;bX >„M ç½ M!B,

@ æ•v +?QM? H` bS+ K¢M? b Q5 h¢B b Q- i H¢B F?¬M; +| çQÊ+55 i¢B b Q

*`M; F?¬M; B +?9 w ç M €M? K„i +O \_Qb2ii H9+ 'v i`M M;”T i`M K°i M¶B Q€M

> B +QÌM; ;Bª imv i i? ç m /MM; bS+ K¢M? +O i?€M? +`T i`U+ iB T HÊB /KM; T?
i?m'M /B [m H¢B5 oW +?B M ç'm pW i?m'M /B i`QM; F?2 MSi F?¬M; ;B M- T?QA
i?S K` M?[M; + Q i?O îi¬M; HÊT #bM? i?QÌM; F?¬M; i? M`Q ?B m M´BX

*m®B +MM;- b m F?B F?¬M; #B i ç½ i?m'M /B # Q M?B m H¬M- i` M #¬m i`ìB H¢
/`B- iB M; ?9 çBM? i B t2M HŠM +ª ç m çÈMX

GB M ç!- ¬K K°i iB M;X J°i €M? +?ÈT M?€ H M ;B[F?¬M; i`mM;- ? B #!M; M;QÌB
€M? çB MX J¶B M;QÌB HMB H¢B KQÌB K'v Kûi- b m ç! /WM; H¢B i` M F?¬M;X :½ a
ç°i M?B M KÎ KB M; T?mM ` K°i M;KK K€m K`m €K FBK [m€B /`5

o”v K` b m F?B ?„M !B ` M;KK K€m iQÆB M`v- i` M K†i H¢B Mî MK +QÌB [m€B /`X
+€B ç½ F?¬B T?K+ H¢B iQÆB i„M M?Q i`QÊ+X \*?B M i?QÆM; K`m #¢+ K M; i?2Q
i?^M; p`Q >mbb2BM T?Q t ,

@ >W- >mbb2BM5 æ M?'i F` bo +O M?•M HQ¢B i` M ç¢B HK+5 L;QÆB +?Q `^M;-
bS +O M[i?¬M b Q55

EBK b„+ ç'm F?Q [m M? M;QÌB >mbb2BM b€M; H M p¢M i`QÈM;X L?QM; i` M M;
K°i H¶ p i i?QÆM; K€m i?'i KÆ ?²5 æ•v H` /Q i`QM; +?B M ç'm H9+ M½v #` +?B M
tmv MX L?QM; >mbb2BM F?B 'v +kM; F?¬M; H¶ p®MX "îB pb i`QÌM; FB K +O ?„M
M;U+ ç®B T?QÆM;5 G¬M ç¼ bS+ F`+? HB i ç¬m iB M- ? B # M M; M; i`B M; M; bS

*| çB m #•v ;Bì K„i i? 'v aT?BMt +?d ?Qi i?î K'v H-M- |B M;KK K€m H" ç½ F?¬B T?K
MÆB #` KbM? ç•K tmv M M"Q +ÁM K°i +?9i /'m p i M"Q +O p i i?QÆM; \ h`€B iBK
@ L;QÆB i?U+ bU +| p®M HB M; ç FB m M;çQX
:B¼M; M|B +O aT?BMt ;B®M; M?Q iB M; +?m¬M; i M; i| + i`QM; ç Ki®B,
@ æ€M; iB +- M?•M HQçB- M;QÆB imv +| i?U+ HU+ +O i?€M? +'TX æ€M; iB +- i
?[m i'K i?•M #'i iY /Q M[i?¬M # M +?Q5 *?Q /M M;QÆB p" i i?U+ HU+ iQÆM; çQA
i M?'i ç`M? +| i? ;B i +? i M;QÆB içB ç•v5
E?m¬M K†i Mî MK +QìB ?mM; iÊM- €M? K„i M;"T i`"M #ÐM +Êi- aT?BMt M?bM ç,K
KbM?5
*?QM? p"Q i?ìB F?„+ >mbb2BM p" K'v M;QìB " `iQM ç M; ç®B K†i pÈB [mv i +?B
h?`M? GQ` M- i`QM; T?O +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBTX
æ¶ .mv M;²B i`QM; T?ÁM;X *,M T?ÁM; M;O +¬M; iQÈ+ t ?Q H°M; HšvX GÁ bQîB
i M çB ?ÆB HçM? tS i•v #„+X *ª i'K i?ªK /"v +°K i`QM; T?ÁM;- ççT H M+S M?Q H
iU p"Q K°i +?B +;? i?QªB K€B- HBK /BK K„iX oBpB M F?Q€+ ?ì €Q M;O- ç +?•
h v +¬M" M; +-K K°i +•v +ìB HY - id Kd F? m i? M ç M; +?€v i`QM; HÁX
*ÁM CQDQ HçB M;²B ç®B /B M pÈB æ¶ .mv- +| p M?Q ç M; bmv iQ +?mv M ;b ç|X
K"v,
@ X L|B M?Q p"v- +€B i M `2b ç| ç½ i†M; M? ? B K|M i?¬M F?Q\ L?QM; K" #•v ;B
K|M i?¬M F?Q M"v F?¬M;\
@ JkBi M ç` M;K+ 62/Q` p®M H" i?¬M F?Q- i +?ŠM; T?ªB H" pšM ç M; bY /KM; b
@ L?QM; i?U+ HU+ ?B M M v +O M? `®i +m°+ H" i`bM? ç° ;b\ h?€M? +'T\ ? v H
L;?2 tQM; HìB M"v- b„+ K†i æ¶ .mv HB M +| +?9i #'i ç„+ /o,
@ *| i? M|B- F?¬M; T?ªB h?€M? +'T- +kM; F?¬M; T?ªB H" HoM? pU+ i - t2K M?C
F?¬M; i?m°+ HQçB M"Q5 "îB pb ?B M M v i F?¬M; i? bY /KM; HoM? pU+- i`W T
+çM? +| K°i +QìM; ;Bª i?¬M +'T M?Q `2b +| i? ;B9Ti F?¬B T?K+ i?•M i? #'i +S
çQÊ+ K°i i'K i?•M #'i iY w\ E?¬M; ç9M;555
oW M|B çQÊ+ MY +•m- b„+ K†i æ¶ .mv ç°i M?B M ççB #B MX >„M M?ªv #"i F?ÄB
M +Y b´- FûQ T?,M; i'K ` K`²BKî +Y b´` X
:B| HçM? #m´B ç Ki?´B p"Q F?B M CQDQ `mM +-K +T- +kM; i?´B # v K€B i| + +O
.mv M;QM; i`¼M;- M?bM p T?Q t - ?bM? M?Q ç M; /ÄM; i B H„M; M;?2 ;b ç|X
*m®B +MM;
@ sªv ` +?mv M`²B5
a„+ K†i æ¶ .mv M;?B Ki9+- +?d i v p T?Q t - ?QÈM; ?„M +?d H" ?QÈM; ç¬M;5
@ M? M|B ;b +Æ\ @ CQDQ M;~MM;QìB M?bM p T?Q ç¬M; MÆB t # M M;Q" B +Y
i`,M; i`2Q + Q- K¼B i?S ç m i oM? H†M; M?Q i?QìM;- +?ŠM; +| ;b +ªX
@ E?¬M;- i +| i? +ªK M?"M çQÊ+X
æ¶ .mv +? m K"v- ç°i M?B M €M? K„i H|2 H M,
@ *| bS+ KçM? +O i?€M? +'T +QìM; ;Bª5 >ÆM M[X H" ? B M;QìB5
a„+ K†i ?„M +`M; i`î M M F?| +QB ?ÆM,
@ J°i i`QM; b® ç| Zm, i? K #„i5 G" >mbb2BM 55 sªv ` +?mv M ;b`²B55

E?¬M; çÊB +?Q CQDQ F`T M|B ;b- i`QÊ+ K„i +¬ M`M; #¶M; ?Q H MX æ¶ .mv ç½ T
i?•M i? +?ÊT +€B ç½ #B M K'i i`QM; #-m i`lB ç KX

CQDQ ç M; ç`M? T?B i?•M M?av` F?ÄB +Y b´ M?QM; iW t t ç½ M; ?2 i?´v ;B¼M;
M; ?B K F?„+ /` i?QlM; ,

@ L;`M p¢M H-M çWM; çB i?2Q55 J m M? M? çB ibK S?BHHT55

:B¼M; M|B pŠM; H¢B ç½ H` iW K´v i`,K Kûi M;Q`B t `²BX

e8yX *?QÆM; 9ek, L K L?•M E?¬M; aÊ >½BX

> B ç¢B +QlM; ;B€ ç€M? M? m b®M; +? i- b|M; iªM ` +kM; çO ç ;B i +? i M?[M;
;-M ç|X ob i? - >mbb2BM b m ?B T ç-m ç€M? M? m iÆB #lB +MM; aT?BMt HB M ?

@ hQ`M [m•M M; ?2 H M?- H`TiS+ `9i HmBX

.Si HlB- >mbb2BM HB M ?¢tm®M; Kti ç'i T?Q /QÊB aT?BMt- çQ¢M M?av p¼i iÊB
_QM " `iQM pW KÊB #` b|M; tmM; FQ+? i€+ ç°M; i`U+ iB T ?'i p,M; ` M;Q`BX *I
K¢T- / i?`i +kM; /`v pb p`v F?„TiQ`M i?•M +kM; F?¬M; #` ;½v ç®i tQÆM; M`Q +aX
ç½ ¬K _QM " `iQM H M- MûK +?Q i?O ?¢ # M +¢M? KbM? `²B M|B,

@ L? M? /šM #¼M ?„M `lB çB5

Zm•M HQM? M; ?2 p`v +kM; F?¬M; /€K M?B m HlBX h` M i?U+ i - >mbb2BM pW K
KbM? ç½ H`K +?Q i'i +ª K¼B M; QlB `mM; ç°M; X h`bM? ç° +?B M ç'm M?Q i? M`v
+| +AM H` M; QlB M[F?¬M; \

@ >mbb2BM5 Jm®M +?¢v b Q5

J°i iB M; ?W H¢M? T?Q b m- +ÁM +?Q [m v ç-m H¢B- K°i i? M? •K tû; B| ç½ i`n
tQ v FB K çÐ H´v KkB i?QÆM; K`m #¢+ ç M; H Q iÊBX a m K°i iB M; ` M p M; +?´M
#QÊ+- K€m iQÆB iW M; U+ T?ªB +O ?„M +`M; im¬M ` t®B tªX

aT?BMt Kt+ /M ç M; +QlB M?QM; €M? K„i H¢B K M; i?2Q b€i F?Q /[iÊM,

@ E i +K+ +O F T?ªM #°B +?QM? H` +€B +? i5 >mbb2BM- H9+ M; QÆB T?ªM #°B-

@ S?B5

>mbbB2M M?´` K°i #9M; K€mX •M? K„i FB M ç`M? M?bM ç®B i?O,

@ *|H)i +|`i M?B m +?mv M ç ?®B ?"MX L?QM; ?¬K M v i KÊB T?€i ?B M ` - +
M?´i +?QM? H` T?ªM #°B H¢B Zm M; JBM? :B€Q >°B5

L|B tQM; - ?„M HB M i?m FB K # v H MX aT?BMt F?¬M; /€K F?BM? i?QlM; p°B p`M
K°i i?QÆM; X h? M?QM; K°i i?QÆM; M`v H¢B ç•K p`Q F?QªM; F?¬M; X >mbbB2M
KQlB i?QÊ+X >„M pW H,M; F?¬M; pW tQ v M; QlB #´tm®M; p`B FB K- K´v ç¢Q F
;`Q i?ûi #´i?ŠM; tm®M; M; QlB aT?BMtX

a m F?B #KB ç´i H„M; tm®M; - aT?BMt #bM? ioM?- +?"K `½B iW i`QM; ç€K #KB #t
M|B,

@ L;QÆB F?¬M; i? H`K i #` i?QÆM; - >mbb2BMX

_QM " `iQM F?¬M; T?ªB H` F M; ®+X >„M M?bM ` +´T ç° +?B M ç'm +Ð M`v- +?d
;B9T çQÊ+X L?[M; H9+ M?Q i? M`v- HQm H¢B M?B m M; QlB +?d i´ H`K pQÈM; +
i?¬BX *?Q M M- ?„M F?¬M; +?9i /Q /U HB M H`TiS+ ?¢ H M? `9i HmB- /šM i?2Q
?QÈM; h•vX

_Qb2ii M?bM i?'v p"v- ç M; Km®M t¬M; ` çm' B i?2Q M; ,M +ªM HçBX >mbb2BM K
 i`QìM; FB K HçB #`tm®M; X P M? K°i iB M; - K°i p i`ç+? /"B K'v i?QÊ+ tm'i ?B M
 M; QìB h?¬M h?€M? F} bo ç M; çm' B Î T?Q i`QÊ+ i?•M i? K K M?kM- M°B içM; #`
 ` iW KB M; p" KkB- F?¬M; F`T F m K°i iB M; M"Q ç½ M; ½ M?"Q iW i` M M; U tm®M
 @ >¬K M v F?¬M; B +| i? çB [m +?¶ M"vX h`W F?B i +? i5
 >mbb2BM +QìB M; çQ M; ? - i`QM; MK +QìB H" w +?Q [mv i iYX h?" H"K M; ¼+ M€i
 M? M?Q F?¬M; X
 æ•v +?QM? H" >mbb2BMX L; QìB iWM; H" F} bo b® R i` M ççB HK+ - M v H" T?ªM ç
 i? #•v ; Bì H" i?ìB ççB KÈB K" +QìM; ; Bª tm'i ?B M ç-v `šv- +ÁM ?„M +kM; F?¬M;
 ççB HK+ M[- M?QM; T?¬M M; çQ F?Q M"vb) F?¬M; # Q ; Bì #B M K'iX
 >mbb2BM çSM; içB +?¶- K" K'v i` ,K i?O ?ç +O \_Qb2ii i`QM; +?®+ H€i ç m /WM
 T?QM; KçM? K) +O p` i?€M? F} bo M"v +?'M ç°M; X
 G9+ M"v- iB M; +QìB •K i`¬K +O aT?BMt p M; H M- ?„M +?"K `½B çB iÈB,
 @ ±- #° ?ç +O M; QÆB +?çv ? i`²BX "•v ; Bì M; QÆB +| i? v M i•K ç€M? +MM; i K
 >„M ; BÆ +•v i?QÆM; K"m #ç+ H M M|B,
 @ oW `²B M; QÆB Hm¬M T?•M i•K- F?¬M; /€K tm'i iQ" M HU+ - bÊ `^M; H"K #` i?QA
 F?¬M; \ GQ" B M; QìB +€+ M; QÆB pšM M?Q p"v [m€ +ªK iQM? X
 @ h?Q M; "B5 sBM +?Q T?ûT i /šM M; QìB çm' B i?2QX :B i çQÊ+ ; ½ _QM " `iQM
 ç®B pÈB ; B i°+ ?Q hmHBTX @ _Qb2ii p°B p" M; M|BX
 @ *•K KB M; 5 @ aT?BMt i?Q€M; H° p M; çQ KçM,
 @ _Qb2ii - M; QìB M?B m HìB [m€5 h KÈB H" çQ" M i`QîM; +O h?B M bS çQ" M5 >
 F?¬M; +| ?SM; i?9 çm' B ; B iX
 >„M HçB M?bM +?, K +?9 >mbb2BM,
 @ *QM K²B çQ+? i?U+ T?ªB H" F i`QÊ+ K†i M"vX
 _Qb2ii iU M?Q +ÁM Km®M M|B çB m ; b M[- M?QM; F?B M?bM i?'v €M? K†i HçM
 M; "K KB M; HçBX >„M #B i`ä- p` i?B M bS M"v imv i ç®B H" K°i F H½M? F?®+ - F
 #ªM- ?„M F?¬M; T?ªB H" M; QìB- F?¬M; +| iB M? +ªKX
 @ "•v ; Bì- K M; i?2Q M; QìB +O M; QÆB- H"TiS+ `ìB F?ÄB MÆB M"vX
 E?Qû KB M; aT?BMt H° ` K°i iB +QìB HçM?,
 @ J†+ /M +€+ M; QÆB i`QM; K„i i +kM; +?ŠM; F?€+ ; b K'v +QM FB M ?¬B- M?QM;
 M m M?Q H€i M[ç€M? M?m HçB F?B M iQ" M #° +€+ M; QìB +? i bç+? - ; B€Q ?Q" I
 _Qb2ii F?¬M; /€K M|B i? K ; b M[X :½ /"K KçM? +?•M- ; "i ç-m pÈB aT?BMt `²B r
 #° ?ç H"TiS+ M?ªv H M M; U `9i çB M?Q K°i +ÆM ; B| H®+X \*?®+ H€i b m ç½ `ìB
 @ "•v ; Bì M; QÆB ç½ v M i•K +?Q - >mbb2BM\ L; QÆB F?¬M; +¬M +ªK FQ+? i X "Î
 h` M +•v i`QìM; i?QÆM; +O aT?BMt iÄ ` iBM? [m M; HçM? H)Q,
 @ o"Q çB- ?W
 >mbb2BM ?Qi b•m K°i ?ÆB- +?¶ M; U+ #` i?QÆM; F?B M ?¬ ?'T /QìM; M?Q M; QM;
 +kM; F?¬M; i? H"K K'i w +?Q +?B M ç'm +O p` i?€M? F} boX h`QìM; FB K`mM; ç
 b Q `ÆB tm®M; - +ªM? iQÊM; H9+ 'v +U+ Fb H| K„iX
 _®i +K+ €M? K„i +O aT?BMt +kM; H° p ?QM; T?'M,
 @ æ•v KÈB i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O M; QÆB- T?ªB F?¬M; >mbb2BMX

•K

_QM " `iQM ç½ +?çv çQÊ+ K°i [m½M; F?€ t - +?Êi M;?2 i?'v K°i iB M; p M; +U+ H J†+ /M ç½ +?çv t M?Q p"v M?QM; F?Q i? KçM? K) +O i`"M +m²M; T?QM; HB M b # v ç€K M; QÌB F?ÄB HQM; M; U X Zm v ç-m M?bM HçB- +ª K°i F?QªM? ç½ #` +?b

@ aS+ KçM? h?€M? ;B B F?¬M; M; ÌHçB KçM? ç M i? 5 @ _QM " `iQM i`QM; HÁM

@ J m- +?çv K mX

G9+ M"v- ?„M i?'v i`QM; ç°B M; k +ÁM +! K°i +?B +t2 M; U ,

@ æ! H" +¬M; +?9 T?ªB F?¬M; \

@ o•M; i?Q M; "BX *¬M; +?9 p" pQÆM; T?B ç m Î# M i`QM; X

@ æQÊ+ `²BX \*?çv K m5 hbK i?"M? i`'M ;¬M M?'i +¬m pB M #BM?5 L? M?5

l€M?555

h`QÌM; FB K +MM; +?B M i?QÆM; K"m #ç+ HçB p +?çK pÈB M? mX \*m®B +MM; i` K°i iB M; M; •M i? i?B i- i?•M FB K F?¬M; +ÁM +?`m M´B HU+ HQÊM; FBM? F?OM i?"M? iWM; KªM? pKMx

•M? K„i +O >mbb2BM #WM; b€M; H M M?Q M; "M pçM pb b Q- ?„M #'i +?Êi i?'B Kç FB ç°i M?B M #B M i?"M? K°i /ªB HQm iBM? iÄ ?"Q [m M; H'T H€M? #„M p T?Q

aT?BMt M´B ;B" M ;¬K H M K°i iB M; X Zm M? i?•M K†+ /M çQÊ+ #ªQ p #ÎB ?"Q [m b® çB K b€M; pšM +! i? tmv M i?'m [m i?€M? [m M; +O ?„MX h`QM; M?€v K„i- M KQÌB KkBi M M?¼M tmv M i?'m- +ÆM ç m F`+? HB i F?B M +ªM; QÌB ?„M `mM; H

G9+ M"v- >mbb2BM ç½ pSi #Ä +?m¬B FB K +Ki M; OM- imM; ` K°i [mv M K½M? H P M?5 æ'm F?Q #MM; M´ i` M #KM; aT?BMtX aT?BMt ?€ K²K T?mM ` K°i M; KK K pmM; [mv M H M- M?QM; H¬M M"v +´ i v F?UM; HçB- ç½ #` aT?BMt M„K çQÊ+X

aT?BMt i?Î ?´M ? M- €M? K„i +?, K +?9 M?bM >mbb2MBM,

@ L; QÆB ? i?ÆB `²B ?ª\ a Q K°i K°i [mv M M"v M? p"v \

GB M iB T ç!- i`QM; M?€v K„i- +?B M i?QÆM; K"m #ç+ HB M ç€M? KçM? p"Q i?•M bo ;B®M; #„M p, M; ` M; Q`B M?Q H€ `KM; - `ÆB tm®M; K†i ç'i `²B pšM +ÁM H, M ç

aT?BMt ç M; ç`M? KÎ KB M; +QÌB çB M +m²M; i?b i?'v /QÈB K†i ç'i- >mbb2BM H†

@ aT?BMt5 >W s2K ` bS+ HU+ M; QÆB +kM; F?¬M; KçM? H„KX @ >mbb2BM M çQçM /MM; bS+ tQ tQ F?Qû KB M; X

@ L?•M HQçB +QÌM; ççB5

•M? K„i aT?BMt +"M; i`Î M M ?QM; T?'M- H'T H€M? M?Q ? B M; ¼M HY X h`QÌM >mbb2BM,

@ æ€M; iB +- pk F?Q +O M; QÆB [m€ FûK- #•v ;BÌ M; QÌB i v F?¬M; i'+ b„i- +?Š M; QÆB +?®M; +U HçB i?€M? i?QÆM; +O i Q\

@ > ? ? ? ? X

>mbb2BM T?€i ` K°i i`"M; +QÌB HÈM- iB M; +QÌB M; "T i`"M +m²M; M; çQX J†+ /M çÄ +ª +?B M #`Q M?QM; p +m²M; M; çQ 'v pšM F?¬M; bmv ;BªK +?9i M"QX æ®B K b„ i?Î /®+ `²B +QÌB,

@ *?Q /M +! /MM; ç¬B i v i`¬M- i +kM; pšM ç€M? +?Q M; QÆB F?¬M; +QÌB M´BX

>mbb2BM #¶M; M?B M T?B i?•M ç M # M K°i ;®+ +•v ççB i?K `²B ;ä p"Q i?•M +•v- +ª i?•M,

@ æ M ç•v çB

@ L;QÆB +? i ç M MÆB `²BX æ-m M;QÆB H" +O i X

h`QÌM; i?QÆM; +O aT?BMt K M; i?2Q i?€M? [m M; pmM; H MX h?•M +•v +O >mbb2BM
#ç+ iB T t9+ - iWM; KªM? ;¶ pKM i€M ` ç-v i`lB M?Q K°i ç" M #QÈKX *?B M i?QÆM
i?•M +•v F?¬M; +?9i i`Î M; çB- KkB i?QÆM; +„K p"Q #ª p B +O >mbb2BMX

*€B +ªK ;B€+ +„K KkB i?QÆM; p"Q i`QM; i?`i M"v H"K +?Q aT?BMt F?¬M; M?`M
M?€v K„i p iQÆB +QlB ç¬M; +SM; i` M Kti ?„MX >mbb2BM Kt+ /M #` KkB i?QÆM
?ÆM pšM F?¬M; ? HMB #QÈ+X L;QÈ+ HçB- i?•M i? +O ?„M t¬M; pKi H M T?Q i
sQ i tQ i

*?B M i?QÆM; K"m #ç+ tmv M i?'m [m #ª p B +O >mbb2BM- i?"K +?Q +ÁM ;?BK
hB M; K b€i ;B[ç-m F?ÈT tQÆM; p" FBK HQçB H"K +?Q M; QlB i M; ?2 K" `MM;
çB M +m²M; +O >mbb2BM- +?B M w pšM F?¬M; ? ;BªK b9iX

aT?BMt ?ÆB M; •v M; QlBX >„M F?¬M; M; l >mbb2BM HçB KçM? K) p" Q B /kM; ç M
bYM; b®i- >mbb2BM ç½ çSM; i`QÈ+ Kti ?„M- Kt+ /M #ª p B #` i`QÌM; i?QÆM; ç•
+O >mbb2BM ç½ M? M? M?Q +„i M„K H'v +`i v ç M; +-K i?QÆM; +O aT?BMt- `²

aT?BMt M?bM i?'v i`QM; €M? K„i +O >mbb2BM i?Q€M; K°i +€B M?bM HçM? HMM
P M?5

h?€M? F} bo ?mM; ?,M; /MM; ç-m KbM? KçM? M?Q i`Mv ;B€M; p"Q Kti aT?BMtX
bo- HU+ HQÈM; KçM? K) ç M KS+ M"Q +?S5 L; "v +ª F?B +l i?€M? [m M; ?° i? - aT
F?¬M; iU +?O M; ½ p,M; ` M; Q"BX

h` M Kti ?„M ç-v K€m iQÆBX JkB +O ?„M ç½ bÈK #` ç" T +?Q M€i #'vX LY # M K
>mbb2BM +kM; F?¬M; +?`m M' B- H9+ aT?BMt #` ç€M? HmB p T?Q b m- i?€M? [n
p B ?„M- K€m i?`i M?¬v M?K X >„M i?'i i? m HmB HçB K'v #QÈ+- i?•M i? K K M?
ç'i- /MM; bS+ çQ +€M? i v H" M? H†M +?®M; tm®M; ç'iX

L?bM aT?BMt- >mbb2BM +QlB HÈM,

@ > ? ? ? ? 5 aT?BMt- M?Q i pW MlB- F +ª F?¬M; +l FB K i +kM; +l i? ç€M
M' BX "•v ;Bl M; QÆB i?Y /MM; F?m¬M Kti M"v +QlB +?Q i t2K çB5

aT?BMt ç m ç M bmwi M; 'iX .-m b Q ;½ +kM; +l i'K i?•M #'i iY çQÈ+ M[i?¬M # M T
i?QÆM; M?QM; +?d M?€v K„i b m ç½ iU F?ÄB ?Q" M iQ" MX >„M [m i KçM? p i K€
+QM; Bl i`Î M M /[iÈM,

@ E?¬M; #B i b®M; +? i5 L;QÆB X æ² F?¬M; #B i b®M; +? i

@ *?Q /M +? i- Qi M?'i +kM; iWM; +l K°i i?B M bS #` i ç€M? +?Q /"T ç-mX

GlB >mbb2BM MlB F?¬M; F?€+ ;b K°i HQçB / Q ç•K p"Q i`QM; HÁM; aT?BMtX

aT?BMt M?bM >mbb2BM Î ç^M; FB - M; v +ª çSM; +kM; +ÁM F?¬M; p[M;X J€m iQ
tm®M; ç'iX

@ h t2K M; QlB +ÁM # Q M?B m K€m ç +?ªv\

h`QM; iB M; `®M; ;B" M /[- T?Q b m HQM; ;½- #®M +?B + +€M? i?B M bS `mM; c
H M- # v iÈBX h`QM; M?€v K„i ;½ ç½ pQÈi [m F?2 ?Î +O F?¬M; ;B M K" p¼i iÈB
i?QÆM; ?QÈM; p T?Q >mbb2BM ç•K iÈBX >mbb2BM +l T?¬M #'i ç„+ /o GQçB
F?¬M; KçM? ?ÆM bQ pÈB ?„MX >„M +l i? iS+ F?„+ T?€M çQ€M ` T?QÆM; ?QÈ
L?QM; ?„M +?d +l i? /MM; i v M; ,M çDX

*` +F5

L;¼M i?QÆM; ç½ #` >mbb2BM /MM; i v F T +?†i- >mbb2BM +ªK i?'v tQÆM; +®i K
i?QÆM; M†M; M?QM; /M b Q HU+ HQÊM; +O i?€M? F} bo +kM; H` h?€M? ;B BX æ
p +?¢K pÈB i?€M? [m M; i` M KkB i?QÆM; X
h?•M i? ? B M; QÌB i€+? ` b m iB M; M´ p M; ` MX J°i çÁM M`v +O aT?BMt ;-M M
>mbb2BM +kM; ç½ ç€M? çÁM HB m +? i +m®B +MM; X
a m F?B p +?¢K- aT?BMt M? M? +?‡M; HmB p T?Q b mX . i` M +€M? i v +MM;
ç½ `€+? iQ¢+ ` /QÈB i€+ /KM; K½M? HB i +O ç'm- K€m iQÆB +?ªv `ÁM; `ÁM; X
M?Q p"v- aT?BMt +kM; F?¬M; M; ½ tm®M; X *?d b m K'v H-M ?¬ ?'T- /QÈB i€+ /KM
i?QÆM; HB M F?ûT H¢B `i M? M?X
*ÁM >mbb2BM i?b #` ç€M? # v p T?Q b m- ç"TM; QÌB p"Q K°i i?•M +•v ç¢B i?K-
i? pšM +ÁM +?Q ;BªK- +m®B +MM; `ÆB tm®M; ç'i- H`K i?"M? K°i +€B ?® b•m ?ä
@ E?K F?K F?K F?K
>mbb2BM ?Q F? M K½M? HB iX J€m i`QM; KB M; iS ` X >„M #B i`^M; T?´B +O
M[X GY ;B" M i`QM; HÁM; h?€M? F} bo +?Q # Q ;BÌ K½M? HB i M?Q ?¬K M vX
F?¬M; Qi ç®B i?O +QÌM; ç¢BX oQ /K M?Q +QM `²M; ;B" FB - \_Q/`B; m2x ? v H" _m
M? m K" #U+ #°B M?Q ?¬K M v +ª5
J†+ F H" +QM `²M; ;B" ? v _m; - /M b Q i?b i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ çQ+? t€+ +kM
;½ aT?BMt M`v XX
@ >W ?W ?W ?W
>mbb2BM HªQ çªQ #Á /"v- M?bM i?B M bS +QÌB H¢M?X
@ L; QÆB +QÌB +€B ;b\
@ h +QÌB M; QÆB +kM; +?ŠM; ?ÆM ;b i X
>mbb2BM KB M +QÐM; ?ûi H M,
@ h?B M bS5 æ•v H" i?B M bS b Q\ >W M; QÆB +?ŠM; [m +kM; +?d ç M i? 5 L m
iY- M; QÆB +,M #ªM F?¬M; i?„M; M´B i X
@
:BÌ T?9i M`v- +?¢v +m®M; +m²M; çQÊ+ ?ÆM KQÌB /†K- \_QM " `iQM #¶M; M?B M M
iW T?Q b m i`mv M ç MX Zm v ç-m M?bM H¢B +?d i?'v ç°B M; k T?Q b m ç½ ?ÆB
@ .WM; H¢B5
_QM " `iQM [Q v M; QÌB- +® MûM ç m ?ÄB,
@ *?mv M ;b tªv ` p"v\
@ s2 M; U 5 h?Q M; "B- H" t2 M; U 5
h?b ` H" b m K°i ?²B +?¢v çB M +m²M; - #€M? t2 `®i +m°+ F?¬M; +?`m M´B bS+ 0
t2 M; U H'T iS+ F?UM; H¢B i` M K†i ç'iX \_QM " `iQM ?-K ?W,
@ æB- K M; +¬M; +?9 p" pQÆM; T?B ` M; Q"BX hbK ? B M; QÌB +QÐB M; U çQ ?
L?QM; +?mv M b m ç‡ F?B M _QM " `iQM i`ÊM i`ÁM K„iX
@ h?Q M; "B- F?¬M; ´M `²B5
*?d i`QM; +?®+ H€i M; „M M; OM- i?O ?¢ FBM? ?Q" M; +?¢v H¢B,
@ *¬M; +?9 +¬M; +?9 F?¬M; +‡ Î i`QM; t2 M; U 5
_QM " `iQM +ª FBM?X \*€B M`v F?¬M; T?ªB +?mv M çM X >„M i9K H'v +´ €Q i M #
@ L; QÆB M‡B +€B ;b\ *¬M; +?9 #B M K'i Q\ h? +ÁM pQÆM; T?B\

@ oQÆM; T?B pšM îi`QM; t2 M;U X h`QM; t2 +?d +! K°i KbM? pQÆM; T?B ç½ M; i
+?9 ç•m +^aX

_QM " iQM p®M ç½ i`¼M; i?QÆM; - iÈB F?B M; ?2 çQÊ+ ?mM; iBM M`v i?b F?¬M; +
ç-m b M; K°i # M- +^ai?•Mi? F?´M; H² `ÆB iW i` M M;U tm®M;X

@ hQÈM; [m•M5 hQÈM; [m•M

e8RX *?QÆM; 9ej, >„M æ M; "ªQ o h P\

GQmBb2 +^aK i?'v +m°+ çÌB M`M; iW i`QÊ+ iÈB M v +?Q iWM; +! ;B•v T?9i M`Q bÊ
Í i`QM; +m°+ HQ¢M +?B M pW `²B- >mbb2BM /šM M; QÌB t¬M; H M +?ûK ;B i- +m
T?K i`€+? #ªQ p t2 M;U +kM; t¬M; p`Q ç€M?X hB M; ;B i +?! + # M M; Q`B H`K +?
pQ X

GB M ç! H`K°i iB M; M´ p M; ` M ;B®M; M?Q K†i ç'i ç M; `mM; +?mv M5 s2 M;U i`
#`+? K°i iB M; - ç-m +O . Bbv ç"Tp`Q i?MM; t2- H"TiS+ ?¬M K X a m ç!- GQmB
F?¬M; /€K i`®M Î i`QM; t2 M;U M[- M`M; ç~v +Y b´ ` i?b i?'v +m°+ +?ûK ;B i F
i`ÌB ç'i iU M?Q ç M t2M çB M [m M; p` b'K bûi5

L`M; +?¢v F?ÄB t2 M;U K°i +€+? p¬i?S+ - M?QM; KÈB +?¢v F?¬M; iÈB ? B #QÊ+
K†i ç'iX æ-m #` ç"Tp`Q K°i F?9+ +•v F?¬ F?B M M`M; ?¬M K #`i idM? M; vX æ
p€M; idM? H¢B i?b T?€i ?B M +?B + t2 M;U # M +¢M? - +^aç€K K½ i†+ M[- ?bM?
#B M K'i5 "ªM i?•M M`M; Î i`QM; `WM; +•v- +•v +®B tmM; [m M? ç m M;ª M;?B M;

L?QM; K` b m ç! M`M; ç½ i?'v +ªM? i`QM; `WM; +•vX

G` i M i?O HoM? K½ i†+ FB b Q\

E?¬M; b B5 J†+ /M €Q #`Q ç2M iQ`M i?•M ?„M ç½ bÈK M€i #QÆK- M?QM; i?¬M F
+m²M; M;¢Q 'v H¢B F?B M GQmBb2 M?"M ` M; v iS+ F?„+5 æ®B /B M pÈB i M i?
+€M? /`B Fb H¢b m HQM; h`QM; i v M; QÌB FB +ÁM +¬K K°i i? M? i`QÌM; i?QÆM

s2K #° /¢M; i?b /QÌM; M?Q i?O HoM? K½ i†+ #` i?QÆM; F?¬M; M? - F?„T M; QÌB ?
b Q iB M; +QÌB +O ?„M pšM /kM; +ªK ç M p"v\

h?•M i? GQmBb2 ç M; `mM `~v- M`M; M'T b m K°i ç®M; i?•M +•v ;½v M€i- +?d H°
ç M; F`+? +?B M X

@ L m M?Q M; QÆB F?¬M; +! +€B i'K i?•M #`i iY ;b ;b ç! FB - +, M #ªM M; QÆB F?¬

E?B >mbb2BM M;B ` M?[M; HÌB M`v- +¬M; +?9 ç M; M'T Î +?¶ +€+? KQÌB #QÊ+ T

aT?BMt F?¬M; T?ªM SM; +?9i M`Q i`QÊ+ HÌB M;B +O >mbb2BM- KkB i?QÆM; +O
HMM; M;B,

@ .M b Q i?b ç-m M; QÆB pšM H` +O i X

.Si HÌB- i?B M bS ;BÆ H M +?B M i?QÆM; K`m #¢+- KkB i?QÆM; ç°i M?B M p¢+?
Ew ?B m +?[i?"T FB H"TiS+ #B M i?"M? ? B p i`€+? H!M; H€M?- F?¬M; ;B M i`C
i`QM; M?€v K„iX

•M? K„i >mbb2BM #B M ç´B- i?•M i? #¶M; +?®+ HmB M? M? p T?Q b m- F?B i?
i?b F?¬M; ;B M i`QÊ+ K†i ç½ MSi iQ€+ K°i p i- i?€M? [m M; +?[ i?"T K`m #¢+ FB
;B M tm'i?B M i`QÊ+ K†i ?„M i`QM; M?€v K„i5

:BÌ T?9i M`v i`QM; i v >mbb2BM F?¬M;

*¬M; +?9 +?¬M +?ì K°i +?9i- ;"i ç-m- M;?B K K†i M|B,
@ G9+ +€B i M +| +€M? /"B FB Km®M ;B i i - i i?'v çQÊ+ M;QÆB /MM; i?•M i? i
>ÆM M[- M;QÆB ç½ M|B pÈB i ó+€K ÆMôX J°i M;QìB i?U+ bU +MM; ?mM; +U+
M;QìB F?€+X h F?¬M; `ä- >mbb2BM F`bo +€+ ?ç- içB b Q i?¬M çB M HçB Km®M
@ "ÎB pb #ªM i?•M i?¬M çB M p®M F?¬M; T?ªB H" +€B ;b i®iX
>mbb2BM HçM? HMM; M|B- K" +•m M|B iB T i?2Q +O ?„M- HçB H"K +?Q +¬M; +?
@ h®B ?¬K [m i M +| +€M? /"B FB +?QM? H" M;QìB +O i?¬M çB M T?€B iÈB ;B
iQ" M #° ç m H" i?¬M i?€M? F} bo5
@ 555
*¬M; +?9 FBM? ?¬tQM;- i?•M i? `mM H M M|B,
@ E?¬M; +| F?ª M,M;5 h?¬M çB M
_WM; +•v pšM v M ioM? M?Q +k- >mbb2BM i?Î ?'M ? M p" B H-M- T?•M #B i T?QÆ
@ *?9M; i çB p ?QÈM; æ¬M;X
@ >QÈM; æ¬M;\
*¬M; +?9 GQmBb2 ? B K„i b€M; M;ìBX
@ E?¬M; b B5
>mbb2BM ;"i ç-m- M?Qm K"v M|B,
@ h K†+ /M KB M +QDM; i`®M i?Q€i- M?QM; +€B i M FB M?'i ç`M? b) F?¬M; / /"
#•v ;Bì M m #Ä i`®M +kM; F?¬M; çQÊ+ [m€ t - i HQ H„M; ?„M iMv H9+ ç m +| i?
M?'i ç`M? M;?o `M; i b) +?çv i`®M p ?QÈM; h•v
æ9M; p"v5 *€B i M i?B M bS aT?BMt- M?'i ç`M? b) M?"M ç`M? >mbb2BM +?çv i`®
G•m G MX
>mbb2BM #B i`ä i?QÆM; i? +O Kbm?- iW MÆB M"v iÈB i?"M? G•m G M +| [m½ M
i? ?B M içB- i`®M +?Q çQÊ+ # Q t ç½ #` ç®B T?QÆM; #„i çQÊ+X
*€B i M i?B M bS FB M?'i ç`M? M;?o F?¬M; ` +?QM? Kbm? b) H"K M;QÊ+ HçB M
hW MÆB M"v çB p T?Q æ¬M;- iÈB #B M ;BÈB +O ?"M? ibM? .2b +kM; F?¬M; t
[m•M h•v „+ - ;B i°+ >Q hmHBT içB #B M ;BÈB T?Q æ¬M; +O idM? .2b ç½ t•v /
h`QM; ç| +| K°i [m MªB H9+ i`QÊ+ ç½ iB m /B i K'v pçM #° #BM? h•v „+ +O Zm i
>ÆM M[- ç` T?QÆM; FB F?QªM; +€+? bQ pÈB i?"M? G•m G M i?b ;¬M ?ÆM `i M
i`9 ç|M; F?¬M; Qi [m•M HQM? +O ;B i°+ - +?d +¬M +| i? i?"M? +¬M; +?çv i`®M i
J†+ /M i`QÊ+ K†i i?€M? ;B B +QìM; ;Bª i?b #BM? HQM? #bm? i?QìM; F?¬M; +| i€
çB M M m Km®M €K b€i +¬M; +?9 +kM; F?¬M; /€K [m M; KBM? +?QM? ççB ` i v-
+¬M; F? B +?®M; HçB ?Q" M; i?'i5 L m ç®B T?QÆM; 2 M;çB #°+ H° i?•M T?"M-
/Q M? i`çB +O ;B i°+ >Q hmHBT- ? i i?ªv HB M M iQ"MX
amv M;?o +O >mbb2BM H" p¬ +MM; +?QM? t€+- KQm F i?U+ ?B M +kM; `i T?M
T?Q æ¬M;- +¬M; +?9 GQmBb2 /QìM; M?Q +kM; çQ€M çQÊ+ +?9i ;b ç|X
*?d H" Mûi K†i >mbb2BM HçM? HMM;- +ª M;QìB ;B®M; M?Q çQÊ+ iç+ iW ç€ M? i
+¬M; +?9 M;?B p'M M?QM; +kM; F?¬M; /€K Kì KB M; ?ÄBX
@ æB i?¬B5
>mbb2BM +?d p ?QÈM; æ¬M; ,

@ _'i tBM H¶B- +¬M; +?9 çB M ?ç- #•v ;Bì +?d +ÁM ? B +?9M; i +?çv i`®M M M
+?mv MX L m M?Q T?Q i`QÊ+ +| i? ;†T MÆB M`Q +| M;QìB î- +| i? i b) ibK #B
+QM M;U X

L|B tQM;- >mbb2BM MûK +?Q +¬M; +?9 K°i M?€M? +•v H`K ;"v +?®M;- b m ç| +'
K` çBX \*¬M; +?9 GQmBb2 îT?Q b m +?¬M +?ì K°i H9+- #'i ç„+ /o i?î /`B çB i?2Q

J` H9+ M`v +€+? MÆB >mbb2BM +MM; +¬M; +?9 pW `ìB çB F?QªM; ?ÆM KQìB /†
` ççB +?B M- æ¶ .mv b„+ K†i •K i`-K M?bM +?B M i`QìM; +?mM; [m M?X

h` M K†i ç'i M;´M M; M; F?¬M; Q i i?B i? X æ¶ .mv H`T iS+ M?"M ` i`QM; ç| +| i?r
+MM; pÊB >mbb2BM X

æ€M; +? i5

æ¶ .mv M?bM i?B i? +O [m•M HQM? ;B i°+ M^K /QÈB ç'i- +| +€B i?"K +?Q pšM +
h` M K†i ç'i F?„T MÆB ç m H` p i K€m ç¼M; HçB- +| i? iQîM; iQÊM; i®B ?¬K [m î
+?B M i?ªK F?®+ ç M KS+ M`Q5

L?QM; æ¶ .mv +ªK i?'v Fb /` +?QM? H` i` M K†i ç'i +?d i?'v +| i?B i? [m•M HQM?
ç`+? M?•M F?¬M; ? +|5

æ¶ .mv H`T iS+ F?šM; ç`M? ç®B T?QÆM; ç½ K M; çB iQ`M #°- H`K M?Q p"v +?„+
ç HçB /'m p i +MM; +?SM; +SX

_WM; +•v tmM; [m M? +?B M i`QìM; #` ;½v `çT iWM; KªM; HÈM- K†i ç'i i`M ç-v i
b•m- ?B M M?B M MÆB M`v çª +| + Q i?O +?B M ç'm F`+? HB i5

æ¶ .mv M? M? +?|M; çB F?„T +?B M i`QìM; ibK iÁB- ?v p¼M; +| i? i?'v çQÊ+ /'m
+kM; +| i?m ?Qç+?- içB # M +çM? K°i ;®+ +•v #` ç€M? ;½v- ?„M ibK i?'v K°i +?B

æ•v H` HQçB ;B`v çB M ?bM? çQÊ+ /MM; i`QM; +mM; çbM? /`M? +?Q M[;BÈB- iç
HQçB / i?QÊM; çšM; ç içQ i?`M?X >ÆM M[- içB MÆB K„i +€ +?•M pšM +ÁM çQM

æ¶ .mv M?bM i?'v H`T iS+ t€+ ç`M? p"i M`v +?„+ +?„M i?m°+ p +¬M; +?9 GQmBb

a m ç| - ?„M M?bM /'m p i i` M K†i ç'i

ó.'m K|M; M;U - iU ?² +| ççB ç°B M?•M K½ çB p T?Q h•vX .'m p i`'i H°M t°M M?
H`\_QM " `iQM ?Q†+ >mbb2BM /šM M;QìB #Á +?çv o"v H`i /¼+ i?2Q çQìM; # v ç
HÁM; çB M? M? M M ç½ F?¬M; ;†T #¼M ?¼Xô

æ¶ .mv M;?o iÈB ç•v- ? B K„i HçB +`M; M?,M HçB5

G`K +?Q M;QìB i M?S+ ç-m H` p` +¬M; +?9 M`v b Q HçB +?çv ç M +?¶ +?B M i`Q
+?B + ;B`v\

E?¬M; #B i +¬M; +?9 +| çB i?2Q _QM " `iQM +?çv i`®M ? v F?¬M; \

_®i +K+- æ¶ .mv çB /¼+ i?2Q `WM; +•v K°i H9+ HçB M?bM i?'v i` M K†i ç'i K°i /'m
.'m +?•M i?Qç i M?bM M?Q `i ç m- `i M¬M; M?QM; pšM +| p iMv iB M5 >B M M?
+?çv i`®M- F?¬M; +€+? M`Q F?®M; +? i?•M i? +O KbM?- ç½ içQ i?`M? /'m +?•M

æ¶ .mv H`T iS+ ?ç [mv i i•K- iB T iK+ çB i?2Q /'m +?•M5

L?QM; K°i H9+ b m- /'m +?•M M?Q HçB ç°i M?B M #B M K'i5

æ¶ .mv bmv M;?o K°i H9+- ? B K„i b M; M;ìB, óæ9M; p"v- /'m +?•M M`v +?„+ +?„M

"îB pb- `ä ``M; ç•v H` /'m +?•M +O K°i + Q i?O #` i?QÆM;5 L m H` M;QìB +O çç
ç`M? H` +?çv p ?QÊM; æ¬M;- pb ?QÊM; h•v +?QM? H` i?`M? G•m G M- ççB #ªM /

L m ?„M +?çv p ?QÈM; h•v- p"v +?QM? H` M;QìB +O KbM?5

æ•v H` T?€M çQ€M i?S M?'i +O æ¶ .mvX

L?QM; iϕB b Q /'m +?•M iËB ç•v HϕB #B M K'i\

*?ŠM; H) H" #` ç`+? M?•M çm'Bi?2Q\ "` ;B i +? i\ >Q†+ #` #„i çB\

amv M; ?o K°i H9+ - æ¶ .mv ç°i M?B M iU p¶ p"Q ç-m- iU i`€+? M|B,

@ h M?Q i? M"Q K" HϕB F?¬M; M; ?o ` +?S5 LÆB M"v +€+? i?"M? G•m G M t M?C

H'v FBM? M; ?B K #` i?¬M çB M i`mv b€i +O ?„M- F?B i?'v #ªM i?•M ç M; #` i?QA

G M +?„+ +?„M b) #` #„i çQË+ ;B[çQÌM; M M i? v pb +?ϕv p ?QÈM; h•v- F?¬M; #

bU Î #B M ;BÈB T?Q æ¬M; 5

L; ?o i?¬M; bm®i- æ¶ .mv F?¬M; ? /Q /U- H"TiS+ +QÌB HϕM? ? B iB M; `²B ?QÈM

e89X *?QÆM; 9ee, EBM? æ°M; E?m _WM; 5

"¶M; GQmBb2 T?Q b m F m H M i?'i i? M?- >mbb2BM HB M [m v HϕB- M?Qm K"v

@ a Q i? \

E?m¬M K†i tBM? ç T +O GQmBb2 H9+ M"v ç-v ç m çÈM- ç½ pSi +¬M? +•v +?®M;

>mbb2BM M?bM i?2Q- +?d i?'v +?•M i`€B +¬M; +?9 F?¬M; M; Ì HϕB ç i`¬M- F?¬

H9+ M"QX "M +?•M i`„M; #|+ K`M K" M; b m F?B çB [m çQϕM çQÌM; 'v ç½ H'K H2K

?Î M?[M; M; |M i v ç M; #`i HϕB +O M" M; +ÁM i?'v +ª p i K€mX

>mbb2BM i?Î /¬B K°i ?ÆB `²B [m v HϕB M; ²B tm®M; - +?b i v ` K†+ F #° /ϕM; çÄ K

+?9 X >„M +?ŠM; ç +?Q M" M; F`Ti?„+ K†+ ç½ ;ϕi i v M" M; ` - b m ç| M•M; +?•M i

*¬M; +?9 #` M„K H'v +?•M KbM?- M?`Ti?Î #¶M; M? M? /²M /"T- K†i çÄ YM; H M-

M?Q Mû i`€M?X

@ E?¬M; b Q ç•m- +?d H" /šK p"Q +€B ;b ç| i?¬BX

>mbb2BM +? m K"v M; ?o M; ÈB- b m ç| H"TiS+ i?€Q ç¬B OM; / +O KbM?- çQ +?

@ æB ;B"v +O i p"QX

@ M? i? +ÁM M?\

>mbb2BM ç€T,

@ . i?'i i /"v- çB +?•M ç'i +kM; F?¬M; b Q- i`QÈ+ FB F?B #` M; QÌB h?¬M æB M c

",M; S?QM; T?QÆM; #„+ - HB M iK+ K'v M; "v HB M i ç m çB +?•M F?¬M; /QÈB i`Ì

«B i`ÌB5 GQmBb2 +?Q€M; p€M; ,

@ ",M; imv i HϕM? ;B€ M?Q p"v- çB +?•M F?¬M; K'v M; "v HB M- +?ŠM; H) M? F?¬

@ h `i K v K„M

>mbb2BM i`¬K M; •K ;B•v H€i- iB M; ?„M M; ?2 M†M; M +? i +?|+ - i`"M M; "T HϕM?

@ æ M M; "v i?S iQ- +| ? B h?¬M h?€M? F} bo çm' B F`Ti X

*¬M; +?9 M; Ð M; "M; ,

@ h F?¬M; ?B m

@ h ;B i +? i #¼M ?¼- b m ç| H'v ;B-v +O K°i F i`QM; ç| ç çB5

*•m M|B M"v +O >mbb2BM H"K +¬M; +?9 ;B"i #„M KbM?- M?bM ;½ ç" M ¬M; F?„T

K†iX L" M; M?bM i?'v €M? K„i >mbb2BM i?QªM; [m K°i €M? M?bM Fb Hϕ- i`QM; ç|

b•m b„+ F?| M|B H M HÌB5

*¬M; +?9 #¶M; T?€i ?B M- +?Q /M #` i?QÆM; M†M; ç M i? M"v- M?QM; F?B çSM

? F?QK +9B +?9i M"Q5 >„M ;B®M; M?Q K°i M; ¼M ;B€Q poM? pB M F?¬M; # Q ;B

EB M +QÌM;5 aU FB M +QÌM; imv i ç®B5 h?" ;½v +?S F?¬M; +?`m m®M +QM;5
.-M /-M- +¬M; +?9 ?®i ?QªM; M?"M i?'v #!M; ?bM? +€B i M H¢M? HMM; i`QÈ+ K
#!M; /€M; M;QÌB i?B m MB M M; M; M;QÊ+ i` M [mªM; i`QÌM; ç½ BM b•m i`QM; F
E?€+ î +?¶- #!M; /€M; +?"M; i?B m MB M; ;v; Á FB ç M; KÌ M?¢i /-M /-M X
@ L? M? H M- +?9M; i F?¬M; +! M?B m i?ÌB ;B MX
*•m M!B +O >mbb2BM H`K +¬M; +?9 ç M; M;~M M;Æ #¶M; ;B"i KbM?X
L?bM i?€M? F} b„ [m v M;QÌB çB- GQmBb2 F?¬M; +?9i /Q /U- HB M tÄ M; v ç¬B ;E
Zmª H` F?¡ K` iQÎM; iQÊM; M m M?Q #bM? i?QÌM;- K°i +¬M; +?9 + Q [mw M?Q M
;B`v ?¬B tb K` K°i ;½ ç`M ¬M; ç½ tÄ [m \\ L?QM; H9+ M`v- +¬M; +?9 GQmBb2 +ªK
Kªv K v K°i +?9i bm v M;?o b) +U imv i5
NM; +O >mbb2BM +¬M; +?9 çB +ÁM `°M; M?B m- M?QM; M`M; pšM #QÈ+ M? M?
J°i M K K°i M[çB i`QM; `WM; `°K F?€ H•m- `²B K°i H9+ b m- GQmBb2 T?Q b m #
i? M i?MM;,
@ L;`B XX M;`B F} bo >mbb2BMX
>mbb2BM [m v M;Q„i H¢B- H¢M? HMM; M?bM +¬M; +?9 - ;B¼M; M!B +! p ?ÆB ;Q
@ æB M ?¢- ?½v +S ;¼B i #^M; i M H` çQÊ+ `²BX ob #•v ;B!i X F?¬M; +ÁM H` F
GQmBb2 #` €M? K„i +SM; M?„+ +O >mbb2BM H`K bÊ- H¢B i? K 2 / - /Q /U K½B K
@ V- >mbb2BM- i +! i? ?ÄB M? K°i +•m F?¬M;\
>mbb2BM F?¬M; M!B- iB T iK+ çB- +?d ó?WKô K°i iB M;X
*¬M; +?9 H`v /kM; F?Q- +m®B +MM; ?ÄB
@ æB m i Km®M ?ÄB M? H`- i?U+ ` `°i M?B m M,K i`QÈ+- F?B i +ÁM H` K°i çS
mv / M? +O M?X E?B ç!- M;QÌB M;QÌB î ç ç¬ ç m i`mv M iKM; M? H` K°i i?B M
bMM; #€B M;QÌB F} b„ M?Q M?- M?QM; i¢B b Q M? H¢B X
>mbb2BM /WM; #QÈ+- GQmBb2 M?"M i?'v M?Q /€M; p >mbb2BM ?ÆB F?UM; H¢
M;QÌB H¢B- +?d M;?2 iB M; M!B H¢M? HMM; p M; H M,
@ æB M ?¢- H) M`Q T?K M[ ç m +! iQM? ?B m F€ M?Q p"v `\
@ X E?¬M; T?ªB
*¬M; +?9 ?ÆB +,M; i?ŠM;- +?MM; ;B¼M; M!B,
@ *?d pb- i ç½ iWM; H` M;QÌB bMM; #€B M? i?¬B- +?Q M M
@ æ! H` +?mv M `B M; +O i X
>mbb2BM i`ª H!B +•m ?ÄB #^M; F?~m F?Q ;B®M; ? i M?Q +QM M;QÌB ?„M- +SM; `
GQmBb2 i?Î /`B- M`M; +ªK i?'v i`€B iBK M;QÌB ç`M ¬M; M`v +kM; +SM; M?„+ p` ?Ì
æ9M; p`Q H9+ +¬M; +?9 ç M; ?Q i b•m K°i ?ÆB +?m~M #` M!B b M; +?mv M F?€+
ç°i M;°i- çQ i v H M- ` ?B m BK H†M;5
GB M ç! >mbb2BM HMB H¢B K`v #QÈ+- FûQ +¬M; +?9 GQmBb2 M'T p`Q b m K°i i
S?Q i`QÈ+ +€+? F?QªM; 8yK- H! K!i`¬M; i?'v i`M +MM; +O +€M? `WM;X
*•v +®B î ç•v ç½ i?Q ?ÆM M?B m- +?d +¬M` F?ÄB F?m`WM; M`v- +?QM? H` K°i
#€i M;€i5 æ` ?bM? #^M; T?ŠM; F?¬M; i? ~M M'T p`Q ç•mX
h? M?QM; # M M;Q`B F?m`WM; M`v H¢B ç M; -K o iB M; M;QÌB5

@ G`K +~M i?"M p`Q5

•K i? M? M†M; M M;?B K M;?` `ÆB p`Q i B >mbb2BM F?B M +QM M;QÆB ?„M +Q
_Qb2ii 5 G` _Qb2ii

L;Q`B `WM; +•v- _Qb2ii +QÐB M;U - M;?B K M;†i i?2Q /äB #° ?¢ H`K pB +X

" M +¢M? `WM; +•v- ?ÆM K°i i`,K M;QÌB ¸ M; ` bS+ ¸`Q K°i +€B ?® `i `°M;- H9+
+€B i?•v K - _Qb2ii ¸ M; +?d ?mv #¼M M;QÌB H'T ?® H¢BX hWM; t M;- iWM; t M
M?[M; t€+ +? iX

@ *~M i?"M- ¸WM; ¸ H¢B /'m p i5

hB M; [m€i +O _Qb2ii p¼M; H¢BX

>mbb2BM FûQ +¬M; +?9 GQmBb2 p`Q M'T b m K°i ;®+ +•v iQX L?bM ¸®B T?QÆ
¸ M; H`K ;b5

_`i `ä `°M;- ¸ K [m +?9M; ¸½ [m v H¢B H-M M[ - K M; iQ`M #° i?B i? HQm H¢B +C
æ M i?B i? +kM; F?¬M; HQm H¢B +?SM; iÄ #¼M +?9M; F?¬M; Km®M ¸ H¢B +?9i

G9+ M`v /QÈB +€B ?® iQ- i?B i? +MM; pÈB €Q ;B€T p` pk F?Q +O M?[M; h?¬M h
¸ M; #` pMB H'T /¬M /¬MX

G`K tQM; M?[M; pB + ¸!- _Qb2ii M;?B K K†i- ?¢ H M? +?Q i'i +ª ¸€K #° ?¢ +! K
¸SM; pÁM; i`ÁM [m M? +€B ?®X h'i +ª ¸ m #Ä Kk;B€T tm®M; ¬K i`QÈ+ #KM;- i`QÌ
M'v ¸ m +9B ¸¬m- KB M; H`K #~K ;b ¸!X

"B m ?B M +O K¶B h?¬M h?€M? F} bo ¸ m p¬ +MM; i?`M? FQM? p` M;?B K i9+X L
+¬M; +?9 +?d M;?2 ` K°i +?9i ;b ¸! + v ¸„M; p` M†M; M X J¶B M;QÌB F} bo ¸ m h
M?¢iX

*ÁM >mbb2BM M;?2 i?b Mûi K†i H¢B F?€+ i?QÌM;- +m®B +MM;- F?B ¸€K h?¬M h?€
KÈB i?Î /`B,

@ æ•v H` K°i M;?B H iQÎM; MB K M?[M; F} b„ +? i i`"M X>W- iQM M;QÐM; ¸9M; H
K€m5

a m M;?B H - _Qb2ii ;"i ¸¬m- iU i v H M H'T t M; ¸'i +m®B +MM;- b m ¸! F?m i v
/šK T?ŠM; K†i ¸'i T?Q i` MX G`K M?Q i? - KªM? ¸'i ?Q M; p®M ¸½ p„M; ?ÆB M;Q
?B M ` /'m p i- i`W F?B #B i +?QM? t€+ ¸` ¸B K- +ÁM F?¬M; +?„+ +?„M F?¬M; i?

S?Q # M _Qb2ii +ÁM ¸¶ #ªv i€K +¶ t2 M;U - _Qb2ii ?¢ H M?,

@ hQ`M #°5 +ÎB ;B€TX

G M? pW ?¢- +€+ F} b„ H"TiS+ ¸SM; i?`M? ?`M;- b m ¸! +ÎB #Ä ? i €Q ;B€T i` M M
t T €Q ;B€T +O KbM? H M t2 M;U K°i +€+? M; ,M M„TX

>mbb2BM M?bM +ªM? i`QÈ+ K„i- M; v iS+ F?„+ i`QM; HÁM; ?B m ` ¸B m ;b ¸!

hdM? .2b H` H½M? ¸` +O ;B i°+ >Q hmHBT- i` M #B M ;BÈB +O idM?- K†+ /M
M;?B K M;†i- FB K bQ€i +?†i +?) M?QM; Qi M?'i K'v i?`M? T?® p` i?` i`'M +kM; ¸
i?QÌM; K` M!B i?b F?¬M; i? ¸ +ª K°i ¸°B F} #BM? ;¬M K°i M;`M M;QÌB HûM H9i p`

"•v ;B! t2K ` [m€MY H` M?[M; i M M`v /MM; +€+? 'v ¸ i` i`°M p`Q idM? .2b , M
i?`M? +€+ M?!K- F?¬M; B K M; i?2Q pk F?Q €Q ;B€X " M +¢M? ¸! H` K°i ¸°B t2 M; i
M?•M p`M +?mv M pk F?Q €Q ;B€T p`Q i`QM; idM? .2b X a m ¸! b) i` M; #` pk i` M

Zmª M?B M- F?B >mbb2BM ¸ M; bmv ¸Q€M- T?!M; K„i ` t - _Qb2ii ¸½ T?•M +?B
i®T M?ÄX

>mbb2BM ç`M? iB T iK+ çÊB i? K K°i H9+- ç M F?B M; QÌB +O \_Qb2ii çB `²B KÈ
M; Ì- _Qb2ii +?d pmM; i v K°i ç +?Q # M; QÌB ?| i` M; i?`M? i?QÆM; M?•M #bM
t2 M; U +?Î pk F?Q €Q ; B€T çB i`QÊ+X a® ç¬M; +ÁM HçB- i?b +?Q M; ?d M; ÆB içB
a m ç'v- _Qb2ii +ÁM /†M /Á i? K ? B +•m,
@ S?€B ? B ç°B p`Q `WM; i bK MQÊ+ - T?ªB i?"M i`¼M; 5
h?'v KQÌB K'v i M ç`+? tm®M; M; U çB p`Q `WM; - +?B M?B m +€M? ç M; ?QÊM;
bK+ bçQ- H¬M; K`v >mbb2BM M?Qm HçBX
L m M?Q H9+ i?QÌM; i?b K°i M?|K F} b„ M`v >mbb2BM +?ŠM; +QB ` ; b\ æWM; M|B
M; ?bM M; QÌB i?b pÊB bS+ KçM? +O +QÌM; ; Bª h?€M? :B B +kM; imv i ç®B F?¬M;
i` M M; QÌB ?B M içB ?„M +?d ; „M; ; QÊM; €T +? K` i?¬BX >ÆM M[- K°i F?B ç½ ç
ç°M; +?Q i M i?B M bS aT?BMt ç M i?b X
hB M; #QÊ+ +?•M K¶B H9+ K°i ; -M- K'v i M ç`+? çB ç-m +?d +€+? +?¶ ? B M; QÌB
€M? K„i >mbb2BM H"TiS+ /äB ` M; Q`B `WM; - M; Q`B ç| H` K°i #bM? tmv M # Q H
i`QÊ+ K„i >mbb2BM +?d +| ? B +QM çQÌM; , i?S M?'i- H†M; H) HmB p`Q i`®M b•r
M?[M; i M FB ç M; M; ²B M; ?d # M #b `WM; - bÊ H` i`QM; i?ÌB ; B M M; „M +kM; F
; B| ç M; i`®M i M aT?BMt FB X \*| i`ÌB KÊB #B i i M i?B M bS ç| H9+ M`Q b) i bK ç
i M FB HçB ç M; M; ²B M; ?d çÊB aT?BMt ç M iK ?¼Ti?b b Q\ o`v i?b iB TiK+ `M i
[mv i ç`M? i®i M?'i `²BX
*ÁM M?Q H†M; H) pÁM; [m Kû FB +O F?m `WM; - w ç`M? M`v >mbb2BM ç½ M; ?o
HÈM M?Q p`v- ?ÆM M[ ` F?ÄB +€M? `WM; HçB H` +€M? ç²M; ?Q M; #^M; T?ŠM;
; b M; , M +ªM çQÊ+ i-K M?bM- /M +?Q KbM? +| +?çv çQÊ+ t i?b ç®B T?QÆM; +kM
h`®M F?¬M; tQM; `²B5
>mbb2BM ?ç [mv i i•K- i?Î b•m K°i ?ÆB- ; ?û b€i i B +¬M; +?9 M?Ä ; B¼M; M|B,
@ G€i M[+¬ çWM; ?ûi p` +kM; çWM; ?QªM; bÊ- +S i?2Q i 5
GQmBb2 F?B i?'v K'v i M FB ç½ bK+ bçQ ç M MÆB- b„+ K†i ç½ i€B M?Êi çB- M;
; B¼M; M|B pšM HçM? HMM; M?QM; pšM i?'v p[M; HÁM; - ; B®M; M?Q H` i bK çQÊ+
""M i v M`M; ç½ M„K +?†i pç i €Q >mbb2BM iW H9+ M`Q F?¬M; ? v- M„K +?†i +SM;
:½ h?¬M h?€M? F} bo çB ç-m ç M; `9i FB K #ç i +Ä- #¶M; ?ûi iQ€M; H M,
@ hbK i?'v MQÊ+ `²B- T?Q i`QÊ+ ?bM? M?Q +| F?2 bm®B M?Ä5
L; ?2 ?„M M|B- M?[M; i M F?€+ H"TiS+ H° p ?Q M ?d ç m M? Q M? Q +?çv p ?QÊ
""i i?bM? HbM? i M F} b„ ç| +ªK i?'v ?Q K„i- ?bM? M?Q H€M; K€M; M?bM i?'v K°i
[m K„i- M?QM; ?„M +?Q F`T F m H M- T?"T K°i iB M; - K°i +`M? +•v ç•K ç½ ç•K i
>mbb2BM `9i +`M? +•v M? M? M?Q +?ÈT- v i?¬m i M F} b„ i`Q ` K°i /ÁM; K€m iç
>mbb2BM M„K +`M? +•v iQ M?Q ; "v +?®M; i`QM; i v- ; BÆ H M [m€i iQ K°i iB M; - F
M; Q`BX

e88X *?QÆM; 9ed, æ½ >ÄB h *?Q \

:½ ç²M; #¼M #¶M; M?B M M; ½ ; K+ tm®M; - K€m iW +´ ?¼M; i9 ` /[/°B5 GB M ç|
pÁM; ` iW b m K°i +•v +´ i?KX æ€K h?¬M h?€M? F} b„ FB imv `^M; FBM? M; ç+ i°i
F?´ im M; ?B K M; †i ç½ ; B9T #¼M +?9M; M? M? +?|M; F?¬B T?K+ HçB T?ªM SM;
M; OBX

J°i iB M; ?¬ ?Q€M- H"TiS+ K'v +?K+ i M F} b„ FûQ b€i pÁM; p•v p`Q ; B[ F?m `WM
F?m FB K t¬M; H M5

GQmBb2 +^aK i?'v i?•M i? KbM? #`>mbb2BM ¬K M; M; ?¬M;- `²B ? B +?•M M?' + #
¬K +¬M; +?9 M?av p¼i H M + Q `²B ç€T tm®M; i`QÊ+ K†i K'v i M F} b„- +`M? +•v i
M; QÌB HQÈi çB i?Q, M i?Q„i- `²B i?b K€m #„M ` imM; i|2 iW v i ?-m K'v i M F} bo
F`T ` M `d iB M; M`QX

h`QM; M?€v K„i >mbb2BM ç½ ç€M? +? i +^a ç€K M; QÌB- i®+ ç° iB M H M F?¬M; ?
i? M? FB K K°i ; ½ F` b„ H`K `Èi- pSi +`M? +•v çB5

•K i? M? ?¶M HQçM i`QM; `WM; ç½ FBM? ç°M; ç M ç€K M; QÌB _Qb2ii Î# M M; Q`
i`¬M; i?'v >mbb2BM ¬K K°i +¬; €B i` +?çv M?Q # v F?ÄB `WM; +•vX

@ >mbb2BM55

J†i _Qb2ii H° p FBM? M; ç+- bQM; ?„M pšM T?ªM SM; F`T i?ÌB,

@ J m- :B i +? i #^M; K¼B ;B€5

L|B `²B p°B p`M; pÆ H'v i`QÌM; i?QÆM; i`2Q ;i` M KbM? +?B M K½ # M +çM?- bªB

>mbb2BM pmM; K°i FB K- K°i i M h?-M h?€M? E} bo HoM? i`¼M M?€i ç•K- K°i iB
ç'm F?Q p`M; FBK H| K„i i` M i?•M FB K #´ i?ŠM; ; ½ h?-M h?€M? E} bo iW ç-v tm

L°B içM; i`QM; +Æ i? #`T? M? i?•v T?ÁB `X *¬M; +?9 GQmBb2 ç€M; i?QÆM; i
i? i?ªK M?Q p`v ç•m- bÊ ?½B [m€ HB M ?¬M K #´ iidM?X

>mbb2BM ¬K +¬M; +?9 5 >„M ç½ M?bM `ä T?Q i`QÊ+- +?B M K½ +O i`,K i M F} I

*QÊT M;U 5

æ•v H` bmv M;?o /mv M?'i i`QM; ç-m >mbb2BM H9+ M`v5

oW M;?o ç M ç•v- #¶M; i?'v K°i KkB i?QÆM; H Q p9i iÈB- >mbb2BM ;BÆ FB K H
æ'm F?Q p`M; FBK +?'M # v KkB i?QÆM;X _Qb2ii ? B i v +¬K i?QÆM;- ? B i v #
H`K +?'M ç°M; ç M i9 K€m- ?´ F?~m #` `€+?- i?•M i? HMB p b m HB M iK+- TªB
KÈB i`K p[M; çQÊ+5

>„M M?bM `ä €M? K„i >mbb2BM ç M; M?,K M?,K ?QÈM; iÈB +QM +?B M K½ +€+? H

_Qb2ii [mª F?¬M; ?´ H` M?•M i`B çQÊ+ h?-M æB M #Q K"i #²B /QĐM;- :BÌ H` ;B•v
?„M H`T iS+ ?ûi H M,

@ GB m +? i ;B[?„M HçB555

`²B ?„M [m v ç-m ?ûi pÈB KQÌB K'v i M F} b„ ç M; i`¬M; M;U ,

@ :B i M;U 5 E?¬M; ç HçB K°i +QM M`Q +ª55

*QM K„i ?,M [mª M?B M M? K ?B K- [mv i çQ€M +kM; `´i M? M? +?|M;X

_Qb2ii #B i`´i `ä- ç®B T?QÆM; imv +?d +| KbM? >mbb2BM- # M KbM? ç¬M; ç M
+QÌM; ;Bª h?€M? :B B- M; QÌB i?QÌM; +| M?B m ?ÆM M[+kM; +?ŠM; +| w M;?o ;
+?B M ç-m iB M pW `²B +?Q i?'v- K†+ /M >mbb2BM +?d +¬M K°i FB K ç½ H`K +?Q
i? M?"M i?'v `ä `M; H` i?U+ HU+ +O >mbb2BM H9+ M`v ç½ FûK t i`çM; i?€B çd

æ K [m - K°i FB K +O ?„M +| i? #´ p,M; KbM?- +ÁM ?¬K M v +?ŠM; [m +?d H`K
#QÊ+ K` i?¬B5

>ÆM M[-_Qb2ii +kM; bÈK i`¬M; i?'v +?•M >mbb2BM ç M; [m'M pªB i`„M;- +ÁM
i` M M; QÌB ?„M M[ 5 h'K €Q +?Q`M; çšK K€m iQÆB- i'i +^a ç m +?SM; iÄ `^M; ç®B
+ªM? i`¼M; i?QÆM; M;?B K i`¼M;55

_Qb2ii ?B m `ä- >mbb2BM ç M; Km®M +?çv5

G9+ M"v +^a i` ,K h? -M h? €M? E} bo ç m ç½ t¬M; H M F?¬M; +?9i`mM bÊ- i`QM; HÁ
i`"M bU i¬M i?ì iQM M; QĐM; çB M +m²M; 5 hQM M; QĐM; M"v F?B M +?9M; M?Q #
+?ŠM; M; çB #` i?QÆM; 55

.M`^M; >mbb2BM ç M; M?Q +QM ?' çB M- ç'm F?Q p" M; FBK #MM; M' - K°i FB K +
+QM; imv i Ko- p-M; ?"Q [m M; K"m p" M; FBK ç| +„i M; M; HQM; K°i ç€K h? -M h? €
[m M? ? „M5 o"v K" ç€K M; QìB T?Q b m pšM F?¬M; K^{av} K v`mM bÊ- pšM Hk HQÊi

>mbb2BM p®M /o ç½ #` i?QÆM; M†M; - +?d +| i? KB M +QĐM; /MM; ç M bS+ KçM
+?Q /M HÊB ?çB M?QM; +Æ i? M? i?U+ bU ç½ b„T F?¬M; +?`m M' BX a m F?B +
+m®B +MM; +ç+? K°i iB M; - HQĐB FB K ç½ #` m®M +QM; HçBX

L?[M; p i i?QÆM; i` M M; U+ p" i?•M M; QìB b m F?B idM? HçB /MM; ç'm F?Q KB M
HQç i iQ€+ ` i`QM; [m€ i`bM? F`+? +?B M- K€m iQÆB im¬M` t®B t^a5

*m®B +MM; - b m F?B +?ûK tQM; ? B i M F} b„ i`QÊ+ K†i- >mbb2BM ç€ # v ? B+€
[m ç€K M; QìB ç¬M; M; ? i5

>„M ç½ i?'v ?Q K„i +?|M; K†i- ç" M? iU M; ?B M` ,M; M; ?B M HÊB t¬M; H M T?Q
çQÊ+ # #QÊ+ i?b K°i KkB i?QÆM; K M; ç'm F?Q K"m #ç+ ç½ HB ç M i`QÊ+ K†iX

_Qb2ii ? B i v [m'M p^aB i` „M; - #m°+ +?†i +€M i?QÆM; p"Q i v KbM?X æ'm F?Q
>mbb2BM i?Q€B HmB MY #QÊ+5

o K†i >mbb2BM ç-v b€i F?Q- ç°i M?B M H€+?M; QìB i`€M? KkB ;B€Q ç®B T?QÆ
i?bM? HbM? #` i?ŠM; tm®M; +€M i?QÆM; 5

G2M; F2M; - H2M; F2M;

JQìB K'v iB M; p +?çK i`QM; M?€v K„i M?Q ?Á H"K K°i5 >mbb2BM i`QM; ;B•v H€
K'v M?€i M?Q çB M t i H M i`QìM; K•m +O ç®B T?QÆM; 5

_Qb2ii +m®B +MM; ?€ KB M; T?mM` K°i ?°+ K€m- H^aQ ç^aQ K°i H€i- +® F?m K•
HçM? HMM; +QìB K°i iB M; - i v +?Êi i?^a HÄM; - pSi i? M? FB K tm®M; ç'i- i?m" M
_Qb2ii - K°i pÁM; FBK b„+ ç'm F?Q M? M? +?|M; H M`°M; ` i` M HÁM; #`M i v5

J^aM? p^aB i` „M; #| [m M? i v \_Qb2ii M; v iS+ F? „+ MSi iQ€+ ` /QÊB i€+ ç°M; +O ç
+kM; #` ç'm F?Q H"K +?'M ç°M; ç M M€i #ûiX

>mbb2BM ?ÆB /MM; bS+ ç½ +QÊT çQÊ+ i`QìM; K•m- tQ€v K°i pÁM; içB +?¶ ç€M?
bo ç M; t¬M; p T?Q KbM?X JkB i?QÆM; [m v K°i pÁM; [m v HçB +?d i?ŠM; p"Q +

o®M /o +?d + -M i?m" M i? M?^a KkB i?QÆM; H" _Qb2ii b) #` ç•K +? i- M?QM; HS
_Qb2ii #¶M; +?ŠM; ?B m b Q HçB F?UM; i v HçB- KkB i?QÆM; M; QM; +® içB +?¶
_Qb2ii +?S F?¬M; ç•K iB TX

@ "aQM; QìB +O M; QÆB /WM; i v5

>mbb2BM HçM? HMM; [m€i

J†i _Qb2ii ç½ i` „M; # +? F?¬M; +ÁM ;B¼i K€m- #` KkB i?QÆM; ;Q b€i +' M M ç½
M?QM; M; ?2 tQM; +•m M|B ç| +O >mbb2BM i?b H"TiS+ KÎ +?Q" M; K„iX > B K„i ;1

@ >mbb2BM5 l®M; +?Q M; QÆB ç½ iWM; H" K°i h? -M h? €M? F} bo5 h? -M h? €M? F
F?B ç²M; #¼M #` #„i +?S5 >W5

L|B tQM; - ?„M ç°i M?B M` bS+ ?ûi iQ,

@ J m- K m ;B i ? i M; U çB5 >„M Km®M +QÊT M; U 5

S?Q t - K'v +?K+ i M h? -M h? €M? E} bo +QB M; U ç½ i?W H9+ ç²M; #¼M t¬M; H
i` ,K +QM +?B M K½5 hB M; M; U ?Q i? i?B i M; ?2 `ä K²M K°iX

a„+ K†i >mbb2BM p¬ +MM; m €K5 æ M M;|M i v +—K i`Q`iM; K•m +kM; ç½ i€B M?F
F?¬M;; B i _Qb2ii X >„M i?bM? HbM? M?'+ +?•M ç€ H M M;U+ _Qb2ii - ` ,M; `„+ K
;½v pKMx _Qb2ii p,M; ` M;Q`B `²B `ÆB T?`+? tm®M; ç'iX :½ ;B½v ;BK K°i ?²B
+m®B +MM; M^K # T /QÈB ç'i- F?¬M; b Q çSM; /"v M'BX
>mbb2BM +| i? K i`Q`iM; K•m i`QM; i v M?Q ?' K¼+ i? K +€M?- i? M? FB K # M ç-
T?ªB #ªQ p +¬M; +?9 # M +¢M? M M F?¬M; b Q i?B i`B M i?QªB K€B çQÊ+5 L v +
iB M ?ÆM M?B m `²BX
h`Q`iM; K•m #^M; i?ûT tQ€v iQi- ç€M? #”i ? i M?[M; i M h?—M h?€M? E} bo ç M; iB
M? M? ?ÆM- +?®+ H€i ç½ ç M i`QÊ+ +?¶ +?B M K½X J'v +?K+ i M F} bo [mªM M;U
`²B- i?'v >mbb2BM t¬M; ç M- p®M /o çQÊ+ ?m'M Hmv M M;?B K M;†i M M +?9M;
K°i MY t¬M; H M +—K +?•M >mbb2BM- b® +ÁM H¢B iB T iK+ ` bS+ +?†i ? i p| M;
>mbb2BM ?'i # v K°i i M F} b„- H”i M;Q`B +QÈT H'v K°i +QM +?B M K½- pW ¬K +
ç½ i?'v M;U ?Q H M i?ªM; i?®i- ? B +?•M i`QÊ+ F?Kv tm®M;X >„M +9B tm®M;M?
KbM? ç +?Q M;U ç€- ç•K i?ŠM; K°i FB K p`Q +' +QM M;U X
>mbb2BM pmM; i?QÆM; ç€M? +? i i M F} b„- `²B ç`M? ¬K +¬M; +?9 M? M? +?|M;
*m®B +MM; b m F?B ;B i K°i ?ÆB +? i #ªv i€K M;Q`B- >mbb2BM +kM; +QÈT çQÊ+
H M M;U i`QÊ+ +ÁM ?„M i?b /„i M;U +?¢v ` M;Q`B5 >ÆM i`,K i M F} b„ tmM; [m
H¢M? K°i iB M;- [m„+ K`v- i`Q`iM; i?QÆM; ç•K ` ? i M?Q K°i +QM ç°+ HQM;- M?
#|M; +O M|X .QÈB ç'm F?Q p`M; FBK K'v +?K+ i M T?Q i`QÊ+— K€m #„M ` imM
+? i M; v i¢B +?¶55
*S M?Q i? - >mbb2BM /„i M;U çB K°i K¢+? +?WM; i`,K #QÈ+— i`,K #QÈ+ 'v ;—M
çQ`iM; +? i +?|+5 >„M çB ç M ç•m- M;Q`B +? i M?Q M;ª`¢ ç M ç|X æ M +m®B +M
p•v M?QM; F?|2 KB M; >mbb2BM +kM; ç½ S K€mX
a m HQM;- M?[M; i M F} b„ M? /kM; F?¬M; bÊ+? i FB +m®B +MM; +kM; #` +?'M M
M?`T +?•M M?[M; F çm'Bi?2Q +kM; +?”K /—MX
*?d +| #ªM i?•M >mbb2BM KÈB #B i- F€i?U+ H9+ M`v ?„M +?d ç M; H`K #°X h`Q`iM
+QM `²M; pÈB bS+ +`M [mûi p¬ ç`+? M?QM; i?U+ i +€M? i v ?„M ç½ ç m ç M M¶B
FbK +? H„K KÈB F?¬M; T?9M K€m ` X
*m®B +MM;- i?'v ç€K F} b„ ç^M; b m F?¬M; +ÁM çm'Bi?2Q M[- >mbb2BM KÈB H
K°i i v +—K /•v +QÆM;- K°i i v M„K i`Q`iM; K•m- HQM; pšM i?ŠM; çSM; ç`M? i?9+ M
G9+ 'v- b m HQM; #¶M; p M; H M ;B¼M; M|B +O _Qb2ii X
_Qb2ii çQÊ+ ? B i M #° ?¢ /bm çÐ- p¢i €Q i`QÈ+ ç½ M?m°K çÄ #ÎB K€m iQÆB ?„
çÄ [m¢+?— +?^K +?^K M?bM >mbb2BM- #¶M; ;½ tû ?¼M; ;`Q H M #^M; ;B¼M; F?`M
@ >mbb2BM- i¢B b Q M;QÆB F?¬M; ;B i i \ h¢B b Q H¢B i? K¢M; i \ *?ŠM; H) M
M?m M?QÊ+ b Q\55
h` M HQM; M;U - >mbb2BM ?ÆB FQ+? ç°M; `²B [m v ç—m H¢BX " M M;Q`B K'v +?
K„i b„+ M?Q çB M +O >mbb2BM ç M; M?bM KbM?- HÁM; ;½ `mM `~v F?¬M; iU +?
p”v `²B K` €M? K„i pšM b„+ #ûM ç M i? Q\555
@ h F?¬M; ;B i M;Q`B F?¬M; TªB pb M;QÆB H` i M M?m M?QÊ+— K”pb XtQ FB
;—M M?Q i`QM; E} bo çQ`M- i'i +ª K¼B F} bo +'T + Q ç m H` #¢M +kM, K tQ +O i 5
i TªM H¢B ;B€Q ?°B- #¢M # +?B M ?[m F?B tQ ç m [m v ` i?`M? F ç`+? i`mv b
L|B ç M ç•v-;B¼M; M|B >mbb2BM i`—K tm®M;- imv H¢M? HMM; M?QM; pšM +| +?9
>„M M?bM _Qb2ii - H¢M? HMM; M|B,
@ "¢M i®i M, K tQ +? i /QÈB i v i ç½ [m€ M?B m5 _Qb2ii #•v ;Bì- M;QÆB H` M;
i`QM; ;B€Q ?°B XM;Q`B +? i ç½ M?B m H„K `²B5

L|B tQM;- >mbb2BM F?¬M; K¬M; ç w _Qb2ii M[K¬i?9+ M;U - +?B M K½ imM; p|
 t¬B XX
 _Qb2ii M?Q M;Q|B pW #`bûi ç€M?- M;?2 tQM; M?[M; +•m +m®B +MM; >mbb2BM
 `®B #|B- M?bM i?2Q #|M; /€M; >mbb2BM t /¬M K¬ F?¬M; i?®i çQÊ+ K°i +?[X
 *¬M; +?9 +QDB M;U ç½ idM? H¢B b m i?|B ;B M M; 'i tdmX a m F?B >mbb2BM
 i? M? i`Q|̇M; K•m H M- KÎ çQ|̇M; K€m t¬M; ` - K°i #QÊ+ +?çv H¬ K°i F K'i K¢M;5 E
 i`|B ;B2Q `„+ M¶B FBM? ?Q¬M;- +¬M; +?9 ç½ idM? H¢BX
 >mbb2BM /„i M;U - i?¬M b„+ ?B M M; M;X J†+ /M iQ¬M i?•M çšK K€m M?QM; +m
 iB M +O ç`+?5 \*¬M; +?9 M;ª`¢T i` M HQM; M;U - H9+ 'v /Q|̇M; M?Q ç½ [m M K'
 p¬ K€m iQÆB- M;¬M M;Æ M?bM #|M; HQM; >mbb2BM K°i i v +¬K i?QÆM; K°i i v F
 M;•v M?Q /¢B
 G9+ >mbb2BM M?ªv H M M;U M;²B b m KbM?- iQ i? 'v +?ŠM; F?€+ M¬Q ¬K KbM?
 M;Q|B KbM? M|M; H M- i`QM; HÁM; #¶M; +ªK i?'v H9M; i9M;X L?'i i?|B KMB K€r
 T?QÆM; /Q|̇M; M?Q +kM; F?¬M; +ÁM F?| M;YB ç M i? M[X
 h`QÊ+ F?B >mbb2BM +?Q M;U +?çv- iW t #Ä H¢B K'v +•m pÈB _Qb2ii - ç M +•n
 i v i ç½ [m€ M?B m`²B Xô G9+ 'v +¬M; +?9 ç M; iU HQM; p¬Q HÁM; >mbb2BM-
 >mbb2BM F?B M|B ` +•m 'v i?Q€M; `mM `~vX "M i v M„K +•v i`Q|̇M; K•m /Q|̇M; M
 /M + v M;?B i H¢M? H)Q M?QM; GQmBb2 pšM +ªK M?"M çQÊ+ K°i M¶B #B i?QÆM
 E?¬M; b B- H¬ ç m i?QÆM;
 L;Q|B ç¬M ¬M; H¢M? HMM; M?Q M? K i?¢+? M¬v- M¶B #B i?QÆM; ¬M b•m i`QM; H
 GQmBb2 M?Q +QM M B iÆ- MûT p¬Q HÁM; >mbb2BM K¬ F?¬M; #B i M M M|B çB m
 h` M HQM; M;U H„+ HQ- >mbb2BM b m HQM; #'i i?bM? HbM? ?U H M K°i iB M;- i
 ç´ M?¬Q H M HQM; +¬M; +?9 5 *¬M; +?9 #WM; idM?- T?€i ?B M ` >mbb2BM ç½ ç
 _²B >mbb2BM K i KÄB ;K+ ç¬m H M p B +¬M; +?9 - iB M; M|B # M i B K†+ /M `i
 +SM; +ÄB H¢M? HMM;,
 @ *¬ ?½v çB m F?B M M;U M m F?¬M; Km®M +? i i?b çB p T?Q ç¬M;- çWM; +| /
 L|B tQM; i?b BK #†i Hm¬M
 *¬M; +?9 i?|i iBK- #¶M; +ªK i?'v #ª p B M|M; #WM; #WM;- M;?B M; ç¬m i`¬M; i?
 KB M; p¬ KkB >mbb2BMX
 o¬Q H9+ M¬v- i`QM; HÁM; GQmBb2 #¶M; i`¬Q /•M; K°i M¶B MB K Fb H¢- M?È H¢B +
 /„i M;U - i v M„K i`Q|̇M; K•m ç€M? HmB [m•M ç`+?- +?•M ;BšK H M K€m K¬ çB55 "
 +?B M i?¬M ç M i? X
 *?QM? GQmBb2 +kM; F?¬M; ? ? v #B i F?|2 K„i KbM? ç½ ?Q2M H 5
 J°i i v M¬M; M„K /•v +QÆM;- K°i i v ¬K +?†i T?Q b m- HQ H„M; M|B,
 @ >mbb2BMM5 >mbb2BM5 M? çWM; +| +? i ç'v55
 hQ¬M i?•M >mbb2BM F?¬M; +ÁM +?9i bS+ HU+ M¬Q- ç´ M;Q|B i` M HQM; +¬M; +?
 i`Q|̇M; K•m i`QM; i v `ÆB tm®M;- M;?2 iB M; +¬M; +?9 ;¼B- ?„M H¬K #¬K M?Q i?
 @ >QÈM; ç¬M; i?2Q ?QÈM; ç¬M; çWM; /WM; H¢B
 æ²M; +Ä # Q H i?ŠM; +€M? +Á # v- +?d +| ?QÈM; çB ç¬M; #„+- /½v M9B EB`BK M
 T?Q t M?Q K°i p i ç2MX
 L?bM p T?Q ç¬M;- K†i ç'i p¬ #¬m i`|B M?Q HB M i?¬M? K°i /ªB5

*¬M; +?9 K°i i v ;B[>mbb2BM- ç½ +| H9+ Km®M tm®M; M;U ç t2K ibM? i`çM; >r
pšM M?È HÌB /†M /Á +O ?„M i`QÈ+ H9+ ?¬M K , óæWM; /WM; HçBô M M F?¬M; /W
i v ¬K H'v i?€M? F} b„- F?¬M; ç ?„M M;½ F?ÄB M;U X

J v H¨ +¬M; +?9 tm'ii?•M ?Q¨M; i?'i- iW M?Ä +kM; çQÈ+ i?¬v ;B€Q +mM; çbM? i`
M M çB m F?B M K°i +?B M K½ +kM; F?¬M; F?| H„KX

*?d +| çB m b m F?B +?çv K°i [m½M; t +Đ K°i iB M; ç²M; ?²- iW iB M; M;U i?Î T?b
ç½ /-M çm®B bS+X

*?B M K½ M¨v +QÈT çQÈ+ iW çQ¨M F} b„ i?¬M i?€M?- ç K ?¬K i`QÈ+ ç½ +?B M ç
iB T iK+ #¬M i¨m ç M #b `WM; - i?"K +?Q +ÁM +?Q çQÈ+ ,M ;b- +kM; +?Q +| i?ÌB
HçB +äM; i` M HQM; ? B +QM M;QÌB K¨T?B MQÈ+ ççBX *?Q /M +?B M K½ +O ç€K
+QM i®i M?'i çQÈ+ imv M +?¼M i?b +kM; F?¬M; b Q i`K M´BX

J†+ +?Q +¬M; +?9 i?9+ i? M¨Q- i®+ ç° +O +?B M K½ pšM /-M /-M +?"K HçBX
G9+ 'v- F?QªM; F?¬M; b m HQM; #'i +?Êi M´B H M K°i i`"M ;B| H®+X hB M; ;B| ;
+¬M; +?9 [m v ç-m HçB- H"TiS+ bÊ ç M i€B K†iX

S?Q #¬m i`ÌB t - K°i Hm²M; FbM? T?QM; T?€ F?¬M; FûQ iÈBX J°i F p¶ KçM? #ç
b m HQM;5 L;QÌB M¨v iW F?¬M; i¨mM; T?Q t # v p¼i ç M M?Q K°i HQĐB ç Q b„+
:-M M?Q +?d i`QM; K°i ?ÆB i?Î F?QªM; +€+? ç½ #` `9i M; „M ?"M; p¨B i`,K Kûi

*?d p¨B M?`T i?Î- #|M; M;QÌB i`QM; F?¬M; i¨mM; 'v ç½ pQÈi +ª +QM im'M K½ ç M
FbM? T?QM; +?Êi +m®M ç M- M;U `9 H M K°i iB M; FBM? ?Q¨M; - HQĐB / Q ;B|
+„i T?,M; ? B p| i`QÈ+ +O +QM +?B M K½

*QM M;U H"TiS+ #´M?"Q p T?Q i`QÈ+- +ÁM +¬M; +?9 p¨i?€M? F} b„ i` M HQM
> B M;QÌB H,M H°M i` M K†i ç'i K°i çQçM `it X

*¬M; +?9 ç m ç M KS+ F?¬M; ?ûi M´B- +?•M p¨i v ç-v M?[M; K€m- ç m M?Q FBK
*ÁM +?Q F`T #Á /"v- Hm²M; ;B| H®+ FB ç½ ç€T tm®M; ç'i5 *€B ;½ +| #®M +?B
F?Q M; i v çSM; Î T?Q i`QÈ+ F?¬M; t X

h` M F?m¬M K†i M?Êi M?çi p¨im'M i9 +O ;½ i?Q€M; K°i MK +QÌB ?Á €B- i? M?
HçM? H)Q p¨•K m M?Q `„M ç°+5

h?QM; i?ª #QÈ+ iÈB p¨B #QÈ+- F?B ?„M çB [m +?¶ +QM +?B M K½ ç€M; i?QÆM;
ç-m M| - K€m p,M; imM; i|2- ç-m +QM M;U M€i ` - +? i M; v H"TiS+
:½ #QÈ+ çB `i +?"K- `i M? M?"M; - M?QM; #QÈ+ çQÈ+ p¨B #QÈ+ i?b +?Êi tÁ2 i v
#ç+ i?€M? F?B i H"TiS+ #WM; H M- i`QM; i v ;½ +| i? K K°i +•v +?B M i?QÆM; K
JkB i?QÆM; +?o p +¬M; +?9 p¨ >mbb2BM- Mûi +QÌB i` M K†i >mbb2BM +¨M; H9
@ >mbb2BM- M;QÆB +ÁM #Á /"v M´B F?¬M; \

*¬M; +?9 `mM bÊ i`QÈ+ +•v i?QÆM; b„+ M?¼M- p¬i?S+ [m v b M; M?bM >mbb2B
M?„K M;?B M- F?¬M; +| +?9i T?ªM SM; ;bX

aT?BMt M?bM F„ #° /çM; >mbb2BM- #'i ;B€+ i?Î /¨B K°i +€B- M?2Q K„i M|B,
@ æ€M; iB +- ç€M; iB + H¨K b Q5 s2K ` `®i +m°+ M;QÆB +kM; F?¬M; tQM; `²B5
F?¬M; çO iQ +€+? ç +| çQÈ+ bS+ KçM? [m€+QÌM; ççB5

L|B `²B ?„M ç M ;¬M K'v #QÈ+- K°i iB b€M; HçM? H)Q i?'T i?Q€M; i` M KkB i?QÆ
@ E T?ªM #°B- ç i F i HB m bBM? KçM; i°B H¶B M¨v +O M;QÆB5 h M;?o M m
M;QÆB- M?'i ç`M? b) `i pmB ç'vX

æ°i M?B M- M? K„i ?„M HçB M?bM b M; +¬M; +?9 - HçM? HMM; M|B,
@ *¬M; +?9 GQmBb2- +¬ F?¬M; T?ªB b®i `m°i- çÊB i tY Hw ?„M tQM; `²B b) ç M

.Si H`B +•v i`Q`M; i?QÆM; ç½ ;BQÆM; H M + QX

*¬M; +?9 GQmBb2 +¬M; +?9 i®B [m ç½ çQÊ+ +?SM; FB M bS+ K¢M? F?OM; F?E
;B B M?Q >mbb2BM +kM; +ÁM #`ç€M? +?Q` M¬M; M¶B M`v- ?m®M; ?² #•v ;BÌ ?
#`i idM? F?¬M; +ÁM bS+ +?B M ç`mX

J°i +¬ ;€B v m çm®B H`K b Q +| i? +?®M; +U H¢B çQÊ+ ç®B T?QÆM; \ L`M; F?
i?•M H` +¬M; +?9 +O ?Q`M; i?'i- i`QÊ+ +€B +? i +`M F GQmBb2 pšM [mv i ;B[H
L`M; M;~M; ç-m M?bM aT?BMt- €M? K„i F?¬M; K°i +?9i ?Q M; K M; - i`€B H¢B +U-
@ h?Q M;`B- M[ i?¬M i?QÆM; t|i M; Q`B i`-M- tBM ?½v M K†i i?¬M i?€M? M?•M i
/M +| +?†i ç-m +?9M; i i?b +kM; KQM; M;`B +?¬M +?9M; i +?mM; K°i +?¶- çQÊ+
aT?BMt M;~M` K°i H€i- b m ç| i?b +Q`B H¢M?,

@ ±\ G) M`Q ;B[ çB M ?¢ p` i M T?ªM #°B M`v +| ;b X

@ >„M ?v bBM? i?•M KbM? ç +Sm K¢M; i X

:B¼M; M|B +O +¬M; +?9 imv `i M?Ä M?QM; ç-v FB M ç`M?,

@ LÆB ç•v ?Q M; pm i? M`v- +?9M; i +? iÎ ç•v- +?¬M +MM; M? m- b m F?B +? i +
+¬ çÆM H¢M? H)QX

L|B `²B +¬M; +?9 çQ i v i`QÊ+ M;U+ H`K K°i ç°M; i€+ +¬m F?'M M[i?¬M ç9M; +?r
?°BX

*?Q /M i?B M bS M;¢Q K¢M ç M ç•m i?b +kM; F?¬M; /€K #€M; #´ M[i?¬M- ?„M /Q
@ h?¬M i?QÆM; t|i M; Q`B i`-M X çQÊ+ i?¬B- +¬M; +?9 - i ç²M; w H`B i?dM? +¬m

.Si H`B i`Q`M; i?QÆM; `mM; H M- +?m~M #`ç•K tm®M; X

æ9M; H9+ `v K°i iB M; `Qi M?Q M?Q tû iQ M; F?¬M; i`mM; p M; H M5

l€M? K°i iB M; - K°i €M? ?`Q [m M; `U+ `Ð ? i M?Q b Q #,M; iW i` M F?¬M; ;B€M; t

•M? K„i aT?BMt +?Êi #B M- ;½ ç°i M; °i HMB p T?Q b m- ç²M; i?`B ;BÆ i`Q`M; i?

J°i iB M; ç°M; p M; H M- M;¬B b Q #,M; i` M F?¬M; i`mM; ç| #` +?B M i?QÆM; +C
p¬b® ?¢i #KB b€M; `U+- /¬M /¬M iB m i€MX L?QM; +?B M i?QÆM; +O i?B M bS

h` M F?¬M; - #|M; /€M; æ¶ .mv iW i` M K•v ç€T tm®M; X

h` M K†i ?„M MÎ MK H¢M? HMM; ;B m +Êi- ? B i v M„K +•v +mM; ?bM? /€M; +U+
62/Q` 5

h?'v KkB i M H`K ;½ i?B M bS T?ªB HMB K'v #QÊ+- æ¶ .mv #m¬M; HÄM; /•v +mM;
+¬M; +?9 p` >mbb2BM5

@ h?"i M; mv ?B K- K v H`i pšM çm´B F`T5

æ¶ .mv M?bM >mbb2BM- t€+ ç`M? ?„M i pšM +?Q +? i KÈB i?Î T?`Q K°i ?ÆBX >
M?2Q K„i- F?|2 KB M; MÎ MK +Q`B i`M F?®+,

@ L;QÆB5 *€B i?^M; M;Q`B +?BK K¼+ +€M? FB 555 .€K ç°M; ç M ?mvM? ç +O
+?Q ?ª\5

e8eX *?QÆM; 9e3, •Q :B€T h`,M; E?mv i L,K J`m a Q ",M; UTRV

J„i æ¶ .mv ç½ M?2Q H¢B- €M? K„i b„+ H K M?Q / Q- b€i F?Q #WM; #WM; iÄ ` F?

h?'v æ¶ .mv iW i` M F?¬M; ;B€M; tm®M; - +¬M; +?9 GQmBb2 çSM; T?Q b m M?bM
M; ?2 i?'v ;B¼M; M|B +O ;½ +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT ç€M; ;?ûi M`v- HÄM; /¬M #bM

@ æŒ æŒ .mv X

*¬M; +?9 GQmBb2 F?) ;¼B K°i iB M;- i? M?QM; HB M ç! HÁM; M¨M; +?Êi bBM?

@ h M ;?o- çB m M"v M;QÆB +?„+ T?ªB `ä ?ÆM i X

*m®B +MM; M;Q`B K†+ €Q +?Q" M; ç2M [m v H¢B- €M? K„i #m²M #½ M?bM H½Q ;B ;B®M; M?Q i` Q ç´B ;b ç´- +m®B +MM; ;½ €Q ç2M HMB H¢B K°i #QÊ+ - ?ÆB F?QK

@ h'i M?B M- i?Q çS+ ;B€Q ?Q" M;X h ?B mX

«M; ;B` €Q +?Q" M; i`„M;- ;B€Q ?Q" M; çQÆM; M?B K +O Zm M; JBM? i?-M çB M H½M? iK iBM? i?-M +?Q +ªHK+ ç` , S mHQ soAX «M; i i`¬M; ?Q M?QÊ+ ?ÆM H- i +ªiB M; M`B +MM; i? m i?¬Q ?Ki ?ÆB,

@ aT?BMt ç½ +? i- i +?Q H" M;QÆB b) +! +?mv M Km®M M`B pÈB i X

@ h M M M`B +€B ;b ç•v\

:½ €Q ç2M çQ i v b`b` +^KX *€B ç°M; i€+ M"v F?B M +?Q €M? b€M; t t KÆ ?² + F?m¬M K†i K°i ;QÆM; K†i pÈB çQ`M; Mûi ``i M?m ?Á X hB M; M`B +O ?„M ç-v # M;•K tQÊM; ,

@ h?-M M`B óE?-M; M M bÊ ?½B- F?-M; M M M;?B M;î- F?-M; M M K K M;X "ÎE çQç iX h'i +ª ç m çQÊ+ €M? K„i h?-M +?,K +?9 /äB i?2QXô +?Q M M ;B€Q ?Q" M; #

S mHQ soA +m®B +MM; +kM; iÄ ` M;¢+ M?B M- H½Q /Q /U K°i H€i `²B M`B,

@ 1mTm/2 bX J†+ /M M;QÆB H" i?B M bS K M; i?2Q w +?d +O M[i?-M çB ç M M? M;QÆB ?B m K°i çB m ÍM?•M ;B M- i H" +?9 i ;B€Q ?°B5 h H" M;Q`B T?€i M; M?•M ;B MX L m M?Q i`QM; i?-M çB M +! M;Q`B M"Q /€K i`€B w pÈB i i?b #`i Hm' +?Q +O M[ i?-M5 h`QM; ç! # Q ;²K +ª+€+ M;QÆB i?B M bS55

:½ €Q ç2M 1mTm/2 b M? +? KB M; +Q`B i?ªM M?B M- K°i H-M M[ F?QK M;Q`B t FQM? ?ÆM K°i Qi,

@ L?Q w M;¬B i?-BX h?Q " ?çX

@ _'i i®iX

S mHQ soA ;"i ç-m +! p ``i ?¬B HÁM; ,

@ aT?BMt ç½ +? i *! çB m i'i +ª ç m F?-M; M^K M;Q" B /U çQ€M +O +?9M; i X :B M`B óh'i +ª ç m ç½ bÊK çQÊ+ ç`M? çQç iX h'i +ª ç m çQÊ+ €M? K„i h?-M +?,K +? i?B M bS +? i çB- i F?-M; ? Km®M M;QÆB +! ?"M? pB ;b F?B M i #`i K½MX h HÈM M?`i +O i #•v ;B` ç M; ÎT?Q "„+ +?S F?-M; T?ªB T?Q h•vX h p®M F?-M; ç L?QM; /Q M;QÆB +S M^M; M†+ K°i KbM? K°i w i KÊB #`i ç„+ /o T? +?m~M ç M;? M;QÆB b B`²BX

1mTm/2 b KdK +Q`B- +?Q /M ç M; +Q`B i?b ç¬B K„i ;½ pšM M?m®K p #B i?QÆM;

@ " ?ç- i +kM; i?dM? +¬m M;¬B M?È F„- i p` #¼M aT?BMt +MM; ;B€M; tm®M; M? #~M i?dm ;? iÎK M"v +kM; +?d ç ?Q" M i?¬M? w +?Q +O M[i?-M5

oW M`B ?„M pW ;B M; `°M; ? B +€M? i vX JB M; iW i®M M`B,

@ h'i +ª i?B M bS ;B€M; tm®M; M?•M ;B M b) /®+ iQ" M HU+ T?Á i€M;¬BX h`Ê ;B9 #„+ ç M; t•K H'M ç¢B HK+55 L?QM; M;¬B +kM; çWM; [m M w +?d i?S ? B +O M[i?

> B i v +O ?„M #¶M; M?B MªQ ?! ` K°i [m-M; HY X h`QM; #!M; ç K- [m-M; HY +¼+ i?B m F?B M M! +?€v H M ?WM; ?U+X .QÊB €M? HY M;"T i`B- +?B + +¼+ / +O M`X GY +?€v #¬T #MM; F?B M +?Q #!M; 1mTm/2 b p` S mHQ soA FûQ /¬B H

@ v +?d i?S ? B +O M[i?-M, t! b´ poM? pB M K°i F p®M F?-M; M M i²M i¢B Îi? iQÆM; H B K°i M;¬v M"Q ç´- i MFB b) M?"M F i +K+ #`HY i?B m +?€v /QÊB +•v

:B€Q ?Q" M; H†M; H) M?bM 1mTm/2 b i`QÊ+ K†i- M?bM ;½ i?B M bS ;B€M; H•K M /¬B K°i iB M;X

*m®B +MM;- H½Q ;"i ç-m,
@ h?-M i?QÆM; t|i +äB M;QÌB5
1mTm/2 b KdK +QÌB,
@ æ9M;- h?-M i?QÆM; t|i +äB M;QÌBX

h•v "„+X

•M? M„M; ç-m iB M iW i` M i-M; K•v + Q `¼B tm®M;- /-M /-M ç€M? i?S+ +ª i?`M?
b vX

"BM? HQM? i` M iQÌM; i?`M? i?´B iM p"- iQÈM; HoM? iS+ i?b ?¢ H M? i"TF i- #BM
b€M; bÈK +O K°i M;`v ?m'M Hmv M X

*€+ T?•M tQÎM; bªM tm'i i`QM; i?`M?- iWM; i®T iWM; i®T M¬ H ç¬M; çªQ +kM; t T
çB ` - #„i ç-m /MM; #[ b€M; /QÈB bU ;B€K b€i +O #BM? HQM?X hB T ç| b) H`K°i
?¼X

: M/ H7 M;€T pW ` F?ÄB T?ÁM;X J†+ /M K°i i?•M €Q +?Q`M; K`m t M? #B + M?b
H½Q FB M [mv i F?¬M; +?`m ç´B b M; K`m F?€+ M?`i H`K`m i`„M;55

J°i iÁ M?` ? Q H€M? i`QM; T?O h´M; ç®+ ?Q M; T? M`v ;Bì H` +äB `B M; +O :
[mv M bY /KM;- F?¬M; +| bU +?Q T?ûT +O H½Q #`i Hm"MF M`Q +kM; F?¬M; çQÉ

E?B : M/ H7 idM? /"v pB +i`QÈ+ iB M H½Q H`K +?QM? H` çB iÈB K°i +,M T?ÁM;X
M; v +ª +Y b´ ç m çQÉ+ H„Ti? K bQM; b„iX

"®M T?Q ;|+ iQÌM; ç m +| K'v pB M K HU+ i?Ov iBM? çQÉ+ b„T çti i?2Q K°i i`bM
oW KÈB KÎ+Y T?ÁM;- # M i`QM; HB M i`mv M ç M K°i iB M; `Qi;`Q- iB T ç| K°i
ç MX ""M i v ?„M pmM; H M- iU M?Q Km®M ç€M? : M/ H7X L?QM; KÈB +?¢v ç M
#® i`Q Î #®M ;|+ iQÌM; HB M T?|M; ` K°i iB b€M;- i`QM; M?€v K„i €M? b€M; # Q

"|M; M;QÌB pW H Q ç M FB #` €M? b€M; K T?€T ç€M? i`9M;- H"TiS+ F m i?ªK K
p T?Q b mX

: M/ H7 p Kti H¢M? HMM;- M?bM #|M; M;QÌB ç M; ¬K ç-m F m ` M i?ªK i?B i i` M
@ h®i H„K- a2# bi? - ,M +ÆK i?¬BX h ?v p¼M; ç M b€M; K B M;QÆB +| i? ?¼+ tC
>B m +?Q \ L;QÆB H` M;QÌB- F?¬M; T?ªB /½ i?955

h` M Kti ç'i- M;QÌB ç M; ¬K ç-m FB /-M /-M M;WM; F m i?ªK- i?Î ?´M ? M- €M
: M/ H7X h?•M i? ?„M [m€`¢T i` M Kti ç'i- iWM; #QÉ+ iWM; #QÉ+ #Á p T?Q
T?ÁM; #` : M/ H7X

: M/ H7 H¢M? HMM; ç2K i?S+ ,M çti tm®M; i`QÈ+ Kti ?„MX

a2# bi? +| p /Q /U i`QM; +?®+ H€i- b m ç| pQÆM i v i?Y #„i H'v ç² ,M i`QM; F
pQÆM i v ` - : M/ H7 HB M b b-K Kti- pQÆM ç-m M;|M i v- K°i iB HY #„M iÈB-
a2# bi? F?B M ?„MF m iQ€M; H M- i?•M i? HB M iK+ HmB p T?Q b mX

J v H` /Q a2# bi? +| i? +?`i ç†+ i?M- p i #ÄM; i` M i v ?„M `i M? M? HB M F?¬B

@ Zm M M?[M; ;b i /¢v `²B b Q\

: M/ H7 çSM; i`QÈ+ M;QÌB a2# bi? - Kti b-K tm®M; ,

@ L;QÌB F?€+ çQ ç² ç M +?Q M;QÆB- M;QÆB T?ªB H`K M?Q i? M`Q\

a2# bi? M;Æ M;€+- €M? K„i ?„M i?Q€M; +?9i Kì K`iX *| çB m +m®B +MM; [m K
?B m ` çQÉ+ i?S; b- K¬B K'T K€v- `®i +m°+ +kM; M†M ` çQÉ+ K'v iB M; Fb [m†+
+?ª F?€+ K'v bQ pÈB iB M; i` +QM i"TM |B bQM; KB M +QÐM; +kM; +| i? +QB H`

@ *^aKXX+^aK ÆMX

L;?2 tQM; i? M? •K HQm `Qm M"v- : M/ H7 MÎ MK +QÌB i?"i HÁM;- b m ç! ç2K i?
a2# bi? X

"®T5 "®T5 "®T

æ9M; p"Q H9+ M"v- T?Q b m +€M? +Y i`mv M ç M K°i i`"M; p¶ i vX

: M/ H7 [m v ç-m M?bM H¢B- i?'v K°i F?m¬M K†i iU +QÌB K" F?¬M; T?^aB +QÌB- +
bS+ p¶ i v- +ÁM +QÌB #^aQ,

@ h®i5 E?¬M; M;ì i`QM; F?Q<sup>a</sup>M; i?ÌB ;B M i `ÌB çB- ¬M; ç½ /¢v çQÊ+ +?Q p` i?E
+?mv M5

@ h F?¬M; T?^aB H" #^aQ KšmX

: M/ H7 H"m #"m K°i +•m- p K†i H½Q ?ÆB F?| +?`m,

@ L;QÆB ç'v5 L;QÆB M|B çB HB M HOB çB i" M ?ÆM K°i i?€M;5 h?^M; F?®M FB
p"v\

æ¶ .mv +QÌB ?b ?b- MK +QÌB K M; i?2Q p" B T?¬M K i KÄB,

@ æQÊ+ `²B5 E?¬M; T?<sup>a</sup>B i ç½ i`Î p `²B b Q5 >ÆM M[- ¬M; imv i ç®B F?¬M; M;
K M; i?2Q #^aQ #®BX E?¬M; +?d +| K°i i?¬B ç•m5

e8NX *?QÆM; 9dy, L;QÆB _®i *m°+ æ½ G"K :b o"v\

: M/ H7 ?€Q ?S+ çB i?2Q æ¶ .mv ç M +,M T?ÁM; F # M @ ç•v H" T?ÁM; M;O +O
h? `²B H½Q ;B" i`® K„i` M?bM +€B ;BQÌM; K" KbM? pW /¼M / T M; ,M M„T ;¼M;
i M K€m K2 ç-K çb ç M; M^K i` M ç|- i'K ; ;BQÌM; p®M i`„M; iBM? b¢+? b) M v H
ç'ix

X hmv M;`v i?QÌM; : M/ H7 `i ?B K F?B /MM; +?B + ;BQÌM; M"v @ T?¬M HÈM i?ÌB
i?Q M; ?B K K T?€T- F?B K i i?b +MM; H„K +?d /WM; H¢B KBM? iQÎM; K°i H€iX L
K" M|B H" K°i pB +`i t tdX L?QM; +€B ;BQÌM; i®B [m ?B K ?QB H„K KÈB çQÊ+ ç
#^aM? K„i ç½ i?"M? ` i? M"v F?B M H½Q ;B" i?'v iS+ M? €+?X

@ æ•v +?QM? H" #^aQ #®B M;QÆB ç2K p +?Q i b Q\

:B¼M; M|B +O H½Q ç½ ?ÆB ?ÆB FûK i?B M wX *| çB m K v K" M; v i`QÈ+ F?B H½
+kM; M?bM ` +€B F M^K i` M ;BQÌM; H" BX

.QÈB p i K€m # # i- b„+ K†i >mbb2BM +U+ Fb M?Êi M?¢iX

: M/ H7 €Q t M? ?W K°i iB M;- M?Qm +?†i ç¬B K"v,

@ >mbb2BM Q\ >W ?„M H"K b Q K" H¢B #` i?QÆM;\

G½Q çB ç M KûT ;BQÌM;- b„+ K†i •K i`-K FB K i` i?QÆM; i? +O i?€M? F} boX >
+?Q idM? H¢B- ? B K„i M?„K M; ?B M- +?Q /M H" ç M; ?¬M K M?QM; ;½ pšM KQK
+?d MY iB M; ` MX

@ æ9M; H" K°i i M +SM; ç-m ?ÆM +^a ç€X

: M/ H7 +"m M?"m `²B HB + M?bM æ¶ .mv,

@ h `i H'v H"K H¢ X æ¶ .mv- +?ŠM; H) i M >mbb2BM M"v FB T i`QÈ+ K„+ MÊ M
+O M;QÆB- K¶B H-M çB ` M;Q" B ç m i`¼M; i?QÆM; i`Î p i? \ «M; i`ÌB ÆB- i F?
?„M H" M? H†M i`Î p H" F?B M"Q M[5

æ¶ .mv ç-v K°i #KM; S+ +? X h?2Q HQ K" M|B- >mbb2BM i? M"Q çB M[+kM; H" h` M +€B i? ;BÈB M"v- +?d +M ?„M F?¬M; ;†T T?ªB K'v +QÌM; ;Bª +T [m€B p"i` H"K ?„M #` i?QÆM; çQÊ+5 h? K" H-M M"Q >mbb2BM +kM; ;†T T?ªB M?[M; +QÌM oQ M?Q H-M M"v- `ä`"M; iB M +¬M; +?9 p` /B M tm'i F?´ M?K+ F H" K°i M?B K p i?m"i p` iQM? M; mv ?B K M"QX E i [mª HçB XX

@ *?„+ H" b® ?„M ç2MX

æ¶ .mv i?Î /"B K°i iB M; X *| çB m HB M ç| ?„M F?¬M; +QÌB M[K" i`"M? i`¼M; M|B

@ «M; +| +€+? +? [F?ÄB +?Q ?„M F?¬M; \

: M/ H7 M; ?B K K†i FB K i` tQM; i?QÆM; i? +O >mbb2BM- H"TiS+ çQ ` T?€M

@ æ•v H" p i i?QÆM; /Q bS+ KçM? h?€M? ;B B ;•v ` 5 L m F?¬M; pÈB bS+ KçM? i? ç€M; ` T?ªB iU H" M?- M?QM; ç M ;BÌ M; QÆB t2K X

G½Q +?d p"Q #„T +?•M >mbb2BM,

@ *?¶ M"v- K€m i?`i +O ?„M ç m #` M' iQ M; X h? M?QM; M; QÆB M?bM ;•M i?`i Î K ? +| /'m ?B m HB M HçB ? v H" bBM? i`QÎM; X :B®M; ? i M?Q K°i KB M; i?`i +? i ;B B +O ç®B i?O ç½F?| +?†i bBM? +Æ +O KB M; i?`i ç|X

@ h F?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+X LQÈ+ bm®B i` K½B F?¬M; ;B" +O i - K'v ;B¼i -

æ¶ .mv tÁ2 ? B i vX : M/ H7 i`WM; K„i M?bM æ¶ .mv,

@ E?¬M; +ÁM +€+? F?€+ M?QM; iB M? ?bM? +kM; F?¬M; i²B i ç M KS+ ç|X VK h M?QM; F?¬M; M; mv ?çB ç M iQM? KçM; X h b) /-M /-M i?B i`B M +?9i i?m"i i` H ?„M T?-M M"Q ?„M b) ?²B T?K+ i?¬BX *| çB m /M ;b +kM; H" #` i?QÆM; /Q bS+ K ç° F?¬B T?K+ b) ?ÆB +?"K- pb i?

@ ob i? H"K b Q\ @ æ¶ .mv +QÌB F?´X

@ h T?ªB M|B +?Q M; QÆB #B i, Qi M?`i H" i`QM; pÁM; MY M,K- M; QÆB çWM; ?ÁM æ¶ .mv- i`QM; pÁM; MY M,K i?O ?ç +O M; QÆB b) i?B m K' i K°i i?€M? ;B B +QÌM

@ LY M,K Q\ @ æ¶ .mv M; ~M M; QÌB,

@ G•m p"v b Q\ L?QM; M m +| K°i +QÌM; ;Bª i?€M? ;B B F?€+ ;B9T ?„M F?¬B T M? M? ?ÆM K°i +?9i F?¬M; \

@ L; QÆB iQÎM; i?€M? ;B B H" pçM M,M; +?„+ \ @ : M/ H7 iS+ i®B,

@ L; QÆB T?ªB ?B m `ä- æ¶ .mv5 aS+ KçM? i?€M? ;B B +| ç†+ +?`i H" iU KbM? +? +kM; +| ;BÈB ?çM5 hU +? [H" M? F?¬M; T?ªB H" óiU i€B bBM? ô5 >B m +?Q \ *k M; QÌB #` ç Q +?ûK K'v M?€i- p i i?QÆM; +| i? HB M HçB `i M? M?- M m tQÆM; # K°i +?9iX L?QM; X L m M?Q #` +?ûK K' i iB m K°i +€M? i v i?b +?ŠM; +| +€+? M" L|B `²B H½Q +?d p"Q #„T +?•M >mbb2BM,

@ L m M; QÌB i?QÌM; #` i?QÆM; ` M¬M; M¶B M"v- +?d +| K°i +€+? /mv M?`i H" +Q æ¶ .mv i?Î /"B,

@ æQÊ+ i?¬B- MY M,K i?b MY M,KX hmv +| H•m K°i +?9i M?QM; i +kM; +?ŠM; [mv iX *?d H" i #B i iQM? i M M"v- Km®M ?„M M; Q M M; Q½M M^K v M MY M,K +Á çBX

@ >W5 æQÆM; M?B M H" +| +€+?X *| çB m i M; ?o M; QÆB i mv i ç®B b) F?¬M; ç² : M/ H7 HçM? HMM; M|B,

@ L; QÆB [m M K' i p` óh?B m iQÈM; [m•Mô ç| +O +?9M; i `²B b Q\ *?d +M K'v ; F?B M p i i?QÆM; +O >mbb2BM F?ÄB M; v iS+ F?„+5 L?QM; ?"m [mª i?b 2 H"

çQÊ+5 L|B F?¬M; +?WM; p`i?€M? F`b„ M`v +O +?9M; i +| i? +?`m çQÊ+ bS+ Kç
ç| +kM; M M5 E?¬M; M?[M; F?ÄB K` +ÁM F?B M ç`m F?Q +O ?„M i, M; i? K K`v i?
F?ª M, M; >mbb2BM b) M´ # M? t€+ +? i içB +?¶5

æ¶ .mv M?È ç M M?[M; ç†+ +?`i Fb [m€B i?¬M Fb +?S çUM; i`QM; K€m +O a2#
KbM?- ?„M p°B p½ H„+ ç¬m HB H` ,

@ æWM; +| K` M; ?o ç M5 G½Q ;B`5 >„M H` M? 2K i®i +O i ç`v- i b) F?¬M; ç2K ?
ç•m5 h i?` iW iW +?[F?ÄB +?Q ?„M +ÁM ?ÆM5

: M/ H7 +| p ?ÆB ç°M; HÁM; - M?QM; i?`v æ¶ .mv FB M [mv i T?ªM ç®B- H½Q ç`M

@ æ€M; iB + ?„M /M ;b +kM; H` i?€M? F`b„- i? +?`i +U+ Fb KçM? K)- +| F?B +
+kM; M M- F?¬M; #` M´ +? i ç•mX

L;`T M;WM; K°i H€i- : M/ H7 HçM? HMM; #ªQ,

@ *ÁM K°i p`M ç M[ X h +| i? +?[ i` +?Q ?„M- M?QM; çWM; KQM; i b) +?, K b
HB i; BQÌM; HB i +?B m MY M, K5 >„M +| i? /QĐM; i?QÆM; Î +?¶i - M?QM; M; QA
M; QÌB ç€M; iBM +`v ç M ?¬m ?ç ?„MX

G9+ `v æ¶ .mv +ÁM +?Q H M iB M; - +¬M; +?9 GQmBb2 iW ç¬m pšM çSM; +Q `Q
KÎ HÌB,

@ h i +| i? H`K M?[M; pB + ç|X

: M/ H7 HçM? HMM; HB + +¬M; +?9 GQmBb2X

oW `²B H9+ #QÊ+ p`Q T?ÁM; H½Q ç½ i`¬M; i?`v +¬; €B i` çSM; +Q `Q i`QM; ;|+
M`v H` /Q æ¶ .mv çQ ç M M M : M/ H7 +kM; F?¬M; ?ÄB i? K ;bX

L?QM; bQ pÈB p ?Ì ?WM; +O : M/ H7- +¬M; +?9 GQmBb2 i`QM; HÁM; H9+ M`
: M/ H75

: M/ H7 F?¬M; M?“M` +¬M; +?9 GQmBb2- M?QM; GQmBb2 i?b M?“M` H½Q5

>ÆM M[`M iQÊM; +ÁM +U+ Fb b•m b„+5

L;`v +?QM? #B M ?¬K ç| - +¬M; +?9 çSM; i` M F?€M ç`B +?Q i?`M? pB M ?Q`M; i?
;B` €Q t M? M`v ;B9T çĐ ççB ?Q`M; iY H`K T?ªM i` M [mªM; i`QÌM; - / /`M; ç€M?
+mM; çbM? p` ççB K T?€T bQ /Q +¬M; ?°B T?€B iÈB5

_²B b m ç| æ¶ .mv p` H½Q €Q t M? M`v +ÁM ;B Q i?O pÈB M? m @ H¬M ç| +kM; iç
+?Q æ¶ .mvX h? M?QM; GQmBb2 p¬+MM; FBM? M; ç+ H`- #•v ;BÌ æ¶ .mv HçB +| p
bQ €Q t M? ç€M; bÊ ç| \5

@ ±- +¬ H` B\ @ : M/ H7 #QÊ+ HçB ;¬M GQmBb2X

*¬M; +?9 bÊ ç M`mM +¬K +`T- M`M; +ÁM M?È M?Q BM ?¬K +?QM? #B M- H½Q ;B
ççB K T?€T bQ M€i i?`M? +€K M?Q i? M`Q5

@ æQÊ+ `²B- H½Q ;B`- çWM; +| ¼ F?€+? [mw +O i +?SX

æ¶ .mv +QÌB M?çi,

@ æ i ;BÈB i?B m K°i +?9i5 o` M`v H` +¬M; +?9 GQmBb2 çB M ?ç5 *QM ;€B +O
;€B `m°i +O L?B T *?QM? oQÆM; çQÆM; M?B KX

@ >Q`M; i°+ Q\

G½Q : M/ H7 +? m K`v M; ?B ?Q†+ M?bM æ¶ .mv- M; K w, M; QÆB /šM K°i +¬M; +?
;b\ *?šM; H) F?¬M; #B iÎ ç•v +| `i M?B m #Q K`i F?¬M; i? +¬M; F? B b Q\

æ¶ .mv +?d #B i i?¬K i?Î /`B #`i HU+X

*ÁM +| +€+? M`Q M[\

_'i M?B m #Q K"i F?¬M; i? +¬M; F? B Q\

L?QM; ;Bì M? [M; +?mv M K" +¬ +¬M; +?9 GQmBb2 M"v #B i +ÁM Qi b Q\ æ M +^a KbM? +¬ i +kM; #B i`²B +ÁM ;b5

æ¶ .mv `i`ä M m M?Q iBM iS+ >mbb2BM iW i`QÊ+ iÈB ;Bì Hm¬M H" i?O ?¢ +O iQ€B t<sup>a</sup>v ç M pÈB KbM? imv i ç®B b) F?¬M; T?<sup>a</sup>B H" K°i +?9i Qi5 h°B T?¢K i`mv M; ç² +O Zm M; JBM? i?¬M çB M M m ç +?Q M; QìB F?€+ #B i?„M ç M; î# M KbM?

@ æB M ?¢X

æ¶ .mv +QìB iQi K„i M?bM +¬M; +?9 ,

@ h +?'T M?"M ç M; ?` +O +¬ p"v i?b i?ìB ;B M iB T i?2Q b) /Q +¬ +?, K b|+ >mb M?„+ M?î +¬ iQ" M #° T?¢K pB ?Q¢i ç°M; +O +¬ +?d +| iÁ M?" M"v i?¬B5 h'i +^a M; QìB # M M; Q" B çQ ç MX *¬ F?¬M; +¬M HQ M; ?o +?mv M ;b5 *?d tBM +¬ +® M? #i Fb iB M? ?m®M; M"Q- F?B +?Q +| bU +?Q T?ûT +O i - +¬ F?¬M; çQÊ+ #QÊ+ F ?½v iBM i - ç•v ç m H" pb M iQ" M +O +¬ i?¬B5

*¬M; +?9 GQmBb2 H" T iS+ ;"i ç-mX L" M; ?B m`ä ?B M ;Bì KbM? ç M; M„K ;B [ p i? M" M; H¢B #` ;B K +¬K K°i H-M M [5 *| çB m F?B p¬ i?S+ HB + M?bM i?€M? i` M ;BQìM; - +¬M; +?9 GQmBb2 +?Êi i?`v ;B K +¬K +€B ;b +?S- i'i +^a /QìM; M?Q XX

: M/ H7 €Q t M? H'v` K T?€T /QÊ+ i K" H½Qi U T? +? M?Ä +?Q >mbb2`BM ç M H¢B i`QM; T?ÁM; +?, K b|+ M; QìB #` i?QÆM; - H½Q FûQ æ¶ .mv `ìB F?ÁB T?ÁM; K

"¼M ?¼ F?¬M; ? HQ +¬M; +?9 b) +?¢v K'i tmM; [m M? iÁ M?" M"v çQÊ+ #® i` K"i5

@ "•v ;Bì ?½v +?Q i t2K #^aQ #®B K" F?B M½v M; QÆB M|B5 : M/ H7 ?"K ?U+ M|B

@ L m F?¬M; i? F?B M i ?"B HÁM;

æ¶ .mv #i +QìB,

@ h M?È ¬M; iWM; M|B- M m +?9M; i Km®M iU KbM? Mm¬B k +ÁM`²M; FB HÈM H +?QM? - +¬M +|`²M; i`QîM; i?"M? ç ?Q" M i?"M? HBM? ?²M i`mv M i?W +?Q +?9M

@ E?¬M; b B- M?QM; i` M i? ;B M M"v H'v ç•m` `²M; M [\

@ _'i i`MM; ?ÊT- i ibK çQÊ+ K°i +QM5 @ æ¶ .mv KdK +QìBX

_²B ?„M i`B m ?Q€M` +QM K i?9 bOM; p"i +O KbM? X

>"Q [m M; FBK b„+ #MM; H M ;B [F?¬M; i`mM; - i?2Q b m FBK [m M; H'T H€M? H F?'M; H² HÆ HY M; i` M #-m i`ìB5 æ¬B +€M? #U +?<sup>a</sup>M; [m šv ç" T- K¶B i'K p<sup>a</sup>v i`M H€M? M?Q p" M; 5

J°i iB M; ;-K M? p" /"v- KkB +U HQM; T?9M` HY p" M; FBK- i? M?QM; M| H¢B i i?m-M T?K+- i?€B ç° +U+ Fb +mM; FQM? pÈB æ¶ .mv i`QÊ+ K†iX

@ L?bM çB- H½Q ;B"- ç•v H" K|M [m" i?S M?'i +O i X @ K°i +QM >Q" M; EBK GQ «M; ?"B HÁM; +?S\

G½Q : M/ H7 ç°M; HÁM;,

@ L; QÆB5 L; QÆB K|+ ç•m` +QM bOM; p"i M"v i? \ >Q" M; EBK GQM; \ J°i +QM >C b Q\

æ¶ .mv +QìB +QìB,

@ E?¬M; +?d +| i? 5 L| +ÁM +| i?•M T?"M`i + Q [mw, iWM; H" i K oQÆM; iY +O i`QîM; HQM; i°+5

G½Q : M/ H7 ? i M|B `²BX

æ°i M?B M i?•M ?bM? H½Q # v #´M; H M ç M # M +¢M? +U HQM;- [m M b€i;-M +
#`K°i bBM? p"i H¢iB T +´M- >Q" M; EBK GQM; i?2Q #ªM M,M; T?€i` K°i iB M; ;-F
F?®M; +? +O æ¶ .mv- >Q" M; EBK GQM; /-M /-M i?m-M T?K+X

h?"K +?Q +m®B +MM; F?B : M/ H7 ç¢T ?ŠM H M HQM; `²M;- >Q" M; EBK GQM; +kM
M; Q½M ;B[i?€B ç° i?m-M T?K+X

@ L;QÆB M;QÆB H"K i? M"Q p"v\

J„i H½Q : M/ H7 H° p +m²M; M?B iX G½Q M?ªv T?„itm®M; `²B #'i i?bM? HbM? i|

@ L|B +?Q i 5 L;QÆB H"K i? M"Q p"v\

æ¶ .mv +QÌB F?´,

@ hW iW i b) M|B +?Q ¬M;5 *| çB m ;BÌi Km®M ¬M; i`ª HÌB +•m ?ÄB +O i ç½, a
?Q¢+? h?-M h?€M? *U GQM;ô +O +?9M; i +| i? i?"M? +¬M; F?¬M;\

@ h F?¬M; ?Q" M iQ" M M„K +?„+ XX

G½Q : M/ H7 i?Q€M; /Q /U- F?¬M; ?S +?„+ - M?QM; p +m²M; M?B i i`QM; K„i H½

@ *| çB m +?9M; i +| i? i?Y5 >ÆM M[F?ª M,M; H" `i HÈM5 «B i`iB ÆB- +| F?B
H"K i€B ?B M h?-M h?€M? *U GQM; i`QM; i`mv M i?mv i +kM; M M5

L?bM H½Q : M/ H7 ?QM; T?'M M?ªv M?Q +?QB +?QB- æ¶ .mv p°B p½ ;B[H½Q H
iBM?- ?„M ç„+ w +QÌB,

@ s2K ç•vX æ•v H" K|M #ªQ #®B i?S ? B5 sù i i` M w M;?o M"Q ç|- ;B€ i` +O M| +
EBK GQM; M[5

@ J°i [mª +¬m i?Ov iBM? Q\

: M/ H7 €Q t M? H"TiS+ +ªK SM; çQÊ+ # M i`QM; [mª +¬m i?Ov iBM? M"v ?bM? M
K°i bBM? HBM? M"Q ç| @ ?ÆM M[+ÁM i`M F?mv i F?¬M; ç-v çOX G½Q t2K i?QÌM

@ L;QÆB H¢B /MM; >„+ K T?€T Hmv M +? iY HBM? bOM; p"i ?ª\ ?W- +?Q /M H" iY
+MM; H„K +kM; +?d H" K°i #° `²M; tQÆM;5 G"K b Q K" bQ çQÊ+ pÈB K°i +QM >Q
i?"M? +?S\

æ¶ .mv H„+ ç¬m HB H` X >„M +?Êi ;ªv M? H M i` M [mª +¬m i?Ov iBM?- [mª +¬m
;`Q i? i?ªKX GB M ç| i` M Kfi [mª +¬m p®M K"m ç2M M´B H M K°i [m¬M; b€M; #¢

: M/ H7 #` /¼ M?ªv /UM; H M,

@ Zm, i? K #„i5 æ•v H" i?€M? [m M;55

_²B H½Q M?bM æ¶ .mv M?Q M?bM [m€B p"i,

@ L;QÆB ?9i HBM? ?²M +O +€B ;B®M; ;b p"Q ç•v p"v\ *?ŠM; H) M;QÆB ç½ ;B i +?
`a Q H¢B +| i?€M? [m M; +?S\ h M|B +?Q M;QÆB #B i- Hmv M +? iY HBM? bOM
b„ H" +U+ Fb F?|5 :-M M?Q H" F?¬M; i? 5 "ÎB pb i?m° +iQM? +O i?€M? [m M; p" i
M? m5

@ h F?¬M; ç`M? Hmv M +? M|i i?"M? iY HBM? bOM; p"iX

æ¶ .mv H„+ ç¬m M|B M?Ä,

@ >ÆM M[- ¬M; çQ€M b B `²B5 " M i`QM; ;B K +¬K F?¬M; T?ªB H" h?-M h?€M? F
H" K°i i M +ÁM + Q +´T ?ÆM M?B m5

.WM; K°i H€i- æ¶ .mv KdK +QÌB- MK +QÌB ç-v €+ w,

@ h M M"v b m F?B #` i ;B i p®M T?ªB ??M T?B T?€+? i€M- M?QM; i +?Êi M?È q
i?2Q- /MM; iY HBM? K T?€T +QĐM; ûT ?9i H'v HBM? ??M [m M; i? +O M| M?®i i
M"v5 h M ;?o +| H) i?S M"v b) +| i€+ /KM;5

@ æ•v H"

@ J°i i?B M bS5

*•m M|B +O æ¶ .mv F?B M iQ"Mi?•M : M/ H7 +?'M ç°M; ,

@ J°i i?B M bS /Q M[i?–M T?€B tm®M; M?•M ;B M5 hmv HBM? ??M ç½ F?¬M; +ÁM
i?B M bS ?"M; t`M ;B€ i?"i5

o K†i H½Q : M/ H7 +m²M; #B M5

G½Q #`i HMB ? B #QÊ+- M?bM +?,K +?,K p"Q [mª +–m i?Ov iBM? ç2M i`QM; i v æ¶
[m€B /`55

@ h?B M i?B M bS Q X\

*m®B +MM; ;B¼M; H½Q ;B" i`Î M M i?b i?"QX

@ æ9M; i? X h?B M bS5

æ¶ .mv #bM? ioM? ç€T H¢BX

: M/ H7 €Q t M? #'i +?Êi ?Qi b•m K°i ?ÆB- `²B H½Q ;BÆ ? B i v i9K H'v +´ æ¶ .mv

@ L;QÆB5 *€B i?^M; M"v5 J m M|B ? i` +?Q i 5 G–M M"v M;QÆB #Ä çB ?ÆM K°
+?mv M ;b\\ :†T T?ªB M?[M; i?S ;b ?ª\5 J°i +QM >Q" M; EBK *U GQM; - H¢B +ÁM K
i?B M bS5\ L;–M 'v i?S +´ [m€B + Q +'T- M;QÆB H"K b Q K" FB K çQÊ+ i? \5 L|E
M;QÆB `®i +m° + ç½ ;†T T?ªB M?[M; +?mv M ;b\ L;QÆB ç½ H"K +€B [m€B ;b i? ?

æ¶ .mv #` H½Q i9K +´ H„+ ç M M;? i +ª i?ÎX >„M iS+ i®B M|B,

@ «M; p°B +€B ;b +?SX h ç½ M|B ? i ç•m €+? M;Q" B >Q" M; EBK GQM; p" i?B M
[m M i`¼M; T?ªB M|B +?Q ¬M; X

@ L|B5 L|B K m5 *?mv M ;b55

@ h i æ¶ .mv +Q`B ?,M; ?„+- ?¢ [mv i i•K,

@ h ç½ ÆK M[ç² ç #ªQ #®B +O ¬M; `²B +€B M"v +| +•m bQ T?K +kM; M?Q +?
M?[M; H" ç² ç +O ¬M; - +ÁM +| i? +QB M?Q H" K°i MY +QM` M[X

: M/ H7 €Q t M? i`ÊM i`ÁM ? B K„i- KB M; ?€ ?®+ F?¬M; i?®i çQÊ+ iB M; M"QX C
M;½ H,M çMM; ` #`i idM? M?•M bUX

eeyX *?QÆM; 9dR, _²M; M? _²M; 1K UTRV

h? H" +¬M; +?9 GQmBb2 ç½ Î H¢B i`QM; i?"M? :BHH2 i M?Q p"v ç'vX

L,K M; "v HB M M" M; ç m Î i`QM; iÁ M?" i€+? #B i M"vX

hQM? ` i?b +,M /B M iQ+? iÁ M?" M"v +O : M/ H7 F?¬M; ? M?Ä- /M ;b i?"M? :B
T?O idM? .2b - K" +?¶ M"v +kM; iWM; H" T?O i´M; ç®+- +?d +| çB m iW b m F?B
+O æ¶ .mv- T?O i´M; ç®+ +k +kM; #` i? v ç`B ç M KS+ F?¬M; i? M?"M`X

oQ /K M?Q iÁ M?" M"v- # M i`QM; p®M +| K°i +€B ??HÈM +?B K K°i /B M iQ+? `°
iQ+? F?¬M; HÈM H„K M?QM; Î MÆB M;m²M MQÊ+ i?B m i?®M M?Q tSh•v "„+ M"v i
M?Q p"v- çO i?'v bU ;B"m +| p" t tdX æ€M; iB +- +?O M?•M p b m +O M| - #`i Hm
€Q t M? ç m +?ŠM; T?ªB ?¢M; M;Q`B i Q M?½ ;bX oB + ç–m iB M b m F?B ç M ç•v
+€B ??çBX

:Bì ç•v iÁ M?" +ÁM i€+? `B M; ` K°i F?QªM; ç'i i`²M; K'v HQçB i?U+ p"i K T?€T F?QªM? ç'i M"v çQÊ+ # Q #¼+ #ÎB ?"M; ``QX

*¬M; +?9 GQmBb2 ÎHçB ç•v M;"v ç-m iB M æ¶ .mv ç½ iWM; +ªM? +€Q, çWM; +| i?U+ p"i K T?€T F?¬M; T?ªB H" i?S ç²+?ÆB ? v ?Q; bX h`QM; b® ç| +| `i M?B m +| p`B HQçB +•v +| i? iB i` +?i /`+? ç°+ +? i M; QÌB- +?d +¬M F?¬M; +~M i?"M F?B M +?Q / i?"i K°i M; QÌB i`QM; M?€v K„i #` ,M KÁM i?"M? K°i H¶ i?OM; - HçB +ÁM #„i K²B ;B®M; M?Q ç°M; p"i @ ;B®M; M?Q ?Q ,M i?"i M; QÌB 'vX

>ÆM M[- +¬M; +?9 GQmBb2 +kM; çQÊ+ +?Q #B i+,M T?ÁM; HÈM ÎT?Q FB iÁ h?2Q M?Q GQmBb2 çQ€M- +,M T?ÁM; FB +?d 2 H` ç M; ;B K; B[ i?S; b ç|X "ÎB pb M; ?2 i?'v iW i`QM; +,M T?ÁM; i`mv M ç M iB M; ç`M ¬M; ;"Q i?ûi i? i?ªK ? i M?C +,M T?ÁM; ç| +ÁM çQÊ+ H„T +?'M bQM; FB M +®- M; ?2 ç²M i` M iQÌM; +ÁM /€i i?

J'v M;"v M v æ¶ .mv p` H½Q K T?€T bQ €Q t M? FB +?ª +| B [mªM ç M GQmBb2 FB - iW b m +€B ?¬K pSi GQmBb2 HçB i`QM; T?ÁM; +?,K b|+ >mbb2BM- ? B M; Q HÈM M?'i iÁ M?" @ +?„+ H` T?ÁM; i?Q M; ?B K K T?€TX

h?"K +?Q +| H9+ MY ç K GQmBb2 +ÁM #` iB M; M´ ç€M? i?S+- pK M´ +?'M ç°M; F?B M`M; bÊ ?½B pçM T?¬M #Á +?çv ` F?ÁB T?ÁM; i?b ç½ i?'v F?|B KM K`i #®+ M; ?B K ç|- HB M ç| i?b i`¬M; i?'v ? B i M [m€B p"i K°i ;B` K°i i` @ æ¶ .mv p` H½ i|+ t€K t`i +?mB` M; Q`B- b m ç| ? B M; QÌB #„i ç-m ;B`M / [T?WM; T?WM; +?YB #

@ G` içB ¬M; T? +? b B id H i?"M? T?¬M M; mv M HB m5

@ L|B M?ªK- H` M?|+ +QM M?" M; QÆB çB m +?dM? M?¬K ç° HY 5

@ G` ¬M; H` ¬M; iQ`M H` H¶B +O ¬M; 5

@ hçB M; QÆB içB M; QÆB içB M; QÆB M; m [m€5

@ ? 5 æQÊ+ `²B- M`Q M`Q M`Q- +?9M; i bQ K°i i`"M- B i?m b) T?ªB T?K i`€+?

*€B i`Á ;B®M; M?Q ?€i F`+? M`v ;¬M M?Q M;"v M`Q +kM; /B M` #ªv i€K H¬M- pb GQmBb2 +kM; +?ŠM; H'v H`K HçM [X

h?dM? i?QªM; MY ç K + M? # HçB #` iB M; M´ i`QM; T?ÁM; i?Q M; ?B K ç€M? i? i`Î KbM? #`i i B M; O iB T K` i?¬BX

*¬M; +?9 GQmBb2 p` >mbb2BM Î +?mM; K°i T?ÁM; - i'i M?B M @ F?¬M; M^K +?m

h?€M? F` b„ i`¼M; i?QÆM; K'v M;"v M v T?¬M HÈM i?ÌB ;B M ç m ?¬M K #`i idM ;BQÌM; HÈM- +ÁM +¬M; +?9 GQmBb2 b m +ÆM ?SM; +?Q iU M?"M +?,K +?|+ M; ;BQÌM; M?Ä # M M; Q`BX

*| i? M|B +- +¬M; +?9 ?Q`M; i?'i +~M? p`M; H€ M; ¼+ GQmBb2 M`v H9+ KÈB ç-m b|+ M; QÌB # M? M`Q- i?"K +?Q +| K'v H¬M i? v i?m®+ +?Q >mbb2BM- +- M`M; +/ p i i?QÆM; /¼ +?Q M; 'i tdmX

J v K` i` M çÌB M`v +ÁM +| K°i iW ;¼B H` ói?|B [m2MôX

"'i F K°i +?mv M ;b- +| H¬M ç-m- H¬M i?S ? B- i?S # X h?S KQÌB Xi?b b) [m2M

>mbb2BM T?¬M HÈM i?ÌB ;B M ç m ?¬M K - F?¬M; T?ªB H` /Q i?QÆM; i? +O ?„M H` pb H½Q : M/ H7 €Q t M? M;"v M`Q +kM; tm'i ?B M- i`Q+? ` K°i +?9i i?ÌB ;B M M[ H½Q +ÁM +® w /MM; K°i i?S i?m®+ ç†+ #B i F?B M >mbb2BM `ÆB p`Q ?¬M K çB m M`v M?Q b m, bS+ KçM? i?€M? ;B B F?¬M; M?[M; H`K i?QÆM; i´M i?•M i? ? KçM? i?€M? ;B B +kM; F?B M +?Q iBM? i?¬M HU+ +O ?„M i´M ?çB M†M; M X æ ; ?ÆM K°i +?9i- pB + M; O K i?ÌB ;B M /`B +| i€+ /KM; `i i®iX

>ÆM M[i?m®+ K` H½Q ;B` /MM; +| i? ;B9T p i i?QÆM; F?¬B T?K+ pÈB i®+ ç° `i b vX hmv GQmBb2 `i iÁ KÁ pÈB +€+? ;BªB i?Q+? M`v- H9+ # M ç-m +kM; `i M; ?B

+€B #„T +?•M #`i?QÆM; ç M HÁB tQÆM; +O >mbb2BM ç½ F?ÄB ç M #ªv i€K T?
i`QÎM; /QÈB bU FQ+? i?Q+? +O i?m®+- imv M?bM p`Q +| p `i /¼ M; QÌB M?QM;
tQÆM; i`„M; FBM? F?OM; M?Q K'v ?¬K i`QÊ+ M[X

*m®B +MM;- p`Q i®B M;`v i?S M,K i?b >mbb2BM idM? ?ŠMX

h?€M? F`b„ M^K i` M ;BQÌM;- b m F?B KÎK„i M;QÌB ç-m iB M ;½ M?bM i?'v +?QM

*¬M; +?9 GQmBb2 K†+ K°i #° i`QÌM; #`Q +´ [m€B ç•v H` K°i i'K i`QÌM; #`Q K`m
bQ- #ÎB pb ç M ç•v Î ç½ b€m M;`v K` +?¶ H½Q : M/ H7 €Q t M? F?¬M; M;| ç M K°i ;
+|5 L? [M; #° i`QÌM; #`Q K T?€T bQ M`v p®M H` i?S i?m°+ p CQDQX

E?Q€+ H M i'K €Q +?Q`M; `°M; `½B KÈB ç-m +kM; F?B M GQmBb2 i?'v F?¬M; [m
?B m `ä i?•M T?“M óiM ;B K HÄM;ô ?B M ;BÌ +O KbM?- F?¬M; +| iQ +€+? çÁB ?Ä

E?B >mbb2BM idM? H¢B- +¬M; +?9 ç M; pÈ H'v K°i +?B + F?,M i`„M; iBM?- b m
p i i?QÆM; i` M M;U+ +?Q >mbb2BM iWM; +?9i K°iX

•Q +O >mbb2BM ç½ #` T? M? ` - ç H° pÁK M;U+ `„M `ÄB @ H9+ KÈB ç-m +ªM? i
#WM; K†i- iBK ç”T HB M ?²BX L?QM; b m K'v M;`v H`K [m2M- ;BÌ ç•v M`M; ç½ i?Q

æ°M; i€+ +O M`M; id K`M F?) F?“M; - imv `^M; ç½ #B i>mbb2BM ?¬M K b) F?¬M; -
pŠM p¬i?S+ ç #ªM i?•M KbM? M? M?“M; ? i KS+ +| i? X :B®M; M?Q bÊ H`K ç m i

L; v H9+ M`M; ç M; M? M? +?¶M; H`K b¢+? p i i?QÆM; Î M;U+ +?Q >mbb2BM p` [
ç°i M?B M- M`M; +ªK ;B€+ çQÊ+ €M? K„i +O ?„MX

>mbb2BM pW KÈB idM? H¢B- €M? K„i F?¬M; M;| H¢B b€M; #WM;5 >„M F?¬M; M|E
+¬ ;€B i`QÊ+ K†iX h'K pªB i`„M; F?) F?“M; H m KB M; p i i?QÆM; +O KbM?- M`M
b Q- /²M ? i i•K i`Q ç M KS+ KbM? idM? `²B K` pŠM F?¬M; ? v #B iX

:B•v T?9i 'v ç M +ª M;QÌB FB M +QÌM; M?Q >mbb2BM /QÌM; M?Q +kM; Mªv ` K°i
i`QÊ+ K„i M`v F?¬M; TªB H` +¬M; +?9 ;b @ M`M; +?d H` K°i i?B m M[#bM? i?QÌ

L;•v M;®+ M?bM €M? K„i >mbb2BM K°i H9+- GQmBb2 KÈB i?®i H M FBM? M;¢+- M
+m®M; M?bM >mbb2BM- K½B H•m b m KÈB H„T #„T çQÊ+ K'v +?[,

@ M? X M? idM? `²B b Q\

L|B tQM; +•m M`v +¬M; +?9 HB M ?®B ?”M- i?S +ªK ;B€+ v m çm®B bÊ ?½B M`v F
?´ p¬+MM;X

o K†i >mbb2BM `i #bM? ioM?- M?QM; €M? K„i ?„M H¢B b€M; ç M /¼ M;QÌBX >„
H•m i?“i H` H•m- +m®B +MM; F?|2 KB M; i?Q€M; +QÌB- iW i®M M|B,

@ *ªK ÆM +¬X

*¬M; +?9 b [M; M;QÌB- `²B H¢B i?'v >mbb2BM #´ bmM; K°i +•m M?Q iU ;B m,

@ >bM? M?Q- i ç½ M|B `i M?B m +•m ó+ªK ÆMô pÈB +¬i?b TªBX

@ E?¬M; F?¬M;X

GQmBb2 p°B p`M; tm i v,

@ SªB H` i¬B +ªK ÆM M? KÈB ç9M;X h¬B #B i- M m M?Q M? F?¬M; TªB #ªQ p

o K†i >mbb2BM ç°i M?B M H¢M? #,M; ,

@ *¬ F?¬M; +¬M +ªK ÆM i X æ| H` +?S+ i`€+? +O i - i b) F?¬M; ç +?Q +¬+? iX

o K†i GQmBb2 iS+ i?b i?Q€M; [m K°i iB ?Ki ?ŠM;- M`M; F?¬M; FbK çQÊ+ M? ;E

@ *?d H` +?S+ i`€+? i?¬B b Q\ L;`B >mbb2BM- H) M`Q- M m M?Q F?¬M; +| +?S+
M[\

*•m M|B M"v +| p ?ÆB iQ ; M- b m F?B M|B tQM;- +¬M; +?9 i`QM; HÁM; ç½ i?–K
*| çB m M" M; pšM F?¬M; FbK çQÊ+ K" H2M HûM M?bM >mbb2BM- KQM; +?ì +•m i`
L?QM; i?€B ç° +O >mbb2BM ç½ F?B M GQmBb2 i?'i p¼M; `²BX
•M? K„i i?€M? F`b„ +?d i?Q€M; [m +?9i #B M ç´B- M?QM; ?„M pšM F?¬M; i`ª HìE
M;²B /"v- i?Î` K°i ?ÆB- €M? K„i i`¬B` M;Q" B +Y b´,
@ *?9M; i ç M; Î i`QM; i?"M? :BHH2 i ç9M; F?¬M; \ h`QÈ+ ç•v i ç½ KÆ KÆ ?² ?²
.mv ç•m\
>mbb2BM M?bM` M;Q" B +Y b´- €M? K„i ?„M ?ì ?[M; K" FB M ç`M?X

@ > ? ? ? ? ? ? ? X

: M/ H7 €Q t M? M;Y Kti H M i`ìB +QìB /"BX

æ•v H" K°i T?ÁM; i?Q M;?B K`°M; i? M? i? M; @ M?bM iW # M M;Q" B- +,M T?ÁM
? B i`,K Kûi pm¬M;- M?QM; # M i`QM; /B M iQ+? T?ÁM; i?Q M;?B K HçB`°M; ?Æ
K T?€T F?¬M;;B M çQÊ+ /mv i`b M?ì F?¬M;;B M K T?€TX

> B #K+ ç€ HÈM i`QÈ+ Kti- i` M +€B #K+ ç€ # M i`€B H" K°i +QM`²M; +QMX *QM
M m iQM? i?2Q i? iQ+? p" im´B i€+ +O HQ" B`²M; i?b K°i +QM ç` HQM; #bM? i`
F?QªM; M,K KQÆB im´BX

L?QM; M?ì +| +¬M; ?B m +O MQÈ+ bm®B i?ìB ;B M i`¬B K" +QM`²M; KÈB bBM?`

G9+ M"v iQ" M i?•M +QM`²M; T?€i` K°i i–M; €M? b€M; p" M; FBK M?"M M?çi- p–
F?„T M;QìB M|– K" i`QM; €M? b€M; HçB`M ?B M T?€i` M?[M; K"m b„+ F?€+ M?
p" M; FBK 5

h?•M ?bM? +?9`²M; +QM v m Èi M^K # T i` M #K+ ç€- i`¬M; M| ;B®M; M?Q #` +'
F?®M; +? - Käk i?dM? i?QªM; HçB` M H M +–m F?~M- iB M;` M K M; K'v T?–M i`

*ÁM i` M +€B #K+ # M T?ªB HçB H" K°i [mª i`SM;`²M; F?´M; H²X

Zmª i`SM;`²M; M"v H|2 H M K'v HQçB ?"Q [m M; K"m b„+ F?€+ M? m- ç²M; i?ìB i`
p M; H M iW pÄ i`SM;- +| p M?Q +QM`²M; +QM # M i`QM; ç M; ;„M; bS+ ;B½v /K

: M/ H7 €Q t M? +QìB ç„+ w- i`QÈ+ Kti H½Q H" K°i +€B #K+ i?Q M;?B K F?´M; H²
i9v- /MM; +€+ HQçB K HU+ i?Ov iBM? K"m b„+ F?€+ M? m içQ` K°i K T?€T i`
;B[K T?€T i`"M M"v +| çti K°i iBM? i? K"m çÄ ?bM? i`ÁM ç•v +?ŠM; T?ªB H" K
H" K€m iBM? Hmv M+? iW K€m +O a2# bi? 5 *kM; +?QM? H" i?S K€m iBM? +| i?
+O +€+ i?m°+ iQM? F?€+ M? m5

G½Q : M/ H7 K°i Kti F?®M; +? K T?€T i`"M p" M +?mv M- i` M Kti K T?€T i`"M
? B iB b€M; F?¬M; M;WM; +?B m H M [mª i`SM; p" +QM`²M; +QM i` M #K+X

*MM; H9+ ç| T?Q i` M T?ÁM; i?Q M;?B K- K°i +QM >Q" M; EBK *U GQM; M iøM?
i`QM; iQ i? M^K T?K+ M;O b v- M iøM? ç M KS+ ;B®M; ? i M?Q ç½ +? iX *?d +| H
K" i?¬BX

: M/ H7 ;BÆ K°i i v` - M?'+ + Q K°i i? M? K i`QÊM; #^M; tQÆM; i`„M; X h` M ç–m
[mª +–m i?Ov iBM? ç2M- # Kti +ÁM HîM pîM K°i +KK #ç+? F?Q- i?S F?Q i? K"m
i?Ov iBM? p" ç–m +O >Q" M; EBK *U GQM; XX

æ²M; i?ìB- [mª +–m i?Ov iBM? +kM; F?¬M; M;WM; T?€i` iWM; iB b€M; ç2M- ?„
i`"M i` M #K+ i?Q M;?B K5

*m®B +MM; iB M; +QìB +O : M/ H7 €Q t M? +"M; H9+ +"M; i`î M M ç„+ wX h`QM;
K„i +?9`²M; +QM p®M ç M; M^K # T i` M #K+ FB +?Êi H|2 H M ? B iB b€M; Fb H

MSi pĐ i€+? i€+? p M; H M HB M ?²B- p¬ b® F?| /¢M; F?Q p®M ç M; i`|B #m°+ i`
#mM; ` 5

_²M; +QM pW i?Q€i HB M M;Y H M i`İB ?9 /`B- `²B i?•M ?bM? iQ HÈM M?Q K°i
#`i /"v ; -K H M ;B`M /[pÈB : M/ H7 i`QÈ+ KtiX L| M;Q€+ `°M; KB M; - K°i Hm²M;
M;k b„+ T?mM i?ŠM; ` M;Q`B5

: M/ H7 #` /¼ +?Q ;B`i Mªv5 E?QªM; +€+? H9+ 'v `i ; -M- K` iQ`M #° K HU+ +O
pB + /mv i`b bU p`M +?mv M +O K T?€Ti`"M- F?¬M; i? i`Q+? ` K°i +?9i tQm K
Gm²M; HQM; iS+ M,K K`m FB i?b ç½ ç M M; v i`QÈ+ K„i X

G9+ 'v K°i i`K F?B M p`M; FBK F?´M; H² +?Êi tm`i ?B M i`QÈ+ M;Q`B : M/ H7- HQ
Kti i`K F?B M `²B H`TiS+ iªM ` tmM; [m M?5

l€M? K°i iB M;- M?[M; K€v K|+ i?B i #` #`v i` M M?[M; +?B + #`M #®M # T?ÁM; i
p¬ b® i?B i #` pĐ i M i`M? i`QM; Hm²M; HQM; iS+- i`QM; M?€v K„i #B M i?`M? #°i

eeRX *?QÆM; 9dR, _²M; M? _²M; 1K UTk @? iV

L;?2 iB M; M´ pĐ K` H½Q : M/ H7 t|i +ª`m°i- /M ;b i?b `i M?B m i?S ç m H` M?[M;
+¬M; FB K p 5 *ÁM +| # Q M?B m H` i`B HB m [mw ;B€ M[5

G½Q ;B` iS+ i®B ;`Q H M,

@ *QM b9+ bBM? +? i iB i5 E?¬M; #B i i®it'm5

æŋ .mv çSM; # M ç½ M?' + ? B i`K F?B M F?´M; H² # v H M5

> B i`K F?B M HÈM i` M i v æŋ .mv ;B®M; M?Q ? B +€B pmM; HÈM- +MM; H9+ €T
? B i v ?ÊT H¢B- #BM? K°i iB M;- +?9 `²M; M?ûT ç€M; i?QÆM; #` ç`T +?Q `Èi #°T

*?9 `²M; +QM ç€M; i?QÆM; `9 H M i?ªK i?B i- #` æŋ .mv ç¢T +?•M H M ç-m- [m€i

@ G½Q ;B`- M? M? H MX h F?¬M; ç M| H•m çQÈ+ ç•m5 >a\ E?¬M; ç9M; \5

æŋ .mv pW /Si HİB i?b ç½ +ªK i?'v +QM `²M; /QÈB +?•M ;B½v ;BK v m ç M FBM?
?`i p,M; æŋ .mv ` - M?QM; i?2Q M?Q T?€M çQ€M +O æŋ .mv- bS+ ;B½v +O +QM `
?ÆM /½ i?9 i?¬M; i?Q`M; K°i +?9i- ?Q†+ H` K¢M? ?ÆM K`v HQ`B i`•m M;U #Á / K
H` /½ i?9 #bM? i?Q`M; ç•m5 L| H` `²M; +Æ K`5

h?2Q Hw i?Q`M; K` M|B- K°i +QM `²M; iQ M; -M M`v- imv pšM +ÁM H` `²M; +QM M?
K°i çQ¢M iQ`M; i?`M? 'v +?S55 h? K` æŋ .mv KÈB +?d /MM; ç M ç'm F?Q v m tbm
H` KÈB M?"T K¬M +O KbM? ç½ çO ç +?Q K°i +QM `²M; F?¬M; ç°M; ç`v M´B \5

G9+ 'v : M/ H7 #`i i?bM? HbM? ?ûi H M K°i iB M;5

l€M?5 *•v K i`QÈM; #^M; tQÆM; i`„M; i`QM; i v H½Q pĐ pKM- [mª +¬m i?Ov iBM
i`M?- `²B HB M ç| KB M; H½Q T?9M K€m5

h?Ov iBM? i?¢+? +O K T?€Ti`"M i` M #K+ ç€ T?Q i`QÈ+ Kti +kM; ç²M; HQ¢i pĐ
#Q M;•M +kM; pĐ i?`M? #®M M,K KªM? b m iB M; M´ p M;X

: M/ H7 H½Q çªQ ;B`i HMB M;½ p`i ` ç'i- ;B½v ;BK K½B KÈB H²K +²K #Á /"v çQÈ
+k M;½ F?¬M; M? +?9i M`QX a„+ Kti H½Q i€B M?Êi- K² ?¬B ç-K çb - ?B M M?B
FB i5

æŋ .mv i?'v ?ÆB HQ- M?QM; HB M ç| ç½ M;?2 i?'v H½Q : M/ H7 +Q`B çB M /¢B,

@ h?`M? +¬M; `²B5 h?`M? +¬M; `²B5 ? ? ? ? ? 5 h ç9M; H` i?B M i`B5 h i?
i¢Q ` +QM `²M; K¢M? M?'i i? ;B M5 h ç½ T?K+ +? H¢B çQÈ+ i?¬M i?9 çQ+? i?L

*Q`B ç M ç|- H½Q ç°i M?B M MQM #ti- K„i i`ÈM M;QÈ+ H M `²B H,M çMM; ` M;`i t

æ¶ .mv ? i ?²M- p°B +?ϕv HϕB p€+ H½Q /"v M?bM Fo KÈB i?Î T?"Q K°i ?ÆB, H½Q ;
i•K i`ϕM; [m€ FQ+? ϕ°M; M M KÈB M;'i tdmX

_Qb2ii + „M +?†i K¬B- ç-v K²K K€m iQÆB- €M? K„i M?bM æ¶ .mv M?Q T?9M HY X
 æ¶ .mv H¢B H¢M? HMM; M¡B,
 @ >W- M;QÆB #•v ;Bì M?`i ç`M? `i Km®M ;B i i \ æ9M; H¨ ç-M ç°MX *€+ M;QÆB
 çQÆM; M?B M T?ªB +?m~M #` F„i•K Hw +?Q K'v i?S M¨v `²B +?SX
 L¡B tQM;- æ¶ .mv F?¬M; i? K M?bM ?„M M[- K¨ +MM; >mbb2BM çB iB TX E?mp
 +MM;- ? B # M ç m H¨ M?¨ ;B K- ;B K +¬K K'v i`,K i M iM #BM?X E?B çB [m +?¶ M
 +U+ F€ H¢M? M?¢iX
 *m®B +MM;- F?B ç M ;B M T?ÁM; T?Q i`QM; +MM;- æ¶ .mv +?d p¨Q T?Q +,M T?
 @ h M K¨T +? i iB i ç¡ ç M; î i`QM; M¨vX \*¡ çB m ?„M ç M; #` i ;B K;B[H¢B- pb ?„
 +O i X
 >mbb2BM çB ç M i`QÊ+ +Y b´ +O ;B M T?ÁM; HB M i`¬M; i?'v _QM " `iQM iQ¨M
 +€B ;BQìM; ;¶ +SM;- M;•v M;®+ M?bM H M i`¬M M?¨X
 @ æ•v H¨ i?Q iW [m H¢B ;B[i p¨ Zm M; KBM? ;B€Q ?°BX
 h¢B ;B M T?ÁM; i`QM; +MM;- æ¶ .mv pÈ H'v K°i T?QM; i?Q i` M #¨M- MûK H M i`
 @ h p ç M ç•v M;¨v ç¬m iB M i?b HB M T?€B M;QìB ;YB i?Q ç M ç ç¬X *?mv M M
 M?B T +?QM? pQÆM;- K¨ ;YB i?Q ç M i?ŠM; Zm M; JBM? i?¬M çB M î ç ç¬X
 @ h¢B b Q\
 >mbb2BM F?¬M; ?B mX
 æ¶ .mv i?î /¨B K°i ?ÆB,
 @ >mbb2BM- #îB pb F?B i çm´B ç M MÆB i?b ç½ Km°M K'i K°i #QÊ+5 L;QÆB ?B
 i #„i çQÊ+¬M; v ?¬K ç¬m iB M iB M ç½ ç„+ w M¡B pÈB i `¨M; iW i`QÊ+ F?B ;†T T
 M;QìB çQ iBM p ç ç¬`²BX L;QÆB #B i i¢B b Q ?„M T?€B M;QìB ;YB i?Q ç M ç
 .WM; H¢B K°i +?9i- æ¶ .mv M?bM >mbb2BM,
 @ h¢B pb M;QÆB5 h¢B pb ?„M ç½ M?bM i?'v M;QÆB5 "B i çQÊ+ M;QÆB pšM +ÁM
 i X S?€i ?B M i`¼M; ç¢B M?Q i? - ?„M M; v H¨T iS+ ç½ T?€B M;QìB çQ i?Q ç M ç
 i? #„i çQÊ+ K'v i M çQ i?Q- +?Q M M i iBM `¨M; ?B M M v Zm M; JBM? ;B€Q ?°
 +kM; #B i M;QÆB ç M; î # M +¢M? i `²B
 æ¶ .mv +? m K¨v bmv M;?oX *,M +S i?2Q bmv çQ€M +O ?„M- +?mv M M¨v bî /o T
 JBM? ;B€Q >°B Km®M +?†M çQìM; ;B i +¬M; +?9 X í i` M ç` #¨M +O æ¶ .mv- M n
 ç¡ K¨ +? i K' i iB m H¢B +°M; i? K K°i p¨ pQÆM; T?B M[- i? i?b +?Q /M L?B T +?
 æ¶ .mv ç M ç•m- Hm¨M p +¬M; p iQ- ç m F?¬M; i? F?¬M; i`WM; T?¢i æ¶ .mvX
 o"v i?b [m M ? ;B[L?B T *?QM? pQÆM; p¨ æ¶ .mv b) M;¨v K°i t'm çBX
 hmv M?B M æ¶ .mv M;?o F?¬M; ` - Zm M; JBM? ;B€Q ?°B i¢B b Q i`QM; i?ìB çB K
 bU pB + M?Q p"v +?S /M b Q- +€B H½Q ;B€Q ?Q¨M; M¨v Qi M?B m +kM; T?ªB #B
 iB M iÈB t•K HQÊ+X >B M M v M°B #° +¬M T?ªB ;B[p[M; çQ¨M F iX h? K¨ H½Q i
 æ¶ .mv +U+ F€ K v K„M- # M T?Q i?¬M çB M p®M M;?o `¨M; T?€B çB K°i +?B M ç°
 +U+ + Q #Q K"i iB K T?K+ î idM? .2b - +ÁM +¡ F} bo +'T + Q M?Q _Qb2ii +?d ?mv
 i?B M bS aT?BMt €T i`"M- +ÁM æ¶ .mv T?Q M¨v H¢B F?¬M; ? T?ÁM; #`X æ®B T
 +¬M; +?9 M?Q i? - HU+ HQÊM; M¨v FB m ;b +kM; çOX J†+ /M K¼B M;QìB ç m #B
 hmHBT +¡ M?[M; +QìM; ;Bª K¢M? M?Q _Q/¨B;m2x- M?QM; M m i?2Q H) i?QìM; K¨
 T?€B K°i +QìM; ;Bª i?€M? ;B B çB H¨K +€B +¬M; pB + M?Ä M?†i M?Q #ªQ p p¨ çQ
 L?QM; F i [ma- K¼B M;QìB ?¨M; p¢M H¬M ç m F?¬M; M;?o iÈB H¨ H¢B ;†T T?ªB
 >mbb2BM M¨vX a m ç¡ >mbb2BM +¬K +?•M çQÊ+ i?B M bS aT?BMt- H¨K iBM? ?m

aU pB + M"v K°i F?B #` H°` - p"v i?b +€+? H"K M"v +O Zm M; JBM? i?—M çB M +?
pQÆM; iS+ ;B" M ç•vX æ¶ .mv M; QÊ+ HçB `i ?Q ?YM; pÈB pB + i?'v i?—M çB M p`
+?d +—M ?„M ç2K bU pB + ç½ i`aB [m K" i?"M? i?"M? i?"i i?"i pB i p"Q i`QM; H€
ç²M; i?ÌB ç2K K'v i M i?—M i?€M? F} bo #` #„i; B[ çQ ` - #^M; +?SM; iQ çMM; M?Q
p` i?—M çB M i`Î K†i pÈB M? m H" +€B +?„+X

*?d H" æ¶ .mv ?B M M v F?¬M; i? H"K i? 5

@ hçB pbi \

>mbb2BM b„+ K†i •K i`—KX

@ æ9M; i? X J°i T?—M H" pb M; QÆBX

æ¶ .mv i?ŠM; i?„M i?W M?"M

@ L; QÆB pšM +ÁM b®M; bÌ bÌ` - K" HçB +ÁM Î +?¶ +O i X L?QM; ç®B T?QÆM;
M; QÆB M M #B i- M m pB + i M >mbb2BM K" +ª ççB HK+ i`mv M½ HçB çQÊ+ i # Q
i?b T?B M T?S+ imv i ç®B F?¬M; M?Ä ç•mX

a m ç!- æ¶ .mv +?d i v p"Q T?Q T?QM; i?Q i` M #""M,

@ L; QÆB iU KÎ` t2K çBX æ! H" #S+ i?Q ?²B •K +O Zm M; JBM? i?—M çB M; B€Q

>mbb2BM +? m K"v HçB- KÎ #S+ i?Q ` t2K i?b T?€i ?B M i`QM; i?Q +?ŠM; ? +! H
;B'v i`„M; 5

@ h? M"v M; ?o H" b Q\

æ¶ .mv +QÌB HçM? M!B,

@ v iS +O H½Q `i çÆM ;BªM, ;B[BK H†M; 5 h F?¬M; i® +€Q w ç² KQm b€i +¬M; +
+kM; F?¬M; pç+? i`—M pB + i i?m MçT K°i i M i°B T?çK #` ççB HK+ i`mv M½X J¼
M?Q ?Á +ª H" M; X

L!B M?Q p"v ?bM? M?Q +! +?9i F?¬M; 'M H„K- #ÌB pb K°i F?B i® +€Q bU pB + H-
+?9 - i?b ;B€Q ?Q" M; +MM; pÈB ;B€Q ?°B ç m T?ªB i`Î K†i pÈB ?Q" M; i?'iX o"v i
>mbb2BM +kM; +?ŠM; iQM? H" #` M„K ç^M; +?m¬B ç^M; M"Q K" +?ŠM; i`Î K†i `²B

G9+ ç—m æ¶ .mv +kM; M; ?o M?Q i? X h`QM; H9+ iS+ ;B" M- ?„M bmwi M[H" ç½ +
L?QM; F?B ç!- S?BHBT ç½ ;YB ç M K°i #S+ i?Q F?~M pÈB M°B /mM; F?mv M + M a

@ æ—m iB M- +?Q /M +?9M; i +! i® +€Q pÈB L?B T +?QM? pQÆM; - pÈB iQM? +€+
?m®M; ?B M M v- ?„M b) +¬M; F? B i`Î K†i pÈB i?—M çB M çQÊ+ b Q\ *kM; +! i?
M? m F`+? HB i- M?QM; imv i ç®B b) F?¬M; +¬M; F? B F? B +?B M5 J•m i?mšM
+! iW H•m- M?QM; i? HU+ i?—M çB M içB ççB HK+ +kM; H" i?•K +, M +® ç X Jm®M
ç½ +! i` M M; ?bM M, K H`+? bY i?b imv i ç®B +kM; b) / Q ç°M; ç M i?U+ HU+ +, M +
i?ÌB çB K`®B `2M- pÈB +QM M; QÌB +mª h?—M ?Q" M; iY- ?„M i' i M?B M b) +U+ F€
b) ;B[BK H†M; X "ÌB pb- ?B M içB F?¬M; i? ç€M?5 obi? bU pB + +¬M; +?9 H-
K†i- +kM; imv i ç®B F?¬M; F? B +?B M5

@ hB T i?2Q- bU pB + +O >mbb2BM- M m i?—M çB M Km®M ç®B T?! pÈB M; "B i?b
bU pB + M"v F?¬M; ? HB M [m M ç M pB + +¬M; F? B F? B +?B M- M?QM; HçB ç
T?S+X h?—M çB M +?d +—M [m M; KBM? +?QM? ççB v m +—m M; "B ;B Q >mbb2BM
v m +—m ?ÊT ibM? ?ÊT Hw M"v- p"v M; QÌB i`QM; i?B M ?ç ç m +?Q `^M; T?Q b B
+O +¬M; +?9 - imv `^M; `i i`¼M; ççB- +?9M; i HçB M„K ç^M; +?m¬B- M?QM; ç€M
+! Q+? +?Q H„KX *?Q /M +?9M; i +! Km®M +¬M; F? B pB + M"v- ?Q" M; i?'i +kM;
L?QM; bU pB + +O >mbb2BM- i?—M çB M i' i M?B M +! i? +¬M; F? B `X æ M H
>mbb2BM +""M; ;†T T?ªB `„+ `®B ?ÆMX

æ¶ .mv i?Î /`B K°i ?ÆB,

@ *?Q M M bU pB + H-M M"v ç9M; H" # i„+ K"X E?¬M; +¬M #B i +?9M; i +| +¬M;
+m®B +MM; pšM M?Q M? m +ª i?¬BX J¼B M; QìB ç m F?¬M; +| #B M T?€T M"Q pÈ

ee9X *?QÆM; 9d9, L; QÆB G" æ² *?ÆB *O h

@ *?ŠM; H) +S i? +?Q [m " \

>mbb2BM iS+ ;B" M #WM; #WM; M|B,

@ æ¶ .mv5 h F?¬M; bÊ +? i5 *MM; H„K i?b M; QÆB +S ç2K i ` M°T5 h `ìB F?ÄB
# - i?¬M çB M +?Q +?„+ ç½ i|K çQÊ+ i 5 "¼M +?9M; b) F?¬M; i? ç2K +?mv M M
F?¬M; +¬M T?ªB F?| tY5

æ¶ .mv +QìB H¢M?- `²B #'i +?Êi ?„M p¶ K¢M? K°i +€B H M K†i #¬M- i`WM; K„i M?

@ L m M; QÆB +ÁM M|B M?[M; HìB F?®M FB T M"v M[- i?b +?Q /M M; QÆB ç M; #
M; QÆB K'v `QB5

æ¶ .mv pÁM; [m +?B + #¬M #QÈ+ ç M M?bM +?^K +?^K >mbb2BM,

@ *?ŠM; H) M; QÆB F?¬M; #B i #•v ;B| i +¬M M; QÆB ç M i? M"Q b Q\ > B M, K b
æB M ç M; iQM? F i - T?QÆM; "„+ +ÁM +| i°B /•M5 L; QÆB iQîM; i b®M; bmM; b
M"v K¬M; QÆB +ÁM Km®M `ìB #Ä i \

>mbb2BM F?¬M; M|B çQÊ+ HìB M"QX

J°i H€i b m ?„M KÈB M; ?B M ` ,M; ,

@ *?ŠM; H) +S i? +?Q [m \

@ æQÆM; M?B M H" F?¬M; çQÊ+5

•M? K„i æ¶ .mv •K i`-K,

@ *QM M; QìB i - +€B ;b +kM; +?`m çQÊ+- M?QM; F?¬M; # Q ;B| +?`m i?B i5

E?QªM; KQìB H,K M; "v b m- Zm M; JBM? h?¬M æB M î ç ç¬M?"M çQÊ+ K°i t2 [m
hmHBT pMM; h•v "„+X

L; QìB ç M +ÁM ç†+ #B i M|B `ä- ç•v H" K°i T?¬M ç¢B H K" ç¢B ;B€Q +?O / M? /U +
@ çS+ M; "B +¬M; iQÈ+ >Q hmHBT /¬M? i†M; `B M; +?Q çS+ ;B€Q ?Q¬M; # ?¢ po
KbM? pÈB ;B€Q ?°BX

h` M t2 M; U F?¬M; +| ;b F?€+ M; Q¬B KQìB K'v +€B ?ÁK HÈMX

*ÁM M; QìB çQ b® [m" M"v ç M +?d H" K'v ;½ #BM? bo M?Ä i?¬M; i?QìM; +O ;B
F?B p" M +?mv M ç M MÆB- i`bM? H M K°i T?QM; i?Q +O M; "B +¬M; iQÈ+ i?b iS+

E?B M?[M; pB M +?S+ i?¬M çB M /Ð KQìB K'v +€B ?ÁK F?ÄB t2 M; U - M?[M; M; C
KMB K€m i M? M²M; ç M T?€i KY i`QM; `QÆM; H"K +?Q +? i b[M; 5

L?•M pB M FB K i` +O i?¬M çB M b m F?B Kî` +€B ?ÁK ç-m iB M i?b ?ûi H M F
` #'i idM?5

h`QM; ?ÁK ç-v M?[M; ç-m M; QìB5

*ªM? iQÊM; 'v F?B M ç€K pB M +?S+ i?¬M çB M FBM? ?½B ç M +? i b[M; X

J°i H€i b m- iB M; ?ûi H"K FBM? ç°M; ç M ç€K i?¬M i?€M? F` b„tmM; [m M; 5 J°
t¬M; H¢B- F?B K¼B M; QìB i`¬M; i?'v M?[M; i?S i`QM; ?ÁK- F?¬M; K°i B +ÁM ;B[

h?2Q b® HB m FB K i` +m®B +MM; - i`QM; KQìB K'v +?B +?ÁK iQ¬M #° ç m H" ç-
i`,K +€B ç-m ç m H" #` +?†i tm®M; M?ûi p"Q `QÆM; çQ ç M M; v /QÈB K„i ;B€Q ?

L; v F?B ?B M i`QìM; `ÆB p"Q ?¶M HQ¢M- S mHQ soA ç°i M?B M tm'i ?B M5

o K†i H½Q +U+ Fb•Ki`-K- b m F?B HB + M?bM M?[M; i?S i`QM; `QÆM; HB M HΦ
 *?mv M M; `v ?¬K M v i'i +ª M?[M; pB M +?S+ i?-M çB M F?¬M; B çQÊ+ ?û `M;
 i?€M? F` b„ +| K†i +kM; T?ªB [m€ tm®M; T?€i i? F?¬M; iB i H° MY +•m5
 a m F?B ;B€Q ?Q`M; KÎH€i?Q /Q æ¶ .mv iU i v pB i` - i` Mi?Q +?d +| K°i +•m,
 @ *| F t'm KΦQ / M? h?-M h?€M? E` a„ H`K HQΦM i`QM; #B M +ªM? +O i X h ç
 *?9i H K¼M M`v tBM /•M; H M ;B€Q ?°B ç iÄ i'K HÁM; i?`M?5
 :B€Q ?Q`M; ç¼+ tQM; - M; Q`B H½Q HªQ çªQ- b„ + K†i +`M; i`Î M M F?| +QBX
 >Qi b•m K'v ?ÆB- H½Q ;B` F?| F?, M H„ K KÈB ?Φ M`B H M?,
 @ *¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT ç½ +?ûK +? i K'v i`, K i M i`°K +QÈT KΦQ tQM; M?•M pB M
 i - #ªQ p pBM? [m M; +?Q ;B€Q ?°BX *¬M; H Q iQ HÈM M`v ç€M; çQÊ+ T?QM; i?Q
 i?Q F?2M M; ÊB- i`mv M F?„ T +€+ çΦB ;B€Q F?m- ç²M; i?`B i?QÎM; +?Q +¬M; iQÊ
 H½Q / M? /U- #B M +? i?-M i?€M? F} bo /QÈB i`QÈM; X h,M; ; 'T ç¬B5
 :B€Q ?Q`M; ; -M M?Q M; ?B M `M; M; ?B M HÊB ?Φ tQM; K'v +•m H M? M`v- b m ç|
 çΦB çB MX "QÊ+ +?•M H½Q i`¬M; +| T?-M HQΦM; +?QΦM; X
 S?Q b m çΦB çB M- 1mTm/2 b H†M; H) çSM; i`QÊ+ K°i ç®M; HY - ;½ +?b i v ` p
 HÁM; #`M i v H` K°i [m-M; i?€M? [m M; M?m ?Á - T?ªM +?B m +MM; €M? HY X
 @ 1mTm/2 b5 *€+ M; QÆB ç½ +?¼+ ;B`M +QM bQ iY h•v „ + ç| - ç•v ç m H` ó+¬M; H
 :B€Q ?Q`M; HΦM? HMM; M?bM ;½ i?B M bSX
 o K†i 1mTm/2 b pšM #bM? ioM?- €M? K„i ;½ ç-v #B i?QÆM; ,
 @ " ?Φ- i'i +ª ç m çQÊ+ €M? K„i h?-M +?, K +?9 /äB i?2QX
 L?bM +€B p ç| +O 1mTm/2 b- ;B€Q ?Q`M; S mHQ soA +?Êi i?'v HÁM; M?°M M?Φ
 E?m¬M K†i i`„M; M?Êi +O H½Q ;B` ç Ä #WM; H M pb ;B`M- H½Q #`i i?bM? HbM? b
 +€B- K°i +ÆM +m²M; T?QM; "T ç M ?'i p,M; #²M HY i`QÊ+ K†i 1mTm/2 bX
 *?Q M; 5 GY p,M; iS T?Q X h`Q HY +m²M +m°M # v H M M?Q b Q #,M; 5
 1mTm/2 b i?ªM M?B M M?bM ;B€Q ?Q`M; - ;½ i?'v `ä p ;B`M /[ i` M K†i H½QX
 @ L; `B 1mTm/2 b- i ?B p¼M; M; `B +| i? ?B m K°i bU i?U+, H-M M`v +?9M; i ç¹
 i`mM; i?`M? K°i /ç pÈB ;B€Q ?°B5 *ÁM +ª K°i M?•M i`B Qm i9 K`i M; -K #²B /QĐM
 M; Q`B M`v ç m H` i?`M? pB M /U #` +?Q [m•M çQ`M i?B M bS i`QM; iQÆM; H B ç'v
 H½Q ;B€Q ?°B F€ p¼M; `i HÈM p`Q +`m i X h`QÊ+ K„i +`m i `i +| F?ª M,M; b) i`
 h?-M h?€M? F} b„ i`QÎM; iQÆM; H B5 h? K` #•v ;B`- i'i +ª #¼M ?¼ ç m ç½ #` +?·
 i`QM; `QÆM; ç +ª Î #"+ i?K M; Q`B FB Fb 5 L m M?Q M; `B +| ?SM; i?b +| i? `t
 :B€Q ?Q`M; +® €T +? ;B¼M; M|B ç-v T?šM M° +O KbM?- M?QM; M|B ç M çQΦM b
 @ h F?¬M; H'v H`K HΦ `M; i M æ¶ .mv FB HΦB H`K p`v5 h`QÊ+ ç| i ç½ #B i?„M
 HQ +?®M; ç®B HΦB ?„M- +`M; +| i? M?šM M?`M ?B bBM? K°i p`B i?S- M?QM; iB
 F?¬M; 55
 @ " ?Φ5
 1mTm/2 b M; ~M; K†i H M M?bM i?šM; ;B€Q ?Q`M; X •M? K„i ;½ i?B M bS M`v +?S
 M?çi,
 @ h +kM; FQM? KQM; M; `B +?È [m M- F?¬M; +?d +| M; `B i?QÆM; t|i K'v i`, K F`
 i`M i?'i K°i i?B M bS #®M +€M? ç'v5

h?U+ ` i?b _Qb2ii pšM +?Q +? iX

E?B ?ÆM #®M i`,K +€B ç-m #` +?†i tm®M; M?ûi p`Q `QÆM; çQ ç M i`QÈ+ K†i ;
 +?„+ K~K K°i çB m, +?ŠM; B Km®M çB FB K i` iWM; +€B ç-m ;? `ÈM ç! H`K ;b5
 ob i? F?B ;B€Q ?Q`M; +ÁM ç M; t!i t p b i´M i?´i F` b„- ;½ i?O HoM? /šM ç-m iQ€M
 _Qb2ii pšM +ÁM #` ;B K ;B[ i`QM; M?` H Q +O i?`M? :BHH2 iX
 >„M çQÆM; M?B M F?¬M; i? iQM? H` ?Q`M ?ªQ F?¬M; i b p i- M?QM; Qi M?´i i?b
 æ•v H` K°i i?Ov H Q- +kM; H` +?¶ +ÁM b!i H¢B iW T?O i´M; ç®+ i`QÈ+ FB X
 æ¶ .mv KÈB çSM; i`QÈ+ +Y i?Ov H Q ç½ M; YB i?´v K°i KMB i?®B ;? iÎK F?! iª M´
 _Qb2ii #` K´v bÈB tQ+? b„i +MK +?†i +?•M i v- çSM; ;B[ i?Ov H Q MQÈ+ M;`T M;
 F?¬M; #B i ç½ # Q H•m F?¬M; i? v- M²M; M†+ K°i KMB F?! M; YBX æ¶ .mv i?`K +?
 +?m°i +? i +MM; b•m #¼ M´B H M? T? M? i`QM; ;!+ T?ÁM;
 æSM; i` M #"+ i? K M; Q`B +Y i?Ov H Q- æ¶ .mv H¢M? HMM; M?bM _Qb2ii T?Q
 @ h?¬M i?€M? F} b„- i M; ?o #•v ;B! +?„+ ;B€Q ?Q`M; +O +€+ M; QÆB ç½ M?`M çQ
 _Qb2ii F?¬M; M;~M; ç-m- +kM; +?ŠM; M!B ;bX :½ +S +9B ;^K BK H†M; X
 :½ +ªK i?´v p i i?QÆM; F?„T M; Q!B #` M; •K i`QM; MQÈ+- / i?´i MÆB KB M; p i i?
 @ i?S ç m çÈM F`+? HB i M´v H9+ KÈB ç-m ;¬M M?Q F?B M ;½ +? i çB çQÈ+- M?C
 #B M i?`M? i /¢BX
 @ h M; ?o- ;B! M´v i?¬M çB M M?´i ç`M? ç½ +?Q `^M; M; QÆB ç½ +? iX
 :B¼M; M!B +O æ¶ .mv ç-v ;B m +Êi,
 @ LU+ +Q!B H„K ç9M; F?¬M; \ h?U+ ` i`QM; K„i ç¢B ç b® M; Q!B- M; QÆB ç½ +? i
 h +?d i?´v iÁ KÁ H` M?B m M, K p i`QÈ+ i?¬M çB M i¢B b Q H¢B ç +?Q M; QÆB p
 ç-v iB K HU+ M?Q i? M´v ;Bª +? iX a m ç! H¢B #Q K`i #²B /QĐM; +€+ M; QÆB G
 ;•v /UM; i? HU+ +?Q KbM? \ _Qb2ii - M; QÆB +! i? i`ª H!B +•m ?ÄB M´v +O i F?
 @ > ? ? ? ? ? XX
 _Qb2ii M;~M; ç-m T?€` +Q!B H¢M? H)Q- iB M; +Q!B F?B M M; Q!B i bÎM / ;¬- p
 °M; HÈMX
 > B K„i ;½ #` +?2 H`T /QÈB KÈ i!+ #M tM- €M? K„i çB M +m²M; ,
 @ *¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT- æ¶ .mv M; QÆB #Ä +m°+ çB5 L; QÆB çWM; ?ÁM; KQB
 i?`M? pÈB iQM M; QĐM; +O i F?¬M; i? M`Q F?K+ F?K+ X
 L!B ç M ç!- ;½ i?¬M i?€M? F} b„ ?Q bM bK- T?´B ;½ #` i?QÆM; - +ÆM ç m F`+? HE
 b Q M!B iB T çQÈ+X
 æ¶ .mv +kM; +?ŠM; iÄ p T?šM M° ;b- +?d ;"i ;M,
 @ h ?B mX h ?B m `ä M; QÆB b) F?¬M; / /`M; F?m´i T?K+X *! çB m +?9M; i +
 M!B `²B- i b) F?¬M; ç M; QÆB +? i / /`M; ç•mX _Qb2ii #•v ;B!
 E?!2 KB M; æ¶ .mv M? +? H M i?`M? K°i MK +Q!B M? K ?B K,
 @ "•v ;B!- M; QÆB H` ç² +?ÆB +O i 5
 J´v i M HQM? ;B i°+ ?Q hmHBT K†i K´v ?mM; iÈM- K†+ [m¬M OM; /`B ç M M; U+ #
 b m ç! bªB #QÈ+ p`Q i`QM; i?Ov H QX
 J´v M; Q!B ç! ç M # M _Qb2ii - +?ŠM; M!B +?ŠM; `^M; HB M H¬B _Qb2ii /"v @ ;½ i
 F?€M; - ;½ +?d +® ;B[MK +Q!B H¢M? HMM; FB m M; ¢Q i` M K†iX J†+ /M H`K M?Q
 `ª HÁM; FB M ç`M? `^M; KbM? b) F?¬M; F?m´i T?K+X
 _²B KB M; ;½ #` # M? ` - K°i +®+ /mM; /`+? H¢M? M; „i +?m HQûi çQÈ+ i®M; p`Q
 M[

G`i?m®+ ç°+ Q\ \_Qb2ii +QÌB H¢M?X :½ F?¬M; T?ªM F?€M; K`M; QÊ+ H¢B +ÁM
J'v M; QÌB FB #m¬M; HÄM; ;½ ` ç K†+ +?Q i?•M i? ;½ M; •K i`QM; MQÊ+ H¢M? #
@ h #B i ç®B pÈB M?[M; i?¬M i?€M? F} b„ M?Q M; QÆB- ;B`v pÁ p i? t€+ H`p¬ /
pÁ iBM? i?¬M M; QÆB5

æ¶ .mv +QÌB H¢M?X

E?¬M; T?ªB H`æ¶ .mv +?Q iQM? iÈB /MM; iBM? i?¬M K T?€T H`K +?Q ;½ i?¬M i
M; ¢M? M`v KÎ K²K- M?QM; ç€M; iB + ;½ \_Qb2ii M`v +| i?U+ HU+ +O F} b„ +'T i€
iQM M; QÐM; iW M?Ä +O ;½ ;¬M M?Q F?¬M; ;b H v +?mv M M'BX L?[M; i?S K T?
FQ+? +| F?B H¢B i`U+ iB T ;B i +? i ;½ +kM; M M- ?Q†+ H`F?B M iBM? i?¬M ;½
Km°B ;½- ç ;½ +?`m T?K+ iMM; F? B #€Q i?b H¢B F?¬M; i? çQÊ+X

J`æ¶ .mv +ªK i?'v ?„M F?¬M; i? ;B i +? i \_Qb2ii imv ?„M `i Km®M H`K i? M?Q
H`K M?Q p`v F?B M ?„M i?'v +ªM? ;B€+5 h?¬M çB M F?| HQÌM; ?ÆM ?„M iQÎM; i
i?€M? F`b„ çQ`M +¬M; F? B pÈB # M M; Q`B ` - ``i ?B M M?B M- i?¬M çB M +ÁM
F?¬M; ? v #B i M[5

óL„K +`M; M?B m #Q K`i +O ç®B T?QÆM; - +?9M; i +`M; +| M?B m [mv M +?O ç°
K°i ?ÆBX

a m ç| æ¶ .mv [m v ;|i `ÌB F?ÄB i?Ov H Q- ç|M; b¬K +€M? +Y b„i H¢BX

_Qb2ii F?¬M; ? v #B i- i?S pW `²B K'v i M HQM? im¬M +?Q ;½ m®M; +?ŠM; T?ªE
i?m®+ i`Ê ?SM; +U+ Fb HQm ?`M? i`QM; ;BÈB [mw i°+ - i?S i?m®+ i¢Q ` K ç„K ç
bY /KM; `°M; `½B i`QM; `i M?B m +m°+ iK i`T /•K HQ¢M +O ç€K [mw i°+5

„M; hQÆM; Zmª5

:B€ iB M „M; iQÆM; Zmª + Q M; 'i M; QÎM; - i?`K +?Q ;B€ i`M i?`i`QÌM; +ÁM +
i?QÌM;5

_Qb2ii +`M; F?¬M; #B i`^M; +€B +®+ iQ çMM; KbM? pW #`im¬M +?Q m®M; 'v
iB M #„M; iQÆM; [mªX

o®M ç½ M?`M ç|B K°i M; `v- #KM; _Qb2ii i`®M; F?¬M; X l®M; K°i +®+ HÈM i? M
+?|M; M; 'KX *?ŠM; K'v +?®+ K`#„i ç¬m +| ?B m HU+ X

'K €T [m€

h?•M i? p®M ç½ #`MQÊ+ H¢M? H`K +?Q i /¢B +?Êi iÄ ` iWM; Hm²M; ?ÆB 'K i
'K / +?`m M`v F?B M _Qb2ii i`QM; +ÆM ?QªM; ?®i iQÎM; ``M; KbM? ç M; M; •K K
i?`K +?Q ;½ +ÁM F?¬M; FbK çQÊ+ K` ` M H M F?2 F?)X

GB M ç|¬M?[M; +ÆM ç m +Q`9i iQ`M i?•M i'i +ª ç m çÈM /QÌM; M?Q H¬M HQÊi`
+ªK i?'v i?•M i? KbM? i?ªHÄM; @ +ªK ;B€+ ç| H•M; H•M; M?Q # v- ç M; # v X

E?¬M; - ;B®M; M?Q H`ç M; +QÐB +QM +?B M K½ v m [mw imM; p| i`M i?ªQ M; mv
>„M +ÁM i?QªM; M; ?2 i?'v iB M; ;B| ``Q ``Q # M i B

L?QM; /¬M /¬M- _Qb2ii +ªK i?'v T?ªM SM; +O KbM? i`Î M M +?`K +?¢T @ ;B®M
M; •K i`QM; MQÊ+ - i'i i?ªv tmM; [m M? ç m i`Î M M i`M ç¬v @ F +ªiQ /mv p`T?ªM
M M +?`K +?¢T H K X

E?¬M; i? T?O M?`M +ªK ;B€+ 'v `i / +?`m `i i?QªB K€B

hWM; +?9i iWM; +?9i K°i- i`€B iBK +ªM? ;B€+ FB M +QÌM; +O _Qb2ii ;B®M; M?
/¬M `²B bKT ç´H9+ M`Q F?¬M; ? vX

:½ HB m KϕM; ?¬ ?'T- /QìM; M?Q +ªK i? 'v i`€B iBK KbM? +?Q # Q; Bì / +?`m M?Q
ç-m M?, M M?| pb ç m çÈM +kM; i`M ç-v K K M; `²B /-M /-M- KB M; ; ½ F?¬M; +Á
@ KdK +QìB X

:½ KÆ K°i; B'+ KÆ ç T- K°i; B'+ KÆ `i`i`i ç T XX

ee8X *?QÆM; 9d8, *¬ æ½ Zm M J'i G`B *ªM? *€Q *O h

L;`v ?¬K b m F?B \_Qb2ii idM? HϕB- ; ½ T?€i ?B M ` `^M; KbM? pšM #` M; •K i`QM
?¬B i?®BX L?QM; F?mM; +ªM? pmB bQÈM; i`QM; K°M; FB HϕB ;?B b•m i`QM; M½
h`QM; KÆ- ?„M KÈB pmB p - bmM; bQÈM; H`K b Q X

_²B `i M? M?- `i iU M?B M- i?-M i?€M? F` b„ p¬ i?S+ bQ b€M?X

"•v ;Bì ç m çÈM i? M`v- K` i`QM; KÆ HϕB pmB ç M i? i`€B iBK i?-M i?€M? F} b
+?9i +?ì KQM; , +?Q /M T?ªB +? i i?b Qi M?'i +kM; ?½v ç i çQÊ+ pmB bQÈM; M; C
;B'+ K°M; K pmB ç| X

*?QM? #îB HÁM; +ÁM +?ì M; |M; - i•K Hw +QM M; QìB i?QìM; KÈB +`M; i`î M M v m
i?•M _Qb2ii +kM; F?¬M; w i?S+ çQÊ+X

o¬ /K+ i„+ +QÆM; K°i M; QìB M m M?Q K` F?¬M; +ÁM ç i•K ç M i?S; b- #'i Fb /K-
+|¬ M?Q i? KÈB H` F ç€M; bÊ M?'iX

J` \_Qb2ii ;Bì ç½ F?¬M; +ÁM H` M; QìB M?Q i? M[X

L;Q`B +€B +? i` - ; ½ ç½ #` ?Q`M +ªM? F?| +?`m çUM; M´B i`QM; i?Ov H Q FQ+?
#„i ç-m KQM; +?ì M?[M; ;B'+ K°M; K ç K

a m ç|¬ p`Q #m´B i`Q M;`v ?¬K 'v- K'v i M HQM? pšM tm'i ?B M- t¬M; p`Q i?Ov H C
+®+ HÈM MQÊ+ ûT ",M; hQÆM; Zmª M[5

æ|B F?€i- HϕM? H)Q- ç m çÈM @ i'i +ª; B®M; M?Q M?[M; KkB FB K +MM; H9+ ;B`
'v- +| ç®B iQÊM; bQ b€M? `ä`M; M M; B'+ K°M; H-M M`v "T ç M HϕB +`M; i? K in
_²B iW H9+ M`Q F?¬M; #B i- i?-M i?€M? F` b„ #„i ç-m +?bK ç„K i`QM; i?S +ªK ;B€
X

"€M? t2 H, M ç m X

J°i +¶ t2 M; U #®M #€M? ç M; `QM; `m´B i` M i?ªQ M; mv M h•v "„+X

h?€M? L[çB M ?ϕ o2`QM M;²B i`QM; t2 M; U - H9+ M`v ç•v p Kfi +¬ i?€M? M[tB
+?9i M`QX

*Y b´ t2 ç½ #` p€M ;¶ ç|M; FQM KQi- M`M; +?d +| i? M?bM [m F) +Y b´ t2 ç T?
€M? M„M; # M M; Q`B- iW ç| KB M +QÐM; çQ€M çQÊ+ KbM? ç M; i?ŠM; iB M H M h

"m´B i®B # ?¬K i`QÊ+- K°i ç°B F` #BM? ;B i°+ ?Q hmHBT M?Q ?MK M?Q b|B t¬
i?"M? GQ` M- +?ŠM; M|B +?ŠM; `M; - +kM; F?¬M; i? K ç K td ç M bU M; ,M +ªM +
pB M i`QM; i`K bî i¬M; B€Q K` +S i? t¬M; i?ŠM; p`Q ibK` +¬ M`M; h?€M? M[çB

E /šM ç-m o2`QM `i [m2M Kfi- ç| H` ; ½ iQÈM; [m•M i` im´B Zm i`Q " D22M +| #
M?Ä i`QM; ;B i°+ ?Q hmHBTX :½ K½M? iQÈM; i` im´B M¬M; M´B M`v H` #° ?ϕ +|

æ®B Kfi pÈB ç€K i?-M +?S+ M?•M pB M ç M; ;B`M /[ #WM; #WM; - k8y M?Ä i`U+
+?QM? i v M;`B +¬M; iQÊ+ >Q hmHBT FQi M- imv M #® pÈB h?€M? L[çB M ?ϕ, a
F?m h•v "„+¬ çS+ M;`B +¬M; iQÊ+ >Q hmHBT +O ç [m®+- imv M i`B m h?€M? L
;B€Q ?°B K m ç M i?QÆM; HQÈM; +?mv M F?`M +'T5

E?¬M; M;?B M;ì ;b +ª- #S+ H M? M"v`"i H" p¬ Hw, i?2Q M?Q i?•M T?"M M°B #° ;B
 i?€M? M[?B M M?B M + Q ?ÆM ç¢B ;B€Q +?O K°i ;B€Q F?m ç` T?QÆM; M?B mX
 óimv M i`B m ô i?€M? M[H" K°i +?mv M p¬ +MM; ?Q M; çQÌM;X
 h? M?QM; ç®B K†i pÈB iQÈM; [m•M k8y M?Ä Zm i`Q " D22M - +ª ç€K i?O ?¢ F} #
 ?MK M?Q b|B- i v M„K +?†i ç¢Q M"v +O ;½- F?¬M; +| K°i i M i?¬M +?S+ M?•M pB
 B B +kM; #B i- î h•v "„+ +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT KÈB H" +?9 i çQ+? i?U+5 *€B ;b
 T?€T +?S - +ÁM t KÈB bQ çQÈ+ pÈB K°i HÌB +O +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT5
 o®M /o #'i Fb K°i i`K b î i¬M ;B€Q M"Q ç m +| h?¬M h?€M? E} b„ çQ" M +O ;B€Q F
 M?QM; î h•v "„+ - i?¬M i?€M? F` b„ çQ" M +O ;B€Q F?m h•v "„+ H¢B i`U+ i?m°+ +¬
 >ÆM M[B +kM; +| i? M?bM` - ç¢B ;B€Q +?O _ Kmb M;mv M H" ç¢B ;B€Q +?O +
 i v T?ªB +O çS+ M;¬B J tBKmb- K" çS+ M;¬B J tBKmb ;Bì ç½ çQÈ+ +¬M; M?"M H"
 i`QM; iQÆM; H B @ M;?2 M|B ;B€Q T?€B +O ¬M; i +| [m M ? +U+ Fb i?•M K"ipÈ
 obi? î h•v "„+ - #'i F H" +?QM? bU- [m•M [mv M i?"K +?Q H" ;B€Q pK- i`i +ª K¼B
 i v K°i KbM? +¬M; iQÈ+ >Q hmHBTX
 æ®B K†i pÈB ç€K HQM? ;B i°+ ?Q hmHBT M; M; M;¢M? p¬ Hw t¬M; p"Q i`K b î i-
 pB M +?d ç" M? #'i HU+ - #ÎB #¼M ?¼ #B i î ç•v F?¬M; +| Hw H) M"Q +½B M´BX
 h`QÈ+ ç€K HQM? M"v- i?€M? M[ çB M ?¢ #„i ç-m #B m ?B M` bU i`M ioM? +O K
 @ h +| i? tBM +?9i i?ìB ;B M çB i? v [m-M €Q çQÈ+ F?¬M; \
 h? M?QM; Zm i`Q " D22M +?d H¢M? HMM; ç€T H¢B,
 @ L;¬B F?¬M; T?ªB çB /U pk ?°B- çB M ?¢5 >ÆM M[çS+ M;¬B +O +?9M; i¬B F?¬
 *S M?Q i? - h?€M? L[MY ç K +?d K†+ ç°+ K°i i`K €Q M;O ç½ #` ç€K i?¬ H¶ M"v óK
 ;B€Q- ó`QÈ+ô H M K°i +¶ t2 M;U X
 >ÆM M[+Y t2 ç m #` ç|M; FQM KQi @ ç•v H" óhmv M i`B m ô +€B ;b +?S- óKÌBô
 ?ÆMX
 J v K" h?€M? L[H" K°i F i?S+ i?ìB- pb i? M" M; F?¬M; +| #'i +S F?€M; +U M"QX
 L" M; +ÁM M|B çQÈ+ ;b +?S\ L|B ói H" +¬M; +?9 5 J°i ;½ +¬M; iQÈ+ +| [mv M ?"M
 +¬M; +?9 \ô Q\
 *€B i?S HQ H) M"v î h•v "„+ H" F?¬M; i?¬M;X h`QM; K„i ç€K iQÈM; b„ ;B i°+ ?Q
 +?QM? pQÆM; î æ ç¬- bQ pÈB +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT K" M|B +kM; +?ª H" +€B çB
 í h•v "„+ - M;QìB M;QìB +?d #B i ç M K°i p` +?9 i X E?¬M; T?ªB M[i?¬M +kM; F?¬
 T?ªB M?B T +?QM? pQÆM; K" H" æ¶ .mv55
 a m F?B #` i®M; H M +€B ót2 iMô ç|- t2`QM; `m´B i` M çQÌM; bm®i # M;¬vX
 " M;¬v M v K¶B M;¬v M;Q`B pB + ,M m®M; M;O M;?d` - K`v i M M"v i?B i?QªM; +k
 ` M;Q`B K°i H€i- T?¬M HÈM i?ìB ;B M +ÁM H¢B M" M; ç m #` ;B K i`QM; i?MM; t2
 >ÆM M[bm®i /¼+ çQÌM; ó€T ;BªBô M" M; F?¬M; M;ì H¢B /Q çQ+? i?•M Zm i`Q "
 F` b„ p K†i H¢M? i M?- F?¬M; B i? K M|B pÈB +¬ h?€M? L[M"v MY +?[X
 *m®B +MM; - # M;¬v b m t2 M;U +kM; çB ç M i?"M? :BHH2 i î T?Q "„+ i?"M? GQ`
 h?€M? L[çB M ?¢ +kM; ç½ M;?2 / M? iQ" i?O T?O +k #` #Ä ?Q M; M"v iW H•m`²B
 L" M; ç½ bÈK #B i ç•v H" K°i +S çB K [m M i`¼M; +O +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT- i?"K
 çQÈ+ i`QM; M"v`"i +| F?ª M,M; H" +¬M; tQÌM; bªM tm`i pk F?Q +O ;B i°+ ?Q hm

L?QM; bU T?ÁM; #` MÆB M`v +U+ Fb M;?B K M;†i5 L?'i H` ; -M ç•v- ?^M; M;`v #`i
+| K'v M;?bM #BM? HQM? i`¬M; +QBX h` M #-m i`lB +ÁM +| +ª çQ`M F` b„ F?¬M;
H¢B5

Í M; v M;Q`B i?`M? ç|M; bÆM K°i /Q M? i`¢B F` #BM? iBM? M?m +O ;B i°+ ?Q
M?B m H-M i?Y t•K M?"T p`Q M°B #° MÆB ç•v- M?QM; ç€M; iB + b m F?B i?Y K'v

h? K` F?¬M; M;ì #ªM i?•M M`M; +kM; +| M;`v çQÊ+ #QÊ+ p`Q iQ` i?`M? i?` i?¬M;

hB + H` M?[M; M;QlB FB F?¬M; +?Q h?€M? L[+Æ ?°B çQÊ+ M;„K M?bM id Kd iÁ

a m F?B t2 M;U p`Q i?`M? HB M T?B i?ŠM; ç M T?O i´M; ç®+ +kX hB T b m ç| F?
HQM? ç½ T?,K T?,K t¬M; ç M- /QÊB bU mv ?B T +O HQÐB HQ M ç Q H¢M? H)Q- h
?°B T?ªM F?€M; M`Q K` #` H¬B i?ŠM; p`Q i`QM; iÁ i´M; ç®+ T?O #Ä ?Q M; M`v -

J2M i?2Q çQlM; ?-K m €K F?¬M; +?9i €M? K†i i`lB i`QM; iÁ M?` +k M€i- imv ? B
MÆB ç•v pšM F?B M M;QlB i +| +ªK ;B€+ ~K QÊi F?¬M; i?QªB K€BX

*m®B +MM; b m F?B çB [m K°i ?`M; ``Q i?ûT- ç€K HQM? M?Q ?MK M?Q b|B FB F
+?d p`Q +€M? +´M; b„i T?Q i`QÊ+ w #ªQ i?€M? M[iB T iK+ çB p`Q i`QM;X

hmv p K†i h?€M? L[pšM ;B[çQÊ+ #bM? ioM?- M?QM; i`QM; HÁM; M`M; ç½ F?¬M
+ª H MX

*m®B +MM; î i`M +MM; K`i ç¢Q- M`M; i`¬M; i?'v æ¶ .mv

æ¶ .mv F?Q€+ K°i i'K €Q +?Q`M; K T?€T bQ K`m ç2M- ç•v H` #° i`QlM; #`Q K`m ç2
+?Q +?S+ p`K T?€T ?¼+ b„ i`QM; K T?€T +¬M; ?°B +O ?„MX S?Q i` M +ÁM ç2
#B m +?S+ Ov pB M ?¼+ pB M K T?€TX

æ¶ .mv H¢M? HMM; M?bM h?€M? L[#QÊ+ p`QX o K†i ?„M ?l ?[M; K` mv M;?B K- ?
H¢M? i M? i`M M?ŠM ? i M?Q K°i p` [m•M pQÆM;5

h?€M? L[çB M ?¢+?Q # Q ;Bli?`v p K†i M`v +O æ¶ .mv- pb i? i`QM; HÁM; M`M
`i M? M? +¬ ;€B M`v ç½ ûT #ªM i?•M KbM? #bM? ioM? H¢BX L`M; i?"K +?Q +ÁM M

@ æ¶ .mv- i ç M i?2Q HlB óimv M i`B m ô +O M;`B ç•vX sBM ?ÄB çS+ M;`B +¬M
ç†+ #B i F?¬M;\

æ¶ .mv H¢M? M?¢i F?¬M; +| +?9i p +QlB +Êi M`QX >„M +?d H M +?B + #`M # M +

@ L;²B çBX

h?€M? L[M?bM +?B + #`M- F?¬M; M;ì i` M ç| +| ç†i K°i #bM? i?Ov iBM?- i?S /mM;
#bM? ?B M M?B M H` K°i i?S `QÊm M;QM i?QÊM; çŠM;X

h?€M? L[#`i +QlB,

@ *?ŠM; H) çS+ M;`B +¬M; iQÊ+ iW t t¬B #„i i ç M ç•v +?d pb Km®M i +MM; M;`

æ¶ .mv F?¬M; i`ª HlB K` M;²B tm®M; i`QÊ+ - M?' + #bM? H M `|i ç-v p`Q Hv +O ?
HB M M•M; Hv H M K°i ?ÆB m®M; +¢MX

h?¬M b„+ h?€M? L[?ÆB K'i iU M?B M- +| çB m M`M; +kM; M•M; Hv H M m®M; +M
`QÊm tm®M;- M`M; +QlB `i v m FB m,

@ hB + [m€- `QÊm imv H` `QÊm M;QM- M?QM; æ¶ .mv H) M`Q M;`B i?Q+? m®M
F?¬M; €M? K†i i`lB M`v b Q\

@ h F?¬M; +| i?lB [m2M ç|X

:B¼M; MlB +O æ¶ .mv ;B®M; ? i M?Q p K†i ?„M H9+ M`v- pW H¢M? HMM; pW +

@ > ? X

h?€M? L[#`i +QlB,

@ o"v i?b- i?Q M; "B +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT- +?ŠM; H) M; "B i?Q+? ,M K†+ HQM; i`
 @ h +kM; F?¬M; +| i?|B [m2M ç|X
 æ¶ .mv pšM H¢M? HMM; H„+ ç-m,
 @ h ;?ûi M?'i H" id i|i #ªM i?•M- M?QM; ?¬K M v H" i`QÌM; ?ÊT M;Q¢B H X
 @ h¢B i¢B b Q +?S\
 h?€M? L[+ªK ;B€+ i?'v p H½M? F?®+ +O æ¶ .mv F?¬M; ;B®M; M?Q M;Kv i` M; `
 •M? K„i æ¶ .mv M?bM +?,K +?,K p"Q K†i h?€M? L[,
 @ "ÎB pb ? B M;mv M M?•M, h?S M?'i, ?¬K M v i b„T H"K K°i +?mv M t'm K" #ªM
 F?¬M; i?Q+?5 h?S ? B, ?¬K M v i ,M K†+ i`M? i`¼M; ç M ç•v H" ç i? ?B M bU i
 p` +¬M; +?9 çB M ?¢ +?`m i` i'M- i i?'v i /M; b+kM; M M ,M K†+ +?Q HQM; i`¼M
 L|B ç M +•m M"v- ?"M w F?¬M; +?9i +?2 ç"v F?B M h?€M? L[M;•v M?Q i`ÌB i`²M;-
 Zm K°i H9+ H•m h?€M? L[KÈB KB M +QĐM; +QÌB,
 @ L; "B M; "B ç M; çM TªB F?¬M; \
 @ *| H) M; "v i?QÌM; i `i i?Q+? çM - M?QM; ?¬K M v i?b F?¬M; X
 æ¶ .mv M;QÈ+ K„i H¢M? HMM; HB + [m o2`QM K°i +€B,
 @ L?'i H" b m F?B i i'M i?'i K'i K'v i`,K #° ?¢ i`mM; i?"M? /kM; +ªK5
 *?Q M;5
 h v h?€M? L[`mM `~v- +?B + Hv i?Ov iBM? `ÆB tm®M; M M ç'i pĐ i MX
 æ¶ .mv iW iW +9B M;QÌB H¢B- `²B #'i i?bM? HbM? i|K H'v +^K h?€M? L[- €M? K„i?
 @ o2`QM 5 h?€M? L[ çB M ?¢5 h M;?o +?„+ +¬ +ÁM M?È i i M,K ç| Î ç ç¬- i`QM;
 ? B +?9M; i ç½ iWM; +MM; M? m m®M; `QÈm +?S\
 @ h i +ÁM M?È
 h?€M? L[i? m i?"Q- #` æ¶ .mv i|K H'v +^K M?QM; M" M; F?¬M; ? pMM; pšvX
 @ o"v i?b- +¬ +| +ÁM M?È M; "v ç|i i ç½ iWM; +ªM? +€Q +¬ F?¬M; \
 •M? K„i æ¶ .mv /-M /-M H¢M? #,M; ,
 @ L m +?®M; ç®B H¢B i - +m®B +MM; +¬ +?d +| ? B F i +K+- ?Q†+ H" +? i- ?Q†+
 h?€M? L[, ó ô
 @ s2K ` +¬ ç½ [m M K'i HÌB +ªM? +€Q F?B tQ +O i `²B5
 æ¶ .mv +?,K +?9 M?bM h?€M? L[X h v ?„M #|T K¢M? ç M KS+ i?"K +?Q ç H¢B K'
 +^K i`„M; Km®i MäM M" +O h?€M? L[X
 @ hW i`QÈ+ ç M M v imv i F?¬M; Q ;b +¬ M?QM; i i?'v +¬ i?U+ bU `i ç€M; i?QÆ
 æ¶ .mv iU `|i +?Q KbM? K°i Hv ç-v,
 @ h?U+ ` +¬ +?ŠM; +| H¶B ;b +ª- +?d pb +¬ F?¬M; K v bBM? ` i`QM; ?Q" M; i?'i-
 H¢B H" +QM; €B `m°i +O ç¢B ?Q" M; iY 1p MX h'i +ª K¼B +?mv M p b m ç m +?ŠM
 i` M?Q +¬ +ª F?¬M; b B- +¬ +?d Km®M #€Q i?M- Km®M #€Q i?MX
 h?€M? M[F?¬M; M|B ;bX
 @ h i?'v +¬ `i ç€M; i?QÆM; - pbi? i i`QÈ+ M v ç m F?¬M; H"K ;b ç®B T?| +¬ +ªX
 bûK +?9i M[+¬ ç½ H"K ?ÄM; +?mv M +O i - +?Q /M p b m +¬ +?çv H M h•v "„+
 #"M +O i X >W- ç i M;?o t2K M"Q +¬ KQm ç² H¬B FûQ p" B M;QÌB i`QM; i`K b

F?¬M; \ *¬ +ÁM i?Y /MM; / M? M; ?o i`mv M ;B€Q ç`M? H`K HQ¢M HÁM; [m•M +O
iQÊM; HoM? i`QM; [m•M ç°B +O i ç€M; iB +¬ ç m ç½ i?`i #¢BX æ9M; F?¬M; M
M?[M; ;b +¬ H`K Î h•v "„+ i ç m M„K `ä5 a m ç! iB m i?Q . Bbv im²M çQÊ+ M; QÌB
i - +ÁM H`K HÈM +?mv M- +¬ Î; B[ +kM; ;B9T +?ŠM; Qi X Pi M?`i H` i`mv MiBM
o2`QM - i?€M? M[ çB M ?¢ +O i 5 æ! H` #ÎBi M?•MiW- i i?`v +¬ H` K°i çS +QM
K`v pB + i`QÊ+ ç•v +¬ H`K ç m i?`i #¢B- +kM; +?ŠM; F?B Mi i`M i?`i i?S ;bX

eeeX *?QÆM; 9de, *ÁM aÊ *€B :b\

h?€M? M[çB M ?¢ pšM M!B F?¬M; M M HÌBX

@ *¬ +?Q `^M; #ªM i?•M +¬ `i i?¬M; KBM?- `i; BªQ ?Q¢i X +¬ Km®M F?®M; +? K
#Q K`i +O \*Qr `/Q`Q # M [m•M h•v "„+ #€M +?Q i H` Km®M i T?€i bBM? tmM; ç°
?°B i`QM; iQÆM; H B \*¬ i?`i M; m tm~M- +¬ ?`M L?B T \*?QM? oQÆM; - ?`M i- i?
JBM? ;B€Q ?°B5 L?QM; K` +¬ +?Q `^M; # i? HU+ M`v b) bKT ç´ +?d pb K°i çS +
+?¼+ ;`v #€M? t2 b Q\ \*! H) +¬ +?Q `^M; #ªM i?•M ç½ `i M¶ HU+ - ç½ H`K `i F?ûQ
#B i- i`QM; +QM K„i +O M; QÌBi?`i bU çSM; i` M çdM? + Q K` M!B i?b +¬ +?ŠM; [
i?`K +?Q ç M +ª „+ `®B +kM; F?¬M; #`M; - +¬ +?d H` K°i i?^M; ? K` i?¬BX

æ¶ .mv M?`T K°i M; KK `QÊm,

@ *¬ +! #B i i¢B b Q H9+ i`QÊ+ +¬ ç M h•v "„+ p` Î H¢B K½B +?Q iÈB M v F?¬M; \ a
#`M h•v "„+ +O i - ?Q`M; i?`i H¢B F?¬M; [mªM +¬ b Q\ :B€Q ?°B +kM; F?¬M; M!B
>„M #Ä HB `QÊm tm®M; - i?ªM M?B M M!B,

@ *¬ +! #B i F?¬M; \ h?`i ` i +! i? ;B i +? i +¬5 "ÎB pb +?Q /M +! ;B i +? i +¬ i?
+kM; b) F?¬M; i`€+? i #ÎB pb ?„Mi?`i ` H` Km®M +¬ +? i5 "ÎB pb +¬ H` +QM; €B
?„M +?d +! KWM; i?¬B5 *?Q M M ?„M ç K† +¬ ç M h•v "„+ - K† +?Q +¬ M€Q HQ¢
KQM; +! M; `v +¬ +?¼+ ;B`Mi ç i ;B i T?, M; +¬ çB5 *ÁM ?„M- ?„M F?¬M; i? çQ
i? b) #` M; QÌBi`QM; i?B M ?¢ M!B ?„M F?¬M; M?•MiW5 *?ûKi`M ;B i imv i ç®B
+O M? 2K5 "ÎB pb ?„M H` ç pQÆM; - +?Q M M ?„M b) F?¬M; H`K M?Q i? 5 *?Q
ç` #`M +O i - ?B p¼M; çQ / p`Q KB M; +¼T5

@ h F?¬M; +! ;B i +¬5 h?“K +?Q pšM Hm¬M M?•M M?QÊM; p®M i +ªK i?`v +¬ i?“
+?Q M? [M; ;b K` +¬ H`K ç m `i M; •v i?Æ55 æ€M; iB + b m +?mv M H¬M M`v i K
æ¶ .mv M?bM +?^K +?^K p`Q i?€M? M[,

@ h M M ;B i +? i +¬ iW i`QÊ+ @ K†+ /M i F?¬M; i?Q+? ;B i ç`M #`X

h?€M? L[ç°i M?B M +QÌB- MK +QÌB +O M`M; K M; i?2Q K°i iB imv i M?B M @
o2`QM ?bM? M?Q ç½ çQ€M çQÊ+ ?¬K M v- M; `B +¬M; iQÊ+ >Q hmHBT M`v +?„+
Kbm? `²BX h? M M M`M; ;`i ;`i ç-m,

@ o`v- #•v ;B! M; QÆB [mv i ç`M? ;B i i \

æ¶ .mv BK H†M; - M?~M M? m®M; `QÊm i`QM; HB- iB M i v çQ ®M; i v €Q H M H

@ h?“i ` - o2`QM - i i?`v +¬ F?¬M; ? b BX

*•m M!B M`v +O æ¶ .mv F?B M +?Q i?€M? M[ +! +?9i #`i M; \X

@ *¬ ç9M; H` F?¬M; ? b BX æSM; i` M H`T i`QÌM; +O +¬ i?b +¬ TªB #€Q i?MX
`) HB ;B€M ;B[ +€+ i? HU+ HÈM- i`mv M ç¢i iBM iS+ - ;•v KQ ;•v ;B! M?[M; i?S M
i?M ?`M pšM Î i`QM; HÁM; +¬- ?ÆM M[+ÁM H` K®Bi?M F?¬M; ç°B i`ÌB +?mM; X h
ç´B H¢B H`i - i +kM; b) H`K ;B®M; M?Q +¬X >ÆM M[- M!B F?¬M; +?WM; i +ÁM

æ¶ .mv i?Ì /`B,

@ æ€M; iB + H` +¬ +?¼+ TªB i 5

L|B`²B- æ¶ .mv ç½ çSM; /"v çB ç M# M+¢M? i?€M? M[X K°i i v 'M M? H M p B +
@ L|B +?Q i #B i- " `iQM K M; M;Q`B ?° i®M; GQmBb2 p ç ç¬X hBM iS+ M"v /Q +
h?€M? M[M?Qm K"v,
@ _QM " `iQM /šM M;Q`B ?° i®M;X >¬K ç| i`QM; i?"M? GQ` M +| `i M?B m M;Q`B
F?ŠM; ç`M? H" i \
@ G" +¬X
æ¶ .mv /YM; /QM;,
@ hmv +| `i M?B m M;Q`B M?bM i?'v- M?QM; M;Q`B +O i?¬M çB M +| i? T?K+ F
imv M ç m HU +?¼M +?m~M t€+ M?Q i? i?b ?B M M?B M H" ç€K " `iQM pW ` F?

eeNX *?QÆM; 9d3, E >Q¢+? Zm•M æQ" M h?B M aS k

h?•M T?"M +O _Qb2ii - çQÊ+ HU +?¼M iB M p"Q Zm•M çQ" M h?B M aS i`QM; K°
i`QÊ+X G9+ ç|-\_Qb2ii pšM`iim' B +ÁM i` - ?„M çQÊ+ çQ p"Q K°i M?|K i?B M i`
M, K #²B /QÐM; /U #` i?-M i?€M? F} boX L?|K M; QÌB ç| tm'i ?B M`i M?B m im'M F
+ª >mbb2BMX

J v K„M +?bM? H"- >mbb2BM @ F Qm i9 M?`i i`QM; ç| H¢B F?¬M; çQÊ+ imv MX
L; mv M M?•M ç¢B F?€B H" /Q æ¢B F} bo i`QÎM; +O h?-M h?€M? F} bo çÁM H9+ ç|
MB M M"v- K"; B€Q ?°B +kM; +¬M K°i i? M? MB M M; ?` HU+ K¢M? K) ç H"K M?•M
?¢i; B®M; K-K MQM i`QM; "Q K"i [m•M çQ" M h?B M aS MQB ;QÆM; X L?Q p"v H" ç
F} bo çQ" M H¢B i?B m K'i K°i +QM +ì [m M i`¼M; X

*?Q M M- >mbb2BM K v K„M F?¬M; çQÊ+ imv M- K" K†i F?€+- _Qb2ii H¢B imv M
im' B FB i tm'i óçQÊ+ô i`9M; +Y h?B M aS [m•M çQ" MX

J" i`QM; +MM; K°i M?|K i`9M; imv M +kM; #`i ç²M; pb #¼M ?¼ +kM; +| K°i HU +?¼

h?2Q M?Q _Qb2ii +mM; +'T- b m F?B #¼M ?„M #Q K"i imv M i? - çQÊ+ [m€M +?9
K°i ç` çB K #Q K"i- b m ç| M?"M çQÊ+ bU FQ+? H FBM? M; QÌB ç| H" GmBb çB M
:B€Q >Q" M; i?S Re iB T FB M b m K'v M, KX

a m ç| :B€Q >Q" M; M; ?B K; B¼M; - ?ÄB K¼B M; QÌB K°i p'M ç , ó*€+ M; QÆB M; mv
K" ?B M /•M; bBM? K M? \ô

hm' B i` Hm¬M +| M?B i ?mv i +MM; ;B'+ K°M; - K" iQM M; QÐM; +MM; bS K¢M; H"
+?Q +ªK; B€+ +O M; QÌB i çB M +m²M; 5 E i [mª H" i' i +ª ç m iÄ p i?"M? FQM? - ?
+ªX

a m ç| M?|K M; QÌB M"v H¢B çQÊ+ M; ?B K F?„+ FB K i` i?•M i? - i¢B +m°+ i?B b
?Q" M; p" pBM? [m M; +O Zm M; JBM? ;B€Q ?°B- M[i?-M T?O tm®M; K°i M?|K h'
K" K°i HQÊM; HÈM i?B M bS TªB +¬M i?•M i? T?"K M?•MX

E i [mª F?¬M; +¬M M|B +kM; #B i5

aî /o K'v M, K M v +| M?[M; çS i` +?O ç°M; ?S ? M M; mv M w ?B bBM?- M; ?2 M
tm®M; i?•M i? - HBM? ?²M b) #` h?B M aS /mM; ?ÊT @ +QB M?Q çSiX

J" i`QM; [m€ i`bM? /mM; ?ÊT- M m M?Q HBM? ?²M #` #S+ #€+? - M?Q p"v i`QM; [n
b) TªB ? Q T?Q`i M?B m HU+ HQÊM; ç ?| ;BªB #`B tQ+? - +?Q M M- ç K¶B h?
RyyW HU+ HQÊM; - HBM? ?²M +MM; i?•M i? TªB ? i bS+ T?K+ iMM; X

ob iQM M; QÐM; - i`QM; M?|K +| M; QÌB ?Q" M iQ" M ?B M /•M; iQM? K¢M; KbM?- M?

8 h?B M aS T?O tm®M; M?•M ;B M- ç M #•v ;Bì +?d +ÁM H¢B k M; QÌBX J°i M; QÌB
L; QÌB +ÁM H¢B- i?2Q HìB F? B +O _Qb2ii H" 1mTm/2 b ç M; Î Zm M; JBM? ;B€C

*ÁM j 2K F?€+

æ m +? i ? i5

_Qb2ii M|B çB m M"v pÈB €M? K„i H¢M? HMM; - K„i M?Q R KªM? i`Q i"MX

h?b` H" h?B M aS T?O tm®M; +kM; F?¬M; TªB RyyW H" ?Q" M ?ªQX J" i?•M i?
h?B M aS M?"T ?²M i?b T?€i i`B M +kM; F?¬M; i?2Q /U çQ€MX

L?Q p"v aT?BMt p" 1mTm/2 b b m F?B T?O tm®M; i?b i?U+ HU+`i M? M? i, M; H

L?QM; j 2K F?€+ i?b tm'i ?B M R b® p'M ç i`QM; [m€ i`bM? /mM; ?ÊT M M i?U+ H
ç° #bM? i?QÌM; - F?¬M; +| ç°i T?€i?€M? ;B BX

L[i?-M T?O h?B M aS ?"M; H•K- M m F?¬M; +| ç°i T?€i?€M? ;B B i?b ;BªB [mv i

_Qb2ii i`a HìB H` aT?BMt p` 1mTm/2 b ? B M;QìB iU KbM? tm'i i?O ;B i +? i j 2I
;B B i?'i #¢BX æ•v H` w +?d +O M[i?–MX

edyX *?QÆM; 9d3, E >Q¢+? Zm•M æQ`M h?B M aS j

s2K ` - óZm•M çQ`M h?B M aSô i?2Q KB m iª +O _Qb2ii `ä`M; H` K°i #ªM M•M;
bo çQ`M5

h?2Q ?„M- ç€K F} bo i`QM; Zm•M çQ`M h?B M aS M`v bQ pÈB h?–M h?€M? F} bo
M;QÐM; i?`M? FQM? ?ÆM- H¢M? HMM; ?ÆM- çB M +m²M; ?ÆMX

L?'i H` b m M?B m M,K ?m'M Hmv M- #¼M ?¼ +Æ ?² ç½ i`î i?`M? K°i pk F?Q ;B i M
pÈB ;B€Q ?°B- imv i ç®B i?`M? FQM? pÈB iQM M;QÐM;X

h'i M?B M- M?B m M,K ?m'M Hmv M M;?B K F?„+ p` i`mv M #€ iQ iQîM; iÈB KS+ ;
ç½ F?¬M; +ÁM +?9i Hw iQM? M`Q- +?d +–M i`QîM; FB K +O ;B€Q ?°B +?d iÈB-
H Q p T?Q i`QÊ+5

*?Q /M F ç`+? +! H` B çB M[5

æ¶ .mv i`QM; HÁM; i?–K FBM? ?½B, ó:B€Q ?°B i?`M? H`T K°i HU+ HQÊM; i?–M #
ç®B T?! pÈB B\ô

ó*?ŠM; H) H` G G M ç [m®+lô

ó> v H` ;B€Q ?°B bÈK ç½ +! •K KQm H`K i M`½- +?B K H`v ç [m®+lô

óh?–M [mv M p` ?Q`M; [mv M HB M iK+ ç'm i` M? iW H9+ ç [m®+ çQÊ+ b€M; H`T i
? B # M pšM /mv i`b K°i +€M +•M i?,M; #^M; pB /B mX L?QM; #•v ;Bì +?ŠM; H);B
i?–M [mv M i? v i? +?Q ?Q`M; [mv M\ô

óE?¬M; +ÁM ?Q`M; ç +?d +! ;B€Q ?Q`M;lô

æ¶ .mv M;?o iÈB ç•v H¢B M;•v M;QìB K°i H9+X

o T?–M _Qb2ii - #B M ç´B +O ?„M H¢B K M; i?2Q K°i ibM? ?m®M; ç†+ i?MX

J` +`M; i`MM; ?ÊT H` ibM? ?m®M; pB /B m ç†+ i?M M`v H¢B /Q >mbb2BM i¢Q ` 5

J¼B M;QìB ç m #B i- ?ÆM # M,K i`QÊ+ F?B >mbb2BM +?Q T?ªM ;B€Q- ?„M p®M
ç i`î i?`M? M;QìB çSM; ç–m h?–M h?€M? F} bo çQ`M i`QM; iQÆM; H B5 J°i F} bo
+ÁM +! €M? ?`Q [m M; ç¢B HK+ ç M?'i F} boX æQÊ+ +¬M; M?"M H` F} bo /mv M?'
;B B i`QM; i`,K M,K [m X >ÆM M[- ?„M iW M?Ä ç½ î i`QM; ;B€Q ?°B- i?`M? FQM
pÈB ;B€Q ?°BX

L m F?¬M; tªv ` K°i b® pB + M;Q`B w Km®M- >mbb2BM ?ŠM ç½ i`î i?`M? H€ +!
çQ`M5

æ€M; iB + H` b m F?B >mbb2BM T?ªM ;B€Q +ÁM ?¢B +€+ ç¢B F} bo i`QîM; F?€+ +
p` i`Q ç–m HoM? ç m i`®M; F?¬M;5

æQîM; çQîM; h?–M h?€M? F} bo çQ`M F?¬M; M;ì H¢B K'i çB M;QìB çSM; /–m- ?Æ
;B i >mbb2BM- i?–M çB M +kM; i`M i?'i F?¬M; Qi i`mM; ;B B p` + Q ;B B h?€M? F
+?Q i?U+ HU+ +O h?–M h?€M? F} bo çQ`M bmv v m M;?B K i`¼M;X

J†+ /M ;B€Q ?°B +ÁM K°i i? HU+ M;–K H` Zm•M çQ`M h?B M aS M?QM; h?B M a
F?¬M; i? +¬M; F? BX L?Q p`v- h?–M h?€M? F} bo çQ`M H` i? HU+ T?¬ #`v +?Q i`
i?"i K'i i? /B M p` mv M;?B K +O ;B€Q ?°BX

ob p`v- ;B€Q ?°B M?'i T?ªB #´ bmM; M;QìB KÈB p` i,M; +QîM; i?U+ HU+ +?Q h?–M

h`QM; h?–M h?€M? F} bo çQ`M +O ;B€Q ?°B- ?B M ;Bì M; v +ª F} bo #€i +`T +kM;
+`T i?"K +?Q +?ŠM; +! K°i B5

G9+ M"v- _Qb2ii HϕB i`î i?"M? iB m ϕB K5

L,K ϕ!- b m F?B _Qb2ii ;B^ +? i`î B F?ÄB h?—M h?€M? F} bo ϕQ" M- ;B M?"T Zm•M /M F?¬M; óϕQÊ+ô HU +?¼M ϕ i?B M bS M?"T i? M?QM; pb p"v HϕB K v K„M b®M

J†+ /M F?¬M; i? i`î i?"M? h?B M bS ?"M; H•K ϕ i?U+ HU+ M?^v H M i?€M? ;B \_Qb2ii +kM; H" K°i i`QM; M?[M; M?•M p"i i` im´B FB itm'i M?'i ϕQÊ+ HU +?¼M aSX

h`^B [m M?B m M,K ?m'M Hmv M F?„+ F?´- \_Qb2ii ϕ½ +! i?U+ HU+ #€i +'T ϕdM 1mTm/2 b- i?O HoM? Zm•M ϕQ" M h?B M aS iU KbM? t€+ M?"M- p` i?B M bS M"v i?U+ HU+ +O _Qb2ii i`QM; pÁM; # M,K b) ϕ°i T?€5 >„M`'i +! i? b) i`î i?"M? M;Q M;QìB /mv M?'i i`QM; i?—M ϕB M +! i? iU KbM? i?,M; +'T H M i?€M? ;B B F} bo5

J" H9+ ϕ!- _Qb2ii +kM; ϕ½ i`î i?"M? M;QìB ϕQÊ+ HU +?¼M ϕ i`î i?"M? ϕQ" M i`Q

*Æ +'m +O h?B M aS [m•M /Q" M QÊ+ +?WM; M?Q b m, 1mTm/2 b p" aT?BMt H" ? ϕ—m i®B + Q +O Zm•M ϕQ" M h?B M aS K" ϕ` p` +O 1mTm/2 b + Q ?ÆM aT?BMtX

L?QM; h?B M bS FB m M;ϕQ +QB i?QìM; pB + i?®M; HoM? F} bo HQ" B M;QìB i€+ /M H" F ϕSM; ϕ—m M?QM; i?U+ ` h?B M aS [m•M ϕQ" M pšM +—M K°i i?O HoM? +? +?¼M +?Q p` i`Q M"v i`QÊ+ ;Bì ϕ m H" _Qb2ii X

æ€M; iB +- b m F?B >mbb2BM T?^M ;B€Q- M?[M; M?•M p"i MÁM; +®i + Q i—M; +O M? mX

:B€Q ?Q" M; GmBb soA +! w Km®M ϕB m ϕ°M; _Qb2ii iW Zm•M ϕQ" M h?B M aS ` F} bo ϕQ" MX ob h?—M h?€M? F} bo ϕQ" M +—M +! K°i M;QìB ϕSM; ϕ—m i?U+ HU+ K ϕQìM; H" h?—M h?€M? F} bo ϕQ" M iB M; i,K QM; Hšv ϕ` HK+ HϕB +?d /U p"Q K'v +kM; +! p F?¬M; M?Q HìB ϕ²MX

æ¶ .mv iW iBM ibM? #€Q M"v M;YB ϕQÊ+ K°i KMB F?¬M; / T?€i ?B M, `i ?B M M? aS- :B€Q ?Q" M; GmBb soA +! p +"M; +QB i`¼M; h?—M h?€M? F} bo ϕQ" M5

>Q†+ +! i? H" pb Zm•M ϕQ" M h?B M aS M^K iQM; i v i?B M bS- +?d +! h?—M h?€M M^K i`QM; i v :B€Q >Q" M;\

E?) i?î /"B- æ¶ .mv ϕ!M; i" T ?² bÆ M"v HϕB- /QÈB i" T ?² bÆ H" +?[Fw +O _Qb2ii

*?S Fw M"v /Q æ¶ .mv #„i _Qb2ii Fw p"Q- F?B i?'v M!- æ¶ .mv +kM; ϕ½ #B i- _Q i`QM; HÁM; #"M i v KbM?5

hB M i v ϕ†i K°i K T?€T 'M Fw H M ?² bÆ- æ¶ .mv +~M i?"M i?m HϕB b m ϕ! M;~M;

G9+ M"v- i`QM; i?Q T?ÁM;- ϕ®B /B M pÈB #~M +O æ¶ .mv- \_Qb2ii M;²B i` M i'K ϕ M; +?€v ?WM; ?U+ i`QM; iQìM;X •M? HY +?B m `¼B F?m¬M K†i v- F?B M F?m- K°i +?9i b„+ K€mX

edRX *?QÆM; 9dN, a m E?B a L;½

_Qb2ii ϕ½ i? v K°i #° i`QìM; #~Q bϕ+? b)- p i i?QÆM; i` M K†i p" i` M M;QìB +kM

:Bì T?9i M"v b„+ K†i v p¬ +MM; HϕM? HMM;- i`QM; ϕ¬B K„i t€K M?Q i`Q- K°i i v + i v FB +—K +€B #bM? i?Ov iBM? iBM? t^Q- i`QM; #bM? ϕUM; K°i HQϕB `QÊm M;Q

_Qb2ii M;²B î ϕ!- KB M; M?²K M?Q" K ,M i?'i m®M; `QÊmX

@ h? M"Q\

æ¶ .mv Mî K°i MK +QìB HϕM? HMM;X

æ°M; i€+ +O _Qb2ii M?Q +SM; HϕB K°i H9+- v M;~M; ϕ—m H M- €M? K„i iU ?² ^K .Q /U K°i H€i v KÈB +?"K `½B ;"i ϕ—m,

@ _'i i@iX

@ æ•v H" i?`i #Á i?QÊM; ?¢M; /Q ç-m # T +O i ç2K iW ç ç¬iÈB- ;B€i` +O M| i
[mw i° + +'T i?`T5 \*ÁM +€B #bM? `QÊm i`QM; i v M; QÆB +kM; +| ;B€ ?ÆM K°i p¢M
æ¶ .mv +QÌB M?¢i,

@ L; QÆB t2K t2K- _Qb2ii - i +| i? +?Q M; QÆB i?QÎM; i?S+ iQ p`K„ /B m M?`i- ?Q
i? ;BÈB M"v æQÆM; M?B M- M m #•v ;BÌ M; QÆB Km®M M[M?•M i +kM; +| i? i b
•M? K„i _Qb2ii ?B M H M K°i +?9i ç m çÈM- b m ç| v +„M `M; - H„ + ç-m K°i +€+?

@ E?¬M; +-MX

æ¶ .mv çSM; /"v- M?bM _Qb2ii iW i` M tm®M; /QÈB,

@ a Q\ ošM +ÁM +ªK i?`v +?Q [m2M T?ªB F?¬M; \ E?¬M; b QX .M b Q M; QÆB +kM
im i M?¢i iW M?Ä `²B L?QM; +kM; M? M? i?¬B- M; QÆB b) [m2M pÈB i`i +ªM?[M;
ç" M #` +ÁM +| i`i +ªK¼B HQ¢B ?QÎM; i?K M[X L; QÆB t2K t2K- +m° + b®M; i?"i`
i?S i?9 p` p" M; QÆB +?Q iWM; i?Y [m X

_Qb2ii MûK #bM? `QÊm p" #€i i?`i #Á i`QM; i v tm®M; - ;„M; ;QÊM; M;²B /"v,

@ G9+ M"Q i i? tm'i T?€i\

@ a€M; K BX

æ¶ .mv i?ªM M?B M M|B,

@ h ç½ +?m~M #` i®i `²B L; QÆB +| p bÊ Î; -M i \

_Qb2ii çB i?ŠM; iÈB +€M? +Y K" +?ŠM; ? M; QªM? ç-m H¢B- H9+ KÎ +Y T?ÁM;
`mM H M K°i i`"M- [m v ç-m H¢B M?bM æ¶ .mv- i`QM; ç¬B K„i M; Q¢B i`W p bÊ ?½

@ :BÌ i KÈB #B i- ?| ` i` M i? ;BÈB M"v i?U+ bU +| K [m, L; QÆB +?QM? H" K°i
æ¶ .mv KdK +QÌB,

@ *ªK ÆM HÌB F?2M +O M; QÆBX

o`B M; "v b m- K°i #m´B i®B- K°i #|M; M; QÌB i" T i M? tm'i ?B M # M M; Q`B Zm M;
h?¬M h?€M? F} bo T?K i`€+? ;€+ ç K H" T iS+ +?9 w iÈB #|M; /€M; F?ªM; ?B M"vX
+ÁM i` H" T iS+ `9i FB K- +?d p"Q i?•M ?bM? T?Q t [m€i HÈM,

@ B\

E?B #|M; M; QÌB i" T i M? M"v iW i`QM; #|M; i®B #QÊ+ ` - M?[M; F} bo i` im´B M"
ç| H" K°i M; QÌB K†+ K°i #° €Q ;B€T ç½ ?Q ?ÄM; iÈB KS+ ç€M; M; ¢+ M?B M5

E?¬M; i? M; ?B M; ì- M; QÌB M"v i`i M?B M H" _Qb2ii X

•Q; B€T i` M M; QÌB \_Qb2ii pšM +ÁM +® w HQm H¢B p i K€m +?Q `Y X :B€T p B-
?| + iÈB KS+ F?B M M; QÌB i M?bM p"Q K" ;? `ÈMX

J` #ªM i?•M \_Qb2ii i?b ç-m /QM? ç-v K„m iQÆB- tQ„M H¢B i?`M? iWM; +K+- # M
+kM; H" K°i K"m çÄ b"KX

>„M i?`i i? i?`i i? m çB iÈB i`QÊ+ i?¬M çB MX J°i i v #m¬M; i?äM; tm®M; - K°i i v
T?Q i`QÊ+- K" F?B M M?[M; i?¬M i?€M? F} bo ç| +`M; i? K FBM? M; ¢+ H" i`QM;
`ä`"M; H" K°i ?m•M +?QÆM; i?¬M i?€M? F} bo + Q +`T M?`i5

_`i M? M?- K†+ /M i`QM; HÁM; ç-v M; ?B ?Q†+ M?QM; M?[M; F} bo i` im´B ç| pš
p"Q i`QM; i?¬M çB M- +?mv M M"v +kM; H" T iS+ çQÊ+ #€Q +€Q H M +`T i` MX *?
S QHQ soA i`QM; T?ÁM; +-m M; mv M +O KbM? b) H" T iS+ #B i iBMX

oW i?`v çQÊ+ i`K ?m•M +?QÆM; i?¬M i?€M? F} bo ç| - v b) #B i M; v H" _Qb2ii ç|

*?mv M M"v i?2Q K M? H M? M;?B K M;ti+O ;B€Q i¬M; T?€i` - # F}bo i` im´B
 p"Q ç m [m€ tm®M;- /MM; HBM? ?²M p"iQM M;QÐM; +O KbM? i? `^M; b) imv i ç®
 J" M; v H9+ M"v _Qb2ii ç½ #` çQ p"Q i`QM; T?ÁM; +-m M;mv M +O ;B€Q ?Q" M;
 S QHQ soA i?'v _Qb2ii F?¬M; M;ì pšM b®M; b`b`- tm'i ?B M M;mv M p M i`QÊ+
 Kti;B" Mm +O v iU ?² +m®B +MM; +kM; +! i? i?Î T?"Q M? M?äKX
 hB T ç!- ;B€Q ?Q" M; iU KbM? FB K i` i?QÆM; i? i` M M;Q`B _Qb2ii - F?B M +?
 i?QÆM; i` M M;Q`B _Qb2ii `ä`"M; H" ç½ i`ªB [m K°i i`"M ?mv i +?B M p¬ +MM; i
 p B # M i`€B +O ?„M- ; -M M?Q #` +?ûK çSi5
 *?d p i i?QÆM; M"v +kM; bmwi M[#B M ?„M i?"M? i`M T? 5
 J v H" ;B€Q ?Q" M; ç½ +! HU+ HQÊM; i?€M? ;B B- pÈB HU+ HQÊM; i?€M? ;B B +Q
 i` HB m H"K HB M p i i?QÆM; - M? M? +?!M; ;B9T _Qb2ii ;BªK #Èi ç m çÊMX
 L?QM; ?ÆM KQ`B p i i?QÆM; M†M; M? F?€+ M? m i` M M;Q`B- +€M? i v- M;U+
 +?Q v K K M +?WM; MY + M? ;B`KÈB idM? H¢B çQÊ+X
 E?B _Qb2ii idM? H¢B- v T?€i ?B M KbM? ç M; i`QM; T?ÁM; +-m M;mv M +O ;B€
 L;Q" B S QHQ soA ç M; M;²B M; v # M +¢M? v i`QM; T?ÁM; +ÁM K°i #!M; M;Q`B F
 1mTm/2 b- M;Q`B çSM; ç-m i?B M bS [m•M çQ" M M"v K†+ K°i +?B + €Q /"B K"m ç
 i`QM; #!M; i®B M?QM; ç¬B K„i H¢M? HMM; +O v pšM /€M +?ti i` M M;Q`B _Qb2ii
 _Qb2ii H"TiS+ +?mv M KbM? +® ;„M; M;²B /"v- b m ç! [m€ K°i ;®B tm®M; i`QÊ+
 +O v ç-v p ç m çÊM,
 @ " ?¢ h - M?B K pK +O i ç½ i?'i #¢B5 aT?BMt ç¢B M?•M +kM; H•K M¢M5 hQ"i
 HoM? +kM; ç½ #` iB m /B i K"i +kM; #` ?„M #„i p"Q i?"M? :BHH2 i5
 @ L;QÆB #` i M +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT ç! #„i H"K iM #BM? b Q\
 :B¼M; M!B M?Q p M; p¼M; H¢B iW MÆB t t,K- T?ªM; T?'i M?Q K M; i?2Q iB M; i
 1mTm/2 bX
 @ æ9M; p"v i?Q i?B M bS ç¢B M?•MX
 _Qb2ii M;~M; ç-m H M- v M?bM i?ŠM; p T?Q 1mTm/2 b`²B H¢B +9B i?'T ç-m tr
 @ æ•v +?QM? H" bU bd M?K+ +O i - M?QM; i F?¬M; /€K ;B'm /B K- i [mª i?U+ ç¹
 S QHQ soA H"TiS+ #B M b„+5
 E?€+ pÈB 1mTm/2 b- S QHQ soA iWM; +! [m M ? i`U+ iB T pÈB æ¶ .mv5 >„M ?B
 ;BªQ ?Q¢i iÈB KS+ M"Q5
 J" _Qb2ii M m ç½ #` #„i- p"v +?ŠM; H) ç½ #` æ¶ .mv i` F?ªQ\
 @ L;QÆB
 @ hQM M;QÐM; +O i +?Q iWM; / Q ç°M;5 " ?¢5
 :B¼M; M!B +O _Qb2ii p M; H M FB M ç`M? F?B M ;B€Q ?Q" M; v M i•K i`Î H¢BX
 *! i? M!B- ;B€Q ?Q" M; imv i ç®B iBM iQÎM; ç®B pÈB bU i`mM; i?"M? +O _Qb2ii
 M"v ç m ç½ çQÊ+ ?m'M Hmv M M;?B K F?„+ iW M?Ä- M m iQM M;QÐM; tªv ` /M +
 ç®B F?¬M; çQÊ+ HU +?¼M p"Q h?B M aS [m•M çQ" M5
 L?[M; p i i?QÆM; FBM? M;Q`B i` M M;Q`B _Qb2ii +MM; pÈB iQM M;QÐM; FB M ç
 i?€M? F}bo ç m F?B M +?Q S QHQ soA F?¬M; +?9i ?Q" B M;?B- /šm p"v v pšM ?Á
 @ L?Q p"v M;QÆB H"K b Q i`®M` çQÊ+\
 :B¼M; M!B +O _Qb2ii T?ªM; T?'i M?Q ç M; +® MûM +ÆM ç m M?QM; pšM i`"M M

æ¢B M?•M- i #` +¬M; iQÈ+ hmHBT M?®i i¢B i?Ov H Q i`QM; i?`M? :BHH2 iX J v K
tªv` +?mv M >¬K ¢| - i #` K°i iB M; M´ K¢M? FBM? ¢°M; - iB M; M´ ¢| `i HÈMX i?
+kM; bKT tm®M; - tQ+? b„i i`|B i +kM; ¢Si ¢Q¢M i`QM; pK M´ ¢|X

h M?•M +Æ ?°B +?¢v F?ÄB ¢` H Q- ?ÆM M[ ;B i+? i K°i i M +QB M; K+X h`QM; +
ibK ¢QÈ+ +?b F?| KÎ tQ+? ¢²M; i?ÌB T?€i ?B M i´K ?m•M +?QÆM; i?¬M i?€M? F]
M M +¬K H¢BX

o®M i M +¬M; iQÈ+ hmHBT K¶B M; `v ¢ m /`M? K°i F?QªM; i?ÌB ;B M ¢ M iU i?~K p
H¢B ;†T T?B M iQ€B HÈMX

E?B i H Q` M; Q`B ¢` H Q- T?€i ?B M # M M; Q`B ¢½ p¬ +MM; ?¶M HQ¢M- i`QM;
æ` H Q +O i?`M? :BHH2 i M`K i`QM; T?O i´M; ¢®+ #Ä ?Q M; - F?B i ¢B` M; Q`B
+kM; i?´v T?O i´M; ¢®+ /QÌM; M?Q pW i`ªB [m K°i i`M M´ K¢M?X

o®M i +ÁM HQ i M +¬M; iQÈ+ m´i FBK ?QÆM; ¢| b) ¢ M #„i i @ # ?¢- i TªBM?
æ¶ .mv FB ¢½ ¢¢i iÈB i?€M? ;B B5 J†+ /M i F?¬M; #B i ?„M H`K b Q ¢¢i ¢QÈ+ M
F?¬M; i? M ;?B M; Ì5 "ÎB i ¢½ i" M K„i i?´v ?„M ;B i+? i aT?BMt ¢¢B M?•MX >ÆM
#„i i H`K i M #BM?X

h`QM; +ÆM ?¶M HQ¢M- i +?¢v F?ÄB MÆB ¢| - ?¢ K°i i M HQM? #ªQ p T?O i´M; ¢®
i?W +ÆM HQ¢M H¢+ i`®M F?ÄB i?`M? :BHH2 iX

h #` T?€i ?B M +Î+Y i?`M?- ?ÆM M[#` ;B i°+ hmHBT i`mv ¢m´BX h +QÈT ¢Q
#BM? +O #¼M +?9M; pšM ¢m´B ;B i`i H•m- +m®B +MM; i KÈB i`®M ¢QÈ+X

1mTm/2 b ¢°i M?B M KÎ KB M; ,

@ L; QÆB M|B H9+ M; QÆB i`®M` M; Q`B i?`M? :BHH2 it~v` M´ HÈM\ *ÁM +| €M
p"v\

@ æ•v +?QM? H` pB +i HB m +? i i`Îp #€Q +€Q +?Q M; `B5

:B¼M; M|B +O _Qb2ii F?¬M; H° +?9i bÆ ?Î,

@ h`QÈ+ ¢•v i`QM; +?B M i` M? Îh•v "„+ - æ¶ .mv ¢½ bY K°i K°i HQ¢B pk F?Q ;¼B
i?`M? :BHH2 i H` MÆB ?„M +?mv M K¬M bªM tm´i i?S M`v L; mv M M?•M +O pK M
HÈM5 " ?¢- i?B M bS ¢¢B M?•M G9+ i i`®M` M; Q`B iWM; i?´v i` M #-m i`ÌB +O

@ o` +€B ;b\

:B€Q ?Q`M; H"TiS+ ?ÄBX

@ o` K°i +QM`²M; 5 " ?¢5

_Qb2ii i`ª HÌB,

@ >B M M?B M- +¬M; iQÈ+ hmHBT /QÌM; M?Q ¢½ +| ¢QÈ+ K°i HQM; bOM; X *?d H`
i?m T?K+ H¢B p¬ +MM; +m²M; #¢Q M[M M KÈB /šM iÈB K°i i`M; ?¶M HQ¢M M?Q

1mTm/2 b ;"i ¢¬m,

@ *?d H` K°i +QM`²M; K` i?¬BX

@ E?¬M; TªBM?Q p"v ¢•m- i?B M bS ¢¢B M?•MX

_Qb2ii ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m,

@ æ| H` K°i ?Q`M; FBK HQM; 5 h tBM i? i F?¬M; M?bM H¬K5

a„+ K†i; B€Q ?Q`M; H"TiS+ i? v ¢´B +ÁM 1mTm/2 b ¢SM; i`QM; #|M; i®B H¢B iB
iB M; X

J°i H€i b m- ;B¼M; M|B #bM? ioM? +O 1mTm/2 b i`mv M iÈB,

@ _Qb2ii - H9+ M;QÆB #` #„i +| iB i H° #’i +S i?S ;b +Æ K”i p ;B€Q ?°B ? v F?¬M
 •M? K„i _Qb2ii H|2 H M K°i iB b€M;X >„M +?ŠM; [mªM i?•M i? ç-v p i i?QÆM;
 çSM; /”v- HªQ çªQ iÈB # M +¢M? +?B + #”M- i` M ç| H” K°i [mv M ;B€Q çB M +O Z
 _Qb2ii K°i i v ç†i H M [mv M ;B€Q çB M- K°i i v ç†i H M i`€B iBK- i`-K ;B¼M; M|
 @ h tBM i? - i +?Q # Q ;Bì`ìB #Ä iQM M;QĐM; +O KbM?5
 :B¼M; M|B FB M ç`M? +O \_Qb2ii p M; /°B i`QM; +,M T?ÁM; +¬m M;mv M M?Q M
 :B€Q ?Q”M; p” 1mTm/2 b ç m i`-K K†+- b m ç| €M? K„i ;B€Q ?Q”M; +?mv M iÈB M?
 _Qb2ii ,
 @ >Q M M; M? M;QÆB p M?”X >”B iY5
 *ÁM i? M? •K +O 1mTm/2 b H¢B K°i H9+ b m KÈB i`mv M iÈB,
 @ _Qb2ii - M;QÆB ç½ K M; iÈB iBM iS+ ?[m /KM; +?Q +?9M; i - M?QM; K”
 h? M? •K +O i?B M bS ç°i M?B M i`Î M M H¢M? H)Q,
 @ h iBM HìB i? +O M;QÆB- M?QM;- _Qb2ii - M;QÆB T?ªB ?B m
 @ h M;mv M w iB T M?”M i?~K p’MX
 _Qb2ii i`ª HìB F?¬M; +?9i /Q /UX
 S QHQ soA HB + K„i M?bM i?B M bS- ç°i M?B M KÎ KB M; +?”K `½B M|B,
 @ _Qb2ii - p®M i M;?o M;QÆB ç½ +? i- #•v ;Bì M;QÆB i`Î p X o”v i M;?o- [m K’
 i? v K°i i?•M T?”M F?€+- b m ç| M;QÆB +?QM? i?S+ `ìB F?ÄB h?B M aS [m•M çQ
 çQ”M çB5 o` i`Q ç¢B F} bo i`QÎM; ç½ ç i`®M; [m€ H•m `²BX
 L;?2 tQM; HìB M`v- \_Qb2ii ç°i M?B M FQ+? ç°M; ?ŠM H MX >„M [m€ ;®B i` M K†
 F?m¬M K†i ç-v p FB M ç`M?,
 @ " ?¢5 sBM M;QìB +?Q i Î H¢B h?B M aS [m•M çQ”M5
 @ h¢B b Q\
 a„+ K†i ;B€Q ?Q”M; +| T?¬M F?| +QBX
 •M? K„i _Qb2ii ç-v p +Wm ?”M,
 @ " ?¢- i?’i #¢B H-M M`v ç®B pÈB i K” M|B H” K°i M¶B ç m- K°i bU bd M?K+ F?-
 K’v i`,K #° ?¢- M; v +ª aT?BMt ç¢B M?•M ç²M; ?”M? +kM; H•K M¢M- +ÁM #ªM i?•M
 H”K iM #BM? æ®B pÈB K°i F} bo K” M|B ç•v H” K°i bU bd M?K+ F?¬M; i? [m M ç
 ç’B i?•M T?”M ç i`®M i`€M? M?Q p”v5 h`QÈ+ F?B i`Y b¢+? K|M MÊ K€m M`v i
 h?B M aS [m•M çQ”M5
 @ L;QÆB Km®M #€Q i?M b Q\
 h? M? •K 1mTm/2 b pŠM p M; H M F?¬M; M? M? F?¬M; +?”KX
 @ æ9M; p”v5
 _Qb2ii F?¬M; +?9i /Q /U i`ª HìBX
 J°i H9+ H•m b m- 1mTm/2 b ç°i M?B M +QìB- iB M; +QìB +O v p M; H M`i M? M?
 #|M; i®B +O ?„M /QìM; M?Q [mûi p T?Q ;B€Q ?Q”M; K°i +€B,
 @ " ?¢- t2K` M;”B T?ªB iB K K°i F F?€+ i?Q+? ?ÊT +?Q p` i`Q ç¢B F} bo i`QÎM;`
 æ¬B K„i +O S QHQ soA F?) ?B M H M K°i iB •K mX
 *ÁM _Qb2ii 5

J†+ /M ?„M pšM [m€ î ç]- M?QM; M?[M; M;|M i v H¢B M„K `i +?†i- `i +?†i
h`QM; i?“M? :BHH2 i- æ¶ .mv M?bM : M/ H7- K°i i v v +—K Hv `QÊm- F?m→M K†i M
@ aQ T?K- M;QÌB ç½ iWM; M;?2 [m K°i +•m M|B +?Q \
@ *•m ;b\
@ a m F?B b M;½- H•K p`Q çB M +m²M;5
æ¶ .mv +QÌB H M p m B p ,
@ *€B çBM? ç½ çQÊ+ ç”T t m®M;

edkX *?QÆM; 93y, *QM æQÌM; í æ•m\

smv M [m _QH M/ ç¢B HK+ F?´M; H²- çB i?ŠM; p T?QÆM; #„+X oQÊi [m F?m`V
M;-M- çB i?ŠM; p T?QÆM; #„+X G¢B çB [m pMM; ç'i #,M;;B€ #` [m M H½M;- çB
hÁ i?—M bÆM iWM; iQÊM; i`QM; +?Q bU ?mv ?Q`M; +O GQM; i°+ ç½ bÈK +€Q #
i` M; M;?B K i`QÈ+ FB X
:BÌ T?9i M`v # M /QÈB i?—M bÆM H` iWM; F?m H m i`¢B #'i i”M- M?[M; T?ÁM; ®+
çÆM bÆ M?bM F?—M; i?`v ;BÈB ?¢MX
J` H9+ M`v # M /QÈB i?—M bÆM- MÆB +?•M M9B ç½ bÈK bKT ç´- ç€K ç€ pKM i`QM
M9B bKT ç´ ç½ bÈK #` /¼M / T b¢+? b)X
h?—M bÆM " M /QÈB M;¼M M9B ?Q`M iQ`M #^M; FBK HQ¢B M`v- iWM; +KK- iWM
M?“ +O M?•M +—M; # v H M- ç€K F?|B M`v +Æ ?² M?m°K ç2M +ª #—m i`lBX
>`M; HQ¢i i?9 M?•M +îB i`—M- H° ` +Æ i? `„M +?„+—F?m +—M; +K i`QM; i v F? B
iWM; F?®B [m†M; FBK HQ¢B b m F?B #` F? B i?€+ iW i?—M bÆM çQÊ+ p”M +?m
h`QM; ç|- /QÈB bU +?d ?mv +O ç€K i?Ê i?m°+ i°+ M;QÌB HMM- M?[M; F?®B [m†M
i M i?“i HÈM- /QÈB M?B i ç°+ Q #` MmM; +?ªv i?“M? MQÊ+ i?ûT
J¶B F?m tQÎM; ç m i`M M;”T iB M; i?ûi iQ F?Ä2 +O ç€K i?Ê M;QÌB HMM- +?OM; i
+—M; M;? iBM? tªQ- T?K i`€+? +? i¢Q i`i +ª i` M; #` pk F?Q- €Q ;B€T +?Q ç¢B [n
+—M; tQÎM; i`M M;”T iB M; +?Mv ç”T t m®M; çBM? çBM? ç M; ç M;X .QÌM; M?Q F?
+kM; ç½ #` M?m°K ç2M- +?ÁK `•m /”B +?d +—M F?) çKM; p`Q H` +| i? T?OB t m®M
Zm•M ç°B +O i°B /•M [m€ M?B m K` i` M; #` i`QÈ+ ç| H¢B [m€ i?Q i?ÈiX
*?Q M M- /M ç½ ç€M? +?B K i?—M bÆM ;—M ? B M,K- /M +| çQÊ+ iÁ i?—M bÆM F
çQÊ+ M;m²M; F?Q€M; i?¢+? FBK HQ¢B ;—M M?Q p— ?¢M- bQM; i°+ M;QÌB HMM;
H`K pB + #'i F M;`v ç K i`QM; M?[M; F?m +—M; tQÎM; M?QM; pšM M?Q i`QÈ+ F?|
+O b® HQÊM; [m•M ç°B HÈM M?Q p”vX
h`QM; i°+ M;QÌB HMM- +Æ ?² +S i?“M? pB M M`Q +| i? M•M; çQÊ+ +?Mv b„i H M i?
tQÎM;- M; v +ª T?K M[+kM; F?—M; M;Q¢B H @ h?“i` M;QÌB M;Q`B M?bM p`Q `i
i`QM; i°+ M;QÌB HMM pb #¼M ?¼ ç m +| i?•M i? +QÌM; i`€M;- p|+ M;QÌB M?Ä #û
i? pW ?—HÈM pW ;BÆ + Q +?Mv b„iX h?“K +?Q M; v +ª T?K M[i°+ M;QÌB HMM +
F?—M; F?€+ ;b M? mX
J†+ /M +ª i°+ ç m `i #”M `°M M?QM; pšM i?B m bS+ M;QÌB M M K°i HQÊM; HÈM i
+| ç` p`i?’T M?Q i`•m- M;U ç m #` çQ p`Q i`QM; F?m tQÎM; H`K K°i b® M?[M;
i? HU+X h°+ M;QÌB HMM pÈB /•M +Q i?Q i?Èi +?d T?K i`€+? +?d ?mv p` ?Q`M i?
F„ i?m”i + QX
L m F?—M; ;BÈB i?B m +~M i?“M- +?d bÊ M?[M; M;QÌB pW iÈB MÆB M`v b) F?—M
#îB M| +?ŠM; F?€+ ;b K°i +—M; i`QÌM; HÈM pÈB F?Q i? M;’i i`lBX

h°+ i?9 M?•M` bS+ F?ÎB +¬M;- ;B9T i°+ M;Q`B HMM ?Q`M i?`M? pB + bªM tm'i p
i°+ p®M Hm¬M FB m M;¢Q +kM; i? K ;B p`Q +¬M; pB +X æ€M; iB + H` ç€K M;Q`B
M?[M; +?B M bo /kM; K½M? M?QM; #¼M ?¼ H¢B F?¬M; +€+? M`Q H`K çQÊ+ M?[M
i°+ ?'- i?9 M?•M F?'M; H² æ²M; >' +m®B +MM; #m¬M; #Ä +¬M; pB + ç|'- /Si F?Q€i
i?m t T +?mv M ?"m +¬MX

h?O HoM? +O i°+ ?' H` æ²M; >' H`K p"v +kM; +| M;mv M M?•M- pb ?„M +ªK i?'v p
J†+ /M ;¬M M?Q ç½ ?mv ç°M; óiQ`M [m•M` bS+ô- M?QM; Km®M pk i` M; +?Q K°i
i`,K p¢M- +?Q /M ç½ H`K pB +;B M F?' #'i F M;`v ç K ? B M,K M?QM; i¢Q ` €Q ;
çÆM ;BªM M?Q p"vX >m®M; +?B /•M +Q i°+ M;Q`B HMM `i i?Q i?Êi p" +kM; F?¬M
>ÆM M[F?B M i°+ ?' +`M; i? K T?šM M° H` ;¬M M?Q iQ`M #° M?[M; pk F?Q €Q ;
iB M +?mv M +?Q K°i +?OM; i°+ F?€+ @ i°+ b|B5

*?ŠM; pb +€B ;b F?€+ i`W [mv i ç`M? +O i M hBM? HBM? pQÆM; FB m ;¢Q F?B M
J†+ /M bU FB m M;¢Q +O iBM? HBM? i?Q`M; F?B M i?9 M?•M +ªK i?'v #'i K½M M
i?U+ HU+ +O G¢+ hmv iX *?Q /M H` >' oQÆM; æ²M; >' FB m M;¢Q ç M K'v +kM;
i?O +O M;Q`B i - K` i°+ i?9 M?•M +kM; +¬M i`Q im +O i°+ iBM? HBM?X

Gw /Q G¢+ hmv i Qm iB M +mM; +'T pk F?Q p` €Q ;B€T i®i M?'i çQÊ+ i¢Q ` +?Q i
H` i°+ /mv M?'i +| F} #BM? i`QM; ç¢B [m•M +O i°B /•M5

E} #BM?5

. M? iW M`v i`QM; +m°+ +?B M i?¬M i?Q¢B K°i p¢M M,K i`QÊ+ ç½ ç H¢B +?Q i°B
M?K+5

"ÎB i`QM; i`"M +?B M ?„+ €K ç|'- i`¼M; ;B€T F} #BM? +O HQ`B M;Q`B H` +ÆM €+ K
t| çQÊ+ +O M?[M; +?OM; i°+ +?B M #¢B M`v5

o¬ Hm"M H` K T?€T +mM; iB M i?O K` i°+ iBM? HBM? pšM FB m M;¢Q ? v +?B M
i'i +ª ç m i?ªK #¢B /QÊB çÁM i`MM; FQ+? [mv K¬ HÈM +O i`¼M; ;B€T F} #BM? H

_9i FBM? M;?B K tQÆM; K€m- b m K'v i`,K M,K bmv M;?o F?B #` F?m i`K+- i°B M
i?W M?"M K°i çB K, F} #BM? H` pk F?Q K¢M? K) M?'i i`QM; +?B M i` M?5 E?B ?m
i?b F} #BM? H` pQÆM; #`B +?•M +?QM?5

L?QM; ç€M; iB + H` T?¬M HÈM i°+ i?9 M?•M +| i?•M ?bM? F?'M; H² +²M; F M?- #
K¢M? K)- +kM; F?¬M; i?B m /kM; F?Q bQM; H¢B F?¬M; +€+? M`Q H`T ` F} #BM?
F?¬M; iB K çQÊ+ p"i +QÐB i?Q+? ?ÉT5

h°+ iBM? HBM? +`M; F?¬M; +¬M T?ªB M|B- #¼M ?¼ +| i? # v i` M i`B b Q T?ªB
KbM? K` tm®M; ç'i +?B M ç'm +Æ +?S @ ?ÆM M[i°+ iBM? HBM? FB m M;¢Q b) F

*ÁM M;Q`B HMM M?bM ç¬B +?•M +SM; +€T bQM; H¢B M;„M M;OM +O #¼M ?¼ çB
F} #BM? çQÊ+ b Q\

*?Q M M ç` p` +O i°+ b|B KÈB çQÊ+ M•M; + Q H M +?Q iWM; i?'v5 ob i°+ b|B H
t•v /UM; F} #BM?X

L;Q`B b|B i`Q`M; i?`M? +| p|+ /€M; F?¬M; F?€+ H„K bQ pÈB HQ`B M;Q`B- bQ ` +|
?ÆM K` i? i`¼M; +kM; F?¬M; [m€ M†M;X >ÆM M[- i°+ b|B +ÁM +| K°i HQ¢B b|B H

*?Q M M K†+ /M +€+ +?OM; i°+ F?€+ ç m i?¬K #'i K½M M?QM; ç` p` +O i°+ b|B
i`QÊ+ pb +?d +| #¼M ?¼ +| F} #BM?X

>' oQÆM; +O i°+ >' H` æ²M; >' - +ª h L;Qm oQÆM; +O ç i°+ L? K h?¢+? ç®B pÈ
+| T?¬M F?¬M; ?`B HÁM;- M?QM; pb ç¢B +K+ ç m T?ªB M?šM M?`MX

aQM; i M i?O HoM? +O i°+ b|B- . KBM2b- i M ;B ?Ä ç| HçB F?B M i'i +ª K¼B
FB m M;çQ- HçM? HMM;X >ÆM M[- F?B M M?[M; i?O HoM? i?9 M?•M F?€+ +°M; i
M;QìB +O i°+ i?9 M?•M bQM; HçB i?•M pÈB i°+ iBM? HBM?X

"¼M ?¼ ç m +QB ç•v H° K°i ?°M? ç°M; T?ªM #°BX

h?9 M?•M H° T?ªB çQ°M F i pÈB M? m KÈB ç9M;X

h°+ b|B çQÊ+ T?•M T?®B €Q ;B€T p° K½ ç Q +?°i HQÊM; i®i M?'i- ?ÆM M[#¼M ?
pB + M†M; M?¼+ i°QM; F?m tQîM;X :-M M?Q K¼B i?°M? pB M +O i°+ b|B ç m +O
H M; F} #BM? +O KbM?X

L?'i H° iW b m F?B hBM? HBM? pQÆM; Gç+ hmv i i°î p iW _QH M/ ççB HK+X

J°i i?€M; i°QÊ+ Gç+ hmv i ç½ i°î HçB i?—M bÆMX

a m F?B çB [m #,M; M;mv M H½M; [m M- pMM; ç'i #` M[i?—M #® i°Q K T?€T i°M
+| T?—M K i KÄBX J° F?B M ç€K M;QìB i°+ iBM? HBM? bmM; #€B Gç+ hmv i +°M;
pQÆM; Gç+ hmv i - p° H½M? iK ;—M M?Q ?Q°M K„ i°QM; K„i #¼M ?¼ F?B i°î p °M

h?"K +?Q i° M F?m¬M K†i iWM; ;—M M?Q ?Q°M K„ +O iBM? HBM? pQÆM; F?¬M; M
J†+ /M K€m i° M p i i?QÆM; ç½ bÈK ç¬M; HçB M?QM; F?¬M; #B i pb b Q iBM? HB
HU+ p¬i?QÊM; +O KbM? ç t| M| çBX .QîM; M?Q v +® w ;B[HçB p i i?QÆM; M°v

L;QìB M;QìB ç m i?'v çQÊ+ bU i? v ç´B +O iBM? HBM? pQÆM;X u i°î M M i°—K K†
h?"K +?Q i°QÊ+ ç•v ?„M i?QîM; tmv M +QÐB i?9 K°i bWM; çB ;B[ç€K M;QìB i°+
?Q iQÆB p° iB M; + M;ÊB F?„T #®M T?Q - +MM; +€+ iBM? HBM? K„ H K9 ?€i
L?QM; ;Bì ç•v i°i +ª M?[M; çB m ç| ç m ç½ i°î i?°M? [m€ F?S5

E?¬M; B #B i iBM? HBM? pQÆM; ;†T +?mv M ;b î i? ;BÈB HQ°B M;QìB @ pb ?„M

æQÆM; M?B M +kM; +| M;QìB i?'v çQÊ+ p°B +?mv M pB /B mX h, M?Q ? B F çSM
p° L? K h?ç+? Hm¬M Hm¬M F?¬M; Q M?bM i°+ iBM? HBM?X S?€i ?B M ç—m iB M
M;çQ i°QÊ+ ç•v +O Gç+ hmv i ç½ F?¬M; +ÁM M[5

G9+ i°QÊ+ Gç+ hmv i +ÁM FB m M;çQ- +?Q /M ?„M ç M; +QìB- MK +QìB +O ?„M +
*?Q /M MK +QìB i?•M i?B M M?'i +kM; T?ªM; T?'i M?Q K°i +?O M?•M + Q [mw p° i
K°i +?9i ó¬M ?Á ôX

L?QM; #•v ;Bì- Gç+ hmv i ç½ i? v ç´B- ?„M i°î M M°i Qi +QìBX L; v +ª bU + Q M;
M?Q +kM; #° i?S ;b ç| H°v çB M?QM; HçB +| i? K K°i p FB M M; ?° KÆ ?²5

æ€M; +?9 w ?ÆM H° æ²M; >´ p° L? K h?ç+? ç m T?€i ;B€+, bÈB +?d Hm¬M i° M +
+ÁM5

a m F?B i°î p - Gç+ hmv i iU M?®i KbM? HçB i°QM; +,M H m +O KbM?

h°+ iBM? HBM? î+€+? t i?—M bÆMX h°+ iBM? HBM? i°îB bBM? i?Q+? M?[M; p°i ç
;?ûi ç®B pÈB M?[M; •K i? M? çBM? çBM? ç M; ç M; p M; H M bm®i M;°v ç K MÆB
bÆM @ h?"K +?Q +| M?[M; iBM? HBM? çQ ° F?€M; M;?°, +?Q /M +€+ M;QÆB ° M
H°K +?Q M?[M; •K i? M? çBM? çBM? ç M; ç M; ç| +| iB i i°m ?ÆM K°i +?9i çQÊ+ M
i?2Q M?°T M?ç+ °v

E?€M; M;?° ;—M M?Q ?Q M; çQîM; M?Q p°v F?B M +?Q i?9 M?•M i°+ F?¬M; #B i
T?—M HÈM iBM? HBM? i°+ ç m +ª K i?'v ç| H° çQÆM; M?B MX

æQÆM; M?B M b m F?B v m +—M M?ªK M?Q M?Q p°v #° +U imv i- iBM? HBM? i°+
M HmB iQ°M i°+ p T?Q b m KQìB /†KX _ìB t F?m +¬M; i°QîM; ²M °Q ç| - +?¼M

a m F?B iBM? HBM? pQÆM; i°î p i?"K +?Q +kM; F?¬M; iB T FB M M?[M; i°QîM; H
KbM? i°QM; çB M i?ì iBM? HBM? i?—M F?QªM; KQìB M;°vX

JQÌB M; "v b m- G¢+ hmv i KÈB K M; i?2Q €M? K„i K i KÄB` F?ÄB +Y - K` K M? H
M; Ì H¢B F?¬M; T?ªB iB T FB M K` H` +?Q ; ¼B i?O HoM? H M; i°+ . KBM2b iÈBX
a m F?B G M; oQÆM; iÈB- G¢+ hmv i H`v` K°i [mv M b€+? /Q KbM? iU pB i ;B Q
@ æ•v H` iQ`M #° iQ HB m p [m•M bU +O HQ`B M; QÌB i i bK ?B m çQÊ+ i`QM; b€
+ª T?QÆM; i?S+ ?m`M Hmv M p` i€+ +?B M +O F} #BM?- i ç m ; ?B +?ûT H¢BX
a m F?B ç2K M! ;B Q +?Q G M; oQÆM; - hBM? HBM? pQÆM; +ÁM M!B i? K K°i +•m
@ GQ`B M; QÌB ?Q`M iQ`M F?¬M; v m M?Q +?9M; i iQÎM; iQÊM; ç•mX "¼M +?9M
M?B m +QÌM; ;Bª5

óL?'i H` F i` M hmv i aÆM FB Xô

hBM? HBM? pQÆM; i?-K M!B i? K K°i +•mX

E?€+ pÈB ç b® i?9 M?•M F?€+- G M; oQÆM; . KBM2b FQM? i`¼M; hBM? HBM? pQ
æ•v H` M; mv M i„+ K` H M; i°+ i?Ì T?KM; , +QÌM; ;Bª pB i¬M5

h`QM; K„i . KBM2b- hBM? HBM? pQÆM; +! i`Q im - H¢B +! i?U+ HU+ K¢M? K) M
ç-mX

*?Q M M H M; i°+ +O . KBM2b +kM; H` [m-M i? /mv M?'i i`QM; i?9 M?•M i°+ +U
HBM? i°+ @ K` F?¬M; M?Q ç b® i?9 M?•M i°+ F?€+ #^M; K†i F?¬M; #^M; HÁM; X

hB M . KBM2b çB tQM; - hBM? HBM? pQÆM; +kM; `i i?QÎM; i?S+ ; ½ G M; oQÆM; ?
M?'i ç`M? b) bY /KM; i®i T?-M i`B HB m K` KbM? ;B Q +?Q ?„M ç ?m`M Hmv M H

J` G¢+ hmv i b m F?B iB M G M; oQÆM; çB pšM F?¬M; iB T FB M M?[M; i`QÎM; H
KbM? i`QM; çB M i?ÌX

o`B ;®+ +•v i?"i HÈM K`m t M? #B + +„K` i` M K†i ç'i- p¬ b®` +•v p` /•v H2Q FûQ
H¢B K°i +?¶- i¢Q i?"M? K°i FB M i`9+ K`m t M? #B + i?"i HÈM @ ç•v ç m H` /Q iB
i¢Q M M- #¼M ?¼ +! K°i HQ¢B K T?€T i?U+ p`i ç†+ #B i +! i? K¼+` FB M i`9+X

h`QM; ç¢B çB M K`m t M? #B +- K°i b® ?¢i ;B®M; p` MK ?Q F?¬M; `ä i M iÄ` €
M`v F?¬M; +-M #`i +S ç M çm®+ ;bX

hBM? HBM? pQÆM; ç!M; +Y H¢B- tQ v M; QÌB çB iÈB M;²B ;B[i?-M çB M- i`QÊ+
iQÊM; çB m F?„+ K°i M; QÌB HQM; ç2Q K°i +?B +mM; /`B- ç¬B i B M?¼M bQM; +
i?•M T?"M +O T?Q iQÊM; , iBM? HBM? ç¢B i?-MX

h`QÊ+ K„i G¢+ hmv i- i` M i?-M i? B H` ? B bÊB +?d K`m #¢+X

a m F?B M;²B tm®M; - G¢+ hmv i M?bM H M T?Q i?-M iQÊM; - F?) i?Î /`B- HÌB M!B
@ h?-M ÆB- tBM ?½v M!B +?Q +QM K°i bU +?d /šM5 *QM çQÌM; +?Q +?9M; i Î MA

edjX *?QÆM; 93R, "B M a®

L?bM p T?Q #S+ iQÊM; i?-M- iBM? HBM? pQÆM; +?bK p`Q i`-K iQ @ h?U+ i - b
?„M Hm¬M Hm¬M iU ?ÄB K°i p`M ç K` KbM? F?¬M; +€+? M`Q ?B m çQÊ+X

hQÆM; H B b m F?B ói`Î p ô- KK+ iB m +O M?[M; i°B /•M`®i +m°+ H` ;b\

E?€+ pÈB M?[M; i M i?9 M?•M ç-m!+ +?d iQ`M #€Q i?M- iBM? HBM? pQÆM; ç½
K°i +?mv M- i`QM; K`v i?€M; i?ÌB ;B M /m H`+? i¢B ç!- ?„M +Æ ?² i`M K„i i?'v M M
i? ;BÈB HQ`B M; QÌBX

J°i i?"M? T?®+ Q HÈM pÈB M?[M; #S+ iQÌM; i?"M? ?MM; po- M?[M; FB M i`9+ i`
M?[M; iÁ i?-M KB m- +mM; çB M- i?"M? i?'- M¬M; i?-M- iB m i`M- +Y i?"M?-
çQÌM; i?Ov T?€i i`B M- i?'v ?ªB [m•M +QÌM; ç¢B- M; Q`B` +ÁM i?'v ç ç¬+MM; p

.•M b® HQ`B M;Q`B ;'T K'v H-M b® HQÊM; i°B /•M- K†+ /M @ i?2Q T?QÆM; i?S+ b
 HoM? i?9 M?•M- K°i i?9 M?•M #bM? i?Q`M; +| i? ;B i+? i p`B #BM? HQM? +Q`M;
 *?Q M M ç®B pÈB ç¢B ç b® i?9 M?•M K` M|B- F?~m ?B m +O #¼M ?¼H",
 @ hB M iÈB ;B i b¢+? HQ`B M;Q`B çB5 :B i5 :B i b¢+? ç€K ;B ?Ä ç|5 a m ç| +QÊ
 p®M i?m°+ p +?9M; i 5
 .•M +Q HQ`B M;Q`B M?B m ?ÆM +?9M; i K°i +?9i i?b ç½ b Q\ J°i +?B M bo +O
 M;Q`B +O #¼M +?9M;5
 L?QM; b m F?B i"M K„i i?'v M M p, M KBM? ?mv ?Q`M; +O HQ`B M;Q`B- M; v +^a G¢
 F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- +| H) ç€M? #¢B HQ`B M;Q`B i` M +?B M i`Q`M; H`
 ó;B i b¢+?ô #¼M ?¼- p"v ;¬M M?Q F?¬M; i? 5
 h°B /•M +ÁM +?Q K¢M? K) iÈB KS+ ç|X
 GQ`B M;Q`B +| iB K HU+ +?B M i` M? ;'T K'v H-M- i?"K +?Q K'v +?K+ H-MX "¼M -
 iWM; #BM? bo K¢M? K) M?Q i°B /•M- M?QM; #¼M +?9M; H¢B +| HU+ HQÊM; ?"m +
 +| i`B M;mv M b<sup>a</sup>M p"i +O +<sup>a</sup> ç¢B HK+ H`K ?"m i?mšMX
 *| iÈB p¢M M, K ç T?€i i`B M M M p, M KBM?5
 Jm®M iB m /B i K°i +?OM; i°+ M?Q p"v +?d /U p`Q HU+ HQÊM; +O +?9M; i +| i`
 L;Q`B ` +ÁM +| +¬M; iQÊ+ hmHBT ÎT?Q h•v ", „+ FB M[
 G¢+ hmv i M?È iÈB F?m¬M K†i MÎ MK +Q`B +O æ¶ .mv- i`€B iBK H¢B ç"THQ¢M H
 +?„M- i`QM; iQÆM; H B- i` M +?B M i`Q`M;- i M +¬M; iQÊ+ hmHBT ç| M?'i ç`M? b
 óFBM? M;¢+ô5
 @ h?¬M po ç¢B- tBM M;Q`B ?½v +?d /šM +?Q +QMX
 G¢+ hmv i i?Î /`BX
 "¶M; M?B M- H²M; M;U+ ?„M ç"TK¢M? K°i H-M- /Q`M; M?Q +^aK SM; çQÊ+ K°i çB
 b„+ K†i ?8 ð2`

H ç! i b) ç óT?K?Q" M;ô H° /B M K° i H-MX a m ç! +?9M; i +! i? i` M? i?O çQÊ+
pÈB # M M;Q" B H" T?K?Q" M; F?¬M; F?Ä2- / M? +?QM? M;¬M i?m" M ç ?„M Î v M
b) F?¬M; tm' i ?B M i`QM; K° i i?lB ;B MX

æ¶ .mv i?Î /"B- /QlM; M?Q F?¬M; +! #B M T?€TX

.M b Q +?mv M M"v +kM; [m€ #`i M; l- H" KªM? ?QÎM; ç M F ?Q¢+? +O ?„MX h?lB
M;?o #B M T?€T ç ;BªB [mv iX

@ L?QM;5

æ¶ .mv M?„+ M?Î,

@ h¢B v M ?°B i`QM; H E?€M? S?QM; - ;¬M M?Q i`i +ª +Um i?¬M b) i? K ;B - M?[M
+ª çlB- i?" i F?l çªK #ªQ H" F?¬M; B M?"M ` bÆ ?ÎX >ÆM M[- çB M ?¢- M;QÆB
+?mv M M"v #` iB i H° ` # M M;Q" B b) #` i?B M ?¢ ç"K iB mX

:B¼M; +O ?„M `i M;?B K i9+,

@ h T?ªB ?ÄB `ä i•K w +O M;"B- +! i?" i H" M;"B F?¬M; Km®M H M M;¬B ?Q" M; ç
h? M?•K +O h?¬M ?Q" M; iY `i FB M [mv i,

@ h•K w +O i ç½ [mv i ç`M? iW i`QÊ+- i M?QlM; +?Q *? `HB25

@ L?QM; *? `HB2 KÈB Ry im´B- + "m ´v b) F?¬M; i? i`QM; pÁM; j i?€M; K" HÈM H
æ¶ .mv i?Î /"B,

@ J" F i? i?•M +kM; +?d +?Q +?9M; i i?lB ;B M i®B ç H" j i?€M; K" i?¬BX a m j i
+?Q K¼B M;QlB K° i Hw /Q i?mv i T?K+X æ2K M;¬B p` ?Q" M; ç +¬M; F? B i`mv M

æ¶ .mv H„+ ç-m,

@ æB M ?¢- M;"B ç M; im´B i`€M; MB M- ç M; H" L?B T *?QM? pQÆM; K" F?¬M; i
im´B ç-m H M H"K ?Q" M; ç @ ?ÆM M[ç! H¢B H" +QM +O M;"BX G" M?Q p"v +?d

æ¶ .mv +MM; ?Q" M; iW h?¬M MlB +?mv M +kM; F?¬M; ;B'm /B K F ói? i?•Mô FB
ç M; HQ H„M;- F?m¬M K†i ç-v bÊ ?½B M?bM æ¶ .mv p" ?Q" M; iY h?¬MX

h`QÊ+ F?B ?Q" M; iY h?¬M çB- ?„M; B Q +?Q æ¶ .mv K° i M?B K pK H" /¢v /¶ F i?
+¬M +?9 w F?B i? K ;B H ?°BX

J†+ /M æ¶ .mv F?¬M; T?ªB H" i?"v /¢v H M;?B +mM; çbM? M?QM; /M b Q i?b bU p
?Q" M; iY F?¬M; Km®M M?B m M;QlB #B i p F ói? i?•Mô M"vX

eddX *?QÆM; 93j, h? h?•M *O >Q" M; æ Ui?QÊM;V @ æQ¢M k

>ÆM M[- M; v i`QM; ç K H½Q ?Q" M; ç +? i- p` ?Q" M; iY M"v +kM; ç½ F?¬M; +?9i
?¬m- M[[m M- i?` p i`QM; +mM; çB M M"v iQ" M #° #Q K"i tY iYX

o" /o M?B M i`QM; ç! +kM; # Q ;²K b€m p` v bQ Uv i€V +mM; çbM? ç½ F?€K # M? +

æ®B pÈB # M M;Q" B i?b v imv M #® `M;- /Q bÆ w M M K° i p` /QÊ+ bQ +mM; çbM
çbM? i`QM; H9+ çB m +? K° i HQ¢B K T?€T /QÊ+ i KÈB ç½ F?¬M; +~M i?"M K" /
i¢Q i?"M? K° i ?²B #`i ?¢M?- F?B M +?Q i`i +ª +€+ v bQ +mM; çbM? +MM; M;QlB ?-

æ®B pÈB M?B K pK +´ [m€B M"v- æ¶ .mv +kM; F?¬M; bmv M;?o M?B m- /M b Q i
M;QlB #B i i?b +~M; Qi +Æ ?°B #` iB i H°X

J" i`QÊ+ F?B h?¬M ?Q" M; iY `lB çB- H¢B ç° i M?B M M?bM æ¶ .mv- MlB K° i +•m +´

@ h?2Q i çQÊ+ #B i- M;QÆB ?ŠM H" K° i + Q i?O M;m} i` M; `i tm' i b„i- M;QÆB
i` M; +! HoM? + Q bB m ç MX

L|B tQM;- ?„M iU ?² +kM; F?¬M; ç w ;b ç M w iS i`QM; H|B M|B +O KbM?¬+S M?
æ¶ .mv i?Î /`B- çQ K„i M?bM h?¬M ?Q`M; iY çB F?ÄB +mM; çB MX
"•v ;B| # M M;Q`B +mM; çB M ç½ F?¬M; +ÁM B + M ? ;€+X G` /Q b m F?B h?¬M ?
ç½ ?ç H M?`^M; , óa m M`v +¬M; i€+ ?° p +m°+ b®M; +O ?Q`M; ç # ?ç iQ`M #°
bQ +mM; çbM? T?K i`€+?Xô
"•v ;B| i`QM; iQ` +mM; çB M M`v M;Q|B ?¬m +?d +ÁM +| ? B M;Q|B- ç m H` M;Q|B
hQ`M H` i•K T?9+ `i çQÊ+ iQM M?B K- K` # M M;Q`B K°i M;Q|B i?O p +kM; F?¬M
•K i?¬K ;B€K ?° +O K T?€T bQ +mM; çbM?X
L?bM ççB çB M i`®M; i`ªB- €M? K„i æ¶ .mv `ÆB p`Q M;Q|B p` ói? i?•Mô i°B M;?E
h?U+ ` i?b- iQÊM; KçQ +O M;Q|B M`v +MM; H½Q ?Q`M; ç [mª H` +| ç M #ªv- i€
b m F?B i`ªB [m K°i p`B F„ i?m`i ?Q€ i` M; ç†+ #B i- /QÊB M;¼M ç M K|ªQ M?Q i
çB m ;bX
L?QM; M m M?Q H` M?[M; M;Q|B ç½ [m2M i?m°+ pÈB H½Q ?Q`M; ç - Î +?®M +¬M
bÆ ?Î @ ?m®M; +?B F?B K°i M;Q|B M|B +?mv M i?b iB M; M|B- M; [çB m- •K ;B¼M
K°i +€+? ?Q`M K„X
E i? i?•M M`v ?B M M?B M H` içK i?|B iB K çQÊ+ - ?ÆM M[M?bM #° /€M; MÆK
F?¬M; +| +?9i T?QM; i?€B +O #"+ ç pQÆM;X G½Q m;mbiBM oA K†+ /M F?¬M; T
ç T ;b- M?QM; i®i t'm ;b +kM; K°i ç|B H`K pm +ª ççB HK+X G½Q im€ iB M ;BÆ i
+?9i F?Q F?€B- T?QM; T?çK ç pQÆM;X
>ÆM M[- æ¶ .mv `i `ä `M; , +?ì i? K ? B M;`v- b m F?B +€B v M ?°B FB /B M ` -
M`v +kM; ç½ çQÊ+ ç`M? bÆM, .B i E?~m5
"i [m€ #•v ;B| HQ H„M; +kM; F?¬M; T?ªB H` +€+?- i`QM; i?|B ;B M M`v +| p°B bn
ç€T €M ;bX
æ¶ .mv #„i ç¬m #`M `°MX >„M iW M?šM i`[ p`i +O KbM? H`v ` K°i Qi /QÊ+ i /U i
i?•Mô- #„i ç¬m ç°M; i v ç°M; +?•M pÈB +€+ +? B H¼M `vX
L?bM æ¶ .mv ç M; çB m +? K T?€T /QÊ+ i - M?bM M?[M; +€B #QM; #|M; /Q i?m®
i?•M +`M; i? K bÊ ?½BX
•K i? M? +O ?„M `i `mM `~v- ç°i M?B M H`v ? i /kM; F?Q +O KbM?- ?QÊM; p T?
@ o M +¬m L;`B- çWM; - çWM; ;B i i h
@ h b) F?¬M; ;B i M;QÆBX
æ¶ .mv i`M HU+ H`K +?Q •K i? M? +O KbM? i`Î M M M?m ?Q` M?`i- /M b Q M;Q|B
i°B ç€M; i?QÆM; M?QM; +?QM? i`H` M?Q p`vX
oW M|B- i v ?„M +kM; çQ ç M K°i +? B i?m®+ /QÊ+ i ,
@ l®M; çBX JMB p` +| H) `i i - M?QM; F?¬M; çQÊ+ M?´ ` X a m ç| M;QÆB b) +| i
H`M?X
*m®B +MM; i?b F?B M?[M; H|B óM;O K°i ;B'+ô M`v pW i?®i ` - HB M F?B M M;Q|
M?ªv tm®M; ;BQ|M; - ?QÊM; p T?Q æ¶ .mv K` [m€ Hçv `®B `Qi- ` bS+ +¬m F?~M
@ o M L;`B- çWM; ;B i i¬BX æWM; ;B i i¬B5
æ¶ .mv FûQ ?„M H MX E?QªM; +€+? M`v F?€;¬M M M +| i? M?bM F„X JÈB T?€i ?
T?ªB H` óH½Q ;B`ôX h?U+ i ?„M +?d KÈB +| ?ÆM #®M KQÆB im´B K` i?¬BX L?Q
+?Q i?O ?ç iB M ?`M? K°i b® ?Q€ i` M; çÆM ;BªM- +€+ M T M?,M i` M K†i `ä `M;
æ¶ .mv i`QM; HÁM; F m F?´ ó>Q€ i` M; M?Q p`v i?`i pKM; p ôX Jm®M HW çQÊ+ M
?Q`M; ç +?BM? +?B M K`v +?K+ M,K [mª i?U+ H` F?¬M; +| +ª M,M;5

@ h F?¬M; T?ªB Km®M ;B i M;QÆBX
 æŒ .mv M„K +´ €Q +O M;QìB M¨v çQ H M + QX h”M HU+ /MM; ;B¼M; ?mM; iÊM [n
 @ h M;?o M;QÆB ?ŠM F?¬M; T?ªB H¨ K°i F M;m M;®+5 L;QÆB ?ŠM H¨ +kM; #B i
 H¨K +?mv M ;b 5 *! ç9M; F?¬M;\
 h?•M i? M;QìB M¨v F?) `mM; H M- b m ç! ;”i ;”i ç-mX
 @ h®i H„KX
 æŒ .mv H¢M? HMM; M!B,
 @ L?Q p”v M;QÆB +kM; ?B mX *?mv M M¨v imv i ç®B F?¬M; i? iB i H° ` M;Q”BX
 +kM; b) #` /B i F?~m- ç9M; F?¬M;\
 @ h’i M?B M H¨ p”vX
 L;QìB M¨v b„+ K†+ imv i p¼M;X >„M `mM; ;B¼M; M!B,
 @ æ¢B M?•M i - i - i +?d H¨ K°i i?Ê K v- +?d +?mv M çQ ç¢+ K v K†+ [m-M €Q +
 ?¬K M v- F?¬M; #B i i¢B b Q L?B T *?QM? pQÆM; H¢B +?Q ;¼B i ç M MÆB M¨v
 >„M M?bM æŒ .mv pÈB €M? K„i ç€M; i?QÆM; - ;B¼M; çB m H„T #„T- i`QM; H9+ M!
 p”Q M? mX
 @ \ L;QÆB H¨ K°i i?Ê K v +mM; çbM?\
 •M? K„i æŒ .mv b€M; H M,
 @ L;QÆB i`QÈ+ ;B! ç m K v €Q i?2Q p!+ M;QìB +O H½Q ?Q”M; ç b Q\ o”v i?b /
 # ?¢ ;¬M M?Q p”vX >ŠM H¨ +kM; T?ªB [m2M i?m°+ pÈB K°i b® +Y +?d ç°M; i€+-
 F?¬M;\
 @ h h
 > B ?”K ` ,M; +O ?„M `mM; +-K +”TX L!B F?¬M; ` HìBX
 æŒ .mv H¢B H¬B ?„M H M- b m ç! +~M i?”M [m M b€i F„;QÆM; K†i +O ?„M K°i ?²
 >„M ç½ çQÊ+ M?bM i?’v H½Q ?Q”M; ç K’v H-MX a m ç! i`U+ iB T iW i`QM; H²M; i
 ç-m p) i` M K†i +O M;QìB FB X
 *Æ K†i M;QìB M¨v F?) `mM M?QM; F?¬M; /€K ;Bšv /K - M?“K +?†i ? B K„i H¢B- F?
 æŒ .mv i?î /”B- M;[F?Q +! T?¬M i?•M i?B i ?ÆM,
 @ L!B +?Q i #B i- M;QÆB i M H¨ ;b\
 @ :`Q QKb- ç¢B M?•MX h ;¼B H¨ :`Q QKb5
 @ æQÊ+ `²B- :`Q QKbX
 æŒ /mv F?) +QìB,
 @ L;QÆB +! M;QìB M?” F?¬M;\
 @ *! *! ç¢B M?•MX
 :`Q QKb `mM `mM M!B,
 @ h¬B +! pÊ p” ? B +- +QM ;€B
 @ VX *€+ M”M; î i¢B ç ç¬ Hm¬M `\
 @ E?¬M;- æ¢B M?•M- +€+ M”M; F?¬M; +! î ç•vX
 a m F?B :`Q QKb M!B çQÊ+ K’v +•m- i? M? •K +kM; i? M? i?Q€i ?ÆM F?¬M; Qi,

@ a m +?QM? #B M ? B M,KX GÁM; i¬B ``i bÊ ?½B- HQ H„M; b m M``v b) H¢B T?€i
HB M ç2K +€+ M``M; p M?``¬M; #``ÎX

@ L?``H½Q ;B +€+ M;QÌB Îç•m\

æŋ .mv iB M i v p) H M K†i ?„M p``B Mûi #9iX hm€ w ?ÄB iB TX

@ S?Q M K- i`QM; L?o ?``M? idM? M?``H½Q ;B +?9M; i¬B Îi¢B ?``M? idM? G2 `X

@ - +?ŋ ç! i ç½ çB [m ``²BX ?``M? idM? G2 ``- i`QM; H9+ +?9M; i çB ?``M? [m•M p

æŋ .mv +QÌB #bM? i?ªMX

@ æ M "€M :B€+ i?``M?- i ç½ ;†T K°i b® +?mv M i?9 p` i¢B ç•vX §- M;QÆB #B i "€

@ h - i #B i- ç¢B M?•M

:`QQKb iU ?² ç½ #Èi F?``M i`QÆM;X o` +¬M; iQÊ+ ?Q hmTHBT M``v t2K ````i #b
?„M ?v p¼M; b®M; b|i H¢B i,M; i? K p``B T?¬M,

@ "€M :B€+ i?``M? [m i¬B +€+? "€M :B€+ i?``M? F?¬M; t H„KX

æŋ .mv +QÌB +QÌB,

@ h +MM; i? iY +O i - H-M ç-m ;†T M? m +kM; +?QM? H``i¢B "€M :B€+ i?``M?X §
M¢i M``M;- H9+ ç! M``M; i?"i H``K°i +¬ MQÆM; i?m-M +?•M F?¬M; ?B m +?mv MX §
M|B +?Q i #B i- pÊ M;QÆB p``+QM ;€B M;QÆB ``b Q\

ed3X *?QÆM; 939, h? h?•M *O >Q``M; æ U?¢V @ æQ¢M R

@ h i? iY +O i i M H``

_®i +m°+ - +| p M?Q :`QQKb #` æŋ .mv /MM; i?€B ç° #bM? i?ªM K``i?ª HÄM; çQÊ
p i?•M M?•M +O ?„MX h?U+ ``i? iY +O ?„M +kM; H``K°i +mM; M[- +?d H``/Q [m
F?ÄB ?Q``M; +mM;X

"ªM i?•M :`QQKb H``i?Ê K v +mM; çbM?- i?m M?"T +kM; F?¬M; i M M ?„M Km +?
KªM? ç'iX >B M i¢B i? iY +MM; +€+ +QM +O ?„M ç m +| +m°+ b®M; Kª # M +¢
çQÊ+ ibM? H``;B``m +| M?QM; Qi ``i?b +ÆK €Q +kM; F?¬M; T?ªB HQ H„M;X

æŋ .mv M;?2 pÊB #° /€M; +| +?9i ?SM; i?9- i v F?¬M; M;WM; çB K çB K H M K†i
+kM; F?¬M; [m M i?m``M KB M; K``?ÄB,

@ - M;Q``B ``+ÁM ;b M[F?¬M;\

*m®B +MM;- b m F?B ?Q``M i?``M?- æŋ .mv #m¬M; HÄM; M;QÌB- #QÊ+ HmB ``T?Q
/QÌM; M?Q ç®B pÊB i?``M? [mª +O KbM? +| +?9i pW HÁM;X >„M ;B[F?m¬M K†i#

Lûi K†i ?„M ``i M;?B K i9+X

L?bM b„+ K†i +O p` ç¢B M?•M M``v i`-K tm®M;- :`QQKb ç°i M?B M H†M; M;QÌBX

@ :`QQKb5

æŋ .mv M?bM ;„i ; Q p``Q i`QM; K„i ç®B T?QÆM;X

@ h #B i M;QÆB F?¬M; T?ªB H``F M;®+ - i +kM; b) F?¬M; HW ;¢i M;QÆBX E i [i
M;QÆB ç½ Î i`QM; ?Q``M; +mM; H•m M?Q p``v i?b ?ŠM +kM; çQ€M ``çQÊ+ T?¬M M

:`QQKb bYM; b®i K°i H€i- F?|+ H M ó¬¬ô- pW F?|+ pW M|B,

@ h F?¬M; Km®M +? i- ç¢B M?•M- i F?¬M; i? +? i çQÊ+X h +ÁM i? iY +MM; M[
+?Î p X h +ÁM Km®M M?bM +QM ;€B M?Ä +O i HÈM H M- H``T;B çbM? «¬¬- çQ
i K°i K¢M; çBX

o Kti+O æſ .mv F?¬M; +! K°i+?9i #B M ?! - M?QM; i`QM; HÁM; ?„M H¢B F?) i?
>„M M? M?“M; çti K°i i v H M p B :`QQKb,
@ :`QQKb- i F?¬M; Km®M HW M;QÆB "ÎB pb H-M M"v M;QÆB M?'i ç`M? T?ªB
/Si i M;?o M;QÆB b) ?B mX GQ¢B +?mv M M?Q i? M"v b) F?¬M; HQm H¢B K¢M;
h?•M i? :`QQK;B"i;B"i- imv K°i KU+ pšM bÊ ?½B M?QM; ?„M ç½ M;?o iÈB- +?d p
` ç€T €M F?B M +?Q i?•M i? +O ?„M K K M?kM- +Æ ?² M;½ p"i` ç'iX
>„M F?¬M; T?ªB H" ç¢B M?•M p"i ? v /kM; bo ;b- ?„M +?d H" K°i F #bM? i?QìM;-
çm®B- M?€i; M
@ h `i i?¬M; +ªK M?QM; i p¬ T?QÆM; i? v ç´B p" M K M? +O M;QÆBX
æſ .mv pſ pſ p B ?„M,
@ J†+ /M p" M K M? M"v M;QÆB M?'i ç`M? T?ªB iªB [m M?QM; M;QÆB M?'i ç`M
i?“M? i?“it m'i b„+ ç +! K°i F i [mª ?Q" M K„X
@ L?QM; i¢B b Q\
•M? K„i :`QQKb i`Î H M imv i p¼M;,
@ .M b Q i +kM; +?„+ +? i`²BX
@ ob M[M?B +MM; i? iY +O M;QÆBX
æſ .mv M|B K°i +•m,
@ L m M?Q M;QÆB F?¬M; +® ;„M; ?Q" M i?¬M? i®i +?mv M M"v- +® w H"K ?Q ç¢B
?ŠM T?ªB #B i H" ç½ +?¼+ ;B" M L?B T *?QM? pQÆM; i?b b) +! ? i [mª ` b Q5 L
i®i +?mv M M"v- b m F?B M;QÆB +? i i + K çQ M H" i? iY +O M;QÆB b) M?“M
?oM?- çO ç çQ M" M; ;B M?“T p"Q ?" M; M;k M?[M; M;QìB ;B"m +!- #bM? M b®M
+O M;QÆB tm'i ;B€- +ÁM +m°+ b®M; +O +?9M;- iQÆM; H B +O +?9M;
æſ .mv M|B iÈB ç•v HB M i?Î /¬B- HU +?¼M iW M;[`²B +?“K `½B M|B,
@ *! H) i M|B M?Q p"v +! +?9i i" M M?šM- i Km®M M;QÆB T?ªB M;?o H" ôL;QÆB
iY +MM; M[M?B +O M;QÆB K" çªK #ªQ +?Q ?¼ +! K°i +m°+ b®M; i?“i i®i5
h?•M i? :`QQKb ç½ M;WM; `mM `~vX
:½ ç" M ¬M; M"v ç½ #` +•m M|B b m +MM; H"K `mM; ç°M;X
hªB [m K°i i?ìB ;B M `i /¬B BK H†M;- M; v +ª b„+ i`ìB # M M;Q" B ç¢B çB M ç½ iO
M;?o `i F„- `®i +m°+ ç½ M;~M; ç-m H MX
•M? K„i ?„M ç½ +! #° /€M; +O K°i M K M?•MX
@ L;¬B +! i? çªK #ªQ +?Q i çQÊ+ F?¬M;\
h? M? •K +O ?„M +! +?9i F?“M F?“MX
@ æ9M; p"v- M;QÆB ç½ +! çQÊ+ bU + K çQ M +O i X
@ h? iY +MM; M[M?B +O i b) F?¬M; T?ªB HQ +m°+ b®M; +ÆK €Q ç M +m®B çìB
:`QQKb H†M; v M +?ªv MQÊ+ K„iX
@ æ9M; p"v- M" M; M?'i ç`M? b) M?Q i? 5
h? M? •K +O æſ .mv i`Î H M M;?B K i9+,
@ L" M; b) M?“M çQÊ+ K°i M¬M; i` M;- +! çO ;B bªM ç bBM? b®M;X
@ L;Q" B ` +ÁM M[M?B +O i 1H2; Mi p" aHB;?iHv L[i?¬M 1H2; Mi ç½ ?ÆM
+! i? i`QìM; i?“M?- T?ªB H" T;B çbM? *ÁM +! 1H2; Mi M| KÈB +! Nim´BX

@ h /MM; / M? /U +O [mw i°+ ` + K çQ M- ? B M[M?B +O M;QÆB b) +| K°i +m°
i`QÊM; T?m +O 1H2; Mi T?ªB H" M K M?•M +| i?•M T?"M p" +¬M; pB +i?"i i®iX *
çQÊ+ ;B€Q /K+ K°i +€+? i®i M?'i- F?¬M; T?ªB HQ +ÆK ,M €Q K†+- +| K°i +m°+ b®
b) T?€B M;QÌB ç2K pÊ +QM M;QÆB ç M G G•K #bM? M;mv M- +€+ M" M; b) çQÊ+
: `Q QKb /MM; bS+ bB i +?†i M„K i v- +® ;„M; H'v /kM; F?QX J†+ /M æ¶ .mv ?S ? M
M¶B bÊ iY pQM; - F?¬M; T?ªB p" B +•m M| B K" +| i? pQÊi [m X
J v H" K°i H€i b m- +m®B +MM; : `Q QKb +kM; çSM; H M- K†+ /M M„K i v +kM; +| +
i€B M?Êi M?QM; +m®B +MM; ?„M +kM; çSM; H MX
a m ç| - M K M?•M M"v H m çB MQÊ+ K„i- MQÊ+ KkBi` M K†i `²B ç2K ç` +?d +MM
H½Q ;B - i? iY p" M?B M[+O KbM? ` #€Q K°i ?²BX
J†+ /M +,M #ªM M?[M; iQ HB m M"v F?¬M; +-M ?„M M| B ` - æ¶ .mv pšM +| i? iMv
çQÊ+X L?QM; i¢B ;BÌ T?9i i`'M M +QM M;QÌB ç€M; i?QÆM; M"v- æ¶ .mv pšM H"K
M?"M H'v M?[M; i?¬M; iBM ç|X
a m ç| - M?Q M?"M çQÊ+ bU M OB- : `Q QKb +m®B +MM; +kM; v M i•KX
hBM? i?¬M +O ?„M /QÌM; M?Q +kM; i`Î H M / +?`m +?9i QiX
@ L; ?d M;ÆB i?"i i®i çB- +?B m M v M;QÆB F?¬M; M M`Y K†i- i HQm H¢B i` M
F?¬M; +-M H,m- ?½v ;B[H¢B- M; "v K B +ÁM +?9i ?[m /KM;X
æ¶ .mv çÐ M K M?•M M"v M;²B H¢B i` M ;BQÌM; - b m ç| M| B pÈB ;B¼M; ?Á M?½,
@ oW `²B i KÈB +?Q M;QÆB m®M; K°i #bM? MQÊ+ i?m®+- M| b) H"K +?Q M;QÆ
ç M b€M; K B- M;QÆB b) +ªK i?'v `i ç m- M;QÆB T?ªB M?šM M¢B K°i +?9i #ÎB p
@ :B¼M; M| B +O M;QÆB +MM; # ?¢ +| +?9i F?€+ #B i- i +?d +| i? bY /KM; /QÊ
+O M;QÆBX

edNX *?QÆM; 939, h? h?•M *O >Q" M; æ U?¢V @ æQ¢M k

h`QM; H9+ æ¶ .mv ç M; Km®M `ÌB çB- +?Êi : `Q QKb M„K H'v +´ i v ?„M,
@ æ¢B M?•M- i ?v p¼M; ?Q" M i?"M? tm'i b„+ M?B K pK M"vX
æ¶ .mv +QÌB +QÌB- ?„M M„K +?„+ i•K Hw +O ç" M ¬M;;
@ L m [mª i?U+ Km®M +? i- i?b ;„M; K" H"K +?Q tQM; M| - i?•M M?•M +O KbM? K
T?K +'TX
@ hBM i çB5 h +kM; ;B®M; M;QÆB ?v p¼M; ?Q" M i?"M? i?m" M HÊB- ?ÆM M[i
æ¶ .mv iU M?Q p¬ i?S+ M| B ` K°i +•m- b m F?B M| B p"v- i`QM; HÁM; ?„M +?Êi i?
h`QM; M?€v K„i- b„+ K†i æ¶ .mv #B M ç®B- #'i [m€ ?„M H¢B +?2 ;B'm `i i®i- F
: `Q QKbX
>„M tQ v M;QÌB `ÌB F?ÄB +mM; çB MX G9+ çB ` M;Q`B #"+ i? M;- i`QM; HÁM; ?
?Q" M; iY i`QÊ+ F?B `ÌB F?ÄB, óh?2Q M?Q i #B i- M;QÆB ?šM H" K°i + Q i?O M; i
i? i`Î i?"M? K°i M;QÌB M;Kv i` M; #ªM HoM? + Q bB mXô
óh¢B b Q ?„M H¢B M| B M?[M; HÌB ç| \ GÌB ?„M +| w ;bìð
h`QM; ç-m æ¶ .mv +?Êi t i [m K°i w MB KX >B M M?B M- +?d +| K°i ç€T €M /mv M
#B i +?mv M >mbb2BMX
ó>„M ç½ #B i +?mv M >mbb2BM çQÊ+ KbM? M;Kv i` M; iQÈM; K¢Q p" i?•M T?"M-
óa Q K" ?„M #B i çQÊ+ \ô

óh?–M ?Q" M; iY M; v +^a +?mv M #Q ~M i? +kM; #B iX E?¬M; #B i ? „M +ÁM #B i #
 ó> „M +| #B i M? [M; +?mv M KbM? H" K pÈB p` pQÆM; T?B iQÆM; H B FB F?¬M; \
 M" Q +kM; F?¬M; +?Q T?ûT i?^M; F?€+ H" K +?mv M M" v pÈB p` ?¬M i? +O KbM?
 óGB m ? „M +| #B i +?QM? KbM? # „i +¬M; +?9 GQmBb2 H¢B ; •v ` i`Á ôi" m M? M?
 F?¬M; / /" M; i? i?S +?Q F F?€+ ¢M ; BÐM pÈB 2K ; €B KbM?Xô
 óh?–M ?Q" M; iY `®i +m° + ? „M #B i ¢QÊ+ # Q M?B m #Q K" i +O KbM? \ô
 >Q i i? "i b •m- æ¶ .mv M?bM i`ìB ¢ KX h`QM; HÁM; Hm¬M iU M? „+ M?Î KbM? óidM?
 > „M M? M? +?| M; `ä ` M; w M; ?o +O KbM? óL m M?Q h?–M ?Q" M; iY #B i >mbb2B
 #B i iW H9+ M" Q\ h`QÊ+ ; Bì ? „M +?Q iWM; +| M|B [m +?mv M M" vX >¬K M v +?Ê
 KÈB #B i #Q K" i M" v\ô
 : –M ¢ •v
 L?½M ibM? æ¬ .mv b M; H MX
 *| H) h?–M ?Q" M; iY +kM; F?¬M; T?ªB iW +?¶ M" Q ¢| +O KbM? #B i ¢QÊ+ - +kM;
 KbM? tm'i ?B M T?ªM ¢² M; –K HB M H¢+ pÈB h?–M ?Q" M; iYX _'i +| i? H" iBM iS
 _'i +| i? X
 :B€Q ?°B p" >Q" M; i? 'i ¢'m i` M? +Æ ?² +^a M; "M M, KX aQM; T?QÆM; +?Q iÈB #•v
 i?S+ ¢€M? ¢®B T?QÆM; X h`QM; bm®i [m€ i`bM? i` M? ¢'m /`B ¢€M; M; "M M, KX h
 +| i - +kM; F?¬M; T?ªB H" +?mv M ; b F?B M M; QìB i M; ¢+ M?B M- ¢2K p`B M°B ;
 +O ¢®B T?QÆM; +kM; F?¬M; +| ; b H" F€ H¢X
 ó>WK- M? 'i ¢`M? H" p"vX h?–M ?Q" M; iY F?ŠM; ¢`M? H" KÈB ; –M ¢ •v #B i ¢QÊ+ #C
 ¢Ð >mbb2BMXô
 h`QM; HÁM; æ¶ .mv b m F?B ¢½ t€+ ¢`M? KÈB `ìB F?ÄB iÁ +mM; ¢B M M" vX
 "ìB pb p, M FB M M" v H" +?mv M ¢†+ i?M- æ¶ .mv +kM; F?¬M; +| [m v p +¬M; iQÊ
 i`QM; ?Q" M; +mM; X
 > „M K M; ¢ M M, K i`, K i?B i F}- i¢K i?ìB ¢| M; [m •M +MM; L; U G •K [m •M ?Q" M; +mM
 æ K M v- æ¶ .mv +kM; F?¬M; +?ÊT K „i- i`QM; ¢–m ? „M p „i | + bmv M; ?o #B M T?€T
 óh?–M b) /Si F?Q€i ; ¼M ; "M; imv M #® ¢ *? `HB2 iB m pQÆM; iY i?W F M; ¬B p
 .M b Q [mv M iQ i? HÈM ¢ M; M „K i`QM; i v- p` i`Q +O ?Q" M; ¢ - +?QM? ? „M F?¬
 +O KbM? M; ²B H M- +kM; H" +?mv M ?Q" M; i? 'i F?¬M; /` M; ?`- ¢ +?Q M; QìB F?€
 óJ" p T?–M ; B€Q ?°B F?ŠM; ¢`M? b) T?ªM ¢®B X æ •v H" ¢QÆM; M?B M5 L; v +^a
 HB M F i p [M; +? „+ i?¬M; bm®iXô
 óL?QM; JB?mb soA #B i `ä F?¬M; H •m M [i°B /•M b) t•K H'MX G9+ ¢| ? „M /€K +¬M
 i? 'i b Q\ > „M +| H€ ; M M" v b Q\ E?¬M; H'v ¢¢B +K+ H" K i`¼M; Q\ô
 *? „+ ? „M +kM; F?¬M; /€K- F?¬M; +?WM; ¢€M? `ÆB ` ,M; +?d +| i? M; "K KB M; K"
 ó>WK M?QM; ô
 æ¶ .mv M; ?o H¢B- i?ìB ¢B K M" v- ? „M +kM; /€K T?€B M; QìB ¢ M h •v " „+ ¢ iQM? F
 +| ?" M? pB i?B m bmv M; ?oX
 *kM; F?¬M; i? ¢2K ?v p¼M; ¢€M? +m° + i` M M?•M T?~K +O ; B€Q ?Q" M; X
 L; ?o ¢ M MY ¢ K- #ªM i?•M æ¶ .mv +kM; F?¬M; F?ÄB +| +?9i T?B M Km°MX J¼B
 +O ?Q" M; i? 'i- i pB + ; b T?ªB # "M i•K5 h B iB M; M" v i B iB M; M¼ +kM; `ìB i` M
 K†i pÈB ; B€Q ?°B- +kM; H" ? „M ; €M? i`€+ ? M?B K i`QÊ+ h?–M ?Q" M; iY5 +? i +k
 +¬M; iQÊ+ M?Q i X

J†+ /M bmv M;?o iS+ ;B" M M?Q p"v- æ¶ .mv +m®B +kM; #B i`ä +?mv M M"v- h?-M
 ç°M; ç M KbM? / /"M;X .M b Q #ªM i?•M ?„M H" i`¼M; i?-M çQÊ+ iQM M?B K M?'
 hì Kì b€M;- æ¶ .mv HB M çB` F?ÄB T?ÁM;X
 L;Q" B +?¶ î ?„M çQÊ+ M #`B- bÈK ç½ +| M;QìB ?-m çÊB +ª ç K- pW i?'v p`hm
 T?ÁM;- H" T iS+ FBM? ?QªM;X L;QìB + -K ç-m p°B p" M; +?`Q ç|M,
 @ æ¢B M?•M- +?ŠM; H) MÆB M"v î F?¬M; i?QªB K€B b Q\ > v M?[M; iB M iB m;L
 +?m ç€Q\
 æ¶ .mv +QìB +QìB,
 @ L m M; v +ª ?Q" M; i?QÊM; +kM; K" î F?¬M; çQÊ+ i?QªB K€B- i` M i? ;BÈB M"v
 M"Q i?QªB K€BX
 >„M M?bM i M ç-m HoM? ç M; F?B T bÊ- +QìB M|B,
 @ h î h•v "„+ #-M ?"M ç½ i?"M? i?|B [m2M- MÆB M"v bmM; bQÈM;- i M;QÊ+ H¢B
 h M ç-m HoM? M"v p°B Kî KB M; iQÆB +QìB- p¶ K¬M; M;U ,
 @ æ9M; ç9M;- +¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M pb MQÈ+ i`'M i?O #B M +QÆM;- iU M?B M H
 HQ¢B M"vX "'i [m€ +kM; H" +¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M M;"B KÈB +| i? çQÊ+ L?B T *?Q
 [m ç K î`QM; ?Q" M; +mM;- M m H" M;QìB F?€+ - ç•m +| çQÊ+ bOM; €B M?Q p"v
 æ¶ .mv KdK +QìB- K|+ i`QM; HÁM; M;U+ p" B ç²M; MûK [m - i?ªM M?B M M|B,
 @ L?[M; M;QìB i ç2K ç M ?¬K [m ç m î +?¶ L;U G•K [m•M- M;QÆB T?€B M;QìB ç
 ç M- i +| +?mv M`B M; Km®M #`M pÈB ?„MX

e3yX *?QÆM; 938, E?¬M; *¬M; "ˆM;

h'M; [mªM H" T iS+ + -K iB M i?QîM; +O æ¶ .mv- F?¬M; /€K +?"K i` - K°i H€i b m
 i?2Q _ Q2MX æ¶ .mv ç M; çQÊ+ K'v i?' M[+mM; çbM? ?-m ?¢ i? v [m-M €Q`Y K
 €Q M?mM; iB m b€B çB p"Q F?¬M; F?ÄB +QìB M|B,
 @ a Q M"Q\ Zm•M /Q M? +O L;U G•K [m•M î +| 'M F?¬M;\
 L;QìB M;Q" B F?¬M; ?B m- _ Q2M b Q H¢B F?¬M; #B i w iS+ O +•m M"v- /M b Q K
 L;U G•K [m•M- ?„M /Q /U K°i H€i`²B H¢M? HMM; H„+ ç-m,
 @ ošM H" [m•M /Q M? h•v "„+ +O +?9M; i i®i ?ÆM- +?¶ M"v i?"i [m€ ?QîM; i?KX
 L?bM ?„M i?"i H¢M? HMM;- ?B M M?B M ç½ F?¬M; +ÁM +?9i +ªK ibM? M"Q pÈB L
 æ¶ .mv pšv pšv i v +?Q ç€K M;QìB ?-m` M;Q" B`²B M;?B K K†i M|B,
 @ _ Q2M- M;QÆB H" T iS+ ` M;Q" B ?Q" M; +mM;- p"Q i`QM; i?"M? ibK G K >ªB iB
 G K >ªB iB M bBM? +?S- K m K m iÈB M|B +?Q H½Q H" i +| +?mv M;'T + -M i?dM
 T?O +¬M; iQÈ+ hmHBT +O +?9M; i +?ì5
 oW M|B- æ¶ .mv pW #ªQ _ Q2M çQ i v` - + -K K°i +?B + #9i i` M #`M p) K°i +?
 +'Tô H M i v ?„MX L;QìB M;Q" B +| H) b) F?¬M; ?B m +€B M"v M?QM; i?•M H" ç
 aÆM- G K >ªB .mv i M?'i ç`M? b) ?B mX >ÆM M[- i?ìB; B M + 'T #€+? - æ¶ .mv bÊ
 i? /MM; +€+? M"vX h?'v ? B +?[M"v +?„+ +?„M ?„M b) iÈB pb ?B m F€X
 _ Q2M F?¬M; TªB M;QìB H„K KB M;- +?mv M æ¶ .mv; B Q ?„M +?d + -M ç w H" K
 K°i +•m- H" T iS+ ;"i ç-m`²B` F?ÄB +Y X
 a m F?B æ¶ .mv /MM; #[b€M;- K°i K T?€T bQ +mM; çbM? K†+ €Q +?Q" M; çÄ iÈB

æŋ .mv #B i ?Q" M; iY h? -M iW M? Ä ç½ M„ K ;B[HU+ HQÊM; K T?€T bQ +mM; çbM
?Q" M; +mM; i?b M?[M; F ?„M iQM M?B K M?'i F? -M; T?ªB L; U G•K [m•M +kM; +
M; QÌB ?-m +mM; çbM? K" H" HU+ HQÊM; K T?€T bQ M"v5
:½ K T?€T bQ +mM; çbM? b„+ Kti HçM? HMM; - ;†T æŋ .mv +kM; F? -M; M!B ;b- i
çB M +O m; mbiBM oAX
æŋ .mv i?'v ói? i?•Mô :`Q QKb- ;½ M K M?•M ç€M; i?QÆM; M"v M?bM [m i?"i ç
p"i #B M ç' B ;B¼M; M!B Kbm? +?Q v m®M; ç½ +! i€+ /KM; X
u i ?-m :`Q QKb bQM; iQ H M- H9+ æŋ .mv iÈB ?„M +ÁM ç M; -K v i ?-m H, M H°M
M"v ?Q" M; iY h? -M +kM; ç M; çSM; Î # MX
h?'v æŋ .mv çB iÈB- F?m -M Kti ?Q" M; iY h? -M +! +?9i M; ?B ?Q†+,
@ æŋ .mv- M; QÆB +?Q ?„M ,M +€B ;b K" #B M i?"M? M?Q i? p"v\ u i ?-m ?„M bQM
æŋ .mv H„+ ç-m,
@ *?ŋ bQM; +?B m M v b) iB m i? -BX æB M ?ç- i?S i +?Q ?„M m®M; +! i? F?B M
H) M; "B F? -M; i?'v ;B¼M; ?„M F?€+ ;B¼M; iB M ?Q" M; M?B m H„K b Q\
a„+ Kti ?Q" M; iY h? -M H9+ M"v KÈB F?€ ?ÆM- v +QÌB K°i +€B,
@ æQÊ+ `²B- æŋ .mv- i +kM; ?ÆB b®i `m°iX L; QÆB ?ŠM +kM; ?B m i•K ibM? +O
æŋ .mv M?9M p B b m ç! H"v iW i`QM; M; U+ ` K°i ",M; hQÆM; Zmª M?Q M?Ä- M?
K°i +?9i +Ð ?ç! ;çQ- çQ iÈB i`QÊ+ Kti :`Q QKb,
@ •M M! p"Q M; QÆB b) #Èi ç mX
>Q" M; iY h? -M çQÆM; M?B M M?"M ` ç! H" +€B ;b- ?„M +?d ;"i ç-m- F? -M; M!B ;
",M; hQÆM; Zmª [mw ;B€ +?Q K°i F +?„+ +?„M b) +? i i?"i p -M; ?o X
: `Q QKb ?B M M?B M +U+ F€ iQM M?B K ç®B pÈB æŋ .mvX a m F?B Mm®i K°i +?9
+?!M; v M ioM? HçBX
a m F?B FûQ ?„M M; ²B ç" M; ?Q" M; HçB- æŋ .mv +~M i?"M t2K tûi :`Q QKbX
h®B ?-K [m ?„M p) `i M?B m çQÌM; Mûi i` M Kti :`Q QKb ç m H" +,M +S i?2Q F ?
i` M; p" i? v ç' B F?m -M Kti :`Q QKb ` b QX
: `Q QKb M?È HÌB æŋ .mv M!B- F? -M; `Y Kti- ;BÌ T?9i M"v t2K ` çQÌM; Mûi pšM +
.QÈB bU [m M b€i +O ?Q" M; iY h? -M æŋ .mv H"v ` + -M; +K ibK çQÊ+ i`QM; T?
K°i b® /QÊ+ p"i +kM; çQÊ+ +? #B M ?-K i`QÊ+X
æ-m iB M ?„M /MM; /QÊ+ p"i M?m°K K€B i!+ +O :`Q QKb b M; i`„M; #ç+- b m ç! H
*?d +! ?„M KÈB #B i- i`QM; #bM? M"v H" MQÊ+ bm®B ói?ÌB ;B M i`-B [m ô5 "i
M; mv M /`+? K" H" /MM; MQÊ+ T? HQ½M; pÈB i, H R, RyyyX
h, H M"v ç½ çQÊ+ æŋ .mv i?Q M; ?B K i?Y Î h•v "„+X
æŋ .mv +?Q `^M; +?Q /M H" i?m"i ?! i` M; ?Q" M K„ ç M K'v +kM; F? -M; +€+? M"O
9y im' B #B M i?"M? K°i H½Q ;B" ?ÆM dy im' BX :`Q QKb K†+ /M F?m -M Kti ;B®M
FûK `i M?B m- p -Hm" M H" M T M?, M- bS+ F?Ä2- ? v ç° b M; +O / i?'i ç m F?€+
+?ŠM; i? M"Q +?2 /'m çQÊ+ /'m p i+O M, K i?€M; X
L m ç½ F? -M; +€+? M"Q ?! i` M; - æŋ .mv /Si F?Q€i M?šM i•K- F?B M :`Q QKb #B
J„i i?'v :`Q QKb b m F?B m®M; tQM; +? B i?Ov iBM? M?Ä- æŋ .mv H"TiS+ i?m Hç
b„+ i?m ?²B p"Q i`QM; # Q / X
a m ç!- /QÈB €M? K„i M; ç+ M?B M +O h? -M ?Q" M; iY- F?m -M Kti :`Q QKb #„i ç-r

> „M F?¬M; M; Ì H¢B ;B¨ v m /B pÈB i®+ ç° K„i i?QÌM; +| i? i?´v çQÊ+5 h` M i`€M
+?|M; ?B M` K°i p i M?, M5 •M? K„i p®M i`QM; bm®i +kM; /¬M /¬M KÌ çB- H¨M / i
K€ p®M ç¬v ç†M +kM; M?, M M?2Q /¬MX

> i i?ÌB ;B M +?Q iÈB K°i #[+ÆK- :`Q QKb p®M F?QªM; 9y im´B i`¬M; M?Q ç½; E
E?¬M; +?d M?Q p¨v- M; v +ª ?¨K ` ,M; +O ? „M +kM; `KM; çB K°i +?B +X

•M? K„i ?Q¨M; iY h?¬M p®M +?d +| p M; ¢+ M?B M M?QM; M?bM iÈB +m®B- i¨M K„
F?Ä2 K¢M? #B M i?¨M? K°i H½Q ;B¨ HQM; ;M- ç¬B K„i v ç°i M?B M ?B M p +ªM?
æ9M; p¨v- H¨ +ªM? ;B€+5

> „M H¨T iS+ i?2Q #ªM M,M; HB + b M; M?bM æ¶ .mv5

J†+ /M ?Q¨M; iY h?¬M +kM; H¨ K°i K T?€T bQ M?QM; ? „M H¢B F?¬M; ?B m M´B `@
:`Q QKb m®M; HQ¢B i?m®+ K T?€T ;b @ i?“K +?Q- ? „M +ÁM +?Q iWM; M;?2 M;|
i?m®+ K T?€T +| i? F?B M M;QÌB i ;B¨ v m çB +?d i`QM; +?ÈT K„i5

h`QM; HQM; ? „M H¨T iS+ Mªv bBM? `i M?B m w M;?o, h?S M?Q p¨v HB m +| i? i`Î
bÊ M?´i\

L m /MM; M| ç ?¢B M;QÌB- +?ŠM; TªB b)

@ L;QÆB H¨K M?Q i? M¨Q p¨v- æ¶ .mv5

L;[F?Q +O ?Q¨M; iY h?¬M `i M;?B K i9+X æ¶ .mv çQÆM; M?B M ?B m p` [m•M p
çB m ;b- i?U+ ` ? „M +kM; F?¬M; Km®M H´v MQÊ+ bm®B ói?ÌB ;B M i`¬B [m ô M?
F?€+- +?d H¨K p¨v KÊB +| i? +?2 /´m p´M ç im´B i€+ +O :`Q QKb K°i +€+? i®i M?

@ *?d H¨ K°i HQ¢B i?m®+ K T?€T /Q i +? i¢QX

æ¶ .mv +® ; „M; ;B[;B¼M; i?“i #bM? i?ªMX

@ L| +| i? H¨K +?Q M;QÌB i ;B¨ v m çB b Q\ h?“K +?Q +| i? +| ?B m HU+ K¢M? ?

>Q¨M; iY h?¬M ?ÄB iB TX

@ E?¬M;X

æ¶ .mv M|B /®B ,

@ L| +?d +| ?B m [mª # M M;Q¨B i?¬B +kM; F?¬M; TªB i?U+ bU F?B M ? „M;B¨ v r
i?ÌB ;B M M?´i ç`M? ?B m HU+ +O M| b) #B M K´i- b m ç| ? „M b) F?¬B T?K+ #° /
+O HQ¢B i?m®+ M¨v H¨ F?QªM; M,K M;¨vX

æ¶ .mv i?¬K M;?o- b m F?B v M ?°B F i i?9+- bÊ H¨ i M :`Q QKb b) +? i- +•m M|B
+kM; +?ŠM; +| +?SM; +SX

@ *?d i€+ /KM; # M M;Q¨B i?¬B b Q\

>Q¨M; iY i?¬M M;?2 tQM; +•m M¨v i`QM; HÁM; +kM; i?Q€M; v M i•K ?ÆM K°i +?9i-
+kM; i?“i ç€M; bÊX

> „M +kM; F?¬M; ?ÄB +€+? çB m +? @ /M b Q ?Q¨M; iY h?¬M +kM; H¨ K T?€T bQ-
M¨Q ç m ;B[#Q K”i ç®B pÈB T?QÆM; T?€T ?®B +? +O KbM?- b) F?¬M; / /¨M; iB

@ L?Q p¨v M m M?Q /MM; [m€ HB m M| +| i? i`U+ iB T F?B M +?Q M;QÌB i ;B¨ v

>Q¨M; iY i?¬M F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB iB TX

@ a) F?¬M;X

æ¶ .mv M?bM M?Q `i #bM? ioM? i`ª HÌB ,

@ h ç½ M|B `²B- M| +?d H¨K +?Q # M;Q¨B bmv v m K¨ i?¬B +kM; F?¬M; TªB i?“
F?¬M; +| #´i +S i€+ /KM; ;b- i?ÌB ;B M [m çB H¢B F?¬B T?K+ #° /¢M; #bM? i?QÌM

>Q`M; iY h?-M /M b Q +kM; H` L?B T *?QM? pQÆM;- ?„M F?-M; i? Î MÆB M`v +
i` M; +?Q :`Q QKbX .šm b Q ç•v +kM; H` K°i +?mv M i?“i M?“K M M +?d +?®+ H€i
M?B m +¬M; pK iÈB iW F?“T MÆB i` M +ª MQÈ+ +-M T?ªB tY HwX "i [m€ F?B ?„M
æ¶ .mv M M +kM; F?-M; ç H¢B K T?€T bQ +mM; çbM? FB Î H¢B ;B€K b€iX

@ æQÊ+ `²B5

æ¶ .mv çSM; /"v- p¶ p¶ p B :`Q QKbX s2K tûi /mM; K¢Q ?„M iW ? B # MX

"•v ;BÌ M?bM [m +Æ ?² F?-M; +?9i bÆ ?Î5

.MM; MQÈ+ bm®B ói?ÌB ;B M i`¬B [m ô F?B M +?Q :`Q QKb ;B` çB ?ÆM ky im´B- F
H½Q ?Q`M; ç ;BÌ +¬M; F?-M; F?€+ ;bX

J` æ¶ .mv /MM; K°i b® F„ i?m"i ?| i` M; `i M?Ä- /MM; K°i b® HQ¢B i?m®+ K T?€
+O ?„M i? v ç´B K°i b® çB K `i M?Ä- F?B M +?Q F?m¬M K†i ?„M H9+ M`v M?bM v

@ h®B ?¬K M v H` K°i i?Y i?€+? i?“i bUX

æ¶ .mv i?Î /`B,

@ o'M ç HÈM M?“i ?B M ;BÌ H` +Y +?d +O M;QÆB F?-M; ;B®M; K°i ?Q`M; ç X

@ ob i p®M +kM; +?d H` K°i i?Ê K vX

:B¼M; :`Q QKb F?“M F?“MX

@ æQÊ+ `²B- i?Ê K vX

æ¶ .mv i?Î /`B K°i +•m- ç°i M?B M K„i v b€M; H M,

@ L;QÆB çSM; H MX

:`Q QKb v HÌB çSM; i`QÈ+ K†i æ¶ .mvX

@ > B i v ç†i T?Q b m V- QÐM M;U+ M;QÆB H M5 :`Q QKb5

æ¶ .mv ç°i M?B M + Q ;B¼M; [m€i,

@ L?È H`v- M;QÆB ;BÌ F?-M; T?ªB H` M;QÆB5 L;QÆB ?B M ;BÌ H` K°i ?Q`M; ç 5
[m®+- +-K i`QM; i v +ª p¢M p"i i?B M ?¢5 PÐM + Q M;U+ H M5 •M? K„i F?-M; HB

>„M çB m +?dM? H¢B iQ i? +O :`Q QKb- M;?B K K†i M|B,

@ J`v i?S HBM? iBM? M?Q H M;?B +mM; çbM?- F?Q +?“i +€+ i?S +?d i`QM; ? B M
F?-M; +€+? M`Q M„K çQÈ+ M M +?9M; i /Si F?Q€i H`K çÆM ;BªM K°i +?9iX L;QÆ
M;QÆB +QÌB- T?ªB M?,M K†i

@ æ¢B M?•M- K°i M;QÌB b„T +? i M?Q i +?Q /M Km®M +QÌB +kM; F?-M; +QÌB M´

:`Q QKb iMv w M|B K°i +•mX

æ¶ .mv F?-M; M|B ;b- ;"i ç-m,

@ h?“i` i +kM; +-M ?B m [ma M?Q p"v- :`Q QKbX m;m biBM oA i?U+ bU ç½ K'i çB
#` ûT i?Q€B p`X J°i p`pm #M M?bM K'i b¢+? [mv M HU+ +?“+ +?“M i•K i bM? `i #
+O M;QÆB #•v ;BÌ H¢B `i T?M ?ÉT çB K ç'vX h v m +-m M;QÆB b m #m´B i®B
M?,M K†i- B iÈB M|B +?mv M pÈB M;QÆB M;QÆB +S H`K #° /¢M; t +€+? ? iKS+
i`€M? çQÈ+ M;QÆB T?ªB H`K b Q\ æ9M;- T?ªB H`K M?Q p"v5 L m M;QÆB +ªK i
M;QÆB F?-M; i? i`ª HÌB p"v +S ?W H¢M? K°i iB M; b m ç| iÄ p +?€M +?QÌM;- Mª
+ª K¼B +?mv MX

Zm K°i M;`v /¢v /¶- æ¶ .mv T?€i ?B M M;Q¢B i`W ;€M? M†M; bÊ ?½B i`QÈ+ +€B +
F?€+; i?B M T?9 #B m /B M @ ?„M F?-M; M M +?¼M M;? i?Ê K v K` M M H`K /B
/M i? ;BÈB M`v +?B +| + F`+?X

@ æ i`€M? bÆ ?Î- F?B v M ?°B #„i ç-m- i?•M H` ?Q`M; ç # ?¢ M; QÆB T?ªB M; M?QM; +kM; çWM; +| M|B /¬M; /`B- M; QÆB +?d +-M; BÆ +?ûM `QÊm b m ç| H¢M? p¢M i m ô H` çQÊ+- M?Ê H` T?ªB /MM; #° /€M; i?“i MªM +?Q- i?“i M?“K +?€MX

æ¶ .mv i?Î /`BX

h?“i` M; Kv i` M; K°i M; QÌB ç½ b„T +? i i?“M? K°i ?Q`M; ç K'i çB [mv M HU+- M M|B +ª ? B +kM; i?“i ; B®M; M? mX

@ S?ªB +K+ +^M K°i +?9i- m QªB K°i +?9i- K i KÄB K°i +?9i- H¢M? HMM; K°i +?9

æ¶ .mv +~M i?“M M|B,

@ *?d +-M M; QÆB M„K +?“+ #®M çB K M`v ç½ +| i? HW çQÊ+ ç b® K¼B M; QÌB i•K- i®B K B i H9+ M`Q +kM; b) Î# M ó#ªQ p ô M; QÆBX

s +?B m ?¬K ç| - æ¶ .mv i?“K +?Q +ÁM H`K i?Y K°i H-M ó/B M i`TXô

a m F?B ?„M çQÊ+ ?Q`M; iY h?-M +?Q T?ûT- +® w ?¢ H M? M?“ # T ?Q`M; +mM; , M M; QM iÈB ç # ?¢ ?QÎM; /KM; X

E?B M?[M; M; QÌB ?-m +mM; çbM? F?¬M; #B i +?mv M M`v ç2K i?S+ , M iÈB- ó m M?'K M?€T K°i +?9i- +| H) +ªK i?'v F?¬M; ?ÊT F?~m pB- H`T iS+ ; B”M /[+-K K°i ; B€ M; ”M p”M; MûK i?ŠM; iW i`QM; ç¢B çB M ` M; Q”B- i?“K +?Q ç¢T #` i?QÆM; i?QÆM; X

J¼B M; QÌB Î ç| ç m i?'v ó?Q`M; ç # ?¢ô iS+ ; B”M ; -K H M,

@ *€+ M; QÆB +ÁM +QB i H` ?Q`M; ç F?¬M; 5 :BÌ +€+ M; QÆB ç m +QB i?QÌM; i`

æ€K M; QÌB ?-m MÆK MÈT HQ bU M?bM p` [m•M +?O ç½ K'i [mv M i? ç M; M´B ; B´ +•mX

h'i +ª ç m F?¬M; +?9i bÆ ?ÎX

æ¶ .mv i`®M b m iQÌM; +O +mM; çB M +kM; i?Î T?“Q M? M?äKX

a m F?B K¼B M; QÌB `ÌB F?ÄB- æ¶ .mv p¶ :`Q QKb ç M; ç´ K² ?¬B H¢M? ç-v M; QÌB

@ L; QÆB H`K F?¬M; i²B- pW `²B` p iS+ ; B”M `i F?€X

:`Q QKb T?ªM SM; H¢B `i H½M? ç¢K,

@ æ¢B M?•M- i F?¬M; ; Bª pÌ- i i?U+ bU `i iS+ ; B”M

@ V

æ¶ .mv M?bM M; QÌB i`QÊ+ K„iX

@ h F?¬M; ?B m- i H` K°i M; QÌB i®i- i +?Q iMM; H`K b B çB m ; b- i i”M i•K H M; QÌB i`QM; ; B çbM? M?QM; p b b Q i H¢B T?ªB +? i F?| ?B m M?Q p”v\ æ9M; - +QM FB M ?¬B M?Q M?Ä- M?QM; bBM? K¢M; +O i b Q H¢B #` iQÊ+ çQ¢i iMv iB

:B¼M; :`Q QKb `i M?Ä- +kM; ç-v p m QªB,

@ h?“i F?¬M; +-M; #^M; 5 E?¬M; +-M; #^M; 5

:BÌ T?9i M`v K°i iB m M?•M p”i H M iB M; bQM; H¢B F?B M æ¶ .mv F?¬M; i? M|B

e3RX *?QÆM; 93e, L; QÆB E?¬M; sSM;

æ¶ .mv F?¬M; T?ªB +?Q iWM; F?B M M; QÌB p¬ i°B +? i çB i?“K +?Q ?„M iWM; iU

L?QM; ;BÌ T?9i M"v- M?bM i M i?Ê K v p¬ i°B i`QÈ+ K„i- M?bM ç¬B K„i ç M; M;"T
M;?2 iB M; ;"Q p¬ HU+ +O ?„M p p" M K M? #B i?ªK F?¬M; M^K i`QM; i v KbM? a
i?'v KbM? F?¬M; M|B çQÈ+ K°i +?[M"QX

h +| i? M|B ;b ç•v\

*?ŠM; H) H¢B M|B pÈB ?„M- ?„M T?ªB H'v ç¢B +K+ H"K i`¼M; - ?v bBM? +€B i¬B+
+Æ ?°B pQÈi K†i ?Q" M; i?'iX ob M m ç +?Q i¬M ;B€Q i" €+ F?¬M; FûK ç| +| +Æ ?°
çªQ mv M;?B K +O ?Q" M; ç - p"v b m M"v :B€Q ?°B b) iB M i? K K°i #QÈ+ F?B M

@ N \

h?-M?Q`M; iY M; ~M +^a M; QÌBX

@ h€B t•v /UM; ?B T?°B F} bo ç¢B HK+\

G9+ M`v ç•v- H¬B +?mv M F?¬M; HB M [m M ;b iÈB M? m ` ç H`K +€B [m€B ;b +?

>B T?°B F} bo ç¢B HK+\ >B M ;BÌ B +ÁM i•K ibM? ;b K` [m M i•K iÈB +€B F?d M`

h?-M?Q`M; iY +® ;„M; ç MûM bU iS+ ;B`M i`QM; HÁM; M?bM æ¶ .mv +?ì ;B^aB i
M;®+- +kM; #B i`^M; æ¶ .mv +`M; F?¬M; T?^aB H` F M;®+X G9+ M`v K` ?„M ç ` ç•m M`v- M?'i ç`M? H` +| /KM; wX

.B /ÌB KK+ iB m\ .B /ÌB €M? K„i p` bU [m M i•K +O [m-M +?9M; \

*| p F?¬M; T?^aB i?

@ J m M|B /KM; w +O M; QÆB çBX @ h?-M?Q`M; iY M?Qm K`v- ç†i +€B ç €M M`
ç¢B HK+ ç®B pÈB p'M ç K` +?9M; i ç M; ;†T T?^aB +| [m M ? ;b F?¬M; \

æ¶ .mv +QÌB `i [m€B /\,

@ Jm®M ;B^aB [mv i p'M ç #•v ;BÌ +O +?9M; i - 2 `^M; ç•v H` +Æ ?°B i®i M?'iX

æ K ?¬K ç|- ? B M; QÌB M|B +?mv M i?•m ç K bm®i b€M; - €M? ç M i`QM; i?Q T?ÁM

hBM iS+ +-M; iQÈ+ ?Q hmHBT i`Î p ç ç¬ ç½ çQÊ+ HQ M` X J` +kM; b€M; M; `v ?
M; U tm'i +mM; - # M #® H M? i`B m i" T iQ`M #° i`¼M; i?-M [mw i°+ +O +€+ ç¢B ;

hÈB i`Q - ; -M M?Q +?QM T?-M KQÌB M?[M; M?•M p`i [mv M [mw ?¢+? i•K M„K [m
M; ?2 H M? iÈB ?Q`M; +mM; i? K /U ?°B M; ?` i`B m i" T F?~M +'TX

h`QÈ+ F?B ?°B M; ?` #„i ç-m- K¼B M; QÌB ç m M?B i ibM? +?`Q ?ÄB +-M; iQÈ+ ?Q
i®i pÈB æ¶ .mv +ÁM i?•M K`i ?`M ?mv M K°i H9+X

L?QM; B +kM; p¬ ibM? K` ?[m w Km®M KQB iBM iW æ¶ .mvX .M b Q- *¬M; iQÈ+ ?
+?d ?²B FBM?- +?ŠM; H) t^av ` +?mv M HÈM ;b b Q\

G½Q i iQÈM; _ #QbBH iÈB i` M?'i- çB +MM; pÈB H½Q +ÁM +| +?€m ` ?¼ ?`M;
M; QÌB çSM; ç-m ç [m®+, æ [m®+ [m•M pK T?| ç¢B i?-M- [mw M; `B \* `KBHH2 *B

L; `B [m•M pK T?| ç¢B i?-M i` im´B M`v +kM; H` #¢M +k +O æ¶ .mvX æ¶ .mv i`Q
+QÈB +O ?„M- b m ç| iÄ ` ?®B iB +pb #^aM i?•M F?¬M; i? i? K /U ?¬M H - +m®B
K°i ?°T i`•M +?•m [mw ;B€ +O L K .QÆM; X

* KBHH2 *B`Q +QÌB `i p mB p - M?QM; +kM; H†M; H) FûQ æ¶ .mv b M; K°i # MX

Í ç•v +kM; +| K†i K'v M; QÌB "€ iQÈ+ "BHHB - .` Mb J i?2mb \_ä `M; #¼M ?¼ H`

@ L|B çB M`Q- M; QÌB M? 2KX

* KBHH2 i?'T ;B¼M; +QÌB M|B,

@ Í ç•v ç m H` #¢M +k +<sup>a</sup>X L; `B `®i +m°+ H` pb b Q K` i`Î p \ >ÆM M[M; ?2 M|B ?
?Q`M; +mM; X \*| T?<sup>a</sup>B H` +| +?mv M HÈM ;b F?¬M; \ L; `B T?^aB +?Q K'v M; QÌB #¢
KÈB çQÊ+X

æ¶ .mv +QÌB +QÌB i?'T ;B¼M; M|B pÈB #¼M ?¼,

@ æ9M; H` +| +?9i pB +X h H-M M`v i`Î p ç ç¬ çQ H M +?Q çB M ?¢ K°i ç €M
+?QM? H` pb pB + M`v K` KÎ ` - H€i M[F?B çB M ?¢ ?ÄB w FB M K¼B M; QÌB- +Á
M[X L?'i ç`M? T?<sup>a</sup>B i?¬M; [m ç €M M`v KÈB çQÊ+X

L; ?2 æ¶ .mv M|B- i`QM; HÁM; K'v M; QÌB ç m bmv M; ?o, óL m H` pB +/Q æ¶ .mv
+mM; ? B M; `v M[ - +?„+ H` ç½ +MM; L?B T +?QM? pQÆM; bÈK [mv i ç`M? `²BX

H`K +?Q +| i?-BX G€i M[ K†+ F H` ;b- +?9M; i +?d +—M ç²M; w ?¶ i`Ê H` çQÊ+X
ç®BX L m F?-M;- ç| KÊB i?"i bU H` M;m M;®+Xô

"€ iQÊ+ "BHHB M;?o b•m i? K- +Q`B M|B,

@ æ¶ .mv- pB + M;`B ç ` T?-M HÈM ç m H` pB + i®i F€ H¢X G—M M`v 2 `^M; K¼B
i`B X G—M i`QÊ+ HB M [m M iÈB pB + +? i¢Q M?B i F?Q +—m +?Q F?-M; [m•M ç
?QÎM; F?-M; Qi b€B `²B- H—M M`v

æ¶ .mv +Q`B M? ,

@ h M|B i?"i M? X oB + H—M M`v +?d bÊ F?-M; M?[M; F?-M; çQÊ+ iQ HÊB H°+ M`
L?QM; pB + H—M M`v- +€+ p` M?'i ç`M? T?ªB ? i bS+ ?¶ i`Ê- pB + i?"M? `²B- æ¶ .

* KBHH2 pb +MM; pÈB æ¶ .mv çQÊ+ HB i p`Q ?`M; M;k M?[M; M;Q`B ç M; çQÊ+ i
pÈB æ¶ .mv ?ÆM ? i- b m F?B M? M?"M; p¶ p B æ¶ .mv HB M +Q`B M|B,

@ E?-M; i?"M? p`M ç X æ¶ .mv- +?d +—M M;`B F?-M; H`K #¼M i F?mvM? ;B #¢B
HÈM i? M`Q- +?9M; i +kM; b) ? i bS+ ?¶ i`Ê M;`BX

æ¶ .mv +Q`B ? ? ,

@ E?-M; ç M KS+ F?mvM? ;B #¢B bªM ç•mX æQÊ+ `²B- +€+ p`- K`v M;`v b m F?B
+MM; ç M +Y ?`M; ç`m ;B€ t2K- ;—M ç•v i iW L K .QÆM; FB K K°i KÊ ç² +?ÆB pm

h`QM; F?B +Q`B M|B- iB M; ?- +O [m M H M;?B i`QM; +mM; ç½ p M; H M- +ª ç¢B
L?B T *?QM? pQÆM; K†+ ?Q T?K+- F?Q€+ €Q F?Q€+ /`B #^M; / +Wm- p¢i €Q Fû
M;U+ çB iÈB M; B p`M; Î i` M + QX

@ *€+ p`X

a m F?B v M p`- ;B¼M; h?-M ?Q`M; iY +| +?9i F?"M F?"MX æ¶ .mv #B i- ç| H` /Q +
M?QM; i? M? •K +O ?„M pšM `i `ä `M;X

@ >-K M v F?~M +`T ;¼B K¼B M;Q`B ç M- H` +| pB + HÈM +—M #`M J„i i?'v ?B M
i?'T- M;¼M ;B| i?QÊM; pä ç [m®+ iW iW çB tm®M; SªB #B i`^M;- iBM? i?-M
_QH M/ç [m®+ i X h? M M i Km®M i€B i?B i?B T ?°B F} bo ç¢B HK+X

L|B tQM;- h?-M ?Q`M; iY p¶ p¶ i vX

h?2Q iB M; p¶ i v +O ?„M- K°i +€M? +Y # M ?-M; ç¢B çB M KÎ` - K°i M;Q`B ç`M
F?QªM; M,K KQÆB im´B- M;~M; ç—m QÐM M;U+ çB p`Q ç¢B çB MX

L;Q`B M`v p|+ /€M; + Q ;-v- i` M ;QÆM; K†i ;-v ;Á H¢B +| p M? im'M- imv `^M; i
T?QM; ç° +ÁM `i i®iX

h` M M;Q`B v H` K°i #° ;B€T M†M; F} bo iB m +?m~MX hÈB i? K ;B ?°B M;?`K` K†
+?9i [m€B /`X >ÆM M[ i? M? i?"T iU FB K i`2Q # M ?-M; +kM; H` i` M; #` F} bo
i`mv M i?®M;X

E?B M;Q`B M`v iB M p`Q T?ÁM;- i`QM; HÁM; +ÁM ¬K K°i Kk i`K +O F} bo- i` M ç-
K`m ?²M; iQÆBX

L;Q`B M`v iÈB i`QÊ+ K†i L?B T *?QM? pQÆM;- [m€ K°i ;®B tm®M;- i? M? •K +O

@ h?Q p` +?O M?•M i—M [mw +O ç¢B HK+- L?B T *?QM? pQÆM; po ç¢B +O ç [m
+O ?B T ?°B F} bo ç¢B HK+- F} bo +`T +?QM ç¢B HK+- çQÊ+ ç [m®+ # M +?Q /
çQ`M i`QÎM; F} bo çQ`M ói? M? FB K \_QH M/ô H2t .2HH o BQ`v .2`QM- v i FB M
[m M; pBM?X

L;Q`B M`v +?QM? H` H½M? ç¢Q ?B M M v +O ?B T ?°B F} bo ç¢B HK+X

æ®B pÈB p` F} bo .2`QM M`v- i?"i` i`i +ª K¼B M; QÌB +! Kfi ç m #B iX *?ŠM; [m -
H°` €M? K„i F?BM? i?QÌM; X _ä ``M; imv ``M; i` M / M? M; ?o ?B T ?°B F} bo ç¢
H` ? B i´ +?S+ HÈM M; M; ?`M; M?QM; p` ?°B i`QÎM; ?B T ?°B F} bo M`v t2K` ç`

e39X *?QÆM; 93N, >°B h`QÎM; >B T >°B E} ao

h` M i?U+ i - p` F} bo H2t .2HH o BQ`v .2`QM M`v i`QM; ç€K [mw i°+ i¢B ç ç¬`i
M¡B iÈB KS+ ç° [m2M #B i- M; QÌB #B i ?„M +?„+ +?„M M?B m ?ÆM ;'T K`v H-M M
+¬M; ?°B .Qm; C +Q#vX

o` ?°B i`QÎM; >B T >°B F} bo ç¢B HK+- F} bo .2`QM M`v i`QM; ç€K [mw i°+ î ç ç¬
p`X

½ ... ... ½ ... ...

oQ /K M?Q ó .2`QM HW ;¢iô, o` ?°B i`QÎM; >B T >°B F} bo ç€M; i?QÆM; M`v i?QÌ
p` ?¼T Kfi +O [mw i°+- b m ç¡ F?¬M; M; ¢B T?B M ?`iB Ti?` >B T >°B F} bo +O ?
/ M? M; ?o i?9 p` ç [mv M iB M +?Q >B T >°B F} bo ç¢B HK+X hmv ``M; >B T >°B
i`î i?`M? +€B i?MM; `¶M; ?[m / M? p¬ i?U+- M?QM; +kM; +! F?¬M; Qi [mw i°+ H„K
/B M M`v i? ?B M K°i +?9i ?`Q T?¡M; +O #ªM i?•MX .M b Q- +€B #ªM; ?B m >B T
+! +?9i Qi bS+ F m ;¼BX

æB m ç€M; iB + H` p` F} bo .2`QM M`v +S b m F?B [mv M çQÊ+ +?9i iB M i?b H¢B
K` ç²M; i?ÌB +kM; HQm i`mv M K°i b® iBM ç²M F?¬M; i® i M¡B ?„M FB K iB M #Ä p
iBM ç²M M?Q ?„M +! M?` #Q K`i î +QM çQÌM; M`Q ç¡ i`QM; ç ç¬- i`QM; ç¡ +AM Mm

J°i pQ /K F?€+- p` F} bo .2`QM M`v +ÁM +! K°i #B i?B m i`S / M? F?€+ H` óE} bo
çS+ M; `B .2`QM +! K°i ;QÆM; Kfi ç Ti`ÌB # Mc #° Kfi M`v F?B ?„M i +ÁM i` H` p
/¶ +€+ HQ¢B i?B m M[[mw i°+X >ÆM M[- ? H` F?B i?B m M[ ?Q`B tm•M ç m +!
K¢MX J` H9+ M`v K°i F} bo ç Ti` B- +Y +?d M?Q M?½ i?QÌM; i?QÌM; ç m +! i? H`
+€+ i?B m M[F?¬M; ``M? bU çÌB M`vX

æB m ç€M; iB + H`- p` F} bo .2`QM M`v i?"i bU H` K°i i M H, M; M?, M; F?¬M; +! i`
i? K` ;†T F?¬M; Qi T?B M T?S+X L?QM; K v K„M H` ?„M #•v; BÌ +kM; /-M /-M +! i
H½Q +kM; F?¬M; HW çQÊ+ i?B m M[p¬ i`B M`Q M[``²BX

hB Ti?2Q H` #B i?B m i?9 p` i?S # +O p` F} bo .2`QM M`v, E} bo +Ym +'T ç€M;
E?¬M; b B- F} bo .2`QM i?•M H` ?°B i`QÎM; >B T >°B F} bo ç¢B HK+- çŠM; +'T +O
`M; +?Q ç¢i iÈB i?€M? ;B B- M?QM; i?U+ HU+ +Ym +'T +kM; +?„+ +?„M +! i? ç
çSM; ç-m ç¢B HK+X S?ªB #B i`^M; - >mbb2BM M, K ç¡ F?B çQÊ+ tQM; H` æ¢B HK
KÈB H` +Ym +'T i?¬BX

æ€M; iB + H`- ó+Ym +'T ô +O [mw M; `B .2`QM imv i F?¬M; TªB H` /Q F?ªQ ?¢+?

L m H` M; QÌB F?€+ i?b çQÆM; M?B M H` F?¬M; i? X L?QM; i`QM; >B T >°B F} b
M; mv M iW M; `M M, K i`QÊ+ [mv ç`M?, S?`K H` ?°B i`QÎM; çQÆM; M?B K >B T >°
+ 'T K`v +kM; iU ç°M; M•M; H M i?`M? +Ym +'TX

*ÁM p i?U+ HU+ i?"i bU +O [mw M; `B .2`QM +O +?9M; i +! i`ÌB KÈB #B iX .M
i?`v ?„M` i v # Q ;BÌX æB m /mv M?`i +! i? +QB H` #^M; +?SM; +?QM? H` K`v M,
T?'M M`Q ç¡- #ÌB pb p` ?°B i`QÎM; >B T >°B F} bo ç Ti` B M`v ;?2M im¬M; pÈB M;
tªv` p +?¢K [mv K¬ F?¬M; HÈM H„KX L?QM; M; ?2 ç²M ``M; - p` F} bo +Ym +'T M`v
HB M F?¬M; H¡ Kfi` F?ÄB +Y - +! M; QÌB M; ?B M; Ì ?„M î i`QM; M?` /QÐM; i?QÆM

E} bo p` i?QÆM; M?•M HB M? pÈB M? m- +! i? M¡B H` K°i pB +FBM? i?B M ç°M
+?9M; i H¢B +S K°i KU+ ç2K ? B pB + M`v HB M? pÈB M? mX *?9M; i ç m #B
M; ?B T HÈMX J T?€T bQ iU M?B M H` M´B iB M; M?'i- ç€M; iB + ç b® K¼B M; QÌ
J` H9+ M`v- i`QM; ç ç¬ +! ``i M?B m ç iY +O ?`Q K¬M [mw i°+X L?[M; ç iY , M i`

i?QÌM; pb #^aQ ç^aK Kti KkB i?QÌM; FB K K°i Qi / M? ?B m p p M; ç H"K +?B m #
?ÊT ç†+ i?M +| i? ` m` Q M?Q F?B /K /¶ iB mi?Q [mw i°+ M?" M"Q ç|c M?Q F?B
i`QM; ;B i°+ iÄ` M,M; HU+ #^aM i?•Mc ?Q†+ /MM; ç F?Q2 F?Q M; F?B i" T?ÊT p
*€B ;b\ L;QÆB +?d H" K°i i M ç iY ,M i`„M; Kti i`ÆM- F?¬M; +| M,M; HU+ ç†+ i?M
[mw M;`B .2`QM çBX *?d +¬M M;QÆB M;mv M w [mv M i†M; K°i Qi iB M p`M; +?Q
F?ŠM; F?€B i†M; M;QÆB K°i +€B / M? ?B m F} boX oQ /K- [mv M i†M; K°i M;`M
+€B ç€M? ;B€ F} bo +`T #®Mc i€K M;`M ç²M; p`M; i?b +| i? Km çQÊ+ K°i +€B +`T
+?9+ KWM; M;QÆB- M;QÆB ç½ #QÊ+ +?•M p`Q çŠM; +`T +QÌM; ;B^a çSM; ç¬m ç€
K°i +€B ?mv +?QÆM; F} bo +`T i€KX >ÆM M[ +ÁM H" ó#<sup>a</sup>M +?QM?ôX G" çŠM; +`
F} bo ç€B HK+ +?QM? i?S+ +`T +?Q M;QÆBX í #`i +S MÆB M"Q ç m çQÊ+ i?W M
i?S ;B^a K€Q- FûK +?`i HQÊM;X h`i +^a +?SM; M?"M M;QÆB +| ç m +| ;B`v iì /Q pB
ç€B HK+ çQ ` H"K +?SM;X >mv +?QÆM; +kM; H" ?"M; i?"i ;B€ i?"iX
E i [m^a- #îB pb +| bU i²M i€B +O p` ?°B i`QÎM; M`v- F} bo .2`QM- K`v M,K ;¬M ç•v-
î ç ç¬tm`i ?B M`i M?B m óF} boô [m€B /`X
L;QÆB b) i?`v +QM i` B +O #€ iQÊ+ M"Q ç|- KÈB KQÌB i€K im`B ç½ H" F} bo +`T
iY +O ?¬m iQÊ+ M"Q ç| pW KÈB i?"M? MB M i?b ç½ H" ó+QÌM; ;B^a +`T i€Kô `²BX
M`v +?mM; [mv ç m H" /Q F?Q<sup>a</sup>M +?B T?Q HÈM +O F} bo .2`QM +O +?9M; i K M;
*ÁM p +€B / M? ?B m ó>° [m®+ /kM; boô i?W F - ç½ H" +?B m #`B +k F„ K" # ?
i`QÊ+ H9+ F? B [m®+ ç H€BX
J" +€B F} bo çQ`M h? M? EB K\_QH M/ +`M; H" K°i +•m +?mv M +QÌB HÈMX J†+ /M
F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- +€B F} bo çQ`M h? M? EB K\_QH M/ M`v î ;| + ç° H•m
i? H" F} bo çQ`M +`tQ /mv M?`i i` M ç€B HK+ +| i? bQ b€M? pÈB h?¬M h?€M? F
;B€Q ?°BX
"îB pb F} bo çQ`M h? M? EB K\_QH M/ M`v ç½ i²M i€B iW i`QM; +m°+ +?B M i?@
_QH M/ ç [m®+ H" T [m®+X h? K M[- M;?2 M!B H" i`QM; +m°+ +?B M F? B [m®+-
/šv M?•M i`B- ?ÆM M[H" T çQÊ+ F?¬M; Qi +¬M; H Q ?€M; K½X
E} bo çQ`M +| M;`M M,K H`+? bY i` M ç€B HK+ ?B M M v +| ? B, h?¬M h?€M? F}
M`vX
æ€M; iB + H" #îB pb bU bKT ç´ +O >B T >°B F} bo- h? M? EB K_QH M/ ;¬M M?Q
"„i ç¬m iW K`v i`,K M,K i`QÊ+- h? M? EB K_QH M/ +?d +ÁM H€B K°i +€B #^aM; ?B
i?"M? pB M +O F} bo çQ`M h? M? EB K\_QH M/ M`v +?d +ÁM /mv M?`i K°i KbM? F
æ9M; p`v- F?¬M; b BX >°B i`QÎM; >B T >°B F} bo ç€B HK+ +O +?9M; i - [mw M;`
Hm¬M çQ`M i`QÎM; F} bo çQ`M h? M? EB K\_QH M/ p` i`i +^a +?S+ pK- i?"M? pB M
iQÊM; F?¬M; HQM?X
æQÆM; M?B M`²BX "Ä [m K°i HQ€i +€+ #B i?B m F?¬M; ç T ç) ;b M`v- i?"i` F}
ç ç¬pšM +ÁM +?9i ç` p`X oQ /K- ``i M?B m [mw i°+ b m F?B M?"m M? i ç m`i b
F?BM? M`v ` ç ;B^aB i`QX
oQ /K M?Q ç€M? +QÊ+X
o iB M +QÊ+ +O p`F} bo .Q`2M M`v +| i? M!B H" çO +€+ HQ€B, \*| M;QÌB H`v i?
.Q`2M ` ç +QÊ+- +QÊ+ i?U+ HU+ i?"i bU +O ?„M ç M +MM; H" # Q M?B m +`TX
M,K H€B K" iQM?- iB M +QÊ+ +QÊ+ ?„M +?d +| i?U+ HU+ i`mM; +`T F} bo p`Q F?Q
+QÊ+ ?„M +?d +| i?U+ HU+ F} bo +`T i?`T F?Q^aM; ?ÆM +?QM p€M ç²M; p`M;X J" +
iB M +QÊ+ +QÊ+ p`F} bo .2`QM M`v H" K°i i M #`i?`i, ?„M [m€ MY H" M; v +^a FB
*`M; H"K +?Q M;QÌB F?€+ /î F?|+ /î +QÌB H" #<sup>a</sup>M i?•M .2`QM +| p ç®B pÈB pB + ç
M`v F?¬M; ? ç w- i?"K +?Q ?„M iU KbM? #Ä` K`v M;`M ç²M; p`M; ç ç†i +QÊ+- +
i?U+ HU+ +?QM +`T

>ÆM M[- ``i M?B m #[iB + +O [mw i°+ ç m bÆM b" M; KìB p` ó?°B i`QîM; >B T >
 /UX h`QM; K„i [mw i°+ #¼M ?¼- F} bo .2`QM H" K°i M; QìB F€ /B mX >„M #B i +€+
 M?B m p`M ç i?9 p`c M?bM ?„M H" K ? - M?bM ?„M K`i K†i H" K°i pB + ``i i?9 p`-`
 E?¬M; b BX >°B i`QîM; >B T >°B F} bo ççB HK+ i`QM; K„i K¼B M; QìB H9+ M"v +?
 L?QM; M?•M iB M +kM; T?ªB M|B i? K`^M; - imv`^M; >B T >°B F} bo ççB HK+ ç½L
 K°i M, K i`î HçB ç•v- ç` p` +O ?B T ?°B +O F} bo .Q`2M +m®B +MM; ç½i, M; H M
 h`i +ª +?mM; [mv T?ªB +€K ÆM p`L?B T *?QM? pQÆM; M? KBM? M"vX
 J`v i`, K M, K [m - bU bmv #çB +O >B T >°B F} bo i?"i bU H" /Q +?QM? i` ççB HK+
 ?"M; HQçi +€+ M; mv M M?•M ;•v M MX
 h`i +ª K¼B M; QìB ?¼+ pã i?QîM; i?QîM; ç m H" pb K°i KK+ iB m- /MM; K°i +•m M|
 K" M|B, >¼+ ç„+ p, M pã M; ? - KçB pm ç pQÆM; ;B X U>¼+ çQÊ+ p, M pã ;BÄB- ;|
 >¼+ pã T?¬M HÈM H" pb ççi çQÊ+ pBM? [m M; X
 æ€M; iB +- ççB HK+ ç½?Á #bM? K`v i`, K M, K`²B- F?¬M; ? +| +m°+ +?B M [mv K
 çQÊ+ K°i i?•M pã M; ? i?b b Q- +kM; +?ŠM; +| +Æ ?°B T?€i ?mvX
 h? K; B [m•M ç°B Q\ E?¬M; +| +Æ ?°B ç€M? i`"M- /M M; QÆB +| i? t¬M; t€Q i`QM
 i?b i®B ç +kM; +?d +| i? H" K°i [m•M bo +`T i?'T K" i?¬BX
 >ÆM M[- M; QçB i`W +QM çQîM; ?QçM H°- çB H"K HQM? ç€M? i?m ? v H" #m¬M
 sBM H¶B M? - i`QÊ+ T?€T Hm"i +O _QH M/ ç [m®+- i´ +?S+ HQM? ç€M? i?m ç
 i? +?`m bU çª FQ++ +O T?€T Hm"i ç [m®+X
 E i [mª H"K +?Q iBM? i?¬M i?QÊM; pã /¬M /¬M bmv pQM; X L?bM HçB ? B M, K i`Q
 î +?Ê M¬H î ç ç¬- #B i# Q M?B m pã bo +`T i?'T i?"K +?Q ?"M F?¬M; i? #€M i?
 ,M\ J" M m +| i? Hmv M i?"M? F} bo i`mM; +`T i?b b Q- +?ŠM; [m +kM; H" ?° p #
 Jm®M çQÊ+ pBM? [m M; Q- KÆ çBX
 æ` p` t½ ?°B +O M; QìB Hmv M pã M? M? +?|M; tm®M; i?'T- >B T >°B F} bo iU M
 J" +ªK iç h?¬M ?Q" M; iY M? KBM?- ? B M, K i`QÊ+- b m F?B ?„M imv M #® T?€T H
 HQM? ç€M? i?m ô- ç½H"K +?Q M; QìB Hmv M pã i` M ççB HK+ +| +QM çQîM; b®M
 >°B F} bo i` M ççB HK+ +m®B +MM; ç½+| +?9i /€M; p # "M`°M- +`M; H9+ +`M; M?
 +?çv iÈB >B T >°B F} bo ç, M; Fw F?ªQ ?ç++ çŠM; +`T F} bo ç b m ç| +| i? #€Q /
 HQM? ç€M? i?m - iW ç| K" +| i? H, M H°M FB K ,MX
 *?Q M M- i`QM; ``i M?B m #[iB + `QÊm- F} bo .2`QM ç m ;BÆ + Q +?ûM`QÊm ?
 pQÆM; pçM im ôX
 @ h v m L?B T *?QM? pQÆM; X hmv i F?¬M; M; ?B M; ì; bX L m i H" +QM; €B- i i?
 ? ? a m K°i H¬M b v`QÊm- HìB b v`QÊm ``i K`i i?•M T?"M çQÊ+ p` ?°B i`QîM; >
 ` M"v p b m +kM; #B M i?"M? +•m +?mv M +QìB +¬M; F? B +O ç€K [mw i°+ ç ç-
 >B M içB- i`QÊ+ K†i KQìB K`v p` [mv M [mw M„K ;B [[mv M #QM? iQ HÈM +O ç [r
 F} bo ççB HK+ M"v ?¬K M v K†+ K°i #° F?¬B ;B€T HQM; i`¼M; M?`i- +€B €Q +?Q" M
 +kM; pW KÈB ;B†i ;Bk [m X
 h M ;B ?Ä M"v [m€ i`QÊ+ K†i h?¬M ?Q" M; iY i?U+ ?B M M; ?B i?S+ +U+ F€ i`mv
 F} bo #`v iÄ HÀM; i`mM; pÈB [m•M +?OX E?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- H M; ?B +
 +?¶- F?¬M; ? ibK` +?9i b B b|i M"QX
 @ æSM; H M çB- >° [m®+ /kM; bo +O i X
 :B¼M; çB m L?B T *?QM? pQÆM; +kM; F?¬M; F?ÄB +| +?9i +QB i?QîM; X h` M i?
 +O F} bo .2`QM M"v- h?¬M ?Q" M; iY +kM; ``i`ä`"M; - M?QM; b m ç| w i?S+ çQÊ+ i
 M; ?B K i` M; - ?„M ç^M; ?„M; K°i iB M; - +?dM? HçB ;B¼M; M|B- iÄ` mv M; ?B K +

@ E} bo .2`QM- i M;?o- ?¬K M v +?„+ H` M;`v M;QÆB ``i pmB KWM;- #ÎB pb- ç T
+O ç [m®+- F?¬B T?K+ iBM? i?¬M F} bo pBM? [m M;- i [mv i ç`M?- i€B /UM; >B
L?B T *?QM? pQÆM; +O ç`i MQÊ+ M`v- i F?¬M; i? i`Æ K„i M?bM +,M +Æ H`T [r
i?QÊM; pä bmv pQM;X *`M; F?¬M; i? i`Æ K„i M?bM >B T >°B F} bo ççB HK+- ?B
bY bmv #çBX *?Q M M i [mv i ç`M? ;•v /UM; HçB M!X

L!B tQM;- M?bM /€M; p FQ+? ç°M; i` M K†i+O F} bo .2`QM Ui`lB KÈB #B i i?^M;
*?QM? pQÆM; HçB H-M M[p¶ i vX

GB M b m ç!- iW +Y ?¬M; ççB çB M- ? B pä bo +mM; çbM? K†+ ;B€T p`M;- i?•M
M;QlB #¼M ?¼ p€+ i?2Q K°i +•v i?QÆM; +! /€M; p F€ HçX

J¼B M;QlB M?bM i?`v +•v i`QlM; i?QÆM; ç! ç m H`T iS+ i?m HçB MK +QlBX

"ÎB pb- ç•v H`

*•v i?QÆM; +O F} boX *•v i?QÆM; GQM;BmbX

e38X *?QÆM; 9Ny @ R , E} ao *?•M *?QM? Ui?QÊM;V

h` M i`QlM; i?QÆM; i?"T iU ?Q`M; FBK ç-v M?[M; /'m p i F?B M M;QlB i i?€M T
/QlM; M?Q ç M; F ` i`mv M i?mv i p i? M? i?€M? i?QÆM; M`v K` F?¬M; +-M HlE
+?B M ç`m i?°K i?B i+O M!X

"i +?`T M?[M; ? Q i`M- i` M i? M? i`QlM; i?QÆM; ?Q`M; FBK pšM iÄ ` ?`Q [m M
KkB i?QÆM; M`v çQÊ+ çQ p`Q i`QM; ççB çB M- M?[M; M;¼M çm®+ ?mv ?Q`M; F?
çB €M? b€M;X

•M? K„i K¼B M;QlB ç m i`T i`mM; i` M i? M? i`QlM; i?QÆM; M`v- i?"K +?Q M; v +a
H` K°i i`Á +QlB ;Bl +kM; #` K¼B M;QlB #Ä [m X •M? K„i F?BM? i?QlM; +O ?¼ ç m
+~M i?"M M;„K +?m¬B i`QlM; i?QÆM; /Q ? B pä bo ?Q`M; FBK ;B€T çQ p`QX

_i M? M? +?;M;- i`QM; b® +€+ i`¼M; i?¬M- içT * `KB \*B`Q- M K iQÈ+ a `F2 - M
iQÈM; ç°i M?B M `lB F?ÄB +?¶ M;²B- [m€ ;®B +9B ç-m i`QÈ+ KkB i?QÆM; _QMFE

hW M;`v +?QM? #B M î [mªM; i`QlM; HÈM- ?Q`M; iY h?¬M ç°i M?B M T?€i ?B M `
`i H•m M`v- b m F?B ç€M? i M bo F?Q +O T?ªM [m•M- i?¬M F?Q +U+ KçM? i`QM
ç-m tm'i ?B M HçB i`QÈ+ K„i K¼B M;QlBX

J` €M? K„i æ¶ .mv HçB ?ÆB #B M ç`B- /M `i M?Ä- F?¬M; / #` T?€i ?B MX

aQ pÈB K¼B M;QlB î MÆB M`v- æ¶ .mv +`M; ?B m `ä ?ÆM p M!5

E?B KkB i?QÆM; M`v çQÊ+ ç†i i`QM; ççB çB M- æ¬ .mv KÆ ?² +ªK ;B€+ çQÊ+ ?
;BÈB +?d +?S ç² +O Kbm? H` E?mv i L;mv i L;k Zm M; ;B€T U€Q ;B€T M,K K`m ?
ç` M;K+ 62/Q` UE æ¬ G >-m h?m`M L;K+ hB MV ç²M; i?lB F?) `mM; ç°M; M?Q
FQ+? T?€i i?¬M HU+ i`QM; M!X

•K i? M? +?`M ç°M; QM; QM; p M; H M i`QM; w i?S+ +O æ¶ .mv- /QlM; M?Q ? B F
i?Q+? bS+ b®M;- #„i ç-m `K+ ``+?X

æ¶ .mv ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- HûM H9i ç9i i v p`Q i`QM; i v €Q- M;!M i v M„K +?†i
+?S ç²V HÈM M?'i- +?"K `½B i`mv M K°i iB iBM? i?¬M HU+ p`Q ç i`M M? i?¬M

@ h M;?o ?ŠM K¼B M;QlB ç m #B i ç•v H` +€B ;bX

>Q`M; iY h?¬M çSM; /"v i`QÈ+ M; B p`M;- M?bM tm®M; M?[M; i`¼M; i?¬M +O Kbl
F€ i` M; M;?B K M;QM; i`¼M; ,

@ æ•v H` +•v i?QÆM; F} bo- ççB #B m +?Q iBM? i?¬M p` pBM? [m M; +O F} boX
Hç+ F?B M +?Q iBM? i?¬M F} bo /-M /-M #B M K'i i` M ççBHK+ M`v- iBM? i?¬M p

L|B iÈB ç•v- ?„M M? M?“M; tm®M; ç“B- `ÌB F?ÄB M; B p“M; iÈB # M ?Q“M; FBK ;B
i`QÎM; i?QÆM; H M #^M; K°i i vX

@ .šm i? - KkB i?QÆM; M“v F?¬M; M M #`+'i i`QM; ?Q“M; +mM; - M| H“ iQÈM; i`Q M
?²M pBM? [m M; +O p ä ;B^X h ç½ [mv i ç`M? ;•v /UM; HçB >B T >°B F} bo- pb p”

oW M|B ?„M pW M?bM p T?Q F} bo .2`QM,

@ .2`QM- KkB i?QÆM; \_QMFBMmb M“v- #„i ç-m iW #•v ;B| i b) i`^ HçB M| +?Q >B
+| i? ;B[M| i?“i i®i5

@ ±5

Zmv i ç`M? ç€M; FBM? M; ç+ M“v F?B M K¼B M; QÌB -K o- B +kM; F?¬M; M?“M çQ
+| H½Q i iQÈM; *?2Hb2 p®M Hm¬M v M H†M; +?d ;”i ç-m- F?¬M; M|B ;bX

@ æçB +¬M; iQÈ+ hmHBTX

>Q“M; iY h?¬M M?bM F?m¬M K†i .2`QM ç-v p FQ+? ç°M; - iB M i v çQ i? M? i`
i`QÎM; >B T >°B F} boX .2`QM p°B p“M; M•M; ? B i v H M M?“M H’v- M„K +?†i i`Q
;B€ M?“i i? ;B MX

>Q“M; iY h?¬M F?¬M; M?bM v M[K“ [m v p T?Q æ¶ .mv,

@ æçB +¬M; iQÈ+ hmHBT- ç tm’i ;•v /UM; HçB >B T >°B F} bo H“ +O M; QÆB M M
i`€+? çB5 h M; ?o F} bo .2`QM M?“i ç`M? b) T?®B ?ÊT i®i pÈB M; “BX

æ¶ .mv H”T iS+ çSM; /”v ç€T SM; F?¬M; +?9i /Q /UX

" M +çM? #¼M ?¼H“ ç€K M; QÌB J i?2mb .` Mb - \* `KB *B`Q- i’i +^ ç m M? Q M?
çQ M b) iQ“M HU+ ?¶ i`Ê +¬M; iQÈ+ hmHBT ?Q“M i?“M? i`€+? M?B K M“vX

*?d +| i`B +?QM? ççB i?¬M +| p +| +?9i /` M; ?`- ?„M ç„M çQ K°i ?²B- ç M; Km®M ç
/UM; HçB @ ç•v +kM; F?¬M; T?^B /UM; HçB K°i i´ +?S+ M?Ä K“ H“ >B T >°B F} bo

E?¬M; T?^B +?d #Ä +?9i iB M ` H“ +| i? iMv iB M im bY i´M; #° ?B T ?°B Î ç ç-

Jm®M ;•v /UM; HçB K°i ?B T ?°B K M; i-K +Ð ççB HK+- T?^B bY b M; HçB K¼B T
t•v /UM; i?b t•v /UM; - +¬M KÎ`°M; i?b KÎ`°M; X *ÁM T?^B t•v /UM; HçB ? i?®M; ?
F} bo çQ“M

E?¬M; #“M iÈB M?[M; p’M ç F?€+- ç [m®+ +| M?B m?“M? idM? M?Q p”v- M?B m
HçB T?^B K°i H-M M[i?“M? H”T T?•M ?°B +O >B T >°B F} bo- t•v /UM; HçB K°i i
imv i ç®B F?¬M; M?ÄX

> B M,K M v ç [m®+ t•v /UM; T?ÁM; imv M E T2`bFvX hçB T?QÆM; “„+ HçB i?B
KÈBX J†+ /M +| +¬M; iQÈ+ hmHBT i`B i`Ê K°i F?Q^M HÈM M?QM; i`B +?QM? +kM

h`QM; HÁM; H½Q H”T iS+ tm’i ?B M K°i bmv M; ?o, H“K ;b +| iB M5

L?QM; K„i i?“v L?B T *?QM? pQÆM; ;B Q +?mv M M“v +?Q æ¶ .mv- H½Q H”T iS+ v
æ¶ .mv +kM; i?W iB M- M m / +?Q ?„M iQ“M [mv M T?K i`€+? M?Q p”v i’i M?B M
`²BX

>ÆM M[i`QM; HÁM; H½Q +kM; +| K°i +?9i #’i K½M, >B T >°B F} bo ç½ bKT ç´ i
/UM; HçB M| +| HB M [m M ;b iÈB i`mM; QÆM; ç [m®+ ç•v\ h M +¬M; iQÈ+ hmHBT
+| pB + ;b iU /QM; HçB ç tm’i pB + M“v H M H“K ;b\

G”T iS+- i`B +?QM? ççB i?¬M [mv i ç`M? M?“K MY +QM K„i HçB- F?¬M; M|B ;b M
BK H†M; 5 .M b Q L?B T *?QM? pQÆM; F?¬M; H M? +?Q i`B +?QM? ççB i?¬M i #Ä
M|B ;b i?¬B- i? K K°i +?mv M F?¬M; #^M; Qi çB K°i +?mv MX

L;QÊ+ H¢B- ç€K ç¢B i?-M tm'i i?•M pä iQÈM; H¢B +| T?-M ?QM; T?'M- +kM; +| `i
pÈB [mv i ç`M? M"v +O L?B T *?QM? pQÆM; X "i [m€+kM; +| K°i #° T?"M F?-M
+?mv M +¬M; iQÊ+ hmHBT ç tm'i B /€K F?-M; p¶ i v ç•v\ L;QÆB b Q\

>Q" M; iY h?-M KdK +QìB M?bM T?aM SM; +O +€+ ç¢B i?-M- +?mv M M"v ç½ F?-M
ç`M? M?Q p"v çBX

@ æQÊ+ `²B- ?¬K M v +S M?Q p"v çBX

@ >v p¼M; +€+ p` +| i? ;B9T çÐ +¬M; iQÊ+ hmHBT T?€i ?mv bS+ K¢M? ç [m@+
i?-M +O pä ;Bª5

.Q /U K°i +?9i- ?Q" M; iY h?-M M?bM p T?Q F} bo .2`QM X

h M H€m +€ M"v [mª M?B M ?B m w- p°B p" M; HÈM iB M; #B m ç¢i HÁM; bQM /¢ b
KS+ #m²M M¬M- +ÁM FûK K¶B ¬K +?•M æ¶ .mv ;¼B ?„M H" +Sm i? +?OX

a m F?B ?°B M; ?` +?'K /Si- +€+ [mw i°+ i`Á +?mv M +MM; æ¶ .mv K°i H€i `²B HmB
+MM; J i?2mb .` Mb - #€ iQÊ+ oBHH ç m ç€M? K„i +?Q æ¶ .mv K°i +€B- K¼B M; C

h`€B H¢B- F} bo .2`QM- i`Á ? i`QM; ;BÈB [mw i°+ ç ç¬ H¢B iB M iÈB ;¬M- #° /€M
F?m¬M K†i M? im'M +O ?„M,

@ *¬M; iQÊ+ hmHBT- M; QìB t2K- +?mv M iB T i?2Q

æ¶ .mv +kM; ?B m ç¬B +?9i p M?•M p"i i`QM; M?[M; +?mv M +QìB Î ç ç¬ M"v- ?„M
`i çSM; ç„M,

@ E} bo .2`QM- M; "B H" ?°B i`QÎM; ?B T ?°B- +ÁM i /M b Q +kM; +?d H" K°i M; Q
i?•M T?"M i +ÁM F?-M; T?aB H" F} bo K" H" K T?€T bQX æB M ?¢ M¡B i T?K i`€+
i tm'i HU+ Î T?QÆM; /B M i" B +?QM? M?B m ?ÆM K" i?¬B- ibM? ?bM? +K i? ` b

.2`QM H" T iS+ M¡B M; v,

@ E?-M; T?aB i?•M T?"M F} bo +kM; +| b Q\ æ¢B M?•M- +?d +-M M; "B M¡B K°i +
K°i p, M FB M t€+ M?"M i?•M T?"M F} bo iÈB5 K" +'T #" +i?'T +kM; F?-M; i®i- p"
iÈB +?Q M; "B K°i ?m•M +?QÆM; F} bo +Ym +'T X

æ¶ .mv i`ÈM i`ÁM ç¬B K„i- M; ?o i?-K, ? M +?B >B T >°B F} bo H¢B tm®M; /®+ M
i? M"v- F?-M; +? i KÈB H" H¢B5

> B M; QìB çB i?ŠM; ` M; Q" B ?Q" M; +mM; - .2`QM /QìM; M?Q ç½ bÈK +| +?O w Km
/®+ ? i bS+ i?mv i T?K+ æ¶ .mv H" T iS+ i?2Q ?„M iÈB t2K i' M; #° >B T >°B F} bo

æ¶ .mv M?bM K°i +?9i- b„+ i`ìB pšM +ÁM bÈK- ç½ ? M ç€K M; QìB \* `KB *B`Q ;†T
/M b Q +kM; `ªM? - +ÁM H½Q i?É K v i? i?•M ?Q" M; ç +kM; F?-M; +-M ?m'M Hmv

S?€B M; QìB ;¼B i?` p i`QÎM; _ Q2M iÈB- ç2K i?2Q K'v F} bo ?° p +O ;B i°+ h
i`QÎM; M"v çB i?ŠM; iÈB i' M; #° >B T >°B F} bo X

E?B pW ` F?ÄB ?Q" M; +mM; - i?'v M; QìB ?¬m +mM; çbM? ç2K +QM M; U +O F} b
+?9i M[+QìB i?"M? iB M; X

L; U +QÐB +O p` ?°B i`QÎM; F} bo ?B T ?°B- +Ym +'T F} bo- [mª i?U+ H" K°i bU b

h`QÊ+ K†i æ¶ .mv H" K°i +QM M; U pW ;¬v H¢B pW ;B" ;B" iÈB KS+ F?B M æ¶ .
+| +?Î çQÊ+ p` F} bo ç¢B M?•M +ªM; QìB K†+ €Q ;B€T M†M; FB F?-M; X >ÆM M[-
bo ô M"v +?d bÊ F?-M; HÈM ?ÆM +QM HW çQÊ+ # Q M?B mX o!+ /€M; F} bo .2`Q
? B +?•M ;¬M M?Q H i` M K†i ç'i- ç-m ;®B T?aB ?ÆB +QM; H¢B æ°M; i€+ M"v /M

J" M; U +QÐB +O æ¶ .mv i' iM?B M H" +?B M K½ +U+ T?~K +O i?aQ M; mv M- F?B
bo .2`QM M"v H" T iS+ i?'T ?ÆM æ¶ .mv K°i F?QªM; HÈM X

æ¶ .mv •K i?-K i?Î /"B- F?-M; M?`M çQÊ+ +QìB M¡B,

@ E} bo .2`QM- +?ŠM; H) FBM? T?Q +O >B T >°B F} bo ç½ tm®M; iÈB KS+ M`v\ M;U +?B M K°i +?9i +kM; F?¬M; +| b Q\

.2`QM +QÌB +?ŠM; +?9i ç w- ?„M M?Q iB M i v K|+ KkB i?QÆM; ó\_QMFbMmbô M p`Q ç| - ?Q`M iQ`M F?¬M; ;B®M; pÈB #B m ?B M +¬K i`QÌM; i?QÆM; p Kti FQ+? pW `²B i`QM; çÇB çB M +O ?„MX >`M? ç°M; M`v F?B M æ¶ .mv +kM; i?B m +?9i H` i?¬M F?Q ç`v5

G` i?¬M F?Q K` M,K ç| `2b bY /KM; ç ç€M? #ÇB K i?¬M- ç€M? #ÇB +?9M; i?¬M ç \_'i M? M? +?|M; - .2`QM HÇB #„i ç¬m i? M F?|+,

@ *¬M; iQÊ+ çÇB M?•M- M;`B F?¬M; #B i ç| i?¬B5 >B T >°B F} bo #•v ;BÌ [mª i?U+ +QM M;U i®i- ``i M?B m M;QÌB i`QM; >B T >°B F} bo +?9M; i #•v ;BÌ M; v +ª ,M + æ¶ .mv M?Qm K`v,

@ E?¬M; i? i?ªK iÈB KS+ ç| +?S\ J†+ /M >B T >°B F} bo ?B M ;BÌ +| tm®M; /®+ K ?`M; M,K +kM; ç m çQ iÈB K°i M?|K pä iQÈM; tBM >B T >°B F} bo ;B€K ç`M? +`T F?QªM i?m F?¬M; M?Ä5 L;Q`B ` #•v ;BÌ /QM; #BM? çQ`M M€Q M?B i M?Q p`v- > K°i F?QªM FB K i` +`T #`+ F?¬M; M?Ä K`X >ÆM M[ M;?2 M|B M;`B Î ç ç¬+kM; F?¬M; Qi ?m•M +?QÆM; F} bo K`X

æ¶ .mv +m®B +MM; F?¬M; M?`M çQÊ+ ç•K M®i +•m +m®B M?QM; `ä ``M; / Kti F HB m +O æ¶ .mvX E?¬M; M;Ì b„+ Kti ?„M i?“K +?Q F?¬M; ?²M; H M K°i +?9i HÇB

@ æÇB M?•M- M;`B F?¬M; #B i ç| i?¬B5 Jm®M /mvi`b K°i ?B T ?°B +`T çÇB HK+ i Qi5 æWM; M?bM [m•M ç°B ?`M; M,K +® ç`M? çQ K°i M?|K pä bo iÈB FB K i` +`T p`v M; v +ª +?B T?Q im bY T?•M ?°B +€+ MÆB +O >B T >°B F} bo +?9M; i +kM; ;BÌ i`M; +°M; +| K°i i`,K b€m KQÆB i€K T?•M ?°B i` M iQ`M #° çÇB HK+- T?Q bY K`v pÇM FBK i `²B5

æ¶ .mv FBM? ?½B,

@ *?d bY +?[i?¬B ç½ i®M M?B m M?Q p`v\ J`v pÇM\ K`v pÇM FBK i çO H`K K°i i

@ *kM; F?¬M; ?ŠM5

.2`QM iB T iK+ i? M F?|+,

@ æÇB M?•M ÆB5 >B T >°B F} bo p®M H`i´ +?S+ HÈMX L;`B F?¬M; #B i ç| i?¬B- M M?Ä #û ;b5 æ•v ç m H` /Q ?B T ?°B F} bo H9+ +ÁM ?mv ?Q`M; t•v /UM; T?ÁM; ®+ i?b çQÊ+ M?B m- Km®M F?Q T?€B # Q M?B m i?b +| #`v M?B m5 "•v ;BÌ i?b +?d +kM; F?¬M; T?ªB +?d #Ä ` ?ÆM KQÌB- ? B KQÆB FBK i H` tQM;5 h?“K +?Q +ÁM i`,K M,K im´B- ç m H` ç² +´`²B- Km®M bY +?[ç½ F?| HÇB i? K F?|5

@ o`v F?¬M; #^M; #€M T?„i çB- t•v /UM; HÇB T?•M ?°B M?Ä K°i +?9i +kM; çQÊ+X

@ "€M\ h +kM; Km®M p`v ç`v5

.2`QM #om K¬B,

@ L?QM; Hm`i T?€T ç [m®+ +| M|B- #`i ç°M; bªM +O >B T >°B F} bo F?¬M; çQÊ +?ŠM; +| +€+? M`Q5 L?[M; iÁ M?“ HÈM ç| ;B[ HÇB i?“i H½M; T?Q- +ÁM T?ªB #Ä ç`T M€i +?9M; çBX

e3eX *?QÆM; 9Ny @ k , E} ao *?•M *?QM? U?ÇV

@ L;Q`B ` M?[M; i?S F?€+ i´M ? Q # Q M?B m\

æ¶ .mvi?Î /`BX

@ *|5 æQÆM; M?B M +|5

.2`QM + QÌB F?´,

@ L?•M pB M Î +€+ >B T >°B F} bo +| M?B m M; QÌB- M?[M; M; QÌB M"v T?K i`€+? I
?¼ T?ªB ,M m®M; - T?ªB Mm¬B b®M; K°i M?|K M; QÌB HÈMX h` M / M? M; ?o - >B
T?ªB Mm¬B / QĐM; i´M; +°M; ?ÆM eyy F} bo5 L?[M; M; QÌB M"v T?ªB im bY €Q ; B
` +ÁM +?B M K½ +O ?¼ M[@ i?•M H" F} bo b Q +| i? F?¬M; +| M; U çQÊ+ \ J°i
M; QÌB +Æ ?² +?ŠM; F?€+ ; b K°i F} bo çQ" M #" + i`mM; 5 Pi M?´i +kM; +¬M ?ÆM #
çO /MM; 5 >B M ; BÌ +?9M; i +?d +| i? /MM; FBM? T?Q +| ?¢M ç Mm¬B M; QÌB K"
F?¬M; +| +€+? M"Q5 æ¢B M?•M- M; "B +kM; H" M; QÌB +¬K [m•M- M; "B #B i ç'v- +?
pÈB Mm¬B K°i M; QÌB b®M; +ÁM M?B m ?ÆM5

æ¶ .mv #´i i`B #´i ; B€+ ; "i ç¬mX

@ L; Q¢B i`W +€+ F} bo- i`QM; ?B T ?°B +kM; +¬M K°i b®M; QÌB H"K pB + H†i p†i @
iU i¬M [mw ç| iU KbM? çB /¼M / T [mûi`€+ \ L?[M; M; QÌB M"v i?2Q / M? b€+? i?®M
ç¢B HK+ i´M; +°M; +| Ry9y M; QÌB- +?B iB m ?"M; M, K +kM; F?QªM; # M; "M FBK i
Qi H„K`²B- +?9M; i +kM; +® ; „M; i?m M; QÌB i? "i` X

@ h #B i- i? M? / M? +O i i¢B ç ç¬F?¬M; i®i- M?B m M; QÌB M|B i #m¬M #€M +
H" F?BM? M?ÌM iBM? i?¬M F} bo- M?QM; i +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q,

E?m¬M K†i .2`QM b¬m M½Q,

@ æ¢B M?•M- Km®M /mv i`b K°i i´ +?S+ HÈM M?Q p"v i?b +?B iB m ?"M; M, K Qi M?
+?d KB M +QĐM; ; B9T K¼B M; QÌB ,M MQ- KB M +QĐM; /mv i`b i´ +?S+ M"v F?¬M
p¢M FBK i i H'v iW ç•m ç•v\ Zm•M ç°B ?"M; M, K M?B m M?´i +kM; +?d +´T +?Q K
T?9+ +O L?B T *?QM? pQÆM; - #•v ; BÌ KÎ` ? i?®M; /QM; #BM? çQ" M ?ÊT T?€
M; QÌB iÈB tBM F?ªQ b€i +´T #" + F} bo M?QM; ?"M; M, K +kM; +?d i?m p"Q #®M- M
` K¶B M, K i pšM i?B m # p¢M FBK i 5 " p¢M FBK i M"v i H'v ç•m` ç•v\

.2`QM M|B tQM; +•m +m®B- p K†i +?•M i?¬M? M?bM æ¶ .mv M?Q K°i çS i` bÆ
M?bM +? K ,

@ æ¢B M?•M- M; "B M|B i F?¬M; #m¬M #€M ?m•M +?QÆM; F} bo +| çQÊ+ F?¬M; \
+| i? b®M; iB T F?¬M; \

æ¶ .mv ?Q" M iQ" M F?¬M; #B i M|B ; bX

.2`QM M|B iÈB KS+ FQ+? ç°M; H M- ç°i M?B M /MM; bS+ ç" T p"Q i`QÊ+ M; U+ #° ; E

@ æ¢B M?•M- ; BÌ i K†+ #° €Q ; B€T M"v M?bM +kM; F?€ ç9M; F?¬M; X L?QM; M; "
FB K FBM? T?Q p" iB M i`B HB m #° €Q ; B€T M"v M?bM [m`´i F?Q T?€B M?QM;
i?"i` H"¶M; F?¬M; 5 æWM; M|B M; "B /MM; pk F?Q- +?d +¬M H'v K°i +€B ; "v ; ¶ ç
H¶ i?OM; çQÊ+5

æ¶ .mv ,

@

h´M; #° >B T >°B F} bo / M? iB M; HWM; Hšv Î i¢B i?¬M? M K +O ç ç¬X

*| i? M|B- M m +?d M?bM K†i /B M iQ+? ç' i +kM; +| i? +QB H" T?M ?ÊT pÈB / M?
HÈM +O ç¢B HK+ óæ¢B HK+ >B T >°B F} boXô

h´M; #° +O >B T >°B F} bo +| FB M i`9+ +?O ç¢Q H" K°i iÁ M?" iS ; B€+ ?bM? i?
K°i b•M i`®M; - #®M T?Q H" K°i HQ¢i M?" H¬m # i¬M; `°M; `½B- çQÊ+ t•v /UM; #
p¬ +MM; +?„ +?„MX >ÆM M[i?ÌB çB K tªv` +?B M i` M? +kM; +| HU+ T?ÁM; M;
>ÆM M[/B M iQ+? +kM; F?€ HÈM- M m +QĐB M; U çB pÁM; [m M? >B T >°B F} b
F?QªM; K°i +?ûM i`5

E?m ç' i HÈM M?Q p"v H¢B Î ç ç¬ @ i?¬M? i?` HÈM M?´i ç¢B HK+ M M ; B€ ç' i +kM;

L?QM; F?B æſ .mv iÈB ói´M; #° æ¢B HK+ >B T >°B F} boô / M? iB M; HWM; Hšv M
F?mM; +ªM? i`QÈ+ K„i /¼ +?Q M;•v M;QÌBX

æ•v ç•v K¨ H¨ iBM? i?–M F} bo i` M; M;?B K i?–M i?€M? b Q\

æ•v ç•v `ä `¨M; H¨ K°i +€B +?Ê K¨5

*?d i?'v FB M i9+ ?bM? iS ;B€+ M¨v #®M K†i ;B€T çQÌM; ç m #` çK+ i?OM;- T?ÁM;
+Y ?¨M; çO HQ¢B5 *| #€M pªB- #€M [m–M €Q- #€M +?•m #€m- #€M HQÆM; i?U+-
+ª #€M i?S+ ,M5

æſ .mv i`ÊM i`ÁM ç¬B K„i +?d p T?Q i`QÈ+ MÆB ç| M?[M; iB M; +?“Q ?¨M; KÌB K
i?“i p¬ +MM M€Q M?B iX

a„+ K†i i M F} bo .2`QM H¢B +?ŠM; ? i? v ç´B- M;QÊ+ H¢B +ÁM ç„+ w +QÌB,

@ æ¢B M?•M M;QÌB t2K- +?9M; i iÈB `²B ç|X

@ æ•v X æ•v H¨

@ æ•v +?QM? H¨ i´M; #° F} bo +O +?9M; i 5

.2`QM QÐM M;U+X

@ h +?d i?'v K°i +€B +?Ê5

:B¼M; æſ .mv p M; H M +| T?–M F?| M;?2X

@ *kM; F?¬M; +| +€+? M¨Q F?€+X

.2`QM i?Î /¨B,

@ E?m ç'i p¨ T?ÁM; ®+ MÆB M¨v i?2Q T?€T H M? F?¬M; i? #€M M M b m F?B i
+€+? çK+ i?OM; iQÌM; M;Q¨B ç2K M?[M; +,M T?ÁM; ç| #B M i?“M? +Y ?¨M; +?Q i
t2K i?QÌM; F?QªM iB M i?m M?“ M¨v- ``i M?B m M;QÌB i`QM; i´M; #° ç ç¬ +?9M; i
ç'v5

*?d i?'v i` M K†i #`M +| p`B +?[ M?Q `²M; # v T?QÊM; K9 - `ä `M; H`, æϕB ?°B i,
 æ€K M; QÌB #`M +?mv M >B T >°B F} bo +ª #m´B i®B- MY ç K KÈB M; WM; HϕB i`Î
 a m F?B æ¶ .mv m®M; b v çQÊ+ ç€K ?° p çQ p - H½Q .2`QM p®M ç½M; O ;K+ i`
 /"v- €M? K„i b€M; M; ÌB- ç•m +ÁM +?9i p t v tdM\
 G½Q [m .Q72 F?"T F?B M; çB iÈB ç|M; +Y HϕB- tQ v M; QÌB M?bM .2`QM i`QM; T
 @ G½Q ;B +O i ÆB- M m M; QÆB m®M; çO `²B i?B çB M; ?d çBX h +ÁM T?ªB /¼M
 +€+ M; QÆB F?¬M; b Q +?S #° tQÆM; ;b +O i i?b #m²M M; O H„K `²B5
 .2`QM +QÌB ? ?ª çSM; /"v M|B,
 @ .Q72- M; QÆB M|B t2K H-M M`v +| i? i?`M? +¬M; F?¬M; \
 G½Q .Q72 HB + M; M; b M; ?„M,
 @ JkBi?QÆM; F} bo ç| b Q M; QÆB HϕB çQ +?Q i M +¬M; iQÈ+ hmHBT FB \ L| H`
 .2`QM #om K¬B,
 @ *?QM? pb M|B H` i?€M? p`i +?Q M M i KÈB çQ +?Q ?„M L; QÆB M; ?o t2K- +?¶
 # M; QÌB- K°i K|M ç² [mw ;B€ M?Q p`v M m ç Î ç•v +?9M; i H'v ç•m ` bS+ #ªQ [ma
 i?'v i?QªB K€B ?ÆM M?B mX
 .WM; K°i H€i- ?„M ç°i M?B M +QÌB,
 @ h M æ¶ .mv M`v ç9M; H` K°i F i?9 p`5
 @ >W5 L; QÆB ç°M; i•K `²B b Q\
 .Q72 i?ªM M?B M M|B,
 @ Í +?¶ `€+? M€i M`v M?B m M, K M?Q p`v- #° tQÆM; +O M; QÆB +kM; T?€i M; S`
 @ *QB M?Q i? çBX
 .2`QM H„+ ç-m- /m¶B HQM; M|B,
 @ h ç½M?Q p`v # Q M?B m M, K `²B- i?U+ bU F?¬M; Km®M ?Qϕi ç°M; HϕB M[5`
 ;BÌ +kM; F?¬M; i²BX
 oW M|B ?„M pW M; Y K†i H M i`ÌB +QÌB ? ?ª- HªQ çªQ çB p T?Q T?ÁM; M; O +
 pšM M?bM i?Q€M; [m /ÁM; +?[óæϕB ?°B i, pä ç M?'i i?B M ?ϕô /Q æ¶ .mv /MM;
 _QÊm ç½F?¬ çB M?QM; p i`QÊm çÄ iQÆB pšM +ÁM /QM? i` M #`M- +?[ pB i K`m
 .2`QM bYM; b®i K°i ?²B- F?|2 KB M; MÎ MK +QÌB- ç°i M?B M pQÆM i v`
 GÁM; #`M i v +O ?„M iÄ b€M; - F?) T?OB H M #`M K°i +€B- i`QM; M?€v K„i /ÁM; -
 +ÁM +?9i /'m p i5
 >„M tQ v M; QÌB HϕB- F?Q€i i v €Q +QÌB ? ?ª,
 @ J m M; O çB- .Q72 i?•M €B- M; `v K B b) M?B m pB + ç'v5 L; `v K B M; QÌB +O +
 i`QM; F?Q çB oB + M`v i®M bS+ H„K ç'vX
 G½Q .Q72 çQ K„i M?bM .2`QM çB p T?Q +Y - HϕB M?bM b„+ i`ÌB # M M; Q`B K°i
 K°i +•m,
 @ æϕB ?°B i, pä ç M?'i i?B M ?ϕ >W- i?9 p`5
 "m´B b€M; ?¬K b m- [m•M ç°B ç [m®+ /MM; T?QÆM; i?S+ #€Q +€Q F?~M +'T +O
 F?Q€B K½` F?ÄB ç ç¬- çB F?„T #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; 5
 L?B K pK +O #¼M ?¼ ç m H` ;YB K°i i?¬M; #€Q iÈB +€+ MÆB b m ç| HϕB iW MÆB
 F?Q€B K½ ;YB iÈB +€+ ç` T?QÆM; 5

L°B /mM; +O i?¬M; #€Q M"v H",

@ æ t•v /UM; H¢B +ÆM ;B| i?QÊM; päi` M F?„T ç [m®+5 Zmv i ç`M? # i?€M; b
M,K KÊB- ç ç¬ b) KÎ óç¢B ?°B i, pä ç M?'i i?B M ?¢ô ç T?€i ?mv H" M ;B| i?QÊM;
ç¢B HK+5 S?"K H" pä ;Bª iU iBM pÊB #ªM i?•M KbM? ç m +| i? iÊB i' M; #° >B T >°
KQÌB M;"v ç ç,M; Fw5

G–M ç¢B ?°B M"v- M;QÌB +?B M i?„M; b) çQÊ+ L?B T *?QM? pQÆM; çB M ?¢ iU K
ç M?'i ç¢B HK+- # M +?Q +?S+ çQ" M i`QÎM; F} bo çQ" M i? M? FB K _QH M/5 " M
bo- KQÌB p¢M FBK i 5

æ²M; i?ÌB M,K KQÆB M;QÌB çSM; ç–m ç m +| i? i`9M; +Y p"Q ?"M; M;k +O F} bo
J¶B M;QÌB çQÊ+ # M K°i #° ;B€T #¢+ F} bo- K°i p¢M FBK i 5

L?[M; M;QÌB F?€+ ç m +| +Æ ?°B HU +?¼M ;B M?"T [m•M çQ" M +?O +?B M +O ç

L?[M; M;QÌB çQÊ+ ?¼M p"Q F} bo çQ" M i? M? FB K _QH M/ T?ªB imv M i? i?m–
i?"M? M;QÌB i?O ?° +?Q +•v i?QÆM; _QMFBMmb5

h?¬M; #€Q M"v M? M? +?|M; i`mv M F?„T ç¢B HK+X

*| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ iBM iS+ FB i`mv M M? M? iÊB KS+ M"Q- M| M?Q K°i +Æ
HK+ i¢Q M M K°i çÊi i?Ov i`B m5

eNyX *?QÆM; 9Nk, G E?€M? S?QM; UçQ¢M RV

"m´B b€M;- æ¶ .mv pšM M;²B Î i`QM; T?ÁM;X

æ•v H" K°i i?Q T?ÁM; M?Ä M^K çÆM ç°+ i`QM; T?O +¬M; iQÊ+ hmHBT Î ç ç¬X hW
>°B F} bo- æ¶ .mv ç½ M;²B Î ç•v bm®i K°i ç KX

h`QÊ+ K†i H" K°i +•v i?QÆM; ç,M; #B iX

L;|M i v F?) +?¢K H M i?•M i?QÆM;- +| i? +ªK M?"M bU H½M? H)Q +O FBK F?Q-
iBM? i?–M HU+ +O #ªM i?•M ç +ªK SM;- /QÌM; M?Q +| i? +ªK M?"M çQÊ+ i` M +
K°i i?S ;b ç| KÆ ?²- iU M?Q i?S ;b ç| `i M?Ä- /šM /„i iBM? i?–M HU+ +O KbM?- M
/QÌM; M?Q +| i? M;?2 iB M; ;b ç| ;B®M; M?Q iB M; `Qi M?QM; `i M?ÄX

*ªK ;B€+ FB - i?"i ;B®M; M?Q M;QÆB +–K K°i pÄ ®+ #B M ç†i M;?2 Î # M i BX

_`i F€ /B mX

æ€M; iB + H" - æ¶ .mv K'i +ª K°i ç K- tQ v bÎ K¼B +€+?- FB K i` F„ +"M; +•v i?QÆM
? +| #'i +S F i [mª M"QX

*€B H"K +?Q æ¶ .mv K i KÄB +?QM? H" # K†i +O i?–M F?Q #€ ç¢Q i`QM; i`mv M
;b ;¼B H" i?–M HU+ +O +?9M; i?–M +?9+ T?9+ i`QM; i`mv M i?mv i- i?m°+ iQM?

L m M|B F?¬M; T?ªB +| +ªK SM; H9+ +| H9+ F?¬M; i?b i?"K +?Q M; v +ª +•v i?QÆ
#^M;- #ÎB pb M| i?U+ bU [m€ bSi b Q- i` M K†i p¬ b® M?[M; p i?^M- +?d bÊ K¢M?

æ¶ .mv i?Y [m p" B #B M T?€T, i`mv M p"Q iBM? i?–M HU+- ?Q†+ +® ;„M; /mM; i
;B€T p" *mM; i M ç` M;K+ 62/Q` k FB M i?–M F?Q ç M /šM T?€i +ªK SM;- M?QM
ioM? M"QX .mv M?'i +| ;B€ i` M?'i H" F?B ç +?mM; # FB M i?–M F?Q +MM; K°i
Zm M; ;B€T p" *mM; i M ç` M;K+ 62/Q` `ä`"M; ç½ bBM? ` K°i +?9i +ªK SM;- i?–M
M;Q" B M?QM; +•v i?QÆM; M"v pšM BK HbK M?Q +? iX

@ E?¬M; b B- H" +? i5

æ¶ .mv +?Êi M„K çQÊ+ +ªK ;B€+ pB /B m i`QM; HÁM;X

æ9M; H" ;B®M; M?Q ç½ +? iX

"İB pb i` M K†i E?mv i L;mv i L;k Zm M; ;B€T p` *mM; i M ç` M;K+ 62/Q` +| i?m
i?–M HBM? i²M i¢B- M;Q`B` +ÁM +| M,M; HU+ iU +?[i` +O KbM?- ;B®M; M?Q
FB - M| ç½ +? i- ç½ F?¬M; +ÁM HBM? ?²M- F?¬M; +ÁM i?–M HU+X

ó:B®M; M?Q ç½ +? i ô æ¶ .mv i?Î /`B- M;~M; ç–m M?bM b„+ i`İB # M M;Q`B Xç½ b
>„M p†M HQM; K'v +€B- +ª ç K F?¬M; M;O- ç®B pÈB K T?€T bQ K` M|B- p K†i E
M?QM; i?•M i? H¢B +| +?9i K i KÄBX

æ¶ .mv ç SM; H M- M?bM i?Q€M; [m +•v i?QÆM; p`M; M`v- +?Êi /Q /U- ç2K M| +'i
•v- #'i F i? M`Q- i`QM; i v KbM? ç½ +| # FB M i?–M F?Q +kM; +QB M?Q H` F?¬M
E€i?`i i`QM; HÁM; æ¶ .mv +kM; F?¬M; FB K +? çQÊ+ QÈ+ p¼M; , M m M?Q +?QM
L;k Zm M; ;B€Tô HQM; ç2Q ó*mM; i M ç` M;K+ 62/Q` ô- +–K i`QM; i v ó*•v i?QÆ
+QÐB K°i +QM >Q`M; EBK +U HQM; p`v [mª i?U+ ?Q`M? i€i`M; X

æ€M; iB +- +kM; +?d +| i? KÆ K°M; K` i?¬BX

óh`QÈ+ iB M SM; T?| +?mv M ?¬K M v `²B M|B b mXô æ¶ .mv i?Î /`B b m ç| ç~v +Y
>„M pW KÈB` F?ÄB +Y - i?` p i`QÎM; \_ Q2M ;€+ +ª ç K # M M;Q`B p°B çB M? M
_ Q2M +| +?9i iÆ K€m M?QM; iBM? i?–M F?¬M; bmv +?mv M- ;"i ç–m pÈB æ¶ .mv
@ æ¢B M?•M- +| pB + ;b T?•M T?| F?¬M; \

@ *?m`M #` M;U - i Km®M p`Q ?Q`M; +mM;X
_ Q2M pW ç`M? çB- æ¶ .mv H¢B M|B i? K K°i +•m,
@ E?¬M; +–M K M; i?2Q M?[M; M;Q`B F?€+- ?¬K M v M;QÆB i?2Q ` 5 h Km®M H
M?B m M;Q`B F?¬M; ? vX

h`QÈ+ F?B ç M ?Q`M; +mM;- æ¶ .mv +® w çB pÁM; çQÎM; iÈB i?`M? M K K°i +?mv
>°B F} bo b m F?B T?€i` i?¬M; +€Q i?b F i [mª b) i? M`QX

E i [mª- +?mv M M;Q`B /U HB m +O æ¶ .mv
>„M p®M iQÎM; b m F?B T?€i +€Q i?` óæ¢B ?°B Hm`M pä ç M?'i i?B M ?¢ô` M;
#° ç¢B HK+ i?b Qi M?'i +–M F?QªM; K°i i?€M;- pä bo F?„T +€+ ç¢B HK+ KÈB +| i?
M;Q`B ç M #€Q / M? KÈB M?B m H MX

L?QM; æ¶ .mv bÆ bm'i K°i çB K, MÆB M`v H` ç ç¬X

h`QM; ç ç¬M;¼ ?´ i`M; HÁM;- ?Q†+ M|B p`v +| +?9i F?¬M; i?Q+? ?ÊT- #İB pb F?
~M i`M; `i M?B m pä bo M?QM; M?[M; M;Q`B ç| +?Q M|B iÈB +€B ;b ;¼B H` óM;¼
F} bo tm®M; /®+- ç` p` pä ;Bª ;BªK tm®M;- F?¬M; Qi pä ;Bª i¢B ç ç¬ H¢B i` i` i°M
,MX

hBM iS+ pW KÈB +¬M; #® F?¬M; H•m- H`T iS+ F?B M +?Q +ª ç ç¬ +?'M ç°M;X
.QÎM; M?Q `i M?B m MÆB i¢B ç ç¬ ç m i?'v K°i [m M; +ªM?, Î i`QM; T?® HÈM M;
/•M ;B M ç M; óç m F?´- H H iô b®M;- pW M;?2 çQÊ+ iBM iS+ i?b T?ªM SM; ç–m
+¬M; pB +- +?çv p°B iÈB >B T >°B F} bo- i`QM; #¼M ?¼ +| F ç€M? t2- ?° p - F +
*ÁM +| `i M?B m M;Q`B +?çv p M?`- iW ;–K ;BQÎM; +O KbM? H¬B` +€B`QÆM; c
;B€T p` i`QÎM; FB K`d bûi- +~M i?"M H m +?MBX

J` i`QM; ç ç¬ +| +Y ?`M; ` M b„i- bBM? w i`QM; K°i ç K i,M; K¢M? ç M p`B H–M-
MQ+?- p¬ b® M;Q`B ç†i ?`M; i`QÎM; FB K- €Q ;B€T -pk F?Q çSM; t T ?`M;X J` i?
F? M ?B K- ;B€iB M HB M iK+ i,M;X o®M K°i i? M? i?B i FB K +`T i?'T ;B€ +?d K
M?'i H` ? B HQÊM; #¢+X J` K°i #° #b ;B€T M? ;B€ +`M; ç„i- i,M; ;B€ ;'T b€m H–M

eNRX *?QÆM; 9Nk, G E?€M? S?QM; UçQ¢M kV

æŋ .mv pW KÈB ` +Y çB F?¬M; çQÊ+ ? B +QM T?®- i`QÊ+ K†i HB M M?bM i?'v K
HoM? ç9M; H` i`M; [mªM #m¬M #€M +O KbM? w +?X

h M M`v i`¬M; ;B®M; M?Q F?d- iW t M?bM i?'v æŋ .mv- i`Î KbM? M?ªv tm®M; M
F?¬M; ç wX *•m ç-m iB M ç9M; H` Q€M i`€+?,

æ¢B M?•M +O i - ¬M; +?O +O i 5 G-M b m i`QÊ+ F?B M;`B H`K ` HQ¢B +?O w
i`QÊ+ +?Q i p`B iB M; ? v F?¬M; X L;`B t2K çB- M?B m M?'i H` ç M i®B M v- L?[M
ç¬ ç m #€M b¢+? ?`M; ?| 5 æ•v +?QM? H` +Æ ?°B #m¬M #€M M;`M M,K +| K°i 5
M|B +?Q i #B i i`QÊ+- i b) /U i`[K°i HQÊM; pk F?Q- H-M M`v +| i? FB K H iB iQ5
H½Q ;B ?Ä .` Mb J h?95 a€M; bÈK i pW M|B- +€B i M FB +ª ç K T?€B M; Q iB
M; Q`B i?`M?- ç2K p`B t2 pk F?Q €Q ;B€T i?'T FûK M,K tQ #€M F?¬M; tQM;- b M
p`Q i`QM; i?`M? #€M T?€ ;B€X

L?bM ç€M; p w +? M;?B M; `,M; M;?B M HÊBX æŋ .mv +?d +Q iB +Q iB i?m`M KB

@ L;Q iB p°B p`M; M?Q p`v- ?| ` H` ibK i ç i`9i;B`M b Q\

@ æQÆM; M?B M F?¬M; T?ªBX

w +? H„+ ç-m,

h ibK M;`B F?¬M; T?ªB H` Q€M ;B`M- K` H` ?ÄB K°i +?9i +?mv MX L;`B +ÁM +| F
+?QM? H` K°i ç¢B bU 5 æ [m®+ M?B m M,K +kM; F?¬M; +| M€Q M?B i5 G9+ M?Q
K°i ç®M; iB M iQ5 L m #Ä HÐ +Æ ?°B M?Q i? - iB m w +? i [mª i?U+ [m€ H` M;m

æŋ .mv ? ? +Q iB K°i iB M;X T?'i i v pÈB ;B ?Ä FB ,

@ :?û H¢B ç•v- i +| p`B +?B m- M;Q iB M?Q p`v- M?Q p`v

a m F?B w +? M;?2 tQM; ? B +•m- M?'i i? iB K„i b€M; M; iB- M;Q€+ KB M; +Q iB- H
æŋ .mv HB M T?|M; M;U çBX

æŋ .mv M?bM i?'v K'v i M ç| ç½ çB t KÈB i?Î /`B,

@ h?'i b€+? 5 i b Q H¢B [m M M?•M +Æ ?°B M?•M +Æ ?°B T?€ ;B€ pk F?Q b m K
[m®+- Q i M?'i T?ªB ?ÆM K'v M;`M M;Q iBX

>„M K M; i?2Q _ Q2M +QÐB M;U çB p T?Q M K- pW KÈB iÈB K°i +QM T?® # M
çB F?¬M; çQÊ+5 S?Q i`QÊ+ H` /ÁM; M;Q iB i'T M"T- i` M çQ iM; +€B iQ`M M;Q iB
F?¬M; +|X

hB M; M;Q iB M€Q HQ¢M- +Æ ?² Km®M i?'B imM; M?`imM; +Y - +?mv M M`v ç°M; ç
K'v T?®- M?•M b® i`` M ç ç® ç½ i,M; ;'T # H-M +kM; F?¬M; çOX

æŋ .mv M;²B i` M M;U - M?bM MÆB t ç€K M;Q iB +?2M +?9+- i?Î /`B +Q iB F?' M|B

@ s2K ` +?9M; i F?¬M; +-M çBX

>B T >°B F} bo KÈB b€M; bÈK ç½ #` # Q p`vX J` M; v +ª .2`QM b€M; bÈK KÎ +Y +

" M M;Q`B >B T >°B F} bo- i` M çQ iM; +€B M;Q iB M;Q iB i'T M"T- p¬ b® +€+ pã ;B
HQ¢B pk F?Q- bÈK b„T t T M®B i?`M? ?`M; /`B # M M;Q`B >B T >°B F} boX

*ÁM +| M?[M; M;Q iB /•M çB t2K M€Q M?B i- çB M; M; [m /WM; H¢BX L;Q`B M?[M
i v i`°K p†i i?W +Æ M?B m M;Q iB ç M ç óT?€i i`BôX

J` M; v +ª H½Q .Q72- çSM; Î i` M M`v M?bM ibM? +ªM? i` M çQ iM; +kM; F?¬M; M?

@ G½Q i?B M +O i 5 h b®M; M;-M M`v im`B ç-m +?Q iÈB #•v ;B i F?¬M; i?'v çQÊ

*€B i`€M .2`QM +?ªv ç-v K² ?¬B- ?„M p®M +MM; æ¶ .mv M;?o ;B®M; M? m- # M ç-
ç M- ?„M p®M iQM? iMv iB M ç†i +€B #`M M;Q`B +Y >B T >°B F} bo ç ;?B / M? M
bU pB + ç M i bM? +ªM? M`vX

J` F?B .2`QM pW ç2K +€B #`M ç tm®M; - +€B ;? ç†i` - iU KbM? M;²B tm®M; ;?
+ M? ;BÌ- M?[M; T?B m #€Q / M? iQ`M #° ç½ #` M;Q`B çQç i bç+?X

J v H` M;Q`B #BM? HQM? i`` M /mv i`b i`"i iU- .2`QM +ÁM ?û i iQ,

@ S?`K H` F?¬M; im•M i?2Q i?S iU ç m iQÈ+ çQç i iQ +€+?X

G9+ M`v KÈB H`K +?Q ç€K M;Q`B #Èi M?€Q K°i +?9iX

_`i M? M?- .2`QM HB M p°B KÌB M;Q`B ç M;B i°+ hmHBT ;B9T- Qi M?B m T?€B M
/U p`Q K°i KbM? KbM? ;?B +?ûT iQ HB m #€Q / M?- .2`QM pB i ç M;šv i v K`i 5

J` H9+ M`v- æ¶ .mv ç½ ç M ?Q`M; +mM; - i`QÈ+ ç! ?„M i?'v ;B Qi?¬M; Î >B T >°B
#m¬M; i? F?¬M; iQM? iQ€M pÈB .2`QM- K`i`U+ iB T p`Q i`QM; ?Q`M; +mM;X

.M b QX *?B m M v +ÁM +! K°i pÎ im²M; +-M /B M +?Q i®iX

JÎ iB + H E?€M? S?QM; p`Q #m`B i®B5

a m F?B æ¶ .mv çB p`Q +mM; çB M- HB M M?bM i?'v :`Q QKb ç M; M;²B Î K°i +€B ;
;QÆM; T?ªM +?B m H M i?•M KbM? ?„M- M?bM €M? K„i iU ?² +! +?9i F?~M i`QÆM

æ¶ .mv i?Î /`B- ?„M +! i? ?B m i•K i bM? H9+ M`v +O :`Q QKb- /M b Q M;Q`B b„T H
i`Q iM;X >m®M; ?² +?B m M v ?„M F?¬M; +?d H` F?ªQ M;?B K HÈM K`F i[mª F?ªQ
M`Q +kM; F?¬M; i? M?šM MçB- M m i?m`M HÈB i?¬M; [m - +€B çÈB ?„M +kM; +?

a„+ K†i :`Q QKb i€B M?Èi- æ¶ .mv çB iÈB T?Q b m ?„M F?¬M; iB M; ç°M; - H9+ ç
?„M KÈB ;B`i KbM? T?ªM SM; - G9+ M?bM i?'v æ¶ .mv ?„M KÈB i?Q€M; v M i•K K°i

h`QM; HÁM; æ¶ .mv +! +?9i #`i M- :`Q QKb [m€ F?~M i`QÆM; - [m€ bÈ ?½B- i`çM; i?
i`i / bKT ç`X

@ :`Q QKb5

æ¶ .mv ;„M; F?B M ;B¼M; M!B KbM? #bM? i?ªM K°i +?9i,

@ h M;?o- +?QM? H`i®B M v M;QÆB ?B m +?Q \

@ h ?B m`ä5

:`Q QKb +„M K¬B- M?QM; €M? K„i ?„M +! +?9i K¬M; HmM;;

æçB M?•M i i +! i? HW çQÈ+ K¼B M;Q`B b Q\ L!B i - i M?bM [m ;B®M; M?Q

@ E?¬M; - M;QÆB F?¬M; ;B®M;5

æ¶ .mv i`ª HÌBX

æ¶ .mv iB M i v #QM; K°i +?ûM MQÈ+ ç MX

.MM; ç¬B i v`mM`~v ç!M H`v +€B +?ûM- :`Q QKb K°i M;KK m®M; bç+? MQÈ+ i`QM;
+€B- M?QM; ``i M? M? /QÈ+ iQM? HB M T?€i i€+- M?bM ?„M #bM? i•K ?ÆM ``i M?

@ h #B i M;QÆB ``i bÈX

æ¶ .mv +?“K`½B M!B # M i B ?„M,

@ :`Q QKb M;?o p pÈ +QM M;QÆB5 L;QÆB T?ªB ?Q`M i?`M? M?B K pK ?¬K M v i
i? M;?o`^M; - ?¬K M v M;QÆB ç M; HB m KçM; pb ?¼5 L m M?Q M;QÆB H`K i®i-
bQÈM; ?çM? T?9+ +ª çÌBX

@ ob #¼M ?¼

J„i :`Q QKb KÌ K`i- `®i +K+ /-M /-M +| KK+ çQ+?X
 L?bM €M? K„i ?„M M;`v +`M; FB M ç`M?- æ¶ .mv i?Î T?`Q M? M?äK- p°B p`M; iB
 @ L?È F„ HÌB +O i 5 :`Q QKbX o`Q #m´B i®B- M;QÆB T?ªB i`M ç`M?- F?¬M; çQ
 H¢M? HMM; FB m M;¢Q- ç®B pÈB #`i +S +?mv M ;b +kM; /MM; i?€B ç° F?BM? i?
 i?-M +O M;QÆB F?¬M; T?`M +?`M- p`v H`i?Q+? ?ÊT M?`i- #ÎB pb B +kM; #B i b
 # ?¢ i•K i bM? `i +?€M MªM5 :`Q QKb5 M;QÆB `i ?Q`M K„5 h iBM i®B M v M?`i
 +?d +-M H`K i®i +?mv M i ;B Q T?|- i #ªQ çªK- h`i +ª ç m b) i?m`M HÊB- `i çÆM
 @ L;Q`B ` +ÁM +?mv M M;QÆB ç½ ç€T SM; i
 :`Q QKb M;~M; ç-m +?,K +?9 M?bM æ¶ .mvX
 @ h b) ? i HÁM; im•M i?OX
 æ¶ .mv H`T iS+ i`ª HÌBX
 @ æQÊ+ `²B
 J M; i?2Q K°i ?ÆB i?Î /`B- :`Q QKb +9B i?`T ç-m ? B K„i M?„K H¢B- /QÌM; M?Q ;B
 /QÐM; i?-MX
 >„M M?„K K„i ç½ `i H•m- i?“K +?Q M; v +ª æ¶ .mv ç m [m M i?ÌB ;B M i`¬B [m #
 *m®B +MM;- b m K°i i?ÌB ;B M- :`Q QKb +?Êi KÎ K„iX
 h`QM; +QM M;QÆB ?„M i?“i #bM? ioM?- i?“K +?Q +| M?B m çB K ;b ç| F?€+ H¢X
 G9+ M`v- ?„M M; v +ª M?bM +kM; F?¬M; HB +MY +€B ç M æ¶ .mv- çÐ +€B ;? - +?
 M;QÌB H¢B- b„+ K†i #bM? ioM?- K†+ /M +ÁM i?Q€M; +?9i i€B M?Êi- M?QM; +kM;
 @ æ¢B +¬M; hmHBT- i ç|B #KM;X
 :B¼M; M|B +O ?„M `i i?QM; i?ª,
 @ >½v +?Q #¼M M;QÌB ?-m ç2K +?9i ç² ,M p`Q i F?¬M; Km®M ç|B #KM; ç M H9+
 •M? K„i æ¶ .mv b€M; H M5
 :BÌ T?9i M`v :`Q QKb TªM; T?`i M?Q +?QM? HBM? ??M H½Q ?Q`M; ç M?“T p`Q M
 @ L;Q`B ` F m M;QÌB ?-m +?m`M #` i®i i` M; T?K+ +?Q i X h F?¬M; Km®M pb +
 M;?B ?Q`M; i?`i5
 ó>Q`M; ç # ?¢ô H¢M? HMM; M|BX
 æ¶ .mv M;QM; i?-M M?bM ó>Q`M; ç ôX •M? K„i ? B M;QÌB +?¢K M? m K°i H9+- b
 F?QK M;QÌB M|B,
 @ o•M;- # ?¢5
 _`i M? M?- M;QÌB ?-m K M; iÈB i?S+ ,M- K`H T?K+ +kM; çQÊ+ ç€K bS ;Bª çQ iÈ
 ?°BX
 h`QM; H9+ i? v [m-M €Q- b„+ K†i ?Q`M; ç H¢M? HMM; F?¬M; +?9i #B m i bM?- i
 #`i M?šM #`i ç„+ /oX
 h`i +ª F?¬M; ? bÆ ?Î- L?[M; ç€K M;QÌB M`v F?¬M; +?9i M`Q +ªK FQ+?- pšM MÆH
 ç i? v [m-M €Q @ B +kM; #B i- b m F?B K`i çB [mv M HU+- H½Q ?Q`M; ç Hm¬M
 J°i #° i` M; T?K+ K`m çÄX h` M +´ [m`M; K°i +?B +F?,M #^M; / ?Ä ?² U+€Q H¬M
 +?•M M;QÌB ?-m ç M; [m€`¢T /MM; +?B +F?,M HK i`„M; MäM M? M?`M; H m ;B
 T?Q b m- /MM; ç¬B i v M?Ä #ù K`M K`M; i?„i M9i [m-M €Q i` M M;QÌB ?Q`M; i?Q
 K¶B M T M?,MX

*m®B +MM;- æ¶ .Bm M?bM ó m;mbiBM oAô- ?,M KdK +Q`B tQ v M;Q`B- K°i M;Q`
i`QÊM;- ? B i v çQ iÊB M|B,

@ Zmv M i`QÊM;- # ?çX

@ *ªK ÆM M;QÆB- ççB +-M; iQÊ+X

m;mbiBM oA ?W KkB K°i +€B- F?|2 K„i HçM? HmM; HB + [m æ¶ .mv- b m ç| tQ v
óG E?€M? S?QM; H° K°i M;°v ?°B i`mv M i?®M; i` M _QH M/ ççB HK+Xô
óh?2Q i-K [m M i`¼M; K° M|B ô

óL?QM; #•v ;B|- i`i +ª M?QM; M;Q`B M°v- M K M?•M- M[M?•M iQ°M #° ç m [m€ ;
+çM? ?Q†+ i`QÊ+ +?•M KbM? ô

ó> ? ? ? 5 *| ?SM; i?95 J°i +?mv M i?9 p`5ô

G9+ M°v- :`Q QKb +?Êi i?`i i?-M- €M? K„i ?„M çªQ [m iQ°M i`Q`M;- /QÊB +?•M F?
h?-M ?Q°M; iY +MM; æ¶ .mv T?Q b m ?„M- K„i i?'v ?„M +?Êi /WM; HçB- i`QM; HÁ
L?QM; b m ç|- p` ó m;mbiBM oAô `®i +K+ ?Qi b•m K°i ?ÆB- b m ç| ?W K°i iB M; `
h?-M ?Q°M; iY `®i +K+ v M i•K

óa Q M;QÆB ç M çQÊ+ ç•v\ô

eNkX *?QÆM; 9Nj, æB m L?ªv æ-m hB M h`QM; æ`B

h` M ç°B + Q +?QM? ;B[ ççB çB M- ?Q°M; ç ç [m®+ m;mbiBM oA # ?ç M;²B i` M
#B i /mv M?'i bQ pÊB M?[M; ?Q°M; ç F?€+ H° # M +çM? M; B ?Q°M; ç +ÁM K°i M
M| @ ç•v i`i M?B M H° p` i`Q +O L?B T *?QM? pQÆM;X

h?-M M;²B # M H½Q ?Q°M; ç - F?m¬M K†i ?„M Mî K°i MK +Q`BX

" M M?ç+ +mM; çbM? î # M i`€B ççB çB M- T?Q b m i`K `K- F?B ?Q°M; ç m;m
çSM; /°v- [m M H M;?B # M +çM? p°B p°M; pšv i v- # M M?ç+ H°T iS+ M;WM; i?'B
h`QM; ççB çB M- p®M ç M; pmB p #¶M; +?®+ HçB i`î M M i` M; M;?B KX

L;Q`B ?-m +mM; çbM? î # M M? M? +?|M; K M; iÊB ? B +?B + +?ûM p°M;X m;mbi
pQÆM; K¶B M;Q`B + -K K°i +?B + H M- K¼B M;Q`B ç m ?B m M;?B H M•M; +®+ +?

@ æ [m®+ pçM im X

h? M? •K F?¬M; HÊM- K¼B M;Q`B ç m M;?2` i•K ibM? m;mbiBM oA # ?ç +kM; F
+?mv M M°v +kM; `i #bM? i?Q`M;- ;B| B +kM; ?B m H½Q ;B° i?Q +? ç Q iQ #9 HÊ
.šm p°v pšM F?¬M; +| B /€K M?bM i?ŠM; p°Q H½Q ;B° i`¬M; i?"i K i KÄB p° b®i `r
ç m i?m°M i?2Q- + -K +?ûM `QÊm # M M;Q`B ;BÆ + Q H MX o°B i`,K M;Q`B ç²M; i

@ æ [m®+ pçM im 5

a m ç|- L?B T *?QM? pQÆM; +kM; ;BÆ +?ûM `QÆm H M @ E?B ?„M M•M; +?ûM- +
ç®B pb B +kM; ?B m ;B| p` L?B T *?QM? pQÆM; M°v KÊB H° +?O M?•M i?U+ bU +
@ L;mv M /®+ HÁM; pb ?BM? i?'M? [m®+ ;B X G€ +ì ?Q EBM? *S+ poM? pB M im

L?B T *?QM? pQÆM; KdK +Q`B M•M; +?ûM `QÊm H M M?'T K¬B K°i +?9iX

@ >Q°M; ç # ?ç pçM im 5 L?B T *?QM? pQÆM; çB M ?ç pçM im 5

o°B i`,K M;Q`B ç²M; i?"M?- #'i Hm°M M K M[ç m m®M; +çM `QÊm i`QM; HvX

æŋ .mv M;²B T?Q /QÈB # M i`€B M; B p`M; +O ?Q`M; ç @ ç! +kM; H` p` i`Q ; -M p
pQÆM; M?'iX a„T t T p` i`Q M?Q p"v +kM; çO i? ?B M ç` p` +O +¬M; iQÊ+ hmHE
L?[M; M; QÌB F?€+ F +ª H½Q i iQÈM; +kM; +?d +! i? M;²B /QÈB æŋ .mvX
a m F?B M•M; +®+ +?9+ KWM; tQM; - /ç pk v M ?°B +?QM? i?S+ #„i ç-m @ M?[M; +
?ÆM M?B mX
*?d +-M H½Q ?Q`M; ç M;²B i` M p` i`Q ç! K°i H9+- b m ç! HçB H`K #° iBM? i?-M
?Q`M; +mM; M;?d M;ÆB @ K¼B +?mv M ç K M v +kM; +! i? F i i?9+ `²BX
h?2Q i`mv M i?®M; i?b çB m M?ªv ç-m iB M T?ªB /Q ?Q`M; ç # ?ç +MM; ?Q`M; ;
i€+ H½Q ?Q`M; ç ç½ F?€+ Q K` ?Q`M; ?"m +kM; ç½ [m çÌB iW H•m M MiW # M,
#„i ç-m- i`QM; M?[M; #m´B pk ?°B M?Q p"v- çB m M?ªv ç-m iB M b) /Q ?Q`M; iY h
.M b Q i`QM; HÁM; K¼B M; QÌB ?„M +kM; ç½ H` ?Q`M; ç X
h`QM; pk F?9+ /m /QÆM; M? M?`M; - L?B T *?QM? pQÆM; F?m¬M K†i iQÆB +QÌB
M; QÌB [m v p T?Q pQÆM; ?"m # M +çM? KbM?- pQÆM i v K°i +€+? i Q M?½X
æ•v H` H-M ç-m iB M æŋ .mv çQÊ+ i?´v p` pQÆM; ?"m M`vX oQÆM; ?"m M, K M v H
[m i` ?ÆM im´B i?U+ M?B mX .mM; KçQ M`M; /`m /`M; ç°M; HÁM; M; QÌB- i Q M?
HšM F?Q +?´i M`M; ç m iQ€i H M p mM; /mM; i Q M?½ +O K°i ?Q`M; ?"m @ M?Q
M?•M M`v +! H) +ª çÌB ç m F?¬M; çQÊ+ H`K ?Q`M; ?"mX
h?U+ i - p` pQÆM; ?"m M`v +kM; H` K°i M[ iY `i /`m /`M; ¬M M?m- KQÌB b€m im´B
iY h?-M- bBM? +?Q ?„M K°i i` B K°i; €BX >ÆM M[ M;?2 M!B iQM? +€+? M`M; `i ?
/½ i•K- H` K°i M[ M?•M tBM? ç T HçB M T?`MX
æB K F?¬M; ?Q`M K„ /mv M?'i +?d Î +?ŋ i?•M H` pÊ +ª +O +?9 i ç [m®+ bQM;
?"m HçB ?ÆT i?´T K°i +?9i @ çQÆM; M?B M çB m M`v +kM; +?d iQÆM; ç®B K` i?
M;? Q F?´; b- +kM; i?m°+ K°i; B çbM? [mw i°+ Î T?Q M K- ;B i°+ +kM; +! K°i +?9
M?B m M?'i +?d +! i? +QB H` i? ;B [mw i°+ i K HQm K` i?¬B- bQ b€M? pÈB ;B i
i°+ +ÁM FûK [m€ t X L?[M; [mw i°+ ç` T?QÆM; Î T?Q M K M?Q p"v i?QÌM; #` ;BÈ
i?QÌM; +?Q H` #¼M M?` [m M¬M; i?¬MX
a m F?B ?Q`M; iY h?-M H M pk ç`B- B +kM; +?Q `^M; ?„M ?šM b) +QÈB K°i M[i
i?B TX aQM; F?B M +?Q K¼B M; QÌB ç m M; ç+ M?B M H` ?„M HçB +?¼M K°i +¬; ç
.2`2v2 iB m i?Q H`K pQÆM; T?B +O KbM?X >`M? ç°M; M`v H`T iS+ #` K¼M; QÌB
`i +! w M;?o 5
_`i ?B M M?B M- M; QçB i`W KQÈM ?ÆB ;B i°+ .2`2v2 ç içQ K°i ç®B i?O M; M; i
´v +ÁM +! K°i w M;?o F?€+, ?Q`M; iY h?-M ?B M ;B! F?¬M; i?Q+? M?[M; [mw i°+
ç ç¬ ?B M ;B! +! i? HU+ [m€ HÈM5 ob p"v ?„M KÈB içQ K°i i? HU+ KÈB ç®B H`T
ç ç¬ ?B M ;B!5
ob p"v ? B M, K ; -M ç•v içB ;B B +´T + Q i-M; +O ç ç¬ #ŋM; +! /`m ?B m ó; B! M K
ob iW M?Ä ç½ çQÊ+ ?m´M Hmv M M; ?B K F?„+ i`QM; +mM; M M F„ i?m"i M?ªv +O
?"m ç m `i + Q bB mX \*€+ F„ i?m"i M?ªv p` F„ tªQ ?Q`M K„ ç m çQÊ+ T?€i ?mv p¬
M; QÌB p®M H` K°i +†T im´M M K K„ M[ M M b m F?B çB m M?ªv ?Q`M i?`M? H`T i
/²M /`T @ iB M; pŋ i v M`v tm´i T?€i iW HÁM; i€M i?QÍM; K` F?¬M; TªB +?d pb i¬
h?2Q i"Ti K+- b m F?B çB m M?ªv ç-m iB M +O +?O M?•M ?Q`M; +mM; ?Q`M i?
oQÆM; >"m i Q M?½ +9B ç-m içÆM b m ç! +?„Ti v i`Î p M; B p`M; ,
@ æQÊ+ `²B- +€+ p`- ?v p¼M; K¼B M; QÌB i?"i i?QªB K€B i®B M v5
a m ç!- çB m M?ç+ i?S ? B p M; H M #`i [m€ F?B + F?9+ M`v p M; H M pšM F?¬M
Zmw i°+ _QH M / ç [m®+ `i +QB i`¼M; H iB i i`mv Mi?®M; X

"ÎB +^a ç ç¬ M"v ç m p"M ?"M? /U i?2Q óç` p` p" T?~K #"+ô5 æB m M?^av ç-m iB
?ç- M?Q p"v çB m M?^av i?S ? B #„i ç-m K†+ /M K¼B M;QÌB ç m +| i? M?^av bQM; I
`i pB /B m F?€+X

Î ç•v +ÁM K°i [mv ç`M? #'i i?"M? p,M, b m F?B çB m M?ç+ i?S ? B çQÊ+ i'm H M T
T?"M + Q M?'i Î ç•v M;QçB i`W ?Q"M; ç # ?ç p"Q M?<sup>a</sup>v ç-m iB M`²B M?[M; M;QÌB
L m F?¬M; H"K p"v b) #` +QB H" K°i ?"M? ç°M; p¬ H p" +m²M; p¼M;5

J" #m' B i®B ?¬K M v M;QçB i`W ?Q"M; ç p" L?B T \*?QM? pQÆM; ` - M;QÌB +| i?
ç K HçB +kM; +?d +|, ççB +¬M; iQÊ+ hmHBT +O ç [m®+ æ¶ .mv H" K°i- H½Q i
[m M i`QÌM; H" ? BX

L m ? B M;QÌB #¼M ?¼ ç m M;²B #'i ç°M; K" M?[M; M;QÌB F?€+ HçB /€K #QÊ+ p"Q
b) #` M;QÌB i ?B m H-K, +?ŠM; H) M;QÆB + "K i?'v ç` p` +O M;QÆB + Q [mw ?
M?•M p" i iQÊM; ççB M?•M b Q\

æB m M?ç+ ç½ F i i?9+ K" +^a æ¶ .mv p" H½Q i iQÊM; ç m F?¬M; #QÊ+ p"QX J¼B
K'v M,K ;¬M ç•v i?•M i? bmv v m- M?[M; ?Qç i ç°M; M?Q F?B m pk ç½ F?¬M; i?Q+

h`QM; [m€ F?S M?[M; v M ?°B M?Q p"v ?„M ç m F?¬M; i? K ;B K" æ¶ .mv M,K M"Q
FB - M?[M; #m' B v M ?°B M?Q p"v- M;QçB i`W çB m M?^av ç-m iB M /Q L?B T *?Q
i?2Q i?QÌM; H" i`B +?QM? ççB i?¬M +O ç [m®+ ?Q†+ ?¬m iQÊ+ ççB M?•M- +?O
ç¬B F?B +kM; b) ç +?Q #€ iQÊ+ oBHH F?B m pk i`QÊ+X

L?QM; ?¬K M v HçB F?€+- H½Q i iQÊM; Î ç•v- +¬M; iQÊ+ hmHBT ççB M?•M +kM;
/€K M?^av i`QÊ+ \

aQ b€M? iQÊ+ p` b Q\ æ¶ .mv H" +¬M; iQÊ+5 \*| i? M|B M;QçB i`W ?Q"M; i?'i ` +
M?'i5 U*?d +| ?Q"M; i?'i KÊB +| i? T?QM; i?•M pQÆM;VX

aQ b€M? +?S+ [m M b Q\ L;QÌB i ç½ H" i?QÊM; iQÊM; +O ç [m®+ FB K [m•M +
h•v „,+5 >ÆM M[i`QM; ?°B M;?` +mM; çbM?- L?B T *?QM? pQÆM; +® w M #`B æ
M i`€Bô- `ä ``M; H" çQ ` K°i iQM ?B m, æ¶ .mv iQÆM; H B b) i`Î i?"M? i iQÊM

hBM iS+ ç| ç½ #^M; M?[M; +QM çQÌM; F?€+ M? m i`mv M` M;Q"BX

"•v ;Bì p` i`¼M; i?¬M ç M?'i ç [m®+ i` im' B FB pšM M;²B Î ç| - B /€K , i?•M T?"
pk i`QÊ+ +?ŠM; F?€+ M"Q F?B m F?Q+? pÊB ;B i°+ hmHBT ;B"m +| - #BM? ?MM;

*€+ [mw i°+ T?Q /QÊB M;|M; +?Ì æ¶ .mv H M F?B m pk i`QÊ+X J" M;QçB i`W +€
+€+ +¬; €B [mw i°+ im' B +ÁM i` Î ç•v +kM; ç m p K†i i¬M; KQM; +?Ì çÊB5

o b b Q\

*?ŠM; T?^aB pb çÊB +¬M; iQÊ+ hmHBT ççB M?•M +?¼M KbM? H"K #çM M?^av b Q5

h®B M v B +kM; #B i æ¶ .mv F?¬M; çQ #çM M?^av iÊB- p` ?¬M i? +O ?„M pšM +A

J†+ /M iBM æ¶ .mv çQM? ?¬M ç½ T?€ ?ÄM; +QM çQÌM; i?¬M; ;B +O ?Q"M; i?'i M
HU+ +O ?„M ?B M ;Bì B iBM çQÊ+ p` ççB i?¬M ç M?'i ç [m®+ M"v b) +?d H'v K°

J†+ /M M?[M; ;B çbM? ;B"m +| +?•M +?QM? b) F?¬M; ;^a +QM ;€B KbM? H"K iB m i
#¼M ?¼ H"K p"v i?"i [m€ K'i K†i- ;^a +?Q ?Q"M; ç ? v L?B T *?QM? pQÆM; H"K p
+?9iVX L?QM; K°i b® ;B çbM? [mw i°+ M?` HQm i K HQm HçB imv i ç®B ç²M; w
+?Q /M +| T?^aB H"K iB m i?B T5

E?B #B i æ¶ .mv b) i? K /U v M ?°B #m' B i®B- +^a M;`v ?¬K M v F?¬M; Q i i?B m M[
iQ p"Q pB + +?¼M i` M; T?K+ p" i` M; çB KX G9+ M"v i`QM; ççB çB M p¬ b® i?B m
i` M; T?K+ i?B m FB m #€ K} ç m /MM; €M? K„i b€M; M?Q b Q +?,K +?9 M?bM æ¶
„M i?`i M;QÌB- +?d bÊ p` +¬M; iQÊ+ i` im' B +O +?9M; i ç½ #` „M iÊB KS+ K°i K^a

h`QM; HÁM; æ¶ .mv +kM; +| +?9i F?| F?,MX

>„M #B i M;?B H i`mv M i?®M; M?QM; M?bM p Kti i`¬M; KQM; +O M?[M; i?B m
?„M +kM; +ªK i?`v bÊ ?½BX h?“i` M m M?Q #bM? i?QÌM; ?„M +|`'i M?B m HU +?
+?9 F?B m pk5

*€+? M`v`'i F?¬M; i²B pb tûi T?QÆM; /B M i?•M T?“M ç•v H` i¬M i`¼M; ?Q`M; i?`i
+O ?„M- ?„M F?¬M; i? H`v K°i +¬M; +?9 H`K iB m i?B TX *€+? M`v +| i? M; ,M
F?¬M; +-M i?B iX

L?QM; ç€M; iB + H` +¬M; +?9 GQmBb2 p®M i?Q+? ?ÊT H`K #¢M M?ªv pÈB æ¶ .mv
pšM +ÁM î i?“M? av`B T?Q h•v „+ - H`K K°i v i€ +?, K b| + +?Q +?“M; F} bo /kM; +

*QM K„i æ¶ .mv çªQ K°i pÁM; `²B ç°i M?B M MÎ MK +QÌB çSM; /"v- /QÈB +QM K„i
QÐM M; U+ çB p T?Q /QÈB L?B T *?QM? pQÆM; X

>“M? ç°M; ç| H"TiS+ F?B M i`€B iBK M?[M; i?B m M[[mw i°+ ; -M ç| ç"THQ¢M H M
?QM; T?'M iÈB KS+ Kti çÄ #WM; X

L?QM; - b m ç| æ¶ .mv M? M? +?|M; çB iÈB i`QÈ+ óKK+ iB m ô +O KbM?- ?„M MÎ K°
F?) F?QK M; QÌB- ; B¼M; M|B 'K €T M?Q H`M ;B| KM tm•M- pQÆM K°i i v iÈB- ¬M
çB M ?¢\ô

*?d K°i +•m M|B K` ; -M M?Q ç"TM€i i`€B iBK p¬ b® i?B m M[[mw i°+ MÆB ç•v- i?
K„i K¼B M; QÌB ç m i`ÊM i`ÁM H M M?Q ?¢i +?•m- F?¬M; i? iQÌM; iQÊM; M´B M?b

"ÎB pb p` óçB M ?¢ô i`QÈ+ Kti æ¶ .mv `ä`"M; H` +¬ +QM; €B i€K im´B +O ?Q`M; iY

h®B M v i` M; T?K+ +O E HBMM +kM; i?“i H°M; Hšv- M, K M v KÈB i€K im´B- +¬
;B v M ?°B +?QM? i?S+ M?Q p"vX *¬ #û i€K im´B M`v i?W F /mM; K¢Q M? im'M
K„H +O Kšm i?•M- imv im´B +ÁM `i M?Ä M?QM; E HBMM +kM; ç½`'i tBM? t„M
K„M ?•MX

J†+ /M HÌB KÌB +O æ¶ .mv F?B M +?Q +¬ #û FBM? M; ¢+- +¬ +¬M; +?9 KÈB i€K
+¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M H¢B KÌB KbM?

"i [m€- iW M?Ä +¬ #û ç½ çQÊ+ ?m'M Hmv M M; ?B K F?“+ M?[M; H M; ?B ?Q`M;
i`'M ioM?- ?Q F? M K°i iB M; `²B p°B p`M; çSM; /"v- €M? K„i pšM F?¬M; F?ÄB ?ÆB
; B¼M; M|B MQM MÈi ?²B ?°T i`ª HÌB,

@ æ•v H` pBM? /U +O +QM

.Q bU K°i +?9i- +¬ +¬M; +?9 M?Ä #´bmM; K°i +•m tQM; ?¬,

@ h?Q i?-v5

æ¶ .mv bYM; b®i K°i +?9i`²B H"TiS+ M?È` KbM? +ÁM TªB ; €M? p€+ M?B K pK
+O ?Q`M; iY h?-MX >„M +QÌB +QÌB- FûQ i v +¬ #û +?“K`½B çB tm®M; b`M M?ªv

smM; [m M? i`mv M iÈB K°i HQ¢i iB M; i?Î /`B #'i ç„+ /o M?QM; F?¬M; B /€K M|B
M?Ä im´B M?QM; pšM H` +¬M; +?9 5

*| æ¶ .mv F?ÆB K`Q- M?[M; F?€+? F?S F?€+ H9+ M`v KÈB /€K #QÈ+ p`Q- F?B æ¶
#„i ç¬m M?ªv- +€+ [mbv i°+ tmM; [m M? KÈB M? Q M? Q ibK #¢M M?ªv +?Q KbM?)

h?•M ?bM? +¬ #û +ÁM +?Q i`QÌM; i?“M?- æ¶ .mv TªB ?ÆB F?QK HQM; X ob +?B
M?B m- ?„M / /`M; /MM; K°i i v M?“M H`v bS+ M†M; iQ`M #° +Æ i? +¬M; +?9 E
+MM; +¬ #û i?2Q çB m M?¢+X

*¬M; +?9 E HBMM `ä`"M; `i ?QM; T?'M p` FQ+? ç°M; - F?m¬M Kti M?Ä +O +¬ #
iÈB KS+ [m M K'i pk çB m ç½ çQÊ+ /¢v- K`v H-M i?B m +?9i M[ ç¢T p`Q +?•M æ¶

@ •- tBM H¶B i?-v

E HBMM +ªK i?`v TªB ibK K°i +€B H¶ K` +?mB p`QX

æŋ .mv Mî MK +QìB i?"i #bM? i?ªM,
 @ E?¬M; +-M tBM HŋB- çB M ?ç- i?U+ ` i TªB +€K ÆM +QM KÈB ç9M;X
 •M? K„i E HBMM çªQ [m - p®M i?¬M; KBM?- +¬ #û H"TiS+ ?B m w æŋ .mv @ F?¬
 @ h?Q i?-v
 E HBMM ç°i M?B M M?Q+? iÈB # M i B æŋ .mv M|B i?-K,
 @ h?-v #B i F?¬M;\ æ•v H" çB m M?ªv ç-m iB M i`QM; çìB +QMX
 æŋ .mv +QìB ? ?ª- M?bM +¬ #û F?ª €B M"v- +® ;„M; H„K KÈB F?¬M; bB i bB i +€E
 +QìB 'K €Ti`ª HìB,
 @ æ•v H" pBM? ?çM? +O i - çB M ?çX
 æB m M?ç+ F i i?9+- æŋ .mv FûQ i v h v E HBMM - çQ +¬ #û p +?ŋ M;²B `²B;"
 E HBMM H° p i?'i p¼M;X L;QìB M;²B # M +çM? +¬ #û H" ?Q" M; iY *? `H2b KQìB
 *? `H2b M?bM 2K;€B KbM? K°i +?9i `²B ç°i M?B2M Mî MK +QìB,
 @ 1K;€B v m- M? M;?2 M|B H-M M"v M;QìB b) î HçB ç ç¬ K°i i?ìB ;B M- M? M;
 iÈB tBM T?K i?•M ç i?-v #„i ç-m +?QM? i?S+ /"v +?Q +?9M; i X 1K i?'v b Q\
 E HBMM H"TiS+ pmB p M?bM M? i` B b m ç| i•K iB M? FQ+? ç°M; M|B,
 @ h®i [m€5 *€K ÆM M?5
 >Q" M; iY *? `H2b +QìB M?çi- €M? K„i M?bM æŋ .mv î T?Q t ,
 @ E?¬M; +-M +€K ÆM M? pb M? +kM; `i KQM; +?ì +¬M; iQÈ+ hmHBT ççB M?•M
 M´B / M? M?'i /çB HK+ ?B M ;Bì +Æ K"5 šB- M? `i KQM; +| i? tBM M;QìB /"v +€
 +ÁM +| i? M;²B FBM? F?Q +¬m- +ÁM +|
 E HBMM +QìB +QìB M?bM + + H° p FQ+? ç°M;- +¬ #û +kM; F?¬M; M?`M çQÈ+
 ççB HK+ô [mv M ç-m iB M `ÆB p"Q i v KbM?X
 h` M ç| +| M?[M; ;?B +?ûT +O æŋ .mvX æ½ ?ÆM K°i M,K M v- E HBMM ç½ ç¼+ ?
 ç¼+ F?¬M; ?B m M?QM; F?¬M; i? M;?B M;ì- +¬ #û pšM `i b v K [mv M b€+? ç|X
 *¬ #û i?2Q #ªM M,M; M?bM tm®M; KkB +?•M +O KbM? @ K v H" pb +?m`M #` +?Q
 çB ç¬B ;B"v M?ªv K" KbM? i?Q+? M?'i5 E HBMM +kM; ç½ [mv i ç`M? b m F?B p
 çQÈ+X
 E?9+ M?ç+ ç-m iB M +?'K /Si F?¬M; H•m- F?B F?9+ M?ç+ i?S ? B KÈB #„i ç-m- ?
 K„i M?bM M? m- ? B M;QìB ç m ?B m w ç®B T?QÆM; , ç½ ç M H9+ `²BX
 h?2Q F ?Qç+?- b m F?B F?9+ M?ç+ i?S M?'i F i i?9+ +| i? imv M #® H½Q ?Q" M
 çQÈ+ i®i- Km®M p +mM; i`QÈ+- b m ç| K¼B M;QìB +| i? iB M # ?ç p M;?d M;ÆE
 F? B H° /B M ç m F i i?9+ M?Q p"vX
 G9+ M"v- #B m ?B M +O óH½Q ?Q" M; ç ô # ?ç +| i? M|B H" ?Q" M K„X G½Q F?¬
 i` M M; B p" M;- iBM? i?-M M?Q ç M; /m M;QçM MÆB M"Q- +| T?-M F?¬M; i"Ti`n
 L?[M; #B m ?B M M"v `i T?M ?ÈT pÈB m;mbiBM oA i`QÈ+ FB X
 _®i +m°+ F?B #ªM M?ç+ i?S ? B F i i?9+- ?Q" M; iY h?-M p" æŋ .mv ç m i?î /`B M
 M v `®i +m°+ +kM; [m `²BX
 >Q" M; iY h?-M ç M; Km®M çSM; /"v imv M #®- bQM; ç9M; H9+ M"v
 L;Q" B ççB çB M- K°i ?²B i`®M; iMM; iMM; p M; H M- i?2Q b m ç| H" iB M; F M / M
 i?•M T?"M +U+ + Q iÈB /U5
 Zmª M?B M- i?¬M; #€Q +O [m M H M;?B î M;Q" B ççB çB M p M; H M,

@ Zm M; JBM? i?-M çB M î ç¢B HK+X :B€Q ?Q" M; S QHQ soA ;B€ H•K5

eNjX *?QÆM; 9N9, æ®B *?¼B : v :„i Ui?QÊM;V

h?U+ ` ?" M; M,K î _QH M/ ç¢B HK+ +! # H ?°B HÈM, M;"v H KM ? - M,K KÈB-
S?QM;X *ª # H ?°B M"v ;B€Q ?°B `i Qi M?B M?9M; i v p"Q- M;"v H ?°B /mv M?"
+?d +! óM,K KÈBôX *,M +S i?2Q i`mv Mi?®M;- F?B ,M KWM; M,K KÈB :B€Q ?Q" M;
M;?B i?S+ +-m M;mv MX

L¡B M?Q p"v- iÈB M;"v H KM ? p" H E?€M? S?QM; i?b ;B€Q ?°B b) F?-M; i? K
K°i M;mv M M?•M i`mv Mi?®M;; +,M +S i?2Q M°B #° ;B€Q ?°B M?'i H" æB T LB T
ç®B +m²M; M?B i- ?¼ pšM +?Q `^M; H ?°B KM ? p" H E?€M? S?QM; H" ? B M;"v
i-M ;B€Q5

oÈB M?[M; ;B€Q ç² +m²M; M?B i- #¼M ?¼ +?Q `^M; i? ;BÈB M m ç½ /Q M[i?-M b
?Q¢+? KM K" M; ?Q†+ H ?°B K"v ? K¼B M;Q¡B T?ªB +ªK ÆM M[i?-M +?S F?-M;

L?'i H" H E?€M? S?QM;- i`QM; H`+? bY- æB T LB T?€B ç½ p" B H-M +?O ç°M; v m
/M b m ç¡ ç m i?'i #¢B M?QM; F?-M; i? M;?B M;¡ çB m M"v +kM; #B m ç¢i i?€B ç°

L?[M; iB i KK+ i`mv Mi?®M; i`QM; H E?€M? S?QM; # Q ;²K, ç +ªK ÆM i?m ?Q
K¼B M;Q¡B ç®i K°i ç®M; HY HÈM b m ç¡ + ?€i M?ªv K9 [m M? M¡ @ i`mv Mi?®M
T?ªM ç®B F`+? HB i pb i" T [m€M ,M KWM; M?Q p"v ç½ çQÊ+ HQm i`mv MiW i`QÊ+
H"TX >"M? ç°M; ç®i HY M?ªv K9 M?Q p"v #` +?Q H" K°i +?B M?€M? +O pB + bM
i`QM; +€+ i?¡B ç¢B i`QÊ+ F?B ç¢B HK+ i?®M; M?'iX

a m F?B i?®M; M?'i ç¢B HK+- ;B€Q ?°B +O Zm M; JBM? M[i?-M çQÊ+ [mv ç`M? H
?ÊT T?€T /mv M?'i- pb p"v i-M i?¡ #i +S i?S ;b F?€+ ç m #` HQ¢B #Ä K°i +€+? M;

.šm p"v H E?€M? S?QM; pšM çQÊ+ ;B[H¢B pb ç®B pÈB ç b® M¬M; /•M- +! H) #¼
M[i?-M- bQM; +?mv Mi?m ?Q¢+? KM K" M; K¶B M,K H¢B H" +?mv M b®M; +ÁM @
çQÊ+ p"v +ÁM B +! i•K ibM? çB H"K pB + F?€+\\

>ÆM M[- +?Q /M æB T LB T?€B pšM +?Q `^M; pB + óM?ªv K9 pÁM; [m M? ç®M;

h`QÊ+ iB M M?'M K¢M? i?•M T?"M ;B€K KK+ +O æ¶ .mv- M?Q p"v #ªM i?•M H'v i
 bo çQ" M +O ;B€Q ?°B T?ªM #€+ æ¶ .mv i?b b) F?¬M; #` ç®B T?QÆM; H'v p'M ç i
 _ M/ HH iB T iK+ M¡B,
 @ hmv `^M; M¡B pä ;Bª [mv i ç'm ;QÆK ç Q F?¬M; +¡ K„i- M?QM; +kM; H" K°i i`"M
 H" [mv i ç'm bBM? iYX G) M"Q T?ªB ç +?Q K¶B K°i M;QìB /U i?B ç m T?ªB T?•M
 M?Q p"v- 2 H" M;QìB +?B M i?„M; +m®B +MM; F?¬M; #B i T?ªB ;B i # Q M?B m M
 `^M;- pšM +¬M T?ªB +¡ T?•M tYX >ÆM M[- T?•M tY M"v M m ?Q" M; ç # ?¢ F?¬M
 M M KìB K'v p` pä ;Bª +¡ i? M? / M? ?B M ?€+? +O ç [m®+ çªK M?"M p"vX
 æ¶ .mv H¢M? HMM; +QìB- ç°i M?B M F?¬M; •K F?¬M; /QÆM; M¡B K°i +•m,
 @ o"v M;"B +ªK i?'v M m KìB M;"B F} bo +¡ / M? tQM; L;•M hB m FB K i?€M? _Q/`B
 M"Q\
 _ M/ HH F?¬M; +¡ ç T?ÁM;- iU M?B M ;"i ç¬m M¡B,
 @ L;"B _Q/`B;m2x H" +QìM; ;Bª i?€M? ;B B- M m M;"B 'v K" T?•M tY- i M ;?o F?¬M
 @ >WX
 æ¶ .mv /MM; €M? K„i M?bM i M M;®+ M?bM _ M/ HH- ;B m +Êi +QìB M¡B,
 @ o"v çBX M;"B _ M/ HH- ;Bª bY M;"B i? K ;B i?B ç'm çQ¢i çQÊ+ [m€M [m•M- p"v
 i`¼M; i`B iU i v K M; / M? ?B m óh?B M ?¢ ç M?'iô çQ +?Q M;"B- M;"B `i p mB p
 @ *€B M"v _ M/ HH H" T iS+ M?"M ` KbM? H¢B p"Q i`ÁM; `²BX
 L; v +ª ?Q" M; iY *? `HB2 +kM; /MM; €M? K„i i?QÆM; ?¢B M?bM ? B F} bo M"vX
 E?¬M; b B- M m H" _Q/`B;m2x L;QÆB +¡ i? p mB p M?"M H'v / M? ?B m óh?B M
 b Q\ > v H" M;QÆB +ªK i?'v `^M; KbM? +¡ i? ç€M? i?„M; çQÊ+ \_Q/`B;m2x\
 @ E?¬M; +¬M T?ªB i` M? M[X
 h?¬M ?Q" M; iY ç°i M?B M +QìB- M?bM :B€Q ?Q" M; ,
 @ " ?¢X h H¢B +¡ K°i ç M ;?`- M;"B t2K i? M"Q\
 @ *QM +O i X v FB M +O +QM M?'i ç`M? H" `i b€M; bm®iX sBM KìB M¡BX
 G½Q :B€Q ?Q" M; •K i?¬K H¢B +?B K iB M M ;?B +O h?¬M ?Q" M; iYX
 h?¬M ?Q" M; iY ;B®M; M?Q F?¬M; ç w- H¢M? M?¢i +QìB,
 @ h F?¬M; ? M ;?o iÈB h?¬M çB M +kM; +¡ ?SM; i?9 pÈB H¬M i?B ç'm M"vX L?Q
 i? K ;B - p"v i?b pÈB +?S+ p` i`¼M; i`B K" M¡B- i i?'v F?¬M; #^M; +?¼M ` #®M M
 b Q +kM; H" i' +?S+ F} bo +O ç¢B HK+- +?Q M M ?°B i`QîM; +O >B T >°B F} bo .
 J¼B M;QìB ;"i ;"i ç¬m- /M b Q- imv `^M; >B T >°B F} bo ç½ tm®M; /®+ `²B- M?QM;
 .2`QM +¡ T?ªB H" T? p"i ? v F?¬M;- ?„M çªK M?"M K°i +?S+ p` i`¼M; i`B +kM; +¡
 @ L;Q" B ` - i M ;?o ;B€Q ?°B +kM; M M T?€B M;QìB H'v K°i ;? X
 h?¬M ?Q" M; iY +QìB KdK M¡B,
 @ æQÆM; M?B M- M;QìB M"v T?ªB KìB :B€Q ?Q" M; # ?¢ b m F?B i`î p KÈB [mv
 :B€Q ?Q" M; ;"i ;"i ç¬mX
 @ L;QìB i?S # /Q ?Q" M; i?'i +?9M; i T?€B ` K°i pä ;Bª +mM; çbM? H"K ç¢B /B M
 ç¬m pä bo +mM; çbM? +O ?Q" M; +mM; H"K ç¢B /B M +?Q ?Q" M; i?'i- +¡ i? +?Q i
 i?'i ç®B pÈB ç¢B ?°B F€ M"vX
 æ M ;?` M"v çQÆM; M?B M H" F?¬M; +¡ p'M ç ;bX

@ o`i`¼M; i`B +m®B +MM; /Q [m•M ç°B ç [m®+ T?€B ` K°i ç¢B /B M çBX æ| +kM
[m•M ç°B ç [m®+ ç®B pÊB H–M ç¢B ?°B M`vX

E?–M; +| p'M ç ;b- H`B M`v +kM; F?–M; +| B +| i? T?ªM ç®BX

*?ŠM; [m - p Kti M?•M imv M h?–M ?Q`M; iY iU M?B M M?bM p T?Q M; Q`B K`K

@ æ¶ .mv- ç M; ?`H–M M`v +kM; H`/Q M; QÆB M; ?o` ç–m iB M- ?ÆM M[i? M?/
p M; /°B- iB M; i,K +–M; iQÊ+ ?Q hmHBT p M; F?„T ç¢B HK+- i`M +?B M h•v „+
M; QÆB +ÁM +| [m•M ?`K iQÊM; [m•M +O ç [m®+X o"v i?b i`¼M; i`B i?S iQ M`v- i

h?"i` K¼B M; Q`B ç m ç½ M; ?o iÊBX B +kM; #B i- M; Q`B K`h?–M ?Q`M; iY iBM +
+–M; iQÊ+ ?Q hmHBT M`vX

L?QM; - ?`M? ç°M; +O æ¶ .mv H¢B ` M; Q`B /U HB m +O K¼B M; Q`BX

@ æB M ?¢- i?–M iW +?®BX

æ¶ .mv ç°i M?B M çSM; /"v- b„+ Kti i?ªM M?B M,

@ sBM i? i?S i?–M F?–M; i? iB T M?"M K M? H M? M`v +O M; Q`B h?–M F?–M; i
H–M ç¢B ?°B M`vX

@ h¢B b Q\

h?–M ?Q`M; iY +kM; M; Ê M; Q`B ` X

@ "ÎB pb

æ¶ .mv ç°i M?B M KdK +Q`B,

@ h?–M [mv i ç`M? #€Q / M? i? K ;B ç¢B ?°B M`vX h?•M H`M; Q`B i? K ;B i?B ç'
iU M?B M F?–M; i? H`K i`¼M; i`B çQÊ+X

J¼B M; Q`B ç m M; •v M; ®+X

oW `²B KÊB #` æ¶ .mv ;B m +Êi- _ M/ HH M?`M F?–M; çQÊ+ +Q`B H¢M? M|B,

@ æS+ M; `B :B€K KK+- imv `^M; M|B M; `B i M im´B mv +?'M ç¢B HK+- M?QM; M; "
H¢B H`i?B ç'm +O pä boX

@ h #B i ç•v H`i?B ç'm +O pä boX

æ¶ .mv M?bM ?„M- +Q`B K`M?Q F?–M; - ç°i M?B M H'v iW i`QM; HÁM; ` K°i +€B
H'T H€M? i`QM; i v,

@ L; Q`B i?•M T?"M K T?€T bQ- i ç²M; i?`B +kM; +| / M? ?B m F} boX L; `B F} bo
#B i`^M; - i`QÊ+ Kti M; `B ç•v H`K°i F} bo +Ym +'T +| ç–v çO [mv M mv p` ?ÊTT?€
HK+ +–M; M?"MX

J¼B M; Q`B M?bM ?mv +?QÆM; F} bo i`QM; i v æ¶ .mv- M; •v +ª M; Q`B ` X

*Ym +'T\ E} bo +Ym +'T\

æ¶ .mv i?Î` K°i ?ÆB \*€B M`v- M m M|B ?ÊTT?€Ti?b imv i F?–M; +| p'M ç ;bX a
çŠM; +'T F} bo /Q +?QM? i v ?°B i`QÎM; >B T >°B F} bo ç¢B Hm+ +'T +?QX *?ŠM;
i®B ?–K [m - i M ;B ?Ä .2`QM pW Ê pW KB M +QÐM; çQ +?Q KbM?

@ L?Q p"v

h?–M ?Q`M; iY M?`M F?–M; M´B #m²M +Q`B M|B,

@ æ¶ .mv- M; QÆB

@ h?–M [mv i ç`M? i? K ;B i?B ç'm- çB M ?¢X

æ¶ .mv KdK +Q`B,

@ h? - M + kM; Km®M + ?B K H'v / M? ?B m óh?B M ?¢ ¢ M?'iô K M; p M?' + ?ÆBX

eNdX *?QÆM; 9Ne, *?QM? G" • h? >B T L;QÌB

L?bM ? B p` F} bo +O i? - M ¢B M- +ÁM +! :B€Q ?Q`M; # ?¢ ¢ m +! /€M; p M; •v +?"K`½B M!B,

@ a Q i? \ *€+ p` - +?ŠM; H) K¼B M;QÌB ?Q`B M;?B i F? - M; +! i?U+ HU+ +Ym + 'T :B€Q ?Q`M; S mHQ Re M;?o i? - K, h?U+ HU+ +Ym + 'T M;QÆB imv i ¢®B +! - M m F M,M; tY K°i i?B M bS \*?ŠM; [m +?„+ H` i?U+ HU+ K T?€TX o` + - M; iQÊ+ ?Q h M;?2 [m H` v #B i pã F„X

h? - M ?Q`M; iY M;?2 æ¶ .mv K¢M? KB M; Km®M ¢Q¢i / M? ?B m óh?B M ?¢ ¢ M imv`^M; H9+ M`v ¢•v M;²B # M +¢M? H` K°i ?Q`M; ¢ ;Bª H9+ M`Q +kM; HQ H„M; M?`M F? - M; M´B +QÌB H M- b•m b„+ M?bM æ¶ .mv,

@ æ½ p`v i?b- + - M; iQÊ+ ?Q hmHBT- i +kM; F? - M; ûT #m°+ - H`K F?! M;QÌB F?€ F?€+ H`K L;QÆB- M;QÆB M;QÆB i?b ¢B +QÊT +€B / M? ?B m i?B M ?¢ ¢ M?'i

h?"i` - æ¶ .mv ¢ M;?` Km®M i? K ;B i?B ¢'m- p®M F? - M; T?ªB H` ?„M ¢½ bmv M`²B ¢°i M?B M tm'i ?B MX L;mv M M?•M +,M #ªM i`QM; ¢! - F? - M; M;?B M;! ;b- +? M?B M ¢Q` v m + - m i? K ;B i?B ¢'mX

æ¶ .mv F? - M; T?ªB i M M;®+ - ¢°M; M½Q K°i iQ HB M ?B m`ä +€B ¢€K i? - M + - M

G - M i?B ¢'m M`v i' i b) +! K°i [m€M [m•M - K M; i?2Q +€B / M? ?B m æ¢B HK+ ¢ M T? - M iB M i?QÎM; +O [m€M [m•M F€i ?B ¢'m M`v`®i +m°+ +! # Q M?B m- #ÎB pb T?QM; i?"i bU +?„+ +?„M b) F? - M; +?'T M?'i K` i? K ;B +€B HQ¢B ¢¢B ?°B id pã +?QM? - +kM; F? - M; i?Q+? +MM; M;QÌB F?€+ /QÊB €M? K„i i`WM; i`WM; +O +?9L >mbb2BM- pQ M?Q_Q/`B;m2x- +QÌM; ;Bª M?Q i? M`v F?ŠM; ¢`M? H` F? - M; i? K F?B M?Q p`v- M;QÌB i? K ;B i?B ¢'m 2`^M; ¢ b® ¢ m H` M?[M; M?•M p"i ?¢M; ? E

hmv`^M; iB M i?QÎM; F? - M; ¢O - M?QM; M m +! i? ;B`M? ¢QÊ+ / M? ?B m óæ¢B H b m ¢! H¢B +! ¢` p` ¢Q`M i`QÎM; +O F} bo ¢Q`M h? M? FB K\_QH M/ æ•v H` K°i # F ?Q¢+? +O æ¶ .mvX J„itQ+? i`¼M; v m ¢ +?'M ?QM; >B T >°B F} bo +?QM? H`

>B T >°B F} bo + - M K°i M?•M p"i + - K +! ¢SM; H M- ¢B ¢ - mX .M b Q i` M i? ;BÈB M`i i - M bMM; +?O M;?o M? ?MM;X

>ÆM M[- æ¶ .mv +?Q`^M; - imv >B T >°B F} bo ¢½ tm®M; /®+ M?QM; /M b Q pšM p`M; T?€i b€M;X *?d + - M #ªM i?•M H"TF ?Q¢+? i?U+ ?B M i®i- F? - M; F?! ¢ H`k i`mv M i?®M; H•m ¢ÌB M`vX J` +€B F} bo ¢Q`M h? M? FB K\_QH M/ ¢! +`M; H` F} HK+ p K†i H`+? bY H•m ¢ÌB +! i? bQ b€M? +MM; pÈB F} bo ¢Q`M +O h?€M? ¢B M

*?Q M M- /M ¢SM; i` M F?Q +¢M? M`Q- æ¶ .mv +kM; F? - M; i? ¢ M;QÌB +O i? - M

h? - M ¢B M Km®M H`K ;b\ \_'i ¢ÆM ;BªM- +€B ¢€K i? - M + - M M`v +?„+ +?„M H` F? /QÐM; ` K°i i' +?S+ K¢M? K) i` M +ª ¢¢B HK+X J` b m F?B >B T >°B F} bo ¢¢B /QÐM; - i'i M?B M H` FB M ¢`M? ¢SM; p T?Q ?Q`M; i?'i h? - M ¢B M b) F? - M; pb i?O K¢M? K) K` pmB p ¢QÊ+X

.QÊB ibM? ?m®M; ¢! - bU ;B M?"T ¢°i M?B M +O i? - M ¢B M +?QM? H` ?`M? pB T

L;QÆB Km®M M?Ì ¢¢B ?°B id pã ¢ i¢Q M M K°i M?•M p"i + - K +! Q\ h®i- p`v i?b i i`QÊ+ ¢Q¢i H'v M; - B [m€M [m•MX

h?Y M;?o t2K- ;Bª bY M;QÌB ¢Q¢i ¢QÊ+ M; - B [m€M [m•M H` K°i F} bo i?€M? ¢B M

* ,M +S i?¬M; #€Q +O ;B^aB ç'm- [m€M [m•M b) H" ç M?'i /kM; bo ç¢B HK+- ?ÆM M F} bo çQ" M h? M? FB K _QH M/X æ•v +kM; H" ç°B ?° p - HU+ HQÊM; pki` M; +?O F ?Q¢++ iQÆM; H BX

J°i F} bo i?€M? çB M ç^aK M?"M çQ" M i`QÎM; M?€M? HU+ HQÊM; M"v\ æM FB m; æ¶ .mv b) F?¬M; ç<sup>2</sup>M; wX h?¬M ?Q" M; iY +`M; F?¬M; ç²M; wX L; v +^a M; QÌB +O > b) F?¬M; ç²M; wX

L m M?Q HMB K°i #QÊ+- ;B^a bY [m€M [m•M #` h?¬M h?€M? F} bo çQ¢i çQÊ+- M?C Hw /Q KbM? H" M; QÌB +O i?¬M çB M- mv M +?mv M iW +?®B +?S+ p` çQ" M i`QÎM

E i [m^a ç| H" i? M"Q E i [m^a ç| +?QM? H" F ?Q¢++ æ¶ .mv p) ` - +m®B +MM; H¢E

E?¬M; b BX æ¶ .mv +| i? ç +?Q € [m•M H M i? v i? - M?QM; M m [m€M [m•M çQ" M; mv i [m - p"v M; QÌB i? v i? +ÁM +| +?9i pBM? /U ;b +?S\

o b m K¼B M; QÌB M|B iÈB +?mv M M"v- +?d M?È`^M; , V- ç| H" /Q + Q i?O +O i? KÈB +| +Æ ?°B M; <sup>2</sup>B H M p` i`Q M"vX

L m M?Q #B M i?"M? F i [m^a M?Q p"v- p"v i?b +ÁM M|B +€B ;b M; QÌB +-K +ì\ *ì +€ v ç² ç| +O i?¬M çB M- F?¬M; i? M|B `^M; F?¬M; ç°+- çÆM ;B<sup>a</sup>M H" `9i +OB /QÈB

>ÆM M[- æ¶ .mv K m +?| M; M; ?o iÈB K°i ibM? ?m®M; M; mv ?B K, L m #^aM i?•M F çB M i mv i ç®B +| i?U+ HU+ çQ¢i +?S+ [m€M [m•M M"vX

.QÈB ibM? ?m®M; +QÌM; ;B^a i mv i çdM? F?¬M; i? K /U- M|B F?¬M; +?WM; K°i F} b H-M ç¢B ?°B M"v `²BX L|B +?B iÈB pB + çŠM; +'T F} bo çQÊ+ +-M; M?"M F?¬M; M? X

aU i?"i çQÊ+ ç¢B HK+ +-M; M?"M H" , i`QM; ibM? ?m®M; çŠM; +'T iQÆM; ç²M; K¢M? ?ÆM F} bo ç¢B HK+ #bM? i?QÌM;X

J" M|B iÈB +QÌM; ;B^a /QÈB i`QÈM; +QB M?Q H" ?Q" M; i?'i Km®M M; ,M +^aM- M?QM i?'i +kM; +?ŠM; +| +QÌM; ;B^a i mv i çdM? M"Q +| i? H M i?B ç'mX

L, K ç| i`QM; ?Q" M; +mM; +ÁM +| K°i p` FB K i?€M? €Q t€K / M? +?'M ç¢B HK+- +?QM? #B M ç½ #` \_Q/`B; m2x H" K i?`i`²BX

*?Q iÈB #•v ;Bì æ¶ .mv i?"K +?Q ?Q" B M; ?B- i`QM; ç€K iY bo +mM; çbM? +O ?Q" + Q i?O +'T 3 +kM; F?| F?, MX

*ÁM i?¬M çB M çWM; [m M `^M; - M; Q" B h?¬M h?€M? F} bo- #¼M ?¼ +ÁM K°i h? h`ìB KÈB #B i# M i`QM; +ÁM +| ? v F?¬M; + Q i?O M"Q M[X >ÆM M[- çWM; [m pšM +?Q H° /B M- i M ;¼B H" 1mTm/2 bX

hW pB + bQ b€M? b® HQÊM; p" +?'i HQÊM; + Q i?O K" M|B- i` M +<sup>a</sup> ç¢B HK+- 2 ` .mv +| i? bQ pÈB h?¬M çB MX *€B ;b\ æ¢B hmv i aÆM\ L; QÆB +?Q`^M; i M #B a-m b) +?¢v iÈB +-M; F? B +MM; K°i ç€K T?"K T?m iK+ iY ç€M? H-B ç" B i` M? ç M?'iô Q\

J'v ói?^M; +? ô T?Q i` M i mv `^M; M|B +?mv M F?¬M; HÈM- M?QM; K'v M?•M p"i i" T i`mM; i¢B K°i +?¶ `i / ?'T /šM bU +?9 w +O `i M?B m F?€+? F?S i`QM; ç¢B pšM ç M; çQÊ+ /B M tQÈM; - T?Q /QÈB pšM +| M; QÌB ç M; M?^av- M?QM; K°i p" B i?'T H9+ H9+ H¢B ?QÈM; [m T?Q M"v M?bM iÈB M?bM HmBX

æ¶ .mv ç°i M?B M +-M; #® iBM iS+ #^aM i?•M Km®M iU KbM? i? K ;B i?B ç'm H" K +?9i FBM? M; ¢+X :B€Q ?Q" M; i?•K i`-K M?bM æ¶ .mv ?²B H•m- +m®B +MM; +?d L?QM; K" +kM; i®i- ?„M `®i +m°+ +kM; /ÌB bS+ +?9 w F?ÄB i?•M H½Q ?Q" M; ç X

h`€B H¢B i M F} bo \_ M/ HH FB - ?¬K M v #` æ¶ .mv p` ?Q`M; iY *? `HB2 +? ;B m
 #`i #bM?- M?`M F?¬M; çQÊ+ +QìB H¢M? MìB,
 @ æ¶ .mv çS+ M;`B :B€K KK+5 æWM; [m M `^M; M;`B +kM; +ì i?•M T?"M [mw i°+
 i? K ;B HQ¢B i?B ç'm M`v- +?ŠM; H) M;`B F?¬M; +ªK i?'v K'ii?•M T?"M ? v b Q
 MìB # M M½v- F€ i?"i pšM +ì +?9i ç¢Q Hw M? X
 æ¶ .mv ç°i M?B M M´B MìM; `²BX
 _ ä `M;- i€K T?-M HY ;B"M +O ?„M H` +® w ;Bª pìX L?QM; H9+ M`v- æ¶ .mv +ªK
 ìB ii?"ii®i`²BX
 *€B ç€K i?-M +¬M +? iiB i M`v- ;¬M ç•v +S K°i KU+ F?B M H½Q iY F?ì +?`mX E?
 K°i H-M- #•v ;Bì H¢B iÈB H`K HQ¢MX hmv `^M; ibM? i? ?B M ;Bì F?¬M; i? i`Î K†
 S?bX h F?¬M; M´B ;B"M- H¢B +?Q `^M; i bÊ +€+ M;QìB Q\
 æ¶ .mv M?ªv /UM; H M- H¢M? HMM; M?bM F} bo i`QîM; \_ M/ HH- b m ç! H` i? M?
 @ Zmw M;`B F} bo i`QîM; _ M/ HH- tBM ?ÄB i`QM; M°B #° ;B€Q ?°B- +ì T?ªB H`
 h?€M? F} bo çQ`M + Q ?ÆM :B€K KK+ ;B€Q F?m ç` T?QÆM; F?¬M;\
 _ M/ HH M;•v M;QìB K°i H9+ ,
 @ æQÆM; M?B M H` F?¬M;
 @ h®iX
 æ¶ .mv iB M iÈB K°i #QÊ+X >„M + Q M;¢Q p M? +^K H M ,
 @ o"v i?b i H¢B ?ÄB M;`B K°i +•mX *! T?ªB ?B M M v iMv iB M K°i i?QìM; /•M +kM
 +?•M pÈB K°i +¬M; iQÊ+ +O ç [m®+ F?¬M;\
 _ M/ HH MìB F?¬M; ` HìBX L?QM; b„+ K†i :B€Q ?Q`M; ç½ +ì +?9i m €K F?ì +QBX
 æ¶ .mv ?W K°i iB M;- iB T iK+ H¢M? HMM; MìB ,
 @ o"v i H¢B ?ÄB M;`B K°i +•mX h i?•M H` i?QÊM; iQÈM; [m•M ç°B ç [m®+- HoM?
 [m•M +?QM? i´M; [mªM ç¢B i?-M *?ŠM; H) i i?Q+? H`K +€B ;b- Km®M H`K +€B ;
 F?¬M; iQÊ+ p`- F?¬M; [m M +?S+ +kM; +ì i? çSM; ` H`K F?ì i Q\
 _ M/ HH b„+ K†i H"TiS+ çÄ H MX
 _ ä `M;- æ¶ .mv +?QM? H` H`v i? ?B T M;QìB çB M ?bM?- p"v K` +ÁM #`B #BM? #
 ç®B T?QÆM;X
 æ¶ .mv H¢M? HMM; M?bM F} bo i`QîM; h?-M h?€M? F} bo çQ`M- iWM; +?[iWM; +
 @ h +ªM? +€Q M;`B H-M +m®B +MM;- M;`B F} bo _ M/ HHX JQM; M;`B M?È F„i
 H`K pB + ;b- +ì iÈB HQÊi HQ¢B M;QìB M?Q M;`B M?†M; t` H M F?¬M;\
 >„M pÈB b„+ K†i KB ii?`- €M? K„i ;B®M; M?Q +QìB H¢M? ,
 @ L;QÆB H` +€B i?€ ;bX
 _ M/ HH /€M; p ;B®M; M?Q Km®M T?€i i€+X J` :B€Q ?Q`M; S mHQ soA p®M pšM
 M?B m + M çªKX >„M +?Q `^M; æ¶ .mv F?¬M; /€K M?Q p"v K` i`Î K†i L?QM; i?2Q M
 +O æ¶ .mv- /¼ :B€Q ?Q`M; M?ªv /UM; H MX
 æ¶ .mv ç M; +îB ;,M; i vX
 *?d i?'v p` +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT M`v M? M? +?ìM; +îB ;,M; i v # M T?ªB ` - t2K
 ;,M; i v [m,M; p`Q K†i F} bo \_ M/ HHX æ•v +?QM? H` w Km®M [mv i ç'mX J°i F?B
 ç•v +kM; F?¬M; i? M; ,M +ªM çQÊ+X hÈB H9+ ç!- M; v +ª :B€Q ?Q`M; +kM; F?¬M;

h` M \_QH M/ ç¢B HK+- [mv M [mv i ç'm +kM; H` K°i HQ¢B i`mv M i?®M; [m M i`¼
M m +| B `9i HmB #`i F H` M;QÆB +| M;mv M w ? v F?¬M;- p"v i?b +ª çÌB M"v 2
M?K+ M"v `²BX

>ÆM M[- M;QÌB F?€+ F?¬M; #B i HÊB ?¢B +O æ¶ .mv- :B€Q ?Q" M; i?b #B i >„M
F?Q H M iÈB M½Q- M?•M +Æ ?°B [mv i ç'm- ;B i T?S+ F} bo i`QÌM; h?¬M h?€M?
#ªM i?•M /M +| ç€M? ;½v ` ,M; +kM; F?¬M; M|B çQÊ+X

@ _ M/ HHX

a m F?B æ¶ .mv +ÎB ;,M; i v- :B€Q ?Q" M; #¶M; M?B M çSM; /"v- [mv M i`QÊM; i`QM
i` M K†i ç'i- ó#BM?ô K°i iB M;- b m ç| :B€Q ?Q" M; K†i KkB M;?B K i` M;- b„+ K†i
h?€M? F} bo +O KbM?- ?Qi b•m K°i ?ÆB- M? M? +?|M; M|B,

@ h v m +¬m M;QÆB H"TiS+ tBM H¶B +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBTX L; v H"TiS+X

L; v F?B æ¶ .mv M' B ;B" M- _ M/ HH ç½ iS+ ç M M¶B i?Á i v bÌT?®B FB K Îi?„i HC
i?2Q i?|B [m2M- M?QM; ?„M +?d bÌ p"Q F?QªM; F?¬M;X h?b ` i`QÊ+ F?B p"Q ç¢B
+mM;- FB K +O #¼M ?¼ ç½ #` i`+? i?m `²BX

L;?2 i?'v K M? H M? +O :B€Q ?Q" M;- _ M/ HH HÁM; ç-v Ov F?m'i p" #`i K½MX
F?¬M; /€K t9+ T?¢K mv M;?B K +O :B€Q ?Q" M;- K" :B€Q ?Q" M; K†i KkB M;?B K i`
ç®B F?¬M; +?Q T?ûT t9+ T?¢KX

o` F} bo M"v ?Qi b•m- b„+ K†i pW t M? pW iQK- +m®B +MM; +9B i?'T ç¬m- M;?B

@ G` +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT- H` i¬B p¬ H `²BX

E?B M|B- ` ,M; ç€M? p"Q M? m F m H€+? +€+?- `ä `”M; i`QM; HÁM; Ov F?m'i +MM

@ >WX

æ¶ .mv ;¬M M?Q ç½ ç2K 9 +?[ó, i? ?B T M;QÌBô H`K iÈB +MM;- H¢M? HMM; M?b

@ æQÊ+ `²B F} bo \_ M/ HHX L;”B M?'i ç`M? +kM; i? K ;B H¬M i?B ç'm M"vX h `
i b) ç'm pÈB M? m K°i i`”MX

>B M i`QÌM; ç½ M€Q HQ¢M iÈB KS+ M"v- /M +?Q :B€Q ?Q" M; / K†i +| /"v ?ÆM +k
u /Si F?Q€i [m v M;QÌB ;"i ç¬m pÈB H½Q ?Q" M; ç p" h?¬M ?Q" M; iY- +QÌB +| ç¬B

@ æ½ M?Q p"v `²B- p"v i?b i tBM iW #B i i`QÈ+X >Q" M; ç # ?¢- +ÁM +| +QM +
ç²M; w pÈB i?dM? +¬m +O i X h M;?o- HB M [m M ç M pB +i?B ç'm H¬M M"v- çÊ
#”M iB TX æQÆM; M?B M

:B€Q ?Q" M; HB + M?bM æ¶ .mv,

@ ob ç +¬M; #^M;- /Q +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT ç½ H` M;QÌB i? K ;B i?B ç'm M Mv
ç`M? Hm”i i?B ç'm- ç9M; F?¬M;\\

@ æB m ç| çQÆM; M?B MX

æ¶ .mv +QÌB +QÌBX

:B€Q ?Q" M; ;”i ;”i ç¬m- i?®i` p”B +?[ ó`”i i®iô- b m ç| /°M; [mv M i`QÊM; i`QM; i
iW`ÌB çBX

eN3X *?QÆM; 9Nd, h?B M h”B

:B€Q ?Q" M; # ?¢` p - •K M?¢+ H"TiS+ /WM; H¢B- i'i +ª F?€+? Î i`QM; pk i`QÌM
:B€Q ?Q" M; `ÌB çBX

@ >W- i?¬M +¬MX

L; v b m F?B :B€Q ?Q" M; ` F?ÄB ç¢B çB M- ç°i M?B M K°i ;B¼M; M|B MQM MÈi M

æŋ .mv M;•v M;QİB K°i H€i- b m ç| M?`M F?¬M; çQÊ+ +QİB H M- #İB pb M;QİB M
?Q`M; iY \*? `HB2 pW +| #B m ?B M tm'i b„+ pW `²BX

æŋ .mv ç M; Km®M M|B ;b- M?QM; H9+ M`v- h?¬M ?Q`M; iY ç½ çSM; /"v- M•M; k
+?|M; i`İ M M v M ioM?X

a m ç|- M?•M +Æ ?°B M`v- H½Q ?Q`M; ç m;mbiBM2 oA +kM; HmB p M;?d M;ÆBX
`²B +ª ? B M;QİB +kM; i?2Q b m :`Q QKb `İB çBX

@ L;QÆB H`K b Q K` M´B ;B`M /[/°B i? \

_ F?ÄB ç¢B çB M- tmv M [m ?`M? H M; T?Q b m ?Q`M; +mM;- F?B +?d tmM; [m
h?¬M ?Q`M; iY KÈB ç°i M?B M ?ÄB æŋ .mv,

@ æ•v F?¬M; ;B®M; iQM? +€+? +O M;QÆB- æŋ .mvX h M?È H` M;QÆB M?šM M¢
æŋ .mv KdK +QİB,

@ h?¬M M m F?¬M; M´B ;B`M- H`K +?Q ibM? ?m®M; +,M; i?šM; H M K°i iQ h`İB
ç| M;²B +?ŋ M`v i€K iÈB H9+ M`Q M[X *?Q M M- i?¬M HB M +® w KQÊM +Æ ?°B
F?¬M; çB X

L|B `²B- ?„M HB + :`Q QKb ç M; çB ç^M; i`QÊ+- Km®M M|B ;b ç|X

h?¬M ?Q`M; iY HB M ç°i M?B M KÎ KB M;- ç +?Q ? B +mM; çbM? K T?€T bQ # M
?¢ p +mM; M;?d M;ÆBX a m ç| ç æŋ .mv p` ? B i M;B ?Ä F?€+ +MM; KbM? iÈB

æŋ .mv i`QM; HÁM; i`-K tm®M;- M?`M F?¬M; çQÊ+ HB + M?bM :`Q QKbX J` i M i
æŋ .mvX h`QM; €M? K„i +O :`Q QKb H°` p imv i p¼M;- +QİB F?´X

æŋ .mv i`QM; HÁM; ç°i M?B M K€v ç°M;- /WM; +?•M- M?bM h?¬M ?Q`M; iY,

@ æB M ?¢- i?¬M +| i? +MM; çB M ?¢ çB i`QÊ+ h?¬M +| +?9i pB + +¬M T?ªB ;Bª

@ N \

h?¬M ?Q`M; iY M?QÈM; K`vX

æŋ .mv b„+ K†i i?ª HÄM;- +QİB M? M|B,

@ L;QİB +| M?È K`v M;`v i`QÊ+- F?B i?•M i? ?Q`M; ç # ?¢ F?¬M; i®i- HQ¢B ói
/MM; F?¬M;\ h?¬M F?B ç| M|B [m - ?B m [mª +O i?m®+ K°i F?B iÈB b) K'i çB i€+

h?¬M ?Q`M; iY M?Qm K`v bmv M;?o- b m ç| HB + +mM; çbM? K T?€T bQ i?O ?¢ +

@ o`v çB- +€+ M;QİB çQ T?K ?Q`M; p i`QÊ+X a m ç| çÊB i` K°i +?9i- +¬M; iQÊ+
+?Q T?K ?Q`M;X

æŋ .mv M;-K i?Î T?`Q- ?„M #B i ç•v H` h?¬M ?Q`M; iY €K i?` ? B i M i?O ?¢ F?¬M
/B i F?`mX >„M HB + M?bM :`Q QK- i?Î /`B- €M? K„i M|B `ä, +| i? b®M; # Q H•m i

h`QM; T?ÁM; b€+? +O L?B T \*?QM? pQÆM;- h?¬M ?Q`M; iY `ä`M; i•K ibM? `i i
"B m ?B M +O iB m ?Q`M; iY \*? `HB2 i®B M v +U+ F€ tm'i b„+X hm´B +ÁM M?Ä- F
F?Q T?€+? p` i?€B ç°i ?QªB K€B ç| ç m H`K +?Q h?¬M ?Q`M; iY p¬ +MM; FB m M;

L?QM;- çSM; i`QÊ+ HİB F?2M M;ÊB +O +? - iB m \*? `HB2 H¢B ç°i M?B M çÄ K†i
M;QÊ+ ç-m H M- +m®B +MM; M|B `ä bU i?"i H`K ç€K M;QİB HÈM T?ªB FBM? M;¢+

@ *? - i?"i` M?[M; HİB T?ªM #B M ç|- F?¬M; T?ªB iU +QM M;?o` X

@ E?¬M; T?ªB +QM iU KbM? M;?o` \

h?¬M ?Q`M; iY M;È M;QİB `X

@ .¢- F?¬M; T?ªB +QM iU M;?o` X

hB m *? `HB2 [m v ç-m FûQ i v 2K ;€B KbM?- i?"i HÁM; M|B,

@ G9+ ç| k çS +QM M;²B Î ç|- i?'v +? p":B€Q ?Q" M; tªv ` i` M? Hm" M- b m ç|- 2
+•m # M i B +QM X _²B i?b- 2K; €B +´ pk +QM- H"K +QM /kM; +ªK çSM; ` M|BX *Q
M?QM; 2K; €B M|B pÈB +QM- M m +QM H"K M?Q p"v- +? M?'i ç`M? b) F?¬M; T?ç i
M[X

G9+ M"v ç•v- h?¬M ?Q" M; iY p" æ¶ .mv ç m M; •v +ª M; QÌB- M?bM +¬M; +?9 ?½v +
+?d H" K°i #û; €B KÈB +| 3 im´B ç-mX æ¶ .mv M?`M F?¬M; çQÊ+ i?'T; B¼M; M|B,

@ E `BMM çB M ?ç- M?[M; HÌB ç|- ç m H" M; QÌB M; ?o ` Q\

G9+ #'v ;BÌ- #û; €B 3 im´B t'm ?´ çÄ #WM; K†i- K°i H9+ H•m b m KÈB HQ M?Q i`ª

@ h i +?d H" M|B ` K°i b® w FB M i?¬BX L?QM; K"- + + HçB K M; w FB M +O i
ç i iU M|B- i F?¬M; i? M"Q M|B i®i M?Q p"vX

a„+ K†i h?¬M ?Q" M; iY i`Î M M M; ?B K i9+- ?„M çQ i v M? M?"M; ¬K +QM ; €B- M

@ E `BM - +?Q i #B i- +QM H"K b Q HçB M; ?o iÈB M?[M; i?S ç|\

E?¬M; ;B®M; ?Q" M; iY *? `HB2- E `BM imv `^M; H" +¬M; +?9 - M?QM; ?^M; M; "v
F?¬M; ;B®M; *? `HB2X

>Q" M; iY *? `HB2 i`QM; ?Q" M; +mM; bÈK ç½ +| i?¬v ; B€Q F? B b€M; - ç m H" M?[
h`QM; ;B€Q i`bM? +O ?„M +kM; # Q ;²K K°i +?9i M°B /mM; H`+? bY- \*? `HB2 `i
i®B M v K†+ /M tm'i b„+- M?QM; h?¬M ?Q" M; iY +?Q `^M; +kM; t2K H" ?ÊT HwX i
ç€K i?¬v ; B€Q tm'i b„+ K¶B M; "v /çv /¶- h?¬M ?Q" M; iY +kM; +?Q `^M; +QM i` B K
/QÈB bU ó/"v +¬M; +?,K b|+ô +O ç€K i?¬v ; B€Q KÈB M; ?o çQÊ+ M?[M; ççQ Hw ó

L?QM; E `BM F?¬M; ;B®M; p"vX J†+ /M H" +QM +?€m ?Q" M; i?'i- M?QM; HçB F?
+?QM? i?®M; ;B®M; M?Q ?Q" M; iYX "û; €B 3 im´B M| T?¬M HÈM i?ÌB ; B M ?¼+ i
i`mv M i?®M; - pQ /K M?Q M; ? i?m"i- +„K ?Q - ?°B ?¼ - pXp

@ *?Q i #B i- K'v ççQ Hw ç|- +QM H"K b Q iU KbM? M; ?o ` \ > v H" M; "v i?QÌM; +
h?¬M ?Q" M; iY i?"M i`¼M; ?ÄB- ç°i M?B M HçB M|B,

@ *?ŠM; H) H" M[[m M H M; ?B +mM; çbM? +?mv M T?K i`€+? +?,K b|+ +QM- iB n

@ E?¬M; - F?¬M; T?ªB iB m i?Q G K G KX

E `BM +| +?9i F?~M i`QÆM; - K°i H9+ b m KÈB i?'T; B¼M; HQm `Qm M|B,

@ G" +QM ç¼+ i`QM; b€+? - m?- i?Q T?ÁM; +O + + +| `i M?B m b€+?- +QM i?
*ÁM +| +QM H"

*¬ #û ç°i M?B M HB + æ¶ .mv,

@ *QM ç¼+ çQÊ+ iW H p"i i?¬v æ¶ .mv i†M; +QM- +m®M b€+? ççB HK+ i?¬M; bY
b® #9i Fw +O i?¬v- +QM +ªK i?'v `i i?9 p` M M ; ?B M?Ê ? iX *ÁM +| K°i +?9i H
HmM; imM; K" ` X

h?¬M ?Q" M; iY M; ~M M; QÌBX

óh?B M i`B\ô

ó*QM; €B +O i KÈB H" K°i i?B M i`B i?"i bU\ô

óE?¬M; i?¬v iU ?B m\ô

o®M +?Q `^M; +QM i` B KbM? `i Qm i9- M?QM; ;BÌ t2K ` - çS +QM ; €B M"v +ÁM Q
L?bM /€M; p M; •v M; QÌB +O h?¬M ?Q" M; iY- E `BM +| +?9i bÊ- `Ki ` i?'T; B¼M

@ *? - +QM +QM H"K F?¬M; ç9M; T?ªB F?¬M; \

@ F?¬M; X *QM H"K `i i®iX

h?—M ?Q`M; iY ç°i M?B M ?² ?ÎB ?ŠM H M- ?„M ` bS+ # +QM ;€B H M- ç M! M;²B
K†i E `BM - pmB p +QÌB M!B,

@ h®i `²BX "ªQ #®B +O i X \*QM M!B F?¬M; +! b BX h b) F?¬M; i`WM; T?¢i +€+ +
+€+ +QMX *?Q i #B i- +QM +ªK i?'v- #B m ?B M tm'i b„+ +O +€+ +QM i®B M v M
çQÊ+ T?—M i?QÎM; ;b M`Q\

>„M pW HÁM; M?bM +QM i` B- +QM ;€B +O KbM?- bmv M;?o K°i H€i,

@ - *? `HB2- +QM i?Q+? +QÐB M;U - i +?Q +QM K°i +QM im'M K½ i?ªQ M;mv M
p E `BM

@ E?¬M; - +? 5

E `BM ç°i M?B M i`QÌM ` F?ÄB HÁM; +? - M?ªv tm®M; ç'iX a m ç! FûQ \*? `HB2
p +! +?9i M;Æ M;€+ +O *? `HB2X E `BM ` bS+ pûQ i v \*? `HB2 K°i +€B- iB m ?
SM;- H`T iS+ M!B HÈM,

@ *? - iKB +QM F?¬M; Km®M T?—M i?QÎM; M`Q ? i- +?d +! K°i i?dM? +—m i?¬BX *
ç½ ç²M; w H`K i?—v iKB +QM- M?QM; M;QÌB i?QÌM; Î h•v „+ - +?9M; +QM F?¬M; i
i?—vX "•v ;B! +¬M; iQÊ+ ç½ i`Î p ç ç¬ iKB +QM Km®M tBM i?—v i`QM; i?ÌB ;B M
iÈB ?Q`M; +mM; /çv +?9M; +QMX

h?—M ?Q`M; iY +QÌB M? - HB + M?bM æ¶ .mvX

oB + M`v- æ¶ .mv +kM; F?¬M; +! w iW +?®B- +QÌB +QÌB- +?QM? H` ç²M; w `²B,

@ >Q`M iQ`M +! i? - çB M ?¢X L!B ` i?"it'm ?'- ? B p`çB M ?¢F m i H`i?—v- M?
? B p` +?9i ;b .M ;b H—M M`v i +kM; Î ç ç¬ K°i F?QªM; i?ÌB ;B M- F?QªM; i?ÌB
tmv M +?çv iÈB ?Q`M; +mM;X

L?bM /€M; p pmB KWM; +O k çS i` - p pmB KWM; iB m ?Q`M; iY *? `HB2 +ÁM
E `BM - pmB KWM; ç M çÄ #WM; K†i- +†T K„i HQM; H M? M?bM +?^K +?^K æ¶ .mv

@ L?QM; K`

æ¶ .mv ç°i M?B M +QÌB- i?'T ;B¼M; M!B,

@ h Km®M M?„+ M?Î ? B p`çB M ?¢- p b m- +€B HQ¢B tQM; ?¬ ói?—M +¬Mô- Î M
çQÊ+ M?„+ ç MX L m F?¬M;- #` F +® w i`mv M ` i?b F?¬M; T?ªB H` +?mv M ;b i®

æ¶ .mv i?¬M; KBM? i? M`QX >„M #B i`ä- i`QM; #9i Fw +O KbM? i` M +m®M b€+¹
b® w FB M `i t2K i?QÌM; ;B€Q ?°B- +?d bÈ HQ¢B tQM; ?¬ ói?—M +¬Mô M`v +?„+
KbM?X L m F?¬M;- i?—v ;B€Q i`QM; +mM; çbM?- B /€K /çv k p`iB m çB M ?¢+€B

a m F?B ? B çS i` pmB p ç²M; w- h?—M ?Q`M; iY KÈB +?Q +?9M; HmB tm®M;X

E?B i`QM; i?Q T?ÁM; +?d +ÁM H¢B h?—M ?Q`M; iY p` æ¶ .mv- Mûi +QÌB i` M K†i
i`Î M M M;?B K i9+,

@ æ¶ .mv- M!B i?"i çB- M;QÆB i¢B b Q ç°i M?B M [mv i i•K i? K ;B ;BªB ç'm M`v
+?9i F?¬M; i€M i?`M?X .M ;b M;QÆB H` +¬M; iQÊ+ +O ç [m®+X æQÌM; çQÌM; H
pă bo ç! [mv i ç'm- i?`M? ` +€B ;b M[X >m®M; +?B ç Q FB K F?¬M; +! K„i- M;QA
+O ç [m®+- HÐ M?Q M;QÆB +! i?QÆM; i'M ;b

æ¶ .mv +QÌB +QÌB- M!B ` HQ H„M; +O KbM?X h?—M ?Q`M; iY M;?2 tQM; M?Qm K
H½M? ç¢K M!B,

@ J°i +€B >B T >°B F} bo- +?Q M M +?9M; i KÈB H`K i? X \*kM; +?QM? H` pb pB
Km®M ;BÎ i`Á- p"v i?b +S ç +?9M; H`K çBX L;QÆB ?` i'i pb K°i +€B >B T >°B F} bo
M?Q p"v\

u ç°i M?B M H¢B HB + æ¶ .mv,

@ L;QÆB M;QÆB F?¬M; T?ªB H" i?"i bU Km®M +?'M ?QM; +€B >B T >°B F} bo M
L|B i?U+- F?B æ¶ .mv ç tm'i F ?Qç+? ç|- #'i [m€ +?d H" M;?o` K°i +€+?- /MM;
M;ÁB M'- M;?o +€+? ;BªB [mv i p'M ç ?Q" M; p`X U*?QÆM; b m b) iU ;BªB i?Q+?)
G9+ ç-m æ¶ .mv F?¬M; ? i?"i HÁM; Km®M +?'M ?QM; +€B >B T >°B F} bo +?ŠM;
L?QM; K" b m F?B ?„M [m M i M .2`QM M"v- ?„M KÈB Mªv` w M"vX *| i? M|B-?
*?Q M M K°i pB + +kM; H" H"K- ? B pB + +kM; H" H"KX o"v i?b M?•M iB M KQÊM
>B T >°B F} bo- +kM; +QB M?Q H" K°i pB + F?¬M; i²BX
*d H" F?¬M; M;?o iÈB- h?¬M çB M HçB ?B m H-K /KM; w +O KbM?X
L?QM; K" M?Q p"v +kM; i®i
L?Q p"v- t2K` h?¬M çB M +| p F?¬M; ? #B i iBM iS+ H½Q ?Q" M; ç ç½ #,M; ?"
M?ÁK M;| >B T >°B F} bo i?¬BX
æ¶ .mv +?d +Q|B +Q|B- M|B,
@ æB M ?ç- i?¬M +?d H" b m ç| M;?o F„ K°i +?9i- pU+ /"v K°i >B T >°B F} bo- +kM
K°i pB + i®iX hmv`^M; i`QM; i?|B ;B M M;„M +?Q +?„+ +| [m€ M?B m çB K ;b i®i
K" tûi- +kM; H" K°i bU ç-m iQ F?¬M; i²BX >ÆM M[h?¬M çB M ç°i M?B M M?9M; i
i HMB #QÊ+- F?¬M; T?ªB H" H"K +?Q h?¬M çB M +?Q H" +?9M; i bÊ +?9M; b QX
*•m M|B +m®B +MM; KÈB ç€M? ç°M; h?¬M ?Q" M; iYX >„M ;"i ;"i ç-m- M?bM æ¶ .m
@ o"v i?b M;QÆB +~M i?"M K°i iQ- M m +| M;mv ?B K i?b çWM; KB M +QĐM;X æ¶
ç®B pÈB i K" M|B- M;QÆB +ÁM [m M i`¼M; ?ÆM K°i +€B >B T >°B F} bo M?B m H
æ¶ .mv i`QM; HÁM; +kM; +| +?9i +ªK ç°M; - M?QM; HQçB +ªK ç°M; M"v +?d H" K°
iS+ w i?S+ çQÊ+- ç•v +?d H" H|B M|B i?m T?K+ HÁM; M;Q|B +O K°i [m•M +?O M?
@ æQÊ+`²B- M;QÆB çB çB oB + i M :`QQKb ç|- i®B M"v TªB ;BªB [mv i bç+? b)
h?¬M ?Q" M; iY pšv i v- iÄ w æ¶ .mv +| i?`|B çBX
æ¶ .mv i?î /"B- pW KÈB iÈB +Y - h?¬M ?Q" M; iY ç°i M?B M ;¼B æ¶ .mvX
@ *ÁM +| pB + ;b Q\ æB M ?çX
æ¶ .mv [m v ç-m HçBX
•M? K„i h?¬M ?Q" M; iY /Q|M; M?Q +| +?9i ;b ç| i?Q+? i?9- +Q|B K" F?¬M; +Q|B M?
M|B i`Î M M +| +?9i +´ [m€B- M|B` ? B +•m H"K +?Q iQ" M i?•M æ¶ .mv iQ€i ç-v K
@ æ¶ .mv` K'v M;`v M;QÆB i`Î HçB- i pšM +?Q ?ÄB M;QÆB- H" bÊ M;QÆB F?|
M;`v`²B i M;?o M;QÆB +kM; M;m¬B ;B" M`²B V- p`pQÆM; T?B iQÆM; H B ç| +C
Î h•v „+ çO H•m`²B M?dX h +kM;`i M?Ê GQmBb2X L;QÆB K m +?|M; +?Q M;Q

eNNX *?QÆM; 9N3, _'i GÈM _'i GÈM

æ¶ .mv M;?2 H|B M"v- M?`M F?¬M; çQÊ+ K°i Hm²M; ?ÆB HçM? +?çv iW ;|i +?•M H
ç°i M?B M Mªv` K°i w M;?o, L?B T \*?QM? pQÆM; - ?„M #B i Q\ >„M #B i`²B Q\
"ªM i?•M ?„M óH,M; M?K+ô pQÆM; T?B iQÆM; H B +O v- iB m i?Q . Bbv- ibK +?
ç m #B i`²B Q\
L?QM; b m ç|- +•m M|B +O h?¬M ?Q" M; iY HçB H"K +?Q iBK æ¶ .mv i`Î HçB i`QM
o` çB M ?ç M"v ?| ?[M; +Q|B M|B,

@ h #B i . Bbv pb ;B i°+ +O M" M; - Î h•v "„+ H" K K°i b® pB + M?QM; - M; QÆB i /M ;b M" M; +kM; H" pQÆM; T?B iQÆM; H B +O i X L; QÆB K°i KU+ Km®M ;B K ;B M" M; 'v p çBX

æ¶ .mv i?Î T?"Q K°i ?ÆBX

s2K ` h?-M ?Q" M; iY #B i F?¬M; M?B mX \*?d #B i H" . Bbv Î h•v "„+ H" K K°i b® .M ;b H9+ ç-m- \_QM S iiQM /šM M; QìB ;B i bç+? ?° p çB i?2Q . Bbv- pB + HÈM M i`€M?X

oÈB HçB- i?2Q HìB h?-M ?Q" M; iY M!B Qi M?'i æ¶ .mv +! i? F?ŠM; ç`M?- ç®B pÈ +?ŠM; [m +?d H" K°i pQÆM; T?B iQÆM; H B- K°i M; QìB ç" M #` i?¬BX

oÈB bU M? KBM? +O h?-M ?Q" M; iY- i`QM; HÁM; ?„M- #ªM i?•M Uæ¶ .mvV +ÁM [ #` M?B mX *?Q M M M; [F?Q +O ?„M t2K ` F?¬M; ? +! w i`€+? +S- M; QÊ+ HçB + p` çB m çbM?X

@ æB M ?ç M; QìB M!B çM `²BX

æ¶ .mv H" T iS+ Mûi Kti i?ªM M?B M- +QìB M? ,

@ hB m i?Q . Bbv imv H" óiBM? M; ?`+?ô K°i iQ- M?QM; i?-M H" # i¬B- H" K b Q /€ H BX \*?d H" #ÎB pb i?•M i? ? B p` iB m i?Q ?ÆB v m K°i iQ- KªM? ç'i h•v "„+ HçM i`QÊ+ i?•M i? ? B M; QìB +! +?9i F?¬M; ´M- KÈB i`b ?Q½M ?"M? i`bM?X L; QìB v ? B M; QìB b) M iQ" M iÈB ç ç-X h?-M b) T?€B M; QìB M; ?B K K" i?° p bU M iQ" ?ç F?¬M; +¬M HQ H„M; X

@ o"v i?b i®iX

h?-M ?Q" M; iY ?ì ?[M; +QìB ,

@ V- M; QÆB çB çBX

L?bM æ¶ .mv çB ` - MK +QìB i` M Kti h?-M ?Q" M; iY KÈB iW iW #B M i?"M? +QìB H" K #~K ,

@ §B ? v +?Q K°i i M æ¶ .mvX h imv `^M; `i ?•K K° M; QÆB- M?QM; ; M +O M; Q imv `^M; . Bbv ç! +?d H" K°i M; QìB ç" M #` ?¬M M?•M +?QM? i` - M?QM; /M b Qi ` +QÈB +O i - M; QÆB M!B +¬K i M i?b +¬K i M X *ª ; M H" K pB + M"v- +! ?ÆB [m € ç € M; QÆB- 2 `^M; p b m M; QÆB +`M; H9+ +`M; F?¬M; çQÊ+ `²BX

>„M tQ v M; QìB- i v ; ä ; ä M? M? H M Kti #`M- i?'T ; B¼M; M!B ,

@ æ¶ .mv ` æ¶ .mv- Km®M çB m F?B M M?•M i`B M?Q M; QÆB- i?"i H" F?¬M; T?ªB E?B æ¶ .mv ` F?ÄB i?Q T?ÁM; +O h?-M ?Q" M; iY- #` +QM ;B! ç K i?'B [m - +Æ i M"v KÈB #B i K² ?¬B HçM? ç½ i?'K çšK [m-M €QX

oW `²B i?"i bU H" ó#€Q ç°M; ; Bªô X

L m M?Q ç h?-M ?Q" M; iY #B i #ªM i?•M iWM; H°i i`m²M; pÈ +?Q +QÈB +O v- ; +ÁM iWM; +MM; ª ói?•M K"i ô iB T t9+ i?b /M v +! ç° HQÊM; +Ð M"Q- /M F?¬M; [m ç! i? M"Q- i?•M H" ç" M ¬M; - +kM; F?! K" M?"M çQÊ+ HQçB pB + M"vX

oÈB HçB- ibK +?²M; +?Q 2K ; €B v- /MM; i`Á M"v ç €K iQ€M 2K ; €B v 2 `^M; i` M H" K M? M"Q +kM; F?¬M; +?Q T?ûT M; QìB F?€+ €K iQ€M 2K ; €B KbM? M?Q p"vX

J M; i?2Q i•K i`çM; M"v- æ¶ .mv iÈB i`K +mM; +O H½Q ?Q" M; ç X Í # M M; Q" B + K T?€T bQ +mM; çbM? K†+ €Q çÄ ç M; #ªQ p Í ç•vX

@ *¬M; iQÊ+ ?Q hmHBTX

> B p` K T?€T bQ +mM; çbM? iQM? ` pšM +ÁM F?€+? F?Q pÈB æ¶ .mv- +?ŠM; [m

@ h +¬M p"Q i`QM; +?Q óvô m®M; i?m®+X æ¶ .mv H" K ç°M; i€+ #Ä [m - HçM? M?

L m M?Q ? B M;QìB F?¬M; v M i•K- i?b i?2Q i p"Q i`QM;- çSM; # M +¢M? t2K H"
> B M;QìB M?bM M? m- ç m +| +?9i /Q /UX .M b Q #¼M ?¼+ kM; H" K T?€T bQ- #
E?B K°i K T?€T bQ ç M; H"K K°i b® K T?€T /QÊ+ i #Q ~M- imv i ç®B F?¬M; i?Q+
M +¢M? t2KX "ÎB pb T?¬M HÈM K T?€T bQ ç m `i +QB i`¼M; #Q T?QÆM; p" K
F?¬M; +?Q T?ûT M;QìB F?€+ ?¼+ HûMX
> B M;QìB HQÐM; HU K°i +?9iX J°i M;QìB M|B,
@ æ¢B M?•M- KìB p"Q i`QM;- +?9M; i¬B H€i M[KÈB p"Q VK- F?¬M; #B i ç¢B M
;B M\
@ E?¬M; M?B mX
æ¶ .mv +QìB M? ,
@ o" B T?9i H" çO `²BX
L|B `²B ?„M M;? M? M; M; çB p"Q i`QM; +mM; çB MX
h`QM; +mM; çB M`°M; HÈM M?Q p"v- +| p" B +•v M M ç M; +?€vX :`Q QKb pšM M?Q
T?€B- çSM; i`QÊ+ ;QÆM;X E?B æ¶ .mv çB p"Q- €M? K„i M;QìB i?Ê K v M"v +| +?9
h?"K +?Q- b m F?B æ¶ .mv çB iÈB b m HQM;- ?„M i?'v `ä`"M; M?QM; F?¬M; M|B
i`QM; ;QÆM;X
@ L;QÆB ç M; M;?o ;b\
æ¶ .mv i?'T ;B¼M; ?ÄBX
@ h¬B ç M; M;?o M m M?Q i bBM? ` F?¬M; +| #° K†i M"v i?b i®i`²BX L?Q p"v-
F?¬M; +?¼M i`9M; i X
:B¼M; M|B :`Q QKb `i i?'TX æ¶ .mv M?bM i?'v €M? K„i ?„M +| +?9i ?QªM; bÊ p" in
*m®B +MM;- ?„M [m v M;QìB H¢B- F?| F?,M +QìB pÈB æ¶ .mv,
@ æ¢B M?•M iÈB- iÈB H9+ `²B b Q\
@ æ9M; p"vX
æ¶ .mv ;"i ç-mX
æ°i M?B M- æ¶ .mv i?Á i v ` - p¶ H M p B :`Q QKb K°i +€B- b m ç| M;|M i v M? M?

Thân là thị vệ trưởng của quý ngài công tước hoa Tulip, theo lý mà nói hẳn nên lúc nào cũng ở bên cạnh đại nhân. Nhưng đáng buồn là, Đỗ Duy hình như không cần người tới bảo vệ... Với thực lực của hắn, đại lục hiện nay người có thể làm hắn bị thương dường như rất hiếm hoi. Nếu như thật sự có loại đối thủ cấp bậc đó tới, vậy thì cũng tuyệt đối không phải là Raoen và những thị vệ đó có thể cản trở được.

Cho nên, thân là tâm phúc bên cạnh được tín nhiệm nhất của Đỗ Duy, phần nhiều thời gian của Raoen là làm một số việc bí mật không thể gặp người khác cho Đỗ Duy.

Giống như lần này!

Buổi tối ngày thứ 3 sau lễ Khánh Phong, quý ngài công tước đột nhiên kêu một mình Raoen tới thư phòng, sắc mặt quý ngài công tước lúc đó cực kỳ nghiêm túc và ngưng trọng, giao cho Raoen một nhiệm vụ bí mật, hơn nữa ngữ khí của quý ngài công tước lúc đó rất uy nghiêm: Việc này tuyệt đối phải giữ bí mật! Chỉ cho một mình Raoen đi làm, không cho phép dẫn theo bất kỳ ai! Xong việc cũng vĩnh viễn không được tiết lộ nữa chứ! Chính là chôn vùi việc này trong lòng cá đời.

Thấy đại nhân nói trịnh trọng như vậy, Raoen đối với Đỗ Duy hết mực trung thành, lập tức lấy tính mạng của mình để thề nhất định sẽ hoàn thành.

Sau đó, Đỗ Duy nói ra nội dung mệnh lệnh: Raoen tối nay, đi ra một nơi nào đó ở ngoại thành, lặng lẽ đào lên một xác chết dưới đất. Sau đó mang thi thể đó đi cả đêm đưa tới bình nguyên Roland ở phía nam.

Đỗ Duy còn rất ưa thích con người Raoen.

Tuy rằng võ kỹ của Raoen không hề cao cường, bây giờ cũng chỉ là một võ sĩ trung cấp, về mặt đấu khí cũng chỉ mới nhập môn không lâu. Nhưng con người Raoen này làm rất được việc, hơn nữa rất kín miệng. Điều làm Đỗ Duy thích nhất là: chỉ cần là việc giao cho hắn, không cần hỏi hắn sẽ tuyệt không nhiều chuyện hỏi han, mà sẽ làm theo căn dặn của Đỗ Duy. Cẩn thận, tỉ mỉ hoàn thành công việc.

Tối hôm đó, Raoen theo lời dặn của Đỗ Duy, nửa đêm một mình chạy tới một khu rừng hoang vu nào đó ở ngoại thành, sau đó lấy ra cái xẻng, từ dưới đất đào lên một cái bao gai lớn, sau khi mở ra, bên trong quả nhiên là một xác chết.

Raoen sắp xếp một cỗ xe ngựa, tự mình điều khiển, mang theo xác chết này men theo đường mòn chạy thẳng tới bình nguyên Roland ở phía nam.

Mà trên đường đi, xác chết này lại sống dậy.

Chuyện này có thể nói là vô cùng nguy dị. Nhưng Raoen một chữ cũng không hỏi.

Thậm chí trên cả chặng đường, hắn đều cố hết sức không nói chuyện gì với xác chết sống dậy đó.

Sau khi đến bình nguyên Roland, Raoen phụ trách tìm tới một nông trại nhỏ hoang vu ở phía nam bình nguyên Roland, đây là sản nghiệp của Đỗ Duy, sắp xếp ổn thỏa cho người đó ở đây.

Hắn làm rất cẩn thận, hơn nữa chẳng hề hỏi bất cứ thứ gì.

Hắn không hề biết, người mà mình mang tới phía nam này chính là người mấy ngày trước vẫn ngồi trong hoàng cung mặc trang phục của hoàng đế.

Sau đó, Raoen lại ngựa không dừng vó chạy tới hành tỉnh Lille, trong một thôn trấn nhỏ, bí mật đem một hộ gia đình: một phụ nữ trung niên và hai đứa bé gái tới nông trại nhỏ trước đó.

Sau khi làm xong tất cả, để lại một ít tiền, nói với lão già đó:

-Các người ở đây đi. Tất cả đồ dùng sinh hoạt ở đây đều có, trong vòng một tháng, các người không được rời khỏi nông trại này nửa bước. Đây là mệnh lệnh của quý ngài công tước hoa Tulip! Sau đó liền rời đi.

Grooms đại nạn không chết, tâm tình tự nhiên vô cùng kích động, hơn nữa còn có thể đoàn tụ với gia đình, trong lòng hắn tự nhiên vô cùng biết ơn Đỗ Duy.

Đồng thời hắn cũng biết, mạng sống của mình là một canh bạc cực kỳ mạo hiểm. Lỡ như tin tức tiết lộ ra ngoài, mình chết chắc rồi. Cho nên hắn rất cẩn thận tuân theo mệnh lệnh của Đỗ Duy, ở lại nông trại bí mật đó.

Mà Đỗ Duy cũng sẽ không cho hắn ở đó mãi. Theo kế hoạch của Đỗ Duy, qua vài ngày sẽ có người tới đó, sau đó đưa gia đình này xuống phía nam, tại một cảng nào đó, ngồi lên thuyền của gia tộc Đỗ Duy ra biển... Tại Nam Dương xa xôi, bọn họ có thể định cư ở đó. Đội thuyền biển của Đỗ Duy đã sớm mở ra tuyến đường vận chuyển và thương mại, cũng đã xây dựng vài cứ điểm ở Nam Dương.

Khi Raoen hoàn thành nhiệm vụ Đỗ Duy giao, trở về đế đô thì đã qua gần 1 tháng rồi.

Hắn không hề biết, theo sự lan truyền tin tức về đại hội tỉ võ ra toàn đại lục, càng ngày càng nhiều võ sĩ không gặp thời từ các nơi trên đại lục đều lục tục kéo tới đế đô.

Nhất thời, trên những con đường chính thức tới đế đô, trạm xe, bến cảng, khách điếm, việc kinh doanh tăng lên mấy lần.

Ngày thứ 28 sau lễ Khánh phong, Raoen về tới một thành nhỏ ngoài đế đô mười dặm. Nơi này là một thành nhỏ phụ trách bảo vệ đế đô.

Cùng với thời gian hòa bình suốt mấy trăm năm, nơi này đã phát triển thành một thành phố mười vạn người. Đồng thời, nơi này còn trú đóng một nhánh cận vệ quân vương thành.

Sau khi Raoen dùng cơm trưa tại một quán ăn ở đây, liền chuẩn bị lên đường. Hắn có thể trước khi trời tối trở về phủ công tước hoa Tulip ở đế đô, báo cáo với đại nhân mình đã hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng ngay lúc Raoen ra khỏi quán ăn, người hầu bên cạnh dắt ngựa của hắn tới, khi Raoen xoay người lên ngựa, động tác của hắn đột nhiên dừng lại một chút, trong ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn chằm chằm phía trước của con đường, hình như sững người một lát.

- Ý... chẳng lẽ là...

Bóng lưng quen thuộc đó, hiện thoáng trong đám đông, đợi khi Raoen hoàn hồn nhìn lại thì đã không thấy nữa rồi. Hắn sửng sốt một chút, sau đó nhủ thầm: Chẳng lẽ mình nhầm lẫn sao?

Nhưng hình dáng đó, rõ ràng rất quen thuộc...

Đối với binh lính phòng trị an đế đô mà nói, mấy ngày này thật sự là mệt chết đi được.

Mọi người đều huy ngày nghỉ, toàn bộ đều phải làm tăng ca, không nghỉ phép. Như vậy có thể tưởng tượng được.

Theo như thống kê của Hiệp Hội kỵ sĩ, trong thời gian một tháng này, số người báo danh đã tăng tới 3400 người.

Hơn nữa trong số người này, gần như một nửa đều là người nơi khác đến từ các nơi trên đại lục.

Có thể tưởng tượng, hơn một ngàn võ sĩ các nơi kéo vào đế đô, mang tới cho trị an của đế đô rất nhiều tai họa ngầm.

Phàm là người luyện võ, đại đa số đều là người dũng mãnh, hung hãn. Cái gọi là văn võ đệ nhất, võ vô đệ nhị, người luyện võ sẽ không dễ dàng phục người khác.

Trong đế đô tràn ngập võ sĩ bên ngoài với đủ loại khẩu âm khác nhau. Đám võ sĩ này thường ngày rất dễ xảy ra một chút va chạm và mâu thuẫn nhỏ.

Thí dụ, khi báo danh, trong đám người xếp hàng chính tề, sẽ có va chạm. Thí dụ khác, bởi vì đột nhiên có quá nhiều người bên ngoài vào (không chỉ là tham gia thi đấu, rất nhiều khách tham quan từ bên ngoài chạy tới xem náo nhiệt), tất cả khách sạn, trạm xe trong đế đô đều đông đến sập luôn. Ngay cả giá giường của hãng xe ngựa Đại Thông cũng tăng lên 3 lần.

Lúc này, có thể khi người tùy tiện ở trong một quán trà nhỏ nào đó, trong quán rượu nhỏ hay đang đi đường không cẩn thận đụng phải một người, đối phương chính là một võ sĩ. Mà khi người đông gây loạn, bởi vì cướp đoạt căn phòng, cướp đoạt cái bàn, cướp đoạt chỗ trống, thậm chí cướp đoạt chỗ trên xe ngựa..., đối với người luyện võ mà nói, phần lớn không thích dùng miệng nói đạo lý. Cách bọn họ thường dùng chính là: dùng võ lực nói chuyện, nắm đấm ai cứng, người đó có đạo lý.

Kết quả, để đô trong một tháng này, xuất hiện hơn 300 vụ ẩu đả, đánh nhau nghiêm trọng, làm cho bảy người chết, hơn hai mươi người bị thương, còn có hơn 200 người bị bắt giam vào ngục của phòng trị an.

Thống lĩnh của phòng trị an đã gửi thư cầu viện lên Nhiếp Chính vương.

Hắn thật chẳng biết làm sao, trong phòng trị an của đế đô tổng cộng chỉ có một vạn binh sĩ, bình thường phải phụ trách an nguy của một thành thị lớn cả triệu người... Vậy thì cũng được đi! Bây giờ đột nhiên vào hơn 1000 võ giả dũng mãnh, hung hãn. Hơn nữa, trong mỗi lần tranh chấp, đánh nhau, phần lớn những người ngoài này đều không sợ binh sĩ, thậm chí có một số tên dữ tợn uống nhiều còn dám rút kiếm ra tay với binh sĩ phòng trị an.

Không tới một tháng, phòng giam của phòng trị an đều nhét đầy người.

702. Chương 501: Đểu, Thực Sự Quá Đểu

Càng làm cho thống lĩnh trị an đau đầu là, những .... Trong số những tên gia hỏa gây náo loạn, có rất nhiều gã không phải dân chúng bình thường mà đều có bối cảnh, khiến thống lĩnh trị an cũng có chút đau đầu.

Cũng không phải toàn bộ võ giả đều là kẻ nghèo đã xuống dốc.

Trên thực tế, những ngày gần đây, trong số người tham dự đều là có chút lai lịch.

Tình hình như vậy, chủ yếu là do Đỗ Duy an bài.

Đường đường là đại công tước, thượng tướng đế quốc, tổng quản đại thần Tây Bắc, Đỗ Duy đã báo danh dự thi... Hành vi như vậy, không chỉ trở thành đề tài náo nhiệt, thậm chí cũng khiến một vài con cháu quan lại cảm thấy hứng thú.

Thân là con dòng cháu giống, những người này phần lớn đều có danh hiệu kỵ sĩ. Đương nhiên, tuy có người mua chức nhưng cũng không loại trừ vài kẻ thật sự có chút bản lĩnh.

Lúc mới đầu tất cả mọi người nhìn chuyện này thành một hồi náo nhiệt. Ngày hôm nay ngay cả công tước hoa Tulip đã dự thi! Như vậy sao ta cũng không đi góp vui?

Còn về thân phận quý tộc... Ngay cả công tước hoa Tulip cũng không cần, chúng ta có gì mà phải đắn đo!

Hơn nữa, có nhiều người đều ôm mục đích chung, tỷ như: nhân cơ hội cùng đức ngài công tước kết giao. Đây là cơ hội ngàn năm có một a. Cùng tham gia một trường tranh đấu, nói không chừng có cơ hội kết giao với vị.... đế quốc đệ nhất quý nhân.

Kết quả, không ít gia đình quý tộc ăn chơi trác táng tại đế đô nhao nhao báo danh.

Không chỉ có thế, rất nhiều đệ tử quý tộc từ các vùng lãnh thổ khác cũng chạy tới góp phần náo nhiệt.

Càng làm cho sở trị an đau đầu là.... Còn có rất nhiều tên gia hỏa chạy tới đế đô dự thi, căn bản là một lũ vô pháp vô thiên, tỷ như một vài võ giả thuộc dòng binh đoàn đến từ phương Bắc.

Dòng binh đoàn mới hợp pháp hóa được 2 năm, mà lũ lính đánh thuê này trước đó chưa lâu còn hoạt động buôn lậu. Đối mặt với quan quân, bọn họ càng không sợ hãi. Uống rượu đánh nhau gây ầm ỹ, càng là chuyện như cơm bữa.

Thậm chí còn có dòng binh đoàn phái ra mười mấy người chạy đến đế đô dự thi tập thể.

Đại bộ phận người đến báo danh đều không hy vọng mình sẽ giành chức vô địch. Thực lực của mình thế nào, mọi người trong lòng đều biết. Cho nên, phần lớn đều nhắm vào 50 vị trí đứng đầu.

Không vô địch được, nhưng nằm trong 50 người đứng đầu, hẳn là có thể.

Luận võ kiểu này, không phải cứ cấp bậc kỵ sĩ cao nhất định sẽ thắng. Dù sao bây giờ rất nhiều kỵ sĩ cao cấp lại là mua mà có. Trời mới biết được đối phương của mình là một khúc xương cứng hay là một miếng thịt mềm.

Hơn nữa, luận võ tranh tài, còn phải xem dũng khí, địa lợi, thậm chí là vận khí. Đến sàn đấu mới phát huy ra. Rất nhiều người mặc dù bình thường luyện võ kỹ rất tốt, nhưng vừa đụng đến sinh tử chém giết liền mềm ra như bún.

Mà đám lính đánh thuê đều là lũ giáo hoạt. Năm xưa lúc làm ăn buôn lậu, đều ở trong rừng rậm băng phong làm mao hiểm giả. Đều đã thấy máu, giết người.

Bằng không, vẫn còn có thể liều mạng giữ một tia hy vọng: nói không chừng ngày thi đấu, đối thủ của ta bị tiêu chảy phải bỏ cuộc đi.

Tóm lại, là luôn có hy vọng.

Hơn nữa, chỉ cần vào trong nhóm 50 người đứng đầu, phần thưởng đã đủ làm cho người ta động lòng a.

Mỗi người một bộ khôi giáp bằng bạc nguyên chất cùng vũ khí, và còn được thêm một vạn kim tệ tiền thưởng.

Một vạn kim tệ đó! Đối với đại bộ phận người đến nghe, một vạn kim tệ cũng đủ ăn uống hơn nửa đời người.

Còn có thể gia nhập “Roland kỵ sĩ đoàn”. Mặc dù cái kỵ sĩ đoàn đó bây giờ đã như cái thùng rỗng, khả năng là đang muốn gây dựng lại! Gia nhập kỵ sĩ đoàn, cũng có thể có một phần thu nhập ổn định.

Sao mà không làm?

Dựa vào lần náo nhiệt này, sản nghiệp của Đỗ Duy lại một lần nữa phát lên bằng tiền phi nghĩa...

Tiểu Zach vốn là gã thương nhân lòng dạ độc địa. Sai người chế gấp một nhóm vũ khí xa hoa. Những vũ khí này được vây quanh bởi viền vàng cùng các loại bảo thạch nhìn qua vừa hoa lệ vừa hoành tráng. Trên thân kiếm còn mang hoạ văn của Tinh Linh tộc do Đỗ Duy tự mình xếp đặt. Còn nhờ họa sĩ điêu khắc nổi tiếng của đế đô thiết kế tẩm chắn.

Mặc một bộ trang bị như vậy vào, chưa cần động thủ, chỉ cần đứng tại chỗ đã đủ cho các thiếu nữ dưới đài hét lên.

Người nói một bộ như vậy có thể bán được bao nhiêu tiền ư?

Một ngàn kim tệ. Đó mới là phí tổn. Ít nhất cũng bán 5000 kim tệ. Người cũng đừng mong bắt được hàng có sẵn. Bởi bây giờ công nhân gia tộc hoa Tulip đang nỗ lực ngày đêm chế tạo gấp rút.

Người phải hiểu được tâm tư những con cháu dòng dõi quý tộc: họ tuyệt đối không nguyện ý cũng giống như những võ sĩ chân đất mặc áo giáp sắt đen xì, cầm trường kiếm khó coi.

Trong tâm trí bọn họ, nếu như có một thanh kiếm trên chuôi không khảm qua vài khối bảo thạch thì không thể được gọi đó là “kiếm”.

Mà Đỗ Duy - tên gian thương vẫn rất vô sỉ gọi cho một bộ áo giáp như thế cái tên cực độ vô sỉ “Thánh kỵ sĩ giáp”.

Nghe rõ chưa! Thánh kỵ sĩ giáp. Nói rõ ra là: áo giáp hoa lệ xinh đẹp như vậy là chuẩn bị cho thánh kỵ sĩ! Như vậy sau khi ta mặc vào, nhất định có thể trở nên hiên ngang hơn một chút.

Thế này gọi là gì? Thế diện.

“Thánh kỵ sĩ giáp” của Đỗ Duy cứ như vậy đã bị định giá lên gấp 5 lần.

Đương nhiên, không phải tất cả người mua đều là người tham gia thi đấu. Mua càng nhiều hơn là một vài đệ tử, dùng để thể hiện uy phong ngày thường và dùng lúc mở màn.

Nhất thời, cái... đại hội luận võ phát huy làn gió thượng võ mà bao lâu đế quốc không gặp. Trái lại trong giới quý tộc đế đô, nổi lên phong trào chế vũ khí áo giáp trang bị hoa lệ.... Là vũ khí, không cần sắc bén, không cần thực dụng, chỉ cần càng hoa lệ càng tốt.

Dù sao những người này mua nó về, cũng không phải trông cậy sẽ mặc nó lúc đi đánh giặc. Chẳng qua vì lúc mở màn, hấp dẫn một vài ánh mắt thiếu nữ cùng tiếng hét chói tai mà thôi.

Nhất thời, quý tộc để quốc xuất hiện một vài thay đổi. Tại rất nhiều yến hội, một vài thanh niên quý tộc không thích mặc những trang phục hoa lệ truyền thống, mà là xuất hiện một thân áo giáp hạng nặng dự tiệc.

Đương nhiên, vì chiều cổ những... thanh niên quý tộc mà thân thể bị tửu sắc làm hỏng - người không thể trông cậy những người này mặc một bộ trọng giáp nặng hơn 10 cân mà còn có thể nhảy được? Đại bộ phận quý tộc đều biết, nếu chân chính mặc một bộ áo giáp, đừng nói bước đi, đứng yên không ngã cũng đã là một kỳ tích!

Cho nên... Đỗ Duy lại “cắt xén, ăn bớt nguyên vật liệu” thực làm cho người khác giận sôi.

Người từng nghe ai nói qua một bộ áo giáp, sức nặng chỉ vài cân không?

Có! Đỗ Duy làm ra rồi!

Bởi vì.... Chũng áo giáp này.. Đừng nói là kiếm.... Gậy gỗ??? Không không không! Gậy gỗ cũng không dùng.

Theo Đỗ Duy xem ra, bộ áo giáp này chỉ có một tác dụng chính: đẹp mắt.

Còn năng lực phòng hộ...

Đỗ Duy nhớ tới một thứ ở kiếp trước: cái thứ nước đóng lon mà sau khi uống hết, bóp một cái liền có thể làm nó dẹp lép...

Thương nhân Đỗ Duy mang lòng dạ hiểm độc nhìn Zach đưa tới báo cáo tài chính, cười trộm một cách vô lương.

Sau đó hắn giữ sổ sách quan trọng nhất, nhìn Zach sờ sờ cầm cười nói:

Được, ta nghĩ tới một thứ rất tốt, chuyện bán vũ khí đã qua. Chúng ta bắt đầu bán vé vào cửa cho mỗi trận đấu đi.

- Vé vào cửa?

Zach sửng sốt hỏi lại.

- Đúng thế! Vé vào cửa.

Đỗ Duy khoa trương kêu lên:

- Ông trời ạ, người không cho là trận đấu cấp quốc gia như vậy có thể cho mọi người tùy tiện quan sát miễn phí chứ!

Zach nhìn thấy ánh mắt tà ác của ông chủ, trong lòng thầm nhủ: thật sự là quá hèn hạ à! Hắn cũng bày ra một vẻ mặt hưng phấn:

- Ý của ngài có phải giống như xem kịch không? Bán vé vào cửa xem trận đấu đại hội luận võ?

- Không sai! Đúng là như vậy.

Đỗ Duy cười nói.

- Vấn đề là... sân đấu ?

Zach rất nhanh nghĩ tới một cái vấn đề mấu chốt:

- Sân khấu lớn nhất để đô là ở viện ca kịch. Đối với chuyện luận võ có chút không phù hợp. Võ đài cũng hơi ít.

Đỗ Duy suy nghĩ nhanh một cái, đột nhiên cười nói:

- Người thấy tổng bộ Hiệp Hội kỵ sĩ thế nào?

Tổng bộ Hiệp Hội kỵ sĩ có một vườn kiến trúc, theo kiếp trước của Đỗ Duy thì giống như một sân vận động. Hơn nữa vùng đất trung gian còn rộng cỡ 2 sân bóng, 4 phía lại có tòa lầu 3 tầng. Chỉ cần hơi cải tạo lại bộ dáng một chút...

lợi hại, nghe nói hần cùng với thị vệ trưởng Alfa của Rowling gia tộc là kinh địch - Alfa lúc ấy đã là bát cấp kỵ sĩ, có thể trở thành kinh địch của Alfa, tên Cheek này thực lực tự nhiên không thể bình thường, hơn nữa Đỗ Duy còn tận mắt thấy hần xuất thủ.

Lúc mình cùng Thần hoàng tử lần đầu quen biết, cả hai người cùng đi ra khu ăn chơi ngoại thành kia, nửa đêm trở về trên đường bị Đại hoàng tử phái cao thủ phục kích ám sát, Cheek dùng sức mạnh cường hãn của mình tại đương trường giết chết không ít cao thủ dưới trướng Đại hoàng tử, hiển nhiên hần chính là tâm phúc của Thần hoàng tử.

Vốn nằm đó trong hoàng cung thủ tịch võ sĩ chính là vị “kiếm thánh áo xám” kia, đáng tiếc tại ngày chính biến đó đã bị Rodriguez giết chết, hơn nữa vì vua nào triều thần ấy. Sau khi Thần hoàng tử nắm quyền, trong cung đình thủ tịch võ sĩ tự nhiên đổi thành tay chân của hần. Bây giờ tên Cheek này đã là cung đình thị vệ trưởng.

Theo suy đoán của Đỗ Duy, người này hơn phân nửa có thực lực bát cấp trở lên, rất có thể đã đạt tới cửu cấp.

Vị giám khảo thứ ba chính là từ phía quân đội đế quốc cử ra - vốn dĩ vị trí này là của Đỗ Duy. Tuy nhiên bởi vì Đỗ Duy dự thi, nên vị trí này dĩ nhiên phải dành cho một vị cũng là nhân tài mới nổi, nhưng lại có xuất thân từ võ tướng quân đội: Carmi Ciro. Thành thật mà nói, Ciro có cấp bậc kỵ sĩ tương đối thấp, chỉ là lục cấp. Hơn nữa thân là quân vụ phó đại thần, sau này cũng không có bao nhiêu vấn đề cần đến hần phải đích thân ra tay.

Người thứ tư, tự nhiên chính là ngài Hội trưởng Hiệp Hội kỵ sĩ của chúng ta, “Cửu cấp” kỵ sĩ Deron đại nhân.

Mà bốn vị giám khảo sau khi gặp nhau bàn bạc một lần, đã cùng thương lượng đưa ra những quy tắc cơ bản của trận đấu.

Kỳ thật cũng rất đơn giản. Thắng và bại phần lớn thời gian đều vừa xem là hiểu ngay. Chỉ có một số trường hợp đặc thù thì mới cần đến ban giám khảo phán định thắng bại. Mà quy tắc cơ bản chính là không cho phép sử dụng độc dược, không sử dụng các vũ khí tẩm độc, không được dùng thủ đoạn hèn hạ đã thương đối thủ v.v...

Đương nhiên, sau cùng còn thêm một đoạn: vì để cho trận đấu mang đúng tính chất của võ sĩ, nên trong trận đấu các võ sĩ dự thi tuyệt đối không được sử dụng tất cả các năng lực nào khác ngoại trừ võ kỹ. Quy định này chủ yếu là hạn chế những tuyến thủ ma vũ song tu - bất quá Đỗ Duy cũng biết, quy tắc này chủ yếu là Thần điện dùng để hạn chế chính mình.

Carmi Ciro và Đỗ Duy cũng gặp nhau một lần. Hai người bây giờ quan hệ cũng rất tốt, cũng vì từ trước đến giờ cả hai người quan hệ cá nhân cũng không tệ. Mặc khác, tuy cả hai đều là “tân nhân vương” nhưng Carmi Ciro từ thế lực cho đến địa vị đều muốn thấp hơn Đỗ Duy một cấp bậc, mọi người không có xung đột lợi ích gì cho nên mới bảo trì mối quan hệ hữu hảo.

Carmi Ciro đùa giỡn với Đỗ Duy vài câu, hỏi hần tại sao lại muốn tham gia trận đấu, chẳng lẽ là thật sự muốn tu luyện một thân võ kỹ, sau này kiêm nhiệm luôn chức vụ tướng quân theo truyền thống của Rowling gia tộc?

Đỗ Duy cười cười tùy ý hàn huyên vài câu rồi chuyển đề tài, kỳ thật thân là tâm phúc của Nhiếp Chính vương, Carmi Ciro chỉ biết là trận đấu này không thể để cho người của Thần điện khoe khoang được.

Bây giờ tình huống cũng coi như không tệ. Giữa bốn vị giám khảo, Carmi Ciro là bạn của Đỗ Duy, cung đình võ sĩ của Thần hoàng tử cũng khẳng định sẽ hướng về phía Đỗ Duy. Còn Deron... hần ăn uống chơi gái, đều bằng tiền của Đỗ Duy! Không nghe Đỗ Duy, còn có thể nghe ai đây?

Trận đấu còn chưa bắt đầu, Đỗ Duy cơ hồ đã được ba vị giám khảo thông qua! Như vậy trong trận đấu, Đỗ Duy còn có cái gì phải sợ?

Những ngày kế tiếp, trong phủ công tước hoa Tulip truyền ra tin tức, để chuẩn bị cho Đại hội võ thuật sắp bắt đầu, Công tước hoa Tulip đại nhân đã quyết định bế quan khổ luyện võ kỹ, để đạt trạng thái tốt nhất

cho những trận đấu sắp tới. Nên trong khoảng thời gian này, Công tước hoa Tulip Đại nhân sẽ không tiếp khách, cũng không chấp nhận lời mời tham gia bất kỳ yến hội linh tinh nào.

Mà Đỗ Duy thực sự làm vậy, mỗi ngày hắn đều dành hành hơn phân nửa thời gian để tự nhốt mình trong sân luyện tập của phủ Công tước để khổ luyện Cây cung địa ngục Fedora - vũ kỹ Cung Nguyệt Vũ!

Đây đường đường là Tinh Linh tộc đệ nhất vũ kỹ! Mặc dù Đỗ Duy chỉ học được một phần, nhưng thần cấp vũ kỹ cũng đâu phải là đơn giản? Hơn nữa Đỗ Duy sau khi trải qua luyện tập thể thuật của Đại Tuyệt sơn cùng Tinh Không đấu khí đến mức thành thạo, tổ chất thân thể có thể nói không hề thua kém bất cứ cao thủ bình thường nào. Chỉ cần không gặp phải thánh giai cường giả, hắn đều có thể tự tin đối phó.

Nhưng thánh giai cường giả ... Chẳng lẽ lại đi tham gia mấy cái trận đấu này?

Đương nhiên, trái lại Đỗ Duy lại rất chờ mong, thần bí thiên sứ kia của thần điện có thể hay không tham gia trận đấu lần này... Nếu như hắn thật sự dự thi, chỉ cần Đỗ Duy nhận ra hắn... cho dù là dùng tiểu xảo, Đỗ Duy cũng nhất định nghĩ ra biện pháp khiến cho hắn cùng mình chung một bảng đấu!

Đến lúc đó, nếu như vũ kỹ không thể đối phó với hắn, Đỗ Duy chẳng lẽ lại thật sự tuân theo quy củ không dùng đến ma pháp sao?

Đỗ Duy suy nghĩ rất rõ ràng, một khi tìm được thiên sứ là ai lập tức xuất toàn lực giết chết đối phương! Cái gì mà dùng ma pháp thì vi phạm quy tắc? Buồn cười! Nếu như có khả năng tiêu diệt một tên thiên sứ, cùng lắm thì coi như bỏ cuộc đấu này thôi!

Ngoại trừ khổ luyện “Cung Nguyệt Vũ” ra, bên ngoài Đỗ Duy cũng theo hình dạng của cây cung địa ngục Fedora mà vẽ ra một tấm hình, cho người dựa theo đó mà dùng Tinh cương và Thiết thai tạo ra một bộ trường cung giống như đúc.

Dù sao thì Cây cung địa ngục Fedora có uy lực quá mạnh mẽ, nếu như dùng thần khí như thế mà thi triển Cung Nguyệt Vũ, như vậy quy lực quá lớn, rất có thể sẽ tạo ra nhiều cái chết không cần thiết.

Thanh trường cung này giống như đúc có điều nhỏ hơn và cũng nhẹ hơn một chút. Gần giống như hình tròn mà ngay cả cánh cung cùng những vết khắc nhỏ nhất cũng đều đồng dạng.

Đương nhiên, trong lúc khổ luyện. Đỗ Duy cũng dành ra một khoảng thời gian để thực hiện việc đã đáp ứng với Thần hoàng tử. Muốn thừa dịp mình còn đang ở tại để đồ một thời gian, đến hoàng cung chiếu cố cho hai đứa con của Thần hoàng tử.

Dạy dỗ một vị hoàng đế tương lai... Loại công việc này, cũng dễ mang đến cho người ta cảm giác thành tựu a!

Buổi học đầu tiên của Đỗ Duy dạy cho Hoàng tử Charlie và Kalinna công chúa xem chút nữa là tạo thành một bộ truyện cười. Lúc ngồi trước bàn học, cả Hoàng tử Charlie lẫn Kalinna công chúa rất phấn khởi, tha thiết mong chờ lúc người Sư phụ trẻ tuổi này đến. Hai đứa nhóc này không nghĩ ngờ gì đều rất hưng phấn - dù sao thanh danh của Đỗ Duy cũng quá lớn!

Mà mấy đứa bé bình thường đều phi thường sung bái các dạng nhân vật anh hùng.

Cho nên, tiểu hoàng tử Charlie rất hào hứng mà hỏi một câu thế này:

- Thưa Sư phụ, ngài sẽ dạy chúng ta cái gì ạ?

- Trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, thông kim bác cổ, văn thao võ lược, các người muốn học cái gì ta đều dạy được hết!

Đỗ Duy rất tự tin mà trả lời một câu - hắn đương nhiên có bản lĩnh để tự tin. Dù sao đối với cái thế giới ở kiếp trước, trình độ khoa học và giáo dục của Roland đại lục thật là quá lạc học - cũng gần giống như thời đại phong kiến châu Âu vậy.

Cho nên Đỗ Duy rất khoa trương.

Kết quả, Charlie bé nhỏ gật đầu:

- Như vậy chúng ta học số học đi. Thừa Sư phụ, gần đây các vị Sư phụ giáo khác của ta vừa dạy một ít phương pháp tính toán, bọn họ nói học cái tương lai của ta sẽ có chỗ trọng dụng...

Đỗ Duy cười rất hòa nhã, dù sao cũng không phải là chưa từng dạy qua học sinh - tiểu đội Deception hơn mười người mà pháp học đồ, cũng đều là đệ tử của hắn cả!

Vì vậy Đỗ Duy viết ra một bộ đầy đủ phép tính cộng trừ nhân chia, sau đó trong khi đang muốn cẩn thận so sánh hai đứa học trò này một chút, hoàng tử Charlie bỗng nhiên hỏi hắn một câu:

- Sư phụ, ta hỏi người... một cộng một tại sao lại bằng hai?

Lúc này mồ hôi lạnh của Đỗ Duy đã chảy ròng ròng!

Một cộng một đương nhiên là bằng hai! Còn về tại sao lại bằng hai... cái vấn đề này Đỗ Duy làm sao có thể trả lời? Kiếp trước có nghe nói qua cái vấn đề này cùng với cái “Giả thiết Goldbach” (1) có quan hệ! Nhưng Đỗ Duy kiếp trước bất quá cũng chỉ là sinh viên đại học bình thường mà thôi... “Giả thiết Goldbach”, hắn giải không ra a! Người ta cả đời tính toán cũng chưa hết, người có thể trông cậy Đỗ Duy sẽ tính ra sao?

Nhìn bộ dáng cứng họng nói không nên lời của Đỗ Duy, hai đứa nhỏ thấy trò đùa dai thực hiện được liền nở nụ cười - Lúc này Đỗ Duy mới biết mình đã bị đùa giỡn!

Dù sao cũng là con gái thì ôn nhu hơn a! Rất nhanh, Kalinna công chúa đem quyển “Đại lục lịch sử tổng quát” của Đỗ Duy đến, mở ra trong đó có một trang, cười dài chỉ vào một đoạn văn trong đó do chính tay Đỗ Duy đã viết.

Đó là một trang sách đánh giá một số lịch sử phát triển của Đại lục cũng như tình hình chung hiện tại, sau đó dùng một loại giọng điệu chắc chắn mà đưa ra đánh giá. Ban đầu Đỗ Duy thấy vậy, trong lòng liền rất có cảm xúc, viết xuống vài dòng: “Kỳ thật với những vấn đề càng đơn giản, chúng ta lại thường ngược lại vô phương tìm ra cách giải đáp. Nhận thức của chúng ta chỉ dừng lại qua vẻ bên ngoài. Giống như, chúng ta biết một năm có bốn mùa. Nhưng là tại sao lại có bốn mùa? Chúng ta biết mỗi ngày sẽ có ban ngày và ban đêm, nhưng tại sao lại có ban ngày có mây đen? Giáo hội nói đây là thần linh sáng tạo... như vậy thần linh tại sao lại muốn sáng tạo như vậy? Ai có thể giải đáp? Cũng như nói, trẻ con cũng biết một cộng một bằng hai... nhưng tại sao một cộng một lại bằng hai? Cái vấn đề này, ngay cả chính mình cũng không biết!”

Lúc Kalinna bé nhỏ đọc được đoạn này, từng bị vài câu đả động, sau đó vẫn tiếp tục trầm tư. Không thể không nói, cô bé này quả thật sự là một thiên tài, tuổi còn nhỏ mà đã có thể phảng phất mơ hồ nắm được những ý tứ trong câu nói lúc đó của Đỗ Duy.

Mà trong trò đùa này, cả hai anh em đều không hỏi Đỗ Duy “Tại sao một năm có bốn mùa”, bởi vì hai đứa xem ra, Đỗ Duy nói như vậy mặc dù không rõ, nhưng là mơ hồ vị Sư phụ này biết đáp án! Hơn nữa, cái đáp án này tuyệt đối không phải như các sư phụ khác của họ nói là do “Thần linh sáng tạo”.

Nhưng ngay cả Đỗ Duy cũng thừa nhận chính mình còn không biết tại sao một cộng một lại bằng hai - cho nên hai đứa nhỏ này mới cố ý dùng cái vấn đề này để kiểm tra Đỗ Duy.

Buổi học đầu tiên đã bị hai đứa nhóc gài bẫy, nhất thời đã đem cái dáng điệu sư phụ của Đỗ Duy vứt qua cửa sổ.

Hắn suy nghĩ một hồi, dù sao chính mình sẽ không ở đế đô bao lâu nữa, thời gian để dạy hai đứa nhóc này cũng không nhiều. Khoảng thời gian ngắn ngủi này, không có khả năng dạy bất cứ môn học nào hoàn chỉnh - dù sao thì bọn chúng cũng có những học giả ưu tú nhất cung đình đến dạy, mình bất quá chỉ là một người “làm công” ngắn hạn, nếu đã không có khả năng dạy đầy đủ hệ thống, chỉ bằng miễn cưỡng không mang tiếng “Dạy bậy” là được lắm rồi!

Vì vậy Đỗ Duy dứt khoát đem chương trình học do chính mình mất một ngày chuẩn bị mà vứt đi, sau đó cùng hai đứa nhỏ tùy tiện nói chuyện.

Trò chuyện cái gì cũng có thể, trên trời dưới đất, Đỗ Duy không cầu cái gì, chỉ mong sao có thể đem lỗi suy nghĩ của mình có ảnh hưởng lớn đến hai trẻ.

Đỗ Duy tự tin, chính phương thức suy nghĩ này của mình ở tại thời đại này cũng xem ra là tương đối tiên tiến. Hơn nữa hoàng tử Charlie tương lai còn là hoàng đế! Sau khi sinh sống hơn mười tám năm ở tại thế

giới này, Đỗ Duy đối với thế giới này tình cảm càng ngày càng sâu.

Từ sâu trong thâm tâm, hẳn cũng hy vọng hoàng đế tương lai là một vị hoàng đế tốt - nếu như lại xuất hiện một người như lão Augustin VI đầu đất ấy thì quốc gia này thật sự xong đời rồi.

Bởi vì thời gian quá ngắn, vô phương giảng dạy đầy đủ cái gì, Đỗ Duy chủ yếu tập trung dẫn dắt hai đứa nhỏ theo một lối suy nghĩ: Bất cứ chuyện gì cũng không phải là tuyệt đối!

Hắn cho hai đứa nhỏ một ví dụ: Cũng biết là Sói thì muốn ăn thịt dê, trong tất cả truyện ngày xưa, đều viết là Sói rất xảo hoạt tàn bạo tham lam bại hoại. Rõ ràng, Sói ăn dê, dê rất tội nghiệp. Nhưng nếu Sói không ăn dê... vậy thì con Sói đó cũng chắc chắn sẽ chết!

Như vậy Sói biết làm sao bây giờ? Nó có thể làm gì đây? Nó cũng có sinh mệnh, nó cũng có khát vọng sống còn.

Đạo lý như thế, trong thế giới tương lai, ngay cả học sinh tiểu học cũng biết. Nhưng đối với thế giới này, hoàng tử Charlie và công chúa Kalinna nghe được thì hết sức chăm chú. Nhất là Kalinna, sau khi nghe đến đây nước mắt đã lưng tròng. Cô bé này còn thở dài:

- Ôi, sau này khi đi săn bắn, ta nhất định cầu phụ thân không nên bắn sói nữa.

- Kỳ thật cái thế giới này không có gì là đúng và sai, chỉ có lập trường bất đồng mà thôi. Sói muốn ăn dê, dê lại không muốn bị ăn - tất cả mọi người đều là vì sinh tồn, không có gì là đúng hay sai cả.

Đỗ Duy nói.

Rất hiển nhiên, Đỗ Duy tạo cho hai đứa bé này ảnh hưởng rất lớn, nhất là khi lúc này bọn họ còn nhỏ như vậy!

Ngoài ra, hai đứa trẻ cũng rất khác biệt. Như tiểu hoàng tử Charlie thì đúng là một điển hình của đệ tử hoàng thất Roland, năm đó thể lực cường tráng, tinh lực dư thừa, thích vận động, cười ngựa săn thú, múa đao bạt kiếm. Trong lúc học lịch sử địa lý, hẳn luôn đối với những việc chiến tranh đánh giặc này rất nồng nhiệt - cũng rất là bình thường, còn nhỏ như thế, đa số đều là không có tính nhẫn nại.

Quan trọng hơn là... cuộc sống của Charlie quá an bình. Năm đó Thần hoàng tử khi còn nhỏ như hắn, sở dĩ thông suốt từ sớm là vì bản thân cận kề nguy hiểm, bên trong thì có lão Augustin VI đem con thành đối thủ cạnh tranh vương vị với mình, ngoài thì có Đại hoàng tử lúc nào cũng hy vọng hắn chết đi!

Mà bây giờ, Hoàng tử Charlie là đứa con trai độc nhất của Nhiếp Chính vương! Không có bất cứ kẻ nào có khả năng cùng hắn tranh giành!

Vì đứa trẻ tính tình nôn nóng này, Đỗ Duy sau một ngày vắt trán suy nghĩ, sau cùng vỗ đầu một cái, đem “Cờ vua” ở kiếp trước đem ra!

Thể loại này quả thật là cực kỳ hợp khẩu vị của Hoàng tử Charlie, tiểu tử kia sau khi học xong quy tắc liên hoan hô không thôi, kéo Đỗ Duy một hơi chơi suốt hai canh giờ vẫn còn chưa chán. Mặc dù tuổi còn nhỏ không có cơ hội nhìn thấy cảnh chiến tranh, nhưng thông qua cờ vua thế này “Dụng binh trên giấy” cũng có thể gây nghiện. Hơn nữa, đánh cờ còn có thể trui rèn tính nhẫn nại cùng khí độ của người chơi.

Kalinna công chúa bé bỏng thì lại chẳng hứng thú với cái này cho lắm, nàng cứ thích quần lầy Đỗ Duy bắt hắn kể chuyện xưa cho nàng nghe. Nói đủ loại chuyện xưa... bởi vì chuyện xưa của Đỗ Duy và những người thị nữ khác và sự phụ khác đều...

Bất đồng! Hoàn toàn bất đồng!

Như Cô bé bán diêm, rồi Công chúa bạch tuyết, như Peter Pan hay Nàng tiên cá. Ngoài ra Đỗ Duy còn sửa bản “Roland đại lực tây du ký”. Tại phiên bản này, Ngọc hoàng đại đế biến thành Thần điện Giáo hoàng, Như Lai Phật tổ biến thành Quang Minh nữ thần. Mà Tôn Ngộ Không thì bị Đỗ Duy biến thành một tên gia hỏa có tính thần phản nghịch kỹ sĩ.

Nhưng, Đỗ Duy dù sao cũng không phải là người kể chuyện chuyên nghiệp, mặc cho hắn cố gắng thế nào, từng ngày từng ngày trôi qua, rốt cuộc những chuyện trong bụng cũng hoàn toàn kể hết.

Ngoài ý muốn của Đỗ Duy, trước khi bắt đầu trận đấu, hắn đã chuẩn bị rất tốt: trên tay cầm lấy chuỗi trường cung của mình, nhìn bảy tên đối thủ trước mặt. Theo lẽ thường thì nhất định mình là nhân vật sáng giá nhất trong tiểu tổ này, khẳng định sẽ là cái đinh trong mắt của mọi người. Đỗ Duy lo lắng những người này sẽ vây công mình.

Nhưng kết quả...

Một giây... mười giây... ba mươi giây trôi qua...

Bọn người kia ta nhìn người, người nhìn ta, không ai dám động thủ trước!

- Này! Ta nói các người, chẳng lẽ đến đây ngắm phong cảnh sao! Mau ra tay đi!

Đỗ Duy không nhịn được nói.

Trái lại mấy tên gia hỏa gần Đỗ Duy nhất, vẻ mặt rất bất đắc dĩ nhìn Đỗ Duy. Đột nhiên một tên trong đó thấp giọng nói:

- Công tước đại nhân! Van cầu ngài, tùy tiện phát ra vài chiêu, tự chúng tôi nhảy xuống lôi đài là được rồi...

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Những người khác vội vàng gật đầu.

Đỗ Duy:

- ... Các người...

Cái tên kia vẻ mặt nịnh nọt cười gian nói:

- Ngài đừng khách khí a! Chúng ta là thân phận gì, sao dám cùng ngài động thủ đây!

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Những người khác lại nhao nhao gật đầu.

Đỗ Duy lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra!

Nguyên lai là tổ này của Đỗ Duy... chính là vị đế quốc công tước sáng giá nhất, thân phận như thế, ai dám cùng hắn động thủ!

Mặc dù mọi người cho rằng vị công tước này hơn phân nửa sẽ không có vũ kỹ ... Nhưng người ta là công tước a!

Người dám chém hắn một kiếm? Đánh hắn một quyền? Đá hắn một cước?

Hừ!!! Cho dù người có thắng trận đấu này đi nữa, người còn có mạng đi ra khỏi đế đô sao?!

Xem như công tước đại nhân nhân từ, không cùng so đo với người, nhưng trong đế đô còn có hằng hà sa số kẻ muốn ôm bấp dùi ngài công tước! Công tước đại nhân chính mình không động thủ, nhưng đám người kia nhất định tự nguyện vì hắn mà “trút giận”!

Chiến thắng giải đấu, giật lấy tiền thưởng?

Nhưng cũng phải còn mạng mới xài được!

Đỗ Duy nhịn không được cười khổ... trong thâm tâm của hắn kêu gào, thật sự hắn không có chút nào định sẽ ý thể hiếp người a!!!

Hắn nghĩ tới đây, dứt khoát không cùng mấy tên này nhiều lời nữa. Cau mày nói:

- Không cần nhiều lời! Đánh đi!

Nói xong, Đỗ Duy đi tới trước một bước, ngón tay vừa mới gơ lên, hướng về dây cung chuẩn bị kéo... nhưng vừa mới thấy Đỗ Duy gơ tay lên chỉ. Tên gia hỏa ở gần hắn nhất lập tức sắc mặt trở nên vui mừng, sau đó quát to một tiếng:

- Thật là lợi hại!

Lời vừa thốt ra, tên kia đã “kêu thảm thiết” một tiếng, thân thể ra sức bay ra phía sau văng ra ngoài, trực tiếp rớt xuống dưới lôi đài!

Đỗ Duy ngây dại! Hắn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, dở khóc dở cười, theo bản năng liên tục khoát tay:

- Các người không nên...

Nhưng vừa thấy Đỗ Duy “khoát tay”, hai tên đứng trước mặt Đỗ Duy lập tức nhìn nhau, cực kỳ ăn ý kêu lên hai tiếng “A, A” thảm thiết. Trong đó một tên vẫn còn khoa trương quát to:

- Phách không chừng thật là lợi hại!

Nói xong, hai tên này đã “phi thăng”, nặng nề bay ra ngoài lôi đài.

Đỗ Duy thiếu chút nữa là tức đến ngất xỉu, hai hàm răng cắn đến rung lên khàn khàn, gắt gao nhìn mấy tên đối thủ còn lại:

- Các người! Các người rốt cuộc có đánh hay là không?

- Tiểu nhân không dám!

Mấy người này nhao nhao lắc đầu, bộ dáng cực kỳ khúm núm.

Đỗ Duy nổi giận!

“Các người không đánh, thì ta đánh!”

Nghĩ tới đây, hắn vọt tới phía trước, quay về phía hai tên kia, giơ chân lên chuẩn bị đá...

Nhưng khi Đỗ Duy vừa nhấc chân lên, hai tên kia lập tức vui mừng ra mặt, sau đó thống khổ kêu rên hai tiếng, trực tiếp trái phải hai người văng ra khỏi lôi đài...

Nhìn thấy trên lôi đài, Đỗ Duy chỉ trong chốc lát đã “xử lý” xong năm tên địch thủ, dưới đài đã sớm im thin thít!

Nhưng ngồi ở lô ghế trong, Thần hoàng tử đã cười đến độ lăn lộn. Hắn thuộc dạng thông minh, trong nháy mắt liền hiểu ra điểm vi diệu trong đó, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Đỗ Duy trên mặt khó coi. Phía dưới đầy tiếng la ó, trên mặt hắn một hồi trắng ba hồi xanh, hắn hung hăng nhìn chăm chú hai tên đối thủ sau cùng, nhìn tên bên trái quát lớn:

- Người! Chính là người! Mau tới đây đánh ta!

- Tiểu nhân không dám!

Người này lùi lại sau hai bước.

- Đánh ta đi!

Đỗ Duy tiến về phía trước bước tới.

- Tiểu nhân thực sự không dám!

Người này lại lui về phía sau lần nữa, bộ dáng hết sức sợ hãi.

- Người đánh hay không?

Đỗ Duy quắc mắt trừng trừng, tiếp tục bước về phía trước.

- Tiểu nhân tuyệt đối không dám!

Người này lại lui ra sau lần nữa.

- Ta để cho người đánh!

Đỗ Duy lại bước về trước.

- Tiểu nhân thật sự không... A!

Người này vừa nói được một nửa, thân thể lại tiếp tục thối lui, nhưng lại bước vào khoảng không - hóa ra hắn liên tục lui ra sau, đã sớm lui đến cạnh lô đài, một bước vừa đặt, liền rút xuống.

...Đỗ Duy lại giải quyết một đối thủ nữa!

Đỗ Duy đứng như trời trồng, tức đến thiếu chút nữa hộc máu.

Dưới đài mấy ngàn người xem nhao nhao phần nộ hò hét:

- Có gian trá! Đánh giả bộ! Có gian trá! Dàn xếp trận đấu.

Có người còn hô to :

- Trả vé! Trả vé!

Trên khán đài, Nhiếp chính vương đã cười đến độ rút cả chén trà xuống lan can, tay ôm bụng, thân thể co quắp lại.

Mà Đỗ Duy đứng trên lô đài, nhìn về “đối thủ” cuối cùng của mình.

Đỗ Duy thu hồi cơn giận, đột nhiên dùng một loại khẩu khí cực kỳ thân thiện. Hướng về người đó ôn nhu nói:

- Người tới đánh ta đi , ta sẽ không trách tội người.

Người này bắt đầu khóc lóc:

- Đại nhân, có chết ta cũng không dám a.

- Ta để người đánh, người còn sợ cái mẹ gì!

- Ta ... Ta cái gì cũng sợ a.

Người này trả lời khiến trong lòng Đỗ Duy phun máu.

- Thế này, người đến đây. Chém ta một nhát, ta cho người một vạn kim tệ! Đá ta một phát, ta đưa người hai vạn!

Người này vẻ mặt cầu khẩn:

- Đại nhân! Tiểu nhân nguyện đem toàn bộ gia sản nộp cho đại nhân ... Cầu ngài tùy tiện ra tay, đánh ta rút xuống đi...

Đỗ Duy trong lòng vừa động:

- Người mau mau ra tay. Chỉ cần người động thủ, ta sẽ phong người làm quan thống lĩnh!

Người này rốt cuộc ngừng khóc. Trên mặt hắn hiện ra một tia quyết liệt! Đỗ Duy vừa nhìn thấy, trong lòng liền vui vẻ - Hắn rốt cuộc đã muốn động thủ rồi.

Kết quả... Người kia đột nhiên rống to một tiếng, hướng về phía Đỗ Duy mãnh liệt đánh tới! Đỗ Duy đứng tại chỗ, tay cầm trường cung chuẩn bị đón đỡ thì...

Tên bay cao hơn đầu Đỗ Duy! Trực tiếp từ vị trí đỉnh đầu Đỗ Duy vọt qua. Sau đó... Bùm một tiếng, rơi xuống dưới lô đài... !

Chỉ thấy hắn vẫn còn “ra sức” rên rỉ vài cái. Trong miệng ới ra một ngụm máu tươi! Nhìn Đỗ Duy, hét lớn :

- Công tước Đại nhân thần công cái thế! Lợi hại lợi hại, Tiểu nhân bội phục!

Nói xong , thân thể run lên, trực tiếp “ngất” đi.

Đỗ Duy cầm trường cung, cả người cứng đờ, đứng như trời trồng. Gắt gao nhìn người kia biểu diễn ...

“Ta , Ta muốn đánh lộn!” Đỗ Duy ngửa mặt lên trời bị phần thở dài.

705. Chương 504: Cực Kỳ Trâu Bò

Công tước hoa Tulip đại nhân tại vòng loại thiên hạ đệ nhất tỉ võ đại hội “Đại thắng” vượt qua kiểm tra, tin tức này rất nhanh đã trở thành chủ đề đàm luận của dân chúng trong đế đô. Bất quá lần này mọi người lại xem đây là một chuyện cực kỳ buồn cười.

Chỉ cần là người đã may mắn có mặt tại khán đài hôm đó, sau khi trở về thêm mắm dặm muối kể lại những gì mình đã chứng kiến, khiến mọi người đều ôm bụng cười ngất. Độ sùng bái đối với vị công tước hoa Tulip kia nhất thời giảm sút mấy lần.

Mà ngay cả những người trước đây vốn rất sùng bái ngài công tước hoa Tulip huyền thoại, bây giờ cũng cứng họng không thể biện hộ cho thần tượng của mình, đơn giản là hôm đó mấy ngàn ánh mắt đều trơ ra nhìn thấy rõ ràng Đỗ Duy làm sao để “chiến thắng”.

Bây giờ, khắp đầu đường cuối phố ở đế đô, đối với câu hỏi Đỗ Duy có vũ kỹ hay không, tuyệt đại đa số người đều sẽ nhận định: vị công tước hoa Tulip này mặc dù là một ma pháp sư thiên tài, nhưng về phần vũ kỹ thì có lẽ chỉ sợ không được tốt lắm. Sở dĩ có thể thắng được, chẳng qua là dùng địa vị của mình để ép đối thủ chủ động bỏ cuộc mà thôi.

Trong giới quý tộc, Đỗ Duy lại trở thành đề tài cho mọi người đùa cợt một lần nữa. Đương nhiên, bởi vì thân phận của Đỗ Duy nên mọi người chỉ dám đùa cợt sau lưng hắn tại những chỗ hắn không nghe không thấy mà thôi. Trước mặt vị công tước đại nhân này, mọi người vẫn phải bảo trì đầy đủ thái độ tôn kính mới được.

Bất quá sau trận đấu đó, lúc Đỗ Duy gặp mặt Thần hoàng tử, Nhiếp chính vương đang cố nén cơn buồn cười, trực tiếp hỏi Đỗ Duy một câu:

- Thành thật mà nói đi, người rút cuộc đã cho mấy tên đối thủ kia bao nhiêu tiền để bọn họ cố ý thua cho người đây?

Đỗ Duy vẻ mặt bi phẫn:

- Điện hạ, người cũng cho là ta đã mua chuộc đối thủ sao?

- Chẳng lẽ không phải sao?

Thần hoàng tử vẻ mặt tươi cười.

Đỗ Duy thở dài, hắn biết lúc này, có nói thế nào thì cũng không có ai tin, dứt khoát liền bảo trì trầm mặc.

Về sòng bạc cá độ dĩ nhiên là đặc biệt lời to. Bởi vì ba tên “Dragon-Ball” kia đã đem mấy tuyển thủ được đánh giá hàng đầu ra “hiếp” sạch, số tiền cá độ tự nhiên chảy vào hầu bao của Đỗ Duy.

Đương nhiên, Đỗ Duy cũng đã trở thành đối tượng được chú ý nhất. May mà trước đó mọi người đều cho rằng, mặc kệ vũ kỹ của Đỗ Duy cao thấp thế nào, ít ra thì vị công tước Hoa Tulip này cũng sẽ không quá mất mặt mà bị loại ngay từ vòng loại được.

Cho nên, Đỗ Duy dĩ nhiên là được đánh giá cao nhất, nhưng tỉ lệ tiền thắng của hắn không cao cho nên mặc dù thắng cuộc, thì cũng không thu được bao nhiêu.

Nói tóm lại, chỉ qua hai ngày đấu loại, tập đoàn cá độ của Đỗ Duy đã tiền vô như nước.

Ngày thứ ba đấu loại lại tiếp tục mang lại sự “vui mừng” thật lớn cho mọi người! Hơn nữa cái sự vui mừng này còn bao gồm cả Đỗ Duy trong đó!

Ngày thi đấu thứ ba của thiên hạ đệ nhất tỉ võ đại hội.

Ngày hôm nay, các tuyển thủ đứng đầu gồm có hơn mười Thần Thánh kỵ sĩ của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn! Mà những người này không hề nghi ngờ là đều được hâm mộ nhất.

Liên tục hai ngày thi đấu, trình độ đều rất chênh lệch, náo nhiệt thì có thừa nhưng đặc sắc thì chưa thấy đâu. Bất quá tại ngày thứ ba, mọi người đều rất chờ mong, dù sao thì Thần Thánh kỵ sĩ cũng không phải chỉ có hư danh.

Hôm nay, vì đã thuận lợi chiến thắng nên Đỗ Duy có thể ngồi ở bao sương (phòng riêng) của mình mà quan sát trận đấu.

Hôm đó trên võ đài, người xuất hiện chính là vị kỹ sĩ trưởng của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn - Bát cấp kỵ sĩ Randall.

Tên này tại lễ Khánh Phong đã bị Đỗ Duy hạ nhục, rõ ràng là ô nhục mà dự thi!

Trong tổ của hắn, đối thủ lại đặc biệt cường hãn - Thần điện đối với việc này thậm chí còn suy đoán rằng có bàn tay của Đỗ Duy thao túng phía sau quá trình rút thăm! Bởi vì tổ thi đấu của Randall, toàn bộ tuyển thủ đều có thực lực hơn hẳn các tổ khác! Randall phải đối mặt với bảy tên đối thủ, trong đó có bốn tên cấp bốn, hai tên cấp năm, thậm chí còn có một tên cấp bảy!

Nhất là tên võ sĩ cấp bảy kia, hắn là một cao thủ nổi tiếng ở khu Đông Nam đế quốc, tại hai hành tỉnh phía đông nam đế quốc rất có danh vọng. Vóc người hắn khôi ngô tráng kiện - kiếm thuật hung hãn có tiếng, tuyệt đối không phải là loại mà mấy tên gia hỏa dùng tiền mua cấp bậc có thể so sánh được.

Sau tiếng trống báo hiệu bắt đầu trận đấu, Randall liền rút trường kiếm của mình ra!

Bởi vì hôm nay chỉ là một trận đấu lôi đài tỉ võ, nên vị kỹ sĩ trưởng này không có mặc áo giáp nặng nề của kỵ sĩ, mà là một bộ áo bó sát người của võ sĩ, bên trong chỉ mặc một tấm áo da nhẹ.

Sau khi trận đấu bắt đầu, hắn đem tất cả sự chú ý của mình tập trung trên người tên võ sĩ cấp bảy kia - Randall rất rõ ràng đối thủ chính của mình là ai.

Tên võ sĩ cấp bảy này tên là Mã Long - cả người trời sinh lưng hùm vai gấu, vóc người như một cái cọc gỗ thật lớn, thân trên để trần không mặc y phục gì mà trực tiếp mang một kiện giáp da. Cơ bắp dưới lớp giáp da như muốn bùng nổ. Cổ của hắn thì to như bắp đùi của một người bình thường, hai bắp tay cực kỳ kinh người, tràn ngập lực lượng! Trên khuôn mặt còn có một vết sẹo dài rất đáng sợ - nghe nói là do lúc còn thanh niên, một mình hắn chiến đấu với con gấu đen mà để lại!

Lần đó hắn dùng đôi bàn tay trần giết chết con gấu đen, trên mặt bị móng vuốt của nó cào trúng. Bất quá cuối cùng hắn cũng dùng chính đôi tay to lớn của mình, đích thân bóp chết con mồi!

Trên cổ của hắn vẫn còn đeo một sợi dây chuyền, chính là ba cái răng nanh to lớn của con gấu đó!

Mặc dù vóc người của Randall cũng rất cường tráng, nhưng đứng trước tên gia hỏa khổng lồ này, liền trở nên rất mảnh mai.

Cùng với tiếng trống thùng thùng, đứng ở phía xa Mã Long quay về phía Randall khẽ nhếch miệng cười, gầm nhẹ lên nghe như tiếng dã thú:

- Thần Thánh kỵ sĩ ngài cứ yên tâm, chúng ta cứ đấu một trận công bằng đi!

Vừa nói, thân thể cao lớn của hắn đột nhiên nhảy lên, nhanh nhẹn như một con thỏ. Bay nhanh tới một tên địch thủ phía bên trái, bàn tay to lớn liền nắm lấy bắp vai của tên kia!

Động tác của hắn nhanh như thiểm điện. Tên đối thủ kia dù sao thực lực cũng là cấp năm, nhưng cơ bản không kịp phản ứng, trường kiếm mới rút ra được một nửa đã bị Mã Long nhắc bổng lên, trực tiếp quăng xuống lôi đài!

Toàn trường hoan hô ầm ầm.

Randall thở phào nhẹ nhõm, hắn cũng tự biết thực lực của mình. Mặc dù bản thân là kỹ sĩ trưởng của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn nhưng hiện tại đang là thời kỳ suy yếu nhất, nếu không dựa vào thực lực bát cấp của mình, làm thế nào có thể ngồi ở vị trí này đây!

Mà mặt khác bản thân mình hôm nay cũng không thể thua được. Nếu không thiên hạ sẽ kháo nhau rằng, thủ lĩnh của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn ngay cả vòng loại cũng không thông qua được, đây quả là một đả kích to lớn đối với uy tín của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn!

Mà cái tổ này... Randall cũng hiểu, nếu như tên Mã Long kia ngầm ngầm liên hợp với các tuyển thủ khác, trước mắt liên thủ đối phó mình, vậy thì thật sự bản thân mình cũng khó tự bảo vệ! Dù sao thì cấp bảy

và cấp tám thực lực mặc dù chênh lệch, nhưng cũng không phải quá lớn! Nếu như còn có sáu người hỗ trợ, chính mình muốn thắng thì quả thật rất khó khăn!

Bất quá bây giờ trước mắt tên Mã Long này rất quang minh lỗi lạc, không có tâm tư đó mà muốn cùng mình đối mặt đấu một trận.

- Hảo hán tử!

Randall trong lòng nhẹ nhõm, cười to vài tiếng, phi thân nhảy tới bên người một đối thủ trước mặt, giờ kiếm chém xuống. Tên đối thủ kia dùng kiếm chém ngang để cản, nhưng dù sao vũ kỹ của Randall so với hắn cũng mạnh hơn mấy bậc, cổ tay rung lên, chuôi kiếm lại đâm ngược vào ngực mình. Hắn kêu lên hai tiếng, liên tục lùi lại phía sau. Randall đi tới, đá một cước trên đùi làm hắn văng khỏi lôi đài.

Chỉ trong chốc lát, trên lôi đài vài tiếng “bộp bộp” vang lên, tám tuyển thủ rất cục chỉ còn lại có hai người: Randall cùng Mã Long. Hai người rất ấn ý đem tất cả những tên tuyển thủ khác đánh rớt xuống đài, sau đó bắt đầu nghiêm túc nhìn chăm chú đối phương.

Trường kiếm của Randall tỏa ra quang mang của đấu khí, hắn vừa rồi đã cùng một đối thủ liều mạng đo đấu khí. Trực tiếp đánh bại đấu khí của đối phương, chặt đứt trường kiếm của hắn. Giờ phút này cả người Randall nhiệt huyết sôi trào, thân thể cũng hoạt động hết mức, hướng về phía đối thủ.

Tên này vóc người khổng lồ, lực lượng khẳng định sẽ chiếm ưu thế lớn. Mà vừa rồi xem ra, thân thể của hắn lại còn rất linh hoạt. Võ sĩ với vóc người như vậy quả thật là khá hiếm thấy.

Xem ra... muốn thắng, chỉ có cách cùng hắn ngạnh so đấu khí!

Về phương diện đấu khí, Randall phi thường tự tin. Hắn từ nhỏ khi tu luyện trong Thần Thánh kỵ sĩ phi thường khắc khổ, đến cả bây giờ vẫn còn nổi tiếng khắp Thần Thánh kỵ sĩ đoàn.

Cùng với hai tiếng rống to, hai tên võ sĩ tay cầm trường kiếm, bắt đầu lao vào nhau đánh đến sống chết! Đấu khí của Randall mang theo một màu bạc thánh khiết, rất là chói mắt, lập tức khiến cho khán đài nổi lên vài trận hoan hô!

Còn tên Mã Long kia, hiển nhiên còn chưa đạt đến trình độ cao cấp võ sĩ, đấu khí của hắn chỉ có màu xám. Đúng là võ sĩ trung cấp chính hiệu! Nhưng trường kiếm của hai người sau nhiều pha hung hăng giao nhau, thân thể khổng lồ của tên Mã Long này lại không xê dịch nửa bước!

Trường kiếm liên tục phát ra âm thanh leng keng, tóe ra ánh lửa hỗn loạn. Trên mặt tên Mã Long kia lại càng phát ra nụ cười hưng phấn! Cơ thể hắn cơ hồ lại bành trướng thêm vài phần!

Ngược lại Thần Thánh kỵ sĩ Randall thì lại lui ra phía sau hai bước!

Randall trong lòng trầm xuống, hắn cảm nhận được lực lượng hùng hậu của đối phương. Mặc dù đấu khí còn thua mình một bậc, nhưng dù sao lực lượng cơ thể của đối thủ quá cường hăng - quả nhiên là có khả năng dùng tay trần bóp chết gấu a!

Bất quá, đấu khí không chỉ có riêng lực lượng không thôi!

Randall cười lạnh, khẽ quát một tiếng, trường kiếm trên không dựng thẳng rồi bỏ xuống vài cái trong tiếng gào thét. Hai đạo ánh sáng màu bạc bắn tới! Mã Long vẻ mặt dữ tợn, găm giữ, chuôi kiếm trong tay hắn cũng từ từ đưa trường kiếm dựng thẳng lên chém hai cái, đem hai đạo ánh sáng bắn về phía mình phá cho nát bấy.

Cùng lúc đó, thân ảnh quỷ mị của Randall cũng đã lướt tới. Trường kiếm của Mã Long dù sao cũng quá to lớn, tức thời không linh hoạt được như đối phương, mà kiếm của Randall lại cứ như độc xà uốn lượn, lại mang theo đấu khí màu bạc thánh khiết. Mấy lần binh khí đánh ra đều nhằm vào nhược điểm của Mã Long! Liên tục điểm lên chỗ cách chuôi kiếm một chút của đối phương vài cái!

Đây quả thật là “tử huyết” trong lực lượng của Mã Long, khiến Mã Long cực kỳ thiếu tự nhiên. Sau khi bị đối phương điểm lên kiếm của mình vài cái, hắn lập tức có cảm giác của mình có chút tê cứng. Diên cuồng gào thét một tiếng, hắn dứt khoát dùng hai tay cầm kiếm, một khí thế kinh người ập tới, hướng đỉnh đầu Randall mà chém xuống! Thậm chí để hở ngực mình cho đối phương đánh tới!

Randall trong lòng mắng thầm, dù sao đây cũng chỉ là tỉ võ. Hắn mặc dù có thể nhân cơ hội đâm vào ngực đối phương một nhát, nhưng cũng chắc chắn khó thoát khỏi một kiếm... hắn không muốn trong vòng đấu loại mà lại bị thương nặng.

Bị đẩy vào đường cùng, hắn hít sâu một hơi, chỉ có thể lui ra phía sau hai bước, dụng kiếm chém ngang một cái...

Keng một tiếng, đầu khí màu xám và đầu khí màu bạc lần nữa chạm nhau, thân thể của hai người đều chấn động.

Rốt cục, chênh lệch về đầu khí cũng hiện ra, tên khổng lồ Mã Long kia miệng thắm ra một tia máu tươi, hiển nhiên là đã bị nội thương. Bất quá tên này quả thật rất là trâu bò, trên mặt chiến ý càng phát ra cuồng nhiệt, rút lên liên tục, đột nhiên nắm lấy cự kiếm nằm dưới đất của mình, đánh ra một loạt công kích như cuồng phong bạo vũ!

Mỗi một kiếm của hắn đều mang theo uy thế giống như tiếng gió gào sấm giạt! Cảm giác uy mãnh này, khiến cho Randall chỉ có thể ra sức phòng ngự.

Bình bình bốp bốp, âm thanh do Mã Long gây ra khiến tiếng hô hào của người xem trên toàn trường bị đè ép đến mức thấp nhất! Chợt thấy cái tên người khổng lồ này rống giận trông giống hệt như một con dã thú nổi điên. Mà Randall lại giống như chiếc thuyền nhỏ chập chờn trong phong ba bão tố, dưới công kích điên cuồng của Mã Long... chỉ có thể một mặt chống đỡ một mặt lui về từng bước.

Cuối cùng, trên khán đài truyền đến tiếng kinh hô! Bởi vì sau khi liên tục lùi ra sau mười mấy bước, Randall đã đứng ở ngay rìa khán đài, phía sau đã không còn đường thối lui nữa!

- Hống!!!

Sau khi Mã Long rống lên một tiếng kinh thiên, hắn giơ cự kiếm như đâm thủng bầu trời, theo đó thanh kiếm to lớn lại như một bó đuốc, mang theo đầu khí gào thét đập xuống...

Lúc này, đứng ở bờ lôi đài, khóe miệng Randall đột nhiên lại lộ ra một tia cười nhàn nhạt...

- Ông!

Trên kiếm của hắn, đột nhiên phát ra một hồi rung động rất nhỏ! Cùng với chấn động này, trường kiếm của hắn nhẹ nhàng chém lên cự kiếm của Mã Long. Chợt thấy Mã Long rống lên một tiếng sợ hãi, đầu khí trên cự kiếm của hắn nhất thời tan rã, mà theo đó vài tiếng khanh khách rất nhỏ vang lên, trường kiếm to lớn đó nhất thời nứt ra từng đoạn!

Lúc này, một tay của Randall đã nắm được cánh tay của Mã Long, ra sức quật một cái...

Ầm một tiếng. Thân thể to lớn của Mã Long từ bên phải Randall văng thẳng ra ngoài, Randall còn thuận thế vỗ nhẹ vào sau lưng Mã Long một cái...

Phịch! Mã Long cuối cùng rút khỏi lôi đài. Chính là hắn vừa rút xuống, liền nhảy dựng đứng lên. Lắc đầu một cái, xoay người nhìn Randall trên đài, vẻ mặt từ khiếp sợ đến phẫn nộ, rồi dần dần yên tĩnh trở lại.

Hắn nhìn lại trên tay mình chỉ còn chuôi kiếm, sau đó nhìn chăm chú vào Randall đang đứng trên lôi đài:

- Người quả thật mạnh hơn ta... xem ra vũ kỹ của ta còn chưa luyện đến nơi đến chốn!

Randall nhìn đối thủ dưới lôi đài, thanh âm của hắn cũng rất nghiêm túc:

- Người cũng rất lợi hại, Mã Long các hạ, bất quá ta cho người một lời khuyên... đầu khí tịnh không phải chỉ có lực lượng! Quan trọng hơn là lực lượng nắm chắc trong tay, chứ không phải chỉ một mặt "mạnh". Nếu như người hiểu được điều này, có thể nói thực lực của người nhất định sẽ nhảy vọt.

Vừa nói, hắn vừa thi lễ một cử chỉ đúng tiêu chuẩn kỵ sĩ.

Trên lôi đài, Randall một thân áo da màu trắng, áo bào võ sĩ cũng màu trắng, cầm trường kiếm trong tay, hơn nữa còn có bối cảnh thủ lĩnh của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn, nhất thời làm người xem toàn trường hoan hô.

Mà trên lầu ba, trong bao sương của thần điện, một người trưởng lão áo trắng đang quan sát trận đấu, cũng hướng về phía Randall mỉm cười vỗ tay.

Randall quay mặt về phía khán đài gật gật đầu, ánh mắt của hắn rơi vào phòng bao của Đỗ Duy. Hắn đột nhiên giơ cao trường kiếm, hướng về phía phòng bao của Đỗ Duy, làm một tư thế khiêu chiến!

Ý tứ là: Ta đang chờ ngươi!

Động tác này nhất thời khiến toàn trường phải ồ lên!

Đỗ Duy lại bình tĩnh ngồi trên ghế, ánh mắt của hắn thậm chí không thèm nhìn đến tên Randall đang khiêu chiến mình, mà là nhìn về phía dưới lôi đài...

Cái tên Mã Long này... quả là thú vị! Với đấu khí cấp thấp của mình, chỉ dùng lực lượng thuần túy của cơ thể, lại có thể khiến cho một võ sĩ cao cấp đánh đến khó phân thắng bại...

Nhưng mà lúc này, ánh mắt của Đỗ Duy cũng nhìn về phía Randall... nhưng là hắn không phải quan tâm đến việc Randall chỉ kiếm khiêu chiến với mình, mà là ánh mắt chăm chú nhìn vào cánh tay đang buông xuống của hắn...

Dưới thị lực siêu phàm của Đỗ Duy, mặc dù cách hơn trăm mét, hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng: tên Thần Thánh kỵ sĩ này trên tay đang nhẹ nhàng run rẩy!

Tay của Randall đang run rẩy! Mặc dù động tác ấy rất bí mật, chính hắn đã che dấu rất kỹ, nhưng Đỗ Duy lại rõ ràng nhìn thấy tay hắn đang run rẩy!

Hiển nhiên là do vừa mới cùng tên khổng lồ Mã Long kia đánh nhau sống chết một phen, không chịu nổi gánh nặng mà ra!

Đỗ Duy khoe miệng lộ ra một nụ cười vi diệu, ánh mắt hắn lần nữa rơi vào trên người Mã Long đang ủ rũ dưới đài.

- Zach nhỏ!

Đỗ Duy thấp giọng hô một câu.

- Chuyện gì, ông chủ?

Đỗ Duy nhìn tên Mã Long phía dưới:

- Cái tên kia, người giúp ta điều tra lai lịch của hắn. À... an bài một chút, ta thấy hắn rất thuận mắt, để xem có thể thu dụng hắn hay không.

Zach nhỏ cũng sốt một cái:

- Ông chủ, hắn chỉ là một tên võ sĩ cấp thấp cật sức trâu bò một chút mà thôi, trên đại lục thất cấp võ sĩ có đầy, sao ngài lại có hứng thú với hắn chứ.

- Cật sức một chút hả? Quả là chỉ “một chút” a!

Đỗ Duy cười nhẹ:

- Đi thôi, Zach nhỏ, sinh ý mới là chuyện trong nghề của ngươi, còn về vũ kỹ, ngươi chỉ là người thường thôi!

Sau khi đón nhận tràng hoan hô nhiệt liệt dành cho người chiến thắng, Randall xoay người đi đến một bên lôi đài bước xuống. Trước khi đi, hắn cũng nhìn không được mà liếc mắt nhìn Mã Long một cái.

“Chúc may mắn, tên quái vật! Lực lượng của ngươi quả là kinh người a.”

Randall trong lòng nhìn không được nghĩ thầm, hắn đột nhiên nghĩ đến, trong thần điện, có lực lượng cường đại đến mức biến thái như vậy, vẫn có một tên nữa!

Chính là tên cận vệ quái vật Seine của đại nhân Maximos! Cái tên trông như một con sư tử ấy, hình như lực lượng không hề thua kém gì tên Mã Long này.

Rất khéo là, lúc này Đỗ Duy nhìn Mã Long, trong lòng cũng đang nghĩ về tên cận vệ có lực lượng cơ thể hết sức biến thái của Maximos giáo chủ đại nhân kia - Seine!

Ban đầu, cái tên Seine kia cũng là bằng vào lực lượng cơ thể thuần túy mà đánh nát đầu gối của một tên thất cấp kỵ sĩ, còn đánh nát vài cái khớp xương của đối phương a!

Lực lượng giống như dã thú? Hừ... thú vị!

Bên ngoài tiếng hoan hô từng đợt từng đợt truyền đến.

Rất hiển nhiên, bên trong phòng nghỉ ngơi của các tuyển thủ, các tấm ván gỗ này cơ bản là không thể ngăn được tiếng hoan hô huyền ảo từ bên ngoài lọt vào.

Nghe những thanh âm này, hẳn là trận đấu của tổ này đã phân thắng bại rồi.

Trong phòng nghỉ của tuyển thủ, hơn mười người đều đang đắm chìm trong tâm sự của mình, có người vẽ mặt lạnh lùng ngồi lau chùi vũ khí, có người thì lại làm một vài động tác hâm nóng cơ thể. Còn có người giả vờ bình thản dựa vào trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Còn có người...

- Được rồi, tổ tiếp theo chuẩn bị lên sân đấu đi!

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, một người phụ trách đám binh lính trị an ở bên ngoài đi vào. Hắn rống lớn một tiếng:

- Động tác nhanh lên một chút! Phía trước đã đấu xong rồi! Nhanh nhanh lên, ta gọi đến tên ai thì người đó mau ra đây!

Tên binh lính này đứng ở cửa nhìn vào, thấy trong phòng nghỉ này đủ loại dạng người cao gầy mập ốm.

- Finley! Grasso! Nhược Môn...

Khi hắn gọi xong tên của bảy người, đột nhiên âm thanh ngừng hẳn, trên mặt có chút cổ quái, nhìn thoáng qua danh sách trong tay. Sau khi xác nhận cái tên cuối cùng có đánh dấu... tên lính này nhịn không được tự nhủ: Hả? Tên này... như thế nào lại có đàn bà đi tham dự thi đấu đây?

Ánh mắt của hắn nhịn không được có chút tò mò hướng về phía trong phòng nghỉ:

- Người thứ tám... Tuyệt!

Hắn nhịn không được lại thì thầm một câu:

- Cái tên thật kỳ quái.

Nhìn thoáng qua trong phòng:

- Tuyệt! Ai là Tuyệt! Mau ra đây đi, trận đấu của người bắt đầu rồi!

Tên binh lính này trong lòng vẫn còn chưa hết tò mò... đàn bà mà lại tham gia trận đấu tàn khốc thế này... Nữ võ sĩ? Ai, nhất định là một mục lưng hùm vai gấu, lớn lên cao lớn thô kệch xấu như cạp mẹ rồi.

Nhưng kết quả... lại khiến hắn ngạc nhiên. Sau khi hắn hô lên vài tiếng, từ đám người trong gian phòng, trong một góc nhỏ truyền đến một âm thanh thanh thúy dễ nghe:

- Ta ở đây!

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từ một cái ghế nhỏ phía trong góc, một thân ảnh nhỏ nhắn mỏng manh đứng lên. Chậm rãi đi tới cửa.

Mọi người, thậm chí tất cả tuyển thủ còn lại trong phòng này đều ngây dại!

Vì tên gia hỏa này một thân trường bào màu trắng, còn mang theo một cái nón rộng vành, đem đầu tóc giấu ở bên trong. Từ lúc bước vào, người đó an tĩnh ngồi ở trong góc, không nói bất kỳ lời nào, cũng không hề nhúc nhích, bởi vì áo choàng và chiếc mũ đã đem dáng vóc và diện mạo của người này hoàn toàn che đậy, cho nên không ai nhìn ra hắn là một cô gái!

Tên binh lính ở cửa nhìn cô nàng đang đi tới trước mặt mình. Từ thân hình mà xét thì, nàng so với người bình thường cao hơn một chút... chỉ là cao hơn một chút mà thôi. Mặc dù trường bào và mũ che phủ toàn thân, nhìn không ra vóc người nhưng rất hiển nhiên... nàng tuyệt đối không phải một tên gia hỏa tráng kiện, ngược lại còn có chút... tinh tế.

- Người ...Người là Tuyết? Người là tuyển thủ Tuyết?

Tên lính nhìn không được hỏi một câu.

Sau cùng, từ trong áo choàng một bàn tay trắng nõn tinh tế đưa ra, nhẹ nhàng gỡ mũ xuống, lộ ra một mái tóc dài mềm mại tựa như mây, cái cổ cao động lòng người. Da thịt nhẵn nhụi như tuyết trắng, chỉ là trên mặt còn mang theo một tấm mặt nạ màu bạc, đem dung mạo của nàng hoàn toàn bao phủ bên trong.

Mặc dù như vậy, tên binh lính này thấy thế cũng ngây dại.

Rất hiển nhiên, trước mắt nữ tử này, nhìn qua rất mảnh mai tinh tế... Tuyệt đối không có vẻ gì là giống như loại võ sĩ cao lớn thô kệch.

- Người ... Người xác định người chính là Tuyết? Tuyển thủ dự thi?

Tên lính trong lòng sinh ra vài phần không nỡ. Hắn không đành lòng nhìn cô gái này lên đài để bị một đám gia hỏa cơ bắp khi dễ.

- Tất nhiên, chính là ta!

Mặc dù mang theo mặt nạ, nhưng là sau cái mặt nạ kia lộ ra đôi mắt toát lên vài phần tươi cười quyến rũ.

Tiếp đó, tên “Tuyết” này nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Sau khi người cuối cùng của tổ này bước ra khỏi đài, toàn trường vốn đang huyền não ồn ào nhất thời yên tĩnh trở lại! Bất quá sau đó lại đột nhiên bạo phát ra tiếng hô càng lớn!

- A! Con gái! Là con gái kìa!

- Nhìn kìa! Một tuyển thủ nữ! Một nữ võ sĩ!

- Trời ơi! Nàng nhìn qua so với con mèo không mạnh hơn bao nhiêu! Chẳng lẽ nàng muốn đi tìm chết hay sao?

- A! Tiểu bảo bối. Lấy mặt nạ của nàng xuống cho chúng ta nhìn thấy mặt đi!

Ngồi ở trong phòng bao, Đỗ Duy nhìn nữ tuyển thủ sau cùng này đi tới, cũng có chút ngoài ý muốn, hắn nhíu mày nói:

- Zach... trong danh sách báo danh có nữ tuyển thủ sao? Tại sao ta lại không biết việc này?

Zach nhỏ lật danh sách ra:

- Vâng, có một người, đây là một người duy nhất, bất quá là một người con gái tên Tuyết. À, cấp bậc võ sĩ là... Cấp một, một nhân vật nhỏ mà thôi, cho nên không có ý báo cho ngài biết.

Cho nên, thần sắc Đỗ Duy cũng bình tĩnh lại... nhưng rất nhanh sau đó, hắn cũng không còn bình tĩnh nổi nữa!

Bởi vì sau khi lên đài trong những tiếng hoan hô vang dội. “Tuyết” đột nhiên giơ tay lên, đem áo choàng rộng thùng thình bao phủ trên người gỡ ra ném xuống đất!

Cái gì đây?

Chung quanh một tràng hoan hô hò hét, cơ hồ muốn lật tung cả lôi đài lên!

Trên lôi đài, đứng giữa những tên cơ bắp này, “Tuyết” sau khi cởi bỏ áo choàng liền lộ ra trang phục bên trong của nàng!

Vô phương dùng từ ngữ để miêu tả một thân hình tuyệt đẹp như thế! Phía trên nàng mang một cái giáp da thiếu vải nhỏ màu đỏ tươi, da thịt trắng nõn lộ ra cùng với cái giáp đỏ hình thành một hình ảnh đối lập đến mê người.

Mà phơi bày ra nhất chính là cái eo nhỏ nhắn thon thả của nàng, rắn chắc mà tràn ngập co giãn. Phía dưới còn lại là một cái chiến váy nhỏ tinh xảo màu đỏ - phối hợp với mảnh áo giáp da màu đỏ ở trên tuyệt đối hoàn mỹ, trông như một đóa hoa sen.

Mà cặp chân dài kia... Quả thực khiến cho tất cả những tên đàn ông đang xem đều muốn nổi điên!

Yêu quái!

Tuyệt đối là yêu quái!

Không! Phải nói là siêu cấp yêu quái!

Cô nàng mặc một thân màu đỏ đang đứng trên lôi đài này, phảng phất giống như một yêu quái cực kỳ mê người!

Mà trên mắt cá chân của nàng, còn mang theo hai cái vòng bằng vàng, trên có buộc một quả chuông. Nàng thoáng hoạt động hai cái, chuông liền phát ra âm thanh thanh thúy...

Đỗ Duy đã há hốc mồm...

- Gặp quí! Mẹ kiếp! Tại sao lại là nàng?

Công tước đại nhân đột nhiên đứng lên, híp mắt cẩn thận nhìn chăm chú cô gái mặc giáp đỏ trên lôi đài. Sau đó lại đột nhiên dè dặt nhìn xung quanh, từ trên xuống dưới, trái phải đều nhìn hết một lần.

- Ông chủ... Ngài nhìn cái gì vậy?

- Zach... Zach! Nhanh lên! Mau nhìn xem, trong tổ tám người kia có ai đặc biệt lợi hại hay không?

Zach nhỏ vội vàng xem danh sách, sau đó ngẩng đầu lên:

- Không có! Tổ này thực lực không cao, lợi hại nhất chỉ là một tên cấp năm.

- Tốt rồi!

Đỗ Duy thở phào nhẹ nhõm. Ngồi xuống, lẩm bẩm nói:

- May mắn, nếu như nàng bị nửa điểm thương tổn ... ta sợ là cả đề đô đều bị tên kia huỷ đi luôn!

- Ông chủ, ngài hình như rất khẩn trương... Ngài biết cô gái này sao? Cô ta rất lợi hại sao?

Zach nhỏ hỏi.

- Nàng? Thực lực của nàng cũng thường thường mà thôi.

Đỗ Duy bĩu môi:

- Bất quá nàng có một tên rất trâu bò... cực kỳ trâu bò mà lại rất hay “bao che” làm sư phụ! Cái tên đó, ta cũng tuyệt đối chọc không nổi...

706. Chương 505: Thay Ta Đánh Giá

Zach nhỏ nhận thấy, trên cái thế giới này người mà Đỗ Duy chọc không nổi chỉ sợ là còn chưa sinh ra đời - bao gồm cả Hoàng thất nữa! Mặc dù Đỗ Duy một mực đối với hoàng thất rất tôn trọng, nhưng Zach nhỏ lại cảm giác được ông chủ của mình tuyệt đối là một người không kiêng nể bất cứ ai, nếu như đến lúc bắt đắc dĩ, hẳn tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay đối với Hoàng thất.

Nhưng bây giờ Đỗ Duy lại tự mình thừa nhận có một tên gia hỏa mà hẳn cũng chọc không nổi...

Zach nhỏ lập tức tập trung tinh thần chú ý đến trên người cô gái nhỏ kia.

Trên lôi đài, Tuyết đứng giữa bảy tên đại hán cơ bắp, thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp cùng những nam nhân cường hãn xung quanh hình thành một hình ảnh cực kỳ đối lập. Mà mấy tên gia hỏa đó cũng có chút do dự nhìn vị... nữ tuyển thủ này... Đánh hay không đây?

Nhưng mà nhìn nàng mảnh mai như vậy... thật sự là có chút không đành lòng hạ thủ.

- Các người sao rồi?

Trong lúc mấy tên cơ bắp còn đang do dự, Tuyết nhẹ nhàng cười cười, âm thanh của nàng không thể nghi ngờ là rất động lòng người:

- Nếu như các người không động thủ, ta sẽ phải động thủ đấy.

Trong đó một tuyển thủ đột nhiên thở dài, hần nhìn cô gái trước mặt nói:

- Cô bé, ta không thích đánh đàn bà con gái, người không thuộc về nơi này, ta nghĩ người nên đi xuống dưới đi - một mình người tự đi xuống lôi đài, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm khó dễ gì người là được.

Tuyết cười, tiếng cười của nàng nghe như tiếng chuông bạc, cười đến độ thân thể nhẹ nhàng rung lên, khiến cái chuông buộc dưới mắt cá chân leng keng không dứt.

- Người cười cái gì?

Tên vừa nói khi này có chút tức giận hỏi.

- Ta chỉ cảm thấy rất thú vị.

Tuyết nhìn các đối thủ trước mặt.

- Như vậy đi, ta cho các người một cơ hội tự mình đi xuống lôi đài... ta cam đoan không làm khó dễ các người, có được hay không?

- Con bé cuồng vọng!

Những lời này đã chọc giận bọn họ. Tên vừa rồi nói chuyện lập tức thay đổi sắc mặt:

- Nếu nói như vậy, để ta đem người ném xuống dưới! Cẩn thận đừng để bị gãy tay gãy chân đấy!

Vừa nói, hắn vừa bước lên vài bước, vươn bàn tay to lớn hướng về phía bả vai của Tuyết.

Cười khanh khách vài tiếng, thân ảnh của Tuyết nhẹ nhàng phiêu hốt. Trên đài dưới đài tất cả chúng nhân liền cảm giác như bị hoa mắt. Cô bé này thân ảnh phảng phất mang theo một tàn ảnh. Tại chỗ biến mất! Tên kia một trái chộp vào khoảng không, đột nhiên nghe thấy tiếng cười thanh thúy từ phía sau truyền đến:

- Tốt lắm, người đã động thủ trước. Như vậy ta sẽ không khách khí nữa!

“Không khách khí” mấy lời này vừa nói ra, tên kia liền cảm giác được thân thể của mình giống như bị một con voi lớn húc đầu vào, đột nhiên toàn thân đau nhức. Sau đó hét to một tiếng, thân thể liền bay lên trời, trực tiếp văng ra ngoài!

Người đó khi đang văng lên trời, trong lòng buồn bực thầm nghĩ: Mẹ nó, cô nàng này là một cao thủ...

“Bịch” một tiếng, tên gia hỏa tội nghiệp này văng ra ngoài xa phải hơn mười mét, mắt thấy dường như phải đụng vào phía trên lầu ba của khán đài. Cũng may là trước trận đấu, ở xung quanh khán đài đã có mời ma pháp sư bày ra một cái kết giới - như vậy khiến người trên lôi đài có đánh đến nghiêng trời lệch đất cũng không ảnh hưởng gì đến người xem ở trên.

Người kia vừa đụng vào kết giới, liền bị ngăn cản. Từ trên không trung rơi thẳng tắp xuống mặt đất, ngay cả rên cũng không kịp, dứt khoát liền hôn mê bất tỉnh.

Bên cạnh mấy người đến từ Thần điện chuyên phụ trách việc trị thương tại hiện trường vội vàng chạy tới, bảo binh lính đem người này mang đi trị liệu.

- À, tiếp theo là ai đây?

Chung quanh một mảnh hoan hô hò hét, Tuyết xoay người lại, dưới chiếc mặt nạ màu bạc trên khuôn mặt nhìn sáu đối thủ còn lại.

- Đừng khách khí nữa, cùng tiến lên. Giải quyết con bé này đi!

Một tên gia hỏa hô to, sau đó hắn lập tức hướng về phía Tuyết nhào tới.

Đáng tiếc, hắn có tâm tư như thế, nhưng lại không nghĩ tới những người còn lại vẫn còn vài phần thương hương tiếc ngọc - hoặc là do dưới ánh mắt của mấy ngàn người, mấy tên nam nhân lại liên thủ với nhau đánh một cô gái, thật sự quá mất mặt. Cho nên người kia xông ra được vài bước, đột nhiên phát hiện hai bên không có tuyến thủ nào cùng mình lao tới.

Lúc này, Tuyết di chuyển! Thân hình mảnh mai của nàng đột nhiên ngay tại chỗ làm một động tác vặn vẹo đến mức không thể tưởng tượng được! Tên kia vừa mới phóng tới, nhất thời đánh vào khoảng không. Mà lúc này, Tuyết tại chỗ làm một động tác khom lưng xuống, so ra thì độ mềm dẻo còn muốn hơn diễn viên múa chục lần.

- Trời! Nhìn cái lưng của nàng kia!

Trên khán đài có vô số người kinh hô thét lên.

- Lưng của nàng quả thật so với sợi mì còn mềm dẻo hơn nữa!

Cái tên kia chụp vào khoảng không, Tuyết cũng đã ngửa mặt ngã người về sau. Nhưng thân thể vẫn cứ giữ thẳng bằng tại chỗ, đột nhiên giơ chân lên. Đôi bắp thân thon dài thẳng tắp mê người, hung hăng đá vào góc trên đùi của hắn, người kia đau đớn hô lên một tiếng, thân thể nhất thời hướng về phía Tuyết ngã xuống...

Nhưng làm thế nào Tuyết lại để một người đàn ông nhào vào người mình? Ngay lúc này, bắp chân của nàng trong nháy mắt bằng tốc độ không thể dùng mắt thường phân tích, liên tục đá vào bắp đùi, eo ếch, thậm

Bạch Hà Sầu có thể từ bỏ ý nghĩ để Allu kế thừa mảnh Tuyết Sơn?

Như vậy cuộc sống của cô bé này còn có một tia xoay chuyển. Trong con người mỹ lệ đó, một tia hy vọng còn có thể thấp lên. Có lẽ, trong lòng nàng có thể có tình cảm... Cũng có thể có...

Dù sao, nàng vẫn còn là một nữ hài tử trẻ, mỹ lệ và khỏe mạnh. Nàng hẳn phải có một cuộc sống thật rực rỡ, như ngàn ngàn, vạn vạn cô bé trên thế giới này... như những nữ hài tử mà bản thân mình đã nhìn thấy tại đế đô.

Không thể không nói, Lam Hải Duyệt sống tại đế đô nhiều năm, vô hình chung (bất tri bất giác), lối suy nghĩ của lão đã thoát khỏi cách nghĩ của Đại Tuyết sơn và có khuynh hướng của người Roland.

Nói không ư? Như vậy có bé này có thể được hưởng thụ sinh mệnh.

Nhưng...

Lam Hải Duyệt do dự. Lão rất nhạy cảm với vấn đề máu chốt này.

Bỗng nhiên Bạch Hà Sầu muốn định ra người thừa kế. Có phải hẳn có ẩn ngữ gì không?

Hay là hẳn...

Chẳng lẽ hẳn không còn sống lâu? Hoặc có nguyên nhân đặc thù muốn rời khỏi...

Vậy thì, Đại Tuyết sơn cần một người đứng đầu, phải là một người được thừa kế! So sánh với tương lai của Đại Tuyết sơn nhất mạch mà nói, cuộc sống của một cô bé, tất nhiên là không trọng yếu bằng...

Lam Hải Duyệt một mực tự hỏi, thời gian bất tri bất giác trôi nhanh, lúc lão tính tảo lại thì Allu đã trở về.

Nàng khê chạy bộ đến tiểu viện, mang cho lão già một sức xuân thật đáng hâm mộ. Sau đó cô đưa ra một gói bằng giấy dầu, thanh thúy mỉm cười:

- Sư bá đại nhân! Ngài nói không sai, thịt trâu nhà này rất thơm.

Dưới mắt nạ... đôi mắt kia phảng phất nét vui mừng.

Lam Hải Duyệt thở dài...

Phiền nào...

***

Mà giờ phút này, Đỗ Duy đang rất bận rộn.

Trong ba ngày, vòng thứ nhất của luận võ đại hội đã qua. Cuối cùng, hơn ba nghìn tuyển thủ, qua vòng đấu loại tám người một tổ tuyển ra những người xuất sắc tại vòng thứ nhất. Theo đó, vì một vài nguyên nhân đặc thù, người xuất sắc vượt qua vòng đấu loại có chút biến hóa - nên sau trận đấu, có không ít tuyển thủ vì thất bại trên lời đài mà lên quyết đấu với đối thủ, kết quả là bị chết mất một ít. Có vài người quá khích, sau vòng đấu loại liền chạy đi uống rượu, say lướt khướt. Kết quả là gây náo loạn, bị sở trị an tại đế đô bắt giam vào ngục.

Cũng có một vài người, mặc dù đã qua vòng loại, nhưng thấy trong đám tuyển thủ có quá nhiều cao thủ nên mất hy vọng, lập tức bỏ quyền.

Nên sau công tác thống kê cuối cùng, trong danh sách chỉ còn 397 người.

Trong đó bao gồm bản thân Đỗ Duy, ba mươi hai gã trong Thần Thánh kỵ sĩ đoàn, Allu... đương nhiên, còn có cả ba người trong nhóm “Ngọc Rồng”.

Nhưng đến mai... ngừng đấu một ngày - đương nhiên là tên tiểu nhân Đỗ Duy cũng không hảo tâm để các võ sĩ nghỉ ngơi. Đối với Đỗ Duy mà nói, trong ba ngày thi đấu, ngoài chuyện đánh bạc thì còn có việc thu vé vào cửa. Nếu như để cho Đỗ Duy tự mình quyết định, hẳn hẳn không thể một năm 365 ngày đều có quyết đấu.

Nhưng ngày mai không được.

Bởi vì ngày mai là ngày hội tất niên, mỗi năm một lần tại Roland đại lục.

Ngày 31 tháng 12... Vào ngày mai, toàn bộ đế đô ăn mừng, hơn nửa đêm còn bắn pháo sáng lớn. Đường nhiên, tại ngày khánh diễn ăn mừng thì không có thời gian để xem trận đấu nào.

708. Chương 506: Ta Và Người Có Oán Cừu Sao? (đoạn 2)

Hơn nữa, với Đỗ Duy mà nói, đêm mai vẫn còn một vở kịch rất quan trọng, là tổ chức tiệc tân niên tối trong hoàng cung. Tiệc tối này còn có một chuyện hết sức quan trọng.

Trên tiệc này, August VI vĩ hoàng đế vĩ đại, vì thân thể không được khỏe, cho nên sẽ không tham dự buổi tân niên long trọng này, đó cũng là lần đầu tiên August VI bệ hạ kể vị vắng mặt trong khánh diễn tân niên quan trọng như vậy.

Đây là kết quả do Đỗ Duy và Thần hoàng tử thương lượng. Tại lễ Khánh Phong, sau khi dùng thể thân, ngày đầu năm mới, không cần dùng thể thân, mà trước tiên loan tin lão hoàng đế thân thể nhiễm bệnh, như vậy đối với vấn đề về ngôi vị hoàng đế kế thừa, mới không làm cho người ta cảm thấy quá đột ngột.

Mà bây giờ, trong đám quý tộc đế đô vẫn không ai biết vị hoàng đế trên danh nghĩa của bọn họ kia đã sớm chết được ba tháng.

Chắc, Thần điện bây giờ chắc vẫn chưa phát hiện.

Trước đêm tân niên.

Toàn thành giăng đèn kết hoa, mà ngay cả binh lính trị an tất cả cũng mặc chế phục mới nhất phát tới, mà trên sân lớn hoàng cung, Ngự Lâm quân hoàng gia mặc áo giáp rực rỡ, phủ thêm áo choàng đỏ tươi, nhìn thực uy phong lẫm lẫm.

Cả đế đô đắm chìm trong không khí hoan khánh. Kho hàng dự trữ pháo hoa trong đế đô, dường như không cần mua mà có thể châm đốt thỏa thích.

Hiển nhiên, Đỗ Duy và Nhiếp Chính vương suy nghĩ giống nhau, bởi vì, trong tương lai trước nguy cơ dị tộc xâm lấn, đây có thể là một đêm tân niên hòa bình cuối cùng cho mọi người trước chiến tranh! Cho nên, để những người này đối với vấn đề tương lai tận tình hưởng thụ một khoảng thời gian hòa bình sung sướng đi.

Thậm chí, Nhiếp Chính vương còn hạ lệnh, giải trừ cấm lệnh đi lại ban đêm trong đế đô, ngoài ra trước sân rộng ngoài hoàng cung cũng mở ra cho thị dân có thể tham quan.

Mệnh lệnh này, lập tức được dân chúng toàn thành hoan hô ủng hộ, không cần đến tối, trên sân rộng trước hoàng cung đã tụ tập mấy vạn thị dân xem bắn pháo hoa, giao thông trên khắp các đường phố đều tắc nghẽn.

Mà các quý tộc tham gia tiệc tân niên trong hoàng cung, thì phải đi theo cửa hông từ hoàng thành tây bắc đi vào.

Vì để dân chúng hoan khánh, mà để quý tộc thay đổi lộ tuyến, riêng từ điểm này mà nói. Thần hoàng tử được coi là một quân chủ không tồi.

Và giống như mọi ngày, lấy thân phận Đỗ Duy, xé chiều hần cùng Thần hoàng tử tiến thẳng vào cung. Sau tiệc tối, hần cùng Thần hoàng tử cùng tiến vào hội trường, điều này chỉ có đệ nhất công thần mới có quang vinh như vậy, năm vừa rồi được đãi ngộ như thế chỉ có lão tể tướng Rabosil, bắt quá từ sau khi hần ở ẩn, sau khi Đỗ Duy trở lại đế đô, từ lúc bắt đầu khánh tiết, vinh quang này liền thuộc về Đỗ Duy.

Trong đế quốc quý tộc, có thể ngồi vào bàn trong đêm tân niên hoàng thất tiệc, cơ hồ chẳng khác nào đã gia nhập đội ngũ quý tộc đế quốc.

Mà hiển nhiên, Đỗ Duy lại một lần nữa trở thành tiêu điểm.

Thần hoàng tử và Đỗ Duy sau khi vào bàn, Đỗ Duy nhẹ nhàng đi phía sau Thần hoàng tử. Sau đó vị Nhiếp Chính vương của đế quốc này tuyên bố với mọi người hôm nay hoàng đế bệ hạ thân thể không được khỏe

nên không thể tham dự được - không ai tỏ vẻ kinh ngạc, dù sao lão hoàng đế tuổi đã lớn, hơn nữa hẳn sau khi mất quyền lực liền buồn bực không vui. Đương nhiên, cũng có người mơ hồ nghĩ thấy điều gì đó, bất quá cũng thông minh không biểu hiện ra mặt.

Tiếp theo là Nhiếp Chính vương và đệ nhất vương hậu khiêu vũ.

Đáng nhắc tới hơn cả là vị Louise công chúa kia vẫn chưa trở về đế đô.

Dereye tiểu thư trái lại hơn mười ngày trước, Đỗ Duy đặc biệt phái người đón nàng từ tây bắc về đế đô, Đỗ Duy bí mật gặp nàng một lần, Dereye nhìn thấy Đỗ Duy biểu hiện cực kỳ sợ hãi và kính cẩn nghe theo, sau đó Đỗ Duy thoải mái mà trả nàng cho Thần hoàng tử - hẳn từ ánh mắt nữ nhân này nhìn ra nàng đã hoàn toàn khuất phục, không còn dũng khí đối nghịch với mình!

Đáng tiếc là, Vị Louise công chúa kia bây giờ vẫn chưa có trở về.

Đỗ Duy phái người đi tây bắc liền đem Dereye trở về tiếp, mà Louise công chúa gửi đến một phong thư. Trong đó viết rất rõ: nàng không may mắn, lại nhiễm bệnh, mặc dù không nặng nhưng là vì tránh đi đường xa càng thêm nặng bệnh, cho nên nàng không thể trở lại đế đô - mặc dù Thần hoàng tử thấy trong thư này không nói thêm gì, bất quá lúc nhìn thật sau Đỗ Duy, ánh mắt Đỗ Duy có chút mất mát.

Ngày đó Đỗ Duy sau khi trở về, trong lòng cũng rất buồn bực.

Từ tây bắc truyền đến tin tức, vị Louise công chúa này không phải là ngã bệnh...mà là bây giờ cô ta không chịu đi! Căn cứ theo thủ hạ hồi báo, vị Louise công chúa này bây giờ đang ở Syria thành ôm đám độc nhãn thánh kỵ sĩ, dường như một bước cũng không rời.

Hơn nữa trong lúc đó tựa hồ qua hệ của hai người càng ngày càng hòa hợp...

“Dựa vào! Cái gì, càng ngày càng hòa hợp!” Đỗ Duy biết thủ hạ mình không dám nói lung tung, không biết dùng từ thế nào, mới nói một câu như thế hàm hồ miêu tả: “ta thấy căn bản là luyện gian tình nhiệt!”

Louise công chúa lâm vào bế tắc không thể hồi đầu, mang đến cho Đỗ Duy một vấn đề khó giải thích: trong tiệc tối, Nhiếp Chính vương sau khi khiêu vũ xong, hẳn liệng hạ tràng.

Mặc dù Đỗ Duy có thể diễn lại trò cũ lần nữa, ôm công chúa Kalinna tám tuổi khiêu vũ một khúc, đáng tiếc từ trong cung truyền đến tin tức, công chúa Kalinna bởi vì cưỡi ngựa không cẩn thận sợ ý đã gãy chân.

Lúc này Thần hoàng tử đã khiêu vũ xong, lúc âm nhạc lại vang lên, liền đến phiên Đỗ Duy hạ tràng.

Đương tràng hơn trăm thiếu nữ quý tộc đều tha thiết mong chờ thấy Đỗ Duy, mong đợi lọt vào mắt xanh quý nhân đệ nhất đế quốc... Mặc dù Đỗ Duy hai ngày trước có một chuyện bêu xấu, bất quá dù sao hẳn cũng là Tulip công tước a.

Các thiếu nữ quý tộc từng bước từng bước nhích chân về phía trước, thậm chí người còn cố ý lộ ra nhu phong hấp dẫn ánh mắt Đỗ Duy, ngoài ra không ngừng lay động cây quạt trên tay nhỏ làm dáng - quá đỗi, chẳng lẽ không biết bây giờ là tháng mười hai sao? Còn vẫn cầm quạt...

Đỗ Duy quét mắt qua đám người một lần. Sau đó hắn bắt đầu đứng lên, tràn đầy vẻ không chú ý đi tới đám nữ sĩ.

- A! hắn đã tới! hắn đã tới!

Nhóm nữ sĩ chợt huyền não và khẩn trương hô nhỏ.

Đỗ Duy cẩn thận một cái, đi thẳng tới, làm ra vẻ tiêu sái đi qua những khóm hoa nơi đây, chịu đựng những ánh mắt nóng bỏng chiếu tới, cuối cùng trong lòng vừa ý, đứng trước một phía đưa tay về phía trước miệng thở dài nói:

- Có thể mời ngài....

Chung quanh một không khí uể oải, Đỗ Duy hướng tay phải về phía kia, một nữ hài tử khoảng mười lăm mười sáu tuổi, ngồi trên ghế gấm, mặc một bộ váy màu hồng, giống như một đóa hoa hồng nở rộ.

Điều khiến Đỗ Duy kinh ngạc chính là cô bé trước mắt này, vẻ mặt cũng không có giống như những thiếu nữ quý tộc khác có vẻ nóng bỏng tha thiết mong chờ mình đến.

Lúc đứng trước mặt nàng, sau khi đưa tay, Đỗ Duy thậm chí từ ánh nhìn của cô bé này có thể thấy chút chán ghét?

Đúng, không sai, đúng là chán ghét!

Đỗ Duy cẩn thận nhìn cô bé này, nàng tuổi còn nhỏ, rất đẹp, có đôi mắt màu nâu trầm, tóc vàng, đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn, gương mặt xinh đẹp, từ những điểm này của nàng khi còn nhỏ có thể thấy, sau khi nàng lớn lên, khẳng định sẽ là một tuyệt sắc mỹ nữ, đương nhiên bây giờ nàng xinh mỹ lệ vô cùng.

Chỉ là... tại sao nàng nhìn ta chán ghét như vậy?

Đỗ Duy dám khẳng định tuyệt đối, bản thân không nhận ra cô bé này, thậm chí chưa từng gặp qua nàng.

- Có thể không?

Đỗ Duy lại yêu cầu lần nữa.

Cô bé này lạnh lùng nhìn Đỗ Duy, sau đó đột nhiên đứng dậy, đôi mắt nhìn trên dưới Đỗ Duy, sau đó lạnh lùng nói:

- Người cho rằng ta là ai? Công tước đại nhân! Người cho rằng ta là một cô nương không gả được? Bây giờ lại lấy ta làm bia đỡ đạn sao! Tìm những người khác đi, bởi vì ta nhìn thấy người liền khó chịu!

Giọng nói của nàng cũng không được tính là nhẹ, một số người đứng gần đều nghe thấy rõ.

Mà Đỗ Duy ngơ ngẩn cả người, hần sờ sờ cái mũi của mình, không nhận được cười khổ:

- Tiểu thư xinh đẹp... xin hỏi chúng ta quen biết sao? Người có cừu oán với ta sao?

- Người! Người đem ta làm trò cười! Tulip công tước đại nhân!

Trên gương mặt mỹ lệ của cô bé, giận dữ không kiềm được.

709. Chương 507: Sự Phẫn Nộ Của Austria

Tuy trong đại điện có khúc nhạc đệm nhưng khách khứa nói chuyện với nhau cũng hạ thấp giọng nên bầu không khí cũng khá yên tĩnh...

Tuy tiếng nói của thiếu nữ này không lớn nhưng cũng không cố hạ giọng, nên chỉ cần một vài người gần đó đều có thể nghe rõ ràng.

Mắt thấy cô bé này đương nhiên làm khó dễ với người được tin cậy nhất đế quốc, công tước hoa Tulip, những người xung quanh cũng không nhận được vẻ tò mò.

Bộ dáng của Đỗ Duy có chút xấu hổ, hần cũng chột dạ, vốn tưởng có thể tùy tiện lôi một cô bé ra để khiêu vũ qua chuyện, không nghĩ rằng mình lại bị chỉ trích.

Nhưng dù sao Đỗ Duy cũng không chấp nhận cô bé này, nghe xong những lời không khách khí đó, hần cũng không phát hỏa, chỉ vuốt vuốt mũi rồi lui ra sau nửa bước, sau đó mỉm cười nói:

- A, tiểu thư, mặc dù ta không biết đã đắc tội với nàng ở chỗ nào, nhưng ta cũng không ngại khi nói lời xin lỗi với một nữ sĩ mỹ lệ. Nếu nàng không muốn, ta có thể đi mời bạn nhảy khác.

Vừa nói, Đỗ Duy hơi gật đầu với nàng, khẽ làm lễ rồi xoay người rời đi. Các cô bé ăn mặc diêm dúa, trang điểm xinh đẹp xung quang nhất thời như cảm thấy được cơ hội... liền dùng mọi tư thế để “vô tình” đi chuyển đến.

Lúc Đỗ Duy vừa mới chuyển thân, bỗng thanh âm khinh thường của cô bé từ phía sau truyền đến:

- Tiểu nhân dối trá.

Đỗ Duy nhú mày... cô bé khó hiểu này thật không biết tốt xấu a.

Một nữ hài tử vô tri mà thôi, Đỗ Duy cũng không để ý tới, tùy ý hướng tới một cô gái trẻ gần mình mà giơ tay.

Cô gái này có vóc người nhỏ xinh, chỉ khoảng 16, 17 tuổi, tướng mạo coi như thanh tú, mặc một bộ váy màu vàng. Tuy trên mặt vẫn có chút tàn nhang nhưng dưới con mắt của Đỗ Duy thì vẫn rất khả ái.

Trái ngược với Đỗ Duy, cô gái này lại giơ tay thủ thế... nàng tựa như rất khấn trương, vẻ mặt hưng phấn, vui mừng, không nghĩ rằng chuyện tốt như vậy lại rơi vào đầu mình.

Thấy cô bé này có bộ dáng như muốn xỉu, Đỗ Duy khẽ cười một tiếng, dùng giọng điệu ôn hòa mà nói:

- Có thể chứ?

- Đương! Đương nhiên! Đương nhiên là có thể, đại nhân.

Cô nàng này suýt nữa kêu lên nhưng đã kịp nghĩ tới thể diện mà nói nhỏ lại. Sau đó nàng miễn cưỡng làm một tư thế hành lễ, đón lấy cánh tay của Đỗ Duy rồi cất bước đi ra.

Đáng tiếc là nàng ta quá khấn trương, mới đi được hai bước đã trượt chân do dẫm lên váy của chính mình. Nàng giật mình hô lên, cả người liền nhào tới. May mà Đỗ Duy nhanh tay tinh mắt, đón lấy lưng nàng rồi nhân thể thuận theo tiếng nhạc, dẫn nàng hòa vào sàn nhảy.

Hiện tại đã qua không ít thời gian do Đỗ Duy “chậm chạp” nên ban nhạc đã tấu đi tấu lại mấy lần khúc nhạc dạo đầu. Thấy công tước đại nhân đã bắt đầu mới vội vàng đánh vào điệu nhạc chính. Mặt khác, khách khứa xung quanh mới nhón nháo tìm bạn nhảy.

Đỗ Duy tùy ý nhảy vài bước đã thấy bạn nhảy của mình thân thể như muốn phát run. Hắn rung mình, liền biết sự vi diệu bên trong, cười nói:

- Tiểu thư, Chẳng lẽ ta rất đáng sợ sao?

- Đáng sợ ư? Không! Hôm nay ngài như một vì sao rạng rỡ nhất. Công tước đại nhân, ta thật rất may mắn được ngài... Thật sự là...

Cô nàng vừa lắp bắp vừa nói, lại theo bản năng quay đầu thoáng nhìn lại. Đỗ Duy nhìn theo mắt nàng thì lại phát hiện... cô ta đang nhìn cô gái áo hồng xinh đẹp vừa mới đem lại cho Đỗ Duy sự phiền toái.

Mà cái cô bé hồng y kia đang đứng một bên, dùng ánh mắt rất chán ghét nhìn hai người nhảy múa.

Đỗ Duy làm bộ vô tình cười nói:

- Bạn nhảy của ta. Nàng biết ta là ai, nhưng ta lại không biết thân phận của nàng.

- A! Tên của ta là Mani, gia phụ là nam tước Farris, làm tại ti giáo dục của đế quốc, đảm nhiệm chức phó cục trưởng.

Đỗ Duy cười cười:

- Hóa ra là thiên kim tiểu thư của nam tước Farris...Ồ! Đường như bộ dạng của nàng có chút lo lắng.

Đỗ Duy bỗng ôm nàng, xoay theo tiết tấu của điệu nhạc một vòng, cổ tình giơ ngón tay bên cạnh mặt nàng chỉ về cô gái áo hồng phía xa:

- Nàng một mực nhìn cô ta, tại sao?

- A!

Cô nàng Mani này hô lên một tiếng, lập tức đỏ mặt. Nàng ta do dự một chút rồi mới bắt đầu nói:

- Ta! Ta cùng Austria là bạn tốt. Ta cũng ngài nhảy múa, nhất định là nàng sẽ trách cứ ta.

Đỗ Duy cười rất ôn hòa:

- A! Như vậy thì thật xin lỗi, ta đã để nàng gặp khó khăn. Đúng không?

- Không! Không!

Mani vội lắc mạnh đầu, nhìn Đỗ Duy với ánh mắt kích động của thiếu nữ:

- Có thể được cùng ngài, ta vô cùng vinh hạnh. Ngày không thấy rằng các cô gái xung quanh rất hâm mộ ta sao?

Tiểu cô nương này, Đỗ Duy chợt cười một cái, trong lòng chợt lơ đãng. Dù sao một tiểu cô nương tuổi này thì trong lòng cũng có tâm địa so sánh hư vinh, điều này rất bình thường.

Hắn thấy Mani đã có chút vững tâm mới chậm rãi nói:

- Ách! Nàng nói Austria, chính là cô nương vừa rồi đã rất giận ta? Tha lỗi cho ta, ta thật không biết mình đắc tội với một nữ sĩ lúc nào... Nàng ta biết ta sao?

Mani mỉm cười:

- Ngài quá khiêm nhường, công tước đại nhân. Cả đế đô này có ai không nhận ra ngài?

710. Chương 507: Sự Phẫn Nộ Của Austria (đoạn 2)

Ừ... vậy... ta không nhận ra nàng ta. Nàng ta là ai?

Mani mở to hai mắt ra, ngẩng đầu, giật mình nhìn Đỗ Duy:

- Công tước đại nhân, ngài nói giỡn với ta sao? Như thế nào mà ngài lại không nhận ra Austria? Gia tộc nàng chính là thế gia gia tộc a. Hơn nữa... hơn nữa nàng cũng... ngài...

Tiếp đó... cô bé Mani này thấp giọng kể ra. Đỗ Duy nhất thời bình tĩnh, trong ánh mắt chợt ngạc nhiên, nhìn không được nhìn về phía Austria vài lần.

***

Trên thực tế, Austria luôn lạnh lùng nhìn Đỗ Duy, nhìn tên tiểu nhân ghê tởm đang ôm người bạn tâm giao nhảy múa đàng xa...

Cô Mani này... quả thật là mắt mù. Không... những cô gái chiều nay nhìn Đỗ Duy với ánh mắt mê mẩn đều mắt mù, mắt mù cả gia tộc.

Hừ! Tên công tước hoa Tulip này có cái gì tốt chứ! Không phải là tên thanh niên quý tộc xảo trá sao? Hắn có bản lĩnh gì chứ? Tại đại hội luận võ mấy hôm trước, hắn không phải đã xấu xa đến cùng cực sao? Hôm đó tất cả mọi người đều nhận ra mà...

Dùng tiền để mua đối thủ của mình... Tham gia thi đấu lại ăn gian như vậy... Nhân phẩm của kẻ này xem ra cũng...

Hừ! Khẳng định là về phương diện võ kỹ thì hắn cũng không có năng lực thực sự gì. Bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ địa vị ma pháp sư của hắn cũng có phần giả dối. Đúng! Không sai! Hắn có tiền như vậy... Cái thanh danh “thiên tài ma pháp sư” kia chỉ sợ cũng...

Austria càng nghĩ càng giận, nhìn Đỗ Duy đang ôm bằng hữu tốt nhất của mình mà khiêu vũ. Dường như hai người còn đang nói chuyện với bộ dáng rất tâm đầu ý hợp. Nhìn những cô gái xung quanh đều lộ vẻ mê mẩn nhìn Đỗ Duy, trong lòng Austria cảm thấy bị ức chế.

Công tước hoa Tulip gì chứ! Chỉ là một kẻ mua chuộc danh tiếng mà thôi! Người như vậy thì có bản lĩnh gì chứ... Hừ...

Còn cái gì mà trong 3 tháng kiến tạo một tòa thành trì tại Tây Bắc, đánh bại quân đội thảo nguyên xâm lấn, bình định Tây Bắc...

Càng nghĩ, Austria càng cảm thấy bản thân không thể tự bào chữa. Câu chuyện tại luận võ đại hội còn có lý do để công kích Đỗ Duy... chứ còn một loạt những công lao hàng thật giá thật của Đỗ Duy tại Tây Bắc thì không có bất kỳ lý do gì để chối...

Trong lòng cũng có chút chột dạ, Austria chỉ có thể tự ép mình biến chuyển thành một loại ý nghĩ: Được rồi! Coi như người có một chút bản lĩnh đi! Nhưng chỉ một điểm mà thôi. Nhiều người có bản lĩnh nhưng lại không có dũng khí như hắn. Như vậy thật nhàm chán... Như vậy là hỗn đản...

Nàng khẽ giậm chân, hai tay bấu vào váy, dùng sức gi gi mũi chân, dường như muốn phá nát mũi giày.

Dù mang nét tức giận nhưng Austria vẫn là một cô nương mỹ lệ khả ái. Nàng có mái tóc vàng mềm mại, có vóc dáng yếu điệu mê người. Bộ váy đỏ chiều nay giúp nàng trong như một đóa hoa hồng kiều diễm... nhưng nó hết lần này đến lần khác lại khiến chi Austria cảm thấy xấu hổ.

Một thiếu nữ xinh đẹp như nàng, theo lý mà nói thì trong bất kỳ bữa tiệc tối của quý tộc nào thì cũng là tiêu điểm của đám con trai (nguyên văn: nam sĩ)!

Nhưng đáng tiếc là vũ khúc đã qua hơn một nửa, những cô gái xung quanh đã được rất nhiều chàng trai mời nhảy múa, trong đó phần lớn tướng mạo đều kém hơn so với Austria... Nhưng hết lần này đến lần khác... vị Austria tiểu thư xinh đẹp mê người này lại không có ai hỏi thăm!

Loại chuyện này không phải là lần đầu tiên trải qua. Trên thực tế, từ sau khi trưởng thành, trong mỗi yến hội thì các nam quý tộc đều sợ hãi nàng như rắn rết. Dường như họ đều không có hứng thú cũng như không dám tới gần trêu chọc nàng.

Thiếu nữ nào chả không có tuổi xuân? Thiếu nữ nào chả không có ảo tưởng tuổi thanh niên? Thiếu nữ nào mà lại không muốn mình như ánh trăng được các vì sao vây quanh?

Huống chi Austria lại là cô gái trẻ xuất sắc như vậy...

Nhưng! Mọi câu chuyện sau lễ trưởng thành, nàng đều bị đối xử lạnh nhạt. Kỳ thực lúc đầu không phải là không có những chàng trai tài tuấn coi vẻ đẹp của nàng như tiên nhân, biểu lộ hứng thú với nàng... Nhưng họ bị những người xung quanh rỉ tai một hồi, sau đó ánh mắt của những tên ái mộ kia liền biến thành sợ hãi, vội vàng né tránh nàng...

Chẳng lẽ trên người ta có ôn dịch sao?

Tất cả điều này phải trách Đỗ Duy! Trách hắn và gia tộc của hắn! Tất cả phải trách bọn họ...

***

Có thể nói cô nàng Austria năm nay 17 tuổi có lý do để ghét Đỗ Duy...

Bởi nàng là con gái của tài chính đại thần đương nhiệm.

Nên Austria tiểu thư rất ghét Đỗ Duy, điều này khiến người ta có thể hiểu được nguyên nhân.

Thử nghĩ xem, lúc nàng lên vài tuổi đã được định hôn ước với nam hài mà ngay cả mặt mũi nàng cũng chưa hề nhìn qua. Mà đáng xấu hổ hơn nữa là vì hôn phu của nàng, một kẻ mà cả đế quốc ai cũng biết là “Tiểu Bạch si”!

Không sai, năm đó Austria được định hôn ước với Đỗ Duy! Đáng tiếc là Đỗ Duy lúc trẻ lại là truyện cười của cả giới quý tộc để đồ - chuyện này đã làm liên lụy đến Austria.

Nàng nhớ lúc nàng 10 tuổi, nàng cùng 5 người bạn cùng học chơi đùa, có người còn trêu nàng là: “lão bà của kẻ ngốc”.

Những câu xưng hô như vậy như một bóng ma theo Austria suốt tuổi thơ...

Sau này câu truyện có thể xoay chuyển, thấy Đỗ Duy càng ngày càng lớn nhưng không có vẻ hết ngốc. Gia tộc Auden cuối cùng cũng sốt ruột. Bọn họ nguyện ý đem cô bé này gả cho Đỗ Duy là vì hắn là trưởng tử, tương lai là kẻ thừa kế gia tộc Rowling.

711. Chương 507: Sự Phẫn Nộ Của Austria (đoạn 3)

Lúc đó, Đỗ Duy căn bản là một phế vật, nếu như hắn không thể trở thành người thừa kế của gia tộc Rowling thì đám cưới hỏi cũng mất đi ý nghĩa. Chính vì vậy hôn ước đã thay đổi, vị hôn phu của Austria đã biến

đổi thành Gabri - Cảm ơn trời đất. Gabri cuối cùng cũng là một tiểu thiên tài.

Mặc dù tuổi của Gabri nhỏ hơn Austria 2, 3 tuổi nhưng đây không phải vấn đề lớn.

Đáng tiếc là chuyện này lại có kết quả... khiến Austria vô cùng thống khổ.

Vô luận như thế nào, người Roland cũng rất coi trọng danh dự, mà loại chuyện thay đổi hôn ước như thế này, không nghi ngờ là biến thành hành vi hủy hôn.

Loại chuyện hủy hôn như thế này cho dù là người dân bình thường nhất của Roland cũng cho rằng không phải là hành vi quang chính, huống chi lại là giới quý tộc luôn đặc biệt chú trọng danh dự.

Mặt khác, Austria tiểu thư lại xinh đẹp xuất chúng nên có nhiều người đổ kị với nàng, mà những người này có một vũ khí có thể công kích mạnh mẽ Austria, đó là chuyện hôn nhân.

Vài năm sau, Austria tiểu thư vô cùng đau khổ, bị mất danh dự và mang tiếng là “Người cưới hỏi”. Thậm chí còn đem từ “Lão bà của kẻ ngốc” để thêm phần đả thương.

Sau đó, Rowling gia tộc bỗng nhiên sụp đổ, mà kẻ ngốc năm đó lại một bước lên trời, trở thành công tước hoa Tulip. Ngăn ngủi trong một năm mà trở thành người tâm phúc đệ nhất đế quốc, thậm chí còn ở cái thế “Dưới một người, trên vạn người”.

Lúc đó, đối với Austria lại là một truyện cười.

Nhìn đi! Hãy nhìn cô ta! Năm đó đáng ra có thể quang minh chính đại mà gả cho công tước hoa Tulip! Chính nàng là đứa ngốc mới bỏ qua, tự bãi bỏ hôn ước, đi gả cho đệ đệ của công tước hoa Tulip. Người nhìn xem, bây giờ...

Gia tộc Rowling đã sụp đổ, Gabri đã trở thành một bình dân.

A. Im!!! Cô ngốc này không chọn công tước làm chồng mà lại đi chọn một bình dân. Hừ! Ai bảo năm đó nàng “mất chó” không nhìn kẻ thấp, bây giờ hối hận đến đứt ruột. ha ha...

Những lời đùa ác độc này nàng đã nghe không biết bao nhiêu lần.

Nhưng những kẻ nói lời ác độc này lại còn cười nhạo cả gia tộc Orden: “Có mắt mà không nhìn được vàng thật”. Những lời nói châm chọc của những kẻ tiểu nhân xấu xược này năm đó cũng không phải cười nhạo Đỗ Duy là ngu ngốc sao?

Đáng tiếc là tâm lý u mê của những kẻ tiểu nhân vĩnh viễn không hề biến mất.

Mà sau đó! Sau khi Đỗ Duy nỗ lực cố gắng, Gia tộc Rowling đã hồi phục. Vị hôn phu của Austria tiểu thư một lần nữa trở thành người thừa kế của gia tộc Rowling... Chuyện này coi như kết thúc.

Không!

Sau đó trên phố lại xuất hiện lời đồn rằng gia tộc Orden đã hối hận, muốn một lần nữa hôn nhân, muốn đem cháu gái gả cho công tước hoa Tulip! Chỉ là năm đó công tước hoa Tulip bị vũ nhục, sinh ra ầm ỹ mà cự tuyệt những tên “tiểu nhân mất cẩu” này. Cuối cùng, sau khi gia tộc Orden đau khổ mà cầu khẩn, công tước hoa Tulip mới miễn cưỡng tuyên bố hoàn thành hôn ước giữa em trai và tiểu thư Austria.

Người nhĩ xem... Tiểu thư Austria xinh đẹp. Nàng có khuôn mặt xinh đẹp thì có ích gì? Cũng chỉ vì nàng và gia tộc nàng ngu ngốc, thiếu chút nữa nàng đã gả không...

Chúng ta hoàn toàn có thể lý giải những lời nói châm chọc ác này đối với một thiếu nữ mới mười mấy tuổi có đả kích như thế nào?

Hơn nữa, mỗi khi nàng bắt đầu tham gia các hoạt động xã giao của giới quý tộc. Khi nàng đến đều thành tiêu điểm để mọi người bàn luận. Nhiều lần nàng chú ý thì đều nghe thấy những “người đặc biệt” đàm luận về nàng.

Sau đó... nàng lại nghe được những lời đàm tiếu như: “Khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại một bụng ngu ngốc” “Người đàn bà ngu xuẩn có mắt không nhận ra vàng thật”!

Chẳng cần biết nàng xinh đẹp như thế nào, tại bất kỳ yến hội gì... chỉ cần người ta biết được thân phận của nàng thì không có một chàng trai nào nguyện ý đến gần nàng. Không một nam nhân quý tộc nào nguyện ý cùng nàng làm bằng hữu. Thậm chí không một chàng trai nào biểu lộ lòng ái mộ của mình đối với nàng.

Thề với thần linh rằng Austria không phải là người đàn bà dâm đãng gì, nàng thậm chí còn được xem như một cô bé tương đối cổ hủ. Mà đã là một cô bé thì sẽ có một vài giấc mộng rực rỡ tuổi thanh xuân. Cô bé nào mà không hy vọng mình được ái mộ trong tiếng vỗ tay đầy hoa tươi và ánh mắt hâm mộ?

Cô bé nào ở lứa tuổi thanh niên mà không có ảo tưởng về tình yêu? Vị hôn phu của nàng lại là một hài tử tuổi vị thành niên. Khi Austria tiểu thư nghe những tiểu thuyết về chuyện tình giữa các hoàng tử và công chúa, mà người mà nàng ảo tưởng lại chính là... “Hắn”!

Chẳng lẽ lại ảo tưởng với... Gabri chưa trưởng thành kia?

Tiểu thư Austria thật đáng thương, nàng thực sự ghê tởm những lời đùa cợt đã hâm hại, vu khống nàng đã khiến nàng rơi xuống tình trạng hiện tại, biến thành một người chán gét, không ai hỏi thăm.

Nhưng nàng không biết rằng, sở dĩ không một nam thanh niên nào muốn tới gần nàng, không một gã nào muốn có chủ ý với nàng... kỳ thật cũng không phải do lời đồn hâm hại.

Chuyện này thực ra là tại Đỗ Duy, mặc dù trong mọi tình tiết thì hắn vô tội.

Chân tướng là:

Phàm là các hoạt động xã giao có sự tham gia của tiểu thư Austria... tiệc tối, yến hội, dạ vũ... Lúc có bất kỳ một thanh niên quý tộc nào có hứng thú với vị tiểu thư xinh đẹp mỹ lệ này thì bên người lập tức có vài kẻ lén lút cảnh cáo hắn rằng: Người không muốn sống nữa phải không? Ngay cả nàng người cũng muốn trêu chọc, nàng chính là em dâu của công tước hoa Tulip! Người dám trêu chọc nàng... gia tộc người lợi hại hơn công tước hoa Tulip sao? Người không biết là phàm kẻ nào chọc đến công tước hoa Tulip thì cả hắn và gia tộc đều gặp chuyện không may! Dám cùng em trai của công tước hoa Tulip đoạt đàn bà ư... Hừ hừ!

Những lúc như thế, thường thì những kẻ có đầu óc, mặt lập tức tăng bạch không còn chút máu, vội vã né tránh.

***

Sau vũ khúc, Đỗ Duy cuối cùng cũng dừng cước bộ, sau đó cúi đầu hỏi thăm Mani, hắn rất lễ phép đưa Mani tiểu thư về vị trí cũ.

- A! Không thấy Austria tiểu thư!

Sắc mặt Mani có chút không tốt, nói:

- Nhất định là nàng đã giận ta. Trời ạ! Hôm nay nàng đã cảnh cáo ta, không cho ta...

- Không cho người cái gì?

Mani tiểu thư đỏ mặt lên, nhưng không nói gì. Thực ra Austria nói với nàng: Không cho phép người có hành động câu dẫn tên tiểu nhân kia.

Thật dọa người.

Những lời như vậy không thể nói với công tước hoa Tulip a.

- Các người là bằng hữu tốt. Đúng không?

Đỗ Duy ngồi cạnh Mani. Hành động này của hắn lập tức đem đến cho Mani rất nhiều ánh mắt hâm mộ và đổ kỵ.

Mani tiểu thư có chút hưng phấn, nàng đỏ mặt lên:

- Tất nhiên, đại nhân... Ta có thể được xem là một trong những bằng hữu tốt nhất của nàng.

- Tốt! Vậy sau này người cũng là bằng hữu của ta.

Đỗ Duy trừng mắt nhìn cô bé khả ái này. Mani thật là cô bé có tâm địa giản đơn, không có diễn xuất đối trá như những thiếu nữ quý tộc khác. Đỗ Duy cười nói:

- Chắc người cũng biết, Austria là em dâu của ta, vậy nàng cũng có thể coi như người nhà. Bằng hữu của nàng cũng chính là bằng hữu của ta.

712. Chương 507: Sự Phẫn Nộ Của Austria (đoạn Kết)

- Ta thực sự có thể cùng ngài làm bằng hữu sao? A... Không! Không! Với địa vị cùng mặt mũi của ngài, ngay cả phụ thân của ta thấy ngài thì sợ rằng cũng phải cúi đầu chào.

- Đối với bằng hữu mà nói thì không phân địa vị.

Đỗ Duy cười rất bình thản. Sau đó hắn đứng lên khi... nhìn thấy Austria. Cô bé mặc y phục màu đỏ sau khi oán hận liếc mắt liền nhanh ra từ lối cửa hông của yến hội, nhằm hướng hoa viên lao tới.

- Ta xin lỗi trước, không tiếp.

Đỗ Duy đứng lên, trước khi đi vẫn còn rất tao nhã gật đầu đối với Mani:

- Có thể cùng nàng nhảy múa là một chuyện rất vui thích. Cảm ơn!

Vẻ mặt của Mani kích động khi nhìn Đỗ Duy đi xa, sau đó hít một hơi dài, hai tay ôm chặt ngực (đừng mạnh quá nhé), cảm thấy nhịp tim mình như đập nhanh.

Thực ra thì tâm tư của cô bé này không có “dã tâm” gì, đối với Đỗ Duy chỉ một lòng sùng bái. Có thể nhảy cùng Đỗ Duy, nói chuyện cùng hắn đối với nàng đã là quá đủ.

Các chị em khác đang nhìn - nàng rất thỏa mãn!

***

- Tiểu thư Austria.

Một tiếng nói êm ái phía sau truyền đến.

Austria đứng bên ngoài lan can của ngự hoa viên, nàng thấy mình cần phải đi hóng mát một chút, nếu không nàng sẽ thấy tức chết cái cô nàng Mani kia. “Phản đồ! Trước đó đã nhắc nhở kỹ như vậy... nhưng nàng... Hừ hừ. Nhất định ta sẽ không nói chuyện với nàng 3 ngày.”

Lúc tư duy của Austria đang giận giữ thì nghe được tiếng của Đỗ Duy.

Khi nàng quay đầu lại thì thấy gã thanh niên mà mình chán ghét đang đứng cách đó 10 bước.

Công bằng mà nói, cho dù nàng có chán ghét Đỗ Duy, nhưng cũng không thể không thừa nhận là Đỗ Duy có thể xem như mỹ nam tử tuyệt đối.

Kế thừa huyết thống của gia tộc Rowling, hắn có vóc người cao lớn. Ở tuổi 18, sau khi qua cái tuổi gày gò, hắn dần trở lên cường tráng.

Khuôn mặt anh tuấn, ngũ quan chính tề, hơn nữa, hắn là một thiếu niên đã thành danh, trong lứa tuổi không có ai là mạnh mẽ bằng. Trong ánh mắt trầm ổn của hắn luôn muốn nhìn thấu lòng người - đây là sự lịch duyệt! Là sự thiếu sót của bất kỳ gã thanh niên nào.

Mà khoe miệng của hắn luôn tồn tại một tia cười nhạt. Đây cũng là thói quen của những kẻ ở vị trí cao - Điểm này không thể có ở những thanh niên ăn chơi trác táng.

Chiều nay Đỗ Duy mặc lễ phục của công tước. Hắn đã sớm vứt bỏ chiếc nơ trên cổ, bên trong lộ rõ chiếc quần hàm lấp lánh - tượng trưng cho chiến công hiển hách của thượng tướng quân.

Thanh niên trẻ khỏe... Phong độ nhanh nhẹn, Địa vị hiển hách... Ngưỡng mộ... (Êm nào chả chết)

Mấy điều kiện này đều dồn chung một chỗ, đủ để trong nháy mắt hạ gục tuyệt đại đa số các mỹ nữ.

Mà giờ phút này Đỗ Duy từ cửa ngách của cung điện bước ra, sau đó đóng cửa, để tiếng ồn ào trong cung điện lại phai sau.

Ánh trăng chiếu lên người hắn khiến nụ cười của hắn lấp lánh như thanh bảo kiếm vừa rút ra khỏi vỏ.

Austria nhất thời nuốt nước bọt (Thèm ư?), hơi sững sốt một chút rồi vội lạnh lùng đáp lại:

- Hừm, là ngài a! Công tước đại nhân tôn quý. Chẳng lẽ người đến tìm ta là để truy cứu tội bất kính.

Nụ cười trên khóe miệng của Đỗ Duy càng sâu thêm vài phần, ánh mắt khẽ đảo qua khuôn mặt mỹ lệ của Austria (thị dân).

“Hừm! Có chút trẻ con... nhưng cũng... khá ái.”

- Không! Ta không tính toán đến như vậy.

Đỗ Duy đi tới một cách tự nhiên, cùng Austria đứng ở bên lan can. Thanh âm của hắn rất ôn hòa:

- Thực ra ta chỉ muốn cùng người tâm sự. Dù sao chúng ta cũng có thể coi là thân thích. Đúng không?

- Trò chuyện cái gì? Ta không có chút hứng... nói chuyện với người!

Austria trông giống như con nhím.

Đỗ Duy im lặng, tập trung nhìn Austria. Hắn ước chừng khoảng 10 giây sau mới cười... rất hiền lành! (Chiều nay khi xưa đi cửa dùng mãi)

Không sai! Rất hiền lành.

- Người là một cô gái rất mỹ lệ

Giọng của Đỗ Duy như một trường bồi:

- Kẻ nào có thể lấy được một cô bé như người quả là có phúc khí.

- Hừm! Ta nghĩ phải như vậy.

Austria tức giận trả lời:

- Căn bản ta không muốn gả cho em trai người! Thực ra ta không muốn nảy sinh quan hệ với gia tộc của người.

Thiếu nữ này bỗng nhiên nắm chặt tay, quay về hướng Đỗ Duy mà thấp giọng gằn lên, đầy vẻ giận dữ.

Đỗ Duy lại cười, hắn thấy cô bé xinh đẹp này đang giận... quả là một chuyện thú vị. Hắn mỉm cười khoan dung, mặc cho Austria tiểu thư “gầm rú” với mình. Sau đó...

Hắn để Austria “gầm” xong, mới tiện tay lấy ra một chiếc khăn lụa trong ngực. Liếc nhìn Austria, ánh mắt hắn trong suốt như ánh trăng. Sau đó Austria thấy hắn khẽ cười nói:

- Đừng cử động!

Vừa nói, thân hình của Đỗ Duy đã lướt đến (Chết rồi)!

Austria sợ ngây người. Nàng tro mắt nhìn khuôn mặt mỉm cười của Đỗ Duy đang lướt đến gần. Đầu óc nàng đã hoàn toàn tê liệt: Hắn muốn làm gì? Hắn muốn trả thù... muốn “khi dễ” ta sao? (Câu chuyện: Để im xem sao ỉ).

Đỗ Duy đã vươn tay đến, dùng khăn tay nhẹ nhàng xoa xoa khóe miệng Austria.

- Ách?

Austria lập tức tỉnh lại, lui ra sau vài bước, tro mắt nhìn Đỗ Duy, giống như con mèo nhỏ đang phòng ngự:

- Người... Người! Làm gì!

- Miệng người có vết rượu!

Đỗ Duy mỉm cười, thu khăn tay lại:

- Khăng định là lúc người ăn uống, không cẩn thận đã để vài mảnh lá màu tím (chúng diệp tử) chuyên dùng làm gia vị dính trên miệng. Làm như vậy rất dễ ảnh hưởng đến nhan sắc. Người sẽ không ăn chứ? Cái loại gia vị này chỉ để tạo màu, không thể ăn.

Austria càng đỏ mặt... trên thực tế nàng rất thích uống rượu, cho nên vừa rồi khi tức giận mới... “Nói cái gì... Ặc...”

Đỗ Duy cười híp mắt, lại giống như tiểu hài tử đùa giỡn trưởng bối:

- Tốt lắm, bây giờ chúng ta tiếp tục tâm sự đi! Austria tiểu thư, thực ra ta muốn nói lời xin lỗi với người.

- A... Ặch!

Austria cảnh giác nhìn tên bại hoại này... hắn có âm mưu gì?

- Tất nhiên! Ta đã nói, cũng chỉ vì ta không nhận ra người, là do Mani đã nói với ta tên của người.

Đỗ Duy thở dài:

- Dù sao người cũng đã thành hôn thê của em ta. Chúng ta hẳn phải xem như người nhà mới đúng. Hơn nữa, ta thậm chí đã đoán sai tuổi của người. Ngày trước khi tổ phụ của người hỏi có thể để người thành thân cùng em trai ta được không, ta lại nghĩ năm nay người mới 12 tuổi. Cho nên ta mới... A! Điều là do ta sai, ta nghĩ người vẫn còn nhỏ. Bây giờ nhì lại, hóa ra người đã lớn...

Lời này mới thực sự khiến Austria phẫn nộ.

“Tuổi!”

“Hắn! Ngay cả tuổi của ta cũng không biết.”

“Cái tên gia hỏa chết tiệt này mang cho ta biết bao khổ não như vậy. Trong mắt hắn không hề quan tâm đến ta, hắn ngay cả tuổi của ta cũng không biết.”

Chính vì vậy mà Austria nổi giận!

Nàng đột nhiên quay người quát Đỗ Duy:

- Người! Cái tên khốn nạn (nguyên văn: hỗn đản) này! Người chẳng lẽ đã quên là lúc em trai người vẫn chưa ra đời thì ta đã đính hôn với người. Ta như thế nào lại nhỏ tuổi hơn hắn!

713. Chương 508: Trận Thứ Hai (đoạn 1)

Austria khi bị chọc giận thanh âm của giọng hét cũng rất lớn, có điều là ngay sau khi hét lên, lập tức tỉnh ngộ, mặt lại đỏ lên.

Câu nói “Ban đầu cùng người đính hôn” thật sự không phải là đề tài thích hợp, dù sao việc một cô gái cùng với hai nam nhân kết hôn ước, hơn nữa hai nam nhân này lại là anh em ruột thịt. Chuyện này thật chẳng vẻ vang gì.

Austria đã lỡ lời rồi, trong lòng rất hối hận, dứt khoát chờ đợi tên công tước hoa Tulip ghé thăm này đùa cợt.

“Hắn sẽ nói gì đây? Hắn nhất định là rất đắc ý. Hắn nhất định sẽ tự nói với chính mình: Hừ, người là cái con đàn bà không có mắt. Là do người cùng người nhà người ban đầu không nhìn ra ta. Không nghĩ đến ta bây giờ lại một bước lên đến trời.”

Đúng vậy, hắn hẳn đắc ý, hắn quả có vốn để đắc ý.

Nhưng Austria đợi hồi lâu mà Đỗ Duy cũng không trêu đùa, nàng ngưng thần nhìn Đỗ Duy một chút, lại phát hiện nụ cười ôn hòa trên gương mặt hắn. Ánh mắt vẫn trong suốt thành khẩn như vậy.

Hắn cười trông bộ dáng rất đẹp mắt. Hai mắt có hơi chút cong lại, khóe miệng mang theo sự vui vẻ. Rất có lực tương tác.

- Người có lẽ rất tức giận... Chuyện này có lẽ đã làm khổ người nhiều rồi.

Âm thanh của Đỗ Duy càng thêm ôn hòa. Thậm chí còn mang theo ý xin lỗi nhẹ nhàng.

- Người...

Austria nói không ra lời.

Đỗ Duy cười cười, đột nhiên đưa một ngón tay ra ngoài lan can. Trong sân ngự hoa viên có một cái ghế dài, còn có mấy cái xích đu.

- Đứng mệt quá. Đến kia ngồi nghỉ đi.

Vừa nói, hắn vừa rất tự nhiên đưa tay, kéo lấy cánh tay của Austria. Trong lúc hồ đồ nàng đã bị tên tiểu tử này lôi kéo vào trong hoa viên.

715. Chương 509: Chọc Giận Ta, Phải Trả Bằng Mạng Người! (đoạn 1)

Đối thủ của Đỗ Duy là ba vị Thần Thánh kỵ sĩ, mặc dù họ không phải một trong hai đại kỵ sĩ trưởng của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn nhưng Đỗ Duy cũng rất may mắn bốc được một lá phiếu tốt. (Đương nhiên người cũng có thể cho là hấn gian lận.)

Ba Thần Thánh kỵ sĩ này cũng có thể coi là nổi bật trong những người được thần điện phái ra lần này. Trong số họ có một kỵ sĩ thất cấp, mặt khác vì cả ba đều là Thần Thánh kỵ sĩ nên hiển nhiên trước khi loại Đỗ Duy họ tuyệt đối sẽ không nội chiến!

Nói cách khác, Đỗ Duy đừng nghĩ tới việc chia rẽ bọn họ, hấn đương nhiên sẽ bị ba Thần Thánh kỵ sĩ liên thủ công kích.

Mà xem trình tự thi đấu sau đó, cho dù qua được cửa này, công tước hoa Tulip cũng tuyệt đối không thoải mái!

Vì căn cứ theo rút thăm lúc trước và cách phân tổ. Gần bốn trăm tuyển thủ chia thành một trăm tổ nhỏ, mỗi tổ tuyển ra một người xuất sắc nhất, sau khi vòng hai kết thúc sẽ có một trăm tuyển thủ vào bán kết.

Sau khi vào vòng bán kết không tiếp tục thi đấu theo hình thức “đoán loạn theo tổ” nữa mà là một trăm tuyển thủ giao đấu từng đôi một. Theo phiếu rút thăm, tổ của Đỗ Duy là tổ thứ nhất trong nửa khu này, người xuất sắc nhất sẽ gặp người thắng ở nửa khu thứ hai trong trận bán kết!

Mà trong nửa khu thứ hai kia có một cường giả của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn: đại kỵ sĩ trưởng Randall, cường giả bát cấp!

Theo quan điểm phổ biến, không ai nghi ngờ vị Thần Thánh kỵ sĩ bát cấp này sẽ bị loại vì trong tổ của hấn ngoại trừ hấn ra chỉ còn một tên Thần Thánh kỵ sĩ lục cấp! Hai đối thủ còn lại thực lực nhìn qua cũng không quá mạnh, nói cách khác, theo dự đoán Randall khẳng định sẽ đi tiếp từ tiểu tổ đó sau đó đối mặt với người thắng ở tổ của Đỗ Duy!

Kết quả rút thăm như vậy tạo ra hậu quả là tại mọi sòng cá độ ở đế đô, tỷ lệ cá cược của công tước Hoa Tulip lập tức xuống thấp tới mức thê thảm.

Bởi kết quả vòng loại thứ nhất khiến đa số người không còn bao nhiêu hy vọng đối với việc Đỗ Duy thực sự biết vũ kỹ. Còn giờ nhìn lại kết quả phân tổ: cho dù vận khí của Đỗ Duy tốt tới mức thái quá có thể thắng được tổ này, như vậy khi đấu bán kết hấn tất nhiên sẽ phải đối mặt với Thần Thánh kỵ sĩ bát cấp Randall!

Cho dù là những người sùng bài công tước Hoa Tulip nhất cũng chẳng có mấy ai tin chàng thanh niên mới mười tám tuổi này có thể có vũ kỹ cao hơn một Thần Thánh kỵ sĩ bát cấp! Cho dù hấn có là thiên tài nhưng sức người có hạn, Đỗ Duy có thể luyện ma pháp tới trình độ mạnh mẽ như vậy rồi thì dù thế nào cũng không thể tu luyện vũ kỹ cũng tới mức tuyệt đỉnh được!

Khi Đỗ Duy ôm thanh trường cung lên trên lôi đài, nghênh đón hấn không chỉ có tiếng vỗ tay và hoan hô, còn kèm theo vài tiếng huýt sáo chê bai!

Sắc mặt Đỗ Duy thật không dễ nhìn, hấn đứng ở một góc lôi đài, nghiêm túc nhìn ba đối thủ ngày hôm nay của mình. Ba tên Thần Thánh kỵ sĩ cùng tiến tới tạo thành một hình tam giác vây Đỗ Duy ở góc.

- Mark!

- Jim Reiter!

- Bore!

Ba Thần Thánh kỵ sĩ vẽ mặt nghiêm túc báo tên của mình sau đó lần lượt hành lễ theo kiểu kỵ sĩ với Đỗ Duy.

Đỗ Duy mỉm cười:

- Tên của ta chắc các người biết rồi. Ta cũng chẳng muốn nhiều lời, nếu ba vị đã muốn cùng lên thì tới đây!

Vừa nói, Đỗ Duy vừa dịch chân trái lên phía trước nửa bước, ngón tay cũng đặt lên dây cung, ánh mắt như điện chằm chú nhìn ba đối thủ trước mặt.

Nhưng cả ba đối thủ đều im lặng một lát, không cử động.

- Công tước đại nhân.

Thần Thánh kỵ sĩ ở giữa có vóc người cao nhất gật đầu với Đỗ Duy, mở miệng nói. Tên của hắn là Bore, là người lợi hại nhất trong số ba người, có thực lực thất cấp:

- Xin ngài yên tâm, trận đấu hôm nay chúng ta sẽ không vây công ngài. Lòng tự trọng của kỵ sĩ không cho phép chúng ta làm như vậy!

- Hả?

Đỗ Duy sững sờ.

- Vốn theo kế hoạch của chúng ta... Đối thủ duy nhất của ngài là ta! Chỉ cần ngài có thể đánh bại ta... Vậy hai đồng nghiệp này cả ta sẽ chủ động xuống khỏi lồi đài.

Bore hơi nâng cằm:

- Vì nếu ta đã không phải đối thủ của ngài thì hai người bọn họ chắc chắn cũng vậy!

Đỗ Duy sững sờ một chút, nhìn tên Bore này, hắn có thân hình cao lớn, thể trạng cường tráng, vẻ ngoài kiên nghị, hiển nhiên là một Thần Thánh kỵ sĩ lạnh lùng điển hình. Nhưng giờ phút này, trong đôi mắt hắn dường như ẩn chứa một chút bất đắc dĩ và chán chường, thậm chí còn có vẻ... không cam lòng?

Đúng! Không cam lòng!

Đỗ Duy lập tức nhận ra có chỗ không ổn...

- Người... Người vừa nói gì? Ý người là người sẽ độc đấu với ta còn hai kỵ sĩ này sẽ không động thủ sao?

- Đúng vậy.

Bore thở dài, ánh mắt hắn hiện một chút u buồn:

- Vốn chúng ta tính làm vậy.

- Cái gì là “vốn chúng ta tính”? Chẳng lẽ các người bây giờ...

Âm thanh của Bore rất buồn bực:

- Bây giờ kế hoạch của chúng ta đã thay đổi.

Vừa nói, vị Thần Thánh kỵ sĩ vừa rút thanh trường kiếm ra, nhưng mũi kiếm không chỉ vào Đỗ Duy mà chỉ xuống mặt đất, đứng ở phía xa nhìn Đỗ Duy:

- Sau khi phân tổ, hiển nhiên người thắng ở tổ chúng ta sẽ đối mặt với kỵ sĩ trưởng Randall đại nhân! Ta nghĩ, ngài là người thông minh như vậy hẳn sẽ không quên xung đột giữa ngài và kỵ sĩ trưởng đại nhân của chúng ta!

Đỗ Duy đã hơi hiểu ra, trong lòng hắn cũng có phần bực tức:

- Người! Các người! Chẳng lẽ các người...

- Ta thực sự rất muốn giao thủ với ngài.

Ngữ khí của Bore rất nhẹ:

- Vì ta rất hiếu kỳ, một ma pháp sư như ngài có thể có bao nhiêu vũ kỹ đây! Ta cũng rất muốn chọc thủng một quả bóng bay như vậy! Chỉ tiếc là... Kỵ sĩ trưởng đại nhân đã yêu cầu ta một việc mà ta không thể nào từ chối...

Đỗ Duy lúc này ngay cả cười cũng không nổi.

- Ngài yêu cầu ta “lưu lại tên lừa đảo đó cho ta”!

Ngũ khí của Bore có phần ác ý:

- A, đây là nguyên văn lời nói của kỵ sĩ trưởng đại nhân! Ta nghĩ hẳn người rất hy vọng có thể gặp ngài trong trận đấu tiếp theo! Vì vậy, công tước đại nhân, ngài rất may mắn, mặc dù ta rất muốn giao thủ với ngài nhưng không phải hôm nay rồi. Hôm nay chúng ta sẽ để ngài qua vòng này thuận lợi!

Vừa nói hẳn vừa vung trường kiếm, cổ tay khẽ rung lên, trên lưỡi kiếm lập tức tỏa ra đầu khí màu xám bạc sáng lạn chói mắt. Sau đó Bore lập tức thu kiếm, làm một động tác khinh thường, khiêu khích đối với Đỗ Duy sau đó thông dong bước xuống lôi đài!

Còn hai Thần Thánh kỵ sĩ kia cùng đều cười lạnh một tiếng, hai người đồng thời rút kiếm chỉ về phía Đỗ Duy, phóng ra đầu khí bản thân. Ý tứ của họ rất rõ ràng: tiểu tử, vận khí của ngươi tốt lắm, kỵ sĩ trưởng đại nhân của chúng ta muốn đích thân thu thập ngươi!

Rồi cả hai xoay người cùng nhảy xuống lôi đài...

- Áo ào!!

Mọi người đều ồ lên!

Một trận kịch chiến trong dự kiến lại đột nhiên biến thành như vậy, lập tức khiến những người bỏ tiền mua vé vào cửa hôm nay bất mãn. Mấy ngàn người phía dưới lập tức gào lên giận giữ!

- Giả dối!

- Lừa đảo!

- Công tước Hoa Tulip vô sỉ!

- Nhất định là hắn dùng lý do gì uy hiếp đối thủ!

- Hừ, đám quý tộc này không chuyện gì không làm!

- Trả vé!

Tiếng giễu cợt và phản đối vang lên khắp nơi, đám người bắt đầu dồn lên phía trước! Từng tiếng giễu cợt huyền áo khiến Đỗ Duy đang đứng trên đài sắc mặt trầm xuống!

716. Chương 509: Chọc Giận Ta, Phải Trả Bằng Mạng Người! (đoạn 2)

Hắn xoay người lại nhìn ba Thần Thánh kỵ sĩ đã bước xuống lôi đài. Một trong ba kẻ đó lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt đầy vẻ khinh thường và khiêu khích, sau đó không ngờ hắn vươn hai ngón tay, làm giả động tác cứa qua cổ...

Hành động này đầy vẻ địch ý!

Tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, đám người dồn về phía trước khiến những binh lính được điều đến từ sở Trị An duy trì trật tự xung quanh phải cố hết sức. Bọn họ giờ ngang trường mâu, miễn cưỡng ngăn cản đám người.

Lúc này, gần như tám mươi phần trăm số người xem đều đang chỉ rủa Đỗ Duy vô sỉ.

Không ai biết chân tướng, những người này chỉ cho rằng Đỗ Duy dùng một thủ đoạn không trong sáng ép ba cường địch chủ động thoái lui.

Nhìn mọi người phản đối khắp xung quanh, đám dân chúng không hiểu chuyện này chỉ bối rối ồn ào, chỉ có Đỗ Duy cô đơn đứng trên lôi đài...

Lúc này, ngồi trên chiếc ghế lô ở tầng ba, Austria tiểu thư và đám tỷ muội của nàng đều ngây người. Một cô bé không nhận được nhỡ giọng than thở:

- Công tước đại nhân làm như vậy... hình như có hơi thái quá...

- Im miệng!

Một tiếng hét tức giận vang lên, Mani tiểu thư cũng tức giận xoay người lại, căm tức nhìn cô bé kia:

- Ta không tin công tước đại nhân là loại người này! Chuyện này nhất định không đơn giản như vậy!

Austria không nói một câu, nhìn Đỗ Duy trên lôi đài...

Cảm giác thật kỳ lạ, vốn trong lòng mình rất chán ghét người đó cơ mà, nhưng tại sao giờ nhìn hắn đứng trên lôi đài, bị mọi người vũ nhục giễu cợt như vậy, mình lại cảm thấy bất bình cơ chứ?

Mua chuộc đổi thủ, thao túng trận đấu...

Austria đột nhiên nhớ ra trong yến hội tối qua, tại hoa viên hoàng cung, nam tử trẻ tuổi này đã nở một nụ cười ôn hòa thản nhiên, đồng thời ánh mắt cũng toát lên vẻ tự tin và uy nghiêm...

Hắn là người hèn hạ như vậy sao?

Không! Hắn không! Hắn không phải!

Người có ánh mắt như vậy sẽ không dùng thủ đoạn tiện tiện như thế!

Austria đột nhiên đứng dậy, hai tay nắm lấy rào chắn, lo lắng nhìn Đỗ Duy trên lôi đài! Lúc này chính nàng cũng không hiểu được tâm tình của mình.

Nếu là hai ngày trước, thấy Đỗ Duy bị bôi xấu trên đài như vậy, nàng nhất định sẽ rất thích chí, nhưng hôm nay...

Trong đôi mắt đẹp của nàng chỉ có vẻ lo lắng.

***

Đỗ Duy thực sự rất tức giận! Đối mặt với toàn trường, mấy ngàn người cùng lúc thóa mạ, lửa giận trong lòng hắn cũng dần dần dâng lên!

Thần Thánh kỵ sĩ sao? Hừ...

Ngón tay nắm trường cung của hắn lúc này đã trắng bệch, thân thể thậm chí có chút cứng ngắc.

Đột nhiên, Đỗ Duy dùng sức hít thật sâu!

***

Austria vốn đang lo lắng chăm chú nhìn vào Đỗ Duy, lúc này cũng không kiềm được trái tim đập loạn... Mặc dù khoảng cách quá xa nhưng nàng vẫn mơ hồ nhìn thấy... Hắn, hắn không ngờ lại nở nụ cười!

Không ngờ hắn lại bật cười!

Nụ cười trên mặt Đỗ Duy không phải cười lạnh khi giận giữ mà là một nụ cười thật bình thản. Khóe miệng hắn cong lên thành một nụ cười, toát lên vẻ giễu cợt và miệt thị.

Sau đó...

- Ha ha ha ha... Ha ha ha ha... Ha ha ha ha ha ha ha...

Tiếng cười đầu tiên rất nhỏ, sau đó to dần to dần. Rất nhanh, tiếng cười của Đỗ Duy truyền khắp toàn trường, cho dù giữa tiếng chửi bới ồn ào của mấy ngàn người thì tiếng cười của hắn vẫn vang lên rõ ràng bên tai mỗi người!

Sau khi tiếng cười đầy vẻ tự tin và khí thế ngạo nghễ của hắn vang lên, tiếng phản đối và chửi bới khắp toàn trường lập tức nhỏ đi rất nhiều, thậm chí từ từ biến mất.

Lúc này Đỗ Duy đứng trên đài, lưng uốn thẳng, chậm rãi đi về mép lôi đài, đứng từ trên cao nhìn xuống ba Thần Thánh kỵ sĩ ở phía dưới.

- Người. Các người.

Đỗ Duy mở miệng, mỗi âm thanh hắn phát ra đều truyền khắp toàn trường! Hắn không cố ý đề khí nói chuyện nhưng âm thanh lại có thể truyền tới lỗ tai của từng người!

Dưới khán đài, không ít người trong lòng kinh hãi!

- Vừa rồi các người nói ta rất may mắn vì các người cố ý cho ta qua vòng này, để kỳ sĩ trưởng của các người có thể giáo huấn ta sao?

Thanh âm của Đỗ Duy thật ôn hòa, sau đó hắn thở dài:

- Câu đây đáng lẽ nên do ta nói. Các người rất may mắn, may mắn vì các người đã xuống đài sớm, nếu không hôm nay Thần Thánh kỳ sĩ đoàn sẽ mất đi ba thành viên!

Ba người phía dưới lập tức sắc mặt giận dữ.

Đỗ Duy lại hừ một tiếng, không để ý tới ba tên gia hỏa này nữa. Hắn đột nhiên giơ trường cung trong tay lên, khiến người ta kinh ngạc là tư thế của hắn khiến toàn trường không ai hiểu được!

Tư thế của hắn không giống giương cung bắn tên... vì hắn quay ngược dây cung ra bên ngoài!

Đúng lúc này, Đỗ Duy cười lớn, cổ tay khẽ rung lên, một ngón tay nhẹ nhàng kéo dây cung về phía sau...

- Ông!!!

Âm thanh rất nhỏ này vang lên trong lòng mọi người, khiến toàn bộ những người nghe thấy trong lòng đều chấn động!

Sau đó, ánh mắt mấy ngàn người đều thấy rõ, dây cung bị hắn kéo một cái lập tức tỏa ra quang mang vô cùng sáng lạn!

Quang mang màu bạc hoàn mỹ chói mắt! Một đạo quang nhận dài một thước bắn ra từ dây cung, bay về hướng lối đài phía tây bắc!

- Đấu khí! Là đấu khí!

Toàn trường ồ lên! Nhất là những quý tộc trong lầu hai lầu ba, hộ vệ của những quý tộc này đều là cao thủ nên đều biết nhìn người! Bọn họ dễ dàng nhận ra Đỗ Duy phóng ra tuyệt đối không phải ma pháp!

Mà là đấu khí hàng thật giá thật!

Hơn nữa... còn là màu bạc! Đấu khí màu bạc tương trưng cho cái gì?

Võ sĩ cao cấp!

Mà đạo quang nhận màu bạc kia bay lên cao, bắn về phía tây bắc. Rất nhanh chóng, ma pháp trận bảo vệ lối đài lập tức có phản ứng! Trên bầu trời, một quang hồ trong suốt hiện ra chắn trước quang nhận của Đỗ Duy!

Nhưng “ba” một tiếng, đạo quang nhận dễ dàng xuyên qua ma pháp kết giới phòng ngự như chọc thủng một tờ giấy vậy!

Thế đi của quang nhận không chút suy giảm, trước mắt mọi người “ầm” một tiếng bắn trúng mái cong phía trên khán đài tây bắc.

Một mảnh mái cong hình tam giác bị quang nhận bắn vào vỡ ra một mảng lớn rồi sụp xuống trong tiếng hò hét của đám đông.

May là bên dưới không có ai, nhưng một mảng mái đột nhiên rơi từ lầu ba xuống cũng khiến mọi người ồ ào kinh ngạc!

Một mảnh mái cong dài tới mấy thước rơi trên mặt đất, vụn gỗ bắn ra xung quanh, động tĩnh quả thực không nhỏ!

Hắn... Đỗ Duy...

Không ngờ hắn lại biết vũ kỹ thật, hơn nữa còn là đấu khí màu bạc! Võ giả cao cấp!

Toàn trường ngoại trừ lúc đầu kinh ngạc ra lập tức yên lặng như tờ!

Một lát sau, tiếng hoan hô ầm ầm như sấm nổ vang lên khắp bốn phương tám hướng!

Lúc này Đỗ Duy lại cười lạnh, hừ một tiếng!

Âm thanh kia vang lên giữa tiếng hoan hô như sấm. Đỗ Duy xoay người nhìn về phía phòng riêng phía bên phải lối dài!

Vị trí đó là của Quang Minh thần điện!

- Các người đã phạm một sai lầm rất lớn.

Âm thanh Đỗ Duy đầy vẻ châm chọc, vang lên từng từ, từng từ một khắp toàn trường, phảng phất như đang nói chuyện với người ngồi đối diện.

- Các người không nên phải ba tên ngu ngốc này tới chọc giận ta.

Đỗ Duy thản nhiên nói:

- Đáng tiếc là giờ đã muộn. Mặc dù ta đã định chờ cho các người chút mặt mũi nhưng giờ các người lại tự mình chọn tử lộ rồi.

Vừa nói, Đỗ Duy vừa đề cao âm điệu thêm vài phần, nhìn về phía lầu ba cao giọng quát:

- Kỵ sĩ trưởng Randall! Người để cho ba tên bộ hạ cố ý cho ta qua vòng này để vòng sau người có thể tự tay “giáo huấn” ta, có phải không? Vậy rất tốt, như người mong muốn! Nhưng... đây sẽ không phải một trận đấu bình thường nữa!

Nói tới đó, thanh âm của Đỗ Duy trở nên thật lạnh lùng! Thanh âm hần tràn ngập sát khí, không chút che giấu!

- Ta tuyên bố với người, Randall, trận đấu giữa ta và người sẽ là một trận quyết đấu chân chính!

Nói xong câu đó, Đỗ Duy đột nhiên hơi khom người, giọng nói của hắn vẫn vang lên lạnh lùng:

- Giáo hoàng bộ hạ tôn kính, rất xin lỗi... vì xem ra ngài lại phải chọn một kỵ sĩ trưởng mới nữa rồi!

Toàn trường lại lập tức ồ lên! Những quý tộc giàu có trong phòng riêng ai ai cũng kinh hãi tới mức ngậy ngốc trước lời khiêu chiến trần trụi của Đỗ Duy!

Đỗ Duy chậm rãi đi tới thông đạo phía sau lối dài, hắn đột nhiên dừng lại, lại quay đầu về phía phòng riêng ở lầu ba nói một câu:

- Randall, ta nghĩ người nên viết di chúc đi! Bởi vì ở lối dài này ta sẽ tự tay giết chết người! Chọc giận ta, phải trả bằng mạng người!

Dưới ánh mắt kinh ngạc, sợ hãi hay kích động, sùng bái, Đỗ Duy không hề do dự xuống lối dài, theo thông đạo kia thông dong rời khỏi!

Lời tuyên bố vô cùng liêu lĩnh của hắn khiến toàn trường yên tĩnh tới mức kỳ dị - mặc dù yên lặng song lại âm ỷ một chút điên cuồng!

Đúng vậy! Thật quá điên cuồng! Không ngờ hắn lại đứng giữa mọi người tuyên bố trận tiếp theo hắn sẽ tự tay giết chết một đoàn trưởng của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn!

Ngay trước mặt giáo hoàng bộ hạ đang trong phòng riêng!

Kiều ngạo! Đúng là kiêu ngạo tới cực điểm!

Lúc này, đang trên khán đài, trong phòng riêng, hoàng tử Thần cũng đứng lên, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn xuống phía dưới.... Mặc dù trên lối dài đã không một bóng người!

Lúc này, hoàng tử Thần đột nhiên quay đầu, nhìn vào trong phòng riêng của gia tộc hoa Tulip ngay bên cạnh. Austria tiểu thư mỹ lệ cũng đang đứng bên rào chắn, khuôn mặt đầy vẻ căng thẳng và kích động, đôi mắt nàng như đang sáng lên!

717. Chương 510: Con Đường Của Bạch Hà Sầu (đoạn 1)

Đỗ Duy đứng trên lôi đài, “tuyên bố sẽ giết” đại kỵ sĩ trưởng của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn thuộc Quang Minh thần điện, hành động này khiến gần như toàn bộ đế đô bùng nổ!

Lúc này, cả đế đô đều đàm luận liệu chuyện công tước hoa Tulip khiêu chiến sinh tử với đoàn trưởng Thần Thánh kỵ sĩ đoàn sẽ tạo thành kết cục ra sao - Đương nhiên cũng có không ít người khúu giác chính trị linh mẫn âm thầm lo lắng! Dù sao ai cũng biết công tước hoa Tulip là người ủng hộ đáng tin cậy của hoàng thất, liệu chuyện này cuối cùng có biến thành đối đầu kịch liệt giữa hoàng thất và giáo hội không?

Khoảng thời gian này, lời tuyên bố vô cùng kiêu ngạo và cuồng vọng của công tước hoa Tulip trở thành đề tài thảo luận của mọi người trong đế đô. Lòng nhiệt tình của không ít người cháy lên nhờ lời tuyên bố của vị công tước đại nhân trẻ tuổi này - Chỉ một câu nói đơn giản nhất: thực quá anh tuấn!

Nhưng vẫn có những tín đồ trung thành của giáo hội cho rằng đây là lời khiêu khích cuồng vọng của một tiểu quý tộc đối với giáo hội, là một loại bất kính đối với tổ chức đại diện cho Quang Minh nữ thần trên thế gian! Là hành động khinh nhờn tín ngưỡng duy nhất trên đại lục...

Dẫu vậy, cho dù mọi người bàn luận ra sao họ cũng đều phải thừa nhận: công tước hoa Tulip đại nhân này thực sự biết vũ kỹ, hơn nữa còn rất mạnh!

Trên lôi đài, Đỗ Duy cố ý lộ ra dấu khí màu bạc đủ để mọi người hiểu qua về thực lực của hắn. Theo tiêu chuẩn của Roland đại lục, chỉ có võ sĩ đạt tới bát cấp mới có thể phóng ra dấu khí màu bạc! Đây là dấu hiệu thực lực đã chân chính bước vào cao cấp võ sĩ.

Tài nghệ của Đỗ Duy trên phương diện ma pháp đã không cần phải nói, ai ai trong đế quốc cũng biết vị công tước hoa Tulip này là một thiên tài ma pháp! Nếu người dám nói ma pháp Đỗ Duy không giỏi... vậy nhất định toàn bộ đế tử trong ma pháp học viện của đế quốc sẽ tìm người liều mạng!

Nhưng bây giờ, hắn... ngay cả vũ kỹ cũng luyện tới thực lực bát cấp?

Hắn... mới chỉ mười tám tuổi!

Cả đế đô đều vì lời khiêu chiến của Đỗ Duy mà rối loạn, các tin tức đủ loại lưu truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Mà giờ phút này, thân là kẻ khởi nguồn của câu chuyện sau trận đấu, Đỗ Duy lập tức rời khỏi đấu trường của Hiệp Hội kỵ sĩ, thậm chí hắn không chào hỏi bất cứ ai, trực tiếp trở lại phủ công tước hoa Tulip của mình tại đế đô, hạ lệnh đóng cửa từ chối tiếp khách!

Thực ra, xế chiều hôm đó cũng xảy ra một số chuyện khác...

Tỷ như kỵ sĩ trưởng Thần Thánh kỵ sĩ đoàn Randall, người Đỗ Duy tuyên bố sẽ giết xuất tràng ngay trong trận đấu sau.

Hắn lộ diện cũng khiến cho mọi người trong đấu trường kích động! Tâm tình Randall hiển nhiên bị ảnh hưởng bởi lời tuyên bố của Đỗ Duy. Nhưng chỉ khiến cho Thần Thánh kỵ sĩ kiêu ngạo này càng thêm bạo phát!

Trên lôi đài, tên Thần Thánh kỵ sĩ này chỉ dùng thời gian không tới một chén trà đã đem hai đối thủ trực tiếp đánh rớt khỏi lôi đài, còn một Thần Thánh kỵ sĩ khác cùng tổ với hắn thậm chí từ đầu tới cuối không hề xuất thủ.

Randall thể hiện ra thực lực của mình khiến cho người xem khắp đấu trường xôn xao - có thể nói họ càng lúc càng mong đợi trận đại chiến giữa công tước và kỵ sĩ trong tương lai!

Randall cũng hiển lộ ra dấu khí cấp tám màu bạc, nhưng cũng thực không công bằng đối với hắn, dù sao Đỗ Duy vẫn luôn ẩn dấu thực lực còn Randall mọi người đã sớm biết hắn là bát cấp rồi. Vì vậy hắn sử dụng dấu khí có hoa lệ tới mức nào cũng chẳng có bao nhiêu người cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ một số kẻ có mắt nhìn người trên khán đài mới có cảm giác bất đồng.

“Xem ra vị Thần Thánh kỵ sĩ này đã bị Đỗ Duy chọc giận rồi. Hôm nay hẳn phát huy tốt hơn trình độ của mình, có lẽ lửa giận thực sự có thể khiến người ta bùng nổ trong thời gian ngắn!”

Deron ngồi trong phòng riêng của Hiệp Hội kỵ sĩ, bắt chéo hai chân, lão bộc Dofe bên cạnh hắn về mặt không hài lòng đứng ở góc cầm một bình rượu đổ vào trong miệng sau đó ợ một hơi toàn mùi rượu:

- Hừ, vậy đã sao. Randall đúng là một thằng ngốc, tên Đỗ Duy kia nếu không có tài sao dám tuyên bố như thế? Nếu tên Randall này thông minh hơn một chút cũng sẽ không hạ lệnh cho bộ hạ cố ý bỏ cuộc, đáng lẽ hắn nên ra lệnh cho chúng đánh hết sức với Đỗ Duy một trận, hiểu được đôi chút về thực lực của y, vậy có phải an toàn hơn không?

Deron mỉm cười, nụ cười của hắn mang theo vẻ ác ý:

- Dofe, chẳng lẽ ngươi quên rồi à? Đám Thần Thánh kỵ sĩ này phân nửa đều là mấy tên đầu óc không được tốt, quá mức kiêu ngạo...

Dofe liếc mắt nhìn “chủ nhân của mình” rồi đột nhiên đặt mông ngồi xuống bên cạnh Deron, dùng mông đẩy Deron khỏi ghế:

- Ngươi không thấy lão nhân gia ta đứng đây cả buổi rồi sao! Ta đâu còn trẻ nữa mà ngươi cứ ngồi như vậy...

Deron thở dài bất đắc dĩ nhìn người hầu của mình, may là xung quanh không ai phát hiện. Hắn đoạt chai rượu trong tay đối phương:

- Nghe ta nói này, chúng ta còn bao nhiêu tiền?

- Ngươi muốn làm gì?

Lão đầu tử Dofe lập tức nắm chặt túi tiền, về mặt cảnh giác nhìn Deron lên án:

- Ta cho ngươi hay, gần đây mặc dù chúng ta đã khá hơn nhiều nhưng cũng không chịu nổi tên tiêu xài hoang phí nhà ngươi!

Deron về mặt ủy khuất kêu oan:

- Ai nói ta mua loạn chứ! Ta chỉ muốn đem đi đặt cược thôi! Giờ đang là cơ hội kiếm tiền tốt mà.

- Đặt cược sao? Ý ngươi là...

- Đương nhiên là đặt cược cho vị công tước hoa Tulip đại nhân của chúng ta thắng rồi! Hắn nhất định có thể chém rụng tên Randall kia!

Deron về mặt khẳng định.

- Ngươi... thực sự nắm chắc như vậy?

Deron cười híp mắt, ánh mắt hắn hiện vẻ quỷ dị...

- Dofe, xem ra ngươi thực sự đã già rồi!

Deron thở dài:

- Chẳng lẽ ngươi không phát hiện sao. Khi Đỗ Duy đứng trên lôi đài dùng cung hiển lộ đầu khí...

Hắn đột nhiên tới gần Dofe, về mặt thần bí nhỏ giọng nói:

- Khi hắn kéo cung bắn ra đầu khí màu bạc... chỉ dùng một ngón tay thôi.

Lão già Dofe sắc mặt đang phiền não nghe vậy cũng đột nhiên yên tĩnh trở lại, cẩn thận nghĩ lại một chút rồi gật đầu:

- Không... Ai... Hắn chỉ dùng một ngón tay! Ý ngươi là vị công tước đại nhân của chúng ta vẫn còn ẩn dấu thực lực sao?

Deron cười hì hì một tiếng rồi đột nhiên nhìn về lôi đài phía dưới, vui vẻ nói:

- Ô! Nhìn kìa! Mỹ nữ! Mỹ nữ ra sân! Đứa nhóc kia cũng ra sân rồi!!!

***

Có lẽ lời tuyên bố của Đỗ Duy đã khiến cho khẩu vị của mọi người cao lên nên cho dù là Allu từng làm náo động đấu trường xuất chiến cũng khiến người xem không mấy hào hứng.

Mặc dù Allu dùng thể thuật Đại Tuyết Sơn quý mỵ của mình cũng thuận lợi đánh bại vài đối thủ tiến vào một trong số một trăm tuyển thủ vào bán kết nhưng người xem trong đấu trường ngoại trừ một số ít những kẻ háo sắc ra, tiếng hoan hô và vỗ tay của những người khác đều ít nhiều có vẻ uể oải.

Mà sau khi thấy Allu xuất chiến, hoàng tử Thần vốn ngồi ở phòng riêng tầng thứ ba đứng lên cười với tùy tùng bên cạnh:

- Hôm nay đã không còn gì hay nữa rồi, chúng ta về thôi.

- Vâng thưa điện hạ.

Tùy tùng bên người y cũng là một trong bốn trọng tài của đại hội luận võ lần này, võ sĩ thủ tịch hoàng cung Cheek lập tức khom người đáp.

Nhưng dường như do dự một chút, Cheek cuối cùng vẫn không nhận được hỏi:

- Điện hạ, ngài đi gặp công tước đại nhân sao?

- Hả?

Hoàng tử Thần dừng bước liếc mắt nhìn Cheek, ánh mắt hẩn hiện lên ý cười:

- Người muốn nói gì?

- Điện hạ, ta cảm thấy hành vi của công tước hoa Tulip đại nhân lần này có chút lỗ mãng.

Cheek không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh trả lời:

- Ngài từng nói chúng ta phải khoan nhượng đối với một số hành động của thần điện, bây giờ không phải thời cơ tốt để trở mặt.

Hoàng tử Thần nhìn võ sĩ thủ tịch trung thành này, nở nụ cười vừa lòng, nhưng hẩn đột nhiên xoa đầu hoàng tử Charles ở bên cạnh nói:

- Charles, nói cho ta hay, con nghĩ thế nào về chuyện này?

Hoàng tử Charles sững sốt một lát, cậu bé mới mười tuổi này cúi đầu suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

- Phụ thân, con cảm thấy Cheek nói sai rồi. Sư phụ... công tước hoa Tulip đại nhân làm rất đúng.

Hoàng tử Thần càng hứng thú nhìn vào đứa con mà mình rất hy vọng này:

- Charles, nói tiếp đi.

- Vâng thưa cha!

Hoàng tử Charles sắc mặt nghiêm túc, hoàn toàn không giống một đứa trẻ mười tuổi:

Khoan nhượng không có nghĩa là nhân nhượng! Chúng ta phải đánh một tín hiệu tới thần điện: chúng ta chỉ nhân nhượng tới một giới hạn mà thôi! Nếu cứ lùi bước sẽ khiến thần điện cảm thấy lập trường của hoàng thất quá mềm yếu! Như vậy sẽ làm giảm uy phong của chúng ta. Nếu hoàng thất lộ vẻ mềm yếu vậy những quý tộc luôn ở bên chúng ta cũng sẽ thay đổi thái độ, điều này sẽ tạo thành phản ứng dây chuyền. Hơn nữa, con cho rằng trước giờ chúng ta đã khoan nhượng rất nhiều lần rồi! Thưa cha, người đã tiếp nhận lễ rửa tội của giáo hoàng, còn khoan nhượng cho việc đùa bỡn trước thiên tai, đây cũng đã là giới hạn cho việc khoan nhượng của chúng ta rồi. Lần này bọn họ lại với tay tới đại hội luận võ... Con cảm thấy nên “nhắc nhở” bọn họ một chút, để bọn họ biết không nên với tay quá xa!

Nhìn hoàng tử nhỏ tuổi Charles lộ vẻ cứng rắn như vậy, đôi mắt hoàng tử Thần nheo lại, liếc mắt nhìn Cheek, thần nhiên nói:

- Thị vệ tổng quản của ta, người đã hiểu chưa? Ta nghĩ nghi vấn của người Charles đã giải thích đủ rồi. Hơn nữa...

Hoàng tử Thần cười lạnh nói:

- Mấy tháng trước thần điện đột nhiên khen ngợi Đỗ Duy, trên danh nghĩa là nói Đỗ Duy giết một đám bắt cóc giả mạo Thần Thánh kỵ sĩ. Hừ, người thật sự tin rằng ở Tây Bắc có kẻ dám giả mạo Thần Thánh kỵ sĩ đi làm điều xằng bậy sao? Cheek, hôm nay người đã bắt đầu động não rồi, ta rất vui nhưng mong rằng sau này gặp chuyện người nghĩ nhiều hơn một chút.

Vừa nói, hoàng tử Thần vừa vỗ vỗ bả vai thị vệ tổng quản trung thành này, hòa nhã nói:

- Cố gắng lên, ngày thường đừng chỉ lo luyện võ, lúc rảnh rồi đọc sách đôi chút, sau này có cơ hội ta sẽ cho người làm tướng quân cầm binh.

Khuôn mặt Cheek lộ vẻ cảm kích, cúi đầu xuống.

- Ngoài ra...

Hoàng tử Thần cười nói:

- Thật ra Đỗ Duy cũng khiến ta rất kinh ngạc. Nhưng nếu hắn đã công khai tuyên bố như vậy ta càng không thể ngăn cản hắn! Dù sao lời cũng đã nói ra, mà ai cũng biết Đỗ Duy là trọng thần mà ta tín nhiệm nhất, nếu lúc này ta không ủng hộ mà ngược lại lại ngăn cản hắn... Nếu như Đỗ Duy thực sự vì áp lực của ta mà thu hồi lời nói của mình... vậy rất mất mặt! Thực sự mất mặt! Ta, Đỗ Duy, tất cả tập đoàn hoàng thất chúng ta đều mất mặt! Sau này đối mặt với thần điện đều không thể ngẩng đầu lên được! Hiểu chưa?

Hít một hơi thật sâu, hoàng tử Thần cũng cảm thấy mình có phần kích động thái quá. Hắn bình tĩnh lại tâm tình sau đó mặt không đổi sắc tuyên bố:

- Thị vệ tổng quản Cheek tận tâm với công việc, thưởng năm nghìn đồng, một thanh bảo kiếm. Hoàng tử Charles thông minh hơn người học hành chăm chỉ, thưởng cho một con ngựa cưỡi. Sau đó... Giúp ta chuẩn bị một phần đại lễ đưa tới phủ công tước hoa Tulip, tiện truyền lệnh của ta, không cho bất cứ ai quấy rầy hắn chuẩn bị ứng chiến! Ha ha, Đỗ Duy bây giờ chắc đã sớm về phủ đóng cửa không tiếp khách, ta giúp hắn đuổi người thôi.

718. Chương 510: Con Đường Của Bạch Hà Sầu (đoạn 2)

Không ai quan tâm tới chuyện một trăm tuyển thủ tốt cuộc có những ai, tất cả mọi người đều mong đợi trận quyết chiến sinh tử của công tước hoa Tulip đại nhân và đại kỵ sĩ trưởng Randall!

Hơn nữa, Thần điện cũng không có bất cứ biểu tình hay phản ứng gì, sau khi Đỗ Duy tuyên bố tất sát (sẽ giết), thần điện thậm chí không phái người liên lạc gì với hoàng cung, dường như cũng chấp nhận trận chiến sinh tử này!

- Đỗ Duy quyết tâm muốn giáo huấn thần điện một lần.

Lam Hải Duyệt nghe tin tức do Allu đem về, lão già cơ trí này dựa lưng vào ghế thưởng thức trà.

- Nhưng thưa sư bá, con vẫn chưa hiểu.

Allu đeo một chiếc mặt nạ màu bạc đứng bên người Lam Hải Duyệt:

- Đại chiến trong tương lai sắp bộc phát rồi, thời điểm như vậy sao thần điện lại làm chuyện không để ý tới đại cục như vậy, lại khiêu khích hoàng thất với gia tộc hoa Tulip? Chẳng lẽ bọn họ không biết lúc như vậy phải thật đoàn kết sao?

Lam Hải Duyệt cười:

- Vậy mới nói là thần điện ngu ngốc... cũng có thể nói là thần điện thông minh!

Nhìn ánh mắt khó hiểu của nữ hài tử này, Lam Hải Duyệt thở dài:

- Xem ra sự phụ người nói cho người không ít chuyện, ngay cả trận chiến trong tương lai kia cũng kể. Ừ, đúng là vì thần điện biết, lúc này mọi người nên đoàn kết chứ không nên trở mặt, thần điện cũng nhận định, cho dù là Đỗ Duy hay hoàng thất cũng nhất định sẽ khoan nhượng. Những lúc như vậy bọn họ không thể không thừa dịp đối phương khoan nhượng bước tới vài bước!

- Mọi việc đều là thần điện cố ý, mặc dù sau đó đều bị Đỗ Duy hóa giải nhưng uy vọng của thần điện quả thực tăng lên khá nhiều! Đó là thừa dịp đối phương lấy đại cục làm trọng, bọn họ vớt lấy một ít chỗ tốt.

Sau đó, Lam Hải Duyệt thở dài:

- Nhưng, gần đây cách làm của thần điện có phần nôn nóng quá rồi. Thừa cơ làm tới vậy là đúng nhưng lần này lại chọc giận Đỗ Duy. Vậy nên tiểu tử mới trả đòn lại thần điện.

Dừng một lát, Lam Hải Duyệt liếc mắt nhìn Allu, trầm giọng nói:

- Mấy quyển sách ta bảo con đọc hôm trước, con đọc ra sao rồi?

- Đã xem xong rồi.

Allu thành thật nói.

- Có lĩnh hội được gì không?

Lam Hải Duyệt mỉm cười.

Allu do dự một lát sau đó thở dài:

- Cũng có một chút, nhưng mà con vẫn không thể hiểu hết được. Những chuyện người Roland nghĩ trong đầu phức tạp hơn người trên Đại Tuyết Sơn nhiều.

Lam Hải Duyệt cười nói:

- Rất tốt, ta cũng không nghĩ con chỉ nhìn một lần mà có thể hiểu hết. Chỉ cần con tiếp tục đọc sau này sẽ từ từ hiểu được. Tuổi càng lớn con cũng sẽ hiểu được càng nhiều.

Nói xong, hắn lấy một quyển sách từ bên cạnh ra:

- Lần trước ta đưa con là quyển đầu, đây là quyển sau. Con cầm lấy, tiếp tục đọc đi.

Trên quyển sách này, tiêu đề được in rõ ràng là:

“Thời kỳ Đại đế quốc - từ năm 936 trở đi. Những chuyện ta trải qua ở đế đô”

Tập bút ký ôn hòa mạnh mẽ, là do Lam Hải Duyệt tự viết!

- Đây là cuốn sách mà ta bỏ cả đời ra để viết. Thật ra nó được viết sau khi ta tới đế đô, ở đế đô hơn ba chục năm gồm những việc thấy được, nghe được hay tự mình trải qua. Chiến tranh Tây Bắc lần đầu tiên, quyền sở hữu ruộng đất tại đế đô thay đổi, quan hệ giữa đám quý tộc, còn cả cuộc đảo chính mấy năm trước nữa... Mọi chuyện ta đều ghi chép lại, còn có một số tâm đắc do ta tự phân tích... Con cứ từ từ lĩnh ngộ đi.

Lam Hải Duyệt sau khi giao quyển sách này cho Allu dường như rất mệt mỏi, lại như làm một quyết định lớn cực kỳ gian nan.

Sau đó, khuôn mặt lão đầy vẻ tiếc nuối, dùng ánh mắt thương tiếc không dễ phát hiện nhìn Allu, âm thanh càng lúc càng ảm áp và hiền từ:

- Được rồi, không cần hầu hạ ta nữa, hôm nay ngươi cũng khổ cực nhiều rồi. Nghỉ ngơi đi, ta muốn ở một mình một lát.

Đưa mắt nhìn Allu vào phòng, Lam Hải Duyệt tựa người vào ghế do dự một lúc lâu rồi mới lấy lá thư của Bạch Hà Sâu từ trong người ra!

Lúc lấy lá thư này ra, thân là cường giả tuyệt đỉnh nhưng ngón tay Lam Hải Duyệt vẫn khẽ run lên!

“Kế thừa y bát Đại Tuyết Sơn. Cô gái này có thể không. Thay ta đánh giá!”

Trên bức thư, nét mực của Bạch Hà Sâu vẫn như mới!

Sau đó, lão nhân đột nhiên dùng sức cắn đầu ngón tay của mình sau đó dùng máu của mình viết hai chữ vào phía sau phong thư!

“Có thể!”

Viết xong hai chữ này, Lam Hải Duyệt vẫn không ngừng lại, tiện tay gấp lá thư này thành hình một con chim, quăng lên trời! Tiếp đó, con chim giấy này vẫy vẫy đôi cánh giữa bầu trời, như sống lại, bay thẳng về phía Tây Bắc... Sau đó đột nhiên ánh sáng lóe lên, nhanh chóng biến mất giữa bầu trời!

Lúc này Lam Hải Duyệt mới nặng nề dựa vào chiếc ghế, phảng phất như đã dùng hết khí lực...

“Lựa chọn một lần cũng thật khó. Sầu... Vì sao ngươi lại gấp như vậy chứ!”

***

Một canh giờ sau khi Lam Hải Duyệt “quyết định”.

Phía tây bắc địa lục, trên ngọn Tuyết Sơn quy nga...

Bạch Hà Sầu ngồi trong huyết động lạnh thấu xương, khuôn mặt của hắn phảng phất như bị băng tuyết xung quanh nhuộm thành màu xanh trắng.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng gió rít quanh năm trên đỉnh núi tuyết.

Vu Vương khoanh chân ngồi ở cửa động, như đang nhắm mắt dưỡng thần...

Đột nhiên, hắn mở mắt ra, tựa hồ đang lắng nghe gì đó ở xa, sau đó Bạch Hà Sầu vươn tay ra, phảng phất như nhẹ nhàng bắt lấy một thứ từ trong không khí. Lúc hắn thu tay lại, trong lòng bàn tay là một bức thư được gấp thành một con chim bằng giấy!

Bạch Hà Sầu sắc mặt lạnh lùng nhìn con chim giấy trong tay. Khóe miệng hắn hiện một nụ cười phá vỡ lớp băng. Hắn thậm chí không đọc chữ Lam Hải Duyệt viết trên con chim giấy, tiện tay chà một cái, mảnh giấy lập tức biến thành bột phấn!

“Duyệt... Cảm ơn ngươi đã thay ta quyết định một việc khó khăn như vậy!”

Hắn không đọc bức thư, bởi vì vốn không cần đọc!

Đã qua lại với Lam Hải Duyệt cả đời rồi, người thông minh như Bạch Hà Sầu đương nhiên hiểu nếu Lam Hải Duyệt đã hồi âm vậy nội dung trong thư đương nhiên là đáp án mà mình đang nghĩ!

“Nếu đã giải quyết vấn đề cuối cùng này, vậy... ta cũng có thể rời khỏi đây rồi.”

Bạch Hà Sầu đứng dậy, hắn dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn xung quanh, nhìn lại nơi mình đã ngồi mấy chục năm, ánh mắt không chút lưu luyến!

Xoẹt xoẹt vài tiếng, ngón tay hắn nhẹ nhàng lay động, để lại vài chữ trên vách tường bằng băng của huyết động này!

“Allu kế thừa! Bạch Hà Sầu viết!”

Sau khi viết xong câu này, Bạch Hà Sầu đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng. Hắn thông thả bước tới rìa vách đá, thả người xuống. Thân thể hắn rơi giữa không trung rồi đột nhiên quay người một cái, tạo thành một cái bóng trắng bay về phía bắc đại lục...

- Trên đại lục này ta đã không còn đối thủ rồi! Mục tiêu của ta ở phía Bắc!

Bạch Hà Sầu phá gió bay tới như một tia chớp! Cường giả lĩnh vực vô cùng mạnh mẽ, nháy mắt đã lướt qua thiên sơn vạn thủy!

“May là, phương bắc có thần! Muốn phá bình cảnh, chỉ có... Trảm! Thần!”

Dưới thân ảnh ấy, thiên sơn vạn thủy của Roland đại lục lướt qua, cơ hồ chỉ mất nửa ngày đã lướt qua Cirimaro sơn mạch, tiến vào rừng rậm băng phong.

Sau đó, đi thẳng một mạch về phía bắc!

719. Chương 511: Điệu Múa Giết Người (đoạn 1)

Ba ngày!

Sau khi Đỗ Duy tuyên bố được ba ngày, rốt cuộc cũng đến ngày mà mọi người chờ đợi!

Buổi tối trước ngày thi đấu một ngày, tất cả các sòng bạc tại đế đô đều đưa ra chiêu bài thật lớn: Trận đấu giữa công tước hoa Tulip và đại kỵ sĩ trưởng Thần Thánh kỵ sĩ!

Nghe nói các sòng bạc cơ hồ chật ních những người và người.

Nhìn lên bảng tỷ lệ cá cược mà nói thì rõ ràng là công tước hoa Tulip còn được đánh giá nhỉnh hơn kỵ sĩ Randall một chút. Mặc dù cho đến bây giờ vẫn chưa có ai chính thức thấy Đỗ Duy động thủ với người khác, nhưng ngày đó trên lôi đài hẳn chỉ dùng một ngón tay nho nhỏ... mà Randall lại là kẻ mà mọi người đều biết là cường giả về vũ kỹ.

Nhưng, nhìn vào tỷ lệ cá cược mà nói, Đỗ Duy vẫn nổi trội hơn. Đương nhiên, phàm là dân cờ bạc máu mê thì đều có nhiệt huyết sôi trào của đàn ông. Mà ngày đó Đỗ Duy “tuyên ngôn” trên lôi đài cực kỳ khoa trương, rất phù hợp với khẩu vị của bọn họ.

Từ giữa trưa, trên phố lớn cũng như ngõ nhỏ đều không có người!

Gần như toàn bộ thị dân ở đế đô đều vội hướng về phía sân Hiệp Hội kỵ sĩ, nơi có trận đấu này.

Gần như tất cả các vị trí tại đấu trường toàn bộ đã được bán vé từ trước, mà ngay tại chợ đen thì giá vé cũng đắt gấp trăm lần.

Ghế tại lầu hai và lầu ba cũng đã sớm đầy người! Hôn nay ngoài Nhiếp Chính vương thì tất cả các đại nhân vật quyền quý tại đế đô đều có mặt.

Về phía thần điện, lãnh đạo tinh thần của đế quốc, Giáo hoàng Paulo XVI bệ hạ cũng đã sớm ngồi tại lô ghế giữa, bên cạnh hẳn còn có mấy bậc y trưởng lão đi theo.

Trước khi trận đấu bắt đầu khoảng nửa canh giờ, tại sân đấu đã đầy ắp người, sở Trại An đế đô cũng phải phái ra rất nhiều nhân thủ mới miễn cưỡng duy trì được trật tự.

Trong làn sóng cổ vũ của đám đông, tất cả mọi người đều hồi hộp chờ đợi trận đấu bắt đầu! Nhiều người không thể vào được sân đấu, khi nghe thấy những tiếng hoan hô bên trong thì hồi hộp vô cùng, bọn họ điên cuồng hò hét... nhưng đáng tiếc là trước mặt họ có hai ngàn binh lính trại an với vũ trang hạng nặng... bọn họ chỉ có thể yên lặng chờ bên ngoài.

Rốt cuộc, sau một hồi chiêng đồng vang lên, không khí trên toàn trường sôi trào đến cực điểm!

Do hôm nay là trận bán kết (điều, tuyển 50 người giỏi nhất chứ), sân của lôi đài cơ hồ muốn lớn hơn vài lần so với vòng đấu loại. Ở hai bên đã được thiết lập hai thông đạo.

Trong tiếng chiêng khai cuộc, tiếng huyên náo tràn ngập như nước thủy triều, Randall - đại kỵ sĩ trưởng - bắt cấp kỵ sĩ - tử địch của Đỗ Duy đang đi lên lôi đài với vẻ mặt âm trầm.

Randall tại các trận đấu trước đều mặc bì giáp thoải mái, nhưng ở trận đấu này đã mặc áo giáp màu bạc của Thần Thánh kỵ sĩ! Mặc dù trong những trận chiến trên mặt đất, áo giáp kiểu này có phần nặng nề... nhưng điểm ấy đối với một bắt cấp kỵ sĩ mà nói thì không ảnh hưởng chút nào.

Hôm nay, sau khi thấy Đỗ Duy biểu lộ tài năng, Huân hũ tiếp

Hôm nay, sau khi thấy Đỗ Duy biểu lộ tài năng, Huân hũ tiếp

- Hãy nói ra cái giá của người.

- Thứ nhất, tuyên bố Hussein đã chết, hủy bỏ lệnh truy nã... từ đó hẳn là một kẻ chết “hợp pháp”. Không nên tiếp tục truy cứu những vấn đề của người chết.

Đỗ Duy nói nhanh:

- Thứ hai, giáo khu Tây Bắc do một mình ta làm chủ, ta không phải đại giáo chủ danh dự sao! Ta chính là đại giáo chủ, trao quyền cho ta bao gồm giáo vụ, Thần Thánh ký sĩ đoàn. Tóm lại, Tây Bắc là đất của ta. Người của người không được thò nửa ngón tay vào. Thứ ba, để những thủ hạ là Thần Thánh ký sĩ của người tại giải đấu này toàn bộ cút hết cho ta. Trong các trận đấu tiếp theo, nếu như trên lôi đài ta thấy có một tên thì giết một tên. Thứ tư, qua mấy ngày nữa, ta sẽ tuyên bố một tin tức là Thánh Nữ diện hạ do nhiễm bệnh tại Tây Bắc đã bất hạnh bỏ mình... Ta hy vọng Giáo hội sẽ có lý giải cùng suy luận thích hợp. Ý của ta người hẳn là cũng đã lĩnh hội. Thứ năm...

- Người điên à!

Giáo hoàng đột nhiên biến sắc:

- Ta không có khả năng đáp ứng nhiều chuyện như vậy.

- Người phải đáp ứng!

Đỗ Duy lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn:

- Phía Đông lãnh địa của ta cùng ba hành tỉnh giáp giới, trong đó bao gồm cả các giáo hội ở giáo khu trung bắc. Nếu như người không đáp ứng, ta sẽ phải bình quá cảnh, sau đó bắt đầu càn quét lực lượng giáo hội tại đó, phá hủy tôn giáo, giết chết nhân viên thần chức. Người có tin ta có thể hay không làm được? Dù sao thì đại chiến sẽ khoảng một năm nữa là bùng phát. Người thử đoán xem nếu ta thực hiện theo những gì vừa nói thì hoàng thất sẽ giúp ta hay giúp người.

- Trừ phi người muốn chết!

Thân thể Giáo hoàng đang run rẩy.

Đỗ Duy nhìn Giáo hoàng với bộ dáng tiếc hận. Cười vài tiếng rồi lắc đầu, khẽ nói:

- Như ta vừa nói, bệ hạ. Ngài thực sự không biết về ta! Con người của ta từ nhỏ đã ngỗ ngược, những kẻ muốn ta chết thì ta ôm nó cùng chết. Hơn nữa, đừng quên là ta còn một chi lực lượng cường đại trên biển. Cùng lắm thì ta và các người làm lớn một hồi rồi mang cả gia tộc đi Nam Dương. Hoặc là ta mang binh cùng người quyết chiến một hồi, sau đó lui khỏi hành lang Tây Bắc, rút vào thảo nguyên làm Tiều Dao vương. Tóm lại, nói một câu cho xanh. Giáo hoàng bệ hạ thân ái của ta, ta có thể chơi, có thể mất... nhưng người cũng có thể mất... Người nên vì cả sự nghiệp nghìn năm của Quang Minh giáo hội tại đại lục.

Uy hiếp! Trần trụi là uy hiếp!

Ngón tay của Giáo hoàng phát run:

- Được! Như người mong muốn.

- Không vội, ta còn nói điều thứ năm.

Đỗ Duy lạnh lùng cắt đứt đối phương:

- Thứ năm, là cá nhân ta cho ngài một đề nghị...

Đỗ Duy chuyển thân đến, ánh mắt nhìn Giáo hoàng, lo lắng cười nói:

- Bệ hạ, ngài vừa mới nhắc nhở ta. Ta là nhân loại! Không sai! Ta là nhân loại... nhưng ta cũng nhắc nhở ngài, ngài cũng là nhân loại. Cho nên, đừng nghĩ rằng cái đám thần coi trọng loài người! Trong mắt của thần, loài người bất quá chỉ là con kiến hôi mà thôi. Cho dù người là Giáo hoàng, cũng chỉ là con kiến hôi hơi lớn mà thôi.

- ...

- Ta đang đợi câu trả lời thuyết phục của ngài.

Đỗ Duy chặn bị mở cửa.

- Thành giao!

Giáo hoàng cắn răng, hai chữ như vậy từ trong miệng chui ra.

Lúc này rốt cuộc Đỗ Duy mới cười.

Lần này nụ cười của hắn nhu hòa và sung sướng như xuân phong (gió xuân), sau đó quay về phía Giáo hoàng, chấp tay, khom lưng cúi người thật sâu với vẻ mặt đầy khoái trá, cổ ý đề cao giọng:

- Đa tạ Giáo hoàng bệ hạ ban cho.

Nói xong hắn lớn tiếng cười, kéo chiếc cửa trước mặt mà bước ra.

Bên trong hành lang, tiếng cười còn vang vọng mà khuôn mặt của Giáo hoàng Paolo XVI vẫn âm u...

Rốt cục thì Đỗ Duy cũng đã ra khỏi hành lang, sau đó híp mắt ngẩng đầu, cảm thụ ánh sáng mặt trời. Bỗng nhiên hắn mỉm cười, thấp giọng tự nói một câu...

- Định nhân đều là hổ giấy.

Lúc giết Thần Thánh kỳ sĩ thì không phải là cái đại sự gì, chẳng qua chỉ là một tín hiệu biểu lộ thái độ của Đỗ Duy đối với giáo hội: Ta sẽ không tiếp tục lui bước. Nếu như vẫn tiếp tục áp bức ta, mọi người sẽ cùng cá chết lưới rách.

***

Vào ban đêm, Lam Hải Duyệt ngồi bên trong tiểu viện của mình, vẫn trên chiếc ghế nằm dưới gốc cây hòe già, bên người là một ấm trà xanh, Allu kiên nhẫn ngồi ở bên nghe giải thích:

- Đây sẽ là bức bách, lấy cái chết để áp chế, buộc đối phương phải thỏa hiệp... nếu không mọi người sẽ đồng quy vu tận.

Nói tới đây, Lam Hải Duyệt không nhịn được, thở dài:

- Tên tiểu tử Đỗ Duy này thực sự là ngoan độc. Lá gan của hắn... nếu như giáo hội không chịu thỏa hiệp...

- Không chịu thỏa hiệp thì làm sao?

Allu không nhịn được, hỏi.

Sắc mặt Lam Hải Duyệt bỗng trở lên khó coi:

- Vậy trong tương lai, trước khi tội dân xâm lấn thì bên trong đế quốc của chúng ta đã xảy ra một hồi đại chiến rất lớn.

Allu cắn môi. Nàng mang mặt nạ bạc nên Lam Hải Duyệt không thấy vẻ mặt của nàng...

Nhưng cô bé lại thấp giọng nói:

- Ta... ta nghĩ hắn sẽ không thực sự làm như vậy.

- Trước kia ta đồng ý với cái nhìn của người.

Lam Hải Duyệt cười khổ nói:

- Nhưng bây giờ xét lại, ta thực sự không hiểu hắn a... Nói không chừng, nóng giận quá, hắn thực sự có thể làm.

Dừng một chút, đột nhiên Lam Hải Duyệt thấp giọng:

- Người biết không... đệ tử Philip có nói cho ta biết, công tước hoa Tulip đại nhân trong một lần uống rượu có nói một câu nói, dù là cuồng ngôn lúc say nhưng có lẽ là biểu lộ cõi lòng chân thật của hắn.

- Nói... Nói cái gì?

Lam Hải Duyệt hít một hơi sâu, sau đó mở miệng...

“Ta chỉ lo người của ta! Ta muốn là người của ta phải được an toàn, đảm bảo cho sinh mệnh của họ. Đảm bảo rằng họ đi theo ta thì sẽ không chịu một kết quả bi thảm! Trừ lần đó ra... Phải, con mẹ nó. Nếu có một ngày, nếu như xuất hiện một loại tình huống, nếu như muốn người của ta sống sót... mà toàn bộ người trong thiên hạ cần phải chết...”

Lam Hải Duyệt nói tới đây, trên mặt như có biểu tình “chối” rồi mới nói hết lời của Đỗ Duy:

“Vậy để người trong thiên hạ chết cả đi!”

723. Chương 513: Không Ngăn Được Ta (đoạn 1)

Tin tức công tước Hoa Tulip giết người ngay trên lôi đài không chỉ khiến cả đề đô xao động mà còn nhanh chóng truyền ra ngoài.

Lúc này trong đề đô người người đều đàm luận chuyện này, ai cũng bàn tán về hành động điên cuồng của công tước Hoa Tulip, suy đoán xem giáo hội sẽ phản ứng ra sao.

Nhưng... Giáo hội lại không hề phản ứng!

Ba ngày tiếp theo, các trận đấu tiến hành không hề gián đoạn, thậm chí giáo hội không hề có ý trả thù mà hoàn toàn ngược lại, một tín hiệu rõ ràng cấp cho mọi người đáp án!

Trong trận đấu kế tiếp, toàn bộ người của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn rút lui khỏi trận đấu!

Trực tiếp rút lui!

Trong trận bán kết với một trăm tuyển thủ đấu từng đôi một này, toàn bộ tuyển thủ của giáo hội đều rút lui khỏi trận đấu!

Kết quả cuối cùng là bốn mươi sáu người lọt vào vòng trong (Vì có hai Thần Thánh kỵ sĩ gặp nhau trong vòng này cùng bỏ quyền thi đấu), không còn một Thần Thánh kỵ sĩ nào!

Mà đối với Hiệp Hội kỵ sĩ chủ trì trận đấu này có một nan đề là: vốn một trăm người tỷ thí từng đôi một là có thể chọn ra được năm mươi người xuất sắc nhất. Năm mươi người này sẽ trở thành năm mươi người đứng đầu, nhận được tiền thưởng và phần thưởng, hơn nữa tiến vào kỵ sĩ đoàn “Thanh kiếm Roland”.

Nhưng giờ chỉ còn lại có bốn mươi sáu người, chủ trì trận đấu chỉ có thể chọn ra nhóm có thực lực mạnh nhất trong số những người bị loại thi đấu lần nữa để chọn ra bốn người bổ sung vào danh sách cho đủ năm mươi.

Năm mươi người này sẽ trở thành thành viên của kỵ sĩ đoàn “Thanh kiếm Roland”, hơn nữa còn thu được tiền thưởng và phần thưởng.

Đương nhiên, cuộc thi đấu vẫn còn tiếp tục!

Năm mươi người xuất sắc nhất lại một lần nữa thi đấu theo từng đôi, bất quá lúc này đối thủ của Đỗ Duy lại chủ động thoái lui!

Đùa à! Tận mắt thấy điệu nhảy sát nhân thần kỳ của công tước Hoa Tulip có thể dễ dàng giết chết một Thần Thánh kỵ sĩ bất cấp. Thực lực như vậy nếu đã cảm giác không phải đối thủ chẳng thà sớm bỏ cuộc chạy lấy người, miễn cho lên lôi đài tự làm mình mất mặt!

Trận đấu mấy ngày trước chọn ra hai mươi lăm người sau đó lại từng đôi một tỷ thí - lần này vì số người lẻ nên có một người không phải thi đấu.

Mà thật may mắn, Đỗ Duy lại một lần nữa “ngẫu nhiên” bốc được phiếu không phải thi đấu đó!

Tất cả các tuyển thủ không ai tỏ vẻ dị nghị đối với kết quả này - bởi vì mọi người đều nhận biết thực lực của Đỗ Duy, đều cảm thấy may mắn vì mình không phải đấu với hắn.

Đại hội như vậy, có thể đi tiếp một vòng thì thanh danh của bản thân sẽ tăng lên thêm một hạng lớn!

Hơn nữa nghe nói trong tương lai, khi gia nhập kỵ sĩ đoàn “Thanh kiếm Roland”, chức vị cao thấp sẽ dùng tiêu chuẩn là chiến tích cuối cùng của đại hội này. Có thể tiến thêm một vòng thì chức vị sau này sẽ càng cao.

Mà trên khắp các đường phố ở đế đô lưu truyền lời đồn là: thần điện rút lui khỏi đại hội vì bọn họ... vì hành động giết người của công tước Hoa Tulip mà kinh sợ!

Thử nghĩ xem, ngay cả đại kỵ sĩ trưởng cũng không phải đối thủ của người ta, như vậy lưu lại người khác cũng chỉ mất mặt!

Không thể nghĩ ngờ, chuyện này là một đả kích rất lớn đối với Thần Thánh kỵ sĩ đoàn vốn thanh thế đã ngày càng thấp!

Mà thần điện... vẫn tiếp tục im lặng!

Vì vậy, “người bị hại” lớn nhất trong truyện này đã không nói gì, những người vốn lo lắng sẽ nảy sinh một vụ nội chiến lớn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đỗ Duy vẫn tiếp tục tham gia đại hội, kéo theo trận trận tung hô vang dội.

Hội trưởng hiệp hội kỵ sĩ Deron vẫn ngày ngày ôm một đồng kim tệ lớn mặt mày hớn hở - tiện đây nói một câu: vị hội trưởng tiên sinh của chúng ta nghe nói mấy ngày gần đây ngày cả buổi tối ngủ cũng ôm kim tệ nằm.

Đương nhiên con ngựa cưỡi đáng thương của hắn cũng đã được đổi sang chiến mã thượng đẳng được nhập khẩu từ thảo nguyên.

- Dofe, người nói xem vận khí của chúng ta có phải rất tốt không.

Sau khi chấm dứt một lượt đấu, Deron cười ha hả nhìn lão bộc của mình:

- Ta nhớ ngày này năm ngoái, buổi tối chúng ta còn ăn bánh mì đen và canh rau, nhưng giờ thì sao... Ngay cả bữa sáng của ta cũng là trứng cá muối được đưa tới từ Nam Dương, cuộc sống thật quá tốt đẹp!

- Bộ dáng người thật giống như hận không thể đi hôn ngón chân tên công tước Hoa Tulip kia!

Lão bộc Dofe vẫn ăn nói cay nghiệt như trước.

- Ách...

Deron không ngờ lại thật sự vuốt cằm suy nghĩ một lát:

- Nếu hắn là một mỹ nữ ta tuyệt đối không ngại làm như vậy... A, nói tới mỹ nữ ta đột nhiên nhớ lại, người nhìn ta xem, tuổi vẫn còn trẻ đúng không, có nên kiếm một cô gái xinh xắn kết hôn không? Nghe nói nam nhân sau khi kết hôn mới có thể thực sự thành gia lập nghiệp, trở thành chủ gia đình chân chính!

- Nằm mơ đi! Deron!

Lão Dofe khinh thường nói:

- Nữ nhân đồng ý lấy người chỉ sợ còn chưa ra đời!

Deron lập tức giận giữ nói:

- Lão già này! Nếu ta thật sự trở thành chủ của một nhà, chuyện đầu tiên ta làm sẽ là sa thải cái tên người hầu không chịu nghe lời chủ nhân nhà người!

Lần này, ngoài dự tính, lão Dofe không ngờ lại không đấu võ mồm với Deron nữa mà lại trầm ngâm một lát, khuôn mặt lộ vẻ u sầu.

Một lúc sau hắn mới nhỏ giọng nói:

- Ta hỏi người, sau khi kỵ sĩ đoàn “Thanh kiếm Roland” thực sự thành lập, người tính sao đây? Người định thuần phục Đỗ Duy sao? Nói bí mật nhỏ kia cho hắn? Hừ hừ!

- Hỏi rất hay! Đây cũng là một vấn đề! Một vấn đề rất nghiêm túc!

Về mặt Deron đột nhiên nghiêm túc hẳn lên. Hắn đứng dậy, nhìn về phía Dofe rồi lại đột nhiên cười ha hả:

- Đáng tiếc là ta ghét nhất phải trả lời, cho nên... Tới uống rượu đi!

Dofe nổi giận:

- Người đứng là một đứa trẻ mãi không chịu lớn!

- Còn người là lão già mãi không chịu chết!

Deron lập tức mỉa mai đáp lại.

***

Trên băng nguyên bằng phẳng mênh mông.

Nơi này không có hơi ấm của mặt trời, quanh năm giá lạnh.

Trên băng nguyên, dưới mặt băng cứng là vô số bầy tử vong đáng sợ, mặt băng nhìn như bằng phẳng nhưng người căn bản không biết được dưới chân có phải có khe nứt sâu không lường được hay không.

Nơi này không có tuyết, chỉ có băng.

Dòng sông băng phẳng phát như tồn tại hàng vạn năm, tựa hồ như một vùng đất cấm do tạo hóa tạo ra ở đại lục phía bắc này.

Mặc dù ánh mặt trời không mạnh nhưng xung quanh vẫn tỏa sáng chói mắt, đó là ánh sáng phản xạ của sông băng. Sống trong hoàn cảnh như vậy một thời gian dài có thể khiến cho người bình thường biến thành người mù.

Mà phía sau khu băng nguyên bằng phẳng đó, đi qua khu vực cấm này có thể thấy một nửa ngọn núi đáng thương.

Ngọn núi màu đen vốn thẳng tắp cao tới tận trời nhưng bây giờ lại chỉ còn có nửa, dưới chân núi vô số cột khói đen bốc lên mù mịt.

Sau đó là từng loạt nhà xưởng nhỏ liên miên như rừng cây...

Xa hơn nữa là một doanh trại khổng lồ...

Nếu như một nhân loại đi tới nơi này nhất định sẽ cho là mình rơi vào cơn ác mộng đáng sợ nhất!

Bởi vì trên nửa quả núi hoàn toàn do kim loại tạo thành trước mắt này là vô số quái vật đầu trâu mặt ngựa đang không ngừng khai thác thủ công, cầm đủ loại công cụ không ngừng đinh đinh đang đang đập xuống. Còn có một số người khổng lồ vóc người cao lớn đem từng khối quặng chuyển xuống đưa tới những lò luyện lò dưới chân núi, chuyển vào trong các nhà xưởng.

Từng người với vóc dáng như nhân loại nhưng tráng kiện như trâu, còn cả những người lùn đầu dài không ngừng đi qua đi lại xem xét, lại không ngừng rống lên đầy bất mãn với những công nhân đầu trâu đầu ngựa này - thanh âm thô kệch như sấm nổ.

Đương nhiên nơi này không thể có nhân loại tới cho nên cũng không thấy được cảnh tượng như ác mộng này.

Nhưng... Bất cứ chuyện gì cũng đều có ngoại lệ!

724. Chương 513: Không Ngăn Được Ta (đoạn 2)

Trong gió rét, ở biên giới của băng nguyên, một đội ngư nhân mặc áo giáp vừa được phát, cầm trường đao xếp hàng tuần tra theo thông lệ.

Đối với ngư nhân mà nói, bọn họ cảm thấy công việc này thực quá nhàm chán, trong gần ba năm này không có một bóng người nào tới - căn bản không có ai tới!

Vì ma pháp trận trên băng nguyên còn chưa được giải trừ, từng thùng từng thùng máu rồng được chuyển ra, nhưng pháp thuật cuối cùng còn cần tinh linh tộc tới hoàn thành - song tên tinh linh vương vẫn ở trong phòng mình mấy tháng nay rồi!

Mà ma pháp trận này cũng ngăn cản bước chân của đại quân tội dân, đa số binh lính thú nhân đã được trang bị áo giáp và vũ khí, đám người này đã không thể đợi được để vượt qua băng nguyên! Vì tất cả đều biết, ở phương xa về phía nam, giấc mộng phồn hoa đang chờ đón họ!

Nơi đó có những vùng đất rộng lớn phì nhiêu đầy nước và ánh sáng mặt trời, có khí hậu hợp lòng người - chiếm vùng lãnh thổ đó chỉ là những cư dân loài người yếu ớt!

Nhưng giờ vẫn không cách nào vượt qua băng nguyên đáng giận này.

Ma pháp trận khổng lồ đó đủ để xé thú nhân cường tráng nhất thành từng mảnh nhỏ!

Sau vài lần thí nghiệm lỗ mãng, lưu lại vài trăm thi thể, tội dân rốt cục cũng thành thật hơn một chút, chỉ có thể đợi tinh linh tộc thi triển pháp thuật cuối cùng phá hủy ma pháp trận này.

Bởi vì... Ngay cả một trong những thủ lĩnh mạnh mẽ nhất của thú nhân tộc, hổ nhân tộc Đồng Hồ cũng từng tự mình thử quá. Cũng nên biết, Đồng Hồ là cường giả thánh giai, mà ngay cả hắn cũng không cách nào phá được ma pháp trận này!

Lần đó, sau khi Đồng Hồ đi vào, ma pháp trận lập tức phát ra vô số cơn gió điên cuồng tập kích! Từng trận cuồng phong như vạn đao chém ra khiến cả thiên địa đều biến sắc! Không ai biết ma pháp trận này được phát động ra sao, tựa hồ chỉ cần có người đi vào... sẽ dẫn tới kết cục đáng sợ!

Kết quả, Đồng Hồ đại nhân phải buông bỏ việc tiếp tục thử nghiệm.

Cho nên, mặc dù tội dân không tiến bước được nhưng loài người ở phía nam cũng không thể tới nơi này!

Nhưng hôm nay...

“Ngoại lệ” tới.

Lỗ Lỗ là một chiến sĩ nguời tộc trưởng thành cường tráng hữu lực, lúc tức giận có thể dùng sức mình đánh ngã một cây đại thụ! Năm năm trước hắn đã là trung giai chiến sĩ trong nguời tộc, hơn nữa sau khi được Rock đại nhân nhìn trúng đã trở thành một thủ lĩnh phụ trách tuần tra, phụ trách thống lĩnh năm trăm chiến sĩ nguời tộc ngày đêm tuần tra ở rìa băng nguyên này - Thật ra Lỗ Lỗ cũng biết nhiệm vụ của mình không phải phòng ngự loài nguời từ băng nguyên tiến vào, vì chuyện này vốn không thể.

Nhiệm vụ chủ yếu của mình là phòng ngừa những thú nhân chiến sĩ sốt ruột không để ý tới cấm lệnh của thủ lĩnh, cố gắng xuyên qua băng nguyên về phía nam - dù sao cũng đã ở đây hơn hai năm, mọi nguời đều hết kiên nhẫn rồi!

- Nhìn kìa! Loài nguời! Chẳng lẽ ta nhìn lầm rồi sao! Có nguời kìa!

Nghe đám bộ hạ kêu như vậy, Lỗ Lỗ khinh thường phì một tiếng. Ai, lại chơi cái trò này, đám gia hả này không biết chán sao?

Hắn cầm lấy thanh đại đao mình vừa được lĩnh, khiêng trên bả vai, kêu lớn một tiếng:

- Đám nhãi các nguời im mồm. Đừng có kêu loạn nữa, khiến ta không ngủ ngon!

- Lỗ Lỗ! Thực sự có loài nguời!

Thanh âm kinh ngạc và kích động khiến Lỗ Lỗ động tâm.

Bọn họ cũng không sợ loài nguời, nếu thật sự có nguời tới, vậy ngược lại, thật tốt! Dù sao mọi nguời cũng sốt ruột lắm rồi!

Lỗ Lỗ nhảy tới, ngẩng đầu nhìn lại, sau đó hắn choáng váng!

Phía xa trên băng nguyên, một thân ảnh cô độc chậm rãi tiêu sái bước tới.

Nhìn hình thể, quả thật là loài nguời trong truyền thuyết!

Kẻ đó mặc một chiếc áo choàng màu trắng, tóc dài xõa vai, thông thả bước tới.

Hắn đi trên băng nguyên, tốc độ nhìn như thông thả nhưng mỗi bước đi lại cách nhau thật xa...

Càng khiến cho đám chiến sĩ ngu tộc lồi cả mắt ra là người kia đi trên băng nguyên không ngờ....

Xung quanh người hắn, trên bầu trời, đều không có gió lốc!

Một chút gió cũng không có! Không ngờ hắn lại không dẫn phát ma pháp trận đáng sợ đó!

Không thể nào!

Khoảng cách nhìn như xa xôi nhưng người này lại như chỉ dùng mười bước, mười bước đi từ phía chân trời tới đây.

Khi hắn vừa mới bước khỏi tầng băng cuối cùng của băng nguyên, đặt chân lên vùng đất lạnh lẽo cứng rắn, mấy trăm tên chiến sĩ ngu tộc mới phản ứng lại. Bọn chúng hưng phấn tru lên, rút trường đao gào thét xúm lại.

Loài người! Là loài người còn sống a!

- Cẩn thận! Người này có điểm kỳ lạ!

Lỗ Lỗ đột nhiên giật mình! Gào rống lên một tiếng...

Bạch Hà Sầu ngừng bước, nhìn về phía nửa ngọn núi sắt đen xì xa xa...

Đó là Thần Sơn sao? Nơi cư trú của Long tộc?

Còn nhà xưởng phía xa kia... tội dân?

Ừm, đúng là tội dân rồi.

Hắn nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen rối bời, sau đó nhìn mấy trăm kẻ vóc dáng kỳ quái đang chạy tới.

Khóe miệng Bạch Hà Sầu khẽ nhấc lên, nhỏ giọng tự nhủ:

- Thú nhân? Hừ... quá yếu.

Sau đó, bước chân hắn không ngừng lại, tiếp tục đi về phía trước, mấy trăm ngu đầu nhân huy vũ trường đao vọt tới trước mặt, Bạch Hà Sầu chỉ tùy ý giơ một ngón tay, nhẹ nhàng điểm một cái....

Một chút khí lực, phảng phất như không thể xuyên thủng được cả tờ giấy mỏng.

Lỗ Lỗ vẫn đang gào lên, nhắc nhở đám gia hỏa kích động đang lao tới này, nháy mắt tiếp theo, hắn thấy được cơn ác mộng trong đời mình!

Hơn mười chiến sĩ lao tới trước tiên trên cổ đều phun ra một tia máu! Hơn mười cái đầu bay lên cao, thi thể vẫn còn chạy về phía trước vài bước rồi mới nhao nhao ngã xuống!

Đó đám chiến sĩ ngu tộc phía sau đều bị cảnh tượng này dọa cho ngây người.

Mà tên nhân loại kia... hắn vẫn vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh tiếp tục đi về phía trước, ngón tay phải linh hoạt nhanh chóng điểm vài cái...

Lỗ Lỗ thấy được trong không khí, từng đạo hồng tuyến rất nhỏ rất khó phát hiện xẹt quá, đầu của những chiến sĩ ngu tộc toàn bộ đều rơi xuống như đang cắt lúa mạch!

Chỉ trong thời gian vài hô hấp, trên mặt đất đã có thêm gần trăm cỗ thi thể, máu tươi bắn khắp nơi!

- Cường! Cường địch tập kích!

Lỗ Lỗ nhớ lại chức trách của mình, hắn ra sức giơ trường đao lên, gầm lên một tiếng thật to. Hắn tin rằng tiếng hô của mình cũng khá lớn, đủ để khiến cho đội tuần tra ở gần nhất chú ý!

Những chiến sĩ ngu tộc cường tráng xung quanh cũng đã bị địch nhân kinh khủng này chọc giận, bọn họ đều quơ thanh đao vừa được nhận lao về phía kẻ đó rồi vĩnh viễn nằm lại.

Mà người đó đi giữa khung cảnh tanh mùi máu này ngay cả lông mày cũng không chút lay động, chỉ có ngón tay đáng sợ kia không ngừng chuyển động...

Lỗ Lỗ cảm thấy kinh hãi, nhưng hắn vẫn ra sức lao tới.

Thú nhân chiến sĩ không sợ chết.

Trong tiếng gầm, trường đao của hắn ra sức ném mạnh về phía kẻ kia, Lỗ Lỗ coi như thông minh, hắn lo là mình không tiến được tới bên kẻ đó đã bị chém rơi đầu... Hắn không sợ chết nhưng trước khi chết có thể chém trúng đối phương là tốt nhất.

Nhưng, người kia chỉ quay đầu lại nhìn vào thanh trường đao đang lao tới... Hắn không động thủ, ngay cả ngón tay cũng không di chuyển lấy một cái, chỉ dùng ánh mắt nhìn vào thanh trường đao đó, thanh trường đao giữa không trung đột nhiên tự động cháy lên! Trong nháy mắt đã biến thành tro!

Không thể nào?

Lỗ Lỗ dụi dụi mắt, đột nhiên nhìn thấy một gương mặt ngay trước mắt mình.

Khuôn mặt của loài người, kẻ đó đã tới trước mặt hắn chỉ trong chớp mắt!

- Ủm, một chiến sĩ ngưu nhân không tồi.

Bạch Hà Sầu nhìn thú nhân tráng kiện này, phát ném vừa rồi có thực lực trung giai chiến sĩ theo tiêu chuẩn loài người.

Lỗ Lỗ đang muốn phản kháng lại đột nhiên cảm giác được hai chân đau nhức, cúi đầu nhìn lại lại phát hiện hai chân đã rời khỏi thân thể từ lúc nào!

Đau đớn rống lên một tiếng, hắn ngã xuống trong vùng máu.

- Nói cho ta biết, trong đám tội dân các ngươi, cường giả mạnh nhất ở đâu.

Bạch Hà Sầu từ trên cao nhìn xuống tên ngưu nhân này.

Khiến Lỗ Lỗ ngạc nhiên là loài người này không ngờ lại nói ngôn ngữ thú nhân?

Lỗ Lỗ chớp mắt một cái, hắn biết mình sắp chết, nhưng hắn một chuyện nó không nghĩ ra nên hắn phần nộ gầm lên:

- Tại sao! Tại sao!

- Ồ?

- Tại sao! Tại sao ma pháp trận trên băng nguyên kia, ngươi không...

Lỗ Lỗ nói tới đây, yết hầu đã rung lên, máu tươi trong miệng chảy ra khiến hắn không nói ra lời.

- Ma pháp trận này?

Bạch Hà Sầu vẻ mặt lạnh lùng nhìn tên thú nhân, nói ra một câu:

- Nó không cản được ta.

Có thể cản “người” không cản được ta!

Đây là đáp án của Bạch Hà Sầu, đáng tiếc là tên ngưu nhân này không nghe được đã tắt thở.

725. Chương 514: Hắn Tới Rồi! (đoạn 1)

Trong ba thủ lĩnh của thú nhân tộc, Lang tộc Damines dẫn theo tộc nhân ngày ngày huấn luyện lang kỵ, còn hổ tộc Đồng Hồ thì trước đó vài ngày đến hậu phương điều quân tư và lương thực không ngừng chuyển tới.

Phụ trách đại doanh của tội dân bây giờ là thủ lĩnh còn lại, Tê Ngưu Vương Rock.

Vốn Rock hôm nay đang muốn tìm Ái Nhân tộc (người lùn) thương lượng chuyện phát thêm vũ khí và áo giáp, việc khai thác quặng kim loại ở Thần Sơn cũng khiến cho các chiến sĩ đầu trâu trong tộc rất mệt mỏi, khai thác bất kể ngày đêm, thậm chí đã có không ít người quá mệt mà qua đời. Ngoài ra đám gia hỏa Lang tộc được thiên vị đã đoạt mất nhóm chiến đao tốt nhất vừa ra lò, còn nảy sinh một hồi xung đột với tộc nhân của hắc.

Mặc dù tên Tinh Linh vương kia đã có lệnh, tất cả vũ khí và trang bị tốt nhất đều phải ưu tiên cung cấp cho kỵ binh Lang tộc nhưng Rock sau khi tận mắt thấy một lượng lớn trường đao chất lượng tốt trong lòng cũng có phần dao động, đang muốn nghĩ cách làm sao nuốt được một phần, hôm nay đang định phái người tới tìm Damines đàm phán - dù sao thì Tinh Linh Vương Lạc Tuyết từ sau khi trở về từ thế giới loài người liền một mực né tránh không gặp người khác.

Còn Damines mặc dù tính tình kiêu ngạo nhưng dù sao cũng là thú nhân tộc, thương lượng một chút có lẽ vẫn có biện pháp.

Rock đang mặc áo giáp dẫn người ra khỏi đại doanh, từ rất xa đã nghe thấy một hồi tù và dồn dập truyền tới từ phía nam thần sơn!

- Ai thổi tù và thế?

Rock rống lên một tiếng.

Tù và là tín hiệu triệu tập khẩn cấp của tộc, chỉ có các chiến sĩ tuần tra ở biên giới gặp phải chuyện khẩn cấp mới có thể thổi lên tiếng kèn cầu viện như vậy.

Rock đang tức giận hỏi bỗng thấy vài chiến sĩ đầu trâu vừa chạy điên cuồng tới trước mặt hắc vừa thở ra từng cụm hơi trắng:

- Đại vương! Có loài người! Loài người đã tới!

- Loài người sao?

Rock tròn mắt - Sao có thể như vậy được? Quân đội loài người đã biết chúng ta ở đây sao? Cho dù bọn họ biết cũng làm sao qua được băng nguyên ma pháp trận?

- Có bao nhiêu người?

Rock lập tức lấy vũ khí mới của mình từ tay người hầu, một thanh cự đao cao cỡ một người vừa được rèn xong.

- Một. Chỉ có một!

Rock:

- ...

***

Bạch Hà Sầu đứng trong vũng máu, bộ quần áo trắng như tuyết của hắc không nhiễm một hạt bụi, xung quanh thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông.

Mấy trăm chiến sĩ tuần tra ngư tộc đã sớm bị hắc giết sạch.

Xa xa có không ít chiến sĩ thú nhân tộc đang tiến lại, song những chiến sĩ thú nhân tộc này nhìn một nhân loại đứng giữa đồng thi thể, mặc dù chỉ lạnh lùng đứng đó, không động thủ cũng không bước tới nhưng ai nhìn vào cũng cảm thấy một cỗ sát khí lạnh lẽo phủ thẳng tới mặt, khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương.

Ngẫu nhiên có vài kẻ nhìn về phía Bạch Hà Sầu lại bị ánh mắt của hắc quét lại, lập tức những kẻ đó ôm mắt đau đớn rống lên!

Quý quá! Một tên thật quý quá!

Có thể thấy những thú nhân tộc này cũng không phải một đám ô hợp, ít nhất sau khi để lại vài trăm thi thể bọn chúng cũng không tiếp tục lỗ mãng lao lên nữa mà càng ngày càng tụ tập nhiều chiến sĩ hơn, đứng

cách xa hơn trăm mét, vây Bạch Hà Sầu vào giữa. Một số chiến sĩ thú nhân cấp bậc cao ước thúc thủ hạ, không cho vọng động.

Vì tội dân phụ trách khu vực này nên hiện giờ chiến sĩ xung quanh đều là của ngư tộc, tay cầm đại đao, đứng xa xa rống lên nhưng không ai dám lên trước.

- Mau tránh ra! Đại Vương tới!

- Nhưng đường cho Đại Vương!

Sau khi ồn ào một lúc, đội ngũ chiến sĩ tách ra từ phía sau, thân hình cao lớn của Rock từ phía sau tiến tới, bên cạnh hắn là hơn mười tên ngư chiến sĩ mặc áo giáp sắt, khi đi trên mặt đất mỗi bước chân đều vang lên tiếng đinh đang của áo giáp và tiếng tiếng bang bang của bước chân chấn động cả mặt đất.

- Là hắn sao?

Rock nhìn nhân loại đứng giữa đồng thi thể kia, không khỏi nổi giận:

- Chẳng qua là một nhân loại mà thôi! Hừ, có thể một mình vượt qua băng nguyên, hắn là cường giả trong nhân loại!

Thiên tính của thú nhân tộc vô cùng hiếu chiến và nóng nảy, Rock lập tức quát lớn:

- Tới giết hắn!

Lệnh vừa ra, mười mấy tên ngư chiến sĩ lập tức gầm lên lao tới.

- Đại vương... nhân loại kia có điểm kỳ quái!

- Hừ. Một nhân loại mà thôi!

Rock trừng đôi mắt trâu lạnh lùng nhìn Bạch Hà Sầu.

Hắn rất tin tưởng những tên ngư chiến sĩ bên cạnh mình. Tên ngư chiến sĩ so với chiến sĩ ngư tộc bình thường mạnh mẽ hơn nhiều, những tên ngư chiến sĩ xung quanh mình mỗi người đều có thực lực trên trung giai, cho dù so sánh với Hồ vệ - thân vệ đội của Hồ Vương Đồng Hồ, cũng không yếu hơn bao nhiêu.

Bạch Hà Sầu đứng đó, ánh mắt lạnh lùng đánh giá những thú nhân từ xa, cũng lộ ra vài phần tò mò và hứng thú. Rốt cuộc thấy mười mấy tên ngư chiến sĩ lao tới, Bạch Hà Sầu hừ khẽ một tiếng, đột nhiên thân thể bay lên vài phân nhẹ nhàng ngời... trong không khí!

Nhân loại này có thể ngồi trên không khí, Rock cũng không kinh ngạc:

- Hừ, chẳng lẽ là một ma pháp sư? Ma pháp sư sợ nhất cận chiến, chỉ cần tới gần hắn là không việc gì rồi!

Chỉ thấy Bạch Hà Sầu đột nhiên giơ tay phải lên, nhẹ nhàng quơ về phía thi thể khắp nơi xung quanh, lại như một trảo nhẹ nhàng...

Lập tức khắp nơi ánh lên hồng quang, xoẹt xoẹt vài tiếng, dưới từng tia sáng hồng, thi thể những chiến sĩ ngư tộc vốn đang nằm trên mặt đất bỗng nhiên lung lay đứng dậy, mặc dù không tên nào còn đầu song vẫn nắm những thanh trường đao rơi trên mặt đất lên...

Cảnh tượng càng quỷ dị xuất hiện sau đó: những thi thể không đầu này rung rung thân thể chính mình, áo giáp của bọn họ, còn có từng khối máu thịt nhanh chóng tách ra, biến thành một bộ xương lạnh lẽo!

Chỉ thấy vài trăm bộ xương khô lung lay ở đó, sống lại giữa ánh sáng đỏ, quơ thanh trường đao, lập tức tiến về phía mười mấy chiến sĩ tên ngư.

Động tác cứng nhắc nhưng tốc độ hoàn toàn không chậm!

Tên ngư thiết vệ bên người Rock cũng rất mạnh, mặc dù thấy mấy trăm đồng tộc biến thành khô lâu binh cũng có phần kinh ngạc song lại không hề lui bước, ngược lại lại gào lên, lao tới. Hơn mười thanh trường đao lớn chém xuống lập tức khiến đám khô lâu trước mặt nát bấy!

Tiếp đó mười mấy tên ngư chiến sĩ đụng độ với hơn trăm khô lâu binh. Đám tên ngư chiến sĩ thực lực và vũ kỹ đều cao hơn vài bậc so với ngư tộc chiến sĩ bình thường! Bình bình bang bang, chỉ trong chốc lát

hơn trăm khô lâu binh không đầu đã bị chém ngã. Song những khô lâu binh này không biết do Bạch Hà Sầu dùng vu thuật gì làm ra, ngay cả khi gục ngã, chỉ cần còn dài một tấc, cho dù là một bàn tay cụt cũng có thể cắm trường đao trên mặt đất lên, lao tới chém đâm tê ngư chiến sĩ.

Lần này, mặc dù tê ngư chiến sĩ mạnh mẽ nhưng cũng mệt mỏi không ít. Mất thấy vài trăm khô lâu binh biến thành một đồng xương hồng nhưng cũng có vài tê ngư chiến sĩ ngã xuống, lập tức bị một đồng xương gậy áp chế ở dưới.

Đám thú nhân tộc phía xa thấy vậy trong lòng tê dại, vậy mà nhân loại nhân nhĩ ngồi kia sắc mặt vẫn có vẻ bất mãn.

- Hừ, độ cứng của xương cốt mấy tên ngư tộc này quá kém.

Bạch Hà Sầu nhỏ giọng nói một câu, sau đó ngón tay y nhẹ nhàng điểm một cái...

726. Chương 514: Hắc Tới Rồi! (đoạn 2)

Trong không khí, từng đạo hồng tuyến mở rộng ra, đám tê ngư chiến sĩ đang lao tới trước mặt hắc thấy hồng tuyến đã tới trước mắt vội giơ trường đao lên chắn. Song ngay cả trường đao cũng bị cắt đứt không một tiếng động, hồng tuyến xẹt qua thân thể của bọn họ, có người bị chặt đầu, có kẻ đứt tay.

Chỉ một lát sau, những tê ngư chiến sĩ đang sống sờ sờ đã chỉ còn lại đồng thịt vụn!

Bạch Hà Sầu khẽ gật đầu, ngón tay móc hai cái, thi thể tê ngư chiến sĩ lại như vừa rồi, trong ánh sáng đỏ, rung rung trên mặt đất, máu thịt rơi xuống, lại trở thành một tên khô lâu binh không hoàn chỉnh.

Bạch Hà Sầu chăm chú nhìn xương cốt của đám tê ngư chiến sĩ này, trong ánh sáng trắng lạnh lẽo mơ hồ lộ ra chút màu sắc của sắt thép, lúc này mới vừa lòng gật đầu:

- Không tồi không tồi, vậy còn tạm được. Đáng tiếc là không kiếm được xương của hồ tộc.

Mất thấy mười mấy tê ngư chiến sĩ tinh nhệ bị đối phương dễ dàng giết sạch, Rock cũng chỉ hừ một tiếng, nghiêng đầu nói với một đầu mục bên cạnh vài câu.

Sau đó, hắc giơ cao tay lên:

- Chuẩn bị!

Xôn xao!

Đội ngũ chiến sĩ ngư tộc đứng trước lập tức tách sang hai bên, trong đồng đảo đội ngũ, một đội chiến sĩ ngư tộc tay cầm cung lớn tiến tới.

Cung tiễn thủ?

Về tò mò trong mắt Bạch Hà Sầu càng đậm. Ngư tộc cũng có cung tiễn thủ sao? Theo truyền thuyết, thú nhân tộc đại bộ phận đều là chiến sĩ cận chiến, cung tiễn thủ hẳn phải do tinh linh tộc đảm nhiệm chứ.

Xem ra thời gian vạn năm cũng khiến những tội dân này tiến hóa.

Đội ngũ cung tiễn thủ này hiển nhiên nhỏ yếu hơn một chút so với chiến sĩ ngư tộc bình thường song dường như là bị dị dạng, đôi tay của họ so với chiến sĩ ngư tộc bình thường lại thô to hơn vài phần.

Một tiếng tù và vang lên, rất nhanh chóng, hơn một ngàn cung tiễn thủ tiến tới xếp thành hàng, lấy ra trường cung, giương cung lắp tên. Mũi tên màu đen như tỏa sáng màu kim loại, không ngờ đều là tên bằng sắt.

Mũi tên sắt như vậy so với tên bình thường nặng hơn vài phần, yêu cầu về lực lượng đối với cung tiễn thủ cũng cao hơn vài bậc, cũng chỉ có chiến sĩ ngư tộc mới có thể bắn loại tên nặng như vậy!

- Ông!

Hơn một ngàn tiếng chấn động từ dây cung vang lên, theo đó, ngàn mũi tên sắt dày đặc phóng tới, như một màn mây đen che trời!

Đôi mắt Bạch Hà Sầu như sáng lên, hần nở nụ cười.

Ồ, là vậy sao. Ngưu tộc quả nhiên không có thiên phú làm cung tiễn thủ, vô luận là độ chính xác hay nhãn lực đều quá kém. Bất quá ngưu tộc có khí lực, lại dùng loại tên sắt nặng để bắn chum, vậy không cần bắn khoả về độ chính xác, dù sao cứ bắn một lượng lớn ra, tầm bắn rất xa, cũng có lực sát thương rất lớn.

Thấy phiền mây đen đang trùm xuống, Bạch Hà Sầu vẫn ngồi yên tại chỗ, mặc cho ngàn mũi tên nhọn bắn tới, chỉ trong vài lần hô hấp...

Đột nhiên, dường như cả thời không đều ngưng đọng lại, cả cơn mưa tên ngừng lại trên không trung trước mặt Bạch Hà Sầu, sau đó toàn bộ rơi ào ào xuống đất. Trên mặt đất đầy những mũi tên, Bạch Hà Sầu lắc đầu:

- Người hần cũng biết, những binh lính bình thường như vậy nào có tác dụng gì?

Thanh âm này lạnh lùng bình tĩnh nhưng lại trực tiếp vang lên trong đầu Rock!

Rock lập tức kinh hãi, nó cầm cự đao chỉ vào Bạch Hà Sầu đứng phía xa:

- Nhân loại! Nói ra tên của người! Người tới đây làm gì?

Bạch Hà Sầu nhìn đám tên ngưu chiến sĩ vóc người cao nhất ở phía trước, không trả lời đối phương mà lại đột nhiên cười lớn:

-Ồ, Thánh giai... Rất tốt, người tới đây đi, ta rất hiếu kỳ, lực lượng thánh giai của thú nhân tộc có chỗ nào đặc biệt đây.

Câu nói này không khác gì khiêu chiến.

Rock rít lên một tiếng, hần là vua của ngưu tộc, là một trong ba thủ lĩnh nổi danh của thú nhân tộc, danh tiếng vũ dũng của hần thú nhân tộc ai ai cũng biết, sao có thể lùi bước đây!

Hần hét lớn một tiếng, lập tức lao về phía trước!

Thân hình khổng lồ vừa tiến tới, trường đao đã quơ lên, chém thẳng về phía Bạch Hà Sầu!

Khoảng cách giữa hai người vẫn còn cách xa trăm mét, nhưng một đao kia mang theo khí thế cuồng bạo chỉ trong nháy mắt đã ập tới trước mặt Bạch Hà Sầu! Một ngọn lửa vàng kim cháy lên trên lưỡi đao, chém thẳng vào mặt đất trước mặt Bạch Hà Sầu!

Bạch Hà Sầu gạt đầu, dường như rất hài lòng, vươn hai ngón tay ra, nhẹ nhàng búng về phía ngọn lửa vàng kim vừa chém xuống.

Phịch một tiếng, ngọn lửa biến mất!

Rock đứng ở phía xa lại như bị một đòn nghiêm trọng, thân thể khổng lồ của hần bay về phía sau vài bước rồi mới đứng vững được.

Ma pháp? Ma pháp loài người mạnh như vậy sao?

Máu nóng của thú nhân tộc bốc lên, hần đột nhiên gạt bỏ áo giáp trên người, rống to ba tiếng, thân thể vốn cứng như đá đột nhiên bành trướng lên.

Toàn thân hồng quang lấp lánh, ngay cả đôi mắt cũng biến thành màu đỏ! Vóc người khô ngô lại tiếp tục bành trướng, cuối cùng biến thành một người khổng lồ cỡ nhỏ!

Thân hình tên ngưu tộc to lớn như người khổng lồ, tay cầm thanh đại đao to lớn cắm mạnh xuống mặt đất, sau đó theo đại đao mà tung lên, ầm một tiếng, một khối nham thạch lớn như ngọn núi nhỏ trực tiếp bị xới lên, ném về phía Bạch Hà Sầu.

-Ồ, cuồng hóa của thú nhân tộc sao? Không tồi, lực lượng quả thực tăng gần gấp đôi.

Bạch Hà Sầu không lạnh không nhạt gạt đầu.

Hần mỉm cười, ngón tay lại nhẹ nhàng điểm về phía trước một cái.

Xoẹt một tiếng, tảng nham thạch lớn đang lao tới lập tức chia làm hai nửa, lướt sát qua thân thể Bạch Hà Sầu song ngay cả một chéo áo của Vu Vương cũng không chạm vào.

Mà Tê Ngưu Vương cũng đã chạy từng bước dài tới, thân hình hắn giờ cao tới gần bốn thước, chỉ vài chục bước đã tới trước mặt Bạch Hà Sầu, đại đao trong tay vung lên, chém mạnh xuống, trên lưỡi đao ánh lên ngọn lửa vàng kim tượng trưng cho lực lượng thánh giai hùng mạnh.

So sánh với thân hình khổng lồ của Rock, Bạch Hà Sầu ngồi trong không khí lại vô cùng nhỏ bé. Thanh trường đao lớn đang chém xuống, đột nhiên một tiếng “ông” lớn vang lên!

Khi lưỡi đao bổ tới đỉnh đầu Bạch Hà Sầu, hắn nhẹ nhàng giơ tay lên, hai ngón tay không biết từ lúc nào đã kẹp chặt lấy lưỡi đao!

Rock cảm thấy mình như chém vào vách sắt, lực lượng phản chấn mạnh mẽ khiến hai bàn tay lớn của y cũng thấy đau. Hắn rít lên một tiếng khiến cả mặt đất rung động, âm thanh vang vọng thấu trời, song lần ra sức này vẫn bị hai ngón tay của đối phương kẹp chặt lại!

Sau đó, động tác của Bạch Hà Sầu lại như ma quỷ...

Rock nhìn rõ từng động tác của tên loài người này: hắn buông tay, cong ngón tay, sau đó nhẹ nhàng búng lên lưỡi đao.

Mỗi động tác nhìn như vô cùng thông thả song bản thân dường như còn chậm hơn hẳn nhiều!

- Ông!

Trường đao to lớn lại đột nhiên vặn vẹo, cả thanh đao như nổi lên gợn sóng, sau đó cơn sóng truyền tiếp xuống cán đao, lại theo cán đao truyền tới tay Rock, khiến cho cả cánh tay lẫn cơ thể hắn nếu vặn vẹo như gợn sóng!

- Ba ba ba ba...

Những tiếng nổ không ngừng vang lên, bắt đầu từ cánh tay rồi tới thân thể Rock, vô số nơi máu thịt đột nhiên nổ mạnh, tạo thành từng đóa huyết hoa.

Rock rút cuộc đau đớn kêu lên một tiếng, thân thể ầm ầm lui lại, thất tha thất thểu đi được vài bước, ngay cả mặt đất lạnh lẽo rắn chắc dưới bước chân hắn cũng nát bấy ra.

Thân hình khổng lồ sau khi chảy ra rất nhiều máu lại như một quả bóng khí chợt rút nhỏ lại, biến thành hình dạng trước khi cuồng hóa.

- Ô, hóa ra cuồng hóa của thú nhân tộc là một loại tương tự với vu huyết chú sao, là dựa vào máu tươi à?

Bạch Hà Sầu lại gật đầu lần nữa.

Vừa nói, hắn vừa nhanh chóng đứng dậy, bước chân đạp lên không khí. Nhìn vị Tê Ngưu Vương lúc này đã thật yếu nhược, vị Vu vương lạnh lùng này đột nhiên gật đầu với hắn:

- Cám ơn người, hôm nay người đã giải đáp giúp ta rất nhiều vấn đề mà trước giờ chưa nghĩ ra. Xem ra muốn nghiên cứu thứ gì đó thì phải thấy thực tế mới có thể có đáp án!

Hắn nhẹ nhàng hạ xuống trên mặt đất, sau đó chậm rãi nói:

- Hôm nay đã thu hoạch được không ít rồi, ta phải về nghỉ ngơi lại đã... Ô, người rất khá, rất không tồi, ngài mai ta sẽ trở lại.

727. Chương 514: Hắn Tới Rồi! (đoạn 3)

Nói xong, không ngờ hắn không nhìn Tê Ngưu Vương trên mặt đất nữa, thông dong xoay người đi về phía bằng nguyên...

- Mau! Mau cứu đại vương!

Chiến sĩ nguỵ tộc phía xa nhanh chóng ra lệnh, trước phái một nhóm lớn nguỵ tộc chiến sĩ lao tới, song Bạch Hà Sầu xoay người liếc mắt nhìn bọn chúng rồi giơ tay lên nhẹ nhàng quơ một cái.

- Ầm!!!

Trong phạm vi vài trăm chiến sĩ nguỵ tộc vừa bị hấn giết, mặt đất đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ! Lần này ánh sáng đỏ không bình thường và quỷ mị như trước mà trở nên vô cùng điên cuồng!

Trong tiếng gầm, những chiến sĩ nguỵ tộc chạy khỏi phạm vi ánh sáng đỏ đó lập tức nổ mạnh biến thành một đồng máu thịt.

Mà nhìn lại, Bạch Hà Sầu lại thản nhiên xoay người đi vào trong băng nguyên, thân thể vụn vụn giữa không khí một cái rồi lập tức biến mất!

- Ta hiểu được rồi... sẽ quay lại tìm nguỵ.

Rock nằm trên mặt đất, thân thể đầy vết máu nghe rõ ràng những lời cuối cùng này!

Hắn.... Hắn rốt cuộc là ai!

Nghĩ tới đây, Rock đột nhiên nhớ ra tên Tinh Linh vương Ngạo Tuyết kiều ngạo đáng ghét kia, sau khi trở về từ thế giới loài người đã từng nói một câu: “Trong thế giới loài người có cường giả, thậm chí thực lực vượt qua chúng ta!”

Lại nhớ tới người có yêu cầu gần như hà khắc đối với dung mạo bản thân như Lạc Tuyết lại cố ý để lại một vết thương trên dung nhan mỹ lệ của mình...

- Mau! Mau phái người tìm Tinh Linh vương!

Rock gắng gượng đứng lên... bên người hắn khắp nơi đều là thi thể, còn có những chiến sĩ vừa nổ mạnh mà chết đi trong ánh sáng đỏ chỉ để lại một mảnh xương cháy!

Tiếng động lan tới tận Thần Sơn, ngay cả tinh linh tộc vốn đóng quân rất xa cũng nghe rõ.

Ngoài cung điện màu bích lục, rất nhiều trưởng lão và thủ lĩnh tinh linh tộc yên lặng chờ đợi.

Đã nhiều ngày trôi qua rồi song Tinh Linh vương vĩ đại vẫn đóng cửa trong thần điện, không gặp bất cứ ai. Mặc dù không ai biết vị vua của họ rốt cuộc đang làm gì song tinh linh tộc sùng bái vô điều kiện đối với trí tuệ và thực lực của Lạc Tuyết.

Cho nên, vua của họ đã làm vậy tất nhiên có lý do.

Ngày ngày, tinh linh tộc sẽ đứng ngoài cung điện chờ đợi...

Khi tiếng nổ từ phía Thần Sơn truyền tới, đông đảo tinh linh bị chấn động đó thu hút sự chú ý, khi bọn họ còn đang quay đầu lại nhìn, cánh cửa cung điện xanh biếc vốn đang đóng nhiều ngày lại không một tiếng động mở ra!

Lạc Tuyết sắc mặt tái nhợt như tuyết, yên lặng xuất hiện ở cửa cung điện. Hắn nhìn qua còn trắng bệch hơn so với lúc trước, trắng tới mức khiến người ta cảm thấy như đang bệnh tật. Song trong đôi mắt sáng rực rỡ như ánh mặt trời lại phảng phất mang theo một thứ gì khác.

Lạc Tuyết đứng ở cửa, cũng lẳng lặng nhìn về phía xa, sau đó đột nhiên thở dài:

- Ồ... là hắn tới.

Nghe thấy thanh âm của Tinh Linh vương, những trưởng lão phía dưới mới đột nhiên phản ứng lại. Mắt thấy Tinh Linh vương ra khỏi cung điện, cả đám nhao nhao tiến tới, cúi lạy trên mặt đất.

Lạc Tuyết cười nhẹ một tiếng nhìn thần dân phía dưới, tiếng thở dài của hắn phảng phất như mang theo hơi ấm trấn an khiến người nghe được buông lỏng tâm thần vài phần.

- Được rồi, ta chỉ gặp chút chuyện thôi. Giờ đã hiểu rõ rồi.

Lạc Tuyết chậm rãi đi xuống bậc thang, nhẹ nhàng đi qua những thần dân của mình, phàm là người được hắt đi qua đều cảm thấy bàn tay Tinh Linh vương vuốt nhẹ qua bả vai hay trán, phảng phất như chìm trong ánh mặt trời ấm áp!

Lúc này, một trưởng lão đột nhiên nhìn thấy trong cung điện, trên thần đài, sợi chỉ bạc vốn chưa bao giờ rời khỏi vị vua của họ lúc này lại nằm yên trên thần đài. Trưởng lão trung tâm này lập tức ngừng đầu lên chỉ về phía cung điện, cung kính nhắc nhở:

- Vương! Thần khí của ngài...”

Lạc Tuyết xoay người nhìn thoáng qua cung điện phía sau, khóe miệng hắt đột nhiên nở một nụ cười nhẹ, giơ tay lên khẽ phất tay áo một cái, cánh cửa cung điện phía xa không một tiếng động khép lại.

- Ta đã không cần nó nữa rồi.

Lạc Tuyết nhìn Thần Sơn ở phía xa, nhẹ nhàng nói.

***

Đế đô!

Buổi tối!

Trong màn đêm, phủ công tước hoa Tulip cũng nằm trong bóng tối... Song những hộ vệ giữ cửa mặc trang phục gia tộc hoa Tulip vẫn đứng thẳng tắp.

Công tước đại nhân ngay trên lôi đài đánh chết đại kỵ sĩ trưởng Thần Thánh kỵ sĩ đoàn khiến cho gia tộc hoa Tulip trở thành tiêu điểm trong mắt dân chúng đế đô! Những hộ vệ trong gia tộc mặc dù ngoài miệng không nói song trong lòng vô cùng tự hào!

Nhìn xem! Đó là công tước đại nhân của chúng ta! Đại nhân của chúng ta, anh hùng vô địch, trên đại lục ai có thể so sánh đây! Hừ, Thần Thánh kỵ sĩ đoàn sao, đại kỵ sĩ trưởng sao, trước mặt đại nhân của chúng ta cũng chỉ là một chuyện vặt thôi! Chỉ nhắc tay một cái là lấy được tính mạng của hắn!

Còn cừu hận của thần điện... Kệ xác chúng! Những hộ vệ này đều là những kẻ trung thành, không hề hai lòng đối với gia tộc hoa Tulip. Trong mắt bọn họ, công tước đại nhân chính là trời! Cần quái gì quan tâm tới thần điện hay không thần điện!

Vì chuyện lớn này, mấy ngày nay phủ công tước gần như toàn bộ đều giới nghiêm. Mệnh lệnh do Đỗ Duy truyền xuống, không gặp bất cứ khách khứa gì.

Để tránh một số phiền toái không cần thiết xuất hiện, hộ vệ của gia tộc hoa Tulip đều nghiêm khắc thực hiện chức trách bản thân.

Đỗ Duy đang làm gì?

Trong bóng đêm, Đỗ Duy ngồi trên nóc nhà.

Tòa nhà nhỏ bên dưới là nơi hắn sống từ nhỏ. Hắn lớn lên từ đây, đọc sách ở đây, ở nơi này đọc qua vô số điển tịch văn hiến của đế quốc, cũng ở chỗ này hắn trải qua cuộc sống “ngu ngốc” mười mấy năm.

Chiều nay, Đỗ Duy ngồi trong phòng, đột nhiên có một dự cảm mơ hồ kỳ quái, tựa hồ như có chuyện gì đó sắp xảy ra, trong lòng hắn không kìm được bèn nhảy lên nóc nhà, ngồi trên mái hiên hưởng làn gió đêm nhìn ánh trăng sao.

Đột nhiên!

Trong lòng Đỗ Duy máy động, mơ hồ cảm ứng được cái gì đó. Hắn đột nhiên đứng dậy, ánh mắt chăm chú nhìn bầu trời phương bắc.

Lúc này, giữa bầu trời đêm u tối, đột nhiên một đạo kim quang xuất hiện, sau đó, một con hạc giấy màu trắng từ chỗ ánh kim kia hạ xuống.

Đỗ Duy bắt lấy con hạc giấy, nhìn thoáng qua, lòng không khỏi tò mò.

Con hạc giấy trong tay hắn được gấp bằng giấy viết thư, bên trên còn có chữ viết mờ mờ ảo ảo.

Mở con hạc ra, Đỗ Duy trợn tròn hai mắt, khuôn mặt vốn bình tĩnh đột nhiên biến sắc!

“Trong tội dân, thú nhân tịnh không phải chỉ có binh chủng cận chiến, đã có cung thủ mạnh mẽ xuất hiện, dùng trọng tiễn bằng sắt, mặc dù chính xác không đủ nhưng nếu bắn diện rộng uy lực không nhỏ. Suy từ một ra ba có thể thấy vạn năm qua, binh chủng của tội dân đã khác hẳn năm đó. Chỉ sợ ngoại trừ cung thủ ra còn có những thứ khác. Cẩn thận, nếu khinh địch tất sẽ gặp họa.”

“Trong chiến sĩ thú nhân có thuật cuồng hóa có thể tăng gấp đôi chiến lực, pháp thuật này dựa vào máu để phát ra, nếu phá cơ thể khiến máu chảy ra lập tức sẽ giải trừ. Khi lâm trận phải cẩn thận một chút.”

“Vũ khí được trang bị khá tinh xảo, đã khai thác phân nửa mỏ sắt ở Thần Sơn, đủ để trang bị cho trăm vạn quân đội. Tài nghệ chế tạo của ả nhân tộc quả nhiên bất phàm.”

Những chữ trên bức thư toàn bộ đều là tình báo về thú nhân tộc, sao không khiến Đỗ Duy kinh hãi được!

Mà dòng cuối cùng trên phong thư khiến sắc mặt Đỗ Duy càng thêm cổ quái!

Dòng chữ cuối cùng là:

”... Bằng hữu của ta không nhiều lắm, ngươi cũng tính là một, nếu ngươi chết ta cũng không vui.

Bạch Hà Sầu viết!”

Đỗ Duy đọc xong, há hốc miệng trợn mắt nhìn về phương bắc...

Lão Bạch... đi tới Thần Sơn ở phía bắc?

Hắn, không ngờ lại thực sự phá được lời nguyền, xuống Tuyết Sơn rồi!

Hắn muốn làm gì? Dùng lực lượng của bản thân ngăn cản trăm vạn quân đội của tội dân sao?

728. Chương 515: Lôi Đài Tình Ái (đoạn 1)

Đỗ Duy ngay lập tức bỏ đi cái phỏng đoán điên cuồng ấy. Cứ xem Bạch Hà Sầu tuyệt đối là vô địch thiên hạ đi, cũng không có khả năng lấy sức mình chống lại trăm vạn hùng binh tội dân. Thứ nhất hắn không cần phải vì Roland để quốc mà hiến thân, thứ hai hắn không phải cái loại trách trời thương dân tấm lòng Bô Tát... thứ ba, vì Bạch Hà Sầu thông minh như thế, hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy, bởi vì rất đơn giản, kể cả là lĩnh vực cường giả, cũng tuyệt đối không có khả năng một người chống chọi trăm vạn hùng binh!

Lĩnh vực cường giả còn chưa phải là thần - kể cả là thần cấp đi nữa, cũng tuyệt đối làm không được chuyện một người đem giết trăm vạn đại quân này. Do Đỗ Duy đối với lực lượng tương đối hiểu rõ, hắn đương nhiên sẽ không như những người dân bình thường ngu ngơ mà tin rằng thần linh thật sự có thể khai thiên tích địa vĩ đại như vậy: Thần cũng chỉ là người, bất quá so với người bình thường thì cường đại hơn nhiều mà thôi.

Nhưng bất kể cường đại thế nào, cũng không có lực một chống trăm vạn.

Huống chi, Bạch Hà Sầu còn chưa phải là thần.

Chỉ là, ánh mắt hắn lại lần nữa rơi vào câu nói cuối cùng trên bức thư kia:

- Bằng hữu của ta không nhiều lắm, ngươi cũng xem là một người, nếu như ngươi chết, ta sẽ không thích...

Nhìn câu này, ngay cả Đỗ Duy áp chế thế nào đi nữa, cũng nhịn không được trong lòng sinh ra một tia kích động ầm ập.

Ừ, cái tên gia hỏa trái tim lạnh như dòng sông băng kia, có thể viết một câu như vậy cho mình, quả là khác biệt so với tính tình thường ngày của hắn đi.

Có thể làm cho Bạch Hà Sầu thừa nhận mình là bằng hữu của hắn... Ta thích!

***

Đỗ Duy cũng không hề lo lắng cho an nguy của Bạch Hà Sầu. Cái tên kia chính là một tên điên biến thái. Thay vì lo lắng cho hắn, còn không bằng lo lắng cho những tao ngộ thâm của đám tội dân kia còn thỏa đáng hơn. Bạch Hà Sầu không phải đứa ngốc, hẳn so với tuyệt đại đa số người thông minh hơn rất nhiều rất nhiều. Hẳn không phải là chịu chết, càng sẽ không đi tự sát.

Như vậy hẳn đi tới phương bắc, hẳn là có dụng ý riêng của hắn.

Lo sợ rằng Bạch Hà Sầu sẽ chết?

Giỡn chơi! Dù người trên thế giới này chết sạch một nửa, hẳn cũng chưa chắc sẽ chết!

Một khi không cần lo lắng cho cái tên điên biến thái kia nữa, cuộc sống lại tiếp tục trôi đi. Dù sao thì trong thế giới cũng có rất nhiều chuyện khiến cho Đỗ Duy phải bận tâm.

Tỷ như... Tỉ vô đại hội!

Tại vòng hai mươi lăm người, Đỗ Duy vì không có đối thủ, thuận lợi tiến vào vòng tiếp theo.

Mặt khác còn hai mươi bốn người kia quyết chiến, chọn ra mười hai người chiến thắng, cộng với Đỗ Duy một người, lại vừa đúng con số mười ba.

Mười ba... Cái con số này không được may mắn cho lắm.

Bất quá Đỗ Duy cũng không có vấn đề gì. Dù sao cái thế giới này cũng không có Cơ Đốc giáo. Không có bữa tiệc tối cuối cùng. Không có mười ba môn đồ của Chúa Jesus... cho nên cái con số mười ba này. Đối với cái thế giới này tuyệt không có gì không ổn.

Trái lại tại vòng số mười ba này. Đỗ Duy một lần nữa lại chọn được thăm “trống”!

Vận khí?

Đương nhiên không phải! Thân là ông chủ đứng sau của các trận đấu, Đỗ Duy đã nhồi vào rất nhiều kim tệ cho hầu bao của hội trưởng Hiệp Hội kỵ sĩ. Mà bốn giám khảo đều phải nhìn sắc mặt của Đỗ Duy... như vậy trong lúc rút thăm, động tay động chân một chút, cũng không phải là chuyện lớn gì.

Hoàn toàn trái ngược là Đỗ Duy thậm chí thấy mình chẳng qua chỉ lợi dụng rút thăm chiếm một chút tiện nghi. Cũng xem như là rất thanh liêm rồi!

Có chỗ dựa lớn như vậy, ta cũng không có thao túng kết quả trận đấu. Cũng đã xem như rất công chính vô tư!

Cho nên... hai mươi lăm cho đến mười ba, mười ba rồi đến bảy, bảy xong là bốn...

Đỗ Duy một mạch liên tiếp bắt được thăm trống, công khai tiến vào tứ cường của thiên hạ đệ nhất tỉ vô đại hội lần này!

Mặc dù trên khắp phố ở đế đô đều bàn tán về việc ngài công tước hoa Tulip đại nhân một mạch bắt được thăm trống, một mạch không đánh mà thắng. Lão nhân gia ngài chỉ việc ngồi trên khán đài uống rượu, miệng cắn hạt dưa. Bên cạnh ngoài ra còn có đám chân bóp vai, nhìn những tuyển thủ trên lôi đài đấu sinh tử... cũng là có chút bất mãn. Nhưng dù sao thanh thế của công tước Hoa tulip bây giờ cũng không phải là nhỏ, mọi người nhiều nhất cũng chỉ là trong lòng oán thầm một phen. Không ai thực sự dám nhảy ra mà chỉ trích vị công tước đại nhân này làm rối kỷ cương.

Dù sao, trong thâm tâm mỗi người đều có một ý nghĩ: Bằng bản lãnh của vị đại nhân này. Cho dù là một mạch đánh tới, cũng là có thể dễ dàng vượt qua vòng kiểm tra thôi.

Đương nhiên. Cứ tiếp tục như thế, vào đến vòng tứ cường, lại làm cho mọi người đối với việc vị công tước đại nhân làm thế nào để hiển thị uy phong lần nữa đều hết sức chờ mong!

Cái này người không thể không chiến mà thắng! Trận này người bắt buộc phải lên đài mà đấu đi!

Hơn nữa, căn cứ theo kết quả rút thăm, càng làm cho người ta đối với trận đấu kế tiếp này kích thích khẩu vị!

Tứ cường quyết chiến trận đầu tiên: công tước hoa Tulip quyết đấu với Nữ tuyền thủ thần bí “Tuyệt”!

Cái kết quả rút thăm này, hiển nhiên cũng là được đưa ra dưới bàn tay tội ác của Đỗ Duy thao túng.

Sau khi Allu đến để đồ, liền một mực không chủ động cùng mình gặp mặt. Cái cô bé này thật là biết chịu đựng!

Mặc dù Đỗ Duy cũng biết mấy ngày nay Allu đều trốn ở tiểu viện của Lam Hải Duyệt...

Hừ. Bạch Hà Sầu cùng Lam Hải Duyệt giảng hòa sao? Phái nữ đồ đệ cường của mình đến gặp vị sư huynh đệ Lam Hải Duyệt này. Muốn diễn tuồng gương vỡ lại lành chắc?

Xem ra cái tên Bạch Hà Sầu này, tâm tính thực sự thay đổi rất nhiều!

Allu có thể một mạch đánh thắng đến tứ cường, đa số trận đấu của nàng Đỗ Duy đều tự mình quan sát. Dưới ánh mắt khảo sát của Đỗ Duy, hẳn đoán Allu thực lực hiện tại hẳn là so với đế quốc võ sĩ cấp bảy cấp tám cũng tương đương. Nói cách khác, nếu như vận khí kém, nàng có thể bị một đối thủ cấp bảy đánh bại. Vận khí tốt, nàng cũng có thể đem một tên cấp tám đá văng khỏi lôi đài - Chỗ dựa lớn nhất của nàng, chính là cái thể thuật như quỷ mị kia của Đại Tuyệt Sơn.

Rất hiển nhiên, sau khi trở lại Đại Tuyệt Sơn. Tên Bạch Hà Sầu kia xem ra đã dạy cho nữ đồ đệ này không ít công phu ruột của mình. Khiến bằng sương đầu khí của Allu có tiến bộ nhảy vọt.

Đỗ Duy thậm chí còn hoài nghi Bạch Hà Sầu có hay không trực tiếp truyền công lực cho tiểu nha đầu này. Chứ nếu không nói tại sao mới ngắn ngủi mấy tháng, thực lực của nàng như thế nào có thể tăng lên hai - ba bậc đây?

***

Ngày mười bốn tháng hai.

Hôm nay là ngày thi đấu tứ cường, ngày thi đấu được chọn cũng có chút liên quan đến Đỗ Duy...

Mười bốn tháng hai! Ngày tốt lành a! Lễ tình nhân a!

Từ mấy ngày trước, Đỗ Duy đã vận dụng một ít lực lượng bí mật của mình. Hẳn dẫn tới để đồ năm trăm thiết kỵ, trong đó dấu điểm mấy tên Deception kỵ sĩ đoàn. Chính tay hắn tại để đồ mua vài bó hoa hồng thượng đẳng, sau đó phái Deception không trung kỵ sĩ, một mạch chạy thẳng tới Lâu Lan thành ở tây bắc...

Lợi dụng Deception không trung kỵ sĩ đoàn, tại ngày lễ tình nhân đem tặng cho hai vợ yêu một bó hoa hồng. Đỗ Duy đối với việc này quả thật cũng tốn nhiều tâm tư.

Mặc dù... cái thế giới này căn bản là không có cái lễ tình nhân này.

Mà buổi trưa nay, Đỗ Duy rốt cục đứng trên lôi đài, đối mặt với nữ tù binh nhỏ bé của mình ngày xưa.

Allu vẫn thần thần bí bí mang theo cái mặt nạ màu bạc kia. Điều này làm cho Đỗ Duy trong lòng có chút ác ý thầm nghĩ: Con bé này không phải là mấy tháng nay ăn ngủ không ngon mặt mày hốc hác đi đấy chứ?

Trận đấu hôm nay, trên khán đài đều chật ních. Công tước đại nhân quyết đấu mỹ nhân, trận đấu lớn như vậy, đủ khiến cho tất cả mọi người chạy đến xem trận đấu này đều mang theo vài phần mập mờ phong lưu suy diễn.

Mà ngay cả “em dâu” của Đỗ Duy là Austria tiểu thư, cũng ngồi ở lầu ba trong phòng riêng của gia tộc hoa tulip.

Thuận tiện nói một chút... Austria tiểu thư gần đây cuộc sống rất là phong quang, bởi vì Đỗ Duy cùng nàng có mối quan hệ thân mật hơn, mà ngay cả Thân hoàng tử cũng yêu ai yêu cả đường đi, đối với vị tiểu thư này cũng thập phần thân thiện. Thậm chí có hai lần trên khán đài, dưới ánh mắt của vô số người xem, hắn còn cho người gọi Austria tiểu thư vào trong phòng riêng của hắn mà thảo luận một hồi lâu.

Ấn tượng như vậy, không hề nghi ngờ, đều là vì vẻ mặt mũi của Đỗ Duy - điểm ấy mỗi người đều biết. Bởi vì cho dù là tài chính đại thần cũng cơ bản không có cơ hội cùng với Nhiếp chính vương cùng ngồi một chỗ uống trà cần hạt dưa trò chuyện trên trời dưới đất.

Sau một tiếng la hưởng ứng vang lên, dưới đài bộc phát ra trận trận hoan hô - bắt quá cũng rất rõ ràng, trong tiếng hoan hô này có chút mùi vị ồn ào. Trong suy đoán của tất cả mọi người, công tước đại nhân sẽ đối phó thế nào với tiểu mỹ nữ này đây? Có thể hay không thương hoa tiếc ngọc? Có thể hay không làm ra một màn kịch phong lưu mỹ nhân yêu anh hùng?

Đứng trên lôi đài, nghe thấy được những trận âm thanh động đất kia, Đỗ Duy nhàn nhã bước tới, ôm lấy trường cung của mình, mỉm cười nhìn trước mặt Allu. Sau đó đột nhiên cười nói:

- Người chẳng lẽ cho rằng mang cái mặt nạ đó, ta liền thật sự không nhận ra người?

Thân thể Allu run lên một cái, ánh mắt dưới tấm mặt nạ có chút khấn trương nhìn Đỗ Duy chăm chú:

- Ta biết không thể gạt được người.

- Vậy người còn mang làm gì?

Đỗ Duy gãi gãi ót.

Allu có chút nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ta, ta muốn mang!

Ngực nàng phập phồng, khiến cho cái bì giáp nhỏ màu đỏ tươi buộc vòng quanh đường nét càng đẹp mắt.

- Cái áo bì giáp này của người cũng không tệ.

Đỗ Duy hì hì cười, bộ dáng phong tình nói:

- Mang từ trên núi xuống sao?

- Ta... tự ta làm!

Allu oán hận trả lời:

Ta đánh mấy con tuyết lang, sau đó dùng nước hoa Tường Vi đem da nhuộm đỏ...

Đỗ Duy tức cười, nhìn cô nàng đang có chút thu mình này, rất muốn nhắc nhở đối phương một chút, người bây giờ đang đứng trên lôi đài a! Đây cũng không phải là nơi tốt đẹp để nói chuyện phiếm đầu.

Bắt quá công tước đại nhân của chúng ta cũng không có chút bộ dáng động thủ nào, khiến cho đám khán giả bỏ tiền mua vé giá cao để tiến vào xem cho bằng được trận mỹ nữ đại chiến công tước, tiếp tục bắt đắc dĩ phải nhìn hai người trên lôi đài bình thản nói chuyện phiếm.

- Trên núi sống có tốt không?

- Hoàn hảo!

- Ăn có ngon không?

- Không tệ!

- Ngủ có được không?

- Cũng tạm!

- ...

- ...

Khán giả dưới đài hoàn toàn câm nín.

729. Chương 515: Lôi Đài Tình Ái (đoạn 2)

Chúng ta đến đây là để xem đánh nhau! Kể cả người là một mỹ nữ xinh đẹp như hoa, không nên đánh đến vỡ đầu chảy máu, nhưng ít ra cũng phải được thấy eo nhỏ xoay xoay, bắp đùi duỗi duỗi của mỹ nữ chứ! Nếu không chẳng lẽ là tiền bỏ ra không đáng sao?

Một hồi la ó vang lên.

Đỗ Duy da mặt dày cứ vờ như mất diếc tai ngơ, lại bước gần đến hai bước, đột nhiên ôn nhu nói:

- Mấy tháng không gặp, người cao lớn hơn một chút.

Lời này quả thật không sai, dù sao Allu cũng chỉ là một thiếu nữ mới lớn, cô bé mười sáu mười bảy tuổi, kỳ thật vẫn đang còn phát dục.

Cả người hơi gầy một chút...

- À, bộ ngực cũng lớn hơn một chút.

Đỗ Duy gần như đùa giỡn nói ra một câu, rốt cục khiến cho Allu mất hết kiên nhẫn. Bởi vì ánh mắt của đối phương rất trần trụi nhìn thẳng chăm chú vào khe rãnh trước ngực của mình.

Ánh mắt như vậy, rất dễ dàng liền khiến Allu hồi tưởng lại khoảng thời gian tốt đẹp đó, ban đầu dưới địa lao trong phủ công tước, chính mình là tù binh...

- Hẳn là cỡ ba mươi sáu loại D đây

- Thật không rõ, trên Tuyết Sơn không có gì tốt để ăn uống, người làm thế nào trưởng thành như vậy.

Nếu như người khác nói với mình như vậy, Allu đã sớm đánh cho hắn rằng rơi đầy đất, nhưng lời như vậy lại từ trong miệng Đỗ Duy nói ra, Allu lại có cảm giác chính mình chân tay đều mềm nhũn. Rõ ràng trong lòng rất tức giận... nhưng, lại không thể giận được!

Vì vậy, dưới tiếng la ó và ánh mắt chờ mong của mấy ngàn người xem phía dưới, Đỗ Duy hết lần này đến lần khác đứng trước mặt Allu, hai người nói chuyện một hồi trên trời dưới đất, ân cần thăm hỏi sức khỏe của tất cả người quen: Allu ân cần thăm hỏi Vivian, Đỗ Duy thì ân cần thăm hỏi lão Bạch - quả là vô sỉ, Đỗ Duy cũng biết chính mình rất vô sỉ. Bởi vì hắn vừa mới nhận được thư của lão Bạch tự tay viết.

- Trả vé!! Trả vé!!!

Dưới đài người xem bắt đầu hò hét có tiết tấu.

Đỗ Duy bắt đầu dãn nở dài, tiếc hận liếc mắt nhìn Allu:

- Được rồi, chúng ta cứ tiếp tục trò chuyện như vậy, người xem phía dưới sợ sẽ không nhịn được nữa.

- Muốn... muốn động thủ sao?

Allu có chút không biết làm sao. Nàng đăng ký tham gia cái trận đấu này vốn dĩ chính là mang theo tâm lý đùa dai. Nhưng khi trên đài thực sự nhìn thấy Đỗ Duy, đã có chút không biết phải làm thế nào.

- Không, ta không thích cùng đàn bà đánh nhau.

Đỗ Duy cười rất ngọt ngào, sau đó ôn nhu nói:

- Kỳ thật. Ta tính ở chỗ này làm một việc, là việc mà lúc đầu bắt người ở trong địa lao đã muốn làm rồi.

Vừa nói, Đỗ Duy thực sự làm luôn!

Dưới mấy ngàn ánh mắt, công tước hoa Tulip của chúng ta, liền nghênh ngang đi tới trước mặt của Allu tiểu thư, sau đó ôn nhu vươn tay trái lên. Nhẹ nhàng gỡ mặt nạ màu bạc trên mặt Allu xuống...

Động tác của hắn rất thông thả nhẹ nhàng, hết lần này đến lần khác khiến Allu cứ như choáng váng đứng tại chỗ. Mắt thấy “móng vuốt” của Đỗ Duy sắp tiến tới đây, trong lần hết lần này tới lần khác một tia ý tứ kháng cự đều không thể sinh ra.

Tiếng la ó dưới đài nhất thời biến mất! Mấy ngàn người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn mặt nạ của mỹ nữ bị công tước đại nhân lấy xuống...

Khuôn mặt sắc sảo, đôi mắt câu hồn đoạt phách, mang theo đôi mày quyết rũ, ngoài ra một tia lạnh lùng trong trẻo từ Tuyết Sơn dường thành - không hề nghi ngờ, chính là một khuôn mặt tuyệt sắc!

Sau khi yên tĩnh, toàn trường bộc phát ra một hồi hoan hô và kích động hò hét.

Mà lúc này, tay phải tội lỗi của Đỗ Duy đã vượt qua, dùng sức ôm lấy cái eo thon nhỏ của Allu...

Trên cái eo nhỏ lả lờ của Allu, da thịt trắng mịn, nàng thậm chí còn cảm giác được ngón tay của Đỗ Duy nhẹ nhàng ngắt mình một cái... động tác rất nhỏ này, nhất thời khiến cho bàn tay đang cầm kiếm của Allu buông lỏng, ném xuống đất nhẹ nhàng một cái.

Cánh tay của Đỗ Duy nhẹ nhàng dùng lực, liền đem thân thể Allu kéo về đây, gắt gao dán lên chính mình, tiếp đó, hẩn từ trên cao nhìn xuống ánh mắt của cô bé đang trong lòng.

Trong ánh mắt có chút mờ mịt, có chút trốn tránh, có chút sợ hãi, có chút chờ mong... phảng phất như một con linh dương mới đẻ.

Đỗ Duy cười xấu xa, sau đó đưa đầu qua, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô bé...

- Dừng...

Thân thể Allu nhất thời cứng ngắc, đôi mắt lập tức trợn tròn, nhưng sau đó trong con ngươi toát lên một tia mê mang và say mê, dần dần mất đi ý thức, rất nhanh liền nhắm hai mắt lại.

Toàn trường người xem:

- ...

- Đây là cái gì...

- Đây là cái gì?

- Đây là cái quỷ gì?

Rõ ràng là một trận đấu lôi đài sinh tử, như thế nào mà công tước đại nhân của chúng ta vẻ mặt xấu xa đi tới, tùy tiện liền đem mặt nạ của nàng gỡ xuống, lại tùy tiện nhìn đôi mắt của nàng, sau đó...

Sau đó liền hôn con mẹ nó luôn!

Mà ngồi ở trên khán đài quý tộc, có nhiều tên nhà giàu ăn chơi trác táng, lại nhao nhao đứng ngồi không yên nổi lên, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, ra sức vỗ tay, nhìn Đỗ Duy trên đài, vẻ mặt đều tràn đầy sùng bái.

Nhìn đi! Vị công tước đại nhân này, bản lãnh của gái cũng quá là trâu bò đi! Của gái cũng phải của trên lôi đài mới chịu! Trước đây mỹ nữ trên lôi đài uy mãnh giống như một con cọp mẹ. Nhưng chỉ cần công tước đại nhân của chúng ta nhìn vào hai mắt nàng, liền...

Liền thu phục được ngay!

Rời môi.

Trong ánh mắt của Allu mới dần dần khôi phục vài phần thanh minh. Chung quanh hoan hô, ủng hộ, ồn ào các loại thanh âm truyền đến. Mới khiến cô gái nhỏ nhất thời đỏ mặt lên, chỉ sợ đụng vào liền chảy cả máu.

- Người xem. Ta chỉ là làm chuyện mà đã rất muốn làm từ lâu.

Đỗ Duy mỉm cười nhìn cô gái nhỏ trước mặt này, hẩn cảm giác được tim của đối phương lúc này đang đập như hươu chạy, nhẹ giọng nói:

- Mấy tháng trước, lần đầu tiên thấy ngươi, ta cũng rất muốn được sờ cái eo nhỏ của ngươi... ngoài ra còn có cái này...

Đỗ Duy nhẹ nhàng vươn tay chỉ vào môi của đối phương, sau đó trừng mắt nhìn:

- Hôm nay là ngày mười bốn tháng hai. Lễ tình nhân vui vẻ.

Lễ tình nhân?

Đó là cái gì vậy?

Còn nhớ chính mình bị đối phương giữ làm tù binh giam trong địa lao, cái tên nam tử ghê tởm này dùng móng vuốt ác độc của hắn cào trên ngực mình hai cái. Trước khi đi còn nói một câu đến tận bây giờ còn không hiểu “Ba mươi lăm D”.

Hôm nay là ngày “Lễ tình nhân” vậy là ý gì?

Rất cục, âm thanh ồn ào xung quanh, khiến trong lòng Allu nổi xấu hổ và giận dữ dần chiếm thượng phong. Nàng dùng sức cắn môi:

- Người! Người... Người...

- Ta vừa mới hôn người.

Vẻ mặt Đỗ Duy rất thành khẩn, nhưng trên ánh mắt lại phẳng phất như tuyên bố: Ta mới vừa rồi làm như vậy rồi sao!

Đại khái là âm thanh ồn ào chung quanh khá kích động, hoặc là do bộ dáng của Đỗ Duy làm cho tức giận, bản năng của Allu rất cục đã trở về!

Nàng hốt nhiên co rút lại, giống như một con cá trắng mịn, từ trong ngực Đỗ Duy trượt ra, sau đó giơ đầu gối lên. Bắp chân liền hung hăng đá về phía Đỗ Duy...

Không thể không nói, nữ hài tử đang xấu hổ và giận dữ, xuất thủ thật là không có chừng mực. Chỗ mà nàng đá, nếu thực sự mà đá trúng, chỉ sợ sau này Vivian và Jojo đều phải thủ tiết mà sống quá.

May mắn là Đỗ Duy trên mặt lại toát ra một tia cười giả hoạt. Thân thể phẳng phất giống như là bị Đỗ Duy đá trúng, nhưng chỉ có Đỗ Duy và Allu mới biết được, một cước này của Allu, căn bản không có nửa phần lực.

Nhưng...

Kêu to một tiếng, thân thể của Đỗ Duy đã bị một cước này đá bay lên không, sau đó bay thẳng ra ngoài. Ước chừng hơn mười thước mới rớt xuống, lúc đó... đã nằm phía dưới lồi đài!

Đỗ Duy đứng trên mặt đất, bộ dáng vẻ mặt vẫn còn nghiêm nghị. Quay về phía Allu trên lồi đài, lớn tiếng nói:

- Các hạ vũ kỹ quả là lợi hại! Ta thật bội phục bội phục!

Mấy ngàn người xem đều trợn mắt muốn lột tròng!

Cho dù là có thả, cũng không có đơn giản như vậy chứ!

Nhưng sau đó sắc mặt Đỗ Duy thay đổi, quay trên khán đài nhìn Allu cười hì hì một tiếng, ôn nhu nói:

- Buổi tối ta đi cái tiểu viện ở thành nam kia tìm người nha.

Một câu này nói ra. Nhất thời trên mặt mỗi người đều lộ ra biểu tình giống nhau!

Thì ra là thế! Thì ra là thế!

Vị công tước này của chúng ta! Quả thật là một tên phong lưu mà!

Mà lúc này, Allu sau khi tức giận dậm chân, xoay người từ lồi đài hướng về thông đạo chảy thẳng ra ngoài. Cho tới Đỗ Duy, cũng quay về hướng người xem chung quanh gật đầu chào tứ phía, sau đó thì ung dung rời đi.

Một trận tỉ võ, biến thành một vở kịch tình cảm lãng mạn.

Ít nhất người xem không còn kêu gào đòi trả vé nữa. Bọn họ đã được nhìn thấy một tên gia hỏa đẹp trai, một cô nàng xinh gái. Còn được nhìn thấy kẻ tâm phúc của người đứng đầu đế quốc trên lồi đài ôm mỹ nữ thân thiết hun hít... cũng đáng đồng tiền mua vé rồi!

Từ tiết mục công tước Hoa Tulip lồi đài đại chiến mỹ nữ biến thành công tước đại nhân lồi đài chinh phục mỹ nữ. Cũng không có gì khác nhau lắm.

***

Trên phòng riêng ở lầu ba.

- Hổ báo! Hổ báo! Hết sức là hổ báo!

Mặc dù tiếp tục mắng chửi, nhưng trên mặt Thần hoàng tử lại mang theo nụ cười khoái trá.

Bên cạnh Cheek lại thở dài:

- Điện hạ, ta nghĩ công tước đại nhân làm vậy tựa hồ có chút quá đáng. Dù sao thì tử võ đại hội này cũng quan hệ đến uy vọng của Hiệp Hội kỵ sĩ, ngoài ra lần này Roland kiểm kỵ sĩ đoàn gây dựng lại, người vô địch sẽ là đoàn trưởng của kỵ sĩ đoàn! Đại nhân như thế tùy tiện để một nữ nhân tiến vào trận chung kết... Cách làm như trò đùa thế này, chỉ sợ sau này cái Thanh kiếm Roland kỵ sĩ đoàn được thành lập, người người đều sẽ có vài phần xem nhẹ!

- Rất khá!

Thần hoàng tử cười ha ha một tiếng:

- Cheek, người càng ngày càng chịu khó động não tự hỏi. Bất quá còn chưa đủ, muốn nói về chuyện này, còn phải suy nghĩ thâm sâu hơn một chút nữa mới được.

Vừa nói, hắn vỗ vỗ vai tên thần tử trung thành này, xoay người rời khỏi phòng riêng.

Cheek vội vàng đi theo sau, mà tiểu hoàng tử Charlie lại mang theo một tia nhàn nhạt vui vẻ trên mặt.

Khi đang đi xuống lầu, đến khoảng sân rộng của Hiệp Hội kỵ sĩ. Một đội Ngự Lâm quân đã sớm đem nơi này canh gác cẩn thận đưa Nhiếp Chính vương lên xe ngựa, mà lúc này, hoàng tử Charlie cố ý đi sau cùng, lại cười nói với Cheek:

- Cheek sư phụ, ngài quả thật không hiểu. Đỗ Duy sư phụ làm như vậy, phụ thân lại càng cao hứng, sẽ không trách cứ người đâu.

Cheek là cung đình thủ tịch võ sĩ. Ngày thường cũng phụ trách dạy cho tiểu hoàng tử một ít vũ kỹ võ lòng. Cho nên Charlie hoàng tử kêu hắn một tiếng sư phụ cũng không phải là quá.

- Tiểu điện hạ, ý tứ của ngài là...

Charlie hoàng tử mỉm cười, thanh âm mặc dù có chút non nớt, nhưng thần sắc lại có vài phần của người trưởng thành. thấp giọng nói:

- Với bản lĩnh của công tước Hoa tulip. Nếu vào trận chung kết, người tất nhiên sẽ trở thành vô địch! Mà nếu như người quả thật vô địch. Chẳng lẽ lại thật sự phải đi làm cái chức đoàn trưởng của Roland kiểm kỵ sĩ đoàn kia? Mặc dù gây dựng lại cái Hiệp Hội kỵ sĩ thủ hộ lực lượng này cũng chỉ là một trò đùa, nhưng trong đế đô này... với sự thông minh của công tước đại nhân, thể lực của người bây giờ đã khá lớn, nếu như người lại nắm được Hiệp Hội kỵ sĩ trong tay... Người là một thần tử, muốn có thể lực lớn như vậy để làm gì? Nhưng lại chỉ có được một kỵ sĩ đoàn trong đế đô! Về phía nhân tâm mà nói, chỉ sợ cũng không hợp với “vi thần chi đạo”! Công tước đại nhân hôm nay làm vậy, kỳ thật chính là nể mặt phụ thân của ta, đem chính bản thân mình từ trong cuộc chiến đi ra, tỏ vẻ như chính mình tuyệt đối không dính dáng đến với cái Hiệp Hội kỵ sĩ cũng như cái kỵ sĩ đoàn mới lập này. Đó chính là biểu lộ của sự trung thành và tự mình từ bỏ quyền lợi! Nếu không nói thế này... Trọng chấn Hiệp Hội kỵ sĩ là người, ý kiến gây dựng lại Thanh kiếm Roland kỵ sĩ đoàn cũng là người, tối hậu nếu như cả hai cái thể lực này lọt vào tay của người... Phụ thân ngoài miệng không nói, trong lòng khẳng định cũng sẽ không vui! Sư phụ của ta hôm nay hành động như vậy, thâm ý sâu sắc a! Một bước này, lùi rất tốt! Lùi rất hay!

730. Chương 516: Vũ Khúc Phối Ngẫu (điệu Nhảy Tìm Bạn Đời) (đoạn 1)

Ngày mười bốn tháng hai, công tước đại nhân trên lời đài thực hiện một nụ hôn kinh thế, lập tức hóa thành lời đồn bay qua cửa sổ, bay đến tận ngõ ngách của cả đế đô.

Đến tận bây giờ, trong các loại tửu lâu ở đế đô, nếu như người nói chuyện về đề tài mà không có liên quan gì đến công tước hoa Tulip, vậy thì người dứt khoát cũng không muốn ra đường gặp người ta đi!

Cẩn thận ngấm lại, vị công tước đại nhân thích làm âm ỉ này, gần đây quả thật đã làm ra rất nhiều điều kỳ diệu. Tự hân cao giọng tuyên bố dự thi, sau đó làm ra trò chơi cá độ, khiến cho toàn bộ dân cờ bạc của đế đô từ bình dân cho đến con dòng cháu giống của các nhà giàu lớn nhỏ đều hướng tới hầu bao của hắn mà rót kim tệ vào.

Sau đó lại là trên lôi đài bát nháo bất ngờ biến đổi, đầu tiên là bị nghi ngờ thực lực, sau đó bị Thần Thánh kỵ sĩ chủ động bỏ quyền thi đấu chọc giận, sau lại không biết thế nào liền cùng giáo hội vĩ đại trở mặt. Giữa sự chứng kiến của mọi người trên lôi đài đem một tên kỵ sĩ trưởng của Thần Thánh kỵ sĩ đoàn ra làm thịt như giết một con gà!

Hết lần này tới lần khác nhưng quỷ dị nhất chính là... Giáo hội ngay cả rắm cũng không phóng một cái!

Cho tới trận đấu hôm nay... công tước đại nhân hôn vị mỹ nữ kia một phát, liền nghênh ngang bay xuống - đương nhiên sẽ không có người thật sự ngu ngốc mà cho rằng công tước đại nhân là bị đối phương một cước đá xuống lôi đài. Phàm là chỉ cần đầu óc không có bệnh, đều tuyệt đối không tin vị công tước anh minh thần võ, ngay cả nữ nhân cũng đánh không lại.

Mà cái nụ hôn kia... Quá lãng mạn! Quá mập mờ! Chỉ có thể nói công tước đại nhân của chúng ta phong lưu, không thích danh lợi mà chỉ thích cái đẹp thuần túy! Đây gọi là tiêu sái! Hiểu không!

Mỗi người đều cố gắng suy đoán, chỉ sợ vị tiểu mỹ nữ kia chạy không khỏi ma trảo của công tước đại nhân. Trái lại dẫn đến một nhóm đại cô nương và tiểu quý phụ, buổi tối ăn ngủ khó khăn - Gã nam nhân này vì một người con gái mà ngay cả danh hiệu “Đệ nhất thiên hạ” cũng không muốn, đó là một con người phong lưu đa tình như thế nào a!!!

Cũng là công tước đại nhân của chúng ta, sau khi chạy vội vàng về phủ công tước. Vội vàng thay đổi một thân áo choàng bình thường, còn mang theo một cái nón rộng vành, lén lút thi triển pháp thuật, từ cửa sau phủ công tước đi ra ngoài, vòng qua mấy cái ngõ hẻm và phố nhỏ, che dấu thân phận của mình. Lúc này mới nghênh ngang hướng tới khu bình dân thành nam mà đi.

Tòa nhà của lão học giả Lam Hải Duyệt cũng không khó tìm. Đỗ Duy cũng đã từng tới. Đi vào mấy cái tiểu phố không quá ồn ào, Đỗ Duy nhìn vào cái sân ở phía xa xa, bên dãy tường đất là cây đại hòe thụ đang tươi tốt, trong lòng khe khẽ thở dài.

Mấy tên sư huynh đệ Đại Tuyết Sơn này, rốt cuộc thì muốn giở đến cỡ nào đây?

Hai lão quái vật lúc trước đố kỵ nhau mấy chục năm, nói hòa giải thì liền giải hòa. Lão Bạch còn đem nữ đồ đệ bảo bối của mình đưa tới đế đô cho Lam Hải Duyệt dạy dỗ - được rồi. Đỗ Duy thừa nhận, khi hắn nghĩ đến cái từ “dạy dỗ”, trong lòng không khỏi hung hăng tưởng tượng một hồi.

Quá tà ác, quá thâm độc!

Sau đó... cái lão Bạch quái vật kia, quả nhiên đã đi xuống núi mà chạy đến thần sơn đánh tội dân chơi...

Ôi, nói như thế nào mới đúng đây. Bạch lão đại, người mặc dù rất là trâu bò, nhưng dù sao vẫn còn chưa đủ cấp bậc, bây giờ liền muốn đi đánh BOSS cuối. Còn chưa phải lúc a!

Cho dù nhất định phải đánh BOSS cuối đi, cũng tốt nhất nên nói với ta một tiếng. Nói không chừng mọi người thành lập một cái tổ đội, còn có thể phân chia điểm kinh nghiệm, lượm vài món trang bị hoàng kim nữa chứ? Phương bác, không chỉ có mình tội dân và Tinh Linh vương, còn có thêm vài tên BOSS thần cấp nha!

Đỗ Duy ngồi ở một quán rượu nhỏ đầu đường, tửu quán này nhìn qua có chút cũ nát. Dù sao cái khu vực này thì đều là bình dân cả thôi, cho nên chỉ cần mấy tiền đồng là có thể uống rượu thả cửa, cũng không hợp khẩu vị của Đỗ Duy cho lắm. Trái lại bánh rán thì lại khá ngon, Đỗ Duy ngồi ăn bánh, trong đầu lưu chuyển những tâm tư hồ đồ này, lại nhìn chăm chú về đầu đường.

Quả nhiên, qua một hồi lâu, đầu đường xuất hiện cái bóng dáng quỷ dị nhẹ nhàng kia. Mặc dù một bộ áo choàng lớn bao phủ toàn thân, cái nón rộng vành lớn đem gói gọn đầu tóc vào trong, nhưng từ thân thể và

hình dáng, lại khiến cho Đỗ Duy vừa liếc mắt là nhận ra.

Đỗ Duy đoán rất chuẩn, cái cô nàng Allu này, sau khi “thắng” trận đấu đó, cũng không thể giống mình lập tức rời đi, thân là tuyển thủ tiến vào chung kết, nàng phải chờ tới tận tàn cuộc rồi đi đến biểu lộ một chút thái độ. Sau đó còn ký kết một ít văn kiện với kỹ sĩ hiệp hội, như là sinh tử khế ước của trận lời đài tiếp theo, trên lời đài đao kiếm không có mất, chết không truy xét...v...v...

Cho nên, cái cô bé này mới về trẻ thế này.

Nhìn nàng dán sát mặt tường mà trốn chạy, mặc dù trang phục có chút cổ quái, bắt quá phạm là người đi đường ở khu vực này người ta đã sớm trở thành thói quen. Bởi vì nơi này có học giả nổi tiếng nhất đế đô Lam Hải tiên sinh, mỗi người đều biết vị lão giả này trí tuệ sâu như biển, thiên hạ không có chuyện gì hắn không biết, cũng không có vấn đề gì làm khó được hắn.

Cho nên Lam Hải tiên sinh mặc dù sống ở tại khu bình dân, đệ tử đa số đều là trẻ con bình dân, nhưng một số quý tộc trong đế đô, nếu như gặp phải vấn đề khó khăn gì đó, cũng sẽ phái người lén lút lại đây hướng Lam Hải tiên sinh mà cầu kế sách, đương nhiên mỗi lần đều phải hiến kính một ít kim tệ.

Nếu không mà nói, lão đầu Lam Hải này ở tại đế đô mấy chục năm, lại không đi làm, không kiếm tiền, mỗi ngày an vị ngồi trong cái tiểu viện hóng mát uống trà, còn có người hầu kẻ hạ, sinh hoạt phí từ đâu ra chứ?

Phạm là những vấn đề khó giải quyết của các quý tộc, không ít đều là không thể phơi bày ra ánh sáng. Cho nên phạm là đến tìm Lam Hải tiên sinh để tìm lời khuyên, đều sẽ cải trang trang phục một lần, phần lớn đều là mặc áo choàng lớn che hết mặt mũi...

Cho nên, trang phục của Allu ở chỗ này cũng không thấy vướng mắt lắm.

Đỗ Duy nhìn thấy Allu, mỉm cười, bỏ lại một đồng kim tệ trên bàn, rời khỏi tửu quán âm thầm đi theo.

Bản lĩnh của hắn bây giờ so với Allu tự nhiên là mạnh hơn không ít, cho nên một mạch đi tới gần Allu cũng không hề phát giác. Cho đến khi Đỗ Duy cười hì hì một tiếng, nhẹ nhàng vỗ bả vai Allu một cái từ phía sau, nàng mới đột nhiên kinh sợ, xoay người lại, phản xạ có điều kiện là đem con dao chém xuống một nhát.

Đỗ Duy cười ha ha một tiếng, nắm lấy cổ tay của nàng, cười nói:

- Trên lời đài đập ta một cước còn chưa đủ hay sao? Còn muốn đánh nữa hả?

Mắt thấy là Đỗ Duy, Allu nhất thời liền bối rối, nàng lại đem cái mặt nạ màu bạc kia mang lên mặt, cũng không lên tiếng, tức giận vung tay Đỗ Duy ra, trong đầu buồn bực đi vài bước mới tức giận mà nói:

- Ngươi! Ngươi trên lời đài làm như vậy với ta. Ngươi làm vậy là muốn gì chứ?

Đỗ Duy về mặt thành khẩn vô hạn trả lời:

- Muốn làm thế liền làm ngay.

Hắn thậm chí còn cười cười:

- Tự ngươi hắn là cũng biết, ngươi rất mê người.

Allu dừng bước, quay đầu lại lạnh lùng nhìn Đỗ Duy, hàm răng giấu dưới tấm mặt nạ gắt gao cắn chặt môi:

- Ngươi! Ngươi xem ta là cái gì chứ!

- Đàn bà.

Đỗ Duy thanh âm rất thản nhiên, bộ dáng không chút nào là mang vẻ đầu sỏ vừa khinh bạc con gái nhà người ta xong.

- Đàn bà rất đẹp, rất hấp dẫn của ta.

- Ngươi đã có gia đình.

Allu đối với lời này của Đỗ Duy nói ra thì bộ dáng có chút buồn bực:

- Hơn nữa bây giờ không phải là một người nữa! Jojo tiểu thư kia cũng...

- Đúng vậy, nàng cũng coi như là thê tử của ta. À, hôn thê mới đúng.

Đỗ Duy gật đầu.

- Vậy sao ngươi còn trêu chọc ta?

Allu đột nhiên cảm thấy trong lòng ngập tràn ủy khuất.

Đỗ Duy thở dài, cũng không hề để ý đến những ánh mắt kỳ dị của những người chung quanh, nhẹ nhàng đi tới sau lưng Allu, thấp giọng cười nói:

- Ngươi chạy tới để đồ, không phải là tìm ta sao? Ta thì không dám trước mặt lão sư phụ kia của ngươi trên Đại Tuyết Sơn mà dám làm vậy.

Allu cảm thấy ngứa răng ngứa lợi:

- Ngươi thì có cái gì mà không dám! Trên lôi đài nhiều người như vậy còn...

- Nhiều người như vậy cũng không bằng một ngón tay của sư phụ ngươi.

Đỗ Duy thở dài:

- Sư phụ của ngươi một ngón tay là có thể biến ta thành băng trụ.

- Phì.....ì!

Allu rốt cuộc nhin không được cười một tiếng, bất quá nhớ đến sư phụ nghiêm khắc của mình, trong lòng không khỏi có chút lo sợ, vội vàng lắc đầu nói:

- Ngươi, ngươi đừng loạn tưởng! Ta đến để đồ là phụng mệnh sư phụ của ta, đến hầu hạ Lam Hải Duyệt sư bá.

731. Chương 516: Vũ Khúc Phối Ngẫu (điệu Nhảy Tìm Bạn Đời) (đoạn 2)

Ánh mắt Đỗ Duy đột nhiên có chút kỳ quái:

- Ngươi phải biết rằng, trên danh nghĩa mà nói, ta cũng coi như là sư thúc của ngươi đấy.

Nhìn không được, trước mặt cô bé này, Đỗ Duy đột nhiên lại nghĩ đến một tràng diện đầy tội ác.

Tại thời khắc mê người đó, tiểu Allu lưng trần chân dài eo nhỏ này, ánh mắt mê say, một bên nhẹ nhàng thở dốc, một bên lại kêu mình khe khẽ:

- Sư thúc...

Không được! Quá tà ác! Quá tiện a!

Đỗ Duy chính mình cũng có chút nhìn không được, cho nên nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt mình.

Chính hắn cũng có chút cổ quái. Tự hỏi bản thân không phải là loại nam nhân đặc biệt háo sắc, tại sao lần này đối mặt với Allu lại trở nên... to gan phóng túng như vậy chứ?

Từ trước lần đầu tiên thấy Allu tại yến hội trên tây bắc ám sát Ruga. Dáng người của nàng mặc dù mê người, nhưng cũng không đến nỗi dẫn đến thái độ như vậy a!

Hết lần này tới lần khác tại để đồ lại thấy cô nàng này. Mắt thấy nàng trên lôi đài thi triển thể thuật của Đại Tuyết Sơn, lại lập tức khiến cho nhiệt huyết của mình sôi trào, có một loại xúc động không hiểu nổi!

Mạnh mẽ quyết tâm áp chế suy nghĩ có lỗi của mình, Đỗ Duy hắc hắc cười khan hai tiếng:

- Đi thôi, ta hôm nay cũng muốn nói chuyện với Lam lão đầu một chút.

Trong ánh mắt Allu nhất thời ảm đạm vài phần, gật đầu:

- À, nguyên lai ngươi không phải đến tìm ta, mà là tìm sư bá.

Đỗ Duy có chút bất đắc dĩ.

Hôm nay chính mình làm sao vậy nhỉ... Tại sao đối với con bé con này lại có loại xúc động vô phương áp chế này? Trên lời đài, mặc dù mình cố ý lui một bước để thua trận. Nhưng cái vụ “hôn hít” kia thì có chút hơi quá... Cũng không phải là ý của mình. Nếu như theo lý trí của mình mà nói, thật sự không nên trêu chọc tình cảm của cô bé này mới đúng.

Chẳng lẽ là gần đây bị cấm dục quá lâu? Khiến cho hormone mất cân bằng?

Nhìn thoáng qua trước mặt Allu, trong đầu liền nhất thời không nhìn được mà nhớ ra lúc cô nàng này thi triển thể thuật của Đại Tuyết Sơn. Cái loại dáng người câu hồn đoạt phách này, cái eo thon nhỏ vận vẹo kia, ngoài ra còn có cái chân dài gấp lại...

- Khụ khụ!!!

Đỗ Duy dùng sức ho khan vài tiếng...

***

Xa hơn về phương bắc, dưới chân Thần Sơn.

Giữa một đám thú nhân chiến sĩ, trở mắt nhìn loài người đáng sợ kia lại một lần từ băng nguyên đi tới. Lập tức nhao nhao cầm vũ khí lên đề phòng.

Những ngày này, Bạch Hà Sầu tổng cộng tiến vào khu vực vùng Thần Sơn ba lần.

Lần đầu tiên liền đem Rock đại vương dũng mãnh của đại quân thú nhân đánh cho trọng thương. Đánh chết gần ngàn ngu tộc chiến sĩ, còn bao gồm hơn mười tên ngu tộc vệ sĩ.

Ngày thứ hai, Bạch Hà Sầu lại đến, thú nhân tộc lúc này đã có chuẩn bị, họ triệu tập ả nhân công tượng tạo ra một loại nỏ pháo liên hoàn, loại nỏ pháo trang bị gọn nhẹ này, so sánh với nỏ pháo ở thế giới loài người tại Roland đế quốc sử dụng nặng nề uly lực lại không nhỏ hơn bao nhiêu. Hơn nữa ả nhân tộc thiên phú về công nghệ chế tạo, có thể khiến cho nỏ pháo liên tục phóng ra sáu phát!

Khi hơn mười cái đủ để bắn thủng tường thành liên hoàn nỏ pháo đem Bạch Hà Sầu vây vào giữa, chung quanh lại còn triệu tập mấy trăm chiến sĩ tên ngu tộc trung giai, cùng với thánh giai cường giả là Rock đại vương.

Tất cả mọi người đều cảm giác được, lần này ít nhất có thể làm cho tên loài người đáng sợ kia phải khổ sở một phen rồi!

Đáng tiếc, Bạch Hà Sầu phiêu dật mà lướt. Những nỏ pháo chung quanh phần nộ phóng ra, dày đặc nổ tiễn lại không đụng được tới cái bóng của hắn. Mà cái loại nỏ pháo nổ mạnh đặc chế tẩm được vật này, đối với Bạch Hà Sầu cũng không có chút hiệu quả nào.

Cho tới khi đến chỗ mấy trăm tên ngu tộc chiến sĩ, Bạch Hà Sầu chạy ào tới đám đông, qua lại hai lần liền giết hết một nửa. Nếu không phải Rock mang thương xuất chiến, ngăn cản Bạch Hà Sầu mà nói, thì chỉ sợ chiến sĩ tên ngu tộc tinh nhuệ nhất ngu tộc, tại chỗ này hôm nay sẽ phải chôn xác mấy trăm tên!

Mà kết cục tối hậu là Bạch Hà Sầu dễ dàng chặt đứt bắp đùi Rock, cũng không giết nó...

Vẫn là phiêu dật mà đi, trước khi đi. Người này tựa hồ giống như trẻ con tìm được đồ chơi, vui vẻ mà nói với Rock:

- Ta còn trở lại nữa.

Khinh người quá đáng!

Quả thực là khinh người quá đáng!

Ngay cả khi đã rất rõ là mình không phải đối thủ của tên cường giả này. Thân là cường giả đứng đầu của Thú nhân tộc, một trong ba đầu lĩnh Rock, cũng hiểu được tôn nghiêm của mình đã bị vũ nhục rất lớn!

Nếu như có thể nói, nó hận không thể triệu tập toàn bộ quân đội, cho dù là con kiến cắn voi đi nữa, cũng muốn đem tên hồn đản loài người này giết chết!

Mấy ngàn người giết không chết hẳn, vậy mấy vạn người! Mấy vạn người không giết chết hẳn! Vậy thì mười mấy vạn người cũng phải đủ!

Nhưng vấn đề ở đây là, Bạch Hà Sầu cũng không phải đứa ngốc. Hắn biết chính mình còn chưa phải là thần. Mỗi lần đều chạy đến dưới chân thần sơn... cách bằng nguyên cự ly không xa, phảng phất như cố ý trêu đùa những tội dân này một phen, thuận tay giết một mớ, rồi đánh Rock một trận rồi dừng lại, lui về bằng nguyên...

Nếu như tội dân mà đuổi giết, cơ bản là không thể nào tiến vào được bằng nguyên! Mới vừa vào liền sẽ khiến cho cuồng phong gió lốc nổi lên!

Cứ như vậy xảy ra ba lần liên tiếp. Rốt cục, đứng đầu tội dân, Tinh Linh vương vĩ đại, ra mặt.

***

Trong ngày mười bốn tháng hai, lúc Đỗ Duy trên lôi đài hôn nữ đồ đệ bảo bối của Bạch Hà Sầu. Cùng lúc đó, Vu vương bệ hạ của chúng ta, lại một lần nữa nghênh ngang tiêu sái đi vào khu vực Thần Sơn.

Lần này, cũng không có thấy xuất hiện những tên ngư tộc thú nhân lỗ mãng không có đầu óc. Cũng không có Rock xuất hiện. Dù sao thì sau khi bị hắn cắt đứt chân, cũng không nhanh chóng mà khôi phục như vậy được.

Trên bầu trời, một đội tinh linh đang vỗ cánh, đội hình dạt ra hình cung. Dưới mặt đất, một đám người mặc áo giáp rộng chạm trổ tinh xảo là chiến sĩ của tinh linh tộc đi ra, lưu đeo trường cung xếp làm hai hàng. Khiến cho Bạch Hà Sầu có chút kinh ngạc chính là, mặc dù thú nhân đổi thành tinh linh, nhưng những tinh linh này trong tay lại không cầm vũ khí. Mà là...

Kèn?

Không sai. Chính là kèn!

Bạch Hà Sầu phiêu nhiên bay tới. Những tinh linh này đã thổi lên những vũ khúc tuyệt hảo, giống như là nghênh đón khách quý tới nhà vậy. Phảng phất trước mặt không phải là tên hung thủ trước đây vài ba ngày lại đột kích, giết chết gần hai ngàn thú nhân chiến sĩ!

Bạch Hà Sầu neho mắt, nhìn thấy ở xa xa, trên một độ giác thú thần tuần, cái tên dung mạo gần như hoàn mỹ, gặp lỗi tai kia đã không hề che dấu, dung mạo tinh xảo, nhỏ nhắn mềm mại mang theo một tia trong trẻo lạnh lùng, mà trên mặt còn mang theo một vết thương như mới.

- Tinh Linh vương, rốt cục người đã đi ra.

Bạch Hà Sầu gật đầu:

- Thực ra ta tưởng, người có lẽ còn có thể tiếp tục ẩn nhẫn nữa chứ.

- Ta mặc dù có thể chịu, nhưng là cũng không nỡ nhìn những minh hữu của mình phải đổ máu.

Lạc Tuyết lo lắng thở dài:

- Ta mặc dù không phải thú nhân nhưng dù sao họ cũng là minh hữu của Tinh linh tộc. Lần này Bạch tiên sinh đến, hẳn là đến lúc rồi.

732. Chương 516: Vũ Khúc Phối Ngẫu (điệu Nhảy Tìm Bạn Đời) (đoạn 3)

Vừa nói, phía sau Lạc Tuyết, một con độ giác thú trắng tinh khác thông dong đi ra, ôn thuận gập móng trước mà quỳ trước mặt Lạc Tuyết.

- Xin mời, Bạch tiên sinh.

Lạc Tuyết mỉm cười, ngữ khí rất bình thản.

Bạch Hà Sầu liếc mắt nhìn Lạc Tuyết:

- Ta nghĩ đến lúc người xuất hiện, sẽ lập tức cùng ta đánh một trận, ta nhìn ra được, thực lực của người có tăng lên.

- Đây cũng là phải đa tạ Bạch tiên sinh đã trui luyện.

Lạc Tuyết cười nhạt, lời nó nói quả đúng là sự thật, không có Bạch Hà Sầu trên đỉnh núi Tuyết Sơn đem ngạo khí và nhuệ khí của nó đánh cho trầm xuống, chỉ sợ với tâm tình của nó thì vô phương mà đột phá được nữa.

- Không đánh sao?

Bạch Hà Sầu giương mí mắt, nhìn những tinh linh tộc chung quanh.

Tinh linh tộc không hổ là chủng tộc mỹ lệ trời sanh, những tinh linh này chẳng phân biệt được nam nữ, đều là dung mạo đẹp dễ lạ thường, tư thái tao nhã, trên người áo giáp trong suốt lóe ra, hiện ra vài nét vân lộ đặc biệt của Tinh linh tộc.

Lạc Tuyết cười:

- Phải đánh chứ... Bạch tiên sinh, ngày đó trên đỉnh Tuyết Sơn, ngày cũng là chờ ta lên đến đỉnh núi mới động thủ. Bây giờ thay đổi, ta là chủ nhà, dĩ nhiên trước hết phải mời ngài tới bên trong ngồi một chút. Ban đầu, ngài cũng không có tại chân núi Tuyết Sơn đem ta đá văng khỏi cửa mà.

Bạch Hà Sầu trầm mặc một lát, nhìn hai mắt Lạc Tuyết. Đột nhiên liền thông dong đi tới, xuyên qua một đội ngũ tinh linh chiến sĩ, đi tới trước mặt độc giác thú, tung người ngồi lên.

- Ngài không hề lo lắng gì cả.

Lạc Tuyết mỉm cười:

- Đại doanh của ta, chung quanh đều là thiên quân vạn mã, trăm vạn hùng binh, kể cả là lĩnh vực cường giả, muốn toàn thân rút lui. Chỉ sợ cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Trên mặt Bạch Hà Sầu vẫn bình tĩnh, liếc mắt nhìn Lạc Tuyết, nhẹ nhàng nói:

- Ta muốn tới, không ai ngăn nổi ta; ta muốn đi, cũng không ai có thể cản được.

***

Trong cái tiểu viện ở thành nam, Allu đã sớm trốn vào trong phòng.

Mà Đỗ Duy thì lại ngênh ngang lấy một cái ghế từ trong phòng, an vị ngồi trước mặt Lam Hải Duyệt, cầm bình trà của Lam Hải Duyệt lên, đoạt lấy cái chén của lão, uống trà ngon mà lão cực kỳ trân quý....

Lam Hải Duyệt lại chỉ có thể thở dài:

- Trà của ta còn lại không nhiều, người cứ uống như trâu vậy, thực sự là quá lãng phí...

- Người thích thì ngày mai ta cho người mua hai trăm cân lại đây.

Đỗ Duy bĩu môi.

- Đây chính là Tuyết liên trên đỉnh Tuyết Sơn...

Lam Hải Duyệt cười khổ:

- Kể cả trên đỉnh Tuyết Sơn, một năm cũng bắt quá chỉ có thể sản xuất ra ba mươi lăm cân. Từ lúc thanh niên ta đã yêu thích nó... Người mở miệng là muốn có hai trăm cân? Hừ! Thế giới này tìm chỗ nào mà có nhiều tuyết liên như vậy chứ?

Đỗ Duy đặt chén trà xuống cười hì hì:

- Tuyết liên? Đơn giản chỉ là trên núi cao khí hậu rét lạnh từng khu vực khác nhau thôi. Nếu như thật sự muốn dùng, dùng ma pháp bắt chước ra một hoàn cảnh như vậy, chỉ cần dùng kim tệ đi mượn, còn sợ nhân công nuôi dưỡng không ra sao? Hừ...

Liếc mắt nhìn lão đầu tử một cái. Đỗ Duy đột nhiên đề thấp thanh âm nói:

- Nàng tới, người tại sao lại không nói cho ta biết?

Lời này đột nhiên thay đổi đề tài, nhưng Lam Hải Duyệt không kinh hãi. Thở dài, đem ấm trà đổ đầy nước, lại đặt trên bếp lò, sau đó mới xoay người ngồi xuống:

- Xế chiều người đã tới rồi, như thế nào lại không đi vào, mà còn ngồi hồi lâu ở tửu quán đầu đường?

Đỗ Duy hừ một tiếng:

- Đừng cho là ta không biết! Xế chiều căn bản là người không có trong nhà! Với tính tình của người, nhất định sẽ len lén chạy đến hiện trường để xem trận đấu.

Lam Hải Duyệt mỉm cười, giống như một người cam chịu vậy. Bất quá sau một lát, lão lại thở dài:

- Người lúc xế chiều hành xử có chút quá trớn, tựa hồ không phù hợp với tính tình của người a.

- Tính tình của ta? Tính tình gì của ta?

Đỗ Duy tựa hồ có chút tức giận.

- Người không háo sắc.

Lam Hải Duyệt mỉm cười. Trong đôi mắt già nua của lão chớp động mỉm cười:

- Người là một tên thanh niên, có địa vị hiển hách, giàu nhất thiên hạ. Tướng mạo thì... cũng coi là anh tuấn. Trên thế giới này, bất cứ nam nhân nào nếu như có điều kiện như người, chỉ sợ một trăm trong đó có đến chín mươi chín tên đều sẽ phong lưu - nhưng hết lần này tới lần khác người đều không như vậy. Ta tin tưởng! Người mặc dù giết người phóng hỏa, hãm hại lương gạt, buôn lậu và... nhân tiện còn buôn bán nô lệ... nhưng về phương diện đàn bà, người một mực rất là sạch sẽ. Ít nhất tại tây bắc vị đế quốc đệ nhất mỹ nhân hầu tước phu nhân kia, người liền hết lần này tới lần khác không động tâm, một mực giữ thân cho vị tiểu cô nương cả lăm kia. Điểm này, nói thật, ta rất bội phục người.

- Hừ!

- Listeria Phu nhân so về tướng mạo với Allu còn hơn rất nhiều. Mỹ nữ như vậy người cũng không động tâm... Ta còn biết, tiểu muội của Listeria phu nhân, được thanh niên đế quốc xưng là quốc hoa của phương bắc, đối với người cũng có chút ý tứ, người cũng đều từ chối. Thậm chí, vị thánh nữ điện hạ trong giáo hội kia, cũng không phải không có cố gắng câu dẫn người. Nhưng hình như người tại phương diện đàn bà rất chung thủy... Ài, ban đầu cả bốn tử muội sinh bốn, người ngay cả dụng cũng không dụng, liền đem họ tới cửa hàng... nói thật, tuổi còn trẻ, huyết khí phương cương, về phương diện đàn bà lại tự hạn chế như thế, người quả thật rất hiếm có.

- Ai nói ta không động tâm.

Đỗ Duy thở dài:

- Nói không động tâm là nói dối. Vị Listeria phu nhân kia, khuynh quốc khuynh thành, ta cũng không phải là người mù. Chỉ bất quá, có chút đàn bà mà cũng nhịn không được, ta cũng không phải là tên gia súc chỉ dựa vào nửa người bên dưới.

- Listeria phu nhân dụng không được, chẳng lẽ Allu thì dụng được sao?

Lam Hải Duyệt mỉm cười:

- Cho nên ta mới thấy hiếu kỳ.

733. Chương 516: Vũ Khúc Phối Ngẫu (điệu Nhảy Tìm Bạn Đời) (đoạn 4)

Đỗ Duy đột nhiên giặt mình, thấp giọng nói:

- Vu thuật của Đại Tuyết Sơn, có thể có hay không một loại vu thuật khiến nữ nhân có thể mê hoặc nam nhân? Ta hoài nghi cái lão Bạch Hà Sầu kia, cái lão này không phải là đã...

Lam Hải Duyệt liếc mắt cổ quái nhìn Đỗ Duy:

- Người bây giờ cũng xem như là một trong những truyền nhân của Đại Tuyết Sơn, vu thuật của Đại Tuyết Sơn, chẳng lẽ người còn không biết sao? Đừng nói là không có, cho dù là có, thủ đoạn như vậy, người có làm thì Bạch Hà Sầu tuyệt đối cũng không làm!

Đỗ Duy mặt mày ủ rũ, đem việc mấy lần gần đây mình nhìn thấy dáng điệu của Allu trên lời đài, cái loại cảm giác xúc động kỳ dị này nói ra một lần. Sau đó cười khổ nói:

- Cảm giác này, quả thật giống với cảm giác trúng phải một lượng lớn xuân dược... Xúc động! Xúc động thật quý dị a!

Lam Hải Duyệt nhíu mày:

- Đại tuyết Sơn thể thuật chính là bí thuật, có thể khiến cho người tập tăng trưởng tố chất thân thể và bản lãnh môn pháp, cũng không hề nghe nói đến có công hiệu như vậy a... nếu không nói, đệ tử của Đại Tuyết Sơn... nhiều năm như vậy, đã sớm loạn hết rồi!

Đỗ Duy lắc đầu, chính mình kiếp trước xem phim loại A (*) không ít. Mà bây giờ cũng không phải cái loại chưa trải qua phương diện nam nữ. Đã có một đôi tỉ muội như hoa như ngọc... như thế nào lại bị cái cô nàng này tùy tiện thi triển một cái thể thuật Đại Tuyết Sơn liền lồng lộn xúc động như vậy?

Lam Hải Duyệt cũng nhẹ nhàng lướt qua đề tài này:

- Ta xem người hôm đó giết tên Thần Thánh kỳ sĩ, vũ kỹ thi triển có chút kỳ hoặc a!

Đỗ Duy cười hắc hắc, đó là “Cung Nguyệt Vũ” của tinh linh tộc. Chẳng qua chỉ là dùng một thanh trường cung hàng nhái thi triển ra, bất quá uy lực lại có thể giết một tên bát cấp võ giả.

- Rất giống!

Lam Hải Duyệt thở dài, đột nhiên nói ra hai chữ như vậy.

- Rất giống? Giống cái gì?

Lam Hải Duyệt liếc mắt nhìn Đỗ Duy:

- Người không có cảm giác sao? thân pháp và vũ điệu quý mỹ người thi triển trên lời đài cùng với thể thuật của Tuyết Sơn chúng ta rất tương tự a! Động tác say mê, cùng thân thể mềm dẻo, cũng có chiêu số tương tự... bất quá còn cao sâu, quý mỹ hơn rất nhiều lần!

Hắn vừa nói vậy, trong lòng Đỗ Duy chợt động.

Cảm giác này hắn sớm đã có rồi...

Ban đầu trước khi học được Cung Nguyệt Vũ, học được động tác nhập môn của tinh không đấu khí của Aragon, sau đó học được thể thuật của Đại Tuyết Sơn, liền cảm giác được cả hai cái rất tương tự. Mặc dù một cái mềm mại, một cái dẻo dai, nhưng con đường cũng rất giống nhau!

Mà sau khi học được Cung Nguyệt Vũ... loại cảm giác này lại càng thêm quái dị!

Đỗ Duy thậm chí mơ hồ còn có cảm giác: Nếu như đem động tác nhập môn của tinh không đấu khí cùng với thể thuật Đại Tuyết Sơn, đem dung hợp chung một chỗ, phẳng phất như chính là một bộ công pháp đầy đủ!

Hơn nữa... cùng với Cung Nguyệt Vũ, tựa hồ cũng có một chút suy nghĩ thông suốt!

Vấn đề là ở chỗ này! Tinh không đấu khí là cho Aragon truyền xuống! Đại Tuyết Sơn thể thuật lại là Đại Tuyết Sơn nhất mạch lưu truyền!

Được rồi... Coi như đã biết ban đầu Aragon đã từng đi lên Đại Tuyết Sơn, rất có thể ngay cả Đại Tuyết Sơn thể thuật cũng là do Aragon lưu lại.

Nhưng... Cung Nguyệt Vũ chính là tuyệt học của tinh linh tộc a!! Đó là không thể nào có khả năng cùng Aragon có liên hệ!

Hết lần này tới lần khác, cả hai thứ đều có chút tương tự! Bất quá, Cung Nguyệt Vũ đã biến thành một loại tuyệt kỹ giết người vô song!

Đỗ Duy có cảm giác như vậy đã rất lâu rồi. Mà hôm nay, Lam Hải Duyệt, một trong cường giả ưu tú nhất của Đại Tuyết Sơn cũng phán đoán như vậy...

Cái vấn đề này, đáng phải suy nghĩ sâu xa!

- Tại sao, ta vừa nhìn thấy cô nàng này thi triển Tuyết Sơn thể thuật, sẽ rất xúc động nhỉ?

Đỗ Duy nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra vấn đề này.

***

- Bạch tiên sinh, mời.

Tinh Linh vương ngồi trên độc giác thú, độc giác thú trắng như tuyết vừa mới đi qua, hai bên đám người lập tức tránh ra xa, cung kính quay về Lạc Tuyết khom lưng hành lễ, mà có nhiều người còn dùng ánh mắt ngạc nhiên hướng về Bạch Hà Sầu...

Đúng là một nhân loại! Một nhân loại tại sao lại cùng với Vương vĩ đại của chúng ta sống vai mà đi? Còn cỡi trên độc giác thú thần thánh?

Phía bắc của Thần Sơn trước kia là một cánh đồng băng hoang vu, hiện tại sau khi biến thành nơi tinh linh tộc dừng chân, đã sớm thay đổi bộ dáng.

Vô số những cây đại thụ cao đến tận trời nổi lên, mỗi một gốc cây lại có một cây tử đằng cành lá màu bích lục lần lượt quấn lấy nhau, hình thành từng mảnh tường màu xanh biếc.

Mà trong những thực vật thật lớn màu xanh này, còn có một đóa hoa thật lớn... nhìn qua giống như một tòa nhà!

Tinh linh tộc không hổ là chủng tộc gắn liền với tự nhiên, bọn họ dùng bí thuật đem một ít mầm cây kỳ dị, dùng pháp lực đặc thù của tinh linh tộc, trong thời gian ngắn có thể khiến những mầm cây này sinh trưởng lớn mạnh!

Thật lớn, thậm chí có thể khiến cho người ta đứng trên mặt phiến lá bích lục mà nhảy múa, ngoài ra những đóa hoa to như những căn phòng, mà ngay cả những dây cây tử đằng, cũng có thể xem như là một cây cầu có thể chạy qua...

Tinh linh tộc là một chủng tộc tao nhã, cũng là một chủng tộc rất vui vẻ.

Cùng lúc Lạc Tuyết và Bạch Hà Sầu đi đến nơi dừng chân của tinh linh tộc, đi qua một cánh đồng hoang đại đầy cây cối màu xanh biếc như một thế giới khác này, lại có thể nhìn thấy những tinh linh đang sinh hoạt trên những tán cây thật lớn, người thì gảy đàn thụ cầm tuyệt đẹp, người thì thổi sáo lá, hợp tấu ra một bản nhạc tinh linh tộc khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

Mà những tinh linh phảng phất như không buồn không lo này, trên những tán lá xanh thật lớn đang chơi đùa, có chỗ còn nhẹ nhàng vũ động dáng người, làm ra đủ loại động tác kỳ dị tuyệt đẹp - đó là kỹ thuật nhảy đặc biệt của tinh linh tộc!

Căn bản là không hề có chút nào giống như là một tộc chuẩn bị ngênh đón đại chiến, cứ như là đi vào một bộ lạc sống vui vẻ cùng cây cối.

Bạch Hà Sầu cười trên độc giác thú, ánh mắt của hắn lại không tự chủ được bị những vũ đạo của những tinh linh trên các tán lá xanh thật lớn hấp dẫn!

Dáng điệu duyên dáng, tứ chi linh hoạt, nhất cử nhất động đều nhẹ nhàng tuyệt đẹp, thậm chí còn... linh hoạt! Chỉ sợ ngay cả vũ đạo gia kiệt xuất nhất trong loài người đều rất có thể khó làm ra những động tác siêu mềm dẻo này, nhưng những tinh linh tuyệt đẹp này lại có thể cùng với âm nhạc mà dễ dàng làm ra!

Mà những tinh linh đang nhảy múa này, thường thường đều hấp dẫn đông đảo ánh mắt của đồng tộc chung quanh...

Đương nhiên, Bạch Hà Sầu nhìn những vũ đạo này, điểm chú ý cũng không phải ở kỹ thuật nhảy, mà là...

- Rất giống!

Cách nhau mấy vạn dặm, Bạch Hà Sầu và Lam Hải Duyệt tại đế đô, đều đồng dạng thấp giọng nói ra hai chữ.

Lạc Tuyết nhìn thấy trên mặt Bạch Hà Sầu ánh mắt kinh ngạc hiện ra, nhẹ nhàng cười một tiếng rồi thấp giọng nói:

- Đó là điệu nhảy “Vũ khúc phối ngẫu” của tinh linh nhất tộc chúng ta.

- Vũ khúc phối ngẫu?

Bạch Hà Sầu lộ ra vẻ giật mình khó thấy.

Bởi vì, thân là Vu vương của Đại Tuyết Sơn, được chính tai nghe người khác nói ra, cái vũ đạo có năm sáu thành tương tự với Đại Tuyết Sơn bí thuật này, lại chỉ dùng để tìm bạn đời... chỉ sợ tâm tình của Bạch Hà Sầu lúc này khó có thể dùng lời mà miêu tả.

- Đúng vậy, phối ngẫu.

Lạc Tuyết mỉm cười:

- Tinh linh tộc chúng ta nhiệt tình yêu thương các chủng tộc có sinh mệnh, chúng ta không thích chiến tranh, thích tất cả chuyện tốt đẹp trong sinh mệnh. Ví dụ như... tình yêu! Bây giờ đang là mùa xuân, cũng là mùa tình yêu. Bọn họ ở chỗ này nhảy múa... đây chính là bí thuật từ xưa của tinh linh tộc, cũng là kỹ năng đặc thù chủng tộc, kỹ thuật nhảy tuyệt đẹp, có thể tự nhiên hấp dẫn người khác phái. Đương nhiên... lực hấp dẫn này chỉ hữu hiệu đối với tinh linh mà thôi.

Rất đáng tiếc, xa cách mấy vạn dặm, Đỗ Duy không cách nào nghe được lời của Lạc Tuyết nói, nếu không sẽ có thể giải đáp câu hỏi hẩn tại sao vừa thấy Allu “nhảy múa” thì rất là xúc động.

Bởi vì, Đỗ Duy mặc dù không phải là tinh linh tộc, nhưng rất xảo hợp là, hẩn từ tay Lạc Tuyết trộm đi một cái ma pháp ấn ký của Tinh linh tộc, hơn nữa nó cùng với bản nguyên lực lượng của hẩn dung hợp hoàn mỹ lại với nhau, khiến cho hẩn có một ít ma pháp thuộc tính của tinh linh tộc.

734. Chương 517: Huynh Đệ Trùng Phùng (đoạn 1)

Ngay cả người như Bạch Hà Sầu, khi đến trước tòa cung điện màu xanh biếc của Lạc Tuyết, cũng không khỏi phát ra một tiếng than thở.

- Mời!

Lạc Tuyết chỉ vào cánh cửa cung điện đang mở rộng, mỉm cười làm một tư thế mời chào. Mà đứng ở sau Lạc Tuyết, những tinh linh lâu năm trong tộc về mặt đều là hết sức kinh ngạc. Tinh Linh vương lại muốn dẫn một nhân loại tiến vào tinh linh thần điện thần thánh ư?

Để một nhân loại... tiến vào thần điện?

Nhưng Lạc Tuyết không nói gì, các tinh linh trưởng lão này ở phía dưới nào dám có nửa lời?

Bạch Hà Sầu ngưng thần nhìn cung điện bí lục này, mơ hồ có thể cảm giác được từ bên trong phát ra một luồng khí thể thần thánh ngưng trọng. Nhưng lại chỉ là khoe miệng nhẹ nhàng khẽ động hai cái, phát ổng tay áo, bước đi vào.

Sau khi Lạc Tuyết cùng Bạch Hà Sầu tiến vào đại điện, cánh cửa lớn bằng cây tử đằng vô thanh vô tức khép lại, đem ánh mắt kinh ngạc của mọi người đều chắn lại ở bên ngoài.

Đại điện yên tĩnh. Yên tĩnh không tiếng động, không tiếng động trang nghiêm, trang nghiêm... thật giống một tử địa!

Lạc Tuyết nhẹ nhàng cười một tiếng, liền cùng Bạch Hà Sầu ngồi xuống đất trước thần đài.

Thần đài thần dùng để cung phụng thần của tinh linh, đã bị hai người coi là một cái bàn dài bình thường. Tiếp đó Lạc Tuyết như làm ảo thuật, từ phía sau lấy ra một cái bình gỗ, hai cái chén gỗ, nhẹ nhàng đặt lên bàn. Nhấc bình gỗ lên, rót đầy vào trong hai cái chén một loại chất lỏng sóng sánh rất đẹp mắt.

Màu xanh, trong xanh lại có một chút đỏ, nhìn giống như là máu đào vậy!

- Rượu?

Bạch Hà Sầu thần nhiên nói:

- Ta không uống rượu.

- Là nước!

Lạc Tuyết khẽ cười nói:

- Tinh linh tộc của ta có một thánh vật, tên gọi là hoa già lâu la, còn gọi là “máu đào”, đây là mật hoa của hoa già lâu la, vật này chính là ân huệ do Tinh Linh thần ban cho tộc của ta hưởng dụng.

Bạch Hà Sầu lúc này mới gật đầu, không từ chối nữa. Cầm lấy cái chén trước mặt, uống một hơi cạn sạch. Thân phận giống như hân và Lạc Tuyết, dĩ nhiên sẽ không chơi cái trò hạ độc thấp kém đó - trên thế giới này, đồ có thể độc chết Bạch Hà Sầu, chỉ sợ còn chưa có.

Mật hoa máu đào này, quả thật là thánh vật của tinh linh tộc, cho tới bây giờ chỉ có tinh linh cấp bậc trưởng lão, mới có thể hằng năm trăng tròn đại lễ được dùng một ít. Trong mật hoa này ẩn dấu ma lực nguyên tố cực kỳ phong phú, sau khi dùng để uống, có thể làm cho người ta vui vẻ thoải mái. Thật sự là một loại thuốc bổ ma pháp thượng đẳng.

Nhưng sau khi Bạch Hà Sầu uống xong, lại đột nhiên nói một câu khiến cho Lạc Tuyết phải ngẩn người.

- Mùi vị bình thường. Không ngọt không mặn, không có ngon như thịt nướng của Đỗ Duy làm.

Lạc Tuyết ngây ngốc, tựa hồ không ngờ rằng vị tuyệt đỉnh nhân vật lạnh lùng như băng này, lại có thể nói ra một câu thô tục đến vậy, tựa hồ nhú nhú mày, cười nói:

- Nước này có thể giúp tĩnh tâm.

- Tâm của ta vốn tĩnh, không cần đến ngoại lực.

Bạch Hà Sầu thần nhiên nói.

-Nhưng tâm của ta thì không.

Lạc Tuyết lắc đầu, sau đó uống một hơi cạn sạch. Trong đôi mắt lóe ra quang mang:

- Lần đầu tiên người tới, ta liền cảm giác được rồi.

- Nhưng đến hôm nay người mới lộ diện.

Thanh âm của Bạch Hà Sầu đột nhiên mang thêm vài phần mỉa mai:

- Ta nghĩ người còn có thể tiếp tục nhẫn nhịn nữa chứ.

- Cho nên ta mới nói. Tâm của ta không đủ tĩnh.

Lạc Tuyết thở dài:

- Kỳ thật, người giết thú nhân cùng ta chẳng có gì quan hệ. Chỉ là... ta bây giờ là vua của họ.

Nếu đã là vua, thì không thể không để mắt đến.

- Người mời ta tới đây, là sợ người khác nhìn thấy?

Bạch Hà Sầu gật đầu.

- Đúng vậy!

Lạc Tuyết sắc mặt ngưng trọng:

- Ta là vua, ta không thể bại, cho dù có bại, cũng không thể để cho ai nhìn thấy.

Bạch Hà Sầu lại cười, hần nhìn Lạc Tuyết, trầm mặc một lát:

- Người thật quả là đã có tiến bộ. Đáng tiếc... còn chưa đủ.

Vừa nói, vị tuyệt thế cường giả này, đem cái chén gỗ nhẹ nhàng đẩy ra vài phần. Sau đó vươn một ngón tay đến, nhẹ nhàng vẽ.

Vô thanh vô tức, đột nhiên trên chén gỗ từ mép chén bắt đầu nhẹ nhàng vỡ tan ra, mép vết vỡ bóng loáng cực kỳ, ngay cả một tia gỗ cũng không vỡ vụn. Phảng phất như cái vết này là tự nhiên sinh ra đã vốn là như vậy rồi!

Lạc Tuyết nhìn thấy, đôi mắt nhất thời lại sáng vài phần, ở nơi điện phủ hôn ám này, ánh mắt của nó lấp lánh ánh lửa cứ như một bó đuốc!

Tinh Linh vương rất rõ ràng. Đối thủ này nhẹ nhàng vẽ, không phải là dùng lực lượng đem chén rượu này cất đi, mà là đem không gian trực tiếp mở ra!

- Phá hoại!

Theo sau đó Tinh Linh vương cũng vươn hai tay lên, nhẹ nhàng hợp lại. Một tia lực lượng nhu hòa như từ lòng bàn tay của hắn phát tán ra, cái chén gỗ vốn dĩ đã vỡ ra lại vô thanh vô tức nhẹ nhàng khép lại, tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra! Mắt thấy vết nứt từ từ khép lại, Bạch Hà Sầu trong ánh mắt không có chút kinh ngạc nào, lại mơ hồ toát ra một tia... vừa lòng!

Theo đó, hắn lại đem cái bình gỗ, rót đầy vào cái chén gỗ sau khi đã được khép lại, nhìn loại chất lỏng màu đào sẫm bên trong. Bạch Hà Sầu lại lần nữa vươn ngón tay đến, nhẹ nhàng vẽ!

Lần này, không chỉ có cái chén gỗ, mà ngay cả chất lỏng trong chén cũng nhẹ nhàng chia ra làm hai! Không có bất kỳ vết tích nào, cứ như là nó tự nhiên thành như vậy, Chất lỏng trong không trung vẫn không hề mất đi một giọt nào, vẫn duy trì nguyên hình dáng, mặt cắt của chất lỏng rất trong sáng, lại luôn giữ được nét tĩnh lặng.

Ánh mắt Lạc Tuyết trở nên ngưng trọng, nó hút vào một hơi thật sâu. Rồi thở ra, hai tay lần nữa hợp lại cùng nhau, một tia quang mang màu tím nhạt nhàn nhạt từ lòng bàn tay nó phát tán ra, cố gắng đem vết cắt không gian kia khép lại lần nữa, chính là lần này, ngón tay của Bạch Hà Sầu cũng không bỏ xuống. Đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng điểm lên mặt bàn, lập tức thấy được dấu vết chén gỗ bị cắt phía dưới thần đài, vô thanh vô tức, mặt ngoài thần đài lập tức chia làm hai...

Quang mang màu tím của Lạc Tuyết đang cố gắng khép lại không gian bị vỡ vụn, nhưng lực lượng so với Bạch Hà Sầu rõ ràng là còn kém hơn rất nhiều, vết rạn dần dần kéo dài đến mặt đất trước mặt Lạc Tuyết, chỉ kém chỗ nó đặt tay trên bàn một khoảng nhỏ.

Quang mang màu tím mặc dù đã đem hết toàn lực, nhưng tốc độ khép lại vẫn chậm hơn so với tốc độ cắt quá nhiều.

735. Chương 517: Huynh Đệ Trùng Phùng (đoạn 2)

Rốt cục, trán của Lạc Tuyết thấm ra vài hạt mồ hôi lạnh, đột nhiên vươn tay ra, kéo dài đến vết nứt trước mặt mình, dùng sức nhấn một cái!

Lần này, trong bầu không khí ở giữa hai người, đột nhiên xuất hiện một loại sóng văn kỳ diệu, không gian cứ giống như một mặt hồ bị phá đi vẻ tĩnh lặng mà dập dờn gợn sóng. Cùng với bàn tay đặt trên vết rạn, Lạc Tuyết lại thực sự có thể ngăn cản vết rạn lan tràn ra.

Bạch Hà Sầu lại gật đầu lần nữa, hần chậm rãi thu hồi ngón tay. Giơ lên tay áo nhẹ nhàng phủi một cái, vết rạn kia trong nháy mắt liền biến mất toàn bộ. Trong đại điện, tất cả lần nữa khôi phục lại sự bình tĩnh.

Lạc Tuyết hô hấp có chút nặng nhọc, sắc mặt hơi ửng hồng, vết thương trên mặt lại có vẻ càng rõ ràng hơn.

- Người đã vượt qua cảnh giới phá hoại.

Bạch Hà Sầu rốt cục lộ ra một tia vui mừng, nhưng lại lập tức thở dài:

- Chỉ là, vẫn như cũ không thể trở thành đối thủ của ta.
- Phá họa?

Lạc Tuyết đối với từ ngữ kỳ quái này có chút tò mò, thoáng thưởng thức một chút. Nó cười cười:

- Thuyết pháp rất sâu sắc, nếu là so về sự hiểu biết của lực lượng quy tắc, chỉ sợ trên thế giới này không có ai là đối thủ của Bạch tiên sinh.
- Quy tắc vẫn vậy, cho tới bây giờ cũng chưa thay đổi.

Bạch Hà Sầu nói:

- Ta và người đều là người trong bức tranh, muốn nhảy ra khỏi bức tranh này... đáng tiếc, Tinh linh. Mặc dù mấy tháng nay thực lực của người có tăng lên, nhưng so với mức mà ta mong chờ còn kém một chút.
- Quy tắc, rốt cục là cái gì?

Lạc Tuyết ngồi quỳ xuống đất, vẽ mặt chân thành nhìn Bạch Hà Sầu, một lòng thỉnh giáo.

- Trong thánh giai, đối với linh ngộ quy tắc cũng có phân chia cao thấp. Linh ngộ được thì cũng chỉ có thể coi là đứng trước cửa mà thôi.

***

Trong tiểu viện kia ở đế đô, Lam Hải Duyệt tựa vào cây đại hòe thụ, chậm rãi nói...

- Như cường giả trên thế giới này, ví dụ tên thủ hạ thánh kỵ sĩ trốn tránh kia của người, cũng được xem là một người. Chỉ tiếc, mấy năm này hắn vẫn không thể tiếp tục bước thêm một bước nữa, cũng không phải vì thiên phú của hắn không đủ. Chỉ là cơ hội của hắn còn chưa tới.

Lão đem cái bình trà đã sôi sùng sục trên bếp lò, đổ đầy vào cái chén trước mặt Đỗ Duy, còn không quên dặn dò một câu:

- Uống từ từ thôi, trà này của ta là cực phẩm, đừng có lãng phí đồ tốt của ta.

Dùng một cái, hắn mới tiếp tục cười nói:

- Tỷ như Hussein, hay như Rodriguez, bọn họ đều đang bước từng bước một trên con đường thánh giai, nhưng chỉ là vẫn còn đứng dậm chân tại chỗ tại giai đoạn linh ngộ. Chỉ có thể lợi dụng quy tắc, đây cũng là cảnh giới cực hạn, cường cầu cũng không được. Phải nhờ đột phá, còn cần có cơ hội. Mà trên linh ngộ quy tắc một tầng, chính là thay đổi quy tắc! Ở bậc này, vẫn coi là thánh giai, nhưng bất quá so với linh ngộ đơn thuần thì cao hơn một tầng, như là Xích Thủy Đoạn, như... ta.

Lam Hải Duyệt nhẹ nhàng thở dài:

- Nhưng thay đổi này cũng có thể coi là cực hạn, có thể nói lấy thực lực của ta cùng Xích Thủy Đoạn, nếu như gặp Hussein và Rodriguez đều có thể đánh bại bọn họ. Bởi vì bọn họ chỉ có thể lợi dụng quy tắc, còn chúng ta lại có thể đem quy tắc này nhẹ nhàng thay đổi, để cho nó không biết theo ai, Trong chiến đấu, chỉ cần là một điểm thay đổi nhỏ nhất, cũng đủ để thay đổi kết quả. Cảnh giới càng cao, một chút khác biệt cũng là một khoảng trống thật lớn.

- Thay đổi quy tắc cũng chỉ là giai đoạn thứ hai trong thánh giai, nếu như tiếp tục tiến lên, đó chính là Phá họa! Hoặc có thể nói là bài trừ quy tắc!

Lam Hải Duyệt đột nhiên cười cười, nhìn về bầu trời xa xa:

- Vị sự đệ mạnh mẽ kia của ta, Bạch Hà Sầu sớm đã đạt tới cảnh giới này. Mặc cho người có lực lượng đem quy tắc linh ngộ thấu đáo cỡ nào, mặc cho người đem quy tắc thiên biến vạn hóa, hắn chỉ cần vươn tay điểm nhẹ, liền sẽ phá vỡ toàn bộ! Đây chính là chỗ cường đại của hắn! Cho nên, với bản lãnh của hắn, kỳ thật đã có thể xem là người đệ nhất trong thiên hạ lúc này!

- Thánh giai chính là như vậy. Khi đạt tới thánh giai, nhân giới không phải dừng lại tại lực lượng mạnh hay yếu. Mà là quy tắc! Cho nên, mặc dù trên cửu cấp chính là thánh giai, nhưng nếu như thật sự muốn đánh. Mười người cửu cấp cũng đừng tưởng có thể đánh bại được một người thánh giai, đây là khác biệt thật lớn về cảnh giới. Mà nếu một khi đột phá được thánh giai... Đó chính là Linh Vực.

Lam Hải Duyệt cười khỏ nói:

- Ta nghĩ, Bạch Hà Sầu bây giờ hẳn là đã đạt đến cấp bậc linh vực rồi.

- Linh vực cấp bậc, nói rõ hơn chính là sáng tạo quy tắc! Người có thể bài trừ quy tắc, sau đó một lần nữa sáng tạo. Tất cả đều theo thuộc quyền điều khiển của người, xem như người là chúa tể... Kỳ thật đây đã là đỉnh điểm tối cao hiện tại rồi.

Lam Hải Duyệt nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Bất quá, lúc này lại sẽ xuất hiện một tình huống khiến người ta bức mình: Cảnh giới của người đã đạt tới rồi, lại đột nhiên phát hiện lực lượng của mình lại không đủ.

- Đây là một sự tuần hoàn vi diệu, khi người chưa đạt đến thánh giai, vô luận là thất cấp hay cửu cấp đều truy cầu lực lượng là chủ yếu. Mà một khi đạt đến thánh giai, lại bỏ qua sự mạnh yếu của lực lượng mà đổi thành theo đuổi việc truy cầu quy tắc, nhưng sau khi đột phá đến linh vực, sẽ lại một lần nữa quay về, theo đuổi lực lượng... Rất mỉa mai, đúng không?

Lam Hải Duyệt cười híp mắt nhìn Đỗ Duy:

- Đừng kinh ngạc như vậy, mấy thứ này, cho dù ta vẫn còn xa lắm mới đạt tới cảnh giới này. Nhưng là cho dù chưa ăn thịt heo thì cũng đã nhìn thấy heo chạy. Hướng hồ sơ phụ của chúng ta Cổ Lan Tu là một đời Vu vương, người từ lúc sanh ra đã nghiên cứu lực lượng. Làm ra một ít suy đoán, cũng là bình thường.

Đỗ Duy gật đầu.

Ví dụ như, người là một kiếm sĩ, cũng là một loại cao thủ. Trường kiếm trong tay người phải càng sắc bén càng tốt. Tốt nhất là phải một thanh kiếm chém đá như chém bùn sắc bén vô song thần binh! Như vậy khi cùng đối thủ quyết đấu mới có thể chiếm được tiên cơ. Nhưng một khi người đã lĩnh ngộ khá cao, đột nhiên lợm được quyền bí kiếp Độc Cô Cửu Kiếm siêu cấp vô địch, lúc này trong tay người cầm dù là phá thiết côn hay là Ý Thiên Kiếm kỳ thật cũng không có khác nhau lắm.

Cứ như vậy là có thể đánh đến thiên hạ vô địch!

Nhưng nếu người tiến lên tiếp một tầng nữa! Đối thủ của người lúc này không phải là người trong thiên hạ! Mà là thiên địa!

Muốn sáng tạo ra quy tắc thiên địa, thanh “Kiếm” trong tay của người, nếu như không đủ sắc bén, vậy thì không được!

Hoặc là có thể nói, nếu như người muốn nhắc lên một tảng đá lớn, trong tay chỉ cần có một cây mộc côn làm đòn bẩy là đủ rồi, nhưng nếu như người muốn nhắc lên một tòa núi lớn... mộc côn thì không ổn! Phải có đòn bẩy càng mạnh càng cứng rắn hơn mới được!

Trên thánh giai, rồi tới linh vực. Lại phải tiếp tục truy cầu lực lượng trở lại.

Mà cái lực lượng này, chính là thần cách!

- Ta chỉ muốn biết, cái vị Vu vương bệ hạ kia của chúng ta đã chạy tới phương Bắc, người rốt cuộc có biết hay không?

Đỗ Duy trơ mắt nhìn Lam Hải Duyệt:

- Hẳn vô tư đem đồ đệ của mình đưa đến bên cạnh người, sau đó lại chạy đến phương Bắc, ta cũng không giấu diếm người, hẳn đã gửi một phong thư cho ta... Người kia làm nhiều chuyện như vậy. Mặc dù ta biết, với thực lực của hẳn thì không cần phải lo lắng cái gì, nhưng mà... hẳn làm vậy, thấy có vẻ giống như việc ủy thác và để lại di thư!

736. Chương 517: Huynh Đệ Trùng Phùng (đoạn 3)

Ngữ khí Đỗ Duy có chút nôn nóng.

- Trên thế giới này Bạch Hà Sầu còn đối thủ không?

Lam Hải Duyệt lắc đầu:

- Không có!

- Trừ khi đối thủ mà hần tìm không phải là người! Mà là thần!

Đỗ Duy lạnh lùng nói:

- Phương Bắc có thần ở đó!

- Hần là người điên, cho tới giờ vẫn vậy.

Lam Hải Duyệt nằm xuống cái ghế dựa của mình, điều chỉnh một tư thế thoải mái nhất:

- Kỳ thật ta cũng biết, cả đời này hần cũng không có địch nhân! Địch nhân của hần, cho tới bây giờ đều là chính hần! Cho nên mấy chục năm trước. Mặc dù hần đánh bại sư phụ, còn đoạt đi Đại Tuyết Sơn, còn đem hai huynh đệ chúng ta đuổi đến gà bay chó chạy, nhưng trong lòng hần lại chưa bao giờ đánh chúng ta. Hoặc là bất luận kẻ nào trở thành đối thủ của hần! Hần một mực đều là muốn phân cao thấp. Một mực đều muốn chính mình đối kháng! Rốt cục có một ngày, hần chiến thắng chính mình trở thành người đệ nhất thiên hạ... nhưng chính lúc này hần mới ngẩng đầu lên, chung quanh mờ mịt nhưng không có một người làm đối thủ. Lúc này, đối với tên điên này mà nói, điều duy nhất mà hần cần phải làm là tìm cho mình một mục tiêu mới!

- Mục tiêu theo đuổi của mỗi người đều là bất đồng. Trên thế giới này, có người háo sắc, có người háo quyền, có người thích rượu ngon, có người không có chí lớn, có người chỉ muốn ăn ngủ rồi chờ chết, cả cuộc đời tiêu dao. Nhưng Bạch Hà Sầu thì không như thế, con người của hần từ lúc nhỏ mục tiêu duy nhất đã là “cường đại”! Vô hạn cường đại. Cường đại tuyệt đối! Cho nên, hần đánh bại sư phụ, đoạt lấy Đại Tuyết Sơn, kỳ thật căn bản hần chẳng háo quyền. Chẳng qua là đem sư phụ trở thành một hòn đá mài dao của hần, trở thành một mục tiêu mà hần phải đánh bại trên con đường truy cầu sự cường đại mà thôi. Ta cùng Xích Thủy Đoạn thậm chí không thể được xem như là hòn đá cản đường của hần, chỉ có thể coi là đối tượng luyện tập của hần thôi.

Lam Hải Duyệt nói đến đây, ngữ khí có chút hiu quạnh:

- Đạo lý này, kỳ thật gần đây ta mới hiểu được, thoát nhìn năm đó ta thi triển kế sách, bắt hần mười năm mới được tìm ta làm phiền một lần... kỳ thật bây giờ ta mới dần dần hiểu, đó là do hần cố ý! Hần cố ý làm một cái roi sau nhà của ta và Xích Thủy Đoạn, hung hăng dọa nạt chúng ta, bức bách chúng ta phải tiến bộ nhanh chóng, mới có thể đảm đương việc luyện tập của hần! Mà trên thực tế, chúng ta có thể sống sót không phải bởi vì kế sách của ta, cũng không phải vì ta bức hần phải thề độc, chẳng qua là hần chỉ muốn chúng ta trở thành người luyện tập cùng hần. Không có đối thủ đã là tịch mịch, mà nếu ngay cả đối thủ luyện tập cũng không có... thì sẽ ra sao đây.

Đỗ Duy cười ha ha một tiếng:

- Kết quả, Bạch Hà Sầu càng cường đại, còn khiến cho người và Xích Thủy Đoạn trở thành hai người thánh giai thay đổi quy tắc thiên địa cường giả!

- Có thể nói là như vậy.

Lam Hải Duyệt thở dài:

- Ta cùng Đoạn, căn bản là bị hần bức ra, mà bây giờ... hần đã trải qua đột phá lần nữa, đột nhiên phát hiện, đối thủ luyện tập là ta đã cách hần quá xa không thể theo kịp. Hoặc là có thể nói, hần đã không cần phải luyện tập nữa. Cho nên, hần mới có thể buông tha cho ta, cùng ta giải hòa, phái một nữ đồ đệ đến giao cho ta. Sau đó chính mình rời Đại Tuyết Sơn... hần là muốn nói cho chúng ta một việc.

- Chuyện gì?

Đỗ Duy hỏi.

Lam Hải Duyệt đột nhiên ho khan một tiếng, rất không có hình tượng một bậc trí giả mà chỉ đồng một câu:

- Con mẹ nó!

Sau đó, cái vị lão giả nổi tiếng ôn nhã trí tuệ này, đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào lão thiên giống như một người đánh bài thua đỏ cả mắt mắng to:

- *** người Bạch Hà Sầu! Người bây giờ lại nói cho chúng ta là: Lão tử không cùng các người chơi đùa nữa! Thực lực của các người quá yếu, đã không xứng để tiếp tục chơi đùa với ta, ngay cả tư cách luyện tập cũng không có! Cho nên bây giờ ta muốn đi tìm một đối thủ chơi đùa càng mạnh mẽ hơn! Cái gì Đại Tuyết Sơn cũng được, cái gì ân oán sư môn cũng tốt, chẳng qua là năm đó hấn lấy roi dọa chúng ta, bây giờ không muốn luyện nữa, roi tự nhiên cũng bỏ!

Đỗ Duy cảm giác yết hầu có chút tắc nghẹn khó chịu. Nuốt một ngụm trà, lần này ừng ực một tiếng, dứt khoát cả lá trà cũng nuốt luôn, vẫn chưa mất được cảm giác khó chịu trong lòng.

- Nhưng... đi tới phương bắc tìm thần... chẳng phải là tìm chết sao?

Đỗ Duy cười khổ:

- Ta thừa nhận hấn cường đại không giống con người, nhưng dù sao, hấn vẫn còn chưa là thần.

- Đánh chết sẽ biết đỡ, chết đuối sẽ biết bơi mà.

Lam Hải Duyệt cười lạnh nói:

- Thế nhân luôn đem hai câu nói này trở thành câu cửa miệng, nhưng không ai biết kỳ thật hai câu nói này chính là miêu tả số mệnh! Nếu như người biết đánh quyền mà không cho đánh, biết bơi mà không được bơi... vậy còn không bằng đã chết! Người nếu như ngay cả mục tiêu của mình còn không có, như vậy chẳng khác nào đã chết! Cho nên, Bạch Hà Sầu đi đến phương bắc không phải để tìm thần, mà là tìm sinh lộ cho mình!

Lão vỗ nhẹ nhẹ lên vỏ cây hòe già bên cạnh:

- May là hấn rốt cục cũng tìm được một mục tiêu mới, nếu không thì một tên cướp giống như hấn vậy, nếu mà mất đi mục tiêu, chỉ sợ chính mình cũng đi tìm chết luôn.

Đỗ Duy nhắm mắt suy nghĩ một lát, sau đó mở mắt nhìn Lam Hải Duyệt. Hấn tươi cười ôn hòa, nhẹ nhàng nói:

- Vậy mục tiêu của người là gì?

***

- Mục tiêu của người là gì?

Bạch Hà Sầu ngồi đối diện Tinh Linh vương, nhìn đối tượng “luyện tập” của mình hỏi.

Trên mặt Vu vương mang theo nụ cười... Bạch Hà Sầu chưa bao giờ cười, nhưng hôm nay đã cười rất nhiều lần.

Thanh âm của hấn phảng phất như đang hỏi, nhưng lại tựa hồ giống như một loại tự lảm bảm lâu bầu:

- Người là Tinh Linh vương, là đứng đầu của đại quân tội dân, mục tiêu của người chẳng lẽ chính là lãnh đạo tội dân đánh vào thế giới loài người, báo thù cho tổ tiên vạn năm trước của các người? Đoạt lại mảnh đất sinh tồn của các người? À, người còn muốn đem việc sinh tử tồn vong của tộc nhân đeo ở trên người, người muốn phụ trách sự phồn vinh của tinh linh tộc... những cái này toàn bộ đều xem là mục tiêu của người đi.

Nhìn Lạc Tuyết, Bạch Hà Sầu lắc đầu:

- Cho nên, người không đủ mạnh mẽ, mục tiêu của người quá nhiều.

Đạo lý này rất đơn giản, đơn giản đến mức hầu như người nào trên thế gian này cũng biết! Nhưng hết lần này tới lần khác, đạo lý ai cũng biết này chỉ có một mình Bạch Hà Sầu làm được!

Mục tiêu duy nhất của hần chính là: Cường đại!

Vì cường đại, hần có thể vứt bỏ tất cả! Cái gì Đại Tuyết Sơn, cái gì sư môn ân oán, thậm chí ngay cả hưởng thụ của đời người, cuộc sống, tình cảm. Hần đều có thể vứt bỏ!

Thân là Vu vương của Đại Tuyết Sơn, hần có thể vì sự truy cầu cường đại mà tùy tiện đem Đại Tuyết Sơn nhất mạch vứt bỏ, một mình bắc thượng!

Trong lòng hần, không cần bất cứ thứ gì. Chỉ có một chữ: cường đại!

Cho nên, hần mới là vô địch. Hần mới là Bạch Hà Sầu!

Cho nên hần mới có tư cách hướng về phía Lạc Tuyết, dùng giọng điệu đùa cợt nhàn nhạt mà nói:

- Người không đủ cường đại!

Sắc mặt Lạc Tuyết vẫn rất bình tĩnh:

- Ta biết, người hần không phải là tới tìm ta.

Âm thanh của Tinh Linh vương có chút khở sở:

- Bởi vì ta còn chưa đủ tư cách.

Bạch Hà Sầu gật đầu thừa nhận, sau đó hần chỉ vào bên cạnh. Phương hướng mà tay của hần chỉ, sau khi lướt qua thần đài, chính là một pho tượng!

Pho tượng đó, chính là hình một tinh linh, lưng đeo trường cung...

- Ta đến tìm hần... hoặc có thể nói, là bọn họ.

Bạch Hà Sầu nói rõ:

- Thần! Ta chỉ muốn biết như thế nào mới có thể tìm tới bọn họ. Hoặc là như thế nào mới có thể bức bọn họ xuất hiện?

Lạc Tuyết không nói lời nào.

Bạch Hà Sầu lắc lắc đầu:

- Có lẽ, ta phải đại khai sát giới? Dem những tội dân bọn người giết chết mười tám vạn, hoặc là giết người... mới có thể bức bọn họ xuất hiện? Nếu như nói như vậy, thì hãy tin rằng ta sẽ không do dự mà làm như vậy đâu.

Thanh âm tràn ngập sự hờ hững và lãnh khốc!

- Bọn họ rốt cục là ở nơi nào?

***

- Người cứ vậy mà đi sao?

Lam Hải Duyệt nhìn Đỗ Duy đột nhiên bỏ dở chén trà, bước tới cổng tiểu viện, nhíu mày nói.

- Không đi thì có thể làm gì?

Đỗ Duy cũng không quay đầu lại.

Lam Hải Duyệt thở dài, lão biết, trong căn phòng tại đình viện, ánh mắt sâu kín của Allu đang xuyên thấu qua khe cửa mà dừng lại trên người Đỗ Duy.

- Người... đã biết rồi sao?

Lam Hải Duyệt cười khở.

Đỗ Duy rốt cục cũng dừng lại, nhưng vẫn không hề quay đầu lại:

- Biết rồi! Cái lão biến thái kia đem đồ đệ bảo bối giao đến cho người, rồi chính mình lại không nói tiếng nào chạy đến phương bắc tìm chết... ta cũng không phải thành ngu. Còn có thể chưa rõ ý tứ của hắn sao?

737. Chương 517: Huynh Đệ Trùng Phùng (đoạn 4)

- Nàng còn rất trẻ, kỳ thật ta cũng không nỡ nhẫn tâm.

Lam Hải Duyệt lắc đầu:

- Người...

- Ta...

Đỗ Duy đột nhiên hít vào một hơi thật sâu. Xoay người quay về phía căn phòng nhỏ. Hắn biết, cô bé kia đang tại khe cửa nhìn mình. Sau đó lớn tiếng nói một câu:

- Xin lỗi!

Dứt lời, Đỗ Duy không bao giờ dừng lại nữa, bước dài chạy ra cổng tiểu viện. Một hơi liền chạy ra khỏi con phố này!

Lam Hải Duyệt thở dài sâu kín, lại nghe thấy ầm một tiếng, Allu đã từ trong phòng chạy ra, vọt tới trước mặt của mình.

- Người... đã nghe thấy rồi?

Lam Hải Duyệt không hề ngẩng đầu.

Allu đã gỡ mặt nạ của mình xuống, dùng sức cắn môi, khóe mắt chan hòa lệ rơi. Rốt cục, bùm một tiếng quỳ gối xuống trước mặt Lam Hải Duyệt.

- Ta... ta không muốn làm Vu vương!

Những giọt nước mắt rốt cục cũng xuôi dòng chảy ra, lăn dài trên hai gò má. Cô bé này trước mặt Lam Hải Duyệt dập đầu phanh phanh liên tục.

- Ngốc lắm... Người, ta, ngoài ra cả lão sư phụ biến thái của người. Toàn bộ đều là đồ ngốc cả.

Lam Hải Duyệt thì thào nói nhỏ, vươn bàn tay khô gầy nhẹ nhàng vuốt đầu Allu.

***

Nhìn về phía xa, tường thành của đế đô đã hiện ra trước mắt.

Bất quá, cũng vì nhìn núi mà chạy chết ngựa, nên mặc dù thấy tường thành của đế đô ở phía xa xa, nhưng bây giờ có ra sức dùng roi thúc ngựa thế nào cũng chưa chắc có thể tới nơi trước mặt trời lặn.

Trên đường lớn ở phía đông nam đế đô, trong một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá, một thiếu niên từ trong cửa sổ xe vươn đầu nhìn đế đô xa xa, trên mặt mang theo một chút hưng phấn và chờ mong.

- Thiếu gia!

Một tên kỵ sĩ hộ vệ cưỡi ngựa chạy tới bên xe ngựa, ngồi trên ngựa khom lưng hành lễ:

- Chiều nay chỉ sợ không vào được trong thành. Chúng ta có nên ở trấn nhỏ bên ngoài này qua đêm hay không?

- Không cần!

Thiếu niên trong xe ngựa hé ra khuôn mặt anh tuấn, cái mũi thẳng, môi mỏng, biểu thị một con người kiên nghị quả cảm:

- Ca ca đã nói, chiều nay hắn sẽ đứng ở cửa thành chờ chúng ta. Bảo mọi người tăng tốc lên một chút, chiều nay ta muốn ở nhà qua đêm.

Kỵ sĩ cỡi ngựa không nói một lời gật đầu lĩnh mệnh đi. Tiếp đó đội xe này tốc độ nhanh hơn, vó ngựa tung bay, bánh xe cuộn cuộn hướng về đế đô xuất phát.

Ước chừng một canh giờ sau, giờ phút này mặt trời đã sớm khuất sau rặng núi. Căn cứ theo pháp lệnh của đế quốc, vào thời khắc này, cửa thành của đế đô đã sớm đóng cửa.

Nhưng khi đội xe này đi tới cửa lớn hướng đông nam của đế đô, lại thấy lúc này cửa thành đang mở rộng ra, một người trẻ tuổi toàn thân hắc y đang đứng dưới cửa thành... hai tay để ở phía sau, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo một tia mỉm cười ôn nhu, ánh mắt sáng ngời lại có vẻ nhu hòa.

- Ca ca!

Xe ngựa còn chưa dừng, thiếu niên trong xe đã nhảy xuống, chạy dài tới. Sau đó dùng lực ôm chầm lấy người trẻ tuổi kia.

Dùng sức ôm đệ đệ của mình, hai huynh đệ xa cách lâu ngày gặp lại. Trong lòng chính là đệ đệ của mình, hai năm nay trưởng thành rất nhiều, vóc người đã phát triển cao ráo so với mình không sai biệt lắm, bả vai còn rộng hơn nhiều.

Hơn nữa, không giống như mình lúc trẻ ốm yếu. Tên đệ đệ này từ nhỏ đã cường tráng, đặc điểm duy truyền của gia tộc được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trên người hắn, mặc dù mới có mười bốn tuổi, cũng đã có ba phần dáng dấp của một người thừa kế võ hân gia tộc.

- Tốt lắm, khá là xúc động!

Đỗ Duy mỉm cười:

- Mấy ngày nữa người sẽ chính là bá tước rồi.

Gabri nhìn sắc mặt huynh trưởng của mình, đã nhận ra mặc dù ca ca cười rất ôn hòa, nhưng trong ánh mắt đã có chút u buồn:

- Đại ca, người có chuyện gì không hài lòng sao? Trong đế đô có ai đắc tội với người sao?

- Không có!

Đỗ Duy thản nhiên nói:

- Bây giờ người dám đắc tội với ta chỉ sợ tìm còn không ra.

Dừng một lúc, hắn lắc đầu:

- Chỉ bất quá bị một tên gia hỏa không phải là người chọc điên. Cũng không có gì đáng nói lắm.

Vừa nói, hắn vừa kéo tay đệ đệ bước vào cửa thành, phía sau những hộ vệ gia tộc lập tức vội vàng đuổi theo.

Quan thủ hộ cửa thành dùng ánh mắt cung kính nhìn hai người rời đi.

Mặc dù giờ này còn chưa đóng cửa thành mà cho người vào, đã vi phạm pháp lệnh. Bất quá đôi huynh đệ này, cũng thuộc về giai cấp đặc biệt!

Công tước hoa Tulip muốn dẫn đệ đệ vào thành. Muốn cửa thành đông nam của đế đô mở muộn một canh giờ. Ai dám lắm miệng!

- Tháng sau chính là sinh nhật của người, cũng là lễ thành nhân của người.

Đỗ Duy nhìn đệ đệ dần lớn lên của mình, vừa cười nói:

- Ngoài ra, người vợ chưa cưới của người. Ta cũng đã thay người xem qua, là một cô nương rất tốt, chỉ là tính tình hơi nóng nảy một chút.

738. Chương 518: Lựa Chọn Của Gabri (đoạn 1)

Lúc nhắc về lễ trưởng thành, thần sắc của Gabri vẫn bình thản, nhưng khi nói đến “vị hôn thê” này, Gabri đã có vài phần mất tự nhiên, hắn tựa hồ có ý liếc mắt nhìn huynh trưởng của mình, thay đổi chủ đề:

- Ta nghe nói, huynh đã giết một tên Thần Thánh kỵ sĩ, hơn nữa còn là đại kỵ sĩ trưởng.

Gabri nhìn sắc mặt của Đỗ Duy.

Đỗ Duy khẽ nhún mày, sau đó mới cười nói:

- A, tin tức truyền đi nhanh vậy à?

Gabri thở dài, thoáng có chút lo lắng:

Huynh, ta biết tính của người, làm chuyện gì đều có đạo lý của mình. Cho nên mặc kệ huynh đã làm gì, ta đều sẽ đứng ở phía huynh... Nhưng huynh đừng quên, mẫu thân của chúng ta là một tín đồ thành kính của giáo hội. Biết được tin tức kia, mẫu thân rất buồn.

Đỗ Duy suy tư một lát, đột nhiên cười lạnh:

- Hừ, giáo sở của giáo hội ở Rowling bình nguyên đã chạy đến nói nhảm gì ở đây?

- ... Giáo sở ở Prescott hành tẩu đã hành động trước khi ta rời đi, đã tới nhà một lần trên danh nghĩa là tặng ta vài món lễ vật, chúc mừng ta sắp tổ chức lễ trưởng thành, nhưng ... khẳng định là đã cố ý đem một chút chuyện thông qua đám người hầu truyền tới tai mẫu thân.

Đỗ Duy hắc hắc cười lạnh:

- Những tên thần côn này luôn thích trò “ám chiêu”.

Hắn liếc mắt nhìn đệ đệ:

- Người đã làm thế nào?

Trong ánh mắt Gabri lộ ra một tia cương nghị:

- Còn có thể làm thế nào? Trước khi đi ta đã cho quản gia đem chặt đứt chân và đuổi cổ ra đường những tên người hầu nói láo với mẫu thân, sau đó nói cho mẫu thân biết, hoàng quyền cùng thần quyền cho tới bây giờ vẫn còn đấu tranh gay gắt, bây giờ nhà chúng ta đã gắn bó với hoàng thất, có một số việc không thể không làm. Còn về phần giáo hội của Prescott hành tẩu... ta đã hạ lệnh giảm 50% thuế cống hiến tôn giáo, khiến cho bọn người kia không dám chạy đến để đô mà cáo trạng.

Đỗ Duy cười cười, đối với sự trưởng thành của đệ đệ rất vừa lòng. Dù sao, tương lai muốn quản lý gia tộc Rowling cũng không thể là một con cừu ôn nhu, mà phải là một con sư tử có gan tiêu diệt tất cả những sự khiêu khích trên lãnh địa của mình!

- Được rồi, sau khi lễ trưởng thành của người tổ chức, có hai kiện đại sự: một là chuyện gia đình, cho người đám cưới với vị hôn thê của người, chuyện thứ hai ... chính là tiền đồ của người. Dựa theo truyền thống xưa nay, người thừa kế gia tộc Rowling đều vào quân đội, người có ý kiến gì không?

Hai huynh đệ ngồi trên lưng ngựa vừa đi vừa nói. Sau khi Đỗ Duy đưa ra vấn đề, Gabri cũng không lập tức trả lời, mà cúi đầu trầm mặc một hồi lâu, sau đó khi hắn ngẩng đầu lên, trên gương mặt thiếu niên tràn đầy vẻ chân thành:

- Ca ca, huynh hy vọng ta sẽ đi đâu?

Đỗ Duy sững sốt, hắn nhìn người đệ đệ đã trưởng thành của mình, mỉm cười nói:

- Người đã trưởng thành, không phải chuyện gì cũng là do ta an bài, người hẳn là có chủ trương của bản thân. Ta chỉ có thể cho người một ít ý kiến, cũng không có thể giúp người quyết định gì cả.

Vừa nói, Đỗ Duy dừng ngựa, nhìn đệ đệ đang ngồi thẳng trên lưng ngựa một chút, đột nhiên cười cười rồi tiện tay cởi áo choàng của mình xuống mặc vào cho Gabri, ôn nhu nói:

- Để đô dù sao cũng không phải như phương nam, buổi tối trời rất lạnh, người mặc thêm cái này vào đi.

Gabri nhìn gương mặt của ca ca, hai huynh đệ tướng mạo có năm, sáu phần tương tự. Nhưng nếu so sánh thì trái lại, kẻ mới mười bốn tuổi như Gabri đã có chút phong phạm truyền thống của gia tộc Rowling là cường tráng. Hình dáng khuôn mặt cũng sắc sảo một chút, thậm chí mới gần mười lăm tuổi mà trên mặt đã

có một ít lông tơ nhàn nhạt như một chòm râu mềm mại. Trái lại Đỗ Duy, trưởng tử của gia tộc Rowling, tựa hồ so sánh với đệ đệ của mình lại gầy hơn một chút, bả vai cũng không rộng như Gabri.

Từ điểm đó xem ra, sau khi Gabri lớn lên, chỉ sợ so với Đỗ Duy hay Raymond bá tước còn có phần hình tượng của một võ tướng đế quốc hơn.

Ngược lại Đỗ Duy, lại trông giống như một quan văn.

Sau khi nhìn vào hai mắt ca ca, Gabri không chút do dự đem áo choàng khoác vào. Đỗ Duy vừa lòng cười cười:

- Tốt lắm, nói đi, người có ý kiến gì không! Người cứ nói với ta trước, dù sao bây giờ ta cũng là người có chút địa vị, người muốn làm gì ta sẽ để cho người như ý nguyện.

- Ta muốn vào quân đội, muốn điều binh khiển tướng, cho dù khởi đầu có là quân cấp thấp đi nữa cũng được, giống như phụ thân năm đó vậy.

Thanh âm của Gabri rất kiên định:

- Ta không muốn trực tiếp vào trong Thống soái bộ làm việc như một văn chức quân nhân, như vậy thật không có ý nghĩa.

- Đi quân đội làm quân cấp thấp?

Đỗ Duy do dự một lát rồi không nói gì thêm nữa.

Hai huynh đệ đều bảo trì trầm mặc, nhưng Gabri lại ngẫu nhiên thỉnh thoảng lén đánh giá Đỗ Duy, nhìn ánh mắt Đỗ Duy đang biến hóa, trong lòng cũng có chút thấp thỏm, không biết ca ca có thể duy trì quyết định của mình hay không.

Hắn lựa chọn như vậy thật ra cũng có nguyên nhân. Phụ thân của bọn họ, Raymond bá tước quá cố năm đó sau khi trưởng thành đã trực tiếp lấy thân phận bá tước gia nhập vào quân đội của đế quốc, mà không lựa chọn làm văn chức trong thống soái bộ, trực tiếp tiến vào quân đoàn Bạo Phong tại phương bắc, sau đó làm quân cấp thấp ba năm, từ từ thăng tiến, tiếp đó lên chức đội trưởng, sau ba năm nữa thì rốt cục đã được làm thống lĩnh quân.

Đương nhiên, tốc độ thăng quan như thế quả thật là nhanh như hỏa tiễn, dù sao thân phận của hắn cũng là người thừa kế của Rowling gia tộc. Có thể quyết định như vậy, đã xem như rất hiếm thấy trong các quý tộc đương thời, bởi vì đa số các nhà giàu có quý tộc đều sẽ không đem người thừa kế của mình mà đưa đến quân đội chịu khổ sở gian nan đi đầu, mà là đều lựa chọn một cái chức vị nào đó trong các ngành tại đế đô, sau đó từ từ xây dựng tư cách, khi tới độ tuổi nhất định sẽ lại được phái đến quân đội địa phương. Trực tiếp đảm nhận một chức vụ quân cao cấp, kiếm vài cái công trạng linh tinh như “trừ phiến loạn” và “duy trì trị an địa phương”, sau đó có thể vinh quang mà quay lại đế đô, tại quân đội trở thành một vị tướng quân có quân hàm cấp bậc, hoặc là giữ một chức vụ không thấp trong thống soái bộ...

Đây mới là con đường làm quan của đại bộ phận những kẻ thừa kế quý tộc, rất thuận lợi hơn nữa không phải chịu nhiều đau khổ.

Năm đó Raymond xem như là một trường hợp cá biệt, hắn cự tuyệt ở lại Thống soái bộ trong đế đô, mà chạy đến gia nhập vào một trong tứ đại quân đoàn chủ chiến của đế quốc có điều kiện gian khổ nhất, thủ hộ rừng rậm Băng Phong tại phương bắc - Bạo Phong quân đoàn. Mặc dù ba năm liền lên tới chức thống lĩnh quân cũng là do có lực ảnh hưởng của gia tộc nhưng hắn vẫn cần phải chịu khổ khiến cho tất cả mọi người rất bội phục. Hơn nữa, Bạo Phong quân đoàn có thể xem là nơi gian khổ nhất đế quốc, hắn tự mình mang theo quân đội vào rừng rậm Băng Phong giao chiến cùng ma thú, cũng cùng những dòng binh đoàn buôn lậu giao thủ, thụ thương rồi lập công... những công lao này chỉ xem như đem hạt muối giữa biển...

... nhưng hắn làm vậy đã quá đủ để mọi người kính nể đối với hắn. Tất cả đều cho rằng, thân là một người thừa kế võ huân gia tộc của đế quốc, mà có thể làm như vậy, đủ để thấy được sự vĩ đại của hắn, như vậy hắn là hắn có thể quay về đế đô để hưởng phúc rồi.

Nhưng hắn vẫn không làm vậy!

Hắn lại chạy tới quân đoàn Tây bắc! Đảm nhiệm chức đoàn trưởng đoàn kỵ binh một năm, dẫn người tại tây bắc cùng với những tên mã phi hung tàn và người thảo nguyên chém giết một hồi!

Có thể nói, hai quân đoàn chủ chiến gian khổ nhất để quốc, hắn đều đã trải qua. Đã từng nằm gai nếm mật!

739. Chương 518: Lựa Chọn Của Gabri (đoạn 2)

Để quốc hòa bình hai trăm năm, các nhà giàu và quý tộc bao gồm rất nhiều võ huân thế gia, đều đã dần dần trở nên tầm thường, trăm mê trong hòa bình, rất ít có người như Raymond nguyện ý chịu khổ tôi luyện chính mình.

Bây giờ, rất hiển nhiên Gabri cũng hy vọng được bước theo dấu chân của phụ thân.

Đỗ Duy lại trầm tư, không lập tức trả lời Gabri, mà hai người cứ thế một mạch về đến phủ công tước.

Đi tới cửa, nhìn tòa nhà và đình viện rất quen thuộc trước mắt, mặc dù nó đã được tu bổ và xây dựng thêm khiến cho phủ công tước bây giờ so với bá tước phủ ngày xưa càng hoa mỹ lộng lẫy hơn.

- Bá tước phủ của người bây giờ đã không còn địa chỉ.

Đỗ Duy cười nói:

- Chuyện xảy ra nhiều lắm, hơn nữa ta cũng xin lỗi người, cái nhà này ... nguyên là của người. Nhưng điện hạ lại thưởng cho ta làm phủ công tước, cho nên mấy ngày này người chịu khó ở tạm.

Gabri cười ha ha một tiếng:

- Được rồi, ca ca của ta, nhà này là của huynh cũng chính là của ta, hai huynh đệ ta không cần phải phân biệt làm gì.

Bọn người hầu chạy tới dắt ngựa vào trong, kỵ binh hộ vệ của Gabri cũng đi vào nghỉ ngơi, Đỗ Duy trực tiếp mang theo đệ đệ đi tới thư phòng trước tiên.

Một lát sau, bọn người hầu dọn bữa tối đến, hai huynh đệ ăn tại thư phòng, chỉ ăn một chút thịt nướng đơn sơ.

Gabri ăn được hương vị ngọt ngào, sau cùng xoa xoa miệng cười nói:

- Nói tới thịt nướng, cũng là ca ca làm là tuyệt nhất.

- Dù sao bây giờ người cũng đã tới đây rồi, sau này còn nhiều dịp, có cơ hội ta sẽ làm cho người ăn.

Đỗ Duy cười cười.

Sau đó hắn nhẹ nhàng vứt bỏ cây dao nhỏ trong tay, sắc mặt khôi phục vẻ nghiêm túc, nhìn đệ đệ:

- Tốt lắm, chúng ta nói chuyện.

Sắc mặt Gabri cũng nghiêm nghị, cùng Đỗ Duy trở lại ngồi trước bàn làm việc. Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của huynh trưởng có chút nhú mày, Gabri có thể cảm giác được cùng với tuổi của huynh trưởng ngày càng lớn lên, tước vị ngày càng cao, quyền lực sở hữu trong tay ngày càng nhiều, thì uy thế trong ánh mắt ấy phát ra cũng càng ngày càng nặng.

Giờ phút này ngồi trước mặt ca ca, trong lòng Gabri đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu: hiện tại nhìn ca ca, phảng phất như năm đó nhìn phụ thân uy nghiêm cũng giống như vậy.

- Người muốn đi tòng quân, từ trong đó tôi luyện chính mình, ta vì đừng khí đó mà cảm thấy kiêu ngạo.

Đỗ Duy chậm rãi mở miệng, thanh âm của hắn trầm xuống:

- Người muốn đi đến chi quân đội nào?

Gabri cười, hắn nghe ra ca ca đã tán thành ý nghĩ của mình:

- Mấy địa phương phòng ngự không cần phải nghĩ tới, người cũng biết bộ dáng của những địa phương này mà! Đi tới những địa phương này chỉ sợ ngay cả ta cũng sẽ lười biếng.

- Không, Gabri.

Đỗ Duy lắc đầu:

Người ở tại Rowling bình nguyên có lẽ không biết, kỳ thật hai năm gần đây Nhiếp Chính vương diện hạ một mực chinh đồn các địa phương phòng ngự, giải trừ quân bị một nhóm lớn nhân viên rườm rà tại các địa phương phòng ngự này, mà huấn luyện hằng ngày với quân kỷ đã trải qua chinh đồn, so với năm xưa tốt hơn rất nhiều.

- Dù sao ta cũng không muốn đi đến các địa phương phòng ngự đó.

Gabri thần khiết nói một câu.

Đỗ Duy cười:

- Không đi thì không đi, như vậy người muốn đi đến mấy cái quân đoàn chủ chiến sao? Hay là Vương Thành cận vệ?

- Vương Thành cận vệ cũng đừng nghĩ tới đi! Vương Thành cận vệ quân lại đóng tại đế đô, thực ra ta không muốn ở lại đế đô.

Đỗ Duy thở dài, hắn mơ hồ đoán được tính toán của đệ đệ, nhưng vì tôn trọng đệ đệ hắn vẫn hỏi:

- Người muốn đi nơi nào?

Gabri cười cười, hắn bắt đầu chỉ tay nói:

- Ta rất có hứng thú với đạo quân Lôi Thần Chi Tiên (chiếc Lôi Thần Chi Tiên), nghe nói cái quân đoàn mới thành lập này có vũ khí trang bị đều cực tốt, rất nhiều vũ khí kiểu mới đều là ưu tiên cho bọn họ, ta rất muốn đi. Nhưng thống soái của quân đoàn này là Arike, ta dù một mực ở tại Rowling bình nguyên nhưng cũng biết cái tên Arike này cùng ca ca bất hòa, cùng với gia đình chúng ta là địch nhân cho nên ta tự nhiên không thể đi làm thủ hạ của hắn, nếu không chẳng lẽ để hắn hành hạ cho đến chết ư.

Đỗ Duy cười, nhìn trên mặt đệ đệ mình lộ ra tính trẻ con quen thuộc, trong lòng có chút ảm áp.

- Quân đoàn phía nam cũng không cần phải nói, hàng năm canh giữ những cái ao đầm kia tại phía nam... Nhưng mà cả phía nam quanh năm hòa bình, hơn nữa nhiều năm qua một mực bị giải trừ quân bị và điều động người, xây dựng hải quân đều là điều động từ quân đoàn phương nam. Lúc thanh trừ Vương Thành cận vệ quân, cũng là điều động một nhóm từ quân đoàn phía nam. Lần này thành lập quân đoàn Lôi Thần Chi Tiên này, lại cũng là điều động nòng cốt từ phía nam nốt. Bây giờ quân đoàn phía nam chỉ là một cái thùng rỗng, sức chiến đấu thực tế chỉ sợ còn không bằng các địa phương phòng ngự nữa! Ta cũng không thêm đi đến cái địa phương nhàn chán như vậy.

- Chẳng lẽ người muốn đi Phương Bắc?

Đỗ Duy sắc mặt bắt đầu ngưng trọng.

- Đúng vậy, Bạo Phong quân đoàn là lựa chọn đầu tiên của ta.

Gabri cười nói:

- Huynh cũng biết, lúc phụ thân còn trẻ cũng đi tới quân đoàn bạo phong đầu tiên, bây giờ quân đoàn trưởng Rostock tướng quân chính là bạn tốt của phụ thân năm đó. Chỉ cần ta nói với hắn một tiếng, hắn hẳn là sẽ chiều cổ cho ta nên huynh cũng không cần phải lo lắng.

Đỗ Duy trong lòng thở dài, trên mặt lại không chút biến hóa, chậm rãi nói:

- Trừ Bạo Phong quân đoàn ra, người còn lựa chọn nào khác không?

- Đi sư đoàn tự lập tại tây bắc cũng không sao.

Gabri cười cười:

- Nhưng đó là địa phương của huynh, quân đoàn tự lập tại Tây Bắc cũng là thuộc quyền hành của huynh, cũng xem như là quân đội tư nhân của huynh, ta mặc dù đối với nơi đó có hứng thú thế nào đi nữa, nhưng cũng lo lắng có người nói xấu. Ta chính là muốn đi tôi luyện chính mình, không muốn cứ mãi ẩn mình trong đôi cánh bảo vệ của huynh ...

Câu nói sau cùng, Gabri đã biểu lộ thực trạng nội tâm của mình.

Đỗ Duy mơ hồ nhíu mày lại.

Bởi vì hắn rất rõ ràng, hai lựa chọn này đều là không ổn! Cực kỳ không ổn!

Nếu như vào thời kỳ hòa bình, Đỗ Duy đương nhiên không phản đối đệ đệ của mình đi hứng chịu chút đau khổ, đi tới Bạo Phong quân đoàn cũng không sao. Mặc dù rừng rậm Băng Phong có thể sẽ có chút nguy hiểm, nhưng chỉ cần phái thêm mấy người cao thủ hộ vệ của gia tộc hắn là không có vấn đề gì lớn.

Phụ thân năm đó chẳng phải cũng vậy sao.

Nhưng bây giờ thì khác!

Gabri không biết... nhưng Đỗ Duy thì biết!

740. Chương 518: Lựa Chọn Của Gabri (đoạn 3)

Tương lai một năm nữa, tội dân dị tộc sẽ từ phương bắc xâm lược. Lúc đó, Bạo Phong quân đoàn sẽ đứng mũi chịu sào đầu tiên!

Mặc dù Đỗ Duy không muốn đả kích tâm tình của đệ đệ, nhưng thân là ca ca hắn cũng có tư tâm! Tương lai có chiến tranh, là phòng tuyến đứng đầu nên Bạo Phong quân đoàn sẽ trở thành người đầu tiên cùng đại quân tội dân chém giết, tỉ lệ thương vong hiển nhiên sẽ rất cao!

Hắn không muốn đệ đệ của mình đi mạo hiểm!

Mà quân đoàn độc lập tại tây bắc ... kỳ thật cái quân đoàn này chính là một cái quân đoàn nguy trang do Đỗ Duy và Thần hoàng tử lập nên mà thôi!

Cái quân đoàn độc lập tây bắc này, kỳ thật căn bản không phải là bộ binh! Bởi vì sau khi quân đoàn tây bắc bị diệt, uy hiếp từ thảo nguyên đã bị Đỗ Duy khóa chặt từ bên ngoài, nên tây bắc không cần phải có đại quân đóng binh nữa. Cái đại quân độc lập này thật ra là do Đỗ Duy và Thần hoàng tử lạng lẹ lập ra...

Không quân tương lai của đế quốc!

Hơn hai năm qua, nhà xưởng tại tây bắc thành đã sản xuất ra cuộn cuộn không ngừng, sau khi trải qua kỹ thuật cải trang và thay đổi đã bắt đầu trang bị quy mô lớn cho quân đoàn độc lập tây bắc. Tiến hành rất nhiều huấn luyện, chỉ quân đội này sẽ là quân chủ lực trong đại chiến tương lai!

Quân đoàn độc lập này, tương lai dựa theo hình thức chiến đấu không quân chắc chắn sẽ cùng với tội dân liều chết. Đỗ Duy vì an toàn của đệ đệ mình, tất nhiên là không muốn cho Gabri đi làm phi công!

Nhớ lại, Bạch Hà Sầu từng dùng vu thuật truyền lại cho mình bức thư, miêu tả chiến lược của tội dân.

Những tên ngu (bò tót) võ sĩ thực lực vượt xa nhân loại bình thường này, ngoài ra còn có binh lính thú nhân tùy thời có thể cuồng hóa để tăng sức chiến đấu... vũ khí chiến đấu do ả nhân tộc làm ra uy lực cũng mạnh mẽ mười phần.

Nhìn lại khuôn mặt còn thanh niên của đệ đệ mình.

Đỗ Duy kiên quyết lắc đầu!

- Đệ đệ, ta nói, ta tôn trọng tất cả lựa chọn của ngươi, ta cũng sẽ không bắt buộc ngươi phải làm cái gì. Nhưng thân là ca ca của ngươi, ta cần phải nói ra ý kiến của mình.

Đỗ Duy sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú Gabri:

- Ta... phản đối ngươi đi Bạo Phong quân đoàn hay quân đoàn độc lập tây bắc.

- Tại sao?

Gabri không có lập tức sốt ruột phản bác, mà rất trầm ổn đưa ra nghi vấn đối với Đỗ Duy.

Biểu hiện này khiến cho Đỗ Duy rất vừa lòng. Rất tốt, đệ đệ rất cục cựa cũng có vài phần bộ dáng của người trưởng thành, mà không phải như đám tiểu hài tử chớp bông không biết sống chết.

- Ta không giấu gì người.

Đỗ Duy thở dài, đề thấp thanh âm:

- Chuyện này bây giờ còn là một bí mật, nhưng sau nửa năm nữa sẽ được công bố ra.

Hắn đột nhiên từ cái bàn lúi ra bản đồ đế quốc, trải dài trên mặt bàn, đưa tay chỉ lên rừng rậm Băng Phong phương bắc:

- Ta nghĩ người biết hai năm trước rừng rậm Băng Phong phát sinh sự tình ma thú tàn sát bừa bãi. Lần đó đã khiến cho Bạo Phong quân đoàn tổn thất thảm trọng.

- Biết!

- Rất tốt! Vậy ta cho người biết, đây chỉ là khúc dạo đầu mà thôi.

Thanh âm Đỗ Duy tràn ngập mùi vị lãnh khốc:

- Trong tương lai, một năm sau, ở phương bắc, từ phía rừng rậm Băng Phong sẽ có một nhóm lớn rất lớn... chúng ta chưa bao giờ biết, cũng chưa bao giờ được biết chủng tộc tà ác xâm lược! Bọn họ không phải là nhân loại, mà là dị tộc. Bọn họ có đại quân ít nhất là hơn trăm vạn và sức chiến đấu cường đại! Mục tiêu của bọn họ không giống như những con ma thú láo nháo chạy bán sống bán chết kia, mà là... tiêu diệt sạch loài người! Đây là một hồi đại chiến tranh! Rừng rậm Băng Phong sẽ là chiến tuyến đầu tiên!

Gabri sợ ngây người.

Trong phòng đột nhiên rơi vào yên tĩnh.

Gabri nhìn ánh mắt của ca ca mình, lại nhìn một chút trên bản đồ vị trí rừng rậm Băng Phong.

Tin tức như vậy, bất luận là kẻ nào trong chốc lát chỉ sợ rất khó tin tưởng và đón nhận!

Đại lục đã hòa bình mấy trăm năm! Cho tới nay, đối với người của Roland đế quốc, địch nhân duy nhất được biết đơn giản chính là cái quân đoàn tây bắc phản động kia, bây giờ đã bị Đỗ Duy tiêu diệt.

Ngoài ra còn có vó ngựa của thảo nguyên, những tên mọi rợ thảo nguyên kia nhưng cũng chỉ là một mối họa mà thôi, không tính là đại uy hiếp gì.

Nếu như miễn cưỡng mà nói, có lẽ về phần Nam Dương... người Roland kiêu ngạo cũng sẽ không đem những người dân trên thuyền nhỏ cầm trường mâu múa may này xem là “địch nhân” - bọn họ không có tư cách đó!

- Phương bắc?

- Phía bắc rừng rậm Băng Phong?

- Dị tộc không phải là nhân loại?

Gabri nhất thời hỏi liền ba vấn đề liên tiếp.

Hắn nhìn ra được, ca ca tuyệt đối không phải là đang giỡn!

- Bây giờ người biết chuyện này trong đế đô chỉ có Nhiếp Chính vương điện hạ, hẳn có lẽ đã nói cho Chelsea đại nhân, nhưng cũng giới hạn trong nội bộ hạch tâm quyền lực của đế quốc sẽ không có quá năm người biết. Mà trừ lần đó ra, biết tin tức kia còn có Giáo hoàng của Thần điện... ngoài ra, chủ tịch của ma pháp công hội là Jacobin Dougan hẳn là cũng được cho biết.

Đỗ Duy chậm rãi di chuyển ngón tay:

- Người cũng biết, tại phương bắc đế quốc chúng ta đã thành lập một cái phòng tuyến quân sự, đế quốc đã kiến tạo một cái phòng tuyến quân sự đặc biệt rất dài - Kapersky phòng tuyến! Nếu như chỉ là vì phòng

ngừa ma thú sát hại bữa bãi, chúng ta có cần phải không tiếc tiền mà kiến tạo một cái phòng tuyến như vậy không? Đệ đệ của ta...

Đỗ Duy âm thanh tràn ngập lãnh khốc:

- Đối ngoại thì tung ra tin tức, phòng tuyến này kiến tạo dựa theo một nhu cầu tất yếu của quân sự. Nhưng trên thực tế, kiến tạo ra nó đã tốn rất nhiều tâm sức và phí tổn! Ta đã bỏ vào cái phòng tuyến này hơn một ngàn sáu trăm vạn kim tệ! Để quốc còn cho hơn mười vạn người lao công và dân phu. Nhà ở của công nhân cơ hồ đều tràn ngập một nửa phương bắc. Phòng tuyến thấp nhất đều cao gần mười lăm mét, chúng ta ở đây trang bị một số nổ pháo và phòng ngự khí giới. Sau khi phòng tuyến này được hoàn thành, quy mô của nó đủ cho ba quân đoàn đóng binh, ngoài ra dự trữ vũ khí và lương thực... Trong một năm nay, lương thực phía nam cuộn cuộn không ngừng vận chuyển tới phương bắc. Ngoài ra ở Tây bắc ta cũng hao tổn một chút tinh lực, từ thảo nguyên ép giá dê ngựa mà mua. Cái quân đoàn Lôi Thần Chi Tiên mới thành lập, quân đoàn độc lập tây bắc của ta sắp tới đều sẽ bắc thượng, cùng với Bạo Phong quân đoàn tập hợp, sau đó... phòng tuyến này chính là bức tường chống đỡ quân xâm lược của chúng ta!

Gabri rốt cục cũng mở miệng, môi hân rung rung vài cái:

- Những tên xâm lược này, rất cường đại sao?

- Phi thường cường đại.

Đỗ Duy cười khở, áp lực ba năm nay của hắn lần đầu tiên có thể cùng thân nhân nói ra:

Cường đại đến mức ta cũng không thể nắm chắc! Những tên xâm lược này sức chiến đấu cá nhân đều hơn xa so với loài người chúng ta. Hơn nữa... bọn họ còn có trí tuệ, cừu hận, quyết tâm...v...v... tất cả!

Đỗ Duy thở dài, trên mặt của hắn lộ vẻ mệt mỏi.

741. Chương 518: Lựa Chọn Của Gabri (đoạn 4)

Trên thực tế, ba năm nay hắn hết sức mệt mỏi! Trước mặt thuộc hạ của mình, hắn là kẻ đứng đầu nên không thể lộ ra chút mềm yếu nào. Nhưng bây giờ, trước mặt đệ đệ, người tín nhiệm nhất, hắn mới có thể biểu lộ thái độ mệt mỏi của mình.

- Đây không phải là chiến tranh tây bắc, đây không phải là cái loại như quân đoàn phản động tây bắc... cái loại quân phiệt phản động này, chỉ cần ba tháng là có thể diệt sạch. Cũng như hai mươi năm trước chiến tranh với thảo nguyên, rốt cục chỉ một hai năm là có thể kết thúc... Đây là một hồi chiến tranh bảo vệ đất nước, hoặc có thể nói là “bảo vệ loài người”, ta thậm chí hoài nghi trận chiến này có thể sẽ kéo dài mười năm, hai mươi năm... thậm chí còn lâu hơn!

Đỗ Duy trong lòng nhớ ra hai lần “Chiến tranh thần thoại” ở vạn năm trước.

Thời đại đen tối đó, ước chừng phải đánh suốt hơn trăm năm!

Trầm mặc...

Hai huynh đệ nhìn nhau im lặng.

Đột nhiên Đỗ Duy lại cười cười, xoay người từ giá sách lấy ra một bình thủy tinh. Bên trong bình có chứa rượu ngon - thói quen này cũng là do Đỗ Duy học hỏi từ phụ thân - lão Raymond mà ra.

Hắn vắt mở nắp bình, đưa cho đệ đệ:

- Ta nghĩ người bây giờ nhất định phải uống hai ngụm.

Gabri cười khở:

- Xem ra ta đúng là cần phải làm vậy.

Hắn ôm chai rượu, hưng hăng uống hơn một nửa. Do uống quá nhanh nên sặc vài cái.

Nhìn đệ đệ đang ho mà mặt đỏ rần, Đỗ Duy rốt cục ôn hòa cười cười:

- Người rất dũng cảm, Gabri. Ít nhất sau khi biết được tin tức kia, người không có sợ hãi đến mức đá ra quần. Nếu như người bình thường mà biết loài người chúng ta sắp phải đối đầu với một cái nguy cơ diệt chủng như vậy, chỉ sợ đại bộ phận đều sẽ khủng hoảng mà sụp đổ.

- Tin tức này... tại sao lại một mực không công bố?

Gabri cười khổ.

- Tin này ba năm trước ta đã biết.

Đỗ Duy cười khổ nói:

- Nhưng chúng ta phải có thời gian để chuẩn bị chiến tranh! Người tưởng tượng xem, nếu như tin tức kia được công bố vậy thì thế giới loài người sẽ bộc phát bao nhiêu khủng hoảng và hỗn loạn? Dưới sự sợ hãi lan tràn này ... đế quốc sẽ xuất hiện rất nhiều nội loạn. Dưới sự tuyệt vọng... mỗi người đều sẽ không chú tâm mà lao động sản xuất... Như vậy thì không thể nào làm được gì cả! Chúng ta có ba năm thời gian, trong ba năm này phải cho nông phu tiếp tục trồng trọt, như vậy đế quốc mới có thể tích trữ lương thực. Cho thợ thủ công tiếp tục sản xuất, quân đội đế quốc mới có thể vũ khí trang bị sung túc. Cho thương nhân tiếp tục lưu thông, tài chính đế quốc mới có thể duy trì đủ quân phí! Ngoài ra, trong ba năm này, chúng ta không tiếc hết thảy binh định quân phiệt Tây bắc, tiêu trừ mối họa bên trong... người tưởng tượng, nếu như tin tức kia công bố ra sớm, tự bên trong chúng ta chỉ sợ đã sớm nổi loạn không còn ra bộ dáng gì rồi! Còn bây giờ thì sao, đại bộ phận người đều không biết, cho nên chúng ta làm tốt việc chuẩn bị chiến tranh, chỉnh đốn quân đội, tích lũy vũ khí và lương thực, dự trữ tài chính, ngoài ra xây dựng phòng tuyến phương bắc...

- Nhưng việc công bố cũng rất quan trọng.

Gabri thấp giọng nói.

- Sẽ có, có lẽ sẽ trong mấy tháng tới.

Đỗ Duy thở dài:

- Sau đó, tất sẽ xuất hiện hỗn loạn. Nhưng may là chúng ta đã chuẩn bị công tác đàn áp hỗn loạn rất tốt, địa phương phòng ngự đều được chỉnh đốn. Ngoài ra quân phiệt Tây bắc đã bị tiêu diệt, ít nhất chúng ta sẽ không phải cứ lo lắng từ bên trong. Cho dù nhân dân khủng hoảng... đây là không tránh khỏi. Nhưng lương thực và vũ khí cũng đều được sản xuất đủ rồi, khủng hoảng thì cứ việc khủng hoảng đi, tới lúc đó... tin rằng với việc đứng đầu tinh thần của chúng ta, Giáo hoàng đại nhân của giáo hội sẽ nghĩ ra biện pháp để bình ổn sợ hãi. Dù sao, hắn cũng là đứng đầu tinh thần trong lòng người dân.

- Ưc ực.

Gabri lại hung hăng uống vào ngụm rượu.

Giờ phút này, dưới sự kích thích của cồn... mới có thể khiến cho tên thanh niên đang run rẩy này dần dần bình tĩnh trở lại.

Hắn cũng không yếu đuối, nhưng với lại tin tức quá lớn này, phàm là nhân loại đều sẽ khiến đầu óc hỗn loạn. Ngay cả Đỗ Duy năm đó, khi biết tin tức này cũng giống vậy.

- Ta vẫn muốn gia nhập quân đội!

Gabri đột nhiên đem toàn bộ rượu còn lại đổ xuống đất.

Mặt hắn đỏ tới mang tai, đem chai rượu nặng nề đặt lên bàn.

- Người là người thừa kế của gia tộc!

Đỗ Duy nghiêm túc nhắc nhở.

- Nhưng ta là người Rowling!

Gabri ngạo nghễ nói:

- Thân là tộc trưởng gia tộc Rowling, thân là thủ lĩnh vũ huân gia tộc kiêu ngạo, ở thời khắc vĩ đại này, Rowling gia tộc có thể nào lui ra phía sau! Nhà chúng ta chính là một phần tử thủ hộ đại lục này! Tổ tiên

chúng ta đã vì đế quốc này hăng hái chiến đấu đẫm máu, phụ thân chúng ta cũng vì đế quốc này mà chảy máu! Ta như thế nào có thể tình nguyện lui về phía sau!

- Người sẽ có cơ hội.

Đỗ Duy cười khổ:

- Nhưng, ta vẫn sẽ không đồng ý cho người ra tiền tuyến, vì trong lúc chiến đấu người rất có thể sẽ chết.

- Ta không sợ chết.

Gabri lắc đầu:

- Con cháu gia tộc Rowling, không bao giờ sợ chết.

- Ta biết. Nhưng

Đỗ Duy vẫn lắc đầu:

- Nhưng người là tộc trưởng, nếu như người chết ai sẽ kế thừa gia tộc? Đừng quên người bây giờ ngay cả một đứa con cũng không có. Một mình người vừa mới trưởng thành, người muốn chết ít nhất phải cấp cho gia tộc một người thừa kế mới được. Nếu không, chẳng lẽ người muốn xem ta đã hao phí hết thủy công sức phục hồi Rowling gia tộc, rốt cục liền đổ sông đổ biển sao?

Một vấn đề rất đơn giản, nhất thời khiến Gabri chìm trong im lặng!

Đúng vậy, Rowling gia tộc tới đời này, do Raymond chết quá sớm mà Gabri thì vừa mới trưởng thành, trưởng tử Đỗ Duy thì đã thoát ly gia tộc, trở thành một gia tộc khác.

Có thể nói, nếu như Gabri đột nhiên mà chết, như vậy Rowling gia tộc ngay cả một người thừa kế chân chính cũng không có... Kết cục chờ đợi cái gia tộc vĩ đại này chính là tan thành bụi phấn!

- Sau lễ trưởng thành của người, liền lập tức kết hôn đi, hôn lễ giản lược thôi cũng được. Sau đó... ta muốn người trong vòng một năm khiến vợ người mang thai - hoặc là nhanh hơn một chút. Đây là trách nhiệm của người đối với gia tộc. Về phần Bạo Phong quân đoàn, ta sẽ không cho người đi, bởi vì bây giờ người đi cũng không có tác dụng gì, nhưng chỉ là một quân cấp thấp bình thường mà thôi, không có giá trị cống hiến to lớn. Mà mặt khác ta sẽ có một chút an bài khác cho người... Đương nhiên, tất cả đều sẽ phải thông qua ý kiến của người. Người là đệ đệ của ta nhưng người đã trưởng thành, ta sẽ không đem ý kiến của mình mà áp đặt cho người. Người có thể suy nghĩ nếu như vẫn kiên trì với quyết định của mình...

Đỗ Duy cười khổ:

- Như vậy ta cũng sẽ đáp ứng, nhưng ta sẽ cho cao thủ đến bảo vệ người, tận lực không để người chết ở một cái chức vụ quân cấp thấp như vậy. Nếu như gia tộc Rowling Bá tước mà chết khi đang là một đội trưởng kỵ binh cấp thấp, chẳng khác nào một sự sỉ nhục. Người còn có võ đài lớn hơn, đệ đệ của ta.

Gabri đứng lên, nhìn Đỗ Duy:

- Huynh là ca ca của ta, ta nguyện theo ý huynh an bài!

Dừng một cái, hắn đột nhiên thấp giọng hỏi:

- Ca ca, chuyện này... huynh rốt cuộc nắm chắc được bao nhiêu phần?

- Người nói về cuộc chiến?

Đỗ Duy lắc đầu:

- Không có nắm chắc. Trận chiến này chỉ sợ sẽ phải kéo dài vài chục năm, thậm chí lâu hơn, cho nên... ta có một kế hoạch, sau ba tháng ta sẽ có biện pháp đem mẫu thân rời đến Nam Dương! Ở Nam Dương ta đã có chuẩn bị, cũng có thể xem như phạm vi thế lực của ta.

- Nam Dương?

Gabri sửng sốt một cái, nhưng hắn lập tức nắm được một tin tức:

- Chẳng lẽ huynh cho rằng, Kaspersky phòng tuyến sẽ không ngăn được đối phương? Lo Rowling bình nguyên cũng sẽ rơi vào tay giặc?

- Tất cả đều có thể.

Đỗ Duy lắc đầu:

- Đây không phải chiến tranh giữa loài người với nhau. Nếu là chiến tranh giữa loài người, đánh tới tới hậu, một bên chịu thua đầu hàng thì sẽ kết thúc. Nhưng đây là chiến tranh diệt chủng! Mục tiêu của đối phương có thể là làm cho loài người diệt vong! Chiến tranh như vậy, mấy ngàn năm nay loài người chưa từng gặp qua.

Gabri nhìn Đỗ Duy một hồi:

- Huynh là ca ca của ta, ta tin tưởng huynh, vô điều kiện tin tưởng huynh! Huynh muốn ta làm gì thì ta sẽ làm cái đó!

Đỗ Duy cười, ánh mắt của hắn rất sáng, dùng sức nắm lấy tay của đệ đệ:

- Yên tâm, ta cũng là một thành viên của Rowling gia tộc! Ta sẽ không làm nhục uy danh của Rowling gia tộc. Đệ đệ của ta, ta chính là hy vọng sau phụ thân, người sẽ tiếp tục trở thành một vị danh tướng!

Đột nhiên sắc mặt Gabri có chút cổ quái:

- Ca ca, về chuyện kết hôn, chúng ta có thể thương lượng một chút được không...

742. Chương 519: Bên Trong Sân Huân Luyện Của Thống Soái Bộ (đoạn 1)

Đối với Gabri, người thừa kế gia tộc Rowling này, các nhà quý tộc giàu có ở đế đô thể hiện đầy đủ các loại thái độ quan tâm. Ai cũng biết, vị này từng là một tiểu thiên tài trong lớp quý tộc thiếu niên của đế quốc, hắn sắp đến đây để tiếp nhận quyền sở hữu ruộng đất cũng như danh vọng hiển hách, tất cả đều là vô phương ngăn cản.

Đúng vậy!!! Gabri chính là một tiểu thiên tài - mà ca ca của hắn, vị này bây giờ đã là kẻ tâm phúc số một đế quốc, năm đó lại được gọi là ngu ngốc, quả là một cặp anh em thú vị!

Nhưng vì vinh quang truyền thống của gia tộc Rowling, khiến cho Gabri cũng không hề bị bài xích - quý tộc đều cực kỳ chú trọng đến truyền thống, cái mà Rowling gia tộc không bao giờ thiếu đó chính là lịch sử huy hoàng.

Cho nên, ngày thứ hai sau khi Gabri đến đế đô, các nhà quyền quý của đế quốc đều cấp cho vị thanh niên này mặt mũi, tổ chức một buổi yến hội long trọng, hoan nghênh vị bá tước tương lai của gia tộc Rowling trở về đế đô.

Hơn nữa, thoát nhìn còn thấy công tước hoa Tulip đã trở thành chỗ dựa cho hắn, Rowling gia tộc chắc chắn sẽ lại huy hoàng lần nữa. Đã không thể tránh, vậy thì không cần tránh nữa. Như vậy không bằng “thuận nước đẩy thuyền” là được.

Duy nhất khiến cho Đỗ Duy có chút ngoài ý muốn chính là tại lần tiệc tối đầu tiên hôm trước, Gabri lại cự tuyệt đề nghị của Đỗ Duy: phải mời vợ chưa cưới Austria tiểu thư của hắn cùng tham gia.

Đỗ Duy xem việc này là do sự ngượng ngùng của tuổi trẻ... Nhưng tựa hồ Gabri lại có ý nghĩ khác.

Ở bữa tiệc tối này, Gabri biểu hiện đầy đủ các dáng vẻ cử chỉ của một quý tộc thế gia tốt bụng. Tại yến hội hắn thông dong ứng đối với các khách mời, dáng vẻ cực kỳ có chừng mực, không kiêu ngạo, không siểm nịnh mà mơ hồ toát ra vài phần tự tin, trầm ổn, ngoài ra còn có một chút rụt rè đặc biệt của quý tộc. Về phương diện lễ nghi, Gabri từ một tay bá tước phu nhân dạy dỗ tự nhiên sẽ không lộ ra nửa điểm sơ hở nào.

Hắn còn rất trẻ, kế thừa huyết thống gia tộc Rowling vĩ đại, có được vẻ ngoài anh tuấn, gia thế lại huy hoàng và tiền đồ vô lượng trong tương lai - tất cả những điều này, đã trở thành lực hấp dẫn trí mạng đối với các cô nương trẻ tại yến hội!

Mặc dù nhìn từ trên xuống, hào quang của Đỗ Duy so với đệ đệ mình càng sáng chói hơn. Nhưng nhưng bây giờ ai cũng biết vị công tước hoa Tulip này là một kẻ láu cá, lúc gặp vấn đề liên quan đến đàn bà thì tốc độ chạy trốn của hắn trên mặt đất so với phong hệ ma pháp cao cấp còn có phần nhanh hơn! Cho nên dần dần đã khiến các cô nương có tâm ý với hắn phải tuyệt vọng - dứt khoát đem hắn trở thành một người thần tượng chỉ để ngắm nhìn xa xa cũng tốt lắm rồi.

Mà Gabri... không thể nghi ngờ là hắn rất... có sức thu hút! Thanh niên trai tráng trẻ trung, trong ánh mắt vẫn còn mang theo một tia ngượng ngùng non nớt, những tố chất này đã khiến cho các thiếu nữ quý tộc tại đế đô vốn đã sớm chìm đắm trong men ái tình cảm thấy rất mới mẻ kích thích. Phảng phất như tên thiếu niên mà như... thanh niên này mang theo uy phong thuần phác đặc trưng từ Rowling bình nguyên.

Mà Gabri từ nhỏ đã tu luyện vũ kỹ gia truyền, vóc người của hắn rất rắn chắc cường tráng, ngực và bắp vai rất rộng rãi. Nhưng một thiếu niên anh khí ngút trời như vậy lại ngẫu nhiên lộ ra một loại nụ cười ngượng ngùng thuần chân như trẻ con - quả thật đã khiến cho các nữ nhân quý tộc phải thêm chảy cả nước miếng!

Cho nên, lần yến hội này, có thể nói Gabri đã trở thành “Gương lạc giữa rừng hoa”.

Tối hôm đó, trên sàn dạ vũ đã có sáu cô nương “không cẩn thận” mà đụng chạm vào người hắn. Có bảy cô nương “không cẩn thận” mà đánh rơi khăn tay trước mặt hắn, ngoài ra còn có tám cô nương “không cẩn thận” làm đổ ly rượu vào người Gabri - Ai nói chỉ có nam nhân mới tinh thông kỹ xảo tán tỉnh? Xem ra tại đế đô, các nữ sĩ quý tộc đối với lĩnh vực này cũng cực kỳ am hiểu.

Mà tiết mục đặc sắc nhất hôm đó chính là một vị tiểu thư con gái của một gia tộc tổng đốc nào đó, đã “không cẩn thận” mà đâm nát váy của chính mình, sau đó rất dứt khoát nhảy thẳng vào trong lòng của Gabri!

Chúng ta đều biết hắn đã đính hôn. Nhưng vậy thì sao chứ? Luật pháp của đế quốc cho phép một quý tộc có thể lấy đến mấy thê tử, hơn nữa cũng không có cấm việc làm “tình nhân”. Tiểu tử này nhìn qua rất khả ái, nếu nói để làm một tình nhân thì quả thật là một lựa chọn không hề sai.

Cả đám phu nhân quý tộc đều rất nhanh chóng đạt thành một hội ý với nhau.

Thuận tiện nói một chút, vì hòa bình đã quá lâu, không khí bên trong giới quý tộc rất cởi mở phóng dăng. Không nói đến việc Đỗ Duy nhìn thấy bọn người kia dùng băng tương quả như một loại thuốc, mà về phương diện quan hệ nam nữ, những nhà giàu có quý tộc trong đế đô này cũng đều phóng dăng đến mức gần như thối nát.

Loại chuyện tình nhân này, ở đây được xem như một loại bí mật công khai. Đa số các phu nhân đều lựa chọn trong các thị vệ bên người một vài tên mặt trắng anh tuấn đảm đương luôn việc này.

Mà Gabri, rất là vinh hạnh, hắn tạm thời được thay thế Đỗ Duy ca ca của mình, trở thành mục tiêu chung của các nữ nhân này.

Nhưng tâm tư của Đỗ Duy có vài phần không vui.

Rất hiển nhiên, hắn nhìn ra được, tên đệ đệ này của mình chẳng qua chỉ là cáo đội lốt cừu mà thôi.

Cái nụ cười “ngượng ngùng ngây thơ” trên mặt tiểu tử kia, Đỗ Duy chỉ cần liếc mắt là nhìn thấu. Chẳng qua chỉ là diễn trò, mà Gabri tựa hồ lại rất thích hưởng thụ việc được mỹ nữ vòng vây quanh mình, hắn hình như là một tên tiểu tử rất phong lưu.

Đỗ Duy trước đó vẫn còn thấy hắn cùng một cô “nam tước thiên kim” nâng cốc chúc mừng, sau lại lập tức thấy hắn ôm một quả phụ “Tử tước” khiêu vũ nhẹ nhàng, tới sau nữa đêm thì tên tiểu tử này lại còn cả gan lén lút lôi kéo một vị cô nương chạy ra hoa viên tâm sự, còn biểu diễn xoay người nhảy qua rào chắn của hoa viên, khiến cho vị cô nương kia nhìn đến lác mắt!

Mà cái cô nương kia... khiến cho Đỗ Duy phải nhú mày nhăn trán là cô nương kia lại chính là biểu tỷ của vị hôn thê chưa cưới Austria của Gabri!

“Tiểu tử này sao lại hoa tâm như vậy...” Đỗ Duy trong lòng thầm rên.

Rất hiển nhiên, về phương diện này đệ đệ và mình không hề giống nhau, hẳn được xem như là một thanh niên quý tộc của thời đại này! Anh tuấn, có thực lực thu hút các cô gái, hơn nữa còn rất giỏi lợi dụng thực lực này!

Kết quả khiến cho Đỗ Duy... bất mãn.

Hắn cũng không phải không hiểu việc còn trẻ nên tinh lực và huyết khí sung mãn, nhưng chính là Đỗ Duy bất tri bất giác đã dần dần có cảm giác là “Anh cũng như cha” một kiểu nhân vật như vậy. Hắn đương nhiên hy vọng đệ đệ của mình trở thành một người thành thật thuần phác thành khẩn trầm ổn.

Trên thực tế, Gabri quả thật đã đáp ứng đúng yêu cầu của Đỗ Duy - tại phần lớn thời gian, lúc nói chuyện đứng đắn, hẳn đã hiển lộ ra vài phần thành thực, có lẽ về phương diện nam nữ... hẳn tựa hồ rất có kinh nghiệm!

Dù sao thì làm ca ca cũng không thể cấm đệ đệ đi tán gái mà?

Sau khi buổi tiệc tối diễn ra đến nửa đêm, Đỗ Duy rốt cục cũng tìm được Gabri - cái tên tiểu tử này chiều nay đột nhiên biến thành một con bướm bướm mà bay qua bay lại quanh các cô nương.

Sau cùng Đỗ Duy cũng lôi hắn về từ trên lan can sân thượng - lúc ấy tiểu tử này đang ôm một cô nương trẻ đẹp mà cả Đỗ Duy cũng không nhận ra... nhiệt tình hôn môi! Nếu như Đỗ Duy mà đến muộn một hồi, hẳn ngoài nghi chỉ sợ đệ đệ còn mang theo cái cô nương này chui vào hoa viên mà lăn lộn trên bụi cỏ rồi!

- Được rồi, ca ca. Sao vẻ mặt huynh có vẻ không cao hứng vậy?

Gabri đưa mắt nhìn cô nương kia, nhìn bộ dáng Đỗ Duy, tiện tay sửa sang lại quần áo của mình một chút.

743. Chương 519: Bên Trong Sân Huân Luyện Của Thống Soái Bộ (đoạn 2)

- Người rất thích những cô nương này?

Đỗ Duy cười khở.

- Tại sao không?

Gabri trừng mắt nhìn:

- Các nàng trẻ trung xinh đẹp, mà ta lại thích các cô gái xinh đẹp trẻ trung. A, huynh yên tâm, ta biết thân biết phận của mình, những chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì.

- Ta hiểu ý của ngươi. Với thân phận của ngươi, có mấy người đàn bà thì cũng không có gì là kỳ quái.

Đỗ Duy lắc đầu.

- Nhưng, tựa hồ chiều nay con môi của ngươi cũng khá nhiều, ta đếm sơ sơ, một, hai, ba ... a mới vừa rồi cái cô nương cùng ngươi hôn môi kia cũng là con môi thứ tư trong chiều nay của ngươi rồi, đúng không!

Đỗ Duy vuốt vuốt huyệt thái dương.

- Người thứ năm.

Gabri người trộm nhìn bộ dáng Đỗ Duy đang buồn bực:

- Lúc trước khi bắt đầu dạ vũ, có một vị nữ sĩ lén lút đem khăn tay của nàng trao cho ta, lúc đó huynh không có phát hiện.

Đỗ Duy:

- ...

Hắn nhìn đệ đệ của mình một hồi lâu, mới thấp giọng nói:

- Ngươi có biết hay không, trong số cô nương ngươi trên chốc chiều nay có một người là biểu tỷ của vị hôn phu chưa cưới của ngươi đó.

- Ta biết.

Bộ dáng Gabri tựa hồ rất vô tình.

- Vậy người...

- Ca ca.

Thanh âm Gabri vẫn rất cung kính, nhưng thần sắc của hắn cũng rất thản nhiên:

- Ta biết huynh muốn nói cái gì, chính bản thân ta cũng cảm giác được... kỳ thực nhiều lúc ta cảm giác được cách làm của huynh rất kỳ quái, huynh là trưởng tử của gia tộc Rowling, bây giờ đã tự lập môn hộ trở thành đế quốc công tước. Có thể nói là dưới một người trên vạn người, nhưng lại... trong mắt của rất nhiều người, huynh thực sự là một kẻ khác người. Ở cùng độ tuổi như huynh, ai mà không có mấy tình nhân? Hết lần này tới lần khác huynh đều sinh hoạt một mình, thực sự là làm cho người ta cảm giác... quá buồn tẻ.

Gabri nhìn ca ca của mình, thở dài:

- Những người tuổi trẻ như huynh, như ta, cơ hồ đều già từ đời xử nam trước khi trưởng thành. Nhưng huynh lại rất kỳ quái, từ nhỏ đến lớn bên người chưa bao giờ có các nữ hầu xinh đẹp hầu hạ. Huynh chỉ cần Marde đi theo bên người, cũng không tham gia bất kỳ bữa tiệc nào của quý tộc, chưa bao giờ cùng những nữ hầu tử này gần gũi... những điều này khiến ta cảm thấy rất kỳ quái.

Đỗ Duy không biết nói gì để đáp lại.

Trên thực tế Gabri nói rất đúng. Trong giới quý tộc, thanh niên thường thường đều đã cáo biệt kiếp xử nam rồi, rất nhiều người đều làm chuyện đó trước tuổi mười ba mười bốn. Trong lúc đó sẽ hưởng thụ tư vị nam nhân qua chính nữ hầu tiếp thân bên cạnh của mình. Mà sau khi lớn lên, về phương diện đàn bà lại không hề “keo kiệt” tình lực.

Quý tộc đế quốc luôn luôn là như thế, mặc kệ là tình nhân cũng tốt hay lấy thê tử cũng được, hoặc kể cả ngẫu nhiên gặp dịp thì chơi cũng chẳng sao. Những điều này là bí mật rất được công khai. Thậm chí trong nhiều gia đình quý tộc, vợ chồng trong nhà vẫn rất tôn trọng “quy tắc trò chơi” (Bởi vì rất nhiều hôn nhân chính trị khiến cho song phương không có tình cảm mà vẫn phải chung sống, nên sẽ không để ý lắm việc đối phương đi tìm một ít niềm vui cá nhân cho mình.)

So sánh với họ, sinh hoạt cá nhân của Đỗ Duy quả thật là trong trắng như tờ giấy trắng!

Thậm chí... trước khi Đỗ Duy có Vivian, trong đế đô thậm chí có người hoài nghi vị Đỗ Duy thiếu gia này có phải là chỉ thích đàn ông hay không? May là, sau khi Đỗ Duy có Vivian, cái tin đồn này mới bị phá tan. Nhưng sinh hoạt cá nhân của hắn quá mức sạch sẽ khiến cho trong mắt của đông đảo quý tộc cảm thấy quả thật chính là cuộc sống của các khổ tu sĩ!

- Ta... ta chỉ nghĩ là người bây giờ còn rất trẻ, người...

Đỗ Duy không biết phải nói sao để thuyết phục đệ đệ.

- Ta đã không còn là xử nam rồi.

Gabri đột nhiên nói một câu, khiến cho Đỗ Duy sững sốt.

- Người ... không còn hả?

Đỗ Duy há to miệng.

- Năm ngoái đã không còn.

Gabri thản nhiên nói:

- Năm ngoái mẫu thân chủ động đưa đến cho ta hai người nữ hầu rất trẻ trung xinh đẹp hầu hạ ta, ta biết đây là một loại đồng ý ngầm cho nên... ta đã làm, cảm giác rất không tệ.

Đỗ Duy:

- Năm ngoái... năm ngoái người vẫn chưa đủ mười bốn tuổi mà.

- Ca ca, ta thấy huynh rất kỳ quái.

Gabri thở dài:

- Đôi khi, ta có cảm giác huynh quả thực không giống như một người quý tộc, thậm chí... huynh giống như là người đến từ thế giới khác! Nhìn chung quanh huynh xem. Chỉ cần là nam nhân, có năng lực, có quyền thế, đều sẽ có nhu cầu chiếm giữ càng nhiều đàn bà, đây không phải là vì thỏa mãn thú tính cá nhân của mình, cũng không phải để thỏa mãn nhu cầu thân thể của mình. Mà nguyên nhân trọng yếu hơn là đây cũng là một loại thể hiện địa vị và năng lực bản thân! Người cường đại hơn so với người ta thì người sẽ có tư cách hưởng thụ càng nhiều! Chiếm giữ càng nhiều tài nguyên, chiếm giữ càng nhiều của cải chìm nổi, chiếm giữ nhiều ruộng đất, chiếm giữ càng nhiều đàn bà - cái thế giới này của chúng ta vốn là như vậy, có cái gì kỳ quái sao?

Đỗ Duy gật đầu, hần không hề phản đối.

Trong lý trí, hần biết rõ. Đây là Roland đại lục, là một cái đế quốc ở thời đại phong kiến. Không nói đến cái gì mà nam nữ ngang hàng, nam nữ bình đẳng. Ở chỗ này, nam nhân chính là chúa tể, một người đàn ông càng cường đại sẽ chiếm cứ càng nhiều tài phú và tài nguyên, mà đàn bà... cũng được xem là một loại “tài nguyên”.

Cái đó không có liên hệ gì với đại đức, mà là một loại quy tắc. Xã hội quy tắc.

Cũng giống như kiếp trước của Đỗ Duy, hần từng nghiên cứu qua thần thoại cổ của Hy Lạp, trong thần thoại thì vị thần Zeus chính là một tên thần côn cực kỳ háo sắc, ngay cả tỷ muội của mình cũng không buông ta. Đi khắp nơi gieo giống. Nhưng ở cái thời đại đó, người ta lại cho rằng đây là một loại thể hiện sự “cường đại”!

Người chiếm càng nhiều tài nguyên và tài phú. Liên chứng minh người rất cường đại!

Dáng vẻ này của Đỗ Duy chính là bị cái chế độ một vợ một chồng của thế giới kiếp trước bồi dưỡng ra. Đối với phương diện nam nữ tại thế giới này hần có chút theo không kịp.

Mặc dù ở nhà hần hiện đang có một đôi tỉ muội như hoa như ngọc... nhưng nếu so sánh với những người cùng địa vị như hần, trong mắt của họ đây quả là một loại “Chuyện lạ”!

Những người bên cạnh, tỷ như Villa bá tước, tỉ như Dransa, ai mà không có một đoàn mỹ nữ? Kể cả cái lão tể tướng đã gả cháu gái cho Cami Ciro kia, có rất nhiều đàn bà bên trong, bên ngoài thì cũng có chút quan hệ với mấy vị phu nhân - những điều này đều là bí mật công khai, cũng không ai đi nói hần làm cái gì.

- Phụ thân của chúng ta, năm đó khi còn thanh niên có thể còn phong lưu hơn ta bây giờ.

Gabri cười cười, hần lại ôm bả vai của ca ca mình:

- Ca ca, ta biết huynh rất lo lắng. Nhưng huynh yên tâm, ta không phải cái loại gia hỏa háo sắc không biết trời đất. Những người này ta xem chỉ như là trò chơi mà thôi. Qua một thời gian ta sẽ vứt bỏ những trò chơi này. Lúc làm chính sự, ta cũng sẽ không đến nỗi đứng không nổi đâu.

Đây là điểm khác biệt vậy... Đỗ Duy thở dài trong lòng.

744. Chương 519: Bên Trong Sân Huân Luyện Của Thống Soái Bộ (đoạn 3)

Nếu như ở kiếp trước, một người mẫu thân khi biết con trai mình hoa tâm như vậy, chỉ sợ sẽ rất lo lắng.

Nhưng ở thế giới này... một người mẫu thân như bá tước phu nhân, lại chủ động đem nữ nhân tới cho con trai mình xé tem! Bởi vì bá tước phu nhân nhận thấy, con trai mình chính là một đại nhân vật, một cường giả, một người đầy quyền lực. Như vậy hần càng nên chiếm giữ càng nhiều! Đây chính là quy tắc của thế giới này, là thiên kinh địa nghĩa (đương nhiên)!

Đỗ Duy thở dài không nói, hần thật sự không có lời nào để nói với đệ đệ mình. Bởi vì xem ra ở cái thế giới này, đệ đệ mình làm như vậy mới là bình thường, mà chính mình ngược lại mới là không bình thường.

Yến hội tối hôm đó, khiến cho Đỗ Duy được biết thêm một mặt khác của đệ đệ mình, hẳn đã không còn là một tên tiểu tử mặt đầy bùn đất, lẩn lộn trong sân đào giun như ngày nào.

Mà sáng hôm sau, biểu hiện của Gabri mới khiến cho Đỗ Duy tương đối yên tâm! Hẳn quả thật không có trầm mê trong nữ sắc mà ngóc đầu không nổi.

Tối hôm qua trong yến hội Gabri trêu hoa ghẹo nguyệt. Nhưng sau khi yến hội kết thúc, liền lập tức khôi phục phong thái trầm ổn của một người thanh niên thừa kế gia tộc Bá tước. Thậm chí sáng sớm lúc Đỗ Duy còn chưa rời giường, hẳn đã thức dậy rồi!

Gabri bắt đầu luyện võ trong sân, nửa thân trên để trần, mặc một cái khổ luyện công. Bắt đầu luyện tập kiếm thuật trong sân.

Lúc Đỗ Duy thức dậy, trên người Gabri đã đổ đầy mồ hôi. Trên mặt không có chút thần sắc buồn thả nào. Hai mắt tỏa sáng, thanh trường kiếm trong tay được múa lên như một bông tuyết trong trời đông.

Mà dạng rét lạnh sáng sớm mùa xuân thế này, Gabri lại không hề sợ. Hẳn cứ đổ mồ hôi đầy mình, sau mấy lần luyện kiếm thuật, còn cầm một thanh trọng kiếm to lớn một hơi bỏ năm mươi cái cọc gỗ. Lúc này mới hoàn tất bài tập hôm nay.

Đỗ Duy đứng ở cửa sân nhìn thật lâu, sau khi Gabri kết thúc huấn luyện, cầm một cái khăn lông màu trắng lau mồ hôi thì hẳn mới đi tới, trên mặt lộ ra thần sắc vừa lòng:

- Người thức dậy từ sớm rồi à?

- Tất nhiên.

Gabri đem kiếm để lên giá:

- Mỗi buổi sáng ta đều phải luyện một canh giờ, đây là bài tập cơ bản nhất. Nhưng bởi vì một mạch chạy từ Rowling bình nguyên tới đây, trên đường đi đã bỏ lỡ vài buổi tập. Bắt đầu từ hôm nay, ta mỗi ngày phải luyện thêm một canh giờ nữa mới được.

Vừa nói, hẳn dè dặt từ trên giá vũ khí lấy xuống một thanh trường kiếm mới tinh, bao kiếm này dùng da cá mập thượng đẳng chế tạo. Còn khảm thêm một số bảo thạch - không phải để cho đẹp, mà là trong bảo thạch có ếm vào một số ma pháp, khiến lúc bảo tồn thanh kiếm không bị rỉ sắt hay mài mòn.

Đây là một thanh bảo kiếm thượng đẳng. Giá trị hơn ba vạn kim tệ, tác phẩm của một vị rèn kiếm đại sư nổi tiếng ở phương bắc, đây là một lễ vật của Dransa đã đến tặng cho Gabri tối qua.

Mà quà tặng của Villa bá tước lại là một nữ hầu mười lăm tuổi nhỏ nhắn xinh đẹp, da thịt bóng loáng như tơ như ngọc, lông mi dài nhỏ. Đương nhiên, cũng là một người xử nữ, do bá tước dùng một số tiền lớn bồi dưỡng mà ra.

Gabri cũng rất vui lòng tiếp nhận - đương nhiên, hẳn sẽ không như Đỗ Duy đem bốn chị em song sinh kia tùy tiện ném ra cửa hàng, mà là mang về trong viện của mình, bắt đầu hầu hạ cuộc sống hằng ngày của mình - đây mới là một cuộc sống bình thường của một quý tộc.

Đỗ Duy yên tâm, ít nhất sau khi chiếm được nữ hầu xinh đẹp kia, Gabri không có trầm mê nữ sắc, hẳn còn có thể kiên trì tới luyện vũ kỹ của mình mỗi sáng, điều đó cho thấy hẳn rất biết giới hạn!

- Người đi tắm đi.

Đỗ Duy cảm thấy mình không cần phải nói thêm gì nữa:

- Chiều nay, ta sẽ mang người đến phủ tài chính đại thần báo phỏng một chút. Thuận tiện đưa người đi gặp vị hôn phu chưa cưới một chút...

- Ách? Ca ca, đừng đi mà.

Gabri nhú mày.

Biểu tình của hẳn rất chân thật, không phải giả vờ.

- Người có ý kiến gì?

Gabri hít vào một hơi thật sâu:

- Ta không muốn kết hôn sớm như vậy.

Đỗ Duy nhất thời nghe không hiểu:

- Người nói cái gì?

- Ta nói, ta không muốn kết hôn sớm như thế.

Ngữ khí Gabri rất thành thật:

- Ca ca, ta biết huynh cũng rất sốt ruột. Rowling gia tộc chúng ta, có rất ít người mới trưởng thành liền kết hôn! Tỷ như phụ thân của chúng ta... người đã hơn hai mươi tuổi mới cưới mẫu thân chúng ta. Mà lúc người sinh huynh ra đã ba mươi sáu tuổi! Tối hậu lúc người chiến thắng từ Nam Dương trở về, huynh ba tuổi còn người đã ba mươi chín!

Thái độ Gabri rất thành khẩn:

- Ta biết chúng ta nói về đề tài này, ta nguyện nghe theo ý kiến của người. Không đi Bạo Phong quân đoàn, không đi mạo hiểm, nghe theo lời huynh an bài. Trước tiên tôi luyện võ kỹ của chính mình, tích lũy một ít kinh nghiệm, tương lai ta cũng muốn là tướng quân như phụ thân. Nhưng về phương diện hôn nhân ta thấy còn quá sớm, ta còn rất trẻ, ta còn có cuộc sống muôn màu muôn vẻ, không muốn kiếm cho mình một cái dây thừng chột cửa quá sớm, tối hôm qua người cũng thấy... ta nghĩ ta còn có thể tự do được hai năm... Ca ca, ta không có nói giỡn, ta biết có rất nhiều quý tộc vừa trưởng thành liền kết hôn. Nhưng những tên này đều là không có bản lĩnh, dựa vào bối cảnh của các bậc cha chú, không có lý tưởng. Nhưng ta thì khác, ta có khát vọng muốn làm, ta có tiền đồ của mình, ta muốn trước tiên phải làm ra một phen sự nghiệp! Cho nên lúc này... về phương diện đàn bà. Ta có thể ngẫu nhiên rãnh rỗi chơi đùa một cái, nhưng nếu muốn ta phải chính thức yêu thương lấy một người làm vợ... ta bây giờ không muốn tổn hao tinh lực ở phương diện này, ít nhất thì phải qua vài năm nữa!

- Vài năm nữa thì...

Đỗ Duy rất muốn nói qua vài năm nữa thì thời cuộc không còn được như lúc này.

- Ta cũng biết.

Gabri gật đầu:

- Trận chiến này có khả năng kéo dài vài chục năm, thậm chí cả đời người. Đây là lời huynh đã nói, ta cũng sẽ không đột nhiên lẫn ra chết bất đắc kỳ tử mà. Chuyện kết hôn, sau này hãy nói đi...

Mất thấy Đỗ Duy còn muốn phản đối, Gabri tăng thêm vài phần khẩu khí. Nhìn Đỗ Duy thành khẩn nói:

- Ca ca, đây là quyết định của ta, xin hãy ủng hộ ta.

- Ta ...

Đỗ Duy nhìn ánh mắt chân thành của đệ đệ:

- ... Được rồi.

- Vị Austria tiểu thư kia, ta sẽ lấy nàng, dù sao đây cũng là hôn sự do phụ thân định ra, ta sẽ không phản đối. Ta biết cái gì nên làm và không nên làm.

Gabri cười cười:

- Nhưng bây giờ còn chưa phải lúc. Cho nên ca ca, chiều nay, người dẫn ta đi tham quân bộ đi, ta quan tâm cái này hơn!

Không thể không nói, so với Đỗ Duy thì Gabri mới giống là con cháu của dòng họ Rowling hơn. Giống như đám thanh niên quý tộc ở thế giới này.

Tỷ như nói, lúc ra khỏi nhà Đỗ Duy không thích cỡi ngựa, bởi vì hắn thích thoải mái. Chẳng những thích ngồi xe ngựa, mà còn dùng rất nhiều tinh lực đem xe ngựa cải tạo cực kỳ thoải mái! Thậm chí không tiếc

tiền đem bày mấy cái ma pháp trận trên xe ngựa để giảm xóc nảy - mặc dù hành động này trong mắt các ma pháp sư chính là lãng phí ma pháp. Quả thực là một loại hành động nhằm chán cực kỳ.

Gabri thì lại thích cỡi ngựa! Có lẽ là do dòng máu của Raymond bá tước đang chảy trong huyết quản nên từ lúc sinh ra hẳn đã cực kỳ thượng võ, hẳn thích cỡi con ngựa cao to, mặc phục trang võ sĩ sa hoa của quý tộc, lưng đeo trường kiếm sắc bén. Phóng ngựa trên phố uy vũ anh khí, tỏ vẻ oai phong không thể nghi ngờ!

Đỗ Duy đáp ứng yêu cầu này của đệ đệ - hẳn đối với tên đệ đệ này phải nói là thương yêu đến tận xương tủy, đối với yêu cầu của đệ đệ, chỉ cần có thể, hẳn đều hận không thể thỏa mãn toàn bộ.

Cho nên, lúc xế chiều, Đỗ Duy dẫn Gabri đi đến thống soái bộ của đế quốc một chuyến.

Bây giờ lão tể tướng Chelsea đã rất ít khi đến quân bộ, mặc dù hẳn vẫn còn mang trên người một cái tước danh quân vụ đại thần. Nhưng mọi sự tình chủ yếu đều đã rơi vào người quân vụ phó đại thần Carmi Ciro.

Carmi Ciro và Đỗ Duy có quan hệ rất tốt, mắt thấy Đỗ Duy dắt đệ đệ đến quân bộ báỉ phỏng, hẳn liền nhiệt tình tiếp đãi, đem công văn giao cho mấy tên thủ hạ xử lý, tự mình dẫn Đỗ Duy và Gabri vào thăm quân đội Thống soái bộ của đế quốc.

Thống soái bộ quân đội đế quốc, chính là do khai quốc hoàng đế Aragon một ngàn năm trước lập nên. Đỗ Duy thở dài: xem ra cũng chẳng khác gì mình, rất là chịu chơi a!

Đây là một loại chế độ kiến tạo quân bộ bắt chước cái thể giới kia ở địa cầu mà làm, bên trong thống soái bộ, chia ra mấy ngành, có phụ trách quân giới, có phụ trách hậu cần, có phụ trách tuyên truyền, có phụ trách quản lý tài liệu. Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là bộ chỉ huy tác chiến, đây là một dạng bắt chước bộ tham mưu ở kiếp trước. Đối với tất cả các cuộc chiến tranh lớn nhỏ, đều tập trung đưa ra một ít kế hoạch quân sự tại đây.

Mặc dù Đỗ Duy biết mình không phải là một người tinh thông quân sự, năm đó kiếp trước Aragon làm ra cũng chỉ là một cái hình thức ban đầu. Nhưng trải qua ngàn năm cải tiến, người Roland đối với chế độ này đã hoàn thiện thêm một bước, đã rất có bộ dáng.

Tỷ như bản đồ quân sự, sa bàn, mô hình, diễn luyện...v...v..

Ngoài ra, bên cạnh đó, trong đế quốc quân đội còn có một viện nho nhỏ khoa học về trái đất. Có thể nói, chỗ này có thể xưng là “huấn luyện ban” bên trong của quân đội đế quốc.

Vì để cung cấp cho đế quốc những nguồn sống tươi trẻ. Đế quốc có một truyền thống, một định kỳ từ các địa phương trong quân đội đều sẽ điều động một ít binh sĩ ưu tú cùng trung cấp quân đến. Đến thống soái bộ đưa tin sau đó tham gia cái huấn luyện ban này.

Tại chỗ này, sẽ có một số vị tướng quân lão thành của đế quốc ra mặt. Chuyên môn dạy dỗ bọn hậu bối, truyền thụ cho bọn hắn một ít kinh nghiệm quân sự, giảng thuật một ít ví dụ thực tế từ trước chiến tranh. Hơn nữa đối với một số trận thế điển hình còn có phân tích cụ thể, còn bao gồm luyện tập võ nghệ, và diễn tập quân sự trên sa bàn ...v..v...

Đây quả là một cái học viện quân sự sơ khai. Đáng tiếc chính là năm đó Aragon, cũng là chính mình, sau khi làm ra cái hình thức ban đầu này chưa có đề cập đến việc mở rộng. Mà một ngàn năm trôi qua, đế quốc cũng không có đem cái huấn luyện ban này mở rộng thành một cái học viện quân sự. Cùng lúc người ở thời đại này không nhận ra được lợi ích chân chính từ một cái học viện quân sự chính quy mang lại, mặt khác lại còn: đây là một cái thời đại phong kiến! Sở hữu địa vị cao đều xuất thân từ các nhà giàu có quý tộc, nếu như người có xuất thân bình dân sẽ rất khó đi đến các địa vị cao - kể cả người đã học ở học viện quân sự cũng không được!

Nhìn trong đế quốc, có người tướng quân nào trong quân đội mà không phải là quý tộc?

Cho nên, cứ như vậy, học viện quân sự được thành lập chỉ sợ cũng biến thành một địa phương chuyên giành cho con dòng cháu giống, ý nghĩa không lớn.

Nhưng, một cái huấn luyện ban quy mô nhỏ như vậy, cũng ít nhất có thể cung cấp cho đế quốc một ít trung cấp quân vĩ đại đủ tư cách là đã hiếm có lắm rồi.

Đối với kế hoạch dành cho Gabri của Đỗ Duy, bước đầu tiên chính là hi vọng hắn có thể gia nhập cái huấn luyện ban này mà học tập!

Dù sao, võ công người giỏi là một chuyện, nhưng lãnh binh đánh giặc lại là một chuyện khác!

745. Chương 520: Viện Trưởng? (đoạn 1)

Tương lai khi khai chiến, Đỗ Duy sẽ từng bước lợi dụng quyền lợi bản thân để khuếch lực ảnh hưởng trong nội bộ quân đội đế quốc, và cũng có kế hoạch để cho nhóm quân nhân đầu tiên quyết chiến với tội dân ghi chép lại các kinh nghiệm giao chiến làm tư liệu quý giá rồi đưa tới quân đội để tiến hành nghiên cứu. Đồng thời cũng sẽ đem những kinh nghiệm quý báu này truyền thụ cho quân đội trong lớp huấn luyện này!

Như vậy mới có thể bảo đảm trận chiến không biết sẽ kéo dài bao nhiêu năm trong tương lai, nguồn sinh lực của quân đội sẽ được bổ xung thêm liên miên không ngừng - thậm chí càng đánh càng mạnh.

Còn đối với Gabri, Đỗ Duy vẫn sẽ để hắn học tập ở đây để sau khi khai chiến hắn có thể học được một số kinh nghiệm thực tế thu được từ những trận đánh với tội dân, sau đó mới có kế hoạch từ từ đưa hắn vào vũ đài chiến tranh!

- Đỗ Duy!

Carmi Ciro rất thân thiết với Đỗ Duy, với thân phận của hắn không cần cung kính gọi “công tước đại nhân” với Đỗ Duy. Trên thực tế quan hệ cá nhân của hai người lúc này rất tốt. Carmi Ciro cười cười, ôm lấy bả vai Đỗ Duy:

- Em trai người không tồi, quả thực là một nam tử hán, bất quá người thật sự quyết định không cho hắn đảm nhiệm chức vị thực tế gì mà tới đây làm một tên đệ tử sao? Với địa vị của gia tộc các người có thể cấp cho hắn một chức vị cao cấp trong quân đội cơ mà! Nếu không sau này hắn kế thừa chức vị mà lại không có quan tước, thật không dễ nhìn.

Hắn nhỏ giọng nói:

- Nếu người không yên lòng để hắn tới quân doanh chịu khổ ta có thể giúp người đem hắn tới bộ thống soái, tạm thời làm sĩ quan phụ tá của ta. Sao? Ta sẽ chiều cổ thật tốt cho hắn.

- Cảm ơn hảo ý của người.

Thanh âm của Đỗ Duy rất chân thành:

- Nhưng không cần đâu, tiểu tử này còn có phần bộp chộp, ta muốn tôi luyện hắn một thời gian. Mặc dù người nói rất nhiều nhưng không có chức quan thì đã sao? Cho dù không có quan chức thì trong đế đô liệu ai dám coi thường hắn? Hừ!

- Đương nhiên không có ai rồi!

Carmi Ciro giang hai tay:

Với thực lực hai gia tộc của hai anh em các người liệu ai dám đây? Cho dù không nể mặt gia tộc Rowling cũng phải nhìn mặt Đỗ Duy người chứ.

- Giúp ta tôi luyện thật tốt tiểu tử này, cho hắn biết đánh trận không phải chuyện đơn giản.

Đỗ Duy thở dài.

Carmi Ciro cười ha hả, nhìn thoáng qua Gabri đang xem xét những sa bàn và mô hình quân sự của tòa thành, đột nhiên nhỏ giọng nói:

- Đỗ Duy, ta còn một chuyện muốn nói với người một chút, ta đã xin ý kiến của Nhiếp Chính vương, người không có ý kiến gì nhưng chuyện này phải có người đồng ý mới được.

Đỗ Duy trợn mắt hỏi:

- Sao vậy? Quân phí lại không đủ sao? Lại muốn tìm ta vay tiền à?

- Đương nhiên không phải rồi.

Carmi Ciro híp mắt cười, kéo kéo bả vai Đỗ Duy:

- Ta biết năm nay quân phí của đế quốc tăng thêm không ít, rất nhiều đều phải dựa vào tiền túi của người... Nói hơi khoa trương một chút thì bây giờ trong bộ Thống Soái, tiền lương được phát đều là do gia tộc Hoa Tulip của người hiến tặng! Tiền thì tạm thời không có nhu cầu gì, nếu có ta nhất định sẽ nói với người nhưng hôm nay không nói về tiền... Là chuyện về ban huấn luyện quân này.

Đỗ Duy nhú mày.

- Người biết đó, Đỗ Duy, đế quốc đã hòa bình quá lâu rồi.

Carmi Ciro thở dài:

- Vấn đề cho những quân này đi học phải là học kinh nghiệm thực chiến! Nhưng cục diện của đế quốc bây giờ ra sao? Làm gì có chỗ nào còn chiến tranh? Hơn hai mươi năm trước chiến tranh thảo nguyên, những người trải qua trận chiến đó ai ai cũng già cả rồi, thậm chí qua đời không ít. Còn bây giờ thì sao... kiếm đâu ra quân có kinh nghiệm thực chiến để dạy học đây, thật sự quá khó khăn. Mặc dù mấy năm trước vẫn có viễn chinh Nam Dương... Bất quá gia tộc Rowling các người hắc cũng biết những cuộc viễn chinh Nam Dương đó thật sự không còn gì để nói! Nó khiến đế quốc tổn hao lượng lớn quân phí để chế tạo những chiến thuyền lớn đi khi để những thuyền ghe bằng gỗ của dân bản xứ, vậy có kinh nghiệm gì đây? Có thể xử dụng được cũng chỉ có trận chiến tranh tiêu diệt quân đoàn Tây Bắc vào hai năm trước mà thôi! Nhưng trong tay ta hiện không có lựa chọn thích hợp! Tên Alpay kia không cùng đường với ta, hơn nữa ta biết trận chiến đó hắc chỉ đoạt công mà thôi, quân đội của hắc cũng chẳng bỏ ra bao nhiêu khí lực. Cho nên ta sẽ không mượn người của hắc. Vì vậy ta chỉ có thể tới chỗ người tìm người thôi.

Đỗ Duy thở dài, nhú mày suy nghĩ một chút:

- Giờ ta cũng khó tìm được người thích hợp lắm. Người biết đấy, tướng quân Ron Patton... Hắc oán hận quân đội rất sâu, khẳng định không muốn tới đây, còn những người khác sao, kinh nghiệm cũng không đủ. Ồ, Al Qaeda thì sao? Người hắc cũng biết hắc là một thống lĩnh kỵ binh thủ hạ của ta, là đồ đệ của Ron Patton. Có kinh nghiệm chiến đấu, hơn nữa cũng đã trải qua trận chiến tiêu diệt quân đoàn Tây Bắc hai năm trước.

- Ta biết người đó, lần trước trong đơn báo công có tên hắc. Bất quá... hắc không được.

Carmi Ciro lắc đầu, thành thật nói:

- Tư lịch (lý lịch cá nhân) không đủ. Người biết đấy, giờ những tên vào được ban huấn luyện đều có chút gia cảnh, rất nhiều kẻ vốn nắm giữ chức vị không tồi trong quân đội. Bọn họ đều là những tên lỗ mãng kiêu ngạo. Tên Al Qaeda kia mới chỉ là thống lĩnh, hơn nữa luôn ở Tây Bắc, thân phận cũng chỉ là tư quan của gia tộc người... Để cho tư quân của một quý tộc tới dạy học cho quân chính quy, chỉ sợ rất nhiều người sẽ không phục.

Carmi Ciro híp mắt cười nhìn Đỗ Duy, cuối cùng mới nói toạc ra:

- Ý của ta là muốn mời người tới!

- Ta?

Đỗ Duy tròn mắt nhìn Carmi Ciro.

- Chính là người!

Giọng điệu của Carmi Ciro rất nghiêm túc, hoàn toàn không như đang nói đùa:

- Người có quân hàm thượng tướng của đế quốc, lại là công tước Hoa Tulip, tổng quản đại thần của quân Tây Bắc! Đứng trước mặt người ai dám lộn xộn đây? Hơn nữa hai năm trước quân đoàn Tây Bắc bị tiêu diệt cũng do người một tay chủ trì... Mặt kinh nghiệm người cũng có.

- Nhưng... Ta không phải quân nhân chân chính.

Đỗ Duy cười khổ:

- Người cũng biết quân hàm thượng tướng của ta là sao mà, ta chỉ ở trong thanhtính toán toàn cục mà thôi, nói tới đánh trận...

- Đừng khiêm tốn.

Carmi Ciro liếc mắt cái đã nhìn ra ý đồ từ chối của Đỗ Duy:

- Cho dù không nói tới trận tiêu diệt quân đoàn Tây Bắc... Vậy mấy năm trước tại thành Gileat người tự mình dẫn binh đánh tan hai vạn thiết kỵ thảo nguyên, chuyện này là người tự mình trải qua đấy nhé.

Không đợi Đỗ Duy từ chối, Carmi Ciro đã vỗ mạnh lên bả vai Đỗ Duy nghiêm nghị nói:

- Đỗ Duy! Người muốn ta hỗ trợ tôi luyện tốt cho đệ đệ của người, ta nhất định sẽ giúp! Song giờ ta cũng có khó khăn, vậy người cũng phải giúp ta chứ. Đã là bằng hữu đừng để ta phải khó khăn như vậy, ta cũng không yêu cầu nhiều. Tháng sau người còn có thể ở lại để đô mà, trước khi người rời khỏi bớt chút thời giờ tới đây, nói cho những tên gia hỏa chưa từng trải qua chiến trận này những kinh nghiệm từng trải của người là được rồi.

Thấy Đỗ Duy lại nhú mày, Carmi Ciro đột nhiên hạ thấp giọng:

- Đề nghị của người với Nhiếp Chính vương, đem ban huấn luyện này mở rộng thành một học viện, ban đầu đề nghị này không được chấp hành nhưng bây giờ nhìn phong cảnh của ma pháp học viện do người tạo, rất nhiều lão già trong quân đội chúng ta đều rất động tâm rồi, lần này cũng quyết tâm thực sự mở rộng ban huấn luyện. Có lẽ sẽ trở thành một học viện quân sự đấy. Thế nào? Vị trí viện trưởng đầu tiên của học viện ta giữ lại cho người đó! Bây giờ trong đế quốc, tướng quân từng thực sự ra chiến trường quá ít! Người có thân phận, có quan chức, có địa vị... cho tới tuổi của người, giờ còn ai dám nói nửa chữ không?

746. Chương 520: Viện Trưởng? (đoạn 2)

Viện trưởng của học viện quân sự...

Đỗ Duy thở dài, chẳng lẽ lại làm thành học viện quân sự Hoàng Phố? Ta làm viện trưởng đầu tiên của học viện sao?

Nhỏ vào. Đầu ta còn chưa có hói!

***

Trong tối hôm đó còn xảy ra một việc.

Nhiếp Chính vương điện hạ triệu tập một nhóm các đại thần hạch tâm của đế quốc vào trong hoàng cung nghị sự. Vốn là hội nghị theo lệ thường, chỉ hỏi qua tình hình chính đồn quân đội đế quốc gần đây, chuyện củng cố phòng tuyến Kapersky ở phương bắc.

Trong hội nghị, Nhiếp Chính vương điện hạ nghe Carmi Ciro hồi báo những thông tin của quân đội trong quý vừa qua - trước đây việc này đều do Rabosil đảm nhiệm nhưng hiện tại đã chuyển qua cho Carmi Ciro!

Rất nhiều đại thần hạch tâm quyền quý trong đại hội đều coi thay đổi vì điều này là một tín hiệu: rất hiển nhiên vị quân vụ “phó” đại thần Carmi Ciro đại nhân này sẽ nhanh chóng bỏ bớt chữ “phó”!

Nhưng tối hôm đó chuyện khiến người ta giật mình không phải việc này.

Khiến người ta ngạc nhiên nhất là hội nghị vốn thuộc về những người nắm giữ quyền lực hạch tâm của đế quốc, nhưng Nhiếp Chính vương không ngờ lại phá lệ cho phép Đỗ Duy mang theo đệ đệ của hắn, Gabri. Tiểu tử của Rowling gia tộc này tháng sau mới tổ chức lễ trưởng thành lại được phép tiến vào hội nghị cao cấp, có tư cách ngồi ở ghế cuối cùng dự thính!

Mặc dù chỉ là tư cách dự thính nhưng cũng khiến mọi người rung động không thôi!

Gabri là ai? Các đại nhân vật nắm giữ quyền lực hạch tâm của đế quốc đều biết thiếu niên này tương lai tiền đồ vô lượng, hơn nữa hắn sắp thừa kế tước vị bá tước của gia tộc Rowling, tiến vào tầng lớp trung tâm của đế quốc cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Song mọi người đều dự đoán là đợi tới khi thiếu niên này trưởng thành, tích lũy danh phận và kinh nghiệm, cho dù hấn tiến vào hội nghị này cũng là chuyện của ít nhất mười tới hai mươi năm sau - Đây cũng đã cân nhắc theo tốc độ thăng quan của Đỗ Duy rồi! Nếu theo tốc độ bình thường, Gabri cho dù là tộc trưởng của gia tộc Rowling nhưng muốn tiến vào một ghế trong hội nghị ít nhất cũng phải sau ba mươi tuổi!

Đừng quên, ban đầu tộc trưởng tiền nhiệm của gia tộc Rowling Raymond cũng phải ba mươi chín tuổi mới có thể lọt vào tầng lớp trung tâm của đế quốc.

Tư lịch! Tư lịch cũng rất quan trọng!

Song bây giờ, một thiếu niên còn chưa tròn mười lăm tuổi ngay cả tước vị... cũng phải chờ tháng sau mới có thể thừa kế chính thức, thân không chức quan lại có thể đi vào phòng họp!

Mặc dù chỉ là dự thính... nhưng vậy cũng quá thái quá rồi!

Mọi người đều trầm thờ dài, Nhiếp Chính vương của chúng ta đúng là quá... yêu cây yêu cả cành. Dù sao làm người cũng phải có giới hạn chứ.

Cho dù người luôn tin dùng Đỗ Duy, ai cũng biết rồi, nhưng người lại ưu ái cho Đỗ Duy tới mức này, ngay cả đệ đệ vị thành niên của hấn cũng có thể tùy tiện đi vào hội nghị dự thính...

Bất quá có người cũng trầm thờ dài. Vị Nhiếp Chính vương mấy năm gần đây càng lúc càng thích đề bạt những người trẻ tuổi! Người xem Đỗ Duy... Ách, Đỗ Duy thì không cần phải nói rồi!

Cho dù là Carmi Ciro cũng mới ba mươi tuổi đã làm tới quân vụ phó đại thần! Cho dù là người trước đó, lão Raymond khi ngồi vào vị trí này cũng đã ba mươi chín tuổi rồi!

Hơn nữa lão Raymond còn có nhiều chiến công hiển hách nữa!

Mỗi ánh mắt nhìn về phía Gabri đều chứa vẻ phức tạp, có hâm mộ, có nóng bỏng, có cả lo lắng...

- Việc cuối cùng cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là một điều chỉnh nhỏ trong quân đội thôi, cũng thuận tiện thông báo luôn ở đây.

Nhiếp Chính vương trước khi kết thúc hội nghị cố ý dùng ngữ khí bình thản lạnh nhạt nói:

- Tất cả mọi người đều biết, trước đây trong quân đội có một ban huấn luyện. Ừm, bây giờ để tăng cường quân bị, nhân thủ không đủ nên quân đội quyết định mở rộng quy mô huấn luyện, biến thành một học viện quân sự... Đương nhiên, tạm thời cũng chỉ làm lớn hơn một chút mà thôi để thỏa mãn những chức vị tầng lớp trung và thấp còn thiếu sau khi tăng cường quân bị.

Câu nói cuối cùng khiến các đại nhân vật ở đây an tâm.

Ồ, chỉ là bổ khuyết những chức vị trung và thấp thôi... Vậy không sao, chỉ cần không ảnh hưởng tới địa vị của mình là được. Trong mắt bọn họ, vị trí cấp bậc tướng quân hay thống soái một chi quân đội là để lưu lại cho quý tộc! bình dân tuyệt đối không được phép lên tới địa vị cao như vậy!

Song nếu chỉ là quân cấp trung và thấp... Vậy chỉ là chuyện nhỏ, ai lại quan tâm tới những tên trung đội trưởng và thống lĩnh nhỏ nhoi ấy.

- Xét thấy công tước Hoa Tulip có biểu hiện kiệt xuất trong những trận chiến tranh gần nhất của đế quốc, hơn nữa xuất thân võ huân thế gia của đế quốc. Nên chuyện huấn luyện này... giao cho hấn làm chủ trì đi. Đương nhiên công tước Hoa Tulip còn rất nhiều quốc vụ quan trọng cần xử lý, chuyện này hấn chỉ là một người đứng đầu thôi còn cụ thể vẫn phải do quân đội hoàn thành...Ồ, vị trí viện trưởng đầu tiên của học viện xin mời công tước Hoa Tulip đảm nhiệm, đợi một thời gian sau xem kết quả rồi sẽ nói tiếp.

Rất hiển nhiên những đại nhân vật đang ngồi đây đều không coi trọng việc mở rộng ban huấn luyện này, ai ai cũng lười biếng ủng hộ quyết định của Nhiếp Chính vương.

Chỉ có Đỗ Duy trong lòng đập loạn!

Hấn hiểu rõ một quyết định nhìn không lọt mắt như vậy sẽ mang tới cho mình bao nhiêu... quyền lực!

Viện trưởng đầu tiên của học viện quân sự đế quốc?

Thử tưởng tượng... nhiều năm trong tương lai, khi rất nhiều quân trung cấp trong quân đội đế quốc đều là môn hạ của người, đều gọi người là thầy, đều là đệ tử của người...

Như vậy, uy vọng của người trong quân đội sẽ lớn tới mức nào?

Buổi tối sau khi về nhà Đỗ Duy lại có một đêm không ngủ. Hắn thật không nghĩ ra hoàng tử Thần sao lại quyết định như vậy!

Chẳng lẽ hắn không nhìn ra vị trí viện trưởng học viện quan trọng ra sao? Người khác thì không nói làm gì nhưng hoàng tử Thần vô cùng thông minh, chẳng lẽ cũng không nhìn ra?

Bất quá, khi hừng đông, Đỗ Duy hạ lệnh viết lại đôi câu đối mình từng dán ở cửa ma pháp học viện!

Vẫn là hai câu nói: “Thăng quan phát tài mời đi đường khác! Tham sống sợ chết chớ qua cửa này!”

Nhìn đôi câu đối trước mắt, Đỗ Duy âm thầm thở dài, nghĩ: Chẳng lẽ là vận mệnh trùng hợp, ban đầu mình dùng đôi câu đối của học viện quân sự Hoàng Phố, không ngờ rằng giờ mình lại thật sự lập nên một “học viện quân sự Hoàng Phố” ở Roland đế quốc này....

747. Chương 521: Tự Trước Quyền Hành (đoạn 1)

Mặc kệ là cạm bẫy cũng tốt, hoặc là vị... Nhiếp Chính vương anh minh kia tự nhiên hóa thành ngớ ngẩn cũng được.

Dù sao, chức vị viện trưởng của Đỗ Duy cũng đã được quyết định. Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút cảnh giác: ban đầu, vị Nhiếp Chính vương này đã bắt tay an bài cục diện chính trị của đế quốc, bồi dưỡng ra Alpay tướng quân để hình thành thế cân bằng với mình. Vậy mà bây giờ... tự nhiên lại giao tương lai học viện quân sự của đế quốc cho mình... Hắn rốt cục muốn làm cái quỷ gì chứ?

Chính mình trải qua vô số gian khổ, trên lôi đài giả làm thần tình yêu, hôn 1 cái, làm bộ thôi lui khỏi trận đấu. Chính là tỏ rõ lập trường bỏ qua kỳ sĩ hiệp hội và kỳ sĩ đoàn thanh kiếm Roland. Một bước lùi rất tốt, hơn nữa từ rất nhiều biểu hiện cho thấy, Nhiếp Chính vương rất cao hứng với sự “thức thời” của mình.

Bây giờ... cái quái đản để quốc học viện quân sự, tính thế nào?

Nhưng 1 ngày sau, Đỗ Duy liền phát giác âm mưu của hoàng tử Thần.

Khi Camille Ciro tới bái phỏng Đỗ Duy, hơn nữa cười híp mắt, chỉ huy thị vệ đưa đến vài rương tài liệu, còn mang về mặt cực kỳ vô hại, nói:

- Đây là lý lịch nhân viên huấn luyện, còn có ta dựa vào kỳ huấn luyện tiếp theo của quân đội mà chọn lựa 1 ít người có tư cách tiến hành huấn luyện... à, đương nhiên bây giờ hắn gọi nó là đế quốc học viện quân sự.

Những nhóm danh sách đệ tử đầu tiên đều là người do quân đội tiến cử. Gia đình, tuổi tác, bối cảnh gia tộc, chức vụ quân đội, lý lịch.... Tất cả tư liệu về họ đều ở chỗ này. Đương nhiên, tối hậu nhất là rương về một vài kế hoạch kiến lập tại cái học viện này bao gồm thông cáo, kiến thiết... để ngài điều tra,

Camille Ciro còn chưa nói hết, Đỗ Duy đã trừng mắt.

Hắn chết điếng nhìn chằm chằm Camille Ciro, đột nhiên ngắt lời, than thở:

- Ta biết ngay mà, đúng là bị người, không, đúng ra là các người, ép buộc làm loạn rồi.

Camille Ciro cười, bộ dạng rất thân thiết:

- Đừng nói vậy, Đỗ Duy, chúng ta là bạn tốt. Bằng hữu gặp nan, người không không giúp mà vội vàng bỏ đi sao được.

Đỗ Duy nhìn bộ dáng Camille Ciro cười, đột nhiên trong lòng trào lên một thứ cảm xúc, muốn nhảy lên đâm vào mũi hắn 1 quyền. Nhìn hắn sau khi mũi bị đập nát còn có thể cười khoái trá như vậy không.

- Giúp? Người gọi... người gọi thế nào là giúp!

Đỗ Duy mặc dù chưa thực sự vung tay với Camille Ciro, nhưng trông lại giống 1 con sư tử bị chọc tức, sẵn tay áo, đập 1 cước vào cái rương gần nhất. Sau đó xoay người nhìn thẳng vào Camille Ciro:

- Người... người nghĩ ta là thứ gì? Là con nhện 8 tay chắc? Ta rất bận. Thực sự. Các đại hội luận võ kia còn chưa kết thúc. Công tác chuẩn bị cho kỳ thi đấu Thanh kiếm Roland còn chưa xong. Mới có 2 ngày trước, người của người còn chạy tới xin ta phê chuẩn 1 nhóm quân dụng vật tư mới. Là để chuyển đến phòng tuyến Kaspersky. Ngoài ra tên Dransa còn nói với ta, nguyên liệu sản xuất nhiệt khí cầu không đủ, yêu cầu ta nhanh chóng giải quyết 1 lượng lớn da trâu... Ta...

- Hắc... hắc... hắc!!!

Camille Ciro cao giọng, giơ 2 tay lên giống như đầu hàng:

- Bằng hữu của ta. Chuyện người vừa nói, cùng với ta không có nửa điểm quan hệ. Ta cũng ko biết người vừa bận rộn như thế.

- Người ko biết ... nhưng Nhiếp Chính vương biết.

Đỗ Duy thấp giọng nói thêm 1 câu:

- Hắc căn bản là cố ý.

Vừa nói, Đỗ Duy vừa tung thêm 1 cước, lần này trực tiếp đập vỡ 1 cái rương gỗ, mảnh vụn bay tán loạn. Có vài miếng còn bay lên tận mặt Camille Ciro.

Nhìn Đỗ Duy bên cạnh Camille Ciro giương nanh múa vuốt, cận vệ bên cạnh hắn có chút khản trương! Dám động thủ với đại nhân của chúng ta!

Quân vụ đại thần của đế quốc đánh nhau! Đây là tội danh gì?

Nhưng vấn đề là... thân phận của đối phương so với đại nhân của mình vẫn còn cao hơn. Cái này bảo bọn cận vệ biết làm sao?

Nếu thật sự công tước đại nhân và đại nhân của chúng ta đánh nhau... Như vậy mấy người cận vệ chúng ta cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Camille Ciro đột nhiên thở dài, tiện tay phủi mấy miếng gỗ vụn trên mặt xuống. Ánh mắt hắn có chút phức tạp, liếc nhìn mấy cận vệ, thấp giọng nói:

- Các người ra ngoài trước đi.

Mấy tên cận vệ như được đại xá, vội vàng chạy thoát.

Camille Ciro xoay người đóng cửa lại, rồi mới đi đến bên cạnh Đỗ Duy, vỗ vai hắn. Do dự 1 chút, nhỏ giọng nói:

- Đỗ Duy, có vài việc, có lẽ ta không thích hợp nói ra, nhưng chúng ta là bằng hữu ... như vậy ta cho người 1 đề nghị.

- Nói đi!

- Người ...

Thần sắc Camille Ciro có chút quái dị:

- Ta cảm giác được là người sẽ phải bỏ bớt chút quyền hành mới thích hợp.

Mí mắt Đỗ Duy hơi nhấc lên, nhìn Camille Ciro. Trong ấn tượng của hắn, người kia, mặc dù bây giờ là 1 trong 3 trọng thần mới của đế quốc... mặc dù trước mắt xem ra là người có quyền lực yếu nhất. Nhưng chính Camille Ciro kia những năm gần đây, xử sự đều theo ảnh hưởng của lão tể tướng Chelsea - che giấu năng lực bản thân, bo bo giữ mình.

Nhưng hôm nay, hắn thế nào mà lại nói ra 1 câu “xuất phát từ nội tâm?”

- Như người nói, Đỗ Duy, quyền lực trong tay người bây giờ rất lớn.

Camille Ciro thấp giọng cười:

- Người xem, chính quyền Tây Bắc do 1 tay người nắm giữ. Đương nhiên, hành tỉnh Desa vốn là lãnh địa của người. Điểm đó sẽ không ai nói gì. Nhưng.... Sư đoàn Tây Bắc độc lập kia... Hắc hắc, người ngoài không biết, chứ ta là phó quân vụ đại thần, chả lẽ không biết? Đó là không quân tương lai của đế quốc! Đế quốc xuất ra phần lãnh thổ lớn như thế, phải ra 1 số người lớn như thế, gây dựng 1 chi quân đội chuyên sản xuất nhiệt khí cầu, ngoài ra còn sản xuất vũ khí... Đây chính là quân đội đế quốc. Chi quân đội này đóng tại Tây Bắc, đã hơn 2 năm. Trong 2 năm này, chi quân đội đó hoàn toàn nằm trong tay người. Cái quyền lực này còn chưa đủ sao? Ngoài ra, phòng tuyến Kaspersky, người cũng chỉ ra hơn 1000...

- Giúp đế quốc kiến tạo 1 cái phòng tuyến như vậy. Ta lần trước đã nói 1 điểm: quân đội đế quốc rất giống quân đội của người. Cơ hồ chẳng khác nào bảo người chi tiền lương cả! Nhiều chuyện như vậy toàn bộ ở trong tay người... người còn nói, tình huống như thế là bình thường sao?

Đỗ Duy bình thần trở lại, mỉm cười lắc đầu:

- Không bình thường.

- Ta nói 1 câu rất đại nghịch bất đạo, Đỗ Duy, dựa vào quyền hành và thực lực của người, người muốn đất có đất. Muốn tiền có tiền, muốn quân có quân. Nếu người muốn tạo phản... uy hiếp của người đã sớm vượt xa tập đoàn quân Tây Bắc trước kia!

Thần sắc Camille Ciro có chút khấn trương:

- Đừng quên, người ngoài không biết chuyện quân tình cực kỳ bí mật. Chúng ta đều biết, lúc diệt 7 vạn kỵ binh chủ lực của Tây Bắc, người chỉ sai Barton mang chưa tới 1 vạn kỵ binh ra tận diệt toàn bộ thiết kỵ Tây Bắc! Thực lực như vậy, nếu người là “Đại lão bản” (ông chủ lớn) người làm sao có thể yên tâm được?

Camille Ciro nhìn biến hóa thần sắc của Đỗ Duy, sau đó chính mình tìm 1 cái ghế ngồi xuống:

- Ta thừa nhận, 2 năm trước tình trạng tài chính đế quốc rất kém, phải công khai hỏi vay tiền người. Nhưng bây giờ đã 2 năm rồi. Thời kỳ khó khăn của tài chính đã qua, tài chính hiện nay cũng đã tiết kiệm được chút ít, đều theo đúng quỹ đạo. Phía nam không có nạn tuyết rơi, 2 năm sản xuất đều rất thuận lợi, thậm chí còn bội thu. Nhiếp Chính vương 2 năm trị vì thu được rất nhiều thành tựu tốt, tài chính đế quốc tiết kiệm được so với các năm trước rất nhiều. Người nghĩ xem... dưới tình huống này, đế quốc không còn cần người xuất tiền túi ra nuôi quân đội nữa! Người hiểu ý ta không?

Đỗ Duy hừ hừ cười 2 tiếng:

- Ta hiểu, ban đầu Nhiếp Chính vương đưa quân đoàn độc lập Tây Bắc cho ta. Trước hết bởi vì chuyện không quân, cả đế quốc chắc chỉ có ta là hiểu việc, người đặc biệt không làm nổi việc này. Hai là bởi ban đầu đế quốc không có tiền thành lập 1 chi quân đội mới, nên mới cần ta nuôi sống. Bây giờ... 2 cái điều kiện này đều không còn tồn tại. Đế quốc đã có tiền, hơn nữa qua 2 năm, bọn họ đã học được chút ít...

- Ta biết người là 1 người thông minh!

Camille Ciro dựa vào ghế, mỉm cười nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy nhắm mắt suy nghĩ 1 lát.

Chuyện còn là như vậy...

Mặc dù ban đầu mình 1 chút cũng không mang kim tệ trợ giúp tài chính đế quốc, mấy ngàn vạn kim tệ đều như nước chảy ra ngoài - thực tế là nuôi sống quân đội đế quốc trong 2 năm. Như vậy xem ra tựa hồ hoàng thất thiếu mình 1 cái nhân tình rất lớn.

Nhưng đừng quên, hoàng tử Thần đã bỏ qua tội phản nghịch của gia tộc Rowling. Khôi phục gia tộc Rowling, chuyện này xem ra đã hoàn lại cho Đỗ Duy rồi! Hơn nữa về mặt địa vị, cũng cho Đỗ Duy vinh quang tột đỉnh.

Như vậy có thể xem như hòa với Đỗ Duy.

Nhưng hiện tại, qua chiến tranh đã chứng minh sức chiến đấu vô cùng cường đại của không quân. Một chi quân đội kiểu mới cường đại như vậy, hoàng thất không có khả năng tiếp tục để trong tay Đỗ Duy, mà cần mang về, quân trong tay mình mới là thượng sách!

Đây không phải qua cầu rút ván, cũng không phải vắt chanh bỏ vỏ, mà là thủ đoạn chính trị bình thường.

Nếu như nghĩ lại 1 bước.

Tương lai sắp phát sinh đại chiến! Mà trước đại chiến, hoàng tử Thần phải tăng quyền uy của hoàng tộc lên mức tối cao! Như vậy mới có thể bảo đảm địa vị thống trị của hoàng thất.

Mà bây giờ... tương lai một khi phát sinh đại chiến, khẳng định đế quốc sẽ xuất hiện rung chuyển, mà trong khi rung chuyển đó, nếu dưới có 1 quyền thần như Đỗ Duy mang quá nhiều quyền lực trong tay, ai dám đảm bảo hắn không nổi dậy?

Nói cách khác, chính xác là bây giờ muốn đoàn kết bên trong, nhưng với hoàng thất mà nói, mục đích hàng đầu của bọn họ là đảm bảo địa vị thống trị của hoàng thất. Chết sống của cả đại lục, đối với họ đó là mục đích thứ 2 chứ không phải hàng đầu.

Hoàng thất sẽ toàn lực bảo vệ đế quốc này, không để cho nhân tộc bị diệt tộc tiêu diệt, nhưng với điều kiện tiên quyết: nhân loại phải dưới sự thống trị của hoàng thất Augustin.

Đỗ Duy rất rõ ràng, tình huống hiện tại của mình, có thể nói là 1 “quyền thần” tiêu chuẩn. Nhưng lại là 1 quyền thần siêu cấp.

Như Camille Ciro nói, bản thân mình muốn đất có đất, muốn tiền có tiền, muốn binh có binh, muốn danh có danh, thậm chí tại 1 số địa phương, danh vọng của mình đã vượt quá hoàng thất.

Vấn đề chính là, trạng thái như vậy, nhìn cảnh tượng có vẻ vô hạn, nhưng thật sự rất nguy hiểm.

Đã thành thực đọc qua lịch sử tổng quát thế giới này, Đỗ Duy rất rõ ràng 1 điểm, mặc kệ là thế giới này hay kiếp trước của mình cũng thế. Tự cổ chí kim, mỗi “Quyền thần” nếu vào lúc tối hậu không chịu buông tay rời bỏ quyền lực, nhất định cố chết nắm nó trong tay. Như vậy, 10 phần thì chắc 9 là sẽ có kết quả thể thảm.

Tỷ như tổ tiên Rowling gia tộc, 200 năm trước trong chiến tranh vệ quốc. Công luân hiển hách, trong quân đội uy danh sâu nặng, được hoàng thất tín nhiệm, chiếm được cả bình nguyên Rowing làm phong thưởng cho mình, thậm chí còn cưới cả công chúa hoàng thất

Nhưng sau khi chiến tranh chấm dứt. Vị... tổ tiên Rowling rất thông minh chủ động buông bỏ quân quyền, buông tha quyền trực tiếp chỉ huy quân đội. Như vậy mới đảm bảo gia tộc Rowling không bị có mối nối cũ.

Mà Đỗ Duy biết, trong thế giới ở kiếp trước của mình. Quyền thần nổi danh trong lịch sử, hoặc là rồi sẽ mưu phản thành công, hoặc là... kết quả thể thảm.

Hán triều Hoắc Quang. Minh triều Trương Cư Chánh. Một người bị quất roi vào xác, một người bị diệt cả nhà.

Đương nhiên, bản thân Đỗ Duy không sợ. Nếu như đến lúc tối hậu, hắn và hoàng thất trở mặt, thiên hạ rộng lớn có nơi nào hắn không thể đi? Chỉ là những bộ hạ của hắn, những gia thần trung thành trong gia tộc làm sao bây giờ?

Ron Barton, Al Qaeda, Philip, Dadanier..... những người này không phải là thánh giai cường giả. Bọn họ chỉ là người bình thường thôi.

Thần hoàng tử có thể xem như 1 vị quân chủ vô cùng anh minh. Chính vì hắn anh minh, hắn mới ủy quyền cho thần tử. Nhưng trước khi đối mặt với nguy cơ, hắn phải thu hồi rất nhiều quyền lực, ít nhất đảm bảo hoàng thất nắm trong tay quyền lực và binh lực mạnh nhất. Trong tương lai, trước thời đại biến động sắp tới, hắn phải chắc chắn trong tay mình có đủ lợi thế để bảo vệ địa vị thống trị của hoàng thất.

- Ta biết. Đỗ Duy... Người có cống hiến lớn đối với đế quốc.

Camille Ciro thở dài. Ta hiểu được tâm tình người, bởi nếu là ta, ta cũng không cảm lòng, cẩn thận tính toán.

Có thể nói người chống đỡ một nửa giang sơn đế quốc a! Ban đầu công lớn sau chính biến, sau khi bình định thế cục Tây Bắc, ngăn trở sói thảo nguyên. Mưu đồ xảo diệu, tiêu trừ tai họa ngầm thảo nguyên của đế quốc, lại làm nhiều chuyện thần kỳ như vậy, tiêu diệt quân đoàn Tây Bắc. Khi tài chính đế quốc gặp lúc khó khăn, người lấy tài lực gia tộc để nuôi sống đế quốc. Người bây giờ có thể nói là đại công thần số 1 của đế quốc. Bây giờ muốn người chịu ủy khuất, chỉ cần là người, trong lòng nhất định có oán niệm.

Đỗ Duy nhìn Camille Ciro với bộ dạng chân thành, hần đột nhiên cười, tròng mắt nói:

- Camille Ciro thân mến... những lời này, ta đoán không phải 1 mình người nghĩ ra được rồi nói với ta.

Camille Ciro lập tức sững sốt, có chút xấu hổ, nhưng hần rất nhanh liền cười cười, sờ sờ cảm dứt khoát thừa nhận:

- Cũng đúng, không thể gạt được người... Không sai, đầu óc của ta, không nghĩ ra nhiều đạo lý như vậy. Bỏ qua những lời này, có rất nhiều là tế tướng đại nhân nói với ta, mời ta chuyển đạt cho người, bảo ta khuyên người thật tốt.

Đỗ Duy cười 2 tiếng:

- Đại nhân Chelsea? Hắc hắc, xem ra tế tướng đại nhân rất coi trọng ta.

- đương nhiên!

Camille Ciro nghiêm túc nói:

- Đỗ Duy, nói rõ đi. Đại nhân Chelsea đã rất nhiều lần nói với ta... tương lai, vị trí đó, khẳng định là của người. Hần đối với người kỳ vọng rất cao, hần cho rằng người trở thành trụ cột đế quốc. Cho nên, hần không hy vọng người đi lên con đường quyền thần. Đường này không có kết quả tốt. Chỉ cần khống chế tốt quyền lực trong tay mình, không nên quá ít, thiếu là không có cách thể hiện giá trị của người. Cũng không nên quá nhiều, nhiều quá sẽ khiến quân vương sinh nghi. Bảo trì một bình hành kỳ diệu, như vậy cả đời này, người sẽ trở thành một ngôi sao sáng nhất của đế quốc.

- Đa tạ!

Đỗ Duy nói 2 chữ rất chân thành:

- Cảm ơn người, cũng thay mặt ta cảm ơn tốt lão tế tướng. Cảm ơn sự coi trọng hần dành cho ta... À! Ta hôm nào nhất định phải tới bái phỏng lão nhân gia này, biểu đạt lòng biết ơn.

- Nói như vậy... người bị ta thuyết phục?

Camille Ciro chớp mắt, mỉm cười nhìn Đỗ Duy.

748. Chương 521: Tự Trước Quyền Hành (đoạn 2)

Đỗ Duy cười ha hả, đứng lên:

- đương nhiên, ta bị người thuyết phục! Camille Ciro, người thật sự là 1 thuyết khách lợi hại.

Camille Ciro lúc này mới thờ phảo nhẹ nhõm, cười nói:

Kỳ thật người rất thông minh, Đỗ Duy. Không cần ta nói những đạo lý này, một mình người cũng nghĩ ra được. Chỉ là... người cần nghe ý kiến người khác, cùng với nội tâm mình tạo thành cái cố mà thôi. Huống hồ, thành thật mà nói, ta cảm giác được Nhiếp Chính vương đã rất anh minh rồi. Ít nhất, cái địa vị viện trưởng học viện quân sự đế quốc, kỳ thật chính là cho gia tộc hoa Tulip của người 1 cái miễn tử bài.

- Ồ? Nói như thế nào?

Đỗ Duy giật mình.

- Người nghĩ mà xem... Người bây giờ giao ra 1 ít quyền lực trong tay, khiến Nhiếp Chính vương đối với người hoàn toàn yên tâm, hoàn toàn tín nhiệm. Sau đó, người nhậm chức viện trưởng này... tưởng tượng xem, tương lai nhiều năm sau, trong quân đội đế quốc, sẽ có 1 nhóm tướng lĩnh mới đều là đệ tử của người. Trong quân đội người mặc dù không có thực quyền, nhưng uy vọng trong đám tướng lĩnh này, khẳng định sẽ cao tới khó tưởng tượng nổi. Cái kia... lúc... nói 1 câu khó nghe, coi như người phạm vào tội gì đó, chỉ cần không phải mưu phản. Quân chủ sẽ nhìn mặt mũi 1 nhóm lớn tướng quân, đối với người phá lệ khai ân!

Đỗ Duy gật đầu!

Cẩn thận suy nghĩ... Cái chức viện trưởng này, chính là Nhiếp Chính vương cho mình 1 cái miễn tử kim bài! Kỳ thật ngầm nói cho Đỗ Duy biết: buông tha quyền lực của người, chỉ cần người có thân phận viện trưởng, cả đời này được đảm bảo tôn vinh!

Lui thêm 1 bước, cũng là bỏ đi nỗi lo “có mới nói cũ, vắt chanh bỏ vỏ, qua cầu rút ván”

Ngồi chức viện trưởng này, chỉ cần Đỗ Duy không mưu phản. Cả đời này, hắn sẽ được quân chủ tôn kính trọng dụng.

Đỗ Duy cười ha ha 1 tiếng, âm thanh tràn ngập khoái trá:

- Camille Ciro! Ta hoàn toàn bị thuyết phục, 1 điểm do dự cũng không có. Được, ta tiếp nhận đề nghị của người, mấy ngày nữa sẽ có hành động... À, được, ta đột nhiên nghĩ ra 1 cái chủ ý.

- Chủ ý mới?

Camille Ciro sững sốt.

- Kỳ thật ngầm lại, Nhiếp Chính vương đối với ta, người, với Alpay tướng quân đều được an bài, 3 người nắm giữ 3 chức vụ quan trọng. Dựa theo tuổi 3 chúng ta, có thể nói trong vài chục năm nữa, chỉ cần chúng ta không tìm đường chết, sẽ đến vị trí rất cao. Nhưng... nếu chúng ta thông minh, thì sẽ không nên quan hệ mật thiết. Dù sao, người là quân vụ đại thần, nắm giữ toàn bộ quân đội đế quốc. Mà ta, là viện trưởng học viện quân sự, có được uy vọng vô cùng. Ta cùng Alpay tướng quân có chút đấu đá, làm cho Nhiếp Chính vương rất an tâm. Chính là quan hệ người và ta... có chút quá hòa hợp...

- Quá hòa hợp... Ý người là...

- Để Nhiếp Chính vương an tâm, ta và người tốt nhất có 1 chút xung đột. Hà hà, người cũng ko nên hận ta, trong lòng chúng ta đều biết, đối phương là bằng hữu, chỉ là mặt ngoài làm ra 1 ít chuyện tình tranh cãi nháo nhào.

Vừa nói, Đỗ Duy đứng lên xắn tay áo, đi tới trước mặt Camille Ciro.

Camille Ciro khẩn trương đứng lên, cười khổ nhìn Đỗ Duy:

- Uy, người muốn làm gì? Lão Thiên... người không phải là tướng... Ta nói cái này không cần thiết phải không? Người...

- Bịch!

Sau 1 âm thanh trầm đục, rồi đến tiếng Camille Ciro đau đớn gào lên.

1 lúc sau, phó quân vụ đại thần của đế quốc chạy ra, che lỗ mũi chảy máu từ trong thư phòng công tước hoa Tulip chạy ra ngoài.

Về mặt Camille Ciro có chút cổ quái, còn mấy người thị vệ càng trừng mắt.

- Trở về!

Camille Ciro cười khổ 1 tiếng, từ trong lồng ngực lấy ra 1 cái khăn lụa lau máu mũi, 1 lúc sau cắn tức kêu lên:

- Đỗ Duy, người làm gãy mũi ta rồi!

Ngày hôm đó...

Cảnh Ciro đại nhân mang cái mũi chảy máu, nổi giận đùng đùng, ra khỏi phủ công tước hoa Tulip bị rất nhiều người nhìn thấy, rất nhanh tin tức lan truyền khắp đế đô.

Chưa tới 1 ngày, trong giới quý tộc đại bộ phận mọi người đều biết: Công tước hoa Tulip cùng phó quân vụ đại thần Camille Ciro, 2 người bởi vì việc quân vụ ý kiến bất hòa, kết quả động thủ, công tước hoa Tulip đâm gãy mũi Ciro đại nhân...

Nhìn lại, 3 đại tân nhân đế quốc, 1 đôi bằng hữu cuối cùng cũng tuyên cáo tan vỡ. Từ nay về sau, 3 đại tân nhân chỉ sợ đều chia thành 3 phái.

Mà chuyện rất nhiều người không biết lại xảy ra trong hoàng cung: Thần hoàng tử sau khi biết được tin kia, cười 1 hồi. Đến bữa tối, còn uống nhiều hơn 2 chén rượu so với mọi ngày.

Chuyện thứ 2, cũng tới đó phát sinh, chỉ có điều xảy ra tại phủ tể tướng Chelsea.

Lão hồ ly sống kiếp quan trường cả đời, nhìn cháu rể mình Camille Ciro mũi sưng đỏ, trong mũi vẫn còn bông, nở 1 nụ cười hòa ái.

Khi Camille Ciro mang thanh âm dày đặc giọng mũi, kể lại mọi chuyện trải qua tại phủ Đỗ Duy, bao gồm quyền tối hậu của Đỗ Duy, chuyện buông tha quyền lực toàn bộ nói ra 1 lần.

Khi nghe tới Đỗ Duy 1 quyền đâm vỡ mũi Camille Ciro, lão tể tướng đột nhiên bật cười.

Lão già hàng năm đều bí hiểm này, cười cực kỳ vui vẻ, như 1 đứa trẻ con cười.

Nhìn lão tể tướng cười vui vẻ như vậy, Camille Ciro bưng mũi cười khổ nói:

- Ta bị người ta đánh, sao ngài cao hứng như thế?

- Đúng vậy, con rể của ta, ta rất cao hứng.

Camille Ciro thở dài:

- Được rồi, ta biết ý nghĩa chuyện này, cũng hiểu dụng ý Đỗ Duy. Chỉ là, sau này ta làm gì đây? Chẳng lẽ muốn hấn và ta cũng biểu diễn đánh nhau?

- Không!!! Không!!! Không!!!

Lão tể tướng lắc đầu liên tục:

- Cố ý cho đánh, vỡ này đã diễn rồi. Diễn lại quá giả. Người không nên cố ý cùng Đỗ Duy tại quân vụ nổi lên xung đột. Ngược lại như vậy còn gây hoài nghi. Sau này, công vụ liên quan đế Đỗ Duy, chỉ cần giải quyết việc chung, không thiên vị không ỷ lại. Nhớ kỹ, không thiên vị không ỷ lại. Cũng không nên lịch sự giúp hấn. Chuyện nên làm thế nào làm như thế, tất cả dựa theo điều lệ đế quốc mà làm, như vậy đủ rồi.

Camille Ciro gật đầu, đứng lên định đi, trong miệng vẫn nói:

- Quái đản, Ta muốn đi dùng thuốc. Cái mũi đau này, ta uống rượu cũng không nổi.

Nhìn người gia tộc mình chọn lựa đi ra ngoài, ánh mắt Chelsea lại dần dần dôi về phía phương xa.

- Thật sự đánh 1 quyền... Thật sự là 1 tiểu tử thú vị!

Vị lão tể tướng mỉm cười, làm ra đánh giá này.

Trong lúc Đỗ Duy đảm nhiệm “viện trưởng học viện quân sự đế quốc” đương nhiên, học viện quân sự tạm thời không tồn tại, nhưng trong thời gian ngắn bộ khung sẽ nổi lên, hơn nữa từ các quân đội địa phương điều động thanh niên, trong 1 tháng sẽ tới đế đô báo danh

Ngoài ra, còn 1 việc phải...

Trong 1 lần hội nghị cung đình, công tước hoa Tulip nêu lý do “tài lực không đủ”, chủ động yêu cầu đế quốc thu hồi quân quyền “sư đoàn độc lập Tây Bắc”. Từ đó về sau, cung cấp quân lương vật tư cho chi quân đội này, toàn bộ đều do đế quốc gánh chịu, gia tộc hoa Tulip đối với nó sẽ không có bất kỳ tài trợ nào.

Hơn nữa, Đỗ Duy tỏ vẻ: chi quân đội này tiếp tục ở lại lãnh địa của mình không có ý nghĩa, lại hao phí lương thực của hành tỉnh Desa.

Đối với yêu cầu này, Nhiếp Chính vương rất sáng khoái đáp ứng.

Sư đoàn độc lập Tây Bắc nhanh chóng xuất phát, chuyển dời đến 1 phòng tuyến phía nam Kaspersky đóng quân. Quân lệnh ngay hôm đó từ bộ thống soái đế quốc được phát đi.

Ngoài ra, còn 1 việc chính... sở sản xuất nhiệt khí cầu lớn nhất đế quốc.

Đỗ Duy bày tỏ vì gia tộc của mình “Tài lực không đủ”, vì sinh ý sản nghiệp khác, cần lượng lớn vốn lưu động, tự mình đem phân ngạch sản xuất nhiệt khí cầu ra bán.

Đối với chuyện này, Nhiếp Chính vương 1 ngày cũng cho phép suy nghĩ.

Rất nhanh, Đỗ Duy cùng bá tước Villa, Dransa, 2 gia tộc đạt thành hiệp nghị. So sánh Villa bá tước cùng Dransa, 2 người bỏ ra 100 vạn kim tệ, mua số định mức trong tay Đỗ Duy. Từ đó về sau, gia tộc hoa Tulip cùng nơi sản xuất nhiệt khí cầu, cũng không có chút nào quyền khống chế hay quan hệ.

Đương nhiên, vì lãnh địa Đỗ Duy gần thảo nguyên, nhiệt khí cầu cần da trâu lông dê, vẫn thông qua Đỗ Duy đến thảo nguyên để mua, giá tiền theo tiêu chuẩn đế quốc.

2 mệnh lệnh, Đỗ Duy nhẹ nhàng đem 2 cái quyền to nhất giao ra ngoài.

Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng Đỗ Duy rất rõ ràng: đây là chính trị. Như Thần hoàng tử nói, hẳn phải làm như vậy, nhưng hẳn cũng cho Đỗ Duy 1 ít chỗ tốt, tỷ như chức vị viện trưởng học viện quân sự, cấp Đỗ Duy 1 đời tôn vinh, bảo hiểm thật lớn.

Xử lý xong chuyện này, trong hoàng cung, Thần hoàng tư tâm cực tốt, tại mấy ngày kế tiếp, thị vệ và người hầu đều từ nụ cười trên mặt quân vương, cảm nhận được hẳn rất vui vẻ.

Với Đỗ Duy, hẳn vẫn dồn tinh lực đến trận chung kết đại hội luận võ.

Trận chung kết đại hội sắp bắt đầu, song phương gồm...

Allu, và...

749. Chương 522: Sư Thử Mới Lớn (1) (đoạn 1)

- Kakalot thật là một cái tên kỳ quái a.

Tổng bộ Hiệp Hội kỵ sĩ ở một gian phòng trên lầu ba, Deron thư giãn tựa vào cái ghế, hai chân gác chéo vững vững trên bàn, trong tay đang cầm quyển tư liệu tuyển thủ. Trên người hẳn còn nồng nặc mùi phấn son.

Đỗ Duy ngồi đối diện với hắn, ánh mắt lướt qua giấy của Deron, cái mũi khê ngửi, nhíu mày nói:

- Tối qua ngươi lại đi đâu? Lại chạy đến lều lỏng trong ổ của yêu tinh hả?

- Sặc! Không không...

Deron suy nghĩ, lộ vẻ rất đắc ý:

- Nhờ phúc của ngài, công tước đại nhân của ta, ta bây giờ không giống như lúc trước, không qua lại với những ổ yêu tinh ở thành nam... những mùi vị phấn son này - ôi trời, thật khó tưởng tượng ta từ trước giờ sao có những hưởng thụ này. Bây giờ thật khác xa, tối hôm qua một lão bá tước mời ta đi đến tiêu hồn động ngoài thành. Ta nói cho biết, chỗ đó đúng là tiêu hồn! Nếu như dựa vào bản thân mà nói, ta không bao giờ có thể vào được nơi đó... Ặc, coi như nếu có thể vào ta cũng không nở chi ra ngần ấy tiền.

Đỗ Duy cười cười, hẳn biết nơi Deron nói kia, bản thân lúc trước đã cùng Thần hoàng tử ghé qua.

- Mỹ nữ nơi đó thật đẹp, đẹp khiến cho người ta say mê a. Đáng tiếc, nếu như không phải người sáng sớm tìm ta mà nói, ta thật muốn ôm tiểu bảo bối kia mà ngủ suốt đời.

Vừa nói, Deron nhét tư liệu vào hộp bàn:

- Được rồi, công tước đại nhân của ta, nói việc chính đi, ta chính là người nghiêm túc trong những người nghiêm túc. Lúc nào chính sự thì tuyệt đối không phải làm lấy lệ.

Đỗ Duy xì một tiếng thầm nghĩ: “Người nghiêm túc? Trên thế giới này lại có người đứng đắn như tên tiểu nhân người sao?”

- Cái tên Kakalot này thật đặc biệt, hẳn chính là đối thủ của vị mỹ nữ võ sĩ của chúng ta trong trận chung kết.

Deron thở dài:

- Thật là cho người ta mất hứng, kỳ thật ta ngược lại hy vọng chúng ta có thể có hai mỹ nữ võ sĩ! Không phải sao? Sau trận chung kết, nhìn hai mỹ nữ võ sĩ vung tay trên lôi đài. Cảnh tượng kia nhất định sẽ rất sôi động... Công tước đại nhân, theo người nói... a, đúng rồi, có tác dụng kích thích chỗ phòng bán vé, đúng là nói như thế sao?

Đỗ Duy bĩu môi:

- Nếu như người nguyện ý, có thể đi thuyết phục tên Kakalot này hóa trang thành phụ nữ.

Deron quả thực đang lo lắng suy nghĩ, sau đó lắc đầu:

- Được rồi, không nói đùa nữa. Nói nghiêm chỉnh coi, công tước đại nhân của ta, cái đại hội luận võ này sẽ kết thúc rất nhanh, mặc dù ta khôngỡ... nó có thể cho chúng ta không ít tiền! Nếu như có thể, ta thật hy vọng hàng năm tổ chức một lần như thế. Nhưng... vấn đề bây giờ của chúng ta là kế tiếp phải làm sao? Các nhân tuyển của Kỵ sĩ đoàn Thanh kiếm Roland đều ở trong tập này, mỗi cá nhân đều có gia thế rất rõ ràng, không có bối cảnh đặc thù gì... Ân, Theo như người yêu cầu, phạm những ai có bối cảnh đặc biệt đều đấu ở vòng loại đầu tiên và do chúng ta ngăn chặn.

Đỗ Duy cười cười, cười đến mức có chút quái dị:

- Kakalot? thật đúng là thú vị a!

Không biết tên kia có thể biến thành siêu Xay-da hay không? Hoặc là... hẳn vẫn còn có một tên khác là Tôn Ngộ Không?

Trên báo cáo, Cái tên được gọi là Kakalot này tuổi còn trẻ, năm nay hai mươi ba tuổi, sinh ra và lớn lên ở phía nam, từ nhỏ hẳn bắt đầu luyện võ, và là một võ sĩ học nghệ có tiếng phía nam, hơn nữa hàng năm sống tại chốn đầm lầy - cái chỗ đó cũng không phải là nơi thích hợp giống cuộc sống trên thiên đường.

Hoàn toàn trái ngược!

***

Tại nơi xa xôi hẻo lánh phí đông nam đại lục Roland, có một khu đầm nước khí hậu ẩm thấp nóng bức khó chịu. Trong một năm thì cơ hồ là trời mưa, trong đầm còn có loại sương mù chướng khí độc hại rất khó chịu, còn có rất nhiều độc thực vật. Quan trọng là, phía nam là ao đầm, trên cả Roland đại lục ít vô cùng, có thể tìm tới chỗ ma thú.

Trên Roland đại lục, được công nhận là nơi có ma thú thường xuyên hoạt động. Một là rừng rậm bằng phong phía bắc, ở giữa là một cái đầm lầy, đương nhiên nghe nói ở trên vùng núi Cirimaro cũng có ma thú thỉnh thoảng lui tới, bất quá rất ít không đáng chú ý.

Ngoại trừ rừng rậm bằng phong ra, đầm lầy phía nam là nơi đám lính đánh thuê thích nhất tính theo số lượng và chất lượng ma thú, Đầm lầy phía nam so với rừng rậm phía bắc còn kém một bậc, nơi đó đa phần là ma thú cấp thấp, không giống như rừng rậm bằng phong phương bắc toàn ma thú cao cấp xuất hiện.

Cho nên, nếu như người là một đội thợ săn mà nói, như vậy phương bắc sẽ càng hấp dẫn người, bởi vì sản phẩm từ ma thú phía nam rất khó bán được với giá cao.

Cũng bởi vậy, hai quân đoàn chủ chiến trấn thủ biên cương, phương bắc là Bạo Phong quân đoàn, vô luận là sức chiến đấu cùng trang bị, đều cao hơn một bậc so với Bạo Phong quân đoàn trú bên bờ bằng phong

rậm rạp phía nam. Trách nhiệm nặng nề, so với quân đoàn phía nam phụ trách bảo vệ đầm lầy, nhàn nhả hơn rất nhiều.

Nhiều năm qua vẫn chưa thấy đế quốc vẫn chưa triệt bỏ quân đoàn.

Cho dù là như thế thì vẫn không có ai dám khinh thị dải đầm lầy phía nam kia.

Nguyên nhân chỉ có một, bởi vì đầm lầy phía nam, là nơi duy nhất sản xuất một loại ma thú đặc biệt trên đại lục.

Ma thú như thế, trước mắt phải biết tất cả các đặc điểm của chúng.

Chủng loại này có được nhanh vuốt sắc bén, lực lượng cơ thể tăng lên rất nhiều, ngoài ra còn có năng lực bay lượn.

Chủng loại đó, kiếm đâu ra...

Ma thú khổng lồ như vậy có cái đầu chim ưng rất lớn, miệng rất bén nhọn, có thể mổ xuyên qua áo giáp võ sĩ. Bốn chân có móng vuốt sắc bén, có thể không chút phí sức mà đem một con tê ngư (bò tót) mà xé nát thành mảnh nhỏ. Hơn nữa chúng còn có hai cánh mạnh mẽ, lúc vỗ cánh có thể làm hai thanh niên khỏe mạnh ngã xiêu vẹo. Nhìn lực lượng của một con sư thú trưởng thành có thể tưởng tượng ra chúng đủ sức quắp một con dê mà bay lượn, sau đó dễ dàng ném xuống.

Cùng với đó, người cũng đừng hy vọng dùng cung tên để đối phó với chúng... vì cung tên bình thường vô phương làm thương tổn đến chúng. Trong lúc chúng phi hành, hai cánh đập mạnh mang theo cuồng phong có thể đánh bay đại đa số các mũi tên. Huống chi, thân thể chúng toàn lông chim, có thể so sánh độ cứng với áo giáp của đế quốc.

Mà phần lớn Sư thú trưởng thành còn có thể sử dụng phong hệ ma pháp dù chỉ là phong nhận (đao gió) thuật cấp thấp. Hơn nữa chúng còn có thể rống lên một tiếng có thể khiến con người ta mê man.

... thật đáng lo lắng khi ở chung với sinh vật đó. Nếu như gặp phải một đàn Sư thú khoảng vài trăm hay hơn một ngàn con thì một sư đoàn cũng chỉ có thể lựa chọn phương án lui binh.

Chính vì vậy, khu đầm lầy phía nam dù chỉ ma thú cấp thấp nhưng đế quốc vẫn duy trì một quân đoàn tại đây... chỉ vì muốn phòng ngự hung thú khổng lồ bá chủ không trung này.

750. Chương 522: Sư Thú Mới Lớn (đoạn 2)

Nếu như miễn cưỡng thì có thể coi như Đỗ Duy đã gặp qua Sư thú, năm xưa tại phía nam Bán Giác thành, lúc hắn gặp Vivian, nhưng khi nhìn thấy Sư thú là lúc bị huyền yêu thú của Vivian sợ hãi mà biến ra ảo giác.

Ngay cả như thế thì sự hung mãnh của Sư thú đã khắc sâu ấn tượng trong lòng Đỗ Duy.

Kỳ thực thì... Đỗ Duy đã sớm có tâm tư với chuyện này.

Đó là lúc hắn thành lập tiểu đội trên không Phách Thiên Hồ, hơn nữa còn có tư tưởng đối với tương lai không quân của đế quốc.

Sư thú ở trên không hung mãnh như thế... Đỗ Duy biết trong lòng đây là một sinh vật thích hợp nhất dành cho kỵ sĩ không trung của thế giới này.

Chúng đủ hung mãnh, lực lượng cũng khá lớn, tốc độ phi hành cũng rất nhanh.

Nhưng khi nghiên cứu về bản tính của ma thú này thì Đỗ Duy rất nhanh chóng bỏ qua mà không hề đắn đo.

Nguyên nhân rất đơn giản, ma thú Sư thú này trời sinh tính tình tàn nhẫn và狡 hoạt.

Hơn nữa chúng đều sống theo đàn, không hoạt động đơn lẻ nên bắt giữ chúng thì thập phần khó khăn.

Nếu như đối mặt với một đàn Sư thú thì cả một đám võ sĩ cũng chỉ có chạy chối chết... chứ đừng nói đến chuyện bắt cả đàn trở về.

Đương nhiên, nếu có được thánh giai cường giả tọa trấn thì bắt vài con về cũng không phải là không được... nhưng vấn đề là Sư thú vẫn còn một đặc tính, đó là khó thuần hóa.

Rất khó, phi thường khó.

Đỗ Duy từ một vài dấu vết xa xưa mà khiến hắn có hứng thú ghi chép: Từ kiếp trước của Đỗ Duy, từ khi hoàng đế Aragon vẫn tại vị đã từng tổ chức một lần đi bắt Sư thú với quy mô lớn.

Cũng bởi vì Aragon có thực lực cường hãn, có hùng binh khai quốc thân kinh bách chiến... cuối cùng cũng đã thành công bắt về mấy trăm con Sư thú.

Đỗ Duy đọc được tin tức này liền hiểu bản thân ở kiếp trước cũng có suy nghĩ như vậy, muốn thuần phục chúng để xây dựng không quân. Hơn nữa, sau khi chứng minh được là Sư thú trưởng thành không thể thuần dưỡng, Aragon muốn bắt những con Sư thú mới sinh.

Đáng tiếc là toàn bộ những con bị bắt về đều không thể thuần phục, từ những con trưởng thành cho đến những con non, sau khi bị bắt giam vài ngày thì toàn bộ tuyệt thực mà chết - mà ngay cả ma pháp sư của đế quốc cũng không thể giải quyết vấn đề khó khăn này.

Do phần lớn ma thú có thể bị ma pháp sư ký linh hồn khế ước, sau đó làm sủng vật của ma pháp sư... Sư thú đương nhiên là có thể, nhưng... Sư thú phải đi một đàn mới có lực ụ hiếp.

Chỉ có ma pháp sư mới điều khiển được ma thú, binh lính bình thường thì không có cửa.

Cũng không thể để cho toàn bộ ma pháp sư “đổi nghề” làm kỵ binh trên không.

Sinh vật hung mãnh như vậy, tại khu đầm lầy phía nam được công nhận là bá chủ.

Mà những người sinh sống tại khu đầm lầy phía nam có một tập tục, đó là rất nhiều chiến sĩ địa phương, ở ngay trên vũ khí của mình, như trường kiếm hay khiên chắn thường khắc hoa văn hình Sư thú.

Nếu như người sống tại phương nam, thấy có người mang trường kiếm và khiên có đồ án trên thì người nhất định phải tôn trọng họ. Bởi vì theo tập tục của khu đầm lầy phương nam, những người có tư cách lưu lại dấu hiệu đó đều là võ giả, đã từng chân chính cùng đàn Sư thú trải qua quá trình sinh tử quyết chiến. Những người còn có thể trở về thì đều là cao thủ.

Mà tại phương nam, sau khi gặp một đoàn Sư thú mà còn có thể may mắn sống sót trở về thì đều được coi là có thực lực để thể hiện!

Sở dĩ hiện tại Đỗ Duy rất hứng thú đối với Sư thú là vì một nguyên nhân khác. Cái tên trẻ tuổi Kakalot đặc biệt này sinh sống nhiều năm tại khu đầm lầy phía nam... mà hắn lại chính là kẻ có tư cách khắc đồ án hình Sư thú trên vũ khí.

Tại các trận đấu trước, trong vòng loại thì Kakalot ngay cả vũ khí cũng không dùng đến, dùng đôi tay trần đánh bại đối thủ. Mà tại trận bán kết, vũ khí hắn sử dụng là một cây đoản mâu (giáo ngắn) và một tấm chắn... điều đặc biệt ở đây là trên mặt tấm chắn có khắc đồ án hình một con Sư thú đang bay lên.

Đỗ Duy nhìn quanh căn phòng một chút rồi đột nhiên lẩm bẩm:

- Đã đến giờ... Hy vọng tên tiểu tử này cũng... đến muộn. Ta không thích những tên gia hỏa (một cách gọi coi thường người khác) tuân thủ thời gian.

Trong lúc Đỗ Duy vờ ngắt lời, bên ngoài đại viện liền truyền tới thanh âm thô lỗ của lão bộc:

- Deron! Có người tìm người.

Kể được lão bộc mang đến đùng là tuyển thủ thần bí kia... Kakalot.

Do kiếp trước có thịnh hành một bộ truyện tranh nên... Đỗ Duy rất có cảm tình với tên Kakalot trẻ tuổi này.

Nhìn người mới tới có vẻ rất lạnh lùng, nhưng trong ánh mắt vẫn toát lên vài tia nóng nảy, bất an. Đỗ Duy liền cười một cách hiền hòa:

- Trong phòng còn một cái ghế, người tùy tiện ngồi xuống đi, không phải khẩn trương.

Deron nhú mày liếc nhìn Đỗ Duy. Đương nhiên, gã Kakalot được gọi tới là chủ ý của Đỗ Duy... và trước đó cũng không nói qua với Deron.

- Đại nhân!

Kakalot cũng không ngồi xuống mà quỳ gối hành lễ đối với Đỗ Duy. Đỗ Duy để ý thấy đây là một loại lễ của bình dân yết kiến quý tộc mà không phải của kỵ sĩ.

- Sao người không dùng lễ của kỵ sĩ?

Đỗ Duy cười nói.

- Vì ta không phải là kỵ sĩ, không có danh hiệu, cấp bậc kỵ sĩ.

Thanh âm Kakalot không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

- Tại sao không có danh hiệu kỵ sĩ?

Nụ cười của Đỗ Duy vẫn bình thản:

- Thực lực của người hoàn toàn có thể thi đỗ danh hiệu kỵ sĩ.

Kakalot trầm mặc!

Tướng mạo của hắn rất thanh tú, chỉ là màu da có chút ngăm đen, tóc rối như rơm. Điều này... khiến Đỗ Duy nhớ lại ký ức tuyệt vời về bộ truyện “Ngọc rồng”.

Kakalot mím chặt đôi môi mỏng. Đỗ Duy thấy rằng gã thanh niên này đang suy nghĩ là nên nói thật hay không.

- Nói thật!

Đỗ Duy chậm rãi nhắc nhở đối phương:

- Chắc người đã biết thân phận của ta. Đây cũng không phải là một chuyện xấu, ta hy vọng người hiểu rằng hiện tại đang có một cơ hội đặt trước mặt của người. Người có thể nắm được hay không là do ta có vừa lòng hay... Ta thích những kẻ thành thực.

751. Chương 522: Sư Thử Mới Lớn (đoạn 3)

- Đúng vậy, đại nhân!

Kakalot gật đầu:

- Danh tiếng của đại nhân đương nhiên ta biết, trong lòng ta đánh giá ngài là một vị cường giả đáng kính.

Đỗ Duy cười cười, không ý kiến, hắn biết mình đã là thần tượng của rất nhiều thanh niên.

- Ngồi xuống nói chuyện đi!

Đỗ Duy lại chỉ chỉ vào cái ghế trong phòng:

- Trên bàn có trà, người tự uống đi, đừng khách khí ở đây. Ta không thích những kẻ hay câu thúc (giữ ý tứ).

Deron vẫn một mực không mở miệng, chỉ tò mò liếc mắt nhìn Đỗ Duy, không hiểu sao hắn lại đối đãi tốt với tên tiểu tử này như thế.

Thực ra, Kakalot cực kỳ thấp thỏm trong lòng vì khi đối mặt với công tước hoa Tulip danh chấn thiên hạ mà có thể nhận được thái độ hòa ái, dễ gần... một chút biểu hiện của đại nhân vật cũng không có. Đối với những thanh niên như Kakalot mà nói, công tước hoa Tulip là đối tượng mà hắn một mực sùng bái trong lòng.

- Ta không thể thi đỗ danh hiệu kỵ sĩ!

Kakalot sau khi do dự một hồi rồi mới nói ra đáp án:

- Cha mẹ của ta đều là nô lệ. Ta là dân tự do đời thứ nhất, không có tư cách là kỵ sĩ... trừ phi được đặc xá.

Trên khóe miệng của Đỗ Duy xuất hiện một nếp nhăn khi cười, sau đó hắn tiếp tục dùng ánh mắt khích lệ, ý bảo thanh niên này nói tiếp.

- Cha của ta là một nô lệ ở mỏ khoáng... Do năm xưa bị xử là có tội, đày đến phương nam để khai thác mỏ. Mẫu thân của ta...

Bỗng nhiên Đỗ Duy cười cười:

- Mẫu thân của ngươi là một người Nam Dương đúng không? Da của ngươi hơi đen, đó là đặc trưng của người Nam Dương.

- Đúng như vậy!

Kakalot gật đầu, trong ánh mắt như muốn che giấu vẻ tự ti.

Đỗ Duy có thể hiểu sao hắn thấy tự ti: Trong lòng đại đa số người dân Roland, người Nam Dương chẳng khác gì nô lệ, những kẻ ti tiện.

- Thực ra, thân là con của nô lệ, ta cũng sẽ là nô lệ. Phụ thân của ta cả đời làm việc trong mỏ quặng, rốt cuộc cũng chuộc lại được... Tại mỏ quặng ông đã cứu được một người, bản thân lại bị đá đập vào đầu mà chết. Mà người kia lại là người quản lý, có họ hàng xa với quý tộc. Để báo đáp, hắn cho ta một cơ hội, ta từ thân phận nô lệ có được tự do... từ khi tám tuổi!

- Theo pháp luật của Đế quốc, cha mẹ của ta đều là nô lệ, mặc dù ta được khôi phục tự do nhưng mới chỉ là đời thứ nhất nên pháp luật đế quốc không cho phép những kẻ như ta tham dự thi sát hạch kỵ sĩ. Người như ta, nếu như tiến cử vào trong quân đội, coi như cả đời cũng chỉ là một tiểu binh, ngay cả một chức quan nhỏ cũng không có khả năng.

Kakalot lắc đầu:

- Vì vậy ta không đi khảo hạch kỵ sĩ cấp bậc.

Đúng là theo pháp luật của đế quốc, Kakalot mới thoát ly thân phận nô lệ... nên không cho phép làm cái nghề gì “cao thượng”. Trừ phi là đời sau của hắn, may ra mới thoát khỏi cái gông này.

Mặc dù có chút tàn khốc, nhưng trong xã hội phong kiến, cấp bậc là rất nghiêm (nghiêm túc, chặt chẽ).

Đỗ Duy cười cười:

- Vũ kỹ của ngươi học từ ai?

- Sư phụ của ta từng là một lính đánh thuê, hắn thu nhận ta từ khi lên tám tuổi.

Lúc nói tới đây, ngữ khí (giọng nói) của Kakalot có chút hàm hồ (muốn giấu diếm).

Dù sao vẫn còn trẻ a... vẫn không hiểu là phải che giấu thế nào.

Đỗ Duy lấy trên bàn một tập giấy, đặt nhẹ nhàng trước mặt Kakalot, mở ra có một tờ giấy bên trong.

Kakalot, nam, hai mươi ba tuổi, võ giả, không cấp bậc, thực lực chân chính... dự trù tiêu chuẩn thất cấp võ sĩ, con của nô lệ, tám tuổi thì thoát khỏi nô dịch, trở thành dân tự do, thành người Tử Diệt phía nam biên cảnh, sư phụ là Coosa Lima, lục cấp võ giả của đại lục, nhân sĩ phương nam, từng tham gia “Hong Tuyết dong binh đoàn” mười năm. Hai mươi năm trước, Hong Tuyết dong binh đoàn trong một lần mạo hiểm tại phương nam đã bị diệt toàn quân, chỉ còn duy nhất Coosa Lima chạy thoát, từ đó về quê làm nghề nông, có được tài sản là bốn mẫu ruộng đất. Hai năm trước, trong lúc say rượu đã cùng người tranh đấu mà chết, trước khi chết đánh bạc toàn bộ gia sản là bốn trăm sáu mươi kim tệ, không để lại chút nào.

Giấy trắng mực đen rõ ràng, đem lại lịch của Kakalot từ thân thế đến sự thừa toàn bộ tả rất rõ ràng.

Người trẻ tuổi có chút giật mình, ngẩng đầu nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy cười cười:

- Đừng khẩn trương, ta không phải là nhằm vào người... Nếu như người đã tiến vào trận trung kết, sau trận này rất có thể là thủ lĩnh của kỵ sĩ đoàn Thanh kiếm Roland. Chúng ta không có khả năng để một người không rõ lai lịch đi thủ hộ Cây thương Ronkinus. Ta cho người xem những thứ này là muốn nói với người... mặc dù lúc người tham gia đăng ký lí lịch có ý giấu diếm, nhưng trước lực lượng của chúng ta, chuyện đó cũng chỉ là trò hề mà thôi. Nếu ta muốn tra, thậm chí chuyện người tiểu ra quần hôi bé ta cũng có thể bới ra.

Ánh mắt Kakalot lập tức có vẻ cảnh giác.

Đỗ Duy có thể cảm giác rõ ràng, trong ánh mắt cậu bé này có vài phần địch ý.

- Ngoài ra, dường như người vẫn còn che giấu một việc...

Đỗ Duy mỉm cười:

- Dường như người vẫn mang trên mình một chút rắc rối.

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng chỉ lên giấy, điểm hai cái:

- Ta đã rất tò mò về người, hơn nữa, người sắp trở thành thành viên của kỵ sĩ đoàn Thanh kiếm Roland, ta không thể không tra rõ lai lịch của người. Đương nhiên, xuất thân của người không có gì nghi vấn, nhưng... sư phụ của người, Coosa Lima tiên sinh dường như có chút phức tạp.

Một mặt Đỗ Duy chậm rãi nói, mặt khác cẩn thận để ý biểu tình của người trẻ tuổi này:

- Hồng Tuyết dong binh đoàn... là một dong binh đoàn cấp nhị lưu.

- Nên khi bọn họ hoàn toàn bị diệt tại khu đầm lầy phía nam cũng không làm nhiều người chú ý. Nhưng ta cũng rất tò mò, tại khu đầm lầy phương nam, ngoài Sư thứu ra thì không còn ma thú lợi hại nào khác. Có thể làm cho dong binh đoàn toàn quân bị diệt, chắc là họ gặp phải cả một đàn Sư thứu. Đây cũng là cách giải thích duy nhất. Nhưng...

Đỗ Duy thở dài:

- Mấy ngày hôm trước, người ta phái đến phương nam đã trở về, nói cho ta một chuyện rất thú vị. Vị lão sư kia của người... là người duy nhất còn sống sót của dong binh đoàn... vậy mà trong di vật của hắn không có vũ khí mang đồ án hình Sư thứu. Chẳng lẽ đây không phải là tập tục của các người sao? Nếu như gặp được Sư thứu, chạy trốn trở về thì đã có tư cách làm như vậy... Nhưng hắn không làm thế.

752. Chương 522: Sư Thứu Mới Lớn (đoạn 4)

“Đây là điểm đáng ngờ thứ nhất, điểm đáng ngờ thứ hai là Sư phụ của người hai năm trước chết trong một trận đánh nhau lúc say rượu. Ta lấy làm kỳ lạ. Một người say đánh nhau, sư phụ người dù gì cũng là lực cấp võ giả. Đương nhiên. Ta không phủ nhận thực lực của sư phụ người không chỉ là võ giả lực cấp. Vấn đề là.. Một võ giả lực cấp. sao có thể bị người đánh chết trong lúc say rượu? chuyện này quả thực mà nói, một đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn chết vì ngã ngựa... chuyện đùa!”

Đỗ duy nghĩ khi càng lúc càng nghiêm khắc.

Mà Kakalot thật đặc biệt. đôi tay buông xuôi hai bên. Đã xiết chặt tạo thành một cái nắm tay. Đồng thời khe khẽ run rẩy, hắn biểu tình lạnh lùng, cặp môi mím chặt.

“Điểm đáng ngờ thứ ba.” Đỗ duy thần nhiên nói: “Người. Thân là đồ đệ của sư phụ người. Sau khi người tám tuổi thì được y thu dưỡng, có thể nói. Hắn thậm chí có thể được xem như phụ thân người! Hắn nuôi sống người. Dạy võ công cho người. Bồi dưỡng người thành người, đây là hạng ân đức ra sao? Theo lý thuyết, hắn bị một hán tử say rượu đánh chết, người thân là đồ đệ và con nuôi hắn. Người tuổi trẻ huyết khí phương cương, người hắn là không giống như là cái loại trứng thối yếu đuối. Nếu đổi là người khác, đã sớm cầm đao đi báo thù ! Nhưng người lại không”

Kakalot thân thể bắt đầu run rẩy. Hắn tựa hồ vẫn đang gắng nhẫn nại.

“Điểm đáng ngờ thứ tư. Sau khi sư phụ người chết. Người ma chạy cho hắn, sau đó người liền biến mất! trong ký lục có ghi, người biến mất khoảng chừng hai năm. Nay hai năm này. Người đi đâu? Không ở nhà hương khói, không có bất cứ ghi chép nào trên ký lục. Người đi đâu? Trong đầm lầy phía nam? Sống như dã nhân hai năm?” Đỗ Duy nhẹ nhàng cười cười.

“Điểm đáng ngờ thứ năm, thực lực hiện tại của người. So với hai năm trước lúc người biến mất, Mạnh hơn rất nhiều? Sư phụ của người bất quá chỉ là lục cấp. Nhưng thực lực người hiển lộ trên lôi đài. Hắn là đạt tới ngoài thất cấp. Đương nhiên. Có lẽ người là thiên tài. Thành tựu người vượt qua sư phụ, cũng có thể miễn cưỡng giải thích. Bất quá, ta cảm giác chuyện này tựa hồ không đơn giản như vậy.”

“Điểm đáng ngờ thứ sáu. càng làm cho ta hứng thú.” Đỗ Duy cười một cái, chớp chớp mắt, liền đó nhìn chăm chú Kakalot, nhìn chăm chú ánh mắt người thanh niên này: “Khoảng ba tháng trước. Người trở lại quê quán, đúng lúc sau ba ngày. Phía nam Tử Diệt Thành. Cũng quê quán của người và sư phụ, Thống lĩnh trấn giữ Tử Diệt Thành. Gặp phải cừu gia ám sát! Mặc dù ám sát thất bại. nhưng hộ vệ của vị thống lĩnh kia chết sáu người! Đương nhiên ... Ta không phải nói chuyện này là do người làm. Chỉ là, sau khi chuyện này xảy ra. Người lại biến mất! Sau đó người tới đế đô.”

Sau khi nói xong, Đỗ Duy mỉm cười nhìn người thanh niên này: “Kakalot thân ái, người đừng nói với ta, tất cả những chuyện này chỉ là trùng hợp nhé!”

Kakalot đột nhiên đứng lên. Thân thể nhanh chóng lui lại phía sau mấy bước, trợn tròn mắt nhìn chăm chú Đỗ Duy: “Công tước đại nhân. Ngài muốn thế nào!”

Đỗ Duy vẫn ngồi tại chỗ, cười híp mắt nhìn người thanh niên này..

Giống như ánh mắt Đỗ Duy tạo ra áp lực với Kakalot, hai người nhìn nhau một hồi, người thanh niên trẻ rốt cục không chịu ánh mắt Đỗ Duy, Rốt cục hắn cũng không chịu ở một chỗ. Đột nhiên thân thể vừa động. Từ bên hông mình dưới võ sĩ trường bào, rút ra một cây đoản mâu. Song thủ nắm chặt ...

May là. Hắn còn giữ một tia lý trí, không có tùy tiện dùng trường mâu chỉ vào Đỗ Duy.

Đỗ Duy thở dài. Nhìn người thanh niên này: “Xem ra... chuyện ám sát là do người làm. Phản ứng của người đã chứng minh suy đoán của ta”

“Như vậy ngài muốn sao? Bắt ta sao!” Kakalot ngang nhiên nói. Trên mặt của hắn mang theo vẻ đặc biệt của người trẻ tuổi có quật cường có bất khuất.

“Không không không.” Đỗ Duy lắc đầu, uể oải cười cười. vắn vẹo đuôi người: “Ta cũng phải là đế quốc giám sát thật. Chuyện này không thuộc quản hạt của ta. Ngoài ra...” Hắn đưa tay chỉ đoản mâu của Kakalot,. Ôn hòa cười cười: “Nếu như ta là người. Sẽ đem này cái thiết côn chết dẫm này thu lại, người hẳn rất rõ, người cầm đồ này. Căn bản cũng không phải đối thủ của ta, nếu như ta muốn bắt người. Không phải kêu người đến nơi này, phái một đội binh sĩ là có thể bắt được người.”

“Người... Người rốt cuộc muốn gì!” Kakalot cảm tức Đỗ Duy.

“Rất đơn giản.” Đỗ Duy bưng chén trà. Thổi thổi: “Người là một thủ lĩnh tương lai của Roland kỵ sỹ đoàn chúng ta, cho nên cần phải hiểu rõ hơn về người một chút đơn giản như vậy.”

Vừa nói. Hắn lại chỉ vào cái ghế trước mặt: “Bây giờ. Ngồi xuống nói chuyện đi, người tuổi trẻ, Kể cho ta một chút chuyện xưa của người, có lẽ ta có thể giúp người.”

Kakalot chần chờ hồi lâu. Người thanh niên này nội tâm xao động, bất quá cuối cùng. Hắn cũng ngồi xuống, dù sao. Hắn đối mặt không phải là đối thủ bình thường, mà là Tulip Công tước lừng danh khắp thiên hạ! Một người ma pháp và võ kỹ đều là cao thủ xuất sắc!

“Ta... sư phụ của ta không phải chết do ẩu đả lúc say rượu.” Kakalot nghiêng rằng, trong ánh mắt hắn tràn ngập bi thống và cừu hận: “Ngài nói rất đúng, một lục cấp võ giả. Như thế nào có thể bị một tay say rượu giết chết! người bị mưu sát! Đầu sở gậy nên cái chết của người. Chính là tên thống lĩnh kia.

“Rất tốt. Người rốt cục nói thật.” Đỗ Duy cười cười: “Ta thích sự thành thực của người, người nói tiếp đi.”

“Ngoài ra... sư phụ của ta, trên vũ khí của người quả thực không có đồ án sư thú! Lúc Kakalot nói tới đây. Chợt trên mặt lộ ra một tia kiêu ngạo: “Bởi vì... người đem đồ án sư thú xăm ở trên người!”

Đỗ Duy lúc này mới lần đầu tiên kinh ngạc .

“Xăm trên người?” Đỗ duy suy tư một lúc: “Nơi các người dường như không có tập tục đó? Ta chỉ biết dân bản xứ các người đều khắc đồ án trên vũ khí mà thôi.”

“Sư phụ ta xăm trên người. Bởi vì... người có tư cách làm như vậy!”

Lúc Kakalot nói những lời này. Trong ánh mắt sáng bừng!

Đỗ duy giật mình. Hắn mơ hồ có loại dự cảm, dường như bản thân có thu hoạch ngoài ý muốn !

“Tất cả từ sư phụ năm đó một lần mạo hiểm từ Hồng Tuyết dong binh đoàn. Lão sư nói với ta., Hồng Tuyết dong binh đoàn kia, tất cả mọi người đều chết. Kỳ thật cũng không phải vì gặp phải một đoàn sư thú... Mà là bởi vì. Bọn họ phát hiện một bí mật có giá trị to lớn. Mà cuối cùng. Mọi người vì nội chiến. Tự giết lẫn nhau! Đúng ra mà nói. Là ta sư phụ ta phát hiện ra cái bí mật kia, mà những người khác. Thì muốn giết người. chiếm đoạt bí mật!”

“Nói xong!” Đỗ duy thấp thấp giọng, lại theo thói quen liếc mắt nhìn Deron. Lại phát hiện Deron, nguyên hai chân vênh ở trên bàn. Không biết đã để xuống từ lúc nào. Trên mặt cũng có vài phần trịnh trọng.

“Cái...kia bí mật... cùng sư thú có quan hệ.” Kakalot trong biểu tình có chút bị phẫn.

Hốt nhiên. Hắn ném đoản mâu trong tay xuống đất, Sau đó vươn tay xé toạc áo của mình!

Xoẹt một tiếng. quần áo hắn rơi xuống mặt đất. Lộ ra lồng ngực người tuổi trẻ rắn chắc.

Hắn rất cường tráng. Hai khối cơ ngực và tám khối cơ bụng , biểu hiện hắn đã trải qua quá trình tôi luyện nghiêm khắc.

Mà khiến Đỗ Duy và Deron chú ý là . Trên ngực người thanh niên. Có một hình xăm đỏ như máu!

Màu sắc hình xăm kia. Đỏ đậm một mảnh. Dường như chỉ dùng máu tươi để xăm .

Mà cái đồ án kia. Đầu chim ưng thú thân, hai cánh chấn động, nanh vuốt bén nhọn, hung mãnh dị thường!

Đúng là một con sư thú gương nanh múa vuốt

753. Chương 523: Bí Mật Của Deron (đoạn 1)

Sư thú rốt cuộc là cái loại gì?

Nếu người hỏi bất cứ người nào trên Roland đại lục vấn đề này, như vậy đáp án người nhận được đại khái đều là: một loại ma thú hung mãnh tàn bạo, còn có uy lực cường đại, đồng thời thích quần cư.

Đáp án này đơn giản mà dễ hiểu.

Nhưng... như một vĩ nhân đã từng nói, nếu người muốn chinh phục một người, người phải hiểu rõ về người đó!

Kakalot, một võ giả thanh niên mới hai mươi ba tuổi, hắn rất cương trực, có phần đơn thuần. Nhiệt huyết thanh niên, tính cách quật cường chấp nhất, ân oán phân minh - Theo tiêu chuẩn của Đỗ Duy, hắn khá thích loại người như vậy.

Còn tội danh ám sát một thống lĩnh phòng thủ của một thành thị địa phương... Tội danh như vậy trong mắt Đỗ Duy cũng không tính là gì, dù sao hắn cũng vì báo thù.

Điều này rất dễ hiểu: sư phụ của Kakalot có công ơn nuôi dưỡng hắn như cha mẹ, thù giết cha không đội trời chung, vì thù hận mà liều mạng... ám sát một viên quan quân như thổ hoàng đế ở một địa phương của đế quốc, vậy cũng cần phải có dũng khí không nhỏ.

Hoàn toàn ngược lại, nếu Kakalot không làm như vậy, để mặc cho sự phụ có ơn dưỡng dục với mình bị người ta mưu sát mà hắn lại coi như không, cái gì cũng không làm...

Nếu hắn là người tính tính bạc bẽo như vậy, Đỗ Duy sẽ không chút do dự một cước đá hắn đi.

Bây giờ thì sao... Đỗ Duy rất vừa lòng, ít nhất nhân tuyển này khiến Đỗ Duy cảm thấy tương lai đủ để đảm nhiệm thủ lĩnh của kỵ sĩ đoàn thanh kiếm Roland.

Cho nên Đỗ Duy mới có thể bỏ nhiều công sức ra tìm hiểu lai lịch của hắn như vậy, lại thêm tiết mục vừa đâm vừa xoa hôm nay... Hắn muốn thử chinh phục thanh niên này, có được lòng trung thành của hắn.

Muốn chinh phục một người trước tiên người phải hiểu rõ về người đó.

Phương diện này Đỗ Duy làm rất tốt.

Mà chuyện vui ngoài ý muốn thì... chính là Sư thú!

Khác với người ở thế giới này, thế giới này mặc dù có nhiều mặt rất thần kỳ - tỷ như văn hóa ma pháp, nhưng ở nhiều mặt trong mắt Đỗ Duy vẫn còn rất lạc hậu, thậm chí là ngu muội.

Nhất là đối với một số nhận thức của con người đối với tự nhiên lại bị tô lên một màu sắc huyền bí, đặc biệt là đối với những ma thú cường đại, chúng bị truyền tụng thành một câu truyện truyền kỳ.

Mà suy nghĩ trong lòng Đỗ Duy lại đơn giản hơn nhiều, mọi sinh vật cho dù là đáng sợ và cường đại như Sư thú thật ra đều không thần bí.

Nếu người muốn chinh phục chúng đầu tiên người phải hiểu rõ về chúng đã!

Sư thú chưa từng bị thuần phục, trong mắt Đỗ Duy đó là vì thế giới này loài người chưa bao giờ thực sự hiểu rõ về sinh vật này.

Mặc dù trong thế giới này đám người duy nhất có thể khống chế ma thú là ma pháp sư...

Nhưng ma pháp sư có được ma pháp lực mạnh mẽ, khi đối mặt với ma thú bọn họ không cần đi “thuần phục” chỉ cần đánh gục chúng sau đó dùng ma pháp ký kết linh hồn khế ước là có thể khiến ma thú biến thành ma sủng của mình.

Có ma pháp rồi, ai lại đi làm việc của thuần thú sư (người nuôi thú) chứ? Thật giống như trước mặt người rõ ràng có một chiếc thang máy có thể đi lên tới tầng đỉnh, người sẽ đi cầu thang bộ sao?

Việc này tạo thành một tình huống rất thú vị: người có bản lãnh thuần phục như vậy có thể dùng ma pháp trực tiếp hoàn thành công việc này, còn những người khác muốn thuần phục chúng song lại không có năng lực làm được như vậy.

- Sự phụ của ta cũng từng mê muội đối với Sư thú như vậy.

Lời nói của Kakalot mang theo vài phần đau thương:

- Người từng nói cho ta những chuyện người từng trải qua. Người thích những sinh vật hung mãnh và cường đại như vậy, muốn hiểu rõ về chúng, muốn đến gần chúng... Trong mắt những người khác đây có thể coi là một loại bệnh tâm thần hay một hành vi tự sát. Vì nếu người dám đến gần chúng, tám chín phần mười là sẽ bị chúng giết chết.

- Ta có thể hiểu được suy nghĩ của hắn.

Thanh âm của Đỗ Duy đầy vẻ chân thành:

- Người khác sẽ cho sự phụ của người là người điên nhưng ta thì không.

Những lời này của hắn khiến trong lòng Kakalot nảy sinh hảo cảm... vì khi sự phụ hắn nói những điều này khuôn mặt rất bất đắc dĩ, hiển nhiên sự phụ đã phải chịu đựng vô số những lời trêu chọc, những ánh mắt khinh thường. Trong mắt người khác, hắn là một người điên.

Nhưng Đỗ Duy lại có thể hiểu.

Người thế giới này không hiểu, nhưng kiếp trước Đỗ Duy lại ở thế giới khác.

Đỗ Duy hiểu trên thế giới có rất nhiều người với những nghề nghiệp khiến họ luôn luôn hứng thú đối với các loài sinh vật, muốn hiểu rõ về chúng. Kiếp trước Đỗ Duy rất thích xem chương trình: “Tập chí địa lý quốc gia”.

Trong mắt của hắn, vị sư phụ của Kakalot hiển nhiên là người như vậy, mặc dù người như vậy sẽ bị người trong thế giới Roland đại lục này xa lánh, nhưng đam mê thiên nhiên, muốn hiểu rõ thêm về những sinh vật trong thiên nhiên cũng không phải bệnh tâm thần.

- Sư thứu là sinh vật quần cư nên muốn bắt chúng rất khó... vì chúng gần như không bao giờ hoạt động muọt mình. Mà nếu người muốn quan sát cẩn thận chúng, người chỉ có thể mạo hiểm sinh mạng của mình, tiến vào đầm lầy phía nam sau đó tới gần đám Sư thứu, hơn nữa lúc nào cũng phải cẩn thận, không để bị phát hiện nếu không kết thúc của người sẽ là bị xé thành từng mảnh nhỏ!

Khi Kakalot nói những lời này hắn thật chăm chú. Điều khiến Đỗ Duy có một cảm giác cổ quái là những lời của tiểu tử này dường như... dường như không phải lão sư của hắn trải qua mà chính hắn cũng đã tự mình thể nghiệm qua.

- Khi sư phụ còn trẻ từng làm một ma pháp học đồ trong một thời gian ngắn. Mặc dù không lâu sau người cũng nhanh chóng phát hiện mình không có thiên phú ma pháp, cho nên người bỏ ma pháp chuyển qua học võ kỹ. Nhưng thời gian làm ma pháp học đồ cũng đem tới cho người rất nhiều trợ giúp, khiến cho người khi tiến vào đầm lầy phía nam có thể nhận rõ rất nhiều thực vật nguy hiểm có độc... Kỹ năng này giúp người rất nhiều, hơn nữa khi người ở trong dòng binh đoàn cũng vô cùng hữu dụng! Người cũng đọc qua rất nhiều ma pháp điển tịch chỉ có ma pháp sư mới đọc... Những cuốn sách này người bình thường không đọc được, tỷ như... “Hình ảnh của ma thú trên đại lục.”

Kakalot nhỏ giọng nói:

- Sư phụ nói cho ta, khi người đọc qua quyển sách này người vẫn còn trẻ, còn đang là ma pháp học đồ, cho nên khi người trở thành dòng binh người hiểu rõ về ma thú hơn hẳn so với những dòng binh khác vì những người khác chỉ dựa vào kinh nghiệm còn người lại có nhiều chỗ dựa hơn.

- Tiếp tục nói đi.

Đỗ Duy gật đầu.

Mà lúc này, Deron lại đột nhiên đứng lên, thông thả bước vài bước trong phòng rồi lại đột nhiên mở miệng cười nói:

- Được rồi, các người cứ từ từ nói chuyện nhé, ta không thấy hứng thú gì với chuyện này.

Nói xong hắn bước về phía cửa.

- Deron các hạ.

Đỗ Duy nhú mày, kỳ quái liếc mắt nhìn Deron:

- Chẳng lẽ người không cảm thấy hứng thú gì sao?

- Công tước đại nhân của ta ời.

Deron mỉm cười:

- Ta chỉ là một hội trưởng của Hiệp Hội kỵ sĩ mà thôi. Giờ khiến ta hứng thú chỉ có... kiếm tiền. Các người nói dòng binh cũng được, Sư thứu cũng thế hay là thứ gì khác cũng tốt, hứng thú của ta đều không lớn... Hơn nữa, ta không muốn vướng vào phiền toái, ta nghĩ người hẳn hiểu ý của ta. Ta biết dụng ý của ta khi người để ta ở cạnh tiên tiểu tử này. Được rồi, ta với quyền của hội trưởng Hiệp Hội kỵ sĩ sẽ ban cho hắn một thân phận kỵ sĩ, để cho hắn tiến vào kỵ sĩ đoàn Thanh kiếm Roland. Chỉ cần người cảm thấy ổn vậy ta cũng tán thành. Nếu hắn có thể thắng lợi trong trận chung kết kể cả người đề nghị hắn làm đoàn trưởng ta cũng không ý kiến... Ta nghĩ người muốn ta làm hắn là việc này.

Đỗ Duy càng thêm nghi hoặc.

Tên Deron này không hứng thú gì với Sư thứu sao?

- Ta chỉ không muốn gặp phiền toái thôi.

Deron thần nhiên nói:

- Ta thích cuộc sống thanh thản, rượu ngon, kim tệ, nữ nhân, sau đó sống yên ổn vài chục năm. Những chuyện khác ta không muốn đụng vào, đơn giản vậy thôi.

Vừa nói, hắn vừa như chạy trốn, không ngờ lại không đợt Đỗ Duy nói gì đã chạy mất.

Phản ứng của hắn khiến Đỗ Duy trong lòng rất nghi hoặc, bất quá giờ hắn còn muốn nghe xong câu chuyện của Kakalot nên tạm thời chỉ có thể bỏ nghi hoặc về Deron sang một bên.

Deron đi ra cửa phòng còn rất cẩn thận đóng cửa lại.

Sau đó vị hội trưởng Hiệp Hội kỵ sĩ này đi xuống cầu thang, nhìn lão Dofe đang quét rác trên đó.

- Sao người lại đi ra?

- Phiền phức.

Deron lắc đầu thở dài sau đó đặt mông ngồi trên bậc cầu thang:

- Lão Dofe thân ái, ta rất lười, vô cùng lười... Người hiểu rõ tính ấy của ta mà, người thấy đấy, ngay cả mũi thương Ronkinus ta cũng tùy tiện đưa tên Đỗ Duy kia, còn chuyện gì có thể khiến ta hứng thú? Ta không muốn quản những chuyện khác... Chỉ cần bảo hộ tốt cho Hiệp Hội kỵ sĩ, không để nó đóng cửa, coi như không làm sự phụ ta thất vọng là được, những chuyện dư thừa ta không muốn động đến.

Lão Dofe chăm chú nhìn Deron, khác với trước đây, lần này lão không quay ra mắng Deron cũng không dùng những lời nói cay độc kích hắn - vì hắn thấy chút xa cách trong mắt Deron.

Nhẹ nhàng buông cây chổi xuống, lão Dofe đi tới bên người Deron, chậm rãi ngồi xuống. Bàn tay khô gầy khê vỗ vỗ lên đầu gối hắn, một lát sau lão mới chậm rãi nói một câu:

- Ta già rồi.

- ...

Deron liếc mắt nhìn lão Dofe than:

- Ta biết người đã già. nếp nhăn trên mặt người quả thực như da bánh mì để qua đêm.

Lão Dofe lại chẳng hề quan tâm tới câu châm chọc đó, giọng nói ôn hòa dị thường, quay sang nhẹ nhàng nói với Deron một câu:

- Nhưng người vẫn chưa già.

Lời nói của lão ẩn chứa rất nhiều ý tứ, song Deron vẫn có thể nghe ra.

Deron suy nghĩ một lát rồi đột nhiên thở dài gật đầu:

- Ta hiểu ý của người. Dofe... Nhưng trên thế giới này sớm đã không còn kỵ sĩ nữa rồi! Những thứ như vậy sớm đã chết sạch, đã tuyệt chủng rồi! Nhưng ta lại phải tuân thủ lời thề nghiêm ngặt của mình, trước lúc chết khiến cái chỗ này không đóng cửa, coi như không khiến sự phụ thất vọng. Ngoại trừ nó ra những chuyện khác ta không muốn nghĩ tới, vì thế giới này đã không phải thời đại của kỵ sĩ nữa rồi!

754. Chương 523: Bí Mật Của Deron (đoạn 2)

- Nhưng Đỗ Duy xuất hiện.

Lời nói của lão Dofe rõ ràng mang theo thâm ý:

- Ta biết mặc dù miệng lưỡi người cứng rắn nhưng người đã thực sự động tâm. Ta có thể nhìn ra được... Ha ha! Tiểu tử, đừng quên ta đã coi người từ lúc người còn cưỡi trường đao! Ta có thể thấy lòng người đang dao động. Miệng thì lúc nào cũng nói không muốn quản, cái gì cũng kêu không muốn tham gia... Nhưng ta vẫn cảm giác được, người gần đây luôn lặng lẽ quan sát vị công tước hoa Tulip đại nhân đó.

Deron im lặng. Tên gia hỏa luôn cột nhả này giờ sắc mặt lại đầy vẻ nghiêm túc.

- Nói thật... Mới đầu ta cũng không thích tên công tước Hoa Tulip đó, ta cho rằng tên tiểu tử đó mới chừng ấy tuổi, hơn nữa lại thành danh khi đang trai trẻ phân nửa là chẳng có bản lĩnh gì, tới phần chấn hưng Hiệp Hội kỵ sĩ ta cũng cho là hẩn bốc phét thôi. Hơn nữa... Chúng ta cũng biết hẩn làm chuyện này là có mục đích khác.

Lão Dofe vừa nói vừa nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu gối Deron:

- Nhưng rốt cuộc chúng ta đều không thể không thừa nhận hẩn làm rất không tồi! Thậm chí biểu hiện của người cũng khiến ta cảm giác được người đã không còn tuyệt vọng như trước nữa, tiểu tử đó đã đem tới hy vọng cho người!

- Vậy còn người?

Deron đột nhiên chăm chú nhìn lão bộc của mình:

- Dofe! Người cả đời không kết hôn, không sinh con! Ta cũng hiểu là người, người cố ý! Người muốn cho huyết mạch của mình dừng ở đời này! Không hy vọng sứ mạng trầm trọng đó vĩnh viễn áp chế trên đôi vai dòng họ! Ta cũng như người thôi! Ta cũng hiểu... chúng ta đã chịu đựng quá lâu rồi! Đây quả thực là một truyện cười! Người xem bên ngoài, trên đường không ai còn nhớ tới những thứ đó nhưng chúng ta lại đời đời tuân thủ lời thề. Vì trung thành, vì sứ mạng! Cút mẹ nó đi! Biến mẹ nó đi! Những thứ đó đã sớm thối nát rồi, đã hoàn toàn thối nát rồi! Đã kết thúc rồi!

- Cho nên người cũng không kết hôn, mặc dù người từng có nhiều nữ nhân như vậy nhưng lại không có một hậu đại nào thừa kế huyết thống của người.

Lão Dofe chớp mắt, mỉm cười nhìn Deron:

- Người cũng hy vọng huyết mạch của mình ngừng ở đây phải không.

Deron cúi đầu, hẩn ngơ nhắc nhìn tro bụi bám trên bậc cầu thang, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói:

- Có lúc ta thực sự hy vọng năm đó lão đầu tử trước khi chết không nói cho ta bí mật đó.

- Ta hiểu.

Deron vẫn cúi đầu, thanh âm của hẩn như đang trong mộng:

- Giờ nhớ lại, ta thực hận người. Tại sao người phải chết lại còn trước khi chết nói cho ta hay, ta thật ra là một đứa con tư sinh của người. Hừ, ta gọi người là sư phụ mười mấy năm, tôn kính người mười mấy năm để rồi người nói cho ta hay ta thật ra là con của người... Nếu người đã dấu ta nhiều năm vậy sao không đem bí mật đó vào trong mộ đi, sao lại muốn nói ra trước khi chết! Nếu người không nói ta cũng sẽ như những đệ tử khác, không phải gánh những chuyện nhảm chán này trên vai, không cần vì một chuyện vốn không có hy vọng thành công mà đau khổ chờ đợi cả đời!

- Bởi vì...

Lão Dofe siết chặt những ngón tay đang đặt trên đầu gối của Deron, siết rất chặt:

- Những sư huynh đệ kia của người có thể bỏ đi vì chúng chỉ là đệ tử của lão già đó thôi, còn người, người là con hẩn! Trên người người dòng máu của hẩn đang chảy, dòng máu của gia tộc! Tin ta đi, ta hiểu cảm thụ của người, người xem, cuộc đời ta không phải cũng như vậy sao.

- Người chọn kết thúc huyết mạch của mình, lựa chọn của ta cũng như người.

Deron thần nhiên nói.

- Nhưng ta vẫn cảm thấy người khác với ta.

Lão Dofe cười cười nói:

- Đừng tưởng người nguy trang tốt, ta vẫn cảm thấy người thật ra không tuyệt vọng.

- Đùa cái gì thế!

Deron đột nhiên cười ha hả, chỉ tay vào lão Dofe nói:

- Ta không ngu! Công thành thân thoái, ẩn mình vào thế gian, yên lặng thủ hộ thế giới này, một khi nguy hiểm tới, tiếng kèn vang lên lại mang theo vinh quang vô tận, dùng huyết mạch được truyền thừa nhiều thế hệ để bảo vệ lời thề, bảo vệ thế giới này. Lão Dofe thân ái của ta ơi, lời thề này thúc thanh niên người từng thề qua, giờ chúng ta đều biết mà! Thế giới này không cần chúng ta bảo vệ! Không cần chúng ta đứng trong bóng tối đợi lời triệu hồi kia! Tiên sư nó! Cút mẹ nó đi! Ai sẽ tới triệu hồi chúng ta? Ta thậm chí nghi ngờ mười hai huyết mạch ban đầu kia giờ có lẽ đã sớm tuyệt chủng! Không chừng chỉ còn lại hai chi cuối cùng là ta và người! Triệu hồi sao? Ai sẽ tới triệu hồi chúng ta? Chẳng lẽ là Aragon bệ hạ chui từ trong mộ ra gọi chúng ta? Hay chẳng lẽ Messi trong truyền thuyết kia một ngày nọ đột nhiên theo tia chớp từ trên trời giáng xuống đứng trước mặt chúng ta nói: “Hô, tới đây đi, chúng ta đi bảo vệ hòa bình thế giới!”

- Ô, chắc là thế!

Nói xong những chữ cuối cùng, thanh âm Deron mang theo vẻ phẫn nộ và trào phúng rõ ràng!

- Chú ý cách ăn nói của người, Deron thân ái.

Lão Dofe đột nhiên lộ vẻ tức giận:

- Cho dù trong lòng người buông tha, không tin tưởng lời thề đó nữa ta cũng không trách người vì ta cũng sớm không tin rồi... Nhưng ngôn ngữ của người không thể bất kính với Aragon bệ hạ và Messi! Mỗi hậu duệ của thành viên trong kỵ sĩ đoàn thánh Roland đều phải có tôn trọng tối thiểu như vậy!

- Kỵ sĩ đoàn thánh Roland!

Deron cười như đang khóc:

- Đúng vậy, kỵ sĩ đoàn thánh Roland vĩ đại theo hoàng đế bệ hạ khai quốc, chiến công hiển hách tiếng tăm lừng lẫy, kỵ sĩ đoàn mạnh mẽ nhất thần bí nhất trong sử sách! Nhưng giờ đây tổ chức vĩ đại đó chỉ sợ cũng chỉ còn hai người chúng ta thôi. Người thì làm gì? Dofe? Người ngày ngày quét rác trong sân rồi lại sang phòng bếp nấu cơm? Còn ta thì sao, ta trà trộn trong ổ yêu tinh kinh tởm nhất ôm những kỹ nữ đáng khinh đó sống mơ mơ màng màng... Chúng ta có thể làm gì? Bảo vệ hòa bình thế giới sao? Đúng là trò cười!

Lão Dofe thở dài, ánh mắt càng hiền từ.

- Người... đang tức giận.

Lão Dofe thở dài.

- Tất nhiên... Ta đang tức giận.

Deron rút cuộc cũng bình tĩnh trở lại, thở dài:

- Thật ra ta đã qua giai đoạn phẫn nộ rồi, Những năm trước ta đều rất khó chịu... Đều nhờ tên Đỗ Duy đó, hắn đột nhiên chạy tới, đột nhiên cho chúng ta một tia hy vọng... Song, một tia hy vọng đó lại khiến những kẻ chết lặng vì tuyệt vọng như chúng ta không biết phải theo hướng nào.

Nói xong, Deron đột nhiên làm mặt quỷ với lão Dofe:

- Người cũng đừng nói ta, lão Dofe! Đừng cho là ta không biết trong lòng người cũng bắt đầu rục rịch! Ta từng thấy, mỗi ngày, lúc nửa đêm người lén lút lau thanh kiếm đã rỉ sét mấy chục năm của mình!

Lão Dofe cũng im lặng suy nghĩ một lát, nét mặt già nua của hắn hiện vẻ bất đắc dĩ:

- Không sai, đều do tên tiểu tử Đỗ Duy kia, hắn mang tới cho chúng ta cảm giác không biết theo ai.

- Có lẽ vậy.

Deron đứng dậy, vẻ tươi cười có hắn mang theo chút hoang đường:

- Cũng có lẽ... có lẽ đúng như lời ta nói, có lẽ sẽ có một ngày đế quốc gần như bị hủy diệt sau đó Aragon bệ hạ đột nhiên từ trên trời giáng xuống xuất hiện trước mặt chúng ta, ngoắc ngoắc ngón ta với chúng ta, uy nghiêm nói với chúng ta: “Tới đây đi, kỵ sĩ thánh Roland trung thành của ta.” Cùng ta chiến đấu, cùng ta đi bảo vệ hòa bình thế giới!” Ha ha ha ha ha ha ha ha...

- Có lẽ đó không phải một chuyện cười.... Có lẽ nó sẽ xảy ra thật.

Lão da Phu tròn mắt nhìn:

- Xem ra hai người chúng ta cũng điên rồi... Được rồi, chúng ta hẳn nên ngừng uống rượu thôi.

Có lẽ... Đó thực sự không phải một chuyện cười... Nhưng, chỉ có tương lai mới có thể có đáp án.

***

- Muốn chinh phục Sư thú đầu tiên phải hiểu rõ chúng.

Trong phòng Đỗ Duy vẫn còn nghe Kakalot kể chuyện - Đáng tiếc là công tước đại nhân của chúng ta lại không biết mình bỏ lỡ đoạn đối thoại của hai tên hồn đản một lớn một nhỏ trên bậc cầu thang, cũng bỏ lỡ một chuyện thú vị.

Kakalot vẫn còn tiếp tục nói về Sư thú:

- Sư phụ ta sau nhiều năm cố gắng, người tham gia một dong binh đoàn, trong một lần tiến vào đầm lầy phía nam, trong quá trình mạo hiểm, người khác với những dong binh khác, họ thì đều cố gắng săn bắt nhưng ma thú cấp thấp còn sư phụ lại chẳng mấy hứng thú với chúng. Người dành phần lớn tinh lực vào việc tìm kiếm Sư thú. Kết quả... Những dong binh khác đều thắng lợi trở về còn sư phụ của ta lại thu hoạch rất ít, việc này khiến nhiều năm sau khi người hồi hương cũng chỉ có rất ít tài sản trong tay. Dẫu vậy cả đời người đều trầm mê trong chuyện này, cho tới một năm nọ... Đợt mạo hiểm cuối cùng của Hồng Tuyết dong binh đoàn!

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu:

- Sư phụ ngươi phát hiện điều gì?

- Ngươi phát hiện... Sư thú có thể được thuần dưỡng!

Câu nói của Kakalot khiến Đỗ Dung đứng bật dậy.

- Trong bút ký của sư phụ, từ khi khai quốc từng có hành động bắt giữ Sư thú quy mô lớn. Aragon đại đế vĩ đại mang theo kỵ sĩ đoàn thánh Roland vô địch tiến vào đầm lầy phía nam, với thực lực cường đại của bọn họ bắt giữ một đám Sư thú rồi trở về muốn tiến hành thuần hóa, song lại chỉ thu được thất bại...

Kakalot chậm rãi nói:

- Sư phụ từng nghiên cứu kỹ chuyện đó.

Đỗ Duy giật mình, xem ra không chỉ có mình đọc qua những lời đồn đại.

- Nhưng cuối cùng khai quốc hoàng đế bị hạ thất bại vì người không biết tập quán sinh hoạt của Sư thú, hay nên nói người không biết làm sao để nuôi Sư thú con! Chúng ta cũng biết muốn thuần hóa dã thú tốt nhất nên bắt đầu từ khi còn nhỏ! Vì những dã thú trưởng thành đã có tính cách rất khó bị thuần hóa còn những con thú con chỉ là một tờ giấy trắng!

Kakalot nói tới đây bèn mỉm cười:

- Nhưng khai quốc hoàng đế bị hạ bắt những Sư thú trưởng thành về đều không cách nào thuần phục, ngay cả những thú con cũng nhanh chóng chết mất. Nghe nói là do những Sư thú này tuyệt thực mà chết! Bọn chúng không ăn gì, bất cứ thứ thịt gì người nuôi cố gắng chu cấp cũng đều không ăn. Đám Sư thú con toàn bộ đều chết đói.

- Từ đó, mọi người đều cho rằng Sư thú không cách nào thuần hóa được, cho dù người có bắt được chúng cũng cũng sẽ tuyệt thực mà chết, chúng cũng có trí tuệ nhất định. Nhưng sư phụ năm đó lại có một nghi vấn, cho dù là Sư thú trưởng thành có trí tuệ cố ý tuyệt thực mà chết nhưng sao thú con cũng tuyệt thực? Cho dù Sư thú là sinh vật trí tuệ nhưng thú con có hiểu gì đâu sao lại “đồng loạt” tuyệt thực được?

- Cho nên phương hướng nghiên cứu của sư phụ ta đặt ở thú con! Ý nghĩ của người giống với đa số tuần thú sư trên thế giới, muốn thuần phục dã thú phải bắt đầu từ thú con! Mà người đưa ra một phỏng đoán của mình: năm đó những ấu thú mà Aragon bị hạ bắt về hoàn toàn không phải cố ý tuyệt thực mà chết mà là

do Aragon bệ hạ không hiểu làm thế nào để nuôi dưỡng Sư thứu con! Bọn họ dùng sai cách nên Sư thứu còn nhỏ mới không chịu ăn gì, toàn bộ chết đói!

Đỗ Duy dần dần kích động:

- Sư phụ người đã tìm ra cách?
- Tập Kakalot sắc mặt lộ vẻ sầu thảm nhưng rốt cuộc vẫn nói ra đáp án mà Đỗ Duy mong muốn:
- Đúng vậy, người tìm được! Nhưng... cũng chính nó đem tới cho người vận mệnh bi thảm.

755. Chương 524: Cám Ôn Người Vì Chuyện Đó (đoạn 1)

- Vậy phương pháp đó là...

Đỗ Duy vừa muốn hỏi nhưng lập tức thấy vẻ mặt trẻ trung của Kakalot lộ vẻ kiên định. Kể thông minh như Đỗ Duy đương nhiên hiểu ngay ý của Kakalot. Bí mật này mang tới bất hạnh cho sư phụ hẳn vậy Kakalot nào thể tùy tiện nói cho người khác được?

- Vì sao người lại tham gia thi đấu lần này?

Đỗ Duy hỏi sang chuyện khác.

- Ta muốn trở thành kỵ sĩ, muốn có địa vị, muốn có quyền lực và của cải...

Kakalot xiết chặt nắm tay:

- Tên đó là thống lĩnh phòng thủ địa phương, hẳn có quyền có thể ở nơi đó... Ta, ta một thân một mình không cách nào báo thù cho sư phụ. Vì vậy khi ta nghe nói nơi này có cơ hội bèn tới đây. Trên thông cáo chỉ cần tham gia thi đấu, tiến vào năm mươi người đứng đầu thì cho dù thân phận người là gì cũng có thể có được danh hiệu kỵ sĩ! Ta muốn có một thân phận thật tốt, nếu không, là con của nô lệ, ta cả đời không có cơ hội để trở nên nổi bật ngoại trừ... vô địch thi đấu, trở thành một đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn, lại còn ở đề đô nữa. Ta nghĩ có lẽ đây là một cơ hội...

- Người muốn báo thù?

Đỗ Duy gật đầu, hẳn nhìn ra ngọn lửa thù hận trong mắt Kakalot.

- Sư phụ bị tên đó giết chết.

Hốc mắt Kakalot đột nhiên đỏ lên, hai hàng lệ chực trào ra:

- Tên thống lĩnh phòng thủ ở đó có thù oán với sư phụ, tên đó chuyên môn tới tìm những dong binh xuất ngũ làm phiền vì bình thường dong binh xuất ngũ sẽ mang theo tiền của tích lũy trong cả đời mạo hiểm, trong tay cũng có không ít. Tên gia hỏa đó nhiều lần hại chết không ít dong binh xuất ngũ ẩn cư, hơn nữa hẳn luôn gán tội cho những người đó. Những năm trước đây theo pháp luật dong binh là phạm pháp nên hẳn có thể dùng danh nghĩa luật pháp, không chút kiêng nể bắt những dong binh xuất ngũ này, sau đó tịch thu gia sản của bọn họ. Sau này dong binh được hợp pháp hóa nên con đường tài lộ của tên thống lĩnh cũng bị chặn lại, nhưng sau hẳn nghe được sư phụ ta từng là người trong dong binh đoàn Hồng Tuyết tiếng tăm lừng lẫy, cũng nghe được dong binh đoàn Hồng Tuyết trong một lần mạo hiểm bị diệt toàn quân, tên thống lĩnh tham lam đó hình như nghĩ sư phụ của ta là người duy nhất còn sống nhất định đã đem tiền của do dong binh đoàn tích lũy nhiều năm làm của riêng. Thế nên hẳn liền theo dõi sư phụ của ta...

- Nhưng sư phụ của người xem ra không có bao nhiêu tiền.

Đỗ Duy thở dài.

- Tất nhiên là người không có.

Kakalot sắc mặt âm trầm:

- Sư phụ năm đó bị người trong dong binh đoàn phản bội, bị đuổi giết khi ở dong binh đoàn. Người làm sao có được đồng tài sản đó cơ chứ? Mấy năm đó luôn là người tằn tiện chất bóps từng ngày, thời gian đó chúng

ta rất gian khổ. Nhưng, không ngờ là tên thống lĩnh đó lại không tin, tên gia hỏa lam tham đó luôn cho rằng sư phụ nhất định đã lặn lẽ đem lượng lớn tiền bạc chôn ở nơi nào đó cho nên hắn an bài hành động mưu hại sư phụ ta. Hắn âm thầm uy hiếp sư phụ ta hai lần mà không được bèn phái người hạ thuốc vào trong rượu ở quán mà sư phụ hay uống. Sau đó... hắn lại phái hộ vệ hóa trang thành bình dân... Sư phụ ta khi phản kháng bị bọn chúng đánh chết, tên hỗn đản đó... Hắn cuối cùng tùy tiện lôi vài tên ma men trên đường gánh tội thay!

Nước mắt của Kakalot cuối cùng cũng chảy xuống.

Đỗ Duy biết giờ không cần nói gì.

Hắn đi tới bên người Kakalot, nhìn thanh niên này:

- Tâm nguyện lớn nhất của ngươi là báo thù sao?
- Đúng vậy, ngoại trừ báo thù ta không còn yêu cầu gì khác.
- Được.

Đỗ Duy thần sắc lăm liệt:

- Ta giúp ngươi báo thù, bất quá... ngươi hẳn cũng biết ta muốn gì.

Kakalot mở to đôi mắt nhìn Đỗ Duy:

- Đại nhân, nếu ngài có thể giúp ta báo thù ta sẽ nói bí mật đó cho ngài... Hơn nữa, mạng của ta trong tương lai cũng là của ngài!

***

Tháng hai, ngoại thành đế đô, đất hoang hai bên đại lục đã nhú lên vài loài hoa đại sức sống mạnh mẽ. Mặc dù lúc này trời mới chỉ vừa vào xuân nhưng những loài thực vật hoang dã đó cũng đã không chờ được biểu lộ ra sức sống mạnh mẽ của mình.

Ven đường thi thoảng điểm vài đóa hoa nhỏ màu trắng mang tới vài sắc màu tươi sáng cho người đi đường.

Thực tế, trong tháng hai này khí trời đều không tồi, bầu trời trong xanh, ánh mặt trời xua tan chút rét lạnh cuối cùng còn lưu lại của mùa đông, có thể nói mùa xuân năm nay tới sớm hơn mọi năm.

Phía tây ngoài đế đô, một đội nhân mã vừa mới ra khỏi cửa thành, tối hôm qua bọn họ ở lại trong thành một đêm, mà giờ phút này kỵ sĩ hộ vệ toàn thân giáp nặng, lá cờ mang biểu tượng của gia tộc hoa Tulip khiến người người trên đường nhường lối, ánh mắt cung kính nhìn theo.

Vài cỗ xe ngựa lớn được đội kỵ binh bảo vệ ở giữa, mà cỗ xe ngựa đi đầu đẹp đẽ quý giá tới mức người ta khó có thể tưởng tượng nổi, nếu không biết công tước hoa Tulip giờ vẫn ở trong thành.. có lẽ mọi người đều cho người ngồi trong xe là bản thân Đỗ Duy.

Đương nhiên, cũng như danh tiếng thiên tài vang dội của Đỗ Duy, vị công tước hoa Tulip này cũng nổi tiếng là thích hưởng thụ - Điểm đó khiến rất nhiều người sùng bái thực lực của Đỗ Duy cũng không khỏi nổi lên một chút ghen tị: những cường giả khác đều phải liều mạng khổ luyện, thậm chí gần như tự ngược, từ bỏ tất cả những khoái lạc trong cuộc sống. Chỉ có những người khổ tu như vậy mới có thể có thực lực cường đại.

Nhưng vị công tước đại nhân này của chúng ta, thiên tài cả ma pháp và vũ kỹ, lại là một quý tộc cực kỳ yêu thích rượu và thức ăn ngon, thích những thứ xa xỉ trong cuộc sống... Một người như thế không ngờ lại có thể luyện cả ma pháp và vũ kỹ tới trình độ cao cường như vậy. Có lẽ ngoài thiên tài ra, vận khí của công tước đại nhân của chúng ta hẳn cũng được nữ thần chúc phúc qua.

Quả thực... quá không có thiên lý!

Rất nhiều võ giả đều nghĩ thầm như vậy trong lòng: ta ngày ngày đều khổ luyện vài canh giờ, đi sớm về muộn nhưng giờ mới có x cấp mà thôi, còn tên công tước kia, hẳn ôm mỹ nữ, uống rượu ngon, ngủ giường mềm, mặc áo đẹp, cưỡi ngựa săn thú, rất nhàn nhã, vậy mà lại dễ dàng đạt tới hàng ngũ võ giả cao cấp.

Đây không phải không có thiên lý thì là gì?

Nhìn cỗ xe ngựa này xe,! Bánh xe tinh xảo còn có ma pháp văn lộ (nét vẽ) nhàn nhật, vật liệu là gỗ thượng đẳng, còn dùng cả tuần mã kéo xe. Tất cả đều chỉ để cho lúc đi xe ngựa bớt xóc nhất có thể.

Tuy nhiên lúc này ngồi trong xe ngựa đương nhiên không phải Đỗ Duy.

Công chúa Louise dựa vào cửa sổ nhìn vào bức tường thành của đế đô xa xa, nàng có chút thất thần, từ biểu tình của công chúa điện hạ hiển nhiên nàng có tâm sự. Ánh mắt thấp thỏm bất an lộ ra nỗi phiền muộn trong lòng. Trong thành Syria làm “y tá” được mấy tháng, cứ lần lửa mãi rồi công chúa điện hạ cũng phải lên đường trở về đế đô - Dù sao nàng cũng là một công chúa của đế quốc, cho dù có lưu luyến nơi đó đến đâu nàng cũng không thể ở lại thành Syria mãi được.

Mà quay về đế đô thì... Người đó...

Công chúa còn đang âu sầu lo lắng thì một kỵ sĩ mặc áo giáp màu bạc cưỡi ngựa đi tới bên xe ngựa, nhẹ nhàng gõ vào cửa sổ xe.

- Bang!!! Bang!!! Bang!!!

Ba âm thanh thanh thúy vang lên.

Louise lập tức chấn chỉnh lại tinh thần, khuôn mặt thoáng hiện vẻ nhu tình, nàng mở cửa sổ nhìn kỵ sĩ cưỡi ngựa ở bên ngoài.

756. Chương 524: Cám Ôn Người Vì Chuyện Đó (đoạn 2)

- Chúng ta sắp tới rồi.

Giọng nói của kỵ sĩ có hơi khàn khàn song ngữ điệu vốn lạnh lùng trước mặt vị công chúa này lại không tự chủ được thêm vài phần nhu tình không dễ phát hiện.

Hussein ngồi trên xe ngựa ngấm khuôn mặt mỹ lệ trong xe, ngay cả ánh mắt của hắn cũng trở nên nhu hòa hơn vài phần

Lúc này vị thánh kỵ sĩ của chúng ta không mặc chiếc áo choàng đen thường thấy ở Tây Bắc!

Hắn mặc một bộ giáp kỵ sĩ sáng bóng màu bạc, trước ngực đeo một huân chương kỵ sĩ cứu cấp (Đương nhiên tấm huân chương này là do Đỗ Duy mua từ tay tên Deron kia rồi cho người đưa tới Tây Bắc.

Bộ râu trước kia cũng được Hussein cạo sạch, vẻ ngoài anh tuấn hoàn toàn hiển lộ. Thánh kỵ sĩ của chúng ta vốn là một nam tử anh tuấn lạnh lùng, giờ phút này không hề che dấu dung mạo lại khôi phục vài phần phong thái của “đại lục đệ nhất kỵ sĩ” trong lòng các thiếu nữ năm đó.

Bộ giáp kỵ sĩ màu bạc hoa lệ đẹp mắt, áo choàng đỏ tươi, dáng người cao ngất ngồi thẳng trên lưng ngựa, khuôn mặt anh tuấn... Đương nhiên, ngoại trừ con mắt độc nhất khiến người ta cảm thấy không được hòa nhã ra. Bất quá một vết sẹo dài từ trên mắt xuống lại khiến hắn ngoài vẻ anh tuấn càng thêm vài phần bрут hãn!

Mặc lại bộ giáp kỵ sĩ rực rỡ, bỏ đi chiếc áo choàng đen che giấu thân hình, cảm giác này khiến sự u ám trong lòng Hussein giảm đi rất nhiều, dường như thoát khỏi áp lực đè nặng trên mình mấy năm nay.

Hơn nữa đây là lần đầu tiên hắn trở về từ khi phản bội giáo hội!

Tất cả những điều này đều phải cảm ơn Đỗ Duy.

Sau ngày Đỗ Duy luận võ, trong hành lang phía sau lôi đài uy hiếp giáo hoàng, giáo hoàng bộ hạ nhanh chóng thực hiện lời hứa của mình. Ngày thứ hai sau đó tin tức về Hussein đã được công bố ra, nhanh chóng truyền khắp những con đường của đế quốc.

Nội dung của tin tức đó rất đơn giản, là giáo hội xác nhận phản đồ lớn nhất của thần điện, là Hussein đã tử vong. Giáo hoàng tự tay viết lệnh hủy bỏ truy nã hắn. Như vậy, về mặt “pháp luật” Hussein đã là một người chết.

Cho nên giờ Hussein mới dám đi dưới ánh mặt trời như vậy...

- Chúng ta đi nhanh đi.

Hussein nhìn ánh mắt công chúa Louise, khóe miệng cong lên thành một nụ cười nhu hòa.

Louise mỉm cười, hiển nhiên trong lòng thiếu nữ này đang ngập tràn vị ngọt của tình yêu, nàng liếc mắt nhìn thánh kỵ sĩ, đột nhiên khuôn mặt ửng đỏ:

- Người định nói gì với ta?

- Không.

Hussein vẽ mặt chân thành:

- Ta chỉ muốn ngắm người một chút.

Một câu nói rất đơn giản, không nồng nhiệt nhưng lời nói từ miệng nam nhân lạnh lùng đó vẫn khiến Louise hài lòng.

Ở chung trong thành Syria mấy tháng, Louise đã sớm yêu tha thiết vị thánh kỵ sĩ kiên cường bất khuất này.

- Người... có muốn... vào đây ngồi một lát không?

Công chúa ngượng ngùng hỏi.

Hussein lắc đầu:

- Không cần, ta chỉ muốn ngắm người một lát.

- Nhưng ta hơi lo, nơi này dù sao cũng là đế đô.

Công chúa Louise đột nhiên hơi hoảng sợ:

- Thân phận của người...

Nàng là công chúa trong hoàng thất đương nhiên biết rất nhiều chuyện tàn nhẫn đã man trong Thần Điện, nàng lo là trong đế đô đột nhiên xuất hiện một nhóm thần thánh kỵ sĩ lớn bắt Hussein đi sau đó cột vào cọc và... thiêu sống...

- Mọi chuyện đều đã được giải quyết.

Hussein nở nụ cười ẩn chứa ba phần trào phúng:

- Ta hiểu giáo hội mà, bọn họ nếu đã tuyên bố ta tử vong như vậy có nghĩa là chuyện này đã qua. Cho dù giờ ta xuất hiện trước mặt bọn họ bọn họ cũng sẽ không thừa nhận với ta là “Hussein đã chết”. Nếu không như vậy chẳng phải thừa nhận mệnh lệnh của giáo hoàng là một trò cười sao? Thần Điện là một đám “yêu” sĩ diện tới cực điểm, chuyện này Đỗ Duy làm rất tốt.

- Ta rất cảm kích hẳn.

Louise công chúa từ đáy lòng nói:

- Người biết không? Hussein, khi tin tức truyền tới ta có thể cảm giác được tâm tình người tốt hơn rất nhiều... Khuôn mặt người cũng bắt đầu cười trở lại.

Lúc này, vì thánh kỵ sĩ, nam tử kiên cường hơn ba chục tuổi của chúng ta khuôn mặt lại đột nhiên lộ vẻ ôn nhu hiếm thấy, khi hắn cười cả những góc cạnh trên khuôn mặt cũng như nhu hòa hơn nhiều.

Do dự một lát, Hussein nhìn ánh mắt công chúa, lúc này tòa núi băng trong mắt thánh kỵ sĩ đã sớm bị hòa tan:

- Không, người sai rồi, ta thay đổi không phải vì tin tức kia... Mà là vì người.

Là vì người.

757. Chương 525: Là Do Người, Xin Cảm Ơn Người! (đoạn 1)

Công chúa Louise nhần thần mê say, si ngốc nhìn Hussein giống như 2 người đã yêu nhau từ lâu. Hussein thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói:

- Sau khi quay lại đế đô, ta sẽ hộ tống muội trở về hoàng cung.

- ...

Vừa nghe những lời này, sắc mặt công chúa lập tức trầm xuống, ánh mắt lại trở nên thấp thỏm, vội vàng hạ thấp giọng:

- Nhưng... Nhưng...

Nàng lại lo lắng một việc.

Nàng rất yêu Hussein, điểm này nàng hoàn toàn hiểu rõ. Nàng cũng biết Hussein yêu mình, mặc dù nam nhân này chưa biểu lộ ra bao giờ.

Sau khi biết được Hussein rốt cục đã thoát khỏi lệnh truy nã kia, nàng vô cùng vui sướng cho y.

Nhưng hiện tại, càng ngày càng gần đế đô, trong lòng nàng lại bắt lo lắng một việc khác

- Muội... Chúng ta làm thế nào bây giờ?

Louise hiểu được mình là một công chúa! Một công chúa thuộc hoàng thất. Vì vậy nàng được định sẵn phải gả cho một đại nhân vật, một vị quý tộc thanh danh hiển hách, trở thành một công cụ liên kết giữa hoàng thất và đám quý tộc. Chỉ sợ lúc đó Nhiếp Chính vương ca ca cho dù thương yêu nàng đến mấy thì có lẽ y cũng chỉ dễ dàng tha thứ khi nàng lựa chọn trượng phu trong phạm vi cho phép mà thôi.

Nhưng...Hussein thì không được!

Mặc dù không còn lệnh truy nã nữa, nhưng hắn đã từng phạm phải luật “Tử nhân”! Coi như đã thay đổi hoàn toàn thân phận của hắn...Địa vị của hắn đã thấp lại càng thấp! Người trong hoàng thất tất nhiên sẽ không dễ dàng gả một vị công chúa cho một người không có thân phận như vậy.

Đôi lứa yêu nhau thì tâm trí vô cùng tương thông. Nhìn thấy sắc mặt Louise tối xầm, Hussein nhanh chóng hiểu được điều nàng đang trăn trở.

Tuy vậy, vị thánh kỵ sĩ này không dùng lời ngon tiếng ngọt để an ủi, mà sử dụng cách đơn giản, trực tiếp nhất để biểu lộ tấm lòng của mình.

- Louise, nàng không cần phải quá lo lắng!

Hussein trầm giọng:

- Không một ai có thể ngăn cản được chúng ta! Ta cam đoan là như vậy!

Không ai có thể hoài nghi ý chí của Hussein! Nếu như đám hoàng thất thật sự muốn ngăn trở, y nhất định sẽ xuất ra trường kiếm, quyết đoạt lấy công chúa từ trong hoàng cung, sau đó mang theo nàng đi khắp bốn phương.

Trong lúc đôi tình lữ này đang diễn cảnh “khổ tình hý địa” (thề non hẹn biển) với nhau thì một thanh âm uể oải phá vỡ khung cảnh từ con đường phía trước vọng đến.

- Buổi sáng tốt lành, ta đại diện cho kỵ sĩ của gia tộc hoa Tulip xin chào. Hôm nay khí trời quả thật rất tốt!

Hussein khẽ giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đang đứng giữa đại lộ.

Đỗ Duy tay cầm cương ngựa, quần áo cả người trắng toát. Trên người khoác chiếc áo choàng lớn, bộ dáng lười biếng, mắt híp lại dường như đang hưởng thụ ánh nắng mặt trời ấm áp.

Đám kỵ sĩ phía trước nhìn thấy bộ dáng vị công tước đại nhân như vậy, lập tức dừng ngựa lại. Một mệnh lệnh vang lên, toàn bộ kỵ sĩ phi thân xuống ngựa chỉnh tề đứng nghiêm xếp thành hàng.

Đỗ Duy khẽ gạt đầu, buông lỏng dây cương, đưa cho một tên thuộc hạ dẫn ngựa đi. Hắn đi đứng đĩnh đạc xuyên qua đội kỵ mã, đi tới bên cạnh xe ngựa của công chúa, nhìn lên gương mặt đang hết sức phấn chấn của Hussein.

Đỗ Duy cười, một nụ cười rất chân thành.

Hắn nhận ra sự thay đổi của Hussein, tên này rốt cuộc cũng không còn cái bộ dáng lãnh khốc, mặt mũi thâm trầm như trước nữa.

Bây giờ toàn thân Hussein dường như tràn ngập sức sống và ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Lúc này nhìn y mới giống một nam tử hơn ba mươi tuổi chứ không phải bộ dạng thâm trầm như lão già ngày trước.

Hơn nữa, hắn còn nhìn ra được một tia hạnh phúc ẩn dấu trong nhãn thần của y. Thân là bằng hữu của Hussein, hắn cảm thấy một niềm cao hứng xuất phát từ tận đáy lòng.

- Trời ạ, Hussein!

Đỗ Duy cười lớn một tiếng:

- Nhìn người bây giờ quả thật quá là đẹp trai mà...cứ như này thì các cô nương nhất định sẽ bị người làm điên đảo mất thôi! Người hiện tại mới thực sự đúng là một vị kỵ sĩ đầy kiêu hãnh. Ông trời, đáng lẽ ra ta nên để người mặc trang phục như vậy từ sớm mới phải.

Vừa nói, Đỗ Duy vừa cố ý bước đến gần, trợn mắt thấp giọng khẽ hỏi:

- Mùi vị tình yêu như thế nào hả?

Hussein nhắm chặt mắt không thèm trả lời. Trái lại công chúa bên trong xe ngựa nghe thấy vậy thì xấu hổ đỏ bừng mặt.

- Ồ, xin ra mặt công chúa diện hạ!

Đỗ Duy tùy tiện hướng về phía công chúa khẽ gạt đầu một cái, coi như là hành lễ.

Sau đó, hắn vẫn quan sát Hussein, cẩn thận đánh giá một lúc lâu. Từ trong nhãn thần của Đỗ Duy toát lên một niềm vui sướng chân thành. Hắn bước lại gần, dùng sức ôm chặt Hussein.

Hắn ôm rất mạnh mẽ, cho dù Hussein toàn thân mặc giáp cứng rắn nhưng cũng cảm thấy có chút đau đớn, nhưng hắn cũng không thèm để ý.

- Bằng hữu của ta, ta rất thích nhìn thấy hình dáng người bây giờ, là một vị anh hùng tỏa sáng như ánh nắng mặt trời!

Đỗ Duy nắm lấy vai Hussein cười nói.

Hussein trầm mặc một hồi, rồi cũng dùng sức ôm chặt lấy Đỗ Duy. Thiên ngôn vạn ngữ (trăm ngàn lời nói) cũng chỉ gói gọn trong một câu.

- Cảm ơn!

Y nói ra câu này, thanh âm vô cùng chân thành.

- Xin lỗi, bằng hữu của ta!

Đỗ Duy kéo Hussein sang một bên, thấp giọng nói:

- Ta từ sáng sớm đã chạy đến đây để đón các người, kỳ thật là muốn làm phiền người giúp ta một việc.

Hussein không nói gì, chỉ lặng lẽ nghe hắn nói.

- Hiện tại người không thể vào thành...à...không...không phải là có chuyện gì ngoài ý muốn.

Đỗ Duy thở dài:

- Người yên tâm, chỉ là có một việc, phải có người đi làm, nhưng bây giờ ta lại không đi được. Người bên cạnh ta, sợ rằng chỉ có người mới có thể làm tốt việc này.

- Nói đi!

Hussein tay nắm chặt chuôi kiếm, trầm giọng.

Đỗ Duy lập tức nói ra một người:

- Khoảng hơn bốn mươi tuổi, thống lĩnh quân phòng thủ Tử Diệp thành phía Nam. Thực lực cường đại ước chừng ngũ hoặc lục cấp, tuy vậy điều này không quan trọng, đối với người mà nói đều như nhau...Tên này nhất định phải chết.

Hussein không xen vào, bình thần chờ Đỗ Duy nói xong.

758. Chương 525: Là Do Người, Xin Cảm Ơn Người! (đoạn 2)

- Cái ta cần là tốc độ. Ta muốn người đi giúp ta một chuyến, giết tên kia, mang đầu của hắn đến để đồ gặp ta. Hơn nữa, sự tình phải nhanh, nhưng cũng phải kín đáo...ý tứ kín đáo người hiểu chứ.

Đỗ Duy vừa dứt lời, từ trong ngực lấy ra một kiện áo choàng phi thiên ma pháp, đưa cho Hussein:

- Thời gian rất gấp, kỵ mã quá chậm, cho nên đồ này cấp cho người, nếu như người có thể trong vòng vài ngày trở về là tốt nhất.

- Yên tâm, không ai có thể biết hắn chết như thế nào.

Hussein tiếp nhận kiện áo choàng:

- Ta bây giờ phải đi. Người...hãy hộ tống Louise quay về hoàng cung.

- Cực thân người rồi, bằng hữu của ta.

Đỗ Duy cười cười:

- Nhưng chờ người trở về, ta sẽ cấp cho người một việc đại kinh hi.

Hussein không quá để ý đến câu nói sau cùng của Đỗ Duy, lập tức dắt ngựa rời đi. Y là một nam nhân thô kệch, thậm chí cũng không tới bên xe ngựa để cáo biệt Louise.

Y chỉ biết là Đỗ Duy đang rất sốt ruột, nếu không cũng sẽ không chạy ra ngoài thành để đón mình, nhờ y nhanh chóng giải quyết việc này.

- Chờ một chút!

Đỗ Duy nhìn thấy Hussein xoay người dắt ngựa, đột nhiên có chút cổ quái:

- Hussein, người không có vấn đề gì hỏi ta sao?

- Hỏi cái gì?

Đỗ Duy lắc đầu cười khổ:

- Ta là muốn nhờ người đi giết người, hơn nữa lại là ám sát. Lão huynh ơi... chẳng lẽ người không hỏi xem tên kia có phải là người xấu hay không? Hắn có đáng chết hay không sao?

Hussein chợt cười một tiếng, nhìn thẳng Đỗ Duy:

- Ta tin người!

Nói xong, hắn dắt ngựa đi đến bên người Đỗ Duy, chợt dừng lại một chút rồi khẽ nói, thanh âm bình thản nhưng vô cùng chân thành.

- Đỗ Duy, cảm ơn người đã mang ta... trở lại dưới ánh sáng mặt trời!

Nhìn Hussein phóng ngựa như bay rồi đi, Đỗ Duy thở dài. Hắn vừa rồi trong lòng có chút cảm động, tên nam nhân cứng như đá này...đột nhiên lại có xúc cảm như vậy, quả thật làm cho người ta giật mình.

Xoay người lại, Đỗ Duy đi tới bên cạnh xe ngựa, công chúa Louise đang dõi theo thân ảnh ngày càng xa của Hussein.

- Rất xin lỗi điện hạ!

Đỗ Duy cười khổ nói:

- Bởi vì có chút việc gấp, nên hắn ngay cả cáo biệt nàng mà cũng...

- Không sao đâu!

Công chúa khẽ gật đầu. Giây phút này, nhãn thần của nàng hết sức ôn nhu, giống như một thê tử nhìn trượng phu đi xa, khẽ cười một tiếng:

- Chuyện của nam nhân... ta có thể hiểu được mà!

Nói xong, nàng nhìn Đỗ Duy cười hỏi:

- Công tước đại nhân, ngài có thể lên xe ngựa ngồi cùng ta được không? Ta đang có một số chuyện muốn hỏi ngài một chút trên đường đi.

Đỗ Duy cười tươi, làm sao có thể cự tuyệt yêu cầu này được.

Vừa lên ngựa, đội ngũ tiếp tục đi tới, công chúa Louise lập tức đóng cửa sổ xe lại, sau đó quay đầu nhìn Đỗ Duy, thanh âm nghiêm túc, chậm rãi nói:

- Công tước đại nhân, ta bây giờ có một nan đề, hơn nữa, ta cảm giác được, nan đề này phải do ngài giúp ra giải quyết. Vả lại, chuyện này vốn dĩ là thuộc trách nhiệm của ngài mà.

- ....Cái gì?

Đỗ Duy híp mắt, cười giả lả hỏi lại.

Louise hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí, gương mặt chợt đỏ ửng lên, có vẻ ngượng ngùng, lúng túng một lúc rồi thấp giọng nói:

- Ta phải gả cho Hussein!

Nàng nói xong những lời này, trong lòng hết sức kích động, nhưng lại nhìn thấy bộ dáng không có chút phản ứng của Đỗ Duy, nàng hết sức tức giận.

- Nói gì đi chứ, công tước đại nhân!

Louise nghiêng răng, gần giọng nói:

- Đây chẳng phải là kết quả mà ngài vẫn hy vọng sao?

Đỗ Duy vẫn giả bộ ngu ngơ hỏi lại:

- Ta không biết nàng muốn nói cái gì cả.

- Ngài...!

Công chúa Louise nổi giận, quát lên:

- Ta mặc dù không có tâm cơ thâm sâu gì, nhưng ta cũng không phải là đứa ngốc! Ta tôn kính công tước đại nhân! Đừng cho là ta không nhìn ra, bắt đầu từ thành Syria...ngài đã ra sức tác hợp cho ta và Hussein...

Nói đến đây, gương mặt nàng đỏ ửng, tuy vậy vẫn dũng cảm nói tiếp, hung hăng trừng mắt bực bách Đỗ Duy:

- Mặc dù ta không biết tại sao ngài lại làm như vậy, nhưng ta cũng không quan tâm nữa. Vấn đề bây giờ là ngài cố ý tác hợp cho hai người chúng ta, kết quả là ta thực sự đã yêu hắn...Ta thương chàng! Không sai,

ta tin tưởng chàng cũng yêu ta! Chỉ là công tước đại nhân, hẳn là ngài cũng biết, thân phận của ta đối với chuyện này là một trở ngại rất lớn.

Đỗ Duy cười hắc hắc, ngắm nghía khuôn mặt đầy lo lắng của Louise.

- Những điều này là do ngài cố ý an bài, vậy thì vấn đề hiện tại cũng phải do ngài giải quyết!

Louise oán hận nhìn Đỗ Duy.

- Được rồi!

Đỗ Duy giơ hai tay lên hỏi:

- Nàng muốn gả cho hần sao?

- Phải...Đúng vậy!

Louise lấy hết dũng khí đáp, chỉ là tiếp đó có chút bất an hỏi lại:

- Nhưng ngài cũng biết ca ca của ta, Nhiếp Chính vương diện hạ, huynh ấy vốn tính toán gả ta cho ngài. Cho dù không gả cho ngài, huynh ấy cũng nhất định gả ta cho một trong thập đại quý tộc (mười quý tộc lớn nhất), thậm chí ta còn lo huynh ấy còn an bài gả ta cho tên Alpax kia. Nghe nói tên này thời gian gần đây rất được sủng ái.

- Yên tâm, chuyện mà nàng nói đến tuyệt đối sẽ không phát sinh.

Đỗ Duy vỗ ngực lớn tiếng cam đoan:

- Ta sẽ nghĩ biện pháp giúp các người hoàn thành nguyện vọng. Cứ tin ta, Hussein chắc chắn sẽ cưới nàng.

- Vậy tốt nhất là ngài phải an bài sớm đi.

Louise cắn răng:

- Ngài biết đấy, ta cũng đã 18 tuổi rồi. Ở độ tuổi này, với địa vị công chúa như ta thì phải sớm định ra hôn sự. Ta không có cách nào để kéo dài thời gian nữa, ta còn lo lần này trở lại để đồ, ca ca sẽ lập tức an bài hôn nhân cho ta ngay.

- Lo lắng của nàng...sẽ không bao giờ xảy ra.

Đỗ Duy ra vẻ cao thâm mặc trặc (bí hiểm) cười đáp lại.

Hần rất yên tâm.

Hiện tại, tâm tư của Nhiếp Chính vương toàn bộ đều tập trung cách ứng phó sau cái chết bất đắc kỳ tử của lão hoàng đế. Cuộc chiến kế thừa ngôi vị hoàng đế, mà thời gian gần đây Đỗ Duy đang ra sức mưu đồ giúp cho tiểu hoàng tử Charlie tranh quyền kế thừa hoàng vị, chắc chắn sẽ nổ ra.

Tình thế như vậy, Nhiếp Chính vương làm sao còn tâm tư nghĩ đến hôn sự của muội muội hần.

Cái khác không nói, nhưng kéo dài thêm vài tháng hẳn là không thành vấn đề. Đặc biệt là khi tin tức lão hoàng đế băng hà được công bố ra ngoài, theo tập tục, khi lão hoàng đế vừa mất, nhi nữ của y chắc chắn sẽ không được tổ chức hôn lễ ngay sau đó.

Chỉ cần thành công kéo dài thêm vài tháng hoặc hơn một năm, đến khi chiến tranh nổ ra, sự tình này có thể còn xoay chuyển được.

Xe ngựa một mạch tiến thẳng vào thành, chỗ công chúa Louise đến tận hoàng cung.

Trước khi rời đi, Louise nhìn thật sâu vào mắt Đỗ Duy nói:

- Mong ngài nhớ kỹ lời hứa của mình!

“Ta sẽ giúp nàng được như nguyện.” Đỗ Duy nghiêm chỉnh đáp lại: “Hussein là bằng hữu của ta, ta cũng rất hy vọng hần được hạnh phúc.”

Dõi theo công chúa Louise với vẻ mặt chưa hết sầu lo bước đi, Đỗ Duy khẽ thở dài.

...Mai mới quả không phải là công việc dễ dàng!

Đỗ Duy vẫn còn rất nhiều việc cần làm.

Luận võ đại hội chỉ là nguy trang để che mắt mọi người, vấn đề chính quan trọng là phải sắp xếp thế nào để tận dụng thật tốt cơ hội của việc kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Trời vừa tối, hần lập tức chạy đến La Lan đại lục Ma Pháp công hội ở thành Đông của đế quốc.

Đối với Đỗ Duy mà nói, đến thời điểm này củi khô đã được chuẩn bị đầy đủ, hiện tại chỉ cần thêm một mối lửa vào nữa là bùng cháy.

759. Chương 526: Thời Tiết Thay Đổi (đoạn 1)

Nói đến Ma Pháp công hội, đã lâu rồi Đỗ Duy cũng chưa ghé lại qua đây.

Từ lúc Đỗ Duy dựng ra cái “Ma Pháp học viện” kia xong, nêu cao tinh thần “cộng hưởng” làm lung đoạn địa vị của ma pháp sư đến nay, quan hệ giữa hần và Ma Pháp công hội đã không còn tốt đẹp lắm.

Trong Ma Pháp công hội, hần vẫn còn một người bằng hữu duy nhất, đó chính là người đã phát minh ra cái chổi bay: Arike đại sư.

Hôm nay Đỗ Duy đi đến Ma Pháp công hội, cũng không phải là rảnh rỗi đến thăm lão bằng hữu mà là cầu kiến lão chủ tịch Ma Pháp công hội - lão hồ ly Jacobin Dougan kia.

Sau ba năm, Đỗ Duy một lần nữa lại đến tòa nhà to lớn có sáu cạnh này, nhìn trên sân rộng đang huy hoàng những ngọn lửa ma pháp hùng hực, lại có những đăng trụ cao lớn trên cái sân rộng rãi, khiến toàn bộ toát lên một khí tức uy nghiêm...

Hần đi vào tòa nhà, nhìn những ma pháp sư và ma pháp học đồ mặc áo bào đen hoặc xám này đang đi tới đi lui.

Ngoài ra trong đại sảnh lầu một, chung quanh còn có các cửa hàng đồ dùng ma pháp đã từng khiến Đỗ Duy rất có hứng thú, chuyên bán các loại tài liệu ma pháp để chế tạo các ma pháp đạo cụ.

Lúc Đỗ Duy đi vào nơi này, hần đã mặc lại cái áo choàng pháp sư màu đen của mình, ngực đeo ma pháp huy chương ... Lúc hần vừa tiến vào, lập tức có rất nhiều người nhận ra Đỗ Duy.

Nhưng Đỗ Duy có thể cảm giác rõ ràng, những ánh mắt chung quanh đang phóng tới tám chín phần là không có nét quan tâm hữu hảo.

Ma Pháp học hội và Ma Pháp học viện được thành lập, mặc dù đã đánh vỡ truyền thống lung đoạn của ma pháp sư, đem cái truyền thống một lão sư dắt theo vài tên đồ đệ, giáo dục theo phương thức truyền miệng gương mẫu vứt đi mất, nhưng dù sao cái tinh thần nghiêm cứu “cộng hưởng” này cũng có mặt lợi làm cho văn hóa ma pháp phát dương quang đại. Nhưng bất cứ thế giới, bất cứ thời đại nào cũng đều sẽ có một vài phe có chấp bảo thủ cứng đầu.

Mà ma pháp sư, không hề nghi ngờ gì lại là một nhóm người cực kỳ bảo thủ. Trong đám ma pháp sư này, mặc dù cũng có không ít người đối với sáng kiến của Đỗ Duy trầm trồ khen ngợi, tinh thần “cộng hưởng” của Ma Pháp học hội cũng chiếm được không ít cảm tình của các ma pháp sư.

Nhưng ở đây, trong Ma Pháp công hội này, lại là đại bản doanh của phe bảo thủ!

Chung quanh liên tiếp phóng tới những ánh mắt cừu hận, không hề nghi ngờ chính là tràn ngập oán hận, oán hận cái tên tiểu tử này đã phá hủy truyền thống từ trăm ngàn năm qua của ma pháp sư! Cái tên tiểu tử ghê tởm này, hần căn bản là không hiểu được cái gì gọi là tôn trọng truyền thống!

- Ách, xin hỏi. Ta phải làm thế nào để có thể cầu kiến chủ tịch tiên sinh?

Đỗ Duy tùy ý dạo qua một vòng, hần kéo chéo áo của một tên ma pháp học đồ đang vội vã đi qua lại mà hỏi.

Cái tên bị Đỗ Duy kéo có chút khấn trương, vội vàng tránh thoát khỏi tay Đỗ Duy. Phảng phất như trên tay Đỗ Duy có bệnh độc lây lan, trên ánh mắt nhìn Đỗ Duy cũng mang theo vài phần địch ý.

Đỗ Duy có chút dở khóc dở cười.

Hắn quả thật không biết làm sao để có thể gặp ngài chủ tịch công hội.

Trong quá khứ mấy lần đến đây, hắn đều thông qua ma pháp trận mới có thể vào bên trong Ma Pháp công hội, đã vậy lần nào cũng đều có người dẫn hắn vào. Những ma pháp trận này đều sử dụng các thủ đoạn đặc thù - đương nhiên với bản lĩnh của Đỗ Duy, muốn cứng nhắc xông vào cũng không phải là không được.

Nhưng, hôm nay hắn cũng không có tâm trạng để tự rước thêm phiền phức.

Nhìn cái tên bị mình kéo áo đang dùng ánh mắt cực kỳ chán ghét chăm chú nhìn mình, Đỗ Duy thở dài, chỉ sợ mình không thể nào tìm ra đáp án.

Đúng vào lúc này.

- A, quả là khiến người ta giật mình, không nghĩ tới người lại đột nhiên đến đây.

Một tiếng cười khoái trá nhưng quen thuộc từ phía trước truyền đến, Đỗ Duy bỏ qua tên bên cạnh, liếc nhìn về hướng đó.

Quả nhiên là một người quen cũ.

Clark, cái người từng thiếu chút nữa đã trở thành thầy dạy ma pháp cho Đỗ Duy, từng nói Đỗ Duy không có thiên phú ma pháp nào, cái tên gia hỏa vong linh ma pháp sư cực kỳ hiếm có đang chậm rãi bước ra từ một góc sân.

Hắn xuất hiện như vậy cứ như đã xuyên tường mà ra, nhưng những người xung quanh lại không hề có bất cứ ai giật mình.

Đỗ Duy biết, rất hiển nhiên, trong tòa nhà lớn của Ma Pháp công hội này có rất nhiều thông đạo bí mật mà mình không biết.

Nhưng khiến Đỗ Duy chú tâm chính là vị pháp sư Clark đã lâu không gặp này lại không hề có ánh mắt tràn ngập địch ý như những người khác mà hoàn toàn trái ngược, trên mặt của hắn mang theo nụ cười rất thân mật.

Clark đương nhiên sẽ không có địch ý với Đỗ Duy, bởi vì hắn chính là dựa vào Đỗ Duy mới lập được công lớn. Từng bước từng bước bò lên trên các địa vị cao trong Ma Pháp công hội!

- Tiểu bằng hữu của ta, tại sao người lại đến đây?

Pháp sư Clark mỉm cười bước đến, kéo tay áo Đỗ Duy lại:

- Tính lại thì cũng đã hơn ba năm rồi người không hề đặt chân đến cổng của Ma Pháp công hội rồi.

Mặc dù hắn đang cười rất vui vẻ, nhưng lời nói hiển nhiên sẽ không hề chỉ đơn giản như vậy.

- Đừng quên, ta cũng là một ma pháp sư.

Đỗ Duy ưỡn ngực lên, làm cho cái huy chương ma pháp sư đeo trước ngực mình trông bắt mắt hơn một chút.

Clark liếc mắt nhìn Đỗ Duy phức tạp một cái, nụ cười trên mặt không giảm, sau đó dẫn Đỗ Duy đi về một phía khác của đại sảnh.

Trên đường đi, Clark rốt cục cũng đè thấp thanh âm mà nói:

- Đỗ Duy, người không nên đến nơi này.

- Ta cảm nhận được.

Đỗ Duy sờ sờ cái mũi, cười khỏ:

- Tựa hồ chung quanh đều tràn ngập địch ý.

- Người phá hủy truyền thống hành nghiệp trăm, ngàn năm của ma pháp sư.

Clark thở dài:

- Mặc dù ta đối với cách làm của người không có thành kiến gì, nhưng... người phải biết rằng ...

- Phần lớn ma pháp sư đều là những tên tính tình cổ quái và quá khích, ta cũng hiểu rất rõ.

Đỗ Duy cười hì hì một tiếng.

- Lời này không nói đùa được.

Clark nhú mày:

- Ta cũng là một ma pháp sư.

- Ta muốn gặp mặt chủ tịch Jacobin Dougan tiên sinh.

Đỗ Duy trực tiếp nói ra ý đồ đến đây của mình, hẳn hiểu pháp sư Clark đang đứng trước mặt mình bây giờ chính là một trong số người có địa vị hiển hách trong Ma Pháp công hội. Thân là chấp sự của Ma Pháp công hội, hẳn phụ trách phần lớn công việc điều hành hằng ngày của Ma Pháp công hội.

760. Chương 526: Thời Tiết Thay Đổi (đoạn 2)

Clark dừng lại, nghiêm túc nhìn Đỗ Duy:

- Người có biết là lúc người bước một bước vào tòa đại lâu này, chúng ta đã biết người đến rồi. Ma Pháp công hội mặc dù rất lớn, nhưng mỗi góc nhỏ đều có ma pháp theo dõi.

- Ta biết.

Đỗ Duy gật đầu.

- Như vậy người có biết hay không... ở chỗ này, có rất nhiều người hận người, thậm chí muốn người chết! Hơn nữa... người cũng là ma pháp sư, người có thể hiểu được, nếu có một tên ma pháp sư nào hận người, đưa ra đề nghị muốn cùng người tiến hành một cuộc quyết đấu theo quy tắc ma pháp sư để nhân cơ hội giết chết người, như vậy cho dù là pháp luật của đế quốc cũng không cách nào bảo vệ cho người được! Thân phận công tước không bảo vệ được cho người! Vô luận dù là pháp luật của hoàng thất, cũng không thể tính trên đầu ma pháp sư!

Nhìn biểu tình nghiêm túc của Clark, bộ dáng của Đỗ Duy vẫn không chút thay đổi, chỉ gật đầu:

- Ta cũng biết, nhưng...

Hắn dừng lại một lát rồi cười hỏi Clark:

- Ngài bảo những cái này được xem là uy hiếp với ta sao?

- Đương nhiên không, chẳng qua chỉ là một lời nhắc nhở thiện ý mà thôi.

Clark thở dài.

Đỗ Duy nhanh chóng liếc thấy huy chương ma pháp sư đeo trước ngực Clark, lúc này đã trở thành một cảnh cổ làm bằng vàng.

Đây chính là tượng trưng cho bát cấp ma pháp sư.

- A, thiếu chút nữa quên chúc mừng ngài. Chúc mừng ngài đã thăng cấp đến hàng ngũ Đại ma pháp sư.

Đỗ Duy cười tràn ngập thiện ý.

- Cảm ơn, ta cũng muốn chúc mừng ngài, công tước đại nhân ma vũ song tu.

Clark đáp lại.

Hai người rất nhanh đã đi tới một góc rẽ trong đại sảnh, ở đây có hai cây cột đặt sát vách tường, Clark dùng tay xoay nhẹ một vòng tròn trên bức tường.

Sau đó, giống như lần đầu tiên Đỗ Duy đến đây, hai người xuyên qua ma pháp trận tiến vào lầu trên của Ma Pháp công hội.

Đồng dạng đi qua cánh cổng có các ma pháp sư chấp pháp đội âm trầm đáng sợ canh giữ, cuối cùng đi đến bên trong của Ma Pháp công hội ... bên dưới tòa tháp cao...!

Khiến Đỗ Duy có chút ngoài ý muốn chính là, khi hay người mới đến dưới tòa tháp ... lại gặp được một người ngoài dự đoán đang đứng ở phía đối diện!

Một lão đầu tử cao gầy, một thân trường bào ma pháp sư trắng nõn, chòm râu dài như tuyết trắng bay lả tả trên đầu gối, nhưng hiển nhiên là bộ râu này được chăm sóc rất tỉ mỉ và công phu, lộ ra vẻ sạch sẽ phi thường.

Mà trên mặt lão nhân này hiện ra một nụ cười khoan dung hiền lành, mười phần giống như một bức tượng lão nhân hiền lành đứng đó.

- A! Đỗ Duy!

Bất đồng với hình tượng ảm áp hiền lành bên ngoài, sau khi thấy Đỗ Duy, lão nhân cất giọng kêu giống như sư tử hồng, giọng nói vang như chuông đồng!

Thanh âm to lớn như vậy, phảng phất phải quát đến vỡ cả yết hầu. Nhưng cái lão gia hỏa này lại xem như không biết tới, đi nhanh lại vươn cánh tay gầy teo đặt trên vai Đỗ Duy:

- Lâu rồi không có thấy ngươi! Xem ra đã trưởng thành không ít, cùnh cao lớn hơn một chút.

Gần trong gang tấc, thanh âm kia cơ hồ như đã phá vỡ lỗ tai của Đỗ Duy.

Nhưng trên mặt Đỗ Duy lại không có nửa điểm nào khó chịu, hần bảo trì nụ cười tôn trọng:

- Sư huynh thân ái, đã lâu không gặp.

Không sai ... hần không hề gọi lầm, chính là “sư huynh”!

Lão đầu trước mặt này, đúng là đồ đệ của lão Gandalf áo trắng, bây giờ trong Ma Pháp công hội đã trở thành người lớn tuổi nhất, có địa vị tối cao.

Irre Nests, cửu cấp đại pháp sư, đồng thời cũng là một lão quái vật cấp bậc nguyên lão trong Ma Pháp công hội.

Đương nhiên... Đỗ Duy cũng không quên. Chính vị lão sư huynh này của mình có chút tật xấu là lãng tai, hần đến nay cũng không hề quên. Ban đầu lúc mình tiến hành ma pháp sư khảo hạch, vị lão nhân có chút khôi hài này cười híp mắt nhìn mình. Mặc cho người khác nói cái gì, hần đều cười híp mắt trước mặt mình lớn tiếng “rống” lên:

- Ta sẽ chiếu cổ ngươi, ta sẽ chiếu cổ ngươi ...

Clark mặc dù là chấp sự của Ma Pháp công hội, nhưng thấy lão quái vật thuộc hàng nguyên lão này, cũng phải vội vàng cúi đầu cung kính thi lễ.

Nhưng, Irre Nests ngay cả khước mắt cũng không hề liếc nhìn Clark một cái, chỉ vỗ vỗ Đỗ Duy, cái lỗ tai có tật phảng phất như không hề nghe đến những lời hỏi thăm ân cần của Đỗ Duy. Vẫn như năm đó, quay về phía Đỗ Duy ồn ào:

- Ta sẽ chiếu cổ ngươi! Tiểu tử, ta sẽ chiếu cổ ngươi!

Đỗ Duy có chút dở khóc dở cười.

- Irre Nests đại sư.

Clark cười nhạt nhẽo:

- Chủ tịch tiên sinh đang chờ chúng ta...

- Người nói cái gì?

Irre Nests trợn mắt lên, vẻ mặt mờ mịt.

Mặc dù Clark có chút không khó chịu, nhưng nào dám lộ ra nửa điểm trên mặt? Chỉ có thể bất đắc dĩ lặp lại:

- Chủ tịch... Tiên sinh... Đang đợi... Chúng ta!

Sau khi nói đến mấy lần, Irre Nests lảng tai mới phảng phất nghe hiểu. Hắn gật đầu, vung tay lên:

- Đi đi, tiểu tử Đỗ Duy, nhớ ghé qua xem cái tên Arike kia một chút. Cái lão phong tử (điên) này, gần đây thân thể không được tốt lắm. Ai, người già rồi, luôn có các loại bệnh tật.

Đỗ Duy trong lòng nhảy dựng!

Hắn biết, những lão quái vật này cũng là ma pháp sư. Ai nấy đều là pháp lực cao thâm, trong lúc bình thường tuyệt đối không bao giờ ngã bệnh, mà những lão già này một khi thân thể có vấn đề xuất hiện ... chỉ sợ...

- Đi đi, đi đi.

Irre Nests đột nhiên cười với Đỗ Duy một cái, sau đó dùng cái cổ họng to như chuông đồng của mình, căn bản mặc kệ biểu tình của Clark ra sao, không thèm để ý đến mà la làng một cái. Rồi lại mang ý tứ thâm sâu mà nói một câu với Đỗ Duy.

- Cẩn thận đấy, tiểu tử Đỗ Duy, coi chừng có người tiểu lý tàng đao a.

Bên cạnh, nụ cười của Clark trở nên cực kỳ cổ quái.

Đỗ Duy giật mình, nhìn cái lão đầu tử cười đến vô tư này, sau đó Đỗ Duy cũng im lặng mỉm cười, không tỏ vẻ gì cùng với Clark đi vào bên trong tòa tháp cao lớn của Ma Pháp công hội.

Đứng dưới ma tháp, Irre Nests nhìn theo bóng lưng của hai người dần khuất phía sau đại môn, lão đầu tử với nụ cười hòa ái trên mặt nháy mắt biến mất. Trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ sâu lo thật sâu, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bầu trời trong xanh, mặt trời hồng lên, ánh dương cực kỳ rực rỡ, ở phía cuối chân trời cuộn cuộn mây đen.

Irre Nests đột nhiên thở dài, rõ ràng bầu trời đang quang đãng nhưng lão đầu tử lại than thở:

- Thời tiết hôm nay xem ra sẽ thay đổi a...

Ngoài dự liệu của Đỗ Duy, khi hắn đến tầng cao nhất của tòa tháp, tầng của vị chủ tịch Ma Pháp công hội Jacobin Dougan. Vị chủ tịch Ma Pháp công hội, ma pháp sư đứng đầu đại lục này cũng đã ngồi ở ghế tiếp khách, trước mặt là một bàn trà, bên trên đã dọn xong hai cỗ trà thơm.

Sau khi Clark cung kính hướng về phía chủ tịch tiên sinh hành lễ rồi thối lui, Đỗ Duy đi tới trước mặt Jacobin Dougan.

Vẫn như lúc đầu, trải qua ba năm, vị chủ tịch Ma Pháp công hội này bộ dạng không chút nào mang nét già yếu, đôi mắt vẫn nhạy cảm như lão hồ ly vậy.

- Nói cho ta biết, Đỗ Duy.

Jacobin Dougan một đầu tóc bạc chải chuốt cẩn thận, chỉ vào cái ghế trước mặt ý bảo Đỗ Duy ngồi xuống. Sau đó hắn dứt khoát mở miệng, mặc dù ngữ khí có thể coi là bình thản, nhưng nội dung tuyệt đối không chút thân mật!

- Nói cho ta biết, Đỗ Duy. Ta phải làm sao với người bây giờ? Xem người là bằng hữu sao? Hay ... địch nhân?

Ánh mắt của chủ tịch tiên sinh hết sức bình tĩnh, nhưng lại tràn ngập cảm giác áp bách.

- Theo lý thuyết, người hắn là bằng hữu của chúng ta, bởi vì người cũng đã từng giúp cho Ma Pháp công hội bước qua một số khó khăn.

Ngữ khí của Jacobin Dougan như cất giấu những ngọn giáo bén nhọn:

- Nhưng, người cũng đã làm không ít việc gây tổn thương đến ích lợi của Ma Pháp công hội. Như vậy, xin hỏi: Người rốt cuộc là bằng hữu hay địch nhân đây!

Đỗ Duy không trả lời vấn đề này. Mặc dù hắn rất giật mình vì cái lão già lòng dạ thâm sâu khó lường này lại đột nhiên gọn gàng dứt khoát nói thẳng như thế.

Đỗ Duy do dự một lát, nụ cười của hắn không hề mang vẻ kiêu ngạo hay xiểm nịnh:

- Chủ tịch tiên sinh, điều duy nhất ta có thể trả lời người chính là... Ta cũng là một tên ma pháp sư.

761. Chương 527 Đại Tràng Diện (bức Màn Lớn) (đoạn 1)

- Cũng là một tên ma pháp sư không trung thành với Ma Pháp công hội.

Jacobin Dougan than thở một câu, hắn chỉ vào cổ trà trước mặt mình:

- Xin mời, công tước đại nhân.

Đỗ Duy cười.

Từ trong cách xưng hô của chủ tịch tiên sinh, Đỗ Duy chợt nhận ra đối phương có oán niệm thâm sâu với mình, cố ý dùng “công tước đại nhân” để xưng hô, hiển nhiên là không muốn thừa nhận thân phận ma pháp sư của mình.

- Nhưng ta cho rằng ... Ma Pháp công hội phải phục vụ cho ma pháp sư, hơn nữa phải tận sức phát huy sức mạnh của văn minh ma pháp.

Đỗ Duy thản nhiên nói:

- Truyền thống thì phải tôn trọng, nhưng cứ một mặt bảo thủ thì cũng không phải là ý kiến hay ho gì.

Lông mày của Jacobin Dougan nhíu lại:

- A, công tước đại nhân hôm nay đến đây là để tranh luận cùng ta sao?

Nghe được lời chất vấn của chủ tịch tiên sinh, Đỗ Duy lập tức khôi phục gương mặt tươi cười:

- Không, đương nhiên không. Ta hôm nay tới chính là muốn cùng với chủ tịch tiên sinh và Ma Pháp công hội dưới sự lãnh đạo anh minh của ngài mà làm một cuộc... ừ, giao dịch.

- Giao dịch?

Đỗ Duy mỉm cười bộ dáng không hề nghi ngờ rất là vui vẻ, nhưng thế nào Jacobin Dougan cũng sẽ không bị nụ cười này mê hoặc, hắn biết rõ người đang đối mặt với mình chính là một tên tiểu hồ ly xảo hoạt.

- Chủ tịch tiên sinh, có vị vĩ nhân đã từng nói: không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn... Chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi!

Ngữ khí Đỗ Duy kéo dài, dùng giọng điệu chậm rãi nói:

- Mà bây giờ, ta cảm thấy nếu chúng ta có thể giao dịch sẽ thu được một mối lợi ích to lớn cho cả hai.

***

Một canh giờ sau, vẻ mặt chủ tịch Jacobin Dougan mang theo nụ cười ôn hòa, lúc này không hề còn có nửa phần thần sắc tối tăm nào, mà là như một vị trưởng giả hiền lành khoan dung. Hắn thậm chí còn nhẹ nhàng ôm Đỗ Duy một cái, mặc dù áo choàng của hắn rất sạch sẽ, nhưng cái loại mùi cổ khô ngả đầy áo này vẫn khiến Đỗ Duy có chút nhíu mày.

Công tước đại nhân của chúng ta rất cẩn thận che dấu điểm này.

- Ta nghĩ chúng ta đã đạt thành hiệp nghị, đúng không?

Đỗ Duy đánh mắt cười nói.

- Đương nhiên, hài tử của ta.

Jacobin Dougan lại một lần nữa thay đổi cách xưng hô với Đỗ Duy:

- Đỗ Duy pháp sư các hạ, thành giao!

Thiên hạ đệ nhất tỷ võ đại hội, trận chung kết sau cùng được an bài vào ngày cuối cùng của tháng hai.

Tuy nhiên, vốn trận đấu này sẽ trở thành tiêu điểm của dư luận, trong thời gian mấy ngày nay lại bị một sự tình khác vượt qua danh tiếng!

Từ trong hoàng cung truyền đến tin tức, Roland đế quốc đương nhiệm hoàng đế: Augustin VI bệ hạ, thân thể tôn quý đã thâm nhiễm bệnh nặng, hơn nữa lần này chỉ sợ... chỉ sợ không cách nào qua khỏi!

Lão hoàng đế sắp chết, như vậy những người Roland biết tin tức đều tạm thời đem chuyện trận đấu bỏ sang một bên, mà đem tất cả chú ý tập trung vào việc ai sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Đương nhiên, mọi người cũng không hề lo lắng gì cả, bởi vì Nhiếp Chính vương mấy năm qua hành sự đều không tệ. Trừ lần cứu trợ tuyệt tai năm ngoái cho vùng phía nam và bình định chiến tranh Tây Bắc, cùng với sự kiện ma thú tàn sát bờ bãi bên ngoài. Mặt khác có thể nói tất cả các khu vực khác ở Roland đại lục đều quốc thái dân an, xu thế của đế quốc ổn định. Nhiếp Chính vương cầm quyền ba năm, chiến tích hiển nhiên rõ rệt.

Mỗi người đều cho rằng, hắn sẽ trở thành một vị hoàng đế anh minh vĩ đại, sau đó dưới tài lãnh đạo của hắn, đế quốc này sẽ tiếp tục kéo dài thêm vài chục năm phồn vinh hưng thịnh.

Lúc này, không ai lo lắng về việc sống chết của Augustin VI hoàng đế, dù sao đại bộ phận người dân đối với lão hoàng đế hiếu chiến này đều không có nhiều hảo cảm. Lúc lão đầu này còn tại vị, vì bổ sung quân phí mà đã không ngừng tăng thuế!

Nội dung đàm luận của mọi người phần lớn đều tập trung vào việc tại nghi thức kế vị của Thần hoàng tử điện hạ sẽ có bao nhiêu long trọng, bộ dáng đội vương miện của hắn có thể hay không cực kỳ mê người... v.v...

Đây là một thời đại hòa bình, cuộc sống nhân dân ấm no, quốc gia ổn định, hoàng đế anh minh ... còn có cái gì phải lo lắng đây?

Có thể nói, trong dân gian, Nhiếp Chính vương quả thật là rất được lòng người. Đại bộ phận người đều ra sức ủng hộ tất cả quyết định của Nhiếp Chính vương.

Tỷ như... Nhiếp Chính vương tuyên bố mệnh lệnh: để tỏ lòng nâng đỡ của hoàng thất với Hiệp Hội kỵ sĩ và chấn hưng tinh thần kỵ sĩ của đại lục, phát huy mạnh tinh thần thượng võ của đế quốc, hoàng thất quyết định sau khi đại hội tỷ võ này chấm dứt, trước sân rộng của hoàng cung tại đế đô sẽ tổ chức một buổi lễ long trọng. Đồng thời Nhiếp Chính vương và hoàng tử Charlie đều sẽ tự mình tham dự, hơn nữa sẽ tự mình hướng về phía năm mươi người xuất sắc chiến thắng trao tặng danh hiệu: Kỵ Sĩ trẻ!

Đồng thời lại đem ấn tín đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn “Thanh kiếm Roland” và dây đeo đích thân trao tận tay cho người vô địch.

Hơn nữa vào ngày đó, cho phép mọi người đến sân rộng trước hoàng cung xem lễ! Đồng thời tuyên bố, tất cả nhà giàu có quý tộc ở đế đô, các bộ quan viên đều sẽ có mặt để tôn lên uy danh của Hiệp Hội kỵ sĩ.

Thậm chí ngay cả Ma Pháp công hội cũng tung ra tin tức, để thể hiện sự tôn trọng của Ma Pháp công hội đối với Hiệp Hội kỵ sĩ (dù sao từ trên danh nghĩa thì bọn họ của là hai hiệp hội được đặt song song nhau trên đại lục). Chủ tịch Ma Pháp công hội Jacobin Dougan tiên sinh sẽ dẫn đầu Ma Pháp công hội đến hiện trường xem lễ, đồng thời đưa tặng cho năm mươi người trúng tuyển xuất sắc nhất của kỵ sĩ đoàn Thanh kiếm Roland mỗi người một kiện vũ khí có giá trị ma pháp!

Tin tức kia vừa tung ra, quả thực khiến người người kinh ngạc.

Bởi vì Ma Pháp công hội và Hiệp Hội kỵ sĩ mặc dù không thể nói là quan hệ đối đầu. Nhưng ít nhất đều là một mục duy trì ở mức không hề qua lại với nhau, như vậy mà chủ tịch của Ma Pháp công hội lại đích thân quang lâm, thật sự là đã cấp cho Hiệp Hội kỵ sĩ mặt mũi rất lớn!

Ngoài ra... chính lúc đó, cây thương trong truyền thuyết “Longius” cũng sẽ xuất hiện tại đây, những người dân có mặt trong sân rộng đều sẽ có cơ hội được tận mắt thấy được “thánh thương” trong truyền thuyết này!

Từng cái từng cái tin tức làm cho người ta phấn chấn, khiến cho rất nhiều người đối với tràng cảnh tương lai của buổi lễ đều tràn ngập chờ mong... không thể không nói, cái lão Augustin VI mặc dù là một lão đầu ngu ngốc, nhưng sau vài chục năm tại vị đã thành công đem căn bệnh thích khoa trương của mình lây lan cho con dân của hắn.

Mọi người một mặt đối với việc lão hoàng đế không ngừng tăng thuế, phát động chiến tranh Nam Dương, kiến tạo các công trình lớn, đem sức mạnh của một nước phân chia bốn hướng hết sức công kích và phê bình. Nhưng mặt khác mọi người tựa hồ cũng dần dần có thói quen đối với các buổi lễ long trọng náo nhiệt không hề xem hoài không biết chán!

762. Chương 527 Đại Tràng Diện (bức Màn Lớn) (đoạn 2)

Tỷ như một lần hạm đội viễn chinh Nam Dương với quý mô to chiến thắng trở về. Mặc dù ai cũng biết viễn chinh đã trở thành một loại chē cười, nhưng cũng không ai có thể ngăn cản sự háo hức của mọi người đối với nghi thức long trọng chiến thắng trở về ... Dù sao, đại bộ phận người sống trên đời đều là thích náo nhiệt.

Ai lại không thích nhìn nghi thức chiến thắng trở về long trọng huy hoàng? Ai không thích nhìn nghi thức long trọng mà uy nghiêm của Ngự Lâm quân hoàng thất? Ai mà không thích nhìn bầu trời đầy náo nhiệt khói lửa?

So sánh với trận chung kết, tựa hồ càng ngày càng không ai thêm để ý tới.

Vốn dĩ, vị mỹ nữ võ sĩ kia còn có chút vốn liếng, nhưng cái tuyển thủ kia của trận chung kết: Kakalot, lại thiếu đi sức hút cần thiết cho phòng bán vé... Trừ phi những tên này là dân cờ bạc, nếu không ai lại đi quan tâm cái tên Kakalot kia là từ cái lỗ nào của đại lục mà chui ra?

Đối với đại bộ phận người được hỏi, bọn họ thà rằng thấy mỹ nữ võ sĩ cùng công tước hoa Tulip quyết đấu - thật đáng tiếc, giá mà công tước Hoa Tulip vào được trận chung kết thì tốt biết mấy.

Một số người còn suy đoán, công tước hoa Tulip định bao giờ thì đem cái vị mỹ nữ võ sĩ kia lấy về nhà đây?

***

Ngày cuối cùng tháng hai.

Hôm nay, đế đô có rất nhiều người, từ rất sớm rất sớm đã ra khỏi giường, chuẩn bị kỹ lưỡng, hướng về cái sân rộng trước hoàng cung mà bước. Mọi người đều tràn ngập chờ mong, ai cũng hy vọng đi sớm một chút để có thể chiếm được một vị trí tốt gần phía trước.

Sở Trị An Đế đô, từ sớm đã phái ra năm nghìn sĩ binh, đem nghi thức hôm nay trở thành một nhiệm vụ trọng đại - mặc dù phần lớn người dân đều hết sức có trật tự. Có thể nói, sở Trị An của đế đô là địa phương duy nhất trong đế quốc không thích vị Công tước hoa Tulip!

Cũng phải thôi! Vốn dĩ mọi người đều rất thanh nhàn, chỉ việc làm những công tác nhẹ nhàng như tuần tra mà thôi.

Nhưng khi công tước hoa Tulip đến đế đô, liền làm ra một đồng chuyện lớn. Cái tỷ võ đại hội chết tiệt kia, đã khiến cho sở Trị An từ quan viên cho đến binh lính đều phải trải qua hai tháng liên tục không được nghỉ ngơi!

Hôm nay... tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Từ trên đường cái dẫn đến hoàng cung, lúc mặt trời còn chưa hừng sáng đã có một lượng lớn binh lính của sở Trị An đi dọc theo đường tuần tra, mà tên thống lĩnh sở Trị An mặc dù đối với cái nghi thức long trọng này rất hận, nhưng mệnh lệnh của Nhiếp Chính vương đưa xuống hắn cũng không khỏi không cáo biệt chán ảm nệm êm, sáng sớm liền phải tự mình suất lĩnh hơn hai ngàn binh lính tinh nhuệ đến trước sân rộng của hoàng cung.

Từ lúc sáng sớm, những con đường dẫn đến hoàng cung ở đế đô đều đầy áp người dân. Mặc cho bọn lính sở Trĩ An đầu đầy mồ hôi, cố gắng tạo thành bức tường người khổng chế dòng người. Bọn lính đem hết sức lực dành dụm từ hồi bú sữa mẹ ra mạo hiểm ngăn chặn đàn người nguy hiểm liều chết, quan quân đứng trên đài cao dùng các tấm sắt lá cuốn lại thành loa cao giọng hét to về phía đám người.

Tất cả đều hết sức bận rộn.

Mà ở cái sân rộng trước hoàng thành, vốn phải tập nập người đi, có thể chứa đến mấy vạn người nay cơ hồ đã chật ních.

Tất cả quả thực giống như tế điển mùa hè vậy - không, quả thực còn náo nhiệt hơn so với tế điển mùa hè!

Dưới hoàng thành đã xây dựng một cái lôi đài thật lớn, nơi này chính là nơi sẽ diễn ra trận chung kết. Mà ở phía dưới tường thành của hoàng thành, đã xây thêm một loạt khán đài dành cho quý tộc.

Đối với sự an bài này, Deron ký sĩ của chúng ta có chút bất mãn, dù sao nếu như trận đấu này không được tổ chức ở trong Hiệp Hội ký sĩ thì doanh thu phòng vé của hắn cũng không còn.

Nhưng Deron cũng vừa lòng. Ít nhất, hôm nay hắn có tư cách cùng Charlie hoàng tử, ngoài ra còn có chủ tịch Ma Pháp công hội Jacobin Dougan tiên sinh, cùng nhau đặt móng ngồi song song phía trên thành lâu của hoàng cung! Đây cũng xem là một phần quang vinh đi.

À, sáng nay trên sân rộng, Nhiếp Chính vương của đế quốc lại không có theo ước định xuất hiện ở trên khán đài của hoàng thành.

Nhiếp Chính vương của chúng ta đã cho đông đúc dân chúng cùng nhau “leo cây” một thể.

Nhưng tại hiện trường liền truyền ra tin tức, nghe nói trong hoàng cung, lão hoàng đế bị hạ bình tình đột nhiên chuyển nặng, thân là con nên Nhiếp Chính vương chỉ có thể lựa chọn ở lại trong hoàng cung bồi tiếp bên phụ thân. Mà trong lúc đó, chỗ ngồi của hắn được nhường cho hoàng tử Charlie làm đại biểu dự thỉnh.

Lúc đội kèn danh dự thổi lên, tiếng kèn to rõ mà chỉnh tề, lập tức khiến cho đám người đông nghìn nghịt như kiến cỏ sôi trào cả lên.

Tiếng kèn khơi dậy sự hưng phấn của mọi người, vô số người theo tiếng kèn mà hoan hô, mọi người đem nón vút lên trời, nhìn đám ruy băng tung bay trên lôi đài.

Mà trên hoàng thành cao thấp, những Ngự Lâm quân võ trang hạng nặng với những áo giáp sáng bóng rực rỡ, cũng biến thành một nét sắc trong phong cảnh hiện tại!

Rất hiển nhiên, bởi vì ở kiếp trước của Đỗ Duy, có rất nhiều tổ chức cũng dựa theo mảnh lối như vậy mà tổ chức các loại hoạt động.

Trên thành lâu của hoàng thành có một cái giá gỗ làm thành một thông đạo thật dài, khi thời gian đến lúc, ngài hội trưởng của Hiệp Hội ký sĩ Deron các hạ, bước trên thảm đỏ và ruy băng, trải dài từ trên hoàng thành thông qua cái thông đạo kia trực tiếp đi lên lôi đài.

Sau đó, ở chung quanh dưới sự trợ giúp của một số ma pháp khuếch đại âm thanh, hội trưởng Hiệp Hội ký sĩ đại nhân lớn tiếng tuyên bố trận đấu tranh chức vô địch. Trận chung kết chính thức bắt đầu!

Sau đó, Kakalot và Allu đồng thời nhận được vô số những tiếng hoan hô như pháo nổ của đám người bên dưới - đương nhiên, những tiếng hoan hô này phần nhiều là dành cho Allu.

Nhưng cũng có tiếng nuôi ...

Bởi vì nhìn thấy Allu vẫn mang theo mặt nạ mà xuất tràng, tất cả mọi người không hèn mà cùng phát ra một tiếng thở dài ... mấy vạn người thở dài cùng lúc, tràng diện quả thật có chút đồ sộ!

Trước đó có tin tức rằng vị thần bí mỹ nữ võ sĩ này, có lẽ sẽ gỡ mặt nạ của mình xuống trong trận chung kết. Nhưng cũng có tin nói rằng, trừ phi nàng thắng được chức vô địch mới có thể gỡ mặt nạ xuống.

Mặc dù trước mặt mọi người trong vòng bán kết, lúc công tước hoa Tulip thực hiện nụ hôn kích động lòng người thì đã được nhìn thấy dung nhan mỹ nữ của vị mỹ nữ võ sĩ này.

Nhưng dù sao cũng chỉ là nhìn thoáng quá, quá ngắn đi.

Tiếng cồng gõ vang! Trận đấu bắt đầu!

763. Chương 528 Thần Tích (đoạn 1)

Allu là đệ tử của Đại Tuyết Sơn vu vương, còn Kakalot là võ giả đã từng trải qua khảo nghiệm đặc biệt tại đầm lầy phương nam. Nhất là sau khi lão sư hấn mất, hấn cũng mất tích hai năm thời gian. Một mực ở trong đầm lầy tôi luyện chính mình, khiến cho hấn có được một thân vũ kỹ tuyệt vời.

Nhưng quá trình của trận đấu thì...

Ừ... nói thế nào đây? Dưới mắt người bình thường thì hình như cực kỳ nào nhiệt.

Trên lôi đài, Allu thi triển ra thể thuật mê người của Đại Tuyết Sơn. Dáng người giống như đang ngảy múa, nhẹ nhàng uốn éo, Allu còn thi triển ra một ít Đại Tuyết Sơn băng sương đấu khí.

Đấu khí màu bạc trắng noãn mang theo sương lạnh và băng tuyết, giống như từng mảnh từng mảnh thủy tinh hiện lên, xét về mặt hiệu quả thị giác thì hoa lệ vô cùng.

Mà Kakalot thì khác biệt, vũ kỹ của hấn tràn ngập tính thực dụng cùng hiệu suất! Từng cái tránh né, từng đòn đâm, từng đòn chém đều rất mạnh như một con báo đang vồ mồi.

Cây đoản mâu của hấn có thể huyền hóa ra rất nhiều biến hóa, khi đâm thì có thể phát ra một đấu khí xoáy vòng như gió bão.

Trên lôi đài, cả hai võ giả đều biến hiện cực kỳ...

Những đại chiêu cực kỳ hoa lệ.

Tất nhiên, dùng đến toàn là đại chiêu! Nào là Lăng Không Phách Trảm với kiếm khí hoa lệ, kiếm khí thét gào, quang hoa do đấu khí va chạm...

Cả hai người như đã có hẹn trước, cố gắng không dùng những kỹ xảo đơn giản như chém, trảm, đón đỡ, nhất định không dùng.

Cả hai tựa hồ đem trận quyết đấu này thành một hội biểu diễn chiêu thức. Toàn là những chiêu số hoa lệ, những chiêu số khiến người khác phải hoan hô.

Ngay cả chỉ một nhất đâm đơn giản cũng nhất định phát ra đấu khí sáng lạn! Ngay cả một bước né tránh cũng phải dùng tới thân pháp như huyền ảnh.

Mặc kệ có cần thiết hay không!

Vô số người xem đều như si như mê, la hét một thỏa thuê, trên đài thì binh binh, bang bang, âm thanh cùng ánh sáng khiến cho nhiệt huyết mọi người sôi trào.

Nhưng mà...trong mắt dân nhà nghề, liền lộ ra kinh ngạc.

Tại hiện trường, dĩ nhiên không thiếu những người có vũ kỹ cao cường, ví dụ như bốn mươi tám người xuất sắc nhưng không vào được chung kết. Ngoài ra còn có rất nhiều cao thủ hộ vệ bên mình của rất nhiều nhà giàu có và quý tộc, cùng với vị vệ sĩ cung đình bên cạnh Thần hoàng tử kia, Cheek.

- Bọn họ thật ra là không phải đang quyết đấu mà là đang nhảy múa!

Cheek bất mãn than thở:

- Bọn họ rốt cuộc là đang so ai mạnh hơn ai hay là ai có chiêu số hoa lệ hơn? Ta xem không bằng bọn họ cứ trực tiếp cầm một cây pháo hoa rồi châm ngòi lên cho xong.

Cheek hôm nay đi theo bên cạnh của tiểu hoàng tử Charles, đồng thời là một trong số những trọng tài. Hấn đối với những hành động của hai tuyển thủ trên lôi đài ngày hôm nay rất bất mãn.

Kakalot đặc biệt còn khá hơn một chút. Chứ cái võ sĩ kêu là “Tuyết” kia quả thực là đang chơi đùa hoa trên võ đài.

Những thứ như đấu khí va chạm, màu sắc đấu khí sáng lạn, sương lạnh như thủy tinh... cơ hồ toàn bộ đều là do nữ nhân này làm ra. Nàng làm gì vậy? Biểu diễn sao?

Khoảng cách từ vị trí của Đỗ Duy đến chỗ hoàng tử Charles không xa, hắn đương nhiên nghe thấy được Cheek đang than oán. Nhưng, hắn chỉ khẽ cười.

Không sai. Allu đánh rất đẹp. Xem ra lão đầu tử Lam Hải kia đã chuyển đạt thỉnh cầu của mình rất rõ ràng.

Đến khi đấu khí của hai vũ giả va chạm lần cuối cùng, hai người lẳng không chém một cái, ngân quang lóe ra. Cơ hồ ngay cả ánh mặt trời cũng biến thành màu bạc, theo sau đó là một tiếng “Oanh” thật lớn. Một vòng khí hình tròn tản ra xung quanh mà Allu rốt cục cũng ... “Bại”.

Thân thể nàng giữa không trung giống như một con chim én một mỗi phiêu phiêu bay đi, rốt cục rơi ra ngoài lôi đài, nhưng nàng bại cũng không chật vật. Thân mình trong lúc lẳng không vẫn còn làm mấy động tác xoay mình hoa lệ, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Sau đó, nàng ngẩng đầu lên, thâm thúy nhìn Kakalot trên lôi đài bằng ánh mắt đặc biệt.

Sắc mặt Kakalot rất nghiêm túc, thậm chí còn có chút... âm trầm.

Allu gật đầu với Kakalot, coi như để chào, sau đó, nàng có chút khom lưng thành bộ dáng nhận thua. Đám người phía sau phát ra loạt lớn tiếng hò hét và ồn ào, Allu lại nhìn thoáng qua hướng hoàng thành phía xa, sau đó cũng không ngoảnh đầu lại mà im lặng đi vào khu vực nghỉ ngơi của tuyển thủ.

Còn trên lôi đài, Kakalot là người hưởng thụ sự hoan hô của hàng vạn thị dân của đế đô.

Đỗ Duy thở dài, hắn cảm giác được ánh mắt tối hậu của Allu nhìn về này, ý tứ rất rõ ràng: thỉnh cầu của người, ta làm được.

Với tiếng hoan hô như sấm dậy, Kakalot tựa như không biết phải làm gì.

Hắn có thể cảm giác được, vừa rồi trong trận đấu, nữ đối thủ của hắn không có đem hết toàn lực ra.

Những chiêu số nhìn vừa hoa lệ vừa uy mãnh vô song này, kỳ thực tất cả đều là sấm to mà mưa nhỏ, lực sát thương chân chính không lớn. Mà tựa như toàn bộ lực lượng chân chính của đối phương đều dùng cho phòng thủ! Hơn nữa, trên mặt đất, tốc độ cùng với thân pháp quỷ dị của nàng đã ngăn cản tuyệt đại bộ phận công kích của Kakalot.

Cho đến chiêu thức “bị đánh bại” cuối cùng, Kakalot chính mình rất rõ ràng! Đấu khí va chạm tối hậu của hai người, tịnh không đủ để nàng “bay” xa như vậy mà rơi xuống lôi đài!

Trong lúc Kakalot có chút mông lung nhìn đám người dưới võ đài đông nghìn nghịt đang hoan hô, Deron từ thông đạo đặc thù đi lên lôi đài.

Deron ký sĩ các hạ, một thân trang phục đẹp đẽ quý giá, nhiệt liệt ôm Kakalot một cái, phát ra cử chỉ ăn mừng.

- Hãy thư giãn! Tiểu tử! Đừng biểu hiện như một thằng đầu gỗ như vậy! Người đã thắng trận, nào, giờ xốc lại tinh thần cho ta, cười! Cho ta một nụ cười!

Thừa lúc đang ôm, Deron kị sỹ nhắc nhở bên tai Kakalot một câu.

Mặc dù Kakalot vẫn còn có chút hồ nghi, may là, biểu hiện của hắn đã bình thường hơn một chút.

- Chính nàng hình như là chủ động...

- Câm lại! Mấy vấn đề này chúng ta sẽ thảo luận sau.

Deron thấp giọng nói:

- Bây giờ người phải cười, biểu hiện như một nhà vô địch! Trên thực tế, người chính là vô địch. Chính là người!

Sau đó, nghi thức buổi lễ tiến vào cao trào.

Tại khu vực xung quanh của sân đã chuẩn bị tốt pháo hoa để đồng thời châm. Tiếng lễ pháo nổ vang, thêm nữa... bầu trời nở đầy pháo hoa, khiến cho người xem trên toàn trường càng thêm sôi trào.

764. Chương 528 Thần Tích (đoạn 2)

Mặc dù lúc này rõ ràng không phải là thời gian tốt để đốt pháo hoa, nhưng giờ phút này trong một mảng sôi trào, còn có mấy người quan tâm đến chuyện này nữa?

Đại môn của hoàng thành mở rộng. Mọi đội Ngự Lâm quân toàn thân mặc áo bạc, áo choàng đỏ, xếp thành hàng đi ra. Quân dung cực kỳ hoa lệ khiến mọi người xem xung quanh hoan hô.

Trên mỗi gương mặt đều tràn ngập niềm vui mừng và thỏa mãn, trên trời, pháo vẫn kéo dài không dứt. Hai đội Ngự Lâm quân đồng thời rút ra trường kiếm, chỉ xéo bầu trời, một rừng kiếm mọc lên. Khách quý đang tràng!

Năm mươi tuyển thủ đứng đầu trong luận võ đại hội lần này cùng xếp hàng đi lên lôi đài, đón nhận hoan hô của dân chúng... Trong đó, đương nhiên cũng không thiếu công tước đại nhân Tulip của chúng ta.

Hắn không ra vẻ ta đây là công tước. Có điều bởi vì thân phận của hắn, nên hắn là người đi đầu trong đội ngũ.

Theo sau, chính là nghi lễ trao huân chương kích động lòng người.

Mấy vị quan lễ nghi cung đình đi đến, trong tay cầm cái mâm tròn màu vàng, trên bề mặt bày ra mười miếng vi chương.

Mà Deron kỵ sĩ thì lớn tiếng tuyên đọc một lần đại lục kỵ sĩ tuyên ngôn cùng với tiêu chuẩn tinh thần kỵ sĩ dưới trợ giúp của ma pháp trận. Thanh âm của hắn đủ lớn để truyền đến khắp sân đến mọi góc ngách. Tiếp đó, năm mươi tuyển thủ, toàn bộ đứng trang nghiêm và tuyên đọc lời thề của mình, tỏ vẻ nguyện ý tuân thủ quy tắc kỵ sĩ đồng thời tuyên thệ gia nhập “kỵ sĩ đoàn Thanh kiếm Roland”

Mọi người dùng lời thề để tỏ vẻ thuần phục kỵ sĩ đoàn, và thủ hộ vinh quang của Hiệp Hội kỵ sĩ, dùng sinh mệnh bảo vệ kỵ sĩ tín ngưỡng vân vân....

Đương nhiên, trong đám tuyên thệ kỵ sĩ đoàn này không bao gồm Đỗ Duy và Allu bởi vì hai người bọn họ có thân phận đặc thù nên sẽ không gia nhập kỵ sĩ đoàn này.

Sau đó, khi mọi người đang hoan hô, dưới tiếng lễ nhạc của đoàn lễ nhạc... Deron hội trưởng các hạ, tự mình cho mỗi vị một huy chương kỵ sĩ đội, hơn nữa giữa mọi người tuyên bố:

- Ta dùng quyền của thân phận hội trưởng Hiệp Hội kỵ sĩ tuyên bố các người trở thành kỵ sĩ!

Sau đó hắn gắn huy chương cho mỗi người. Dem một thanh đoản kiếm tượng trưng cho thân phận “Kỵ sĩ đoàn thanh kiếm Roland” trao tay cho mỗi người.

Kế tiếp, Deron đứng sang một bên. Chủ tịch Ma Pháp công hội Jacobin Dougan tiên sinh lên đài.

Chủ tịch tiên sinh thân mặc trường bào pháp sư hoa lệ, áo choàng huyền sắc (đen thui) thể hiện vẻ đẹp dễ quý giá. Phía sau hắn, năm mươi cung đình thị vệ thân hình cao lớn, mỗi người hai tay đang cầm một thanh kỵ sĩ trường kiếm.

- Ta lấy thân phận chủ tịch Ma Pháp công hội chúc phúc các vị kỵ sĩ.

Jacobin Dougan cũng nói những lời lịch sự.

Như tin tức đã được bật mí từ trước, Ma Pháp công hội tặng cho từng kỵ sĩ những lễ vật trân quý, tất cả đều được một thanh kỵ sĩ trường kiếm được gia trì ma pháp.

Kỵ sĩ trường kiếm này tính chất rất hoàn mỹ, chỉ dùng thép thượng đẳng để tạo ra, nhưng nếu dùng tiêu chuẩn ma pháp chuyên nghiệp mà xem xét thì những ma pháp gia trì thật ra chỉ là một ít lực lượng cùng tốc độ ma pháp gia trì đơn giản, thêm vào đó phối hợp với một thủy tinh ma lực, không tính là thượng phẩm.

Nhưng đối với những kỵ sĩ này mà nói, cũng đã là lễ vật trân quý! Dù sao, trên đại lục, bất cứ kiện vũ khí nào mà có gia trì thêm ma pháp đều rất quý.

Là nhà vô địch, Kakalot chiếm được một bộ hoàng kim kỵ sĩ giáp. Còn những người khác thì được mộ bộ bạch ngân (bạc trắng) kỵ sĩ giáp.. Áo giáp như vậy đều không có tác dụng thực chiến, vì dù sao vàng và bạc đều là kim loại tương đối mềm, có điều đều là những thứ trân quý. Đây cũng đủ để làm bảo bối gia truyền rồi.

Áo giáp sang quý mà hoa lệ, trước mọi người được trao tặng thân phận kỵ sĩ, Ma Pháp công hội chủ tịch thân thủ đưa tặng vũ khí gia trì ma pháp, còn nữa...mấy vạn người xem hoan hô, lấy được nhận thức cùng cổ võ của hoàng thất...

Đại đa số kỵ sĩ đều lộ ra vẻ kích động và kiêu ngạo.

Tối hậu... là màn quan trọng nhất.

Cây thương Ronkinus đăng tràng!

Đỗ Duy đã sớm bí mật tu bổ thanh tàn phá trường mâu này một chút.

Dù sao, cây trường mâu thập tự bằng vàng này cũng bị hư hỏng nặng, lúc nào cũng có thể bị gãy lìa. Đỗ Duy dùng một ít vàng hòa tan dung hợp với một số bộ phận của thanh trường mâu. Hơn nữa, trên mặt thương còn dùng thêm một tầng thật dày bí ngân cùng thủy tinh, khiến cho cây thánh thương này nhìn qua càng thêm chói mắt! Khi mấy người thị vệ cung đình mang cái giá kim loại lên, Deron thân thủ đặt cây thương Ronkinus lên một tấm vải tơ tằm đen...

Dưới ánh sáng mặt trời, màu vàng lóng lánh phát ra, hàng vạn quan chúng bên dưới lâm vào yên tĩnh, sau đó lần nữa lại bộc phát tiếng hoan hô.

Deron vẻ mặt trang nghiêm, cung kính hai tay nâng trường thương, giơ lên cao quá đỉnh đầu.

Bộ dáng trang nghiêm của hắn khiến Đỗ Duy có chút nhớ nhung xúc động - thằng cha Deron này, diễn khá thật! Ban đầu là hắn đem thanh trường mâu này tùy tiện ném cho mình. Bây giờ lại bày ra bộ dáng trang nghiêm, diễn y như thật.

Kế tiếp, truyền thống là...

Bọn kỵ sĩ tham gia đại hội lần này phải cùng nhau quỳ gối trước Ronkinus, đưa ra lời thề.

Nhưng lúc tối hậu, cây thánh thương trở lại vào tay của Deron, hắn hít sâu một hơi, và phụt chót.

Hắn cung kính hai tay cầm trường mâu, giao cho...

Hoàng tử Charles, người đứng chờ kế bên!

Hoàng tử Charles mười tuổi, hôm nay không mặt rang phục cung đình mà mặt bộ trang phục võ sĩ rất bắt mắt, mặc dù chỉ là một hài tử mười tuổi, nhưng một thân phát ra hào quang màu vàng nhạt của khinh giáp, hơn nữa toàn thân áo giáp chạm toàn hoa văn. Nhưng hoa văn cổ xưa hoa lệ. Toàn bộ đều xuất phát từ thủ bút trong sản nghiệp của Đỗ Duy.

Hoa lệ, vô cùng hoa lệ.

Đến khi cây Ronkinus đã qua tu bổ được giao vào tay của hoàng tử Charles, trong mắt người xem xung quanh, mơ hồ liên không nhận được sinh ra cảm giác: Dường như, áo giáp hoa lệ trên người hoàng tử Charles nó cùng với cây thánh thương này lại rất...

Rất hợp?

Vâng, đúng là rất hợp.

Đây là hiệu quả mà trước đây Đỗ Duy tận lực theo đuổi. Hắn cẩn thận nghiên cứu cây thánh thương này, sau đó theo phong cách đó mà chế cho hoàng tử Charles một bộ áo giáp phong cách xa xỉ. Nhất là cùng có màu hoàng kim sáng bóng, càng khiến cho phong cách của cả hai lại dung hợp thêm một bước.

Áo giáp này cũng là một trong những hiệu quả mà Đỗ Duy truy cầu.

Nguyên bản thì hôm nay hẳn phải là do Nhiếp Chính vương tham dự. Là vị chúa tể tối hậu của đế quốc, trường mâu hẳn phải từ tay Nhiếp Chính vương trình trọng giao vào tay của “Roland kỵ sĩ đoàn” vừa mới sinh ra này. Thành một nghi thức tượng trưng! Từ đó về sau, kỵ sĩ đoàn này sẽ phụ trách thủ hộ thánh thương.

765. Chương 528 Thần Tích (đoạn 3)

Nhưng giờ đây, Thần hoàng tử tự nhiên cho tiểu hoàng tử Charles đến thay thế phụ thân của hắn.

Dù sao mọi người cũng không kêu ca gì... bởi vì, về lâu dài, nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, vị tiểu hoàng tử Charles này, tương lai khẳng định cũng sẽ trở thành hoàng đế.

- Ta chúc phúc cho các người.

Giọng nói của hoàng tử mặc dù có chút non nớt, nhưng dù sao cũng là do lễ nghi nghiêm khắc của hoàng thất hun đúc luyện ra. Ngữ khí của hắn tràn ngập phong phạm hoàng thất, nhờ ma pháp trận truyền tống, hơn nữa Đỗ Duy lại động “tay chân” thêm một chút, khiến cho thanh âm của Hoàng tử Charles, so với tuổi của hắn, nghe ra thành thực hơn vài phần.

- Các người đều là những võ giả dũng cảm của đế quốc, cũng sẽ trở thành những kỵ sĩ kiêu hãnh. Ta hy vọng các người dùng sinh mệnh và nhiệt huyết, bảo vệ tôn nghiêm của các người, bảo vệ vinh quang kỵ sĩ!

Hoàng tử Charles nói đến đây, hắn cầm cây trường mâu giờ cao khỏi đầu, sao đó hít vào một hơi thật sâu, dùng hơi lớn cùng kết hợp với cổ họng, lớn tiếng hét lên một câu tuyên ngôn cuối cùng!

- Thiên hữu Roland! Thiên hữu đế quốc. (ngày nào còn Roland, ngày đó còn đế quốc)

- Oanh!!!

Sau khi câu khẩu hiệu này truyền ra khắp toàn trường, tất cả Ngự Lâm quân đột nhiên cất tiếng chinh tề hưởng ứng.

- Thiên hữu Roland!!! Thiên hữu đế quốc!!! Thiên hữu Roland!!! Thiên hữu đế quốc!!!

Sau đó, đám đông bị lây nhiễm âm thanh đó, cũng có vài người bắt đầu hò hét. Cuối cùng, càng ngày càng nhiều người. Mấy vạn âm thanh từ tán loạn trở nên chỉnh tề mà giống nhau, cùng hô một khẩu hiệu. Thanh âm mấy vạn người hóa thành một câu khẩu hiệu đồng nhất:

- Thiên hữu Roland!!! Thiên hữu đế quốc!!!

Không ai nhận thấy được câu khẩu hiệu này có gì đó không đúng, càng không ai nhận thấy được một chút sửa chữa rất nhỏ của Đỗ Duy với lời kịch này.

Bởi vì từ trước đến nay trong trường hợp này, nội dung câu khẩu hiệu hẳn phải là “Thần hữu Roland”.

Trong lúc hào khí nhiệt liệt của toàn trường đạt tới đỉnh điểm, dưới ánh mắt của mấy vạn người đang kích động, ở trên đài cao, trên người của Charles hoàng tử, lúc này...

- Phanh!!!!

Một tiếng vang lớn, phát ra từ cây thương Ronkinus đang lơ lửng trong tay Hoàng tử Charles.

Cùng với tiếng nổ vang, ngay lập tức, liền nhìn thấy từ trên trường mâu, trong phút chốc, hàng vạn đạo kim quang đột nhiên bắn nhanh ra như vô số lợi kiếm kim sắc phóng thẳng lên không trung.

Quang mang huy hoàng kim sắc, giống như là toàn bộ không khí biến thành màu vàng kim, đem bản thân hoàng tử Charles và toàn bộ xung quanh hắn bao lại. Trong hỏa diễm huy hoàng kim sắc nọ, hoàng tử Charles trong đó giống như một vị thần linh.

Mà lúc này trên Thánh thương, quang huy kỳ tích một lần nữa lại xuất hiện.

Vô số luồng sáng kim sắc nọ, đột nhiên liền đang vào nhau, trên bầu trời, ngay cả ánh mặt trời cũng trở nên âm đảm rất nhiều.

Luồng sắc kim sắc đó hội tụ lại thành một cái màn sáng...

Mấy vạn người sợ ngây người, trợn mắt há hốc mồm với cảnh tượng kỳ tích trước mắt.

Mà cái màn ánh sáng đó đột nhiên lại bắt đầu giống như mặt nước đang nổi sóng. Liền đó, chợt trong đám người đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô:

- Nhìn xem! Trên bề mặt hình như có cái gì!

Đúng vậy, đích xác là có gì đó!

Trên màn sáng kim sắc, đột nhiên hiện ra ảo ảnh của hàng vạn con ngựa đang phi.

Mà trên hình ảnh của hàng vạn ngựa phi đó, vô số kỵ sĩ uy vũ, giơ cao trường mâu, hợp thành như một mảng nước lũ, mang theo khí thế, tựa hồ như xung phong, như oanh ích, giống như cơn sóng lớn ập tới!!!

Theo sau những hình ảnh nọ, phảng phất như xuất hiện những kỵ sĩ uy vũ, một người rồi lại một người. Diện mạo của bọn họ mơ hồ, chính là mỗi người bọn họ đều phảng phất giống như anh hùng trong truyền kỳ từ thời viễn cổ. Tay giơ cao vũ khí. Áo giáp mặc trên người mặc dù có chút tàn phá, nhưng lại mang đến khí thế uy nghiêm khiến người ta phải thán phục! Hơn nữa, cái màu sắc nọ, là màu kim sắc!

Kim sắc!

Một, hai, ba...

Hình ảnh chớp động một cái, bên dưới bắt đầu có người thâm đếm. Rốt cục, đến khi ảo ảnh cuối cùng xuất hiện, đột nhiên có người cao giọng hô lên.

- Trời ạ! Là mười hai người! Mười hai kỵ sĩ! Là Thánh Roland! Thánh Roland kỵ sĩ!

- Oanh!!

Đám người phía dưới cũng không dám lòng nổi nữa! Trên tấm màn sáng kim sắc trên trời, cuối cùng xuất hiện một hình ảnh khiến cho người ta thoải mái.

Tại một hoàng thành thật nguy nga tráng lệ, một thân ảnh vương giả đứng phía xa xa, giơ cao cây thương Ronkinus, nhận lấy sự hoan hô và lễ bái của vô số kỵ sĩ, mà thân ảnh đó cũng dần dần biến thành một thân ảnh toàn thân toàn kim sắc hỏa diễm.

Liền đó, màn ánh sáng đột nhiên biến mất, thân ảnh như hỏa diễm kim sắc kia, huyền hóa thành phảng phất như biểu tượng hoa kinh cực bị thiêu đốt trong ngọn lửa!!!

- Chẳng lẽ là...

- Chẳng lẽ là...

- Chẳng lẽ là...

Vô số người kinh ngạc la lên.

Rốt cục, có người nói ra cái tên vô cùng vĩ đại trong lòng kia:

- Aragon đại đế!???

- Ầm!!!

Cự đại quang ảnh đột nhiên vụn vỡ, hóa thành vô số điểm sáng màu hoàng kim hướng ra bốn phương tám hướng mà bay tán ra. Vô số điểm sáng đó nhắm hướng bầu trời bay đi, sau đó lại như một màn ánh sáng chảy xuôi xuống, lướt qua đỉnh đầu của đám người ở đương tràng.

Mà lúc này, giữa trung tâm ngọn lửa màu hoàng kim đột nhiên mở ra đôi cánh màu hoàng kim.

Chiều dài đôi cánh này cũng chừng vài thước.

Sau đó cái quang ảnh đó nhẹ nhàng rơi vào cây thương Ronkinus trên đỉnh đầu hoàng tử Charles.

Tại vô số ánh mắt thán phục, mờ mịt hoặc rung động bật ra tiếng thở dài, cặp cánh dài hoa lệ nọ dùng tư thái nhẹ nhàng và ôn nhu đem hoàng tử Charles bao bọc dưới đôi cánh...!

Dần dần cái quang ảnh của đôi cánh hoàng kim vừa xuất hiện kia càng ngày càng hạ xuống, cuối cùng, cùng với thân ảnh của hoàng tử Charles, hoàn toàn dung hợp. Là hoàn toàn. Dung hợp lại với nhau.

766. Chương 528 Thần Tích (đoạn 4)

Đến khi đôi cánh dài lại mở ra lần nữa, mọi người nhìn thấy không phải là thân ảnh như kim sắc hỏa diễm, mà phản phát như là phía sau của Hoàng tử Charles sinh ra một cặp cánh dài hoàng kim.

Ánh sáng kì dị dần dần nhạt đi, cặp cánh kia mới rung động, trong nháy mắt, hóa thành vô số điểm sáng, dần dần tán đi...

Yên tĩnh!

Một loại yên tĩnh như tử vong!

Ước chừng mất đến mấy phút, toàn trường mấy vạn người, lặng ngắt như tờ... Mà ngay cả những Ngự Lâm quân, những binh lính duy trì trị an, toàn bộ cũng đều mở to hai mắt nhìn, nhìn đến ngây người.

Mỗi người đều tận mắt nhìn thấy, dường như Hoàng tử Charles đã “đánh thức” thần khí thánh thương truyền kỳ.

Mỗi người đều tận mắt nhìn thấy, phản phát như những đại anh hùng khai quốc, anh linh mười hai vị thánh Roland kỵ sĩ, từ tay hoàng tử Charles hiển linh.

Mỗi người đều tận mắt nhìn thấy trong màn sáng kia, vị vương giả giống như khai quốc hoàng đế Aragon, hóa thân thành một luồng sáng hoàng kim vào thân thể Hoàng tử Charles...

Trong lòng mọi người đều sinh ra một ý niệm trong đầu: chẳng lẽ vị hoàng tử nho nhỏ này của chúng ta, thực sự là Thiên Mệnh Hoàng Giả? Là thần nhân?

Sau vài phút đồng hồ yên tĩnh, tiếng hoan hô điên cuồng cùng với tiếng hò hét bộc phát như biển gầm!

Mặc dù đại bộ phận đều không biết mình đang la hét cái gì, nhưng chính giờ phút này. Trong lòng mỗi người đều ngập tràn rung động, theo bản năng, phải hò hét để phát tiết nỗi kích động trong lòng.

Hoàng tử Charles tay vẫn giơ cao cây thương thương. Gương mặt non nớt của hắn, vậy mà, lại không có nửa điểm kinh hoàng!

Là cái gì!

Mới vừa rồi là cái gì?

Mới vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Trong lòng mỗi người đều gào thét câu hỏi này!

Mà lúc này, một thanh âm uy nghiêm mà hùng hậu từ trên đài truyền đến, trong giọng nói già nua mang theo một loại lực lượng không rõ, thông qua ma pháp trận truyền đến từng góc ngách của sân.

Cho dù là binh dân, binh lính hay quý tộc đều có thể nghe rõ âm thanh của lão nhân này!

Trên lôi đài, đại lục Ma Pháp công hội chủ tịch, người đứng đầu tối cao của đại lục ma pháp sư nhiều năm qua, Jacobin Dougan chủ tịch tiên sinh. Dùng âm thanh hùng hậu của hắn để đè bẹp những tiếng hò hét dữ dội bên dưới.

- Yên lặng!! Yên lặng!!!!

Thanh âm hùng hậu khiến cho tâm linh mỗi người đều nhảy lên. Sau đó, vị chủ tịch của đại lục Ma Pháp công hội lại đột nhiên bước tới trước mặt hoàng tử Charles, trước ánh mắt của hàng vạn người, vị lão nhân uy nghiêm có địa vị vô cùng được tôn sùng này lại yên lặng cúi cái lưng cao quý của hắn!

Đây là tư thái cung kính cúi đầu theo tiêu chuẩn.

Thân là chủ tịch Ma Pháp công hội, cho dù thấy bản thân hoàng đế hay giáo hoàng, cũng đều có thể ngồi ngang hàng! Mà giờ phút này, hắn lại đối với Charles, một người chỉ có thân phận hoàng tử, cúi đầu! Cúi tấm lưng cao quý của hắn!

Một loạt tiếng ồ lên!

Jacobin Dougan với khí thế tràn ngập uy nghiêm. Sau khi hắn cúi đầu thì xoay người lại. Mắt nhìn về phía mấy vạn ánh mắt, sau đó dùng âm thanh nghiêm túc nhất, cao giọng tuyên bố...

- Đây! Không phải là ma pháp! Tất cả những gì chúng ta mới chứng kiến, không phải là ma pháp! Mà là thần tích! Là trời cao! Là anh linh khai quốc! Là anh linh của vĩ đại đại đế bệ hạ, hiển lộ thần tích!! Ta dùng thân phận chủ tịch Ma Pháp công hội chứng minh: Hết thảy vừa rồi không phải là hiệu quả của ma pháp, mà là chân chính thần tích!

Thanh âm của Jacobin Dougan đã áp chế toàn bộ tiếng ồn ào trên toàn trường. Mỗi một từ, mỗi một âm tiết đều rõ ràng truyền đến tai mọi người.

- Đây là trời cao ban cho chúng ta, ban cho Roland đại lục, một vị hoàng giả tương lai!

Vừa nói, Jacobin Dougan tiên sinh, hai tay vừa làm tư thế dẫn đường chỉ sang người bên cạnh, hường chỉ, dĩ nhiên là Hoàng tử Charles tay đang cầm thánh thương.

- Thiên hữu đế quốc! Thiên hữu hoàng đế!

Rất nhanh, đã có người bắt đầu mở miệng hô lên khẩu hiệu này!

Đỗ Duy mắt thấy phía dưới đã có người bắt đầu phát động, hắn lập tức đi tới trước một bước, cũng khom lưng cúi đầu trước Hoàng tử Charles, sau đó, hắn giơ hai tay la lên:

- Thiên hữu hoàng đế!

Có Tulip công tước làm dẫn đầu, theo sau có rất nhiều người bắt đầu hưởng ứng. Bắt đầu từ những người trên lôi đài, sau đó lây đến dưới đài, Đám người dưới sân ngày càng sôi trào, cuối cùng, cả sân rộng gồm mấy nghìn người đều hô to:

- Hoàng đế!

- Bệ hạ vạn tuế!

- Bệ hạ vạn tuế! Bệ hạ vạn tuế!! Bệ hạ vạn tuế!

Sự cuồng nhiệt giống như một căn bệnh độc, nhanh chóng lan tràn.

Lúc này, con người dường như bị mất lý trí, tựa hồ có rất ít người sẽ lo lắng suy nghĩ một vấn đề như:

- Hoàng tử Charles trên đài không phải là hoàng đế, hắn chẳng qua chỉ là một hoàng tử!

Nhưng mà, có đông người hơn cho rằng: ngay cả chủ tịch Ma Pháp công hội cũng nhận định đây không phải là ma pháp, mà là thần tích của trời cao, là khai quốc đại đế cùng với mười hai Roland kỳ sĩ hiển linh, ban cho chúng ta vị hoàng giả tương lai... Có ai có thể cho là sai chứ!

Hướng chỉ, Charles hiện giờ không phải là hoàng đế, như dù sao, qua vài năm nữa, hắn cũng sẽ trở thành hoàng đế.

Cho nên, đối với hắn hô vài tiếng: “hoàng đế bệ hạ vạn tuế” tựa hồ cũng không có vấn đề gì!

Mấy vạn người. Hoặc là điên cuồng. Hoặc là cuồng nhiệt. Hoặc là mờ mịt, hoặc là bán thanh tỉnh. Dù sao... vô số thanh âm đều đồng loạt trỗi lên!

Tất cả vinh diệu “Bệ hạ vạn tuế” đều là hướng đến bản thân Hoàng tử Charles.

Mà Đỗ Duy, sau khi hô to vài khẩu hiệu, nụ cười trên khóe miệng lóe ra một tia đắc ý. Âm thầm lui một bước, đứng lẫn trong đám người khác trên đài.

Âm thanh hò hét bùng nổ. Cơ hồ màng nhĩ mọi người tựa như bị phá thủng!

Đám đông người điên cuồng không tự chủ được đi về phía trước, xô đẩy nhau.

Vừa lúc đó, đang khi cảm xúc của mọi người trên sân dâng đến đỉnh điểm....

- Đông!! Đông!! Đông!!!

Một tiếng trống hùng hậu, trầm mặc, từ sâu trong hoàng cung, truyền đến.

767. Chương 528 Thần Tích (đoạn 5)

Liền đó, nghe thấy một hồi kèn đau thương! Đây là tiếng kèn tiêu chuẩn của quân đội Roland.

Nhưng là khi nghe thấy âm thanh này, âm thanh sôi nổi trên toàn trường, hốt nhiên, lại dần dần yên tĩnh trở lại.

Mỗi người đều ngậm miệng lại, dùng ánh mắt cổ quái, nhìn hoàng cung ở phía xa.

Bởi vì tiếng trống và tiếng kèn quân đội đó, biểu thị một điều!

Đây là nghi thức truyền thống. Mỗi khi có một vị hoàng đế qua đời, thì sau đó, có tiếng “chuông tang” đặc biệt của hoàng thất Roland để quốc.

Đến khi tiếng chuông tang truyền đến, người trên toàn trường, giờ phút này, tâm tình đều trở nên cổ quái!

Bởi vì, mọi người đều đồng thời nhận thức được thanh âm này báo rằng: Augustine hoàng đế bệ hạ, trong lúc mới vừa rồi, đột nhiên qua đời!

Quá đột ngột!

Chính là, lúc này, trong lòng mỗi người đều lay lan một tầng sắc thái thần bí!

Đây...Đây chẳng phải là thiên ý sao?

Trong lúc mới vừa rồi, thần tích hiển linh ban cho đế quốc một vị hoàng giả. Sau đó, lão hoàng đế bệ hạ liền ốm chết?

Đây...Chẳng lẽ là ...thiên ý...trong cõi mình mình?

Đám người lâm vào tuyệt đối yên lặng, bắt đầu tự giác lùi ra phía sau.

Mà vừa lúc đó, cửa thành hoàng cung đột nhiên mở rộng, một đội Ngự Lâm quân xếp thành hàng đi ra. Mở ra một thông đạo!

Liền đó, dưới cửa thành, xuất hiện một bóng người!

Đế quốc Nhiếp Chính vương, Thần hoàng tử diện hạ, một thân mặc trang phục ai điều màu đen, sắc mặt ngưng trọng. Trong ánh mắt mang theo nhàn nhạt đau thương. Chậm rãi đi ra.

Không ai thốt lời nào. Tất cả đều trơ mắt nhìn Thần hoàng tử đến!

Vị đế quốc chúa tể này, không nói một lời, dưới cái nhìn của vô số ánh mắt... chậm rãi đi lên đài cao. Nhìn thoáng qua con của mình, hoàng tử Charles tay đang cầm trường mâu.

Nhiếp Chính vương dùng ánh mắt đảo qua xung quanh, phàm là người nào tiếp xúc ánh mắt của hắn, đều vội vàng cúi đầu xuống.

Những người này đột nhiên vừa nhớ ra, chính mình vừa mới hô to “hoàng đế bệ hạ vạn tuế”, như vậy có phải là đối với vị Nhiếp Chính vương này có chút vô lễ? Dù sao, Nhiếp Chính vương mới là người kế thừa ngôi vị hoàng đế a!

- Ta biết, hôm nay lẽ ra phải là một ngày vui mừng.

Thần hoàng tử đứng trên đài, dùng âm thanh trầm thấp mở miệng nói chuyện.

Ma pháp trận đêm thanh âm của hắc truyền đi bốn phương tám hướng.

- Ta cũng biết. Hôm nay là lúc chấn hưng Hiệp Hội kỵ sĩ, là lúc phát huy mạnh mẽ gió thượng võ của đế quốc. Vào hôm nay, có một nhóm kỵ sĩ trung tâm, dũng cảm, tại chỗ này, đeo huy chương vinh quang của bọn họ... Ta hẳn cảm thấy cao hứng vì các người, nhưng mà...

Thần hoàng tử đột nhiên vẻ mặt đau buồn:

- Thật xin lỗi, các thần dân đế quốc, ta đột nhiên mang đến đây một tin xấu đau lòng.

Đám đông người bắt đầu xôn xao.

Thần hoàng tử ho khan một tiếng, thân ảnh lộ ra bộ dáng đau lòng.

Hắn hít vào thật sâu một hơi:

- Mới vừa rồi... Tất cả mọi người đều nghe được tiếng chuông tang bi thống kia. Cha ta, đế quốc hoàng đế, Augustine đệ lục bệ hạ, bất hạnh... ồm... mất!

- Oanh...

Đám người bắt đầu phát ra tiếng ồn ào.

- Dựa theo đế quốc pháp điển, ta đến đây, trước tiên, tuyên bố di mệnh của Augustine đệ lục hoàng đế!

Thần hoàng tử uy nghiêm tuyên bố:

- Dựa theo di mệnh của hoàng đế bệ hạ, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho...

Nói đến đây, đám người đột nhiên yên tĩnh trở lại. Cùng nhau nhìn lên đài.

- Charles Augustine!

Thần hoàng tử thốt ra danh tự khiến cho mọi người rung động:

- Cũng chính là, con ta, là người bây giờ đang đứng cạnh ta!

Charles?

Sao lại là Hoàng tử Charles?

Lão hoàng đế sao không truyền ngôi cho Nhiếp Chính vương trẻ trung khỏe mạnh? Mà là truyền ngôi cho tiểu hoàng tử Charles?

Cách đại (đời) truyền ngôi!

Mặc dù chuyện này là chuyện tình rất hoang đường, chính là, tựa hồ mọi người vẫn còn đắm chìm trong cái “Thần tích” kia, mà vị Hoàng tử Charles kia, trong tay vẫn cầm thánh thương!

Hắn...Hắn chính là một mệnh trung hoàng giả...

- Ngôi vị hoàng đế truyền cho Charles Augustine.

Nhiếp Chính vương chậm rãi nói:

- Quốc vụ của đế quốc, do Nhiếp Chính vương thống lĩnh... Đây chính là di mệnh của tiên hoàng! Đồng thời, đế quốc cử quốc tang trong mười ngày!

Thần hoàng tử vừa chậm rãi nói xong, Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, là người đầu tiên đi đến bên người của Hoàng tử Charles. Hắn khom lưng, sau đó kéo tay hoàng tử Charles, hôn lên chiếc nhẫn trên ngón tay của Charles.

- Hoàng đế bệ hạ vạn tuế!

Đỗ Duy ngẩng đầu lên, sắc mặt ngưng trọng, nói một câu như vậy.

Theo sau, là đại biểu của quân đội đế quốc, Carmi Ciro, cũng bước lên đài cao, quỳ vào chỗ Đỗ Duy, hôn chiếc nhẫn của Charles.

- Bệ hạ vạn tuế!

Càng ngày càng nhiều quý tộc, đại thần, nhao nhao chạy lên đài cao, từng người một hôn nhẫn của Charles.

Cuối cùng, Thần hoàng tử đi đến bên người nhi tử, đưa tay vuốt ve đầu Charles, sau đó bồng hắn lên...

- Kính lễ!!!

Một tên quan trong hoàng thất Ngự Lâm quân cao giọng hét lên, ngàn tên Ngự Lâm quân ở đây, toàn bộ đều quỳ một gối, thực hiện lễ tiết thuần phục của kỵ sĩ.

Rốt cuộc, đám người đông nghìn nghịt bên dưới cũng nhao nhao quỳ xuống...

- Bệ hạ vạn tuế!

Đang khi mấy vạn người dùng âm thanh hò hét chấn động, Đỗ Duy nhìn thoáng qua Thần hoàng tử, cùng hắn trao đổi ánh mắt.

Thần hoàng tử vẻ mặt vẫn bi thống. Mà Đỗ Duy ánh mắt lại hàm chứa vui vẻ...

Diễn thật không sai. Điện hạ của ta.

Lời tác giả: Đây là một chương dài... Ta không tách ra vì nội dung dính liền. Tách ra sẽ phá hư tiết tấu.

Hôm nay cũng xong. Tổng cộng hơn 14,000 từ!

Lời dịch giả: hik, dài quá...

Lời biên tập: Khốn nạn - Chương dài nhất từ đầu đến giờ, bằng 5 chương chuẩn.

Lời đọc giả: Hay

768. Chương 529 Xuân Thệ (đoạn 1)

Trên lò sưởi trong phòng, một ấm nước bằng đồng đang được đun trên lò lửa, thỉnh thoảng lại từ miệng ấm lại thoát ra những tia bạch khí li ti, tiếng nước sôi ùng ục, ùng ục. Hơn nữa, trong phòng nọ lại có mùi thơm phiêu dật, khiến cho người ta cảm thấy trong lòng càng thêm vài phần thanh nhàn khiến tâm tình thoải mái.

Đỗ Duy, khi nhìn thấy đã đủ lửa rồi, tự thân mang cái ấm nước lại, đổ vào đầy cái chén nhỏ trước mặt một chất lỏng màu xanh biếc. Mà chất lỏng màu xanh biếc đó cũng bốc lên một cỗ mùi hương được vật nồng nặc. Còn kèm theo nhàn nhạt hương trà.

Đỗ Duy thở dài. Nâng cái chén nhỏ lên. Trước tiên, thử độ nóng. Sau đó xoay người, cười nói:

- Được rồi. Lão đầu tử. Đến giờ uống thuốc rồi.

Nằm rũ rượi phía sau, đại pháp sư cửu cấp của đế quốc Ma Pháp công hội, nhà phát minh ma pháp đạo cụ nổi tiếng, lão điên khiến mọi người trong Ma Pháp công hội sợ hãi, Arike đại sư, giờ đây, đang nằm nằm lừ lừ trong mền.

Giờ phút này, Arike nhìn qua già nua, tiều tụy. Không chút nào giống như một vị cường giả cửu cấp, đầu tóc rối bù, khuôn mặt tái nhợt, hình dáng gầy gò... Hai má của hắn đã hoàn toàn chảy xệ xuống, vô lực

nằm đó. Tất cả điều này đều biểu thị, vị lão nhân này, ngọn lửa sinh mạng đã thiêu đốt đến giai đoạn cuối cùng...

- A, ta ghét uống nhất là cái thứ đồ này.

Arike than thở một câu.

Đỗ Duy lại, tự mình nâng Arike dậy, sau đó cho hắn uống non nửa bát thuốc. Lúc này mới cười nói:

- Đại sư, ngài biết không? Đệ đệ của ta lúc tám tuổi, khi uống thuốc, so với ngài bây giờ dừng cảm ơn nhiều.

- Ủ, phải, chính là bởi vì ta đã trải qua một trăm lẻ tám tuổi rồi.

Arike tức giận le lưỡi, tựa hồ không chịu nổi vị đắng của thuốc:

- Đệ đệ của người có thể sống được đến tuổi của ta không?

Vừa nói, lão một lần nữa nằm xuống:

- Quá đắng thật, người làm cái thứ dược vật này, vị sao lại đắng vậy... Nghe mùi cũng không tệ lắm, nhưng vào trong miệng, quả thực đáng sợ!

- Thật xin lỗi, lão gia hỏa.

Đỗ Duy cười híp mắt nhìn Arike:

- Đây là thuốc, không phải mật ong, nếu như người ngại đắng, ta có thể mang đến cho người một khối đường.

- Thôi được rồi...Ta lớn tuổi rồi, ăn đường không tốt cho răng.

Arike than thở một cái. Trên thực tế, mới trong thời gian ngắn ngủi hai năm, Arike tựa hồ trở nên già nua hơn rất nhiều!

Gương mặt hắn khô quắt. Hàm răng đã rụng rất nhiều... Những thay đổi này rất kinh người. Phải biết rằng, ba năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy lão điên này, tinh thần hắn vẫn còn hưng phấn, bên trong đại viện của Ma Pháp công hội, chạy tới chạy lui bắt người để làm thí nghiệm mà!

Arike già rồi. Già rất nhanh. Rất suy yếu!

Kỳ thật, đối với một ma pháp đại sư có thực lực đến mức cửu cấp, nói một trăm tuổi cũng không tính là lớn. Tỷ như vị đại sư nghênh ngang Irre Nests, tuổi thậm chí so với Arike còn muốn lớn hơn một ít, nhưng, thân thể hắn vẫn còn rất cường tráng.

Arike sở dĩ suy yếu “thật sớm” như vậy, hoàn toàn bởi vì hắn thật sự say mê nghiên cứu ma pháp đạo cụ, hắn cơ hồ đem tất cả thời gian, giam mình trong phòng thí nghiệm, tiến hành các loại nghiên cứu đáng sợ mà nguy hiểm.

Qua nhiều năm, trong phòng thí nghiệm, vô số các mùi vị, hơi của các loại thuốc ma pháp độc hại, ngoài ra, những vật chất có hại phát tán ngoài không khí, tất cả đều ăn mòn nghiêm trọng sức khỏe của Arike đại sư. Khiến cho hắn, tuy có ma pháp thực lực cường đại, vẫn không thể tránh khỏi tổn thương thân thể chính mình... Cho nên, hắn so với ma pháp sư khác, càng thêm suy yếu.

- Mở cửa sổ ra đi, tiểu tử. Hôm nay, trời hình như rất đẹp.

Arike rên một câu.

Đỗ Duy làm theo. Hắn đẩy cửa sổ, ngoài trời nắng đẹp, đã là đầu mùa xuân rồi. Đã có vài đàn chim từ phương nam bay đến ca hát, trong góc tường của viện, một ít loài hoa dại không rõ tên bắt đầu mạnh mẽ nở rộ.

Nhưng... quay đầu lại, Đỗ Duy nhìn thấy vị lão nhân đang rũ rượi, lại rùng mình...

Rất hiển nhiên, cái hàn khí không mạnh lắm của đầu mùa, cũng đã khiến Arike đại sư có chút vô phương chống đỡ.

Đỗ Duy trong lòng chảy xuôi một chút ai oán, nhưng lại bất động thanh sắc đi tới. Đắp thêm lên người lão pháp sư một cái mền thật dày, sau đó, ánh mắt hắn nhìn Arike:

- Ta đưa ngươi xem trong viện một chút nhé.

Nơi đây là một cái trang viên ở ngoại thành đế đô, là một sản nghiệp đứng tên Đỗ Duy - trên thực tế, chính hắn cũng không biết chính mình bây giờ tại đế đô này đang cầm giữ bao nhiêu sản nghiệp. Chỉ có thể nói tiểu Zach thật sự là một cái máy kiếm tiền. Bây giờ sản nghiệp của Đỗ Duy tại đế đô, trải qua kinh doanh của tiểu Zach, đã trở nên nhiều đến mức ngay cả Đỗ Duy cũng không rõ.

Cái trang viên này nằm ở phía Đông Bắc của đế đô, kề cận bờ sông của Lan Thương Đại Vận Hà.

Trang viên được xây dựng trên một cái sườn núi nho nhỏ, Trong sân, trên hàng rào trước mặt được che kín bởi màu xanh nhạt của dây leo. Mà xa xa, dưới chân sườn núi chính là huyết mạch trữ danh của đế quốc, Lan Thương đại vận hà.

Trông về phía xa, dưới chân hà đạo (đường hai bên sông), một vài thương thuyền đang lui tới. Tại nơi mà nước cạn gần đáy sông, một đội người đang ra sức lôi kéo thuyền. Thật xa, tựa hồ còn có thể mơ hồ nghe thấy thanh âm hò hét của nhân công.

Lúc này là buổi sáng sớm đầu xuân, bên ngoài đều bao phủ ánh dương quang rực rỡ. Tất cả đều lộ ra sinh cơ bừng bừng - trừ ông lão đang đang ở đó.

Arike lặng lẽ nhìn cảnh sắc chung quanh.

Mùi của núi, mùi của nước, mùi cây cỏ, mùi hoa, ánh dương quang nọ...

Trong ánh mắt ông lão toát ra một tia gần như là tham lam, dường như cố gắng đem tất cả mọi thứ thu vào trong hai mắt.

- Nhìn không đủ a...

Hốt nhiên, Arike thì thào nói một câu:

- Thật là kỳ quái. Ta cuối cùng cảm giác được. Máy thứ này, chính mình nhìn thế nào cũng không đủ.

Đỗ Duy cười ha ha một tiếng:

- Vậy thì rất đơn giản. Chờ sau khi thân thể ngươi khá hơn một chút, ta mang ngươi theo đi Tây Bắc, đi thảo nguyên nhìn một mảng mệnh môn bí lục, ngoài ra còn nhìn Tuyết Sơn từ xa, phong cảnh đó rất tuyệt, ngươi sẽ thích.

Arike phảng phất cười cười. Sau đó hắn bình tĩnh nhìn Đỗ Duy:

- Được rồi, tiểu tử. Đừng an ủi ta. Ta biết thân thể của mình... Đừng quên, rất nhiều tri thức được tề học cũng là ta dạy cho ngươi đấy.

Vừa nói, ông lão vừa miễn cưỡng giãy dụa ngồi dậy. Sau đó, có chút hơi nghiêng người khom lưng, vươn ngón tay khô gầy, cố gắng chạm xuống dưới, trong bùn đất mọc lên một đóa hoa dại nhỏ màu trắng.

Sắc hoa trắng mịn, mềm mại nọ, khiến trong ánh mắt ông lão lộ ra một thần sắc cố quái.

Đỗ Duy trong lòng mềm nhũn, bước tới, định giúp hắn hái đóa hoa lên.

- Không nên.

Arike đột nhiên lắc đầu. Hắn nhẹ nhàng đỡ tay Đỗ Duy. Thấp giọng nói:

- Đừng hái nó... Hái rồi, nó sẽ chết.

769. Chương 529 Xuân Thệ (đoạn 2)

Lời nói ông lão tự hồ mang theo một ít mùi vị phức tạp, tay hắn rút cục chỉ miễn cưỡng chạm đến cánh hoa. Hắn liền cứ như vậy, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng vào vài cánh hoa. Trong

ánh mắt tựa hồ có một loại ý nghĩ mơ hồ - sau đó, hẩn thu hồi ngón tay. Một lần nữa nằm xuống.

- Để cho nó sống thật tốt đi.

Arike thở dài.

Đỗ Duy cảm giác được trong hai mắt của mình có chút đã ướt ươn ướt, hẩn ho khan một tiếng, làm bộ nghiêng đi thân thể. Nhanh chóng đem khước mắt lau lau một cái.

Lúc này, Arike lại nằm ở trên nhuyễn tháp (xe đẩy dành cho người già), nhắm mắt lại, cười nói:

- Tiểu tử, ngươi còn không nói cho ta biết, ngày đó ngươi nói như thế nào khiến lão hồ ly Jacobin Dougan kia tiếp nhận điều kiện của ngươi? Ta cũng không nghĩ tới, ở trên quảng trường, hẩn lại thật sự giúp ngươi.

- Rất đơn giản.

Đỗ Duy cười nói:

- Ngày đó ta chỉ đối hẩn nói ba câu. Hẩn đã đồng ý.

- Ba câu nào?

- Ừ, câu thứ nhất nói: Ma Pháp công hội từ trước đến nay vốn không cùng đường với giáo hội, đúng không?

- Không sai. Ma pháp sư một mực chán ghét những... thần côn này.

- Câu thứ hai: nếu như Nhiếp Chính vương kế thừa ngôi vị hoàng đế, như vậy đế quốc hoàng đế sẽ xưng hô Giáo hoàng là “giáo phụ”. Ma Pháp công hội nguyện ý nhìn thấy cảnh tượng giáo hội kiêu ngạo như vậy không?

- Ừ... Đương nhiên sẽ không nguyện ý. Ít nhất sẽ không cao hứng.

- Câu thứ ba là: Charles hoàng tử nguyện ý bãi chủ tịch tiên sinh Jacobin Dougan làm lão sư, học tập ma pháp.

Arike đại sư sững sốt một chút. Sau đó hẩn nhìn biểu tình của Đỗ Duy, Nổi lên cười ha ha.

- Rất thú vị! Đỗ Duy! Ngươi cái... tên gia hỏa giáo hoạt này, cứ như vậy. Giáo hội cái... lão thần côn kia mất đi một hoàng đế giáo tử. Mà Ma Pháp công hội chủ tịch của chúng ta có thêm một hoàng đế đồ đệ! Như vậy có thể làm cho Ma Pháp công hội một cơ hội ngồi lên đầu giáo hội, lão hồ ly quả nhiên sẽ không cự tuyệt.

Arike suy nghĩ kỹ một chút:

- Có điều, nếu hoàng thất không muốn để hoàng đế trở thành giáo tử của giáo hoàng, sao lại nguyện ý để hoàng đế trở thành đồ đệ của Ma Pháp công hội chủ tịch?

- Chuyện này là bất đồng.

Đỗ Duy thở dài:

- Giáo hội... những tên thần côn này, đối với quyền lực có dục vọng, giáo hội luôn mơ tưởng cướp lấy càng nhiều quyền lực và quyền thế. Còn Ma Pháp công hội bất đồng, dã tâm của Ma Pháp công hội không lớn, các ma pháp sư đối với quyền lực thế tục không có dục vọng gì. Đối với hoàng thất mà nói. Bọn họ đâu có bằng lòng để cho Ma Pháp công hội phát triển lớn mạnh, cũng không muốn thấy giáo hội quá kiêu ngạo. Bởi vì các ma pháp sư chỉ yêu cầu quyền lực duy nhất, chính là cam đoan đặc quyền của ma pháp sư và địa vị bao trùm trên pháp luật. Trừ những thứ đó ra, Ma Pháp công hội không tạo thành uy hiếp gì đối với thống trị của hoàng thất.

- Là một chủ ý hay.

Arike cười vui vẻ một cái. Sau đó ngậm miệng lại, không tiếp tục đàm luận về đề tài này nữa.

Một lát sau, trong mắt ông lão tựa hồ có chút vẻ buồn ngủ.

æŋ .mv i`QM; HÁM; i?Î T?ªQ M? M?äKX h`QM; #€i i?m®+ KÈB pW ?²B ?„M +? +
K°i Qi i?™M? T?–M M i?–M ;•v M; OX `BF2 H½Q bQ ?¬K [m +Æ ?² ç½ +| K°i ç K F
?ç i?–M FBM? +O ?„M5

*€+ HQçB +?`i ç°+ H„M; ç°M; i`QM; +Æ i? ?„M- ?^M; M,K- ,M KÁM +Æ i? ?„MX a
pQÊi F?ÄB KS+ ;BÈB ?çM- K¨M; v +ª æçB J S?€T aQ +kM; F?¬M; +| +€+? M¨Q i
içQ T?ªM i`QM; +Æ i? X

`BF2 # M? i?“i bU `i M†M;5 hBK ?„M ç½ T? - M;Q¨B ` i?–M FBM? +O ?„M- ç m
v m Êi F?¬M; +?`m M´BX J¶B F?B T?€i i€+ +ÆM # M?- M; v +ª K¶B K°i H–M ?¬ ?
?„M T?ªB +?`m çUM; M´B i?®M; F?´M; QÌB i?QÌM; F?¬M; i? iQÎM; iQÊM;5

J¨ p'M ç H¨- K°i `BF2 +| ?B m #B i ç–v çO p K T?€T /QÊ+ i - FBM? M;ç+ i? v- H
iQÆM; [mªôX

Gw /Q H¨- ?„M Km®M p¨Q i?ÌB F?„+ i®B ?¨m +O KbM?- T?ªB #ªQ i`b çQÊ+ i?–M i
J'v M;¨v M¨v i`Î HçB- ?„M K¶B M;¨v ç m HÊB /MM; i?ÌB ;B M i? M? ioM? +O +?QM
i•K ç„+ i`QM; M;?B M +Sm K T?€T- ç2K +?9M; pB ii?™M? b€+?5

*?Q M M- +?Q /M H¨ b) HçB i?®M; F?´- H½Q ç–m iY ç m FB M [mv i F?¬M; +?`m /
/KM; ;BªK ç m M¼5 hbM? M;mv M ç +?Q i?®M; F?´ ?™M? ?ç i?•M i? ;B¨ v m +O
#ªQ i`b w i?S+ i? M? ioM?X

@ æŋ .mv

a m F?B æŋ .mv FûQ t2 ç~v +O `BF2 ççB bQ i`Î p i`QM; T?ÁM;- ç M; Km®M H†M
M?B M ?û` - i`QM; KB M; i?Q€M; +| +?9i KÆ ?² ?¬ H M K°i iB M;X

æŋ .mv H¨T iS+ M;?2 i?'v- i?'T ;B¼M; M|B,

@ L;QÆB +| ;b T?•M T?| b Q\

@ æ€T SM; i p¨B +?mv MX

æŋ .mv i?Î /¨B- +QÌB M|B,

@ L;QÆB +| i? çÊB b m F?B M;O tQM; +MM; i M|BX

`BF2 bmv v m +QÌB +QÌB,

@ h HQH„M;- i +?d bÊi Mv i?ÌB ç m +| i? M;O çB HB M F?¬M; idM? HçB M[X h p
M¨v `i +| i? b) T?€i bBM?X

æŋ .mv KQK K¬BX E?¬M; +| iB T HÌB M¨vX

@ L?[M; M;?B M +Sm i•K ç„+ +ª çÌB +O i ç½ çQÊ+ bY b M; HçB çQ p¨Q [mv M b
`BF2 i?Î /¨B,

@ L;QÆB ;B9T i çQ p¨Q J S?€T ?¼+ ?°B +O M;QÆB æ +?Q M?B m M;QÌB +M
ç9M;X h?™M? [mª M;?B M +Sm +O K T?€T bQ ?ŠM H¨ T?ªB ç içQ T?9+ +?Q M?B
;B'm i`QM; `QÆM; F?B M +?Q M| K®+ K2Q /–MX

@ o•M;- i b) +~M i?“M ?¼+ i¨T i•K ç„+ +ª çÌB +O M;QÆB- b m ç| +kM; b) /çv +?Q
æŋ .mv +QÌB +QÌB,

@ h b) KÎ K°i K–M ?¼+ KÈB içB J S?€T ?¼+ pB MX

@ L;Q¨B ` +ÁM +| ? B ç² ç +O i X

`BF2 i?Î /¨B,

@ h ç½ iWM; ;B Q QÊ+ pÊB +?9M;X a m F?B i +? i- #„i #¼M +?9M; `ìB F?ÄB J S
+O M;QÆB ç FB K ,MX h HQ H„M; b m F?B i +? i çB- #¼M ?¼ b) F?¬M; +! +?¶
FB - b) F?B / #¼M ?¼X L m M?Q H`K i?O ?ç +O M;QÆB- i v M i•K ?ÆM M?B mX
@ æQÊ+X h b) i`¼M; /KM; i?“i i®i ? B p`K T?€T bQX
æ¶ .mv H”T iS+ ç€T SM;X

ddyX *?QÆM; 8kN sm•M h? UçQçM jV

@ L;Q`B `

`BF2 ç°i M?B M FB i HU+ i`ÊM i`ÁM K„i- ;„i; Q +?,K +?9 M?bM æ¶ .mv- i? M? •K
M¶ HU+ +?®M; çÐ iBM? i?¬M +O KbM?,

@ h #B i J S?€T +¬M; ?°B [m€ #ªQ i?OX L?QM; i ?v p¼M; M;QÆB ?B mX E€ i
#ªQ i?O- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; T?ªB H`M;QìB t'm- +?ŠM; [m H` [m€ +•m M i`mv
K†+ /M J S?€T +¬M; ?°B b m M`v \*! H) ?°B +MM; M;QÆB b) ç®B M;?`+?- M?QM
[m€ H`K F?¡ J S?€T +¬M; ?°B .M b Q- i p` H½Q bQ +O M;QÆB- : M/ H7 ççB bQ-
+¬M; ?°BX L m M?Q M m M?Q i`QM; iQÆM; H B- M;QÆB +MM; J S?€T +¬M; ?°B
hB m iY- i #B i M;QÆB HÊB ?çB- M m M?Q ç M;QÆB i?B i`B M i?O çQçM- i HQ
HoM? +O M;QÆB- M;QÆB +! i? ç2K +€B ?°B tQ +`M`v ?Q`M iQ`M t! #Ä F?ÄB
M;QÆB i?dM? +¬m M;QÆB ç€T SM; i K°i pB +5

@ h

æ¶ .mv H”T iS+ ?B m çQÊ+ w iS i`QM; €M? K„i +¬m F?~M M¼- ?„M F?¬M; +?9i /Q

@ h ç€T SM; M;QÆB5 *?Q /M H`ibM? ?m®M; iÈB KS+ i ?çB M?`i- i +kM; M?`i ç`
iK+ i²M içBX h M?`i ç`M? b) HQm +?Q M! K°i çQìM; b®M;X

`BF2 H°` K°i MK +QìB KdK v M i•K- M^K tm®M;X L?“K ? B K„i HçBX

æ¶ .mv ç M; Km®M #Ä çB- `BF2 HçB ?¬H M K°i iB M; ,

@ æ¶ .mvX

æ¶ .mv +QìB ,

@ æQÊ+ `²BX G½Q ç¬m iY- M;QÆB M;O K°i ;B`+ +?Q M;QM çB- +ÁM Km®M M!B ;b

@ E?¬M;X h M;?o ? v H`M!B ` Hm¬M i?b v M i•K ?ÆMX

:QÆM; K†i ;B` Mm +O `BF2- ;BìT?9i M`v +QìB- HçB T?ªM; T?`i +! +?9i iQM? i`

@ h +ÁM +! K°i i•K M;mv M i®B ?”m- H`ç +?Q KbM?X

æ¶ .mv ;”i ç¬m- +QìB ¬M ?Á - M!B ,

@ æQÊ+ `²B- M;QÆB M!B çB- i M?`i ç`M? ;B9T M;QÆB ?Q`M i?“M?X

@ •+?

LK +QìB +O H½Q ç¬m iY +! +?9i M;QÊM; M;MM; ,

@ E€ i?“i- i +kM; +! +?9i i•K ?Q pBM? L;QÆB H`K ` +€B J S?€T ?¼+ pB M FB -
: M/ H7 b„T Î p` i`Q ç¬m iB M i` M ?”M? H M; /`B L;QÆB +ÁM M!B- +?d +¬M M;m
K T?€T +O KbM?- ç2K p,M KBM? K T?€T T?€i /QÆM; [m M; ççB M?Q p”v- +kM; -
ç†i T?Q b m : M/ H7 ççB bQ- ç9M; F?¬M; \

æ¶ .mv bYM; b®i K°i +?9i- F?¬M; M;?o ç M ¬M; H½Q F?Q€M; ççi M`v +kM; +! K°i
p”vX >„M +QìB M!B ,

@ u M i•K çB- ççB bQX L; "B + 'T + ?Q J S?€T ?¼+ pB M M?B m +®M; ?B M M?Q p`
ç„+ +ª çÌB +O M; "B h + K çQ M- iQÊM; M; "B b) çQÊ+ çti i` M ? "M? H M; / "B Î p`
@ > ? - i i?"i + Q ?SM; X
`BF2 `®i +K+ M? „K ? B K „i HçB,
@ h +ª çÌB ç m # "M `°M M; ?B M +SmX æ€M; iB + F?¬M; +! i?ÌB ;B M ç i?m MçT
F?¬M; M M i?•M FB X GçB F?¬M; ?¼+ çQÊ+ # Q M?B m #ªM H½M? +O i X L?QM
çÌB +O i +! i? çti i`QM; ?¼+ pB M- ç +?Q M?B m K T?€T bQ ?¼+ i "T- M?Q p`v i
#®B iB m iY M`v- K†+ /M F?¬M; B ;¼B i K°i iB M; H½Q bQ- M?QM; - iQÊM; +O i
ç m #B i #¼M ?¼ ?¼+ iW H½Q ç-m iY `BF2 M`Q > ? - i i?"i + Q ?SM; 5
G½Q ç-m iY iU ?² K i KÄB- ? „M M? M? "M; T? 'i T? 'i i v,
@ h®i H „K- +9i çB iB m iY- i Km®M M; O
@ VK- #m´B i®B i b) K M; ç M +?Q M; "B [mª ?² ç`Q M; "B p®M i?Q+? ,MX
æ¶ .mv +QÌB- i? 'T ;B¼M; M!B- b m ç! ? „M M?bM H½Q ;B ?Ä M`v M†M; M M? „K
ioM?X L; O T?ªM; T? 'i ;B®M; M?Q K°i çS i` X
•M? K „i æ¶ .mv `i ¬M ?Á - b m ç!- M? M? "M; `ÌB F?ÄB ;B M T?ÁM; - ç!M; +Y T?Á
`BF2 ççB bQ M; O b v `²B
>ÆM M[- +kM; M?Q HÌB ? „M bmv çQ€MX
> „M M; O H-M M`v- +kM; F?¬M; idM? HçB M[
_QH M/ ç [m®+- KM tm•M M, K Ne8- ççB HK+ J S?€T +¬M; ?°B- +Ym + 'T ççB T?
M? i`QM; H9+ M; OX L; "B çB `i M? M? "M; - i` M K†i pšM +ÁM K M; i?2Q K°i MK
+ª i•K M; mv M +O M; "B ç m ç½ i` Q +?Q i M iB m iY K`M; "B iQM M?B KX
L; "B ` çB F?¬M; +! iB + Mm®BX
*€B +? i +O p`K T?€T bQ +ª çÌB +?bK ç „K i`QM; M; ?B M +Sm K T?€T +kM; F?-
#ÎB pb bQ pÈB : M/ H7- / M? iB M; M; "B +kM; F?¬M; [m€ HÈMX .•M ;B M F?¬M; +
p` ççB T?€T bQ [m M? M, K i`®M Î i`QM; iÁ i?€T + Q Í J S?€T +¬M; ?°B H`K M; ?B
*! çB m- p` ççB T?€T bQ M`v HçB ç HçB +?Q ççB HK+ p¬ b® /B bªM [mw ;B€5
h' i +ª M; ?B M +Sm +ª çÌB +O M; "B- # Q ;²K +€+ /KM; +K K T?€T Hmv M +? i•K
KBM?- i, M?Q +?´B # v +O E?¬M; h`mM; E} ao çQ`M- pXp
L?[M; /B bªM [mw ;B€ M`v +O ? „M- ç½ K M; ç M M?[M; i? v ç´B iQ HÈM +?Q p`M K
> B M; "v- b m F?B `BF2 ççB bQ K' i pb # M?- æ¶ .mv çB ç M +€B ?`M? H M; FB +
h` M +€B ?`M? H M; / "B- b m iQÊM; +O : M/ H7 ççB bQ- K°i iQÊM; KÈB çQÊ+ çti
LK +QÌB +O `BF2 ççB bQ- /QÈB M; ¼M ç Q çB m F? „+ - i`¬M; `i b®M; ç°M; X ošM
+k M€i- ?`K `•m H¬B i?¬BX
ó `BF2 ççB bQ- ççB HK+ +Ym + 'T K T?€T bQ- # " + i?¬v Hmv M F?Q- M?[M; +®M;
K T?€T HK+ ç` H` F?¬M; i? t! M?Á X L; "B HQm HçB M?[M; /B bªM p¬ +MM; [m
i?ÌB ççB b m M`v i` M +QM çQÌM; K T?€T çB ç M [m M; KBM?5ô
.QÈB T?Q iQÊM; - çQçM p, M M`v H` /Q æ¶ .mv iU i v pB iX
L?bM p`Q T?Q iQÊM; - æ¶ .mv i`QM; HÁM; +! +?9i i?QÆM; +ªK- ? „M pQÆM i v ç M
iQÊM; `BF2X h? 'i ;B¼M; M!B,
@ G½Q ç-m iY- M; QÆB i?"i H` i`M M?šMX *kM; ç½ M!B ç9M; `²B- M; QÆB [mª M
M["i [m€- M; QÆB ?½v v M i•K- i•K M; mv M +O M; QÆB- i ç m b) H`K çQÊ+5

L|B tQM;- æ¶ .mv çSM; i`QÊ+ iQÊM; +O `BF2 ççB bQ K°i ?²B H•mX a m ç|- ?„M
+mM; FQM? HŠM; H†M; +?„T ? B i v- F?QK HQM; +9B ç-m i?“i b•m p T?Q iQÊM;
æ•v +?QM? H` i`mv M i?®M; iB m +?m~M K T?€T bQX G` iQ i?€B ç iY ?QÊM; H½
@ J†+ /M i F?¬M; +| +?•M +?QM? #€B H`K K¬M ?ç +O M;¬B- M?QM;- M;¬B HçB /ç

ddRX *?QÆM; 8jy, S?ÁM; hmv M E bT2`bFv UçQçM RV

J'v M;¬v M v- ç ç¬tªv ` p`B +?mv M ççB bU
Í #m´B H i?K ?m•M- #`v ` i?-M iQ+?- ?B M i`QÌM; i`M ç-v ?`Q F?Q +m²M; M?B
M;QÌB ç m i?'v i?-M i`Q +| +?9i K K MX J`i?W /\T+€B F?Q i? M`v- h?-M ?Q`M;
`i i` €+ imv M #® +?¼M M;QÌB i?W F M;¬B p` ?Q`M; ç X
æ®B pÈB æ¶ .mv K` M|B- ç•v çÆM ;BªM H` ?`M? pB óT?€i ?mv bS+ KçM? K iQMδ
H` çQÊ+X

J†+ /M +| p`B M;QÌB i`QM; HÁM; bBM? ` çO HQçB M;?B M;ìX .M b Q F?¬M; T?ªB
i?-M æ¶ .mv p` h?-M ?Q`M; iY K ?Q†+X L?QM; K` X \*| KBM? ?[m [m M i`¼M; +
?°B C +Q#BM çSM; ` imv M #® +€B i?-M iQ+? FB H` ?`M; i?“i;B€i?“iX E?¬M;
o T?QÆM; /B M M`v- B /€K çSM; ` M|B ?„M ?Q`B M;?B [mv M mv +O +?O i`+? J
a„+ i?€B K iQM +m²M; M?B i- içQ +?Q ?Q`M; iW \*? `HB2 R i-M; M? M b„+ i?-M i
S?ªM ç®B +kM; i®iX >Q`B M;?B +kM; çQÊ+

h|K HçB- i` M [mªM; i`QÌM;- h?-M ?Q`M; iY ç½ imv M +€Q /B K M? H½Q ?Q`M; ç -
i?“iôX J'v pçM M;QÌB îç| ç m M;?2 i?'v imv M #® M`v +O ?Q`M; i?'iX B +ÁM +| i
ob p`v- i M; H +O H½Q ?Q`M; ç - /M F?¬M; HQM; i`¼M; [m€ M?QM; +kM; F?¬M;
H - /MM; çO M;?B i?S+ M;?B K i9+X E i i?9+ bU i?®M; i` +O ?Q`M; ç m;mbiBM
L; v b m ç| H` #m´B F p` +O i•M ?Q`M; ç X

hçB ççB çB M HÈM M?'i i`QM; ?Q`M; i?`M?- h?-M ?Q`M; iY M„K i v +QM KbM?- ç
iB m ?Q`M; iY \*? `HB2 #° /çM; ç-m ç°B pQÆM; KB M;X æ¬M; çªQ +€+ ççB i?-M
HÁM; M? Q M? Q i?Î /`B, L?B T \*?QM? pQÆM; `®i +K+ Km®M H`K ;b\ hçB b Q ?„
J v H`- K†+ /M ?Q`M; ç i` M M; B p`M; H` ?`B iY Ry im´B- M?QM; [mv M HU+ ç
L?B T *?QM? pQÆM;X h'i +ª +?QM? H M? pšM M?Q +kX

J` i•M ?Q`M; ç *? `HB2- +?d +¬M +€+? K°i i?ìB ;B M HçB H M i`B m +?Q K¼B M;
M;¬B p` ?Q`M; ç - +ÁM i?ìB ;B M #bM? i?QÌM;- pšM +| i? p ?Q`M; +mM; ?¼+ i`T
b,MX

æQÆM; M?B M- ?„M H`K R +¬M; pB +, ?¼+ K T?€TX

>Q`M; ç # ?ç \*? `HB2- #€B +?O i`+? J S?€T +¬M; ?°B C +Q#BM H`K H½Q bQX *
#® ` - /M b Q i?•M T?“M +?O i`+? J S?€T +¬M; ?°B +kM; çO ç H`K H½Q bQ +O ?
*?d H` X \*| p F?¬M; T?M ?ÊT pÈB i`mv M i?®M;- B +kM; #B i?Q`M; i?'i M¬B +
bQX .o p½M;- +QB M?Q ç iY ?Q`M; i?'i +| ?SM; i?9 +kM; +?d içB ?¼+ K T?€T i`C
æ€M; M?„+ iÈB H` R +?B iB i,

hçB #m´B H F p` +O ?Q`M; ç *? `HB2- ;B€Q ?Q`M; +O Zm M; JBM? i?-M çB M
i?•M i? F?¬M; F?Ä2 ç p„M; K†i #m´B H X *?d T?€B iÈB M;QÌB M®B M;?B T;B€Q
/U #m´B H X

@ æ•v +?QM? H` ç` T?QÆM; +?9M; i i?'i #çBX

" M i`QM; ;B€Q ?°B- i¢B T?ÁM; +¬m M;mv M +O ;B€Q ?Q`M;- 1mTm/2 b ;B¼M; ç
M?bM p` ;B€Q ?Q`M; # ?¢,

@ s2K çB- #•v ;Bì +?9M; i Km®M çQ`M F iX \*?Q M M- i`QÈ+ M;QÆB /MM; Hw /Q
?¼ H¢B /MM; M| mv ?B T +?9M; i 5 "¼M ?¼ /€K H`K M?Q i? - H` M?"M ç`M? ;B
F?¬M; ;B€K i`Î K†iX

1mTm/2 b M?bM F?m¬M K†i ;B` Mm +O ;B€Q ?Q`M; ,

@ h F?ŠM; ç`M?- i`i +^a ç m H` +?O w +O +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBTX h?"i #m²M +QìB
çQ K°i p`B HÊB M?Ä- M?QM; +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT- ?„M M?bM t ?ÆM M;QÆB M
:B€Q ?Q`M; M?bM p` i?B M bS- H¢M? HMM; M|B,

@ s- M?Q p"v 1mTm/2 b iB M bBM? +| +?O w ;b\

@ :B®M; M?Q +?9M; i H`K Î F?m h•v "„+X *kM; F?¬M; +| bU FB M F?¬M; K v i?"i
M?B M M|B,

@ E?¬M; iB + ç¢B ;BÈB- H`K +?Q ;B i°+ ?Q hmHBT p` ?Q`M; i?"i [mv i HB i pÈB

@ æ¶ .mv +QB M?Q +QìM; i?`M? i`Î H¢B- ?„M +kM; +?d H` R [mw i°+ K` i?¬BX *?Q
h?B M bS ç¢B M?•M i¬M FQM?- i F?¬M; ?B m

:B€Q ?Q`M; H¢M? HMM; M|B,

@ h¢B b Q- M;QÆB Hm¬M +| +?O w M`v pÈB ?„M5 L m M?Q M;QÆB F?¬M; FB M i
æ¶ .mv- ?„M +kM; b) F?¬M; i`Î M M +QÆM; M;¢M? i? M`v5

*| HB M [m M ç M æ¶ .mv- M?QM; M?[M; i` M? Hm" M M`v- #^aM i?•M ?„M ç m F?¬M

a m F?B #m´B F p` ?Q`M; ç +?'K /Si- æ¶ .mv +kM; ç½ `ìB F?ÄB ç ç¬X

S?QÆM; #„+ ç¢B HK+- T?ÁM; imv M E bT2`bFv `®i +K+ ç½ ?Q`M i?"M?X

E?¬M; #B i pb Hw /Q ;b- L?B T *?QM? pQÆM; ?¢ R K M? H M?X "ªQ æ¶ .mv çB ç
i?m ;B€i` T?ÁM; imv M [m•M bU i®B ?"m +O ç [m®+X æ²M; i?ìB- ?„M +kM; T?K
[m•M çQ`M "¢Q S?QM;- +MM; i?"M? H" T [m•M çQ`M G¬B h?¬M *?B hB MX æQ çE
?¢ p` L?B T *?QM? pQÆM; +MM; Fw5

>ÆM M[- L?B T *?QM? pQÆM; ;B Q +?Q æ¶ .mv R M?B K pK, t2K t2K +€B T?ÁM;
? v F?¬M;5 L;Q`B ` - bQ çQ`M ç°+ H" T h•v "„+ ç½ çB iÈB T?QÆM; #„+X æ M ç•v-
?B m bQ çQ`M ç°+ H" T ?Ov #ÄX "¼M ?¼ +| R i M KÈB, F?¬M; [m•M ç [m®+5

h` M i?U +i - H`+? i`bM? +O æ¶ .mv- ?„M +® w iB M ?"M? bÈK k M;`vX

L;`v i?S k b m #m´B F p` i•M ?Q`M; ç - ?„M HB M H M t2 M;U çB M; vX

.Q ç| - F?B bQ çQ`M ç°+ H" T h•v "„+ +MM; M/`2 iQÈM; [m•M ç M T?ÁM; imv M E
i`QÈ+ R #QÈ+X

Zm p`B i?€M;- b m F?B [m•M #° ç [m®+ F?¬M; M;WM; çB m ç°M; K M? H M?- i¢
pU+ #® T?ÁM; [m•M ç°B ç½ +| #B M ?| HÈMX

L;mv M #ªM "¢Q S?QM; [m•M çQ`M R KU+ ç|M; i¢B `WM; `K #,M; T?QM;- ç½ bÈK i
i? +€B /Q M? i`¢B i?B i H" T i¢B T?Q M K `WM; `KX Zm•M /KM;- HQÆM; i?ªQ- p
i`î p X

J` iW T?Q M K `WM; `K #,M; T?QM;- +€+ i?¬M i`'M T?K + "M +kM; #„i ç¬m H`K ç°

*| i? M|B- #•v ;Bì iW T?Q M K `WM; `K #,M; T?QM; i`ªB /`B R8y /†K p`Q H½M? i?
F?¬M; +| M;QìB îX

ob p'M ç M`v- #° i`B +?QM? ç [m®+ ç½ M¶ HU+ /MM; i`,K p¢M FBK i H`K T?Q +?

æϕB #° T?"M /•M +Q ç m /ÌB iÈB T?Q M K T?ÁM; imv M E bT2`bFv ç`M? +QX J°i
[m®+ H`K` R ?ϕM #²B i?QÌM; @ H½M? ç` +O +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT- ?"M? idM?
M?B m M; QÌB çQÈ+ M i`Q /ÌB ç M h•v "„+ - Î ç•v ?¼ +| i? M?"M pMM; ç'i KÈBX
æ¶ .mv HϕB ;B9T #° i`B +?QM? ç [m®+ ? i HÁM;X L?"M ç'i tQM; H` M?[M; M; QÌB ç
i`¼i M; vX

ddkX *?QÆM; 8jy, S?ÁM; hmv M E bT2`bFv UçQϕM kV

hϕB T?Q M K- +| H) F?¬M; B +ªK M?"M çQÈ+X
L?QM; iϕB T?QÆM; #„+ ç [m®+- MÆB M`v ç½ i`"M M;"T R +¶ ?ÆB i?Î F?~M i`QÆ
hWM; i?¬M i`"M HÈM #„i ç-m /ÌBX hWM; M?" ç m tm¬B M K- iWM; i?"M? i?` M?Ä ç
iQÌM; i?"M?- p"i HB m ç€ +?mv M ç M t•v /UM; T?ÁM; imv M E bT2`bFvX
J` ç²M; `m°M; /M b Q F?m pU+ `ûi HϕM? M?Q i? +kM; F?¬M; +| [m€ M?B m ç²M;
GQÆM; i?U+ +| i? i?m ?Qϕ+?- ç m i?m ?Qϕ+? ? iX *?¶ +ÁM HϕB- H"TiS+ ç2K ç®
æ•v H` çB M ?bM? T?QM; +€+? ópQÌM; F?¬M; M?" i`®M; ðX
"BM? HQM? # M /QÈB- +MM; bo [m M +'T i?'T i`QM; HÁM; ç m ?B mX .M F?¬M; #
[m ?m'M Hmv M M; ?B K F?„+- [m•M H M? ç +?†i- M?[M; +?B [m•M ç°B +?O +?B
?B M` iQM? F, Hm"i+U+ + Q5

S?ÁM; imv M E bT2`bFv H` T?ÁM; imv M [m•M bU + Q +'T M?'i /Q ç [m®+ +? iϕ
#„+ ç [m®+- +€+? `WM; `°K #,M; T?QM; R8y ç M kyy /†KX

æ` ?bM? MÆB M`v ç½ çQÈ+ +?¼M HU +~M i?"MX

S?Q i•v +O M| H` K°i /½v M9B HÈMX æ•m ç•m +kM; i?'v çdM? M9B +?2Q H2QX *k
R +QM b¬M; iU M?B M +?ªv p`Q #B MX Zm k M, K KÎ`°M; - ç½ i?"M? R /ÁM; +?ªv M
ç'i çϕB HK+X

J°i F?B +?B M i` M? M´` - ?ªB [m•M ç [m®+ i?"K +?Q +| i? i`U+ iB TiW +ÁM b¬M
i`M +¬M; [m•M i` M #°X

J` T?ÁM; imv M E bT2`bFv- +kM; F?¬M; çÆM ;BªM M?Q R +€B iQÌM; i?"M? i?¬BX
*?O i? +O T?ÁM; imv M E bT2`bFv- +'m i?"M? iY j iÁ i?"M? HÈMX S?Q ç¬M; i•
ç m pQÈit iB m +?m~M [m•M bU ?ϕM; M?'i +O ç [m®+X

k +S çB K k # M M?Ä ?ÆM R +?9i- M?QM; +kM; çO bS+ +?S ?ÆM Ry pϕM [m•MX
+kM; ç-vX *QB M?Q ;†T T?ªB çϕB +?B M- +kM; çO +?Q Ry pϕM [m•M +?®M; çÐ R

J` +S çB K Î ;B[ - [m M i`¼M; M?'i @ iQÌM; i?"M? ?bM? i?QB +| HU+ T?ÁM; M; U
+kM; + Q ;¬M R8 KûiX æ° + Q i`mM; #bM? kj KûiX

>ÆM M[- F€ [m€B M?'i H` +Y i?"M? F?¬M; Î i` M K†i ç'iX J` iϕB ;B[ F?¬M; i`mM
ç'i +?WM; 8 i?QÈ+ +?B m + QX

.U i?2Q t T ç†i- # M M; Q`B +Y i?"M?- +| R +€B bQÌM /®+ `°M; 9 Kûi- /`B 8y Kû
i?"M?- +?d +| i? çB i?2Q bQÌM M9B M`v ç M `²B p`Q +Y i?"M? i?¬B5

h?B i F M?Q i? - K°i F?B +?B M i` M? M´` - ç`+? M?•M i'i v m T?ªB +¬M; T?€ +
/¼+ i?2Q bQÌM M9B K M; [m•M iÈB- K` çQÌM; /mv M?'i +?d `°M; 9 i?QÈ+ H`K [m•
[m€ M?B m #BM? HU+ +¬M; i?"M?X

h?"K +?Q M m /MM; t2 T?€ +O i?"M? çB M[- M; QÆB Km®M çQ t2 H M bQÌM /®+ M

hQÎM; iQÊM; i`QM; +?B M i` M?- M; QÆB Km®M T?€ +Y i?`M?X S?ªB /U p`Q HQ
 Kûi bQÌM M9B iB M H M @ M?QM; H` bQÌM M9B /®+X æ²M; i?lB i` M iQÌM; i?`M?-
 ç†+- ç€ iªM; iQ HÈM X
 *?d iQÎM; iQÊM; R +?9i- b) #B i çQÊ+ +ªK ;B€+XX +€B M`v M?'i ç`M? H` R F?9+ t
 _'i +SM;
 >ÆM M[- i` M iQÌM; i?`M?- +S Ry Kûi H¢B ç†i K°i iÁ M?` ?bM? i?€TX hÁ M?` M
 M?'i i¢Q i?`M?- +?Q /M #` t2 #„M ç€ #„M i`9M; i`U+ iB T +kM; F?¬M; bÊ @ b) F?`
 M,M; HU+ +?`m ç¢MX
 h¢B K¶B iÁ M?` ?bM? i?€T- ç†i R MÄ T?€Q i?`i HÈM /MM; i`QM; +?B M i?mv M +
 hQÌM; i?`M? HB M iB T- K¶B KQÌB i?QÊ+ +| R +´ MÄ T?€Q- M?Q p`v i®M F?¬M; Q
 æQÆM; M?B M H` æ¶ .mv +?B FBK i X
 >ÆM M[+kM; T?ªB M|B- .` Mb [mª H` i M #m¬M pk F?Q ;BÄB- +kM; +| F?Q HU+
 æ¬M;X h•vX :B[ç m H` i?2Q +?m`M M?Q p`v K` i¢Q ` X J` M; Q`B j +€B T?ÁM; i
 imv M T?K i`ÊX S?Q b m +| ?`M? H M; `i HÈM- çO ç +?Q t2 M;U çB H¢BX J°i F
 +| ibM? ?m®M; +,M; i?ŠM;- H`T iS+ i?¬M; [m +QM çQÌM; M`v- +| i? i`U+ iB T iW
 @ æ•v H` R T?ÁM; imv M #'i F?ª t•K T?¢KX
 L|B M?[M; HlB M`v- H` [m•M çQ`M i`QÎM; "¢Q S?QM; [m•M çQ`M- H½Q iQÈM; [m•M
 æ¶ .mv #€ iQÊ+ _ vKQM/ M,K ç| +MM; M? m iÁM; [m•MX >„M /U p`Q FBM? M;?B
 +€B T?€M çQ€M M?Q p`vX
 @ R +€B T?ÁM; imv M M?Q p`v- /M +?Q i Ryy p¢M ç¢B [m•M- i +kM; F?¬M; F?¬M
 æ¶ .mv M?bM _QbiQ+F iQÈM; [m•M- M;?2 ?„M i?Î/`BX
 o` M`v H` [m•M çQ`M i`QÎM; "¢Q S?QM; [m•M çQ`MX * M? ;B[#B M +ªM? ç [m®+ M
 +?•M +?QM?- i`QM; [m•M ç°B ç [m®+ +| mv p¼M; +U+ HÈM- ç²M; i?lB +kM; H` #`
 >ÆM M[- æ¶ .mv iÈB H9+ M`v i?` b€i T?ÁM; imv M- K M; i?•M T?"M ç¢B i?¬M
 _QbiQ+F iQÈM; [m•M iU KbM? iÈB ç•vX
 J` R p` [m•M çQ`M i`QÎM; F?€+- [m•M çQ`M G¬B h?¬M \*?B hB M KÈB i?`M? H`T @
 iU KbM? çB +MM;X
 hU ?² i M FB i`QÊ+ K†i æ¶ .mv +kM; #B i k M; QlB [m M ? +SM; M?„+- /Si F?Q€i
 i`®M i`QM; T?O i?®M; bQ€B F?¬M; H° /B M
 h` M i?U+ i - æ¶ .mv ç M ç•v R M;`v +ÁM +?Q ;†T [m€ p` HT v iQÈM; [m•MX
 h®B [m H9+ æ¶ .mv ç M- +kM; H` _QbiQ+F iQÈM; [m•M ç|M iB T ?„M- HT v ?¬K [n
 F?€+ t2K tûi- F?¬M; +| i`QM; i?`M?X
 E?¬M; i?'v +kM; F?¬M; +-M i?'vX æ¶ .mv +`M; F?¬M; +-MX
 h`€B H¢B M;?2 \_QbiQ+F iQÈM; [m•M i? M i?Î- æ¶ .mv i`QM; HÁM; +| +?9i #'i M- M
 M`v M|B,
 @ hQÈM; [m•M h? ;BÈB M`v F?¬M; +| T?€Q ç`B #'i F?ª t•K T?¢KX *?Q iÈB #•v ;E
 æSM; Î i` M iQÌM; i?`M?- æ¶ .mv +kM; ç½ M?bM çO `²BX
 S?ÁM; imv M M`v /Q KbM? ç´ p`Q HQÊM; HÈM FBK i X L| çQ+? t€+ ç€M; ;B€- çO +
 J` ç|M; [m•M # M i`QM;- +kM; H` "¢Q S?QM; [m•M çQ`M bS+ +?B M ç'm +U+ K¢M
 h?¬M *?B hB M KÈB i?`M? H`TX

æ çªK #ªQ iQM? ç°+ H" T +O F?¬M; [m•M ç [m®+X a m F?B iÈB ç•v- ç M T?Q M
Í ç| pW FB M i?B i i®i óh`K bÍ F?¬M; [m•MôX

@ hQÈM; [m•M ççB M?•M5

æ¶ .mv M?bM _QbiQ+F F?¬M; M|B +•m M"Q- +QÌB,

@ h K M; iÈB R T?¬M p,M FB M +U+ F€ #Q K"iX S?¬M p,M FB M M"v +?d i` Q +?
æQÆM; M?B M- b m F?B ç¼+ +| [mv M iB i H° +?Q i?O ?ç i•K T?9+ iQM M?B KX
çB M ?ç- ç•v p®M H" iBM iS+ i`¼M ççB- HQ H„M; M m +¬M; #® b) F?B M [m•M ç°
+~M i?"M ?"M? bUX "•v ;BÌ- H" H9+ FªQ M;?B K M,M; HU+ F?®M; +? [m•M ç°B +C
+O +?9M; i H" ´M ç`M? HÁM; [m•MX

oW M|B- æ¶ .mv pW p¶ M;U+X

@ S?¬M p,M FB M M"v Î i`QM; H²M; M;U+ i X *?9M; i +| i? [m v p T?O i?®M; bQ
HÁM; pÈB T?ÁM; imv M M"vX

_QbiQ+F i`-K K†+ R H€i- `²B M|B M?Ä,

@ æ¶ .mv- b„T +?B M i` M? TªB F?¬M; \ h ?B m- ç [m®+ H" K M?B m +?mv M M?
ççB +?B MX *?d H" i F?¬M; #B i- ç`+? M?•M +O +?9M; i H" B\ h` M ççB HK+ T?
*?ŠM; H) pb ç®B T?| pÈB K'v +QM K i?9\ h ç½ ibK ?B m `i M?B m- M|B +?mv M
#° i?®M; bQ€B içB ç ç¬X h'i +ª ç m F?¬M; #B iX

@ h K M; iÈB T?¬M p,M FB M #Q K"i M"v- +| i? ;BªB ç€T M;?B p'M +O M;`B æC
æçB +?B MX

æ¶ .mv +QÌB- M?QM; i`QM; K„i F?¬M; +| iB m w- +?d +| M;?B K i9+X

ddjX *?QÆM; 8jR, "ªQ h`¼M; UçQçM RV

h?•M H" M;¬B b Q KÈB M´B i` M +?QM? ç" M ç [m®+- R i`QM; i K ççB M?•M pQA
M?B m / M? ?B m M?Q, iQÈ+ p` #€ iQÈ+ ç [m®+- i`mM; iQÈM; iQÈM; ç [m®+- [m
h?¬M *?B hB M çQÆM; M?B M- i`QM; M?[M; / M? ?B m M"v- +ÁM R +€B Qi M?B r
i?O +O ;B i°+ ?Q hmHBTôX

J" ç€M; +?•K +?¼+ H"- K†+ /M F?¬M; Qi M;QÌB ç½ #B i p` HT v iQÈM; [m•M M"v F
iWM; ;†T [m ç®B i?OX æ M M,K jj im´B- KÈB H" H-M ç-m iB M +MM; æ¶ .mv ;†T

*?mv M M"v- F?¬M; TªB `i i?9 p`- +kM; `i pB /B m b Q\

k M;QÌB H-M ç-m iB M ;†T K†i ç€M; H) TªB H" k M,K i`QÈ+- F?B iB m /B i [m•M ç
pšM H" bQ çQ" M i`QÎM; pQÆM; i?"M? +~M p [m•MX

J" F?B ç|- ?„M i`QÈ+ K†i æ¶ .mv #`v` p K†i iU + Q iU ççB- F?¬M; +?"Q K" çB H
ói` M? +¬M;ô

E?B æ¶ .mv iWM; #QÈ+ çB H M +?QM? ç" M- +| i? M|B- HT v H" M;QÌB /mv M?"i
+?9i Qi iW i v ?„MX G-M ?„M çQç i +¬M; FB - h?¬M ?Q" M; iY M;¬K ç²M; wX J" b m
+kM; TªM FQ+?- h?¬M ?Q" M; iY v M H†M; /mv i`b p` [m•M M?•M ç [m®+ KÈB M

L m M?Q p"v M;QÆB +?Q `M; HT v H" R M;QÌB i` im´B ç„+ +?Q- M;çQ KçM F?¬M
T?çK b B H-K`²BX

G-M ç-m iB M æ¶ .mv ;†T ;½ ;B ?Ä M"v- i`QM; HÁM; +kM; TªB ;B"i KbM?X

HT v jj im´B555 hW iQÈM; KçQ K" M|B- ?„M ;B" /†M ?ÆM M?B m bQ pÈB im´B i?
+| M;QÌB iBMX

Zm M i`¼M; ?ÆM H`- æ¶ .mv ç½ iWM; ;†T [m 2K ;€B ?„MX o`XX pQÆM; T?B iQÆ
iB m i?Q . BbvX hW iQÈM; K¢Q K` M|B- p` HT v iQÈM; [m•M M`v F?¬M; F i?W ;2
+O ?„MX

HT v M;k [m M `i çQ M +?QM? @ M?QM; +?d H` ;¬M çQ M +?QM? K` i?¬B- bQ pÈ
H¢B- ?„M +| R i?•M i? +QÌM; i`€M;X GQM; i?ŠM; i„T- p B `°M; - M;|M i v i?¬ iQ`
H` [m•M M?•M +¬K FB K +ªM,KX

h`QM; K„i ?„M æ¶ .mv M?bM i?`v ó#bM? ioM?ôX

"bM? ioM? M?Q p"v imv i F?¬M; T?ªB ;Bª pÎ- K` H` i`QM; ?Q`M +ªM? i`QÌM; F€ F
i?|B [m2M óF?¬M; [m M i•K ç M i?„M; #¢BôX

oÈB p` ç®B i?O M`v- æ¶ .mv +kM; #B i ç¬B +?9iX h`QÈ+ ç•v i?ìB i? M? MB M- ;B
[m€ i®iX h?ìB i` b®M; +| +?9i ;B M M M- F?¬M; T?ªB +m°+ b®M; ;B`m +| +O +Q
>„M ç½ iWM; +?`m [m bU çª FQ+? +O ;B i°+ ç®B ç`+?¬ ç°i M?B M R #QÈ+ H M i
M;°X

L|B i? M`v, p` HT v iQÈM; [m•M- i`QM; i?ìB ;B M F?|¬ ,M m®M; +¬M FB K +?Q M
•M? K„i +O ?„M- bQ pÈB ç iY ;B i°+ [mv M [mw- +| i? K p`B T?¬M FB M M;?`X
>„M imv i F?¬M; T?ªB M;QìB #W #½B FB m M;¢QX æ¶ .mv +| i? F?ŠM; ç`M? çB
"•v ;Bì ;†T K†i- i¢B T?O i?®M; bQ€B T?ÁM; imv M E bT2`bFvX

k H½Q ç¢B +O [m•M ç°B T?QÆM; #„+ ç [m®+¬ _QbiQ+F iQÈM; [m•M p` [m•M çQ`
*?B hB M @ HT v iQÈM; [m•M- +MM; M;?2 æ¶ .mv ç¼+ K"i H M? +O L?B T *?QM
S?¬M M°B /mM; K"i H M? M`v- æ¶ .mv ç½ #B i i`QÈ+, p pB +i°B /•M t•K H`M i`Q
L?B T *?QM? pQÆM; ç½ ?QÈM; k p` i?®M; bQ€B [m•M bU T?QÆM; #„+ Ov M?B K
L°B /mM; T?¬M p,M FB M M`v F?¬M; i? M;?B M;ì H` +U+ F€ FBM? M;QìBX *| i? M
æ¶ .mv +| i? iQÎM; iQÈM; - î i?ìB ç¢B M`v- M?•M HQ¢B ç½ H` +?9 i +O ç¢B HK+
?Á #bM? K`v i`,K M,KX .M M;šm M?B M +| +?9i +?B M i` M?¬ M?QM; ç m H` pÈB
#„+¬ ?Q†+ /•M #ªM tS L K .QÆM;X > v pÈB [m•M T?B i +€i +SX

hW KS+ ç| M;mv ?¢B- M?[M; i?S M`v ç m F?| H`K ç [m®+ / Q ç°M; +,M +ÆX >Æ
M?[M; ç`+? M?•M M`v- Qi M?`i +kM; H` +QM M;QìBX

L?QM; ;Bì H¢B #`i ç²M;X

"¼M ?¼ çQÊ+ #B i- `i M? M?¬ b) tm`i ?B M F ç`+? +QÌM; ç¢B iW M;`M M,K i`QÈ+
#B i +?9i M`Q p /` i°+X G` M;Q¢B i°+ +?•M +?QM?¬ F?¬M; T?ªB M?•M HQ¢BXX T
G` [m€B p"i5

*€B iW M;[M`v ?ŠM H` t2K `i i?Ä ç€M; çBX

æ| H` R +€B +? M? H +? i•K Hw iQ HÈM @ +€+? t M?Q b¬M; pÈB #B M p"vX

L?[M; [m•M M?•M /kM; +ªK +O ç [m®+ F?¬M; bÊ i?B i F} i?ªQ M;mv MX "ìB pb /M
M;QìBX L m M?Q ç®B i?O F?¬M; T?ªB ;B®M; HQ`B +O KbM?¬ +?d bÊ K¶B HQ`B ç
+? X

h•K ibM? M?Q p"v¬ ;B®M; FB T i`QÈ+ +O æ¶ .mv iQÎM; iQÈM; M;QìB M;Q`B ?`M?
_QbiQ+F iQÈM; [m•M i?¬M b„+ F?¬M; çQÊ+ i®iX o` iQÈM; [m•M M`v M?„K +?†i K,
J` #B m ?B M +O HT v H`K æ¶ .mv T?ªB M?bM ?„M #^M; +QM K„i F?€+, M;QìB M
#B M ?| - pŠM H` #° /€M; H¢M? M?Q #,M;X

@ L?[M; çB m M`v H` i?"i\

.M p,M FB M ç½ +! Fw i M +O +?QM? h?-M ?Q" M; iY- _QbiQ+F iQÈM; [m•M pšM ?
 @ hQ" M #° ç m H" i?"i5
 æ¶ .mv i?ªM M?B M M!B,
 @ L?B m M?'i +ÁM MY M,K- b) +! ?"M; p¢M Hk [m€B p"i M?Q p"v- iW`WM; `K #,M
 ç`+? M?•M +O +?9M; i @ +kM; H" ç`+? M?•M +O iQ" M M?•M HQ¢BX JK+ çQ+? +C
 +?9M; i - K" H" ;B i b¢+? +?9M; i X æ•v F?¬M; TªB R ?²B +?B M i` M? i?¬M; i?C
 [m•MX
 HT v H9+ M"v çSM; H M- +¬K H'v p,M FB M i`QM; i v _QbiQ+F iQÈM; [m•M M?bM
 p"Q M;¼M HY i` M +•v M M ç®iX
 @ *¬M; iQÈ+ ç¢B M?•M- i?dM? M;"B p #€Q pÈB çB M ?¢- +?9M; i ç½ iB T M?"M
 +¬M; i€+ +?m~M #` +?B M ç'mX
 :B¼M; HT v M;?2 `i´MX
 æ¶ .mv M;?o i?-K óç•v H" R ;½ K€m H¢M? i`ÌB bBM?ô
 @ o T?QÆM; /B M HÁM; [m•M F?¬M; +-M HQ H„M;X
 _QbiQ+F +kM; +! i?€B ç°,
 @ "¢Q S?QM; [m•M çQ" M H" #S+ iQ`M; b„i +O ç [m®+X GQM? +O i b) F?¬M; F
 HQ¢MX
 @ h®i- i `i M i•KX
 L?B K pK +O æ¶ .mv +QB M?Q ?Q" M i?"M?X *€B +-M i?¬M; #€Q ?„M ç½ #€Q- iB
 M?Q i? M"Q- + K çQ M iBM iS+ F?B H¼i` b) F?¬M; ;•v M€Q ç°M; H" +-M; i€+ +O
 *ÁM p æ¶ .mv L?B T *?QM? pQÆM; +® w F?¬M; ?v p¼M; ?„M M?9M; i v p"Q +?m
 .mv +kM; F?¬M; Î H¢B +?¶ M"v M?9M; i v H"K ;bX

dd9X *?QÆM; 8jR, "ªQ h`¼M; UçQ¢M kV

L?QM; - ?„M pšM #Q K"i ç K R T?-M iBM? #€Q M!B +?Q _QbiQ+F iQÈM; [m•MX " Q
 ç¢B "¢+? >" a-m i`mv M iBM +?Q ?„M- KB m iª R p" B bS+ +?B M ç'm +O i°B /•MX
 @ L?[M; i M [m€B p"i M"v i?•M ?bM? +Q`M; ç¢B- #¼M +?9M; çQÆM; M?B M H" /½
 iQ" MX *?9M; i +! pk F?Q +Q`M; ç¢B- p'M ç /mv M?'i- +! H) ç M iW #-m i`lBX
 æ¶ .mv +Q`B F?´,
 @ *,M +S iBM iS+ ç€M; iBM +"v- #¼M +?9M; +! H) +! çQÊ+ R +?B F?¬M; [m•M F?"M
 @ *?Q M M M/`2 #•v ;BÌ K M; iÈB +?B bQ çQ" M ç¼+ H" T h•v "„+- i¢Q i?"M? ``Q +
 i \
 HT v t2M p"Q,
 @ æ•v H" R +?BX
 @ E?¬M; [m•M\
 @ G" M?Q p"v ç!5
 æ¶ .mv HB + K„i M?bM ç®B i?O,
 @ >v p¼M; +€+ M;QÆB +! i? i" M /KM; i®i +?B F?¬M; [m•M M"vX h`QM; iQ HB m i
 +?B M +O F?¬M; [m•MX *ÁM +! `i M?B m š- M?[M; +€B M/`2 iQÈM; [m•M +kM
 pÈB M? m çBX HT v +MM; _QbiQ+F iQÈM; [m•M- i iBM iQÎM; k M;QÆB M?'i ç`M

@ L;Q" B` +ÁM R iBM iS+ i®i- ?¼+ pB M K T?€T bQ ç [m®+- iW 9 M,K i`QÈ+ +| M
ç½ i®i M;?B T- ç½ iÈB H9+ ç®B i`"M`²BX >¼+ pB M K T?€T +kM; ç†+ +€+? +?Q
i?`ìB ?¢M5 æQÆM; M?B M- i`QM; j ? v 9 M,K- ?¼ F?¬M; T?ªB H" K T?€T bQ + Q
i`mM; +'T K" i?¬B- ç b® pšM H" K T?€T bQ +'T i?'TX L?QM; /M b Q +kM; H" ç°
M[F?¬M; ;B®M; i`QM; /o p½M; - J S?€T +¬M; ?°B T?€B K T?€T bQ iÈB i`Ê +?B
ç m i`mM; i?"M? pÈB ç [m®+X "¼M ?¼ M;?2 H M? i?®M; bQ€B R +€+? p¬ çB m F
ç°B ç [m®+ +?•M +?QM? +MM; K T?€T bQ ?ÊT ç²M; i€+ +?B MX

æ¶ .mv +Q`ìB M|B

_QbiQ+F +kM; + Q ?SM;;

@ Zmª H" iBM i®iX *| K T?€T bQ i`Ê +?B M- +| i? ;B9T çQÊ+ `i M?B m pB +X

@ L?[M; i M [m€B p"i M"v +kM; +| +?OM; i°+ K ?B m K T?€TX

æ¶ .mv i?Î /"B,

@ æB M ?¢ v m +¬m +€+ M;QÆB F?®M; +? i®i HÁM; [m•M p" bo F?QX J" b m k i
+?mv M M"vX .•M ;B M F?šM; ç`M? b) +| +?9i F?¬M; v MX *?d +¬M [m•M ç°B ´M
+¬M HQ H„M; #'i +S +?mv M ;bX >ÆM M[- ç M H9+ ç| - J S?€T +¬M; ?°B- >B T >
çB M ç m b) ;B9T +?9M; i X .M b Q- ç•v H" R ?²B +?B M ç'm [m M ? ç M iQ" M i?

@ hQ" M #° M?•M HQ¢B

L|B tQM; M?[M; H`ìB M"v- i`QM; HÁM; æ¶ .mv +| +ªK ;B€+ Km®M #"i +Q`ìBX

L?B K pK +O æ¶ .mv- iÈB ç•v +QB M?Q ?Q" M i?"M?X

*¬M; i€+ F iB T i?m°+ p k p` iQÈM; [m•MX a m F?B ?Q" M i?"M? M?B K pK- ?„M T

L; v H9+ ` çB- ?„M M?`M F?¬M; çQÊ+ R H¬M M[[m v p iQ`ìM; i?"M?X L?bM i?Q
bU +U+ K¢M? +O ç [m®+

hQ`ìM; i?"M? +?„+ +?„M- HQ" B M;Q`ìB +| pk F?Q +?B M i` M? b€i i?QÆM; K¢M? K)
_QH M/ ç [m®+- +ÁM +| F?¬M; [m•M pQÊi i?`ìB ç¢BX

hQ`ìM; + Q ?"Q b•m X

J¢M? M?Q p"v- ?šM H" +| bS+ M;;M M?[M; i°B /•M +Q`ìM; ç¢B M"v

æ¶ .mv M?bM R H¬M +m®B +MM;- M?ªv tm®M; iQ`ìM; i?"M?- i`Î H¢B t2 M;U [m v p

h`QM; H9+ ç| - ç®B i?O +?QM? i`` +O ?„M- iQÈM; HT v tm"i ?B M i` M iQ`ìM; i?"M
HMM; M?bM ç°B t2 M;U çB t /¬MX

a m ç| - ?„M M?bM [m R ;½ T?| i?O [m•M # M +¢M?- ?ÄB,

@ k M;"v i`QÈ+¬ +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT pW iÈB- _QbiQ+F iQÈM; [m•M +| T?ªB i†M
[mw\ L;Q" B` +ÁM R #ªQ K½\

@ æ9M; i? ç¢B M?•M X L?QM; +kM; F?¬M; +| ;b F?€+X _QbiQ+F iQÈM; [m•M +M
`i i®i- i†M; R #° €Q ;B€T p" R +QM M;U +kM; F?¬M; ç€M;;bX

@ E?¬M; ç€M;;b5

HT v M?9M p B /MM; M;[F?Q #bM? i?ªM #ªQ,

@ L;QÆB pB i M; v +?Q R T?QM; i?Q- H'v i M i - i`bM? #€Q L?B T *?QM? pQÆM;
i?` b€i T?ÁM; imv M E bT2`bFv- i`QM; [m€ i`bM? #Ä`ÆB M?B K pK- M?"M ?®B H

@ X

h M T?| i?O [m•M M;•v M;Q`ìB- R H9+ b m M?Ä ;B¼M;;

@ æ¢B M?•M- R +QM M;U pÈB R #° €Q ;B€T- M?Ä M?Q p"v +kM; iQM? H" ?®B H°\

@ *S pB i M?Q i M|BX

HT v i?^M M?B M M|BX

oW M|B- ?„M p`M i v p`Q i?`M? iQ`M; M?bM +QM çQ`M; T?Q t - i?Î /`B,

@ L;QÆB F?¬M; ?B mX S?¬M p,M FB M K`i +€Q M`v- ç®B pÈB +¬M; iQÈ+ ?Q hmH
h ?B m- çB M ?ç ?B m- K`F +^æ¶ .mv +| #B i +kM; +?d +Q`B R iB M;X L?QM;-
+¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT F?¬M; ?ÊTX oB + M`v M;QÆB F?¬M; ?B m çQÈ+X

o` ç [m®+ iQÈM; [m•M M`v- i` M p K†iHçM? HMM; H°` R iB +Q`B F?`,

@ h p` æ¶ .mv p®M F?¬M; T?^B ç`+? M?•M- +?d pb L?B T *?QM? pQÆM; ?v p¼M
?„M i`Î i?`M? ç`+? M?•MX

æ¶ .mv +kM; F?¬M; +| i`U+ iB T i`Î p ç ç¬- i?U+ i ?„M p T?Q M K R çQçM- ç
M/`2 X

Í ç| - æ¶ .mv #Q K`i ;†T M/`2 X

@ *?B [m•M ç°B M`v ;B`F?¬M; T?^B [m•M ç°B +O i M[X

æ¶ .mv R KbM? i`QM; T?ÁM;- ç®B K†i pÈB M/`2 M;?B K i9+ M|B,

@ L?QM; i +`M; HQ H„M;X .M b Q ç°v +kM; H`R +?B F?¬M; [m•M FB m KÈB- ç [m
bQ€B M`Q +| FBM? M;?B K +?d ?mv5 h `i HQ H„M;X L m bY /KM; HmM; imM;- b)
ç°BX h?“K +?Q H`K #BM? HQM? M?“M H`v +€B +? i p¬ M;?o 5

æ¶ .mv M?bM M/`2 ,

@ L;QÆB K†+ /M tm`i i?•M [m•M çQ`M "çQ S?QM;- #° ?ç _QbiQ+FiQÈM; [m•MX *
+~M- M?QM; M/`2 iQÈM; [m•M - M;QÆB /M i? K /U b€M; +? +?B [m•M ç°B M`v
+?•M +?QM? i`^B [m i€+ +?B MX \*?Q M M i pB i` +€B M`vX

æ¶ .mv ;B Q +?Q M/`2 T?¬M pB i i v +O +?QM? ?„MX " Q ;²K i•K ç„+ æ¶ .mv pÈ
+ÁM +| w FB M M M bY /KM; ` b Q ç +| çQÈ+ i€+ /KM; i`M; F iX æQÆM; M?B M #
/mv M?`i /MM; F?¬M; [m•M içB +?B M i`Q`M; h•v „+ iB m /B i T?^M [m•MX

@ J`v i?S M`v H`i M;?o` - i F?¬M; ;B Q +?Q _QbiQ+FX `ÎB /M b Q ?„M ?ÆM i |
F?B M ?„M T?^M +^KX L?QM; M;QÆB i?b F?¬M; p`M ç ;bX L;QÆB H`#^M; ?[m +
M,K- M;QÆB ?B m `ä i - i +kM; ?B m `ä M;QÆBX

@ J†+ /M M?B i F?Q +¬m +O +?9M; i ç½ i?`M? i?K+- M?QM; H`K HU+ HQÈM; F?¬
v m ÈiX æ¬m iB M #`F?Q ?"m ^M? ?Q`M; [m€ M†M;X L| F?¬M; T?^B pk F?Q i€+
h?S k- /QÈB ibM? ?m®M; [m•M ç`+? F?¬M; `ä HU+ HQÈM; F?¬M; [m•M- M| b) H`p

@ L?QM; i Km®M M;QÆB ?B m- ç`+? M?•M +O +?9M; i ç²M; /çM; +kM; +| F?¬M;
p`M?B m ?ÆM +?9M; i - +| i? çÆM ç°+ +?B M ç`m K m H X *| H„M,M; +?B M ç`m
F?Q +¬m- i?2Q i +?d i?Q+? ?ÊTi€+ +?B M pÈB KK+ iB m i` M K†i ç`iX >ÆM M[M
v m Èi- F?B #|M; F?¬M; F?Q #`i`M ?çB b) F?B M F?Q +¬m `ÆB tm®M;X h`QM; +?
HÈMX ob i? - i M;?o F?B bY /KM; F?Q +¬m- M M i`T i`mM; p`Q b® HQÈM;- iB M ?
+O ç®B T?QÆM;X L m ;†T M?|K F?¬M; [m•M +O ç®B T?QÆM;- H`T iS+ +?Q F?Q
F?¬M; i?B m bS+ +?B M ç`m ç®B F?¬M;- ?ÆM M[ /B +?mv M +?“K +?çT b) i`Î i?`

dd8X *?QÆM; 8jR, ^aQ h`¼M; UçQçM jV

M/`2 iQÈM; [m•M +?•M i?`M? M;?2 w FB M +O æ¶ .mv- `²B ?ÄB,

@ L?Q p`v- +¬M; iQÈ+ ççB M?•M i?S H¶B i M|B i?ŠM;- /QÈB i`QÈM; +O M;`B +|
h?B M >`5

L? [M; F} bo + QÐB + ?´B # v M˘v- i`QM; K„i i + | ç O M? M? M? M- ç²M; i? ÌB pšM + |
b Q M; ¨B F?¬M; ç2K iB m ç°B S?€+? h?B M >´

@ a Q F?¬M; +®M; ?B M +?Q [m•M ç°B ç [m®+ \ M; QÆB +ªK i?•w i Q+? F, \
æ¶ .mv + QÌB F?´X

M/`2 F?¬M; M!B ; b- +?d v M H†M; M?bM æ¶ .mvX

@ "ˆM; ?[m + O i 5

æ¶ .mv p¶ p B M/`2 iQÈM; [m•M,

@ L; QÆB F?¬M; ?B m iB m ç°B S?€+? h?B M >´ i`•M [mw KQ+ M˘Q5 >ÆM M[b®
hmHBT +?d + | 9yy M; QÌBX >ÆM M[- pb + | +?9i M; mv M M?•M ç†+ i?M i F?¬M; iB
M v ç½ p¬ T?QÆM; iB T iK+ bªM tm'i5 L!B +€+? F?€+- ç•v H˘ R ç°B F€ #BM? F?¬M
HQÈM; HÈMX æ½ H˘ F€ #BM?- F?¬M; i? /MM; içB +?B M ç'm i?¬M; i?QÌM; X hB
b) F?¬M; /Q /U +?Q F} bo çQ˘M S?€+? h?B M >´ tm'i FQ+?- ; B Q +?Q M; QÆB bY /
TªB H9+ +?B M i` M? KÈB #„i ç-m X L; QÆB ?B m +?Q \ "ÎB M! [m€ [mw ; B€X *?S
SªB çÈB +?B M i` M? ç M R ; B B çQçM M?´i ç`M?- +?9M; i ?B m `ä ç®B T?QÆM
ç`+?X G9+ ç! F} #BM? S?€+? h?B M >´ KÈB + | i? tm'i ?B M- H˘K R +?B F€ #BM?
M?´iX

oW M!B- æ¶ .mv pW +QÌB F?´,

@ h K˘ + | R pçM F} #BM? S?€+? h?B M >´ - ç½ bÈK +´T +?Q M; QÆB /MM; `²BX

@ æ€M; iB +- ?¼ F?¬M; TªB [m•M ç°B #bM? i?QÌM; X h?2Q i ç€M? ; B€- ?¼ ?ŠM

L?bM #B m iB M? + O M/`2 i?´i p¼M; - æ¶ .mv i?Î /`BX

M/`2 `´i i?´i p¼M; - #´i [m€ F?¬M; TªB #´i K½M pÈB æ¶ .mv K˘ H˘ R HQçB #´i ç„+

aQ pÈB M; QÌB F?€+ #´i ç²M; - ?„M Î h•v „+ k M, K- M?bM i?´v +?B [m•M ç°B +QÌM;
?bM? çB F?¬M; i?´v #!M; - + | M, M; HU+ +Æ ç°M; bB m +´T @ S?€+? h?B M >´ F} b
?•K K°5 h?•M H˘ iQÈM; [m•M- B +?ŠM; ?B p¼M; KbM? + | R +?B [m•M ç°B i?¬M [m

@ h®i H„K- M; QÆB +kM; F?¬M; +-M [m€ HQ H„M; X h ?B M ; B! ç½ + | R F ?Qç+?
+¬M; - [m p˘B M, K +?9M; i b) +?•M +?QM? + | çQÈ+ R +?B F?¬M; [m•M F?´M; H²5
S?€+? h?B M >´ F} bo çQ˘M +kM; F?¬M; F?€+ #B iX

oW M!B- æ¶ .mv pW M; ?o iÈB p` aQ i?Smi?B m MB M i`QM; ç ç¬X

L?QM; æ¶ .mv pšM +?Q M/`2 R T?¬M H p"iX

@ L; QÆB #B i wB2; 2 F?¬M; \ G˘ ç iY J S?€T ?¼+ pB M- +kM; H˘ ?¼+ bBM? bÈK M
bÈK M?´i + O S?€+? h?B M >´5 >„M iWM; çªK M?B K ?m´M Hmv M H9+ ç-m +?Q F
b m p˘B M; v- ?„M b) +MM; Ry M; QÌB ç M pÈB M; QÆBX Ry i?˘M? pB M S?€+? h?
i` M; #` ?çM; M†M; X *QB M?Q i çB m içK +?Q M; QÆB R HU+ HQÈM; +Æ ç°M; X >A
pB M ç-m iB M + O S?€+? h?B M >´5 æ m H˘ F?¬M; F} bo FBM? M; ?B K T?QM; T?
T?€T ç [m®+X L!B +€+? F?€+- ?¼ F?¬M; +?d H˘ F?¬M; F} bo- +ÁM H˘ K T?€T b
T?€T bQ- +°M; pÈB / M? ?B m S?€+? h?B M >´ F?¬M; F} bo- HU+ HQÈM; Ry M; QÌ
b) + | i€+ /KM; HÈM5

æ¶ .mv M!B ç M çQçM M˘v- M/`2 p K†i p mB KWM;

@ h?"i i®i [m€X

@ L?QM; i + | R v m +-m- M/`2 X

æ¶ .mv HÌB M!B i`Î M M M; ?B K i9+ /`i?QÌM; ,

@ h +?Q M; QÆB Ry M; QÌB- F?¬M; TªB ç +?Q M; QÆB H˘K p"i ?v bBM?5 *˘M; F?
TªM; imv M ç®B T?QÆM; 5 h +?d +?Q M; QÆB /MM; p˘Q K°i p˘B M?B K pK ç†+

i`M i?QÆM; M;mv ?B KX >¼ +| [mv M F?€M; H M? M;QÆB- M;QÆB `ä +?S\ h +?
+?QM? H` ç ?¼ ?¼+ ?ÄB FBM? M;?B K +?B M i`QÌM;- /MM; €M? K„i- H¶ i B +aK
R #° T?QÆM; T?€T i€+ +?B M p` +?B M i?m"i +?Q F?¬M; [m•MX Ry M;QÌB ç m H`
i®i M?`i- M,M; HU+ ?¼+ i" T K¢M? M?`i- iWM; #BM? bo ç m H` iBM? M? Qm i9 M?`i
M`v +ÁM Km®M i`¼M; /KM;5 *?Q M M M;QÆB- M/`2 - M m M?Q M;QÆB /€K ç2K #
+?B M i?¬M; i?QÌM;- /MM; ç +?QM? /B M tmM; T?QM;- `²B ;•v` ? Q i`M- M m M
K°i M;QÌB- ?ÆM M[+? i R +€+? p¬ M;?o X M/`2 - i M?`i ç`M? b) ibK M;QÆB iQ
:†T ;Ð i¢B h•v "„+ ?ÆM ? B M,K- [m M ? +€ M?•M `i i®i- M/`2 ç®B pÈB +•m M;
+€Q +O æ¶ .mv- +kM; imv i F?¬M; +| +?9i M`Q F?¬M; ?"B HÁM;- ?„M +aK FQ+? M
@ *€K ÆM M;QÆB5 h M?`i ç`M? + K çQ M- HÊB /KM; i?"i i®i KQÌB i M F?¬M; i`m
G½Q h?B M`- +| S?€+? h?B M >´ F?¬M; i`mM; F} bo- +?Q /M H` /MM; ç i`BM? b€
i?O ?¢ +O i M?[M; +€B M?B i F?Q +¬m T?B ?"M? i?QM; i?a K` +²M; F M? K¢M?
@ GÊB /KM; i?"i i®i çB- KQÌB M;QÌB M`v i®i M?`i K°i M;QÌB +kM; çWM; +? iX L?
+| i? i`¼M; /KM;X L?`i H` wB2;25
æ¶ .mv i?Î /`BX
M/`2 v M H†M; M?bM æ¶ .mv p`B H¬M- ?®i M?B M ?„M i?Î /`B,
@ æ¶ .mv- F€i?"i- i +aK ;B€+ çQÊ+¬ M;QÆB i?"i bU F?¬M; M M Î H¢B ç ç¬X
>„M M?Qm K`v,
@ L?B i F?Q +¬m +kM; i®i- F?¬M; i`mM; F} bo +kM; i®iX L?[M; çB m M`v H` ç² /O
M`v +ÁM +| i? +| B ?B m`ä ?ÆM M;QÆB bY /KM; M?[M; i?S ç†+ i?M M`v i`QM; [
ç [m®+ F?¬M; M M ç2K M;QÆB ;B[i¢B h?®M; aQ€B #° i`QM; H`K M?[M; +¬M; i€
çB iÈB T?Q i`QÊ+¬ i`U+ iB T +?d ?mv M?[M; +?B [m•M ç°B M`v @ F?¬M; B ?B n
æ¶ .mv +QÌB `i +´ [m€B,
@ M/`2 - +?mv M M`v F?¬M; +¬M M|B M[X h?S M?`i- iW i`QÊ+ t2K` - L?B T*?QM
i i`U+ iB T +?QÎM; [mªM [m•M ç°BX h?S ? B i`i`ä`¬M; - i +kM; F?¬M; T?aB K°
T?QÆM; /B M +?d ?mv [m•M ç°B ç€M? ;B†+ `i M?B m M;QÌB bQ pÈB i + Q i v ?ÆM
+kM; ?B m F?mv i çB K +?QM? KbM?- i M;?o- i Î #° h?®M; bQ€B K°i i?ÌB ;B M
ç m i®iX
L?QM; F iB T- æ¶ .mv M?Ä ;B¼M; M|B R +•m,
@ L?QM; H`- b m M`v- M|B F?¬M; +?WM; +| +Æ ?°B- B #B i çQÊ+X
G9+ +?B i v- æ¶ .mv /MM; bS+ ¬K M/`2 R +€B,
@ "ˆM; ?[m +O i - i Km®M +aM? +€Q M;QÆB5 "ÎB pb M;QÆB +?d ?mv +?B [m•M
M;QÆB i`QM; +?B M i` M? +?d +| ? B F i [mª, K°i- M;QÆB bY /KM; T?QÆM; T?€T
M;QÆB bY /KM; [m•M ç°B F?¬M; ç9M; T?QÆM; T?€T +? i i?aK i`¼M;5 \*?d +| M`
F?¬M; T?aB F i [mª i?S k5 >ÆM M[- i`"M +?B M i` M? M`v b) H` i?aK F?®+ p¬ +M
i?`vX h M;?o- iW #•v ;BÌ ç M H9+ +?B M i` M? #„i ç¬m- b m ç| K°i i?ÌB ;B M /`B- +
+| +Æ ?°B ;†T K†i H¢B L;QÆB- #ªQ i`¼M; çB5 >v p¼M; H¬M b m H9+ ;†T K†i- M;

ddeX *?QÆM; 8jk, >mv i "° UçQ¢M RV

E F HQi i`Î i?"M? M;¬B b Q KÈB +O ç ç¬X

G` M;QÌB i?„M; i`QM; ç¢B ?°B Hm" M pä- ?„M +?B K çQÊ+ T?¬M i?QÎM; Ry p¢M F
K†+ /M i?U+ HU+ ?„M +?d +| +`T d- M?QM; /M b Q i?•M H` çQ`M i`QÎM; FB K F} b
i?'T [m€X

.Q ç| - .2`QM ?°B i`QÎM; H" T iS+ pmM; #9i- +?Q ?„M R +€B / M? ?B m F} bo +`T 3X

>ÆM M[- E F HQi +kM; +ÁM ``i i` - iQÈM; K¢Q +| i? ;¼B H` M? im'MX G B +| i?
 çQÊ+ [mw i°+ ç ç¬ ``i ?Q M M;? M? @ ç²M; i?ÌB K¼B M; QÌB ç m #B i- E F HQi ?b
 hmHBT +| p`B T?¬M; B Q ibM?X
 óh? M? FB K _QH M/ô F} bo çQ`M- i`QÊ+ K„i #B M +? ;²K 8y M; QÌB @ çQÆM; M?E
 HB M F?B K i®M i?®B HmB F?ÄB E} bo çQ`M- K`H` •K i?¬K `ìB çB- +?Q M M- b
 E} bo çQ`M #´bmM; K°i i M i?`M? pB M KÈB- i? v i? p`i`Q HHm HQm H¢BX
 J½ GQM; 5 *€B i M iWM; +MM; _ M/ HH F} bo i`QÎM; i?¬M i?€M? F} bo çQ`M; B Q
 +QÌM; ?½M- iWM; /MM; k i v F?¬M; #|T +? i; 'mX *€B; ½ K M `Ê M`v- #`i?m p`Q F
 h?m`M iB M K` M|B- +, M +S T?€M çQ€M +O æ¶ .mv- ?„M +ªK; B€+ çQÊ+ J½ GQM;
 F} bo çQ`MX \*?d iB + p`M F?Q ?„M [m€ FûK- K'v i`M ç¬m ç½; †T F} bo i`QÎM; i?¬
 L?QM; M m i?U+ bU i?U+ HU+ iQÆM; çQÆM; ç€M? M? m- +?d bÊ E F HQi +kM; +
 GQM; X
 L; Q`B ` - æ¶ .mv ç®B pÈB J½ GQM; ``i ?SM; i?9- #îB HU+ HQÊM; +Æ i? ;½ M`v i?`
 M; QÌB ?„M iWM; ;†T- +?d +| /QÐM; iY a2BM2 +O ;B€Q +?O J tKBKQb KÈB +| i?
 J†+ F i? M`Q- >B T>°B F} bo +O ç¢B HK+- /U p`Q H¬M Hm`M pã ç¢B ?°B M`v K
 v m ?ÆM H` /šM T?€i # M i`QM; ç [m®+ R ?²B F?¬M; F?Q i`T pã- K†+ F H` i?2Q
 ;B +?Q M€Q M?B i +kM; çQÊ+X h|K H¢B- M; v +ªM?[M; i? M? MB M [mw i°+ ç ç
 K†+ i` M; T?K+ pã bo tm'i ç¬m H° /B MX L?[M; #° H T?K+ [mw i°+ i`QM; /o p½M;
 HQ¢B i` M; T?K+ pã boX
 Zm M i`¼M; ?ÆM H`- /U p`Q i`M ç'm M`v- >B T>°B F} bo FB K çQÊ+ F?€M?B m
 F?šM; F?€B i†M; Ryy +?B M K½ i?QÊM; çšM; - +?Q F} bo çQ`M h? M? FB K _QH
 æ¶ .mv pW iW T?QÆM; #„+ [m v p ç ç¬- KÈB p iÈB M?` ç½ çQÊ+ #B i- p`E F H
 ç M +Y #€B T?ÄM; - K¶B M; `v ç m +?ì çÊB ?²B H•m i¢B T?O +¬M; iQÊ+X
 @ : #`B i?B m; B ``i i?Q+? + B i M FB - ?„M i?QÌM; H¬B FûQ p`E F HQi iB M bB
 hB m [mªM; B a M/v K°i K†i; B[M; U æ¶ .mv- K°i K†i +QÌB M|B,
 @ >¬K M v- p`E F HQi FB b€M; bÈK ç½ iÈB- #•v; Bì +?d bÊ +ÁM i`QM; b•M pÈB :
 æ¶ .mv ;`i ç¬m,
 @ >mbb2BM [m v p +?Q \
 @ æ½ p 5 >„M ?B M; Bì ?šM ç M; î i`QM; i?Q T?ÁM; +O M; `BX
 æ¶ .mv M; ?2 tQM; KdK +QÌB- M|B pÈB a M/v,
 @ JÌB F} bo E F HQi iÈB i?Q T?ÁM; +O i ;†T i X
 >mbb2BM b) M; K î i?Q T?ÁM; æ¶ .mv- i`QM; R; B M T?ÁM; F?€+X
 J†+ /M H M? i`mv M½ ç½ #Ä- M?QM; [m K'v M, K ç½ i?`M? i?|B [m2M `m `9 i`QM;
 æ¶ .mv [m v p i?Q T?ÁM; - M?bM i?'v >mbb2BM i`QM; b•M H m +?MB €Q; B€T +O
 bo +?•M i?`i K` M; ?B K i9+- #° /€M; +~M i?`M id KdX
 @ L; QÆB #B i F?¬M; \
 æ¶ .mv +QÌB M|B,
 @ h?•M H` F} bo + Q +'T- M; QÆB ?šM H` +¬M K'v M; QÌB ?¶ i`ÊX :B®M; M?Q H r
 M?[M; pB + M`v- M; QÆB F?¬M; M M H`K R KbM?X
 >mbb2BM M; ~M; ç¬m- M?bM æ¶ .mv çB [m€- F?¬M; +| # Q M?B m #B M ç´B- i?ªM
 @ *?mv M M; QÆB v m +¬m ç½ ?Q`M i?`M?¬ ç² [m M i`¼M; +O M; QÆB- i ç½ ç†i i

@ \$- i' i +^a i ? m " M H Ê B \
 æ ¶ . m v ; " i ç - m
 @ _ ' i i ? m " i H Ê B - F ? ¬ M ; B # B i i ç ½ H " K X * ? d H " - i M F B t 2 K ` ` ' i ç € M ; + ? i X
 @ ± 5
 @ G 9 + i ; B i ? „ M - ? „ M ç M ; / M M ; p k H U + m v ? B T R M [M ? • M X
 æ ¶ . m v ; " i ç - m ,
 @ h ® i H „ K X " ^ M ; ? [m - ç € Q ; B € T + O M ; Q Æ B t m ® M ; ç B M ; Q Æ B F ? ¬ M ; + - M H m +
 + ? m ~ M # ` + ? Q M ; Q Æ B K ° i p ~ B ç ² i ® i X h ` Q Ê + ? i K Ì B M ; Q Æ B ; † T R p ` F ? € + ? - ` ² B b ,
 p S i # Ä K ' v + € B T ? H B m i ` Q M ; i v M ; Q Æ B ç B X
 æ ¶ . m v M ? € v K „ i - + Q Ì B ` ' i ç „ + w X
 E F H Q i ç Q Ê + a M / v K Ì B ç M i ? Q T ? Á M ; æ ¶ . m v - i ` M K † i F ? ¬ M ; ; B ' m ç Q Ê + R i B
 * Y T ? Á M ; ç | M ; H ¢ B - æ ¶ . m v M ; ² B i ` M # " M - M ? b M E F H Q i + | + ? 9 i F ? ~ M i ` Q Æ M ; ,
 @ h ® i H „ K - i M ; ? o M ; Q Æ B # B i i K Ì B M ; Q Æ B ç M + | p B + ; b X * ? m v M i b M ? i ç €
 ? B M X
 o W M | B - æ ¶ . m v + ? d R + € B ? ° T ; ¶ p m ¬ M ; i ` M # " M ,
 @ æ ² [m M i ` ¼ M ; + O M ; Q Æ B Î ç • v X
 @ h # B i X E € i ? " i - M ; Q Æ B ? v p ¼ M ; i U K b M ? M ; Q Æ B ç ° M ; i ? O - M ? Q M ; p " v i ® M i
 i ? ; B 9 T M ; Q Æ B - M ? Q M ; / M b Q - M ; Q Æ B ? B M ; B Ì F ? ¬ M ; + | + ? S + [m M - + ? d + | + ?
 / U p " Q M ; Q Æ B ç M H " K i ? ® M ; H o M ? R + ? ¶ T ? Á M ; i ? O X L ; Q Æ B Q i M ? ' i T ? ª B T ? ' M
 + ? 9 M ; i F ? ¬ M ; + | i ? Ì B ; B M
 æ ¶ . m v M ? b M E F H Q i ` ' i + ? • M i ? " M ? ,
 @ h # B i # Q K " i + O M ; Q Æ B 5 " Q K " i ` ' i i ` ¼ M ; v m 5
 E F H Q i ? Q i R ? Æ B i ? " i b • m - ç B i Ê B # M # " M - M ? ' + + € B ? ° T ; ¶ H M - M ? b M i ? Q € M
 " M i ` Q M ; + | R + € B ç - m M ; Q Ì B X æ T ? Á M ; i ? ® B ` [- # M i ` Q M ; + Á M + | p ¬ B M ? Q M
 / € M ; + O ? „ M X
 L ? b M i ? ' v + € B ç - m M ; Q Ì B M " v i ` Q M ; ? ° T - E F H Q i b „ + K † i i ` Î M M ` ' i T ? S + i ¢ T - i
 ç ° M ; - b m F ? B + ~ M i ? " M T ? • M # B i ` ä " M ; - # M ç | M ; ? ° T H ¢ B X
 @ L ; Q Æ B + | i ? K M ; ç B X h M v M ; Q Æ B t Y i ` Q X
 @ h M Ê M ; " B 5
 E F H Q i + ? , K + ? 9 M ? b M æ ¶ . m v ,
 @ L ; " B ; B 9 T i # € Q + W m - M M i i ? B m M ; " B ` ' i M ? B m X
 @ h K m ® M # B i p # Q K " i + O a Q i ? S m X
 æ ¶ . m v i ? Î / " B ,
 @ L ; Q Æ B ; B Q M | + ? Q i - + Q B M ? Q ? i M Ê X
 E F H Q i K | + i ` Q M ; H ² M ; M ; U + ` R [m v M b € + ? M ? b M F ? € ` € + ? M € i ,
 @ " M i ` Q M ; M " v ? i X æ • v H " # 9 i F w H ½ Q b Q + O i H Q m H ¢ B F ? B + Á M b ® M ; X
 > „ M ç † i b € + ? i ` M # " M æ ¶ . m v - M ? b M i ? Š M ; p " Q K „ i æ ¶ . m v ,
 @ * ¬ M ; i Q Ê + ç ¢ B M ? • M - # „ i ç - m i W # • v ; B Ì - i H " M ; Q Ì B + O M ; " B X h Q M ? K ¢ M ; + O
 ? ² M ` i ? - +^a ç Ì B i ? m - M T ? K + M ; " B 5

dddX *?QÆM; 8jk, >mv i "° UçQ¢M kV

@ E€ i?"i M;QÆB F?¬M; +¬M H"K M?Q p"vX

æ¶ .mv i?Î /"BX

@ h #B i- pÈB ç¢B M?•M p"i M?Q M;"B K" M|B- M;"B i`M? F?¬M; +¬M R iB m M?•M
i pšM Km®M H"K p"vX h ç½ T?€i i? X

:B¼M; E F HQi`i +?•M i?"M?,

@ L;"B ;B9Ti ?Q"Mi?"M? M;mv M p¼M; HÈM M?"i çÌB ;B9Ti #€Q ç¢B i?MX

h M i` im´B [m"i +QÌM; M"v pW M|B- pW M•M; ?°T ;¶ H M- [m v M;QÌB F?QK
i?'T- KÈB #QÈ+ /"B`ÌB çBX

L?bM M;QÌB i? M? MB M`ÌB çB- æ¶ .mv i?Î /"B-`²B ç¼+ [m T?¬M b€+? M"v M; v

S?¬M b€+? M"v F?¬M; +?d +| M;?B M +Sm p aQ i?SmX h`QM; K„i æ¶ .mv- M| ;B®M
çÌB +kM; ;B®M; M?Q FB T i`QÈ+ ?„M iWM; i?'v i¢T +?Q ç` Hw [m®+ ;B X

E€ i?"i- #Q K"i p aQ i?Sm- +kM; F?¬M; F?¬M; T?S+ i¢T M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM;
i?'i #¢B- +?O v m pb ?„M Mm¬B aQ i?Sm +QM b B +€+?- F?B M iQ" M #° aQ i?Sm +

J" i`QM; +m®M b€+? M"v- p¢+? i`¬M #Q K"i bBM? ?¼+ +O aQ i?SmX

aQ i?Sm- i?U+ bU H" bBM? p"i ç i`SM; K" F?¬M; T?ªB bBM? +QM X

R +QM aQ i?Sm b®M; +?WM; ky M,KX aQ i?Sm k im´B +QB M?Q i`QÎM; i?"M?X *|
p" H¬M; +€M? +SM; `„M- K|M; pm®i b„+ M?¼MX æ²M; i?ÌB- +kM; +| i? bBM? b¬B

aQ i?Sm i`QÎM; i?"M? +| i? ç R H9+ 9 ç M e i`SM;- b m ç| H" [m€ i`bM? 'T i`SM;

"Q K"i HÈM M?"i- +?QM? H" +€+? +?Q aQ i?Sm +QM ,M H¬M ç¬m iB M5

*,M +S #9i Fw /Q H½Q bQ E F HQi HQm H¢B- ?„M iWM; i`QM; R +€B ç¬K H¬v T?Q
[m M? R ç` çB K aQ i?Sm iK ?ÊTX J¢Q ?B K iQM? K¢M; M?Q p"v T?€i ?B M R K" M

G9+ R +QM aQ i?Sm +QM pW KÈB T?€ i`SM;- H¬M ç¬m iB M +?Q ,M- +?Q m®M;-
+QM aQ i?Sm +QM T?•M`ä B +| M,M; HU+ ó+? K ô +O KbM?X

G½Q bQ +O E F HQi i" M K„i i?'v- K°i +QM aQ i?Sm i`QÎM; i?"M?- H¬M ç¬m iB M M
T?ªB M?Q K¼B M;QÌB iQÎM; iQÊM; K M; i?`i +QM K²B çQ p"Q KB M; i?9 MQM K"

óL| T?€ pÐ K|M; pm®i +O KbM?X æ2K K€m iQÆB +?ªv tm®M; M?"Q KB M; i?9 M
M;QÌB5 S?QÆM; T?€T Mm¬B /QÐM; M?Q i? - i +?Q iWM; M;?2 M|B iÈB- +kM; +
i` M i? ;BÈB M"v +| M?B m bBM? p"i- pQ /K M?Q M;U Mm¬B M;U - H" H'v b[iQÆB
K²B iÈBX *QM M;QÌB +kM; /MM; b[iQÆB +ÁM aQ i?Sm H¢B /MM; +?QM? K€m i

óob M;mv M M?•M M"v- aQ i?Sm +QM m®M; K€m +? K KbM?- +| T?•M KMB`i`ä`
i?U+ T?~K F?€+- +?d m®M; K€m +? K KbM?5ô

óJ" K°i +QM aQ i?Sm +QM- b m +?WM; k i?€M; m®M; K€m +? K - b) ôçQ¢M ?mv i
M;QÌBXô

óJ" Îi?ÌB F€ +?Q ,M ç†+ #B i M"v- aQ i?Sm çU+ i`QÎM; i?"M? i?QÌM; b,M #„i +QM K
+€B pb K'i K€m K" bmv v m- M M ÎH¢B b"Q ?mv iX h'i +ª i?U+ T?~K ç m /U p"Q a
_i ?B M M?B M- F? B [m®+ ?Q" M; ç M;"M M,K i`QÈ+- ?B m b B T?QÆM; T?€T M
i?Sm +QM ,M i?`i +€+ HQ¢BX L?QM; ?„M F?¬M; #B i- aQ i?Sm +QM F?¬M; +¬M ,M
i?¬B5

óa m k i?€M; m®M; K€m- aQ i?Sm +QM b) HÈM ?ÆM R +?9iX G9+ M"v +?9M; b) çb
i?€M; ç½ +| K¼+ `„M;- H9+ ç| ç½ T?•M #B i çQÈ+ B H" +? K +O KbM?X *kM; +
KbM? K M; p X L?Q i? - M m +| M;QÌB Mm¬B M'M; +?9M;- +?9M; b) +U imv i i?S+

+QM ç½ #„i ç-m b,M #„iX *MM; #-v çM tm'i T?€iX *?WM; k im' B i`QÎM; i?M?- b)
H½M? ç` +O KbM?Xô

óh?2Q bmv çQ€M +O i - M m Km®M i?m-M T?K+ /½ i?9 M?Q i? - +?d +| R +€+?X
aQ i?Sm- b m ç| içB H9+ M| KÈB bBM?- Mm-B M| #^M; ç² ,M F?€+X E?B M aQ i?S
+?QM? H` +? K L m F?-M; +,M #^M M| b) F?-M; ,M +€B ;b F?€+X L,K ç| ççB ç
M;m v M M?•M M`vXô

óo'M ç HÈM M?'i +?QM? H` H`K b Q +?Q aQ i?Sm +QM ,MX J` + -M i`€M? +?Q #¼
+ -M F?-M; +? i- F€ i?"i i?m-M ?| +?9M; ?ŠM H` F?-M; F?| F?,M H„K- +?d + -M ;
H` çQÊ+5ô

æ¶ .mv F?ûT b€+? HçB- Zmv M b€+? M`v- +?[ pB i`'i i?- p` t'm- ?B M M?B M p` H
F?-M; + QX L?QM; M°B /mM; M`v- pÈB æ¶ .mv K` M|B-+kM; +| ;B€ i` i?B M FBK

@ *| p T?^B FB K i`SM; aQ i?Sm5

æ¶ .mv i?Î /`BX

L?QM; i`SM; aQ i?Sm +kM; F?-M; / FB K i? X GQçB ?mM; i?9 M`v H` b®M; i?2Q ç
[m•M ç°B +kM; F?| i?„M;

"„i ç„+ /o- æ¶ .mv K`B iÈB >mbb2BMX

@ h?"itBM H¶B- #çM +O i - HçB T?^B H`K T?B M M;QÆB XçB T?QÆM; M K R +?

æ¶ .mv +Q`B F?´,

@ h + -M M;QÆB ;B9T i K M; p i`SM; aQ i?SmX \*`M; M?B m +`M; i®iX

a„+ K†i >mbb2BM pšM `i #bM? ioM?X

@ L?QM; i`QÈ+ F?B M;QÆB çB- i +| R T?-M H p`iX

dd3X *?QÆM; 8jj, >Q M L;? M? hB M o`Q h? :BÈB •+ J°M; UçQçM

G`K i`Á i`QÈ+ K†i >mbb2BM- æ¶ .mv iW i`QM; ;BÈB +?d +O KbM? H'v ` R K|M ç

J`m p`M; b€M; #|M; - KÆ ?² i^M ` +^K ;B€+ €T #€+?X

æ•v H` R #° ;B€T- R #° ;B€T ?Q`M iQ`M K`m p`M;X

h` M K¶B KB M; ;B€T i`K- iU ?² +| R HQçB ?Q p,M i`B bBM?- K¶B pÁM; ?Q p,M
M;?o ç†+ #B iX

æ•v imv i ç®B F?-M; T?^B H` p`M; - p`M; F?-M; i? +| ç° +SM; M?Q p`vX

•Q ;B€T ?Q H K` i`M M; "T +m²M; #çQ p` /½ i•K F?-M; FB K +? çQÊ+5 hçQ ?bM
M;Q`B K†+ M|- ç2K NyW iQ`M i?•M +?2 T?O ?bM? i?S+ +O M|- +MM; #'i +S F?®E
ççB HK+ #'i ç²M;X L?'i H` Kk ;B€T içQ ?bM? F?®B i`ÁM p` b„+ #ûM M?Q p`v- bQ
iQ`M F?€+ #B i- F?-M; +| HQçB K†i Mç b„i M`vX

>mbb2BM M?bM [m - M?'i i?B #B M b„+5

>„M +?,K +?9 M?bM iQM? +?'i #° ;B€T- K`m p`M; b€M; #|M; X

@ æ•v F?-M; T?^B H` FBK HQçBX

>mbb2BM i?'T ;B¼M; M|BX

@ æQÆM; M?B M F?-M; T?^BX

æ¶ .mv +Q`B ç„+ w,

@ h î i` M K†i i? K p`Q K°i p`B K T?€T M| +| iQM? M,M; T?ÁM; M;U p"i Hw tm'i /`+? K T?€T +QÌM; ç¢B5 æ2Q M| H M- +QB M?Q M;QÆB;†T T?ªB ç®B i?O H` K HQÊM; K T?€T #bM? i?QÌM;X

@ æ•v H` pªv `²M;\

@ oªv +O >Q`M; EBK HQM;5

æ¶ .mv #´ bmM; ,

@ L;QÆB ?ŠM H` #B i- H½Q ;B` €Q t M? ;B i K'i R ç-m >Q`M; EBK HQM;X J¼B i? ;B€T M`v ?Q`M iQ`M +| i? t2K M?Q HQM; ;B€T5 "° T?"M +?O v m H` /MM; pªv `² M®B €Q ;B€T- +kM; F?¬M; T?ªB /•v +?^M; ? v ;•M i`•m K` H` ;•M `²M;5 L;Q`B Kk ;®B X "° T?"M i`¼M; v m- +ÁM i? K K°i p`B tQÆM; `²M; # M i`QM;5

æ¶ .mv M|B iÈB ç•v- +QB M?Q >mbb2BM H½M? F?®+ i? M`Q +kM; F?¬M; i? F?¬ oªv `²M;X :•M `²M;X sQÆM; `²M;X hQ`M H` +O >Q`M; EBK HQM;5

"° €Q ;B€T M`v XX

@ h i?Y `²BX æ'm F?Q i?¬M; i?QÌM;- çWM; M|B i?QÆM; i´M M|X J` HQm H¢B R + p` >Q`M; EBK HQM; iWM; ;B Q i?O- M;QÆB ?ŠM H` #B i R +QM >Q`M; EBK HQM; ?½M i? M`QX

æ¶ .mv +QÌB ?QT K„i,

@ "•v ;BÌ- #° ;B€T M`v H` +O M;QÆB5

>mbb2BM ?QT K„i- i?Î /`B,

@ L;QÆB [mª i?"i H` ç¢B ;B 5XX >ÆM M[ - #° ;B€T M`v ?bM? i?S+ `i F€ [m€B

æ¶ .mv ?„+ ?„+ +QÌB i?¬K- ?„M çQÆM; M?B M b) F?¬M; +?Q >mbb2BM #B i ç•v H K` i?¬M i?9 +?BK +€M? +Ki p) i?€M? F} bo K M; ;B€T p`M; ?bM? +?ÁK bQ iY i`QM

@ *€B i?•M i? >Q`M; EBK HQM; FB +kM; [m€ HÈMX *?Q M M- i /MM; pªv M| - i¢Q

æ¶ .mv +QÌB ?QT K„iX

@ Rk #°\

>mbb2BM ;B"i KbM?,

@ L;QÆB +| #B i M?Q p"v `i H½M; T?Q F?¬M;\ oªv `²M; p`M; +ÁM `i M?B m i€+ /

@ hB + Mm®B /mv M?"i H` i i? K p`Q iQ`M H` K T?€T +O +QM M;QÌB- pŠM F?¬M M;[K T?€TX *kM; F?¬M; ?B m i? K p`Q i? M`QX "i [m€ M;QÆB F?¬M; +¬M HQ [m M? M| ç m H` #ªQ i?¢+? K T?€TX E?¬M; T?ªB #ªQ i?¢+? i?QÌM;- K` H` M;k i?ª /MM; +kM; F?¬M; HÈM- M?QM; +kM; çO M;QÆB iB m t`BX

>mbb2BM i`¬K K†+ R H€i- ç°i M?B M `9i FB K- çQ i v +?ûK R M?€i i¢B i`QÈ+ M;U

@ E2M;5

J°i iB M; p +?¢K ?MM; ?"mX •Q ;B€T T?€i ` €M? b€M; p`M; `U+ `ÐX L?QM; b m i v >mbb2BM F m `M; `„+ - `²B M?"i i?ÌB pÐ i M- ?| i?"M? KªM? M?Å5

J` i`QÈ+ M;U+ #° ;B€T- M; v +ª +?9i /'m p i +kM; F?¬M; +|5

J†+ /M >mbb2BM K°i FB K M`v F?¬M; /MM; HU+ HQÊM; i?€M? +'T- M?QM; mv HU F?¬M; M?Å5

L?bM +?m¬B FB K ;½v i`QM; i v- >mbb2BM i` M K†i tm'i ?B M RiB pW HÁM;X >„ ;Bª- Hm¬M KQM; Km®M +| pk F?Q b„+ #ûM +MM; €Q ;B€T ?Q`M K„X

@ *€K ÆM M;QÆB- T?¬M H p"i M`v `i imv iX

>mbb2BM F?¬M; +?9i F?€+? F?Q M?"M H p"i +O æ¶ .mvX
 æ¶ .mv H'v iB T i`QM; ;BÈB +?d` R +€B`QÆM; HÈM K¢ p" M; X h` M`QÆM; `i`
 @ æ•v H" ;b\
 >mbb2BM M?Qm K"v,
 @ _QÆM; +?S €Q ;B€T\
 @ h?U+ i /MM; ¢ #B M i?€M? v i?"M? +€B`QÆM; X
 æ¶ .mv +QÌB ? ? ,
 @ æ•v KÈB H" ¢B K i i?'v i?9 p` M?'iX
 @ h? M"Q\ _'i ¢ T +?S\
 @ h?€M? v\ h M M"v ?ÆB F?¡ M; ?2X
 >mbb2BM F?¬M; +?9i F?€+? F?Q M¡BX
 @ æWM; i? - #¢M +O i X L; QÆB +QB- M; QÆB H" i?€M? F} boX "° ;B€T M"v H" /
 +'T +? ` X :¼B M¡ i?€M? v +?ª H) F?¬M; TªB `i +?m~M b Q\
 a m ¢¡- /QÈB v m +-m K½M? HB i +O æ¶ .mv- >mbb2BM F?¬M; +?`m ¢QÈ+ ?mv
 M"v H M
 a m ¢¡- æ¶ .mv M?bM >mbb2BM K†+ i?€M? v p" M; +?ÁK bQ iY X >„M ?Q" M iQ" M
 Zm€ ;B®M; 5 Zmª i?U+ [m€ ;B®M; X
 :B®M; M?Q i¢B FB T i`QÈ+ KbM? t2K i` M? #B K ?¼ X >mbb2BM i`QÈ+ K†i- iQÈM
 +?ÁK bQ iY G2Q BQHB ?Q" M iQ" M ;B®M; M? mX *kM; p H½M? F?®+- M? im'M
 M?B M #'i ¢²M; - H" >mbb2BM +?d +¡ K„iV
 s2K G2Q BQHB i¢B ¢•v- +? Eo +?ûK p½B [m€,
 æ†+ #B i H" €M? K„iX o H½M? F?®+ +O M K iY- iQ" M i?•M +QÌM; M; ¢M?X æ m
 i`QM; i` M? #QÈ+ ` 5
 L m M?Q b m F?B ?„M T?¡M; tm'i ¢'m F?Q K"m p" M; - p"v ;B®M; i?€M? ¢'m bo p" M
 >mbb2BM K†+ /M M; Q" B KB M; F?¬M; M¡B ;b- M?QM; +kM; p¬ +MM; ?"B HÁM; X

 ddNX *?QÆM; 8jj, >Q M L; ? M? hB M o"Q h? :BÈB •+ J°M; U¢Q¢M

 L?QM; - b m F?B /MM; K„i +~M i?"M ¢€M? ;B€- ?„M i?'v i`QÈ+ M; U+ +¡ R /'m ?B m
 i`€B +¡ R Fw ?B m- K M; ?Q p, M +´ tQ X >ÊT i?"M? R Fw ?B m i`¬M; +¡ p ?mM; €
 `,M; M M? M?¼M ?Q„iX
 @ æ•v H" +€B ;b\
 æ¶ .mv KdK +QÌB,
 @ *€B M"v i`¬M; ;B®M; ¢-m €+ K X SªB- H" /'m ?B m F} bo ¢Q" M +O +?9M; i X
 @ E} bo ¢Q" M\
 @ æQÆM; M?B M5
 æ¶ .mv #om K¬B,
 @ :-M ¢•v Hm¬M +¡ / M? ?B m F} bo ¢Q" MX L; QÆB t2KX >B T ?°B F} bo +¡ F} bo ¢
 #[i`QÈ+ ¢ +'T +?Q H ¢,M; [m M; +O \*? `HB2 ¢B M ?¢ +?9i b„+ i?€B i?B M K M
 bo ¢Q" M +kM; +¡ R H€ +¡ HÈM *?Q M M i i?'v i?•M H" +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT- i

çQ"MX J" i M H" hmHBT F} bo çQ"M\ hK+ [m€ iK+ [m€X >ÆM M[+| +?9i Q H^aX
 çQ"M- [m€ #m²M +Q\BX
 *?Q M M- M;QÆB M;?o` i M +?QM? H"
 @ •+ J F} bo çQ"M5
 æ¶ .mv M?bM €M? K„i >mbb2BM,
 @ æ•v H" i M i M;?o` 5
 •+ J F} bo çQ"M555
 G" i?"M? pB M ç-m iB M +O •+ J F} bo çQ"M- >mbb2BM i`U+ iB T ç K ç| çB ç-K H
 i`SM; aQ i?SmX
 oB + v m + -m + Q M?Q p"v- +?d bÊ +kM; +?d +| p` i?€M? ;B +Q\iM; ;B^a M"v ç^aK M
 J" æ¶ .mv\
 >„M çSM; i?S kX
 G"TiS+ iÈB M;QçB i?"M?X
 h`QM; H9+ p i?"M? [m•M T?Q M K- /QÈB K M? H M? +O #° i?®M; bQ€B- ` bS+ I
 ó?¼+ pB M [m•M bU ç [m®+ôX
 J" K'v M;"v i`QÈ+ - iW +€+ MÆB i` M ç B HK+ ç MX *| +^a [m•M T?ÁM; ;B[+€+ ç`
 M K- ?^aB [m•M çB m ç°M; Rey i? M? MB M ç½ iÈB #° i?®M; bQ€B içB ç ç¬X
 Zm +?¼M HU +O æ¶ .mv- ?„M i?2Q iB m +?m~M +O KbM?- pmM; #9i HQçB R M
 F?ÄB / M? b€+?X
 æ¶ .mv +?Q `Èi R b® M;Q\B- ?Q†+ H" ?„M +?Q H" im´B [m€ HÈM- ?Q†+ H" #®B +^a
 J†+ /M pb i? K" T?| [m•M pK ççB i?-M * KBHH2 *B`Q +MM; æ¶ .mv iB M ?"M? i
 * KBHH2 *B`Q +<sup>a</sup>K ;B€+ æ¶ .mv +?Q `KM; M?B m M;Q\B +| +?9i F?¬M; ç9M;X .M
 [m•M ç°B- +| K°i p`B [mw i°+ M?" ;B"m ?Q†+ pä iQÈM; i? ;B #` æ¶ .mv ç"Q i?^aB
 `i KçM? +MM; [m•M ç°B +| [m M ? i?•M K"iX
 @ sBM H¶B M?û- i Km®M ;B€Q /K+ bo [m M i? M? MB MX h + -M H" M;Q\B i` im´
 i M óKç p" M;ô ç M5 *kM; F?¬M; T?^aB ç` T?QÆM; ç /m H`+?5 h Km®M F +| i?
 ;B9Ti i`¬M; MQK M;Q\B i` im´B5
 æ¶ .mv F?BM? i?Q\iM; M?bM p"Q / M? b€+? #` KbM? ç€M? `Èi,
 @ L;Q\B M?bM M?bM ç•v- ¬M; i`\B ç- ?„M ç½ jN im´B `²BX æ M F?Bi®i M;?B T-
 ;b çQÊ+ \ h?,M; iQÈM; [m•M +?„+ \ G½Q ;B" ?ÆM 9y im´B M"v- i +| i? i`¬M; çÊB ?
 >„M +ÁM M?9+ M?Q+? çQÊ+ +?„+ \ h F?¬M; ?B m M;QÆB ;B Q ?„M +?Q i H`K ;b\
 T?^aB pB M /QçM; H½Q5
 @ *kM; +| M?B m M;Q\B i` #` M;QÆB ç€M? `ÈiX
 * `KBHH2 \*B`Q +® ;„M; M|B HwX
 @ æ9M;5 *|5 æ•v M?Q p` M"v5 L´B iB M; ?Q +¬M; iYX h M;?2 M|B i?iB ;B M ?„
 M?B m ?ÆM i?iB ;B M ?„M M;O5 *ÁM ;½ M"v L;?2 M|B H" R i M T?€ ;B +?B iYX
 M,K i`QÊ+ içB R H-M i? Q /B M KM tm•M- ?„M K M; [m•M +O ?„M çB Hç+ çQ\iM;5
 æ¶ .mv M´B ;B" M çMM; çMM; F?ûT / M? b€+? HçB,
 @ * `KBHH2 \*B`Q5 h #B i M;QÆB F?| tY5 L?QM; i ?v p¼M; M;QÆB ?B m- i + -
 E?¬M; T?^aB K'v i M ?¶M ç^aM ,M MQ +?i +? iX h F?¬M; +U imv i +QM +O iQÈM;
 iQÈ+ - M?QM; çB m FB M iB M [mv i H"

L?[M; M; QÌB M"v T?ªB H" [m•M M?•M +?•M +?QM?X E?¬M; T?ªB HQ¢B T? p"i L;
R3 M; QÌB ; B9T5 L?bM M; QÆB +?Q i K'v i M`€+`QÌB M"- i M; ?2 M|B i`QM; ç| +
ç'm pÈB F F?€+5

@ L?QM;

æ¶ .mv F?¬M; çÊB * `KBHH2 \*B`Q M|B ? i- H¢M? HMM; M; „i HÌB,

@ Zmv i ç'm F?¬M; p'M ç ; b5 hm´B i` ç€M? M? m H" #bM? i?QÌM; - i +kM; F?¬M
M"v i?m X " ` M; QÌB i ç€M? +?Q H, M H°M i` M K†i ç'i F m; "Q tBM i? X >¶M çªM
+¬M5

* `KBHH2 \*B`Q i?Î /`B- +?d +| i? T?K+ iMM; [mv i ç`M? +O æ¶ .mvX

*m®B +MM; i`9M; +Y ?¼+ pB M [m•M bU ç [m®+ F?| i?S R- i´M; +°M; Ry3 M; QÌB X
M? ?MM; HQÆM; bÆM #¢+ V

L?[M; M; QÌB M"v ç¢B #° T?"M ç m /QÈB j8 im´B- iW K¼B MÆB i` M ç¢B HK+ iÈB-
?ÆM 8 M, K- ç m H" bo [m M i`mM; +`T- ?Q†+ H" #B m ?B M i`QM; [m•M ç°B b€M;
?Q†+ ; B çbM? #®B +ªM? i?•K ?"m

Zm•M ?`K #¼M ?¼- i?'T M?'i H" +?d ?mv Ryy F} #BM? U"€+? T?m i`QÎM; V- + Q M

æQÆM; M?B M- +| R M; Q¢B H - H" 2K i` B +O æ¶ .mvX L; QÌB R8 im´B FûK R i?
iQÆM; H B- F?¬M; +| R M; "v FBM? M; ?B K [m•M ç°BX

h¢B #m´B H iUm i`QÌM; T?B i?QÌM; çÆM ; BªM- Ry3 ?¼+ pB M ç m çB iÈB ?¼+ pB
#¼M ?¼- +ÁM R ç°B L; U G•K [m•M æ¶ .mv çB m ç MX

J°i #m´B b€M; `ûi H¢M?- K†i i`ÌB +?Q K¼+ - M?[M; i M ç iY M"v ç½ M?"M H M? t
æSM; +?WM; MY ; BÌ KÈB i?'v pB M i`QÎM; ç¢B M?•M @ æ¶ .mv K†+ "Q +?Q" M; /

G M? +?d +`T +?Q K'v ?¼+ pB M M"v R #° ; B€T / M? - H"K +Æ i? ?¼ ç¬M; +SM; H
K†+ €Q +?Q" M; /`v- i`QM; HÀM; ç m Q€M i?€M F?¬M; i?¬BX L?QM; K†i M; Q`B- K
FQM?X .M b Q- ç®B T?QÆM; +?QM? H" +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT 5

@ h #B i- +€+ M; QÆB i`QM; HÀM; ç M; K„M; i 5

æ¶ .mv çSM; i`QÈ+ K†i ?¼ T?€i #B mX

@ hBM i çB- i`QM; i?ÌB ; B M F iB T- i + K çQ M b) ?"M? ?¢ +€+ M; QÆB M?B m
; ¼B K - F?B M +€+ M; QÆB ?"M F?¬M; i? ; B i +? i i X *?Q M M- i" M i bM? M; mv M
ç| H" +?mv M /mv M?'i +€+ M; QÆB +| i? H"K çQÊ+5 h`W pB + ç| ` - +€+ M; QÆB
i?2Q M?[M; ; b i M|B K" H"K5

@ h`QM; +€+ M; QÆB M?Ä M?€i R8 im´B- M?B m M?'i j9 im´B5

æ¶ .mv +QÌB H¢M?,

@ L?QM; F?¬M; HQ- M?B m M?'i j M; "v b m- +€+ M; QÆB b) ?®B ?"M b Q H¢B ç M
æ¶ .mv H¢M? HMM; M?bM Ry3 ?¼+ pB M +QÌB i`M F?®+,

@ >Q M M; ? M? ç M ç` T?QÆM; ç€M; bÊ M"- +€+ ?¼+ bBM? +O i X hB T i?2Q p
.QÈB €M? K„i T?S+ i¢T +O +€+ ?¼+ pB M- æ¶ .mv çªQ R pÁM; [m ç°B M; k- H¢M?

@ æ / [mªM Hw- i i?2Q i?|B [m2M [m•M ç°B- #B M +€+ M; QÆB i?"M? R i`mM; ç°
R i M ç°B i`QÎM; X æ M; "v i?QÌM; i F?¬M; +| K†i i?b [mªM Hw +€+ M; QÆBX

d3yX *?QÆM; 8jj, >Q M L; ? M? hB M o`Q h? :BÈB •+ J°M; UçQ¢M

G9+ M; ?2 M|B i? - M?B m M; QÌB F?¬M; M?"M çQÊ+ M?bM : #`BX J¼B M; QÌB ç m
_`i `ä `M; - +?S+ pK #ûQ #Î M?Q p"v- ?ÆM T?•M MY H" Km®M +?Q ?„MX oÈB pB

ç½ +| +?m~M #`X

@ E} bo EMB;?iX "QÈ+ ` F?ÄB ?"M;5

æ¶ .mv ç°i M?B M ?¬ i M R M;QÌB t H¢X

h`QM; €M? K„i FBM? M;¢+ +O K¼B M;QÌB- i`QM; ç°B M;k- R M;QÌB +?WM; jy im
i`QÈ+ ç°B M;k5

L;QÌB M`v çSM; i`QM; ;B| i?ŠM; i„T- F?¬M; +?9i M`Q `mM `~v ? v `Ki +´X o Kti #
i`"M M;"T R H Q¢B M;?B K M;?` +O [m•M M?•M5

æQÆM; M?B M- F?¬M; +| M;?o M?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; +| #° /¢M; [m•M M?•M
ç°B +€+ MÆB ;YB iÈBX L?QM; M;QÌB M`v ?Q`M iQ`M #'i ç²M;5

>„M çSM; î ç| - i?•M i? i?ŠM; i„T M?Q i`QÌM; i?QÆM;X h` M M;QÌB KÆ ?² +| R H Q
H` F?Q i? ç½ +?•M +?QM? i`ªB [m +?B M i` M? i¬B Hmv MX

@ hW #•v ;Bì- M;QÆB H` ç°B i`QÎM;X G9+ i F?¬M; +| Kti- M;QÆB iQ`M [mv M pÈ
F?¬M;\

k M;QÌB i?U+ ` ç½ [m2M #B i H•mX

L,K ç| - i?ªQ M;mv M æ¬m a|B o`M; K M; k p¢M i?B i F} ç€M? HûM i?`M? :BH2 iX G
/QÈB H M? +O i´M; ç®+ ?`M? idM? LQ`BM @ "Q? M- K M; jyy F} #BM? ;'T`9i iB
MB M i€+ +?B M /kM; +ªK K` FB M [mv i- F, Hm`i M;?B K KBM? F?B M æ¶ .mv `i

h`¼M; v m ?ÆM H`- H9+ ç| EMB;?i K M; +?Q æ¶ .mv R +•m M|B- i`QM; F?B [m M
i´M; ç®+ F?¬M; i®i @ R +•m ó[m®+ bU H`K i`¼M;ôX

a m ç|

a m F?B [m•M h•v „+ #` ç€M? i M- i´M; ç®+ "Q? M #` /ÌB çBX ob ?„M H` M;QÌB +O
*?QM? pQÆM; #½B +?S+ ?„MX *?Q ?„M R ç` p` pBM? [m M; M?QM; F?¬M; +| i?U

*ÁM p EMB;?i- ?„M +kM; i? K ;B iB m /B i T?ªM [m•M h•v „+X >ÆM M[i€+ +?B
H` [m•M /QÈB i`QÈM; i´M; ç®+ "Q? MX h`QM; H9+ i?QÎM; +¬M;- [m•M +O i´M; ç®
F?¬M; +¬M; #^M;X

G¬M M`v- i`QM; # M ?m'M Hmv M- æ¶ .mv ç½ +| i•K iQ Mm¬B bÆM K°i p`B p•v +€M
?¢- F?¬M; T?ªB b Q\

*?Q M M ?„M +¬M p`B M;QÌB [m2M +kX hW [m•M ç°B ;B i°+ ?Q hmHBT F?¬M; ´M
F}X L M t2K / M? b€+?- F i M¢T p` EMB;?i M`v- +QB M?Q +?B M ?[m ç½ iWM; +MM

æ¶ .mv imv M #® EMB;?i H` ç°B i`QÎM; tQM;- T?Q /QÈB ç½ +| TªM ç®BX

@ h TªM ç®B- pB M i`QÎM; ç¢B M?•M5

hW ç°B M;k i`mv M ` i? M? •K- `i ?B M M?B M- ç¢B #B m w iS +O F?¬M; Qi M;Q

@ Gw /Q5

æ¶ .mv H¢M? HMM; M?bM i M FB - i?2Q iQ HB m- ?„M H` +QM R p` iQÈM; [m•MX

@ EMB;?i i`QÈ+ ç•v +?d H` F} i`QÎM;X h +?Q ?„M F?¬M; çO FªM,M; ç K¼B M;Q

æ¶ .mv +QÌB ?W ?W

@ v M;QÆB H`- i`QM; ç€K +€+ M;QÆB- [m•M ?`K ?„M i?'T M?'i\

@ æ9M; i? 5

L;QÌB FB FB M i`bX

@ *ÁM Hw /Q M`Q F?€+ F?¬M;\

æŋ .mv b„+ K†i+kM; F?¬M; [m€ FBM? F?OM;,
 @ L|B` - M|B ç9M; +| i?QÎM;5
 @ EMB;?i pǎ F„+kM; F?¬M; ;BÄBX h i?'v M M +?¼M R M;QÌB pǎ F„ i?U+ ;BÄB H`
 @ hQÈ+ p` F?¬M; çO- i i?'v M M ç M;QÌB iQÈ+ p` + Q M?'i çªK M?B KX h ç +Y
 >B M M?B M- HÌB M`v H` Km®M pŋ K¬M; M;U æŋ .mvX
 L?bM ç°B M;k #„i ç-m +| M;QÌB M|B +?mv M- æŋ .mv H¢M? HMM; +QÌB ?W ?WX
 : #`B ç½ M?bM i?'v p K†i æŋ .mv- +kM; +?d : #`B ?B m çQÊ+ p K†i`vX E?B ç¢B
 b) #B M i?`M? R €+ K ç€M; bÊX h`QM; HÁM; ?„M ç½ +¬m F?~M i? v +?Q p` ç²M; M
 @ h`QÈ+ ? i M|B p iQ +€+?X
 æŋ .mv i?ªM M?B M M|B,
 @ EMB;?i F} bo [m•M ?`K F?¬M; + Q\ æQÊ+- p`v i +?Q +€+ M;QÆB #B i +€B ;b
 EMB;?i iWM; +?†i e ç-m i?ªQ M;mv M /`i°+X EBM? M;?B K+O ?„M [m +?B M i`
 #BM? p¢M K½X *€+ M;QÆB B H`K ?ÆM çQÊ+- çSM;` 5
 @ L;Q`B` - B M|B ç°B i`QÎM; TªB +| pǎ F„ + Q +QÎM;\ h +?Q +€+ M;QÆB #B i +
 F?¬M; TªB ç¢B ?°B Hm`M pǎ5 G` [m•M /Q M?5 h +¬M bo [m M- F?¬M; TªB pǎ b
 ç°B i`QÎM; M`v +?Q F} bo E F HQi çªK M?B K`²B5
 @ *m®B +MM; pW `²B B M|B iQÈ+ p` + Q M?'i\ h? M;QÌB i®i M?'i +?B m M v +m
 i°+5 ob [m•M ç°B F?¬M; +¬M M;QÆB5
 E?¬M; B M|B ;bX
 æŋ .mv çB iÈB # M EMB;?i- pŋ p B ?„M i?'T ;B¼M; M|B,
 @ G`K ç°B i`QÎM; i®i- çWM; H`K i i?'i p¼M;X L;Q`B` - ?¬K M v i ;B9T M;QÆB
 +?•M +?QM?- +¬M R KbM? M;QÆB /UM; H MX Jm®M ç€K ?ŋM çªM M`v +?`m i?m
 @ h b) F?¬M; ç M;`B i?'i p¼M;X
 EMB;?i M|B p K†i FB M [mv iX
 æŋ .mv +QÌB H¢M?- b m ç|` H M? ç°B M;k t T ?`M;X
 @ J¼B M;QÌB555 s T ?`M;- `²B #`B ?¼+ +?¬K M`v H` +?¢v [m M? i? Q i`QÎM;X *?
 @ *?¢v # Q M?B m pÁM;\ oB M i`QÎM; ç¢B M?•M\
 *| F M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄBX
 æŋ .mv çB iÈB ç€ ?„M R +QÈ+X
 @ *?¢v ç M F?B i M|B /WM; KÈB i?¬B5
 oW M|B- ?„M pW M?bM M;QÌB /QÈB +?•MX
 @ ob M;QÆB +?`i p'M K M? H M? +`T i` M- +?Q M M- +ÆK i`Q ?¬K M v- M;QÆB
 H M X :B M?"T ç°B M;k- +?¢v5 *?¢v ç M F?B i M|B /WM; KÈB i?¬BX B +?¢v +?
 F?¬M; +| +ÆK ,M5
 L?bM M?[M; bo [m M p°B p`M; t T ?`M; +?¢v i` M i? Q i`QÎM;- æŋ .mv ?QT K„i +Q
 L?[M; M;QÌB M`v Qi M?B m pšM H` [m•M M?•M- H9+ +?¢v ç°B M;k +| i? +QB M?Q
 G9+ M`v- \* `KBHH2 *B`Q iW t iÈBX >¬K M v H` #m`B iUm i`QÎM;- ?„M H` ç¢B #B
 @ *?¢v #° i? i?b +| i€+ /KM; ;b\ æŋ .mv\
 * `KBHH2 \*B`Q M?Qm K`vX

@ *?¢v #° ¢ÆM i?m-M i? p¬ /KM;X

æŋ .mv i?ªM M?B M M|B,

@ h +?d i?` ¢ ?¼ M?È F„ R ¢B m i`¼M; v m5 Zm•M M?•M +?•M +?QM?- T?K+ iMM
v m +—m i®B ?"m T?ªB ¢¢i ¢QÊ+ F i [mªX oQ /K M?Q T?Q i`QÊ+ H" p€+? ¢€- F?B
F?¬M; +?¢v5 S?K+ iMM;5 S?K+ iMM; K M? H M? KÈB H" [m M i`¼M; M?'i5

d3RX *?QÆM; 8jj, >Q M L;? M? hB M o`Q h? :BÈB •+ J°M; U¢Q¢M

*€B i? Q i`QÌM; +O ?¼+ pB M [m•M bU ¢ [m®+ M"v- /B M iQ+? +kM; iQÆM; ¢®B
¢ M pÁM; R3- #„i ¢—m +| M;QÌB iKi H¢B T?Q b mX

.M b Q- #¼M M;QÌB FB ¢QÊ+ v m +—m K†+ €Q ;B€TX .M F?¬M; T?ªB i`¼M; ;B€T
M? M"v +kM; M†M; i` M Ry +•MX

"„i ¢—m +| M;QÌB iKi H¢B T?Q b mX æ°B M;k p®M +?dM? i M;"v +°M; /°B- i®B ?"r
o"i M†M; M M"v ûT M;QÌB i F?¬M; i?Î M´B5

J" +?¢v i`QÊ+ iB M- pšM H" EMB;?iX

>„M +?¢v +kM; F?¬M; [m€ M? M? F?¬M; [m€ +?"K- ?¬ ?'T´M ¢`M?- +?d +| +?•M +?
[m bBM? iY KÈB ?B m ¢QÊ+ H"K b Q ?"M? [m•M ¢QÌM; /°B T?ªB #B i T?•M #® i?

@ " #QÊ+ ?Qi p`Q- j #QÊ+ i?Î` X

EMB;?i ¢°i M?B M M|B pÈB ;½ ¢B # M +¢M?,

@ .mv i`b iB i i'm ?¬ ?'T- ¢WM; +?¢v [m€ M? M?- ¢WM; +?¢v [m€ +?"KX

æŋ .mv Î i? Q i`QÌM; M?bM \* `KBHH2 *B`Q,

@ *?mv M i?S M?'i- ¢¢B M?•M * `KBHH2 \*B`QX L;"B +?Q i R M?|K ¢ iY- i?"i #m²M
iY M´B #"i iW [m•M ¢°B +€+ MÆB +?¼M` Q\

@ E?¬M; +| #B M T?€TX hBM? M? +?•M +?QM?- ¢ m Î [m•M ¢Q`M +?O +?B M "¢Q
L?[M; M;QÌB M"v +kM; +| i? +QB H" F?¬M; i²B `²BX >ÆM M[¢WM; [m M- M;Q
bÈK- M; v +ª ,M b€M; ?¼ +kM; F?¬M; ,M5 *| i? +?¢v M?Q p"v ¢½ `i i®i`²BX

* `KBHH2 \*B`Q i?Î /°B

@ *?mv M i?S k

æŋ .mv +QÌB +QÌB,

@ h +—M K´v ;½ i?—v i?m®+ ;BÄB- i®i M?'i H" F m ;B€Q ?°B T?€B ¢ M k ;½ [m M;

@ G" i¢B b Q\

* `KBHH2 \*B`Q M?Qm K"v,

@ *?ŠM; H) ¬M; i`ÌB ¢- +?ŠM; H) i`QM; H9+ ?m'M Hmv M +| i?QÆM; pQM;\ L;QÆ

@ *? i i?b b) F?¬M;X

æŋ .mv i?ªM M?B M i`ª HÌB,

@ h +| +?WM; KU+- M?QM; +?ªv K€m ? v #` i?QÆM; i?b H" #bM? i?QÌM;X

* `KBHH2 \*B`Q Mm®i MQÊ+ #¼i,

@ h #„i ¢—m ?®B ?"M ¢ M;QÆB H"K pB M i`QÎM;X

d3kX *?QÆM; 8j9, Gw Gm" M am¬M; UçQ¢M RV

æ¶ .mv `i`ä`"M; R çB K- +?QM? KbM? +ÁM t KÈB H" R [m•M M?•M i?U+ i?KX h
[m^a i?"i [m€ i? M? M?"M- ?„M F?¬M; î i`QM; [m•M /Q M? H'v R M; "v- F?¬M; +?•M
+?•M +?QM? ?"M? [m•M ç€M? ;B†+X .M +| k H-M i?U+ +?B M, #^aQ p i?"M? :BH2
M; "M M; QÌB- t2K M?Q R #° T?"M F} #BM? M?Ä ç€M? #'i M; ì K" i?¬BX >ÆM M[- H
p` k8y M?Ä H Zm2/ X

G-M i?S k ç€M? T?ªM [m•M h•v "„+- æ¶ .mv iQ" M M;²B #`v` #® +K+ +?mM; X

*?Q M M- i`U+ iB T ç®B K†i pÈB M?[M; M; QÌB i` im' B iW [m•M /Q M? +€+ MÆB ç
F?Q2 ;BÄB ;B'm /®iX

>„M H" pB M i`QÎM; i` M / M? M; ?o - M?QM; F?¬M; çªK M?B K +?QÆM; i`bM? ?"M
*B`Q +kM; F?¬M; +| F?ª M, M; çQ +?Q æ¶ .mv ;B€Q i`bM?X .M b Q æ¶ .mv +kM;
L; QÆB F?¬M; i? Km®M H"K M; "B +¬M; iQÊ+ F?| tY çQÊ+X

*?Q M M- +?QÆM; i`bM? ?¼+ [m•M bU i`QM; [m•M ç°B ç [m®+ _QH M/- M?Q ?"i
#BM?- F} #BM?- +?†M ç€M? - M?[M; +?QÆM; i`bM? ?¼+ +Æ #ªM M"v- #° i?®M; bQ
/`v /†M FBM? M; ?B K ;BªM; /çvX

J" æ¶ .mv +kM; Km®M +?QM? KbM? KÎ R +?QÆM; i`bM? ç†+ i?MX \*?QÆM; i`bM?
/B MôX

>„M b B M; QÌB H"K K'v #° b #`M i?"i HÈM- i?S M?'i H" /U i?2Q i?"M? :BH2 i- ?Q"
[m M? i?"M? K" H"KX

G"K K¬ ?bM? i?m M?Ä tQM; - ç M HÈT K M; ?ÆM Ryy ?¼+ pB M FB ;BªM; /çv R H
:BH2 iX

L?QM; æ¶ .mv +?d M|B p #BM? HU+ k # M- HU+ HQÊM; T?ÁM; p - b® HQÊM; F}
i`¢B [m•M ç°B- T?•M #®- bo F?Q

L?QM; æ¶ .mv F?¬M; M|B [m€ i`bM? +?B M ç'm H" M?Q i? M"Q5

@ h'i +ª ç m TªB ç°M; M½QX hQÎM; iQÊM; t2K M m +€+ M; QÆB H" i?®M; bQ€B-
M"Q5 h'i +ª +MM; M; ?o çB5 hQM? i'i +ª +€+ i" B M; mv M +| i`QM; i v- b m ç| i?¬B /

h?"K +?Q- æ¶ .mv +kM; F?¬M; ?¢M +? bo [m M i¢B i?ÌB çB K i? Q /B MX >„M i?
ç†+ #B i- H" M?•M p"i [m•M ç°B ç [m®+- +?Q #¼M ?¼ ;Bª i` M; i?®M; bQ€B F} #B

GÈT ?¼+ M"v H"K K'v ?¼+ pB M i, M; ?SM; i?9X

.M b Q- i?ÌB #bM?- M?[M; bo [m M M"v T?¬M HÈM F?¬M; i`ªB [m +?B M i` M?-
Hmv M *?B M i` M? +?•M +?QM? i?b F?¬M; +| FBM? M; ?B KX L?QM; /MM; T?QÆ
M; QÌB ?SM; i?9- `²B i?"M? M; ?B MX

a m ç| - Ry3 M; QÌB- +S k M; QÌB R i' - b„K p B T?ÁM; p [m•M ;B i°+ ?Q hmHBT i?
M; mv MX J¼B M; QÌB +| R M; "v i?ÌB ;B M ç H"K [m2M p" ?B m `ä iQ HB m- [m2M
?"M? i?¬B /B M X

*ª [m€ i`bM? `i ç†+ b„+5

h` M i?U+ i- æ¶ .mv i`ªB [m i`"M +?B M #ªQ p i?"M? :BH2 i- i?"i H" p¬ +MM; K
H" T- ç M bS+ +?B M ç'm k # M ç m F?¬M; i? M; ?B M; Ì- ;B i°+ ?Q hmHBT imv i ç

L?•M i® +?B M i?„M; /mv M?'i- +?QM? H" ?„M +| çQÊ+ iB m ç°B S?€+ ? h?B M >´5
h?B M >´ tm'i ?B M Î ç¢B HK+- +kM; H" H-M ç-m iB M óF?¬M; [m•M ô i? K +?B M5

G-M ç-m iB M i` M i? ;BÈB M"v +| óF?¬M; [m•M p" #° #BM? ?ÊT ç²M; i€+ +?B M5
H" ói?m®+ b9M; ôX

J" iϕB H9+ i?¬B /B M- H9+ #„i ϕ-m +O æ¶ .mv- ?„M +® w F?¬M; M m ϕB m FB M M
 i?®M; bQ€B ;B i°+ ?Q hmHBT T?ªB /QÈB ibM? ?m®M; F?¬M; +| F?¬M; [m•M p" i
 E i [mª- [m€ i`bM? i?¬B /B M- Mªv` p¬ b® ibM? i`ϕM; F€ [m€B5
 h?2Q [m•M HU+ k # M +€+? #B i- +ÁM +| HQÆM; i?ªQ- p" i iQ- bo F?Q X L? [M; i M
 M; "M T?QÆM; i?S+ i€+ +?B M Fb [m€BX h, M?Q +| F i?b #B M +m°+ +?B M i?¬M?
 *| F i?b +?O i`QÆM; /U p" Q iQÌM; i?¬M? ûT ϕ®B T?QÆM; iB m ? Q #BM? HU+X
 h®B ?"m +ÁM +| F #B M M¬ H i`QM; i?¬M? H"K HU+ HQÊM; +?®M; +U- +m®B +M
 i`¼M; i`B iQM? iQ€M +MM; i, H i`M i?`i XX E i [mª, i?¬M? :BH2 i F?ŠM; ϕ`M? F?
 +| k pϕM [m•M- K" ;B i°+ ?Q hmHBT i`QM; i?¬M? +?d +?Q ϕ-v M; "M M; QÌBX J" ϕ
 F?¬M; +| #`i Fb FBM? M; ?B K i€+ +?B M M"Q5 \*?Q M¬ H +-K pk F?Q- `i F?| iϕQ
 i?ªQ M; mv M iBM? M?m X
 *| bo [m M +ÁM ϕQ ` iQ iQÎM; , M; QÌB i?ªQ M; mv M ϕ€M? #`i M; Ì- M?Q p"v ?¼ imv
 +?d +| i? i" M HU+ FûQ /"B i?ÌB ;B M pÈB ?¼X
 h?"K +?Q +ÁM T?€i i`B M i?¬M?, #Ä iQÌM; i?¬M?- HÊB /KM; ϕ` ?bM? :BH2 i- +MM
 ϕQÌM; T?®5 h`QM; ϕQÌM; T?®- F} #BM? i?ªQ M; mv M K`i ϕ` ?bM? `°M; `½B- p¬ T?
 T?QM; - K" #BM? HQM? ;B i°+ imHBT +| i? /U p" Q T?ÁM; ®+- M; ½ iQ- FB M i`9+
 J" pÈB +€+? HÊB /KM; K`v i`, K F} #BM? +O æ¶ .mv M; Q" B i?¬M?- +kM; +| p¬ b® +?
 [m€B5 L" Q H" +?B H"K K`v iB m ϕ°B- iB M ?¬M? [m`v `¬v pÈB M; QÌB i?ªQ M; mv M
 F}- +| tmM; T?QM; ? i +kM; +?ª +| i€+ /KM; ;bX L?Q p"v HB M /Si F?Q€i T?•M i€M
 `®B- HÊB /KM; bS+ +Æ ϕ°M; [m`v `¬v- M?Q M; ?B #BM? H"K ϕ`+? M?•M KÄB K i- `ª
 i?€K #€Q ϕ®B T?QÆM; X
 J" T?ªM ϕ®B T?QÆM; T?€T ϕ| +kM; +|5
 *| M; QÌB F?¬M; +?9i F?€+? F?Q pϕ+? ` b B H-K +O T?QÆM; T?€T `v5 L m bQ b
 F} i?ªQ M; mv M bQ pÈB [m•M ϕ°B ϕ [m®+ +¬M; KϕM? ?ÆM5 E m K`v i`, K F} T?•M i
 `®B\ L; QÌB i?ªQ M; mv M +kM; +| i? +?B ` p" B ϕ°B iB m /B i K`v +€B ϕ°B [m`v `®
 "ÍB pbi`i +ª ϕ m +?Q `¬M; - F} #BM? i?ªQ M; mv M- bQ pÈB ϕ [m®+ KϕM? ?ÆM M?E
 *| M; QÌB +ÁMªQ iQÎM; ó+ϕM HQÆM; ô w M"v pW M|B ` - H"K æ¶ .mv F?¬M; M?`M
 _`i ?B M M?B M- M?QM; bo [m M M"v +| #®B +ªM? HÈM- ϕ½ ϕ¼+ F?¬M; Qi #BM?
 +| bS+ iQÎM; iQÊM; HÈM- K" +?¶ i?B m ?Ki +?QM? H" F?¬M; i?U+ i 5 L|B +€+?
 i?U+ +?B MX
 æ¶ .mv H" T iS+ pϕ+? `ä- H"K +ϕM HQÆM; +, M #ªM H" F?¬M; +| F?ª M, M; X "ÍB ϕ€K
 M"v-imv i F?¬M; +| óϕQÌM; iB T HQÆM; ôX
 >¼ F?¬M; +| ϕ°B p" M HQÆM; 5 L; QÌB i?ªQ M; mv M H9+ i€+ +?B M- ϕ m H" iMv [m
 h`|B #m°+ /mv M?`i- H" ?¼ +?d +| Qi +Á F?¬- M M +?B M K½ +O ?¼ F?¬M; +| +/
 +Ä F?¬b) M? M? K`i bS+ +?B M ϕ`mX h?2Q T?QÆM; i?S+ i€+ +?B M +O M; QÌB i
 K M; Qi ϕ², M- Qi +Ä F?¬- #ªQ i`b bS+ +Æ ϕ°M; [m•M ϕ°BX h`mM; i?¬M? pÈB +?B M
 +€+? F?€+ +?QM? H" pW ϕ€M? pW +QÊT5
 æQÆM; M?B M- [m•M ϕ°B M; QÌB i?ªQ M; mv M M; v +ª H9+ tm`i T?€i [mv K¬ HÈM
 HQÆM; ôXh?|B [m2M +O #¼M ?¼ +?QM? H" R ϕQÌM; iB M H M5 æ², M +?QM? H" [m
 h`QM; j M; "v i?¬B /B M- +m®B +MM; ;¬M M?Q iQ" M #° ?¼+ pB M b„K p B bo [m M
 i v F b„K p B M; QÌB i?ªQ M; mv MX o K†i FB M i`b- +?®M; ϕĐ ϕQÊ+ Ry M; "v ϕ½ +
 h`QM; pÁM; i?S M?`i- i?¬M? iQ+? i®i M?`i pšM H" F} bo EMB; ?iX

d3jX *?QÆM; 8j9, Gw Gm" M am¬M; UçQϕM kV

>„M /M b Q +kM; H" R i M bo [m M + 'T i? 'TX

L?QM; F?¬M; ;B®M; +€+ #ϕM ç²M; ?¼+ - ?„M +| FBM? M; ?B K +?B M ç' m i? U+ ç`
i`"M ç€M? M"vX >ÆM M[ - ?„M +kM; F?¬M; i?B m /kM; F?Q p" i`Q iQîM; iQÊM; 5

E?B b„K p B i?®M; bQ€B ;B i°+ hmHBT- ?„M M; ?o` `i M?B m +?B M i?m" iX E?
K" +?®M; çÐ iQÊM; i`QM; j M; "B- `²B iQ" M [m•M HMB HϕB- #Ä i? "M? +?Q ç®B T?Q

>„M #® i`Q tªQ /B m R ?²B +?B M ç' m i` M çQîM; T?® p" iB m ? Q +?B M- HÊB /KM
iB MX >ÆM M[#® i`Q +kM; p¬ +MM; ?ÊT Hw- +Æ ?² iB m ? Q RfRy #BM? HU+ ç`
M? M? i®+ ç° iB M [m•M5 >ÆM M[M¬ H +O ?„M çQÊ+ /²M p" Q ç°B ?bM? - bY /KM
T?®5 Gw /Q +O ?„M `i çO, M m M?Q i` M iQîM; i? "M? +?QM? /B M; B Q +?B M-
ç®B ç€M? F?¬M; HϕB #BM? HQM? iBM? M?m +O ç` +? M?•M5

L?QM; M m +?B M ç' m i` M çQîM; T?®- M¬ H +| çQÊ+ Qm i? [m2M i?m°+ ç` ?b
+kM; FûQ bS+ KϕM? k # M; -M HϕB R +?9iX J†+ /M Qm i? `i M?Ä @ M?QM; i`QM
v m i? - ?„M T?ªB HÊB /KM; iQ" M #° çB m FB M5

>ÆM M[?„M +kM; F?¬M; +| /MM; K'v i`, K F} #BM? [m'v `®B çÆM ç°+X J" H" i" T i`
#BM?5 J¶B H-M F?¬M; /•v /Q - K¶B H-M ç m ?v bBM? R #° T? "M +?†M ?"m- ç çϕB
i?Q€i Hv +?B M i`QîM; @ +€+? M"v F?B M F} #BM? +O ?„M M; "v + "M; Qi- M?QM
;B M +O ç®B T?QÆM; 5

@ æ` +? M?•M +?B K çQÊ+ iQîM; i? "M? - T?ªB T?€B HQM? ;€+5 \*?B M ç' m i`QM; ç`
iQ- iWM; FB M i`9+ i`¼M; v m- ç m T?ªB T?€B M; QîB ;€+5 L?Q p"v ?¼+ "M; iB M-
F?¬M; i?O +? i R +?¶- K" +® w #m¬M; HÄM; +?Q ç®B T?QÆM; +?B K- HϕB +| i? T

EMB; ? M|B M?Q p"v H9+ i' M; F i @ K†+ /M +m®B +MM; ?„M pšM #ϕBX L?QM; ?„M
æ•v H" i? "M? iQ+? i® i M? 'i5

æQÆM; M?B M- i?2Q æ¶ .mv- /QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QîM; - M m [m•M i`QM; i?
M?Q i? "M? +¬M; @ #îB F?B M; QîB i?ªQ M; mv M ç°i FQ+? - b m R3 M; "v- +kM; çO
ç MX

L?QM; - F?B #ªQ p :BH2 i- [m•M h•v "„+ p•v i? "M? G•m G M F?B M æ¶ .mv p¬ T?Q
pB M i`Ê5 L M EMB; ?i pšM #` +QB H" #ϕB5

*m®B +MM; - EMB; ?i çSM; ç-m i? Q /B MX L?îi? +?B K çQÊ+ F?¬M; Qi +ªK ibM?

æ€M; ;B€ ?ÆM H", : #`B i? "M? iQ+? +kM; F?¬M; i? 'TX h?•M iW pä ?m•M i? ;B - i
i®i ç T- +ÁM +| H" ç iY H½Q ?² Hv G K >ªB5

E?B M K„i æ¶ .mv b€M; H M H"- : #`B i`QM; F?B i?¬B /B M- +ÁM /MM; +ª M?•M i®

>„M tªQ /B m HÊB /KM; R çB m FB M, ç K i®B5

h?îB çϕB M"v /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB FB T i`QÈ+ æ¶ .mv M?Q i?îB F?Q ?¼+ F„
b®M; K¼B M; QîB F?¬M; i®i H„KX æϕB #° T? "M +?d H", M MQ- M?QM; iW T?QÆM
F?Q ?¼+ @ /M b Q pÈB i`bM? ç° +m°+ b®M; M?Q i? - , M MQ ç½ i®i H„K `²B5

ob i? bBM? ` +€B M?•M i® pB /B m, pb i?B m /BM? /QÐM; - M; QîB i?îB M"v- çϕB
L|B +€+? F?€+ - # M ç K [m€ MY #BM? HQM? b) F?¬M; i? 'v ;b5

: #`B HÊB /mM; çB m FB M M"v- +kM; i`b ?Q½M çQÊ+ K'v M; "vX

h|K HϕB- bo [m M pÈB i?¬B /B M i`"M M; "T ?SM; i?9- pÈB T?QÆM; T?€T +?d ?mv

d39X *?QÆM; 8j8, G" T l v UçQçM RV

æ¶ .mv HçB HÊB /KM; i?lB çB K M"v- ?„M ç K¶B ?¼+ pB M b m F?B i?¬B /B M H"K
+kM; T?ªB i'M; F i- +ÁM T?ªB `9i` Qm F?mv i çB K ç ?¼+ i"TX

a m ç|- çÊi i?¬B /B M i?S k- æ¶ .mv pšM /MM; +?B M i`QlM; ç|- +?d H" çB m +?dM
HçB iB T iK+ i?¬B /B M5

*S i?¬B /B M M?Q i? 9 H-M- +m®B +MM; [m R8 M; "vX

*m®B +MM; - ?¼+ pB M /QÊB bU /çv /¶ +O æ¶ .mv +kM; iWM; #QÊ+ ?¼+ çQÊ+ H
F?Q ?"m- ?Q" M +ªM? - #BM? HU+ - M?[M; i?S M"v F?¬M; T?ªB H" i?S b€+? pî+| i?

h?¬B /B M H†T çB H†T HçB- `i M?B m ç iY b€M; içQ ` +?B M i?m"i F?B M æ¶ .m

*| i? M|B- F?B ?¼+ tQM; óF?| i?¬B /B Mô- R HQÊM; HÊM ç iY ?Q M M; ? M? +?Q

J†+ /M i?¬B /B M F?¬M; +| F?ª M, M; H"K K'v i M M"v +| çQÊ+ FBM? M; ?B K +?d ?
M?QM; /M b Q Qi pšM ?ÆM F?¬M; X >B M içB- #¼M ?¼ pÊB +€+ +?B M i?m"i +kM;

E iB T- æ¶ .mv içQ ` iB T p¬ b® +€+ HQçB b #MX >„M `i p¬ bd ó, M +„Tô i'i +ª
FBK5

J¶B H-M i?¬B /B M- bQM; T?QÆM; ç m F?¬M; M; WM; #B M ?| X >ÆM M[- b m i?
p" ?¼+ i"TX L?[M; bo [m M M"v /M pšM F?¬M; çO iQ +€+? +?d ?mv- M?QM; ç½ #„
i'i +ª çB m FB M5 J†+ /M +?Q +?„+ ç½ /MM; i®i- M?QM; M?"M i?S + çQÊ+ pÊB æ

h`W F?| i?¬B /B M- æ¶ .mv +kM; i? K ;B +€+ +?QÆM; i`bM? ?¼+ F?€+ +O ?¼+

.M b Q ?„M +MM; #B i F?mv i çB K +O KbM?X >"M? [m•M ç€M? ;B†+- iB T +?B M
i`"M i?S + X h'i +ª FB M i?S + +Æ #ªM- ?„M ç m `i FûK5 J" i`QM; ?¼+ pB M- i bK iÊ
8y im´B /çv- æ¶ .mv +kM; H"K #° î R # M /U i?QM?5

J" i`QM; K„i ç iY- p` pB M i`QîM; ççB M?•M M"v- K¶B H-M çB ?¼+ ç m M; ²B b m /U
M; QlBX E?B M K¼B M; QlB F?¬M; /€K H°M t°MX E, Hm"i HÊT ?¼+ T?B i?QlM; i®
+?9X

J" K¼B M; QlB F?¬M; #B i H" p` i•M M?•M M´B iB M; M?'i +O ç [m®+- k H-M ç€
iQÊ+ ?Q hmHBT- +, M #ªM H" R M; QlB ?"M? [m•M `i M; m M; ®+X >„M î T?Q b m M
ç M; ?¼+ i`°K M?[M; ç°B ?bM? i`K +°i M?'i5

R i?€M; i`QÊ+- æ¶ .mv M; v +ª ç°B ?bM? +?B M ç'm +O #° #BM? i? M"Q +kM; F?-
#BM? F} #BM? +kM; ?B m ççB F?€B5

æQÆM; M?B M- æ¶ .mv v m +—m K¶B bo [m M ç m TªB ;?B +?ûT5 J v K" M?[M; b
ççB #° T?•M ç m iW ;B çbM? [mw i°+- ç½ çQÊ+ ?¼+ p, M ?| X E?¬M; ;B®M; ç b®

G9+ ç-m +| H M? M"v- `i M?B m M; QlB F?¬M; i?Q+? SM; X æ M F?B æ¶ .mv `9i`
KÊB i?"M? i?"iX

J" æ¶ .mv- K¶B M; "v ç m ç¼+ [m M?[M; ;?B +?ûT M"v ?„M ?¼+ i`°KX

JK+ iB m +O ?„M `i çÆM ;BªM5 J m +?| M; #B M KbM? i?"M? R bo [m M çO iQ +€
M, M; HU+ ç|5

.M b Q- ` ;Q`M +ÁM i?"M? i?®M; bQ€B p¬ ç`+? FB i tm'i- b Q KbM? F?¬M; H"K ç
L; Q`B ` - i`QM; ?¼+ pB M æ¶ .mv +ÁM içQ ` K°i p`B [mv ç`M? ç†+ i?MX L?[M; [m
pB M ç m H" `i F€ [m€B5

h, M?Q M°B [mv i`QlM; ?¼+ +kM; F?¬M; [m€ M; ?B K F?„+5 J°i p`B ?bM? i?S+ [
/MM; p`B #B M T?€TX

æŋ .mv pÈB [m•M [mv +O ç [m®+ ``i F?¬M; ?ÊT w5 >„M +?Q ``M; M?B m [m•M T?
i`ªK i?b F?¬M; M|B- M?[M; i°B F?€+ [m€ M†M;5

h, M?Q ó9y [m•M +¬M\ s T?“M; i? Q /B M T?¢K HŋB H½M? 9y [m•M +¬M\ð æŋ .mv

h?2Q w +O ?„M- i`WM; T?¢i H` ç9M;X L?QM; 9y [m•M +¬M- F?¬M; +? i i?b +kM; i
i`¼M; i?QÆM;X E?¬M; M^K ;BQÌM; Ry M;`v- çWM; M;?o tm®M; ;BQÌM;5

æŋ .mv +?Q ``M;- [m•M [mv K` M|B- iQM? mv ?B T pÈB #BM? HQM? F?¬M; T?ªB Î

oQ M?Q FB T i`QÊ+ +O ?„M- [m•M T?€T h`mM; Zm®+ +´ ç¢B ó+?ûK 89 M?€i5ô L;

L?QM; p`M ç H` HQ¢B [m•M T?€T M`v +kM; +?d H` óM;?2ô ``i /¼ M;QÌB K` i?¬B

lv ?B T +O [m•M T?€T pÈB #BM? HQM?- F?¬M; T?ªB Î #ªM i?•M ?bM? T?¢i- K` H`

Zm•M T?€T M;?B K ç M ç•m- M m F?¬M; +?`T ?“M? +kM; +?d M?Q ;B`v H°M K` i?¬

Zm•M T?€T ó+?ûK 89 M?€iô +O h`mM; Zm®+ - w M;?o ``i iQ- +m®B +MM; i?“M?

[m•M ç°B h`mM; Zm®+ +´ ç¢B- ç M ;BÌ +kM; F?¬M; +| +?`T ?“M? [m•M T?€T M;?B

M;?B K i? - [m•M ç°B ç½ bÊK F?¬M; +ÁM B5 ``;B i b¢+?5

L;QÌB _QH M/ +?Q ``M;- ?bM? T?¢i i?“i M†M;- +| i? F?B M #BM? HQM? F?B T b

FBM? i?QÌM; [m M çB K `v5

æŋ .mv pB i H¢B [m•M T?€T- ç K [m•M [mv bY H¢B ``i M?B mX hW Mûi ;B`v- [m•M

MY b® i°B iY ?bM? #` #Ä çB- K` K°i p`B ;•v i`M i`i bm®i çÌB ?Q†+ H` K`i bS+ +?B

?Ov #ÄX Up M/ BdN, æB m ûQ +?`m çQÊ+- ?B m i`QÌM; i`QÌM; [m•M ç°B H¢B çQ

oQ /K- ç€M? ;`v ? v ç€M? `QB- i?2Q Hm`i +O ?„M- M?B m M?`i +kM; +?d ky H-M

sY iY QiX sY M†M; QiX sY M? M?B mX æ•v H` [m•M T?€T ?„M bY H¢BX

L?QM; [m•M T?€T M?bM [m F?¬M; /¼ M;QÌB- M;QÊ+ H¢B +`M; +| bS+ mv ?B TX

ob æŋ .mv v m +¬m ó+?`T T?€T i?“i M;?B KôX

S?€T Hm`i M;?B K ? v F?¬M; M;?B K- F?¬M; Î #ªM i?•M T?€T [mv- K` Î F?QªM +?“

i?€B #bM? [m€ H•m- [m•M #` #m¬M; i?ªX \_`i M?B m i`QÌM; ?ÊT +?`T T?€T F?¬M;

ç°+ M?QM; F?¬M; B +?`T ?“M?- +| `K /MM;5

ao [m M /MM; #BM? F?Q ç€M? M? m- i`QM; [m•M m®M; `QÊmX Zm•M T?€T #B M i

J` \_QH M/ ç [m®+ +ÁM T?€T H M?, [mw i°+ F?¬M; +?`m ?bM?5

o`M ç H`

h?€B #bM? K`v i`,K M,K- bo [m M + Q +`T- ç¢B #° T?“M ç m tm`i i?•M [mw i°+5 L|

+| ?“ F?“+ pÈB #BM? HQM?X L?[M; bo [m M [mw i°+ M`v pšM M?Î M?Æ M;Q`B pÁM

?bM?- +ÁM +| i? b B M¬ H p` #° ?¢ +?`m i? v5

h` M F?¬M; +?`T ?“M?- M;QÆB +ÁM KQM; HQM? [m M +?`T ?“M? b Q\

Zm•M T?€T +O æŋ .mv M?m ?Á ?ÆM- M?QM; ?„M v m +¬m +?`T ?“M? imv i ç®B5

E i [mª- M;QÌB ç-m iB M #` ?„M H`v F? B ç Q- F?¬M; T?ªB B F?€+- +?QM? H` 2K

E?B æŋ .mv R H-M +¬M; #® óM°B [mv i`QÌM; ?¼+ô @ H9+ ç| pšM H` +ÁM H` M°B [

h`QM; /Q M? i`¢B : #`B +| k ;½ m®M; `QÊm- #` æŋ .mv #„i çQÊ+5

d38X *?QÆM; 8j8, G”T lv UçQ¢M kV

: #`B H` ç-m KK+- çB m F?B M æŋ .mv KWM; H`- : #`B +?Q iWM; +MM; ?¼ m®M;

+€Q5 æB K `v +kM; H`K ?„M #`i K½M5

: #`B H` ç iY pã ?m•M i? ;B i`mv M i?®M;X >„M [m M MB K F?¬M; ç QÊ+ ç„+ i°B
 M?Q p"v H` ``i T?´ #B M- ?„M +kM; +?Q ``M; [m•M T?€T H` ç +?Q #BM? HQM? i?
 +?Q bo [m M + Q +'TX
 E i [m^a- k ;½ m®M; `QÊm- #` æ¶ .mv ç€M? Ry `QBX J` : #`B- #` æ¶ .mv i`QÊ+ K†
 +?Q Ry `QB5
 h`QM; ç K ;B|`ûiX
 : #`B #` H°i €Q- i` M HQM; ç-K çb p i`QBX h`QÊ+ K†i K¼B M;Q`B- æ¶ .mv iU i v
 J` : #`B i`QM; +<sup>a</sup> [m€ i`bM?- i?Ov +?mM; F?¬M; M|B R H`BX \*„M +?†i`,M; F?¬M; |
 +Q`M;5
 >ÆM Ryy bo [m M M?bM æ¶ .mv b„+ K†i M†M; M - i`QM; HÁM; i?Î /`BX ob +¬M; iQÊ
 Km®M H`T mv- +?9M; i ?B mX L?QM; H'v +?QM? 2K i` B F? B ç Q +| [m€ KS+ F?
 @ Zmv +O +?QM? H` [mv +O5
 æ¶ .mv MûK `QB tm®M;- M?bM +€+ ?¼+ pB M F?€+X G9+ €M? K„i ?„M ç^aQ [m - K
 M;?2 ?„M H¢M? HMM; M|B,
 @ Zmv +OX h'i +^a ç m T?^aB +?'T ?"M?5 h K†+ F M;QÆB H` hY iQÊ+ ? v "€ hQÊ+
 iQÊM; [m•M ? v ¬M; M;QÆB H` ç¢B i?•M5 Zm•M [mv K¶B M;Q`B ç m T?^aB i¬M i`¼
 i T?¢K [m•M [mv- +kM; T?^aB #` T?¢i5
 a m ç| - æ¶ .mv iU i v çQ : #`B p T?ÁM;- iU i v iQ i?m®+ i`` i?QÆM; H M HQM; ?
 : #`B i`QM; +^a [m€ i`bM? pšM F?¬M; M|B H`B M`QX
 æ¶ .mv tY Hw KB M; p i i?QÆM; tQM;- M? M?"M; i?Î /`B,
 @ : #`B- 2K ?"M M? b Q\
 : #`B H„+ ç-m- H9+ M`v KÈB M;?B M; M;Q`B M?bM æ¶ .mv- F?m¬M K†i +?•M i?"M
 @ M? H` ç¢B + +O 2K- 2K #B i M? H`K i? +kM; +| ç¢Q Hw +^aX M? M m +?Q ``M
 iQÎM; ç| H` ç9M;5
 æ¶ .mv pšM Km®M M O B ?„M p`B +•m- : #`B ç½ M|B,
 @ æ¢B + - M? F?¬M; +-M M|B- 2K ?B mX 1K iBM iQÎM; M?X .M ?¬K M v M? +?†
 M?5
 @ h ?v p¼M; 2K i`Î i?"M? R [m•M M?•M po ç¢B +?•M +?QM?5 J` F?¬M; T?^aB R [m
 _QH M/X
 æ¶ .mv i?Î /`BX
 @ 1K b) H`K çQÊ+5
 : #`B ;"i ç-m- +„M ` ,M; M|BX
 >QÎM; i?K +^aK ;B€+ æ¶ .mv #¬B i?m®+- F?¬M; +?d +| : #`B- +ÁM +| k i M bo [m
 [m R +Æ ?°B Km HÁM; M;Q`B M?Q p"vX
 >„M +kM; F?¬M; M;?B K M;?` ` ,M /¢v M?[M; M;Q`B M`v- +?d çÆM ;B^aM M|B,
 @ a m F?B +€+ M;QÆB T?¢K b B H-K- `²B +?`m `QB- i°B H¶B ç½ ?Q`M iQ`M i`B i
 +?`m i°B M[ - pšM iB T iK+ H` ç iY +O i 5
 J†+ F i`QM; Ry3 M;Q`B M`v +| M;Q`B ?B m ? v F?¬M;- +| F i?"i HÁM; +^aK T?K+- +
 æ¶ .mv +kM; F?¬M; KQM; M?[M; i?S M`v i|K H¢B- +?mv M [m•M T?€T çQÊ+ ?„M H
 p"v H` çQÊ+5

*MM; pÈB i?ÌB ;B M [m çB- M?[M; pB + M"v b) i?"M? i?|B [m2M- `²B çB iB T tm@
+O æ¶ .mvX

>„M F?¬M; +?Q KbM? H" i?€M? M?•M- ? v H" +| F?Q +?'i pQÆM; ;Bª- +| i? F?B M
i?mv i T?K+ ?Q"MiQ"MX >„M F?¬M; +| w M; ?o M; •v i?Æ p"vX *?d +¬M ççB #° T?"M
F +€ #B i F?¬M; ?B m- ?„M F?¬M; [m M i•KX

h K†+ +€+ M;QÆB ?B m ? v F?¬M; 5 *?d +¬M +€+ M;QÆB im•M i?O5

L;Q" B ` - M°B [mv +ÁM R +?¶ ç†+ i?M, K¶B M; "v H9+ +MM; ,M- ç°B pB M ,M i`QÈ
`²B ç M ç°B i`QÎM; p" iWM; i`QÎM; /Q M? i`çB5

*?ì #¼M ?„M ,M tQM;- KÈB H" æ¶ .mv pB M i`QÎM; p" +MM; p" B i M ?m'M Hmv M p
ó"BM? HQM? +?`m ç|B- bo [m M F?¬M; çQÊ+ M MQ5 ao [m M +?`m ç|B- iQÈM; +?

G9+ ç¬m +| M;QÌB +?Q ?„M H"K #°- M?QM; b m R i?€M;- B +kM; ç m T?K+X

*?Q /M +| F pšM +?€M ;?ûi æ¶ .mv M?QM; F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- p` +¬M;
#çQ pÈB F F?€+- +M; i"M #çQ pÈB KbM? ?ÆM5

*ÁM R pB +- æ¶ .mv pÈB pã F„ +O K'v i M M"v +kM; F?¬M; +QB i`¼M; X >„M +?Q
i M +?d ?mv ?ÊT +€+?- pã F„ F?¬M; T?ªB i`¼M; v m5 "ÎB iQÈM; [m•M H" T?ªB +?c
K¶B ç°B- K¶B M;QÌB ç M +?B M i`QÎM;- p"Q p` i`Q +¬M i?B i5

*€B HQçB #BM? bo +-K FB K- tmM; T?QM; ;B i ç`+?- +?d +| i? K½B K½B H" bo [n
æ| H" i v ç°i FQ+?- F?¬M; T?ªB M;QÌB +?d ?mvX

æQÆM; M?B M- w M; ?o M"v +O ?„M +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +QB i`¼M; i?U+ HU
+kM; #B i- içB i?ÌB #BM? F?Q M| M;- bo [m M +| i?B M ?QÈM; +?d ?mvX L?QM; H"
/kM; pšM H" i?O çQçM F?Q+? H HÁM; [m•MX

L M b m F?B ?„M HQ H„M;- ç2K #° i`K +°i óiBM? F?¬M; ç'm F?Qô +?¼M p" B ç°M
çQÊ+- /çv +?Q K'v i M bo [m M5

æQÆM; M?B M- M;mv M #° ?„M F?¬M; i`mv M i?KX J" ?„M +| i`mv M i?K- K'v ;½
p T?QÆM; /B M M"v ?„M H" i?B M i"BX G9+ ç¬m : M/ 7i €Q i`„M;- `²B ç M >mbb2
M;ç+ p i®+ ç° ?¼+ i" T +O ?„MX L?QM; i`QM; ç| +| p" B ç°M; i€+- M;QÌB #bM? i?C

Pi M?'i /çv p" B ç°M; i€+- ;B9T #¼M ?¼ i,M; i® +?'i i?•M i? H M- +kM; +QB M?Q H

d3eX *?QÆM; 8je, G M; E} J} ©M? UçQçM RV

> B i?€M; b m- æ¶ .mv HçB H¬M M[içQ ` K°i K¬ ?bM? KÈBX

>„M i?mv i T?K+ i?®M; bQ€B #°- iW i`QM; bÎ h`` M ç ç¬çB m içK i€K i`,K #BM? i
pB M [m•M bU5

a m ç| ?„M ç2K K°i i`,K H i€K ?¼+ pB M i`°M HšM pÈB i€K i`,K [m•M bo M"v- K¶B
+?S+ p` bo [m M +'T i?'T M?Q, ç°B i`QÎM;- Qi M?'i i?b +?d ?mv ? B KQÆB / M? #
M;QÌBX

L?[M; bo [m M M"v ç m ç½ /B M Hmv M i`QM; H9+ çB K #BM? M M M?[M; +¬M; i€+
.mv +?Q #¼M ?¼ KQÌB M; "v i?ÌB ;B M ç H"K [m2M pÈB #° ?ç +O KbM?- ,M p" M; C
M; "v b€M; bÈK p" #m'B i®B- #¼M ?¼ ç m T?ªB i? K; B Hmv M i" T M?Q M?[M; #B
i?b iB T iK+ +?QÆM; i`bM? ?¼+ içB ?¼+ pB M [m•M bUX

J" b m KQÌB M; "v- `i M?B m bo [m M KÈB `®i +K+ +ªK M?"M çQÊ+ i€+ /KM; +O p
[mv i`QM; ?¼+ pB M5

æ¬m iB M içB pB + +?'T ?"M?- bo [m M +?d ?mv M; ?B K F?„+ im•M i?2Q M°B [mv i
T?Q /QÈB F?¬M; B /€K F?¬M; im•M i?2Q5 a m ç|- æ¶ .mv H" T M?B m v m +-m +

#BM? HQM? /MM; +ÆK tQM; KÈB çQÊ+ ,M +ÆK- F?B M #¼M HQM? H"TiS+ ç®B p
+ªK5

h?ìB çΦB M"v /M b Q pšM H" i?ìB çΦB T?QM; FB MX h`QM; [m•M ç°B- bo [m M ?
M?B m- #•v ;Bì bo [m M p" #BM? HQM? ,M +MM; K°i +?¶ çQÆM; M?B M F?B M M
H"TiS+ bBM? ` +ªK FQ+?X

óL m M?Q #° ?Φ +O M;QÆB pšM ç|B F?€i K" M;QÆB HΦB ,M MQX L m #° ?Φ +O M
M;QÆB HΦB K†+ i?QÊM; çŠM; +?B M #`QX ao [m M M?Q p"v çWM; ?ÁM; çQÊ+ #B

æΦQ Hw M"v `i çÆM ;BªMX æ¶ .mv Km®M #Ä çB i`mv Mi?®M; +O [mw i°+ p" +€+
[m•M ç°B +O _QH M/ ç [m®+X .QÊB M;?B K H M? +O æ¶ .mv- +€+ bo [m M M"
#BM? HQM? ,M +?mM; K°i HQΦB i?S+ ,M- +MM; im•M i?2Q M°B [mv +O i`QìM; ?¼
[m M T?ªB +?ì ç M H9+ i'i +ª+€+ #BM? HQM? ç m M;O KÈB +| i? H M ;BQìM;X

æ9M; H" i`QÊ+ ç•v M?[M; i M ;B ?Ä M"v +ªK i?'v [mv ç`M? ç| `i M?"K +?€MX L?
M?[M; M;QìB M"v i`QM; KQìB M;"v +| çQÊ+ bU OM; ?° +O #BM? HQM?X æQÆM;
b Q +kM; [m€ M;„M- +kM; +?d H`K #BM? HQM? +ªK FQ+? K°i +?9i K" i?¬BX h? M?
ç°B i?b ç•v H" #QÊ+ ç-m iB M T?ªB ?Q`M i?"M?X

æ¶ .mv i?'v- M;QΦB i`W "ΦQ S?QM; [m•M çQ`M +| bS+ +?B M ç'm +U+ KΦM? iΦB T
MÆB ç m F?¬M; i? H`K çQÊ+ #QÊ+ ç-m iB M iQìM; M?Q çÆM;BªM M?'i M"v5 a
+?QÆM; i`bM? ?¼+ KÈB- H-M M"v +kM; F?¬M; T?ªB ói?¬B /B Mô K" H" i?U+ +?B

>¼+ pB M ç [m®+5 LÆB M"v H" K°i +S çB K [m•M bU [m M i`¼M; çQÊ+ t•v M?B m
M?Q /Q M? i`ΦB- #° +?d ?mv- M?" H-m- i`ΦK;€+ # M M;Q`B- i?"M?- iQìM;- iB M i

æ¶ .mv #„i ç-m F?| i?U+ +?B M5

J¶B H-M +?QÆM; i`bM? ?¼+ ç m `i çÆM ;BªMX >„M iMv w +?d ç`M? K°i iÁ FB M
+| i? H" K°i çQΦM iQìM; ç'i ?Q†+ H" K°i iÁ iB Mi?€T- +| i? +?d H" K°i /Q M? i`Φ
i` ,K #BM? HQM? +?B H`K ? B #° T?"M- ç +?Q +?QM? M?[M; ç iY M"v çB m [m•M
?"M? ç®B F?€M;5

æ¶ .mv HÊB /KM; i'i +ª+€+ ç` ?bM? i`QM; ?¼+ pB M ç +?Q M?[M; ?¼+ pB M M"
iB M ?"M? óh`Á +?ÆB +?B M i` M?ôX

æQÆM; M?B M- /B Mi`Á M?Qi? X æ i`€M? +?Q i?QÆM; pQM;- æ¶ .mv ç2K iQ`M
#¬M;- i`QìM; K•m +kM; ;Đ #Ä ç-m i?QÆM; p" +ÁM çB m p"Bi M KK+ bQ K ?B m
? +MM; v bQX >ÆM M[- +?QM? æ¶ .mv +kM; H" K°i K T?€T /QÊ+ bQ +| i?U+ HU

GB M iK+ i?U+ +?B M F?B M +?Q +€+ bo [m M FB Ki` +?B Mi?m"i+O KbM? i` M
+kM; pb p"v K" i,M; H M- iW ç®B F?€M; +T iB m ç°B +?Q ç M ç®B F?€M; +T i`m
T?€i i`B M i?"M? ç®B F?€M; +T çΦB ç°B- ?Q†+ H" ç®B +?B M ;B[? B /Q M?5

ob ç +?Q M?[M; bo [m M M"v #²B /QĐM; ` FBM? M;?B K +?d ?mv i?U+ i - æ¶ .mv
h` ` M çB m ç°M; [m•M ç°B ç MX *m®B +MM; b m j i?€M;- #BM? HQM? bí h` ` M ç
çΦi ç M ?ÆM ? B M;?bM M;QìB- i?U+ bU çΦi ç M R #° #BM? /Q M?X

æ¶ .mv +ÁM ç ` +? ç° H M +T p" ;B€M; +T5

h`QM; ç®B F?€M;- # M i?m F +ª #BM? HQM? p" bo [m M M?'i HQΦi #` ;B€M; +T
+?S+ HB i i`QìM; U+?ŠM; ?B m +T ;bV +| i? i?,M; H M H`K ç°B i`QìM;- ç°B i`Q
i`mM; ç°B i`QìM;

"ìB pb ?¼ F?¬M; +| +€+? M"Q ` +?B M i`QìM;- M M iΦQ ` óh`Á +?ÆB +?B M i` M
+| çQÊ+ K°i +?9i FBM? M;?B K +?d ?mv i?U+ i X

h?m"MiB M M|B i? K- pb [m€ b v K +?QÆM; i`bM? ?¼+ +O ?¼+ pB M [m•M bU
_QrHBM; @ : `#B i?B m ;B ç½ ç2K M;?B i?S+ i`QìM; i?"M? +O KbM? i`b ?Q½M H

J'v i?€M; b m æ¶ .mv HΦB KîR +?QÆM; i`bM? ?¼+ KÈB H" óaY /KM; ?Ä /QÊ+ô

sm•M [m ?ϕ ϕ MX

æ [m®+ i•M ?Q" M; *? `H2b F p` ϕ½ ϕ QÊ+ ; -M MY M, KX JM ? ϕ½ ϕ M- +€B Hϕ
i? "M? ?Q F? -M; X

*?Q /M H" iϕB T?QÆM; #„+ ϕ [m®+ - #, M; imv i +kM; #„i ϕ -m i M- i` M Kti ϕ' i #„i
p"Q tm•M- pMM; ϕ' i +SM; HϕM? +kM; /-M /-M i`Î M M K K KϕBX •M? Kti i`ÎB 'K €T
#¼M HQM? #Ä v b K /"v- Kt+ p"Q i` M; T?K+ KM ?ϕX

h`QM; H9+ ϕ! Î T?QÆM; #„+ - T?ÁM; imv M E `T2bFv "ϕQ S?QM; [m•M ϕQ" M ϕ½ ?
ϕB K i`mM; i•K p" T?Q ϕ -M; - ϕ HϕB +S ϕB K T?Q i•v +?Q [m•M ϕQ" M G -B h? -M

E?Q i`ÎB +?mv M 'K F?B M +?Q pB + ϕ"Q ?"Q iϕB T?ÁM; imv M T?QÆM; #„+ i`Î M
'K- Kti ϕ' i F? -M; ? +SM; `„M M?Q ϕ€ iªM; M[ X J" i`QM; H9+ ϕ! - /QÊB +?•M T?Á
+?B M ?"Q /"B ?ÆM i`, K Kûi +m®B +MM; ϕ½ F i i?9+X

h` M Kti ϕ' i tm' i ?B M K°i +€B ?"Q /"B ?ÆM i`, K KûiX æ®B pÈB ϕ` +? M?•M + -M;
+€B óhY pQM; ?"M? H M; ôX S?ªB pQÊi [m +€B +?B M ?"Q /"B ?ÆM i`, K Kûi M"v-
T?ϕK pB # Q T?O +O +mM; iB M i?O i` M iQÌM; i? "M?5 .QÊB €M? K„i +O ϕϕB iϕ
"ϕQ S?QM; [m•M ϕQ" M- ϕ` +? M?•M Km®M pQÊi [m +?B M ?"Q M"v T?ªB iª ; B€ #^

>Q" M K„ T?ÁM; imv M #BM? HQM? iBM? M?m M? 'i ϕ [m®+ amM; i9+ pk F?Q i` M
+?B M i`QM; iQÆM; H B i`"M M; "T MB K iBMX

æB m /mv M? 'i H" K +?Q i`QM; HÁM; ?„M F? -M; i? 'v ϕ9M; H" i¼ Hϕ+ iϕB T?Q b n
bQ ϕQ" M F? -M; [m•M ϕ [m®+ ôX h?U+ ` ϕ•v H" bQ ϕQ" M ϕ° + H" T h•v „+ X M/`2
[m•M _QbiQ+FX Zm M ? +€ M?•M +O k M; QÌB `i i®i M?QM; [m M ? +€ M?•M H
iQÈM; [m•M iWM; ϕQ ` K°i ϕ M; ?` H" i`B m i" T F? -M; [m•M +O ?„M- T?®B ?ÊT p
ϕ' i- H'v T?ÁM; imv M E `T2`bFv H" K i`mM; i•K- i? "M? H" T K°i F?m pU+ im -M i` p

L?QM; iQÈM; [m•M _QbiQ+F ϕ®B pÈB ϕ M; ?` M"v HϕB F? -M; +ªK i? 'v i?Q+? ?ÊTX
iQM M; QÐM; óE} #BM?ð- _QbiQ+F +ª ϕÌB H" K F} #BM?X h`QM; "ϕQ S?QM; [m•M ϕ
+kM; +?B K R p B i`Á iQÆM; ϕQÆM; X >„M FB M [mv i +?Q `^M; - F} #BM? KÈB H" #
HQϕB- H" +?¶ /U i®B +QÌM; +O M?•M i° +X

>„M F? -M; iBM M?[M; +€B F?Q + -m # v i` M + Q K'v i`, K i?QÈ+ +! i? ϕªK M?B K +
E? -M; b B555 " v Î i` M i`ÎB i?b +! i? M?bM t 5 L?QM; + -M; M, M; i?€K #€Q +O K
F?Q + -m M"v b Q +! i? i? v i? ϕQÊ+ \

d3dX *?QÆM; 8je, G M; E} J} ©M? UϕQϕM kv

EBM? M; ?B K T?QM; T?9 +O i?€K #€Q H" +! i? iW i` M Kti ϕ' i +€+ HQϕB /'m +?
p"i #` +?` ϕϕT +! i? T?€M ϕQ€M ` imM; iQ+? ϕ` +? M?•MX h?"K +?Q H" T?QÆM; ?
F?Q + -m # v i` M i`ÎB + Q M"v H" K b Q +! i? i? 'v \

_QbiQ+F iQÈM; [m•M ϕ½ +? 'T M? "M b® T? "M T?K i`€+? T?ÁM; i?O T?ÁM; imv M E
p -Hm" M H" M/`2 @ iQÈM; [m•M F? -M; HU+ ? v TH v iQÈM; [m•M @ i?®M; HoM?
ϕ m T?ªB M; ?2 H M? _QbiQ+FX æQÆM; M?B M- p` i`Q i?®M; bQ€B +ÁM +! R i`€+
[m•M HQÆM; +?Q iQ" M #° T?ÁM; imv M E `T2`bFv ϕ m /Q iQÈM; [m•M _QbiQ+F T

Í i`QM; K„i +O p` H½Q iQÈM; pMM; #B M +QÆM; M"v- M?[M; F?Q + -m +! bS+ +?B
pB + iB m /B i h•v „+ [m•M ϕQ" M K'v M, K i`QÈ+ +kM; ϕ½ i? 'v ϕQÊ+ VX æB K 'v _
L?QM; ϕ®B pÈB ?„M K" M!B- bS+ +?B M ϕ' m M?Q i? - ; B€ +ª +! +?9i [m€ ϕ„iX

J°i ϕ°B F?Q + -m M?Q i? - K¶B H -M H M F? -M; iB M ?"M? im -M i` Ry FK- ? Q T?
HQÆM; i?U+ iB m ? Q pQÊi [m€ KQÌB H -M +?Q F} #BM? i?€K #€Q +MM; M; U 5

_QbiQ+F iQÈM; [m•M +?Q`^M; ç•v H` K°i [m^a i?U+ H` K°i HQϕB H½M; T?Q5 \*¬M; i?` ?Q`M i?`M?- b Q T?^B +?Q M?[M; F?BM? F?Q +¬m ç„i çÄ M`v çB H`K\

J†+ /M H` M?Q p`v- M?QM; pÈB [m M?` +O` M/`2 iQÈM; [m•M p` #^M i?•M- ¬M; + iQ`M ç` M; ?` +O` M/`2 X \*?d H`- b® F?BM? F?Q +¬m im¬M i` #` ;B^K çB K°i T?¬ ç m H` /MM; F} #BM? i?€K #€QX

J` F i [m^a ¬M; i` +kM; F?¬M; #B i çQÊ+` M/`2 #`i ç„+ /o i?Î /`BX "ÎB pb [mv M iB m?` Q ç` m M^K i`QM; i v p` iQÈM; [m•M _QbiQ+F M`vX

J` F i [m^a- ?` i?®M; #€Q ç°M; ?Q`M K„ K` M/`2 /U ç`M? b„T t T- F?¬M; çϕi iÈB ?E E?m pU+ im¬M i` +O` F?Q +¬m +ÁM``i M?B m +?¶ i`®M;5

_QH M/`ç` [m®+ M,K Ne85 E} #BM? i`BM? b€i`®i +m°+ ;YB p` M?[M; iBM iS+ F?¬ J°i ç°B M;k F} #BM? i?€K #€Q KQÌB M;QÌB- ç€M; H) T?^B bÈK i`Î p` #€Q +€Q HϕB

hBM iS+ M`v F?¬M; çQÊ+ #€Q M; v H`T iS+ H M iQÈM; [m•M _QbiQ+FX ao [m M` +kM; F?¬M; +QB i`¼M; iBM iS+ M`v- ?¼ +?d M; ?o`^M; ç°B i?€K #€Q M`v ;†T T?^ i` M çQÌM; +?`K i` X >ÆM M[- i`QM; [m•M i`M; +°M; T?€B` ?ÆM? B i`,K ç°B i?`°M; HÈM tmM; [m M? T?ÁM; imv M iB M?`M? iB M?`M? /Á tûi J°i ç°B +?`K i` -

E i [m^a M;`v i?S?` B- iBM iS+ M`v KÈB çQÊ+ +?mv M ç` M iQÈM; [m•M M/`2 X L;`v i?S #` \_®i +K+ K°i ç°B i?€K #€Q F?€+- iϕB T?QÆM; #„+ T?€i ?B M ç°B i?€K h?B i?`5

G9+ çB [m` F?m pU+ M`v- M?[M; ;b ?¼ i?`v çQÊ+ H`K +?Q ç°B i?€K #€Q K°i i`"M?` " M #b`WM;X h` M K†i ç`iX E?„T MÆB ç` m H` K€m iQÆBX h?B i?` i?^K i`ϕM; +U+ F€ FBM? F?OM;5

L?[M; +QM M;U` +?` i çB iU` ?² M?Q F?¬M; #` /½ i?9 +„M tû [m X J` M?[M; +?B M?[m H•K MϕM M`v- i?`K +?Q F?¬M; i?` ibK R F?®B i?B i?` ç¬v çO) L?[M; i?B i?` M`v ç` m T?^M; T?`i H` #` tû M€i i?`M? iWM; K^M? M?Ä5 E?„T MÆB h?`K +?QX \_`i M?B m i?B i?` +kM; F?¬M; ç¬v çO5 \*| +€B #` +„M`Èi K°i +?•M- +|` +|` K°i MY`5

h`i +^a i?B i?`` €Q ;B€T i` M M;QÌB ?¼ p` pk F?Q ç` m ç½ #` iQ`M #° H°i çBX æB m i?9 ?Q†+ H` /½ i?9 H`K5 .½ i?9 +| H) b) ,M i?`i M;QÌB M?QM; H` imv i ç®B b) F?¬

hW bo [m M +?d ?mv ç` M #BM? HQM?X J¶B M;QÌB i?`v i`M; /B M ç€M; bÊ M?Q i +^K +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+` ?` B +?•M M?Q M?kM`5 "ÎB pb #¼M ?¼ M?bM i?`v h` M K†i ç`i M;Q`B`` ;B[HϕB ç®M; i`Q #KB pšM +ÁM`K5

h` M M?[M; ç®M; i`Q #KB M`v +| p`B +€B +¼+ ;¶ i?¬`€TX \*„K K°i Qi HQm HϕB \*? T?`M iW M?[M; i?B i?` M`v +?†i tm®M;5

L?[M; +€M? i v p` #„T çMB #` tmv M Î i` M +¼+ ;¶X >B M M?B M ç½ [m óLQÈM; p i;†K5

*?mv M M`v i?`i H` ç€M; bÊ5

"BM? HQM? /kM; +^K M?`i- ;BÌ T?9i M`v +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ #¶M; M?B M HB K½M? HB i ç` M¬M KY X ao [m M +?d ?mv b„+ K†i i€B M?Êi M?Q i| ;B`vX L?QM; iϕB +?¶ bQm i`T iB M? #€Q b m ç|`9i HmBô i?b #¶M; M?B M`X M;U` +QĐB +O` ?„

L;U T?ªM;T?'iM;YBçQÊ+KMBp`M;mv?BK i`QM;F?¬M;F?QK`?Q-KHMXJ;
+?QM?|KF}#BM?M?Q i? M`Q i`'M M- M?[M;+QM M;U M`v` bS+K`/B/°M;+
M;?2M|BK` MT?"M

G9+M`v- i?€K#€Qç°B i`QÎM;#¶M;M?B M M;?2 i?'vçQÊ+K°i iB M; ;-K;W+'[n
T?'iM?QH`/½ i?9XS?ªM;T?'iT?ªBXX M?Q iB M; i`m+O +?|b|B\

>„M KÈB tQ v M;QÌB H¢B

GB M M?bM i?'v i`QM;`WM;+•v- p¬ b® i?•MªM?ç€M;bÊç°iM?B M;`Q i?ûiK`ç+
M?Q im'M K½5 *?QM?H`H¢B i`QM;? T?ÁB`WM;+•v XL? M?ç MFBM?M;QÌB
H`M;U +O F}#BM?+| i? +|çQÊ+bUM?M?M?MM M?Q p"v\

*ÁM F?¬M;çÊB M?[M; M`v i?€K#€Q T?ªM SM;H¢BX hW i`QM;`WM;+•v- ?ÆM K
i`QÊ+K†i5 L?[M;+QM+U H M;M`v J¶BK°i+QM i` M M;QÌBç m F?Q€+K°i HÊT
`€TX J`M;²B i` M HQM;+U H M;ç m H`[m€B p"i KÄ M?¼M pÊB`,M;M M?HÎK+?
ç¢Bç Q i?"i/`B-+MM;#-v b|B;`Q i?ûi

J`+€+ i?€K#€Q M; v +ª iB M;F m i?ªK+kM;F?¬M;F`T T?€i`-HB M#`K°iM;K

L?[M;M;QÌB T?ªM SM;M?M? ?ÆM K°i+?9i i?b M; v +ª pk F?Q+kM;F?¬M;F`T
p"iM;²B i` M KbM?+U H M;M?ªv tm®M;+?ûK`ÆBç-m5

h`QM;ç°B i?€K#€Q M`v- i?•M i?O tm'i b„+M?'iH`ç°B i`QÎM;X>„M i`QM;M?€v K
h`®M5

h?€K#€Qç°B i`QÎM;çQ`K°i[mv iç`M?poç¢BK`KQÌB M;QÌBFB F?¬M; i? M`
#€Q- M?B K pK+O ?„M F?¬M;T?ªBH`;B iç`+?K`H`çQ iBM iS+ibM?#€Q i`Îp

>„M pW KÈB [m v M;QÊ+ç-m M;U H¢B-/QÈB i? Q i€+F} i?m"i Qm i9+O ?„M-
+?¢vçQÊ+p`B#QÊ+X G9+M`v- K°i+€B#|M;ç2M#¶M;M?B M M?ªv [m çdM?ç-
+?Q i`QM;M?€v K„iç½+?2 F?m'i? i€M?K†i i`ÎB5

h?•M?bM?+U H M; iQHÈM M?Q K°i+QM M;U +?ÆM;M?) +| i? iQ€i` HU+HQÊ

*QM+U H M;M¼ iW çdM?ç-m HQÈi [m +?†M i`QÊ+K†i-KÎ`°M;K²K-H°``,`M;M
i? M?;-K`9 i? HQÆM;5

óGB m K¢M;5ô h M i?€K#€Qç°B i`QÎM;` bS+`9i i`QÌM;FB K-ç M;Km®M HB m
ÎT?Q # M+¢M?-K°i H M;F}#BM?ç½?mM;?,M;H Qç M5 *U H M;+|çQÊ+HU
K½M?HB i H Q p`Q-ç2K p` i?€K#€Qç°B i`QÎM;+ªM;QÌB HšM M;U ç m M;½ i` M

h?€K#€Qç°B i`QÎM;H9+`ÆB tm®M;ç'i-+?•M?„M#`M;U ç H M-ç M;Km®M`
M?bM i?'v+U H M;KÎ iQ KB M;K`+„M p T?Q +?QM?KbM?

óL?[M; i?S M`v- H`[m€B p"i;b\ô æ•v H`w MB K b m +MM; i`QM;ç-m?„MX

J°iM;`vFB \*¬M;pB+im-M i`#®M KQÆB b€mç°B i?€K#€Q æ½ i`Îp # ç°B5
ç°B-#®M i`,K# KQÆB/ M? i?€K#€Q F}#BM? E?¬M;+|K°iM;QÌB M`Q +| i? i`Î

J`p'Mç H`# ç°B+ÁM b®M; i`Îp H¢B F?¬M;+|;†T T?ªB#'i+S ç`+?ibM?M`Q
#®M i`,K# KQÆB/ M? F}#BM?-K`# M i`QM;T?ÁM;imv M E`T2`bFv+O [m•M
+|çQÊ+K°i+?9i imM; iQ+?+O ç`+?M?•M5

*?mv M M`v- M?'i i?ÌB F?B M+?Q T?ÁM;imv M E`T2`bFv`° H M K°i+ªM?M€Qç

æ`+?M?•Mç M5 o"vç`+?M?•MÎMÆB M`Q\æ`+?M?•M+| #°/€M;;b M[\

d33X *?QÆM; 8jd, ob _QH M/ J" *?B M5 UçQϕM RV

aU K'i iQ+? b® HQÊM; HÈM +O +€+ ç°B i?€K #€Q `®i +m°+ +kM; H"K +?Q iQÈM; i`B m i" T?ÆM ? B /Q M? F} #BM?- ; -M #®M M; ?bM M; QÌB- +?B H"K #®M ç°B- ç imv M E `T2`bFv iB M ?"M? K°i çÊi " bQ€i [mv K¬ HÈMX ob iB M? #€Q F?¬M; çO iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ ; B i bç+? M?B m ç°B i?€K #€Q M?Q p"v- K°i M; QÌB +kM; F #„i ç-m +~M i?"M ?ŠM H MX L m M?Q p"v- #BM? HU+ ç®B T?QÆM; i' i M?B M F?¬ ?½MX ob p"v ?„M ?ç H M? 9 ççQ [m•M F?¬M; çQÊ+ +?B [m•M ` - i`€M? +?Q ç®B T K°iX

"®M ççQ F} #BM?- K'i # M; "v # ç K- /¼+ i?2Q T?ÁM; imv M E `T2`bFv- ?¼ çB [m +•v- pQÊi [m b¬M; bm®B- iB K FB K iWM; ç-m K®B F?ªM; ?BX

hbM? ?bM? +O i?€K #€Q ç°B Hm¬M çQÊ+ F?Q€B K½ i?¬M; #€Q p # M +?d ?mvX G"K +?Q M; QÌB i M; ?B ?Q†+ +?QM? H"- +€+ F} #BM? ç°B M"v ç½ iB K ` MÆB +€+ çQÊ+ K°i p" B p i K€m i` M K†i ç'iX _'i K v- ç•v H" T?QÆM; #„+ - #ÎB pb F?Q i`iB K†i ç'i M?'i i?ÌB b) F?¬M; ?Q" M iQ" M #®+ ?ÆB H MX L?QM; p'M ç H"- #¼M +?9M F?¬M; iB K çQÊ+5 o¬ Hm" M H" M; U +kM; M?Q M; QÌB5

*m®B +MM; - i`QM; M; "v iB K FB K i?S iQ- # M #i`WM; `K #, M; T?QM; - `®i +K+ T?

*| i? M|B- ç•v H" H-M ç-m iB M b m pçM M, K F iW +m°+ +?B M i?- M i?QçB- HQ` /B M ; B Q T?QM; X

æ°B F} #BM? M; "M M; QÌB FB içB K°i i?¬M i`'M #Ä ?Q M; +çM? `WM; `K #, M; T?

*€B i?¬M i`'M M"v iWM; K°i i?ÌB ?QM; i?`M? M?Ì ?Qç i ç°M; b, M #„i i`°K +O +€+ ` +ÁM +| +€+ çQ" M i?QÆM; M?•M ç M iW ççB HK+ i?m Km K i?9X *MM; pÈB p E `T2`bFv- M?•M /•M b®M; T?Q #„+ T?ÁM; imv M ç½ /¬M /¬M +?mv M çB- #B M + F?¬M; #|M; M; QÌBX h`ªB [m K°i KM ç¬M; /"B- ççB #° T?"M T?ÁM; ®+ ç m #` imv i`'M M"v H9+ ?mv ?Q" M; iWM; +| K'v M; "M M; QÌB b®M; - ; BÌ HçB ioM? H†M; M?Q [

æ°B F} #BM? M; "M M; QÌB FB F?B çB ç M ç•v ç½ H" ; BÈB ?çM +m®B +MM; +O ?¼ T?ûT ?¼ iB M t ?ÆM M[- iB M p"Q `WM; `K #, M; T?QM; X

L?bM b„+ i`ÌB ç½ i®B ç2M- ç°B i`QÎM; ç°B F} #BM? M; ?o Km®M iB M p"Q +€B i?¬ F i [mª F?B M?bM i?'v T?ÁM; ®+ M?" +Y ç m #` imv i T?O ç M K€B- +?Q M M ?„ F?¬M; ?ç H M? iQ" M [m•M iB M p"Q i?¬M i`'M- K" çB pÁM; [m M| - im-M i` i? K K

Zmv i ç`M? M"v *Sm pÈi p" M K M? #¼M +?9M; 5

*m°+ +?B M i`QM; M?€v K„i F? B ?Ä X oW H9+ # M ` K M? H M? ?"m ç°B #B M ó[m€B p"iô #¶M; M?B M iW T?Q i?¬M i`'M H Q` X

L?[M; [m€B p"i M"v ç m +QÐB +U H M; F?'M; H²- +U H M; i?•M K M; €Q ; B€T- H M i?B i ; B€T- p|+ M; QÌB i`€M; FB M + Q HÈM- KÄ M?¼M ` ,M; M M?- i`m H M ; B®M; ç°B +O ç [m®+ H Q iÈBX

E} #BM? ç [m®+ i`QM; H9+ p°B p" M; SM; +?B M M M H-M ç-m iB M ç½ i`M i?'i

*ª K°i ?"m ç°B M, K KQÆB M; QÌB- i`QM; H9+ H M; F} #BM? tmM; T?QM; HB M iQ" M

L?[M; H M; F} M"v i? ?bM? F?'M; H²- HçB +| +QÌM; ?½M M, M; HU+5 "¼M +?9M; ç'i tmM; T?QM; - K" H" i`QM; K" M ç K i®B ç2M- iW i?¬M i`'M- iWM; #QÊ+ iWM; #Q [m, p"v5

a m K°i ?²B #®B `®B- F?Q +?'i #Qm ?½M K" "çQ S?QM; [m•M çQ" M #²B /QÐM; ` b K i?9- `9i +K+ #°+ H°` X

*| i? M|B ç [m®+ iBM? M?m M?'i @ T?QÆM; #„+ +?O +?B M [m•M çQ" M ç` F} #B
M; OB ç½ F?¬B T?K+- i`M ç`M?- K" p` S?| i?®M; HoM?- i`QÊ+ iB M HB M #bM?
[m v ç-m- +MM; ç®B T?QÆM; iB M ?"M? `²B K°i i`M óF} #BM? ç®B i`MM; ô5

*m°+ +?B M iB M ?"M? +U+ F€ i?ªK i?B i- F} #BM? HQ" B M; QÌB T?B i?QÌM; F?¬
i?S+ i€+ +?B M +O [m€B p"iX "¼M +?9M; HQÊi [m HQÊi HçB- çB iÊB çB HmB- i?
pÈB bB m +QÌM; M,M; HU+ F?B M F?B M F} #BM? H•K p"Q F?´ +?B M5

J v H"- MÆB M"v H M; F} #BM? i`M? F?¬M; M?B m H„KX J" +?B M ç'm Î M; Q" B i?¬
+kM; ?çM +? i?B M T?9 +O H M; F} H" +QÌM; ?½M5

J°i M; "M ç [m®+ F} #BM?- ç®B K†i ç`+? M?•M b® HQÊM; F} #BM? +kM; F?¬M; M?
i`, K H M; F}X a m F?B QÆM; M; çM? +?®M; +U- ç [m®+ F} #BM? ç€M? HmB ç`+?
HçB ?ÆM? B KQÆB +¶ i?B i? - b m ç| KQÊM #|M; i®B- iQ" M #° i?®B HmBX a m F
#¼M +?9M; `i ói?¬M; KBM?ô F?¬M; +MM; [m•M ç°B ç [m®+ HB m +? iX

J†+ /M M?Q p"v- F i [mª pšM F?¬M; i? M"Q H"K M; QÌB i +?'T M?"M çQÊ+X Zm +¬
F} #BM? #Ä KbM? çç i iÊB ?ÆM K°i i`, K # +?K+ / M?- M; Q" B ` #®M KQÆB i M p i
i?QÆM; X

L?Q p"v id H i`M ?çB F?B ç®B +?B M H"K bo [m M ç [m®+ ç°M; /mM; F?¬M; i?¬B

"çQ S?QM; [m•M çQ" M @ F} #BM? iBM? M?m M?'i ç [m®+- K°i M; "M ç€M? pÈB #
HK+ bQ€i ç°B iQM? ` - #¼M +?9M; ;†T T?ªB ç€K [m€B p"i b® HQÊM; imv i ç®B F
p"v- p #BM? HU+- K†+ /M ç®B T?QÆM; ç€M? HûM- M?QM; içB MÆB ç'i ?Q M;
T?QÆM; i`M i?'i id H HçB iQ HÈM @ R bQ pÈB d5 *€B id H M"v- p¬ Hm" M M?Q i?
i / /"M; i? i?S5

*?B M ç'm +"M; H"K +?Q ç°B M; k HK+ bQ€i bÊ H", K v H" #¼M +?9M; F?¬M; +| i
"ÎB pb içB MÆB ç'i ?Q M; #^M; T?ŠM; - F} #BM? HQ" B M; QÌB +ÁM +| i? #ªQ i`b ç-
ç®B +¬M; - M m H9+ i`QÊ+ iMv iB M iB M p"Q +€B i?¬M i`M #Ä ?Q M; K" M|B- M
M; Q" B ` ? B # M FB M i`9+ + Q i?'T- pÈB bB m +QÌM; M,M; HU+ ç€M; bÊ +O H M
M FB M i`9+ M?"Q iÊB +¬M; FQ+?- çO ç +?Q H"K +?Q F} #BM? HQ" B M; QÌB Î i
+| +€+? M"Q i`B M F? B ç°B M; k- M?Q p"v +?„+ +?„M b) i`M ?çB M†M; ?ÆM M?B n

J" ç®B T?QÆM; KQÊM K" M ç K i?QM; /QM; i?®B HmB- F} #BM? HQ" B M; QÌB +, M #
i`mv FQ+?5

.šM ç-m "çQ S?QM; [m•M çQ" M H" i M bo [m M +| çO FBM? M; ?B K- ?„M `i M?ç
çB K, `i ?B M M?B M- ç®B T?QÆM; H" [m€B p"i- iU ?² i?` ;B€+ F?¬M; ;†T +?QÊ
M; QÌB i` M MY #BM? HQM?- +S ç M i®B b) /QÊB i€+ /KM; +O # M? [m€M; ;" K"
/M #BM? HQM? "çQ S?QM; [m•M çQ" M +| ç½B M; ° `i i®i- i?S+ ,M +kM; F?¬M; i²B
#bM? i?QÌM; +| i®+?'i + Q ?ÆM K°i QiX L?QM; b® #BM? HQM? K„+ # M? [m€M; ;
æ•v ç½ H" id H i?'T M?'i i`QM; [m•M ç°B ç [m®+ `²BX

a m F?B ç`+? M?•M i?®B HmB- ç°B HK+ bQ€i F} #BM? +kM; F?¬M; M; v H"TiS+ `Ì
#BM? HQM? M? M? +?|M; KÎ` i?B i? +O K°i [m€B p"i- FB K i` M°B içM; +O #¼M
+O i?€K #€Q F} #BM?X "¼M +?9M; TªB KÎ` /ç /"v +O iY i?B ç`M? M?•M- FB K
ç| T?€M çQ€M t2K [m•M HQÆM; +O ç®B T?QÆM; +| çO ? v F?¬M; X

a m F?B KÎ` /ç /"v K°i [m€B p"i- K°i +ªM? FBM? F?OM; M?'i i?ÌB H"K K¼B M; QÌB
HQM? T?K i`€+? K´ iY i?B i?'v i`QM; /ç /"v K°i +QM [m€B p"i p" B M; |M i v5

L"v p" B M; |M i v +?Q #` iB m ?| ? i- pšM +ÁM #ªQ i²M ?bM? /€M; X _'i ?B M M?B

J" iW i`QM; /ç /"v K°i +U H M; +kM; ibK çQÊ+ `²B K°i b® #° p` i?•M i? F?€+ +O H

*€B M"v +?Q` K°i +€B F i Hm" M `i çÆM; BªM, #¼M +?9M; ,M i?`i M; QÌB5 >Q†+
M?•M HQçB5

>ÆM M[X _'i +| i? - #¼M +?9M; ,M- +?QM? H" M?[M; F} #BM? i?€K #€Q K'i iQ+?

d3NX *?QÆM; 8jd, ob_QH M/ J" *?B M5 UçQϕM kV

h?•Mîi`QM; ?B K ç` - bo [m M +?d ?mv M`v M? M? +?|M; [mv i ç`M?, F?¬M; i? ç
?B bBM?- ?ÆM K°i i`, K i?B i? #BM? HQM?- M m iQ`M #° K M; i?2Q`i / H`K +?"
i, M; + Q F?ª M, M; #` i" T FQ +?X

*?Q M M ?„M M?`M ç m [mv i ç`M?, æ2K ?ÆM K°i i`, K +¶ i?B i? M`v M; v iϕB +?¶
Zmv i ç`M? M`v- H`K +?Q HÁM; M; QìB i`"M M;"T #B i?®M; p` T?šM M°X "ÎB pb iϕB
+? i F?¬M; i? #` ?Qª i€M; 5 ó>QîM; i?Kô ç½B M;° ?Qª i€M;- +?d +| M?[M; /` i°+
b®M; +O i?¬M çB M5

L?QM; F?¬M; ç M?[M; /B i? +O #BM? HQM? +? i i`"M #B M i?`M? i?U+ p"i +?
F?¬M; H`K F?¬M; çQÊ+ +€B [mv i ç`M? #'i ç„+ /o M`v5

æ HϕB K°i [m¬M; HY +?€v`WM; `U+ ç`M; b m HQM;- F} #BM? HQ`B M; QìB ;'T`9

J†i F?€+- # ç°B HK+ bQ€i +ÁM HϕB +kM; i Q M;° +?B M ç'm- +?d H` [mv K¬ M?Ä

J°i ç°B HK+ bQ€i ç°B ;†T çQÊ+ QÊ+ +?WM; ? B KQÆB F} +U H M; F} #BM?X L?Q
M; Q`B `i t p`B i`, K i?QÊ+X h?'v çQÊ+ çϕB ç°B F} #BM? HQ`B M; QìB- +kM; `i M

J†i F?€+ K°i ç°B HK+ bQ€i ;†T çQÊ+ M, K i M H M; F} #BM?- b m F?B i`ª çϕB ;BÈB
i?QÆM; ç½ +?ûK +? i çQÊ+ j i M- ç +?Q ? B i M +ÁM HϕB +?çv i`®M K'ix

a€m M;`v b m- H9+ i'i +ª +€+ HK+ bQ€i ç°B ç m i`î p - F?B ç2K +€+ iBM iS+ ibM?
T?ÁM; imv M E `T2`bFv`mM; ç°M;X

_`i M?B m M; QìB ç m i?'v çQÊ+ i?B i? +U H M; çQÊ+ K M; p - M; Q`B ` +ÁM +| H

G M; F} #BM? p|+ M; QìB +MM; HQ`B M; QìB F?€i QÆM; iU- +?d H` #¼M +?9M; +Q
+ÎB €Q ;B€T ?¼` - T?ªB M|B M?[M; H M; F} #BM? M`v +'m iϕQ ;B®M; M?Q ç¬m b|B
H¬M; X a m F?B T?•M iQ +?`9i` K°i +€B F i Hm"M H`K M; QìB i T?ªB i?î /`B, æ•v
H`K +?Q M, M; HU+ F?€M; ?"M +O #¼M +?9M; KϕM? ?ÆM HQ`B M; QìB `i M?B m5
M`v- F?Q i`ìB `ûi HϕM?- #¼M +?9M; +| i? F?¬M; i? K [m M i•K ;B€ HϕM? F?Q i`ì
bmM; i9+ i? HU+ p` bS+ +?B M ç'm- M?[M; çB m M`v ç m H` HQ`B M; QìB M?QÊ+

hW [m€ i`bM? +?B M ç'm T?•M iQ +?¬M?[M; M`v [m€B p"i +?šM; M?[M; +| çQÊ+ +
+?9M; i?•M i? bS+ +?B M ç'm ?ÆM t bQ pÈB F} #BM? HQ`B M; QìB- [m T?•M iQ +
T?€M çQ€M çϕB F?€B- QÊ+ +?WM; bS+ +?B M ç'm K°i H M; F} #BM?- çO ç +MM;
M; QìB M; M; ?"M;5

æQÆM; M?B M- M m M?Q +?d çB m M`v K` M|B- +kM; F?¬M; b) H`K HQ`B M; QìB b
[m•M çQ`M- iWM; iϕB #, M; T?QM; `WM; `K +MM; +QìM; çϕB K i?9 +?B M ç'm `i
+| çQÊ+ +QìM; çϕB bS+ +?B M ç'mX

L?QM; p'M ç i?U+ bU- +?•M +?€M? H`K +?Q M; QìB i HQϕB bBM? ` i•K Hw #B M ?
H` /Q ? B +€B M; mv M M?•M F?€+,

æ¬m iB M- [m T?•M iQ +? [m€ i`bM? +?B M ç'm- HQ`B M; QìB F i Hm"M- ç`+? M?
"¼M +?9M; K†+ €Q ;B€T K` M; v +ª i¼ F} +U H M; +kM; T?O i? K €Q ;B€TX >ÆM
ç'm K` tûi- #¼M +?9M; ?B m çQÊ+ +?B M i?m"i [m¬M +?B M5

h?S ? B "¼M +?9M; ,M i?`i M; QìB5

L|B +€+? F?€+- ç•v H` +?OM; i°+ bBM? p"i +| çQÊ+ i`Q im + Q- #¼M +?9M; #B i
/KM; pk F?Q- ?ÆM M[t2K HQ`B M; QìB H` i?U+ p"i æ²M; i?ìB- b® HQÊM; +?d bÈ

L?Q p"v X çO ç +?Q HÁM; [m•M +?'M ç°M;X

óæ•v +?d H` i`BM? b€i #BM? pÈB [mv K¬ M?Ä5ô

h`QM; h?®M; bQ€B T?O- \_QbiQ+F iQÈM; [m•M i`B m i" T +?9M; iQÈM; /QÈB i`QF
çQ€MX

@ æ•v +?d H" i`QÈ+ H9+ t•K H'M- ç`+? M?•M T?€B M?|K M?Ä [m•M HQM? ç M i?,K
HQ" B M; QìBX "¼M +?9M; /MM; H M; F} #BM? H" K [m•M iB M T?QM; - ç²M; i?ìB H"
ç M iW T?QÆM; #„+ pQÊi #,M; T?QM; `WM; `”KX æÊB ç M H9+ #¼M +?9M; F?ªQ
i +?QM? H" K°i b® HQÊM; HÈM M?[M; [m€B p"i M?Q p"vX

_QbiQ+F [m•M b„+ Kti•K i`-K- +m®B +MM; ?„M `®i +K+ ` [mv i ç`M?,

@ h`mv M H M?- M|B +?Q M/`2 iQÈM; [m•M- ç F?Q +—m #° ç°B tm'i ç°M; X *?9M;
+?B M bo F} K½ çB ` M; Q" B i`BM? b€iX L?Q p"v [m€ M; mv ?B K- iB m ç°B T?€B `
#•v ; Bì- i?€K #€Q ç°B /Á tûi F?¬M; çQÊ+ pQÊi [m KQìB /†K T?¢K pB tmM; [m M
F?€+ HB M; B Q +?Q M/`2 iQÈM; [m•M @ F?¬M; i`mM; #° ç°B çB5

L?bM +?9M; iQÈM; pÈB p Kti F?€+ i?QìM; - _QbiQ+F iQÈM; [m•M #¶M; M?B M çS

@ h #B i K¼B M; QìB i`QM; HÁM; M; ?o +€B ; b5 h i?`v F?¬M; pB + ; b T?ªB bÊ ?½E
çQ" M5 G" p¬ ç`+? +?B M bo pMM; #,M; imv i5 *?9M; i ç®B Kti pÈB K°i çQ" M ç€M
; Bì +?9M; i +| çQÊ+ i` M; #` ?B M ç¢B ?ÆM- +| çQÊ+ T?ÁM; imv M +?„+ +?„M p"
[m•M ç°B5 *?9M; i ç½ +?m`M #` +?B M i` M? `i i®i5 *?Q M M *€+ p`- #•v ; Bì F?

L|B iÈB ç•v- _QbiQ+F M?bM +?,K +?9 +?9M; iQÈM; - +„M `,M; i?ûi,

@ J" H" H9+ +?B M5

L|B tQM; - _QbiQ+F `9i ` i`QìM; FB K- +—K î i`QM; i v- ; —K H M,

@ ob _QH M/ K" +?B M5

*?9M; iQÈM; M; ?B K M; ?`- M? Q M? Q `9i ` i`QìM; FB K ?QîM; SM; ,

@ ob _QH M/ K" +?B M5

dNyX *?QÆM; 8j3, "'i L?•M UçQ¢M RV

h` M i? ; BÈB M v +€B ; b çQÊ+ i`mv M çB M? M? M?`i\

E?¬M; T?ªB # M? i"i +kM; F?¬M; T?ªB pB`mib K" H" iBM ç²MX

"i F H" iBM i®i ? v iBM t'm- M| /QìM; M?Q +| i? iU T?€i i€M i`QM; F?¬M; F?Q- i®
?ÆM t bQ pÈB M?B m M; QìB iQîM; iQÊM; X

hBM iS+ T?ÁM; imv M E bT2`bFv #` i" T FQ+? M?Q K¼+ +€M? M? M? +?|M; i`mv M
i`îi?`M? ç i`B ç"K Hm" M +O K¼B M; QìBX

h`QM; HìB ç²M- T?QÆM; #„+ ç [m®+ tm'i ?B M K°i M?|K ç`+? M?•M #Q ~M- K°i +
+QìM; i`€M; - ?mM; ?½M- i`M #¢Q L; ?2 M|B ç½ ç€M? pÈB [m•M çQ" M "¢Q S?QM; \

*?mv M M"v H" TiS+ i`îi?`M? iB m çB K F?„T ç—m çQìM; +m®B M; ä- MÆB MÆB ç r
ç b® K¼B M; QìB ç m +ªK F?€B K°i +•m, K v H" +| [m•M çQ" M "¢Q S?QM; +QìM; ç
#B M +QÆM; X

Zmª i?U+ H" î MÆB F?¬M; T?B +Æ- F?¬M; t2 HY +kM; F?¬M; +| +¬M; +K i?¬M; i
*| H) +?d +—M +€+? K'v M; "M FK ç®B pÈB /•M +?9M; K" M|B ç½ H" K°i i? ; BÈB F?
T?¬M bÊ ?½B ç®B pÈB M?[M; F ç`+? [m€B p"i M"v M?QM; b•m i`QM; HÁM; F?¬M;
KbM? .M b Q ç| +kM; H" +?mv M tªv ` î +€+? ç•v ?"M; M; "M FK- +ÁM +€+? KbM? t

h` M i?U+ i - i`QM; HìB ç²M K†+ /M M|B M?[M; F ç`+? [m€B p"i M"v ?mM; K½M? i"
[m•M çQ" M "¢Q S?QM; ç½ +?B M ç'm pÈB +?9M; p" i?m çQÊ+ K°i b® i?„M; HÈB @
S?QM; 5 æQÆM; M?B M `²B- ç°B [m•M [mª +ªK +O ç [m®+ M"v +ÁM ç€M? i?„M; +
p"i i?b +| M?^K M?Á ; bX

h?U+ ` M?[M; iBM iS+ M"v +kM; H" /Q [m•M ç°B ç [m®+ óp¬ ibM?ô HQm i`mv M`
 >Q" M; iY h?¬M i?W ?B m ç¢Q Hw óMQÊ+ 'K M'm +?ô æ¢Q Hw M"v /Q M, K tQ ç
 K†+ /M Hw Hm" M M"v ç½ #` i?U+ M; ?B K +?SM; KBM? H" +? b) F?¬M; M; ²B BK çÊ
 bQM; Hw Hm" M M"v H¢B F?B M +?Q ?Q" M; iY h?¬M `i i€M ç²M; X
 L m Km®M K¼B M; QìB M; ?2 K°i iBM iS+ `i t'm- +€+? i®i M?'i F?¬M; T?ªB M|B ?
 J" H" M|B ` iWM; +?9i iWM; +?9i K°i ç K¼B M; QìB iW iW iB T M?"MX
 *?Q M M- iBM iS+ b m F?B çQÊ+ ç [m®+ i•M i` M; H¢B p" i`mv M` M; Q" B H", M
 ?¢B bQM; [m•M ç°B pšM +| i? ç®B T?|- ?ÆM M[+kM; F?¬M; M; ?B K i`¼M; M?Q
 b€i #W #½BX
 æ¢B #° T?"M /•M +?9M; +kM; #bM? ioM? iB T M?"M iBM iS+ ç| K" F?¬M; ? ?QªM;
 M; QìB HÈM ?M /¼ i` +QM b) M|B K°i +•m, ó*QM +ÁM F?¬M; M; ?2 HìB [m€B p"i
 iQÆM; iU M?Q p"vX
 Zm M; JBM? i?¬M çB M +kM; +| T?ªM SM; iQ+? +U+X a m F?B i•M ?Q" M; ç *? `H
 ?°B pšM Hm¬M BK H†M; iÈB F?B +?mv M HÈM M"v ç M`®i +m° + +kM; +| ?"M? ç°M
 h?¬M çB M imv M #® K°i iBM iS+ KÈB- H" i?¬M; +€Q +O ; B€Q ?Q" M; # ?¢ i¬M F
 T?QÆM; #„+ H" i` €+ /` çQ M ç½ T?ªM #°B i?¬M HBM? - #'i [m€M ?•M /•M _QH M/ (M
 M?'i ç`M? +| i? iB m /B i #¼M +?9M; - pb +?9M; i H" /•M i°+ i?ì T?KM; i?¬M HBM
 +?9M; i X

@ h F?¬M; i? F?¬M; M|B- i¬M ; B€Q +| H9+ +kM; `i ?[m /KM; X
 h`QM; ç [m®+ ?¼+ pB M [m•M bU- æ¶ .mv M; ²B ;B[;B M T?ÁM; +O KbM? @ -
 ?ŠM H" óS?ÁM; H" K pB + +O oB M i`QîM; Xô
 æ¶ .mv M; ²B /U i` M ; ? - i`QÊ+ K†i H" iB m w +? i?•M iQM p" ç ç +O ?„M : #`B>
 : #`B i`QM; K'v i?€M; î ?¼+ pB M +| #B m ?B M Qm i9 ; Bì ç½ çQÊ+ i?, M; +?S+- K
 pB M M?QM; ç½ +| çQÊ+ [m•M ?"K F} i`QîM; X
 h`QM; i v ?„M +¬K K°i T?¬M [m•M #€Q /Q #° h?®M; aQ€B çQ iÈB E?€+ pÈB iBM
 T?¬M [m•M #€Q M"v H" p, M FB M i®B K"i- i` M ç| H" #€Q +€Q [m€i`bM? [m•M çQ"
 i°B /•M ; B Q +?B M [mv K¬M?Ä- K°i #ªM #€Q +€Q +?•M i?U+ +?Q ? çQÊ+ ó+? #
 E?€+ pÈB M?[M; iBM iS+ HQm i`mv M M; Q" B /•M ; B M- T?¬M [m•M #€Q M"v M m +
 i?"M? F?OM; ?QªM; 5 "îB +?d +¬M H" M; QìB i?¬M; KBM? ç m +| i? M?bM` T?¬M
 +?B M ç'm +O ç`+? M?•M K¢M? K) ?ÆM +ª [m•M ç°B iBM? M?m M?'i +O ç [m®
 i?`i M; QìB5
 J" i?9 +kM; ,M i?`i M; QìB bQM; K i?9 F?¬M; +| i`Q im M M +kM; F?¬M; ç€M; bÈX
 @ Zm M; JBM? ; B€Q ?°B H¬M M"v H" K F?¬M; i²BX
 æ¶ .mv +QìB +QìB M|B,
 @ >v p¼M; #¼M ?¼ iB T iK+ ?ÊT i€+ .M b Q pB + M"v +kM; HB M [m M iÈB bU i²
 M; QìB M; ²B +?mM; i?mv M`²BX
 a m ç| æ¶ .mv M?bM p T?Q iB m w +?,
 @ L; QÆB H" K F?¬M; i²B- iBM iS+ H M i`mv M ç m `i +| +?WM; KU+X
 @ «M; +?O- #'i [m€T?QÆM; #„+ tªv` +?B M bU- bBM? w +O +?9M; i +kM; #`ªM?
 K i?9 i`QM; `WM; `K #, M; T?QM; iQ" M #° ç½ çQÊ+ FûQ p - i`QM; i?ìB ; B M b„T i
 ; BªK çB `i M?B mX
 @ : Bì +?9M; i F?¬M; i?B m iB MX

æŋ .mv +QİB MİB,

@ æÊB iÊB i?€M; b m +İ H) ?¢K ç°B +O +?9M; i +İ i? ç2K K°i HQÊM; ?"M; ?İ iW
iÊB ç•v M M bBM? w p K i?9i¢K i?İB +?mv M i`¼M; çB K b M; ç-K H-v ÎT?Q M
K°i iQ M?QM; +İ +?9i Qi pšM +ÁM ?ÆM F?¬M; X æ +?Q hmv i G M; /QM; #BM? çQ
çBX *ÁM +?mv M i ; B Q +?Q M; QÆB

@ L?İK aQ i?Sm ç-m iB M ç½ çQÊ+ 'T i`SM; iQ`M #°X h ç½ #® i`Q çO M?•M i?O i`
i`QÊ+ K„i +İ i? t2K M?Q i?m`M HÊB- M?İK aQ i?Sm ç-m iB M ç m i?`M? +¬M; - +Á
i?m-M /QĐM; pšM F?¬M; +İ iB M i`B M ; b- /M b Q i?b im-M i?9 bQ +O +?9M; i ç
T?K+ aQ i?SmX

@ E} bo çQ`M F?¬M; i`mM; S?€+? h?B M >´ ç½ +Y ? B i`, K [m•M /U #` iÊB- ? B M;
iBMX

æŋ .mv M; ?B K Kti MİB,

@ h `i +QB i`¼M; +?mv M M`v- ç®B pÊB +?9M; i K`M İB- Mİ `i [m M i`¼M; - +?Q
#° iBM? HU+ p`Q Mİ /B- +¬M; i€+ ; B [ #Q K`i +kM; T?ªB +?m`M #` i®iX hm-M i?9 b
çQÊ+ F?¬M; \

@ *İ i? iBMX

hB m w +? +QİB MİB,

@ h` M; pB M FB ; Bİ ç½ #` T?QM; iÄ F?¬M; +?Q #`i +S B iMv w` p`Q- F?¬M; +İ #
` - ?ÆM M [ >mbb2BM iB M bBM? +kM; i¼ i`'M Î çİX h iBM ``M; F?¬M; B +İ i? i

@ VK- ç +?Q M?[M; F?¬M; i`mM; F} bo /U #` iB T t9+ pÊB M?[M; aQ i?Sm +QM M`
iW i?9 MQM- F} bo +mM; +-M iB T t9+ pÊB i¼ F} +O KbM? i?"i bÊKX

a m F?B MİB tQM; - æŋ .mv H¢B ; B Q p`B pB + F?€+ `²B ç iB m w +? `İB F?ÄBX

dNRX *?QÆM; 8j3, "'i L?•M UçQ¢M kV

@ * + X

a mF ?B iB m w +? `İB F?ÄB- : #`B M?bM p Kti +O æŋ .mv- /QİM; M?Q Km®M Mİ
J'v i?€M; b®M; i`QM; [m•M /Q M? F?B M +?Q : #`B M?bM [m +`M; i? K F?Ä2 K¢M
+?9i bQM; b®M; HQM; i?ŠM; i„T- ç½ +İ p`B T?¬M T?QM; T?¢K [m•M M?•MX

@ æ Km®M MİB ; b\

@ ob b Q TªB ; B [#Q K`i\

: #`B F?İ ?B m,

@ L m aQ i?Sm +İ i? i?`M? i¼ F} +O F?¬M; i`mM; F} #BM? L?Q p`v +?mv M M`
#€Q +?Q ç [m®+ p`v +İ TªB F?¬M; i®i F?¬M; \ v +O ç H` b m M`v +kM; TªB +İ
[m®+ +İ +?Q H` +?9M; i +® w ; B'm /B K +?mv M HÈM M`v F?¬M; \

@ >mvM? ç½ ; B Q ` `i M?B m i?SX

æŋ .mv i?Î /`B,

@ aQ çQ`M ç°+ H`T Î h•v „+ ?mvM? ç½ ; B Q ` - p`B F?QªM FBK i F?´M; H² i`Ê +'
?Ä /QÊ+ M [- Kti + /M +€+? çB m +? ?mvM? F?¬M; ; B Q ` M?QM; ; Bİ +kM; ç½ Kİ`
ç°B ç [m®+ ok F?Q #Q K`i i`QM; i v +?9M; i F?¬M; M?B m H„KX : #`B- TªB M
; B i°+- +?9M; i TªB +İ p`B KİM ç¢B b€i F?Q KÈB çQÊ+ - aQ i?Sm #° ç°B ; Bİ pšM
[m€ i`bM? FB M i?B iX L; mv M M?•M ?mvM? F?¬M; +¬M; #® ` ; ²K +İ, h?S M?`i- ?
M`v +¬M; #® ` F?¬M; i®i- ?mvM? F?¬M; M; ¢B ?Q`M; i?`i #B i bQM; XX i`İB KÈB #
M?B m +QM K„i +O ; B€Q ?°B5 >mvM? +?d Km®M ; ¢i ; B€Q ?°B +?mv M M`v i?¬BX

M?„+ M?Î L?B T *?QM? pQÆM; po çΦB +O +?9M; i K°i +•m- M|B +?Q ?„M #B i æf
b€M; içQ ` M?[M; F€ iQ+? KÈB p` ç /çM; - H`K ` M?[M; i?S +| ;B€ i` ` p` ?[m /KM
i? iB T iK+ +QB i`¼M; ;B i°+ +O +?9M; i - M m K°i M; `v ?„M +ªK i?`v ;B i°+ +O
;B€ i` ` HÈB /KM; ;b >W- ç iU M; šK i?Y t2KX

@ L?QM; K`- L?B T \*?QM? pQÆM; /QÌM; M?Q ` `i iQM M?B K ?mvM? K`X

@ L?QM; >„M F?¬M; T?ªB ?Q`M; ç X

æ¶ .mv i?Î /`BX

>„M iU KbM? çSM; /`v- çB iÈB +Y T?ÁM; - /MM; bS+ ç|M; +O HçB b m ç| M?bM ç

@ : #`B- ?mvM? +| K°i /U +ªK- /U +ªK M?Q p`v ?mvM? +kM; F?¬M; i? M|B ` Hw
M?B m +, M +S- bQM;

@ >mvM? Km®M M|B ;b p`v\ * + \

@ G` L?B T \*?QM? pQÆM; - +ÁM +| i•M ?Q`M; ç *? `H2b +O +?9M; i X

a„+ K†i æ¶ .mv ` `i M; ?B K i9+ - ?„M M?„K K„i HçB bmv M; ?o K°i H€i `²B /MM; bS+

@ >mvM? F?¬M; #B i M M M|B ` b Q M?QM; ç•v H` K°i +ªK ;B€+ ` `i F€ [m€BX >mv
ç *? `H2b M`v K°i [m½M; i?ìB ;B M- H`K bQ T?K +O M| ?mvM? Hm¬M +ªK ;B€+ i
i`QÌM; i?`M? F?¬M; T?ªB K°i [m•M +?O M? KBM?5

@ *€B ;b\

: #`B /QÌM; M?Q +ªK i?`v F€ Hç p bmv çQ€M +O + + X

:Bì i`QM; ç [m®+ M; QìB M; QìB ç m ç`K Hm`M p ?Q`M; ç *? `H2b- ;BÈB [mw i°+
M; QìB i`QM; ?Q`M; i?`i ççB #° T?`M ç m +?Q H` p` iB m *? `H2b M`v K†+ /M im`B
i?¬M; KBM?- ` `i +Æ i`Q- /M im`B M?Ä ç½ +| i`Q im F?¬M; i²BX

@ æ +ÁM M?È M; `v ç| Î [mªM; i`QÌM; ?mvM? H`K +ª +?mv M i?¬M iQ+? F?¬M; \
ç M imv M #® iBM iS+ H½Q ?Q`M; ç [m çìB- imv M #® /B K M? i`mv M M; ¬B\

æ¶ .mv ç°i M?B M +QìB M|BX

>„M +?, K +?9 M?bM ç ç +O KbM? M|B,

@ : #`B- i`QÈ+ M; `v ç| ?mvM? +MM; L?B T *?QM? pQÆM; +kM; ç½ H†M; H) M|B +
+| +?mv M HÈM tªv ` - K†+ /M ?mvM? F?¬M; #B i L?B T *?QM? pQÆM; M|B ;b pÈB
+O çS #û *? `H2b M`v [m€ i` `M ioM?5 h?“K +?Q ?mvM? çSM; +€+? M| F?¬M; t
M| /QÌM; M?Q +| K°i HQçB F?€i p¼M;5

æ¶ .mv T?`i T?`i i v,

@ L| bÈK ç½ i?¬M; KBM?- H` K°i çS i` i?`M? i?K+X aQM; ç M; ?o HçB t2K K°i çS
M?Q p`v ç½ +| F?€i p¼M; p M; ¬B p` ?Q`M; ç F?¬M; T?ªB H` T?9+ ç•mX

@ h` +QM Hm¬M +| p`B iQM? ibM? i` +QM +?SX

: #`B +QìB M|B,

@ æ H9+ M?Ä- ?mvM? H9+ M?Ä- +?ŠM; H) F?¬M; i?Q+? H`K p`B +?mv M i` +?Q

@ E?¬M; - ç•v F?¬M; T?ªB iQM? ?B m ç°M; +O i` +QMX

æ¶ .mv i?Î /`B- +~M i?“M KB m iª HçB i•K ibM? +O KbM?,

@ æ| H` F?€i p¼M;5 E?€i p¼M; pÈB [mv M HU+ p` ç` p`5 >mvM? i?U+ M; ?B M; ì-
` /½ i•KX æQÆM; M?B M- iW /½ i•K M`v +| T?¬M F?¬M; i?Ä ç€M; - bQM; - +ÁM +|

"B m ibM? +O æ¶ .mv /QÌM; M?Q +| +?9i #B M ?| - €M? K„i ?„M ?B M p +´ [m€B-

@ >mvM? ç½ M|B pÈB ç - H½Q ?Q" M; ç ç½ +? i K'v i?€M; i`QÈ+5 hBM iS+ pšM H
?mvM? Î i`QM; +mM; H"K bQ T?K +O \*? `H2b K°i i?ÌB; B M /`B5 æQÆM; M?B M-
iBM H½Q ?Q" M; ç ç½ +? i H9+ M"Q *| H) ç½ #B i iW bÈK +kM; +| i? H" M; "v ?-
i`mv M M; -B KÈB çQÈ+ #B iX aQM;

æ¶ .mv iU M?Q ç M; +QÌB,

@ L m H" K°i çS i` #bM? i?QÌM; - K°i çS i` KQÌB im' B M; ?2 ¬M; M°B KbM? [m ç
i?"M? bÈK- +| i?¬M; KBM? M?QM; pšM #B m H°` +?9i #B i?QÆM; +?S\ *?Q /M m
pÈB L?B T *?QM? pQÆM; M?QM; #'i +S ¬M; M°B M"Q +kM; b) ç®B tY F?¬M; i²B ç
+?Q /M H" K'v i?€M; i`QÈ+ F?B ?mvM? H"K bQ T?K +O M| ? v b m F?B i`mv M M; -
æS i` M"v +?Q iWM; #B m H° p iQÎM; M?È ç®B pÈB ¬M; M°B +O KbM?X

L|B iÈB ç•v æ¶ .mv +QÌB HçM? K°i +€B,

æWM; M|B pÈB ?mvM? çS M?|+ M"v i?¬M; KBM? HBM? iBM? +€+ i?S æ•v F?¬M;
F?¬M; K" H" #ªM iQM? +| i?B M HQÆM; ? v F?¬M; 5 L|B iÈB i?¬M; KBM?- +¬M; +
*? `H2b ?Q" M; ç +ÁM i?¬M; KBM? ?ÆM- +¬ M?|+ ç| i?2Q ?mvM? i?'v KÈB i?U+ bU
b m ç| i ; †T +¬ M?|+ ç| ? B H-M ç m i?'v M| #B m H°` K°i +?9i ç m i?QÆM; pb -
?Q" M; ç *? `H2b # ?ç FB pšM +QÌB M|B M?Q i?QÌM; - pšM +QÐB M; U +?ÆB çM

@ * + - w ?mvM? H"

@ v ?mvM? H"- p`i•M ?Q" M; ç # ?ç M"v +O +?9M; i #'i M?•M5

dNkX *?QÆM; 8jN, æÄ UçQçM RV

æ'v +?ŠM; [m +?d H" bmv çQ€M +O æ¶ .mv K" i?¬BX

"'i [m€ +€B bmv çQ€M M"v- F€ i?"i HçB T?B i?QÌM; M; ?B K i`¼M; X h?•M H" [m•M
#'i i?B M i?b +?d bÈ ?„M [m€ i?¬M; KBM? +kM; F?¬M; TªB H" K°i +?mv M i®i5 >r
pW KÈB ?ÆM KQÌB im' B K°i +?9i ç½ M?Q p"v- b m F?B ?„M HÈM H M b) +ÁM #B I
: #`B bYM; b®i K°i +?9i- b m ç| +QÌB +QÌB,

* + - M; QÆB +| TªB H" [m€ HQ t `²B F?¬M; \ o`iB m ?Q" M; ç M"v KÈB +| KQÌB i
+kM; +ÁM +?Q [m€ # KQÆB- Km®M +?Q *? `HB2 ?Q" M; ç ?Q" M iQ" M +?'T +?QM
p`B +?K+ M, K M[ 5 h t2K F?B L?B T \*?QM? pQÆM; +ÁM içB p`- iQM M?B K ç®B p
+?9i M"Q ç•mX

@ æ•v KÈB H" çB m i HQ H„M; M?'iX

æ¶ .mv H-M M"v +QÌB +kM; F?¬M; M' B,

@ L m M?Q +€B i M iB m ?Q" M; ç FB H" K°i ?`B iY T?9+ ?"m- i?b b) +?ŠM; b Q +
i +kM; b) F?¬M; +| ; b TªB HQ H„M; M?QM; p'M ç Í ç•v H"- i`QÈ+ ; B`i ç½ Hm-

æ¶ .mv F?Q€i i v €Q,

@ L; QÆB M|B `i ç9M; - \*? `HB2 ?Q" M; ç KÈB +| KQÌB im' B +ÁM L?B T *?QM? p
L?QM; K" ?B M içB bÈK M?Q p"v ç½ ç *? `HB2 F p`- +| H) H" pçM #'i ç„+ /o KÈB
p`B M, K M[ F?B \*? `HB2 i`QÌM; i?"M? K" L?B T *?QM? pQÆM; pšM iB T iK+ M„H
F?B M i M ?Q" M; ç ç M; i`QÌM; i?"M? FB i`Î i?"M? K°i +€B +QM `®B b Q\ *QB M
iY M"v M; mv M w- M?QM; +?l F?B ?„M i`QÌM; i?"M? i?b ?„M +ÁM iB T iK+ M; mv M
[mv M- i'i +ª ç m +| i? tªv ` 5 .QÈB iB M? ?m®M; #bM? i?QÌM; - L?B T *?QM? pQÆ
Fª M, M; H" b) TªB b®M; ç M p`B +?K+ M, KX L m M?Q ?„M b®M; ç M #ªv KQÆB
*? `HB2 TªB çÈB ç M M, K KQÆB im' B KÈB +| i? M„K çQÈ+ [mv M ?"M? b Q\ *| i

oÈB T?€M çQ€M +O æ¶ .mv- i`QM; pÁM; #®M- M,K M,K M[ ?Q`M; [mv M b) F?¬M;
çQç i M`Q t<sup>a</sup>v ` M[- M?QM; p`B M,K b m M[ i M i B m ?`B i Y M`v i`QÎM; i?`M?- +?
iK+ H`K K°i +QM `®B b Q\

æWM; [m M p i t2 ç´ +?QM? #B M +O æçB ?Q`M; iY 1p M pšM +ÁM ç| 5

>m®M; +?B- H9+ ççB ?Q`M; iY H`K ` +m°+ +?QM? #B M- ?„M pšM +?d H` K°i ?Q`M
i`Î i?`M? ?Q`M; ç ?ÊT T?€T +O ç [m®+5 L m ç M H9+ ç| K` ?„M Km®M i` M? [mv
+?QM? M;¬M i?m`M5

>m®M; +?B- b m F?B t^av ` pB +Î [m<sup>a</sup>M; i`QÎM; - K¶B M; QÎB /•M #•v ;Bì ç m +MM; i
ç M`v +?QM? H` ó>Q`M; ;B<sup>a</sup> i`ÎB bBM?ô5

*?ì ç M F?B p` ó>Q`M; ;B^a i`ÎB bBM?ô M`v i`QÎM; i?`M?- v m +¬m çQÊ+ +¬K [mv M
H` T?K i?•M +O ?„M- M?QM; +?ŠM; H) +ÁM F?¬M; #B i t`m ?´ K` +MM; ?Q`M; ç i`
F?¬M; ç M #^av i€K M,K- +€B i B ?¼ M;¬K M`v b) #„i ç¬m M´B H M K†i MQÊ+5

L?QM; L?B T *?QM? pQÆM; H` M; QÎB i?¬M; KBM? M?Q i? - M?Q i? M`Q HçB F?
iQÆM; M`v Q\

o`M ç M`v- iW i`QÊ+ ;Bì æ¶ .mv pšM K°i KU+ t2K M? X >Q†+ +| i? M|B H` ?„M K
ç M +?mv M M`v M[ - M?QM; F?B +MM; H9+ çQ ` iBM H½Q ?Q`M; ç +? i- i•M ?Q
iW i`QM; M°B i•K ?„M K` p¬ T?QÆM; €T +? i`¶B /`v5

GçB M|B- ;¬M ç•v L?B T *?QM? pQÆM; iU ?² M?Q p¬ iB M? ? v +® w K` iW iW i?m

>Q`M; i?`M?- i`QM; K°i i?Q T?ÁM; içB ?Q`M; +mM; i`€M; H - MÆB M`v +kM; F?¬M
?Q X J†+ /M L?B T *?QM? pQÆM; +ÁM `i i` ç½ +?´T +?QÎM; [mv M HU+ iQ HÈM -
+ÁM H` ?Q`M; iY +kM; M´B iB M; H` T?QM; HQm t ?Q i?`M? iQM?X

L?QM; b m F?B L?B T *?QM? pQÆM; +¬K [mv M- ?„M /QÎM; M?Q HçB ç2K iQM? i
+O KbM? #Ä bç+? iQ`M #°5

J†+ /M i?•M H` M; QÎB i?®M; i` i?U+ bU +O ç [m®+- M?QM; [m # M,K- iW H9+ ?
+m°+ b®M; +O ?„M K†+ /M F?¬M; i? M|B H` çÆM ;B<sup>a</sup>M M?QM; ç½ ?Q`M iQ`M ç®
b®M;5

G9+ +ÁM H` ?Q`M; iY- ?„M pšM i?QÎM; i?QÎM; +MM; M?[M; M; QÎB ç†+ #B i iÈB Hm
FB X h`QM; T?O +kM; Mm¬B /QĐM; /U i`[K°i Qi bOM; T?B K„ H X L;²B t2 M;U t
T?ªB i`® K„i çSM; M?bM h?B m MB M i? M?i? - ?`m /m ?Q`M; i? [mw i°+- [m M

L?QM; b m F?B i`Î i?`M? +?O +O ?Q`M; +mM; - ?„M HçB ç2K iQ`M #° M?[M; bOM
[mv M HU+ # M,K- ?„M pšM #ªQ i`b K°i KbM? pQÆM; ?`m- +?d H` b m F?B #²B /Q
p` . Bbv iB m i?Q FB H`K T?BX J†i F?€+ p T?QÆM; /B M M`v- p` +?9 i ç [m®
M; v +ª iB M? M?•M Mm¬B /QĐM; # M M; Q`B M; v +ª K°i M; QÎB +kM; F?¬M; +|5

>„M ,M K†+ +| i? M|B H` çÆM ;B<sup>a</sup>M M?´i i`QM; H`+? bY ç [m®+ ? B i`,K M,K i`Î H
K¼B T?¬ i`QÆM; - #Ä ? i K¼B ?Q v K„ i?U+- K` M; v +ª +€B +¶ t2 [mw i°+ F?B ?„M
M?B m M; QÎB TªB M; QÊ+ M?bM M v +kM; #` ?„M F?| FQM i`QM; T?ÁM;X

L?[M; M,K ;¬M ç•v i`B +?QM? ç [m®+ +| T?¬M F?| F?,M- ?„M i?•M H` L?B T *?QM
ç°M; ç tQÈM; iB i FB KX >`M? ç°M; M?Q p`v K†+ /M +| p`B T?¬M `M w # M i`QM;
M?Q p`v M|B M?Q i? M`Q ç m +kM; +| i? t2K M?Q K°i M; QÎB óªQ [m•M +?OôX

>„M i?`K +?Q iW #Ä imv i ççB ç b® i?ÎB ;B M pmB çM - H9+ +ÁM H` ?Q`M; iY- h?
HQmX >„M v m i?Q+? •K M?ç+- M;? i?m`i- i?`K +?Q +ÁM i?Q+? + F`+?¬ +QĐB M
M|B H` ç i`B ç M;? X L?QM; b m F?B +?´T +?QM? ç½ # M,K- ?„M F?¬M; K°i H¬M
+ F`+?¬ +kM; F?¬M; M;?B M +Sm •K Hm`i

:B i`B K` m;mbiBM oA ç HçB +?QM? H` K°i +K+ /B M `®B `„K i`,K # - +?Q M M ?„
iQ`M #° iBM? HU+- i®B K†i i®B K`v K` im #´ p¬ b® H¶ i?OM; i`QM; +€B +K+ /B M

+U+ t'm H" t•K H Q Ê + + O i° B /•M "T ç M- ?„M +kM; `€M; M?šM M?`M- #`v K Q m i Q M
[m®+ # M,K5

*?d +| M; Q`B ?-m i?•M + "M M?`i i`QM; ?Q`M; +mM; KÊB #B i- p`L?B T *?QM? p
M,K M v K¶B M;`v +?d M; O # + M? ; B`U. `+? ; Bª, M;`v M; O e i B M; i?b R k? ç½ M
KÊB M; O K`e? /"v i Q M? ` KÊB ? B + M? K`+| B M|B ; b ç•m [\\_ V X J¶B M;`v i m v
H w +?Q M? p K ç [m®+ - +?d M? ç®M [m•M p K- i`B +?Q M? X

h`B +?Q M? ç¢B i?•M ç Q Æ M; M?B K i W M; +¬M; F? B F?2M M; ÊB p`L?B T *?Q M? p
M B M +?Q M? H`K°i p` [m•M +?O F B i t m`i M?`i i`QM; p`B i`B m ç¢B ; -M ç•v + O
K`v T? - M H`ç H`v H Á M; - #`i [m€ i`QM; M°B i•K ç¢B #° T? "M K¼B M; Q`B +kM; ç m

h?•M H`+?9 i ç [m®+ - \*? `H B 2 +Q M ?„M M,K M; Q € B K m®M K°i +Q M M; U ç H`K
M?äM; M?)Q H š M Q Æ M; #Q Ê M; KÊB +| i? ç Q Ê + M?Q w M; m v M @ i B i F B K ç M
i?b +kM; i?U+ b U H` [m€ F?|X

h`QM; i?Q T?ÁM; - L?B T \*?Q M? p Q Æ M; /U p`Q i` M ; ? - ; Bª p`l M; O b v b m ç| /M
?Q i p`Q K°i ?Æ B i? "i b•m- ç S M; H M ç B i Ê B # M +Y b´ Fû Q ` K- F?B M; B| ç K i?´B
+| p`B T? - M #m¬M; i?ÄM; i? M? i?ªM p`K Ä B K i X

.M M; b S + p Q Æ M p B K°i +€B- h? - M ?Q`M; i Y t Q v M; Q`B i`Î H¢B i`Q Ê + #`M- ç 2 K
K°i H - M M [- +9 B ç - m i` - K i Q K°i H € i X

>„M +ªK i?`v i?•M i? +| +?9 i p¬ H U + p`K i K Ä B X

a m ç| h? - M ?Q`M; i Y +Q`B F?´K°i i B M; X .Q /U K°i +?9 i- H`v ` i W i`QM; H Á M; M
p`B +€B- # M i`QM; +?Q M? H`K°i H Q ¢B i?m®+ K Ð X •M? K„i ?„M i`Î M M M; Q M; i`ª
H`ç°i M?B M K½M? H B i?Q F? M K°i ??2B F?B M ?„M ?¢ [m v i i•K- /M M; K|M; i v
t Q m i?m®+ M?Q p`v #Ä p`Q i`QM; K B M; - M•M; +?û M i`" M|M; i`Q Ê + K t i H M `²B n

h?m®+ K Ð i`QM; ?°T b„+ iªM K € i` K°i H Q ¢B ?Q Æ M; F?Q F € /` M m æ ¶ .m v +| Î ç•
M? "M ` - ?Q Æ M; F?Q M`v `ä ``M; +?Q M? H`",M; h Q Æ M; [mª5

@ æ B M ?¢5

L; Q`B +Y K°i M; Q`B b„+ K t i M; ?B K M; ?` ; ä +Y - i?`T ; B¼M; M|B,

@ Z m•M p K T?| ç¢B i? - M i Ê B `²B X

d N j X *?Q Æ M; 8 j N, æ Ä U ç Q ¢ M k V

@ J`B ?„M p`Q ç•v X

*2`K B \*B`Q ¢B p`Q T?ÁM; - +9 B ç - m t m¬B i v- #° /€M; i?"T T? - M +mM; F Q M? M; ?B
/€K M?b M L?B T *?Q M? p Q Æ M; H B + K„i H`v K°i +€B X o°B p`M; F?Q K M; Q`B i?B i

@ æ ¶ .m v i`QM; ?¼+ p B M [m•M b U i? M`Q\

E? - M; +| M Y +•m F?€+? b € Q- h? - M ?Q`M; i Y H B M i`U + i B T ç Q ` p`M ç +O +?

@ _`i i®i X

h? M? •K +O * `K B \*B`Q +| +?9 i +S M; M?„+ - M?Q M; H ¢B i`ª H`B ``i`ä ``M; ,

@ *¬M; i Q Ê + ?Q h m H B T ¢¢B M?•M i U ?²i•K i`¢M; ``i i®i- i`QM; ?¼+ p B M [m•M b
i Y M`v #° /€M; ``i M?B i i b M? T?Q M; T?9 X

h? - M ?Q`M; i Y ; "i ç - m- ?„M b m v i Q K°i H € i- b m ç| i` M K t i H° p K d K +Q`B,

@ æ ¶ .m v H`K°i M; Q`B i? - M; K B M?X

a m ç| M û i Q Æ B +Q`B +O ?„M i`Î M M ¬M ?Á ?Æ M K°i +?9 i,

@ s2K` ?„M +kM; ?B m /KM; w +O i - i #B i ?„M b) +| HU +?¼M +?QM? t€+X L
iQÊ+ [mv M +kM; F?¬M; T?ªB H` K°i +?mv M iB M? F?Q€B i`€ ;bX o T?QÆM; /B
+?mv M ;b v m +¬m M; QÆB ç m i”M HU+ i?ä K½M +?Q ?„M çB- M; ?2 M|B ?„M iW b
M;”M #BM? HQM?- t2K` ?„M i?”i bU H` Km®M H`K -K o K°i T?2M X

æB M ?¢- +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT H¢B çQ ` v m +¬m KÊB- ?„M Km®M i çB m +?Q
+”M p [m•M5 >„M M|B bÎ h` M i® +?i #BM? HQM? F?¬M; çO- T?ªB iBM? M?m
Hmv M bo [m M +?d ?mvX

@ *?Q ?„MX

L?B T *?QM? pQÆM; F?¬M; +?9i /Q /U HB M ;”i ç¬m,

@ hW bQ çQ”M ç|M; i BD ç ç¬; B Q K°i /Q M? ç°B +?Q ?„M- [m•M HQÆM; +’T i? K

* `KB \*B`Q /Q /U K°i +?9i- M;~M; ç¬m H M H’v ? i /kM; F?Q ` KdK +Q`B M|B,

@ æB M ?¢- i`€B H¢B i +| +ªK ;B€+ çQÊ+ p` +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT M”v +”M; F?¬
K°i +?mv M i®iX

@ > ?

h?¬M ?Q”M; iY +Q`B +Q`B- M?bM +€B i M i•K T?9+ M”v- i?ªM M?B M M|B,

@ L;QÆB +kM; `i i?¬M; KBM?- t2K` M;QÆB iW H½Q h iQÈM; ç| ?¼+ ?ÄB çQÊ+
.WM; K°i +€B- ?„M pm®i pm®i ?®+ K„i- K†+ /M ç m ç M KS+ F?B M ?„M T?ªB M?Q
K†i pšM F?¬M; pÆB #Êi,

@ æ¶ .mv ;BÎ i`Á ;B”M ?ÌM +€m FdM? pÈB i - ?„M +”M; H`K M?Q p”v M|B H M ?„M ç
M?Q ?„M v m +¬m ;b +kM; F?¬M; i? K çQ ` - ç| KÊB H` K°i M;Q`B F?| +?`m iS+ ;E
pÈB i +| HÁM; Q€M ?”M- #•v ;BÎ i?b b Q\ L?QM; +?d H` /MM; M?[M; +?mv M M?Ä
K½M F?B i?m ?²B [mv M HU+ +O ?„M K` i?¬B- `i #bM? i?Q`M;X æ®B pÈB i K` M
?B m i®iX

@ æB M ?¢ `i iQM M?B K +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT- i +kM; #B iX

* `KB \*B`Q +Q`B F?’ M|B,

@ L?QM; - +¬M; iQÊ+ ç¢B M?•M ç2K M?[M; bo [m M M”v ?m’M Hmv M +| +?9i ç°+ €
;B ?Ä M”v ,M F?¬M; Qi ç m F?’ - +ÁM +| p”B M;Q`B #` i?QÆM;X J†+ /M +| v bQ
iQÊ+ ç¢B M?•M +kM; +| #ªM HoM? bB m T?”KX L?QM; M?[M; i M ;B ?Ä M”v ç m
i`QM; ç¢B ;B i°+ - b m F?B M K çO [m€ M?B m ç m F?’ H†M; H) F m M;Q`B i`QM;
çQÊ+ +?mv M F?ÄB ?¼+ pB M [m•M bUX

@ >W- T? p”iX

h?¬M ?Q”M; iY + m K”v,

@ L;QÆB M|B +?Q #¼M ?¼- M m Km®M `B F?ÄB i?b +S pB +X L?QM; b m F?B `B
+S +?| +ª ç`B M?”M `¶B çB5 Zm•M ç°B ç [m®+ F?¬M; +?S M?[M; i M T? p”i M”v
i`QM; ?¼+ pB M +kM; +?`m F?¬M; M´B- iQÆM; H B H`K b Q +| i? /šM [m•M ç°B ç
L;QÆB M|B +?Q #¼M ?¼- Km®M çB i?b F?¬M; +ªM5 a m F?B H”T ?²bÆ tQM; - iQ”M

* `KB \*B`Q i`QM; HÁM; i?Î /”B- KB M; H¢B p°B p”M; +mM; FQM? ;”i ç¬m,

@ o•M;5

h?¬M ?Q”M; iY pW i?ª HÄM; K°i +?9i- H¢B ç°i M?B M +? m K”v- b„+ K†i iU ?² +|
i v- i?¬K ?Qi K°i ?ÆB i?”i b•m,

@ L;QÆB i`Î p çBX

* `KB \*B`Q F?¬M; /€K M|B /Q MY H`B- p°B p”M; ?”M? H `²B ` M;Q”BX

a m F?B * `KB \*B`Q ç|M; F„ +Y T?ÁM; `ÌB çBX •T HU+ +O +ÆM ?Q F? M i` M M;
+kM; #çQ T?€i` X

>„M /MM; HU+ ?Q F? M K°i ?²B- `®i +K+ iW i`QM; HÁM; M;U+ H'v` K°i +€B F?,M
K€ K°i i-M; ?²M; i`¬M; `i F?¬M; `MX >„M iB M i v +¬K +€B +?ûM i` M #`M- ç M; K
M|M; ç H`K 'K HÁM; M;U+ HçM? #,M; +O KbM?- M?QM; +?ûM i`` +kM; ç½ M;m°B

h?-M ?Q`M; iY H`T iS+ H¬B K°i +€B /•v FûQ # M +çM?X a m K°i ?²B +?m¬M; # M
çB p`Q- F?QK M;Q`B çSM; i`QÊ+ K†iX

h?-M ?Q`M; iY +kM; F?¬M; M|B MY H`B- +?d +?d p`Q +€B +?ûM i`QÊ+ K†iX

h M FB p°B p`M; F?QK HQM; çB iÈB- ç M; Km®M ç2K +€B +?ûM çB ç`B HçB i?b ç
[m K†i #`M5

h` M #`M- ç9M; H` +€B F?,M HK K`i?-M ?Q`M; iY pW /MM; ç +?2 KB M;X h`QM;
+?'M ç°M;X L?bM +?,K +?9 +€B F?,M HK - i`QM; M?€v K„i iU ?² +| +?9i F?€+ i?Q

h?-M ?Q`M; iY +? m K`v- H`T iS+ T?€i ?B M i`çM; i?€B /` i?Q`M; +O i M M;Q`B
M;°- M?“M` MÆB K` €M? K„i ç®B T?QÆM; `ÆB p`Q5

h`QM; K„i ?„M H|2 H M K°i iB ?`M [m M; HçM? H)Q- M? M?“M; ó>Wô K°i iB M;- H
@ L;QÆB M?bM +€B ;b\

h M ?-m FB M?'i i?`B i?•M i? `mM; H M- T?`+? K°i iB M;- +€B +?ûM i`QM; i v +
K¼T i` M K†i ç'i`mM; B¼M; M|B,

@ æB M ?ç- i +€B ;b +kM; F?¬M; i?'v5 *€B ;b +kM; ç m F?¬M; i?'v5

h?-M ?Q`M; iY i`-K K†+ K°i H€i- ? B K„i M?bM p`Q i M M;Q`B ?-m M`v- ç°i M?B M
M|B,

@ E?¬M; i`€+? M;QÆB çQÊ+X hçB i F?¬M; +~M i?“M- ?¬K M v [m€ K i KÄB pW `
JÈB F?¬M; +~M i?“M ç M;QÆB i?'v çQÊ+ H` H¶B +O i - `i i?“M? i?“i tBM H¶B M

h M M;Q`B ?-m M?'i i?`B iQ`M i?•M HçM? H)Q- i?•M i? `mM `mM ;B®M; M?Q #` H
i`QM; +ÆM #½Q5

@ S?€T bQX

h?-M ?Q`M; iY i?Î /`B- +MM; pÈB iB M;;¼B +O ?„M- iW F?¬M; F?Q Î#S+ iQ`M; i`
K°i M;Q`B çB` X hQ`M i?•M K†+ €Q +?Q`M; K`m çÄ +?QM? H` K°i i M K T?€T bQ

@ J M; ` M;Q`B +?¬M çBX

h?-M ?Q`M; i?Y +kM; F?¬M; i? K M?bM ç M i M M;Q`B ?-m ç M; +-m tBM i? i?S

@ G`i F?¬M; +~M i?“M- ?çB ?„M K°i +€B KçM;X G-M b m H9+ i T?çK b B H-K M;
+~M i?“M K°i iQX h F?¬M; Km®M HçB T?çK T?ªB b B H-K +? i M;Q`B M`vX

h M T?€T bQ +mM; çbM? HçM? HMM;;i ç-m- b m ç| çB iÈB i`QÊ+ K†i i M ?-m- M
+O ?„M K°i +€BX L;Q`B M`v HB M ?¬M K #`i idM?- iB T ç|i M ?-m /QÈB bU F?®M
M?Q +QÆM; i?B- çÌ çšM +MM; i M T?€T bQ +mM; çbM? M`v çB` M;Q`BX

h`QM; T?ÁM; H`T iS+ v M ioM?- €M? K„i h?-M ?Q`M; iY HçB M?bM p`Q +€B F?,M

h` M +?B + F?,M HK i`„M; MQ½M M?Q imv i- Î;B[F?¬M; M;Ì HçB +| K°i p i çÄ iQ

dN9X *?QÆM; 89y, *?9M; h h`Î o _²B5 UçQçM RV

@ :B i5

GQĐB ç Q b„+ #ûM +?ûK #´ [m T?–M K€m i?`i- `²B ç M T?–M tQÆM; +´ +SM; `„M
+ªM çQÊ+ HQĐB ç Q #^M; FBK HQĐB- HĐB i? K p`Q HU+ HQÊM; +QÌM; ?½M +O i?
+?ûK +?Q pĐ M€iX *MM; pÈB K°i iB M; ?®M; #B i?ªK- +QM #,M; imv i K H M; +
i`QM; pkM; K€mX

"®M +?B M bo M; Qm i°+ t¬M; H M- #¼M ?¼ /MM; M?[M; i? M? ç Q i`QM; i v `i M
K H M; pW KÈB +? i- H°i HÈT / +O M|X J°i i`QM; b® +?B M bo M; Qm i°+ ç| `i
F?®B i?`i T?–M #ûQ M?`i Î +?•M b m +O +QM K H M; - çQ ç M i`QÊ+ K†i K°i +?B
F?Q2 M?`i iW M½v ç M ; Bì pšM HĐM? M?Đi çSM; K°i # MX

:½ M; Qm i°+ +?B M bo M`v i?•M ?bM? + Q +?WM; ? B Kûi `QĐB- p B `°M; - +Æ #„T
bS+ KĐM? +QÌM; ?½M- K†+ #° ; B€T b„i K`v +?K+ +•M i` M M; QÌB K` /QÌM; M?Q F?-
M pQÊM; pQm M`Q- /QÊB +?•M ?„M +| +„K K°i i? M? i`QÌM; ç Q /QM? K€mX

@ æ–m- H` +O M; QÆBX

L?bM HQÈi [m F?®B i?`i #ûQ i`QÊ+ K„i- i M i?O HoM? +O ç€K +?B M bo M; Qm i

@ æ +?Q K¼B M; QÌB +?B M? m çB- K`v M; `v ?¬K M v i?m ?QĐ+? F?¬M; i - çO ,M

s€+ +O +QM K H M; FB `i M? M? +?|M; #` t ? i i?`i ç M +?d +ÁM K†B F?mM; tQ
M`v H`K pB + K°i +€+? ? i bS+ i`B i ç - K°i K`m i?`i pKM +kM; F?¬M; /QM? HĐBX
Hm¬M iWM; KB M; iWM; KB M; i?`i iQÆB pW +„i H`v i` M M; QÌB- K` i M +m®B +M
tQÆM; i` M K†i ç`i +ÁM F?B M; Hm¬M M| H M p BX

"®M +?B M bo M; Qm i°+ ç®B T?| pÈB K°i +QM #,M; imv i K H M; i`QÌM; i?`M?- +?
T?QM; M?“M /Q +QM K H M; #„i ` H`K +„i T?€ +?9i / i?`i # M M; Q`B- +ÁM ç m H
T?`KX

h`QM; F?“T F?m `WM; `”K „,M; S?QM; - ç°B b,M #„M M?Q p`v +| F?QªM; ?ÆM K°i M

>ÆM M,K M; ?bM i M +?B M bo M; Qm i°+ çªK M?B M p B i`Á H` ç°B iB M T?QM; +?
HQ M? [m M? i`QM; F?m `WM; `”K M`v ?ÆM ? B +?K+ M; `v `²BX L?B K pK +O ?
b,M5 hbK i`i +ªK¼B i?S +| i? /MM; H`K HQÆM; i?U+5

>ÆM ? B KQÆB M; `v- K i?9 i`QM; `WM; `”K „,M; S?QM; [mª i?“i H` ,M çO ç m F?“

”i F K` #,M; imv i K H M; p|+ /€M; iQ HÈM- ? v H` ?Ā Hv pšM i`®M /QÈB M M ç`
[m€B ç m i?“M? K²B b,M +O i?9 M?•M i°+X >`M; HQĐi K i?9 #` b,M #„i- b m ç|
ç F?¬ç /U i`[- H` HQÆM; i?U+ i`QM; iQÆM; H BX

L; v +ª ç M æ` HQM; +| HÈT pªv +SM; +?“+ - /QÈB bU p•v +¬M; +O ç€K i?9 M?•M
+kM; #` FûQ` F?ĀB HÁM; ç`i iWM; +QM iWM; +QM K°i- b m ç| #` i?B i +?Mv /Qª
pªvX

h`QM; +€B F?m `WM; `”K „,M; S?QM; [m M? M,K #,M; imv i M`v- i?S ; b F?€+ i?bF
[mª i?“i H` K°i b® HQÊM; F?“M; H²X ” Q M?B m çÌB M v- K i?9 Î i`QM; F?m `WM
i`W i?dM? i?Q€M; +| +€B ç€K HQM? ç€M? i?m HQ`B M; QÌB HÈM K”i F?¬M; +–M K
` - K i?9 +Æ ?² H` F?¬M; +| i?B M ç`+? - i? ?² bBM? b¬B T?€i i`B MX

J` #•v ; Bì- b m F?B ç€K i?9 M?•M K` bS+ KĐM? bQ pÈB K i?9 +`M; +QÌM; ?½M- ?
+?S+ i?“M? [m•M ç°B iB M p`Q F?m `WM; `”K M`vX h`QM; ?ÆM ? B KQÆB M; `v- iQ
F?m b,M #„M F?“M; H²X

L?[M; i?9 M?•M M`v i`lB bBM? ç½ +| i?B M T?9 çB b,M- +?9M; ?B m `ä i”TiQM? +
/QM; #BM? HQ`B M; QÌB HĐB +`M; ; BªQ ?QĐi- +`M; ?B m T?ªB H`K i? M`Q ç /K +O
ç M +ĐK #šv K` +?9M; #® i`Q +kM; ?B m [mª ?ÆM +ĐK #šv +O HQ`B M; QÌB5

*ÁM M[- iWM; iªM; iWM; i`€M; `WM; pÈB M?[M; i? M +•v iQ HÈM #` ç®M tm®M; X
i?“M? M?[M; K½M? ç`i +?d +ÁM i`Æ HĐB M?[M; ; ®+ +•v +Ki Q?m` ç–v imv iX

æ®B pÈB M?[M; +•v ;¶ iQ HÈM M†M; M FB - ç€K i?9 M?•M i?"K +?B +ÁM +?ŠM;
+?mv M M"Q- +?d +—M ? B i?9 M?•M +QÌM; i`€M; H" +| i? +MM; # K°i i? M +•v iQ
L?[M; i?•M ;¶ iQ FB çQÊ+ /MM; H"K p"i HB m ç t•v /UM; M M M?[M; /Q M? i`¢B
M?[M; +•v ç|- M?'i H" H€ +O +€+ HQ" B +•v H€ `°M; X +ÁM +| i? i`Î i?"M? K|M ,M
M?•M K|M; ;m®+X
h`QM; i?9 M?•M- M?[M; HQ" B K|M; ;m®+ ;²K K½ M?•M- M; Qm M?•M- H" M?[M; H
i?'i M?[M; +kM; F?¬M; M; ¢B ; b ç€K H€ +•v iQÆB MQM K K K¢B M"vX
*°M; M; "v +| +°M; M?B m ç°B iB M T?QM; iB M p"Q F?m `WM; `°K ",M; S?QM; - `²
`°M; HÈM M"v iBK +€+? i?m H'v çO K¼B i?S +| i? /MM; H"K i?S+ ,M- b m ç| ç²K
[m•M b„T ç MX
æ¢B oB M >² +kM; ç½ #` i?9 M?•M +?B K HoM? `²B- +ª K°i KªM? ç'i tmM; [m M? ?
;¶ çÆM bÆ +O i?9 M?•MX J¶B M; "v ç m +| M; QÌB +O i?9 M?•M i°+ /MM; ;"v ;¶ ç"
iBK +€+? b,M ç€K i?Ov [m€B i`QM; ?²X
" M i`QM; æ¢B oB M >² H" ç—v M?[M; +QM H•M M; Q #ûQ i®i @ ç| +kM; H" K°i HQ¢B
` F?ÄB K†i MQÊ+ i?b +| i? iW i`QM; KB M; T?mM ` K°i KkB ; B ç°+ M?Ä M?Q +€
K°i M; QÌB i`QÌM; i?"M? M?B K ç°+ +? iX
L?QM; K" HQ¢B ç°+ i® M"v ç²B pÈB i?9 M?•M /QÌM; M?Q +?ŠM; +| # Q M?B m ?B
J" i`QM; ç€K i?9 M?•M K|M; ;m®+ +ÁM +| K°i ç°B M; k`i H¢ @ M?[M; i?9 M?•M M
K" T K¢T- iQ" M i?•M i`ÆM #|M; M?Q F?¬M; +| H¬M; M?QM; / i?b H¢B p¬ +MM; /"v
H¢B H" `i M?B m KÐ5 J" #¼M +?9M; KB M; iQ K„i M?Ä- ?°K ` ,M; iQ +?„+ - ç²M; i
K°i T?¬M i?`i i?W - +| i? H"K +?Q +?9M; H†M tm®M; /QÈB MQÊ+ pÈB i?ÌB ;B M`
>ÆM M[- HÈT KÐ /"v F?B M +?9M; +, M #ªM F?¬M; bÊ +€B H¢M? MQÊ+ ?² #,M; X
L?€M? i?9 M?•M M"v +kM; H" K°i +?B i`QM; ç€K i?9 M?•M K|M; ;m®+ - K" +, M +S i
i`iB M +?9M; +| ?¼ ?°M; i?•M i?m°+ FB m ; b ç| pÈB ?° K½X
L?€M? i?9 M?•M M"v +?B K +S ç¢B #° T?"M /B M iQ+? K†i MQÊ+ +O æ¢B oB M
M; WM; [m H¢B ;B[#Ì p" K†i ?²- i?QªB K€B b,M #„i +€+ HQ" B +€ p" ç°M; p"i i?Ov b
@ >¬K M v i?m ?Q¢+? çQÊ+ # Q M?B m\
*¢M? æ¢B oB M >²- i`QM; K°i +€B H m ; ä iQ HÈM ?ÆM +€+ H m F?€+ - K°i i M i?O i
i M ç—m KK+ +O ç°B i?Ê b,M ç M #€Q +€QX
@ æ€K K i?9 FB +°M; M; "v +°M; ;BªQ ?Q¢i `²B- i +ª M; "v ?¬K M v +?d #„i çQÊ+ +
> ? - +€B ;B®M; M"v ?QM? /€M; çQ+? i?"i H" ;B®M; +€B i M . KBM2b ç€M; ;?ûi F
J°i i M i`QM; ç€K ç—m KK+ +QÌB ? ?ª M|B,
@ E?¬M; +?WM; +?9M; pÈB H M; i°+ +ÁM +| [m M ? i?•M i?Q+? w +?S5
@ *•K KB M; 5
h M i?O HoM? iS+ ;B" M,
@ S?ªB i¬M i`¼M; ç¢B M?•M . KBM2b # M G M; i°+5
@ >W- ç€K H M; i°+ FB +?d #B i M; ?2 i?2Q H M? +O hBM? GBM? i°+ - +?9M; bÊ
M?•M `²BX
h M i?m°+ ?¢ pšM F?¬M; pW HÁM; +ÁM +°m M?"m i?2K K°i +•mX
h•K i`¢M; +O ç€K i?9 M?•M #•v ;BÌ p¬ +MM; i®i5
ªª T?B M `WM; `°K ",M; S?QM; M"v- i`QM; K„i HQ" B M; QÌB H" K°i MÆB ?Q M; pm
i?9 M?•M H¢B H" K°i F?m b,M #„i T?b M?B mX

@ h? ;BÈB +O HQ`B M;QÌB [m^a i?"i H" [m€ i@iX

J°i ;½ i?9 M?•M F?¬M; M?`M çQÊ+ i? M i?Î,

@ J^aM? ç'i M`v i?"i bU H" [m€ i@i5 +?9M; i çB b,M Î ç•v K°i M;`v i?m ?QçM? bQ p
+ÁM M?B m ?ÆMX

dN8X *?QÆM; 89y, *?9M; h h`Î o _²B UçQçM kV

h M i?O HoM? i?9 M?•M +QÌB F?~v K°i iB M; M¡B,

@ L;QÆB F?¬M; M;?2 hBM? HBM? i°+ M¡B b Q- i? M M HQ`B M;QÌB KÈB M¡B H" +
i°B €+- +ÁM HQ`B M;QÌB i?b +?B K H'v pMM; ç'i T?b M?B m M`v æQÊ+ `²B- K¼B
M[- +® ;„M; i`[ i? K K°i Qi HQÆM; i?U+- ççB [m•M +kM; b„T ç M `²B5

@ L;?2 M¡B ç€K M;QÌB +O G M; i°+ ç½ ` F?ÄB `WM; `K- ç½ ç€M? p`B i`"M pÈB
?•K K°+€B ç€K ç¡- i M;`v ?¬K [m M;?2 K°i i M G M; i°+ #`i?QÆM; #`i@M; p M¡
KMB p`i?`i M;QÌB `²BX

J°i i M i`QM; ç€K ç-m KK+ i?Î /`B- ç-v p ?•K K° H~K #~K,

@ L?'i ç`M? H" ,M `i M;QMX

h`aB [m ?ÆM ? B i?€M; /Q i?€K- K°i b® #° T?"M i` M; ç€K F} #BM? G M; i°+ ç½
M?'i i?"K +?Q +?d +ÁM +€+? +?•M +S çB K E bT2`bFv F?¬M; ç M M,K i`,K Kûi5

"BM? HQM? æ [m®+ + M? ;€+ # M i` M iQÌM; i?"M?- +¡ F?¬M; Qi F ç½ i?'v ç€K
iWM; i®T iWM; i®T +?çv [m X

J`b m ç¡- F} #BM? G M; i°+ HB M ?Q`M i?"M? [m€ i`bM? /Q i?€K ç®B pÈB F?m pU
E bT2`bFv- ç½ i?m i?"T çQÊ+ çO iBM iS+- +m®B +MM; iQ`M #°`9i p `WM; `K ",M

@ GQ`B M;QÌB ç½ H`K i®i +¬M; i€+ +?m~M #` +?B M i` M?X

E} #BM? H M; i°+ K M; iBM iS+ i`Î p ,

@ GQ`B M;QÌB Î T?Q M K +O +?9M; i i?"M? H" T K°i T?ÁM; imv M- +¡ `i M?B m
#„+ +O T?ÁM; imv M +Æ ?² iQ`M #° HQ`B M;QÌB ç m ç½ `9i çB `²B- pSi HçB `i M
M[- HQÆM; i?U+ i`QM; F?m pU+ M`v +kM; #` K M; çB bç+? `²BX L?QM; +?9M; i
i`,K M?•M HQçB F?¬M; `ÌB çB [m^a i?"i H" #m²M +QÌBX L;?2 M¡B HQ`B M;QÌB ç½
i?O HoM? +O HQ`B M;QÌB s- M;?2 M¡B #¼M ?„M; ¼B i?O HoM? H" ó>Q`M; ç ô @
+^a HQ`B M;QÌB T?<sup>a</sup>B `ÌB çB- M?QM; p'M +¡ K°i ç€K F?¬M; +?`m M;?2 FB M [mv i
b Q #¼M +?9M; Km®M Î HçB +?`m +? i\

J°i i M ç-m KK+ +O K°i ç°B iB M T?QM; +O F} #BM? G M; i°+ #€Q +€Q pÈB i?O

h M G M; F} #BM? M`v i?•M ?bM? `i +QÌM; i`€M; - i` M F?^aB ;B€T K†+ i` M M;QÌB
i?€B ç° +O ?„M HçB `i +mM; FQM?- #ÎB pb F çSM; i`QÈ+ ?„M ç M;?2 #€Q +€Q +
i`QM; # +U ç-m +O i?9 M?•M @ . MBK2b5

:B€T ç-m +O . KBM2b iMv iB M ç†i i` M K°i i^aM; ç€- M;?2 +•m ?ÄB +O i?m°+ ?ç
i°+ M`v HçM? HmM; +QÌB K°i iB M; ,

@ L;QÆB M¡B i?Y t2K pb b Q #¼M ?¼ HB m +? i +kM; F?¬M; +?`m `ÌB çB\

h M F} #BM? G M; i°+ +QÌB HçM? M¡B, ô

@ J°i ç€K ç€M; i?QÆM; - iQ`M #° ç m #B M i?"M? HQÆM; i?U+ +O +?9M; i - M;Q
i?"M? iWM; K^aM? T?ÆB F?¬ `²B- KMB p` +kM; F?¬M; i H„KX L?QM; i¬B pšM F?¬
+?`m `ÌB çB\

. KBM2b #¶M; M?B M i?Î /`B- ?„M M;~M; K†i H M M?bM #-m i`ÌB,

@ "ÎB pb #¼M +?9M; F?¬M; MĐ pSi #Ä ç'i ç B +O Kbm?X

:B¼M; +O . KBM2b ``i T?S+ içT,

@ :B®M; M?m í' iB M +O +?9M; i K°i pçM M,K i`QÈ+ F?B #` i`K+ tm'i F?ÄB ççB H +kM; HQm Hmv M KªM? ç'i M`v- +kM; +| ``i M?B m i°+ M?•M F?¬M; +?`m /ÎB çB a ?QÆM; F?| K` pSi #Ä çQÈ+X

h M i?m°+ ?ç M?BM p`Q i?O HoM?- #¶M; M?B M +QÌB +QÌB,

@ æçB M?•M- M;`B M|B +?mv M ;B®M; ? i M?Q +€B ç€K iBM? HBM? /®B i`€ FB - + ç°M; ç|X

. KBM2b +kM; F?¬M; iS+ ;B" M- H„+ ç-m M|B,

@ "'i F M?Q i? M`Q +?9M; i +kM; i`Î p `²B5

h`Î p `²B5

> B i?€M; b m- K°i HQÈM; [m•M i?9 M?•M ç-m iB M çB ` F?ÄB `b T?Q M K +O `

>ÆM ? B pçM HQM? i?9 M?•M- pQÈi ` F?ÄB `b `WM; ``K- çB iÈB pMM; #bm? M;n

h`QÈ+ K„i H` ç'i ç B i`®M; i`ªB- +ÁM +| KÆ ?² T?Q +?•M i`B H` i?¬M i`'M #` HQ` ç| - ç²B M9B ç| - ç²M; `m°M; ç|

æ°B [m•M ? B pçM +?B M bo M;Qm i°+ ç-m iB M M`v b m F?B çB ` F?ÄB `WM; `` M;OB- ç°i M?B M #MM; H M iB M; `2Q ?Á p` `®M; ;B" M5

æ€K i?9 M?•M F?m ççB ç Q i`QM; i v KbM?- ?Q†+ H` /MM; b®M; ç Q ` bS+ ;ä p` T?€T ` •K Q M? +?'M FBM? F?OM; - p¬ b® iB M; ;`Q i?ûi H`K +?Q +?BK +?| + ç^M +| +ª ç€K ` bS+ ç'K p`Q M;U+ KbM?X

hB M; `2Q p M; H M iWM; çÊi iWM; çÊi5

_ 'i M?B m i?9 M?•M i?"K +?Q +ÁM M?`Q tm®M; ç'i- pQÆM ` #`M i v iQ F?Ä2 +O H ç'i ç M; F i #,M; - F?¬M; i? K ç w ç M ç m çÈM- +® ? i bS+ #®+ H`v iWM; M,K #MM b m ç| / M; `°M; ? B i v ` 5

@ æ'i ç B5 G` ç'i ç B5 L?bM #MM ç'i M`v t2K- i?"i H` T?b M?B m5

æ€K i?9 M?•M `2Q ?Á- +ÁM +| M;QÌB F?|+ `®M; H MX

@ æ•v ç m H` ç'i ç B +O í' iB M i 5 h' iB M +?9M; i +?QM? H` iW MÆB M`v #` tn iB M tm çm' B çB5 æ'i ç B M`v # M ç-m p®M H` i?m°+ p +?9M; i 5

@ J°i pçM M,K `²B5 J°i pçM M,K `²B5 *?9M; i i`Î p `²B5

@ *?9M; i i`Î p `²B5

@ h`Î p `²B5

h`QM; iB M; ;`Q i?ûi- M?kM; i? M? ç Q /QÆM; H M iWM; KªM; iWM; KªM; M?Q `W #ûMX

@ L;QÆB #ªQ- ç€K FB ç M; F m +€B [m€B ;b i? \

S?Q i` M F?¬M; - i` M K°i +?B + F?BM? F?Q +¬m- #®M ;½ #BM? HQM? ç [m®+ i` M F?¬M; - ç€K i?9 M?•M T?Q /QÈB +kM; F?¬M; T?€i ?B M ?¼X

"BM? bo ç [m®+ +¬K i`QM; i v FQM? pB M p¼M; - ç•v H` bªM T?~K +O ;B i°+ >Q T?€i KBM? +O +¬M; iQÈ+ ççB M?•MX

óPM; M?½M i?m"iô +O K T?€T bQ K†+ /M +| i? i? v i? FQM? pB M p¼M; - M?QM HQÈM; +kM; [m€ QiX

Zm FQM? pB M p¼M;- ;½ #BM? bo HQ`B M;QìB M;?B K i9+ M?bM p`Q ç€K [m€B
K9 `2Q ?ÁÎT?Q /QÈBX

@ *?9M; ç M; F m +€B ;b\ ob b Q +?9M; FQ+? ç°M; M?Q p`v\ \*S H`K M?m +?9M; ç
J°i #BM? bo +QìB H¢M?X

@ æQÊ+ `²B5

h M ç°B i`QîM; i`QM; +?B + F?BM? F?Q +-m M`v H„+ ç-m,

@ *?9M; i F?-M; +-M T?ªB bmv M;?o M?kM; +€B M`v- #•v ;ì [m v i`î p i?-BX æ2
[m€B p`i M`v ç M `²BX

@ h?O HoM?

h M #BM? HQM? FB ç°i M?B M i?'T ;B¼M; M|B,

@ S?Q /QÈB F?BM? F?Q +-m +O +?9M; i +ÁM +| p`B [mª #QK +| M M i?ª tm®M
M`v M K KMB ç m F?'- #€Q i?M +?Q M?[M; M? 2K ç½ +? iX

@ h`î p 5

:½ i`QîM; [m M H¢M? HMM; M|B,

@ L?B K pK +O +?9M; i H`i`BM; b€i- F?-M; çQÊ+ `9i /•v ç°M; `WM;5 L;?B K F?
*?ŠM; H) M;QÆB [m M `²B b Q5

aQ çQ`M F?-M; [m•M ç-m iB M +O æ [m®+- i`QÊ+ ç•v H` +O h•v „+- F?B KÈB
i?b æ¶ .mv ç½ ç H¢B K°i /'m 'M ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB [m•M ç°B ç [m®+ i`mv M i?
T?K+ iMM; imv i ç®B5

h M #BM? HQM? FB K†+ /M pšM iB + Mm®B- M?QM; pšM i?U+ ?B M K M? H M?- i

@ >W- ;`Q `9 +€B ;b- bÈK Km°M `²B +kM; b) ç€M? +€+ M;QÆB #`i p X

dNeX *?QÆM; 89R, hmv h?„M; J` "¢B UçQ¢M RV

_QH M/ ç [m®+ H`+? M,K Ne8- M;`v #®M i?€M; i€KX

a€M; ?-K `v- #BM? HQM? +?ì çÈB i¢B E bT2`bFv +?O v m çSM; i` M iQìM; i?`M?-
çQÊ+ F i?M ç½ çÈB iW H•m +O Kbm?5

.QÈB €M? K†i i`ìB- îT?Q çQìM; +?•M i`ìB T?QÆM; #„+- tm`i ?B M K°i KªM; ç-M;

„i ç-m +?d M?Q K°i bÈB /•v ç2M- b m ç! iW iW i?QM; i?ª /B ç°M; ç M ;-M- bÈB /•
ç€K K•v ç2M /`v ç†+ M?Q FB MX

h` M iQìM; i?`M?- #BM? HQM? +| i? i?2Q iB M; ;B| çQ iÈB K`M;?2 i?'v M?[M; iE
+?` ç¢T i` M K†i ç'i- H9+ ç¢B ç°B ç`+? M?•M /B +?mv M- pk F?Q F?-B ;B€T p +?
ç M; ç M; +?'M ç°M; i`ìB ç'i- M;Q`B ` +ÁM +| F?Q i? M;?B M; i`ìB ç°M; ioM? +O
;B| K` ç M5 hW i` M iQìM; i?`M? M?bM p T?Q t - ;B®M; M?Q K°i iªM; HÈM ç`+?
K°i +ÆM Hk K`m ç2M ç½ +`M [mûi iW T?QÆM; #„+ iÈB ç•v- ?QÈM; p T?ÁM; imv M

æ Q i?QÆM; M?Q `WM;- i?B i;B€T M?Q K•v5

J†+ /M ç½ b M; i?€M; i€K M?QM; F?Q ?`m T?QÆM; #„+ pšM F?-M; 'K €T; b- M?'i
?`M? [m•M- H9+ ?- ?'T i¢Q i?`M? iWM; çQ`M #¢+? F?Q +| i? i?'v çQÊ+ `ä ``M;X
HQM? i` M iQìM; i?`M? +`M; i? K FBM? ?½B +?QM? H` i`QM; ç°B M;k i?9 M?•M- ç
HÈM K` +ª çìB #¼M ?¼ +?Q iWM; ;†T [m 5

GQ¢B [m€B p`i M`v i?•M + Q iW t M?bM H¢B QÈ+ +?WM; +| F?QªM; M,K b€m i?Q
K¢M?- ;B®M; M?Q +U ?MM;X h` M M;QìB +ÁM # Q i`MK i?B i;B€T F?'M; H²- M?bM
M;`T +ªK ;B€+ +SM; `„MX

J` i` M +´ M? [M; +QM [m€B p"i iQ HÈM M`v +ÁM K M; i?2Q M? [M; bÊB /•v +?mv M
+ÁM p€+ i?2Q K°i [mª +?Mv b€m +¢M? #^M; i?ûT +U+ F€ iQ HÈM5

h`QM; H9+ /B +?mv M- i?•M ?bM? F?´M; H² +O #¼M +?9M; iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ-
i? M? •K -K -K i`-K i?'T +?'M ç°M;5 J` i`QÈ+ M;U+ K¶B i M +U i?9 +ÁM K M; i?2
K†i /B +?mv M- K°i K†i; BÆ + Q K°+ #´M; -` bS+ ç€M? p`QX >bM? i?`M? K°i HQ¢

L?QM; K'v p¢M ç¢B [m•M i?9 M?•M +S /U i?2Q iB i i'm +O M?`T i`®M; K` i?QM; i
ç M i`QÈ+ T?ÁM; imv M E bT2`bFv5

h`QÈ+ ++B M ?`Q T?Q M; Q`B iQ`iM; i?`M? F?QªM; +?WM; K°i FK- M? [M; i M i?9 M
+QÈ+ #°X

h` M i?`M? iQ`iM; - bo [m M + -K M? [M; +€B ®M; M?ÁK Km iW h•v ", + iÈB- F?`M i`C
M?•M T?Q i`QÈ+X

Zmª M?B M H` ;B®M; M?Q iBM iS+ +O i?€K iY ;ÎB p 5 æ! H` K°i HQ¢B [m€B p"i K
;†T [m 5 "¼M ?¼ B M'v M; Q¢B i`W ç-m i?9` +ÁM H¢B ?Q`M iQ`M ;B®M; HQ`B M
+`M; K¢M? K) F?-B M; -` ,M; M M? iQ #ªM- K²K`°M; - iQ`M i?•M / H-M; H¢B K†+

G9+ ç¢B [m•M i?9 M?•M M; WM; +QÈ+ #°- iW i`QM; ç°B M; k +O #¼M +?9M; K°i M;

aQ pÈB p, M KBM? +O HQ`B M; Q`B- H€ +ì M`v [mª i?"i H` çÆM bÆ ç M KS+ #m²M
i?9 i?"i HÈM- ?ÆM M[#° H-M; # M M; Q`B i'K / iQ`M #° ç m #` H°i` - i` M K†i ç¢
p) ` +€+ HQ¢B /ÁM; +?[ M?Q ;` #ÈB K` HQ`B M; Q`B p- T?QÆM; ?B m M'BX

a m F?B bo [m M HQ`B M; Q`B M?bM i?'v H€ +ì t'm tQ ç!- ç M; Km®M i?m" M KB M
F?-M; F?Q F?`M i`QÆM; +?Q [m•M # M KbM?

L?QM; F?B H€ +ì ç! çQÊ+ ;BQÆM; H M- K'v p¢M i?9 M?•M H¢B ;B®M; M?Q ç½ çQ
L? [M; i M i?9 M?•M M`v ç°i M?B M iQ`M #° ;BÆ + Q pk F?Q- T?€i` M? [M; çÊi`®

*! i? iQÎM; iQÊM; - ;B®M; M?Q K'v p¢M /½ i?9 ç²M; i?ÌB i`m H M- •K i? M? M`v p
F?B M`i M?B m #BM? HQM? M?•M HQ¢B i` M i?`M? iQ`iM; b„+ K†i ç m i? v ç´BX

o¢M i?9 H ?`QX S?QM; p•M #B M b„+5

@ L?Q`iM; çQ`iM; +?Q iQÈM; [m•M5

*MM; pÈB K°i iB M; [m€i mv M; ?B K- K°i ç°B M; Q`B iW i?`M? iQ`iM; # v M? M? i
i?`M? M? Q M? Q ç~v /¢i` ? B # MX

"¢Q S?QM; [m•M çQ`M t9K H¢B M?Q`iM; çQ`iM; +?Q +?O iQÈM; +O ?¼ @ _QbiQ+F

o` M`v +?QM? H` i?®M; bQ€B i®B + Q +O T?ÁM; imv M T?QÆM; #„+ ç [m®+ - çSM
+?†i H¢M? HMM; M?bM p T?Q t t - H¢B H'v` K°i +€B ®M; M?ÁK bªM tm'i î h•v
M?bM M; „K K°i ?²BX

@ a® HQÊM; F?-M; M?B m H„KX

_QbiQ+F iQÈM; [m•M H¢M? HMM; M!BX

@ æ9M; p"v- ç¢B M?•M- t2K` ?ŠM H` F?-M; [m€ ? B p¢M M; Q`iBX

J°i bQ çQ`M i`QÎM; H"TiS+ i`ª H!BX

@ >W- +?9M; M! F?-M; T?ªB H` M; Q`B- i t2K` T?ªB M!B H` ? B p¢M +QM KÈB ç9

J°i iB M; +Q`B HÈM mv pk +® w +O iQÈM; [m•M- i? M? •K +O ?„M i`mv M çB i?"i
+MM; - F?B M +?Q`i M?B m #BM? HQM? i` M K†i p®M ç M; `i bÊ ?½B M?i i?ÌB /

@ GmQv Mi 2`- F?-M; M M F?BM? ç`+?X

_QbiQ+F M?bM i?Q€M; [m HÈM iB M; +Q`B K„M; +€B i M #° ?¢ FB X h M iQÈM;
im´B- /€M; M; Q`B ?MM; pk- F?m-M K†i ;!+ +¢M? `ä`°M; - K`v`"K K„i iQ- +?ÁK`•m

b) +ÁM ;B[K°i KªM; t M? M?¨M M?¢iX >ÆM M[- iQÈM; K¢Q +O ?„M p¨ _QbiQ+F iO
iQÆM; iUX

@ o•M; T?K i?•MX

*€B i M GmQv Mi 2` iQÈM; [m•M M¨v H¨T iS+ i?'T ;B¼M; i`ª HÌB- ?„M M?bM t t p¨
p¨B T?–M FQ+? ¸°M;X

@ :¼B i H¨ ¸¢B M?•MX

o K†i _QbiQ+F M;?B K i9+,

@ L?È F„ i?•M T?“M +O M;QÆB5 GmQv Mi 2` iQÈM; [m•M5

*?9M; iQÈM; tmM; [m M? M?bM ¸¬B T?K iY M¨v- F?¬M; B /€K M;„i HÌBX G½Q iQÈ
+?QM? p¬iQ- B B +kM; #B iX

_QbiQ+F ¸SM; i` M iQÌM; i?“M?- ?QT K„i M?bM t t X

G9+ M¨v- K'v p¢M [m•M ¸°B i?9 M?•M ¸½ T?•M i€M ` - #¼M ?¼ b„T t T T?Q i`QÈ+
i¨M- ` bS+ FûQ- i¢Q i?“M? K°i #S+ iQÌM; M;QÌBX

_²B b m ¸|- ¸¢B [m•M i?9 M?•M M¨v #„i ¸–m +¬M; i€+ `¨i M? M?- #¼M ?¼ iW ?"m T?
p¨i HB m ;¶- #„i ¸–m ?¢ [m•M /Q M? ÎT?Q t t

@ æ•v +?d H¨ ¸€K HQM? iB M T?QM;X s2K ` #¼M +?9M; Km®M ¸!M; [m•M Î ¸•vX

_QbiQ+F +QÌB H¢M? K°i iB M;X

@ E?Q +–m +O M/`2 iQÈM; [m•M i`mv M ¸ M iBM iS+- T?€i ?B M T?Q b m #¼M
?B M M?B M ¸•v H¨ [m•M iB M T?QM; +O #¼M +?9M;X

J°i i M i?m°+ +'T M!B,

@ >W- t2K ` M?[M; i M [m€B p¨i M¨v +kM; #B i ¸€M? i¨M X

@ aQ pÈB K i?9 i?b i?¬M; KBM? ?ÆMX

_QbiQ+F ?W K°i iB M;- ?„M ¸½ M?bM t ?ÆM K°i +?9iX

E?¬M; ¸ M K°i F?„+- #¼M i?9 M?•M M¨v ¸½ +?mv M ¸ M M?[M; #S+ iQÌM; ;¶ + Q M
i?•M i? F?Ä2 K¢M?- +?QM? H¨ M?[M; H Q ¸°M; T?B i?QÌM; po ¸¢BX " M +¢M? i
/Si- K°i HQÈM; HÈM p¨i HB m ;¶ ¸QÈ+ K M; ¸ MX

dNdX *?QÆM; 89R, hmv h?„M; J¨ "¢B U¸Q¢M kV

@ *? æ¢B M?•M5

GmQv Mi 2` H¨T iS+ HB M HÈM iB M; M!B,

@ æ¢B M?•M5 æ•v H¨ iB M [m•M +O #¼M +?9M;- iÈB ¸!M; [m•M i`QÈ+ i¨M ¸` X
/¨T #•v ;BÌ T?€B M;QÌB ` M;Q¨B +?ûK ;B i K°i ?²B- ¸€M? i M M?m F?Q +O #¼M
M!B F?¬M; +?WM; +! i? Mm®i Hm¬M +ª ¸€K M¨v5

@ "¼M +?9M; +! ? B p¢M [m•MX

J°i i?m°+ +'T +kM; M!B,

@ L?QM; t2K ` MY b® HQÈM; ¸! ¸ m ¸ªK ¸QÆM; pB + +¬M; #BM? i?O +¬M;- ?A
M;? M? M; M; H¨K i`Á ¸!M; i`¢B M?Q p¨v- i?“i F?¬M; ¸ +?9M; i p¨Q K„i5

@ Jm®M ,M +kM; F?¬M; / p¨v ¸•mX

_QbiQ+F ¸Q ` [mv i ¸`M?,

@ L m ç½ +! çQÊ+ iQÌM; i?"M? +?„+ +?„M p" +¬M; bU ç-v çO- +?9M; i F?¬M; +¬M
K€m iQÆB +O #BM? HQM? K" ç®B +?B M +MM; #¼M +?9M; X

L?[M; HÌB M"v +O ?„M H"TiS+ F?B M GmQv Mi 2` @ +QM ?„M H°` p i?'i p¼M; X

L?QM; HÌB M|B +O H½Q iQÈM; [m•M H¢B tQ v +?mv M,

@ L?QM; - i`Æ K„i M?bM #¼M +?9M; ?¢ i`¢B K" +?9M; i +€B ;b +kM; F?¬M; H"KX
b) H"K i'M iQÆM; ç M bo F?B +O +?9M; i 5 h b) T?€B K°i M; QÌB /šM #BM? ` M;
?²B- F?¬M; +¬M [m€ M?B mX L?bM i?'v +€B i`"M T?QÆM; T?Q i`QÊ+ K†i #¼M +
ç T?ÁM; M; U ç°B M; k iB M +¬M; +O +?9M; i X S?€B K°i F} #BM? /Q M? ` M; Q`B
+?Q i X

@ æ¢B M?•M- T?€B i çB çB5

æ²M; i?ÌB +! #®M M, K iQÈM; [m•M + Q ;B¼M; i?dM? +?B MX

•M? K„i +O _QbiQ+F /¢Q [m i` M ;QÆM; K†i ç€K M; QÌB M"v K°i pÁM; - M?'i H" +
K†i FQ+? ç°M; p¬ +MM; +?Ì KQM; X

@ E?¬M; çQÊ+ ?B m +?B M- i F?¬M; T?ªB Km®M K°i T?€i Mm®i i`¼M ? B p¢M [m
#B i +?9i HÊB ?¢B- i`¼M; v m ?ÆM H" T?ªB i?Y M; ?B K K°i +?9i bS+ +?B M ç'm +O
K¢M? v m ` b Q h T?ªB +?¼M K°i M; QÌB i?¬M; KBM?- K" F?¬M; T?ªB M?[M; i M
F?¬M; #B i iB M i?Q€BX

•M? K„i H½Q iQÈM; [m•M +® ibM? HQÈi [m ?QÈM; +QM ?„M- +?"K `½B M|B ` X
GmQv Mi 2` b®i`m°i- ?„M ` bS+ #QÈ+ p i`QÈ+ ? B #QÈ+,

@ æ i çB çB5 æ¢B M?•MX h M?'i ç`M? b) F?¬M; t9+ ç°M; ç•m5

@ JB`Q5

G½Q iQÈM; [m•M ;¼B ` K°i +€B i M- K°i p` iQÈM; QÈ+ +?WM; #®M KQÆB im´B iV

@ æ¢B M?•M5

@ L; QÆB çB çB- K M; K°i F} #BM? /Q M?- # M; ?bM F} #BM? H" çO`²BX L?È F„- i
ç'm +O #¼M i?9 M?•M M"v5 æQÆM; M?B M M m +! i? KÎ`°M; +?B M ç'm i?b F?
M?'i ç`M? T?ªB +~M i?"M5

o` iQÈM; [m•M i M ;¼B JB`Q FB p K†i FQ+? ç°M; - H"TiS+ ?"M? H tQ v M; QÌB `Ì
ç„+ /o i?Î /`B- Ov F?m'i M?bM M?bM T?K i?•M +O KbM?X

@ L?bM +?Q F„ çB- iB m iYX hQM? ibM? +O M; QÆB `i M|M; Mªv- / t9+ ç°M; X h
+?B M ç'm +O ç`+? M?•M i?¬B- M; QÆB imv K¢M? K) M?QM; H¢B F?¬M; #B i /MM

*MM; pÈB ?B m H M?- # K†i +Y i?"M? E bT2`bFv ç²M; i?ÌB KÎ` - K°i çQ`M F} #B
[m•M çQ`M iW # +´M; i?"M? çB ` X

h`QM; +€+ +?B M ?"Q /`v ç†+- +ÁM +! K°i +€B i?¬M; ç¢Q- # M i`QM; # M; "M M; QÌ
E} #BM? +O "¢Q S?QM; [m•M çQ`M- pmM; i`QÌM; K•m b„+ #ûM i`QM; i v +MM; pÈ
F} #BM? ç²M; i?ÌB T?€i` i? M?•K,

@ *?B M ç'm pb _QH M/5

h` M iQÌM; i?"M? K'v p¢M [m•M ;B[ i?"M? +kM; M? Q M? Q ?QÎM; SM; ?Á ?ûiX h`
M; U +?" ç¢T F?„T MÆB5

E} #BM? "¢Q S?QM; [m•M çQ`M iBM? M?m M?'i ç [m®+ `i M? M? HB M iB M H M
?mM; ?,M; M?^K T?Q i`"M T?QÆM; +O i?9 M?•M i`QÊ+ K†i5

o|M; U F?B M +ª pMM; #KB #†K imM; # v- M?[M; i?B i; B€T M†M; M i` M M; QÌB
p +?¢K i? M? i?9vX

"KB imM; # v- M; "M #QÈ+ - i` ,K #QÈ+ çQ"MF} #BM? ç i?'Ti?•Mi? /€M +?†+ i` M
+?d p T?Q i`QÈ+ - i`¬M; ;B®M; M?Q K°M; KªM? `WM; KkB M?¼M5

h? M? •K +O K'v M; "M M; QìB ç²M; i?ìB ?Á ?ûi p M; H M5

S?QÆM; i`"M çtiÎT?Q i`QÈ+ i?9 M?•Mi°+ `iM? M? ç½i"Ti`mM; HçBX L?[M;
tm®M; M?[M; i'Ki?B ii?mšMi?"iHÈMÎT?Q b m- K¶B K†ii?B ii?mšM ç m T?ªB

>ÆM K°i M; "Mi?B ii?mšM- ?mM; ?,M; +„KÎK†iç'i- F?Q HU+ +O i?9 M?•M `iHÈ
i?mšM M`v +„K b•m p`Q pMM; ç'iHçM? +SM; `„M5

hB T ç|- #BM? HQM? +O i?9 M?•M ` bS+ i"Ti`mM; M„K +?†ii?B ii?mšM5 J°i ?`M
K†ii`ìB +?|B +? M; T?€i ` Mûi b€M; #|M; `ûiHçM? +O FBK HQçB- ;B®M; M?Q K

•K555

*ÆM Hk F} #BM? `®i +K+ +kM; ?mM; ?,M; çKM; p`Q #S+ iQìM; i?ûT i` M5

æQ"MF} #BM? ç-m iB M +O ç [m®+ b m F?B ?mM; ?,M; M M H Mi` M #QÈ+ iQì
KªM? ?Á [m M;5 hQ"MF} #BM? çB ç-m ç m `i+® ;„M; KQÈM bS+ M;U +¬M;
T?QÆM; - M?QM; HçB F?¬M; +|K°i B i?"M? +¬M; T?€ çQÈ+5

L?[M; i?9 M?•M M`v i?•Mi? F?Ä2 KçM?- K†+ /M #¼M ?¼H` #° #BM? M?QM; K¶B
i?QÈ+ - K` +ÁM `i+QìM; i`€M; X h?"K +?Q çSM; Îç^M; FB +?B m + Qi?•Mi? +Æ
#BM? M;²B i` M HQM; M;U 5 >ÆM M[HU+ HQÈM; #¼M ?¼+QìM; ?½M M?Q /½i?
p¼i iÈB KQÈM HU+ tmM; T?QM; +O +?B M K½ ç +¬M; FQ+?- T?€ çQÈ+ K°i +?¶
i'M i?'i ?ÆM i` ,K M; QìB5

a m F?B #S+ i?mšM iQìM; #` T?€ K°i H¶ ?`M; - F} #BM? ç [m®+ pW KÈB iB M p`Q
?m®M; #'i ç„+ /o M?[M; i M ç`+? M?•M M`v [mªi?"iH` [m€iQ HÈM5

L m M?Q H` M?•M HQçB F} #BM? ç®B T?| pÈB #° #BM? K` M|B- +?d +¬M ç°i T?€ +
tmM; T?QM; M?Q p`v +?Q /M p +?çK ? v +?" ççT ç m +|i? içQ i?"M? i'M i?QÆM
L?QM; M?[M; i M ç`+? M?•M M`v- #¼M ?¼çSM; i` M K†iç'i K` ç° + Q +kM; F?¬M
i?"K +?Q +ÁM + Q ?ÆM K°i Qi5

L?[M; F} #BM? b m F?B T?€ ?ÄM; i?mšM iQìM; - pW KÈB iB M p`Q i?b +?ì çÈB #¼
ç Q T?QM; p¬iB M? +O i?9 M?•M5

æÊi tmM; T?QM; ç-m iB M- M?[M; F} #BM? ?`M; ç-m ?¬m ? i ç m ç½`ÆB `KM; M?

L?QM; - i?•M H` [m•M çQ"MF} #BM? ç®B T?| pÈB #° #BM? K` M|B- +?d +¬M ç°i T?€ +
tmM; T?QM; M?Q p`v +?Q /M p +?çK ? v +?" ççT ç m +|i? içQ i?"M? i'M i?QÆM
L?QM; M?[M; i M ç`+? M?•M M`v- #¼M ?¼çSM; i` M K†iç'i K` ç° + Q +kM; F?¬M
i?"K +?Q +ÁM + Q ?ÆM K°i Qi5

L?[M; F} #BM? b m F?B T?€ ?ÄM; i?mšM iQìM; - pW KÈB iB M p`Q i?b +?ì çÈB #¼
ç Q T?QM; p¬iB M? +O i?9 M?•M5

æÊi tmM; T?QM; ç-m iB M- M?[M; F} #BM? ?`M; ç-m ?¬m ? i ç m ç½`ÆB `KM; M?

L?QM; - i?•M H` [m•M çQ"MF} #BM? ç®B T?| pÈB #° #BM? K` M|B- +?d +¬M ç°i T?€ +
tmM; T?QM; M?Q p`v +?Q /M p +?çK ? v +?" ççT ç m +|i? içQ i?"M? i'M i?QÆM
L?QM; M?[M; i M ç`+? M?•M M`v- #¼M ?¼çSM; i` M K†iç'i K` ç° + Q +kM; F?¬M
i?"K +?Q +ÁM + Q ?ÆM K°i Qi5

L?[M; F} #BM? b m F?B T?€ ?ÄM; i?mšM iQìM; - pW KÈB iB M p`Q i?b +?ì çÈB #¼
ç Q T?QM; p¬iB M? +O i?9 M?•M5

æÊi tmM; T?QM; ç-m iB M- M?[M; F} #BM? ?`M; ç-m ?¬m ? i ç m ç½`ÆB `KM; M?

L?QM; - i?•M H` [m•M çQ"MF} #BM? ç®B T?| pÈB #° #BM? K` M|B- +?d +¬M ç°i T?€ +
tmM; T?QM; M?Q p`v +?Q /M p +?çK ? v +?" ççT ç m +|i? içQ i?"M? i'M i?QÆM
L?QM; M?[M; i M ç`+? M?•M M`v- #¼M ?¼çSM; i` M K†iç'i K` ç° + Q +kM; F?¬M
i?"K +?Q +ÁM + Q ?ÆM K°i Qi5

L?[M; F} #BM? b m F?B T?€ ?ÄM; i?mšM iQìM; - pW KÈB iB M p`Q i?b +?ì çÈB #¼
ç Q T?QM; p¬iB M? +O i?9 M?•M5

æÊi tmM; T?QM; ç-m iB M- M?[M; F} #BM? ?`M; ç-m ?¬m ? i ç m ç½`ÆB `KM; M?

dN3X *?QÆM; 89R, hmv h?„M; J` "çB UçQçM jV

E} #BM? tmM; T?QM; - #B M i?"M? K°i ?²B iY +?B M5

aS+ +?B M ç'm +O i?9 M?•M pQÊi [m€ t iQÎM; iQÊM; +O #BM? HQM? HQ" B M;
/MM; iQ" M #° F?Q HU+ ç2K i`QÎM; K•m ç•K` - i`9M; M; QÎB i?9 M?•M M?QM; +kM;
T?QÆM; H" T iS+ K' i bS+ +?B M ç'm5

*| M?B m i?9 M?•M +ÁM +QÎM; ?½M F?B M +?Q M?•M HQ¢B p¬ T?QÆM; iQÎM; iQ
M?•M iQ" M i?•M #` ç•K i`9M; - i` M M; QÎB +„K p" B +€B i`QÎM; K•m H¢B +| i? `Qi
b m /| /MM; i?•M i? F?´M; H² +O ?¼ i`U+ iB T ç" T tm®M; - ç2K F} #BM? iW i` M H

@ _9i FB K55 _9i FB K55 :B i #¼M +?9M; 555

hQÊM; [m•M H½M? #BM? JB`Q iQ" M i?•M M?B K ?mv i- €Q ;B€T i` M M; QÎB ç½ M
+O +?QM? KbM? ? v ç®B i?O5

>„M `i M? M? ç½ T?€i ;B€+ ` +K+ /B M i? M"v- i`QÎM; K•m i`QM; i v F} #BM? +, M
?„M ç½ M „K i?" T iU i`ªK FB K i` M i v +O KbM? X h?•M H" i`mM; +'T F} bo- i`QÎM
[m•M M"v ç½ #„i ç-m #°+ T?€i ` [m M; K M; ç'm F?Q5

>„M ` bS+ K°i FB K ç2K i M ç-m i M i?9 M?•M i`QÊ+ K†i +?ûK H"K ? B MY X * Q

@

æ€K F} #BM? +kM; #m¬M; #Ä i`QÎM; K•m i`QM; i v- M „K i?" T iU FB K H M +MM; i?
F m i?ªK5 >mv i [m M; F?„T MÆB555

E} #BM? HQ" B M; QÎB H•K p" Q F?´ +?B M5 "ÎB pb €Q ;B€T i?9 M?•M T?B i?QÎM; +S
çQÊ+ i? +?' i tm' i b„+ i`ÎB bBM?- M?[M; i?B i ;B€T M"v i`¼M; HQÊM; ç¢i ç M K QÎ
i` M M; QÎB +kM; F?¬M; H"K +?" K çB bS+ +?B M ç'm +O #¼M ?¼ +?9i M"Q5

aQ pÈB HQ" B M; QÎB- €Q ;B€T +O i?9 M?•M K†+ /M +| p i?¬ H"m- M?QM; H¢B H"

_i M?B m #BM? HQM? +O _QH M/ T?€i ?B M- +?QM? KbM? ç½ HB m K¢M; p'i p
F?¬M; +€+? M"Q ç°i T?€ M´B €Q ;B€T +SM; `„M i` M M; QÎB +?9M; - +?d +¬M K°i i
T?QÆM; ç½ i`Î i v +„i`Èi ç-m i M HQM? M"v5

J" HQ" B M; QÎB i?b F?¬M; +€+? M"Q K†+ çQÊ+ M?[M; HQ¢B ;B€T /"v i? M"vX L?|
T?ªB H" M?[M; F} #BM? +?•M +?QM? i`¼M; #BM?- €Q ;B€T +O #¼M ?¼ QÊ+ +?W
b® +?¶ ?B K /"v ?ÆM K°i iQ

L?QM; M?[M; i?9 M?•M M"v ç m +| HU+ HQÊM; `i HÈMX J°i ç Q +?ûK tm®M; i?"K
M; QÎB HªK p" Q Hm¬M5

J°i Qi i?9 M?•M /MM; pk F?Q ç¢B +?Mv- K°i +?Mv #´` - +?ŠM; +¬M #B i €Q ;B€T
M?B m- ?„M +kM; +| i? i`U+ iB T ç2K M; U+ M; QÆB ç" T HªK p" Q i?" i b•m5

*"M; M; "v +¬M; M?B m F} #BM? ç½ #` ç€M? `Èi tm®M; M; U X

s t - _QbiQ +F iQÊM; [m•M i` M iQÎM; i?"M? b„+ K†i •K i`-K M?Q MQÊ+5 J" T?Q
K†i iU iBM H9+ KÈB `²B +kM; H°` #B m i bM? F?B T bÊ5

E} #BM? ç®B pÈB #° #BM? +?QM? /B M ;B Q T?QM; 555

æ•v +?QM? H" F} #BM? ç®B #° #BM? +?QM? /B M tmM; T?QM; 555 >ÆM M[#B
M? m555

aQ pÈB imv i ç¢B #° T?"M i`"M ?bM? i`QM; /o p½M; +O HQ" B M; QÎB- /QÈB i bM?
#BM? +?d +¬M K°i F?B p¼i iÈB i`QÊ+ K†i ç°B M; k #° #BM? HB M +?QM? H" K°i i`

L?QM; M?[M; i?9 M?•M [m€B p" i M"v- H¢B /MM; i® +?' i bB m +QÎM; ?½M +O ?¼
KbM? K" ;„i ; Q +?QM? /B M +?®M; çÐ # M; "M F} #BM? tmM; T?QM; 5

GQ" B M; QÎB KQÊM K½ HU+ KÈB KB M +QÐM; +¬M; T?€ çQÊ+ ?"M; M; k ç®B T?Q
tmv M i?'m5 _®i +K+ H•K p" Q +ªM? i?ªK b€i5

*m®B +MM;- /QÈB bU [m^a +^aK +?B M ç'm +O F} #BM? M?•M HQÇB- i?9 M?•M #„i
 S?Q F} #BM? +™M; F?¬M; M;WM; iB M p T?Q i`QÈ+ - +™M; M;™v +™M; M?B m F} ;
 ;B®M; M?Q # ç`Q /™v b|M; - ?mM; ?,M; pm®i p T?Q i`™M ç` ç®B T?QÆM;X
 hW i` M iQÌM; i?™M? M?bM HÇB- ?™M; M;ki?9 M?•M #„i ç-m #` ûT ç M +™M; H9+ +
 b m ç| +™M; F?¬M; M;WM; HmB p T?Q b mX
 L?QM; +?QM? H™K¶B K°i #QÈ+ iB M +O F} #BM? ç m ç½ T?ªB M¶HU+ ç€M? ç´B
 _®i +K+ - b m F?B JB`Q iQÈM; H½M? K°i FB K +?ûK # v ç-m i M i?9 M?•M i`QÈ+
 F?¬M; +ÁM K°i ç`+? M?•M +ÁM b®M;X
 J™ +?B M bo i?9 M?•M- HmB p T?Q b m pÈB [mv K¬ HÈM ç M; M? Q M? Q +?çv ç
 ;B i HÇB M?bM i?Q€M; [m +?mM; [m M?- M?'i i?ÌB €M? K„i i®B b-K5
 *?mM; [m M? # M +çM? ?„M- +Æ ?? ç½ F?¬M; +ÁM #BM? HQM? M™Q çSM; p[M;5
 S?“K H™ M;QÌB H Q p™Q ?™M; M;ki?9 M?•M ç M; +?çv “Q “Q- çÇB #° T?-M ç m #` ç
 J™ i?9 M?•M i°+ K†+ /M HmB ` b m M?QM; #¼M +?9M; +kM; F?¬M; +| çÇB HQÇM-
 i?QÆM;- +?B M K½ +O ?„M +kM; ç½ bÈK #` ;B i +? iX h`QÌM; FB K +O ?„M KÈE
 +?B M bo i?9 M?•M p +?çK p™B +€B +kM; ç½ #B M /çM;X
 "BM? HQM? +O i?9 M?•M i°+ HmB ` b m- M?QM; T?Q b m #S+ iQÌM; ;¶ ?¼ /UM
 M?•M t T i?™M? ?™M; çB ` X
 L?bM HÇB # M M;QÌB K°i +?9i- # M;bM F} #BM? +?d bÊ +ÁM HÇB +| K°i MY X JB`
 @ GmB5
 æ•v H™ b m K°i pçM M,K- [m•M ç°B HQ™B M;QÌB H-M ç-m iB M +?QM? /B M +MM; [
 [mv K¬ HÈMX
 " M;?bM F} #BM? M?•M HQÇB ç®B T?| pÈB #®M M;™M #° #BM? i?9 M?•M- bQM;
 M? m M?QM; M?•M HQÇB i?b +? i M?B m ?ÆM K°i Qi5
 .QÈB K M? H M? +O _QbiQ+F- HÇB K°i F} #BM? /Q M? çB ` - M?QM; +?B F} #BM
 ;B i K™ H™ iB T SM; [m•M ç°B +O JB`Q `9i p X
 " M T?Q i?9 M?•M i°+ pW KÈB t•v tQM; #S+ iQÌM; ;¶- HçM? HMM; M?bM M?[M;
 M?•M HQÇBX
 "ÎB pb ç½ #B i M?[M; i?9 M?•M M™v ,M i?`i M;QÌB- +?Q M M _QbiQ+F ç½ ?ç H M?
 i?B i? #BM? HQM? i` M +?B M i`QÌM; ç m ç2Q i`Î p X
 " M;?bM F} #BM? iB T SM; t T i?™M? ?™M;- +MM; M?[M; i?9 M?•M ;B^M; +Q t t X
 i`QÆM; p™M +?mv M i?B i? - i?9 M?•M F?¬M; ? iB M H M M?QM; _QbiQ+F iQÈM
 p K†i HÇB ? i bS+ M;QM; i`¼M;5
 @ *QÌM; ç`+?5
 GmQv Mi 2` ?®i M?B M KÎ KB M; M|B K°i +•m M?Q p™vX
 @ æQ+? i?“i H™ +QÌM; ç`+?X
 G½Q iQÈM; [m•M i?Î /™B- M?bM M?[M; i?m°+ +`T T?Q b m b„+ K†+ F?€+ M? m,
 @ "¼M ?¼ /MM; F?¬M; [m€ #®M M;™M #° #BM? M; ,M +ªM # M;?bM F} #BM? +?QM
 ?ÆM M[FB M i`b pQÈi [m ?ÆM ? B F?„+5 h M;?o M m H™ #° #BM? [m•M ç°B i?b
 M™vX
 .WM; K°i ?²B- H½Q iQÈM; [m•M ç°i M?B M i?'T ;B¼M; i? M i?Î K°i +•m,
 @ æ•v H™ i`™M +?B M ç-m iB M imv i?„M; K™ #ÇB X

dNNX *?QÆM; 89k, æ°M; oB M UçQ¢M RV

a m F?B i`"M +?B M ç-m iB M ;B[ HQ`B M;QìB pÈB i°B /•M i¢B T?ÁM; imv M E bT
[m M T?K i€ i`QM; T?O i?®M; bQ€B +O "¢Q S?QM; [m•M çQ`M HB M`i M? M? pB
iB MX

Zm•M #€Q M`v F?B çQ ç M i v iQÈM; [m•M \_QbiQ+F- p`iQÈM; [m•M iWM; i`aB M?
?²B H•mX

ójyyy ç'm pÈB 8yyy\ h?„M; +?9i Qi\ *?ûK ç`+? F?¬M; F \ h´M i?`i K°i T?¬M # \ô
_QbiQ+F M?bM T?¬M [m•M #€Q ç½ çQÊ+ pB i`i i®i M`v- b„+ K†i ç°i M?B M i`Î M
p,M i?Q T?K i€ ?B M M?B M +| +?9i F?¬M i`QÆM; - ?„M M?bM i?®M; bQ€B K°i +?9

@ æ¢B M?•M- +?ŠM; H) +| ;b F?¬M; ç9M; b Q\

@ h?„M; +?9i Qi\ >WK- i`QM; ibM? ?m®M; #BM? HU+ F?¬M; F?€+ M? m H„K- F} ;
i´M ?¢B ?ÆM T?•M MY - +€B M`v ;¼B H` i?„M; i®B i?B m ;b ç| b Q5

_QbiQ+F ?®i M?B M M´B +ÆM +m²M; M°- K°i i v ?mM; ?,M; +¬K iì [m•M #€Q H M-
` i?¬M? iWM; KªM?X

L?QM; b m ç| p`iQÈM; [m•M M`v ç°i M?B M #bM? ioM? i`Î H¢B- ç°M; i€+ +O ?„M
*?¬M +?ì i`QM; +?®+ H€i- `®i +m°+ i?Î K°i ?ÆB i?`i /`BX

>„M K°i H¬M M[H¢B ç2K iì [m•M #€Q ç½ M?¬m M€i M`v i`aB ` i` M #`MX L?'+ #9
Qi ç°M; i€+ bY +?[X L?bM i?Q€M; [m pB M bo [m M T?K i€ i`QÊ+ K†i,

@ æ2K M°B /mM; bY +?[+O i i? K p`QX G`K H¢B K°i #ªM F?€+X a m ç| K M; #€

G9+ M|B` M?[M; HìB M`v- M; [F?Q +O H½Q iQÈM; [m•M +| +?9i #`i ç„+ /o p`K i

ao [m M T?K i€ M?bM i?Q€M; [m iì [m•M #€Q ç½ çQÊ+ bY +?[i`QM; i v,

@ h?€M; 3 M;`v 9- ? B p¢M [m•M iB M T?QM; +O ç`+? [m•M ç M T?Q #„+ T?ÁM; i
tûi ibM? ?bM? ç`+? [m•M- # M; ?bM +?B M bo iW F} #BM? /Q M? b® b€m- bQ çQ`M
çQ`M- M? /kM; ;B i ç`+?- [m•M iB M T?QM; ç`+? [m•M +?B M #¢B HmB p T?Q b
i b€m i`,K +?B M bo ç [m®+ ?v bBM? i?•M KbM? - #`i?QÆM; +?QM KQÆB b€m M

o®M ç½ M?B m M,K i`QM; [m•M- pB M bo [m M T?K i€ H`T iS+ M?bM` pÈB M?[M
[m•M #€Q- p K†i w M; ?o / H`K +?Q M; QìB i H¬K iQìM; # M i # M; ?bM F} #BM
p¢M iB M T?QM; X " M; ?bM ç€M? HmB ? B p¢M- p K†i iW M; [-`i / /`M; F?B M +
Hm`M M?Q p`vX >ÆM M[iW M?[M; +QM b® ç®B H`T M`v- ?ŠM T?ªB t2K H` K°i i`

L?QM; K`

oB M bo [m M T?K i€ M`v ç½ çB i?2Q \_QbiQ+F M?B m M,K- +?QM? H` #° ?¢ çQÊ+ H
HÁM; ?„M F?¬M; Hw ;BªB çQÊ+, J°i M; QìB Hm¬M +| i€+ T?QM; +?QM? [mv- M; v i
ç¢B M?•M- M?Q i? M`Q H¢B H`K` +?mv M ibM? ?Q #€Q +?B M +¬M; M?Q i? M`v

.Q /U K°i +?9i- pB M bo [m M T?K i€ i`mM; i?¬M? M`v F?¬M; M?`M çQÊ+ i?`T ;B¼

@ æ¢B M?•M i i?`v- L?B T \*?QM? pQÆM; ç®B pÈB M;`B iQM M?B K- F?¬M; bÊ +?
F?¬M; +?B K çQÊ+ HÊB i? HÈM K`ç [m®+ b) ç®B pÈB M;`B +| HìB H)

L;K w- +?QM? H` M?„+ M?Î \_QbiQ+FX E€ i?`i- F?¬M; +¬M T?ªB H`K HQ¢B +?mv M

_QbiQ+F +QìB F?´ K°i iB M; - M?bM p`bo [m M T?K i€ ç½ M?B m M,K çB i?2Q KbM

@ L;QÆB F?¬M; ?B m ç•m- +S +?B m i?2Q i pB i K`H`K çBX

h? M?•K M|B +?mv M F?¬M; HÈM- H¢B i`¬M M;`T ;B¼M; K M? H M? F?¬M; +?Q T?
i€ M`v F?¬M; /€K M|B ;b M[ - b m F?B ?¬M? H - i`¬K K†+ HmB`X

h?¬M; [m +QM çQÌM; ç†+i?M- +?B M #€Q F?~M +’T M¬v- i`QM; i?ÌB ;B M F?¬M; ç
ç M ç ç¬X

hBM iS+ i?„M; HÊB i`QM; i`"M +?B M ç-m iB M- `’i M? M? ç½ çQÊ+ ç [m®+ +® w
F?B M +?Q K¼B M; QÌB i`QM; HÁM; p®M +| +?9i FBM? ?Q¬M; - M?’i i?ÌB ç m i`ÎM

a m ç| - #° +?d ?mv [m•M ç°B- /QÊB K M? H M? `ä¬M; +O L?B T *?QM? pQÆM; -
iB M ?¬M? imv M i`mv M F?„T MÆBX hQ¬M #° b€m i`, K #BM? HQM? +? i i`"M M? /H
?m•M +?QÆM; - M; QÌB #`i?QÆM; +kM; +?B K çQÊ+ óh K æŠM; M? .kM; ô ?m•M +?
K M; [m•M ` F?ÄB i?¬M? i`QM; i`"M +?B M ç-m iB M- p`bo [m M ;¼B H¬JB`Q i?m
i?m çQÊ+ K°i ó.kM; F?Qô ?m•M +?QÆM; - ç²M; i?ÌB i?, M; +?S+ K°i +’TX

G9+ +?B M #€Q ç M ç ç¬ çQÊ+ M;¬v i?S ? B- æ¶ .mv HB M H’v çQÊ+ K°i #ªM b
pQÆM; +?Q T?ûT /U i?2Q v m +¬m +O æ¶ .mvX S?“K H¬ +?B M #€Q iW iB M imv
b Q K°i #ªM çQ ç M ?¼+ pB M [m•M bUX

æ¶ .mv çQ ` v m +¬m M¬v pb Hw /Q, bo [m M +O ?¼+ pB M [m•M bU T?ªB iQ+? H
M M- K¶B K°i +?B M #€Q iW iB M imv M- ç®B pÈB M?[M; F i`QM; ?¼+ pB M M¬v-
;B€X

G’v +Ê M¬v `’i KB M +QĐM; - M?QM; - L?B T *?QM? pQÆM; H¢B F?¬M; +?9i /Q /U

æ¶ .mv F?¬M; T?ªB H¬ /•M +?9M; #bM? i?QÌM; X a) F?¬M; #`M?[M; /Q Hm" M imv
#`T- ?„M b m F?B H’v çQÊ+ +?B M #€Q M¬v- `’i M? M? M?bM ` çB K F€ [m†+ i`QM

@ *?ûK ç-m F?¬M; iQM? >W ?W M m M?Q i?“i H¬ ç€M? i M K¬ M|B- [m•M ç`+? #`
M¬Q H¢B +| i? #ªQ H¬ +?ûK ç-m F?¬M; iQM? \ *?ŠM; H) "¢Q S?QM; [m•M çQ¬M M;
M; QÌB çÆM ;BªM M?Q p¬v +kM; F?¬M; H¬K\

æ¶ .mv i?Î /¬B- ç2K T?¬M +?B M #€Q M¬v iB M i v i?B m ?OvX

s2K ` i`"M +?B M ç-m iB M M¬v +?d bÊ H¬ i?’i #¢BX

L?QM; - ?B M M?B M H¬ _QbiQ+F M?’i ç`M? H¬ ç½ bÈK çQÊ+ K"i H M? +O L?B T
F?OM; ?QªM; +O /•M +?9M; ç®B pÈB bU t•K HQÊ+ +O /`i°+- T?ªB ç2K iBM iS+ i
?½B i`QM; HÁM; M?•M /•MX E?B M +?Q _QbiQ+F H½Q iQÈM; [m•M M¬v p®M Hm¬
M; ?B K +¬M +kM; F?¬M; F?ÄB F?¬M; M K†i K¬ H¬K ` +?mv M iB M? ?Q #€Q +?B M

L?QM; - H¬K M?Q p¬v- æ¶ .mv i`€B H¢B +ªK ;B€+ H¬ `’i +?QM? t€+X

Zm M;¬v ?¬K b m- æ¶ .mv H¢B H’v i? K çQÊ+ K°i +?B M #€Q +?B iB iX S?¬M +?B
b Q /Q [m•M ç°B çQ ç M- K¬ H¬ ç M iW ç°B i`QÎM; h?B M >’ iB m ç°B # M # M M; Q
ç M?’i bQ çQ¬M- çQÊ+ çB m i¢K ç M iB M imv M- M /`2 iQÈM; [m•M- æ¶ .mv ç i
"ÎB pb i¢B iB M imv M- H¬ K°i iQÈM; HoM? + Q +’T # M +¢M? M /`2 iQÈM; [m•M
F?Q HU+ ç +| çQÊ+ [m€ i`bM? p¬ F i [mª +?•M i?“i +O i`QÌM; +?B M ç’m M¼X a r
ç¬X

" M; ?bM ç®B pÈB +?Q ç M M, K M; ?bMX

E} #BM? ç®B pÈB #° #BM?X

E?¬M; T?ªB H¬ ç€M? i M K¬ +?d H¬ ç€M? HmB K¬ i?¬BX

S?¬M +?B M #€Q +?•M i?“i M¬v- F?B M æ¶ .mv T?ªB M?Qm K¬v i?“i b•mX

>ÆM M[- i`QM; iBM iS+ ç M iW wB2; 2 +| K°i iBM iS+ F?¬M; i®i H„KX

GÁM; [m•M Î iB M imv M / Q ç°M; 5

J†+ /M "¢Q S?QM; [m•M çQ¬M H¬ [m•M çQ¬M +?O +?B M iBM? M?m M?’i +O ç [m
+?B [m•M ç°B ?¬M; M, K +MM; pÈB K i?9 +?B M ç’mX G9+ ç®B K†i pÈB [m€B p¬i +
i?|B [m2M ç€M? M? m pÈB K i?9- +?Q M M i•K Hw +MM; pÈB M, M; HU+ i?W M?“
ç®B F?B ç®B K†i pÈB [m€B p¬i /`i°+ i?“i bU `’i K¢M?X

3yyX *?QÆM; 89k, æ°M; oB M UçQ¢M kV

*?QM? H"- #•v ;Bì- +€+ iQÈM; bo i¢B iB M imv M ç m #` K°i HQ¢B +ªK t9+ # Q T?
M"-v- #¼M ?¼, M i?`i M; QìB5

"BM? HQM? ç [m®+ /kM; +ªK F?¬M; bÊ K€m +?ªv- F?¬M; bÊ ?v bBM?X L?QM; +| ç
KbM?- b m F?B iY +?B M i` M b i`QìM;- i?B i? +ÁM +| i? #` ç`+? M?•M FûQ çB-
M²B M'm H M K", M5

*?mv M M"-v [mª i?U+ `i ç€M; bÊ5

J†+ /M pb ç `M ç`M? HÁM; [m•M- b m i`"M +?B M ç-m iB M- _QbiQ+F ?¢ H M? +?
i?`M? iB T SM;- K¢Q ?B K M; mv ?B K F?B T?ªM +¬M; ç®B T?QÆM;- +kM; ç2K p
+?dM? i`Î p L?QM; H"- F?¬M; +| +€+? M"Q iB m i`W iQ`M #° F?OM; ?QªM; +O #E

*?9M; i ç m F?¬M; bÊ +? i M?QM; `i bÊ b m F?B +? i #` M; QìB, M iQÆB- #B M i?

h?"K +?Q- i`QM; K"i iQM wB2; 2 iª p +| M|B- +| K°i Qi bo [m M +MM; #BM? HQM?
K" +U imv i H M imv M ç-m5 h`QM; [m•M- #ÎB p"v K" ç½ tY [mv i p`B i M F?€M; H M
+?mv M M"-v ç ûT tm®M; 5

L?[M; t Q ç°M; M?Q i? F?B M iQÈM; H½M? +'T + Q `i ç m ç-m- K†+ /M i`QÈ+ K
K" t2K` - M?Q p"v F?OM; ?QªM; i¢K i?ìB #` ç ûT tm®M; X >ÆM M[- K v K„M +?Q
Î KS+ ç¢B [mv K¬- [m•M i•K +O F?¬M; [m•M +QB M?Q `M ç`M?X

h`QM; i?Q wB2; 2 +kM; ç H°` K°i w iS, M/`2 iQÈM; [m•M +kM; #B i wB2; 2 pB
i?ìB +kM; KÆ ?² ?v p¼M;- p` +¬M; iQÈM; ç¢B M?•M hmHBT +Æ i`Q +| i? M; ?o` K
F?| F?, M M"-vX

æ¶ .mv +QìB F?´ @ i?U+ bU +?Q`^M; i H" p¢M M, M; b Q\

æ®B pÈB M; mv +Æ F?OM; ?QªM; i`QM; [m•M ç°B- Km®M iB m i`W i B ?¼ M;- K M
iB T M?`i +?QM? H" +| K°i Qi iBM iS+ i®i ç FQ+? i?Q+? p" +´ pk /kM; F?Q +O K¼
v M i•K5

hBM i®i ç M iW ç•m ç•v\ "B M T?€T çÆM ;BªM M?`i- i`U+ iB T M?`i +?QM? H" i?„M
pmB p - M? M?`M;- H•K Hv ç FQ+? i?Q+? w +?Q +?B M ç'm p" bU /kM; +ªK +O +

L?QM; p'M ç H"- K†+ /M i`"M +?B M ç-m iB M K†+ /M i?„M; K" #¢B- +?B M #€Q +
M?QM; K" M?[M; #BM? HQM? H½Q Hmv M Î iB M imv M F?¬M; / #` HW X

J v H"- +MM; iBM iS+ M"-v- iU ?² _QbiQ+F +kM; pB i #€Q +€Q #Q K"i ;ÎB +?Q +?Q
ç|- L?B T *?QM? pQÆM; po ç¢B M? KBM? ç½` K†i ;BªB [mv i p'M ç M"-v5

_`i M? M?- b m F?B ?Q`M; i?`i +MM; pÈB ;B€Q ?°B iB M ?`M? #`M #¢+ F?~M +'T- ;
iQ +€+? H" K°i i´ +?S+ T?€i M; ¬M +?Q ç'M; i?-M HBM? po ç¢B Î M?•M ;B M- pB +
€+ F?¬M; iBM T?KM; i?-M HBM? H" M; ?o pK p" i`€+? M?B K F?¬M; i? #Ä [m +O

Zm M; JBM? i?-M çB M- ;B€Q ?Q`M; # ?¢ S mHQ soA +¬M; #® K°i ;B€Q +?d KÈ
i?€M? F} bo çQ`M i`QM; M?B m ;B€Q F?m +O Zm M; JBM? ;B€Q ?°B iB M ?`M? i'
ç½ +| ?ÆM #®M M; ?bM F} bo +O i?-M i?€M? F} bo çQ`M HK+ iK+ iB M p T?QÆM;
+kM; T?€B M?•M pB M i?-M +?S+- M?•M b® ç¢i ç M # i`, K M; QìB- M?|K M?•M pB
ç°B M; k # Q ;²K KK+ bQ- ;B€Q +?QM?- i?`M? pB M i`QîM; H½Q çQ`M- +ÁM +| `i M

JK+ bQ p" ;B€Q +?QM? +| i? i`QM; [m•M ç°B ;B9T +?Q #BM? HQM? +¬mM; mv M
#BM? HQM?- M O B i•K iB M? +O #BM? HQM?- +| i? K M; H¢B ?B m [mª `M ç`M? |
bQ +| i? T?K i`Ê +?B M ç'mX

æ•v H" iBM i®i i?S M?`iX

hBM i®i i?S ? B ç M iW +?QM? J S?€T +¬M; ?°BX *?O i`+? J S?€T +¬M; ?°B- M
T?€T bQ- C +Q#BM .Qm; M imv M #® K°i #ªM FB M M; ?` K T?€T bQ U#ÎB pb F?€-

S?€T+¬M; ?°B K†+ /M i` M / M? M; ?o H` çSM; ç-m K T?€T bQ- M?QM; K` +?O i`+ F?¬M; +| [mv M` #i+S K M? H M? ; b ç®B pÈB K T?€T bQ i` M ç¢B HK+- +?d +| i`
o M°B /mM; #aM FB M M; ?` M`v- i`QM; ç|- J S?€T+¬M; ?°B +?O i`+? iB M bBM? /
?B m i`B m K T?€T bQ ç¢B HK+ iB M H M iB M imv M T?QÆM; ",+ ?¶ i`Ê [m•M ç
FQ+? i?Q+? ?SM; i?9 +O K T?€T bQ U B +kM; #B i- K'v i M K T?€T bQ M`v p®M
[m®+ ; B H` ; b- ç¢B #° T?"M K T?€T bQ ç m K†+ F +?mv M b®M; +? i +O M; QÌB
M|B M?[M; [m€B p"i i?9 M?•M M`v- iU ?² +| ; B€ i` M; ?B M +Sm K T?€T `i + QX
*?B m i®B ?"m M`v iU ?² ç½ i¢Q ` ?B m [mª `i HÈM- M; ?2 M|B F?¬M; Qi K T?€T
i` M; - K M; i?2Q ç iY +O KbM? H Q p T?QÆM; ",+X æQÆM; M?B M- ç®B pÈB #½
ç€M? ; B†+ H` +?mv M i?S v m- +?O v m H` +| i? i" M K„i M; ?B M +Sm [m M?[M; +?
çQÊ+ M?bM i?'v5
ob ç M; ?B M +Sm- /o M?B M T?ªB, ; B i +? i #¼M ?¼- ; BªB T?šm #¼M ?¼
Zm M; JBM? ; B€Q ?°B p` J S?€T+¬M; ?°B +MM; ; B M?"T F?B M +?Q /•M i•K p` [
+?S + H•m çÌB +O ç¢B HK+- ?ÆM M[- i?U + HU+ K¢M? K) +MM; ; B M?"T- F?¬M; M
OB HÁM; [m•M H` HB m i?m®+ i`Ê HU+ K¢M? K)X
J` æ¶ .mv- b m F?B #B i çQÊ+ iBM iS+- HB M ?B m- M?'i ç`M? H` ?Q`M; i?'i +MM;
i?¬K iB M ?"M? i?Ä ?B TX
æQÆM; M?B M- i' +?S+ ; -M ç•v / M? iB M; +`M; M; `v +`M; M´B- KÆ ?² +| i? T?K
FB +kM; F?¬M; +| M?"M`¶BX
>B T >°B F} bo tm®M; /®+ ç½ H•m- K†+ /M pW KÈB F i i?9+ K°i ?²B ç¢B M€Q M?
i`¶B /"v- M?QM; F?¬M; B i?"i bU +?Q ``M; >B T >°B F} bo ç½ F?¬B T?K+ +| i? +M
H` ; B€Q ?°B çSM; M; M; ?"M; X
*| çB m- .2`QM ç¢B M?•M- b m F?B iB M ?"M? K°i T?2M #Q K"i #`M #¢+ +MM; pÈ
/QÈB bU ç M; ?` +O +¬M; iQÊ+ ç¢B M?•M hmHBT +kM; ` K°i imv M #®+¬M; F? B
oBM? [m M; #ªQ p ç [m®+ +kM; H` K°i i`QM; M?[M; i`€+? M?B K +O F} boX
>B T >°B F} bo- i?¬M; [m +€+ T?•M ?°B i` M ç¢B HK+- T?€i` H M? ?B m i`B m,
+€+ MÆB i` M ç¢B HK+ ?Q†+ H` /QM; #BM? çQ`M- ?Q†+ H` F} bo çQ`M- i' +?S + H
?bM? i?S + HQM? ç€M? i?m - çB ç M T?QÆM; ",+ /®+ bS + T?K+ pK ç [m®+X
*?B T?Q ç€M? i?m - >B T >°B F} bo çQ ` #ªM; ; B€ +kM; F?¬M; i?'T
"ÌB pb #•v ; BÌ ç M; i?ÌB F€+?B M i` M?- iQ`M #° ?Q¢i ç°M; b, M i?9 Î`WM; `K", M;
Î pMM; Q ç-K T?Q M K- b® HQÊM; K i?9 +MM; pÈB +T #"+ ç m `i i?'T- K` aQ i?
+| M; QÌB M`Q /€K i` m +?¼+- +?Q M M bBM? w +O ç¢B #° T?"M +€+ /QM; #BM? ç
?Q`M +ªM? iB m çB m +U+ ç°X
G9+ M`v- ç°i M?B M H¢B +| K°i HÌB ?B m i`B m +¬M; F? B i?m HQM? M?Q p"v- `
T?ªB H`K ; b- ?ÆM M[ H¢B F?¬M; i?B m /kM; F?Q- M; mv M w H`K HQM? ç€M? i?m
FB KX L?[M; +QM M; QÌB p®M +| i?|B [m2M F?¬M; +-M K¢M; M`v H"TiS + çB #€Q
æQÆM; M?B M- F€ i?"i- T?¬M HÈM +?B T?Q i?m HQM? ç€M? i?m H` /Q hmHBT +
iBM iS+ ç| F?¬M; +-M; F? B- +?d +| b® Qi M; QÌB ; BÈB ?¢M #B iX

3yRX *?QÆM; 89j, .QM; "BM? æQ`M Ui?QÊM; V UçQ¢M RV

æ®B pÈB M?[M; iBM i®i iW T?Q ç [m®+ i`mv M ç M- i?®M; bQ€B Î iB M imv M p-
Hm" M H` M?•M pB M i?¬M +?S+ ; B€Q ?°B ? v K T?€T bQ +O J S?€T+¬M; ?°B- i
#BM? HQM? H` bo F?Q +MM; pÈB bU T?'M +?'M iBM? i?¬MX
aU i`M M +O M?•M pB M i?¬M +?S+ F?B M T?¬M HÈM iQÈM; bo iB m i`W bU b
K|M ,M +O ç`+? M?•M b m F?B +? i i` M +?B M i`QÌM; X

a m F?B M?;K M?•M pB M i?–M +?S+ ç–m iB M ç M- H"TiS+ çQÊ+ T?€B ç M imv M
M;?2 M?[M; +–m M;mv M +O #BM? HQM? Î ç•vX L?•M pB M i?–M +?S+ imv M i`
[m®+ /QÊB bU T?M ?° +O i?–M HBM?- +MM; pÊB ç`+? M?•M i` €+ iB M ?"M? +?B
i`QÎM;X \*?d +–M M? /kM; +?B M ç'm- b m F?B +? i- HBM? ?²M +kM; +| i? i`Î p
HÎB i?mv i T?€T M?Q i? +kM; +| i€+ /KM; `i HÊM +?Q M?[M; ?Q M; K M;- F?OM;
*ÁM p T?–M ç°B M;k K T?€T bQ- +€+ #BM? bo + 'T T?´ i?–M; ç®B pÊB K T?€T b
?Q M M;? M?X h'i +ª ç m +?Q `^M;- +| M?[M; +QÎM; ;Bª i?U+ HU+ bB m T?"K M"v
i` M? ?ŠM H" b) i`Î M M / /"M; ?ÆM K°i iQX
L?QM; K"- F?€+ pÊB pÊB #BM? HQM? #bM? i?QÎM;- M?[M; iQÊM; H½M? + 'T + Q M
p"vX L?[M; iQÊM; H½M? + Q i–M;- ç®B pÊB K T?€T bQ ;B M?"T HB M KBM?- pšM
L?[M; iQÊM; H½M? M"v ç m ç½ iWM; +MM; pÊB K T?€T bQ ;B Q iB T- #B i çQÊ+
K T?€T bQ M"v M?Q i? M"Q5 "¼M ?¼ iQM? ibM? +´ [m€B- +U+ F€ FB m M;çQ- F
;B +kM; i?m–M i9v /Q #ÎB ?SM; i?9- + Q ?SM; #¼M ?¼ b) pb M;QÆB #Ä` M?B m
F?–M; H"K M;QÆB i? K T?B M +kM; H" K v H„K `²BX
æ€M; ;?ûi ?ÆM H" #¼M ?¼ +| ç†+ [mv M ;B B + 'T- [m•M H M? +kM; p– T?QÆM; `
M M- K†+ /M #¼M ?¼ +QÎM; ç¢B- M?QM; K" +?QM? H" K°i M?;K +,M #ªM F?–M; M
?B m çQÊ+ T?®B ?ÊT HU+ HQÊM;- p"v i?b +| M?B m ?ÆM +kM; +| i€+ /KM; ;b\
>m®M; +?B- M?;K ç iY ç–m iB M +O K T?€T ?¼+ pB M +kM; ç½ i®i M;?B T- ç|
/QÐM;` - H" K°i ç°B M;k K T?€T bQ T?K+ iMM; +?d ?mvX aQ b€M? pÊB ?¼- +€+ iQ
+?Q `^M;- M?[M; K T?€T bQ çQÊ+ ?m'M Hmv M [m•M bU M"v KÊB ç€M; çQÊ+ +?i
*ÁM M;B p T?–M ç°M; pB M +O >B T >°B F} bo /QÊB +€B M?bM +O +€+ iQÊM;
ç€M; MU+ +QÎB5
>B T >°B F} bo\ "¼M ?¼ +| i? H"K çQÊ+ +?mv M ;b\ J°i i´ +?S+ ç M; b®M; /Î +? i /
H" óK°i i`QM; # i´ +?S+ HÊM +O ç¢B HK+ô- M;Q" B +€B #ªM; ?B m ` - >B T >°B F
J" HÎB ?B m i`B m +MM; pÊB H M? i?m HQM? FB - [mª i?U+ ç€M; +? +QÎB5
æ®B pÊB M?[M; F tm'ii?•M iW [m•M +?QM? [mv- M?'i H" +€+ iQÊM; HoM? +O [m•
[m•M çQ" M +?O +?B M iBM? M?m M?'i K" M;B- #¼M ?¼ i`QM; €M? K„i p®M ç½ t2
i?m ô M"vX L?'i H" b m F?B >B T >°B F} bo ?B m i`B m- M?[M; /QM; #BM? +?B m
H" M?[M; i v i`QÊ+ FB M^K i`QM; M?[M; /QM; #BM? çQ" M #m–M H"mX
J" [m M ? ;B["¢Q S?QM; [m•M çQ" M +MM; pÊB M?[M; /QM; #BM? çQ" M #m–M H"r
i`'M i?O #B M ;BÊB T?Q "„+ +?mv M b,M HMM; +€+ M?;K pä i` M; #m–M H"m- bQ
p +?¢K F?–M; M;WM;- ç¢B ?"M i?b F?–M; +| - M?QM; iB m +Wm i?b +kM; F?–M; Q
L?QM;- +?d H" i?–K Q€M ?"M i`QM; HÁM;X .M b Q- ç•v +kM; H" HU+ HQÊM; /Q #
+®M; ?B M- ç®B pÊB + Q i–M; +O ç [m®+ K" M;B- ç•v H" M?[M; iBM iS+ i®i [m
i`mv MX *?Q M M F?B ;B'v iÎ +?mv M ç M iW ç ç–H M? +?Q iB M imv M i" M HU+
*?Q M M- ç€K M;QÎB _QbiQ+F K†+ /M #'i K½M- M?QM; +kM; +?d +| i? H"K i?2QX
+| i? H"K M HÁM; #BM? HQM? çQÊ+ ?Q M M;? M?- H"TiS+ çQ H M iB M imv M
imv M çQ çB ç M O B M?•M i•KX
J" M?[M; K T?€T bQ i?•M T?"M + Q [mw +kM; +?B K çQÊ+ ç½B M;° /"M? +?Q F?€-
M;ÆB Î imv M b m- "¢Q S?QM; [m•M çQ" M iW i` M tm®M; /QÊB ç®B pÊB M?[M; K
+?[, FQM? M?B pB M +?BX
*ÁM p T?–M HQM? ç€M? i?m iW /Q >B T >°B F} bo +?B m K° >W- ç| M; [m•M `i
+O i`K bÎ F?–M; [m•M Î imv M ? BX J„ / M? H", [m•M ç°B /U #`X B #ªQ i`QM; #
+| ç` p` i?'T M?'i H"K +?B\
" ^M; p"Q i?•M T?"M çQ" M i`QÎM; +O ",M; S?QM; [m•M çQ" M- ?„M T?ªB M K†i +O
+O J S?€T +–M; ?°B- M?QM; ?Q" M iQ" M +| i? F?–M; +–M M K†i >B T >°B F} bo

a m i`"M +?B M ç-m iB M- ? B pçM [m•M iB M T?QM; +O [m•M ç°B i?9 M?•M HmB ç|- #„i ç-m ?m'M Hmv M +Æ #ªMX

.Q [m•M ç°B HQ`B M; Q`B içB T?ÁM; imv M E bT2`bFv F?¬M; +| w ` M; Q`B i?`M? M?•M #„i ç-m t•v /UM; [m•M /Q M? +O ?¼X

hWM; M?¡K HÈM M?[M; p"i HB m ;¶ çQÊ+ p" M +?mv M ç M- b m KQ`B M;`v- HçBK iK+ +?çv ç M iB M imv MX hW i` M iQ`M; i?`M? M?bM ` - M; Q`B ` +ÁM +| F?¬M; [çQ ç M iBM iS+ - #•v ;B`- iK ?¼T içB T?Q "„+ T?ÁM; imv M- i`QM; K°i ç` T?QÆ i ?ÆM KQ`B pçM i?9 M?•M [m•M ç°BX L?[M; i?9 M?•M M`v iU M?Q +kM; iQM? iQ€ ?¼+?†i +•v i`QM; `WM; - /QÈB bU H Q ç°M; +O M?[M; i?9 M?•M F?Ä2 KçM?- /Q +€B K°iX

*?ŠM; ç M K'v M;`v- iW i` M iQ`M; i?`M?- /MM; ®M; M?ÁK- +| i? i?'v `ä M?[M; iQ` +`M; /`BX J°i p¼M; ç`B ;BªM /` #^M; ;¶ +kM; çQÊ+ /UM; H MX J¶B M;`v- #BM? H ç m `ä `M; M; ?2 i?'v i`QM; i`"M /Q M? +O ç`+? M?•M M?[M; ç°M; ioM? +O F?Q i i? M? +O M?•M +¬M; - iB M; H ?ûi -K d- iB M; +?†i +•v- ç|M; +¼+X

*,M +S p"Q iBM iS+ [m M b€i çQÊ+ - ççB ç°B i?9 M?•M iW ",M; S?QM; `WM; `K +m ` - ?°B iK içB ç•vX :B®M; M?Q K°i /ÁM; bm®B M?Ä- `®i +m°+ ?°B iK i?`M? K°i Kª

JQ`B M;`v b m- tm'i ?B M i`QÈ+ K„i +€+ iQÈM; bo T?ÁM; imv M E bT2`bFv- K°i iÁ T?Q "„+ ç½ i?`M? ?bM?X

hmv M ç-m H` +•v ;¶ + Q M; Q`B ? B i?QÈ+ - +ÁM #® i`Q i? K +¼+ ;¶X h` M p¼M; ç b„i +ªM? ;BÈB- iWM; +€B iWM; +€B /Q M? i`çB çQÊ+ ç¬M; çªQ /UM; H M .U p"Q [m•M- T?B M /Q M? i`çB M`v i` M K†i ç'i +S K°i KU+ FûQ /`B p T?Q "„+X h`ªB `°M /†K /`B5 PÈ+ +?WM; +| i? /mM; MçT b® HQÊM; ç`+? M?•M ?ÆM KQ`B pçM- K` ç•v

h?9 M?•M /MM; p"i HB m ;¶ +? içQ i?`M? +€+ HQçB +¬M; +K- iWM; ç°B iWM; ç° i?m ?Qç+? iW ?"m T?QÆM; ç MX \*| HQÆM; i?U+ - +| p"i HB m ;¶- +| +€+ HQçB i?U +?QM? H` i?B i? +€+ HQçB K i?9 #B M i?`M? i?`i F?¬5

L; Q`B ` p`B ç°B i?9 M?•M ç½ M? M? +?¡M; iªM ` - HK+ bQ€i # M i`QM; F?m pU+ M?[M; i?¬M i`M K` M?•M HQçB ç½ `B #Ä- ç2K bQm i" T M?[M; p"i iQ +| çQÊ+ i`Î i?"K +?Q H` +?d K°i #°i # Q iªB ?çi ;B®M;X

h?9 M?•M i`M? F?¬M; M¡M; Mªv iB M +¬M; æB m M`v H`K +?Q HQ`B M; Q`B +| +? M?[M; [m€B p"i M`v ?ŠM H` i?m°+ HQçB bBM? p"i ç-m | + çÆM ;BªM iS +?B T?€i ?B M FB M M?ŠM ç M p"v \_®i +m°+ H` F?¬M; #B i +| i? +| +ÁM FB M M?ŠM M[F

L?•M HQçB F?¬M; #B i h`ªB [m i?B ;B M +?i çÊB K°i pçM M, K- i°B /•M imv i ç® J°i pçM M, K +ÁM çQÊ+ - +?d +| K'v M;`v i?b iQM? H` +€B ;b\

@ L?[M; [m€B p"i M`v ç M; ibK +? iX

h`QM; K°i H-M ?°B M; ?` [m•M bU- ç b® iQÈM; H½M? HQ`B M; Q`B çQ ` ç€M? ;B< >ÆM M[- M?[M; [m M MB K M?Q p"v +?B K b® ç¬M; - ç b® iQÈM; H½M? [mv i çQ

3ykX *?QÆM; 89j, .QM; "BM? æQ`M Ui?QÊM; V UçQçM kV

@ L?[M; [m€B p"i M`v [mª i?"i çB M `²B- #¼M ?¼ F?¬M; M; ì HçB +MM; +?9M; i ç€ +?B M *?ŠM; H) #¼M ?¼ F?¬M; #B i ?"m [mª b Q\ S?Q b m +?9M; i +| çQÊ+ +ª #¼M ?¼- +?d +| F?¬M; ç M K°i M; ?bM +•v b® pm¬M; X >ÆM M[- ç•v H` #B M ;BÈB T?QÆM; ;B2Q i²M; M?B m HQÆM; i?U+X .M T?Q ",M; S?QM; `WM; `K- K†+ /M #„i K i?9 ç +mM; +T K°i #° T?"M HQÆM; i?U+X L?QM; /U p"Q b, M #„i K i?9- + M, M; /mv i`b KS+ iB m ? Q +O K°i HQÊM; [m•M ç°B [mv K¬ M?Q i? 5 *?9M; i ç M T?QÆM; +O ?¼ Î MÆB M`QX hW pB + #¼M ?¼ /Q`M; M?Q F?¬M; #B i iW ç•m tm' ç F?ŠM; ç`M? H`, >"m T?QÆM; +O #¼M ?¼ +€+? MÆB M`v T?B i?Q`M; T?B i?Q`

pB + +mM; + 'T iB T pB + +?Q ç°B [m•M M"v- i` M +QM çQìM; iB T i /`B ç, M; çŠM
 F?ª M, M; ?Q" M i? "M?X L m M?Q #¼M M; QìB FB i?U+ bU +| i`Q im + Q- #¼M ?¼
 tQÈM; +¬M; FQ+? ç®B pÈB +?9M; i X *® ; „M; T?€ i M T?ÁM; imv M M"v +O +?9M
 HK+ çQç i H'v HQÆM; i?U+X "¼M ?¼ Î ç•v i?U+ ?B M iB m ? Q- bÈK Km°M ; b +kM
 L?[M; [m M MB K M"v +O bo [m M +?B K çQÊ+ bU ç²M; w +O ççB #° T?"MX *m®
 F?¬M; çQÊ+- +QìB M|B,
 @ h ç€M? +m°+- #¼M ?¼ F?¬M; [m F?ÄB KM ç¬M; M"vX a) bÈK #` +? i ç|B Î +?¶
 @ h`W F?B #¼M ?¼ +?d +-M ,M imv i p" ; B| h•v " „+ +kM; +| i? MQ- ? ? ? ?
 L?bM i?€B ç° +€+ iQÈM; HoM?- _QbiQ+F M?Qm K"v i?" i b•m,
 @ *€+ p`5
 G½Q iQÈM; [m•M + Q ;B¼M; ?¬ H M K°i iB M; M?Q p"vX L?' i i?ìB- K¼B M; QìBv M
 @ h +ªK ;B€+ çQÊ+- +?9M; i F?¬M; i? Hç+ [m M K°i +€+? KM [m€M; X
 _QbiQ+F +?"K `½B M|B,
 h`QÊ+ K†i +?9M; i H" K°i HQçB +?OM; i°+ K" +?9M; i +, M #ªM F?¬M; #B iX *?9M
 L?QM; p'M ç H"- pÈB iB M? ?bM? ?B M ;Bì- #¼M ?¼ +| i`Q im X >B m çQÊ+ +-M;
 i?m"i "¼M ?¼ #•v ;Bì +MM; pÈB +?9M; i i`B M F? B +K+ /B M ;B^M; +QX h +?Q
 M; ÈM; ~M- K" H" +?d bÊ +| M; mv M M?•M F?€+X *?9M; i F?¬M; çQÊ+ +?O [m M
 iQÊ+ iWM; M|B pÈB i - ? „M ?Q" B M; ?B M?[M; /` i°+ M"v +| i? +| K°i p" B +?OM; i°+
 F?¬M; i`mM; X
 @ *¬M; iQÊ+ hmHBT\
 *€+ iQÈM; HoM? i`-K K†+ K°i H€iX L?QM; - ççB #° T?"M pšM i? ?B M #° /€M; +?Q
 hmHBT [mª i?" i H" i? M? / M? p M; /°B- F?¬M; M; QìB #bM? /•M M"Q F?¬M; #B iX
 iQÈM; HoM? +-K #BM? iBM? M?m M?' i +O ç [m®+ M"v K" M|B @ ç| M?QM; +?d H
 KQÆB im`B K" i?¬BX
 @ h ç½ [mv i ç`M?X
 _QbiQ+F ç°i M?B M çSM; H M,
 @ > B KQÆB M; "v5 a m ? B KQÆB M; "v- M m M?Q #¼M ?¼ +ÁM F?¬M; F?ÎB tQÈM;
 i?O i`QÊ+5 E?¬M; i? i`¬M; + "v p"Q pB + çÊB çÊi`ûi HçM? KM ç¬M; ç +?Q F?Q
 K M? ç [m®+- ?ŠM H" T?ªB M „K ;B[i`QM; i v +?9M; i 5 a m ? B KQÆB M; "v- M r
 MÆB M"v iQìM; ``M; +| i? M +Q Î ç•v- +?QM? +?9M; i b) +QĐM; +? # „i #¼M +?9
 E?¬M; i? F?¬M; M|B- _QbiQ+F H9+ M"v [mv i ç`M? +| +?9i [m HQ X L?QM; - p`ç
 +-K #BM? H•m çìB M?' i +O ç [m®+ M"v- i`QM; iBK +O ? „M HçB Hm¬M Hm¬M +|
 ?² M?Q- i` M M; QìB +O M?[M; ç`+? M?•M t Hç M"v Hm¬M Hm¬M # Q T?O K°i i-M
 M?Q p¬ T?QÆM; i?'v`äX
 L?[M; HQM? ç€M? i?m #€Q / M? Î F? „T MÆB i` M ççB HK+ ?QìM; SM; H M? i`B m
 Î K°i [m•M /Q M? içK- +€+? ? B KQÆB +•v b® p T?Q L K +O T?ÁM; imv M E bT2
 >B T >°B F} bo çQ ` KS+ i?QìM; FBK i `°M; `½B i?2Q ç-m M; QìB F?B M +?Q #¼
 ç M; iB m çB m- iB K çQÊ+ K°i çQìM; b®M; X >ÆM M[- iW iBM iS+ ; -M M?' i t2K`
 F?¬M; + Q- M?QM; /QìM; M?Q bS+ +?B M ç'm +O M?[M; [m€B p"i M"v- bQ pÈB K
 ?ÆM K°i +?9iX
 *?9M; i M; v +ªK i?9+ +kM; ç m ç½ ;B i- ;B i +? i KQìB [m€B p"i M?Q p"v- H'v iE
 F?|X
 æQÆM; M?B M- +kM; +| K°i b® Qi F} bo #€Q / M?- M?[M; M; QìB M"v pšM ¬K 'T iQ
 bS+ HU+ pb MQÈ+ pb /•MX L?QM; - M?[M; M; QìB M?Q i? /M b Q +kM; H" i?B m b®

*€+? [m•M /Q M? i¢K i?lB M"v ?ÆM K°i +•v b®- +?QM? H" i`K bÎ +O ç [m®+ F?¬M
_QbiQ+FiU M?Q ç2K KÈ`€+`QÎB HQM? ç€M? i?m ?QÎM; SM; H M? i`B m i"TM"v
Î imv M ? BX æB m M"v F?B M +?Q M/`2 iQÈM; [m•M +| +?9i #`i K½M- M?QM;
i`QÎM; +O KbM?- ?„M +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q +U imv iX

hBM iS+ ç M iW [m•M /Q M? i¢K i?lB +O ç€K HQM? ç€M? i?m ç¢B HK+ +?Q #B
+mM; +`T pk F?Q p" €Q ;B€T- i?•M H" HQM? ç€M? i?m p" F} bo- #¼M ?¼ ç m +| i
F?B ç M [m•M /Q M? i¢K i?lB- b m F?B ;?B / M? tQM;- `i M?B m M; QlB HB M M€

@ æB ç•m ibK [m€B p"i\ hÈB +?¶ M"Q +| i? ibK çQÊ+ M?[M; [m€B p"i FB \ æ M HS

E?¬M; ç M i?lB ;B M KQlB M; "v- [m•M /Q M? i¢K i?lB ç½ +| # M ;?bM M; QlBX M/
i`¬M; MQK +€B ç€K ¬ ?ÊT M"v- +?d T?€B # i`,K #BM? HQM? çB /mv i`b i`"i iUX
/ M?- ç2K M?[M; F #€Q / M? #B M i?"M? K°i #B M +? +`T #° #BM? /Q M?- `²B b
Î MÆB M"vX

J°i H9+ b m- #¼M HQM? ç€M? i?m i`QM; [m•M /Q M? i¢K i?lB ç½ çQÊ+ K'v M; "v
M?B m M; QlB #„i ç-m F m H - K¶B M; "v ç m ç M +?¶ ;?B / M? ?ÁBX *| F +ÁM F?-
iU KbM? K M; M; QlB ?QÈM; H M T?Q "„+- +® ;„M; çB H M T?QÆM; "„+X *?QM? H
#` T?ÁM; imv M E bT2`bFv p¬ ç`+? +O ç [m®+ +ªM- i`Î p X

æ M K°i M; "v FB - M; Q`B [m•M /Q M? i`mv M ç M iB M; p| M; U /²M /"TX

L; Q`B +Y /Q M? +| ?ÆM KQlB i?Èi M; U +?¢vM?Q # v ç M- ç M iÈB +Y - i M F} b
/WM; H¢B- i?U+ ?B M ç°M; i€+ M; WM; F?~M +`T +U+ F€F?|X aS+ M; QlB F?B M +?
L; QlB +QÐB M; U M?bM +€B [m•M /Q M? óo¬ +MM; M€Q M?B iô Î i`QÊ+ K†i M"v-
HB M +?•m H¢B p"Q M? m- i?'T ;B¼M; i? M i?Î,

@ *QM K M| - ç•v +kM; ;¼B H" [m•M /Q M? b Q\ Zmª i?U+ H" +€B +?Ê KÈB ç9M; 5

3yjX *?QÆM; 89j, .QM; "BM? æQ`M U?¢V UçQ¢M RV

h`QM; [m•M /Q M?- M?[M; HQM? ç€M? i?m i` M M; QlB K†+ +€+ HQ¢B €Q ;B€T #`
/`B M; „M F?€+ M? m HQlB #B M; çB [m çB H¢BX \*| M; QlB /Si F?Q€i M; ²B i` M iªM
M; QlB i9K M, K iKK # M|B +?mv M T?B K- M?QM; +kM; +| M; QlB +ÎB ? i €Q ;B€T
+¢M? K°i ç€K M; QlB [m M b€i p•v [m M? i`-K i`² F?2M M; ÊB- i?"K +?Q +ÁM +| M; C

s2K ` iW T?•M #® +O H m i`¢B i`QM; [m•M /Q M?- +kM; +?d +| i? M|B H" +U+ F€
H" bU +?dM? i +O [m•M ç°B ç²M i`9X

L?[M; /QM; #BM? M"v ç M iW i`lB M K #B M #„+- K†+ /M ç½ [m ;?B / M?- H'v / M?
+?QM? KbM?- ?ÆM M[+kM; +| çQÊ+ i?•M T?"M M; QlB i`QM; ó#° #BM? /Q M?ô
/U bBM? ?Q¢i i?2Q iB m +?m~M +O [m•M ç°B ç [m®+- i?¬M; i?QlM; T?¬M HÈM
K°i /QM; #BM? çQ`M b) iU ç°M; Î +MM; K°i +?¶X h`QM; F?„T /Q M? i`¢B- p`B /QM
iB M; ç m iU +?B K H'v K°i T?¬M /Q M? i`¢B- K" M?[M; pã ;Bª ç°+ H B ç°+ p½M; i

h?"K +?Q tm'i ?B M M?[M; +K+ /B M i?9 p`- pQ M?Q, i` M / M? M; ?o i?m°+ p K°
HQM?- +| i? K°i #° T?"M ç M iW /QM; #BM? çQ`M - K°i T?¬M ç M iW /QM; #BM?
HQM? +MM; iB m ç°B H¢B T?•M i€M Î i`QM; +€+ F?m pU+ F?€+ M? m i`QM; /Q M?

hQÈM; [m•M M/`2 T?€B iÈB # i`,K #BM? HQM? +MM; p`B i M i?¬v Fw +, M #ªM F
M; QlB M"v- +?d +| i? /mv i`b K°i i`"i iU çÆM; BªM M?Q F?¬M; ç€M? M? m- F?¬M;
+?'T M?"M çQÊ+X

L?bM /Q M? i`¢B ?¶M ç°M- -K „i`QÊ+ K†i- K°i M; QlB ç M; i` M M; U Î i`QÊ+ +Y
H`K #`K,

@ h #•v ;Bl #„i ç-m i?U+ bU +ªK i?'v ç m ç-m- ¬M; +?O ;B Q +?Q i M?B K pK M"
i 5 h`WM; T?¢i +kM; F?¬M; +| M; ?B K F?„+ M?Q i? +?S

L;Q`B M`v M?^v tm®M; M;U - i?•M i? ?„M ;½ #ûQ +Q`M; i`€M;- ;B®M; M?Q K°i iÁ
•Q ;B€T i` M M;Q`B +MM; HQ M ç Q ;B„i # M ?¬M; p +?¢K T?€i` •K i? M? çBM?
HQ¢B HÈM M?'i- M?QM; K`i` M i?•M i? ;½ #ûQ +O ?„M- pšM M?Q +k +| +?9i #m
>„M iÈB p`i`Q +°i +î î +Y HÈM /Q M? i`¢B- b m ç| ç°i M?B M`9i` HQ M ç Q # M
@ sQ€i5

J°i ç¢Q ç Q [m M; b€M; M?Q imv i- ?mM; ?,M; +?ûK H M +°i +î iQ M?Q KB M; #€i
iB M; pĐ pKM- -K -K bKT ç´ tm®M;5

æ°M; ioM? HÈM M`v H”T iS+ H”K K¼B M;Q`B tmM; [m M? FBM? ç°M;X E +ª M?[M;
iªM #°- ç´m bS+ ? v M?[M; F ç M; p•v t2K ç€M? #¢+ i´i +ª ç m ?QÈM; K„i H¢B ç•v

@ h?^M; K”T M`v ç M; +?ûK [m•M F€ +O +?9M; i 5

E?¬M; #B i F M”Q M|B +•m M`v H”K K¼B M;Q`B iW i`QM; FBM? M;¢+ idM? H¢BX

J†+ /M i´i +ª K¼B M;Q`B F?¬M; TªB [m•M M?•M +?•M +?QM? M?QM; Qi M?’i ç m
+?ûK [m•M F€ T?2 KbM? i?b ç9M; H” K°i pB + p¬ +MM; M?K+ M?½X

•K K°i iB M;- i´i +ª HQM? ç€M? i?m i` M K†i ç m H° p iS+ ;B”M- F?¬M; Qi M;Q`B
ç m H” M?[M; F MY ç`B #€M K¢M; H”K HQM? ç€M? i?m - +| F M”Q K” +?Q iWM;
i•K M?šM M?K+\\

L?[M; M;Q`B M`v M? Q M? Q /•M; H MX E?¬M; Qi €M? K„i ç-v €+ w M?bM p T?Q

@ *?ûK [m•M F€ +O +?9M; i 5 *€+ ?mvM? ç - +?ûK +QM HÈM #ûQ M`v5

J„i i?’v ;½ #ûQ b„T #` K¼B M;Q`B HQ¢M ç Q T? M? i?•v- +?Êi K°i iB M; ?ûi iQ p M
i`QÈ+ Mªv H M

@ B /€K555

JQ K„i ;½ #ûQ ;B”i;B”i- i`QM; K„i tm´i` iBM? K M;- [m€i H M K°i iB M; M?QM; b´

S?Q b m ?„M +| iÈB ?ÆM KQ`B M;Q`B F} #BM?- iB M M;U p T?Q i`QÈ+ p”B #QÈ
ç m ;B®M; M?Q H´v i?QÈ+ K” çQX >ÆM KQ`B F} #BM? H”T iS+ ;BÆ i`Q`M; K•m H
b® HQÈM; F?¬M; M?B m H„K- M?QM; TªM; T?’i K M; i?2Q b€i F?Q M;”T i`lBX G
i?Q`M;- i´i +ª t T?¬M; +?dM? i K°i HQ¢i i`QÈ+ K†i ç€K /QM; #BM?,

@ GmB M; v` T?Q b m KQ`B #QÈ+5 L m F?¬M; +? i M; v H”T iS+5

J†+ /M i`QÈ+ K†i H” K´v i`,K ;½ HQM? ç€M? i?m /[iÈM- M?QM; ?ÆM KQ`B F} #BM
bÊ ?½BX L;²B i` M HQM; M;U - +€M? i v M„K +?„+ H´v i`Q`M; K•m- p[M; M?Q #”M i
i` M F?m¬M K†i i”M M;”T H¢M? HMM;- H¢M? H)Q M?bM ç€K /QM; #BM?- i`QM; €
i?Q`M; p” KB i i?’5

@ >W J°i ç€K ¬ ?ÊTX æ€K F`bo F?¬M; ? ç†i M?[M; M;Q`B M`v î i`QM; HÁM;- #¼
M?[M; F`b„ iBM? M?m M?’i 5

*€B ç€K ¬ ?ÊT M`v- +,M #ªM M; v +ª M?bM +kM; F?¬M; i? K M?bMX J†+ /M ç®B
+kM; +| F?¬M; Qi F +| pk F„ + Q +Q`M;- M?QM; M?[M; F} #BM? M`v iBM iQÎM;X
M;Q`B KbM? F?¬M; #`®B HQ¢M- i´M +¬M; H” +| i? ç2K M?[M; M;Q`B M`v ç€M? i

J´v ;½ /QM; #BM? ?Q”M iQ”M #` +?’M ç°M;X M?[M; i M;B ?Ä M`v ç m ç½ p”Q M
K„i M?bM M;Q`BX oW M?bM i?’v iBM? i? M`v H”T iS+ M?”M`X æ®B T?QÆM; +?
F} #BM? i` M M;U +¬K i`Q`M; K•mX æ°M; i€+ ç m M?’T M?”M;- iQ”M i?•M i”M ç-
hmv i ç®B ç m TªB H” +?•M +?€M? H,M H°M iW i`QM; M9B tQÆM; #B M K€m K”`
iBM? M?m X

æ€K /QM; #BM? ?”M; ç-m #„i ç-m +| M;Q`B F?¬M; iU +?O K” HmB` T?Q b mX

@ sQ€i5

G9+ M`v- +€B ;½ #ûQ pW +?ûK +°i +l FB - iW i`QM; M;U+ H`v ` K°i il [m•M H M
imv M #®,

G M? +O h?®M; bQ€B #° æ [m®+5 *€+ M;QÆB /®+ bS+ pb ç [m®+- i`mM; /kM;
SM; H M? i`B m i`T /QM; #BM?- i?`M? H`T çQ`M #° ç°B ç†+ +?OM; T?QÆM; ",+X
[m•M çQ`M5 \*¬M; iQÊ+ hmHBT ç +Y- ç [m®+ i?`i +`T F} bo- i?®M; HoM? iB M M?
_QM S iiQM iQÊM; [m•MX hçK ;B[+?S+ çQ`M i`QÎM; #° ç°B ç†+ +?OM;X

a m F?B ç¼+ tQM;- ;½ K`T çQ i v +m°M il [m•M H M? HçB- M?ûi p`Q i`QM; HÁM;
H M # M +çM? iªM; ç€ # M +çM?- i`Æ K„i M?bM K`v i`,K /QM; #BM? i`QÊ+ K†i- [m
L;?2 ç•v5 J`v i?^M; M?|+ M`vX E iW ;BÌ- H½Q iY H`i?O HoM? +O +€+ M;QÆB- H
hQ`M [mv M çB m F?B M +€+ M;QÆB5 G½Q iY i M ;¼B _QM S iiQM X *€+ M;QÆB ?
5 "ÎB pb #„i ç-m iW #•v ;BÌX G½Q iY M|B K¶B K°i +?[- ç m H`K M? H M?5 S?ªB ?
H M? +O H½Q iY 5 B /€K #`i im•M- i`U+ iB T ç2K ` [m•M /Q M?- +?†i +?•MX

ao [m M\ *€B i M #ûQ M`v +Q M?B M HçB çQÊ+ T?€B iÈB +?d ?mv ç€K #BM? Q\ .
M?çv #ûM ç½ M?bM ` FB m /€M; €Q ;B€T i` M M;QÌB _QM " ?`iQM +MM; ?ÆM KQ
M?Q +| +?9i ç†+ i?M- K`K°i b® Qi HQM? ç€M? i?m ç½ iWM; çB [m h•v "+ M; v H
;B€T ç|X

æ•v +?QM? H`FB m /€M; ç°+ M?`i p¬ M?` +O ;B i°+ >Q hmHBT 5

hçB ?`M? idM? .2b +O ;B i°+ >Q hmHBT T?Q h•v "+ - F?¬M; B H`F?¬M; #B i ç
i`,K M,K KQQBô \_QM " `iQM M`vX

E?¬M; Qi M;QÌB HB M H`T iS+ M;"K KB M; HçB- / /†i HOB ` T?Q b mX

hmv M?B M pšM +| K°i b® i M +?Q iWM; çB [m h•v "+ + K`F?¬M; #B i b®M; +? i ;`

@ ao [m M Q\ G½Q iY F?¬M; iBM M;QÆB H`bo [m M- /U p`B +€B ;b K`HçB ç`M?
M;?2 HÌB çQ`M i`QÎM; +O /QM; #BM? çQ`M +?9M; i K`i?¬BX L;QÆB- K°i i M K"
ç K` +?9M; H½Q iY T?ªB M;?2 i?2Q5

@ .U p`Q +€B ;b ?ª\

_QM " `iQM H° ` K°i MK +QÌB /[iÊM `²B `®M; HÈM,

@ L;?2 +?Q `äX \*?d /U p`Q pB +¬M; M°B ç•v ;B i +€+ M;QÆB H`çOX

@ :B i M;QÌB\ *?9M; i Î ç•v +| B H` +?Q iWM; i?`v K€m- ;B i M;QÌB ç•mX

J°i i M Î ?`M; ç-m F m H M- HB M b m ç| H`F?¬M; Qi iB M; +QÌB FûQ i?2QX

3y9X *?QÆM; 89j, .QM; "BM? æQ`M U?çV UçQçM kv

_QM " `iQM +?Êi M?ªv iW i` M iªM; ç€ tm®M;- #QÊ+ iÈB i`QÊ+ K†i +€B i M pW F
`²B ç°i M?B M imM; ` K°i +QÊ+ ç€ i`9M; p`Q #KM; ?„MX

L;QÌB M¼ i?ªK i?B i F m H M K°i iB M;- i?•M i? +QM; H M M?Q K°i +QM i¬K `²B i
i`ÁM i` M K†i ç`i K°i çQçM t - M; v +ª çSM; /"v +kM; F?¬M; M´B K`T?ªB M^K ç| +Q

h`i +ª K¼B M;QÌB M?bM i?`v `ä ` M;- i M K`T M`v +?d K°i +QÊ+ ç½ ç2K T?¬M €Q
M;U+ +O ç®B T?QÆM; +?`M MSiX

@ "® H€Q @ ?¶M i`QÈM;5

h M K`T HçM? HMM; K„M; ,

@ *MM; H½Q iY M|B +?mv M T?ªB F m H`i?QÊM; [m M- i?^M; M?½B +QM K°i +?9i

GÌB pW M|B tQM; ?„M HbM? çªQ €M? K„i [m K°i pÁM;X h'i +ª M?[M; F Î ç•v p®M
K M?X o"v K" i`QÊ+ €M? K„i +O ?„M ç m +ªK i? 'v #²M +?²M F?| +?`m HmB H¢B T
K" T M"v +kM; i?"i bU [m€ HÊB ?¢BX S?ªM; T?'i M?Q H" K°i ç-m K i?9X

@ *€+ M;QÆB ç½ ;B i M;QÌB +?Q - #¼M F?®M M"v\

_QM " `iQM ?mM; ?,M; pW T?mM MQÊ+ KB M; pW [m€i,

H½Q iY Î i•v #„+ i?ªQ M;mv M ç½ iWM; +?2KX :B i [m #¼M /`i°+ K M`ÊM +? i/Q
+kM; 3yyX *?B M /`+? "aM? ç`M? i•v #„+ [m•M TªM M;?`+? H½Q iY +„i ç-m j i M
HoM? 5 *€+ M;QÆB +| i?^M; M"Q ;B i ?ÆM H½Q iY çSM; H M +?Q i M?bMX

@ h >„+555

*€B i M M"v G" K°i K pQÆM; ;B i M;QÌB FQ +?ÈT K„i X

J¼B M;QÌB M?'i i?ÌB F?¬M; +| B /€K H M iB M;X J'v F KÈB pW `²B +ÁM +"v KbM
+ªK i? 'v #ªM i?•M i?"i M?Ä #ûX

h M K" T M"v KÈB F?¬M; i®M bS+ ;BªM; ç¢Q Hw pÈB #¼M M;QÌB M"vX J'v i M HQ
K" T ç½ [m€ `ä `M;X oÈB HQ¢B M;QÌB M"v +?d +| M?[M; F bQ pÈB +?9M; +ÁM M
F?B M +?9M; M;?2 H M? M;QÆBX

:BªM; ç¢Q Hw\ >W- ç®B pÈB HQ¢B M;QÌB T?¬M HÈM ç M i M KbM? +ÁM F?¬M; #B
ç¢Q Hw pÈB +?9M; ?[m /KM; b Q\ *?d +¬M B M„K i v +SM; ?ÆM- B i" M M?šM ?Æ
ç¢BX

:½ #ûQ tQ v M;QÌB ?QÈM; i?•M #BM? F?Q€B i v- ?ÆM KQÌB F} #BM? HB M #m®M
;Ð M?[M; i9B / M,M;D M i` M KbM? M;U tm®M; i¢Q ` M?QM; •K i? M?Ko H +?'

*MM; pÈB KQÌB K'v F` #BM? ç²M; i?ÌB KÎ M9i i9B ` - M?'i i?ÌB H"K +?Q M?[M; F
Km®M H²B ` X

JQÌB K'v i9B / M"v iQ" M #° ç m H" FBK i X

J"m p" M; `U`Ð +O FBK i iW i`QM; i9B / M;?B M; i"Q ` `„+ `„+ K'v iB M;- FBK
ç'iX JQÌB K'v imB / M"v +?d bÊ F?¬M; /QÈB p"B i`,K FBK i X

L?[M; i M /QM; #BM? M"v /M ç m H" M?[M; F p"Q M K` #„+X L?QM; ç¢B #° T?"M
L?[M; F b,M #„M K i?9 ç m #` M?[M; i M i?QÆM; M?•M #|+ H°iX J°i i M /QM; #BM
K'v FBK i +kM; H" ?B K i?'vX

J'v M;"M FBK i ç´ ` i`QÊ+ Kti- M?'i i?ÌB F?B M +?Q p Kti +O K¼B M;QÌB ç m `
p Kti iÄ ` F?BM? i?QÌM; M?QM; i`QM; K„i F?¬M; /'m çQÊ+ #B m iB M? i? K H K H

@ h'i +ª M;?2 `ä +?Q H½Q iY- pW `²B i +?ûK ç¢B F€ +O +€+ M;QÆB 5 "ÎB p b i
iS+ ;B"MX *?d H" K°i ç€K ¬ ?ÊT- #^M; p"Q +€+ M;QÆB K" +kM; tSM; H" [m•M /Q
/•M +¬K pk F?Q K" i?¬B- i`QÊ+ Kti H½Q iY çWM; +| F?Q2 F?Q M; +€B iQ +€+? M?
+O +€+ M;QÆBX :B i K i?9 ;BÄB H„K b Q\ *?d H" K'v i M i?Ê b,M- F?¬M; TªB H
+kM; tSM; +| [m•M F€ b Q\ H½Q iY HB M +?ûK ç´5

_QM " `iQM ;BÆ H M K°i M„K FBK i `²B +® iB M? #m¬M; i v ` ç +?Q M?[M; ç²M;
+?ªv "Q tm®M; Kti ç'i- ?„M ?mM; ?,M; M|B,

@ "•v ;BÌ M;?2 +?Q `äX >¬K M v H" M;"v ç-m iB M M M i F?¬M; çQ ` M?B m K
M;QÌB K°i- Kt+ F M;mv M w iÈB ç•v ;B i ;Bt+ ? v H" p b iB M i?QÎM; K" ç MX *?d
i?b b) çO iQ +€+? H" K°i [m•M M?•MX h Kt+ F +€+ M;QÆB i`QÊ+ FB H" H½Q ç¢B
;b ç|X Í +?¶ M"v +O i +€+ M;QÆB H" HQM?X L;mv M w Î H¢B i?b K¶B M;QÌB H¢B
H½Q iY +?Q +€+ M;QÆB iB M i?QÎM; ç-m iB M- +ÁM M m M?Q Km®M +?çv

:½ #ûQ M|B iÈB ç•v HB M +?d p"Q ç¢B K¬M /Q M? i`¢B M|B,

@ æϕB K¬M Î FB - +€+ M; QÆB Km®M H"K i?Ê b, M i?b iU FB K çQÌM; p M?"X G½
T?ªB i?Ê b, MX

L|B tQM; _QM " `iQM iB M i v +?d p"Q K'v M; QìB çSM; i`QÊ+ Kti KbM? ç M; +| p
M; |M i v,

@ L; QÆB5 L; QÆB5 *€+ M; QÆB K'v M; QìB HϕB ç•v T?K i`€+? ç®M; FBK i M"v5
M"Q , p"Q pk HU+ Km®M +?B K çQϕi- H½Q iY +?ûK F ç|X EBK i +?d çQÊ+ H'v ç
M; QÆB F?€+X E?¬M; +¬M F?€+? F?Q- i`U+ iB T +?ûK- +?ûK *? i M; QìB H½Q iY +

JQìB K'v i?•M #BM? i?2Q b m ; ½ #ûQ F?¬M; i? K M?bM ç M ç®M; FBK i - ç m ?Q
K" çBX E?¬M; çÊB ?„M ç M ; -M- ç€K M; QìB i`QÊ+ Kti iU ç°M; i`€M? ` ? B # M çQ

J°i H€i b m- iW i`QM; /Q M? i`ϕB i`mv M iÈB iB M; H ?ûi +O i M ; ½ #ûQ FB X >|
+?¶ i®B- pW F?m'i ; B| pW F?¬ `€Q- ?ÆM M[ HϕB +ÁM H" +€B H m i`ϕB HÈM M?

L?QM; +€B H m HÈM ç| ç½ #` ç€K /QM; #BM? çQ" M +?B K +S ; -M ? iX h M K"TB
ç2K i'i +ª M?[M; i M ç| i®M; +´` M; Q"BX

*QM K M|5 «M; ç•v H" +?O bQ€B ? v +€+ M; QÆB H" +?O bQ€B\ «M; ç•v H" çQ" M
i`QÊ+X \*€+ M; QÆB H" #BM? HQM?- i`QM; [m•M M; k K" Î H m +O +?O bQ€B- +?Š
M"v T?ªB çB +?m°+ H m b Q\ S?ªM `²B5 G m M"v H" +O +?O bQ€B- B +?Q +€+ M

a m K°i ?²B +?YB #ÈB- K'v i M /QM; #BM? çQ" M M iû +?ϕv çBX G9+ ç| i M K" T +Á

@ æ2K ? i ç² +O +€+ M; QÆB çB5 a|i HϕB R +¼M; H¬M; - T?ϕi ? B KQÆB [m•M +¬
_QM " `iQM p"Q H m `²B- HϕB ç M; QìB +O ?„M + M? ; B[T?Q M; Q" B- H9+ M"v KÈ
`²B H'v tQ tQ F?|2 KB M; - i?Î /"B `²B ?„M H-K #-KX

@ J FB T555 E?¬M; T?ªB +?d H" F?¬M; i?2Q F`+? #ªM +O ¬M; +?O K" H"K i?¬B b
MÆB ¬ ?ÊT i? M"vX «M; +?O +kM; [m€ ç°+ €+ çB5 >W- i t2K +€B +€B +¬ +¬M;
ç9M; H" +?°K ç9M; ç®B iQÊM; `²B X

> B i M +~m M K M[+€+ M; QÆB M?ìi KÈB v m M? m çQÊ+- ¬M; ç•v +€B M"v +k
i? K" HϕB T?ªB iÈB T?QÆM; "„+ +?`m i°BX " M ç-m M m ¬M; ç•v ?, M; ?€B K°i +?9
bQÊM; ¬K +¬M; +?9 KÈB ç9M; X

3y8X *?QÆM; 899, h•K hQ UçQϕM RV

GìB Q€M i?€M +O ; ½ #ûQ- æ¶ .mv Î ç ç¬t t¬B çQÆM; M?B M F?¬M; #B i çQÊ+-
F?¬M; i? #B i çQÊ+

æ¶ .mv H9+ ç| ç M; b v K M; ?o ` +€+ +€+? ?"M? ?ϕ M?[M; ç iY M"v- K" ; BìM?bM
?ϕ- M?[M; ç iY M"v M, M; HU+ ç m çQÊ+ ç + QX

Pi M?'i- æ¶ .mv €+ ç°+ H"K ` K'v H-M ói" T?ÊT F?~M +Tô- F?B M M?[M; M; QìB M
ç®B pÈB pB M i`QîM; i?"i bU H" Q€M iÈB i" M tQÆM; iOvX

L?B m ç K- p` pB M i`QîM; M"v +?ϕv ç M i? Q i`QîM; i?'B +ÁB i" T?ÊT- F i [mª H9
M"v +?WM; ?ÆM R F?„+ b m p¼i iÈB i` M ç²M; +ÄX L; QìB çB +?•M i`-M- F F?¬M
i M M; v +ª [m¬M +kM; F?¬M; K†+- i`MK çϕB R +€B +?, M +?ϕv iÈBX

L?QM; b m R i?ìB ; B M /"B- K¼B M; QìB #m' B i®B ç m +?m~M #` SM; T?| pÈB iB M
M; O +kM; #ªQ i`b +ªM? ; B€+ M; mv M p MX J" +?mv M i" T?ÊT F?~M +T +O æ¶ .m
Hm®M; +m®M; i v +?•MX >¼ ç½ çϕi iÈB i`bM? ç° M; ?2 iB M; +ÁB- i`QÊ+ F?B æ¶
T?K+ +?dM? i tm'i ?B M Î i? Q i`QîM; X

æ®B pÈB #B m ?B M +O ?¼- æ¶ .mv +kM; `i pW HÁM; @ çQÆM; M?B M +kM; +
R ; ½ ç iY #m' B i®B M^K KÆ- ; "Q iQ R iB M; ói" T?ÊT F?~M +Tô- F i [mª iQ" M #°
ç°M; - +?d +?®+ H€i K†+ i` M; T?K+ +?dM? i p¼i iÈB i? Q i`QîM;

E i [m^a X

*€B i M ;B ?Ä M|B KÆ FB #`ç²M; #¢M tY HwX hW ç| p b m H9+ M;O #m´B i®B-
M|B KÆ H-M M[X

L;Q`B` - æ¶ .mv +ÁM F?-B T?K+ R i`mv M i?®M; K` [m•M ç°B ç [m®+ ç½ pSi #Ä
G`+? bY [m•M ç°B

æ¶ .mv F?-M; T?ªB M;Q`B b`M? bÄB p [m•M bUX EB T i`QÊ+ +O ?„M- +kM; F?-M
R ç¢Q Hw, R [m•M ç°B F?-M; +| H`+? bY- i?b F?-M; +| HBM? ?²M5

*?Q M M- æ¶ .mv çQ ` R v m +—m- ?v p¼M; i`QM; H9+ /¢v i¢B ?¼+ pB M- +€+ H
i?B m R Qi+?B M bY ?mv ?Q`M; +O [m•M ç°B ç [m®+ @ F i [m<sup>a</sup> v m +—m M`v çQ
ç m K`K`iX

_`i ?B M M?B M- [m•M ç°B ç [m®+ F?-M; +| i?|B [m2M M`vX

L?QM; æ¶ .mv ``i M? M? HB M iW #° i?®M; bQ€B ibK çQÊ+ R i`B HB m tQ Zm•M ç
+| +?B M bYX _`i ?B M M?B M- M;`M M,K i`QÊ+ - i?^M; +? F? B [m®+ ?Q`M; ç - +
F?ÎB tQÊM; R +€BX æ€M; iB + [m M,K i?€M; - [mv ç`M? ç| #` ?Q M; T? X

æ°B [m•M F?-M; +| H`+? bY i?b F?-M; +| HBM? ?²M5 æ¶ .mv ``i iBM iQÎM; çB m
ç°B- +| i? H`K [m•M M?•M +| HÁM; i`mM; i?`M? K½M? HB i p` pBM? /U ç®B pÊB [

o b i? - æ¶ .mv /Si F?Q€i KÎ +?QÆM; i`bM? /¢v ?¼+ - iU i?•M K M; i`B HB m iW t t
+O K`v +?B [m•M ç°B pQÆM; #`B iBM? M?m H9+ +?B M i` M? i?®M; M?`i HK+ ç`

@ *€B ;b ;¼B H` [m•M iBM? M?m \

æ¶ .mv i¢B HÈT pmM; i v M|B HÈM,

@ G` +| +?B M iQ+? ?mv ?Q`M; - +| H`+? bY ?mv ?Q`M;5

@ hWM; #BM? HQM? T?K+ pK i`QM; R +?B [m•M ç°B M?Q p`v ç m H` [m M; pBM?5
H MX

@ æ`+? M?•M i?`v K†i +| - HB M iQÎM; ç M +?B M iQ+? ?mv ?Q`M; +O ç®B T?QÆ
G`K +?Q [m•M ç`+? +?Q ç€M? ç½ K`i j T?—M b„ F?Q5 "BM? HQM? #bM? i?Q`M; H9
M;¢Q M|B ói H` M;Q`B bQ çQ`M ""- ?Q†+ i H` M;Q`B /Q M? F} #BM? suw5ô

L|B tQM; - æ¶ .mv +Q`B pÊB ç€K ç iY ç-M; çªQ T?Q /QÈB,

@ *€+ M;QÆB iW [m•M ç°B +€+ ç` T?QÆM; +O ç [m®+ K` ç MX B +| i? M|B +?
+€+ M;QÆB +| +?B M bY i? M`Q\

E?-M; B M|B ` çQÊ+X

æ¶ .mv /šM iÈB 8yy F} #BM? i?2Q KbM? iÈB ç ç- HB M ibK i`QM; ç| R i M bo [m
KbM? ;BªM; +?B M bYX

h`QM; HoM? ç` +O æ¶ .mv- ?„M ``i +QB i`¼M; çB K M`vX

o b i? - p`bo [m M ;B i°+ ?Q hmHBT FB H9+ ;BªM; i?m`i- ;B¼M; çB m i`M M;`T
bY ?mv ?Q`M; +O [m•M ç°B +?¶ KbM?X \*€B HQ¢B i`mM; i?`M? iW M°B i•K M`v- B

@ h H` M;Q`B /Q M? F} #BM? i?S M?`i +O ;B i°+ ?Q hmHBT5

æ•v H` H`B /¢Q ç-m +O ?„M F?B ç|,

@ æ°B [m•M +O +?9M; i i? K ;B i`"M +?B M ç-m iB M H9+ +—M; iQÊ+ ç¢B M?•M
*?QM? H` i`"M +?B M #ªQ p i?`M? av`B 5 h`"M +?B M ç|- /Q M; F} #BM? i?S M?`
HU+5 *?9M; i +?QM? /B M ç"Ti M ç¢B [m•M ç`+?- ç2K M?[M; i M ç| çm´B p i?ª
i? K ;B i`"M /B i T?ªM [m•M h•v "„+5 E?B ç| /Q M? F} #BM? +O +?9M; i /Q _QM
KbM? i?®M; bQ€B- ;B Q +?Q +?9M; i T?K+ i`€+? T?K+ FQ+? +€M? T?ªB +O T?ª

T?K+ FQ+? ç®B T?QÆM; k p¢MX E?¬M; ç #’i F€i M M”Q tmv M [m çQÊ+5 *m®B
#° #` +?9M; i /B i5

h M bo [m M M”v M|B tQM;- K†i K”v ?ÆB +| +?9i çÄ- M; M; M?B M M|B,

@ h¢B h•v „+ - B +?ŠM; #B i +?9M; i H” /Q M? F} #BM? i?S M?’i +O ;B i°+ ?Q
M;mv M FB m M;¢Q- Hk K½ i†+ - M;?2 i?’v i M +?9M; i H” `mMX .Q M? F} #BM? +O
M;Q|B +?2M p”Q +Æ ?² ç m ç€M? M? m pĐ ç-m5 >W- +?d H”- F?¬M; T?ªB ?ªQ ?€
+O +?9M; i 5

a m F?B F?| ?¼+ F i i?9+ - æ¶ .mv M?bM M?[M; bo [m M T?Q /QÈB p K†i F?€+ M

@ L?bM i?’v F?¬M;5 æ•v H” HÂM; [m•M5

ao F?Q5 hQÎM; iQÊM; t2K- M m i`QM; [m•M +O +€+ M;QÆB- i`QM; #BM? bo +| b
p”v5 L m M?Q i`QM; iQÆM; H B- +€+ M;QÆB i?•M H” i?®M; HoM? [m•M ç°B H”K ç
b) T?€i ?B M- i?O ?¢ +€+ M;QÆB K¶B M;Q|B H” R iBM? #BM?X æ m iU;B€+ [m M
KbM?5 h?”K +?Q F?¬M; + -M ç°M; pB M- ;†T T?ªB H9+ F?| F?,M- M?[M; #BM? H
+O +?B [m•M ç°B- b) #°+ T?€i w +?Q +?B M ç’m p¬ ?¢M5

a m F?B +?QÆM; i`bM? ?¼+ +?’K /Si- M?bM +€+ bo [m M p K†i F?€+ M? m- ç¢B
æ¶ .mv +ªK i?’v `’i ?”B HÂM;X

>¬K b m- H” M;”v M;?d- i?2Q [mv ç`M? - M?[M; M;Q|B im´B i` i¢B ?¼+ pB M H9+
çB ç ç¬ +?ÆB #|B- i?ª HÂM; i•K ibM?X

J” æ¶ .mv- ç M; Km®M [m v p T?ÁM;- +| i?O ?¢ iÈB #€Q +€Q, +| F?€+? ç M ?¼+ p

L?bM p K†i +´ [m€B +O #° ?¢- æ¶ .mv M?Qm K”v

L?QM; `’i M? M?- ?„M ?B m çQÊ+ p K†i M”v M;?o H” b QX

_’i çÆM ;BªM, F?€+? H” M[M?•MX

h¢B +Y ?¼+ pB M- æ¶ .mv H”K R +€B [mv ç`M? `’i +?†i +?), ?¼+ pB M [m•M bU- F
p”Q5 æ•v H” R +€B i?B i Hm”i- #’i +S M[M?•M M”Q +kM; F?¬M; çQÊ+ p”QX *QB M
F?¬M; çQÊ+5

h¢B # M M;Q”B +Y HÈM ?¼+ pB M- R +?B + t2 M;U [mw i°+ ç T ç) [mw ;B€ çSM; b
i?•MªM? v m çB m çSM; ç^M; t - M;?2 iB M; #QÊ+ +?•M KÈB tQ v M;Q|B H¢BX L?
M;~M` - `²B MÎ MK +Q|B KB M +QĐM;X h`QM; K„i +ÂM +| R iB K’i K€i- +ÂM +| p”B

3yeX *?QÆM; 899, h•K hQ UçQ¢M kV

•M? K„i `’i T?S+ i¢TX

æ¶ .mv ç½ iÈB- M?bM p` i?B m M[ tBM? ç T M”v- KdK +Q|B óiB m i?Q mbi`B ô

L;Q|B ç| +?QM? H” 2K /•m +O æ¶ .mv- +?€m ;€B i”B +?QM? ç¢B i?¬M @ iB m i?Q
M M #m´B H i`QÎM; i?”M? +O : #`B +kM; i`b ?Q½M- F?B M ?¬M bU k M?” #` /WM

J†+ /M i”B +?QM? ç¢B i?¬M ç½ M?B m H¬M b B M;Q|B ibK æ¶ .mv #B m H° i•K ib
+kM; ç½ M|B +?mv M [m X ”B i 2K KbM? F?¬M; Km®M F i ?¬M bÈK- +kM; F?¬M; K

@ h?”i +| H¶B5

æ¶ .mv M?bM p` i?B m M[K„H - +Q|B F?’ M|B,

@ : #`B pW i M ?¼+ - ç½ #` K’i M;Q|B ç²M; M;?B T FûQ` M;Q”BX L”M; ?ŠM +kM
M?®i i`QM; ?¼+ pB M M?B m M;”v- pW M;?2 M|B M;?d- +?ÈT K„i ç½ +?¢v b¢+?X
p”B T?9iX

@ *| H) ;†T çQÊ+ ?„M

mbi`B i?Î/`B- M`M; çQ+? i?U+ ç M i bK : #`BX .M b Q i•K i bM? i?B m M[- +kM; #
+O K bM?X >ÆM M[- : #`B F?B iÈB ç ç- k M; QÌB +?d R H-M içB v M ?°B ;†T [m
: #`B ç®B pÈB p` ?¬M T?m K„ H M`v +kM; `i F?€+? F?Q- F?¬M; [m€ i?•M i?B iX
mbi`B iB m i?Q i`QM; HÁM; +| +?9i i?`i p¼M; X L?QM; b m ç| p`B M; `v- : #`B F?¬
R b® K|M H p`i M?Ä iÈB T?O i`B +?QM? ççB i?-MX h`QM; ç| +ÁM +| R Qi ç² +?ÆE
bS+ ç T ç)- v T?K+

mbi`B p #ªM +?`i- +kM; +?d H` R M[ ?`B iY `i çÆM i?m-MX L; QÌB i?B m M[M
>¬M T?m K†+ /M FûK i m`B K bM?- M?QM; /M b Q F?B ;†T K†i- i?`v : #`B p|+ M; QÌB
i m`M- +| p`B T?-M F?Q +?`i M K iY- +kM; F?B M mbi`B pW HÁM; X
>ÆM M[- i`QM; K`v +€B H p`i M?Ä çQ ç M- +| F?¬M; Qi ç² i`B F,X mbi`B K¶B
+?9i iQ p` M; ¼i M;`QX

J†+ /M k M; QÌB H-M ç-m iB M ;†T K†i `i #bM? i?QÌM;- M?QM; +¬ #û çÆM i?m-
iQÆM; H B H` #€ iQÈ+- HçB H` i°+ i`QÎM; ;B i°+ \_QrHBM;- M?`i ç`M? H` M K M?•M
?MM; M?Q i? - iU M?B M b) F?¬M; içB MÆB +¬M; +°M; iÄ p i?•M K`i pÈB M[M?•M
+?SM; iÄ #ªM i?•M i`-K`MX L? [M; K|M H p`i b m M`v- +kM; i? ?B M bU id Kd p` i
S?ªB #B i`^M;- ;B çbM? [mw i°+ ç [m®+- ççB ç b® +QM /ÁM; +?€m ;B®M; ç m +
M?•M +?QM? i`X *?Q M M- +| i? +| R çQçM ?¬M M?•M K„ K½M +MM; i bM? v m- H
+O +€+ i?B m M[[mw i°+- M?`i H` mbi`B pšM i`QM; bç+? ;B [K bM?X

J†+ /M : #`B p` M`M; +kM; F?¬M; +| +€B ;b i bM? +ªK- M?QM; / M? T?“M ç½ ç`M?
+?²M;- ?ÆM M[ç®B T?QÆM; +ÁM +?m ç€Q M?Q p`v- mbi`B +kM; `i M;mv M w +
+| i? i?“M? H`T R Qi i bM? +ªK +Æ bÎX

*| H)- pÈB ççB #° T?“M [mw i°+- Km®M R çQçM ?¬M M?•M K„ K½M +?d +| R +€+?
>¬K M v- mbi`B ÎM?“ t€+ ç`M? iQ iQÎM; R ?²B H•m KÈB H`K` [mv i ç`M? M`vX
“ÎB p b i?S k- H` M;`v bBM? M?“i i?S R3 +O iB m i?Q mbi`B - p` ?¬M T?m +?m ç
M; QÌB K M; R T?-M H p`i T?O i`B +?QM? ççB i?-M- ç| H` R +QM M; U MQM KÈB
hU ?² K¶B +¬ #û ç m i?Q+? Mm¬B i?9- K†+ /M +?| K Q H` #bM? i?QÌM; M?`i- M?QM
F?¬M; M?B mX S?-M i•K iQ F€ Hç M`v- F?B M i`QM; HÁM; i?B m M[Mªv bBM? +ª
æ†+ #B i H` çQ iÈB F K H p`i- +ÁM +| R T?QM; i?Q : #`B iU i v pB iX L°B /mM; `
óLm¬B +QM M;U M`v i?“i i®i- iQÆM; H B i Km®M +QçB +QM M;U M`M; Mm¬B H
E?¬M; i? F?¬M; M|B- : #`B Î ç•v çQ+? t€+ iÄ` H` R ?Q +¬M; iYX
L„K #„i i•K iQ +¬ #û- R +•m M|B- HçB F?B M M[?`B iY b mM; bQÈM; i`QM; HÁM; X
E i [mª- p` i?B M FBK iB m i?Q mbi`B - # M ç K #Ä [m K½ T?m +?mv M M; ?B T-
`Y +?Q M;U MQM X *ÁM iU K bM? +?Q M| ,M5
*?d H`- M`M; F?¬M; #B i- H€ i?Q i?b ç9M; H` : #`B pB i- M?QM; M;U F?¬M; T?ªB
.mv5
h?•M H` ççB + - æ¶ .mv ç®B pÈB ç ç +O K bM? ? Q i•K `i M?B m5 >„M p¬ T?Q
M?[M; M; QÌB # M +çM? i?b `i #B i H`v HÁM;- M?QM; pÈB p` ?¬M i? K„ H M`v Hç
æ T?-M M?[M; H p`i M`v- T?-M HÈM H` æ¶ .mv M?„+ KÈB çB H`K- KQM; ç ç +
+ªK M?B m ?ÆMX h?“K +?Q M?B m H9+- H p`i H` æ¶ .mv T?€B M; QÌB çQ çB- H`
*?Q iÈB bBM? M?“i mbi`B - : #`B iU ?² ç½ [m MX *kM; T?ªB M?Ì æ¶ .mv M?„+ M
[m v ç-m M?Ì + + +?m`M #` H p`iX \*?QM? ?„M HB M T?O B i v K†+ F - Km®M` b
*m®B +MM; æ¶ .mv ?ç H M? çQ iÈB ç ç® R +QM M;U MQM +U+ T?~K- `²B F m ç
i?Q i bM?X

: #`B i`QM; HÁM; F?¬M; ?´H` ?Q +¬M; iY- T?QM; i?Q ibM? M`v +?d +| R +•m- +k
 æ¶ .mv M?bM [m - +kM; T?ªB #°B T?K+X
 *?d H`- i M +? i iB i M`v pB i +| R +•m- `®i +K+ +| # Q M?B m i?`M? w +kM; F?| M
 ó>bM? M?Q F?¬M; i?Q+? iB m i?Q mbi`B \ S?QM; i?Q M`v +kM; [m€ çÆM ;BªMX
 h®B [m æ¶ .mv F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB 2K KbM? +•m M`vX
 @ 1K + K çQ M- M`M; M?bM i?'v iS+ i?b çÄ Kfi5 u M i•K- 2K imv i ç®B M„K +?„+X
 : #`B p Kfi ç„+ wX
 @ v M? H` X 1K +Ä p ç®B pÈB iB m i?Q mbi`B F?¬M; [m€ X *QB i`¼M; X
 æ¶ .mv i?Î /`B,
 @ 1K F?¬M; i?Q+? M`M; \
 : #`B H9+ M`v KÈB +~M i?`M bmv M; ?o R H9+- KÈB ç`M; ?Q`M; i`ª HÌB,
 @ æ9M; p`v- i?2Q 2K- M`M; [m€ X M?`K +?€MX
 @ L?`K +?€M\
 @ S?ªB- +| +?9i M?`K +?€MX
 : #`B i?Î /`B,
 @ G9+ ;†T Kfi H-M ç-m iB M- M`M; M|B F?¬M; M?B m H„K- H9+ M`Q +kM; H` M?
 bÊ M|B b B ? v H`K b B +€B ;b- ;B®M; R M; QÌB i v +¬K MQÊ+ M|M; bÊ M| ç´` M; Q
 *?ª +| w iS ;b +ªX 1K p` M`M; M|B k +•mX 1K ?ÄB ;b M`M; ç€T M'v- 2K F?¬M; ?ÄB
 Km®M +? iX
 æ¶ .mv i?Î /`B,
 @ J°i +¬ ;€B M?Q i? KÈB H` i? iY i®i M?'i5 æ ç - +?ŠM; H) 2K ?v p¼M; pÊ +O K
 v M ?°B ;•v p¢ ? v b QX
 : #`B ;"i ç-m,
 @ v +O M? 2K ?B mX *?d H` M?- 2K +ÁM M?Ä- 2K i?Q+? +QM ;€B T?ªB + v R +
 F i?¬M- b m M`v i?ÌB ;B M F?B M M`M; i? v ç´B i•K iQ- #•v ;BÌ 2K +kM; F?¬M; M;
 æ®B pÈB i?€B ç° +O 2K i` B M?Q i? - æ¶ .mv +kM; ? i +€+?X
 hB m iY M`v +€B ;b +kM; i®iX \*?`m F?´ i®iX hU ?¢M +? i®i- i`QM; ?¼+ pB M ?m
 po ç¢B- ç®B pÈB ç¢B + +`M; M?Q i?B M H¬B +?d ç•m ç€M? ç|X æ-m | + +kM; i?¬
 i?•M #²B /QDM; p`B M,K´M ç`M?X *?d H` pÈB T?QÆM; /B M ç`M #"- [m€ KS+ +?Æ
 h'i +ª M?[M; çB m M`v- mbi`B çQÆM; M?B M F?¬M; #B iX
 L`M; ?¬K [m +U+ F?´ Mm¬B M; U MQM- ?¬K M v /Q /U `²B +?¢v iÈB ?¼+ pB M- K
 ÆM H p`i M`vX
 @ § ?„M F?¬M; +| Î ç•v p`v [m M çB5
 mbi`B i?Î /`B- F?m¬M Kfi tBM? ç T i`M ç-v K'i K€i- H¢B H'v ` R +€B ;,M; i v-
 HB m i®i- +?d H` çQÌM; K v +| +?9i i?¬ H`m- ?ŠM H` /Q p` iB m i?Q M`v iU KbM? H
 @ æ¢B M?•M
 mbi`B M? M?`M; M|BX
 @ :¼B M? i` B çB XX
 æ¶ .mv KdK +QÌB- M?QM; i`QM; HÁM; i?Î /`BX

@ M? i` B X

mbi`B çÄ Kti- +„M`,M;

@ *€B M`v ;B Q +?Q ?,„MX

æ¶ .mv +~M i?“M M?“M H`v,

@ L| b) i?Q+?5

mbi`B +9B ç-m- i`QM; HÁM; ;B®M; M?Q bÊ æ¶ .mv i`€+? K|+- M?QM; ç°i M?B M

@ h - i +?9i M[[m M5 h`QM; t2 M;U +ÁM +| R p` F?€+? M?•M- +?QM? H` iÈB ;†

@ h \

æ¶ .mv bYM; b®i- H9+ M`v- +Y b´ +¶ t2 M;U KÈB KÎ` - # M i`QM; ?û H° F?m¬M
i?•M b„+ HQ H„M;- ç9M; H` M;QÌB v m i?€M? F} bo >mbb2BM- +¬M; +?9 GQmBb2

@ *¬M; iQÈ+ ç¢B M?•MX

E?B æ¶ .mv iÈB t2 M;U - +¬M; +?9 i?Î /`B- i? M?•K i`-K i`¼M;;

@ *| +?mv M`i i`¼M; v m- i M;?o K½B F?¬M; ` - F?¬M; #B iibK B- +?d +| i? ib

æ¶ .mv +QÌB ? ?ª,

@ L`M; H` pb H` pb +?mv M ;B[ M`M; p` >mbb2BM\ u M i•K- bU ibM? ç| i ç½ M|B
M;QÆB ;BªB [mv iX

@ E?¬M;- F?¬M; TªB +?mv M M`vX

*¬M; +?9 p Kti F?¬M; / /`M;- ç°i M?B M +„M`,M;;

@ JÌB M;`B H M t2 M;U - +?mv M M`v F?¬M; M M ç M;QÌB F?€+ M;?2 i?`v5

3ydX *?QÆM; 898, ob æ Zm®+ J` *?B M5 UçQ¢M RV

æ¢B [m•M +O i°B /•M ç|M; i`¢B HB M KB M ?ÆM Ry /†K- ?ÆM M[T?Q b m +ÁM
M;WM; ç´ iÈBX h` M K¶B t2 #®M #€M?- ©B L?•M i°+ M;²B Î +?¶ + Q- ` H M? +?Q
i`ÌB bBM? i?`T M?Ä- F?¬M; K ?B m +?¢v i`®M ?Q†+ +¬M; i?`M? +?B M- ?ÆM M
[mw ;B€ +O i°B /•M- KÈB +| +€B ç†+ [mv M M`vX .Q M? i`¢B +O i°B /•M +Æ #ªM
HÈM /MM; +•v iQ i¢Q i?`M?- T?Q b m +ÁM +| ;B +®- T?ŠM; T?`i M?Q #¼M M;QÌ
H` H`v T?QÆM; T?€T T?ÁM; M;U +?m`M #`X o`i iQ T?Q b m +`M; H9+ +`M; p`M i
i?€+- h?-M bÆM /QÈB i vªB M?•M ç½ #B M ? i i?`M? [m†M; b„i- `²B i?`M? F?ªB ;
i°B /•MX E?¬M; +?d +| p`v-ªB M?•M +ÁM +| R i?B M T?9- ç| H` ç`Q ç°M;5 h` M i?
ç` T?QÆM; M`Q H` #¼M +?9M; F?¬M; ç`Q çQÊ+X S?Q b m /Q M? i`¢B i°B /•M-
iQÈM; K¢Q KÆ ?² F?¬M; `ä`M;- M K M[t2K F)- M?QM; ç m çB R OM;- K M; i?2Q
K`v M;¼M M9B M?Ä ç`Q H M

J`v i MªB M?•M F?¬M; F?ÄB H H M- + M;ÊB T?B M ç¢B HK+ M`v +O +QM M;QÌB
#ÈB H`K M;QÌB i F?Q€B i`€X ©B M?•M H` HQ¢B F?¬M; i?Q+? Î i`QÈM; #²M; `°M;
` K`v +€B ?mv i ç°M;X oB + M`v F?¬M; ;B Q +?Q i?9 M?•M- K` ç #¼M ?¼ iU KbM
ç¢B [m•M i°B /•M iU ?² ç2K MÆB M`v i?`M? ç`i +Q i`9 poM? pB M- F?¬M; i? K iB

@ *?9M; i TªB çÊB # Q H•m5

h`QM; ç¢B [m•M i°B /•M- R +€B i`QÈM; HÈM- R i?9 M?•M ?bM? K½M? ?´ iQ HÈM T
i`QM; j ç¢B +U ç-m +O i?9 M?•MX >´ M?•M i°+ b® HQÊM; F?¬M; M?B m- i?“K +?
+?9i- M?QM; +?B M HU+ +O M| X h?U+ bU H` +?B i?9 M?•M +?B M bo iBM? M?m

æ²M; >´ F?¬M; M?`M çQÊ+ ;-K H M i`QM; i`QÈM;- M?QM; R p` +U ç-m F?€+- G M
M ioM?- BK H†M; M?bM` # M M;Q`B- €M? K„i i?QM; /QM;;

@ *€B i M iBM? HBM? FB `9i +K+ i?b H9+ M`Q çB ` 5 \*?ª H) Km®M +?9M; i Î +? M,K- ç`Q iÈB i`M KM ç¬M; b Q\

R +€B ç¬m iQ M?Q ç€ iªM;- +?dM? H`L;Qm M?•M \_Q+F +kM; KÎ KB M; M|B- `²B ç°

@ >Q†+ H` +?9M; i +| i? iB M +¬M; i`QÈ+5 "•v ;B| +?9M; i ç½ iÈB HoM? ç` +O M;Q|B ? M ?ç v m çm®B5 *?9M; i F?¬M; +¬M HU+ HQÈM; +O iBM? HBM? M[5 Km®M M;?2 i?2Q K M? H M? +€B i M iBM? HBM? FB 5

@ "ÎB pb M m F?¬M; +| Gç+ hmv i- +?9M; i +,M #ªM b) F?¬M; / ç€M? #çB GQM; i F?¬M; +| +€+? T?€ ;BªB K T?€T i`"M +?¶ +€M? ç²M; #,M; FB 5 L m M?Q F?¬M; +?9M; i ?B M;B|+ÁM i`QM; M?"- +ª i°+ ç m H`M;QÆB ;B i i - i ;B i M;QÆB- ;B i pb i` M? çQç i R +?9i HÈB Q+? #û i Q ç M ç€M; i?QÆM;5

. KBM2b ç° i M?B M KÎ KB M; - €M? K„i +O M| pšM M?bM ` # M M;Q`B- HçM? HMM

@ *?9M; i +¬M hBM? GBM? i°+ i`Ê ;B9T- +¬M i`Q im Gç+ hmv iX

@ . KBM2b- i t2K M;QÆB /Si F?Q€i +„i çm¬B +?| - b m ç| +ªB i` M;- H`K M?¼M H¶ _Q+F F?BM? i?Q|ÌM; çM +Êi,

@ L;QÆB bÈK ç½ [m M i?•M i? +O KbM?- [m M i?9 ?mv i i`QM; M;Q|B5 L;QÆB + HBM? ;B Q iB T- pÈB Gç+ hmv i M;QÆB b) i`Î M M + Q [mw ?ÆM b Q\ L;QÆB H` + h`QM; K„i b|B +O . KBM2b ?B M H M K°i iB i`M F?®+ - ?mM; ?,M; M|B,

@ _Q+F- M m M?Q M;QÆB HçB /MM; HQçB H|B M|B M`v pk M?K+ i - i b) +MM; M;

@ æQÊ+ `²B5

æ²M; >´ pÈB +QM i`•m FB +kM; HBM? ?Qç i ?ÆM K°i +?9iX \*?[ óoQÆM;ô i` M i`€ p,M K`m ç2M ?B M `ä- ç²M; i?|BX M?bM . KBM2b HB + K„i K°i +€B /MM; •K i? M?

@ L;QÆB H` i?O HoM? G M; i°+X L;QÆB +| M;?o pK pb i?9 M?•M +®M; ?B M HU+ +?9M; i F?B i`QÈ+ - ç®B pÈB T?Q iQÈM; i?¬M i?9 po ççBX

@ L?QM; i +kM; ç½ M|B- i +?d M;?2 i?2Q K M? H M? Gç+ hmv iX

. KBM2b MY #QÈ+ F?¬M; M?QÈM; #°,

@ æ²M; >´ - i`W T?B M;QÆB +| i`Q im + Q ?ÆM Gç+ hmv i + QX >Q†+ H` +O M;Q KçM? ?ÆM5

æ²M; >´ F?¬M; M|BX J†+ /M- M| H` >´ i°+ +U ç¬m ?mM; K½M?X L?QM; +kM; ``i ?B KbM? +kM; çç i iÈB i`bM? ç° i?€M? ;B B +?B M bo M?QM; H` t t F?¬M; TªB +€B o T?¬M w M;?o +MM; i`Q im i?9 M?•M +?Q iÈB #•v ;B| F?¬M; +| i?B M T?9 p T

@ h #B i- i H` i?9 M?•M5 L?QM; H` i +`M; `ä`M; ?ÆM- +?9M; i TªB M?È- M m M m Km®M ç€M? #çB b® HQÈM; +O F?´M; H² M?•M HQçB- +?9M; i +¬M TªB +| ç¬m5 J` i +?Q `^M;- +?d +| hBM? GBM? pQÆM; +| +€B M,M; HU+ M`v- +?Q M M i

. KBM2b çSM; H BX GçM? HMM; M?bM ? B M;Q|B +U ç¬m,

@ h pW M|B- +€+ M;QÆB ?šM H` i`i M?B M M;?2 `i `ä`M;5 h M;mv M w tm`i ç° ?bM?- ç| H` /Q hBM? GBM? pQÆM; +| H) H` ç`M? tm®M; F ?Qç+? iW bÈK- i +| i? i +kM; ?Q`M i?`M? M?B K pK5 L?Q p`v T?¬M i tQM;- çQÊ+ hBM? GBM? pQÆM; ; F?B ` H M?- i b) F?¬M; +?Q i°+ M?•M +O KbM? iMv iB M çB T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ

L|B tQM;- p` G M; i°+ i?O HoM? F?¬M; ? M?bM K†i ? B +U ç¬m F?€+ - +kM; F? i`QÈM;X S?Q /QÈB i M;Qm +MM; K½M? ?´ ? B M;Q|B M?bM M? m HB + K„i K°i HçM? HMM; ?W K°i iB M; ,

@ *| H9+ i i?"i Km®M ;B i bç+? #¼M i?9 M?•M TªM ç²X

@ *?Q /M +?9M; i ;B i M|- +kM; +?d ?mv F?¬M; çQÊ+ H M; F} #BM?X
æ²M; >´ ç°i M?B M i?Î /"B- ;B¼M; M|B +| +?9i iB m i€Q,
@ *| K°i pB +- i +kM; `i ç²M; w pÈB G¢+ hmv i ç| H"- Km®M ç€M? #¢B M?•M HQ¢
@ L?QM; H" +€B i M G¢+ hmv i FB `®i+m°+- iÈB +MM; H¢B H"K ;b5 hW F?B +€
b m ç| ?„M iU M?B M +?O ç°M; ç2K M;QÌB KÌB p"Q +mM; çB M hBM? GBM? i°+ :t
+?9M; i çB iÈB- +?9M; M|i?"K +?Q F?¬M; +?Q +?9M; i iÈB ;¬M MY #QÊ+ K°i5
@ " Q M?B m M; "v- +€B i M iBM? HBM? +?€M ;?ûi- ç€M; ;?ûiX*MM; M;QÌB FB Î
F?¬M; `X ?W
æ²M; >´ ;B¼M; M|B +| +?9i #'i i?B M,
@ G¬M M"v +?9M; i tm'i T?€i- M;Q M +® M?'i H" hBM? GBM? i°+- K°i F +kM; F?
+ M? ;B[Î T?Q /QÈB h?¬M bÆM5 >„M `®i+m°+- iÈB +MM; M;QÌB FB Î # M i`QM;
@ æWM; ?ÄB i Xv M;?o +O iBM? HBM?- i +?Q iÈB #•v ;Bì ç m çQ€M F?¬M; `X
_Q+F ç°i M?B M `Ki +´- i? M?•K +| +?9i m QªB,
@ hmv M?B M M;QÌB FB çQ+? t€+ +QÌM; ç¢B
G¢+ hmv i +MM; "¢+? >" a¬m `®i+m°+ iÈB +MM; H"K ;b\ *?Q M;QÌB M"Q #B iX h
i°+ i`QÎM; H½Q +| i?•M T?"M + Q [mw +kM; F?¬M; #B iX
EB m M;¢Q- ?½M? /B M hBM? GBM? i°+X h`QM; ç| - G¢+ hmv i +?O w- bÈK ç2K iQ
H¢B R iB 'M Fw i?"i b•mX *Æ ?? iQ" M hBM? GBM? i°+- ç m ç®B p` pm tBM? ç
p¬ +MM; bMM; #€BX hBM? GBM? pQÆM; K¶B K°i +•m M|B K¶B K°i +?[- pÈB hBM?
+?d5 h?"K +?Q +| i? M|B, G¢+ hmv i- F /mv M?'i i`QM; K°i M;"M M,K M v +O hB
[mv M mv- mv p¼M; HÈM M?Q p"v5 L m M?Q i¢B i?ÌB çB K F?€+X " M i`QM; i°+- i
[mv M HU+ +O pQÆM;X L?QM; H" G¢+ hmv i +€B i M pQÆM; FBM? /B K p¬ bQM
i`QM; i°+ i`QÎM; H½Q +kM; +MM; p` pQÆM; M"v T?K+ iMM; p¬ çB m FB M5
hW M;"v ç| G¢+ hmv i K M; "¢+? >" a¬m çB p"Q i?€M? çB M hBM? GBM? i°+- b m ç
M"Q ç®B pÈB HQ¢B T?€ ?Ov [mv +O i`mv M i?®M; /` M;?` @ ç•v #ªM i?•M ç½ H" I
#B i`^M;- hBM? GBM? i°+ `i M;Q M +® +MM; i¬M i`¼M; i`mv M i?®M;5 *?Q M M-
GBM? pQÆM; +MM; M;QÌB FB pšM F?¬M; +| çB ` F?ÄB i?€M? çB M K°i #QÊ+5 J"
F?¬M; /€K `ÌB çB5 \*€+ i`QÎM; H½Q # M M;Q" B i?€M? çB M- t•v /UM; T?ÁM; ®+ +?
çÊBX J" b m # M,K- HQM; ?mv i +m®B +MM; +kM; /MM; ? i ç T?€ K T?€T i`"M +
i°B /•M F?¬M; F`T +?Ì- Km®M hBM? GBM? i°+ H"TiS+ tm'i T?€iX L?QM; #ÌB pb pC
+| çB ` F?ÄB i?€M? çB MX E?¬M; +| # M #® K M? H M?- F?B M hBM? GBM? i°+ i
imv i `ÌB çB5 h¢B h?¬M bÆM- pMM; ç'i i`9 +?•M +O hBM? GBM? i°+- iBM? HBM?
*?9M; i?"K +?Q F?¬M; +| K°i iB M;?B M;ì- #ÌB K¶B M;QÌB i`QM; HÁM; ç m T?ªM;
M?Q p"v F?šM; ç`M? +| Hw /Q +O pQÆM;5 >ÆM M[ +€B Hw /Q M?'i ç`M? H" i?¬

3y3X *?QÆM; 898, ob æ Zm®+ J" *?B M5 UçQ¢M kv

*?Q M M +?9M; M;mv M w +?Ì çÈB p¬ ?¢MX æÈB M;"v M"Q ç| pQÆM; +O +?9M; ç
/"B # Q H•m5 L?QM; "¢+? >" a¬m +MM; G¢+ hmv i ? B M;QÌB i¢B i?€M? çB M çÊ
+m°+- iÈB +MM; i¢B H"K ;b\

@ *¬M; +?9 çB M ?¢ i¬M FQM?- M;"B +?¢v ` F?ÄB ?Q" M; +mM; iÈB ibK i X _®i +
æ¶ .mv +QÌB M?bM GQmbB2X s T?m +kM; F?¬M; +| Î ç•v- +¬M; +?9 +MM; æ¶ .m
i v #ªQ ?„M HMB ` t X J" H9+ M"v- tmM; [m M? t2 M;U - t t +| K'v M;QÌB i?` p
çSM; i?šM; i„TX

@ h ;†T K°i +?mv M- F?¬M; #B i tY Hw i? M"Q- +?mv M M"v H"K +?Q i `i HQ H„I
 *¬M; +?9 GQmBb2 ;B¼M; M|B `i m QªB- K M; i?2Q HQ •m- i? M? •K K K KϕB +M
 @ æ¶ .mv- i #•v ;BÌ F?¬M; i bK çQÊ+ >mbb2BM- i F?¬M; +| B ç i?QÆM; HQÊM; >
 æ¶ .mv i?Î /"B- i`QM; HÁM; +| p" B T?¬M F?| M|BX ob çªK #€Q #Q K"i aQ i?Sm- ?
 i?"M? M K ç ç¬- H"K K°i F #Q K"i i`QM; i`M +?ì çÊBX *?d +| i?€M? F} bo Î MÆB
 +| i? H"K +?Q æ¶ .mv v M i•K b) F?¬M; ç #Q K"i +O KbM? H¼i p"Q i v #'i +S M; Q
 L?QM; H"K M?Q p"v- >mbb2BM `ÌB t ç ç¬- +, M #ªM F?¬M; +Æ ?°B +MM; +¬M; +?
 M K M[v m M? m- i?ÌB ;B M /"B T?•M Hv- +?B i v- K°i T?9i +kM; H" `i ç m F?´X
 @ _®i +m°+- iÈB +MM; tªv ` +?mv M ;b\
 æ¶ .mv `i bªM; F?Q€B çQ+? KÎ KB M; ,
 @ æB M ?ϕ- i M?´i ç`M? H'v M, M; HU+ HÈM M?´i i`Ê ;B9T M" M; X .M b Q- M" M; H
 K" ?„M +| i? +QB H" K°i i`QM; M?[M; #^M; ?[m K" i iQM M?B KX
 GQmBb2 i` M K†i F?) i?ªM M?B M +MM; bÊ ?½B- M?QM; H" ç°i M?B M M; "K KB
 i`QÊ+ K„i- M?QM; ç°i M?B M HϕB bBM? ` / Q ç°M; - iU ?² +| +?9i /Q /U +| M M M
 tBM? ç T +O +¬ ;€B- æ¶ .mv F?¬M; M?`M çQÊ+ +QÌB ? ?ª- €M? K„i [mûi [m pM
 +¬M; +?9 - H"K ` K°i #° /€M; FBM? ?¬,
 @ G½Q h?B M 5 æB M ?ϕ- M" M; M" M; b) F?¬M; T?ªB H" +| \
 @ *| +€B ;b\
 *¬M; +?9 bYM; b®i K°i +?9i- p K†i KÌ K`iX L?QM; +kM; M?"M ` €M? K„i æ¶ .mv i
 M?´i i?ÌB ?B m w- F?m¬M K†i YM; çÄ- ?mM; ?„M; i`WM; K„i M?bM æ¶ .mv HB +K„i
 H M; ?B- +?QM? KbM? ç½ bÊK ?"M F?¬M; çQÊ+- T?ªB çB iÈB ç€M? +? i +€B i M a
 @ L; QÆB5 L; QÆB M|B ?QÆm M|B pQÊM +€B ;b\
 GQmBb2 t'm ?´- i? M i?MM; Mªv ` X L?QM; `i M? M? p°B p" M; ;BªB i?Q+?,
 @ L; QÆB M; ?o `^M; i H" HQϕB T?K M[;b5 h +MM; >mbb2BM +ÁM +?Q +|
 L|B iÈB ç•v- GQmBb2 t'm ?´- i? M i?MM; F?¬M; i? S+X hS+ ;B" M ç M K°i +?[+kM
 @ \ +?ŠM; H +€+ M; QÆB +ÁM +?Q +|\
 æ¶ .mv p K†i T?€ ?Q +QÌBX
 @ æQÆM; M?B M F?¬M; +|55
 *¬M; +?9 T?ŠM M° i?®i H M,
 @ >mbb2BM `i i¬M i`¼M; i 5 >„M +kM; F?¬M; T?ªB H" +€B HQϕB M-v M K M?•M
 @ S?Ki5
 æ¶ .mv F?¬M; M?`M çQÊ+ +QÌB- iU p"Q t2 `i K'i ?bM? iQÊM; ¬K #KM; +QÌB- i`
 h?B M i ? Q i`M i•K +Æ ç2K +€+ M; QÆB ? B M; QÌB ?ÊT +MM; K°i +?¶- ? B M; Q
 +? i çB b®M; HϕB- ;B B +?Q pÊ ;€B +?Q +?²M; X Zm K'v i?€M; - ç M #•v ;BÌ iU
 ` Km®M ?ªQ ?ªQ +'T >mbb2BM +€B #`B ?¼+5 S?K M[+kM; F?¬M; T?ªB H" /MM; ç
 ç v m5
 @ æ¶ .mv5 L; QÆB X M; QÆB ?¶M çªM5
 æ¶ .mv €M? K„i i` €+- +¬M; +?9 GQmBb2 K†+ /M F?¬M; #B i ç®B T?QÆM; M; ?o
 ç`M?- çQ€M +?„+ H" M°B /mM; K°i +?9i +kM; F?¬M; +?`m M´BX s'm ?´- i? M i?M
 T?ªB +?mv M [m€ KS+ i`¼M; v m- +?d bÊ M" M; ç½ K°i +QÊ+ ç2K æ¶ .mv ç€ ` F?Á
 +?9 KÈB ;„i ; Q M?Ä ;B¼M; ,
 @ *?mv M M"v H" p + + +O i

L|B tQM; H|B +m®B +MM; ó+ + ô ? B +?[b m ç| i`QM; +QM M;QÆB tBM? ç T ?B
 #`M; ?Q`M;X æ¶ .mv H`T iS+ i?m ?²B F?m¬M K†i iQÆB +Q|BX L;²B i?ŠM; /"v- F?
 @ G`i? M`v- +?mv M ?ÆM KQ|B M;`v i`QÈ+
 h`QM; K„i +¬M; +?9 +| R iB HQ H„M;,
 @ h M;šm M?B M çB p`Q +?¶ + + î- +| +?9i H|B Km®M +MM; ?„M M|B- F i [mª h
 Qi KMB /QÊ+ p`i i ?Q`B M;?B- + + ?„M +| i? H`M;½ # M?X
 æ¶ .mv ;B`i KbM?- KÆ ?² çQ +? F?¬M; M?`M çQÊ+ ç½ M;?o- HB M Km®M M´B H M
 +| i? H`imv M?B M ?„M pšM M?Q +k K†i M;Q`B #ªQ i`b #bM? ioM?- v M H†M; +?
 @ L?B T *?QM? pQÆM; iW M?Ä F?¬M; im Hmv M pk F„- +ÁM i?Q +? K T?€TX h?•M
 +O ?Q`M; ç M†M; M?¼+ - +?„+ M;`v i?Q|M; +| K°i +?9i # M? M?Ä- +kM; F?¬M; H
 @ E?¬M;555 E?¬M; T?ªB # M? M?ÄX
 h? M?•K +¬M; +?9 GQmBb2 F?¬M; HÈM- M?QM; H` ;B¼M; M|B +kM; `i F?ŠM; ç`
 L`M; M? M?`M; - F?2 F?) H„+ ç-m- p K†i +| K°i iB pÈi p€i,
 @ h içB h•v „+ +?B m +® >mbb2BM K'v i?€M; - i?m®+ i`` i?QÆM; +O ?„M ç m H`
 H½Q K T?€T bQ €Q t M? /çv i i F?¬M; Qi +€+? çB m +? K T?€T- K†+ /M i F?¬
 M?B m M;mv M Hw i +,M #ªM H` F?¬M; ?B mX L?QM; b m K'v i?€M; - K°i +?9i +€+
 +MM; K°i +?9i ?B m /KM; K T?€T /QÊ+ i - i ç½ M„K p[M; p`M;X h?m®+ i`` i?QÆM
 ç m H`i iU KbM? T? +? X `•v ;B| X `i M?B m /QÊ+ p`i- i F?¬M; +¬M M?bM- +?
 #B i`X
 æ¶ .mv +Q|B +Q|B,
 @ •M- H½Q ;B` ç| +kM; M|B [m - M;QÆB i?“i` `i +| i?B M T?9
 *¬M; +?9 ç®B pÈB K°i +•m F?Q +? H - F?2M M;ÊB M`v F?¬M; +| +?9i M`Q b„+ K†i
 b-m HQX
 @ L;`v ç| - i i`QM; T?ÁM; + + M;YB i?'v çQÊ+ KMB i?m®+X J†+ /M i T?•M #B i F
 ç| +| K°i HQçB KMB- i HçB [m2M i?m°+5 *€B KMB H` #,M; iQÆM; [mª5
 æ¶ .mv i`QM; HÁM; M?€v KçM? R +€B5
 @ h #B i- #,M; iQÆM; [mª i€+ /KM; +| i? +?d ;BªK ç mX
 GQmBb2 #B i?QÆM; i?î /`B,
 @ hçB h•v „+ F?B ç| i H`K [m2M pÈB /QÊ+ HB m- i`QÈ+ ? i?¼+ +kM; H` +€B M`v
 K T?€T bQ €Q t M? FB ç m M|B +?Q i H`HQçB ç² M`v-F?¬M; i? /MM; M?B m M
 i?QÆM; i? - #,M; iQÆM; [mª ç m H`HQÊM; `i M?ÄX L?QM; K`i içB T?ÁM; + +
 ?B M M?B M `i ç"K- +kM; +?SM; iÄ- ?„M /KM; T?•M HQÊM; #,M; iQÆM; [mª H` `i
 æ¶ .mv bmv M;?o K°i +?9i- i? M?•K pšM M?Q +k `i #bM? ioM?- v M H†M;,
 @ o"v +kM; F?¬M; i? M|B +€B ;bX ",M; iQÆM; [mª HQçB M`v- i`W i€+ /KM; ;BªK ç
 @ L;QÆB H` M|B iÈB H`içQ `ªQ +ªM? ` b Q\
 *¬M; +?9 M?bM æ¶ .mv HB +K„i K°i +€B- b m ç| FB M [mv i H„+ ç-m,
 @ h ?B m `ä + + +O i 5 >„M +| +m°+ b®M; `i M;?B K i9+- iW F?B ?„M +?'T +?Q
 ;B| F?¬M; i? K ç² ?Q|M; Hç+X J ?mv M /QÊ+ + €B HQçB M-v- ?„M +?Q iÈB #•v ;B
 @ *| H) H` +?Q ?„M +?[# M?- K T?€T /QÊ+ i bQ #ªM HoM? +| i? +¬M i? v ç´B T
 æ¶ .mv pšM M?Q +k +~M i?“M ç` ibK FB K +€+ F?ª M,M;

@ * + H" L?B T *?QM? pQÆM;X G'v i?•M T?"M +O ?„M- M;Q`B +| i? F?B M ?„M
+mM; +?d +| K°i ç| H" +mM; çbM? i?O i`+? K T?€T bQX

3yNX *?QÆM; 898, ob æ Zm®+ J" *?B M5 UçQ¢M jV

GQmBb2 H„+ ç-m,

@ h K†+ /M F?¬M; ?B m K T?€T M?QM; +kM; #B i- i?•M H" +?O i`+? K T?€T bQ-
FûK

L" M; i?Î /"B- M|B iB T,

@ h H9+ 'v +kM; F?¬M; bmv M;?o M?B m- +?d H" iMv w ?ÄB K°i +•m- ?ÄB ?„M +| T
i®i- i`QM; T?ÁM; +| K°i ç®M; /QÊ+ p`X * + H9+ 'v T?ªM SM; +kM; F?¬M; +| ;b F€
i?QªB K€B- +| /MM; ?ÆB M?B m M?QM; H" H`B M"v +| bÆ ?ÎX >„M +?Q i H" +€B
F?¬M; #B i +?9i M"Q- M?QM; H" H¢B F?¬M; M;?o `^M; - i i¢B h•v "„+ K'v i?€M; ç
J†+ /M ?„M +?2 /'m `i i®i- M?QM; H" i H¢B #B i- M m M?Q H" i`[HQÊM; HÈM M?Q
F?¬M; /MM; çQÊ+ - F?¬M; M|B ç M #,M; iQÆM; [mª M"v5

@ •M555 G" F?¬M; /MM; çQÊ+ - +kM; F?¬M; +¬MX

æ¶ .mv ç´B ;B¼M; - /-M /-M i`Î M M M;?B K i9+ ?ŠM H MX

@ h F?¬M; /€K ?ÄB M?B m +€B ;b- M?QM; H" p`B M;`v b m- i ç m +® w çB ibK ?
T?ÁM; - ç m +| KMB T?ªM; T?'iX L;Q`B F?€+ +| H) M;YB i?'v çQÊ+ i +kM; M?È `i
M;`v M?Q p"v- ?„M pšM F?¬M; +| M;QM; m®M; #,M; iQÆM; [mª5

æ¶ .mv M?QM; ç°i M?B M +„i çSi GQmBb2 +¬M; +?9 ,

@ L?QM; ?ÆM KQ`B M;`v i`QÊ+ - i +kM; çB [m€ ?Q" M; +mM; - i¢B i?Q T?ÁM; ;†T [
'v i`QM; T?ÁM; ?„M F?¬M; +|

æ¶ .mv w iS H" Km®M #B m ç¢i, M m +| +€B HQ¢B M"v KMB- H'v #ªM HoM? +?QM
M,M; F?¬M; M;YB i?'v- M?QM; H" ?„M i?2Q b m ç°i M?B M M?È ` K°i pB +, /Q`M
çB;†T L?B T *?QM? pQÆM; i¢B i?Q T?ÁM; - +Y b´ ç m H" KÎ imM; - M?QM; H¢B i
M†M; KMB5 L?Q p"v- ç€T €M +?d +| K°i, L?B T *?QM? pQÆM; #B i +?QM? KbM?
HU+ `i + Q- +?Q M M +® w ;B'm /B K KbM?\

@ L;`v ç| i`QM; HÁM; i pšM +| +?9i HQ H„M;X E?¬M; M?'M çQÊ+ FB K R p`B i?'
ibM? ?m®M; +O + + X h?2Q KB M; i?' p`i F?¬M; +| i?m çQÊ+ #'i +S M;?B p'M M
T?€i;B€+ +€B ;bX L?QM; H" i`QM; H9+ i Km®M #Ä çB i?b M;Q`B w Km®M ç` i?2
pB +X

h? M? •K GQmBb2 ç°i M?B M +| +?9i `mM `~vX

@ *€B i M i?' p `i iMv w M|B +?Q i #B i;¬M ç•v- + + i•K ibM? F?¬M; i®i H„KX J
F?~M i`QÆM; - #ÎB pb + + i`QÊ+ ç| p`B M;`v- ç½ pb K°i +?9i M;mv M M?•M `i M?
+?Q M M i M;?o

L|B iÈB ç•vX GQmBb2 ç°i M?B M +| +?9i F?¬M; ç" M? HÁM; K" M;"K KB M; H¢BX a

@ *?Q M M- M;QÆB M;?o +| i? H" M;Q`B ?¬m +O L?B T *?QM? pQÆM; F?¬M; +~
+ + M;QÆB /B i F?~m- ç9M; F?¬M;\ L?QM; M;QÆB F?¬M; M;mv M w Km®M + +
M;Q`B- +?Q M M i•K ibM? #'i M

>®+ K„i GQmBb2 ç°i M?B M çÄ TªM; T?'i Km®M F?|+ `mM ;B¼M; M|B,

@ h #B iX h F?¬M; TªB K°i F i?¬M; KBM?- M?QM; H" Î ?Q" M; i?'i +?mv M i ;¬
ç°i M?B M ç2K M;¬B p` ?Q" M; ç +?Q \*? `H2bX *?mv M M"v i +kM; ç½ +| +?9i ?Q"
ç` i?•M i? + + `i +| i? +| i? pB + M"v ç²M; i?`B F?¬M; i? F?B M i F?¬M; M

L" M; M?bM æ¶ .mv- ;B¼M; M|B +| +?9i +¬m F?~M,

@ æ¶ .mv555 h F?¬M; #B i +?mv M M"v M M H"K ;b #•v ;BìX J'v M; "v [m - pB + F?¬M; #B i +MM; B M|B +?mv MX J" HÐ M m M?Q +?mv M M"v H" i?"i- M?Q p"v + iMv iB M iB i H°` M; Q" B5 i i i M; ?o iÈB M; ?o HmBX L m F?¬M; +| +€+? M"Q +?d +| i? iÈB i bK M; QÆB i`QÈ+

æ¶ .mv ;"i ç-mX ç°i M?B M M|B,

@ æB M ?¢X L" M; iQM M?B K i M?Q p"v\ h M|B- M m M?Q +?mv M M"v H" i?"i- M ç®B F?¬M; i? iB i H°5 L?'i H" i¢B H9+ M"v5

@ h iQM M?B K M; QÆB5

GQmBb2 +?"K`½B M|B,

@ >mbb2BM ç½ M|B [m X L; QÆB H" M; QìB ?„M iQM M?B K M?'iX >„M iQM M?B K

æ¶ .mv tm®M; t2 M; U i`QÈ+- #€Q +?Q GQmBb2X æ®B pÈB +?mv M M"v- M" M; F F?¬M; #B i`ä- F?¬M; M M H"K` #'i +S ?"M? ç°M; M"QX J" +¬M; +?9 GQmBb2 ç .mv M; ?2 tQM; - T?ªM; T?'i pSi çB çQÈ+ ; €M? M†M; i•K Hw ?"M? ?¢ i`QM; HÁM; +?mv M iÈB i` M M; QìB æ¶ .mvX

æQ mbi`B iB m i?Q H M t2 M; U - +MM; +¬M; +?9 GQmBb2- ç²M; i?ìB b m F?B i` M K†i F?) KdK +QìB`²B M? M? +?|M; #B M K'i- p K†i ?„M i`ì M M •K i`-K p¬+M

@ L; ?2 i?€K #€Q +?9M; i #€Q p M?•M HQ¢B #•v ;Bì i?2Q H`+? H" i?€M; i€K- ?Æ i`QM; M, KX

æ²M; >´ M?bM i M; Qm,

@ *?Q M M- M m M?Q +?9M; i iB TiK+ +?ì çÊB- F?Q i`ìB +"M; M; "v +"M; H¢M? X K mX

@ v iS +O M; QÆB H`\

h M; Qm i`QM; €M? K„i €M? H M RiB K¢Q ?B KX

@ o"v T?ÁM; imv M +O M?•M HQ¢B #¼M ?¼ ?B M M?B M H" ç2K #bM? M; mv M T? M KX *?d +¬M +?9M; i +| i? ç°i T?€ T?ÁM; imv M M"v- p¼i iÈB T?QÆM; M K çB GQÆM; i?U+- pk F?Q- ç' i ç B5 E?B ç| - +?9M; i +, M #ªM F?¬M; +¬M M; ?2 K M? T?QÆM; M K çBX æQ¢i H¢B ç' i ç B i' iB M +?9M; i X h`¼M; FB M pQÆM; [m®+ i?

@ h®i- i®i H„KX

h M; Qm çSM; H M /MM; bS+ +MM; æ²M; >´ p¶ +?9i K|M; pm®iX

@ E?¬M; çÊB M[X *?9M; i iB M +¬M; i`QÈ+5

_QbiQ+F iQÈM; [m•M +MM; #° ?¢ +?ì ? B KQÆB M; "v i?ìB ;B M- +m®B +MM; ç`+? a€M; bÈK- i?O p i` M i` M iQìM; i?"M? #BM? HQM? ç [m®+ T?€i ?B M /Q M? i`¢ /` ç°M; 5 æQÆM; b€M; bÈK- €M? K†i i`ìB +?B m tm®M; - t t /ªB iQìM; ;¶ HÈM- p -K -K`²B ç´ tm®M; 5 h?2Q b m- K°i ç°B #Qm ?½M L; Qm i°+ +?B M bo +?¢v` - i`Q ç2M tb` bS+ i?´B H M5 hS+ i?ìB M` H M K°i ?²B •K i? M? ?MM; ?"mX h¢B /Q M? p M; H M i`QÈ+- i?2Q b m p`B +´ K`m ç2M +?¢v p°B` 5 J`m ç2M +O ;B€T b„iX •M ç°B i?9 M?•M [m€B p"i M? M? +?|M; i¢B pMM; ç'i T?Q t t T?"M; - b„T t T ç°B ?bM F?®B i`"M M? M? +?|M; ç` t T?"M; 5 J` H9+ M"v- i?2Q +Y +?QM?- K°i ç-m i?¢+ .KM; +K ;¶ +? i?"M? ç-m i?¢+? t ç½ ç-m iB M çQÈ+ T?O K°i i-M; / i?9X J¶B K° KQìB K'v i M iQ`M i?•M iQ HÈM K` i`-K i`¼M; i?9 M?•M K†+ F?ªB ;B€T5 J¶B i M i F?Q`ûi H¢M? b€M; bÈK i`QM; KB M; T?9M` M?B i F?Q K M; i?2Q i? M? •K ?¬ ?" ç`v iÈB +O /Q M?5 G9+ M"v- i¢B p"v T?QÆM; i`"M i?9 M?•M ç2M F'i- i`QM; X K°

i?9 çQÊ+ + Q + Q ç` i?B m çSM; H M5 L?bM i?'v p"v H€ +ì ç!- p¬ b® i?9 M?•M T?
 *?9M; M!` bS+ ç'K M;U+X .MM; ç¢B ç Q i`QM; i v ç€M? p"Q i'K +?„M iB M; p M; i
 @ "¼M +?9M; Km®M iB M +¬M;5 "¼M +?9M; Km®M iB M +¬M;5
 ao [m M i` M iQÌM; i?"M? H"TiS+ [m v ç-m H¢B F m HÈM,
 @ æ`+? i" T5 æ`+? i" T5 K¼B M;QÌB H M iQÌM; i?"M?5
 Í K°i Kti iQÌM; i?"M?X >¬K M v ç M HQÊi- K°i iQÈM; HoM? H" JBHQX >„M K°i +Q
 H¢M? HMM; M?bM ç`+? M?•M T?Q t X a m ç!`9i i`QÌM; FB K + Q + Q ;BÆ H MX .
 `Qi ;"Q,
 @ *?m~M #` +?B M ç'm5 *€+ iQÈM; bo5 ob ç [m®+ K" +?B M5
 •Q ;B€T +O ?„M /QÈB €M? Kti i`ÁB T?ªM t¢ [m M; K M;- +MM; H9+ ?„M tm'i` K
 i?•M T?€i` €M? Kti i`ÌB5 .QÈB i?"M? iQÌM; K°i ç°B #BM? HQM? ç [m®+ M;?B K
 +?„+ pk F?Q5
 @ ob ç [m®+ K" +?B M5
 JBHQ iQÈM; [m•M HÈM iB M; ;"QX
 @ ob ç [m®+ K" +?B M5
 h` M iQÌM; i?"M?X p¬ b® M?•M HQ¢B ç²M; HQ¢i T?€i` i? M? •K5 J°i ?²B ç¢B +?B

3RyX *?QÆM; 89e, >mv i *?B M5 UçQ¢M RV

@ æ¬M;5 æ¬M;5 æ¬M;5 æ¬M;5
 •K i? M? i`-K i`¼M; p M; H MX J¶B H-M i? M? •K ç m TªM; T?'i ?mM; ?„M; "T p"O
 ç€M? p"Q HÁM; #BM? HQM?- /-M /-M i`Î M M /²M /"T- ;B®M; M?Q #M çÁB K¢M;
 hB M; ?¬ +O i?9 M?•M ç°i M?B M i`Î M M F?¬M; ? ?¶M HQ¢M M[- iB M; ?¬ +?dM
 @ >®M;5 >®M;5 >®M;5
 æSM; i` M iQÌM; i?"M?- #BM? HQM? ç [m®+ TªM; T?'i ç m +! i? `ä`"M; M?bM i
 p"i T?mM` #¢+? F?Q- +MM; F?m¬M Kti /[iÊMX
 @ CmbiBM qQ`b?BT5 h? ?B M bU /kM; K½M? +O i?9 M?•M +?9M; i çB5
 æSM; Î ç" B + Q i¢B /Q M? i`¢BX J°i i`QM; i K ç¢B +U ç-m +O i?9 M?•M- i M; Qm
 h`QM; H9+ ç! /QÈB ç" B- K°i F p!+ /€M; bQ pÈB i?9 M?•M tmM; [m M? + Q ?ÆM i
 H M K°i iB M;- i M; ¼B CmbiBM qQ`b?BT H" R i`QM; +€+ i?O HoM? L; Qm i°+ çQÊ+
 i?B M +?B M- i`QM; ?m'M Hmv M L; Qm i°+ +MM; +?d ?mv +?B M bo H" R i?O HoM
 *MM; L; Qm i°+ #bM? i?QÌM; #'i ç²M; X *€B i M CmbiBM qQ`b?BT- i`QM; i?9 M?•M
 M; Qm Ui`•m i`„M; V- K°i i?•M i?¬ /"v- / i v ?B M ç-v iQM? +SM; `„MX L; v +ª T?
 F?¬M; M' B / i v M!5 *"M; ?m®M; +?B M!; BÌ T?9i M"v i` M M; QÌB pšM K M; K°i i-
 KkB +?¶ bWM; ç2Q K°i pB M ?Q"M i?"i HÈM K"m #¢+- ç•v H" M?'i i`QM; #B m iQÊ
 L; Qm i°+5
 J" i?•M i? i`€M; FB MX h`W ` K°i i?•M i`ÌB bBM? / +U+ /"v Î M; Q" B- M! pšM bÎ ?
 pÈB +?B M bo i M; Qm #bM? i?QÌM; X L; ?2 _Q+F` H M? CmbiBM qQ`b?BT`®M;
 +O KbM? @ ç! H" K°i i? M? H M; M? #'M; ;-M ? B i?QÈ+ çB M? M?` M; Q" BX
 *m°+ +?B M H"TiS+ #„i ç-m5
 CmbiBM qQ`b?BT H" /kM; bo +MM; M; QÌB +?d ?mv i?9 M?•M +! i? M? / M? ?B M ?
 ;BÆ i v TªB H M`®M; HÈM,

@ s2 #„M ç€ +?m~M #`5 çB m +?dM? ;|+ ç°5

" M M;Q`B /Q M? i`çB- K°i HQç i ççM ç€ /Q L;Qm i°+ +?B M bo +?m~M #`H”T iS+ F
K°i F?®B ç€ HÈM ?bM? i`ÁM K M; iÈB- +ÁM +| L;Qm i°+ +?B M bo F?~M i`QÆM; ç
æ€ iªM; F?B çQÊ+ ç~v iÈB T?Q i`QÊ+ K°i F?QªM;- H,M p`Q # T?|M;X

@ *?9 w555 s2 #„M ç€ +¬M; FQ+?5 :B[p[M; p`i`Q5L;QÌB F?¬M; T?”M bU iB M p`C

Ut2 #„M ç€, + i TmHi i`QM; ç +? V

JBHQ pšM M?Q +k çSM; î i?“M? H•m i®B + QX S?Q b m ?„M- i` M iQÌM; i?“M?- K
; B imM; # v i`QM; ;B|X

CmbiBM qQ`b?BT M?bM i?`v t t i` M iQÌM; i?“M? +€B i M M?•M HQçB iQ`M i?•M
i`€M? pšM çSM; î MÆB + Q M?`i i?“M? H•mX h?”K +?Q pšM çSM; i` M iQÌM;X Cmb
+QÌB K°i iB M; b m ç| +€M? i v H M + Q- ?mM; ?,M; ?ç tm®M;5

hB M; -K -K T?Q b m /`v ç†+ p M; H M5 J¶B t2 #„M ç€ ç m ç2K K°i pB M ç€ iªM;
i?“M? M?•M HQçB #„M ` 5

h` M #-m i`ìB- M?`i i?ìB p) ` p¬ b® ççQ ?² imv MX h?2Q K°i pB M ç€ iªM; ç€M?
T?€i ` •K i? M? -K -K M?Q bÆM #,M; ç` HB i5

S?ÁM; imv M E bT2`bFv +O M?•M HQçB çQ+? FB M içQ +U+ F€ +?“+ +?“MX J†i
ççM ç€ +kM; F?¬M; #` i?B i ?çB [m€ HÈMX æ€ iªM; ç€M? p`Q H”T iS+ pĐ ` - K`iQ
M; #`i ç°M;X

*?d H` +| p`B pB M ççM ç€ `ÆB p`Q i` M iQÌM; i?“M? M?`i i?ìB ç2K `i M?B m #B
+QÌM; ;B[p` i`Q ç”T ç M i M tQÆM; M€i i?`i5 J°i pB M ççM ç€ ç m +?WM; ç M ;
M?QM; /QÈB +¬M; M;? +O ªB M?•M HB M #B M i?“M? ?bM? i`ÁM- K°i F?B`ÆB p`
ç2K iQÌM; +?“M ç°M; +ÁM +| i? i?2Q [m€M iQM? +?mv M ç°M;5 L?“i i?ìB iB M; F
F?¬M; M?Ä #BM? HQM? i` M iQÌM; i?“M? F?¬M; +€+? M`Q i`®M #` ç€ H,M ?| i?“

@ hbK FB K +?¶ +?2 +?î5

h? M?•K mv M;?B K +O JBHQ iQÈM; [m•M pšM M?Q +k içB i?“M? H•m i®B + Q p M
F?B FB M içQ iQÌM; i?“M? +kM; +| +?m~M #` ç ç®B T?| ç`+? M?•M /MM; t2 #„M ç€

hçB i` M iQÌM; i?“M? K¶B F?QªM; +| K°i +€B i?€T H•mX ob i`€M? Mû çQ+? ççM ç
#BM? HQM? +?2M p`Q i?€T H•mX h?€T H•m M`v +kM; +?d /MM; +ª F?®B ç€ HÈM
+?®M; HU+ p ççT KçM?X >ÆM M[- t2 #€M ç€ imv H` pk F?Q +¬M; i?“M?- M?QM
t€+ i?’T5

*?Q /M +?B M bo Qm i9 +kM; +Æ ?² F?¬M; +€+? M`Q +?m~M t€+ F?®M; +? çQÌM
F?®M; +? çB K ççM `ÆB- +?Q M M +?d +| i? /MM; T?QÆM; i?S+ i`M +¬M; /`v ç†+
i`M pÈB ç`+? M?•MX *| i? M|B- t2 #„M ç€ [mw F?¬M; T?ªB î F„ i?m”i K` î b® HQÈM

h?2Q ççB [m•M i?9 M?•M #„M +?WM; i`,K pB M ççM ç€- F?“T MÆB i` M iQÌM; i?“M
ç€ iªM; pĐ pKM iS imM; - iB M; F m i?ªK i?B i p M; H MX

L?QM; F?B i?9 M?•M F i i?9+ HQÊi +¬M; FQ+? ç-m iB M- +`m i`9+ +O iQÌM; i?“M
i?QÆM;- M?QM; +?O i? pšM +ÁM M;mv M p M- ç€ iªM; i`QÊ+ M,M; HU+ T?ÁM; M
Q M?B m i€+ /KM;X

*?d H` +| Qi ç€ iªM; HQÈi [m iQÌM; i?“M?- `ÆB p`Q i`QM; i?“M?X æçM ç€ ?bM? i`
+?Q +QM M;QÌB +?9i T?B M T?S+ M;Q`B w Km®MX

E?B i`Q #KB /-M /-M i€M çB- iQÈM; [m•M JBHQ pšM ?B M M; M; çSM; î i` M iQÌM
æ²M; i?ìB #BM? HQM? i`€M? Mû î +€+ i?€T H•m +kM; p¼i` - M?`i i?ìB iQÌM; i?“M?
B F?ÆB K`Q- #BM? HQM? M?•M HQçB #„i ç-m +QÌB `°- b m ç| K„M; +?YB ;B m +

@ > ? 5 Zm€B p”i ç9M; H` [m€B p”i5

@h?'v- i?'v F?¬M;5 ¬M; M°B ç•v M; v +ª H¬M; +kM; F?¬M; `KM;5

@ *€+ M;QÆB +?d ç•m #B i MûK ç€ ` b Q5

*| i M #BM? HQM? /Si F?Q€i #Ä;B€T- tQ v M;QìB H¢B [m v p i?9 M?•M îT?Q t
+€+ ç°M; i€+ M?K+ K¢ ç®B T?QÆM;X

"BM? HQM? M?•M HQ¢B i` M iQìM; i?"M? çB M +m²M; +QìB M?¢Q- ç²M; i?ìB +kM
J" i?9 M?•M ît K†+ /M F?¬M; ?B m ?"M? ç°M; ç| H";b- M?QM; +kM; #` +€+ ç°M; i
G9+ M"v- JBHQ çSM; i` M iQìM; i?"M? ?¢ H M?X

@ æ•m +?d +| ç€ iªM; - +?Q Hk [m€B p"i /½ K M M"v M K i?Y HÊB ?¢B +O +?9M; i
h?2Q K M? H M? +O ?„M i`mv M tm®M; - K¶B i?€T H•m i` M iQìM; i?"M? ç m ç~v
ç m H" i M ç½ H M /•v- bÆM b" M; M?ª ç¢MX

@ L?„K p"Q t2 #„M ç€ +O +?9M; M|5

S?€Q i?O MÄ T?€Q H"TiS+ çB m +?dM? ;|+ ç°X L?[M; MÄ T?€Q /Q M?•M HQ¢B +
t2 #„M ç€ M;mv Mi?Ov ?B M ç¢B ?ÆM `i M?B mX *ÁM +| T?€Q i?O FBM? M;?B K
#° M?„K p"Q t2 #„M ç€ T?Q b m T?QÆM; i`"M ç®B T?QÆM;X

3RRX *?QÆM; 89e, >mv i *?B M5 UçQ¢M kV

*?d +?®+ H€i- M?•M HQ¢B T?€i ` HU+ T?ªM FQ+? K¢M? K)X

h` M iQìM; i?"M?- iW K¶B i?€T H•m- ?ÆM KQìB MÄ T?€Q ç²M; HQ¢i T?|M; ` X >A
iÈBX LÄ T?€Q M"v HÊB /KM; HU+ ç" M ?²B +O /•v T?|M; ` - t¢ i`bM? +| i? ç M R8
i` M +?B Mi?mv M- i`QM; pÁM; M;"Mi?QÈ+ +| i? / /"M; tmv Mi?OM; i?mv M ç`+
ç¢B KS+ M"Q5

U MÄ T?€Q, # HHBbi t2 T?€Q i`QM; ç +? V

Zm M; i`¼M; ?ÆM H"- MÄ T?€Q i` M iQìM; i?"M? F?¬M; +?d K¢M? ?ÆM t2 #„M ç€
i?O /"v /†M FBM? M;?B K i? Q i9M; - ç° +?m" M t€+ +| i? i,M; H M j i?"M?- bQ pÈB
#½B M?Q t2 #„M ç€ K¢M? ?ÆM F?¬M; #B i# Q M?B m H-M5

>ÆM KQìB ç¢Q KkB i M F?´M; H² #„M ` - €M? FBK HQ¢B T?ªM t¢ t i [m #-m i`ìB M
h` M iQìM; i?"M? M?'i i?ìB T?€i ` iB M; ?Á`2Q ?Q M ?¬- iU M?Q M?bM i?'v t2 #,
H-M HQÊi #` ç€M? i`9M;5

_i ?B M M?B M- H-M M"v M?•M HQ¢B K¢M? ?ÆM i?9 M?•M5 í F?QªM; +€+? #bM
+kM; ç¢i 8 i?"M?5

GU+ ç¢Q K¢M? K) ç" T p"Q- KkB i M #„M i`9M; t2 #„M ç€ H"TiS+ F?B M; ¶ ç€ # v i
[m 5 _²B -K -K R iB M; - t2 #„M ç€ + Q HÈM HB M bKT ç´X

h`QM; /Q M? i`¢B i?9 M?•M- CmbiBM qQ`b?BT +MM; ç¬M; çªQ #BM? bo i?9 M?•M
pÈB HQ¢B pB M i`bM? pk F?Q +O +QM M;QìB F?¬M; ? +| #B M T?€TX

L?bM M?•M HQ¢B i` M iQìM; i?"M? ?Q M ?¬ p M; i`ìB- iQÈM; [m•Mi?9 M?•M Cmb
i v,

@ hB M +¬M;5 æ°B R tm'i T?€i- iB M H M H'T ?"Q +O ç®B T?QÆM;5

•K i? M? H-M M[p M; H MX æ°B M; k i?9 M?•M iB M H M- +?B M bo çB i`QÈ+ i`Q
Q iªB ç-v +Ä- # Q #® ç-v +€iX *| ?ÁM ç€ i?"i iQ- ?Q†+ Qi M?'i +kM; H" +?"M? +•
?"Q- K M; i?2Q i? M? •K`Qi;"Q #Qm ?½M5

h` M i?"M? H•m JBHQ H"TiS+ i`-K b„+ K†i- [m v ç-m ;¼B HÈM ;¼B,

@ *mM; iB M i?O +?m~M #`5

@ *mM; iB M i?O +?m~M #`5

@ *mM; iB M i?O +?m~M #`5ô

Í +?B M i`QÌM; M`v F?¬M; +| ? i?®M; i?¬M; iBM- F?B iQÈM; HoM?` H M?- +?d+
#QÈ+ i`mv M iBMX

" M i`QM; iQÌM; i?`M?- T?Q /QÈB M?•M HQΦB ç½ i"TF i çQÈ+ k M;`M +kM; iB M
tQM;- +mM; iB M i?O iBM? M?m +O "ΦQ S?QM; [m•M çQ`M H"TiS+ `9i i`QÌM; +n

*mM; iB M i?O +O M?•M HQΦB ç m çQÈ+ +?m~M #` i®iX "¼M ?¼ K¶B M; QÌB pšM
i?¬M i`¬K ioM?X J¶B ;½ ç m çQÈ+ i` M; #` [m•M i` M; i®i M?'i- M; Q`B [m•M +mM
KQÌB H,K KkB i M b„iX

:BÌ T?9i M`v- K¶B ;½ +mM; iB M i?O- i v ç½ M„K bÆM i MX L; ?2 çQÈ+ K M? H M?
/•v +mM; - i'i +ª R ç°M; i€+ ç²M; HQΦi H`K` - K M; i M ç†i H M /•vX

G9+ M`v- i` M iQÌM; i?`M? ç½ bÈK +| M; QÌB +?mv M [m M b€i T?QÆM; p` i`mv M

@ æ`+? iB T +`M55 h€K i`,K i?QÈ+55 :|+ #„M #®M KQÆB ç°5 „M555

@ «M;5

" M;`M +€M? +mM; ç²M; i?ÌB `mM; ç°M;- •K i? M? ç€M; bÊ5 h?2Q +€B i? M? •K
v` - iW # M i`QM; iQÌM; i?`M? p¼i H M + Q- ?QÈM; H M i`ÌB # v çB5

*?d +?®+ H€i b m- K`v M;`M KkB i M M?¼M H Q i` M i`ÌB- ;B®M; M?Q K•v ç2M # v
K`v M;`M KkB i M ç m`ÆB tm®M;- M?Q KQ `ÆB55

æ°B +ªK iY +O i?9 M?•M ç M; ` bS+ +?Φv iÈB- +?9M; i?Î ?²M; ?°+- i`QM; i v K
iªM;- +`M? +•v

L?QM; +?Q ç M ;¬M çQÈ+ +?B M ?`Q- KQ i M ç½ `ÆB tm®M;5

L?'i i?ÌB- KQ i M`Q`Q +?m~M t€+ # Q i`MK KkB iB M +¬M; +O ç°B +ªK iY i?9 M?
i?9 M?•M ;½ tm®M; ?`M; HQΦi5

h? M? •K ó?Qm ?Qm ?Qm ?Qmô p M; H MX .QÈB i?`M? H"TiS+ i?`M? +?B M i`Q
F?¬M; +| w ç`M? +?Φv i`®M- F?¬M; M;WM; p M; H M iB M; F m i?ªK i?B i p` ;`Q
F?¬M; + K HÁM;- F i`QÈ+ +? i M; QÌB b m pšM iB M H M- ç²M; i?ÌB , p`Q i?•M i?
i`9M; 8- e KkB i M +ÁM +?Φv i? K +?K+ #QÈ+ KÈB M;½ tm®M;X

J` +| i M i?9 M?•M #` #„M i`9M; K„i +€ +?•M- H i` M K†i ç'i- ;`Q ?ûi ¬K „X

J†+ /M i?9 M?•M i? +?'i i?B M T?9 +QÌM; ?½M- / /`v i?`i +?„+ F?B M +?9M; +| çO
i`"M +?B M- # M;`M F} #BM? ç€M? M? m K°i ?²B- +kM; K M; p çO iBM ibM? #€Q5

h`QM; çÊi F} #BM? tm'i +?B M ç†- K M; p iBM iS+ [mw ;B€ M`Q H`i`bM? ç°i?•M i
+ÁM +| F?ªB ;B€T +SM; `„M X

h?®M; bQ€B [m•M ç°B M?•M HQΦB H"TiS+ #Ä [m i M ;¶- /MM; i M b„iX " M;`M +
M v ç m H`bY /KM; i M b„i KΦM? K) [mw ;B€5

a m R HQÊi #„M- ç°B [m•M i?9 M?•M Qi M?'i KÄM; çB j T?¬M- +?¶ +ÁM HΦB H"Ti
i€M` - pšM F?¬M; bÊ +? i- ?QÈM; iÈB +?B M ?`Q H Q p`QX

@ æ`+? iB T +`M5 a€m i`,K i?QÈ+55 „M5

Zm M b€i pB M i` M iQÌM; i?`M? H¬MM [T?€i H M?5 *| i? i`Î i?`M? [m M b€i pB
? i +¬M H` +mM; iB M i?O /`v /†M FBM? M; ?B K-`²B ?¼+ [m F?ªQ b€i +U Hv- i`Î
i?O F?€+5

@ æ`+? iB T +`M5 "®M i`,K i?QÈ+5 „M5

@ «M;5

.•v +mM; +?'M ç°M;5

>"M; HQç i i M M?¼M #„M` - i?m H'v iQM? KçM; F i?MX

a m # HQÊ i #„M- ç°B +^aK iY +O i?9 M?•M +?d +ÁM ?ÆM MY - +m®B +MM; p¼i iÊB
H9+ M"v +kM; ç½ #` i?QÆM; - +| i M i`9M; ç M p"BiB MX *?d H" F?¬M; i`9M; +?¶
i`iB bBM? i?¬ H"m- /M iQ"Mi?•M ç-v K€m pšM H Q iÊB ?"Q5

hWM; F?®B ç€- iWM; + "M? +•v- # Q +€i MûK p"Q ?"Q5

L?QM; p"MK M? +?i çÊB +?9M; M| pšM M?Q +k F?¬M; M iQ" M5

h` M iQ`iM; i?"M?- iW K¶B iÁ i?€T H•m- +mM; iB M i?O M?•M HQçB +kM; +?çv` 5
imv +-K pk F?Q FûK ?ÆM pÊB ç°B +mM; i?O i`QM; i?"M?- M?QM; ç ç®B T?| pÊB

@ "„M tm®M;5

J°i K M? H M? T?€i` - ?"M; HQç i KkB i M M?¼M +?m~M t€+ #„M p T?Q M?[M; i?
KçM; X >"M; HQç i i?•M ^aM? i?9 M?•M M; ½ tm®M; X *| F M; ½ M?QM; +?Q +? i- pš
*ÁM +| i?9 M?•M i`QÊ+ F?B +? i- ; -K H M R iB M; H Q p"Q i`QM; ?"Q +O +QM M;
i`Q +¼+ ; ¶ #ûM M?¼M- i?•M i? i?9 M?•M`ÆB tm®M; - ç m #` tmv M [m

L?QM; + "M; H9+ + "M; M?B m i?9 M?•M F?¬M; +| w [m v ç-m- b m F?B pSi ç² i`QM;
?"Q- /M +| +? i +kM; /MM; i?B i? +® ; „M; H'T ?"Q +O +QM M; Q`iB

3RkX *?QÆM; 89e, >mv i *?B M5 UçQçM jV

J†+ /M +QM M; Q`iB ç½ H•m F?¬M; ; †T HQçB ç`+? M?•M F?®M; bÊ +? i M"v- M?QM
+mM; i?O pšM HB M iK+ #„M i M tm®M; /QÊB5

*^a #m' B b€M; - i?9 M?•M ç m iU b€i M?Q M? mX >"M; HQç i ç°B +^aK iY K M; i?2Q
T?€T iU b€i- "Q "Q M?„K p"Q T?ÁM; imv M +O +QM M; Q`iBX .MM; ç² p"i i`QM; i
HB m KçM; H'T ?"Q5

*mM; i?O i` M iQ`iM; i?"M?- ç½ bÊK +?mv M b M; ç°B /U #`X *kM; ç½ i? v ç' B p" B
i9- +kM; +?d +| i? #„M` Ry KkB i M`²B b) k i v p¬ HU+- #OM`OM F?¬M; i? iB

@ æB m ç°B /U #` H M5 "„M5

@ æ°B /U #` `9i tm®M; - ç°B +?QM? H-M M[+?m~M #`5

@ æ' B HçB5 GçB ç' B HçB5

am®i b€M; bÊK- M; v +^a [m M b€i pB M i` M iQ`iM; i?"M? +kM; i?'v F?^aM ; B¼M; - i?
KçM; - +^aK iY ç°B M?Q b|M; #B M "Q "Q iB M H M5

h` M +?B M i`Q`iM; - i?B i? i?9 M?•M HQm HçB ç½ pQÊi [m€ M, K M; "MX J" +?B M ?
+Æ ?² ç½ #` H'T ç-v5

æ®B K†i pÊB +€B HQçB i?9 M?•M +Æ ?² /MM; T?QÆM; T?€T iU b€i tmM; T?QM; -
M; ?B K F?„+ +kM; F?¬M; F?ÄB `mM; ç°M;5

*^aK iY ç°B +O i?9 M?•M- i?"K +?Q +ÁM +| +?9i FQ+? T?€i i?9 iQM?X æ°B +^aK iY
; B€T HB M +?çv H M- F?¬M; K†+ ; B€T +ÁM +| i? F?B M KbM? M? M? ?ÆM çQÊ+
E?„T MÆB i` M +?B M i`Q`iM; ç m H" i?B i? i?9 M?•M5

JBHQ iQÈM; [m•M pšM çSM; i` M i?"M? H•m- b„+ K†i ç½ bÊK +?mv M i?"M? +U+ F

am®i K'v i`, K M, K- M?•M HQçB ç½ # Q ; B` ; †T T?^aB ç`+? M?•M +Q`iM; ?½M M?Q p"
[m•M ç°B M?•M HQçB +| H9+ M"Q iWM; ; †T [m +Q`iM; ç`+? F?¬M; bÊ +? i M?Q i?

aQ pÈB i?9 M?•M- i?ªQ M;mv M F} #BM? iWM; H" ç`+? M?•M +O ç [m®+- +QB M?
>ÆM b€m M;"M i?9 M?•M +ªK iY ç°B iQ"M #° +? i5 ob H'T?"Q- K'v M;"M i?9 M?•M i
pšM ;B[€M? K„i #ªQ i`b HoM? F?®+ M?Q +k @ #bM? ioM?- v M H†M;X *€B i M #ç
+,M #ªM F?¬M; ç w iÈB K'v +€B +? i M`v5
"ÎB pb ç°B +ªK iY M`v- imv H" i?9 i°+ M?QM; ç m H" i°B T?çK +MM; M?[M; F tm
i`mv M i?®M; +O i?9 M?•M- M?[M; M;QÌB M`v p`Q ç°B +ªK iY- +?d +| HB m KçM; ?
pK- KÈB +| i? i`B i iB m i°B +O ?¼- KÈB F?B M ç` p` i`QM; i°+ i,M; H M5 *?9M
T?€Q ?¬B i?¬B5 U*? i K` M|`²B i?b i,M; ç` p` H`K ûQ ;bV
CmbiBM qQ`b?BT M?bM /QÈB i?"M? iQÌM;- H9+ ç-m M;mv M #ªM H" +?B M?"Q /"
HQÈM; HÈM t€+ +? i ç´ tm®M; ç½; -M M?Q i?"M? ç'i #^M; @ ?ç H M?,
@ >"Q ç½ #` H'T #^M;5 æ~v pk F?Q +¬M; i?"M? H M5 *?B M bo iB M H MX h Km®
H,M- T?€ ?ç iQÌM; i?"M? M?•M HQçBX E M`Q H M iQÌM; i?"M? i`QÈ+- i?,M; HB M
+®i5
G M? iQÈM; [m•M i`mv M tm®M;- i?9 M?•M T?Q b m H"TiS+ ç°M;5
h?9 M?•M +?B M bo iWM; M;QÌB iWM; M;QÌB T?Q b m H'v` i`K +?„M- F?B M b„i
MX h®B ?"m +ÁM +| i?9 M?•M Î;B[ç2K i`K +?„M K M; H M i` M ç-m5
_`i M? M?- T?QÆM; i`"M iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ +?"K`½B iB M iÈB- ?QÈM; iÈB iC
h`QÈ+ b m- i`€B T?ªB ç m #` i`K +?„M iQ HÈM M;„M +ªM- T?QÆM; i`"M +O i?9 M
iB M ç M iQÌM; i?"M? +O M?•M HQçB5
*mM; i?O i` M iQÌM; i?"M?- H"TiS+ "Q ç i #„M tm®M;X JQ i M /`v /†+`ÆB p`Q T?Q
+| i? p¬ HU+ T?€i` •K i? M? çBM? çBM? ç M; ç M;X \*?d +| i M M`Q F?¬M; K v- F
` # M M;Q`B i`K +?„M- ?Q†+ H`F?B t T?"M; F?¬M; çO +~M K"i- ç H°` F?2 ?ÎX*
p`Q- M?QM; i`W p`B H-M +€ #B i- ç®B pÈB T?QÆM; i`"M iB M iÈB M?Q b„i i?ûTF
L|B iÈB i` M iQÌM; i?"M?- iQÈM; [m•M JBHQ H"TiS+ M?bM` HQçB T?QÆM; i`"M
H M? i`QÌM; +mM; i?O çbM? +?d +¬M; FQ+?+ mM; i?O i` M iQÌM; i?"M? iU /Q /B /
M M;Q`B i`K +?„M +¬M; FQ+?X
æ²M; i?ÌB- i?€T H•m tmM; [m M?- iQ`M #° /MM; MÄ T?€Q F? B ?Ä 5
@ >Qm ?Qm ?Qm ?Qm555
•K i? M? tû;B| F?¬M; M;WM; p M; H M- +ÁM +| •K i? M? MÄ T?€Q T?|M;` pk F?Q
+| HQçB pk F?Q ?çM; M†M; KÈB +| i? FQ+? tmv M i?B i T?QÆM; i`"M +O ç®B T
MÄ +O iB M H"Î i"Ti`mM; K°i +?¶ p` tmv M i?'m K` F?¬M; T?ªB b€i i?QÆM; /B M
J†+ /M p`B MÄ T?€Q ç€M? i`9M; i`"M ç®B T?QÆM;- KçM? K) tmv M i?'m- K¶B H-
L?QM; i`"M ç` M`v ?B M M?B M H`iBM? M?m +O i?9 M?•M- pW KÈB +| H´ ?´M; #
M? M? +?|M; çB` ;BÆ i`K +?„M #M H¶ ?´M;5
o T?-M #„M p` i`Q ç®B T?QÆM; H°` - +?•M Î M;Q`B i`K +?„M /M b Q M?Q p"v` i
+mM; i?O ç [m®+ ç m +| i? #€+? T?€i #€+? i`9M;X
h?B i T?QÆM; i`"M +O i?9 M?•M pšM +?`m b€i i?QÆM;`i M?ÄX J`H9+ M`v +m
iQÌM; i?"M?
G9+ M`v- •K i? M? HQç i tQç i p M; H M- i?9 M?•M ç²M; HQç i i?m H€ +?„M p X "BM
FBM? M;ç+ M?"M` - H9+ ç-m içB K¶B i?B i T?QÆM; i`"M #ªQ p # M /QÈB +ÁM +|
i?"i /`B ~M i`M; Î i`QM; ç|5
*mM; i?O i` M iQÌM; i?"M? #„i ç-m #„M i?ŠM; çSM; tm®M;- M?B m #BM? HQM? K
"Q`Q MûK5

J†+ /M #BM? HQM? i` M iQÌM; i?`M? HB m K¢M; T?ªM FQ+?- M?QM; i? M; +kM; iV
M?•M ç²M; /¢M; +| /kM; K½M? +O +ªK iY ç°BX hWM; i M #BM? bo i?9 M?•M- b m
ç" T- i M #„M- M?QM; +?d +-M F?¬M; +? i pšM FB M +QÌM; çSM; p[M; 5

_ 'i M? M?- i` M K†i i?`M? ç½ +| ?ÆM KQÌB i? M; HÈM /UM; iÈB- i?9 M?•M iWM; #C

@ hQ`M HU+ T?ªM FQ+?5 ç2K #¼M +?9M; ç€M? tm®M; 55 ç€M? tm®M; 5

JBHQ ;BÆ H M + Q i`QÌM; FB K- F?¬M; M; WM; T?€i` H M? H M?X

J¶B K M? H M? M? M? +?|M; i`mv M tm®M; - #BM? HQM? M?•M HQ¢B /MM; i`QÌ
T?QÆM; - ?Q†+ H` ç~v tm®M; X L; šm M?B M i` M iQÌM; i?`M? +| K'v i M i?9 M?•M
?ÊT HU+ ç~v` - K M; i?2Q iB M; F m i?ªK i?B m`ÆB tm®M;

L?QM; +® ;„M; ? i i?ªv- T?ªM; T?`i F?¬M; +?9i M`Q H v ç°M; /K+ p¼M; iB M +-M;
ç' tm®M; T?Q /QÈB b) H¢B +| KQÌB i?9 M?•M H`T iS+ F?¬M; ç w ç€ iªM; p` i M -
H-M M[ç2K M| ;BÆ H M ?mM; ?„M; ç~v iÈB5

í i` M +| i?9 M?•M #` ç€M? `Èi tm®M; - Î /QÈB pšM +| i?9 M?•M HB m HoM? H½Q H
.QÈB bQ +-M; FQ+? /kM; K½M? +O i?9 M?•M- +m®B +MM; +| i?9 M?•M i?`M? +-M
M?B M +?| çÊB ?„M H` p¬ b® HÊB FB K ç½ +?m`M #` bÆM5

h M i?S M?`i- i M i?S k- i?S # i?9 M?•M iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ pW KÈB H M iQ
HQM? M?•M HQ¢B HQ¢M FB K tû t€+- ?Q†+ H` H`T iS+ tm`i ?B M KQÌB K'v H¶ K€n
/M H` HB m +? i +kM; b) H Q H M T?Q i`QÈ+ /`v ç†+ i`QÌM; FB K5 *?Q /M H` /M
KbM?- +kM; Km®M +® ;„M; ç2K [m•M i?O M?•M HQ¢B ç~v HMB K°i F?QªM; +€+?5
;BªK #Èi €T HU+5

*m®B +MM; - [m•M i?O i?`M? M?•M HQ¢B #„i ç-m tm`i ?B M i?QÆM; pQM; 5

3RjX *?QÆM; 89e, >mv i *?B M5 UçQ¢M 9V

*?B M bo i?9 M?•M ?ÆM M?•M HQ¢B M?B m- çB m M`v F?¬M; i? M; ?B M; Ì5 L?`i H
+ Q- +?9M; M| H M iQÌM; i?`M? b m ç| i?QÌM; i?QÌM; ç®B K†i #ªv i€K #BM? HQM
FQ+? M?QM; pšM +| i? QÆM; M; ¢M? +?®M; +U5

h?9 M?•M +| F?Q HU+ +QÌM; ç¢B +ÁM +| HU+ +-M; FQ+? bB m +QÌM; - i?QÌM; i?QÌ
ç•K p`Q ç®B i?O M?QM; +„M #ªM F?¬M; +€+? M`Q ?bM? i?`M? p i i?QÆM; i`Q K¢
M; QÌB H¢B- i`Î i v K°i ç Q H` +| i? H`K +?Q K°i M?•M HQ¢B #` ç€M? +? i5

æ| H` HU+ HQÊM; +? M? H +? [m€ HÈM5

h` M i?`M? H•m- JBHQ M?bM i?`v iQÌM; i?`M? # M i`€B +| i? M; /`B ;B^M; +Q [m
?? ç½ +| +?9i /-M /-M F?¬M; çÐ çQÊ+Xh`QM; i?9 M?•M +| K'v i M +?B M bo p|+ M
/kM; bo +O [m•M ç`+? b m F?B t¬M; H M ;„i ; Q M; M +ªM M?•M HQ¢B tmM; [m M?
+`M; M?B m i?9 M?•M p¼i H M5

J¶B i?9 M?•M t¬M; H M- €T HU+ pÈB M?•M HQ¢B b) i`Î M M +`M; H9+ +`M; HÈM5
"¢Q S?QM; [m•M çQ`M iBM? M?m - #BM? HQM? +MM; i?9 M?•M +?B M bo bQ b€M
#BM? HQM? M?•M HQ¢B- KÈB +| i? ç®B T?| K°i +?B M bo i?9 M?•M5

J` ;†T i?9 M?•M + Q +`T +?B M bo #BM? HQM? M?•M HQ¢B H¢B +`M; i?QÆM; pQM

@ _9i FB K5

JBHQ iQÈM; [m•M i?2Q i`QM; KB M; ;`Q H M ? B +?[5 S?Q b m ?„M H` ç°B i?•M

h`QM; [m•M ç°B- +| i? i`Î i?`M? i?•M p +?Q iQÈM; [m•M- ç m H` +?¼M` /kM; bo -
.kM; bo M`v bQ pÈB #BM? HQM? #bM? i?QÌM; +?B M HU+ H¢B +`M; + Q- M?B m M
M`v JBHQ` H M? K°i iB M; - ?„M K M; i?2Q ç°B i?•M p +O KbM? M?ªv tm®M; ?Q
?B M M; mv +Æ H Q [m 5

@ E2M;5

JBHQ ç•K K°i FB K- ?mM; ?,M; #´ p¨Q ç¢B ç Q K°i i M +?B M bo i?9 M?•M- i`QÌM; I
` [m M; K M; ç'm F?QX h`QÌM; ç Q +O i?9 M?•M i`QÌM; ç Q H"TiS+ ;½v i?"M?
FB K T?QM; i`U+ iB T +?ûK p¨Q p B ç®B T?QÆM;5

@ S?Ki5

J°i +¶ K€m M|M; T?9M p¨Q Kti JBHQ- ?„M +kM; K†+ F - iB M i v `9i FB K /MM; bS
+QÊ+ ç€ M;½ i?B i? - iB TiK+ ç€M? p T?Q i?9 M?•M F iB T5

o` iQÈM; [m•M M¨v +| i?U+ HU+ i`mM; ;B B F} bo- ;B®M; M?Q ?´ p¨Q #-v / - ?ÆM
p - i?U+ HU+ pä bo- M?'i i?ìB çQ¢i H'v iQÌM; i?"M? ç M; Km®M i?'i i?O5

h`QÌM; FB K +O JBHQ ` bS+ +?ûK M; M; ç2K F i?9 ç~v tm®M; i?"M? iQÌM;- K°i i
+ K HÁM; `ÆB tm®M;- JBHQ pQÊi [m iWM; #QÊ+ K°i +QÊ+ ?mM; ?,M; ç€ p¨Q i? I
ç¢T ;½v M|5 a m ç| ?„M /€M pmM; i v- R ç¢Q [m M; M?"M iW i`QÌM; FB K M?'i i?ìB
M€iX

JBHQ i` M Kti ç-v K€m iQÆB- K°i ç-m i|+ /¨B +kM; çšK K€mX h?U+ ` - H9+ ç-m i
` bS+ ?- ?¨Q - [m•M i?O +O M?•M HQ¢B bo F?Q ç¢B i,M;5

@ :B i5 æ2K Hk [m€B p"i çm´B tm®M; iQÌM; i?"M?555

.QÈB iQÌM; i?"M? T?QÆM; i`"M i?9 M?•M- ç2M ç†+ M?Q FB M- ;BÆ + Q i'K +?„M
+"M iQÌM; i?"M?5

3R9X *?QÆM; 89d, *?B + L M? *O S?ÁM; hmv M E bT2`bFv UçQ¢

*?O v m H¨ T?Q #„+ iQÌM; i?"M?- K†+ /M JBHQ iQÈM; [m•M M? /kM; K M; i?2Q
;B®M; M?Q ó+?[+?€vô F?-M; M;WM; +?¢v [m +?¢v H¢B- M?QM; M?bM H¢B- pB
H9+ +¨M; ;B M M M- #BM? HQM? M?•M HQ¢B ç½ #„i ç-m `9i p b m- +Æ ?² +| +?9i

G9+ M¨v- iW t M?bM H¢B K°i Kti iQÌM; i?"M? ç½ /UM; ?ÆM KQÌB ;B€ i? M; HÈM
i?"M? X h?9 M?•M pšM K M; i?B i i?B i i`"M HK+ iK+ çB iÈBX "ÍB pb i` M iQÌM; i?
+?ûK ;B iX Zm•M i?O i?"M? +,M #ªM F?-M; `ªM? i v /MM; +mM; iB M ?¢M +? i?E
iÈB- H`K +?Q i?B i i`"M M?'i i?ìB i®+ ç° +kM; M? M? ?ÆM K°i +?9iX

æ°B i?9 M?•M +?B M bo- +€B HQ¢B i?B i i?B i i`"M +?2 FQM 9 T?Q X J¶B M?|K Q
M?•MX hW b€M; bÈK +-M; i?"M? +?B M ç M #•v ;Bì CmbiBM qQ`b?BT i´M; +°M; tr
iÈBX >ÆM K°i p¢M +?B M bo i?9 M?•M i`QÊ+ b m iB M p T?Q iQÌM; i?"M? M?•M

h` M iQÌM; i?"M?- F?„T MÆB ç m H¨ +ªM? +?ûK ;B iX hB M; i?ªK i?B i- F m ` M- ?

s t çSM; i`QÊ+ [m•M ç°B i?9 M?•M- #¢+? i M; Qm CmbiBM qQ`b?BT H¢M? HMM;

@ >W- t2K ` M?[M; M?•M HQ¢B +?d +| #ªM HoM? M?Q p"v b Q\ L;?2 H M; F} #B
T?ÁM; imv M M¨v K'i? B M,K t2K ` +kM; +?d +| M?Q i? 5 *?d R #m´B b€M; ç½ M

*?QM? t€+ i` M iQÌM; i?"M?- +¨M; H9+ +¨M; M?B m +?B M bo i?9 M?•M iK ?ÊT H
p[M; p¨M; i¢Q i?"M? M?|K iY i?O i¢B +?¶ H`K +?Q T?Q b m +¨M; +| M?B m ?ÆM +
çQÊ+ iQÌM; i?"M?5

"BM? HQM? M?•M HQ¢B iU ?² bo F?Q ç½ /-M /-M i?'T tm®M;- K†+ /M pšM M?Q +K
ç½ /-M /-M #'i i`B #'i ;B€+ +?"K `½B HmB ` T?Q b m- +ªM? M¨v F?B M i?9 M?•
M?B m F?-M; ;B M5

@ *S M?Q p"v ?Y\ æ•v H¨ bS+ +?B M ç'm +O [m•M ç°B M?•M HQ¢B\ L?Q p"v t2K
H¨ +| i? +?B K +S +€B +S çB K M¨v5 L;?2 M|B M?•M HQ¢B i¢B T?QÆM; #„+ i?B
+kM; +?d +| i? X

CmbiBM qQ`b?BT i`QM; HÁM; #„i ç-m +| +?9i ç„+ wX >„M i?“K +?Q M; v +^a ç°B iBM
iB M H M- M; v +^a F?Q ;BÈB +¬M; i?“M? KçM? K) /Q ^aB M?•M +? içQ +kM; F?¬M
i°+ @ +U i?9 "2?2KQi? +kM; F?¬M; +| /MM; iÈB /U p`Q çÆM ;B^aM i? M; H2Q iQÌ
HQçB F?¬M; çĐ çQÊ+5

:Bì F?„+ M`v- i`QM; HÁM; i?9 M?•M iQÈM; [m•M F?¬M; F?ÄB +| +?9i t2K i?QÌM; b
s2K ` - i`QÈ+ K†i p¬ ç`+? +?B M bo i?9 M?•M M?•M HQçB [m<sup>a</sup> M?B M H` F?¬M; +
+?B M bo- içB T?QÆM; /B M bS+ +?B M ç'm HU+- [m^a M?B M H` ?ÆM M?•M HQçB
@ æçB M?•M- F?¬M; b B #B i H„KX

hçB T?Q #„+ i` M iQÌM; i?“M?- T?Q b m [m•M i?O i?“M? HB MiB T #` ç~v HmB- #
+ QX J°i +†T K„i M?bM [m H´ ?´M; HçM? HMM; [m M b€i +^aM? +?ûK ;B i i?^aK i?B
_QbiQ+F b„+ K†i HçM? HMM; - K†+ /M im´B + Q- M?QM; H` p` ç [m®+ H½Q iQÈM
+MM; [m^a +^aKX h` M +?B M i`QÌM; - ?„M p bQ pÈB #° iQÈM; T?Q b m i`-K´M ?Æ
@ æçB M?•M

h?•M H` +QM i` B- GmQv Mi 2` H€ ; M bQ pÈB M?[M; M; QìB F?€+ HÈM K°i +?9i- i`
H„M; - F?¬M; M?`M çQÊ+ i?´T ;B¼M; i?9+ ;BK+ M¡B,

@ h i?´v H`- JBHQ iQÈM; [m•M iU ?² +| +?9i F?¬M; ´MX

@ *•K KB M;X

_QbiQ+F M?Qm K`v- [m v ç-m HçB HB + K„i K°i +€B,

@ JBHQ iQÈM; [m•M H` i ç ççi H M- i ?B m `ä ?„M5 >„M +ÁM +?Q ççi ç M +U+´
L?bM +QM- _QbiQ+F i`QM; HÁM; i?Î /`B- /M b Q +kM; im´B +ÁM i` X \*QM i` B
K½M? M?QM; H` +kM; K°i K½M? iQÈM; çÆM i?m-MX h`QM; +?B M i` M? +?d #B i
iQÆM; H B F?B KbM? ;B` çB- ;B i°+ T?<sup>a</sup>B M?È- M m Km®M içB i²M içB çQÊ+ i`Q
+-M i`Q im @ M?QM; i`Q im ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+ H` K°i M?QÊ+ çB K +O
h`QM; HÁM; K K M?kM- \_QbiQ+F +?d p`Q iQÌM; i?“M? FQ+? +?B M M¡B,

@ h?´v `ä`²B +?S- JBHQ iQÈM; [m•M `i i?¬M; KBM?- #BM? HQM? K†+ /M M?bM M
+| i€M HQçMX "¼M ?¼ ç M; /MM; b€+? HQÊ+ HmB p T?Q b m K°i +?9i- ç2K F?¬
i" M HU+ ?´T /šM +`M; M?B m ç`+? M?•M H M iQÌM; i?“M?5 L;QÆB ?B m +?Q \ "•
K°i +?9i5 L;QÆB t2K T?Q /QÈB ` b Q\ h`"M +O ç`+? M?•M +ÁM ç M; çB iÈB5 æ
+?9i5 æ€M? K°i i`"M M`v +?9M; i #Ä Qi iB M p®M- K` i?m ?Qç+? HçB + Q5

@ L?QM; +ÁM #BM? HQM? +? i

GmQv Mi 2` +| +?9i M; -M M; WX

@ *?B M i` M? M`Q F?¬M; +? i M; QìB5

_QbiQ+F HçM? HMM; çQ+? M?bM +QM HB + K„i K°i +€B,

@ *?ì K°i +?9iX JBHQ +ÁM +| i? +?®M; çĐ i`QM; +?®+ H€i5

h?ìB ;B M iWM; T?9i iWM; ;B•v iW iW i`¬B [m X

L?bM i?´v i` M iQÌM; i?“M? ç [m®+- [m•M i?O i?“M? HmB ` T?Q b m +`M; H9+ +`
M?Ä iQÌM; i?“M? #` i?9 M?•M +?B K +SX \*?d H` /¼+ i?2Q ? B # M iQÌM; - +ÁM #`
iW +?B K HçB- i` M iQÌM; i?“M? i?9 M?•M Km®M +?B K +S K°i +€B i?€T H•m- +?9
ççB T?€Q- +`M; M; `v +`M; M?B m +?B M bo i?9 M?•M H M i` M iQÌM; i?“M?- +® ;
M?QM; iQÌM; i?“M? # M i`QM; pšM M?Q +k çQÊ+ [m•M ç°B M?•M HQçB +?B K ;B[

h` M iQÌM; i?“M? ç½ +| ?ÆM ? B M; `M +?B M bo i?9 M?•M- iQÌM; i?“M? bQ pÈB M
`°M; ?ÆM `i M?B m- M?QM; ç®B pÈB i?•M ?bM? F?´M; H² +O i?9 M?•M K` M¡B- iç
ç®M; i?9 M?•M /²M HçB- ç²M; i?ìB +?d +| i?9 M?•M T?Q i`QÈ+ +| i? +MM; M?•M

b m +?d +| i? ç B M +m²M; [m€i iQX æ®B pÈB T?Q i`QÈ+- M?•M HQçB +?d +—M
iQÌM; i?“M? F i i?“M? i`M T?ÁM; M; U pšM M?Q +k +| i? +® ; „M; +?®M; +U i?9 M?

J“ JBHQ iQÈM; [m•M- iU ?² b m F?B K M; i?2Q ç°B i?•M p /kM; +ªK [m HçB +?û
? i /m F?QX :½ pW KÈB çQÊ+ i†M; ?m•M +?QÆM; M? /kM; ç [m®+- i` M M; QÌE
K’v +?¶X E?ªB ; B€T #ªQ p i v i`€B #` +?ûK R M?€i i?“i b•m- p i i?QÆM; iQ M; ?Q
ç½ H“ K°i KªM? KÆ ?²X

oW `²B ?„M ; B Q i?O pÈB K°i i M i?9 M?•M + Q çŠM; +?B M bo M M KÈB #` i?QÆ
+QÌM; ?½M +O i?9 M?•M- i`U+ iB T ç2K F?ªB ; B€T +O ?„M +?ûK tmv M [m X L
iQÈM; [m•M- F?ªB ; B€T +O JBHQ H“ iBM? T?~K- ç´B F?ªB ; B€T #bM? i?QÌM; +O
H“ +| i? ç2K i v JBHQ +?ûK çSiX h` M çMB ?„M +ÁM K°i ç Q imv M?B M K v H“ F?

:BÌ T?9i M`v JBHQ i` M K†i ç—v K€m iQÆBX *€M? i v `ÌB `ç+- +?QM? ?„M +kM; F?
M?B m Qi i? M`QX oW `²B i`QÌM; FB K bÈK ç½ K’i- ; BÌ T?9i M`v ?„M +—K i`QM;
#´M; çQç i çQÊ+ +O ç®B T?QÆM; X

h?ÌB ; B M iW iW i`¬B [m - i`QM; +€B i?€T H•m ç^M; t - b„+ K†i _QbiQ+F iQÈM; [m
i9+X J†+ /M ?„M M?bM [m pšM M?Q +k `i i`—K´M- M?QM; H“ M„K +?†i +?m¬B F
+kM; i? ?B M i•K iBM? F?~M i`QÆM; +O p` H½Q iQÈM; [m•MX

*m®B +MM; - iQÈM; HoM? T?Q b m ç½ M?`M F?¬M; çQÊ+- F?B ç! _QbiQ+F KÈB M

@ h®i H„K5 h?Ä p`Q HQÈB `²B5 “„i ç—m çB5

hW t - iQÈM; [m•M i?9 M?•M CmbiBM qQ`b?BT ç M; K½M M; mv M- M?•M HQçB HB

æ—m iB M H“ K°i KªM? +?B M ?“Q çQÊ+ `9i çBX h?U+ ` F?B M?•M HQçB ç“Q +?E
/šM Î /QÈB- /QÈB H M? ó#„i ç—mô +O _QbiQ+F HB M T?€i ç°M; X

L?[M; p M ®M; /šM M`v ç½ bÈK KÎ` - #BM? HQM? i`QM; i?“M? HB m KçM; KÎKB M

3R8X *?QÆM; 89d, *?B + L M? *O S?ÁM; hmv M E bT2`bFv UçQç

_’i M? M?- /QÈB p”M +?mv M +O ®M; /šM- i`QM; +?B M ?“Q ç½ i`“M M;”T iWM; iª

L?[M; F?®B KĐ [mw ; B€ M`v- ; BÌ çQÊ+ •K i?—K ?’i p`Q +?B M ?“Q- HšM; H†M; F?-
i? M; ;¶ +O i?9 M?•MX

J“ H9+ M`v- i?9 M?•M +?B M bo /QÈB i?“M?- ç°i M?B M M; ?2 çQÊ+ •K i? M? F€ [m

@ E2M? F2M? F2M? F2M?

GB M iB T- T?ªM; T?’i •K i? M? #€M? `„M; +?çvX GçB ; B®M; M?Q iW i`QM; i?“M?
b’K` M- M?’i i?ÌB +kM; F?B M i?9 M?•M +?B M bo F?¬M; ?B mX

.QÈB i?“M?- pšM H“ i?B i i`”M; B€T b„i +O i?9 M?•MX \*?d +?ÈT K„i #B M i?“M? i`
iB M H M- /Q #BM? HQM? M?•M HQçB pšM iY i?O iQÌM; i?“M?X *kM; F?¬M; HMB
iB T pB MX *kM; F?¬M; H2Q H M çQÊ+- #ÎB i? M; ç½ ?Q”M iQ”M p¬i€+ /KM; `²BX

h?’v #B M +® HÈM ç°i T?€i- iQÈM; [m•M i?9 M?•M CmbiBM qQ`b?BT i?m ?²B €M?
`²B H”T iS+ [m€i HÈM,

@ L? M?5 *?Q +?B M bo i` M iQÌM; i?“M? HMB p /QÈB ç’i555

L| ; —K`9 K M; i?2Q T?šM M¶ p` HQ H„M; X

L?QM; - ç½ +?“K

” M i`QM; - +mM; i?O M?•M HQçB HçB H—M M[t T ?“M; - /QÈB +?d ?mv +O [m M

*?d M?QM; - KK+ iB m F?¬M; T?ªB H“ +?B M bo i?9 M?•M- H“ +?B M ?“Q5

h`QÌM; +mM; K M; i M ç m i~K bÆM ?Ä /QÊ+5 ao [m M iWM; #QÊ+ K M; i?2Q K²B
KkBi M5

J°i ?²B /•v +mM; +?'M ç°M; p M; H M- ç-v i`lBi M HY # v` 5 L?Q K°i i`"M b Q #,
o¬ b®i M HY #„M p`Q +?B M ?`QX L?[M; +?B M ?`Q M`v ç½ bÈK ç-v KÐ- +MM; #
M?•MX *ÁM +| p`i /šM +?€v ç½ bÈK +?¬M î /QÈB5 h`QM; M?€v K„i #MM; H M5

J¼B +?¶i` M +?B M ?`Q- `i M? M? HB M #®+ +?€vX J°i ççQ HY M? M? +?|M; +
ççB #° T?"M +?B M bo i?9 M?•M +| T?ªM SM; i?b HY ç½ H M i`"M5

*?B M ?`Q /`B +ª i`,K Kûi- i?U+ i ç m b€i # M iQÌM;5 >ÆM M[/QÈB KQ i M HY
H M- `²B i?2Q #° p`i` M ?`Q M? M? +?|M; H M` k # MX L?'i i?lB +ª ?`Q #B M i
Kûi555

J` /QÈB iQÌM; i?"M?- i?9 M?•M ç M; K'i T?QÆM; ?QÈM; pb K'i i? M;- M;Q`B` i?
T?Q` /QÈB- +Æ ?² +?d i`QM; p`B M?`T ?¬ ?'T- ç½ #` #B M HY Mm®i b®M;555

J°i i`,K Kûi5

Ryy Kûi H` F?€B MB K ;b\

*?Q /M H` F +?çv M? M? M?'i- Km®M +?çv ? i RyyK +kM; +-M Qi M?'i Ry ;B•v5 >r
i +kM; F?¬M; +| i®+ ç° ç|5

h?9 M?•M HçB +`M; F?¬M; TªB M|B5 h?9 M?•M +| i?•M i? +QÌM; ?½M- M?QM;
+ Q5 >m®M; ?² #¼M ?¼ +ÁM K M; ;B€T b„i M†M; M 5 *?çv +`M; i®M bS+- +`M; +?

E?¬M; +-M TªB M|B- H'v i®+ ç° i?9 M?•M- +?Q +?l M;QÆB +?çv F?ÄB RyyK #B
`²B5

"B M HY /`B RyyK- H"TiS+ Mm®i +?YM; iWM; ç°B i?9 M?•M +?B M bo # M i`QM;5

o¬ b®i?9 M?•M HB m KçM; ;-K`9-` bS+ +?çv` tmM; [m M?X æ€M; iB + MÆB M
i?9 M?•M #®B`®B- +ª T?QÆM; ?QÈM; +kM; F?¬M; T?•M #B i M`B5

h`QM; ?¶M HQçM- K¶B i?9 M?•M ç m +® ;„M; +?çv p - ç m +® ;„M; ç~v ç²M; #çM T
*?QM? H`- i?•M #` p•v i`QM; #B M HY - F?¬M; i? #B i çQÊ+ T?QÆM; ?QÈM;X h`Q

h?"K +?Q ççB #° T?"M i?9 M?•M F?¬M; T?•M`ä T?QÆM; ?QÈM;- +,M #ªM F?¬M; T
b M; k # M5

*?B M ?`Q`°M; ç½ iÈB i`,K Kûi- p`v +?B m /`B GÈM ?ÆM M?B m5

J°i ;BªB ç'i HÈM #B M i?"M? #B M HY X hB M; i?9 M?•M F m ;"Qi"Mi`lB5 o¬ b®i
iWM; ç°B #B M i?"M? i`Q #KBX "¼M ?¼ iQ`M i?•M +| H¬M; /`B- +`M; / #` i?B m ç
#° T?"M +?d +?çv çQÊ+ p`B #QÊ+ `²B p¬ HU+ M;½ tm®M;X L;Q`B #` i?B m ç®i +,
çQÊ+5

CmbiBM qQ`b?BT M;•v /çB ç M MY T?9i KÈB idM? i€Q HçB-` H M?5

>„M T?€B` k +€B i?B i i`"M t¬M; H M +Sm ?Ä - +® ;„M; H¬B #BM? HQM?` F?Ä
i`QÌM;- ibK ç•m` ç² /"T HY \

>m®M; +?B- +mM; i?O M?•M HQçB pšM î i`QM; iQÌM; i?"M?- [m +?d ?mv +O [m

h?9 M?•M /QÈB i?"M? F m ;"Q ;B½v /K i`QM; #B M HY - €M? HY i"Mi`lBX h?9 M
p`Q ?QªM; HQçM5

L;?2 i?'v p¬ b®iB M; ç²M; HQçB F m ;"Q i`QÊ+ F?B +? i- i?9 M?•M i` M iQÌM; i?"

G9+ M`v- iW k # M i?€T H•m- +?çv` K°i ç°B HQM? M?•M HQçB K M; pk i` M; ?çM
çO bS+ HU+5 L?[M; #BM? HQM? M`v /QÈB M;?B K H M? +O _QbiQ+F- ç½ bÈK +
HB M H Q` 5

.šM ç-m H" +QM i` B +O _QbiQ+F- M' B / M? Î"¢Q S?QM; [m•M çQ" M @ GmQv Mi
 @ .MM; i`QÌM; K•m tY Hw Hk [m€B p"i i` M iQÌM; i?"M?5
 GmQv Mi 2` ?mM; ?,M; i?ûi H M R iB M;- `9i i`QÌM; FB K H"K ;QÆM; +?Q #BM?
 K°i KbM? H Q iÈBX S?Q b m- ç¢B ç°B #BM? HQM? M?•M HQ¢B H M i?2Q5
 aU +?®M; +U /-M /-M v m Èi5
 h` M iQÌM; i?"M?- M?[M; i?9 M?•M M"v F?¬M; +| çQÌM; HmB- F?¬M; +| pB M [m•M
 i?•M K°i KbM? ` bS+ +?®M; +U- +?d H" M?•M HQ¢B +S +m²M +m°M T?ªM +¬M;5
 o¬ b® i?9 M?•M #` M?•M HQ¢B ;B i +? iX *| F HB m K¢M; HB M ¬K H'v #BM? HQ
 i?"M?5
 a m ;-M MY + M? ;BÌ +?ûK ;B i- ? B M;"M i?9 M?•M i?"M? +¬M; H M iQÌM; i?"M? i
 /B i5
 J" /QÈB iQÌM; i?"M? X "B M HY i?B m ç®i +ª M;"v5
 E?„T MÆB ç m H" i?B i? i?9 M?•M F?¬M; iQ" M p M5
 *?ì €M? HY i M çB- K†i ç'i pšM +ÁM F?|B ç2MX h` M ç| i`ªB ç-v M?[M; i?B i? #` +
 F?®B M;´M M; M;- i` M iQÌM; i?"M?- +kM; F?¬M; i?B m M?[M; t€+ +? i ç2M i?mB
 s t - iQÈM; [m•M i?9 M?•M CmbiBM qQ`FbBT H•K p"Q i`¢M; i?€B i`-K K†+ ç€M; B
 ;B" M- ?"K ` ,M; M;?B M +?†i- ;„i ; Q M?bM iQÌM; i?"M? +QM M;QÌB5
 h` M iQÌM; i?"M? ç½ F?¬M; +ÁM iB M; +?ûK ;B i- +?Q M| #B i H-M i'M +¬M; M"v ç½
 F +ÁM i` M iQÌM; i?"M? ç½ ?Q" M iQ" M #` /B i5
 JQÌB i?B i i`"M- ?ÆM R p¢M i?9 M?•M +?B M bo- +?d +| +?Q iÈB # M;"M i?Q€i`
 >ÆM M[+ÁM b® ?v bBM? H9+ H'T ?"Q ?¬K M v +?B M i`"M ç-m iB M- i'M i?'i ç½

3ReX *?QÆM; 89d, *?B + L M? *O S?ÁM; hmv M E bT2`bFv UçQ¢
 J" iQÌM; i?"M? pšM + Q + Q çSM; p[M;5 .M i`ªB [m HY i?B m- #` ç2M çB K°i +?9
 çSM; ç|X h?"i ;B®M; R +QM [m€B i?9 Mm®i ? i bBM? K M? i?9 M?•M5
 @ h?„M; HÈB5 *?9M; i i?„M; `²B5 S?K i?•M5
 GmQv Mi 2` ?QM; T?'M p¼i p T?Q \_QbiQ+FX o` i? M? MB M iQÈM; HoM? /kM;
 i`QM; i v FB K +?d +ÁM R MY - Kk ;B€T +kM; ç½ K'ix
 *?d H" _QbiQ+F p K†i F?¬M; i? v ç´B- M?bM +QM i` B ç M; ?QM; T?'M M|B,
 @ *?9M; i +?d i?„M; R i`"M K" i?¬BX GmQv Mi 2` iQÈM; [m•M- ;BÌ +?Q T?ªB H9+
 @ h?2Q [m M b€i- Hk [m€B p"i M"v Qi M?'i +kM; i'M i?'i R p¢M M;QÌBX
 GmQv Mi 2` pšM F?¬M; FB K +? çQÊ+ i•K ibM?,
 @ R i`"M /B i çQÊ+ R p¢M [m•M ç`+?- T?K i?•M- ç•v H" ç¢B i?„M; `5
 @ h`QM; [m•M ;¼B i H" ç¢B M?•M5
 _QbiQ+F i`ÈM K„i M?bM +QM i` BX
 a m ç| ?„M M?bM +?9M; iQÈM; tmM; [m M?- M;?B K i9+ M|B,
 @ *€+ p`5 \*?9M; i F?¬M; i? F?BM? i?QÌM;5 æ`+? M?•M pšM +ÁM `i M?B m5 h`
 /U p"Q p" M F?Q M?Q ?QÈM; ;B|X .QÈB i?"M? K†+ /M +?€v HÈM- ç®i +? i F?¬M
 F?¬M; +| ;B| #„+5 L;?o t2K- M m +| ;B| #„+- +?9M; i ÎT?Q M K ç®i HY - b) +?€v
 i 5

@ h? +| H";b5 *?9M;i ç½ +?m~M #` bÆM T?QÆM;iB M /"T HY Î /QÈB5
GmQv Mi 2` +QÌB M|B,
@ *kM; T?^B M|B- +¬M;iQÈ+ ?Q hmHBT t T ç†i iQÌM;i?"M? i?"i bU [m€ imv i pÌB
_QbiQ+F ;"i ç-m,
@ Zm•M #€Q i`mv M çB ç ç¬- çWM; [m M pB i` +¬M; H Q +¬M;iQÈ+ ?Q hmHBT
i?"M? M?Q p"v- +?9M;i imv i ç®B F?¬M;i?„M; M? M?"M; M?Q i? X *kM; +?Q +?E
;B| R T?-M +¬M;X
@ o•M;5
h?Q Fw # M M;QÌB p°B p" M; ;?B +?ûT H¢BX
_QbiQ+F M|B tQM;- M?bM iQÈM; HoM?,
@ *?9M;i F?¬M;i? #m¬M; HÄM;5 *€+ p`- i` M; #` T?|M; ?Ä iQÌM;i?"M?- +?d /
HB M p¬ T?QÆM; bY /KM;X >ÆM M[- KÐ +O +?9M;i +kM; +ÁM Qi- F?¬M; çO /M
F?¬M; M;®+- b) F?¬M; b B H-K R H-M M[X *ÁM +| i M T?€ ;B€T iB m ? Q +kM;
H'v i? KX L? M? +?|M; /B /ÌB #BM? HQM? #` i?QÆM;X JBHQ iQÈM; [m•M +MM; [m
bBM? M†M; M - +?Q ç°B M;k HmB p T?Q b mX GmQv Mi 2`- M;QÆB i? v i? ?„M
_ H M? tQM;- H½Q iQÈM; [m•M çªQ [m K†B M;QÌB,
@ *€+ p`5 æ`+? M?•M K¢M? ?ÆM +?9M;i /U iQM?5 hBM ``M; K¼B M;QÌB +kM; ç
p"i M"v- +| bS+ +?B M ç'm ç€M; bÊ ?ÆM t +?9M;i - M;Q" B ` +| /kM; F?Q F?¬M; b
+| [m•M ç°B ç|M; b® HQÊM; HÈM5 *?9M;i +¬M +?m~M #` i`QÌM; F€ +?B M ç'm5 "
çQÊ+ T?ûT i?Q ;B½M5
@ o•M;5
*MM; pÈB K M? H M? +?O bQ€B- +€+ iQÈM; HoM? "¢Q S?QM; [m•M çQ" M iQ" M #°
@ L;Q" B ` - tûi iB M? ?bM? +?B M ç'm i?m" M HÊBX h H'v [mv M i?®M; bQ€B +?B
+?m~M F ?Q¢+? ç€M? #'i M;ì5 G" T iS+ iB M ?"M?5 *?Q M;QÌB #ªQ M /`2 iQÈM; [n
+O F?¬M; [m•M +?Q i t2KX
_QbiQ+F i`QM; K„i H|2 H M b€i F?Q,
@ *€+ p` +® H M5 M? /kM; ;B i ç`+?- i b) i?dM? +¬M; +?Q K¼B M;QÌB5
h`QM; ç¢B [m•M i?9 M?•M- i¢B R iQ" ç¢B i`QÈM;X "®M T?Q ç m +| +?"m i? M- +?E
R i`QM; i K ç¢B +U ç-m _Q+FX
"¢+? i M;Qm CmbiBM qQ`FbBT [m€ i`QÈ+ K†i- i?•M i? T?K+ i` M K†i ç'i- i`€M +
pÈB i?O HoM?X
hQ i? [m€ H¢v +O i?9 M?•M +| +?9i #m²M +QÌB- M?'i H" i°+ #¢+? i M;QmX G9+ 1
+?9i [m€B /`X
L?QM; H9+ M"v- i?9 M?•M +€+ i°+ tmM; [m M? F?¬M; B /€K +QÌBX
@ oQÆM;5 æ€M? i`"M ?¬K M v i ç½ #¢B5 h?dM? M;"B /MM; Hm"i H i`WM; T?¢i i
CmbiBM qQ`FbBT i? M? •K F?"M F?"M M|BX
_Q+F ;„i; Q M?bM CmbiBM qQ`FbBT- M°B i•K M´B b|M;X
h`QM; HÁM; +kM; T?šM M°- /M b Q H" R i`QM; ç-m bÄ i?9 M?•M- K°i i`"M +?B M K
iQÌM;i?"M? ç`+? M?•M ?Q" M ?ªQ F?¬M; ? Q i`MX E?B M M| F?¬M; i? +?'T M?"M
L?QM; i`WM; T?¢i CmbiBM qQ`FbBT ?„M H" /kM; bo i°+ i M;Qm "5 *MM; H" +M
Km®M i?•M i°+ +O KbM? çQÊ+ ç®B tY M;Q¢B H 5 h°+ i M;Qm K†+ /M H" pQÆM;
+Q +kM; Qi- i?•M H" pQÆM;- _Q+F F?¬M; Km®M F? B ç Q pÈB /ÁM; +?QM? +O K

@ æSM; H M çB5

_Q+F KÎ KB M; ²K ²K M|BX

CmbiBM qQ`FbBT i?Î T?`Q i`QM; HÁM;- M| #B i pQÆM; içK i?lB b) F?¬M; #çQ T?

@ G` /Q +?9M; i ç€M? ;B€i?'T bS+ +?B M ç'm +O M?•M HQçBX s2K` M?[M; i M
+`M; ;BªQ ?Qç i ?ÆMX \*?9M; F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +O i?9 M?•M- +?d #B i /MM
b m T?ªB +~M i?"M ?ÆM R +?9iX

_Q+F M|B i`-K i`QM;- M?QM; tmM; [m M? F?¬M; B T?ªM ç®BX

@ *?9M; i +?d i?m R H-M i?¬B- ?ÆM M[pQÆM; #`B iBM? M?m +ÁM +?Q bY /KM
+?9M; H`K F?Q ;BÈB +¬M; i?"M? M? M? H M R +?9i5 \*?9M; bm®i M; `v i?'B T?²M;
+?9M; M? M? +?|M; K M; ç²` çB5

_Q+F +,K iS+ ; -K M? - i?•M i? çB p`B pÁM;- `²B M? K„i ç°i M?B M #B M ç´B,

@ "ªQ i iU +?m~M #` t2K` Km®M ?ç i?"M?- T?ªB /MM; "2?2KQ i? i? K +?B M5

GlB M`v pW M|B` - ççB #° T?"M /kM; bo i?9 M?•M ç m FBM? M;ç+X

_i M? M?- M; QlB i?S M?'i T?ªM ç®B +kM; H` CmbiBM qQ`FbBTX

@ oQÆM;5

CmbiBM qQ`FbBT HçB [m€i` M K†i ç'i HÈM iB M; i?dM? +-m,

@ oQÆM;5 :Bl F?¬M; T?ªB H9+ /MM; +U i?9 "2?2KQ i?X h`lB +?Q i`Î`ûi- H¬M; K
çO5 >ÆM M[- "2?2KQ i? T?€i ç°M; R H-M- M; QlB çB m F?B M p`i iU T?ªB iB m ?
i ;Bl KÈB +¬M; FQ+? T?ÁM; imv i i?S M?'i +O M?•M HQçB5 L?•M HQçB b® HQ
F?¬M; #B i +| # Q M?B m iQlM; i?"M?5 *?9M; i F?¬M; #„i çQÊ+ M?•M HQçB i` F
i?"M? +U+ HÈMX J` b® HQÊM; "2?2KQ i? +kM; F?¬M; M?B m- F?¬M; i? iW ç-m
i?lB F?„+ K'm +?®i

oW M|B- M| M;~M; ç-m M?bM €M? K„i _Q+F- M?'i i?lB i`QM; HÁM; T?€i HçM?5

L| p°B HÈM iB M; ,

@ oQÆM;5 h?dM? M;`B +?Q i R +Æ ?°B M[X E?¬M; +-M /MM; "2?2KQ i? i'M +¬M
çQÊ+ i?"M?5 a) /MM; i?„M; HÈB`Y bç+? i?'i #çB ?¬K M v5

@ h®i- i +?Q M;QÆB R +Æ ?°B- +?Q R ç°B i M;Qm i`Ê +?B MX h? K R ç°B i iU p

_Q+F [m€i,

@ L m M;QÆB pšM F?¬M; H'v çQÊ+ i?"M?- i b) iU KbM? ` i`"MX *?d H` M;QÆB M
KbM? ` i`"M- M?Q p"v H` bd M?K+ iQ`M i°+5 h` ` i`"M- +?mv M ç-m iB M H` +?†i

CmbiBM i`QM; HÁM; iQM? iQ€M M? M?X

h M;Qm H` i°+ +| bS+ +?B M ç'm KçM? M?'i i`QM; L;Qm i°+X *ÁM ç°B i iU @ ç•
ç-m +U [m€B5

J†+ /M +U [m€B bQ pÈB "2?2KQ i? v m ?ÆM M?B m- M?QM; +kM; +| bS+ +?B M ç'm
p"i i?•M + Q K'v i?QÊ+- /MM; i`®M; HÈM p` +?Mv b„iX h`mv M i?mv i +?9M; +| ?m
/M HU+ +?B M ç'm i?'T ?ÆM "2?2KQ i? M?B m- M?QM; +kM; `i FBM? F?OM;V

óJbM? K„+ [m, F R H-M- M?Q p"v ?šM F?¬M; +| p'M ç 5ô

@ o•M;5 oQÆM;- i M?'i ç`M? b) çQç i çQÊ+ i?"M?5

CmbiBM +„M` ,M; M|BX

@ h®i H„K5 æWM; +?Q Hk ?´ p` H M; i°+ FB +? +QlB +?9M; i X

_Q+F +„M` ,M;X

3RdX *?QÆM; 893, Jm®M :†T "€Q RM; UçQ¢M RV

J¨M ç K T?O tm®M;X

h®B M v #-m i`lB K M; p #m²M i?QÆM; p¬ ?¢MX S?Q +?•M i`lB t t iWM; KªM; i
?QÈM; M¨v M; M i`Î +ª €M? i`,M; b QX *?d +ÁM €M? i`,M; M;šm M?B M pšM +ÁM
i-M; K•v # Q T?O KÄM; K M? +?B m tm®M;X

h` M iQlM; i?¨M?- [m•M i?O i?¨M? i?„T çm®+ b€M; `U+X h? v i? iQÈM; [m•M JB
GmQv Mi 2`- /MM; FQM? M?bM t [m M b€i i`QM; +?®+ H€i /Q M? i`¢B i?9 M?•M b
@ L[i?-M +?2 i`ÎX

" M ç K T?Q t t /Q M? i`¢B i?9 M?•M iQ HÈM /¼ M;QlB- HB M KB M ?ÆM KQlE
i`QM; M;¼M ç M /-m ?mv ?Q¨M;X

o¬ b® +•v çm®+ +MM; ç®M; HY `¨K`¢T bQB b€M; i`QM; [m•M /Q M? i?9 M?•MX >
HQ€M; H¨K +?Q M;QlB i`¨mM; ç°M;X

J¨ H9+ M¨v i` M #-m i`lB i` M- i`mv M ç M`²B K°i i¨¨M M? M?¨M;- F?2 F?) i? M?
h`QM; i-M; K•v- K°i çQ¨M M?B i F?Q + -m #Q K¨i /B +?mv MX \*ªK i¢ ¬M; i`lB #ªQ
K•v +?2 +?Î +?Q +?9M;X

J°i çQ¨M M?B i F?Q + -m H†M; H) # v iÈB çdM? ç-m /Q M? i`¢B i?9 M?•M
E ?Q¢+? i¨T FQ+? +?QM? i?S+ #„i ç-m5

ob H-M M¨v ?¨M? ç°M;- M?|K M /`2 iQÈM; [m•M i?®M; bQ€B F?¬M; [m•M K°i H-M
i`,K M?B i F?Q + -m F?Q + -m +Ð HÈM- +ÁM +| ? B i`,K F?Q + -m M?Ä H¨K ?° p X

J†+ /M H¨ # M ç K- iW i` M F?¬M; M?bM tm®M;- /Q M? i`¢B i?9 M?•M¨¨i`ä¨¨M;
ç K- i?¨i F?¬M; M M ç®i M?B m çm®+ M?Q p¨v5 "BM? HQM? ç [m®+ i` M F?Q + -m

•M? HY b€M; M;lB H9+ M¨v ;B9T #BM? HQM? ç [m®+ i` M F?Q + -m F?¬M; + -M H

J°i ç°B M?B i F?Q + -m i?2Q T?Q i` M ç-m /Q M? i`¢B i?9 M?•M H†M; H) # v [m X
F?¬M; i¨mM; ?bM? i?¨M? iWM; #B M ç°BX L?|K F?¬M; [m•M ç-m iB M M;¨v i?QlM
i¢Q i?¨M? ç°B ?bM? /¨v ç†+ pšM #ªQ i`b F?QªM; +€+? +¨M i?"MX

.QÈB €M? i`,M; M?¨M M?¢i- T?Q /QÈB F?Q + -m ç` ;B„i K°i [mª ç¢M- çQÊ+ +QB H
iQÊ+ ?Q hmHBT ç†i i M H¨ óh¢+ ç¢Mô- ;B®M; M?Q K°i i`€B #² ç¨QX

" M ç K +?2 +?Î +?Q F?¬M; [m•M ç [m®+ - M?QM; ç²M; /¢M; +kM; +¨T +?9i T?B M
+| +¬M; +K HB M H¢+ i?b /MM; K„i- # M M;¨v i`QM; ?m¨M Hmv M +ÁM +| i? /MM;
pB MX G¢B +,M +S p¨Q +l H M? +O F€ ?¢K K¨M;?2 +?d ?mv- M?QM; H¨ #m´B i®B
+| +€+? M¨Q T?•M #B i çQÊ+ +l

G9+ M¨v- ?-m M?Q /U p¨Q +ªK ;B€+X

h`QM; i`QÈM; #²M; ;B[ç¢B [m•M i?9 M?•M- +?B M bo M;O b v- M;šm M?B M #BM
?B M /`i?QlM; i` M i`lBX

L; v +ª i¢B +?B M bo i?9 M?•M i` M H-m + Q- +kM; +?d H¨ M;šm M?B M t2K K°i +?
M?•M HQ¢B T?Q t X

*U ç-m i?9 M?•M _Q+F F?¬M; +| M;O- M| Î i`QM; i`QÈM; +O KbM? +MM; K¨v i?•M
M;QlB ç-m HoM? i?QÆM; HQÈM; M M H¨K ;bX _Q+F i•K ibM? i?"i F?¬M; i®i- K†+
CmbiBM qQ`b?BT i? /MM; i?„M; HÈB `Y b¢+? bd M?K+- M?QM; H¨ i`QÊ+ çQ+? ç•
ç½ ?B m- `ä¨¨M; M?•M HQ¢B iU ?² +kM; F?¬M; K K v m M?Q iQlM; iQÈM;X

@ hU ?² hBM? GBM? pQÆM; M|B +kM; F?¬M; b BX

@ L;¨v K B ç€M? K°i i¨¨MX h M;?o- Km®M

_Q+F ç M; Km®M M|B ;bX L?QM; H" H9+ M"v K°i iB M; M' +„i çSi H|B M| ç`M? M|E
 @ P M?55
 h`QM; K" M ç K i`QM;- iB M; M' KçM? H"TiS+ ç2K v M ioM? ç€M? pĐ5 h? M? •K
 i`QÈM; #²M; +O \_Q+F `i; -M- i?2Q b m # M M; Q" B H"TiS+ i`mv M ç M €M? HY 5
 h`QM; i`QÈM; #²M; ç-m HoM? +| +?9i M; •v M; Q|B i?2Q b m H"TiS+ ?¬ iQ ;¼B M?
 G9+ M"v- M?•M HQçB i"TFQ+? #^M; çQ| M; F?¬M; ç½ iQ" M /B M T?€i ç°M; 5
 Zmª iç+ ççM i?S M?'i MûK p"QR+€B i`QÈM; #²M;- ?Ä /QÊ+ M' KçM? €M? HY M?
 ?Q" M iQ" M ç®i +?€v5 h?9 M?•M +?B M bo M; O b v # M i`QM; #` ç€M? i?S+ `²B ?
 K°i M; ¼M HY 5
 h`QM; #| M; i®B iç+ ççM M' KçM?X E?¬M; +?d +| M; ¼M HY - K" [m i`"M h•v "„+ ç½
 # M i`QM; +ÁM #Ä i? K çBM? b„i ? v KªM? pKM- K°i F?B M' KçM?- H"TiS+ #B M i?
 ÎFB Ti`QÊ+ #B i iÈBX
 S?B M b„i +MM; çBM? b„i #` M' KçM? #„M ` içQ i?`M? b€i i?QÆM; F?¬M; M?Ä +?
 J" i` M i`|B- K°i +?m¶B iç+ ççM ;"Q i?ûi `ÆB tm®M;- Q M? FQ+? i`QM; [m•M /Q M
 *Æ ?² +?d i`QM; K'v M?'T ?¬ ?'TX .Q M? i`çB ççB [m•M i?9 M?•M F?„T MÆB ç½ H
 M' KçM? F?¬M; /Si- ççB ç b®i?9 M?•M +ÁM idM? F?ÄB M¶B F?B T bÊ +?çv HQçM
 M?•M ` bS+ +?çv ` F?ÄB i`QÈM; #²M; X Zm•M /Q M? iS+ i?|B K|K`i F?„T MÆB +
 _'i M?B m i?9 M?•M i?"K +?Q +ÁM +?Q +| #B i HQçB M' KçM? M"v H" iW ç•m iÈB
 €M? HY - iB M; M' KçM? F?B M K¼B M; Q|B ç m bÊ ?½B- i? M? •K i`"M M;"T KkB F
 @ æ| H" +?mv M ;b tªv ` 5 sªv ` +?mv M ;b5
 _Q+F T?šM M° ?®M; F mX
 E?¬M; B +| i? i`ª H|BX
 ob ççB ç b®i?9 M?•M +kM; ç M; iU ?ÄB p'M ç ç|5
 hWi` M + Q T?O tm®M;- pÁM; Q M; iç+ i?S M?'i [m çQÊ+ K°i MY - iQ" M /Q M? i`
 €M? HY
 o¬ b®i?9 M?•M FBM? ?¬ F m i?ªK i?B iX E m ;"Q M? m +?çv çB- +?çv i?"i M? M?
 H" +`M; H9+ +`M; M?B m ççM iç+ iWi` M i`|B `ÆB tm®M; 5
 @ æB T?Q i`QÈ+5 hB TiK+ çB T?Q i`QÈ+5
 h` M F?¬M;- #ÎB pb ç K i®B F?¬M; +€+? M"Q /KM; F€ H M? +?d ?mv- #BM? HQM?
 M|B ?QÈM; ç²M; #çM ;¼BX
 J†+ /M ?B m bm'i`i i?'TF?B M +?Q F ?Qç+? M?•M HQçB K°i +?9i T?B M T?S+
 pšM M?Q +k- H" R KªM? ?¶M HQçM5
 hWM; çQ" M iWM; çQ" M i`QÈM; #²M; +MM; /Q M? #` €M? HY Mm®i ? i- i?9 M?•M
 M?QM; F?¬M; #B i`®i +m°+ MÆB KbM? ç`M? +?çv iÈB- +| i? +| iç+ ççM `ÆB p" C
 KªM? pKM- çBM? b„i- i" M HU+ ;B i +?|+X
 *m®B +MM;- F?B HQçi +¬M; FQ+? i?S M?'i +O M?•M HQçB +?'K /Si F?m pU+ Q
 h?"K +?Q +| F?¬M; Qi i?9 M?•M i`QM; H9+ ?¶M HQçM #` ç²M; #çM ;BšK +? iX
 G9+ M"v- +m®B +MM; i?9 M?•M iBM? K„i T?€i ?B M ç`+? M?•M5
 @ "-m i`|B55 "¼M ?¼ Îi` M i`|B555
 *`M; H9+ +`M; M?B m i?9 M?•M M;~M; ç-m H M- M?bM i?'v i` M #-m i`|B #B M ç°B
 Hw i?9 M?•M ç m `mM; ç°M; , +?šM; H) M?[M; M; Q|B ç| ;B®M; iBM? HBM?- ç m +|

3R3X *?QÆM; 893, Jm®M :†T "€Q RM; UçQ¢M kV

aU Q M? i¢+ +O M?•M HQ¢B /U i?2Q #B M ¸°B K" +¬M; FQ+?- +S # i`,K F?Q +¬
i¢+- F?Q +¬m ?Q"Mi?"M?M?B K pK [m v p - b m ¸| ¸Êi i?S ? B ¸½ T?B iÈB ¸dM?

@ *?9 w [m M b€i5 >QÈM; ¸` T?QÆM; /"v ¸†+- MûK ¸-m ¸¢M5

h` M F?Q +¬m- [m M b€i pB M ` bS+ F m ;¼BX

æÊi i?S ? B- i¢+ ¸¢M ¸-m H Q tm®M; ¸'i- b m ¸| i?9 M?•M +m®B +MM; #„i ¸-m T?

L?QM; K" T?ªM FQ+? i? M"v- ?B M M?B M +| +?9i v mX

"ÎB pb i?9 M?•M i?B m +mM; iB Mi?O- M?'i H" H-M M"v T?K i`€+? +?O +¬M; H" M
+QÌM; HU+ i`€M; - +| i? H" + "v K¢M? M?QM; K" +mM; iB Mi?O H" #BM? +?OM; +"
K" F?¬M; T?ªB + "v K¢M? #ÎB pb i`ÎB bBM? F?mv i ¸B K- +mM; iB Mi?O i`QM; i?9

>ÆM M[+mM; iB M +?B M bo #„i ¸-m ?QÈM; #-m i`ÎB #„MiÈBX L?QM; H" ;B[¸
¸° +?QM? t€+ ;BªK #Êi `i HÈM- ?ÆM M[ M?[M; F?Q +¬m M"v i?"i bU # v `i + Q5

*ÁM +| K°i +?9i iBM? M?m +mM; iB Mi?O KÈB +| i? ¸2K iB M #„MiÈB + Q M?Q p
T?Q i M +MM; F?Q HU+X

æÊi Q M? i¢+ i?S ? B ¸` + "M; M?B m i¢+ ¸¢M i?2Q #-m i`ÎB -K -K ¸' tm®M; - + "M;
i`ÎM M #®B `®B F?OM; ?QªM; X

J†+ /M _Q+F ¸½ i`QÈ+ iB M ?¢ H M? i?•M p K M; i?2Q M; QÌB ¸®+ +?B M /mv i`b
+?ûK ;B i ¸ M; -M ? B i`,K i M i?9 M?•M #®B `®B +?¢v i`®M- M?QM; +kM; +?d +| i
i®+ ¸° F?OM; ?QªM; H M i`MX

@ L?•M HQ¢B5 "¼M ?¼ `®i +m°+- iÈB +MM; H" +€B ;b pk F?Q5

h?9 M?•M T?šM M°X _Q+F +kM; T?šM M°X

*?šM; H) H" K T?€T bQ [m-M i? +¬M; FQ+?\

> B ¸Êi Q M? i¢+ ;B^M; +Q +?WM; ;¬M K°i + M? ;BÌX

a m K°i + M? ;BÌi?ÌB ;B M i`QM; /Q M? i`¢B i?9 M?•M M; ¼M HY F?„T MÈB- ¸ b®
+MM; pk F?Q- +?¢v M; M; +?¢v /¼+5 .Q M? i`¢B i?9 M?•M [m€ HÈM- K†+ /M HQ" B
M?QM; +kM; M?Q +k F?¬M; i? # Q T?O ? iX

L?QM; - F?m pU+ Q M; i¢+- i?9 M?•M iQ" M #° ¸ m ?QÈM; +?¢v ` M; Q" B- + "i HU+ +
iQ" M- +® ;„M; i`€M? Mû- M?QM; ¸²M; i?ÌB F?B M F?OM; ?QªM; H M i`M5

smM; [m M? pšM H" F?m M iQ" MX `i M? M? ¸½ +| i?9 M?•M FBM? ?Q" M; `®B H
+ÁM i®i M; ?2 i?'v ¸°M; ioM? +?¢v iÈB- ¸½ HQ¢M + "M; i? K HQ¢M5

G9+ M"v- i?•M H" +U ¸-m- _Q+F ¸°M; i?•M K" ` 5

h M i?9 M?•M +| HU+ HQÈM; i?€M? + 'T- i v M„K H'v K°i i? M? i`QÌM; ¸ Q `²B ¸°i M
i v M|- i`QÌM; ¸ Q MûK iÈB R +€B F?Q +¬m i` M i`ÎB5

h?€M? ;B B HU+ HQÈM; ?MM; K¢M? +?m¬B ¸¢B ¸ Q H" T iS+ #¢Q T?€i ` K°i ¸Q"
M?Q K°i ¸¢Q b Q +?' B T?| M; H M + Q5

J†+ /M ¸ M; Î p" B i`,K i?QÈ+ i` M + Q- M?QM; F?Q +¬m +,M #ªM F?¬M; +€+? M"Q
H" T iS+ ?| i?"M? p¬ b® KªM? M?Ä5

@ h`M ioM?555555555555

J¼B i?9 M?•M ¸ M; #®B `®B M; ?2 i?'v K°i iB M; [m€i M?Q b'K5 h? M? •K M?Q b
i`¼M; +?Mv ?mM; ?,M; M M i`QM; HÁM;5

@ h`M ioM?555 h`M ioM?55555555

_Q+F` bS+ /KM; HU+ HQÊM; +O KbM? ;"Q i?ûiX GU+ HQÊM; i?€M? +'T H"K iB
 @ "®B`®B ;B i55 \*?¢v i`®M ;B i55 L?B m HQ¢M HÁM; [m•M ;B i555
 _Q+F mv M;?B K`®M; ;B" M-`²B i`QM; ¢ K i®B ?®M; H M p`B iB M; - M? M? +?| M;
 H¢B- +?¢v F?„T MÈB- F?¬M; +?9i HQm ibM?- i` M ¢QÌM; +?ûK ;B i F M`Q +¬K ¢-
 .MM; K€m iQÆB +MM; #¢Q i`M +m®B +MM; - ?„M T?€i` K°i ¢¢Q K M? H M?X
 E?B HQÊi Q M? FQ+? i?S # +O M?•M HQ¢B +?'K /Si- +Æ ?² +| #ªv i€K i M iW #
 +?mM; [m M?
 _Q+F +U ¢-m K M; i?2Q i M; Qm i?•M p - +?¢v [m +?¢v H¢B /mv i`b i`"i iUX _'i
 +`M; H9+ +`M; M?B mX
 @ "„M T?€Q5 S?€Q` #„M555
 GQÊi +¬M; FQ+? i?S iQ- M?•M HQ¢B +| +?9i M; Q`B w Km®M- #B M ¢°B +| +?9i ?¶
 i?B m +?9i M[¢•K p`Q M? mX E?B ¢ M ¢QÊ+ /Q M? i`¢B i?9 M?•M i?b _Q+F ¢½
 [m•M- #„i ¢-m i´ +?S+ T?ªM FQ+?X
 h`QM; [m•M ¢°B i?9 M?•M- K°i p`B pk F?Q /QªB M?•M +? i¢Q ¢QÊ+ K M; `
 J†+ /M b® HQÊM; F?¬M; M?B m H„K- +?d +| F?¬M; iÈB K°i i`,K ;B€ T?€Q- M?QM;
 pW p†M F?„+ +? F?¬M; [m•MX
 GQ¢i +¬M; FQ+? i?S iQ pW KÈB # v ¢ M ¢dM? ¢-m /Q M? i`¢B i?9 M?•M /Q M? i
 :-M i`,K ;B€ T?€Q ?QÊM; F?¬M; i`mM; #„M H M- K†+ /M i?9 M?•M Î F?QªM t¢ FQ
 K'v +?K+ F?~m T?€Q #„M # Q i`MK i` M /B M`°M; F?B M p`B F?Q +¬m ¢B i`QÊ+ #
 F?Q +¬m`i M? M? ?| i?`M? K°i p i HY`ÆB tm®M; 5
 L?•M HQ¢B F?¬M; T?ªB F?¬M; i? # v + Q H M- M?QM; # v +`M; + Q- F?ª M, M; +¬
 J°i ¢°B bo [m M +MM; ¢-m KK+` H M? i`M ¢`M? i?9 M?•M- #„i ¢-m +?mv M iW #@
 ? +| w M; ?o +?¢v i`®M- K` H` #„i ¢-m +| i M /MM; i'K +?„M +?2 H'v ¢dM? ¢-m
 " M M; QÌB _Q+F +| K°i i?9 M?•M +mM; iB M i?OX >„M ¢Q¢i H'v +mM; - M?QM; /Q
 +mM; ;½v H`K ? B MY` ?„M iS+ i®B ;B" i H'v R i? M? i`QÌM; i?QÆM; X
 G-M M`v- ?„M iB T iK+ i? ?B M bS+ K¢M; i?€M? +'TX
 J°i i? M? i`QÌM; K•m- /QÈB HU+ HQÊM; +QÌM; ¢¢B # v H M- +?m`M t€+ ¢€M? i M
 L?bM i?'v ¢`+? M?•M #` ¢€M?`ÆB- i?9 M?•M T?€i` K°i i`"M ?Q M?¬X h•K ibM?
 i?ÌB´M ¢`M? H¢BX
 h`QM; ¢€K i?9 M?•M- K°i p`B + Q ;B B +?B M bo +kM; #„i ¢-m H'v i`QÌM; K•m MûK
 i?QÊ+ ¢° + Q- +?Q /M H` + Q ;B B ¢` +?B M bo +kM; `i F?| ¢2K i`QÌM; K•m MûK
 a m ¢|- + Q ;B B +?B M bo i?'v HU+ HQÊM; F?¬M; ¢O HB M /Si F?Q€i +m²M; ?| 5
 hWM; + Q ;B B +?B M bo i?9 M?•M /MM; #Q i?m"i #„i ¢-m +m²M; ?| X h`QM; M?€
 KbM? i, M; H M; 'T ¢¬B- ;'T # 5
 *`M; M;`v +`M; M?B m i`QÌM; K•m # v p T?Q #¬m i`ÌBX E?¬M; [m•MM?•M HQ¢B
 HU+ i, M; /¬M- i`QÌM; K•m t¢ i`bM? + Q ?ÆM- HU+ HQÊM; +`M; K¢M? ?ÆM5
 G-M +¬M; FQ+? i?S iQ- M?•M HQ¢B i´M i?'i [m€ #®M KQÆB M?B i F?Q +¬mX J` ?
 M/`2 iQÈM; [m•M Î T?Q b m ¢QÊ+ iBM- H"TiS+ [mv i ¢Q€M ?¢ H M? ?Ov #Ä pÁM
 *?B M [mª ¢ K M v +kM; ¢O ?mv ?Q`M; X L m i?9 M?•M ¢½´M ¢`M?- M?Q p"v F?¬
 K¢M? [mw ;B€ +O T?B ?`M? pB MX
 h`QM; /Q M? i`¢B i?9 M?•M- KªM? ?¶M HQ¢M ¢ M b€M; bÈK KÈB #bM?´M H¢BX

3RNX *?QÆM; 893, Jm®M :†T "€Q RM; UçQ¢M jV

>ÆM KQÌB /†K /Q M? i`¢B #` +¬M; FQ+? # T?¬M- K` M?[M; F?m pU+ M;?B K i`C
T?ÁM; #` ?OvX

h`QM; /Q M? pšM +ÁM H€+ ç€+ M;¼M HY - imv T?•M MY ç½ #` ç"Ti„i M?QM; M;š
F?|B ç2M- i` M K†i ç'i +ÁM iWM; iªM; K€m HÈM ç¼M; H¢BX

h?B i? i?9 M?•M +? i çQÊ+ i"Ti`mM; K M; H¢B +ÁM +| pk F?Q- F?ªB ;B€TX

_ 'i M?B m i?9 M?•M #` i?QÆM; ç M; çQÊ+ i`` HB mX æ b® H` #` i?QÆM; /Q HY
ç²M; #¢M çª i?QÆM; H9+ ?¶M HQ¢MX

h`M i? 'i #€Q H M H`K +?Q _Q+F T?šM M° /` i?QÌM;X

E?¬M; [m•M M?•M HQ¢B i"TFQ+?- H`K +?Q \_Q+F i`M K'i ç M ;¬M ? B M;`M i?9 M
ç¢i iÈB ;¬M b€m M;`M5 h`¼M; i?QÆM; K'i çB bS+ +?B M ç'm +`M; ç M ;¬M K°iM;`

*€B +QM b® M`vi?"i` +kM; #bM? i?QÌM;X "ÎB pb K†+ /MF?¬M; [m•M +| T?QÆM;
i¢+ ç¢M +| mv HU+ i?"i bU [m€ M?Ä5 >Ä /QÊ+ M' K¢M? Ît F?¬M; çO i¢Q i?"M?
T?¬M M`v KªM? pÐ +kM; +?d +| i? ?bM? i?"M? i?QÆM; i`M M?QM; F?¬M; M;mv ?

æ¢B #° T?"M i?9 M?•M +? i çB #ÎB pb ?¶M HQ¢M /šK ç¢T H M M? mX

æ€M? K°i i`"M M`v ` 'i i?m"MHÊB- M?QM; i¢B bQM; T?QÆM; ç m F?¬M; `ä- M?•M
F€ [mw5

@ L;m tm~M555 Zmª i?U+ ç| H` M;m tm~M5

o`B M;`v b m ç|- i¢B ç ç¬ æ¶ .mv M?"M çQÊ+ [m•M #€QX h`QM; [m•M #€Q- ç®B p
+¬M; i?"M?- F i [mª +?B M ç'm +kM; F?¬M; M;Q`B w Km®M- ?„M i?'v M m +?QM? K
E bT2`bFv i?b +kM; ` 'i iU iBMX

h?2Q +?B M #€Q- ç ç€M? +?Q ç T- ç¬m iB M H` +® wiÄ ` v m i? - /šM /K ç`+? M?
i?"M? +?Q i?9 M?•MX

a m ç| /šM ç°M; +Æ [m M i` M ?"Q- /MM; #B M HY Mm®i b®M; ç®B T?QÆM;- F?
i?"M? i`Î i?"M? +¬ [m•MX a m ç| K°i M;KK- ,M iQÆB ç®B T?QÆM;- ç•v K°i i`"M ç€M
HÈMX

*,M +S iQM? iQ€M T?Q b m, h?9 M?•M QÊ+ +?WM; i`M K'i pQÊi [m€ K°i p¢M- +| i`

L?QM; H`K +?Q æ¶ .mv T?šM M° H` T?¬M +?B M #€Q i?S ? B- # M ç K i"TFQ+? #

@ L;m tm~M5 L;m tm~M +U+ F€5

æ¶ .mv M?bM tQM; ?mM; ?,M; ç" T +€B #`MX h`QM; +ÆM iS+ ;B" M çQ i v H M- +?

@ " M ç K i"TFQ+?5 _QbiQ+F i?"i bU F?¬M; ?B m M' B M[555 *?Q /M _QbiQ+F F?
H` çS M;®+ ` b Q\ L;?2 i?2Q _QbiQ+F M?Q p"v i?b HQ¢M ? i5 " M ç K i"TFQ+?5
F?¬M; [m•M J„ i? F, kR `5 E?¬M; +| K†i ç'i iB Ti`Ê5 E?¬M; +| t2K ?QÈM; ;B| i`C
iBM? K„i M;²B F?€K i`„+5 " M ç K i"TFQ+?\" M ç K- i`ÌB i®B- /MM; K„i i?QÌM; +
;B€+ ç Q M? i¢+\\ Zmª i?U+ H½M; T?Q ç¢M /QÊ+555 E?¬M; +| ? i?®M; i?¬M; iE
+€B HQ¢B ?Q`M +ªM? M`v- i¢B F?¬M; i`mM; F?¬M; +| +€+? M`Q +?d ?mv- M; v +
*?d ?mv Q M? i¢+ M?Q i? M`Q\ \*,M #ªM H` MûK HQ¢M tm®M;555

o K†i æ¶ .mv p†M p Q- m®M ûQ- KûQ K| ?mM; ?,M; ç" T +€B #`M,

@ "m²M +QÌB5 h?"i [m€ #m²M +QÌB5 hU M?B M +| p`B F?Q +¬m /Q #m' B i®B- # M
p`Q M? m K` #` ?Ov\ \*QM K M|5 æ•v ` 'i `ä `M; +?d +| i?9 M?•M- hBM? GBM? i°
E?¬M; +| i?O çQ¢M T?ªM FQ+?5 L?Q p"v i¢B b Q F?¬M; M?^K # M M;`v K` i"TFQ
#B M T?€T T?ÁM; F?¬M; ?[m ?B m- # M M;`v +MM; # M ç K +| F?€+ M? m ` b Q\

+MM; +| +€B ;b555 h¢B b Q F?¬M; ;B[i`ìB [m M; K` i"TFQ+?- i¢B b Q T?ªB +?ì
ibK T?B M iQ€B b Q\

æ¶ .mv +`M; M|B +`M; +,K iS+ +m®B +MM; i?"K +?Q H` ;`Q çSM; H M,

@ *ÁM M[5 *m®B +MM; pšM M|B +€B ;b- +,M +S iQM? iQ€M- i"TFQ+? çQìM; F?¬
i?QÆM; ç`+? i?O K'v M;`M\\ æ K UM;mv M #ªM pB ii? V çª i?QÆM; ç`+? i?O K
+?Q ç`+? M?•M b€i i?QÆM; K'v M;`M- F?ŠM; ç`M?- /Q M? i`¢B i?9 M?•M ç½ ç¢B
+?Q [m•M ç°B /QÈB K†i ç'i iB M +¬M; \ h"TFQ+? çQìM; F?¬M; M m +| i? H`K +?Q
p`Q ?¶M HQ¢M- +Æ ?°B i®i M?Q p"v- M m M?Q +| i? T?€B ` [m•M ç°B iB M +¬M; H
+?Q ç®B T?QÆM; pĐ i`"M5 J'v +?K+ p¢M i?9 M?•M K°i F?B pĐ i`"M- +?d +¬M /MM
+ÁM +| i? KÎ `°M; K'v +?K+ H¬M5 L m M?Q p"MF?Q i®i K` M|B- F?¬M; +?WM; çr
`WM; `K ç|M; #,M;5 M/\2 +€B i M ?¶M çªM5 _QbiQ+FF?¬M; ?B m- M;QÆB M/
M,K- i M|B ç½ M|B [m - +?ŠM; M?) # Q M?B m i?S +?B M i?m"i M;QÆB +kM; iQ`
i` M F?¬M; i`mM; +?d +| M?B K pK ;•v ?¶M HQ¢M- b m ç| [m•M ç°B /QÈB ç'i ç'i i?
H` pQÆM; ç¢Q5 h +QM K M| +?Q iWM; M;?2 M|B [m F?¬M; +¬M [m•M #°- #^M;
+| i? ç€M? #¢B ç`+? M?•M5 *QM K M|- i? F, kR +kM; +?Q +| HQ¢B /MM; F?¬M;
M;mv M i?Ov M?B i F?Q +¬m iU M?B M +€+ M;QÆB /MM; M?Q p"v\\ E?¬M; +| [m•
F?¬M;\\

@ Zm•M J,, ç€M? A` [X E?¬M; [m•M /MM; ç¢M ç¢Q Q +? FQ+? +QìM; ç° + Q M?Q p
/QÈB ç'i çB i?2Q ç iB m /B i ç`+? M?•M5 *?ŠM; H) +?Q M?B i F?Q +¬m- F?¬M; [i
[m•M J,, t2K # M M`Q K¢M? ?ÆM\ Uh€+ ;Bª b B F?B F?¬M; M?È ç M i`"M L?"i ç€M

@ æ•v +QM K M| F?¬M; T?ªB +?QM? i?S+ Q M? i¢+5 æ•v +?d +| i? t2K M?Q [m'v
æ¶ .mv i`QM; T?ÁM; K°i KbM?- ç" T #`M- ç" T iQìM;- ?mM; ?,M; T?€i ?Ä X

h? M?•K ?„M T?šM M° `Qi;`Q F?B M M; v +ª i?O p Î t ç m M;?2 i?'v çQÊ+ K¶B M
M? mX E?¬M; #B i +¬M; iQÊ+ ç¢B M?•M i¢B b Q T?€i ?Ä HÈM M?Q +?ŠM; H)
L?QM; H` M;?2 M|B i`mv M ç M iBM iS+ ?bM? M?Q ç½ HB M iK+ ç€M? i?„M; ? B i`

æ¶ .mv +| i? F?¬M; ;B" M ` b Q\ >„M +| i? F?¬M; T?€i ?Ä Q\

*Æ ?°B 5 *Æ ?°B [mw ;B€ ç½ M„K i`QM; i v K` +ÁM ç K' i5

h`QM; +?B M i` M?- ç K' i +Æ ?°B +?„ +?„M b) #` i`WM; T?¢i5

*,M +S ibM? ?m®M; +?B M imv M #€Q p - `i ?B M M?B M #•v ;Bì i¢B T?ÁM; imv M
H` iQ`M #° [m•M ç°B i?9 M?•M- F?¬M; +| hBM? GBM? i°+5 E?¬M; +| HU+ HQÊM; +
E?¬M; i?W /\T M`v ç2K iQ`M #° mv HU+ F?¬M; [m•M T?€i ?mv ` ç ?mM; ?,M; F?
H) çÊB- +?Q ç®B T?QÆM; ç2K hBM? GBM? i°+ ` H¢B ç€M? b Q\

æ€M; +? i5 h?"i ç€M; +? i5

h?2Q +?B M #€Q- M m `ä +?B iB i KB m iª b m F?B i?9 M?•M H¼i p`Q i"TFQ+? çQ
#°, GQ¢M555

X G9+ 'v M m M?Q T?€B ` # p¢M E?¬M;5 h?"K +?Q H` K°i p¢M F} #BM?5 h?W
?¶M HQ¢M H Q K¢M? [m 5 G` +| i? H`K +?Q ç¢B [m•M i?9 M?•M ?Q`M iQ`M pĐ /Q

Í i?ìB ç¢B M`v- i?B m +¬M; +K i?¬M; iBM ?[m ?B mX J'v +?K+ p¢M [m•M ç°B M;r
i`W T?B h?®M; bQ€B H` i?¬M iB M- M Qb F?¬M; imv i ç®B F?¬M; +€+? M`Q F?®M

a m ç| - p"MF?Q i®i H` +| i? H`K +?Q ç¢B [m•M ç®B T?QÆM; i M `½- i`U+ iB T #
`WM; `K #,M; T?QM;555

"•v ;Bì

@ "•v ;Bì ç½ +?"KX

æ¶ .mv T?€i çO ?Ä - M;²B M;½ tm®M; i` M ;? - i?Î /\B- iU M?O,

@ *?"K5 *?"K5 h?9 M?•M ç½ i?'v bU HÊB ?¢B +O F?¬M; [m•M- M?QM; #•v ;Bì +?
i"TFQ+? çQìM; F?¬M; F?¬M; +| +€+? M"Q H"K +?Q +?9M; F?OM; ?QªM; M?Q p"vX
i°+ çB iÊB- +?B i?m-M i9v óP M? i¢+ô +| i? +| # Q M?B m i€+ /KM; b) `i F?| M|B
/¢v +?Q M; QÆB +?B M i?m"i M"v M¼- M; QÆB iQ" M #° ç m ç' çB ? i b Q5

3kyX *?QÆM; 893, Jm®M :†T "€Q RM; UçQ¢M 9V

G½M; T?Q +Æ ?°B- H" Km®M ;†T #€Q SM; 5

hB M imv M- M/`2 +kM; `i +,K iS+- ?„M T?šM M° ç2K K°i T?¬M p,M FB M MûK tm
i`mv M H M? i`QÊ+ K†i [m€i,

@ h¢B b Q i`QM; i?¬M? [m•M ç°B F?¬M; +| tm'i ç°M; \ *?šM; H) ç•v H" ;BªB i?Q+?
*€B i M bo [m M ç®B K†i pÈB HY ;B" M T?WM; T?WM; +O M/`2 +kM; +| +?9i #'
+MM; p` iQÈM; [m•M M"v i` M? Hm" M- +?d +?"K `½B M|B,

M/`2 iQÈM; [m•M- w iS _QbiQ+F ç¢B M?•M H" +?B [m•M ç°B +O M; "B /M b Q +kM
i? [m€ K¢Q ?B K çQÆM; M?B M iªB [m H-M M"v i"TFQ+? çQìM; F?¬M; - +?9M
[m•M ç°B M"vX L?Q p"v- iªB [m H-M FB K i` M"v- p b m i€+ +?B M +?9M; i +|
çQ ` K" +?'T ?¬M?X æ•v +?d H" K°i H-M FB K i` K" i?¬B- M; "B +kM; #B i M m M?
ç K T?€B [m•M ç°B çB #'i M; | ç€M? p"Q /Q M? i`¢B ç`+? M?•M H" ?¬M? pB `i K¢Q

@ L„K +?„+ +€B ;b +kM; TªB çÊB +| M„K +?„+ KÈB çB H"K

M/`2 ? B i`ÁM; K„i çÄ M; -m- ;„i ; Q +„M `„M; X

*m®B +MM; ?„M i?Î /¬BX

>„M ?B m- `ä `¬M; - p¬ Hm" M KbM? iU iBM i? M"Q- p¬ Hm" M +¬M; iQÊ+ ?Q hmHB
pÈB i?®M; bQ€B [m•M çQ" M "¢Q S?QM; @ _QbiQ+F iQÈM; [m•M K" M|B- ?„M F?¬M
HU+ F?¬M; [m•MX

*?Q M M- ?„M TªB i?'v- TªB +?SM; FB M M,M; HU+ F?¬M; [m•M `²B KÈB +| i? i
æ| H" +?mv M F?¬M; +| +€+? M"Q F?€+ M?Q +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT ç¢B M?•M M|
ç°B bB m pB iX L?QM; pÈB ç¢B #° T?"M iQÈM; HoM?- F?¬M; ? +| F?€B MB K M"v
"•v ;Bì- t2K ` _QbiQ+F i?'v çQÊ+ F i [mª H-M i"TFQ+? M"v- +m®B +MM; ç½ iBM
ç•v H" K°i +Æ ?°B imv i p|B 5

G-M ç-m iB M- M/`2 iQÈM; [m•M i`QM; HÁM; ç®B pÈB H½Q i?O i`QîM; _QbiQ+F
K½M- +MM; ?Q" B M; ?B5

L m M?Q M m M?Q +?O bQ€B iB M imv M ?QÆM; +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT i?b

@ æ| H" +¬M; p,M æ¶ .mv çQ iÈB\

h`QM; ?Q" M; +mM; i`QM; - L?B T *?QM? pQÆM; î i?Q T?ÁM; - T?| [m•M pK ç¢B i?
+?9i +' [m€B çSM; i`QÊ+ K†i h?¬M ?Q" M; iY iU ?² M|B F?¬M; ` HìBX

h?¬M ?Q" M; iY b„+ K†i +| +?9i i€B M?Êi- i®B ?¬K [m K°i ç K ?„M F?¬M; +| M; O i
i?„M; HÊB- +?B M #€Q H"K +?Q ?„M +| +?9i ?QM; T?'MX

>„M F?¬M; M?bM +¬M; p,M +QìB M|B,

@ G"K b Q p"v\ *¬M; iQÊ+ ç¢B M?•M +O +?9M; i H" pB i i?Q p°B tBM +¬M; +?Q
M"v F?¬M; [m•M +O ?„M H"K F?¬M; i X

@ •+? F?¬M; TªBX

* `KBHH2 \*B`Q +QìB F?'X

@ E?¬M; T?ªB\

h?¬M ?Q`M; iY H„+ ç-m,

@ h #B i5 M/`2 #•v ;Bì ç½ i`î i?`M? i?•M iQM +O æ¶ .mv- i?„M; HÊB HÈM M?Q p
pb #° ?¢ M|B i®i p`B +•m ? v b Q\

* `KBHH2 \*B`Q F?¬M; /€K +?ì H•m- /Si F?Q€i +„M `„M; K°i +€B M|B i?ŠM; ,

@ æB M ?¢5 S?¬M +¬M; p,M M`v- +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT ç¢B M?•M /MM; i?•M T?
ç M #° i?®M; bQ€B R T?¬M X >¢+? i°B5

@ >¢+? i°B\

h?¬M ?Q`M; iY +QìB,

@ >„M M|B +€B ;b\

@ *¬M; p,M +O ?„M- M;?B K F?„+ +?d i`Q+? +?O bQ€B iB M imv M @_QbiQ+F iQ
bQ€B @ M/`2 iQÈM; [m•M ç K'i +Æ ?¬BX >„M +ÁM M|B- ç€M? K'i +Æ ?°B- +?ì #€

h?¬M ?Q`M; iY,

@

3kRX *?QÆM; 89N, h?B M S?¢i UçQ¢M RV

h`ìB +?Q F?¬M; H'v- „i ;†T i?B M T?¢iX

æ•v H` [m M çB K +O æ¶ .mvX æQÆM; M?B M ç•v F?¬M; TªB tm'i iW bU K iQM
?°B +'T +?Q M; QìB +| +?m`M #`- ?ÆM M[HQ¢B +Æ ?°B iW i` M i`ìB `ÆB tm®M; i
tm'i ?B MX J'i çB ç•v K°i +Æ ?°B- Km®M çÊB H-M iB T i?2Q- F?¬M; #B i TªB +?

>ÆM M[- i`QM; +¬M; p,M- æ¶ .mv M|B `i `ä `M; ,

@ G`K K°i +?B [m•M ç°B FB m KÈBX E?¬M; [m•M i`QÈ+ K„i +| bS+ b€i i?QÆM; - i
;•v FBM? ?Q`M; +?Q ç®B i?O- H'v R T?QÆM; T?€T ?Q`M iQ`M t H¢ çª FQ+? ç®B
p`Q ?¶M HQ¢MX L?QM; +| HQ¢B ?¶M HQ¢M H` #îB pb ç`+? M?•M ç®B pÈB F?¬M
bÊX J°i F?B [m•M ç°B FB m KÈB M`v b m M?B m H-M bY /KM; - b) p¬ T?€T çª FQ+
çQìM; F?¬M; +ÁM +| i? H`K +?Q ç`+? M?•M ç¢B HQ¢MX G-M iÈB +?9M; M| ;†T
M[5

h`QM; +¬M; p,M æ¶ .mv i?`K +?Q F?¬M; iB + #9i M|B `ä +?B M i?m`i F?¬M; [m•M
` æ¶ .mv `i `ä `M; - ?„M /M K„M; _QbiQ+F ç K'i +Æ ?°B- i?`i ` +m®B +MM; +kM
H½Q iQÈM; [m•M M`v çQÊ+X

*?d ç´ i?W , h¢B i? ;BÈB M`v- HQ¢B M; QìB M?Q _QbiQ+F +| i? i?®M; bQ€B "¢Q
imv i ç®B F?¬M; TªB M; QìB M; m tm`MX >m®M; ?²- ?„M +MM; pÈB +? KbM?- +®
H'v #ªM HoM? +O +? - F +| i? +| iQ +€+? H`K #^M; ?[m- H½Q _QbiQ+F imv i ç®

o`M ç H` H9+ M`v- ç¢B ç b® ç [m®+ iQÈM; [m•M +,M #ªM H` F?¬M; çQÊ+ ç€M? ;

æ [m®+ ?B M M v K°i "¢Q S?QM; [m•M çQ`M iBM? M?m bî /o +ÁM +| i? ;B[H¢
#¼M ?¼ ?`M; M,K i?O i¢B T?QÆM; #„+X L; šm M?B M +ÁM +| i? iB m /B i K°i +?9
#m¬M H`m- /QM; #BM? çQ`M T?€i bBM? +?B M ç`m [mv K¬ M?ÄX "¢Q S?QM; [m•M
iWM; i?'v K€m- i® +?'i bQ pÈB [m•M ç°B # M i`QM; ç [m®+ + Q ?ÆM K°i +?9iX

>ÆM M[- "¢Q S?QM; [m•M çQ`M +| M?B m iQÈM; HoM? çB i?2Q H½Q _QbiQ+F-
iWM; K°i H-M +| +?B M i` M? pÈB i?ªQ M; mv M @ M M +kM; +| +?9i FBM? M; ?B K

h?ìB ;B M /`B F?¬M; ç€M? ;B†+- +QB M?Q H` iQÈM; HoM? Qm i9 i?U+ ` - H9+ ç-
b) /¬M /¬M ç` i`î M M ?Q M; T? X æ®B pÈB +Æ ?°B- i`î M M #ªQ i?OX

*"M; ?m®M; +?B _QbiQ+F +?Q iWM; i?'v F?¬M; [m•M p" +M; +?Q +| bY /KM; [iQÈM; [m•M M"v K†+ /M +| K°i +?9i FBM? M; ?B K ?"M? [m•M- M?QM; ?„M +,M #a @ +€B M"v i?b +kM; +?Q M; QìB M"Q ?B m `äX h?2Q ;|+ ç° #aQ i?O K" M|B- i`"M Km®M K¢Q ?B K- # M ç K T?€B #° ç°B /QÈB ç'i ç€M? 9T #'i M; ì- H" /Q F?¬M; iQM F?¬M; [m•MX >„M +¬M K°i H¬M FB K M; ?B K H¢B- t€+ ç`M? ç•v H" +?B [m•M ç€M K¢Q ?B KX

E i [mª iQB K'i K°i +Æ ?°B i®iX

æ¶ .mv +kM; #B i ç•v F?¬M; i? i`€+? _QbiQ+FX

L?QM; ?„M pšM M?Q +k +¬M; M?B M i`€+? p`i?®M; bQ€B T?QÆM; #„+ FB - ç²M; i i?Q çB +¬M; FQ+? +?O bQ€B "¢Q S?QM; [m•M çQ" M- ç²M; i?ìB M; QìB M"v +kM; H" M"v F?šM; ç`M?- `i / ç„+ i°B pÈB M; QìB F?€+X

L?QM; æ¶ .mv F?¬M; +| #B M T?€T5 >„M F?¬M; i? F?¬M; H"K M?Q p"v5 æ½ çQ æ¶ .mv +M; HQ H„M; H½Q iQÈM; [m•M i¢B i`QM; +?B M i` M? pšM M?Q +k F?¬M; +?QM? KbM? i?"i p'i pª ç´ HQÈM; HÈM iB M p®M i¢Q ` +?B bB m +QìM; [m•M ç°B

G¬M i`QÈ+ +?QM? KbM? iU KbM? çB iB M imv M- +MM; ?„M M|B +?mv MX >„M ç +?d +| /KM; T?QÆM; i?S+ M"vX h`U+ iB T çQ i?Q +?Q L?B T *?QM? pQÆM; 5 a m i, M; i? K €T HU+ +?Q _QbiQ+F- ûT p` H½Q iQÈM; [m•M #aQ i?O M"v +QB i`¼M; F

æ•v +kM; H" #'i ç„+ /o T?ªB H"K M?Q p"vX

æ¶ .mv t2K ` - +Æ ?°B i®i M?Q p"v- i`W T?B H" i`QìM; ?ÊT ç†+ #B i- M m F?¬M; `

L?QM; iB T i?2Q `i #'i ?¢M? H" /U çQ€M æ¶ .mv i`î i?"M? bU i?"i5

J'i +Æ ?°B FB - çQ+? t€+ H" #` i?B M T?¢iX

J'i H¬M FB - T?ªM; T?'i F?¬M; +| +€B +Æ ?°B M"Q iÈB M[X o" M F?Q- iU ?² +kM; ; h?€M; +?QM

G9+ M"v /U i?2Q KM +O _QH M/ ç [m®+ K" M|B- ç9M; H" KM i?mX

L?QM; i¢B T?QÆM; #„+ ç¢B HK+- T?ÁM; imv M E bT2`bFv MÆB M"v F?Q ?"m `û +?ûT iW H•m- i?€M; KQìB ?"M; M, K- T?Q M K`WM; `K #, M; T?QM; b) #„i ç¬m + M? [M; M, K [m€ H¢M? i?"K +?Q i?€M; KQìB b) #„i ç¬m +| imv i`ÆBX

L?QM; +kM; F?¬M; TªB p"v- M, K M v TªM; T?'i M; v +ª ¬M; i`ìB +kM; +m®B +M HQ¢B5

@ E€ [m€B5 L, K M v F?Q i`ìB ?bM? M?Q F?¬M; ; B®M; M, K i`QÈ+ ç½ bÈK H¢M? ` æSM; î i` M iQìM; i?"M?- GmQv Mi 2` M; ?B K i9+ ?Q" M i?"M? H¬M +m®B +MM; [/Q M? +O i?9 M?•M T?Q t X

hªB [m ç K i" T FQ+? çQìM; F?¬M; ç| - i?9 M?•M ç½ M?B m M; "v F?¬M; +| iB M + [m - [m•M ç°B i?9 M?•M tmM; [m M? tm'i ç°M; - +?ûK T?¢i ç¢B HQÈM; +•v +®B- bY K°i H¬M #` i" T FQ+? çQìM; F?¬M; T?€ ?Ov F?€ M?B mX

GB M iB T im bY M?B m M; "v- iU ?² +?B M +m°+ i`î M M; B^M; +QX

æ½ ç M i?€M; KQìB- i`QM; [m•M ç½ T?€i +?, M €Q 'K 'T M?QM; #•v; Bì- i` M iQìM; HQM? M?QM; pšM M?Q +k K†+ i` M; T?K+ KM i?m F?¬M; pb +€B ; b F?€+ - K" H" K +?9i #'i i?QìM; X

_ä `M; ç½ i?€M; KQìB `²B L; "v tQ i¢B T?QÆM; #„+ - ; B| `ûi T?QÆM; "„+ ç½ bÈK bÈK K†+ [m¬M €Q +?®M; `ûiX

L?QM; #•v ; Bì F?Q i`ìB i?"K +?Q F?¬M; H¢M? M?QM; M; QÊ+ H¢B KÆ ?² tm'i ?B M ç•v [mª i?U+ F?¬M; i? iBM M'B5

"¼M HQM? ç2K [m-M €Q KM ç¬M; T?€i tm®M; ç m MûK p"Q i`QM; /Q M? i`¢BX h?
#` ç!M KM ç¬M; - HQÆM; i?U+ [m-M €Q / [i` [ç m ç½ çO M?QM; F?Q i`ÌB T?ªM; T`
M"Q +?mv M H¢M?5

Jm°M- #m²M #U+5

S?B i?QÌM; Km°M- #m²M #U+5

h-M; K•v i` M #-m i`ÌB +M; H9+ +M; /"v- T?ŠM; T?'i Km®M €T çªQ M; QÌB M?bM

J•v M?B m M?Q p"v +?ŠM; H) Km®M imv i`ÆB\

L?QM; K" K'v M;"v ç m F?¬M; H¢M?- F?¬M; ;B®M; #° /¢M; i`QÈ+ F?B ç' imv iX
imv i ç m i`ªB [m M?B m M;"v ;B! HÈM

*| +?9i ;B! i?'B F?2 F?) Î i` M M; QÌB- `i i?QªB K€BX æ•m +| w H" b) `ûi H¢M?\

GmQv Mi 2` i`QM; HÁM; KÆ ?² +| +?9i #'i M M?QM; H" F?¬M; M; ?o` F?¬M; ç9M
iB TiK+ ;BK+ #BM? HQM? H"Ki®i ? i i?ªv +¬M; i€+ +?m~M #` +?B M ç'mX æ°B t•v
i?"M? #` ?Q ? Q- ç²M; i?ÌB ç¢B HQÈM; KkB i M ? Q i'M- pk F?Q +kM; çQÈ+ T?Q

*m®B +MM; - K°i #m'Bi®B b„+ i`ÌB M? M?"M; `®i +K+ M'B ;B!5

3kkX *?QÆM; 89N, h?B M S?¢i UçQ¢M kV

J°i i`"M ;B! HÈM M'B H M- b m ç! GmQv Mi 2` i`QM; HÁM; ç-m iB M H" i?Î T?"Q t
i®i 5 _ÆB FQM /Q M? i`¢B [m€B p"i KÈB i®i

L?QM; ç M; ?QÌM; ;B! i?'B- GmQv Mi 2` H"TiS+ +ªK ;B€+ çQÈ+ F?¬M; ç9M;5

h¢B b Q\ >QÈM; ;B! iU ?² F?¬M; TªB ;B! „+5

æSM; Î i`QM; ;B!- GmQv Mi 2` M?`M F?¬M; çQÈ+ M;~M; ç-m T?QÆM; ?QÈM; +! t
i?ÌB i`ÈM Km®M `Èi i`ÁM; K„i5

:tT [m,5

:B! M K5 hU M?B M H" ;B! M K\

"-m i`ÌB +?d +?®+ H€i ç½ ç-v K•v ç2M5 h?2Q b m K°i iB M; b'K- `²B K°i iB +?ÈT

h?2Q b m- b'K bûi -K -K ç€M? tm®M; ;B[+€+ ç€K K•vX

@ :tT [m, `²B +?Q iWM; i?'v KM ç¬M; pšM +| b'K bûiX

"BM? HQM? i` M iQÌM; i?"M? ç m ç m iÁ KÁ M;~M; ç-m M?bM H M #-m i`ÌBX

h-M; K•v iU ?² +M; H9+ +M; /"v ç†+- +M; M;"v +M; tm®M; i?'T

*m®B +MM; - K°i ç¢Q i?B K çB M ;B€M; tm®M; X _²B ç°i M?B M- KQ i`9i tm®M; M

JQ `ÆB +M; H9+ +M; /"v ç†+- `ÆB p"Q FªB ;B€T +O #BM? HQM? T?€i ` i? M
t M?bM H¢B- i`ÌB ç'i M?'i i?ÌB i`Î M M KÌªQX

JQ iQ `i M? M?- M?B m M; QÌB çQ i v H m +?9i K„iX L?QM; H" MQÈ+ KQ M?QM
`ÆB tm®M; - ?ÆB MQÈ+ i`"M M;"TX G"K +?Q M; QÌB i +Æ ?² ç m KM5

@ h`ÌB KQ \ hU M?B M i`ÌB KQ \

GmQv Mi 2` i`WM; K„i i?'T ;B¼M; i?b i?"Q iU M|B ? B +•m- ç°i M?B M b„+ K†i #B

E?¬M; i®i5

JQ iQ bm®i K°i ç KX *ª ç K- i` M çdM? ç-m iB M; b'K M®B iB T M? m- iB +?ÈT +
F?¬M; ? /WM; H¢B5

"BM? HQM? i` M iQ`iM; i?"M? iQ`M #° ç m #` QÈiX _'i M?B m #BM? HQM? b m F?
M?X .QÈB K M? H M? bo [m M- #BM? HQM? çQÈ+ iÈB Hm•M +?mv M- +| +Æ ?°
H M? HmB i`Î p i?€T H•m i`€M? KQ X

L?QM; K` K•v KQ iÈB i`M b€M; - pšM F?¬M; +| /'m ?B m /WM; H¢B5

J v H` H9+ +?¼M ç½ +?¼M +?¶ ç` i? + Q- i`QM; i?"M? +kM; F?¬M; +| ;B¼i MQÈ
iQ- +Æ ?? i`QM; i?"M? +kM; F?¬M; +| K°i +?¶ M`Q F?¬`€QX

L;`v i?S ? B KQ iU ?? Qi çB K°i +?9iX L?QM; +kM; M?Q +k`ÆB tm®M; F?¬M; M

L;`v i?S # KQ M?Ä iB TiK+X

L;`v i?S iQ pšM M?Q +k iB TiK+

h`M; KQ M`v- ç' tm®M; i`QM; b€m M;`vX

E?¬M; F?Q QÈi €i i`M M;"T ?ÆB MQÈ+ H`K +?Q #BM? HQM? "¢Q S?QM; [m•M çQ
F?¬M; i?Q+? SM;- +€B HQ¢B +ªK; B€+ M`v M; v +ªi?•M i? - [m-M €Q ç m QÈi çšK
i?QªB K€BX

*m®B +MM; o`Q #m´B b€M; M;`v i?S b€m- i?9 M?•M H-M M[i`M +¬M;5

h`lB ç'i F?B ç| pšM M?Ä KQ HB M iK+X L;?2 i?'v çQÈ+ iB M; i?9 M?•M iB M +¬M
Î i` M iQ`iM; i?"M? /`M i`"M çÈBX

JQ `ÆB p`Q K¼B M; QlB- p`Q F?ªB ;B€T- p`Q #BM? F?Q- ç€M? ` p¬ b® ?Q MQÈ
+?ªv tm¬B tm®M; iÈB- KÆ ?? tm®M; k K„i K¼B M; QlBX

L?QM; H9+ M`v- i?B i i`"M +O i?9 M?•M ç½ iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ çB ` F?ÄB /Q
H M- i?9 M?•M #BM? bo H`T iS+ ;BÆ + Q i`K +?„M- ç¢B ç°B i?9 M?•M- #„i ç-m ?Q

h?U+ ` - H9+ ç-m ?`Q #` H`T ç-v "ÎB pb i`M; ?Ä i?B m H9+ i`QÈ+ H`K ç¢B #°T
i`QM; M| #B M i?"M? i`Q #KB- F?B M +?Q ?`Q +| i? HÈB /KM; H-M i?S ? B5

L?QM; +kM; +| +?9i F?¬M; ´M

@ *mM; iB M i?O5 "®M KQÆB H,K ç°5 "„M5

Zm M b€i pB M T?€i ` ?B m H M?- K'v M;`M +mM; i?O i` M iQ`iM; i?"M? ` bS+ #„M
+| p K K v m p¬ HU+5

J°i pÁM; #„M- i M # v i` M i`lB +| p K K v m- i`i` `ÆB i` M Kti ç'i- i?"K +?Q ç¢B
T?QÆM; ?QÈM;55

E?¬M; +| #B M T?€T5

h`lB KQ +ªM;`v E?Q i`lB QÆM QÈi ç m H`i?B M ç`+? +O +mM; iB M55

o`Q M;`v KQ - MQÈ+ F?B M +€M? +mM; v m #Èi- K'i iQM? ç`M ??B- H`K ç¢B #°T
v m p¬ HU+5 *| i? M|B- i`lB KQ - H` F?„+ iBM? +O +mM; i?O5

h`lB KQ b) H`K +mM; iB M i?O K'i çB di?"M? mv HU+X

h?U+ ` - H9+ ç-m /•v +mM; K¢M? K)- H9+ M`v H„T p`Q- /M #BM? HQM? ` bS+ F?®
K K M?kMX J†+ /M- M?B m +mM; iB M i?O H`T iS+ i? v /•v +mM; F?¬`€Q- M?QM
F?¬M; M;WM; `ÆB F?B M +?Q /•v +mM; `i M? M? i`ÎM M QÈi

*mM; i M #„M HQ¢M t¢ b M; k # M- `i F?| ç®B pÈB i?B i i`"M iB M +¬M; +O i?9 M

@ "„M5 h'i +ª #„M555

GmQv Mi 2`T?šM M° ?®M; F mX

o`v H` K°i ç°B i?9 M?•M /QÈB KQ i M- / /`M; +?¢v iÈB i`QÈ+ ?`Q +•m- +Æ ?? F?
+?d i`QM; i?lB ;B M ,M +ÆK ç½ ç2K R çQ¢M ?`Q H`T #`M;X

J°i HQÊM; HÈM ç'i +€i çQÊ+ ç' p"Q ?"QX h?"K +?Q F?B T?€i ?B M +mM; i M +O M
KQ - K'i çQB #° T?"M mv HU+- #BM? bo i?9 M?•M H-M i?S k i?S j H M ?"Q- /Si F?
+| i M ç i?•M i`-M5

>ÆM i€K T?-M +mM; i M- tç i`bM? ç m i`Î M M M; „M ?ÆM `i M?B m- +| K°i Qi +A
M?QM; +kM; K K v m p- HU+- +, M #aM F?-M; +€+? M"Q ?bM? i?"M? b€i i?QÆM; H

:Bì T?9i M"v- +?d +| MÄ T?€Q i` M i?€T H•m H" KçM? K)- pšM M?Q +k` bS+ T?|M

LÄ T?€Q +?d /MM; /•v i?WM; ç T?|M; ` X h`ìB ç'i QÈi b) F?-M; ç®B pÈB /•v i?W
[m€ HÈMX L?QM; +kM; +| p'M ç H" HQçB +QìM; HU+ MÄ T?€Q M"v- i€+ /KM; H" i
b€i i?QÆM; /B M `°M; X J" i?9 M?•M t-M; H M H'T ?"Q- ç°B M; k`i i?Q i?Èi- K°i
;B i +? i K°i ? B ;½ i?9 M?•M K" i?-BX L?QM; MÄ T?€Q /M b Q +kM; b® HQÊM; -

J'v +?K+ MÄ T?€Q F?-M; M;WM; T?|M; ` M?QM; ?"Q pšM `i M? M? pšM H" #`i?

h" M +?B M ç-m iB M- i?9 M?•M /QÈB KQ i M b„+ #ûM +O M?•M HQçB K" X i®M
?"Q5

L?QM; H9+ M"v ç•v- +?9M; +?`m F?-M; iÈB i`, K i?QÆM; pQM; 5 *?d i`QM; K°i #
iQìM; i?"M? +Æ #aM ç½ #` ç'i ç€ H'T #^M; X

J" ç®B pÈB ?B M i`çM; M"v L?•M HQçB F?-M; ? +| #B M T?€T5

3kjX *?QÆM; 89N, h?B M S?ç i UçQçM jV

GQçB F?Q i`ìB M"v- M; v +a /MM; i?m®+ M' +-M; FQ+? +kM; F?-M; /MM; çQÊ+5
M?B i F?Q +-m T?Q b m +kM; `i F?| H M i`ìB ç®B ç`+? içQ i?"M? +-M; FQ+? ?[r

h?m" M HÊB H'T ?"Q tQM; i?U+ ` - H9+ ç-m H'T ?"Q ç½ iQìM; T?aB +?`m ?v bBM
h`QM; i" M /Q M? i?9 M?•M #çQ T?€i` iB M; ?Q M ?-5

h?2Q b m- i`®M; i" M M'B H M- iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ i?B i i" M +O i?9 M?•M +

@ s2 T?€ i?"M? iB M H MX

CmbiBM qQ`b?BT çSM; Î i`QÈ+ i" M M?bM ?"Q #` H'T- F?-M; F?ÄB +€K ÆM i?9 i?

S?Q b m- i?9 M?•M ` bS+ ?Á ?ûi- iWM; +?B +t2 T?€ i?"M? + Q K'v +?K+ i?QÈ+

æ| H" /Q K'v M; "v M v +-M; iQÊM; aB M?•M +? çB ` pk F?Q +-M; i?"M?X

s2 +-M; i?"M? + Q K'v +?K+ i?QÈ+X J¶B K°i t2 +?WM; #av i€K i?QÈ+ +?B m `°M
+?B m + Q- +?B + + Q M?i ççi; -M # KQÆB ç i?QÈ+5 h?"K +?Q bQ pÈB iQìM; i?
K°i +?9i5

s2 +-M; i?"M? H"K #^M; ;¶ T?aM; T?i M?Q R iÁ i?€T iB M H M- T?Q /QÈB +| #€M
i`, K i?9 M?•M +QìM; i`€M; ` bS+ /B +?mv M- i` M t2 #`v ç-v / i?9 @ ç•v i?U+ `
M; W M?•M HQçB /MM; i M HY +-M; FQ+? - /M b Q ç²; ¶ +kM; bÊ HY "5

hmv M?B M M?bM ç•v M; "v KQ iU ?² F?-M; +-M HQ H„M; HY i?B m5

@ >®M; 5

@ >®M; 55

@ >®M; 555

@ >®M; 5555

J°i iB M; i`-K i`¼M; p M; H M- K'v +?K+ ;B€ t2 +-M; i?"M? çQÊ+ +?"K `½B ç~v H
iÈB iQìM; i?"M? M?•M HQçB çB iÈB5

h` M iQìM; i?"M?- GmQv Mi 2` H" T iS+ ç½ M?"M ` HQçB i?€T /B /°M; HÈM M"v +|

" M i`QM; t2 +¬M; i?`M?- KÆ ?² i`mv M ç M iB M; ?¬ +O i?9 M?•M- +ÁM €M? H M
pk F?QX

@ h"Ti`mM; MÄ T?€T5 JK+ iB m H" i?€T; ¶5 "„M- K m5

GmQv Mi 2` ` bS+ ?¢ H M? tm®M;5

@ LÄ T?€Q5 "„M- K m5 G M? MÄ T?€Q i"Ti`mM; M?„K p"Q5 "„M i`QÊ+ i?€T; ¶ M"
.QÈB H M? +O ?„M- `i M? M?- M?•M HQ¢B ç m /MM; MÄ T?€Q #Ä [m i?B i i`M
HU+ çB M?„K p"Q i?€T; ¶ /B /°M; +Ð HÈM K"m ç2MX

J°i KkB i M i?ûT K¢M? K) T?|M; ` X LÄ T?€Q ç®B pÈB HQ¢B /B ç°M; +?"K +?¢T
i?€T; ¶- ç° +?QM? t€+ `i + Q5

J„i i?`v K°i HQ¢i #„M tQM;- k +?B +t2 +¬M; i?`M? ç½ i`9M; # #®M KkB i MX LÄ
HÈM- i?`M? +¬M; ç2K i?€T; ¶ #„M i?OM;5 L?QM; i?9 M?•M HQ¢B t2 +¬M; i?`M? M
J†+ /M #` #„M i?OM; M?B m +?¶- M?QM; F i +`m # M i`QM; M?QM; pšM M?Q +k T
F?¬M; +| bKT ç´5

@ hB TiK+5 hB TiK+ #„M +?Q i 5 *€+ M; QÆB #„M iB T5

J„i i?`v t2 +¬M; i?`M? i?"i HÈM- i?•M i`9M; p"BT?€i- M?QM; pšM M?Q +k F?¬M;
iQìM; i?`M? çB iÈBX GmQv Mi 2` ç°i M?B MidM? M; ° i?ûi H M,

@ "„M tm®M; ;B€ çÐ55 "„M ;B€ çÐ +O +?9M; M|5

LÄ T?€Q F?¬M; M; WM; T?€i ` iB M; -K -KX .•v i?WM; +?mv M ç°M;- KkB i M HÈM
*m®B +MM; R t2 +¬M; i?`M? b m F?B i`9M; K`v KkB i M HB M pÐ M€i ;B€ çÐX s2
-K bKT ç´ tm®M;5

h?`v iÁ i?€T ç´ tm®M;- i?9 M?•M #BM? bo # M i`QM; F m H i?ªK i?B i- ?ÆM T?•M
i` M +?B M i`QìM; #` ?Ov +¬M; i?`M? M?QM; +?d +| K°i +?B + æ¢B #° T?"M t2 +
+¬M; iÈB iQìM; i?`M?5

@ 5 GMB K°i i`QÊM;- M?`i ç`M? T?ªB HmB p T?Q b m- +?m`M #` K°i p"BK€v
/M i?¬ bÆ M?QM; ç ç®B T?| i?€T; ¶ /B ç°M;- bQ pÈB MÄ T?€Q i®i ?ÆM M?B mX

GmQv Mi 2` ?mM; ?„M; H m +?9i MQÊ+ KQ i` M K†i- ` bS+ `9i i`QìM; FB K- M?av
+?¶ K°i t2 +¬M; i?`M? p¼i [m 5

ok F?Q +¬M; i?`M? +Ð HÈM M"v M; mv M #ªM F?¬M; i? ç M ; -M iQìM; i?`M?- #ÎB
M; ,M i`Î

L?QM; H" #ÎB pb KQ - +mM; iB M +O M?•M HQ¢B F?¬M; +€+? M"Q T?€i ?mv i€+
ç½ ç2K ?"Q H'T H¢B K°i çQ¢M- HQ¢B pk F?Q +¬M; i?`M? M"v / /`M; çQÊ+ ç~v iÈ
+?Q M?•M HQ¢B `i #` ç°M;5

@ P M?55

s2 +¬M; i?`M? +O i?9 M?•M ç M çQÊ+ iQìM; i?`M? b m ç| K°i K†i iQìM; ; ¶ -K -K
+ÁM F?®B +¬m b„i HÈM- i`¼M; HQÊM; çO ç ;B[p[M; # M #| iQìM;5

"S+ iQìM; ; ¶ M?`i i?ÌB #B M i?`M? K°i +€B +¬m5

h?2Q b m- +?B M bo i?9 M?•M ~M # M i`QM; ?®M; K°i iB M; p¼i ` 5 >QÈM; iÈB #B
M?"Q iÈB5

> B # M; QÌB `i M? M? /SM; iKK H¢B +MM; M? m- ç²M; i?ÌB ç®B F?€M; K°i +?B M
i? F?¬M; bÊ +? i ç•K ç-m M?"Q p"Q `WM; FB K +O M?•M HQ¢BX .MM; i?•M i? F?
i? i`¼M; +| bS+ T?ÁM; M; U HÈM K" T€ M€i K°i +?¶5 *?B M bo i?9 M?•M T?Q b
i?O i?`M? M?•M HQ¢B ?¶M +?B M +MM; K°i +?¶5

æ Q FB K p +?¢K- iB M; +?ûK ;B i i?ªK i?B i- ?mv i M?K+ # v M; M;5

J°i i M i?9 M?•M , p"Q F?Q HU+ +QÌM; ?½M- K°i ç Q ç2K R ;½ #BM? HQM? M?•M H
;B€T- pĐ ç-m +? i i?ªKX L?QM; i M i?9 M?•M M"v +?Q tQ v M;QÌB H¢B- ç½ M?"M
p"Q +´ ?¼M;5

GmQv Mi 2` ?mM; ?,M; `9i FB K p - i`Î i v K°i +€B- FB K T?QM; K M; i?2Q €M? b€
M?•M # M +¢M? +?ûK iW çdM? ç-m tm®M;X EB K T?QM; i? HU+ K¢M? K)- +Æ ?² ç
? B MY - b m ç| ?„M K°i +QÊ+ ?mM; ?,M; ç2K i?B i? p,M; ` - `²B ?Á ?ûi M?^K i?9

@ S?€+?5 S?€+?5

GmQv Mi 2` F?¬M; ?´ H" K½M? iQÈM; i`QM; [m•M- /QÈB i v ?„M- K°i t2 +¬M; i?"M
i`QM; i`QM; ``i M? M? ç½ #` iB m /B i5

L?QM; H9+ M"v- +¬M; M;"v +¬M; M?B m t2 +¬M; i?"M? ç½ ç M çQÊ+ iQÌM; i?"M?5
+| i? K R ç°B i?9 M?•M H M i?"M?5

J" ç²M; i?ÌB- i?9 M?•M T?Q /QÈB +kM; /UM; H M K°i HQ¢i i? M; + Q5

@ æ°B /U #`5555

GmQv Mi 2` M„K H'v K°i i'K +?„M- FB M +QÌM; +?„M i`QÊ+ K†i K°i i M i?9 M?•M ç
tm®M;- HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B H"K +?Q ?„M HmB ` T?Q b m p"B #QÊ+X >„M +Q
p"Q H²M; M;U+ ç®B T?QÆM; ç²M; i?ÌB i`QÌM; FB K i`QM; i v ?mM; ?½M ç•K p"Q i
>„M [m v ç-m H¢B [m v- ;"Q H M pÈB T?Q b m,

@ *?Q ç°B /U #` H M55 J m555

h` M iQÌM; i?"M? F?„T MÆB H" +?ûK ;B i5 J¶B i' + ç` T?QÆM;- K¶B çQ¢M iQÌM;
+MM; i?9 M?•M +?B M bo /•v /Q #€K +?†i M? m- ç²M; i?ÌB ` bS+ i` M? çQ¢i iWM

3k9X *?QÆM; 89N, h?B M S?¢i UçQ¢M 9V

J°i ç°B #BM? HQM? /U #` M?•M HQ¢B p¼i H M- M? M? +?|M; ;B M?"T p"Q ?¶M +
M?•M HQ¢B i,M; i? K bS+ +?®M; +U- K" i?9 M?•M M?Ì t2 +¬M; i?"M?- +°M; pÈB i?
+¬M; H9+ +¬M; M?B m5

h" M i? T?ÁM; M;U+O [m•M i?O i?"M? ç½ #„i ç-m i`Î M M?¶M HQ¢M- #BM? HQM
H2Q- ?mM; €+ +?ûK ;B iX "¼M ?¼ ç½ F?¬M; +| +Æ ?°B i?QM; /QM; /MM; ç€ iªM;
M?•M ç M; i` Q H M- +?d +| i? çQÆM; ç-m pÈB ç`+? M?•M i`QÊ+ K†i- ç Q FB K +
_`i M? M?- i` M iQÌM; i?"M? #B M i?"M? K°i +®B t v i?`i `i HÈM5

@ .Q M? #° #BM? b® 9 çB iQÌM; i?"M? # M i`€B5 GmQv Mi 2` +¬M i`Ê ;B9T5 .Q
/Q M? ;B +® +Y i?"M?5 *?9M; ``i M? M? b) +¬M; FQ+? +Y i?"M?5

_QbiQ+F iQÈM; [m•M ç½ iU KbM? çB iÈBX h`QM; i?"M?- iQ" M #° ç°B /U #` HB M i
v m- F?„T MÆB ç m H" +?ûK ;B i- iQÈM; [m•M iWM; #QÊ+- iWM; #QÊ+ K M; [m•M
M;mv ?B K i` M iQÌM; i?"M?X

J†+ /M i` M? çQ¢i i` M iQÌM; i?"M? i?ªK i?B i- M?QM; _QbiQ+F b„+ K†i pšM M?Q
H½Q iQÈM; [m•M pšM #ªQ i`b i`M ç`M? @ K°i M;mv ?B K i?"i bU +ÁM ç M; ç M5

h` M +?B M i`QÌM;- K°i +€B i?B i;B€T i?B i i`M- #QÊ+ +?•M i`-K i`¼M; K" +?dM
+Y i?"M? ?QÈM; iÈB5

*Y i?"M? t T ç†i i?2Q FB m /QÈB iQ ç-m #û- +?B m `°M; F?¬M; HÈM M?QM; /"B
i?QÌM;- Î MÆB +?"i ? T M?Q p"v- /QÈB KQ i M +O M?•M HQ¢B- ç®B pÈB i?9 M?•

L?QM; H" ?¬K M v- +mM; iB M ç½ F?¬M; +€+? M"Q i¢Q i?"M? +€B ;b b€i i?QÆM;X

h?B i i`M # Q i`MK i'K +?„M i?ûT- i?"M" M HÈB iB M iÈB +Y i?"M?5 _`i M? M?- i
i?9 M?•M Î /QÈB- çQ ` pk F?Q b„+ #ûM +O +?9M;5

J°it2 T?€i?"M? / [iÊM ?B M` i` M Kti ç'iX > B # M +| ? B ;B€ ;¶ - /MM; K| + b„i +
+•v ;¶ /`B M?¼M- R ç-m #¼+ i?B i ;B€TX h?9 M?•M` bS+ /MM; /•v i?WM; çB m F
+MM; [m€M iQM?- +•v ;¶ #¼+ b„i çm H M b m ç| ç€M? K¢M? p`Q +Y i?"M?5

@ •K5

@ •K5

@ •K5

J¶B iB M; ;B®M; M?Q +?Mv ç€M? K¢M? p`Q HÁM; #BM? HQM?5

J†+ /M +Y i?"M? +?d /MM; ;¶ #ªM /`v ? B i?QÊ+ - +m®B +MM; +ÁM çQÊ+ #¼+ i?ûT
K)- +Y i?"M? T?€i` H`K +?Q •K i? M? +?'M ç°M; X h`Q #KB +MM; pKM ;¶ imM; #

@ *-M; FQ+?555

hQÈM; HoM? T?K i`€+? i?O ?° +Y i?"M? H"TiS+ ?¢ H M?5

"BM? HQM? ç [m®+ çQ i v H M- H"TiS+ ç2K +?'i /šM +?€v ç½ +?m~M #` i®i- i?-M
ç' tm®M; /QÈB5

h?2Q b m- iWM; +•v çm®+ i`U+ iB T MûK p`Q çdM? ç-m i?9 M?•MX G"TiS+ €M? H

h?9 M?•M #` +?€v F m i?ªK i?B i` bS+ ;B½v /K - M?QM; i?9 M?•M T?Q b m H"Ti
ç²M; #¢M- ` bS+ ç~v +•v ;¶X

@ æQªM MÄ5 h`QìM; K•m555

*Y i?"M? ç½ +| t T çtiX *?m~M #` b¢M p`B H¶ ?'M; - #BM? HQM? i?O ?° +| i? /m
?QÈM; +Y i?"M? #„M` - K†+ /M H` M; `v KQ - ç¢B #° T?"M çQªM MÄ K'i çB mv H
HQ¢B pšM M?Q +k HB m +? i +?®M; +U5

æQªM MÄ F?-M; çQÊ+ i?b /MM; i`QìM; K•m5 h`QìM; K•m ?mM; ?,M; ç•K` M; Q`
i?•M i? i?9 M?•MX

h?9 M?•M K M; i?2Q iB M; F m i?ªK i?B iX J°i ç°B +?B M bo i?9 M?•M- #` i„+ H¢B
+ÁM +| ç¢B ç°B i?9 M?•M iB TiK+ çB T?Q i`QÊ+ M?•M HQ¢B K v K„M H`- i?2Q
i?QÊ+ +?B m`°M; F?B M +?Q i?9 M?•M F?-M; +€+? M`Q K°i H-M ç-m i"Ti`mM;
FQ+? +Y i?"M? çQÊ+ - +?d +| i? iWM; +?9i K°i +?ûK ;B i î /QÈB +Y i?"M? 5

@ æB m ç°M; MÄ T?€Q5

hQÈM; HoM? i?O +Y i?"M? T?€i` K M? H M?5

@ >QÈM; MÄ T?€Q i` MiQìM; i?"M? M?„K p`Q +€B FB - #„M555

h`M; +?ûK ;B i pšM iB M ?"M? iÈB ç K- i?9 M?•M i'M; +°M; MûK p`Q ?ÆM ? B KQ
+¬M; X h` MiQìM; i?"M? p`B H-M tm'i ?B M M; mv +Æ- M?QM; iQÈM; bo "¢Q S?Q
+€+ p`i`Q i?'i i?O i` M HB m +? i çQ¢i p 5 h?2Q +?B M #€Q ç K ç| - ç½ +| b€m /Q
M Uæ +? çti R /Q M? # M; "M M; QìBVX h` MiQìM; i?"M? K€m +?ªv i?"M? b¬M;
i`M T?€- K€m i?`i HQ¢M t¢X LQÊ+ KQ ç' tm®M; - i` MiQìM; i?"M?- Kti ç'i +MM;

J¼B M; QìB pšM +ÁM +ªK ;B€+ H-v H°B bÊ ?½B5 E?„T MÆB ç m H` i`M +?B +Ki i
F M; ½ tm®M; - H¢B +| K°i ç°B iB M H MX h` M #ì iQìM; i?"M? iWM; K°i H-M K'i i
bY /KM; F„ M, M; +m²M; ?| +O + Q çšM; +?B M bo i?9 M?•M- K°i M?€i ç2K [m•M
ç€M? HmB- ç2K H€+ì ?Q #KB ; B i` MiQìM; i?"M? +?ûK M; ½5 L?QM; +kM; `i M?
K M; i?2Q K'v i`mM; ;B B F} bo TªM +¬M; +QÈT p - çQ¢i H¢B i?"M? ç-m5 G¢B ç2
GmQv Mi 2` #` i?QÆM; - i` M p B ç½ i`9M; K°i ç Q- ç•v K°i ç Q T?B i?QìM; K¢M?X
çšM; +?B M bo i?9 M?•M HQm H¢B +?Q ?„M- ç2K ;B€T p B +?†i çSiX L m M?Q F
HoM? ç [m®+ ç m H` ç†+ +? - bÊ `^M; GmQv Mi 2` ç½ #Ä K¢M; X J†+ /M p`v- /Q +?
iQÈM; M`v +Æ ?² çSM; i?šM; F?-M; M`BX L?QM; H` ?„M pšM M?Q +k ;„i ; Q çSM;
+ì ?Q #KB ; BX

>„M çSM; ç|- FB M +QìM; F?¬M; M;½X a„+ i`ìB ç´B i®B- M?•M HQçB ç½ +?B K Hç
M?B M +kM; T?ªB i`ª; B€ HÈMX J°i /Q M? #° #BM? ?Q`M iQ`M #` /B i- ? B /Q M? #
M?Q +? i bç+?5 J` i?9 M?•M K`i çB çB K iU i` M iQìM; i?`M?- pB M [m•M T?Q b
HÊB H M iQìM; i?`M? çQÊ+ M[- +m®B +MM; HU +?¼M HmB p T?Q b m5 *Y i?
KQ ç½ ç2K p i K€m i` M K†i ç`i`Y bç+? R H-M M[5

s2 T?€ i?`M? +Đ HÈM ç½ ?Q`M iQ`M #` MÄ T?€Q #„M pĐ- +?¶ i`M T?€ +kM; #` çQ
MQÊ+ KQ +kM; F?¬M; i? /`T i„i M; v çQÊ+X E?B iB M; iM p` ?B m H M? i?9 M?•M
iQÈM; [m•M CmbiBM qQ`b?BT +kM; pšM çSM; i`QÊ+ i`M ç` - b„+ K†i •K i`-KX >
i?B i i`M- +ÁM +| p`B i M i M; Qm +?B M bo +kM; +? i i` M i?`M?X "ÎB M; mv M M?
F?¬M; +€+? M`Q T?€B H M +?B M i`QìM; çQÊ+ Uh?9 M?•M Mm¬B /QĐM; +€B HQçB
çB K, T?B i?QìM; bÊ iB M; b`K- M; `v KQ - iB M; b`K -K -K- +U i?9 F?¬M; +?`m çB
H`K +?Q CmbiBM qQ`b?BT `i #`i ç„+ /oVX

æ•v ç€M? K°i i`M +| i? M|B p¬ +MM; i?ªK i?B iX L?•M HQçB i`M i?`i`i HÈM- K`i
>ÆM i€K M;`M +?B M bo i?9 M?•M +? i çB- #` i?QÆM; HçB +`M; F?¬M; iQM? M`i
i?B i; B€T i?B i i`M- +ÁM +| i? KB M +QĐM; #ªQ i`b ç-v çO F?¬M; iÈB M, K +€B
iQìM; i?`M?- [m•M i?O i?`M? ç M; F?`M i`QÆM; i?m /¼M +?B M i`QìM; X J¶B +€B
tm®M; T?Q /QÈB- p T?-M i?B i? i?9 M?•M- /Si F?Q€i ç~v tm®M; iQìM; i?`M?X .
M?QM; i` M iQìM; i?`M?- pšM M?Q +k T?ªM; T?`i # Q T?O K°i i-M; K`m çÄ i? i?ª

@ JQ M`v i?`i ç€M; +? i5

_QbiQ+F ?mM; ?,M; +„M `„M; td pªX " M i`QM; - KK+ bQ +MM; v bQ F?`M i`QÆM;
MÆB ç m H`iB M; F m i?ªK i?B iX _QbiQ+F H i?•M i? K i KÄB ç M /Q M? i?QÆM
#BM? HQM? i?®M; F?´- i•K iB M? i`-K tm®M; X

@ *?9M; i +-M K T?€T bQ i`Ê +?B MX

>„M i?Î /`B,

@ *?Q M; QìB çB ;†T K T?€T bQX "¼M ?¼M m iÈB iB M i mv M- p`v +-M +?¶ Î5 Gç

@ hQÈM; [m•M- i?-M i?€M? F} bo çQ`M H`F} #BM? i?O i?`M? +?mv M pB + +O
/MM; Î ç•v +?SX

J°i iQÈM; HoM? M?„+ M?Î,

@ *?9M; i +-M + Q +`T pª bo içQ i?`M? +?O HU+X

3k8X *?QÆM; 89N, h?B M S?ç i UçQçM 8V

_QbiQ+F +„M `„M; ,

@ Gk [m€B p`i M`v HU+ +?B M ç`m [m€ KçM? K)5

o` H½Q iQÈM; [m•M M`v ``i +, K iS+X >¬K M v- pb +Smp`B H-M M; mv ?B K- ?„M i?
içQ i?`M? KkB M?¼M- #ÎB pb +?d +| i?U+ HU+ i`mM; ;B B pª bo KÈB +| i? ç®B +
boX E i [mª- ?„M i`M K`i b€m ;½ i?®M; HoM? +`T #`+ + Q +MM; ? B ;½ T?| i?®M; H

L|B tQM; - _QbiQ+F M?bM #-m i`ìBX h?`i H`K +?Q M; QìB i +?€M ;?ûi- KQ +ÁM ç

@ æ€M; +? i H½Q h?B M KQ H9+ M`Q +| i? /WM; 5

h`ìB KQ æ¶ .mv çSM; Î i`QÊ+ +Y b´- b„+ K†i `i m €KX S?QÆM; #„+ ç [m®+- çQ
#`KQ # Q i`MK5 JQ +ÁM H M iÈB kyy /†K T?Q M K5 hçB H`+? bY ç [m®+ `i Q
+ÁM +| KQ HÈM # Q i`MK +Æ ?² +?Q iWM; +|

@ h?B M T?ç i\

æŋ .mv i`QM; HÁM; +QİB F?`X L?QM; K`- M?•M HQΦB i` M çΦB HK+ i`i M?B M H` /
æŋ .mv `i`ä`M; - HQΦB KQ M`v K M; iÈB `i M?B m T?B M T?S+ +?Q +?B M imv
çti T?ÁM; imv M E bT2`bFv ç½ H`K `i M?B m F?m pU+ +| i? HÈB /KM; ?Ä +¬M
?`M; M, K KQ H` `i M; „M5 \*?d +| i?€M; iQ- i?€M; M, K ?`M; M, K- M; šm M?B M KÈ
M?Ä K` i?¬B5 æ T?¬M T?QÆM; #, + ç m H` `ûi HΦM? K` F?¬`€Q5

æŋ .mv +kM; #B i K°i F?B i`İB KQ - K°i i`QM; +€+ pk F?Q b„ + #ûM +O M?•M HQΦ
çΦB #° T?“M mv HU+5 >ÆM M[+| `i M?B m ç` i? ç +?m`M #` ?Ä +¬M; +kM; b) I
F?Q +¬m- î HQΦB F?Q i`İB €+ HB i M`v F?¬M; i? M`Q i€+ +?B M

L?QM; K` [m M; KBM? M[ i?¬M p`i?¬M i?O ?° M?•M HQΦB b Q F?¬M; ` K†i\ hW
ç M #•v ;Bİ- p¬ Hm`M H` #` i`M +¬M; ? v i€+ +?B M- ç m H` M?•M HQΦB iU KbM? ?

h?“K +?Q `i M?B m +?mv M ç m H` æŋ .mv ?Q`M i?“M?5 L?Q p`v [m M; KBM? M[i
+?B\ L; ²B î K°i # M #`M; [m M b Q\ J†+ F M†B M?Q i? M`Q- ç•v +?QM? H` óç` #
T?€ ?Ov GQM; i°+ - +?B K +S h?¬M bÆM- ;B i iÈB i? ;BÈB M?•M HQΦB- +?ŠM; H
T?ªM SM; b Q\ JQİB M; `v- +?B M #€Q çQ iÈB i v æŋ .mv5 S?QÆM; #, + HB M i K
iB T5

h?9 M?•M iB M +¬M; - [m•M ç°B iB M imv M i? +?®M; +UX a€m M; `v i?İB ;B M ç
H¬M iB M +¬M; 5 "çQ S?QM; [m•M çQ`M i`M; +°M; i`M K`i ?ÆM # pçM b€m M; `M #
çç i iÈB ?ÆM +?QM M; `M @ +QM b® M`v i?“K +?Q F?¬M; +| i?®M; F p i i?QÆM; M
ç m H` i`¼M; i?QÆM; b m F?B K`i çB bS+ +?B M ç`m5

@ h TªB çB p`B M; `vX

*m®B +MM; - içB K°i ç K- æŋ .mv ibK iÈB : #`B- ;B Q +?Q ?„M R +?9i +?mv M +O
F ?Qç+? ?m`M Hmv MX a m ç†- ;B[ç K +¬M; iQÈ+ ?Q hmHBT çΦB M?•M H†M; H)
F?¬M; B #B i ?„M çB MÆB M`QX æŋ .mv # v HQÈM i` M F?¬M; - ç` T?QÆM; +O

óawM; +O €+ K - +| i? +?Q M; QÆB bY /KM; K T?€TX J` ?Q†+ +?B M?½M- +| i?
ç`+? +O ç`M #`- T?K M[ çQÆM; M?B M ç•v H` K°i iB m H p`i H`K i` Q ç`BX L; QÆ
i M†B- K°i #° T?“M; B Q /`+? +O +?9M; i X \*?İM; QÆB ?Q`M i?“M? i? K K°i #° T
M; QÆB +| ?SM; i?9- +| i? HçB iÈB ibK i X h b) +?Q +`M; M?B m ç² p`iXô

J`v M, K i`QÈ+ içB #B M F?ÆB- i`QM; +€B [m€B çªQ FB - M?ªv ` R F iU tQM; H` M
/`+? ç† F?¬M; B #B iX h?“K +?Q +?QM? æŋ .mv H9+ `İB çB F?ÄB çªQ ç m ç½ bÈ
M[X amv M; ?o F?€ #m²M +QİB- pmB p ;B Q /`+?- `®i +m°+ - iÈB +MM; æŋ .mv /M
+MM; M; QİB ?¬m +O €+ K ç`B H`v iÈB bWM; +O €+ K +MM; K` ?Q†+ +?B M?½M

*€B #Q K`i M`v pšM ;B`m i?“i b•m i`QM; HÁM; æŋ .mv- #İB pb ?„M iWM; ç2K +€B ;
+QİB5 h?“i bU- `i #m²M +QİB- +U+ F€ ç€M; +QİB5 *€B çB m FB M FB i?“i bU
M m M?Q ç2K i?İB ;B M ?bM? /mM; i?“M? +QM b¬M; /`B- M?Q p`v +?9M; i içK i
çQçM H9+ `v- i?B m MB M pÈB p K†i MQM MÈi- ç®B K†i H½Q ;B` iU tQM; H` M;
tQM; M°B /mM; +€B ;B Q /`+? FB iWM; ?€ ?®++ K²K- i?“i H•m F?¬M; M†B ` çQÈ+

@ L m M; QÆB ?Q`M i?“M? +€B ;B Q /`+? M`v- b m ç† M; QÆB +| i? HçB iÈB ibK i
M?B m ç²X

@ L?QM; M; QÆB M?Q i? M`Q +| i? + K çQ M ç² M; QÆB +`T- ç† H` i?S i +¬M\
G9+ `v æŋ .mv iWM; +| +?9i F?BM? i?QİM; H½Q ;B M`vX

@ - iB m iY- M; QÆB M M ?B m `äX `i M?B m +?mv M tQ i`mv M F€ KB m iª K°i
K ?`T /šM M; QÆB #B i H` içB b Q F?¬M; \ "İB pb ç½ `i H•m- i?¬M H` p¬ /K+ p¬ +
M?m +¬m K¼B M; QİB M?QM; K [m, i?b F?€+5 *?d +¬M M; QÆB Mŋ HU+ +MM; i`ª ç
i +¬ç°+ M M`i i? K +| F?€+?¬M; QÆB b) M?“M çQÈ+ çB m FB M i®i- iBM iQİM; M

h?¬M F?¬M; +`T +?Q M?•M HQΦB ç` - K [m, +| i? 5

@ h?“M? i?“i K` M†B i `i ;?ûi HQΦB iYm [m, ,M M†B M?Q M; QÆBX

G9+ 'v- æŋ .mv [m v ç-m M|B pÈB ç@B pÈB M; Q|B ?-m +O €+ K - + "M`Đ M|B K°i
 @ - M; QÆB b) i?Q+? i - +kM; b) i?Q+? +MM; i ; B Q /`+? i?"K +?Q i #B i M; QÆB
 ç`M? +?O w pW ` F?ÄB çªQ b) ?Ov QÊ+- b) F?-M; +?çv iÈB +MM; i i?U+ ?B M ;
 ç`M? K†+ /M M; QÆB #•v ; B| M; ?o M?Q p"v M?QM; M; QÆB +kM; b) HçB ç M MÆB ç
 G9+ 'v- F?m-M K†i ç-v M T M?, M+d H½Q *?`Bb KdK +Q|B pÈB æŋ .mvX
 @ •M- M; QÆB M?Q i? M"Q #B i\
 @ "ÎB pb i #B iX
 G½Q *?`Bb i`ª H|B KÆ ?²X
 @ > i i?ªv ç½ bÈK ç`M?5 L; "M M, K i`QÊ+ ç M MÆB ç•v H" ` ; Q`MX *ÁM +| #•v ; B|
 M?B M`i ç€M; iB + ` ; Q`M T?çK b B H-K- ? „M HŋB ? M F?-M; +| [m v HçB ibK i
 M?B M i iBM iQÎM; - M; QÆB b) F?-M; TªB T?çK HQçB b B H-K M"vX
 G9+ 'v æŋ .mv M; ?2 `i K| K`i,
 @ ` ; QM #°B QÊ+X h +?ª H) b) F?-M; TªB b Q\ L; QÆB M „K +? „+ M?Q p"v\
 @ h M „K +? „+X
 æ€T €M H" ; b\ *?Q ç M b m æŋ .mv t€+ M?"M i?•M T?"M +O KbM? KÈB ?B m- `ä
 M|B, ` ; Q`M T?çK b B H-KX *?QM? KbM? b) F?-M; TªB i€B T?çK5 ` ; Q`M #°
 +?QM? KbM? b) F?-M; #°B QÊ+X "ÎB pb- ` ; Q`M H" +?QM? KbM?- +?QM? KbM?
 K°i F i?-M; KBM? b) F?-M; TªB T?çK ? B H-M5 L?Q p"v + "M; ?B M M?B M H" H½
 H" ` ; QM5 > „M bÈK #B i5 L?QM; æŋ .mv içB b Q pšM F?-M; +| çB ibK \*?`Bb\ "ÎB
 Km®M M; ?o iÈB ` ; QM5 E?-M; Km®M M; ?o iÈB +€B ; b bS KçM; +?| K€ +MM; b®
 ; B| ç m ç M; i`®M i`€M? +MM; +® ; „M; i?Q€i F?ÄB55 "•v ; B| - GQM; i°+ /B i pQM;
 *?`Bb- #ÎB pb ? „M ?B m- +ªK ; B€+ çQÊ+- +€B i? ; BÈB M"v i?m°+ p M[i?-MX L[
 M" M; 5 h°B /•M ; B i bç+? M?•M HQçB- i? ; BÈB M"v +kM; F?-M; +-M M" M; M[5
 æŋ .mv pšM M?Q +k #ªQ i`b i`-K K†+X > „M i?"K +?Q +?O ç°M; ; B Q ` #BM? [mv
 T?Q b mX h? Q Hmv M pä F,- ; BªM; /çv bo [m M M?"M M?½ [m M; "vX "ÎB pb ? „M
 M[i?-M b) F?-M; / / "M; #Ä [m i°B /•M +?ûK ; B i p 5 L" M; H" i?-M- pB + M"v ?Š
 i`-M; +QB X hÈB +m®B +MM; M?i ç`M? M[i?-M TªB çSM; ` X L?QM; +?i iÈB +?B
 p"Q F?´ +?B M- æŋ .mv +ÁM ç M; i`-K K†+
 J` #•v ; B| - T?QÆM; # „+ iU M?B M KQ HB M iK+5 æŋ .mv M; ²B F?-M; v M5 *?ÆB
 ç`B F?Q ?"m +?ŠM; H) H" K°i bU FB M M; šm M?B M b Q\ E?Q ?"m ççB HK+ ´M ç`
 ç°i M?B M KQ `ÆB "Q "Q5 JM ç-M; tm'i ?B M HB M iK+ F?Q i`|B •K m ç•v imv
 T?€i bBM?5 L[i?-M- +€B KK çB K M"v ç M; çM +€B ; b p"v\
 @ h?-M F?-M; +?Q çQÊ+ M?•M HQçB +€B ; b- K [m, +| i? X
 æŋ .mv ?W K°i iB M; ,
 @ *?`Bb- M; QÆB H" H½Q +QB M; K+- M; QÆB i®i M?'i çWM; +| HW i 5
 J°i ççQ i?•MªM? içB F?-M; i`mM; M?Q b Q +?´B ?B M H M ?QÈM; #B M`°M; K`i
 [m v HçB p" B M, K i`QÊ+X h`QM; ?ÁM çªQ i?-M #Q- i?B m MB M FBM? M; ç+ çQ+?
 [m, /` M?bM F F?- ; -v M?Q tQÆM; i`QÊ+ K†i M|B,
 @ L; QÆB Km®M i +?Q M; QÆB +€B ; b\
 @ æB m FB M +?d +| K'v pB +, i?S M?'i- i v m +-m HBM? ?²M bBM? p"i i?m-M F?
 bBM? p"i M"v- i` M i? ; BÈB `i F?| ibK imv M?B M i #B i M; QÆB M?'i ç`M? ÎiQÆ
 h?S ? B i +-M K°i +€B ?mv +?QÆM; X æWM; ?ÄB i H" +€B ?mv +?QÆM; ; bX hW
 M"Q- M; QÆB b) #B i ç•v H" i?S i +-MX h?S j
 G½Q ; B M-v ç°i M?B M H° ` F?m-M K†i i" €+ iQÆB +Q|B,

@ L;QÆB H-M iÈB ç M ç•v T?ªB ?Q`M i?`M? K°i pB +X

@ *?mv M ;b\

@ L;QÆB T?ªB F?¬M; +ÁM i?•M tY M K- iB m iY5

E?¬M; i? M; ?B M; Ì- +?mv M +m®B +MM; +U+ F€ ?Q M; çQ`M; 5 L?QM; ? i H-M M +m®B +MM; - H½Q M`v p K†i +U+ F€ M; ?B K i9+5 h?"K +?Q i`M M;"T K°i HQçB ?

3keX *?QÆM; 88y, h?¬M E?Q @ *mM; h M æ` L;K+5 UçQçM RV

a|M; t M? +m²M +m°M

J†i #B M +kM; F?¬M; iQM? H`v Mª- K M? K¬M; p¬ #Ì #B M `°M; X S?ªB i bK K°i i H` +?mv M / /`M; - K` i?•M i? æ¶ .mv /WM; HçB Í; B[ F?¬M; i`mM; - K„i M?bM tm ç M; bmv iQ +€B ;bX

.M b Q ç½ H` +?mv M i bM? #®M- M, K M, K i`QÈ+ `²B- +€B óhB m çªQô FB M?®i \*? +U ççB [m€B p"iX >ÆM M[ - p"i M?Q p"v +kM; F?¬M; T?ªB H` pšM /WM; HçB Í K°i `°M; M`v v M H†M; ~M M9TX *| H) b m #®M- M, K M, K ç½ bÈK #ÆB iÈB F?m pU+ F?

æ¶ .mv ? Q i®M b m®i K°i M; `v i?ÌB ;B M- ?, „M Í æ¬M; >ªB ?ªB pU+ # v [m # v HçB

h bK FB K +kM; F?¬M; çQÈ+ i?QªB K€B- ?„M ç½ T?ªB i`€M? +€+ pMM; #Ì #B M ç [pU+ +O ç [m®+ ?ªB [m•M "ÍB p b i?¬M #Q çªQ FB - +?„+ +?„M b) F?¬M; Í +?¶ M?

E?QªM; +€+? i bK FB K +`M; M; `v +`M; t - +?Q ç M F?B ç½ # v i` M #B M çQÈ+ ? B HQçB ?`M? ç°M; KÁ FBK ç€v #B M M`vX

:BÌ T?9i M`v æ¶ .mv +€+? p2M #B M T?Q æ¬M; \_QH M / ççB HK+ ç½ pQÈi [m ;¬M b€M; - K†i i`ÌB iW MÆB ;B Q M? m ;B[T?Q æ¬M; ççB ?ªB +MM; #-m i`ÌB +?"K `½ K†i i`ÌB iB m b€B +?B m tm®M; X æ2K K†i #B M +?B m `¼B +?mv M i?`M? K`m p`M

amv iQ tQM; - F?|2 KB M; æ¶ .mv F?) MÍ MK +QÌBX >„M HÆ HYM; Í i` M #-m i`ÌB .QÈB €M? K†i i`ÌB- æ¶ .mv iQ`M i?•M `i M? M? H|M; H€M? T?€i` K°i çQ`M iB b

hB b€M; €M? ` K`m p`M; +kM; F?¬M; #B i +| T?ªB H` /Q €M? K†i i`ÌB +?B m H M

a m ç| K„i M?bM tm®M; #B M `°M; - ?mwi K°i iB M; ;B| /`B5

hB M; ?mwi ;B| iW i`QM; KB M; ?„M T?€i` - M?`i i?ÌB içQ i?`M? K°i +¶ b|M; •K [/KM; K T?€T- i`mv M H v ç°M; ` t - HB M KB M F?¬M; /Si- i?2Q ;B| #B M #`i i`B

h`QM; iB M; ?mwi ;B| - ~M +?S M?Q H` i?9 M; •K- pW KÆ ?² K` /šM /„i K°i iB #ûM

h?•M i? æ¶ .mv i?2Q ;B| #B M i?"i M? M? T?B m ç°M; H M i` M K T?€TX hB b i`QÈM; M?bM [m M?Q i`QM; F?¬M; i`mM; ç²M; i?ÌB tm`i ?B M ? B K†i i`ÌB5 hB M i€+ /KM; +Q`M; ççB K T?€T K` T?€i i€M M; `M /†K5

h?•M i? Í i`QM; ;B| b) # v M? M? i?2Q- HQÈi [m iB M; ; -KX J†i #B M v M H†M; - ;B| ;ÈM H M +m²M +m°M b|M; #B M55

æ¶ .mv ;BÆ H M ? B i v- ? B #`M i v ç²M; i?ÌB ?mv M ?| ` i?`M? ? BHm²M; [m M €M? K„i H°` K°i iB #`i M; Ì- b m ç| ç°i M?B M ?QÈM; K†i #B M H Q tm®M; 5

@ P M?5

> B +¶ +Q`M; ççB FBK [m M; Q M? ç°M; Í i` M K†i #B M- M?`i i?ÌB #B M i?`M? +Æ #B M [m v +m²M; +`M; i? K K½M? HB iX h?B M ç` +kM; i`QM; M?€v K„i ?ÆB #` # +?mM; [m M? *m²M; S?QM; #¶M; M?B M M´B H M- i?2Q +m²M; T?QM; ;`Q i?ûi /¬M iÈB +?®+ H€i- i` M K†i #B M +ÁM ç M; [m v +m²M; +kM; ç½ içQ i?`M? K°i ççQ b|M

æŋ .mv çQ+? i?•M içQ` K°i HQçB ç°M; ioM? ;B®M; M?Q #B M ; -KX .QÈB +m²M;
+ Q b|M; HÈM`i M? M? ?QÈM; T?Q ç¬M; H M i`M` - ?mM; ?,M; iW ?QÈM; #B M
.QÈB +m²M; T?QM; - iB M; ?mwi; B| pšM +ÁM ç M; i?2Q F?¬M; F?Q H M` `i t X
b|M; #B M +m®M H M- #B M`°M; iU ?² #` ?Q`M iQ`M #` iS+ ;B`M K` ; -K i?ûi5

æŋ .mv b„+ K†i HçM? M?ç i- HŠM; H†M; /|M; i B H„M; M; ?2X

_®i +K+ - [m K°i ?²B H•m- F?|2 K„i ?„M pmB p M?2Q H M5

hçB ç` T?QÆM; `i t - i?2Q ?QÈM; b|M; i`B m- i`QM; +m²M; T?QM; ?ŋM HQçM- K
iB M; ; -K M? X h`QM; iB M; ; -K FB M?Q K M; i?2Q K°i iB #` +?¼+ ;B`M- #`i K½
F?Q+? iS+ ;B`M5

@ hbK çQÊ+ M; QÆB`²BX

æŋ .mv HçM? HMM; +QìB K°i iB M; - i?•M i? H`T iS+ i` M #-m i`ìB ?| i?`M? K°i ç
h?•M i?2Q ;B| ç°M; - +?d i`QM; +?®+ H€i- i?•M i? +O æŋ .mv M?Q çSM; i`QÊ+ M
H M5 >„M HQÊi b|M; K` ç M- ;B`T?9i M`v M m M?Q # M +çM? +| M; QìBX L?bM i?
ç`M? b) #` H`K +?Q bÊ ç M [m€ î i` M K†i ç`i K` #€B HçvX "îB pb ;B`T?9i M`v M?
i?¬M i?QçB >ªB h?¬M i`QM; i`mv M i?mv i5

_®i +K+ - T?Q i`QÊ+ tm'i ?B M K°i KªM? i`M M; "T bQÆM; KMX J` bQÆM; KM FB
K†+ +?Q æŋ .mv i`B m ?²B` K°i +ŋ +m²M; T?QM; - M?QM; F?¬M; +€+? M`Q i?`B i
FB 5

L; v +ª /QÈB +?•M H` #B M; -K- b|M; HÈM iWM; çÊi iWM; çÊi HQÊi [m - bQÆM; KM
+?Q b|M; #B M K½M? HB i- pW ç M +?ŋ bQÆM; KM FB - HçB HŠM; H†M; iªM çBX

æŋ .mv M? M?`M; +QìB K°i iB M; - i?m ?²B K T?€T- i?2Q b|M; #B M /¬M /¬M #bM
M? M?`M; # v p`Q i`QM; bQÆM; KMX

hB M; ;B|`Qi # M i B- i`QM; bQÆM; KM- æŋ .mv M?Q +,M #ªM F?¬M; HQ H„M; - iB
`ä +?Q ?„M T?QÆM; ?QÈM; X

_®i +K+ - ? B K„i iÄ b€M; X æŋ .mv tmv M [m +?ŋ bQÆM; KMX h?B M ç` ç°i M?B
/QÈB MQÊ+ #B M #bM? H†M; ;B®M; M?Q K†i ?² i` M ç`i HB M- F?¬M; +| b|M; - M?
J` MÆB t K°i ?ÁM çªQ H HQB çSM; ç|X L; v içB T?Q i`QÊ+ - i` M ?ÁM çªQ t M? r
+kM; H°` K°i +ŋ i?¬M #Q ?ÆB i?îX

@ >W- içB b Q F?¬M; H M iB M; M[\

æŋ .mv +QìB K°i iB M; - i?•M i? +?“K`½B iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M; K†i #B M X
i` M K†i #B M X .QÈB KkB +?•M H`T iS+ tm'i ?B M K°i çQ`M #ç+? b„+ [m M; K M; -
?„M ç½ iB T t9+ pÈB K†i #B M- +Æ ?² i`QM; M?€v K„i ç½ ç¼M; HçB- F i i?`M? K°i

æŋ .mv M? M?`M; `ÆB tm®M; - b m ç| +?“K`½B +`i #QÊ+ X JŋB K°i #QÊ+ ?„M çB
M; QM; F i i?`M? #,M; X \*S M?Q p`v iWM; #QÊ+ - iWM; #QÊ+ - i¬M; #,M; `i M? M? H
p`v iU M?B M +?„T i v çB HçB i` M K†i MQÊ+ - i?ªM M?B M ?QÈM; ?ÁM çªQ K` çB i

@ >W555 Zmª M?B M- pšM H` ?ÁM çªQ i`QÊ+

æŋ .mv i?`T ;B¼M; iU M|B- +kM; ç½ KÆ ?² +ªK i?`v K°i iB €T HU+5

>„M iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ çB p T?Q iB m çªQ- F?QªM; +€+? KŋB H9+ HçB ; -M
+ªK ;B€+ çQÊ+ F?¬M; F?Q #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; M?Q +kM; +| K°i HQçB €T H
KbM? K HU+ F?B M +?Q F?B ?„M i?B i`B M HQçB K T?€T ç|M; #,M; K†i #B M H

æ•v H` K°i T?çK pB +`K K T?€T hU ?² +| K°i HQçB HU+ HQÊM; KÆ ?² î i`QM; F?
+?Q K HU+ /MM; ç +ªK SM; K T?€T M; mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q i`î M M /`i ?QìM
M`v M?Q H` +MM; MÆB M`v F?¬M; F?Q M; QM; F i î +?mM; K°i +?ŋ- +`M; çB iÈB i`

@ *?`Bb- i æ¶ .mv \_QrHBM; i`Î H¢BX
 J°i iB M; i? M M? - b¶M; •K T?B m i€M ç M T?QÆM; t X
 h` M iB m çªQ pšM H` ?Q`M iQ`M v M ioM?X
 æ¶ .mv M?Qm M?Qm K`v- ?„M H„+ ç-m M¶B,
 @ h ç9M; ? M i`Î H¢BX *?ŠM; H) M; QÆB F?¬M; iB T F?€+? b Q\
 ošM F?¬M; +¶ i`ª H iBX
 æ¶ .mv i`QM; KB M; pW M¶B +?mv M- /QÈB +?•M i®+ ç° +`M; H9+ +`M; M? M?X
 M? M?- i`QM; F?¬M; F?Q +€B HQ¢B €T +? HU+ HQÊM; KÆ ?² H¢B ç M; F?€M; +
 _®i +K+- H9+ æ¶ .mv çSM; Î F?QªM; +€+? #ì #B M +O iB m çªQ +?d +¶ F?¬M; iÈB
 #` ç€M? pĐ5
 J°i iB M; ;-K ;W ?MM; ?"m iW i`QM; MQÈ+ #B M i`mv M iÈB5 a m ç¶ Î i-M; #,M; M
 M?Q +¶ +U ç¢B #¶M; K ?Q¢i ç°M; X
 "¶M; M?B M- F2M Fûi K'v iB M; M´- +?mM; [m M? K†i #B M i-M; #,M; ç°i M?B M i
 ç¢B #¶M; ç2M iW i`QM; #B M H Q` T?Q M; Q`B5
 EB +U ç¢B K` #¶M; K æ¶ .mv +?Q iWM; i?'v5 J°i KªM; iQ HÈM- ç M +ª #-m i`lB
 h`QÈ+K„i tm'i ?B M K°i +€B KB M; HÈM K M; KMB i M? M²M; ç"K i`"M M;"Ti`QM;
 ;"Q i?ûi- •K b¶M; +Æ ?² +¶ i? ç2K M; Q iB i T?€ M €i5

3kdX *?QÆM; 88y, h?-M E?Q @ *mM; h M æ` L;K+5 UçQ¢M kV

h?•M i? +O æ¶ .mv M? M? +?¶M; T?¶M; H M + QX a m ç¶ +?d M; ?2 i?'v T?Q /QÈ
 iB M;5

h?•M i? ?„M b m K°i M?`T i?Î ç½ # v H M çQÊ+ F?QªM; ? B i`,K i?QÈ+X L?QM; M
 KbM? pW çSM; X J°i +€B KB M; F?¬M; H² ç½ F?ûT H¢B- H`K i-M; #,M; HÈM i` M i

æ¶ .mv `®i +K+ i?'v `ä ``M; #° /€M; [m€B p"i FB +?QM? t€+ ` - H` i?'v `ä ``M; +€

æ¶ H` K°i +€B ç-m ?bM? i?QB ;B®M; M?Q K°i M; ¼M M9B F?'M; H²- T?-M HÈM ç½
 T?-M M?Ä HÄ H² Î i` M K†i #B MX " M; Q`B- / i?'i; B®M; M?Q iWM; KªM? iWM; M
 K`m ç2M- M?QM; K M; i?2Q K°i i-M; QÈi M? TX *¶ i? M?"M i?'v- i? iQ+? HÈM Qi
 +QM K„i T?•M Î ? B # M M?¬ H M i` M K†i #B M- M?Q ç M; ;BQÆM; K„i M?bM æ¶ .

G"TiS+- æ¶ .mv bBM? ` K°i HQ¢B +ªK ;B€+ M?Q #` F?¶ +?†iX

•M? K„i iQ FB M?Q i?B M Hm•M- i`QM; i`ÁM; K„i /B ç°M; ~M ?B M [m M; K M; /B
 +?¶ ;B®M; M?Q H¶ KkB- T?mM ` F?Q i? K`m i`„M; ;B®M; HQ¢B bQÆM; KM ç M;

@ >¬5 >¬5 >¬5

G¶ KkB K¶B K°i H-M ?¬ ?'T- M?Q H` +m²M; T?QM;5

@ æ¶ +?ŠM; T?ªB H` [m€B p"i FB b Q\
 æ¶ .mv b„+ K†i `i M; ?B K i9+- ?„M KÆ ?² +ªK i?'v #` €T #€+? #ÎB HU+ HQÊM; +Q

*ªK ;B€+ €T #S+ FB ;B®M; M?Q K°i M; ¼M M9B HÈM- H`K +?Q æ¶ .mv +ªK i?'v Kb

L?QM; H` #•v ;B i- æ¶ .mv `ä ``M; KbM? H` çSM; Î i` M + Q K„i M?bM tm®M; ç®B T
 H¢X

Zm€B p"i /MM; €M? K„i v m /` M?bM æ¶ .mvX > B €M? K„i M; QM; i`¼M; M?bM M? n
 ç`+? w K½M? HB i +O ç®B T?QÆM;5

_®i +K+- K°i M; QÌB K°i i?9 çQ K„i M?bM M? m i?“i H•mX *€B ç-m T?Q /QÈB +?“
KB M; +O M! H°` i` M K†i #B M- H¶ KkB T?mM M²M; ç”K #¢+? F?QX *€B KB M; I
M; ?2 M?Q b’KX

hB M; `®M; ?MM; ?”m FB K M; i?2Q iB i i’m Fb [m€BX æ¶ .mv +~M i?“M M; ?2- M
T?M F€ /`X h? M? •K +?“M ç°M; iW i`QM; KB M; - M?Q; “Q i?ûi i`QM; H¶ i B æ¶ .m
[m€B i?9 FB iU ?² ç M; M!B ; b pÈB KbM?X hW iB i i’m i? M? •K- H°` p ; B”M /
+ªM? +€QX

æ€M; iB + >„M M?QM; F?¬M; +€+? M”Q M; ?2 +?Q çQÊ+X

@ L; QÆB ç M; M!B +MM; i b Q\

æ¶ .mv +QÌB F?´ K°i iB M; X

J†+ /M ?„M ?¼+ T?€T i?m”i .`mB/ U; B Q iB T pÈB Km¬M i?9VX *! i? HB M H¢+ +
L?QM; H” ?B M M?B M- ?„M M?QM; F?¬M; +€+? M”Q ?B m iB M; M!B +O [m€B i?
.`mB/ iU M?B M T?€T i?m”i- +! i? H”K +?Q æ¶ .mv +! +MM; M, M; HU+ +•m i?¬M; +
M”v çQÊ+ ; ¼B H” óh?9 M; [; Bªô- M?QM; H” +kM; +?d +! ; BÈB ?¢M i`QM; bBM? p”i
i, M?Q #bM? i?QÌM; /½ i?9X >Q†+ H” K°i p”B K i?9 ?ÆB + Q ; B B K°i +?9iX

L?QM; - ç®B K†i + Q +’T bBM? p”i- .`mB/ T?€T i?m”i H” F?¬M; +! i€+ /KM; X

J„i i?’v FB [m€B i?9 T?€i` i? M? •K +”M; M; ”v +”M; /²M /”T- K M; i?2Q iB M; ; -K
?² ç`+? w +”M; M; ”v +”M; K½M? HB i- +! #° /€M; +! +?9i F?¬M; M?`M çQÊ+ M[X

æ¶ .mv Qi M?’i ?B m `ä K°i +?9i- ç®B T?QÆM; t2K` H” Km®M tm çm´B KbM? +9

@ *?’Bb +€B H½Q F?®M F?B T M”v5 L; QÆB ç +?Q i i`Î p ; †T M; QÆB5 L?QM; H

æ¶ .mv #’i ç„+ /o [m€i HÈM K°i iB M; X h”M HU+ ç +?Q i? M? •K +O KbM? i`mv M

*QM [m€B i?9 FB /QÈB iB M; [m€i +O æ¶ .mv- i`Î M M +”M; M; ”v +”M; M¬M M!M; -
HY v m /`X hB m çªQ #„i ç-m T?€i` K”m p”M; M?“M M?¢i- `²B K”m b„+ +”M; M; ”v

_®i +K+- [m€B i?9 +kM; ? i M?šM M¢BX L! M; QM; M!B +?mv M- çQ K„i M?bM æ¶
*€B ç-m +U ç¢B FB çQÊ+ çQ H M- +”M; H M +”M; + Q- +m®B +MM; i9+ i9+ + Q ?
Kûi- +Æ ?² +MM; æ¶ .mv çSM; M; M; ?”M; 5

óh?“i ; B®M; M?Q w +O M! H” çm´B i`ÌB çBXô æ¶ .mv +QÌB F?´X >„M M?bM +?“K
i?9 FB ,

@ L m M?Q i ç•v F?¬M; çB\

Zm€B i?9 F?¬M; +! M; ?2 ?B m HÌB +O æ¶ .mv- M! M; ?2 +kM; F?¬M; `ä- M?QM; H
i`ª HÌB æ¶ .mvX

*€B KB M; iQ HÈM KÎ` X æ¶ .mv +ªK i?’v i`QM; M?€v K„i- K°i Hm²M; ?Ä /B K + Q

@ P M?5

L; ¼M HY FB i? iÈB ?mM; K½M?- F K i?2Q +m²M; T?QM; X S?mM` ç M i`QÈ+ K†
.mv +?Êi H!2 H M- i`QM; M?€v K„i /ÌB` M; Q”B i`, K i?QÊ+5

J” T?Q b m æ¶ .mv- K°i M; ¼M HY Î #-m i`ÌB i”M M; ”T` M; Q”B- ; B®M; M?Q K°i

æ•v F?¬M; T?ªB H” M; ¼M HY #bM? i?QÌM; 5 *?d i?’v M; ¼M HY FB T?mM ç M T?
i`ÁM +O æ¶ .mv- #-m i`ÌB #` i?mB`KB5

h M` LmM; +?ªv #-m i`ÌB\

æ¶ .mv +ªFBM?- +€B M”v F?¬M; T?ªB +?mv M çM 5

:B®M; M?Q K°i i! ; B’v i`„M; #` M?ûi p”Q i` M HÁHY - #` M; ¼M HY K°i HB K b mX
` F?ÄB K°i H¶ i?OM; F?´M; H²5

J" b m H¶ i?OM;- K^aM; HÈM ?Q F?¬M; K"m ç2M tm'i ?B M î i`QÈ+ K„i æ¶ .mv5
 •? æ•v [m^a H" ;†T [m, `²B •@
 æ¶ .mv F?¬M; +| i?ÌB ;B M bmv M;?o M?B mX "ÎB pb [m€B p"i FB i? iQ+? F?´M; H
 p¬ ?¢M M;¼M HY [mûi iÈB ç•v5 æ¶ .mv ` bS+ i?B i`B M i?m'M /B ` M;Q"BX L;½
 T?Q b m +€B K¬M; æ¶ .mv- K°i çQÌM; H M i?2Q iÈB ç•vX
 _®i +K+- æ¶ .mv i`QÈi ` ?ÆM M;"M i?QÈ+- +ÁM t^aQ /B m pÁM; K°i çQÌM; pÁM; -
 çQÈ+- i?Q€i F?ÄB iQÌM; HY M;"T i`ÌB5
 L?bM H¢B FB i` M #-m i`ÌBX o®M H" #` •?+?€v b¢+?ô- b m F?B M;¼M HY i^aM ç
 K°i H-M M[bBM? ` 5 J•v i`„M;-i`ÌB t M?X L?Q H" iWM; çB K iWM; çB K i€B ?B M
 iWM; T?-M iWM; T?-M #²B H'T- +m®B +MM; F?¬B T?K+ i?"M? i`ÌB t M? K•v i`„M;
 æ¶ .mv ;B"i KbM?5
 E?¬M; ;B M5
 æ•v H" K°i F?¬M; ;B M5
 >„M `®i +K+ çQ€M çQÈ+ bU i?"i5
 _'i ?B M M?B MX JbM? K†+ /M H" K°i çQÌM; iW #B M `°M; K" ç M- tmv M [m bQÆ
 M"v- M?QM; H" i` M i?U+ i - +€B M"v iB m ç^aQ +kM; F?¬M; T?^aB H" Î +€B i? ;BÈB
 H" Î _QH M/ ç¢B HK+5 J" H" K°i F?¬M; ;B M çQÈ+ M;QÌB F?€+ b€M; i¢Q ` 5
 LÆB M"v ? i i?avX "-m i`ÌB FB - K•v i`„M;X LQÈ+ #B MX h'i +^a ? i i?avX *kM; H"
 i¢Q ` X :B®M; M?Q i` M æ¢B hmv i aÆM T?QM; 'M `2b +MM; F?¬M; ;B M T?QM; '
 J" HQM; i?9 T?mM ` ?Ä /B K \*kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B H" ç2K #-m i`ÌB ?Á i M- K" H" i`U
 M;Q"BF?¬M; ;B M M"v5
 :B®M; M?Q "¢+? >" a-m óS?€ ?¼ ô ;B®M; M? m5
 *?QM? H" T?€ ?¼ 5
 æ¶ .mv K² ?¬B H¢M? +?av ` 5
 S?€ ?¼ \ *?ŠM; H) +QM [m€B i?9 FB +| i?U+ HU+ M; M; pÈB "¢+? >" a-m\
 J†+ /M bmv çQ€M `i ?Q M; çQÌM; M?QM; H" `i M? M?- æ¶ .mv +kM; +^aK ;B€+ çQ
 +kM; F?¬M; b B55
 J„i i?'v æ¶ .mv F?¬M; +| #` ç¢B ?Ä +„M Mm®iX Zm€B i?9 iU ?² HY ;B" M +M; T?
 K°i iB M;X a|M; •K +Æ ?² K„i i?QÌM; +| i? i?'v çQÈ+- iS i€M M?Q +m°M b|M;5
 a m ç| æ¶ .mv `ä `M; +^aK ;B€+ çQÈ+ i`QM; F?¬M; F?Q- HU+ HQÈM; ç MûM KbM?
 æ MûM K HU+ +O i \
 æ¶ .mv KÆ ?² +^aK i?'v F?¬M; ç9M;5
 æ•v F?¬M; T?^aB H" +€B ;b +'K K T?€T T?€T i?m"i J" H"X GoM? pU+\\5
 æ-m [m€B i?9 M?¬H M + Q K°i +?9i5
 a m ç| i`QM; €M? K„i M?Q H° ` p çM +ÊiX hU ?² H" +QÌB M?¢Q M?•M HQ¢B M?/
 HQÈM; bS+ KbM?5 *¬M; FQ+? +O M| p¬ +MM; çÆM ;B^aM- +€B KB M; KÎ iQ ` M?Q
 ?;M; ?QÈM; æ¶ .mv +„M iÈB ç•v5
 @ >W- +?"K M?Q p"v K" M;?o +„M çQÈ+ i \
 æ¶ .mv +QÌB H¢M? K°i iB M;- i?•M i? +'T i®+ pQÈi [m HmB p T?Q b m çBX
 L?QM; i?•M i? ?„M KÈB pW ç°M;- H"TiS+ K†i HB M #B M b„+5

hQ`M #° F?¬M; F?Q +?mM; [m M? M?Q #B M i?`M? i?U+ i? 5 h`î i?`M? b M b i K`
F?| /B ç°M; K°i T?•MX L?Q F?¬M; T?ªB H`i`QM; F?¬M; F?Q K`H`ç M; i`QM; #MM
+U+ HÈM- #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; +kM; i`mv M ç M HU+ HQÈM; +U ççB- ?QÈM; i
;B®M; M?Q H†M tm®M; #B M b•mX G`K +?Q M; QİB i i®+ ç°+MM; M? M? M? M M
L?QM; F?¬M; F?Q b M b i KS+ M`v- ?B M M?B M pQÊi t MQÈ+ #B M5 æ¶ .mv +ªK
/QÈB MQÈ+ ?`M? ç°M; X hU ?² #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; +kM; ç½ F?¬M; T?ªB H`F
L; QÆB +| i? iQÎM; iQÈM; ç M +€B HQçB +ªK ;B€+ M`v b Q\ E?¬M; F?Q i`Î M M +
M M +`M; M;`v +`M; F?¬M; +€+? M`Q iMv w /B ç°M; - +?mM; [m M? €T HU+ K¶B K
i, M; HÈM5

æ¶ .mv ç2K ? i iQ`M HU+ HmB p T?Q b m M?QM; H`i?•M i? K¶B H-M /B ç°M; H
M; WM; ;B i, M; K HU+ F?€M; +U5

E?¬M; b B- [m€B p`i FB ?€ K²K +„M Mm®i @ ç°M; i€+ H` ``i +?“K +?çTX L?QM;
T?€i ?B Mç°M; i€+ i`Î M M i`b ?Q½M +?“K ?ÆM5

æ¶ .mv i`QM; HÁM; bBM? ` K°i HQçB +ªK ;B€+ ?Q M; çQÌM; 5 E?B ?„M M?bM [m€B
M?Q t2K .o. i?İB çB K ;BªK i®+ ç°çB ? B H-M- M?QM; H`ç°M; i€+ +O KbM? ;B®M
çB # KQÆB ? B H-M555

L m M?Q M|B +€B M`v [m€B p`i ç°M; i€+ +?“K M?Q +QM `M X L?Q p`v æ¶ .mv +ªK
i?`M? K°i +QM ®+ b M5

Zm€B p`i FB ç°M; i€+ +?“K +?çT- ;Bİ T?9i M`v #¶M; HQÈi M? M? M?Q ;B|5 *€B K
ç2K æ¶ .mv # Q T?O # M i`QM; 5

æ¶ .mv i`QM; ç¬B K„i H° ` K°i iB #ûM M?¼M- ç°i M?B M ?ûi H M K°i iB M; 5

@ P M?555

hQ`M i?•M ?„M iQ€i ` ?`Q [m M; - i`QM; M?€v K„i M?Q i?Q€i F?ÄB ;¬M; tB M; 5

GU+ HQÈM; HoM? pU+ ç°i M?B M #°+ T?€i ` - i?•M i? +O æ¶ .mv H`TiS+ H•K p
#B i i?•M i? v m Èi +O KbM? p®M F?¬M; +€+? M`Q i?W M?“M €T HU+ /Q bY /K
ç MX L?QM; H` ;Bİ T?9i M`v ç`M? T?ªB p`v5

*?ŠM; [m H`- i`QM; M?€v K„i /šM T?€i HU+ HQÈM; GoM? pU+X æ¶ .mv H`TiS+
[m M? ç°i M?B M F?¬M; +ÁM5 h?•M i? i`QM; M?€v K„i M?Q iB +?ÈT ?QÈM; T?Q
i` M F?¬M; i`mM; i?®B HmB F?¬M; M; WM; X *kM; ç½ iB M i v ç2K iW i`QM; i`M; ;
H¬B ` M; Q`B5

*mM; i?¬M i` M i v- H`TiS+ F?Q i? æ¶ .mv i, M; M?B m5

J„i i?`v +€B ç¬m F?`M; H² î içB T?Q i`QÈ+ - æ¶ .mv /šM ç°M; /•v +mM; - M?“K M; v
L; |M i v M? M?“M; `mM; ç°M; 5

@ «M; 5

.•v +mM; +?“M ç°M; - i? M? i?9v / M; ?25

J HU+ i` M i`QÌM; +mM; - ?bM? ;B¼i MQÈ+ +€M? +mM; ? B # M- M?“i i?İB #°+ T
K M; X hB b€M; M? M? +?|M; M; QM; iK Î i` M /•v +mM; L; |M i v æ¶ .mv #m¬M; H
K M; M?Q b Q +?“B ?QÈM; [m€B i?9 MÆB t ;`Q i?ûi K`çB5

3k3X *?QÆM; 88R, hB M o`Q5

Zm M; K M; b Q +?“B FB F?B M +?Q M; v +ªi M [m€B i?9 +kM; +| +ªK ;B€+ #`i M

J„i i?`v [m M; K M; i` M i`QÌM; +mM; X Zm€B i?9 iU ?² ``i +® F} [m M; K M; M`v-
;¬K `9- +| p bÊ ?½B HmB p b mX

Zm M; K M; i` M h?m'M L; K+ iB M i`QM; M?€v K„i #„M` M?Q b Q +?´B p¢+? M; M
ç-m +O [m€B i?9X Zm€B i?9 ; -K`9 H M K°i iB M; FBM? F?OM; - HB m K¢M; HmB p
+?9i i`b ?Q½M M?QM; H¢B +, M #ªM F?¬M; +€+? M`Q i`€M? F?ÄB K°i FQ+? +O h?

@ •K5

h?m'M L; K+ iB M ç½ #„M +?QM? t€+ p`Q ; B[ i`€M [m€B i?9- i`QM; T?9i +?@+ b€M
Zm€B i?9 i?@M; F?´ ; -K`@M; K°i iB M; - i`QM; iB M; ; -K`ä ``M; K M; i?2Q bU FB
+?¶ #` #„M i`9M; b m K°i ?²B +?ÈT b€M; H¢B T?€i` i? M? •K F2M Fûi M?Q M? K i
/ +´ H½Q ç2M çOB HâK tm®M; K°i H¶ i?´i b•m- +?mM; [m M? +ÁM p¬ b® p i MSi M

Zm€B i?9` bS+ ; -K`9- /KM; HU+ H„+ ç-m- b m ç| iW p i HâK ÎKB M; p i i?QÆM; -
T?mM` - ; B®M; M?Q K°i iÁ bm®B M?Ä5

J€m iQÆB`ÆB p`Q MQÈ+ #B M- iS+ i?b F?B M MQÈ+ #B M p®M +| K`m #Q+? HK+
H`M?[M; iB K€m FB /QÌM; M?Q b m F?B`ÆB p`Q i`QM; MQÈ+ #B M- /QÈB bU F
iS+ i?b iQ€i` K°i Hm²M; #¢+? F?Q M?Ä5 h?“K +?Q +| K°i pMM; M?Ä MQÈ+ #B M
tm®M; i€+ ç°M; - +ÁM iQ€i` K°i çÊi #¼i F?Q b¬B MM; K+X

hB M; ; -K`9 +O [m€B i?9 K M; i?2Q K°i iB bÊ ?½B HšM MS+ MÎ- M| +S çmM; çQ
pMB ç-m p`Q MQÈ+ #B M- +?d ç H¢B #° T?“M K M; ? B i`ÁM; K„i i` M Kti MQÈ+ -
i` M i`BX

æ¶ .mv #` ç¬B K„i M`v M?bM +?^K +?†T- i`QM; HÁM; ç°i M?B M H¢B bBM?` K°i i
FB /QÌM; M?Q K M; i?2Q K°i HQ¢B ibM? +ªK F€ [m€B M`Q ç|X æ| F?¬M; TªB H
+kM; F?¬M; TªB ç¬B K„i F?¬M; +| +?9i ç`+? w M`Q K`H` iU ?²+| +?9i K K M; -
+?9i T?šM M°X

æ¶ .mv K°i H-M M[F?šM; ç`M?- +QM [m€B i?9 M`v imv i ç®B F?¬M; TªB H` K°
i?QÌM; @ M| M?´i ç`M? +| i`Q im 5

o T?¬M [m€B i?9- H9+ M`v M| ç½ +?bK p`Q MQÈ+ - /QÌM; M?Q M?Q K°i +QM`„M ç
.mv +?^K +?†T- iU ?²iMv i?ÌB ç m b) ibK +Æ ?°B +¬M; FQ+?X

æ¶ .mv imv ç M; # v i` M i`ÌB + Q- H¢B +| +ªK ; B€+ #` F?| +?†i H¢B K°i FQ+? h
imv F?B M ç®B T?QÆM; #` i?QÆM; - M?QM; i?QÆM; ?¢B ?B M M?B M F?¬M; [m€
t X

h`QM; iB M; ; -K`9 +O [m€B i?9 H9+ i`QÈ+ - ?šM H` #°+ H° bU i?@M; F?´ bÊ ?½E
æ9M; - F?¬M; b B5 *QM [m€B i?9 M`v /QÌM; M?Q`´i bÊ óh?m'M L; K+ iB Mô i`QM;
h?S M| bÊ F?¬M; TªB H` KbM?- K` +?QM? H` i? M? i?¬M +mM; i`QM; i v KbM?5

h`QM; MQÈ+ #B M- +€B ç-m +O [m€B i?9 iU ?² #„i ç-m iW iW +?mv M ç°M; X J`
; Q M„K +?†i H`v i`QÌM; +mM; - F?¬M; /€K #m¬M; HĂM; +?9i M`Q- M; |M i v K| + H M
i€+ +O +€B ç-m [m€B i?9 K` F?¬M; M; WM; çB m +?dM? p`i`Q +O KbM?- i?Ov +?
M; „K i?šM; p`Q Kti [m€B i?9X

*m®B +MM; - K°i M; QÌB K°i i?9- +S M?Q p`v ç®B Kti pÈB M? m ç½ ; -M MY ; BÌ
æ°i M?B M- i`QM; HÁM; æ¶ .mv ç°i M?B M bBM?` K°i iB #€Q ç°M; 5 J°i +ªK ; B€+
i•K FªK tm´i ?B M- K` +`M; M; `v +`M; K½M? HB i5

>„M imv ç M +MM; +kM; F?¬M; #B iH` i¢B b Q- M?QM; H`T iS+ ç + Q +ªM? ; B€+ -

h`QM; H9+ M`v- /QÈB Kti MQÈ+ #B M- ç°i M?B M +| K°i #|M; ç2M T?€ MQÈ+ K` #
b|M; iQ HÈM K¢M? K)5

J°i ç¢Q #|M; ç2M ?Q`M +?dM? /`B p`B i`, K i?QÈ+ ; B®M; M?Q K°i +•v`QB /`B i?
?QÈM; iÈB T?Q æ¶ .mv ç M; çSM; ?mM; ?, M; [m´i iÈB5

æŋ .mv iS+ i?b +?mv M KbM? Mû [m K°i # M5 L?QM; +€B #M; ç2M FB /QÌM; M
K°i FQ+? F?¬M; i`9M; HçB iB TiK+ [m'i iÊB5 >bM? i?¬M? K°i pÁM; +mM; HÈM iU
HçB # M i`QM;5

ó*U t` \ \*ÁM +€B ;b F?€+ M[ ç•v\ô h`QM; ç-m æŋ .mv `i M? M? +| K°i w MB K HQÈ
iS+ MQÆM; i?2Q ;B| K` HmB- ç²M; i?ÌB K°i +€M? i v T?`i` - MûK` K°i +€B K T?

•K5 æ| H` K°i +€B [mv M i`K+ K T?€T + Q +`T- # M i`QM; +?QM? H` K°i +€B K T
i?`v b m F?B [m M; K M; +?ÈT ?B M HB M +| K°i +?mŋB ?Ä [m M; +| p`B iB #Q+
iS+ tm`i` 5

"|M; ç2M M?Q bÊB `QB FB b m K°i ??B [m'M [m M? M?Q +QM `„M- K°i +?9i ?Ä iB
+O M|5 h?2Q b m H` K°i +?mŋB T?ªM SM; /•v +?mv M5

L;mv M #ªM +?d H` K`v +?`K HY ?Ä iBM? i?¬B- M?QM; K°i F?B ç½ /QM? p`Q p`i ç
?Ä /B K tmM; i?B M5 " M i`QM; Hm²M; ?Ä /B K +| [m M; K M; #Q+? HK+ ~M ?B M
T?€T +U+ F€ HÊB ?çB5 J T?€T M`v çQÊ+ ;¼B H` óS?-M FBK #Q+? /B Kô- #`i F
/QM? p`Q- b) H`T iS+ /šM T?€i ççB ?Ä - K` F?¬M; TªB H` ?Ä /B K i?¬M; i?QÌM;-
Hmv M +? ` - M,M; HU+ i?B m ç®i +U+ F€ FBM? M; QÌB5 \*?Q /M H` FBK HQçB çB
p`Q- ç m +| i? F?B M M| #` i?B m ç®i M; v H`T iS+5

Gm²M; ?Ä /B K M`v F?¬M; +-M TªB +| #`i F€ p`i ;b ?ŋ i`ÊX "ÎB pb /QÈB HQçB
i?B m ç®i imv i ççB #° T?"M p`i +?`i i` M i? ;BÈB M`v5 h?"K +?Q +?d +-M #` ?Ä
MQÊ+ +kM; F?¬M; +| FªM,M; ;B°B i„iX

"|M; ç2M FB b m F?B #` ?Ä /B K ç®i TªB- iS+ i?b ?mM; ?,M; +Q `9i K`v +€B- ` b
FB H M i`¬M +U+ M? M?- iS+ i?b i?m" M i?2Q +€B #|M; KÌ /`B M?Q +QM `„M `v çB
H M i`¬M tm®M; /QÈB MQÊ+ #B M5

@ >®M;5

J°i iB M; `®M; HÈM- +€B ç-m +O [m€B p`i HçB H-M M[M?"Q ` F?ÄB Kti MQÊ+
?mM; ?,M; H Q p ?QÈM; æŋ .mv +„M iÊB5

@ >W5

æŋ .mv H`T iS+ +?mv M i?•M- /•v +mM; i`QM; i v H-M M[+?`M ç°M; K°i +€B- K°
?QÈM; iÊB [m€B i?9 #„M ` 5

ó•Kô K°i iB M; - i` M çdM? ç-m [m€B p`i FB HçB i`9M; K°i FQ+?- ?mv i?Q #çQ T
M`v +U Hv +| +?9i ;-M- æŋ .mv M? M? +?|M; HmB ` HçB +?"K K`i K°i #QÊ+- K`v
i`9M; K°i ;|+ €Q #`Q +O ?„MX J†+ /M ?„M ç½ +`Ti®+ HmB p b m- M?QM; pšM M
KbM? i`mv M ç M M?[M; •K i? M? tmv tmv ,M KÁM5 *9B ç-m M?bM HçB- ;B[pçi €
K°i +€B Hŋ HÈM HQ M; H´5 *ÁM +| K°i +?9i F?|B ç2M iB iB # v ` 5

J€m iQÆB +O +QM [m€B p`i FB iU ?² +| iQM? ,M KÁM `i KçM?5

Zm€B p`i H-M M[ i`9M; çÁM- H-M M`v HçB F?¬M; HmB p b m5 \*?d H` ?mM; ?,M
/"T /ÌM ;B[i`ÌB ç'i- +€B ç-m iQ HÈM +?2 +ª €M? Kti i`ÌB- ç2K æŋ .mv +?KT /QÈB

L| /QÌM; M?Q ç½ +?9 w ç M- h?m`M L;K+ iB M i`QM; i v æŋ .mv [mª H` ç€M; bÊ M?
?bM? i?¬M? b€i i?QÆM; i`Q KçM; pÈB KbM?5

J` H9+ M`v- æŋ .mv +?QM? /B M ç®B Kti pÈB +€B ç-m iQ HÈM +O M|X h`QM; MQ
M?B M t¬M; ` 5 \*?QM? H` +€B i?S ç² p`i M?Q +U t` pW M½v5

æ² p`i ç| imv pšM +ÁM #` ?Ä /B K i?B m ç®i- M?QM; b m F?B M| ?mM; ?,M; [mšv K
M?Q H` H°i / X J†i i` M p®M ç M; #` ?Ä [m M; ç®i +?€v iQ`M #° ç m `ÆB tm®M;5
æŋ .mv [m'i [m 5

æŋ .mv ? i +€+?- i`QÈ+ Kti ?„M H` +€B ç-m iQ F?OM; #®- b m HQM; HçB H` K°i i
;-K `9- [m€B p`i iB TiK+ ?QÈM; p æŋ .mv +„M iÊB5 .QÈB iBM? i? ;'T `9i- æŋ .r

+?†i /•v +mM;- i?î K°i ?ÆB HB M iK+ #„M` # T?€i5

@ •K5 •K5 •K5

GB M iK+ # ç¢Q h?m'M L;K+ iB M #„M p ?QÈM; [m€B p"i FB 5

L?QM; H-M M"v- # ç¢Q [m M; K M; b Q +?´B FB pW iÈB i`QÈ+ K†i [m€B p"i- i`M ç°i M?B M i?Q€M; ?B M` K°i KªM? F?Q i? K`m M?k #¢+? i`¬M; M?Q K°i +€B H²M

" ç¢Q h?m'M L;K+ iB M M?Q b Q +?´B- #„M i` M K†i H²M; #¢+? b„+ FB X J`i`QM; H¢B +| p K M; i?2Q bU ;B m +Êi- /QÌM; M?Q H¢B K M; i?2Q K°i iB ?"M w i?"i b• i`QM; H9+ M"v T?€i` i?"K +?Q +ÁM F?B M æ¶ .mv +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q K°i iB M

:†T [m, `²B5 Zmª M?B M H` HoM? pU+5

æ¶ .mv +QÌB F?´X

h?m'M L;K+ iB M +O ?„M ç½ +| HU+ HQÊM; i?€M? ;B B5 *€B i M [m€B p"i FB H9+ i v KbM? +| H) H` /Q M| M?"M` HQ¢B +mM; i M M"v5 *?Q M M H9+ #„i ç-m- /QÈ çUM; ? B T?€i- iU ?² +| p M?Q KbM? +?B K iB M M;?BX

L?QM; `i M? M? +kM; ç H°` M?QÊ+ çB K +O æ¶ .mv5

*€B i M [m€B p"i i?¬M; KBM? M"v- iU ?² ç½ w i?S+ çQÊ+ h?m'M L;K+ iB M /Q æ¶ `i /¼ M;QÌB M?QM; mv HU+ H¢B F?¬M; çO ç i?QÆM; ?¢B KbM?5 æ½ M?Q i? - b M?€v K„i ç½ K'i i, K5

J†i b m # ç¢Q h?m'M L;K+ iB M #` M| M? M?"M; iB T çÐ5 J`i`i M? M? b m ç|- iB i`QM; #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; F?B M +ªK ;B€+ i`|B #m°+ i`QM; F?¬M; F?Q FB H

æ¶ .mv ç`M? ? i +€+?- +?d +| i? K¢Q ?B K #'i F bU ç m çÈM iQ`M i?•M- +QÌM; ?` HQÊM; +O +?QM? KbM?X *® ;„M; ;B½v /K 5

>„M i?`M? +¬M; - iW b•m i`QM; w i?S+ F?¬M; ;B M # M i`QM; M½Q ?ªBX GoM? pU+ çB` - +ªK ;B€+ €T #S+ +?mM; [m M? iS+ i?b i?ª HÄM;5 L?QM; iQ`M i?•M K€m i? .mv ç²M; HQ¢i i`mv M ç M +ªK ;B€+ TªB +?`m ;€M? M†M; #'i F? K- i?®M; F?´ F`

*ªK ;B€+ M"v F?B M +?Q æ¶ .mv +| w M; ?o KbM? ;B®M; M?Q K°i +QM #9T # pªB # GU+ HQÊM; FB +| H) iMv i?ÌB ç m +| i? ç2K i?•M i? ;BÁM v m +O KbM? #B M i?

E?¬M; [mªM M?B m M[- ?„M ?mM; ?,M; +„M +?†i ?`K`,M;- i?•M i? H-M M[+® ; i?m'M /BX L?QM; H-M M"v

æ°i M?B M- /QÈB +?•M ?ÆB +?†i5 æ¶ .mv +9B ç-m M?bM H¢B- +?d i?'v #|M; ç2M iW H9+ M`Q ç½ ç M # M i?•M KbM?5

"|M; ç2M FB +U+ F€i?¬ H"m5 J`i` M K†i H¢B +ÁM ç-v `šv M?[M; iB ; B M?Ä5 G i`9M; i` M K„i +€+?•M +O KbM?5

J°i i`"M ç m çÈM F`+? HB iX .QÈB +?•M K€m iQÆB ç-K çb - +€B ; B FB M?bM +| p i?2Q bU b„+ #ûM +U+ F€- ç½ +„i pÐ K„i +€+?•M +O æ¶ .mv5

G¬M; K"v æ¶ .mv ?ÆB M?Qm H¢B- +€B KB M; `°M; +O [m€B p"i iQ HÈM FB ç½ ç2

*?ŠM; H) H¢B #` +€B i?S M"v Mm®i +?YM; b Q\

.QÈB iB M? ?bM? F?`M +´T- iQ`M i?•M æ¶ .mv T?€i b€M; +?|B HÁ 5 *?mM; [m M F?¬M; F?Q ç°i M?B M tm'i ?B M p¬ b® ç¢Q T?QM; M?"M Uç Q ;B|V b„+ M?¼M5

æ•v F?¬M; TªB K T?€T5 J`H` +QÌM; ?`M? bY /KM; HU+ HQÊM; HoM? pU+- +ªB # [m M? i?•M i? æ¶ .mvX E?B M F?¬M; F?Q i`QM; M?€v K„i #` T?•M +„i i?`M? iWM; +?mv M +U+ M? M?5

E2M Fûi p`B iB M;- M?[M; iB T?QM; M?"M ç½ +„i çSi ; B M?¼M FB - æ¶ .mv pW ?`M? FûQ K¢M? i`QÌM; +mM;5

G-M M"v F?-M; ;B®M; M?Q ? B H-M i`QÊ+ - ? B H-M i`QÊ+ æ¶ .mv i`QM; M?εv K
ç½ ç2K +¶ HU+ HQÊM; FB €T +? i`Î p X "ÎB p b i`bM? ç° i?•Mi? +O ?„M M m M?
T?€i HU+ HQÊM; i?b +ÁM +¶ i? KB M +QDM; +?®M; çDX L?QM; M m M?Q H" /M
h?m'M L;K+ iB M M?Q p"v b) içQ` i?QÆM; i'M +U+ HÈM pÈB i?•Mi? +O æ¶ .m
_9i FBM? M;?B K iW K'v H-M bY /KM; HoM? pU+ HU+ HQÊM; i`QÊ+ FB X hçB K i
/šM T?€i HoM? pU+- /MM; HoM? pU+ HU+ HQÊM; +?QM? /B M ç2K K°i i Mi?€M? ;E
#çB- M?QM; H-M ç¶ +kM; ç½ b m w i ;B i +? i ?„M5 L m M?Q F?-M; T?ªB +¶ `2b /M
+O ?„M HçB K" M¶BX

G-M i?S ? B bY /KM; HoM? pU+ HU+ HQÊM; - H" F?B ;B i +? i i M i?B M bS FB X
G-M ç¶ - +kM; H" /U p"Q •Q ;B€T i` ,M; F?mv i M, K K"mX h`QÊ+ iB M +?`m K'v çÁM
bS- b m ç¶ /MM; +€B T?ÁM; M;U i?-M F?Q KçM? M?'i FB F?B M +?Q + -M; FQ+?
M?•M H9+ ç®B T?QÆM; ç M; +?'M FBM?- æ¶ .mv KÈB i?W +Æ ç2K ?„M; B i +? iX
G-M ç¶ - `®i +K+ +kM; T?ªB bY /KM; ç M HoM? pU+ HU+ HQÊM; - M?QM; +kM; +?S
#çQ HoM? pU+- F€ i?"i T?-M HÈM i?lB ;B M æ¶ .mv +ÁM /MM; i?€M? ;B B HU+ H
L¶B +?Q +MM; i?b i M i?B M bS FB +?Q /M +¶ HÈB ?çB +kM; +?šM; [m +?d H" i?€
L?QM; ?B M içB- ç®B /B M pÈB i M [m€B p"i ç€M; bÊ M"v :†T [m, 5 L¶ HçB +¶ çQÊ
L; v +ª h?m'M L;K+ iB M i`bM? ç° i?€M? ;B B +kM; F?-M; +€+? M"Q ;•v i'M i?QÆ
J„i i?'v M;mv ?B K ç M ; -M- æ¶ .mv F?-M; i? F?-M; HB m KçM; 5
G9+ M"v ?„M ç½ #` +€B KB M; `°M; HÈM +O ç®B T?QÆM; +?KT iÈB- M;¶ M i v K¶ +
+?ÊT [m K°i iB [mv i HB i5
h?€M? ;B B +kM; F?-M; çO ?ª\

o"v i?b t" B HoM? pU+5
J†+ /M bY /KM; HoM? pU+ HU+ HQÊM; ç #„M` h?m'M L;K+ iB M- bÊ `^M; i?•Mi?
M"Q i?W i?K- F?¶ M¶B H" +¶ i? /šK HçB p i t2 ç´ i`QM; i?-M çB M ? v F?-M; M?
i?b F?-M; çQÊ+5
J°i iB M;•M [m M; [m, /`- iW i`QM; i`ÁM; K„i æ¶ .mv #„M` - iW MÆB b•m i?šK i`Q
T?€i K°i i" M ç m M?¶B +QlM; HB i5
æ°i M?B M- K°i iB M; ; -K`9 iW i`QM; KB M; æ¶ .mv T?€i ` 5 hQ" M i?•M ?„M F`+?
*ªK ;B€+ [m2M i?m°+ FB iW i`QM; i? M°B iW iW ?B M ?B M` 5
G" HU+ HQÊM; 5 G" i?S bS+ KçM? ?MM; ?²M iU ?² K†+ F i`lB ç'i F?-M; ;b +¶ i?
;B€+5
J†+ /M #B i b m F?B bY /KM; HU+ HQÊM; M"v- +?d bÊ H" b) ç2K ç M bU ?Ov /B i
M?εv K„i- +€B HQçB +ªK ;B€+ +¶ çQÊ+ i?S HU+ HQÊM; M"v @ i?U+ içB [m€ # v #
F?-M; M;Èi ; -K`9 i?®M; F?´- M?QM; i`QM; i•K F?ªK i?b HçB +¶ K°i Hm²M; ?Ä /B
L;¶ M i v +?KT i` M /•v +mM; - M; „K +?m~M +€B KB M; iQ HÈM M?Q pU+ b•m FB - ç
i v`

@ .WM; i v555
hW i`QM; M½Q ?ªB- K°i i? M?•K M¬M M¶M; ç°i M?B M T?€i ` 5
J°i HQçB w i?S+ +MM; pÈB w i?S+ +O +?QM? KbM? +¶ +ªK ;B€+ iQÆM; ç²M; F€ /
i`MK HçB5
hW # M i`QM; w i?S+- æ¶ .mv +Æ ?² M; ?2 çQÊ+ i? M?•K +O +?QM? KbM? @ i M
@ h F?-M; T?ªB æ¶ .mv R- i H" ` ;QM55
h? M?•K FB K M; i?2Q bU M¬M M¶M; ,

@ .WM; pB + iU b€i H¢B5 L;QÆB ?B M i¢B F?¬M; i? bY /KM; HoM? pU+5 a) +? i
 @ E?¬M; /MM; HoM? pU+- i +kM; b) #` Mm®i +?YM; i?¬BX
 @ hBM i ¢B- i b) F?¬M; ?¢B M;QÆB- +kM; b) F?¬M; ?¢B +?QM? KbM?X
 h? M? •K FB `i FB M [mv iX
 v i?S+ +O ? B M;Q`B i`QM; M?€v K„i ;B Q HQm K'v +•m- i•K Hw æ¶ .mv +| +?9i /
 /•v +mM; +O ?„M /Q F?¬M; iU +?O K` MÈB HÄM; K°i +?9iX
 "ÎB pb K°i KU+ F?¬M; i? bY /KM; HoM? pU+X *?Q M M æ¶ .mv F?¬M; +€+? M`Q +
 iU /Q ;B Q HQm- +?d +| F?B +?QM? KbM? iQ`M HU+ bY /KM; HoM? pU+ HU+ HQÊ
 i, M?Q H-M i¢B K i?¬M ¢B M FB p"vX
 @ hB M p`Q5 L;QÆB b) F?¬M; +? i ¢•m5 hB M p`Q5
 @ hB M iB M p`Q\
 æ¶ .mv M?bM p`Q +€B KB M; `°M; M?Q pU+ b•m i`M ¢-v i M? ?¬B FB X
 @ G-M ¢-m iB M M;QÆB ;†T *?`Bb- ibM? ?m®M; H9+ ¢| M;QÆB [m M `²B b Q\ *S
 i? iB M p`Q5
 E?¬M; F`T iU ?ÄB- w i?S+ æ¶ .mv ¢½ #m¬M; HÄM; /•v +mM;
 @ P M?5
 *€B KB M; `°M; ;B[ F?¬M; i`mM; ?mM; ?,M; F?ûT H¢B5 J M; i?2Q b|M; #B M iªM
 p"i `®M; H M K°i iB M; `²B H-M M[i`î p K†i MQÊ+- /QÊB b|M; #B M -K ¢MM; - +?
 3kNX *?QÆM; 88k, æWM; E?€+? E?Q
 @
 *´ ?¼M; æ¶ .mv F?¬M; +€+? M`Q M;WM; T?€i ` iB M; F m ;`QX >bM? M?Q +ÁM +
 ;B€+ ¢QÊ+ i?•M i? KbM? ¢ M; `ÆB i?ŠM; tm®M; K°i ¢Q`M;X h?"i ;B®M; M?Q +ªK
 tm®M; K°i pU+ b•m F?¬M; ¢€v5
 " M i B iB M; ;B| `Q `Q- H¢B +ÁM t°+ p`Q KkB K°i KMB i M? i M?X E?B M +?Q +ª
 KÆ ?² ?²X
 *m®B +MM;- #`+? K°i iB M;- æ¶ .mv ¢½ `ÆB tm®M; ¢'i- +?m`M t€+ K` M|B- H` `ÆB
 oW `ÆB tm®M; pkM; MQÊ+- æ¶ .mv HB M F?`M i`QÆM; ¢SM; H M- i?'v i` M M;Q`B
 +?Q ?„M i?Î T?`Q M? M?äKX \*?d +| ¢B m HQ¢B MQÊ+ M`v i?"i ¢9M; H` K K K K
 ¢†+ /QM?X æ¶ .mv HB M +| +ªK ;B€+ M?`M M?ÊM #m²M M¬MX
 h`B ¢- KbM? ¢ M; Î i`QM; #KM; +O [m€B p"i5 h?S MQÊ+ •K 'T /BM? /QM? M`v H`
 H` +€B i?S ;ÈK ;B + ;b F?€+ ¢•v\
 >„M HB M ;'T `9i i?Q€i Hv F?ÄB pkM; MQÊ+X æSM; H M K°i pMM; +SM; `„M; Î# M
 smM; [m M? i®B ¢2M M?Q KU+X æ¶ .mv ¢Q K°i M; |M i v H MX æ-m M; |M i v `i M
 ?Ä [m M;X L?`p`Q €M? b€M; v m Èi ¢|- ?„M [m M b€i ?Q`M +ªM? #®M T?Q tmM;
 ó•+? +?¶ M`v- +?„+ ?ŠM H` #KM; +O [m€B p"i FB \ E?¬M; i? F?¬M; M|B- i`QM;
 iQÎM; iQÊM; +O i i?b ?bM? M?Q ?ÆB #` b¢+? b) K°i +?9iXô
 Zm-M €Q i` M M;Q`B ?„M ¢ m ¢½ QÈi M? iX *| i`B KÈB #B i +€B i?S MQÊ+ 'K 'K /
 ;b5 æ¶ .mv p°B p°B p`M; p`M; iQM? i?B i`B M K T?€T- ¢2K [m-M €Q ?QM; F?¬X *
 ?„M /Si F?Q€i iW ;BÈB +?d i²M i`[ H'v ` K°i #° [m-M €Q b¢+? b) K†+ p`QX

*?¶ ?„M ç M; çSM; i¬M; ;B®M; M?Q K°i +€B bÆM ç°M;X .QÈB +?•M H° K°i F?®E
 *?ŠM; H) ç•v H° K°i +€B M°B içM; M°Q ç| i°QM; #KM; [m€B p°i\ L?QM; K°; BŠK H M
 çB i° M K°i K†i ç€X
 J° +?mM; [m M?- +| M?[M; +€B #|M; Kì Kì ç2M ç2M- /QÈB €M? HY v m Èi +?“T +
 M?[M; iªM; ç€- +?d H° ?bM? M?Q K¶B iªM; ç m # Q T?O #îB °i M?B m çQìM; p•M
 æ¶ .mv HçB ; -M [m M b€i- HçB T?€i ?B M ° çB m Fb HçX h° M M?[M; i?S ;B®M;
 +| H) H° p€+? i?°i i°QM; #KM; [m€B p°i V- /QÈB €M? HY +?B m p°Q- KÆ ?² i?°v ?
 ªM? Fb /°- T?•M #® °i °ä °°M;X GçB ;B®M; M?Q K°i #S+ i?Q pB i #^M; p,M ; b Fb
 i¬M; +S M; Q^M M; Q^M M; Q Q M; Q Q M?Q MÁM; M¼+ m®M F?9+- æ¶ .mv t2K K°i
 æ¶ .mv +ª K°i #KM; ç-v ?¼+ p°MX *?Q Qi i° M ççB HK+ _QH M/- ?„M +kM; +| i?
 i°B + Q- +| #ªM bU t2K [m K°i H-M H° M?È- M?Q i°QÈ+ ç•v ?„M ç½ ;†K M?'K F?-
 pî- +?d H° HQçB p,M iU i° M p€+? M°v- æ¶ .mv +| i? +?“+?“M- +?Q # Q ;Bì i?°v
 ó °i ;B®M; M?Q K°i HQçB K p,M\ô æ¶ .mv M?Qm K°vX
 æ9M; H9+ ç|- ç°i M?B M- iW MÆB b•m # M i°QM; - i°mv M ç M K°i iB M; °Qi ªQ M
 i°QM; iB M; ;B| ç|- /QìM; M?Q +ÁM +| K°i HQçB ; -K ;°Q M?Q b°K °MX
 •+?- ?bM? M?Q H° iB M; M; QìB M; €v M; OX
 æ¶ .mv +ª K i?°v w iQîM; M°v ç9M; H° F€ [m€BX *?ŠM; [m H° çQ+? t€+ °i ;B®M; iB
 ççB p- b® H-MX
 óh®i °²B- +?Q Qi H° i +ÁM b®M; Xô
 æ¶ .mv M? M?°M; M OB +?QM? KbM?- ?„M +® H°K +?Q KbM? Hç+ [m M H MX
 ó>B M içB- M M bmv M; ?o- iB T i?2Q M M H°K M?Q i? M°Qô >„M [m M b€i tmM; [r
 E€ i?U+ iB M? +ªM? #•v ;Bì +kM; F?-M; [m€ T?S+ içT- ?„M ç M; çSM; î K°i ç° çB
 M? K i?ç+?- ç®B /B M p° b m HQM; ç m H° p€+? ç€+SM; °„M- /QÈB +?•M # M +ç
 M?ìM /QM? /QM? F?-M; #B i i M FB @ ;B®M; M?Q K°i /çM; /ÁM; b¬M;X
 æ¶ .mv t€+ ç°M? +°M i?“M K°i H-M M[XX•M- # M i°€B ?bM? M?Q H° MÆB i iB M ç
 ç| H° iÈB KB M; +O [m€B p°iX
 J° M?Q p°v i?b- Km®M K°i KU+ iB M p°Q # M i°QM; - ?bM? M?Q H° çB # M T?ªB
 :†T [m,- +€B +?¶ M°v +?ŠM; H) F?-M; +| +QM çQìM; M°Q F?- °EQ Q\
 æ¶ .mv M?bM p°Q /°+? i? F?ª M; ?B T?Q /QÈBX
 °+? i? ç| iU ?² M?Q +?“K °½B HQm ç°M; p K°i T?Q - +?ŠM; H) T?ªB i?m°M i?2
 # M i°QM;\
 hmv °^M; i°QÈ+ ç•v- æ¶ .mv ç½ iWM; iB M p°Q #KM; [m€B p°i M°v K°i H-MX hçB M
 K°i H-MX
 *?ŠM; [m H° H9+ ç|X E?B +€B H½Q ;B ?Ä FB ç2K KbM? p°Q- +?QM? KbM? +kM
 +kM; ç½ î # M i°QM; °²BX
 ós2K ° - +kM; +?d +| i? çB p°Q # M i°QM; ô h°QM; i•K æ¶ .mv +| +?9i iB + Mm®B-
 i°QM; i?•M i? KbM?- +| H) #B i çQìM; çB M?Q i? M°Q- i°QM; +€B ?mv +?QÆM; F
 ?²M- K°i i°QM; ç| H° ° ;QM X
 h M ;B ?Ä FB ç½ iWM; iÈB ç•vX
 æ€M; iB + æ¶ .mv F?-M; +€+? M°Q +MM; ?„M HB M Hç+X h°W T?B +?QM? KbM? /
 H° ç®B pÈB ?„M ?B M içB K° M|B- /šM T?€i HoM? pU+ HU+ HQÈM; - +?QM? H° iU b

G9+ M"v ç•v- iB M; ;B|`Qi# Mi`QM; +M; H9+ +M; p M;X æ¶ .mv ç½ Hì Kì çQ€M
[m€B p"i FB ?¬ ?'T- ?„M ç M; ç`M? i?B i`B M K T?€T- K2M i?2Q ?QÈM; /ÁM; b¬M
p`Q- i?b HçB T?€i ?B M` K°i bU i?"i F?| +| i? +?'T M?"M5

*M; p`Q # Mi`QM; iB M; ;B|`Qi+M; p M;- /ÁM; b¬M; çt+ /QM? T?Q /QÈB- iU ?
i,M; + Q5

*?bM? KbM? ?B MiçB ç M; î?mv i ç°M; # Mi`QM; +QM [m€B p"i- +?d +| i? [m M b
T?€B i` M /QÈB- K" KU+ MQÈ+ /ÁM; b¬M; FB F?¬M; M;WM; i,M; + Q- ``i M? M? ç

*?ŠM; H)

æ¶ .mv #B T?ŠM M?bM K°i +€B H M #° [m-M €Q pW i? v tQM;X

E?¬M; +ÁM +€+? M`Q F?€+- æ¶ .mv ?ç [mv i i•K- M?9M M; QìB M?av p`Q i`QM; /A
h`QM; HÁM; H-m #` H-m #-m, h?¬B i?¬B- æWM; ç2K M|` iQîM; iQÈM; i?"M? /`
iQîM; iQÈM; i?"M? bm®B MQÈ+ M|M; çB æ9M; - +?QM? H" bm®B MQÈ+ M|M;

.ÁM; MQÈ+ +?"K`½B K°i çQìM; +?av tm¬B tm®M; /QÈB- +M; H9+ K†i MQÈ+ +M;
H M; ? B # M ç m #` +?2 T?O ? iX æ¶ .mv +?d +ÁM +| i? MûM +?†i K¼i M; KK F?Q
b m ç| tm¬B i?2Q /ÁM; +?av- i?ŠM; K°i çQìM; p`Q # Mi`QM;

G9+ ç-m- /ÁM; +?av /`+? i? iU ?² ``i +?"K +?çTX L?QM; +M; p b m- /-M /-M i`î
.¼+ i?2Q ?"M? H M; K°i çQìM; çB tm®M; - b m ? B H-M +?mv M ?QÈM; #'i M; ì- ç
/®+ çSM;5

*a M; QìB M;"T i`QM; MQÈ+- æ¶ .mv F?¬M; +€+? M`Q F m H M- ç½ +aK ;B€+ i?•M
F?¬M; i`mM; - + Q + Q # v H M- i`MM; i`MM; `ÆB tm®M;5

*aK ;B€+ M"v [ma i?"i H" ;B®M; #` b v t25

óaÈK #B i i? M"v >ŠM H" M M K M; i?2Q h} h?Ov +?•mô æ¶ .mv i?"i ?®B ?"M ç½ ç
+?Q CQCQ @ G" b m F?B ? B M; QìB t€+ ç`M? [m M ? - pb ç F, MB K F?QªM; i?ìB
CQCQ ç½ iW i`QM; i v æ¶ .mv çQç i H'v h} h?Ov +?•mX

h?"i ç€M; +? i5 *€B ç-K H-v FB K†+ /M ?¬B ?ÆM +?¶ M"v- M?QM; +?Q Qi F?B ç|

æ¶ .mv +aK ;B€+ M?Q +?QM? KbM? #` MûK p`Q i`QM; K°i i?€+ MQÈ+X LQÈ+ +?av
MQÈ+ KçM? K) p¶ H M iWM; çÊi iWM; çÊi- ?„M F?¬M; M;WM; `ÆB /¼+ tm®M; i?2
tB iX J'v H-M +?mv M ?QÈM; - i?•M i? ?„M #` p p`Q p€+? ç€ +SM; `„M- ç" T KçM
M m M?Q F?¬M; TªB ç M; HB m KçM; MQM i?î- +?d bÊ H" ?„M ç½ F m +? F?|+ K

a m K°i ?²B H•m +® ;„M; +?`m çWM; ?"M? t€+X *m®B +MM; æ¶ .mv +kM; +aK ;B€+
/-M /-M +?mv M +?"K HçB- K" i?•M i? ?„M- +kM; ``i iW iW M´B H M

óa®M; `²B555ô

G9+ ç-m æ¶ .mv pQÆM H M F?ÄB K†i MQÈ+- ?„M ;'T ;€T ?¬ H M- HB m KçM; ?¬ ?

oMM; MQÈ+ i`QÈ+ K†i çQÊ+ Kî`°M; ` - M;~M; ç-m M?bM HçB- çQçM óaÆM ç°M; ç
M?B m- T?Q i` M çdM? ç-m +kM; i?®M; i?Q€M; ?ÆM M?B mX æçB F?€B +?¶ M"v
#KM; [m€B p"i\

*?d F?€+ H" #S+ p€+? T?Q i` M bÆM ç°M; pŠM K M; K"m ç€- +ÁM ~M ?B M iWM; /
/`X

ó*?ŠM; H) +QM [m€B p"i M"v i?Q+? ?bM? t,K\ *kM; +?Q i?'v B ç2K ?bM? t,K t,K p
Xô æ¶ .mv ;„M; ? i bS+ iW i`QM; MQÈ+ M; QB H M- ?mM; ?,M; M?'` K'v M; KK- ?
i? iW F?Q M; KkB ?„M +?av ` 5 \*aK ;B€+ /QM? /QM? M?ìM M?ìM H`K +?Q ?„M M; ?
i`ìB ÆB- +€B i?S M"v- ;B®M; M?Q H" MQÈ+ KkB5

'v / F?¬M; F?¬M; F?¬M;X æ¶ .mv çm´B ;'T iU +aM? +€Q +?QM? KbM? F?¬M; M M
`ÈM ç|X

h`QM; +?¶ M`v F?¬M; M?[M; MQÈ+ +?ªv ¬M ?Á - K` +ÁM +¢M /-MX æ¶ .mv M?bM i
 #ì F?¬ `€Q #^M; T?ŠM; - i? H` HB M Hm®M; +m®M; i v +?•M H2Q H M- M; Y K†i M
 KÎ`°M; i v +?•M- KÎ iQ KB M; ?¬ ?'TX
 @ h i? - H-M b m M m +| [m v H¢B ¸•v- i M?'i ¸`M? +? i i¢Q K°i #° ¸² H†M MQÈ+
 æ¶ .mv ?mM; ? ,M; H-m #-m K°i +•mX
 Í ¸•v `i i`¬M; i`½B- æ¶ .mv M?bM K°i H€i- b m ¸| ?Qi p`Q K°i ?ÆB i?"i b•m- HÈM
 @ *?`Bb5 \*?`Bb5 *€B H½Q ;B ?Ä M?" M; QÌB Î MÆB M`Q\ h ¸ M i bK M; QÌB ¸•v55
 æ¶ .mv HÈM iB M; F m ;`Q K'v H-M- *m®B +MM; - ?„M +?Êi +| T?€i ?B M5
 h` M p€+? iQÌM; i`QÈ+ K†i +€+? F?QªM; p`B +?K+ #QÈ+ +?•M- æ¶ .mv M?bM i?'v
 HQ¢B +?[æ¶ .mv +| i? ?B m ¸QÈ+X >B M M?B M- ¸•v H` p, M iU +O M?•M HQ¢B-
 hmv M?B M iW +€+? bY /KM; M; [T?€T K` t2K- p, M iU M`v +| H) H` QH M/ p, M iU
 M; QÌB ¸½ ¸¼+ [m `i M?B m +`i`+? M?Q æ¶ .mv K` M|B- ?B m ¸QÈ+ F?¬M; [m€ F
 óL?" +O *?`Bb @ K2M i?2Q /ÁM; b¬M; i`QÈ+ K†i ? B i`, K i?QÈ+X *Y i?¬M; ¸¢Q i
 /QÈBXô
 æ¶ .mv bYM; b®iX
 hU M?B M +| K°i +€B #B M +?d ¸QÌM; \\ \\
 *€B H½Q ;B ?Ä M`v ¸½ #` +¬K iM Î ¸•v- H¢B +ÁM H`K` K°i +€B #B M +?d ¸QÌM; i
 o"v i?b +kM; F?Q i`QÆM; [m€ ¸B5
 E?Ä2 `²B- æ¶ .mv +S p"v €M +?B m i?2Q #B M +?B ¸QÌM; FB K` ¸B tm®M; X
 a m F?B ¸B p`Q # M i`QM; - ?„M ¸ M ¸QÈ+ MÆB K` #B M +?d ¸QÌM; FB /šM iÈB- i
 tm'i ?B M K°i ?"M; p, M iU, ó*?"Q KWM; iÈB M?" +O *?`Bb- M m M; QÆB H` M; QÌ
 i?¬M; +ªK- +?O M?•M F?¬M; iB T ¸| Mô
 æ¶ .mv +ªK ;B€+ #m²M +QÌB pb K°i H) `i ?Q M; ¸QÌM; X >„M H`K M?Q MÆB M`v ?
 æ•v H` K°i ¸` ¸°M; ?bM? i`ÁM- æ¶ .mv F?¬M; +?9i T?Q bS+ F?QK HQM; iB M p`Q
 ?ÆB i?'T K°i +?9i- F?B M +?Q æ¶ .mv TªB +QM; ¸-m ;®B pW #Á pW H2Q KÈB
 K'v i`, K #QÈ+ i`€B TªB- KÈB +m®B +MM; H2Q ¸ M ¸-m ? M;
 h`QÈ+ K†i ¸°i M?B M`°M; KÎ H M- tm'i ?B M K°i +€B bÆM ¸°M; F?'M; H²5 >mv M
 + Q TªB ¸ M ;¬M i`, K i?QÈ+5 J` F?¬M; ;B M /¢M; ¸` ?bM? pÁK i`ÁM +?mM; [m
 K°i /¢M; +mM; ¸B M5
 h` M K€B pÁK ¸€ ?bM? i`ÁM- H'T H€M? €M? b€M; `U+ `Ð ¸O K`m5 æ¶ .mv b m F?
 ¸¬B ¸-m ;®B +SM; M?„+- `²B FBM? M; ¸+ T?€i ?B M- p€+? iQÌM; H'T H€M? `U+ `ä
 EªK M¢K +?B +?Qi i` M K†i ¸€- iW ?¢i iWM; ?¢i HÈM M?Ä F?¬M; ¸ m- iQ`M #° H`
 hQ`M #° ¸ m H` #ªQ i?¢+?5 J` ?ÆM M[- i?2Q ¸¬B i†+ M?½M +?mv M M; ?B T +O
 T?~K ?B K i?'v- K HU+ #ªQ i?¢+? i?QÈM; ¸ŠM; 5
 oB M K`m ¸Ä ¸^M; FB T?B i?QÌM; ?[m /KM; pÈB ?Ä ? K T?€T H` sQ+? .B K i?¢
 H` +U+ T?~K +?mv M /MM; +?Q i?Ov ? K T?€T h?Ov G M hQªM p•M p•M p`p•M p
 i? +QB H` ;B`m +| - M?QM; i`QÈ+ M`v +kM; +?Q iWM; ;†T [m M?B m + Q +'T #ªQ
 M[- H¢B /MM; ¸¬B i†+ M?½M +O æ¶ .mv K` ¸€M? ;B€- K¶B K°i pB M- ¸ m i mv i ¸
 :Bª M?Q iW i` M p€+? iQÌM; iMv iB M K|+ tm®M; K°i F?®B- MûK iÈB ¸¢B HK+X a
 i`mM; +'T K T?€T bQ pb +QÈT ¸Q¢i M| K` [mv i ¸'m ¸ M # ¸-m5

æŋ .mv ? B K„i H”T iS+ b€M; H M5 h` M pÁK ç€ i`ÁM + Q HÈM p`B i`,K i?QÈ+ FB
#ªQ i?¢+?5 EB m M`v FB m M`v *?d bÊ M m J S?€T +¬M; ?°B ç2K iQ”M #° ç¢B
imv i ç®B F?¬M; +! M?B m #ªQ i?¢+? i?QÈM; çŠM; M?Q p”v5

æŋ .mv p®M i? K H K5 L?bM i?’v K°i #ªQ i”M; F?’M; H² ç M +?ªv MQÈ+ KB M; M?
b) F?¬M; #Ä [m 5

E?¬M; K°i +?9i /Q /U5 >„M H’v M; v iW M;U+ ` K°i i? M? +?Ov i?O b„+ #ûM- # v
?,M; +¢v ` K°i F?®B i?QÈM; T?~K h?Ov G M iQªMX \*-K i`QM; i v €M; +?WM; T?
K”m b„+ K°i +?9i @ L m M?Q +?m~M #` i? K K°i +•v ;ŋ ?² ç”Q i?QÈM; çÆM; M[- M
i`QÈM; +?Q K°i p` ç¢B K T?€T bQ i?Ov ? 5

æŋ .mv ç°M; i€+ `i M? M?X JÈB +?d ?Qi K°i ?ÆB ç½ iW i` M iQÌM; K!+ ` #ªv i€K
#° M?ûi p”Q i`QM; i²M i`[;BÈB +?d5

>„M ç M; i?”K i?” i?”K i?Ki çK+ F?QûiX æ°i M?B M M;?2 i?’v T?Q b m iB M; +QÌ
;B m +Êi,

@ L?Q i? M”Q\ h?Q+? M?[M; i?S M”v Q\

@ æQÆM; M?B MX

æŋ .mv #•M; [mÆ i`ª HÌB K°i +•m- b m ç! ?„M ç°i M?B M #WM; idM?X L? M? +?!M
K°i i?•M ?bM? ;¬v ;Á / #¼+ tQÆM;X J°i H½Q ;B” i`¬M; M?Q #° tQÆM; F?¬ çSM; Î
€K- +ªK ;B€+ M?Q H½Q +! i? i„i i?Î #’i +S H9+ M”QX

G½Q ;B ?Ä +9B ;^K tm¬M; ç’i- +?ŠM; [m +?d ?ÆM çQÊ+ #° tQÆM; Î +?ŋ +ÁM i?
iBM? iQÌM;¬ pšM ;B®M; M?Q T?€i b€M; /¼ M;QÌB v M;mv M M?Q H¬M i`QÈ+5

@ æ½ H•m F?¬M; ;†T - æŋ .mv _QH HBM;X o` F?€+? M?Ä +O i X

*?`Bb i? M? •K K M; i?2Q K°i iB ?SM; i?9,

@ s2K ` - H¬M M”v i +m®B +MM; ç½ ibK ç9M; M;QÌB ç ;B Q /`+? @ M;QÆB ç½ i`Î
oW M!B- i` M F?m¬M K†i M?bM ;B®M; M?Q K°i F?¬ H•m /¼ M;QÌB +O H½Q ;B
F?OM; #®,

@ >Q M M;? M? M;QÆB H¬M M[iÈB M?” +O i X

æŋ .mv ?Q F? M ? B iB M;¬ KB M +QÆM; #m¬M ç¬B i v tm®M;¬ +! +?9i H9M; i9M
i v T?ªB +¬K +?Ov i?O p” i v i`€B ç M; M„K H’v ? B pB M #ªQ i?¢+? çQ p b m HQ
L!B ;b i?b M!B- +?QM? KbM? ç M; Î i`QM; óL?”ô +O M;QÌB F?€+X h?W /`T +?O M
ç² i` M p€+? iQÌM; +O M;QÌB i X \*! p F?¬M; i®i H„K @ s2K ` - p` +¬M; iQÈ+ ç¢
i`B +O +?MM; i - / K†i +ÁM +?Q +! /`v ç M KS+ p¬T?QÆM; +Sm +?[X

@ ‘v F?¬M; F?¬M; F?¬M;5

*?`Bb H„+ H„+ ç¬m çB K M?B M M?Q F?¬M;X h`QM; €M? K„i ?„M K M; i?2Q w +QÌ
b m HQM; +O æŋ .mv- iMv w M?9M M?9M #ª p B M!B,

L;QÆB F?¬M; +¬M T?ªB H”K M?Q p”v- i?Q+? i?b +S iB M i v K” K!+ i?Q€B K€B- F€
H” +O i X L;QÆB F?¬M; +¬M T?ªB tBM HŋB i - i?Q+? i?b +S iMv iB M H’vX *ÁM H
+¬M T?ªB F?€+? F?QX

@ •+?\ E?¬M; T?ªB +O M;QÆB\

æŋ .mv ;B”i KbM? K°i +€BX

@ E?¬M; b B- *?9M; F?¬M; T?ªB +O i X

*?`Bb H„+ ç¬m- i?QM; /QM; çB ç M # M æŋ .mv,

@ L? [M; ç² p"i M"v- +kM; H" +MM; +ªM? M; ° pÈB i - #` M?®i i¢B MÆB M"vX *?m~M
ç m i?m°+ p F i`¬M; ;B [MÆB M"v- +kM; +?QM? H" +QM [m€B p"i FB X

æ¶ .mv +| +?9i i?2Q F?¬M; F`T HìB M|B +O \*?`BbX >„M KìK`i M?bM #®MT?Q X
*€B +QM p"i ç2M bb bb ç|- H"K i? M"Q H¢B +| çQÊ+ K°i #ªQ i" M; M?Q p"v\ _'i M?
#ªQ i?¢+? 5 L m M?Q [mª i?"i ç2K ? i` - bÊ`^M; b) F?B M +?Q ? i i?ªv K T?€T b
çB M +m²M; ç|5

@ æQÊ+ `²BX h M; ?o +?9M; i pšM +ÁM /Q /ª i?ìB ;B M- M m M?Q M; QìB Km®M
ibM? H" çK+ F?Qûi çBX *?9M; i pšM +ÁM i?ìB ;B M i€M; šm h +| i? çÊB M; QÆB
i H¢B iB T iK+ ç"K i?Q¢BX

L|B tQM; - *?`Bb iMv w çB [m K°i # MX >„M iMv w M?' +i v- M?€i K„i- iW /QÈB i v
#"M ;? ç€X G½Q ;B ?Ä i?Q+? w M; ²B H M- i?QªB K€B M; ²B t T [m„T i` M ;? X
.mv M|B,

@ hB T iK+ H'v çB- çWM; F?€+? F?QX

æ¶ .mv bmv M; ?o K°i ;B•v- i?m H¢B +?Ov i?O- çB iÈB # M +¢M? *?`Bb- +QìB M|B.

@ L m M?Q i?ìB ;B M ç½`"i M?B m- M?Q p"v i?b K|+ H'v #ªQ i?¢+? +kM; F?¬M; +
i`QÊ+ iB M #"M +?QM? bU ç½ h ?¬K M v ç M ç•v- H" Km®M +MM; M; QìB iB T iK+
+MM; M; QÆB iB M ?"M? ;B B çQ¢M iB T i?2Q +O M°B /mM; ;B Q /`+?X

@ hB T iK+ ;B Q /`+? \

G½Q *?`Bb +QìB ç M F?¬M; M;"K KB M; H¢B çQÊ+,

@ æQÊ+- [m€i®i5 J°i M;"M M,K `²BX *m®B +MM; +kM; +| iBM iS+ i®iX

@QPQ @

3jyX *?QÆM; 88j, * M? :B [o¢M L,K

G½Q *?`Bb iU ?² pšM K°i #° /€M; M?îM M?Æ M?Q H-M ç-mX h` M ;QÆM; K†i M?
M?,M M?9K ç M; M?Qm H¢B iWM; çQ" M- +€B HQ¢B MK +QìB M"v [mª i?"i`"i / F?B
€+ K°M; X

_'i M? M?- ?„M iMv w #B M` i`QÊ+ K†i K°i +€B ;? +MM; K°i +€B #"MX

@ L; ²B çB- F?€+? M?•M +O i X

G½Q *?`Bb +QìB M|B,

@ h?"i tBM H¶B- i F?¬M; +€+? M"Q #B M` MQÊ+ i`" ç +?B m ç½B M; QÆBX L; Q.
` #'i +S i?S ;bX L m M?Q i Km®M- i?"K +?Q +ÁM +| i? #B M` K°i iÁ +mM; çB M
+U+ F€i?QªB K€BX L?QM; +?d H" @ `B M; i?U+ p"i- i F?¬M; +€+? M"Q #B M` ç

h?'v æ¶ .mv +kM; ç½ M; ²B tm®M; - H½Q ;B ?Ä iU ?² i`-K M; •K K°i H€iX a m ç|
.mv,

@ L; QÆB t2K- +?9M; i M M #„i ç-m iW ç•m i`QÊ+ \

@ h +-M T?ªB #B i i' i +ª- i' i +ª K¼B +?mv M5

a„+ K†i æ¶ .mv M; ?B K i9+ ?ŠM H M- M?bM p"Q H½Q *?`BbX

@ h' i +ª \

*?`Bb +QìB- i` M MK +QìB K M; i?2Q w p` b•m t ,

@ æ| H" K°i +•m +?mv M tQ `i /"BX

@ *€B +?9M; i +| H" i?ìB ;B M- M; QÆB +S M|B çBX

æŋ .mv F?¬M; +?9i /Q /UX

h`-K K†+X

J°i çQçM i`-K K†+ `i /"BX

*€B H½Q ;B ?Ä M"v iU ?² ç M; Mŋ HU+ ibK iÁB i`QM; ?²B S+ +O KbM? +?mv M
M?½M i?-M +| +?9i KÌ K`i- M; Šm M?B M HçB +?"K `½B H„+ ç-m- F?B HçB i? M i?Î

æŋ .mv K°i KU+ F?¬M; ? KÎ KB M; H"K çSi çQçM bmv M; ?o +O H½Q ;B ?Ä M"v-
i?ŠM; p"Q H½Q *?`BbX

*m®B +MM; - [m i?"i H"m- *?`Bb KÈB pŋ pŋ i`€M KbM?- K°i K†i +QÌB +QÌB tBM Hŋ

@ sBM HŋB- i?ÌB ;B M [m€ H•m- `i M?B m Fw S+ ç m ç½ #„i ç-m i`Î M M KÆ ?² `²
+kM; F?¬M; T?ªB H" bU ibM? / /"M; ;b X

@ L;QÆB bÈK ç½ #B i`²B ç9M; F?¬M; \

æŋ .mv ç°i M?B M ?ÄB K°i +•m F?¬M; ç-m F?¬M; çm¬BX *•m ?ÄB M"v +O ?„M M
M?QM; H" ?„M #B i- +€B H½Q ;B ?Ä M"v M?`i ç`M? KBM? #ç+? KbM? ç M; M|B p

@ "B i\ h #B i+€B ;b\

G½Q ;B ?Ä +QÌB i`¬M; `i ;B M i`€- F?B M æŋ .mv +| +?9i iS+ ;B"MX

@ L;QÆB ç½ bÈK #B i i b) i`Î HçB- ç9M; F?¬M; \

æŋ .mv ?W K°i iB M; ,

@ h?"K +?Q- M;QÆB ç½ bÈK #B i- i +?QM? H" +?QM? H"

L|B iÈB ç•v- æŋ .mv ?mM; ? ,M; M„K +?†i M„K i v HçBX iW i`QM; F) ` ,M; #`i ` K°i -

@ h +?QM? H" ` ;QM +?mv M i? 5 æ9M; F?¬M; 5

h`ìB ç5 G9+ M|B ` +•m M"v- æŋ .mv ç°i M?B M +ªK ;B€+ i`QM; HÁM; KbM? +| K°
F?Q€B5 *€B #Q K"i M"v TªB +?¬M /'m i`QM; HÁM; [m€ H•m5 J" +?QM? KbM? Hç
K"i ?Q M; çQÌM; FB m M"v- +?Q /M H" pÈB M;QÌB i?•M K"i M?`i +O KbM? æŋ .mv
M|B ` X

>¬K M v +m®B +MM; +kM; +| i? çSM; i`QÈ+ K°i M;QÌB K" M|B ` K°i +•m M?Q p"v-
çQÈ+ K°i iªM; ç€ i`QM; HÁM; - +U+ F€ bQÈM; F?Q€B5

@ L;QÆB H"K b Q F?ŠM; ç`M? H" i #B i\

G½Q *?`Bb ç€T HçB- F?¬M; F?ŠM; ç`M? K" +kM; F?¬M; T?O M?"MX

@ *ÁM +¬M TªB M|B b Q\

æŋ .mv +„M ` ,M; M; ?B M HÈB ,

@ L;QÆB M|B- i b) /ŠM iÈB K°i bBM? p"i i?m¬M F?B i K¼+ +€M? L;QÆB €K +?d i
M;QÆB +ÁM M|B Km®M K°i KªM? ?m•M +?QÆM; L;QÆB M|B H" +€B ?mv +?QÆM;

L|B `²B æŋ .mv iW i`QM; M;U+ H'v ` K B ?mv +?QÆM; K" ` ;QM HQm HçBX

@ ±- M;QÆB [mª M?B M ç½ ibK çQÈ+ M|X

h? M? •K +O H½Q *?`Bb i`M? F?¬M; FBM? ?d- +| H) M?Q ç½ bÈK /U HB m çQÈ+ M

L; [F?Q +O H½Q *?`Bb iU ?² 'M +?SM; +?Q T?ÄM; çQ€M +O æŋ .mvX >„M ?mM;

@ L;QÆB [mª M?B M #B iX

*?`Bb i`-K K†+ K°i H€iX a m ç| M;Q" B w HB m +O æŋ .mv- ?„M HçB H„+ ç-m5

@ L;QÆB b B `²B- F?€+? M?•M +O i X E€ i?U+- i F?¬M; ? t€+ ç`M? çQÈ+X

J„i i?`v #° /¢M; æ¶ .mv /QìM; M?Q +ÁM Km®M ?ÄB ;b M[ X \*?`Bb ç°i M?B M +QìB
 @ h®i`²B 5 L;QÆB çWM; ;'T;€TX aU ibM? M`v [m€ /`B /ÁM;- M m M;QÆB Km®M +
 i M?'i i?ìB`'i F?ì MìB`ä`M; @ imv i?ìB ;B M +O +?9M; i`'i M?B m- M?QM; +kM
 ç9M; F?¬M; \ § M;QÆB +?ì K°i +?9iX

oW MìB- H½Q *?`Bb ç°i M?B M M?' +i v H M- # M +¢M? ? B M;QìB HB M tm'i ?B M
 ?Ä çSM; H M çB ç M # M +¢M? iO ç€- #„i ç-m HK+ H¼B ibK FB K- +ì p M?Q ?„M
 p"i ;b çìX

J°i H9+ b m- +m®B +MM; ?„M +kM; ?Q M ?¬ K°i iB M; ,

@ 5 æ•v`²B5 hmv ç½ [m K°i M;`M M,K- t2K` i ç½ #ªQ [mªM F?€i®iX
 `i M? M?- K°i +€B [mv M i`K+ çQÊ+ ç†i i` M #`M i`QÊ+ K†i æ¶ .mvX G½Q \*?`Bb +
 +?ÊT ç¬B K„i,

@ s2K çB-`²B M;QÆB b) ?B mX

æ¶ .mv +?“K`½B ç2K [mv M i`K+ M`v Kî` - ç•v H` K°i #° i` M? p)X

hmv M;?2 MìB H` ç½ +ì H`+? bY óJ°i M;`M M,Kô- M?QM; t2K` /QÊB K T?€T #ªQ
 /QÊB ç m +ÁM`'i ?Q`M +?dM?- F?¬M; +ì +?9i ?Q ? Q KK+ M€i M`QX

h` M; ;B`v i?“K +?Q pšM +ÁM #ªQ i²M çQÊ+ K`m b„+ i`„M; MäMX J` M°B /mM; i`
 i` M? +?•M /mM;5

æ•v H` K°i #S+ i` M? T?€+ ?¼ - #9i T?€T M`v i¢B iB M i? æ¶ .mv ç½ iWM; ?¼+ [
 #S+ i` M? ?„M i?“K +?Q +ÁM M?bM i?'v +?[Fw [m2M i?m°+ +O KbM?5

@ æ•v H` i` M? i p) b Q\

æ¶ .mv b[M; M;QìB K°i +€B- b m çì H`T iS+ idM? M;°,

@ §- ç•v H` +O` ;QM p)- ç9M; F?¬M; \

@ æ9M; p"v- F?¬M; b B- ç•v H` H9+` ;QM ç M MÆB M`v- #²B iB T pÈB i K°i p`B
 `¶B p¬ p` ç½ p)` ç² p"i M`vX

@ æ•v H` K°i M;QìB +QM ;€B- #° /¢M; F?B M æ¶ .mv`'i [m2M i?m°+X h` M F?m-
 i?2Q K°i iB +QìB i? M? i Q i?m-M F?B i- ç¬B K„i HBM? ç°M;X hmv +?d H` K°i #
 H¢B TªM; T?'i M?Q K°i p"i i? b®M;5 æ¬B K„i M`v- F?m¬M K†i M`vX h` M F?ì2 K
 KdK +QìB iBM? M;?`+?- i`QM; €M? K„i FB +ÁM K°i i?Q€M; M?m ibM?

@ oBpB M\ 5 E?¬M;5 G` GQHBi \

æ¶ .mv F m` i M i?“i +O M;QìB +QM ;€B i`QM; i` M?5

E?¬M; b B- i` M? M`v p) K°i M;QìB +QM ;€B- +?QM? H` M;QìB K` æ¶ .mv #B i`'i`
 H`+? bY +O` ;QM- GQHBi 5

>B M M?B M- H9+` ;QM ç M MÆB M`v- #ªM i?•M ?„M +ÁM`'i i` X G9+ çì- GQHBi
 K„H çÆM i?m-M i? M? F?B i- +ÁM +?Q pb bU ibM? #B i?QÆM; b m M`v K` #B M
 i`QM; H`+? bY FB @ J2bbB ?X

@ h p®M F?¬M; #B i pB + K` M;QÆB MìB M;QÆB H`` ;QMX >Q†+ +ì i? MìB- H9
 ?Q`B M;?BX`ìB pb i ç½ iWM; ;†T [m` ;QM- H9+ çì;†T M;QÆB +€+ M;QÆB +Æ
 *?`Bb M;€T /`B K°i +€B- #° /¢M; HQìB M?€+ +QìB MìB,

@ L?Q p`v i?b b Q\ h` M i? ;BÈB M`v M;QìB ;B®M; M;QìB F?¬M; TªB H` ?B K- M
 M;`M M,K i`QÊ+- +ì H) +?d H` K°i bU tªQ ?ÊT- pªH¢B H-M ç-m M;QÆB ç M ç•v- i?
 +?9i K T?€T i?B M T?9 @ M M #B i H9+` ;QM ç M MÆB M`v- i H`T iS+ +ì +ªK ;
 i?B M i`B- p¬ Hm`M H`i® +?'i i?•M i? ? v K T?€T i?B M T?9 bQ pÈB M;QÆB ç m
 bQ pÈB ?„M- p M;Q`B +MM; iQM? ibM? +O M;QÆB`'i ;B®M;- M?QM; M;QÆB +?S

æŋ .mv F?¬M; M|B ;bX

@ *?ŠM; [m - +kM; K v H" iB m F?€+? M?•M i?•M €B ` ;QM +O i H9+Î H¢B ç•v + ç½ iWM; M|B [m pÈB i - M;QÌB i`QM; #S+ ?¼ M"v +?QM? H" M[M?•M ?„M v m M +O M?•M HQ¢B +€+ M;QÆB Hm¬M çQÊ+ KbM? i•M; #®+ H M `i H½M; K¢MX E€ i +?mv M pti K" i?¬B- +?ŠM; [m `i K v K„M H" i ç½ t2K [m #S+ i` M? M"vX

h`QM; €M? K„i \*?`Bb ç°i M?B M tm'i ?B M K°i iB [m M; K M;5

@ h +| i? M|B- æŋ .mv- M m M?Q H¬M ç¬m iB M M;QÆB ç M MÆB M"v +?d +| K°i ?„M i +kM; b) F?¬M; ;†T Kti M;QÆBX "ÎB pb M;QÆB [mª i?"i H" K°i T? p"i- F?¬M K" i ?v p¼M;5 *?ŠM; [m /Q ¬M; i`ÌB i?QÆM; ibM?- # M M;QÌB M;QÆB +ÁM +| K°i M?•M F?B M i [mv i ç`M? ;†T M;QÆB5

@ oBpB M

æŋ .mv i?Î /"B- M?`M F?¬M; M' B i?'T ;B¼M; M|B K°i +•mX

@ ±- ç9M; p"v- +?QM? H" +¬ #û ç|X

:QÆM; Kti *?`Bb +QÌB +| +?9i +´ [m€B,

L m M?Q +?d +| M;QÆB i`¬M; ;B®M; ` ;QM- p"v i?b +| i? ;¼B H" tªQ ?ÊT M?QM # M +¢M? M;QÆB +kM; ;B®M; M;QÌB v m +O ` ;QM M?Q F?m¬M ç9+ i?b imv i ç `²B5 æ9M; F?¬M;5

@ *?Q M M L;QÆB [mª i?"i F?¬M; #B iX L;QÆB +?d H"

æŋ .mv KÎ KB M; M|BX

@ h +?d H" çQ€M i?¬BX "i [m€- ?B M i¢B t2K ` i ç½ çQ€M ç9M; `²B- T?ªB F?¬M

*?`Bb ç„+ w +QÌB T?€ H M,

@ š- pW `²B H9+ M;QÆB ç'm ç€ pÈB +€B i M ç¢B ;B ?Ä FB # M M;Q" B- i ç m i?"i H" M;QÌB K" i i`¬M; çÊB5 G¬M i`QÊ+ iÈB ç•v +ÁM H" K°i T? p"i- p"v K" #•v i?U+ HU+ `i K¢M?5 ±- i`QM; i v M;QÆB +ÁM +| \*•v +mM; ç` M;K+ 62/Q` 5 æ•v +

@ L;QÆB t2K- F€ i?U+ i +?Q M;QÆB # +€B çB m FB M FB ç m H" +| i?•K w- +Á T?ªB +| i?U+ HU+ ;B i çQÊ+ K°i i?B M bS KÈB çQÊ+5 h?B M bS F?¬M; / /"M; i?'v ;B i +? iX *ÁM +€B ?mv +?QÆM; FB - i M;?2 M|B +€B ?mv +?QÆM; FB #` M?•M ;b K" Zm M;JBM? i?¬M çB M- ç9M; F?¬M; \ L m M?Q M;QÆB [mª i?"i F?¬M; +| #ª F?ª M,M; H'v çQÊ+ +€B ?mv +?QÆM; M"v5

æŋ .mv H"TiS+ ;"i ç¬m,

@ L?QM; K" E?B M i F?¬M; ?B m +?QM? H"- M;QÆB #B i +| i?B M bS +kM; F?¬M ?mv +?QÆM; M"v G9+ ` ;QM HQm H¢B +€B ?mv +?QÆM; M"v- M;QÆB pšM +ÁM #B i çQÊ+ \

æ•v H" M;?B p'M i²M i¢B i`QM; HÁM; æŋ .mv `i H•mX

@ æ•v H" /Q K°i F?€+? M?•M F?€+ M|B +?Q i #B iX

G½Q *?`Bb +?ÊT +?ÊT i`ÁM; K„i,

@ æ i bmv M;?o K°i +?9i ç½ 5 æ9M; `²B5 : M/ H75 J°i i M M?•M HQ¢B F m H" : i`QM; i?•M i? +O ?„M +ÁM +| ? B +€B HBM? ?²M +MM; iQM? +€+?X a m +MM; M? M?•M +€+? +O ?„M +?B ` H"K ? B- ? ? - K°i M;QÌB #B M i?"M? ? B M;QÌB- ç•v

@ h®i H„K5 æ i bmv M;?o i?Y t2KX

æŋ .mv +?"K `½B M|B,

@ L;QÆB v m + - m i K M; ç M K° i i M i ? B M b S - K M; ç M K° i + € B ? m v + ? Q Æ M; X h
+ O M; Q Æ B ç ® B p È B i

@ * k M; t 2 K M ? Q K° i + € B F ? ^ Q M; ? B K i ? U + H U + ç B X

* ? ` B b + Q Ì B M Ì B,

@ h + - M M; Q Ì B + Ì i ? U + H U + + Q Ì M; ç ¢ B i m v i ç ® B X L m M ? Q M; Q Æ B [m ^ i ? " i F ? -
? Q † + + Q È T ç Q Ê + + € B ? m v + ? Q Æ M; i W i ` Q M; + € B i ? - M ç B M ; b ç Ì M ? Q p " v M; Q Æ
æ ¶ . m v ? m M; ? , M; H - m # - m K° i + • m,

@ * Á M + Ì i M [m € B p " i Î # M M; Q " B F B 5 _ ® i + m ° + ? „ M H " + € B ; B ® M; ; b p " v \ J i ?
[m + Ì K i ? 9 M " Q + Ì ç Q Ê + H U + H Q Ê M; + ' T H o M ? p U + 5

@ h ® i H „ K - + ? " M; i ` B # û M ? Ä i ? • M € B + O i X

æ ° i M ? B M i ` M K † i \* ? ` B b ç - v p i Q Æ B + Q Ì B,

@ h ? S M ? ' i - i + Ì i ? F m M Ì H " [m € B p " i - M ? Q M; M; Q Æ B F ? - M; i ? F m M Ì M ? Q
t Q M; ? - i - M i ` ¼ M; M Ì K° i + ? 9 i X h ? S ? B - M Ì F ? - M; T ? ^ B H " + ' T # " + H o M ? p U +
M Ì ` ^ B X L m M ? Q M Ì + Ì i ? i ` B M ? B M ` i Q " M # ° i ? U + H U + - i ? b + ? Q / M H " i ? - M + Ì
/ " M; i ? m T ? K + M Ì ç • m 5

@ L Ì H "

@ h ? - M + ' T X

æ ¶ . m v + ^ K ; B € + M ? Q K b M ? p W # ` ç € M ? K° i + 9 i ` Ì B ; B € M; 5 > „ M F B M ? ? - K° i i B M

@ h ? - M + ' T

@ E ? - M; + - M T ? ^ B H H È M M ? Q p " v ç • m X

* ? ` B b i ? M i ? Î,

@ h ? - M + ' T + k M; F ? - M; + Ì ; b H " H ¢ - K " M Ì B i ? " i - i m v M Ì T ? K i ` € + ? + M ? ; B [i - M
ç € M; i ? Q Æ M; X

@ L Ì H " + € B ; b \ h B M ? H B M ? i ? - M \ h ? - M i ? 9 \ h ? - M + O © B M ? • M U M; Q Ì B H M M V \

æ ¶ . m v + ^ K ; B € + K b M ? b „ T M; ' i ç M M Æ B X

* ? ` B b K° i K † i + Q Ì B + Q Ì B € + w - ? „ M + ? È T + ? È T K Q K „ i M ? b M p " Q # S + i Q Ì M; # ^ Q i ?

@ s 2 K ç B - i p W M Ì B - M ? [M; ç ^ p " i M " v F ? - M; T ? ^ B + O i F € i ? " i M ? [M; ç ^ p " i M
M Ì 5

L; Q Æ B t 2 K - H 9 + M; Q Æ B p " M Ì ç ' m ç € p È B M ? m - ? Š M + k M; ç ½ M; ? 2 M Ì M; • K t Q È M
h ® i H „ K - i ? Y ç Q € M ç B + " m # û 5 * • m ? Ä B M " v F ? - M; [m € F ? Ì + ? S \ æ ½ + Ì M ? „ + M ? Î
F ? - M; ` b Q \

h ` Q M; H Á M; æ ¶ . m v ? ® i M ? B M i ? „ i H ¢ B K° i i ` " M - M; ? o ç M F ? ^ M , M; K " + ? Q M ? K
P i ? Q + ? + ' i ; B [M ? Q M; # ^ Q i ? ¢ + ? b € M; H Q M; H M ? - + Á M + Ì + € B + ? 9 M; [F € [m € B

@ * ? Š M; H) H "

æ ¶ . m v F B M ? ? - X

@ E ? - M; b B X

* ? ` B b ; " i ç - m X

@ * ? Š M; H) H " E ? - M; + Ì F ? ^ M , M; 5

@ G " M Ì ç Ì - M; Q Æ B ç ½ ç Q € M ` ` ^ B - p b b Q H ¢ B F ? - M; M Ì B ` \

*?`Bb +Q`B ? ? i?"i iQ- +Q`B ç M ç° MQÊ+ K„i +kM; Km®M +?ªv ` X
 @ E?¬M; +| F?ª M,M;5 h ç½ M;?2 [m HQM; M;[5 L m M?Q M| M;•K tQÊM; HQM; M
 F?¬M; M?"M ` çQÊ+X
 @ h?`B ;B M F?¬M; ? /WM; HçB- iB m iY "5 æ| H" HQM; M;[ K°i pçM M,K i`QÊ+-
 içB K" M;QÆB M;?2 çQÊ+ +| +?9i F?€+ #B i- çB m M"v +kM; `i #bM? i?Q`M;X oª H
 M?B m +?OM; HQçB5 GQçB K" M| M|B +?QM? H" HQçB HQM; M;[i?-M i?€M? + Q
 i°+ M?QM; b) F?¬M; +| B M|B çQÊ+ HQçB HQM; M;[M"vX
 æ¶ .mv +m®B +MM; +kM; ç°M; /mM; - i`QM; KB M; i?´ H° ` K°i +•m M|B +Æ ?² M?C
 @ GQM; i?-M\ :†T [m,5 h HçB +MM; GQM; i?-M ç€M? M? m K°i i`"M5 *ÁM +| i? b
 +MM; M;QÆB M|B +?mv M @ L?•M T?~K +O i [mª i?"i +kM; `i i®i 5
 *?`Bb pšM +Q`B- M?QM; i` M ;QÆM; K†i ç M; iQÆB +Q`B +O ?„M- /-M /-M ç½ F?
 @ *?QM? H" GQM; i?-M5 o` i?-M po ççB i?-M i?€M? +O GQM; i°+5 o` i?-M i`
 GQM; i°+5 >„+ ?„+ æ€M; iB +H" ?B M içB +kM; ;B®M; M?Q i - #` M?®i içB MÆB
 i?ŠM; ` - M| ç M; Î MÆB M"v T?K i`€+? + M? +?WM; i X L?QM; i` M i?U+ i M| F
 M?Q i b Q- #` M?®i içB MÆB M"v i?-B\
 @ L?QM; K" M m M?Q M| [mª i?"i H" GQM; i?-MX o"v K°i +?B m ç½ +| i? ç2K i ç
 æ¶ .mv +Q`B F?´X
 @ æ| H" #ÎB pb i?-M +€+? +O M| ç½ #` i?-M HBM? iQÊ+ çQçix
 h? M?•K +O *?`Bb i`-K i?'T5

3jRX *?QÆM; 889, æ¼ Gç+

óGQM; i?-M #` iQÊ+ çQç i i?-M +€+? \ô
 æ¶ .mv H†M; i?BM F?¬M; M|BX
 GQM; i?-M\ Zmª i?"i H" GQM; i?-M\
 *€B i M ;B ?Ä +| +€B ç-m ?bM? i?QB FB @ €+?- M|B K°i +•m `i F?¬M; +mM; FQ
 M|- +ªK ;B€+ çQÊ+ +€B ç-m FB [mª `i ;B®M; K°i +€B [mv ç-mX UH`B i€+ ;Bª, h
 /MM; ~M M;[M?ûV
 h`QM; i`mv M i?mv i- bBM? p"i +Q`M; ççB M?`i i? ;BÈB M"v- h?-M +O HQM; i°+
 M;„+ M?Q p"v b Q\ UH`B i€+ ;Bª, hW M"v [mª i?"i F?¬M; +| +?9i w M;?o F?€+ M"Q
 "B m ibM? +O æ¶ .mv +SM; M?„+ i?"i H•m- b m ç| KÈB KB M +QĐM; p¬ HU+ K" i`
 óGQM; i°+- GQM; i?-M\ s2K ` GQM; i°+ i` M /QÈB ç m #` M[ i?-M ?çB `i i?ªK Xç
 *ÁM F?¬M; T?ªB b Q\
 GQM; i°+ #` MûK içB MÆB i"m +MM; +O i? ;BÈB M?•M HQçB- +€B +?¶ ç'i ç B F
 i`SM; FB - i` M / M?M;?o H" óh?-M bÆMô- F€ i?U+ HçB +?QM? H" K°i +€B ç` T
 M´BX " ` MûK p"Q ç| K°i pçM M,K- imv K„ / M? H" T?K i`€+? i?O ?° i? ;BÈB HQ`B M
 [m v i`Î HçB t•K HQÊ+- F€ i?U+ i`QM; HÁM; æ¶ .mv t2K ` - +?QM? HQM; i°+ KÈB H
 G9+ æ¶ .mv çB iÈB GQM; i°+- GQM; i°+ F?¬M; T?ªB +kM; ç H° ` K°i HQçB Q€M F
 h?O p i?b +kM; çQÊ+ çB- M?QM; +€B +¬M; i€+ M"v HçB F?¬M; +| +? ç° Hm•M T
 M,K- ?ÄB B K" F?¬M; +?YB +? K„M; K M| +?S\
 æQ`M; çQ`M; +?QM? +?QM? H" K°i HQM; i°+ +Q`M; ççB M?Q i? - HçB #` MûK p"Q
 i? M|B H" ç½ +?`m çO K¼B Ov F?m'ix

L?QM; F?-M; M;?o iÈB @ i?-M +O +?9M;- p" M K M? HΦB +~M; #B i?^K 5
 æ¶ .mv ç½ iWM; M;?o- +€B ç€K ;B ?Q^ HQM; i°+ M"v #` M[i?-M #„i çB H Q ç°M
 h?-M +'T K" b Q GQM; i?-M HΦB F?-M; pb iY i-M +O KbM? K" +?O i`b +~M; çQV
 s2K ` #•v ;Bì ç½ +| ç€T €M- b® K M? GQM; i?-M t2K ` +kM; F?-M; ?ÆM ç€K iY i-
 h?-M +€+? #` iQÈ+ çQΦi- F?| i`€+? ç€K `²M; +QM `²M; +?€m FB F?-M; +| MÆB /U
 K² +~B F?-M; +? K i?QÆM; v m X
 @ h F?-M; ?B mX
 æ¶ .mv K°i K†i ç-v M;?B ?Q†+- M?bM p"Q *?`Bb,
 @ h?2Q i çQÊ+ #B i- pΦM M,K i`QÈ+ i`QM; i?ìB Fb i?-M i?QΦB çΦB +?B M- GQM
 M?•M HQΦB Q\ h?•M H" K°i T?2 +?B M i?„M;- H"K b Q HΦB #` M[i?-M ç®B tY i? i
 @ h?ìB i?-M i?QΦB çΦB +?B M\
 L?½M i?-M +O *?`Bb M;~v +~M; v m /`- ?„M HB + M?bM æ¶ .mv- M;[F?Q `i F?BM
 @ hB m iY- ç®B pÈB çQΦM H`+? bY FB - M;QÆB #B i çQÊ+ # Q M?B m\
 "° /ΦM; M"v M|B i`„M; ` H" ç M; t2K i?QìM; æ¶ .mv- æ¶ .mv `i Km®M +½B Hw pÈB
 ;B€+ çQÊ+ `^M; pB + KbM? #B i iU ?² F?-M; M?B m- K†+ /M iΦB J i?-M çB M-
 K°i HQÊiX
 hmv M?B M- J i?-M- L[i?-M- +ÁM +| +?B M i?-M `2b- # p` i?-M M"v +?ÆB i`Á i
 F`+? iQM? `i ?'T /šMX J" çQìM; çQìM; ? B p` çΦB i?-M M K iQM?- K°i M[i?-M •K
 +| +?9i •K i?`+? /QÆM; bmv
 æ¶ .mv pW Km®M i` M? +?'T- M?QM; HΦB M?šM MΦB M;²B v MX h`QM; HÁM; ç°i
 K" M; v +^ KbM? +kM; F?-M; +?9i KBM? #Φ+? - ~M i?-M ?ÄB,
 @ h [m^ i?"i #B i F?-M; M?B m H„K p"v iΦB b Q M;QÆB HΦB F?-M; M|B +?Q i #
 "'i [m€- #° /ΦM; ;B^ M;®+ +O æ¶ .mv F?-M; i? [m K†i +€B H½Q [m€B p"i *?`Bb M
 .mv ?²B H•m- imv p"v #B m ibM? +O æ¶ .mv K°i +?9i +kM; F?-M; bÆ ?ÎX "'i [m€
 ç„+ w,
 @ æWM; M;?o HW çQÊ+ i - iB m iYX L;QÆB M?'i ç`M? H" ç½ #B i çQÊ+ K°i b® p
 +mM; +O iBM? HBM?5 æ•v +?QM? H" K°i i`QM; b® i?-M F?Q M,K ç| - M;QÆB +| i
 i`QM; iWM; 'v M,K M;QÆB M?'i ç`M? b) +| K°i +?9i i Q M;° F?-M; i-K i?QìM;X L;
 `²B\
 @ h?-B çQÊ+--+?9M; i çWM; +?ÆB i`Á çQ€M +?[M[X
 æ¶ .mv /Si F?Q€i ;BÆ i v ç-m ?~M;,
 @ h iÈB ç•v F?-M; T?^B ç +MM; M;QÆB +?ÆB çQ€M +?[- *?`BbX
 hB T i?2Q ç| - æ¶ .mv bmv M;?o K°i +?9i- `²B KÈB +?"K `½B M|B,
 @ V- i çQ+? t€+ #B i çQÊ+ K°i +?9i- M?QM; H" F?-M; t€+ ç`M? H„K @ iΦB i? ;BÈ
 tQ çQÊ+ HQm i`mv MX G" K°i ç²M; i?QΦB i`mv M i?mv i p óJ pQÆM; +MM; i?B
 æ¶ .mv ç2K +•m +?mv M tQ M"v ;B^M HQÊ+ M;„M ;¼M- i?m"i HΦB K°i H-M,
 @ h #B i çΦB F?€B H" M?Q p"v i?-B- çÆM ;B^M K" M|B- +?O M?•M +O M;QÆB @
 p /BM?- b m ç| ç2K M?QÊ+ çB K +O +?QM? KbM? M|B +?Q L[i?-M M;?2X " ` M[i
 +m®B +MM; +?B M #ΦB #` T?QM; 'M Hm~MX
 *?`Bb #bM? ioM? M;?2 tQM; +•m +?mv M tQ M"v- b m ç| T?^M; T?'i M?ûT M?ûT K
 @ *•m +?mv M tQ `i `„K +?|X

@ æQ+? t€+ H" `i` „K +?|X
 æŋ .mv +kM; +| ç²M; ç€M? ;B€ M?Q *?`BbX
 @ *€B +•m +?mv M tQ M"v- M;?o H¢B i?b +?„+ H" /Q +€B i M ;B ?Qª `2b FB M|B
 +€B i M i`SM; M?Ä U+? K M?ÄV ç| KÈB F?¬M; /€K M?bM i?ŠM; p"Q bU i?"i K" ç2K
 #` ?¢B ç€M; i?QÆM; M?Q i? K" i?¬BX >W
 æŋ .mv M?`M F?¬M; M´B ?Q F? M ? B iB M;X
 `2b\ h`SM; M?Ä\ L;Q`B ç½ +¬K H´v +•v i?QÆM; GQM;BMmb- /€K +MM; J i?¬M F
 i`SM; M?Ä\
 L m [mª i?"i `2b H" Kºi i M ;B ?Qª i`SM; M?Ä K" M|B- i?b i` M i? ;BÈB M"v +?„+
 @ L?Q p"v- æŋ .mv- +?9M; i #„i ç-m H¢B iW ç-mX L;QÆB +| #B i- H9+ i?`B ç¢B i?
 M"v +| i´M; +ºM; K´v p` +Q`M; ;Bª i?¬M +´T F?¬M;\
 h`QM; HÁM; æŋ .mv •K i?¬K iQM? iQ€M Kºi +€B- b m ç| M|B,
 @ L?•M HQ¢B +| L[i?¬M +MM; +?B M i?¬M `2b- h?¬M i?9- hBM? GBM? i?¬M- ©B
 a m +MM; H" +?O +O M;QÆB J h?¬M- i´M; +ºM; +| #ªv p` TªAB F?¬M;\
 @ a BX
 *?`Bb M|B `i /Si F?Q€iX h`U+ iB T H„+ ç-m T?O ç`M? H`B M|B +O æŋ .mv,
 @ E?¬M; TªAB #ªv p`- +?d +| b€m p` +Q`M; ;Bª i?¬M +´T i?¬BX
 @ a€m\
 æŋ .mv M?Qm K"vX
 L;[F?Q +O *?`Bb H-M M"v +`M; [m, /`,
 @ B M|B +?Q M;QÆB J i?¬M H" h?¬M +´T +Q`M; ;Bª\ >„M +,M #ªM F?¬M; TªAB i?
 "B m iB M? æŋ .mv iS+ F?„+ i`Î M M M?Q ?| ç€5
 J i?¬M F?¬M; TªAB H" i?¬M +´T\
 @ s2K` - i TªAB ;BªB i?Q+? i?"i F„+?Q M;QÆB bU iB M? p +€B i?`B ç¢B FB KÈB
 *?`Bb i? M i?Î Kºi ?ÆB- ?„M M?bM p"Q #B m iB M? +?'M FBM? +O æŋ .mv- i`QM;
 i? M?•K +kM; M? ?ÆM `i M?B m,
 @ E?¬M; i`€+? M;QÆB çQÊ+- `®i +mº+- M;Q`B +?Q iWM; i`ªB [m i?`B ç¢B ç| i?
 iQÊM;
 L|B `²B- ?„M çºi M?B M H„+ H„+ ç-m- b m +MM; i`QM; KB M; #"i i?®i` ? B +?[,
 @ >mv ?Q`M;5
 E?ÎB M;mv M +O i? ;BÈB M"v F?¬M; B #B i +ªX
 *MM; pÈB iB M i? +O æŋ .mv i?b #´i ç²M;- `i ?B M M?B M iB M i? +O æŋ .mv #
 M?QM; H¢B F?¬M; T?M ?ÊT pÈB +€B i? ;BÈB M"vX "ÎB pb +,M +S i?2Q i?mv i iE
 pQÊM iB M ?| K" i?`M? M?QM; +€B i? ;BÈB M"v +ÁM +| i?9 M?•M- +| iBM? HBM
 Jºi p¢M M,K i`QÈ+- +| H) +`M; H•m p i`QÈ+- i` M +€B i? ;BÈB M"v- M?•M HQ¢B
 HQM; iº+ ?Q†+ ;Bª +ÁM +| Kºi +?OM; iº+ #´i ç²M; M"Q F?€+- ç m ç½ i²M i¢B Î +€B
 æQÆM; M?B M- +ÁM +| Kºi +?OM; iº+ +€ #B i ç½ #` i`B i ç i`M b€i i` M /ÁM; +?ª
 h`QM; ç| - +Q`M; ç¢B M?´i H¢B H" J iº+5
 *?OM; iº+ M"v iU ?² ç½ ç2K i´i +ª Qm çB K +O +€+ +?OM; iº+ F?€+ ?ÊT H¢B H"K
 #¼M ?¼ +| i? b€M? pÈB M?•M HQ¢B- ?bM? i? +kM; ;B®M; pÈB M?•M HQ¢BX "i

+| i? b€M? M; M; pÈB i?9 M?•M5 *,M +S p"Q H`+? bY i?b K i°+ i`QM; i`mv M i?r
`'i M?B m bQ pÈB M?•M HQΦB ?B M iΦBX

J i°+- +| bS+ KΦM? +QÌM; çΦB +O i?9 M?•M- Qm çB K p HU+ HQÊM; i?•M i? -
iBM? HBM? M?'i i°+- i?"K +?Q +ÁM KΦM? ?ÆM5 *| çO i?B M T?9 +¬M; M;? M?Q @
i?•K b•m +´ H½Q M?Q GQM; i°+X

>ÆM M[- i?¼ K M? +O K i°+- M m iQM? iQ€M HΦB i?b F?QªM; +?WM; k8y im´B

*| i? M|B- ç•v ;¬M M?Q H" K°i +?OM; i°+ ?Q" M K„5

L;QÆB +| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ F?¬M; X J°i +?OM; i°+ K" # M i`QM; K¶B +€ M?•
bQM; im- +ÁM +| i`Q im Qm i9- i?¼ K M? H•m /"B K°i +?OM; i°+ M?Q p"v i²M iΦB
+ Q i`QM; FBK iU i?€T bBM? p"i T?€T i„+5

*?OM; i°+ M"v- +?QM? H" p¬ ç`+?5

@ J°i +€B +?OM; i°+ p¬ ç`+? M?Q p"v- p" M K M? b) M?Q i? M"Q ç•v\

*?`Bb ç ` K°i +•m ?ÄB M?Q p"vX

æ¶ .mv bmv M;?o K°i H€i- M?Qm K"v M|B,

@ æ2K +€+ +?OM; i°+ F?€+ iQ" M #° i`Î i?"M? M¬ /`+?\\

@ E?¬M; X

*?`Bb ç°i M?B M i? M i?Î K°i ?ÆB- i`QM; ;B¼M; M|B +O ?„M +| +?9i #B B i?"i b•
F?B M +?Q æ¶ .mv BK H†M; X

@ h?Q€B ?Q€ p" çQΦ HΦ+5

J i°+ H" +?9 i +O çΦB HK+- +kM; ;B®M; M?Q H" M?•M HQΦB H" +?9 i +O çΦB
K i°+ M„K ;B[HU+ HQÊM; +QÌM; çΦB i?"K +?Q +ÁM ?ÆM t bQ pÈB M?•M HQΦB ?

"¼M ?¼ b€M; iΦQ ` K°i M M p,M KBM? p¬ iB M F?Q€M; ?"m5 EB M iΦQ K°i i?"M
+mM; çB M /Q #¼M ?¼ FB M iΦQ i?"K +?Q +| i? + Q i?ŠM; ç M #-m i`ÎBX

J†+ F H" +?OM; i°+ M"Q- +QÌM; çΦB M?Q i? M"Q ç m Km®M F?m +? i`QÆM; - Kr
ç½ ç2K iQ" M #° +?OM; i°+ tmM; [m M? +?BM? T?K+- F?m +? i`QÆM; iQ" M #° ç` #

J°i +€B +?OM; i°+ K'i çB KK+ iB m +O KbM?- ?B M M?B M H" b) /ŠM ç M F i[mª,

J i°+ çQΦ HΦ+- i`QM; HÌB F +O \*?`Bb iU ?² +kM; i`"M ç¬v K€m i M?5

3jkX *?QÆM; 888, *QM . *€B sBM? æ T

@ hΦB i?ÌB çΦB ç| - i?9 M?•M H" +?OM; i°+ H Q ç°M; M†M; M?¼+ M?'i- J i°+ +| i?
[m'i H M M; QÌB M?[M; i?9 M?•M FB - #„i #¼M ?¼ T?ªB p€+ i` M HQM; M?[M; F?®B
i?¬M i?€T- iQÌM; i?"M?- i?"M? i?` +?Q J i°+

@ hBM? HBM? i°+ HΦB H" ç®B iQÊM; #` +? M ûT M?'i- `WM; `K K" +?9M; bBM? i²
M?•M i°+ i?b HΦB H" i?Ê KÄ- #'i F M; "v ç K ç m T?ªB +?mB `9+ i`QM; +€+ ?¬K KÄ
ç½ p"v /QÈB ç² ç Q +O J i°+- ? i +?QM KQÆB T?¬M i`,K F?Q€M; bªM F? B i?€+ c

@ L?•M HQΦB H" M¬ #°+- H" M; QÌB H"K i`QM; M?" p" +kM; H" M?[M; i?^M; ? Km

@ *ÁM GQM; i°+ Q\

@ *?d H" bOM; p"i K" i?¬BX

h`QM; €M? K„i \*?`Bb K M; i?2Q K°i iB i" M M?šM M?" M M?çi,

@ L;QÆB +| #B i p ç'm i?9 i`QÌM; +?S\ h +| M;?2 ` ;QM M|B [m - M?•M HQΦB +
#„i K°i ç€K /½ i?9 HΦB `²B M?®i +?9M; i`QM; K°i +€B H²M; ?Q†+ +?Q +?9M; p"Q

#¼M M| i" M b€i HšM M? mX *€B HQ¢B i`Á +?ÆB K€m i M? M"v +?QM? H" i?9 p mB
i`QM; M?•M HQ¢B

æ¶ .mv ?ÆB ?û K¬B M?QM; pšM F?¬M; M|B +•m M"QX

@ E?¬M; b B- H9+ ç| GQM; i°+ +?QM? H" çªK M?"M p B i`Á M"vX *kM; ;B®M; M?Q
H"KX J i°+ ç2K K'v +QM`²M; M?®i H¢B-`²B +?Q +?9M; p"Q i`QM; ç'm i?9 i`QÌM;
M? m- H'v i? H"K p mBX h`QM; ç'm i?9 i`QÌM; `°M; HÈM- K¶B i`"M ç'm ç m b) ?'T /
ç M t2K5

J i°+ /¬M i?Q€B ?| - +?9M; i`Î i?"M? M?[M; i M [mw i°+ + Q + Q i¢B i?QÊM;- M?[M
i?"i bU5

*?9M; i" M M?šM ç M ç° K'i Hm¬M Hw iQM?5

h?ÌB ç¢B ç|- K°i [mw i°+ J i°+ +| i? +| p" B M; "M i?"K +?Q H" p" B p¢M M¬ /`+?- i`
HQ¢B +?OM; i°+5 S?ÁM; ®+ FB M +® #¼M ?¼ Î H" /Q i?9 M?•M F?' +U+ FB M i¢Q
M¢K i` M ç² +?ÆB +O ?¼ H" /Q M?[M; ¢B M?•M +¬M; iQÊM; +"i HU+ ç"Q çQÊ+- i?
H" ?¼ K†+ H" /Q M¬ #°+ M?•M HQ¢B +? i¢QX *ÁM ;BªB i`Q i?b +?Q K'v ç¬m GQM
i?ÌB ;B MX

J°i +?OM; i°+ F?B ç½ +QÌM; ç¢B ç M KS+ +U+ ?¢M- M| +kM; b) #„i ç¬m #B M i?"M

aU M;m Km°B M"v çQÊ+ +?2 ç"v #ÎB K°i i¬M; p,M KBM? ?mv ?Q" M;- K M; i?2Q H"
M?šMX

"bM? /•M T?' i?¬M; i`QM; K i°+ +kM; H" ?¢M; M;QÌB i?QÊM; çšM;- +| i? iMv w ;
M"Q F?¬M; T?ªB H" J i°+X G"K M?Q p"v +?šM; M?[M; F?¬M; #` i`WM; T?¢i K" +
H"K `i ?ÊT i bM? ?ÊT HwX

aBM? ?Q¢i +O i¬M; HÈT + Q çšM; J i°+ [mª H" p¬ +MM; i?®B M€iX h?2Q M?Q HÌ
?^M; M;"v +O [mw i°+ J i°+ - +?9M; t2K GQM; M½Q H" K°i HQ¢B #` T?~K i?QÊM; ç
bY /KM; GQM; M½Q ç #²B #`X *?9M; t2K hBM? HBM? i°+ H" K°i HQ¢B bOM; +Æ i@
#S+ #€+? T?ªB +®M; ?B M` b® HQÊM; HÈM M?•M F?~m ç`M? F€ ç H"K +mM; T?K
F?¬M; ;B Q M;QÌB- M?QM; M m M;QÆB H"K p"v i?b J i°+ b) K M; i?2Q ç² ç Q iÈB

h?"K +?Q- +| K°i çQ¢M i?ÌB ;B M p b #¼M +?9M; ç½ +?€M M;€M M?[M; v T?K+ ?Q
i?¬M; +?d çQÊ+ t2K H" ç² ?¢ çšM;5 *?9M; +?Q`^M; +?d +| ;B i+? i i?9 M?•M- H°i
KÈB H" HQ¢B v T?K+ + Q [mw M?'i @ +| i? iQÌM; iQÊM; çQÊ+- H®B bmv M;?o M"v
?²B p" M K M? #B i?ªK +Ð M"QX

o T?¬M ©B M?•M i¢ÆM i`ÌB H" ?¼ F?¬M; #` H°i / ` H"K v T?K+- +kM; F?¬M; +
#`i [m€ ©B M?•M i°+ H¢B +| K°i i?S F?B M J i°+ Q i?Q+? F? B F?Q€M; i?B M T

@ L;QÆB +?Q`^M; ¢B M?•M i?Q+? bBM? b®M; i`QM; +€+ bÆM ç°M; i®B i,K F?¬M

*?`Bb +QÌB HÈM,

@ h'i +ª bBM? HBM? i` M i? ;BÈB M"v- ç¢B #° T?"M ç m i?Q+? €M? K„i i`ÌBX ©B
ç°M; +kM; F?¬M; T?ªB p b +?9M; Q i?Q+?- K" H" /Q +?9M; #` #S+ #€+? i?¬BX *?Q
çB M[- +kM; F?¬M; +| B M;mv M w bBM? ?Q¢i b m®i M,K b m®i i?€M; i`QM; M?[M;
€M? K†i i`ÌB M?Q i? X L?QM; M?m +¬m p [m€M; i?¢+? +O J i°+ H¢B T?B i?QÌM
i°+ #` +?BM? T?K+ i`B i ç - F?¬M; i? F?¬M; ;€M? +?`m pB +H Q /`+? F?¬M; M;W

J i°+ # i? - ç¼ H¢+- +kM; F?¬M; T?ªB H" i`QM; i?ÌB ;B M M;„M p" B +?K+ M,K ?
/`B +ª K°i i?ÌB ç¢BX

J¶B K°i iÁ i?€T + Q p" i?"M? i?" +?9M; FB M i¢Q- ç m H" /MM; tQÆM; i`„M; p" K€
F?€+ ç'` K" t•v H MX

o"v i?b ç` p` +O +€+ +?OM; i°+ F?€+ +ÁM i?'T ç M KS+ M"Q M[\

@ *?Q /M H" i°+ i`QÎM; K°i #° H¢+ +O hBM? HBM? i°+ F?B ç®B K†i pÈB K°i #bM ç-m tm®M; K" çB5 *ÁM M m M?Q ç®B /B M H" K°i [mw i°+ J i°+- i?b iBM? HBM? tm®M; ?¬M +?•M ?„MX

L;Q" B ` J i°+ +ÁM +| K°i ?Q¢i ç°M; H ?°B `i ç€M; bÊX

>Q¢i ç°M; M"v H" M;"v ç¢B H +O J i°+- M?QM; H¢B H" +ÆM €+ K°M; F?OM; F?B

S?QM; iK+ HQm ?"M? H9+ çQÆM; i?lB +?QM? H", i i?¬M @ >mv ii 5

h`QÊ+ K¶B K°i iÁ i?€T + Q ç m b) +| K°i [mªM; i`QlM; i?"i `°M; HÈMX h¢B i`mM i`QlM; ç| ç m b) +| K°i i ç" B i?"i iQ Í; B[i ç" B H" K°i +€B Q HÈM- T?Q /QÈB ç /šMX

*ª T?Q /QÈB [mªM; i`QlM; i`¬M; ;B®M; M?Q K°i +€B Q HÈM #` M; QlB i ç" Q #ÈB

h`QM; +€+ #m' B ?mv ii - #'i F +€+ ç` T?QÆM; HÈM M?Ä ç m M?Q M? m- M°B /mM bBM? HBM? i?m¬M F?B i +O +€+ +?OM; i°+ F?€+ @ *€B çQÊ+ ;¼B H" bBM? HBM p" i?B m MB M M?•M HQ¢B- ?Q†+ H" M?[M; iBM? HBM? pW KÈB i?"M? MB M +O bÆ bBM? +O h?9 M?•M i°+ M[X

G" bBM? HBM? #` ?mv ii - i'i +ª ç m TªB /MM; K€m iQÆB +O KbM? ç´ ç¬v ?mv i

GQ¢B ?mv ii H M"v +| [mv K¬ HÈM M?Ä F?¬M; ç mX *,M +S i?2Q ;?B +?ûT ç H M?"i çQÊ+ +Y ?"M? i`QM; ç¬ i?"M? +O J i°+- H¬M ç| ç½ ç² b€i i' M; +°M; K°i p¢M M;"M i?9 M?•M p" #®M i`,K iBM? HBM?X

>mv ii M?Q i? M"v çQÊ+ +Y ?"M? K¶B M,K ? B H¬MX J" H9+ çQÆM; i?lB i` M ç¢ +| `i M?B m- i?€T i i?¬M +kM; F?¬M; ? Qi5 *| i? iQÎM; iQÊM; - +QM b® M"v ç¢E M?B m bBM? K¢M; #` ç² b€i # M i`QM; i?€T i i?¬M ç| X

*ÁM p T?¬M bBM? i ç•v +?QM? H" K°i M; ?B i?S+ iB M çQ F?B K°i [mw i°+ J i°

*,M +S i?2Q i`mv M i?®M; +O J i°+- H9+ K°i p` [mw i°+ +? i çB- çB m ç| +kM; ç²M M¬ #°+ K" ?¼ +| çQÊ+ F?B +ÁM b®M; ç m b) #` #²B i€M; i?2Q5

@ æB M +m²M; i`QÊ+ F?B /B i pQM; X

æ¶ .mv çQ ` K°i HlB #bM? M?Q p"vX

*•m MlB M"v +O ?„M +kM; çQÊ+ bU i€M i?"M? +O *?`Bb,

@ L;QÆB MlB `i ç9M; - H9+ ç| +ª K i°+ ç m ç½ i`ÎM M çB M +m²M; - +?9M; ç½ F?¬ Hw i`Q- +ª i?ªv +?OM; i°+ ç m ç½ ?Q" M iQ" M b p"Q çB M HQ¢MX

@ L?Q p"v- +ÁM h?¬M i?b b Q\

æ¶ .mv ?ÄB K°i +•m `i b„+ #ûM,

@ h?2Q HlB M;QÆB MlB- iU ?² M;QÆB +kM; F?¬M; ç²M; iB M? pÈB pB + H" K +O i°+- +?šM; H) J i?¬M H¢B F?¬M; #B i M?[M; pB + M"v\ >„M +?šM; H) F?¬M; #B ç M bU /B i pQM; Q\

@ >" B iY +O i - M;QÆB i`QÊ+ ? i TªB ?B m `ä K°i pB + i` M +€B i? ;BÈB M"v- i

*?`Bb +QlB MlB,

@ *€B çQÊ+ ;¼B H" i?¬M ?B M i¢B- +kM; +?šM; [m +?d H" M?[M; bBM? p"i +QlM; bBM? HBM? T?´ i?¬M; #bM? i?QlM; i?¬BX h?¬M +O M?•M HQ¢B H" M?Q p"v- i?¬ HBM?- GQM; i°+ +kM; p"v p" M; v +ª J i?¬M +kM; +?QM? H" M?Q p"vX

oW MlB- *?`Bb M?bM p"Q æ¶ .mv K" ?ÄB,

@ h`QÊ+ iB M +?9M; i ;Bª bY- M m M?Q M;QÆB H" K°i M; QlB H½M? iK- +QM /•M i°+ F?€+X \*€+ M;QÆB ,M i?`i #Á / - K†+ €Q / i?9- F?B i H ;B i`i M?B m i?9 p"

M"v K" i`€+? i°B +QM /•M +O M;QÆB Q\ L;QÆB b) pb bU bBM? i²M +O i`•m #Á K
+?QM? KbM? Q\

@ æQÆM; M?B M H" F?¬M;X

æ¶ .mv H„+ ç-mX

>„M ç°i M?B M M?È ç M K°i+•m M|B +O KbM? H9+ i`QÊ+, L m [mª M?Q i T?ªBç
i²M +O M;Q`B i`QM; i?B M ?ç p" M;Q`B +O KbM? L?Q p"v i?b ?½v M?Q`M; M;Q`

@ h?-M + 'T +Q`M; ;Bª- i`î i?¬M? i?-M çQÊ+ +€+ +?OM; i°+ i?`T?KM; - ç†+ #B i H"
FB X *?9M; #„i ç-m +m²M; M?B i bMM; #€B i?-M- +?9M; ?v p¼M; bU +Q`M; ççB +
/šM /„i +?9M; i?Q€i F?ÄB p" M K M? #B i?ªKX GQçB M;mv M p¼M; K½M? HB i +M
F?B M +?Q M?[M; i?-M + 'T +Q`M; ;Bª +O +€+ +?OM; i°+ +| i? °B iK ç-v çO çQÊ

J i?-M H" i?-M i?O ?° +O K i°+X *| H) M;QÆB b) +| +ªK ;B€+ pB + J i°+ M¬ /`+
K°i HQçB i°B €+- M?QM; p'M ç î ç•v H" i`QM; K„i J i°+ H9+ ç| +,M #ªM F?¬M; t2
bBM? HBM? #bM? çšM; M; M; ?¬M; pÈB +?9M;5 *€B +€+? +?9M; ç®B tY pÈB +€+
tY ?B M içB +O +€+ M;QÆB pÈB i`•m #Á ç m H" +MM; K°i /çM;5

L?•M HQçB +€+ M;QÆB çQÆM; M?B M b) M;?o H", M;U i?b T?ªB /MM; ç +QÐB- #
/MM; ç i`¬M; M?¬5 \_WM; `¬K i?b T?ªB #` b M #^M;5 a) F?¬M; +| M?•M HQçB M"Q

J" J i°+ çQÆM; i?`B ççB F?€B +kM; +| +€+? M;?o M"vX \*€+ +?OM; i°+ F?€+ i`QM;
#Á +?| M;U i`QM; K„i M?•M HQçB +€+ M;QÆBX

"ÎB pb M;QÆB H" M?•M HQçB- M;QÆB b) F?¬M; ç²M; iB M? pÈB M?[M; i`•m #Á +?|
?B M içB M;QÆB bBM? ` TªM +ªK pÈB J i°+- ç| H" #ÎB pb M;QÆB H" M?•M HQçB
pB + M?•M HQçB #` M¬ /`+?X L?QM; +kM; H" +?QM? M;QÆB b) F?¬M; # Q ;B` M
+QM #Á +QM / #` H"K i?`i FB i?"i #B i?ªKX - M?[M; +QM M;U FB #` +ÐB H M M
M?[M; +•m p¬ Q+? ççB HQçB M?Q i? 5

L;[F?Q +O *?`Bb `i b„+ #ûM p" i" M F?®+X

L?QM; K" æ¶ .mv HçB F?¬M; +€+? M"Q TªM #€+ HçB çQÊ+ @ #ÎB pb ç•v +?QM? M

@ h®i H„K- iB T i?2Q- +?9M; i ?½v M|B p +•m +?mv M tQ J pQÆM; +MM; i?B r

*?`Bb +Q`B F? M ?„+ ?„+ ? B iB M; ,

@ *•m +?mv M K" M;QÆB M;?2 çQÊ+- i F?¬M; T?O M?"M M| H" i?"i- #'i [m€ i`QM
M°B /mM;X

æ¶ .mv H" T iS+ i" T i`mM; iBM? i?-M HçB5

@ h?S M?'i L[i?-M M?•M HQçB ç2K i?•M +®M; ?B M +?Q J i?-M- pB + M"v F?¬
+ªK i?'v F€ [m€B Q\ J i?-M +kM; H" J i°+- pb +€B ;b K" ?„M HçB çB Q i?Q+? K°i
æ•v H" K°i bU iB M? `i F?| Hw ;BªB SªB #B i ç` p` H9+ ç| +O M?•M HQçB +?šM
G½M? iK M?•M HQçB +O +€+ M;QÆB b) çB H'v K°i +QM / +K ;B®M; +€B Q\ E +
/šM\5 >W5

æ¶ .mv bYM; b®iX

æ•v iU ?² H" K°i p'M ç ç½ #` #Ä HÆ çB5

æ9M; p"v- #'i +S K°i H½M? iK M"Q +O M?•M HQçB ç m +kM; b) F?¬M; # Q ;B` i?C
+ª5

h`QM; ;B B + 'T +?OM; i°+ çQÆM; i?`B- M[i?-M M?•M HQçB /QÈB +QM K„i +O J
?ÆM K°i +QM / +€B K„H # Q M?B m5

EªM,M; M"v +| i? tªv ` b Q\

h?Y H"K K°i pQ /K F?¬M; i?Ä t2K, L;QÆB +| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ pB + i'M; i?
pQÆM; +O K°i iB m [m®+ M"Q ç| î *?•M S?B F?¬M; \

@ aU T?ªM F?€M; ç½ i²M iϕB iW `i bÈKX

*?`Bb #„i ç-m ;BªB i?Q+?,

@ "'i [m€- J i°+ `i +QÌM; çϕB ç½ M?B m H-M i?`M? +¬M; ç2K M?[M; +ÆM T?ªM F
#S+ tm®M; X *€+ +?OM; i°+ F?€+ ç m #'i F H"K ;b +kM; ç m F?¬M; +| +?9i i?`M?
i?¬M `i +| i`Q im - ?„M ç½ M?bM i?'v `i `ä `M; F i +K+ +O K i°+ @ +kM; M?Q M
H" K°i i`QÌM; çB M +m²M; b m +MM; i`QÊ+ F?B /B i pQM; 5

@ hmv J i?¬M H"K i?¬M +?Q + Q p¬ i?QÊM; - M?QM; ?„M +kM; F?¬M; +| +€+? M
+m²M; +O +ª i"Ti? J i°+ - i`W F?B ?„M ç2K iQ`M #° J i°+ ` ;B i +?Q #^M; ? i5
h?¬M pϕM M,M; +?•M +?QM?5 >„M +?ŠM; [m +kM; +?d H" K°i +QÌM; ;BªK" i?¬M
H" i?¬M i?QϕBX

@ >„M F?¬M; ç`M? HÁM; +?QM? K„i M?bM i?'v +?OM; i°+ +O KbM? çB p"Q +QM ç
+?d +| +€+? T?ªB H"K çB m ;b ç bY HϕB +QM çQÌM; ç|5 æ2K ? i bS+ KbM? ` ;
pÈB +€+ +?OM; i°+ F?€+X >Q†+ H" ç2K ç` p` +O +€+ +?OM; i°+ F?€+ ç + Q H M
çQ+? M`v- +ÁM +| +€B ;b +| i? bQ b€M? pÈB #B M T?€T H`v K°i L[i?¬M +O M?•M
iQÊM; - M m M?Q L[i?¬M +O M?•M HQϕB i`î i?`M? M[M?•M +O J i?¬M - M?Q p"v
ç + Q F?¬M; QiX

a m ç| - *?`Bb M|B ` K°i bU ibM? K" æ¶ .mv F?¬M; #B i,

@ L°B /mM; K" çQϕM i?S M?'i +ÁM i?B m, J i?¬M F?¬M; TªB #ÎB pb v m i?Q+?
M`M; 5 h` M i?U+ i - J i?¬M çϕB M?•M ç½ çQ ` v m +¬m pÈB +ª hBM? HBM? i°+
HBM? i°+ +® +?'T pÈB i`mv M i?®M; +O KbM? - i?" +? i +?S F?¬M; +?`m- #'i F
i`QÌM; ç² b€i K€m i M? /B i i°+X J`L[i?¬M +O M?•M HQϕB - HϕB ç€T SM; X

@ L m TªB M|B ç M- i`QM; +€B +•m +?mv M +` iQ+? óJ pQÆM; p` i?B m M[ô M`v
M|BX L?Q p"v +?Q Qi iW H9+ #„i ç-m- J i?¬M çϕB M?•M +,M #ªM ç½ F?¬M; ? v n
FB 5 h i?"K +?Q +ÁM ?Q`B M; ?B- M; QÊ+ HϕB +?QM? H" L[i?•M +O M?•M HQϕB
+O +?9M; i X *?Q M M- J i?¬M ç½ H`v K°i +QM / +€B tBM? ç TX

æ¶ .mv `i iS+ +QÌB- M?QM; HϕB +| +ªK ;B€+ ?Q M; çQÌM; +QÌB F?¬M; M`BX

3jjX *?QÆM; 88e, æQϕM h?S > B *ÁM h?B m

*?Q /M H" M?•M HQϕB +kM; p"v- iBM? HBM? +kM; i? - +ªªB M?•M- i?9 M?•M- HQM
+€+ +?OM; i°+ ç m H" i?¬M- i?2Q w M; ?o M"Q ç| K" M|B- #¼M ?¼ F?¬M; TªB óh

E?B ç€K iQM ç² +m²M; M?B i ç®B pÈB i?¬M HBM? H M iÈB KS+ +U+ ç°- ç F?B M -
i?€B i?¬M i?€M? F?B M i?¬M HBM? M^K i`QM; bQÆM; KM +`M; i? K F?¬M; i? br
i` Q +?Q i?¬M HBM? K°i HQϕB ói?¬M iQM?ôX

*?Q M M #'i F H" /•M i°+ - +?OM; i°+ ;b- i?¬M HBM? çQÊ+ bMM; #€B çϕB ç b® ç r
M; QÌB i?QÌM; X GQϕB ói?¬M ô M`v F?¬M; +| M?•M iQM? - +?O v m H" F?¬M; +| M?[
i?QÌM; - p¬ Hm" M H" /K+ p¼M; ? v i? K H K M?[M; i?B m ?Ki ç| ç m #` HQϕB #Ä ?

h`î i?`M? K°i p` ói?¬M ô + Q + Q iϕB i?QÊM; - F?¬M; pmB F?¬M; ;B" M- F?¬M; ,M i?
aQM; - M?[M; +QÌM; ;Bª i?¬M +'T i` M i? ;BÈB HϕB ?Q`M iQ`M F?¬M; T?M ?ÊT pÈ

sûi p K°i K†i M"Q ç| - ?¼ [mª i?U+ +| M,M; HU+ bB m T?`K- bQM; tûi i` M K°i K†i
M?[M; iQM ç² ç¬M; ç9+ i?'i p¼M; - #ÎB ?¼ F?¬M; +| +€B ;¼B H" i?¬M iQM?X

L?[M; +QÌM; ;Bª i?¬M +'T M`v ç m +| iQM? +€+? +O #ªM i?•M- +| /K+ p¼M; - +| i
+ªK ibM?X

>¼- F?¬M; +| +€B ;¼B H" ói?¬M iQM?ôX
J i?¬M F i?¬M pÈB M[i?¬M +O M?•M HQ¢B- p K†i w M;?o K" M|B- +?d H" K°i H
*?d H" K°i HQ¢B óM?m +¬mô K" i?¬BX
J i?¬M Km®M /MM; +€+? M"v i? v ç´B bU ?O ?| ç¼ H¢+ +O K i°+ - ?¢ i?'T M?[
+O ?¼ ç®B pÈB M?[M; +?OM; i°+ F?€+X h?2Q HÌB æ¶ .mv- ?"M? ç°M; M"v i?"K +
/B M #B M ?Á #BM?\
*?ŠM; ? HB M [m M iÈB ibM? v m- +kM; +?ŠM; ? i? K„X
h?"K +?Q- M; QÆB +| i? M|B- ç•v +| i? +QB H" K°i +m°+ ó?¬M M?•M +?QM? i``ô
@ h?"i [m€ MU+ +QÌBX
E?B æ¶ .mv M|B +•m M"v- F?m¬M K†i +O +?QM? ?„M H¢B +?ŠM; ? +| K°i +?9i w -
?„M pW M;?B K i9+ pW M;QM; i`¼M; - H„+ ç¬m i? M i?Î HB H` X
a m ç| - ?„M M|B K°i +•m K" M?[M; M; QÌB M;?2 i`mv M +´ ç m b) ?ÄB,
@ a m ç| i?b b Q\
@ a m ç| i?b b Q\
*•m +?mv M +´ óJ pQÆM; p" i?B m M[ô çQÊ+ +?Q H" i? K„- +?O ç H" Î bU T?ªM #
S?ªM #°B ibM? v m @ +?Q M M ç•v H" K°i #B F`+?X
aQM; F?B ç½ M?"M `ä ç•v +?ŠM; [m H" K°i +m°+ ?¬M M?•M +?QM? i``- M?Q p"v iE
; b iÈB ibM? v m +ªX
L; v +ª ibM? v m +kM; F?¬M; +| p"v i'i M?B M +kM; +?ŠM; +| óT?ªM #°B ô`²BX
J` ç½ F?¬M; +| T?ªM #°B- p"v +¬M; F?¬M; M|B iÈB ó#B F`+?Xô
æ¶ .mv ç°i M?B M +ªK i?'v +•m i`mv M +´ óJ pQÆM; p" i?B m M[ô K" KbM? M;?2 i
L| ;B®M; +€B ;b M?d\ :B®M; M?Q #°•?G aBM? J¬M•@ *kM; H" K°i i`mv M +´- K
çSM; i` M ;|+ ç° F?€+ M? m- F?B F H¢B ç m b) ç2K M°B /mM; p" +ªK ibM?`) i?2Q
E?B `2b F H¢B +•m i`mv M FB ç½ ç2K KbM? p" J i?¬M i`Î i?"M? ? B M K M?•M
?¢B- i`Î i?"M? F #` ?¢BX
> v +| i? M|B- ç| +kM; F?¬M; TªB `2b +® w M|B /®B- +?d H" ?„M H" K°i M K M?•
i`€M? çB K v m i`QM; HÀM; - ?„M p¬ i?S+ ç½ ç2K çQ¢M H`+? bY FB ó#B M ç Tô- i
i?•M KbM? i?"M? K°i p B /B M óibM? i?€M?ô F?¬M; M;WM; ` bS+ pb M[i?¬M bQM
æ•v F?¬M; TªB +® w M|B ?Q M; - K" H" M?•M iQM?X æ9M; - F?¬M; TªB i?¬M iQM
i?¬M•@ bQM; ?„M +kM; H" M; QÌB5
J` i`QM; T?B M #ªM *?`Bb F H¢B H¢B F?¬M; ?ŠM M?Q p"vX
_®i +m°+ ç•m KÈB H" i?"i\
@ æ m H" i?"iX
*?`Bb +QÌB M|B,
@ S?B M #ªM M; QÆB M|B /Q i M `2b K K v m 'v F TªB F?¬M; \ L?Q p"v i`QM; ç| +
F?¬M; #B i- ? v M|B i` M ;|+ ç° F?€+ H" F?¬M; M?bM i?'vX L?Q i pW M|B ç| - çQ
+?9iX GQ¢B ibM? +ªK M"v- `2b ?ŠM H" v m M[i?¬M +?Q M M +•m i`mv M +O ?„
M; QÌB F?€+ çQ¢i K'i- KbM? i`Î i?"M? F #` ?¢BX ob i`€B iBK #` HW ;¢i ?„M T?O H
b„+ i? K„+O ibM? v m- +ÁM bU i?"i i? ;BÈB i?"i i?QÌM; F?¬M; +| M?B m H½M;
H½M; K¢M- iW M"v +kM; H" /Q ` ;QM /¢v i X
@ L°B /mM; +ÁM i?B m Î çQ¢M i?S ? B

*?`Bb ç°i M?B M +QÌB K°i iB M;X
h`QM; HÁM; æ¶ .mv +?'M ç°M; #ÎB ?„M T?€i ?B M K¶B F?B \*?`Bb H°` MK +QÌB [m
b„T` M|B` M?[M; HÌB F?ªQ M;?B K i•K i`¢M; ç®B pÈB M;QÌB M;?2 @ ?„M M?'i
`i ç€M; FBM? M;¢+X
@ L°B /mM; +ÁM i?B m +O çQ¢M i?S ? B æQÊ+`²B- +?9M; i +S ç®B +?B m i?2
M['v K` F H¢B VK- i?B m M[ ;ª +?Q K pQÆM;- M?QM;- i?ÌB ;B M M`v`®i +m°+ i
æ¶ .mv bYM; b®iX
æ9M;`²B- # Q H•m M?d\
L m i?2Q M?Q i`mv M +´iQ+? i?b +?ŠM; +–M M?B m iB m iB i M?Q p”v- M;QÆB +
;ª +?Q K pQÆM;- i?m çQÊ+ bU iQM M?B K +O K pQÆM; b m ç| ibK` M?QÊ+ ç
M?•M ç€M? #¢B`²B ;B i +? i K pQÆM;
_`i çÆM ;BªM bQM; +kM; [m€ [m HQ X
o`M ç H` h`QM; H`+? bY- M[i?–M +QÈB K i?–MX VK- M|B p”v i`QÊ+ F?B #¼M ?
`®i +m°+ FûQ /`B # Q H•m\
J°i M;`v\ J°i i?€M;\ J°i M,K\ > v H` KQÌB M,K\
h?ÌB ;B M [m M i`¼M; p”v b Q\
æ€T €M, çQÆM; M?B M`²B- `i [m M i`¼M;X
*?`Bb T?O M?“M ibM? v m i`QM; +m°+ ?–M M?•M M`v- ç•v ?Q”M iQ”M H` K°i +m°+
H¢B M|B L[i?–M H`K b Q +| i? HW çQÊ+ bU iQM M?B K +O K i?–M\
@ a€m M,K ? B i?€M; H +?QM M;`vX
*?`Bb M|B` M;`v i?€M; p– +MM; +?m`M t€+- M;[F?Q +O ?„M F?ŠM; ç`M? F?B M
@ S?B M #ªM FB M;QÆB ç½ M;?2 ?ŠM +kM; #B i ç¢B F?€B +€+ +QÌM; ;Bª i?–M
?¼ ç½ ?ÊT HU+ i¢Q i?“M? i?“M F?Q K¢M? M?“i- KkB i?QÆM; _QMFBMmb @ š- çB
i?QÆM; ç| [mª i?U+ H` pk F?Q K¢M? M?“iX æ€K +QÌM; ;Bª i?–M +`T ç| HB M ?ÊT H
p`i?®M; i`` +O K i?–M- H”i ç´i?®M; i`` +O K i°+- ç| H` /QÈB +€B M?bM +O`
bQM;- i Km®M M|B iÈB +m°+ b®M; b m F?B F i?–M +O i?B m M[p”K pQÆM;X
*?`Bb M|B ç M ç•v H¢B ç°i M?B M i?Î /`B- ;B¼M; M|B ?„M ç–v p ;B m +Êi ç²M; i?
hW M;[?„M /MM; +kM; F?B M æ¶ .mv +| +ªK ;B€+ +´ [m€B F?| iªX
@ æ| i?U+ bU H` K°i i`QÌM; T?QM; ?Q imv i M;mv iX
*?`Bb M|B M?Q p”vX
@ _®i +m°+ +| ibM? v m i?“i ? v F?–M;\ E?–M; +| ibM? v m p”v H`K b Q +| iQM M?
i?b +kM; H`v ç•m` TªM #°B\
æ¶ .mv ?ÄB i?ŠM; p”Q p`M ç K`m +?®i,
@ Jm®M HW çQÊ+ bU iQM M?B K +O K i?–M- +| çQÊ+ #Q K”i +O ?„M- p”v M[i?
ç½ T?O M?“M ibM? v m i²M i¢B- p”v +?•M iQÈM; i?U+` H` ;b\
*?`Bb #bM? ioM? M;?2 æ¶ .mv ?ÄB- ?„M F?–M; iª HÌB M; v K` +?“K`½B çSM; H M
;B¼M; M|B m b–mX
@ B- ç½ # Q M?B m M,K`²BX L|B iÈB M?[M; +?mv M +k M`v i?“i F?B M M;QÌB i
+| +ªK ;B€+ i? M`v :BÌ K` +| K°i +?ûM i` i?b i®i #B i K`vX
æ¶ .mv ?B m w H”T iS+ H`v iW i`QM; ;BÈB +?d` K°i +€B # Q- # M i`QM; H` imv i
>ªB .mv i- +ÁM +| K°i #bM? MQÈ+X
_`i M? M? +?|M; ç½ +| MQÈ+ i`X

*?`Bb iU ?² i?ì î ç®B pÈB ?"M? ç°M; +O ?„M- €M? K„i ?„M i`®M; `¶M; M?bM p"Q
!M; €M? M; k b„+ FB - /QÌM; M?Q H•K p"Q i`-K iQX

E?B æ¶ .mv ç2K MQÈ+ i`" çti iÈB i`QÈ+ Kti *?`Bb- \*?`Bb HçB /MM; K°i €M? K„i;-
i`" #®+ ?ÆB M!M; FB - b m ç! i?Î /"B,

@ *ªK ÆM w i®i +O M; QÆB- bQM; i F?¬M; +€+? M"Q ?QÎM; i?K i`" i®i M?Q p"vX

@ ob b Q\

æ¶ .mv iMv w ?ÄB HçBX

*?`Bb KdK +QÌB pQÆM i v` - M? M? çQ iÈB +?ûM i`"- b m ç!- #""M i v ?„M +S M

@ h?'v +?Q \ h H" K°i iM ç²X h F?¬M; +! i?•M i? - K°i pçM M, K M v i pšM i²M içB

h?'v p FBM? M; ç+ +O æµ .mv- *?`Bb ?ì ?[M; +QÌB,

@ æQÈ+ `²B- i`ª HÌB M; QÆB ç½X h TªB M!B i`QÈ+ K°i +?mv M h?•M T?"M +O
K i?¬M- M?QM; i iQÎM; M; QÆB M?'i ç`M? b) ?ÄB pb b Q M[i?¬M HçB; B K i Î M
ç ; B K i +ÁM ç2K +ª GQM; i?¬M çti Î ç•v i`¬M; ; B[X .çM; óæ½B M; °ô M"v +! p F
M; QÌB ?¬m çÆM ; BªM- TªB F?¬M; \

*?`Bb M?bM p"Q ç¬B K„i æµ .mv KdK +QÌB M!B,

@ æQÈ+ `²B- i #B i M; QÆB bÈK Km°M ; b +kM; ?ÄB +?mv M M"v +?Q M M +S i`ª H
a m ç! ?„M ç°i M?B M /MM; €M? K„i M?Q K Hmv M M?bM p"Q +?ûM i`" ç M; iÄ ?
ç M; Mm®i MQÈ+ KB M; - `²B KÈB +QÌB F?' M!B,

@ h?ŠM; i?„M K" M!B- i [mª i?U+ F?¬M; TªB K°i óM; QÌB ?¬m #bM? i?QÌM; Xô

æ¶ .mv F?¬M; M!B ; b- #bM? ioM? çÈB *?`Bb M!B tQM; X

@ oW `²B i ç½ M!B pÈB M; QÆB- J h?¬M ççB M?•M i?"i` F?¬M; TªB i?¬M +'T-

*?`Bb +QÌB HçM? K°i iB M; ,

@ æ¶ .mv- M; QÆB ?B M içB Î +'T #"+ ; b\ h?€M? ; B B\ GoM? pU+\ L; QÆB ?B m`
# Q M?B m\

@ h` M h?€M? ; B B H" GoM? pU+X GoM? pU+ HoM? M; ° i?¬M +€+? H" i?"M? i?¬M

æ¶ .mv /MM; HÌB H) çÆM ; BªM M?'i M!B ` M?[M; ; b KbM? #B iX

@ L; QÆB M!B F?¬M; b BX

*?`Bb #om K¬B,

@ o"v i` M i?¬M +'T i?b b Q\

o'M ç M"v F?¬M; TªB æ¶ .mv +! i? i`ª HÌB- #ÎB +?Q /M H" "ç+? >" a¬m ? v H" +?
? ç°i T?€i?¬M +'TX >B m #B i æ¶ .mv p HU+ HQÊM; ç m ç M iW ? B i M ; B ?Ä

h` M M[ H" ; b- ç•v F?¬M; TªB p'M ç ?„M +! i? i`ª HÌBX

@ Zmv i„+ +O HU+ HQÊM; - F?®M; +? i?ÌB ; B M p" F?¬M; ; B MX

*?`Bb +?"K `½B M!B,

@ L?QM; i` M i? ; BÈB M"v `®i +m°+ F?¬M; +! i?¬M i?2Q w M; ?o +O i¬M ; B€Q- +
+'T +QÌM; ; Bª +kM; F?¬M; TªB pçM M, M; - imv M?B M ç M +'T #"+ HoM? pU+ `²B
i„+ +O i?ÌB ; B M p" F?¬M; ; B MX *ÁM i?¬M +'T #'i [m€ +?d H" /U p"Q HU+ HQÊM;
HU+ HQÊM; M"v H M p¬ ?çMX æQÆM; i?ÌB iU ?² K¼B M; QÌB ç m +¬M; M?"M ç! ç

æ¶ .mv H" T iS+ M!B,

@ æ•v F?¬M; TªB çB K +m®B TªB F?¬M; \ J i?¬M ç½ bB m pB i i?¬M +'T\

@ G` b€M; i¢Q ` bBM? K¢M;X

*?`Bb +Q`B `i F?| M?bM,

@ *?mv M M`v `i i?9 p`- p` i?–M K` M?B m i–M ;B€Q +O M?B m +?OM; i°+ i–p) ` æ| ç m H` /Q M?[M; bBM? HBM? T?` i?–M; pb i,M; +Q`M; iQM? i?–M i?€M? +O i iQ`M; ` X \*Q`M; ;B^a i?–M +'T +| i? F?®M; +? i?`B ;B M +MM; F?–M; ;B M- i?"K +? ;B M çÆM ç°+ M; Q`B i? ;BÈB M`v- iU /Q F?®M; +? i?`B ;B M M? M? +?"K i`QM; +Q`M; ;B^a iU ?² KB M +QÐM; ç¢i iÈB KS+ F?–M; ;b F?–M; i? - bQM; ?¼ pšM +ÁM K` i?–M /Q +€+ i–M ;B€Q KB m i<sup>a</sup> +| h¢Q p"i5 > v +| i? M|B H` b€M; i¢Q bBM? K

@ a€M; i¢Q bBM? K¢M; \

æ¶ .mv M?Qm K`vX

@ æ9M; - b€M; i¢Q bBM? K¢M;X

*?`Bb +Q`B ? ?^a M|B,

@ L; QÆB +kM; çWM; M; ?o iÈB p`M ç bBM? b<sup>a</sup>M +O bBM? p"i- +?Q /M H` M; Q`B F?–M; T?<sup>a</sup>B ób€M; i¢Q bBM? K¢M; ô i?U+ bU- ç| H` K°i HQ¢B T?K+ +? X æ| ;¼B H` T?<sup>a</sup>B b€M; i¢QX a€M; i¢Q bBM? K¢M; K` i M|B H` +?•M +?QM? i¢Q ` K°i bBM? K

@ *?Q M M i` M i?–M +'T- iB m +?m`M H`, a€M; i¢Q ` bBM? K¢M;X æ•v KÈB i?U+

æ¶ .mv BK H†M;X

Jm®M +| €M? b€M; - +| €M? b€M;X

Jm®M +| i`B ç'i- +| i`B ç'iX

Jm®M +| i?`B ;B M- +| i?`B ;B MX

*€B M`v [m<sup>a</sup> i?U+ +Q`M; ;B^a i?–M +'T +| i? H`K çQÊ+- ç®B pÈB ?¼ KÎ ` K°i F?–M pB + F?|X

aQM; a€M; i¢Q ` bBM? K¢M; H¢B F?–M; çQÊ+X

@ J i?–M H`K çQÊ+X

*?`Bb +?"K `½B M|B,

@ L; `B i¢Q ` i - K` bU i<sup>2</sup>M i¢B +O i +?d +| ? B M; Q`B #B iX J°i M; Q`B H` K i?–M M; `B- M[i?–MX

@ G9+ i`QÊ+ i M|B +•m +?mv M M`v i?B m K'i K°i +?mv M- çQ¢M M`v +?d +| K i? +?mv M M`v +?d +| # M; Q`B +?9M; i #B i

*?`Bb +?ÈT +?ÈT K„i pÈB æ¶ .mv,

@ h`QM; +m°+ b®M; pÊ +?®M; ób€m M,K ? B i?€M; H +?QM M; `vô +O K i?–M p`

æ¶ .mv i`ÊM i`ÁM K„iX

@ L[i?–M- K M; i? BX

E?B *?`Bb M|B ` ç€T €M M`v- æ¶ .mv ?ûi H M K°i iB M; - H"TiS+ iû iW i` M; ? tm

3j9X *?QÆM; 88d, ó#^aQ h`M; ô .Q J h?–M GQm G¢B Ui?QÊM;V

æ¶ .mv M; ½ `i ç m- ?„M ;–M M?Q M; ½ i?ŠM; iW i` M; ? tm®M; - M? +? M?€+ M^K bQM; H M- i`ÊM i`ÁM ç–B K„i M?bM *?`BbX

a m ç|- ?„M ç°i M?B M ?ÄB K°i +•m +`M; i? K M; m M; ®+X

@ *€B i? B +O M[i?–M H" +O B\
 *?`Bb `i F?–M; p mB- ?„M H Q`K æ¶ .mv K°i +€B,
 @ L; QÆB M; ?o t2K- i`QM; i?`B çΦB ç! i` M i? ;BÈB HB m +! B /€K pKM; i`°K +MM
 æ¶ .mv ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- F?–M; H"TiS+ çSM; H M K" M;²B M; v i` M K†i ç'i-
 @ L!B M?Q p"v- J i?–M p" M[i?–M +! K°i çS +QM\
 h`ìB ÆB5
 æ•v KÈB i?U+ H" iBM iS+ +?`M ç°M;5
 J i?–M p" M[i?–M +! K°i çS +QM o"v +! `i M?B m p'M ç X
 J i?–M F?–M; v m M[i?–M bQM; M[i?–M HΦB +! çQÊ+ bU iQM M?B K +O K i?–M
 +! K°i çS +QM5 L[i?–M +! H) F?–M; T?ªB M; Q`B v m +O K i?–M bQM; HΦB H" K
 +ÁM +?Q çO Q\
 @ æS i` ç! H" K°i pB + M; Q`B w Km®M- K" M?[M; +?mv M T?€i bBM? b m ç! HΦB
 M?Ä #û M; Q`B w Km®M ç! T?€ ?QΦB ?Q`M iQ`M5 "ÎB pb çS +QM +O K i?–M p" M
 FBM? M; Q`B
 *?`Bb M!B iÈB ç•v ç°i M?B M M?Qm K"v- /Q`M; M?Q ?„M F?–M; #B i M M /MM; iV
 K°i H€i ?„M KÈB i?'T ;B¼M; M!B,
 @ h?B M T?9\
 .Q`M; M?Q ?„M +kM; F?–M; /€K +?„+ iW M; [M"v i?Q+? ?ÊTX
 @ E?B M +?9M; i FBM? M; Φ+ H" F i iBM? +O K i?–M p" M[i?–M- çS i` ç! +! ;–
 çB K ?Q`M K„X *! H) K i?–M KΦM? K) M?'i K i°+ +MM; M[M?•M FB itm'i M?'i +O
 ?ÊT bBM? ` çS i` +kM; /mM; ?ÊT Qm çB K +O +ª ? B +?OM; i°+– HΦB +ÁM #B n
 +ª ? B p` i?–M HBM? ç m FBM? M; Φ+X
 @ h`QÊ+ ç! K i°+ çQÊ+ +?Q H" +?OM; i°+ ?Q`M K„ M?'i i` M i? ;BÈB- +! çQÊ+ HU
 çΦB- +! i`Q im + Q bB m- i?¼K M? + Q- bQM; K i°+ HΦB +! K°i M?QÊ+ çB K i`Q
 *?`Bb +?Q M!B ? i æ¶ .mv ç½ +?2M p"Q,
 @ L; QÆB ç M; M!B iÈB bWM; +O K i°+ b Q\
 L!B iÈB ç•v- ?„M p¬ w b`H M çdM? ç–m +O +?QM? KbM?- ~M /QÈB K½B i!+ FB +!
 @ æ9M;– bWM; H" M?QÊ+ çB K +O K i°+– H" M; m²M bm®B çΦB #° T?"M HU+ HQ
 +! çQÊ+ ? i i?ªv Qm çB K F?B M M; Q`B F?€+ ç® F} bQM; F?mv i çB K M"v +kM; `çSi bWM;
 K°i K i°+ p"v ?„M b) `i M? M? +?!M; i`Î M M bmv v m- i?•M i? +Q`M; i`
 M?QÊ+– K HU+ +Q`M; çΦB +kM; M? M? +?!M; iB m i MX \*Æ i?`i- tQÆM; +®i i` M i
 L; [F?Q +O *?`Bb +`M; H9+ +`M; +´ [m€BX E?B ?„M M!B ç M +m®B ç°i M?B M /M
 M?bM æ¶ .mv,
 @ J°i K i°+ F?–M; +! bWM; b) M? M? +?!M; i?Q€B ?! p" bmv v m- b m ç! #B M i?"
 @ _'i ;B®M; M?•M H QΦB b Q\
 æ¶ .mv ;–M M?Q #m°i KB M; M!B `– M!B tQM; +•m M"v ?„M M?bM HΦB \*?`Bb- HΦB
 i?"i +´ [m€BX
 J°i H•m H•m ? B M; Q`B ç m F?–M; M!B +?mv M- +S M?Q p"v M?bM M? m- F?–M;
 [m€B /`X
 J°i H9+ H•m b m *?`Bb /MM; bS+ ?Q F? M K°i iB M;– i?'T ;B¼M; M!B,

@ V E?¬M; b B- i?"i bU ;B®M; M?Q M?•M HQ¢BX VK æB m M"v`i F€ [m€B T?ªB
 K i°+ +QìM; ¢¢B M?Q p"v M m M?Q F?¬M; +| bWM; H¢B #B M i?"M? M?•M HQ¢B K
 pÈB M?•M HQ¢B +?ŠM; [m M?B m ?ÆM K°i +€B bWM; K" i?¬BX
 h`QM; HÁM; æ¶ .mv M?Q +| K°i iB bûit i [m - p¬ w H~K #~K M|B,
 @ >ÆM M[K i°+ +| # M; Q" B p" + 'm i¢Q i?•M i? +U+ F€ iQÆM; iU pÈB HQ" B M; Qì
 ? F?€+ #B i *?"Bb- +?ŠM; H) w M; QÆB H" \
 *?"Bb M;"K KB M; H¢B- M?bM æ¶ .mv F?¬M; M|B ;b M?QM; €M? K„i ?„M H¢B T?ªM
 i`QM; HÁM; FB X
 L m *?"Bb ¢½ F?¬M; M|B p"v æ¶ .mv +kM; TªB M|B ` X
 @ v +O M; QÆB H" `i +| i? M?•M HQ¢B p" K i°+ p®M +| K°i +?mwi [m M ? ?mv
 æ¶ .mv /MM; bS+ tB i +?ti M„K i v- +„M ` ,M; M|B,
 @ h?"K +?Q +| i? H" J i°+ +MM; M?•M HQ¢B i?U+ ` H" K°i +?OM; i°+5
 *?9M; i ¢ti` K°i ;Bª i?B i- K i°+ i?U+ ` +kM; H" K°i +?OM; i°+ M?•M HQ¢B- +
 HQ¢Bô M"v iB M ?| ?ÆM bQ pÈB ¢²M; HQ¢B T?´ i?¬M; +O KbM?- i`Î M M +`M; +
 K°i +?OM; i°+ KÈB\
 *?"Bb F?¬M; M; ì H¢B H° ` p" B T?¬M €v M€v- €M? K„i ?ÆB i`®M i€M?- +QìB F?´ M
 @ æ¶ .mv ÆB H" æ¶ .mv- M; QÆB #B i F?¬M; \ J'v +•m M|B ¢| +O M; QÆB M m p"Q
 H"TiS+ #` ¢2K ¢B +„i HQÐB b m ¢| #` +?¬M b®M; ?Q†+ i`2Q ¢ M +? i5 "ÎB i`QM; i?
 + Q [mw M?'i +ÁM M?•M HQ¢B +?d H" M¬ #°+ ¢ iB MX L; QÆB F?¬M; M; ì H¢B /€
 ` H" +MM; K°i +?OM; i°+ > ? X
 æ¶ .mv M?Qm K"v- F?¬M; ¢ w iÈB HìB ;B m +Êi +O *?"Bb- /MM; bS+ pšv pšv i v-
 MB K M? M? M?Q €M? +?ÊT i`QM; ¢¬m FB - M? M? +?|M; M|B,
 @ h M|B b Q ;Bì F?¬M; [m M i`¼M; - [m M i`¼M; H" K i?¬M ¢QÆM; i?ìB +| TªB +
 @ L;"B`i FBM? M; ¢+ pb i`QÊ+ M v K i°+ +MM; M?•M HQ¢B +?Q iWM; i?¬M; ?¬M
 +kM; +| K i°+ ?Q M; /•K +| K°i b® M[?¬m H" iBM? HBM? i°+ ?Q†+ M?•M HQ¢B M
 F?B M +€+ M" M; i?K i? B ?Q†+ HQm H¢B ?"m ¢¢B5 L; šm M?B M +| bBM? ` ¢S i`
 +kM; H"TiS+ #` /bK +? i- imv i ¢®B F?¬M; ¢ b®M; iB TX h +?d F ¢ÆM; BªM M?
 M"Q iQîM; iQîM; ` i?ìB ¢¢B ¢| ` b QX G9+ ¢| K i°+ ;¬M M?Q + Q M; ¢Q iU Hmv M
 KbM?X J i°+ +?Q H" ?mv i i?®M; +O #ªM i?•M H" + Q [mw Qm i9 M?'i i` M i? ;
 ?mv i i?®M; + Q [mw imv i ¢®B F?¬M; i? ¢ +?Q #'i +S +?OM; i°+ ¢ iB M M"Q F?
 M M +?mv M M?Q ?¶M ?mv i ;¬M M?Q F?¬M; i²M i¢B- M; šm M?B M tm'i ?B M +kM
 J i?¬M +MM; M[i?¬M bBM? ` ¢S i` FB H" ó/mv M?'iôX
 @ æS i` ó/mv M?'iô M"v`®i +m°+ +| ¢B K ;b K¢M? K)\
 æ¶ .mv ?ÄBX
 @ æ¬m iB M- ¢S i` ó/mv M?'iô ¢| +| ¢O ? ii?ªv M?[M; Qm ¢B K +O K i°+ - i?"K +
 hB Ti?2Q- ¢S #û ¢| H9+ ` ¢ìB ¢½ F?¬M; +| bWM; æB Ki?S ? B M"v KÈB F?B M +
 i` M"v +| i? M|B H" ;B®M; v ? i M?•M HQ¢B- K°i i?•M i? M?•M HQ¢B +| ? ii?ªv
 H¢B F?¬M; +| iB m +?Q +O K i°+ óbWM; ôX
 L; [F?Q +O *?"Bb H"TiS+ i`Î M M #B i?QÆM; ,
 @ G9+ ¢| - b m F?B ¢S i` 'v ¢QÊ+ bBM? ` - K i?¬M H"TiS+ ?B m ` ¢•v H" +?mv
 æS i` ¢| imv i ¢®B F?¬M; i? ¢ K¼B M; QìB #B i5 *?mv M M"v H"TiS+ ¢QÊ+ #ªQ
 H° ` M; Q"BX
 æ¶ .mv ;"i ;"i ¢¬mX

oÈB +?OM; i°+ çB M +m²M;- FB m M;çQ i"Ti? M?Q K i°+- i`QM; i?lB ççB ç! M m
bBM? ` K°i ?"B iY +MM; M?•M HQçB HçB +! ?bM? /çM; M?Q M?•M HQçB p" M,M;
b) H"TiS+ F?B M +?Q iQM M;QðM; bKT ç´5

a) F?B M +?Q iQ"Mi? K i°+ T?€i çB M5

@ æS i` ç! F?¬M; +¬M im Hmv M- pW bBM? ` ç½ +! ? i i?ªv i?B M T?9 K T?€T
H•m bBM? ` ç½ M„K ;B[ K¼B F„ tªQ pk F„ +QlM; ççB +O K i°+- F?¬M; +¬M ?¼+ i`
bB m- +?d i`QM; ? B M,K M;„M M;OB M! ç½ i`Î M M `i +QlM; ççBX hmv pšM +?d H

*?`Bb ç°i M?B M i?QM; i?ª M!B,

@ _'i M?B m H9+ i i?"K +?Q +ªK i?'v iW ói?¬Mô M"v /QlM; M?Q +"M; i?Q+? ?ÊT p
ç! i`lB bBM? ç½ +! K¼B i?S5 \*QlM; ççB- i?¬M; KBM?- i`Q im +MM; i®+ ç° i`QlM
?½B- i?"K +?Q i +ªK i?'v bÊ H" F?¬M; # Q H•m b m çS i` ç! +! i? ççi iÈB çšM; +
Q H•m b mX

@ *kM; +! i? M!B- i?2Q çS i` ç! +"M; H9+ +"M; +QlM; ççB- bU FB M M"v +"M; H9
æ¶ .mv ;"i ç¬m iÄ w ç½ ?B mX

@ G9+ ç!- +?mv M H"K F?l K i?¬M ççB M?•M H", TªAB +?,M; M M ç +?Q K°i HQÊM
M?•M HQçB\ "ÎB bU i?U+ ç½ +?SM; KBM?- M?•M HQçB i?¬M; ?¬M pÈB K i°+ +! i
KçM? K)X æ®B pÈB K i°+ H9+ #`v ;B! ç M; p¬ +MM; çB M +m²M; ç½ çSM; i`QÊ+ #l
?ÊT pÈB M?•M HQçB +! i? b) H" K°i H®B i?Q€iX

*?`Bb +QlB M!B, ô

@ h?"M? i?"i K" M!B- M m +?mv M ç! i?U+ bU çQÊ+ i?U+ ?B M +! H) K i°+ +kM; b

@ L?QM; M?[M; p` i?¬M F?€+ ç½ M? M? +?lM; T?€i ç°M; i?¬M +?B M TªAB F?¬M;
æ¶ .mv i?Î /"BX

@ æ9M; p"v- H" i?¬M +?B M- +?B M i` M? ç¬m iB M i`QM; i?lB ççB i?¬M i?QçBX

*?`Bb M?„K K„i HçB M?Q F?¬M; Km®M ç æ¶ .mv i?'v p Qm i?QÆM; i`QM; K„i ?„M

@ _'i ç¬M; +QlM; ;Bª i?¬M +'T ?ÊT FQ+? J h?¬M ççB M?•MX "¼M +?9M; +MM; M
M?'i- i? M? i?¬M F?Q M"v i"Ti`mM; K¼B HQçB i?m°+ iQM? i?¬M HU+X *ÁM +!
i?"M? K°i M;QlB + M? ;B[K i?¬M çB MX oÈB i?•M T?"M +QlM; ;Bª i?¬M +'T +?Q
p B /B M M"v [mª i?U+ `i F?¬M; #bM? i?QlM;X *?šM; [m J i?¬M ççB M?•M bÈK ç
M?•M HQçB ç ;BªK #Èi w ç² i` M? ç'm ;B[+€+ +?OM; i°+ +?Q M M ?„M iB T M?"
i?¬M çB M H"K M;QlB + M? ;B[X æ! H" K°i ç` p` +U+ + Q- H9+ ç! M;QlB + M? ;B[
+QlM; ;Bª çdM? + Q- ? B +QlM; ;Bª KçM? M?'i K i°+ ç m Î i`QM; ç!- +ÁM +! +ª h
i°+ H" +?OM; i°+ +! ç` p` ;¬M M?'i pÈB K i°+ +?Q M M K°i +QlM; ;Bª iBM? HBM?
K i?¬MX

æ¶ .mv ;"i ç¬m- H"TiS+ M?È HçB i M iBM? HBM? i°+ + M? ;B[çB M i?l K i?¬M F

@ æ€M; +QlB H" +m®B +MM; `2b TªAM #°B bQM; i M iBM? HBM? i°+ i?O ?° i?¬M ç
i`mM; i?"M? +O KbM? @ \*! i? M!B hBM? HBM? i°+ F?¬M; ?´ H" +?OM; i°+ +! i`m
K°i F?B ?¼ ç½ T?€i i? i?b +ª çlB F?¬M; i? v ç´BX

@ h`"M +?B M +m®B +MM; ç!- M[ i?¬M +! çQÊ+ bU iQM M?B K ç½ +„i `lB bWM; +
ççB +?B M- M?[M; M;QlB i?O ?° K i?¬M çB M ç m #` +?9M; i?¬M p•v +¬M; - -¬M M
iW # M i`QM; - i`U+ iB T /MM; KkB i?QÆM; GQM;BMmb F?B m +?B M K i?¬M

*?`Bb +QlB M!B,

@ L?[M; +?mv M b m ç! i M;?o M;QÆB ç m #B iX

@ L?Q p"v- M;QÆB i?b b Q\

æŋ .mv M?bM H½Q ;B ?Ä M"v,
 @ L[i?-M pb b Q H¢B ç2K M?®i M;QÆB H¢B ç•v\
 @ "ÎB pb
 E?|2 KB M; *?`Bb F?) ç°M;,
 @ h`QM; i`"M +?B M ç| K i?-M ç¢B M?•M ;B9Ti i`®Mi?Q€i >ÆM M[- i H" M;QìE
 i` ç|X æS i` ç| ç½ çQÊ+ K i?-M ç¢B M?•M /'m çB5 .'m Î K°i MÆB imv i ç®B #Q
 ibK çQÊ+X L;Q¢B i`Wi ` F?-M; B +| i? ibK` çS i` ç|5 L[i?-M Km®M #B i +
 M?B M T?ªB ?ÄB i - K" i ç½ F?-M; M|B- M" M; +?d +| +€+? ç2K i M?®i î ç•v X æ½
 æŋ .mv ?W K°i iB M;,
 @ h F?-M; iBM KK M[i?-M FB H¢B H" K°i M[M?•M v m i?QÆM; +QM +O KbM?-
 F?-M; K°i KU+ ;B K HÄM; M;QÆB +?S\
 @ æQÆM; M?B M- M[i?-M M; v +ª i`QÊM; T?m +kM; +| i? iQM? F +Æ K"X L" M;
 çQÆM; M?B M b) F?-M; +| +ªK ibM? ;b pÈB çS i` FB X aQM;- çS i` ç| +kM; im
 ibK` çQÊ+X J i?-M ç¢B M?•M iWi`QÊ+ ç| `i H•m ç½ /'m M| çB`²B- ç` çB K +?
 M?[M; M,K ç| Hm¬M çªK M?B K pB + +?,K b|+ çS i` ç|X h H" K°i M;QìB ?-m- F?
 ç¢B +O M| ?ÆM i 5
 *"M; [m M i`¼M; ?ÆM H" ç` çB K K i?-M /'m çS +QM +O KbM? +| K¼Bi?S [m M
 M[i?-M Hm¬M Km®M +| - +kM; H" i?S +m®B +MM; K" M" M; [m M i•K- +?Q M M i -
 ç M ç| - +| çQÊ+ M?[M; i?S FB X h +kM; pb i? K" #` M?®i î ç•vX \*?Q Qi i #` M?®i
 +| çQÊ+ i?S ç| - +kM; F?-M; +-M [m M i•K iÈB pB + M| b) tm'i ?B M î i? ;BÈB M"v
 æŋ .mv H"TiS+ ? B K„i T?€i b€M;,
 @ G" K°i #ªQ i" M; b Q\ "ªQ i" M; /Q K i?-M HQm H¢B\
 @ L;QÆB +| i? M|B p"vX "ªQ i" M; >W- +?ŠM; [m iW M"v [m€ i?-iK+X
 *?B`Bb F?) +QìB,
 @ LÆB ç| ~M +?S K°i HU+ HQÊM; +QìM; ç¢B- +?d +-M /šM T?€i HU+ HQÊM; ç| ` -
 M[F?-B T?K+ ç¢i çQÊ+ HU+ HQÊM; +O K i°+ M,K ç| ?Q" M? ? M? i?B M ?¢- ç®B
 ç9+ K" pšM #€+? +?B M #€+? i?„M;X

3j8X *?QÆM; 88d, ó#ªQ h" M;ô .Q J h?-M GQm G¢B U?¢V

æŋ .mv #om K¬B,
 @ *€B ç€T €M M"v [m€ +k F„ çBX L[i?-M pšM F?-M; +¢v çQÊ+ KB M; M;QÆB b QV
 @ h H" K°i bBM? K¢M; KÈB iQ M? /Q J i?-M ç¢B M?•M b€M; i¢QX J T?€T +O L
 b€m HQ¢B K T?€T iBM? i?-M +kM; p¬ /KM; ç®B pÈB i X *?d +-M i F?-M; M|B-
 çQÊ+ iWi #`i F€ iBM iS+ ;bX
 @ _®i +m°+ Hm²M; HU+ HQÊM; FB H" ;b\ v +O i H" `®i +m°+ J i?-M HQm H¢B i
 F?B M +?Q L[i?-M FB M; F} M?Q p"v\
 *?`Bb ?ÆB KdK +QìB- HB + M?bM æŋ .mv,
 @ a Q\ L;QÆB +kM; ç°M; i•K`²B b Q\
 @ *?d H" ?B m F€X
 æŋ .mv tÁ2 i v` X
 @ L;QÆB +| #B i- i' p"i K" J i°+ bMM; #€B H" +€B ;b F?-M; \ h?€B /QÆM; 5 h' p"i K
 /QÆM;- J i°+ H'v i?€B /QÆM; H" K i' p"i- #ÎB pb i?€B /QÆM;- €M? K†i i`ìB- H" M

J J i°+ iϕB i?lB ϕB K ϕ|- pQÊi H M i' i +°+ €+ +?OM; i°+X "ÎB pb +?OM; i°+ M v +
L?QM; M; QÆB +kM; #B i- b m F?B J i°+ i?Q€B ?| - ϕ½ i`Î M M KK+ M€iX *?Q /M
M[- i' iB M J i°+ +| H) `i /kM; +°K i?B M +?B MX L?QM; b m K'v ϕlB ?O #ϕB ϕ¼
i?®B M€i- J i°+ T? i?¬M; +kM; +| +° #¬v ϕ¬v iÊ- i?B M T?9 J i°+ /M +| +QlM; i?
;€M? M' B bBM? ?Qϕi ?O #ϕB ϕlB M v [m ϕlB F?€+X

@ æ M i?lB ϕϕB +O i - # M i`QM; J i°+ - +| i? tQM; H +?B M bo i?U+ i?K- b® H
T?9 /M KϕM?- M; QÆB +kM; T?°B F?„+ F? i m Hmv M- KÊB +| i? i`Î i?¬M? K T?€
T?9 /M KϕM?- M m M; QÆB +° M; v ,M +?ÆB ϕ¬M; ϕB K- +kM; i`Î i?¬M? F #KM; T?
J i°+ - iϕB i?lB ϕϕB ϕ|- i?¬K +?Q ϕ M FB K +kM; F?¬M; +¬K ϕQÊ+X

*?`Bb pW M|B pW i?Î /¬B- HB M iK+ H„+ ϕ¬m,

@ J i°+ iWM; F?B M M?B m +?OM; i°+ `mM `v bÊ b i- bÊK ϕ½ i?Q€B ?| i?¬M? M?
ϕm' B M¬ H - +?S F?¬M; T?°B H +?B M bo F?m ϕ Q K9 FB KX L?QM; K

>„M M|B ϕ M ϕ•v i?b ϕ°i M?B M i? v ϕ' B,

@ *?Q /M H¬ M?Q i? - M?[M; +?OM; i°+ #` J i°+ i?®M; i`¬- F?¬M; +| K°i B /€K ϕ®B
K°i B +| i? +?QM? /B M F?B m +?B M J i°+5 *?Q /M H`Î MB M ϕϕB J i°+ ϕ½ ?Q
S?°M F?€M; K°i H¬M- +?d +| i? M?¬M ϕQÊ+ bU ϕ¬M €T ϕ¬v K€m i M?5 J°i K†i- H
i?¬M +QlM; ϕϕB M? i ?B M; B l- M; Q`B ` +°M +| - J i°+ +| ϕQÊ+ K°i T?¬M HU+ HQ

L|B `²B- \*?`Bb ϕ°i M?B M M?°v /UM; H MX G½Q #„i ϕ¬m +| +?9i ?QM; T?'M- pQÆ
#` pϕ+? ` - `i M? M?- K†i ϕ' i #` ?„M pϕ+? ` K°i +?m¶B p, M iU i?¬M +?9 +' [m€BX

L?[M; p, M iU i` M ;B®M; M?Q K°i HQϕB p, M iU iQÊM; ?bM? M`Q ϕ|- iWM; +?[iWM
M?Q ϕ Q T?QM; - +°M T?°M; T?'i /€M; /'T ;B®M; M?Q 'M Fw ?bM? K†i i`lBX

@ æ•v H¬ M?[M; / M? iU ¬M +?S HU+ HQÊM; X G9+ M v +kM; +?ŠM; #B i +?OM; i°
M?bM i?'v T?M ?B m M v ϕ m `mM `vX . M? iU M v ϕϕB #B m +?Q bU p¬ ϕ`+? - K€

•K ϕB m +O *?`Bb FûQ /¬B K°i +?m¶BX \*?¬K `½B M; •K tQÊM; +?m¶B p, M iU M v-
F?¬M; ?B m- M?QM; *?`Bb HϕB H`K p K†i i?¬M i?€M?- i` M F?m¬M K†i ?¬; -v i`
K°i i?lB pBM? /B mX :B¼M; ϕB m FB T?°M; T?'i M?Q ϕ M; M; •K tQÊM; K°i i?S ;b

a m F?B ?„M /MM; M; ¬M M; [J i°+ MB K ` K°i +?m¶B p, M iU b m `²B M?bM HϕB æ

@ :B° bY M?Q /`+? b M; M; ¬M M; [M?•M HQϕB- w M; ?o +O +?m¶B K p, M M v H¬,
+ Q [mw M?'i +?d +| K°i +?B [m•M ϕ°B- i M H¬, oB K .QÆM; J ok [m•M ϕQ`MX

oB K .QÆM; J ok [m•M ϕQ`M\

æ¶ .mv +?ÈT +?ÈT K„i,

@ L; ?2 / M? iU M v ;B®M; M?Q H¬ K°i +?B [m•M ϕ°B\

@ E?¬M; - ϕ•v F?¬M; T?°B K°i +?B [m•M ϕ°B ϕÆM ;B°M M?Q p`vX

*?`Bb +QlB F? M ?„+ ?„+ ? B iB M; ,

@ æ•v H¬ K°i +?B [m•M ϕ°B J i°+ i`QM; i?lB F€ ?mv ?Q`M; M?'i- J i?¬M ϕϕB M?•M
HU+ - +°M; i? K HBM? ?²M +O +€+ /kM; bo p¬ ϕ`+? - +°M +| F i iBM? +O K T?€T
i?¬M? K°i +' HU+ HQÊM; 5 *?9M; H¬ K°i [m•M ϕQ`M # i iY5

*m®B +MM; *?`Bb #' b m M; K°i +•m,

*?•M +?QM? # i iY5 L; v +° i?¬M +'T +QlM; ;B° +| i? ϕ€M? #ϕB +?9M; M?QM; ϕW
¼M +?9M; H¬ p¬ ϕ`+? i²M iϕB- # i iY5 ooM? pB M # i iY5

*?`Bb ?„+ ?„+ +QlB HϕM? p`B iB M; ,

@ *¬M; M; ? +O M; QlB HMM- K HU+ +O hBM? HBM? i°+ - K HU+ +O GQM; i°+ - H
+O +?B M bo +QlM; ϕϕB M?'i +O J i°+X æ¶ .mv- M; QÆB F?¬M; +| K†i Î i?lB ϕϕB

M"Q iQÎM; iQÊM; HU+ HQÊM; M"v F?OM; #® ç M i`bM? ç° M"QX Zm p¬ b® T?ªM F
iW óL; mv i .ç h?¬M *mM; +?B M ç°Bô +O hBM? HBM? i°+ ç M óh?9 >²M [m•Mô +O
+?`m M´B R FQ+? F?B ç®B /B M pÈB HU+ HQÊM; M"v5 h?¬M +´T +QÌM; ;Bª +| i?
+kM; imv i ç®B F?¬M; +| F?ª M,M; ;B i +? i #¼M +?9M; X *?9M; H" K°i i´ ?ÊT HU
#`i iY #ªQ p i? ;BÈB J i°+X

æ¶ .mv +| +?9i`®B HQçM hmv M?B M óL; mv i .ç h?¬M *mM; hB M +?B M ç°Bô +M
i M M"v æ¶ .mv ç m +?Q M; ?2 M|B [m - M?QM; +?„+ H" +?B [m" M ç°B +QÌM; ççB
h?9 M?•M i°+X L?bM *?`Bb FB m M; çQ M?Q i? iU ?² +€B oB K .QÆM; J ok [m•
?çB\

@ oom? pB M F?¬M; K i KÄB- poM? pB M F?¬M; iY pQM; - poM? pB M F?¬M; ç|B F?
poM? pB M F?¬M; TªM #°B- ç•v i?U+ bU H" K°i HU+ HQÊM; F?€i K€mX h€+ /KM;
i€+ /KM; /mv M?`i H" ;B i +?| +5 æÆM; BªM M?`i- i`U+ iB T M?`i ;B i +?| +5

@ *?9M; +?d +?`m bU [mªM Hw +O J i?¬M ççB M?•M- +?9M; i?¬M ç½ TªB #® i`
i`QM; J i?¬M çB M- M?`i [mv i F?¬M; ç J i?¬M ççB M?•M +| +Æ ?°B i?Q€i i`MM;
M?•M t¬M; ` b) T?|M; i?Q+?` K°i HU+ HQÊM; F?OM; #®X

*?`Bb i?ªM M?B M +QÌB,

@ h?"i i®i H" #¼M +?9M; ç½ i?`M? +¬M; X *?B HU+ HQÊM; FB F?¬M; çQÊ+ T?|M;
M?•M #` ç€M? #çB- J i°+ HB M #` +€+ +?OM; i°+ F?€+ p•v +¬M; +MM; ç² b€i- +?B
J i°+ #` ç² b€i iQ`M #° i` M ççB HK+X E?¬M; +| +?B HU+ HQÊM; M"v i?O ?°- J
F?€M; bU HB M i?O +O +€+ +?OM; i°+ F?€+X

h?•M i? *?`Bb `mM; ç°M; K°i +€B- M?bM p`Q æ¶ .mv- i`QM; K„i ?„M ?B M H M K°
;B®M; M?Q b|B ç|B,

@ *?B HU+ HQÊM; M"v +MM; pÈB ?`B iY FB #` T?QM; `M +MM; H9+ içB K°i ç` T
i KÈB #B i çQÊ+- M[i?¬M K°i KU+ FB M; / +?QM? H" M?[M; i?S M"v5 L`M; F?¬
pb M`M; imv /MM; ? i +€+ #B M T?€T ç€M? #çB +€+ +?OM; i°+ F?€+ F?B M M?•M
M?QM; M?•M HQçB HçB +,M #ªM F?¬M; i? i`Î i?`M? K°i +?OM; i°+ +| çO i`bM? ç°
i°+5 *€+ +?OM; i°+ F?€+- i`i b) +| K°i M; `v b) +| i`Î HçBX æB K M"v i ?B m`i`ä
`ä`M; - M`M; +-M TªB +| +?B HU+ HQÊM; M"v- +kM; M?Q +-M TªB +| çQÊ+ ?`B

@ >`B iY FB

@ >`B iY FB +?QM? H" +?b F?| ç KÎ` +?B HU+ HQÊM; M"vX

Jti *?`Bb +QÌB K M; i?2Q K°i M¶B #B i?QÆM; i?"i b•m,

@ J i?¬M ççB M?•M çQÆM; i?ÌB `i ?v p¼M; +| i? +?`M ?QM; J i°+- M; ,M HçB bU
?"m ççB +O M; `B- M; `B T?€i ?B M ?"m ççB M"v +| çQÊ+ ? i i?ªv Qm çB K bB m
?v p¼M; Fw i?€+ i` M ?`B iY M"vX *?b F?| +?B HU+ HQÊM; M"v M^K i` M i?•M ?
T?QM; `M `i i?¬M #QX

@ >Q†+ H" bBM? i²M- ?Q†+ H" iY pQM; h [mv i ç`M? ç2K [mv M HU+ +O KbM? ç
+O i X h?B M T?9 +O ?`B iY M"v- iQÆM; H B bQ pÈB i b) +`M; +QÌM; ççB- +`M;
H`K çQÊ+ M?[M; pB +K`i F?¬M; +€+? M`Q H`K çQÊ+X G9+ M"v- +?B HU+ HQÊM
i`QM; i v Zmv M [mv i ç`M? bBM? i²M ?Q†+ /B i pQM; - i b) ;B Q +?Q ?"m ççB +O

L|B tQM; - *?`Bb i?ÎM? K°i ?ÆB b m ç| M?bM æ¶ .mv M|B,

@ æ•v +?QM? H" M; mv M HÌB J i?¬M ççB M?•M M|B H9+ ç|X

æ¬B K„i ?„M `i #B i?QÆM; X

@ a m ç| L[i?¬M ç½ i?`M? +¬M; X L`M; H" F i?„M; HÈB +m®B +MM; +?Q M M M`
+MM; - K°i i²M içB +?Q + Q p¬i?QÊM; /mv M?`iX L`M; iW +€+ i?¬M +´T +QÌM; ;Bª
HQÊM; HÈM i?¬M +€+?X GU+ HQÊM; +O M`M; F?¬M; M; WM; +QÌM; ççB M?QM;

M"Q ç°i T?€ çQÊ+ i?-M +'TX L[i?-M pšM +?Q i? ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB +O J i?-M
F?-M; #B i M M ç°i T?€ M?Q i? M"QX

*?`Bb +Q`B HÈM,

@ L" M; ç2K i M?®i H¢B i`QM; M"v- +ÁM +| GQM; i?-M- +€B i M ;B ?Ä ç€M; i?Q
GQM; i°+ çSM; # M M?•M HQ¢B- F i [mª M?•M HQ¢B +?B M i?„M; - i?`M? [mª i?„M;
GQM; i°+ +ÁM #` +€B p` M[i?-M +'T i?-M; KBM? FB M„K p[M; i`QM; HÁM; #`M i v
H` K°i +Q`M; ;Bª HoM? pU+ K` i?-BX

*?`Bb ?ÄB æ¶ .mv,

G9+ M; QÆB iB M p"Q ç•v +?„+ T?ªB M?bM i?'v iQ`M #° p, M iU M?'T M?€v F?„+ i`
+?S\

@ •+?X h +?d +?Q ç| H` F?„+ +?[i?-BX

æ¶ .mv +Q`B F?'X

@ æ| H` +'K +?9 K T?€T +-K +®X

*?`Bb H„+ ç-m,

@ L[i?-M /MM; +'K +?9 K T?€T F?„+ iQ`M #° H M i?•M i? GQM; i?-MX GQM; i?
M"Q ;BªB i`W +?OM; +-K +® M"v- +?d +| HQm H¢B MÆB M"v +MM; i H`K #¢MX

æ¶ .mv tQ tQ K²K K°i H9+X h`QÈ+ K†i?„M- MQÈ+ i` b|M; b€M?- ?„M M•M; H M
i?"K +?Q M; v +ª H€ i` +kM; Mm®i ? i p"QX

a m F?B M? B M? B K'v +€B- æ¶ .mv i?Îi?"i /`B,

h?U+ bU H` K°i +® bU- \*?`Bb- çQ+? i?U+ H` K°i +® bU i`mv M F€X

a m ç| >„M +?mv M ;B¼M; - +?d p"Q +?QM? KkB KbM? M|M,

@ h +ÁM +| K°i M; ?B p'M +U+ HÈM

3jeX *?QÆM; 883, h?m"i h€+? _`B GBM? >²M

*?`Bb v M ioM? i`Î H¢B- ?„M M?bM p"Q iQ i? +O æ¶ .mv- i`QM; €M? K„i H° ` K°
H„+ H„+ ç-mX h?Î /`B K°i iB M; ,

@ o` F?€+? M?Ä +O i 5 h ç½ M|M +?Q M; QÆB `i M?B m H-M L; QÆB F?-M; T?ª
+| çQÊ+ ç€T €M KB M T?Q iW i X h` M i? ;BÈB M"v- /M H`i?S ;b i?b +kM; +| +€B ;
+?S\ L; QÆB iQÎM; Km®M iW i +| i? +| i?"i M?B m ç€T €MX L; QÆB i'i T?ªB i`ª; B
æ¶ .mv ?mM; ? ,M; M?bM +?„K +?^K p"Q H½Q ;B ?Ä M"v,

@ h i`ª; B€ +ÁM Qi Q\ ob iÈB ;†T M; QÆB- i # M M; Q`B T?ªB +MM; GQM; i?-M ç
#B i M| H` GQM; i?-M- i M?'i ç`M? ç-m ?`M; HB M5 *MM; GQM; i?-M ç€M? H°M
b®M; ç½ [m€ H•m Q\ oª H¢B- M; QÆB `M? `M? +| i? ç +?Q i iB M p"Q ç•v- M?Q
i`QM; M?bM i p` M| ç€M? M? m5 " M ç-m ` ;QM- `²B H9+ : M/ H7 ç M ç•vX *ÁM
M"v M[X æ m H` M; QÆB ç2K +?9M; i ç M- M?QM; H-M M"v M; QÆB pb +€B ;b

@ h T?ªB t2K t2K i?U+ HU+ +O M; QÆBX

*?`Bb +Q`B H¢M? K°i iB M; ,

@ *QM `²M; ç€M; i?QÆM; M"v- ç½ F?-M; +| i?-M +€+?X J` HU+ HQÊM; H¢B #` ?
M| K` +kM; F?-M; +?®M; çÐ çQÊ+- i?b M; QÆB F?-M; T?ªB H` M?•M imv M i?Q+?
ç€M; ç`B5

*? i`²B +kM; ç€M; ç`B\

æŋ .mv ?mM; ?,M; Mm®i MQÈ+ #¼i,
 @ h i?"i Km®M ç€M? +?Q +?Q # T +€B KkB +O M;QÆBX
 @ h®i`²B- i?m H¢B M° F?Q +O M?"M;QÆBX *?mv M tQ M|B tQM;- M;QÆB +| F?€
 >B M i¢B- +?Q T?ûT i #`M p ;B Q /`+? +O +?9M; i X
 æŋ .mv i?Î /`BX L|B ç M ;BªQ ?Q¢i- i?b +| i`Q im + Q bB m b®M; ?ÆM K°i M;"M
 imv i ç®B +| i? €T +? +?QM? KbM? X
 @ G-M ;B Q /`+? i`QÈ+- i +?Q M;QÆB K°i +€B bWM;- M;QÆB iW K°i T? M?•M #B
 M`Q\ *ªK ;B€+ i®i +?S\
 *?`Bb +Q|BX L?bM F?m¬M K†i iQÆB +Q|B +O ?„M- æŋ .mv H¢B HB M iQÎM; ç M
 KbM?, ;B M i?QÆM; iB m C +FX
 @ *ÁM ç¬B K` ?Q†+ +?B M?½M M`v
 *?`Bb K M; i?2Q K°i +?9i €K Km°B i`QM; ;B¼M; M|B,
 @ L?'i ç`M? F?B M M;QÆB +ªK i?'v `i i?m"M HÊB +?S\
 @ *ªK ÆM- i +?ŠM; +| # Q M?B m +Æ ?°B ç bY /KM; M|X
 æŋ .mv H„+ ç-m,
 @ h F?¬M; T?ªB M;U ;B®M;X
 æŋ .mv `i M? M? H'v ? B ç² p"i iÈBX
 J|M i?S M?'i- H` K°i i?Ov iBM? +-m K`m ç2MX
 h` M i?Ov iBM? +-m M`v- M;mv M #ªM # K†i +-m +O M| H` K°i K`m i?m-M ç2MX
 ?² +| K°i i-M; pK F?Q K`m i`„M; ç M; HQÊM H|- ç€K pK F?Q M`v #` +-K +® i`QM; i
 ;„M; bS+ ;B½v /K M?QM; H¢B p¬HU+ i`Î p p` iB T iK+ HQÊM H|X
 hmv M| F?¬M; +| +€+? M`Q T?€i` çQÊ+ •K i? M?- M?QM; +?d +-M M;QÆB M?bM
 M°B i•K p M; H M K°i •K i? M? ;B½v /K ç-v T?ŠM M°X
 @ ?5
 *?`Bb Mûi +Q|B ç-v K†i,
 @ æ i t2K t2K5 J°i HBM? ?²M +O i?B M bSX E?¬M; +-M M|B- M?K+i? +O M| #`
 *?`Bb +-K H M- M?[M; K|M; pm®i M?Q F?¬ +®i +O ?„M ç†i # M i` M i?Ov iBM? +
 M?Q /MM; i•K +ªK M?"M +€B ;b ç|X J°i H€i b m- ?„M KÎ K„i` ,
 @ *€B M`v H` HBM? ?²M F?¬M; ?Q`M ?ªQX L?QM; H¢B [m€ ?Q`M ?ªQ pb M| +?QM?
 H¢B- # M i`QM; i`M ?²M +O M| +ÁM HQm H¢B 'M Fw i?¬M HU+ +O M[i?¬M- ç®B
 @ *|M +| +€B M`v M[X
 æŋ .mv H'v ` +€B ?mv +?QÆM; FB X
 >mv +?QÆM; i?€M? F} bo çQ`M \_QH M/ +O ` ;QMX >mv +?QÆM; M`v F?¬M; +| ;
 ;BªM- M?QM; H"TiS+ ?'T /ŠM €M? K„i +O *?`BbX >„M #m¬M; M?[M; K|M; pm®i
 T?ªM; T?'i M?Q Km®M pQÆM i v` +?¢K p Q i'K ?mv +?QÆM; Fb - M?QM; F?B M
 M[- i?b H¢B /WM;X
 @ L;QÆB +-M ? B ç² p"i M`v- +| ?[m /KM; F?¬M;\
 æŋ .mv M?Qm K`vX
 @ æQÆM; M?B M H` +| +?ŋ /MM;X
 *?`Bb ?W K°i iB M; +?d p`Q i?Ov iBM? +-m ç M; T?QM; 'M HBM? ?²M i?B M bS,

@ h + - M T ? ^ B + | i ? - M H U + + O M [i ? - M - ç W M ; [m M - i ? B M i ç B ç M ; # ` + - K i M Î
; B M + € + ? # B i - i ? • M i ? i + M M ; + Q M ` ^ M ; ç € M ; i ? Q Æ M ; M ` v ç m # ` L [i ? - M / M M
+ ? 9 M ; i i ` Q M ; + € B i M H Q F ? ¬ M ; ; B M M ` v X E ? ¬ M ; + | ç Q Ê + i ? - M H U + + O M [i ? - M
F ? ¬ M ; + | + € + ? M ` Q ` Î B F ? Ä B ç • v X h ` W T ? B

* ? ` B b + Q Ì B + Q Ì B ,

@ J m ® M K Î + € B H Q i M M ` v ` - + ? d + | i ? / M M ; i ? - M H U + + O M [i ? - M 5 h + k M ; F ?
i ? - M ç M + ? ¶ M ` v ç K Î i M H Q ` X L ? Q M ; i # B i - L [i ? - M F ? ® M ; + ? + € B i ? ; B È B
T ? € i M ; ¬ M + O K b M ? i ` Q M ; ç € K M ? • M H Q ç B - K ` M ` M ; H ç B F ? ¬ M ; v M i • K p È B M ? •
K ` v i M i ? B M b S i È B h F ? ¬ M ; + | + € + ? M ` Q ç M i ` M M Æ B Î + O M [ i ? - M ç i ` ° K i ?
+ € + ? M ; ? o M ` v - i ` T i ` m M ; p ` Q M ? [M ; i ? B M b S ; B € M ; H • K ç M M ? • M ; B M 5

L | B t Q M ; - ? „ M + ? d p ` Q i ? O v i B M ? + - m F B ,

@ æ • v + ? Q M ? H ` + ? b F ? | p Q Ê i M ; K + + O i X

æ ¶ . m v + k M ; F ? ¬ M ; + | M ; ç + M ? B M H „ K - ` ® i + m ° + - # ` + - K i M K ° i p ç M M , K - i ? b K m
i Q M ? H ` w M ; ? o ; b F b [m € B X

@ * Á M p i ` K ? m v + ? Q Æ M ; M ` v \

@ h ` K ? m v + ? Q Æ M ; M ` v H ` + ? Q M ; Q Æ B / M M ; ç | i B m i Y X

* ? ` B b ? W H ç M ? K ° i i B M ; ,

@ > B M i ç B + ? S M ; K B M ? - M ; Q Æ B + ? Q M ? H ` ` ; Q M X * ? Š M ; [m H - M ç - m ç M ç • v
M ; Q Æ B T ? ^ B ç ç i ç M i ? U + H U + + O ` ; Q M 5 L , K ç | i i B m ? Q K ° i M Y H U + H Q Ê
K È B b È K ç M + € B M ; ` v b m M ` v + € + M ; Q Æ B + | p ` M ? ? M M ; i ` m v M F € ` ; Q M F B X
H ç B F ? ¬ M ; ? Q ` M i ? ` M ? ; B Q / ^ + ? + O + ? 9 M ; i X

@ > „ + 5 E H W M ; Q Æ B H ` ` ; Q M - F ? ¬ M ; T ? ^ B i X

æ ¶ . m v i ` M ? H m " M X

@ : B ® M ; M ? m i ? ¬ B - + € + M ; Q Æ B H ` + M M ; K ° i M ; Q Ì B X

* ? ` B b + | + ? 9 i # ` i K ½ M ,

@ * ? Š M ; [m K v K „ M H ` i # B i ç Q Ê + K ° i b ® b U i b M ? X G 9 + ` ; Q M ç M ç • v ; † T i ?
i ? M X æ • v H ` T ? € T i ? m " i / Q K i ? - M ç ç B M ? • M / ç v + ? Q i , K ° i K T ? € T ` ` i + | i € + / K

@ h m ´ B i ? ¼ K ¼ B b B M ? H B M ? ç m + | ? ç M - + | b B M ? H B M ? b ® M ; ` ` i H • m M ? Q M ; + m ®

* ? ` B b ? Æ B F ?) + Q Ì B ,

@ * ? Š M ; [m i H ` K ° i b B M ? K ç M ; ç † + i ? M / Q K i ? - M ç ç B M ? • M b € M ; i ç Q ` X G 9 + J
` i - p ¬ w i ? 2 Q ç | + k M ; b € M ; i ç Q ` K ° i K T ? € T K È B X * ? 9 M ; i ; ¼ B ç Æ M ; B ^ M H ` 6
i ? ç 2 K H B M ? ? ^ M + O M ; Q Æ B i W i ` Q M ; M ? K + i ? ` M ; Q ` B 5 " Î B p b M ? K + i ? b) b m
? ^ M - H B M ? ? ^ M F € i ? U + H ` K ° i + ¶ i B M ? i ? - M H U + + | ~ M + ? S F w S + K ` i ? ¬ B X h ? 2 Q
K ° i H Q ç B ç ^ p " i i ^ M i ç B p o M ? p B M X * ? d + - M M | + | i ? + | K ° i M Æ B ç + Q i ` 9 - + k M ;
L ? Q M ; H Q ç B T ? € T i ? m " i i € + ? ` Î B H B M ? ? ^ M M ` v F ? ¬ M ; B + | i ? b Y / K M ; h ` W i 5

L | B t Q M ; - * ? ` B b ; B Æ i v + ? d M ? i È B ç B K K ° i + € B p ` Q F ? ¬ M ; F ? Q - H " T i S + i ` K ? m
[m M ? ? B M ` K ° i ç Q ` M [m M ; K M ; K ` m i ` „ M ; X a m F ? B * ? ` B b ç B K ç - m M ; | M i v -
i ` „ M ; F B H " T i S + # ` F ? B M ? ç ° M ; - i ç Q ` K ° i H ` M b | M ; X

@ • M 5 s 2 K ` [ m ^ ç 9 M ; M ? Q w H B m + O i - ` ; Q M b m F ? B i È B ç • v ? ¼ + + € B T ? € T i
/ M M ; i È B 5 h ` Q M ; i ` K ? m v + ? Q Æ M ; M ` v + | H Q m H ç B F w S + - M ? ` i ç ` M ? H ` F w S + + O

@ G B M ? ? ^ M H ` K ° i ç Q ç M F w S + - + ? d # ` i [m € + - M T ? ^ B + | i B M ? i ? - M H U + / m v i ` b
M | B - M m M ? Q + | M ? K + i ? + O K ° i b B M ? p " i M ` Q ç | + ? i ç B i ? b ` ` i M ? M ? H B M ? ?
p b b m F ? B M ? K + i ? i Y p Q M ; - i B M ? i ? - M H U + + k M ; b) i B m i M ` ` i M ? M ? X E ? ¬ M

Fw S+ +kM; b) i M #B M h? H"- HBM? ?²M +kM; +QB M?Q ç½ +? i`²BX *?Q M M-
T?ªB +| iBM? i?-M HU+ /mv i`b M|X

@ *| K°i HQ¢B K T?€T- ;¼B H" K T?€T pQM; HBM? ? - +MM; pÈB HQ¢B i€+? `ÌB
L?QM; HQ¢B K T?€T pQM; HBM? ? M"v +ÁM t KÈB #^M; HQ¢B K T?€T +O i 5 "
b m F?B i€+? `ÌB HBM? ?²M ` b) i¢Q i?`M? M?[M; i' M i?QÆM; +U+ HÈMX L; ?o
?Q`M +?dM?, +?d H" M?[M; K½M? pKM5 h, M?Q +€B HBM? ?²M i?B M bS M"v +O
M€i- K'i çB w i?S+ +O KbM?X *?d #`i [m€ +ÁM b|i H¢B K°i +?9i KªM? pKM +MM; I
HQ¢MX oQM; HBM? K T?€T b) i¢Q ` M?[M; iY pQM; bBM? p"i- M?QM; M?[M; bBM
çB m M"v H" pb- HBM? ?²M K" pQM; HBM? K T?€T i€+? `ÌB ` ç½ F?-M; +ÁM ?Q`M

@ h?"i` p #ªM +?`i i?b i - *?`Bb- M- #° + +O J i?-M ç¢B M?•M- i +MM; pÈB M?
i, M?Q +®i HQM; - M?Q M?[M; ?„+ F} bo +MM; M?[M; bBM? p"i FB F?-M; +| ;b F
+?9M; i?b + Q +`T ?ÆMX "ÎB pb i H" K°i HBM? ?²M ?Q`M +?dM?- i ;B[H¢B çQÊ+
?B M i¢B +?d H" i²M i¢B i` M ?bM? /¢M; +O K°i HBM? ?²MX L?QM; i F?-M; +| #`

h? M?•K +O *?`Bb +| +?9i ç„+ wX

@ h` M Hw i?mv i K" M|B- +?d + -M ?¼+ çQÊ+ HQ¢B T?€T i?m"i M"v +O i - M; QÆB
F€ bBM? p"i M"Q i` M i? ;BÈB M"v- b m ç| ibK +?Q M| K°i i?•M i? KÈB p" +?Q M|
"i iY5 æ¶ .mv i?•M €B, H" K°i bBM? K¢M; poM? ?^M; 5

æ¶ .mv H" T iS+ M?È ç M i?-M i?9 Z- +kM; +?QM? H" ;B€Q ?Q`M; ç-m iB M +O ç¢
E?-M; TªB H" +kM; çQÊ+ ` ;QM /MM; HQ¢B T?€T i?m"i M"v- ç2K HBM? ?²M +O
i?•M +O K°i +QM +?BK +€M? +Ki Q\

J" ?B M i¢B- i` M ç¢B HK+ +?Q /M H" K°i pQM; HBM? K T?€T bQ +QÌM; ç¢B- +kM
H" K çQÊ+ M?Q p"v5 "ÎB pb HBM? ?²M b m F?B çQÊ+ i€+? `ÌB #ÎB pQM; HBM? K T
i?`M? K°i iY HBM? bBM? p"i F?-M; +| i`Q im X

@ *ÁM +| i M : H/ H7 FB

*?`Bb +QÌB M|B,

@ *€B i M ;B ?Ä ç| H" K°i i`QÌM; ?ÊT `i i?9 p`X h`QM; +MM; K°i i?•M i? H¢B +|
h ç2K #¼M ?¼ i€+? ` - K°i M; QÌB #B M i?`M? ? B M; QÌB5 æ•v H" K°i HQ¢B K T?€
M?•M b€M; i¢Q ` 5 h +| i? iMv w ç2K HBM? ?²M #`i +S bBM? p"i M"Q i€+? ` ?Q`
/MM; K°i M?K + i? KÈB- H" K M| iB TiK + b®M; H¢B5 *kM; # Q ;²K +ª i 5

L; |M i v *?`Bb +€+? F?-M; çB K M? K°i +€B p"Q i'K ?mv +?QÆM; - b m ç| M?bM i`
iB [m M; K M; # ç°M; - KdK +QÌB M|B,

@ L?bM t2K 5 G9+ ç| i ç½ #B i- b m F?B i /¢v +?Q ` ;QM HQ¢B K T?€T M"v ?
E?-M; +| M; QÌB M"Q +| i? poM? pB M +U imv i çQÊ+ /K ?Q†+5 E i [mª t2K ` bmv
>„M ç½ bY /KM; 5

G9+ : M/ H7 FB ç M MÈB M"v +| M|B +?Q i #B i K°i b® bU ibM? # M M; Q`B +O M?
ç½ ó? iôX *?ŠM; [m i +kM; F?-M; +| #`M i•K- #ÎB pb i +ªK ;B€+ çQÊ+ +?d H" M
çBX >„M b m F?B ?¼+ çQÊ+ K T?€T +O i - M?`i ç`M? b) ç2K HBM? ?²M +O ?„M
` ;QM HQm H¢B K°i i'K ?mv +?QÆM; X J" i'K +?mv +?QÆM; FB çQÊ+ #ªQ p M; ?E
ç|X h +?d +| i? ç€M? +QÊ+ K°i H-M M[h + -M ` ;QM5

*?`Bb M?bM æ¶ .mv K°i +€B,

@ •M- J†+ /M M; QÆB +?QM? H" ` ;QM- L?QM; iB m iY i?•M €B- ?B M i¢B M; QÆB
T?K+ H¢B +?Q M; QÆB Fw S+ +O ` ;QM5 G-M ç-m iB M M; QÆB ç M ç•v- i M?b
ç M #° /¢M; +O M[?`B # M +¢M? M; QÆB M[ i M?`i i?ÌB T?ÁM; çQ€M- M; QÆB M
` ;QM FB M; ?o #B M T?€T +?mv M /ÌB Fw S+ +O +?QM? KbM?X L?QM; M; QÆB
K'i çB óFw S+ +O ` ;QMô K" M; QÆB bÎ b[mX L?QM; i - TªB ibK ` #B M T?€T ç
æ¶ .mv F?-M; M|B M M HÌB,

@ L?QM; M;QÆB pb +€B ;b F?¬M; i`U+ iB T M|B +?| i M?[M; bU ibM? +O i`K ?mv
 *?`Bb M?bM æ¶ .mv K°i +€B,
 @ G-M ç-m iB M i i?'v M;QÆB- i HB M +| +ªK ;B€+ M;QÆB H` K°i i M iB m iY ;B
 +?Q M;QÆB i`K ?mv +?QÆM; M`v î i`QM; i?-M çB MX L;QÆB b) M;mv M w çB iÈB
 @ a) F?¬M;5
 æ¶ .mv H"TiS+ H„+ ç-m,
 @ h b) Hv F? B MÆB M`v- b m ç| ç2K +€B ;B Q /`+? `„K +?| M`v i`U+ iB T [m M çB
 v m M?Q p"v- b) F?¬M; /çB /°i K` çB i` m +?¼+ i?-M çB M5
 @ L;QÆB t2K- i ?B m `ä iQM? +O iB m iY M;QÆB- +?Q M M KÈB F?¬M; M|BX L r
 ?M +?çvX
 @ L?QM; i`K ?mv +?QÆM; M`v- i +kM; H` +| çQÊ+ i`QM; K°i ibM? ?m®M; M;Q`Bw
 æ¶ .mv M?Qm K`v,
 @ L;QÆB H`K b Q #B i çQÊ+ i M?'i ç`M? b) ç2K i`K ?mv +?QÆM; M`v ç M ç•v\
 @ o"v i?b T?ªB +ªK iç : M/ H7X
 *?Bbi ?„+ ?„+ +QÌB M|B,
 @ *€B i M ;B ?Ä F€ [m€B FB +?çv iÈB ç•v- iW ?„M i #B i çQÊ+ `^M; ` ;QM ç½ ó
 +€B bS KçM; M;`M M,KX h HB M #B i- ` ;QM M?'i ç`M? #® i`Q K°i F ?Qç+? H•m
 K°i F ?Qç+? ?Q`M +?dM?X J` H9+ M;QÆB ç M- HçB H°i H-M M[+?SM; KBM? çB
 M?B m- +?d +—M M?„+ +?Q M;QÆB K°i çB K- b m ç| p"MK M? ?Q†+ ;Bª H` M|B +
 #QÊ+ çQ M;QÆB iB M p T?€B i`QÊ+X æ M K°i H9+ M`Q ç| - M;QÆB M?'i ç`M? b
 L;QÆB çWM; i`WM; K„i M?bM i M?Q p"v- ç•v +?QM? H` F ?Qç+? /Q +?QM? M;QÆ
 Jm®M i`€+? i?b i`€+? +?QM? KbM? çQÊ+ `²BX
 L?bM p`Q #° /çM; +O æ¶ .mv- \*?`Bb +kM; F?¬M; ç w- M?`M M?ç i M|B,
 @ æ¶ .mv- M;QÆB +?d +—M iª HÌB i - i`QM; i`K ?mv +?QÆM; M`v +| ? v F?¬M; +Q
 @ *?QM? t€+ K` M|B- H` ? B çQçM
 æ¶ .mv +ÁM +?Q M|B tQM;- *?`Bb ç½ H"TiS+ +„i HÌB ?„M,
 @ o"v H` çQÊ+ `²B5
 a m ç| - i`K ?mv +?QÆM; FB # v p i`QM; i v æ¶ .mvX
 @ hçB ç•v- i b) ;B9T M;QÆB /mM; ?ÊT pÈB HBM? ?²M Fw S+ i`QM; i`K ?mv +?QÆ
 +?QM? #B M i?`M? ` ;QMX "B M i?`M? K°i i`Ê i?O K` i +—M- b m ç|
 *?`Bb M|B iÈB ç•v- +QÌB HÈM ? B iB M; - KÍ K²K H° ` K°i ?`K `,M; i`M F?mv iX
 @ *?9M; i b) +MM; `ÌB F?ÄB ç•v ç çB ibK #ªQ i`M; K` J i?-M ççB M?•M HQm HçB
 @ Jm®M /mM; ?ÊT çQÊ+ Fw S+ i`QM; i`K ?mv +?QÆM;- i +—M T?ªB çç i iÈB +`T H
 æ¶ .mv HçM? HMM; M|B,
 @ h iU #B i H`K b Q ç /mM; ?ÊT M| - M?QM; i F?¬M; +?Q `^M; ç•v H` K°i pB + /
 @ *| bU i`Ê ;B9T +O i - HoM? pU+ +kM; F?¬M; TªB H` K°i pB + F?| H„KX
 *?`Bb M? M?`M; H„+ HQ M; |M i vX
 L?bM p`Q #° /€M; M?Qm K`v +O æ¶ .mv- *?`Bb /MM; ;B¼M; çB m /K ?Q†+ M|B,
 @ h b) +?Q M;QÆB `i M?B m +?¶ i®i- iB m iYX

a m ç!- ?„M /MM; M;|M i v çB K iWM; +€B K°i- pÈB K°i #° /çM; +?ŠM; ? ç w M|B,
@ oBM? /B m [mv M i`QÊM; \ G [m M; iBM? i`Kv UMQÊ+ K„i b Q +?´BV\ h?mšM +
h?€M? ;Bª +?d ?Q`M\ hB m €K +?B i`ç+ \ *Ym b„+ ?²M; /ªB #,M; \ ooM? ?^M; i?B
i`W J•m UM; ¼M; B€QV +O .` +mH +MM; €Q; B€T i`,M; F?mv i M,K K`m F?¬M; +|
62/Q` i?b M; QÆB +| çQÊ+ Î# M M; Q`B +ÁM M?[M; i?-M F?Q F?€+- M; QÆB Km®
L; ?2 iWM; +€B i M /Q *?`Bb M|B`
h®i - æ¶ .mv ;B”i KbM? K°i H-M M[iW i` M ;? `ÆB tm®M; X

3jdX *?QÆM; 88N, oQÆM; :Bª *?B h•K

@ L?[M; M?[M; i?S M`v iQ`M #° ç m î i`QM; i v M; QÆB\
æ¶ .mv M;²B /QÈB ç'i- M;~M; ç-m M?bM *?`BbX
*?`Bb H`m #`m K°i iB M;- b m ç! M?9M p B M|B,
@ o Kfi F„i?m”i K` M|B i?b ç m î i`QM; i v +O i
”i [m€ b m ç! ?„M T?€i; B€+ k iB [m M; K M; i`QM; K„i æ¶ .mv HB M M?`M F?¬M;
@ h®i `²B- çWM; +® w H`K ` +€B #° /çM; i? K M?Ä /½B M?Q p”v M[- iB m iYX L; ç
M; QÌB i +| MÆB M`Q +| i? +i; B`m M?B m i?S M?Q p”v\ L?[M; +€B M`v ç m H`i?
#B i- M?[M; i?S M`v- ççB #° T?”M i ç m #B i +?9M; ç M; Î ç•mX *?9M; F?¬M; T?ª
#`~M; B`mX J i?-M ççB M?•M +?„+ H` HQm HçB `i M?B m ç² p”i [mw #€m +?Q i
oW M; ?2 M?[M; ç² p”i FB F?¬M; +| Î ç•v- æ¶ .mv F?¬M; F?ÄB +| +?9i i?`i p¼M; X
@ *?ŠM; [m
*?`Bb €+ w +QÌB +QÌB,
@ æçB #° T?”M F?¬M; +| Î ç•v- M?QM; i`QM; i v i +ÁM +| ? B FB MX h, M?Q +€B
>„M #9M; i v K°i +€B- i`QM; +?®+ H€i i` M ç-m ? B M; QÌB- +?¶ M|+ bÆM ç°M; ?b
Km¬M K`m Km¬M b„+ FB H”T iS+tm”i ?B M K°i Hm²M; [m M; K M; K`m #,M; H KX
bm®i b€M; HQ€M; FB t2K` /QÌM; M?Q`M +?S K°i iB ?`M F?Q HçM? H)Q- K`m t
Jt+ /M iB b€M; `i b€M; M?QM; HçB F?¬M; +?|B K„iX L?QM; F?B M; QÆB M?bM p
;B M M; WM; HçBX Í T?Q /QÈB çQ`M [m M; K M; K`m H K M`v- +?mM; [m M? M,
T?ªM; T?”i M?Q i`i +€+ ç m K`i çB K`m b„+ p®M +|X
*?`Bb ?Qi p`Q K°i ?ÆB i?”i b•m- M•M; ç¬B i v H M- #B m i bM? /-M /-M i`Î M M M;
F?) M; •K tQÈM; K°i çQçM •K T?M +´ [m€BX
*m®B +MM; - F?B M; ?2 K°i iB M; F m `„+X J°i çB K b€M; K`m H K T?ªM; T?”i M?Q i
ç°M; i?Q€i ` - +?”K`½B i`¬B M`B H M tm®M; X
æB K b€M; K`m H K FB +m®B +MM; /WM; HçB i`QÈ+ Kfi *?`Bb- H½Q; B ?Ä M`v
M|X
h`QM; HÁM; #`M i v +O ?„M H` K°i iBM? i? K`m H K M?Q M?Ä- i? iQ+? F?QªM
M; QÌB- iQ`M i?•M i`ÆM H€M; -`M QÈ+ K M; i?Q2 M?[M; çQÌM; pB M ?bM? HK+; F
?çi M; ¼+ #Q+? @ M?QM; H` HÌB M?”M ç`M? i` M iB m +?m`M +O K°i pB M #ªQ i?
+kM; F?¬M; iQM? H` [m€ i®iX \*?Q Qi M|H` iBM? i? iU M?B M +| K`m #,M; H K M
i`QM; bm®iX ”M ç„T p`Q ç! H` K°i pÁM; K`m i`„M; çK+- K`Î +?QM? ;B[+ÁM +| K
” M +çM? H` M?Ä ç! +| K°i p i K`m ?²M; M?çi `i; B®M; M?Q K°i p i K€m HQm HçB
Zm M; K M; K`m #,M; H K FB +?B m`¼B i` M F?m¬M Kfi F?¬ H•m +O \*?`BbX Z
Kfi *?`Bb- t2K` +`M; i? K [m, /` /¼ M; QÌBX

@ L?bM çB iB m iYX æ•v +?QM? H" LQÈ+ J„i a Q *?´B5 L| H" FB M i?–M F?Q H•m F?Q i` M i? ;BÈB M"vX

*?`Bb M•M; iBM? i? H K b„+ M"v H M- i?Î /"B,

@ h` M i? ;BÈB M"v +| `i M?B m i?–M F?QX L| F?¬M; T?ªB H" FB M i?–M F?Q K i?–M F?Q ?[m /KM; M?'iX L?QM; imv i ç®B H" i?–M F?Q H•m çÌB M?'iX

L|B tQM;- ?„M +~M i?"M çQ iÈB i`QÈ+ K†i æ¶ .mv,

@ L;QÆB #B i +€B M"v H" /MM; p"i ;b +? içQ i?"M? F?¬M;\

@ G K i?Ov iBM?\ EBK +QÆM; t M?\

æ¶ .mv M?Qm K€v- M?QM; HçB H„+ ç–m,

@ L?bM F?¬M; ;B®M;X

@ >½v M;?o ç M i M +O M|, LQÈ+ J„i a Q *?´BX

*?`Bb tQ v #`M i v- H K b„+ iBM? i? HB M`ÆB p"Q HÁM; #`M i v æ¶ .mvX

J|M ç² pW p"Q i v- æ¶ .mv H"TiS+ +ªK ;B€+ çQÊ+ +€B ;b ç| F€ Hç i`QM; HÁM; #` K"m #,M; H K /mv M?'i T?€i` iW K|M ç² ç| i?2Q æ¶ .mv i?'v H)` i?b`i HçM? M? HçB T?€i ?B M çQÊ+ K|M ç² M"v HçM? i?b +| HçM? M?QM; F?¬M; +| +ªK ;B€+ HçM +€B +ªK ;B€+ `ûi #m®i FB K" HçB F?B M / i?`i +QM M;QÌB i +| +ªK ;B€+ i?QªB H

@ L| H" K°i ;B¼i MQÈ+ K„i M;QM; F i K€ i?"M?X

*?`Bb M? M?"M; M|B,

@ h`mv M i?mv i iW`i H•m p i`QÈ+- H9+ i` M i? ;BÈB M"v +ÁM +?Q +| M?B m - i? ;BÈB M"v +ÁM H" K°i KªM? ?¶M ç°M- i?b ç•v H" K°i ;B¼i MQÈ+ K„i iW i` M i`ÌB +O i`ÌB

*?`Bb ;BªB i?Q+?`i KÆ ?²- iU M?Q ?„M #B i p i?S M"v +kM; F?¬M; `ä`"M; H„K>

@ h'i +ª +€+ bBM? HBM? i` M i? ;BÈB M"v- i?B M- ç` - M9B + Q- MQÈ+ +?ªv- +•v #° ç m H" /Q ¬M; i`ÌB içQ` X J" b m F?B +€B i? ;BÈB M"v ?bM? i?"M?- i?b iW i` M K M? +?B M;mv M b m +MM;X

@ *ÁM +€B ;BªB i?Q+? p ;B¼i óLQÈ+ K„iô M"v +kM; F?¬M; T?ªB /Q i M|B K" H" M„K ;B[X s2K` M?[M; i M GQM; i°+ FB +kM; F?¬M; T?ªB ç m H" M?[M; +QM i?^M i`mv M` M?[M; i`mv M i?mv i ç T ç) X

@ GQM; i°+ \ æ•v H" ç² i?m°+ p GQM; i°+ \

@ GQM; i°+ H" +?OM; i°+ H•m çÌB M?'i i`QM; i'i +ª +€+ +?OM; i°+- H`+? bY +O +? ç m H•m çÌB ?ÆM`i M?B mX \*?Q M M- +´ p"i M"v M^K i`QM; i v +O GQM; i°+X L M;QM; F i i?"M? K°i iBM? i? #,M; `i #bM? i?QÌM;X GQM; i°+ /MM; M| H"K i?€M? /KM; ç†+ i?M- ç| H", h`QÌM; i?¼5

*?`Bb +QÌB M|B,

@ " M ç–m- ç² p"i M"v /Q i?O HoM? +O GQM; i°+ +| çQÊ+X h?O HoM? +O GQM; HB M +| i? ç2K im´B i?¼ FûQ /"B` `i M?B m H–MX aQ pÈB M?[M; +QM`²M; F? HU+ HQÊM; +QÌM; ççB +O`²M; +kM; H" /Q M,K i?€M; H•m /"B iW iW iQ+? Hkv K" `²M; M m M?Q +| i? b®M; i`QÌM; i?¼- p"v i?b`i M?B m M,K b m +| +kM; b) +| çQ +QÌM; ççBX æ•v H" /Q i?B M ç` F?ÍB bBM? K°i ;B¼i i`QM; bm®B M;m²M +| bBM? m~M ?"K K°i çB m ;BªM çÆM i` M i? ;BÈB M"v- M?QM; ç²M; i?ÌB +kM; H" K" HU+ T?€T5 *?Q /M H" M;QÆB ç½ +? i- M?QM; +?d +–M ç2K pB M iBM? i? M"v M;"K i` F?ÁB iY pQM;- K°i H–M M[+| HçB K°i iB bBM? +ÆX

@ o"v F?¬M; T?ªB H" poM? pB M #'i iY b Q\

æŋ .mv ?ÄBX

@ E?¬M; +| ;b i?"i bU [m€ i®i +^aX

*?`Bb ?W H¢M? K°i iB M; ,

@ *?d H` b m F?B i? M°B M;QÆB FQ+? T?€i` K°i iB bBM? +Æ KÈB- i?b +?d FûQ
hQ`M #° +Æ i? b) bmv H½Q`²B iY pQM;- ç•v H` [mv i„+ +O i`lB ç'iX G`K ;b / /`M
/KM; i?S M?'i +O p`i M`v +?QM? H`- M m M?Q M;QÆB b„T +? i- +?d +ÁM K°i ?Æ
M;`K i`QM; KB M; p`v i?b +| i? #<sup>a</sup>Q i`b K°i iB bBM? +Æ b m +MM; ç|X L;QÆB b)
ç /mv i`b bBM? K¢M;- i¢K i?lB ;B[H¢B çQÊ+ +€B K¢M; M?Ä FB +O M;QÆBX *?d
iS+ çSi ?ÆBX

*?`Bb M|B tQM;- tQ v [m M;¢Q K¢M M?bMX

@ L| +ÁM +| i€+ /KM; i?S ? B H` aBM? K¢M; +?B i?Ov- M;QÆB +kM; #B i`²B i M +
iU M?B M b) +| [m M ? pÈB MQÊ+X L;?2 M|B- +?d +¬M ç2K M| MûK p`Q i`QM; MQ
+?S i`QM; M| b) +?"K`½B T?|M; i?Q+?` X J`F?B bBM? K¢M; M;mv M i®`|i p`Q

*?`Bb M|B iÈB ç•v- M?„K K„i H¢B K°i H€i,

@ aBM? K¢M; M;mv M i® +| i? /mM; ?ÊT î i`QM; MQÊ+X h`mv M i?mv i çQÊ+ HQ
•+?- +| H) +ÁM H•m ?ÆM- ob i` M? çQ¢i FB M i?¬M F?Q M`v- hBM? HBM? i°+ +k
bBM? K°i ?²B +?B M i` M?X \*kM; #îB pb i`QM; M| +| ~M +?S bBM? K¢M; K T?€T

@ *,M +S i?2Q çQ¢M b m +O i`mv M i?mv i- hBM? HBM? i°+ +MM; GQM; i°+ b m
i°+ ç²M; w ç2K p`i M`v +?Q hBM? HBM; i°+ bY /KM;X " M i`QM; i`mv M i?mv i +` t
oQÆM; i`B m i`T iQ`M #° +€+ i`QîM; H½Q H`K` K°i M;?B i?S+ K T?€T [mv K¬ i
KQ iQ ?B K i?'v- i`"M KQ M`v ç2K iQ`M #° T?QÆM; "„+ ç¢B HK+ ç m +?2 T?O H¢
M`v- hBM? HBM? pQÆM; ç2K óLQÊ+ K„i b Q +?´Bô MûK H M i`lB a m ç| - M;QÆB

@ *€B ;b ç½ T?€i bBM? \

æŋ .mv [m^a M?B M #`K„+ +•m- HÁM; ?B m F€ M´B H MX

@ L;?2 M|B iW`'i H•m`'i H•m i`QÊ+ FB - T?QÆM; #„+ ç¢B HK+ H` K°i pMM; ç'i F
M?QM; hBM? HBM? i°+ Km®M bBM? i²M i?b +¬M T?ªB +| K°i`WM;`"K iQÆB i®iX J
K M? M;mv M i® i`QM; p`i M`vX a m ç| - i¢B # M i` M pMM; ç'i M;mv M i?Ov M`v-
KªM; HÈM +Ä +•v t M? i®iX L;mv M #ªM T?QÆM; #„+ H` K°i pMM; ?Q M; K¢+ - +?c
K°i i?€M; H¢B #B M i?€M? K°i KªM?`WM;`"K t M? M;„i5

æŋ .mv M;?2 ç M ç| - i•K Hw ç°i M?B M K€v ç°M;5

h`QM; ç¬m ?„M- iS+ i?b M?ªv` ? B iW5

EQ+? i?Q+? bBM? p`i bBM? i`QîM; M? M? MQÊ+ i?lB ;B M i`¬B [m \

am®B i? M? tm•M #'i H½Q \

æŋ .mv ç°M; /mM;- ?„M p¬w i?S+ M•M; ?¢i iBM? i? i`QM; i v H M K°i +?9iX

@ a m ç| - i¢B pB M +` i`QÊ+ FB - GQM; i°+ T?€i ?B M ?¢i iBM? i? M`v +| K°i i€+
K°i ?¢i iBM? i? iBM? i?m¬M M?'i i`QM; i`lB ç'iX GQM; i°+ #„i ç¬m ç2K K T?€T F
i? M`vX a m ç| - M| #B M i?`M? K°i FB M i?¬M F?Q +| i€+ /KM; i?S # , M| çQÊ+`|
M;mv M i?Ov +O GQM; i°+X

@ L m M?Q M;QÆB +¬M T?ªB M|B- ç2K M| M;`K p`Q i`QM; KB M;X a m ç| - M;QÆB
+QM M;QlB +,M #ªM F?¬M; i? M|B çQÊ+ pÈB`²M;5 L;QÆB ç½ iWM; M;?2 [m HQM
KB M; +O M;QlB p``²M;`'i F?€+ #B iX GQM; M;[ T?€i •K +¬M`'i M?B m +?'M •K
+?Q +| M?[M; •K iB i +¬M +?'M ç°M; ;'T ?`M; i` ,K H¬MX GQ¢B •K i?`M? M`v +,M F
+| i? T?€i` X L?QM; M;QÆB +?d +¬M ç2K p`i M`v M;`K i`QM; KB M; i?b +| i? bY
+?[K`M;QÆB M|B- ç m b) iU ç°M; çQÊ+ +?mv M ?| i?`M? HQM; M;[X

*€B i€+ /KM; M"v iU ?² F?¬M; +| ;B€ i" ;bX æ¶ .mv F?¬M; F?ÄB +| +?9i i? 'i p¼
iB T K°i +•m- H-M M[F?B M æ¶ .mv Mªv bBM? K°i iB ?QM; T?'MX

@ L m M?Q +?d H" K°i p"i T?B M /`+? HQM; M; [çÆM ;BªM p"v i?b iU M?B M F?¬
M; QÆB +?d + -M M; "K M| i`QM; KB M; i?b b) +| çQÊ+ F„ M,M; i`lB bBM? +O K°i +

*?`Bb ?„+ ?„+ +QlB,

@ h`QM; GQM; i°+ - +?d +| ?Q`M; FBK HQM; KÈB +| K°i ç†+ F„ +O pQÆM; i°+ , G
i`W i' i +ª+ €+ i`çM; i?€B /` i?QlM; 5 h?m"i ?| ç€- ?mv M i?m"i- bÊ ?½B i?m"i +M
+€+ T?€T i?m"i /` i?QlM; F?€+ - M; QÆB ç m +| i? KB M /`+? ?Q`M iQ`M5

J°i p"i i@i5

h•K i bM? æ¶ .mv H"TiS+ M|M; H M5

E?¬M; M|B ç M i?S F?€+ - +?d + -M +| HQçB ç² p"i M"v- KbM? +| i? içQ` K°i HQÊ
H½Qô +MM; pÈB óam®B h?lB ;B M i`¬B [m ô5 J" içB H9+ M; mv ?B K H•K ç- m +Á
M?Ä +O KbM?X

*?`Bb M?bM ?ç i iBM? i? i`QM; i v æ¶ .mv K°i +€B- i?'T ;B¼M; M|B,

@ aî ?[m M?[M; i?¬M F?Q F?€+ - ç m H" +€+ +QlM; ;Bª b m F?B çç i ç M i?¬M + 'T
+?9M; i?¬M ?ÊT bS+ i?b +kM; +| i? içQ` K°i +•v K•m _QMFBMmb i?S ? BX æ m
FB M i?¬M F?Q M"v- M| H" i`lB bBM?- H" p"i ç°+ M?'i p¬ M?'X h` M i? ;BÈB M"v +
óLQÊ+ K„i b Q +?´Bô i?S ? B M[X

L|B iÈB ç•v- *?`Bb T?€i ?B M M?½M i?¬M æ¶ .mv M?bM +?^K +?^K p"Q KbM?- H½

@ æWM; +| M?bM i M?Q p"v- i ç½ ;B Q M| +?Q M; QÆB i?b M| +?QM? H" +O M; Q
æ¶ .mv ççB ?d- ç M; Km®M +~M i?"M + 'i H'v- M?QM; ç°i M?B M i`QM; HÁM; pW
*?`Bb K°i +€B,

@ G½Q ;B ?Ä - i #B i i` M i? ;BÈB M"v F?¬M; +| #[ ,M i`Q M"Q H" KB M T?QX
p"v +?Q i M; QÆB Km®M i H"K ;bX hbM? +ªK\

æ¶ .mv M; ?o K°i +?9i- F?¬M; F?€+ ? F?Q ç2K pB M iBM? i? i?m H'vX E?¬M; [mª
M?Q p"v ç M i v i?b æ¶ .mv +kM; b) F?¬M; ;B Q`X

@ J†i F?€+ - +?9M; i ?½v ;BªB [mv i +€B M M ç i`QÈ+ K„i +O M; QÆBX h?•M i?
i?U+ HU+ +O M; QÆB ?B M M v M m Km®M +?lM; QlB ç2K i?•M i? im Hmv M ç M
+ -M p"b +?K+ M,K æ| +ÁM H" /QÈB i bM? ?m®M; M; QÆB +| p" M F?Q i®iX

*?`Bb H„+ ç- m- b m ç| ?„M M?€v K„i pÈB æ¶ .mv,

@ *ÁM M?È i p" M; QÆB +| M|B [m K°i bU i bM? +?S\ h +| i? +?Q M; QÆB K°i i`€B
M?K+ i? M; QÆB `i M? M? b) i`l M M KçM? K)X

æ¶ .mv bmv M; ?o K°i +?9i- ?„M M?È H-M ç- m iB M KbM? ç M ç•v *?`Bb +| M|B [m

@ æ´B K°i i`€B iBK +O +U HQM; Q\

@ E?¬M; F?¬M; F?¬M; - ç| H" bU i bM? +O H-M i`QÈ+ - H-M ç| M; QÆB [m€ v m Èi
HQM; H" ç½ çO /MM; X L?QM; ?B M içB HçB F?¬M; çO- î +?¶ i pW M? v +| K°i p"
F„X

*?`Bb +?mv M i?•M çB- b m ç| `i M? M? i`l HçB- i` M ? B i v H" K°i `QÆM; b„i ?b

*?B +`QÆM; M"v p i`d bûi HQ M; H´- K†i i` M pB i ç-v M?[M; ?Q p,M +´tQ - K" +
KbM? +?QM? H" +?B +`QÆM; i`QM; i v *?`Bb HçB ~M QÊ+ T?€i` M?[M; •K i? M?
T? M? T? M?ô5

@ h?S M"v F?¬M; TªB H" +O i - K" H" +O M; QÆBX >Q†+ +| i? M|B H" +O ` ;Q

G½Q ;B ?Ä ç2K +?B + `QÆM; M•M; ç M i`QÊ+ K†i æ¶ .mv- iWM; +?[iWM; +?[K°
iBK +O pm 5ô

3j3X *?QÆM; 8ey, S? M? S? M?5 S? M? S? M?

" M i` M #ìb¬M; `°M; `½B- /Q ÎT?QÆM; #„+ KQ HÈM M?B m M;¬v HB M iK+ M M
?ÆM `i M?B mX

æ•v H¬ +QM b¬M; iU M?B M ÎT?Q #„+ ççB HK+X .ÁM; +?av p ?QÈM; ç¬M; - iW b
ç¬m FB M içQ T?ÁM; imv M E bT2`bFv- iB m T?Q p¬B pçM H Q ç°M; - ç¬m iQ; -M i
M ç¬m KÎ`°M; ` ?ÆM; 'T k H¬MX

æ†+ #B i H¬ Î+Y #B M T?Q ç¬M; - +¬M; H¬ çQÊ+ KÎ`°M; ` çO # H¬MX çB m M
F?¬M; [m€ M´B iB M; p çQÌM; b¬M; M?Q _QH M/ +‡i? K K°i +QM b¬M; M?•M içQ
æçB o¬M >¬X

J¬ ? i i?av M?[M; çB m M¬v- +?d çÆM i?m¬M H¬ +¬M i?B i +?Q +?B M i` M?X

J°i HQç i i?mv M HÈM +¬T ?aB ?2M +?¬K `½B iB M iÈB T?Q i`QÈ+X "ÎB pb F?¬M
i?mv M HÈM çB `i +?¬K +?çT- +ÁM FB H¬ M?[M; +°i #m²K K¬m i`„M; i¬mv M i?®M
i` M çdM? + Q M?i, H€ +‡+O æ Zm®+ ?bM? ?Q EBM? *S+ imM; # vX

L?[M; +?B + i?mv M #B M M¬v çQÊ+ +aB içQ- ç +‡i? p¬M +?mv M çQÊ+ i` M M?
? B # M i?•M i?mv M +MM; pÈB /QÈB ç€v i?mv M ç m çQÊ+ #® i`Q M?[M; +QM H, M

hçB #ì M K +O æçB o¬M >¬ H¬ K°i i`QM; # T?€Q ç¬B i`¼M; v m +O T?ÁM; imv M E
æ¬M; X

Í ç•v ç²M i`9 # bQ çQ¬M +O "çQ S?QM; [m•M çQ¬M- +MM; ?ÆM KQìB pçM HQM? ç
ç` T?QÆM; ÎT?QÆM; #„+X

S?Q b m +QM F M? M¬v- i`Îi?¬M? K°i ?¬M; ¬¬Q T?ÁM; p FB M +® ÎT?Q "„+ æ Z

S?€Q ç¬B M¬v- bQ pÈB T?ÁM; imv M Î; B[E bT2`bFv /Q çQ+? i?•M iQÈM; [m•M _
[mv K¬ +‡ M?Ä ?ÆM K°i QiX L?QM; +?B T?Q Î ç•v HçB `i M?B mX

ob ;B€ M?•M +¬M; ç #B M T?ÁM; imv M T?Q æ¬M; i?¬M? K°i #°T?"M ?Q¬M +?dM?
iÁ T?€Q ç¬B M¬v M^K içB #ì M K +O +QM b¬M; - # M +çM? ç‡ +QM b¬M; M¬v +Á i
?"QX h¬QM; H9+ +?B M i` M?- K†i MQÊ+ b¬M; `°M; `½B Î #ìT?Q M K b) H¬ K°i `¬
ç°B ç [m®+5

Zm•M ç°B i°B /•M M?Q Km®M pQÊi [m b¬M; - b) T?aB ?Q¬M i?¬M? K°i pB + +‡ ç°
b¬M; #^M; i?mv MX L m M?Q p¬v i?b ?aB [m•M +O ç [m®+ +‡i? iB M M?"T iW +Y
ç€M? #çB ç¬+? M?•M i` M b¬M; 5

>aB [m•M ç [m®+ FBM? /Q M? M?B m M, K- içB L K .QÆM; ç½ i`aB [m€ M?B m H-
imv i ç®B H¬ K°i HU+ HQÊM; ç€M; iQM M?B K5 h°B M?•M +‡i? `i +QÌM; ççB- M
M?[M; i?9 M?•M M¬v p F„ i?m¬i ç‡M; i?mv M +‡i? pQÊi i` M +a M?•M HQçBX

J¬ M m M?Q ç®B T?QÆM; +‡i? t•v /UM; +¬m i?b +¬M; H¬ K°i pB + F?¬M; +€+? M
[m•M +‡i? /MM; i?mv M HÈM / /¬M; ?Ov +¬m- i?"K +?Q i`QÈ+ iB M +‡i? ç +?Q
[m b¬M; - b m ç‡i?b ?Ov +¬m M®BX L?Q p¬v #°T?"M i°B /•M ç½ [m b¬M; +?d +‡
Q p•v p¬ iB m /B iX

h°B /•M iU ?²+km; #B i H¬ pQÊi [m T?ÁM; imv M T?Q ç¬M; H¬ `i F?‡X L M içB
+km; +‡i?¬v K°i ç°B iB M iB m H M; F} #BM? +O i°B /•M ç M #ìç®B /B M +O T?Á
HçB HmB çBX *, M +S i?2Q [m•M #€Q; -M M?i- iU ?² # M #ìç®B /B M pšM +‡i? M?
p¬i FB ?Qç i ç°M; `aB `€+X *‡i? H¬- ç®B T?QÆM; HçB €M #BM?- F?¬M; iB M +¬M

L; QÊ+ HçB- Î; B[H¬ MÆB +?Ov m M?i- ç½ i`aB [m M?B m i`QÌM; +?ûK ;B i M?

L? [M; i?9 M?•M FB ?B M M?B M ç½ #B i çQÊ+ bU i?"i- +?9M; i?" çB /MM; K€m
imv M FB M +® Î; B[- +kM; K°i KU+ F?¬M; i?Y iÊB +¬M; FQ+? M? [M; T?ÁM; imv
G9+ M"v- b m F?B HB M iK+ KQ M?B m M;"v- MQÊ+ b¬M; /•M; + QX J†i b¬M; + "M
i?mv M +'T ?°B ?²M +O æ [m®+ +| i? / M?Q #ÐM /B +?mv M i` M b¬M; - i?"K +?
pU+ F?€`°M; +ÁM +| i? F i i?"M? ç°B ?bM? +?B M ç'm ?Q" M +?dM?5
G9+ M"v i` M K†i b¬M; ?QÈM; iÊB T?€Q ç" B T?Q æ¬M; - H" +?B ç°B i?S # +O ?°B
æ°B ?bM? ?Q" M +?dM? ? B KQÆB # +?B + i?mv M HÈM +'T ?°B ?²M- i` M i?mv
+?Î iQ" M #° p"i HB m +?B M HQÊ+ MM MM F?¬M; M; WM; iW T?QÆM; L K +?mv M
.Q p" M +?mv M M°B ç` iB m ? Q [m€ HÈM- M M iW b m H9+ +?B M i` M? #„i ç-m-
ç°K M?B K i`€+? M?B K p" M +?mv M ?"M; ?| i` M #B MX .mv M ?°B T?Q M K +C
F?~m- i" T F i i' i +° +€+ HQçB p"i iQ iW T?QÆM; M K M?Q, pk F?Q- HQÆM; i?U+-
[m-M €Q KM ç¬M; a m ç|- ?°B [m•M æ [m®+ T?°B p" M +?mv M +€+ i?mv M HÈM
#B M T?Q ç¬M; K°i çQÌM; ?QÈM; ", + - iB M M?"T +Y #B M p"Q ç'i HB M p" p" M +
MÆB iB M imv MX
J†+ /M M? [M; M;"v M"v Î T?QÆM; ", + HB M iK+ tm'i ?B M M? [M; çÊi KQ HÈM FÜ
; Bì ç M; H" KM i?m- Î T?QÆM; L K ç [m®+ HçB pšM M?Q i`QÊ+ +| çQÊ+ M? [M; p
ç [m®+ _QH M/ pÈB [m®+ HU+ ?MM; KçM? pb p"v +QM M; QÌB +| çQÊ+ M?B m iB
oÈB bU i`Ê; B9T iQ HÈM çQÊ+ +mM; +'T iW ?"m T?QÆM; - M?•M HQçB +| i? F?¬
i` M? ç M iB M imv MX
h` M ç°B i?mv M M"v ?B M içB ç M; p" M +?mv M K°i HQÊM; HÈM HQÆM; i?U+ +?Q
F?°M, M; p" M +?mv M- i` M M? [M; i?mv M HÈM M"v `i Qi i?Ov i?O p" T?QÆM; iB
F?Q M; i?mv M ç m /MM; ç +?S +€+ HQçB ?"M; ?| X
h` M #QM; i"m- +€+ i?Ov i?O M; ?2 i?2Q ?B m H M? +m®M #m²K H MX *ÁM K°i p" B
i?ŠM; M?bM p #ì b¬M; Î #ì ", +X
@ æWM; F?~M i`QÆM; - i•M #BM?X
J°i H½Q i?Ov i?O çB [m p¶ K°i +€B H M M; QÌB K°i i?Ov i?O K" `ä`"M; K" K°i i•M
@ æ•v H" +QM b¬M; i ç½ ç M b€m H-M- M? [M; [m•M ç°B [m€B p"i FB F?¬M; +| +
+?d +| i? çB pÁM; [m M? #ì ", + K°i ?²B- +?9M; i ç M; Î i` M K†i MQÊ+- H" MÆB
+€+? M"Q iW /QÈB b¬M; M?°v H M çQÊ+5
æ M; M¡B- H½Q i?m, i?O pÈB [m-M €Q /QM? ç-v MQÊ+ +?d p"Q iWM; +€B MÄ T?€
H MX *QÌB M¡B,
@ L?bM çB5 L?bM i?'v M? [M; i?S iQ HÈM M"v +?Q \ L? [M; i?S M"v +U+ F€ HÊB ?
FB /€K iÊB; -MX ", M K°i T?€i #MKX
>„M KÎ ? B i v- H"K` K°i ç°M; i€+ #„M MÄ T?€QX
*?QM? H9+ M"v- i` M ç" B [m M b€i +| M; QÌB +9B ç-m tm®M; ?ûi HÈM K°i +•m,
@ "ì #„+ +| ç°M; ioM? [m•M ç`+?5
hB M; M¡B pW T?€i` H" T iS+ H"K FBM? ç°M; M; QÌB i` M i?mv MX E?¬M; Qi i?Ov
T?°B i"m +?çv iÊBX
_ 'i M? M?- HçB +| M; QÌB F m HÈM,
@ >„+5 s2K Fb 5 Í ç! Fb 5 Í ç! Fb 5 L? [M; +QM [m€B p"i Î ç! Fb 5 > ? XX >bM? /
i`mv M i?mv i X
S?¬M HÈM i?Ov i?O ç m F?¬M; | +?9i #° /€M; bÊ ?½B M"Q K" +?d p"Q #ì +QÌB K„M

h` M #l` ",+- T?Q b m K°i +QM /®+X hWM; #l` M; ç2M iW b m HMK +•v çB` - ?B M
+QM b|B M•m iQ HÈM çSM; i` M #l` b¬M; +€+? M?[M; +?B + i?mv M +O M?•M HQ
F?¬M; M; WM; T?€i` M?[M; iB M; ; -K ; W ç-v bU i?M ç`+?X

J` i` M HQM; M?[M; +QM b|B FB X L?[M; F} #BM? H M; i°+ i?•M K†+ M?[M; i?B
M?[M; Kk b„i H` iWM; +†T K„i t M? M?ÆM M?ÎMX GçM? HMM; M?bM M?[M; i?Ov
K„M; X

*€+? M? m K'v +?K+ Kûi MQÊ+ b¬M; - M?[M; H M; F} #BM? M`v F?¬M; +l` +€+? M`Q
+?Q /M M?[M; +U H M; +l` M, M; HU+ M?av t `i KçM? +kM; imv i ç®B F?¬M; +l` F?ª
F?QªM; +€+? K'v +?K+ KûiX

L?[M; H M; F} #BM? M`v F?¬M; +l` bY /KM; +mM; i M- +?9M; +?d tm'i ?B M K°i /½v
M?bM p T?Q M?[M; i?mv M HÈM +O M?•M HQçB pÈB M? K„i #bM? ioM?X *l` i M
KbM?- çQ ç M # M KB M; - i? ` M?[M; +?B + HQçB K`m çÄ iQÆB- M? M? HB K
ç QX

h` M i?mv M +l` M?[M; i•M #BM? +?Q iWM; i?'v [m M?[M; +ªM? M?Q p"v- F?B M?
+kM; F?¬M; F?ÄB #B M b„+X L; QÊ+ HçB H` M?[M; i?Ov i?O +l` FBM? M; ?B K ç½
p"v HB M M OB ç²M; #çM,

@ æWM; bÊ- +?9M; i i` M K†i MQÊ+ i?b +?9M; M| F?¬M; +l` #B M T?€T; b5 æ€M
Qi- K` H-M i`QÊ+ +?9M; i ç½ iWM; ;†T [m X L?[M; ;B ?Ä M`v +?çv `i M? M?- M
;B i çQÊ+ +?9M; b® HQÊM; HÈMX L m F?¬M; i?b +?9M; Î; -M i?mv M +?9M; i M?
` H M? F? B ?Ä T?€QX

*M; +l` M?B m i?Ov i?O F?¬M; ? FB M; F`- i?"K +?Q +ÁM H`K` M?[M; ç°M; i€+
M?[M; i°B /•M # M #l` ç®B /B MX

@ Zm€B p"i5 Zm ç•v çB 5 *€+ M; QÆB +l` T?ªB ? v F?¬M; bÊ MQÊ+ 5 > ? ? ? 5

@ æ M ç•v çB- M?av tm®M; i„K`Y K°i +€B555

@ •M- i i?"i i?Q+? / H¬M; +O +€+ M; QÆB5 h i?"i Km®M H'v / +€+ M; QÆB H`K
L; ?2 ç€K i?Ov i?O K„M; +?YB- i?mv M i`QÎM; i`M? F?¬M; +l` w H"TiS+ M; ,M HçB-
iB M T?QÆM; +l` `i M?B m iQÈM; bo #Ä KçM; X L?•M HQçB +MM; M?[M; [m€B p"i
?"M `i b•m- ?"M? ç°M; +O M?[M; i?Ov i?O M`v H` `i #bM? i?QÎM; X

J†+ +?Q +€+ i?m°+ ?ç T?€i iB i K°i ?²B- KÈB +l` +€+ i?Ov i?O ç-m KK+ çB [m ?m
i?Ov i?O- + Q ; B¼M; K„M; ,

@ E?¬M; çQÊ+ çM ; BçM5 L? M? çB H`K pB +5 L? M?- M? M?- M? M?5 æ m çB p

h` M p` i`Q çB m F?B M i`m Î çm¬B i?mv M- H` K°i M; QìB i`mM; MB M K†+ K°i #
?ªB [m•M ç [m®+X "m¬M; FQM? pB M p¼M; i`QM; i v tm®M; - ç2K M?½M i?-M iW
i?mv M i`QÎM; +O +?B + i?mv M M`v- ?„M M?Qm M?Qm H¬M; K`v- ç°i M?B M M?
i?'T ; B¼M; M|B,

@ h +ªK i?'v +l` ; b F?¬M; #bM? i?QìM; X

@ E?¬M; +l` ; b Fb [m€B +ª- +?9M; +kM; +?d +l` i? iW i` M #l` ; BQÆM; K„i M?bM +?
h?mv M T?l` H`m #`m M|B,

@ h?mv M i`QÎM; - HQçB i`QìM; +ªM? M`v +?9M; i +kM; ç½ i?'v [m K'v H-M `²BX

@ L?QM; i i?'v H-M M`v #i ç²M; X

h?mv M i`QÎM; M?Qm K`v- ?„M ; „i ; Q M?Qm +?†i H¬M; K`v HçB K°i +?¶,

@ *ÁM M?È F?¬M; \ h®B M; `v ?¬K [m +?9M; i i?'v i` M #l` +l` F ç`+?X >B M ; Bìt
M?Q H` çB i?2Q +?9M; i K°i M; `v K°i ç KX G9+ i`QÊ+ +kM; F?¬M; +l` tm'i ?B M [n

h?mv M T?| bmv M;?o K°i H9+ `²B M|B,
 @ _'i M? M? b) iÈB çQÊ+ T?€Q ç`B- M?[M;;B ?Ä M`v +kM; #€i M?€Q F?¬M; ` #
 h?mv M i`QÎM; i`-K M;•K K°i H€i,
 @ *~M i`¼M; pšM ?ÆMX h`mv M H M? +O i - +?Q M?[M;i?Ov i?O +?B M ç'm iQ`M
 i`Q5
 h?mv M T?| H`T iS+ çSM; M;?B K- H`K K°i +€B [m•M H X æ M; Km®M H M iB M;-
 @ P M?555
 J°i iB M; Q M? p M; /°B, i`mv M ç M iW ç-m i?mv M5 hB M; Q M? p M; /°B M`v
 MQÊ+5 h` M i?mv M ç€K i?Ov i?O +ÁM +?Q F`T F m H M i?b +| +ªK ;B€+ /QÊB +
 HB iX h?"K +?Q +| M;QÌB çSM; Î KÛT i?mv M ç M; çSM; t2K ç€K i°B /•M- F?¬M; F
 b¬M;X
 h?•M i?mv M H v ç°M; F`+? HB i- M?€v K„i K°i +ªK ;B€+ M;mv ?B K i`M M;”T i`Q
 @ æ¢B M?•M- +?9M; i ç•K T?ªB ç€M;-KX
 L?Q K°i i?|B [m2M- K°i i?Ov i?O H”T iS+ +?¢v ç M #€Q +€QX h?mv M i`QÎM; H”T
 @ L;m tm~M5 *?9M; i F?¬M; T?ªB ç M; i` M #B M5 æ•v H` b¬M; Î i`QM; HK+ ç`
 G`K b Q +| i? +| ç€M;-K5
 oW M|B tQM;- +?d M;?2 i?'v K°i iB M;,
 @ P M?555
 G-M M`v •K i? M? bQ pÈB pW `²B i?b +”M; HÈM ?ÆM- i?•M i?mv M H¢B F`+? HB i
 +kM; HªQ çªQ +?9i M[iû M;½X >„M;„i; Q #€K H’v #€M? H€B- ;B”M /[?ûi,
 @ æ½ tªv ` +?mv M ;b\
 @ *?9M; i çKM; T?ªB p”i; b ç| /QÈB MQÊ+ - M; v KkB i?mv M5
 J°i i?Ov #BM? `’i M? M? +?¢v iÈB ?²B #€Q- M?QM; b m ç| - T?Q i`QÊ+ H¢B i`mv M
 @ J†i MQÊ+5 *| +€B ;b ç| /QÈB MQÊ+5
 @ «M; i`lB ÆB5 G` K°i p”i b®M;5 J°i #|M; KÌ i?”i HÈM5
 @ 5 " M T?ªB +kM; +|5
 •K i? M? F m ;”Q p M; H M +?Q /Si- i?b H9+ M`v i?•M i?mv M T?€i` K°i •K i? M?
 i?2Q ç| H` K°i i`”M H v ç°M; F`+? HB i- iB T i?2Q H` +€+ i?Ov i?O i?•M M;QÌB ç-
 +?¢v H M- FBM? ?Q`M; F m H M,
 @ æ¢B M?•M5 E?Q M; i?mv M +?9M; i p`Q ç-v MQÊ+5 *€+ F?Q M; i?Q€i MQÊ+ ?
 @ S?€B M;QÌB i?Q€i MQÊ+5 >¶M çªM555
 h?mv M i`QÎM; K„M; M? M?,
 h?Q€i MQÊ+5 S?€B M;QÌB çB i?Q€i MQÊ+5 o€ +€+ H´ i?OM; H¢B5 *€+ F?Q M; #
 :†T [m,5 L;QÆB H-M ç-m iB M H M i?mv M Q\ *?mv M M?Q p”v +ÁM Km®M i /¢v
 >„M +ÁM +?Q K„M; tQM;- ç°i M?B M +ªK i?’v +?’M ç°M; /QÈB +?•M ç°i M?B M M;
 K`+? M;„M M;OB M`v- KÆ ?² K M; i?2Q K°i iB F?Q iS+ M;mv ?B K [m, /`X
 L?QM; bU v M ioM? M`v +?d /mv i`b i`QM; K°i F?QªM; i?lB ;B M K’v +€B ?¬ ?’T- `
 i`QM; i?mv M i`QÎM; ç M; K„M; K¼B M;QÌB K°i i`”M- i?b i?•M i?mv M ç°i M?B M M
 @ *?mv M ;b p”v\ *?mv M ;b p”v\

J¼B M;QÌB FBM? ?QªM; F m H M- M?QM; H¨ +?B + i?mv M iQ HÈM M¨v H¢B pšM
/QÈB MQÈ+ ç°B H M5

h?•M i?mv M M;?B M; H +? M;?B K i`¼M;- +Æ ?² F?B M +?Q ç€v i?mv M T?Q # M
K†i MQÈ+X hQ¨M #° ç€v i?mv M # M T?ªB ç m + Q ?ÆM K†i MQÈ+5 J¨ b¨M i?mv
F?¬M; Qi M;QÌB /Q F?¬M; F`T M„K +?†i ç² p¨i- ``i M? M? i`QÈi +?•M `ÆB tm®M;X
p M; H M F?¬M; /Si- F?¬M; Qi i?Ov i?O K M; i?2Q M?[M; iB M; FBM? ?¬ `ÆB p¨Q

h?mv M i`QÎM; ;„i b Q M„K +?†i H¨v ;B€ çÐ +O #€M? H€B- ç9M; H9+ ç M; Km®M
+MM;- K'v +€B #|M; ç2M iQ HÈM iW T?Q TªB i?•M i?mv M- +?“K`½B M´B H M i`
FB +¨M; M;¨v +¨M; + Q- +m®B +MM; ç2K iQ¨M #° /B M K¢Q ?B M ` i`QÈ+ €M? K
i` M i?mv M5

h?mv M i`QÎM; +ªK ;B€+ KbM? #` #|M; KÌ +?2 T?O /QÈB K†i ç'ix >„M ;B¨i KbM? M?
iB K i?S+ i?'T ;B¼M; F m K°i iB M; ,

@ h?¬M 5 L?[M; i?S M¨v H¨ ;b ç•v5

æ•v H¨ +•m M|B b m +MM; +O ?„MX

@ P M?555

*m®B +MM;- +?B + i?mv M iQ HÈM +'T ?ªB ?²M #` H¨i imM; [m iW T?Q # M TªB-
`ÆB tm®M; MQÈ+X \*?B + i?mv M iQ HÈM #` H¨i 9T H¢B5

h` M K†i b¬M;- K'v +€B p¨i iQ HÈM ç¢i iÈB #ªv i€K i?QÈ+ + Q ?ÆM K†i MQÈ+ - KÎM
bÊ- T?€i` M?[M; iB M; ;¬K ;¨Q ç¬v F?OM; #®5

h` M b¬M;- ?¶M HQ¢M5

æ¶ .mv +ªK ;B€+ +?QM? KbM? ç½ M;O- M;O K°i ;B'+ ``i b•mX

*| i? M|B- iW H9+ i`Î i?“M? K T?€T bQ ç M M vX >„M iU ?² ç½ ``i H•m F?¬M; +| M

J T?€T bQ +| i? /MM; T?QÆM; T?€T KBM? iQÎM; ç F?¬B T?K+ H¢B iBM? i?¬M H
T?¬M HÈM +€+ K T?€T bQ- i`QM; bm®i +m°+ çÌB F?¬M; +¬M TªB M;OX am®i K
;B M ç M;O i` M ;BQÌM;- ç®B pÈB +€+ K T?€T bQ K¨ M|B, æÆM; BªM ç| H¨ K°i b

h?U+ HU+ æ¶ .mv çQÈ+ i,M; +QÌM; ``i M? M?- i?2Q M,M; HU+ M;¨v +¨M; + Q- ?„M
b® i?ÌB ;B M- ?„M ç m /MM; KBM? iQÎM; ç i? v i? ;B'+ M;O- K¶B M;¨v KBM? iQ
M?[M; +| i? ` M Hmv M iBM? i?¬M HU+ +O KbM? K¨ +ÁM +| i? ç2K i?ÌB ;B M ç
F?€+X

L?QM; H9+ M¨v ç•v- æ¶ .mv H¢B +| K°i +ªK ;B€+ KbM? M;O ``i M;QM- +?Q /M H¨
i?€B p¬ w i?S+- æ¶ .mv pšM v M;mv M K°i +ªK ;B€+ i?Q i?€BX

>„M pšM F?¬M; #B i H¨- i?•M i? +O KbM?- i¢B H9+ ?„M ç M; i`QM; KÆ- iWM; çB
?| X

@ L;O çBX hB m iYX L;O çB

*?`Bb +QÌB ?„+ ?„+- çSM; i`QÈ+ K†i +k æ¶ .mvX æ¶ .mv M i oM? i?“i ;B®M; M?Q
L;|M i v *?`Bb +ÁM HQm H¢B p i K€m iQÆB- K¨ i` M H²M; M;U+ æ¶ .mv- i` M M;U
HÈM5

*?¶ H° ` i¬M i`KB- K°i i`€B iBK K¨m çÄ i?šKX æ M; ç¨T iWM; M?`T +?“K`½B

@ S? M? T? M?5 S? M? T? M?5 S? M? T? M?5 S? M? T? M?

*?`Bb ?Qi p¨Q K°i ?ÆB i?“i b•m- b m ç| +?“K`½B i?Î` X

hW i`QM; KB M; ?„M- T?mM` K°i iB F?Q i? M?“M M?ϕi K`m i`„M; b[- `i M? M? .mvX æQ`M F?Q i? K`m i`„M; b[FB `i M? M? ?| i?“M? K°i #S+ K`M MQÊ+ - ç2K HϕB p`Q i`QM; ç|X

a m ç| - *?`Bb pQÆM i v` - M? M? çQ M?[M; K|M; pm®i M?Q F?¬ H•m FB iB M æ-m M; |M i v +O ?„M ç½ 'M p`Q i` M i`EB iQK ç”T FB `²B5

@ S? M? T? M?5 S? M? T? M?5 S? M? T? M?

3jNX *?QÆM; 8eR, GU *?¼M *m®B *MM;

æ¶ .mv M?Q çB i`QM; R çQÌM; ?-K ç-v €M? b€M; X

S?Q i`QÊ+ çQÌM; ?-K- M?Q H` R pMM; €M? b€M; p¬ i”MX J` æ¶ .mv î# M i`QM; ? iQ`M #° H` €M? b€M; +?|B HÁ - +MM; p¬ b® ?bM? °M?X

h`QM; b® +€+ ?bM? °M? ç| - +| M; QÌB- +| pB + M?Q H` K°M? pKM Fw S+- iU ?² M M; „i [m½M; F?B M M; QÌB i F?¬M; Km®M M?bMX æ¶ .mv M¶ HU+ i`ÊM K„i M?bM +€B ?bM? °M? ç|X

*| ?bM? +?S +°M? k i?B m MB M +MM; M;²B # M M; Q`B +O b´ K°i +, M T?ÁM; +k +ÁM M; QÌB FB - çSM; i` M p B ç²M; #ϕMX k i v pQÆM iÈB +Y b®- pKM; i`°K KÎ` MQÊ+ `Q`Q- +ÁM +| iB M; ?€i p m B p +O i?B m M[

>bM? F?€+- i?B m MB M FB iU ?² HÈM ?ÆM R +?9iX >„M +QÐB i` M R +QM M; U KÁM çB` F?ÁB ?QÆM; i?¬MX E?B ?bM? #|M; ?„M F?m'i b m M9B- K°i i?•M °M? K H i?2Q ;B| iB m i MX

h'K ?bM? F?€+- +°M? #B M çB M +m²M; M´B ;B”M- b|M; ç€M? iWM; çÊi H M i?•M +?†i /•v i?WM; - i?•M KbM? +?bK i`QM; KQ ;B|X

>bM? F?€+- i?B m MB M FB bmv M?QÊ+ M^K i`QÊ+ R H½Q M?•MX •M? K„i H½Q M @ ç•v H` ` ;Q`M p` \*?`BbX æ¶ .mv M; ?o i?¬KX

>bM? F?€+- i?B m MB M ç½ i`î i?“M? i? M? MB M +QÌM; i`€M; X >„M +QÐB +?B HQM; +?d +| R +?B [m•M ç°B HQϕB M?Ä- +ì ?B m tB M t QX L?QM; i?B m MB M Hç +?Q #€Q ?B m i?ÌB çϕB KÈB ç½ ç M5

>bM? iB T i?2Q- i?B m MB M M? im'M M;²B i` M M; B p`M; X >„M ç-m ç°B pQÆM K†+ i` M; T?K+ ?Q H - M„K i v ` ;Q`MX \*?d H` b„+ K†i ?„M `i HϕM? HMM; - +ÁM KÆ ?²X

L;Q`B i?“M?- R i?B m M[ K„H K†i ç-v imv i p¼M; X h` M M; QÌB pšM H` #° p€v /`B R +•v FûQX R M?€i +„i çB K€B i|+ /`B p`M; |M; imv i ç T +O KbM?5

hWM; bÊB i|+ i?2Q ;B| imM; # vX

hB T i?2Q- +Y i?“M? çQÊ+ KÎ` - i?B m M[ i|+ M; „M ç½ i? v ç´B ?Q`M iQ`MX oSi H M F?°B ;B€T +O F} boX

óhW ?¬K M v- i F?¬M; +ÁM H` GQHBi - i H` J2bB ?X hW ?¬K M v- i F?¬M; iBM p i` M?5ô

L;?2 M; QÌB i`QM; i` M? M|B +•m M`v- æ¶ .mv i`QM; çQÌM; ?-K +?Êi i?`v i`QM; HÁ

”S+ i` M? F iB T- H` +°M? +?B M i`QÌM; X E?„T MÆB H` i?B i? p` +ì tQ #` ç®i +? i?®M; bQ€B ç`+? M?•M- ç2K i`QÌM; FB K +?d H M i`ÌBX EB K çšK K€m- +°M; pÈB F?„T +?B M i`QÌM; - p¬ b® +?B M bo ;B€T i`K çšK K€m K9 FB K +?ϕv iÈB- i?, K ?Ä +kM; K M; F?m¬M K†i +m²M; M?B i p` bMM; #€BX o +m²M; M?B i ç| - K€m iQÆB +

J` T?Q b m ` ;Q`M- R i?•M ?bM? i?QM /`B çSM; ç!- M?Q M?Q F?B tQ - H9+ M`M
 h` M K†i- ç2Q R +?B + K†i Mç +?d ?Î` ç¬B K„i HçM? H)Q5
 >bM? F iB T- K°i ç°B #BM? bo F?ªB ;B€T +?dM? i - ç Q FB K M?Q `WM;- i?2Q i`
 MM MM FûQ iÈB- iB M; +?•M M?Q i?Ov i`B m- /šK H M K†i ç'v ;B®M; M?Q ç` +?'M
 S?Q t - R iÁ i?`M? #` F?;B KM # Q T?O- M?Q /QÈB F?Q i? M`v- ç½ # M #ì bKT ç
 J` içB iB M T?QÆM;- R F} bo iQ`M i?•M H'T H€M? çQ i`QÌM; K•m H M + Q- T?Q
 " M i`QM; +mM; çB M ?mv ?Q`M;- p¬ b® /kM; bo K†+ F?ªB ;B€T i?-M T?K+ [m€ R ;
 +mM; FQM? M?'i ç®B K†i pÈB i?®M; bQ€B T?Q i` MX
 ` ;Q`M M;²B i` M M; B p`M;- H-M M`v- ?„M i`Î i?`M? ?Q`M; ç +O ççB HK+- i`Î
 +QÌM; ;BªX " M M;QÌB ?„M H`R M;QÌB i`mM; MB M- K†+ i`QÌM; #`Q +O Zm M; JB
 M;?B K ç2K Kk KB M ç°B H M ç-m ` ;Q`M- `²B ç2K R +•v [mv M i`QÈM; p`M; çti p
 L;QÌB i`mM MB M K†+ i` M; T?K+ i?-M +?S+ M`v- F?m¬M K†i +! p`B T?-M ;B®M;
 H`i?B m MB M +?Q ` ;Q`M çSM; H M p B ç M?bM i`°K M[M?•M i„KX
 h`QM; ççB çB M- p¬ b® /kM; bo ?Q M ?¬ M?ªv M?;iX
 *?d H`i`QM; ç€K ç¬M; i?B m R M;QÌBX
 h?•MªM? i?QM /`B- i!+ M;„M K`m p`M;- ç¬B K„i HçM? HMM; M[ M?•M ç! M`M; F
 æ¶ .mv ç°i M?B M +ªK i?'v p¬ +MM; ç m HÁM;5
 h`QM; HÁM; ç m [m†M R T?€iX æ m çÈM +ªK ;B€+ M?Q tû ; M tû T?'B5 L?bM p`Q ?
 F?¬M; ç M5 L`M; F?¬M; ç M5 L`M; F?¬M; ç M5
 h`QM; HÁM; i`M H M R M¶B #B i?QÆM;- +ÁM +! imv i p¼M; p`i?®M; F?' X _'i M
 M?B M i`M iÈB- i•K Hw i?®M; F?' p¬ +MM;- #'i +?Èi Km®M M?'M +?bK ?„M5
 L;U+ ç m M?S+ H`K ?„M F?¬M; i? çSM; i?ŠM;- ;¬M M?Q M;½ M;²B i` M K†i ç'iX
 h`QM; # [m•M- i?B m R M;QÌB
 L;QÌB ç! M`M; F?¬M; iÈBX
 æ¶ .mv ?mM; ? ,M; ?Qi R M;KK F?QX a m ç! i?'i i? i?'i i? m iB TiK+ çB iÈB +Y ?
 *€+ #S+ ?bM? tmM; [m M? pšM iB TiK+X *?d H`pÈB M°B /mM; +O +?9M;- æ¶ .r
 KbM? F?¬M; [m M i•K +?9i M`Q5
 >„M M¬M M!M; # v [m - M?bM HQÈi iWM; ?bM?X oÈB M°B /mM; i?b F?¬M; ? ç w
 ibK R i?•MªM? €M? K„i [m ûi [m R ?bM?- F?¬M; +! #!M; M`M;- ?„M H`T iS+ ?QÈ
 FB KX æ®B pÈB M°B /mM; +€+ #S+ ?bM? F?€+- ?„M F?¬M; ç w5
 GQçB ibM? +ªK F?¬M; +€+? M`Q Hw ;BªB M´B M`v- F?B M æ¶ .mv T?ŠM; T?'i b p
 *m®B +MM;- içB R i'K ?bM? HQÈi [m - æ¶ .mv pšM M?Q +k F?¬M; ibK çQÈ+ i?•M
 ?-K ç½ iÈB +m®B +MM;5
 h`QÈi K†i H` ? B Hm²M; b€M; K`m H KX > B Hm²M; b€M; ç m KÆ ?² +! ?bM? M;QÌB
 i? M?bM `ä /B M KçQ +O #¼M ?¼X
 æ¶ .mv HB M #bM? ioM? HçBX >„M i?Î /®+ R ?²B- R i v 'M H M M;U+- iU ?² Km®
 >„M ;„i ; Q M?bM k +?MK b€M; ?bM? M;QÌB- ?ÆB i?Î M†M; M?¼+X
 @ L;QÆB `i i?®M; F?'X
 R i? M? •K [m2M i?m°+ M? M? p M; H MX
 @ h pb +€B ;b K`i?®M; F?'\
 æ¶ .mv ?mM; ? ,M; +„M ` ,M; ,

@ ob +€B ;b\ h pb +€B ;b K" i?®M; F?'\ *€B M"v +,M #ªM H" +?mv M +O " ;Q`M
M?Q p"v\

h`QM; +?MK b€M; # M i`€B- H" i? M? •K ç½ iWM; +MM; æ¶ .mv ;B Q HQm M?B m H
?„M H-M M"v F?¬M; +| w +QÌB- +ÁM +| R iB #B i?QÆM; ,

@ L;QÆB +?QM? KbM? +kM; `i `ä `M;X\*?9M; i /M R KU+ T?O M?"M- F?¬M; +?`m
E€i?U+- +?9M; i H" R M;QÌB5

@ h F?¬M; Km®M5

æ¶ .mv pmM; i v- ;B" M /[i?ûi HÈM,

@ h F?¬M; [mªM " ;Q`M +| bU ibM? ;b5 h H" æ¶ .mv5 h M i H" æ¶ .mv5 hB M i?
[m 5 " ;Q`M +kM; i®i- GQHBi +kM; i®i- J2bbB ? +kM; i®iX >„M +MM; M" M; v m M
+kM; i®iX *kM; F?¬M; HB M [m M ç M i 5

æ¶ .mv pmM; bS+ +?®M; çÐ i?•M i? +O KbM?X .QÈB €T HU+ i?®M; F?´- Mûi Kti

@ h H" æ¶ .mv5 h +?QM? H" i 5 h b®M; îi?ÌB ççB M"v5 E?¬M; TªB M; "M M, K i
?[m- +| M; QÌB M?"- +| M; QÌB T?K M[i v mX h +| #° ?ç i`mM; i?"M?- +| +QM /•M
TªB T?K i`€+? óiB M i? ô K°i M; "M M, K i`QÈ+X h F?¬M; Km®M p€+ +€B ;€M? M
i 5 h pb +?QM? KbM? K" b®M; b|i5 h pb i?•M M?•M #ªM; ?[m #•v ;Bì K" b®M; b|i

@ hB + H" M;QÆB +?çv F?¬M; i?Q€i5

h? M? •K FB i? M i?Î óæ¶ .mv Rô +`i iB M; - +| +?9i +QÌB F?´,

@ E?B M;QÆB +MM; Fw S+ iB M i? /mM; ?ÊT- b) #B M i?"M? R M;QÌB KÈBX R M;

æ¶ .mv ;„i ; Q +„i +?ti` ,M; F?¬M; H M iB M; ,

@ *?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; Km®M +€B #B M HçB b B H-K iW i`QÈ+\\

æ°i M?B M- +?MK b€M; # M +çM? óæ¶ .mv Rô KÎ KB M; ,

@ a B H-K iW i`QÈ+\\

æ¶ .mv +QÌB HçM?- ?„M M|B pÈB +?MK b€M; FB ,

@ L;QÆB H" Fw S+ +O " ;Q`M ç9M; F?¬M;\\ a B H-K iW i`QÈ+\\ h?"i ç€M; +QÌB5
pB + +O M;QÆB- " ;Q`M5 E?¬M; TªB pB + +O æ¶ .mv i 5 *€B ;b K" iB M i? pÈ
[m,- +9i çB5 h ?B M b®M; içB i?ÌB ççB M"v- +| bBM? ?Qç i +O KbM?5 .U p"Q +€B
ç´ H M ç-m i 5 .U p"Q +€B ;b K" Km®M i ;€M? +?`m M?[M; bU ibM? ç|5 h +?QM
TªB " ;Q`M5 *kM; F?¬M; TªB óæ¶ .mv Rô5 *"M; F?¬M; TªB [m€B p"i æ¶ .mv +
æ¶ .mv ?mM; ? ,M; ;BÆ M; |M +€B- +?d p"Q KkB +O KbM?- i` M Kti H°` p FB m M

@ L;?2 +?Q F„ ç•v- i M +O H½Q iY H" æ¶ .mv5

>„M M;~M; ç-m H M- HçM? HMM; M?bM k +?MK b€M; i`QÈ+ KtiX

@ L m i K'i çB M?•M +€+? ?B M içB- K'i çB iQM? +€+? M?Q H9+ M"v- +ª Fw S+ +K
b) F?¬M; +ÁM H" i M[5 L m +?9M; i /mM; ?ÊT- R i M [m€B p"i æ¶ .mv +MM; "
+ÁM i

æ¶ .mv pšM HçM? HMM; ,

@ h - ç° + M?'i p¬ M?' æ¶ .mv- +kM; +QB M?Q ç½ +? i5 h F?¬M; Km®M +?i5 h F?
[m€B p"i F?¬M; +| M?•M +€+? ç° + H" T5 h F?¬M; Km®M #B M i?"M? " ;Q`M5

@ *?Q iÈB ?¬K M v- i`QM; HÁM; i ç m i?®M; ?"M çB K M"v5 " ;Q`M- çWM; M;?o
M; "M M, K i`QÈ+ MûK +?Q i 5 *? i H" +? i5 Zm H" [m 5 h Kt+ F M;QÆB +| iQM? i
i - i +kM; M|B i?„M; , i +?€M ;?ûi M;QÆBX *U+ F€ +?€M ;?ûi M;QÆB5

L|B tQM; - æ¶ .mv tQ v i v +?d p"Q çQìM; ?-K- +?d p"Q +€+ i'K ?bM? i`QM; ç|- M|

@ h M?bM M?[M; ?bM? M"v- H¢B +M; +?€M ;?ûi M;QÆB5 æWM; ç2K i ` bQ b€M
H"K M;QìB T?K M[i v m +?`m M?B m ç m çÈM M?Q i? 5 *ÁM M;QÆB- óæ¶ .mv Rô
K†+ CQ MM +? iX æ M" M; +? i i`QM; K i?—M çB M5 L m H" i - i b) F?¬M; H"K p
F?¬M; ç M[M?•M i? v KbM? +? i5 *€B M"v H" F?€+ #B i +O +?9M; i 5 *?9M; i
F?¬M; T?ªB R M;QìB5 h +| M?•M +€+? ç°+ H" T- +| HBM? ?²M ç°+ H" T5 æ½ ?Q" M
a m ç| - æ¶ .mv `i M? M? ?Q i p" Q R ?ÆB- iW T?šM M° +?mv M b M; #bM? ioM?X
` p M? M?"M;X

@ >¬ +?YB R i`"M [mª M?B M i?QªB K€BX
•M? K„i æ¶ .mv H|2 H M R iB ;B m +ÊiX

@ ` ;Q`M- M;QÆB R KU+ Km®M F?®M; +? i 5 L;QÆB Hm¬M M|B- k +?9M; i H" K
H" R F KQÊM ói ô ç óM;QÆBô b®M; H¢B K" i?¬BX >W óæ¶ .mv- M;QÆB F?Ä2 F?
;Bì- M;?2 +?Q F„ ç•v5

E?m¬M K†i æ¶ .mv iW iW H° ` Mûi +QìB- +?d H" ?Q" M iQ" M F?€+ pÈB H9+ i`QÈ+
@ h M i H" æ¶ .mv5 L;QìB i v m H" oBpB M p" CQ MM 5 E?¬M; T?ªB GQHBi p" J
ZZ- F?¬M; T?ªB >m;?2b5 "ˆM; ?[m +O i H" >mbb2BM5 S?K i?•M i - i M _ vKQM/
*m®B +MM;- ?„M M|B M?Q +?ûK çBM? +?†i b„i,

@ h G" æ¶ .mv5
L;|M i v *?`Bb M? M? ç†i i` M i`€B iBK æ¶ .mv ç M; M;O b v- #'i +?Êi +Æ i? `m
"B m ?B M ç| H"K *?`Bb +| +?9i FBM? M;¢+- ?„M ?Q i b•m p" B +€B- i`QM; KB M; +
i?Q€i ` - ç2K æ¶ .mv ç M; M;O b v # Q #¼+ +?†iX hW ç—m M;|M i v +O ?„M- R iB
i`QM; H²M; M;U+ æ¶ .mv /mM; ?ÊTX
*?d H"

æ°i M?B M- æ¶ .mv ç M; M;O b v KÎ K„i5 L?bM K†i *?B`b- iU ?² +| +?9i;B m +Êi
a m ç| - ç°i M?B M iW ç—m M;|M i v # R iB M;X óoQÆM; ;Bª +?B i•Kô pW ç´B H'
K•v K€m `²B MSi pÐ5

@ E?¬M;555
*?`Bb ?ûi iQ R iB M;- +?d H" tmM; [m M? +€+ #° p` /mM; ?ÊT iS+ i?ìB tm'i ?B M p
pW `²B +ÁM ç°M; #B M i?"M? F?¬ [m„i çBX
h`€B iBK FB iS+ i?b #B M i?"M? R KªM; i`Q #KB /QÈB M;|M i v +O *?`Bb5
*?`Bb ;'T ;€T- æ¶ .mv ç½ i?®M; F?´ ;—K `9- KB M; p" KkB i`"M K€mX

@ :†T [m,5 *? i iB i5
*?`Bb T?šM M° ;—K `9- M?QM; F?¬M; i? F?¬M; HB m K¢M; çB m ` R iB K HU+-
?„M K|+ ` i`Î p i`QM; H²M; M;U+X
"B m i bM? +O ?„M p¬ +MM; +m²M; M°- +?d H" M;|M i v pšM ´M ç`M?X h`€B i bK +M
?ÊTX

J€m KkB K€m KB M; +O æ¶ .mv ç½ M;WM; +?ªv- K†i ç—m K² ?¬BX
>„M ç½ i bM?- pW `²B ç½ i dM?X
*?`Bb +€m iB i;`Q i?ûi,
@ L;QÆB5 L;QÆB H" ç² M;m M;®+5 L;QÆB +| #B i M;QÆB pW H"K bU i bM? M;m
i°i çdM?55 L;QÆB5 L;QÆB X55
æ¶ .mv KB M +QÐM; KdK +QìB- M?QM; i? M? •K i`"M M;"T FB M [mv iX

@ æ•v H" HU +?¼M +O i - +kM; H" HU +?¼M +m®B +MM;5
 æ¶ .mv iU M|B R KbM?
 E€ i?"i- i `i i? K H K
 E?B i #B i çQÊ+ KbM? iWM; H" ` ;Q`M- ç½ iWM; `i ç„+ w
 ` ;Q`M +| # Q M?B m i M ;¼B po ç¢BX E? B [m®+ ?Q`M; ç - ç pQÆM; po ç¢B +^a
 HK+X hBM? F?¬M; ç M?'i +QÌM; ;B^aX G€ +ì ?Q #KB ; B +O ?„M imM; # v +^a R M
 >W5
 E?B ç|- i i? K H"K- i?"K +?Q +| +?9i iQÎM; iQÊM;X :B€ M?Q +| M;`v i F?¬B T?K+
 +| i? i`Î M M p¬ +MM; +QÌM; ç¢BX *| i? +| çQÊ+ HU+ HQÊM; K" F?¬M; B KÆ iÊB
 h?"i bU H" `i K M;QÌB @ K" /K /¶- +kM; ç€M? p"Q i•K Hw M"v +O i X
 h iWM; i?Y F?€M; +U- M?QM; H"- /K /¶ i`Î i?"M? po M?•M FB [m€ HÈM- i ?v p¼M
 i`Î i?"M? imv i çdM? +QÌM; ;B^aX
 *?d H" i [m M- HU+ HQÊM; +kM; F?¬M; T?^aB i?S /mv M?'iX
 L?Q i? i b) #B M i?"M? R M;QÌB /M +| çQÊ+ HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B- i +kM; F?
 æ¶ .mv ç½ +? i `²BX a®M; b|i +?d H" R F KÈB bBM?- R F KÈB ` M;Q" B K" i?¬BX
 J" H¢B
 h K i KÄB- +MM; +?€M M;€MX
 hB M i? +O i iW i? ;BÈB FB K" iÈBX E?B i pW tmv M pB i iÈB ç•v- K'v KQÌB M
 M"v- v m ç¢B HK+ _QH M/X u m Kšm i?•M- #€ iQÊ+ T?9 M?•M HQÆM; i?B MX u m
 u m oBpB M- v m CQ MM X u m #^M; ?[m +O i Î ç•vX >mbb2BM H¢M? HMM;- +ÄM
 h ?B M M"v KÈB RN im'BX
 h ç M i? ;BÈ M"v- K' i RN M,K KÈB i?"M? +¬M; #B M KbM? i?"M? M;QÌB ç¢B HK+ _
 _m/QH7 _QrHBM;X
 h?2Q w M;?o K" M|B- iB M i? i¢B ç` +-m ?B M ç¢B ç½ +? i `²BX
 h K' i RN M,K- ç2K i?•M T?"M #B M i?"M? æ¶ .mv- ç ;½ iW ç` +-m +? i çBX
 h F?¬M; Km®M H¢B #B M ç'Bi?•M T?"M R H-M M[X æ [m M i?•M T?"M iW ç` +-
 i F?¬M; Km®M #B M ?| M?Q i? R H-M M[5 L m i p" ` ;Q`M /mM; ?ÊT- i HB m-
 CQ MM F?¬M;\
 *kM; ;B®M; F?B KÈB bBM? i`QM; M?" _QrHBM;- i t2K +? K ç m H" M;QÌB t H¢X
 iQÊM; çQÊ+ b) M?bM oBpB M M?Q M;QÌB t H¢X
 h `i `ä `M;- M m i #B M i?"M? ` ;Q`M- iQ`M #° ibM? +^aK Q€M ?"M b) /mM; ?ÊT
 G9+ ç|- i M M i? M"Q\ u m GQHBi \ u m oBpB M\ u m J2bbB ?\ > v v m CQ MM
 h +?€M M^aMX h F?¬M; Km®M K' i i? K KQÌB K'v M,K i?Q+? SM; i?•M T?"M KÈB- H
 >B M i¢B i H" æ¶ .mv- `i i®iX
 h +| bU ibM? KbM? Km®M H"K- +| i`€+? M?B K +O KbM? @ F?¬M; T?^aB +O M;"M
 J" H" +O ?B M i¢B5
 @ L;QÌB #B i F?¬M;- pW `²B M;QÆB +?d +-M ?'T i?K i`€B iBK ?Q`M; ç FB X a) /
 KbM? b m ç| b) #B M i?"M? HoM? pU+ +QÌM; ;B^aX
 *?`Bb ç m HÁM; M|B,

@ L;QÆB #B i F?¬M;- HU+ HQÊM; +O M;QÆB ç m iW T?QM; 'M i`QM; HBM? ?²M5
 L|B tQM;- *?`Bb pQÆM i v` - i`QM; i v H` +€B ?mv +?QÆM; H9+ i`QÊ+X
 *?d H`- ?mv +?QÆM; M`v ç½ #` i`M T?€- T?Q i` M F?¬M; +ÁM H|2 H M iB b€M; M
 @ " M i`QM; +| T?QM; 'M k Fw S+ HBM? ?²M- pW `²B #` M;QÆB #`B tQ+?- iQ`M #
 *?`Bb ;B"M [m€ ?| +Q`B,
 @ æ¶ .mv- iB m iY5 L;QÆB #B i F?¬M;- M;QÆB ?B M i¢B +ÁM i?W H¢B +€B ;b\
 æ¶ .mv ?Q M?QÊ+ M^K R +?¶- p i i?QÆM; MÆB M;U+ iW iW H`M? H¢B,
 @ *ÁM i?W H¢B +€B ;b\
 @ GU+ HQÊM; +O M;QÆB F?B HU+ HQÊM; # M i`QM; T?QM; 'M i M #B M iB m
 +Q`M; ;B^5 S?QM; 'M HBM? ?²M i`QM; ?mv +?QÆM; ç½ K'i- HoM? pU+ +kM; i?2Q
 H` R i M i?€M? ;B B ç€M; i?QÆM;555
 æ¶ .mv H¢B +Q`B,
 @ L|B +€+? F?€+- H9+ i`QÊ+ F?B i ;†T H9+ bBM? iY M;mv ?B K- +| i? /šM T?€i
 i¢B H`K F?¬M; çQÊ+ M[\
 @ S? `²B5 GU+ HQÊM; HoM? pU+ FB +,M #^M F?¬M; T?^B +O M;QÆB5 G` #` T?
 ?mv +?QÆM; ç½ pÐ5 L;QÆB +ÁM Km®M
 æ¶ .mv +,i H`B \*?`Bb- €M? K†i i`Î M M T?B i?Q`M; b^M; F?Q€B5
 @ *?`Bb i?•M €BX L;QÆB pW M|B R +•m `i i`¼M; v mX
 *?`Bb b[M; b|,
 @ *€B ;b\
 æ¶ .mv #B m iB M? M;?B K iS+ ?ŠM H M,
 @ L;QÆB M|B óHU+ HQÊM; HoM? pU+ +'T +,M #^M F?¬M; T?^B +O M;QÆBδX G|
 ç| F?¬M; T?^B +O i - F?¬M; T?^B +O æ¶ .mvX J` H` +O ` ;Q`M5
 @ L?QM; +€+ M;QÆB +?QM? H` K°i
 @ h +?d H` i 5
 æ¶ .mv F i i?9+ i` M? Hm"MX
 *?`Bb i?Î /`B R ?ÆBX
 Zm R ?²B H•m- ?„M KÈB i?'T ;B¼M; H`m #`m,
 @ h?"i ç€M; +? i +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; #B i +| çQÊ+ HU+ HQÊM; HoM? pU+ F?
 i?`M? HoM? pU+ +Q`M; ;B^ H` +Æ ?°B K¶B M;`v ? v b Q\ L;QÆB +?Q`^M; iMv iB M
 pU+ \ h M|B +?Q M;QÆB #B i- M;`M p¢M M,K M v- ç¢i iÈB HoM? pU+ +'T- i`W K'v p
 @ E?¬M;5
 æ¶ .mv i`QM; K„i H|2 H M R iB b€M;- M?bM \*?`Bb KdK +Q`B,
 @ L;QÆB F?¬M; #B i- i` M ç`B M`v +| R ;½ X \*kM; H` /Q +? K bBM? `X *MM; ç
 .U p`Q i?B M T?9 FBM? M;Q`B +MM; M;?` HU+ bB m pB i ç F?'im5 >„M +kM; F
 i? idM? ;B'+- ? v ;B Q /`+? pÈB M;Q`B ?-m +O €+ K`5 h?m-M i9v /U p`Q +?QM?
 T?`K M?•M #B M i?`M? R HoM? pU+ +Q`M; ;B^5
 *?`Bb H„+ ç-m,
 @ h F?¬M; iBMX L?•M HQ¢B b Q +| HQ¢B i?B M i`B M`v çQÊ+X

@ h?U+ H" +|- i M ;½ FB H" "¢+? >" a-mX
æ¶ .mv ¸°i M?B M ?Qi R M;KK F?Q,
@ L|B i?"i- i +ªK i?'v ;½ M"v- bQ pÈB ` ;Q`M +Q`M; ¸¢B ?ÆM M?B mX ob ?„M ?Q
a m ¸|- æ¶ .mv H„+ ¸-m,
@ h?“M? i?“i K" M|B- i ?B M ;B`+kM; #B i?“M ¸ M; Î ¸•mX

*Y KÎ

@ E2M Fûi F2M Fûi Fûi

hÁ i?–M ¸B M K"m HK+- +Y +?QM? M?B m M;“v F?–M; KÎ- +m®B +MM; +kM; +?“
*€M? +O +?QM? T?O ¸–v i`Q #KB- ;B`F?“+ M“v #`i?´B imM;- F?B M iQ“M #° iBM
¸°M;X

J’v p`i`QÎM; H½Q iBM? HBM? i°+ K’v M;“v M v +Æ ?² F?–M; M;O F?–M; M;?o- +?o
i?–M ¸B M- +?Î ¸ÈB pQÆM; +O +?9M; ¸B ` X

hmv M?B M ¸¢B [m•M i?9 M?•M F?–M; im•M i?O QÈ+ ¸`M?- ¸½ bÈK `ìB ¸B- iB M p
L;mv M #ªM H" R KªM; M€Q M?B i T?Q /QÈB i?–M bÆM- ;B`+?d +ÁM H¢B iBM? H
G9+ M“v- +Y +?QM? +O i?–M ¸B M KÎ` - ¸–M; ¸ªQ iBM? HBM? +kM; FBM? ?–- ;B
E?B i?•M ?bM? +O G¢+ hmv itm’i ?B M- ¸–M; ¸ªQ iBM? HBM? KÈB v M HÁM;X L
#¢Q T?€i iB M; ?Q M ?–5

hBM? HBM? v m [mw bBM? K¢M;- i?“K +?Q +ÁM M?ªv H M F?B m pk i`QÈ+ +Y i?–
?€iX

a„+ K†i G¢+ hmv i i€B M?Êi F?–M; R ;B¼i K€m- +QM M;QÆB p®M i`“M ¸–v /m F?
+¢M- iU ?² #` `9i ¸B T?–M HÈM iBM? HU+X

L?bM i°+ M?•M ¸–M; ¸ªQ T?Q /QÈB- G¢+ hmv i #bM? ioM? R H€i- €M? K„i p– +M
i v H M- H“K` R iQ i? v M H†M;X

@ oQÆM;5

R H½Q iBM? HBM? ;B" Mm ¸B iÈB- F?QK HQM; ?ÄB,

@ L;“B +m®B +MM; ¸½ ¸B ` i M M?•M HQ¢B FB ¸–m\

@ >„M

L;[F?Q G¢+ hmv i`‘i +´ [m€B- `²B i?Î` ,

@ >„M ¸B `²BX

æB `²B\

hBM? HBM? i°+ M;Æ M?€+X J¼B M;Q`B ¸ m +?Î i`QÈ+ +Y i?–M ¸B M K’v i?€M; X
¸B `²B- F?–M; B T?€i ?B M ` \

*Y HÈM +O i?–M ¸B M H¢B R H–M M[F?ûT +?†iX

G¢+ hmv i i`mv M` R K M? H M? F€ [m€B, HQm H¢B K’v i`QÎM; H½Q- K M; i?2Q
¸B M iB T iK+ +?ÎX

*?Î+€B ;b- +?Î ¸ M H9+ M“Q- G¢+ hmv i ¸ m F?–M; M|BX

L?QM; K" pÈB iBM? HBM? i°+- bU bMM; #€B ¸®B pÈB oQÆM; H" `‘i HÈM- i’i +ª F?
H M? +´ [m€B M“vX

G M? M"v i?U+ bU `i +´ [m€BX

"ÎB pb F?B G¢+ hmv i çB ` HB M?¢ H M?- iQ"Mi°+ +?m~M #` /B /ÌBX >¢ H M? K
+MM; pk F?Q +?m~M #` i?2Q /'m i?9 M?•M?QÈM; iÈB i? ;BÈB HQ"BM; QÌBX

h?2Q i`mv Mi?®M; +O iBM? HBM? i°+ - K¶B F?B ç M ç•m b) `ªB tm®M; R Qi?¢i; B
iBM? HBM? b) bBM? ` M?[M; i?U+ p"i iQ HÈM- M?[M; i?U+ p"i M"v b) #B Mi?"M?
çB M

E?B iBM? HBM? i°+ /ÌB çB- M?[M; i?U+ p"i M"v K'i i çB K HU+ +?®M; çÐ- `i M? M
L?QM; H9+ M"v- F?B iQ"Mi°+ /B +?mv M- iBM? HBM? pQÆM; HQm H¢B K M? H M
K HU+ /mv i`b iÁ i?–M çB M M"v- F?–M; +?Q T?ûT ç M| F?– ?ûQ5

@ hQ"Mi°- ç m; B®M; M?Q H9+ i +ÁM Î# Mi`QM; 5 š- iQ i? +MM; H M; ?B- +M;

" Mi`QM; iÁ i?–M çB M K"m HK+X

*Y +?QM? ç|M; H¢B- i`QM; i?–M çB M +?d +ÁM R iB b€M; X

J'v i?€M; i`QÈ+ - G¢+ hmv i +MM; "¢+? >" b–m i?, K /Á- +€B #"M #` ?Ov- +?QM? H

*?d H"- ç®B pÈB iQÈM; iBM? HBM? i?–M T?Q b m

h`QM; F?–M; F?Q- iU ?² +| R bS+ K¢M? +QÌM; ç¢B- i`QM; K'v Kûi pm–M; i? iQ+
i²M i"BX oÁM; tQ€v M"v H" R F?2 ?Î F?–M; ;B M- +kM; H" i?–M; ç¢QX

—M –M # Mi`QM; pÁM; tQ€v- +ÁM +| iB M; ;"Q i?ûi- +MM; i? M? •K pk F?Q p +?¢

@ S? M?5

GQ M ç Q M? M? ;ä H M R +€M? +mM; ç†+ #B i5 R iB HY i?2Q ç| #„M ` - `²B H
T?Q b m #„M çBX L; |M i v i` M +?m–B ç Q T?€i` i? M? •K F2M Fûi- iU ?² M?Q t

h?2Q b m- R #|M; €Q i`„M; T?€ F?–M; # v H M- ?QÈM; T?Q b m # v` X E?B ?„M +
HQ¢M; +?Q¢M; - M?QM; 2Q pšM ;B[i?šM; i„T5

"¢+? >" a–m K†i i`–K M?Q MQÈ+ - M?Q `i iMv w ç2K HQ M ç Q b M; i v # M FB X a
M?bM ç®B i?O + Q + Q i¢B i?QÈM; X

h`QM; M"v iU M?Q R iQ"Mi°M9B /®+X smM; [m M? ç m H" bÄB ç€ F?– +^M- F?–M;

J" H9+ M"v- /QÈB bQÌM; M9B- i` M K†i ç'v ç–v R KªM? K'T K– +ÁM +| p– b® pûi
i`QÌM; F`+? +?B Mi"MF?®+ K" i?"M?5

h` M bQÌM M9B- R i?•MªM? i?QM /"B çSM; ç|- iQ"Mi?•M ç m K†+ "Q #"QX •Q +?Q"
M"v +?2 çB- +?d H°` pk F?Q i`QM; i v5

h`QM; i v H" R +€M? +mM; `i F€ H¢X k # M + M? +mM; m®M +QM; - K M; i?2Q ; B

L m æ¶ .mv Î ç•v M?'i ç`M? b) FBM? ?½B5 "ÎB pb +€M? +mM; M"v- +MM; i?–M +kM
M? m5

@ "¢+? >" a–mX L; QÆB +m®B +MM; +kM; ç€M? i`9M; pk F?Q +O i X

h? M? •K FB iW €Q +?Q"Mi°; i`mv M ç M- i? M? i?9v pmB i B- ç²M; i?ÌB K M; i?2Q

@ *?9M; i ç€M? ç½ H•m- M; QÆB i'M; +°M; e H–M ç€M? i`9M; pk F?Q +O i X

h? M? •K M"v iU ?² i€M i?QÎM; - K" M?Q M?Q ;B m +ÊiX

@ h #B i5

"¢+? >" a–m M?"M M?¢i M|BX >„M ;BÆ ç Q M^K M; M; - KkB ç Q +| R pB M ç¢M M?

@ L; QÆB `i tm'i b„+5

•Q +?Q"Mi°; T?€i` i? M? •K i? M i?Ä,

@ L;QÆB i?"K +?Q bQ pÈB iBM? HBM? pQÆM; +ÁM K¢M? ?ÆM ;'T Ry H-MX J'v M
pk F?Q +O i X G-M i?S M?'i M;QÆB K'i j i?€M; KÈB ¢€M? i`9M;X G-M i?S k M;C
i?S j M;QìB /MM; R8 M;"vX J" H-M M"v- M;QÆB +?d /MM; k M;"vX

h? M? •K ¢| +kM; M;?B K i9+ /-M,

@ *| M;?o H"- i¢B +€B ¢` T?QÆM; M"v- iU ?² HoM? pU+ +O i +`M; H9+ +`M; F?
>B M i¢B- M;QÆB ¢½ /-M /-M M„K ;B[[mv i„+ HoM? pU+ +O i - ¢²M; i?ìB H¢B +
L;QÆB +`M; H9+ +`M; K¢M?X

@ *ÁM +?Q ¢O K¢M?5

"¢+? >" a-m H„+ ¢-m- i? M? •K pšM i`-K K†+X

@ >WK- M;QÆB ?v p¼M; +?QM? KbM? i`î M M +QìM; ¢¢B\ *QM M;QìB5 L;QÆB +?
Km®M- iMv i?ìB +| i? ;B i +? i M;QÆBX >B M i¢B M;QÆB +?d H" R K|M ¢² +?ÆB
K B b);B i M;QÆB5 L;"v K B HB M ;B i M;QÆB5

@ L;QÆB +| i? iB T iK+ M|B M?Q p"vX

"¢+? >" a-m M?"M M?¢i M|B,

@ hW k i?€M; i`QÊ+- M;QÆB ¢½ M|B pÈB i ói M;"v K B HB M ;B i M;QÆBôX æ€
L;QÆB F?-M; Km®M ;B i i X L;QÆB ¢®B pÈB i ``i ?B m F€X

@

•Q +?Q`M; iU ?² T?€i` €M? K„i- +?B m H M "¢+? >" a-m- +m-B +MM; i?î` R ?Æ

@ h i?U+ bU ``i ?B m F€ R p¢M M,K +m®B +MM; +kM; +| R bBM? HBM? /U p`Q
iÈB HoM? pU+X *| i? K i?ìB ;B M- M;QÆB M?'i ¢`M? i`î i?"M? i?-M +'TX *QìM; ;
*?9M; i +| K'v M;QìB i` M? M? m [m€ H•m `²BX L|B i?"i-+| i? K R F?m-M K†i- +k
L|B tQM;- ?„M +?Êi #„M R T?€i p`Q /•v +mM;- M;[F?Q H¢M? HMM; ,

@ *?ŠM; [m M;QÆB M;?2 ¢•v5 æ•v H" i +?Q M;QÆB R +Æ ?°B b m +MM;5 R i?€
F?-M; ¢°i T?€ HoM? pU+ +O i - F?-M; +| iB K HU+ +O i?-M +'T +QìM; ;Bª H9+
"¢+? >" a-m M;?2 +•m M"v- i`-K K†+ R H€i,

@ L m i ¢°i T?€i?b b Q\

"¢+? >" a•m M?bM ¢®B T?QÆM; ,

@ L;QÆB M|B +?Q i #B i- M?[M; i?-M F?€+ î +?¶ M"Q5

39yX *?QÆM; 8ek, h?B M æ`+? @ oä æ`B *O hB m L?•M o"i

@ oM5

J°i ¢¢Q i?•MªM? H Q M? M? M?Q / Q- ¢2K K†i MQÈ+ T?ŠM; H†M; +?ûK` X

_QH M/ +QÐB i` M +?´B # v- i"Ti`mM; ?¢i?'Ti`¼M; i•KX *Æ i? +O ?„M +Æ ?² H
M?"M F?-M; M´B ¢Q i v M? M?"M; [mûi MQÈ+X

h v +?¢K K†i MQÈ+- # M i B ;B|i?'B "Q "Q- i" €Q imM; # v i?U+ +| +?9i F?Q€B +ª

h?•M H" F?-M; i`mM; F} bo ¢Q`M S?€+? h?B M >´ iBM? M?m - _QH M/ +| iQ +€+?
iB m ¢°B pQÆM; #`B M"v- iB M i?•M +O S?€+? h?B M >´ F?B i`QÈ+ H" R +?B F?
i°+ ?Q hmHBTX

>ÆM jy K T?€T ?¼+ ¢²- iQ`M #° ;B`M? ¢QÊ+ iQ +€+? i®i M;?B T- iQ`M #° ¢QÊ+
i°+X J` jy M;QìB M"v- b m F?B +?B ` i?b T?-M HÈM iB M p`Q F} bo ¢Q`M S?€+?
+O ¢Q`M F?-M; F} M"vX

J`i`QM; ç| +| R M?|K M; Q`B Qm i9 M?`i- F?¬M; #`T?•M i€M K`iB T iK+ HQm H¢B
iQM? +ª i`QM; F} bo çQ`M S?€+? h?B M >´- +?B iB m ç°B M`v H` pQÆM; #`B +?•M
i°+ ?Q hmHBT5

_QH M/ +kM; `i K v K„M- ?„M ç M iW #bM? M; mv M \_QrHBM; - tm`i i?•M H` +QM
K°i HÁM; Km®M i`Î i?`M? F} boX a m F?B F?¬M; ç¢i- çQÊ+ +?mv M i?`M? F} bo
h`QM; K`v M, K- ?„M /MM; i?B M T?9- K² ?¬B- M¶ HU+ iB M p`Q F?¬M; i`mM; F} bo
HU+ tm`i +?9M; - i`QM; p`B M, K H¢B i?, M; +`T R H-M M[X

J`K`v i?€M; i`QÊ+ - F?B +?B M i` M? #„i ç-m- çQ`M i`QÎM; +O F?¬M; i`mM; F} bo
i®i M; ?B T iW ?¼+ pB M K T?€T @ *xB; 2`p®M i?2Q æ¶ .mv iW H•m- iB K ç M +?Q
+?S+ - i`Î i?`M? K°i ç°B i`QÎM; i`QM; [m•M- ?Q†+ ; B€M; +`T p i?`M? R bo [m M i`Q
iB M p`Q ç°B +`M p F?¬M; F} pQÆM; #`B +O +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT5

E?B ç| _QH M/ F?¬M; +?9i /Q /U HU +?¼M +€B i?S k- pSi #Ä +Æ ?°B +?d ?mv R
iB M p`Q iB m ç°B pQÆM; #`B M`v5 "ÎB pb- i`QM; +ª ;B i°+ ?Q hmHBT- ç•v H`R

a m ç| - _QH M/ i`QM; +€B iB m ç°B pQÆM; #`B M`v- R H-M M[çQÊ+ +?¼M5

G-M M`v- M?B K pK +O #¼M ?¼ F?B M iQ [m•M ;B i°+ F?€+ T?ªB ?•K K° çÄ K„i5

*xB; 2`iU i?•M iW i`QM; iB m ç°B pQÆM; #`B +?¼M ` Ry F?¬M; i`mM; F} boX L?
H M iB M imv M5 hW ;B i°+ ?Q hmHBT- çB m i¢K ç M F?¬M; [m•M +?Q iQÊM; [m
æ M T?ÁM; imv M E bT2`bFv5

æ•v +?QM? H` R pB + p¬ +MM; M; mv ?B K5

Ry M; Q`B M`v +kM; H` æ¶ .mv iU KbM?- M; `M p¢M H-M /†M /Á M/`2 M?`i ç`M? T?
Ry M; Q`B iBM? M?m M?`i +O F?¬M; F} @ i?2Q iQÎM; iQÊM; +O æ¶ .mv- M?[M;
imv M H` ç H`K [m M b€i pB MX h`QM; +?B M i` M? M? M? +?|M; i`QÎM; i?`M?- i
+?B M +?Q F?¬M; i`mM; F} bo i?`B ç¢B M`vX

æ•v H` R M?|K bo [m M + Q +`T5

ob i` M? çQ¢i Ry p` i`Q M`v- M?[M; ?¼+ pB M iW >Q; r `ib +Æ ?² ç€M? M? m ç M p
imv M- çQÆM; M?B M T?ªB Qm iB M +?¼M M?[M; +Um #BM? /`v /†M FBM? M; ?B

*?d H`- F} bo çQ`M i`QÎM; \*xB; 2`H¢B ç #¢i ç†+ #B i- ç2K _QH M/ +?Q p`Q i`QM;
F?B M M?B m M; Q`B +ªK i?`v F€ H¢X ob p`v- _QH M/ F?B H M iB M imv M- F?¬M;
`QÊmX

G9+ M`v- i?2Q ;B| - \_QH M/ ?Q`M iQ`M T?€i ?mv ? i i®+ ç°+O +?´B # v- iMv w #

S?Q b m ?„M- *xB; 2`# v b€i- ;„i ; Q M?bM M; Q`B im`B i` +?QM? KbM? imv M +?

hB m iY M`v H` R M; Q`B \_QH M/ iB m +?m`MX oÈB +¬M; iQÊ+ ?Q hmHBT- +kM;
i?U+ bU +| i?B M i`B # v HQÊM5 h`QM; /Q M? ?m`M Hmv M- iB m iY M`v +| i?`M
pB M i`QÎM; ç¢B M?•M i?` b€i ç½ iU KbM? i†M; ?„M R +€B ;BÈB +?d i, M; T?9+ K

J`M; v H9+ #„i ç-m- \*xB; 2`ç½ +?9 w #²B /QÐM; iB m iY M`vX

G-M M`v Ry M; Q`B H M iB M imv M- ?„M +kM; K°i KU+ K M; iB m iY M`v i?2QX

LÆB M`v H` T?Q ç¬M; T?ÁM; imv M E bT2`bFv- +| +QM F M? M?•M i¢Q- +?ªv iÈB

J`v M; `v i`QÊ+ i`mv M ç M iB M iS+ - M?[M; i M [m€B p`i FB i`M +¬M; R ç°B i`m p
[m®+X

E?B iB M M`v çQ iÈB T?ÁM; imv M- i?®M; bQ€B \_QbiQ+ F iQÊM; [m•M H`T iS+ b„-

S?ÁM; imv M T?Q ç¬M; +| R F M? ç`Q [m M i`¼M; - ç [m®+ iB m i®M `i M?B m iB
+QM F M? M`v- ?ªB [m•M ç [m®+ +| i? i? K ;B ;B Q +?B M- ?bM? i?`M? K¬ i?S+

E?B +?B M i` M? #„i ç-m- M?[M; i M [m€B p”i FB K’v H-M T?€i ç°M; i’M +¬M; i?
 [m^a H” #` i?mv M +?B M +O ?<sup>a</sup>B [m•M ç [m®+ ?ÊT HU+- `’i M? M? ç½ #` ç€M? #Q
 ç [m®+ M?’i i`Q i?W M?”M- M?[M; i M [m€B p”i ç|- iU ?² +| M?QÊ+ çB K p i?Ov
 +ÁM Qm i? i` M K†i MQÊ+- M?Q p”v T?ÁM; imv M T?Q ç¬M; +kM; F?¬M; +-M T?
 h? K” ?B M içB Hk [m€B p”i ç€M; +? i ç| iU M?B M i”T FQ+? i?”M? +¬M; R ç°B i?
 >ÆM M[- +, M +S iBM iS+ i`mv M p - Hk [m€B p”i ç| +ÁM +| #BM? +?OM; /QÊB MQÊ
 tm’i` R Qi [m€B p”i i?•M ?bM? iQ HÈM- H†M /QÊB MQÊ+ +?ì +Æ ?°B +¬M; FQ+?
 hBM iS+ M”v F?B M #° i?®M; bQ€B +?’M ç°M; - #ÎB M m M?Q p”v- T?ÁM; imv M T?Q
 æ çB m i` id Kd iB M? ?m®M; M”v- #° +?d ?mv ç2K M?B K pK ç| ;B Q +?Q F?¬M;
 iB M ?”M? i`BM? b€i +~M i?”M @ T?°B /MM; #B M T?€T M”v #ÎB H M; F} #BM? +O
 M?”T i?-MX L m ;†T T?°B +?9M; - F} #BM? i?€K #€Q +O ç [m®+ ?Q”M iQ”M F?¬M
 h-K [m M i`¼M; +O K M? H M? M”v- iQÈM; F?¬M; [m•M M/`2 çQÆM; M?B M `’i
 +?B iBM? M?m M?’i- iB m ç°B S?€+? h?B M >’ çB H”K M?B K pKX
 *xB; 2` `’i b^aM; F?Q€B iB T M?”M M?B K pK M”v X
 >¬K M v- ç½ H” M; ”v i?S k iB m ç°B Ry M; QìB +O ?„M im-M i` Î pMM; MQÊ+ M”vX
 Ry F?¬M; i`mM; F} bo +?B H”K k ç°B- iW k ?QÈM; iB K i` M K†i MQÊ+- M¶ HU+ ?
 /QÊB MQÊ+ +O i?9 M?•MX sù i i?2Q +?B M #€Q- ç€K [m€B p”i M”v +| F?^a M, M; H†
 +?9M; `’i F?| F?, MX hB m ç°B S?€+? h?B M >’ F?¬M; i? F?¬M; HÈB /KM; F„ t^aQ
 ç° + Q ç iB K FB K @ ç•v +kM; H” M; mv M M?•M M/`2 iB K iÈB #¼M ?¼- #ÎB T?B i
 +?çT- `’i F?| H”K çQÊ+ pB + # v i?’T M”vX
 " v HB M iK+ i®+ ç° + Q MY ;Bì- *xB; 2` T?€i iQM ?B m +?Q ç²M; ç°B +?”K HçB-
 K HU+X
 .M +?’B # v F?¬M; /MM; ç€K HU+ i?Ov iBM? ç T?B ?”M?- +?ŠM; [m i`QM; +?B
 ç® ç’ p€+? æ¶ .mv b) F?¬M; F2Q FB iK” +’T +?Q M?[M; F?¬M; i`mM; F} bo iBM? M
 +?S K HU+ HQçB i?QÈM; çŠM; X
 L; ?d M; ÆB çQÊ+ R H9+- ? B ç²M; ç°B T?K i`€+? im-M i` tmM? [m M? [m v HçB #
 @ æçB M?•M- +| iB M? ?bM? ç`+?X S?Q ç¬M; #„+ T?€i ?B M /’m p i H M; F} #BM?
 J°i F?¬M; F} pW +?çK ç’i ç½ `’i M? M? ?²B #€QX
 *xB; 2` M?QÈM K”v,
 @ E?¬M; iÈB ky\ >WK- +| Km®M tÆB ç°B H M; F} #BM? M”v F?¬M; \
 >„M M?bM [m ç²M; ç°B- ç†+ #B i H” _QH M/- B +kM; K M; p K†i M| M; HÁM; Km®
 @ æ€M; iB +- +?9M; i F?¬M; iB K çQÊ+ #BM? +?OM; i€+ +?B M /QÊB MQÊ+ +O i’
 *xB; 2` +QìB M| B,
 @ *?ŠM; [m - F?| F?, M H„K KÈB çQÊ+ ` M; Q”B R H-M- F?¬M; i? i v F?¬M; i`Î p X
 b|B p +kM; çQÊ+X
 hS+ i?b K’v F?¬M; F} M?’i i?ìB ?Q M ?¬R iB M; X
 *€+? #ì b¬M; +?WM; k +•v b®- K°i ç°B H M; F} #BM? çQÊ+ +•v +®B k # M #ì +?2 i
 i•v iB M iÈBX
 G M; F} #BM? +U+ F€M? M? M? M p” +| F?^a M, M; i, M; i®+ `’i i®iX L?QM; M m +?
 i? #^M; M; U - M M H M; F} #BM? pšM +?d +?”K `½B K” çB- i”M HU+ iB iFB K bS+
 ”’i +?Êi- T?Q t çQ ç M R i`”M; B| - K’v +QM b|B +?çv ç-m ?”M; ç°i M?B M #’i M M
 iU ?² +| +?9i +^aM? ;B€+ +MM; ç`+? wX

J'v ;½ M;QÌB b|B i` M HQM; +?9M; H"TiS+ ;bKi?9 +QÐB +O KbM? H¢B- i?'T ;B½
ç| ç-m HoM? +O +?9M; i?ûi HÈM RiB M;- ?ÆM ky H M; F} #BM? i,M; i®+ T?•Mi€
E?Q i`ÌB +| +?9i m €K- HMK +•v iQÆB i®i / /"M; +?2 /'m €M? b€M; T?€i` iW i`QÌ
H M; F} #BM?X

æ°B H M; F} #BM? M"v T?ªM SM; +kM; `i M? M?X h?9 +QÐB +O +?9M; M;YB i?
H"TiS+ #B i çQÊ+ ç•v +| T?ªB M?•M HQ¢B ? v F?¬M;X æ•v p®M H"i?B M T?9 +O
i` M?- `i M?B m i?€K #€Q F} #BM? H" #` T?€i?B M M?Q p"v- `²B #` ç®B T?QÆM;
s2K +€+? +?9M; M| T?ªM SM;- iB M ?"M? K B T?K+- iU ?² pB + +?9M; T?K+ FQ+?
HQ¢B ç½ H"K F?¬M; T?ªB +?d R H-MX

L?QM; ?B M M?B M- H-M M"v- +?9M; T?ªB i?'i p¼M; `²B5

*•v +®B i?'T #û çQÆM; M?B M / /"M; ~M KbM? X M?QM; +?d pÈB #° #BM? K"i?¬
L m ç M H" F} #BM? M?•M HQ¢B- +| H) b) #` +•v +®B +?2 F?m'i i-K M?bM- M?QM;
h`QM; iB m ç°B M"v- _QH M/ H9+ M"Q +kM; H" M;QÌB # v ç-m iB M5

h?2Q Qm i? ;|+ ç° [m M b€i- i?2Q ?m'M Hmv M HU+ [m M b€i M;?B K F?„+- F?¬
i` ,K i?QÊ+ T?€i?B M imM; iQ+? ç`+? M?•M i`QM; HMK +•v `K`¢T5

_QH M/ i` M K,i?ÆB KdK +QÌBX h?•M H" M;QÌB # v ç-m iB M- ?„M `i M? M? T?€
H M- H"K R +€B i?O H M? +O F?¬M; i`mM; F} boX

h?2Q b m- ç€K M;QÌB *xB;2` H"TiS+ T?ªM SM; i?2Q +€B i?O H M? M"v- M;mv M
M?€i K„i i?Q¢i M?bM i?b`ÌB`¢+` - F€i?U+ M;-K`M ;B'm HQ¢B [mv i„+ M"Q ç|- i

*?d HQm H¢B R KbM? _QH M/- ?„M H"K` p F?¬M; ? #B i- ?QÈM; iÈB çB K K B T
@ i?"K +?Q- _QH M/ +ÁM +® w ?¢i?'T ç° + Q5 >„M # v +U+ i?'T- +Æ ?² +€+? K†i
+ÁM` bS+ ;BªK i®+ ç°X

>„M KBM? #¢+?- +?QM? KbM? ?B M ;BÌ ç M; ç|M; p B i`Á K²B M?Y5

G M; F} #BM? M9T i`QM; HMK +•v- `i M? M? T?€i?B M ç`+? M?•M iW i` M F?¬M
H M; F} #BM? R +•m ç® F?|X

L m H" HQ`B M;QÌB i` M K†i ç'm- /M F} #BM? ç®B T?QÆM; +| ç¬M; ;'T ç¬B ;'T j
HÁM; FB m M;¢Q T?€i ç°M; +¬M; FQ+?5 h`QM; +?B M i` M?- H M; F} #BM? K B T
HQ`B M;QÌB- K†B M;QÌB ç m +| i? ç€M? pÈB j- 9 F} #BM? M?•M HQ¢B @ ?ÆM M[
+?9M; H9+ M"Q +kM; +| i? iQ`M i?•M K` HmBX

L?QM; H-M M"v- ç®B T?QÆM; iW i` M i`ÌB tm®M; +€B M"v +| +?9i F?| F?,MX

*?ŠM; [m - +€+? T?B ?"M? +O i M M?•M HQ¢B M"v `i F€ [m€X GQ¢B M;QÌB T?B ?
? M?bM i?'vX

>ÆM M[- F?B M i?O HoM? H M; F} #BM? ç°M; i•K H", i M M"v +?d +| R KbM?5 >
i?'T5 G'v i®+ ç° +O KbM? K` M|B- +?d +-M M9T F„i`QM; `WM;- +?Ì ?„M # v [m -
ç2K ?„M iW i` M i`ÌB FûQ tm®M;X oÈB H M; F} #BM? K` M|B- M?Q i? F?¬M; F?|5

>ÆM M[X iW H9+ +?B M i` M? iÈB ;BÌ- i?€K #€Q F} #BM? +O M?•M HQ¢B `i Q
H•m H„K`²B ç m F?¬M; +| i?`i M;QÌB iQÆB ç ,M5

L;?o iÈB p` i?'i M;QÌB- i`ÁM; K„i i M H M; F} #BM? iQ€i` RiB b€M; K`m HK+- H
F?B M M| b m M"v ?®B ?"M5

_QH M/ i?Q¢i M?bM i?b M? M?"M;- F€i?"i i`QM; HÁM; +kM; `i F?~M i`QÆM;X *
?„M H¢B ç°i M?B M #bM? ioM? H¢B5

G9+ M"v- i"Ti`mM; iQ`M #°- ç2K iQ`M #° ç°M; ioM?- iB M; ;B|- /B M #B M M?Ä M?
M?"M5 h`¢M; i?€B M"v- H"i`¢M; i?€B +?B M ç'm i®i M?'i +O F?¬M; F} #BM?5

: - M5

: - M5

E?B HMK +•v ç| ç½ iÈB M; v i`QÈ+ K†i- _QH M/ p¬ i? M? p¬ b„+ çB m +?dM? iQ i
+•v5

@ >'T5

" M i`QM; ç°i M?B M T?€i` R •K i? M? b`M bç i- `²B R i`"M; B| i M? M´B H MX R
iW HMK +•v M?av` 5 æ°M; i€+ M`v +O H M; F} #BM? [mª M?B M i`"M ç-v; BªQ ?Q
[mª i?U+ [m€ M? M?5

:Á K€ _QH M/ #` ; B| [m' i p`Q- T?ªM; T?' i +| +?9i ç mX >„M +ÁM i?'v`ä`"M; - H M;
KbM?X L?bM`ä +ª +€B KB M; iQ M?Q +?"m K€m- +ÁM +| i`ÁM; K„it M? HK+ +O i
_QH M/ pmM; bS+ ç2K i v + -K +?'B ç°i M?B M #|T KçM?5 J HU+ i`QM; M?€v K„i
?„M +MM; +?'B ;„i; Q /€M b€i R +?¶ @ +Æ ?? +?d i`QM; M?€v K„i- ?„M H`K` R ç°
i`mM; F} bo5

>„M +QÐB i` M +?'B- i`QM; +?ÈT K„i- ç°i M?B M ç° + Q; BªK tm®M; +?d +ÁM R M`
+?çK p`Q ç'i5 æ²M; i?ìB- K HU+ #MM; T?€i i`mv M p`Q +€M +?'B- F?B M i®+ ç° ç
>-5

*U H M; +?d i?'v K|M; pm®i p² p`Q F?QªM; F?¬M; - +€B i M M?•M HQçB ç M; +QÐB
i M #B M5 *?d i?'v i?•M i? _QH M/ i`QM; M?€v K„i ?ç i?'T tm®M; - iW /QÈB #KM; -
*U H M; pW`ÆB tm®M; - ;½ M; QìB b|B i` M HQM; M| ç½ +| +ªK; B€+ F?¬M; ´M5

J` H9+ M`v- _QH M/ pšM +QÐB i` M +?'B- HçB /MM; R ç°M; i€+ ; -M M?Q ?Q`M K„
i` M +?'B tQ v KbM? p†M 2Q5 .MM; R +€M? i v`9i` MÄ M; „M ç†+ +? X h?•M KbM
i?ìB T?QÆM; ?QÈM; F?¬M; ? #` #B M ç°M;5

@ oKi5

hB M; MÄ #„M p M; H M5

J°i KkB MÄ ç•K p`Q /QÈB #KM; +U H M; X \*U H M; pW`ÆB tm®M; ç'i- H`T iS+ F?I
æ°M; i€+ tQ v M; QìB p†M 2Q #„M MÄ M`v- \_QH M/ i`QM; ?m'M Hmv M ç½ H`K F?¬
i`QM; i?U+ +?B M- ç•v H` H-M ç-m iB M bY /KM;5 L;?2 i?'v iB M; ç`+? M?•M F n
i•K Hw iS+ i?b FQ+? ç°M; H MX

L?QM; ?„M pšM i?2Q +€+? i?S+ ç½ i`T /QÊi M?B m H-M- F?¬M; [m v ç-m HçB [m
M?' i ç°i M?B M # v H M + Q5

aU i?U+ +?SM; KbM?- [mv i ç`M? M`v +O _QH M/ H` p¬ +MM; +?QM? t€+5

L?[M; H M; F} #BM? ?mM; ?½M FB - imv i F?¬M; pb i?O HoM? #` i?QÆM; K` ?Qª
M`v /€K çª i?QÆM; i?O HoM?- M?[M; H M; F} #BM? F?€+ +Æ ?? ç²M; i?ìB #´ M?`C
?mM; ?,M; M?`Q iÈB _QH M/5

>ÆM M[- +| H M; F} #BM? M? M? i`Q- +ÁM H`K` T?ªM tç +U+ M? M? @ H'v i`QìM
_QH M/5

J°i HQç i KkB ç Q +Æ ?? H` /€M b€i p`Q +?•M _QH M/ # v [m 5 L m pW`²B ?„M F?
?„M pb FQ+? ç°M; [m v HçB M?bM +?B M iQ+? +O KbM? @ M?Q p`v ?„M; B| ç½ H

a m F?B # v H M + Q- _QH M/ HçB H`K iB T R ç°M; i€+ H°M M?`Q @ +| i`ìB KÈB #
MQM- ç°M; i€+ M?`Q H°M M`v +Æ ?? F?B M KbM? T?ªB M¬M` +ª K`it M? K`i p`M;
ç| - pÈB _QH M/ K` M|B- / M?Q ,M F QX

L;mv M i„+ +O ç°M; i€+ M?“Q H°M- ?„M T?ªB H”T iS+ t€+ ç`M? çQÊ+ T?QÆM; ?O
v M?Q i M M?¼M pKi [m ?QÈM; F?€+5 G M; F} #BM? F?€+ +,M #ªM F?¬M; +€+?
i€+ î+ Q M?Q p”v5

J” F?B _QH M/ # v [m H M; F} #BM? #` KbM? çª i?QÆM; F?B M½v- H¢B `9i MÄ M;
@ S?®+5

G–M M”v- i M M?¼M +?m~M t€+ ç•K p”Q K„i i`€B +O H M; F} #BM?5

æ®B pÈB ç° +?QM? t€+ t¢ FQ+? H9+ T?B ?”M?- _QH M/ +kM; M^K i`QM; M?|K j M;
F} bo çQ”M5

GU+ tmv M i?’m K¢M? K) +O MÄ M;„M- ç•K p”Q i`ÁM; K„i H M; F} #BM? FB X h`QÊ
T?QÆM;- ç•K p”Q M½Q- i M H M; F} #BM? ç€M; i?QÆM; #` +?¼+ i?OM; ç–m- H”T

G9+ M”v- ç°B M;k iW k # M T?•M i€M- M?|K *xB;2` T?K i`€+? #¼+ k +€M? +kM; ç½
óh?Ê b,Mô T?K+ FQ+? F?¬M; i?“M?- H”T iS+ #B M i?“M? +QM K²B +O M?•M HQ¢B
pb i? K” /WM; H¢B5

L?|K +O *xB;2` #„i ç–m # v iU /QX h`QM; H9+ T?B ?”M? i®+ ç° + Q- HB M iB T #
F} #BM? HB M iB T M;½ tm®M;X

L;QªM? çB M;QªM; H¢B- H M; F} #BM? ç½ K’i ç M R MY X G”T iS+ +?9M; ?mwi b€Q
+?¢vX

óR Hk M;®+5ô

L?bM i?’v iQM? ?m®M; M”v- *xB;2` p¬+MM; F?Q€B i`€5

L?[M; H M; F} #BM? M”v [mª M?B M F?¬M; +| +?B M i?m”i- +?ŠM; [m +?d H” R H
*?QM? KbM? H9+ M”v ç M; +| Qm i? î i` M F?¬M;5

.QÈB ç’i H” p¬ b® HMK +•vX L m [mª i?“i Hk H M; F} #BM? M”v i?¬M; KBM?- +?9M
GMK +•v imv `^M; F?¬M; + Q- M?QM; #bM? [m•M +kM; iÈB i` M /QÈB j i?QÊ+X L
MÄ M;„M +O KbM? b) `’i F?| T?€i ?mv i€+ /KM; @ +| +•v +®B +?2 çÐ- Km®M #„M
æ•v +kM; H” M;mv M M?•M _QH M/ iU KbM? H”K K²B M?Y @ M?^K H¬B Hk ;B ?Ä

J” ?B M i¢B- M?[M; H M; F} #BM? M”v +?B çQÌM; K” +?¢v H¢B ?QÈM; iÈB ç²M; #^
FB m M”v X +?9M; M| K†+ /M +?¢v `’i M? M?- M?QM; HB m +| i? bQ pÈB KbM?
T?ŠM; i`®M; i`ªB- F?¬M; +| +?2 +?“M- T?2 KbM? +| i? M? M?“M; i`mv FQ+?- ç²
iWM; i M R #„M +? i5

*xB;2` F?¬M; +| MY çB K /Q /U- ?„M F?¬M; +?B [m•M `X .M b Q KbM? +kM; +?d
+?9i F?¬M; çOX J” M?“K +?m~M M?|K H M; F} #BM? M?B m ?ÆM R +?9i çm´B i?2O

h` M F?QªM; ç²M; i`®M;- H M; F} #BM? +m®M; +m²M; +?¢v i`®MX E?¬M; F} ?Q M
M;„M pMM pKi T?€i ` - K’v iB M; b|B i`m #B i?ªK p M; H M- H M; F} #BM? H¢+ ?”m

G–M M”v- _QH M/ F?¬M; t¬M; H M T?Q i`QÈ+X G” i?O HoM?- \*xB;2` # v ç–m ç°B
H¢B k i M- *xB;2` ;BÆ i v H”K ?B m H M?- iÄ w #ªQ ç²M; ç°B HQm H¢B R i M5

hW F?B +?B M i` M? #„i ç–m ç M ;B| - M?•M HQ¢B +?Q iWM; #„i b®M; çQÊ+ ç`+?
?½M ;BªQ ?Q¢i M?Q i°+ b|B5 J’v H–M ;†T H M; F} #BM?- +kM; +?d +| i? ;B i+? i
i?b F?¬M; H”K M´B5

*xB;2` T?€M çQ€M `’i +?m~M t€+, #„i R i M +ÁM b®M; p 5

R H M; F} #BM? +m®B +MM;- b|B +QÐB #` #„M i`9M; çMBX *U H M; HQ¢M; +?Q¢M
F} #BM? T?Q i` M tm®M;X

G M; F} #BM? +m®B +MM; M”v ;B½v /K K’v +€B- +?d +| i? KB M +QÐM; M;²B i`
+?•M M| #` +?QM? i?9 +QÐB +O KbM? ç H M H”K ;½vX

G M; F} #BM? +MM; çQÌM; M"v- M?bM M?•M HQϕB tmM? [m M? ç M ; -M- M?2 ` ,M;
 *xB;2` H" M;QÌB ç-m iB M ç€T tm®M; - H M; F} #BM? FB T?€i ?B M ç®B T?QÆM;
 `®M; /"B R iB M;X hW i`QM; M;U+ H'v ` R p"i K"m HK+ @ i`-M; ;B®M; M?Q R KªM
 KB M; H€ ç! i?'K R +?9i K€m +O KbM?- `²B /MM; €M? K„i ?mM; ?½M M?bM H M i`
 @ " 5
 h'K H€ çšK K€m- i`QM; F?¬M; F?Q #°+ T?€i ` R +?MK b€M; K T?€TX *?MK b€M;
 i?b +?€v b€M; H M5
 J" M;¼M HY FB - HϕB +! K"m t M? HK+ [m, /`X h?"K +?Q ç~v HMB +€+ €M? b€M;
 +kM; ``i +?!B K„i5
 *xB;2` imv H" F?¬M; i`mM; F} bo- M?QM; +kM; iWM; H" K T?€T ?¼+ ç²X æQÆM;
 ?B m #B iF?¬M; QiX GQϕB ç² p"i M"v H"TiS+ F?B M ?„M +ªM? ;B€+5
 G M; F} #BM? FB M;²B i` M K†i ç'i- M?bM €M? HY K"m HK+- `²B M?bM M?•M Hª
 pmM; i v ç•K i`QÌM; ç Q p"Q iBK KbM?5
 *xB;2` b[M; M;QÌB- M?bM H M; F} #BM? iU b€iX >„M +QÌB HϕM? R iB M;- çB iÈB ` /MM;
 bS+ pmM; H M +?†i H'i ç-m b!BX
 óE?¬M; #„i çQÊ+ M;QÌB b®M;- K M; ç-m p ô
 a m ç!- *xB;2` M?bM ç²M; ç°B,
 @ *?9M; i `ÌB çB M; v5 oW `²B ?„M T?€i ` €M? b€M; K"m HK+- i ?Q"BM;?B H" i
 #¼M T?K + "M +O +?9M; ç M; iÈB `²BX
 R F?¬M; i`mM; F} bo +QÌB ? ?ª,
 @ :¼B ç²M; #¼M\ *"M; i®i- H M; F} #BM? iÈB M?B m ;B i M?B m- iÈB Qi ;B i QiX
 +?9M; i b) # v çB- +-M ;b T?ªB # "M i•KX
 *xB;2` +QÌB +QÌB- M?QM; ?„M +ªK ;B€+ +! çB K +´ [m€BX
 " v M? M? iÈB R i?B i? H M; F} #BM?- +?d H" Hk M"v i` M KbM? F?¬M; K M; i?2Q
 *xB;2` +! +?9i i?'i p¼M;- i? M i?Î,
 @ æ€M; iB +- #BM? +?OM; /QÈB MQÈ+ +O ç`+? M?•M F?¬M; T?€i ?B M ` X M?[
 F?ŠM; ç`M? H" +! M;mv M M?•MX š- ç€M; iB + F?¬M; #„i çQÊ+ M;QÌB b®M;X
 >„M Km®M ?ϕ H M? Hv F? B- ç°i M?B M M;?2 i?'v _QH M/ ?¬ R iB M;- pmM; i v +?
 @ æ! H" +€B ;b\
 >QÈM; i•v #„+ - ;B[i`ÌB ç°i M?B M # v H M R #!M; p" M; `U+- M? M? M?Q +m²M; T
 •M? p" M; `U+ 'v
 @ :B®M; M?Q FBK HQϕB çQÊ+ €M? K†i i`ÌB +?B m b€M;\
 R F?¬M; i`mM; F} bo pW M!B- H"TiS+ +ªB +?QM?,
 @ E?¬M; ç9M;- ?¬K M v F?¬M; i?'v K†i i`ÌB
 •M? p" M; FB +?d [m K'v M?`T ?¬ ?'T ç½ iÈB ; -M ?ÆM M?B m- _QH M/ p K†i M;
 HÈM,
 @ G" ç`+? M?•M5 æ`+? M?•M5
 h'i +ªK¼B M;QÌB ç m +ªFBM?5 hW H9+ +?B M i` M? #„i ç-m- ç m F?¬M; i?'v ç`+?
 *! i? M!B- i`QM; +?B M i` M?- M?•M HQϕB +! Qm i? imv i ç®B i` M #-m i`ÌB5
 G-M i"TFQ+? çQÌM; F?¬M; H-M i`QÈ+- /M æ¶ .mv ç m çÈM pb #Ä HÐ +Æ ?°B- M
 M?•M i` M; #` ``i M? +? M?€+- HϕB F?¬M; +! M,M; HU+ T?ÁM; F?¬M;X

L?QM; *xB;2`imv FBM? K` F?¬M; HQ¢M5 J'v p` F?¬M; i`mM; F} bo ¢ m +| M,M; T?€T + Q +'T +?„+ F?¬M; H`K ¢QÊ+- M?QM; R +€B óPM; M?½M i?m"iô ¢ÆM; BªM i v; B i`b +?Q +?QM? KbM? R +€B K T?€T M?bM t - i'i +ª ?QÈM; T?Q t M?bM iÈ *€B FB +,M #ªM F?¬M; T?ªB €M? FBK HQ¢B TªM +?B m X K` H` X R ¢°B ¢`+? M R ¢°B
 .MM; K„i M?bM T?•M #B i- ¢`+? M?•M +kM; +| ?bM? M; QìB- i`QM; F?¬M; i`mM; # +| p|+ M; QìB iBM? tªQ- b m HQM; +ÁM +| R ¢¬B +€M? #¢+X •M? FBK HQ¢B H9+ +?9M; i¢Q` X
 L?[M; ¢`+? M?•M M`v H` \*xB;2` +?Q iWM; ;†T [m X h®+ ¢° +O +?9M; QÊ+ iQM? F?¬M; +| +¬M; +K ;b- iQ`M #° /U p`Q ¢¬B +€M? i` M HQM; K` # vX h` M i?•M +? ;B€T\
 @ GmB5
 *xB;2` H"TiS+ [mv i ¢`M?- 8 F} bo +QÐB +?´B M?^K ?QÈM; M K # v i?ŠM;X
 L?QM; H9+ ?¼ pW H M F?¬M; - i?'v # M TªB ¢½ +| R KªM; €M? FBK HQ¢B b€M; H9+ KbM? F?¬M; ¢ w ¢½ pÁM; iÈB i`QÊ+ K†i5
 @ *?9M; i #` p•v `²B5
 _QH M/ F m H M RiB M;,
 @ *xB;2` ¢¢B M?•M5 h®+ ¢° +O +?9M; ``i M? M?5 E?¬M; +?"K M?Q +?´B +O +?9
 *xB;2` H"TiS+ H`K Ri?O H M?X L,K M; QìB iS+ F?„+ M?^K ?QÈM; ¢¬M; M K # v i? æ`+? M?•M T?Q b m +MM; K†i# M ;„i; Q ¢m´B i?2QX æ†+ #B i H` T?Q # M- iU +?d +ÁM +€+? ?¼ p`B i`,K i?QÊ+- i'i +ª M?^K ?QÈM; M K # v iÈBX
 @ *?d ?mv5 L?Q p"v F?¬M; ¢QÊ+5
 _QH M/ i`QM; HÁM; iQM? iQ€M M? M? R +?9i i®+ ¢° # v +O k # M +MM; F?QªM; F?¬M; iÈB M;`M i?QÊ+- M,K M; QìB #¼M KbM? ``i / #` ¢m´B F`TX J` iW MÆB M`v p b®5
 >„M M? M? +?®M; i?Q€i Hv F?ÄB ¢°B ?bM?- ;B[F?¬M; i`mM; H`K ¢°M; i€+ +?mv
 @ h ¢Q¢M ?"m5
 •M? K„i *xB;2` H!2 H M RiB KB M +QÐM;- M?QM; ?„M #B i H9+ M`v F?¬M; TªB H` i?O HoM?- FBM? M;?B K T?QM; T?9- ?„M b Q F?¬M; iQM?` F i [mª K` \_QH M h`QÊ+ K„i- +?d +| R HU +?¼M, óh?^M H^M +„i ¢m¬BXô
 GQm H¢B k- j M; QìB ¢Q¢M ?"m- ?'T /šM ¢`+? M?•MX L?Q p"v +?QM? KbM? +ÁM + M; Q`B5 L m F?¬M; H`K M?Q i? - iQ`M #° b) #` ¢`+? M?•M X
 @ h +MM; _QH M/ ¢Q¢M ?"m- M?[M; M; QìB F?€+ H"TiS+ `9i HmB5 L? M?
 *xB;2` H"TiS+ i?Q€i Hv ¢°B ?bM? # v- +?d H` H9+ M`v- +| M; QìB F?¬M; +?Q5 J°i F?¬M; F} F?€+ # v iÈB- i`-K ;B¼M; [m€i,
 @ *xB;2`- M; QÆB H` ¢Q`M i`QîM;- M; QÆB b®M; b|i bQ pÈB i +`M; i`¼M; v m5 h K m i`î p 5
 L!B tQM;- F?¬M; F} M`v F?¬M; ¢ÊB \*xB;2` ?²B ¢€T- i`U+ iB T i` M +?´B H`K R +?QÈM; i`mv #BM?5
 @ a®M; b|i i`î p X ob i #€Q i?M5

E?¬M; F} M"v M|B tQM;- *xB;2`b„+ Kti i€B M?Êi- M?QM; i`QM; i•K F?¬M; +| i?îB
æ¶ .mv +U+ ç° iQM M?B K- M?€v K„i H"K` R [mv i ç`M? i?®M; F?'X >„M ?"M? R
t t -`²B [m v M;QìB- /šM i?2Q K'v M;QìB +ÁM H¢B # v çBX

_QH M/ +MM; F?¬M; F} FB çQ¢M ?"m- `i M? M? M;? M? ç|M i`mv #BM?X

*"M; ç M ;-M- #¼M ?¼+ "M; M?bM `ä ç`+? M?•M ?ÆM5

_ 'i ?B M M?B M- ?¼ H" R +?B F?¬M; [m•M /mv M?'i +O i°B /•M- iBM? HBM? i°+X
æm´B ;B i #¼M ?¼ H" +?WM; ky iBM? HBM?X L?[M; iBM? HBM? M"v p|+ M;QìB +M
H¢B +| i?2K ç¬B +€M? M?Ä K"m #¢+- ;B9T +?9M; M| +| M,M; HU+ # v HQÊMX J" F?
i`mv M i?®M; +O iBM? HBM? i°+- +?¢K` p¬ b® ?Q p,M`¶M;X L m i?2Q HìB M?•
`¶M; +?d +| +€B pÄ M;Q" B H" ç TX L?QM; pÈB iBM? HBM?- +ÁM +| i?O çQ¢M T?A
HBM? i°+ ;B i`b5

GU+ HQÊM; F?¬M; [m•M +O k # M- H-M ç-m iB M ;B Q i?O5

E?B k # M +ÁM +€+? i`,K i?QÊ+- iBM? HBM? i°+ HB M` i v i`QÊ+5

_ 'i ?B M M?B M- iBM? HBM? i°+ H" pä bo T?B ?"M?X E?a M,M; +¬M; FQ+? i-K t +
.M b Q +?9M; +kM; H" /U p"Q k +€M?- +| i? /MM; k i v i?QM; /QM; K" /MM; +mM;
HBM? i°+5

J" F?¬M; F} #BM? +O M?•M HQ¢B- T?aB R i v çB m F?B M +?'B # v- R i v +¬K M
?¢B- M?QM; i-K #„M FûK t +mM; i M +O iBM? HBM? i°+X

_QH M/ +MM; ç²M; #¢M T?B ?"M? M; M; ?"M;- ç°i M?B M i?'v T?Q i`QÊ+ R HQ¢i
H"TiS+ T?aM SM; M? M?- M?"Q H°M b M; k T?Q 5

*?d H" i?¬M +mM; +O iBM? HBM? i°+- K'v p¢M M,K i`QÊ+ /QÆM; / M? ç¢B HK+-
p"v5

h M F?¬M; F} FB pW M?"Q H°M- ç°i M?B M +aK i?'v /QÈB +?•M i`mv M ç M R i`

J°i KkB i M ç½ ç•K p"Q +?•M ?„MX >„M iWM; H" ?¼+ ç² +O ?¼+ pB M >Q;r `ib- #B
i®iX E?;2 KB M; M? +? H M +QìB H¢M?- pmM; i v ç2K MÄ M;„M pSi çB5

h`QM; KB M; ?„M `i M? M? M;•K tQÈM; R +?m¶B K T?€T +?9 M;[X hQ" M i?•M H"
K"m #¢+ M?"M M?¢iX

@ S?"T T?"T T?"T5

GB M iB T K'v KkB i M #„M p"Q ?„MX *mM; i M +O iBM? HBM? i°+ +U+ F€ +?m~M
p"Q i`ÁM; K„i ?Q†+ #° T?"M v m ?¢B +O ?„M5

E?¬M; i`mM; F} bo FB ç°i M?B M iQ" M i?•M #"M? i`QÈM;- M?[M; KkB i M #„M i` M
#` H" M #¢+? F?Q M?"M M?¢i FB #„M` X L;šm M?B M tmv M p"Q +kM; #` K'i çB iC
+kM; F?¬M; ;•v p i i?QÆM; i`Q K¢M;5

*?d p" B M?"T ?¬ ?'T- F?¬M; i`mM; F} bo M"v ç½ t¬M; ç M i`QÊ+ Kti ç°B iBM? HBM
i?ìB ;B M M;„M M?Q p"v- ?„M i` M i?•M ç½ i`9M; KQìB K'v KkB i M5 hQ" M i?•M M
+kM; aK ç¢K çB M?B mX

E?¬M; F} M"v KkB KB M; ç m +?av K€m- ç°i M?B M +QìB ? ?a R iB M;X

>„M ç°i M?B M i?a HÄM; i v F?®M; +? +?'BX .MM; +a k i v`9i` k +€B #bM? ç2M

@ •K5

oK M´ p M; H M i`QM; ç°B iBM? HBM? i°+- M?[M; i M M"v ?Q" M iQ" M F?¬M; M;ì ç
ç²M; [mv pm i"MX L?'i i?ìB- K'v iBM? HBM? F?¬M; +| T?ÁM; #`- H"TiS+ #` €M? H
h` M F?¬M;- K€m i?'i i?2Q €M? HY imM;` X

_QH M/ M;?2 i?'v iB M; M'- ç½ #B i M; v +?mv M ;b pW t^av ` 5
 æ²M; ç°B FB +? i`²B X\*€B i M FB - H9+ i`QÊ+ +ÁM +MM; KbM? ç€M? +QÊ+5 *?Q
 i` im' B M?'i- tm'i i?•M ? M FûK M?'i5 G9+ ç-m iQ" M #` M; QÌB i ç®B tY M?Q +?
 i?"M? ?mvM? ç #^M; p B T?ªB HS X
 >B M ;BÌ- ç¬M; ç°B- +? i # M +¢M? KbM?5
 _QH M/ `i ç m HÁM;X L?QM; ?„M F?¬M; i?ÌB ;B M F?|+ H|+5
 >„M i`QM; H9+ # v M? M? ` bS+ M?"Q H°M5 GB M iK+ H`K ç°M; i€+ H„+ HQ5
 R3y ç°5 jey ç°5 dky ç° X
 _QH M/ +kM; F?¬M; #B i KbM? ç½ tQ v # Q M?B m pÁM;5 .M i`QM; ?m'M Hmv M-
 H`K M' B ç°M; i€+ F?| M?Q p"v F?¬M;5
 *?d H` ?B M i¢B ?„M F?¬M; i? M;WM;5
 " M i B F?¬M; M;WM; +| iB M; /•v +mM; p M; H M5 G-M HQÊi iWM; KkBi iU ?² ç r
 ;B[i`"M KQ i M # v i?Q,M i?Q„i M?Q i?QB X ç°M; i€+ +O ?„M +U+ F€ HBM? ?Q¢
 +ÁM F?B M R Qi iBM? HBM? v m i?Q+? +€B ç T ç²M; HÁM;5
 h M M?•M HQ¢B M"v- i`QM; R i`"M KQ i M pšM # v M?Q K9 5 h?•M i? ?„M M?Q +|
 H¢B F?¬M; +€+? M"Q #„M i`9M; i?•M i? ?„M5
 E?¬M; Qi iBM? HBM? M?'i i?ÌB M;•v M;®+- i?'v M?•M HQ¢B M"v H`K ` R HQ¢i ç°M
 +?'B- iU ?² bQ pÊB +†T +€M? +O +?QM? KbM? +ÁM i?m-M i?K+ ?ÆM5
 _QH M/ H"TF€ iQ+?- i?Q€i ` F?ÄB i`"M KQ i M5 >„M #B i ç| ?Q"Mi Q" M M?Ì p" M
 K'v H-M #bM? i?QÌM;X `i M?B m ç°M; i€+ T?B ?"M?- +?QM? KbM? HB m K¢M; b`
 i`¬B- i?QM; /QM; H`K ` 5
 _QH M/ F?¬M; i?B m /kM; F?QX >„M `i /kM; +ªK- M?QM; ?„M F?¬M; ;B®M; ç²M; ;
 æ²M; #¢M FB ¬K ç¢M i¢+ +MM; ç®B T?QÆM; ç²M; [mv pm i"MX
 hW R ;®+ ç° M"Q ç| K" M|B- ?„M H" R M; QÌB ç†+ #B i i?¬M; KBM? i`QM; F?¬M; F|
 *xB;2` KÊB `i i?Q+? ?„MX >„M #B i- +?QM? KbM? H-M M"v +? i+?„+ `²BX >„M F
 i" M /KM; ? i F?ª M,M; FûQ /"B i?ÌB ;B M +O ç`+? M?•MX *?d +-M i? K R ;B•v- +
 i? K R ;B•v +?¢v i`®M5
 E?B R i`"M KQ i M F i i?9+- +ª i?O HoM? iBM? HBM? +kM; TªB i?€M T?K+ ç°M;
 +ÁM /Q /U @ R bBM? HBM? K„ /B m M?Q p"v +| i? F?¬M; ;B i ?„M F?¬M; \ E?¬M; #
 ç`+? M?•M Î t X
 hBM? HBM? H` +?OM; i°+ v m [mw +€B ç T iÈB KS+ +® +?'TX
 L?QM; _QH M/ F?¬M; ç`M? ç€T SM; HQ¢B w M;?o M"v +O +?9M;5
 >„M pW ` F?ÄB KQ i M- pB + ç-m iB M H" M•M; MÄ M„M; i`QM; i v H M- M;„K +?
 @ om5
 @ S?Ki5
 JkBi M i`9M; çQ+?X _QH M/ ç½ bÈK /U HB m iBM? HBM? i°+ +U+ F€ M?¢v #ûM-
 v m ?¢B +O ç®B T?QÆM;- K" M?^K p"Q +€M?5 h M iBM? HBM? i`9M; i M F m i?
 tm®M;X
 J` _QH M/ F?¬M; +?9i /WM; i v- H"TiS+ M?' + +?'B- # v [m R # MX
 >"M? ç°M; M"v +m®B +MM; +?¼+ ;B" M iBM? HBM?5
 E?B m F?Q+?5 h`„M; i`ÊM F?B m F?Q+?5 h M M?•M HQ¢B M"v +?¢v i?Q€i çQÊ+
 +MM; ç®B i?O ç²M; [mv pm i"MX

L?QM; MÄ +MM; i¢+ ¢¢M KÈB H¨ pk F?Q +O #¼M ?¼X

L?QM; _QH M/ i?b #'i ¢²M; X > „M iW M?Ä K°M; iQÎM; i`Î i?¨M? R F} bo +QÐB M; U
i`mM; F} bo- pšM +® +?'T K¶B H-M ¢ m K M; i`QM; OM; R HQÐB / Q ;;K /MM; i`QM
i¢+ ¢¢M p¨ +mM; MÄ- +ÁM ;¼B H¨ F} bo Q\

*?d H¨- +€M? i v ? „M ¢ m M?S+ F`+? HB i ¢½ F?¬M; +ÁM F?Q HU+X GQÐB / Q ;;K
;BÆ H M M´B X +m®B +MM; - ? „M i?'v i®B b-K- M; ¦M i v HÄM; ` - / Q ;;K `ÆB K'i

h X ¢½ +? i

_QH M/ +?Q H¨ KbM? ¢½ +? iX

*?ŠM; H) F?¬M; ¢9M; b Q\

> „M +?d H¨ R M?•M p¨i M?Ä- F?¬M; T?ªB i?€M? F} bo- +?ª T?ªB iQÈM; [m•MX E
+?ŠM; +¦ R / M? ?B m F} bo +?QM? [mvX

> „M +?d H¨ R M; QÌB im´B i` bBM? i¢B #bM? M; mv M \_QrHBM; +QM i` B R M; QÌB
;BÌ- +ª ¢ÌB F?¬M; +¦ bU iQ+? ;b ?B M ?€+? UF€ i?U+- ? „M iWM; ¢®B K†i pÈB +ª ?
? „M +kM; F?¬M; #B i ¢®B i?O +O KbM? H¨ ;bV

*?d H¨ T?ªB M¦B- i? ;BÈB imv i F?¬M; +?d i?m°+ p K'v M?•M p¨i +Ð #U FB Xok
+¦ i?€M? F} bo- iQÈM; [m•M- ?Q¨M; ¢ - [mw i°+- F} bo

*¦ H9+- M?•M p¨i M?Ä- +kM; +¦ i? b€M; i¢Q F€ iQ+?5

*?Q M M ? „M F?¬M; +? iX

G¢+ hmv i #bM? ioM? M?bM i M iM M?•M im´B i` #` ¢Q iÈB i`QÈ+ K†i KbM?X hv
i` @ i?2Q im´B +O M?•M HQ¢B- +¦ H) +?d +¦ ?ÆM ky im´BX

h M M?•M HQ¢B im´B i` M¨v ?¬M K - M?QM; i` M K†i ? „M F?¬M; +?9i bÊ b i? v F

E?B ¢°B iBM? HBM? i?O ?¢ ;B Q ? „M iÈB- ¢½ iWM; M¦B [m€- M; QÌB im´B i` M¨v i`
;;K ¢ ¢€M? ;B i @ i?"i H¨ R M?•M HQ¢B /kM; +ªKX

J¨ F „tªQ T?B ?¨M? +O ? „M-M; v +ª FB m M; ¢Q M?Q iBM? HBM? i°+ +kM; T?ªB i€

G¢+ hmv i M? M?¨M; +QÌB R +?9iX

E?¬M; +-M #B i i? M¨Q- ?B M i¢B- KbM? ¢½ iÈB `²B5

S?QÆM; i?S+ +?B M i` M?- bÊ `^M; b) i? v ¢´B5

h`QÈ+ FB - K'v i M i?9 M?•M M; m tm~M- +?d #B i KM [m€M; iB M +¬M; X

*?9M; M¦ +?ŠM; H) F?¬M; #B i +?9i M¨Q M; ? i?m¨i +?B M i` M? Q\

æ€M; +QÌB i?"i5 L?[M; i?9 M?•M ¢½ iWM; # „i p¬ b® HQ¨B M; QÌB- M?QM; H¢B F?¬M
M¦ +?d #B i ?ÄB R Qi p'M ¢ ¢ÆM ;BªM 'm i`o- `²B F?¬M; M?`M ¢QÈ+ ¢2K iM #BM?
HQÆM; i?U+X

E?B +?QM? KbM? ¢B iÈB- ?ÄB /Á R Qi iBM? ?m®M; [m•M ¢°B M?•M HQ¢BX h?9 M?
imv M M¨v- M?•M HQ¢B iB m i®M K'v M,K i?ÌB ;B M- #BM? HU+ +Ð M¨Q

a m ¢¦- R +?9i +kM; F?¬M; #B i5

:†T [m,5

a® HQÈM; [m•M ¢°B M?•M HQ¢BX h` M; #`X ok F?QX h?®M; bQ€B R +?9i iBM?
h? i?b ¢€M? +€B `„K5

@ G v idM? ? „M- i +¦ +?mv M Km®M ?ÄB ? „MX

G¢+ hmv i M?bM _QH M/ ¢ M; ?¬M K X

_QH M/ ç M; ?¬M K +kM; F?¬M; #B i- +?QM? KbM? H" RiB m M?•M p"i- +kM; #„i
p"MK M? +O i? ;BÈB M"v
hB m M?•M p"i- i` M pk ç" B +kM; +| p` i` QX E?¬M; T?ªB b Q
U - p B /B M _QH M/ M"v tm'i ?B M`'i bÈK- +| M; QÌB #ªQ i #Ä [m M ?„MX h T?ª
iª ?„M i? - iU M?B M H" +| /KM; w5 oÈB i K" M|B- i`'i i?Q+? +€B i M •?+QM i`E
i?B m MB M iW #bM? M; mv M _QH M/ Km®M i?"M? F} boX
L; Q" B ` - ?„M H" /Q i i?B i F +|ªM? ?QÎM; HÈMX o T?QÆM; /B M F?€+- i +ªK
F?¬M; b BV

39RX *?QÆM; 8ej, .kM; E?Q

G9+ _Q? M/ idM? H¢B +?QM? ?„M +kM; `i FBM? M; ¢+X
LÆB ç•v iU ?² H" i`QM; K°i i`QÈM; #²M; HÈM K"m t M? HK+- i`QÈM; #®M; M"v çQ
#^M; pªB p|+- t2K F„ H¢B M?Q H" iW M?[M; T?B M H€ HÈM K"m t M? HK+ ç M t2M
F?2 ?ÎX
h?•M ?bM? ?„M ç M; M^K i` M K°i +?B + H€ `i HÈM- F?B ?„M idM? H¢B- i?•M i? F
iW i` M ç| tm®M; X J v H" H€ +•v ç| /QÌM; M?Q K M; i?2Q K°i HQ¢B K HU+ M"Q ç
ç"v i?•M i? - KÛT H€ H"TiS+ pÁM; H M- #¼+ H'v ?„M p"Q # M i`QM; X

@ h

_Q? M/ ;B½v /K K°i +€B- ?„M F?) KÎKB M; X
@ L; QÆB pšM +ÁM b®M; - M?•M HQ¢B i` im´BX
J°i i? M? •K ?ì ?[M; bQM; +U+ F€ Qm M?½ i`mv M iÈBX
G¢+ hmv i çB iÈB # M +¢M? _Q? M/- iBM? HBM? pQÆM; im€ w M; Q„+ M; |M i v- +
/QÈB _Q? M/ H"TiS+ /UM; çSM; /"v- _Q? M/ +S i? #` H€ t M? #¼+ H¢B- F?¬M; +
+MM; +kM; M?bM `ä çQÊ+ ç®B T?QÆM; X

@ ±\

_Q? M/ b m F?B M?bM i?'v G¢+ hmv i- €M? K„i H"TiS+ H° ` K°i iB FBM? M; ¢+X
G¢+ hmv i +QÌB M? ,
@ L; QÆB /QÌM; M?Q +kM; F?¬M; iS+ ;B" M\ G¢B +| p M?Q ç M; FBM? M; ¢+\
@ h M?"M ` M; QÆB5

_Q? M/ ;„i; Q +QB +?WM; G¢+ hmv i,
@ h ç½ iWM; ;†T M; QÆB5 h`QM; T?O +¬M; iQÈ+ i?"M? _QH M/5 G-M v M ?°B ç|5
@ L; QÆB H" M; QÌB +O +¬M; iQÈ+ >Q hmHBT b Q\
G¢+ hmv i +QÌB M|BX
@ G-M v M ?°B ç| - i T?K i`€+? im-M i` i`QM; T?O +¬M; iQÈ+- i ç½ ;†T [m M; Q
_Q? M/ bmv M; ?o K°i H€i `²B M?bM p"Q i M; B ?Qª +| F?m¬M Kti; -M M?Q ?Q" M
FB @ h` M; QÆM; Kti ç| ç½ +| i? K K°i p i b Q M?"M M?¢iX
@ L; QÆB ç H¢B +?Q i 'M iQÊM; `i b•m b„+X
_Q? M/ +kM; F?¬M; FB M; / ,
@ hQÈM; K¢Q +O M; QÆB +kM; F?B M +?9M; i `i +?9 wX

@ _'i iB +- i HϕB i`M? F?¬M; M?È ` çQÊ+ M; QÆBX
Gϕ+ hmv i; "i; "i ç-m- €M? K„i +| p`B T?¬M tBM H¶BX
@ >W- i +?d H` K°i M?•M p`i M?Ä K` i?¬BX
_Q? M/ HϕM? M?ϕi M|B,
@ G9+ ç| - M; QÆB H` F?€+? [mw çQÆM; M?B M b) F?¬M; ç w iÈB K'v i M HQM? ; €
iÈB- M; QÆB F?¬M; M; Ì HϕB H` K°i i M ; B€M çB TX
@ :B€M çB T VK- +€+? ; ¼B M`v imv F?¬M; çQÊ+ H T?ûT M?QM; +kM; F?¬M; iQ
HK+ +O M?•M HQϕB +€+ M; QÆB- [m^a i?U+ H` H`K K°i +?9i +¬M; pB + +O ; B€M ç
Gϕ+ hmv i +QÌB +QÌB- F?) pmM; i v H M- H€+ •v +m®M H'v M; QÌB _Q? M/ H`T iS+
iU /Q ? „M H`T iS+ M?^{av} tm®M; - HMB HϕB T?Q b m ? B #QÊ+- +?, K +?9 +QB +?W
> „M ?ϕ w i?S+ tQ v M; QÌB HϕB KÁ +QM / Q i`QM; OM; X
@ ok F?Q +O M; QÆB F?¬M; +ÁM ç•mX
Gϕ+ hmv i MÎ MK +QÌBX
@ h pšM +ÁM ç¬B i v5
_Q? M/ + „M +?†i ` ,M; - p†M M; QÌB H Q p T?Q Gϕ+ hmv i5 > B [mv M +O ? „M M „K
?m'M Hmv M /Q M? ? „M pšM F? „+ F?´ im Hmv M F?¬M; +?d F „ t^aQ T?B ?`M?X h?
h?B M >´ - i?•M i?O +O ? „M +kM; p¬ +MM; M?ϕv #ûMX hmv M?B M iW ?`M? ç°M;
ç®B T?QÆM; ?B M M?B M H` /ϕM; M; QÌB #B i K T?€TX L?QM; K T?€T bQ çϕB ç
i?•M +?B M ç'm5
æ€M; iB + _Q? M/ iQM? H-K- ? „M +?Q iWM; i?'v [m iBM? HBM?- +`M; +?Q iWM
? „M pW H`K ` ç°M; i€+ i'M +¬M; ç½ M?Q çKM; T?^aB K°i #S+ iQÌM; F?Q- p +?ϕK
•K K°i iB M; - M; ½ p T?Q b mX
h?•M i? M; ½ M?Q`B i` M ç'i- _Q? M/ /MM; bS+ H „+ H „+ ç-mX
@ h M; ?o- F?¬M; +-M i?Y M[+?SX hQ`M #° M?•M HQϕB +?d +| K°i M; QÌB +| i?
M; QÆB F?¬M; T?^aB M; QÌB ç|X
_Q? M/ T?B K°i iB M; ,
@ L; QÆB ç M; M|B iÈB +¬M; iQÊ+ çϕB M?•M +O +?9M; i 5 >WX >Q€ ` M; QÆB b
i 5
@ æ¶ .mv\
Gϕ+ hmv i +QÌB,
@ E?¬M; - ? „M +ÁM F?¬M; T?^aB ç®B i?O +O i X E?B tQ ? „M +ÁM #` i çm´B +?ϕ
ç M; M|B iÈB K°i M; QÌB F?€+
•M? K„i Gϕ+ hmv i +| +?9i [m€B /` - ? „M H „+ H „+ ç-m,
@ æQÊ+ `²B- M| H` +?mv M +k`²B- +?ŠM; HB M [m M ; b iÈB M; QÆBX *?ŠM; [m M
F?¬M; M; Ì M; QÆB HϕB H` i?O ?ϕ +O +¬M; iQÊ+ >Q hmHBT - +| H) i M M bÊK ç
/MM; FB +| H) +kM; +?d +| i M ; B ?Q^a æ¶ .mv FB KÊB +| i? M; ?o` çQÊ+X
L|B tQM; - Gϕ+ hmv i `i im€ w M; ²B tm®M; K°i +?B +; ? i`QM; i`QÈM; #²M; M`v- M
M^K b'T i` M K†i ç'i,
@ h M m ç½ F?¬M; ; B i +? i M; QÆB- HϕB +ÁM +Sm b®M; M; QÆB- M; QÆB ?ŠM +k
@ L; QÆB Km®M
_Q? M/ M?Qm K`v bmv M; ?o K°i +?9i `²B H`T iS+ #B M b „+- €M? K„i FB M [mv i,

@ L;QÆB ç`M? i?~K p'M [m•M ibM? iW i`QM; KB M; i \ >W- çWM; M;?o M[5ô
 @ S?^M SM; +O M;QÆB ?Q`M iQ`M F?¬M; b B /U HB m +O i X
 G¢+ hmv i +kM; F?¬M; iS+ ;B`M,
 @ L;QÆB H` K°i +?B M bo /kM; +^KX h M;?2 M!B M;QÆB ç½ iWM; #` #„i H`K iM #
 @ ``T5
 G¢+ hmv i MûK K°i +€B i9B / tm®M; i`QÊ+ K†i \_Q? M/X \_Q? M/ i?•M H` F} bo i
 i?Q`M; K M; i?2Q K°i +€B # H¬ #^M; / X " M i`QM; M! +! ?`B F?Q^K HU+ i?m, iB
 ç² +MM; K°i +¬M; +K i€+ +?B M F?€+ - i?"K +?Q +ÁM +! K°i ç†+ i`QM; +O ;B i°+
 [m Mô @ +?SM; M?"M bo [m M M`v +kM; H` ç² ç°+ i`QM; ;B i°+ >Q hmHBT /Q æ¶
 +S [m•M ç°B M`Q F?€+ +?Q /M H` [m•M +?QM? [mv i`QM; ç [m®+ ç m F?¬M; +! i?
 @ h ç½ t2K [m +?SM; M?"M bo [m M +O M;QÆBX h M +O M;QÆB H` _Q? M/- i
 i`mM; F} bo çQ`M- ç M iW ?`M? idM? S`2b+Qii T?QÆM; M K _QH M/ ç¢B HK+ -
 S`2b+Qii T?^B F?¬M; \ æ€M; iB + i +?Q iWM; çB iÊB ?`M? idM? S`2b+Qii Î T?Q
 H½M? i?´ Î ?`M? idM? S`2b+Qii ç m H` ç`i +O ;B i°+ _QH HBM; T?^B F?¬M; \
 _Q? M/ ;B½v /K çSM; /"v- F?m¬M K†i ?„M H° p FB m M;¢Q,
 @ B M!B i H` M;Q`B idM? S`2b+Qii\ L;QÆB M M M?È F„- i H` M;Q`B _QH HBM;5
 L!B tQM; ?„M H¢B pmM; i v M?"Q iÊBX
 æ€M; iB +- b m K°i iB +?ÈT b€M; - _Q? M/ H¢B ó# M?ô K°i iB M; - #` MûK i`Î H¢B
 @ h ç½ M!B `²B- M;QÆB F?¬M; i?„M; çQÊ+ ç•m æ®B pÈB i K` M!B- M;QÆB bQ p
 G¢+ hmv i +Q`B M!B,
 @ h F?¬M; i?Q+? H`K +?mv M i?B m H M;?B M?Q p"vX *?9M; i M!B +?mv M K°i
 @ h?~K p'M i b Q\
 _Q? M/ M;Y K†i H M i`B +Q`B HÈM,
 @ æ M ç•v5 _QB / \ æ€M? +¬M\ E?´ ?bM?\ L;QÆB +S i?Y t2K5 s2K t2K i +! i?
 L;Q`B _QH HBM; ç½ /€K iÁM; [m•M imv i ç®B F?¬M; +! HQ¢B M?m M?QÊ+5
 G¢+ hmv i i?Î /"BX
 @ h H` iBM? HBM?X
 >„M #bM? ioM? M?bM p`Q M?•M HQ¢B T?Q i`QÊ+,
 @ L;QÆB M!B +€B ;b K` F?´ ?bM?- `QB / +€+ i?S L! ç m F?¬M; ?ÈT pÈB i?!B [n
 HBM? i°+ +?9M; i H` +?OM; i°+ Qm M?½- +?9M; i i`QÊ+ ;B! ç m F?¬M; tY /KM; M
 i M? KMB K€m FB X
 :B¼M; M!B +O ?„M i?"i M?m ?Q`- T?^M; T?'i M?Q ?Q`M iQ`M p¬ ?¢B- b m ç! ?„M
 @ *?ŠM; [m i M!B i?"i +?Q M;QÆB- M;Q`B i`QÈM; #²M; +€+? +?¶ i F?¬M; t +!
 i°+ i`M M?ŠM i M? K€m >ŠM M;QÆB +kM; #B i +?9M; +?S\ *?9M; +?ŠM; M?[M; b
 M;QÆBX æ2K M;QÆB MûK p`Q i`QM; M²B M'm +?QM `²B ,MX hmv i F?¬M; i?Q+?
 +-M +! i?S+ ,MX
 G¢+ hmv i çSM; /"v- ç M ;¬M ?ÆM p`B T?¬M,
 @ _Q? M/- M;QÆB H` K°i +?B M bo /kM; +^KX aQM; M;QÆB ç½ #` #„i H`K iM #BM
 iÊB ç•v ç½ ? iX >B M ;B!- M;QÆB i`^H iB p'M ç +O i +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M; i?
 F?¬M; Km®M /MM; T?QÆM; T?€T i`M M?ŠM ç ç®B T?! pÈB M;QÆBX *?Q M M L;
 ç `²B b) çQÊ+ ç¶B ç½B i?2Q +€+? +O iBM? HBM? i°+ ç® pÈB iM #BM? L m F?¬M
 M;Q`B FB +?Q ç€K i?9 M?•MX

_Q? M/ K†i F?¬M; ç´B b„+- H¢M? M?¢i M|B,
 @ L;QÆB +| i? i?Y- t2K t2K i +| F?m'i T?K+ F?¬M;5 æ M ç•v- +S i?Y t2K5
 L|B tQM;- F?m¬M K†i ?„M MÎ K°i MK +QÌB [m, /` b m ç| ?€ KB M;- iU +„M K¢M? tm
 @ L?•M HQ¢B +® +?'TX
 G¢+ hmv i i?Î /`B K°i iB M;- F?) pmM; i v- \_Q? M/ +ÁM +?Q +„M çQÊ+ p`Q HQÐB
 @ L?•M HQ¢B ç m FB M +QÌM; F?¬M; +?`m F?m'i T?K+ M?Q p`v Q\
 G¢+ hmv i M?bM tm®M; M;QÌB i` im´B ç½ M;'i çB i` M K†i ç'i- #B m ibM? +O ?„M
 " M M;Q`B i`QÈM; #²M;- p`B i`QÎM; H½Q iBM? HBM? i°+ iB M iÈB- i`QM; ç| K°i M
 ç'i- F?¬M; FB K M´B M? M?`M; ç M;?`,
 @ oQÆM; *?9M; i +| i? bY /KM; i?m"i ç¼+ i•K- +kM; F?¬M; +¬M pb M?•M HQ¢B
 [mw #€m +O M;`BX
 G¢+ hv i H„+ ç-m,
 @ L m /MM; K T?€T i ç½ +| i? / /`M; ç¼+ çQÊ+ K¼B i?¬M; iBM iW i`QM; ç-m ?„M
 HQ¢B M`v /QÌM; M?Q pQÊi t iQÎM; iQÈM; +O +?9M; i X "¼M ?¼+ kM; F?¬M; T?a
 L|B iÈB ç•v- ?„M ?Qi b•m K°i ?ÆB,
 @ h +¬M M?•M HQ¢B M`v- iQ HB m i`QM; ç-m ?„M +kM; F?¬M; T?aB i?S i Km®M
 /KM; [m M i`¼M; F?€+5
 æ¬B K„i G¢+ hmv i HQû H M K°i iB b€M;,
 @ L?•M H9+ ?„M ç M; ?¬M K i ç½ /MM; i?m"i ç¼+ i•K pÈB ?„MX h?•M T?"M M?•M
 ?„M H`i?•M iQM +O +¬M; iQÊ+ >Q hmHBT FB X .QÌM; M?Q +ÁM H`K°i M;¬B b Q
 F} bo çQ`M iBM? M?m M?'i /QÈB i v +¬M; iQÊ+ >Q hmHBTX >„M ç½ iWM; çQÊ+
 T?QM; i?QÎM; *| i? M|B M m i M M`v #bM? M p¬ bU- F?¬M; # Q H•m b m ?„M +|
 [m M i`¼M; # M M;QÌB +¬M; iQÊ+ >Q hmHBT5 >„M H`K°i M;QÌB i` im´B `i ç€M;
 @ *?ŠM; H) *?ŠM; H) M;`B Km®M
 @ h Km®M ?„M F?m'i T?K+X
 G¢+ hmv i +QÌB F?´,
 @ h Km®M K°i +QM `®B ?Q`M iQ`M M;?2 HÌB5 h +| K°i F ?Q¢+? ?Q`M iQ`M KÈB
 .WM; K°i H€i- G¢+ hmv i ç°i M?B M M|B,
 @ hbK K'v i M i?9 M?•M iÈB i` i'M ?„M h i?®M; ?"M M?[M; +Y +?d iB iB M F?¬M;
 FB m M;¢Q ç|- M?QM; ? i i?av pb i?€M? +?B MX
 >„M #`i`|B i` M K°i;B€;¶ + Q- ? B /•v i?WM; i`|B +?†i +´i v- ;B®M; M?Q K°i +QM
 J` /QÈB +?•M ?„M H`K°i +€B +?aQ /¬m F?´M; H²5
 *?aQ /¬m FB çQÊ+ ;€+ i` M K°i ç®M; +OB HÈM ç M; +?€v- M;¼M HY ?mM; K½M
 /¬m ç½ b¬B H M MM; K+- F?¬M; M;WM; +| çB K HY iQû` - iWM; iB M; M´ #¬K #®
 "M +?•M +O _Q? M/ +?d +€+? M²B /¬m FB F?¬M; iÈB MY i?QÊ+- K°i Qi /¬m M|M
 p`Q +?•M ?„M5
 _'i ç m5
 @ *Æ ?°B +m®B +MM;- M m M;QÆB +?`m F?m'i T?K+X
 J°i iBM? HBM? # M +¢M? M?bM p`Q \_Q? M/ ç M; i` M ;B€X

" M +ϕM? +?ªQ /-m H" K'v i M i?9 M?•M M;QÌB ç-v H¬M;- ç M; M?bM +?,K +?,K p
+| ? B i M ç M; F?¬M; M;WM; Mm®i MQÊ+ KB M;- €M? K„i i? K H K ç| F?B M _Q?
K†i +?QM? KbM? H9+ +ÁM #û ,M +€M? ;" +?B M /-mX

>Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- i`QM; HÁM; M;QÌB i` im´B +kM; •K i?—K `mM H MX

_Q? M/ ?B m `ä- ?„M +ªK i?'v bÊ ?½B- ç•v +kM; F?¬M; TªB ? M M?€i K" H" K°i H
L?QM;5 J°i HU+ HQÊM; +`M; KϕM? pšM +?®M; çÐ +?Q ?„M5

>„M M;~M; ç-m H M M?bM #-m i`lB- +ª #-m i`lB +?d K°i K"m t€K- M; v K°i +?9i €
i?'vX

@ æ€M; iB +- i +kM; F?¬M; Km®M +? i M?Q p"vX

_Q? M/ H-m #-m i`QM; HÁM;X

*¬M; +K i?Ê K°+ +O T?K i?•M ç½ ç´B- i?€M; i`QÊ+ i KÈB ;YB p M?" MY M,K[m
i?•M ç½ ;B"- M;QÌB i?"i F?¬M; M M iB T iK+ H"K i?Ê K°+ - +ÁM # M? T?QM; i?'T +
+O i ?šM çO Km +?Q K K°i +QM i`•m- i`QM; M?" +| i? i?m K°i +€B `m°M; M?Á
*ÁM +| T?K i?•M pB i i?Q +?Q KbM? M|B i`'M i`QÎM; i`QM; i?¬M /QÌM; M?Q +| w ;

h?"i ç€M; iB +- i pšM +ÁM H" K°i tY M KX

>Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- _Q? M/ H†M; H) +—m F?~M i`QM; HÁM;X

@ L?•M HQϕB5 "B M +? [m•M ç°B +€+ M;QÆB `®i +m°+ +| # Q M?B m5

_Q? M/ ç°i M?B M i`ÊM i`ÁM ? B K„i- i`WM; i`WM; M?bM i M iBM? HBM? pW ?ÄB

@ G½Q iY H" _Q? M/5 G½Q iY H" M;QÌB _QH HBM;5

@ "BM? HU+ T?ÁM; imv M +O +€+ M;QÆB çQÊ+ #® i`Q ` b Q\

@ G½Q iY H" _Q? M/5 G½Q iY H" M;QÌB _QH HBM;5

@ æ°B im—M i` i` M F?¬M; i`mM; +O M;QÆB `®i +m°+ H" i?S ;b- H° imv M ` b Q

@ G½Q iY H" _Q? M/5 G½Q iY H" M;QÌB _QH HBM;5

@ *€+ M;QÆB

*•m M"v +ÁM +?Q ?ÄB tQM;- M;QÌB i` im´B i` M ;B€ ç½ +QÌB HÈM5

@ G½Q iY H" _Q? M/5 G½Q iY H" M;QÌB _QH HBM;5

s t - Gϕ+ hmv i çSM; i`QM; i`QÈM; #²M; +kM; M;?2 çQÊ+ iB M; `®M; HÈM +O i
FB

@ oQÆM; :B i ? v F?¬M; ç•v\

J°i iBM? HBM? F?QK M;QÌB ?ÄBX

Gϕ+ hmv i €M? K„i T?S+ iϕTX

L?•M HQϕB L?•M HQϕB .kM; F?Q +O ?„M ç M iW ç•mX

39kX *?QÆM; 8e9, E?B m E?Q+? GQM; h?—MX

@ L|B F ?Qϕ+? pQÊi M;K+ +O M;QÆB çBX

æ¶ .mv M?ªv tm®M; iW ç`B ç€- p" M ç°M; i?•M i? K°i +?9i- p i i?QÆM; i` M pÁK M
+?dM?- ?„M KdK +QÌB M|B pÈB *?'Bb,

@ S?€T i?m"i +O M;QÆB i?"i F?¬M; i²BX h i?"K +?Q F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ +?9
i?QÆM;X L|B i?"i çB- F ?Qϕ+? pQÊi M;K+ +O M;QÆB `®i +m°+ ` b Q\

@ G` ; b + k M ; + ? Š M ; [ m M ? M [ ` ² B X
 * ? ` B b H „ + H „ + ç - m i S + ; B " M M | B ,
 @ h B m i Y M ? " M ; Q Æ B T ? € ? Ä M ; F ? Q ç + ? + O i ` ² B 5 E ? ¬ M ; M ; i M ; Q Æ B H ç B p S i
 æ ¶ . m v b i b i + ^ K K b M ? - H ~ K # ~ K ,
 @ ± - t 2 K ` i ` Q M ; F ? Q ç + ? i + ? B K p ` i ` Q ` i [ m M i ` ¼ M ; X
 @ h + - M K ° i + Q i M ; ; B ^ H o M ? p U + - + " M ; + - M + | ` ; Q M X
 * ? ` B b i S + ; B " M M | B ,
 @ E ? ¬ M ; + - M M | B M [- + ? d / U p " Q K ° i K b M ? i M ; Q Æ B M ; ? o i + | i ? + ? ç v F ? Ä B ;
 F ? ¬ M ; T ? ^ B ç ® B i ? O + O M | - + ? Q / M M | ç ½ # ` M [i ? - M ç Q ç i K ' i i ? - M + € + ? M ? Q M ;
 h i ? b b Q \ h + ? d H " K ° i H B M ? ? ² M F ? ¬ M ; + | i ? • M i ? K " i ? ¬ B X
 @ ± - ` H " p " v X
 æ ¶ . m v M ? Q m K " v ,
 @ * ? Š M ; H) F ? Q ç + ? i ` Q È + ç • v + O M ; Q Æ B H " ç + ? Q i / m M ; ? Ê T p È B p Q Æ M ; ; B ^
 H U + H Q Ê M ; + O ` ; Q M - i ? " M ? i v + ? • M + O M ; Q Æ B \ L ; Q Æ B F ? ¬ M ; T ? ^ B p ® M K m
 G Q M ; i ? - M + ? S \
 @ L ; Q Æ B + ? d + - M F B K ? ½ K M | K ° i H € i H " i + | i ? b Y / K M ; i ? - M H U + i ` Q M ; i " M ? ²
 T ? Q M ; ' M X
 * ? ` B b ? W K ° i i B M ; ,
 @ æ € M ; i B + - ç ½ F ? ¬ M ; + | H U + H Q Ê M ; H o M ? p U + M [` ² B - ; B i M ; Q Æ B M ? B m M ? i
 + Ð i ? € M ? ; B B M | + ? d + - M ? B # + ? B m H " + | i ? ç € M ? M ; Q Æ B ` # ½ X
 æ ¶ . m v F ? ¬ M ; M | B ; b - ? „ M i ` U + i B T ç B i È B # M p € + ? i Q i M ; - H ' v i ? M ? + ? m , i ? O `
 # ^ Q i ? ç + ? M ç K i ` M ç | X > „ M + ~ M i ? " M H U + ? ¼ M - t € + ç ` M ? K " m b „ + T ? ~ K + ' T + O i
 M Y + M ? ; B i - K | + i È B K ' v + ? K + F ? ® B # ^ Q i ? ç + ? ` ` ² B K È B M ; W M ; H ç B X
 @ æ Q Ê + ` ² B X
 > „ M [m v M ; Q i B M ? b M H ½ Q * ? ` B b ,
 @ h i ? Y t 2 K X
 @ L ; Q Æ B M | B + € B ; b \
 @ h M | B i + | i ? i ? Y t 2 K X
 æ ¶ . m v M ? 9 M M ? 9 M # ^ p B ,
 @ h + | H) + | i ? F B K + ? M | K ° i H € i L ; Q Æ B + - M i ? i B ; B M # Q H • m \
 * ? ` B b # B m i b M ? M ; ? B K i 9 + ? Ä B H ç B ,
 @ L ; Q Æ B F ? ¬ M ; M | B ç M + ? S \ L ; Q Æ B + ? Q ` ^ M ; G Q M ; i ? - M / ç ® B T ? | p " v b Q \ L
 + Á M H U + H Q Ê M ; + Ð H o M ? p U + M ? Q M ; p b M | ç ½ i W M ; H " i ? - M + ' T M M F ? B M | ç ½
 M | + | i ? T ? € i ? m v ` M , M ; H U + p Q Ê i [m € + Q i M ; ; B ^ H o M ? p U + 5 > v + | i ? M | B + ?
 # € M i ? - M + ' T X a Q b € M ? ` i ? € M ? ; B B H U + H Q Ê M ; + O M ; Q Æ B p ® M F ? ¬ M ; ç O / M
 @ o " v + Á M + | i ? H " K b Q \
 æ ¶ . m v F ? ~ m F ? Q ` i M ? M ? " M ; ,
 @ o " v M ; Q Æ B + S i B T i K + î H ç B ç • v H " - i M T ? ç K ç B \ h K | + ç O # ^ Q i ? ç + ? ` ² B p ¶ ç Q
 i + | i ? ç B ` F ? ¬ M ; \
 @ * | i ? X

*?`Bb +| T?-M •K i`-K,

@ hmv `^M; ;B`i p- +MM; iS+ ;B"M M;QÆB M;m tm~M- M;QÆB M;m M;®+ H`K ?ÄM
L m i?2Q bU iS+ ;B"M +O i - i ?ŠM M M ç2K M;QÆB HQm HçB MÆB M`v5 hB m i
+O i X L m i Km®M HQm M;QÆB HçB >W ?W- +?ŠM; [m i b) i?ªM;QÆB `X L;
+kM; +| i? *?d #`i [m€ ç•v H`H-M ;B Q /`+? +m®B +MM; +O +?9M; i X L;QÆB b
?¶M çªM ?ÆMX

@ h®i `²B- +QB M?Q M;QÆB ?ªQ i•KX

æ¶ .mv +Q`B- F?m-M Kti ?„M `i +?•M i?`M?,

@ h F?-M; Km®M `B çB M?Q p`v- i Km®M K M; M;QÆB +MM; /BX *?`Bb- ;B`i ;
H) +ÁM F?-M; #B i\ h°B /•MX *?9M; ç½ i`HçB5 h?9 M?•M- ªB M?•M- iBM? HBM
+O +?9M; i X š ªM [i?-M FB © K°i KU+ F?-M; [m M i•K- F?-M; H`K ;b +ª- +S M
F?-M; HB M [m M ;b iEB ª p`vX E?B M i #`i HU+ M?`i H` *?`BbX h H` K°i M?•
ªM [i?-M FB M?QM; i i`i T?ªB çSM; Î T?Q M?•M HQçBX J`i`QÊ+ F?B i ç M M
i` M? ç½ `i F?-M; i®iX h #®i`Q K°i T?ÁM; imv M- bQM; M [i?-M FB h F?-M; ;
ç½ F?-M; ;B9T ;b i?b +?Ê F?-M; M;`HçB H`K K°i i`"M KQ HÈM5

æ¶ .mv M? M? +?|M; F HçB K°i +€+? çÆM ;BªM +m°+ +?B M MÆB iB M imv M FE
.mv +Q`B HçM?,

@ h +kM; F?-M; iBM i`"M KQ iQ ç| H` /Q F?Q?"m iU M?B M içQ i?"M?5 æçB HK
HB M ç m F?-M; tªv ` KQ HÈM M?Q p`v5 J`HçB +ÁM p`Q KM ç-M; M [+?S5 L;
?"m M`v ?ŠM H` #`M i v +O +Q`M; ;Bªi?-M +'TX æQÆM; M?B M +| i? H` T?2 i°B
ªB M?•M ? v H` i?-M +O i?9 M?•M ?Q†+ i?-M +O iBM? HBM? ç m +| Hw /Q ç H`
b Q\ © H` i?-M i?O ?° +O M?•M HQçB- +?ŠM; H) +S çSM; K°i # M M;²B M?bM b Q
;B9T5 *?Q /M H` bU i`Ê ;B9T ç M iW K [m,X

*?`Bb ?W K°i iB M; ,

@ L?QM; i H` M;Q`B ?-m +O K i?-M- pb +€B ;b K` T?ªB i`Ê ;B9T M?•M HQçB +€
+kM; çQÊ+- ç€K ªB M?•M iBM? HBM?- i?9 M?•M FB +kM; çQÊ+- iQ`M #° +? i bç+

@ L?QM; M;QÆB çWM; [m M- ;B`M?•M HQçB +| ?mv i i?®M; +O K i°+ h`"M +?B
imv `^M; /B i pQM; M?QM; `i M?B m K i°+ ç½ /mM; M?"T p`Q i`QM; M?•M HQçB
?mv i Kç+?- M?•M HQçB H` +?OM; i°+ iEB ;-M K i°+ M?`iX

@ h +?d Km®M çB ` F?ÄB ç•v- çB ibK +QM +O K i?-MX

*?`Bb H„+ ç-m,

@ *m°+ +?B M +O +€+ M;QÆB aQ pÈB i°B /•M i +`M; i?®M; ?"M M [i?-MX

@ æ9M; - M;QÆB Km®M ibK +QM +O K i?-M aQM; M;QÆB +kM; TªB çB ` F?ÄB
bÊ H` TªB çÊB Î ç•v iEB K`v pçM M,K5

æ¶ .mv ç2K ç€K #ªQ i?ç+? M?ûi p`Q i`QM; M;U+- M?bM *?`Bb K°i +€B- ?„M i`M?

@ GU +?¼M çB- *?`Bb i?•M €BX >Q†+ H` i ;B9T M;QÆB i?Y- M;QÆB ç€T SM; i K
i`"M +?B M M`v +?Q M M i +-M #ªQ i`M; K` K i?-M HQm HçB5 Zm•M çQ`M #`i iY
p`HU+ HQÊM; F?€+ M [5 h F?-M; TªB M;Q`B +O M [i?-M- i +?d çSM; p T?Q
M?•M HQçB H` ç²M; çªM; +O M [i?-MX L [i?-M F?-M; ççB #B m +?Q M?•M HQçB
i?-M M`v ª ?Q`M iQ`M F?-M; tSM;X

*?`Bb b„+ Kti •K i`-K- ?„M bmv M;?o i`QM; +?®+ H€i `²B [mª [mv i M|B,

@ æQÊ+ `²B5

G½Q ;B ?Qª pšM ;-K ;? HQ`K æ¶ .mv M|B,

h +-M i?B ;B M F?QªM; ? B ó MiôX

@ Mi\

æŋ .mv bYM; b@iX

*?`Bb bmv M;?o K°i H€i,

@ æ•v H` çÆM p` iQM? ;Bì +O K i°+ +?9M; i X oÈB i®+ ç° iBK ç" T +O M; QÆB
>„ M M? M? +?iM; iQM? iQ€M K°i H€i,

@ E?QªM; +?WM; iBK M; QÆB ç" T çQÊ+ #ªv M;`M H-MX

@ "ªv M;`M

æŋ .mv bmv M;?o K°i H€i- M?`T iBK ç" T F?QªM; #ªv KQÆB H-M K°i T?9i- #ªv M;`
i` ,K T?9i \*?„+ F?QªM; K°i ;Bì`QÐB ç M ? B ;BìX

@ E?¬M; +?d H` p'M ç i?ìB ;B MX

*?`Bb i?î /`B- M;[F?Q M;?B K i9+ i`¬M? i`¼M; ,

@ L[i?-M F?B +-K iM i ç½ #B M i?•M i? +O GQM; i?-M i?`M? K°i M?` H QX h F
M?` iM M`v +i T?QM; 'M /Q M`M; HQm H¢BX S?QM; 'M çì H` M?[M; i?S M; QÆB i?
T?€T 'M i`QM; M; QìB HQM; i?-MX J` ?¢+? i•K +O M?[M; K T?€T p, M 'M çì H` i`
+O HQM; i?-MX v i?S+ F?¬M; ;B M +O Mì M?K+ i? F?¬M; +€+? M`Q iB M p`Q b
#QÊ+ p`Q5 >ÆM M[p®M w i?S+ F?¬M; ;B M +O Mì +i ?¢+? i•K T?QM; 'M- +i T?Q
+i çQÊ+ i?B M bS M`v i +i i? KQÊM i?-M HU+ i`M ?²M i`QM; i?B M bY- ç€M? HW
F?B çB` F?B m +?B M pÈB Mì- F?¬M; +?d v m +-m M; QÆB FB M i`b i?ìB ;B M H•
F?B M Mì iS+ ;B" M5 E?B M Mì VK- F?B M F?Q ?mv iMì b¬B i`Q5 a m çì F?B M
Mì T?šM M°- F?B M Mì FQ+? ç°M; 5 L m F?¬M; i F?¬M; +€+? M`Q iB M p`Q w i?S-

@ *?¼+ ;B" M Mì b Q\ *kM; F?¬M; F?ìX

æŋ .mv KdK +QìB,

@ G9+ i iB M p`Q Mì +kM; ç½ #` i +?¼+ iS+ `²BX

@ L; QÆB b B `²B5

*?`Bb M;?B K i9+ MìB,

@ hB m iY- M; QÆB i?U+ bU +?Q`¬M; GQM; i?-M i?U+ HU+ +?d +i +?9i tQm M?Q
p¢M M, K M v T?-M HÈM i?ìB ;B M HQM; i?-M pšM ç M; M; O b vX E?B M; QÆB iB M
/B M K¢Q +?•M +?QM? +O MìX hÈB ;Bì Mì pšM M; O b v M?Q i`QÊ+5 h`QÊ+ FB
#ªM M, M; +?B M ç'm H9+ Mì ç M; M; O K` i?¬BX hBM? i?-M w i?S+ +O Mì Hm¬M
ç®B K†i pÈB Mì M?B m M?`i +?d H` +?Q iÈB K°i MY HU+ HQÊM; +O MìX E?B M
#m°+ T?ªB +?¼+ ;B" M Mì- i•K ?²M +O Mì KÈB Kî` *ÁM i +kM; +?d +i K°i +Æ ?°
i`QM; w i?S+ F?¬M; ;B M +O Mì p¬+MM; HÈB ?¢B- M m M; QÆB F?¬M; i? +?®M
L?Q p`v M m H9+ çì i pšM +ÁM i`QM; w i?S+ F?¬M; ;B M +O Mì p`v b) #` T?QM;
/-M HBM? ?²M i +kM; b) #` Mì +„M Mm®i ?Q†+ /mM; ?ÊT- ? v +i i? MìB H` h tQ

æŋ .mv ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•mX

>„ M +QìB F?` K°i iB M; ,

@ æQÊ+ `²B +?¼+ ;B" M Mì- b m çì FB M i`b iB M; `QÐB i`î H M

@ L m M; QÆB +i i? H`K çQÊ+- F?B i iU /Q i b) ç2K iÈB `iM?B m +?ŋ i®i +?Q M
çQÊ+ i®i M?`i ?B M ;Bì`ìB çBX JB M +?Q ? B M; QìB +?9M; i +MM; çB çSiX

hW i`QM; ç°M; çB` - *?`Bb çB i`QÊ+- æŋ .mv i?2Q b m- i?2Q H½Q *?`Bb ? i`) M;
?`M? H M; i`QM; +Æ i? GQM; i?-MX

*m®B +MM; - tmv M [m ó/ÁM; b¬M; ô F?B M æŋ .mv +?€M ;?ûi FB - *?`Bb +?d p`Q

Tham âm này, vẫn là long ngữ, nhưng là lần này cũng không có một chút mê mang, không có chút nào hỗn loạn, mà là rõ rệt lạnh băng gần như tàn khốc!

Ý thức của Long thần cuối cùng cũng đã tỉnh lại!!!

Nghe thấy thanh âm này Đỗ Duy không khỏi ngã về phía sau.

Tốt rồi, đánh thức nó đi Chris, người cái lão già này, động tác nhanh một chút đi.

844. Chương 566: Thần

Bạch Hà Sầu hơi khụy xuống, tuy lực lượng cường đại đem xương cốt toàn thân hấn cơ hồ chấn gãy, nhưng hấn lại không gục xuống!

- Keng!

Mũi loan đao chống trên mặt đất, Bạch Hà Sầu hít thở sâu 1 hơi, nguyên bản sắc mặt trắng bệch bây giờ mới có chút hồng, tựa vào loan đao, hấn mới chậm rãi đứng thẳng lên.

Mà phía xa, đối thủ vẫn thông dong đứng đợi Bạch Hà Sầu, trường cung trong tay vung cao lên.

Tức thì dáng người đối thủ giống như bay múa trên không trung, nhẹ nhẹ hóa ra vô số đường cong, khe nứt không gian mọc ra như rắn, vô số vùng không gian bị vặn loạn, đem Bạch Hà Sầu nhốt vào trong đó.

- Hừ!

Bạch Hà Sầu sắc mặt hơi lạnh, hít vào 1 hơi, đột nhiên giơ loan đao lên cao, hướng xuống mặt đất dưới chân mình hung hăng chém xuống!

- Oanh!!

Một chùm sáng bùng lên tức thì, mặt đất bị Bạch Hà Sầu chém 1 nhát, tức thì tóe ra 1 cái hố khá sâu, vô số mảnh đất đá vụn bay tung tóe. Những mảnh vụn này rơi vào khe nứt không gian, lập tức biến mất không tăm tích.

Chỉ thấy chuôi loan đao của Bạch Hà Sầu đã cắm sâu dưới đất, hấn dùng 1 tư thế rất quỷ dị, ngồi xổm xuống, tay trái nắm chặt chuôi đao, 1 tia sáng nhàn nhạt từ tay nhanh chóng truyền vào mũi đao, rồi thấm xuống đất.

Khe nứt không gian ở bên trên đã bắt đầu ép xuống. Bạch Hà Sầu trán đã có mồ hôi, hấn nâng tay phải lên, động tác vô cùng trầm trọng. Dùng chỉ làm đao, lẳng không chém ra xung quanh 1 nhát.

Phá họa – Trảm hư không!

Chỉ thấy tiếng kêu ông 1 tiếng, trong không khí truyền đến vô số tiếng nổ, những khe nứt không gian kia dưới 1 trảm của Bạch Hà Sầu tức thì tứ phân ngũ liệt. Theo ngón tay Bạch Hà Sầu, phảng phất có 1 lực lượng vô hình đem từng đạo loạn lưu nhẹ nhàng tới mình mà dẫn ra.

Hấn đứng tại trung tâm xoáy nước, nhìn như nhẹ nhàng, kỳ thực mỗi động tác này đều là kiệt lực, cũng nguy hiểm đến cực kỳ! Hấn lúc này đã đem quy tắc không gian của mình phát huy tới cực điểm, liều mạng sử dụng tu vi cả đời. Dẫn dắt từng tia khe nứt không gian muốn cắn nuốt mình, từng chút 1 dẫn ra ngoài.

Chỉ thấy vết nứt ngoằn ngoèo như rắn bò chỉ bay loạn quanh thân Bạch Hà Sầu, không chạm vào hấn chút nào. Tư thế của hấn trong mắt võ giả khác tràn đầy tiêu sái, nhưng không ai biết, thực tế tràn ngập sát cơ!

Chỉ cần hấn dùng quy tắc lực lượng sai nửa phần, lập tức sẽ bị khe nứt không gian này kéo vào, sau đó tan biến vĩnh viễn trong hư vô.

Đây chính là “ công kích linh vực ” của đối thủ!

Lực hút xung quanh càng lúc càng lớn, trên mặt đất xuất hiện vô số vết nứt. Từng khối lớn đất đá bị lực hút cường đại bóc ra, nháy mắt đã biến mất trong khe nứt không gian.

Mà Bạch Hà Sầu tuy rằng dùng sức rất lớn, đầu tóc tán loạn, nhưng thân thể vẫn y nguyên vững như bàn thạch, tay trái nắm chuôi đao vững vàng cắm dưới đất, chỉ 1 khối nhỏ diện tích như vậy lại không chịu lực hút từ khe nứt không gian.

Pháp tắc! Đây là “pháp tắc va chạm với pháp tắc”!

Đối thủ thần bí kia không ngừng dùng trường cung cắt vỡ không gian, biến hóa ra vô số khe nứt, những khe nứt này nhìn như tán loạn, kỳ thực đều là quy tắc hoàn toàn mới, vô luận là tốc độ xoay tròn, lực hút, hay trọng lực đều hoàn toàn bất đồng!

Mà Bạch Hà Sầu tuy cũng là lĩnh vực cường giả, nhưng trước thực lực siêu cường của đối phương, với cảnh giới hiện tại của hắn đã không cách nào cùng pháp tắc ngạnh kháng, không cách nào vận công được pháp tắc đó, chỉ có thể dùng sở trường “phá hoại” của mình để nỗ lực đề kháng.

Người biến ra 1 quy tắc, ta phá 1 quy tắc! Người biến ra trăm quy tắc, ta phá cả trăm!

Chỉ là dạng này với lực lượng tiêu hao rất nhiều, mười ngón tay của Bạch Hà Sầu cuối cùng phẳng phất kiệt lực.

- Chỉ phá mà không sinh, cứ vậy người chết chắc.

Đối thủ truyền đến 1 câu nói lạnh lùng, rơi vào tai Bạch Hà Sầu, lông mày Vu vương đột nhiên khẽ động.

- Hừm, người chỉ cố gắng nắm lấy thanh đao vỡ nát ấy ư? Dựa vào thanh đao đó cắm dính trên mặt đất, người có thể chống đỡ bao lâu!

Thanh âm giễu cợt của đối thủ lại vang lên lần nữa.

- Ai nói vậy!

Ánh mắt Bạch Hà Sầu đột nhiên lóe lên 1 tia quỷ dị!

Theo âm thanh này vang lên, Bạch Hà Sầu đột nhiên thét lớn 1 tiếng, cuối cùng bỏ lòng tay trái đang nắm chuôi đao ...

Lông ra!!!

Buông đao!!!

Loan đao bách chiến vô địch của Vu vương, đã buông ra.

Loan đao từng ngạo thị thiên hạ, bị hắn vứt bỏ!

Từng cảm thán đao này “Thiên hạ không ai có thể ép ta xuất ra” bị hắn nhẹ nhàng bỏ xuống, mà trong nháy mắt, giữa trán Bạch Hà Sầu lại xuất hiện 1 tia sáng chưa từng có!

Trong nháy mắt ngón tay lỏng ra, thân thể Bạch Hà Sầu mất đi lực lượng giữ trên mặt đất, dưới lực hút cường đại của vô số khe nứt không gian, đột nhiên bay thẳng lên không, hướng tới 1 khe nứt không gian gần nhất bay tới ...

Thân ảnh của hắn, nháy mắt chìm vào khe nứt, vụt biến mất ...

Giữa trời, đối thủ thần bí kia buông cung, hít sâu 1 hơi, khua tay áo 1 cái, khe nứt đầy trời liền tiêu tan toàn bộ.

- Đáng tiếc...

Hắn than thở ...

- Hắn cuối cùng là sai 1 chút. 1 chút nhỏ như vậy... đáng tiếc ...

Hắn đang muốn thu trường cung lại, đột nhiên dưới chân không khí hiện ra 1 đoàn lửa cháy. Bên trong ngọn lửa, 1 bóng người bay ra, hẳn cả người trông như bị thiêu đốt, trên không liền lách người 3 cái!

Đây không phải tốc độ, mà trực tiếp phá vỡ trói buộc không gian, thân hình hắn lách 3 cái, đã dán chặt trước mặt đối thủ thần bí của mình!

- Ai nói ta chỉ biết dùng loan đao!

Thanh âm Bạch Hà Sầu mang theo 1 tia cuồng nhiệt ...

Tay phải của hắn đã nhẹ nhẹ đặt trên thân thể đối phương, chỉ thấy Bạch Hà Sầu chậm rãi nói ra 1 chữ:

- Phá!

Lòng bàn tay đang dán chặt tại trường bào, 1 tia lửa lóe lên, trong chớp mắt biến thành ngọn lửa lớn mang theo lực xung kích cuồng bạo. 2 mắt đối thủ thần bí vốn giấu trong áo choàng cũng bắn ra 1 tia kinh hoàng ...

Cuối cùng, thân thể của nó bị ánh lửa ném ra xa, trường bào tức thì biến thành tro bụi!

Thân ảnh của nó có chút nhếch nhác, bay ra xa vài trăm thước, khi rơi xuống đất đã không cách nào duy trì diện mạo vốn có.

Một mái tóc dài màu vàng. Hai lỗ tai nhọn, rõ ràng là tiêu chí của Tinh Linh tộc. Mà tên tinh linh này, đôi mắt lại chứa 1 vẻ sâu không lường được, trong miệng lóe lên tia cười nhạt.

Toàn thân nó mang nhuyễn giáp. Áo giáp tựa hồ cũng không cứng rắn, mà có tính đàn hồi mềm mại. Hỏa diễm mặc dù đốt cháy được trường bào, nhưng gặp nhuyễn giáp lại không lưu lại bất kỳ chút dấu tích nào.

Hắn tiện tay vỗ nhẹ lên thân mình, lập tức lửa cháy toàn thân tiêu tán, lộ ra 1 lớp nhuyễn giáp hoa lệ.

Xa xa, đôi mắt hư vô nhìn Bạch Hà Sầu, Tinh Linh thần giọng điệu có chút phức tạp:

- Người làm thế... Làm thế nào?

- Ta không chỉ phá, ta còn có thể lập.

Bạch Hà Sầu tuy 1 đòn không đả thương được đối thủ, nhưng tựa hồ cũng không bận tâm:

- Người gọi ra những khe nứt không gian kia, ta dùng 1 đao phá giải, cũng không chỉ đơn giản là phòng ngự, mà đồng thời từng chút lĩnh ngộ quy tắc lĩnh vực của người ... sau đó...

- Người lĩnh ngộ quả nhiên rất nhanh:

Tinh Linh thần cười nói.

Tướng mạo của nó so với Tinh Linh tộc mà nói, lại không có được đặc trưng như lông mi, ngũ quan hoàn mỹ - nếu như hắn xuất hiện trong Tinh Linh tộc, thậm chí tướng mạo có thể gọi là “xấu xí”.

- Người hợp cách.

Tinh Linh thần thần nhiên cười nói, nhẹ nhàng thu trường cung lại, nhìn Bạch Hà Sầu:

- Người đột phá lĩnh vực của ta, chứng minh người đã vượt quá lĩnh vực cấp. Hiện tại, chỉ cần người có được thần cách, sẽ chân chính trở thành thần cấp...

Nói xong, Tinh Linh thần giơ tay lên trời, trong không khí nhẹ nhàng điểm 1 cái.

Tức thì, theo điểm đó, trong không khí xuất hiện 1 mặt kính cỡ lớn.

Mặt kính đó tuy là ảnh ảo, nhưng ả ả có rung động, mà trên mặt lại ả ả hiện 1 bức hình.

Chỉ thấy bên trong mặt kính, tại 1 mảnh hoang vu là 1 tòa điện xanh biếc cao ngất, bên dưới là vô số tinh linh tế tự quỳ lạy, lặng lẽ cầu khẩn, thành kính cúng bái.

Trên tòa điện xanh biếc, 1 tia sáng xanh rất nhanh ngưng tụ lại, trong không gian hình thành mảng lớn ánh màu xanh ...

- Đây là lực lượng thần cách.

Tinh Linh thần nói với Bạch Hà Sầu:

- Phần màu xanh đó, là tín ngưỡng lực thuộc về ta.

Nói xong, nó mở rộng tay trước mặt kính, phẳng phất như muốn ôm không khí...

Nháy mắt, ánh xanh đầy trời tràn qua mặt kính, như thủy triều chỉ trong chốc lát chìm vào cơ thể Tinh Linh thần.

Phẳng phất như được tu dưỡng 1 cách thần bí, sắc mặt hư nhược của Tinh Linh thần chỉ chốc lát đã phần chấn lên, tựa hồ còn khỏe mạnh hơn lúc trước.

Sau đó, nó nhìn Bạch Hà Sầu 1 cái nói:

- Người đã đột phá lĩnh vực của ta, như vậy ta mới làm những chuyện này. Người hẳn có thể cảm giác ta làm thế nào chứ? Chỉ là 1 hạt giống mà thôi, người hấp thụ hạt giống vào cơ thể 1 lần, sau đó chỉ cần càng nhiều người sùng bái người càng tốt. Dạng này, có thể cấp cho người lực lượng vô hạn!

Một lĩnh vực cường giả, dù mạnh tới đâu, cũng chỉ là lực lượng cá nhân. Với thần cấp cường giả, có thể tùy ý huy động lực lượng của ngàn vạn tín đồ để tùy ý hấp thụ.

Bạch Hà Sầu im lặng nhắm mắt, cảm thụ quy tắc Tinh Linh thần vừa dùng, cảm nhận sử dụng, chuyển hóa tín ngưỡng lực như thế nào, vận công quy tắc thế nào, biến đổi nó thế nào.

- Đầu tiên nắm giữ pháp tắc không gian, có thể đem bản chất năng lượng biến đổi, sau đó tìm nhóm lớn con dân tín ngưỡng người, phải sáng tạo 1 bộ phương thức cầu khẩn, trong đó lưu lại hạt giống lực lượng của người. Sau đó, khi mỗi tín đồ tín ngưỡng người, chỉ cần họ cầu khẩn, hạt giống của người sẽ mặc nhiên được văn tự dẫn dắt. Chú ngữ sẽ tự động đem tín ngưỡng lực của chúng ngưng tụ, sau đó...

Tinh Linh thần cơ hồ giảng giải qua 1 chút cho Bạch Hà Sầu.

Thứ đồ này tựa hồ rất huyền diệu, nhưng nếu vào tai Đỗ Duy, hẳn sẽ lập tức nhận ra điểm then chốt, cũng giống như nguyên tắc truyền thanh vậy. Ngàn vạn đài thu sóng, đều có thể thu cùng 1 sóng từ 1 trạm phát ra. Mà bản thân thần cách cùng ngàn vạn con dân cũng giống như ngàn vạn đài truyền thanh. Chỉ bất quá thần cách hấp thụ tín ngưỡng lực trái ngược với trạm phát sóng – trạm thì phát sóng, nhưng thần cấp cường giả lại là thu nhận tín ngưỡng lực từ ngàn vạn con dân của mình.

Cuối cùng, khi Bạch Hà Sầu mở mắt, cười nhạt:

- Nguyên lai, gọi là thần cách lại đơn giản như vậy.

Một lúc lâu sau, Tinh Linh thần nhìn Bạch Hà Sầu:

- Nhân loại, người đã hoàn toàn đột phá. Bắt đầu, người đã đặt nửa bước vào thần cấp. Hiện tại ...

- Người nói trong tháng, nếu ta không thể đột phá lĩnh vực của người, người sẽ giết ta. Hiện tại là bao lâu?

Bạch Hà Sầu rất bình tĩnh hỏi.

- Ta không biết, cũng không rõ có qua 1 tháng không...

Tinh Linh thần cười ...

- Chỉ là, cái không gian này ta đơn độc mở ra, thời gian trong thế giới kia trôi qua bao lâu, cũng không rõ ...

- A? Như vậy hẳn còn kịp.

Bạch Hà Sầu cười lạnh:

- Người là Tinh Linh thần, có thể nói, người giúp ta đột phá, không sợ ta trở về đối kháng các người ư? Ta cũng là nhân loại.

Tinh Linh thần cười:

- Đã là thần, cũng có giác ngộ của thần. Xem ra người chưa rõ cái này. Ta, cùng các thần khác, đều không quản sự tình sinh linh phổ thông. Đối với con dân của chúng ta, nhân loại là địch nhân. Mà với ta, địch nhân chỉ có 1, chính là nữ thần của nhân loại. Còn nhân loại bình thường, không nằm trong phạm vi suy xét của ta. Khi người quen dần với địa vị thần cấp, tâm cảnh của người cũng sẽ dần dần biến đổi.

Bạch Hà Sầu im lặng, trầm mặc giây lát.

- Ta giúp người đột phá ... như vậy, ta muốn người giúp ta 1 việc.

Tinh Linh thần đột nhiên lộ ra ý người.

Bạch Hà Sầu nhú mày, nhưng vẫn gật đầu:

- Nói đi...

- Người từng nói qua người muốn tìm các thần khác, hiện tại ta xem không cần. Chỉ là ta có 1 vị bằng hữu rất lâu không gặp. Ta biết hắn ở đâu, nhưng vì chút nguyên nhân đặc thù, ta không thể đi tìm. Ta muốn người thay ta đi xem, sau đó thuận tiện...

Nói tới đây, tinh linh trầm mặc 1 chút, giọng nói hơi đổi:

- Thuận tiện giúp ta chuyển lời. Người nói với hắn, bảo là Artemis hỏi nó. Năm đó, Artemis rất hối hận, không biết Solomon đại nhân có hối hận như vậy hay không ... Đúng, 1 câu như vậy.

- Artemis ...

Bạch Hà Sầu lẩm nhẩm cái tên này, nhú mày:

- Đây là tên của người...?

Hắn đột nhiên nhìn vào tinh Tinh Linh thần trước mặt:

- Người ... là nữ nhân?

Về mặt Tinh Linh thần hơi có ý cười:

- Ta đúng là nữ, nhưng không phải là “nhân”, mà là tinh linh.

- Đối tượng ta nhờ người chuyển lời, nằm trong đáy sâu biển lớn của đại lục các người. Mặc dù địa điểm chính xác ta không biết, chẳng qua với năng lực hiện tại của người, muốn tìm cũng không quá khó.

Theo câu nói này, Bạch Hà Sầu gật đầu, dễ dàng phá vỡ không gian này, sau đó bước vào hư không, dễ dàng rời đi.

Khi Bạch Hà Sầu vừa đi, Tinh Linh thần sa vào trầm mặc. Thần sắc của nó... đúng hơn là “nàng” mang theo 1 tia mê ly thần bí.

Đột nhiên, 1 tiếng bất mãn từ phía sau truyền tới. Trong không khí, 1 thân ảnh cao lớn hiện ra, toàn thân mặc giáp trụ vàng, những nơi không có giáp che phủ thì đầy lông mao vàng rực.

- Artemis, ta thật không hiểu, vì cái gì người giúp tên này. Hắn là con người!

Tên này thân hình to lớn, nhưng giọng nói lại ôn hòa:

- Người trợ giúp 1 nhân loại tiến vào thần cấp... như vậy nếu hắn cùng chúng ta đối đầu thì sao? Đừng quên, chỉ là nữ thần đó thôi, đã khiến chúng ta rất đau đầu.

- Chính vì hắn là con người, ta mới giúp hắn.

Tinh Linh thần không quay lại, thong thả cười, tiếng cười nghe rất thông dong:

- Người chẳng lẽ quên tính tình con mụ đó ư? Nàng lúc nào cũng muốn địa vị độc nhất vô nhị trên trời dưới đất. Nàng muốn dưới vùng trời này, toàn bộ đều là lãnh thổ của tín đồ nàng, muốn trên đời này, chỉ có nàng là thần. Chính vì tính nết này, ta mới càng phải trợ giúp tên kia. Hắn có thể nói là thiên tài ta chưa từng gặp! Hừ, Hector, lúc người thành thần là bao nhiêu tuổi? Còn tên này, hắn bao nhiêu tuổi? Khi người bằng tuổi hắn, tựa hồ vẫn đang giãy dụa tại thánh cấp ả.

Hector phía sau trầm mặc không nói.

- Hắn là con người, thế thì sao? Định nhân của chúng ta là nữ thần, chỉ là nữ thần! Còn về quan hệ với các nhân loại khác, ta không có nửa điểm hứng thú. Người nghĩ xem, nếu nữ thần đó biết bên trong nhân loại lại có thêm 1 vị thần mới... nàng sẽ làm thế nào? Sợ rằng không cần chờ chúng ta động thủ, chính nàng đã ra tay với gã tân thần của nhân loại này!

Nói xong, Tinh Linh thần lóe lên ý cười:

- Động não chút đi Hector, mấy vạn năm nay thú nhân các ngươi sao không học được cách dùng bộ não vậy?
- Có loại bằng hữu như ngươi, ta không cần phải hỏi nhiều:

Hector- thú thần mỉm cười, thân thể to lớn của nó tựa hồ bao phủ 1 tầng ánh sáng rạng rỡ. Chỉ là, ánh mắt vẫn có vài phần mờ mịt.

- Hơn nữa.. ngươi vì cái gì bảo tên nhân loại này đi tìm con rồng ấy? Cái thằng Solomon ấy.... Ngươi đừng quên, năm đó chính là nó dẫn long tộc phản bội chúng ta.
- Nhưng hiện tại nó cũng không tốt lắm. Vạn năm trước nó phạm sai lầm cũng đã được bù đắp rồi. Muốn đối phó nữ thần, đương nhiên phải kéo nó qua phía ta. Chẳng lẽ ngươi lại muốn đem Long thần đại nhân sang trận doanh nữ thần ư?

Nói xong, sắc mặt Tinh Linh thần đột nhiên trầm xuống.

Nàng cuối cùng chuyển mình tới trước mặt thú thần, lạnh nhạt nói:

- Còn nữa, ngươi quên cảnh báo của ta ư? Sau này không được ta cho phép, cấm ngươi chạy tới không gian lĩnh vực của ta! Nếu ngươi tái phạm rình trộm như hôm nay, ta nhất định sẽ không khách khí.

Nói xong, nàng liền vung tay lên, giữa 2 người xuất hiện 1 khe nứt không gian đen ngòm, rồi khe nứt bắt đầu khuấy động lên.

Thần thú chỉ mỉm cười, đối với khe nứt không gian kia, hắn chỉ đơn giản là đưa tay lên che lại, không khí tức thì khôi phục bình thường, tựa hồ lúc trước chưa có chuyện gì phát sinh.

- Tốt rồi, nộ khí của ngươi không nên phát ra với ta. Ta nghĩ chúng ta rất nhanh có thể gặp lại vị bằng hữu cũ kia – nữ thần. Lúc đó uất ức cái gì tìm nàng mà phát... a tâm tư phụ nữ, đúng là thứ khó đoán nhất.

Nói xong, thú thần đột nhiên cười cười, thân hình chậm rãi tan biến trong không trung.

***

- Không quản ngươi là tinh linh hay nhân loại, lại dám đã thương ta!

Đỗ Duy nghe thấy thanh âm lãnh khốc từ dưới biển truyền lên, hắn nằm trên lưng rồng thở dốc.

Liệt Nhật này đúng là con rồng ngốc, thậm chí cố gắng bay tới hướng khí tức đó...

Đỗ Duy cuối cùng giãy dụa đứng lên, ngưng tụ 1 tia lực lượng, rồi từ trong giới chỉ lấy ra 1 thanh chủ thủ (dao găm) cắm vào lưng rồng.

Tuy vậy rồng rất cứng rắn, nhưng Đỗ Duy đã là thánh giai cường giả, đâm 1 nhát đã xuyên thủng vảy rồng, xuyên vào lưng Liệt Nhật.

Liệt Nhật tức thì rú dài 1 tiếng, thanh âm tràn ngập phần nộ.

Thân hình lặn lộn kịch liệt, tức thì đem Đỗ Duy quăng xuống.

Đỗ Duy nỗ lực chống đỡ, phát ra toàn bộ khí thế, một cỗ long uy cường đại từ hắn phát ra. Gần hết lớn 1 tiếng với Liệt Nhật:

- Không quản ngươi có hiểu hay không! Đi nhanh lên! Chạy trốn chết đi!

Nói xong, Đỗ Duy lấy ra 1 cái chổi bay cưỡi lên, hung hăng với Liệt Nhật làm vài cái thủ thế xua đuổi.

Liệt Nhật mặc dù ngu ngốc, nhưng cũng cảm giác được long uy cao quý từ thân thể Đỗ Duy, dù hắn rất hư nhược kém xa cả mình cũng không dám công kích. Ngược lại, còn bị Đỗ Duy quát tháo lui về phía sau.

- Nhanh! Chạy trốn chết! Đi đi!

Đỗ Duy rống dài 1 tiếng, dưới lưỡi nhậm nước mắt sao chổi, đem khí thế của hắn chuyển hóa thành long uy tinh thuần.

Cuối cùng, Liệt Nhật mờ mịt nhìn Đỗ Duy 1 cái, nhìn phương hướng Long thần, giãy dụa 1 lúc mới xoay đầu bỏ đi.

Đỗ Duy thả lỏng, nhìn con rồng ngốc ấy, cười khổ:

- Xui xẻo à... hy vọng nó có thể tìm được đường ra. Đáng tiếc không tự tay mang về cho Vivian được.

Hắn cười trên chổi, ma lực gần như cạn sạch. Thậm chí để giữ chổi bay được cũng không dễ.

- Long thần! Nếu người đã tỉnh, thì lên giết ta đi! Chẳng qua ta nói trước, muốn giết ta cũng không dễ vậy đâu!

Đỗ Duy dùng âm thanh giấu cột, hướng nước biển gầm rú.

Rất nhanh, sóng biển vô thanh vô tức tách ra, không gian lĩnh vực này trực tiếp cải biến quy tắc nước chảy, nước biển tách thành 1 mảnh vực sâu cỡ lớn.

Thanh âm Long thần rõ ràng truyền tới.

- Người đến tốt cùng là nhân loại hay tinh linh? Long uy của người... hừ, chẳng lẽ Artemis đem nước mắt sao chổi lừa của ta cho người ư!

Đỗ Duy lập tức hướng chổi bay lên cao, trong miệng vẫn tiếp tục ra sức trì hoãn:

- Ha ha ha ha! Artemis cái gì ta chưa từng nghe qua. Tên của súc sinh này ta không thêm biết. Còn về cái nước mắt sao chổi này...

Hắn chưa kịp nói xong, dưới vực đột nhiên 1 tia sáng bắn lên.

Tia sáng tựa hồ phá vỡ pháp tắc không gian, vụt 1 cái đến trước mặt Đỗ Duy. Chỉ nghe rắc 1 tiếng, cán chổi của hắn đã gãy đôi, rồi cơ thể hắn rơi xuống.

Tuy nước mắt sao chổi chứa sinh mệnh nguyên tố có thể tu bổ tổn thương cơ thể hắn, nhưng hao tổn ma lực không thể chốc lát là hồi phục được.

Thân hình Đỗ Duy rơi xuống 1 lúc, mới nỗ lực bay lên, chỉ là lúc này hắn thất tha thất thểu, làm gì còn nửa điểm phong phạm cao thủ?

- Hừm, có nước mắt sao chổi, có cung tên địa ngục... thế mà người mới là thánh cấp. Nực cười, mấy vạn năm rồi, một tên thành cấp cũng dám khiêu chiến ta.

Thanh âm kia chậm rãi truyền đến, cuối cùng dưới vực biển sau, 1 cái bóng khổng lồ xuất hiện.

Vẫn là cái đầu vĩ đại đó, chỉ là lúc này không có vẻ mê man thú tính, mà là vẻ trí tuệ sâu sắc.

- Dám khiêu chiến ta... Thánh cấp? Nực cười. Người hiện tại mặc kệ có lực lượng gì, dù có nước mắt sao chổi cùng cung tên địa ngục Fedora, nhưng 2 dạng thần khí này trong tay người chẳng có tác dụng gì.

Nói xong, đầu rồng to lớn mở ra, 1 luồng lửa phụt tới trước mặt Đỗ Duy

Đây không phải lửa thường, nếu bị trúng phải, không chỉ Đỗ Duy chết chắc, mà không gian cũng bị phá hủy thành 1 lỗ, thân thể hắn biến thành cặn bã trong không gian hỗn loạn!

Đỗ Duy không cách nào tránh được, mắt thấy sắp bị ngọn lửa cắn nuốt, ánh mắt hắn lộ lên vẻ quái dị...

- Âm!

Ánh lửa chiếu khắp không trung, thân hình nhỏ bé của Đỗ Duy rất nhanh biến mất.

Không gian bị ngọn lửa đốt thủng 1 lỗ đen. Không gian hỗn loạn bên trong cuồng bạo hút vào cả không khí, ánh mặt trời...

Long thần ngâm dài, muốn trở về biển. Nó cảm giác được hôm nay bị 1 con kiến gọi tỉnh, đã là rất mất tôn nghiêm. Nhưng hiện tại đã giết chết kẻ khiêu chiến bé nhỏ, nó muốn tiếp tục trở về ngủ say.

Chỉ là...

- Chờ 1 chút!

Trong không gian, tiếng Đỗ Duy truyền tới:

- Người còn chưa giết được ta!

Con mắt của Long thần quét lên không ...

Khi khe nứt đã thu nhỏ, chỉ còn chút ít đang cắn nuốt tầng mây... Phía trước khe nứt, 1 thân ảnh loạng choạng nhếch nhác, nhưng lại...

Hoàn toàn không bị tổn hại đứng trên trời!

Sắc mặt Đỗ Duy trắng nhợt như tờ giấy, ngón tay còn vết máu tươi, mà đầu tóc cũng dính máu.

Chỉ là, hắn vẫn còn sống.

Trên thân Đỗ Duy, 1 bộ giáp giáp kỳ dị mà hoa lệ, đem toàn bộ thân thể hắn hoàn hảo bao bọc.

Bộ giáp tỏa ra ánh sáng thánh khiết, đường nét nhân nhụy hoa mỹ, không chỉ có ánh hoàng mỹ, còn aarnh chứa 1 tia thần lực.

Dựa vào thần lực trên bộ giáp này, Đỗ Duy mới tránh được 1 mạng.

Tuy hắn đứng yên không nhúc nhích, nhưng sau lưng bộ giáp, 1 đôi cánh mở ra, đem thân hình hắn vững vàng giữ ở trong không trung!

Thần khí của Tinh Linh tộc, áo giáp trắng khuyết năm màu!

Long thần ánh mắt lóe lên 1 tia vô cùng kinh ngạc, rồi biến thành cuồng nộ!

- Áo giáp trắng khuyết năm màu! Người! Thần cung Fedora nằm trong tay người! Còn có nước mắt sao chói cướp từ tay ta! Người! Nhất định là tiện nhân Artemis phái người tới!!!

Tiếng giống giận của Long thần, phảng phất mang theo oán khí vạn năm.

- Artemis ...

Đỗ Duy lâu lâu, chẳng lẽ là tên Tinh Linh thần? Chỉ là sao Long thần lại gọi “tiện nhân”??? À ... Kệ...

845. Chương 567: Luyện Sắt Thành Thép

Đỗ Duy thoát chết, thấy Long thần oán hận gầm rú, ẩn chứa hận ý ít nhiều. Hắn đương nhiên không thể biết vì sao, chỉ có thể khẳng định: rất hiển nhiên, Long thần tựa hồ rất hận Tinh Linh thần – phi thường căm hận.

Mà hiện nay, cổ oán độc này đã chuyển tới gã mặc thần khí của Tinh Linh tộc đang đứng trước mặt.

Trốn!

Đây là quyết định Đỗ Duy lập tức nghĩ. Nhiệm vụ chính của hắn đã hoàn thành phân nửa: triệt để kích nộ Long thần, mà nửa nhiệm vụ còn lại, chính là chống đỡ được nửa giờ.

Đỗ Duy rất rõ ràng, bản thân mình tuyệt đối không có vốn cùng Long thần chính diện giằng co, như vậy biện pháp duy nhất chỉ có thể là vừa đánh vừa lui. Chỉ cần qua nửa giờ, Long thần không giết được mình, vẫn bảo trì trạng thái thanh tĩnh phần nộ như vậy, Chris có thể hoàn thành bước tiếp theo.

Lúc này không trốn, còn đợi lúc nào?

Đỗ Duy vừa nghĩ tới đây, tức thì vạn người bay về phía xa. 2 cánh sau lưng áo giáp trắng khuyết năm màu chấn động, không thể không nói, kiện thần khí này vô cùng hoàn mỹ. Dưới tình huống trọng thương vô lực, hắn cơ hồ không cần dùng 1 tia ma lực, đôi cánh tự động rung lên, đem hắn bay ra xa.

Mà trong quá trình bay lượn, bản thân bộ giáp còn phóng thích ra chút vô hình lực lượng, đem không khí phía trước dễ dàng cắt nát. Đối với phi hành tốc độ cao mà nói, không khí có lực cản rất lớn.

Thân hình nhấp nhô vài cái, Đỗ Duy trong nháy mắt đã ra xa ngàn thước – tốc độ này so với hắn sử dụng ma pháp di động tức thời không chậm hơn chút nào.

Chỉ là tình huống lại không có phát triển như Đỗ Duy dự đoán.

Tiếng gió bên tai gào thét, hắn cảm thấy tốc độ này đã là cực hạn. Chỉ là phía sau, tiếng gào phẫn nộ của Long thần vẫn y nguyên theo sát!

Vội vàng quay đầu nhìn lại, Đỗ Duy tức thì sợ đến hồn phi phách tán!

Nguyên bản, chính mình rành rành đã vọt đi cả ngàn thước, chỉ là quay đầu nhìn lại, thân hình to lớn của Long thần phẳng phất đứng nguyên tại vị trí phía sau, cự ly 2 người không những không cách xa ra, mà ngược lại còn gần hơn 1 chút.

- Ta sẽ nuốt ngươi.

Thanh âm của Long thần phẳng phất ngay tại bên tai Đỗ Duy.

Theo sau, cái mồm to lớn há rộng, phẳng phất đem 1 nửa bầu trời chụp lại. Đỗ Duy dốc sức phi hành, nhưng thân mình vẫn y nguyên đứng yên 1 chỗ trong cái miệng to lớn kia. Mắt thấy rằng nanh đã bắt đầu muốn khép lại, đột nhiên Đỗ Duy giật mình...

Gặp quỷ!

Hắn tức thì hiểu được vấn đề hiện tại!

Đối mặt với cường giả cấp bậc Long thần, cái gọi là “tốc độ” đã căn bản mất đi ý nghĩa! Áo giáp trắng khuyết năm màu này tốc độ phi hành dù nhanh, thậm chí vượt quá tốc độ ánh sáng đi nữa, nhưng trượt mặt thân cấp cường giả có thể tự do thay đổi pháp tắc không gian, đối phương dễ dàng có thể đuổi tới mình.

Chỉ cần nó cải biến 1 chút quy tắc không gian, có thể khiến dù mình bay ra vạn thước, vẫn dậm chân tại chỗ như cũ.

- Âm!

Miệng lớn cuối cùng khép lại, Đỗ Duy bị nuốt vào mồm Long thần. Hắn cảm thấy ngáy ngất, một đường từ trong cổ họng Long thần rơi xuống, như rơi xuống vực sâu.

Khi Đỗ Duy tiến vào yết hầu Long thần, hắn đột nhiên nảy ra 1 ý: hắn nuốt ta vào, một lúc sau ta không phải có thể bình yên mà ra?

Hắn rơi vào bụng Long thần, cắm đầu vào “dòng sông” bắn thủ bên trong. Lần này, áo giáp trắng khuyết năm màu lại lập tức tự động phân ra 1 tia thần lực, đem dịch thể đó tách ra. Cơ thể Đỗ Duy không có nửa điểm hao tổn.

- Ha ha ha ha!!!

Đỗ Duy nhện không nổi cười lớn.

- Cái lão già này nuốt ta vào cũng chả để làm gì. Chốc nữa lão tử vẫn có thể đi ra.

Tay chân hắn luống cuống muốn bò ra, đột nhiên nghe 1 thanh âm truyền tới:

- Ta nói, ta sẽ giết ngươi.

Đột nhiên, trong đây nguyên bản là 1 mảnh đen kịt, lại xuất hiện 1 tia sáng lưu động. Tia sáng đó rất nhanh ngưng tụ thành điểm sáng, rồi hóa thành 1 thân hình giống như hình rồng thu nhỏ.

Đỗ Duy mở miệng:

- Ngươi.. ngươi là Long thần? Ngươi còn có thể thần hồn xuất xác? Ta nhỏ!

- Giết!

Thân hình rồng thu nhỏ lập tức hướng tới Đỗ Duy bổ nhào tới. Nó vừa động, đã tới sát Đỗ Duy, theo sau Đỗ Duy như bị chùy sắt đập trúng, thân mình bắn vọt ra xa. Trước ngực hấn vang lên tiếng xương sườn nứt vỡ.

Đuôi rồng đập mạnh vào ngực Đỗ Duy, trực tiếp đem hấn quãng dính vách.

Đỗ Duy há miệng thổ huyết. Mà trước ngực, áo giáp trắng khuyết năm màu cũng bị đập lõm vào 1 khối! Chỉ bất quá, nó có năng lực tự phục hồi, rất nhanh chỗ bị lõm xuống đã khôi phục như cũ.

Đỗ Duy cảm giác chính mình đã gần chết. Thân hình rồng trước mặt ẩn chứa ánh sáng hoàng kim, giống như có 1 cặp mắt nhìn chăm chăm vào mình.

- Hừ, áo giáp trắng khuyết năm màu cũng không giữ được mạng của người!

Thanh âm vừa dứt, Đỗ Duy chỉ thân mình lại lay động, cả người bị hất bay lên. Long thần cười ngạo nghễ, móng vuốt dùng tốc độ cao ngưng tụ ra 1 thanh trường mâu vàng rực, hướng tới Đỗ Duy ném ra.

- Phụt!

Mũi mâu lập tức xuyên thủng bả vai Đỗ Duy. Ánh sáng của áo giáp trắng khuyết năm màu tức thì ảm đạm đi 1 chút, giáp vai bị xuyên qua 1 lỗ. Đỗ Duy chỉ thấy miệng vết thương máu tuôn xối xả, mà ở đó còn 1 cỗ năng lượng cuộn bạo muốn nổ tung, bị thần lực trên khải giáp áp chế xuống.

Long thần cười gằn, vươn 2 móng vuốt bay lên, Đỗ Duy tức thì cảm giác không khí xung quanh mình toàn bộ đều ép tới bản thân!

Sức ép cường đại từ tứ phía khiến hấn gần như không thể thở nổi. Toàn thân bị lực lượng này ép chặt.

Đỗ Duy bị ép nặng nề, đau đớn không ngừng phun máu. Áo giáp trắng khuyết năm màu phát sáng rực rỡ, nỗ lực dán chặt lấy thân thể hấn, phóng ra 1 tia sáng bằng bạc, sít sao ngăn cản áp lực xung quanh.

- Ken két! Ken két!

Áo giáp tựa hồ phát ra tiếng rên rỉ, giống như thanh âm chua xót phát ra

Long thần gầm gào:

- Nhân loại ngu xuẩn, người cho là dựa vào 1 kiện thần khí có thể kháng cự được với ta sao? Người chỉ mới thánh cấp, thần khí trong tay người căn bản không phát huy ra chút lực lượng nào.

- Bông!

Đỗ Duy cảm giác được xương cốt của mình vỡ nát không biết bao nhiêu. Nước mắt sao chổi dưới lưỡi phảng phất bị kích thích, sinh mệnh nguyên tố điên cuồng phát ra.

Chỉ có 1 vấn đề là, Đỗ Duy cảm thấy vô cùng thống khổ. Thân thể không ngừng bị phá hủy, rồi ngay tức khắc lại được nước mắt sao chổi phục hồi. Cảm giác chênh vênh nước sôi lửa bỏng, lúc sống lúc chết khiến hấn không nhịn nổi thét lên.

Cơ thể hấn treo trên không trung, tứ chi vô lực buông thõng xuống, giống như 1 con vật sắp bị đồ tể xử lý.

Trên thân thể Đỗ Duy, bộ vị nằm ngoài che phủ của áo giáp, mỗi lỗ chân lông đều mở hết cỡ, không ngừng phun máu ra. Máu tươi từ trong cơ thể tràn ra, đồng thời cơ thể hấn lại có 1 luồng sinh mệnh nguyên tố trào dâng, đem những hư tổn đó hoàn toàn khôi phục như cũ...

Quá trình này tiếp diễn không ngừng. Đỗ Duy gần như đã bất tỉnh, hấn chỉ cảm giác cơ thể biến thành 1 vòng xoáy nước. 1 mặt, sinh mệnh của mình không ngừng trôi đi. Mặt khác, sinh mệnh nguyên tố lại không ngừng tràn vào...

Đau! Đau kịch liệt không bút nào tả nổi!

Cuối cùng, Long thần tựa hồ đã chơi đủ, nhẹ nhàng thả lỏng móng vuốt, thân hình Đỗ Duy lập tức rơi xuống.

Đỗ Duy toàn thân hư thoát, quanh thân xương cốt cơ hồ là gãy mất 1 nửa. Đặc biệt là 2 cánh tay của hắn, thậm chí nát thành từng mảnh vụn. Nếu không phải có nước mắt sao chổi nhanh chóng phục hồi, chỉ sợ Đỗ Duy đã chết mấy lần.

Mà lúc này, xương cốt lại lần nữa liền lại, khiến Đỗ Duy có cảm giác mình như 1 con rắn lột da, không tự chủ được mà vận người 1 cái.

- Hừ hừ. Rất thống khổ ư?

Long thần lạnh lùng nhìn Đỗ Duy:

- Ta muốn đem khải giáp trên thân của ngươi đập thành từng mảnh vụn! Hừ, con tiện nhân đó tự cho áo giáp của nàng là mạnh nhất thiên hạ ư! Ta sẽ khiến ngươi minh bạch, kiện khải giáp này chỉ là 1 trò cười!

Nói xong, thân hình Long thần nhanh như tia chớp tới bên Đỗ Duy. Quanh thân nó ánh vàng chợt lóe, rồi biến thành hình người, tiện tay điểm 1 cái tại giữa mũ giáp Đỗ Duy.

- Ba!

1 chấm sáng vàng vừa chìm vào trong mũ giáp, Đỗ Duy tức thì như bị kích thích gào rú lên.

Khải giáp trắng tuyết năm màu tuy ràng kiệt lực phòng ngự, nhưng thần khí này rốt cuộc chỉ là mượn 1 tia thần lực gia trì mà thôi, cũng không phải có lực lượng cường đại của bản thân Tinh Linh thần. Dưới 1 điểm của Long thần, thần lực bảo hộ mũ giáp của nó bị phá vỡ, 1 tia thần niệm trực tiếp xông vào đầu Đỗ Duy, nháy mắt chui vào không gian ý thức của hắn!

Trong không gian ý thức của Đỗ Duy, lúc đầu tinh thần lực gần như cạn kiệt. Mà trong đó, lúc đầu có 1 hạt giống lực lượng của Bạch Hà Sầu, rồi lại dung hợp thuộc tính ma lực của Tinh Linh tộc do Lạc Tuyết lưu lại, khiến bản thân tinh thần lực của Đỗ Duy có đặc tính của cả nhân loại và Tinh Linh tộc.

Được sự giúp đỡ của hạt giống lực lượng mà Bạch Hà Sầu truyền sang, lại có cơ ngộ bên trong ma thần điện, Đỗ Duy mới có thể trong vài năm tiến tới thánh cấp.

Nguyên bản không gian ý thức của hắn, phẳng phát chuyển động chậm rãi tự nhiên. Bình thường sẽ không ngừng chuyển động, gây ra cảm giác liên miên không dứt, cũng sẽ sinh ra tinh thần lực mạnh mẽ.

Mà lúc này, tinh thần lực của Long thần đột phá xông vào, tức thì quét qua va chạm bừa bãi. Không gian ý thức của Đỗ Duy vốn đã hình thành bản nguyên ý thức, lập tức tan nát thành 7 - 8 mảnh. Nguyên bản bản nguyên lực lượng là 1 vòng xoáy chuyển động, giờ bị va chạm mạnh tức thì tứ phân ngũ liệt!

- Oanh!

Đỗ Duy ngửa cổ gào lên, nhưng trong lỗ tai phẳng phát vẫn nghe thấy 10 vạn 8 ngàn tiếng sấm không ngừng hung hăng đập vào mình. Thanh âm trực tiếp vang vọng vào nơi sâu nhất trong não bộ của hắn. Dưới tinh thần lực của Long thần, không gian ý thức của hắn bị triệt để đánh nát. Tức thì, vô số ký ức, giống như quyền tranh vẽ bị xé nát, điên cuồng trào ra trong não!

Đỗ Duy cảm giác đầu mình cơ hồ là muốn to lên. Mà càng lúc càng lớn, tựa hồ tùy lúc có thể nổ tung.

Cũng chính lúc này, nước mắt sao chổi - 1 giọt xa xa giữa trời đất ngưng tụ bản nguyên sinh mệnh nguyên tố, khi cơ thể hắn bị tàn phá, không ngừng phóng thích tối tinh thuần sinh mệnh nguyên tố.

Mà vết thương toàn thân Đỗ Duy, lập tức lành lại. Thịt bị phá nát, lại lần nữa liền da.

Mà mỗi lần lành lại, mỗi lần phá hoại, đối với cơ thể Đỗ Duy giống như bị chùy sắt đánh ngàn vạn lần! Mỗi lần đập xuống, là 1 lần tôi luyện!

Thân thể hắn trải qua vô số lần phá hủy rồi lại phục hồi, sinh mệnh nguyên tố tối tinh khiết kia đã xâm nhập vào sâu trong cơ thể hắn. Mỗi khúc xương, vốn bị đánh tan nát, dung hợp sinh mệnh nguyên tố lại phục hồi như cũ...

Lập đi lập lại, mỗi lần như thế, từng tắc da thịt, từng tắc xương cốt, từng tia máu huyết, thậm chí cả lông tóc, qua thống khổ cự đại, sinh mệnh nguyên tố không thềm để ý đem thân thể Đỗ Duy triệt để tôi luyện. Không phải chỉ 1 lần, mà là vô số lần!

Cho dù trong cả vạn năm, bất kể là lúc nước mắt sao chổi nằm trong tay long tộc, hay là cấp cho Tinh Linh tộc, đều chưa có ai từng sử dụng nó như vậy. Tuyệt sẽ không có con rồng hay tinh linh nào nhân rồi vô vị tới mức ngậm nó vào mồm, sau đó dùng thân mình như bao cát cho người ta đám đá, hay nguyện ý đem xương cốt máu thịt đều đập nát như vậy. Nếu quả thật làm thế, chỉ sợ cũng đã sớm chết.

Chỉ là hiện tại, Đỗ Duy lại là xảo hợp trong xảo hợp.

Mỗi công kích của Long thần, đều bị áo giáp trắng khuyết năm màu chặn lại 9 thành lực lượng. Mà đồng thời, nó còn che phủ cơ thể Đỗ Duy, giúp nước mắt sao chổi trong miệng hắn có thời gian tu phục cơ thể bị tàn phá.

Có thể nói, nếu không phải Đỗ Duy mang theo 2 kiện thần khí nước mắt sao chổi cùng áo giáp trắng khuyết năm màu, hắn cũng đã sớm toi mạng.

Không gian ý thức của Đỗ Duy vốn bị đánh nát, khi hắn khôi phục lại cơ thể, lại dưới cơ duyên xảo hợp dần dần được tinh luyện!

Cái này gọi là.... Luyện sắt thành thép.

Cuối cùng, Long thần cười gần 1 tiếng, nó cảm giác được tên người này đã chết rồi.

Không gian ý thức của đối phương bị mình cắt xén thành vô vàn mảnh vụn, mà Đỗ Duy vừa rồi còn gào thét cũng đã yên lặng.

Lúc này, mắt, mũi, tai, miệng Đỗ Duy đều lưu lại vết máu. Mà Long thần cảm giác được, không gian ý thức của đối phương không còn hoạt động. Có thể nói, không gian ý thức của Đỗ Duy, đã bị Long thần triệt để đánh sụp.

Long thần cười lạnh, thu hồi lực lượng của mình. Ngay lúc này, nó đột nhiên phát ra tiếng gầm rú!

Điểm đầu ngón tay nó vừa chạm vào Đỗ Duy, phảng phất bị dính chặt vào đó. Khi nó muốn thu hồi thần lực, ngón tay truyền đến 1 lực lượng vô biên như thủy triều, theo ngón tay của chính mình tuôn trào đi qua!

Lực lượng đó không phải ma lực hay ma pháp, nhưng dũng mãnh tuôn trào không gì sánh được, thậm chí làm cho Long thần cũng phải chấn kinh!

Mà lúc này, nó cảm giác được, đây không phải lực lượng gì phổ thông, mà là 1 cỗ cường đại sinh mệnh lực!

- Tách! Tính!

Trên thế giới này, tất cả lực lượng, đều có quán tính!

Giống như 1 cái xe hơi đang chạy nhanh, dù đột nhiên đạp phanh vẫn y nguyên trượt tới thêm 1 đoạn, đây là tác dụng của quán tính.

Mà nước mắt sao chổi vừa rồi dưới thần lực cường đại của Long thần đả kích, không ngừng ép nó sinh ra vô số sinh mệnh lực, liều mạng tu bổ cơ thể bị tàn phá của Đỗ Duy. Công kích của Long thần càng mạnh, tốc độ tu bổ lại càng nhanh.

Dần dần, sinh mệnh nguyên tố như sóng thần hung mãnh tràn ra!

Chỉ là lúc này, thân thể Đỗ Duy đã được tu phục tốt rồi – tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa! Cho dù là mỗi góc ngách cơ thể, đều do vô số sinh mệnh nguyên tố tôi luyện mà thành.

Mà lúc này, Long thần đột nhiên buông tay...

Công kích từ bên ngoài dừng lại, thân thể Đỗ Duy không cần tu bổ nữa

Nhưng sinh mệnh nguyên tố trong nước mắt sao chổi vẫn theo quán tính, không thể dừng lại nhanh như vậy!

Có thể nói, năng lượng cường đại này, là do công kích của Long thần kích phát ra!

Long thần gầm rú, trong mình nó sinh mệnh nguyên tố cường đại hung hăng nhào vào, nhanh chóng “bổ sung”!

Có thể nói, đây là vận may của Đỗ Duy, cũng là vận rủi của Long thần.

Giá như lúc này, Long thần phản ứng nhanh, lập tức chặt ngón tay của mình, như vậy nó có thể thoát thân.

Mà sinh mệnh nguyên tố theo “quán tính” mạnh mẽ trào ra, được thân thể Đỗ Duy thu nạp. Thân thể hắn vốn giờ này không cần tu bổ nữa. Như vậy lúc này, sinh mệnh nguyên tố hung mãnh cứ thế tràn vào cơ thể hắn. Như vậy chờ đợi hắn chỉ có 1 kết quả!

Nổ tan xác!

Mà hiện tại, ngón tay Long thần đâm trên thân thể Đỗ Duy. Càng đáng sợ hơn là, Long thần vừa phóng xuất thần niệm công kích hắn. Ngón tay của nó cộng thêm thần niệm, giống như cầu nối giữa Long thần và Đỗ Duy!

Mà lúc này, sinh mệnh nguyên tố như thủy triều tràn ra, lại tìm được cái cửa điều tiết!

Đối với ma pháp và võ đạo, Đỗ Duy có khuynh hướng thiên về con đường ma pháp. Cho dù sau khi hẩn tu luyện Đại Tuyết Sơn thể thuật, tố chất thân thể được đề cao đến mức cực đại hay lúc còn bé không tồn tại chứng ngại khi tu luyện vũ kỹ, hẩn cũng không nghĩ đến việc trở thành một cao thủ võ đạo.

Hẩn ưa thích ma pháp hơn, bởi vì ma pháp... so ra khá dễ dàng lười biếng. Thân là võ giả, chính mình cần phải cầm lấy đao thương cùng người chém giết. Mà ma pháp sư, chỉ cần núp phía sau xương chú ngữ là được rồi – đương nhiên là nhẹ nhàng hơn một chút rồi.

Mà hiện tại...Ma lực mình khổ tu mười mấy năm, một phát toàn bộ đều đi đứt. Lại biến thành một thân bất tử có nhục thể biến thái?

Sau này lúc gặp phải đối thủ, mình phải làm thế nào? Không có ma pháp, không có chú ngữ, giống như mấy tên kỵ sĩ kia múa kiếm lên cùng người chặt chém sao?

- Thôi được rồi... Nhưng mà ta còn một vấn đề

Đỗ Duy vẫn nằm nguyên tại chỗ:

- Vì cái gì, ta hiện tại không động đậy được? Ta, hiện tại, ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được.

- Ách...Đây là bởi vì người tinh thần quá hư nhược.

Chris than thở:

- Tinh thần lực người hiện tại, so rằng so với một đứa trẻ, không mạnh hơn được bao nhiêu. Người cần phải có một thời kỳ khôi phục rất dài, mới có thể khôi phục đến mức của một người bình thường. Trước lúc đó, với tinh thần lực hư nhược của người, thậm chí người rất khó khống chế cơ thể mình. Nói cách khác, người hiện tại cũng tương đương với một đứa trẻ... Thuận tiện nói thêm chút, người thậm chí có khả năng đái dầm.

- Ta...

Đỗ Duy phát hỏa, chẳng qua, khi cơn giận mới phát ra, Đỗ Duy lập tức cảm thấy một cơn mệt nhọc cực độ. Hẩn sợ đến mức gấp gáp đè nén cơn giận xuống.

Đái dầm? Người nói là đái dầm?

Lão tử từ khi xuyên việt đến cái thế giới này, lúc nhỏ cũng chưa từng có đái dầm! Hiện tại đã hai mươi tuổi, người lại bảo ta sau này có khả năng đái dầm?

- Đừng nóng giận, chỉ là trong thời kỳ khôi phục, người có khả năng như thế. Chỉ cần qua khỏi thời kỳ khôi phục, người sẽ trở thành một người trưởng thành bình thường. Đương nhiên...không làm ma pháp sư được.

Đỗ Duy vẫn không chịu từ bỏ, ánh mắt hẩn chuyển hướng đến Bạch Hà Sầu. Có điều, Bạch Hà Sầu lại nhìn Đỗ Duy, lặng lẽ gật đầu, khiến Đỗ Duy lập tức nản lòng.

Cả Bạch Hà Sầu cũng nói vậy, xem ra mình...

- Bất quá, về mặt lý luận mà nói, người cũng không phải không có khả năng sử dụng ma pháp.

Bạch Hà Sầu cẩn thận nghĩ:

- Vấn đề hiện tại của người là...Tinh thần lực không được bổ sung! Cho dù là người minh tướng hay ngủ một giấc, việc tự bổ sung tinh thần lực là phi thường nhỏ yếu. Không đủ để người hao tổn cho việc sử dụng ma pháp. Cho nên, nếu người muốn sử dụng ma pháp, trừ phi có cách khác để bổ sung tinh thần lực... Tỷ như, tinh thần lực ngoại lai.

Tiếp theo, Bạch Hà Sầu nói:

- Bởi vì, tinh thần lực của mỗi người đều hoàn toàn bất đồng, người khác không có cách nào đem tinh thần lực trực tiếp rót vào người. Ta có thể làm được cũng chỉ là rót một tia lực lượng vào không gian ý thức của người. Thôi động bản nguyên ý thức người chuyển động... Nhưng cũng không phải là ta trực tiếp đem tinh thần lực rót vào người, làm vậy, ngược lại sẽ khiến tinh thần người thác loạn.

- Ý người là...

- Trừ phi trên thế giới này ngoài người ra, cũng có người có cùng dạng tinh thần lực như người. Dem tinh thần lực của người kia mà rót vào cho người, người lại có thể sử dụng ma pháp... Nhưng đó là tinh thần lực ngoại lai rót vào người. Người dùng sẽ hết. Người một khi dùng hết, người sẽ lại biến thành bộ dáng như thế này. Điểm then chốt là, chính người không có cách nào sinh ra tinh thần lực mới.

Nhân thần Đỗ Duy lập tức trở nên ảm đạm – trên thế giới này ngoài mình ra?

Có lẽ Aragon và Đỗ Duy 1 có thể, nhưng ký ức trong cái vi chương kia đã bị chính tay mình hủy sạch.

- Tất phải là tinh thần lực chính mình...

Đỗ Duy vô ý thức nhìn vào thứ trên ngón tay mình. Đang tiếc, trong ngày thường, hắn còn đem tinh thần lực tồn trữ trong giới chỉ. Nhưng trong cuộc chiến trước đó, giới chỉ ngũ thải thạch đều đã tiêu hao hết.

- Chẳng lẽ, bản nguyên ý thức không gian của ta không có cách nào tạo lại? Không do chính mình bổ sung thì không thể được.

- Chỉ ít ta làm không được.

Bạch Hà Sầu lắc đầu:

- Ta tưởng, sợ rằng những cường giả thần cấp khác cũng không làm được, người chỉ có thể chính mình chăm tu luyện.

Tuy luyện...vài ba ngàn năm?

Đỗ Duy tuyệt vọng.

Nhìn vào bộ dáng chán nản của Đỗ Duy, Chris lại đột nhiên vỗ vỗ bàn tay, có ý dùng ngữ khí phấn chấn cười nói:

- Được rồi, Đỗ Duy, chúng ta nói đến điểm cao hứng đi, đừng cúi đầu chán nản vậy nữa. Người xem, hiện tại người đã giúp ta vượt ngục thành công. Ta sẽ cho người chỗ tốt! Ủ...Người có muốn học võ kỹ cao đẳng của ma tộc không? Ta có thể dạy người, nhục thân hiện tại của người rất thích hợp...

- Ta... muốn trở về.

Đỗ Duy đột nhiên thấp giọng nói một câu như vậy: “

- Ta còn có sự tình muốn làm.

- Ta cần một cái nhục thân.

Chris đề ra vấn đề của hắn:

- Ta ban đầu định sử dụng thân thể Solomonds, nhưng hiện tại... Đỗ Duy, cái thân thể này đã bị hư tổn rất nghiêm trọng. Ta không thể lãng phí ma lực để tu bổ nhục thể to lớn như vậy, cho nên, Đỗ Duy, đưa Lệ Quang Tinh Trụ cho ta. Ta muốn đem cái thân thể này tu bổ một chút.

Đỗ Duy thân thể trôi nổi trong không trung, hắn đang bên mình của Bạch Hà Sầu. Một ngón tay Bạch Hà Sầu mang theo một tia ma lực, giống như kéo theo một con búp bê gỗ, mang Đỗ Duy nhẹ nhàng treo lên rồi đi ra ngoài.

- Thân thể?

Đỗ Duy nhú mày:

- Chris, trước kia người không nói người muốn dùng cái thân xác này...Nhục thể của Long thần quá lớn, người có thể đem nó biến nhỏ hơn ư?

- Biến nhỏ...

Chris cười khở:

- Có thể là có. Chẳng qua cần phải có thời gian, thân xác to lớn như vậy, ta cần có thời gian thích ứng để dung hợp. Qua một thời gian ngắn mới có thể sử dụng biến hình thuật.

- Ngay cả người sử dụng biến hình thuật cũng không có cách nào có thể bảo trì hình thức nhỏ bé được.

Trong ánh mắt Đỗ Duy chớp lên một tia gian trá.

Chris cũng không phải là kẻ ngốc. Nó lập tức nhìn ra dụng ý của Đỗ Duy.

Tên tiểu tử này, hẳn cũng có chủ ý đối với thân thể Long thần a!

Thân thể Long thần, là thứ tốt tuyệt hảo.

Ban đầu Đỗ Duy dùng vảy của hoàng kim long làm ra mười hai cái áo giáp kim sắc, còn như hiện tại, dùng vảy của Long thần thì sao đây?

Đây chính là “Long thần chiến giáp” hàng thật, giá thật a!

Mà thân xác to lớn của Long thần này có thể làm được bao nhiêu áo giáp a! Một ngàn cái? Một vạn cái?

Còn nữa, nếu như quả có thể đem xương cốt của Long thần luyện chế thành rồng xương... trời trời! Chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta kích động a!

- Không được, cái thân xác này là của ta.

Chris lập tức kiên định lắc đầu:

- Ta cần cái thân xác này, tại đây, ta có thể bảo trì hình thức của linh hồn. Nhưng một khi đi ra, nếu ta không có nhục thân, năng lượng sẽ nhanh chóng tiêu hao sạch, ta sẽ chết.

- Ta có một nhục thân tốt cho người tạm thời sử dụng.

Đỗ Duy cười cười:

- Ủ, yêu cầu của ta cũng không tính quá nhiều. Long thần nhục thân, ta chỉ cần một chút vảy rồng, đương nhiên, nếu có thể có vài cây xương rồng mà nói...

Chris vừa nghe đến “Giao dịch” hẳn liền cười:

- A, lại muốn cùng ta làm giao dịch ư? Nói, nói người có thể cho ta cái gì?

- Một nhục thân của hoàng kim long. Hoàn chỉnh, không sút mẻ. Mà lại còn là nhục thể của một hoàng kim long còn trẻ đã thành niên, hết thấy đều rất hoàn hảo.

Đỗ Duy cười cười:

- Nó sinh tiền, còn là Tam vương tử của Long tộc. Bất quá, trong lúc ta không cần khi làm thí nghiệm, đem ý thức của nó hủy sạch. Có điều để cho người dùng cũng rất tốt.

- Hoàng kim long? So ra không hơn Long thần. Có điều tính vậy cũng không sai, mà thể tích cũng không quá lớn. Lúc dùng biến hình thuật cũng giảm thiểu rất nhiều ma lực tiêu hao.

Chris trầm ngâm một lát:

- Được rồi. Người đưa nó cho ta. Có thể dùng nó làm nhục thân thứ hai của ta. Bất quá, thân xác Long thần, ta chỉ có thể cho người...

- Một ngàn vảy rồng, năm trăm thước xương rồng.

Đỗ Duy lập tức ra giá.

- Không có cửa! Một ngàn vảy rồng, chẳng lẽ người để ta sau này phụ thể Long thần toàn thân trần trụi trực ư? Một trăm phiến vảy rồng. Xương cũng không thể cho người năm trăm thước. Ta cũng không muốn thành một con rồng tàn tật, nhiều nhất chỉ...một trăm thước.

Sau khi Chris ra điều kiện, Đỗ Duy lập tức kêu:

- Thành giao!

Hắn dường như sợ Chris đổi ý.

Kỳ thực hẳn biết mình đã lời! Một trăm phiến vảy Long thần cùng một trăm thước xương Long thần: giá trị tuyệt đối cao hơn nhục thân của một hoàng kim long! Mà lại, thân thể Long thần lớn như vậy! Mỗi mảnh vảy rồng có thể chế tạo ra một bộ áo giáp sáo trang (mũ sắt).

Còn về một trăm thước xương rồng...

- Ta biết ngươi có ý đồ gì, tiểu tử.

Chris nhàn nhạt cười nói:

- Ngươi muốn dùng vảy rồng để chế tạo vũ khí ư? Nực cười... Ngươi cho rằng vảy của Long thần dễ dàng luyện chế như vậy sao? Còn có long cốt, ngươi muốn dùng nó để luyện chế tử linh sinh vật? Hừ...Ngươi hiện tại đã không còn là ma pháp sư. Làm sao luyện chế? Đừng nói đến luyện chế. Luyện chế xong, ngươi làm cách nào mà triệu hoán a.

Đỗ Duy không nói.

Chẳng qua hẳn đã rất nhanh cường ép chính mình vượt qua tâm lý chán nản.

Không phải ma pháp sư?

Không quan hệ! Lão tử là công tước! Là viện trưởng ma pháp học viện! Trong nhà, hai lão bà đều là đại ma pháp sư!

Tuy hiện tại là chính mình đã trở thành một võ sĩ đơn thuần. Nhưng mà, tệ nhất, sau này lão tử xuất môn, bên người mang theo một đại đội ma pháp sư hỗ trợ!

- A! Còn có! Những ma pháp bảo thạch thu được từ trong thân thể Long thần. Toàn bộ đều thuộc về ta.

Đỗ Duy lại lớn tiếng nói:

- Đừng quên, đây là do chính ngươi đáp ứng ta. Ta có thể tùy tiện cầm!

Trong lòng hẳn nghĩ, có nhiều như vậy ma pháp thủy tinh cùng bảo thạch thượng phẩm, đủ để đem đội ma pháp hộ trợ của mình vũ trang đến tận răng! Cho dù thủ hạ là một ma pháp học đồ cấp thấp, ta cũng trang bị cho hắn ma trượng bằng gỗ hồ đào cao cấp!

Gỗ hồ đào khó kiếm? Hừ, hiện tại ta có Lệ Quang Tinh Trụ, sau này nước suối Thanh Xuân Bất Lão cùng với Thi Quang Lưu Thệ không phải muốn nhiều ít có nhiều ít!

Thủy hệ thì hợp với ngọc xanh cực phẩm! Hỏa hệ thì hợp với ngọc đỏ cực phẩm! Còn nếu như là vong linh ma pháp sư...Bạch cốt ma trượng? Đồ bỏ! Ta cấp cho Long cốt ma trượng! Lại còn là xương của Long thần!

Cực phẩm trang bị này mỗi người mười hai cái! Một năm mười hai tháng. Mỗi tháng thay mới!

Ta không tin đãi ngộ cao như vậy, không chiêu lãm được ma pháp sư đến hỗ trợ ta!!!

Đại khái là người sau khi trải qua bị chèn ép đều có thời gian phát cuồng ngắn ngủi.

Dưới tình trạng Đỗ Duy tâm tình hiện tại cực độ chán nản, ngược lại kích phát sự điên cuồng của hắn. Trong đầu hắn chuyển động những ý nghĩ hung hăng này...

Hừ, hiện tại trên đại lục. Đều là ma pháp sư chiêu lãm võ sĩ hộ tống để bù đắp ma pháp sư không am hiểu cận chiến.

Lão tử cứ hoàn toàn làm ngược lại xem! Thân là võ sĩ, ta lại mang theo một đại đội ma pháp sư hộ tống xuất môn!

Chỉ sợ một khi Đỗ Duy xuất ra điều kiện điên cuồng này để chiêu lãm ma pháp sư mà nói... Sợ rằng toàn bộ ma pháp sư đại lục, hơn phân nửa đều muốn cướp đường nhanh chóng thề trung thành với hắn...

848. Chương 570: Tín Ngưỡng Một Vạn Năm

Một mảng màu xanh lục nằm trong cái bát làm bằng lá cây. Trong cái đĩa cạnh óng ánh một chất dịch – nghe nói đây là hạt sương của sáng sớm.

Theo tập quán sinh hoạt của Tinh Linh tộc, đây là bữa sáng của chúng nó.

Địa phương này chính là lều của Tinh Linh vương Lạc Tuyết.

Ngày đó, lúc bị treo lên chảo dầu, Rohand cho là mình chết chắc rồi. Hắn xem ra, địch nhân không cần lưu lại mình làm tù nhân – huống hồ chi, những địch nhân, không phải là “nhân”, này từ khi chiến tranh bắt đầu đến nay, chúng nó không có thói quen bắt tù binh. Phàm là nhân loại bị bắt, sau cùng đều chỉ có một kết cục: bị giết chết. Hơn nữa biến thành thức ăn của những tên gia hỏa này.

Rohand không sợ chết, nhưng đối với tâm lý biến thành lương ăn của những thứ này vẫn còn có vài phần kiêng dè. Cho nên hiện tại, chuyện hắn thường làm nhất mỗi ngày chính là lặng lẽ cầu nguyện để lấy sự kiên định từ tính ngưỡng của mình.

Ngày đó, sau khi thoát khỏi bị treo trên chảo dầu, Rohand kỳ thực toàn thân đều đã ướt đầm mồ hôi, mà nói thực, nếu không phải mình sau khi bị bắt không được uống nước, sợ rằng trong hoàn cảnh kia, hắn thật sự có thể tiểu ra quần rồi – Cái này cũng không có gì là mất mặt, mà chính là phản ứng sinh lý bình thường. Cũng không phải nói là hắn không dũng cảm, chỉ bất quá, kỳ thực cái được gọi là “Dũng sĩ” kia cũng không phải là hình tượng rực rỡ vĩ đại được tô vẽ. Người được xem là dũng cảm, trước khi chết cũng sẽ sợ hãi. Chỉ bất quá, bọn họ có tín ngưỡng mạnh mẽ chống đỡ chính mình – cũng không phải nói là làm tan biến sợ hãi, mà là lực lượng tín ngưỡng áp chế sợ hãi mà thôi.

Vậy mà...hắn cứ nhiên không chết!

Mà lại, một mực bị Tinh Linh vương nhốt trong đại trường, sống đến hôm nay.

Thái độ Lạc Tuyết đối với hắn rất quái dị: một mặt, Lạc Tuyết tuyệt đối không có nghiêm hình bức hỏi hắn cái gì. Thậm chí, đối với thân phận tù binh này, Rohand còn cảm nhận được sự ưu đãi ở một mức độ nào đó. Tinh Linh vương nói với Rohand, chỉ cần ở trong cái lều này, hắn có thể tùy ý di chuyển. Thậm chí tất cả đồ vật trong lều, hắn cũng có thể tùy ý lật xem – chỉ cần hắn không ra khỏi lều, cơ hồ có thể hưởng thụ đãi ngộ như là khách nhân.

Ngoại trừ... đồ ăn mỗi ngày có hơi kém một chút.

Những tinh linh này, tựa hồ đều không thích ăn thịt ư?

Sáng sớm uống hạt sương, chẳng qua là biến thành nhiều dạng, hoa hồng lộ, bách hợp lộ...Nhưng cuối cùng cũng chỉ là hạt sương.

Buổi trưa, chúng nó ăn thứ đồ vật kỳ dị giống như bánh kem, mùi vị tựa hồ cũng do một loại thực vật nào bị nghiền nát mà ra. Mà buổi tối...chúng làm ra một ít đồ ăn ngon miệng tươi non cùng với vài loài nấm.

Rohand nhớ được từ sau khi mình tỉnh dậy, thẳng cho đến hôm nay, những tinh linh này đều không để mình đói, nhưng, đồ ăn do tinh linh đưa đến, khi ăn lại khiến Rohand cảm giác được chính mình đã biến thành thỏ - con thỏ ăn cỏ.

Tuy nhiên, Tinh Linh vương kia cũng biểu thị, nó có thể hạ lệnh cho thú nhân đưa đến một chút thịt. Có điều, Rohand rất kiên quyết cự tuyệt cái “ý tốt” này.

Bởi vì Rohand rất kiêng dè: những thú nhân kia thịt gì cũng ăn – kể cả thịt người! Trời mới biết, thịt chúng nó đưa đến là thịt trên người động vật hay là...

Cái trường bằng này nhất định có bố trí ma pháp, đây cũng là điều mà Rohand trong hai ngày dần dần hiểu được.

Lúc này, phương Bắc đại lục đã bắt đầu vào mùa đông. Nhưng cái lều của tinh linh này, giống như một cây nấm khổng lồ, mà thực sự là như thế. Nó đích xác chính là một cây nấm khổng lồ mang theo thuộc tính

ma pháp, như một cái ô xòe ra, cạnh cứ một mực kéo dài đến khi chạm vào mặt đất. Chính giữa có một cái cột tròn cao để chống đỡ nóc nhà.

Đây chính là thứ hạt giống ma pháp đặc thù của Tinh Linh tộc. Ở bên trong, độ ẩm rất dễ chịu. Bên ngoài đã nổi gió lạnh, mà bên trong, Rohand ko hề có chút cảm giác nào lạnh.

Cái lều khổng lồ này tổng cộng chia làm hai gian. Tinh linh vương kia tựa hồ ở gian ngoài. Nhưng Lạc Tuyết mỗi ngày đều bỏ ra một hai tiếng cùng Rohand tán gẫu. Mà cái hình thức tán gẫu này, bắt đầu cũng chỉ là Lạc Tuyết đơn phương nói chuyện, còn Rohand thì chỉ toàn ngậm miệng, không đáp. Hoặc là chỉ mắng hai câu, hoặc giả là cười lạnh hai tiếng.

Chẳng qua, dần dần, Rohand kinh ngạc phát hiện, sự kiên nhẫn của tinh linh này cực kỳ tốt. Thái độ của mình cho dù ác liệt đến cỡ nào, đối phương đều không có chút vẻ nào tức giận, mà học thức của Lạc Tuyết, thực sự lại khiến người kinh ngạc!

Nội dung đàm thoại, Lạc Tuyết đều rất cẩn thận, luôn luôn không đề cập đến chuyện quân tình. Còn lại, từ tri thức thiên văn, địa lý, nhân văn đến lịch sử văn hóa của nhân loại Rohand đế quốc, cái nào mỗi khi tùy ý tán gẫu, đều thường là nói như thiên mã hành không. Nhớ gì nói đó...

Rohand tuy là con một thợ mộc, nhưng từ khi vào Không Kỳ đoàn của gia tộc Tulip, cũng trải qua một chút học tập về phương diện văn hóa. Bởi vì, Đỗ Duy nhận định là, một sĩ quan hợp cách tuyệt đối không thể là người mù chữ. Trong gia tộc Tulip, đã hình thành hệ thống cùng quy trình chuyên để tiến hành chương trình giáo dục văn hóa cho quan quân.

Rohand ở Tây Bắc đã ba năm, cũng sớm đã không còn là con người thợ mộc, vốn chỉ biết viết đọc nhất tên của mình. Chỉ ít, về mặt lịch sử, hần học cũng không tồi. Nhưng, khi cùng tinh linh tán gẫu về đề tài này, hần lại thường cảm giác được rất ... khuất nhục cùng xấu hổ.

Đúng vậy, là xấu hổ!

Tinh linh này khi nói đến lịch sử nhân loại Rohand đế quốc, là nói về, lịch sử văn minh ở niên đại nào, quá trình hưng suy của vương triều nào, thậm chí, các chính sách quan trọng trong lịch sử của Rohand đế quốc từ khi khai quốc đến hiện tại. Đến đề tài thể chế chính trị, tinh linh này khi nói chuyện đều tùy ý lựa ra, chậm rãi mà nói – mà phần khí độ này, dù trong lòng Rohand có thống hận thể nào đối với địch nhân này, nhưng cũng không thể không thừa nhận, học thức tên gia hỏa này, sợ rằng, so với lão sư lên lớp cho mình ở Tây Bắc còn tốt hơn rất nhiều!

Sợ rằng, trong những người mà chính mình đã thấy qua, có thể so bằng với tinh linh này về mặt học thức duy nhất chỉ có bản thân công tước Tulip đại nhân cùng với tổng quản đại nhân Phillip của Tây Bắc – vì khi cố gắng đề xướng không khí học tập văn hóa của quan quân, để làm mẫu, Đỗ Duy đã từng chính mình lên lớp cho những quan quân này. Mà Phillip cũng đã từng lên lớp cho những quan quân này.

Mà công tước Tulip đại nhân chính là nổi danh bác học của đế quốc! Mà Phillip đại nhân, cũng thường được xưng là có tài tế tướng, mà hần còn nổi danh là cao đồ của vị đại học giả trứ danh Lam Hải tiên sinh.

Điều tối trọng yếu là ... bọn họ đều là nhân loại!

Mà tên tinh linh này... nó thân là một tinh linh. Nhưng lại hiểu rõ văn minh nhân loại sâu sắc đến như thế. Hiển nhiên không phải chỉ ngẫu nhiên, nhất định là do đã trải qua nghiên cứu tỉ mỉ - với mục đích rất mãnh liệt.

Thậm chí, khi nói sang đến kiến trúc trứ danh của đế quốc Roland, ví dụ như tường thành đế đô, tòa nhà lớn sáu cạnh trứ danh của ma pháp công hộ, đại diện hình trụ thẳng đứng của Quang Minh thần điện, v.v... Những lúc Lạc Tuyết nói đến, thậm chí đều từ những loại phong cách kiến trúc này mà nói rõ ra nguyên nhân sâu xa trong đó do lịch sử, bối cảnh thời đại, v.v...

Những đề tài này, hiển nhiên không phải một kẻ thô lậu như Rohand có thể lý giải được.

Còn có một ít những văng thơ tuyệt diệu do những thi nhân trứ danh trong lịch sử nhân loại, những áng văn chương mỹ diệu, sử thi hùng vĩ, ca kịch ưu mỹ, v.v...

Thậm chí, khiến Rohand sinh ra một tia ảo giác: trên thế giới này, còn có cái gì mà tên tinh linh này không biết?

Điều khiến tâm lý hấn tức giận là, chính mình là nhân loại, lúc đối với tinh linh này đàm luận về văn hóa xán lạn của chính dân tộc mình, lại thường thường khiến bản thân á khẩu vô ngôn. Thậm chí rất nhiều chuyện này nọ, trước giờ đều chưa từng nghe nói.

Thậm chí, Lạc Tuyết còn có thể dùng hơn hai loại ngôn ngữ cổ đại của Roland đại lục để ngâm những bài thơ cổ - những ngôn ngữ này, Rohand nghe được, một từ cũng không hiểu.

Mà...ta mới là loài người a! Nó chẳng qua chỉ là một dị tộc!

- Thông sử đại lục của các người ta đã xem tổng cộng ba mươi một bản. Còn có một vài phiên bản có bất đồng về niên đại trước khi được sửa chữa...Ừm, lần trước lúc ta đi đến đế quốc các người, tại một ít thành thị phương Bắc, lấy được rất nhiều thư tịch, ta tổng cộng mang về ước chừng bốn ngàn sáu trăm quyển sách.

Lạc Tuyết tựa như tùy ý ngồi trước mặt Rohand, biểu tình và giọng nói tựa như đối với lão bằng hữu:

- Nói thực, ta rất bội phục nhân loại các người. Các người đã sáng tạo ra nền văn minh rất xán lạn.

- Người phí tâm học tập văn minh nhân loại chúng ta như thế, vì mục đích gì?

Rohand lạnh lạnh nói.

- Một ngàn năm trước, hoàng đế khai quốc của Roland đế quốc hiện nay, Aragon, từng có một câu nói: muốn chiến thắng địch nhân của người, trước tiên cần phải triệt để hiểu rõ địch nhân người. Ừm, trên sử sách có ghi chép câu này, nguyên văn hẳn phải là: biết người biết ta, trăm trận không thua.

(Đỗ Duy nếu như quả ở tại nơi này, nhất định sẽ hung hăng xem thường tiền thế của chính mình, trộm cắp Tôn Tử đại binh pháp.)

- Hừ!!! Cho nên người không phải vì lòng tốt. Người càng liều mạng học tập văn minh nhân loại chúng ta, dụng tâm của người càng thêm độc.

Rohand lắc đầu.

- Không, kỳ thực, hoàn toàn ngược lại.

Lạc Tuyết lắc đầu. Trên mặt nó mang theo một tia nhàn nhạt ý cười:

- Rohand, ta nói cho người một bí mật, người muốn nghe hay không?

- Tùy người.

Giọng Rohand rất lạnh nhạt:

- Người nguyện ý nói tự nhiên sẽ nói, có điều, ta cũng sẽ không nói cho người bất cứ bí mật nào của ta.

Trên mặt Lạc Tuyết hiện lên một nụ cười giễu cợt:

- Đối với ta mà nói, trên mình người không có bí mật. Rohand.

Nói xong, Lạc Tuyết đứng lên, nó nhẹ nhàng vung tay, cửa lều khép lại không một tiếng động. Quay đầu lại, tinh linh vương nhìn vào tù nhân nhân loại này, ngữ khí có một chút đáng sợ:

- Càng học tập văn minh nhân loại các người, một ý niệm trong đầu ta càng ngày càng hiện rõ, tuy chúng ta hiện tại là địch nhân, nhưng theo sự hiểu rõ của ta đối với chủng tộc các người, ta càng lúc càng cảm giác được: Có lẽ, trên chiến trường chiến thắng các người là có thể. Nhưng mà...Muốn triệt để đánh bại nhân loại, hay là nói, muốn đem chủng tộc các người tuyệt diệt. Chuyện này tuyệt không có khả năng.

Lúc nó nói lời này, ánh mắt vẫn rất trong vắt, rất thần nhiên.

Thân là thống soái tội dân xâm lược, lúc nó nói ra những lời này, khiến cho Rohand có chút ngáy ngốc.

- Người còn nhớ được những gì ta đã nói cùng người hai ngày trước. Là chuyện, rất lâu trước đây, những chủng tộc của chúng ta đã bị khu trục ra khỏi lục địa.

- Ủ, một vạn năm trước, các người bị khu trục...

Rohand lắc đầu:

- Ta đương nhiên nhớ được.

Lạc Tuyết gật gật đầu.

Giọng nói nó, mang theo một tia phiêu hốt...

- Lúc ta ra đời, là tại địa phương ở phương Bắc rất xa, vượt qua khỏi rừng rậm Băng Phong, vượt qua khỏi một vùng băng nguyên to lớn, lại vượt qua một tòa núi cao do Long tộc nắm giữ, vượt qua một vùng hoang nguyên không bờ không bến, một mực hướng lên phía Bắc. Nơi đó là địa phương ta sinh ra. Khác với đại lục của nhân loại các người, đó là một vùng đất man hoang. Nơi đó thiếu thốn nguồn nước. Đất thậm chí dùng từ “cằn cỗi” để miêu tả cũng còn rất xa chưa đủ để miêu tả. Nếu như quả người có đi qua địa phương đó, người sẽ hiểu họ. Chỉ cần người ngồi xổm trên mặt đất, dùng sức bók lên một nắm đất, người sẽ phát hiện, trong tay người, một nửa đều là cát sỏi cứng rắn. Nơi đó còn có từng dãy từng dãy núi cao hiểm trở, mà những ngọn núi kia, đại bộ phận đều là những tảng đá cứng rắn, quặng sắt là thứ cực kỳ thừa thớt và hiếm thấy. Thậm chí đến rừng cây mà các người trên đại lục thường thấy...Nơi đó của chúng ta cũng không có. Cho dù là chúng ta dùng ma pháp của Tinh Linh tộc gieo trồng hạt giống, nó cũng suy tàn.

Nơi đó hằng năm nổi lên những cơn gió rét lạnh. Trời vừa đến đông, những cơn gió lớn thổi vào tròng mắt, cho dù là thú nhân cường tráng, đều không thể ra cửa. Bởi vì những cơn cuồng phong kia có thể trực tiếp đem người cuốn lên trời. Mà loại gió đó, mỗi năm đều thổi khoảng hai tháng thời gian.

Từ khi ta sinh ra... Hay nói xa hơn, sớm bắt đầu từ khi những chủng tộc chúng ta bị khu trục đến đó, thực vật là thứ đồ vật vĩnh viễn thiếu.

Tại nơi đó của chúng ta, thú nhân tộc làm ra việc rất triệt để. Phàm hễ là thú nhân tuổi già sức yếu, đến độ tuổi nhất định, sẽ chủ động cáo biệt người nhà, một mình đi sâu vào nơi hoang dã, sau đó im lặng chết đi – chính là vì để giảm thiểu lãng phí lương thực.

Còn có, lúc những thú nhân nhỏ còn đang sơ sinh, trong tộc đều sẽ nghiêm khắc kiểm tra thể chất của đứa trẻ. Nếu như là nhận định thể chất đứa trẻ rất hư nhược, lớn lên sau này, sợ không có cách nào trở thành nguồn lực lao động mạnh mẽ, như vậy, cha mẹ tất phải tàn nhẫn lấy thương tâm cùng với tuyệt vọng, đem đứa con yếu kém giết chết hoặc giả... do người chuyên trách trong bộ lạc chất lên một cỗ xe nát tiến sâu vào trong vùng hoang dã...

Mỗi năm lúc trời thu... đối với nhân loại các người mà nói, là ngày lễ chúc mừng thu hoạch mùa thu.

À, nhân loại còn có một ngày lễ trọng đại gọi là tiết Khánh Phong – mà ở nơi đó của chúng ta, người không biết được là: Mùa thu. Đối với chúng ta mà nói, có ý nghĩa là: chiến tranh!

Thu hoạch lương thực mỗi năm phi thường thừa thớt. Từ trước đến nay đều không đủ dùng! Cho nên vừa sang thu, giữa rất nhiều bộ lạc cùng bộ tộc, đều sẽ phát động chiến tranh. Vì để đoạt được lương thực qua mùa đông, nhưng bộ lạc đó sẽ giết lẫn nhau. Cướp đoạt từng chút lương thực trong tay đối phương...

Mà giết tới, giết lui, giết đến sau cùng. Trước nay đều không có người thắng! Bởi vì, chiến tranh đã giảm đi rất nhiều nhân khẩu. Cho nên, chiến tranh mùa thu mỗi năm, sau khi một nhóm lớn chết đi, những kẻ còn lại mới có đầy đủ lương thực sống sót qua mùa đông.

Ta từ trong sách nhìn thấy, nhân loại các người, vào tiết chúc mừng thu hoạch mùa thu, vừa hát vừa múa. Ủ chề ra lượng lớn rượu... Mà chúng ta nơi đó, vừa đến đông, những thanh niên khỏe mạnh trong thú nhân tộc lại phải cáo biệt vợ con của chính mình, sau đó tập hợp thành từng nhóm, từng nhóm, đi lên chiến trường chịu chết. Lúc chúng nó đi, ai cũng không biết chính mình còn có thể sống sót trở về hay không? Có thể sống sót qua mùa đông này hay không?

Sinh sống nơi đại lục phiêu hốt này, các người có lẽ vĩnh viễn không thể cảm nhận được nỗi thống khổ cùng tàn khốc của chủng tộc kia.

Mặc dù thân có lập trường đối lập, nhưng lúc Rohand nghe mấy lời này, y không nhin được phải động dung!

Thanh âm Lạc Tuyết vẫn y nguyên âm u như vậy, trong giọng nói nó phảng phất để lộ ra một chút bi thương nhàn nhạt...

- Thú nhân, ải nhân, còn có tinh linh chúng ta, cũng bao gồm cả ta trong đó, những chủng tộc này của chúng ta. Mỗi một kẻ sau khi được sinh hạ, đi đến thế giới này, sau khi hiểu chuyện, trưởng bối liền sẽ nói cho chúng ta biết: chúng ta vốn cũng không phải từ khi xuất hiện đã sinh sống trên một thế giới hoang nguyên như vậy, tổ tiên chúng ta, đã từng sinh sống tại một vùng đại lục phì nhiêu. Nơi đó có vô số những hồ nước bạc ngọt ngào trong vắt. Có vô số dòng sông. Lại có vô ngần rừng rậm. Năm một năm đất phì nhiêu lên, niết một cái thậm chí có thể nặn ra một giọt dầu màu mỡ của đất! Có mưa xuống sung túc. Những cơn gió nhu hòa còn có ánh dương quang ấm áp – tổ tiên chúng ta đã từng sinh sống trên một vùng đất tốt đẹp như vậy.

Mà nay, chúng ta lại mất đi vùng đất đó.

Chúng ta bị một chủng tộc gọi là “Nhân loại” đánh bại. Nhân loại tà ác mà tham lam, đem chúng ta đuổi đi, chiếm lấy khối đại lục kia, khiến đời đời con cháu chúng ta bị buộc phải sinh sống trong thế giới lạnh lẽo đói khổ này!

Một đời, rồi lại một đời!

Mỗi một kẻ trong chúng ta, từ lúc còn nhỏ đã bắt đầu được thấm nhuần những điều này. Sau đó, trưởng bối mỗi lần kể xong, đều dùng ngữ khí chứa đầy sự đồng cảm nói cho chúng ta biết: chúng ta nhất định phải nỗ lực, đợi đến một ngày, sau khi chúng ta cường đại, chúng ta phải về lại mảnh đất phì nhiêu kia. Vì tổ tiên chúng ta mà báo thù. Giết sạch hết những nhân loại tham lam tà ác kia. Đoạt lấy gia viên của chúng ta.

Nói tới đây, Lạc Tuyết xiết chặt nắm tay:

- Mỗi một thú nhân, ải nhân, tinh linh, từ nhỏ đều đã được thấm nhuần những điều này, mãi cho đến ngày chúng nó chết!

Rohand động dung rồi.

Mặc dù hẳn chỉ là con một người thợ mộc, nhưng khi nghe nội dung của những lời nói này, hẳn đều có thể cảm giác được sự chấn động trong đó!

Cái này... Vô số lớp người. Đều thấm nhuần cái tư tưởng này, lẳng đọng khát vọng và thù hận một vạn năm... Lúc bạo phát ra, sẽ là năng lượng khủng bố đến thế nào?

Nhân loại hiện tại... làm gì có được cái tín ngưỡng gần như điên cuồng này?

- Ta là vua của Tinh Linh tộc.

Lạc Tuyết nhẹ nhàng nói:

- Ta từ lúc sinh ra đã phải gánh chịu trách nhiệm này, ta phải đem tương lai vận mệnh của bộ tộc ta gánh chịu trên hai vai ta. Phụ thân ta là vua, tổ phụ ta là vua, tăng tổ phụ ta cũng là vua. Ta.. cũng là! Cho nên, thân là một vị vua, chúng ta không lúc nào là không tìm kiếm phương pháp quay về.

Trong ngày ta sinh ra, trời đổ tuyết lớn. Phụ thân từ đó đặt tên cho ta là Lạc Tuyết. Mà khi ta còn chưa thành niên, phụ thân ta đã chết rồi. Hẳn lý khai bộ lạc, mang theo vài cường giả trong bộ tộc, hướng đến thế giới nhân loại mà đi.

Ta biết... Hẳn nhất định chết dưới chân thần sơn do Long tộc nắm giữ.

Trên thực tế, chúng ta, những “tội dân” này. Mỗi một thế hệ lãnh tụ, đều mang theo những cường giả mạnh nhất trong tộc, hướng đến thế giới nhân loại các người mà mạo hiểm, thử tìm cách có thể dẫn thông con đường về nhà. Nhưng mà, mỗi thế hệ, đều không có người nào có thể sống sót trở về.

- Ta đã từng vô cùng thống hận nhân loại.

Lạc Tuyết cười. Gương mặt cười nó mang theo một tia nhàn nhạt giễu cợt:

- Giống như ta lúc còn bé được rót vào tư tưởng: nhân loại là ăn cướp, là chủng tộc tham lam tà ác. Bọn họ cướp đoạt chiếm lấy quê nhà chúng ta. Mà những tội dân chúng ta, mục tiêu duy nhất là giết trở về! Đem nhân loại các người toàn bộ giết sạch! Đem chủng tộc các người triệt để diệt tuyệt! Không thì không đủ để huyết tẩy vận mệnh bị thảm chúng ta phải gánh chịu trong gần vạn năm, cũng không đủ để bù đắp những lão nhân vừa đến tuổi liền phải đi vào hoang nguyên tự sát trong gần vạn năm, những sinh mạng trẻ sơ sinh yếu kém liền bị giết chết... Trong một vạn năm này, đây là một món nợ máu. Cho đến nay đã quá lớn, quá lớn! Lớn đến mức, trừ phi dùng máu để rửa, không thì căn bản không có gì có thể bù đắp được!

- Ta cũng đã từng ôm lấy cái tín niệm mãnh liệt này: giết hết nhân loại! Diệt tuyệt chủng tộc nhân loại! Nhưng mà...

Lạc Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu. Gương mặt cười nó có chút ngưng ngừng:

- Nhưng mà, hiện tại ta lại không nghĩ như vậy... Bởi vì, do bởi ta học tập văn minh nhân loại các người, ta không thể tránh khỏi khiến mình tiếp nhận một sự thực: chủng tộc này của các người, không có cách nào bị diệt tuyệt! Chỉ ít, những chủng tộc chúng ta không làm được! Có lẽ, có thể chiến thắng. Nhưng không có cách nào để diệt tuyệt!

Nói xong, Lạc Tuyết nhẹ nhàng thở dài. Thanh âm nó dần dần thấp xuống:

- Nhưng mà, cách nghĩ này của ta, cũng chỉ là của chính ta mà thôi... Những thú nhân kia, chúng nó không nghĩ như vậy. Thú nhân tộc cho đến giờ đều kiên trì nhận định là: chỉ có giết sạch nhân loại, chúng ta mới có đường sống... Có điều, ta lại rất bị quan nhận ra là cái mục tiêu này, sợ rằng, vĩnh viễn đều không có cách nào đạt được – chỉ sợ chiến tranh tiếp tục kéo dài mười năm, năm mươi năm, một trăm năm...đều không có cách nào thực hiện!

Đánh bại một dân tộc, có lẽ có thể làm được. Nhưng muốn triệt để đem một chủng tộc có một nền văn minh thành thực, đã phát triển trên một vạn năm diệt sạch... đây tuyệt đối là chuyện không phải chúng ta có thể làm được. Trong mắt ta, đây là một cái kết cục chết. Trường chiến tranh này sẽ tiếp tục tiến triển – mà lại một mực tiếp tục tiến triển! Tiếp tục tiến triển! Ta không nhìn thấy được phương hướng tương lai, cũng không thấy một tia hy vọng nào. Ta sợ rằng, một đời này của ta, đời sau của ta, rồi đến đời tiếp theo, đều sẽ vẫn một mực tiếp tục đánh nhau. Không ngừng, không nghỉ!

Rohand nghe đến đây, hần nhủ mày. Cuối cùng không nhịn nổi hỏi Lạc Tuyết một vấn đề:

- Vậy, người đến tột cùng muốn thế nào?

- Ta?

Lạc Tuyết nhẹ nhàng khẽ cười, nó nhìn vào mặt nhân loại trước mặt:

- Ta muốn hòa bình...Tộc tinh linh chúng ta trước nay không phải là chủng tộc hiếu chiến, chúng ta chỉ nghĩ đến hòa bình. Chỉ cần có được một vùng đất để chúng ta xây dựng gia viên sinh sống, vậy cũng đủ rồi.

Nói vậy, Lạc Tuyết chỉ ra ngoại đại trưởng.

Nụ cười của nó rất đáng chất:

Tại trước đây vài ngày, chúng ta đã bắt đầu chiếm cứ đất đai để trồng trọt lương thực. Đối với nhân loại các người mà nói, phương Bắc của đại lục này, đất đai không đủ phi nhiêu. Nhưng đối với chúng ta mà nói, so với địa phương chúng ta dời dời cư trú trước kia, đất đai ở đây đã phi nhiêu đến mức không thể tưởng tượng nổi! Chúng nó đã bắt đầu trồng trọt lương thực. Sang năm là có thể thu hoạch đợt đầu! Những lương thực kia sẽ tiếp tục cung cấp cho quân đội chúng ta tại nơi này tiếp tục chiến đấu! Tại những vùng đất chúng ta đã chiếm lĩnh, chúng ta sẽ vững vàng giữ chắc. Trừ phi chúng ta toàn bộ chết hết, không thì tuyệt đối sẽ không ly khai! Chúng ta chờ một vạn năm mới về đến đây, hiện tại không có thể lực nào có thể khiến chúng ta lùi bước! Lương thực năm nay đã trồng xuống. Sang năm cũng sẽ tiếp tục! Năm sau. Ba năm sau...Rồi đến năm năm sau...Một đời rồi một đời, chiến tranh sẽ không đình chỉ.

Sắc mặt Rohand không tự chủ nghiêm hẩn lại, hẩn lẩm bẩm nói:

- Ta nghĩ, ta đã minh bạch điều người muốn nói...Hừ!

- Đây là một trường chiến tranh đã khẳng định là không có người chiến thắng. Vĩnh viễn không có người chiến thắng.

Lạc Tuyết nhẹ nhàng nói.

***

Roland đại vận hà.

Một chiến thuyền của Roland để quốc cập bến tại hải cảng của đế đô.

Điều khiển công nhân khuân vác của cảng kinh ngạc chính là, một chiến thuyền như vậy lại cập bến tại cảng dân sự, mà lại, rất nhanh, từ đế đô, có một nhóm vũ trang của vương thành cận vệ quân tiến đến, đem hải cảng này nghiêm mật giới nghiêm.

Cả một ngày thời gian, trên thuyền không hề có vật gì chuyển xuống, cũng không có người xuống thuyền. Mà trong những người bàng quan xung quanh đứng xa xa nhìn, có người đã từng nhìn thấy, trong một ngày, liên tục có đến ba nhóm quan viên mặc lễ nghi cung đình chuyên phục vụ sứ giả, do ngự lâm quân hộ tống, tiến lên thuyền lớn này.

Chuyện mới mẻ như thế này, lập tức khiến cho không ít người chú ý đến.

Mà đồng thời lúc này, trong hoàng cung đế đô, một trường tranh luận kịch liệt đang triển khai.

- Ta kiên quyết phản đối!

Trong đại điện, một lão già râu tóc đều đã trắng, mặc một cái áo bào rộng nghiêm cẩn, đang kích động hươ tay, lớn tiếng tranh luận.

Sau đó, hần ngẩng đầu nhìn lên hai người đang ngồi trên cao. Hoàng đế tại nhiệm của đế quốc, tiểu Charles, còn có phụ thân hoàng đế bề hạ, nhiếp chính vương điện hạ của đế quốc.

- Bề hạ! Điện hạ!

Lão già nhanh chóng kiên quyết hét lớn:

- Ta kiên quyết phản đối cấp cho những thổ dân kia! Chúng nó cùng với người trên thảo nguyên bất đồng! Người trên thảo nguyên đã cùng chúng ta đối đầu rất nhiều. Tuy không nguyện ý thừa nhận, nhưng mà, không thể không nói, chúng ta, về cơ bản, đã mặc nhận chính quyền độc lập của thảo nguyên là sự thật! Bọn họ có lực lượng cùng địa khu cục bộ của chúng ta đối kháng. Đế quốc đã làm ra một loại thỏa hiệp, năm đó thừa nhận thảo nguyên lĩnh chủ là “Vương tước”. Về mặt lễ nghi mà nói, nếu quả như là sứ giả của thảo nguyên vương, chúng ta có thể cấp cho đai ngọc dành cho thuộc quốc. Nhưng mà... Những thổ dân Nam Dương này tuyệt đối không được! Nếu như chúng ta ... Đây chính là một loại nhục nhã! Cũng bằng với việc đế quốc thừa nhận tính hợp pháp của vương quốc do những thổ dân này dựng lên tại Nam Dương! Bề hạ! Điện hạ! Có lần thứ nhất, sẽ có lần thứ hai! Có lần thứ ba...Sau này sẽ biến thành quen!! Ta nhận định là, cái tiền lệ này, chúng ta tuyệt đối không thể thực hiện! Không thì, nếu như sau này một bộ lạc thổ dân nào đó trên đảo tự xưng là vương, phái người đưa đến đế quốc. Chúng ta đều phải cấp cho đai ngọc cấp sứ giả vương quốc ư?

Phụ họa theo sau, là một vài đại lão lâu năm của quân đội, không ít người thuộc về hệ thống hải quân.

- Ta tán đồng cách nói của lễ nghi đại thần.

Một lão thần quân đội khom người, trên mặt mang theo một tia phẫn nộ cùng đau lòng:

- Bề hạ, Điện hạ! Từng có lúc, hải quân vĩ đại của chúng ta tại Nam Dương vô địch, vừa đánh vừa đoạt! Những thổ dân Nam Dương kia, chỉ cần muốn, chúng ta có thể tùy ý nhào nặn! Cho dù là bây giờ, bọn họ từ trước đến nay cũng chưa từng có được lực lượng để cùng chúng ta đối kháng. Trước nay không hề có! Đối với những thổ dân này mà nói, bọn họ chẳng qua là kho lương Nam Dương của đế quốc mà thôi, chúng ta tùy lúc, tùy thời, có thể thu gặt. Vậy mà hiện tại, chúng ta lại cứ nhiên xưng là “Quốc”. Đây là việc chúng ta không thể thừa nhận! Bọn họ cùng với người thảo nguyên bất đồng. Người thảo nguyên có thực lực cùng chúng ta kháng cự, nhưng những thổ dân Nam Dương này không có!

- Nếu như chúng ta thừa nhận bọn họ là một “Nước”, như vậy chiếu theo đế quốc pháp điển cùng lễ nghi, chúng ta phải cấp cho bọn họ đãi ngộ mức quốc gia... Mà theo sau đó cũng có nhiều phiền hà! Chúng ta còn muốn suy nghĩ đến ảnh hưởng của dư luận. Người của thảo nguyên Tây Bắc nếu biết được chuyện này, nhất định sẽ cười nhạo chúng ta quá mức mềm yếu! Nam Dương thổ dân đang là nô lệ của chúng ta. Bọn họ không xứng để đảm đương làm khách nhân của chúng ta!

Lễ nghi đại thần hắt nắm tay lên rống to.

Thậm chí lịch sử thôn trấn cũng không có nhân vật nào nổi tiếng. 1 cái thôn trấn như vậy, tự nhiên là có rất ít người biết, trấn Ngựa Nhảy trên bản đồ chỉ như 1 điểm bình thường...

Đương nhiên, không ai biết, cái trấn nhỏ này, là quê nhà của ma đạo sư vĩ đại nhất đại lục trong 200 năm nay – Gandalf.

Dân cư trong trấn rất thuần phác, thậm chí có nhiều người đã biết nhau mấy đời. Cả trấn chỉ có 1 quán rượu, 2 tiệm may, 2 cửa hàng tạp hóa.

Một cái trấn cực kỳ tầm thường như thế, thậm chí còn không có sở tôn giáo, không có cả tín đồ. Thậm chí đi bằng xe ngựa, tìm đến sở tôn giáo gần nhất cầu khẩn cũng mất mấy tiếng.

Cư dân trong trấn, đại bộ phận làm nghề nông. Chẳng qua mỗi năm lúc nông nhàn, cũng có 1 chút thôn dân khỏe mạnh tìm đến để đồ, hoặc tìm đến tòa thành phồn hoa nào đó tìm 1 cái xe ngựa, mua về dùng trong nhà.

Có thể nói, nếu không phải Đỗ Duy can vào, cái trấn này là rất nghèo nàn bình thường.

Nhưng là nửa năm trước, một vị mặc quần áo rực rỡ - nghe nói là người từ đế đô - đi xe ngựa tới gặp trưởng trấn, hơn nữa cùng trưởng trấn họp mặt mất cả 1 buổi chiều.

Sau cùng trấn trưởng triệu tập cư dân thôn trấn, tuyên bố 1 sự kiện khiến mọi người hưng phấn.

Đại nhân vật hiển hách quyền quý nhất của đế quốc, công tước hoa Tulip, quyết định đầu tư vào cái trấn nhỏ bé này – tuy đại bộ phận thôn dân chẳng biết “đầu tư” nghĩa là gì, cả trấn trưởng cũng không biết nốt, nhưng cũng không cần gấp, bởi vì vị đại nhân đến từ đế đô, tự xưng là thuộc hạ của công tước hoa Tulip, Jack tiên sinh.

Hắn tuyên bố, hắn đại biểu gia tộc hoa Tulip, mua cả núi Brokeback! Mà thủ tục phía quan viên trông coi đất đai đế quốc cũng đã hoàn thành

Còn về tiền mua cả núi Brokeback, sẽ lấy ra 1 phần chia đều cho dân trong trấn. Mỗi người đều có thể nhận 2 ngân tệ.

Sự việc này lập tức được cư dân hoan nghênh nhiệt liệt.

Tuy mọi người không biết núi Brokeback đến cùng có gì hấp dẫn công tước hoa Tulip – chỗ đó căn bản là chẳng có khoáng sản gì, trừ ít cây trên núi, còn lại toàn đá, hoàn toàn không có thứ gì đáng tiền.

Mà Jack thay mặt gia tộc hoa Tulip tuyên bố, lúc mua cả núi Brokeback, nghĩa là về sau cả núi thuộc về lãnh địa gia tộc hoa Tulip, không cho bất kỳ ai tùy ý vào trong núi.

Mỗi ngọn cây ngọn cỏ, mỗi miếng đất trên núi, đều là tài sản thần thánh không được phép xâm phạm của gia tộc hoa Tulip.

Tốt thôi... mọi người không có ý kiến gì, vì mệnh lệnh này cũng chẳng ảnh hưởng lắm đến ai: trừ 1 ít tiểu phu dựa vào tiền đồn củi mà sống, nhưng xung quanh vẫn còn rừng rậm khác, trong trấn chỉ có 1 nhà thợ săn. Sau này bọn họ tuy không thể vào núi đi săn – cũng không vấn đề gì. Bởi vì núi này không lớn, nhiều nhất chỉ có 1 ít thỏ cùng gà núi mà thôi, còn cáo với sói thì hoàn toàn không có!

Hơn nữa, công tước hoa Tulip khai ân, còn thiết lập 1 nhà xưởng trong trấn. Chỗ này sẽ chuyên thu mua lương thực của nông phu, chế thành rượu, mà còn dùng rất nhiều người trong trấn, tất cả cùng hợp tác.

Chuyện này thật sự là rất tốt. Trong thời gian dài, dân cư trấn Ngựa Nhảy sung túc hẳn lên, mọi người đều tán tụng công đức công tước hoa Tulip.

Mấy tháng sau, rất nhanh, 300 kỵ binh võ trang đầy đủ vào trấn.

Đại đa số thôn dân chưa từng nhìn thấy những người khí thế hiên ngang, cưỡi tuấn mã, mặc áo giáp sáng bóng – toàn bộ là kỵ binh dũng mãnh. Tuy mọi người đều bị chấn động, nhưng những kỵ binh này rất nhanh đến núi Brokeback.

Mà sau đó, cơ hồ không tới 1 tháng, sau núi xuất hiện 1 trang viên mới

Trang viên kia dựa vào núi mà xây, vị trí địa lý phi thường xuất sắc. Không chỉ dễ thủ khó công, mà dựa vào không gian rộng lớn sau núi, phi ngựa cũng không vấn đề gì. Nếu muốn tiến vào, bắt buộc phải đi qua sơn cốc trong núi Brokeback.

Trong thời gian đó, thôn trấn thường xuất hiện 1 số người lạ, đều là người gia tộc hoa Tulip. Tổng cộng có 500 người tư binh gia tộc hoa Tulip đến đây.

Tin tức bên ngoài lan ra, nghe nói công tước hoa Tulip nhìn trúng phong cảnh nơi đây. Hắn kiến tạo 1 biệt viện sau núi, dùng để sau này lúc nghỉ phép nhàn hạ ở đó.

Tốt thôi. Đại bộ phận thôn dân, không thể nào đoán được tâm tư công tước hoa Tulip cao cao tại thượng, cũng không quản cái gì khác, chỉ cần đầy túi là tốt, những thứ khác ai thêm quản nhiều chứ?

Huống hồ, nhiều người như vậy, những tư quân gia tộc hoa Tulip ở sau núi, bọn họ ngày thường đều phải ăn uống. Khiến thôn trấn tiêu phí rất nhiều, nhưng cũng ngày càng phồn hoa hơn.

Chỉ là, quy củ gia tộc hoa Tulip tựa hồ khá lớn.

Từ lúc bắt đầu, sau núi Brokeback luôn có võ sĩ gia tộc hoa Tulip đi tuần, không cho phép bất cứ ai đến gần núi.

Đã từng có tiều phu trong trấn thử tiếp cận. Lần đầu rất lễ độ bị đuổi đi, lần thứ 2 tên tiều phu này vẫn muốn vào núi đốn củi – bởi đi đường khác xa hơn. Kết quả bị binh sĩ tuần tra tóm được, không chút khách khí trói lên, ném vào trong trấn.

Thôn trấn cũng không có ai đồng tình với người tiều phu kia. Vì khi bán núi hắn cũng đã nhận 2 ngàn tệ! Người đã cầm tiền, đương nhiên không thể tùy tiện chạy đến địa bàn người khác.

Hơn nữa, đại đa số người trong trấn đều là rất thuần phác.

Khu biệt viện của gia tộc hoa Tulip sau núi, xung quanh có 1 hàng rào cao, dựa theo thể núi mà kiến tạo, trừ binh sĩ trên núi tuần tra, còn có tiểu đội kỵ binh lớp lớp mỗi ngày đi xung quanh. Mức độ phòng ngự này, tựa hồ có chút chuyện bé xé ra to. Bởi vì, công tước hoa Tulip chưa từng tới đây nghỉ phép a.

Thủ hộ 1 tòa biệt viện trống không, tựa hồ không cần phải dùng nhiều người như thế, đó là phỏng đoán của đa số người trong trấn. Hay là công tước đại nhân muốn nuôi người tình ở đây? Sự tình này trong giới quý tộc không phải rất hay gặp sao?

Trong biệt viện, đằng sau các bức tường cao lớn là 1 đồng cỏ bằng phẳng, bên trên có 1 tòa nhà đơn sơ làm bằng gỗ. Nhưng mỗi ngày, sẽ thấy từng mảnh gỗ bay tung ra, còn truyền đến 1 âm thanh như ấu thú gào thét.

Vì che giấu những âm thanh này, mặt ngoài trang viên, Jack cho xây 1 vài tàu ngựa.

Lúc chàng vạng ngày nọ, tòa trang viên cuối cùng nghênh đón chủ nhân chân chính của nó.

Đỗ Dục không trông giống cờ mở, mà là dùng 1 chiếc xe ngựa rất đơn giản, mang theo 1 đội thị vệ nhỏ, đi tới trang viên này.

Khi xe ngựa tiến vào trang viên, Đỗ Dục đối với phòng ngự xung quanh vô cùng hài lòng.

Khi tiến vào sơn cốc, 2 bên sườn núi đã an bài vọng gác bí mật. Nếu quả thật là địch nhân, như thế các vọng gác này sẽ lập tức bắn xuống! Cường nỏ 2 bên tổng cộng mười mấy cái, có thể trong thời gian ngắn, đem 1 chiếc xe ngựa đánh thành mảnh vụn! Còn có cung thủ bảo vệ. Cho dù vài trăm người xông vào, cũng tuyệt đối biến thành con nhím!

Mà bên dưới, còn 100 kỵ binh tinh nhuệ của gia tộc hoa Tulip tuần tra. Những kỵ binh này đều là Đỗ Dục từ Tây Bắc điều tới, đều là tinh nhuệ chân chính, xuất thân cùng bối cảnh gia đình đã chọn lọc, đối với gia tộc là tuyệt đối trung thành.

Thậm chí, kể cả những đội ngũ phụ trách bảo vệ này, cũng chỉ có thể đóng ở ngoài, không cho phép tiến vào bên trong trang viên!

Vì thế, trong trang viên có bí mật gì, cả những binh sĩ này cũng không biết.

Khi xe ngựa tới trang viên, cuối cùng dừng lại tại 1 tầng đá. Jack là người đầu tiên xuống ngựa, đến bên xe tự tay mở cửa.

Sau đó, đại thị vệ của Đỗ Duy tự tay đem hần từ trong xe ngựa đi xuống, đặt tại xe lăn.

Mùa đông, thân thể Đỗ Duy mang lớp áo dày, ngoài 1 cái khăn lông chồn, đem cả nửa mặt hần che khuất, trên đùi còn lớp thảm dày.

Xem ra, bộ dạng hần rất phù hợp với “vi thần bệnh nặng”.

Chỉ có hần mới biết chuyện này đáng cười thế nào.

Hần có bệnh là thực, nhưng thân thể không yếu kém vậy – ngược lại mà nói, tình trạng cơ thể hần, từ trước đến giờ chưa từng tốt đến thế! Toàn thân hần mỗi cơ thịt đều tràn đầy lực lượng. Cho dù mùa đông, hần chỉ mặc áo lót cũng không thấy lạnh chút nào. Sắc mặt hần hồng hào, cả người nhìn bên ngoài giống như khỏe tới sôi máu (so sánh kiểu quái gì vậy trời).

Nhưng thực tế hần mặc quần áo rét, hợp với tình trạng bệnh nặng.

Bởi vì, hần “liệt”.

Cái này rất khó diễn tả với người khác. Vì sao mình mặt mũi hồng hào lại không cách nào động đậy được. Cơ thịt tràn đầy sinh khí, ngay 1 ngón tay cũng không nhấc lên nổi.

Trong hoàng cung, gần đây thần hoàng tử đã triệu kiến hần 2 lần, đều bị lấy có bệnh nặng không đi – cho nên hần không thể không giả bộ bệnh thật. Cho dù hần thật sự có bệnh, cũng phải là ra vẻ bệnh gần chết.

Cho nên, bình thường lúc Đỗ Duy gặp khách, không thể không nhuộm má mình thành màu vàng sáp.

Lão thị vệ tự mình đẩy xe lăn tiến vào tòa tiểu lâu.

Sau đó, trong tòa tiểu lâu này, Đỗ Duy nhìn thấy Hussein.

Hussein nhìn Đỗ Duy uể oải ngồi trên xe lăn, lông mày hần vẫn gắt gao giữ nguyên vị trí.

- Dừng nghĩ về ta như vậy, đây chỉ là tạm thời. Sau này ta sẽ nhảy nhót trước mặt người.

Đỗ Duy cười ha hả.

Hussein mặc 1 bộ áo giáp bạc. Lúc Đỗ Duy đến, hần nhẹ nhàng dùng 1 khối đá mài lau kiếm của mình.

Lão thị vệ rất thông minh đi tới phòng này, liền đóng cửa lại.

- Thời gian gần đây thế nào?

Đỗ Duy than thở:

- Người trú tại đây mấy tháng, vẫn tập luyện ư?

- Tốt!

Hussein trước nay không có thói quen nói vòng vo. Hần lập tức tiến vào chủ đề chính:

- Từ tháng trước, có người ở bên ngoài lén thăm dò chúng ta, binh sĩ tuần tra cùng chúng có 2 lần va chạm. Bọn chúng đều bị đuổi đi, chúng ta không thương vong. Nhưng theo binh sĩ hồi báo, ta nhận định là giáo hội làm ra.

852. Chương 574: Sư Thử Kỵ Sĩ

- Xem ra giáo hội vẫn rất coi chừng ta, đúng không?

- Ừm, tối năm ngày trước, có một cao thủ thử lén lút đột nhập vào, chẳng qua bị ta phát hiện.

Hussein trầm ngâm 1 chút sau đó nhìn Đỗ Duy, ngữ khí nghiêm túc:

- Ta cùng hấn đánh nhau 1 chút, đối phương rất lợi hại. Ta không thể lưu hấn lại được... ta nghĩ hấn cũng là thánh cấp.

Đỗ Duy nhảy dựng lên:

- Thánh cấp? Người xác định?

- Chúng ta chỉ đánh nhau vài chiêu, sau đó hấn rút lui rất nhanh. Nhưng ta vẫn có thể khẳng định, hấn là thánh cấp.

Hussein gật đầu

Đỗ Duy nghĩ 1 chút, nếu đối phương là từ giáo hội mà tới, như vậy trong giáo hội trừ giáo hoàng, còn 1 thiên sứ nữa có thực lực thánh cấp.

Bản thân giáo hoàng đương nhiên sẽ không nửa đêm làm ra loại chuyện tình vụng trộm này, như vậy hấn là tên thiên sứ kia đi.

Thiên sứ...

Đỗ Duy trầm ngâm chốc lát, chẳng lẽ thần điện vẫn không chịu buông tha mình ư?

Lần đó tại hậu trường võ đài, mình cùng lão giáo hoàng cũng đã đạt được thỏa hiệp, song phương hấn nên cuốn cờ thu trống mới đúng. Chỉ là, thần điện vẫn còn chạy tới trêu chọc mình à.

Hừ... đến cùng là vì cái gì

Cuối cùng, hấn mỉm cười nói:

- Tốt rồi, chúng ta đi xem 1 chút mấy con thú non kia đi.

Hussein nhìn Đỗ Duy 1 cái, tự mình đi tới đẩy xe lăn, mà Đỗ Duy thấp giọng nói 1 câu khiến Hussein rất hạnh phúc.

- Mấy tháng nay khổ người rồi. Chẳng qua giờ người có thể lập tức quay về đế đô. Ta nghĩ công chúa Louise rất nhớ người rồi. Công việc ở đây, ta đã tìm được người thích hợp.

Hussein rất nguyện ý rời khỏi đây đi đế đô gặp người yêu. Nhưng hấn cũng là người rất có trách nhiệm, thoáng chút chần chừ:

- Chỉ là... nếu ta không ở đây, vạn nhất giáo hội. Chẳng lẽ người điều Rodriguez tới? Không thì những người khác không thể đỡ nổi cường giả thánh cấp của giáo hội.

- Không, không phải Rodriguez. Ta có người còn hơn nhiều.

Đỗ Duy chớp chớp mắt.

Người phù hợp hơn nhiều... ví dụ.. 1 con hoàng kim long khổng lồ chẳng hạn. Cộng thêm 1 linh hồn vạn năm, thế nào?

Cái lão gia hỏa kia cả ngày ở trong phủ công tước uống rượu, không bằng đem nó ném tới cái địa phương hẻo lánh này đi

***

Trong lán gỗ trải vô số cỏ mềm.

Tuy những tấm gỗ này nhìn thì đơn giản, nhưng kỳ thực mỗi tấm đều là lát sần sắt ở dưới. Dưới sần sắt là lò than đốt nóng, dù trong mùa đông vẫn ấm áp như xuân

Bởi vì Đỗ Duy rõ ràng, sư thúu là sinh vật sống ở đầm lầy phương nam, đã quen với khí hậu nóng ẩm nhiệt đới, mà lúc này tại đại lục lại là ngày đông lạnh giá. Để giảm bớt khả năng những con thú non vì không thích ứng được mà chết, những việc nuôi sư thúu đều được bài trí cẩn thận.

Nhóm sư thúu đầu tiên sinh ra, đến giờ tổng cộng có 31 con, trừ 2 con vì không hợp thời tiết mà chết non, số còn lại đều khỏe mạnh – chứng minh phương pháp của Kakalot rất chính xác.

Những con thú non này đều là trân bảo của Đỗ Duy. Hắn cung cấp cho mỗi con sư thú non 1 người chăm sóc riêng – mà trên thức tế, người chăm sóc này cũng là chủ nhân tương lai của sư thú.

Để kỵ sĩ cùng sư thú có thể đạt được độ tâm ý tương thông cao nhất, Đỗ Duy ra sát lệnh, yêu cầu tất cả kỵ sĩ phải tự mình chăm sóc sư thú non.

Trước mắt trong biệt viện có 1 trăm người tuyển chọn ra từ Phách Thiên Hồ không kỵ sĩ đoàn.

Hơn nữa, do nuôi dưỡng sư thú thành công, Đỗ Duy tiếp tục hạ lệnh điều thêm không kỵ sĩ từ tây bắc tới.

Trong 1 lán gỗ ẩm áp, dưới chân truyền đến từng luồng khí nóng, người người cảm thấy chút nhiệt ý.

Một con sư thú non nằm trong ổ, vươn đầu lên kêu ô ô...

Đây mới là 1 con sư thú non 3 tháng tuổi, toàn thân còn chưa có mọc đủ lông vũ, xem cái đầu ửng trọc lóc của nó có chút buồn cười. Chẳng qua móng vuốt của nó đã có cảm giác mạnh mẽ. Vuốt nhọn dài ra, răng nanh cũng đang thành hình, bất quá vẫn mắt nhắm mắt mở.

Trong lán gỗ, lúc này có Đỗ Duy và Hussein, con sư thú non này cũng cảm ứng được, tiếng kêu rõ ràng mang theo chút địch ý. Mà lúc này, nhân viên chăn nuôi nó, cũng là chủ cũ của nó sau này đi tới nhè nhẹ ôm nó lên như 1 con chó con, từ túi da bên người lấy ra 1 miếng thịt.

Sư thú lập tức ngẩng cổ lên, dùng động tác bén nhọn kéo léo mồm 1 cái, đem miếng thịt nuốt vào bụng.

Nó rõ ràng an phận nằm trong ngực nhân viên chăn nuôi.

Đỗ Duy với 1 màn này vô cùng mãn nguyện.

Mà bên trong còn chút kỳ dị là... bất cứ nhân viên chăn nuôi nào tiến vào, đa số đều đeo một cặp bịt tai dày.

- Vì sao lại thế?

Đỗ Duy hiểu kỳ hỏi.

- Chúng dù sao cũng là ma thú.

Hussein giải thích:

- Chúng nó giận giữ kêu ô ô, âm thanh có thể khiến người ta chóng mặt. Tuy vẫn là thú non, nhưng nếu ngẫu nhiên có mười mấy con cùng kêu 1 lúc, cũng rất có uy lực. Đã từng có người bị tiếng kêu của chúng chấn ngất đi. Cho nên mọi người vào đây đều bịt tai.

Đỗ Duy thở dài:

- Xem ra, sau này muốn nuôi lượng lớn thứ này, chỉ sợ có không ít phiền hà. Hơn nữa, cự ly từ đây tới để đồ cũng quá gần.

- Những con thú này cực kỳ sợ lạnh. Ta sợ rằng không cách nào mang chúng đến Tây Bắc được. Có lẽ, bình nguyên Rowling là 1 địa điểm tốt.

Hussein đề nghị.

- Sau này hãy nói.

Đỗ Duy nghĩ 1 chút, lắc đầu, đối với vấn đề này hắn có tính toán khác

- Trong tình huống bình thường, để những con sư thú non này trưởng thành, cần 2 năm thời gian. Mà sau đó, huấn luyện cho chúng cùng kỵ sĩ phối hợp tác chiến, sợ rằng phải mất ít nhất nửa năm mới xong. Cho nên trong thời gian ngắn, người đừng mong thấy được “Sư thú kỵ sĩ”.

Đỗ Duy nghe xong, hơi cười:

- Chưa hẳn, Hussein, người quên 1 món đồ rồi sao? Nước suối thời gian trôi qua! Rất may là, tuy nước suối ở rừng rậm đóng băng khô cạn, nhưng ta lại tìm được một thứ có thể thay thế chúng. Ta tin tưởng, nhiều

nhất chỉ sau 1 năm, có lẽ còn sớm hơn nhiều, chúng ta có thể thấy Sư thứu kỳ sĩ tung bay dưới ánh mặt trời.

Lúc này, Hussein đang muốn nói, đột nhiên sắc mặt thánh kỳ sĩ hơi đổi, đưa tay nắm lấy chuôi kiếm, sắc mặt ngưng trọng, lắng tai nghe!

Trong màn đêm, bất ngờ truyền đến tiếng kêu to!

Tiếng kêu từ xa xa truyền tới, âm ba vang vọng mãi, mang theo 1 loại khí thể oai nghiêm mà hồn hậu!

Thanh âm rất dài, nhưng cũng rất nhẹ, giống như 1 loại uy nghiêm từ đế vương. Tiếng rít từ xa mà gần, phảng phất trong nháy mắt đã tới! Mà dưới tiếng rít đó, trong các lán gỗ, những con sư thứu non toàn bộ đều tỉnh lại. Thú non phảng phất rất sợ hãi âm thanh ấy, dồn dập cố sức chui sâu vào trong ổ, càng cố vươn hòng ra gào, đối với tiếng động lớn trên không kêu ô ô vô cùng sợ sệt

Chỉ chốc lát, trong lán gỗ tràn ngập tiếng sư thứu kêu. Nhân viên chăn nuôi vỗ về thể nào cũng không có tác dụng.

- Rồong!

Hussein trầm mặt, Đỗ Duy còn chưa kịp nói, thánh kỳ sĩ đã 1 bước đi ra ngoài.

Bên ngoài trang viên, đột nhiên trên trời xuất hiện 1 bóng vàng hạ xuống. Cái bóng to lớn, toàn thân phát ra ánh vàng, vững chắc hạ xuống đồng cỏ.

Cổ lớn mang theo 1 tia quý tộc cao nhã, toàn thân vẫy rờng vàng rực. Cặp cánh dài nhẹ thu gọn, con hoàng kim long này phảng phất trong miệng đang cười.

Đỗ Duy vừa muốn nói chuyện, Hussein đã ra tay trước. Đỗ Duy sau khi trọng thương, lực quan sát mạnh mẽ cũng mất đi. Hắn lại không có tinh thần lực cường đại làm hậu thuẫn, độ nhạy bén của các giác quan giảm nhiều.

Hussein gầm 1 tiếng giận dữ, trường kiếm trong tay tức thì phát ra ánh sáng vàng. Toàn thân hắn giống như 1 cánh chim, từ ban công tầng hai bay ra. Trường kiếm hơi rung, tức thì vô số điểm sáng đầu khí phóng tới con hoàng kim long kia!

- A?

Con hoàng kim long nhìn gã nhân loại dám công kích mình, phát ra 1 tiếng hô kinh ngạc.

Kiểm khí của Hussein tung hoành như 1 cái lưới lớn, bao vây hoàng kim long vào đó.

Trong ánh mắt hoàng kim long có tia giễu cợt, nó vươn ra 1 cái móng vuốt, lại hướng tới đầu khí đầy trời như sao băng nhẹ nhẹ chọc 1 cái.

- Âm!

Trường kiếm của Hussein đập vào móng vuốt hoàng kim long, nhưng cơ thể rờng toàn thân có vậy cứng bao phủ, trường kiếm trong tay Hussein tức thì vỡ nát, nhưng đầu khí cường đại của hắn lại phát ra trên thân rờng!

- Âm!

Giao thủ 1 chiêu, 1 người 1 rờng đều nhú mảy, Hussein lắc người 1 cái chuyển hướng lùi về phía sau.

Mà trong miệng hoàng kim long lúc này cũng đã thấp giọng ngâm xướng chú ngữ.

Lúc này, Đỗ Duy mới giẫy dụa từ trong phòng đi ra, gào lớn:

- Dừng tay! Hussein, là người mình!

Hắn quay mặt về phía hoàng kim long nói:

- Chris, nếu người dám đả thương bằng hữu của ta...

- Thì sao?

Ánh mắt con rồng lướt qua trên người Đỗ Duy, nhưng nó cũng thu hồi móng vuốt.

Rất nhanh, thân mình hoàng kim long cuộn trêm mặt đất, dưới 1 chùm sáng vàng biến thành hình người. Thành 1 lão già mặc trường bào, chẳng qua lão già này khuôn mặt gầy còm như xương khô, áo bào còn treo 1 chuỗi lớn nhỏ mười mấy bầu rượu

- Hussein, đây là người ta mời tới thay công tác của người ở đây.

Đỗ Duy gượng cười, nhìn thánh kỵ sĩ bay trở về.

Hussein nhíu mày, đột nhiên thả lỏng, gật đầu:

- Hẳn rất mạnh.

- A, tiểu tử này cũng là thánh cấp ư? Chris cười cười, nhìn Hussein.

A, xem ra thánh cấp cường giả của nhân loại cũng không ít a. Đỗ Duy, hẳn là thuộc hạ của người ư?

- Là bằng hữu của ta.

Đỗ Duy lắc đầu. Ngược gió, hần ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ lão Chris, nhíu mày:

- Ta nghĩ, người nên cai rượu đi.

- Người đã quên hình dạng thật của ta rồi ư? Đỗ Duy, rượu với ta chỉ là để thỏa mãn vị giác mà thôi. Nhưng ta sẽ không sau, người đã bao giờ nghe nói tới linh hồn say rượu chưa?

Thân hình Chris nhẹ nhàng bay tới gần, hần nhìn bốn phía nhíu mày:

- Đây là chỗ người an bài cho ta ư? Chỗ này tuy không nhỏ nhưng mà hoang vu quá. Ta lại thích ở chỗ nào phần hoa 1 chút. Ta ở cái địa phương quỷ quái đó quá lâu, ta giờ rất thích náo nhiệt.

Sau đó, Chris đột nhiên nghe được tiếng sư thú kêu từ trong lán gỗ. Sắc mặt hần lập tức trở nên quái dị, đột nhiên bỏ qua Đỗ Duy đi vào bên trong, khi hần nhìn thấy mấy con sư thú non trong ổ, Chris mới hít dài 1 hơi, trong miệng nói ra 1 giọng cổ quái:

- Đồ Tây Á!

- Đồ Tây Á?

Đỗ Duy sững sờ

- À, là ... ngôn ngữ ma tộc.

Sắc mặt Chris thành thật, quay đầu nhìn Đỗ Duy:

- Thứ này còn chưa tuyệt chủng sao?

853. Chương 575: Đồ Tây Á

Đỗ Duy nói:

- Người nhận biết nó?

- đương nhiên!

Sắc mặt Chris lộ ra 1 tia cao ngạo:

- Lúc đầu ... chủng tộc chúng ta, cùng nhân loại các người có 1 điểm giống nhau, đều có kỵ sĩ! Bất quá kỵ sĩ tinh nhuệ ma tộc không cưỡi ngựa! Đồ Tây Á chính là thú cưỡi của kỵ sĩ tinh nhuệ ma tộc! Hừ, chẳng qua các chủng tộc khác đều không cách nào thuần phục được chủng mãnh thú này, bởi vì trong đó có 1 bí mật chỉ ma tộc mới biết.

Chris nói tới đây, nhíu mày nhìn Đỗ Duy, sắc mặt nghi hoặc:

- Chỉ là, biện pháp đó rất giống như người nuôi mấy con thú non này.

Đỗ Duy có chút đặc ý:

- Đương nhiên, mặc kệ biện pháp gì cũng có thể nghĩ ra được.
- Hừ, đáng tiếc, người cho thể này đã là thành công? Người tính sai rồi.

Chris tự mình đi tới 1 cái ổ, vươn tay nhắc 1 con thú non lên. Thú non không ngừng giẫy dụa kêu thảm khiến ánh mắt nhân viên chăn nuôi rất bất mãn. Bất kể là kỵ sĩ gì cũng cực kỳ thương tiếc vật cưỡi của mình, huống hồ những con Sư thú này, ngày thường Đỗ Duy ra nghiêm lệnh phải chăm sóc cẩn thận, nhân viên cũng rất có cảm tình với chúng.

Chỉ là cái lão già này rõ ràng là bằng hữu công tước đại nhân, hắn cũng không dám nói gì.

Chris nhìn con thú non rồi cười, ngoác miệng ra mà cười:

- Đỗ Duy, ta đoán người nhất định đã biết, loại thú non này chỉ ăn máu tươi của thú mẹ mới còn sống được, đúng không? Đáng tiếc, người biết quá nông cạn, người cho rằng cứ thế nuôi lớn chúng, có thể đem chúng thuần phục thành vật cưỡi sao? Thú Đồ Tây Á tính tình hoang dã khó thuần, càng lớn sẽ càng lợi hại. Tuy phương pháp của người không sai, nhưng người không phát hiện 1 vấn đề rất khó giải quyết.

Chris chỉ tay vào con thú non:

- Nó đối với nhân viên chăn nuôi rất thân cận, nhưng với bất cứ ai khác cũng bài xích! Đây là thiên tính của nó, rất khó giải quyết. Cứ thế, sau này người nuôi ngàn vạn con, làm sao tổ chức thành quân đội được? Chúng nó không thể tập trung 1 chỗ được. Bởi nếu đậu 1 chỗ, chúng sẽ không công kích kỵ sĩ của mình, nhưng lập tức công kích các kỵ sĩ khác!

Đỗ Duy ngần ngừ, hắn cũng đã nghĩ tới điểm này, chẳng qua là cho rằng chậm rãi nuôi lớn là có thể thay đổi được vấn đề đó.

Chẳng qua hiện tại...

Đỗ Duy lập tức coi chừng Chris:

- Người đã biết tên nó. Ma tộc cũng từng thuần phục nó, như vậy người hắn là biết cách giải quyết chứ?

Chris cười hắc hắc:

- Giao dịch, giao dịch!

Đỗ Duy thở dài, nhìn hắn 1 cái:

- Người muốn gì?

Biểu tình của Chris rất kỳ quái, ánh mắt hắn lộ ra 1 tia thương cảm, chậm rãi đứng lên:

- Người nhất định muốn dùng thứ này lập thành 1 chi không kỵ sĩ đoàn đúng không? Yêu cầu của ta cũng không phức tạp, ta chỉ muốn cầu người sau này, khi thành lập chi quân đội đó, ta muốn đặt tên cho nó.

Đỗ Duy sững người, nhưng cũng mỉm cười:

- Việc này rất dễ. Ta đáp ứng người, người muốn nó tên gì?

Chris dùng ngôn ngữ ma tộc nói ra 1 từ ngữ kỳ quái, phát âm đại khái là “Sterling”

Nhìn biểu tình mờ mịt của Đỗ Duy, Chris chậm rãi giải thích:

- Nếu dùng ngôn ngữ nhân loại các người, ý nghĩa của nó là...

***

Roland đang xem sách.

Như Lạc Tuyết đã nói, hắn lấy từ trong nhân loại rất nhiều sách. Những sách này đều bị hắn đặt trong phòng lớn.

Mà Roland, thân là tù nhân, hẳn ở trong trường bồng cũng có tự do nhất định, cho nên nhàn rỗi vô vị, bắt đầu đọc sách.

Hắn làm thế có 2 nguyên nhân, thứ nhất, đằng nào cũng là chờ chết, nhàn rỗi thì làm.

Thứ hai... hẳn rất hổ thẹn, mỗi ngày cùng tinh linh nói chuyện, khi nhắc tới văn hóa của chủng tộc mình, mình chỉ có thể chịu ê mặt nhìn đối phương.

Cho nên Roland quyết định đọc sách, cho dù là trước khi chết, chí ít mỗi khi cùng tinh linh đàm luận văn hóa nhân loại mình cũng có thể nói được vài câu, không đến nỗi cứ im lặng từ đầu chí cuối.

Đối với hành vi của tên tù này, Lạc Tuyết toàn bộ đều biết, chẳng qua nó không can thiệp vào đó. Chỉ cần hắn đi vào trường bồng, thậm chí còn dùng cả bàn của Lạc Tuyết.

- Hôm nay lại đọc gì?

Lạc Tuyết đi vào trường bồng 1 lúc, Roland nhú mày đang đọc 1 quyển sử. Đây không phải sử đầy đủ của đại lục, mà ước chừng 20 năm trước, 1 vị sử quan của đế quốc biên soạn 1 bộ sử thời đại Roland.

Bản sử này chủ yếu miêu tả vương triều Augustine hơn 200 năm, từ 1 gia tộc trở thành hoàng tộc, mỗi thế hệ trị quốc, chính sách, biến đổi, hưng thịnh.

Bản sử này tại đế quốc là sách cấm, vì tác giả dùng 1 lập trường khách quan miêu tả các tệ nạn của gia tộc Augustine trong hơn 200 năm. Hiển nhiên là có chút bất kính với hoàng quyền. Cho nên, bản sử này chỉ có 1 ít học giả lưu truyền cho nhau mà thôi. May mắn, hoàng đế Augustine VI tại vị nhiều năm, tuy thích mừng công lớn, nhưng về mặt văn hóa không để ý lắm. Bản sử này tuy bị cấm, nhưng qua không ít con đường truyền bá ra ngoài.

- Gia tộc Rowling quật khởi.

Roland trả lời ngắn gọn.

Thân là người Rowling, hẳn đương nhiên rất hứng thú với việc gia tộc Rowling quật khởi. Mà bản sử này miêu tả các thời kỳ thịnh suy của vương triều Augustine, trong đó gia tộc Rowling cũng chiếm 1 phần quan trọng.

Lạc Tuyết cười, nó đến gần Roland, tùy ý ngồi trước mặt tù nhân nói:

- Ta cũng xem cái này rồi. Nói thật, ta với hoàng đế đầu tiên của vương triều Augustine rất khâm phục, hẳn thực sự có tài. Thậm chí ta còn cho là, từ 1 góc độ nào khác mà nói, hẳn tuyệt không dưới khai quốc hoàng đế Aragorn của các người. Tuy hẳn không phải ma pháp sư siêu cường hay võ sĩ mạnh mẽ, nhưng biểu hiện thông minh nhất của hắn là biết ủy quyền, đem việc khó giao cho người thạo việc. Ví như hắn không thạo đánh nhau, nên rất quyết đoán đem quân quyền giao cho nguyên soái gia chủ gia tộc Rowling, kết quả là nhờ vị nguyên soái thiện chiến ấy mà gia tộc Augustine chiếm tới được nửa giang sơn, có thể nói, nếu không có 2 người kia xuất hiện, đế quốc của các người đã không phải 1 đế quốc hoàn chỉnh, mà là vô số quốc gia nhỏ phân tán.

- Đương nhiên!

Roland kiêu ngạo trả lời:

- Mỗi người Rowling đều lấy thân phận đó mà kiêu ngạo.

- Chẳng qua, ta tuyệt không cho rằng vị nguyên soái đó là người kiệt xuất nhất gia tộc Rowling. Ta cảm giác được, gia tộc hoa Tulip, Đỗ Duy đã thừa hưởng năng lực của tổ tiên hắn. Tuy rằng ... à, tuy rằng hắn đã đổi họ.

Roland cũng không lạnh lùng như trước. Dù sao nói chuyện cùng Lạc Tuyết cũng là chủ đề mà hắn ưa thích nhất.

Hơn nữa, thực tế mấy ngày nay, Roland phát hiện mình càng lúc càng không thể bảo trì thái độ lạnh lùng với tinh linh vương.

Tên tinh linh này có khí chất đặc thù, rất thông minh thông tuệ, khiến trong lòng Roland chấn động. Mà mị lực của Lạc Tuyết, luôn khiến người ta bất tri bất giác chìm trong đó.

Đặc biệt là mấy ngày gần đây Roland bắt đầu đọc sách, Lạc Tuyết chẳng những không ngăn trở, thậm chí nếu nó có thời gian, đều ngồi trong trường bông cùng Roland. Bình thường mỗi khi Roland đọc sách gặp chuyện gì khó hiểu, không cần mở miệng Lạc Tuyết sẽ rất nhanh, chuẩn xác đưa ra vấn đề đang làm khó Roland.

Trí tuệ như vậy, trong ký ức Roland, chỉ có lúc tại Tây Bắc khi công tước đại nhân tự mình giảng dạy mới có cảm giác trôi chảy mạch lạc thế này!

Cho dù Roland không nguyện ý thừa nhận, nhưng qua 2 ngày, Lạc Tuyết đã dần dần biến thành lão sư.

Nghe lời Lạc Tuyết, Roland trầm tư 1 lúc gật đầu:

- Ta thừa nhận, công tước đại nhân là nhân tài kiệt xuất nhất mấy trăm năm nay của gia tộc Rowling, dù là đại nhân Gabri cũng không bằng. Chỉ là công tước đại nhân đã đổi họ, sợ là...

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Lạc Tuyết cười cười:

- Từ tu vi mà nói, công tước của các người đã là cường giả nổi danh đại lục. Tuy hẳn không có chiến công hiển hách như tổ tiên, chẳng qua là bây giờ đang thái bình. Nhưng ta vẫn coi hẳn là thiên tài. So với tổ tiên, hẳn chỉ thiếu vũ đài thi triển mà thôi. 1 ví dụ rõ ràng nhất, chính là người, Roland!

- Ta?

Roland sửng sốt.

- Đúng, là người! Hoặc nói rõ hơn, là không kỳ sĩ đoàn!

Lạc Tuyết thở dài:

- Đây là 1 sáng kiến vượt thời đại! Ta nhìn lịch sử các người, không có loại không quân này! Cho dù là khai quốc hoàng đế vĩ đại nhất, thống soái vô địch Aragorn cũng không làm ra! Nhưng Đỗ Duy lại làm ra được! Hơn nữa, thậm chí còn làm ra lúc các người đang thời kỳ hòa bình! Hẳn có trí tưởng tượng thiên tài! Có thể nói, nếu không có những chủng tộc bọn ta xâm nhập, như vậy không kỳ sĩ đoàn của các người tuyệt đối sẽ trở thành quân đội vô địch của nhân loại! Đây là một bước tiến vĩ đại!

Đối với sự tán thưởng của Lạc Tuyết, Roland vẫn im lặng. Tuy là địch nhân, nhưng đối phương ca tụng thống soái của mình tự đáy lòng, cũng không tiện phản bác.

- Kỳ thật... Roland, chỗ vĩ đại của Đỗ Duy, nhân loại các người thậm chí còn không rõ hết! Ta thậm chí có thể nói, chỉ không kỳ sĩ đoàn này, nếu không được Đỗ Duy phát minh ra, sợ rằng trong chiến tranh, nhân loại các người sẽ rất thảm.

- Không sai, vì các người có không quân.

Roland cũng phải thừa nhận điểm này.

- Đây là 1 cái biến số trong chiến tranh. Có lẽ người không biết, trong vạn năm lịch sử, xét toàn bộ các chủng tộc, có khả năng tác chiến trên không ngoài Long tộc không tính, chỉ có ba chi quân đội mà thôi! Một, chính là tinh linh tộc, chẳng qua rất hồ thẹn là, bản lĩnh tác chiến trên không của chúng ta không phải phát minh ra, vì trời sinh chúng ta có 2 cánh. Chúng ta chỉ lợi dụng thiên phú chứ chả có cái sáng chế vĩ đại nào cả. Mà chi quân đội thứ hai, chính là do công tước hoa tulip các người sáng tạo ra! Cho nên, ta mới cực kỳ tôn kính hẳn! Nghĩ xem, qua hơn vạn năm của lịch sử, chỉ có 3 chi không quân, công tước hoa tulip đã sáng tạo ra 1.

Roland cũng có chút đắc ý, nhưng hẳn vẫn hỏi:

- Thế thứ 3 là gì?

Nghe đến chuyện này, sắc mặt Lạc Tuyết hơi biến đổi, ngưng trọng hẳn lên, nhỏ giọng, thậm chí thanh âm có tia kinh sợ.

- Đó là 1 chi quân đội từng vô địch thiên hạ. Ít nhất lúc đó, nó là vô địch. Nếu không phải số lượng chúng quá ít, sợ rằng lịch sử đã phải thay đổi. Chi quân đội này không phải nhân loại, không phải tinh linh, không phải thú nhân, không phải người lùn, không phải Long tộc... mà là 1 chủng tộc người chắc chưa từng nghe qua... Ma tộc!

Lạc Tuyết tựa hồ vô ý thức nhỏ giọng, thanh âm giống như từ xa xưa truyền lại:

- Chi quân đội đó đi như gió xoáy, có bản năng giết chóc kinh hoàng, có tiếng thét đáng sợ... tên chúng ... là Sterling... À, đây là phát âm của ma tộc. Nếu dùng tiếng của nhân loại các người, tên nó sẽ là...

Nói tới đây, Lạc Tuyết nghĩ 1 chút, chậm rãi nói ra 1 tên:

- Lửa địa ngục.

854. Chương 576: Ngày Không Cách Nào Qua

Đây là trận mưa tuyết đầu tiên của năm nay. Quân thủ thành đã mang bên trong khải giáp 1 lớp áo da dày. Trường mâu trong tay cũng dưới khí trời này mà tỏa ra băng sương nhàn nhạt, quan quân đi tuần tra thỉnh thoảng dừng lại xoa tay vào nhau, sau đó thấp giọng chửi rủa trời giá rét.

Tuyết năm nay nhiều hơn so với mọi năm, càng kỳ quái là, trong khi đại lục thì rơi tuyết, miền bắc, phòng tuyến Kaspersky lại không.

Một trận gió nổi lên, khiến binh sĩ phải co người lại, nhìn cửa thành tính toán thời gian.

Trên đường không có bao nhiêu người qua lại. Nghe nói ngoài thành, con đường chính đã bị tắc lại. Tối qua 1 đội quân cận vệ xui xẻo bị điều đi xúc tuyết. Nghe nói có không ít thương đội bị tắc lại ngoài thành mười mấy dặm. Xem ra trước khi con đường hết tuyết, là đừng nghĩ về được.

Lúc này, một đội kỵ binh từ xa mà tới. Kỵ sĩ đi đầu mặc áo giáp da, dưới thời tiết giá rét như vậy mà chỉ mang 1 áo choàng đồ tươi, phóng ngựa mà đi.

Mà gần trăm kỵ sĩ theo sau, ai ai cũng sống lưng thẳng tắp, vác theo trường cung. Trên mặt mang vẻ kiêu ngạo, chạy sau ngựa còn có cả chó săn.

Những kỵ binh này đem 1 người bao vây vào giữa, bên trong là 1 con ngựa lớn toàn thân trắng như tuyết, vừa nhìn đã biết là ngựa tốt từ Tây Bắc. Trên thân ngựa là 1 thân hình nho nhỏ, áo da màu vàng, đầu đội mũ da, lưng đeo 1 đoản cung tinh tế. Người này 1 thân khí chất quý tộc đặc thù, khóe miệng còn 1 tia lạnh hơn khí trời vài phần.

Đội kỵ binh này vừa tới cửa thành, thủ quân nhìn thấy cờ hiệu, tức thì gấp rút khom lưng quỳ xuống.

Khi thủ quân đồng thanh hô vang “Bệ hạ vạn tuế”, lập tức kỵ sĩ phóng đi như gió xoáy, đầu cũng không ngoảnh lại, phi ngựa lao lên trước, hất 1 chút băng tuyết trên đất vào mặt vào cổ binh sĩ đang quỳ trên mặt đất, nhưng không ai dám kêu 1 tiếng.

Sau khi đội kỵ binh này tiến vào thành, quân thủ cửa mới đứng lên, có người nhìn vào thành thở dài:

- Sợ rằng tiểu bệ hạ hôm nay tâm tình không tốt a.

- Tuyết lớn như vậy mà đi săn, chỉ sợ chả thu được cái gì.

Một quan quân khác đoán mò, nhíu mày nói:

- Bệ hạ mấy ngày đều ra ngoài đi săn, hình như càng lúc càng nhiều...

- Câm mồm!

Một quan quân cấp bậc cao hơn 1 chút biến sắc, nói:

- Việc của hoàng thất, các người dám tùy tiện luận đàm ư?

Hoàng tử Charles... không, hoàng đế Charles mới đúng, được đông đảo kỵ sĩ bao vây, trên phố đế đô phi ngựa 1 mạch... Người đi đường từ xa nghe thấy tiếng phi ngựa, lập tức tản ra.

Sau tuyết rơi, con đường đầy bùn nhão. Tại đầu phố, đột nhiên nghe 1 tiếng hí dài, lại có tiếng như móng ngựa dẫm lên băng trơn, rồi có tiếng trượt...

Phụp 1 tiếng, thân hình Charles lập tức lệch đi rơi xuống, may mà dây cương của hắn rất chắc chắn, thân hình treo lại được, không ngã xuống đất.

Bên cạnh sớm đã có ngự lâm quân chạy tới kéo dây cương, vỗ yên con ngựa, nhanh chóng giúp tiểu hoàng đế xuống.

Hoàng đế Charles tuổi trẻ xuống đất rồi, vẻ mặt non nớt tràn đầy nộ khí, đột nhiên đẩy kỵ sĩ bên mình ra, dùng sức lấy roi ngựa quất vào vật cưỡi của mình!

- Súc sinh! Súc sinh! Người cũng dám khi dễ ta! Người cũng dám khi dễ ta!

Hắn tuổi còn nhỏ, khí lực cũng không quá lớn, chỉ là tức quá nên vừa quất loạn lên. Ngựa bị ăn đòn đau không nói, kỵ sĩ bên cạnh cũng không ai dám tiến lên ngăn trở, chỉ có liếc nhau xuống ngựa đứng bên cạnh.

Charles đánh 1 trận roi xong, thở hồng hộc, nhìn sắc mặt bộ hạ xung quanh, trên mặt lộ ra 1 tia âm mai. Hít sâu 1 hơi, mỉm cười nói:

- Ngựa này trở chứng với ta. Các người không cần sợ sệt như vậy. Tốt rồi, khí hậu lạnh như vậy, mọi người cũng đừng đứng ở đây hứng gió nữa, sớm hồi cung thôi. Hôm nay ai đi săn cùng ta đều có thưởng.

Nói đến đây, hắn hậm hực nhìn vật cưỡi của mình. Bộ lông bạch mã đã bị đánh ra không ít vết máu, không thể cưỡi tiếp. Kỵ sĩ đầu lĩnh bên cạnh vội đem ngựa của mình cho hoàng đế.

- Hôm nay trở về đem nó giết đi, mọi người lấy thịt ngựa chia nhau.

Charles nhàn nhạt nói.

Bên cạnh có 1 kỵ sĩ lỗ mãng, tự cho là thông minh thấp giọng đề nghị 1 câu:

- Bệ hạ, con Marc này là con ngày thích nhất, là lễ vật của công tước hoa tulip...

Charles đã xoay người lên ngựa, sắc mặt cứng lại. Hắn ép hỏa khí xuống, nở nụ cười:

- A, Là quà của lão sư, chẳng qua cái tên chăn ngựa cũng cần phải bị phạt.

Hắn hơi run cương, đột nhiên nói:

- Năm mới, nghe nói lão sư mang sư mẫu tới đế đô, tính ngày hắn là tới rồi đi. Lão sư nhiễm bệnh nhiều ngày, ta cũng chưa từng đi thăm. Hôm nay không có việc gì, nên đi phủ công tước hoa tulip đi.

Hắn là hoàng đế chí tôn, tuy chưa chấp chưởng việc nước, nhưng những ngự lâm quân bên cạnh nào dám làm trái, vội vã chuyển hướng đi phủ công tước hoa tulip.

Trong viện lớn như vậy, 1 người cũng không có. Đỗ Duy ngồi trên xe lăn dưới hiên, nhìn mưa tuyết đầy trời, dường như có tâm tư khác.

Hôm trước mưa tuyết bắt đầu, sau 2 ngày đầy nhà đã là mảnh băng sáng loáng, Đỗ Duy ngây ngốc nhìn phiến băng.

Vài ngày trước, sứ giả Nam Dương được nhiếp chính vương lấy quốc lễ tiếp đón, lễ nghi này xuất ra, cơ hồ là thừa nhận “Liên hiệp vương quốc Nam Dương” ngang bằng với đế quốc, cũng có thể nói nó được thừa nhận là 1 quốc gia.

Tuy nhiên việc này cũng chịu không ít công kích. Dù sao mấy chục năm của đế quốc, phái điều hâu hoành hành, cho là làm thế “hạ thấp mặt mũi” khiến người ta bất mãn. Nhưng tài chính đại thần vẫn ngày ngày mỉm cười – rút cục, tiền đây túi là được rồi!

Thân là lão quản gia của tài chính đế quốc, chỉ có lão mới rõ ràng, phương bác đánh nhau, áp lực tài chính đã đến mức nào.

- Tuyết lớn a, lâu lắm không có, hy vọng năm tới có gì đó hoàn thành a.

Đỗ Duy thở dài.

Chris còn bên biệt viện núi Brokeback. Có nước mắt sao chổi, xuất ra nước suối sinh mệnh, giúp nhóm Sư thứu đầu tiên chỉ vài ngày đã gần đạt 2 tuổi. Nhóm Sư thứu kỳ sĩ đầu tiên đã bắt đầu tiến hành bay cùng huấn luyện chiến đấu.

Còn Bạch Hà Sầu, cái lão này....

Đi tới đế đô, đến nhà mình ở vài ngày. Chạy đi gặp Lam Hải Duyệt 1 cái, rồi sau 1 đêm không chào từ biệt, không lưu lại 1 chữ, đã biến mất.

Vị vu vương này trực tiếp tránh người.

Vài ngày trước, việc liên quan đến sứ giả Nam Dương. Trên đại diện tranh luận hồi lâu, tuy lão tể tướng Rabus Richer vào thời khắc then chốt ra mặt nói cho quan tài chính đại thần. Trước mặt vị nguyên lão này, ai ai cũng cho hắn vài phần mặt mũi. Chỉ là sau lưng, có rất nhiều người hướng nhiếp chính vương phản đối.

Mà có 1 khác biệt lớn là: lão tể tướng giúp tài chính đại thần chống đỡ, nhưng cháu rể của hắn, quân vụ đại thần Carmille Ciro lại bả trì im lặng.

Quân đội là phái điều hâu, lão tể tướng là phái hòa bình. Carmille Ciro bị kẹp ở giữa, vốn có thể im lặng mà phát tài. Rút cục, hắn mới chấp chương bộ thống soái, kinh nghiệm giao tiếp còn chưa đủ, xa xa không cách nào bằng mấy lão tướng lĩnh. Lúc này, hắn im lặng, hiển nhiên cũng là 1 biện pháp tự bảo vệ, dù sao – lão tể tướng cũng là cha vợ hắn.

Việc đắc tội với người khác, lão tự đi làm là được rồi. Carmille Ciro vì hy vọng gia tộc, không muốn chui vào vũng nước đục này.

Mà sau đó phát sinh 1 việc, sứ giả Nam Dương tại hoàng cung gặp nhiếp chính vương và hoàng đế bệ hạ, ở lại đế đô 3 ngày, tới cuối cùng lại khê khàng phái người tới phủ công tước hoa tulip, gửi 1 phong thư.

Phong thư này, là của quốc vương liên hiệp vương quốc Nam Dương - Lofick tự tay viết, hắn vốn là tên giữ ngựa cho Đỗ Duy. Về nước rồi, qua 3 năm thời gian, dần dần ngồi vững vị trí. Nghĩ tới nơi đó mình tranh ám đấu thua xa so với ở đế quốc. Hắn ở bên Đỗ Duy đã quen mắt quen tai, lâu dần cũng không phải người mấy tù trưởng bộ lạc ngu muội kia có thể đối phó.

Phong thư này, giọng điệu Lofick rất khiêm nhường, tuy đã là quốc vương chí tôn, nhưng vẫn xưng Đỗ Duy là “chủ nhân”.

Chỉ là Đỗ Duy xem thư xong lập tức đốt đi, sau đó hỏi sứ giả mấy câu, xác định phong thư này chưa ai

Lời này cũng không oan. Mấy ngày nay, Đỗ Duy đích thực là “lơ là chức trách”.

Đặc biệt là sau khi 2 vị “công tước phu nhân” tới để đô.

- Bên trái... qua phải 1 chút... Đúng.... Trái 1 tý ... À tuyệt quá. Xuống! Xuống thấp 1 chút! A... đúng, đúng là chỗ này... dùng chút sức.

Đỗ Duy không ngồi xe lăn, mà nằm sấp trên giường. Phần thân trên để trần, lộ ra 1 cái lưng trắng trơn.

858. Chương 578: Đối Thoại Ngày Đông 2

Lò sưởi đốt lên, khí nóng sẽ qua tường kép mà ra, khiến cả phòng ấm áp, mặc cho bên ngoài gió tuyết thế nào, bên trong chỉ cần mặc áo lót.

Lúc này công tước đại nhân nằm sấp, lại thoải mái vô cùng, mặt mày hớn hởi, híp mắt lại, trong miệng rì rầm.

Bên cạnh, Joanna 1 mặt nôn nóng, dùng tay đè trên lưng Đỗ Duy, ngón tay mảnh khảnh xoa bóp. Còn Đỗ Duy rì rầm chỉ huy nàng phải xoa bóp chỗ nào.

Tên gia hỏa đáng ghét này cứ “trên trên dưới dưới trái phải trái phải” loạn cả lên, cuối cùng đại tiểu thư Joanna nổi nóng, tình linh nhảy lên tức giận nói:

- Ta thấy ngươi cố ý chọc ta!

Nói xong, 1 cước phóng lên.

Đỗ Duy cười hì hì, nghiêng mình bắt được mắt cá chân Joanna, nhẹ nhàng kéo 1 cái. Joanna tức thì loạn choạng, cả người ngã vào ngực Đỗ Duy. Đỗ Duy cảm thấy khối mềm mại trong lòng, thuận tiện ôm Joanna vào hôn trên mặt nàng 1 cái, cười nói:

- Joanna tốt à. Gãi lưng cho trượng phu cũng không kiên nhẫn nổi ư?

Dưới ánh lửa, mặt Joanna đỏ ửng, cũng không biết có phải do khí nóng hay không. Một đôi mắt trong như nước nhìn Đỗ Duy, hậm hực nói:

- Tên gia hỏa ngươi, quả là không có ý tốt ...

Vừa nói được 1 nửa, tức thì kinh hô 1 tiếng, lông mày lộ ra vài phần tức giận. Nguyên lai Đỗ Duy thừa dịp nàng nói chuyện, 1 tay đã theo vạt áo tiến vào.

Joanna vặn mình, nhú mày, giọng nói cũng mềm mỏng hơn:

- Thân thể ngươi tốt rồi ư? Lại còn giận ta!

Nói ra lời này, khiến Đỗ Duy trong bụng nhói 1 cái, hần cười khổ, rút tay về ôm eo Joanna, thở dài nói:

- Con mẹ nó, ngày hôm nay thật không cách nào qua!

Là không có đường, chính xác không có đường.

Hai cô vợ xinh đẹp như hoa như ngọc, còn là chị em tốt với nhau, ngàn dặm xa xôi tới thăm mình. Từ hồi đêm tân hôn kia, mấy ngày nay của mình: sáng dưỡng thương, tối dưỡng thương. Dưỡng tới dưỡng lui, thân thể như gặp quỷ vẫn không tốt lên.

Ngồi xe lăn, sớm đã khiến hần buồn phiền – thôi thì cũng đành chịu. Chỉ là nhìn 2 nàng xinh đẹp bên người, lại không thể nào ăn được – cái này, liệu nam nhân ai mà chịu nổi?

Tuy ngẫu nhiên chiếm chút tiện nghi cũng được, nhưng chút tiện nghi thế quá ít, so với thân thể mình vẫn không đủ phát tác.

- Ta cuối cùng hiểu được nỗi khổ của bọn thái giám.

Đỗ Duy thở dài.

Vừa nói xong, cửa phòng mở ra, 1 thân hình nhỏ bé đi tới.

Vivian mặc 1 bộ áo lông thú màu trắng như tuyết. Lông thú mềm mại tinh khiết che kín khuôn mặt nhỏ bé của nàng, nguyên bản khuôn mặt đã có vẻ tinh trí, lại càng tỏa ra mỹ lực câu hồn đoạt phách.

Vivian vừa vào cửa, nhìn thấy Đỗ Duy cùng Joanna đang cùng nằm, khuôn mặt đỏ lên, đứng sững tại cửa, phảng phất không biết nên làm thế nào.

Đỗ Duy vừa thấy Vivian, tức thì như được đại xá, kêu gấp:

- Mau tới đây, cô bé ngọc của ta, tỷ tỷ người ước hiếp người tàn tật này!

Joanna đỏ mặt lên, hậm hực đá Đỗ Duy 1 cái, cười lạnh nói:

- Ưc hiếp người khi nào?

Lại đá thêm 1 cái:

- Ta ước hiếp người khi nào!

Vivian khẽ cười, nét đỏ ửng trên mặt cũng tiêu bớt, ôn nhu nói:

- Tỷ tỷ, chị chị đừng... đừng đá hấn.

Tuy vẫn còn chút lấp bắp, chẳng qua thanh âm mềm mại vẫn rất dễ nghe.

Vivian tới, Joanna dù đang giận, cũng không tiếp tục dựa vào ngực Đỗ Duy, gấp gáp đứng dậy, nhú mào nói:

- Tuyết rơi thật đáng chết, trong đế đô chả có cái gì để nhìn. Sớm biết thế đã ở lại Tây Bắc rồi.

Quay đầu nhìn, thấy nàng không phát tiết nộ khí, Đỗ Duy lập tức kéo Vivian vào trong ngực, nhẹ nhàng nói:

- Tuyết rơi thì làm sao, vẫn chơi được mà? Xếp người tuyết. Ném tuyết, hoặc làm tượng băng ...

- Trò trẻ con thôi.

Joanna có chút không hứng thú:

- Ném tuyết còn được. Có người chơi cùng là tốt rồi. Chỉ là giờ trong đế đô, chả có ai làm đối thủ tốt cả.

Đỗ Duy nghe lời này không nhịn được cười.

Joanna tại Tây Bắc có thể nói “ác danh lừng lẫy” Nữ bạo lực này, từ lúc sinh ra tới giờ đã rất nóng tính.

Lúc tại Tây Bắc, nàng có 2 sự việc nổi tiếng nhất. 1 là lúc hung hăng giúp Đỗ Duy huấn luyện tiểu đối Phách Thiên Hổ.

2 là, tìm người đánh lộn.

Hơn nữa, đại tiểu thư Joanna tuy là hiếu động, nhưng cũng không phải đồ ngốc. Nàng cũng rõ ràng, tuy mình có thực lực võ sỹ cấp 8, nhưng trong đám người bên cạnh Đỗ Duy, cũng là chưa đủ.

Hussein và Rodriguez, Joanna đương nhiên là biết tiếng, cũng không tìm họ thách đấu, mà tìm mấy gã xui xẻo.

Lúc tại Tây Bắc, Joanna có mấy cái bao cát ưa thích. 1 là gã béo Ron Barton, võ kỹ chừng cấp 7, đánh với Joanna cũng không chênh lệch lắm.

Gã béo đáng thương tại Tây Bắc 3 năm, bị tiểu thư Joanna đánh cho vô số lần. Đến nỗi hấn cũng thấy ngại, nhất quyết trốn tránh. Thậm chí tới mức, chỉ cần nhìn thấy Joanna từ xa xa, gã béo đã nhanh chóng lủi mất.

Lần trước gã béo bị Đỗ Duy đuổi đến tiền tuyến chỉ huy đám quân ô hợp lính đánh thuê. Tuy có ý trừng phạt, nhưng gã béo cũng nguyện ý – tránh xa Tây Bắc, tránh xa tiểu thư Joanna là tốt nhất.

Tối đề đốc, vợ chồng 3 người đoàn tụ. Nguyên bản Joanna là 1 bụng muốn phát tác lên người Đỗ Duy: tên gia hỏa này, đi tới đề đô 1 năm! Lúc năm mới vừa rồi, tự nhiên không thấy người! Thật đáng giận.

Chỉ là, vừa thấy Đỗ Duy “bệnh nặng” Joanna không chỉ không tức giận nổi, còn thấy Vivian vì Đỗ Duy mà mềm lòng, dù nàng phát hỏa, Vivian cũng tuyệt đối không.

Tại đề đô im ắng vài ngày, dần dần có chút buồn bã. Thân thể Đỗ Duy hành động không thuận tiện, cũng không thể cùng 2 người đi dạo loạn. Bản tính Joanna lại là nhảy nhót không ngừng, mấy ngày nay tuy ở cạnh Đỗ Duy âu yếm, cuối cùng cũng có lúc thấy chán. Huống hồ... thân thể Đỗ Duy hiện giờ, âu yếm cũng chỉ có trình độ nhất định. Không những không thể phát tiết, mà lại thành giày vò.

Nghĩ kỹ 1 hồi, đại tiểu thư Joanna vẫn muốn tìm việc gì để làm đi.

Nguyên bản, Đỗ Duy trong biệt viện tại núi Brokeback có 1 trường nuôi sư thú. Đồ vật mới mẻ đặc biệt đó, khẳng định hợp tâm ý Joanna. Chỉ là Đỗ Duy cũng rõ việc này trọng đại thế nào, sư thú giờ vẫn là bí mật quá lớn. Nếu quả thật đại tiểu thư Joanna chỉ lo thiên hạ không loạn phát hiện ra, chỉ sợ sẽ làm ra chuyện gì đó ....

859. Chương 578: Đối Thoại Ngày Đông 3

Trừ Joanna, còn ở bên ngoài có 1 việc khiến hấn phiền lòng.

- Người không tin, chúng ta cược 1 lần!
- Hừ! Cược thì cược! Nếu người thua thì sao?
- Nực cười! Ta làm sao thua được? Nếu người thua thì sao?

Nghe tiếng huyên náo ngoài cửa, Đỗ Duy tức thì thấy nhức đầu.

Quả nhiên, cửa phòng bị đập mạnh ra, Mose tiến đến ngồi trên ghế. Cô nàng 1 trên mặt đầy tức giận, nói:

- Đỗ Duy! Người đến cùng có quản em mình hay không!

Vừa nói xong, Gabri từ bên ngoài tiến tới, xoa tay cười nhạt:

- A! Lại chạy tới tố cáo à?

Mose đỏ mặt lên, cả giận rút kiếm ra:

- Người quá kiêu ngạo! Thật cho là Mose ta sợ người! Hừ!

Gabri ánh mắt giễu cợt, lại còn có ý cười. Nhẹ nhàng vươn tay ra, búng lên thân kiếm 1 cái. Ông 1 tiếng, lưỡi kiếm của Mose bị đẩy bật ra.

Mose tuy từ nhỏ đã học võ kỹ, nhưng rút cục vẫn là nữ, chưa từng có thầy giỏi truyền thụ. Gabri mới sinh đã là đối tượng bồi dưỡng của gia tộc Rowling, võ kỹ là tuyệt học gia truyền. Tu luyện từ nhỏ, đến giờ trong số người cùng tuổi cũng tính là nổi bật. 1 cái búng như vậy, tức thì trường kiếm của Mose rung lên không ngừng.

Đỗ Duy thở dài, nhìn em trai cùng Mose 1 cái:

- Các người vì cái gì mà nao loạn vậy?

Thực ra, lần này theo 2 chị em Vivian và Joanna tới đề đô, 3 chị em phu nhân Listeria cũng quay về. Năm đó phu nhân Listeria cũng là nhân vật tiêu điểm, lần này về đề đô, trở thành khách quý của giới quý tộc. Gia tộc Listeria thời gian dài không có động tĩnh gì, thân là thủ lĩnh, phu nhân Listeria cũng không thể không lên dây cót tinh thần 1 cái, ứng đối 1 phen.

Mà người từ nhỏ thăm mếm Đỗ Duy - Angel, 2 năm nay lớn thêm 1 chút. Đại khái cũng trầm tính hơn, rất ít quần lầy Đỗ Duy. Chỉ là lại không hoạt bát như người khác, từ 1 cô bé đáng yêu, lại dần dần biến thành loại người như Lâm Đại Ngọc, suốt ngày nhốt mình trong phòng đọc sách, cũng ít nói hơn.

Còn về Mose, tính nét so với hồi đó vẫn không đổi, vẫn là 1 bộ dạng xấu nổi kiêu ngạo.

Mới về được mấy ngày trong phủ công tước, cùng Gabri 2 chả rõ đầu đuôi thế nào, đánh nhau.

Một thời gian, phủ công tước có thể nói là gà bay chó chạy. Mose tính tình nôn nóng, tại Tây Bắc cả Đỗ Duy còn dám kêu ca, làm sao chịu khuất phục với em trai Đỗ Duy? 2 người suốt ngày ngồi 1 chỗ đấu võ mồm. Đánh lộn cũng không ít.

Đặc biệt là Mose, từ nhỏ nàng đã không thích Đỗ Duy. Chỉ là uy quyền của Đỗ Duy càng lúc càng cao, địa vị cũng tăng dần, dần dần Mose cũng không dám nhạo báng hấn nữa.

Chỉ là... gặp em trai của Đỗ Duy. Lớn ta chọc không nổi, chả lẽ ta không chọc nổi nhỏ ư? Hừ!

Hai người giống như có thù oán từ kiếp trước, vừa thấy nhau đã chiến tranh lớn nhỏ. Đủ thứ chuyện từ nhỏ đến lớn cũng thành tranh chấp ồn ào, nước miếng bay tứ tung. Hai người thậm chí còn đánh nhau 1 trận, đến mức Mose dùng tới cả đầu khí, kết quả bị Gabri 1 tay đánh rớt kiếm.

Cuối cùng hỏi kỹ lại, nguyên nhân đánh nhau, là lúc 2 người cùng ra ngoài, Gabri cười nhạo thuật cưỡi ngựa của Mose.

Kết quả đánh nhau 1 trận, hoa cỏ trong viện bị bóc lên 1 nửa. Buổi tối phải đến lúc Đỗ Duy phát hỏa, 2 người mới ngừng lại.

Kết quả hôm nay ... lại loạn lên.

Oan gia! Thật là oan gia!

- Đại ca, nàng cười nhạo nói ta cách dùng binh không đúng! Hừ! Phụ nữ thì biết cái gì! Trong học viện quân sự chúng ta chính là học cái này!

- Hừ, học dùng binh trong học viện?

Mose cũng không thôi:

- Ta tại Tây Bắc là kỵ binh thuộc Roline tướng quân. Cũng đã tự mang mấy trăm kỵ binh! Người nói ta không biết dùng binh? Người đã từng chỉ huy được bao nhiêu người?

- Phụ nữ biết cái gì!

- Trẻ con biết cái gì!

- Người...

- Người...

Hai người riu ra riu rít trong phòng, Đỗ Duy một mặt cười cổ quái, nhìn 2 người đấu võ mồm, cuối cùng về sau, hấn làm mặt giận, dùng sức đập bàn 1 cái.

Ba 1 tiếng. Hai người đồng thời chấn động, nhìn Đỗ Duy thấp thỏm.

- Khụ!

Đỗ Duy ra sức làm mấy phần tôn nghiêm của trưởng bối, ho khan 1 tiếng, lại nói ra thêm 1 câu:

- Loạn cái gì! Ai nói thêm 1 câu, hôm nay cắt cơm!

Mose hừ 1 tiếng, nhìn Đỗ Duy giận nói:

- Các người là huynh đệ, người đương nhiên là giúp hấn!

Nói xong, dậm chân bước ra ngoài.

Trên mặt Gabri có ý cười, vừa muốn đi ra, Đỗ Duy lại gọi giật lại:

- Gabri!

- Ách ... Đại ca?

Đỗ Duy thở dài, ngồi ngay ngắn lại, ngưng thần nhìn đệ đệ. Nhìn ánh mắt hẩn 1 lượt, cuối cùng mở miệng nói:

- Em xem trúng cô nhóc này?

Gabri cười khan 2 tiếng, dứt khoát nói:

- Không sai!

Đỗ Duy khẽ nhủ mày, lần này Gabri hiểu sai ý, gấp gấp giải thích:

- Em không ý khi dễ nàng, chỉ là loại nữ nhân thế này, tính tình vô cùng mạnh mẽ. Muốn đi vào trong trái tim của nàng, nhất định phải cứng rắn 1 chút. Nàng giờ hận em đến tận xương, em đảm bảo mấy ngày, nàng chỉ sợ đi ngủ cũng mơ thấy em.

Đỗ Duy trừng mắt nhìn, đột nhiên cười khổ nghĩ thầm: em mình, tự nhiên là 1 cao thủ tán gái à.

- Em thật là thích Mose?

Đỗ Duy nghiêm túc hỏi.

- Đúng!

Gabri nhìn đại ca, đột nhiên hơi biến sắc, buột miệng nói:

- Đại ca, chẳng lẽ nàng là nữ nhân của anh? Em không biết à!

- Nhảm nhí!

Đỗ Duy lập tức mắng lớn, sắc mặt Joanna bên cạnh có chút quỷ dị, hẩn vội giải thích:

- Nói hươu nói vượn cái gì!

Gabri rụt cổ:

- Không phải nữ nhân của anh là được rồi.

- Chỉ là ... còn hôn thê của em?

Đỗ Duy thở dài:

- Qua năm sau, em thành niên, nghị thức không thể kéo dài.

Gabri nhìn Đỗ Duy, ánh mắt quái dị:

- Thế thì sao? Em đâu phải chỉ lấy 1 vợ.

Lời này trực tiếp làm Đỗ Duy cứng họng.

Em trai tốt à! Đại ca người sau khi thành niên mới miễn cưỡng có 2 nữ nhân.

Tiểu tử này còn chưa trưởng thành, lại cũng nghĩ tới lấy 2 rồi.

Gabri sắc mặt nghiêm túc, thấp giọng cười:

- Ca ca, sự việc này anh không cần bận tâm. Trong mắt em, phu nhân Listeria không phản đối việc này, 2 ngày trước nàng thấy ta, còn hỏi ta hỏi lâu. Hỏi em thích ăn cái gì, lại bảo em chiếu cố Mose. Xem ra hầu tước phu nhân hẩn sẽ không phản đối đâu.

Đỗ Duy lại thở dài.

Trời đông còn chưa qua, làm sao mà bắt đầu phát xuân được?

***

Trong hoàng cung, một cung đình lễ quan nhẹ nhàng đi vào trong cung.

Cung điện này đương nhiên là của hoàng đế bệ hạ, Charles.

Tiểu hoàng đế vừa hoàn thành 1 khóa học cùng lão sư cung đình kiếm thuật, lễ quan mới dám lên.

- Việc gì?

Charles tiện tay ném kiếm cho người hầu bên cạnh, cầm khăn nóng lau người, sau đó 2 thị nữ thanh tú đem áo bào mặc cho hắn.

- Bệ hạ. Đây là danh sách khách mời năm mới.

Lễ quan cung kính khom lưng nói:

- Ý nhiếp chính vương là, năm nay mời tiệc, bệ hạ có muốn mời khách quý đặc biệt nào không.

Charles cười lạnh 1 tiếng – danh sách khách mời? Việc nhỏ như vậy mới cho ta làm?

Chẳng qua trên mặt hắn vẫn không đổi sắc, cầm nhìn qua, so với năm ngoái cũng không khác biệt, chỉ là nhiều hơn 1 tên: phu nhân Listeria.

Trượng phu của phu nhân Listeria trước khi chết là quý tộc hoàng thất, có thể nói nàng là thân thích của hoàng thất. Lần này tới để đồ, đương nhiên không thiếu vị khách này.

Charles trầm ngâm 1 lúc, đột nhiên ánh mắt có vài phần nóng bỏng, nhớ lại trong nhà Đỗ Duy, thấy được thiếu nữ mỹ lệ đó.

À... thiếu nữ đó, nghe nói gọi là Mose, muội muội của phu nhân Listeria.

Nghĩ vậy, hắn cầm bút, ghi thêm mấy tên.

860. Chương 579: Thiếu Niên Sầu

Charles đã không còn là xử nam (clgt, nó mới 12 tuổi – thảo nào đế vương ngày xưa chết sớm), hắn từ nhỏ đã có mỹ nữ hầu hạ. Ngày thứ 2 kể từ lúc đội vương miện, hắn đã cùng một nữ người hầu theo mình mấy năm làm chuyện quan trọng của nam nhân. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng với loại người như hắn mà nói, việc thế này cũng không hiếm.

Chỉ là.... Những nữ nhân bên người này, ai cũng quá thành thật, quá cung kính, chả có.... cảm giác chinh phục gì cả.

Ngày đó gặp Mose mặc nam trang, dung nhan sáng sủa, khí chất anh tuấn, còn có sự hấp dẫn dã tính. Tất cả đã khắc 1 cái bóng trong lòng Charles.

Lúc này, nhìn danh sách, Charles nghĩ 1 cái, tiện tay cầm bút viết thêm vài chữ.

Phu nhân Listeria bị hắn sửa thành “Tỷ muội phu nhân Listeria”.

Một cô gái thôn dã không đeo nữ trang đã như vậy, nếu đeo vào không biết là thế nào?

Charles ném bút đi, không nhìn nổi bắt đầu tưởng tượng.

Ném bút đi, Charles vầy vầy tay làm hiệu. Viên lễ quan vội vã khom lưng mà lui ra, sau đó Charles tiếp tục cầm kiếm do tùy tùng đưa tới. Chỉ là nguyên bản đang luyện kiếm, đột nhiên lại không thể tập trung được.

Tay cầm kiếm, đầu lại nghĩ tới hình Mose ngày đó, không khỏi trong lòng có chút phân tán.

Phụ trách dạy kiếm cho Charles, đương nhiên là cường giả trong võ sĩ cung đình. Võ sĩ cung đình đều do thủ tịch võ sĩ Cheek tự mình tuyển, kiếm thuật đương nhiên không cần phải bàn. Chỉ là hắn làm người lại hơi hồ đồ, thấy tiểu hoàng đế cầm kiếm bỏ loạn, nhíu mày đi lên chỉ điểm mấy câu. Nhưng lúc này Charles tâm hồn treo ngược cành cây, nào có nghe chứ?

Sư phụ dạy kiếm chỉ điểm mấy câu, hần nửa chữ cũng không lọt vào tai, dần dần lão sư có chút bất mãn. Hần cũng là người trực tính, tuy không thể phát hỏa với Charles, đột nhiên quỳ 1 gối xuống, cố ý đập đầu gối xuống nền. Hần cũng là võ sĩ thực lực không thấp, tức thì đập vỡ đá lát thành 2 khối.

Charles lúc này mới hồi thần lại, nhìn lão sư có nét không vui, cố nở nụ cười:

- Lão sư, sao vậy?

- Bệ hạ, kiếm thuật phải tương đồng với tâm. Lúc này tâm bệ hạ không ở trên kiếm!

Charles miễn cưỡng cười:

- Ta hôm nay không tỉnh tâm được. Hôm khác luyện tiếp.

Lão sư lại là người quật cường, lắc đầu nói:

- Bệ hạ, nhiếp chính vương đã dặn, mỗi ngày công việc của ngài tuyệt không cho phép bớt đi 1 chút! Huống hồ luyện võ quý tại cần mẫn, nếu cứ dựa vào tâm tình, sau này sợ rằng không có thành tựu.

Hần nếu không nói tới “nhiếp chính vương” thì còn tốt, đằng này Charles vừa nghe thấy, lập tức biến sắc phần nộ quát:

- Ta là hoàng đế đế quốc, chẳng lẽ tương lai còn muốn ta tự mình xách kiếm lên chiến trường chém giết sao? Luyện kiếm luyện võ, cũng chẳng qua để thân thể khỏe mạnh mà thôi! Hừ, nếu thật sự có chém giết, đương nhiên có đám võ giả như các người đi làm thay ta. Nếu không phải như vậy, còn cần các người làm gì!

Hần phát hỏa như vậy, lão sư tức thì giận đến đỏ cả mặt. Nếu là học sinh khác, sớm đã ăn 1 cái bạt tai, hoặc bị đập 1 phát. Chẳng qua học sinh này lại là hoàng đế đế quốc, thân phận cao quý, lão sư cũng chỉ có thể kiềm chế, không nói 1 lời.

Charles càng phát tiết càn giận, hừ hừ 1 tiếng, cầm kiếm trong tay ném vào lão sư trước mặt, sau đó ngoảnh mặt đi luôn.

Lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân, rồi 1 thân hình nhỏ bé yêu kiều chậm rãi đi tới:

- Ca ca.

Một giọng nói thanh thúy non nớt vang lên, sau đó công chúa Karina dẫn theo người hầu mỉm cười chạy tới.

Charles tuy rằng vẫn âm trầm 1 chút, nhưng dù sao vẫn là trẻ con, đối với em gái cùng mình lớn lên rất thuận mắt. Thấy Karina đến, trên mặt lộ ra ý cười, kéo tay lại:

- Em sao lại đến đây? Đã đọc sách xong rồi à?

Công chúa Karina nhè nhẹ cười, đang muốn trả lời, phía sau lại có tiếng ho khan.

Công chúa được đề tình, nét cười dịu lại, buông tay Charles ra, lui về sau nửa bước, khom lưng hành lễ:

- Bệ hạ.

Charles khẽ cười nhìn nữ cung đình lễ quan kia nói:

- Lamlam, những quy củ này là do người dạy hả?

Lamlam nữ quan, chính là người chuyên phụ trách dạy tiểu công chúa. Khi Đỗ Duy vừa nhận lệnh làm cung đình lão sư, trong cung muốn ngăn cản hẳn cũng chính là cô ta.

Lamlam nghe thấy câu hỏi của Charles, gấp tức gật đầu, cử chỉ nghiêm cẩn:

- Bệ hạ, lễ nghi là không thể loạn được.

Charles rất cao hứng – trong hoàng cung từ trên xuống dưới, tuy mình là hoàng đế, nhưng tâm lý mọi người vẫn coi mình là hoàng tử. Đối với người coi mình là hoàng đế như Lamlam, hẳn rất thích thú, gật đầu nói:

- Tốt, người dạy rất tốt.

Lúc này, Charles lại cảm thấy áo mình bị kéo 2 cái. Quay đầu nhìn lại, thấy em gái đứng cạnh mình, ánh mắt quay về phía lão sư dạy kiếm đang quỳ gối trên mặt đất.

- Ca ca?

Trong ánh mắt công chúa Karina có chút nghi vấn.

Charles nhú mày:

- Đi. Anh mang em ra ngoài chơi.

Đang muốn đi, trong con ngươi công chúa Karina ánh lên 1 tia thông tuệ, kéo Charles lại thấp giọng nói:

- Ca ca, người đối với lão sư như vậy là không tốt đâu.

Charles hừ 1 tiếng, không nói gì.

Công chúa Karina là 1 tiểu quý, lại cực kỳ thông minh. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng phán đoán trong chốc lát cũng biết được mấy phần, nàng hiểu rõ tính tình xốc nổi của Charles, khẽ cười, tiến lên vài bước, thấp giọng nói:

- Ca. Người giờ không phải là hoàng tử, mà là hoàng đế. Làm hoàng đế, phải có khí chất đế vương.

- Hoàng đế?

Charles cười lạnh:

- Người coi, hắn có xem ta là hoàng đế hay không!

Công chúa Karina nhú mày nghĩ 1 chút, nói tiếp:

- Ca ca. Em tuổi còn nhỏ, nhiều việc cũng là không hiểu. Chẳng qua em xem sách, nghĩ đến mấy câu nói sau rất có đạo lý.

Nói xong, tiểu công chúa kéo tay Charles, thấp giọng:

- Làm người đế vương, tranh mà không tranh, tiến mà không tiến, nộ mà không nộ.

Charles cũng đủ thông minh, nghe lời này tâm lý xoay chuyển, nghĩ 1 chút, có vẻ cũng minh bạch ý muội muội khuyên bảo mình. Tuy trong bụng hắn vẫn còn phiền não, nhưng rồi nghĩ 1 lúc, đi tới bên thân lão sư dạy kiếm, khom lưng nhặt kiếm lên, 2 tay nâng tới trước mặt lão sư, cố gắng nhẫn nại nói:

- Lão sư, vừa rồi ta vô lễ. Thỉnh ngài tha thứ.

Cũng không quản lão sư kiếm thuật có tha lỗi hay không, trực tiếp nhét kiếm vào tay đối phương, sau đó cười nói:

- Karina tới tìm ta, hôm nay luyện tới đây thôi. Mai ta sẽ luyện bù phần thiếu hôm nay.

Nói xong, xoay người kéo Karina ra khỏi cung điện.

Về mặt lão sư kiếm thuật cũng không biết biến đổi mấy lần. Rút cục Charles cũng tính là cúi đầu xin lỗi với mình. Hắn là hoàng đế chí tôn, mình còn muốn gì nữa?

Đứng dậy, nhìn bóng lưng Charles càng lúc càng xa, than thở lắc đầu.

Charles 1 mặt kéo muội muội 1 đường ra khỏi cung điện, mặt sau nữ lễ quan Lamlam cùng 1 đám người hầu đi theo. Đi được 1 lát, Charles mới hồn nhiên mở miệng hỏi:

- Karina, vừa rồi người nói 2 câu “Tranh mà không tranh, nộ mà không nộ”.

Karina khẽ cười:

- Là đế vương, tính là nổi giận cũng không lộ ra ngoài, mà chỉ để trong lòng. Đây tức là không giận là giận. Trên mặt, chỉ là khí giận, còn trong lòng, phát ra mà không lộ, cái này gọi là “Uy”.

Charles thở dài, nhìn 1 chút muội muội thông minh của mình:

- Mấy câu này, người từ đâu mà biết?

- Trong sách của lão sư viết.

Charles biết, “lão sư” mà em gái mình nói tới chính là công tước hoa tulip. Thực sự, trong hoàng cung phụ trách dạy bảo Karina cũng có vài cung đình lão sư. Chỉ là bình thường em gái mình dùng “lão sư” để xưng hô, chỉ một mình Đỗ Duy.

- Lão sư từng cho chúng ta 1 bộ “Lịch sử đại lục” Bên trong còn có bút ký cùng tâm đắc lão sư lưu lại khi đọc sách, trong đó có 2 câu này, chính là lão sư viết.

Trong lòng Charles có chút phức tạp, đột nhiên thầm nghĩ: Trí tuệ lão sư Đỗ Duy đương nhiên không cần phải bàn, đó là người tài hoa cực kỳ thông minh hiếm có. Chỉ tiếc, vài ngày trước mình đến cửa bãi phóng, hẳn lại không chịu giúp mình, nói toàn mấy lời sáo rỗng ... A!

Nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần bất mãn với Đỗ Duy.

Nghĩ tiếp, lão sư Đỗ Duy tựa hồ đối với Karina rất tốt. Lại có lúc, Charles cảm nhận được khi Đỗ Duy cùng mình và Karina ở 1 chỗ, Đỗ Duy có vẻ thích Karina hơn, tuy không có chứng cứ cụ thể, nhưng từ 1 ít hành động nhỏ bé cũng nhìn ra được.

Hơn nữa... nghĩ tiếp, trong lòng cũng đành chịu. Từ thiên phú mà nói, Karina chính xác là hơn mình nhiều. Nàng tuổi nhỏ đã cực kỳ thông minh, rất nhiều cung đình lão sư đều khen không dứt miệng.

Nếu ...

Nghĩ sâu thêm 1 chút ...

Nếu Karina không phải là nữ mà là nam, sợ rằng ngôi vị hoàng đế đã không tới lượt mình!

Nghĩ tới đây, trong lòng Charles cũng thoải mái hơn 1 chút.

Rất cực, trong ngàn năm lịch sử của đế quốc chưa từng có nữ hoàng nào, thân là nữ, đối với mình hoàn toàn không có tính uy hiếp.

Hai người 1 đường vừa đi vừa nói, nguyên lai hôm nay Karina vừa kết thúc khóa học, công chúa Louise trở về.

Công chúa Louise là cô cô của 2 người, mà Karina đã ưa thích Louise từ bé. Lần này Louise từ Tây Bắc trở về, Karina luôn thích chạy đến nói chuyện với nàng, nghe nói những chuyện phong phú Tây Bắc. Mà Louise, nguyên bản cũng có quan hệ gần gũi với tiểu thư Daisy.

Chỉ là Daisy tiểu thư giờ đã thành vương phi, tại Tây Bắc tính kể với công chúa Louise 1 lần, cảm tình của 2 người cũng không gần như trước. Thêm nữa Louise vô tình biết nhiếp chính vương sợ rằng thân thể có ẩn bệnh, mấy ngày nay tâm tình rất không tốt. Karina mỗi lần đều đến cùng nàng, giúp nàng giải tỏa vài phần buồn bực trong lòng.

- A a. Người lại chạy đến tìm cô cô nói chuyện tây bắc hả?

Charles cười cười, dứt khoát nói:

- Tốt rồi, Karina, nếu em đã thích tây bắc, sau này chờ em lớn lên, ta chấp chương rồi sẽ đem hành tỉnh Noran ban cho em. Hành tỉnh Noran cùng hành tỉnh German của lão sư kề sát nhau, em có thể cùng lão sư Đỗ Duy thành hàng xóm.

Nghĩ đến triển vọng khi mình chấp chương, trên mặt Charles sáng sủa hơn 1 chút, tâm tình âm u hoàn toàn tiêu hết.

861. Chương 580: Dạ Yến

- Chỉ là 1 Tây Bắc còn chưa đủ. Sau này lớn lên, có rất nhiều chỗ em muốn đi. Sa mạc tây bắc, còn có vạn dặm thảo nguyên, đỉnh đại tuyết sơn mỹ lệ. Còn có đầm lầy phương nam, còn có biển lớn Nam Dương, còn thuộc địa phía Nam. Lão sư từng nói cho em nhiều sự việc như vậy, chờ lớn lên nhất định phải tự mình đi!

Tuy công chúa Karina lúc này mới chưa tròn 10 tuổi, có thể nói những mong đợi này cũng có vài phần thiết thực.

- Nếu em thích, ta đem toàn bộ sa mạc, thảo nguyên, núi tuyết, Nam Dương toàn bộ ban cho.

Charles cười ha hả, đắc ý vẫy tay tưởng tượng đến lúc mình chấp chưởng nắm quyền.

Hai người nguyên bản muốn đi ngự hoa viên, chỉ là tới đây gặp mấy thị vệ cung đình dẫn y quan đi qua, những y quan này đều rất lạ mặt.

Charles nhìn đến, trong miệng mờ mịt hỏi:

- Ủa? Chẳng lẽ phụ thân có bệnh ư?

Tiểu công chúa không trả lời, chỉ nhìn mấy y quan cúi đầu cung kính đi qua, trong miệng gần như thì thào:

- Gần đây trong hoàng cung đổi rất nhiều y sư à.

Chỉ là lời này rất nhỏ, lại là tự nói, Charles cũng không phát hiện ra.

***

Ngày năm mới, tựa hồ chẳng có chút không khí ngày lễ nào.

Năm xưa, những lúc này, trên phố lớn đều kín người, lại còn lượng lớn đồ vật quý hiếm lạ lùng từ khắp nam bắc mang tới. Để đô nguyên bản là thành thị giàu có nhất, đương nhiên sức mua cũng là mạnh nhất.

Chỉ là năm nay, tuyết rơi kín đường, thêm phương Bắc có chiến tranh, lúc này đường phố để đô thiếu đi vài phần vui vẻ.

Ngày cuối cùng năm 965 của đế quốc, tuyết lớn cũng dần dần ngừng lại, con đường đến hoàng cung đã được quân đội quân chế.

Từng đội xe ngựa từ các đại gia tộc theo con đường lớn tiến đến hoàng cung tham gia yến hội năm nay.

Ngày xưa, lúc này nhân viên sở trị an để đô thường sẽ bận tới bồng dít, chỉ là năm nay quảng trường không chút khói lửa, không ai tụ tập – lạnh như vậy, mọi người càng nguyện ý ở nhà cùng lò sưởi ấm áp hơn.

Một chiếc xe ngựa cỡ lớn, thân xe phát sáng, khắc hoa văn của gia tộc hoa tulip. Trước sau có mấy chục kỵ sĩ tinh nhuệ của gia tộc, thân xe ngựa đen từ đầu tới chân, thị vệ trưởng liền đi đầu.

Đường cũng không khó đi, phụ trách duy trì trật tự là binh sĩ sở trị an thậm chí có chút nhàn nhã. Một đường yên ắng, chỉ có tiếng bánh xe nghiêng trên tuyết.

Đến bên ngoài hoàng cung mới cảm nhận được vài phần náo nhiệt. Cửa thành mở rộng, bên ngoài cũng không ít xe ngựa đứng sẵn. Các đại gia tộc, cái thế gia giàu có.... gần trăm chiếc xe ngựa với gia huy bất đồng đứng cạnh nhau, cũng có chút sức sống.

Mà xe ngựa của Đỗ Duy, đến cửa hoàng cung cũng không dừng lại – vì hần thân phận đặc thù. Xe ngựa nhà khác đến cửa là dừng, cho dù người già cả yếu đuối cũng chỉ có đi bộ mà vào. Đỗ Duy thì khác, hần nghiễm nhiên là trọng thần số 1 của đế quốc, hơn nữa gần đây mắc bệnh, nên trong cung đặc cách truyền ra mệnh lệnh cho phép xe ngựa công tước hoa tulip trực tiếp tiến vào trong hoàng thành – đây chính là đối đãi chỉ có hoàng thân trực hệ mới có, cả đế quốc trừ mấy vị công chúa, còn 2 vị thân vương cũng phải đi bộ mà vào.

Xe ngựa của Đỗ Duy 1 đường đi thẳng tới hoàng cung mới dừng. Lập tức có người đem Đỗ Duy từ xe ngựa xuống, đặt vào xe lăn.

Mà Vivian cùng Joanna đều ăn mặc đẹp, đi 2 bên hần.

Mose hôm nay cũng đã vào cung, chỉ là – bộ hạ Charles muốn nhìn nàng mặc quần áo nữ phải thất vọng rồi, vì Mose đêm nay vẫn mang 1 bộ trang phục kỵ sĩ: áo choàng đỏ tươi, bên trong là 1 bộ giáp da trâu thượng đẳng, bên trong còn 1 lớp da tê giác, 1 đôi ủng da cao quá đầu gối, eo đeo trường kiếm – bộ quần áo này là Mose theo Roline đã lâu, học được từ Roline.

Năm đó Roline lúc tại đế đô, bị Đỗ Duy mai thành 1 bộ dạng nữ kỵ sĩ, Mose từ nhỏ đã không thích quần áo nữ, bộ dạng này lại tối hợp ý nàng.

Lúc Đỗ Duy đến, phu nhân Listeria cũng đã tới, chỉ là đợi bên trong hậu viện không đi ra được – nàng cố ý làm vậy.

Phu nhân Listeria đợi Đỗ Duy đến mới đi ra, lai đi theo sau hắn, cùng lúc tiến vào yến hội – đây cũng là tín hiệu rõ ràng, gia tộc Listeria dựa chặt vào gia tộc hoa tulip! Đây là 1 hành động tỏ rõ thân phận minh hữu.

Ngược lại, tiểu thư Angel trầm tính hôm nay không tới, chỉ có Mose đi cùng tỷ tỷ.

Nhiếp chính vương cùng hoàng đế còn chưa tới, nguyên bản yến hội trong sảnh, Đỗ Duy vừa tiến vào, tức thì xung quanh liền yên tĩnh hẳn.

Người người đều quay mặt nhìn vị công tước tuổi trẻ vinh quang đệ nhất đế quốc gần đây cáo bệnh ở nhà, nhiều ngày không lộ diện.

Đỗ Duy thân mình ngồi xe lăn, mặt vàng như bôi sáp – cái này đúng là cố ý bôi sáp, thậm chí để xác nhận thân phận bệnh nhân, hắn còn cố ý bọc chân dày quanh người.

Vào đến đại điện, sớm đã ấm áp như xuân. Cung điện thiết kế các góc rất tốt, cách mấy gian lại có lò sưởi.

Trên đại điện, 2 bên lập tức có mấy người hầu cung đình đón sẵn áo khoác của khách.

Vivian cùng Joanna là lần đầu tiên lộ mặt trước quý tộc đế quốc, rất kinh diễm, phi thường kinh diễm.

Người người đều biết, công tước hoa tulip có 2 người vợ đều là ma pháp sư, mà vì 2 người vợ này, công tước hoa tulip ngay cả công chúa hoàng thất cũng khéo léo từ chối.

Hôm nay, vừa thấy đôi tỷ muội theo sau Đỗ Duy, không ít người đều hít 1 hơi, đại đa số nhủ thầm “quả là như thế”.

Nếu không phải dạng tuyệt sắc này, công tước hoa tulip sẽ không vì các nàng mà cự tuyệt hoàng thất à!

Vivian mặc 1 bộ áo trắng, hình dạng rất đơn giản, nhưng cắt may tinh diệu, đem thân thể nàng phụ trợ như 1 đóa hoa lan điềm tĩnh thuần khiết, mái tóc đẹp tùy ý vắn cao, tăng thêm mấy phần dụ hoặc.

Mà Joanna lại càng bắt mắt. Cô gái tình tính mạnh mẽ này, đêm nay mặc 1 bộ váy dài đỏ rực. Chiếc váy cực kỳ sống động, thoát nhìn như 1 ngọn lửa, lại càng hợp với khí chất của nàng. Nguyên bản dung nhan cực kỳ diễm lệ, lại càng cầu hồn đoạt phách.

Vài nam nhân đường trường kinh diễm, nhưng biết 2 người này đều là công tước hoa tulip độc chiếm ai cũng không dám nhìn nhiều, hướng hồ.... hai đại ma pháp sư, người thường chịu nổi ư?

Ngược lại, 1 vài nữ nhân nhìn xong, không khỏi cảm thấy tự ti.

Phía sau, phu nhân Listeria vẫn mang vẻ mặt trong sáng xinh đẹp như xử nữ. Từ tướng mạo mà nói, càng giống thiếu nữ 20 tuổi, nàng vốn là đệ nhất mỹ nhân quý tộc đế quốc, theo sau còn có Mose.

Đỗ Duy vừa đến, thân mang theo 4 tuyệt sắc mỹ nữ, muốn không bắt mắt cũng không được.

Gabri một thân trang phục quý tộc điển hình, tuổi trẻ ưỡn ngực. Khuôn mặt anh tuần cộng với 1 thân áo đen bó sát, hắn tự mình đẩy xe lăn cho Đỗ Duy, một đường từ trung gian tiến vào, xung quanh không ít quý tộc đều hướng tới Đỗ Duy làm quen.

Gặp công tước đại nhân, có thể nói đây là cơ hội hiếm có a.

Đỗ Duy vẫn duy trì mỉm cười gật đầu, sau đó trực tiếp đến chỗ ngồi mặt trước đại điện.

Đêm nay, lão tể tướng không xuất hiện, dưới tình huống này, chỗ ngồi gần nhất với hoàng thất, trừ Đỗ Duy ra cũng không ai dám ngồi.

Đỗ Duy vừa ngồi xuống, bên cạnh có người cười nói:

- Đỗ Duy, ta còn nghĩ đêm nay nếu người không đến, chỉ sợ cũng không vui.

Quay đầu nhìn lại, thấy tài chính đại thần mỉm cười với Đỗ Duy. Sắc mặt lão cũng rất tốt, sau lưng hẳn còn 1 thiếu nữ mỹ lệ, lại dùng ánh mắt e thẹn nhìn Gabri – đương nhiên đó là hôn phu của Gabri, tiểu thư Austria.

Austria đi tới làm lễ, thấy Đỗ Duy thân mật cười đáp lại, đỏ mặt thấp giọng:

- Ca ca.

Gabri bên cạnh sắc mặt hơi mất tự nhiên, vô ý nhìn Mose 1 cái, Mose phảng phất không để ý, ánh mắt đảo khắp nơi.

Mấy lão người quen, như Carmille Ciro hoặc bá tước Billiat đều chưa tới, mà ma thú Dasan năm nay vắng mặt.

Đỗ Duy cùng mấy lão hàn huyên vài câu, mà lúc này có 1 lão quý tộc chừng 50 tuổi đi tới:

- Xin chào công tước hoa tulip, lần đầu gặp mặt, nhưng đại danh của ngài ta đã sớm được nghe.

Đỗ Duy nhìn người này rất lạ mắt. Người này tướng mạo xuất chúng, ước chừng 50 tuổi, chỉ là Đỗ Duy biết đây là hãn bảo dưỡng tốt mà thôi, tuổi thực hẳn phải lớn hơn nhiều.

Mà người này thân mặc áo hoa, cánh tay phải đeo 1 cái giới chỉ khảm bảo thạch, giá ít nhất cũng 20 vạn kim tệ. So với tuổi của hắn, lại có vóc người gọn gàng, không có cái bụng to như các quý tộc thường gặp. Trên mặt hắn luôn nở nụ cười – vừa nhìn đã biết là người xuất thân danh môn. Mà đôi mắt, uy mà không lộ, tuy là cười, nhưng vẫn lạnh lùng như cũ, có vẻ là thói quen của nhân vật từ cao cao nhìn xuống.

Giọng nói tuy là khách khí, nhưng không xu nịnh không kiêu ngạo, thanh âm nhu hòa dễ nghe, lại là giọng chuẩn đế quốc, không pha khẩu âm – mà hết thảy, là thân phận thượng đẳng quý tộc của hắn.

Đỗ Duy hơi ngẩn ra, nhú mày:

- Vị này là...

- A a, người nhiều ngày không lộ diện, đây là ngài Contra, bá tước đế quốc, gần đây còn được phong làm hầu tướng đầu hàm. Contra tiên sinh mới từ phương nam tới, người còn chưa biết.

Tài chính đại thần cười ha hả, chỉ là nụ cười trên mặt không thoải mái lắm, có vẻ khách sáo. Thấy Đỗ Duy vẫn còn mờ mịt, thấp giọng thêm 1 câu:

- Contra tiên sinh là trưởng bối của Alpay tướng quân cùng vương phi Daisy.

Đỗ Duy vừa nghe, lập tức rõ ràng.

Alpay hiện giờ tính là đối thủ duy nhất của mình trong đế quốc, tuy nhiên căn cơ thua xa Đỗ Duy – có gia tộc Rowling cùng gia tộc Listeria hậu viện. Nhưng hắn thân là quân đoàn trưởng quân đoàn đế quốc, so với cái chức thượng tướng hữu danh vô thực của mình còn cao hơn 1 chút.

Contra này là trưởng bối của Alpay, quá nửa cũng là 1 cái vai diễn.

Như vậy – hắn cũng là đối thủ của mình.

Đỗ Duy trong lòng cười lạnh 1 tiếng, trên mặt làm ra vẻ khách khí nói chuyện. Contra này cũng chẳng biết vì sao lại tìm hắn làm quen, 2 người lại làm ra vẻ thân thiết, hàn huyên vài câu. Vẻ mặt rất vui vẻ, hẳn nhiên không giống đối thủ của nhau.

Ngược lại, tài chính đại thần nãy lòng tốt, đề tỉnh 1 câu:

- Qua năm sau, tiên sinh Contra chắc là nhận chức tổng đốc hành tỉnh Riehl.

Tổng đốc hành tỉnh Riehl?

Đỗ Duy vừa nghe xong không khỏi nhú mày.

Riehl là hành tỉnh nằm sát bình nguyên Rowling, lại là hành xóm của lãnh địa nhà Rowling. Mấy năm nay, phàm là tổng đốc hành tỉnh Riehl đều có giao tình tốt với gia tộc Rowling. Nếu không 2 người sát nhau mà đối địch, công việc ngày thường sẽ rất phiền hà

Mà với Đỗ Duy mà nói, hành tỉnh Riehl càng trọng yếu hơn: hành tỉnh Riehl nằm phía đông nam gia tộc Rowling, tiếp giáp với biển, còn có mấy hải cảng lớn của đế quốc. Mà trước, hạm đội trên biển của Đỗ Duy, vô luận là mậu dịch Nam Dương hay cái gì khác, đều thông qua mấy cái cảng thuộc hành tỉnh Riehl này xuất nhập, thậm chí hạm đội trong tay hắn, còn thiết lập trong hành tỉnh Riehl 1 hải cảng làm cơ địa.

Chỉ là... tổng đốc Riehl đổi thành đầu lĩnh đối địch với mình.

Nhiếp chính vương muốn làm gì?

Nghĩ vậy, Đỗ Duy không tự chủ được nhú mày.

Contra cũng rất có phong độ, mỗi hành động đều có khí thế đại gia tộc.

Mà cuối cùng, thành viên hoàng thất đến.

Khác với năm xưa, năm nay yến hội, Thần hoàng tử cùng Charles hoàng đế đều giả trang, Thần hoàng tử tự tay kéo con trai mình đi vào hội trường, Charles đầu đội vương miện, chỉ là.... Quyền trượng tượng trưng cho hoàng thất lại nằm trong tay Thần hoàng tử.

Nghi thức nhập trường đơn giản mà long trọng, Thần hoàng tử đi lên phía trước ngai vàng, dùng thanh âm vui tai tuyên bố:

- Yến hội đêm nay, càng có 1 phần hạ lễ do Rostock tướng quân đưa tới từ phương Bắc. Đây chính là hàng vừa được ngựa chuyển tới chiều nay.

Nói xong, tùy tùng bên cạnh hắn cầm lên 1 phần phong bì màu hồng.

- Tin thắng trận!

Thanh âm vui mừng của Thần hoàng tử tuyên bố khắp nơi.

Đỗ Duy nghe xong, lại nhú mày ...

Tin thắng trận? Hừ ... lạ nhỉ!

Đỗ Duy nắm

863. Chương 582: Sát Khí Trong Đêm Lạnh

Nếu là trước đây, loại thích khách này đừng nói là ám sát mình, chẳng chờ đối phương tiếp cận mình thì tinh thần lực nhảy bén cường đại của Đỗ Duy đã có thể phát giác được sát khí và luồng tâm tư của đối phương!

Nhưng hiện tại, độ nhạy bén cảm giác của Đỗ Duy gần như chỉ bằng một người bình thường. Mà chờ khi hắn phản ứng lại thì thích khách đã đắc thủ!

Lực lượng chủ thủ đâm vào ngực cực lớn, nếu không phải chỗ Đỗ Duy ngồi đang dựa vào tường, chỉ e đã trực tiếp xô hắn ngã về phía sau rồi!

Hơn nữa, dưới tác dụng của đầu khí, ‘roẹt roẹt’ vài tiếng, áo da trước ngực Đỗ Duy nhất thời rách toạc, bông sợi tung bay, khuôn mặt tên thích khách này cứng đờ, trong ánh mắt lại tràn đầy sát khí và hung ác, cổ tay đang cầm chủ thủ còn bởi vì dùng lực quá mức mà run rẩy, ngón tay trắng ớn!

“Kèn kẹt” vài tiếng, dưới một kích mạnh mẽ của một võ sĩ thích khách có thể thi triển ra đầu khí, ngay cả xe lăn bằng gỗ Đỗ Duy ngồi đều chịu không nổi, mấy thanh trục gỗ dưới sự chấn động mạnh mẽ nhất thời bị nứt gãy!

Mà lúc này, một ý niệm duy nhất trong lòng Đỗ Duy chính là: thích khách!

Ai muốn giết ta? Nhiếp Chính Vương?

Thần, gã muốn giết ta!? Trong nháy mắt, động tác thân hình hai người dường như đều cương cứng lại.

Tên thích khách ánh mắt đầy sát ý. Đầu khí điên cuồng phát động hướng thẳng đến thân thể Đỗ Duy đâm tới.

Chớp mắt, tên thích khách ngỡ rằng mình đã đắc thủ, nhưng sắc mặt chợt biến.

Hắn có cảm giác chủ thủ trong tay hắn đã đến đích. Như thế nào đâm tới trước lồng ngực công tước thì lại ko thể đi vào.

Chính mình đã bạo phát ra toàn bộ đầu khí, y phục của Đỗ Duy lẫn xe lăn của hắn đều đã bị phá nát. Thế tại sao lại chỉ tới được trước ngực Đỗ Duy mà ko thể đâm vào tới da thịt?

Trong một tích tắc tên thích khách phát ngơ ngẩn.

- Ai phái người tới?

Tĩnh táo lại, Đỗ Duy dùng một cổ ngữ khí lạnh lạnh hỏi.

Tên thích khách ko trả lời. Trong ánh mắt toát lên sự kiên quyết.

Trong khi một nắm đấm đã hung hăng hướng tới Đỗ Duy mà tung ra một kích.

Một quyền này của hắn đã phát ra toàn bộ đầu khí. Một quyền tựa như có thể phát nát một tảng nham thạch lớn.

Nhưng là, ba một tiếng, quần áo Đỗ Duy bay lả tả, nắm tay lại giống như đánh vào một đám bông vậy. Thân thể của tên ám sát này cũng không hề cứng rắn, mà lại mềm mại như da thịt người bình thường, thế nhưng 1 quyền này, lực lượng vẫn như cũ bị dội ra ngoài!

- Ai phái người tới đây?

Đỗ Duy vẻ mặt bình thản, hỏi tiếp một câu.

Thích khách không đáp trả. Bỗng nhiên rút thanh chủ thủ ra, lần này lại hướng phía trông mắt Đỗ Duy đâm tới!

Theo hắn nhận định, người này trên thân thể có chút cổ quái. Chỉ có trông mắt là một trong những bộ vị yếu nhất của cơ thể, với lực lượng của mình hiện giờ, cũng đủ để đâm xuyên trông mắt đối phương, ngập vào tận óc !

Lúc này Đỗ Duy mới cử động.

Hắn giờ đã mất đi ma pháp, đồng thời còn không thể khống chế thân thể toàn diện... Điều này cũng ngang với một ma pháp sư mất đi ma pháp, mà trên thân lại không biết một chút vũ kỹ nào.

Không chút nghi ngờ, mấy ngày hiện tại này chính là lúc thực lực Đỗ Duy yếu nhược nhất.

Nhưng muốn giết Đỗ Duy... Hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt!

Bởi vì, thân thể hắn trải qua bách luyện đã trở nên cứng rắn như cương thiết!

Nói theo lão Chris, thân thể cường hãn như vậy, ngay cả cường giả thần cấp cũng đều tu luyện không được. Nếu muốn đả thương Đỗ Duy, các công kích phổ thông đã hoàn toàn vô hiệu! Cũng chỉ có cấp độ thánh giai trở lên ra tay, may ra mới có thể đả thương đến thân thể Đỗ Duy.

Đỗ Duy tay nắm lấy tay vịn xe lăn, xoay nhẹ một vòng.

Cách một tiếng, tay vịn xe lăn khẽ xoay tròn, lập tức hai đạo quang mang bích lục bắn xéo ra, chìm vào vòm ngực tên thích khách, theo sau là một luồng khói màu lục cũng phiêu tán bay ra.

Tròng mắt tên thích khách thoáng lờ ra, lập tức ngã về phía sau, thân thể trong nháy mắt mềm oặt, phốc một tiếng, ngã lăn trên mặt đất.

Đỗ Duy lạnh lùng nhìn tên thích khách nằm trên đất, tiến đến gần, ánh mắt đầy hàn khí, gần giọng nói từng câu:

- Ai! Phái! Người! Tới! Đây!

Tên thích khách nằm trên mặt đất, nhìn Đỗ Duy thật sâu, trong ánh mắt hắn tràn ngập vẻ khó tin và không cam lòng, thật không tin nổi, bằng vào mấy kích mãnh liệt của mình vừa rồi, vẫn không thể giết chết đối phương? Ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có?

Hắn... Hắn rành rành là một tên ma pháp sư đang bệnh nặng a! Vả lại, trên người đối phương cũng không có chút cảm ứng nào của đấu khí phòng ngự!

Chẳng qua, vẻ không cam chỉ thoáng qua trong mắt, tên thích khách hốt nhiên hừ một tiếng, ánh mắt trở nên thần nhiên, dùng sức cắn mạnh vào răng.

Chỉ sau mấy lần hô hấp, trong miệng hắn liền chảy ra một dòng máu kì dị màu lam, thân người giật nhẹ hai cái, lập tức tắt thở.

Đỗ Duy lẳng lặng ngồi cạnh bên, nhìn thi thể tên thích khách trên mặt đất, trên mặt hiện lên một tầng hàn sương!

Đây là một cái bẫy rập!

Tên kia giả dạng người hầu để tiếp cận mình, khó trách tỏ vẻ khấn trương như thế, còn phát run... Đáng cười chính mình lại tưởng đối phương hảo tâm! Đi theo mình đến cái địa phương hẻo lánh này.

Là Nhiếp Chính Vương ư? Là Thần hoàng tử?

Đỗ Duy chẳng muốn nghĩ như vậy, trong lòng gã mơ hồ trước sau không mong trở mặt quyết liệt với vị quân chủ trẻ tuổi thông minh ấy.

Thần hoàng tử có lý do giết mình hay không?

Khiến Đỗ Duy chạnh lòng chính là... hình như là Có!

Nếu Thần hoàng tử thực sự lâm bệnh nặng không gượng dậy được, vậy thì trước khi hắn chết, vì quét dọn con đường quyền lực cho con hắn, dường như cũng có động cơ giết mình!

Dù sao thì trước khi quân chủ đời trước truyền ngôi, đều phải thanh trừ quyền thần, để tránh xuất hiện tình huống quân mạnh vua yếu sau khi quân chủ trẻ tuổi đời tiếp lên ngôi.

Nhưng...

Không... không phải y, hẳn không phải y.

Đỗ Duy lắc đầu, tức tốc xoay chuyển ý niệm: nếu Thần hoàng tử muốn giết mình, vậy chẳng phải chỉ một thích khách đơn giản như thế được. Cung đình ma pháp sư hẳn cũng nên xuất thủ!

Tâm tư Đỗ Duy lúc này rất phức tạp, hít một hơi thật sâu, gắng gượng mình bình tĩnh lại.

Qua khoảng một tuần trà, cuối cùng, có mấy người hầu cung đình trực luân phiên, đi vào bên trong điện này, dường như là đến quét dọn.

Những người này đẩy cửa tiến vào. Đột nhiên nhìn thấy thi thể trên mặt đất, còn có ngói ở đằng kia, công tước hoa Tulip vẽ mặt nghiêm khắc.

Sau đó, là một tiếng kinh hô...

Rất nhanh, Đỗ Duy được một đội thị vệ ngự lâm quân cung đình hộ tống, còn có hai tên cung đình ma pháp sư áo đỏ.

Hắn mau chóng được đưa đến trong thư phòng của Thần hoàng tử.

Nhiếp chính vương đã biết được tình huống, sau khi nhìn thấy Đỗ Duy, sắc mặt Thần hoàng tử có chút trắng bệch. Trong thư phòng này một cỗ được vị nòng nặc – hiển nhiên là sự tình cấp bách, lần này Đỗ Duy đã tới phía trước, Thần hoàng tử quên mất mở cửa sổ để thay đổi không khí.

- Sao lại thế này?

Không có nửa câu dư thừa, Thần hoàng tử lập tức hỏi thẳng.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, thần sắc hẩn lạnh lùng mà ung dung. Không chút nào giống như có vẻ vừa mới bị ám sát, ngữ khí của hắn trấn định gần như dị thường, đem chuyện vừa mới trải qua tóm lược đơn giản, từ chính mình được một kẻ hầu từ đại điện mời đi, thẳng cho tới khi bị ám sát bên trong cái điện hẻo lánh kia.

Thần hoàng tử lập tức đối với người bên cạnh truyền vài mệnh lệnh.

Sau đó, khi người bên cạnh đã ra ngoài phòng. Nhiếp chính vương tiến tới trước mặt Đỗ Duy. Hai người chỉ cách nhau trong gang tay, Thần hoàng tử nhìn thẳng vào mắt Đỗ Duy, hắn chỉ nói một câu:

- Không phải ta!

Câu này rất sâu, nhưng lại cũng rất trực tiếp.

Hắn không hề hỏi Đỗ Duy hoài nghi ai, tựa hồ như biết Đỗ Duy khẳng định sẽ hoài nghi chính mình.

Nhưng người thông minh nói chuyện với nhau, là không cần phải nói lời thừa. Thần hoàng tử thẳng thắn dùng lời nói trực tiếp nhất, tỏ rõ lập trường của chính mình.

- Không phải ta, ta không hề muốn giết người.

Khóe miệng Đỗ Duy khẽ động một cái, có vẻ cười cười, hắn cũng nhìn lại Nhiếp chính vương, bình tĩnh, tựa như cũng nghĩ như vậy.

Gian phòng yên tĩnh trở lại, tràn ngập một vẻ tĩnh mịch chết chóc. Kẻ kia đưa Đỗ Duy đi, dẫn đến nơi tên hầu được tìm thấy, đáng tiếc hắn đã là một thi thể, một cỗ thi thể băng lạnh.

Với thời tiết này, sau khi người chết, thi thể sẽ rất nhanh chóng cứng lại. Hẳn là trúng độc chết, tự sát cũng tốt, mà bị đồng bọn thủ tiêu cũng tốt, tất thấy đều không quan trọng.

Đỗ Duy đơn giản xác nhận, chính là kẻ này dẫn mình từ phía trước vào. Sau đó, hắn cũng không hỏi nhiều, cũng không nói thêm điều gì, chỉ nhìn Nhiếp Chính Vương trút giận với thị vệ và võ sĩ cung đình thủ hạ, Đỗ Duy lại một chữ cũng không nói, duy trì trầm mặc.

Thần hoàng tử hết sức tức giận, cơn giận của y hẳn không phải là nguy trang ra. Nhưng trong lòng Đỗ Duy vẫn có một loại cảnh giác như trước!

Bởi mới vừa rồi, hắn nghĩ đến một chỗ khiến mình đều có chút lạnh lòng: mặc cho chuyện này có phải y làm hay không, nhưng Thần hoàng tử... nếu hắn thực sự lâm bệnh nặng sắp chết, thì hắn đích thật có động cơ giết mình!

Cuối cùng, sau khi phát từng câu mệnh lệnh tra xét xong, Thần hoàng tử đuổi tất cả mọi người đi, ngay cả ma pháp sư cung đình bên mình cũng đuổi nốt, hắn quay người nhìn Đỗ Duy, ngón từ hơi chỏ chút ảo não:

- Ta không biết làm thế nào khiến ngươi tin tưởng... Có người muốn giết ngươi, nhưng kẻ đó thực sự không phải ta! Đỗ Duy, ta không muốn giết ngươi!

- Ta biết.

Đỗ Duy gạt đầu, đôi mắt hắn rút cuộc đã hơi ảm áp:

- Ta tin ngươi.

Thần hoàng tử hơi yên tâm, hắn trầm ngâm chốc lát:

- Ngươi không thể chờ mãi ở đây, chuyện này cũng không thể lộ ra ngoài... Thế này đi, ngươi đã ra đằng sau quá lâu rồi, ngươi ắt phải lập tức trở về Yến hội sảnh, cứ coi mọi chuyện chưa từng phát sinh.

Nói xong, Thần hoàng tử nhìn Đỗ Duy, ánh mắt rất ôn hòa, nghiêm mặt nói:

- Thật may, ngươi không sao! Nếu ngươi thực sự xảy ra bất trắc, ta chỉ e...

Đỗ Duy phảng phất như đang cười, thanh âm hắn rất bình đạm:

- May mắn, ta không phải chết dễ như thế được.

Thần hoàng tử cũng cười cười, hắn trầm ngâm một hồi, nói một câu:

- Ta và ngươi cùng trở lại. Ừm, thích khách đó không phải xưng là ta gọi ngươi tới sao? Vậy thì ta và ngươi cùng nhau ra, hắn không ai sẽ hoài nghi phát giác. Chuyện này... ắt phải bảo mật!

Đỗ Duy không nói, cũng không phản đối.

Rất nhanh, Thần hoàng tử và công tước hoa Tulip cùng nhau trở lại Yến hội sảnh, động tĩnh hai người trở lại rất lớn, khệnh khạng từ cửa bên đi vào, còn có đại đội người hầu tháp tùng.

Yến tiệc ở sảnh trong, vẫn là một điệu nhảy rất quen thuộc, âm nhạc nhẹ nhàng du dương, các quý tộc thay phiên nhau nhảy múa.

Đỗ Duy sắc mặt trông rất thông thả, thậm chí còn mang theo một tia cười nhàn nhạt, nếu nhìn vào sắc mặt hắn, phảng phất như thể mọi chuyện đều như chưa từng xảy ra.

Chỉ là, khi đi đến chỗ ngồi của chính mình, Đỗ Duy vừa mới ngồi xuống, hắn đột nhiên biến sắc !

Bởi vì , hắn nhìn thấy tiểu hoàng đế Charles !

Charles ngồi ở đằng kia, bàn tay nắm chặt , ánh mắt u ám, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ , cơ thịt trên khóe mắt đều nhảy động lên... Phảng phất , đã có chút không khống chế nổi sự tức giận .

Nhìn theo ánh mắt u ám của Charles, Đỗ Duy nhìn đi nhìn lại như vậy một cái trường cảnh: chính đệ đệ của mình, vị bá tước đế quốc Gabri, đang ôm lấy Muse, hai người dựa theo điệu nhạc, liên tục nhảy múa... Bên trong điệu nhạc, Gabri bất thường phảng phất như đang nói điều gì vào tai của Muse, hắn thần sắc ôn hòa , sống mắt mê người, mang theo một vẻ nam tính ưu nhã đầy mị lực.

Mà sắc mặt của Muse vẫn giữ y nguyên vẻ lạnh lùng lãnh đạm, nhưng cuối cùng ánh mắt cũng không lạnh lẽo giống như trước.

Nhìn vào dáng múa của hai người, Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy không cách nào có thể đè nén cơn đau đầu trời lên! Chống đỡ!

864. Chương Số 583 Đáng Tiếc

Yến hội cung đình vẫn tiếp tục, nhưng Đỗ Duy sớm đã không chút tâm tình tham dự, ngay cả hư tình giả ý (tỏ vẻ giả bộ) hẳn cũng lười làm.

Thân phận của hắn là công tước Tulip, hơn nữa mọi người biết hắn bị bệnh quẩn thân, rời đi sớm cũng không ai nói hắn thất lễ.

Ngược lại, khi Đỗ Duy ly khai, phu nhân Listeria cũng mang theo muội muội ly khai. Hoàng tử Thần cùng tiểu hoàng đế hai người đều đứng dậy đưa tiễn, cũng cho bọn người Đỗ Duy đủ thể diện.

Cánh cửa đại điện vừa đóng lại sau lưng, nụ cười khách sáo trên môi Đỗ Duy lập tức tan biến. Thay vào đó là ánh mắt vô cùng lo âu.

Ngẩng đầu nhìn trời cao, quảng trường hoàng cung rộng lớn, gió rét rít gào, cuốn lấy thân. Có chút lạnh, Đỗ Duy không có cảm giác, nhưng Vivian cùng Joanna ở bên đều hơi co lại, hắn cười khẽ, mắt lộ đầy ảm áp:

- Đi thôi, về nhà.

Sau đó, Đỗ Duy nhìn qua cười khẽ với phu nhân Listeria. Gật gật đầu, coi như là đã chào, ánh mắt phu nhân Listeria giấu đi vẻ lo âu, chẳng qua cũng chỉ cười miễn cưỡng.

Ngay sau khi Đỗ Duy ly khai, trong yến hội sảnh, hoàng tử Thần ngồi trên. Tựa như đang bình lặng lắng nghe âm nhạc, như đang dụng toàn tâm tận hưởng, tiểu hoàng đế Charles không nén khỏi phiền hà, tựa hồ cực kỳ chán ghét yến hội dài dòng này.

Contra nâng chén rượu trong tay, chạm cốc cùng đồng liêu, quay mặt nhìn vào một lớn một nhỏ hai đế vương. Vị quốc thích từ phương nam mắt lộ dị sắc.

Chậm rãi, Contra day xuyên qua đám người, tới một góc ngách, nhỏ giọng gọi lên. Một tùy tùng tâm phúc trong gia tộc, đảo mắt nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói:

- Vừa rồi công tước Tulip tới hoàng cung, có chuyện gì đã xảy ra, cố gắng tra rõ.

Tùy tùng kia tựa hồ nghi hoặc, Contra giận giữ nói:

- Đồ ngu, người không phát hiện sao. Đỗ Duy đi ra, đã thay một bộ áo mới sao! Chẳng lẽ nhiếp chính vương thỉnh hắn ra sau chỉ là để hắn thay y phục.

Nói tới đây, đuổi tên tùy tùng đi, mắt Contra lộ vẻ cao thâm khó lường.

Xe ngựa dần rời xa quảng trường hoàng cung. Bóng đêm cô tịch, trên phố lạnh lẽo không một bóng người. Ngẫu nhiên nơi ngã rẽ truyền ra tiếng ủng da binh sĩ cộp cộp nện bước.

Con đường như bùn nhão, bánh xe phát ra tiếng kéo kẹt. Đỗ Duy dựa vào thành xe. Hắn nằm mềm nhũn, một tay chống cằm. Mắt lại nhìn đệ đệ Gabri trong xe.

Trên đường về, Đỗ Duy đặc ý để Gabri ngồi cùng xe với mình, còn hai tỷ muội Vivian, Joanna đi một xe khác, cũng để dễ nói chuyện với Gabri.

- Nói đi. Người vẫn không nói, là sợ ta mắng sao?

Đỗ Duy cuối cùng cũng mở miệng.

Gabri như đang thất thần, sững người mới nói:

- Sao? Cái gì? Ca ca, người muốn trách mắng ta sao?

Đỗ Duy nhú mày, nhìn vào đệ đệ, lại phát hiện đệ đệ nghi hoặc cũng không phải giả vờ.

Đỗ Duy nhẫn nại, chậm rãi nói:

- Ta trước khi đi đã cảnh cáo người, đừng chọc phiền toái, nhưng người đã làm gì.

- Ta cũng chẳng làm gì nha.

Gabri có chút khó hiểu.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu. Nhìn thẳng vào mắt đệ đệ:

- Người mời Muse khiêu vũ, chẳng lẽ không phải là phiền toái?

Thấy Gabri vẫn chưa hiểu, Đỗ Duy trầm giọng:

- Bệ hạ Charles mời Muse khiêu vũ bị cự tuyệt, người lại... hừ, người thật giỏi, cướp nữ nhân trước mắt hoàng đế. Ngay cả mặt mũi của hân người cũng quét sạch.

Gabri nhú mày, lấy làm kỳ:

- Sao? Ca ca, người vì vậy mà tức giận? Có gì chứ? Loại vũ hội này, hoàng đế không mời được Muse khiêu vũ, ta mời được, đây cũng chẳng phải chuyện lớn gì, loại chuyện này thường gặp, cũng chả là chuyện gì lớn?

Đỗ Duy than thở, nhìn đệ đệ:

- Ý ta là, tiểu Charles tựa hồ có ý với Muse, hoàng đế tranh với người rồi chịu thiệt. Ta cũng không quản, nhưng trắng trợn như vậy, có chút bất trí.

Gabri cười, hân nhìn ca ca, đột nhiên nói:

- Ca ca, người đái khải từ nhỏ không tham gia dạ hội phải không? Tại yến hội, chuyện mấy người này gặp mặt, cũng chẳng là thật, người cũng quá coi trọng chuyện này. Dù hân là hoàng đế, không mời nổi một nữ sĩ khiêu vũ, vậy cũng là vì hân không giành được tâm của nữ hài tử, cái gì mà hoàng đế với không hoàng đế. Chuyện này ai cũng không giữ trong lòng.

Đỗ Duy nghĩ lại, có lẽ mình không quá hiểu rõ việc giao tiếp giữa các quý tộc Roland. Nhưng, Đỗ Duy cũng hiểu, mình hân hiểu rõ tính của tên Charles này.

Tên nhóc này, chưa hân đã có khí lượng như vậy.

- Hân là hoàng đế.

Đỗ Duy vẫn đề tỉnh đệ đệ của mình.

Gabri cười:

- Chỉ là một tên nhóc chưa dậy thì mười hai tuổi, ai sẽ vì chuyện nhỏ này mà làm lớn.

Nói tới đây, Gabri tiếp tục cười:

- Nói ra, cô Muse kia cũng thật khó mời. Ta mời nàng lần đầu cũng bị cự tuyệt, chẳng qua may mắn ta không phải hoàng đế, ta hiện tại còn là một thằng nhóc chưa kế thừa tước vị, có thể da mặt dày leo đèo theo nàng. Nàng nói nàng không biết nhảy, ta nói sẽ dạy nàng. Kết quả, nàng bị ta quấn lấy không thoát nổi, bị ta kéo xuống nước.

Đỗ Duy lắc lắc đầu. Hân biết đó là do quan niệm bất đồng, chỉ sợ không cách nào thuyết phục đệ đệ, suy nghĩ một chút, Đỗ Duy nghiêm mặt nói:

- Gabri, ta hỏi người một vấn đề, người phải trả lời thành thật... Người, có thật lòng thích Muse không? Ý ta là, nếu như để người lấy nàng. Người nguyện ý không.

Gabri nghe vậy, cũng suy ngẫm, chậm rãi gật đầu:

- Nguyện ý.

Nghe lời này, Đỗ Duy mới thoải mái.

Tốt! Nếu đã vậy... Đỗ Duy vốn còn nghĩ nếu đệ đệ chỉ tùy tiện chơi bời, gặp chuyện diễn trò, vậy không cần phải vì chuyện này mà đắc tội một hoàng đế tương lai.

Nhưng nếu đệ đệ thật tâm ưa thích, vậy mình là ca ca, không thể không quản.

Vô luận thế nào, Gabri là đệ đệ của mình, mình là ca ca, cũng không thể khiến nữ nhân mà đệ đệ yêu thương phải chấp tay cho người khác.

- Ngày mai ta sẽ mời phu nhân Listeria qua đàm phán, nếu nàng không phản đối, ta làm chủ, làm hôn ước với gia tộc Listeria.

Đỗ Duy tựa hồ mệt mỏi, hấn dựa tại chỗ. Than thở:

- Chỉ vì chuyện này, ta còn phải ấp ủ một chuyện, làm sao nói chuyện với tài chính đại thần. Tiểu tử này, tước vị còn chưa kế thừa đã đính hôn hai lão bà...ai...

Gabri lộ vẻ vui mừng, nhưng tiếp đó thấy Đỗ Duy mệt mỏi, có chút bận lòng:

- Ca ca... hình như người gặp chuyện phiền lòng?

Đỗ Duy cười khổ, nghĩ lại chuyện gặp phải ở hoàng cung, nghĩ lại, chuyện này không cần nói với Gabri, miễn cho hấn lo nghĩ, vì thế lắc đầu, nói:

- Uhm, không có gì. Không nói.

Sau khi về tới phủ công tước, Vivian cùng Joanna đều nhận ra Đỗ Duy có tâm sự. Sau khi về tới phòng, Đỗ Duy để Gabri rời đi, xua đi bộc nhân.

Giờ đã là đêm khuya, qua mấy giờ nữa là sáng. Đỗ Duy không chút buồn ngủ, hấn cởi đồ ngủ, một mình đi lại trong phòng, từ trong ngăn tủ lấy ra một thanh kiếm được bao da cẩn thận.

Thanh kiếm này toàn thân có mấy chỗ hư hao, là một thanh kiếm cũ. Phía trên có vết xanh lục nhạt, dù đã được bảo dưỡng, nhưng vẫn lưu lại ngấn tích.

Đây là kiếm phụ thân lưu lại, Đỗ Duy ôm kiếm vào lòng, tay nhẹ nhàng vuốt ve, đột nhiên lẩm bẩm:

- Phụ thân... đứa con của người cũng không phải là bỏ đi, ha ha. Cướp nữ nhân của hoàng đế, dù là ngài năm xưa cũng không làm ra nổi chuyện này.

Hấn lơ đãng, cửa thu phòng bị đẩy ra. Joanna mặc một bộ áo ngủ màu đen đi tới, tóc nàng bạc, đi chân trần trên đất, chân trắng như tuyết, tay nâng một cây đèn được khảm ma pháp thạch sáng lung linh, chậm rãi đi tới. Nàng mỉm cười:

- Người không ngủ sao?

Đỗ Duy lắc đầu, sờ lông mày:

- Ngủ không được.

- Ánh nến quá mờ, nhìn nhiều hại mắt.

Joanna tới gần, đặt ma pháp đăng (đèn) trước mặt hấn. lại nhìn Đỗ Duy, ôn nhu cười khẽ. Lặng yên sa vào lòng Đỗ Duy, vươn ra ngón tay mảnh khảnh, khẽ vuốt mi Đỗ Duy, ôn nhu:

- Tâm tình không tốt, ta thấy được... đừng mãi nhíu mày. Nhíu mày nhiều sinh nếp nhăn.

Đỗ Duy cười cười, đang muốn nói mấy lời xí xỏ, Joanna sầm mặt, nói nhỏ:

- Ta... thấy người hôm nay ra ngoài dùng xe lăn.

Câu nói này rất nhỏ nhẹ, nhưng Đỗ Duy nghe ra, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Joanna.

Joanna nghiêm túc, lắc đầu:

- Người cái người này, có chuyện gì đều giấu diếm, chẳng lẽ ta... còn có Vivian, chúng ta đều là loại nữ nhân kia sao. Chẳng lẽ không thể phân ưu cùng người?

Đỗ Duy không nói chuyện.

- Hai trục dưới xe lăn của người đều đã gãy, ta nhìn ra. Tựa như bị lực rất mạnh đánh vào, còn có, xạ châm trong tay vịn xe lăn của người cũng dùng hết, đừng quên. Châm nhọn trong tay vịn được bôi vào được phần gây tê, là lấy từ lão sư cho người.

Joanna nói, cúi đầu, nhìn vào mắt Đỗ Duy, trầm giọng:

- Nói cho ta, có phải người đã động thủ với người trong hoàng cung?

Đỗ Duy biết không giấu nổi, hần cười khổ, tay nắm éo Joanna Kiều, nhỏ giọng:

- Xem ra muốn giấu được người bên cạnh thật không dễ.

Sau đó hần thừa nhận:

- Không sai, ta trong lúc li khai, có tới sau hoàng cung, có người thử hành thích ta.

- Hành thích người?

Joanna không chút lo lắng, người khác không biết tình trạng Đỗ Duy, nhưng Joanna cùng Vivian lại hiểu rất rõ.

Đỗ Duy nhìn như “tê liệt”. Nhưng chỉ là mất đi ma lực, thân thể hần hiện tại cường hãn gần như bất tử. Dù đứng yên cho người khác lấy dao chém, chưa chắc đã thương tổn được một cọng lông của hần.

- Ai làm?

Joanna hỏi ra vấn đề khiến người khác thật sự bận tâm:

- Chẳng lẽ là nhiếp chính vương?

Đỗ Duy lắc đầu:

- Hần có động cơ, chẳng qua ta nguyện tin không phải hần.

Tiếp đó Đỗ Duy hít thật sâu, cười khổ:

- Chuyện này, ta còn có nhiều điểm nghĩ chưa rõ.

Đáng tiếc, Joanna cũng không thiện quyền mưu cơ biến, chuyện này, không thể phân ưu với Đỗ Duy.

Chỉ nhìn Đỗ Duy than thở, Joanna mềm lòng, nhẹ nhàng tựa lên vai Đỗ Duy:

- Không nghĩ được thì thôi! Hừ, ai dám lại tới chọc người, trực tiếp một kiếm chém chết! Nếu để ta biết là ai, dù hần là thiên vương lão tử đi nữa, ta trực tiếp vùng kiếm giết tới cửa.

Đỗ Duy cười cười, lại nghĩ tới chuyện khác:

- Ân,... chuyện xe lăn, Vivian đã biết?

Joanna như không chút thẹn thùng:

- Không nói! Hừ, nàng còn tinh tế hơn ta, nàng phát hiện trước. Sau đó nói cho ta, Vivian cầu ta tới bên người, lúc này nàng đang ở trong phòng chuẩn bị cho người áo bào mới. Hừ, người thay áo bào rồi đi ra, chỉ cần là người mù đều có thể nhìn ra dị thường.

Nói tới đây, Vivian đã mang áo bào mới tới. Hai tỷ muội này đều mặc váy ngủ rất giống nhau, màu sắc chỉ hơi khác biệt. Vivian cũng đi chân trần, nâng áo bào mới tới, thấy Joanna trong lòng Đỗ Duy, cổ gáy ngốc có chút ngượng ngùng, ngược lại, Joanna tùy tiện ôm cổ Đỗ Duy, tròng muội muội, quát lên:

- Đồ mặt cái gì, chẳng lẽ người chưa từng ngồi sao?

Đỗ Duy lắc đầu:

- Đừng ăn hiếp muội muội người.

Tới đây, Vivian mới tới gần, Đỗ Duy cũng kéo qua. Để nàng ngồi lên một đùi mình.

Joanna trợn mắt, lại ngon ngoan chuyển sang ngồi một bên, nhường ra một cái đùi.

Hai mỹ nhân ngồi trên đùi tựa vào lòng, Đỗ Duy cảm thấy tốt hơn, nhìn áo bào mới trong tay Vivian, cười nói:

- Làm sao? Chẳng lẽ ta ngay cả y phục cũng mua không nổi? còn cần thê tử tự tay may áo cho ta?

Vivian đỏ mặt, vội vàng nói:

- Không, không phải... là, là ta, ta thấy người...

Joanna chầm chọc một câu:

- Ta nói rồi mà! Chờ người nói xong một câu này. Trời đã sáng bánh ra...a!

Một tiếng cuối cùng, là do Đỗ Duy thấy nàng tiếp tục ăn hiếp Vivian, vươn tay vỗ mông Joanna.

Joanna má đỏ ửng, mắt đầy vũ mị. U oán nhìn Đỗ Duy, thanh âm cũng mềm nhũn, nhẹ nhàng:

- Chúng ta hai người nhìn ra người đã gặp chuyện trong cung. Vivian cô nàng ngốc này lo cho người, may áo mới cho người, lại nạm mấy ma pháp thạch. Vivian còn gia trì hai tâm linh ma pháp lên trên, sau này người mặc vào, dù là chúng ta không ở bên, dù xảy ra chuyện gì, chỉ cần chúng ta không ở quá xa đều lập tức cảm ứng được.

Tuy thứ này không có tác dụng lớn đối với Đỗ Duy, chẳng qua cũng là tâm ý của hai người, Đỗ Duy cười, cầm lấy áo bào. Đặt lên bàn, ôm lấy hai tỷ muội. Hôn mỗi người một cái, lại than thở:

- Đáng tiếc...

- Đáng tiếc cái gì?

Đỗ Duy lên mặt, tỏ ra nghiêm túc:

- Đáng tiếc... không khí tốt như thế này. Lại... không làm gì được.

Trong đêm, ba người ở trong thư phòng, ngồi trên một cái ghế, ôm lấy nhau. Thỏ thẻ nói chuyện, cực tuyệt. Cũng không biết Đỗ Duy nói gì, khiến Joanna hai má đỏ ửng, Vivian thẹn thùng không dám ngẩng đầu lên, hai người đều mị nhãn nhu tình, nhu thân như con mèo nhỏ, hiển nhiên đã động tình.

Nhưng lúc này, phía ngoài từ xa xa truyền tới thanh âm phá tan phong cảnh.

- Đại nhân...

Tiểu quân gia Sandy vô lực nói, vô cùng căng thẳng từ lớn kêu vọng lại:

- Không dám quấy rầy đại nhân cùng phu nhân nghỉ ngơi, nhưng có việc gấp.

Sandy hiển nhiên rất sợ sệt. Đại khái sợ Joanna, đứa bé lạnh lợi này không dám tới gần, chỉ ở xa hô lớn tiếng:

- Có khách nhân cầu kiến ngài.

- Bây giờ ư?

Joanna nổi giận, đang lúc đẹp lại bị cắt đứt, tức giận muốn đổ lên Sandy:

- Khách nhân nào lại tới thăm lúc nửa đêm.

- Là là là, ta cũng biết là không hợp quy củ. Nhưng khách nhân này ta không thể đuổi... Công tước đại nhân, là, là phu nhân Listeria tới.

Phu nhân Listeria?

Đỗ Duy sững sốt.

Mới vừa từ biệt ở hoàng cung. Chỉ thời gian ngắn, nàng đã chạy tới gặp mình làm gì?

865. Chương 584: Bất Tường - Bất Nguyện - Bất Nhẫn

Nếu quả thật theo tiêu chuẩn phương Đông, hoàng đế Trung Quốc cổ đại cùng nữ nhân của thần tử khiêu vũ? Căn bản là không có khả năng xảy ra chuyện này.

Cho nên, đừng đem tư duy phương Đông tới đây.

***

Quả nhiên là phu nhân Listeria đã tới...

Hầu tước phu nhân nửa đêm tới thăm, phảng phất không có vẻ như bị người khác quấy rối mộng đẹp. Nhìn vẻ mặt cực kỳ thông dong, như là đi gặp quý khách.

Khi nàng được Sandy dẫn tới thư phòng Đỗ Duy, vị phu nhân Listeria này đêm khuya tới thăm, cũng đã thay đổi trang phục từ lần yến hội khi trước. Nàng trên mình mang 1 tấm áo bào da cừu tuyền màu đen, không có bất cứ điểm màu nào khác.

Lúc đi vào thư phòng Đỗ Duy, phu nhân Listeria thậm chí còn cười cùng Joanna và Vivian 1 cái, đối với ánh mắt bất mãn không che giấu của Joanna, trực tiếp coi như không thấy.

Tâm ý của Joanna, đương nhiên là không ưa phu nhân Listeria cho lắm – cái này là tính bài xích tự nhiên của phụ nữ đẹp. Phụ nữ càng đẹp, đối với nữ nhân đồng dạng xuất sắc, đều là có địch ý trời sinh.

Huống hồ, từ khi Joanna thành người của Đỗ Duy, lại biết tỷ muội gia tộc Listeria từng có tâm chiếm trái tim của hắn.... cái này, còn chịu sao được!

Nam nhân của Joanna ta, cho Vivian 1 nửa là đủ. Còn về người khác, muốn chia 1 chén canh ư? Đừng nói không có cửa, cả cửa sổ cũng không có!

- Phu nhân Vivian, phu nhân Joanna, nửa đêm làm phiền rồi.

Phu nhân Listeria thông dong mỉm cười, tuy miệng nói “làm phiền” nhưng không có thực sự có ý xin lỗi.

Sau đó đôi mắt nàng gắt gao nhìn Đỗ Duy:

- Công tước đại nhân, ta nghĩ ngài đã biết lý do ta đến đây.

Đỗ Duy cười cười gật đầu:

- Có biết 1 ít, chỉ là ta không nghĩ ra, ngài còn nóng lòng hơn cả ta. Thật sự mà nói, nếu đêm nay ngài không đến, sáng mai ta cũng cho người mời ngài uống trà. Nhìn cặp mắt trong sáng thông tuệ của phu nhân Listeria, Joanna không khỏi có chút bất mãn trong lòng.

Hừm!!! Chính hắn đã có mình và Vivian bên cạnh, nữ nhân này còn dùng ánh mắt mê hoặc đó!

Càng khiến Joanna trong lòng nảy lên chút cảm giác nguy hiểm là: cặp mắt phu nhân Listeria quả thực rất mê người, luận về khả năng thu hút người khác, chỉ e cả Vivian thuần khiết cũng không bì được.

Đỗ Duy ho khan 1 tiếng, Joanna không động.

Phu nhân Listeria tìm ghế ngồi xuống, Joanna cũng không động.

Ta không đi, người định thế nào! Tâm lý Joanna giờ đã bắt đầu bất mãn! Giờ này đã nửa đêm rồi ....

- Tỷ tỷ ...

Vivian kéo áo, Joanna quay người nhìn lại, chỉ thấy em gái ánh mắt nhìn mình phảng phất có chút ý tứ cầu khẩn.

A.... trong bụng Joanna không ngăn nổi thở dài 1 tiếng.

Em gái mềm yếu của ta! Người tại sao cái gì cũng nghĩ cho Đỗ Duy, nhưng chẳng hề nghĩ cho mình gì cả? Lúc đầu là mềm yếu lui tới, sau này phu nhân Listeria trực tiếp tiến vào gia đình chúng ta, khi đó hối cũng không kịp rồi.

Tuy trong lòng nghĩ như thế, nhưng cuối cùng bị Vivian kéo ra ngoài.

Vivian tâm tư đơn thuần, đi ra xong còn khép cửa thư phòng Đỗ Duy lại.

Hai người vừa ra khỏi phòng, trên mặt phu nhân Listeria lộ ra ý cười, nhàn nhạt nói:

- Ta nghĩ công tước đại nhân hẳn là phải nghỉ ngơi, ai ngờ ngài lại hứng trí như vậy. Có người đẹp làm bạn, hẳn là ta đêm khuya tới như vậy đã phá hỏng giấc mộng của ngài rồi.

Đỗ Duy lúng túng cười, ho khan 1 tiếng mới nghiêm nghị hỏi:

- Phu nhân Listeria, ngài nửa đêm tới đây, chắc cũng không phải để trêu chọc ta chứ? Trời sắp sáng rồi, chúng ta nên nói chuyện chính đi thôi.

- Được, nói chuyện chính.

Phu nhân Listeria thu lại ý cười, trong miệng bật ra 1 câu.

- Mose gả cho em trai ngài, được không?

Lời này không hề có chút khơi mào, cực kỳ đột ngột, nhưng vào tai Đỗ Duy, trên mặt không có 1 tia ngoài ý muốn, càng không do dự, trực tiếp gật đầu trả lời:

- Tốt!

- Về phần tài chính đại thần, ta sẽ tự mình đi nói. Hẳn là trọng thần đế quốc, khí lượng rộng rãi, hẳn sẽ minh bạch ý tứ của ta không làm ra việc phản đối.

Phu nhân Listeria vừa nói như vậy, Đỗ Duy đã để lộ ra vài phần cảm kích:

- Nếu phu nhân nguyện ý đi nói, như vậy càng tốt.

Hai người nhìn nhau 1 chút, thần sắc phu nhân Listeria dần dần nghiêm lại:

- Công tước đại nhân, chẳng lẽ ngài không có lời nào muốn nói với ta hay sao?

Đỗ Duy khẽ nhún mày nhìn phu nhân Listeria. Vị hầu tước phu nhân mỹ lệ này, trong ánh mắt giấu cái gì?

- Việc phát sinh đêm nay.

Phu nhân Listeria ngữ khí rất kiên định nói:

- Tuy ta không rõ đã phát sinh cái gì, nhưng lúc ngài rời đi, ta đã từ sắc mặt của ngài nhìn ra chút ít ... Đỗ Duy, 2 nhà chúng ta đã gặt gao cột lại 1 chỗ, hiện giờ lại càng gần gũi. Gabri là em trai người, người đương nhiên sẽ đối tốt với hắn. Mà Mose là em gái ta, ta đối với nàng cũng không cần hỏi! 2 Gia tộc chúng ta đã là người cùng thuyền, ngài cũng không thể cứ dẫu ta việc gì chứ?

Đỗ Duy muốn tránh né chuyện này, chỉ là lúc nhìn ánh mắt phu nhân Listeria, đột nhiên không biết nảy ra ý gì, hắn làm ra 1 quyết định kỳ quái!

- Ta .... Đêm nay tại hoàng cung bị ám sát.

Sắc mặt hắn rất bình tĩnh, nói đến 2 chữ “ám sát”, phảng phất như là đàm đạo 1 chuyện rất nhẹ nhàng.

Nhưng, phu nhân Listeria thực sự chấn động!

- Ai làm?

Đỗ Duy cười cười, nhìn vị hầu tước phu nhân mỹ lệ này đáp:

- Ta mà biết, cũng sẽ không nói cho người.

Không thể không nói, Đỗ Duy nói với phu nhân Listeria chuyện bí ẩn này cũng là có nguyên nhân.

Hiện giờ Đỗ Duy thân tại đế đô, bên mình hẳn không có bất kỳ trợ thủ nào giỏi đối đáp vấn đề chính trị.

Trong tay hắn, duy nhất chỉ có 1 người giỏi về việc này là Philip. Mà Philip giờ đang ở tại Tây Bắc.

Mà sự tình đêm nay, tính chất nghiêm trọng của nó khiến Đỗ Duy không thể không coi trọng! Thời khắc này, hẳn bên mình không có 1 ai làm tham mưu, do đó, đêm nay tâm niệm vừa động, nói chuyện này cho phu nhân Listeria.

Trong mắt Đỗ Duy, phu nhân Listeria thông minh tài trí không thua Philip. Vị phu nhân mỹ lệ này, trong giới quý tộc đế đô, dùng thân phận quả phụ từng sống nhiều năm không gả, còn kinh doanh ra 1 phần sản nghiệp lớn như vậy, tuyệt không thể chỉ dựa vào khuôn mặt.

Các loại sự tình chính trị mình tranh ám đấu, phu nhân Listeria tự nhiên có sở trường. Khi tại Tây Bắc, phu nhân Listeria lúc đầu vì giữ chữ tín với mình, từng hiến vài kế sách, chủ ý đều rất cao minh.

Ngoài ra, còn 1 mặt khác. Đã cùng nhà phu nhân Listeria liên minh, như vậy dứt khoát đem 2 nhà triệt để cột vào 1 chỗ!

Cho nên, dứt khoát đem chuyện này nói ra. Qua việc này, quan hệ 2 nhà sẽ càng cao thêm 1 tầng.

- Chẳng lẽ là nhiếp chính vương ...

Phu nhân Listeria nhú mày, nhưng nói tới đây nàng lại lắc đầu:

- Không đúng, không phải nhiếp chính vương.

- Oh?

Đỗ Duy nhìn hầu tước phu nhân, lúc này hẳn thật tâm hy vọng vị tước trưởng thông minh này có thể nói ra cách nghĩ nào đây có giá trị.

- Công tước đại nhân... Nói thực, vài ngày trước, nhiếp chính vương 1 mực tìm cách tước đoạt quyền lực của ngài.

Phu nhân Listeria xem ra cũng hạ quyết định thổ lộ với Đỗ Duy, những lời nói bén nhọn không né tránh thẳng thắn tiếp:

- Trong mắt của ta, nhiếp chính vương có ý muốn tước đoạt quyền lực của ngài, ngược lại là 1 tín hiệu là hẳn còn tin tưởng ngài, còn muốn trọng dụng ngài. Tước bớt quyền lực của ngài, chỉ là sách lược bình thường của đế vương mà thôi. Hơn nữa trong mắt ta, quyền lực trong tay ngài quả thật quả lớn. Bớt đi 1 chút, giảm đi sự cố kỵ của vua, lại là dầu tư lâu dài!

Nghe phu nhân Listeria giải thích, Đỗ Duy cũng gật đầu.

- Nếu nhiếp chính vương không tước bỏ quyền lực của ngài mới là nguy hiểm.

Phu nhân Listeria suy nghĩ 1 chút, khẳng định:

- Còn có chức vụ viện trưởng học viện quân sự kia nữa. Đây cũng là nhiếp chính vương bày ra cho ngài 1 cái vương miện không có hào quang! Chức vụ viện trưởng học viện quân sự, nghĩa là hẳn nói cho ngài 1 tín hiệu, tuy là tước bớt chút quyền lực của ngài, nhưng sự tín nhiệm của hẳn dành cho ngài không giảm chút nào. Lấy thân phận viện trưởng, không quá mười năm, quan quân trẻ tuổi đế quốc sẽ thành học trò của ngài.

Trong quân đội, ngài sẽ có sức ảnh hưởng cùng uy vọng vô cùng lớn. Tuy đây không phải là thực quyền, nhưng cũng không ai dám xem thường phần uy danh này. Cho nên ... nhiếp chính vương đã cấp cho ngài cái mũ ấy, sao còn muốn giết ngài?

- Thỏ chết thì thịt chó sẵn, hết chim lại bẻ cung.

Đỗ Duy lắc đầu:

- Địa vị của ta quá cao, tuổi quá nhỏ, cũng là không hợp lý.

Phu nhân Listeria nghe được, khẽ cười:

- Lời này đúng là thật. Chỉ là trong mắt ta có chút bất đồng. Nói rõ ràng 1 chút, công tước đại nhân, ngài thật sự là kỳ tài ngút trời. Loại người như ngài, quả thực nếu 1 vị vua khác, quả nữa sẽ tuyệt đối không trọng dụng ngài, càng không nâng ngài lên vị trí cao như thế. Bởi vì dạng tài năng như ngài, không phải vua sáng không thể chế ngự được! Nhiếp chính vương của chúng ta, là vị quân chủ thông minh nhất trong mấy đời nay của đế quốc. Hẳn đã tín nhiệm ngài, đã dùng ngài, thể hiện cái anh minh của hẳn. Ta cảm giác được, hẳn không phải loại người sợ quyền lực của thần tử quá nặng – nếu đối là Augustine VI, chỉ sợ đã sớm giết ngài.

Đỗ Duy trầm mặt không nói.

Lời nói của phu nhân Listeria quả thực rất có đạo lý.

Chỉ là...

Nếu theo quá trình xem xét, thần hoàng tử trẻ trung, nếu thân thể trắng kiện có thể sống tốt vài chục năm. Như vậy hấn vẫn còn ngồi trên ngai cao, đương nhiên dám tiếp tục trọng dụng mình.

Ít nhất là vài chục năm nữa, hấn vẫn trọng dụng mình.

Chỉ là... vấn đề là... phu nhân Listeria không biết 1 bí mật: thần hoàng tử, sợ rằng đã nhiễm 1 loại bệnh tiềm tàng rất nghiêm trọng!

Đêm nay mới là lúc Đỗ Duy thấy tối tăm nhất.

Trước đây hấn 1 mực lơ là vấn đề nguy hiểm: tình huống bình thường, thần hoàng tử sẽ không có lý do giết mình. Nhiều nhất là ngẫu nhiên đè nén mình 1 cái, đánh 1 cái tát lại chia ra 1 quả táo ngọt. Chính sách cây gậy và củ cà rốt, hôm nay tước quyền, mai lại cấp quyền khác. Thuật trị lòng người của đế vương luôn là như vậy.

Chỉ là... nếu thần hoàng tử đột nhiên lâm bệnh, mạng không kéo dài được... như vậy, hấn tuyệt đối trước khi chết, sẽ dùng thủ đoạn lôi đình thẳng thừng giết mình!

Bởi vì thần hoàng tử rất rõ ràng. Chính loại người như mình, nếu không phải vua thật mạnh mẽ, tuyệt đối không kiểm soát được! Mà hiện tại nếu hấn chết, tiểu hoàng đế Charles tương lai có phải là vua sáng hay không chưa biết. Chỉ nói hiện tại, 1 nhóc con 12 tuổi tuyệt đối không thể kiểm soát nổi mình!

Ấu chúa quá yếu, quyền thần quá mạnh – không quản là phương Đông hay phương Tây, triều đại nào đi nữa, sẽ tuyệt đối không nhìn tình huống cực kỳ nguy hiểm này xuất hiện

Nói rõ ràng hơn 1 chút.

Nếu thần hoàng tử còn có 10 - 20 năm, như vậy mình sẽ rất an toàn. Nhiều nhất là khi về già, hấn mới chậm rãi ép mình giao quyền lực ra, từng bước từng bước tiến tới – cũng giống như lão tể tướng Rabus Richer hiện tại.

Nhưng nếu thần hoàng tử chỉ còn sống được 1 năm hay nửa năm... như vậy hấn tuyệt đối sẽ không cùng biện pháp thông thường đối phó với mình! Bởi vì 1 năm, nửa năm, muốn đem toàn bộ binh lực gia tộc mình rút ra là rất khó. Cho nên biện pháp đơn giản trực tiếp nhất, là đem công tước hoa tulip giết chết!

Thậm chí, Đỗ Duy hôm nay trong hoàng cung, trong đầu nảy ra ý nghĩ!

Nếu ta là nhiếp chính vương, ta sắp chết, lưu lại 1 đứa con chưa thành niên, thủ hạ lại là đại công tước trong đế quốc quyền cao chức trọng có một không hai... như vậy ....

Ta cũng nhất định giết thẳng cha này! Tuyệt đối không lưu lại họa ngầm cho con mình!

Cho nên, khiến tâm tình Đỗ Duy ưu sầu tuyệt không chỉ đơn giản sát thủ đêm nay là do thần hoàng tử phải ra hay không.

Lùi 1 bước mà nói.... Giả sử đêm nay không phải hấn.

Thế còn sau này?

Thần hoàng tử giờ thân mang bệnh nặng, hấn có đầy đủ động cơ cùng lý do giết mình! Hấn có chân chính trở mặt quyết liệt với mình hay không, hoàn toàn quyết định ở việc hấn còn sống được bao lâu!

Đỗ Duy thở dài, thấp giọng lẩm bẩm:

- Thần ... không đến vạn bất đắc dĩ, ta thật không muốn cùng người trở mặt thành thù à ...

Nghe Đỗ Duy thì thào, phu nhân Listeria có chút nghi hoặc.

Đỗ Duy ngẩng đầu lên, thần sắc thành khẩn, nhưng giọng nói không hề nhẹ nhàng:

- Phu nhân Listeria, ngài đã nói những lời dốc lòng dốc dạ này, vậy ta cũng không giấu diếm nữa... Ta thừa nhận những gì ngài vừa nói là rất chính xác, nhưng nếu ta nói, có 1 nhân tố bên ngoài, có thể làm toàn bộ suy luận của ngài đổ vỡ.

- Là gì?

- Thần... Nhiếp chính vương của chúng ta.

Đỗ Duy dè thấp giọng, trên mặt có phần thương cảm nói:

- Ta hoài nghi ... Hẳn sợ rằng bệnh nặng, mạng không ....

Lắc đầu, Đỗ Duy không tiếp tục nói.

- Vụt!

Phu nhân Listeria nghe xong biến sắc, lập tức nhảy dựng lên.

Đỗ Duy vẫn ngồi yên, sắc mặt mang theo 1 tia khó chịu.

Thần hoàng tử ... Không quản đêm nay có phải người giết ta hay không, xem ra giữa chúng ta quả thật có mâu thuẫn.

Trong đầu, đột nhiên xuất hiện cảnh tượng năm đó chính biến.

Chính mình 1 thân 1 mình đứng dưới hoàng thành, xung quanh chỉ chút phản quân, mà chính mình cùng với gia tộc vừa trở mặt, không còn nhà để về nữa.

Thần hoàng tử đứng trên hoàng thành, nhìn mình cao giọng nói:

- Ta phong ngươi là công tước hoa tulip! Ta quyết không phụ ngươi ! Lá cờ hoa bụi gai của ta , cùng lá cờ hoa tulip, nguyện vĩnh viễn không héo tàn!

Thanh âm kia, vẫn còn bên tai!

Mà sau ngày chính biến, đại hoàng tử binh bại, Đỗ Duy thấy gia tộc gặp tai ương, thậm chí trên tường

Nhưng tổng đốc Bohan thân là nhân tài hiếm có của đế quốc, tự nhiên sau khi tại nhiệm cũng lưu lại một gia sản rất dày.

Tổng đốc Bohan không phải hệ phái của Thần hoàng tử, sau khi bình định Tây Bắc quân cát cứ bị điều đi là chuyện thường. Sau này Đỗ Duy đảm nhiệm “đại thần tổng quản quân chính Tây Bắc” - chức vụ đặc thù này, tỉnh Norin trong vòng hai năm liên tiếp chưa từng có chức vụ tổng đốc, cũng khiến hành tỉnh này cơ hồ trở thành một phần phạm vi thế lực của Đỗ Duy.

Chẳng qua, Tây Bắc độc lập sư đoàn được chính thức cải biên thành không quân đế quốc, chức vị đặc thù “Đại thần tổng quản quân chính Tây Bắc” của Đỗ Duy cũng bị nhiếp chính vương tước đi, tỉnh Norin lại một lần nữa trở về sự cai quản của trung ương.

Tổng đốc kế nhiệm, xét một phương diện nào đó cũng là người quen cũ của Đỗ Duy.

Hầu tước Seine.

Hầu tước đại nhân này là một vị đến từ quý tộc thế gia phương nam, cũng tính là một phần tử thuộc trận doanh hoàng thất. Chẳng qua hai năm trước đã xảy ra một chuyện: trong một lần đấu giá, một thiếu gia vô tích sự của gia tộc Seine bị thánh nữ điện hạ xui khiến, lại dám tranh đoạt...

Chuyện lần đó, khiến hầu tước Seine thiếu chút nữa mất đi sự ủng hộ của hoàng thất. Nhưng nghe nói sau đó, cái lão hồ ly trên chính đàn này đã tự mình chạy tới hoàng cung thỉnh tội, còn đánh gãy chân tên nhi tử vô tích sự của mình, hơn nữa bác đoạt toàn bộ quyền thừa kế của hắn, đuổi về quê ở phương nam.

Sau đó, trong hai năm đế quốc chinh đồn quân bị, hầu tước Seine càng xuất không ít công sức, quyền tặng tiền tài, mới lại lần nữa giành được sự tín nhiệm của nhiếp chính vương.

Thế là, lúc tuyển chọn tổng đốc tỉnh Norin, nhiếp chính vương tuyển hẳn - một mặt khác, tỉnh Norin nằm tít xa ở Tây Bắc. Mà gia tộc hầu tước Seine lại ở phương nam, đây cũng là phương châm chọn tổng đốc trước nay nhất quán của đế quốc, phạm là tổng đốc, hạt khu phải cách xa phạm vi thế lực gia tộc của mình, tránh tạo thành chuyện tổng đốc địa phương có quyền quá lớn.

Hai là... tuy hầu tước Seine một lần nữa được hoàng thất tín nhiệm, nhưng thủy chung vì chuyện đấu giá lần trước, nhiều ít cũng là do Đỗ Duy tự tay phế nhi tử của hắn, tâm tư của kẻ làm cha, dù hầu tước Seine không nói ra miệng, hẳn tự nhiên không dám hận hoàng thất. Nhưng trong tâm lại không có cảm tình với Đỗ Duy.

Có một người ở trận doanh “Phi Đỗ Duy” nắm lấy tỉnh Norin. Ít nhiều có thể thoáng áp chế gia tộc Tulip. Đây cũng là thuật thường thấy của đế vương.

Hạ tuần tháng một, sau khi hầu tước Seine nhậm chức tổng đốc tỉnh Norin, lại tiếp được quân lệnh màu hồng của quân phương, lập tức làm theo, triệu tập hai sư đoàn thủ bị địa phương tại tỉnh Norin, bắt đầu tiến hành thao diễn mùa xuân theo thường lệ.

Khác những năm xưa, vì kết cục đặc thù của Tây Bắc, Tây Bắc quân đoàn sau khi được bình định, khi Đỗ Duy còn đảm nhiệm đại thần tổng quản quân chính Tây Bắc, tỉnh Norin cùng tỉnh Desa liên hợp tiến hành thao diễn mùa xuân.

Hiện tại, dù là chính thức phân tách, tổng đốc Seine là quan địa phương bề ngoài là tiếp được một quân lệnh, nhưng cũng nhận được một “mệnh lệnh” đặc thù.

Mệnh lệnh này, là công hàm được thống lĩnh ngự lâm quân trực tiếp đưa tới - chỉ lệnh của nhiếp chính vương.

Phần mệnh lệnh này dù không tính là “mật lệnh”, vì nhiếp chính vương không nói cần bảo mật, nhưng đồng thời lại theo thông lệ, một mệnh lệnh đi kèm quân lệnh thì ý vị trong đó rất sâu xa hàm súc.

Hướng hồ, nội dung mệnh lệnh này lại trực tiếp chỉ vào...

Hạ tuần tháng một, hai sư đoàn thủ bị vừa vận tập kết ở đông nam bộ tỉnh Norin chuẩn bị thao diễn, đột nhiên nhận mệnh lệnh của tổng đốc Norin, sau đó lập tức thay đổi lộ trình hành quân, quay lại tiến thẳng hướng tây.

Trải qua sáu ngày trường đồ bạt thiệp, binh phân hai lộ, đi tới biên cảnh giao dới Norin cùng Desa.

Sau đó, vận tác vi diệu, hai bộ binh đoàn nhanh chóng vượt qua biên cảnh, tiến vào lãnh địa gia tộc Tulip, sau khi đám bộ binh vượt qua biên cảnh 60 dặm, một “thông cáo” mới chính thức được chuyển tới thống lĩnh một cứ điểm quân sự của gia tộc tại biên cảnh phía đông.

Nội dung báo cáo rất đơn giản: thủ bị quân tỉnh Norin tiến hành thao diễn hành quân đường dài, thỉnh cầu vượt biên cảnh tiến hành thao diễn hành quân đường dài, yêu cầu gia tộc Tulip phối hợp...

Hành vi “vượt cảnh diễn tập” nếu là ngày xưa, thực không hiếm thấy tại đế quốc. Vì thường, thao diễn mùa xuân hàng năm đều triệu tập quân thủ bị tại các địa phương diễn tập. Khó miễn việc ly khai trú đại, tiến vào hạt khu của người khác.

Đế quốc lập quốc gần ngàn năm, quý tộc lớn nhỏ nhiều vô số kể, khắp nơi trên đại lục, khắp nơi rải rác các lãnh địa tư nhân các quý tộc nhỏ, như từng cái lông trâu phân bố khắp đại lục, tùy tiện tập kết diễn tập, hành quả đường dài sẽ khó tránh khỏi việc đi qua lãnh địa các quý tộc lớn nhỏ.

Theo lệ thường trước đây, loại chuyện này vốn rất bình thường, chẳng qua vì biểu thị tôn trọng lĩnh chủ, trước khi tiến hành đều sẽ gửi một công văn chào hỏi – cuối cùng, diễn tập quân sự tự nhiên đã có kế hoạch từ rất sớm, cũng rất sớm biết được hướng hành quân, tạt qua nơi nào.

Trước khi chạy tới nhà người khác, cần phải thông báo trước, cũng tính là tôn kính chủ nhân, đây là một lễ nghi phải có.

Nhưng lần này quân đội trực tiếp tới lãnh địa của người ta mới gửi đi thông báo – làm vậy có thể coi là “vô tâm”.

Hai bộ binh doanh vượt cánh tiến sâu lãnh địa gia tộc Tulip sáu mươi dặm, lập tức gặp ngăn cản.

Tướng lĩnh trẻ của gia tộc Tulip, có biệt hiệu “tiểu 250” tên Al-qaeda, tự thân dẫn theo một ngàn kỵ binh ngăn chặn đường hành quân của quân thủ bị Norin.

Quân thủ bị Norin lúc đầu còn thử phách người qua đàm phán, hơn nữa lấy ra thông cáo tới nói chuyện, kết quả tiểu Al-qaeda quả nhiên không hổ danh là đầu gỗ do Ron Barton đào tạo ra, quân thủ bị Norin phách ra ba sĩ quan qua thông cáo đều bị hấn đuổi về không chút nề mặt, chỉ đáp lại một câu: lập tức ly khai.

Quân thủ bị Norin sững sờ.

Đây là gì? Nguyên bản mệnh lệnh diễn tập có chút quái dị, tùy tiện chạy tới lãnh địa gia tộc Tulip, người ta không vui, cũng không kỳ quái. Nhưng phía mình dù có công văn từ quân bộ... nhưng người ta là tư quân gia tộc. Quân bộ đế quốc có thể quản được quan quân, nhưng không quản được tư quân của quý tộc.

Nghĩ thử xem, tiểu 250 đối diện tỏ rõ không nhường đường.

Huống hồ, một ngàn kỵ binh của Al-qaeda, mỗi tên đều cưỡi chiến mã thượng hạng lấy từ thảo nguyên, mỗi kỵ binh mặc thiết giáp che toàn thân, giá thành một bộ thiết giáp này còn cao hơn nhiều so với đồ dùng của quân đoàn tinh nhuệ nhất của đế quốc – Bạo Phong quân đoàn.

Vũ khí phối chế của họ, đừng nói là quân thủ bị địa phương, sợ rằng ngay cả vương thành cận vệ quân đều kém.

Toàn đại lục đều biết, công tước Tulip rất nhiều tiền, nhưng có tiền cũng không thể lãng phí như thế a! Những kỵ binh này, người người đều được trang bị kỵ sĩ khải giáp thượng đẳng – chú ý, đây không phải là khải giáp kỵ binh có thể trang bị, chỉ có “kỵ sĩ” mới được mặc loại áo giáp toàn thân này.

Đừng nói người, ngay cả ngựa đều được phủ một lớp giáp nhẹ - dạng vũ trang tới tận răng này, thực không khác gì cầm kim tệ ném xuống nước.

Chẳng qua, dạng khải giáp giày này cũng chỉ có thể phối chế cùng chiến mã tốt nhất trên thảo nguyên, nếu không, người mang giáp trụ, chiến mã bình thường không thể chở nổi.

Về phương diện vũ khí, quân kỵ binh để quốc, vũ khí phối chế chỉ là thương nhọn để xung phong, nhưng kỵ binh gia tộc Tulip được trang bị lang nha bổng, đồng thời mỗi người được trang bị một đoản nỏ - giá tạo nỏ ngắn càng đắt đỏ, chỉ có vương thành cận vệ quân là quân tinh nhuệ được phối chế vũ khí này.

Trong gia tộc Tulip, tựa hồ những thứ này chỉ là trang bị cấp thấp, thậm chí nếu là sĩ quan từ kỵ trưởng trở lên, vũ khí mang theo đều được gia trì ma pháp – đơn giản là xa xỉ tới cực hạn.

Càng khiến kẻ khác ghen ghét... đối phương còn có một binh chủng tác chiến khác.

Sau khi một ngàn kỵ binh của Al Qaeda cản đường, không bao lâu, trên trời xuất hiện “không quân” gia tộc Tulip.

Từng chiếc nhiệt khí cầu, trên khí cầu có dấu hiệu gia tộc Tulip, vài chục chiếc bay tới trên đầu quân thủ bị Norin, xem ra, nếu không lùi, sợ rằng “tạc đạn” mà kỵ binh Tây Bắc quân đã chịu khổ sẽ rơi xuống đầu mình.

869. Chương 587: Tháo Dao Hay Không? 2

Al-qaeda thật lớn mật, hấn dẫn theo 1000 kỵ binh cũng dám động thủ với hai bộ binh đoàn tới 6000 quân.

Một ngàn quân kỵ binh trực tiếp xông tới trước mặt quân thủ bị Norin, không nói hai lời dàn trận xông tới. Loại tấn công không chút báo trước, tác phong trực tiếp ra tay, lập tức khiến hai bộ binh đoàn tiên phong gặp khó... đánh sao? Nhưng người ta là tư quân gia tộc Tulip, quyền thế công tước Tulip như thế, ai dám?

Tuy trong tay có quân lệnh, nhưng rốt cục đầu trên cổ mình, nhìn Al-qaeda mang theo kỵ binh sát khí đằng đằng xông tới, bộ dáng tuyệt không phải đùa giỡn.

Vì thế, sĩ quan hai bộ binh đoàn đều rất hợp ý, lập tức hạ lệnh bày trận tránh ra, nhường đối phương xung phong, sau đó phất cờ lui lại...

Al-qaeda rốt cục cũng không phải là 250, hấn dù là một mãnh tướng, nhưng cũng biết tùy lúc, dọa dọa đối phương thì được, thật sự đánh thì không thể. Hấn mang theo một ngàn kỵ binh như gió lốc lao tới trước mặt đối phương, cơ hồ quét đi thể diện hai bộ binh đoàn thủ bị Norin. Sau đó, đột nhiên hạ lệnh, một ngàn kỵ binh đang phi nhanh, bỗng nhiên quay ngoắt đảo hướng. Cơ hồ chuyển hướng vuông góc 90 độ, một ngàn kỵ binh thông dong phi qua trước mặt hai bộ binh đoàn, thậm chí móng ngựa làm đất bụi mù, khiến binh sĩ quân thủ bị Norin bị ho sặc sụa.

Sau đó, Al-qaeda phân binh hai đường, một đường lách qua mặt sau đối phương, một ngàn kỵ binh cứ đường hoàng như vậy, “bao vây” hai bộ binh đoàn.

- Đầu hàng tước vũ khí, chúng ta tiến các người rời biên cảnh.

Al-qaeda không cho đối phương lựa chọn thứ hai.

Kỵ binh gia tộc Tulip, nhân mã tinh tráng, vũ khí tinh lương, đối mặt với thủ bị quân Norin thì phía trên còn có phi thuyền gia tộc Tulip...

Sĩ quan chỉ huy hai đoàn tiên phong nghĩ tới đầu mình, lại nghĩ tới vận mệnh... rốt cục mình vẫn là người Tây Bắc, quân lệnh dù không hoàn thành, khi trở về chắc chắn bị trách phạt. Nhiều lắm là chịu quân côn, nhưng nếu trở mặt tại đây, thật sự xung đột – đánh lại chẳng đánh nổi.

Sau này, công tước Tulip nổi giận truy cứu, không phải hai nhân vật nhỏ như mình có thể chịu nổi.

Hai người càng có tính toán riêng của mình: người sáng mắt đều nhìn ra chuyện lần này không tầm thường, quá nửa là mình tranh ám đấu nơi thượng tầng, nhưng sau cùng vẫn lấy những nhân vật nhỏ bé như mình ra làm bia đỡ đạn. Lúc này... tự bảo!

Thế là, sáu ngàn bộ binh, đầu hàng 1000 kỵ binh, ngoan ngoãn giao ra cờ cùng vũ khí, sau đó Al-qaeda dẫn đội “hộ tống” phản hồi, ly khai biên cảnh tỉnh Desa.

Về sau, tổng đốc Norin trừng phạt hai sự quan này thế nào thì không nói.

Mà Al-qaeda sau khi đuổi đi quân thủ bị Norin, cũng không ly khai.

Bởi vì...

Quả nhiên, như tiên sinh Philip dự đoán, ngày thứ hai sau khi quân thủ bị Norin ly khai, một sư đoàn vũ trang có cờ hiệu quân cận vệ vương thành từ phía đông tới, xuyên qua tỉnh Norin, tiến với biên cảnh Desa.

Sau đó, một “thông báo” được đưa tới.

Nội dung cũng không có gì đặc biệt: lệnh điều động của quân bộ, một sư đoàn của vương thành cận vệ quân tiến hành diễn tập đường dài, vượt biên cảnh tiến tỉnh Desa, thỉnh quý phương phối hợp.

Vương thành cận vệ quân không phải loại dễ xơi như thủ bị quân Norin, hù dọa cái là chạy.

Al-qaeda cũng không nói hai lời, trực tiếp đáp lời, cự tuyệt yêu cầu của đối phương.

Sau đó, không khí đột nhiên trở nên khẩn trương...

Trong vòng hai ngày, tại biên cảnh lãnh địa gia tộc Tulip – tỉnh Desa, hai kỵ binh đoàn thuộc tư quân gia tộc Tulip tập kết tại đây, thủ lĩnh vẫn là Al-qaeda. Đồng thời gia tộc Tulip còn triệu tập một đại đội phi thuyền bay trên không, còn có hai bộ binh đoàn vốn đóng tại cứ điểm tại biên cảnh được điều tới, bắt đầu chuẩn bị phong bế cửa ra vào, hết thấy tựa như tiến vào trạng thái chiến đấu.

Hai kỵ binh đoàn của Al-qaeda sít sao ngăn ở biên cảnh, mà sư trưởng vương thành cận vệ quân liên tiếp đưa tới ba công văn, đều bị Al-qaeda bác bỏ.

Lý do rất đơn giản: “mệnh lệnh của quân bộ, không quản được tư quân gia tộc Tulip! Theo lệ cũ, nếu để các người tiến tới, là chúng ta châm chước, không để các người tiến vào, cũng không tính là vi phạm pháp luật của đế quốc, cũng là bỏn phận.”

Sư đoàn trưởng kia nổi giận, trước tiên phái một đội kỵ binh thử đi vòng vài chục dặm, vượt qua địa khu, tiến vào hạt khu của đối phương, thử tạo thành một “chuyện đã rồi”, kết quả, không tới hai ngày, đội kỵ binh này bị đối phương trói lại thành một cái bánh tét, ném lại. Lần này Al-qaeda không lưu tình, ngựa cùng vũ khí đều bị thu sạch.

Kỵ binh bị trả lại, đại bộ phận mất mũi bầm dập, người mang thương tích, may mắn không người tử vong.

Vì hai bên đều cố ý nhần nhện, ma sát còn bị áp chế ở một hạn độ.

Quân đội song phương đang đối đầu.

Sau đó, bắt đầu chiến tranh nước bọt.

Quân bộ đế quốc rất nhanh đưa ra một tín lệnh gửi cho Tây Bắc mà không qua Đỗ Duy đang ở đế đô – cách làm như vậy thật rất quỷ dị. Lãnh chủ Tây Bắc - Đỗ Duy tại đế đô, quân bộ cũng không dám tìm Đỗ Duy chất vấn, mà đưa tới Tây Bắc! đây là một biện pháp mà ẩn trong đó là một mùi vị không tầm thường.

Chỉ lệnh chỉ trích gia tộc Tulip không chú trọng đại cục, nhiễu loạn thao diễn mùa xuân theo thường lệ của quân bộ đế quốc.

Phía gia tộc Tulip, Philip tự thân đặt bút viết thư phúc đáp, biểu thị đối phương không tuân thủ pháp luật.

Quân bộ chỉ trích gia tộc Tulip bắt giữ binh sĩ quân vương thành cận vệ là phi pháp.

Giả tộc Tulip đáp lại rằng mình thân là đất của lãnh chủ, có quyền bắt bớ bất kỳ kẻ ngoại lai nào dám trái lệnh xâm nhập lãnh địa.

Quân bộ tuyên bố, không tuân theo lệnh của quân bộ là tội lớn.

Gia tộc Tulip đáp lại, theo quốc pháp, tư quân của lãnh chủ địa phương là sở hữu tư nhân của lãnh chủ, không thuộc quốc quân.

Quân bộ hạ lệnh...

Gia tộc Tulip đáp lại...

Một cuộc chiến nước bọt, tới tới lui lui, các kỵ sĩ đưa tin bận rộn lên, đại lộ cùng hà đạo đưa tin từ đế đô tới Tây Bắc liên tục bị khoái mã bồn tẩu qua.

Mấy ngày này, cơ hồ toàn đại lục đều tập trung tới Tây Bắc.

Mọi phương diện, đều dùng thái độ kinh ngạc để tìm hiểu nguyên nhân chuyện này.

Chẳng lẽ con đường quyền lực đang sáng chói của công tước Tulip đại nhân đã tới đỉnh?

Theo từng phong thư cùng ngôn từ kịch liệt của song phương, hai phái đều khẩu tru bút phạt đối phương. Chẳng qua, quân bộ đế đô có làm hung dữ hơn nữa, thủy chung không có dung từ ngữ có lực sát thương lớn nhất “mưu phản” dùng ra.

Lúc này, Đỗ Duy vẫn đang ở tại đế đô...

Hắn vẫn cứ mỗi ngày đóng cửa dưỡng bệnh, cùng hai vị hôn thê mỹ lệ luận đàm tình tứ.

Rõ ràng hắn ở tại đế đô, nhưng quân bộ vẫn tiếp tục một mặt cãi cọ với Philip ở Tây Bắc, mặt khác như không nhìn thấy vị lão đại đang ở tại đế đô.

Thậm chí, song phương cơ hồ nháo ngất trời, quân bộ cách phủ công tước Tulip ở đế đô chỉ bảy con phố, nhưng chưa từng phái dù chỉ một người tới hỏi ý Đỗ Duy, mỗi ngày, quân báo màu hồng đi đi về về tiến nhập đế đô...

Loại tràng diện quỷ dị này, khiến quý tộc, hào môn lớn nhỏ tại đế đô nhìn cơ hồ lờ lờ! May mắn, cũng không có tên ngốc nào chạy tới quân bộ “tốt bụng” đề tỉnh đối phương! Bản thân công tước Tulip ở tại đế đô nha! Các người suốt ngày gây chuyện với thuộc hạ của công tước, đây chẳng phải bỏ gần cầu xa sao?

May mắn, đế đô không có loại ngu ngốc này.

Tràng “kịch vui” này kéo dài tới 20 ngày.

Sau cùng, một mệnh lệnh từ hoàng cung phát ra, hạ lệnh cho quân bộ, sư đoàn vương thành cận vệ quân liên hợp quân thủ bị Norin tiến hành diễn tập liên hợp, kế hoạch diễn tập trước đây bỏ đi.

Việc này miễn cưỡng đặt dấu chấm câu.

Nhưng quân của Al-qaeda vẫn y nguyên dừng ở biên cảnh không tán mà ở lại nhīm chằm chằm sư đoàn vương thành cận vệ quân cùng thủ bị quân Norin tiến hành “diễn tập”. Sau đó, sư đoàn vương thành cận vệ quân cũng không có trở về đế đô, mà tiến thẳng tới thủ phủ tỉnh Norin, đồn trú tại đó... Không đi! Nếu là ngày xưa, có người nói công tước Tulip sẽ mưu phản – như vậy quá nửa số người nghe được sẽ cười nhạo hắn.

Nhưng hiện tại... Ai cũng không dám cam đoan công tước Tulip sẽ thật sự an phận như vậy.

Nhưng Đỗ Duy vẫn vững như thái sơn ở nhà dưỡng bệnh.

Từ đầu chí cuối, không chỉ quân bộ không tới cửa tìm Đỗ Duy đòi giải thích, ngay cả hoàng cung cũng không chút ý kiến, càng đừng nói tới trách cứ Đỗ Duy.

Sự kiện xích mích còn chưa nguôi, một chuyện khác lại khiến ngọn lửa còn đang âm ỉ chưa tắt bị tưới thêm dầu.

Chiến báo từ tiền tuyến phương bắc truyền tới, tướng quân Rostock ở tiền tuyến báo lên, quý đồng sắp hết, sau khi khai xuân, dự kiến địch nhân sẽ tấn công quy mô lớn, Báo Phong quân đoàn tại chiến khu phương bắc trải qua mấy tháng chiến đấu liên tục, binh lính tổn thương cần bổ sung. Thịnh đế quốc bổ sung binh viện bắc thượng.

Tiếp đó, nhiếp chính vương chính miệng ban bố chỉ ý, vì tăng viện chiến khu phương bắc, tiến hành lần động viên quân sự lần thứ hai trong quốc.

Lần này, năm sư đoàn thủ bị từ phương nam bị rút đi điều lên phía bắc, đồng thời, nhiếp chính vương biểu thị: Trong thời kỳ chiến tranh, hy vọng các quý tộc lãnh chủ của đế quốc cũng có thể xuất lực vì nước nhà, hy vọng các lãnh chủ có thể xuất tư quân bắc thượng, bổ sung chiến lực cho quân đội đế quốc.

Kể phải đi đầu là gia tộc Tulip, ai cũng biết thế, trên đại lục, nếu nói tới lãnh địa rộng lớn, gia tộc Tulip có lẽ không phải đệ nhất. Nhưng nếu nói tới mức độ tinh nhuệ của tư quân, vậy gia tộc nếu tự nhận thứ hai, không người dám xưng đệ nhất.

Điều động tư quân của các lãnh chủ tham chiến – điều này đã có tiền lệ, lúc vương triều Augustin khai lập, đã từng có tiền lệ như vậy.

Chẳng qua, chuyện điều động tư quân của quý tộc, mấy trăm năm nay chưa từng có – vì, quốc lực cường thịnh, mấy binh đoàn chủ lực binh cường mã tráng, còn có vô số quân thủ bị địa phương – nếu như rơi tới cảnh phải triệu tập tư quân của lãnh chủ, trừ phi là vạn bất đắc dĩ, đế quốc đã lung lay sắp đổ, tới hậu mới động viên.

Nhưng hiện tại, rất hiển nhiên là chưa tới tình huống xấu nhất.

Nhưng lệnh điều động này lại vẫn được phát ra.

Đương nhiên, loại lệnh điều động này... tuy trên danh nghĩa là “lệnh”, nhưng thực tế giống như một lời “đề nghị” hay là “hiệu triệu”.

Bởi vì ngàn năm nay từ khi lập quốc, tài sản tư hữu của tầng lớp quý tộc được bảo hộ cực cao. Dù sao cũng là một đế quốc hoàng triều phong kiến. Tài sản tư nhân của quý tộc là thần thánh, bất khả xâm phạm.

Rốt cuộc, giai cấp quyền quý là cơ sở để hoàng thất thống trị. Hoàng thất mới là giai cấp quý tộc lớn nhất trên thế giới này. Dù là vương triều nào, cũng không có một hoàng đế tùy ý thu dụng hoặc xâm chiến tài sản của quý tộc – nếu không sẽ dẫn tới hỗn loạn, dẫn tới giai cấp quý tộc chống đối toàn diện, hoàng thất cũng xong đời.

Một khi phân phong lãnh địa, bình thường đế quốc sẽ không thu hồi, rốt cục, đây là một lời trù! Một khi vượt qua, lãnh địa người nhận được hôm nay, vậy trăm ngàn gia tộc khác sẽ nhìn vào thêm thường! Khó miễn sẽ có cảm giác mèo khóc chuột, dẫn tới tâm tư phản nghịch thường thấy.

Cho nên, không tới vạn bất đắc dĩ, hoàng đế không dám có ý tưởng với tài sản tư nhân của quý tộc - trừ phi là phạm vào một tội cực ác, ví dụ nhiếp chính vương thượng vị dọn dẹp gia tộc Rolling mấy nhà, nhưng chuyện khi đó là chụp cho tội danh “mưu phản”, các quý tộc khác cũng không thể nói gì, thu lại cũng là danh chính ngôn thuận.

Nhưng trong tình huống khác... dù là một hoàng đế dốt nát, cũng tuyệt không làm chuyện tự đào góc tường nhà mình.

Cho nên, “lệnh” này cũng chỉ là đề nghị, không có cứng nhắc, quy định mọi người phải xuất bao nhiêu binh, đại thể là lấy tình, hiểu lý thôi. Hoàng lệnh này tuy khuấy động lớn nhưng vẫn là nhu hòa.

Những kẻ tinh mắt đều hiểu, đây là hoàng thất khai đao đối gia tộc Tulip.

Tư quân trong thiên hạ, ai mạnh nhất?

Đáp án quá rõ.

Nếu như là lên tiền tuyến chiến đấu, tự nhiên phải điều quân mạnh nhất, không điều binh lính gia tộc Tulip, thì điều ai?

Thượng tuần tháng hai, khi hoàng lệnh mới phát ra chưa tới mười ngày, vô số lãnh chủ trên đại lục đều chấn động, người người đều nhìn chăm chăm để đo, ẩn ước, không biết bao nhiêu cặp mắt đang nhìn vào Đỗ Duy đang “dưỡng bệnh” tại phủ công tước.

Đỗ Duy vẫn không tiếp khách.

Thậm chí, một ngày nào đó, đại khái vào 14 tháng 2, vị công tước tulip đại nhân này thậm chí còn nhân rồi, phái một đội người đi ra, càn quét một con phố. Cơ hồ trong vòng một ngày, toàn bộ hoa tươi trong các cửa hàng hoa tại đế đô đều bị mua sạch bong.

Cử động quái dị này khiến không ít người đoán già đoán non, nhưng nghe nói – một người hầu của gia tộc Tulip nói: vị công tước tulip tựa hồ muốn làm “lễ tình nhân” gì đó, mua toàn bộ hoa trong cửa hiệu ở đế quốc, là vì chộc vui hai vị hôn thê mỹ lệ của mình.

Trong lúc này mà vị công tước thiếu niên đại nhân còn có tâm tư làm loại hoạt động phong hoa tuyết nguyệt sao?

Không ít người thăm than thở, cũng không biết là bội phục Đỗ Duy nhân nhin giỏi, hay là Đỗ Duy làm nháo không đáng.

Chẳng qua, việc này cũng chỉ là khúc nhạc dạo, bởi vì hành động mua hoa của công tước Tulip đã khiến các cửa hàng hoa khắp đế đô không thể bán hoa một thời gian dài. Ngay cả một ít quý tộc muốn mua hoa tươi để tặng thê tử hoặc tình nhân đều gặp một tràng cảnh hoa tươi hữu giá vô thị (Có giá mà không có hàng).

Rất nhiều năm sau, từng có một truyền văn, một quý tộc nói với các con của mình “Năm ấy trời đông, ta vì theo đuổi mẫu thân người, không thể tặng hoa tươi, mà phải phái người ra tận nơi hoang dã hái cỏ đuôi chó... Không phải ta bủn xỉn! Hừ, lúc đó, dù có một trăm kim tệ một bông, tìm khắp đế đô cũng không mua được.”

Ngày mười bảy tháng hai, ngày thứ ba sau khi công tước Tulip mua toàn bộ hoa của đế đô.

Cũng là ngày thứ mười sau khi nhiếp chính vương ban bố lệnh động viên tư quân ra khắp đại lục.

Một đội sứ giả tới từ thảo nguyên, nghênh ngang tới đế đô, đội sứ giả thảo nguyên này, đi thuyền tới, ven đường giống trống khua chiêng, sau khi đi tới đế đô, thẳng thắn giao một phần “quốc thư” vào tay đại thần lễ nghi của đế quốc.

Quốc thư này trên danh nghĩa hiện nhậm “thảo nguyên vương” Saladin phát bố. Quốc thư của Saladin tuyên xưng, hai tháng trước, hấn kế thừa vương vị tại thảo nguyên, trở thành vương giả chí tôn vô thượng tại thảo nguyên, thống lĩnh các bộ tộc thảo nguyên.

Quốc thư này gửi tới nhằm yêu cầu đế quốc thừa nhận tính hợp pháp của hấn. Đồng thời, hấn yêu cầu sửa đổi văn kiện thương đàm hòa bình mà Đỗ Duy đã tham gia đàm phán đã ký với đế quốc mấy năm trước, yêu cầu đế quốc mở ra quảng thạch, thiết khí, lương thực, ... đối với thảo nguyên. Đồng thời yêu cầu đế quốc đem hành lang Tây Bắc đổi thành “khu vực đệm giữa song phương”, yêu cầu không đồn trú quân đội tại khu vực hành lang Tây Bắc nhằm tổ thành ý hòa bình.

Ngoài ra, phía dưới quốc thư, Saladin còn rất thẳng thắn biểu thị: hấn nghe nói bắc tuyến đang có chiến tranh với dị tộc, mà thảo nguyên vương Saladin nhân từ, nếu là đối phó dị tộc, vậy các bộ lạc thảo nguyên cũng là trận doanh nhân loại, hấn nguyện ý tự mình xuất lĩnh năm mươi vạn thiết kỵ các bộ lạc thảo nguyên tới trợ chiến.

Uy hiếp!

Uy hiếp trắng trợn.

Đọc phong quốc thư này, lễ nghi đại thần thiếu chút tức hộc máu.

Nếu như nói yêu cầu mở ra quảng thạch, thiết khí, lương thực, ... các loại vật tư mà thảo nguyên khuyết thiếu, cũng gần như là sư tử ngoạm, khiến đế quốc nhường hành lang Tây Bắc không được đồn trú binh lính được gọi là vùng đệm, chẳng khác nào yêu cầu đế quốc mở cửa nhường ra.

Sau cùng, còn tự mình dẫn 50 vạn thiết kỵ các bộ thảo nguyên tới trợ chiến... ý này càng là uy hiếp trắng trợn.

Năm mươi vạn thiết kỵ nhập cảnh? Chuyện cười gì vậy.

Tức giận thì tức giận, lễ nghi đại thần không dám lơ là chuyện này, hấn tiếp được quốc thư liền lập tức tiến vào cung, gặp nhiếp chính vương.

Xem xong “quốc thư” mà chẳng biết một chữ trên đó, nhiếp chính vương lại không chút tức giận.

Hắn chỉ gật đầu, ném quốc thư lên bàn, bỏ lại một câu:

- Đã biết, người trở về đi.

Chuyện này...không xong?

Không triệu tập các đại lão các bộ khai triều sao?

Không thương thảo đối sách?

Không triệu tập quân phương sao?

Dù là không làm hết thấy, ít nhất cũng phải viết một phần hồi thư, nghiêm khắc quở mắng những người thảo nguyên này chứ.

Lễ nghi đại thần khó hiểu rồi đi...

Sau khi lễ nghi đại thần rồi đi, hắn mới lại nhặt lên quốc thư, nhìn lại một lần, sau đó ném xuống, cười nhẹ.

- Tên Saladin nói khoác không biên giới. Bộ hạ cũ của tiền nhiệm thảo nguyên vương còn ngoan cố chống cự tại phương bắc, Saladin còn chưa từng thống nhất các bộ lạc thảo nguyên, thảo nguyên vương như hắn chỉ khống chế một nửa lãnh thổ thảo nguyên thôi. Năm mươi vạn thiết kỵ? Hừ... để đối phó các bộ lạc còn được, Saladin nếu thật muốn động thủ với chúng ta, hắn mà gom được 5 vạn kỵ binh cũng đã là kỳ tích.

Thở dài một hơi, nhiếp chính vương nhắm mắt nghĩ ngợi một hồi, lẩm bẩm:

- Đỗ Duy a Đỗ Duy... Người để Saladin cố ý tới làm ồn ào, ta sẽ không thể chùng dục tư quân Tulip của người sao? Bước cờ tiếp theo của người là gì...

Đỗ Duy ngồi trong viện, ngày đông thường tuyết, đại thụ trong viện, trên ngọn cây đầy băng lăng trắng khiết. Đỗ Duy ngồi trên xe lăn, mỉm cười, nhìn khách nhân trước mặt.

Phu nhân Listeria ngồi đối diện Đỗ Duy, nàng cũng không có thân thể quái dị như Đỗ Duy, ngồi ngoài trời ngắm tuyết còn thấy lạnh.

- Công tước, sự tình đến nước này... Ngài chẳng lẽ ngồi yên tại đế đô như vậy sao?

Phu nhân Listeria mặt lộ ưu phiền.

Gia tộc mình cùng Đỗ Duy đã cột chặt với nhau, hiện tại dù nàng muốn lui cũng không lui nổi.

Phu nhân Listeria nghĩ, một loạt động tác gần đây của Đỗ Duy là quá lỗ mãng.

Đúng, Đỗ Duy người đích xác là quyền thần hồng nhân đệ nhất đế quốc, người có tiền, có binh, có uy vọng.

Nhưng, rốt cục cánh tay chẳng thắng nổi bắp đùi nhà.

Phu nhân Listeria cũng tuyệt không tin rằng Đỗ Duy công nhiên mưu phản! Đế quốc hiện tại là một chính thể ổn định, nhiếp chính vương là minh quân, lúc này, Đỗ Duy dù rất mạnh, nhưng nếu công nhiên trở mặt mưu phản...

- Nước cờ tiếp theo của ta, là chính ta.

Đỗ Duy thông dong, hắn cười khê, mắt lộ ra khoái ý, lời tuy nhẹ, nhưng từng chữ như đâm vào tim phổi người nghe.

- Ta ở tại đế đô, ở tại phủ công tước Tulip! Thần biết, vô luận gia tộc Tulip cường đại thế nào, ta mới là đầu não. Nháo to nữa, ta cũng ở đế đô,... nếu ta thật mưu phản, ta sớm đã chạy mất. Mà hiện tại... ngoài cửa nhà ta không một thị vệ, chỉ có một lão bộc giữ cửa. Ta tự lưu mình tại đế đô... nếu hắn thật sự muốn trừ khử ta, vậy điều đầu tiên phải làm, là phái binh tới, diệt cái phủ công tước này.

Nói tới đây, Đỗ Duy lại than khê:

- Nhưng ta không đi, ta ở đây, ta cùng thê tử người nhà đều tại đây! Hắn sẽ làm gì?

Đây là một vấn đề.

Đây là vấn đề mà Đỗ Duy dùng chính mình nói rõ cho nhiếp chính vương.

- Cá nằm trên thớt, nhiếp chính vương, ngươi có dám chém không? Hay là không chém? Quân cùng thần. Hắn không động, ta sẽ không động, nếu hắn động...

Đỗ Duy khẽ nâng một ngón tay, búng tay đối với một cành trên ngọn cây trước mặt, không chút dị động, một đám lá cây tan tan thành nhiều mảnh.

- Nếu hắn động... vậy, ta cũng động.

Nói một lời nhẹ nhàng, tựa như có vô hạn trầm tư. Đỗ Duy cùng Thần ly tâm, tình tiết phát triển tới mức này là xu thế tất yếu, không thể nghịch chuyển... tuy ta là tác giả, nhưng người hạ bút cũng là người sáng tạo nên cố sự.

Nhưng, mỗi bước, nhân vật cũng tốt, cố sự cũng vậy, về sau tự có vận mệnh cùng xu thế... Ta cũng không thể kiểm soát.

870. Chương 588: Gia Viên

Hoàng tử Thần cười khẽ, tiện tay tắt nến trên bàn, chấp tay đi ra thư phòng.

Sáng sớm, ánh dương quang xa cách lâu ngày cuối cùng cũng chiếu xuống, khí hậu lạnh lẽo đầy tuyết lâu ngày tựa hồ cũng đi tới đoạn cuối, thái dương hiếm khi lộ mặt cũng khiến người ta thấy hưng phấn.

- Va chạm tại lãnh địa gia tộc Tulip cũng tốt, hay là mượn thảo nguyên tới tạo áp lực cũng được, đều là “hư thế”, thực thế chính tại đế đô, ở bên cạnh ta.

Hoàng tử Thần ngưng trọng, nói thầm:

- Gia tộc Tulip từ trên xuống dưới, toàn bộ đều ký thác ở Đỗ Duy. Nếu muốn bình định Tulip, vậy biện pháp trực tiếp hữu hiệu nhất là trước trừ Đỗ Duy, nhưng Đỗ Duy cố ý lưu lại trước mắt ta, đây là “kháng”, là “tranh” của hắn.

- Nhưng... công tước Tulip là cường giả đỉnh cao của đại lục, muốn trừ hắn, cũng không phải chuyện gì dễ dàng.

Trong thư phòng, bóng người màu hồng chưa từng đi theo hoàng tử ra. Hắn đứng yên lặng trong bóng tối tại thư phòng.

- Cường giả ... cũng là người.

Hoàng tử Thần lắc đầu:

- Một người dù mạnh tới tuyệt đỉnh, cũng không thể không có sơ hở, cá nhân cường đại, dù sao cũng không thể chống lại cả quốc gia... chỉ biến thành một tên phá hoại mà thôi. Huống hồ... cường giả là người, là người thì có tình, có bằng hữu người thân, thuộc hạ, thần dân, ... trời buộc. Dù bản thân Đỗ Duy có cường đại hơn nữa, chẳng lẽ thủ hạ bên hắn, vài chục vài trăm vài vạn người đều là cường giả sao? Nếu ta khai đao, dù không giết được Đỗ Duy, ta còn không giết được thân nhân thuộc hạ của hắn sao? Hừ...

Chấp tay sau lưng, Hoàng tử thần đón gió lạnh buổi sáng sớm, bỗng ho khan, hơi nhú mày, ngực đau nhói, lại nhớ lại đêm qua quên uống thuốc.

- Hắn nói cho ta... Đỗ Duy không muốn mưu phản, hắn ở tây bắc bày trận đối đầu quan quân đế quốc, cũng là tự bảo thôi, một mặt hắn lộ ra thế lực của mình, khiến ta kiêng dè, một mặt lại cố ý đặt toàn bộ thân gia tại đế đô. Ở bên cạnh ta... khiến ta an tâm.

Thần cười nhẹ, tuy mặt vẫn lộ ra vẻ đau đớn, nhưng trong mắt lại lộ sự vui vẻ:

- Nhìn khắp đế quốc, cùng ta đánh cờ... chỉ Đỗ Duy mới có thể đánh cờ cùng ta.

***

- Người nói, lũ quái vật kia rốt cục khi nào mới tấn công?

Phía bắc phòng tuyến Kaspersky, con tướng quân Rostock, Louyantaer nhìn chằm chằm phương bắc.

Bên cạnh hắn là một tướng lĩnh trẻ tuổi, mặc nhung trang, áo da mềm lót trong, tay có nắm một thanh trường kiếm kỳ sĩ, ngồi dựa tường nhẹ nhàng lau lưỡi kiếm. Sĩ quan trẻ tuổi có cặp mắt nhạy bén. Ngực đeo một tấm huân chương, là vị tướng kỳ binh Milo, người lập công đầu trong lần chiến tranh này.

MiLo cùng Luoyantaer là tướng lĩnh trẻ tuổi trung lập trong Bạo Phong quân đoàn, quan hệ tốt đẹp, hôm nay hai người tới tường thành tuần tra, nhìn vào quân doanh rộng lớn của địch nhân ở phương bắc. Sắp qua mùa đông, hai bên gần như yên tĩnh đối đầu, không có chút thăm dò.

- Những tên này đang ngủ đông sao.

Milo lạnh lùng nói:

- Chúng nó mỗi tên đều như dã thú, không chừng khi trời lạnh đã đi ngủ một giấc.

Giả thiết này cũng khá được coi trọng trong quân đoàn Bạo Phong, không ít sĩ quan nhân loại đều dùng cách xưng hô quái vật hoặc dã thú.

Trong mấy ngày đông vừa qua, phương bắc không rét lạnh như phương nam, mùa đông ảm áp là chuyện hiếm gặp bao năm qua.

Thậm chí thời tiết cực kỳ nóng, mặc áo da đứng dưới mặt trời đều đổ mồ hôi.

Vốn điểm yếu phía đông còn chuẩn bị kế hoạch phòng ngự mùa đông: vì hệ thống phòng ngự phía đông dựa vào sông, vì phòng ngừa mùa đông mặt sông đóng băng, quân địch thừa cơ sang sông, chiến khu tiền tuyến sớm sai bộ đại trú thủ điểm yếu ở bờ sông. Còn triệu tập nhiều nhân lực tới sẵn sàng phá băng – nhưng hết thấy đều phí công.

Suốt mùa đông, ngay cả một đợt tuyết cũng không rơi ở phương bắc.

Tội dân chưa từng tấn công quy mô lớn. Đầu tháng hai, chia ra ba đoàn người giả vờ tấn công, chẳng qua lực lượng tấn công không lớn, nhân loại hơi chút kháng cự, tội dân sẽ rút lui.

Về sau, ngay cả loại cử động giả vờ tấn công đều không có, thậm chí mười mấy ngày liền, hai bên đều ở cục diện vô sự.

Tội dân rốt cục đang làm gì?

Nếu như nói ra đáp án, sợ rằng Luoyantaer cùng Milo đều tròn mắt.

Đáp án rất là quái dị: Chặt cây.

Quân đội Tinh Linh tộc là chủng tộc cuối cùng tới tiền tuyến. Nhưng từ sau khi Tinh Linh vương tới, bằng thực lực cùng uy vọng của Lạc Tuyết, tuy thủ lĩnh của thú nhân là Đồng Hồ cùng Nham Thạch bất mãn, nhưng vẫn không trái ý Lạc Tuyết. Rốt cục mấy tộc thương lượng, Lạc Tuyết tiếp tục thống soái các tộc. Dù là vẫn bất mãn, nhưng thực lực của Lạc Tuyết rõ ràng là mạnh, lại thêm Dominic của Lang tộc ủng hộ Lạc Tuyết, hơn nữa mấy lần tấn công phòng tuyến Kaspersky tuy thảm liệt nhưng chưa lấy được thành quả thực tế.

Hai người dù không cam lòng nghe lệnh Lạc Tuyết, nhưng cũng hiểu, về mặt trí tuệ, thú nhân thực kém xa tinh linh, không thể không phục trí tuệ của Lạc Tuyết.

Kết quả, Lạc Tuyết thuận lợi tiếp quản quyền chỉ huy, hạ liền một chuỗi mệnh lệnh. Thế công đối với nhân loại dần giảm xuống, nơi tiền tuyến vẫn có mấy vạn thú nhân bảo trì tạo tác lực đối phòng tuyến nhân loại. Từng nhóm được rút từ tiền tuyến về.

Sách lược của Lạc Tuyết rất đơn giản: Tận lực nhanh chóng nắm được khu vực.

Thế là, trong vòng mấy tháng, từng nhóm lớn thú nhân chiến sĩ biến thân, từ chiến sĩ biến thành nông phu, biến thành công tượng, biến thành thợ mộc.

Lại có người lùn hỗ trợ, ở phía nam rừng băng phong, phía bắc phòng tuyến nhân loại, trên những phế khu mà nhân loại vứt bỏ, xây dựng một cứ điểm tự cư thô sơ, chính là “khu di dân” trong ý tưởng của Lạc Tuyết.

Từ khi chiến tranh bắt đầu, nhân loại cố ý nhường ra một khoảng lớn đất đai ở phương bắc. Một mảnh đất đai này, trong mắt nhân loại là hoang nguyên bần tích, khu vực này trong quá khứ không sản xuất nhiều lương thực, đại đa số cư dân là dựa vào mậu dịch cùng qua lại rừng rậm băng phong mà sống.

Nhưng, từ khi chiến tranh bắt đầu, mười mấy thành trấn bị vứt bỏ, đều thành phế khu, hiện tại, Lạc Tuyết làm rất đơn giản: lợi dụng phế khu, lại một lần nữa kiến tạo thành trấn thuộc thú nhân.

- Không phải chúng ta chỉ ở đây một chốc rồi về! Từ bây giờ, nơi này là gia viên của chúng ta! Xây dựng nhà cửa, thành trấn, đường xá, tường thành...

Lạc Tuyết hạ lệnh, thú nhân ra sức, bắt đầu xây dựng gia viên của mình.

Thú nhân trời sinh thân thể cường tráng, là lao động tuyệt hảo, lại có ả nhân có kỹ thuật trợ giúp, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, mấy thành trấn to lớn thô lậu đã rất có quy mô.

Đồng thời, thú nhân bắt đầu chặt cây trên diện rộng tại rừng băng phong.

Diện tích rừng băng phong rất lớn, nếu như tính về diện tích, ước chừng che phủ 2,5 hành tỉnh của đế quốc. Sách lược của Lạc Tuyết rất đơn giản: Chặt cây làm ruộng.

Mảng lớn rừng rậm bị khai hoang, gỗ bị chuyển đi xây thành trấn, còn đất trống bị đốt cháy, biến thành đồng ruộng.

Nhân loại coi đất này là hoang nguyên bần tích, nhưng so với nơi mà trước kia tội dân cư trú thì rất phì nhiêu, là quá phì nhiêu.

Mùa đông thời tiết ẩm áp quỷ dị, thú nhân bắt đầu liều mạng trồng trọt.

Mùa xuân tới, thu hoạch lương thực. Có tiền vốn sung túc, cũng chuẩn bị cho tội dân sau này khởi thế tấn công.

Lạc Tuyết tính lâu dài: trước vững chân, sau đó từng bước tiến tiếp.

- Thế nào gọi là chiếm lĩnh chân chính? Không phải là chiến sĩ của chúng ta cầm đao đứng trên mảnh đất này. Thế gọi là “chiếm lĩnh”! Chờ khi chúng ta xây dựng thành trấn của chúng ta trên mảnh đất này, trồng trọt nhận lương thực của chúng ta, người nhà chúng ta ở trong nhà... sau đó, đây mới là đất đai của chúng ta.

Lạc Tuyết giải thích với thú nhân như thế, tuy thú nhân vốn đầu óc đơn giản, nhưng đạo lý giản đơn này còn thuyết phục được đại đa số.

Tháng hai năm 965 lịch đế quốc dần qua đi, ngày một ẩm áp hơn, sau khi mùa đông qua đi, không ít thú nhân bắt đầu rụng lông, cự lang của lang tộc cũng béo hơn. Chiến sĩ được nghỉ ngơi suốt mùa đông.

Cây rừng bị chặt, biến thành gỗ, biến thành vô số khí giới công thành, nhiều không đếm xuể, biến thành phòng ốc, thành trại, phòng thủ cho chiến sĩ thú nhân...

Có thể nói, nếu như nhân loại “không kích” như năm xưa, hôm nay lại phát sinh, dù nhân loại có lực quân công kích, cũng khó mà đuổi thú nhân triệt để chạy về rừng rậm băng phong.

Bởi vì, trên mảnh đất phía bắc này, từng thành trại của thú nhân, bảo lũy, thành trấn đã như một cái đinh, găm chắc xuống mảnh đất này, đánh dấu rõ ràng lên mảnh đất này.

Từ cuối tháng hai, từ phương bắc xa xôi, lại có một nhóm thú nhân, Tinh Linh tộc, người lùn.... Lượng lớn tội dân tới đại lục Roland, lần này không phải toàn bộ là chiến sĩ.

Mà, rất nhiều là các “tội dân” đã từng bị đày ở mảnh đất tội lỗi cách xa cả vạn dặm kia di dời tới.

Có người già, có phụ phụ, có thanh niên!

Mãi lúc này, tội dân mới chân chính hoàn thành bước thứ nhất trong việc quay về. Đồng thời, tại phương bắc, xây dựng lên gia viên của họ - hoặc là nói, lô cốt đầu cầu cho tiến công thế giới nhân loại.

- Đây là một quá trình lâu dài, đừng hy vọng năm, ba năm có thể kết thúc cuộc thánh chiến này.

Lạc Tuyết nói với các thủ lĩnh thú tộc, Tinh Linh tộc, ải nhân tộc:

- Sách lược của chúng ta là, tầm ăn rồi! Ăn từng chút một, từng chút một, cắn từng miếng một! nhưng phải bảo đảm, mỗi miếng thổ địa chúng ta nuốt xuống, đều có thể nhanh chóng biến thành lãnh thổ thuộc về chúng ta, nếu muốn biến đất thành gia viên, trước tiên phải cắm rễ thật sâu xuống.

Một con ngựa phi nhanh trên đại lộ tới phương bắc.

- Hưu hưu hưu hưu!

Một mũi rồi lại một mũi tên to lớn, gào thét phóng ra, hướng phía đám cự thú Behemoth mà bay tới..

872. Chương 590: Hussein

Tiếng rống giận già nua đầy uy nghiêm của Rostock vang lên, nổ pháo được đặt trong một loạt tháp lâu trên tường thành đều đồng loạt bắn ra, tiếng rít gió vang lên liên tục, nổ cơ giới bắn phá không khí, gào thét phóng ra.

Vài con Behemot chạy đều tiên lập tức gặp phải 7, 8 nổ tiễn, dù nổ tiễn lực xuyên phá rất mạnh, nhưng khi đối mặt Behemoth thì cũng chỉ có thể phát ra một đám chớp sáng trên thân hình khổng lồ của nó, như là những điểm sáng chớp lên, như là đánh vào một lớp ma pháp phòng ngự.

Nổ tiễn gào thét lao tới, bắn vào trên quang đoàn, còn chưa chạm tới thân thể Behemoth đã vị văng ra.

Ông ông vài tiếng, loạt nổ pháo thứ nhất lập tức tán loạn, nổ tiễn rơi trên mặt đất.

Người người trên tường thành đều kinh sợ.

Đây đều là những lão binh, người người đều hiểu rõ uy lực của nổ pháo. Thứ vũ khí này, nếu bị bắn trúng chính diện, một chiếc nổ tiễn đủ để xuyên thủng vách tường kiên cố! Mà đám quái thú gầm rú đi đầu trên mình có một quang mạc màu vàng bao lấy, bị mười mấy nổ tiễn bắn tới đều không chút thương tổn.

Quái vật này thân dài vài chục mét, chỉ chạy vài chục bước đã cách tường thành không bao xa.

- Tiếp tục! tiếp tục bắn! giết bọn quái vật này! Giết chúng nó!

Không đợi chủ soái mở miệng, tướng lĩnh phụ trách phòng ngự tường thành đều kịp phản ứng, nếu bị bọn quái vật khổng lồ này tới sát tường thành, e rằng đó là tai họa lâm đầu.

Có quan quân chẳng thể nghĩ tới chuyện khác, tự mình lao vào tháp lâu bên cạnh, đá văng nổ pháo thủ đang sưng sốt, tự mình xoay động nổ phát bắn ra.

Tiếng nổ vang không dứt, khi Behemoth còn cách tường thành 100 mét, loạt nổ pháo thứ hai đã được bắn ra. Lần này cự ly càng gần, uy lực nổ pháo càng mạnh.

Rốt cục, Behemoth tuy là quái vật chiến tranh vô địch của thú nhân nhưng cũng chỉ có lực phòng ngự nhất định do thiên phú ma lực có được, đón nhận vài chục nổ tiễn đủ để xiên thủng vách tường vững chắc, phòng ngự ma pháp trên thân dù kiệt lực kháng cự nhưng cũng không phải vạn năng.

Phập, phập vài tiếng, Behemoth chạy đầu tiên bị vài chục nổ tiễn bắn phải, quang mạc quanh thân bị xuyên phá, năm ba nổ tiễn cắm vào thân quái thú, lập tức nghe được tiếng quái thú kêu đau thảm thiết.

Nhưng Behemoth to lớn, da dày thịt béo. Nổ tiễn dài 2m so với thân thể vô cùng to lớn của nó, tựa như một cái tấm xĩa răng mà thôi, dù bị bắn trúng vài phát cũng chỉ là chút đau đớn, chưa trí mạng. Lại tiến thêm vài bước, cũng đã tiến sát tường thành.

Lập tức, binh sĩ đứng trên tường thành cảm giác như mặt đất chấn động, oanh, Behemoth đã khua thiết chùy lực lẳng trogn tay quét qua, nện vào tường thành. Đá vụn tung tóe, từng mảnh đá lớn vỡ ra từ tường thành rơi xuống. Có một đoạn tường thành bị giẫm trực tiếp bị san bằng! Hai ba chiến sĩ đứng trên tường thành bị dẫm nát, thi thể dính trên thiết chùy!

Máu văng tung tóe.

Lúc này, rất nhiều quân thủ thành đều sưng sốt, loại quái vật khổng lồ này, chiến sĩ nhân loại chưa từng gặp phải, đứng gần tường thành vung lên thiết chùy, uy lực khiến đám người run rẩy.

- Giết!

Đột nhiên, một tiếng rống giận như sấm rền, phía tường thành, một đội kỵ sĩ hạng nặng lao tới, khả năng của họ khác hẳn quân nhân, còn có huy chương đặc trưng, tay cầm thập tự kiếm, thần thánh đấu khí màu bạc, là thần thánh kỵ sĩ đoàn của giáo hội.

Hai thủ lĩnh đi đầu đoàn, tay cầm trường kiếm chữ thập, đầu khí bộc phát, như cá nhảy khỏi mặt nước, dũng mãnh không ai có thể địch, trực tiếp phóng qua tường thành lao tới một con Behemoth đang vùng thiết chùy nện vào tường thành, hai tay nắm chặt trường kiếm, thần thánh đầu khí sáng lòe, nhắm cổ Behemoth chém xuống.

- Hồng!

Behemot đau đớn rống lên, loạng choạng, thần thánh kỵ sĩ có thực lực thất cấp, triển khai thần thánh đầu khí màu bạc, hai tay nắm kiếm, đâm xuống thật mạnh, nhưng lại cảm giác được da thịt của nó vô cùng cứng rắn, không mềm hơn đá là bao, một chiêu toàn lực nhưng lại thấy tay tê rần, thấy quái thú vùng một quay đập tới, hần không màng rút kiếm, nhanh chóng lách mình nhảy qua, quay người nẩy lên tường thành, nhận một thiết mâu từ tay một binh sĩ, găm lên, thiết mâu được truyền vào đầu khí, sáng lên, hóa thành ngân quang đâm hướng Behemoth.

Thần thánh kỵ sĩ lĩnh đội dũng mãnh lập tức kích phát dũng khí các chiến sĩ xung quanh.

- Giết chúng nó!

Một rừng tiếng kêu la chém giết, một ít quan quân cao cấp có vũ kỹ cường hãn cùng các tướng lĩnh rút ra vũ khí, bộc phát đầu khí, lao tới quái vật chém giết. Lúc này, binh sĩ phổ thông cũng không được việc, võ sĩ cao cấp lao tới, thiết mâu, trường kiếm phóng ra ào ạt như mưa.

Behemot tuy mạnh mẽ, nhưng cũng không phải bất tử. Kêu thảm liên hồi, máu vương toàn thân, múa tuôn xối xả.

Nhưng loại quái vật này liều chết giãy dụa, cũng thật đáng sợ, thiết chùy lực lẫm to lớn khua lên, quét tới quét lui trên tường thành! Võ sĩ cao cấp của nhân loại thường thường vừa ném ra trường mâu trong tay, thiết chùy của đối phương cũng đã quét tới, không kịp trốn tránh, bị nện trúng thì lập tức bỏ mạng, nếu bị sượt qua, lập tức cũng gãy xương đứt gân!

Sau một quãng, máu thịt tung tóe, mấy chục võ sĩ lao tới, vây lấy Behemoth, có người đứng trên tường thành cầm mâu phi xuống, có người dứt khoát liều mạng nhảy tới, như một con kiến rơi trên mình Behemoth, đao kiếm trong tay đều đâm xuống, nhưng cũng khó mà đứng thẳng, chỉ cần rơi xuống, dù không ngã chết thì trong lúc quái vật loạng choạng cũng bị nó dẫm nát, không còn thì thể hoàn chỉnh.

Lúc này, mười bảy mười tám sĩ quan vũ kỹ cao cường hoặc kỹ sĩ anh dũng chiến tử, mà Behemoth cũng chịu không biết bao nhiêu lượt đầu khí công kích, rốt cục lung lay như say rượu, kêu thảm vài tiếng lui về sau rồi ngã xuống.

Chỉ một đoạn tường thành này thôi cũng đã có vô số vết vỡ, nứt rạn, không ít chỗ đá đã sụp, tường không còn.

Trên trời, ma pháp sư nôn nóng ngâm xướng chú ngữ.

Đại ma pháp sư áo trắng hiển nhiên là do ma pháp sư công hội phái tới làm thủ lĩnh, thân là đại ma pháp sư, pháp thuật tự nhiên cao cường. Nhìn vào đám Behemoth đã xông tới tường thành, phía sau lục tục còn đang chạy tới tường thành, ma pháp sư rống lên, giờ cao một ma tượng màu đen. Trên đầu ma tượng còn có một viên hỏa thạch màu đỏ tía, ngay khi từng chuỗi chú ngữ gấp rút vang lên, trên chiến trường, dưới tường thành, không khí tách ra, một quả cầu lửa hiện ra nổ tung, tức thì, như có một cơn mưa lửa từ trên rơi rơi xuống.

Trong cơn mưa lửa, một loạt tiếng gào vang lên, trong đám lửa cháy, một thân hình khổng lồ bị lửa bao phủ gào thét lao ra ngoài, toàn thân đều bị lửa đỏ bao phủ, đây là một hỏa nguyên tố cự nhân.

Đây là một ma pháp mà chỉ có cao cấp ma pháp sư mới có thể thi triển, hỏa nguyên tố cự nhân tuy nhỏ hơn Behemoth một chút, nhưng cũng không kém quá xa. Ma pháp sư ở trên trời điều khiển, nguyên tố cự nhân lập tức lao tới bổ nhào vào một con Behemoth gần đó.

Ầm, hai thân hình khổng lồ va chạm, lửa bắn vương lên mình Behemoth, quang mang ma pháp thiên phú cách chắn toàn bộ, không chút thương tổn, nhưng đối thủ là ma pháp cự nhân to lớn, hai quái vật mãnh liệt va chạm dây dưa.

Các ma pháp sư khác thấy nguy cơ, không ít người nhanh chóng hạ xuống, đứng trên tường thành, tập thể niệm chú ngữ, thổ hệ, hỏa hệ, thủy hệ, phong hệ, thậm chí cả vong linh hệ đều có.

Trên tường thành, pháp sư thiện thổ hệ triệu hoán vài tên thổ nguyên tố nhân, cứng rắn như sắt đá, cao ba bốn mét, tuy thấp bé hơn nhiều so với Behemoth nhưng số lượng đông đúc, vài tên thổ nguyên tố có thể bám trụ được một con Behemoth. Còn những vong linh pháp sư lúc này cũng may mắn có ma trượng, triệu hóa ra vong linh sủng sát.

Không gian nứt ra một cái khe, từng khô lâu binh quanh thân là hắc sắc hỏa diễm bốc cháy, tử linh hắc kỵ sĩ, ồ ạt lao tới vây lấy Behemot.

Các ma pháp sư tập thể ra tay, thế cục lập tức cải thiện, Behemoth to lớn, nhục thể cường hãn vô cùng, lại có được ma pháp phòng ngự không thường, còn có một loại ma pháp là “tâm linh phong bạo”, một khi phóng ra có thể khiến đối phương khủng hoảng, ngất, mất đi một bộ phận chiến lực.

Lúc này đã có 3,4 Behemot nhào tới trên tường thành, thần thánh kỵ sĩ thủ trên tường thành tuy có vũ lực xuất chúng nhưng rất cục, muốn đối phó một Behemoth cần vài chục thậm chí nhiều hơn cao giai võ sĩ chống lại, chém giết tiếp tục, tổn thương thảm trọng, phàm là người có vũ lực xuất chúng trong quân đội nhân loại đại đa số là quan quân, trong trận chém giết đẫm máu này, nếu như đem hết sĩ quan tinh nhuệ hoặc tướng lĩnh ra trận, quân đội do ai chỉ huy chiến đấu?

Behemot uy lực khủng bố, có ma pháp sư tham chiến, cũng chỉ cải thiện cục diện hơn chút ít. Tiếng hồng liên tiếp vang lên trên chiến trường, Behemoth bị mấy thổ nguyên tố vây lấy, khuai thiết chùy trong tay tả xung hữu đột, thổ nguyên tố dù toàn thân cứng như đá, nhưng bị thiết chùy nện trúng lập tức bị băng nát, mấy chùy quét qua, lập tức hóa thành một đồng đá, tuy ma pháp sư liên tiếp thi triển ma pháp, không ngừng triệu hoán thổ nguyên tố từ dưới đất chui lên, nhưng rốt cục ma lực có hạn. Sinh vật do ma pháp triệu hoán nên không thể tạo ra thương hại đáng kể cho Behemoth, chỉ có thể trì hoãn một lát mà thôi.

Phía trên tường thành, chớp mắt đã có hơn 100 thánh kỵ sĩ bỏ mạng, những thánh kỵ sĩ này mỗi người đều có thực lực trung cấp võ sĩ, nếu như đối mặt địch nhân phổ thông, đều có thể lấy 1 địch trăm, nhưng hiện tại, trước mặt quái vật khổng lồ, dùng dũng khí đấu lại, dùng thân thể để chống đỡ, cuối cùng cũng không đỡ nổi một chùy của đối phương.

Một thời gian sau, tường thành đã rơi vào hiểm cảnh, ngay cả toàn bộ thân vệ của tướng Rostock cũng bị phái lên, vô số cung tiễn thủ cầm lên vũ khí, cố sức bắn thẳng vào những con quái vật ở gần. Nhưng với những mũi tên phổ thông này thì đừng mong chờ có thể giết chết Behemoth, ngay cả da lông của đối phương đều không thể xuyên qua.

Tràng cảnh này như một bày kiến vây công voi.

- Oanh!

Cuối cùng, trong tiếng Behemoth gầm rú, thiết chùy vung lên coa nện vào tường thành, thiết chùy rơi xuống đất. tường thành phát ra tiếng rắc rắc khiến người nghe lạnh run, đá vỡ tung tóe, tường thành lắc lư, tựa hồ tùy thời đều sụp đổ.

May mắn, khi bắt đầu kiến tạo tường thành phòng tuyến kaspersky đã tiêu phí vô số tâm huyết, vô cùng bền chắc. Về phương diện giám sát, lại lấy tiêu chuẩn nghiêm khắc chấp hành, lúc đầu Đỗ Duy thậm chí thuyết phục nhiếp chính vương rằng khi kiến tạo cứ điểm ra một sắc lệnh cơ hồ tàn khốc.

Mỗi đoạn tường thành được xây xong, lập tức nghiệm thu, để lực sĩ lấy thiết chùy nện tường, có thể nện 5 chùy mà thiết chùy không thể phá đá, vậy chấp nhận, nếu như chưa tới 5 chùy mà đá đã vỡ, vậy sĩ quan giám sát việc xây dựng bị cách chức và giam vào ngục! Trước lệnh nghiêm khắc tàn khốc đó, người phụ trách kiến tạo nào dám không tận tâm tận lực, không ai dám lười biếng, tham ô.

Cho nên, vài con Behemoth gần tường thành giờ chùy nện xuống, tường thành rung chuyển muốn ngã, thực tế chỉ là bề mặt bị nứt, không có phá tới căn cơ – nhưng, rốt cục Behemoth sức mạnh khủng bố, nếu như không kiềm chế chúng, để chúng nó tiếp tục phá, vậy dù tường thành có kiên cố cũng không chống đỡ nổi.

Lúc này, một tiếng oanh vang lên, nguyên tố cự nhân do vị đại ma pháp sư triệu hoán ra trước nhất chịu vài trọng chùy của Behemoth, cuối cùng không ngăn cản nổi, thân thể khổng lồ hóa thành ngọn lửa, tiêu

tán, tàn lửa rơi lả tả trên thân Behemoth đều bị ma pháp phòng ngự ngăn cản. Trên tường thành, máu thịt vương vãi, cự thủ gầm rú rung trời, trong tháp lâu, nổ pháo tề phát, như châu châu bắn ra. Thần thánh kỵ sĩ, sĩ quan cùng tướng lĩnh đế quốc dùng máu tươi của mình bảo vệ mỗi tắc tường thành, đối mặt với quái vật khổng lồ gần như đao thương bất nhập, dùng sinh mạng của mình chống trả, máu tươi rưới trên mỗi tắc tường thành, tay chân vương vãi, máu thịt lẫn lộn.

Trên không, các ma pháp sư mỗi người đều phóng ra ma pháp, vô số hỏa quang, phong nhận, thậm chí là băng sương, từng đợt từng đợt ma pháp chú ngữ vang lên chiếu xuống, rải mưa bão công kích lên Behemoth phía dưới.

Binh sĩ phổ thông càng thâm, thường thường chỉ cần một chùy quét qua, sĩ quan hoặc kỵ sĩ vũ sĩ cao cường có thể nhờ vào miễn tiếp mà nhảy lên trốn tránh, các binh sĩ phổ thông trước mặt loại quái vật khủng bố này chỉ như con kiến hay một tờ giấy mỏng, một chùy lướt qua, thường thường mang theo vô số anh linh.

Behemoth thực quá khủng bố, ma pháp sinh vật được triệu hoán ra, nhiều nhất chỉ kéo dài được chút thời gian, rất nhanh bị đánh nát, vong linh khô lâu thường giơ lên đao kiếm chém loạn lên chân Behemoth, nhưng không gây chút thương tổn, ngược lại bị Behemoth dẫm đạp, một chân giẫm xuống, năm ba khô lâu binh nát vụn, vong linh kỵ sĩ toàn thân đầy lửa mới khiến Behemoth có chút kiêng dè, nhưng thân hình song phương chênh lệch quá lớn, vô luận là thực lực hay là lực sát thương, lực phòng ngự, đều không phải cùng một cấp bậc, vài tử linh hắc kỵ sĩ bị thiết chùy quét qua cán nát, nhiều nhất chỉ lưu lại trên chân Behemoth vài vết thương mà thôi.

Lúc này, tướng lĩnh thủ thành đều biến sắc. Tướng Rostock dù tuổi già, lúc này cũng nghiêng răng, rống lớn, rút kiếm, đá văng thân vệ đang ngăn cản mình, muốn tự mình lao lên chiến đấu.

- Đại nhân!

Thân vệ phía sau ôm chặt lấy Rostock, có người vội gầm lên:

- Ngài là chủ soái, làm sao có thể tự mình lao lên giết giặc.

- Nói cái rắm, buông tay.

Tướng Rostock tức giận, nếu không phải năm thân vệ ở bên đều theo mình nhiều năm, hẳn đã tức giận vùng kiếm chém rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên, từ phía sau vang lên một tiếng huyết vang kinh thiên động địa.

Tiếng rít cao vút thẳng tận trời, một đạo kim quang từ xa bắn tới, như sao chổi lướt qua, chớp mắt tới trước mặt.

Trên trời, một luồng sáng vàng chói mắt, bao lấy một người, đứng trên không, người đó mặc một thân khải giáp màu vàng, hoa lệ cùng uy vũ không thể tả xiết. Từ xa nhìn lại, tựa hồ trong tay còn cầm một trường kiếm màu vàng.

Không ít người ở phía dưới nhìn thấy, đều ngẩn ngơ, vô cùng rung động.

Màu vàng.

Đám ánh sáng kia, chính là đấu khí! Là kim sắc đấu khí!

Đấu khí màu vàng...

Thánh giai cường giả! Một tiếng rống giận đầy sát khí, bóng người trên không lao thẳng xuống. hóa thành kim quang, như thiên lôi bổ xuống, rơi xuống tường thành.

Lúc này, một Behemoth đang vùng chùy muốn đập xuống tường thành, đập nát hai thần thánh kỵ sĩ, tức giận gầm rú, miệng mở lớn gầm gừ, miệng đầy răng nanh lộ ra.

Người mặc khải giáp toàn thân màu vàng phát ra đấu khí, người dừng gần đều cảm thấy như đứng bên mặt trời, cảm thấy khí thế bức người, cơ hồ không thể nhìn thẳng.

- Chết!

Một tiếng rống giận, trường kiếm mang theo đầu khí màu vàng đặc hữu thánh giai cường giả bắn thẳng tới, chém vào thân thể Behemoth, quang mạc ma pháp trên thân Behemoth chớp động, loại ma pháp phòng ngự này thực không đáng nhắc tới trước công kích của thánh giai cường giả. Ầm, kiếm chém mạnh vào Behemoth, lập tức, đầu khí nện thẳng vào ngực Behemoth, rồi xuyên ra sau lưng. Máu tươi phun ra.

Thân ảnh người này bay nhanh như gió xoáy, đáp xuống lưng cự thú, trường kiếm trong tay rực rỡ như mặt trời, phong nhận xoay tròn, xoẹt một tiếng, đã đâm trúng cổ Behemoth.

Nhân ảnh đó lượn như chớp quanh cổ cự thú, sau cùng mới thấy tiên huyết điên cuồng phun xuống như mưa!

Quái vật nọ há to miệng, gầm một tiếng vô lực, cuối cùng, cái đầu to lớn rơi khỏi thân mình, nện rầm một tiếng trên tường thành!

Còn thân thể không đầu to lớn đó chậm chậm đổ xuống chắn ngang dưới tường thành!

Thân ảnh kia rơi xuống trên tường thành, đứng sừng sững nơi đầu quái vật đã bị cắt rơi xuống đất, xung quanh mọi người kinh ngạc phát ngây ngốc, từ xa nhìn lại, nhân ảnh kia một thân kim sắc khải giáp, vóc dáng to lớn, một thân đầu khí kim sắc lóng lánh, lại thêm một đầu tóc dài kim sắc tung bay như nộ hỏa thiêu đốt, không khác gì viên cổ chiến thần tái sinh.

Lúc này bóng người kia lần nữa nhún chân, thân hình như mũi tên rời dây, hướng tới hạ thể cự thú kích vào.

Lần này, cự thú nện tới một chùy, người này thân trên không trung, chắc chắn sẽ bị chùy kia nện tới.

- Ầm!!!

Một tiếng nổ vang, trong lòng mỗi chiến sĩ đều trầm xuống, một kích này là cực đại lực lượng, chỉ sợ thân hình của người kia đã thành bụi phấn. Mọi người trong lòng vừa có chút phần chân, ngay lập tức đã thay đổi cảm giác thành hoảng sợ.

Chỉ là khi đưa mắt nhìn lại, bóng người kia trên không trung, toàn thân kim sắc quang mang không chút nào giảm, ngược lại chùy trong tay cự thú kia chỉ thấy hóa thành vô số khối sắt, vỡ nát.

Người kia ngay lập tức đã xông tới trước mặt cự thú, trường kiếm quét qua, lập tức thấy không khí như vụn vụn, xuất hiện vô số vòng xoáy, nghiền ép đối phương. Behemoth cự thú toàn thân lông rơi lả tả, làn da lập tức vỡ nát rơi xuống.

Bóng người kim sắc trong một hơi giết liền hai Behemoth cự thú, tức thì trên tường thành nhân loại đồng loạt hoan hô, tiếng cổ vũ ngút trời, sĩ khí đại chấn, đột nhiên những thần thánh kỳ sĩ cấp cao, tướng lĩnh, cũng như binh lính, trong lòng như có lửa, tức thì điên cuồng, hướng tới Behemoth cự thú, toàn thân đầu khí toàn lực bộc phát ra, trong tay trường mâu, đao kiếm, vung sức hướng tới đối phương đâm chém, đối mặt với thiết chùy của cự thú cũng không né tránh.

Ngày càng nhiều thánh kỳ sĩ tràn lên tường thành, nhưng bóng người trong khải giáp vàng gần như là một ảo ảnh, lui tới như con thoi qua lại bên trên tường thành.

Chỉ trong khoảnh khắc, lại có hai Behemoth cự thú ngã xuống. Vào lúc này, bên trận doanh thú nhân tội cuối cùng đã cảm thấy sợ hãi.

Những lão tế tự của thú nhân tộc này tại nơi xa xuống lên những đạo chú ngữ kỳ quái, từ trong không trung từng đạo âm thanh quái dị truyền đến, cuối cùng các Behemoth cự thú cùng gầm lên một tiếng, rồi quay vòng lại để trốn về phía sau.

Phía trên tường thành, dưới chân đều đã bị ngâm trong máu không thể chịu được, khắp nơi đầy những mảnh máu thịt, với một thi thể quân nhân thì một xác chết còn nguyên vẹn là không thể tìm thấy.

Tuy nhiên, chứng kiến những quái vật to lớn kia sợ sệt lui về sau, trên tường thành ngàn vạn chiến sĩ cùng lúc điên cuồng gào lên. Kể cả những thánh kỳ sĩ vốn ngày thường vẫn làm mặt lạnh nghiêm nghị, cũng là nhin không nổi, bỏ mũ giáp trụ ra, khua khoắng trường kiếm, ra sức gào rú.

Mà lúc này đây, bóng người màu vàng kia, đứng tại tháp cao của cổng thành, rơi vào mắt mọi người lại như một chiến thần tối cao.

Vô số tướng sĩ, dồn dập hướng tới thành lầu nơi võ sĩ trong khải giáp vàng đang đứng, nhiều người dứt khoát hướng về phía đó khom người hành lễ.

Lần này, cuối cùng những người đứng gần đã có thể thấy rõ hình dạng bóng người kia, chỉ thấy khải giáp có tạo hình kỳ quặc, trước nay chưa từng thấy qua. Nhưng người đó có tầm vóc cao lớn, rõ ràng khuôn mặt rất anh tuấn. Bên cạnh một con mắt là tấm che, hiển nhiên là con mắt duy nhất, nắm trong tay trường kiếm, đứng ở đó, tuy chỉ còn một mắt, nhưng lại không làm giảm chút uy phong nào của hắn.

Trên đại lục này, có được thực lực thánh giai võ giả, được chúng nhân nhận thức, chỉ có kẻ được gọi là “Ngân tiêu kiếm thánh” Rodriguez, nhưng người trước mặt này, lại rõ ràng không phải là Rodriguez.

Trên đại lục này, có được thánh giai thực lực, chúng nhân đều biết, xưa kia chỉ có Kiếm thánh Rodriguez, mà người trước mặt này không phải là Rodriguez...

Cuối cùng, hai thần thánh kỵ sĩ cấp cao, nhìn rõ khuôn mặt của người thần bí, sắc mặt lập tức cuồng biến.

Càng lúc càng nhiều thần thánh kỵ sĩ đi lên, đứng trên tường thành, thần sắc mỗi người đều kinh hãi, kích động không thể tả được.

Cuối cùng cũng có hai thần thánh kỵ sĩ, tuổi khoảng 40, nhịn không nổi chậm rãi đi tới, quỳ gối trầm giọng hô:

- Bái kiến kỵ sĩ trưởng đại nhân.

Hussein đứng tại trên một lầu cao, nhìn hai người quỳ trước mặt, khuôn mặt lãnh tuấn cũng chớp qua một tia biến hóa, trầm mặc một lúc rồi lạnh lạnh nói một câu:

- Ta không phải là kỵ sĩ trưởng của các người.

- Không!

Ngài chắc chắn là Hussien đại nhân! Đại nhân, chẳng lẽ ngài không nhận ra chúng ta ư!

- Năm xưa ngài ly khai giáo hội, chúng ta rất nhiều người không tin ngài là người phản bội giáo hội.

Một kỵ sĩ, trước đây là bộ hạ của Hussien, kích động nói lớn.

- Hôm nay đại nhân từ trời mà giáng xuống, lập chiến công hiển hách! Chúng ta càng tuyệt đối không tin ngài phản bội tín ngưỡng của mình. Ta nguyện lấy thân phận kỵ sĩ đối với với giáo hội bảo đảm, thỉnh ngài trở lại, thống lĩnh chúng ta.

Không ít thần thánh kỵ sĩ lúc này đều nghe được thanh âm, càng có nhiều kỵ sĩ đến trước mặt Hussien quỳ xuống, những người này năm xưa đều là thuộc hạ của Hussien. Hussien năm đó, làm việc trầm ổn, là người cương trực, đối với bộ hạ mặt lạnh, tim nóng, thiết diện vô tư. Mặt khác, hắn thực lực siêu quần, người người đối với hắn vô cùng kính phục.

Khi nghe tin hắn phản bội giáo hội, trong thần thánh kỵ sĩ quân đoàn, phần lớn đều không tin, không thể tin là Hussien là phản đồ.

Sau khi Hussein làm phản, đường đường là quân đoàn kỵ sĩ mạnh nhất đại lục, lại không có cường giả lãnh đạo, ẩn tàng không còn uy vũ của ngày xưa. Thậm chí, kỵ sĩ bát cấp cũng có thể làm thủ lĩnh.

Mà tại đại hội luận võ, kỵ sĩ trưởng bị Đỗ Duy, lấy hình thức quyết đấu công bằng, dễ dàng giết chết, làm uy phong của thần thánh kỵ sĩ quân đoàn hạ xuống thấp nhất.

Rất nhiều kỵ sĩ kỳ cựu trong lòng đều sinh ra bất mãn, không ít người nhịn không nổi hoài niệm tới Hussein, Năm xưa Hussien hiệu xưng là đại lục đệ nhất kỵ sĩ, ẩn tàng là đại lục đệ nhất võ đạo cường giả, nếu lúc đó hắn tọa trấn, ai dám xem thường thần thánh kỵ sĩ quân đoàn.

Trong thời khắc cuộc chiến mới xảy ra, nguy cơ vỡ thành xuất hiện, chính vị cường giả đã vắng bóng nhiều năm này xuất hiện, lấy lực lượng thánh giai thể hiện ra, dùng lực lượng cường hãn ngăn cơn sóng dữ, có thể nói một mình tự cứu vãn nguy cơ vỡ thành, cứu vãn rất nhiều sinh mạng binh lính.

Mà không ít thần thánh kỳ sĩ, tại thời điểm chiến thánh, tâm tình không tránh khỏi kích động, nhớ đến năm đó khi Hussien lãnh đạo chính mình, cực kỳ uy phong, đều lần lượt quỳ xuống.

Hussien năm đó tại thần thánh kỳ sĩ đoàn, uy tín sâu nặng, nhưng rốt cuộc hắn cũng phản giáo, sự tình cũng đã diễn ra mấy năm.

Trên thành có gần một nửa kỳ sĩ có mặt ở đây quỳ xuống, một số khác đứng ở phía xa, những người kia trước đây đã từng truy đuổi Hussien. Hiện giờ Hussien đã ly khai, cũng không cần phải đuổi bắt hắn lại, nên không dùng lễ tiếp kiến, tránh phải lúng túng khó xử.

Ngoài ra còn một số lượng lớn các thần thánh kỳ sĩ, không liên quan đến Hussien, đứng ở xa quan sát, càng có nhiều người trong lòng kinh hãi, có nhiều kỳ sĩ trong lòng suy nghĩ:

“Hắn là Hussien sao? Đây chính là phản đồ lớn nhất của thần điện sao? Hắn vừa mới xuất hiện, chúng ta có muốn bắt lại hay giết chết không?”

Nhất thời, thần thánh kỳ sĩ đoàn, tâm tư mỗi người một khác, Hussien đứng trên cao, lạnh lạnh nhìn những người này, thần sắc hắn tuy lãnh mạc, nhưng tâm lý cũng rất kích động, không thể dùng ngôn ngữ miên tả.

Hussein mặt lạnh, tim nóng, năm đó sự tình phản đồ cũng là bất đắc dĩ, tính không phải là ý của hắn, đó cũng là sự hối tiếc lớn nhất của đời hắn. Lúc này nhìn rất nhiều bộ hạ cũ, không tránh khỏi những ký ức năm xưa hiện về!

Chỉ là hắn là một người cương quyết, tâm tư vừa động, nhìn xuống, lạnh lùng nói:

- Thỉnh các vị cẩn thận nói chuyện. Ta không phải là Hussein.

Nói xong, hắn nhìn vào tường thành, nơi đó cờ xí tung bay, vô số võ sĩ tinh nhuệ vây quanh một lão giả, là tuyền tuyền chủ soái Rostock tướng quân.

- Ronstock tướng quân.

Hussien cất giọng, truyền ra xa, từng chữ, từng chữ một.

- Ta là gia nhân của gia tộc Tulip, Thủ tịch kỳ sĩ Hussein! Phụng lệnh công tước đại nhân đến trước trợ chiến.

Thủ tịch kỳ sĩ gia tộc hoa Tulip - Hussien...

Vừa nghe những lời giới thiệu này, những thần thánh kỳ sĩ, người người đều sắc mặt đại biến, uể oải đứng lên, lui xuống.

Vị tuyệt thế cường giả này, hóa ra đã theo Công tước Hoa Tulip.. .

873. Chương 591: Hắn Trở Lại!

Đại điện cổ lão này, là tòa cung điện lớn nhất trong quần thể kiến trúc nguy nga của Hoàng thành, huy hoàng dưới ánh mặt trời. Ngàn năm trước, hoàng đế vĩ đại khai quốc Aragon cũng tại nơi này, công bố quốc thư, tuyên bố khai quốc, dưới sự hoan hô của vô số chiến sĩ trung thành.

Mặc dù đã trải qua thời gian hàng ngàn năm, vô số hoàng đế đã tiêu phí một lượng lớn kinh phí để tu sửa cùng khoách trang tòa đại điện này. Đến nay, tòa kiến trúc cổ lão này không những không bị mục nát (xuống cấp), ngược lại càng thêm huy hoàng.

Hai bên là những cột trụ đứng hình tròn mà vài chục người mới có thể ôm giếp, được khắc đầy những phù điêu hoa mỹ. Trên những phù điêu kia, toàn bộ đều là những nhân vật anh hùng truyền kỳ trong chiến tranh khai quốc. Hỏa bồn to lớn, ngọn lửa thiêu đốt quanh năm không tắt, mà những kim giáp võ sĩ đứng

tại hành lang cũng đều là những dũng sĩ tinh nhuệ được chọn lựa kỹ càng từ ngũ lâm quân, mặc những khải giáp tối tinh vi, tay cầm trường phủ (rìu dài), đứng nghiêm thành hàng.

Đây là nơi tượng trưng cho quyền uy cốt lõi nhất của hoàng quyền đế quốc, những lúc đế quốc ban hành những quốc sách quan trọng, nhà vua triệu tập trọng thần quý tộc thương nghị quyết sách đều là ở tại đây.

Mà hôm nay, sau khi trải qua một mùa đông, Nhiếp Chính Vương diện hạ tại nơi này triệu tập đông đúc các đại thần, thương nghị tình hình chiến sự nơi tiền tuyến.

Cửa chính của đại điện khép chặt, mà lúc này đây, một người hầu cung đình, gấp rút theo hành lang chạy tới, tuy nhiên vẫn bảo trì tư thế khom lưng, mông hơi hướng về phía sau. Tư thế này có chút buồn cười, chẳng qua những võ sĩ đứng hầu kia lại không có ai dám chê cười, thậm chí cũng không có một người nào đi lên ngăn trở.

Chỉ bởi vì, người hầu cung đình này, dưới chân mang hài, chạy rất gấp, trong tay lại nâng cao một ống quyển màu hồng, giờ quá đỉnh đầu, ống quyển kia màu hồng tươi, giống như là dùng máu nhuộm thành.

Màu hồng, tượng trưng cho chiến báo khẩn cấp của tiền tuyến, án chiếu theo lệ, nếu là chiến báo khẩn cấp này, lúc truyền đến hoàng cung thì mặc kệ là ai cũng không được để lỡ một khoảnh khắc nào, cho dù là canh ba nửa đêm, loại chiến báo này đến cũng phải trực tiếp giao đến tay của nhà vua! Đây cũng là thiết luật của khai quốc hoàng đế Aragon lập ra!

Tuy nhiên, trăm ngàn năm qua, đế quốc hoàng đế không giống nhau, đôi khi cũng có những vị quân chủ đốt nát tại vị, không thể tránh khỏi hoang hóa một số chính vụ, nên cũng có người dân không còn tuân theo những thiết luật này. Chẳng qua hiện tại Nhiếp Chính Vương là một người nghiêm chỉnh, những thiết luật này đều phải nghiêm khắc chấp hành!

Người hầu này chạy đến trước cửa đại điện, nhìn quanh những kim giáp võ sĩ đứng ở ngoài cửa điện, thần sắc có chút khẩn trương, lại gắng mở lớn cổ họng, lớn tiếng quát:

- Chiến báo khẩn cấp từ Tiền tuyến đến!!!.

Hắn cố gắng nói lớn hết sức. tức thì đem âm thanh truyền vào trong đại điện.

Quả nhiên, một lát sau, cửa đại điện mở ra, hai quan viên cung đình khuôn mặt trầm lặng đi ra, lại không có chút bộ dáng trách tội nào mà chỉ là một không mặt nghiêm túc, trịnh trọng tiếp lấy ống quyển màu hồng sắc, chạy nhanh vào trong.

Bên trong đại điện, Nhiếp Chính Vương ngồi ở bảo tọa trên cao, hai bên phía dưới, có quân vụ đại thần trẻ tuổi của đế quốc Camileiro, tướng lĩnh quân phương cao cấp, Tài chính đại thần, cùng với rất nhiều quan viên cao cấp, lễ nghi đại thần. Còn có bảy, tám nhân vật có quyền cao chức trọng của đế quốc, trong đó có một người già béo, lại chính là Dransa Matheus (ma thú Dransa).

Cái tên ma thú Dransa mặt đầy hồng quang này đang lớn tiếng nói cái gì đó, lại bị cắt ngang, nhưng cũng không có nửa điểm không vui nào, mắt thấy quan viên trịnh trọng đem một ống quyển màu hồng giao cho Nhiếp Chính Vương, hắn lập tức đem kế hoạch liên quan đến hậu cần của chiến khu tiền tuyến tạm thời ngừng lại, đứng tại chỗ, ánh mắt trộm nhìn Nhiếp Chính Vương.

Thần hoàng tử ngồi ở bên trên, sắc mặt bình hòa tiếp lấy ống quyển, mặt trên niêm phong vẫn hoàn hảo, hắn mở ra lấy ra bên trong một cuộn da dê rồi nhìn vào, bên dưới đông đúc những người có mặt nhìn vào Nhiếp Chính Vương, thử xem từ trên khuôn mặt mà nhìn ra manh mối gì, nhưng Nhiếp Chính Vương xem xong, thần sắc không có gì biến đổi, cả cơ thịt của khỏe mắt cũng không biến hóa nửa phần, tiện tay đem ống quyển giao cho người hầu thu vào, mới đem nhân thân lần nữa rơi lại trên Dransa, hòa nhã nói:

- Ân, người tiếp tục nói, tiếp theo vật tư phải điều vận (điều động, vận chuyển) làm sao?

Dransa tựa hồ có chút thất thần, sau đó lập tức phản ứng lại, ho khan hai tiếng mới lúc lắc thân hình béo mập to lớn, lúng túng lớn tiếng nói:

- Là!... Ách, vừa rồi ta nói đến vấn đề liên quan đến điều vận... Trước kia, lương thảo vũ khí còn được coi là sung túc, nhưng sau khi vận chuyển đến phương Bắc một tháng, lại biết ngoài tiền tuyến áo giáp và cung tiễn tiêu hao rất nhanh, những thứ còn dự trữ trong kho thì rất nhanh sẽ hết. Về phía quân nhu thì đã

thức dục hai lần, chỉ là hậu phương cần thêm thời gian sản xuất... Điện hạ, gia tộc ta đã ra sức sản xuất một lượng lớn quân nhu nhưng số lượng lại có chút không đủ, chẳng qua chỉ có thể đáp ứng nhu cầu tạm thời. Còn về phương diện vận chuyển, ta phải bàn qua với quân vụ đại thần Cmilo Ciro đại nhân, hiện tại phương diện vận chuyển đã đủ sức gánh vác. Ý của ta là, dứt khoát triển khai một hạm đội hải quân, phân thành một nhóm chuyên môn vận chuyển phá giáp tiền, còn các loại vật tư khác thì vẫn còn có thể kéo dài một chút thời gian...

Dransa day day trán, cũng nói xong đoạn này - kỳ thực hẳn chỉ là một thương nhân giàu có, đối với những quốc vụ này cũng không quen thuộc. Chỉ là mấy năm gần đây theo Nhiếp Chính Vương nắm quyền, hẳn cũng tính là thuộc hệ của Thần hoàng tử, nên tự nhiên cũng nước lên thuyền lên, danh phận cũng dần tăng, hiện tại có được một chức quan, chính thức từ thân phận thương nhân biến thành một trọng thần của đế quốc, ủy nhiệm hẳn đảm nhiệm chức quân vụ hậu cần của chiến khu tiền tuyến cũng khiến hẳn phí một phen tâm tư. Còn về đoạn báo cáo này cũng không phải Dransa có thể nói ra, mà là tối hôm qua trong nhà có người soạn thảo sẵn, còn hẳn thì học thuộc lòng.

Vừa rồi bị ngắt ngang một cái, trong nhất thời quên mất một chút, chẳng qua cũng có thể may mắn nói hết. Nhưng nghĩ tới lần báo cáo này nói lưu loát, hẳn trong lòng cũng có chút đắc ý, lòng nghĩ: Lúc trước người khác đều gọi ta là một thương nhân giàu đến chảy mỡ, hiện tại ta tốt cấu gì cũng là một trọng thần của đế quốc, bọn họ chắc phải dụi mắt mà nhìn.

Chỉ là, Dransa day day trán, lại không có phát hiện rằng Thần hoàng tử ngồi phía trên, tuy sắc mặt bình thường nhưng là nhân thần kia... lại tựa hồ như không chuyên chú. Dransa bên dưới nói một hồi, Thần hoàng tử cũng đại khái nghe ra được bảy tám phần, dư hiểu tâm tư của hẳn nên cũng đã chuyển sự chú ý vào chiến báo từ tiền tuyến kia.

Cuối cùng, lão béo phí một hồi nước bọt, nói xong, thì Thần hoàng tử gật đầu, cũng không có ý tứ tán thưởng hay ca ngợi, nhẹ nhàng nói một câu:

- Ân, Ta biết rồi. Chuyện này ngươi cùng Camile Ciro thương lượng lại đi, cứ làm như thế là được.

Dransa không khỏi có chút tự ti, chính mình làm nên một chuyện lớn như vậy, tưởng như sẽ được thưởng xứng đáng nhưng lại chỉ được Nhiếp Chính Vương nhẹ nhàng nói một câu như vậy thì trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

May mắn thay, Thần hoàng tử là người thông minh cỡ nào, vừa nhìn vào sắc mặt của gã béo thì liền hiểu rõ mọi chuyện, khẽ cười rồi nói thêm một câu:

- Nay gã béo, người làm chuyện này thật giống một đại thần của đế quốc, xem ra cho ngươi cái chức này là đúng rồi. Nỗ lực làm cho tốt đi!

Nghe được câu này, mới khiến cho mặt Dransa có thêm chút ý cười.

Sau đó, Thần hoàng tử ho khan một tiếng:

- Vừa mới nhận được chiến báo của tiền tuyến, những dị tộc dã man kia lại tấn công, tình thế rất là mãnh liệt. Chẳng qua trong chiến báo Rostock tướng quân có nói đã thành công đem thể công của địch đánh lui, chiến sĩ ngoài tiền tuyến tắm máu chiến đấu. Những dị tộc dã man kia tổn thất không ít.

Lời này nói ra, thì những người còn đang phỏng đoán bên dưới, sắc mặt đều được thả lỏng.

- Chẳng qua...

Nhiếp Chính Vương đột nhiên nhè nhẹ cười một cái, nụ cười trên mặt có thêm vài phần cổ quái:

- Phần quân báo này còn có một chuyện thú vị... Lần này đánh lui thể công của địch, trong đó lập công lớn nhất cũng không phải của tướng sĩ Bạo Phong quân đoàn, cũng không phải do các ma pháp sư hay thần thánh kỹ sĩ trợ chiến, mà là...

Nói tới đây, Thần Hoàng tử cố ý dừng lại một cái, nhìn sắc mặt của mọi người bên dưới, mới tiếp tục nói:

- Là một thánh giai cường giả!

Thánh giai cường giả?

Lờ vừa nói ra, không ít người đều kinh ngạc.

Trên đại lục, hiện tại mọi người đều biết một thánh giai cường giả, chính là Rodriguez. Có lẽ phần lớn mọi người đều không biết, nhưng hiện tại phần đông chúng nhân trong đại điện đều là những quý tộc của đế quốc, không ít người đều biết Rodriguez chính là thủ hạ của Đỗ Duy.

- Không phải là Ngân Tiêu Kiếm Thánh.

Thần Hoàng tử cười hắc hắc:

- Xem ra đế quốc của chúng ta lại có thêm một thánh giai cường giả. Có điều thú vị là, vị thánh giai cường giả này cũng là thủ hạ của công tước hoa Tulip... có cái tên cũng thật kỳ quái, giống với tên kỵ sĩ phản bội Hussein bị giáo hội lùng bắt a.

Hussein?

Thủ hạ của Công tước hoa Tulip, một thánh giai cường giả cũng gọi là Hussein?

Lời này vừa nói ra, người nói có ngữ khí quỷ dị còn người nghe có biểu tình khó đoán. Một lúc lâu, trên đại điện lại sa vào một mảnh trầm mặc!

Tiền nhiệm thần thánh kỵ sĩ Hussein phản bội giáo hội đã chết - đây chính là giáo hoàng của Quang Minh Thần điện tự thân phát ra công cáo, giấy trắng mực đen còn ghi rất rõ ràng!

Vậy mà không lâu sau, lại có một kỵ sĩ thủ hạ của gia tộc hoa Tulip có thực lực cường hãn, cũng gọi là Hussein?

Tất cả mọi người đều không phải kẻ ngốc, thâm ý trong đó đều ít nhiều có thể đoán được vài phần.

Chỉ là... chuyện này dường như có quan hệ đến giáo hội, cái này rất khó nói. Càng trọng yếu hơn là... còn có quan hệ cũng Đỗ Duy!

Nếu như là ngày trước cũng được thôi. Nhưng hiện tại, bởi vì lúc trước Công tước hoa Tulip cùng hoàng thất có chút bất đồng, thanh thế còn sa sút, nhưng đến hiện tại cũng cũng không rõ ràng đến cùng là trong lòng Nhiếp Chính Vương đối với Công tước hoa Tulip có thái độ gì.

Cho nên, loại chuyện như thế này, hồi lâu sau thì người trong đại điện vẫn ngậm miệng, không ai dám tùy tiện phát biểu ý kiến gì.

Thần Hoàng tử ngồi ở phía trên, lạnh lùng nhìn vào chúng nhân bên dưới. Hắn như thế nào lại không biết tâm tư của họ? Trầm ngâm một lát, Nhiếp Chính Vương khẽ nhạt nói:

- Trên đại lục lại có thêm một thánh giai cường giả, đây là việc tốt, chứng minh tinh thần thượng võ của đế quốc càng phát triển! Còn về cái tên này... cùng tên với tên phản đồ của Thần điện, nghĩ rằng cũng là trùng hợp. Hừ, Hussein... Trên đại lục người gọi là Hussein nếu như truy ra hết thì chỉ sợ có đến bảy tám ngàn người. trên đời này có rất nhiều người cùng tên, cũng không cần phải để ý lắm.

Thần Hoàng tử nói vậy cũng xem như là biểu lộ thái độ của mình. Bên dưới, những người này mới có khẩu khí, từng người một đứng lên biểu thị tán đồng, càng có nhiều người lại vỗ mông ngựa, nói Nhiếp Chính Vương là một lãnh đạo anh minh, tận lực đề cao tinh thần thượng võ mới có thể khiến dân gian ngày càng xuất hiện nhiều võ giả cường đại... vân vân...

Những lời này thì sẽ không có nhiều người tin tưởng, chỉ là trên quan trường, những loại người như thế thì cũng không thiếu được. Một lát, trên đại điện vừa rồi tĩnh mịch giờ lại náo nhiệt hẳn lên.

Thần Hoàng tử nghe một chút, lòng cũng đã ra quyết định, liền mở miệng nói:

- Nếu đã là kỵ sĩ thủ hạ của Công tước hoa Tulip trợ chiến thì cũng tính là hành động ra sức vì nước, hưởng hồ lập được công lớn như vậy thì không thể không phong thưởng. Ừm... Nhưng đây là thủ hạ của Công tước hoa Tulip, không thể trực tiếp phong cho hắn chức vụ trong quân đội... Các vị, có ai có kiến nghị gì không?

Vấn đề này, lại không có ai trả lời.

Yên lặng một lát, không ít người đều đem nhãn thần hướng về phía tài chính đại thần - bởi vì Đỗ Duy trước đây cùng hoàng thất có chút quan hệ bất hòa, dường như có chút tai họa ngầm. Kết quả, là đám nhân vật quyền quý đối với Đỗ Duy đều tránh không kịp, nào còn ai dám cùng Đỗ Duy đứng chung chỗ?

Trên đại diện lúc này, nói đến phong thưởng cho thủ hạ kỳ sĩ của Đỗ Duy, thì không ai dám đứng ra nói tốt - đương nhiên, nói xấu thì cũng không ai nguyện ý.

Rốt cuộc Đỗ Duy hiện tại còn chưa rơi đài, Nhiếp Chính Vương thì thái độ cũng không rõ ràng, ai cũng không tình nguyện đi đắc tội với bất cứ ai.

Nhưng là, nếu như phong thưởng cho thủ hạ của Đỗ Duy, vậy trên đại diện lúc này, người bị đánh một cái lạc ấn “hệ của Công tước hoa Tulip” thì ngoài tài chính đại thần còn có ai? Ai bảo người đem cháu gái của mình gả cho đệ của Đỗ Duy? Người không tính là người thuộc hệ của Công tước hoa Tulip, nhưng cũng là thuộc hệ của Công tước hoa Tulip!

Loại chuyện nói tốt giúp cho Đỗ Duy này... người đi làm đi!

Tài chính đại thần cũng có chút khó xử, lão đầu này là một người vô tư vì nước, hẳn hiểu rõ ý tứ của những ánh mắt kia, hẳn rất công bằng, không sợ người khác nghĩ gì, càng không sợ Nhiếp Chính Vương nghĩ sai. Chỉ là... hẳn là tài chính đại thần, loại chuyện phong thưởng theo quân công này, hẳn cũng không thích hợp mở miệng.

Ho khan một tiếng, giương mắt nhìn quân vụ đại thần Camile Ciro, lại nhìn thấy Camile Ciro híp tròng mắt lại, bộ dáng như không liên quan đến mình. Tài chính đại thần nhìn thấy, trong lòng không khỏi cười khổ: tên tiểu tử này, tuổi còn trẻ, lại học đủ cả bộ dáng của lão tổ tước. Hừ, cũng là một tiểu tử giáo hoạt. Lúc trước cùng Đỗ Duy xưng huynh gọi đệ, bây giờ lại giả vờ không liên quan đến.

Lúc này, những chuyện liên quan đến Đỗ Duy cũng có chút cao thâm khó lường, ánh mắt của mọi người nhìn vào tài chính đại thần làm cho lão cũng có chút nôn nóng, cuối cùng không kìm được, ho khan một tiếng, mở miệng nói:

- Cái này... Điện hạ... nếu như là thủ hạ của Công tước hoa Tulip, như vậy không giao cho chức vụ nào là đúng... Hiện tại ở các chiến khu tiền tuyến, chiêu mộ các lính đánh thuê đã thành một đội quân, nhưng cũng không tính là thuộc biên chế của đế quốc. Ta xem, không bằng ủy nhiệm cho vị kỳ sĩ này làm thủ lĩnh của

Lão già như đã muốn nói dốc lòng, thần nhiên tiếp tục:

- Ta đã sớm rõ ràng, vị trí tể tướng đế quốc này, 1 tay nắm chính vụ, đã không còn tính là thần tử nữa rồi, mà là.... nửa vua nửa thần! Cho nên, tâm tư người trong hoàng cung kia, ta tuyệt đối phải hiểu rõ. Kỳ thật loại việc này thời nào chả có. Ta an bài nội gián trong cung, bình thường cũng chả yêu cầu làm đại sự gì. Chỉ cần 1 đưa tin tức một cách an toàn, không được bại lộ.

Nói đến đây, lão nhìn Carmille Ciro:

- Chỉ là, không nghĩ những người này cũng biết ta sắp chết, nên đi quy phục người.

Carmille Ciro cười khan 2 tiếng:

- Chỉ cần là người, đều phải chuẩn bị đường lui cho mình. Cái nhà này tương lai cũng là của ta, ngài định giấu diếm ta 1 đời ư?

Carmille Ciro cũng không giấu diếm, trực tiếp nói:

Vài ngày trước, lúc trời chuyển đông ngài sinh bệnh không thể ra ngoài. Việc trong nhà khi đó đều là ta quản lý, kết quả nội bộ gia tộc hàng ngày, có ít văn tự kỳ quái đưa tới. Ta không biết là thế nào, nảy lòng hiếu kỳ tra xét, phát hiện đồng văn tự ấy đều dùng mật mã viết ra. Người bình thường dù xem được cũng không rõ nội dung - có điều ngài quên rằng, ta vì nhiếp chính vương nằm vùng ở bên đại hoàng tử 10 năm. Loại mật mã như thế ta cũng đã quen thuộc. Mà hơn nữa, nội gián trong cung của ngài chất lượng cũng không cao, ta tốn chút công sức cũng phá giải được mật mã, lúc đó mới biết trong thư là tin tức hoàng cung. Hơn nữa, vài năm nay, ngài đã sớm an bài như thế. Trong thư chỉ là chút việc gà con vụn vặt, kiểu như nhiếp chính vương gần đây ăn uống thế nào, Charles tính tình ra sao, công chúa Karina đọc cái gì, nhiếp chính vương bận chính vụ có hay không đi gặp phi tần...

- Hừ, ta không muốn làm phản, cũng không cần dò tìm đại sự gì. Chỉ cần biết những sự việc vụn vặt đó là được, nắm tình hình trong cung được chừng nào hay chừng ấy.

Lão tể tướng lắc đầu:

- Nếu quả thật ta thám thính chuyện lớn, chỉ sợ nội gián đã bị lộ từ vài chục năm trước!

- Chỉ là, việc vụn vặt ấy lại có giá trị không nhỏ.

Carmille Ciro cười khổ:

- Trong cung gần đây thay không ít thầy thuốc, sự tình này khiến là lưu ý.

Lão già trầm mặc:

- Nếu người đã biết, xem ra nội gián của ta đã bị người thu phục. Cũng được, những người này, sớm muộn cũng sẽ giao cho người...

Nói xong, lão già quay người, lấy bút viết vài chữ.

Hắn ngẩng đầu nhìn Carmille Ciro:

- Nội gián của ta ở trong hoàng thành mấy chục năm, cũng không có thám thính cái gì to tát. Nhưng với vài việc nhìn như phổ thông bình thường, người phải biết, rất nhiều việc nhìn như nhỏ bé, lại có thể nói cho người rất nhiều bí mật!

Hắn đưa tờ giấy ra:

- Trước đây, việc nội vụ hoàng cung, y sư trong cung sẽ định kỳ thu mua tài liệu. Trong hoàng cung dùng cái gì, bao nhiêu năm mua cái gì, tiêu hết bao nhiêu tiền đều ghi chép lại. Còn có những ma pháp sư cung đình... hừ, nhất là ma pháp được tể sư. Nguyên bản họ mua từ ma pháp công hội, nhưng ma pháp sư cung đình cũng thường qua bộ nội vụ hoàng cung mà thu mua định kỳ. Từ năm ngoái, danh sách hoàng cung thu mua đã có biến hóa, mỗi lần mua vào đều có vài được tài đặc biệt. Nhưng thứ đồ này chẳng qua cũng chỉ cần viết thêm 1 cái tên là xong, cũng không kỳ quái, coi như ma pháp sư tiến hành nghiên cứu cũng bình thường. Từ năm ngoái đến giờ, mỗi tháng đều có mua thêm 1 ít đồ, tuy phẩm chất số lượng ngẫu nhiên có chút biến hóa, nhưng có vài loại thuốc y nguyên không đổi.

Hắn phủ trang giấy trong tay:

- Theo tờ giấy này, gần nhất là mấy tháng nay, loại thu mua vào so với bình thường còn nhiều hơn. Ta thực ra cũng không để ý, chẳng qua theo lẽ, ta vẫn phải người đi phương nam xa xôi nghe ngóng, hiểu rõ hiệu lực cùng tác dụng mấy loại thuốc này, từ đó mới suy ra nhiếp chính vương của chúng ta...

Lão già nhăn mày, không nói, thở dài.

Carmille Ciro nhìn 1 lần, tâm lý vẫn vững vàng, cầm tờ giấy đi đến bên lò sưởi ném vào, thiêu thành tro.

Hắn đứng đó, ánh lửa chiếu lên mặt. Khuôn mặt hắn lúc sáng lúc tối:

- Nếu đã như vậy, ngài phải cho ta 1 đáp án chính xác... Vạn nhất 1 ngày điện hạ không còn, mà công tước hoa Tulip trở mặt cùng hoàng thất, ta nên làm thế nào?

Lão già nhắm mắt:

- Ta sợ là không qua được mùa xuân này. Nếu như người nói có ngày như vậy, khi đó, người...

Cửa phòng khép chặt, 2 trọng thần của đế quốc, 1 già 1 trẻ đối thoại với nhau, không ai nghe thấy. Mà bên ngoài gió bão nổi lên, thổi qua ngọn cây phát ra tiếng sần sật, tựa hồ che đi toàn bộ nội dung cuộc đàm thoại này.

Năm 966 của đế quốc, ngày 31 tháng 3

Phòng tuyến phía đông Kaspersky!

Nhân công đang tu sửa bờ sông phía nam. Vào mùa đông, những doanh trại gần bờ này cũng triệu tập lao động đi ra và còn có mấy doanh bộ binh gần đấy đi ra đảm bảo sông không bị đóng băng.

Chỉ là mùa đông năm nay lại ấm, những chuẩn bị đó đều thành vô dụng. Lúc qua xuân, nhân công ở bờ đều rút về, mà những doanh trại gần bờ cũng đang chuyển xê, cuộc phá băng về hậu phương.

Không xa về phía nam là toà thành phòng tuyến phía đông, quy mô nhỏ hơn trung tâm 1 chút. Chẳng qua cũng là thành lớn hiểm có trên đại lục, trong thành gồm 6 sư đoàn quân đội đế quốc, bao gồm 3 sư đoàn chủ chiến Bạo Phong, cộng thêm 3 sư đoàn triệu tập quân dự bị các nơi, còn có chừng 6 vạn dân phu cùng hậu cần.

Trên sườn đông tường thành lộ ra 1 lỗ thủng. Ở đó nối với 1 tòa thành cao cao gần mặt nước. Phía dưới là sông vận tải, đội thuyền vận chuyển có thể trực tiếp từ đó vận chuyển vật tư vào trong thành.

Sau khi ra xuân, khí trời ngày càng ấm áp. Bởi vì có sông lớn, trên sông còn có hải quân tuần tiễu, thậm chí còn có vài chiến thuyền đóng tại đây. Cho nên, thám báo kỵ binh đế quốc mỗi ngày sẽ tuần tra theo bờ sông.

Ngoài điểm đó mà nói, tình hình phòng tuyến ở đây so với trung tâm không những không nhẹ nhàng hơn, mà thậm chí còn ác liệt hơn.

Tuy năm ngoái những chủng tộc dã man kia tập kích đội thuyền, những chẳng qua sau này không còn xuất hiện việc đó nữa, đội thuyền sau tăng cường phòng bị, cẩn thận đi tới lại không hề gặp tình huống đó nữa, cuối cùng cũng dần dần buông lỏng.

Một buổi sáng, 1 đội trăm kỵ binh từ cửa bắc phòng tuyến đi ra, trước hết là đi tuần 1 vòng, sau đó là phân làm 2 đội, 1 đường theo bờ sông, chia 2 bên trái phải tuần tra.

Toàn bộ đều là kỵ binh tinh nhuệ thuộc Bạo Phong quân đoàn, thân mặc áo giáp dày, mang kiếm hình chữ thập, còn cầm phủ thương.

Do trời ấm, nước chảy chậm, từ sáng sớm ánh mặt trời đã nhuộm toàn bộ nước sông thành 1 mảnh vàng nhạt.

Thần sắc kỵ binh còn có vẻ nhẹ nhàng. Phòng tuyến phía đông, từ lúc khai chiến chưa gặp chiến sự gì lớn. Những chủng tộc dã man kia có lẽ cũng biết vượt sông rất khó, cho nên vẫn không tập trung tiến đánh.

Nghe nói ở trung tâm còn đánh 2 trận lớn, cả ma pháp sư lẫn cường giả thánh cấp của đế quốc cũng xuất hiện trợ chiến.

Đội trưởng kỵ binh chậm rãi thúc ngựa, ánh mắt trông về phương bắc. Bình thường ngẫu nhiên cũng gặp lang kỵ binh tuần tra, chỉ là cách nhau 1 con sông lớn, những lang kỵ binh cũng không cách nào qua được, 2 bên nhiều nhất là cách sông nhìn nhau 1 chút rồi bỏ đi.

Đội kỵ binh hôm nay đi ra, chừng 1 bữa cơm thời gian, đột nhiên đội trưởng kỵ binh nhấc tay, đội ngũ lập tức dừng lại.

Đội trưởng kỵ binh quay đầu, sắc mặt khó coi:

- Các người nghe xem!

Kỵ binh đông đúc cũng dừng lại, quả nhiên nghe thấy phía bắc ầm ầm truyền đến 1 loạt âm thanh hỗn hạo mà có tiết tấu:

- Rầm rập! Rầm rập! Rầm rập!

Thanh âm kia lúc đầu còn xa, nhưng dần dần càng đến gần.

Nhìn bờ sông, mặt nước cũng hơi bị chấn động theo âm thanh này từng nhịp, từng nhịp.

Đội trưởng kỵ binh lập tức lấy kính viễn vọng ra, nhìn về bờ bắc. Chỉ nhìn 1 cái, hần lập tức thân hình kịch chấn, sắc mặt đại biến!

Trong kính viễn vọng xuất hiện hình ảnh: trên bờ bắc, từ xa nhìn lại, đầy trời đầy đất không bờ bến. Phương trận đen nghịt như kiến, tháp lâu dày đặc, đao thương như rừng! Ngàn vạn đôi chân giẫm lên mặt đất, mang theo tiết tấu chinh tề! Tiếng bước chân như sấm rền đánh vào lòng người, còn có tiếng áo giáp va chạm đinh đinh đang đang, khiến người ta không rét mà run.

876. Chương 594: Sụp Đổ!

Nghi ngờ hay ngạc nhiên cũng không quan trọng, sự thật trước mặt là: những chủng tộc dã man kia thực sự cử đại quân tấn công phòng tuyến phía đông! Chúng nó... muốn cường hành vượt sông ư?

Vừa quá trưa, chiến đấu lập tức bắt đầu. Tiếng thét vang lên, 2 đội cảm tử quân của thú nhân mặc kệ mưa tên của nhân loại, vác từng khối gỗ cực lớn, thử đắp 1 cây cầu qua sông.

Bọn chúng để hoạt động linh hoạt hơn, dứt khoát không mặc áo giáp, mà chỉ giơ lên 1 tấm khiên gỗ để chắn.

Bờ nam, cung thủ nhân loại cũng xếp hàng luân phiên bắn sang ngăn trở đối phương đắp cầu. Bờ bắc, khắp nơi trên mặt đất đầy tên. Đội cảm tử của thú nhân dưới mưa tên lao lên, thỉnh thoảng bị bắt trúng, chỉ kịp kêu gào vài cái, đã bị những đồng bạn phía sau dẫm đạp lên, đất đen đã dần dần bị nguội đỏ.

Sau 1 canh giờ, thú nhân trả giá vài trăm sinh mạng, cuối cùng cũng thành công đắp thành 1 cái cầu đơn giản rộng chừng 10 thước.

Lúc này, cung thủ bờ nam cũng đã lùi lại. Mà thống lĩnh nhân loại là phó quân đoàn trưởng Bạo Phong quân đoàn, thống soái tối cao phía đông - Gus trưởng quân.

Lúc này, vị tướng quân 46 tuổi tự mình mang theo 2 sư đoàn ra nghênh chiến, mà phòng tuyến sau lưng đang khẩn trương đem quân giới vận chuyển qua. Một dãy xe ném đá cũng đã được đẩy ra bờ, bắt đầu tiến hành công kích.

Sau đó, chiến thuyền đế quốc cũng đến, 8 chiến thuyền cấp hải hồn khẩn trương dùng nỏ pháo đối phó với thú nhân bờ bắc.

Có chiến thuyền gia nhập, tổn thất của thú nhân 1 lần nữa đại tăng. Trong chưa đến nửa canh giờ, công binh thú nhân cơ hồ cạn sạch, mà thi thể chúng nó cũng đã phủ đầy mặt đất. Mà thủy quân trên thuyền cũng đã cầm nỏ bắn lên bờ bắc.

Hiện tại, nhân loại đang chiếm thế thượng phong.

Cây cầu thú nhân kiến tạo được, đã 2 lần bị xe bắn đá ném đổ, nhưng có vẻ thú nhân quyết tâm qua sông ở chỗ này, sau 2 lần bị oanh sập vẫn chấp nhận tử thương, phải đội cảm tử đi lên sửa lại. Bờ sông nơi nơi đều là thi thể, mũi tên, tấm chắn...

Thấy chiến thuyền nhân loại phong tỏa đường sông, trong lòng tướng quân Gus rất nghi ngờ. Xem tình hình này, địch nhân muốn sang sông ở đây căn bản là không được... chẳng lẽ chúng nó thích đi tìm chết ư?

Từ xa nhìn lại, đại quân thú nhân bên kia ít nhất cũng mười vạn, nhiều quân như vậy, rõ ràng là muốn đánh chủ công ở đây.

Trên chiến thuyền, thủy quân điên cuồng phát động nỏ pháo bắn vào đám đông thú nhân. Mũi tên cực lớn, lực xuyên thấu mạnh mẽ có thể 1 lần xuyên qua cả dăm ba thú nhân như xiên kẹo.

Thủy quân hưng phấn gầm rú, nhìn địch nhân để quốc liên tiếp ngã xuống, cũng ra sức buông tên bắn ra. Có không ít binh sĩ vì quá hưng phấn, dùng sức qua mạnh đến mức ngón tay cũng bị cắt, máu tươi đầm đìa.

Thú nhân vẫn không có dấu hiệu bỏ cuộc, hơn ngàn thù nhân hướng phía cầu như tự sát lao tới, mang theo vô số tấm chắn lao lên chịu công kích điên cuồng của nhân loại.

Mà lúc này, Gus đã phái người đi triệu tập không quân trong thành.

Phòng tuyến phía đông có 1 đại đội chừng 150 phi thuyền, lúc này thấy đại quân thú nhân áp sát, Gus tướng quân lập tức nghĩ tới chỗ tốt của những phi thuyền này – đội ngũ thú nhân ở chỗ bằng phẳng rộng rãi trống trải thế này, còn không oạch tạc thì đợi đến lúc nào?

Chiến sự cứ thế duy trì đến chiều, nhìn thú nhân không tiến thêm được 1 bước, binh sĩ nhân loại vô cùng cuồng nhiệt hưng phấn, đa số mọi người cho rằng đám thú nhân này ngu ngốc, chạy đến đây tìm chết.

Nhưng lúc này, tình huống đột biến!

Trên sông, 8 chiến thuyền cấp hải hồn nguyên bản dàn hàng ngang mà bắn, chỉ là nguyên bản đây là sông đào, tuy để quốc tiêu phí lượng lớn tiền tài nhân lực nạo vét vài lần, nhưng dù sao chiến hạm quá lớn, đi trong sông có chút miễn cưỡng. Từ lúc khai chiến đến giờ, đại chiến thuyền cấp hải thần hay hải vương chưa từng tiến vào, chỉ có chiến hạm cỡ nhỏ như hải hồn mới có thể bơi ở trên sông – dù vậy, 8 cái chiến thuyền cấp hải hồn cũng có chút chen chúc.

Đội tuyến chen chúc, cơ hồ là dính sát vào nhau, thủy quân miệt mài khai tên, hoàn toàn không biết tai họa đã đến gần!

Tình huống phát sinh biến cố là cực kỳ bất ngờ!

Đội hình dàn hàng ngang, kỳ hạm là chiếc thứ 3 từ phía sau đếm lên, tướng chỉ huy là 1 lão tướng hải quân từng dự 2 lần viễn chinh Nam Dương. Mà thủy quân đang cuồng nhiệt bắt tên, đột nhiên nghe dưới nước 1 tiếng bụp!

- Bụp!

Âm thanh này nghe như dùng chùy lớn đập lên tấm gỗ, sau đó thân thuyền đùng đưa vài cái, còn không đợi mọi người phản ứng, thuyền đã lệch sang bên trái một cách nghiêm trọng.

Sau đó, chỉ thấy dưới nước vang lên tiếng động không ngừng, còn có tiếng gỗ vỡ đáng sợ. Thuyền nghiêng rồi, thủy quân mới kinh hoàng đào tẩu. Có người nhảy xuống nước báo lên, thân thuyền phía dưới đã bị đập tan!

- Phía dưới! Chúng nó dưới nước!

Thuyền trưởng lập tức phát lệnh, thủy quân cầm cung tên vội vã bắn xuống nước. Chỉ là gặp nước, cung tên mất đi đại bộ phận uy lực. Còn có người quay nỏ pháo xuống dưới bắn.

Thủy chiến thời đại này thiếu hụt cách phản kích dưới nước. Mà có vài thủy quân dũng cảm, nghe được lệnh của trưởng quân, không kịp cởi quần áo, ngậm 1 thanh đoản đao vội vã nhảy xuống nước.

Một loạt thủy quân nhảy xuống nước, trong chớp mắt, khung cảnh như im lặng hoàn toàn. Thân thuyền vẫn nghiêng, chỉ là thanh âm va đập dừng lại, không ít người vọt tới mép thuyền nhìn xuống.

Chỉ là, những thủy quân nhảy xuống, không có ai nổi lên được.

Sau khoảng khắc, có người kinh hô 1 cái, một luồng máu tươi từ dưới phun lên! Sau đó đến lượt vô số bong bóng khí, khiến người trên thuyền vừa kỳ dị vừa khản trương.

Càng lúc càng có nhiều thủy quân dũng cảm cởi giày, ngậm đoản đao nhảy xuống.

Sau đó, dưới nước phát ra 1 tiếng va chạm kịch liệt, đột nhiên 1 luồng nước bắn thẳng lên! Trong luồng nước còn vô số máu me, lẫn 1 cái thi thể tan nát khiến người ta sợ hãi!

Đột nhiên 1 tiếng kinh hô. Nguyên bản thủy quân dưới khoang còn chưa kịp thoát ra, chỉ nghe 1 tiếng rầm, rồi thấy thân thuyền đột nhiên nứt gãy làm đôi!

Nước lạnh điên cuồng tràn vào, tức thì chôn vùi toàn bộ thủy quân bên dưới.

Sau khi thân thuyền gãy ra, đầu thuyền lập tức dâng lên cao, thủy quân trên đầu cùng quan quân kêu gào rơi xuống nước.

Lúc này, địch nhân cũng lộ mặt ra. Người nó toàn da lông, ẩn ẩn thịt màu đỏ. Trong cái miệng cự đại của nó, máu phun ra ào ào.

Lũ quái vật này có mười mấy con, mỗi con ít nhất cũng 5 thước, chính là hà mã tộc thuộc thú nhân, cực kỳ mạnh về thủy chiến.

Những thú nhân hà mã này trời sinh có thân hình to lớn, lực lượng khủng bố, mỗi lần xuống nước, mỗi hà mã thú nhân còn cầm theo 1 cái chùy sắt khổng lồ.

Kỳ hạm của hạm đội nhân loại bị mấy hà mã thú nhân tập kích, gãy làm đôi!

Kỳ hạm đột nhiên gãy làm đôi, khiến cả đội hình kinh hoàng. Vị tướng lĩnh kia còn không kịp phát ra mệnh lệnh sau cùng đã rơi xuống nước. Còn hà mã thú nhân vẫn tiềm phục phía dưới, tùy ý chém giết thủy quân nhân loại.

Tuy thủy quân này đều là thủy thủ ưu tú từng qua sóng biển rèn luyện, nhưng thủy tính của nhân loại vẫn là kém nếu so với hà mã tộc trời sinh. Chưa kể thân hình khổng lồ, lực lượng khủng bố, từng thủy quân dưới nước bị giết chết, thậm chí bị kéo chết chìm.

Đây chính là mưu kế của tội dân, bờ bắc cố ý sai phái lượng lớn thú nhân cầm tử giả bộ đắp cầu hấp dẫn đội thuyền của nhân loại tới. Mà hà mã thú nhân theo dòng nước xuôi xuống ẩn mình, phục kích đội thuyền nhân loại.

Nhân loại trên chiến thuyền lập tức làm ra phản ứng, thủy quân dũng cảm không chút sợ hãi nhảy xuống, thậm chí còn có vài quan quân võ kỹ cường hãn cởi bỏ quần áo, xách đao nhảy xuống.

Chỉ là trên mặt nước không ngừng nổi lên thi thể tan nát của binh sĩ nhân loại, sau 1 lúc, mặt sông toàn là màu máu.

Chiến sự vẫn tiếp tục. Chiến thuyền nhân loại chịu tập kích, tướng sĩ chịu thương vong lớn, cuối cùng đành chịu nhận ra – mình đối với những quái vật này không có biện pháp đánh trả, sau khi kỳ hạm bị chìm, lại có 1 chiếc nữa bị đánh đắm.

Sau đó, đội thuyền phát ra 1 cờ hiệu: rút lui!

Lưu lại trên sông đã không ý nghĩa gì, chỉ có thể tổng chiến sĩ vào chỗ chết thôi.

Chỉ là lúc này, bọn họ muốn lui cũng không được!

Sông dù sao cũng là có chút hẹp, đội thuyền lại còn dàn hàng ngang, lúc này đội hình chen chúc hỗn loạn, cả quay đầu cũng không được! Mấy chiếc thuyền lớn chen cứng 1 chỗ, thậm chí còn phát sinh va chạm, mà

hà mã thú nhân phía dưới vẫn điên cuồng cắn nuốt sinh mạng thủy quân, thậm chí còn có tên hăng máu thử nhảy lên công kích nhân loại trên thuyền – chẳng qua loại hành động này cũng mang lại cho chúng chút thương vong.

Nếu nó ở dưới nước, chiến thuyền nhân loại thực là hết cách, nhưng lên mặt nước rồi, thủy quân lại lập tức dùng cung tên hoặc nỏ pháo đánh trả.

Cho dù hà mã thú nhân da dày, nhưng cũng không chịu nổi nỏ pháo công kích, chém giết 1 lúc, mấy hà mã thú nhân bị nỏ pháo bắn xuyên, thân thể ồm ồm rơi xuống nước.

Trên sông là 1 mảnh hỗn loạn, chiến thuyền nhân loại không nhúc nhích nổi, tiến không tiến được, lùi không lùi được. Kỳ hạm chìm ngấm, chỉ huy hỗn loạn, sông thì hẹp, nước sâu mấy cũng kém xa biển lớn!

Thậm chí có chiến thuyền chìm 1 nửa, nửa kia vẫn còn trên mặt nước – chỉ là sông đã bị lấp kín.

877. Chương 595: Tiếng Rống Của Sồ Sư

Nhưng lúc này, trong cảnh hỗn loạn, hà mã thú nhân lại tùy ý bắt giết nhân loại. Có người bị cắn xé, có người bị thương chết chìm, càng có người vì hoảng loạn mà quên mất phương hướng, bơi tới bờ bắc. Kết quả là vừa lên bờ, đã thấy lang kỵ binh nhìn mình chằm chằm.

Gus tướng quân trên bờ tức giận sắc mặt trắng bệch, nhưng đối với tình huống này hắn cũng không có biện pháp nào khác.

Thấy đội thuyền bị chìm, mặt sông vô số mảnh xác thuyền vỡ nát cùng tử thi, máu tươi đem cả khúc sông này nhuộm đỏ!

Tiếng kêu gào thê lương của thủy quân, khiến binh sĩ trên bờ cũng phải biến sắc.

Tuy cũng có binh sĩ trên bờ thông thạo thủy chiến nhảy xuống thử cứu giúp đồng đội, nhưng những người này đại đa số đều táng mạng trong tay hà mã thú nhân bên dưới. Trên mặt nước, nơi nơi đều thấy bóng hà mã thú nhân tràn ngập.

1 trận chiến này, trong thú nhân, nguyên bản tộc hà mã cũng chỉ là tộc nhỏ, toàn tộc không có tới 8000 người, mà lần này đã cấp ra 3000. Tức thì biến vùng mặt nước này thành địa ngục tử vong.

Lúc chạng vạng, mặt trời chỉ còn le lói, cuộc chiến trên mặt sông cũng đã tạm dừng. Đội thuyền đóng ở phòng tuyến phía đông, 8 chiến thuyền cấp hải hồn toàn bộ bị đánh đắm!

Hơn 3000 thủy quân hy sinh, mặt nước đầy thi thể, nước sông đỏ ngầu khiến người ta không rét mà run.

Lúc chiến đấu kết thúc, trên sông chỉ chít từng cái đầu hà mã thú nhân đáng sợ, vài ngàn tên điên cuồng kêu gào dọa nạt nhân loại.

Binh sĩ nhân loại trên bờ sa vào cảnh im lặng chết chóc. Không ít binh sĩ cắn rách môi, sắc mặt thê thảm, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng đội bị giết, mà Gus tướng quân nắm tay, đầu ngón tay đâm vào da tới bật máu!

Lúc chạng vạng, nhân loại thử phản công 1 lần, triệu tập 1 đại đội 150 phi thuyền tới. Dưới lệnh của Gus tướng quân tham gia chiến trường. Chỉ là chờ đợi bọn họ là 1 kết quả còn thê thảm hơn cả thủy quân trên mặt nước! Khi từng cái phi thuyền tới, đã khiến binh sĩ tinh thần đại tăng. Những phi thuyền mang phù hiệu hoa bụi gai của đế quốc tạo đội hình bay về phía bắc, dưới thuyền treo đầy đạn tạc.

Chỉ là, mặt bắc, trên không, rất nhanh xuất hiện chỉ chít cái bóng, từ xa trông như 1 bầy chim.

Khi chúng nó đến gần mới lộ ra diện mạo vốn có.

Nhóm lớn tinh linh tộc bay tới, những tinh linh kia lợi dụng thiên phú bay lượn trên không, đến gần phi thuyền lập tức chia nhỏ ra tấn công!

Từng tinh linh chiến sĩ bay múa, cầm trường cung trong tay bắt đầu tấn công phi thuyền. Tinh linh tộc sở trường về cung tiễn thủ cùng ma pháp, hơn ngàn tinh linh chiến sĩ gia nhập, lập tức hủy diệt đội phi thuyền!

Trước mặt tinh linh tộc, phi thuyền tải nặng, bay chậm chạp, thiếu hụt khả năng không đối không, toàn bộ những nhược điểm này lộ ra ngoài!

Mỗi phi thuyền phẳng phất như sa vào vũng bùn, thông thường bị vài chục tinh linh bao vây như ruồi, mũi tên mang ma lực bắn loạn xạ vào. Tuy phi thuyền được bọc da dày, nhưng dưới mũi tên của tinh linh tộc vẫn y nguyên yếu ớt.

Trên trời liên tiếp hiện ra từng vụ nổ. Từng khí cầu bị cung tên ma pháp bắn trúng, sau đó nổ tung, biến thành 1 đám lửa.

1 nhóm không quân này đều từng tại tây bắc trải qua huấn luyện nghiêm khắc, nhiều người dũng cảm cầm cung tên thử đánh trả, nhưng mà.... Tinh linh tộc bay múa đầy trời, nào có dễ dàng bắn trúng như vậy? Có ngẫu nhiên bắn trúng, chỉ là tinh linh tộc trời sinh có ma pháp mạnh mẽ, khai giáp hoa lệ của chúng thoát nhìn giòn yếu, thực tế đều được ma pháp gia trì bảo vệ. Cung tên phổ thông rất khó tạo thành thương tổn hữu hiệu với chúng nó.

Đại đội phi thuyền như sa vào biển mây, từng chiếc phi thuyền rất nhanh bị đánh rơi xuống, trên không có vô số phi thuyền sau khi nổ tung bùng cháy rồi mới rơi xuống.

Chỉ có 1 số rất ít phi thuyền trong lúc vội vã ném tạc đạn xuống oanh kích, chỉ tiếc loại oạch tạc loạn xạ này độ chính xác lại càng thấp, cơ hồ không tạo thành bao nhiêu sức sát thương với thú nhân bên dưới.

Cùng mặt nước so sánh, trên không nhân loại thua càng thảm!

Một trăm năm mươi phi thuyền toàn bộ bị hạ, không 1 cái nào bay về được!

Hơn 1000 không quân bỏ mình, những chiến sĩ tử vong này hơn phân nửa là chết dưới cung tên sắc nhọn của tinh linh tộc, mà nửa kia là chết lúc phi thuyền của mình nổ tung. Còn có 1 ít ngã từ trên không xuống mà chết. Có người dù may mắn được cành cây giữ lại, cũng rất nhanh bị lang kỵ binh tóm được...

Đến lúc mặt trời hoàn toàn lặn, chiến trường toàn bộ im lặng!

Đội thuyền trên sông toàn bộ chìm, đội phi thuyền toàn bộ tan thành tro bụi.

Ngây ngốc nhìn 1 màn vừa phát sinh, thống soái đông bộ Gus tướng quân sắc mặt trắng bệch, phun ra 1 ngụm máu tươi sau đó ngã xuống, thân binh bên cạnh vội chạy tới đỡ lấy hắn.

Lúc này, thú nhân bờ bắc bắt đầu qua sông!

Trên sông, những thú nhân hà mã tộc đã thành công bắt đầu đắp cầu nổi. Bọn chúng dựa vào thân hình và khí lực của mình, trực tiếp cầm khúc cây nhảy xuống đến đắp vào từng khúc cầu.

Quân đội bờ nam bắt đầu đánh trả, cung thủ xạ kích, xe ném đá bắn ra. Chỉ là sau khi giải quyết đội phi thuyền, những tinh linh đầy trời kia lại hung hăng nhắm tới quân đội loài người bờ nam!

Những tinh linh này đi lại như gió, tên bắn cực kỳ chính xác, tùy ý tước đoạt sinh mạng binh sĩ nhân loại.

Mà đối mặt với địch nhân trên không, quân đội nhân loại cuối cùng tự mình thử nghiệm sự khủng bố của “không quân”!

Trên sông, cầu của thú nhân đắp càng lúc càng nhanh. Dưới tốc độ của hà mã tộc, rất nhanh từng khúc cây bị chuyển tới từng khúc trên mặt nước.

Quân đội nhân loại cố chết đề kháng, cung thủ 1 mặt đối phó tinh linh tập kích, một mặt hướng bờ sông bắn tới. Bộ binh giờ khiến lên hợp thành đội hình, chống lại mưa tên đang rơi xuống.

Thỉnh thoảng có tên xuyên qua khe hở của khiên, bên trong truyền ra tiếng kêu thảm của binh sĩ.

Xe bắn đá cùng nổ pháo của nhân loại trở thành mục tiêu ưu tiên công kích của tinh linh. Từng chiếc xe bắn đá bị đánh sập. Mà binh sĩ nhân loại, càng cố gắng bảo vệ nổ pháo hơn. Có người đứng luôn cạnh đó, lấy thân thể làm khiên che chắn, càng có người trực tiếp bị tên bắn dính lên nổ pháo mà chết!

Bất chấp khó khăn, thú nhân trả giá lớn, cầu nổi hoàn thành, hà mã tộc cũng nhảy lên khỏi mặt nước khiến vô số cung thủ nhân loại chấn kinh. Nhìn cơ thể nó to lớn như vậy, nếu không phải có nước che chắn, như vậy chúng nó tuyệt đối là mục tiêu cực kỳ dễ bắn.

Những hà mã khổng lồ ấy, thường thường thân thể cắm vài chục vài trăm mũi tên, đầy người máu tươi, la hét dưới nước...

Lúc màn đêm buông xuống, cầu nổi hoàn thành, khi cầu vừa chạm bờ nam, bộ binh nhân loại lập tức mặt kệ mưa tên, điên cuồng nhắm phía bờ sông lao tới, thậm chí còn lội dưới nước chém giết hà mã.

Tại bãi cạn, nước sông chỉ tới eo chiến sĩ, binh lính dùng toàn lực, một mặt giơ khiên đỡ tên, một mặt vung kiếm nhắm hà mã chém tới.

Bãi cạn tranh đoạt thảm khốc, lập tức biến thành 1 cái máy xay thịt! Hơn 1 canh giờ ngăn cản, vô số bộ binh chết thảm, thi thể nổi trên mặt nước, cảnh tượng thảm liệt vô cùng. Mà hà mã tộc lần đầu tiên tham chiến, trong 1 canh giờ tử vong hơn 300. Đối mặt với hà mã thú nhân khổng lồ, nhân loại tuy nhỏ hơn hẳn, nhưng giống như con kiến cứ thế lao vào, trường mâu đao kiếm cố hết sức đâm vào đối phương.

Thi thể tích lũy cao dần, bãi sông cơ hồ thành 1 cái nghĩa địa cực lớn!

Trên bãi cạn, khi đội thú nhân đầu tiên vượt qua cầu lên được bờ nam, cơ hồ mặt đất đã bị thi thể lấp đầy, chỗ đặt chân cũng không có.

Mất đi chiến thuyền trên mặt nước, kế sách “đánh cầm chừng” của nhân loại hoàn toàn không thực hiện được. Thú nhân lúc sang sông chỉ phải đối mặt với uy hiếp từ cung thủ – mà lực bắn cung thủ loài người càng lúc càng yếu, thậm chí còn phải phân tâm đối phó tinh linh tộc.

Đội thứ nhất, thứ hai, thứ 3...

Từng đội thú nhân cuối cùng xông lên bờ nam. Trong quá trình, nhân loại 2 lần liều chết phản công đoạt lại bờ nam, nhưng dưới phản kích của hà mã tộc, thú nhân lại đoạt về được đầu cầu. Mà số lượng thú nhân càng lúc càng lớn, phá hủy mọi ý đồ phản kháng của nhân loại.

Cuối cùng, khi mặt trăng hiện lên, sĩ khí nhân loại bắt đầu giảm sút.

Từ chạng vạng đến nửa đêm chém giết, nhân loại có 3 doanh bộ binh toàn diệt, 2 doanh khác bị tổn thất nghiêm trọng. Trên bãi cạn bờ nam đầy thi thể binh sĩ, thú nhân, hà mã. Không ít thi thể lúc đổ xuống vẫn bảo trì tư thế như cũ.

Thú nhân cuối cùng đứng vững trên bờ nam, từng đội hình sát sao nghiêm ngặt, phía sau càng nhiều thú nhân vẫn tiếp tục qua cầu, chạy tới!

Gus tướng quân đã rút trong thành đi 2 đội dự bị, chỉ là nhìn qua là biết: phòng tuyến trên sông đã thất thủ!

Trên thực tế, từ lúc đội thuyền bị đánh chìm, sự thực này đã không cách nào sửa đổi! Mất đi chiến thuyền, nhân loại mất đi ưu thế trên mặt nước. Mặt sông dài như vậy, cho dù hôm nay ngăn thú nhân vượt sông được, như vậy những hôm khác... cũng không chống đỡ được!

Gus 2 mắt đỏ hồng, khóe miệng có vết máu. Lúc này, trong lòng hắn tuy vô cùng bi phẫn, nhưng không thể không hạ lệnh quân đội lui về sau – thừa lúc hiện tại còn có cơ hội phải lui về phòng tuyến, sau này dựa vào phòng tuyến mà thủ!

Nếu cứ tiếp tục trì hoãn, một khi thú nhân vượt sông càng lúc càng nhiều, bờ nam hoàn chính rồi đuổi giết, sợ rằng toàn quân cả cơ hội về thành cũng không có!

Khi đêm xuống, tinh linh tộc cũng bắt đầu rút lui. Những chủng tộc đáng sợ này qua 1 phen chém giết cũng lui về phía sau nghỉ ngơi. Bởi vì kế hoạch sang sông đã hoàn thành, không cần chúng nó tiếp tục gây áp lực cho nhân loại nữa.

Mà chủ soái nhân loại hạ 1 lệnh dù trong lòng hắn ngàn vạn giận, nhưng cũng không thể không cho quân lui lại phía sau.

Mà lúc này, thấy nhân loại rút về, mấy đội hình thú nhân đã qua sông lại thử tiến lên!

Xem ra thú nhân miệng rất lớn, chiếm được sông rồi còn thử muốn xoi gợn toàn bộ nhân loại gần đó!

Gus thấy nguy cơ, buộc phải làm ra quyết định: phái 1 đội ở lại chặn hậu, sau đó mới có thể cho đại quân rút về được. Không thì sợ là toàn quân chết hết ở đây! Chỉ là... đội chặn hậu tuyệt đối là thập tử vô sinh, không còn cơ hội sống sót!

Lúc này, không đợi Gus hạ mệnh lệnh gian nan này, 1 tướng quân khác đã sớm hiểu rõ tình huống, hấn phát ra 1 cờ lệnh, sau đó giơ cao trường kiếm, hét lớn 1 tiếng, vô số dũng sĩ thủ hạ hướng tới bãi sông vọt tới!

Gus quay đầu nhìn lại cờ hiệu kia, nội dung của nó là: Vì đế quốc mà chết!

Vị này là chủ soái phòng tuyến phía đông, tướng quân tiền tuyến, chỉ huy doanh bộ binh thứ 6 thuộc Bạo Phong quân đoàn, Finke thiếu tướng! Vị này cũng là dũng tướng ở Bạo Phong quân đoàn, hấn cùng con trai quân đoàn trưởng Louyantaer có biệt danh là “Ấu hổ sỏ sừ”, trong đó Luoyantaer là “Ấu hổ”, còn Finke là “Sỏ sừ”!

Hai người là tướng lĩnh trẻ tuổi kiệt xuất, 1 cặp Song Tử tinh của tướng lĩnh!

Mà trận chiến này, lúc tranh đoạt bãi sông, sư đoàn sỏ sừ của Finke đã bị đánh tan, tổn thất thảm trọng...

Thấy cờ hiệu kia, Gus đã biết, sỏ sừ Finke chủ động đi chặn hậu! Hấn... hấn muốn cầu được chết!

Lúc này không có thời gian bi thương, Gus là tướng lĩnh, phải mang quân rút về trong thành!

Sau 1 tiếng lệnh, toàn quân bắt đầu rút về, mà sỏ sừ Finke ngang nhiên gầm rú khích lệ thủ hạ, chỉ huy đám tàn binh bên thân hướng tới đội hình thú nhân mà lao vào!

Lúc này, không có nước mắt! Nước mắt đã bị đốt thành nhiệt huyết.

1 đội dự bị cuối cùng cũng đã vọt lên, vị thiếu tướng phụ trách đoạn hậu này đứng lặng, phía trước binh sĩ bộ hạ đang dùng máu của mình kéo dài thời gian giằng co với thú nhân ở đây!

Nhìn trái nhìn phải, chỉ còn không đến 200 thân vệ.

Thân vệ này toàn bộ là kỵ binh – tuy Finke là sư đoàn trưởng bộ binh, nhưng hấn cũng là thiếu tướng, thân vệ là kỵ binh là đặc quyền của hấn

Lúc này không do dự, hấn vung tay gọi 1 thân vệ đội trưởng, 2 mắt đỏ ngầu ra 1 mệnh lệnh cuối cùng:

- Người mang mười người .... Đi đến chỗ nỏ pháo, xe bắn đá của ta... toàn bộ hủy đi! Phóng hỏa! Một mẫu gỗ cũng không lưu lại cho địch nhân!

Thân binh đội trưởng cũng biết hôm nay chết chắc, trên mặt không chút sợ sệt, lặng lẽ cắn răng nuốt lệ dẫn mười người cầm đuốc đi.

Sỏ sừ Finke nhìn phía sau, đại đội nhân mã do Gus dẫn đầu đã thoát ly chiến trường, xa xa lui về phòng tuyến. Trong lòng hấn cũng nói lỏng.

Tướng quân Finke tuổi trẻ trên mặt đầy kiên nghị, hấn rõ ràng hôm nay mình chết chắc – hứ, cái thằng Luoyantaer kia, sau này không còn đánh lộn cùng hấn được nữa! Đáng tiếc, đến giờ vẫn chưa phân cao thấp với hấn được!

Tuổi trẻ song kiệt? Hừ! Luoyantaer, sỏ sừ Finke ta so với ngươi càng mạnh hơn! Càng dũng cảm hơn!

- Xoạt!

Hấn rút đao ra, gầm nói với đám thân vệ:

- Các huynh đệ! Hôm nay là ngày chết của chúng ta! Chúng ta dù chết hết, như sư đoàn 6 tuyệt không bị sỉ nhục! Có chỉ là vinh quang! Các ngươi có sợ chết không!

200 người kêu gào, lúc này có khí thế giống như vạn con hùng sư:

- Không sợ!

- Tốt! Lên cùng ta!

Tướng quân tuổi trẻ cười lớn 2 tiếng, thúc ngựa lao tới, thân vệ của hắn không chút do dự lao theo, không ai có nửa phần chần chừ!

Đông bộ, trận tuyến bờ sông thất thủ, toàn bộ phi thuyền cùng hạm đội bị đánh chìm. 1000 không quân cùng 3000 thủy quân bỏ mình, 1 tướng sư đoàn trưởng bộ binh anh dũng hy sinh!

Sở sư Finke trở thành vị tướng sĩ cao cấp đầu tiên lâm nạn bỏ mình từ lúc khai chiến đến giờ.

Một trận chiến này, toàn bộ doanh bộ binh của hắn không còn 1 ai, bao gồm cả tướng quân! Một trận chiến duy trì suốt 1 ngày 1 đêm đến rạng sáng mừng 1 tháng tư!

Mà trên chiến trường, khẩu hiệu cuối cùng cũng là do sở sư Finke gào lên 1 tiếng:

- Lên cùng ta!!!

878. Chương 596: Tâm Khó Dò

Mà hàn khí này không phải do khí trời tạo thành

Trên cao , nhiếp chính vương thần hoàng tử sắc mặt âm trầm , không nói 1 lời

Phía dưới , hơn 10 vị trọng thần của đế quốc tề tựu , ai ai cũng mặt trầm như nước , bởi vì 1 cung đình lễ quan đang cao giọng đọc 1 phần chiến báo mới nhất từ tiền tuyến gửi về !

Giọng nói của viên lễ quan này nguyên bản cũng khá lớn . Nhưng lúc đọc chiến báo , mặt càng lúc càng tái nhợt , tiếng nói cũng vì quá khẩn trương mà trở nên khàn khàn , ần ần có chút phát run ...

- Trình báo , buổi trưa ngày 31 tháng 3 , quân địch cường hành tấn công phòng tuyến bên sông . Bên ta gồm sư đoàn bộ binh thứ 6 , thứ 9 của Bạo Phong quân đoàn , cùng doanh kỵ binh số 3 đóng ở đó kiên trì phòng ngự . Phía đông theo sông đào tới chi viện , kịch chiến tới chạng vạng . Toàn bộ hạm đội bị xóa sổ , đại bộ phận thủy binh hy sinh vì nước . Sau đó đại đội phi thuyền 151 chiếc cùng địch giao chiến trên không . Toàn bộ 151 phi thuyền bị bắn hạ , 1043 tướng sĩ không có ai sống sót

- Đến tối , do sư đoàn 6 tổn thất thảm trọng , sư đoàn 9 mất đi 4 thành chiến lực , hạm đội tổn thất gần hết , bên ta không cách nào phong tỏa được con sông , vô phương ngăn trở địch lập cầu , một đêm kịch chiến tới sáng ngày mừng 1 tháng tư , quân địch cường hành vượt sông , lên được trên bờ . Ta vô lực đề kháng , bị buộc phải rút lui

- Trận chiến này , không quân , hải quân của phía đông tổn thất gần hết . Về phía sư đoàn bộ binh số 6 , từ sư đoàn trưởng thiếu tướng Finke trở xuống , toàn bộ quan binh tướng sĩ tổng cộng 20923 người hy sinh ! Sư đoàn 6 tổn thất hơn 4 thành , còn mang thương tích mà rút lui , đã nhận lệnh lui về điều chỉnh lại . Hiện quân địch chừng 10 vạn đã thuận lợi sang sông , dàn trận dưới thành . Khi phát tín hiệu này , đã đánh lui 3 lần địch nhân công thành . Tổn thương khá lớn ! Thần phó quân đoàn trưởng Bạo Phong quân đoàn Gus tỉnh bệ hạ giáng tội . Thân vạn chết không đủ để bù đắp tội chiến bại này , nhưng chiến sự khẩn cấp , việc sinh tử của mình thần không đáng gì , nhưng toàn bộ tướng sĩ phòng tuyến phía đông nguyện cùng sinh tử với thành

- Binh lực trong thành cũng không đủ , thỉnh quân bộ cấp tốc tăng viện , nếu trong 1 tháng không tới , sợ là phòng tuyến không giữ nổi !”

Đọc đến đây , cung đình lễ quan cũng toát mồ hôi lạnh , nhin không nổi dùng tay áo lau qua 1 cái , hít vào 1 hơi , đọc câu cuối cùng “ Thần thống soái phòng tuyến phía đông , phó quân đoàn trưởng bạo phong quân đoàn Gus hết sức lo sợ , khấu đầu dâng thư “

Đọc hết cái chiến báo này , cung đình lễ quan không dám chậm trễ , gấp gấp quay người khom lưng với nhiếp chính vương , 2 tay dâng chiến báo lên

K - g h a u n ù J à đ i h u ? t b n ô , q i e l q u a n g l a h l H ù ?

- “ Tốt , ta đa tạ người trước ! Phần ghi chép này , phiền người ký tên đóng dấu cho đủ thủ tục đi “

Cuối cùng , Carmille Ciro chỉ có thể ký tên ở dưới , đồng thời đóng dấu của quân bộ vào

Nhìn thứ này tới tay , Đỗ Duy đột nhiên cười ha hả , sau đó , dưới ánh mắt kinh ngạc của Carmille Ciro cùng quan viên quân bộ , hắn đột nhiên từ xe lăn đứng dậy , khẽ phất tay áo , nghênh ngang đi tới trước mặt Carmille Ciro !

“ Người ! ! Chân của người ” Carmille Ciro biến sắc “ Người ... “

Đỗ Duy hừ 1 tiếng , nhàn nhạt nói

- “ Ta muốn lên tiền tuyến , không thể ngồi xe lăn mà đi . À , cũng nói luôn , Đỗ Duy ta 1 lòng vì nước , cảm thấy xúc động , chân tàn tật đột nhiên tốt lên . Đây nên coi là thần linh phù hộ mà “

Nói xong , Đỗ Duy khẽ gật đầu với người của quân bộ , nghênh ngang như vậy mà dàng hoàng ra khỏi cửa lớn !

Đưa mắt nhìn Đỗ Duy đi rồi , lại nhìn xe lăn mà hắn tùy ý ném lại , Carmille Ciro nhin không nổi cười khổ

A.. đem hắn tổng ra tiền tuyến , giao 20 vạn quân đội để quốc cho 1 tay hắn. Quyết định này... có thật sự là chính xác không ?

880. Chương 598: Vô Sĩ Đến Cùng Cực

Tin tức này cực nhanh lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ của đế đô . Tin chiến bại phòng tuyến phía đông , tuy thượng tầng đế quốc cẩn thận phong tỏa , nhưng vẫn gây ra sự náo loạn . Giấy không gói được lửa , các loại tin tức truyền đi , nhất thời cũng khiến lòng người hỗn loạn

Ngược lại , giờ vị thiên tài công tước hoa tulip đại nhân muốn tự mình xuất chinh quả là 1 tin mà mọi người mong muốn . Vị công tước tuổi trẻ này thường xuyên sáng tạo kỳ tích . Có hắn đi tiền tuyến ... hừ .... Những quái vật dã man kia còn không bị đánh tới phọt cứt hay sao (nguyên văn nó thế)

Vì thế lo lắng cũng rất nhanh giảm bớt

Ngày đầu tiên , chính là ngày Đỗ Duy đi gặp Carmille Ciro – tuy về mặt chính trị mà nói thì bình thường , nhưng rất nhanh , Carmille Ciro có cảm giác tự lấy đá đập vào chân mình

Đầu tiên là lúc Đỗ Duy chạy đến , cùng mình tranh luận lấy điều kiện kia . Còn có văn thư giấy trắng mực đen chép lại . Trên mặt còn có con dấu và chữ ký của mình , đây chính là công văn hợp pháp của đế quốc

Kết quả ...

Không đến 2 ngày , Đỗ Duy truyền tới tin , thân vệ của hắn đã tập hợp xong rồi

Nguyên bản đây là việc tốt – Carmille Ciro lúc đầu đúng là chỉ nghĩ như vậy . Tiền tuyến đánh nhau khẩn cấp , càng sớm lên tiền tuyến càng tốt . Nhưng hắn vừa nhìn con số Đỗ Duy báo tới , đường trường quân vụ đại thần đập bàn

“Không phải nói 1000 thân vệ hay sao !! “ Carmille Ciro trợn mắt “ Làm sao lại báo lấy quân lương và trang bị lên tới 5000 !!!!” (lệ quen của đế quốc , tướng lĩnh xuất chinh mang theo ít thân vệ , quân lương và trang bị do quân phương đế quốc cấp)

“Không sai đâu , đúng 1000 a “ Đỗ Duy ngồi trước mặt Carmille Ciro , vênh chân . Nhìn chân hắn linh hoạt , không có nửa điểm giống bệnh nhân vài bữa trước còn ngồi xe lăn . Đỗ Duy chỉ và phần ký tên trên văn kiện , cười nói “ Người xem , trong này ghi rõ ta có thể mang theo 1000 kỵ sĩ hộ vệ , đây là thỏa thuận của chúng ta a “

“Thế người xin trang bị cho 5000 người làm gì ? “ Carmille Ciro không vui

“Là 5000 người chứ là gì “ Đỗ Duy tỏ vẻ ngây thơ “ Carmille Ciro , xem cẩn thận đi , ở đây ghi là 1000 ‘ kỵ sĩ ‘ ! Không phải kỵ sĩ bình thường nhé ! Theo pháp luật đế quốc , 1 người có danh hiệu kỵ sĩ chính thức , có thể có ít nhất 4 kỵ sĩ khác hỗ trợ . Mà số hỗ trợ này lại không tính vào số kỵ sĩ bên trong . Ta thân là

công tước đế quốc , tuy nhiên ta lại không thích phô trương lớn quá , thật là xa xỉ mà . Dù sao ta cũng là chủ tướng tiền tuyến , cũng phải giữ ít thể diện , đường đường thân vệ của công tước sao có thể để kỵ binh bình thường đảm nhiệm . Đầu năm nay , gã quý tộc nào ra khỏi cửa mà lại không mang theo 1 nhóm kỵ sĩ đâu ? “

Carmille Ciro tức tới suýt nữa hộc máu – không để ý 1 cái , Đỗ Duy đã chiếm lợi à !

1000 kỵ sĩ . Thêm 4000 hỗ trợ . Thế này Đỗ Duy có thể quang minh chính đại mang theo 5000 kỵ binh tinh nhuệ của gia tộc lên tiền tuyến !

Nhiếp chính vương không muốn Đỗ Duy sử dụng tư quân , mà thằng cha này lại dùng mẹo chữ nghĩa để lách luật

5000 thiết kỵ gia tộc hoa tulip a !

Carmille Ciro âm thầm nghĩ 1 lát , kỳ thật Đỗ Duy làm vậy , mình cũng không phải không thể phản bác – ngàn kỵ sĩ ? Người cho danh hiệu “ kỵ sĩ “ là củ cải trắng à ? Bán theo cân à ? Ta cũng không tin 1000 thủ hạ của người đều có danh hiệu kỵ sĩ !

Chỉ là vừa nghĩ tới đây , Carmille Ciro mới nhớ ra , vị công tước hoa tulip trước mặt cùng lão Deron ở hiệp hội kỵ sĩ , quan hệ rất tốt ! Mà trước đại hội , Deron dựa vào Đỗ Duy mà phát tài . Giờ trong bụng Deron chắc vẫn đang cảm tạ ân đức của Đỗ Duy . Đỗ Duy muốn có danh hiệu kỵ sĩ , Deron sao có thể không cấp ?

Ai chả biết thằng cha Deron kia kiếm tiền kiểu gì ! Hắn là 1 cái máy làm huy chương à ! Đến lúc đó ký 1000 chứng minh thân phận kỵ sĩ , hắn có thể làm được lắm ! Lại nói , Đỗ Duy có tiền à ! Kỵ sĩ hiệp hội thì thiếu tiền ! Đỗ Duy mà muốn , hắn cũng mua được !

Nghĩ tới đây , Carmille Ciro thở dài , đành chịu gật đầu ký tên

Hắn cũng rõ ràng , Đỗ Duy chạy đến tìm mình đòi 5000 phần trang bị cùng quân lương là muốn bắt chuyện thôi . Lấy tiền tài của hắn , cần phải để ý 5000 phần quân lương và trang bị ư ? Quân lương của gia tộc hoa tulip , so với đế quốc còn cao hơn !

Thôi thôi , 5000 người ... nghĩ đến nhiếp chính vương , hắn nên miễn cưỡng cho qua

Carmille Ciro ký tên

Ngày thứ 2 , để đô lại xuất hiện 1 hồi nháo sự

Công tước hoa tulip tự mình chạy tới ma pháp công hội cùng học viện ma pháp đế quốc , công khai ở ba nơi bày ra một phần thông báo

Quý tộc đế quốc , cơ hồ nhà nào cũng một mực chiêu mộ ma pháp sư , chỉ là ma pháp sư là 1 chức nghiệp hy hữu , trên đại lục , ma pháp sư chính thức không vượt quá 1000 người . Gần đây nhất , người đến đăng ký ở ma pháp công hội chỉ có năm sáu trăm người mà thôi

Hiếm tức là quý , đạo lý này cũng đúng với nhân tài . Mà ma pháp sư là 1 thân phận cao quý . Cho nên những nhà giàu quý tộc kia , dù muốn mời ma pháp sư ra sức vì mình , cũng không phải dễ .

Chỉ là ... chỉ là ..

Thằng cha Đỗ Duy này , tựa hồ thật sự tính đem ma pháp sư thành rau cải trắng ngoài chợ mua vào

Mà điều kiện hắn truyền ra , rơi vào tai chủ tịch ma pháp công hội Jacobin , cả vị chủ tịch này cũng không nhận được mắng thăm : phá gia chi tử à ! Có tiền cũng không thể phung phí như vậy !!

Bởi vì điều kiện của Đỗ Duy ... cho dù là những ma pháp sư mất tại đỉnh đầu , cũng không thể không động tâm !

Đỗ Duy tuyên bố , phàm là người nguyện ý chiêu mộ , vì hắn dốc sức , mỗi người , bất luận đẳng cấp ma pháp cao thấp thế nào , dù là ma pháp sư cấp thấp nhất , một khi chiêu mộ , tức khắc được tặng 10 mai ma pháp bảo thạch thượng phẩm ! Gỗ hồ đào thượng phẩm 5 thanh . 2 mai cực phẩm giới chỉ ma lực tăng phúc , cùng với 1 cán chổi bẩy , ma lực thủy tinh ... 1 rương !!

Không sai . 1 rương !!!!!

Còn có . Bí ngân : 1 cân

Ngoài ra , còn 1 kiện bí bảo . Bí bảo là gì , Đỗ Duy không nói rõ . Chỉ có để lộ ra , đây là ma pháp đạo cụ trân quý do ma đạo sư Gandalf lưu lại – cái này đã có lực hấp dẫn cực lớn rồi !

Điều kiện này , đã không thể dùng “ giá trên trời “ mà hình dung . Cứ cho là ma pháp sư trân quý , cũng không quý tới mức này !

Thượng phẩm ma pháp bảo thạch là khái niệm gì ? Coi như chủ tịch ma pháp công hội Jacobin , ma trưởng mà hần dùng cũng có 1 mai thượng phẩm thủy cấp ma pháp bảo thạch , mà do hần tự mình kiếm cả đời mới có được 6 mai mà thôi

Còn về bí ngân... giá lại càng khó nói !

1 cân bí ngân ? Đủ để 2 ma pháp sư quyết đấu !

Điều kiện này đưa ra , chỉ sợ đại ma pháp sư cũng không có nhiều tài sản như vậy !

Lúc bắt đầu , ma pháp công hội còn cho đây là chuyện cười . Cứ cho là Đỗ Duy giàu có , nhưng những bảo bối ma pháp này , không phải cứ có tiền là có thể mua được . Đỗ Duy làm sao mà có được nhiều như vậy .

Nhưng , rất nhanh , những người cười đó lập tức ngậm miệng

Người đầu tiên tiếp thu chiêu mộ , là 2 kẻ lừa gạt – đồ đệ đại sư Arke quá cổ . Hai người đều là ma pháp sư cấp 7

Kết quả , 2 người hiệu trung với Đỗ Duy , trong ngày lập tức lĩnh đồ vật đã ghi lúc chiêu mộ !

Hai tên này , lĩnh những thượng phẩm ma pháp bảo thạch , ma lực thủy tinh , bí ngân , giới chỉ ma lực tăng phúc .... Mắt thấy 2 người bọn họ chạy về ma pháp công hội thu thập hành lý , chuẩn bị theo Đỗ Duy lăn lộn , đồng môn trong ma pháp công hội nhìn 2 tay mười ngón đều đầu giới chỉ ma lực tăng phúc , bảo thạch chói sáng , giống như sợ có người nhìn không rõ

Chỉ là ... không ai cười nhạo họ ..

Hâm mộ a !!!

Giới chỉ tăng phúc ma lực , muốn tạo 1 cái , cần 1 khối ma pháp bảo thạch thượng phẩm cùng 1 ít bí ngân . Ma pháp sư phổ thông đừng nói tạo ra , cả tài liệu cũng gom không nổi . Đại ma pháp sư , có thể có hai ba mai đã là rất giỏi rồi

Mà 2 thằng cha này , mười ngón tay đeo chặt , trong ma pháp công hội rêu rao qua

Có người giao tình tốt với bọn họ , khẽ hỏi kiện “ bí bảo “ là vật gì ?

Kết quả , 2 người thần bí cười hề hề lấy ra 1 kiện áo choàng – đây là 1 kiện ma pháp áo choàng . Ma pháp sư ở đây , nhìn là biết cái áo này chỉ giá trị 1 ít ma pháp tăng tốc , miễn tiện , cùng ma lực phòng ngự mà thôi . Nhưng tài liệu may áo , khiến mọi người cả kinh đến mức không ngậm miệng lại được !!

Da rồng !

Này , mẹ nó , đây là da rồng đó !!

Là da rồng chân chính đó !!

Trên đại lục , nếu tử linh ma pháp sư tìm xương rồng đã phi thường khó , tuy nhiên cũng không quá hiếm . Dù sao người chỉ cần bỏ vài chục năm chạy khắp các chiến trường xưa , làm tốt công tác đào xới , cộng thêm chút vận khí tốt , đào được ít xương rồng cũng không quá hiếm

Nhưng da rồng ... cái này mọi người chấn động !! Xương rồng chôn ngàn năm không hỏng , nhưng da thì khác !!

Muốn lấy da rồng , chỉ có 1 cách duy nhất : tìm 1 con rồng , xử lý nó , mổ nó lấy da dùng !

Dễ lắm ư ???

Kết quả , ma pháp công hội chấn động , tin tức truyền tới tai chủ tịch Jacobin , lão già trầm mặc nửa ngày , cười khở “ Da rồng ! Gặp quỷ . Cái cách đối đãi này , cả ta cũng thấy ham . Nếu không phải ta là chủ tịch ma pháp công hội , ta cũng muốn chạy đi làm thủ hạ Đỗ Duy “

Suốt 1 ngày , trong ma pháp công hội , không ai có tâm trí đâu mà làm việc . Ngay cả người trầm mê nghiên cứu ma pháp , cũng sôi nổi hẳn lên

Mà nữa , Đỗ Duy còn trưng ra 1 điều kiện mọi người động tâm : chiêu mộ không phải suốt đời . Chỉ có 5 năm !

Có nghĩa là : mình chỉ cần ra sức vì vị công tước này trong 5 năm , có thể cầm những bảo bối này mà đi . Sau 5 năm , mình lại tự do a

Dạng này , có thể bảo toàn thân phận tôn nghiêm của ma pháp sư – rút cục cũng không ai nguyện ý cả đời làm bộ hạ cho người khác

Thế là , bắt đầu có người chạy đi báo danh

Tuy còn không ít ma pháp sư ngồi xem , nhưng đến ngày thứ 2 , không ai còn ngồi vững được !

Vì sao ? Vì chính sách của Đỗ Duy : báo danh là nhận !!

Có mấy người chạy đi tiếp thu chiêu mộ , mấy tên này thực lực rất thấp , trong đó có 2 người chỉ có thực lực cấp 1 cấp 2 , thậm chí còn có cả ma pháp học đồ mặt dày chạy tới tìm Đỗ Duy thử vận may . Kết quả , vị công tước hoa tulip như thần tài , vung bút thu hết

Mà điều kiện cũng không khác biệt lắm

Thật là .. thật là vô lý à !

Không ít ma pháp sư oán giận trong lòng , nghĩ ta thân là ma pháp sư cấp năm (sáu , bảy) , lăn lộn nửa đời , còn không chạm vào được 1 khối bí ngân hay ma pháp bảo thạch . Còn da rồng.... ta cả xương rồng cũng chưa từng thấy !

Hiện tại ... những thằng cha cấp một cấp hai , đang hoành mang theo những bảo bối này . Còn thiên lý nữa ư ?

Không được ! Ta phải đi !! Không thể chịu lỗ lớn như vậy được !!

Ngày thứ 2 bắt đầu , Đỗ Duy một phát chiêu mộ 36 ma pháp sư , mà đến chiều , con số đã quá 100 !

Nghe kinh lắm , tuy con số 100 có chút dọa người , nhưng chỉ có 30 người là chân chính thực lực ma pháp sư , còn 70 người khác đại đa số là ma pháp học đồ , thậm chí còn có mười mấy ma pháp được tề sư (làm sao ! Ma pháp được tề sư cũng là ma pháp sư mà !)

Ngày thứ 3 , tin tức truyền ra ngoài , không ít ma pháp sư từ bên ngoài bay tới để đi

Một thời gian , cả đại lục đều truyền đến cái tin này . Đỗ Duy dùng giá trên trời , hấp dẫn không ít lão bắt tử cao thâm khó lường

Đỗ Duy cũng không đau lòng . Những thứ này nguyên bản chẳng phải của hắn ! Long thần 1 đời thu thập vô số ma pháp bảo thạch đều rơi vào tay hắn , không dùng để chiêu binh mãi mã , chả lẽ ném trong kho chờ mốc ư ?

Còn về bí ngân .. hắc ... còn nhớ ma thần điện trên đỉnh tuyết sơn không ? Vách tường nơi đó toàn là bí ngân tạo thành . Khi Đỗ Duy rời đi , đã sớm đem mười mấy khối lớn theo .

Gỗ hồ đào ? Ta có nước mắt sao chửi , còn sợ trồng không ra gỗ hồ đào ư ?

Đến ngày thứ 5 , đội ngũ ma pháp sư hỗ trợ công tước hoa tulip đã cực kỳ lớn mạnh !

Trường náo nhiệt này đến ngày thứ 5 thì hết , Đỗ Duy tuyên bố kết thúc chiêu mộ , sao đó hắn chạy tới bộ thống soái , lần này mang theo số người “ hỗ trợ ma pháp sư “

Tốt thôi , Đỗ Duy chiêu mộ vô số ma pháp sư hỗ trợ hấn lên tiền tuyến – đây cũng là chuyện tốt

Nhưng Carmille Ciro vừa thấy con số báo lên , đứng không vững , xém nữa ngã tại chỗ

Sau mới dùng sức tựa vào tường đứng lên “ Người nói bao nhiêu ? Chẳng lẽ ta nghe lầm ? ! “

“ 391 người “ Đỗ Duy mặt vô tội nói “ Người nghe không sai , chẳng lẽ ta nói khó nghe vậy sao ? “

Carmille Ciro lần này thật sự nổi giận

Rầm ! Quân vụ đại thần đập bàn trường mắt nhìn Đỗ Duy “ Đỗ Duy ! Người cho ta là tên ngốc ư !! Ma pháp sư toàn đại lục có vài trăm người ! Người nói 1 lần chiêu mộ gần 400 ? Làm sao có thể ?? Chẳng lẽ toàn bộ ma pháp sư trên đại lục chạy tới hiệu trung với gia tộc hoa tulip ư !! “

“Sao mà thể được “ Đỗ Duy đột nhiên cười nói “ Những người này , chân chính có đẳng cấp ma pháp sư chỉ có 114 người , còn lại toàn là ma pháp học đồ cùng ma pháp được tề sư “

Con số này dù sao cũng hợp lý hơn .. nhưng vẫn rất kinh người !

Hơn 100 ma pháp sư ?

Gặp quỷ ! Cứ cho trong đội ma pháp sư hoàn tất cũng chưa chắc gom ra được 100 ma pháp sư . Còn về quý tộc , dù là đại gia tộc đệ nhất , gọi ra 3 4 gã ma pháp sư đã là cực hạn

Một lần chiêu mộ hơn 100 ma pháp sư ? Cái tên Đỗ Duy này ...

“Kỳ thật , ta cũng thấy ngượng “ Đỗ Duy ra vẻ thành khẩn , than thở “ Ta về sau nghĩ lại 1 chút , phần chiêu mộ kia cũng quá lỗ mãng . Ôi , mấy ngày này , thậm chí cả ma pháp lão sư từ học viện ma pháp đế quốc chạy tới muốn tiếp thu chiêu mộ , biểu thị sẵn sàng từ học viện chạy ra tương trợ ta ...ta nghĩ 1 lúc , rút cục là vì đế quốc bồi dưỡng nhân tài mà bảo họ quay về , còn có 1 ít đệ tử chạy tới đòi thôi học , cũng bị ta mời về “

Này... cái này ...

Xấu hổ ?

Ta xem người chiêu mộ đủ rồi thì có !

Carmille Ciro run rẩy tay , liệu mạng hít sâu vài hơi mới miễn cưỡng bình phục lại – tốt thôi . Người chiêu mộ ma pháp sư là việc của người . Ta là quân vụ đại thần , việc ma pháp sư ta không quản . Người thích quản thế nào thì tùy người

Carmille Ciro 1 bộ dạng chấp nhận , nhưng hấn vừa nhận phần danh sách Đỗ Duy đưa tới , nộ khí vừa đề xuống lại bùng lên

“Quân lương cùng binh khí cho 4000 người ??? “ Carmille Ciro gầm lên “ Đỗ Duy ! Đây là cái gì ! “

“Đừng nhìn ta , cái này không thể trách ta “ Đỗ Duy cười cười , vỗ vai Carmille Ciro “ Đừng nóng giận , đối với thân thể không tốt đâu . Vừa bệnh nặng xong ta biết , thân thể mới đáng quý a ! Không gì bằng thân thể khỏe mạnh cả ! “

“Người ... người nói đã , đây là cái gì ! “

“Hỗ trợ cho ma pháp sư “ Đỗ Duy thần nhiên “ Ta chiêu mộ ma pháp sư , bọn họ thân phận cao quý .Người cũng biết , ma pháp sư là chức nghiệp cao quý , những ma pháp sư kia đều cần đối đãi thật tốt . Bọn họ mang theo không ít người hầu cũng học đồ a . Còn có người mang theo cả võ sĩ hỗ trợ - à , người cũng biết ma pháp sư không giỏi cận chiến , cho nên trên đại lục , ma pháp sư thường ưa thích thuê 1 ít võ sĩ hỗ trợ , để lúc chiến đấu bên mình có người bù đắp năng lực cận chiến . Họ hiệu trung với ta , cả thuộc hạ hỗ trợ bọn họ cũng là theo ta hết “

Carmille Ciro than thở 1 tiếng

Đúng là mặt dày ... chưa từng thấy mặt dày như vậy à !!

Cái gì mà hỗ trợ ma pháp sư ! Đánh rầm !!

Ngưi gốc cũng nhìn ra , đây là do Đỗ Duy nghĩ ra , mượn có điều thêm mấy ngàn quân tới !!

Ma pháp sư hiện tại thích chiêu mộ võ sĩ là thật . Nhưng cũng cần xem là ai đã . Trung cấp hay cao cấp ma pháp sư chiêu mộ ít võ sĩ có lẽ là thật , nhưng Đỗ Duy chiêu mộ , đại đa số là ma pháp được tề sư cùng ma pháp sư cấp thấp !! Những người này làm sao có thể có nhóm lớn võ sĩ hỗ trợ !

Người... người..

Carmille Ciro thử dùng lý lẽ tranh luận , nhưng lập tức than nhẹ không nói gì !

Vì sao ?

1 câu “ ma pháp sư “ , lập tức lý lẽ bay hết

Pháp lệnh đế quốc : ma pháp sư không chịu pháp luật quân quốc !

Mình đừng nói là quân vụ đại thần . Dù là tể tướng cũng không quản nổi a

Mình làm gì được ? Chẳng lẽ bắt hết đồng ma pháp sư thủ hạ này thẩm vấn? Chuyện cười !!

Hơn 100 ma pháp sư a ! Nháo lên có thể hủy đi cả đế đô ! Chính mình dù là quân vụ đại thần , cũng đỡ không nổi

Nhưng mà... tính 1 chút

Trước là ... “ hỗ trợ cho kỵ sĩ “ đã 5000 người . Giờ “ hỗ trợ cho ma pháp sư “ lại thêm 4000 nữa

Tính như thế , dựa vào danh sách , Đỗ Duy lách luật tìm cớ , đem thêm 1 vạn người vào biên chế . Hẳn có thể dùng hoàng rút 1 vạn tư quân ra , đội danh nghĩa “ hỗ trợ “ lên đầu ra tiền tuyến

A... chỉ sợ nhiếp chính vương cũng đau đầu

Carmille Ciro nghĩ nửa ngày , nói “ Đỗ Duy , ta không quản việc của người . Chẳng qua , người cũng nên nhìn mặt ... lão đại 1 chút ... “

Nói xong , hắn nâng bút phê chuẩn những đơn này

Đỗ Duy khẽ cười , nhét đơn vào túi nói “ Đại nhân Carmille Ciro ân tâm , ta đã tính rồi “

1 vạn người .. cũng không nhiều , hẳn là nhiếp chính vương sẽ cho phép

Mang ít người , chính mình cũng lo lắng

Mang nhiều , nhiếp chính vương lo lắng

1 vạn , không nhiều không ít , hoàn hảo

Sau đó , Carmille Ciro dứt khoát đem 500 binh sĩ trị an cùng 2000 cận vệ vương thành điều đi

Chỉ là ..

Nhiếp chính vương muốn Đỗ Duy ra tiền tuyến , hy vọng hắn tách xa quân đội của mình ra . Bên mình là 20 vạn quan quân đế quốc , dù có dày vò cũng không sợ

Nhưng giờ thì sao , Đỗ Duy người chưa lên phương bắc đã tự mang theo 1 vạn người

Ra khỏi cửa lớn , Đỗ Duy nhảy lên ngựa , nhìn thị vệ trưởng bên cạnh , thấp giọng “ ra thành j “

Dùng 1 cái , mặt hắn không còn vẻ tươi cười Carmille Ciro khi này , nghiêm túc hẳn lên , thêm 1 câu “ đi biệt viện núi Brokeback ! “

881. Chương 599: Đêm Vào Tinh Tượng Quán

Đến lúc nửa đêm mới đến Biệt viện hoa Tulip ở hẻm núi Brokeback

Đỗ Duy vào trong biệt viện, gặp lại Chris, lão gia hỏa này gần đây là đầu lĩnh chăn nuôi Griffin, tựa hồ rất đam mê điều này khiến Đỗ Duy có chút buồn cười.

Lần này gặp Chris, Đỗ Duy cũng không vòng vo, nói thẳng:

- Ta muốn lên tiên tuyển chiến đấu cùng tội dân.
- Ah, Ta biết.

Chris tay ôm một con Griffin con. Mặc dù hiện tại là phụ thể Hoàng Kim Long, tuy biến thành hình người, dù ẩn đi nhưng vẫn có khí tức của Rồng, Griffin tuy hung mãnh, nhưng vẫn bị khí tức này áp chế, bị Chris ôm lại, không dám có chút nào giãy dụa, mang dáng vẻ hết sức sợ hãi.

Lão gia hỏa ôm Griffin, vẻ mặt lười biếng, chả khác gì những quý bà trong đế đô ôm chó cảnh trong vòng tay. Đỗ Duy có chút bất mãn, nhíu mày nói.

- Ta muốn dẫn một đội Griffin kỵ sĩ lên tiên tuyển.
- Oh, tốt.

Về mặt Chris này mới thoáng chút biến đổi.

- Hiện tại đã hoàn thành không kỵ huấn luyện, có thể cho người kiểm đủ 100 không kỵ đây.

Nói xong lời này, lão gia hỏa, vẻ mặt lão có chút ảm đạm. Tiếp tục ôm sủng vật ngủ gật.

- Chris. Đỗ Duy thở dài than thở.

- Ta đem người từ trong lao tù cứu ra, không phải để người ở nơi này dưỡng lão. Ta cần người trợ giúp! Ta cần phải có lực lượng trợ giúp! Ta đây ra tuyển tuyển, dù không sợ, ... nhưng là vạn nhất, nếu Tội dân cầu cứu Thần của họ, khi đó ta biết làm thế nào? Người đã nói qua, thần không cấp được yêu cầu của ta, ác ma có thể. Chỉ là người từ sau khi cùng ta đi ra, một mực ở lại nơi này.

Nói đến đây, nhìn Chris bất động, Đỗ Duy phát hỏa

- Người đáp ứng cho ta lực lượng của người! Còn có bảo tàng của ma thần. Ta cần phải có những đồ vật kia.
- Ta sẽ cho người, Chris nói, nhưng hiện tại không phải lúc.
- Đã mấy tháng rồi, Đỗ Duy bất mãn, như thế nào mới tính là đến lúc?

Chris cười, lão gia hỏa này hiện tại thân thể thuộc về tam vương tử long tộc biến thành, Tính ra còn rất anh tuấn, tuy nhiên trong ánh mắt hắc tỏa ra vẻ tà dị:

- Đỗ Duy, Người gấp gáp à?

- Lầm lờ, ta lập tức muốn ra tuyển tuyển cùng tội dân sống mái, nhưng ta không tin Nữ thần, bà ta đã không ra mặt, vậy ta còn biết phải làm gì? .. Dù sao ta cũng là nhân loại.

- Thứ nhất, Ta là một đào phạm, một đào phạm nha ... . Chris than thở, Ta không cách nào cùng người ra tuyển tuyển. Ta đoán, Nữ thần hiện tại sợ rằng còn không biết ta đã trốn ra ngoài. Nếu không như vậy, ta cũng không có khả năng an ổn ngồi đây. Sớm đã bị nàng bắt trở về, cho nên, ta không cách nào lộ diện đi giúp người công nhiên đánh nhau.

Trâm ngâm một lát, Chris tiếp:

- Thứ hai, Ma thần bệ hạ lưu lại địa phương kia không phải muốn đi là đi được, tuy ta biết cách nhưng ta có thể nói cho người biết, địa phương kia rất tà đạo, chỉ có một số thời điểm đặc thù, thì mới có thông đạo mở ra. Hừ, Nếu như không phải phức tạp như vậy, làm sao có thể dấu diếm nữ thần một vạn năm!
- Đặc thù thời gian. Đặc thù điều kiện?

Chris cười khế, ngẩng đầu lên, ngữ khí thần bí:

- Khi Thái dương bị hắc ám chôn vùi, thì chính là lúc đó.

Đỗ Duy ly khai biệt viện, trên đường suy nghĩ đến những lời Chris đã nói.

- Thái dương bị hắc ám chôn vùi?

Chẳng lẽ là buổi tối ?

Không đúng, lão gia hỏa này nói là thời điểm đặc thù. Ban đêm thì mỗi ngày đều có, không thể tính là đặc thù.

Như vậy ....

Đỗ Duy ánh mắt sáng lên:

- Nhật thực toàn phần, đúng rồi..., là nhật thực toàn phần.

Tiếp theo, tâm lý hẳn có chút dao động.

Gặp quỷ! Nhật thực toàn phần.

Có trời mới biết, ở cái thế giới này, nhật thực toàn phần đến lúc nào mới xuất hiện. Giả sử, nếu một vạn năm mới xuất hiện một lần, ta có thể chờ được sao???

Nghĩ đến đây, Đỗ Duy ngồi trên lưng ngựa, rùng mình. Chính mình cứ tử nhất sinh, từ trong cái chết, đem lão Chris cứu ra, không ngờ còn phải đợi ...

Lão kia là bất tử sinh vật, có được gần như là vô hạn sinh mạng, Linh hồn có thể di chuyển. Đừng nói là vài chục năm, dù là mấy trăm năm cũng có thể.

Nhưng... chính mình lại không đợi được a.

Đỗ Duy nhịn không được, quát mạnh roi xuống con ngựa. Thúc ngựa một đường trở về đế đô.

Buổi tối hôm đó, Đỗ Duy không dám chần chừ, Nửa đêm mang người đến Tinh Tượng Quán (Đài nghiên cứu thiên văn)

Tinh tượng, Roland đế quốc là cùng loại với cơ cấu của Đài thiên văn quốc gia, đương nhiên, tại Roland đế quốc, Tinh tượng quán này cũng không có cùng ý nghĩa với Đài thiên văn quốc gia. Càng không thể sánh tâm với Đài thiên văn quốc gia của nước Mỹ.

Ở đây, giống với, Bộ môn Chiêm tinh thuật, trong ma pháp học hội.

Thế giới này, người ta tin tưởng chiêm tinh thuật, càng tin tưởng chiêm tinh thuật có thể từ hiện tượng thiên văn nhìn ra hiện tượng trong cuộc sống, từ đó giả danh thần linh đưa ra ý chỉ. Kể cả trong hoàng cung, cũng bảo trì chức vị Chiêm tinh Pháp sư, mỗi khi quốc gia gặp đại sự. Ví dụ, Quốc Khánh, tế tổ, đều dùng cung đình chiêm thuật ma pháp quan sát tinh tượng. Tiến hành dự đoán.

Hiện tại, thủ tịch tinh tượng quán cũng là thủ tịch của cung đình chiêm tinh thuật ma pháp sư.

Khách quan mà nói, Địa phương này không có quá lớn quan hệ với bộ môn Thiên văn học, mà mang theo sắc thái của phong kiến dị đoan, mang đậm tính thần thần con. Nhưng từ thời lịch sử trước đây, đế quốc đã xem tinh tượng quán là một bộ phận quan trọng.

Đỗ duy có thể bao quát được điều đó là vì trước đây, tầng tổ Semel, năm xưa, trong một thời gian ngắn, đã từng đảm nhiệm vị trí thủ tịch Tinh tượng quán rất được tôn vinh này.

Có thể đảm nhiệm chức vụ này, tương đương với được cả đại lực xưng tụng là đệ nhất chiêm tinh thuật sư.

Tinh tượng quán còn nuôi sống không ít chiêm tinh thuật sư. Trong ngày thường phụ trách cho những quý tộc cách dịch vụ như xem bói, xem hôn sự, chuyển nhà. Xem mô mả ... những dịch vụ này đều không thể thiếu được sự có mặt của các chiêm tinh thuật sư.

Bên trong Tinh Tượng quán, tuy không có thực quyền, nhưng địa vị lại rất hiển hách, lại càng được các quý tộc tôn trọng.

Dù quá nửa đêm, Đỗ Duy cũng không quản ngại, trực tiếp phái một đội kỵ binh mở cửa. Ngay lập tức, có người chạy ra mở cửa vì những kỵ binh tây bắc hung hãn kia như muốn trực tiếp phá cửa mà vào.

Đỗ Duy bản thân cũng có danh hiệu cung đình chiêm tinh thuật sư, nhưng hẳn đã quên mất, cũng bởi vì hẳn có nhiều danh hiệu quá. Ma pháp sư, Đế quốc công tước, đế quốc thượng tướng, cựu Tây Bắc quân

chính đại thần, đế quốc ma pháp học viện ủy viên ,viện trưởng đế quốc ma pháp học viện, viện trưởng viện quân sự đế quốc. Cung đình ma pháp sư, cung đình học giả.

Quá nhiều chức quan, Đỗ Duy cũng lười ký, chẳng qua hôm nay, Chức vụ cung đình chiêm tinh thuật sư đã cấp cho hắn chỗ tốt rất lớn.

Bởi vì trong Tinh Tượng quán có quy định đặc thù, được truyền từ thời văn minh ma pháp truyền xuống là: Ngoại nhân không được phép tiến vào Tinh tượng quá tra cứu tài liệu.

Bởi vì Tinh Tượng quán, lưu trữ không ít bí mật. Bao năm qua mỗi khi quốc gia gặp sự kiện lớn nào, chiêm tinh thuật sư đều tiến hành xem thiên tượng, sau đó lưu lại kết quả. Trong đó có tốt, có xấu...

Những điều này gọi chung là xem bói, Trong mắt Đỗ Duy đều là gạt người, nhưng biết làm sao được, người trong thế giới này đều tin những sự kiện này thì dù kết quả không đúng, đế quốc vẫn vì dân tâm ổn định vẫn công nhận, nhưng đem những kết quả này bí mật lưu trữ.

Bởi vậy, Tinh tượng quán, không phải ai cũng tùy tiện vào tra duyệt tư liệu được

May mắn, Đỗ Duy có chức vụ cung đình chiêm tinh thuật sư, hắn không bị cấm vào bên trong.

Nửa đêm bị thức tỉnh, mắt thấy một đội kỵ binh sát khi đằng đằng xông đến. Những chiêm tinh thuật sư đại đa số là người yếu ớt, đã khi nào gặp qua tình huống này, sợ hãi không ngớt. Đỗ Duy cũng không nhiều lời. Trực tiếp chứng tỏ thân phận, yêu cầu mượn tài liệu lưu trữ trong tinh tượng quán đọc một chút.

Tinh tượng quán chủ gấp gáp chạy ra. Đối mặt với vị Công tước thế lực lớn nhất đế quốc này, hắn tuy là thủ tịch chiêm thuật sư cũng không dám kên kiệu. Vị công tước này là đồng nghiệp của mình, có nghiên cứu chiêm tinh thuật sư .... Thật hãnh diện a... hắn khách sáo làm quen, tuy nhiên Đỗ Duy tiết kiệm lời, một mạch vào trong kho lưu trữ, Ở một tầng tài liệu bị che phủ bởi bụi, tìm đến gần sáng mới tìm được tài liệu mình cần.

Nhật thực! Sau đó tự mình châm đèn, hắn ngồi trên nền nhà kho đầy bụi, che cái mũi, nhú mày khê lệt.

Nhật thực .... Nhật thực.

Đỗ Duy duy lật đến sáng, đến lúc sắc trời hửng sáng, cuối cùng cũng tìm được tư liệu cần tìm.

Thế giới này, tuy chiêm tinh thuật sư là thuần túy là hoạt động xem bói, nhưng chí ít cũng mang hơi hướng thiên văn học, ghi chép lại các hiện tượng thiên địa kì dị, nhật thực, nguyệt thực tự nhiên cũng bao quát trong đó.

Đỗ duy lần trong tài liệu da dê, tâm lý hắn có chút khẩn trương khi đọc đến hàng chữ:

- Giữa trưa, mùa hè, Năm 742, trời tối sầm lại, hắc ám xâm lấn, trời đất đang sáng, bỗng tối sầm.

Đỗ Duy đối với văn tự đại lục Roland cổ đại rất thành thục. Đối với những ghi chép này không quá khó khăn.

Gần nhất phát sinh, đại loại là khoảng 200 năm trước, tiếp theo phải chờ đến lúc nào?

Tiếp tục tìm, cuối cùng tâm tình của Đỗ Duy cũng nói lỏng khi bắt gặp nội dung.

Tinh tượng quán, đối với hiện tượng nhật thực có ghi mấy phần ghi chép. Sớm nhất là lần cách đây tam trăm năm. Đỗ Duy tính toán đơn giản cũng thấy thời gian diễn ra nhật thực không quá chuẩn xác. Đại khái khoảng hơn hai trăm năm sẽ xuất hiện một lần, đương nhiên. Cũng không thể loại trừ trường hợp những ghi chép bị mất mát, hoặc bị làm giả.

Như vậy lần nhật thực cuối cách đây hai trăm năm, như vậy chờ đợi lần nhật thực tiếp theo cũng không phải quá xa.

Nếu vận khí tốt, không chừng chỉ một tháng, vận khí không tốt có thể phải chờ mười mấy năm cũng không chừng.

Thấy được kết quả này Đỗ Duy rất vui mừng.

Xem lại một lần nữa khẳng định không có sai sót, hấn đứng lên, không khí trong nhà kho thật tẻ, trong không khí đầy bụi.

Lúc Đỗ Duy ở trong nhà kho, cử hai thủ hạ canh giữ bên ngoài, không cho ai tiến vào quấy nhiễu. Những Chiêm thuật sư kia nửa đêm bị hấn quấy nhiễu không ngủ được, cũng chỉ có thể chờ đợi ở bên ngoài.

Đỗ duy vỗ vỗ áo, bụi bay lả tả, lúc ly khai hấn xoay người, cẩn thận nhìn vào góc trong của kho, cạnh tường, thấy một rương sắt, có một phù hiệu kỳ dị.

Đỗ Duy tùy ý nhìn qua, thấy phù hiệu, hấn động tâm, đi tới.

Giá đỡ kia được bao phủ đầy bụi. Trên đó tự nhiên là những cuốn tài liệu da dê.

Tuy nhiên trên góc trên cùng, có một hộp màu xám, đen. Nhìn một lúc hấn cũng không biết biết chất liệu tạo bởi hộp này là gì? Là kim loại hay là Gỗ.

Tiêu ký ở mặt trên, một nửa đã bị tro bụi che kín. Đỗ duy vẩy nhẹ, phủi đi tro bụi mới lộ ra hình dạng.

Đỗ Duy thần tình kinh hãi, chỉ vì tiêu ký này, hấn nhận biết được.

Ngón tay dựng lên trên. Các tiêu ký nhấp nháy, giống như những ngôi sao trên bầu trời.

Bắc Đẩu Thất Tinh!

Đỗ Duy cẩn thận đưa hộp xuống. Hộp kích thước chừng hai gang tay, có vẻ nặng. Nơi mở có một móc kéo. Đỗ Duy vươn tay kéo một cái.

Bên trong dường như có cơ quan chuyển động.

Di, dĩ nhiên là cơ quan.

Nhưng sau đó, đột nhiên hộp mở ra, lộ ra hai lỗ nhỏ. Xiu, xiu hai tiếng. Hai đạo địa quan từ bên trong kích phát ra. Hướng Đỗ Duy phóng tới.

Đỗ Duy vươn tay, kẹp ngón tay. Phốc, phốc hai tiếng. Hấn đưa mắt nhìn, giữa ngón tay là hai cây mũi tiễn nhỏ dài.

Thân tiễn đen thui, dĩ nhiên là kim loại không biết được phủ bởi chất gì. Ngay cả dấu tích đều không có. Đầu mũi tiễn lại có màu sắc nhàn nhạt, Đỗ Duy đưa mũi tiễn ngửi qua một cái. Lập tức phát hiện đây là một chủng loại kịch độc của ma pháp được tề.

Lòng hiếu kỳ của Đỗ Duy dâng cao

882. Chương 600: Nguyệt Quang Bảo Hạp

Cái móc khóa hạ xuống, lập tức bắn ra hai mũi tiễn chết người, Đỗ Duy tiện tay đưa hai mũi tiễn thu vào người, hấn có mấy phần nghi hoặc. , đồ vật này rõ ràng là có năm cánh, mặt trên không có bị rỉ sét, lại bôi vào đầu mũi tiễn loại độc được cực mạnh, mang đánh vể của niên đại xa xưa, tuyệt đối không phải công nghệ phổ thông có thể làm được. Chỉ có thể dùng ma pháp mới có thể chế thành.

Có thể là... Tình tượng quán có đồ vật loại này, bản thân nó là một chuyện nghịch thiên, bởi vì trên đại lục, có rất nhiều tình huống kỳ quái, xem ra Các ma pháp sư cũng như giáo hội, không thích các chiêm tinh thuật sư, bởi vì chiêm tinh thuật sư là một danh thần côn. Dự ngôn thuật, trong mắt các ma pháp sư và giáo hội như một hình thức lừa đảo.

Kéo một cái, hộp này bị khóa lại, bên trong dường như có khóa chìm, Đỗ Duy trầm ngâm một lát dứt khoát vận lực ở đầu ngón tay, nhẹ nhẹ niết, Két một tiếng, khóa chìm đứt đoạn, mở ra phần sau, lại phát hiện bên trong....

- Không có gì .. . Híc. ..

Đỗ Duy sững sờ

Trong hộp trống không, Trong hộp , bao bọc bởi một tầng gấm vóc, từ niên đại xa xưa. những vải gấm này sớm đã mục nát, nhẹ nhẹ vụn ra, rơi xuống, nhưng mà đích xác bên trong không có gì.

- Chẳng lẽ đồ vật bên trong đã bị người lấy đi? Đỗ Duy tự nhủ.

Hắn có chút thất vọng, muốn tiện tay ném chiếc hộp lại giá, nhưng nghĩ đến chất liệu làm hộp, cả chính mình nhất thời cũng nhận không ra, nên nhét vào trong ngực, bởi vì sau khi mất ma lực, tinh thần lực của Đỗ Duy so với người bình thường cùng một dạng. Cho nên hắn đã từ bỏ thói quen dùng giới chỉ để sử dụng.

Trên lý luận, Đỗ Duy hiện tại có thể sử dụng ma pháp, hắn sẽ niệm chú ngữ, tinh thần lực cùng cảm ứng lực cũng có thể. Chỉ là tinh thần lực quá nhỏ. Mà không cách nào tu luyện để tăng trưởng. Hiện tại Đỗ Duy có thể nói, có một điểm ma pháp cũng không thể dùng, ngoại trừ một hai cái tối đơn giản tỷ như hỏa cầu thuật, là còn có thể miễn cưỡng làm được. Nhưng cũng là, nếu dùng xong hai cái hỏa cầu thuật thì tinh thần lực sẽ khô cạn.

Cho nên vì tiết chế chính mình không dùng nhiều tinh thần lực, hắn đã cải biến tập quán sinh hoạt, từ trước đây, không rời tay dùng trừ vật giới chỉ, thì hiện giờ không sử dụng mà dùng túi như những người bình thường, vì mỗi lần dùng đều hao phí tinh thần lực, đối với Đỗ Duy mà nói, hao phí ma lực cho trừ vật giới chỉ tuyệt đối là không có khả năng, thậm chí nếu muốn, hắn cũng không thể dùng thường xuyên được.

Đỗ duy đầu tóc quần áo đầy tro bụi, đi ra khỏi nhà kho, mặt ngoài thủ hạ , hộ vệ đứng chờ qua đêm, mắt thấy Đỗ Duy đi ra, vội vã tiến lên nghênh đón, bên cạnh đó Tinh Tượng quán chủ cũng đã đổi y phục áo bào của chiêm tinh thuật sư, trên áo khảm nạm vô số đồ án huyền bí, mắt thấy Đỗ Duy đi ra, quán chủ cũng muốn tiến lên làm quen, Nhưng lại bị thủ hạ của Đỗ Duy ngăn lại ở bên ngoài.

- Không được vô lễ.

Đỗ Duy mỉm cười, khoát tay bảo hộ vệ lui ra, cười khẽ.

- Các hạ, tha thứ cho ta mạo muội, ta nhất thời nóng lòng tra duyệt một ít tài liệu về tinh tượng. Ông cũng biết, ít ngày nữa ta xuất chinh. Ấn chiếu truyền thống chiêm tinh thuật sư của chúng ta đều phải gieo đoán quả một lần.

Quán chủ tâm lý cao hứng, Công tước hoa tulip bảo là “ Chiêm tinh thuật sư chúng ta” a, như vậy đối phương đã nhận hắn cũng đã công nhận thân phận chiêm tinh thuật sư, cùng là đồng nghiệp với mình.

- ” A, a. .. Công tước đại nhân không phải khách khí. Quán chủ vui vẻ tiếp lời. “ Công tước đại nhân sắp xuất chinh, tin tức này ta cũng biết. Như vậy đi, ta tự mình mang quả cầu chiêm tinh tới nay đến dinh thự ngài vài ngày mà quan sát tinh tượng, xem vận của lần xuất chinh này.

Hắn là thủ tịch cung đình chiêm tinh thuật ma pháp sư, trừ phi hoàng thất mới khiến hắn xuất động. Còn vương công quý tộc thường hắn nhường cho các chiêm tinh thuật sư cao cấp khác đi mà thôi. Lần này hắn chủ động muốn trợ giúp Đỗ Duy cũng tính là vì lòng hòa hảo.

Đỗ Duy cười tươi đáp lời..

- Đa tạ ý tốt của ngài, tuy nhiên không cần đâu, ngài cũng biết ta cũng là chiêm tinh thuật sư mà, cho nên không dám nhọc công của ngài.

Quán chủ lập nghĩ lại, biết mình quá lỗ mãng. Hắn nhất thời kích động, chỉ là muốn giao hảo với Đỗ Duy, lại quên mất chính Đỗ Duy cũng là một chiêm tinh thuật sư. Thông thường dưới tình huống này một chiêm tinh thuật sư sẽ không thỉnh chiêm tinh thuật sư khác tới vì mình xem quẻ. Dạng kia tựa hồ thừa nhận năng lực chẩn đoán của mình so với đối phương thua xa. Mỗi người đều có tôn nghiêm a.

- A, a, ta quả là lỗ mãng, quán chủ xấu hổ cười đỡ lời, Ta quên mất ngài cũng là một cung đình chiêm thuật sư tinh tường... à... chẳng qua xem quẻ cũng cần nhiều công cụ, chắc hẳn ở phủ ngài chưa hẳn đầy đủ, để ta phái người đưa tới cho một bộ

Đỗ duy không từ chối ý tốt này, trước khi đi, hắn còn cố ý than thở.

- Ta thân là chiêm tinh thuật sư,lại chưa từng tới đây bái kiến ngài. Hôm nay tới, thấy Tinh tượng quán chúng ta... ai za. .. tựa hồ có không ít nơi lâu năm không có tu sửa, ... nhà kho kia chắc cũng phải tu sửa đi thôi, mà tu sửa thì phải có kinh phí, ... Ta tuy là đế quốc công tước nhưng dù sao cũng là một phần tử chiêm tinh thuật sư, tối qua ta tới đây quấy nhiễu đường đột. À đúng rồi, để ta tìm cơ hội thỉnh Nhiếp chính vương diện, thỉnh hân chú ý nhiều đến đây, tốt nhất là cấp cho một khoản kinh phí thì mới tốt.

Lời nói này đối với người người trong tinh tượng quán, sắc mặt đều sáng lên, tức thì cảm thấy, vị công tước đại nhân này đích thực là một người tốt... từ nửa đêm đến giờ bị đánh thức và chờ đợi, tâm tình buồn bực bỗng chốc biến mất.

Đỗ Duy tùy tiện lấy ra mấy chi phiếu giao ra, hân đường đường là thân phận quý tộc, tuyệt đối không nói những lời này để dỗi gặt người, cùng đám người chiêm tinh thuật sư tiến ra công, Đỗ Duy ly khai tinh tượng quán, trước khi đi còn biểu thị, chính mình thường xuyên sẽ đến tra cứu tư liệu, chỉ là bận rộn quốc sự sợ rằng không thể tự thân đến được.

- Không quan hệ.

Quán trưởng lập tức vỗ ngực nói. Tuy ngoại nhân không được tiến vào là quy củ, chẳng qua ngài cũng không phải là ngoại nhân, ta biết, ngài quốc vụ bận rộn, không có khả năng nào cũng tự mình đến. Thế này đi, ngài có thể phái người tìm phủ lệnh của ngài đến trước Tinh tượng quán, trên dưới nhà kho, đều tùy ngài điều duyệt, hoặc ngài cần phải tra đồ vật gì, phái người truyền lời tới. ta sẽ tự mình đi tìm, rồi cấp cho ngài thông tin tốt nhất.

Cùng quán chủ như vậy trên đường, quả nhiên không hổ là trong cung đình đều quý trọng, quả nhiên là lão luyện giang hồ, Đỗ Duy mặt mày hớn hởi, cùng đám người cáo biệt. Còn đối với tùy tùng bên cạnh phân phó.

- Người không cản trở vệ, lập tức tìm tiểu Jack tiên sinh, truyền lời ta, mang năm ngàn vạn kim tệ, với danh nghĩa cá nhân ta, quyên tặng Tinh Tượng quán để tu sửa nhà kho lưu trữ tư liệu.

5 ngàn vạn kim tệ, đừng nói cái nhà kho, đến cả một tòa lâu đài cũng đủ rồi, quán chủ trên dưới đều hớn hởi, cúi chào Đỗ Duy trở về.

Nói thực, những thành viên trong Tinh Tượng Quán này mặc dù địa vị không thấp, nhưng đồng dạng là thần côn, Trong thần điện, tự nhiên trên đại lục có vô số tín đồ phụng dưỡng. Nhưng những chiêm tinh thuật sư này chỉ có thể dựa vào khoản lương cố định của đế quốc, mỗi năm, dĩ nhiên là không thể dư dả. Tất nhiên thỉnh thoảng cũng có quý tộc đến thỉnh chiêm tinh thuật sư đi xem quẻ, nhưng thưởng nhiều nhất cũng chỉ là thưởng bốn năm trăm kim tệ là cùng.

Huống hồ, mỗi năm cũng không phải lúc nào cũng cần phải đi xem quẻ, những lúc khánh thành, hôn sự, tang gia... loại sự tình này mỗi năm cũng không có nhiều, Trong Tinh Tượng quán có hàng trăm chiêm tinh thuật sư. Có vài chục bộc dịch, ăn uống kéo theo, chẳng qua là miễn cưỡng duy trì thể diện mà thôi. Thêm nữa từ khi thần hoàng tử lên ngôi, Vị nhiếp chính vương này từ nhỏ tu luyện ma pháp. Căn cứ truyền thống của ma pháp sư, cũng không nhìn thuận mắt đối với chiêm tinh thuật. Đối với tinh tượng quan, dĩ nhiên càng không chiếu cố, tuy chưa từng tước giảm kinh phí, nhưng là thưởng, biểu không có, thua xa lão hoàng đế Augustus VI

Dần dần, ngay cả vị thu tịch chiêm tinh thuật sư cũng tựa hồ được rất ít khi triệu hồi đi gieo quẻ.

Đỗ Duy quên tặng năm ngàn ngàn ngân tệ. Nhiều ít cũng tính là một khoản hoành tài. Bọn họ như thế nào lại không cao hứng.

Đỗ Duy thuận tay thưởng mấy ngàn ngàn tệ, đối với hân chẳng qua chỉ là một tiểu sự tình, lại không biết trong Tinh tượng quán, từ trên xuống dưới đều nhận của mình một mối nhân tình. Ngày sau hân được nhận lại một sự đền ơn rất lớn ... từ Tinh Tượng Quán, chuyện này sẽ nói sau.

Về đến phủ công tước, Đỗ Duy quy tiểu I c, ả n -

Chỉ sợ chỗ này là dành cho nữ bộc cung đình à .

Đỗ Duy hơi nhú mày

Kiến trúc lớn như vậy , hành lang lại chia ra làm bốn năm căn phòng . May mắn chỗ này cũng không bị thay đổi nhiều , còn miễn cưỡng nhận ra phương hướng trên bản đồ

Đi qua một cái hành lang , Đỗ Duy chợt nhú mày dừng lại

Trên địa đồ ghi rõ , cửa vào một cái đường ngầm ở bên trong này .... Chỉ là , đứng ở ngoài , hẳn là lờ mờ nghe được có tiếng người hô hấp bên trong , giống như đang ngủ say

“Có người ? “ Đỗ Duy nhú mày

Xui xẻo thật ... phòng khác đều không có người , chỉ có đúng cái phòng này lại có người đang ngủ ? Hơn nữa nghe mùi hương , hình như là phụ nữ .

“Đánh ngất nàng “ Semel nhàn nhạt nói “ Cẩn thận đừng để lại dấu vết “

Đỗ Duy hừ một tiếng , cũng đang định tiến vào , đột nhiên dưới hiên vang lên tiếng gió , sau đó tiếng thở trong phòng cũng dừng lại . Sau đó truyền đến tiếng bước chân , tựa hồ có người từ trên giường đi xuống

Sau khoảng khắc , trong phòng bùng lên ánh nến , một thân hình nữ tử chiếu lên cửa sổ

“A... mấy đứa lười này lại quên thu chuông gió vào rồi . Ngày mai phải trách mắng bọn nó một trận mới được “

Bên trong vang lên tiếng nữ nhân , giọng nói vui tai cũng dễ nghe

Đỗ Duy cẩn thận cúi đầu ngoài cửa sổ chờ một lát , mong cô ta nhanh chóng tắt đèn đi ngủ . Chỉ là chờ mãi lại thấy người trong phòng mặc quần áo , ngồi bên cửa sổ than thở . Lại còn nghe thấy cả tiếng giấy loạt xoạt – nàng ... nửa đêm đứng dậy đọc sách ? !

Đỗ Duy cảm giác được trên đầu mình bắt đầu đổ mồ hôi

Hắn không sợ phải rời đi . Mà chỉ là ban đêm lẻ vào cung , nếu bị người khác phát giác thì cực kỳ phiền toái . Với thực lực của hắn hiện giờ , nghênh ngang chém giết ra cũng không khó . Chạy ra cũng dễ . Nhưng muốn nhẹ nhàng lẻ vào , lại không để người ta phát hiện ra mình lại không dễ

Cái cô gái này ... Không sớm không muộn cứ nửa đêm nghe tiếng chuông gió tỉnh dậy , lại còn mở sách ... cái này không phải là muốn mạng của người ta à !

Đỗ Duy trong bụng đã bắt đầu nôn nóng , cô gái trong phòng vẫn ngồi ở bàn , theo ánh nến đọc sách . Phảng phất đọc quá say mê , không biết bao lâu , đột nhiên vang lên một tiếng thở dài , giọng nói buồn bã cất lên : “ Hay cho một câu ‘ Chỉ hận tấm thân này là phận nữ, không gặp thời thế! ‘ . Lời này của công tước hoa tulip , ngày mai không biết phải giải thích cho công chúa thế nào “

Ồ ?

Đột nhiên nghe thấy bên trong nói ra “ công tước hoa tulip “ , khiến Đỗ Duy đổ mồ hôi lạnh . Trong bụng toàn hồ nghi – người bên trong rút cục là xem cái sách gì ? Sao lại có quan hệ tới mình ?

Chỉ nghe thấy tiếng lật sách , mà người bên trong dường như tự nói : “ Đáng tiếc thật , từng nghe những lão sư cung đình nói tới vị hoàng hậu Sophia , ai ai cũng không cho là đúng . Chỉ có vị công tước hoa tulip này mới đáng làm tri kỷ của nàng . Tiếc rằng nàng sinh sớm mấy trăm năm , lời tán dương oán thán này của công tước hoa tulip , nàng không nghe được “

Đỗ Duy vừa nghe tới đây , tức thì hiểu ra !

Cô gái này chính là đang xem bản bút ký “ Đại lục thống sử “ của mình !!!

Trong “ đại lục thống sử “ của đế quốc , quyển thứ tư có ghi chép lúc đế quốc lập ra chừng hơn 500 năm , hoàng thất xuất hiện biến cố . Khi đó hoàng đế chưa đến 30 tuổi đã chết , lưu lại con thơ vợ góa . Mà các thân vương khác cũng có dã tâm bưng bưng muốn đoạt quyền . Vì thế mà dẫn đến một hồi đấu tranh

Ngược lại là thể tử của vị hoàng đế đã chết kia , chính là hoàng hậu Sophia . Lúc khó khăn , chính nàng tiến ra . Hoàng hậu Sophia nguyên bản xuất thân từ một gia đình đại quý tộc , nàng dựa vào bối cảnh gia tộc , cuối cùng ổn định cục diện , giữ lại được ngai vàng cho con mình . Hơn nữa khi hoàng đế còn nhỏ chưa thể chấp chính , vị hoàng hậu Sophia này cũng có chút tài cán , liên hợp thế lực gia tộc vào việc quốc gia , tổng cộng kéo dài 9 năm !

Vốn lịch sử Roland để quốc đánh giá vị hoàng hậu này cũng không quá tốt . Bởi vì sau khi vua nhỏ lớn lên , đã từng vì vấn đề quyền lực mà phát sinh tranh chấp với nàng . Chỉ là từ truyền thống , sau khi hoàng đế lớn lên , để quốc từ trên xuống dưới đều hy vọng hoàng đế nắm quyền . Vị hoàng hậu Sophia kia mới cuối cùng chịu giao quyền lực ra . Sau chưa đến nửa năm thì buồn bã mà chết

Đỗ Duy năm đó đọc qua đoạn sử này , cũng tìm hiểu một chút ghi chép khác . Trong thời gian vị hoàng hậu Sophia kia chấp chính , quốc thái dân an , rất có tác phong lãnh đạo . Hơn nữa vị hoàng hậu này cũng rất dũng cảm , thậm chí còn hơn khá nhiều người ! Từng có quý tộc phương nam không phục tùng nữ nhân chấp chính định tạo phản , đều bị nàng dùng các thủ đoạn lôi kéo phân hóa , sau đó tiêu diệt từng phần . Thủ đoạn chính trị trong đó , lắm lần chính khách cũng không bằng được . Mà đối với mấy gã thân vương từng tranh đoạt ngai vàng với con trai , nàng đều có sách lược nhất định đối đáp . Tên nào thì chết đối kháng thì giết , tên nào đáng thả thì thả , mà những gã chịu thua thì bị tước quyền lực , ban cho ít chức tước , thu lấy danh tiếng nhân từ

Đáng tiếc , khi về già , nàng tựa hồ ham mê quyền lực , không nguyện ý giao quyền cho con mình – theo Đỗ duy , đây cũng là phản ứng bình thường

Càng huồng hồ , thủ đoạn chấp chính của nàng cao hơn con của nàng rất nhiều . Sau khi hoàng hậu Sophia bệnh chết , con nàng kế vị , ra sức tiêu diệt nhà ngoại . Ra tay tàn khốc , cái này cũng không nhắc đến . Nhưng vị hoàng đế đó thực là hôn quân , trong khi tại vị , tây bắc mấy lần phản loạn , cả phương nam cũng xuất hiện đạo tặc thổ phỉ

Khi Đỗ Duy đọc xong đoạn sử này , hứng chí lên viết vào trang sau một đoạn

“Chỉ hận tám thân này là phận nữ, không gặp thời thế! Trong lòng đã nắm chắc mọi việc, nếu như gặp được thời cơ tốt, sợ rằng người con gái này cũng không kém Võ Chu “ !

Hắn trong bụng nghĩ tới chỗ này , lập tức hiểu ra : cô gái trong phòng , chính là đang đọc “ đại lục thống sử “ đã qua tay mình viết thêm vào !

Chỉ là ... bản đại lục thống sử này mình đã cấp cho tiểu hoàng đế cùng công chúa Karina làm lễ vật bái sư . Làm sao mà....

Lúc này , nữ nhân trong phòng kia đột nhiên có chút khổ não , than thở : “ Đáng tiếc , lời phía trước thì ta rõ ràng , chỉ là phía sau một câu ‘ Không kém Võ Chu ‘ , Võ Chu không biết nghĩa là gì ? “

Trong lòng Đỗ Duy cũng đành chịu

Võ Chu ... sợ là cả thế giới này cũng không ai biết ..

Cô gái trong phòng đương nhiên không biết , Võ Chu là một từ cổ trong lịch sử Trung Quốc cổ đại của kiếp trước Đỗ Duy , chính là người phụ nữ quyền lực nhất Trung Quốc cổ đại , một lần ngăn ngừa thay Lý Đường tự xưng là Đại Chu nữ hoàng đế – Võ Tắc Thiên

Chính mình khi đó hứng trí mà đọc , lại sẵn giấy bút trong tay viết ra , trong đó không ít nội dung chỉ có mình mới hiểu được . Người khác nhìn , đương nhiên là mù mờ

Lúc này , lại thấy tiếng Semel truyền tới : “ Không thể tiếp tục chờ ! Có một đội ngự lâm quân hướng tới đây ! Còn có 400 thước ! Lập tức tiến vào , đừng để nàng phát ra tiếng động ! “

Đỗ Duy trong lòng cả kinh , quyết định dứt khoát , đưa tay lên cửa sổ đình leo vào !

Mặc kệ thế nào , cứ vào là đánh ngã nàng cái đã

884. Chương 602: Viếng Thăm Buổi Tối

Mà khi chân hần chạm đất , cô gái trong phòng phảng phất còn chưa kịp có phản ứng gì – dù là ai , nửa đêm canh ba tự dưng thấy một bóng người vọt vào phòng mình vô thanh vô tức như thế , thường cũng chết lặng mất vài giây

Trong phòng có thấp nển , Đỗ Duy có thể nhìn rõ cô gái này . Nàng tuổi chừng trên dưới 20 , tóc đen dài , áo ngủ trắng ngời bó gối trước bàn . Một tay nàng còn đỡ cằm , khuôn mặt cũng tính là mỹ lệ , mũi thẳng tắp , ngũ quan thanh tú . Chỉ là nhìn tới đây , Đỗ Duy cũng thiếu chút nữa chấn kinh la lên

Nàng mặc một bộ quần áo ngủ trắng , hơn nữa vì ngủ một mình nên phần cổ áo còn hai cúc chưa cài , lộ ra trước mặt một vùng trắng như tuyết ....

Đỗ Duy vừa nhìn đã ngây dại , mà đối phương cũng ngây dại . Nhất thời , hần cũng quên cả động thủ

Không phải hần thấy ngoại hình của nàng mà ngẩn người , mà là vì hần nhận ra nàng

Cô gái này không phải ai khác , chính là cung đình nữ quan phục vụ công chúa Karina . Đỗ Duy còn nhớ nàng gọi là Lam Lam

Hồi tiến hành lễ bái sư , cũng chính là nàng ngăn đường của mình trong hoàng cung đòi lễ vật

Mà sau đó , khi Đỗ Duy đảm nhiệm làm lão sư cho hai đứa , mỗi lần tới hoàng cung , nữ quan Lam Lam này đều ở một bên phục vụ bưng trà đưa nước , thái độ rất cẩn thận . Mà nhiều lúc , khi Đỗ Duy nói chuyện giảng bài cho hai đứa nhỏ , Lam Lam cũng chưa từng đi ra ngoài mà chỉ đứng một bên nghe . Lâu ngày , nàng không giống cung nữ mà có phần trở thành học sinh thứ ba của Đỗ Duy

Cô gái này cũng rất thông minh , năng lực tiếp thu kiến thức rất tốt . Nhiều lúc , có những vấn đề Đỗ Duy nói tới , hai đứa nhỏ chưa thể hiểu ngay được , cô ta lại có vẻ đã hơi hơi hiểu ra , khiến Đỗ Duy cũng thấy có chút bất ngờ . Công chúa Karina tuy là thông minh hơn người nhưng dù sao cũng còn quá nhỏ , rất nhiều vấn đề ngoài đời không biết , phải hỏi Lam Lam

Lâu ngày , Đỗ Duy cùng nữ quan Lam Lam này cũng thành quen nhau . Hần biết , Lam Lam thuộc về gia tộc đã phục vụ hoàng thất một thời gian dài . Những gia tộc kiểu này có thể không hiển hách , nhưng hoàng thất mỗi lần lựa chọn thị vệ hoặc người hầu trong cung đều lựa chọn từ những gia tộc này mà ra . Bởi vì chỉ những gia tộc này mới có thể yên tâm về lòng trung thành được

Ví dụ như Lam Lam đây , cha mẹ nàng đều đã từng làm thị vệ cũng nữ quan trong cung , ông nàng từng làm ngự lâm quân , thậm chí từng từng từng tổ phụ của nàng còn làm lão sư của cố hoàng đế Augustine VI

Trước khi Đỗ Duy bắt đầu dạy , Lam Lam đã rất tôn kính hần . Loại tôn kính này không phải chỉ là kiểu nịnh nọt của người hầu , mà Đỗ Duy cảm nhận được , cô gái này theo học càng nhiều , lòng ngưỡng mộ đối với mình từ sâu trong đáy lòng càng lớn . Ánh mắt ngưỡng mộ của nàng là hàng thật giá thật

Hơn nữa nàng còn là một nữ nhân rất hiền lành , rất nhẹ nhàng

Ngày thường lúc lên lớp , khát – nàng sẽ chủ động dâng trà lên . Đói – nàng sẽ chủ động bảo người hầu mang điểm tâm tới . Hơn nữa , nàng phụ trách chiếu cố công chúa Karina , có thể nói , Karina từ nhỏ đã tiếp xúc với nàng , cảm tình vừa như chị em vừa như mẹ con

Cũng giống ... giống mình cùng lão quân gia Marde à

Nghĩ tới đây , Đỗ Duy nguyên bản định vung tay đánh ngất nàng , chỉ là nhìn thấy người quen lại không còn muốn đánh nữa .

Đối với cô gái cung kính bưng trà đưa nước phục vụ mình , lại giống như học sinh của mình mấy tháng liền – Đỗ Duy tuy trong bụng muốn đánh , nhưng cũng có chút không đành lòng

- “Công .. công tước đại nhân ? ! “ Cuối cùng Lam Lam cũng có phản ứng , nhìn cẩn thận Đỗ Duy nửa ngày mới nói ra được vài chữ

Đỗ Duy cũng đành thở dài trong bụng – xui thật , xem ra mình không có thiên phú làm đạo tặc . Nếu đã ban đêm đột nhập hoàng thành , thế quái nào lại quên đeo khăn che mặt ! Ngụ thật !

Phen này thì tốt rồi , đối phương đã nhận ra mình , cho dù có đánh ngất nàng cũng không kịp nữa – trừ khi mình quyết tâm ra tay giết người diệt khẩu không thì khó mà che dấu được việc này

Lúc này , không xa vang lên tiếng ngựa lâm quân đi qua . Âm thanh giấy da giẫm trên đất cùng tiếng khải giáp va chạm truyền tới

Đỗ Duy sắc mặt ngưng trọng nhìn Lam Lam , ngón tay đã có chuẩn bị . Chỉ cần nàng có nửa phần muốn la lên , Đỗ Duy lập tức điểm ngất nàng

Hơi thở Lam Lam có chút gấp rút . Nửa đêm tự dưng thấy vị công tước trẻ tuổi xông vào phòng mình , nàng nhất thời không biết nghĩ cái gì trong đầu , tự dưng trên mặt ánh hồng lên

Cuối cùng , thấy Đỗ Duy biểu tình khẩn trương , Lam Lam mới cắn môi nhỏ giọng nói :

- Ngài.. ngài yên tâm , em sẽ không kêu đâu

Nói xong , mặt nàng lại càng đỏ hơn . Đột nhiên cúi đầu xuống nhìn thấy áo chưa cài cúc , vội lùi lại hai bước , nhìn Đỗ Duy hỏi :

- Ngài .. ngài nửa đêm chạy tới đây làm gì ?

Sau cái câu “ Làm gì “ này , giọng nàng càng lúc càng nhỏ tới mức không thể nghe được , lại vô ý thức mân mê chéo áo

Đỗ Duy vừa nhìn trong lòng đã hiểu ra – phiền hà rồi đây , người ta hiểu lắm

Chỉ sợ người ta cho là mình nửa đêm canh ba leo tường vào ý đồ đòi bậy gì đó !

Nét mặt Đỗ Duy có chút ngưng ngù , chính mình cũng không biết nói gì . Đột nhiên trong đầu nghe thấy tiếng Semel hừ một cái đầy bất mãn

Hắn đành cười khổ :

- Xin lỗi , ta không cố ý chạy tới đây . Ta tuyệt không biết đây là phòng em

Lam Lam vừa nghe câu này , nét mặt hơi lỏng ra , nhưng cũng có vài phần nuối tiếc . Chẳng qua nàng cũng là một cô gái đơn thuần , thấp giọng cười nói :

- A , không biết công tước đại nhân nửa đêm leo vào đây là muốn tìm vị muội muội nào đây ? Em còn không biết ngài phong lưu như vậy đấy

“Ta ... ta tới đây tối nay không phải tìm nữ nhân “ Đỗ Duy cũng đành chịu , có điều lời này nói ra càng ám muội hơn , đành ho khan một tiếng , nỗ lực đáp : “ Ta đến đây tối nay có việc quan trọng “

Trong bụng hơi do dự , hắn đã cắn răng định lập tức tiến tới đánh ngất nàng đã rồi tính sau

Chỉ là vừa tiến lên được một bước , đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân . Mà tiếng bước chân này rõ ràng không phải chỉ một người !

Chết tiệt !

Trong lòng Đỗ Duy rất bức bối , hắn không muốn trong hoàng cung đại khai sát giới , quay đầu nhìn cửa sổ định lui ra

- Ngài .. ngài chờ một chút

Lam Lam vừa nhìn thấy động tác của Đỗ Duy , đột nhiên nhỏ giọng nói :

- Ngài yên tâm , tránh đi trước đã

Nói xong vội đi tới mở tủ ra :

- Mau chui vào

Lại cắn răng , tựa hồ có chút giãy dụa nói :

- Ngài yên tâm , em nhất định sẽ không nói ra đâu

Đỗ Duy do dự một chút , đêm nay đã chui qua cả cái mương nước bẩn thỉu kia rồi , nếu về tay trắng thì cũng không cam lòng . Hắn đành chui vào trong tủ

Sau đó Lam Lam khép tủ lại , sửa sang quần áo chạy đi mở cửa phòng

Đỗ Duy nấp trong tủ quần áo . Lam Lam thân là nữ quan phụ trách công chúa Karina , đương nhiên đãi ngộ cũng không thấp . Chỉ là tủ quần áo của phụ nữ thì dù lớn đi nữa , với nam nhân như Đỗ Duy cũng có chút chen lấn

Không chỉ có thế , Đỗ Duy chui đầu vào mới cảm giác được trái phải trước sau đều là quần áo nữ nhân mềm mại , lại còn có mùi đặc trưng của phụ nữ . Càng khiến hắn lúng túng là có không ít đồ lót cũng treo cạnh đầu của mình

Cửa tủ có một khe nhỏ , Đỗ Duy theo đó nhìn ra ngoài

Chỉ thấy Lam Lam sau khi mở cửa phòng , rồi bên ngoài truyền tới tiếng một cô bé tuổi cũng không lớn lắm cười nói :

- Chị Lam Lam , em đoán không sai , chị tối nay còn chưa ngủ

Tiếng Lam Lam rất trấn tĩnh , cười nói :

- Em nửa đêm chạy tới đây làm gì ?

Ngoài cửa chắc là một cung nữ nào đó trả lời :

- Em vừa xong việc , đang muốn nghỉ ngơi , trên đường vô tình gặp cái gã Chipp đang cùng ngự lâm quân tuần tra . Chipp thấy em nên ngăn lại hỏi han vài câu , đại khái như phong thư vài ngày trước hắn đưa cho chị chị có thèm xem qua không . Gã ấy cũng có vẻ nóng lòng lắm rồi , em bị hắn hỏi thúc không thoát được đành chạy tới đây hỏi chị

Lam Lam ho khan một tiếng :

- Nửa đêm gõ cửa gọi chị dậy để hỏi cái này à !

- Em biết chị có thói quen ngủ muộn , hơn nữa nhìn từ bên ngoài vẫn thấy ánh sáng . A , không nói chuyện đó , em bảo này . Chipp bây giờ đang đợi ngoài vườn hoa đấy . Cái gã này có vẻ cũng thật lòng thích chị . Hắn tuổi cũng còn trẻ , nghe nói năm nay có thể thăng chức lên phó thống lĩnh . Người ta thích chị , nửa đêm canh ba đứng tại vườn hoa chỉ cầu em hỏi chị một câu ... Nếu chị đã xem thư rồi thì ra gặp mặt hắn đi

Sau một lúc , đại khái là Lam Lam im lặng không nói , cung nữ kia có vẻ là nhận được chỗ tốt gì đó của Chipp , thúc giục :

- Chị do dự cái gì . Chipp còn trẻ , gia thế cũng tốt , lại là ngự lâm quân xuất sắc . Em xem hai người rất xứng đôi đũa . Nghe nói hắn ngày thường không hề say mê tửu sắc , vẫn giữ lòng ái mộ với chị đấy

Lam Lam càng nghe càng giận , trong đó quá nửa là vì loại việc này không muốn để lộ cho người đang nấp trong tủ nghe được

Nàng dậm chân bực bời nói :

- Đừng nói nữa ! Nửa đêm canh ba , muốn mời chị đi gặp mà em chạy tới đập cửa thế à ! Chị xem hắn ngày thường ổn trọng là vậy , sao hôm nay .. Hừ ! Em nói cho hắn , chị còn muốn ngủ !

Nói xong , cũng mặc kệ cung nữ kia phản ứng thế nào , trực tiếp đóng cửa lại

Người ở bên ngoài vẫn đứng đó , nôn nóng nói :

- Chị Lam Lam à ! Chị không nghĩ cho người khác , cũng phải biết nghĩ cho chính mình chứ ! Chị là nữ quan của công chúa , theo lệ quen phải chờ đến lúc công chúa lấy chồng rồi chị mới có thể được gả đi . Hiện giờ công chúa tuổi còn quá nhỏ , đợi nàng lớn lên cũng phải bảy tám năm nữa ! Nữ nhân như bọn mình thanh xuân có được bao lâu , bảy tám năm sau đã hơn 30 tuổi , lúc đó chị tìm ai ? Vạn nhất sau này trượng phu của công chúa tùy tiện tìm một gã người hầu hay quần gia gì đó gả cho chị , đời chị có phải là tiêu tan không . Hiện giờ Chipp là nhân tuyển rất tốt , phân lượng đủ nặng . Nếu chị cùng với hắn mà nên chuyện

, có khi chỉ cần hần cùng thị vệ trưởng Cheek thỉnh cầu nhiếp chính vương khai ân ... Tiểu công chúa cũng đối xử với chị rất tốt , chị cũng không nên lãng phí tuổi xuân như thế

885. Chương 603: Con Đường Tàn Khốc

Đỗ Duy trốn trong tủ nghe được , cũng không tránh khỏi trong lòng có chút thương tiếc

Thoạt nhìn nàng là nữ quan của công chúa có vẻ rất cao quý , trong hoàng cung cũng không phải là thấp . Nhưng thực tế cái này cũng đi kèm bi thương của nó – trước đây theo lệ , nữ quan của công chúa chỉ có thể sau khi công chúa lấy chồng mới được gả đi . Trừ khi công chúa xuất giá rồi , khi đó nữ quan này mới tính là hết việc , lúc đó mới có hai lựa chọn : một là cũng lấy chồng ra khỏi cung , hai là cùng công chúa về nhà chồng làm người hầu bên cạnh . Chỉ là đại lục Roland không giống xã hội Trung Quốc phong kiến , nếu lựa chọn cách thứ hai thông thường sẽ bị phò mã công chúa gả cho thị vệ trưởng hoặc quản gia thân tín . Hơn nữa người Roland nói chung kết hôn rất sớm , thường thì 16 17 tuổi đã kết hôn rồi . Mà dạng con gái như Lam Lam phải chờ sau khi công chúa kết hôn mới được đi lấy chồng , chỉ sợ khi đó nàng cũng đã ngoài 30 tuổi . Ở đại lục , tuổi đó thì có thể nói chẳng còn cưới xin được gì nữa rồi . Đến lúc đó , nàng chỉ có thể ngồi nhìn tuổi thanh xuân đã mất mà thôi , dù có gả cũng sợ vì tuổi tác mà khiến vợ chồng không hạnh phúc

Cột kẹt một tiếng , Đỗ Duy mở cửa tủ chạy ra , nhìn sắc mặt Lam Lam có chút ảm đạm , hiển nhiên là bị lời vừa rồi ảnh hưởng . Hần ho khan một tiếng , cũng không biết phải nói gì cho phải

Lúc này... người ta có ý tốt che giấu cho mình , nếu lại muốn một đòn đánh ngất người ta cũng không ỏn lỉnh

Lam Lam cười cười , khuôn mặt lạnh nhạt

- Công tước đại nhân , khiến ngài chê cười rồi ... Chỉ sợ trong lòng ngài đang cười nhạo em

Đỗ Duy vội lắc đầu

- Cái này .. khụ khụ ! Đương nhiên sẽ không ...

Lam Lam lại nhìn Đỗ Duy , nhẹ nhàng nói :

- Được rồi , ngài đêm hôm đến đây cuối cùng là vì cái gì ? Hiển nhiên không phải ngài tìm em rồi . Như vậy , công tước đại nhân , ngài hẳn là biết ban đêm tự ý đột nhập hoàng thành là tội gì chứ

Đỗ Duy thở dài :

- Ta tới ...Ta tới đương nhiên là có nguyên nhân đặc thù , chỉ là việc này em không nên biết , hơn nữa ta không thể nào nói ra được . Chẳng qua em yên tâm , ta vào cung cũng không muốn làm hại ai . Nguyên nhân trong đó tạm thời không nói ra được

Lam Lam lúc này mới thả lỏng ra , nàng nhìn Đỗ Duy , ánh mắt nhu hòa hơn một chút :

- Vâng , em tin ngài . Em biết , công tước hoa tulip không phải người độc ác . Ngài cũng không định mưu phản , càng không định giết người

Đỗ Duy chần chờ một chút :

- Lam Lam , ta không muốn làm gì em . Chỉ là , việc đêm nay mong em đừng nói ra ..

Lam Lam nhìn Đỗ Duy buồn bã nói :

- Em biết . Em nhất định sẽ không nói ra “

Nói xong , nàng gơ tay hướng tới thần linh mà phát thệ

Đỗ Duy cười khổ :

- Hơn nữa ...Ta đành phải ra tay với em vậy . Để miễn phiền hà , ta buộc phải làm em ngất đi . Việc này em không biết là tốt nhất , cũng không phải ta không tin em ... à ...

Hắn sờ sờ trong ngực , lấy ra một cái bình nhỏ :

- Đây là được tề do ta tự pha chế . Em chỉ cần ngủ một chút sẽ mê đi , sáng mai là tỉnh

Mặt Lam Lam có chút đỏ lên . Canh ba nửa đêm , cô nam quả nữ , lại là phòng ngủ của mình . Đối phương lại đang hoàng nói muốn làm mình hôn mê đi . Mình dù sao cũng là nữ , tuổi cũng còn trẻ . Đối phương lại là nam nhân , nếu vạn nhất mình ngất rồi đối phương giở trò thì.....

Nghĩ tới đây , nàng chỉ thấy hai má nóng bừng , nhưng nhìn ánh mắt Đỗ Duy không có nửa điểm tà ác , mới nói :

- Được rồi . Kỳ thật , em là nữ , nếu ngài muốn đánh ngất cũng không cần phải nói những lời này

Nói xong , Lam Lam thản nhiên mở bình kê ngủ . Chỉ thấy một mùi nhàn nhạt như hoa sớm , không khỏi cười nói : “ Thật thơm... “

Chỉ sau một khắc , hai mắt nàng nhắm lại , gục xuống

Đỗ Duy gấp gấp đi tới đỡ lấy nàng , sau đó đem nàng tới giường , tự tay đắp chăn cho nàng mới xoa mồ hôi lạnh , rút cục cũng thả lỏng được

Nhìn Lam Lam nằm trên giường , Đỗ Duy cười khổ :

- Cô bé này cũng thật xui xẻo , chắc đang lo ta là giặc hái hoa đây

Vừa nghĩ tới đây , trong đầu đã thấy tiếng Semel bắt đầu vang lên :

- Hừ , Đỗ Duy , người chơi đủ chưa ! Thật không ngờ người cũng biết thương hoa tiếc ngọc cơ đấy

Đỗ Duy cười khổ :

- Tầng tầng tầng tầng tổ mẫu đại nhân , cô bé này ít nhiều cũng gọi là bằng hữu của ta . Bảo ta hạ thủ với bằng hữu thật sự cũng không muốn

Giọng nói Semel có chút lạnh lùng :

- Không sợ nàng sau này tiết lộ bí mật ? Người không muốn giết người diệt khẩu ư ?

Đỗ Duy nhíu mày :

- Đương nhiên là không rồi . Nàng chẳng những biết ta , còn là nữ quan của tiểu công chúa , tình cảm như chị em . Nếu nàng chết , Karina hẳn sẽ rất đau lòng . A , suy bụng ta ra bụng người , nếu quả thật có người giết lão Marde , ta nhất định sẽ hóa điên mất !

Im lặng một lúc , sau đó Semel than thở :

- Tốt ! Người cũng không phải loại người máu lạnh

- Hừ , ta vốn không phải

- ” Khó nói ” Semel nhàn nhạt nói : “ Lúc trước ta còn dám khẳng định , chỉ là mấy năm gần đây nhìn các hành vi của người không thể không khiến ta nghĩ lại “

Dừng một chút , nàng thôi thúc :

- Nhanh lên một chút , lãng phí nhiều thời gian quá rồi , mau đi tìm cửa vào mật đạo đạo

Đỗ Duy đi tới góc tường bên trái phía dưới , tìm khối đá thứ tư gõ sáu cái . Sau đó hắn lại chạy tới khối đá thứ ba bên phải gõ năm cái

Cuối cùng hắn lùi lại vài bước , chờ một lát , tức thì thấy trên một phần sàn nhà ẩn ẩn phát ra vài tiếng ken két . Sau đó hình như còn có ánh sáng phát ra

- “ A , quả nhiên là mật đạo ma pháp “ Đỗ Duy gạt đầu : “ Bố trí kiểu này , cho dù là chỗ này được sửa chữa tu bổ cũng không bị phát hiện “

Trên mặt đất nguyên bản là đá cứng , đột nhiên như ma phương mở ra , vô thanh vô tức xuất hiện một cửa hầm đen xì , phía dưới đá tảng toàn bộ bị ép sang một bên . Mỗi tảng đi xuống cũng phải ép sang cả chục viên đá !

Từ điểm đó suy ra , cửa vào mật đạo này ít nhất cũng sâu mười lăm thước ! Năm đó Aragorn làm ra cũng gọi là đại thủ bút a !

Thân hình Đỗ Duy hơi động đã vọt vào trong thông đạo này . Hắn vừa tiến vào , những khối đá trên mặt đất lập tức lần nữa vô thanh vô tức trở về vị trí cũ , khôi phục lại hình dạng bình thường . Đỗ Duy ở trong mật đạo , xung quanh tối hù . Hắn dùng tay sờ mó thì gặp phải một khối đá lạnh như băng , kể ra cũng có chút kỳ quái

May mắn dưới này cũng không ẩm ướt , Đỗ Duy đi thử vài bước , xác định đất dưới chân rất cứng rắn

Đi thêm hai bước , đột nhiên trên đầu hình như có một luồng gió thổi qua . Sau đó thấy phía trước có tiếng động , rồi một luồng sáng bùng lên

Chỉ thấy phía trước là một mật đạo thật dài . Vách tường phía trước treo đầy quai đèn hình ngọn lửa . Mà trên quai đèn cũng không phải lửa mà là một khối ma lực thủy tinh

Sau đó , phẳng phất là một loại tự động cảm ứng nào đó , tùy theo Đỗ Duy tiến về phía trước , mỗi khối ma lực thủy tinh trên tường cũng tự động sáng lên , chiếu về hướng phía trước !

Mật đạo này cao chừng ba bốn thước , một người đi rất dễ dàng . Trên vách tường cũng không thấy chút tro bụi nào , có vẻ rất sạch sẽ !

- “Đây cũng là do ma pháp làm ra “ Semel than thở : “ Mật đạo ngầm dưới đất này , lấy bạch tháp làm trung tâm . Bạch tháp là một ma pháp tháp , ngày thường tuy ma trận phòng ngự không mở ra , nhưng xem ra còn một ma pháp trận khác duy trì cái mật đạo này . Không khí lưu động , còn ma pháp soi sáng đều cần ma pháp trận duy trì . Xem ra cũng có vẻ đặc biệt “

Đỗ Duy vươn tay mài thử lên vách tường , quả nhiên không có chút bụi nào

Chỉ là nghi ngờ trong lòng hắn lại tăng lên :

- Công trình lớn như vậy , năm đó lúc lập quốc Aragorn kiếm đâu ra lực lượng xây dựng ấy ? Lúc đế quốc thành lập , quốc lực sao mạnh mẽ được . Tạo một cái mê cung ngầm thế này , ta ước chừng không có một vạn nhân công làm liên tục ba năm năm thì không thể làm nổi !

- “Cái này chỉ có thể hỏi chính người “ Semel cười : “ Dù sao Aragorn cũng là tiền thân của người a “

Đỗ Duy hừ một tiếng :

- Đừng tìm ta nói cái này , ta chính là ta !

Nói xong , hắn tiếp tục đi về phía trước

Mật đạo này đi được chừng 500 thước , phía trước phẳng phất còn tiếp tục đi sâu xuống . Sau đó , con đường đột nhiên biến đổi , không tiếp tục thẳng tắp mà uốn khúc dần dần . Có điều , đèn ma lực thủy tinh trên tường vẫn chính xác tự động sáng lên , người đi xa thì lại tự động tắt đi ... thiết kế quả thật tinh diệu a !

Đỗ Duy than thở :

- Kỹ thuật ma pháp của Aragorn quả nhiên lợi hại , sợ rằng hiện nay chúng ta cũng không có công nghệ thế này

Semel lần này không phản bác

Đi tiếp một đoạn , chỉ thấy phía trước đột nhiên rộng mở . Có điều nhìn rõ cảnh tượng trước mặt , Đỗ Duy lại dừng chân , hít sâu một hơi , ánh mắt nhìn phía trước lăm lăm nói :

- Những ... thứ này là cái quỷ gì vậy ...

Mặt đạo phía trước đột nhiên rộng ra gấp đôi gấp ba , chỉ là vách tường hai bên không phải là treo đèn nữa mà là treo từng tấm tượng điêu khắc đá !

Mà những hình điêu khắc kia thật sự dọa người !

Chỉ thấy từng tấm điêu khắc , có tấm rõ ràng miêu tả một cái đầu người bị cắm lên cột , trong não có một khối ma lực thủy tinh phát ra ánh sáng

Có tấm giống ra một cánh tay vươn ra khỏi tường , cánh tay điêu khắc sống động như thật , bàn tay phẳng phất tuyệt vọng định nắm lấy cái gì đó , ngón tay giãy dụa , mỗi đường vân đều vô cùng nhẵn nhụi . Trong bàn tay có một viên ngọc đang phát sáng

Càng có bức điêu khắc kỳ quái , như có tấm phẳng phất là nhân loại bình thường , một nửa cơ thể bị kẹt trong vách tường , một nửa ở ngoài . Mà cơ thể ấy có một nửa là máu thịt , một nửa đã biến thành xương trắng ! Còn có tấm giống như khuôn mặt nữ nhân , một nửa là dung nhan thanh tú , một nửa đầy sẹo , răng nanh dọa người ! Mà ánh đèn chính là cặp mắt !

Một đường đi tới , trên tường vô số đèn hình thù kỳ dị , lại tràn ngập vẻ tàn nhẫn đáng sợ khiến người ta không rét mà run

Đỗ Duy trong bụng nghi ngờ : thằng cha Aragorn kia chẳng lẽ biến thái đến thế ư ? Làm ra cái loại điêu khắc này làm gì ?

Đỗ Duy thở dài , cố gắng không nhìn điêu khắc trên tường . Cái thứ này xem nhiều dễ gặp ác mộng lắm

Chỉ là đi thêm 1 đoạn , đột nhiên thấy phía trước trên mặt đất chỉ chít mũi đao kiếm bén nhọn !

Chỉ thấy phía trước , trên nền đất đao kiếm như rừng , mũi kiếm sắc bén . Tuy chỉ là điêu khắc nhưng vẫn có cảm giác vô cùng sắc bén ! Hơn nữa số lượng của chúng cực lớn , đường phía trước toàn bộ bị che lấp , hình thành một cánh rừng đao kiếm !

Đáng sợ nhất là một đoạn chừng trăm thước này , trên mỗi thanh đao kiếm còn cắm một cái thân hình giống như đang vùng vẫy giãy chết – thân hình kia tuy cũng là điêu khắc , nhưng do bị đao kiếm đâm xuyên qua mà chết , động tác kêu gào giãy dụa sống động như thật ! Càng khiến Đỗ Duy nghi hoặc là ... những thân hình bị xuyên qua đó , thậm chí không chỉ có nhân loại ! Còn có .. thú nhân ? Tinh linh ? Người lùn ? Thậm chí còn có quái vật hình dạng cổ quái

Đỗ Duy vừa nhìn đến đây , đột nhiên dừng chân !

Sắc mặt hơi biến , hần thắp giọng kinh hô

- Không đúng ! Không đúng !!

Đỗ Duy hít sâu một hơi , quay đầu nhìn những tranh điêu khắc khủng bố phía sau , lại nhìn rừng đao kiếm trước mặt

- Chỗ này.... Tuyệt đối không phải Aragorn tạo ra !!!

886. Chương 604: Ma Đạo Pháo

Nếu quả chỗ này là do Aragorn xây dựng , như vậy đồng điêu khắc tàn nhẫn kia đã có chút không đúng , mà đồng đao kiếm như rừng phía trước lại càng không đúng !

Nhìn những hình điêu khắc bị đâm chết kia có nhân loại , có tinh linh , có người lùn cùng các chủng tộc khác ! Thân là khai quốc hoàng đế , Aragorn sao có thể làm ra loại điêu khắc tàn nhẫn này được ?

Nguyên bản Đỗ Duy còn hoài nghi , một mê cung lớn như vậy ngầm dưới đất , không có sức vài vạn người trong mấy năm căn bản không thể xong được – hơn nữa , công trình lớn như vậy , cuối cùng làm thế nào giữ bí mật ? Tại sao không ai biết ? ?

Như vậy , đáp án chỉ có một : người xây nên chỗ này căn bản không phải là Aragorn !

Rất có thể , Aragorn cũng là sau này phát hiện ra nơi đây

Như vậy chỗ này là do ai kiến tạo ?

Hừ , chỉ cần xem những điều khắc này , bị giày vò có nhân loại , tinh linh , thú nhân , người lùn ....

Như vậy đáp án đã quá rõ ràng

Đỗ Duy đột nhiên hít sâu một hơi , trong lòng có chút khẩn trương . Trong lòng cũng tăng thêm vài phần cẩn thận

Nhìn rừng đao kiếm phía trước dài cả trăm thước , Đỗ Duy lại ngó qua những tấm điêu khắc người chết sống động như thật , trong bụng càng cảm thấy kỳ quái . Hắn khom người , rút dao găm ra móc từ dưới đất lên hai khối đá , dùng dây thừng buộc vào bàn chân . Trong tay hắn lại lấy một khối đá nâng lên trên đầu , lúc này mới nhún người nhảy vào trong rừng đao kiếm

Dưới chân là đao kiếm chi chít , mà Đỗ Duy hai chân buộc đá , trên đường chạy qua phát ra tiếng bang bang . Hắn lại cảm phiền đá , dọc đường cẩn thận trông chừng hai phía

Quả nhiên , đi chưa được 20 bước , đột nhiên hắn có cảm giác dưới chân hệt xuống !

Cùng lúc đó , trong rừng có mấy thanh kiếm đột nhiên nhào dưới chân Đỗ Duy phóng tới . Thân thể hắn hiện giờ vô cùng cường hãn , phản ứng cũng rất nhanh . Khi thân mình còn đang rơi xuống tức thì đá ra một cú , đập đao kiếm bay tới thành bụi phấn .

Khi hắn vừa chạm đất lại nghe thấy tiếng lenh kenh từ hai bên , chỉ thấy vách tường chuyển động , lộ ra một dãy trường mâu ! Sau một tiếng bật dây , vô số trường mâu lao về phía Đỗ Duy !

Đỗ Duy tức thì trầm mình xuống , lấy tấm đá nâng lên trước mặt . Vô số tiếng phanh phanh vang lên , những trường mâu bắn tới bị tấm đá cản lại , toàn bộ rơi xuống

Chỉ là tấm đá cứng rắn này cũng đã xuất hiện chỗ nứt

Đỗ Duy mới hơi thả lỏng ra , thân hình đột nhiên nhào về phía trước lộn ra khỏi rừng đao kiếm này . Những trường mâu sau lưng phảng phất cũng có cảm ứng , đột nhiên thu lại , hai bên vách tường cũng trở về như cũ , can bản không nhìn ra được dấu vết cơ quan !

Đỗ Duy rơi xuống đất , tiện tay vứt khối đá xuống . Vừa chạm đất nó đã tức khắc tan nát

“Lực phóng thật lớn “ Đỗ Duy than thở . Hắn vừa tự mình cảm thụ cơ quan phóng trường mâu vừa rồi . Mỗi mũi phóng ra cơ hồ có thể so với một kích toàn lực của võ sĩ cấp thấp ! Dùng cơ quan cũng có trình độ này , mức độ tinh xảo có lẽ không cần phải nói !

“Nguyên bản chỉ muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ , không nghĩ sự việc cũng không đơn giản a “ Đỗ Duy cười khổ một tiếng

Hắn không dám bắt cẩn , cầm dao găm trong tay , cẩn thận tiến về phía trước

Đại khái đi được khoảng trăm thước , phía trước xuất hiện một tấm cửa đá cao hơn bốn thước . Đỗ Duy dùng sức đẩy ra , lập tức nhìn thấy phía trong ...

Một quảng trường thật lớn a !

Quảng trường dưới đất này , từ diện tích mà nói tuyệt không dưới một cái sân thể dục cỡ lớn hình tròn

Chỉ khiến Đỗ Duy kỳ quái là , không biết vì sao trên mặt đất thuộc quảng trường này có vô số hình tròn đá

Những hình tròn đá này đại khái mỗi cái có đường kính nửa thước đến một thước , phảng phất đều là điêu khắc ra

Trên quảng trường , loại hình tròn này ít nhất cũng phải 800 tới 1000 , thậm chí có không ít cái còn đè lên nhau

Mà xung quanh quảng trường , một dãy cột to lớn đứng vững . Dãy cột này điêu khắc sao trời , chính giữa là một cái đài tròn cao tới hai thước ...

Nhìn bên ngoài , đám sao trời xung quanh giống như đang tập trung quanh mặt trời ở chính giữa !

Đỗ Duy thở dài ... quả nhiên là mặt trời a !

Hừ ! Ma tộc lấy mặt trời làm biểu tượng , quả nhiên là thật !

Trên cửa lớn phía trước có một cái đài cao , hai bên là một dãy áo giáp võ sĩ cao tới hai ba thước đứng nghiêm

Những áo giáp này đều cực lớn , hiển nhiên con người không thể mặc được – theo truyền thuyết ma tộc cao lớn hơn con người rất nhiều , xem ra đúng như thế

Những bộ giáp này đều tạo hình đơn giản mà lại mang vẻ trang nghiêm . Giáp trụ toàn thân phát ra ánh kim loại , qua bao nhiêu năm tháng vẫn không có chút dấu vết bị ăn mòn !

Đỗ Duy nhìn không được lấy tay sờ thử , hắn thậm chí còn lấy một tấm khiên gỗ thử , lập tức phát ra một âm thanh hỗn hạp trầm đục !

Ngay cả hắn hiểu nhiều biết rộng cũng phải than thở : “ Chất lượng thật tuyệt vời ! Xem ra kỹ thuật luyện kim của ma tộc cao hơn nhân loại hiện nay nhiều ! Đây không phải khiên sắt nữa rồi , chẳng lẽ ma tộc luyện được thép ? “

Từ đài đá này đi tới trước là một đường thẳng hướng về phía quảng trường . Đỗ Duy mới đưa chân trái đặt xuống bậc thềm thứ nhất , đột nhiên cảm giác dưới chân hơi kỳ lạ ...

Tuy không rõ cảm giác này là gì , nhưng hắn lập tức sinh ra cảnh giác

Quả nhiên , chỉ thấy tiếng đá di chuyển ầm ầm , hơn nữa âm thanh là từ đỉnh đầu truyền tới

Hắn ngẩng đầu lên , chỉ thấy phía trên vốn là điêu khắc sao trời đột nhiên mở ra , sau đó thò ra vũ khí giết người ...

Không phải đao thương , không phải cung tên .. mà là...

Đỗ Duy vừa nhìn , tức thì bị dọa chảy mồ hôi lạnh . Không phải sợ mà là kinh , thậm chí còn không tin vào mắt mình !

Bởi vì từ sau những tấm đá vừa di chuyển kia , lộ ra từng cái lỗ đen ngòm ...

Họng pháo !!!

Không sai ! Không phải nỏ pháo giống như cung tên , mà là pháo chân chính !!

Mấy họng pháo hai bên ngắm chuẩn vào mình , Đỗ Duy trong bụng chấn kinh . Đột nhiên thấy trong họng pháo ầm ầm tia sáng , tựa hồ đang tập trung năng lượng !!

Ánh sáng càng lúc càng lớn , trong lòng Đỗ Duy hô to không tốt !

Hắn lập tức gấp người bật ra phía sau , chỉ kịp nghe đỉnh đầu một tiếng “ Bùm !! “

Một chùm sáng thô lớn từ trên bắn xuống , trúng ngay chỗ Đỗ Duy vừa đứng . Chỉ thấy mặt sàn đá lập tức biến thành bụi phấn , chỉ lưu lại một cái hình tròn đá đường kính chừng nửa thước !

Pháo chùm sáng ? Hay pháo laser ?

“Đần độn ! Đây là ma đạo pháo !! “ Trong đầu Semel gào lên một tiếng

Đỗ Duy dựa vào cơ thể cường hãn cùng phản ứng hơn người tránh được một phát , đột nhiên nhìn thấy vòng tròn lưu lại , lập tức nghĩ ra ... lỗ tròn trên quảng trường nhiều như vậy .... Chẳng lẽ toàn bộ đều là vì thế này mà nên ?

Chỉ là hắn không có thời gian tìm hiểu ! Trên đầu hắn , họng pháo đầu tiên bắn trượt , mấy họng pháo khác lại chuyển động tiếp tục nhắm vào hắn ....

Gặp quỷ ! Là pháo đài sống ?

Đỗ Duy có cảm giác muốn phát điên !

Mắt thấy hai bên trái phải đã có ba họng pháo chĩa thẳng vào mình , chùm sáng đang tụ tập , Đỗ Duy chỉ có thể hít một hơi chuẩn bị !

Bùm ! Rầm rầm !

Liên tục vài tiếng ầm ầm , chùm sáng to lớn bay về phía Đỗ Duy . Chỉ thấy hắn nhảy lên không , cơ thể gần như dán sát vào một chùm sáng mà tránh . Mà một chéo áo của hắn không cẩn thận bị chùm sáng chiếu phải , tức thì hóa thành phần mạt !

Chỉ là mấy họng pháo kia dường như có cảm ứng , sau khi oang tạc thất bại , lập tức có họng pháo chĩa vào Đỗ Duy đang ở trên không mà bắn !

Đỗ Duy đang lơ lửng trên không , tuy hắn có cơ thể cường hãn , cũng chăm tập võ kỹ , nhảy nhót né tránh cũng không khó . Chỉ là ở trên không làm mấy động tác đó không thể linh hoạt được

Mắt thấy hai họng pháo xảo diệu đều hợp công về mình , Đỗ Duy cảm thấy rất đau đầu ...

Khi một chùm sáng chiếu đến trước mặt , hắn cắn răng vùng tay tóm một bộ áo giáp bên cạnh , đoạt lấy khiên chắn của nó giờ lên trước mặt ...

Một tiếng nổ vang , Đỗ Duy cả người bị bắn bay đi , đập xuống nền đất vài cái . Khi hắn va xuống đất , ngay cả đá lát nền cũng bị đập nứt !

Còn tấm khiên thép trong tay hắn đã lồm vào một lỗ sâu . Sau đó , chỉ thấy ở giữa tấm khiên có một điểm sáng hiện lên , rồi một vòng sáng lan ra , tức thì tấm khiên như băng tuyết gặp lửa nóng , tan biến !

Gặp quỷ thật ! Đỗ Duy lập tức ném cái tấm chắn bị hòa tan này đi , tiếp tục lùi về phía sau

Mà lúc này , chân hắn đã lui về đến cửa đá bên thạch đài

Lúc này , mấy họng pháo phía trên kêu ông ông vài tiếng sau đó rút trở về , lập tức bắn đá lại di chuyển qua che phủ tất cả , biến thành bộ dạng điêu khắc ...

Cơ quan thật lợi hại !

Đỗ Duy thở dài ... ma đạo pháo ... làm sao vào được đây ?

Hắn tính toán trong lòng ... A , nếu chỉ có 4 họng pháo như thế , tuy vừa rồi mình bị đánh trở tay không kịp , nhưng bây giờ đã biết rồi , lại thêm tốc độ phản ứng của mình , cộng thêm thời gian ma đạo pháo tập trung năng lượng trước khi bắn , vẫn có thể xông vào ...

Chẳng qua sau đó , hắn nhìn những lỗ tròn chi chít trên quảng trường kia....

Trong lòng vừa động , hắn lấy một bộ giáp trụ hoàn hảo , sau đó dùng sức ném vào trong !

Khí lực của hắn rất lớn , giáp trụ nặng cả trăm cân bị ném rất xa ...

Chính lúc này , đột nhiên thấy phía trên truyền đến vô số tiếng ken két ....

Phù điêu ở trên lớn như vậy , đột nhiên bắn đá nơi nơi di động , nòng pháo đen ngòm từ bên trong vươn ra . Nhìn qua một cái cũng thấy ít nhất cũng được 300 khẩu !!

Những họng pháo chi chít kia đồng thời ngưng tụ ánh sáng , sau đó Đỗ Duy thấy phía trước loáng lên một cái , sau khi chùm sáng tiêu biến , bộ giáp hoàn chỉnh mà mình ném vào ... ngay cả cận bã cũng không còn !

Dưới ma đạo pháo dày đặc công kích , ngay cả tro bụi cũng không còn !

Đỗ Duy chỉ thấy da lông toàn thân dựng đứng . Hắn đứng ở ngoài , có chút không d t

- Không có ai cả ....

Cung đình ma pháp sư kia cũng đành chịu :

- Bạch tháp này tự nó phát ra ánh sáng , ta đã điếm qua sổ cung đình ma pháp sư , không có ai rời bỏ vị trí , cũng không có ai tiến vào bạch tháp phát động ma pháp trận !

Dừng 1 lúc , ma pháp sư này nhin không nổi nói tiếp :

- Ngài cũng biết , chỉ có ngài cùng đại nhân thủ tịch ma pháp sư mới có thể thông qua ma pháp trận tiến vào , người khác muốn vào , cũng chỉ tốn công ...

- Thủ tịch ma pháp sư ...À ta phải hấn ra ngoài làm việc , không có khả năng là hấn

Thần hoàng tử lắc đầu

- Đến cùng là chuyện gì vậy ! Chẳng lẽ không có đầu mối ư ?

Hồng bào ma pháp sư xung quanh , ai ai cũng sắc mặt mờ mịt

Trông bạch tháp bị lồng sáng chụp lên , đứng tại phụ cận , sáng rõ như ban ngày !

Thần hoàng tử đột nhiên sắc mặt hơi đổi , cởi bỏ áo choàng , bước tới bạch tháp

- Điện hạ !

Mấy cung đình ma pháp sư vội vã ngăn lại

- Bạch tháp tự phát động quá quỷ dị , thỉnh ngài không nên đến gần . Ai cũng không biết ánh sáng này là gì ....

- Hừ ! Tránh ra !

Thần hoàng tử quát nói

- Ta là nhiếp chính vương , bạch tháp này là vật thủ hộ đế quốc , chẳng lẽ còn dả thương ta ! “

Nói xong , đẩy 2 ma pháp sư trước mặt ra , bước tới xung quanh bạch tháp

Hấn vừa tới gần , tức khắc cảm thấy trong mắt trắng xóa , rồi 1 cỗ lực lượng mạnh mẽ đẩy bật mình lại . Thần hoàng tử ngã nhào ra phía sau , có 2 ma pháp sư vội đi lên đỡ hấn .

Thần hoàng tử sắc mặt ngưng trọng , trợn mắt nhìn bạch tháp , 1 câu cũng không nói ra được

Không vào được .... Không vào được ?

Hồ....

Hít sâu 1 hơi , Đỗ Duy mới từ từ tỉnh lại , hấn cảm thấy tứ chi mỗi một kiệt sức , lật người ngồi dậy

Trước mắt ... đen ngòm

Hấn nhìn kỹ lại , vẫn không thấy tia sáng nào , sờ sờ trên người , không có hư tổn

Ta ... ta làm sao ?

Thần trí hấn vừa tỉnh , lập tức nhớ lại

À , chính mình vô ý niệm câu chú ngữ kia , sau đó bị ma pháp điên cuồng rút ma lực ra đến gần chết , sau đó ... không biết

Semel ? Semel ?

Hấn lập tức gọi to 2 tiếng

- Im lặng 1 chút coi

Trong đầu truyền đến thanh âm quen thuộc của Semel , bất quá có chút hư nhược

Đỗ Duy thả lỏng ra

- A , người còn ở đây ta yên tâm rồi

- Hừ , ta cũng thiếu chút nữa bị người hại chết , tiểu tử

Thanh âm Semel có chút không hài lòng :

- Ta cũng không nhớ mình đã cứu người bao nhiêu lần . Cứ vậy sớm muộn cũng có ngày ta bị người liên lụy mà chết

Đỗ Duy cười khổ 1 tiếng

- Vậy vừa rồi là người cứu ta ư ?

- Trừ ta ra còn ai

Semel có chút câu :

- Người dưới tình huống này , còn dám niệm loại ma pháp chú ngữ kia , nếu không phải ta trợ giúp người xuất ma lực ra , chỉ sợ bây giờ người đã sớm bị rút thành xác khô rồi !

- A ? Người có thể thay ta phóng thích ma lực ?

Đỗ Duy trong lòng nháy lên 1 cái

- Đương nhiên có thể , về bản chất , ta và người chung 1 ý thức , chúng ta cơ hồ là đồng nhất

Đỗ Duy lập tức nghĩ tới 1 việc khác :

- Như vậy , chẳng lẽ sau này ta sử dụng ma pháp , cũng có thể tiêu hao ma lực của người ?

- Người... người đừng nghĩ tới việc này !

Semel tức giận nói :

- Tuy chúng ta chung 1 không gian ý thức , nhưng ta thay người phóng thích ma lực , lại phải thông qua thân thể làm vật dẫn ... cho nên nếu người muốn dựa vào ta để sử dụng ma pháp , vô luận dùng ma pháp gì , tiêu hao cũng sẽ lớn gấp đôi gấp 3 bình thường . Như vừa rồi , người chỉ thiếu chút nữa là khiến cả ta cũng tan thành tro bụi !

Đỗ Duy cười khổ 1 tiếng

- Người tốt nhất nhớ kỹ 1 điểm ... sau này , không nên lỗ mãng như vậy nữa ...

Mấy câu này của Semel nói ra , âm thanh càng hư nhược hơn

Đỗ Duy không khỏi lo lắng :

- Uy , tăng tăng tăng tổ mẫu đại nhân , ngài không sao chứ ?

- Không chết được , chỉ cần ta không tiêu hết linh lực mà tan biến , dù hư nhược cách mấy cũng có thể trong thân thể người mà chậm rãi tu phục . Chỉ cần người không chết đi là được

Semel hừ 1 tiếng , thanh âm càng lúc càng nhỏ , phảng phất vô cùng yếu ớt :

- Tiểu tử. .. cẩn thận.... xung quanh ...trong này.... đừng chết ..

Sau đó , tất cả liền yên tĩnh

Đỗ Duy thở sâu 1 hơi , cẩn thận ... sao mà phải cẩn thận ? Trong này đến tột cùng là chuyện gì vậy

Hắn rút 1 viên dạ minh châu ra , nương theo ánh sáng yếu ớt , thử dò chiếu xung quanh , nhưng rồi hắn phát hiện , đây là uống công

Vùng sáng của viên dạ minh châu phát ra chỉ chiếu sáng 1 khoảng nhỏ xíu ở giữa , xung quanh vẫn đen kịt . Còn về đây là địa phương nào , chẳng có lấy 1 đầu mối

Đỗ Duy thử đi xung quanh 1 lát , phảng phất mãi mãi không đi tới đâu

Ta... ta không phải là rơi vào khoảng không vô tận đấy chứ

Trong bụng hắn cũng có chút sợ . Vùng sáng của bạch tháp cũng từ từ giảm dần , chùm sáng chói mắt thu hẹp lại , cuối cùng biến mất hoàn toàn

Thần hoàng tử cùng cung đình ma pháp sư đứng đằng sau , kinh ngạc nhìn trường diện , cuối cùng , thần hoàng tử cắn răng nói :

- Các người ở bên ngoài ,ta vào xem !

- Điện hạ...

1 cung đình ma pháp sư nhin không nổi :

- 1 mình ngài tiến vào ... có cần chúng thần...

- Câm miệng

Thần hoàng tử dứt khoát :

- Thiết luật , dù là cung đình ma pháp sư cũng không được tiến vào bạch tháp 1 bước ! Ta lập tức 1 mình tiến vào . Những người khác , ai dám tiến vào , giết không cần hỏi !

Nói xong , hắn chuyển mình , bước về phía cổng tháp . Giờ không còn vùng sáng ma pháp ngăn trở , hắn vừa bước vào , thân ảnh tan biến

Di ?

Khi Đỗ Duy giờ viên dạ minh châu lên cao 1 chút , đột nhiên hắn có cảm giác dưới chân có 1 cỗ lực lượng dao động . Dao động lúc đầu rất nhỏ yếu , sau mạnh dần , cũng không cuồng loạn , cảm giác chính mình gặp 1 luồng sóng nước trầm ổn

Cuối cùng , dưới chân bắt đầu phóng ra quang mang nhu hòa , không chút gai mắt , khiến người ta có 1 tia ấm áp cùng trong trẻo . Quang mang từ dưới chân hắn bắt đầu lan tràn , dần dần vươn ra

Có luồng sáng này , Đỗ Duy thu viên dạ minh châu lại , nhìn xung quanh mới kinh ngạc phát hiện , mặt đất cứng rắn dưới chân mình toàn bộ đều là thủy tinh !

Ma lực thủy tinh ? !

Lúc này tối om , phẳng phất như có 1 lực lượng nào đó , đem ma lực chứa trong đầu rút đi toàn bộ , nên mới biến thành tối om . Mà giờ đây , phẳng phất những thủy tinh này an tĩnh 1 lúc , lại phát ra ma lực , chiếu sáng xung quanh

Chỉ là nhìn cẩn thận , Đỗ Duy lại ngây dại

Chính mình đứng trên 1 quảng trường lớn hình tròn , nói cách khác , khối ma lực thủy tinh khổng lồ này trông như 1 mặt trống

Mà bên ngoài ... thực sự là 1 mảnh hắc ám vô cùng vô tận

Đỗ Duy lập tức minh bạch , ở đây tựa hồ là mở ra 1 không gian độc lập !

Hắn cười khở 1 tiếng , cái bí đạo ngầm này , còn có ma pháp trận quảng trường chết tiệt kia nữa , cứ tự nhiên tổng tới 1 địa phương trống rỗng ?

Thực sự là... không đáng à

Hắn muốn ngồi xuống nghỉ ngơi , lại cảm giác được dưới chân , năng lượng ba động dần dần tăng cường nhưng vẫn không cuồng bạo , hỗn hậu mà trầm ổn

Đỗ Duy nhú mày , lại kinh ngạc phát hiện , toàn thân mình đều nhẹ hơn trước , hắn nhún thử 1 cái , tịnh không dùng bao nhiêu sức , cứ thế thân hình nhẹ nhẹ trôi lên

- A ? Giống như môi trường không trọng lực ?

Đỗ Duy thì thầm

Thủy tinh ma lực không lồ dưới chân càng lúc càng sáng , nó bắt đầu trở nên giống như bạc , mà theo luồng sáng mạnh dần , bản thể cũng trong suốt dần

Trong suốt ?

Đỗ Duy chợt nghĩ ra 1 chuyện , thân mình nhẹ nhệ cúi đầu nhìn xuống

Lúc này , bên trong quang mang , thủy tinh dần dần hóa ra 1 dòng chữ cực lớn , mà nội dung của nó , làm Đỗ Duy kinh hãi !

- Mắt em , dù ta đoạt được cả thiên hạ , thì sao ?

Nét chữ lên xuống trầm ổn , phảng phất mang theo 1 cỗ bi thương khó có thể xua tan ..

Dòng chữ này phảng phất như là lấy ma pháp khắc vào thủy tinh , cũng không phải điêu khắc , mà là giống gia trì thêm 1 tầng , quang mang khi kích hoạt sẽ hóa ra thành chữ

Mà khiến Đỗ Duy kinh hãi là ... dòng chữ này là chữ hán !

Mà khi vẫn tại không trung , ánh mắt hắn sáng lên , nhìn thấy cạnh bên của tấm thủy tinh khổng lồ , phảng phất có 1 vật lấp lánh ánh sáng

Nghĩ tới đây , Đỗ Duy lập tức phi thân nhảy tới , trong môi trường không trọng lượng này , hắn vù 1 cái đã tới cạnh bên nhìn kỹ , mới phát hiện đó là một chuỗi kiếm kỳ dị cắm tại cạnh bên thủy tinh . Lưỡi kiếm ngấp trong thủy tinh , chỉ lộ chuỗi ra ngoài , mà Đỗ Duy vừa vươn tay chạm vào trường kiếm lập tức vô thanh vô tức hóa thành bụi phấn

Cái này khiến hắn kinh ngạc

Vỡ ... vỡ ?

Hắn nhíu mày , nhưng sau đó , tại cạnh bên , hắn nhìn thấy phía dưới

Xa xa dưới mặt thủy tinh , vẫn là 1 mảnh hắc ám hư vô , nhưng phía trước có 1 điểm sáng

Đó là...

Đỗ Duy phát hiện cái này không tầm thường , nhìn kỹ lại sinh ra 1 cảm giác quái dị

Cái này... hình như... quan tài thủy tinh ? !

Đỗ Duy trầm ngâm 1 lát , vọt lên 1 bước , thân hình nhẹ nhệ bay tới . Hắn cẩn thận dùng sức , không dám quá tay – có trời mới biết đây là chỗ nào , phải cẩn thận , cách xa khối thủy tinh này quá có khi không về được

Cẩn thận bay tới , Đỗ Duy cuối cùng tới gần quan tài thủy tinh kia

- Đích xác ... là 1 cái quan tài a

Đỗ Duy nhíu mày

- Bên trong là ai nhỉ ?

Hắn vô ý vươn tay chạm vào mặt nắp , đột nhiên hiện ra 1 tầng văn tự ma pháp . Nội dung văn tự , rõ ràng là 1 đoạn khiến người ta kinh tâm

“ Mắt em , dù ta lấy được cả thiên hạ thì sao ? Nếu có thể làm lại 1 lần , ta thà nguyện không lấy hết thấy , cũng chỉ muốn nắm chặt em bên mình

Ta biết em không thích bóng tối , nên ta đem Mặt trời vĩnh cửu để tại đây , cho dù em nằm tại đây ngàn vạn năm , cũng có nó chiếu sáng , em không cần sợ hãi đêm đen ... “

Nhìn đến đây , trong bụng Đỗ Duy nháy 1 cái

Mặt trời vĩnh cửu ?

Một trong các thần khí Mặt trời vĩnh cửu ?

Hắn trong lòng vừa động , lập tức quay đầu nhìn khối thủy tinh khổng lồ kia

Chẳng lẽ , cái này là mặt trời vĩnh cửu sao ?

Cố gắng áp chế kinh động trong lòng , Đỗ Duy tiếp tục nhìn xuống dưới

“ Ta không táng em tại thế giới kia , vì thế giới kia quá dơ bẩn , sẽ làm hoen ố sắc đẹp của em . Tại đây , vô luận là 1 ngàn năm , 1 vạn năm , em cũng có thể lặng lẽ ngủ yên , sẽ không có bất kỳ ai quấy rầy em nữa

Tình yêu của đời ta ! “

Vẫn tự kết thúc ở đây

Nhưng , chân chính khiến Đỗ Duy chấn kinh là câu ký tên phía sau

“ Aragorn Roland tự tay mai táng ái thể Lolita – Messiah tại nơi này , nguyện cho người yêu của ta vĩnh hằng yên nghỉ “

Lolita ? Messiah ?

Đỗ Duy cảm thấy trong lòng đột nhiên khẩn trương , một cảm giác gấp rút khó hiểu xuất hiện , còn có 1 tia bi thương đến từ nội tâm

Đây là người trong truyền thuyết , thủ lĩnh kỵ sĩ đoàn thánh Roland , người yêu của Aragorn , Lolita ? Sau này đổi tên thành nữ kỵ sĩ Mesiah

Hắn trong lòng kích động , không tự chủ được , tay đặt tại nắp quan tài đẩy 1 chút

Chỉ nghe 1 tiếng nhè nhẹ “ Kết “

Nắp quan tự nhiên bị Đỗ Duy đẩy nhẹ 1 cái , đã mở ra !

Đỗ Duy cả kinh, thấy không bình thường , trong lòng sinh ra 1 tia tự trách . Bất kể thế nào , quá nhiều giấc ngủ của người chết rất thái quá

Chỉ là , áo quan này sao kỳ vậy , mình vô ý đẩy nhẹ đã mở ra ?

Đang nghĩ ngợi vì sao cứ thế mở ra , hắn lại dòm vào trong 1 cái , muốn nhìn người yêu của Aragorn trong truyền thuyết là bộ dạng gì ..

Đột nhiên , Đỗ Duy sắc mặt cuồng biến , trợn mắt nhìn bên trong quan tài

1 lúc lâu sau , trong cổ họng hắn mới phun ra được vài chữ

- Trống không .... Trống không! Trống không ? !

Chỉ liếc 1 cái , lại thành trường diện như thế , Đỗ Duy không tự chủ nắm lấy quan tài , ngây ngốc

Nhưng sau đó , trong khóe mắt , hắn thấy quan tài cũng không hẳn là trống không , bên trong có 1 hàng chữ !

“Aragorn , người cho thế là kết thúc ư ! ! “

Hàng chữ này rất mỏng , phẳng phát là dùng đầu ngón tay mà khắc ra , mà bên trong câu chữ lại ẩn ẩn 1 cỗ oán khí xung thiên

890. Chương 608 : 1 Tia Âm Mai

Câu này là ý gì ? Uy hiếp ? Khiêu khích ? Không cam lòng ? Oán hận ?

Đỗ Duy nhíu mày thật sâu , lại rút tay về , nhất thời trong đầu không cách nào bình tĩnh lại được , toàn nghĩ về cái quan tài này

Đêm nay ... thật sự là phát hiện nhiều bí mật à !

Cười khổ 1 cái , Đỗ Duy hít sâu 1 hơi

Nhìn 4 phía xung quanh

A... nếu đây là nơi an táng Messiah , như vậy làm sao đi ra ?

Xung quanh có vẻ như không có cửa à

Đỗ Duy nhíu mày tìm tòi , tâm niệm vừa động , cảm giác được “ Mặt trời vĩnh cửu “ trên đầu phát sinh 1 ít ma lực dao động biến hóa , 1 cột sáng chiếu xuống đúng thân thể hắn

Không gian xung quanh tựa hồ vặn cong 1 cái , trong khoảng khắc , ánh sáng rút đi , hắn kinh ngạc phát hiện chính mình đã về đến bình đài hình tròn ở quảng trường trung ương !

- Ồ ? Cứ đơn giản thế mà cũng ra được ?

Đỗ Duy nhin không nổi dụi dụi mắt

Chỉ là bên mình , rất rõ ràng quảng trường đầy hố tròn bị ma đạn pháo oanh kích , hình tròn trên bình đài dưới chân chỉ chút điêu khắc , hiển nhiên là địa đồ . Đích xác là địa đồ cái mê cung dưới đất kia

Mặt kệ thế nào , Đỗ Duy không thể thả lỏng được , còn cần khẩn trương hơn . Lúc tiến vào ma thần điện cũng là mở ra 1 không gian độc lập , chỉ là bên trong phẳng phất như bị cầm tù , rất khó quay lại . Chẳng qua... nghĩ đến địa phương bên trong là nơi mai táng Messiah nên không phải lao tù , cũng không có ma pháp cấm chế

Hắn vừa thả lỏng đôi chút , đột nhiên cảm giác được , địa đồ dưới chân ...biến đổi ?!

Chỉ thấy hình tròn cự đại trên đài , y nguyên phát ra quang mang nhu hòa như trước . Chỉ là địa đồ lại dưới tác dụng của ma lực , lần lượt tách ra , tạo thành những con đường . Phẳng phất dần dần mềm mại , sau đó vặn cong , biến hình , thay đổi vị trí , sau cùng tổ hợp lại ...

- Biến , biến đổi ?

Đỗ Duy trợn mắt nhìn

Những đường nét như nước chảy này nhè nhè vận động , sau cùng cố định lại , Đỗ Duy nhìn kỹ 1 lần , lại trong lòng nháy 1 cái , thấp giọng hô lên

- Bản đồ ! Biến thành bản đồ để đồ ?

Đích xác , địa đồ qua 1 lượt biến đổi kinh hoàng , nguyên lai giống như địa hình vạn năm trước , hiện giờ theo ánh sáng ma pháp hiện ra , địa đồ đã hoàn toàn biến thành hình dạng để đồ hiện giờ !

Hoàng thành , thần điện ở thành đông , ma pháp công hội ở thành tây . Còn có cổng thành , đường phố .... Đỗ Duy nhìn qua là biết , hoàn toàn giống hệt để đồ !!

- Loại đồ này , còn biết tự đổi mới a

Đỗ Duy kinh hô 1 tiếng

Chẳng qua , kinh ngạc không chỉ có vậy !

Địa đồ dưới chân vẫn phát ra ánh sáng ma pháp , chỉ thấy mỗi đường vân dần dần lóng lánh lên , sau đó trên địa đồ bắt đầu xuất hiện vô số điểm sáng . Những điểm sáng này có lớn có nhỏ , chỉ là về sau càng lúc càng nhiều , biến thành từng mảng lớn chỉ chút , giống như đàn kiến , mắt thường căn bản không cách nào tính toán rõ ràng là bao nhiêu . Mà số lượng vẫn tiếp tục tăng thêm !

- Những ... cái này là. ...

Đỗ Duy trợn mắt nhìn những điểm sáng , có cái đứng yên , mà có cái di động

Sau cùng , xung quanh địa đồ , ví dụ như vùng phía bắc, xuất hiện thêm vài điểm sáng ...1 , 2. 10 ...100

- Chẳng lẽ là ...

Trong bụng Đỗ Duy đột nhiên nảy ra 1 ý niệm

Chẳng lẽ là ... ma pháp trận theo dõi ?

Nói cách khác , dùng ma pháp làm ra 1 thứ cũng giống như....

Giống như radar ?

Cái này , mới đích xác làm Đỗ Duy chấn động trong lòng

Dạng đồ này , hiển nhiên lấy ma lực thủy tinh chôn dấu làm cơ sở , ma pháp trận tự động vận chuyển , lập tức dùng ma pháp cảm ứng cả mặt đất , đổi thành hình dạng để đồ hiện tại – nguyên bản cũng đã đủ thần kỳ rồi . Nhưng mà , những ma pháp này còn tinh diệu hơn nữa , chẳng những cảm ứng được kiến trúc địa hình , còn cả người cũng nhận được ! !

Dưới chân chi chít điểm sáng , từng cái từng cái , biểu thị mọi người trên mặt đất ! Đặc biệt trong hoàng cung có 1 chỗ tập trung rất nhiều điểm sáng – phẳng phát mặt đất đã phát sinh chuyện gì , chẳng lẽ nửa đêm có nhóm lớn ngự lâm quân được điều động ư ?

Đỗ Duy bây giờ vẫn chưa biết , bởi vì hần dẫn phát ma pháp trận của viễn cổ Ma tộc , khiến cho bạch tháp phát động , xuất hiện cột sáng kỳ dị , làm cho hoàng thành hỗn loạn , ngự lâm quân nhóm lớn điều động

Nhìn 1 hồi , Đỗ Duy suy nghĩ và phỏng đoán rằng....

À... dạng ma pháp trận này không phải toàn bộ người đều cảm ứng được , để đồ dù sao cũng có trăm vạn người , không có khả năng toàn bộ bị cảm ứng lên cái địa đồ này

Mà những điểm sáng này tuy số lượng nhiều chi chít , nhưng cũng không đạt tới trăm vạn

Mà từ cách phân bố những điểm sáng này , tựa hồ tại hoàng cung , Quang Minh thần điện , ma pháp công hội , còn có xung quanh tường thành vòng ngoài 1 ít , cùng nơi đóng quân của vương thành cận vệ quân ... những chỗ này , điểm sáng rất rõ ràng , chỗ khác lại rất ít

Mà khu bình dân , lại vô cùng ít điểm sáng

Cũng có nghĩa là , ma pháp trận này tựa hồ chỉ cảm ứng với người có lực lượng mạnh mẽ mà thôi

Đối với ma pháp sư , võ sĩ , quân đội tinh nhuệ , đều cảm ứng rõ ràng , mà lại lơ là bình dân

Như vậy .....

- Nếu đây quả thật là radar , thì ý nghĩa của nó đúng là radar quân sự chuyên dụng

Đỗ Duy nghĩ thầm

- Không nghĩ tới , 1 vạn năm trước ma tộc tại văn minh ma pháp đã có tạo nghệ cao tới mức này ! Hiện tại nhân loại còn xa mới theo kịp !

Đỗ Duy lập tức ý thức được đây là 1 thứ rất tốt

Chẳng qua... tựa hồ mang đi không nổi a

Đỗ Duy nghĩ 1 chút , vứt bỏ ý định độc chiếm cái món này . Rút cục cũng là 1 cái ma pháp trận hoàn chỉnh , dù mình khuôn cả cái đài này đi được ... không nói đến chuyện khiên đi nổi hay không , cứ cho là mang đi được , không có ma pháp trận , cái món này cũng chả dùng được vào việc gì

Thật tiếc à , đồ tốt đó

Hắn nổi hứng , càng tò mò với ma pháp văn minh của ma tộc vạn năm trước , ra sức tìm tòi cẩn thận mong moi ra thêm được món gì có giá trị 1 chút

Cuối cùng , trời không phụ người có tâm

Đỗ Duy không thèm để ý đến hình tượng , nằm sấp trên sàn trườn đủ 1 vòng , đồng gỗ tây đánh , mỗi khối đá cũng không bỏ qua , cuối cùng tại mặt trên cạnh bên , hắn gõ vào 1 khối đá làm dẫn phát cơ quan gì đó , 1 khối đá lật sang , bên trong phát ra ánh sáng vàng rực

Đỗ Duy trong lòng vừa động , biết mình vừa phát hiện ra cái gì đó , vươn tay sờ sờ bên trong , lấy ra 1 khối thủy tinh thạch màu tím nhạt

- A ? Ma lực thủy tinh ? Ma pháp bảo thạch ?

Đỗ Duy vừa nhìn , không khỏi thất vọng

Chỉ là 1 khối ma pháp bảo thạch thôi sao . Loại này , từ khi mình thu được bảo tàng của Long thần , cơ hồ là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu , tuy khối thủy tinh thạch này có thể tính là cực tốt , nhưng với Đỗ Duy mà nói cũng chưa là gì cả

Hắn hơi thất vọng , nhưng nghĩ 1 lúc , món này được Ma tộc cẩn thận dấu đi , tất nhiên có cổ quái . Đáng tiếc chính mình hiện giờ không có ma pháp , không cách nào thăm dò được ma pháp bảo thạch kia là cái gì , mà Semel cũng hao hết ma lực

Mặc kệ , cứ mang về rồi hẵng tính

Hắn tính toán thời gian 1 chút , quyết định ly khai . Lúc rời đi , hắn còn tính làm sao thoát ra khỏi trận ma đạn pháo . Chẳng qua không ngờ lúc hắn thử ném ra mấy hòn đá , những ma đạn pháo không chút phản ứng

A ? Chẳng lẽ ma lực hao hết ?

Đỗ Duy đương nhiên không biết , hắn vô ý niệm câu chú ngữ kia , chính là rút sạch toàn bộ ma lực . Ma đạn pháo mất đi ma lực cơ sở , hiện đã tạm dừng hoạt động . Phải chờ ma pháp trận vận chuyển , chậm rãi khôi phục ma lực mới có thể dùng được

Đỗ Duy nhanh chóng bay ra khỏi nơi này , từ trong mật đạo 1 đường phản hồi . Nhanh chóng về lại nơi mình xuất phát .

Khi hắn mở tảng đá trên đầu ra , về đến phòng ngủ của Lam Lam , sắc trời vẫn tối om . Chẳng qua xa xa bên ngoài cửa sổ , nơi trung tâm Hoàng thành tựa hồ có rất nhiều người , ánh lửa chiếu sáng rực 1 vùng

Trên giường , Lam Lam yên tĩnh ngủ say , thân hình vẫn mặc áo choàng mà Đỗ Duy khoác lên

Đỗ Duy vừa mới thả lỏng 1 chút , kiểm tra tử tế căn phòng , xác định không có dị dạng gì , mới cười khỏ với Lam Lam

- Xin lỗi , đêm nay quấy nhiễu em rồi

Hắn lui ra cửa sổ , thân hình như 1 con mèo vọt ra , vung tay đem cửa sổ khép lại

Vị trí xa xa trung tâm hoàng thành truyền tới tiếng người , còn có nghe không ít tiếng bước chân quân binh qua lại

Đỗ Duy trong lòng bất an , nhắm chuẩn 1 vườn hoa muốn đi qua , đột nhiên nghe trong bóng đêm nơi xa có tiếng thở

Chỉ thấy 1 âm thanh tuổi trẻ đang than thở . Thân ảnh này đứng cạnh cửa lớn , nương theo màn đêm , có lẽ là 1 thanh niên

- Lam Lam...

Nam tử kia tựa hồ có chút nôn nóng , chỉ là hắn vẫn đứng tại cửa lớn chưa từng tiến vào , phảng phất vẫn không có đủ dũng khí . Đột nhiên hắn lớn tiếng nói

- Lam Lam ! Ta đối với nàng là thật lòng ! Tuy đêm nay nàng không chịu gặp , nhưng ta vẫn không bỏ cuộc đâu ! À , hoàng thành xảy ra chuyện , ta không thể ở lại đây lâu ! Ta đi đây ! Đêm mai trực xong , ta lại tới ! Nàng 1 ngày không ra , ta đứng thêm 1 tối ! Trừ phi chính nàng cự tuyệt , không thì ta có chết cũng không cam lòng !

Dừng 1 chút , đại khái là nhìn bên trong vẫn không lên tiếng , thanh niên có chút kích động , lớn tiếng nói

- Lam Lam ! Mỗi lời của ta đều là thật lòng ! Từ lần chính biến 4 năm trước , ngự lâm quân chiến đấu xong , nàng cùng các cung nữ khác đi cứu hộ thương binh , ngày đó ta thấy nàng , đến mấy năm sau cũng không quên được ! Thôi ! Ta đi đây !

Nói xong , thân ảnh này chuyển mình , chạy vội đi

Đỗ Duy thở dài , quay đầu nhìn phòng Lam Lam

- A , cũng là 1 người si tình a

Đỗ Du cười cười , chạy nhanh tới vườn hoa , tìm chút đất bới lên mặt rồi mới phản hồi

Hắn theo mương nước dưới đất tiềm hành , rất nhanh ra đến mặt ngoài hoàng thành . Chỉ là lúc dưới nước, hắn nghe thấy phía trên có 1 đội lính ngự lâm chạy vội , tựa hồ xảy ra chuyện gì khẩn cấp

Đỗ Duy nhú mào , chỉ có thể tiềm phục dưới mương 1 lát , sau đó theo mặt ngoài đi dần ra . Cách xa hoàng thành , phía trên mới dần dần không có động tĩnh

Đỗ Duy nhảy ra khỏi mương , thừa dịp bóng đêm 1 đường chạy về phủ công tước , trên đường gặp không ít binh sĩ sở trị an tuần tra . Đỗ Duy cạy thân thủ cường hãn , toàn bộ tránh qua , không bị ai phát hiện

Cuối cùng về đến nhà , mất hơn nửa đêm Đỗ Duy thực vô cùng mệt nhọc . Hắn hiện giờ tinh thần lực không giống lúc trước , tuy thân thể không mệt , nhưng tinh thần thì suy yếu , nửa đêm hắn cũng không muốn trở về phòng , lo sợ đánh thức đôi tỷ muội , chỉ có thể chui vào thư phòng ngủ

Chỉ là ngủ 1 giấc , gặp không ít giấc mộng kỳ quái

Trong mộng , tựa hồ luôn luôn là quan tài thủy tinh kia. ...

Phảng phất , trong mộng mình luôn không tự chủ được vươn tay vào trong quan tài , sau đó nhìn bên trong trống không , sau đó nghe 1 câu chất vấn tràn đầy oán hận !

- Aragorn . Người nghĩ thế là kết thúc ư ! !

- Aragorn . Người nghĩ thế là kết thúc ư ! !

- Aragorn . Người nghĩ thế là kết thúc ư ! !

- Aragorn . Người nghĩ thế là kết thúc ư ! !

- Aragorn . Người nghĩ .... A !

Đỗ Duy kinh hô 1 tiếng tỉnh lại , mình vẫn nằm tại thư phòng , nhìn bên ngoài cũng đã sáng

Hắn sờ trán , ra sức dụi mắt , thở dài tự nhủ

- Gặp quỷ rồi , ta thế nào lại nằm mơ kiểu này . Dù Messiah oán hận Aragorn thế nào đi nữa , cũng chẳng quan hệ với ta chứ ..

Đỗ Duy cười khổ 1 tiếng , sau đó thấy uẩn ức trong bụng liền gào lớn

- Nhớ kỹ ! Ta là ta ! Hắn là hắn ! Chúng có không có quan hệ gì hết !!

Kêu mấy câu , mới cảm giác trong bụng thoải mái 1 chút

Lúc này , mặt ngoài có người gõ cửa , chỉ thấy em trai Gabri của mình nôn nóng gọi

- Đại ca ! Anh đã tỉnh chưa vậy ! Trời ơi anh định ngủ đến khi nào chứ ! Sáng nay em đã tìm anh mấy lần rồi !!

Đỗ Duy trong lòng vừa động , ho khan 1 tiếng , tận lực dùng thanh âm bình tĩnh nói

- Vào đi !

Cửa phòng bị đẩy mạnh ra , Gabri tiến tới hét lớn

- Anh à ! Đã phát sinh việc lớn như vậy , anh còn không biết ? Còn ngủ được ?

- Ồ ? Phát sinh cái gì ?

- Bạch tháp trong hoàng cung ....

Gabri 1 mặt hưng phấn , nhanh chóng đem sự việc đêm qua nói lại 1 lần , Đỗ Duy càng nghe càng rõ ràng , việc này chắc chắn có liên quan với mình , không khỏi sắc mặt hơi mất tự nhiên

Gabri không để ý tới nét mặt đại ca mình , nói tới ngự lâm quân điều động nhóm lớn , hôm nay đường phố để đô tuần tra ác liệt tầng tầng lớp lớp . Lúc này đằng sau hắn có tiếng ho khan , xoay người lại thấy Joanna đứng phía sau , sắc mặt rất không dễ nhìn , Vivian thì vẫn đang mỉm cười ôn hòa

Gabri cười gắp

- A ! Hai chị dâu dậy sớm a , À quên , giờ đã gần trưa rồi ! A ha ha ha , em còn có việc , đi trước !

Nói xong , thằng nhóc vội vã chạy đi - đối với Joanna hắn vô cùng sợ sệt . Bởi vì tại đế đô nhân nhĩ vô vị , Joanna thường xuyên tìm hắn đánh lộn . Gabri tuy rằng võ kỹ không kém , nhưng làm sao đánh được Joanna , thường xuyên bị luyện rất thảm

Đuổi Gabri đi , Vivian cùng Joanna đi vào . Vivian vẫn mặt cười ôn nhu , Joanna lập tức phát hỏa

- Này , Đỗ Duy ! Đêm qua ngươi đi đâu ! Đừng cho là ta không biết ! Sự tình trong hoàng cung , quá nửa có quan hệ với ngươi ! Hừ , đáng giận , nửa đêm chạy đi xử lý mấy việc thú vị , lại không gọi ta 1 tiếng ! Chúng ta 2 người dành ngôi nhà yếm trợ cho ngươi ! Thằng nhóc Gabri tới tìm ngươi mấy lần , vì ngươi không có nhà , chúng ta chỉ có thể nói ngươi có sự tình gấp rút cần xử lý , ai cũng không được quấy rầy ! Ngươi ... ngươi sao có thể không nói ra việc thú vị này đi !

Đỗ Duy ngẩn ngơ , không nghĩ là không gạt nổi cặp tỷ muội này , mặt đành cười khổ

- Ngươi ! Ngươi còn cười !

Joanna giận giữ nói

- Buổi sáng không biết bao nhiêu người tới tìm ngươi ! Đều bị bọn ta ngăn lại ! Ngươi ... ngươi nên thành thật nói ra , còn nên cảm kích chúng ta giúp ngươi đi !

Phía sau , Vivian khép nép nói

- Tỷ tỷ , đừng trách hắn . Hắn tối qua đi 1 đêm , chắc rất cực khổ à

Đỗ Duy bây giờ mới phát hiện , thân mình không biết từ lúc nào đã thêm 1 cái chần . Chắc là lúc mình ngủ say , 2 người vợ chồm lên cho mình

- Đừng nhìn ta ! Ta không tốt vậy đâu . Tối qua ngươi lén lút quay về , không về phòng lại chạy tới thư phòng , lúc ta tới ngươi đã ngủ rồi ! Hừ , vì Vivian ngăn lại ta mới không đập ngươi tỉnh dậy ! Chần này cũng là Vivian cho ngươi !

Joanna xoay đầu đáp

Vivian đi tới , nhẹ nhàng nắm tay Đỗ Duy , khẽ cười thấp giọng nói

- Chàng thế nào ? Có mệt không ? Tối qua , không , không gặp cái gì nguy hiểm chứ ...

- Hừ!

Joanna đột nhiên phát tác

- Vivian ! Em đừng cái gì cũng theo hắn ! Hắn ... hắn ... thằng cha này .. quá mức khinh người !

Nói xong , chạy tới nắm tay Vivian kéo ra khỏi thư phòng

Nhìn 2 chị em ly khai , trong lòng Đỗ Duy đang ôn nhu , đột nhiên nhớ tới giấc mộng đêm qua

Không nghĩ thì thôi , đột nhiên trong lòng sinh ra 1 cỗ bất an

Hơ... thật kỳ quái

Cảm giác bất an này , từ đâu mà có ?

Lolita ? Messiah ?

.....

- Mẹ nó , kiểm tra lần này thật quá khó a

2 đệ tử ra khỏi giảng đường mặt mũi ỉu xiu , trong đó có 1 người cười trộm :

- Chỉ sợ viện trưởng lại cho chúng ta ăn quân côn
- Cũng không nhất định

Người bên cạnh cười :

- Viện trưởng muốn lập tức lên tiền tuyến , có lẽ chả có thời gian dùng quân côn với chúng ta đâu
- Chỉ là , lần này cùng viện trưởng lên tiền tuyến chỉ có 10 suất , nếu kết quả kém sẽ phải ở nhà thì quá mất mặt !

Người kia than thở 1 chút , lại đột nhiên nhìn về phía trước

Trước mặt hai người , dưới bóng cây là Gabri cùng đội trưởng nhóm đệ tử , Knight

- A , Gabri thì may rồi , là em trai viện trưởng , nghe nói lần này chắc chắn sẽ được xuất chinh . Thật hâm mộ hẳn có 1 ông anh như thế a

Tên đệ tử này cười khổ :

- Còn đội trưởng Knight ... Hẳn tại tây bắc đánh giặc , bất luận là với người thảo nguyên hay với phản quân đều biểu hiện xuất sắc a .. A , người biết không ?

Hắn nhỏ giọng , thần bí nói :

- Người nhớ cuộc chiến bảo vệ thành Gilea không ? Khi đó chính là Knight mang 300 kỵ binh tới tiếp viện cho viện trưởng đấy ! Bọn họ từ đó đã có giao tình ! Lần này lên tiền tuyến , nhất định cũng không thiếu 1 suất ..A , thật hâm mộ a

- Hâm mộ cũng phải

Người kia trả lời :

- Thành tích huấn luyện của đội trưởng đúng là xuất sắc nhất trong số chúng ta , cũng không phải ngẫu nhiên a . Còn Gabri , 2 lần thao diễn hẳn đều đánh ta không còn mảnh giáp . Người ta thực sự có tài , chúng ta có hâm mộ cũng đúng a

Lúc này , Gabri và Knight đang đàm đạo đồng thời quay đầu cười nói :

- 2 tên gia hỏa các người đang nói chuyện gì đấy Kiểm tra quá kém , tâm trạng không tốt à ?

Hai người đệ tử này đến gần , thấy eo Gabri đeo bội kiếm , không phải kiếm trong học viện mà là kiếm dành cho quan quân chính quy , 2 người không khỏi hâm mộ :

- Kiếm này là cho quân bắc tiến phải không ?

Gabri cười cười :

- Ta hôm qua vừa lĩnh , cảm thấy thích nên đeo luôn
- Đáng tiếc , lần này khảo hạch chúng ta không tốt lắm , sợ không lọt vào danh sách được

Người bên trái cười khổ . Thân hình hắn gầy ốm , đầu tóc đen thui

- A ? Các người khảo hạch không tốt sao ?

Knight nhú mày . Hẳn đảm nhiệm chức đội trưởng 1 năm thời gian , uy tín cũng đã có , hắn vừa mở lời , 2 người tức thì đứng nghiêm , người bên phải khuôn mặt thanh tú gật đầu

- Không phải quá kém , chỉ có 1 vấn đề ta thấy rất cổ quái . A , tự nhiên hỏi lịch sử không quân , nhân viên phi quân sự đầu tiên lên phi thuyền là ai ? Ta nghĩ rõ ràng đó là viện trưởng đại nhân của chúng ta rồi . Phi thuyền là viện trưởng năm đó tại bình nguyên Rowling chế ra , chắc chắn ngài sẽ là người đầu tiên bay thử . Chẳng qua cái thang này ...

Hắn chỉ chỉ người bên cạnh than thở :

- Cái thằng này cứ khẳng khẳng nói là người khác , chỉ là sách không nói tới mà thôi

- Đần độn , viện trưởng đại nhân là thượng tướng đế quốc , sao có thể tính là nhân viên phi quân sự được ?

Tên đệ tử tóc đen huých nhẹ đồng bạn , nhìn Gabri :

- Gabri , người nói , đáp án có phải chính là viện trưởng hay không ?

Gabri cười cười :

- Trên giấy mà nói là đúng đấy . Năm đó anh trai ta còn chưa phải quân binh , nói hấn không phải là nhân viên quân sự đầu tiên cũng không sai ... chẳng qua , đáp án này cũng không chuẩn xác , bởi vì chỉ có nội bộ gia tộc ta mới biết , năm đó cùng đại ca ta bay thử lần đầu tiên , thực sự có 1 người không phải nhân viên quân sự .

- Ai ?

2 người đều đồng thời hỏi

- Tốt rồi !

Knight nhú mày

- Hi hi ha ha còn ra cái bộ dạng gì !

Dừng 1 chút , nét mặt hấn nhu hòa hơn , nhú mày nhìn 2 tên này , cười nói :

- 2 người lập tức trở về chuẩn bị . Tuy lệnh chính thức còn chưa xuống , chẳng qua ta từ viện trưởng thấy được danh sách , trong đó có tên 2 người đấy

Nghe câu này , tức thì sắc mặt 2 người hừng phấn hơn :

- Thật ư ? Danh sách gì ? Chẳng lẽ là danh sách lên tiền tuyến ? Đội trưởng không gạt bọn ta chứ ?

- Nghiêm túc 1 chút ta coi !

Knight trầm mặt :

- Các người trông cứ như trẻ con , chả giống quân nhân chút nào . Lên tiền tuyến đại diện học viện , đừng làm mất mặt viện trưởng !

Hai quân quân nhìn nhau cười , đứng thẳng , đấm ngực 1 cái nói :

- Vâng !

- Tốt , về thu xếp đồ đạc đi

Knight cười cười :

- Đúng rồi , quân hàm các người , hình như cũng định rồi

Dừng 1 chút , hấn lên giọng quát nói

- Athrun Zala !

(1 trong 2 nhân vật nam chính của anime Gundam Seed , pilot con mech Justice , xem thêm ở đây :)

- Có ! Viên quan quân tuổi trẻ tóc đen lập tức trả lời

- Tốt , người là kỵ trưởng thuộc kỵ binh đoàn dưới quyền viện trưởng

- A? Kỵ binh đoàn của viện trưởng ?

Tên quan quân Athrun Zala lập tức mặt mũi hớn hở

- Còn người !

Knight quay đầu

- Kira !

(Kira Yamato - Nam chính còn lại của anime Gundam Seed , pilot con mech Freedom , bạn thân của Athrun Zala , xem thêm tại đây :)

Người kia thoáng chút trầm mặc , có vài phần trầm ổn gật đầu

- Có !

- Ta được ủy nhiệm làm trưởng quan 1 doanh kỵ binh , người tạm thời đi làm phó thủ kiêm quan truyền lệnh

Người tuổi trẻ Kira này lại không hưng phấn , chỉ gật đầu 1 cái , không lộ ra ngoài

Còn Athrun Zala tựa hồ cảm tình trào ra hơn 1 chút

- Đội trưởng , chúng ta khi nào xuất phát ?

- Cái này ...

Knight nhìn Gabri

- Chờ lệnh viện trưởng đi !

Hai người vội vàng hành lễ , trước khi ly khai , Athrun Zala mặc kệ bị Kira kéo đi vẫn ngoái cổ hỏi lại :

- Gabri , đến cùng thì nhân viên phi quân sự đầu tiên trên phi thuyền là ai ?

.....

Tây bắc , phủ thành chủ , thành Lâu Lan , phủ công tước hoa tulip

- Nhanh lên nhanh lên . Đừng có lề mề

Lão Marde ngáp ngáp , nói :

- Xe ngựa phía sau nhanh đem đồ vật dời đi ! Buổi sáng là chúng ta lên đường !

Trong sân phủ công tước là 1 cảnh tượng bận rộn , 1 đội thân vệ kỵ binh gia tộc hoa tulip đã chuẩn bị xuất phát , mười mấy chiếc xe ngựa vận chuyển 1 số cái rương kỵ quái

Lúc này có 1 người chậm rãi đi tới , chính là tổng quản tây bắc , Phillip

- Tổng quản Marde

Phillip đi tới , cười khách khí

Ai ai cũng biết , vị tổng quản Marde này tuy là nô bộc của Đỗ Duy , nhưng lại là người đầu tiên theo hần , từ nhỏ đã ôm Đỗ Duy lớn lên , cảm tình có thể nói gần như cha con

Đặc biệt là sau khi bá tước Raymond mất đi , Đỗ Duy đối với Marde càng thêm tôn trọng , phảng phất là đem lòng kính trọng phụ thân chuyển đến trên người lão bộc nuôi mình từ nhỏ này

Cho nên , tại tây bắc , vô luận là đại tướng cầm quân hay Phillip chính vụ tổng quản , mọi người đều rất khách khí với Marde

- Ngài nhất định phải đi ư ?

Phillip thở dài

- Công tước đại nhân lần này là đi tiền tuyến đấy . Ngài đã nhiều tuổi như vậy ...

- Phillip tiên sinh , ta còn chưa già , đến tháng 8 này ta mới 50 tuổi a Marde nỗ lực đứng thẳng nói :

- Huống hồ , thiếu gia từ nhỏ là ta nuôi nấng , lần này hần đi tiền tuyến , người khác đi theo ta không yên tâm , nên ta phải tự mình đi

- Chỉ là ... có rất nhiều nguy hiểm ... thứ lỗi ta nói thẳng , ngài chỉ là người thường à . Tiền tuyến ...

- Chính vì nguy hiểm

Marde cười cười , khuôn mặt đầy nếp nhăn xuất hiện 1 tia lãnh đạm

- Phillip tiên sinh , ta đã sống đủ rồi , thiếu gia đối với ta rất tốt , trong lòng ta tự biết . Marde ta cả đời này không có nguyện vọng nào khác , chỉ hy vọng gia tộc này bình an phát triển mà thôi . Người xem , ở tuổi của ta , cũng nên hưởng phúc được rồi . Tuy ta chỉ là 1 tổng quản nô bộc , chỉ là ở đây từ trên xuống dưới , tất cả đều cung kính như ta là lão gia . Sống đến lúc này rồi , cũng không có nhiều nhu cầu như thế

Nói xong , hần nhỏ giọng , nhẹ nhàng nói :

- Tiền tuyến nguy hiểm ta rất rõ ràng . Chính vì thế nên ta mới đi ! Sandy là do ta bồi dưỡng mấy năm , ta hy vọng tương lai sau khi ta chết có thể làm đại tổng quản , giúp thiếu gia xử lý việc lật đổ ! Lúc này tiền tuyến nguy hiểm , mấy lão già như ta không có tác dụng gì . Như vậy....

Nói tới đây , hần lắc đầu , thành khẩn :

- Nếu cho Sandy lên tiền tuyến , vạn nhất hần có gì ngoài ý muốn , đại tổng quản nội vụ ta khổ tâm bồi dưỡng mất đi . Sau này ta chết , không ai giúp thiếu gia lo mấy việc nhà . Đến tuổi của ta , sống thêm 1 năm cũng tốt . Cho nên ta mới lưu Sandy tại đế đô , tự mình dẫn người đi phương bắc gặp thiếu gia à

Phillip thở dài , trên mặt lộ ra mấy phần thật lòng tôn trọng

Cái lão quản gia ngày thường dung tục này ... cũng là người tốt a

- Ngài cũng không cần lo cho ta ..

Marde cười , uốn ngực

- Đừng xem thường ta , ta không phải phế vật . Phải biết năm đó thiếu gia phát minh ra phi thuyền , trừ thiếu gia không tính , ta , Marde , là người đầu tiên trên thế giới này ngồi phi thuyền ! Người đầu tiên toàn đại lục ! Ha ha ha ha !..

891. Chương 609 : Xuất Chinh

Tin công tước hoa tulip thống soái binh lính bắc tiến đã được đế quốc cẩn thận tuyên truyền khắp bốn phương tám hướng

Trong ngày này, nghi thức xuất chinh hào nhoáng cũng hấp dẫn vô số cư dân đế đô đi xem

Bên rìa phía Bắc của tường thành, vương thành cận vệ quân gấp rút điều cả quân dự bị cùng thủ quân địa phương hoàn thành tập kết – đương nhiên, thủ quân địa phương chỉ là tập kết các nơi quanh đế đô thôi, còn các nơi khác để tranh thủ thời gian đã đi lên phương Bắc từ trước rồi

Loại nghi thức vô cùng to lớn này cũng nhằm kích phát nội bộ dân chúng, đẩy cao sĩ khí, vương thành cận vệ quân từng đội xếp hàng nghiêm, đội ngũ chỉnh tề ở 2 bên đường ngăn cản dân chúng gây hỗn loạn

Mắt thấy quân đội đế quốc xuất chinh, dưới mệnh lệnh nghiêm khắc mỗi binh lính đều ngẩng đầu uốn ngực, mang theo binh khí và áo giáp sáng bóng, chân đi đều bước, bụi đất nhàn nhạt. Dáng vẻ hùng tráng như vậy, tức thì khiến vô số người nhiệt liệt hoan hô

Cũng có 1 vài thiếu nữ thị dân cầm theo hoa tươi ném vào đội ngũ, từ xa nhìn lại giống như đội binh sĩ xuất chinh này là bước trên hoa tươi mà tiến ..... Tiếng hoan hô liên miên không dứt, càng có người kêu lên

Màn đêm buông xuống , binh sĩ thủ thành cũng thở ra được 1 hơi . Theo thói quen mấy ngày nay , những chủng tộc này cứ đến đêm sẽ cuộn cờ thu trống . Chỉ ban ngày chúng mới tiến hành công kích , mà lực lượng không quân kia cũng sẽ xuất phát 2 3 lần

Nếu cả không quân và thú nhân đều tấn công , dù thủ quân kích phát toàn bộ dũng khí cũng vẫn chịu tổn thất thảm trọng

Theo mỗi ngày trôi qua , tình huống không cải thiện chút nào , quả như Lạc Tuyết nói , sĩ khí bắt đầu hạ xuống

Nhìn mặt trời hạ xuống chân núi , khi 1 tia sáng cuối cùng tắt đi , thủ quân trên thành châm đuốc , binh sĩ ban ngày trúng thương bắt đầu rút về hậu phương trị liệu

Binh sĩ luân phiên lên tường thành , nắm giữ thành phòng cẩn thận nhìn quân doanh đối phương ở xa .

Mà chính lúc này....

Một tiếng hống to vang lên , âm thanh gầm rú xa xa truyền đến phá tan trời đêm .

Tiếng rít miên miên không dứt , mang theo lực lượng chấn áp tâm thần ! Mà sau đó , tiếng rít từ 1 điểm biến thành 1 dải ! Càng lúc càng nhiều tiếng rít truyền đến , xuyên qua không khí đập vào đầu mỗi người ! Âm thanh như có ma lực , khiến ai nghe thấy cũng cảm thấy yếu ớt !

Trong thành , một vài ma pháp sư đang nghỉ ngơi minh tường , khi nghe tiếng rít , binh sĩ hoảng loạn , lập tức sắc mặt cuồn cuộn , cơ hồ cùng lúc mười mấy ma pháp sư bay ra , nhìn về phương bắc ...

Thanh âm này ... thanh âm này...

Thanh âm này.... Không phải dã thú ! Khí thế cường liệt vậy , cảm giác áp bức này ....

Đây là ....

Cuối cùng , trên bầu trời phía bắc , một luồng sáng lóe lên như ngọn lửa , sau đó vô số bóng đen gầm rú như quái vật , vung 2 cánh nhằm phòng tuyến bay đến !!!

- Rồng !! Rồng !! Là Rồng !!!!

Không biết là ma pháp sư nào , cuối cùng nhìn rõ những bóng đen kia , phát ra 1 tiếng kinh hãi

894. Chương 612 : Trận Đầu Tiên Của Sterling

Vài chục con rồng trưởng thành , lập tức khiến thủ quân vô cùng hoảng loạn !

Rồng ! Chủng tộc truyền thuyết cường đại nhất , có nhục thể mạnh mẽ nhất , có ma pháp xuất sắc nhất , có trí tuệ cao siêu nhất !

Sinh vật vốn tồn tại trong truyền thuyết đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người , không phải 1 con mà là 1 đám ! Miệng chúng nó mở lớn , móng vuốt sắc bén vươn xao , nhào về phía nhân loại !

Va chạm đầu tiên ở trên không . Vài ma pháp sư cấp 5 bay lên , bị tiếng rồng của chúng làm cho thất thần , kết quả rồng đến trước mặt vẫn không kịp mở kết giới phòng ngự , bị móng vuốt xuyên thấu thân thể . Bị trúng 1 luồng long tức , thi thể tan nát

Sau đó , mười mấy con rồng bay qua tường thành , mỗi con há rộng miệng , hơn mười đạo long tức các chủng loại càn quét qua lại ! Trên tường thành , tức thì bạo phát vô số quang mang !

Rất nhiều thủ quân , thậm chí không kịp có phản ứng , chỉ trong chớp mắt đã bị long tức cuồng bạo đốt thành tro bụi !

Mười mấy ma pháp sư lên không phản kích , nhưng ma pháp sư đánh với mười mấy con rồng trưởng thành , chiến cuộc lại vô cùng bi thảm

Một đại ma pháp sư cấp bậc cao nhất , vốn là thủ lĩnh ma pháp sư phòng tuyến phía đông bị 2 con rồng đem đeo bám . Đại ma pháp sư này tuy trong bụng cuồng hĩ , nhưng cũng cứng rắn lấy 1 quyền trực ma pháp mình cất kỹ ra dùng , tạo ra 1 lồng chụp lên người ngăn đỡ long tức !

Chỉ là đà tiến của long tức không giảm , vốn luồng long tức hệ hỏa này bị kết giới chống đỡ , dư lực phun xuống đất , tức thì biến 1 tòa phòng ốc thành biển lửa !

Ma pháp sư dồn dập phản kích , nhất thời vô số thanh âm chú ngữ vang lên ! Có ma pháp sư thực lực thấp kém , cơ hồ là chỉ chớp mắt bị cự long giết chết , có ma pháp sư cường đại hơn 1 chút chống đỡ được vài chiêu , bị mấy con rồng vây công xé xác

Vị đại ma pháp sư áo trắng cao nhất , sau khi dùng ma pháp phòng ngự , cũng giơ cao ma trượng tụng niệm chú ngữ . Từng dải sáng ma pháp , trong không trung hình thành gió bão đánh lên cự long . Nhưng với cơ thể cường hãn của long tộc , nguyên bản đề kháng với ma pháp cũng không thấp

Tuy ma pháp có tạo nên thương tổn , nhưng mấy con rồng này phảng phất không hề để ý , nhanh chóng tiếp tục giết chóc ma pháp sư , cuối cùng vị đại ma pháp sư này tuyệt vọng nhận ra , mình đã bị mười mấy con rồng bao vây !

Mười mấy con...

Trong lòng hẩn lúc này chỉ còn tuyệt vọng . Thân là đại ma pháp sư , nếu đơn độc đánh với 1 con rồng hẩn cũng không sợ . Cho dù là đánh với 2 con – nếu không gặp phải rồng đẳng cấp cao cũng có lòng tin . Nhưng mà.... Mười mấy con ?

Ta ! Ta không phải cường giả thánh cấp a !!

Mười mấy con rồng vây lấy đại ma pháp sư mà điên cuồng phun long tức . Ánh sáng của ma pháp kết giới phòng ngự rất nhanh ảm đạm đi , ma lực điên cuồng tiêu hao , thấy sắp không chống đỡ được , vị đại ma pháp sư này ném đi toàn bộ đạo cụ , các quyền trực ma pháp ; công kích , gia trì , mê hoặc , sợ hãi , cầu lửa , triệu hồi ...

Trên không , mười mấy con rồng vây công 1 đại ma pháp sư , phát ra ánh sáng chói mắt hoa lệ . Các quang mang ma pháp khác nhau lóe lên liên tục . Sau cùng , thấy phòng ngự của ma pháp sư không giữ nổi , dưới sức công phá tập thể nổ tung !

Ngay cả kêu thảm cũng không có , đại ma pháp sư đã hóa thành tro bụi !

Ầm !

2 con rồng lao lên tường thành , móng vuốt của chúng đâm cho tường thành xuất hiện vết nứt . Theo sau điên cuồng cán xe , một vài binh sĩ không kịp chạy trốn tức khắc bị nát như . Mà có người dũng cảm thử phản kích , nhưng cơ thể cường hãn của rồng , đao kiếm phổ thông nào có thể xuyên qua được ?

Dù có binh sĩ liều chết dùng nỏ pháo bắn trả , nhưng đối mặt với vài chục con rồng , nhưng nỏ pháo trong tháp lâu bị long tức phun trúng , chiến sĩ bên trong cũng lập tức hóa thành tro bụi !

Đồ sát ! Chân chính là 1 trường thảm sát 1 chiều . Nhân loại không phải không có sức chiến đấu , không ít tướng lĩnh cao cấp thi triển đấu khí , dây dưa với long tộc . Chỉ là rồng không chỉ có cơ thể mạnh mẽ , còn có thể bay lượn !

Trên không không ngừng tấn công , khiến binh sĩ nhân loại tử thương vô số !

Thủ quân loài người , triệt để bị đánh cho tan tác !

Mà ngay lúc này , trong quân doanh thú nhân ngoài thành vang lên tiếng trống , từng đội binh sĩ thú nhân xông ra khỏi doanh trại , như thủy triều hướng về phía tường thành tiến lên ...

Trong phòng tuyến , nơi nơi là tiếng kêu thảm hò hét ! Trên không , mặt đất , toàn bộ đều có ánh lửa !

Cuối cùng , dưới 1 tiếng nổ vang , chỉ thấy của thành 1 luồng lửa xung thiên cháy lên , sóng công kích của ma pháp lập tức phá tan cửa thành !

Dưới cửa thành , 1 con cự long gầm rú , dùng răng nanh đem võ sĩ trước mặt xé thành 2 đoạn . Theo sau 2 cánh chắn động , thân hình nó lập tức bay lên không , song song với tường thành , long tức phun ra quét ngang 1 lượt , đem mấy binh sĩ nhốt vào biển lửa ... Không chỉ có vậy , long uy cường liệt phát ra đè bẹp ý chí của nhân loại . Pháp tắc tự nhiên , các sinh vật đều sợ sệt loại cao đẳng hơn , lại thêm đợt tập kích quy mô lớn , thủ quân hoàn toàn rơi vào hỗn loạn !

Thấy 4 phía đều là ánh lửa , một con rồng quay về tiếp tục giết chóc nhân loại , mà ngoài thành , thú nhân gào thét vang trời . Sau 1 tiếng nổ , thấy cửa thành nổ tung , tường thành đầy lửa cháy ...

Trong phủ thống soái , chủ tướng Gus nguyên bản còn muốn kêu thân vệ lên tường thành đề kháng , nhưng thân hình vừa động , 1 thân vệ trung thành nắm lấy tay hắn :

- Đại nhân ! Pháo đài này thủ không được nữa rồi ! Ngài mau dẫn người rút lui đi !

- Hỗn trướng !

Gus giận giữ đá văng tên thân vệ này :

- Ta là thống soái có trách nhiệm thủ hộ , sao có thể bỏ thành mà đi !!

Chỉ là lúc này thú nhân đã vào thành , những binh sĩ may mắn còn sống sót dù ra sức chống đỡ , nhưng cửa thành bị vỡ , thú nhân như nước lũ tràn vào , rất nhanh chia cắt tiêu diệt thủ quân còn lại . Các nhóm đề kháng nhỏ lẻ , rất nhanh bị nuốt chửng .

Gus biết là thủ không được , rút trường kiếm ra hét lớn :

- Các người đã quên vũ dũng của quân đoàn sỏ sư sao !

Nói xong , vung gươm lao ra xa , thân vệ cũng có hơn nửa lao theo ...

Hướng hấn lao đi , chính là phòng vật tư lương thảo !

Sau chừng 3 canh giờ đại chiến , tàn quân nhân loại dựa vào đường phố kiệt lực chống đỡ . Chỉ là thành phá , đại quân bên ngoài tuôn vào , trời thì đầy rồng bay lượn như tử thần thu gom sinh mạng !

Sợ hãi . Bóng đêm . Chết chóc . Tất cả giày vò tâm trạng mỗi người

Dần dần , không ít thủ quân vứt bỏ đao kiếm , như tổ ong tháo chạy về hướng nam , mọi người chen chúc nhau , ở cửa thành gần như là giẫm đạp , khắp nơi là giáp trụ cùng vũ khí bị vứt bỏ , bên tai thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng cự long gầm rú . Trong lòng mỗi người , lúc này chỉ có 1 khái niệm :

Chạy !

Rạng sáng , cuộc chiến đã chấm dứt . Tinh linh tộc bắt đầu tiến hành thu dọn chiến trường , lợi dụng ưu thế trên không muốn đem toàn bộ tàn quân triệt để đánh tan .

Mà con đường về phương nam , khắp nơi đều là bại binh điên cuồng chạy trốn , dù sao phòng tuyến phía đông có tới mười mấy vạn đại quân , bị đánh tan rồi khắp nơi chạy trốn . Cự long trên không không đuổi theo , nhưng thú nhân lại phái lang kỵ binh 1 đường xuôi nam đuổi giết .

Trong quân đội cũng có vài tướng lĩnh thử tập trung bại binh đề kháng , nhưng cũng đành chịu thua . Quân tâm đã sụp đổ , phòng tuyến thất thủ , đầy núi đầy đồng là bại binh tháo chạy , sau lưng có lang kỵ binh đuổi giết . Mấy lần tập kết được , chỉ đánh được vài phút đã lại tan tác

Càng lúc , càng không ai dám nảy ra ý niệm đề kháng .

Chỉ thấy vài ngàn lang kỵ binh , theo binh nguyên tản , phía sau kêu gào đuổi theo , bại binh nhân loại bỏ chạy tan tác , một đường kêu khóc . Thậm chí có người 1 hơi chạy mấy chục dặm , cuối cùng kiệt sức , lão đảo 1 cái , phun máu tuyệt khí .

Lang kỵ binh đuổi theo đủ 30 dặm , 1 đường giết chết ít nhất hơn 1 vạn quân đội loài người mới triệt thoái .

Mà vô số bại binh , sau hơn 1 đêm điên cuồng chạy trốn , lúc trời sáng , thấy phía sau không có địch nhân đuổi theo , có người ngồi trên mặt đất , có người không đứng lên nổi , có người tỉnh táo lại , có người hốt hoảng tiếp tục chạy . Còn có người dứt khoát cởi bỏ quân phục , ném đi , sau đó chạy vào trong núi .

Đại bộ phận , cố gắng thu gom 1 chút tàn quân , theo đội hình hướng về phía nam mà đi , bại binh như quả cầu tuyết , càng lăn càng lớn , chỉ là người người đều vô cùng thể thảm , không ít người bị thương , càng nhiều người sợ mất mật , trên đường đi khóc lóc , hoảng sợ , cho dù gió thổi cũng làm họ nhảy dựng lên .

- Đại nhân ! Ngài... xem phía dưới kìa !!!

Trên không phía nam phòng tuyến phía đông , 2 nhiệt khí cầu mở đường , còn có chiến hạm Arch Angel Đỗ Duy tự mình suất lĩnh , cùng Griffin kỵ sĩ và phi thuyền vận chuyển

Lúc này 2 phi thuyền đi trước nhìn xuống , chỉ thấy con đường phía dưới 1 đám tùm nãm tùm ba . Toàn bộ đều là quân đội đế quốc , quần áo rách nát , nghiêng đông nghiêng tây , phảng phất gió thổi cũng bay !

Phi thuyền đi trước không dám chậm trễ , vội hạ thấp độ cao , chỉ là binh sĩ nhân loại dưới đất vừa thấy trên cao là phi thuyền của mình , tức thì ai cũng điên cuồng kêu gào , còn có người mở rộng tay , nói vọng lên không :

- Cứu mạng !! Cứu mạng !!

- Cứu chúng ta !! Cứu chúng ta !!

- Cho ta lên !! Cho ta lên !!

Binh sĩ gia tộc hoa tulip trên phi thuyền trong lòng chấn động , nổi lên 1 cảm giác bất an , vội đưa 2 bại binh lên mẫu hạm Arch Angel

2 bại binh này , 1 người còn mặc quần áo thống lĩnh của đế quốc . Lúc này mặt đầy bùn và máu , ánh mắt tán loạn , khi được đưa lên tàu Arch Angel , cuối cùng tới trước mặt Đỗ Duy , 2 người này vẫn là bộ dạng hoảng sợ .

Đỗ Duy vừa thấy , tâm tình lập tức trầm xuống .

- Đến cùng.... Là xảy ra chuyện gì !

Hắn đứng lên , đi tới gần mặc quân phục thống lĩnh , hung hăng lay vai quát :

- Người nghe cho rõ đây ! Ta là công tước hoa tulip của đế quốc , Đỗ Duy Rudolf Rowling !! Mau nói cho ta , người là chi bộ đội nào ! Tiền tuyến xảy ra chuyện gì !!

Tên thống lĩnh kia bị Đỗ Duy lay mấy cái , phải nghe hỏi đến lần thứ 2 , nghe mấy chữ công tước hoa tulip như có ma lực lay tỉnh hắn . Đột nhiên hắn nhào xuống ôm chân Đỗ Duy :

- Công tước hoa tulip ! Công tước đại nhân ! Có ngài , chúng ta cuối cùng cũng được cứu rồi !

Đỗ Duy bức mình nhìn hắn , cắn răng quát :

- Đến cùng là xảy ra chuyện gì !

- Phòng tuyến phía đông ... phòng tuyến phía đông ... thất thủ rồi ..

Gã thống lĩnh khóc lóc :

- Gus tướng quân chiến tử ... phòng tuyến thất thủ ... địch nhân.. địch nhân đuổi tới ...

Đỗ Duy bức mình đá văng thằng cha đang sợ hãi này đi , lại gắng hỏi người kia , tuy cũng sợ sệt nhưng may mắn cũng rõ ràng

Hiểu rõ nguồn gốc , Đỗ Duy trừng mắt trở về , cau mày , những người xung quanh nghe thấy không ai không biến sắc

- Rõng ... tấn công phòng tuyến ??

Nghĩ tới đây , Đỗ Duy chợt nhận ra :

- Không thể kết thúc như vậy ! Phòng tuyến còn vứt bỏ được ! Nhưng còn lượng lớn vật tư ! Nếu tội dân sử dụng lương thực cũng vũ khí còn lại ..Hừ ! Thừa cơ địch nhân còn chưa đứng vững ! Phản kích !

Hắn hít sâu 1 hơi , nhìn 2 bên hơn 100 Griffin kỵ sĩ bay lượn

Không nghĩ tới , so với kế hoạch của ta , trận đầu của Griffin kỵ sĩ lại tới sớm như vậy a !

Lắc lắc đầu , Đỗ Duy đứng lên .

- Truyền lệnh ! Sterling , Griffin kỵ sĩ đoàn thoát ly kỳ hạm , mục tiêu , phòng tuyến phía bắc !

Nói xong , hắn nhanh chóng chạy đến cạnh chiến hạm , cởi trường bào xuống :

- Ta tự mình dẫn quân đi !

Hắn nói với Gageu :

- Tốc độ của Griffin kỵ sĩ đoàn nhanh hơn , ta lên trước , người mang chiến hạm theo sau , mặc kệ thế nào , nhất định phải tiêu hủy kho lương trong phòng tuyến !

Sau đó , Đỗ Duy nhảy ra khỏi thuyền , dùng sức huýt sáo 1 tiếng

Sao đó , 1 con Griffin toàn thân đen nhánh như cuồng phong bay tới , trên lưng cũng không có ai cưỡi .

Đỗ Duy vừa nhảy , tức thì rơi trên mình con Griffin này.

Con Griffin này so với những con khác to hơn mấy phần , toàn thân đen bóng , cánh to lực lưỡng , nhanh vượt sắc bén , trông mắt lóe lên tinh quang .

Đây là con Griffin Đỗ Duy tự chọn cho mình – hắn làm ra được binh chủng này , sao có thể không cấp cho chính mình 1 con ?

Tuy hắn không có thời gian nuôi nấng nó , nhưng đừng quên , hắn là ma pháp sư . Người thường chỉ có thể chăn nuôi mà thuần phục , Đỗ Duy lại có thể trực tiếp dùng ma pháp thu nó làm sủng vật !

Tuy sau này hắn mất hết ma lực , nhưng con Griffin này từ sớm đã bị hắn ký kết sủng vật , cho nên bây giờ hắn vẫn có thể cưỡi được nó

Vừa vàng ngồi trên lưng nó , Đỗ Duy gào thét 1 lần nữa , mang 100 Griffin kỵ sĩ , thoát ly kỳ hạm bay đi

Trong tay hắn là 1 thanh mâu mô phỏng trường thương Longnius , huýt dài 1 tiếng , 100 Griffin kỵ sĩ phá không mà đi

Gió bên tai gào thét , Griffin toàn lực bay đi , rất nhanh , trên mặt đất đã là phòng tuyến !

Trên không không cách nào nói chuyện , Đỗ Duy làm 1 cái thủ lệnh , kỵ sĩ bên cạnh lập tức hiểu ý

Từng kỵ sĩ Griffin lập tức tháo miếng bịt mồm thú cưỡi của mình , lại mang tấm bịt tai lên , sau đó nắm chặt dây cương ...

Cuối cùng , Griffin dưới háng Đỗ Duy phát ra 1 tiếng kêu lớn , sau đó 100 con Griffin đồng thời gầm lên , trên trời , trong khoảng khắc như chỉ còn tiếng kêu này .

100 kỵ sĩ Griffin theo sau Đỗ Duy , cúi người phóng về phía phòng tuyến

895. Chương 613 : Thiên Địch

Sau đó , thủ lĩnh phụ trách phòng tuyến phía đông của thú nhân , 1 con trâu trắng mặc thiết giáp mang tùi tùi đi tới kho quân nhu của thủ quân.

Dãy nhà kho này cũng khá lớn , có gần trăm gian . Bên ngoài đầy vết máu từ tối qua chém giết hỗn loạn còn lại , thủ quân nhân loại tử thủ ở chỗ này nhiều nhất . Mà lúc này , từ xa nhìn lại , mấy phòng ốc đã sụp đổ , bên trong có khói đen thoát ra .

Dựa theo chiến sĩ thú nhân báo lại , nhân loại ở chỗ này tử thủ được lâu nhất . Mà khi nhìn thấy đại cục đã định , thủ quân tuyệt vọng đã muốn phóng hỏa tiêu hủy , chỉ tiếc là không thành công .

Bởi vì có long tộc trợ chiến , có vài con thủy hệ cự long giúp sức , lửa lớn còn chưa kịp lan ra đã bị dập tắt.

Bên ngoài kho , trên đất ngổn ngang hàng trăm thi thể , rất nhiều cái đã máu thịt be bét không còn nhận ra được . Dựa vào trang phục mà xem , có vẻ có 1 thi thể là tướng lĩnh cấp cao của nhân loại , bởi vì khả năng giáp của hắn chất lượng rất tốt , còn có áo choàng , áo khoác , vũ khí .... So với các binh sĩ khác đều bất đồng .

Chỉ tiếc , trong thảm chiến , thi thể này bị thiết chùy đập vỡ đầu , không nhìn rõ mặt mũi nữa .

- Chuyển đi .

Thống soái thú nhân nói , giọng lãnh đạm .

Nhưng sau đó , khi hắn nhìn thấy tòa nhà kho đầu tiên , vẻ lãnh đạm biến thành cực độ hưng phấn !

Mà sau lưng hắn , gần trăm thú nhân cũng trợn mắt há hốc miệng nhìn , có người nhỏ cả nước dãi ...

Tòa nhà kho này chứa đủ các loại lương thực . Mặt trước là các loại túi chồng dày như núi , còn có thịt khô treo móc khắp nơi dày đặc như rừng ! Trong ngách , còn vài chục thùng gỗ , có thú nhân khịt khịt mũi , mắt sáng lên đi tới , rút dao cắm vào thùng . Sau đó nhìn chất lỏng chảy ra , nhấp thử 1 chút tức thì lớn tiếng gầm nói :

- Rượu ! Là rượu cực phẩm ! Thú thần tại thượng , cả đời ta chưa từng thấy rượu ngon như vậy !

Thú nhân khác nghe thấy , tức thì chen chúc đi lên , như bầy ong đem mấy chục thùng rượu mở ra , có người thậm chí trực tiếp dốc vào miệng

Thủ lĩnh thú nhân không vui , giận quát :

- Hỗn đản ! Dừng lại cho ta !

Nó 1 cước đá bay thủ hạ , giận nói :

- Đồ vật trong này không cho phép tư dùng ! Triệu tập 2 đội tới đây , lấy toàn bộ xe gỗ trong thành chuyển về !

Thủ lĩnh thú nhân phát hỏa xong , trên mặt cũng biến thành hớn hỏ – loại nhà kho này có cả chục gian . Nếu tính ra là bao nhiêu lương thực !

Nhiều lương như vậy , cứ cho là toàn bộ nằm há miệng chờ ăn cũng đủ 10 vạn thú nhân ăn cả nửa năm !!

Rất nhanh , 2 đội thú nhân chiến sĩ được triệu tập đến , đem nhà kho nắm giữ , thủ lĩnh thú nhân mang thủ hạ tra từng cái thương khó một , càng nhìn càng hớn hỏ !

Không chỉ có lương thực , trong này còn có rơm cỏ cho ngựa ăn chất chồng như núi , còn có khả năng giáp cùng binh khí nhân loại luyện chế . Tuy những thứ này thú nhân không dùng được – nhưng lấy về ném vào lò luyện chế lại là có thể biến thành quân giới do ả nhân chế tạo ! “

- Đổi đồ ! Con mẹ nó ! Lần này chúng ta có thể đổi đồ !! Không cần phải đổ mắt nhìn những vũ khí giáp trụ của lang tộc nữa ! Ha ha ha ha !!

Dưới sự hưng phấn , thú nhân dồn dập cười lớn

- Thủ lĩnh ... những thứ này.... Có cần dấu tinh linh tộc hay không ? Một thú nhân đột nhiên mở miệng

- À...

Thủ lĩnh thú nhân không khỏi chần chừ . Dưới lòng tham , nó đương nhiên muốn độc chiếm chỗ này , chẳng qua nghĩ tới chỗ đáng sợ của Lạc Tuyết , lại dè cái ý nghĩ này xuống :

- Không cần . Số lượng chúng cũng không nhiều , phần chúng cũng chả có bao nhiêu .

Khi thú nhân trường kỳ bận rộn thu dọn , tinh linh tộc cũng bắt đầu vào thành . Mà Lạc Tuyết cùng thân vệ vẫn ở ngoài bờ sông , nhìn gió lửa trong thành dần dần tắt . Sắc trời hơi sáng , trong thành chỉ còn thấy khói đen bốc lên .

- A , đoạt được thành rồi .

Lạc Tuyết cười

- Thần phạt đội về rồi ư ?

- Đã về , vương

1 trưởng lão khom người nói

- Rất tốt , lần này chúng nó làm rất tốt . Không cần quá hà khắc với chúng nó , sau này còn cần chúng nó ra sức .

Dừng 1 chút , khoe miệng Lạc Tuyết lộ ra 1 tia không đáng :

- Bọn thú nhân kia vào thành rồi hóa điên à ? Hừ , không cần so đo với đám không có não ấy , còn dám bảo tinh linh chiến sĩ lập tức xuôi nam , truy kích tàn quân ! Truyền lệnh , tinh linh tộc vào thành ! Bọn thú nhân chỉ biết cướp đoạt kho lương kia thật là , thành đoạt được rồi , kho lương còn chạy đi đâu được ?

Phân phó xong , Lạc Tuyết nhìn Roland sắc mặt thảm hại ở bên cạnh , hòa nhã nói :

- Ta biết người trong lòng khó chịu . Nhưng đây là chiến tranh . Hiện tại , người cùng ta nhập thành đi .

Roland sắc mặt lạnh lung , nói :

- Ta vẫn không rõ . Người vì sao không giết ta !

Ánh mắt hần sắc như dao :

- Nếu người nghĩ có thể khiến ta đầu hàng , đó là việc tuyệt đối không có khả năng ! Ta ở bên các người càng lâu , càng biết nhiều hơn về các người ! Sẽ có ngày ta tìm cách chạy về . Đến lúc đó , ta sẽ khiến người hối hận ! Cho nên , bây giờ , tốt nhất người giết ta đi !

Lạc Tuyết trầm mặc 1 chút , nhìn mắt Roland , nhẹ nhàng nói :

- Thế giới này ... không sợ chết , chưa chắc đã là dửng dưng cảm thực sự . Mà thân trong tuyệt vọng vẫn tiếp tục sống sót mới là dửng dưng . Roland , hãy nhớ kỹ lời này của ta .

Sau đó , cũng mặc kệ Roland có phản ứng gì , Lạc Tuyết truyền lệnh :

- Dọn dẹp chiến trường , nếu có binh sĩ nhân loại bị bắt , bảo những thú nhân kia không được làm tổn thương . Tất cả dẫn tới trận doanh của ta .

Lạc Tuyết lắc đầu :

- Nếu đã đánh được tòa thành này , chúng ta cũng không cần vì lương thực mà bận lòng . Nói cho đám thú nhân rõ , nếu ai dám giết tù binh làm lương , ta lột da hắn .

Lệnh này truyền đi , Roland cắn răng trầm mặc giây lát , mới nhỏ giọng nói :

- Đa tạ !

- Không cần cảm ơn ta , chúng ta vào thành .

Trời hơi sáng , thú nhân trong thành sai nhóm lớn lao động đem thương khố vận chuyển lên phía bắc , tính là dời đến hậu phương thú nhân

Mà theo lệnh Lạc Tuyết , chiến sĩ tinh linh tộc chuẩn bị nam tiến , cùng lang kỵ binh truy kích tàn quân

Tù binh nhân loại bị bắt cũng được tập trung lại chùng trên dưới 3000 người – thực tế số lượng lớn hơn thế , chỉ là thú nhân dã man không kịp đợi lệnh đã giết không ít tù binh – dù sao bọn nó cũng không có thói quen lưu người sống .

Lạc Tuyết cũng không ở trong thành bao lâu . Nó chỉ đi tượng trưng 1 vòng rồi rời đi . Chỉ là nó vẫn lưu lại 1 phần lớn chiến sĩ tinh linh tộc , bản thân dẫn theo thân vệ vượt sông về phía trận doanh của mình

Khi ánh mặt trời đầu tiên từ đường chân trời chiếu tới , tội dân qua 1 đêm bận rộn đang chuẩn bị nghỉ ngơi , mà tinh linh chiến sĩ cũng đang chuẩn bị bay về phía nam ...

Đột nhiên , giữa không trung vang lên 1 tiếng rít bén nhọn . Tiếng rít kia phảng phất là của 1 loại ác quỷ , thanh âm bén nhọn chói tai , lại ẩn ẩn mang theo loại ma lực chấn động lòng người !

Tiếng rít còn chưa kết thúc , chân trời đã truyền tới tiếng kêu khác , rồi dần dần thành 1 loạt dài , xa xa gào thét tiến tới !!

Khi tiếng rít vang tới , nguyên bản tinh linh cung thủ trên tường thành , không ít người lập tức thân hình chấn động , sắc mặt đại biến . Thậm chí có tên tức thì mặt trắng bệch , tròng mắt trợn ngược , trực tiếp ngất đi !

Bị thanh âm này chấn động , không ít tội dân ngẩng đầu nhìn phương nam . Chỉ thấy 1 loạt bóng mờ mờ yêu dị bay tới !

- Địch ! Địch tập !!!

Thú nhân trên tường thành gầm rú !

Chỉ là tiếng gầm rú của nó lập tức biến thành kêu thảm !

Đỗ Duy bay dẫn đầu , Griffin dưới chân đột ngột chụp 1 cái . Nanh vuốt bén nhọn dễ dàng đâm xuyên quả thân thể thú nhân cường tráng , sau đó ném lên cao , sau 1 tiếng bụp , thi thể chạm đất đã thành bánh thịt !

Sau đó , từng kỵ sĩ Griffin gào thét tiến lên . 100 kỵ sĩ , Griffin há miệng kêu gào , tức thì trên không khắp nơi tràn đầy tiếng rít !

Tinh linh tộc trên không có phản ứng đầu tiên . Lập tức có chiến sĩ vùng cánh bay lên không ứng chiến . Chỉ là sau khi kỵ sĩ Griffin xuống thấp , 1 lượt quét sạch thú nhân trên tường thành , tinh linh tộc cuối cùng cũng nhìn rõ hình dạng đối phương !!

Không quân ..... không quân của nhân loại ?

Sao lại thế này ?

Những kỵ sĩ kia thân mặc khải giáp , 1 tay trường mâu 1 tay nỏ ngắn , thú cưỡi dưới háng to lớn . Long cánh như sắt , mình sư tử đầu chim , nanh vuốt như móc câu !!

Loại hình này , tức thì khiến không ít tinh linh tộc trong lòng này ra cảm giác không thích hợp .

Lúc này , Đỗ Duy đã dừng ở trên tường thành . 1 mặt tường thành bị 100 kỵ sĩ Griffin dàn hàng ngang chiếm giữ . Nhìn qua 1 chút tình huống trong thành , Đỗ Duy hừ 1 tiếng :

- Đội bên trái cùng ta tấn công trước , thu hút sự chú ý của chúng nó . Đội bên phải , mục tiêu là kho lương khô , nhất định phải tiêu hủy ! (quái , mình nhớ bọn nó đều phải bị tai để tránh tiếng kêu tự sát thương , thế còn nói chuyện thế quái nào được nhỉ ?)

Nói xong , Griffin dưới háng vùng cánh , rít gào lao lên phía trước !

Mấy tinh linh chiến sĩ vừa bay lên , trông thấy Đỗ Duy vội vã lấp tên , còn có gã rút trường đao , tựa hồ muốn lên cận chiến

Mà lúc này , Đỗ Duy đột nhiên vỗ lên cổ thú cưỡi của mình ...

- Gràooooo!!!!

Thú cưỡi của Đỗ Duy , con Griffin màu đen đột nhiên gầm lên 1 tiếng . Lần này cự ly quá gần , tiếng rít như kim châm , theo sóng âm lan tràn , những tinh linh chiến sĩ xung quanh tức thì sắc mặt trắng bệch , thậm chí té ngã . Còn có 1 tên đang bay , bị chấn động rơi thẳng xuống !

Biến cố này lập tức khiến tội dân chấn động !!

1 tiếng gầm của nó , lại có uy lực như thế ? !

Mà Đỗ Duy không chút chần chừ , thúc Griffin bay qua , trường mâu trong tay thúc 1 nhát , tức thì xuyên qua thân thể 1 tinh linh trước mặt . Rung tay 1 cái , thi thể lập tức bị văng ra xa . Thú cưỡi dưới háng

cũng cực kỳ hung mãnh , há rộng miệng , vung 2 chân trước chop lấy 2 tinh linh chiến sĩ , bay vút lên cao . 2 móng thu lại , xoạt xoạt vài tiếng , tức thì phanh thây !

Càng lúc càng nhiều tinh linh tộc bay lên cao . Chỉ là trước mặt lại là Đỗ Duy đang lao xuống đất , 1 dãy kỵ sĩ Griffin đồng loạt rít lên . Những tên tinh linh đi đầu tức thì rung rinh muốn ngã , có tên còn lập tức ngất xỉu ngã từ trên cao xuống đất !

Griffin gầm rú , tiếng gào thét thê lương , vô số tinh linh vút bỏ vũ khí , thống khổ bịt tai , mặt mũi vắn vẹo đau đớn

1 dãy Griffin bay qua đám tinh linh , chỉ thấy tiếng kêu thảm không dứt , máu tươi vung vãi khắp nơi ...

Quang cảnh này , kỵ sĩ Griffin như hổ vào bầy dê , thả sức chém giết . Tinh linh tộc ngay cả 1 chút lực chống cự cũng không có !!

Đỗ Duy thúc thú cưỡi của mình , xông pha mấy lần , trường mâu ít nhất đã giết 4 tinh linh chiến sĩ

Khi hấn 1 lần nữa bay lên cao , nhìn thấy vài chục kỵ sĩ Griffin của mình đang bay loạn khắp nơi gặt hái sinh mạng , trên bầu trời tĩnh thoảng xuất hiện máu tươi tung tóe ...

- Quả nhiên ! Chris không gạt ta . Sterling , quả nhiên là thiên địch của tinh linh tộc !

- Năm đó Ma tộc sở dĩ thành lập Sterling , mục đích chính là nhằm vào tinh linh tộc có khả năng bay lượn . Mà Griffin , tiếng kêu của nó có ma lực thiên phú , nhân loại bình thường nghe được , có thể hôn mê sợ hãi . Thú nhân hay Ma tộc nghe được , cũng sinh ra hỗn loạn nhất định . Móng vuốt và răng nanh của chúng sắc bén vô cùng . Griffin trưởng thành có thể dễ dàng xé nát áo giáp kiên cố . Chỉ là , đó không phải là nguyên nhân chính .. Sterling đáng sợ ở chỗ , Griffin , là thiên địch của tinh linh tộc !

Nhớ lại mấy tháng trước , lúc kiến lập kỵ sĩ Griffin , lão Chris đã từng nói bí mật này cho Đỗ Duy

- Tiếng gầm của Griffin là vũ khí mà tinh linh tộc sợ nhất . Bởi chúng có năng lực gây hôn mê , hỗn loạn . Nhưng đối với tinh linh tộc , hiệu quả lại phóng đại gấp mấy lần ! Không thể không nói , đây là thiên địch . Cấu tạo thân thể của tinh linh tộc , so với nhân loại hay Ma tộc không quá khác biệt , chúng ta cũng không rõ vì sao tiếng gầm ấy lại có ảnh hưởng lớn như vậy với tinh linh . Chẳng qua có phỏng đoán , rất có thể vì lỗ tai dài nhọn của tinh linh là nguyên nhân !

- Hơn nữa... khi người mang kỵ sĩ Griffin cùng tinh linh tộc giao chiến , người sẽ gặp 1 bất ngờ ... hiện tại ta không nói , chờ lúc người tự làm sẽ biết .

- A .....

Tiếng kêu thảm thê lương vang lên , 1 thân thể tinh linh mang giáp trụ bị Griffin xuyên qua , lập tức bị cắn đứt 1 cánh . Tức thì máu tươi tràn ra !

Griffin phảng phất cảm giác được mùi ngon , 1 ngụm nuốt xuống

Lúc này , giữa không trung , chiến sĩ tinh linh tộc đã sa vào khổ chiến . Tiếng gầm rú của Griffin khiến không ít tinh linh tộc mất đi năng lực chiến đấu . Chỉ có 1 vài chiến sĩ tinh linh cao cấp còn ra sức phản kháng .

Chỉ là , ưu thế trên không của tinh linh tộc , gặp phải Griffin chẳng còn gì !

Động tác của Griffin nhanh nhẹn linh hoạt , tuyệt không kém tinh linh . Thân thể chúng so với tinh linh lại càng mạnh mẽ hơn , càng có sức lực khủng bố , còn có lông cánh cứng rắn , còn có bản tính hung mãnh !

Thêm tiếng rít gào lia lịa , dù những tinh linh chiến sĩ cao cấp cũng đau đầu choáng váng , lực chiến đấu chỉ còn dăm ba phần

Mưa máu nơi nơi tung ra , tinh linh bay lên trời chiến đấu , cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã bị quét sạch 1 nửa !

Nhìn vài trăm tinh linh đương trường chết thảm , thú nhân phía dưới chỉ biết gầm rú – thú nhân không biết bay , cũng không giỏi dùng cung tên

Cuối cùng , có tinh linh trưởng lão trong thành lao tới , nhưng khi thủ lĩnh tinh linh muốn hạ lệnh tăng cường chiến sĩ chiến đấu , trưởng lão tuổi già bên cạnh , sau khi nhìn cẩn thận trường chiến đấu trên không , đột nhiên toàn thân run rẩy , kéo lấy thủ lĩnh chỉ lên trời , hít sâu 1 hơi mới la lên !

- Sterling !! Sterling !! Đó là Sterling của Ma tộc !!

1 tiếng la thê lương tràn đầy hoảng sợ này , khiến toàn bộ tinh linh xung quanh đều nghe được

Tuy đã bị trục xuất cả vạn năm , cũng chẳng còn tinh linh nào thực sự nhìn thấy Sterling của Ma tộc , chẳng qua chủng tộc này có truyền thống rất cẩn thận ghi chép lịch sử . Đa số tinh linh cũng biết , chỉ không quân kia của Ma tộc đã từng là khắc tinh của tộc mình !

Vừa nghe thấy tên này , không ít tinh linh sắc mặt đại biến

Đỗ Duy tại không trung , thấy phía dưới tụ tập không ít tinh linh chiến sĩ vây quanh 1 người . A , chẳng lẽ là thủ lĩnh tinh linh tộc ?

Hắn nhìn xuống , thấy rõ ràng không phải Lạc Tuyết mới yên tâm – với sức của hắn bây giờ cũng không có năng lực khiêu chiến Lạc Tuyết

Trường mâu vung lên , một luồng sóng không khí cuồng bạo cuộn lên , sau đó hung hăng đá Griffin của mình 1 cái , theo 1 tiếng rít dài , Griffin lao xuống !

Tinh linh thủ lĩnh cùng trưởng lão trên mặt đất tức thì ngây ngốc . Có chiến sĩ bên cạnh vội cầm cung tên cùng vũ khí tính phản kích , nhưng trước 1 tiếng rít ấy , toàn bộ tinh linh trước mặt bị chấn ngất đi !

Mà kẻ ở đằng sau cũng choáng đầu hoa mắt , phảng phất thanh âm ấy đâm thẳng vào linh hồn mình . Trong khoảng khắc , cả người thất thần

Chỉ là ..trong nháy mắt , là đủ rồi

Trường mâu của Đỗ Duy vung lên , thân thể dán vào lưng Griffin , dưới tốc độ lao nhanh , trường mâu pháp 1 tiếng đã đâm xuyên ngực tên tinh linh mặc áo giáp hoa lệ nhất ! Sau đó dùng sức hất mạnh , tinh linh kia kêu thảm 1 tiếng , bị ném lên không !

Trên không , lập tức có 2 kỵ sĩ Griffin lao qua , 1 trái 1 phải kéo mạnh...

Phụ 1 tiếng , tinh linh phía dưới hô gào thảm thiết , thi thể đã bị xé làm đôi !

Đáng thương cho tên tinh linh này , hắn cũng là tinh linh cấp cao , đại khái có thực lực kỵ sĩ cấp 7 cấp 8 .

- Tộc ... tộc trưởng !!!!

Đỗ Duy lần nữa giơ cao trường mâu , theo sau đã có mười mấy kỵ sĩ Griffin giải quyết địch nhân xong tụ hợp theo người hắn . Hắn chỉ trường mâu vào những tinh linh trên mặt đất , đột nhiên trong lòng vừa động , hít sâu 1 hơi , hét lớn !

- Sterling !!!!!

Mười mấy kỵ sĩ Griffin sau lưng cũng đồng loạt vươn cổ hét lên

- Sterling! ! !

- Sterling! ! !

Ông! !

1 tiếng hét này , tức thì khiến tinh linh dưới đất tỉnh lại . Thấy Đỗ Duy lần nữa dẫn mười mấy kỵ sĩ Griffin xông tới . Tinh linh tộc lúc này đã tay mỗi chân mệt , nhìn đầy trời phi ảnh , trưởng lão thì đã sợ muốn chết , cuối cùng hét lớn 1 tiếng !

- Tinh linh tộc ! Rút lui ! Toàn bộ rút lui !!

Nó gầm rú như điên với đồng bạn bên cạnh :

- Nhanh chạy khỏi đây ! Sterling là khắc tinh của tộc ta ! Không muốn chết uống lập tức chạy khỏi đây !!

Oanh !

Có hiệu lệnh của trưởng lão , nguyên bản đang giao chiến đầy trời càng đánh càng thâm , tinh linh tộc như được đại xá , vội vã bỏ chạy ...

Nhìn những tinh linh tộc ngày thường cao quý tự nhiên quay đầu chạy , thú nhân ở dưới không ai không chấn động

Tuy tiếng gầm của Griffin không ảnh hưởng quá lớn với thú nhân , nhưng tận mắt thấy những tinh linh chiến sĩ lợi hại trên không bị đánh tan tác , không có chút năng lực phản kích nào , cảnh này cũng là quá đủ .

Đỗ Duy nhìn cảnh này , không khỏi tiếc nuối : người mình quá ít , nếu nhiều hơn , không chừng còn đoạt lại được phòng tuyến !

Chỉ là nghĩ tới đây , nhìn phía xa phòng kho đã thấy lửa cháy lên !

Theo ánh lửa lan dần , khói bốc lên , lại có 1 đội kỵ sĩ Griffin xông ra , đem thú nhân dưới đất đuổi chạy tán loạn

Trong khoảng khắc , mấy chục kỵ sĩ Griffin phóng hỏa khắp nơi , đem vài chục nhà kho ném vào biển lửa , trong lòng Đỗ Duy mới thả lỏng , hết lớn :

- Xong việc ! Rút lui !

100 kỵ sĩ Griffin bằng ưu thế trên không , thoải mái phóng hỏa , đại phá tinh linh tộc , kết quả này Đỗ Duy đã rất hài lòng

Nhưng khi 100 kỵ sĩ Griffin điều chỉnh để rút lui , xa xa phương bắc truyền đến 1 tiếng gầm !

Tiếng gầm kia so với Griffin còn mạnh hơn , thanh âm phẳng phát chấn áp lòng người !

- A ? Rõng ?!

Đỗ Duy ánh mắt lạnh lùng

Xem ra đối phương phản ứng khá nhanh , đem rồng công thành hôm qua phái tới !

Griffin là khắc tinh của tinh linh , nhưng gặp rồng thì cũng không được

Nghĩ tới đây , Đỗ Duy nào dám chần chừ , gấp gáp mang theo người vội vàng chạy về phía nam

Nhưng mà , tiếng gầm gào kia lại vang lên , có vẻ còn gần hơn !

Đỗ Duy quay đầu lại , chỉ thấy không xa đã có mấy con rồng lấy tốc độ kinh người đuổi theo ! Xa vậy mà chúng chỉ đuổi chốc lát đã gần tới

Không tốt ! Rõng so với Griffin thì bay quá nhanh !

Đỗ Duy trong bụng trầm xuống , đột nhiên quát :

- 2 đội trái phải lập tức xuôi nam , hội hợp với chiến hạm ! Không được kháng lệnh !

Nói xong , Đỗ Duy cười lạnh , lại quay về đám rồng xông tới !

Rõng ? Hừ , long thần lão tử còn gặp rồi , mấy con thần lân này ta không sợ !

Hắn rất nhanh , lấy nước mắt sao chổi ngậm trong miệng ...

- Gràooooooooo !!!!!

Đỗ Duy đột nhiên ngừng đầu , 1 tiếng gầm hùng hậu vô biên từ trong miệng hắn vang ra

Tiếng gầm này , như mưa bão sấm sét , không chỉ có hùng hậu , còn có uy thế cao cao lâm liệt . Tiếng gầm này cũng là rồng gầm !

Chỉ là long uy trong đó , so với đám rồng đang đuổi theo càng mạnh hơn gấp nhiều lần !!!

896. Chương 614 : Lòng Người Hoảng Loạn

Sau đó , mấy con hắc long này chỉ dám lượn lơ xa xa , ánh mắt kinh ngạc nhìn vào bóng người phía trước ...

Chúng nó cảm giác được rõ ràng long uy từ thân thể Đỗ Duy phát ra . Đây là long uy tối thuần tối cao , so với mình thì đúng là 1 trời 1 vực ! Mức độ thuần khiết như thế , chỉ sợ là vương tộc hoàng kim long cũng chỉ đến vậy là cùng .

Cổ long uy này còn mang theo 1 luồng khí tức cao quý cổ lão , khiến bọn hắc long đằng sau không khỏi mờ mịt , chúng nó đã rất lâu rồi chưa từng thấy đồng loại có khí thế như vậy .

Bị Đỗ Duy gầm 1 tiếng như vậy , bọn chúng lâm vào mờ mịt , trừng mắt nhìn Đỗ Duy không biết nên làm thế nào .

Đồng loại ? Khí tức này... chẳng lẽ là hoàng kim long ? Chỉ là... hẳn rõ ràng là nhân loại , chẳng lẽ thật sự là 1 con hoàng kim long sao ?

Trừ hoàng kim long ra , long tộc tuyệt không kiếm đâu ra khí thế thuần khiết cao quý như vậy ! Vài con hắc long , dưới khí thế áp đảo của Đỗ Duy , thậm chí không tự chủ cúi đầu xuống . Đây là khác biệt về đẳng cấp trong long tộc , cũng là kinh sợ đối với thành viên vương tộc

Đỗ Duy ngang nhiên đứng trên Griffin , 1 tay ôm cổ vuốt ve an ủi thú cưỡi của mình . Vì long uy hắn phát ra quá mạnh , cả con Griffin đen bóng này cũng cảm thấy sợ sệt bất an muốn ngã

Tay kia của Đỗ Duy vươn ngang , trường mâu trong tay phẳng chế thần khí Longinus . Chuôi chiến thương hình chữ thập trong tay hắn vung 1 phát , mũi thương mang theo 1 luồng gió bão cùng khí thế cuồng bạo , hướng tới đám hắc long lao vào .

Con hắc long bay đầu bị trúng đòn , tức thì như đâm vào tường gạch , đang bay bị bật ngược trở về !

Đỗ Duy 1 tay cầm thương , mặt đằng đằng sát khí , lạnh lùng nhìn đám hắc long xa xa đang không biết xoay sở thế nào . Hắn hít sâu 1 hơi , lớn tiếng , trong miệng lập tức vang lên 1 chuỗi thanh âm cổ quái tràn ngập âm thanh mũi , chính là long ngữ tiêu chuẩn !

- Cút về cho ta ! Bọn hắc long thấp hèn . Chẳng lẽ các ngươi dám khiêu chiến quyền uy cao quý của vương tộc ư !!

Một tiếng quát , càng khiến bọn hắc long khiếp đảm lui về sau , chẳng qua ngại nghiêm lệnh tinh linh tộc , chúng nó cũng không dám bỏ chạy . Nhưng lại e dè long uy của Đỗ Duy , chỉ có thể nhìn mà thôi . Vài con còn bắt đầu nhỏ giọng nói :

- Chẳng lẽ thất sự là thành viên vương tộc ư ?

- Không có khả năng ... thế giới này đã không còn hoàng kim long nữa rồi ....

- Nhưng mà gã này ....

- Nếu hẳn thật sự là 1 con hoàng kim long , hắc long bọn ta không có khả năng là đối thủ .

Tranh luận 1 lúc , đột nhiên có 1 con hắc long đề nghị :

- Hay là.... Chúng ta thừa dịp này , dứt khoát bỏ đi với nó đi ! Ta cũng không muốn tiếp tục chịu tinh linh nô dịch nữa !

Đề nghị này lập tức khiến hắc long xung quanh trầm mặc , xem ra bọn chúng cũng động tâm

- Chỉ là...tộc nhân còn trong tay tinh linh tộc , còn có vài con non nữa ...

1 con hắc long lắc đầu

- Nếu quả thật chúng ta không nghe lệnh tinh linh , một khi tinh linh vương nổi giận , đừng quên.... Cái gã ấy cả hoàng kim long cũng không đánh lại được .

- Như thế , chẳng lẽ chỉ có thể giết gã trước mặt hay sao ? Nó là hoàng kim long đó ...

- Chỉ là... sao nó lại mang hình dạng nhân loại ?

Sau 1 hồi tranh luận , bọn hắc long này vẫn không biết làm thế nào mới tốt – dù sao trong long tộc hắc long là thấp nhất , trí tuệ cũng không cao . Sau khi thảo luận 1 hồi , cuối cùng có 1 con bay ra , vươn cổ nói với Đỗ Duy :

- Các hạ tôn kính , nếu người quả thật là long tộc , xin hiển lộ thân hình thực sự của mình ! Chúng ta không nguyện ý cùng hoàng kim long là địch . Nhưng chúng ta cũng không muốn bị lừa gạt !

- Hừ !

Roland trầm trọng gật đầu

Đỗ Duy cũng trầm mặc . Hắn nhìn thiếu niên trước mặt , chỉ ở địch doanh có mấy ngày mà nhìn Roland , so với thiếu niên nhiệt huyết tại quân doanh tây bắc có thêm vài phần thành thực cùng cẩn trọng . Nguyên bản khuôn mặt non trẻ đã biến thành đánh vẻ nam tử thành thực kiên nghị

- Vì cái gì ?

Đỗ Duy nhỏ giọng hỏi :

- Vì cái gì mà nó xem trọng người như vậy ?

- Ta không biết ...

Roland lắc đầu :

- Ta mấy ngày liền đều ở cạnh Lạc Tuyết , ta cảm thấy ... nó đối xử với ta , so với tù binh khác hoàn toàn bất đồng . Ta nghĩ mãi cũng không ra mình có giá trị đặc thù nào . Ta chỉ là 1 quan quân cấp thấp , cũng chả biết được chút tình báo có giá trị nào .

Đỗ Duy nhíu mày . Sự tình có chút cổ quái

- Chỗ này không nói chuyện được

Đỗ Duy mang Roland về thành , dọc đường Roland 1 lời không nói , tùy tùng xung quanh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tên “ tù binh “ trở lại này . Mà dọc đường Roland nắm chặt 2 tay , tựa hồ trên mặt có chút ngưng ngưng

- Người không cần áy náy .

Đỗ Duy đột nhiên quay đầu , hòa nhã nói :

- Bị bắt làm tù binh không phải sai lầm của người ! Thân là chiến sĩ , người đã hoàn thành toàn bộ chức trách của người rồi ! Người anh dũng tác chiến , thành công yểm hộ đồng đội rút lui , sau khi kịch chiến bị bắt , đây cũng không phải việc gì bất ngờ ! Roland , bị bắt không phải là sỉ nhục , người không cần phải cúi đầu .

- Chỉ là ... ta đáng lẽ nên tự sát ..

Roland đột nhiên rơi lệ

- Đó là lời ngu xuẩn !

Đỗ Duy lắc đầu :

- Trên chiến trường bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh tình huống bất ngờ . Chẳng lẽ cứ bị bắt lấy tự sát để biểu thị lòng trung thành ? Đó là khái niệm ngu xuẩn !

Dừng 1 chút , Đỗ Duy cười khở 1 tiếng :

- Huồng hồ , tuy không biết vì sao Lạc Tuyết coi trọng người , nhưng nếu lấy bản lĩnh của nó , nó không muốn người chết , người cũng không tự sát nổi , cái này ta rất rõ ràng .

Nói ra lời này , tảng đá trong lòng Roland mới hơi nhẹ đi . Đỗ Duy mang hắn về phủ , đuổi người hầu ra ngoài , 1 mình nói chuyện

Roland lập tức kể lại mình bị bắt như thế nào , sau đó đến bên cạnh tinh linh vương ra sao . Sự việc phát sinh hàng ngày , hắn đều cẩn thận kể lại , cũng không dấu diếm chút nào việc Lạc Tuyết đối đãi với mình khác thường , không quan tâm Đỗ Duy có vì thế mà sinh nghi hay không

Sau cùng nói đến trận chiến ở phòng tuyến đông bộ , Roland nói :

- Từ lúc sông đào thất thủ đến chiến tranh vây thành , toàn bộ kế hoạch tác chiến đều là tinh linh vương Lạc Tuyết tự mình chỉ huy . Ngày đó chiến 1 trận trên sông , chúng nó cố ý bày ra thế muốn qua sông để hấp dẫn đội thuyền của chúng ta , sau đó dùng hà mã thú nhân tập kích 1 ngụm nuốt sạch chiến thuyền , tiêu diệt lực lượng mạnh nhất của chúng ta trên mặt nước , dọn sạch trở ngại lớn nhất lúc vượt sông....

Nói đến đây , Roland lại rơi lệ :

- Đại nhân , ta ở doanh trại của địch , mỗi lần nhìn thấy những đồng bào bỏ mình , bản thân thì lại sống tạm , trong lòng lúc nào cũng thấy áy náy !

Đỗ Duy hỏi tiếp 1 chút , khi Roland nói đến phần Lạc Tuyết chỉ huy tác chiến ra sao , từng biến hóa trên chiến trường thế nào , gã này đều trả lời gọn gàng rành mạch từ đầu tới cuối

Đỗ Duy trong lòng kinh ngạc , cố ý thăm dò thêm 1 chút , lại phát hiện tiểu tử đầy nhiệt huyết này vào doanh trại Lạc Tuyết có mấy tháng phẳng phất biến thành 1 người hoàn toàn khác , nói đến chiến tranh , vô luận là cách nói chuyện hay tầm mắt đều cao hơn trước rất nhiều !

- Người... mấy ngày này , ở bên Lạc Tuyết học được không ít nhĩ

Đỗ Duy đột nhiên than thở

- Vâng ... không ít

Roland rũ đầu xuống :

- Không rõ vì sao , tinh linh vương rất ưu đãi ta , thậm chí chủ động cùng ta nói chuyện rất nhiều vấn đề . Sau này ta nghĩ lại , có vẻ nó cố ý truyền cho ta những tri thức này , thậm chí , nó còn thường xuyên cùng ta nói chuyện lịch sử .

Đỗ Duy trầm mặc 1 chút , mới cười gượng :

- Tốt rồi , người không cần bận tâm , ta tuyệt không hoài nghi người . Chỉ là nhất thời ta nghĩ không ra Lạc Tuyết vì sao lại làm thế mà thôi

- Đại nhân .

Trông mắt Roland đã có chút đỏ :

- Ta ở địch doanh , đã sớm chuẩn bị chết đi bất cứ lúc nào , hoặc là.... Hy vọng có 1 ngày có thể trở lại .Chỉ là hiện tại ...

Roland nói tới đây, rút cục nghẹn ngào không tiếp được

Đỗ Duy vỗ vai hắn , thấp giọng nói :

- Ta rất hiểu tâm trạng của người . Thật không dễ trở lại chút nào . Về đến bên người mình rồi , lại còn muốn quay về bên đó với quân địch không thể cùng huynh đệ tụ tập , trong lòng người rất thống khổ . Cái này ta hiểu được .

Ngừng 1 chút , Đỗ Duy thở dài nhìn Roland :

- Người... khi mọi người tưởng người đã chết , đã phái người đến nhà người . Cha mẹ người thân thể đều tốt cả , anh chị em trong nhà cũng bình an . Tuy nhiên người cũng không cần thương tâm , người nhà người đã là người Rowling , tự nhiên sẽ có người trông nom . Ta sẽ an bài cho em gái của người đến thành Rowling làm việc , sau này sẽ chiếu cố cho nó ...

Roland vội lau nước mắt , hít sâu 1 hơi , trong mắt chớp lên 1 tia , ngang nhiên nói :

- Đa tạ đại nhân ! Chẳng qua , thời gian cấp bách , không nói việc nhà ta được .... Đại nhân , ta mang tới thư của Lạc Tuyết , mời ngài xem . Nó dặn ta phải mang hồi đáp của ngài về . Trước khi mặt trời lặn ngày mai ta phải về , nếu không....

Đỗ Duy gật đầu , tiếp lấy phong thư đó , mở ra

Chỉ thấy chữ viết rất bay bướm , không nghĩ Lạc Tuyết là tinh linh tộc lại còn giỏi chữ viết Roland như thế , mà bút pháp của nó còn cực kỳ hoa lệ , rất xứng đáng với câu “ rồng bay phượng múa “

Chữ viết nhẵn nhụi mà hoa mỹ . Nếu cẩn thận mà nói , mỗi chữ 1 vẽ khác hẳn nhau . Loại thư pháp này cả Đỗ Duy cũng phải tự thẹn không bằng – thường ngày hắn vốn rất ít viết chữ , thực sự là viết rất vụng ,

thỉnh thoảng có ký tên của mình mà thôi – dù sao hẳn cũng là quyền cao chức trọng , thường thường cũng cần ký tên nhiều thứ

Mà nhìn cẩn thận , nội dung phong thư không ngờ là “ Thư gửi công tước hoa tulip , Đỗ Duy Rudolf Rowling
Thấy thư như gặp mặt !

Từ lần cùng các hạ đi săn nơi tây bắc , thoáng cái đã hơn 4 năm . Tại vùng cực bắc giá lạnh , ngày ngày đều tưởng nhớ phong thái của các hạ . Nhớ khi xưa , 2 người chúng ta bàn luận cổ kim , tranh luận việc thiên hạ , tây bắc độc hành vạn dặm , thảo nguyên mơn mớn , tuyết sơn tốt tươi , hết thấy vẫn như còn rành rành trong mắt , vô cùng sáng khoái !

Tiếc rằng hôm nay người và ta là địch , không còn có thể tọa đàm , đáng tiếc !

Chỉ là nhớ năm xưa chúng ta từng hẹn ước , các hạ có lời , ta cũng có chí !

Nay , ta tự lãnh binh vài chục vạn , 1 đường nam hạ , đã thành chí xưa vậy . Thấy phong cảnh Roland vẫn như cũ nhưng không gặp cố nhân , trong lòng không khỏi cảm khái

Hôm qua nghe tin các hạ cũng đã bắc tiến , trong lòng rất mừng . Tuy không thể cùng ngồi mà đàm đạo , nhưng có thể cùng các hạ lãnh binh cùng ở sa trường , nhân sinh như thế thực vô cùng sáng khoái !

Lần này thế của hai ta đã thành nước lửa bất dung . Nhưng ta cũng muốn tìm lại cảm giác xưa , đàm đạo 1 lần . Vì thế mới viết thư này mới các hạ đến gặp mặt . Tuy không tránh khỏi gặp mặt bằng đao thương trên chiến trường , nhưng nếu có thể đi trước 1 bước , dùng rượu nói chuyện trước khi dùng đao , hào kiệt xưa nay vẫn nên làm như vậy !

Nếu các hạ có ý , xin nhận lời mời của ta ! Ta biết tâm tư các hạ rộng rãi , năm xưa tại tây bắc tung hoành , dừng cảm hơn người , tất sẽ không cười nhạo ta làm trò trẻ con !

Tâm tư của ta đều ở trong thư . Nếu các hạ quả thực tài năng phi phàm , sẽ không cho là ta nói suông !

Nếu các hạ nhận lời mời , ta tuyệt sẽ không làm hại mấy may . Nếu không nhận , mời cười mà đem thư này đi đốt .

Lạc Tuyết viết “

Chữ viết thanh tú đến đây thì kết thúc , chỉ là Đỗ Duy xem xong vẫn đứng im khoanh khắc , lại đọc lại 1 lần nữa

Roland thấy sắc mặt Đỗ Duy không vui không buồn , lại ẩn ẩn như cười 1 cách cổ quái ....

Cuối cùng , Đỗ Duy buông thư , vỗ nhẹ lên bàn , sau đó phá lên cười !

- Ha ha ! Hay ! Hay cho 1 tên Lạc Tuyết ! Hay cho 1 tên tinh linh vương !

Đỗ Duy đứng lên , ánh mắt lóe sáng :

- Vào lúc này lại mời ta đi gặp mặt 1 lần ! Nếu là người khác viết , ta nhất định là cho đối phương bị điên .. nhưng nếu là nó.... Hừ , quá nửa là chỉ có nó mới viết ra thứ này !

Nói xong , hắn đứng lên đi đi lại lại vài vòng trong phòng . Roland vừa nghe biến sắc , cũng không đợi Đỗ Duy phản ứng cầm thư lên đọc , đột nhiên sắc mặt đại biến :

- Đại nhân ! Theo như trong thư viết... Ngài ! Ngài ! Ngài tuyệt đối không thể đi !!

Đỗ Duy lúc này đã dừng lại , chấp tay cười lạnh :

- Vì sao không thể đi . Ta mà không đi , há không phải bị coi là nhát gan hay sao ? Hừ hừ ....

Nói xong , Đỗ Duy nhìn Roland mặt đầy lo lắng , an ủi :

- Người yên tâm , ta sẽ không gặp nguy hiểm đâu . Cái gã tinh linh vương này ... hắc hắc !!

898. Chương 616 : Đơn Dao Dự Tiệc

Còn về mình , hấn không mang lấy 1 thị vệ , cứ thế 1 người 1 ngựa ra khỏi thành , cùng Roland tiến về phía bắc , đơn đao dự hội

- Đại nhân ....

Roland đi bên cạnh Đỗ Duy , sắc mặt lo lắng :

- Ta vẫn thấy ngài làm thế là quá nguy hiểm ! Ngài là chủ tướng đại quân . Mười mấy vạn quân dân trong thành , còn cả chiến tuyến đông bộ toàn bộ đều trông chờ vào ngài !

Đỗ Duy khẽ cười , nhìn Roland nói :

- Yên tâm đi Roland , người cũng đã được Lạc Tuyết tiếp đãi rồi . Hấn là với gã này người cũng hiểu biết được chút ít chứ . Mà ta.... Giao hảo với hấn nhiều hơn người nhiều ! Lạc Tuyết cực kỳ kiêu ngạo. Tuy là địch nhân , nhưng ta cũng không thể không thừa nhận nó là 1 người biết giữ lời

Roland nghĩ 1 chút , vẫn không nhận được nói :

- Chỉ là , đại nhân , dù là thế , ngài cũng nên mang theo 1 ít hộ vệ chứ

- Hộ vệ ?

Đỗ Duy cười lạnh :

- Nếu đã vào thẳng sào huyệt địch nhân , như vậy mang theo bao nhiêu người cũng không đủ . Mang ít , nếu thật sự xảy ra cái gì ngoài ý muốn cũng không đủ dùng . Mang nhiều.... Chả lẽ kêu ta mang mấy vạn người theo ? Thế thì không còn là đi gặp mặt mà là mang quân đi đánh nhau rồi

Hấn còn 1 câu chưa nói : lấy thực lực hiện tại của mình , thân vệ ngày thường đã không còn tác dụng bảo hộ nữa rồi . Nếu quả thật có chuyện gì , 1 mình chạy trốn thoát mái , nhưng thân vệ lại trở thành gánh nặng

Hai người ra khỏi thành , Đỗ Duy 1 mình rời đi , không nói cho tướng lĩnh biết

Ngoài thành ,đội lang kỵ binh kia vẫn còn đợi ở xa . Khi Đỗ Duy và Roland đến trước mặt , những lang kỵ binh kia từng người đều dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Đỗ Duy , không che dấu địch ý tràn ngập , phảng phất tùy thời sẽ xông lên xé nát hấn

Đỗ Duy dừng lại , nhìn bầy sói cười nói :

- Đây là lần đầu tiên ta thấy lang kỵ binh đấy . Nghe danh đã lâu , quả thực rất bư hần

Roland ở địch doanh thời gian dài , cũng có thể miễn cưỡng nói vài câu tiếng tinh linh . Chỉ là ngôn ngữ của tinh linh và con người khác biệt , có nhiều âm Roland không sao phát âm được , nhưng mấy từ đơn giản cũng nói ra được , miễn cưỡng diễn tả ý mình

Hấn bước lên 2 bước , lấy thân mình che trước mặt Đỗ Duy , dùng ngôn ngữ của tinh linh nói với thủ lĩnh lang kỵ binh mấy câu . Thủ lĩnh lang kỵ binh là gã có vóc người cao lớn nhất , áo giáp của nó cũng là thuần 1 màu đen , chẳng qua Đỗ Duy nhận ra chuôi đao của nó có khảm bạc , mũ giáp cũng có tạo hình giống như phiến lá cây

Đội trưởng lang kỵ binh cẩn thận nhìn Đỗ Duy 1 lát , mới hừ lạnh 1 tiếng , sau đó quay đầu nói vài câu với đồng bọn . Tuy Đỗ Duy không nghe hiểu chúng nó nói gì , chẳng qua sau đó ánh mắt lang kỵ binh nhìn hấn lại ần ần vài phần xem thường

Đỗ Duy nhìn Roland , Roland cười khổ đáp :

- Đại nhân , chúng nó nói ngôn ngữ của tộc sói , ta cũng không hiểu . Ta chỉ miễn cưỡng nói được vài câu tiếng tinh linh thôi

Sau đó , Roland còn giải thích : trong tộc dân , vì tộc sói cùng tinh linh tộc quan hệ thân mật nhất , nên không ít lang nhân là nói được tiếng tinh linh , nhưng các thú nhân khác thì chưa chắc

Đỗ Duy lúc này cùng các lang kỵ binh này lên đường . Hắn chỉ mặc 1 cái áo choàng đơn giản , bên trong có giáp nhẹ , cưỡi 1 con ngựa thượng đẳng , toàn thân đen tuyền chọn tử tây bắc – chỉ là tuy con ngựa này cao lớn khác thường , ngựa tốt hiếm thấy , nhưng bị bầy sói bao quanh cũng có chút sợ sệt . Nếu không phải Đỗ Duy tại tây bắc nhiều năm luyện không chế cưỡi ngựa , có lẽ con ngựa này đã sớm tung vó chạy rồi . Hai mươi lang kỵ binh cũng vây Roland cùng Đỗ Duy vào giữa , mà Roland lúc tới là bộ binh , khi về Đỗ Duy cũng cho hắn 1 con ngựa . Hai người hai ngựa , bị 1 đám sói bao quanh cứ thế tiến về hướng bắc . Roland cũng không chịu kém , thử học theo Đỗ Duy thao túng ngựa , bắt quả tại tây bắc hắn chỉ học kỹ thuật bay , kỹ thuật cưỡi ngựa lại không giỏi , đi được 1 chốc , ngựa dưới háng đột nhiên sợ hãi hí dài , thân hình giãy dụa muốn chạy trốn . Roland liều mạng kéo cương , vỗ về ngựa không có kết quả , cuối cùng bị ném từ trên lưng ngựa xuống đất . Ngựa của hắn lập tức tung vó chạy mất

Những lang kỵ binh xung quanh nhìn thấy cười lớn , những tên này tiếng cười nhọn như sói tru , cũng khiến Roland bức tới đỏ mặt

Đỗ Duy xuống ngựa nâng Roland dậy , nhàn nhạt nói :

- Cùng 1 đám súc sinh không đòi co làm gì . Lên , không cần để ý chúng coi thường

Hắn kéo Roland lên ngựa , 2 người cưỡi chung , tiếp tục hành trình

Trên đường , lang kỵ binh tùy ý cười lớn , tuy không hiểu ngôn ngữ của nó , chẳng qua cũng hiểu được chúng nó đang cười nhạo

Mãi cho tới lúc chạng vạng , đi được hai ba mươi dặm mới đến 1 rừng cây nghỉ ngơi . Đỗ Duy buộc ngựa trên thân cây cho nó tự ăn cỏ . Đáng thương cho con ngựa , thú cưỡi của lang kỵ binh xung quanh tựa hồ coi nó là thức ăn , không ngừng có sói lớn gầm gừ đe dọa , thậm chí còn có con mon men tới gần . Nếu không phải lang kỵ binh quát dè đã sớm xé con ngựa thành mảnh vụn

Những lang kỵ binh kia tựa hồ cố ý mặc kệ thú cưỡi của mình đi dọa nạt Đỗ Duy , chỉ là không cho sói thực sự tấn công . Nhưng thế cũng đủ để con ngựa đi tới đi lui , toàn thân run rẩy

Đỗ Duy nhìn thấy , trong lòng cũng phát cáu , đi tới cạnh con ngựa , hai tay dùng sức , đẩy nó quỳ xuống , lại vuốt ve cổ ngựa . Hắn lại nhẹ nhàng lấy nước mắt sao chổi ngâm dưới lưỡi , sau đó hướng tới đám sói cố ý “Hừ ! “ 1 tiếng !

Một tiếng hừ này cũng giống như tiếng rồng gầm , thanh âm tuy không lớn , nhưng trong đó có 1 cỗ long uy hùng mạnh

Những con sói xung quanh vốn đang nhe răng vừa nghe thấy thanh âm này , tức thì toàn bộ kêu ăng ăng , thậm chí còn nháo nhào bỏ chạy về phía sau . Còn có con sợ tới mức lấy 2 chân sau cụp đuôi , run lấy bầy

Đỗ Duy cố ý cười ha hả , thanh âm như rồng ngâm , tiếng rít truyền ra xa , khiến không chỉ sói , mà ngay cả lang kỵ sĩ cũng sắc mặt đại biến , lộ ra 1 tia sợ sệt . Còn có tên không chịu được long uy áp bức , sợ đến mức rút hắc đao ra , khẩn trương coi chừng Đỗ Duy

Đội trưởng lang kỵ binh vội quát to một tiếng , kêu gào với đồng bọn thu đao lại . Sau đó nó lạnh lùng nhìn Đỗ Duy , thậm chí hai tiếng , khẽ vung tay , lúc này đồng bọn nó mới tản ra , thu gom chó sói thú cưỡi của mình , cũng cẩn thận trông chừng không cho chúng đi chọc ngựa của Đỗ Duy nữa

Đỗ Duy lúc này mới lấy lương khô ra , cùng Roland ngồi ăn , lại quan sát cẩn thận những lang kỵ binh kia

Lang kỵ binh.... Đỗ Duy lần đầu tiên lên tiền tuyến , cũng lần đầu tiên nhìn thấy binh chủng truyền thuyết này . Khi tại đế đô xem chiến báo , hắn có hứng thú lớn với loại binh chủng này của tội dân . Lang kỵ binh có sức chiến đấu bưu hãn , khiến nhân loại chịu khổ không ít

Đầu tiên là dưới tình huống dã chiến , kỵ binh của nhân loại gặp lang kỵ binh luôn là thua nhiều thắng ít . Có ngẫu nhiên thắng cũng là dưới tình huống quân mình hơn xa quân địch

Trong mắt người khác chỉ thấy lang kỵ binh đáng sợ , nhưng trong mắt Đỗ Duy thì khác

Chỗ đáng sợ của lang kỵ binh chính là thú cưỡi của nó !

Đích xác , lang kỵ binh bản thân đã có sức chiến đấu rất mạnh rồi . Tộc sói trong thú nhân cũng có tố chất thân thể rất tốt , gần giống nhân loại , nhưng lại có lực lượng dã man cùng xảo hoạt , tàn nhẫn cao hơn nhiều . Nhưng xét về tố chất bản thân kỵ binh mà nói , kỵ binh tinh nhuệ của nhân loại trải qua huấn luyện nghiêm khắc , chưa chắc đã thua bởi tộc sói của thú nhân

Nhưng kỵ binh nhân loại luôn luôn chịu thiệt , sở dĩ ở thú cưỡi của đối phương quá mức lợi hại . Ngựa của nhân loại lúc chiến đấu chỉ có tác dụng duy nhất là “ chở người “ mà thôi . Nhưng lang kỵ binh cưỡi sói lớn , lúc tác chiến có thể cùng kỵ sĩ công kích . Chó sói này cũng không chỉ là thú cưỡi của kỵ binh , chúng nó cũng có tiếng gầm rú thê lương , có răng nanh đầy miệng , có móng vuốt sắc bén , có lực lượng cường hãn , cùng năng lực nhảy vọt kinh người . Lúc tác chiến , thường thường lang kỵ binh sẽ dùng vũ khí công kích trước , mà chó sói sẽ nhảy phốc lên , vừa giúp kỵ sĩ tránh né công kích , vừa có thể dùng răng nanh và móng vuốt tấn công

Khi Đỗ Duy xem chiến báo , có kỵ binh từng giao chiến với lang kỵ binh báo về : cùng loại địch nhân như vậy chiến đấu , dù kỵ binh nhân loại có thể cùng lang kỵ binh đánh tương đương , nhưng thú cưỡi của đối phương lại có thể tấn công cận xé , dưới tình huống công bằng , có thể nói sức chiến đấu của đối phương tăng gấp đôi !

Rất nhiều kỵ binh nhân loại tử vong không phải dưới đao của lang kỵ binh , mà là chết khi bị những chó sói này cắn xé . Còn có người bị chúng công kích ngã ngựa mà chết

Đỗ Duy nhìn chiến báo , trong lòng đối với sức chiến đấu của lang kỵ binh rất hứng thú ... nếu như ...

Nếu như nhân loại cũng có 1 chi kỵ binh đặc thù như vậy ?

Hừ , ta cả Griffin cũng thuần hóa được , chả lẽ không thuần hóa được chó sói ư ?

Nếu cho kỵ binh tinh nhuệ nhân loại cưỡi sói mà chiến , như vậy sức chiến đấu không phải tăng lên gấp đôi ư ?

Ngồi dưới gốc cây nhìn những lang kỵ binh kia nghỉ ngơi , không ít tên lấy ra thịt khô , không chỉ cho mình ăn mà còn tự tay mang cho chó sói mình cưỡi ăn . Thậm chí có lang kỵ binh còn lấy túi nước cùng uống với sói !

Xem ra ... những lang kỵ binh này tuy hung hãn tàn nhẫn , nhưng lúc chiếu cố thú cưỡi của mình lại vô cùng thân mật

Tuy kỵ binh nhân loại cũng rất coi trọng chiến mã , cũng có kỵ binh coi chiến mã là chiến hữu thân mật , nhưng cũng có rất ít kỵ binh cùng chiến mã cùng ăn cùng uống

Thậm chí , Đỗ Duy còn thấy lúc lang kỵ binh nghỉ ngơi cũng nằm cạnh sói . Có tên còn đi bắt rận cho sói , thậm chí còn có tên thăm thì bên lỗ tai sói , tựa hồ đang nói chuyện gì đó ...

Tất cả mọi việc đều khiến Đỗ Duy rất ngạc nhiên

Trầm ngâm 1 lát , Đỗ Duy thấp giọng gọi :

- Roland !

- Đại nhân .

Roland lập tức trả lời

- Người... đối với lang kỵ binh , hiểu biết đến đâu ?

Đỗ Duy nhìn gã thanh niên này

Roland suy nghĩ 1 lúc :

- Đại khái cũng rõ . Khi tại địch doanh , tinh linh vương Lạc Tuyết chưa hề giấu diếm ta việc gì . Dù là 1 chút việc quân sự cơ mật , nó cũng nói cho ta

Đỗ Duy nhìn những lang kỵ binh kia , sáng mắt lên :

- Người nói... chúng ta có thể không nhé , tóm 1 con sói mang về thuần hóa làm thú cưỡi cho kỵ binh của chúng ta ? Nói thật nhé , ta đã cẩn thận nghiên cứu lang kỵ binh rồi , lợi hại của chúng không phải ở ưu thế cưỡi sói , mà là chủ yếu ở thú cưỡi cường hãn này

Roland nghe xong , cúi đầu suy nghĩ 1 lúc , chẳng qua sau đó hần lắc đầu :

- Đại nhân , theo ta là không được

- Vì sao ?

Đỗ Duy có chút thất vọng :

- Cho dù là dã tính của dã thú , cũng không phải không có biện pháp thuần hóa

- Ta hiểu ý ngài

Roland nhìn những lang kỵ nơi xa , nhỏ giọng nói :

- Chỉ là , đại nhân , ngài không biết , những con sói này ... chúng nó không phải là dã thú ! Chúng nó kỳ thực cũng là thú nhân !

- Cái gì ?

Đỗ Duy có chút kinh ngạc

- Vâng . Chúng nó không đơn giản là dã thú hoặc thú cưỡi . Ta ở địch doanh , đối với lang tộc cũng biết một chút

Sau đó , Roland nhỏ giọng nói ra toàn bộ những gì mình biết

Những con sói này của lang tộc , không giống chiến mã của nhân loại do thuần hóa mà ra

Tình huống của lang tộc rất đặc thù . Dưới tình huống bình thường , ở các thế hệ , 1 cặp nam nữ thú nhân lang tộc có thể sinh ra bốn đến năm con . Nhưng đại khái là vì thiếu hụt thiên bẩm gì đó hay là nguyên tố di truyền , trong 4 đến 5 con này , luôn có ít nhất 1 con xuất hiện tình huống đặc thù : thân hình của chúng căn bản là không giống “ thú nhân “ mà càng giống tổ tiên của chúng : chó sói !

Một con đặc biệt này , từ lúc sinh ra đã thiếu trí tuệ , vô luận là cơ thể hay đầu óc đều giống chó sói hoang , chỉ là thân hình càng to lớn càng thêm tàn bạo hung hãn . Dạng thế hệ sau này , cho dù đến lúc trưởng thành trí lực vẫn y nguyên như thú nhân lang tộc thời trẻ con , không cách nào phát triển hơn được

Chủng hậu duệ đặc biệt này , bên trong thú nhân có xưng hô đặc thù , gọi là “ thú thân “ Những thú thân này cùng các thú nhân khác là cùng 1 mẹ sinh ra , nhưng cơ thể cùng trí tuệ lại không giống “ người “

- Đại nhân , ngài xem những lang kỵ binh kia , chúng nó với thú cưỡi đều rất thân mật , cũng không phải chỉ vì yêu thương chiến mã , mà thực tế nguyên nhân là : những thú cưỡi này đều là anh em của chúng nó ! Kỵ binh lang tộc sở dĩ cường địa , chúng nó sở dĩ có thể cùng thú cưỡi tâm ý tương đồng , cho dù là kỵ binh tinh nhuệ của nhân loại cũng không cách nào thắng được , chính vì bọn chúng là cưỡi anh em của mình mà tác chiến ! Đây không phải là thuần hóa ra , mà là liên kết huyết mạch trời sinh không cách nào dùng lời nói ra được .. Khi tác chiến , những con sói này sẽ thề chết bảo vệ kỵ binh trên lưng mình , bảo vệ anh em của chúng nó . Loại quan hệ thân mật này không cách nào dùng thuần hóa mà ra được

Roland nói xong , Đỗ Duy một mặt suy nghĩ , lại nhìn lang kỵ binh cưỡi , cuối cùng đành chịu thở dài

Tình huống là thế... xem ra không có khả năng à !

Lúc này , nhìn những lang kỵ binh tay cầm thịt khô và túi nước , luân phiên cùng chó sói ăn uống , trong lòng Đỗ Duy sinh ra một tia xót thương

Trông thấy Đỗ Duy một lời không nói , Roland còn tưởng Đỗ Duy thất vọng , đang muốn an ủi vài câu , Đỗ Duy lại cười cười , đánh về rất nhẹ nhàng :

- Tốt rồi , vậy thì quên đi . Chẳng qua , người yên tâm , ta cũng không thất vọng lắm

Dừng một chút , Đỗ Duy vỗ vai Roland :

- Ta sớm biết lang kỵ binh lợi hại , nên mới muốn thử thuần hóa mà thôi . Chẳng qua nếu đã vậy thì thôi , cũng không chết ai . Ta có thể nói cho người biết... hừ hừ , ta đã sớm chuẩn bị một chiêu khác ! Trong thành Gilea tại tây bắc , ta đã sớm tạo ra chi kỵ binh tuy số lượng hiện giờ không nhiều , nhưng từ sức chiến đấu mà nói , ta tự tin sẽ tuyệt không yếu hơn lang kỵ binh !

Roland nhìn Đỗ Duy , trong lòng không khỏi chấn động , chẳng qua vị công tước đại nhân này vẫn thường làm ra kỳ tích , lần này không biết hẳn làm ra cái gì

Lang kỵ binh rất bư hãn , chỉ nghỉ ngơi một canh giờ sau đó tiếp tục đi thâm nhập

Đến trưa ngày thứ hai , cuối cùng cũng đến phòng tuyến đông bộ

Đỗ Duy lần thứ hai đến đây , từ xa nhìn lại , phía nam tường thành ám khói , xem ra lúc kỵ sĩ Griffin Sterling đánh lên , khắp nơi đều cháy , sau đó địch nhân cũng không có sức tu sửa tường thành

Việc này khiến Đỗ Duy cảm thấy rất bất ngờ

Bởi vì , một tòa thành trọng yếu như vậy rơi vào tay địch nhân , đáng lẽ chúng nó càng phải cố sức gia cố tu sửa tường thành , làm tốt chuẩn bị chiến đấu !

Chỉ là bây giờ nhìn lại , phía nam tường thành không ít chỗ còn ám khói , có cả những chỗ tường thành bị phá vỡ cũng chưa tu sửa

Thậm chí... trên tường thành còn không có công cụ phòng chống . Đá tảng các loại đều không có bao nhiêu . Chẳng lẽ ... tội dân không lo mình ở phương nam tập kết đại quân sau đó phản công ư ?

Khi đến gần , Đỗ Duy lại càng ngạc nhiên . Dưới tường thành không ít thú nhân bận rộn , mà việc của chúng nó cũng không phải đào bới hào rãnh , hay vận chuyển đá đi sửa tường thành

Chỉ thấy những thú nhân cơ thể cường tráng chạy ngược chạy xuôi , đem từng bao cát đến tường thành , còn có cây gỗ , cỏ khô

Thậm chí có thùng gỗ ! Mà những thùng gỗ kia , Đỗ Duy nhận ra là đồ vật tàn binh nhân loại vứt lại

Dầu lửa !

Đỗ Duy trong lòng hồ nghi , những thùng gỗ này đem nhiều dầu lửa như vậy đến dưới tường thành làm gì ?

Khi hắt nhú mây , xa xa trong cửa thành , một thân ảnh mang giáp bạc của tinh linh tộc , bên thân không có tùy tùng , nó đứng đó , phẳng phất ất cả ánh mặt trời ...

Thanh âm quen thuộc vui tai truyền tới , vẫn y nguyên giống như trong ký ức : không vội vã , ưu nhã vô cùng ...

- Công tước hoa tulip , Đỗ Duy , đã lâu không gặp !

899. Chương 617 : Vĩ Đại ? Ấu Trĩ ?

- Lạc Tuyết tiên sinh !

Đỗ Duy nắm chặt tay Lạc Tuyết , trên mặt giống như gặp lại bằng hữu lâu năm , kích động vô cùng , có cả hưng phấn hoan hỉ , thanh âm vui mừng nói :

- Năm xưa từ biệt , ta tại tây bắc mỗi lần đêm xuống đều nghĩ tới nụ cười của tiên sinh . Phong thái của tiên sinh rành rành trong mắt , ta lần này bắc tiến , không biết có cơ hội cùng người gặp mặt hay không . Không ngờ người lại biết bụng ta như vậy – cho dù người không viết thư mời , ta cũng vốn định viết thư mời người đến thành Asian đánh chén a !

Lời này nói ra , nhiệt độ xung quanh tức thì nóng lên bất thường . Đến mức cảm thấy nước cũng sôi được
Phía sau Roland nghe thấy cũng phía đó mặt nghĩ : vị công tước đại nhân này , da mặt cũng thật dày a !

Lạc Tuyết nguyên bản phong thái khinh đạm cũng có chút mất tự nhiên . Ho khan một tiếng , rút tay mình về , trên mặt cười cổ quái nhìn Đỗ Duy nói :

- Công tước đại nhân , sợ rằng ngài nói lời này không phải là thật lòng
- Làm sao có thể !

Đỗ Duy lập tức trịnh trọng nói :

- Mấy năm nay ta nhớ người muốn chết

Lạc Tuyết ánh mắt lại càng cổ quái , đột nhiên nhỏ giọng , nói với Đỗ Duy :

- Ta sợ là , người không phải ‘ nhớ ta muốn chết ‘ mà là ‘ nhớ muốn ta chết ‘ mới đúng

Đỗ Duy cười hì hì :

- Cũng giống nhau cả thôi , đều là 1 dạng cả

Lạc Tuyết thở dài . Khi nó ở tây bắc chơi đuổi nhau với Đỗ Duy , đã sớm lĩnh giáo tâm địa đen tối của vị công tước hoa tulip này , lúc này gặp lại quả nhiên không ngoài ý muốn

Sau đó , Lạc Tuyết cùng Đỗ Duy nắm tay , ngang nhiên tiến vào thành

Một đường vào thành , Đỗ Duy chỉ thấy phòng tuyến này vẫn đang hỗn loạn , tựa hồ tội dân không hề có ý đi tu sửa . Thậm chí vết máu trên mặt đất cũng chỉ tùy tiện lấy nước đổ lên là xong , vẫn còn sắc hồng

Bên trong thành không hề có tinh linh , tứ xứ đều là thú nhân bận rộn vận chuyển cây gỗ cùng rơm cỏ . Đỗ Duy nhìn cũng có chút xuất thần , những thú nhân kia đại đa số đều không phải chuẩn bị chiến đấu mà là đang làm việc nhẹ , chạy ngược chạy xuôi

Một chỗ như vậy , không giống phòng tuyến quân sự mà giống một công trường hơn

Lạc Tuyết cùng Đỗ Duy trên phố tùy ý đi lại , đại khái là Lạc Tuyết có đặc quyền , trên đường không ít thú nhân hướng tới nó hành lễ . Nhưng cũng không có thú nhân nào dám tới gần , thậm chí Lạc Tuyết cũng không mang tùy tùng , 2 người sống vai mà đi

Lạc Tuyết cẩn thận nhìn biểu cảm Đỗ Duy , thấy mắt hắn chớp động , không khỏi mỉm cười :

- Đỗ Duy , phòng tuyến này là người lần thứ hai đến rồi – đáng tiếc , lần trước lúc người tới ta lại không ở đây , không thì chúng ta đã có thể gặp mặt sớm hơn rồi

Đỗ Duy nghĩ thầm trong bụng : nếu là trước người ở đây , sợ là lão tử chạy không thoát nổi rồi . Nhưng miệng hắn lại nói :

- Đáng tiếc , nếu biết người ở đây , lần trước ta sẽ đợi thêm một chút chứ không vội vàng đi

Lạc Tuyết biết Đỗ Duy nói hươu nói vượn , cũng không giận mà bảo :

- Đỗ Duy , người thấy tòa thành này thế nào ?

Đỗ Duy vừa nghe trong lòng đã nháy lên một cái : phòng tuyến này là ta lấy tiền của mình đi cấp cho đế quốc xây , mỗi cục gạch cục ngói , mỗi ngọn cây ngọn cỏ đều là tiền của ta . Khi sắp bắt đầu , bản thiết kế của nó cũng là ta duyệt , ta đối với nó đương nhiên hiểu rõ như lòng bàn tay còn cần người hỏi ư ?

Trong bụng tuy nghĩ như vậy , nhưng miệng hắn vẫn cười nhạt :

- Đương nhiên là vô cùng kém cỏi rồi . Nếu không cũng đâu đến mức bị tập kích ban đêm 1 lần là tan vỡ luôn

Lạc Tuyết khẽ cười :

- Người quá khách khí rồi , phòng tuyến này xây dựng rất nghiêm mật , cẩn thận . Nếu không phải ta dùng long tộc đánh lên ban đêm , trước đó đã dùng kế đánh tiêu hao thì cũng rất khó hạ được thành . Ta còn nghe nói phòng tuyến phương bắc của quý quốc , đại đa số đều là người bỏ tiền ra thiết kế , chế tạo . Cũng có rất nhiều bổ sung ý tưởng cho nó – từ lúc khai chiến đến giờ , những cái bổ sung này cũng khiến chúng ta ăn không ít đau khổ a

Đỗ Duy nghe xong , nhàn nhạt nói :

- Vậy thì sao . Đẳng nào người chả chiếm được rồi

Lạc Tuyết nghe , cũng cười hờ hững :

- Như vậy , có vẻ công tước hoa tulip rất không hài lòng với tòa thành này

Đỗ Duy nhíu mày , nhất thời cũng không rõ lời này có ý gì

Hai người một đường đi tới , khi tới phủ thống soái , nguyên bản chỗ này là phủ chỉ huy của thủ quân , giờ đã thành tổng bộ tội dân

Lạc Tuyết cùng Đỗ Duy đi cửa lớn mà vào . Đỗ Duy thấy các con đường xung quanh rất vắng , chỉ thấy thú nhân xa xa đang lao động , không dám tới gần . Mà vài tinh linh chiến sĩ gác cửa đều mặc áo giáp bạc chạm trổ cầu kỳ , khi thấy Lạc Tuyết đều quỳ xuống

Nguyên bản bộ chỉ huy của mình đã thành hang ổ của địch . Nếu là người khác sợ rằng cũng cảm thấy chút gì đó không hài lòng lắm mà sinh ra lúng túng . Đỗ Duy thì khác , hần căn bản không thêm để ý , cùng Lạc Tuyết đi vào , cười nói :

- Lần trước người đến địa bàn của ta , bây giờ là người mời , cũng nên chiêu đãi ta chứ nhỉ . Ít nhất không thể thiếu rượu ngon rồi

Hai người đi vào phủ thống soái , Đỗ Duy vừa định vào đại sảnh , quay đầu lại thấy sắc mặt Roland có chút buồn bực , có vẻ đang do dự không biết có nên đi theo hay không . Đỗ Duy nhìn Lạc Tuyết , cố ý nói lớn :

- Roland , người cũng lên đi . Lạc Tuyết tiên sinh tài hoa hơn người , ở bên cạnh nhiều một chút cũng có thể thu hoạch được ít nhiều

Đồng thời , Đỗ Duy gật đầu với Lạc Tuyết , cười nói :

- Bộ hạ này của ta , nguyên bản tính khí hơi xúc động lỗ mãng . Không ngờ ở đây vài ngày lại được người cảm hóa , cái này cũng phải đa tạ người

Lạc Tuyết cũng không nói nhiều , chỉ khẽ cười , dẫn Đỗ Duy tiến vào đại sảnh

Đại sảnh vốn là chỗ tướng lĩnh thương nghị , rất rộng lớn . Lúc này 3 người đến , chỉ thấy các thứ vốn có như vũ khí sa bàn các loại đã bị dọn đi hết , bên trong chỉ có một cái bàn dài cùng vài cái ghế , trên bàn chỉ có chút trái cây đựng trong từng mảnh lá cây to lớn

Trên vách tường cũng có tinh linh ma pháp tạo ra thực vật , dây leo treo đầy

Ba người đi tới , bên ngoài lập tức có tinh linh thủ vệ đóng cửa lại

Sau đó , Đỗ Duy chỉ nghe thấy phía ngoài có tiếng bước chân , tựa hồ như tinh linh thủ vệ cũng đã lui hết xuống , một người cũng không ở lại

Đỗ Duy cười cười , chỉ thấy Lạc Tuyết nhàn nhạt nói :

- Bằng hữu chúng ta gặp nhau , đương nhiên sẽ muốn nói nhiều một chút , tốt nhất không nên để người khác nghe thấy . Chúng ta ở đây nói chuyện , sẽ không truyền ra bên ngoài !

Nói xong , Lạc Tuyết tự mình đi tới bàn , nâng lên một cái lá trông như chén rượu . Chén rượu tạo hình rất kỳ lạ , giống như là 1 chiếc lá uốn cong mà thành , bên trong chứa một chất lỏng màu hổ phách nhạt . Khẽ ngửi sẽ thấy một hương vị kỳ lạ , không biết là gì

- Đây là rượu của tinh linh tộc chúng ta . Hoàn toàn khác rượu mà nhân loại sản xuất . Đến đây , Đỗ Duy ! Từ biệt 4 năm , ta kính người một ly !

Nói xong , Lạc Tuyết nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch , sau đó híp mắt cười nhìn Đỗ Duy

Đỗ Duy đã một thân một mình tới đây . Nếu Lạc Tuyết muốn hại hắn cũng sẽ không cần hạ độc trong rượu , cho nên tâm lý rất thả nhiên , cứ thế cầm chén rượu uống cạn . Cảm giác không có cay nóng , mà là giống như một hương vị mềm mại dễ chịu theo khoang miệng phát ra , sau đó giống như thấm đến tận tim phổi

Sau đó , hương vị đó rất nhanh lan ra toàn thân , phẳng phát tinh thần tốt hơn trước mấy phần

- Đây là bí pháp của tinh linh tộc chúng ta . Dùng 6 loại thực vật khác nhau mà tạo thành rượu này . Hơn nữa... sau khi dùng , đối với người tu luyện ma pháp rất có lợi . Ta biết ngươi là ma pháp sư nên mới đặc biệt chuẩn bị loại đồ này – thứ này bình thường , chỉ có trưởng lão trong tộc vào mấy ngày đặc biệt mới dùng một chút

Lạc Tuyết buông chén rượu , nhìn Đỗ Duy

Đỗ Duy lại cười ha hả , cổ ý lắc đầu :

- Ngươi nói lời này không thật lòng a Lạc Tuyết . Lấy tu vị của ngươi , chẳng lẽ không cảm thấy ma lực dao động trên người ta bây giờ đã không giống lúc trước hay sao

Lạc Tuyết khẽ cười :

- Không sai , ta cảm giác được . Khi lần trước gặp mặt , ta thấy tu vị ma lực của ngươi cũng rất khá , đáng lẽ trong 4 năm phải đột phá cảnh giới mới đúng . Ta vốn tưởng lúc gặp mặt , ngươi hẳn cũng đã đột phá lên thánh cấp . Chỉ là... không biết vì nguyên nhân gì , một thân ma lực của ngươi, lại có vẻ ...

- Hừ , có vẻ mất sạch rồi chứ gì ?

Đỗ Duy cổ ý nói nốt nửa câu , ánh mắt lấp lánh nhìn Lạc Tuyết

Lạc Tuyết cũng không che đậy , nhẹ nhàng gật đầu

Đỗ Duy trầm ngâm một chút , đột nhiên khẽ cười , vươn ra một ngón tay , điểm nhẹ xuống chén rượu mình vừa uống trên bàn . Khi ngón tay hạ xuống , chén rượu hình chiếc lá cuộn lại , rất nhanh bị hắn vuốt phẳng ra , trở thành hình dạng chiếc lá

Ánh mắt Lạc Tuyết hơi động , gật gật đầu

Chén rượu này nhìn như chiếc lá , kỳ thực bên trong tinh linh tộc cũng là vật cực kỳ hiếm thấy . Nó từ một gốc cây được tinh linh ma pháp tạo ra mà thành , lá cây cực kỳ kiên cố . Cho dù một ít cường giả đỉnh phong bên trong tinh linh tộc cũng dùng nó làm vũ khí hoặc áo giáp . Trừ bỏ tính kiên cố của nó , còn có ma pháp thuộc tính trong đó nữa

Một mảnh lá trông như vậy , nhìn như tầm thường , nhưng cho dù thú nhân cầm chùy sắt đến đập cũng tuyệt đối không thể làm thủng nó ra được . Đỗ Duy chỉ dùng một ngón tay vuốt đã thành thế này . Hơn nữa Lạc Tuyết không cảm giác được nửa điểm ma lực dao động , hiển nhiên lực lượng kia là thuần túy từ cơ thể mà ra !

- Không nghĩ ... ngươi lại bỏ ma tu võ .

Lạc Tuyết thở dài :

- Cái này cũng ngoài ý muốn của ta

Nói xong , trong mắt nó lóe lên một tia lạnh lùng , ngón tay điểm một cái . Chén rượu trước mặt lập tức phát ra vô số tia sáng , bay về phía Đỗ Duy !

Ánh mắt Đỗ Duy vẫn thông dong , thấy chén rượu bay tới , giơ tay lên điểm một cái . Một tiếng vang lên , chén rượu lập tức xoay tròn rồi quay về phía Lạc Tuyết

Thần sắc Lạc Tuyết có chút kinh ngạc , nó nâng tay phải lên , phẳng phát làm một thủ thế kỳ quái , trên không xung chém một cái , tức thì chén rượu đột nhiên chia ra làm 6 phần , phân ra các hướng khác nhau bay về phía Đỗ Duy . Chỉ thấy 6 luồng sáng bay nhanh như điện vọt tới !

Ánh mắt Đỗ Duy lộ ra một tia chân thật , hần vẫn ngồi yên ở chỗ cũ nhìn 6 mảnh lá bay tới trước mặt . Khóe miệng hơi nhếch lên , phảng phất chậm rãi vươn tay ra , động tác nhẹ nhàng mềm mại như hái hoa !

Động tác của hần nhìn như khoan thai , chỉ là 6 luồng sáng kia lại không đến được trước mặt hần . Trong khi hần dùng động tác chậm rãi thông dong , tức thì thu cả 6 mảnh lá xuống

Trong tay Đỗ Duy vừa động , khi hần thu tay về đã lại lần nữa hợp thành hình chiếc lá nguyên bản , không có nửa phần dấu vết nứt vỡ

Lạc Tuyết nhìn đến đây mới chấn động , nhú mày nói :

- Người... lấy võ đạo tiến vào thánh cấp ? Lần gặp mặt trước , võ kỹ của người còn rất kém . Chỉ trong 4 năm , người từ một võ sĩ nhập môn tiến đến thánh cấp ? Quả là khiến người ta chấn kinh !

Mặt mũi Đỗ Duy bình thường , kỳ thực mấy động tác thông dong ấy , cơ hồ buộc hần sử ra toàn bộ thực lực

Hần lúc này buông tay vì cổ tay đã quá mỏi , sau lưng đã bắt đầu ra mồ hôi

Hần tuy có thể chất gần như biến thái , chỉ là thời gian học võ quá ngắn – tuy hần là thánh cấp cường giả , nhưng đó là dựa vào tiêu chuẩn ma pháp . Cả lần hần ở trên đài giết chết kỵ sĩ trưởng thần thánh kỵ sĩ đoàn , cũng là vì hần ma võ song tu , lại thêm võ kỹ “ cung Nguyệt Vũ “ vốn không phải thuần túy là võ , còn có thuộc tính ma pháp trong đó

Đến lúc mất đi ma lực , bản lĩnh mười phần thì tụt xuống còn ba . Tu luyện võ đạo mới miễn cưỡng về đến thánh cấp . Nhưng so sánh cảnh giới của hần với trước khi ra biển tìm Chris thì đã thụt lùi . Vừa rồi vẩy tay mấy cái đã là toàn lực thi triển rồi . Lực công kích của Lạc Tuyết cũng là thánh cấp , còn mạnh mẽ vô cùng . Hần cơ hồ dốc toàn lực , cường hành sử dụng thời không quy tắc , lấy chậm đánh nhanh , thu 6 phiến lá xuống

Lạc Tuyết cũng không phải đứa ngốc , thực lực của nó hơn xa Đỗ Duy , tự nhiên cũng biết Đỗ Duy trông thì nhẹ nhàng nhưng thực ra đã dùng hết sức , chẳng qua chỉ với 4 năm tu luyện võ kỹ đã đến thánh cấp , loại kỳ tích này khiến người người kinh hãi

Than thở một chút , Lạc Tuyết nhìn Đỗ Duy cười nói :

- Ta nguyên bản còn lo người thực lực tụt lùi . Chẳng qua hiện tại xem ra , người chuyên làm những việc người thường không làm được . Có vẻ ta không cần phải lo rồi

Xem biểu hiện của nó , phảng phất thực lực của Đỗ Duy khiến nó rất an tâm hài lòng

Ngưng lại một lát , Lạc Tuyết mới thấp giọng hỏi một câu :

- Đỗ Duy , người đối với trường chiến tranh này thấy thế nào ?

Đỗ Duy nghe không khỏi cười lạnh , lắc đầu nói :

- Người hỏi quá kỳ lạ , các người là kẻ xâm nhập , chúng ta chỉ là bảo vệ nhà cửa mà đề kháng thôi . Vấn đề tóm lại chỉ có vậy “

Lạc Tuyết khẽ cười :

- Bảo vệ nhà cửa ... chỉ là mảnh đất này , chẳng lẽ toàn bộ là đất của nhân loại các người sao ?

Đỗ Duy vẫn lắc đầu :

- Sự tình vạn năm trước không ai rõ ràng . Chẳng qua hiện tại ta biết , nhân loại đã sống ở đây đời đời kiếp kiếp vạn năm rồi . Chúng ta đã kiến lập thành lũy , thành lập văn minh rồi . Giống như người trồng một

- Có phải vì những súc sinh hoan lạc dưới sông kia ? Có phải là thời gian tốt đẹp của chúng nó ?

- Chẳng qua thật xin lỗi . Ta không thấy một chút hòa bình. Nhìn đây, trong đầu ta nghĩ đến linh hồn hàng ngàn thủy binh đã chiến tử, nghĩ đến những chiến thuyền đã chìm dưới lòng sông của chúng ta

Thanh âm của hấn dần bén nhọn lên , mắt trừng trừng nhìn Lạc Tuyết: - Người thấy hòa bình nhưng ta thấy chỉ có...Sỉ nhục ! Chiến bại sỉ nhục !

Lạc Tuyết cũng không nói, trầm ngâm một lát rồi mới nhẹ nhàng than:

- Xem ra chiến tranh sẽ đích xác khiến con người ta thay đổi. Công tước Tulip người hiền tại trở nên kích động và hiếu chiến

Đỗ Duy không muốn nhân nhượng, ngang nhiên nói:

-Từ góc độ thánh nhân mà nói. Chiến tranh đương nhiên không tốt, nhưng từ ta – một nhân loại mà nói, ta nguyện ý đình chỉ chiến tranh nhưng với điều kiện là chúng ta đang thắng . Hòa bình không phải do kẻ địch “ban thưởng”

- Bén nhọn, băng lãnh, hiếu chiến, tàn khốc..

Lạc Tuyết trong miệng nhẹ nhàng nói ra một loạt từ, sau nhìn vào Đỗ Duy cười khổ :

- Chẳng lẽ đây là tâm trạng hiện tại của người ?

Lạc Tuyết không làm Đỗ Duy trả lời trực tiếp, hấn trầm mặc, không biết Tinh linh vương lúc này trong lòng nghĩ cái gì

Qua một lát hấn tiếp tục:

- Vẫn hướng bắc ? Người nhìn thấy cái gì?

Biên giới phía bắc, chung quanh tường thành mấy chục thước, có vô số thú nhân , tại ánh sáng ban sớm chiếu lên thân thể trần cườn trắng những bắp thịt, hắc sắc trường mao đang luyện tập trong gió rét

Chúng nó dùng mộc côn, xẻng sắt, đòn bẩy đem những khối đá trên tường thành mà nhân loại thiên tài vận khổ xây dựng nên hoàn toàn dỡ xuống. Trên sông lại xây 1 cái cầu gỗ kiên cố, sau đó lại giống như những con kiến đem những khối đá vận chuyển bằng xe gỗ lên phía bắc

Mà tại bờ bắc sông, một tòa nguyên liệu đá được dựng lên. Bờ đối diện thanh âm sôi nổi, thú nhân làm việc suốt đêm không ngừng

Cự ly quá xa, Đỗ Duy không nhìn được rõ ràng lắm, chẳng qua tựa hồ ẩn ước có thể nhìn thấy thân ảnh địa nhân bên trong

Gần bờ bắc sông, một bức tường đá do chính thú nhân xây dựng đã sơ thành. Mà địa phương xung quanh được vây quanh

bởi những cần trục bằng gỗ - dùng để vận chuyển những khối đá

Đó là một tòa thành !

Lạc Tuyết cắt đứt Đỗ Duy quan sát nói : kia sẽ là tòa thành quân sự đầu tiên chúng ta xây dựng tại Roland đại lục, một tòa thành hoàn toàn theo tiêu chuẩn xây dựng của thú nhân

- Dùng để làm gì?

-Đỗ Duy cười lạnh

Lạc Tuyết nhìn vào Đỗ Duy:

- Kiến tạo tại phía bắc sông, dùng để bảo vệ lãnh thổ của chúng ta

Cái danh tự “lãnh thổ của chúng ta” đã chọc vào lòng tự tôn của Đỗ Duy. Hấn tâm lý độ nhiên cuồng nộ lên, nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện gì, chỉ là giọng điệu lại không tự chủ khắc bạc lên:

- Ô! Lãnh thổ của các người? Địa phương các người đi qua chỉ cần mang theo đao kiếm xua đuổi dân bản địa liền được xưng là “lãnh thổ của các người”

- Dùng đao kiếm xua đuổi dân bản địa

Lạc Tuyết nhè nhẹ khẽ cười:

- Đừng quên đây chính là điều các người một vạn năm trước làm với chúng ta.

Tường thành phía bắc của nhân loại đã bị tàn phá nghiêm trọng thậm chí có nơi không nhìn ra được diện mạo ban đầu.

Đá, sắt thép...phàm là những vật hữu dụng đều được thú nhân vận chuyển đến bờ bắc xây dựng thành mới

- Vì cái gì không dùng lãnh địa các người đã chiếm? Không thích tạo hình của nó sao ?

Đỗ Duy trầm giọng nói:

- Các người không ưa kiến trúc nhân loại, sau khi chiếm nhất định phải phá đi xây lại ?

- Ta đã nói người hiền tại có chút kích động

Lạc Tuyết lắc đầu

Dưới ánh nắng mặt trời trên mặt hắc có chút nhàn nhạt cười:

- Đây đơn giản chỉ là dựa trên mặt quân sự xem xét. Chúng ta chiếm lấy tòa thành của các người nhưng nó lại dựa lưng vào sông, bất lợi cho phòng thủ nên chúng ta tại phía bắc sông xây lại một tòa thành

- Nếu chúng ta phản công các người sẽ có dòng sông cùng tường thành làm thành 1 hệ thống phòng thủ hoàn chỉnh . Đây là biện pháp chúng ta dùng để phòng thủ trước đó phải không ?

Đỗ Duy cười lạnh

- Ta đã nói, ta không có dã tâm xâm chiếm lãnh thổ phía nam

Lạc Tuyết một lần nữa nhấn mạnh

Nhìn vào biểu tình lạnh lùng của Đỗ Duy, Lạc Tuyết than thở:

- Ta biết ta nói những lời này người có thể nhất thời không thể hiểu toàn bộ hoặc trong lòng người đã hiểu nhưng không thể chấp nhận mà thôi .

- Ta không phải thánh nhân

Đỗ Duy lãnh cảm hỏi vặn lại:

- Nhưng người...Tinh linh vương người tựa hồ tính toán đi làm một thánh nhân.

Lạc Tuyết trầm mặc một lát, đối với Đỗ duy hỏi vặn lại cũng không phản kích .Chỉ là qua thật lâu mới thấp giọng nói:

- Chúng ta đi xuống, ta còn lễ vật khác tặng cho người.

Đỗ Duy tâm lý minh bạch hết thấy ý đồ của Lạc Tuyết bao gồm cả việc xây dựng ở bắc sông 1 tòa thành mới

Bởi vì từ góc độ quân sự xem xét, trừ phi tội dân tính toán tiếp tục nam hạ, không thì chúng nó chiếm lĩnh tòa thành không thích hợp phòng ngự

Nếu quả thêm vào 1 dòng sông phía trước, hệ thống phòng ngự có thể hoàn chỉnh

Từ góc độ này, Lạc Tuyết uyển chuyển biểu đạt lập trường của hắc nước sự lãnh đạo của hắc, tội dân tịnh không có ý nam hạ

Hoặc giả nói là:Lạc Tuyết tính toán đem chiến tranh khống chế trong một phạm vi giới hạn. Mà một khi đại quân tràn xuống phía nam xâm chiếm, song phương đều sa vào vũng lầy chiến tranh không thể nào rút ra được

Mà ” Lễ vật ” Lạc Tuyết nói tại tường thành , Đỗ Duy cuối cùng cũng nhìn thấy

Tại thành đông, đây nguyên bản là quân doanh thủ quân của nhân loại, mà hiện tại biến thành “trại tù binh “

Thủ quân của nhân loại ngày đó bị vây hãm, sau cùng kiên trì anh dũng khổ chiến không lùi bước, ước chừng vài ngàn tướng sĩ sống chết với thành. Trong đó một bộ phận chiến tử, một bộ phận bị bao vây sau bị bắt làm tù binh. Trong những người này, có người vì dũng khí không muốn chạy trốn, cũng có một bộ phận muốn chạy mà không thể

Nhưng dù sao, những người này kiên trì chiến đấu đến cùng đều đáng được tôn trọng

Lúc Đỗ Duy đi tới trại tù binh, mặt ngoài có mấy đội tinh linh tộc chiến sĩ canh giữ xung quanh...Những tinh linh tộc chiến sĩ này, mặc bộ giáp hoa lệ,sau lưng tạo hình giống như những cuộn lá , tướng mạo anh tuấn

- Ta chỉ có thể để người của ta canh gác ở đây, bởi vì thú nhân đối với nhân loại tràn đầy địch ý

Lạc Tuyết thấp giọng nói:

- Ta biết , lúc trước quân đội thú nhân có thói quen đem nhân loại bắt được giết sạch thậm chí ăn sạch.Chẳng qua sau khi ta đến đã có ước thúc. Những tù binh này sống rất tốt. Ta tịnh không có ngược đãi bọn họ, chẳng qua vì phòng những thú nhân đối với nhân loại hãm hại ta chỉ có thể để người của ta gác ở đây

Đỗ Duy gật gù đầu rồi miệng mới miễn cưỡng nói được 1 câu:

- Đa tạ

Đi vào trại tù binh lúc sáng sớm, Đỗ Duy liền thấy bên trong 1 đoàn chiến sĩ nhân loại đã xếp xong đội hình

Mặc dù họ đã mất đi vũ khí cùng giáp , mỗi cá nhân chỉ mặc 1 bộ quần phục nhưng tựa hồ trong mấy ngày bị bắt họ không bị ngược đãi

Thậm chí làm Đỗ Duy kinh ngạc: Mặc dù bị bắt họ vẫn tiến hành thói quen luyện tập mỗi sáng như trong quân đội

Những chỉ huy không vũ khí mỗi đội đốc thúc binh lính luyện tập . Tuy nhiên mỗi người đều rất trầm mặc. Trên vẻ mặt mọi người đều có thể nhìn ra sự u ám chẳng qua bọn họ vẫn bảo trì luyện tập, không vì bị bắt mà hoàn toàn mất hy vọng, còn bảo trì bản sắc của chiến sĩ

Lúc Lạc Tuyết cùng Đỗ Duy tới, những tù binh không chú ý, chỉ cho là Tinh linh tộc cử người giám thị, nhưng sau đó có chiến sĩ nhân loại nhìn rõ bộ dạng của Đỗ Duy từ trang phục đến tai hắt

Nhân loại! Cự nhiên là một cái nhân loại cùng tinh linh đi cùng một chỗ!

- Để tất cả tù binh tập trung, ta có chuyện muốn tuyên bố” Lạc Tuyết phân phó một tinh linh chiến sĩ thủ hạ

Rất nhanh những tù binh này được tụ tập lại trên thao trường. Bọn họ y theo biên chế trước lúc bị bắt miễn cưỡng bảo trì đội ngũ. Một vài đội ngũ có chút tán loạn cũng bởi vì tổn thất quá nghiêm trọng, nhưng đại bộ phận đều ngẩng cao đầu, không tỏ ra yếu nhược trước kẻ thù, bọn họ còn giữ được dấu chí !

Đỗ Duy trong lòng than thở: Những người này mới là chân chính quân tinh nhuệ của Bạo Phong quân đoàn

So với đám quân bị vài ngàn lang kị đuổi theo mấy chục dặm hoàn toàn bất đồng

- Các vị chiến sĩ nhân loại .

Lạc Tuyết không khách sáo gì, hắt rất nhanh đứng trước đội ngũ chiến phi này nói lớn tiếng lên:

- Ta tuyên bố một sự kiện: Căn cứ vào kết quả thương nghị giữa ta và thống soái tối cao đồng bộ chiến tuyến của đế quốc Roland.Từ hôm nay, các người có thể rời đi trở về nhà.

Xôn xao !

Trong đám người không ít tiếng kinh hô. Càng nhiều người biểu lộ vẻ mặt nghi hoặc. Đội ngũ vẫn bảo trì được hoàn chỉnh

- Thời gian qua, ta tôn trọng các người bởi vì tuy bị bắt nhưng các người vì bảo vệ tòa thành chiến đấu đến giây phút cuối cùng. Các người là những chiến sĩ đáng được tôn trọng tuy chúng ta ở 2 lập trường đối lập

Lạc Tuyết nói xong gật đầu nhìn Đỗ Duy

Trong khoảnh khắc, Đỗ Duy minh bạch dụng ý của Lạc Tuyết

Lạc Tuyết tiếp tục lớn tiếng nói:

- Các người không cần cảm kích ta bởi vì chúng ta là địch nhân, sau này nếu lại gặp nhau trên chiến trường cũng sẽ không hạ thủ lưu tình! Ta quyết định phóng thích các người là bởi vì 1 người!

Nói xong, ngón tay hắc chỉ hướng Đỗ Duy:

- Vị các hạ này thân là một quý tộc cao quý, hẳn từ lãnh thổ nhân loại đến trận doanh của chúng ta, dùng sự kiên nghị và dũng khí khiến ta động dung, khiến ta khâm phục. Công tước hoa Tulip xin hỏi ngài có lời gì để nói với tướng sĩ của ngài?

Đỗ Duy lặng lẽ đi tới trước Lạc Tuyết, nhìn xuống vài ngàn khuôn mặt đang kinh ngạc

Sau đó hắc giơ tay lên làm 1 quân lễ thông dụng theo tiêu chuẩn Đế quốc Roland

Một cái quân lễ khiến vài ngàn cặp mắt ngay lập tức trở nên kích động sôi trào

Thanh âm hắc có chút run rẩy:

- Hỡi những chiến sĩ dũng cảm. Các người hẳn đều nghe qua danh tự của ta: Ta Đỗ Duy Rowling Rudolf, công tước hoa Tulip đế quốc, thượng tướng và hiện tại nguyên soái chiến trường đông bộ

Oanh!

Đám người không cách nào bảo trì trầm mặc, lập tức phát ra những tiếng huyền nào, kêu gào, thanh âm tràn đầy vui sướng, kích động

- Công tước! Công tước Tulip đại nhân!

- Công tước đại nhân tới đưa chúng ta về nhà!

- Chúng ta không bị bỏ rơi!

Âm thanh của mọi người như đem Đỗ Duy chụp lại, hắc hít sâu vào một hơi, dùng giọng lớn tiếng nhất hét lên:

- Các người an tĩnh lại! Ta hôm nay đến nơi này, Ta đón các người các người trở về! Các người có thể rời nơi đây về nhà! Chính như địch nhân chúng ta nói, các người không cần phải mặc cảm bởi vì các người đã hoàn thành chức trách của chính mình, tại nơi đây chiến đấu đến giây phút cuối cùng! Bị bắt không phải là các ko hoàn thành chức trách!! Cho nên hiện tại yêu cầu mọi người đứng thẳng lên!

Nghe theo Đỗ Duy, lưng mọi người bất tri bất giác thẳng tắp lên, rất nhiều quân nhân trên thân còn quần băng mang theo thương tích cũng nỗ lực đứng thẳng!

- Nhớ kỹ lời ta, Các người kiêu ngạo cùng ta trở về!

Đỗ Duy nói tới đây một lần nữa hành quân lễ

Lúc này, trong đội ngũ tù binh có vài người bước ra đi tới trước đội hình xoay người lại, đồng thời dùng giọng gào thét hô lên: Đoàn xếp đội! Doanh xếp đội! Xếp đội!

Một tiếng hiệu lệnh vừa vang lên, đội ngũ đang kích động hỗn loạn nhanh chóng chỉnh tề. Trên mặt mọi người còn mang theo vẻ tươi cười, thậm chí nước mắt cũng nhanh chóng theo hiệu lệnh mà mất đi, khôi phục bản sắc chiến sĩ. Đội ngũ chỉnh tề đã sắp xếp xong.

Một vài người rời hàng, ngẩng đầu ưỡn ngực bước lớn đi đến trước Đỗ Duy

- Đại nhân! Bạo Phong quân đoàn 11, sư đoàn bộ binh 6...
- Trọng bộ binh đoàn 4...
- Chiến khu thủ bị quân, đệ nhị sư đoàn, đệ xxx đoàn...

....

....

Mấy quan quân cao cấp bị bắt báo cáo với Đỗ Duy bằng giọng kích động run rẩy xong, Đỗ Duy không hành quân lễ mà tới từng người dùng sức ôm nhưng quân quân này, có người đương trường rơi lệ

Trong những tướng sĩ bị bắt, quan quân cao cấp có 4 thống lĩnh 6 phó thống lĩnh thậm chí còn có phó sư đoàn trưởng, người chiến đấu với long tộc bị trọng thương, cùng với một vài sĩ quan cấp thấp

Những người này, mỗi ánh mắt hướng Đỗ Duy đều mang theo sự kích động, hưng phấn, còn có thật sâu không cách nào miêu tả sự cảm kích

Đỗ Duy bị từng cặp từng cặp mắt nhân thần nhiệt thiết nhìn chăm chú, trong lòng kích động không cách nào bình tĩnh. Qua một hồi lâu hắn mới phát ra mệnh lệnh:

- Tất cả mọi người chuẩn bị, qua giữa trưa chúng ta xuất phát...Về nhà !
- Người có thích lễ vật này ?

Lúc đi ra trại tù binh Lạc Tuyết nhìn vào Đỗ Duy . Khuôn mặt hắn cười có chút cao thâm khó lường

- Một lễ vật rất lớn

Đỗ Duy biểu tình đột nhiên lạnh xuống

- Những người này, đại bộ phận đều là chân chính dũng sĩ tinh nhuệ.

Lạc Tuyết nhàn nhạt nói:

- Còn có một ít quan quân cấp bậc không thấp. Sau khi bọn họ trở về, ta nghĩ dưới sự bảo hộ của người, không ít người sẽ rất nhanh khôi phục quân chức, thậm chí được tấn thăng. Ân, để ta nghĩ, căn cứ theo quân hàm nhân loại các người , những thống lĩnh kia có thể thăng chức thiếu tướng, phó thống lĩnh lên thành thống lĩnh... Mà những người này đều sẽ trở thành quan quân cao cấp. Càng trọng yếu hơn là bởi vì người tự thân tới cứu bọn họ ra cho nên sau này trong lòng những người này đều đối với người có cảm niệm ân đức. Uy vọng người trong lòng bọn họ sẽ vững vàng. Một nhóm người như vậy trở về dung nhập lại trong quân đội sẽ khiến danh vọng của người không ai sánh kịp, Công tước đại nhân a!

Đỗ Duy cảnh giác nhìn Lạc Tuyết:

- Đưa một phần hậu lễ, người muốn được cái gì?
- Một đồng minh

Lạc Tuyết không chút che đậy trả lời

Hắn dừng bước chân, nhìn Đỗ Duy thật sâu:

- Ta đã nói cho người lý tưởng của ta. Ta đã chọn 1 con đường cực kỳ gian nan. Trên con đường này một mình ta không thể thành công. Ta cần một đồng minh trong trận doanh nhân loại, có trí tuệ chân chính, có địa vị quyền cao chức trọng, có cùng mục tiêu với ta!

Đỗ Duy không trực tiếp hồi đáp vấn đề này mà nhìn vào mắt Lạc Tuyết:

- Ta là địch nhân của người
- Không sai, là địch nhân. Ta cũng là địch nhân của người.

Lạc tuyết mỉm cười:

- Đây chẳng phải một việc rất có tính khiêu chiến ư ? Địch nhân cùng địch nhân, cũng có thể có chung mục tiêu

Nói xong, hắn vươn tay ra nhìn vào đồ duy

Đồ Duy không cùng Lạc Tuyết bắt tay, trực tiếp đi qua hắn, một mực đi về phía trước . Một đoạn xa sau mới quay đầu ném 1 câu :

- Người thật là thánh nhân ư, Lạc Tuyết ? Ta trước nay không tin tưởng thánh nhân. Bởi thánh nhân đều là giả dối.

Mặc dù Đồ Duy không đáp ứng nhưng Lạc Tuyết lại mỉm cười với dáng điệu vui vẻ. Hắn thu tay về, cũng bước lớn đi tới

- Ta tán thành với người một điểm: chiến tranh hẳn nên không chế trong một phạm vi, chúng ta không cách nào triệt để tiêu diệt đối phương. Nhưng kể cả theo đuổi hòa bình, ta cũng kiên trì một điểm :chúng ta phải là người chiến thắng

- Đối với chuyện này, ta tán đồng

Lạc Tuyết cùng Đồ Duy sóng vai mà đi :

- Như vậy, tại “cuộc chiến giới hạn “ này, chúng ta hảo hảo đấu một trận ! Xem xem sau cùng ai là kẻ mang tư thế thắng lợi đến hòa đàm”

- Người chẳng những là thánh nhân mà còn là kẻ điên

Đồ Duy cười lạnh.

- Ta cẩn thận xem qua lịch sử nhân loại, trong đó thánh nhân vốn chính là kẻ điên.

Lúc chàng vạng, cách phòng tuyến phía nam 50 dặm, một đội ước chừng một ngàn kỵ binh nhân loại đang khẩn trương chờ đợi trên con đường mòn hoang vu.

Từ quan quân cấp thấp đến binh sĩ , mọi người đều mang một bộ mặt khẩn trương, mà thủ lĩnh đội kỵ binh này chính là đệ tử quân sự học viện, đội trưởng Knight , bên cạnh hắn là đệ đệ Đồ Duy Gabri

Hai người nôn nóng chờ một hồi lâu, Gabri có chút kìm nén không được:

- Không được! Ta dẫn người đi xem xem!

- Nhấn nại thêm 1 chút nữa

Knight trầm giọng hét lên 1 tiếng kéo Gabri lại :

- Công tước đại nhân không phải đã nói rồi sao. Ngài tự nhiên có chủ ý.

- Nhưng...Chết tiệt!

Gabri cáu giận:

- Anh làm sao có thể một mình vào trận doanh địch! Anh là chủ soái, loại hành động này quá nguy hiểm !

Nói xong, hắn không thể không cau giận nhìn Knight :

- Người trả lời thật cho ta, việc này người có biết trước hay không ?

- Nếu như ta biết trước dù ta rơi đầu, ta cũng nhất định ngăn đại nhân làm vậy !Dù không ngăn được ta cũng sẽ đi theo ngài tới cùng

Knight cười có chút đắng chát:

- Ta và người giống nhau đều là sáng hôm nay mà pháp sư Gageu nói cho ta”

Nói xong, hắn than thở:

- Công tước đại nhân làm việc rất có nắm bắt, có lẽ ngài thật có tính toán

- Chờ anh trở lại, ta nhất định...

Gabri tức giận kéo chiến mã của mình

Tại lúc này, tiền phương có kỵ binh rống lên:

- Xem, phía trước có động tĩnh!!

Sau một tiếng gầm rú, tất cả kỵ binh đều lập tức cưỡi lên chiến mã, chuẩn bị chiến đấu

Xa xa ở đường lớn phía bắc, xuất hiện một mảnh thân ảnh, lại gần chỉ thấy phía trước đội hình một con chiến mã, bên trên là Đỗ Duy ! Mà theo sau hắn là vài thớt chiến mã, bên trên là vài người mặc trang phục quân đội đế quốc đơn giản (Lạc Tuyết thậm chí trước khi Đỗ Duy rời đi, đem 1 ít chiến mã bắt được lúc trước cấp Đỗ Duy. Những chiến mã này trong tay bọn chúng cũng không có nhiều tác dụng, thú nhân không biết cưỡi ngựa, những chiến mã này lớn nhất tác dụng là lương thực)

Sau đội hình là vài ngàn người, đều là binh sĩ nhân loại không khả giáp, không vũ khí, những người này tốc độ không nhanh không chậm, bảo trì nghiêm chỉnh đội ngũ, không ít người trên thân còn mang theo vết thương

Đỗ Duy nhìn thấy cờ hiệu phía xa, nhận ra quân mình tới tiếp ứng, hắn mới dùng ngựa lại, cười với một vài quan quân phía sau:

- Phía trước là người của chúng ta...Các vị , hiện tại chúng ta chân chính về đến nhà

Lúc này, trong đội ngũ, một tướng lĩnh thụ thương nghiêm trọng nhất miễn cưỡng thúc ngựa đến trước Đỗ Duy, cúi người thật sâu hành lễ tiết cung kính nhất

- Đại nhân

Tên tướng lĩnh này nguyên vì thụ thương mà sắc mặt trắng bệch lúc này cũng đã đỏ:

- Ngài đích thân vào địch doanh đem chúng ta cứu ra...Ân đức này ta một đời không quên ! Chỉ cần ta sống một ngày ta sẵn sàng vì lệnh của ngài mà chết !

Hắn người thứ nhất mở miệng, theo sau rất nhiều quan quân từng người từng người đi đến trước mặt Đỗ Duy, có người quỳ xuống, có người hành lễ với Đỗ Duy, có người xuống ngựa hành lễ, Tuy những người phía sau không nói gì nhưng biểu tình cùng nhân thần mỗi cá nhân đều nói lên một chút

Đỗ Duy minh bạch, những người này sau này, bọn họ tâm can đã phát thệ vì chính mình liều chết

Chỉ cần 3 ngàn người này trở về, một lần nữa dung nhập vào quân ngũ phân tán ra, theo biểu hiện của bọn họ cùng chính mình chiếu cố một chút, làm 1 chút nâng đỡ, rất nhiều người sẽ trở thành quan quân, sau đó ...Uy vọng mình sẽ vững vàng trong mười mấy vạn quân đội

Mà xa tại đế đô, thông minh như Nhiếp Chính Vương hắn cũng không thể nghĩ đến đem chính mình ra tiền tuyến, ném vào mười mấy vạn quân đội xa lạ, dạng này kể tuy cao minh nhưng dưới tình huống đặc thù đã phát sinh dị biến

Nhưng mà, vô luận Đỗ Duy ngoài mặt hay là nội tâm hắn, đều không có một điểm vui sướng...

Khi nhìn đến Knight cùng Gabri , Đỗ Duy tịnh không nói gì thêm, sắc mặt hắn rất nghiêm túc làm Gabri , Knight ôm một bụng oán giận không do dự ngậm miệng lại, thu lại lời oán trách

Tù binh cùng kỵ binh rất nhanh dung hợp lại, binh sĩ bắt đầu hoan hô, nhảy nhót

Đỗ Duy cùng đệ đệ nhìn nhau một lát rồi mới mở lời:

- Bọn họ đều là chiến sĩ bị bắt, đối đãi tốt với bọn họ, họ đều là dũng sĩ.

Knight cùng Gabri kinh nghi. Gabri lúc này mới mở miệng:

- Anh...ngươi đem toàn bộ tù binh cứu trở về?

- Không phải toàn bộ.

Đỗ Duy nói tới đây khoe miệng nhếch lên: "Không phải toàn bộ"

Người trẻ tuổi Roland kia trước lúc mình ly khai, hẳn vẫn ở lại với Lạc Tuyết

Lạc Tuyết khẳng khái đem mấy ngàn tù binh này trả lại mình nhưng lại kiên quyết lưu lại một người Roland mặc cho Đỗ Duy mở miệng yêu cầu hẳn cũng kiên quyết cự tuyệt

902. Chương 620 : Phản Công

- Đại nhân , ta phản đối ! Quá mạo hiểm !

- Đại nhân , theo ta dưới tình huống này quân lực của chúng ta không đủ để phản công !

- Đại nhân , ta thấy đây là một hành vi vô trách nhiệm . Quân ta tuy miễn cưỡng đạt tới 20 vạn , nhưng quá nửa số đó là bại binh lần trước chưa qua chỉnh đốn , sĩ khí cũng chưa khôi phục ...

Rất nhiều tướng lĩnh trong sảnh kịch liệt phản đối , còn Đỗ Duy vẫn yên lặng ngồi trên ghế . Trước mặt hẳn là một thanh trường kiếm vốn thuộc về lão bá tước Raymond , lần này lên chiến trường , Đỗ Duy lúc nào cũng luôn đeo bên người

Ánh mắt hắn chậm rãi quét qua đám tướng lĩnh , các vẻ mặt lo âu , bất mãn , kinh ngạc đều có – may mắn là mười người xuất thân từ học viện quân sự đế quốc lại tuyệt không mở miệng . Vốn là người thuộc hệ của hắn , những người trẻ tuổi này luôn bảo trì tuyệt đối phục tùng và tín nhiệm Đỗ Duy – mặc dù ánh mắt họ cũng có chút nghi ngờ khó hiểu

Còn em trai Đỗ Duy , Gabri chỉ liếm mép không nói gì , ánh mắt dán chặt vào ủng của mình

Sau cùng , Đỗ Duy mới nói :

- Chúng ta tập kết tại thành Asian đã được hai tháng rồi . Phòng tuyến thất thủ , trường thảm bại rành rành trong mắt . Hơn nữa không cần ta nói , các vị cũng biết . Tuy địch nhân chưa xuôi nam , nhưng mất đi phòng tuyến đông bộ này đã tạo thành thương tổn với toàn bộ phòng tuyến Kaspersky ! Phòng tuyến của chúng ta xuất hiện một cái lỗ thủng cực lớn . Nếu địch nhân dám mạo hiểm , như vậy chúng nó có thể phá quân trực tiếp đục qua cái lỗ thủng này mà đi đánh lên các vùng hậu phương phía sau !

Đỗ Duy ra lệnh một cái , tức thì hai thân binh đem một tấm bản đồ lớn treo lên tường . Hắn quay xuống chúng tướng nói tiếp :

- Nhìn thấy chưa ?

- Ngài lo lắng cũng đúng .

Một tướng lĩnh đứng ra nói . Hắn không phải thuộc hệ Đỗ Duy mà nguyên bản là một trong hai thống lĩnh chiến tuyến đông bộ . Tiếng nói của hắn chậm rãi vang lên :

- Như ngài nói , nếu quả thật địch nhân dám mạo hiểm , chúng có thể đi vòng qua phía nam rồi lộn qua phía tây , đánh lên sau lưng phòng tuyến trung tâm của chúng ta . Nhưng theo ta , tình huống này rất khó phát sinh . Ở đây chúng ta còn 20 vạn quân . Nếu địch nhân muốn dùng kỵ binh nhẹ nhàng xuôi nam sẽ không thể tránh khỏi tạo thành động tĩnh lớn . Một khi quân đội của chúng muốn đánh lên xuống phía nam gặp phải ngăn cản của chúng ta , sẽ buộc chúng lui lại . Hơn nữa bọn ta có thể từ phía sau bịt chết đường lui của chúng . Như vậy chỉ quân đội phía nam sẽ hoàn toàn bị cô lập ! Không có tiếp viện , không có hậu cần chống đỡ , một chi quân đội như vậy không thể tạo thành uy hiếp quá lớn

- Nhưng chúng có thể thiêu đốt chém giết

Đỗ Duy nhàn nhạt nói thêm :

- Hơn nữa , chúng ta không thể cứ hy vọng quân địch không dám mạo hiểm

- Theo ta vấn đề này tạm thời không liên quan đến chúng ta .

Vị tướng quân kia vẫn kiên trì , lời này của hần cũng đại biểu lập trường một bộ phận tướng lĩnh – nhìn những người khác gật đầu , Đỗ Duy thở dài trong lòng : không phải người của mình quả nhiên không tốt lắm . Đầu tiên là đối với thống soái mới đến như mình , toàn bộ bằng mặt mà không bằng lòng

- Cho dù địch nhân đánh lên lãnh thổ của chúng ta , nhiều nhất cũng chỉ tạo thành một chút quấy rối hỗn loạn mà thôi , chúng nó sẽ không thể nguyện ý hy sinh một bộ phận quân đội để thành chút rối loạn cho dân chúng . Nếu vậy cái được không bù nổi mất . Ta nghĩ địch nhân sẽ không ngu xuẩn như vậy .

Viên tướng này ngôn từ rất kiên quyết , thái độ cũng không quá cung kính , sau cùng chỉ còn chưa nói ra “ người biết quái gì về việc quân sự “ mà thôi

- Chỉ cần chúng ta thủ vững thành Asian , địch nhân cũng không dám vượt qua chúng ta mà xuôi nam ! Những tiến công quấy rối kia không có vấn đề gì lớn

Đỗ Duy hừ một tiếng , nhìn viên tướng này :

- Theo ý người là không cần đoạt lại phòng tuyến ?

Viên tướng này hơi đổi nét mặt , trầm giọng nói :

- Đại nhân , ta cũng không có ý này . Ý ta là , hiện tại chúng ta còn chưa chuẩn bị tốt ! Thoạt nhìn tuy có ở đây 20 vạn quân , nhưng quá nửa là dạng bại quân như chim sợ cành cong , sĩ khí chưa hồi phục , còn có rất nhiều thương binh ! Mà rất nhiều quân đội bị ngài đảo lộn biên chế rồi chỉnh biên lại còn chưa thuần thục ...

Nói tới đây , hần cố ý dừng lại nhìn Đỗ Duy một cái , biểu hiện rõ ràng rất bất mãn với việc 10 vạn bại quân Bạo Phong quân đoàn bị tái sắp xếp

Đỗ Duy có chút mất kiên nhẫn vẩy tay : - Thế theo người lúc nào mới phản công ? Chờ đến sang năm ?

Viên tướng này cười lạnh một tiếng , giọng nói không kiêu ngạo không xiểm nịnh : - Ngài mới là chủ soái , vấn đề này ta không quyết định được

Đỗ Duy nở một nụ cười âm hiểm

Tốt ! Tốt ! Quả nhiên là rất tốt !

Lúc chiến bại , thành Asian loạn cào cào cả lên , những quân lính tuyến hai của Bạo Phong quân đoàn như hóa thành chó hoang hoảng loạn , cả ngày sợ hãi . Chờ mình đi tới ổn định cục diện , khi đó cũng có dựa vào danh vọng của những người này ổn định quân tâm và dân tâm

Hiện tại nguy cơ đã dần dần qua đi , những kiêu binh này bắt đầu không còn tuân lệnh mình nữa

Dù sao bọn họ cũng thuộc về biên chế Bạo Phong quân đoàn , đối với loại chủ soái từ để đô tới như mình tuyệt đối không phục

Lúc trước mình cứng rắn đem 10 vạn bại quân sắp xếp lại , tước đoạt không ít quân quyền của tướng lĩnh Bạo Phong quân đoàn cũng gây ra không ít bất mãn . Lâu ngày có vẻ cũng bộc phát rồi sao ?

Như viên tướng này nói , chỉ cần giữ vững thành Asian , đại quân tội dân sẽ không thể xuôi nam được . Nhưng mà ... mục đích bấy giờ của Đỗ Duy không phải là kéo dài thời gian !

Hắn đi tới phòng tuyến , tận mắt nhìn thấy đối phương đang dỡ nó xuống đem kiến tạo một tòa thành ở phía bắc !

Nếu cứ thế kéo dài thời gian , như vậy chờ tội dân vững chân rồi , lúc đó quyền chủ động sẽ rơi vào tay Lạc Tuyết ! Đến lúc đó , Lạc Tuyết có thể vững vàng nắm lấy sông đào làm phòng tuyến , tiền cơ mất sạch !

Trong lòng Đỗ Duy quan trọng nhất không phải chỉ là thủ vững . Hắn cần là thắng lợi !

Chính như hắn nói với Lạc Tuyết , cho dù sau này hòa bình , nhưng hiệp nghị hòa bình phải được ký với điều kiện nhân loại ở thế thắng !

Cứ tiếp tục chờ , chờ đến lúc tội dân toàn bộ đứng vững ở phần lãnh thổ phía bắc ?

Tất yếu phải ra tay trước quấy rối địch nhân mới được !

Quan trọng nhất là , Đỗ Duy nhận định bây giờ là lúc phản công tốt nhất !

Từ lúc hấn gặp mặt Lạc Tuyết đã nhận ra đối phương đã chuẩn bị tốt để vút bỏ phòng tuyến này ! Hiện tại tiến công , đối phương sẽ kháng cự không quá mãnh liệt , có thể đánh 1 trận rồi lui . Đến lúc đó bất kể thế nào sẽ là một trường “ thắng lợi “ . Vô luận là thắng kiểu gì , oanh liệt hay không , ít ra có thể đề thăng sĩ khí quân đội sau khi thảm bại

Càng khiến Đỗ Duy phát cáu là , cái đạo lý này hấn đã nói rõ với từng người rồi

Nhưng mà , y nguyên vẫn bị những người này phản đối

Đương nhiên thủ chặt như ông Từ giữ ấn cũng tốt , nhưng dưới tình huống này mà không phản kích , chẳng lẽ chờ đối phương đem phòng tuyến dỡ sạch đi rồi mới tới ?

Nghĩ tới đây , ánh mắt Đỗ Duy lạnh đi , nhìn xuống viên tướng phản đối – hấn là sư đoàn trưởng một sư đoàn tuyến hai của Bạo Phong quân đoàn , mang hàm thiếu tướng

- Người . Đỗ Duy đứng lên chỉ vào mũi đối phương , cười lạnh :

- Ta hỏi người một việc . Người một mực phản đối kế hoạch này , đến tột cùng là vì theo người cái kế hoạch này không thể thực hiện được hay là người không dám đánh ?

Nói tới đây , hấn cố ý dừng lại , rồi chậm rãi nói tiếp :

- Hay thuần túy vì các người bất mãn với ta ?

- Đại nhân

Viên tướng này hơi biến sắc , cắn răng , vẫn cố nói :

- Ta chỉ theo lý mà nói thôi ! Ngài là chủ soái , xin ngài cẩn thận làm việc . Phải biết việc binh , một ý kiến của chủ soái có thể quyết định sống chết của ngàn vạn binh sĩ !

- Ha !

Đỗ Duy giận quá hóa cười :

- Theo người thì ta không biết chiến tranh ư ?

Đỗ Duy nhìn huy chương đối phương :

- A , người năm nay 36 tuổi , là thiếu tướng đế quốc , đã ở trong Bạo Phong quân đoàn nhiều năm . Chẳng qua ... người cũng biết chiến tranh thế nào ư ?

Nói tới đây , giọng Đỗ Duy nhanh dần

- Ta chưa tới 20 tuổi , tại Tây Bắc đã cùng thiết kỵ thảo nguyên chém giết , đánh nhau với phản quân . Việc chiến tranh với ta mà nói , không tới lượt một tướng quân chỉ ngồi quân doanh dạy ta

Sau đó , Đỗ Duy thản nhiên quay về ngồi trên ghế , chỉ là mắt hấn tràn ngập lửa giận , trong bụng nghĩ thầm : không cùng loại không biết tiến thoái này cãi lộn , chỉ tốn nước bọt mà thôi

- Người nên cảm kích ta nhân từ , vì hành động của người nếu gặp một chủ soái ngoan độc hơn , người đã sớm bị phái đi làm pháo hôi rồi . Chẳng qua tuy người ngu xuẩn , nhưng là tướng sĩ của người không đáng vì vậy mà chịu phạt

Đỗ Duy ngồi trên ghế , nhẹ nhẹ cầm cây bút trước mặt

- Được rồi , theo lý mà nói những lời của người ta đã nghe , giờ các người nghe lệnh của ta đây !

Rắc một tiếng , bút lông trong tay Đỗ Duy bị bẻ gãy , sau đó hấn hung hăng ném bút lên bản đồ trên tường , đầu bút chuẩn xác cắm vào vị trí phòng tuyến !

- Truyền lệnh của ta , toàn quân tiến vào trạng thái chiến đấu cấp độ một ! Sư đoàn 1 , sư đoàn 3 làm chủ công chính diện , sư đoàn 5 , sư đoàn 7 hai cánh cùng tiến , lấy thế gọng kìm bao vây phòng tuyến . Ta sẽ tự mình dẫn sư đoàn kỵ binh số 2 tham dự chủ công !

Nói tới đây , Đỗ Duy hung hăng nhìn 1 đám còn có dấu hiệu kháng cự :

- Ngài mai lúc chạng vạng , toàn quân phải hoàn tất chuẩn bị . Nếu lúc đó có ai vi phạm mệnh lệnh , giết ! Ta không quan tâm đó là thống lĩnh hay tướng quân . Thống lĩnh trái lệnh , giết ! Chủ tướng quân đội phụ thuộc giáng nửa cấp ! Tướng quân trái lệnh , giết !

Đỗ Duy cố ý dùng ánh mắt hung ác nhìn toàn trường

- Ta mặc kệ các người dùng cách gì , đúng giờ này ngài mai , ta muốn nhìn thấy binh sĩ mặc áo giáp cầm đao kiếm tập hợp đội ngũ !

Một đạo mệnh lệnh như vậy đi xuống , mặc kệ người có nguyện ý không cũng chỉ có thể tuân thủ mà thôi

Nhất là một loạt câu “ giết “ kia của Đỗ Duy khiến những tên còn ngoan cố muốn kháng cự phải chịu thụt lại

Còn về sư đoàn trưởng đầu lĩnh phản đối Đỗ Duy , quân của hắn không tham dự lần chiến đấu này . Thậm chí cũng không được lưu lại , ngay tối đó một đạo mệnh lệnh truyền tới quân doanh của hắn , lệnh cho quân của hắn lập tức xuất phát đi xuống phía nam , đảm bảo an toàn tuyến đường hậu cần

Trong thành Asian tình không có cảnh gà bay chó chạy . Qua hai tháng chinh đồn , những quân sĩ này ngoài tinh thần vẫn còn thấp , toàn bộ quân giới vật tư đã chuẩn bị đầy đủ

Mấy ngày này , Đỗ Duy đã mang 3000 tù binh lần nữa biên chế vào quân đội . Mặc dù lúc chia ra , không ít người chủ động hy vọng xin tiến vào quân của Đỗ Duy , thậm chí có quan quân thống lĩnh chủ động yêu cầu giáng cấp , chỉ xin làm một thân đội trưởng mà thôi

Nhưng những người này đều được Đỗ Duy coi là hạt giống quân đội tương lai , không đem gieo hạt giống uy vọng của mình xuống , sau này làm sao hắn nắm quân tâm được ?

Những quân lính từ phòng tuyến tan vỡ chạy về cơ bản đã hồi phục nguyên khí . Tuy lần nữa chinh biên sắp xếp lại thậm chí còn xóa sổ vài phiên hiệu , nhưng với những người đã mất đi nhuệ khí mà nói cũng không quá ảnh hưởng , chống đối cũng không quá ác liệt , chỉ có chút quan quân cấp cao mất đi quyền lực kháng nghị mà thôi , Đỗ Duy cũng chẳng thêm bỏ vào tai . Đồng thời những tù binh kia đại bộ phận được biên vào quân đội , nắm giữ một chút chức vụ quan quân cao thấp khác nhau .

Công tước hoa tulip một mình một ngựa vào địch doanh cứu vớt vài ngàn tù binh . Truyện này rất nhanh được tô vẽ đủ kiểu , tràn ngập sắc thái truyền kỳ . Được mấy ngàn tù binh vô tình tuyên truyền đã vang vọng khắp toàn quân

Trong lòng binh lính , mong muốn lớn nhất là gì ?

Đó là mong gặp được một thống soái tốt ! Thống soái tốt sẽ không đem mình đi làm pháo hôi , sẽ thương tiếc thủ hạ , sẽ tôn trọng binh sĩ như bọn họ ! Sợ nhất là loại chủ tướng trên chiến trường gặp nguy nan một cái lập tức vứt sạch bộ hạ mà chạy ! Không có ai nguyện ý đi theo loại chủ tướng hỗn đản này cả

Đỗ Duy một mình một ngựa lao vào địch doanh không màng sinh tử (tuy nói vậy cũng hơi quá) cứu vớt những người này – những người vốn cho rằng mình chết chắc rồi !

Những người này tại khu tù binh cả ngày trong lòng tràn ngập bi quan và tuyệt vọng , chỉ sợ ngày mai trời vừa sáng sẽ bị kéo ra ngoài giết sạch , sau đó thì thể biến thành bữa tối cho thú nhân . Hoặc là còn kết cục thể thảm đáng sợ hơn nào đó

Đại bộ phận người trong đó thậm chí không nghĩ mình còn cơ hội sống sót mà về tới nhà

Mà dưới tình huống này Đỗ Duy xuất hiện , đem bọn họ an toàn lành lặn kéo ra . Dạng ân đức này không dưới tái sinh !

Chủ tướng như vậy , lúc người sa vào tử địa , hẳn sẽ không màng nguy hiểm của mình mà tới cứu vớt người – binh lính gặp được chủ tướng như thế , còn mong gì nữa ?

Cho nên , khi ngày xuất phát tới , Đỗ Duy mặc áo giáp xuất hiện trước đại quân . Trong mắt hẳn là một đội quân tràn đầy tín nhiệm !

Dưới tường thành , quân đội đen nghịt đã hoàn thành sắp xếp , trong thành các lộ quân cũng đã chuẩn bị tốt

Đỗ Duy xuất hiện cũng đã suy tính từ trước

Hắn xuất hiện trên tường thành , hai bên tuyệt không có một thân binh hay người hầu nào

Một thanh đại kiếm bên mình , một con Griffin toàn thân đen bóng đứng trên tường thành ! Nhìn qua ẩn ẩn một cỗ sát khí uy mãnh bức người !

Mà Đỗ Duy cười Griffin , theo hắn khẽ ra lệnh , thú cưỡi giương hai cánh , từ trên tường thành chao liệng xuống vững vàng rơi tại trước mặt đại quân !

Đỗ Duy cười trên Griffin được cả vạn người trông thấy , trong đó có đủ các loại ánh mắt ngưỡng mộ , tôn kính , trung thành , tín nhiệm ....

Một khắc này , Đỗ Duy cảm giác được một loại sung sướng và kích động khi nắm đại quyền !

Những binh sĩ này , sống chết của họ toàn bộ do một mình ta quyết định ! Ta hạ lệnh một tiếng , những người này sẽ vì ta dùng sinh mạng đi chém giết !

- Các vị tướng sĩ !

Đỗ Duy cười trên Griffin , đột nhiên cầm trường thương chữ thập phỏng chế Longnius chỉ về phía xa trên không , đồng thời thú cưỡi mở móng đứng thẳng lên

- Lần này thắng bại sẽ do lòng dũng cảm của các người quyết định ! Ta tin tưởng các người sẽ dùng dũng khí của mình để bảo vệ đế quốc !

Trường mâu của Đỗ Duy quét ngang phát ra một cỗ khí thế cuồng bạo , toàn thân hắn bắt đầu phát ra ánh sáng đầu khí hùng hồn

Giọng nói của hắn có một cỗ khí thế uy nghiêm khiến người người sùng bái :

- Thân là chủ soái của các người , ta muốn lập một lời thề với các người ! Đối với các người cũng chỉ có một lời này !

Mỗi người lúc này đều im lặng nghe . Nhất thời trong trận hình đen kịt hoàn toàn yên ắng , không có bất cứ âm thanh huyền ảo nào

- Ta ! Đỗ Duy Rowling Rudolf ! Thống soái của các người ! Trên chiến trường , tuyệt đối sẽ không vứt bỏ chiến hữu ! Không cần biết là tướng quân hay binh sĩ ! Nếu quả thật cần xung phong , ta sẽ cùng các người xông lên phía trước ! Nếu quả cần rút lui , ta sẽ người đi sau cùng !

Tiếng nói lớn và rõ ràng vang khắp toàn trường . Đỗ Duy toàn thân mặc áo giáp đen của tướng lĩnh cao cấp , thêm vào toàn thân phát ra đầu khí , cười trên Griffin , tay cầm chiến thương sắc bén ...

Lúc này , Đỗ Duy mới chính thức từ một quý tộc biến thành thống soái trong lòng ngàn vạn tướng sĩ ! Đại quân xuất phát bắc tiến

Phương hướng hai cánh , hai sư đoàn đã triển khai tiến lên , bảo trì cũng đại quân ở giữa cự li chừng một canh giờ

Mà bản thân Đỗ Duy lại không dùng hai sư đoàn bộ binh kia . Hai sư đoàn trưởng này đều là người mới vừa được Đỗ Duy tấn thăng lên . Một người là một tướng quân bị thương trong số các tù binh . Một người vốn là thống lĩnh trong số tù binh đó . Còn về quân hàm , Đỗ Duy tạm thời không đủ quyền cho hắn làm tướng , chỉ có thể để một thống lĩnh chỉ huy một sư đoàn

Trong số các tù binh kia , có tới một nửa được biên vào hai cái sư đoàn bộ binh này . Khiến cho uy tín của Đỗ Duy trong sư đoàn đạt tới trình độ cao chưa từng có . Tuy vẫn chưa chân chính so với nhiều lão đại trong quân được , nhưng thi hành ít mệnh lệnh đặc biệt cũng không vấn đề gì

Ngoài ra trong chi quân này còn một phần binh lính đặc biệt , chính là do 250 nhỏ , tướng quân Al-Queda từ tây bắc mang tới kỵ binh gia tộc – lòi kỵ !

Khi lòi kỵ tới thành Asian , cũng khiến thủ quân trong thành chấn động !

Cho dù là quan quân dày dạn kinh nghiệm cũng chưa từng thấy chiến mã kinh người như thế !

Phàm là trong quân , có ai không thích ngựa tốt ? Nhìn ngựa xịn như vậy , rất nhiều người vội chạy tới tìm Đỗ Duy xin xỏ . Càng có tướng lĩnh tức tối trong lòng , một tên lính quen của Đỗ Duy cũng có ngựa tốt như vậy để cưỡi , ta là một tướng quân muốn một con ngựa chẳng lẽ không được hay sao ?

Nhưng những yêu cầu này , Đỗ Duy toàn bộ cự tuyệt

Có tướng lĩnh thử lấy địa vị của mình , cứng rắn tìm kỵ binh lòi kỵ đòi , thậm chí là cướp

Trong mắt những người này , mình là tướng quân , cướp ngựa của một tên lính nhỏ , dù người thế nào , có dám làm ầm lên không thì cũng chỉ là một con ngựa , dù Đỗ Duy biết cũng sẽ không vì một con ngựa tìm tới tướng quân như ta gây phiền hà

Kết quả ....

Ai có cách nghĩ này , rất nhanh bỏ nó ra khỏi đầu

Người cướp ngựa đầu tiên là một thống lĩnh kỵ binh , hấn chạy tới doanh của lòi kỵ trước tiên là thử dùng tiền mua , bị từ chối lạnh lùng sau đó tức giận dùng sức , chỉ là kỵ binh gia tộc hoa tulip hồn nhiên không quan tâm hấn là ai , kết quả thế nào ai cũng không biết

Chỉ biết hấn mặt mũi bầm dập bị ném ra khỏi doanh của lòi kỵ

Sau việc đó hấn dẫn bộ hạ thử tìm đến chuồng ngựa – tuy trong quân cấm đánh nhau lung tung , nhưng dù sao binh lính đều là người nóng tính , có ai không ham giữ làm của riêng ? Càng hướng hồ người đánh thống lĩnh của chúng ta thành như thế , chúng ta không báo thù không được

Kết quả vài trăm người tiến đến , lòi kỵ cũng đi ra vài trăm người không thèm cưỡi ngựa , đem mấy thằng cha trước mặt toàn bộ đánh ngã ném ra khỏi doanh

Sự tình càng lúc càng nháo , đến cuối cùng sư đoàn trưởng lòi kỵ , Al-Queda phải ra mặt

Gã 250 nhỏ này quả là truyền nhân của Ron Barton , ngay trước mặt vài ngàn người , hấn hung hăng ném bao tay vào mặt tướng quân đối phương lạnh lùng nói :

- Quyết đầu ! Không kể sống chết , người dám không !

Viên tướng kia tức giận :

- Ta là tướng quân đế quốc , ngươi là tư quân cũng dám ...

- Tướng quân ?

Al-Queda ngửa mặt lên trời cười lớn , không thèm nhìn đối phương một cái :

- Tướng quân ? Lão tử tại tây bắc đánh nhau với phản quân , chém được 3 thiếu tướng , 1 trung tướng , thống lĩnh mười mấy gã ! Thêm một tên như ngươi không tính là nhiều hơn , bớt một tên như ngươi không tính là ít !

Hấn nói tới đây , trên mặt lộ ra sát khí , vừa nhìn đã biết là của người giết người trong nháy mắt

Quả nhiên , viên tướng kia bị giữ chặt ở đó

Lửa ! Nơi nơi đều là lửa !

Ma pháp sư nào kém thì điên cuồng ném hỏa cầu . Ma pháp sư cao cấp thì thi triển đủ loại ma pháp hỏa hệ !

Tường lửa ! Lốc lửa ! Xoáy lửa ! Thậm chí triệu hoán hỏa nguyên tố !

Rất nhanh , từng tiếng nổ lớn truyền tới , sau đó là ánh lửa ngập trời !

Từng thùng dầu lửa bị thiết đốt nổ tung , ánh lửa xung thiên ! Dưới tác dụng của dầu , lửa rất nhanh lan tràn !

Thú nhân bận rộn cứu hỏa lại gặp phải công kích không ngừng từ trên không , căn bản không có cách nào phân sức ra được

Mà ma pháp sư cơ hồ không đếm xỉa đến ma lực tiêu hao , từng cái hỏa hệ ma pháp theo nhau ném xuống . Nhà kho , phòng ốc trong thành đều hóa thành biển lửa !

Còn có ma pháp sư sau khi phóng hỏa còn thuận tay ném ra một hai cái phong hệ ma pháp , mượn sức gió làm lửa cháy càng mạnh hơn !

Trên chiến trường ngoài thành , quân đội thú nhân kinh hoàng nhìn sau lưng phát sinh tình huống . Rất nhanh trong phòng tuyến ánh lửa khắp nơi , khói đen cuộn cuộn . Lửa lớn lúc này đã bắt đầu hợp thành một dải ...

- Toàn bộ rút khiên ! Xung phong !!

Trong lúc quân đội thú nhân hoảng loạn , bên trong quân đội nhân loại phát ra tiếng gầm mãnh liệt !

Khiên rút đi rồi , quân đội nhân loại múa kiếm vùng đao phát động tiến công !

Lang kỵ vừa ra khỏi thành , còn chưa kịp tiếp xúc với lôi kỵ thì phòng tuyến đã phát sinh biến hóa ! Mà lúc này , Al-Queda thì không quan tâm nhiều như vậy , trực tiếp thúc ngựa lao vào đám lang kỵ , lôi kỵ theo sau gào thét tiến lên ...

- Cứu hỏa ! Nhanh cứu hỏa ! Cứu....

Chát ! Một âm thanh chát chúa vang lên , một mũi thương xuyên qua cổ tên thú nhân này , đầu của hắn dưới tác dụng của đầu khí lập tức nổ tung !

Đỗ Duy thu thương về , nhìn trong thành chỗ nào cũng là lửa cháy , trong lòng thống khoái gào lên

Mỗi tòa nhà , mỗi đường phố , từng đoạn tường thành ! Nguyên bản chất đầy rơm rạ và dầu , rất nhanh biến thành một đám lửa cháy !

Thú nhân trong thành đã bắt đầu tuyệt vọng !

Chúng nó muốn chạy trốn , nhưng mà chạy hướng nào ?

Hướng bắc ? Chỗ đó đã bị lửa cháy lấp kín ! Chỗ nào cũng là lửa !!

Còn về hướng nam có vài vạn quân đội lại càng là tử địa ! Trước mặt chúng nó là đợt phản công của nhân loại cùng lôi kỵ ! Sau lưng , thậm chí không có cơ hội bỏ chạy ! Phòng tuyến đã biến thành một tòa thành lửa !!

- Lửa lớn thật ....

Sau lưng Lạc Tuyết , Roland cũng mạnh mẽ mặt chấn động , nhưng nghe thấy câu này , đột nhiên hắn chấn kinh nhìn Lạc Tuyết :

- Người .... Chẳng lẽ ngươi....

904. Chương 622 : Đại Thắng !!

Lực xuyên phá của lôi kỵ quả thực quá mức kinh khủng , gần như không gì không phá được . Niềm tự hào của thú nhân - phương trận thiết giáp hoàn toàn bị đánh tan nát !

Lúc này nhân loại tiến hành xung phong phản kích , binh lính phần chấn vứt bỏ khiên chắn , vung đao kiếm chen chúc lao lên !

Sau lưng thú nhân là tòa thành chìm trong biển lửa !

Dưới tình huống này , thú nhân tuy ra sức đề kháng , nhưng đại bộ phận đã mất đi dũng khí chiến đấu

Sĩ khí xuống thấp càng khiến thú nhân đối mặt với nhân loại xung phong liên tiếp bị đánh bại lùi lại , mà lúc này nhân loại bộc phát chiến ý siêu cường ! Từ lúc khai chiến đến giờ , đây là lần đầu tiên quân đội của mình có thể trong lúc đã chiến đánh lui đám quái vật này ! Mà lại còn đánh lui dưới tình thế áp đảo này nữa !

Quang cảnh này càng cổ vũ quyết tâm tướng sĩ . Nhiệt huyết sôi trào , sĩ quan gầm thét , càng nhiều binh lính hồn nhiên quên mất địch nhân đáng sợ thế nào !

Xung phong như sóng vỗ , rất nhanh chôn vùi đại bộ phận thú nhân ...

Mà lúc này , lôi kỵ cùng Al-Queda đã lao vào đánh nhau với lang kỵ !

Hai bên đều là kỵ binh tinh nhuệ , sau đợt va chạm thứ nhất , một loạt tiếng rầm rầm vang lên , người ngã loạn xạ , vô số kỵ binh cùng lang kỵ cùng bị hất khỏi thú cưỡi của mình

Nếu bình thường , lang kỵ có rơi xuống , thú cưỡi của chúng vẫn có thể tạo thành sát thương quy mô lớn . Chỉ tiếc lần này chúng nó lại gặp phải lôi kỵ !

Chó sói nhe răng gầm gừ , nhưng những chiến mã kia không giống như bình thường là run rẩy sợ hãi bỏ chạy . Ngược lại , chiến mã còn tỏ vẻ càng hưng phấn . Hai mắt chúng đỏ lên , hí dài một tiếng , Tiếng hí không giống ngựa , mà phảng phất như cho sói gầm gừ !

Thậm chí ngược lại , có con sói nghe thấy chiến mã gầm gừ lại sợ hãi lùi lại phía sau

Mà những chiến mã khổng lồ này , cho dù kỵ binh ngã xuống lại càng bộc phát thú tính , còn chủ động hướng tới địch nhân gần nhất lao tới !

Có con sói muốn nhảy lên tấn công , nhưng những chiến mã này có thân hình to lớn đặc biệt , thường thường sói nhảy vào cắn lại giống như đụng trúng một ngọn núi thịt ! Chiến mã ít nhất cũng to gấp đôi chúng , chó sói vì thế bị hất ngược lại , mà sau đó khi chiến mã lao lên dùng vó đá mạnh . Cơ thịt như đồng của chúng mạnh mẽ vô cùng , nếu đá trúng có thể dễ dàng đập vỡ đầu một con sói ! Cho dù đá vào người cũng có thể sút chó sói văng xa , ít nhất xương cốt gãy tung tóe !

Lang kỵ tuy hung hãn , nhưng nếu đơn giản so lực chiến đấu , những chiến sĩ lang tộc này lại chẳng hơn được kỵ binh nhân loại là mấy . Thậm chí nếu không có thú cưỡi , những chiến sĩ này còn không có sức chiến đấu mạnh mẽ bằng thú nhân bình thường

Thêm những chiến mã này sở hữu thể hình cao lớn lại bọc giáp toàn thân , dù là đâm mạnh đến đâu cũng không có tác dụng . Chó sói định nhảy vọt lên tấn công , cũng không chiếm được nhiều ưu thế

Rất nhanh , hai bên đã va vào nhau . Lôi kỵ càng cậy số lượng hơn hẳn , một lần xung phong lập tức xuyên qua !

Al-Queda múa lang nha bổng đập vỡ đầu một kỵ binh lang tộc trước mặt . Nhưng một tên khác bị đánh ngã lại nhảy tới báo vào chiến mã của hắn , dùng cả tay chân leo lên , vươn cổ định cắn . Kết quả bị chiến mã xoay người một cái hất văng đi rồi dùng móng đập lên vỡ đầu chết thảm

Hai ngàn lang kỵ không thể ngăn nổi đà xung phong của lôi kỵ . Nhược điểm của lang kỵ không giỏi xung phong đồng loạt lúc này lộ ra . Lực xung kích thua xa lôi kỵ , mà phân tán chiến đấu thì lại mất đi ưu thế thú cưỡi nên suy yếu rất nhiều

Tuy kỵ binh nhân loại cũng có nhược điểm , ví dụ như kỵ binh giáp trụ đầy mình nếu bị ngã ngựa , áo giáp nặng cả chục cân khiến cử động rất khó khăn . Chỉ là dù vậy , lời kỵ vẫn dễ dàng xuyên qua trận hình của lang kỵ ...

Al-Queda quay đầu ngựa nhìn lại , sau đợt va chạm thứ nhất lang kỵ đã hoàn toàn hỗn loạn đánh lung tung khắp nơi . Có tên giáo hoạt lại chỉ rình đánh kỵ binh ngã ngựa

Al-Queda không chần chừ lập tức giơ lang nha bổng làm một cái thủ lệnh , sau đó lời kỵ chia làm hai nửa , một nửa do hắn dẫn đầu tiếp tục xếp hàng đánh tới đại bộ phận quân đội thú nhân . Mà nửa còn lại tiếp tục đứng tại chỗ chém giết lang kỵ !

Dưới tình huống này có thể làm ra phản ứng nhanh như vậy , cũng phải thừa nhận năng lực chiến thuật của hắn rất cao

Thú nhân tháo chạy , cho dù lời kỵ xung phong cũng không thể nào thu thập đủ số quân đang phân tán khắp nơi

Cho dù quan quân thú nhân điên cuồng kêu gào , nhưng đối mặt với phản công điên cuồng của nhân loại , bên cạnh lại có lời kỵ như một lưỡi dao chém vào chính giữa đội hình !

Xung quanh toàn là tiếng kêu gào thảm thiết , trường chiến đấu này kéo dài đủ hai canh giờ , giết thẳng tới lúc mặt trời lên tới đỉnh đầu . Một lượng lớn thú nhân chiến sĩ sau khi thú hóa đạt tới thời gian giới hạn liền xuất hiện tác dụng phụ , khiến chúng nó trở nên yếu ớt hơn trước . Đội hình bị đè ép dần dần , có thú nhân bắt đầu chạy loạn xạ !

Có thú nhân cuối cùng ném vũ khí quay đầu như tổ ong chạy về đằng sau ! Có người thứ nhất , sẽ có thứ hai , thứ ba.... Thứ một trăm ... một ngàn ... càng lúc càng nhiều !

Khi đại quân đã tan vỡ , quan quân đã không còn có thể làm gì được nữa rồi . Thậm chí có quan quân cũng đành theo đội ngũ của mình bỏ chạy !

Nhưng vấn đề trước mắt của chúng là : sau lưng chúng không có đường lui !

Cả tòa phòng tuyến đã thành biển lửa ! Nếu muốn dùng máu thịt xuyên qua – thế thì không phải là “ gần như “ tự sát , mà là “ chắc chắn “ tự sát !

Thú nhân bỏ chạy điên cuồng chạy về phòng tuyến lại bị nhiệt độ ép trở lại , thú nhân tuyệt vọng chỉ có thể chạy theo hai phía thử đi vòng qua thành ...

Càng nhiều thú nhân trong lúc tan vỡ , trận hình hỗn loạn , cuối cùng bị giẫm đạp mà chết !

Thấy đại quân thú nhân tan vỡ , bộ binh cũng không gấp rút đuổi theo chém giết . Sau hai canh giờ kịch chiến , nhân loại dù sao thể lực cũng đạt tới cực hạn rồi , chỉ vì đang thắng mà tinh thần dâng cao không thấy mệt mỏi ! Lúc này nhìn thấy quân địch tan vỡ , có chiến sĩ không chống đỡ nổi nữa lập tức ngồi bệt xuống , thậm chí không đứng lên nổi !

Mà chỉ có một nửa quân đội nhân loại tiếp tục bao vây tiêu diệt tàn quân thú nhân còn lại

Chiến đấu đã gần kết thúc

Lang kỵ binh là kẻ đầu tiên rút khỏi chiến trường . Hai ngàn lang kỵ binh cuối cùng gặp phải đối thủ , mà đối thủ này còn hung hãn hơn cả chúng !

Hai ngàn lang kỵ binh tổn thất quá nửa , chỉ có chưa đến 600 thành công chạy ra được , men theo hai bên tòa thành phân tán .

Lời kỵ cũng không phí sức đuổi theo lũ lang kỵ chạy nhanh này – những tàn quân thú nhân vẫn còn nhiều , đó mới là mục tiêu của bọn họ !

Lời kỵ lúc này chia làm vô số tiểu đội giết đi . Có thú nhân một đường chạy hết sức nhưng cũng bị vó ngựa bắt kịp , lang nha bổng đánh tới , tức thì óc văng tung tóe !

Mà đa số lời kỵ khi đuổi giết tàn quân địch nhân biểu hiện ra vẻ “ giáo hoạt ” không nên có ở thân hình to lớn của bọn họ !

Biểu hiện của hành động này là : lòi kỵ rất nhanh đuổi tới nơi , nhưng vẫn không gấp rút tấn công mà thúc ngựa chạy qua ! Tới lúc chạy tới phía trước khá xa mới quay đầu lại , một đường thông dong thu lấy con mồi !

Làm thế càng khiến thú nhân sa vào tuyệt vọng !

Cho dù thoát được lòi kỵ truy sát , thú nhân cũng phát hiện vận mệnh bi thảm của mình còn chưa kết thúc !

Lúc chúng thử chạy về thành , cũng là lúc kỵ sĩ Griffin hoàn thành nhiệm vụ xuất hiện trước mặt chúng !

Hơn nữa , trước lúc khai chiến , nhân loại đã phân ra hai cánh theo thế gọng kìm ép vào , mục đích giết sạch đám tàn binh này

Thậm chí có thú nhân mặc kệ hết thấy chui vào biển lửa , thà bị thiêu chết chứ không chết trong tay nhân loại !

Thắng đến trưa , chiến đấu linh tinh trên chiến trường mới kết thúc

Chiến sĩ nhân loại nâng kiếm nhìn bốn phía , cuối cùng không thấy địch nhân nào nữa . Cuối cùng , có chiến sĩ giơ kiếm hoan hô chiến thắng ....

Vô số chiến sĩ trên mặt đầy kích động cùng hưng phấn , thân thể đầy máu , cũng không rõ là máu của mình , của đồng đội hay của địch nhân . Họ giẫm lên thi thể thú nhân điên cuồng gầm thét , phát tiết hưng phấn và kích động trong lòng !

Thắng rồi !!

Đại thắng !!

Lòi kỵ bắt đầu thu gom bộ đội , một tiếng lệnh vang lên , các tiểu đội nhỏ bắt đầu tụ tập lại . Chi kỵ binh toàn thân thiết giáp đen bóng này lại một lần nữa hoàn thành xếp đội !

Bọn kỵ sĩ tuy áo giáp cũng bị nhuộm đỏ , nhưng lòi kỵ tập kết xong lại không ai hoan hô gầm rú ! So với các binh lính khác , những người này trầm mặc tới đáng sợ !

Binh sĩ nơi xa nhìn thấy những kỵ binh này cũng yên tĩnh xuống , dùng ánh mắt kính sợ nhìn đồng đội chậm rãi lặng lẽ rút khỏi chiến trường ...

Mỗi ánh mắt binh sĩ để quốc nhìn lòi kỵ , ngoài tôn kính còn có sợ sệt !

Loại xung phong như gió bão núi lở vừa rồi , phảng phất có thể nghiền nát tất cả chướng ngại ! Khí thế này đã lưu lại ấn tượng quá sâu trong lòng người khác !

Đỗ Duy cười trên Griffin bay quanh phòng tuyến một vòng , nhìn về biển lửa phía dưới ...

Từ trên không nhìn xuống , trong tòa thành đã không còn sinh mạng nào . Lúc này kỵ sĩ Griffin cùng pháp sư đã rút khỏi chiến trường , hắn vẫn đứng nguyên tại đây đi qua đi lại chưa muốn rời đi ...

Lửa lớn trong thành , cùng quân đội loài người kêu gào thắng lợi , nhưng sắc mặt hắn cũng không biết là vui hay u ám ...

- Một trường đại thắng .... Chết mất bao nhiêu ?

Đỗ Duy khẽ than , sau đó hắn cười khổ tự giễu

- Hừ , ta than thở làm gì . Chẳng lẽ ta cũng biến thành thánh nhân sao ...

Hắn nhỏ một bãi nước bọt rồi mới giật cương , nhảy lên Griffin quay về

905. Chương 623 : Không Phải Người Điên! Không Phải Thánh Nhân!

Tuy nhiên vẻ mặt của Gabri rất hưng phấn, hắn vừa nhìn thấy Đỗ Duy đã vọt nhanh lên, ôm mạnh Đỗ Duy một cái, cũng không để ý quá nửa máu bắn trên mình cọ vào người Đỗ Duy.

- Được rồi!

Đỗ Duy đẩy đệ đệ ra, nhìn kỹ khoảng chừng vài lần, khẳng định đệ đệ cũng không có bị trọng thương gì, lúc này mới yên tâm.

Hôm nay trận chiến đầu tiên, Đỗ Duy xuất phát từ suy nghĩ riêng bảo vệ đệ đệ nên đặt đoàn bộ binh chỗ hắn ở vị trí phía sau tương đối gần lớp thuấn bộ binh.

Dù sao đây là trận chiến đầu tiên của Gabri, cho dù hắn là một người trẻ tuổi dũng cảm nhưng mà ở trận chiến đầu tiên vẫn còn dừng làm cho hắn gánh chịu nhiệm vụ quá nguy hiểm đáng sợ là được. Một vài rèn luyện thích hợp như vậy đủ rồi.

Nhưng mà nhìn toàn thân Gabri có máu bắn, hiển nhiên hắn vẫn còn lao nên rất nhanh...

- Em vứt bỏ đội ngũ của mình, một mình xông lên phía trước phải không?

Đỗ Duy trầm mặt nhìn đệ đệ.

- Hôm nay em chém giết ít nhất sáu thú nhân!

Gabri một mặt hưng phấn một mặt dường như hắn không chú ý sắc mặt trầm xuống của Đỗ Duy, vẫn kích động lớn tiếng nói như trước:

- Trong đó một người rất có thể là sĩ quan, bởi vì ta thấy mũ sắt trên đầu hắn không giống với thú nhân khác.

- Anh hỏi , em vứt bỏ đội ngũ của mình, một mình xông lên phía trước phải không.

Đỗ Duy dè dặt giọng.

- Việc này....

Lúc này Gabri mới chú ý tới giọng nói của ca ca có vẻ cổ quái. Khẩn trương co lại đầu, có hơi thấp thỏm nói:

- Em... Sau khi đấu vô tình hình có hơi loạn. Ea chỉ biết là xông về phía trước... Cũng không lưu ý những điều này.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, đang muốn răn dạy đệ đệ hai câu, tuy nhiên nhìn vào người trẻ tuổi hưng phấn và kích động, bên trong ánh mắt nhìn chăm chú mình còn có hàm chứa đầy vẻ mong đợi, đã giống như một đứa bé sau khi làm ra thành tích xuất sắc thì hy vọng đạt được trưởng bối khen ngợi.

Đỗ Duy suy nghĩ, cảm thấy dù sao cũng là trận chiến mở màn của đệ đệ, nếu như dùng lời lẽ dữ dội trách mắng hắn thì chỉ sợ sẽ dễ kích lòng tự tin của người thanh niên này, lúc này mới thở dài. Vỗ vỗ bờ vai của hắn:

- Làm không tệ, biểu hiện của em rất dũng cảm, đã không làm mất mặt của phụ thân chúng ta.

Mắt Gabri lúc này mới đỏ, cúi đầu xuống, rất nhanh lau một chút mắt, sau khi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hai mắt Đỗ Duy. Lại bỗng nhiên dè dặt giọng nói:

- Anh, em biết rồi... Hôm nay em không nên lỗ mãng xông về phía trước, bản thân là một người sĩ quan, ta có chỗ thất trách... Mặc dù anh không nhẫn tâm mắng . Tuy nhiên...

Nói xong. Hắn chủ động kéo lại tay của Đỗ Duy, nồng nhiệt nhìn vào mắt của Đỗ Duy:

- Em cam đoan, lần sau tuyệt đối em sẽ không lỗ mãng như vậy nữa!

Đỗ Duy vừa lòng cười. Trong lòng Đệ đệ vẫn còn hiểu được, thế cũng tốt rồi. Không uổng công mình khổ tâm lo cho nó.

- Nhưng mà...

Gabri lại gãi gãi đầu. Cười khổ nói:

- Em biết anh yêu quý em, nhưng mà lần sau người đừng bố trí em đến đội ngũ sau cùng đấy. Anh... Tất nhiên là anh tốt với em. Nhưng mà để cho người khác nhìn lại có thể xem thường em, chỉ coi em là một đồ vô tích sự được anh bảo vệ.

Đỗ Duy giật mình, biết thái độ bảo vệ của mình Đường như cũng có hơi không thỏa đáng.

Hai huynh đệ nhìn nhau. Cùng cười ầm ầm vài tiếng.

Hỏa hoạn lớn đủ đốt cháy một ngày, ngày thứ hai. Ở dưới sự hợp lực dập tắt lửa của ma pháp sư và quân đội Đỗ Duy phái ra, cuối cùng đám cháy lớn trong thành mới bị khống chế, mãi cho đến ban đêm ngày thứ hai đám cháy lớn mới tắt toàn bộ.

Mà lưu lại ở tòa cứ điểm hùng vĩ ban đầu này chỉ là một mảnh tường nát gạch nát.

Đạp lên gạch ngói vụn, Đỗ Duy đi ở trên đồng cỏ nát, phóng tầm mắt nhìn chung quanh, có một số chỗ hãy còn bốc lên khói đặc.

- Ôi! Thời gian ba năm, mấy trăm vạn kim tệ và mấy vạn người xây dựng thành.

Hắn thở dài.

Bộ binh loài người đã vượt qua đồng cỏ nát từ 2 bên, đồn trú ở chỗ nước cạn phía nam con sông làm nhiệm vụ phòng ngự báo động bất cứ lúc nào tội dân qua sông công kích.

- Hoàn hảo, đám cháy lớn mặc dù lớn mạnh, đốt đi công trình trên mặt đất nhưng mà đại bộ phận nền công trình vẫn còn, bộ khung tường thành vẫn còn lại, xây dựng lại cũng không phải là vấn đề khó khăn. Nhưng mà thời gian lại là một vấn đề khó giải quyết. Trong thời gian xây dựng thành chắc chắn tội dân có thể không ngừng quấy rối.

Đỗ Duy nhăn mày.

Một trận chiến này cơ bản đạt tới mục đích chiến lược theo ý tưởng trước đó. Một trận đại thắng, hiệu quả là dần dần kích thích quân đội lên.

Bây giờ nhìn các binh sĩ đang đi đi lại lại lao động dọn sạch chiến trường và đồng cỏ nát trong thành, trên mặt từng người tràn đầy tự tin và kiêu hãnh. Về mặt kia đã có khác biệt vĩ đại so với trước đó vài ngày khi mình vừa tới thành Asian, họ có vẻ hoảng sợ không thể chịu nổi dù chỉ một ngày.

Mà đồng thời, loài người đoạt lại bờ nam rồi, trên chiến lược không cần lo lắng bất cứ lúc nào tội dân lấy lại cứ điểm này mà phát động xâm nhập phía nam— mặc dù từng nói nó không có ý định quy mô xuôi nam nhưng mà dù sao đây là chiến tranh, không phải thăm nhà nhau, kẻ địch nói như thế, cho dù là Lạc Tuyết cũng không có thể tin hoàn toàn.

Còn thứ ba...

Đỗ Duy bỗng nhiên cười lạnh lùng một tiếng, khóe miệng cong lên, ánh mắt lạnh...

Lạc Tuyết, quả nhiên người mạnh bạo, cũng thật ác độc!

Quân đội thú nhân. Sáu vạn đã bị người coi như pháo hôi rồi sao?

Cái từ “Thánh nhân” này của người, quả nhiên là điên cuồng!

Tuy nhiên cũng tốt, làm cho ta tìm được điểm mấu chốt của người— thật buồn cười, không phải người nói muốn làm thánh nhân sao? Nhưng mà hiện tại xem ra, cái gọi là “Thánh nhân” của người cũng vển vển chỉ là nhân ái đối với Tinh linh tộc của người mà thôi!

Vào sau khi chiến đấu, rất nhanh Đỗ Duy đã nhận ra được một vài sự bất đồng rồi.

Kết quả thắng lợi của một trận chiến này huy hoàng nhưng mà nói tóm lại. Toàn bộ quân đội lưu lại chống cự của tội dân đều là thú nhân! Toàn tộc Tinh Linh lại không có một người tham chiến!

Nếu có Tinh Linh tộc tham chiến như vậy dù mình có kỵ sĩ Griffin — có thể số lượng kỵ sĩ Griffin quá ít nếu như gặp được quân đội không trung quy mô lớn của Tinh Linh tộc, cho dù một trăm kỵ sĩ Griffin treo danh hiệu Sterling cần nghĩ đối phó chính diện với mấy ngàn Tinh Linh tộc— không cần nhiều, chỉ cần đối phương có hơn ba nghìn tinh linh chiến sĩ biết bay, một trăm người kỵ sĩ Griffin ít ỏi cũng chỉ có rút quân thôi, cho dù liều chết phóng hỏa cũng tuyệt đối không dám đấu! Nếu muốn thu được kết quả chiến đấu huy hoàng như bây giờ. Đó là điều tuyệt đối không thể có.

Huống chi, lực lượng không trung của chúng còn có long tộc!

Tinh Linh tộc không tham chiến, cho dù là về sau thú nhân tan tác, Tinh Linh tộc ở bờ bắc cũng không có người nào đến trợ giúp, chỉ là quân đội loài người bị thắng lợi mê hoặc đầu óc, xông tới bờ sông. Khi định qua sông truy kích thì chiến sĩ Tinh Linh tộc mới xuất hiện ngăn chặn, nhưng sau khi quân đội loài người rút đi, Tinh Linh tộc cũng đã ngừng công kích rồi.

Ban đầu Đỗ Duy mang theo ma pháp sư cùng ra trận, đã làm tốt chuẩn bị gánh chịu tổn thất tương đối rồi. Tính toán Trong lòng hắn một phương mình có một trăm kỵ sĩ Griffin thêm ba mươi tên ma pháp sư, nếu như gặp được hàng loạt chiến sĩ Tinh Linh tộc phòng ngự bầu trời của đối phương, thêm long tộc trợ chiến, như vậy tất nhiên là một phương mình có tổn thất vĩ đại. Cho dù liều chết phóng hỏa— dưới tình huống xấu nhất. Thậm chí Đỗ Duy tính toán toàn bộ một trăm kỵ sĩ Griffin giỏi nhất này liệu sạch mạng.

Với lại...

Chém giết hơn ba vạn bảy ngàn kẻ địch, tù binh... Không đến hai ngàn?

Sau khi Đỗ Duy xem hết thống kê số liệu trình báo đi lên đã lập tức trầm mặt xuống.

Ở trên đồng hoang tàn của cứ điểm, vị trí phủ thống soái trong thành ban đầu tạm thời đồn trú đại doanh.

Ở trong đại trường, các tướng lĩnh đều tập trung ở nơi này làm báo cáo sau chiến đấu.

Đỗ Duy vừa nhìn một chút phần con số thống kê này. Lúc ấy mặt đã trầm xuống rồi!

- Hừ, không đến hai ngàn... Đỗ Duy đang muốn nói gì. Nhưng mà nhìn chúng tướng trong lều đều là vẻ mặt không đồng ý, trong lòng hắn thở dài— oán hận, đã chôn vùi đi.

Đây không phải là cuộc tàn sát mà là một trận đánh, Dựa theo lẽ thường mà nói, không có khả năng xuất hiện tình huống tỉ lệ con số địch bị giết và bị bắt mất thăng bằng như thế, như vậy giải thích duy nhất chính là người phía dưới che giấu tình huống thực tế: vì thù hận làm cho sau cuộc chiến đấu binh lính loài người giết đỏ cả mắt rồi, giết hại rất nhiều thú nhân bị bắt làm tù binh! Thậm chí rất nhiều sĩ quan ngầm đồng ý hoặc là khích lệ loại hành vi này.

Đỗ Duy thở dài, hắn biết giờ phút này nếu như mình truy cứu loại chuyện này ngược lại sẽ khiến chúng tướng dưới trướng phản cảm, dù sao từ khi khai chiến đến nay thú nhân làm ra các loại hành động gây nên mối thù hận không có cách nào phai mờ với loài người... Ví dụ như, thú nhân coi loài người như đồ ăn! Chỉ riêng một việc này đã đủ để cho loài người dùng ánh mắt vô cùng thù hận đối xử những kẻ địch này rồi. Mình làm chủ soái— không nắm chắc binh quyền!

Đỗ Duy cắn răng, sắc mặt yên tĩnh trở lại, cố ý ném phần con số thống kê này qua một bên rồi nói:

- Còn có con số khác đâu? Con số thương vong của huynh đệ chúng ta đâu?

Thấy Đỗ Duy mất đi vẻ mặt uy nghiêm, chúng tướng đều nhẹ nhàng thở ra, trong đại trường không ít người đều có phần thâm gia chuyện giết hại tù binh chiến tranh này. Còn lại hai ngàn tù binh chiến tranh này toàn là bộ phận sĩ quan từng bị kẻ địch tù binh lưu lại.

Nhưng mà...

Trong lòng hắn không nén nổi thấy phức tạp — Lạc Tuyết, đã tạo ra thù hận như vậy rồi, người còn muốn làm thánh nhân, còn muốn cầu hoà bình sao?

Có khả năng sao? Hừ!

- Đại nhân.

Sĩ quan Thống kê chuyển lên phần số liệu thứ hai.

Đỗ Duy liếc mắt nhìn xuống, trong lòng khó chịu.

Thương vong tới ngoài hai vạn, trong đó hơn một vạn năm nghìn lính bỏ mình, còn lại đều là thương binh trọng thương tàn phế đã triệt để mất đi năng lực chiến đấu, vết thương nhẹ tạm thời mất đi sức chiến đấu cũng có đến gần bốn ngàn.

Cộng lại, thủ hạ bây giờ của mình chẳng khác giảm quân số chiến đấu đến gần hai vạn năm nghìn.

Mình lại phóng hỏa khắp nơi, chặn đường rút lui của đối phương rồi, lại là đánh hai cánh, còn đưa vào một con át chủ bài “Lôi Kỵ”.

Kết quả là tỷ lệ thương vong của cuộc chiến đại thắng này cũng đạt tới khoảng 1: 1,5.

Dù cho là bại trận nhưng mà quả nhiên là sức chiến đấu của thú nhân dừng mãi! Nếu như không phải mình có Lôi Kỵ đột kích sụp đổ trận hình của đối phương mà nói tỉ lệ thương vong của hai bên trong một trận chiến này thì loài người không hơn bao nhiêu.

Ồi, đúng rồi, còn có thương vong của Lôi Kỵ. Mấy con số này không có tính ở trong đó đâu!

Một trận chiến này, Lôi Kỵ đi đi lại lại xông trận, về sau lại đánh tan Lang Kỵ chính diện của đối phương. Thống kê sau cuộc chiến, Lôi Kỵ tổn thương hơn ngàn. Kết quả này đã coi như không tệ rồi, nhưng mà đối với Đỗ Duy mà nói, vẫn cảm thấy vô cùng đau xót như trước.

Người khác đều đang kinh ngạc, khi nào thì gia tộc Hoa Tulip xuất hiện một đội binh lính mạnh như vậy, nhất là những kỵ binh này từng bước từng bước lộ ra khả năng, chắc chắn đều là tinh binh bách chiến thực sự! Nhưng gia tộc Hoa Tulip ở tây bắc mặc dù từng trải qua cuộc chiến bảo vệ Gileat và tiêu diệt quân phản loạn tây bắc. Nhưng mà mọi người đều biết lúc ấy Đỗ Duy chỉ có hai ba nghìn kỵ binh mà thôi. Nhưng xảy ra sau trận chiến tranh kia cũng không lâu...

Có thể chỉ có Đỗ Duy và một ít nhân vật trọng yếu trong gia tộc mới biết được thành lập đội Lôi Kỵ này đã tốn bao nhiêu suy nghĩ của Đỗ Duy!

Tinh binh là đánh nhau mà ra mà không phải luyện tập ra— mọi người đều hiểu rõ đạo lý này.

Lai lịch của đội Lôi Kỵ này cũng có thể nói là thần bí: vào sau khi Đỗ Duy đạt được hiệp nghị hợp tác với Saladin của thảo nguyên, ngoài cung ứng vũ khí và vật tư cho Saladin ra. Đỗ Duy cũng âm thầm phái bộ đội trực tiếp tiến vào thảo nguyên, chiến đấu dưới trướng Saladin, trong ngày thường chỉ giả trang thành thuộc hạ của Saladin.

Hơn ba năm, gần như hàng năm những quân đội này đều có thể thay phiên một lượt, dần dần Đỗ Duy phái từng nhóm quân đội trong gia tộc vào thảo nguyên, nhờ vào khu vực thảo nguyên thường xuyên có giao chiến này, nhờ vào việc tham dự quá trình Saladin chiếm đoạt từng cái bộ lạc mà rèn luyện từng đám quân đội thành bộ đội tinh nhuệ thật sự.

Đây là một sự việc rất khó khăn: Số lượng mỗi một đám quân đội được điều động đều trải qua kiểm soát, nếu nhiều tất nhiên không được vì có thể lộ ra dấu vết. Nếu ít cũng không được. Quá ít sẽ vô dụng.

Vẫn không thể giúp Saladin tới quá mức. Để tránh thế lực của con sói thảo nguyên này bành trướng tới mức vượt qua phạm vi khống chế của mình.

Ba năm qua, từng đám kỵ sĩ tinh nhuệ rèn luyện từ trên chiến trường của thảo nguyên. Cũng từng có tổn thương, từng làm cho trong lòng Đỗ Duy áy náy không thôi— luyện binh như vậy phải chẳng quá mức tàn nhẫn?

Nhưng mà, về khách quan chiến đấu như vậy cũng tăng cường cho việc Đỗ Duy nắm trong tay tình thế thảo nguyên! Từng lần chiến đấu khơi lên thù hận giữa các bộ lạc trên thảo nguyên, đồng thời thế lực Saladin bành trướng cũng khiến cho càng ngày càng nhiều bộ lạc trên thảo nguyên liên hợp với nhau cùng đối kháng Saladin.

Kết quả là đã tạo nên một đội Lôi Kỵ tinh nhuệ như vậy! Những người này đều được gọi là kỵ binh người thảo nguyên cực mạnh rèn luyện trong chiến đấu mà ra.

Đương nhiên rồi, thực hiện loại “Luyện binh Thực chiến ” này vô cùng nguy hiểm, dù là ở gia tộc Hoa Tulip thì đối xử với các kị binh của một đội Lôi Kỵ này cũng là cao nhất.

- Đại nhân, trận chiến này chúng ta đại thắng! Người xem viết quân báo với đề đô thế nào mới ổn?

Trong đại tướng, sau khi một người tướng lĩnh mở miệng, không ít người đều đỏ mắt chờ mong nhìn vào Đỗ Duy. Một trận khai chiến đại thắng như vậy trước nay chưa từng có, chắc hẳn phong thưởng nơi đề đô chắc chắn cũng rất phong phú đi!

Các vị đều là người đi lính, liều mạng đánh trận là vì cái gì vậy? Ngoài bảo vệ đế quốc và vinh quang quân nhân ra, ai không hy vọng mình lập được chiến công hiển hách, lấy được quan to ban tước, làm cho người nhà mình ăn ngon mặc đẹp chứ?

Đỗ Duy quan sát cẩn thận từng nét biến hóa về mặt của mỗi tướng thuộc hạ, ghi vào trong lòng rồi nét mặt hờ hững cười:

- Các vị yên tâm, hôm nay ta đã viết thư trở về đề đô giúp các vị xin quân công.

Một mảnh reo hò.

Ngay lập tức không ít người đều là vui vẻ ra mặt, hơn nữa có người lớn tiếng đánh trống reo hò, cho rằng cần phải thừa dịp bây giờ, một trống tăng tinh thần, đánh qua sông, đánh tan kẻ địch ở bờ bắc, tìm kiếm thành quả thắng lợi lớn hơn nữa.

Đỗ Duy nghe xong chỉ là cười nhạt mà không hề nói gì.

Trước trận chiến trong những người kia cũng không có thiếu người phản đối dữ dội cuộc phản công lần này... nhưng bây giờ, hừ hừ!

Trong lòng hẳn mơ hồ đã suy tính một lần...

Loại trừ! Còn muốn loại trừ!

Cần nghĩ thật sự nắm chắc cánh quân đội này, như vậy trong những người này, còn có một đám phải loại trừ hết! Cần nghĩ tạo dấu vết chắc chắn của ta trên cánh quân đội này... Như vậy, trước mắt đã phải cẩn thận phân chia trong nhóm người này ra. Một bộ phận có thể phát triển trở thành hệ phái của mình, mà một bộ phận khác chỉ có thể nghĩ biện pháp loại trừ bớt!

Có lẽ, mượn lần phong thưởng này... có thể làm một lần?

Hắn nghĩ tới đây, trong lòng cũng không khỏi tự giễu... Không thể tưởng được, có một ngày ta cũng có thể sử dụng loại ý nghĩ này.

Lạc Tuyết, người là thánh nhân, cũng là người điên.

Nhưng ta không phải!

Đỗ Duy ta không phải thánh nhân cũng không phải người điên!

Ta chỉ biết làm dựa theo biện pháp của chính ta! Đi theo đường của chính ta!

906. Chương Thứ 624 : Phối Hợp Ăn Ý

Nhưng mà, sau khi tuyên đọc xong xuôi, Thần hoàng tử mỉm cười liếc nhìn mọi người, các vị lão đại lại giống như đà điểu, từng người chỉ ngồi ở trên chỗ ngồi của mình, thà rằng nhỏ giọng nói chuyện với nhau giống như đang thần phục báo cáo chiến sự — chứ không có ai thẳng thắn mở miệng phát biểu ý kiến.

Thần hoàng tử cười. Hắn biết những người này tiến hành biện pháp gì.

- Công tước hoa Tulip chủ trì chiến tuyến phía Đông đại thắng, tiêu diệt địch vượt quá bốn vạn, một lần hành động đoạt lại cứ điểm thất thủ phía Đông. Cuộc chiến này không chỉ vì đế quốc gỡ lại cảnh sỉ nhục và xấu hổ do cứ điểm thất thủ tan tác trước đây, mà còn giúp giải trừ nguy cơ cho vùng lãnh thổ phía nam

đế quốc. Hơn nữa thắng lợi như thế cũng là một trận chiến thắng lợi lớn nhất mà chúng ta đạt được từ khi đổi mặt những tên kẻ địch này.

Thần hoàng tử nói ra mấy câu nói đó, mới xem như là làm ra quan điểm cuối cùng đánh giá lần đại thắng này.

Các vị ở phía dưới vẫn còn làm ra vẻ khê nói chuyện, cuối cùng trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra.

Tốt lắm, ông chủ lớn mở miệng rồi. Thần hoàng tử đã nói đây là một trận thắng lợi vĩ đại, ý nghĩa quan trọng... Như vậy việc này xem như là được quyết định rồi.

Lại nói tiếp, nếu như là vào năm xưa, một trận thắng lợi như vậy, lại là có quan hệ với công tước hoa Tulip đang được trọng vọng. Tin tức lộ ra đương nhiên là mỗi người giúp đỡ đồng thanh nói khen ngợi. Bởi vì lúc đó mỗi người đều biết Thần hoàng tử vô cùng tín nhiệm Đỗ Duy, gần như là một tay hãn nã gia tộc hoa Tulip nên thành trụ cột của đế quốc. Lúc đó tất nhiên là mọi người đều bằng lòng làm chuyện thù hoa trên gấm.

Nhưng bây giờ... Tình huống bất đồng rồi.

Quan hệ giữa gia tộc hoa Tulip và hoàng thất càng ngày càng trở nên không rõ ràng, nửa hòa thuận nửa không, nửa xấu nửa tốt. Dưới tình huống như vậy, ai còn dám nói lung tung? Trời biết rốt cuộc ở trong lòng của Thần hoàng tử có thái độ gì với gia tộc hoa Tulip.

Như nói lần đại thắng này đi. Thắng là thắng, nhưng mà lại không ai dám mở miệng trước nói lời khen ngợi nào — nhớ ra trong lòng Thần hoàng tử ghét Đỗ Duy, người còn ngang nhiên trầm trồ khen ngợi, vậy thì đã rất phiền phức rồi.

Mất thấy Thần hoàng tử mở miệng khen trước rồi, vậy thì mọi người phía dưới khẩn trương ào ào khen hay.

Trong lúc nhất thời, trong đại điện tràn đầy tiếng reo hò.

Nhưng sau đó, sau khi những lời lẽ ca ngợi này nói xong, tình cảnh nơi đây nhất thời lại lâm vào một tình trạng yên tĩnh...

Đã đánh thắng trận. Có công lớn. Như vậy rõ ràng rồi, xong rồi chính là phong thưởng.

Nhưng mà, người khác còn dễ nói, phong thưởng cho Đỗ Duy ư? Làm sao phong thưởng?

Thưởng tiền? Đừng nói giỡn, công tước hoa Tulip đã giàu nhất đế quốc! Ngay cả gia tộc Listeria cũng đã trở thành chi nhánh của gia tộc hoa Tulip rồi. Mà buôn lậu vũ khí như ma thú Dansa cũng đã sớm cam bái hạ phong.

Thăng quan ư? Bây giờ quân hàm của Đỗ Duy gồm có: Đế quốc thượng tướng, chủ soái chiến khu phương đông. Tay cầm quyền chỉ huy hai mươi vạn quân chính quy đế quốc rồi.

Thăng chức lên tiếp? Lên đâu nữa? Cho hãn làm tổng nguyên soái của chiến khu ư? Tạm thời không nói lời như vậy, bố trí tướng quân Rostock ở đâu? Hơn nữa... Theo quan hệ ma quái giữa hoàng thất và gia tộc hoa Tulip bây giờ, cho Đỗ Duy đi làm thống soái chiến khu phương bắc đế quốc, gần như bao quát trên tám phần binh quyền bộ đội tinh nhuệ nhất đế quốc?

Ai dám mở miệng nói ra loại đề nghị này? Tự tìm cái chết.

Như vậy, thăng tước?

Tước vị Đỗ Duy đã là công tước rồi! Trên lý luận thì công tước đã là tước vị tốt nhất mà thần tử có thể thu được rồi! Xa hơn chính là cấp bậc thân vương. Nhưng vấn đề là trừ phi là trực hệ hoàng thất còn lại đều không có khả năng phong thân vương.

Như vậy đã phiền toái. Thưởng tiền không được, thăng quan không được, thăng tước cũng không được.

Vậy làm sao phong thưởng?

Có người không kiềm chế được trong lòng đã nghĩ tới một câu làm cho lòng người sợ hãi:

- Công cao lấn chủ, thưởng hay không thưởng!

Các vị đang ngồi đây không có một ai là ngu ngốc, ít nhất cũng đều nửa đời người ngâm ở bên trong cái thùng nhuộm quan trường này, không có một ai không phải là lão lọc lõi— đến ngay cả phái trẻ trung như Carmille Ciro, hai năm gần đây cũng bị lão Tể tướng hun đúc tới mức dần dần biến thành tiểu hồ ly.

Mọi người đều là tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình quật khởi của Đỗ Duy.

Lại nói kĩ hơn về vị công tước hoa Tulip trẻ tuổi này, từ sau khi hắn bộc lộ tài năng, công lao mang đến cho đế quốc. Quả thực là...

Huy hoàng!

Biểu hiện khác thường ngày chính biến, nếu như chỉ có thể nói là đạt được uy danh cá nhân hắn và thiết lập nên quan hệ thân mật riêng tư giữa hắn và nhiếp chính vương mà nói thì sau đó hắn làm ra công hiến cho đế quốc, chỉ sợ là từ vương triều Augustin đến nay, không có bất luận một thần tử nào có thể so sánh rồi.

Trước tiên là làm ra cái “Tinh thần chia sẻ nghiên cứu Ma pháp ” rồi tham dự thành lập học viện Ma Pháp đế quốc , một hành động đánh vỡ địa vị lũng đoạn của ma pháp công hội đối với ma pháp sư — đế quốc và ma pháp công hội ngầm phân cao thấp đã rất nhiều năm rồi. Mà sự cứng rắn của ma pháp công hội thì ngay cả hoàng thất cũng đau đầu.

Mà theo học viện Ma Pháp , hội học thuật ma pháp thành lập và sự phát triển của tinh thần chia sẻ kết quả nghiên cứu ma pháp thì ma pháp công hội lại không hề chiếm cứ địa vị lũng đoạn lĩnh vực ma pháp nữa.

Khiến cho đế quốc có thể có biện pháp bồi dưỡng nhân tài ma pháp cho mình — mặc dù trong lần chiến tranh này, nhân tài ma pháp của chính đế quốc còn không có lộ ra tác dụng quá lớn, đó là bởi vì dù sao thời gian quá ngắn. Từ khi thành lập học viện ma pháp đến bây giờ cũng chỉ có vài năm thời gian, cho dù là nhóm học viên đầu tiên cũng chỉ là học vài năm ma pháp mà thôi, còn không cách nào đạt đến thực lực tương đối sâu.

Nhưng mà tin tưởng theo thời gian lâu dài, tác dụng của học viện ma pháp sẽ càng hiện ra.

Còn sau khi Đỗ Duy đi tây bắc, cuộc chiến bảo vệ thành Gilea thành công đánh bại người thảo nguyên, có hắn trấn thủ , uy hiếp của người thảo nguyên đối với đế quốc giảm đi cực lớn — thậm chí bây giờ trong tầng lớp cao cấp của đế quốc, một nhóm người cũng mơ hồ biết Đỗ Duy nhúng tay vào thế cuộc thảo nguyên , trong bóng tối giật dây thao túng mới đổi lại được hiện nay người thảo nguyên hỗn loạn, không còn sức lo đến cục diện.

Còn có... cuộc chiến tranh tiêu diệt quân đoàn tây bắc nổi loạn, trận chiến ấy, gia tộc hoa Tulip lập công đầu!

Cùng với... Một mình sáng lập không quân có ý nghĩa vượt thời đại.

Còn có... Ở trong ba năm chuẩn bị chiến tranh, chính Đỗ Duy bỏ tiền túi quyên tặng ít nhất trên năm nghìn vạn kim tệ trợ giúp tài chính đế quốc và chi phí quân sự!

Còn bảy tám công lao nhỏ khác cũng không liệt kê vào đâu!

Bây giờ, lại lập phần quân công vĩ đại như thế ở chiến tuyến phía Đông...

Bây giờ làm sao?

Thưởng hay không thưởng, đây là một vấn đề khó.

Thưởng thế nào, việc này vốn là một vấn đề khó khăn.

Mọi người im lặng không nói, làm cho trong đại điện một lần nữa rơi vào trong bầu không khí kì lạ!

Cuối cùng Carmille Ciro ho một tiếng rồi mở miệng. Mọi người lập tức đưa mắt về phía vị quân vụ đại thần trẻ tuổi này. Ai cũng biết tên Carmille Ciro này ngoài là thuộc phe của nhiếp chính vương, nhận được sự tin tưởng mù quáng ra, sau lưng của hắn còn đứng vị lão tể tướng kia!

- Điện hạ !

Giọng nói của Carmille Ciro rất trong sáng vô tư, ung dung nói :

- Ta cho rằng, ngài công tước hoa Tulip đánh tan quân địch ở chiến tuyến phía Đông tất nhiên đáng mừng, nhưng bây giờ chúng ta còn chưa tới tình trạng thật sự có thể không lo lắng nữa. Cần cứ chỗ báo cáo kĩ càng tỉ mỉ mà ta đã thấy trình đến quân bộ, mặc dù chúng ta thu phục cứ điểm nhưng mà bởi vì lúc trước quân địch phá hủy không kiêng nể đối với cứ điểm, cùng với trong lần đại chiến này, ngài công tước hoa Tulip áp dụng biện pháp hỏa công. Kết quả mặc dù chúng ta đoạt lại cứ điểm .Nhưng khi mà nó nằm trong tay chúng ta thì chỉ còn là một mảnh đồng đổ nát.

Nói tới đây, hần khản trương bổ sung một câu:

- đương nhiên, ta tuyệt đối không có ý phủ nhận một chút nào công lao ngài công tước hoa Tulip! Nhưng mà ta thân là quân vụ đại thần, nói về góc độ chuyện tòng quân đơn thuần. Bây giờ việc cấp bách chính là hoàn thiện hệ thống phòng ngự tuyến phía đông của chúng ta lần nữa! Rất cấp bách rồi, bây giờ chúng ta gặp phải hai lựa chọn!

Mắt Thần Hoàng tử sáng lên:

- Nói tiếp !

- Thứ nhất.

Carmille Ciro cao giọng nói, tiếng nói tự tin của hần bay bổng trong đại điện rộng rãi:

- Bởi vì cứ điểm đã trở thành đồng đổ nát rồi, không có bất cứ giá trị và tác dụng đóng giữ gì, cũng không cách nào phát ra nổi tác dụng phòng ngự hiệu quả. Có lẽ lính tuyến phía đông vẫn còn phải lui về giữ thành Asian . Chúng ta nhất định phải mau chóng triệu tập vật tư và nhân lực tiến thêm một bước củng cố và mở rộng thành Asian ! Làm cho nó trở thành một cứ điểm quân sự vững chắc mới. Ưu thế của lựa chọn này là: Thành Asian là thành có sẵn, chỉ cần củng cố và mở rộng là được, bất kể là thời gian hay là chi phí và nhân lực cũng không cần đầu tư quá nhiều. Nhưng chỗ thiếu hụt là: dù sao vị trí địa lý thành Asian lệch về sau, một khi quân đội của chúng ta lui về Asian chẳng khác nào nhường quyền khống chế lãnh thổ từ thành Asian đến phía bắc .Với lại khả năng phòng ngự của thành Asian thiếu tính tổng thể, chỉ có thể coi là một cứ điểm. Theo lý luận, kẻ địch có thể vòng qua thành Asian tiến hành quấy rối hoặc là tập kích đối với lãnh thổ bên trong chúng ta— mặc dù loại khả năng này vừa phải nhưng mà dù sao kẻ địch mà chúng ta đối mặt không phải nhân loại mà là một ít chủng tộc kì dị, chúng ta không thể lấy phương thức suy nghĩ bình thường loài người để xuy xét về chúng.

Mọi người đều gật đầu với mấy lời này.

Tây tuyến, dưới mệnh lệnh của Alpay, phái ra một vạn quân lẫn vào các rừng núi mà tiến quân, đánh vào hậu phương của tội dân.

Những khu vực tội dân chiếm lĩnh đó bị quân đội nhân loại đánh lén. Một đường thiêu hủy ba thôn trấn của tội dân, mà những thôn trấn này kiến tạo trên những thôn trấn mà nhân loại vứt bỏ, đồng thời cũng thiêu hủy không ít đồng ruộng của tội dân.

Sau đó, đối phương liền đuổi theo, mà chi quân đội hơn vạn quân này lại lẫn vào trong rừng sâu, đi bằng đường núi đào thoát khỏi vòng vây của địch quân. Sau cùng còn tiến hành mai phục, thành công tiêu diệt một chi quân đội hơn ngàn quân của thú nhân.

Điều đáng nói là, tin tức chính xác nhất là chi quân đội hơn vạn người này do đích thân Alpay chỉ huy! Thân là chủ soái của Tây tuyến mà lại dám mạo hiểm như vậy, hơn nữa lại giành được thắng lợi dạng này. Trong nhất thời, Alpay thanh danh đại chấn !

Đến tháng tám, tình hình chiến trường lại sa vào yên tĩnh.

Nhưng vào tháng mười, hậu phương tội dân cung cấp lương thực sung túc, thì tội dân một lần nữa tấn công mãnh liệt. Lần công kích này vẫn chủ yếu là ở Trung bộ!

Đây là điều rất rõ ràng: Phòng tuyến trung bộ của đế quốc binh lực hùng hậu nhất, nhưng một khi có thể đột phá thì có thể đem Đông bộ cùng Tây bộ của quân đội nhân loại tách ra!!

Lần công kích này, căn cứ theo thống kê, thú nhân tập kết hơn mười vạn quân đội, tiến hành ba lần tấn công mãnh liệt. Trong đó có một lần phái ra không ít cự thú Behemoth to lớn.

Trong lần chiến đấu này, Đỗ Duy phái Hussein đi pháo đài Trung bộ trợ chiến, thanh danh càng thêm vang dội. Tự tay chém chết bốn cự thú Behemoth. Hơn nữa trong lần chiến đấu này hấn giết một thủ lĩnh của thú nhân, căn cứ theo tin tức đáng tin cậy thì thủ lĩnh thú nhân bị Hussein giết lần này cũng có địa vị khá cao trong quân đội thú nhân: Workship – là một Bạch tề người

Nhưng vậy cũng còn chưa có kết thúc.

Sau ba lần công kích, thú nhân bị chọc giận. Kết quả là Rock, một trong ba cự đầu của thú nhân, vào một ngày tháng tám, đích thân đi tới dưới pháo đài Trung bộ , chỉ tên nói họ, muốn khiêu chiến với thanh giai cường giả của nhân loại.

Kết quả, trận chiến ấy nhân loại cùng tội dân mấy vạn chiến sĩ được chứng kiến một trường đại chiến khó gặp “Thánh giai đại chiến”.

Hai thánh giai cường giả chiến đấu, đánh đến thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang. Ác chiến đúng một ngày, sau cùng hai cường giả tách ra, không phân thắng bại.

Rock trước khi rời khỏi còn hống một câu: “Trong nhân loại, quả nhiên còn có cường giả dạng này!”

Chẳng qua liên quan đến câu nói này của thánh giai cường giả của tội dân, đến sau cùng bị nhận định là nhân loại vì cố ý biên thiếp vàng lên mặt mình mà làm ra. Bởi vì người đến khiêu chiến là thú nhân Rock, không có khả năng nói ngôn ngữ của nhân loại. Một là, nhân loại không thể nghe hiểu, hai là, với tính cách nóng nảy của Rock cũng không thể nói ra loại lời nói hạ thấp uy phong của chính mình này. Theo Đỗ Duy phỏng đoán, quá nửa là thú nhân đó nói là “Mẹ nó. Coi như người giỏi ”.

Chẳng qua, có thể tận mắt thấy trường thánh giai đại chiến này cũng làm cho vài vạn chiến sĩ song phương nhìn tới hoa cả mắt

Còn danh hiệu “Hộ quốc thánh giả của Hussein cũng truyền khắp đại lục.

Lúc này nếu có người hoài nghi hấn là Hussein phản đồ của Thần điện thì cũng không có vấn đề gì. Bởi vì giờ hấn đã trở thành một anh hùng.

Vào cuối tháng mười, tội dân ở Tây tuyến phát động vài lần công kích nhằm báo thù. Chẳng qua bởi vì có Alpay chỉ huy kiệt xuất mà đều có thể hóa giải. Danh tiếng của Alpay lại được tăng lên một tầng mới.

Một thời gian, chiến khu phương bắc của đế quốc hình thành một trường diện khiến người khác thấy hơi lúng túng:

Đông bộ, Trung bộ, Tây bộ ba cái chiến khu. Đông bộ của Đỗ Duy cùng Tây bộ của Alpay đều có được những chiến quả tương đương. Đỗ Duy tiêu diệt mấy vạn thú nhân, chiến thắng huy hoàng giành lại được pháo đài, tạm thời không có ai có thể hơn được. Mà Alpay cũng tự mình suất lĩnh vạn kỳ binh, dũng cảm cùng mưu trí đột tiến đánh lên hậu phương của địch nhân, xứng đáng được tán thưởng.

Nhưng chỉ có Trung bộ của Rostock, thân là thống soái của cả chiến tuyến phương bắc, lại không có lấy một chiến công nào. Phẳng phất như bị hai hậu sinh văn bối ở đông bộ và tây bộ hoàn toàn lấy hết uy phong.

Trên dưới Bạo Phong quân đoàn chủ lực, ai nấy đều thấy mất mặt.

Vào tháng Mười một tại chiến tuyến đông bộ, tội dân cuối cùng phát lên một trận tấn công rất có quy mô. Mà Đỗ Duy nghĩ rằng, đại khái là Lạc Tuyết cố ý làm như vậy.

Bởi vì, mấy tháng qua đông bộ chiến tuyến cầm cự, Lạc Tuyết lại không có hành động gì. Đại khái là thú nhân bất mãn, vì liên minh tội dân bất đồng. Lần này Lạc Tuyết phát động tấn công, lực lượng mấy vạn thú nhân sang sông nhưng trên không có Tinh linh tộc hỗ trợ, còn phái Long tộc xuất trận.

Kết quả, Đỗ Duy cố thủ pháo đài, giữ chặt pháo đài đã bị tàn phá hơn một nửa!

Tình huống lần này có mấy phần quỷ dị...

Lúc chiến đấu bắt đầu, tội dân ở mặt đất và trên không hai đường tiến công. Mà Đỗ Duy tự mình dẫn Griffin kỵ sĩ lên không phản kích. Tinh linh tộc lúc đối mặt với sự thứu thì hơi hoảng loạn nhưng lại lấy ưu thế về số lượng cùng Griffin kỵ sĩ chiến đấu. Lần này Đỗ Duy dẫn đầu hơn một trăm Griffin kỵ sĩ đấu với một ngàn mà không chút nào ở vào thế hạ phong. Nhưng sau khi Long tộc tham chiến, Đỗ Duy buộc phải lùi về sau.

Đội ngũ ma pháp sư hiệu trung với Đỗ Duy cũng xuất chiến, hiệp trợ cho Griffin kỵ sĩ phòng ngự trên không. Lần này đội ngũ ma pháp sư của Đỗ Duy tổn thương không nhỏ, hơn mười ma pháp sư bỏ mạng, mà Griffin kỵ sĩ cũng xuất hiện thương vong.

Mà dưới mặt đất, tuy lôi kỵ cường đại nhưng đối với việc phòng ngự trên thành thì cũng không thể giúp được gì nhiều. Mà thú nhân lần này có chuẩn bị mà đến, sau những lần chiến đấu thì thú nhân tựa hồ học theo nhân loại dùng chiến thuật trường mâu, càng làm hạn chế tác dụng của lôi kỵ.

Trong lúc chiến đấu, tường thành của pháo đài đã thất thủ, tình huống sa vào nguy cơ... Nhưng là...

Lần này, sáng tạo kỳ tích không phải là Đỗ Duy !

Mà là...

Liên quan về trận chiến này, toàn bộ quân sĩ trên dưới của đông bộ hình thành một truyền thuyết quỷ dị. Ai ai nhắc đến trường diện ngày đó đều không khỏi lộ ra nét mặt chấn kinh cùng sợ sệt. Còn ẩn ước chứa đầy một tia kính sợ.

Nếu như người đề cập đến trường diện ngày đó, vậy thì tướng sĩ ở đông bộ chiến tuyến sẽ nói với người là:

- Ngày đó a... thật là kỳ tích a!! Ngày đó, chúng ta đã thất thủ một đoạn tường thành, Công tước hoa Tulip cùng không trung kỵ sĩ cũng chỉ có thể miễn cưỡng kháng cự. Những thú nhân thi điên cuồng công kích như không cần mạng. Đáng hận, tường thành của chúng ta còn chưa tu sửa xong, có mấy cái lỗ thủng lớn. Chúng ta không có cách nào phòng ngự hữu hiệu. Ta trở mắt nhìn thấy từng đoạn từng đoạn tường thành, cơ của chúng ta ngã xuống. Những thú nhân người đầy lông kia xông lên... Chính vào lúc đó..."

Nếu như tới đây người hỏi tiếp theo là gì thì người trả lời người quá nửa sẽ hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, mặt đầy vẻ quỷ dị. Nếu như bên cạnh hẳn có rượu thì hẳn sẽ lập tức đoạt lấy, hung hăng uống mấy ngụm, phẳng phất như là để lấy thêm can đảm.

- Lúc đó, bên cạnh ta còn có bọn huynh đệ, phẳng phất như đồng thời nghe thấy một âm thanh từ trên trời truyền đến. Không sai! Âm thanh kia là từ trên trời truyền đến! Đó là âm thanh của một nữ nhân, thanh âm lạnh như băng, người vừa nghe thì tựa như cảm giác thấy lông mao toàn thân đều dựng đứng lên!

Thanh âm kia, thật sự giống như là trực tiếp có một nữ nhân kề tai người nói “Tất cả loài người, ngẩng đầu nhìn lên trời. Không được cúi xuống !

- Sau đó... ta ngẩng đầu lên nhìn, liền nhìn thấy một tiên nữ từ trên trời giáng xuống! Ta thề có thần linh, ta tuyệt đối không có nói sai! Nàng nhất định là tiên nữ! Gặp quý, tuy nàng ở thật cao trên trời, ta không thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng ta dám đánh cược đây là nữ nhân xinh đẹp nhất ta từng nhìn thấy! Ở xa xa chỉ nhìn vào cái bóng của nàng, lúc đó ta như ngã dãi! Sau đó thì...

- Sau đó, tiên nữ kia, rút ra một thanh trường kiếm, đem tóc màu vàng của nàng hung hăng cắt xuống một bó to. Bay nhanh đến phía trước vẫy một cái... Sau cùng...

- Sau cùng, trận chiến cũng kết thúc, người đoán xem như thế nào? Ta cho người biết, lúc đó ta sợ đến đái ra cả quần! Chúng ta bị nữ nhân kia cảnh cáo, nhân loại đều phải nhìn lên trời, không cho nhìn xuống xem. Kết quả, nữ nhân kia sau khi rải xuống một mảnh tóc thì chung quanh lúc đầu là thanh âm của những thú nhân kia kêu gào. Rất nhanh thì dần dần biến mất! Chung quanh là một mảnh tịch mịch. Nữ nhân kia mới từ từ tan biến, như chưa từng xuất hiện. Kết quả, chúng ta cúi đầu xuống nhìn thì chỉ thấy dưới thành, trên chiến trường vừa rồi là chỉ chút những thú nhân chen chúc như kiến, từng tên đều biến thành... tượng đá! Người nói, đây không phải kỳ tích thì là cái gì? Ta đoán là, nữ nhân xuất hiện trên trời kia không phải nữ thần hiển linh thì là gì? Nếu thật như vậy thì tốt rồi! Nữ thần bảo hộ! Roland vạn tuế! Đế quốc vạn tuế!!!!!!

- Roland vạn tuế! Đế quốc vạn tuế!

Binh sĩ chung quanh cùng lúc hô lên, không ít người còn cầm trên tay chén rượu.

Đây là một cái tửu quán ở trong pháo đài, hiện tại biến thành nơi nghỉ ngơi của binh sĩ.

Một nam hài tử tuổi còn rất trẻ, đứng phía sau là vài người khôi ngô, thân mặc trường bào. Vừa nhìn thì biết đây chính là những thị vệ.

Nam hài tử này có được một khuôn mặt anh tuấn. Xem ra chỉ trên mười tuổi, nhưng lại rất có thần khí.

Lúc mấy binh sĩ say lướt khướt kia nói xong, thì tình hình chiến sự xem như đã rõ ràng...

Charles, hoàng đế đương nhiệm của đế quốc, ánh mắt lại càng thêm cổ quái.

Nữ thần hiển linh? Nữ thần bảo hộ?

Toàn bộ biến thành tượng đá ?

Công tước hoa Tulip, lão sư của ta, lại làm ra cái gì nữa đây a?

Nhìn chung quanh là những binh sĩ đang say khướt, những thân vệ bên cạnh Charles hơi khẩn trương, gấp rút đem tiểu hoàng đế bảo vệ ở giữa.

Lần này tiểu hoàng đế bệ hạ, tự thân đi tới đông bộ chiến tuyến. mục đích là khuyến khích các tướng sĩ — hoàng đế bệ hạ thân lâm, đây là vinh diệu lớn cỡ nào a! Tuy nhiên người người đều biết, tiểu hoàng đế bệ hạ không có thực quyền. Nhưng, hẳn rồi cuộc cũng là hoàng đế!

Chỉ là Vị tiểu hoàng đế bệ hạ này lại khăng khăng đưa ra ý kiến quỷ quái, muốn làm cá gì cãi tranh chuyển vi hành thành du hí... Ai, chỉ khổ cho những thị vệ này của chúng ta.

- Bệ hạ

Thủ lĩnh của đám thị vệ, đến bên cạnh Charles, thấp giọng cầu khẩn nói:

- Trong đây có quá nhiều người, chúng ta còn phải đi gấp đến phủ thống soái để gặp công tước hoa Tulip đại nhân nữa!

- Gấp gấp cái gì.

Charles mặt đầy tự tin:

- Trong đây đều là những dũng sĩ của đế quốc Roland chúng ta! Ta thân là hoàng đế của đế quốc, bên trong có dũng sĩ của đế quốc, còn sợ nguy hiểm nữa ư!

Lời này vừa nói ra, các thị vệ chung quanh đều nhin không được lộ ra nhãn thần kính trọng, bội phục . Chỉ là tiểu hoàng đế biểu diễn quá mức, thậm chí là muốn lấy rượu mạch cùng các binh sĩ uống cạn, nói loạn cả lên. Cuối cùng các thị vệ mới xông tới ngăn cản.

- Tốt rồi, đi gặp lão sư.

Đối với cản trở của thị vệ, Charles kỳ thật cũng rất đồng ý. Nãy giờ là hấn nguy trang đó thôi, muốn hấn thân là Hoàng đế chi tôn cùng các binh lính này cùng một chỗ uống thứ rượu thấp kém kia. Hấn mới không chịu nổi!

- Nữ thần bảo hộ! Roland vạn tuế! Đế quốc vạn tuế! ! Công tước hoa Tulip đại nhân vạn tuế!!!

Nghe hai câu đầu tiên, tiểu hoàng đế còn mỉm cười. Nhưng khi nghe những binh sĩ say lướt khướt kia hô lên câu cuối cùng thì Charles trong ánh mặt tập tức lóa qua một tia cổ quái.

- Đi thôi.

Hấn cuối cùng cũng mất đi hứng thú, dẫn đầu đi ra khỏi tử quán này.

909. Chương 627 : Tiểu Hoàng Đế Diễn Kịch

Cách bờ sông vài bước .

Đỗ Duy đứng trên bờ cạnh của con sông , dưới chân là bùn đất , có ẩn chút sắc hồng , cách đây hai ba tháng , hàng vạn người từng đứng đây thề tử chiến , máu của bọn họ đã thấm đầm nơi đây .

Lúc này đây , đón lấy những làn gió nhẹ , nhắm mắt lại , dường như có thể nghe thấy những âm thanh kia , còn lưu lại trên chiến trường những âm thanh chém giết —Cuộc chiến đó , tiếng gào của binh sĩ , tiếng kim loại va chạm , cùng với ánh kiếm đâm vào máu thịt , xương cốt đứt gãy ....

Đỗ Duy thở dài , trong tay hấn xách theo những túi da lớn , mở nút ra , đổ hết rượu trong túi xuống đất , rượu đổ xuống đất , rất nhanh thấm xuống ...

Ngây ngốc nhìn vào mặt nước , Đỗ Duy lại thở dài , trong miệng khẽ thì thảo vài lời không rõ .

Sau khi hai túi da đã cạn sạch , Đỗ Duy bước về phía trước , từng bước từng bước tiến lại gần bờ sông , mở nút túi rượu cuối cùng , nghiêng miệng đổ xuống dòng sông ...

Trên khuôn mặt mang vẻ nặng nề , bên bờ sông đối diện , hiện ra một cách mờ ảo thành lũy mà tội dân xây nên , thậm chí thấy được ở bờ đối diện , một vài lang kỵ đang tuần tra ,thậm chí cách xa như vậy , Đỗ Duy có thể cảm thấy cái nhìn đầy sát khí và sự thù hận của thú nhân ! Đứng trên bờ sông được nửa giờ Đỗ Duy bỗng nhiên mỉm cười ,tự nói một mình :

- Người biết không ? Ta hiện tại muốn ngâm hai câu thơ biểu đạt tình cảm , đáng tiếc ,... ta lại là một kẻ ngu ngốc , thơ từ , ta hoàn toàn không biết

Sau lưng truyền đến một tiếng cười nhẹ , trong đó ánh lên một tia đậm mạc , âm thanh rõ rang , pha lẫn trong đó chút lạnh lùng không bao giờ thay đổi .

- Người là Công tước Hoa Tulip danh chấn thiên hạ . Mọi người đều đề cao người , khâm phục người học rộng tài cao . Nếu như người nói người là một kẻ ngu ngốc , có lẽ người ta sẽ nghĩ người đang đóng kịch .

Đỗ Duy cười . Hấn xoay người , nhìn về phía sau , lúc này đang đứng trước hấn là một nữ tử . Nhìn vào mái tóc vàng của nàng — , cho dù đã nhìn thấy nhiều lần , nhưng mỗi lần , lại khiến cho người khác kinh động . Cùng với đôi mắt vĩnh viễn nhắm lại .

- Đóng kịch ... rất tốt , người cũng đã bắt đầu học sử dụng từ ngữ và thành ngữ . Phải biết , từ này dùng cho con người là chính xác nhất .

Đỗ Duy nói , nhìn vào tóc nàng :

- Tóc người mọc nhanh thật . Chỉ sau vài ngày đã mọc dài như vậy rồi .

Nữ vương Medusa , tiểu thư Nicole đứng trước mặt Đỗ Duy , dưới ánh mặt trời . Vẻ đẹp thanh tú điểm lệ . Càng khiến tâm linh rung động . Khóe miệng khẽ rung lên , nét cười vui vẻ hiện lên trên khuôn mặt nàng :

- Đỗ Duy , có nhiều chuyện như vậy , người lại giấu tất cả ở trong lòng không phải là làm khó chính mình sao ?

Sắc mặt Đỗ Duy khẽ đổi , không còn giữ vẻ mặt cười đùa vui vẻ nữa , hít một hơi thật sâu , vẻ mặt thoáng có chút mệt mỏi :

- Nicole , cô không hiểu rồi . Mặc dù cô đã đọc rất nhiều sách . Nhưng nàng không hiểu được tâm tình .... Nàng không hiểu được , khi ta tận mắt nhìn vài vạn thuộc hạ dưới quyền tử chiến sa trường , cảm giác mất đi một cái gì đó . Ta nhớ lúc đó ta thống lĩnh quân từ thành Asian phản công , nhìn quân sĩ hoan hô ta , trung thành với ta . Lúc đó , ta có một cảm giác thỏa mãn . Chỉ là chớp mắt , mấy ngày này . Nhưng những người đã tung hô ta , thể trung thành với ta , có không ít đã chết ở nơi đây ...

Hắn chỉ xung quanh bãi sông , dòng sông phía trước :

- Những người này mới vừa kêu gào , rầm rú , kích động , điên cuồng . Sau đó đã ngã xuống ở nơi đây , trở thành một thi thể lạnh giá .

Hắn nói tới đây , sắc mặt càng khó coi , có chút mệt mỏi , giọng nói càng trầm thấp :

- Nicole , nếu ta nói với cô , ta hôm nay chạy tới nơi này để tưởng niệm họ , là lời chân thật , trong lòng quả thật rất hổ thẹn , nhưng không phải là giả tạo ... Người tin hay không ?

Nữ vương Medusa , tiểu thư Nicole không trả lời ngay , nghiêng đầu suy nghĩ , tư thế này càng làm rung động lòng người , như một làn gió thoáng qua , nhẹ nhàng nói .

- Ta tin .

Gương mặt Đỗ Duy lộ ra vẻ cảm kích , hắn khom lưng đi xuống , nắm một nắm bùn trong tay :

- Nhìn đồng đất này xem , trong đó không biết thấm biết bao nhiêu máu . Ta nghĩ sau vài năm , nếu không có chiến tranh , đây sẽ là một mảnh đất màu mỡ , đất đai ở đây sẽ rất phì nhiêu .

Giọng nói của hắn có chút tàn khốc , ngón tay khẽ dung sức , miết đám đất thành bụi nhỏ , chậm rãi rơi ra .

- Ta trước giờ không biết người lại là một kẻ đa sầu đa cảm

Medusa chậm rãi nói :

- Ta nghe nói , sâu trong con người , chỉ có những ai mềm yếu , mới đa sầu đa cảm . Nhưng ta thấy , người không giống một kẻ yếu đuối .

Đỗ Duy lắc đầu :

- Ta là một kẻ tự khoát lên mình tấm da sói . Bởi vì trên thế giới mà cừu không thể sống được , ăn hay bị ăn . Để không bị ăn , ta phải đem chính mình ngụy trang thành một con sói tốt mới tồn tại được .

Nói đến đây , hắn bước vài bước , đứng sừng sững với Nicole , nhìn vào bờ đối diện ...

Một lúc lâu sau , Đỗ Duy thì thầm trong miệng :

- Có vài bí mật , muốn nghe không ?

- Có vẻ như người đang rất chán nản . Ta nghe nói nhân loại khi chán nản , mới đem bí mật chia sẻ với người khác .

Medusa khẽ cười , mỉm cười giễu cợt :

- Nhưng , bí mật của Đỗ Duy , hẳn là rất thú vị , ta muốn nghe .

- Những tội dân kia , kẻ thù lớn nhất của chúng ta .

Đỗ Duy ngữ khí vô cùng cổ quái :

- Những kẻ đã hạ sát rất nhiều người , xâm phạm lãnh thổ của chúng ta .... Có lẽ lúc này , trong lòng ta ....

Ghé sát miệng vào tai Nicole , nhỏ giọng , khẽ thì thầm :

- Trong lòng ta , không thù ghét họ , ta không cảm thấy họ có tội .

Nicole ngẩng đầu lên , kinh ngạc “nhìn” Đỗ Duy , nhưng mắt vẫn chẳng hề mở ra , trên khuôn mặt lộ ra vẻ kinh ngạc :

- Những lời này người không nên nói ra , nếu không ...

- Ta sẽ không ngu ngốc như vậy .

Đỗ Duy hừ một tiếng .

- Vậy thì . Tại sao ?

Nicole xoa xoa đầu .

Đỗ Duy chấp tay về phía sau , trông lên bờ bắc :

- Trên bàn ăn của chúng ta có thịt bò thịt dê . Như vậy là đã ăn dê bò , vậy là có tội ư ? Không hề . Những bò dê mà bị chúng ta ăn , chẳng lẽ cũng có tội sao ? Đương nhiên là không có .

Nói xong , Đỗ Duy lắc đầu :

- Ai có tội ? Tội do ai gây ra ?

Bất chợt , cả hai người đứng song vai , im lặng bất động , mặc cho gió thổi . Rất lâu rất lâu ....

Charles mang theo người hầu , chưa tới gần được soái phủ , đã bị lính gác ngăn cản .

- Đây là khu vực cấm . Mời báo danh và xuất trình giấy tờ .

Cản đường là một quân nhân vẻ mặt nghiêm nghị , binh lính xung quanh cũng mang nét mặt nghiêm nghị nhìn vào hàng người của Charles .

Tiểu hoàng đế sắc mặt không hề nóng nảy , nhìn người hầu bên cạnh . Người hầu liền bước lên :

- Chúng ta từ để đô tới , muốn gặp công tước hoa Tulip .

- Để đô ?

Thủ vệ vẻ mặt lạnh lùng trầm giọng nói :

- Là người của quân bộ ?

- Là bằng hữu của công tước đại nhân

Đội trưởng vệ binh nói cho qua chuyện .

Hoàn hảo . Sau khi nhận loại chiến đấu với quân đội tội dân . Mặc dù không rõ đối phương là ai , nhưng mọi người đều là nhân loại , nên không có khả năng là gián điệp của đối phương .

- Đại nhân có lệnh không tiếp khách !

Thủ lĩnh thân vệ của Charles nghe thấy mệnh lệnh , mặc dù cảm thấy tức giận , muốn phát tác , nhưng Charles đã nhẹ kéo hần , tiểu hoàng đế mỉm cười :

- Đã như thế , chúng ta trước hết quay về .

Nói xong . Hần lập tức xoay người bước đi trước tiên , thân vệ vội vã theo sau , thủ lĩnh thân vệ hung hăng trừng mắt nhìn đám vệ binh .

Hừ , một hàng người của mình này tại để đô , đừng tính là một đám vệ binh nho nhỏ . Cho dù là vương cung quý tộc nhìn thấy còn phải khách khí ? Vậy mà kẻ canh cửa của công tước hoa Tulip , quả là có chỗ dựa tốt !

- Bệ hạ ...

Đội trưởng hộ vệ đuổi theo . Nhỏ giọng nói với Charles :

- Ngài nhìn chúng ta ...

- Không sao cả , rất tốt , ta muốn vi hành quan sát một chút

Charles hất mặt cười , trên khuôn mặt non nớt , dường như rất đơn thuần .

Hoàng đế bệ hạ đích thân tới tuyến tuyến an ủi binh sĩ , tin tức này kỳ thực đã được truyền tới từ sớm . Chẳng qua , nghe nói đoàn người của hoàng đế , vài ngàn ngự lâm quân bảo hộ , vẫn còn đang trên đường hành tẩu .

Huống chi , theo kế hoạch đã định , vì đảm bảo an toàn của hoàng đế , lấy địa vị là người chủ quốc gia , sẽ không đi tới tiền tuyến . Ở đông bộ chiến tuyến , tại nơi dự trữ lương thảo , phía sau chiến tuyến thì an toàn hơn thành Asian .

Không ai nghĩ tới , dưới sự giáo dục của Đỗ Duy , bởi vì nghe Đỗ Duy kể về chuyện “Cải trang vi hành” lúc xưa , lúc này lại là cơ hội thực sự , liền chạy tới bờ sông trước mặt kẻ thù !

Charles dẫn theo vài thị vệ , muốn đi tuần tra vài vòng .

May mắn , còn không ít nơi chưa bị tấn công , tuy là tiền tuyến , nhưng trong những thành trì này , vẫn còn nhiều thương hội yêu nước , đưa vật tư tới quyền tặc . Bởi vì kẻ thù không phải con người , cho nên cũng không sợ gian tế len vào . Trong những tòa thành này , còn có những đại diện đến từ các thương hội ở đế đô .

Hàng người Charles ở trong phòng tuyến cũng không quá thu hút .

Bất quá , đi vài vòng , sau khi dạo qua mấy con phố , tiểu Charles không biết , nhất cử nhất động , đã có người âm thầm theo dõi .

Mà thành chủ đã đưa tin về sự hiện diện của tiểu hoàng đế tới tay Đỗ Duy .

Chạng vạng , Đỗ Duy trở về soái phủ , đọc sơ báo cáo , nhưng nơi mà tiểu hoàng đế đã đi qua , đã thấy những gì , nghe những gì , thậm chí cả những người đã cùng nói chuyện , tất cả đều được báo cáo tỉ mỉ .

- Vẫn còn là một đứa trẻ .

Đỗ Duy khẽ cười :

- Cải trang vi hành đơn giản như vậy sao .

Trên thực tế , nhóm người của Charles , rời khỏi đoàn hộ tống lên đi về phương bắc , tại lúc đi qua thành Asian . Đã bị thủ hạ của Đỗ Duy phát hiện ra .

Đỗ Duy không phải thằng ngu . Đã biết có một nhóm người bảo vệ một đứa trẻ cho mình là người lớn , thêm nữa lại có tin hoàng đế tới tiền tuyến để cổ vũ quân tâm , đứa ngốc cũng đoán được .

Bất quá , tiểu hoàng đế đã muốn đóng vai một vị hiền vương , Đỗ Duy cũng rất vui lòng phối hợp .

Thế nên , Đỗ Duy âm thầm phái người bảo hộ trong bóng tối , chính mình cố ý tránh né , tại soái phủ còn đưa ra mệnh lệnh : trừ quân vụ ra , thì không tiếp ai cả .

Thậm chí , hắn còn từ xa quan sát tiểu hoàng đế , chỉ thị cho các thành chủ , kể cả tiểu đệ của mình . Tất cả đều chuyển khỏi pháo đài . Để khỏi phải va chạm ngoài ý muốn . Để khỏi phải tham gia màn diễn này .

Người muốn diễn trò , thế thì diễn trò !

Đỗ Duy có thể đoán ít nhiều những gì Charles nghĩ :

Cải trang vi hành , thâm nhập vào cuộc sống tầng dưới cùng , thể hiện trí thông minh và hiền từ , hiển lộ ưu điểm bản thân cho dân chúng thấy . Cuối cùng là tới soái phủ trong im lặng , bí mật gặp mặt mình , đem đến cho mình “ Bất ngờ lớn .”

Ngay sau đó ... có lẽ tiểu hoàng đế , sợ rằng muốn trước mặt mình chơi trò quân thần và hiền sĩ — Lão sư . Xem ra , ta có thể vì được gặp người mà gánh lấy nguy hiểm lớn , lấy địa vị chí tôn hoàng đế , vứt bỏ đại

đội ngự lâm quân . Vượt qua nguy hiểm ? Thành ý thế này . Cảm động chứ ? Người có vì thế mà hối hận vì đã đánh giá thấp lòng tốt của ta không ? Hơn nữa , người cũng không né tránh . Hiệu trung với ta — Đỗ Duy đoán , đây chắc hẳn là những gì tiểu gia tử đang nghĩ .

Nhưng Đỗ Duy , ngay bây giờ không muốn quá thân cận với tiểu hoàng đế , thế nên , hắn mới ẩn mình .

Người muốn diễn trò ? Rất tốt , vậy người diễn một mình đi .

Bất luận là đế quốc công tước , hay là lão sư , tại đế đô lúc này , Đỗ Duy đã cố gắng nhắc nhở đứa trẻ này , đáng tiếc không có chút hiệu quả nào .

Thật đáng tiếc , vào thời điểm chạng vạng này , tâm trạng tiểu hoàng đế dường như tốt hơn Đỗ Duy nghĩ rất nhiều . Hắn vô tư vòng quanh thành , chạy đến nơi trú ẩn của một thương đoàn quyên góp vật tư từng ở nghỉ lại . Mà vào tối đó , Đỗ Duy cũng tiếp một vị khách đặc biệt — Đại độ trưởng vệ sĩ cung đình , tổng quản thị vệ Cheek .

Cheek chính là tới để gặp Đỗ Duy , hắn mang một phần mật lệnh , cho nên thủ vệ thống soái phủ không cách nào ngăn cản hắn .

Sau khi gặp Đỗ Duy , thị vệ tổng quản đại nội nghiêm mặt hỏi một câu :

- Bệ hạ vẫn khỏe chứ ?

Thật là thẳng thắn , khiến cho Đỗ Duy có muốn diễn kịch cũng không được .

Đỗ Duy chỉ có thể cười :

- Khỏe , ta đã bố trí người xung quanh hoàng đế , hiện giờ rất an toàn

-Nơi này là tiền tuyến , bờ bắc là đại quân tội dân

Cheek nghiêm túc lắc đầu .

- Đại chiến vài ngày trước , ta đã phóng hỏa phía sau hũ cầu rồi . Bây giờ địch nhân muốn tấn công , muốn làm cầu nổi cũng tốn một ngày . Yên tâm , chúng không dễ vượt sông như thế đâu .

Đỗ Duy thuyết phục Cheek .

Cheek nhìn vào Đỗ Duy , ánh mắt có chút bất mãn :

- Công tước đại nhân , ngài đã biết bệ hạ bí mật tới đây , tại sao lại không đưa hắn vào soái phủ ! Thành phố rất phức tạp , nếu như ....

Đỗ Duy bĩu môi , ý tứ của hắn : Hoàng đế là hoàng đế hắn muốn cải trang vi hành , ta làm sao quản được ?

Chẳng qua , Cheek đã tới , Đỗ Duy không trốn được , trước đó hắn còn có thể giả bộ không biết , nhưng bây giờ đã biết , còn cố ý đem hoàng đế ném ở trong thành phố , nên bây giờ không chối được .

Hôm sau , Đỗ Duy cùng với Cheek , đi nơi nghỉ chân của Charles , mang theo một đội lính , cẩn thận đưa tiểu hoàng đế về soái phủ .

May mắn ... Cheek là người của tiểu hoàng đế , Charles tựa hồ cũng không tiện trước mặt Cheek diễn trò “Lễ hiền hạ sĩ” với Đỗ Duy — Ai , Đỗ Duy bắt đầu cảm thấy đau đầu , không nên dạy tiểu gia hỏa nhiều trò như thế a .

Hắn ngược lại bây giờ muốn nói cho tiểu hoàng đế : Đừng có gấp , cha của ngươi bệnh nặng lắm , có lẽ sắp không được rồi , cho nên ngươi đừng có nóng lòng , chỉ cần nhẫn nại chờ đợi là được rồi .

Nhưng những lời này lại không nói được .

Nhưng xem ra , tiểu hoàng đế tựa hồ như là đã rất nóng lòng .

Theo Đỗ Duy về soái phủ , hắn cơ hồ muốn đem Cheek đánh cho một trận , thật khó có cơ hội một mình tìm đến Đỗ Duy như vậy , vị hoàng đế chưa đến mười một tuổi này , dung ánh mắt đầy chân thành nhìn về Đỗ Duy , bỗng thở dài , trong cái nhìn mang theo tia âm u .

- Lão sư , đoạn đường khó khăn như vậy , ta vẫn không lọt vào mắt ngài ư ? Ta thực sự là kẻ ngoan cố không vâng lời , không xứng đáng với yêu cầu của ngài ư ?

Đỗ Duy nhìn thấy trong lòng cảm thấy buồn cười , tiểu hài tử lại học được cách nhìn “ U oán “ này — đáng tiếc , hẳn quả không phải là một hoàng đế lý tưởng , mà là một diễn viên tài ba .

Đáng tiếc , hẳn diễn thật tốt , một đứa trẻ mà thôi , trước mặt Đỗ Duy , tự nhiên sẽ không bị lừa gạt , thế nên Đỗ Duy mới cười nhạt , tùy thêm mấy câu , thoáng chút an ủi , làm cho Charles ngừng diễn kịch mà không cảm thấy nản lòng , nhưng lại cười thần bí , nói một câu .

Câu này nói ra , khiến cho Đỗ Duy không thể không coi trọng !

- Lão sư !

Charles nhìn vào Đỗ Duy với ánh mắt chân thành :

- Có một vấn đề .... Ta trên đường lên phía bắc gặp em gái của phu nhân Listeria , tiểu thư Muse .

910. Chương 628 : Kháng Lệnh Lân Nữa

Charles nói ra những câu này , sắc mặt Đỗ Duy lập tức nghiêm túc hẳn lên

Hắn lập tức viết một bức thư sai người khẩn cấp đưa tới doanh trại quân đoàn nanh sói

Một lúc sau , hắn lại gọi thị vệ trưởng tới dặn dò :

- Thằng cha mập mạp kia ta sợ hắn lại không hoàn toàn theo lệnh mà làm việc , cho nên lần này người tự mình đi một chuyến ! Lập tức mang người về cho ta . Càng chậm càng dễ sinh chuyện !

Chiến tuyến phương bắc của đế quốc , phía nam phòng tuyến trung tâm

Nơi này cách chiến khu không quân đế quốc cũng không xa, mà tòa quân doanh này ít nhất cũng đủ cho mấy vạn người trú

Trong quân doanh tuy cũng không có nhiều như vậy , chẳng qua cửa ra vào từ sáng sớm đã có chiến sĩ mặc giáp ra ra vào vào

Một đội xe ngựa tiến vào quân doanh , phía sau xe chở hàng túi lớn lương khô , áo giáp , còn có tên xuyên giáp

Bên trong quân doanh , trên cột cao treo một lá cờ quái dị trông giống như răng nanh dã thú

Mà ở giáo trường không có các binh sĩ đang thao luyện đôi ngựa , ngược lại chỉ có một vài chiến sĩ dậy sớm đang tập luyện . Bọn họ hợp thành một loại đội hình trông có vẻ rời rạc , thực chất lại ẩn chứa quy tắc nhất định . Từng đội ngũ nhỏ trong thao trường đang tiến hành tập luyện những chiến thuật kỳ quái

Những chiến sĩ kia có người còn không mặc giáp mà mang một chút trang phục có tính nguy trang . Dường như cây treo lên người , dường như đội lên đầu , thậm chí cả mặt cũng bôi vẽ đen xì

Bên trong giáo trường , còn có chiến sĩ cởi trần vật lộn , xung quanh không ít người vây xem kêu gào

Dáng vẻ này hoàn toàn không giống quân chính quy của đế quốc – bọn họ thực sự không phải

Ở đây đóng một chi quân đội hoàn toàn dùng tiền chiêu mộ , hơn nữa thừa nhận thân phận lính đánh thuê của nó – quân đoàn nanh sói . Chỉ huy Ron Barton từng cùng chúng lập kỳ công , lần đầu tiên dùng không quân tập kích hậu phương quân địch

Ron Barton buổi sáng đang cùng một đội kỵ binh chạy quanh quân doanh vài vòng . Lúc này toàn thân hắn đã toát mồ hôi , trên người đã bỏ áo giáp đi mà mang một lớp áo thường . Trên đường đi , hắn không ngừng hò hét với những gã thủ hạ bậm trợn của mình “ Aimulei . Người hôm qua té ngã cần thận gây chân đây ! “ “ Karl , thằng cha hỗn đản này , sáng sớm không được uống rượu ” “ Loki , mắt ngươi sao đỏ thế , tối qua nhớ vợ ngủ không ngon à ”

Những ngôn ngữ này tuy thô bỉ lại vô cùng quen thuộc ở chỗ này

Rất hiển nhiên , Ron Barton đã được toàn bộ quân đoàn nhanh sói thừa nhận , mọi người đối đãi với hắn cũng rất cung kính nhiệt liệt

Mập mạp đi tới từng doanh trại , sau đó quay về doanh của mình , nhưng lại đạp cửa đi vào cái trường bên cạnh đại trường của hắn

Trường này cách trường của Ron Barton cũng chỉ có một tấm vách không quá dày . Trên mặt đất thấy không ít giáp trụ và vũ khí vứt lán lóc , còn có mùi rượu nhàn nhạt

Mập mạp khịt mũi , nhíu mày

Trong trường chỉ có một chiếc giường , trên giường một người đang co quắp ôm lấy chăn lông mà ngủ . Hơn nữa vì quá mệt nhọc còn phát ra tiếng ngáy

Mập mạp tiến đến gần , cúi xuống nhìn người trên giường

Muse , cô bé này chui vào chăn lông mà ngủ – chẳng qua từ bỏ vai lộ ra mà đoán nàng cũng cứ để nguyên quần áo mà ngủ . Mà lúc này vì ngủ quá ngon lành , có thể thấy khóe miệng còn một chút nước miếng

- Hừ , nha đầu đáng yêu vậy mà lúc ngủ lại thành đồ ngốc . Trời ạ , lại có chảy nước miếng nữa chứ

Mập mạp nhíu mày , cũng không vươn tay mà là giơ chân , nhẹ nhẹ đá đít Muse một cái , gọi lớn :

- Đây , nhóc giả mạo , ra khỏi giường !

Không có phản ứng ....

- Đây ! Rời giường !

Khò .... Khò ... khò...

Mập mạp nổi giận đi tới bên cửa vác một thùng nước lớn tới . Hắn dừng bên giường Muse rút ra một cái còi khê thổi ...

Muse đang ngủ mơ nhép nhép miệng , phảng phất đang gặp cái gì thích thú lắm . Đột nhiên nghe thấy một tiếng cười bén nhọn ! Thanh âm chói tai ấy lập tức khiến nàng bừng tỉnh !

Sau đó nàng còn mơ hồ nghe thấy tiếng gã mập mạp đáng ghét kia gầm rú ...

Tập hợp khẩn cấp ???

Đã thành phản xạ có điều kiện , Muse lập tức bật dậy vô ý sờ mó khắp nơi tìm giày bên giường . Chỉ là nàng vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt đáng ghét của tên mập kia ....

Ụp !

Một thùng nước lạnh tức thì dội xuống , tức thì Muse nhảy dựng lên như mèo bị dấm vào đuôi !

- Hỗn đản ! Thằng cha mập mạp chết tiệt này ! Người điên rồi sao !

Muse cuối cùng cũng tỉnh táo lại , trợn mắt nhìn tên mập này . Thằng mập đáng ghét ấy vẫn còn đang cười ha hả nhìn mình

- Tỉnh rồi hả ? Nhanh chóng đứng dậy cho lão tử ! Người chính là một con heo thích ngủ ngày ... chính xác là một con heo quý tộc

Muse bốc hỏa :

- Tên mập chết tiệt này ! Ai cho người chạy vào phòng của ta !

Nói xong , nàng còn vô ý nắm chặt lấy chăn

Mập mạp thở dài nhìn cô bé này một chút :

- Làm sao ? Đẳng nào người cũng đâu có cởi quần áo ... Hơn nữa , tuổi của người chỉ đáng làm con gái ta . Người nghe cho kỹ , đây là quân doanh ! Hiện giờ mặt trời đã gần tới đỉnh đầu , người còn ngủ ư ?

Muse đành chịu nhìn tên mập mạp vô lại này một lúc , lại đổ xuống giường rên rỉ :

- Xin người đầy mập mập ... Hôm nay ta mệt quá ! Gặp quý ! Mệt quá ! Ta hôm qua mới từ chiến tuyến đông bộ trở về ! Tổng cộng cả đi cả về hết 6 ngày ! Chuyển về cho người tới 26 xe vật tư ! Hiện tại ta nghỉ ! Nghỉ người hiểu không !!

Ron Barton không có chút “ hiểu “ nào cả , vẫn cười gian nói :

- Ta đương nhiên hiểu , cho người nghỉ cũng là lệnh của ta . Chẳng qua ....

Hắn vươn tay đoạt lấy túi rượu còn vương lại trên giường , lắc lắc mấy cái :

- Hết sạch.... Xem ra người cũng biết uống , hơn nữa tửu lượng cũng đang tăng dần .Chỉ là , người quên lệnh của ta hả ! Người được nghỉ có thể tự do hoạt động trong doanh . Tuy nhiên.... Không cho phép uống rượu trong quân doanh !!

Nói xong , mập mập làm bộ dạng giống như bắt được cái gì hình chuối , cười hì hì nhìn Muse

Muse không chút sợ hãi liếc trả , một câu làm hắn bật trở về :

- Mập mập chết tiệt , túi rượu này là ta trộm từ phòng người đấy

- Ấc.....

Hắn vội vàng lắc lắc túi rượu , sau đó gầm lên :

- Hồn dân ! Đây là rượu ta cất kỹ ! Người lại dám uống sạch !

Muse lắc lắc đầu lúc này mới buông chân bước xuống giường mò mẫm một lát :

- Mập mập , người đá giày của ta đi đâu rồi ?

- Vẫn còn trên chân người đấy

Ron Barton phần uất lắc túi rượu rỗng :

- Người đi ngủ còn không thềm tháo giày ra sao ?

Muse lúc này mới nhảy xuống đất vươn eo vài cái , lấy áo giáp vũ khí đeo lên người , lúc này mới quay lại nhìn mập mập :

- Cho dù người là trưởng quan của ta cũng không thể tùy ý tiến vào phòng của ta vậy chứ . ... Hơn nữa lần sau , người không cần gọi ta dậy bằng nước như vậy ! Hiện giờ ta muốn rửa mặt ....

- Xin lỗi , không có nước cho người rửa mặt .

Mập mập chỉ vào thùng nước trống trơn :

- Nước của người đã dùng hết

Dù sao đây cũng là quân doanh . Mỗi chiến sĩ mỗi ngày chỉ có một thùng nước để dùng

Muse phần nộ nhìn thùng nước trống trơn , tức giận nói :

- Người ! Người không biết , ta vì hoàn thành nhiệm vụ của người đã ba ngày không ngủ ! Ba ngày không rửa mặt ! Người lại dám.... ! Ta cũng là con gái a ! Con gái cũng cần sạch sẽ !

Mập mập đứng khoanh tay mỉm cười , lúc này mới cố ý nói :

- O , người là nữ à ? Ta quên mất người là nữ đấy . Người xem lại bộ dạng của mình đi

Nếu quả thật phải hình dung bộ dạng hiện tại của Muse , chỉ có thể dùng một từ vô cùng đơn giản mà chính xác : lôi thôi !

Phi thường lôi thôi !

Đầu tóc nàng bù xù , thậm chí còn dính chút bụi đất – mấy ngày đi bốn ba triệu tập vật tư lương thực , nàng tối qua mới về, uống say rồi ngủ luôn , căn bản chưa kịp tắm rửa

Nguyên bản quần áo màu trắng giờ đã đầy vết bẩn , thậm chí ngoài vết vàng của đất còn có vết rượu ...

Nhìn bộ dạng này của nàng , ai có thể ngờ nàng chính là thiếu gia/tiểu thư gia tộc Listeria , mà lại còn là quý tộc chính cống !

Từ lúc trốn nhà chạy tới phương bắc , cùng đường Muse chỉ có thể chạy tới chỗ mập mạp mà trốn , đảm nhiệm một vị trí bên cạnh hắn – đương nhiên , không có quan chức chính thức , bởi vì đây là một đám lính đánh thuê , trừ thủ lĩnh mập mạp cùng Hussein , những người khác đều không có quan chức chính thức

Hàng ngày , nàng cùng những dong binh miệng lưỡi thô tục kia huấn luyện , tập trận , cưỡi ngựa , hành quân dã ngoại hai ba ngày ăn lương khô , uống nước suối , vài bữa không tắm là chuyện thường

Sau khi tới phương bắc , nàng một mực tránh bên cạnh mập mạp , chỉ là.... Chính nàng cũng không biết mình đang tránh cái gì

Sau khi Đỗ Duy cầm binh lên phía bắc , đảm nhiệm chức chủ soái đông bộ , mập mạp đã định chuyển nàng qua đó , nhưng cô bé này sống chết cũng không chịu – bởi vì Gabri tại đông bộ ?

Có thể thế mà cũng có thể không phải

Nàng tiếp tục ở lại bên cạnh mập mạp

Mà đội quân lính đánh thuê này trên danh nghĩa là thuộc về chiến khu đông bộ . Nhưng từ sau khi Ron Barton dùng không quân tập kích thành công thu được thắng lợi nên được phong thưởng , do đó đám lính đánh thuê cũng trở thành “ quân đoàn nanh sói “

Chỉ là nhìn đám “ quân đoàn ô hợp “ này khiến cao tăng Bạo Phong quân đoàn bất mãn ! Cho dù là tác chiến thành công một lần , nhưng cao tăng Bạo Phong quân đoàn lại càng thêm bất mãn với đám lính đánh thuê này , nguyên bản “ quân đoàn ô hợp ” lại thêm biệt hiệu “ bắt phục quân đoàn “

Sau này , Bạo Phong quân đoàn trung bộ đến giờ vẫn chả có chiến quả gì lớn , lính đánh thuê của mập mạp lại được phong thưởng khiến người ta đỏ mắt

Kết quả ... vật tư cung cấp dành cho quân đoàn nanh sói cũng có vấn đề . Lúc thì bị gây khó khăn , lúc thì chậm trễ , kéo dài ....

Mập mạp vốn đã nóng tính , lập tức trở mặt với Bạo Phong quân đoàn

May mắn , tướng quân Andre cùng gia tộc hoa tulip quan hệ rất tốt . Có hắn chống đỡ thêm vào , đem vật tư của không quân chuyển qua cho mập mạp . Chỉ là Ron Barton từ mặt luôn Bạo Phong quân đoàn , trực tiếp tìm tới Đỗ Duy xin cơm

Đỗ Duy đối với người của mình đương nhiên là hết lòng bảo hộ . Sau này đội lính đánh thuê kia của mập mạp tuy đóng ở trung bộ , nhưng vật tư toàn bộ lại từ đông bộ điều đến

Muse không chịu đi đông bộ , kiên trì lưu lại bên cạnh mập mạp hắn cũng không để ý nữa . Mấy ngày trước còn phái Muse dẫn người đi thành Asian lĩnh vật tư của tháng này về

Nói cẩn thận , mập mạp cũng chiều cố Muse khá nhiều . Cho nàng ở một mình trong một trướng , ngày thường cũng để ý hơn . Tuy quân doanh cấm nữ nhân – chẳng qua với đám lính đánh thuê này , nữ nhân cầm kiếm cũng không phải chưa gặp (như Roline là một ví dụ) , cho nên cũng không gây kinh ngạc quá lớn

- Được rồi được rồi !

Nhưng là đoàn người của Ron Barton lại bị lang kỵ binh phía sau truy đuổi gắt gao. Mà đối phương cự ly ngày càng gần !

Thậm chí có thể nghe thấy được tiếng móng ngựa phi, còn có những tiếng gầm rú kêu gào của lang kỵ binh!

- Huynh đề nhanh lên a! Phía trước là con sông !!

Ron Barton đã thở dốc không ngừng, lại vẫn tích đủ khí lực gầm rú lớn tiếng cổ sức cổ vũ sĩ khí.

Một đường chạy điên cuồng, cuối cùng có dong binh không kiên trì nổi, có người không cẩn thận ngã xuống sau đó không còn sức đứng lên nữa, toàn thân hư thoát.

Có người chạy ngày càng chậm, cuối cùng bị lang kỵ binh đuổi kịp. Những lang kỵ binh sau khi đuổi kịp nhân loại, thì nâng trường đao lên, phập một tiếng, chặt đứt một cái đầu !

Sông! Sông!

Phía trước là sông !!

Ron Barton đã nhìn thấy con sông! Ở ngay phía trước! 500 thước! 400 thước... 300 thước...

Lang kỵ binh phía sau kêu gào phảng phất như ở bên tai, thậm chí có dong binh bị đối phương đuổi kịp, phát ra tiếng kêu thảm trước khi chết!

Lúc đám người đang chạy đến bờ sông, Ron Barton cuồng hống một tiếng:

- Nhảy xuống sông !!

Lúc này đội tiền phong của lang kỵ binh đã đến đội người ở sau cùng, lập tức khua múa trường đao, xông vào đám người!

Ừm !! Ủm ! Ủm !

Từng tiếng nước vang lên , nhân loại bị rượt đuổi dồn dập nhảy vào lòng sông.

Lúc này là mùa thu, lại vừa qua một mùa mưa, cũng rất may là không phải mùa đông khô cạn, nước sông còn rất sâu và rộng.

Hàng người Ron Barton, đại bộ phận nhảy xuống sông, chỉ có hơn hai mươi người sau cùng bị lang kỵ binh đuổi kịp! Những chiến sĩ bị địch nhân đuổi kịp tuyệt vọng khua múa vũ khí trên tay, cố gấn vùng vẫy. Còn có nhiều người như phát điên, nhào vào những lang kỵ binh, trong miệng còn điên cuồng gào thét:

- Lão đại! Nhớ đem tiền thưởng của ta về nhà !!

Hơn hai mươi dong binh nhân loại rơi lại phía sau, không kịp nhảy xuống sông, sa vào đám lang kỵ binh truy kích. Không đến một khắc, toàn bộ đều bị thảm sát!

Ron Barton trong lòng chảy máu, lại sít sao cần môi, cùng với đám bộ hạ trong lòng sông, liều mạng hướng đến bờ đối diện bơi đi.

Cuối cùng, nhóm Ron Barton gặp may, đó là lang kỵ binh tịnh không có xuống sông đuổi theo.

Bởi vì nhóm Ron Barton cùng các dong binh này, vì bảo trì tính cơ động nên mọi người đều không có mặc giáp kim loại, đại bộ phận chỉ mặc giáp da.

Nhưng những thú nhân, thân là tinh nhuệ nên các lang kỵ binh được ả nhân công tượng chế tạo ra các bộ thiết giáp kiên cố — những giáp trụ này tuy kiên cố nhưng cũng rất nặng. Cho nên, tuy lang tộc không sợ nước — thậm chí có thể nói lang tộc cũng biết bơi.

Nhưng bởi vì một thân giáp nặng nề nên lang kỵ binh bỏ ý đồ bơi theo truy kích.

Mà nhìn số lượng nhân loại nhảy xuống sông, tựa hồ cũng không nhiều.

Thủ lĩnh lang kỵ binh đối với kết quả này tựa hồ miện cường hài lòng — loại thời tiết này, cũng không cần vì mấy chục nhân loại mà để cho các chiến sĩ cởi bỏ giáp nhảy sông truy kích.

Lang kỵ binh chỉ phân ra hai đội người, hướng đến hai bên tìm kiếm xem có thể hay không khả năng đến tận cùng con sông vượt qua đuối giết, hoặc là có hay không chỗ nước cạn có thể qua sông.

Bên bờ đối diện, Ron Barton cùng mấy chục người cuối cùng cũng lên bờ, mỗi người đều mỗi mệt đến gần như hư thoát. Ron Barton đầu tóc ướt nhẹp, phần hận trừng mắt nhìn bờ đối diện. Những lang kỵ binh bên kia bờ hô hào gầm rú, phát ra những âm thanh dọa nạt, càng có lang kỵ binh phát ra tiếng cười bèn nhọn — đại khái là cười nhạo đám người mình nhếch nhác.

Ron Barton nghiêng răng kèn kẹt, xiết chặt hai nắm tay, cuối cùng hít thật sâu một hơi, cắn răng nói:

Tất cả mọi người, không được nghỉ ngơi! Muốn sống thì cố gắng chạy tiếp !

Nhưng sau đó lúc điểm danh nhân số, một tin tức làm Ron Barton triệt để ngây dại !

Ba trăm người phe mình, trên đường năm lần phân tán, chạy thoát hai trăm, bị giết hơn hai mươi người, còn lại không đủ tám mươi. Mà tối quan trọng là, trong tám mươi người này thiếu mất một người quan trọng. Mà người này, Ron Barton rõ ràng nhớ là lúc nhảy xuống sông, còn ở không xa bên cạnh mình, cùng mình nhảy vào lòng sông !!

Muse !

- Muse đâu !! Mẹ nó !! Muse sao không thấy ?!

913. Chương 631 : Tây Hành .

Thân là muội muội của tiểu thư Listeria , bởi vì từ nhỏ đã được nuôi dưỡng như một tiểu hài tử — bởi vì gia tộc Liszt không có con trai kế thừa , để phòng ngừa những người có tâm địa đen tối , cho nên bắt đặc dĩ . Muse từ nhỏ đã được ngụy trang thành nam hài . Vì bảo vệ bí mật này , nàng đương nhiên không có cơ hội để học bơi ...

Học bơi , dĩ nhiên phải cởi quần áo , một cô gái cởi quần áo thì làm sao mà cải trang được nữa ?!

Thế nên , Muse ...Khả năng bơi của cô rất tệ , nói thẳng ra là không biết bơi . Chỉ là một con vịt cạn mà thôi .

Sau này . Khi gia tộc Listeria đầu nhập gia tộc hoa Tulip , có được sự bảo hộ của gia tộc hoa Tulip , gia tộc mới không bắt Muse cải nam trang nữa , để Muse trở lại làm một tiểu nữ hài , cũng được thử học bơi , nhưng thủy tính của nàng thật quá kém . Hiện thời tuy có chút tiến bộ . Nhưng cũng chỉ biết bơi chó mà thôi . Ném xuống nước , chỉ có thể miễn cưỡng không bị chìm mà thôi .

Trong lúc chạy trốn không có nghĩ tới vấn đề này , nhưng khi tới bờ sông , khi nhìn xuống nước trong tâm Muse có chút trầm xuống .

Những người khác đều là dong binh lão thành , sống giữa núi rừng cả đời . Cho dù là Ron Barton bơi cũng không giỏi , tuy nhiên mập mạp tốt xấu gì cũng mà một chiến binh lão luyện , chỉ có kỹ thuật bơi lội thì quá tệ . Nhưng mà đầu khí của hắn thì rất mạnh , khả năng trợ giúp rất lớn .

Muse lại không như vậy .

Mà càng xui xẻo hơn , chỗ nàng nhảy xuống sông . Giữa dòng nước cạn bỗng xuất hiện một tảng đá —Hiện thời đang là mùa thu , dòng sông chưa bước vào mùa cạn , tuy vậy mực nước đã thấp hơn mùa hè .

Muse nhảy thẳng xuống sông , chẳng biết sống chết , đầu va vào đá lập tức ngất đi .

May là đang lúc nước cạn , sau khi Muse ngất đi , thân thể không bị chìm xuống . Tại nơi nước cạn , một nửa thân người vẫn nổi được trên mặt nước , nhưng lại bị nước cuốn xuôi dòng về hạ du .

Trong lúc đó bọn người Ron Barton lại đang luống cuống vượt sông . Sau khi bị lang kỵ đuổi giết , nhất thời cũng không ai để ý tới nàng — chỉ có mập mạp là quan tâm tới Muse . Chỉ tiếc là hắn bơi cũng quá tệ

, sau khi xuống nước nhất thời quên mất Muse . Sau một lúc đợi chờ phát hiện lúc này không thấy Muse thì đã trễ .

Âm thanh xung quanh rõ ràng không phải của nhân loại . Muse loáng thoáng nghe được chút thanh âm , bỗng nhiên cảm thấy trong người nặng nề khó chịu — bởi vì bụng nàng đang căng ra , khe động đầy cảm thấy nước từ trong miệng trào ra .

Vào lúc này , bỗng nhiên có ai đi tới , hung hăng đá vào Muse một cái . Sau đó hai cây trường đao vọt qua —may mắn là đao này không có ý muốn chém nàng , mà chỉ là muốn dung lưng đao đem nàng lật qua lật lại , úp mặt xuống .

Muse quả thật không thể chịu nổi nữa , mở miệng nôn thốc nôn tháo .

Cũng không biết nàng trôi trên sông bao lâu . Nước không ngừng trào ra từ miệng nàng , cả thở cũng không kịp .

Thật không dễ gì để tống toàn bộ nước trong bụng ra , Muse lúc này mới thở được . Nhưng lúc này đây , nàng lại cảm thấy ớn lạnh — không phải do đâu khác , mà bởi nàng đã nhìn rõ tình cảnh lúc này của mình .

Xung quanh là một đám lang kỵ đang nhìn trừng trừng vào mình . Những cái mõm dài đầy răng nanh , mỗi ánh mắt đều lóe lên tia lục quang trong đó . Tất cả đều cầm chắc đao trong tay , giơ lên phía trước . Xung quanh vang lên tiếng thì thảo không rõ .

Tâm trạng Muse tức thì chìm xuống — nàng nghĩ là mình chết chắc rồi . Xem tình hình này mình bị đám lang kỵ này bắt rồi . Tại tiền tuyến vài ngày, Muse đã minh bạch : rơi vào tay đám thú nhân , thì không còn đường sống nữa rồi .

Chờ đợi làm cái gì ? Bị giết cũng không phải là quá tệ lắm , tệ lắm là bị đám thú nhân này ăn mất xác ! Có lẽ da thịt của bản thân , đối với thú nhân lại là thực phẩm ngon lành .

Nghĩ tới đây . Muse không thể tự chủ , có chút run lên .

Hai lang nhân đi tới gần chỗ Muse dùng lưng đao đập lên lưng Muse hai cái , lớn tiếng kêu gào hai câu không rõ .

Trong tâm Muse chỉ còn một ý nghĩ : Chúng muốn giết mình ! Chúng muốn giết mình !

Muse , muốn làm ra vẻ thà chết bất khuất không hàng . Chỉ có điều là nàng không phải là cái loại dũng sĩ đó .Lúc này trong lòng đã hoàn toàn tuyệt vọng , nhưng lại nhịn không được muốn mắng một câu . Vậy mà cổ họng chỉ có thể khàn khàn vài tiếng .

Vận may là gì . Muse không hề biết . Bản thân rơi vào tay lang kỵ , trong cái rủi có cái may !

Nếu rơi vào tay tộc thú nhân khác sẽ giống như suy nghĩ của Muse . Không chỉ chết , mà thậm chí tám chín phần mười . Da thịt của nàng sẽ trở thành thực phẩm trong bữa tiệc của thú nhân — tuy Lạc Tuyết đã hạ lệnh không cho phép thú nhân ăn thịt người , nhưng Lạc Tuyết lại ở tận đông bộ xa xôi . Nhưng tại chiến tuyến tây bộ và trung bộ thú nhân vẫn còn ăn thịt người .

Nhưng lang tộc mặc dù là thú nhân , nhưng may mắn , tại nội bộ tộc dân lang tộc lại là một loại khác . Từ mối quan hệ lang kỵ là một tộc thân cận với tinh linh tộc . Mà thủ lĩnh lang kỵ Daminess cũng là thân tín của Lạc Tuyết . Thế nên rất nhiều mệnh lệnh của Lạc Tuyết các tộc thú nhân khác ngoài mặt thì gật đầu nhưng không hề làm theo . Còn lang kỵ , lại chấp hành một cách kiên quyết và quán triệt .

Không giết tù binh , cũng không được ăn thịt . Đây là hai mệnh lệnh mà lang tộc tuyệt đối phục tùng .

Những lang nhân này đứng cạnh Muse . Trong ánh mắt tràn đầy lạnh lẽo , dưới lưỡi đao , Muse thấp thỏm chờ đợi vận mệnh của mình kết thúc .

Từng phút từng giây trôi qua , Muse càng lúc càng lo lắng , mấy tên này tựa hồ không có ý định giết mình ngay — nhưng Muse ngay lập tức cảm thấy bất an , tại tiền tuyến lưu truyền rất nhiều chuyện về thú nhân : có chuyện nói sau khi thú nhân bắt tù binh . Có vài thú nhân sẽ không giết tù binh ngay lập tức , mà lại thích đem người sống ném vào nồi lớn mà nấu !

Muse nhúc nhích , đưa tay về phía đôi ủng , nàng nhớ trong ủng còn giấu một thanh chủy thủ . Nàng không hy vọng dựa vào một thanh chủy thủ mà hạ sát toàn bộ lang nhân ở đây — nàng chỉ muốn tự sát !

Đáng tiếc , những lang kỵ này đã sớm kiểm tra nàng , tay Muse chỉ chạm vào khoảng không .

Cuối cùng sau một hồi , xung quanh lại có một đám lang kỵ đi qua — thì ra những lang kỵ này trước đây được phái đi truy đuổi về thượng nguồn và hạ nguồn dòng sông , những lang kỵ này , không thể qua sông , mới quay trở về phục mệnh .

Muse còn đang thấp thỏm bất an . Một lang nhân đã kêu to hai tiếng . Lập tức có một lang nhân khác vác nàng lên .

Muse mặc dù là nữ nhưng thân người cũng tính là cao ráo . Nhưng đám lang nhân đều cường tráng , vác nàng lên , không hề có chút nào khó nhọc .

Muse tùy tiện bị ném lên một con chó sói . Một lang kỵ tru lên như mang theo một chiến lợi phẩm , đám lang kỵ mé sau kêu gào một tiếng , rồi rời đi như một trận gió .

Đám lang nhân cùng cự lang đều nồng nặc mùi xú khí . Chỉ là Muse đang cố để không nghĩ tới .

Đám lang nhân tiến nhanh về cánh rừng phía trước . Lách qua lách lại đã tới đại bản doanh nơi trú đóng quân địa phương .

Đây là nơi trú đóng của vài ngàn lang nhân — số lượng so với khi thủ hạ của Ron Barton do thám được còn nhiều hơn ! Muse nhìn quanh thật nhanh , số lượng gần tới năm ngàn tên !

Nàng không biết , thủ hạ của Ron Barton không nhìn lầm , chỉ có điều không may người đó chỉ nhìn thấy một bộ phận , ngoài ra còn có hai đội lang nhân , theo đường chính mà tới .

Cuối cùng thẳng đường đám người Longbottom mà chạy tới . Cho nên , đám người Longbottom mới bị phát hiện nhanh như vậy .

Muse bị mang tới nơi trú đóng của lang kỵ , bị ném xuống trước đồng lửa lớn . Nàng té xuống đau đớn toàn thân , lại nghe tiếng hoan hô của đám lang nhân xung quanh chột vang lên .

Nàng nghiêng đầu nhìn . Chỉ thấy những lang nhân vừa đi cùng mình , trường đao trong tay từng cái vung lên ... Đó là người trong đội của nàng ! Đầu lâu của những người bị giết ! Trên đầu còn đội mũ sắt !

Nhìn vào những gương mặt đã cùng mình chiến đấu , tim của Muse bỗng thất lại . Không thể nhận được , nôn mửa kịch liệt .

Bỗng nhiên âm thanh hoan hô trầm xuống , tiếng bước chân trầm ổn vang lên . Một tên gia hỏa chậm rãi tiến về phía Muse , Muse ngẩng lên thấy trước mặt là một đôi ủng dính đầy bùn đất . Quay đầu nhìn lại , một lang nhân đang đứng trước mặt mình . Trong cặp mắt lóe lên sắc xanh , ánh mắt lạnh lùng nhìn vào nàng .

Toàn thân của tên lang nhân này phát ra một khí thế đặc thù khác với những kẻ khác . Sau khi tên lang nhân này xuất hiện , đám lang kỵ xung quanh liền đình chỉ huyền não , tay buông xuống , sùng kính nhìn vào tên gia hỏa vừa mới xuất hiện .

Muse nhìn đại khái xung quanh một cái , trước mặt nàng là một tên lang nhân , màu tóc và màu lông khác với những tên khác ... điển hình là màu lông của lang nhân có màu đen , trong khi tên này lại có màu nâu , nổi lên nhàn nhạt màu ánh kim — lang nhân lông vàng ?

Khải giáp của nó cũng khác so với các lang nhân khác tinh xảo hơn rất nhiều , phô ra dáng người cao lớn và cường tráng . Trong ánh mắt là khí chất uy nghiêm của một tên thủ lĩnh .

Điều quan trọng là . Trong ánh mắt của lang nhân , không có hiện ra tâm trí khát máu và tàn bạo như các chủng thú nhân khác , mà trong đó hiện lên trí tuệ .

- Tên ngươi , nhân loại .

Một chuỗi ký tự được nói ra từ miệng lang nhân , điều này khiến cho Muse kinh ngạc . Lang nhân , nói ngôn ngữ của con người , thật là bất ngờ a !!

Trong khi nàng còn đang ngây ngốc , lang nhân này không thể kiên nhẫn hơn nữa :

- Tên ngươi . Nhân loại !

Muse thật ra không biết , lang nhân đang đứng trước mặt nàng , chính là một trong tam đại cự đầu của thú nhân , thủ lĩnh lang tộc , Daminess !

Là thân tín của Lạc Tuyết , tộc của Daminess , là tộc duy nhất tuyệt đối trung thành với Lạc Tuyết . Nó là một thú nhân đặc biệt , nhận ra được rằng chỉ có trí tuệ của tinh linh tộc tội dân mới có thể quay lại và giành chiến thắng . Cho nên dưới sự lãnh đạo đó lang tộc thủy chung kiên định đứng về phía tinh linh tộc — lý do này khiến cho các tộc thú nhân khác hết sức bất mãn .

Mà bởi vì sự tín nhiệm của Lạc Tuyết . Daminess dưới sự hướng dẫn của Lạc Tuyết . Học tập ngôn ngữ của nhân loại .

Muốn chiến đấu với địch nhân , ngươi phải hiểu rõ địch nhân .

Daminess đối với điều này hoàn toàn hiểu rõ . Mặc dù nói năng còn cứng nhắc , trước mắt chỉ có thể nói một vài từ giao tiếp thông dụng . Nhưng là đã miễn cưỡng biểu đạt được ý tứ của mình .

Daminess nhìn vào gương mặt ngây ngốc của tù binh nhân loại này . Nó có thể nhìn ra . Đây là một nữ nhân .

Một nữ tù binh cá tính ...

Lang tộc thủ lĩnh nhíu mày . Suy nghĩ cẩn thận một chút . Thậm chí là có ý định giết tù nhân này đi .

Tuy nhiên không thể tùy ý giết hại tù binh là mệnh lệnh của Lạc Tuyết . Nhưng mà đoàn người của hắn , mang theo một nửa binh lính tinh nhuệ của lang tộc đến đây , mang theo mệnh lệnh của Lạc Tuyết !

Nó suy nghĩ một chút muốn tìm một lý do hợp lý để giết Muse , bỗng nhiên từ phía sau . Mấy người mặc trường bào màu đen đi tới .

Thân ảnh mấy người này so với đám lang nhân xung quanh thấp hơn rất nhiều . Trường bào còn khoác thêm áo choàng màu đen . Trên mặt còn đeo mặt nạ .

Mấy người này đi tới gần Daminess . Daminess hữu hảo gật đầu chào nói vài điều gì đó .

Sau đó một tên trong số đó nhẹ nhàng bỏ áo choàng xuống để lộ ra diện mạo vốn có .

- Nhân loại ?

Muse buột miệng nói . Nhưng sau đó nàng nhận ra mình đã nhận lầm .

Mặc dù gương mặt so với nhân loại cơ hồ giống nhau . Nhưng gương mặt lại cực kỳ tuần mỹ , đặc biệt là cặp tai nhọn , rõ ràng là đặc trưng riêng .

Tinh linh !

- Daminess . Tù nhân này không thể giết .

Tinh linh này địa vị dĩ nhiên không thấp . Nó dùng âm thanh ôn hòa vui tai chậm rãi nói :

- Ta có một cảm giác kỳ lạ ... Nhân loại này . Có khí tức của Tinh linh tộc

- Cái gì ?

Daminess có chút kinh ngạc .

- Thật xin lỗi . Ta cũng không có cách nào nói rõ cảm giác này . Ta cũng rất kinh ngạc . Nhưng khí tức này . Không sai

Tinh linh này chậm rãi nói :

- Không chỉ là ta . Những người phía sau , cũng cảm nhận được khí tức này .

- ... Nàng ta là tinh linh ? Nhưng mà nàng ta rõ ràng là nhân loại

Tinh linh sắc mặt có chút ngưng trọng :

- Có lẽ , trong người nàng ta có huyết thống của tinh linh tộc ... Rõ là kỳ quái , một vạn năm sau , tinh linh tộc vẫn có thể lưu lại huyết mạch trên thế gian này ...

Nó nói một cách chận rãi :

- Thế nên . Tù nhân này không thể giết tùy tiện được , nếu nàng ta quả thật có huyết thống tinh linh , ta phải mang nàng ta trở về , để cho tinh linh vương định đoạt .

- Tốt.

Daminess tôn trọng ý kiến của tinh linh :

- Nhưng mà . Nhiệm vụ của chúng ta lần này , không cho phép mang ...

- Nàng ta chỉ là một cá nhân mà thôi .

Tinh tinh mỉm cười

- Hơn nữa . Khí lực của nàng ta cũng không mạnh , chỉ là một kẻ yếu nhược mà thôi , mang nàng theo , cũng không hề phiền phức chút nào .

Daminess suy nghĩ một chút . Gật đầu :

- Ta tôn trọng ý kiến của ngài , sẽ theo như ngài muốn .

Những lời đối thoại của những người này , Muse một chữ cũng không hiểu . Chẳng qua , cuối cùng nàng cũng hiểu ra , đám người này không có ý định giết mình . Tựa hồ đối xử với mình cũng tốt hơn .

Nhóm lang kỵ lại nhanh chóng xuất phát . Nhưng mà lần này . Nàng không bị trói và ném lên lưng sói nữa , mà được cùng mấy lên tinh linh ở chung một chỗ .

Mấy tinh linh này ngồi trên một chiếc xe thú kéo được kéo bởi vài con sói .

Đối phương không trói Muse lại , mà để nàng tùy ý ngồi tại một góc trên xe , đám tinh linh này dường như cũng không để ý đến sự tồn tại của nàng .

Muse cũng không có thử phản kháng . Nàng không ngốc . Nàng cảm nhận được sức mạnh của đám tinh linh này . Bản thân nàng không thể chống lại được .

Hơn nữa , một mình nàng , không có ngựa cưỡi , lại có vài ngàn lang nhân bên cạnh muốn sống sót mà thoát đi ... Có thể sao ?

Càng khiến cho Muse rối trí . Một chi quân đội ...

Đầy đủ năm ngàn lang kỵ tinh nhuệ. Thêm sáu trăm tên tinh linh chiến sĩ !

Một đội ngũ cường đại , nhắm hướng tây mà thẳng tiến !

Hành tẩu được sáu ngày . Đám tinh linh không làm khó gì Muse . thậm chí Muse còn có thời gian nghỉ ngơi , xuống xe hoạt động thân thể . Hơn nữa , dựa vào mặt trời để xác định phương hướng . Nàng xác định rõ ràng phương hướng của đội quân này . Chính là hướng tây thẳng tiến !

Buổi chiều ngày thứ sáu . Đội quân đã đi tới chân núi ...

Trước mắt là những dải núi liên miên bất tận . Nhìn phía xa phẳng phất như vô số rặng núi đan xen vào nhau dưới ánh mặt trời ...

Muse tức khắc nhận ra . Đây là dãy núi Cirimaro !!

- Vào núi.

Daminess mau chóng ra lệnh .

914. Chương 631 (Phần 2) : Gió Lốc Trên Thảo Nguyên

Phát hiện này khiến cho Muse thất kinh !

Dãy núi Cirimaro kéo dài từ phía bắc cho tới phía nam , là lá chắn tự nhiên của đại lục , từ tây bắc cho tới tây nam kéo dài vài ngàn cây số . Rặng núi kéo dài liên miên không dứt , giống như một con đại xà đang trườn trên đại lục —lỗ hổng duy nhất là tại tây bắc hành tinh hay còn được gọi là “Hành lang Tây Bắc”.

Ngoại trừ nơi đó ra thì những nơi khác đều là núi cao học trời ... Những dãy núi uốn lượn kéo dài bất tận ; ẩn mình giữa những đám mây , khiến cho lòng người cảm thán .

Nói như vậy , nếu muốn vượt qua rặng núi , chỉ sợ là phải vượt qua không biết bao nhiêu sườn núi cheo leo , những sơn đạo dốc đứng , vực sâu thăm thẳm , những đỉnh núi chọc trời , thiên nhiên hiểm cảnh !

Nghe nói , trong rặng núi Cirimaro đỉnh núi thấp nhất cũng cao ba ngàn thước trở lên !

Sau khi đội ngũ này tiến vào núi , sau ba ngày , đều là đi trên một sơn đạo hướng lên , một ngày sau , sơn đạo đột biến trở nên dốc đứng khiến cho việc di chuyển càng khó khăn hơn .

Chẳng qua , sơn đạo tuy là khó đi , nhưng mà lang kỵ , trời sinh đều rất linh hoạt , cho dù tại địa hình gập ghềnh như thế này , nếu là kỵ binh nhân loại chỉ sợ đã sớm dừng bước . Nhưng mà lang kỵ , lại có thể không chế cự lang nhảy vượt qua . Khéo léo tiến về con đường phía trước .

Còn sáu trăm tên tinh linh tộc , cũng đã vứt bỏ xe ngựa mà đi bộ . Tinh linh tộc vốn tinh xảo , động tác nhanh như chớp nhưng lại nhẹ nhàng như gió , tự nhiên cũng không cần nói tới .

Người duy nhất chịu khổ chính là Muse . Đi bộ thế này , hai ngày đi bộ trên sơn đạo , chân nàng sớm đã nổi đầy những bong nước , mỗi khi bước đi làm cho bong nước vỡ ra . Đau đớn vô cùng . Nhưng mà Muse không thể nào ra uy trước đám địch nhân này được , cho nên đành cắn răng âm thầm chịu đựng .

Đại đội lang kỵ di chuyển bên trong dãy núi vô cùng khó khăn . Khi trời tối , liền nhóm lửa , mang lương khô bên mình cự lang ra chia nhau ăn . Tinh linh tộc không ăn những lương khô của lang nhân , mà ăn lương khô của tinh linh mang theo bên mình . Ngược lại , Muse càng thêm khổ sở — trong đoàn , lang kỵ thì toàn là lang nhân , tinh linh tộc thì không phân nam nữ . Duy nhất trong đoàn chỉ có Muse là nữ tử .

Đã mười ngày rồi nàng không được tắm rửa — ban đầu lúc đi cùng với đám người Longbottom một khoảng thời gian . Gần bốn ngày không hề nhìn thấy nước , sau khi bị bắt làm tù binh , nhiều ngày như vậy , lúc này toàn thân có ngứa ngáy khó chịu . Muse vốn là một nữ hài , tuy sau khi tiến nhập quân doanh đã chịu không ít khổ sở . Nhưng là mười mấy ngày không tắm rửa , đã không thể chịu đựng thêm được nữa .

Vào ngày thứ tư sau khi tiến nhập sơn đạo , lang kỵ bắt đầu phải tiết kiệm lương thực .

Năm ngàn lang kỵ nối đuôi nhau trên một sơn đạo . Lúc đầu còn mang không ít lương thực theo , nhưng sau khi tiến vào núi , những cỗ xe kia chỉ có thể để ở ngoài , chỉ mang theo lương khô mang bên người và trên yên mà thôi .

Hiển nhiên là , những người này chỉ có thể mang theo lương khô lương khô . Chỉ vừa đủ để vượt qua rặng núi — dựa vào tính toán , muốn vượt qua rặng núi này , cho dù là vận khí tốt đi chăng nữa , vượt qua sơn đạo cũng tốn hai ba mươi ngày . Nếu như bị lạc đường thì hai ba tháng cũng là chuyện thường .

May mắn là lang kỵ có thiên phú trời sinh , di chuyển trong rừng rậm hiểm khi lạc hướng , chỉ sau mấy ngày , phẳng phất như bị gió núi kích phát thiên phú trong cốt tủy

Về sau , mặc dù không thể không cẩn thận , những cự lang này vẫn có thể đi tìm thấy nguồn nước giữa vùng rừng núi một cách dễ dàng .

Thậm chí lang kỵ khi tuần tra , cũng tranh thủ chút thời gian để săn dã thú bổ sung cho thực phẩm dự trữ .

Đến ngày thứ bảy , ủng da của Muse đã bị hư , nàng chỉ có thể xé y phục lấy vải quấn quanh chân , sau đó mang lại ủng , miễn cưỡng cũng có thể đi lại được nhưng khá gian nan .

Sơn đạo trở nên chật hẹp hơn , một mực hướng đỉnh núi mà đi tới , sơn đạo lại hẹp nên đoàn người bị ép thành một hàng dài , đường chỉ đủ để hai lang kỵ sóng vai mà đi , đội ngũ bị kéo dài ra .

Muse thất tha thất thểu bước đi , bên cạnh là vách đá cheo leo , nhìn xuống , chỉ thấy vách đá cheo leo , đi trên sơn đạo kéo dài là đội ngũ lang kỵ .

Sau khi vượt qua chóp núi , cuối cùng đã đi tới “Tuyệt tuyến” !

Từ nơi này trở đi , chỉ thấy phía trước là núi tuyết , khắp nơi đều là tuyết trắng , không khí cũng trở nên lạnh hơn , mà tại đỉnh tuyết phong kia , không khí trở nên loãng hơn . Muse bản thân vốn đã miễn cưỡng chống đỡ , nhưng mà lúc này đây cảm giác lỏng lẻo như bị một tảng đá ép xuống , dù cho cố sức hít thở thật sâu , vẫn cảm thấy khó khăn .

Mà dưới chân tuyết đọng cùng băng hàn càng làm khó khăn cho đội ngũ .

Ủng của Muse vốn đã bị hư , đi chưa tới nửa ngày , trong ủng đã đầy tuyết và băng , băng tuyết sau khi tan ra thấm vào ủng rồi lại đông cứng lại , khiến cho chân nàng khó chịu vô cùng .

May mắn , Tinh linh tộc đối đãi với Muse rất tốt , có vài tên thấy Muse bước đi có chút kỳ lạ , liền đỡ lấy nàng , sau khi cởi bỏ ủng , nhận ra những bọt nước đã bị vỡ , mà da non đã bị đóng băng . Tinh linh kia vừa chạm vào mắt cá chân của nàng , Muse nhận không được kêu đau .

- Người bị đóng băng , may mắn mà ta phát hiện , nếu chậm nửa ngày , chân người sẽ bị băng hoại .

Sau đó , tinh linh này từ trong bao quần áo phía sau , lấy ra một đôi ủng đưa cho Muse , đôi ủng này hình dáng kỳ lạ , thân ủng khá cao , nơi mắt cá chân còn khảm nạm một phiến lá . Thật là kỳ lạ , cầm đôi ủng trong tay , cảm giác đây không phải được làm từ da thú , mà là ...

- Nó được làm từ vỏ của một loại cây dây leo

Tinh linh này thần sắc ôn hòa , mỉm cười nói :

- Tinh linh tộc chúng ta , sống hòa vào tự nhiên , không có thói quen giết một sinh mạng chỉ để lấy da . Trong tộc chúng ta có trồng một loại cây mây đặc thù , vào mùa hè cây sẽ tự động lột bỏ lớp vỏ ngoài , vỏ cây sẽ tự động rơi xuống . Loại vỏ cây này tính đàn hồi rất cao , không hề thua kém da thú .

Muse để ý thấy , đối phương sử dụng “Tinh linh tộc chúng ta” . Điều này có chút kỳ quái . Đường như đem cả mình tính vào trong đó .

Chẳng qua tinh linh này nói ngôn ngữ nhân loại rất trôi chảy . Hơn nữa thần thái cũng ôn hòa , khiến cho Muse cảm thấy gần gũi hơn một chút .

- Người hãy dùng đôi ủng này để đi , chân sẽ không bị lạnh nữa .

Muse cảm thấy có chút mờ mịt , sau khi đổi ủng , liền cảm thấy khô ráo và ấm áp . Hai chân ban đầu còn lạnh run , bây giờ lại cảm thấy ấm áp .

- Đôi ủng này chống nước . Vào mùa hè , chúng ta còn dùng loại vỏ cây này làm quần áo , mặc vào rồi nhảy xuống nước cũng không bị ướt .

Tinh linh này thân thiện nhìn vào y phục của Muse .

Trên người của Muse còn mặc quần phục của dong binh , nhưng mà sau khi hành tẩu trong sơn đạo mấy ngày , có vài chỗ đã bị cành cây cào rách . Nhìn vào có chút lam lũ . Thế nên tinh linh này lại nhìn vào trong túi , tự tay đưa cho Muse , nhẹ nhàng nói :

- Đây là áo choàng của ma pháp sư , mặc nó lên sẽ không sợ rét

Muse để mặc cho đối phương khoác áo choàng cho mình , cảm thấy áo choàng tự phát ra một loại ma pháp nhiệt , toàn thân cảm thấy ấm dần lên .

Trong lòng cảm thấy mơ hồ . Lúc này nhìn vào tinh linh này một cách ngây ngốc , không khỏi có chút mềm lòng . Nhưng mà song phương là địch không phải bạn , nhưng trên đường này , những tinh linh này đối xử

với mình rất tốt , lúc này lại đưa ủng và đồ cho nàng , thần thái ôn hòa . Không hề có chút cảm giác là tù binh . Ngược lại , cảm thấy như là đồng loại .

- Người ... Tại sao lại đối tốt với ta như vậy ?

Muse dùng sức lắc đầu .

- Bởi vì ...Chúng ta giống nhau.

Tinh linh này mỉm cười rồi đứng lên . Tiếp tục theo đội ngũ tiến về phía trước .

Muse ngân ngơ , không khỏi thì thào nhỏ giọng : “Giống nhau ...”

Nguyên lai ba chị em nhà Listeria đều có huyết thống tinh linh tộc , phu nhân Listeria chỉ nói qua với Angle , cho nên Muse hoàn toàn không biết gì về điều này .

Chỉ là lúc này , những ngôn từ ám áp của tinh linh kia , khiến cho nàng không tự chủ , sinh ra cảm giác thân cận một cách tự nhiên . Đôi ủng cùng với ma pháp bào thần kỳ kia , Muse không phải chịu sự giày vò của giá rét nữa . Nhưng mà di chuyển trên sơn đạo , cũng khiến cho Muse cảm thấy mệt mỏi .

Đặc biệt là núi cao , hít thở khó khăn , sau khi đi một đoạn , không kiềm chế được như muốn ngất đi , mấy lần trượt chân rơi xuống vách núi , may mà có tinh linh kéo lại .

Nhưng tới ngày thứ mười , tuy đã tiết kiệm lương thực từ trước , nhưng mà bây giờ lương thực cũng đã cạn .

Những lang kỵ bắt đầu săn tìm thực phẩm , mặc dù là trên núi tuyết , nhưng may mắn vẫn có không ít dê , gà , cáo tuyết sinh sống .

Nhưng tại địa phương này , dã thú không sợ người , nên cũng không chạy trốn. Mà lang kỵ lại tiến hành săn bắn ở khắp nơi .

Sáu trăm tinh linh cũng cố gắng không ít .

Họ mang bên người những loại thực vật đặc hữu của tinh linh tộc . Tinh linh đem những hạt cây này rải xuống tuyết , sau đó thi triển phép thuật của tinh linh tộc . Sau khi gieo hạt xuống tuyết , hạt giống tức khắc nảy mầm , rất nhanh liền nhìn thấy từ dưới tuyết ngói lên một gốc cây màu lục sắc đang phát triển rất nhanh !

Những thực vật này giống như các dây leo quấn quanh lại với nhau , từng cái rất nhanh đan vào nhau , tạo thành những thân cây to lớn . Có cái thậm chí cao tận mười mấy thước !

Cành lá nhanh chóng phát triển , từng mảnh từng mảnh lá cây , nhỏ nhất cũng như cái bồn rửa , có cái lại to lớn như mặt bàn . Mà sau đó , sáu trăm tinh linh tộc nhân ngâm xương chú ngữ , tử sắc quang mang như một cái lồng chụp xuống những thân cây , rất nhanh , trên mỗi cây sinh ra những trái lớn , trong khoảng khắc vài chục gốc cây đều trĩu nặng quả !

Những quả này nhìn giống bí đỏ cỡ lớn , nhìn thấy đồng quả lớn rực rỡ này , lang tộc cùng tinh linh đều hoan hô mừng rỡ .

Một cách nhanh chóng , một tinh linh hái cho Muse một quả . Trong tay cầm một chuỗi chuỗi thủ gọt nhẹ một phần , nhìn vào bên trong thịt quả màu vàng kim , Muse ăn một miếng nhỏ , chỉ thấy mùi vị tinh tế của thị quả , quả cây giàu chất dinh dưỡng , chỉ ăn năm ba miếng là đã thấy no .

Mà lang kỵ , cũng nhanh chóng hái trái cây xuống chia cho nhau .

Sau khi toàn bộ trái cây đã được hái xuống , những thân cây này nhanh chóng héo xuống , từ xanh tươi nhanh chóng chuyển thành màu vàng héo úa . Dần dần thu nhỏ , hóa thành hạt giống giữa tuyết . Chỉ là hạt giống này nhìn qua cũng đã chuyển sang màu vàng .

- Yên tâm . Nó không chết .

Tinh linh nhanh chóng thu hồi hạt giống :

- Chỉ cần đợi cho tới khi chúng ta tìm được nguồn nước , đem những hạt này ngâm trong nước vài ngày , một năm sau , sẽ lại khôi phục sức sống

Loại hạt giống ma pháp này , tinh linh tộc mang hẳn một bao .

Dựa vào những đồ vật tùy thân này , lại thêm sẵn bát dĩa thú , có thể đủ cho đoàn người dùng trong sáu ngày .

Tiến vào sơn mạch tới ngày thứ mười sáu , lương thực cuối cùng tiêu hao toàn bộ . Những hạt giống ma pháp của tinh linh tộc cũng đã dùng hết .

Chẳng qua , dãy núi này , cuối cùng cũng đã vượt qua !

Ngày thứ mười bảy , trước sơn đạo là một đường đi xuống , đoàn người nhanh chóng lấy lại hàng ngũ . Chung quanh không còn một màu trắng của tuyết nữa mà đã xuất hiện thực vật lúa thùa và vài bụi cây . Ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy vài đàn nhỏ dê rừng sinh sống .

Nhìn thấy con mồi , lang tộc lập tức hô vang , xuất động vài đội lang kỵ chia ra bốn phương săn mồi . Tổng cộng săn được một trăm mười đầu dê rừng , còn có gà rừng , nai rừng các loại .

Trong đoàn , tuy Muse phần lớn thời gian đều trầm mặc , chẳng qua là trong lòng đang âm thầm tính toán , nhớ lại toàn bộ hành trình . Tổng cộng vượt qua hai đỉnh núi , bốn tòa tuyết sơn , một đường thẳng về hướng tây .

Địa hình càng lúc càng dễ đi . Khí hậu cũng dần ấm lên . Không còn gió lạnh thổi nữa , trong không khí mang theo hơi nước ẩm ướt . Nhưng tới ngày thứ mười chín , một cơn mưa nặng hạt bất ngờ xuất hiện , đoàn đội trú mưa dưới một hang núi , lang tộc phân ra một chi lang kỵ men theo núi tìm đường .

Khi trời vừa tờ mờ sáng , Muse nghe những tiếng hoan hô bất ngờ vang lên từ đám lang kỵ , vài ngàn lang kỵ kêu gào đầy phấn khích , đám cự lang ngửa đầu hú vang , giơ cao trường đao , kêu và hú lên , khiến cho chim rừng kinh động bay lên .

Muse thấy trong lòng bỗng nhiên sợ hãi , tinh linh bên cạnh lại cười nói :

- Không cần phải sợ . Đó là chúng ta đã vượt qua sơn mạch , đám lang kỵ mừng quá nên mới kêu gào như vậy .

- Xuất sơn ...

Muse nhú mày .

Quả nhiên , sau khi trời sáng , Muse cũng nhìn thấy đội dò đường của lang kỵ , những lang kỵ này không trở về tay không mà còn mang theo vài “Con mồi” .

Hai mươi mấy đầu trâu , còn có bốn con ngựa ... Cùng với ba người !

Người !

Bị đội lang kỵ này mang trở lại là ba người , ba nam tử , từ tướng mạo mà xem xét , chỉ sợ chỉ mới trưởng thành .

Ba tù binh này , mặc áo da dê ở ngoài , cùng với đôi ủng da trâu , khi đi có thể thấy được đôi chân vòng kiềng do nhiều năm cưỡi ngựa mà có . Trên nón hiện ra những mảnh da dê bẩn thỉu , lông cừu đã rơi rụng sạch , còn có mấy miếng bánh

Tại tây bắc hành tỉnh nhiều năm , Muse đã có dịp đi cùng với các thương đội xem họ làm việc , nàng nhìn ra từ trang phục của ba tù binh thì bọn họ là mục dân thảo nguyên !

Mục dân ? Thảo nguyên mục dân ?

Nhân tình của Muse trở nên âm trầm .

Ba mục dân trên quần áo bị rách nhiều chỗ , trên người nhiều ít đều có thương tích , bị lang kỵ đẩy tới , người nhỏ tuổi nhất trong ba người trong ánh mắt thoáng có chút bất ngờ sợ hãi , mà hai người lớn tuổi hơn chỉ có chút kinh ngạc mà không sợ sệt , là một gã trời sinh bư hân !

Cuộc sống ăn sương nằm gió trên thảo nguyên đã làm cho da thịt chai sạn , nhẵn thân lãnh mạc , bị lang kỵ dùng trường đao đẩy tới , mục dân nhìn quanh đám lang nhân này , trên mặt hiện lên nét thù hận !

Muse đứng bên ngoài , không nói gì cả . Mấy tinh linh đi tới , cùng với lang nhân đàm thoại một lát sau đó quay trở lại , nói với Muse . Đội lang kỵ dò đường đang đi thì gặp đám mục dân này .

Gần đó còn có một đoàn người chừng mười bảy mười tám hộ dân , đội lang kỵ kia lại có chừng hai trăm tên , kết quả là đem toàn bộ mục dân đồ sát ! Mười mấy hộ dân , người già phụ nữ trẻ em tất cả đều bị đồ sát . Mặc dù mục dân vốn bư hãn , liều chết phản kháng . Mà lại từ đám lang kỵ này mà biết được những mục dân bư hãn này cũng cấp cho đám lang kỵ chút phiền toái —thảo nguyên mục dân kỵ thuật tinh thông , từ nhỏ lớn lên trên lưng ngựa , bất luận nam nữ già trẻ , đều có thể cưỡi ngựa bắn tên .

Trong chận chiến làm đã hạ hai lang kỵ .

Còn có một mục dân , dựa vào kỵ thuật và cung tiễn thuật . Trước khi bị giết , đã vùng chạy thoát . Ba người bị bắt , là ba người chiến đấu tới cuối cùng , bị lang kỵ bắt sống — người nhà của họ , sớm đã trở thành thi thể . Trưởng bối bị thiêu hủy , bò dê cũng bị cướp mất .

Sau khi Muse nghe xong , cảm thấy chấn động trong lòng , miên man suy nghĩ !

Thảo nguyên ! Chúng ta đã tới thảo nguyên ! Chúng ta đã vượt qua rừng núi Cirimaro . Đến được thảo nguyên !

Năm ngàn lang kỵ , sáu trăm tinh linh . Đã âm thầm vượt qua tám chấn của đế quốc , đi tới thảo nguyên !!!

Ba mục dân bị bắt , bị lang tộc thẩm vấn một hồi , chỉ đáng tiếc là tinh linh tộc học ngôn ngữ nhân loại quá ít , ngôn ngữ chỉ hạn chế ở ngôn ngữ đế quốc . Không thể nói được ngôn ngữ của người thảo nguyên . Trong đội ngũ , duy nhất hiểu được chỉ có Muse .

Chẳng qua Muse sẽ không tự mình xuất đầu , nàng im lặng đứng ở một bên , cẩn thận suy nghĩ .

Muse nghĩ lang nhân sẽ để mình và ba mục dân này nhốt tại cùng một nơi , Chẳng qua nàng đã sai . Có vẻ như , trên đường đi đám gia hỏa này đối xử với nàng rất ưu đãi . Có vẻ như là bởi vì có linh tinh tộc nhân chiếu cố mình . Còn đối với ba mục dân bị bắt làm tù binh này , lại không có chút hảo cảm nào —từ ánh mắt của tinh linh đầu mục mà nói , ngoại trừ địch ý , thì còn có mấy phần chán ghét xem thường . Đường như , chỉ cần nhìn thôi cũng làm bẩn mắt họ .

Ba mục dân , sau khi bị thẩm vấn , nhất loạt bị lang tộc hạ thủ giết chết .

Muse không có cách nào khác , chỉ còn trơ mắt đứng nhìn ba mục dân kia bị giết . Trước khi chết , họ còn lớn tiếng hô vang bằng ngôn ngữ thảo nguyên . Muse nghe rất rõ ràng , người thiếu niên kêu lớn :

- Vu vương vĩ đại sẽ trừng phạt đám quái vật cá người ! Thần vĩ đại của tuyết sơn sẽ vì máu của con dân thảo nguyên mà báo thù các người !

Đêm đó , Muse không thể nào ngon giấc , nàng suy nghĩ : Lang kỵ này , khổ tâm vượt núi , cưỡi tử nhât sinh thâm nhập thảo nguyên để làm gì ?!

Ba ngày sau , Muse cũng xác minh được phỏng đoán của mình !

Mục tiêu của đoàn đội này , quả nhiên là tới thảo nguyên !

Sau hai mươi ngày băng rừng vượt suối , mặc dù là lang kỵ tinh nhuệ , lúc này cũng có chút bất kham . Bởi vì lương thực thiếu hụt , phải nhìn đói nhiều ngày , đại đa số đều đói khát , chỉ có một số tinh nhuệ có lương đầy đủ để bảo trì lực chiến đấu .

Lang kỵ thủ lĩnh Damines hạ lệnh , năm ngàn lang kỵ này nghỉ ngơi trong ba ngày , đồng thời phái ra vài tuyến trinh sát tìm tòi bốn phương . Trong ba ngày , bốn trăm lang kỵ trinh sát , cần quét qua mười trại mục dân trên thảo nguyên , giết chết vài trăm nhóm mục dân , cướp đoạt trâu bò ngựa dê — tất cả đều trở thành lương thực của lang kỵ .

Ba ngày sau , sau gần một tháng băng rừng vượt núi , cuối cùng lang kỵ cũng khôi phục toàn bộ . Những lang kỵ sau khi phục hồi sức lực , trong ánh mắt toát ra tia hung tợn , chúng bắt đầu dồn sức mài dũa chiến đao , lau chùi khiên giáp , chăm sóc cự lang ...

Vào một buổi sáng sớm nọ , dưới mệnh lệnh của lang kỵ thủ lĩnh , năm ngàn lang kỵ xuất phát rời khỏi sơn mạch ...

Di chuyển không tới mấy trăm dặm , phía trước trở nên rộng rãi hơn ! Chỉ thấy trước mặt là thảo nguyên xanh thẳm , vô bờ ! Không nhìn thấy điểm tận cùng !

Ở phương xa , cỏ xanh giập như chạm vào trời xanh , tạo thành một đường kẻ !

Thảo nguyên mênh mông , trừ những lang kỵ đã được ra ngoài săn bắn từ trước , đại đa số đều không kiềm chế rút đao ra gào thét !

Dã tính ẩn tàng trong máu chúng , khi nhìn thấy thảo nguyên đều bị kích phát ra !

Sói ! Nguyên bản là sinh tồn dưới bầu trời thảo nguyên !

Những cự lang này , thổi lên một mùi máu tanh trên thảo nguyên !

Năm ngàn lang kỵ , cùng với sáu trăm tinh linh , biết thành một làn sóng giết chóc , hành tẩu ba ngày trên thảo nguyên ! Ba ngày thời gian . Đi tới khắp nơi , đốt nhà cướp của , phạm là trại mục dân khi gặp phải , nhất loạt đồ sát !

Người thảo nguyên tuy bưu hãn , xạ kỵ tinh thông , nhưng số lượng mục dân , nhiều nhất cũng chỉ ba ngàn năm trăm nhân khẩu , tráng đinh chỉ chiếm ba thành trong đó , gặp phải năm ngàn lang kỵ , chỉ như đứa trẻ mà thôi .

Trên đường đi , gia súc của mục dân trở thành thức ăn trong bụng của lang kỵ , từng trại mục dân bị đốt giết . Lang kỵ cơ hồ không gặp phải phản kháng nào .

Hơn nữa , lang kỵ hành quân thần tốc , đi lại như gió , đánh nhanh rút gọn . Cho đến khi các đại bộ tộc trên thảo nguyên được tin , biết được sự xuất hiện của địch nhân thì lang kỵ đã sớm rời xa !

Muse theo đội ngũ , trong lòng ngổn ngang trăm mối suy tư — năm ngàn lang kỵ này , đến cùng là muốn làm gì ?

Chạy đến mặt sau của đế quốc để đánh lén ? Không giống .

Cho dù năm ngàn lang kỵ này có chạy tới đế quốc nội địa . Thì cũng chỉ có con đường diệt vong . Huống chi nơi đây là thảo nguyên , đánh giết ở đây thì có quan hệ gì với đế giốgn g r

Daminess cười lạnh một tiếng , trường đao bổ một cái ! Chỉ thấy một tia sáng vàng nhạt chiếu qua , sau đó lá cờ bị chia làm hai nửa !

Chỉ là một lá cờ khác lại vượt qua người hấn , chụp vào lang tộc chiến sĩ sau lưng !

Ánh sáng đỏ lóe lên , lang tộc chiến sĩ bị chiếu trúng chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi chết ngay , thân hình hóa thành một đồng xương !

Lúc này , Daminess cũng đã chém ra đao tiếp theo . Một trong hai vu sư áo trắng bị chém tung ngực ngã xuống . Nhưng ánh mắt hồ hững trước khi chết khiến Daminess trong lòng cũng có chút do dự

Ánh mắt này ... Thú thần ơi ... đây là ánh mắt gì vậy !

Trong ánh mắt này không có bất cứ cái gì , phẳng phất hoàn toàn coi rẻ mọi thứ trên đời !

Thậm chí cả sống chết trong mắt đối phương cũng không đáng giá một xu

Nghe thấy bộ hạ kêu thảm , Daminess chuyển mình , chỉ thấy lúc này đã có 110 lang kỵ hóa thành xương khô ! Trường đao của nó lập tức đặt lên cổ vị vu sư còn lại !

- Người không giết ta ?

Vu sư kia mở mắt , hồ hững nhìn Daminess

- Người không phản kháng ?

- Ta không phải đối thủ của người , phẳng kháng cũng không có tác dụng . Muốn giết cứ giết , chờ ta xem xong bàn cờ này đã

Người này lắc đầu đáp

- Người .... Không sợ ?

Ai biết được đối phương cũng chẳng buồn đáp , trực tiếp chuyển ánh mắt về bàn cờ trên mặt đất ...

917. Chương 634 – Biến Đổi Lớn – Phần 2

Ánh mắt coi rẻ ấy , đã triệt để chọc giận Daminess . Nó không sao hiểu nổi , đao của mình kề vào cổ rồi , tại sao người này vẫn lạnh lùng như vậy ?

Nhất thời , nó không khỏi có chút ngây dại

Một lúc sau , vu sư áo trắng này mới thở dài :

- A ... Ta thua ... ván này thua rồi ... tiếc quá

Nói xong , hấn lắc đầu , trong mắt chớp lên vẻ quỷ dị , thân hình đột nhiên tan biến thành một vũng máu . Daminess lập tức sinh ra một cảm giác nguy hiểm , hô to một tiếng :

- Lui lại !

Chỉ là đã muộn !

Chỉ thấy vũng máu trên mặt đất do vị vu sư này hóa thành trong chớp mắt nhập vào băng , sau đó phần vách núi này lập tức nứt vỡ tan tành . Chỉ trong chớp mắt , một phần núi bị tan biến ! Mà phía dưới là vực sâu vạn trượng !

Mấy trăm lang kỵ đứng cạnh đó không kịp có bất kỳ phản ứng gì , toàn bộ rơi xuống !

Phía dưới truyền đến vô số tiếng kêu thảm thiết , thân hình Daminess lúc này đã bật ra xa , từ nơi an toàn nhìn vào vách núi tan biến ...Chính mình vừa dễ dàng giết hai cao thủ – nhất định là cao thủ ! Từ trình độ dùng ma pháp của đối phương là biết ! Chỉ là đối phương dù bị giết vẫn không có phản ứng gì , vẫn lạnh lùng trầm mặc như cũ . Còn có cái gã trẻ tuổi khi trước ... Nhân loại trên đỉnh tuyết sơn này sao tên nào cũng là quái vật vậy ?

Là thủ lĩnh lang tộc , Daminess không phải chưa từng gặp dũng sĩ không sợ chết

Nhưng thực tế , đa số dũng sĩ không phải là thật sự không sợ chết , mà là dũng khí kích phát ngăn cản nỗi sợ chết mà thôi

Nhưng mà ... đám người trên tuyết sơn này ... Về mặt lãnh đạm gần như tro tàn , hiển nhiên , bọn họ chân chính không để ý tới sống chết !

Tiếp tục đi lên phía trên , Daminess không ngừng gặp phải các môn nhân cổ quái

Toàn bộ môn nhân tuyết sơn đều có thực lực không thấp , ai ai cũng có một ít bản lĩnh cổ quái nào đó .Một đường đi lên , lang kỵ gặp không ít thương vong

Cho dù giết hết những người này , bên trong lang kỵ không có nửa điểm vui sướng thắng lợi , ngược lại là một nỗi sợ hãi mơ hồ !

Những người này ... bọn họ ... bọn họ còn là con người ư ?

Cũng không phải lang kỵ thân kinh bách chiến này tâm lý không vững vàng , mà là những người đại tuyết sơn thật sự quá đáng sợ !

Cũng giống như có hai người đang uống trà , sau đó có một người tùy ý nói ra một câu :

- Chúng ta chết đi

Người kia cũng tùy tiện lấy ra một thanh đao cắt cổ mình ... cảnh tượng này , cho ai nhìn mà trong lòng chả phát lạnh ?

Càng khiến thủ lĩnh Daminess đau đầu là , khi nó giết chết một nhân loại , cái tên này còn đang ôm một chồng cột băng sưởi ấm cạnh đồng lửa !

Hắn ta lấy từng cột băng đem nướng trên lửa !

Hành động này , ngày thường ai ai nhìn thấy cũng cho là đối phương đầu óc có vấn đề

Chỉ là cái tên ấy làm việc rất chân thành , khiến cả Daminess cũng không nhịn được mà hỏi :

- Người đang làm gì thế ?

- Tuyển chọn binh khí

Nhân loại kia đáp rất bình thản :

- Những cột băng này không đủ cứng . Ta muốn một thanh thật cứng , lửa đốt không được .

Giọng nói hắn rất chân thật , chỉ là giọng điệu lạnh lùng vô cảm mới khiến người ta phát sợ

Sau cùng , hắn bị vài lang tộc chiến sĩ cao cấp vây công giết chết , trước khi chết còn hướng tới chiến sĩ giết mình mà nói “ Cảm ơn người ”

Daminess cùng rất nhiều chiến sĩ lang tộc đã hiểu rõ 1 sự thực :

Toàn bộ nhân loại trên núi này đều đầu óc bất thường , nếu không muốn nói là điên !

Một đường lên núi , lang tộc chết gần ngàn , giết được vài chục “ tên điên ” . Bình thường thuận lợi tiến tới như vậy phải vui vẻ mới đúng , chỉ là thực tế ngược lại , càng lên cao , tâm lý lang kỵ lại càng trầm trọng , không có vẻ vui sướng tí nào !

Cuối cùng , đi tới đài cao nhất ở đỉnh núi ....

- Kẻ nào dám xông lên đại tuyết sơn !

Thanh âm chất vấn vang lên ẩn chứa địch ý cùng sát ý , nhưng lại khiến trong lòng Daminess thở phào một cái

Thú thần bảo hộ . Cuối cùng cũng gặp được một người bình thường . Không thì cứ thế giết tiếp , không chờ địch nhân ra tay , tâm lý thủ hạ mình cũng sụp đổ !

Allure vẫn mặc một bộ quần áo ngắn màu hồng , nhưng mặt ngoài đã khoác thêm trường bào giống của Bạch Hà Sâu năm đó , nét mặt lạnh lùng nhìn cường địch đang tới dần

Daminess vô cùng kích động , gần như chạy tới chỉ đao vào Allure :

- Ta ! Muốn gặp ! Chủ nhân đại tuyết sơn !

Allure ngồi ở xa khẽ run tay , cổ tay phát ra tiếng lênh keng thanh thúy :

- Chính là ta !

- Rất tốt

Daminess hít sâu một hơi , lấy lại bình tĩnh :

- Ta phụng mệnh ! Làm một việc ! Hậu sơn ở đâu !

Allure lắc đầu

- Phía sau ta ! Người giết ta có thể đi qua !

Daminess nghe câu này , trong lòng phát lạnh vội hỏi :

- Các người ! Đều là người điên ?

Allure không nói , chỉ cười nhẹ một tiếng , nàng nhìn kỹ tên lang nhân này một cái , sau đó lắc đầu :

- Không phải . Người bình thường đều đã xuống núi cả rồi . Người ở lại toàn là kẻ điên

Dừng một chút , nàng cười nói :

- Chẳng qua , nếu các người đã tới đây , vậy những kẻ điên đó chắc chết sạch rồi

Bình đài lớn như vậy , Allure đứng ở đó một mình , ai cũng thấy được là nàng không có bất cứ sự trợ giúp nào

Chỉ là cảnh này càng khiến Daminess cảnh giác , luôn cảm thấy chỗ này có điểm bất thường

Ánh mắt Allure có vài phần giễu cợt :

- Người rất kỳ quái sao ? Trên tuyết sơn này đã không còn ai bình thường nữa rồi . Ta chỉ không nghĩ còn có người thừa hơi giết lên mà thôi

- Người ...

Allure lắc đầu :

- Không nói phế thoại nữa , người đã tới thì ra tay đi . Ta cũng biết mình không phải đối thủ của người , chẳng qua là chủ nhân của tuyết sơn , ta sẽ không sống nhìn người đi vào hậu sơn

Daminess lộ ra một tia ngưng trọng , nắm chặt chuôi đao bước tới

Đột nhiên ...

- Allure ?

Một thanh âm vang lên , sau đó Muse giãy giụa tiến lên . Lang kỵ tuy định cản lại , chỉ là tinh linh cũng lên theo , do đó chỉ có thể nhường đường

Muse tại tây bắc nhiều năm , đương nhiên đã gặp qua Allure . Tuy lâu không gặp lại nữa , nhưng nghe tiếng là nhận ra

Allure cẩn thận nhìn Muse , gật đầu :

- Người là ... Muse của gia tộc Listeria ?

Muse gật gật đầu cười khổ :

- Ta bị bắt

Allure thở dài nói :

- Thật xin lỗi , ta không cách nào cứu được người . Người xem , ta bây giờ ...
- Tuyết sơn sao lại biến thành dạng này ...

Muse không nhin được hồi lớn

Trong ấn tượng của nàng , tuyết sơn là thánh địa của thảo nguyên , nghe nói trên núi cao thủ như mây , vu sư áo trắng có thể đáng ngang với ma pháp sư cấp 8 ! Vu vương của đại tuyết sơn càng là cường giả đỉnh cao đại lục !

Nàng tuy chưa từng lên tuyết sơn , nhưng lần Đỗ Duy tự mình lên trong nội bộ gia tộc hoa tulip cũng không phải bí mật gì

- Người ...
- Ta chả làm gì cả...

Tiếng nói Allure có vẻ mỗi mệ :

- Nếu các người đến sớm một tháng , có lẽ đám này không thể lên nổi đến lưng chừng núi . Trừ cái gã này ...

Nàng chỉ vào Daminess nói :

- Hắn là cường giả thánh cấp , có thể giết lên được đây . Chỉ có điều thủ hạ của nó sẽ chết sạch . Tiếc là ... các người tới muộn một tháng . Đại tuyết sơn bây giờ đã không còn như xưa rồi
- Vì.... Vì sao ?

Muse thì thảo tự hỏi

- Vì ... nhất mạch đại tuyết sơn đã giải thể rồi ! Một tháng trước ta đã phát lệnh , hủy bỏ toàn bộ cấm lệnh của đại tuyết sơn ! Bất kỳ ai cũng có thể rời đi . Hiện tại , ba gian vốn vài trăm người chỉ còn chưa đến 50 mà thôi
- Vì....
- Không phải ý của ta

Allure nhẹ nhàng gật đầu :

- Là lão sư của ta

Muse ngẩn ngơ – thực tế nàng cũng không biết rõ về đại tuyết sơn lắm , chỉ có nghe Đỗ Duy nói lại mà thôi . Ngay cả Allure cũng chỉ gọi là biết mặt . Sau đó , nàng nhìn Allure hỏi thêm 1 câu :

- Người ... vì sao không đi ?

Lúc này , ánh mắt Allure mới hiện lên một tia bi thảm :

- Ta đi đâu ?

Ta đi đâu ?

Muse nghe được câu này thì không thể nói được gì

Đi đâu ?

Đi đâu ?

Nàng cơ hồ muốn buột miệng nói ra “ Đỗ Duy ”

Nhưng sau đó , nhìn cô gái phía trước , nhớ ra hình như Allure cùng Đỗ Duy cũng có chút ... chẳng qua , hiện tại nàng còn có thể đi đâu ? Đi gặp Đỗ Duy sao ?

Không phải không muốn , mà là không chịu đi !

Cũng giống như mình , rành rành 1 đường lên phía bắc cũng trốn vào quân doanh của mập mập ...

Muse còn muốn nói tiếp , nhưng Daminess đã hừ một tiếng

Nó vác đao , cơ hồ chỉ đi một bước đã tới trước mặt Allure !

Lưỡi đao mang theo hàn khí lạnh lẽo lập tức chém tới yết hầu Allure

Trong tay Allure phát ra tiếng kêu leng keng , nàng vung lên một thanh loan đao . Chỉ là Daminess dù sao cũng là thánh cấp , một đao dù không dùng toàn lực cũng không phải Allure có thể đỡ được

Chỉ thấy keng một tiếng , loan đao của Allure đã bị chém nát . Mấy chiếc chuông ở cổ tay nàng cũng vỡ tan !

Cả người Allure bị chém bay đi đập vào vách đá phía sau . Lập tức vách đá nứt ra , còn bản thân nàng giãy dựa một lúc đứng dậy . Mặt nạ của nàng đã rơi xuống , lộ ra khuôn mặt vốn có

Giữa trán , một dòng máu tươi chậm rãi chảy ra

Daminess lạnh lùng nói :

- Ta không dùng toàn lực . Người đầu hàng . Ta không giết người . Ta cần vật ở hậu sơn

Khuôn mặt Allure lộ ra vẻ tang thương , cười lạnh nói :

- Hậu sơn có cái gì , chính ta cũng không biết . Chẳng qua người giết ta đi

Nói xong , nàng giãy dựa đứng lên

Daminess lắc đầu , đưa tay chém một lần nữa vào không khí ! Đao quang lóe lên bay tới , đột nhiên thân hình Allure vận cong theo một góc độ không thể tưởng tượng nổi , đao quang gần như dán sát bả vai nàng vọt qua !

Thế thuật của đại tuyết sơn !

Nhưng một đao của cường giả thánh cấp không phải dễ tránh như vậy !

Allure mới vận người , bả vai đã toạc ra , máu phun tung tóe ! Lực chém lại lần nữa ném cơ thể của nàng đi

Nàng rớt xuống chính là trượt về phía thông đạo hướng tới hậu sơn . Daminess thân hình vừa động đã xuất hiện trước mặt Allure , trường đao chỉ thẳng vào mặt nàng . Nó nhìn sắc mặt Allure , đột nhiên hỏi :

- Người muốn chết ?

Allure thậm chí còn không nghĩ , lạnh nhạt đáp :

- Đúng

- Người của đại tuyết sơn toàn là người điên

Daminess cũng không do dự chém xuống , muốn giết nốt địch nhân cuối cùng sau đó tiến vào ! Lưỡi đao đang hạ xuống , Allure đã nhắm mắt chờ chết

Đúng lúc này , Daminess đột nhiên chuyển hướng , lưỡi đao thu lại sau đó chém tới phía trước . Nó hống lên một tiếng , trong nháy mắt đã điên cuồng chém về phía trước

P phía trước của nó , ánh sáng vàng rực rỡ . Luồng sáng đó hiển nhiên đã phá tan toàn bộ đấu khí của nó ! Chỉ thấy bên trong , đấu khí bị xoắn lại như xoáy nước !

Chỉ là có thể nhìn ra , bên trong có một tia sáng bé nhỏ dễ dàng tiến lên trực tiếp cắt đôi toàn bộ đấu khí thánh cấp !

Allure nguyên bản đã nhắm mắt chờ chết , đột nhiên nghe thấy Daminess rống lên , khi nàng mở mắt ra đã thấy thân hình Daminess bị đẩy văng ra sau , thất thế dùng trường đao chống xuống đất mới ổn định lại được !

Đồng thời , thiết giáp trước ngực nó đột nhiên hóa thành vô số mảnh vụn !

Allure nhìn thấy , trong mắt vốn là tro tàn đột nhiên lóe lên một tia sống động !

Nàng lại dùng sức giấy dựa đứng lên nhìn về phía sau . Trên con đường nối tới hậu sơn , giữa tầng tầng sương khói ẩn ẩn có một bóng người đi tới . Tuy nhìn rất mờ , nhưng hấn càng tới gần càng rõ hơn

- Sư...

Allure trong lòng vui mừng , nhưng khi thân hình này đi hấn ra , ánh mắt nàng lại trở nên nghiêm túc !

Người đó mặc trường bào , từ xa nhìn cũng hơi giống Bạch Hà Sầu , nhưng nhìn kỹ mới thấy là không phải !

Một đầu tóc dài tán loạn khắp nơi , trường bào rách nát . Nhìn cũng thấy vô cùng nhếch nhác , nào có giống Bạch Hà Sầu

Hơn nữa vóc người của hấn rất thấp , kém xa Bạch Hà Sầu

Chỉ là , không hiểu vì sao , mỗi bước của người đó lại mang theo khí tức của tuyệt đỉnh cường giả !!

- Là tên vương bát đản nào dám nói tuyệt sơn toàn người điên !

Giọng nói hồn hậu truyền tới , rành rành là đang giận dữ nhưng vẫn có một cảm giác trống trải . Người này một đường đi tới , cuối cùng nhìn nét mặt hấn có thể thấy , hấn không có vẻ thoát tục như Bạch Hà Sầu , ngay cả râu ria cũng dài , còn có vẻ lôi thôi . Nhưng cặp mắt lại đích thực là của cường giả đứng trên vạn người !

Người này tựa hồ có chút bực , nhíu mày :

- Ta hỏi , là ai nói người đại tuyệt sơn toàn kẻ điên ! Con sói kia , ngươi nói hả ?

- Ngươi .. ngươi

Allure cẩn thận nhìn người này , hơi mở miệng cũng không nói ra được gì

Ngược lại là Muse , nhìn rõ người này thì kinh hô :

- A ! Ruga ! Tướng quân Ruga ! Ngươi là tướng quân Ruga của quân đoàn tây bắc ?

Ánh mắt người này chuyển về phía Muse , cũng hơi ngẩn ra :

- Đứa nhóc giả trai nhà Listeria ? Ngươi đã lớn thế rồi ư ? Chẳng lẽ ta ở bên trong lâu thế sao ?

Chẳng qua hấn dừng một chút , khóe miệng cười lạnh :

- Ruga... cái tên này ta đã quên ... Nghe cho kỹ ! Tên của ta là Xích Thủy Đoạn ! Đại tuyệt sơn – Xích Thủy Đoạn

918. Chương 635 : Hung Thần Xích Thủy Đoạn

Cái gã hung thần tự xưng chạy ra này , nói thật ngay cả Allure cũng bị dọa sợ người

Trong mắt Xích Thủy Đoạn lóe lên hung quang quét qua toàn trường . Lang kỵ bị ánh mắt của hấn nhìn vào đều cảm thấy toàn thân cứng đờ

Lúc này toàn thân Xích Thủy Đoạn tỏa ra khí thế khác hấn năm xưa , phảng phất giống như khí thế của Bạch Hà Sầu !

- Ngươi ....

Ánh mắt Xích Thủy Đoạn dừng trên người Daminess :

- Lang tộc ... thánh cấp ?

Daminess thở hồng hộc , giãy dụa ưỡn ngực đứng lên . Nó cảm thấy xương ngực đau âm ỷ , nhưng thú nhân trời sinh bư hãn càng khiến nó ra sức đứng thẳng lưng , trừng mắt nhìn lại Xích Thủy Đoạn gầm lên :

- Không sai ! Ta ! Thủ lĩnh lang tộc ! Daminess !

Xích Thủy Đoạn cười :

- Cũng chỉ là một con sói mà thôi

Ánh mắt của hãn cũng chỉ dừng lại trên người Daminess một chút , còn với hàng ngàn lang kỵ phía sau , trong mắt hãn cũng chẳng hơn gì con kiến hôi

- Người đâu ?

Xích Thủy Đoạn quay đầu nhìn Allure , nhăn nhó hỏi :

- Vừa rồi ta nghe người nói , hiện tại người là chủ nhân đại tuyết sơn ?

Dừng một chút , hãn cười lạnh :

- Chuyện cười ! Con ranh người bao nhiêu tuổi ? Có bản lĩnh gì ? Bạch Hà Sầu dựa vào cái gì mà đem vị trí vu vương truyền cho người ?

Allure giãy dụa mấy cái cũng không đứng lên được , bả vai nàng vẫn chảy máu , chỉ có thể dùng tay ép chặt miệng vết thương mà thôi . Giọng nói của nàng bình thản trả lời :

- Lão sư đem vị trí vu vương truyền cho ta , cũng không phải vì ta có bản lĩnh đặc biệt gì

- Hừ !

Xích Thủy Đoạn cẩn thận nhìn Allure một chút , thất vọng lắc đầu

- Con bé nhà người hiện tại thực lực chỉ có cấp 7 cấp 8 , người mạnh hơn người trên đại tuyết sơn nhiều lắm . Bạch Hà Sầu quả rất mạnh , nhưng bản lĩnh dạy dỗ quá kém

Hãn cười , nói thêm :

- Khi ta làm quân đoàn trưởng quân đoàn tây bắc , lúc người hành thích ta bản lĩnh đã kém rồi . Tuy có tiến lên không ít , nhưng với tiêu chuẩn vu vương còn lâu mới đủ

Allure cũng không phản bác , gật đầu :

- Ngài nói không sai . Lão sư vì sao truyền vị cho ta , ta cũng không biết .

Giọng điệu không kiêu ngạo không xiểm nịnh đốt mặt với khí thế của Xích Thủy Đoạn vẫn rất bình thản

Xích Thủy Đoạn mới gật đầu :

- Khí độ cũng chấp nhận được . Có vài phần hợp làm vu vương . Cũng được , việc người làm vu vương ta cũng không muốn truy cứu . Ta hỏi người , tại sao những người này một đường giết lên được đây ? Người nói đại tuyết sơn đã giải tán , nghĩa là sao ?

Nói tới đây , hãn vươn tay chỉ một cái . Một mũi tên gió bắn ra , Allure cảm thấy gò má mát lạnh , một sợi tóc bị cắt đứt xuống !

- Cho dù người là vu vương , cũng không có quyền giải tán đại tuyết sơn . Lịch sử vạn năm của chúng ta sao có thể bảo giải tán là giải tán được !

Nhìn Xích Thủy Đoạn phẫn nộ , Allure chỉ lắc đầu :

- Ta không biết

- Ta ... thật sự không biết . Một tháng trước , lão sư báo tin cho ta , bảo ta cứ thế mà làm

- Bạch Hà Sầu ?

- Đúng ! Lão sư nói , sứ mạng của đại tuyết sơn đã kết thúc . Trói buộc của tuyết sơn , cũng là lao tù vạn năm đối với đệ tử chúng ta . Lúc này cũng nên hủy được rồi . Lời của lão sư ta nghe cũng không hiểu , chẳng qua ý lão sư như vậy thì ta cứ làm thôi

Xích Thủy Đoạn ngẩn ngơ , đột nhiên gầm lên :

- Nói hươu nói vượn ! Quả thực là nói hươu nói vượn ! Thằng hỗn đản Bạch Hà Sầu kia ! Hắn có phải theo cái thần đạo khỉ gió gì không hồng cả đầu rồi ! Hắn làm gì có quyền ra mệnh lệnh này ! Quả thực là nói hươu nói vượn !!

Xích Thủy Đoạn phần nộ gầm thét , tiện tay ném ra vài luồng sáng , tức thì hàng loạt cột đá xung quanh Allure bị đập tan tành !

Allure đứng ngay chỗ hấn phát cuồng , tùy lúc đều có thể tan xương nát thịt . Có điều nàng chỉ dùng ánh mắt nhàn nhạt nhìn Xích Thủy Đoạn , thờ dài :

- Ta lại cảm giác được , mệnh lệnh này là chính xác !

Dừng một chút , ánh mắt Allure lóe lên một tia buồn bã :

- Nhà tù ... Lão sư nói không sai , tuyết sơn chính là một cái nhà tù ! Từ lúc ta biết nhớ đến nay , người trên trên tuyết sơn lúc nào cũng lạnh như băng , không ai có điểm sinh hoạt nào ! Cả tuyết sơn giống như là một đám người chết biết đi ! Chúng ta là người sống , thế mà lại bị cái quy củ kia trói buộc ở đây , quanh năm cùng băng tuyết làm bạn . Có lúc , ta còn quên mất mình có phải là con người không nữa !

Xích Thủy Đoạn nghe xong , kích động lúc này hoàn toàn tan biến , lại nhớ tới mình năm xưa ở trên đỉnh núi , môn nhân bên cạnh tuy đông nhưng ai ai cũng chỉ chăm chú nghiên cứu đồ của mình , có bao giờ lui tới nói chuyện đâu . Lúc bé , mình cùng Bạch Hà Sầu với Lam Hải Duyệt quan hệ rất tốt , vậy mà càng lớn lại càng lạnh nhạt ....

- Ngày đó , khi lão sư truyền tin tới , ta lập tức hạ lệnh . Ngay hôm đấy đã có một nửa số đệ tử rời đi !

Allure lắc đầu , giọng đắng chát :

- Ngày thứ hai đi thêm mười mấy người . Không đến một tháng , số người còn lại chưa tới 1 phần 10 ! Lúc đó ta mới hiểu , tuyết sơn này là một nhà tù . Môn nhân là tù phạm ! Mà đa số đều muốn đi từ lâu rồi !

Xích Thủy Đoạn bị một câu nói kia làm choáng váng , thậm chí đứng không vững

Hắn từ nhỏ lớn lên tại tuyết sơn , sau đó sư môn gặp biến trốn đi , nằm gai nếm mật mấy chục năm trời chỉ mong có ngày giết về lại tuyết sơn . Đến lúc binh bại , cũng vẫn quay về tuyết sơn như cũ . Tuy Xích Thủy Đoạn giết người như ngóc , nhưng trong lòng hắn tuyết sơn chính là “ nhà ”

Lúc này , hắn đột nhiên phát hiện “ nhà ” của mình đã không còn . Dù thực lực hắn đã tăng rất cao , khó người bì kịp , nhưng đã kích như vậy cũng khiến hắn thất thần

Daminess cắn răng , chỉ thấy Xích Thủy Đoạn đang mê man rồi phần nộ , buồn vui bất chợt . Đột nhiên nó thấy cơn đau trước ngực bùng lên .

Lang kỵ xung quanh nguyên bản chưa hề động , nhưng thấy Xích Thủy Đoạn ngơ ngác đang muốn thử cầm đao tiến lên

- Không được vọng động ! Lui lại !

Daminess vừa thấy liền cả kinh kêu binh lính lùi về . Lang tộc chiến sĩ bình thường còn chưa hiểu gì , nhưng Daminess thì rất rõ ràng , giao thủ một đòn đã biết đại khái thực lực của Xích Thủy Đoạn . Theo phán đoán của nó , tên này mình không thể đối phó được ! Chỉ sợ cả mình , cùng vài ngàn lang kỵ toàn bộ cũng không phải đối thủ !!

Đứng trước mặt đối phương , nhận ánh mắt chiếu lên người , Daminess có cảm giác như bị một quả núi đè xuống , thậm chí so với khi đứng trước mặt Lạc Tuyết cũng không bị đè tới mức này !

- Lui lại ... Toàn bộ lui lại !

Daminess ho khan hai tiếng

Cuối cùng , Xích Thủy Đoạn đã từ khoảng khắc thần thần mà tỉnh lại , ánh mắt không có chút vui buồn nào , hoàn toàn trống rỗng . Ánh mắt của hắn chiếu đến Daminess mới hơi đổi :

- Người ...

Nhìn Daminess vẫn 1 tay cầm đao , Xích Thủy Đoạn biểu tình chán ngấy :

- Người còn đứng đây làm gì ?

Daminess hừ một tiếng

Xích Thủy Đoạn liếc hắn một cái :

- Niệm tình người tu luyện đến thánh cấp cũng không dễ . Ta tha cho người một mạng . Người tự chặt tay phải đi rồi xuống núi !

Daminess cười lớn :

- Người nói điên khùng ! Dù người mạnh . Ta lang tộc không chiến mà lui ! Dù ta không phải đối thủ của người . Ta ...

Hắn đang muốn nói nốt , nhưng Xích Thủy Đoạn đã có vẻ không nhin được . Đột nhiên thấy rõ thân hình hắn rành rành không nhúc nhích , bỗng một cái bóng từ trên người hắn phân ra vọt tới trước mặt Daminess . Daminess vô ý giơ đao lên cản , lại thấy cái bóng ấy cứ thế lướt qua người hắn rồi lại quay về chỗ cũ . Từ đầu tới cuối Xích Thủy Đoạn vẫn đứng im , một phen không động . Chỉ là ...

Chỉ thấy Daminess hừ một tiếng đau đớn . Tay phải cầm đao của nó phun máu , sau đó cả cổ tay đứt đoạn , rơi xuống đất !

Thủ lĩnh lang tộc , thánh cấp cường giả Daminess , chỉ một kích bị người ta chặt tay !

Nó đau tới mức đầu đầy mồ hôi , cắn răng lùi lại vài bước , tay trái ôm lấy cổ tay bị đứt , dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Xích Thủy Đoạn

- Ta nói chặt người một tay , chính là chặt một tay . Giờ người đi được rồi

Xích Thủy Đoạn có chút không kiên nhẫn được

Ánh mắt Daminess thay đổi mấy lần , từ cuồng bạo , suy tư , cuối cùng cũng không bộc phát . Nó hít sâu một hơi , dùng lực thánh giai chặn ở cổ tay ngăn máu tiếp tục chảy ra . Lại nhìn Xích Thủy Đoạn thật sâu , tự hồ muốn nói gì

- Người không nên nghĩ lưu lại cái gì mà ‘ ngày sau gặp lại ‘ . Nói thêm câu nữa chọc giận ta ta lập tức giết người ! Lão tử cũng chẳng phải người tốt , nếu người không tin cứ thử đi

Daminess trong lòng bực bội cũng chỉ có thể nuốt vào . Nó rất rõ ràng mình không đánh được đối phương , đành quay lại muốn dẫn thủ hạ lui lại . Ánh mắt nó nhìn đám tinh linh kia có chút uể oải . Lần này tinh linh vương giao nhiệm vụ thất bại rồi !

Chính mình một hàng vài ngàn lang kỵ tinh nhuệ , vượt qua cử tử nhất sinh , trèo đèo lội suối không nghĩ lại gặp phải một tuyệt thế cường giả ở đây . Ngay cả tinh linh vương cũng không tính trước được điểm này !

Những tinh linh kia đa số sắc mặt âm trầm , chỉ là riêng tinh linh từng đưa tặng Muse áo choàng và ủng vẫn giữ vẻ mặt rất bình thản

Daminess vung tay , lang kỵ đang muốn lui đi ...

- Đứng lại !

Xích Thủy Đoạn hừ lạnh một tiếng , trong mắt lóe lên sát ý :

- Ta bỏ qua cho người , nhưng ta có nói thủ hạ của người có thể đi ư !

Damineess nhìn đối phương , trong bụng nháy một cái !

- Hừ , lên đại tuyết sơn giết môn nhân rồi tùy tiện xuống núi ?

Xích Thủy Đoạn nghiêng đầu suy nghĩ , nói :

- Cũng tốt . Chẳng mấy khi ta đi ra như hôm nay , cũng không muốn giết quá nhiều người ...

Dừng một chút , gã hung thần này nói tiếp :

- Kẻ nào trên đao có dính máu để mạng lại . Kẻ khác thì chặt một tay phải xuống rồi đi !

Lời này tuy đa số lang tộc không hiểu , chỉ là số ít cao cấp chiến sĩ cùng Damineess sắc mặt đại biến !

Điên rồi ! Thằng cha này điên cuồng tới mức đó !

Xích Thủy Đoạn thấy vô số ánh mắt phản nộ nhìn trả , chỉ nhú mày nói :

- Sao ? Còn chưa tự mình ra tay đi !

919. Chương 636: Không Gian Nứt Vỡ

- Ha ha ha ha ha ha ha ha!

Damineess đột nhiên cười lớn, sau cùng sít sao trừng mắt nhìn Xích Thủy Đoạn, trong lòng hẳn cũng minh bạch, hôm nay xem ra chỉ sợ là ngày chết của mình. Chỉ là kẻ đứng đầu lang tộc này lại hung hăng nói:

- Ta là Lang tộc, không có sợ chết! Người nếu có bản sự thì đến giết đi !

Xích Thủy Đoạn điềm nhiên gật đầu, hừ một tiếng, không chút do dự nói:

- Tốt, vậy thì ta tự mình động thủ.

Vừa nghe lời này, cho dù Damineess đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng Xích Thủy Đoạn lại hành động nhanh hơn nó nghĩ !

Âm thanh Xích Thủy Đoạn còn chưa phát ra hết thì người hắn đã chia ra làm vô số quang ảnh, lao vào bên trong bầy sói! Mà càng thêm quỷ dị chính là, vô số quang ảnh này lại rất giống như là hắn phân thân ra, nhưng bản thể của hắn lại y nguyên đứng trên mặt đất!

Một chuỗi rên la, kêu thảm còn chưa kịp phát ra thì bên trong bầy sói đã ngã xuống một mảng lớn! Rất nhiều lang kỵ bị quang ảnh xuyên qua thân thể! Lập tức bọn chúng giống như một trái cầu bị phồng lên, theo sau đó là một tiếng nổ kèm theo một đoàn huyết vụ! Cũng có tên bị quang ảnh đi đến bên cạnh, quang ảnh kia vừa hồ chỉ điểm nhẹ một cái, liền thấy một đầu sói bị nổ tung !

Nhưng càng làm Damineess chấn kinh chính là những cái này không phải là dùng tốc độ “Tàn ảnh thuật” mà lừa gạt mắt người khác hay là các loại chương nhân pháp!

Những quang ảnh phân thân kia, cái nào cũng không phải là hư ảnh! Mỗi cái đều là thực thể! Đều có thể nhấc tay giết người!

Chỉ nháy mắt công phu, trong bầy sói đã đại loạn! Xích Thủy Đoạn vừa ra tay, trong bầy sói đã ngã xuống hơn trăm lang kỵ!

Mà những chiến sĩ lang tộc cao giai tuy kiệt lực phản kháng, nhưng những quang ảnh Xích Thủy Đoạn phân ra lại phảng phất không chút nào gắng sức. Người chém ra một đao lại như là chém vào không khí, còn cái quang ảnh kia lại trực tiếp xuyên qua, điểm nhẹ một cái, cổ họng của người đã bị chặt đứt !

Xích Thủy Đoạn chấp tay đứng trên mặt đất, chỉ lạnh lùng nhìn Daminess. Daminess trong lòng phần hận, nhưng chỉ sít sao nắm chặt thanh đao chưa từng ra tay. Chỉ bởi vì, Xích Thủy Đoạn đã đem ánh mắt đặt trên người nó, đem toàn bộ hành động của nó vững vàng khoá chặt! Daminess có một cảm giác là chỉ cần mình vừa động thì đối thủ sẽ trực tiếp dùng một kích lôi đình giết chết !

Nghe thấy thủ hạ trong tộc bị đồ sát, Daminess thân thể không ngừng run rẩy, liều mạng thôi thúc đầu khí, ý đồ dùng khí thế để đề kháng lại áp bách của Xích Thủy Đoạn. Chỉ là mặc cho nó phản kháng như thế nào thì áp lực kia ngược lại càng thêm trầm trọng, sau cùng ép cho hai chân nó bắt đầu nhũn ra , hô hấp bắt đầu trì trệ. Rõ ràng là tay trái nắm chặt lấy chuôi đao, nhưng lại cảm giác thấy toàn thân bị đối phương sít sao khoá chặt, không chút nào động đậy được!

Một tiếng kêu thảm vang lên kích thích thần kinh của Daminess, cuối cùng, đầu lĩnh của lang tộc này gầm lên một tiếng, tay phải đã bị chặt đứt của nó lại hung hăng đâm vào lồng ngực của chính mình! Tuy đã không có bàn tay, nhưng một kích này trên lồng ngực, tức thì làm cho nó phun ra một ngụm máu tươi !!

Phun ra một ngụm máu, Daminess sắc mặt càng trở nên trắng bệch, nhưng là trong ánh mắt là chớp qua một tia sáng! Trói buộc vừa mới ép nó cử động không nổi kia tựa hồ cũng đã theo một ngụm máu này mà giảm xuống!

Nơi xa, Xích Thủy Đoạn nhìn thấy cũng không nhịn được một tia táng thương, tựa hồ đối với cái gia hoả lang tộc này, tự tàn phá thân thể, lấy thống khổ kích phát tinh thần, phương pháp lấy thân thể để thoát khỏi trói buộc này rất lấy làm hân thưởng.

Daminess vừa thoát khỏi trói buộc, đột nhiên huyết dài một tiếng, thân thể hơi cong lên, đột nhiên hướng đến Xích Thủy Đoạn xông tới!

Một kích này của nó, toàn thân đều tập trung vào thanh đao trên tay trái. Đây là một kích toàn lực của nó, đem toàn bộ lực lượng trong người kích phát ra! Một kích này, đao phong vang lên xuy xuy, lại chỉ thấy thanh đao bằng kim loại ở giữa không trung cũng bắt đầu xuất hiện nứt vỡ. Nguyên lai là thanh đao không thể chịu nổi sức mạnh một kích toàn lực của thánh giai cường giả nên gần như muốn vỡ nát!

Một kích như thế này, Daminess không có nửa điểm lưu thủ! Dưới một kích này, ngay cả một đường lui cho nó cũng không có, tâm lý nó minh bạch là dù cho như vậy cũng chưa hẳn có thể làm bị thương đối phương, chỉ mong có thể quấy rối đối phương ra tay, có thể tranh thủ chút thời gian cho bộ hạ chạy thoát xuống núi, vậy cũng đủ rồi !

Ông!

Đao quang lừng lẹ nhanh chóng hạ xuống! Trên đao phong là các bụi phấn, cũng là những thành phần kim loại bị lực lượng thánh giai làm cho muốn vỡ vụn! Xích Thủy Đoạn vẫn đứng tại chỗ cũ, chỉ nhìn vào đối phương, lại đột nhiên lắc lắc đầu...

Trường diện càng trở nên quỷ dị, rõ ràng động tác của hắn rất chậm chạp, Daminess lại một kích lôi đình nhanh như thiểm điện. Đúng lúc hắn lắc đầu, thân thể hắn vẫn dán chặt trên mặt đất — nhìn vào phẳng phất như còn chỉ một chút cự ly, nhưng là trong nháy mắt, không gian đã bị vặn cong !

Daminess “Nhanh” cùng Xích Thủy Đoạn “Chậm “ , bằng một quy tắc cực độ mâu thuẫn, dung hợp lại. Những người nhìn thấy trường diện này cơ hồ muốn thổ huyết !

- Lúc trước có người đã nói với ta...

Xích Thủy Đoạn nhướng mi mắt, nhìn vào còn sói này, đột nhiên lại có một chút thương xót:

- Đơn thuần là thánh giai lực lượng, dù cho có cao như thế nào cũng không có khả năng chiến thắng đối thủ ở cấp bậc cao hơn! Năm đó ta còn là thánh giai, địch nhân ta đã ngộ đến tầng cao hơn so với ta, mặc cho ta nỗ lực thế nào cũng không phải là đối thủ của người đó. Người hiện tại... thật giống bộ dạng ta năm đó.

Nói xong, dưới ngọn đao phong, khí lưu cuồng loạn đã như Thái Sơn áp đỉnh đến trước mặt Xích Thủy Đoạn, mà Xích Thủy Đoạn chỉ là thông thả nâng tay lên, bàn tay như đao, đón lấy, hết sức nhẹ nhàng...

Mắt thường nhìn vào, phẳng phất như tại nơi Xích Thủy Đoạn đứng không gian đã vặn cong một cái! Ở cạnh dưới bàn tay của hắn, phẳng phất như trở thành một “Điểm”, không gian chung quanh tựa hồ đồng

thời vận công, đều hướng đến cái “Điểm” này mà tập trung !!

- Nhìn cho rõ, đều gọi là thánh giai, chẳng qua là lợi dụng quy tắc không gian, đem lực lượng đầu khí nguyên bản của mình ngưng kết lại mà thôi... Nhưng một đao kia của ta , ngưng kết không phải là lực lượng của ta mà là đem chính không gian vận công! Đem không gian, biến thành một chuỗi đao để ta sử dụng.

Xích Thủy Đoạn khẽ than:

- Bộ dạng của người ngày hôm nay có mấy phần giống ta năm đó. Vì vậy, trước khi người chết ta đem những thứ ta hiểu được nói ra để cho người hiểu những sai biệt của cấp bậc đến cùng là ở chỗ nào.

Vô thanh vô tức...

Cạnh dưới bàn tay của Xích Thủy Đoạn tựa hồ vô thanh vô tức chậm rãi dán lên đao phong của Daminess! Nhưng sau đó, một màn quỷ dị xuất hiện!

Tựa hồ dưới bàn tay của Xích Thủy Đoạn, một “Điểm” kia tựa hồ biến thành một điểm cắn nuốt! vừa nhìn thấy đao phong của Daminess tiếp xúc tới, tức thì hoá thành vô số hạt bụi phấn, nhưng lại không có tiêu tán đi mà toàn bộ lại bị Xích Thủy Đoạn “Hấp” vào cái “Điểm” bên dưới thủ đao kia !

Mắt thường nhìn vào, đao phong của Daminess cấp tốc hoá thành từng mảnh bị cắn nuốt vào! Sau cùng, cả kim sắc đầu khí cũng bị hấp vào một điểm đó! Cả quang mang của đầu khí cũng bị cắn nuốt !

Trong mắt Daminess đã tràn đầy tuyệt vọng!

Nó đã đem sức lực toàn thân, nhưng lúc này, rõ ràng đã đến rất gần, nhưng dù nỗ lực cách nào cũng không thể tiếp xúc đến đối phương — nữa điểm cơ hội để đồng quy ư tận cũng không có !!

Rõ ràng là động tác của đối phương rất chậm chạp nhưng mình lại không thể theo kịp đối phương. Giữa không gian và không gian, vẫn có khoảng cách !!

Đao phong rất nhanh bị cắn nuốt, tiếp đó là ngón tay trái của Daminess! Đầu ngón tay rất nhanh bị vỡ nát, sau đó là xương cốt, phẳng phất như cát chảy, tấn tốc tan biến...

Án chiếu theo tốc độ này, rất nhanh sẽ lan đến cổ tay !!

- Đáng tiếc...

Xích Thủy Đoạn nhìn vào đối thủ trước mặt:

- Ta khổ luyện ra loại không gian nứt vỡ đao này, lần đầu ra tay, lại dùng trên người của một thánh giai.

Lúc này, tay trái Daminess cũng đã bị cắn nuốt! Xích Thủy Đoạn đoạn phỏng đoán, lúc đầu Daminess bị mất tay phải giờ lại bị mất thêm tay trái. Dù cho có thể sống sót cũng đã là một phước nhân.

Mắt thấy “không gian nứt vỡ đao” của Xích Thủy Đoạn đã cắn nuốt đến khuỷu tay của Daminess. Thì đúng lúc này...

Đột nhiên, sắc mặt Xích Thủy Đoạn đại biến !

Chỉ bởi vì...

Hắn lúc này, lấy thực lực cường hãn thao khống không gian nứt vỡ, hắn vươn một bàn tay ra, nhìn như bình thường, nhưng dưới chưởng phong kỳ thực lại là đã đem không gian vận công xé nứt mà giao lại tại một điểm! Mặc kệ là thứ gì, một khi đến gần thì đều sẽ bị không gian vận công mà xé nứt!

Dù có thể khẳng định lại tình huống này, nhưng bên cạnh hắn, không biết từ lúc nào đột nhiên một cánh tay vươn tới!

Cánh tay này, chậm rãi tiến tới, động tác nhìn như rất chậm, lại là một cử động vượt qua không gian của Xích Thủy Đoạn, dùng trên bàn tay hắn !!

Đột nhiên... chạm tới Xích Thủy Đoạn !!

Mà cánh tay vươn tới, ngón tay mảnh khảnh thon dài, cơ da trắng nõn thanh tú, phẳng phất như không có dùng sức, chỉ là trên bàn tay Xích Thủy Đoạn tùy ý đẩy nhẹ một cái... Thật giống như bằng hữu gặp mặt, cư nhiên lại nắm lấy bàn tay có lực lượng phần toái không gian của Xích Thủy Đoạn... Suy... đẩy ra !!

Phanh! !

Daminess té trên mặt đất, nó đã mất đi đôi tay, cũng đã ngắt đi.

Nhưng lúc này, Xích Thủy Đoạn cũng không có nhìn xem gã người sói này mà nhãn thần đột nhiên phóng ra quang mang, gắt gao nhìn vào gia hỏa đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình này !!

Một đầu tóc vàng nhu thuận, bên trong lộ ra hai cái lỗ tai nhọn. Khuôn mặt thanh tú mà tinh trí — rõ ràng là đặc điểm của một tinh linh ! Mà khuôn mặt của tinh linh này cũng không có giống các tinh linh khác tuần mỹ đến kinh diễm, cũng gần như chỉ có thể tính là thanh tú mà thôi.

Nhưng mà đôi con ngươi kia, tùy ý nhìn đi, phẳng phất như không có gì. Nhưng nếu ngươi để ý tử tế thì sẽ phát hiện, trong con ngươi kia phẳng phất như là một mảng rộng lớn... Không phải như biển lớn, cái từ biển lớn thậm chí đều kém xa không thể so sánh !

Nó phẳng phất giống như là một không gian! Đôi con ngươi kia, ngươi căn bản không nhìn đến đáy! Tựa hồ có thể thu hút mọi ánh nhìn — có thể là một con ngươi trống rỗng, sau khi cười khê lại phẳng phất trở nên trong vắt!

Trong vắt, nhưng lại là sâu không thấy đáy!

Cả Xích Thủy Đoạn, từ trước đến giờ cũng chưa từng nhìn thấy con mắt quái dị đến vậy!

Càng tròn yếu hơn là tinh linh này, tùy tiện ra tay lại có thể đem chính tay của hắn đẩy ra !! Tuy vừa rồi hắn chưa dùng hết sức, nhưng đem không gian xé nát thành vô số mảnh vụn, đem những mảnh vụn không gian vụn cong lại một chỗ, hình thành “Không gian toái liệt đao”. Dạng lực lượng này, từ cảnh giới này mà nói, không muốn nói là đẩy ra mà tính là miễn cưỡng chống đỡ cũng không phải dạng người từ thánh giai trở xuống có thể chống đỡ được!

Cũng chính là nói, tinh linh này có được thực lực vượt xa hơn thánh giai!

Nhưng là tinh linh này không phải là tên đối thủ Lạc Tuyết mà mình từng gặp qua, hơn nữa là thảm bại kia.

- Người... tinh linh?

Xích Thủy Đoạn thu tay về, nhẹ nhẹ hít vào một hơi, những quang ảnh phân ra xung quanh toàn bộ đều tiêu tan. Lang kỷ đã bị giết đến máu chảy thành sông, dồn dập lui về phía sau...

Tên tinh linh đứng trước mặt Xích Thủy Đoạn, sắc mặt nó bình tĩnh mà thông dong, nhưng lại tĩnh mịch giống như là hư không. Ngược lại Xích Thủy Đoạn lại phát ra khí thế mạnh mẽ hiện hùng hồn.

- Người...

Một thanh âm thấp nhỏ từ một bên truyền đến.

Muse nhìn tinh linh này không thể tin vào mắt mình... Cái tinh linh này, chính là người lúc trên đường đưa tặng cho mình đôi ủng cùng ma pháp áo choàng kia !!

- Ai...

Tinh linh này nhẹ nhẹ khê than, nó xem như không mỹ lệ như những tinh linh khác. Nhưng chỉ nhẹ nhẹ khê than như vậy, lại không biết làm sao, thanh âm kia, phàm là người nghe thấy, lại phẳng phất như cả tâm hồn đều muốn hoà tan vào bên trong nó. Đôi mắt tinh linh nhìn thẳng vào Xích Thủy Đoạn, sau đó nhẹ nhẹ mở miệng:

- Nói thực... ta nguyên bản thật không tưởng lại phải ra tay sớm như vậy. Đáng tiếc, xem ra ta không đứng ra thì không được.

Nhãn thần trong vắt của nó nhìn vào tròng mắt của Xích Thủy Đoạn, sau đó khoé miệng khê cười:

- Một chiêu vừa rồi của người kia... Ân, là chiến thần Ares của nhân loại các người truyền thụ phải không ? Người đi ra từ hậu sơn... Như vậy Ares đích xác là ở bên trong, đúng không ?

Xích Thủy Đoạn hít vào một hơi thật sâu, nhìn vào tinh linh trước mặt:

- Người là...

- Tên của ta, ta nghĩ người hẳn chưa từng nghe nói qua. Trên thực tế, hiện tại trên thế giới này, người biết đến cái tên này dường như đã không còn

Tinh linh mỉm cười, nụ cười trên mặt lại mang theo một vẻ tịch liêu:

- Chẳng qua nếu như người đã hỏi, ta có thể nói cho người biết. Ta gọi là... Artemis.

920. Chương 637: Tinh Linh Thần

Đỗ Duy ngồi xổm ở một chỗ, ngón tay nhẹ ngắt lấy một mảnh vụn. Đây chính là một mảnh vụn của thực

Đỗ Duy thở dài , chỉ có thể một đường vào trước

Khi tiến vào , Đỗ Duy lại thấy mình đứng ở quảng trường trước ma thần điện

Chỉ là khác với lần trước , quảng trường lúc này đã bị phá tan hoang !

Quảng trường lớn như vậy khắp nơi toàn đá vụn lung tung , mặt đất bị phá thành vô số vết nứt , giống như có cường giả vừa đánh nhau kịch liệt ở đây ! Ngay cả ma thần điện ở xa cũng bị thương tổn , trụ trụ cột không bị hao tổn gì , còn bậc thềm cũng đầy vết kiếm !

Hiển nhiên , dấu vết ở đây là do Xích Thủy Đoạn lưu lại ! Xích Thủy Đoạn ở đây lâu như vậy , thực lực đại tiến chắc hẳn là chạy đi tìm hai tên thủ hộ mà đánh nhau

Tựa đồ để khẳng định phỏng đoán này , khi Đỗ Duy đi tới , trong ma thần điện không có bất cứ tiếng động gì

Hiển nhiên , hai gã thủ hộ của ma thần điện không còn nữa

Liên tưởng tới lần trước , Đỗ Duy đoán hai tên này hẳn bị Xích Thủy Đoạn xơi tái rồi

Không gian này có tính bất tử , nói cách khác , cho dù ở đây người chết cũng có thể sống lại , chẳng qua tốn chút thời gian mà thôi . Mà nếu chết một lần , lần sau sẽ không thể rời đi được nữa

Đột nhiên , phía sau hắn truyền đến một tiếng thở mạnh !

Xoay người lại , đã thấy tinh linh thần sắc mặt phức tạp , nhìn chằm chằm vào ma thần điện ở nơi xa ! Ngay cả hô hấp cũng không kiềm chế được mà thay đổi !

Ánh mắt nó lóe lên vài lần , cũng không biết đang nghĩ gì

Một lúc lâu sau , tinh linh thần thở phào , vẻ mặt lộ ra một tia thương cảm , tự nói :

- Là đây .... Chính là đây ! Không nghĩ ta lại quay về chỗ này

Đột nhiên , Đỗ Duy kinh ngạc nhìn khóe mắt tinh linh thần chảy ra một dòng lệ

Lệ ?

Đỗ Duy còn nghĩ là mình nhìn nhầm .Cẩn thận nhìn lại , còn thấy vẻ thương cảm trong mắt tinh linh thần càng đậm

Hắn không khỏi hoài nghi trong lòng . năm đó vài vị vậy công ma thần , chắc chắn người cũng có phần , thế sao lúc này lại bị thương thế ?

Hắn trong lòng nghi hoặc , nghĩ tới xuất thần , đột nhiên nghe thấy một tiếng hừ lạnh . Đỗ Duy trong lòng chấn động , nhìn ánh mắt tinh linh thần có vẻ bức tức nhìn mình mới hiểu ra . Có vẻ lúc này mình ngây ngốc nhìn khiến hắn không thích

Cười hờ hững , Đỗ Duy thu hồi ánh mắt , nhìn bốn phía cố ý than thở :

- Chỗ này vốn đẹp , vậy mà bị phá tan tành rồi

- Không cần người đau lòng

Artemis một tay kéo Muse , nhàn nhạt nói :

- Không gian này , ta có thể cảm giác được quy tắc của nó . Cho dù vật gì ở đây bị hủy hoại , sau một thời gian cũng sẽ phục hồi . Ta hiểu rồi .... Nữ thần các người hẳn là dùng quy tắc ‘ luân hồi ‘ ở đây

Luân hồi ? Đỗ Duy trong bụng nháy một cái , tức thì hiểu ra

Quả nhiên là thế , thảo nào ở trong này là bất tử . Có chết đi cũng sẽ sống lại được

Nghĩ tới đây , Đỗ Duy đột nhiên hỏi thêm 1 câu :

- Nếu thế ... Người tới đây làm gì ? Chẳng lẽ biết ma thần bị giam ở đây , người chạy tới quyết đấu một lần nữa , nhất định giết cho được ma thần ?

Ánh mắt tinh linh thần đột nhiên trở nên quỷ dị , hỏi ngược lại :

- Tại sao ta lại muốn giết ma thần ?

Đỗ Duy cứng họng , nghĩ bụng : ta làm sao mà biết được ? Chẳng qua người với hắc là địch , giết nhau cần lý do gì nữa ?

Ai ngờ , câu tiếp theo của tinh linh thần khiến Đỗ Duy ngây dại !

- Ta không tới giết ma thần ...

Tinh linh thần cười lạnh , nhìn Đỗ Duy nói :

- Ta tới để cứu hắc ra !!

Nói xong , ánh mắt nó chuyển về phía sau của ma thần điện , nơi có đỉnh Thông Thiên tháp !

Sau đó , tinh linh thần mở miệng , phảng phất chỉ nói nhẹ một câu , nhưng âm thanh lại vang khắp bốn phương tám hướng !!

Âm thanh này , trực tiếp vang về phía đỉnh Thông Thiên tháp !

- Người nghe thấy ta rồi đấy ! Ta tới rồi !

Ta tới rồi !

Ta tới .... Ta tới ... Tới .... Tới ... Tới

Tiếng vọng vang khắp nơi , bản thân Đỗ Duy cảm nhận được khí thế vị cường giả này đã thay đổi !

Thân hình nó vẫn đứng trước mặt Đỗ Duy , vóc người cũng không quá lớn . Chỉ là nó lại sinh ra một cảm giác , phảng phất trước mặt người không phải thân hình nhỏ yếu , mà là một ngọn núi cao không thể tả !!

Cơ hồ chỉ trong chớp mắt , cả không gian đột nhiên tràn đầy khí tức của tinh linh thần !

Khí tức to lớn mà liên miên không dứt , tức thì tràn ngập cả bốn phương tám hướng !

Đỗ Duy hiểu ra , tinh linh thần đã mở thần vực của nó ra ! Cả không gian này đã bị nó nắm giữ !

Khí thế này không cuồng bạo , nhưng Đỗ Duy cảm thấy mình như rơi xuống biển sâu ! Ngay cả không khí xung quanh cũng tràn đầy cảm ứng của tinh linh thần !

Vô bờ bến ! Cao thâm khó lường !

Đỗ Duy có cảm giác mình đã bị đối phương khống chế , lúc này sinh tử cũng không còn do mình quyết định nữa ! Toàn bộ nơi này do tinh linh thần làm chủ !

- Là lĩnh vực của thần cấp cường giả ư ....

Đỗ Duy không khỏi trấn kinh trong lòng

Lúc này , Artemis lại nói tiếp :

- Ta tới rồi ! Người vì sao không đáp . Chẳng lẽ người không dám cùng ta nói chuyện ư ?

Âm thanh hóa thành một luồng khí màu sáng , trực tiếp bắn tới Thông Thiên tháp !

Cuối cùng , khi âm thanh sắp tiếp cận Thông Thiên tháp , đột nhiên một vòng sáng trong suốt xuất hiện nhẹ nhàng đẩy sóng khí bật ra

Sau đó , một âm thanh vang lên , tuy từ xa ngàn thước mà phảng phất như ngay trước mặt !

- Artemis....

Âm thanh này giống như than thở , mang theo thương cảm cùng tiếc nuối

Tinh linh thần đột nhiên nổi giận , hai tay nắm chặt , quát lớn :

- Ares ! Vì sao chỉ có người nói chuyện ! Hắn đâu ? Hắn vì sao không nói gì ? Chẳng lẽ hắn một câu cũng không muốn nói với ta ư ? Bảo hắn ra nói chuyện với ta !

Tiếng của Ares mang theo một tia thương xót , nhưng vẫn bình thản :

- Người tới giết hắn ? Hay cứu hắn ?

Tinh linh thần không trả lời !

Đột nhiên nó cười lạnh , trong tay lóe lên một tia sáng . Sau đó tia sáng này hóa thành một cây cung !

Cánh cung tròn như trăng khuyết , độ cao gần như ngang bằng với người nó . Hai bên cánh cung uốn khúc , lộ ra mấy lưỡi nhọn !

Đỗ Duy vừa nhìn , lập tức nhận ra thần cung Pandora trong tay mình cơ hồ là giống hệt thế này !

Ông !

Ngón tay tinh linh thần chỉ khẽ chụp vào dây cung , tức thì một tiếng chấn động vang khắp ma thần điện !

Tiếng ông ông phảng phất mang theo ma lực . Đỗ Duy đứng cạnh đột nhiên sắc mặt đại biến , bởi hắn cảm thấy dưới tác động của dây cung , nội tạng của mình cũng đang chấn động !

Cảm giác này cực kỳ khó chịu , cho dù hắn thực lực rất mạnh , nhưng cũng muốn học máu

Thần cấp cường giả quả nhiên là mạnh ! Chỉ búng dây một cái cơ hồ khiến hắn trúng thương !

- Ta tới cứu hắn ! Cũng để tìm người .. Ares !

Giọng nói của Artemis mang theo sát ý không che dấu , trực tiếp cầm cung đi tới Thông Thiên tháp !

Đường tới Thông Thiên tháp xuyên qua ma thần điện gồm trăm bậc thềm . Tinh linh thần cứ chậm rãi đi từng bước một như người bình thường !

Nhưng Đỗ Duy phía sau lại không có chút kinh ngạc nào

Vì hắn cảm giác được , tinh linh thần chậm rãi bước đi kỳ thật là đang điều chỉnh trạng thái cơ thể đến tốt nhất

Điều chỉnh này cũng không phải lực lượng hay tốc độ gì , mà là ... sát khí !

Theo từng bước của nó , Đỗ Duy cảm giác được , sát khí trên người tinh linh thần cơ hồ muốn nổ tung !

Trong 100 bậc đầu tiên , Đỗ Duy còn có thể đi cách Artemis 3 bước . Đến bậc thứ 101 , hắn không thể không lui lại 5 bước !

Đến bậc 200 , Đỗ Duy lại phải lui tiếp 10 bước !

Khi tới được Thông Thiên tháp , Đỗ Duy đã đứng cách tinh linh thần hơn 20 bước !

Lúc này , sát khí của tinh linh thần cơ hồ đã hóa thành thực thể !

Thậm chí , Đỗ Duy chỉ cần bước không cẩn thận , lập tức quần áo sẽ bị cắt đứt vài chỗ !

Sát khí tập trung tới mức này thì sẽ phát sinh chuyện gì , có lẽ cũng không khó đoán

922. Chương 639 : Quốc Biển !

Đế đô phồn hoa tựa hồ không bị chiến tranh ảnh hưởng . Từ lúc đầu năm nay đại chiến phương bắc chuyển biến tốt , đầu tiên là công tước hoa tulip đại phá quân địch giành lại phòng tuyến đông bộ . Sau đó là Alpay tướng quân ở phòng tuyến tây bộ liên tiếp lập công . Một loạt chiến công hoặc lớn hoặc nhỏ khiến cho dư luận tràn đầy lạc quan

Nguyên bản đối với người dân , từ quý tộc tới bình dân đều không ai coi lũ quái vật kia là mối họa quá lớn – dù sao , quốc lực đế quốc còn cả đồng đây

Đế quốc chiếm cả đại lục , có đất đai rộng lớn , dân cư đông đúc , văn minh phát đạt , lại có nhiếp chính vương anh minh lãnh đạo , dần dần người dân quên đi bực dọc từ thời Augustine VI

Đối với đại đa số mọi người , đánh nhau phương bắc chỉ là chiến tranh cục bộ mà thôi . Thậm chí còn có người cho rằng , những chủng tộc quái vật kia uy hiếp cũng chẳng đáng ngại bằng người thảo nguyên

Mà lần này , tiểu hoàng đế đệ hạ Charles tự mình tới tiền tuyến khao quân , tin tức truyền ra càng khiến dư luận tràn đầy lạc quan . Thậm chí có người còn cho rằng chiến tranh chỉ nay mai là kết thúc

Hơn nữa , chiến tranh cũng thúc đẩy phát triển của đế quốc . Vô luận là lương thực , vật tư cung ứng ....
Đều được kích thích , sức sản xuất tăng rất nhiều

Dù sao một đế quốc nắm cả đại lục , quốc lực làm sao mà yếu được

Đế quốc xuất tiền mua sắm đồ dùng gửi lên tiền tuyến càng khiến giao thương náo nhiệt hơn . Có thời điểm đế đô tập trung vô số thương hội , thử tìm lỗi vào bộ tài chính và bộ hậu cần , nhằm kiếm được một đơn hàng với đế quốc

Thời gian này , người bận rộn nhất , chính là người vừa được đề bạt , đại thần phụ trách cung ứng vật tư cho chiến khu , mập mạp ma thú Dansa

Ma thú Dansa mấy năm trước kinh doanh toàn bị gia tộc hoa tulip chiếm hết mối , tuy mọi người giao dịch rất tốt nhưng thỉnh thoảng nhìn cơ nghiệp đối phương cũng thấy đỏ mắt . Chẳng qua sau chiến tranh bắt đầu , hẳn được dễ cử , thế là cơ nghiệp sản xuất vũ khí cứ thế phát triển rất mạnh

Trong danh sách những nhà buôn giỏi nhất đế đô , ít nhất năm nay Dansa lần đầu tiên vượt lên được gia tộc hoa tulip . Mập mạp tuy không nói gì , nhưng trong lòng cũng rất đắc ý

Đương nhiên , hẳn không biết rất nhiều sản nghiệp của Đỗ Duy là ngầm , không lộ ra ngoài

Một ngày nọ , trong đế đô đang là huyên náo , đột nhiên giữa trưa , cổng thành bắc phát sinh một sự việc không tầm thường !

Giữa trưa , thủ vệ đang kiểm tra người ra vào , đột nhiên phía xa một đội kỵ binh phóng ngựa tới như gió xoáy !

Một đội kỵ binh này chừng 300 người , chỉ là chạy nhanh tới mức tiêu cực . Trên đường chạy đã hắt ngã không ít người đi đường !

Ngay trước cửa đế đô phát sinh việc này , tức thì hỗn loạn

Đội kỵ binh này của ai ? Định vào thành sao ?

Thủ vệ cửa thành vội chuẩn bị đội hình sẵn sàng chiến đấu ! Chỉ là khi họ tới gần , phát hiện đối phương chỉ có hơn trăm người thôi , nhưng mỗi người đều có vài con ngựa . Xem ra để đi đường dài , họ đã chuẩn bị sẵn ngựa để thay thế

Hành quân khẩn trương như vậy , cho dù là bên trong quân đội cũng ít gặp , nữa là tại đế đô ?

Thủ vệ quân đang muốn ngăn trở , nhưng lại nhìn thấy cờ hiệu của họ !

Mấy kỵ sĩ đi đầu đều giương cờ , phân biệt là : cờ báo quân tình khẩn cấp của phương bắc ! Còn có cờ hoa bụi gai vàng !

Nhìn cảnh này , thủ vệ quân không dám ngăn cản nữa . Tuy bọn kỵ binh này chạy nhanh hắt ngã vô số người ngựa , nhưng bọn họ cũng chỉ có thể vội mở rộng cửa thành , tay cầm vũ khí xua người đang ra vào nép rang một bên !

Hành động này khiến nhiều người bất mãn , nhưng cũng không ai nói gì . Cảnh tượng khẩn trương này , tựa hồ đã phát sinh chuyện gì rất lớn !

Đội kỵ binh này tới cửa thành không giảm tốc độ , cứ thế lao thẳng vào trong

Nếu nhìn kỹ , có thể thấy đội kỵ binh này tuy từ xa tới , đương nhiên là mệt mỏi cùng cực . Nhưng kỵ sĩ đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ , đội hình tuy có chút tán loạn , nhưng sát khí của họ thì quân kỵ phổ thông tuyệt không có được !

Khi bọn họ vào thành xong , quan binh cùng dân chúng mới thấp giọng bàn tán : về vội thế , chẳng lẽ phương bắc có quân tình khẩn cấp gì ?

Chẳng lẽ là lại đánh thắng trận nữa ?

Có người thấp giọng lo lắng :

- Nhìn gấp gấp thế , tựa hồ không giống đánh thắng . Chả lẽ....

Kẻ khác phản bác :

- Vớ vẩn ! Tiền tuyến có công tước hoa tulip anh hùng cái thế ! Làm sao mà thua được !

Người khác nghi ngờ bàn luận , còn chỉ huy quân thủ thành sắc mặt lại rất phức tạp !

Cũng thật trùng hợp , vị chỉ huy này nhập ngũ cũng đã lâu , thường xuyên trông coi cửa thành . Hôm nay , trong đội ngũ tiến vào hẳn nhìn rõ có 1 người được quây cản thận vào chính giữa . Người này tuy đội mũ , nhưng chỉ liếc một cái lão đã nhận ra !

Là ... hoàng đế Charles ?

Càng khiến vị lão binh này hoảng sợ là , tiểu hoàng đế không phải đi phương bắc khảo quân sao ? Sao lại gấp gấp chạy về thế này ?

Trên quảng trường bên ngoài hoàng thành , đội kỵ binh này gần như một đường húc bay bất cứ ai cản trở tiến tới ! Cũng không ít người lớn tiếng chửi bới , nhưng tốc độ của họ thật quá nhanh , binh sĩ tuần tra trị an còn chưa tới đã đi mất rồi !

Ngự lâm quân thủ hộ quảng trường vội vã nghênh tiếp . Chỉ là sau đó tiến đến gần , toàn bộ ngự lâm quân đều quỳ rạp xuống hô to “ bệ hạ vạn tuế ! ”

Charles cũng mệt nhọc lắm rồi . Thân thể hắn cũng đã tới cực hạn muốn sụp đổ . Với 1 đứa trẻ hơn 10 tuổi mà phi ngựa không ngừng nghỉ liên tiếp vài ngày thì quả thật không dễ chút nào !

Chỉ là cái tin ấy vừa tới , Charles cũng không dám chậm trễ , vội ném hết công việc vội vã mang người trở về !

Dọc đường , nguyên bản hắn có gần ngàn kỵ binh , để bảo trì tốc độ , Charles ra lệnh đa số ở lại , lấy chiến mã chia cho một số ít cùng mình ngày đêm không nghỉ trở về !

Tuy cùng đi có ma pháp sư cung đình trợ giúp , nhưng dù sao cực nhọc dọc đường cũng rất lớn , thiếu chút nữa là hắn cũng gục rồi

Lúc đi tới cửa cung , phản ứng đầu tiên của Charles là nhìn cờ treo trên tường thành . Khi thấy cờ hoa bụi gai vàng tung bay bình thường , binh sĩ canh gác vẫn như cũ không thay đổi , lúc này hắn mới thả lỏng

Vừa thả lỏng đôi chút , Charles cảm thấy toàn thân mềm nhũn khiến binh sĩ bên cạnh chấn kinh , vội tiến tới đỡ . Charles cắn răng lắc đầu đẩy ra , thấp giọng quát :

- Ta tự đi được !

Lại nhìn một ngự lâm quân khác , hắn nói :

- Nhanh ! Dẫn ta vào thành ! Ta muốn gặp phụ thân ! Ngay lập tức !

Một đường vào cung , Charles thậm chí còn bỏ qua lễ tiết đón hoàng đế hay tắm gội linh tinh , gần như cuống bọ đá bay cung đình lễ quan , cứ thế để nguyên quần áo đi đường cuống cuống chạy vào !

Xuyên qua đại điện , quảng trường , hành lang , nội cung , Charles kinh ngạc nhận ra phòng bị ở bên trong đã tăng thêm gấp 3 !

Trên đường về đế đô , hết thấy đều bình thường , vương thành cận vệ quân không có điều động gì bất chợt , phố xá cũng không có binh sĩ tăng cường

Kể cả ngự lâm quân trong hoàng thành cũng không tăng thêm

Nhưng vào sâu mới thấy ngự lâm quân toàn bộ vũ trang , toàn bộ đường ra vào , cửa lớn cửa nhỏ đều có người canh gác tuần tra nghiêm ngặt !

Từng ngự lâm quân sắc mặt ngưng trọng như lâm đại địch !

Quang cảnh này không những không khiến Charles khẩn trương hơn , ngược lại ánh mắt có phần kích động !

Cuối cùng , xông tới một gian điện , thậm chí còn không chờ người hầu thông báo , hần cứ thế tiến vào . Hần là hoàng đế , những ngự lâm quân này cũng không thể cản , chỉ có thể cho hần tiến vào ...

Chỗ này chính là nơi ở của lão đại đế quốc , nhiếp chính vương , Thần hoàng tử !

Trong gian điện này nồng nặc mùi thảo dược , hiển nhiên có không ít vị thuốc pha trộn lại với nhau khiến người thường cũng cảm thấy khó chịu

Chính giữa phòng là một chiếc giường lớn buông màn che kín . Trong màn có vẻ có một bóng người vô lực nằm đó , xung quanh có mấy ma pháp sư cung đình nghiêm chỉnh đứng cạnh

Trong số bọn họ có 2 người còn đang khẩn trương pha chế thuốc ma pháp , cũng có người khẩn trương đi đi lại lại , trong tay cầm 1 cuộn giấy ghi chép vài phương thuốc cổ

Trong rèm còn có 2 bóng người khác một lớn một nhỏ ngồi đầu giường . Bóng người lớn hơn chính là vương hậu , cũng là mẹ của Charles . Bóng người nhỏ quay lại , khuôn mặt vẫn mang nét thơ ngây , ánh mắt có chút bất an . Khi thấy Charles tới , nàng mới đứng dậy kêu một tiếng :

- Anh !

Trong lòng Charles lúc này vừa hoảng loạn vừa kích động , có cả mong đợi lẫn lo lắng . Nghe em gái gọi , hần cũng chỉ gạt đầu rồi đi tới bên giường . Khi ánh mắt nhìn xuống không khỏi ngây dại ...

Nhiếp chính vương – Thần hoàng tử nằm trên giường

Khuôn mặt Thần hoàng tử gần như trong suốt , thậm chí môi cũng trắng bệch hoàn toàn ! Hiển nhiên bệnh đã rất nặng !

Charles vừa nhìn.... Không khỏi ngây dại !

Người trên giường ... thật sự là phụ thân đáng kính của mình sao ?

Vị phụ thân tinh lực dồi dào , không giận mà uy lúc này đã mất đi toàn bộ khí thế , nằm đó như không tồn tại

Đôi mắt từng khiến mình kính sợ đã khép hờ . Hơi thở nhẹ nhàng phảng phất đã mất đi sức sống . Ngón tay thon dài cũng vô lực đặt xuống cạnh giường . Lòng mảy mòi nhú , tựa hồ đang chịu đau đớn giày vò

Charles ngây ngốc đứng một lúc , cảm thấy có người bên cạnh kéo áo mình , hóa ra là công chúa Karina . Hần chợt tỉnh ra , vội quỳ một gối , cúi đầu :

- Phụ thân ! Ta đã về !

Thê tử của Thần hoàng tử - vương hậu vốn là một phụ nữ ôn nhu . Lúc này mặt nàng đã đầy lệ , đưa tay ôm lấy Charles , bật khóc

Charles nghe tiếng khóc cũng không biết nên làm sao . Đột nhiên , trong lòng hần sinh ra một ý nghĩ ....

Hần rất rõ ràng đã phát sinh chuyện gì !

Xem bộ dạng này ... Phụ thân ... có vẻ là ....

Vài ngày trước , Charles đang ở tiền tuyến khao quân , đột nhiên nhận được một phong mật thư từ hoàng cung ! Phong thư này cũng không phải do ngự lâm quân đưa tới , mà là do ma pháp sư cung đình đưa tới !

Thư cũng không dài , chỉ có mấy chữ : Vua bệnh nặng ! Nước vô chủ ! Về ngay !

Khi nhìn phong mật thư này , Charles cảm thấy trong lòng có cái gì đó nổ tung ! Cũng không biết cảm xúc lúc này là gì , thương cảm ? Khẩn trương ? Mong đợi ?

Tựa hồ mỗi thứ đều có một ít !

Nhưng thân là một hoàng đế nhóc con , hẳn cũng là người có dã tâm . Tức khắc vứt bỏ mọi thứ , dùng mọi thủ đoạn chạy về đế đô !

Phụ thân bệnh nặng !

Nếu quả ông ấy chết rồi ! Mình phải quay về !

Nếu không ... Phụ thân vừa chết , mình lại không ở đế đô ... Trời mới biết có thể phát sinh chuyện gì !

Tuy trong nước hiện giờ cục diện chính trị bình yên , nhưng khát vọng quyền lực cùng dã tâm của Charles không cho phép có sơ sót nào !

Một đường về chết không ít ngựa , cả người cũng lê lét cổ về !

Cuối cùng , đứng bên Thần hoàng tử , Charles lại mờ mịt .

Từ lâu nay , phụ thân là trụ cột của đế quốc ! Tuy mình ần ần hận phụ thân , nhưng .... Vô ý , mình cũng đã ỷ lại vào ông ấy !

Chỉ là ... ông ấy ngã xuống rồi . Quyền lực ngay trước mắt , nhưng Charles lại sinh ra một cảm giác hoảng sợ

Cảm giác này khiến hắn khó chịu , kêu lên một tiếng ngậy đại . Sau đó mặc cho vương hậu ôm hắn vào lòng , Charles chỉ cắn chặt môi nhìn phụ thân đang nằm trên giường ....

Cuối cùng , vương hậu khóc một lát rồi buông Charles ra , mà lúc này , công chúa Karina lại nhẹ nhàng thuật lại mọi việc

Giọng nói Karina cũng khàn khàn , hiển nhiên là do khóc quá nhiều . Tròng mắt cũng sưng đỏ , má còn ngấn lệ . Tiểu công chúa một mặt thút thít , một mặt kể lại mọi việc từ lúc Thần hoàng tử ngã bệnh

Nhiều ngày trước , trong một lần hội nghị cung đình , cơ thể Thần hoàng tử có vẻ không tốt . Nhưng giữa cuộc họp , Thần hoàng tử cũng chỉ cố gắng chống đỡ . Trong cuộc hội nghị ấy vẫn thể hiện một bộ dạng nghiêm túc trầm ổn , tinh lực dồi dào . Thậm chí còn phát ra một đạo mệnh lệnh cho quân vụ đại thần Carmille Caro

Chỉ là ngay sau khi cuộc họp kết thúc , Thần hoàng tử mới ra phía sau lập tức không chống đỡ nổi !

Trước ánh mắt của vài chục thân vệ cùng người hầu , Thần hoàng tử vô thanh vô tức gục xuống . Mấy chục người kinh hoàng chưa kịp phản ứng , vài ma pháp sư cung đình đã đi tới không nói một lời , lập tức mang Thần hoàng tử đi

Cục diện khi đó cũng thiếu chút nữa là hỗn loạn . Ma pháp sư cung đình không nói một câu mang người đi , còn thiếu chút nữa phát sinh hiểu lầm với ngự lâm quân

May mắn sau đó Thần hoàng tử tỉnh lại , hạ lệnh cho ngự lâm quân thủ tại mặt ngoài , bệnh tình của mình giao cho ma pháp sư cung đình xử lý , không cho bất kỳ ai nhúng tay vào ! Thậm chí giường của hắn cũng không cho bất cứ ngự lâm quân nào tới gần ! Rõ ràng , Thần hoàng tử rất tín nhiệm ma pháp sư !

Ma pháp sư cung đình bận rộn cả ngày , nhưng Thần hoàng tử cứ chột mê chột tỉnh , phần lớn thời gian đều hôn mê , chỉ có ngẫu nhiên mới tỉnh lại .

Sau đó , vương hậu cùng công chúa mới tới chăm sóc . Có vương hậu ra mặt , cũng khiến mọi người yên tâm hơn . Cho dù nàng không nhúng tay vào việc chính sự , nhưng cũng đủ để chủ trì đại cục

Đáng tiếc, vương hậu ôn nhu lương thiện nhưng không phải là một nữ tử thông minh , đối mặt với nguy cơ nàng cũng hoảng loạn

Lúc này , chính là công chúa Karina đứng ra , đầu tiên an ủi mẫu thân , sau đó dựa vào vương hậu đưa ra vài mệnh lệnh !

Mệnh lệnh thứ nhất , dùng tốc độ nhanh nhất gọi Charles trở về ! Bởi vì xem dạng này , Thần hoàng tử tùy thời có thể chết , lúc đó quyền lực đế quốc sẽ thay đổi . Lúc đó không thể thiếu Charles được !

Lệnh thứ hai , chính là điều động ngự lâm quân !

Karina hạ lệnh bảo mật hoàn toàn việc này ! Ngày đó 46 thân vệ nhìn thấy Thần hoàng tử gục xuống phải bị tạm giữ . Karina dù sao cũng còn nhỏ , tuy thông minh nhưng cũng mềm lòng . Loại việc này nếu gặp vua khác , e rằng vì để bảo mật đã sớm giết sạch !

Sau đó , ngự lâm quân toàn bộ tập hợp , gặt gao bảo mật hoàng thành ! Khứu giác chính trị của Karina cũng đủ nhạy bén , nàng tuy nhỏ nhưng cũng biết địch nhân của hoàng thất là ai ! Lúc này ổn định mới là trọng yếu !

Trước khi người thừa kế hợp pháp Charles trở về , không thể để mọi việc bung ra . Nếu không sẽ khó kiểm soát ! Nhất là ... thần điện !

Cho nên , vương thành cận vệ quân không điều động ! Ngay cả sở trị an cũng không . Nguyên tắc của Karina rất đơn giản : ngoài lồng trong chặt !

Lúc này , nhìn ca ca ngây ngốc , Karina xoa mắt , kéo Charles nói thẳng :

- Anh ! Giờ không phải lúc hoảng loạn ! Mọi người đều đang chờ anh chủ trì đại cục ! Tuy em có bố trí , nhưng anh mới là hoàng đế , mệnh lệnh của anh mới là danh chính ngôn thuận ! Lúc này cần làm gấp vài việc !

Charles ngây ngốc , lại hỏi ngược lại em gái kém mình 2 tuổi :

- Ta ... Ta nên làm gì ?

Karina than thở trong lòng , nhúu mày nhìn Charles một cái . Ánh mắt kia không rõ là gì , nhưng sau đó vẫn chậm rãi mở miệng ....

923. Chương 640: Không Bệnh Không Đau

- Thứ nhất, trong hoàng cung tuyệt không thể để loạn. Ngự lâm quân tuy đã điều động, nhưng chẳng qua là em thay mẫu thân phát lệnh. Danh bất chính ngôn bất thuận, hiện ca ca người đã trở lại, tự nhiên cần người phải hạ mệnh lệnh một lần nữa để cho các tướng sĩ Ngự lâm quân tin phục.

- Thứ hai: phái thêm nhân thủ, đem các phủ đệ quyền quý trong đế đô giám thị chặt chẽ. Trong thành nếu có biến hoá gì dị thường, dù là gió thổi cỏ động, đều phải kịp thời báo tin về.

- Thứ ba: nhưng cũng là điều khó nhất.

Nói tới đây thanh âm Karina càng thấp xuống:

- Chỗ Thần điện, dù chúng ta giấu diếm thế nào cũng tuyệt sẽ bị họ biết. Cho nên, còn cần phải cho bọn họ biết chút tin tức để ổn định lại. Theo ý của em, không bằng trực tiếp truyền tin ra ngoài nhưng chỉ nói là phụ thân bị bệnh, để cho bọn họ không biết được bệnh tình phụ thân nghiêm trọng thế nào !

- Điều thứ tư: binh lực quân đội trong thành phải chia ra tiến hành hai bước.

Karina dù còn nhỏ tuổi nhưng nói đề cập đến chuyện này, tuy sắc mặt thì non nớt nhưng lúc nói chuyện lại thông dong trầm ổn:

- Hai bước này: một là sở trị an để đô, sở hữu hơn một vạn binh sĩ. Một vạn người này là một cỗ lực lượng rất lớn, tất phải nắm cho thật vững, không thể làm loạn! Hiện thống lĩnh của sở trị an là tâm phúc của phụ thân. Nguyên bản là có thể tin tưởng được, nhưng là... ta cảm thấy mọi chuyện đều phải có chuẩn bị mới được! không thể đem hy vọng ký thác toàn bộ lên một người, ý ta là đem nam tước Sax đến, nam tước Sax tuy hiện tại là quan tài chính, chẳng qua hẳn rồi cuộc là thượng cấp so với thống lĩnh sở trị an để đô. Trong sở trị an cũng có chút uy tín, bộ hạ cũng tín phục hẳn! Tạm thời để hẳn đi đến sở trị an, tuy tiện an bài một danh phận, chỉ nói là để thống kê quân lương năm nay của sở trị an. Có hẳn toạ trấn thì mới là vạn toàn !

Dừng một lát, Karina ánh mắt chớp động:

- Bước thứ hai là trọng yếu nhất ! Chính là vương thành cận vệ quân ! Trong đế đô có gần sáu vạn! Trong đó Ngự lâm quân là tám ngàn, sở trị an một vạn, còn lại toàn bộ đều là của vương thành cận vệ quân! Nếu như không thể vững vàng không chế thì... hậu quả không cần ta nói. Ca ca có lẽ cũng hiểu, nhớ chính biến năm đó, chính bởi vì đại bá không chế vương thành cận vệ quân mới gây ra trường nạn loạn kia! Tuy phụ thân đã cài không ít người vào đó, chẳng qua, lúc này cần cẩn thận một chút. Như vậy thì cũng không có gì là không tốt, tốt nhất là cài vài trọng thần vào đó để trấn thủ...

Nói tới đây, tiểu công chúa mặt lộ vẻ khó khăn:

- Chẳng qua em không quá rõ về phương diện này, càng không biết ai có thể tín nhiệm... Mà nhân tuyển, ngoài trung tâm ra còn chưa đủ, còn phải có một chút uy vọng trong quân đội. Nếu không vạn nhất xảy ra chuyện thì cũng không trấn thủ nổi. Ta nghĩ tới nghĩ lui, ngược lại có một cách.

Charles không tự chủ được bị khí thế trầm ổn của em gái mình chấn nhiếp, ý thức phụ thuộc vào nàng hỏi:

- Cách gì ?

- Điều động !

Karina khoé miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt:

- Chính là điều động! Không thể để quân đội ở lại nơi mình trấn giữ! Đơn giản mà nói, nếu ở cửa thành đông thì điều một nửa đến cửa Tây! Cửa Tây thì triệu một nửa đến thành Nam ! Nam thành thì điều một nửa đến Bắc thành! Bắc thành thì điều một nửa đến cửa thành Đông... Chính là như vậy! Thì có thể đảm bảo mỗi cửa thành chỉ ít có một nửa quân đội không phải thuộc nơi đó! Theo vậy mà nói nếu như thật có người trong đó bị mua chuộc thì ta cũng không tin người đó có thể mua chuộc tất cả các thống lĩnh ở cửa thành đó! Đảm bảo rằng mỗi cửa thành đều có một nửa quân không thuộc nơi đó! Cũng là nếu như tướng lĩnh muốn làm loạn thì thủ hạ chỉ còn một nửa. mà một nửa còn lại thì... cũng không làm nên chuyện gì lớn lao !!”

Charles nghe đến nỗi phát ngốc, mà lúc này, đột nhiên từ trên giường truyền đến một âm thanh nhỏ bé hư nhược!

- Tốt !

Hai hài tử đều cả kinh, đồng thời nhìn lên trên giường. Phát hiện, nguyên Nhiếp Chính vương đang bị hôn mê cũng không biết đã tỉnh lại từ lúc nào.

Thần hoàng tử vẫn hư nhược như vậy nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, chẳng qua cuối cùng mở mắt, nhưng trong đó lại không có thần thái nắm vững mọi chuyện như ngày thường. Nhưng dưới tình trạng như vậy vẫn giữ nguyên được một cỗ uy nghiêm của quân vương !

Môi hẳn nhẹ rung động, phảng phất như dùng khí lực thật lớn mới chậm rãi nói ra được:

- Biện pháp tốt.

Nhân thần cầu Thần hoàng tử dừng trên người của tiểu công chúa Karina, trong mắt có chút hân thưởng.

Hai hài tử đằng kia, Karina trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi, nhảy lên trên giường, khóc lóc nói:

- Phụ thân. Phụ thân! Người cuối cùng đã tỉnh !

Charles lại hơi ngẩn ra, cũng quỳ trước giường, trên mặt lộ ra vẻ bi thống:

- Phụ thân...

Thần hoàng tử nhẹ thở dài, nhìn thê tử ngồi trước giường:

- Đỡ ta... ngồi dậy.

Hoàng hậu sững người một lát, vừa muốn nói gì thì nhìn thấy ánh mắt của Thần hoàng tử phảng phất lạnh hơn vài phần:

- Đỡ ta ngồi dậy !

Hắn tuy hư nhược do bạo bệnh nhưng cổ khí thế của đế vương kia lại như cũ không có ai dám kháng cự. Hoàng hậu đành chịu, chỉ có thể nhanh chóng đỡ hắn vậy, đem nhét sau đầu hắn một cái gối.

Động tác nhẹ như vậy là cơ hồ làm cho Thần hoàng tử hao hết thể lực, sau khi hắn ngồi dậy còn không ngừng thở dốc một hồi mới bình thường trở lại, nhắm mắt dưỡng thần. Lúc mở mắt ra lần nữa, hắn nhìn vào Karina, trong ánh mắt cứng chiều nói:

- Con gái ngoan, con rất thông minh, ta cũng rất yên tâm. Rất vui mừng.

Thanh âm không lớn nhưng lại làm cho Karina chua xót, tức thì nước mắt chảy dài.

Thần hoàng tử vươn ngón tay run rẩy ra, miễn cưỡng vuốt nhẹ lên mặt con cái mình một cái, lau đi ngấn lệ. Ôn nhu cười nói:

- Con tránh ra trước, ta có vài lời muốn nói cùng ca ca con.

Nói xong, lại nhìn vào hoàng hậu ngồi bên cạnh, hoàng hậu lập tức hiểu ý, kéo tiểu công chúa lui ra ngoài.

Bên giường, chỉ còn lại có hai người một đội phụ tử.

Hai người nhìn nhau, Thần hoàng tử nhãn thần có chút phức tạp. Trong ánh mắt kia, có ôn nhu, có cứng chiều, mà càng nhiều là lo lắng !

- Ta...

Rất lâu, vị chúa tể của đế quốc này mới chậm rãi mở miệng, thanh âm vẫn hư nhược như vậy:

- Ta cũng không nghĩ tới mình lại ngã xuống nhanh như vậy

Hắn giơ tay ra, miễn cưỡng vuốt đầu của Charles, trong ánh mắt là loại tình cảm yêu thương của cha đối với con:

- Ta vẫn cho rằng mình còn có thể chống đỡ thêm vài ngày. Nếu như có thể chống chịu được một năm nửa năm, phương bắc... phương bắc... kháis kháis... chiến sự phương bắc ổn định lại. lúc đó con cũng lớn hơn một chút, lúc đó mười ba mười bốn tuổi thì ta có thể tiến hánh nghi lễ thành niên của người. Lúc đó, con chính thức thành nhân. Cũng không sai biệt lắm.

Charles trong lòng run lên, nhin không nổi khóc lên:

- Phụ thân... con...

- Đáng tiếc a. Xem ra ta không chống đỡ nổi.

Thần hoàng tử lắc lắc đầu:

- Hiện nay quá hỗn loạn, còn có rất nhiều chuyện ta chưa làm xong, đành giao cho con, để cho bờ vai nhỏ nhỏ này của con gánh vác. Trong lòng ta... thật sự có chút, lo lắng !

Nói xong, hắn than thở như là biểu hiện sự lo âu của mình.

Charles ngẩng đầu lên như muốn nói gì nhưng Thần hoàng tử lại lắc đầu:

- Con muốn nói gì, ta đều biết. Con là một đứa thông minh, chẳng qua ta là cha của con. Trong lòng con nghĩ gì ta đương nhiên biết.

Sắc mặt Charles trắng bạch, trong lòng có chút sợ hãi.

- Quá nóng vội. Quá nóng vội a.

Thần hoàng tử cười có chút chát chát:

- Tiếc nuôi lớn nhất của ta chính là không thể hảo hảo dạy dỗ con. Đáng tiếc, ta nằm đó đấu với ca ca, có thể nhẫn nại mười năm! Lặng lẽ bố trí một loạt các hậu chiêu. Sau cùng ta để cho hần chính biến, mượn cái cơ này ta ‘nhất cử vi thượng’! Muội muội người lúc này nói một câu, nói ra được tâm tư của ta, chính là ‘Mọi chuyện đều phải có chuẩn bị về sau’! Năm đó ta chính là dựa vào con bài cuối cùng để, sau đó đấu với ca ca ta. Hắc hắc...

Nói xong, thần hoàng tử nhìn vào mắt con trai mình, trong mắt chớp qua một tia thất vọng nhàn nhạt:

- Đáng tiếc... con là con trai ta nhưng lại không có học được nửa điểm ‘nhẫn nại’ của ta. Ai... con quá nóng vội a...

Sau đó là một chuỗi tiếng ho khan đau đớn kèm với thở dốc.

Chẳng qua, nhân thần thất vọng kia cũng chỉ hơi loé qua, sau đó Thần hoàng tử gắng lấy lại tinh lực nói:

- Chẳng qua, ta rốt cuộc chưa có chết, hiện tại vẫn còn chút thời gian. Có thể giúp con một tay... Con trai, qua đây.

Charles sững một cái thì đi qua, Thần hoàng tử vươn tay ra ôm chặt lấy vai của con trai, trên sắc mặt trắng bệch lộ ra thần tình phức tạp nói:

- Ta... rất lâu rồi không có ôm con.

Cảm thụ được cái ôm từ thân thể hư nhược vô lực của phụ thân, Charles còn nhỏ, cuối cùng cũng chảy ra một dòng nước mắt.

Thần hoàng tử ghé vào lỗ tai hần nhẹ nói:

- Ta có vài chuyện muốn nói cho con, con nhất định phải nhớ kỹ, nhớ không được sai sót! Con chỉ cần án thoe những gì ta nói mà làm thì hoàng quyền có thể vững vàng nắm giữ! Con hiểu chứ?

Nhìn Charles một cái, thấy con trai gật đầu thì Thần hoàng tử tiếp tục nói:

- Thứ nhất, con phải nhớ là lòng dạ mình bao lớn thì thiên hạ có bao lớn! Lòng dạ chỉ là ở một thành thì con nhiều nhất chỉ có thể khống chế một thành! Lòng dạ có một tỉnh thì chỉ có thể khống chế một tỉnh! Lòng dạ hoài thiên hạ thì con có thể chưởng khống thiên hạ! Đây là điều thứ nhất. Con phải nhớ kỹ.

- Điều thứ hai, gặp sự tình càng lớn thì càng phải bình tĩnh! Gặp chuyện càng bình tĩnh thì càng có thể dễ giải quyết!

- Điều thứ ba, con phải tỉ mỉ để ý thật kỹ đến Alpay! Hần là ta lưu lại cho con một thanh đao! Người này, con có thể dùng hần nhưng không thể tin! Tương lai con đưa hần lên cao tới đâu thì cũng nhất định phải có hạn chế với hần! Tuyệt không thể thật lòng tín nhiệm hần! Hiểu chưa?

- Điều thứ tư, cũng là điều ta không yên tâm nhất... Ai, ta vẫn tưởng có thể kiên trì đến khi chiến sự ở phương bắc bình ổn. Đáng tiếc... Chẳng qua con phải nhớ kỹ một điều, chiến sự ở phương bắc, con không cần nhúng tay vào. Con rốt cuộc vẫn còn nhỏ tuổi, loại chuyện đánh nhau này thì giao cho những người am hiểu làm đi. Còn Rostock người này, ổn trọng có dư nhưng tài cán thì không đủ, con tìm cơ hội đưa hần điều về để đô làm một chức đại thần gì đó trong quân bộ. Chiến khu phương bắc thì để Đỗ Duy làm chủ, Alpay làm phó thì sẽ không còn vấn đề gì lớn.

- Điều thứ năm, Đỗ Duy cùng với Alpay hai người, con phải luân phiên sử dụng. Phải khống chế thật tốt, không quá nhân nhượng cũng không được quá mạnh tay. Cũng không thể để cho một người quá yếu, bình hành chỉ thuật này con từ từ mà hiểu đi.

Nói đến đây, Thần hoàng tử có chút mệt mỏi. Hần than thở nói:

- Có thể nói nhiều như vậy, nếu nói nhiều hơn thì con cũng không lĩnh ngộ hết. Con chỉ cần nhớ kỹ những điều này thì sẽ không còn xảy ra vấn đề gì lớn. Còn lại, qua mấy năm nữa con lớn thêm một chút thì phải tự dựa vào chính mình.

Charles lúc này đã lau khô nước mắt, cúi đầu im lặng, một lúc lại do dự ngẩng đầu lên, can đảm nói:

- Phụ thân... người dạy cho con cách đối xử với Alpay, vậy còn... lão sư thì con phải làm sao...

Thần hoàng tử hiểu con mình nói đến “lão sư” , chính là nói Đỗ Duy.

Hắn suy nghĩ một chút rồi cười khổ nói:

- Đỗ Duy này, ta vẫn một mực quan sát hắn, nhưng có một điều là ta có thể khẳng định... hắn sẽ không phản con. Người này có chút giao hoạt nhưng lại trọng tình cảm. Có dã tâm nhưng cũng không quá lớn. Càng trọng yếu hơn là ta để lại cho con một thanh đao. Chính là Alpay! Có Alpay thì sẽ có thể hạn chế hắn. ngoài ra ta còn có một biện pháp, tương lai...

Dừng một chút, Thần hoàng tử cười nói:

- Cô cô của con, Louise, hôn sự của nàng con không cần can thiệp cứ nghe theo Đỗ Duy đi.

Điều này làm cho Charles có chút mờ mịt, hắn nhận không được kinh ngạc nhìn vào cha mình.

- Hừ, chuyện của Louise ở tây bắc ta cũng không biết rõ... Nhưng vậy thì cũng tốt. Hussein là người của Đỗ Duy, Louise có thể gả cho hắn thì cũng có thể để hoàng thất và hắn có thêm chút quan hệ. Đối với con cũng là chuyện tốt. Còn về vấn đề mặt mũi thì cũng không cần quan nhiều như vậy.

Nói xong, Thần hoàng tử nghiêm mặt nhìn Charles:

- Lão sư của con là một người phức tạp! Con không thể bức hắn quá mức! Ta tự hỏi, ngoài ta ra thì cũng không còn ai là đối thủ của hắn. Chẳng qua con không nên bức hắn, hắn sẽ thật tâm giúp con làm việc !

- Nhưng vài ngày trước...

Charles nhận không được nói.

Trong lòng Thần hoàng tử nhận không được có chút thất vọng, nhìn con mình một cái trong lòng không nhận được nổi lên một ý nghĩ: đáng tiếc, đứa con này cuối cùng còn thiếu một chút thông minh. Những chuyện này, nếu là Karina thì mình cũng không cần phải nói quá rõ như vậy.

Nghĩ tới đây, hắn lắc lắc đầu:

- Không cần nói, con nhớ kỹ một điều. Thân Đỗ Duy, dùng Alpay. Cái từ ‘thân’ và ‘dùng ‘ này thì con tự mình nghĩ kỹ đi. Nếu như còn không minh bạch thì cũng muội muội của mình thương lượng một chút. Nàng tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại có chút thông minh, còn là muội muội của con. Nó mới là người đáng tin nhiệm nhất.

Nói xong, Thần hoàng tử tựa hồ đã hao phí hết thể lực, cuối cùng nhìn về phía sau một cái, thở dài nói:

- Ta mệt rồi. những chuyện ta nói với con, con tự mình nhớ kỹ đi.

Charles nhắm mắt lại một lát, thì lại mở mắt ra. Nhìn phụ thân mình một cái đột nhiên trầm giọng nói:

- Phụ thân, về chuyện binh quyền thì thân Đỗ Duy , dùng Alpay. Con đã nhớ kỹ. Nhưng còn về vấn đề văn thân ?

- A ?

Thần hoàng tử vừa nghe xong thì trong mắt lộ ra một tia quái dị! Nhìn vào mắt của con trai mình cuối cùng cũng lộ ra mấy phần vui vẻ cùng tán thưởng. Tinh thần hắn không khỏi khẽ rung động:

- Tốt! Không nghĩ được con còn có thể nghĩ tới đây. Nguyên là ta định tự mình làm, cũng không có giao cho con... chẳng qua, loại chuyện này cũng không cần con nhọc lòng. Ta tự nhiên trước khi chết sẽ xử lý tốt! Vấn đề văn thân, hừ... văn thân chỉ cần không chế tốt thì cũng không cần bận tâm. Những gia hỏa này,

sợ nhất là chúng tập trung lại thành nhóm, chỉ cần không có ai lãnh đạo thì cũng không tạo thành được uy hiếp.

Charles đi nhanh ra ngoài, nhìn thấy tại đại điện là mẫu thân cùng muội muội thì đi tới. Karina nhìn Charles một cái:

- Phụ thân, giao cho người...

Charles gật gật đầu:

- Uh , giao phó...

Karina miễn cưỡng cười cười, đột nhiên liền đi qua, kéo tay Charles thấp giọng nói:

- Ca ca, người phải làm một hoàng đế tốt mới được, sau này trong nhà thì ca ca chính là trụ cột !

Charles tròn mắt nhìn thì trào ra một cổ hào tình sảng khoái. Dùng sức gật gật đầu:

- Mọi chuyện tự nhiên đã có ta !

Nhưng sau đó, hần lập tức tỉnh ngộ, lộ ra chút tâm tư. Tựa hồ như thấy không thoả đáng, quay đầu nhìn vào chiếc giường lớn phía sau tấm rèm kia, thấy trên giường không có động tĩnh gì thì mới an tâm. Trên mặt lộ ra nét buồn rầu.

Cho đến chạng vạng, hoàng hậu và công chúa trở về nghỉ ngơi. Các nàng đã ở đây hai ngày hai đêm, Charles không nhẫn tâm thấy hai người mệt nhọc nên hạ lệnh cho các nàng trở về nghỉ ngơi, còn mình thì ở lại.

Buổi tối, trong đại điện, một cái bóng màu hồng lướt đến, cũng không có kinh động đến Charles mà lại trực tiếp giống như một cơn gió bay đến giường của Thần Hoàng tử.

Người mặc hồng bào kia chính là thủ tịch cung đình ma pháp sư thần bí, cũng chính là bộ hạ mà Thần Hoàng tử tín nhiệm nhất trong hoàng cung !

- Điện hạ.

Hồng bào ma pháp sư đứng bên giường, thấp giọng kêu một tiếng.

Trên giường, Thần Hoàng tử chậm rãi mở mắt ra, con ngươi thất thần, qua một lát mới dần có lại chút thần thái, mờ mịt nhìn vào người đứng bên giường, một lát mới nhìn về hần nói:

- Người đã về.

- Điện hạ.

Hồng bào ma pháp sư đột nhiên quỳ xuống, trong giọng nói mang theo vẻ buồn rầu:

- Là ta vô năng... bệnh của ngài...

- Là số mệnh của ta, không liên quan đến người.

Thần Hoàng tử chậm rãi lắc đầu:

- Người đi tìm cách trị ?

Hồng bào ma pháp sư này trầm mặc một lát, sau đó hít vào một hơi nói:

- Ta dốc hết sức lực cũng không tìm được cách trị khỏi bệnh của ngài. Hiện tại chỉ còn có hai lựa chọn cuối cùng, ta...

Thần Hoàng tử cười cười, vẻ mặt hồ hững hờ:

- Nói đi, hai lựa chọn nào ?

- Một là... ta sẽ dốc hết sức, tuy không thể trị khỏi bệnh của ngài, chẳng qua cũng có thể giúp ngài chống đỡ đến mùa hè năm sau! Nhưng... trong lúc đó, chỉ sợ ngài chỉ có thể cố gắng chống đỡ, vả lại...

Thần Hoàng tử cười cười:

- Và lại, chỉ có thể giống như bộ dạng hiện giờ của ta ở trên giường, hơn một nửa thời gian là hôn mê, đôi khi thanh tỉnh thì cũng giống như người chết, đúng không ?

Nhìn bộ hạ này một cái, hắc nhàn nhật nói:

- Ta cũng là ma pháp sư, người không cần lo là ta không hiểu.

Hồng bào ma pháp sư khấu đầu, tiếp tục nói:

- Biện pháp thứ hai... ta sẽ phối chế một loại dược tề mạnh! Dược vật này ngài dùng vào thì có thể kích phát sinh mệnh lực của ngài, có thể khiến ngài khôi phục lại như ngày thường. Giống như là đã khỏi hẳn...

- Đây là Roland thủ hộ , là trân bảo của hoàng thất ta ! Đây là một bảo vật , lúc con gặp nguy hiểm , nó có thể gọi một võ sĩ ma pháp tới bảo vệ con . Đây là dòng máu tươi của 12 kỵ sĩ đoàn thánh Roland mà chế ra , có thể phát ra lực lượng thánh cấp ! Năm xưa nhờ nó , ta mới không bị Rodriguez chém chết ! Hiện ta giao cho con , chờ sau này con tiếp tục truyền xuống . Nghe kỹ , đây là bảo vật hoàng thất , không thể truyền ra ngoài !

Karina gật đầu

- Còn có ....

Thần hoàng tử thở dài :

- Tiến lên đi

Trong góc tường xuất hiện một người , đó chính là thủ tịch ma pháp sư cung đình . Hắn đứng đó thấp giọng :

- Điện hạ

- Sau khi ta chết , toàn bộ cung đình ma pháp sư nghe lệnh Karina . Nàng sẽ là người lãnh đạo mới của các người , cũng là người các người sẽ hiệu trung

Câu này mới khiến Karina thật sự chấn động !

- Cha không thể cho con quá nhiều ... đây cũng tính là chút bồi thường

Ánh mắt Thần hoàng tử thoáng chút âm đạm

926. Chương 643 : Đế Vương

Khi phụ thân giao toàn bộ ma pháp sư cung đình cho mình , Karina mới thật sự chấn kinh !

Ma pháp sư cung đình ... đây chính là lực lượng thần bí nhất của hoàng thất !

Theo lệ cũ của hoàng thất , ma pháp sư cung đình đều chỉ nhận lệnh từ hoàng đế ! Cho dù ngẫu nhiên khi hoàng đế về già trao quyền điều hành bọn họ cho hoàng tử , nhưng vị hoàng tử này đa số đều là người sau này sẽ lên ngôi vua !

Đem một lực lượng trọng yếu như vậy giao cho công chúa , trong ngàn năm lịch sử đế quốc chưa từng có tiền lệ !

Bởi vì theo truyền thống , công chúa tuy là hoàng thất , nhưng con gái rồi cũng phải đi lấy chồng , dần dần bị coi là “người ngoài ”

Karina cũng hiểu ra dụng ý của phụ thân mình

Dạng giao quyền này , ngoài ý tứ bồi thường cho mình , nhưng cũng là tăng thực lực cho mình !

Dù sao , đã giao cho mình nhiệm vụ trọng yếu như vậy , sau này phụ tá Charles . Nếu lúc đó trong tay mình không có chút thực quyền nào , chỉ là một công chúa thôi thì còn xa mới đủ

Nhưng nếu có một đội ma pháp sư thực lực bất phàm thề chết nghe theo mình , như vậy ... hoàn toàn khác !

Một con ngựa chạy như bay mang một phần quân lệnh từ đế đô đưa tới phòng tuyến đông bộ .

Tòa phòng tuyến này sau mấy tháng sửa chữa , cũng đã khôi phục vài phần quy mô khi trước

Người đưa tin mang quân lệnh tới phủ thống soái , giao cho công tước hoa tulip

Đỗ Duy ... công tước đại nhân mấy ngày trước vội vã trở về . Lần này hắn bí mật ly khai , thoát ly tiền tuyến , tin tức này đương nhiên được bảo mật tối đa

Vừa mấy bữa trước , công tước đại nhân trở về mới khiến mọi người bỏ được tảng đá trong lòng

Chỉ là ... mọi người cảm thấy .... Công tước đại nhân hình như ... hơi khác !

Điểm khác biệt thứ nhất là .... Mọi người rõ ràng cảm nhận được , công tước đại nhân trầm mặc hơn trước nhiều , tựa hồ ít nói hơn hẳn

Lúc trở về , công tước đại nhân còn mang theo 1 nam 2 nữ . Tuy 3 người này không ai biết thân phận là gì , chỉ biết bọn họ vào phủ rồi tuyệt không xuất hiện nữa

Chẳng qua , chẳng biết tin đồn từ đâu , có một quan quân từ đề đô nhận ra trong số 2 nữ , có một người chính là nữ võ sĩ tham gia “đại hội luận võ thiên hạ đệ nhất ” . Đương nhiên , tin này không thể kiểm chứng được

Điểm khác biệt thứ 2 , công tước đại nhân tựa hồ mắc bệnh gì đó . Tuy cái này không dám đồn rộ , chỉ là từ trong phủ thông soái truyền ra , công tước đại nhân rất ít khi lộ diện , cũng rất ít nói chuyện

Khi hần ở trong phòng một mình , lại thường tự nói chuyện

Mà cũng chẳng biết cụ thể là bệnh gì , thỉnh thoảng tiếng của hần lại kích động

Thậm chí còn to tiếng cãi vã với chính mình nữa

Giống như ... tâm thần phân liệt ?

A , đương nhiên , không ai dám nói ra câu này

Từng có một người hầu trong phủ , từng vô ý thấy Đỗ Duy ôm lấy cây to tự nói chuyện , mà lời nói cũng rất cổ quái

- Ares . Tên hèn nhát này ! Đồ hèn !

- Artemis , người bị thù hận che kín tròn mắt rồi

- Hai vị đại thần đừng cãi nhau , ta sắp quy rồi ....

Ngôn từ rất cổ quái đều do Đỗ Duy phát ra , giống như hần phân thành 3 nhân cách , ngày thường cãi vã nhau

Sau cùng Đỗ Duy đành chịu , chỉ có thể đuổi toàn bộ người hầu trong phủ đi , chỉ lưu lại lão Marde chăm sóc mình

Điểm khác biệt thứ 3 : bệnh của công tước đại nhân có vẻ không nhẹ , bởi vì nhiều lúc đột nhiên đại nhân ... ngắt xủ !

Từ lúc hần trở lại , có vài ngày mà đã xủ tới 3 lần . Lần đầu tiên là trên hội nghị quân sự , trực tiếp làm một đám tướng lĩnh thiếu điều sợ chết khiếp , vội vã gọi y quan tới , tra nửa canh giờ không ra bệnh gì , cũng may sau đó đại nhân tự tỉnh lại

Đại nhân tỉnh lại xong , câu đầu tiên phát ra là “Van các người , đừng có đánh nhau trong đầu ta ! ”

Điểm khác biệt thứ 4 : đại nhân thỉnh thoảng lại ... phát điên !

Đây mới là việc cực kỳ đáng sợ !

Khi trước không có ai biết Đỗ Duy thực lực mạnh tới đâu . Biết là cao , nhưng cao tới đâu ? Cấp 8 ? Cấp 9 ? Thánh cấp ?

Ai cũng không biết rõ

Chẳng qua , cuối cùng mọi người cũng có một lần nhìn tận mắt thực lực của Đỗ Duy

Khi Đỗ Duy quay về ngày thứ hai , hần tự mình kiểm tra một đoạn tường thành phía Bắc . Qua một tháng lao động , một đoạn tường thành 50m đạt tiêu chuẩn của đế quốc đã hoàn thành

Kết quả ..... ngày hôm đó , dưới ánh mắt của vài chục tướng lĩnh cùng vài ngàn binh lính , nhân công . Đúng ra , công tước đại nhân nên nói vài câu kích thích sĩ khí .... Kết quả , Đỗ Duy đột nhiên ôm đầu kêu gào . Hần phảng phất rất thống khổ , đột nhiên gầm lên “Các người tại sao lại xây lên !!!!”

Câu này khiến mọi người mờ mịt , chỉ là nhìn đại nhân ôm đầu đau đớn , vội chạy tới định xem sao ...

Chỉ là ... đi được 2 bước , toàn bộ dừng lại !

Bởi vì trong lúc Đỗ Duy đau đớn , vô tình vỗ một cái vào đoạn tường thành vừa xây xong hoàn chỉnh !

Kết quả .... Dưới vài ngàn cặp mắt của mọi người , đoạn thành dài 50m , đạt đúng chuẩn của đế quốc bị hấn vỗ một cái , đột nhiên đổ sụp !

Mọi người đều thấy rõ , dưới 1 chưởng của công tước đại nhân , phẳng phất có một luồng sáng tiến vào tường thành . Sau đó , đoạn tường thành này phát ra một tiếng ầm , hóa thành đá vụn ! !

Thực sự là đá vụn à ! Sau này lúc thu thập dọn dẹp , tìm nửa ngày cũng chỉ gặp hòn đá to nhất là bằng nắm tay – gặp quỷ

Tường thành kia là dùng đá khối hình lập phương mà xây thành à !!

Cho nên , khi công tước đại nhân phát điên , phản ứng đầu tiên của mọi người là : vất chân lên cổ chạy cho xa ! Không thì , nếu người không cẩn thận bị đại nhân vỗ vai một cái .. Hừ hừ , nghĩ xem đoạn tường thành biến thành cái gì kia !!

Không thể không nói , cái loại quái bệnh của Đỗ Duy có ảnh hưởng nhất định với lòng quân

Chủ soái mang bệnh , lại còn thỉnh thoảng nổi điên , lòng quân không xôn xao mới là lạ

May mà thời gian này , hai bên ở thế giằng co ít khi tham chiến

Mà Đỗ Duy lúc tỉnh táo , cũng ra một mệnh lệnh , quân vụ các loại do sư đoàn trưởng hợp tự quyết , cái gì trong đại mới cần báo cho mình

Chẳng qua , ai ai cũng đều tự hỏi :

Công tước hoa tulip đại nhân , đến tột cùng là bị chứng gì ?

Khi người đưa tin của đế đô mang mệnh lệnh tối cao của quân bộ tới , bộ tướng không dám quyết , đành đi báo Đỗ Duy

May mà lúc này hấn còn tỉnh , vội tự mình đi gặp sứ giả , nhận lấy quân lệnh

Mệnh lệnh cũng đơn giản : quân đội chiến khu từ thời khắc này toàn bộ ở nguyên chỗ cũ , không được tự ý điều động ! Không được rời khỏi khu vực phòng thủ của mình ! Nếu cần điều động quá 1000 người phải có sự cho phép của quân bộ ! Nếu không , xử tội phản nghịch !

Vừa nhìn mệnh lệnh này , Đỗ Duy đầu tiên là ngẩn ra , sau đó chừ tướng thấy trong mắt hấn lóe lên một tia ưu thương

Không sai . Chính là ưu thương !

Tối hôm đó , Đỗ Duy một mình đứng ở trong phòng , tay ôm bình rượu trầm mặc không nói . Cứ thế uống từng ngụm nhỏ cả đêm !

Thằng tới lúc trời sáng , hấn mới ném bình rượu đi thở dài

- Ra đi bình an !

Ngày hôm đó , Đỗ Duy uống rượu cả đêm , đến mờ sáng lại than thở

Ở đế đô , trên tường thành , toàn bộ các lá cờ hoa bụi gai bị chậm rãi hạ xuống . Sau đó , trong hoàng thành , lần lượt các lá cờ hoa bụi gai màu đen được kéo lên !

Cũng chính là buổi sáng sớm hôm đó , vô số kỵ sĩ tinh nhuệ mang trang phục đen , mang theo công văn khẩn cấp hướng về mọi nơi trên đại lục lao tới . Nhiệm vụ của họ là đem cái tin đau thương này truyền đi

Mùa thu năm 966 của đế quốc

Lúc chớm đông

Từ đế đô , một tin tức truyền khắp đại lục

Thủ lĩnh đế quốc , nhiếp chính vương , Thần Augustine bệnh mất ở hoàng thành , thọ 32 tuổi

Vị nhiếp chính vương này , từ năm 961 sau khi chính biến lên nắm quyền , đến lúc bệnh mất mới được 5 năm

Tuy hấn cả đời chưa từng làm hoàng đế , thậm chí hậu thế còn vì hấn chủ động vứt bỏ hoàng quyền , chỉ làm nhiếp chính vương mà tranh cãi không thôi . Nhưng không ai có thể phủ nhận , trong 5 năm hấn thống trị , thực sự là một minh quân

Sau khi hấn chết , lễ tang cũng là theo quy tắc dành cho hoàng đế

Nhiều năm sau , bản “đại lục thống sử” được biên soạn lại , chuyện về vị nhiếp chính vương này cũng được đưa vào quyển về các hoàng đế

Hấn cả đời chưa từng đội vương miện , nhưng trong lòng mọi người , hấn là một đế vương

927. Chương 644: Linh Hồn Phụ Thể

Đêm.

Bầu trời âm u, mây đen che mất ánh trăng, trên bầu trời đêm một nửa điểm tinh quang cũng không có. Bên ngoài trời đêm đặc biệt tĩnh mịch.

Trên tường thành phòng tuyến, nguyên bản cờ hoa bụi gai của đế quốc đã chuyển thành cờ màu đen. Cả các tướng sĩ trong quân cũng đều quần một mảnh vải màu đen trên cánh tay phải.

Trong màn đêm tĩnh mịch, trong phủ thống soái của phòng tuyến, Đỗ Duy vẫn chưa đi ngủ mà đứng trong đình viện, ngược nhìn bầu trời... Tuy bầu trời không có nửa điểm tinh quang nhưng hấn lại phảng phất như nhìn đến xuất thần, trong ánh mắt có chút phức tạp. Cũng không biết là đang suy nghĩ gì.

Trong đình viện không chỉ có mình hấn, phía sau Đỗ Duy, còn có một thân ảnh. Trong hắc ám, nhân thân sắc bén nhìn chằm chằm vào lưng Đỗ Duy.

- Người cứ nhìn ta như thế , lại còn sát khí mạnh quá vậy

Đỗ Duy bỗng khẽ cười, chuyển thân qua nhìn vào người sau lưng mình, nhú mày nói:

- Xích Thủy Đoạn, người tới đây nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ không định đi gặp con trai của mình ?

Người này chính là Xích Thủy Đoạn, chỉ nghe hấn hừ một tiếng mà không đáp.

Đỗ Duy gật dật đầu, trong mắt có chút giễu cợt:

- A, ta quên mất... Bộ dạng của người như thế này, là tuyệt tình tuyệt dục, người muốn học theo bộ dạng của Bạch Hà Sầu, biến thành một quái vật giống hấn, đúng không ?

Xích Thủy Đoạn trong ánh mắt cuối cùng cũng lộ ra một tia nộ khí.

- Tốt rồi, dù nói thế nào thì chúng ta cũng có danh phận là sư huynh đệ.

Đỗ Duy cười khổ nói:

- Huống hồ lần này ta cứu người một lần, người hiện tại nhìn ta như vậy lại giống như là có thù với ta a.

- Bạch Hà Sầu đến cùng là ở đâu !

Xích Thủy Đoạn cuối cùng lạnh lùng nói ra một câu.

Đỗ Duy lắc đầu:

- Ta đã sớm nói với người rồi, ta không biết.

Xích Thủy Đoạn cười lạnh, hiển nhiên không tin lời của Đỗ Duy:

- Người nói chuyện trước nay đều không thành thật !

Đỗ Duy sờ sờ mũi của mình nói:

- Oh? Ta trong ấn tượng của ngươi là như thế này à ?

Chẳng qua nghĩ lại tử tế, tựa hồ cũng không tính là sai, trước đó mình với Xích Thủy Đoạn đều là quan hệ đối địch, mình đã không ít lần lừa gạt hắn.

Xích Thủy Đoạn trầm ngâm một lát, nhãn thần cuối cùng cũng bình hoà một chút:

- Ngươi cũng chưa nói cho ta biết, ngày đó trên tuyết sơn đến cùng là đã phát sinh chuyện gì ?

- Sau đó ?

Ngữ khí Đỗ Duy có chút hàm hồ.

- Sau đó! Sau khi ta xuống núi, ngươi và tên tinh linh kia cùng đi tới hậu sơn, ngươi mang nó tiến vào trong ma thần điện. Đúng không !

Xích Thủy Đoạn nói tới đây, ngữ khí lại có chút nghiêm túc.

- Sau đó...

Đỗ Duy nhắm mắt lại, biểu tình trên mặt như có chút kỳ quái. Lòng mày nhíu lại, tựa như có chút đau đớn, nghiêng đầu như cố nhớ lại lúc đó.

Sau khi hắn mở mắt ra, nhìn vào Xích Thủy Đoạn, nụ cười trên mặt có chút chất đắng:

- Nếu như ta nói với ngươi là ta không nhớ được thì ngươi có tin ta hay không ?

Tin hay không? Xem biểu tình của Xích Thủy Đoạn, đáp án rõ ràng là: không tin !

- Ta thật là không nhớ được.

Đỗ Duy cười khổ:

- Chính ta cũng đang có một bụng nghi vấn đây.

Ngày đó...

Dưới thông thiên tháp, tinh linh thần Artemis sát khí gần như thực chất, mạnh mẽ đến nỗi Đỗ Duy không có cách nào nhìn rõ! Phảng phất như nhìn nó một cái thì sẽ làm cho mắt chính mình đau đớn.

Trước đại môn của thông thiên tháp, Artemis hai tay nắm chặt lấy thanh trường cung kỳ quái, cây cung này tạo hình so với thần cung Pandora thì cơ hồ giống nhau như đúc, lúc tinh linh thần chuẩn bị tiến vào thì trong thông thiên tháp cuối cùng cũng truyền ra âm thanh của Ares...

- Đỗ Duy, ngươi đến đây. Ta có lời muốn nói với ngươi.

Lúc đó Đỗ Duy cả kinh, đang do dự thì tinh linh thần mở miệng nói:

- Vào đi.

Nói xong, gia hỏa toàn thân sát khí gần như thực chất này cự nhiên nghiêng người nhường đường cho Đỗ Duy.

Đỗ Duy có chút nghi hoặc đi tới, lúc đi qua bên cạnh tinh linh thần, thậm chí có cảm giác thân thể mình vừa tiếp xúc với một thanh đao sắc bén! Cảm giác này làm Đỗ Duy toàn thân phát lạnh!

Tiến vào trong Thông Thiên tháp.

Trong Thông Thiên tháp vẫn giống như lần đầu Đỗ Duy tới đây. Ngẩng đầu nhìn thì Ares vẫn bị phong ấn bên trong khối thủy tinh. Tuy cách nhau rất xa, nhưng Đỗ Duy vẫn y nguyên cảm giác được một ánh mắt dừng lại trên thân mình, phảng phất muốn nhìn thấu qua !

- Oh ?

Đây là phản ứng đầu tiên của Ares, tựa hồ đối với cấu tạo thân thể của Đỗ Duy có chút kinh ngạc, chẳng qua sau đó Ares dùng thanh âm trầm thấp nói:

- Thực lực ngươi dường như có biến hoá.

Hắn dùng từ “biến hoá” này, là không nói rằng tăng lên mà hắn nhìn ra lúc này tinh thần lực của Đỗ Duy tựa hồ đại giảm, ngược lại thân thể lại ngược lại...

- Một lời khó nói hết.

Đỗ Duy lắc đầu, nhìn vào chiến thần đứng đầu của nhân loại:

- Ta cũng không nghĩ sẽ gặp lại người nhanh như vậy, nguyên lai ta còn cho rằng cả đời này sẽ không gặp lại người. Gia hỏa Xích Thủy Đoạn kia hắn làm sao ra được ?

Thanh âm Ares rất bình đạm:

- Người rất thích nghe chuyện xưa, sau này sẽ có cơ hội nói. Hiện tại, ta cần người giải quyết giúp một cái phiền toái.

- Giúp đỡ?

Đỗ Duy hỏi.

- Artemis ngoài cửa.

Chiến thần thanh âm rất bình tĩnh:

- Người cũng cảm giác được chiến ý của nó chứ ?

- Đó đâu phải là chiến ý, căn bản chính là sát khí.

Đỗ Duy cười khổ:

- Hai vị thần các người chuẩn bị đại chiến ư ?

- Không phải là ý này.

Ares thanh âm cuối cùng có chút đắng chát. Phảng phất như ngừng lại một chút, có chút chần chừ. Vị Chiến thần của nhân loại này cuối cùng cũng mở miệng, nói một câu làm Đỗ Duy trợn mắt há mồm.

- Ta... cần mượn dùng thân thể của người.

- Mượn thân thể để dùng ?

Đỗ Duy cơ hồ muốn té xỉu, cảnh giác nhìn vào bóng người trong thủy tinh kia:

- Đây là có ý gì ?

Thanh âm Ares có chút đành chịu:

- Một vạn năm trước, ta có lẽ không sợ Artemis, thần lực của nó chưa hẳn có thể chiến thắng ta, nhưng hiện tại...

Thanh âm của Chiến thần có chút chán nản:

- Ta bị phong ấn ở đây một vạn năm, thân thể của ta trong thủy tinh này không có cách nào cử động, chỉ có thể dùng thần niệm thao khống một bộ phận thần lực mà thôi. Nhưng một vạn năm nay, Artemis có lẽ không ngừng tu luyện, hiện tại ta nếu có thể miễn cưỡng đi từ trong này ra thì nhục thân của ta qua một vạn năm hẳn đã rất hư nhược.

- Ý người là, người hiện tại... đánh không lại tinh linh kia ?

Đỗ Duy than thở nói.

Ares rất thản nhiên:

- Khi đánh nhau, thần lực thì không sai biệt lắm nhưng nhục thân của ta quá hư nhược, ta bị giam ở đây quá lâu, không cách nào tu luyện thân thể. Mà Artemis ở bên ngoài kia, ta có thể cảm giác được chiến lực cường đại của nó. Dưới tình trạng này, ta dù miễn cưỡng ra tay cũng không phải là đối thủ của nó. Huống hồ, trong tay ta cũng không có cây thương Longinus.

Đỗ Duy vẫn có chút không tình nguyện:

- Dù người có thua cũng không sao cả, các người chính là các thần cấp cường giả thì đều sẽ không chết được. Người thua thì cũng không có gì, lại không có chết được.

Ares nghe xong, khẽ cười lạnh:

- Ta không chết được, còn người ?

Đỗ Duy nói không ra lời.

Tinh linh thần không giết chết được Ares, nhưng mình cũng không phải là bất tử chi thân a! Tuy lão Chris nói là nhục thân của mình hiện tại cường hãn như cường giả thần cấp. Nhưng rốt cuộc chỉ là nhục thân cường hãn mà thôi.

Xét trên lập trường mình là nhân loại đối địch thì tinh linh thần ít nhất có một trăm lý do giết mình. Huống hồ hai đại cường giả thần cấp đang giống như là khiêu chiến với nhau, chiến ý hừng hực. Mình có thể còn bị liên lụy, vấn đề này cũng không hẳn sẽ không xảy ra.

Những Đỗ Duy vẫn có chút nghi hoặc... Ares, dường như không có lý do gì phải lo cho mình như vậy ?

Đỗ Duy ta có chết hay không, Ares còn cần phải quan tâm ư ? Hẳn nhất định mượn thân thể ta để đấu với tinh linh thần, khẳng định là còn có nguyên nhân đặc thù khác !

- Người có cho mượn hay không ?

Nghe Ares lạnh lùng hỏi, Đỗ Duy trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng cũng thở ra nói:

- Vì tự bảo vệ... ta cho mượn.

- Người sẽ được đền bù xứng đáng.

Ares cười lạnh một tiếng.

- Sau đó thì sao ?

Xích Thủy Đoạn nhíu mày, nhìn Đỗ Duy hỏi.

Đỗ Duy lắc đầu:

- Người nói cho ta biết trước, người làm sao mà có thể từ cái địa phương quỷ quái kia đi ra, muốn đi từ bên trong ra ngoài thì tất phải có thần khí mới được.

Xích Thủy Đoạn cũng lắc đầu:

- Người nói trước thì ta sẽ nói cho người biết.

Đỗ Duy nhìn gia hỏa này một cái, nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

- Tốt thôi... sau đó, Ares nhập vào thân thể ta. Ân, có lẽ nói là “Linh hồn phụ thể” thì chính xác hơn một chút.

- Linh hồn phụ thể?

- Đúng, chính là linh hồn phụ thể.

—————oOo—————

928. Chương 645: Mũi Tên Địa Ngục Vs Mũi Tên Địa Ngục

Linh hồn phụ thể có cảm giác gì ?

Hiện tại, Đỗ Duy không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả chính xác loại cảm giác kia.

Tựa hồ từ truyền thuyết mà nói thì người sau khi bị linh hồn phụ thể sẽ mất khống chế đối với bản thân, thậm chí còn mất đi ý thức trong một khoảng thời gian... Sau đó, cơ thể làm gì thì cũng hoàn toàn không biết.

Nhưng mà... có loại chuyện này thật ư ?

- Ta giờ mới biết được truyền thuyết là để lừa quỷ.

Đỗ Duy nhìn vào Xích Thủy Đoạn cười khổ:

- Kỳ thực ta lúc đó còn tính là thanh tỉnh.

Đúng, cảm giác như là một giấc mộng.

Chiến thần Ares bên trong tấm thủy tinh hoá làm một cái bóng chiều lên Đỗ Duy, trong nháy mắt, Đỗ Duy tựa hồ cảm thấy toàn thân phát lạnh! Tựa như là đang trong mùa đông, còn hần thì đột nhiên ở trong một hồ nước lạnh lẽo.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, cảm giác rét lạnh này đột nhiên biến mất, toàn thân nóng như sôi lên giống như là đang ở bên trong lò lửa !

Loại cảm giác nóng lạnh này đan xen trong nháy mắt, Đỗ Duy có thể cảm giác được toàn bộ ý thức, ngũ quan, cảm giác, tinh thần trong nháy mắt này toàn bộ đều chậm lại.

Chậm!

Tất cả dường như đều chậm lại! Tựa như là một người đang ở trong mộng cảnh, tất cả trở nên chậm lại. Chậm lại. Nhưng loại cảm giác này lại càng thêm vi diệu.

Dùng tai cẩn thận lắng nghe thì có thể nghe được tiếng đập của trái tim mình, đến cả lúc hô hấp cũng có thể “nghe” được rõ ràng, không khí bị hút vào lá phổi, sau đó là quá trình chậm rãi thở ra.

Còn có cảm giác của năm giác quan.

Tựa như đưa mắt nhìn thì ở trong Thông Thiên tháp này tựa hồ mỗi một đạo quang tuyến đều đang chảy xuôi, đều có thể nhìn thấy rõ ràng! Dùng mắt thì cơ hồ có thể đem tóm lấy từng đạo quang tuyến !

Cuối cùng, Đỗ Duy trong nháy mắt tỉnh lại !

Không phải mình trở nên “chậm” mà là cả cái thế giới chung quanh này trở nên “chậm” !

Hoặc giả là nói, không phải cái thế giới này trở nên “chậm” mà là các giác quan của mình trở nên “nhanh” !

Đây là một thuyết tương đối.

Thần niệm của thần cấp cường giả trở nên cường đại ! Nguyên bản Đỗ Duy là một “Người bình thường”, trình độ các giác quan nhạy bén cùng với thế giới chung quanh hình thành một sự cân bằng.

Cũng chính là nói, trong não người muốn làm cái động tác, trong đầu sinh ra một ý niệm, sau đó sẽ truyền đến tứ chi rồi thân thể theo đó mà hành động. Một người bình thường đều có cái loại “cân bằng” này.

Sau khi Ares phụ thể, trong nháy mắt Đỗ Duy phá được cái “cân bằng” này !!

Nếu như muốn dùng lời để định nghĩa chính xác thì có thể là cảm ứng ý thức của Đỗ Duy trong nháy mắt nhanh hơn vô số lần! Cái loại “Nhanh” này chính là đã lên đến cực hạn! Hoàn toàn phá bỏ cân bằng, làm Đỗ Duy như là sinh ra ảo giác !

Kỳ thực không phải thế giới xung quanh biến thành chậm mà là chính hần trở nên quá nhanh !

Nhanh đến nỗi chính thân thể hần cũng hoàn toàn không thể thích nghi được với lại thần niệm cường đại này !

Loại thay đổi này Đỗ Duy vẫn rất không thích ứng, bởi vì lúc này, hần thấy toàn bộ thế giới chung quanh đều biến thành “ chuyển động chậm”.

Đây thật đúng với câu nói “Chuyển động chậm”.

Thanh âm mỗi lần hô hấp của chính mình, sự lưu động của không khí, dấu vết ánh sáng đang chảy xuôi Đỗ Duy đều có thể cảm ứng được. Phảng phất như loại “Chuyển động chậm” này mình hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ.

Giống như toàn bộ thế giới đã không còn là một thế giới hoàn chỉnh mà biến thành một bức tranh đang chuyển động một cách chậm rãi!

Loại cảm giác này rất bất thường. Đương nhiên, Đỗ Duy cũng không phải chưa từng trải qua chuyện này. Thực lực của hắn đã là thánh giai, lúc chiến đấu phát huy ra lực lượng thánh giai thì cũng có thể trong một khoảng thời gian ngắn ngủi trải qua loại cảm giác này.

Nhưng đó rốt cuộc chỉ là một khoảnh khắc.

Mà không giống như hiện tại, mình căn bản không có dùng lực lượng gì tác động mà cứ vậy đứng yên tại chỗ. Nhưng lại vẫn y vậy tiến vào loại cảm giác kỳ diệu này...

Trong tiềm thức, Đỗ Duy thở dài:

- Ta bắt đầu có chút đồng tình với những thần cấp cường giả này.

Dùng một chút, Đỗ Duy tiếp tục cười khổ nói:

- Nguyên lại tại vì trong mắt các thần cấp cường giả các người toàn bộ thế giới đều chuyển động rất chậm, loại sinh hoạt này cũng không quá thú vị.

Quả thật rất không thú vị.

Giống như người xem DVD, ngẫu nhiên sẽ nhảy đĩa, các hình ảnh chuyển động thì người có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

Nhưng nếu như toàn bộ phim từ đầu tới cuối toàn bộ đều là các hình ảnh chuyển động rất chậm... thì người có thể kiên nhẫn mà xem không ?

Nhưng nếu như không phải đơn giản như người xem phim mà là người sinh hoạt bình thường, người nghe, người nhìn thấy, va chạm... tất cả mọi thứ sinh hoạt chung quanh không phải như bình thường mà là một bức tranh đang chuyển động thật chậm, trôi đi thật chậm rãi... Ai có thể chịu đựng được loại “Giày vò” này ?

Trong nháy mắt, Đỗ Duy ngược lại lại có chút thương xót những người được gọi là “Thần cấp cường giả” này.

Chẳng qua, cũng vẫn có ngạc nhiên.

Lúc Đỗ Duy dùng hai mắt nhìn thì đột nhiên có cảm giác ý thức tinh thần của mình đang trở nên cường đại !

Nguyên bản là tinh thần lực của hắn đã bị Long thần phá hủy hơn chín thành, còn lại chỉ có thể miễn cưỡng giúp hắn duy trì trạng thái bình thường.

Nhưng trong nháy mắt, hắn có thể cảm giác được tất cả các giác quan đều trở nên nhạy bén. Lập tức, Đỗ Duy hiểu ra: Tinh thần lực của mình đang phát sinh biến hoá !

Nhắm mắt lại, Đỗ Duy tiến vào trạng thái minh tưởng, tiến vào trong không gian ý thức. Sau đó hắn thất kinh đến nhảy dựng lên!

Rộng lớn vô bờ!

Chính xác là rộng lớn vô bờ!! Nguyên bản ý thức không gian giống như một cái xoáy nước nhỏ đang tự động xoay tròn, lúc trước tinh thần lực Đỗ Duy tuy cường đại nhưng phạm vi không gian ý thức của hắn chỉ như một vòng xoáy nước lớn mà thôi. Lúc bị phá hủy thì đã tan thành từng mảnh vụn, chỉ là được Bạch Hà Sâu trợ giúp nên miễn cưỡng giữ lại được một bộ phận nhỏ, lần nữa xoay tròn một cách khiên cưỡng, duy trì sinh hoạt bình thường.

Nhưng lúc hắn tiến vào không gian ý thức thì Đỗ Duy “nhìn” thấy một mảnh không gian rộng lớn không có điểm cuối!

Không bờ không bến! Chính là một mảnh hư không!

Không gian ý thức to lớn, Đỗ Duy thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác, phẳng phất như mình đã tiến vào trong không gian vũ trụ!

Nhìn chung quanh, toàn bộ là một thế giới hư không. Không thể nhìn thấy điểm cuối!

- Vòng xoáy đâu ?

Đỗ Duy trong lòng thầm nghĩ :

- Chẳng lẽ thần cấp cường giả đều không có vòng xoáy trong không gian ý thức? Đã không có vòng xoáy thì tiêu hao tinh thần lực lúc bình thường làm sao bổ sung ?

Nhưng sau đó, trong đầu Đỗ Duy đã có câu trả lời.

- Bản thân người đang ở bên trong vòng xoáy

Đỗ Duy chấn kinh một lúc lâu mới miễn cưỡng thở ra!

Thân ở trong núi! Lấy hạt sỏi mà nhìn thế giới!

Không gian ý thức của thần cấp cường giả lớn đến vô biên! Lớn đến nỗi mình căn bản không thể thấy hết được bản chất của nó!

Sau khi mở mắt ra, Đỗ Duy thất kinh, đầu lảo đảo mồ hôi, thở dốc mắt cái mới lảo đảo nói:

- Đây... đây là...

- Hừ, hiện tại người đồng tình với ta sao?

Trong đầu bỗng truyền đến âm thanh kỳ dị của Ares.

- Ares?

Đỗ Duy cả kinh:

- Người... người đã nhập vào người ta ?

- Người dùng từ phụ thể có chút kỳ quặc.

Thanh âm Ares rất bình tĩnh.

- Ta còn tưởng rằng, sau khi phụ thể thì ý thức của ta tạm thời mất đi chứ.

Ares trả lời càng làm Đỗ Duy thấy kỳ quái, hần hoi ngược lại:

- Người cho rằng phụ thể là cái gì ?

Đỗ Duy: "..."

Chẳng qua sau đó, hắn nói:

- Vậy chẳng lẽ sau khi người phụ thể thì ta xem thế giới như là một bức tranh đang chuyển động chậm ? Như vậy, nhân sinh còn gì lạc thú ?

Chẳng qua sau đó Đỗ Duy tự tìm ra cho mình đáp án: Cân bằng!

Hiện tại mình bị Ares cưỡng hành phá tan cân bằng của ý thức cho nên mình tạm sa vào trạng thái mất cân bằng, cần phải có một quá trình thích ứng. Lúc thân thể mình dần dần thích ứng với thần niệm của thần cấp, sau đó sẽ dần dần thích ứng với cái loại "Nhanh" và "Chậm" này. Sau này mới có thể khôi phục lại cảm giác bình thường.

- Như vậy, sau khi người phụ thể thì ta đã là thần cấp ?

Đỗ Duy có chút động tâm.

Ý thức chính mình không mất đi, tựa hồ Ares cũng không có không chết thân thể mình, còn có thể đạt được thần cấp lực lượng, tựa hồ cũng không khác mấy.

- Hiện tại người chẳng qua chỉ là một Ngụy thần cấp mà thôi.

TThanh âm Ares có chút chế giễu:

- Ta chỉ là tạm thời mượn thân thể của người.
- Như vậy giống như là ta cùng tinh linh thần quyết đấu ?

Tâm lý Đỗ Duy có chút bất an.

May mắn là phần trả lời của Ares làm Đỗ Duy yên tâm hơn chút:

- Nếu như là ở thế giới bên ngoài, ta tạm tính là mượn dùng thân thể của người thì cũng không phải là đối thủ của nó. Rốt cuộc thì nguy thần cấp với thần cấp chính thức căn bản không cần phải đánh. Chẳng qua tại nơi này, cái không gian này là do nữ thần phong ấn ta, trong đây, đối với thực lực của Artemis cũng có hạn chế, chúng ta miễn cưỡng có thể liều một lần.

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, vẫn chỉ hỏi một câu:

- Nhưng sau khi người phụ thể, thì... thì chỉ đơn giản như vậy? Tựa hồ ta chỉ là cảm thấy không gian ý thức rộng lớn, còn cái khác thì không có cảm giác được. Tỷ như người là Chiến thần của nhân loại, người có các loại thần kỹ, chẳng lẽ sau khi người phụ thể thì ta có thể lĩnh ngộ hết sao ?

Ares cười lạnh

- Phụ thể tạm thời, thì có thể chân chính lĩnh ngộ các loại tuyệt kỹ của thần cấp cường giả? Ở đâu có loại chuyện tốt như vậy! Nếu như có thể như vậy thì lúc đại chiến, chúng ta chỉ cần phụ thể lên vài nhân loại thì có thể cấp tốc sáng tạo ra một nhóm cường giả lớn !

Đỗ Duy còn muốn hỏi thêm thì Ares lạnh lạnh nói:

- Người tận lực đánh một trận đi, có thần niệm làm cơ sở, người có thể tạm thời phát huy ra uy lực tiêu chuẩn thần cấp, căn bản không cần lĩnh ngộ kỹ năng của ta.

Đỗ Duy gật gật đầu.

Hiểu rồi! Cũng chính là nói: “Nội lực làm căn cơ, chiêu thức là bề ngoài”, có nội lực thì đều có thể phát huy ra uy lực tuyệt đại.

Tuy Ares nói có chút hàm hồ, nhưng lúc ở kiếp trước những tiểu thuyết võ hiệp kia cũng có nói cái đạo lý này, cũng miễn cưỡng có thể hiểu được.

Nghĩ tới đây, Đỗ Duy bước ra ngoài Thông Thiên tháp. Đi đến cửa thì dừng lại.

- Ta... dùng vũ khí gì đây ?

Đỗ Duy than:

- Ta sở trường sử dụng bộ võ kỹ cung Nguyệt Vũ, nhưng bên ngoài là tổ sư gia sáng tạo ra cung Nguyệt Vũ a. Ta dùng loại này đánh nhau với nó há không phải đi tìm chết sao ?

Ares cười lạnh:

- Người nói đi nói lại cũng muốn ta cấp chỗ tốt cho người. Không nói lời thừa nữa, đánh xong ta tự nhiên có thù lao cho người !

Đỗ Duy hừ một tiếng:

- Ta biết ngay, Chiến thần người khẳng định còn có hậu chiêu. Lúc người nói trong tay không có thần khí xem ra là gạt người, nếu không thì làm sao Xích Thủy Đoạn có thể ra ngoài được.

Sau khi ra khỏi Thông Thiên tháp, nhìn vào Artemis đã đứng chờ này giờ, Đỗ Duy lập tức kinh ngạc phát hiện, Artemis nhìn thấy lúc này, cùng lúc mình nhìn thấy lúc chưa đến thần cấp thì hoàn toàn bất đồng !

Thần cấp cường giả, trên người không giống với cường giả thánh giai hoặc có lĩnh vực, lúc chiến đấu cần bạo phát lực lượng, trên thân sẽ toát ra đấu khí màu kim sắc.

Mới rồi Artemis người đầy sát khí, đứng đó lại không có quang mang gì lạ nhưng hiện tại Đỗ Duy nhìn thấy lại bất đồng !!

Mắt thường nhìn thấy Artemis đứng ở đằng kia, phảng phất vẫn đứng đó, nhưng Đỗ Duy lại có một loại cảm ứng huyền diệu. Dường như ý thức tinh thần có thể “Thấy” đối phương đứng ở đó, nhưng quanh thân lại tuôn ra một đoàn “Khí thể” kỳ dị.

Loại “khí thể” này không thể dùng mắt thường mà nhìn, nhưng lại cứ rõ ràng như vậy! Giống như là Artemis đứng trong một đoàn hoa diêm vô hình vậy !

“Hoả diêm” kia hung mãnh sôi trào, khí thể lại trực tiếp bức bách về phía mình!

- Hừ

Tinh linh thần thấy Đỗ Duy đi ra thì không có nửa điểm nào kinh ngạc mà nhàn nhạt nói:

- Người quả nhiên là mượn thân thể của nhân loại này. Nhưng mà Ares, trong loại trạng thái này người còn là đối thủ của ta ư ?

Đỗ Duy không biết sao, nhưng cảm thấy trong ngực tự nhiên sinh ra một cổ hào khí, hừ một tiếng, quát lớn:

- Artemis, người không nên tự tin thái quá !

Lời này vừa ra khỏi miệng thì Đỗ Duy cảm thấy không đúng, đây không phải là giọng điệu của mình. Nhưng vừa rồi nói như vậy tự nhiên thấy sáng khoái, cứ như đó là phản ứng trong tiềm thức !

Thật giống như là ý thức của bản thân mình, cùng ý thức của Ares tạm thời dung hợp làm một !

Tinh linh thần không nói chuyện tiếp, hít vào một hơi thật sâu. Đột nhiên, ngón tay nhẹ nhàng kéo dây cung, thân ảnh đột nhiên vọt lên, cơ hồ trong nháy mắt cũng đã tới trước người Đỗ Duy !!

Trong mắt Đỗ Duy chớp động, tinh linh thần bộc phát trong nháy mắt, nếu như là lúc trước thì chỉ sợ khả năng phản ứng cũng không có, nháy mắt đã bị kích trúng.

Nhưng lúc này, dưới cảm giác ý thức của thần cấp, thời gian chung quanh đã biến thành loại chuyển động chậm! Cảm ứng của Đỗ Duy đã đề cao thêm vô số lần !

Ngược lại là động tác của Artemis mặc dù nhanh nhưng ở trong mắt Đỗ Duy là...

Đỗ Duy “di” một tiếng, không những không kinh ngạc mà còn mang theo một tia vui sướng nhàn nhạt.

Chỉ bởi vì, động tác của Artemis lúc này xem ra đã không còn loại quỷ dị trước kia nữa mà ngược lại trở nên rất “Bình thường”.

Chung quanh đều đang chuyển động một cách chậm chạp, động tác của Artemis lại chỉ giống như của người bình thường mà thôi.

Cũng chỉ như vậy mà thôi!

Mỗi động tác của Artemis cơ hồ Đỗ Duy đều có thể nhìn thấy rõ rệt!

Ngón tay của đối phương móc dây cung, chân trái bước tới một bước, cong người, sau đó thân thể tấn tốc phân ra mấy cái bóng, trực tiếp đến bên thân mình. Hai cái bóng, một trái một phải...

Đứng ở xa xa Muse đã ngây dại !

Nàng nhìn vào động tác của tinh linh thần thì phản ứng đầu tiên là: “Đỗ Duy xong rồi !”

Trước đó nàng đã thấy qua tinh linh thần ra tay với Xích Thủy Đoạn, lấy loại thực lực cường hân của Xích Thủy Đoạn cũng bị tinh linh thần một kích đánh bại !

Nhưng lúc này, mắt thấy tinh linh thần vừa động thân thì đã đến trước người Đỗ Duy, Muse cơ hồ đã hét lên. Nhưng tiếp theo trong nháy mắt lại biến thành kinh ngạc!

Đỗ Duy phảng phất xoay người tại chỗ, sau đó nâng tay phải của mình lên chặn lại...

Phanh!

Cánh cung bị cánh tay Đỗ Duy ngăn trở! Artemis một kích không công, lập tức thân hoá thành một đạo lưu quang loé lên, xoay tròn quanh người Đỗ Duy !

Nhưng là, chỉ nghe những tiếng phanh phanh phanh phanh vang lên không dứt...

Đỗ Duy đứng nguyên tại chỗ, phảng phất thân thể không ngừng vận công, bàn tay, khuỷa tay, đầu gối... hần giống như là đang khiêu vũ, không ngừng giơ tay nhắc chân.

Động tác như là không nhanh nhưng mỗi cái đều vừa vặn ngăn trở các công kích của Artemis !!

Cuối cùng thân hình Artemis chớp động, lui về xa xa, nhìn Đỗ Duy nói:

- Hừ, không sai! Ares, người tìm được một thân thể rất tốt, thân thể hần rất cường hãn, có thể theo kịp tốc độ ý thức của người.

Kỳ thực Đỗ Duy người đầy mồ hôi lạnh !

Chỉ trong nháy mắt ngăn ngừa đó mà Artemis đã tổng cộng ra tay hơn một trăm sáu mươi lần !

Mỗi một kích, đều phảng phất có thể trực tiếp phá vỡ quy tắc không gian, thậm chí rất nhiều công kích đều vận công không gien, trực tiếp đánh vào những chỗ yếu hại của Đỗ Duy !

Động tác của Artemis quỷ dị đến cùng cực, nhưng Đỗ Duy nỗ lực ngạnh kháng, cứ nhiên đem toàn bộ ngăn trở!

Sau khi thần niệm Ares phụ thể thì hần được củng cố mọi phương diện, cảm giác có thể bắt kịp động tác và tốc độ của đối phương. Một phương diện khác là Đỗ Duy tinh thông “ Cung Nguyệt vũ ” nên đối với công kích của Artemis đều có thể nắm bắt được quỹ tích của đối phương.

- Hừ, ta lại quên mất, người cũng biết cung Nguyệt Vũ.”

Tinh linh thần cười lạnh một tiếng lại đột nhiên lui về sau nửa bước, thân hình cuối xuống mấy phần, sau đó kéo dây cung, nhắm về phía Đỗ Duy...

Vừa nhìn thấy tư thế này Đỗ Duy lập tức cả kinh !

Cái tư thế này, hần quá quen thuộc !!

Tinh linh thần sau khi công kích thăm dò thì trực tiếp tung ra tuyệt chiêu !

Mũi tên địa ngục Pandora !

Dây cung chớp động! Một tia sáng nhỏ bé chớp lên, sau đó càng ngày càng rõ rệt! Sau cùng hai bên cánh cung lập tức chiếu ra quang mang.

Từ xa nhìn lại. phảng phất trên trường cung kia hoá thành một ánh “Trăng cong” !!

Đỗ Duy trong lòng cuống lên! Uy lực của mũi tên địa ngục hần đã quá quen thuộc !!

- Xuất cung!

Trong đầu truyền đến một tiếng quát! Đỗ Duy không có thời gian tự hỏi, cơ hồ thân thể tự ra phản ứng!

Trong tay hần, nháy mắt vạch ra một đạo quang mang! Trong giới chỉ trên ngón tay, thần cung Pandora nháy mắt được lấy ra!

Trong nháy mắt, Đỗ Duy chuyển mình, đem cung “đặt” sau người, làm ra một động tác đeo cung !

Ngón tay móc nhẹ một cái...

Ông!

Một tiếng chấn động này, Muse ở gần đó đột nhiên cảm giác đạo âm ba cơ hồ đem toàn thân mình xé nứt.

Sau đó, liền nhìn thấy Đỗ Duy cũng rã ra sau làm ra một chiêu trăng cong !!

Hai bên cơ hồ đồng thời phát ra, hai thân ảnh đồng thời chấn động, liền nhìn thấy hai ánh trăng cong ở giữa hai người mà va chạm !!

Mũi tên địa ngục VS Mũi tên địa ngục

—————oOo—————

929. Chương 646 : Loạn Rồi , Loạn Thật Rồi !

Hai luồng sáng va vào nhau , nhưng lại yên lặng một cách quỷ dị

Không có tiếng nổ . Không có tiếng va chạm . Hai luồng sáng đập vào nhau khiến không gian ở đó điên cuồng vặn vẹo , sau đó từ đấy xuất hiện một quả cầu ánh sáng , dần dần lớn lên !

Mà lúc này , Artemis cùng Đỗ Duy vẫn đứng yên như tượng . Artemis bảo trì động tác gương cung , mà Đỗ Duy thì đang thu tay về

Đây đã không còn là năng lượng hay đầu khí va chạm . Hai cường giả tuyệt đỉnh đều vặn cong không gian va chạm vào nhau !

Cuối cùng , phẳng phất thời gian cũng bị vặn cong . Hình ảnh và âm thanh biến đổi hoàn toàn sai lệch ! Khi quang cảnh đã biến đổi 1 lúc mới phát ra tiếng u u

Chỉ thấy quả cầu ánh sáng ở giữa đột nhiên bùng phát , âm thanh cũng lớn hơn khiến Muse cũng phải ngây dại !

Cuối cùng , quả cầu ánh sáng không chịu được va chạm của 2 cường giả thần cấp mà nổ tung !

Trước hết là một vòng sóng vô thanh vô tức lan ra , sau đó quả cầu ánh sáng thu nhỏ lại rồi đột ngột bành trướng ... sau cùng ...

Ầm !

Một tiếng nổ vang lên , dưới chân xuất hiện hàng loạt vết nứt lan tràn ra tứ phía !

Cơ hồ chỉ trong chớp mắt , vết nứt đã hóa thành khổng lồ , lan tới ma thần điện !

Lại thêm một tiếng nổ vang lên , sau đó ma thần điện bị chia làm hai , hoàn toàn nứt đôi ra !

Mà lúc này , dị biến lại phát sinh

Chính giữa quả cầu ánh sáng kia đột nhiên xuất hiện một lỗ đen ! Vô số đa vụn trên mặt đất bị hút lên sau đó biến mất trong cái không gian đó !

Một tiếng kinh hô vang lên , đó là Muse cũng bị cuốn lên , tuy có ra sức giãy dụa nhưng trong không khí thiếu điểm tựa , không chống chọi được chính mình !

Lỗ đen kia là do chấn động của hai thần cấp cường giả tạo thành , trong nháy mắt có lực hút vô cùng mãnh liệt !

Vô số đá vụn bay vào , lập tức biến mất không tăm tích !

Tiếng kêu của Muse đã lộ ra vài phần sợ hãi , cơ thể nàng cũng bay về phía đó ...

Cuối cùng , Đỗ Duy hừ một tiếng , thả v t á* é*

y

Đối với những trọng thần này mà nói, nghi thức ba ngày hội nghị này đã nằm lòng như trong sách: trước tiên là gửi lời chia buồn, sau đó là bày tỏ sự trung tâm với tiểu hoàng đế. Sau cùng là đem từng sự tình hồi báo để tiểu hoàng đế quyết định.

Những hoàng đế trẻ tuổi trong thời điểm này luôn bị phân tâm thực ra cũng không phải vấn đề lớn lao gì...

Chẳng qua mọi người đều giấu suy nghĩ trong đầu, không dám để lộ ra.

Tất cả đều cố tỏ ý trung thành nhưng thực ra trong tâm mỗi cá nhân đều có phần không tín nhiệm.

Nhìn vào gã thiếu niên lớn dở đang ngồi trên kia... đôi vai của hắn có thể nâng một đế quốc lớn như vậy sao?

Tuy nhiên, trong ba ngày hội nghị này, vị hoàng đế thiếu niên đối với chính vụ lại tỏ ra vô cùng hứng thú, bộ dạng rất siêng năng. Không biết vô tình hay hữu ý mà vị tiểu hoàng đế này vô luận là ngữ khí hay thái độ đều phẳng phất giống như là Nhiếp Chính vương.

Làm như vậy... rất...

Rất tệ!

Vì dù cho hắn có mô phỏng thể nào đi chăng nữa thì cũng không thể đạt được cái bộ dáng “cử trọng nhược khinh” của Nhiếp Chính vương.

Thậm chí, nhìn vào một hải tử dùng giọng nói non nớt cố gắng nặn ra cái khẩu khí chậm rãi của Nhiếp Chính vương... trong lòng mọi người không khỏi sinh ra một chút lo âu.

***

Lễ nghi đại thần (tương đương Thượng thư bộ Lễ) báo cáo tiến trình tang lễ.

Theo sau là Tài Chính đại thần dự báo chi phí tang lễ, lão đầu tử này do dự một lúc rồi báo cáo chi phí phân bổ quân sự. Quân vụ đại thần Camille Ciro cũng đã đứng ra với mong muốn phần báo cáo này có thể được bề hạ phê duyệt sớm.

Sau đó là mấy quan viên báo cáo tình huống giới nghiêm tại đế đô, xin ý chỉ phải chăng cửa thành cần tiếp tục quản chế.

Còn có Quang Minh thần điện gửi tới bút thư chia buồn do chính giáo tông viết.

Chủ tịch Ma Pháp công hội cũng đến hỏi han.

Hiệp Hội kỵ sĩ cũng đến hiệu trung...

Tiếp theo, quân vụ đại thần Camille Ciro báo tin liên quan về chiến khu phương Bắc – trước mắt xem ra vẫn hoàn hảo. Trước kia mệnh lệnh đã truyền xuống, quân đội tiền tuyến đều chấp hành nghiêm mệnh lệnh, không có tình huống điều động nào.

Còn có các hành tỉnh tương đối gần đế đô, tổng đốc các nơi đều gửi thư chia buồn...

Các sự tình lớn nhỏ, Charles vừa nghe vừa ký.

Đáng tiếc là, chẳng được bao lâu thì hắn lại bắt đầu phân tâm.

Camille Ciro rõ ràng là đã phát giác ra tiểu hoàng đế đã phân tâm, nhưng hắn lại không có ý làm bại lộ. Sau khi lớn tiếng đọc xong một phần công văn của quân vụ liền ngẩng đầu lên, nhìn vào tiểu hoàng đế, bình tĩnh mở miệng:

- Bệ hạ! Ý của ngài là?

- Sao...?

Ánh mắt Charles có chút thất thần, nhìn vào mặt Camille Ciro đang đứng dưới. Tiểu hoàng đế này không trả lời, đột nhiên hỏi lại một câu:

- Tiền tuyến... Công tước hoa Tulip có tin tức gì sao?

Tiểu hoàng đế cái khác không hỏi, lại đột nhiên hỏi đến công tước hoa Tulip, mọi người không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Tất cả bọn họ đều không tự chủ mà phỏng đoán...

Ý tứ của tiểu hoàng đế là?

Trước đó công tước hoa Tulip đã nhận được vài áp lực. Mà sau trận đại chiến Tây Bắc, quân bộ và gia tộc hoa Tulip đã đầu hàng rất nhiều. Rõ ràng là quan hệ giữa hoàng thất và gia tộc hoa Tulip đã bắt đầu xuất hiện vết rạn.

Sau đó công tước hoa Tulip được điều đến tiền tuyến, tuy đánh thắng trận nhưng lại được phong thưởng một cách kỳ quặc. Chúng nhân tại đây đều phỏng đoán, cuối cùng thì hoàng thất đối với gia tộc hoa Tulip là làm yên chuyện? Là đánh? Hay là... chuẩn bị áp chế? Hay là... thanh trừng?

Hiện nay, Nhiếp Chính vương đã qua đời. Với đẳng cấp hiện tại của tiểu hoàng đế thì hẳn sẽ có thái độ gì đối với gia tộc hoa Tulip, một gia tộc quyền thế bậc nhất?

Hay nói cách khác, chúng ta nên chờ xem, nếu tiểu hoàng đế bệ hạ mà làm ngơ với Đỗ Duy thì đương nhiên mọi người sẽ làm ngơ theo.

Nếu như tiểu hoàng đế muốn đàn áp thì đương nhiên mọi người sẽ ...

Nhưng hiện nay vị tiểu hoàng đế này không hỏi gì, chỉ đơn thuần hỏi Đỗ Duy. Đây là cái thái độ gì?

Theo lý mà nói, tân hoàng đăng cơ, khó tránh khỏi muốn đàn áp một trọng thần cũ để tạo uy, đây là chuyện thường thấy tại các triều đại trước. Nếu là như vậy, thì gia tộc hoa Tulip là đối tượng đầu tiên.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì dường như không thể dễ dàng mà phán đoán như vậy. Ai cũng biết là Đỗ Duy đã từng là lão sư của hoàng đế bệ hạ. Nghe nói còn có tình cảm khá tốt.

Tuy nhiên, Nhiếp Chính vương vừa mới áp chế mấy lần đối với Đỗ Duy. Với đẳng cấp hiện tại của tiểu hoàng đế mà nói, rất có thể nảy sinh tình cảm thù trò sâu đậm. Cũng có khả năng lại tiếp tục sủng ái với Đỗ Duy.

Camille Ciro khẽ than trong lòng, hẳn luôn có tư tưởng thận trọng giữ mình. Ai ngờ tiểu hoàng đế này lại thẳng thắn hỏi như vậy, khiến cho hắn không trả lời cũng không được.

- Vâng... thưa bệ hạ. Công tước hoa Tulip ở nơi đó không có bất kỳ tin tức gì.

Charles gật đầu, dường như không có động thái gì. Bỗng nhiên hắn lại hỏi một câu:

- Ta nhớ là vương thành cận vệ quân có một bộ phận đồn trú tại hành tỉnh Norin phải không?

Lập tức Camille Ciro toát mồ hôi suy nghĩ: “không biết tại sao bệ hạ lại hỏi tới vấn đề này?”

Lần thao diễn mùa xuân vừa rồi, quân đội của gia tộc hoa Tulip tại hành tỉnh German đã ngăn trở quan quân đế quốc ở biên giới tiến vào lãnh địa của gia tộc hoa Tulip, tạo ra một tràng cảnh giằng co kiến cả đại lục chấn kinh. Cho đến sau này khi kết thúc, sư đoàn vương thành cận vệ quân kia một mực đóng giữa hành tỉnh German và hành tỉnh Norin – nếu là người tinh trí thì đều biết sư đoàn này đang giám thị gia tộc hoa Tulip.

Camille Ciro không biết Charles có ý tứ gì, chỉ có thể đáp:

- Vâng! Hiện đang đóng tại phía tây Norin hành tỉnh, lấy danh nghĩa là quân phòng thủ địa phương, đồng thời hỗ trợ địa phương duy trì trật tự trị an.

Nhưng sau đó, đột nhiên Charles lại mở miệng hỏi một câu:

- Camille Ciro, ngươi là quân vụ đại thần, ngươi có cảm thấy đem một sư đoàn tinh nhuệ của vương thành cận vệ quân lưu lại hành tỉnh Norin làm công tác trị an là cần thiết không?

Vừa nghe được lời này, mắt của Camille Ciro thiếu điều muốn lồi ra!

932. Chương 648: Tân Hoàng Thân Chính (p2)

Chẳng lẽ...

Nghĩ tới đây, Camille Ciro chăm chú nhìn Charles một chút, nhưng lại... vô cùng thất vọng. Trên mặt Charles không có chút ám thị gì, với nhân thần này thì... dường như lại đang dò hỏi ngược lại chính mình.

Không thể! Loại sự tình này sao có thể hỏi.

Chẳng lẽ, tiểu hoàng đế lại đang kiểm tra lập trường của mình? Nếu như quả nhiên ta nói không cần tiếp tục giữ lại chi quân đội kia, cần phải thu hồi lại – như vậy nói lên rằng ta là kẻ cùng phía với gia tộc hoa Tulip.

Nếu như ta nói nên tiếp tục giữ lại, điều này chứng tỏ ta là kẻ chống lại gia tộc hoa Tulip.

Nhưng... Nếu như người muốn thăm dò lập trường của ta. Những lời như vậy cũng nên gặp mặt kín đáo mà hỏi. Nơi công cộng như thế này thì sao có thể nói sự thật?

Trong lòng Camille Ciro ngẫm lắc đầu. Tiểu hoàng đế tuy có vài phần thông minh, nhưng xem ra trên chính trường còn rất ấu trĩ a.

Camille Ciro là loại người nào? Hắn đã ngồi tại vị trí này mấy năm, lại được lão tể tướng đích thân rèn luyện, dần dần đã biến thành một tên vô cùng xảo hoạt, sao có thể dễ dàng tỏ rõ lập trường của mình?

Suy tư một lúc, hắn hàm hồ nói:

- Bệ hạ! Tổng đốc hành tỉnh Norin đối với việc này cũng chưa có báo cáo. Về phía quân bộ thì trong thời gian sư đoàn này đóng tại địa phương thì cũng không phát hiện điều gì dị thường.

Đó cũng không phải là một kiểu trốn tránh, mà ẩn chứa ý tứ rất rõ ràng là “người tự mình quyết định đi.”

Bất quá, dường như tiểu hoàng đế này không hiểu ám thị của Camille Ciro, bộ dáng lại có phần thiếu kiên nhẫn:

- Camille Ciro, ta hỏi ý tứ của người. Người thân là quân vụ đại thần, ta hy vọng có thể nghe được kiến nghị từ người. Người thấy cần tiếp tục giữ sư đoàn này tại hành tỉnh Norin hay thấy nó không còn ý nghĩa?

Trong lòng Camille Ciro có chút nổi cáu.

Đây là ý gì? Ép ta?

Người thân là hoàng đế, người không nói thì sao ta có thể tỏ thái độ đây? Cái sư đoàn này cuối cùng là đi hay ở, quả thực người muốn làm gì thì hãy ám thị cho ta. Người một chút đều không đưa ra, hỏi ta làm sao nói lên lời?

Thân là thần tử, phải phán đoán tâm tư của quân vương... nhưng ít ra người cũng phải cho ta một cái ám thị.

Chẳng lẽ... trong lòng Camille Ciro chợt nghĩ “Tiểu hoàng đế này không thích ta? Sau khi thân chính (đích thân nhiếp chính) liền muốn đổi quân vụ đại thần, nên mới gây khó dễ?

Nhìn lại ánh mắt bệ hạ đối với mình đơn giản, không chút phiền muộn, trong đó cũng không chứa thâm ý gì.

Bất đắc dĩ, trong đầu Camille Ciro xoay nhanh một ý niệm, chỉ có thể phỏng đoán ý tứ của tiểu hoàng đế này là “Vô duyên vô cớ tự nhiên lại nhắc tới sự kiện này, chẳng lẽ tiểu hoàng đế muốn đem sư đoàn kia trở về? Ừm! Nếu như hắn muốn cái sư đoàn này tiếp tục ở lại, thì cũng không tự nhiên mà hỏi tới vấn đề này.”

Ừm! Chắc là như vậy.

Sau khi suy nghĩ thấu đáo, Camille Ciro mới ho khan một cái, cẩn thận nói:

- Bệ hạ! Theo ý của ta, hiện nay phòng tuyến phía bắc của đế quốc đang chiến tranh, quân đội chính quy cũng không quá nhiều... Cái sư đoàn này nếu như có thể...

- Ý người là điều về, đúng không?

Charles không nhận được, nhíu mày nhìn Camille Ciro, rồi bỗng nhiên lên mặt:

- Camille Ciro đại nhân! Người thân là quân vụ đại thần. Ta hy vọng người có gì thì nói đó, không nên cùng ta tới tới lui lui dài dòng. Ta hỏi người một vấn đề, người trả lời loanh quanh, cả nửa ngày mới nói rõ ràng. Ý người không phải là điều về sao? Một câu có thể nói rõ ràng, hà tất phải nhiều miệng lưỡi!

Trong lòng Camille Ciro tức đến hộc máu, chỉ có thể cúi đầu, liên tục vâng lời.

Trong lòng hần thầm mắng: “Tiểu hoàng đế này hoặc là có tâm chinh ta, hoặc là... nhìn qua hần tưởng như thông minh, thực sự thì lại giống như bao cỏ khô, một điểm chính trị cũng không thông.”

Nhìn quân vụ đại thần dưới mắt được chính mình giáo huấn. Trong lòng Charles liền sinh ra một cổ đắc ý.

Đây mới chính là cảm giác hoàng quyền! Đây mới là khí thế nắm đại quyền a! Đây mới chân chính là tư vị của hoàng đế!

Thực ra hần cũng không có lòng chinh Camille Ciro, chỉ thuần túy liên tưởng tới một vài sự tình, thuận miệng hỏi, sau đó không do dự phát tiết tính tình. Ẩn sâu bên trong nội tâm, hần muốn mô phỏng uy phong của phụ thân trước mặt thần tử lúc sinh tiền.

Đối với tiểu hoàng đế mà nói, trong lòng hần biết rõ mình nhỏ tuổi, lo sợ các đại thần xem thường bản thân nên muốn mượn cơ hội này để lập uy.

Mà hiện tại địa vị của Camille Ciro so với những kẻ khác cũng đã được tính là cao, tự nhiên hiệu quả mà tiểu hoàng đế mong muốn lại được tăng gấp đôi.

Nếu như quả thực Camille Ciro biết được tâm tư này thì chỉ sợ sẽ phải hộc máu đương trường.

- Ừm, còn nữa!

Mắt thấy Camille Ciro muốn lui về, tiểu hoàng đế mở miệng gọi lại:

- Còn một việc nữa, Camille Ciro đại nhân, ta cảm thấy sư đoàn kia không nên quay về, rất cuộc...

Charles suy tư một hồi, lại không nghĩ ra cái gì, chỉ có thể hàm hồ nói:

- Rất cuộc đây cũng là quyết định của phụ thân ta, ta sẽ không thay đổi nó.

Camille Ciro cảm thấy hôm nay mình trở về sẽ phải uống mấy chén trà hạ hỏa.

Người thấy không cần thay đổi, thì còn hỏi ta làm gì! Trêu đùa ta ư?

- Lễ nghi đại thần!

Cuối cùng tiểu hoàng đế cũng bỏ qua cho Camille Ciro:

- Về chuyện liên quan đến tang lễ của tiên vương, người còn gì để nói không?

Lễ nghi đại thần vội vã nói không có.

- Ừm, vậy chuyển danh sách thành viên dự tang lễ lên để ta xem.

Charles nhíu mày nói:

- Ta nhớ theo quy định, các công tước và quý tộc đều phải tham gia... nhưng công tước hoa Tulip lại không có mặt.

Lại là câu hỏi về công tước hoa Tulip.

Lễ nghi đại thần có chút toát mồ hôi, vội nói:

- Bệ hạ! Công tước hoa Tulip hiện đang lĩnh binh tại phương bắc, quân vụ bận rộn, chỉ sợ hần không cách nào thoát thân ra được. Chiều theo thông lệ của đế quốc thì thống soái lĩnh binh bên ngoài có thể...

- Không cần!

Charles ngắt lời hắn, lắc đầu nói:

- Cảm tình của lão sư và phụ thân rất sâu đậm, người lập tức viết một văn kiện, triệu hồi công tước hoa Tulip trở về để tham dự tang lễ.

- A...!

Lễ nghi đại thần thốt một tiếng, liếc vọi Camille Ciro như thăm đánh tiếng: “Đang có chiến sự, đem thống soái tiền tuyến điều về để tham dự tang lễ. Chẳng may tiền tuyến xảy ra chiến sự, không còn sĩ quan chỉ huy tối cao thì làm thế nào? Đây là chuyện của quân đội, quân vụ đại thần nhà người mở miệng đi.”

Trong lòng Camille Ciro lúc này như bốc hỏa, cố gắng mở hai mắt, miệng ngậm chặt như không muốn nói chuyện.

Những kẻ khác đều im hơi, không ai muốn mở miệng lúc này.

Tiểu hoàng đế muốn cái gì đây?

Vào thời khắc này lại muốn triệu tập Đỗ Duy trở lại... không quản chiến sự tại ngàn dặm xa xôi.

Chẳng lẽ... muốn thừa cơ này để tước binh quyền của công tước hoa Tulip.

A! Muốn xuống tay với công tước hoa Tulip?

Sắc mặt người người đều kinh nghi.

- Vậy... Bệ hạ!

Cuối cùng, một lão thần của quân bộ cũng mở miệng, không nhịn được mà hỏi một câu:

- Tại chiến tuyến đông bộ, phải chăng người muốn lập một vị thống soái lâm thời để chủ trì đại cục?

- Không cần dùng!

Charles lắc đầu dứt khoát.

Trong lòng Camille Ciro cũng rất nghi hoặc “tiểu hoàng đế muốn động thủ?”

Lúc tan hội.

Camille Ciro thấy, nếu như quả thực muốn động thủ thì sau khi tan hội, tiểu hoàng đế sẽ triệu kiến riêng mình để thương nghị người tiếp nhận vị trí thống soái đông bộ của Đỗ Duy.

Hắn cố ý lê chân nán lại sau cùng, phán đoán là tiểu hoàng đế sẽ mở miệng gọi mình lại.

Nhưng hắn chờ cả nửa ngày vẫn không nhận được tín hiệu. Khi hắn quay người lại nhìn thì thấy tiểu hoàng đế đã mang theo người nhang chóng lỵ khai về phía sau cung điện.

Camille Ciro cười khổ, trong lòng thất vọng, cảm thấy bức bối.

Nhịn không được ngửa cổ lên trời thảm than “Là ta hồ đồ? Hay là tiểu hoàng đế hồ đồ?”

***

Cả quá trình diễn ra hội nghị đó, rất nhanh đã đến tại tiểu công chúa Karina.

Sau khi nghe, Karina nhú mày không nói, trầm mặc thật lâu rồi lại than thở.

- Điện hạ! Người không đi gặp bệ hạ sao?

Cung nữ Lam Lam thấp giọng hỏi một câu.

- Không gặp!

Karina cười khổ:

- Anh ta... Hắn dường như có chút quá kích động, trong lúc đại hội đã chinh Camille Ciro để lập uy. Thực ra làm như vậy là không sai... nhưng lời nói lại sai rồi. Không nên động đến sự tình quân đoàn đồn trú tại Tây Bắc. Chuyện này quá mức nhạy cảm. Sau đó lại nói triệu hồi lão sư về để đồ để tham dự tang lễ. Ta thấy hắn thực ra cũng không có thâm ý gì, nhưng rơi vào tai kẻ khác... cùng với sự tình sư đoàn Tây Bắc kia khiến cho lòng người suy đoán bất thường. Chẳng qua... được! Mặt ngoài thì khiến bọn họ sinh nghi, a... Anh của ta rốt cuộc mới vừa thân chính lại làm sự tình trở lên trầm trọng. Cũng khó trách!

Lam Lam bỗng nhiên cười một cái:

- Chẳng qua cũng tốt, công tước hoa Tulip trở về để đồ, người không phải được gặp lão sư sao?

Karina lại không tỏ vẻ cười vui như bình thường, khuôn mặt nhỏ lại đầy vẻ lo âu:

- Lúc này... Kỳ thực ta không hy vọng lão sư trở lại.

933. Chương 649 : Tính Toán Ở Ngoài

Bên trong cung điện , không khí toàn mùi trầm hương . Đây vốn là sản vật Nam Dương , sau khi đốt lên có tác dụng xua đuổi côn trùng , thư giãn đầu óc

Charles nửa ngồi nửa nằm trên ghế . Trên bàn , trước mặt hắn là một bình rượu óng ánh màu hổ phách . Ánh mắt hắn mong lung nhìn về phía trước

Nữ hầu qua tuyển chọn tỉ mỉ lúc này đều đang xếp hàng trước mặt hắn

Toàn bộ bọn họ đều là thiếu nữ 17 18 tuổi , chính là độ tuổi xinh đẹp nhất . Nhưng lúc này họ không mặc trang phục đẹp đẽ , ngược lại đều mặc một thân áo da gọn gàng , lộ ra nửa đùi . Mỗi người đều cuốn mái tóc dài lên cao , hoặc buộc phía sau , hoặc búi tóc kiểu nam

Áo da của họ đều là trang phục võ sĩ , bất quá tay áo cùng cổ áo hơi rộng hơn , lộ ra một phần bộ ngực

Dưới chân mang ủng da , eo đeo trường kiếm

Mấy cô gái mang trang phục võ sĩ này đứng trước mặt Charles , mặc cho tiểu hoàng đế nhìn tới nhìn lui , vẫn cố ý làm ra một bộ dạng lạnh lùng

Charles tựa hồ có chút say , ánh mắt tán loạn nhìn tới nhìn lui , cuối cùng dừng lại trên người cô gái thứ 3

Cô gái này khuôn mặt cũng tính là thanh tú , chẳng qua trong ánh mắt ẩn chứa vài phần kiêu ngạo

Tướng mạo nàng không phải là đẹp nhất , nhưng ánh mắt của Charles dừng lại ở đó , sau đó hắn ngoắc tay :

- Người ! Qua đây !

Thấy mình được hoàng đế chọn lựa , cô gái này trong lòng vui mừng , đi tới quỳ bên Charles , ngẩng đầu nhìn lên

Charles nhìn cô gái này từ đầu đến chân , ánh mắt lóe lên mấy phần nóng bỏng , sau đó vươn tay khiêu dưới cằm cô gái , cần môi thấp giọng nói

- Nói ! Người có nghe lời ta hay không ?

Cô gái này hơi ngẩn ra , nhưng vội làm theo phản ứng , nhìn vào mắt hoàng đế , nỗ lực nở nụ cười , dùng giọng nói ôn nhu nhất nói :

- Bệ hạ ... ta..

Nàng quả thật cũng tính là xinh đẹp , khẽ cười một chút , ánh mắt trong như nước mùa xuân , cũng đủ khiến nhiều người ngẩn ngơ

Nhưng ai ngờ , Charles vừa thấy nàng cười , ánh mắt đang nóng bỏng tức thì lạnh đi , đột nhiên dùng sức đẩy nàng ra , chỉ vào mặt nàng quát :

- Hồn trướng ! Ngu xuẩn ! Ai cho phép ngươi cười ! Ai cho phép ngươi cười !

Cô gái bị hấn đẩy ngã , vẫn chưa biết mình làm sao mà chọc giận vị bệ hạ này , vẫn nỗ lực miễn cưỡng cười nói :

- Bệ hạ ... ta ...

Charles vừa nhìn thấy nàng cười , tức thì càng nổi giận . Đột nhiên hấn nhảy dựng lên đá nàng một cái ngã xuống đất . Chưa hết giận , còn mắng thêm vài câu :

- Ai bảo ngươi cười ! Không được cười ! Không được phép cười !

Hắn vừa mắng , vừa quyền đấm cước đá , không chút thương hoa tiếc ngọc mà ra tay đối với cô gái này

Tuy hắn còn nhỏ , quyền cước cũng chẳng có bao nhiêu khí lực , nhưng một cô gái trẻ thì cũng chẳng thể chịu được nhiều . Do đó chỉ chốc lát nàng đã kêu đau

Nhưng Charles là hoàng đế chí tôn , cô gái tuy thấy hắn đánh cũng chỉ có thể thu người lại . Đừng nói là phản kháng , ngay cả trốn tránh cũng không dám , chỉ có thể mặc cho đối phương đánh đập . Khuôn mặt thanh tú nhanh chóng đã bị tàn phá , máu chảy ròng ròng , tròng mắt đầm lệ nhìn Charles

Charles đánh một lát , cuối cùng mỗi một ngã xuống thở dốc . Nhìn ánh mắt nhu nhược yếu đuối của nàng càng nổi giận :

- Không được khóc ! Không được phép khóc !

Vị tiểu hoàng đế biến thái này , vừa không cho cười vừa không cho khóc , khiến cô gái hoàn toàn ngây ra , cũng không biết mình đã chọc giận hắn thế nào

- Không giống ! Một chút cũng không giống !!

Charles phảng phất trong lòng vô cùng buồn bực , hung hăng cầm bình rượu tu ừng ực , lại trừng mắt nhìn cô gái này một cái :

- Cười nhu tình ! Nàng sao có thể cười yếu đuối như thế ! Còn khóc ! Khóc cái gì ! Nàng kiêu ngạo như vậy , dù thế nào cũng không khóc !

Choang !

Charles càng nói càng tức , cuối cùng hấn ném bình rượu xuống đất vỡ tan . Hắn chỉ tay vào cô gái trên mặt đất :

- Cút ! Cút cho ta !

Sau đó hấn lại chỉ vào những người còn lại , càng phần nộ hơn

- Toàn bộ cút hết cho ta ! Cút sạch ! Đừng để ta nhìn thấy các ngươi nữa ! Toàn bộ cút hết cho ta !

Một đám thiếu nữ bị dọa sắc mặt tái nhợt , nào dám lưu lại , vội chạy đi . Ngay cả cô gái trên mặt đất cũng bị 2 người hầu kéo đi , vừa đi vừa khóc lóc ủy khuất

Charles ngồi ở trên ghế , ánh mắt mơ hồ , vẫn thì thào liên tục

- Không giống ! Một chút cũng không giống !

Bên trong cung điện lúc này còn mấy người hầu . Có điều hoàng đế bệ hạ vừa nổi điên xong , ai còn dám xen vào ?

Charles ngồi không càng bực hơn . Hắn thở dốc lấy tay lần mò một chút , lại nhớ ra bình rượu bị mình đập vỡ rồi , tức thì gầm lên

- Rượu đâu ! Các ngươi mù hay bị ngu vậy ! Đi lấy rượu đến đây !

Người hầu bị quát mắng , vội vã chạy đi

Sau một lúc , Charles lại nghe thấy tiếng bước chân truyền tới , cũng chẳng ngẩng đầu lên tức giận nói

- Mang chai rượu mất nửa ngày ! Các người toàn là một lũ ngu !

Quát mắng xong rồi , lại nghe phía trước có một thanh âm ôn hòa

- Bệ hạ !

Charles ngẩng đầu lên , chỉ thấy một người trung niên tướng mạo thanh tú , một thân trang phục quý tộc chuẩn mực đứng trước mặt mình . Có điều ánh mắt của người này lại phẳng phất thâm trầm

Charles nhíu mày nói :

- Bá tước Contra ?

Người đến chính bá tước Contra , tộc trưởng gia tộc của vương phi Daisy . Contra nhìn biểu tình thất thần của tiểu hoàng đế , trong mắt lóe lên một tia tinh quang , sau đó nở nụ cười ôn hòa , chậm rãi đưa tới một bình rượu

Charles đoạt lấy , uống liền một ngụm , sau đó ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Contra :

- Bá tước Contra , sao ngài lại ở đây ?

- Bệ hạ , ta vừa đi gặp vương phi Daisy , tiện đường tới vấn an ngài

Contra thông dong trả lời , phẳng phất không để ý đến giọng nói của Charles đầy bức tức

Dù sao người này cũng là trọng thần đế quốc , mà vương phi Daisy cũng là một trong các thê tử của phụ thân . Lại còn tướng quân Alpay cũng là trụ cột đế quốc , Charles cũng đành nén phiền nhẫn nại lạnh lùng nói :

- A ! Ngài về đế đô khi nào vậy ? Chắc hẳn cũng tham dự lễ tang lần này hả ?

- Đúng thế

Contra bất động thanh sắc , nhàn nhạt nói :

- Ta đã đi gặp vương phi Daisy . Tâm tình của nó đau thương , nên ta cũng không tiện gặp . Mà bây giờ cả điện hạ tựa hồ tâm tình cũng không tốt .

Charles hừ một tiếng , không thêm cấp cho Contra chút mặt mũi nào

Dù sao hắn cũng là do vương hậu sinh ra , đối với chuyện phụ thân lấy thêm vợ trẻ tuy không nói gì , nhưng trong lòng đã không thích vương phi Daisy rồi . Huống hồ là Contra !

Chẳng qua , Contra cũng không đến mức đáng ghét quá . Ít nhất vài lần tiếp xúc đều phi thường cung kính mình . Hồi trước khi còn là hoàng đế hữu danh vô thực , Contra vẫn giữ thái độ cung kính hết mực với mình theo đúng lễ phép

Charles không khỏi phát cáu : những đại thần đế đô kia , lúc gặp mặt mình nhìn thì cung kính , nhưng ánh mắt vẫn coi mình như trẻ con !

Nghĩ tới đây , Charles lại nhìn Contra thêm một lần , thấy ánh mắt đối phương thành khẩn , miễn cưỡng nói :

- Người tới đây có việc gì ?

- Cũng không có việc gì lớn

Contra khẽ cười , lại quỳ xuống lấy bình rượu trong tay Charles cầm lên rót một ly đưa cho hắn , chậm rãi cười nói :

- Chẳng qua nhìn bệ hạ trong lòng bức bối , ta nghĩ có thể giúp ngài chia sẻ ưu sầu

Nhìn đối phương chủ động rót rượu cho mình , Charles lại cảm thấy sáng khoái – đại thần khác lúc thấy mình uống rượu luôn nói cái gì là tuổi trẻ không nên phóng túng

Hừ !

Xem ra Contra càng lúc càng thấy thuận mắt

- Chia sẻ ưu sầu ?

Charles cười tự giễu

- Áu lo của ta , người không chia sẻ nỗi

Contra cười thần bí

- Khó nói . Có lẽ ta có biện pháp đây

- Người có biện pháp gì ?

Charles không tin , lạnh lùng hỏi một câu

- Bệ hạ

Contra tiến lại gần , thì thầm :

- Ngài không cần gấp , trước hết nhìn đồ vật ta mang tới đã . Nếu không thấy hài lòng , khi đó đuổi ta đi cũng không muộn a

Nói xong , không để ý ánh mắt Charles đầy nghi hoặc , Contra vỗ tay hai cái

Bốp ! Bốp !

Sau đó , từ phía cửa cung , một bóng người chậm rãi tiến đến . Lúc tới cửa , thị vệ cung đình đang muốn ngăn cản , Contra nhìn Charles một cái . Charles hừ lạnh , vung tay bảo thị vệ nhường đường

Khi người đó tới gần , nét mặt Charles mới lộ ra một tia kinh ngạc !

Người tới là một thiếu nữ !

Nàng có vóc người thon dài , tướng mạo thanh tú . Đặc biệt là đôi mi dài mảnh , thiếu vài phần nhu mì nhưng tăng thêm mấy phần thần bí lạnh lùng

Sống mũi thẳng tắp , khóe miệng hơi cong , có vài phần kiêu ngạo

Nàng chỉ chừng 16 17 tuổi , nhưng không mặc váy , ngược lại mang một bộ quần áo võ sĩ màu đen , bên trong bọc giáp nhẹ . Bên mình đeo trường kiếm , bao tay bằng bạc . Dưới chân mang ủng kỵ sĩ , tóc cắt ngắn

Nàng tới trước mặt Charles , cũng không hành lễ , ngược lại cố ý nâng đầu

Charles vừa thấy người này , tức thì ngây dại , không tự chủ tròn mắt

Bởi vì cô gái trước mặt , cùng với Muse trong trí nhớ của mình giống nhau tới 5 6 phần !

Quả thật , nếu so về tướng mạo , cô gái này tuyệt không theo kịp Muse . Dù sao gia tộc Listeria xinh đẹp đệ nhất thiên hạ , Muse có mặc quân trang đi nữa cũng hơn vô số cô gái khác

Chỉ là cô gái này vừa kiêu ngạo , vừa lạnh lùng , ẩn ẩn có chút giống Muse !

Charles vừa thấy , tức thì ngây ngốc mông lung , phảng phất như Muse đang đứng đó , dùng ánh mắt kiêu ngạo lạnh lùng nhìn mình ... thậm chí ... còn ẩn ẩn chút xem thường

Giống như ... tối hôm đó ... nàng cự tuyệt mình

Contra khê trộm nhìn biểu hiện của hoàng đế , âm thầm đắc ý : xem ra mình đặt đúng cửa rồi !

Contra cũng rất rõ ràng , gia tộc mình chỉ là phú hào một phương mà thôi , dựa vào Daisy giữ hoàng thất , Alpay nắm quân quyền mới nổi lên được

Đặc biệt là lúc này , Thần hoàng tử vừa qua đời , gia tộc hoa tulip chưa có động tĩnh gì . Nếu lúc này thừa cơ nắm lấy tâm lý tiểu hoàng đế ...

Hừ , nói đến suy đoán tâm tư , còn ai dám so với Contra ta ?

Tiểu hoàng đế thích Muse cũng không nhiều người biết , nhưng Contra lại biết . Lần yến tiệc đó , chính mắt hắn chứng kiến toàn bộ từ đầu đến cuối !

Hơn nữa , vương phi Daisy trong cung làm nội ứng , tùy thời đem toàn bộ tin tức tuồn ra ngoài , càng dễ đoán tâm tính tiểu hoàng đế

Càng trọng yếu hơn , gần đây hắn biết được tiểu hoàng đế tựa hồ bảo một số cung nữ mình ưa thích của mình ăn mặc thành cái dạng này

Thân là một lão cáo già , làm sao Contra không biết tiểu hoàng đế đang nghĩ gì ?

Cho nên.... Thỏa mãn như cầu !

Cô gái trông giống Muse này , chính là Contra dùng toàn bộ gia tộc ra sức tìm kiếm ra được

Sau khi tìm được nàng , hắn như vớ được chí bảo , lại thêm một phen bồi dưỡng , mới mang đến hoàng cung hiến cho Charles

Mà hiện tại xem ra ,có vẻ hoàng đế đã động tâm !

Tiểu hoàng đế đã không tự chủ được mà đứng lên đi tới , ánh mắt càng mê đắm , đưa tay ra định chạm vào cằm của nàng

Ai biết được cô gái này đột nhiên trầm mặt xuống , lùi về sau hai bước , lạnh lùng nhìn tiểu hoàng đế không chút khách khí nói :

- Người định làm gì !

Một tiếng trách mắng này , nếu người khác thì đồ dám vô lễ với hoàng đế như vậy

Chỉ là vẻ mặt kiêu ngạo lạnh lùng , không chút khách khí với mình lại khiến trong lòng Charles phát cuồng !

Hắn không nổi giận , lại vỗ tay :

- Tốt ! Tốt ! Chính là vẻ mặt này ! Chính là vẻ mặt này !

Nói xong , lại kéo tay cô gái này xuống . Ai biết nàng dùng sức giằng ra , không nhìn Charles chỉ ngồi xuống Charles sắc mặt hơi biến , đang muốn động thủ , nhưng hỏa khí nháy mắt đã biến thành si mê

- Ha ha ! Tốt , rất tốt ! Ngồi uống rượu nào !

Nói xong , hắn tự mình nâng chén rượu lên

Cô gái nhú mày , lạnh lùng nói :

- Đa tạ bệ hạ ! Ta tự có tay !

Nói xong , không nhận chén của Charles , tự mình rót một chén rượu khác uống cạn

Charles lại ngẩn ra , trong lòng càng thấy khoái trá , nhìn cô gái này không ngừng

Contra ở một bên ném cho cô gái một ánh mắt tán thưởng , ý tứ là : làm tốt lắm

Charles uống liền 3 chén , ánh mắt nhìn cô gái này đã nóng rực lên không chịu nổi , vươn tay ra muốn nắm tay nàng

Cô gái vẫn lạnh lùng gạt tay Charles ra

Charles sắc mặt hơi biến , động nộ lên . Đập bàn đứng dậy

Thấy Charles nổi giận , cô gái cũng không khỏi sợ . Dù sao nàng bản tính cũng không phải thế , hoàn toàn từ nảy đến giờ là cố ý

Nguyên bản tính tình của nàng sao dám làm thế với hoàng đế đế quốc . Chỉ là Contra có nghiêm lệnh bảo nằng giả vờ , tuyệt không lộ ra vẻ nhu thuận cùng sợ sệt

Nhưng dù sao đây cũng là hoàng đế a ! Thấy hoàng đế nổi giận , nàng không khỏi hoảng sợ

Đúng lúc này , ánh mắt Contra nhìn nàng nghiêm lại , phảng phất cảnh cáo . Cô gái tức thì hiểu ra , chỉ có thể cố gắng , cắn răng nhận ánh mắt của hoàng đế , nói :

- Bệ hạ ! Xin ngày lịch sự một chút !

Một câu chỉ trích không chút khách khí này lại khiến nộ hỏa của Charles tiêu biến hết , trở lại thành vẻ nhu tình như cũ

Hắn mở miệng , mềm giọng nói :

- A... Là .. là ta không đúng , người đừng giận . Chúng ta cùng uống rượu . Người cùng uống với ta đi

Một câu này , ẩn ẩn lộ ra vài phần thỉnh cầu

Cô gái lúc này mới dám thở ra một hơi , thầm nghĩ đại nhân Contra quả là thần diệu , mà hoàng đế cũng thật kỳ quái – hẳn là hoàng đế chí tôn , muốn nữ nhân nào mà chả được ? Nữ nhân bị hắn nhìn trúng , ai chả nhu thuận hết mức ? Hắn lại thích nữ nhân làm mặt lạnh với hắn ? Cũng thật kỳ quái !

Chỉ là đối với một hoàng đế luôn tự cao tự đại thì thái độ này có chút khó hiểu , bất an

Sau một lúc , Charles uống thêm hai chén , nhìn ánh mắt của hắn càng thêm mơ hồ , lại tự hồ do dự một chút , hỏi :

- Người ... có biết khiêu vũ không ?

- Khiêu vũ ?

Cô gái chần chờ một chút , nhìn trộm thấy Contra đang nhè nhẹ gật đầu , mới nhú mào :

- Ta... không biết

Ánh mắt Charles càng nóng hơn , si ngốc nhìn , lại ôn nhu nói :

- Không biết ... Để ta dạy ...

Lời này hoàn toàn là thỉnh cầu , không có nửa điểm giọng điệu của hoàng đế

Sau khi Charles đứng lên ra lệnh vài câu , tức khắc có nhạc sĩ cung đình chậm rãi tiến đến , biểu diễn một khúc nhạc nhẹ

Charles lúc này khuôn mặt đã đỏ lên , ánh mắt mơ hồ . Bỗng hắn khẽ cười

- Ha ha ... Ta .. ta nghĩ là người cùng ta có thể nhảy được rồi

Nói xong , nắm tay kéo cô gái này tiến lên

Cô gái đang muốn diễn lại trò cũ , nhưng nhìn ánh mắt của Contra thì dừng lại – dù sao diễn kịch cũng không nên quá giống

Tiểu hoàng đế đã nửa tỉnh nửa say mà nhảy . Lúc đầu còn miễn cưỡng theo điệu nhảy mà bước , dần dần dưới chân tán loạn , thất tha thất thểu gần như tựa vào người cô gái . Trong lúc lơ mơ , càng dùng tay siết chặt lấy eo lấy đùi thiếu nữ , trong miệng lầu bầu :

- Hắn ...có chức tước gì ... mà người lại không thèm ta ...Ta là ... là ... là hoàng đế đế quốc ! Là .. là hoàng đế !

Nói xong , đầu tựa hẳn vào vai nàng , phảng phất đã say đến ngủ gật

Cô gái trong lòng hơi khó chịu , miễn cưỡng đỡ Charles tới ghế , ghé vào tai hắn hỏi :

- Người nói gì ?

- Hừ . Ta nói , người vì cái gì mà không thích ta . Ta là hoàng đế đế quốc ...

Charles lâu bầu mấy câu , sau đó miễn cưỡng mở mắt ra , chỉ là ánh mắt hoàn toàn tán loạn , chỉ cố gắng nhìn vào cặp mắt cô gái này

- Muse ... ta .. ta thật lòng thích người ... Muse

Nói xong , thân hình mềm nhũn gục xuống , ngủ thiếp đi

Contra đứng lên giơ tay ra hiệu , tức thì đội nhạc lập tức dừng lại . Sau đó cô gái đem tiểu hoàng đế đặt cẩn thận trên ghế , mới quay đầu dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Contra

Biểu tình Contra cũng có chút chần chừ , nhưng vẫn cắn răng hạ quyết định , nhìn hai người hầu xung quanh , mỉm cười nói :

- Bệ hạ say . Để nàng ở lại đây phục vụ bệ hạ

Nói xong , hần vươn tay chỉ cô gái mình mang tới

Hai tên người hầu cũng là kẻ thông minh , lập tức hiểu ra , trên mặt nở nụ cười ám muội

Sau đó , Contra cùng người hầu cung đình đều lui xuống , trong đại điện chỉ còn tiểu hoàng đế cùng cô gái này

Tiểu hoàng đế say khướt nằm thẳng một đêm mới tỉnh lại , khi đó sắc trời đã sáng

Hần tỉnh lại từ trong mơ màng , trước hết cảm thấy thấy bên mình có một thân thể mềm mại . Sau đó thấy miệng mồm khô khốc , rên rỉ :

- Nước . Ta muốn uống nước

Người bên cạnh tức thì chuyển động . Không lâu sau , một chén nước đã được đưa tới miệng Charles. Chỉ là người này có vẻ không biết phục vụ thế nào , Charles miễn cưỡng uống 2 ngụm thì suýt sặc , bực mình mở mắt giận giữ nói :

- Người làm cái gì vậy ! A ? Người ?

Hần cuối cùng cũng cẩn thận nhìn rõ người này . Tượng mạo , ánh mắt , biểu tình ... đây không phải người bên mình tối qua hay sao ?

Cô gái này ở bên Charles một đêm , tinh thần và thể xác đã sớm mệt mỏi . Lại thêm hoàng đế dựa vào ngực mình ngủ say . Tuy hần còn nhỏ , nhưng bị đè lên tay cả đêm cũng không dễ chịu gì . Chỉ vì ngại thân phận đối phương cũng không dám giẫy dụa – dù sao , nàng cũng đang mô phỏng tính cách của Muse . Lúc trước đối phương say không nói , giờ tỉnh rồi mà lại chọc giận tiểu hoàng đế thì không ổn

Charles tỉnh lại , đầu tiên nhận ra cô gái này còn có chút vui mừng . Nhưng sau đó nhìn kỹ lại , ánh mắt lộ ra một tia thất vọng , than thở :

- A... người .. người không phải nàng

Nói xong , hần ngồi dậy , nhíu mày :

- Cho ta uống nước

Hần thân là hoàng đế , tuy còn nhỏ nhưng đã có một chút uy , cô gái thiếu chút nữa đi lấy nước tới . Nhưng nhớ tới lời Contra dặn mình , liền cố ý làm mặt lạnh nói :

- Người đã tỉnh , vậy tự uống đi

- Hử ?

Charles tức thì cả giận . Nhưng sau đó nhìn nét mặt thiếu nữ lại lộ ra vài phần hứng thú , lửa giận tiêu biến nhanh chóng , liền tự mình lấy chén uống nước . Sau khi tấy qua cổ họng , lại nói

- Người quay mặt ra đây cho ta nhìn một chút

Cô gái thấy giọng điệu đối phương nhẹ nhàng , trong lòng biết là đã cực đúng cửa , càng lên mặt đáp :

- Người nhìn cái gì

Thái độ của nàng càng lạnh lùng , Charles lại có vẻ càng hứng thú . Sau cùng hắn tự mình chuyển thân đến trước mặt nàng

Cô gái bị hắn nhnf chòng chọc , trừng mắt :

- Người ! Người nhìn cái gì ! Có gì đáng xem đâu !

Nghe giọng điệu oán trách không chút khách khí này , Charles khẽ cười , ánh mắt lại nóng rực lên :

- Đáng xem ! Đương nhiên là đáng xem ! Ha ha ha ha ha !

Charles cười lớn vài tiếng , đột nhiên chồm lên đè cô gái này xuống , hôn lên mặt nàng

- Người !

Cô gái dùng sức đẩy Charles ra , nhưng đẩy đẩy vài cái lại càng lúc càng yếu . Nàng cố ý tỏ ra suy yếu , trên mặt vẫn làm bộ không tình nguyện kháng cự quyết liệt

Charles trong bụng càng ngứa ngáy , tức thì khí huyết phun trào , dùng tay đè đôi tay nàng xuống

Cô gái bị Charles hôn vài cái , đột nhiên nhớ tới lời Contra dặn : có thể cho hắn chút vị ngọt ban đầu , nhưng không cho hắn đắc thủ . Tức thì nàng dùng toàn lực đẩy Charles ra

Charles bị nàng đẩy ngã nhào , đau đớn giận nói :

- Hồn dân ! Người dám !

Cô gái trong lòng đã phát hoảng , nhìn thấy trán hoàng đế sưng đỏ , biết là đã gây họa , nhưng chỉ có thể cứng rắn đáp :

- Người !

- Ta cái gì ?

Charles đại nộ

- Ta là hoàng đế đế quốc ! Người dám chống lại ta ? !

Cô gái cắn răng , đón ánh mắt của Charles :

- Đúng ! Người là hoàng đế kiêu đó sao ? Hoàng đế có thể tùy tiện chiếm đoạt ta ?

Nói xong , đột nhiên chụp lấy trường kiếm – lưỡi kiếm này vốn chỉ là đồ trang trí không có sức sát thương , nếu không thủ vệ cũng không cho mang vào rồi

Cô gái này cũng có thiên phú diễn kịch , phản ứng rất nhanh rút kiếm ra , thân hình lùi lại , chỉ mũi kiếm vào họng mình , nhìn Charles nói :

- Người nếu muốn cưỡng bức ta , ta chết cũng không cho người toại nguyện

Charles đang cuồng nộ , nhìn ánh mắt đối phương tràn đầy kiêu ngạo tự tin , lại bình tĩnh lại , nhẹ nhàng nói :

- A ! Người ... đừng làm thế . Ta không ép người nữa là được chứ gì

Dừng một chút , hắn mới dùng giọng nói ôn hòa , chậm rãi nói :

- Bỏ kiếm xuống nói chuyện cùng ta được chứ ? Ta không khi dễ người nữa

Cô gái thấy mình lại lần nữa đặt trúng cửa , trong mắt lóe lên một tia đắc ý , chậm rãi hạ gươm xuống :

- Người đối tốt , ta cũng sẽ không tìm chết . Nhưng đừng nghĩ đến chuyện cưỡng bức ta !

Charles nhìn cô gái này , ánh mắt càng lộ ra nhu tình . Ngay buổi chiều hôm đó , hoàng đế đế quốc Charles ra lệnh : Contra bá tước trung tâm , phong thưởng bá tước nhất đẳng . Thưởng cho 100 cân hoàng kim , ngoài ra , chức vụ tổng đốc hành tỉnh Riehl vẫn giữ nguyên , lại thêm một chức phó đại thần phụ trách quốc vụ !

Mệnh lệnh này hoàn toàn không có thương lượng với các đại thần khác , mà trực tiếp từ trong hoàng cung ném ra . Các vị lão đại trong đế đô nhận được tin , không ai không kinh hãi

Phó đại thần phụ trách quốc vụ ?

Đùa kiểu gì vậy ?

Thằng cho tới này , văn thần phụ trách quốc vụ lấy tể tướng làm đầu . Mà phó đại thần thực tế là cánh tay phải của tể tướng , thực chất mà nói chỉ là một cái hư danh mà thôi

Nhưng vấn đề là , lão tể tướng Rabus Richer qua đời , chức tể tướng đế quốc còn để trống . Lúc này phong phó đại thần phụ trách quốc vụ ? Thế chẳng phải là ...

Không có tể tướng . Lại có phó đại thần ? Như vậy quyền lực của vị phó đại thần này , nói nhẹ không nhẹ , nói nặng không nặng !

Bệ hạ ! Đây là ý gì vậy ?

Vô số vị lão đại đều ngay hôm đó đến hoàng cung cầu kiến bệ hạ , thử dò thám thính tin tức , nhưng không có ai tiếp xúc được với Charles

Nếu không , cũng sẽ không có chuyện lần trước hắn tới tìm gặp Đỗ Duy , hi vọng Đỗ Duy hiệu trung với hắn

Nhưng Đỗ Duy luôn dùng lời lẽ dòn dầy , khiến trong lòng Charles nảy sinh biến hóa : lão sư rành rành có bản lĩnh lớn như vậy , lại không chịu ra sức vì mình , chẳng lẽ vì mình không có năng lực gì sao ?

Cứ thế , nguyên bản tôn kính cũng dần dần biến thành vài phần oán hận

Còn “Muse ” đằng kia thì có chút khó chịu . Vị công tước hoa tulip này vừa rồi dùng ánh mắt giấu cợt nhìn mình , lại ẩn ẩn vài phần không chấp . Ánh mắt tuy không mãnh liệt , nhưng phảng phất có thể xuyên thấu người khác ! Nàng không khỏi có chút vì thế mà mất tự nhiên . Chính mình giờ đã là nữ nhân của hoàng đế , mà tiểu hoàng đế vừa hứa phong mình làm hoàng phi . Thế mà công tước hoa tulip không nghe không hỏi mình lấy một câu , cứ thế đi qua ....

- Được rồi , dẫn ta đi gặp tiên vương

Đỗ Duy thở dài , giọng nói lần này tràn ngập thương cảm

Charles không dám nói thêm gì , dẫn Đỗ Duy đi tới hoàng cung

Lễ nghi hoàng thất của đế quốc Roland ghi rõ : sau khi đế vương qua đời , thi hài sẽ lưu lại trong cung , bày biện linh đường . Chờ đủ 1 tháng tế lễ rồi mới hạ táng

Thần hoàng tử không có danh hiệu hoàng đế nhưng có quyền lực hoàng đế , cho nên tang lễ này hết thảy đều theo quy cách dành cho hoàng đế mà làm

Linh đường được bố trí rất trang nghiêm . Phía trên treo rèm đen , bên trong trống không , xung quanh mấy lò lửa đốt cháy cả ngày lẫn đêm . Trên đầu là một ảnh ảo ma pháp hình Mặt trời , mặt trăng và sao , đại diện cho anh vĩnh hằng bất diệt

Mà chỗ cao nhất là một ma pháp trận dùng thủy tinh thạch bố trí

Ma pháp trận này là do cung đình ma pháp sư hợp lực bày ra , ánh sáng ma pháp chói mắt . Ở giữa là một quan tài thủy tinh đặc chế . Thần hoàng tử yên lặng nằm trong đó

Dưới tác dụng của ma pháp , thi hài trong quan tài có thể bảo trì nhiều ngày mà không hỏng . Lúc này đến gần , từ xa nhìn lại , Thần hoàng tử giống như vẫn ngủ say . Thậm chí trên mặt hắn vẫn ẩn ẩn màu sắc của sự sống , phảng phất tùy thời có thể mở mắt ra

Đỗ Duy đi tới , nhìn thấy Thần hoàng tử nằm ở đó , đột nhiên trong lòng sinh ra một tia đau xót

Phảng phất cảnh năm xưa , tại ma pháp công hội đế quốc , Thần hoàng tử tuổi trẻ một thân trường bào , mỉm cười nói với mình ....

- Ta là Thần . Thần Augustine .

Còn có ngày chính biến , đứng trên tường thành . Một khuôn mặt trầm lặng , đối mặt với phản quân đao kiếm như rừng vẫn mỉm cười tràn đầy tự tin mà nói :

- Ta phong ngươi làm công tước , công tước hoa tulip ! Chỉ cần lá cờ hoa bụi gai của hoàng tộc còn bay , cờ hoa tulip cũng sẽ không ngã xuống !

Đỗ Duy nghĩ miên man , thần tình có chút lơ đãng mà bước tới quan tài kia , im lặng nhìn vào trong đó

Hắn hít sâu một hơi , đột nhiên vươn tay ra chạm vào quan tài ...

Hành động này của hắn đương nhiên là không hợp lễ nghi . May mắn là Charles phía sau không mở miệng nói gì . Chỉ là hai thị vệ bên cạnh lại đồng thời biến sắc , đang muốn mở miệng Charles đã khoát tay , lắc đầu .

Trông lên , Đỗ Duy thân hình run rẩy , đột nhiên chuyển thân , nhìn thẳng vào trong mắt Charles :

- Bệ hạ . Ta có một thỉnh cầu vô lý , mong ngài đáp ứng

- Lão sư .. Mời nói

Đỗ Duy hít sâu một hơi , lắc đầu miễn cưỡng cười nói :

- Ta ... Ta muốn ở đây một mình . Ta có vài lời muốn nói riêng với tiên vương

Thị vệ bên cạnh sắc mặt đại biến . Thỉnh cầu này đã không phải vô lý , mà là loạn !

Hắn là ngoại thần , sao lại có thể cho hắn ở một mình với thi thể tiên vương ?

Ai ngờ Charles không chút do dự đáp ứng , nhẹ nhàng nói :

- Được . Ta biết lão sư cùng phụ vương giao tình rất đặc biệt . Ta hiểu tâm trạng của lão sư , nên giờ ta ra trước , lão sư một lát nữa xin tới thư phòng tìm ta

Nói xong , cũng không quản ánh mắt thị vệ bên cạnh , Charles vẫy tay , lạnh lùng nói :

- Tất cả ra ngoài

Hoàng đế đã ra lệnh , ai dám mở miệng ? Chỉ là sau khi đi ra , “ Muse “ lại thấp giọng nói :

- Vị công tước hoa tulip này ... Hừ !

Charles dừng lại , nhìn nàng nhú mày :

- Người cảm ốm

Thấy “Muse” sắc mặt hơi biến , Charles lại than thở :

- Người không hiểu . Phụ thân ta cùng lão sư cảm tình rất đặc biệt , người khác không hiểu nổi . Cả ta cũng không hiểu , huống hồ là người

Nói xong kéo nàng một đường đi ra

Trong đại điện , Đỗ Duy tùy ý ngồi cạnh quan tài , thân hình dựa hẳn vào vách áo quan . Tay hắn đặt lên nắp quan , trầm mặc hồi lâu .. cuối cùng ...

- Thần .. Người ... Người ... Thật sự đi rồi ... Thật sự đi rồi ..

Rất lâu sau đó , Đỗ Duy mới than thở như vậy

Một câu này rất nhẹ nhàng , lại phảng phất ẩn chứa đầy hàm ý ....

Nói xong , Đỗ Duy gõ lên nắp áo quan hai cái , trên mặt cười bi thương có chút đắng chát . Hắn nói rất bình thản nhẹ nhàng , giống như đang nói với bằng hữu

- Thành thật mà nói , vừa rồi trong lòng ta vẫn còn 3 phần hy vọng , mong người chưa chết thật . Ta cảm thấy người như người sao có thể dễ dàng chết đi như vậy ....

Đỗ Duy lắc đầu , vành mắt có chút đỏ , lại đưa tay lau khóe mắt , cười nói :

- Ta luôn nghĩ tới mấy năm trước , trên quảng trường hoàng cung , người ... Hết ám chiêu này đến ám chiêu khác , cuối cùng ép đại hoàng tử anh trai mình tới tuyệt lộ ... Người ... vạn sự đều thích lưu lại một cái ám chiêu , trước đây chưa từng lộ ra cho người khác toàn bộ . Cho nên ta trên đường vẫn hy vọng lần này là người giả chết rồi lừa ta thôi ...

Đỗ Duy miễn cưỡng cười gượng , thấp giọng nói :

- Đây , người từ trước luôn thích gạt người . Sao lần này .. không gạt ta ? Người....ta thật hy vọng người gạt ta đi . Người ...người vì sao không gạt ta ... Người...

- Kỳ thật , nhiều lúc ta nghĩ , hai người chúng ta rất đặc biệt . Trong lịch sử đế quốc , rất ít có một đôi quân thần như chúng ta ! Ha ha ! Nhưng ! Hiện giờ ta cảm thấy không tốt như thế . Người biết tâm tư của ta . Ta cũng biết tâm tư của người . Người đem một tên tiểu quý tộc như ta đẩy thẳng lên công tước , ngắn ngủi vài năm thời gian thành thượng tướng đế quốc . A... người biết không ... Lời này lúc người còn sống ta không dám nói . Nghe nói , quý tộc đế đô lúc ấy còn suy đoán người chỉ thích nam nhân , thậm chí còn có tên đoán giữa 2 chúng ta phát sinh chuyện gì bí mật . Ha ha ha . Người nói , có buồn cười không

Dừng một chút , mắt Đỗ Duy đã rơi lệ :

- Chỉ là . Chúng ta đều biết , người tín nhiệm ta , ta tín nhiệm người . Ngày đó trên hoàng thành , trước mặt vô số phản quân người vẫn cười nói với ta . A ... người thực ra không biết , ngày đó ta chút nữa đã muốn động thủ giết người rồi . Chỉ là ... người lại cười cười cầm một bình nước ma pháp cho ta uống ... À , ta rất muốn hỏi , ngày đó người có phải đã sớm nhìn ra ta đã động sát tâm không ? Cố ý cầm bình nước tới để làm ta cảm động ? Người .... Lúc nào cũng giáo hoạt như thế ... Ha ha ! Ta đoán người nhất định là cố ý rồi ! Ha ha ha ha ha ...

Đỗ Duy tuy cười , nhưng mắt hần vẫn dầm lệ

Sau đó , hần mới chậm rãi đứng lên , nhìn Thần hoàng tử trong quan tài

- Mẹ nó ! Ta ngày thường rất ít khóc , hiện tại vì người mà khóc a ! Người mà nhìn thấy , nhất định sẽ cười ta !

Nói xong , Đỗ Duy lau mắt , thu lại nét mặt cười cợt , nhìn người trong quan tài , cuối cùng hần mới chậm rãi đứng lên , trịnh trọng nói một câu :

- Ta có một câu muốn nói với người ....

Hít sâu một hơi , Đỗ Duy nhìn gương mặt Thần hoàng tử , ngữ khí rất chân thành

- Người chết rồi ... Ta thấy khó quá .. Thật lòng đấy !

936. Chương 652: Tuyệt Bút (thượng)

Tay Đỗ Duy hơi động, đầu ngón tay bỗng hiện lên ánh lửa, rồi đem hương đốt. Khói nhẹ nhàng bay bên trong, chỉ thấy Đỗ Duy khẽ nói:

- Uy! Tên gia hỏa nhà người có biết không? Cái đồ vật này là độc nhất vô nhị trên thế giới. Ta nghĩ rằng, với tên gia hỏa độc nhất vô nhị nhà người đã chết, ta hẳn phải tống tiễn người một đồ vật đặc thù mới được. Ta nghĩ đi nghĩ lại, mới nghĩ ra cái đồ vật này. Cái đồ vật này tại thế giới của ta gọi là “hương”. Ai... thật ra ta buồn chế một chút sập nền nguyên bảo, nhưng cũng ngại phiền.

Đỗ Duy hay tay cầm ba nén hương, trịnh trọng vái ba vái.

Đúng lúc này, một luồng gió thổi qua khiến chiếc rèm đen ở cửa lớn bị thổi tung lên.

Đỗ Duy khẽ nhíu mày, không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Sao vậy? Không phải bệ hạ cho phép ta ở lại một mình sao?

Một âm thanh khàn khàn phía sau truyền đến:

- Công tước đại nhân.

Thanh âm này có chút quen thuộc. Trong lòng Đỗ Duy chợt động, quay người lại đằng sau.

Một thân ảnh gầy còm, mang trường bào màu hồng – đây chính là trang phục của ma pháp sư cung đình, chỉ là trường bào màu hồng lại đem khuôn mặt kia che khuất đi. Góc đứng của hần kết hợp với bồn lửa bên cạnh đang tỏa sáng cùng với dáng đứng hơi cúi đầu khiến cho bóng dáng bị che khuất, làm cho người ta không nhìn rõ khuôn mặt.

Đỗ Duy vừa nghe thấy thanh âm này, có chút ngạc nhiên:

- Ô! Người?

- Ta là cung đình thủ tịch ma pháp sư.

Người này thấp giọng nói một câu.

Sắc mặt Đỗ Duy hơi đổi, ánh mắt có chút thâm thúy. Hần dường như đang quan sát xung quanh, rồi đột nhiên khẽ cười:

- Ô! Hóa ra là vậy... Còn khiến ta giật mình a, hóa ra người là cung đình thủ tịch ma pháp sư? Hừ, chẳng qua cũng là do Thần an bài. Cái tên gia hỏa này luôn thích ở trong bóng tối làm một chút thủ đoạn. Những việc là do hắn làm, có kỳ quái nữa cũng không khiến ta kinh ngạc. Có điều là... người lại che dấu rất tốt.

Vị cung đình thủ tịch ma pháp sư mặc trường bào màu hồng này là gã mà Đỗ Duy đã quen biết!

Đỗ Duy để ý hắn thật lâu rồi mới thấp giọng cười nói:

- Thân là thủ tịch ma pháp sư, đồng thời kiêm chấp sự ma pháp sư công hội – Clark pháp sư. Gánh nặng trên vai người quả không nhẹ a.

Clark!

Người này rõ ràng là Clark – chấp sự của ma pháp công hội, cũng là người năm xưa đã chỉ điểm cho Đỗ Duy về hắc ám ma pháp!

Đỗ Duy gật gật đầu, suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Ta nhớ ra rồi, người... Đại khái là Thần từ sớm đã thiết lập một quân cờ. A! Nhớ lại lần đầu tiên cùng Thần gặp mặt bên trong ma pháp công hội. Lúc đó người đã là người của hắn rồi.

Clark chậm rãi nhấc áo choàng xuống, khẽ lạnh lùng cười với Đỗ Duy:

- Công tước đại nhân, người đoán không sai. Ta từ nhỏ đã được ma pháp sư cung đình bồi dưỡng. Sau này vì hoàng thất làm việc, ta mới che giấu thân phận, rời khỏi hoàng cung để gia nhập ma pháp công hội.

Dừng một lúc, nét cười trên mặt hắn có chút phức tạp:

- Chẳng qua, âu cũng là do vận mệnh trên người. Ngày trước nếu không phải do trường chính biến kia, tiền nhiệm thủ tịch pháp sư chiến tử thì ta cũng không dễ dàng có được vị trí này. Sau khi điện hạ nắm quyền, trọng dụng người mới, điện hạ mới đặc biệt xem trọng ta.

- Ủ!

Đỗ Duy gật đầu:

- Được rồi...

Nhưng hắn lại liếc nhìn Clark:

- Xem ra hoàng thất đã sớm xuống tay đối với ma pháp công hội a.

- Mấy trăm năm nay đều là như vậy.

Clark cũng không che giấu:

- Tam đại thế lực, vô luận là thần điện, hoàng thất hay ma pháp công hội từ nhiều năm nay đều luôn thăm dò lẫn nhau.

- Hừ!

Đỗ Duy cười một cái, cũng không lên tiếng – chuyện mờ ám này cũng không tính là kỳ quái.

Chẳng qua, mật thám Clark, thân là cung đình ma pháp sư của hoàng thất, nghiễm nhiên có thể leo lên vị trí chấp sự - một vị trí cao của ma pháp công hội thì quả không dễ dàng gì, tên gia hỏa này phải che giấu rất sâu.

- Nhưng, người đương nhiên chạy tới đây, làm lộ thân phận với ta... Chẳng lẽ không sợ ta...

Đỗ Duy nói tới đây liền cố ý dừng lại.

- Không sợ!

Ngài là người Nhiếp Chính vương tín nhiệm. Lúc người lâm chung đã nói với ta phải tin tưởng ngài. Ngài cũng sẽ chấp nhận tiếp thu lời “nhắc nhở” trước lúc chết.

- Nhắc nhở?

Đỗ Duy lắc đầu:

- Phải biết rằng, nếu như ta tiết lộ bí mật của người, khẳng định tương lai của người tại ma pháp công hội sẽ thế thảm. Nhiều năm như vậy người mới xâm nhập vào hàng ngũ cao tầng của ma pháp công hội, không chừng người còn có thể lên làm chủ tịch nữa.
- Chủ tịch của ma pháp công hội là không có khả năng.

Clark cười có chút giễu cợt:

- Ta có thể làm đến chấp sự đã là đỉnh điểm rồi. Ma pháp công hội cũng có truyền thống. Phàm người có thể lên làm chủ tịch ma pháp công hội đều phải là đệ tử của một lão ma pháp sư có uy tín. Mà ta ở trong ma pháp công hội là một kẻ ngoại lai (từ bên ngoài gia nhập vào). Tuy có hết sức biểu hiện tài cán, nhưng làm đến chấp sự thì đã được tính là vận khí tốt. Muốn làm chủ tịch ma pháp công hội, ta còn thiếu rất nhiều, quan trọng nhất là không phải là đệ tử danh môn theo truyền thống của ma pháp công hội, vì vậy cũng không có hy vọng gì.
- Xem ra người không sợ ta tiết lộ bí mật – Người có lòng tin như vậy?
- Không phải là ta có lòng tin.

Clark lắc đầu, nhìn Đỗ Duy với ánh mắt rất thật:

- Mà điện hạ đối với người có lòng tin.

Đỗ Duy hé miệng, dường như muốn tìm kiếm gì đó rồi mới nói:

- Nói đi... hần có gì nhắc nhở ta?

Clark chậm rãi lấy một thứ từ trong ngực áo.

Đây là một phong thư, được cuộn chặt bằng giấy, dường như khẽ ẩn hiện ánh hồng nhạt.

Về mặt Clark nghiêm túc, đem cuộn giấy đó cho Đỗ Duy.

Đỗ Duy vừa nhận lấy, không mở ra, giọng nói bình đạm mà hỏi:

- Sao, đây là của hần lưu lại cho ta sao? Phía trên viết gì vậy?

Clark nghiêm túc, lắc đầu nói:

- Ta chưa xem qua, đây là ma pháp quyền trục, chỉ có thể mở ra một lần, sau khi mở ra, xem xong sẽ liền tan biến.

Đỗ Duy gạt đầu, quả nhiên cảm giác thấy một tia ma lực nhỏ yếu khẽ giao động.

Khẽ triển khai quyền trục, trên mặt quả nhiên chỉ chút những chữ viết quen thuộc của Thần hoàng tử, mà trên trang giấy kia còn ngấn tích màu hồng nhạt...Ồ!

- Đây là bút tích cuối cùng của bộ hạ trước khi lâm chung.

Thanh âm Clark dường như không chút tình cảm:

- Lúc hần viết, ta ở bên người hần. Điện hạ... lúc hần viết đến đoạn cuối đã không kiên trì nổi... nên đã hộc máu.

Trong lòng Đỗ Duy trầm xuống, nhìn vào màu hồng trên trang giấy, quả nhiên là vết máu loang lổ. Trong lòng hần thấy nặng trĩu một hồi, cũng không biết rõ là cảm giác gì.

Ừ... Tuyệt bút này...

Nhìn nội dung trên thư, từng chữ, từng chữ một, có chút rõ ràng, có chút mơ hồ.

***

Chào Đỗ Duy!

Lúc người đọc bức thư này thì ta đã chết rồi. Lúc viết câu này, trong lòng ta thật ra còn có chút cổ quái. Mấy ngày nay, ta sử dụng được vật, miễn cưỡng có thể nâng cao tinh thần, đem một vài sự tình xử lý xong, để sau khi hoàn thành, có thể yên ổn mà nhắm mắt.

Người biết cảm giác chết là cái gì không? Ta nói cho người nhé, thực ra không có đáng sợ như tưởng tượng. Tại sao lại vậy? Lại còn thấy rất bình tĩnh... Ah! Những lời này không cần ta nói cho người, tương lai sau này người sẽ có một ngày hiểu.

Trong mấy ngày này, ta nghĩ tới một vấn đề. Sau khi ta chết rồi, thực sẽ không biết có mấy người thương tâm đây?

Ta cần thận suy nghĩ. Vương hậu của ta cùng với ta có tình cảm rất tốt, nàng khẳng định sẽ thương tâm. Còn có cô con gái Karina cùng cô em Louise cũng sẽ thương tâm. Ngoài những người này, ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nghĩ tới người.

Có phải rất lạ hay không?

Ta cũng cảm thấy rất kỳ quái. Vì mấy ngày gần đây quan hệ giữa chúng ta còn có chút khấn trương, có vẻ như đang từ bằng hữu biến thành địch nhân...

Dù là như vậy, ta cũng rất tin là sau khi ta chết thì người sẽ vì ta mà thương tâm. Đúng không?

Người có khóc không? Có rơi lệ không? Đừng gạt ta, tương lai có một ngày chúng ta gặp lại, người cũng đừng mong lừa được ta. Mà... người cũng biết, gạt ta cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Đọc đến đây, Đỗ Duy không tự chủ được mà nắm chặt bức thư, hơi thở có chút bất ổn, trong tròng mắt lại toát lên mấy phần nhiệt ý.

Hắn liếc nhìn Clark một cái. Clark lập tức hiểu ý:

- Ta đã đưa đến di ngôn cuối cùng của điện hạ, chỉ có một mình ngài mới có quyền được biết. Đỗ Duy, người tiếp tục đọc đi, ta đi ra ngoài.

Nói xong, hắn như một trận gió, nhẹ nhàng lướt ra.

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, sau khi ổn định tinh thần mới đọc tiếp phía dưới...

...Đỗ Duy, kỳ thực ở trong lòng ta có một nghi vấn rất lớn liên quan đến người. Ta cảm giác được, người một đời kinh lịch, cho đến bây giờ là một kỳ tích. Người thậm chí rất giống... như căn bản là không phải là người của cái thế giới này.

Đọc đến đây, trong lòng Đỗ Duy chợt nhảy lên!

937. Chương 653 : Tuyệt Bút (Hạ)

Không phải là người thế giới này ?

Câu này khiến Đỗ Duy cả kinh – cái này gần như là bí mật sâu nhất trong lòng hắn ! Cho dù là người thân nhất như Vivian hay Joanna cũng không biết bí mật này !

Mà giờ , cái gã nửa địch nửa ta này lại nhẹ nhàng nhìn thấy ...

“ ... Rất kinh ngạc phải không ? “

Đỗ Duy , ta đã sớm nghĩ đến chuyện này . Từ lúc người sinh ra trên đời , đầu tiên là thiếu gia ngu ngốc , nhưng sau đó người sáng tạo ra một loạt đồ vật mới : đầu tiên là môn bóng đá . Sau là khí cầu . Rồi lại pháo hoa “ lời chúc phúc của nữ thần “ .Sau đó người lập ra hội nghiên cứu ma pháp , ma pháp học viện . Học viện quân sự đế quốc . Còn có hội đấu giá kia nữa . Tất cả... đều là những thứ trước nay chưa từng có

Có nhiều lúc , ta thật sự đổ kỵ với người

Ta từ nhỏ cũng được gọi là thông minh . Nhưng trước mặt người , ta không nửa điểm ưu thế . Thậm chí ta còn nghĩ , nếu chúng ta đổi chỗ cho nhau , liệu ta có thể sáng tạo ra kỳ tích như người được hay không ?

Thôi . Đẳng nào ta cũng chết rồi . Cho người đắc ý một lần . Nếu ta nói sai , ta , Thần Augustine thừa nhận mình không bằng người

Người là một gã ta không cách nào nhìn thấu . Người biết không ? Có nhiều lần ta cảm thấy người là loại người rất nguy hiểm .. nếu như ... nếu như ta là một hoàng đế tâm ngoan thủ lạt , có lẽ đã sớm giết người bằng được . Ha ha ! Nghe câu này có phải rất kinh ngạc không ?

Ta thừa nhận – ta đã từng nổi sát tâm với người – chỉ là trong nháy mắt

Vài bữa trước , trường diễn kịch của chúng ta đây , ta đã dao động rồi . Ta giả sử người sớm biết ta mang bệnh nặng . Người sẽ giả hồ đồ . Ta cũng giả không biết không nói . Chỉ là màn kịch này cũng chỉ có người mới có tư cách diễn cùng ta

Ta cũng từng nghĩ qua . Ta chết rồi , lưu lại một tên như người , con mình khẳng định là không kiềm chế nổi

Chỉ là ... ta sau khi cân nhắc , lựa chọn tin tưởng người

Người . Biết tại sao không ? Ta đoán người nhất định rất muốn biết

Lúc đó , người cố ý lưu lại để đồ , đặt mình dưới lưỡi dao của ta , cũng chờ phản ứng của ta . Hừ hừ ... người lúc nào cũng tự tin vậy sao ? Lúc đó , ta thật sự rất muốn trước mặt người hỏi một câu : người dám tự tin là ta sẽ không xử người ?

Chẳng qua , ta cuối cùng cũng thua người . Người cuộc thắng . Ta tin tưởng người

Muốn biết tại sao u ? Ta nói cho người biết , có hai nguyên nhân

Nguyên nhân thứ nhất , người có chết chắc cũng không đoán được . Còn nhớ vị lão sư lúc nhỏ của người không ? Cái vị chiêm tinh thuật sư Rossi Ater hồi nhỏ phụ thân người kiếm cho người ấy

Cái lão già ấy dạy người một năm , bị người dọa chạy mất . Người sợ rằng cũng chẳng nhớ mình vì sao mà dọa hấn đầu

Chỉ là , sau này chúng ta biết nhau , ta lại sai người đi tìm hấn hỏi mấy câu . Từ đó biết được rất nhiều chuyện của người

Người biết lão vì sao bị người dọa chạy không ?

Vì người từng nói một câu : căn nguyên của hủ bại là hoàng quyền tập trung quá mức

A , đáng tiếc . Phụ thân Raymond của người tuy thông minh , nhưng cũng hồ đồ . Người ngu ngốc ở chỗ nào . Người là một thiên tài mà ta cũng không bằng !

Đừng trách lão nhé , người ta phải đi hỏi hấn , hấn không dám không trả lời

Ta tự hỏi : một tên có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo này trong đầu nghĩ cái gì ?

May mắn , một điều này khiến ta rất yên tâm . Bởi từ một câu này , có thể thấy người không có hảo cảm với chức hoàng đế . Người thậm chí không quá ưa hoàng quyền . Nếu quả thật cho người đi làm hoàng đế , quá nửa người cũng không chịu . Cho nên , ta rất yên tâm

Người đã không có dã tâm làm hoàng đế . Như vậy , ta không cần hoài nghi người nữa .

Người xem , đơn giản vậy thôi . Có lẽ người cũng không biết , ta tại sao lại tín nhiệm người như vậy

Đỗ Duy ... kỳ thật . Hồi ta còn là nhiếp chính vương , ta đã từng có một kế hoạch dài hơi . Hai ta tuổi tác đều còn trẻ . Đế quốc . Đại lục ... còn rất nhiều đại sự chờ chúng ta đi làm ! Ta còn nghĩ , chúng ta hợp tác tin tưởng nhau , có thể đem lại huy hoàng cho đế quốc !

Thậm chí , ta đã từng mộng tưởng làm một quân vương vĩ đại hơn khai quốc hoàng đế Aragorn ! Ta tin rằng bằng trí tuệ của ta , có người trợ giúp . Thần điện cũng được . Ma pháp công hội cũng tốt . Lão giáo hoàng , hay thậm chí lão chủ tịch ma pháp công hội ... Chúng ta đều có thể đấu với bọn họ !

Chỉ cần vài chục năm , ta tin tưởng có thể quét sạch những cản trở này ! Chúng ta hai người liên thủ , khai sáng một vương triều vĩ đại chưa từng có ! Kiến lập một đại nghiệp từ trước tới nay chưa từng thấy !

Mấy trăm năm trước , tổ tiên Rowling của người phụ giúp tổ tiên của ta , khai sáng triều đại Augustine

Đến nay , ta tin tưởng nếu hai ta liên thủ , so với tiền nhân càng mạnh hơn gấp trăm lần !

Ta còn mơ tưởng một ngày , đem cờ hoa bụi gai cắm lên tuyết sơn ở tây bắc . Đội thuyền đế quốc tung hoành Nam Dương . Ta muốn chinh phục cả vùng đất này . Ta muốn biến Nam Dương thành một hành tỉnh của đế quốc . Tại nơi đó thiết lập tổng đốc , ta muốn tước giảm thần quyền chỉ cần kẻ dám thần còn đó cầu khẩn . Ta muốn chặt đứt lưng đoạn của ma pháp công hội , để ánh sáng ma pháp văn minh chiếu rọi con đường đế quốc ....

Ta .. Ta còn rất nhiều ước mơ chưa thực hiện được !

Đáng tiếc ... ông trời lại không cho ta thời gian

Ta hận ! Thực sự rất hận !!

Vì sao không cho ta thêm một chút thời gian ! Vì sao !!

Ba mươi năm ... Không , hai mươi năm ... Cho dù mười năm cũng được ... “

Thư viết tới đây , chữ đã bắt đầu loạn xạ , hiển nhiên Thần hoàng tử cũng không kiểm chế được tâm trạng kích động của mình . Mà mặt giấy lại xuất hiện vết hồng loang lổ .

Sợ rằng khi viết đến đây , Thần hoàng tử cũng kích động học máu rồi .

Chữ viết phía sau lại càng loạn , hiển nhiên cơ thể Thần hoàng tử cũng đã không chống cự được

“... Đáng tiếc , ta hiểu những giấc mơ này không có khả năng thực hiện ..

Ta có một đứa con . Nhưng ta rất rõ ràng : nó không có khả năng kế thừa giấc mơ của ta . Nó có thể kế thừa hoàng quyền , nhưng ước mơ này nó làm không nổi , cũng học không nổi . Karina là đứa con ta thích nhất , đáng tiếc nó lại là con gái

Viết tới đây , ngẫu nhiên ta lại nhớ tới có lúc tán gẫu với người có nói : anh hùng khí đoản

Thật đúng là anh hùng khí đoản à

Đúng rồi , còn nhớ một lần , người say rượu cùng ta nói một câu : sau khi ta chết , quân hán hồng thủy ngập trời !

Ha ha . Người ... thực khiến ta bội phục

Ta cũng muốn làm một người thoải mái như người . Đáng tiếc , ta là quân vương !

Còn câu nói kia , trước khi chết mấy ngày ta cũng muốn kéo người theo ! Hừ , đừng trách ta tâm ngoan nhé

Đừng có chối , cũng đừng cho là ta không biết , người cũng từng muốn giết ta , đúng không ?

Ha ha !

Ngày chính biến , trên đầu thành , người cũng từng động sát tâm với ta rồi . Chẳng qua người vẫn không động thủ

Vậy tính ra chúng ta hòa nhé

Lão bằng hữu .. người biết không . Người là bằng hữu của ta . Ta trước khi chết làm tất cả vì hậu nhân của mình , vì đế quốc của ta . Ta nghĩ người chắc cũng hiểu

Cho nên , có chút việc đành nhờ người

Đừng mang việc sư đoàn ta đặt tại gần đất phong của người để bụng nhé . Người khác không biết , nhưng ta tin người thì biết sư đoàn đó trên danh nghĩa là giám sát người . Kỳ thật là ta cố ý làm thế để cho đám đại thần đế quốc yên tâm về người

Nhưng người thì rất rõ ràng , một cái sư đoàn sao chống được tư quân của người . Nếu thật sự muốn đánh nhau , ta đã phái cả vương thành cận vệ quân đi rồi

Chỉ là ví dụ thôi , người biết , ta cũng không nhiều lời

Mấy bữa trước , ta đem mấy quyển sách người tặng cho Karina mở ra xem một lần , nhìn vào bút ký của người . Ta lại càng không hiểu nổi người là loại người gì

Thậm chí ta còn nghĩ , nếu ta biết người sớm vài năm thì sao ? Nếu ta biết người sớm vài năm , có dạng người như người phò trợ , ta cũng không cần giấu tòi , chờ đợi lần chính biến năm đó . Có người hỗ trợ , ta có thể dàng hoàng đánh ngã đại hoàng tử nắm quyền . Vài năm là xong .

Chỉ là ... thời gian , không có khả năng quay ngược

Viết cũng dài rồi , ta có rất nhiều điều muốn nói với người . Đáng tiếc ta mệt quá rồi , nhúc nhích cũng khó

Được rồi , nói tiếp chuyện lúc này . Ta trước khi chết tin tưởng người , không động người . Nguyên nhân thứ nhất là từ những lời của người lúc nhỏ mà lão sư Rossi Ater nói ra , ta tin người không thích làm hoàng đế

Mà nguyên nhân thứ hai ... Ha ha , người đừng cố đoán . Cái thứ nhất không đoán được , cái thứ hai càng không đoán được

Nguyên nhân thứ hai ... còn nhớ ngày chính biến , tại hoàng thành ta trước mặt mọi người phong người làm công tước hoa tulip , ta đã nói gì không ?

Người chắc là quên rồi . Nhưng ta vẫn nhớ từng câu từng chữ !

Khi đó ta đã nói : chỉ cần ta còn sống quyết không phụ người !

Là thế đấy Đỗ Duy . Chỉ cần ta còn sống quyết không phụ người !!

Cho nên , nếu đổi hoàng đế khác gặp loại thần tử như người , sợ rằng trước khi chết nhất định phải giải quyết người . Nhưng ta nhất định không làm !

Bởi vì . Ta không phụ người !

Cảm thấy ngoài ý muốn không ? Thấy cảm động không ?

Mọi người đều cho ta là một gã lãnh khốc lạnh lùng . Giết anh giam cha , mọi người cho ta vì quyền lực mà tâm ngoan thủ lạt

Nhưng lần này , ta kiên quyết không làm !

Chả lẽ ta cả đời không thể dùng cảm tình quyết định sự việc một lần ? Ha ha ha ha ha . Trước khi chết , ta nhất định dùng tình cảm cực một lần ! Cực vào trái tim của Đỗ Duy người !

Lòng người là thứ dễ biến nhất , nhưng ta vẫn cực vào trái tim của Đỗ Duy người !

Người chắc bây giờ rất cảm động hả .

Đỗ Duy , ta đối với người không bạc , không phụ người . Ta làm được

Lúc người đọc phong thư này ta đã chết rồi . Ta đã đem chức vị hoàng đế cho con trai , đem ma pháp sư cung đình cho con gái . Còn về người , ta chả có gì để cho cả . Chỉ có thể nhắc nhở một câu , cũng coi như thỉnh cầu của bằng hữu đi

Đỗ Duy . Đế quốc của ta , giúp ta bảo vệ nó được không ? Nhờ người !

Thư viết tới đây , sau một câu này chữ viết đã rất mơ hồ , khẳng định là Thần hoàng tử đã không cầm nổi bút

Đỗ Duy gấp thư lại , lúc này hai mắt hắn đã đầy lệ nóng . Hắn cũng không lau , mặc cho nước mắt chảy ra , nhìn quan tài thủy tinh , thấp giọng nói :

- Cái tên này ! Chết thì chết đi . Còn lừa ta chảy nhiều nước mắt như vậy

Nói xong , ngón tay hơi run , đầu ngón tay lóe lên một tia lửa . Phong thư chỉ trong khoảng khắc hóa thành tro bụi

Tro bụi tan đi , Đỗ Duy đứng tại quan tài , hướng tới người trong đó gật đầu , dùng giọng nói trịnh trọng nhất từng chữ mở miệng :

- Yên tâm đi bằng hữu của ta . Đế quốc của ngươi , ta nhất định thay ngươi thủ hộ nó

Đỗ Duy đi ra đại điện , vừa tới bên ngoài đã thấy một thân ảnh nho nhỏ chạy đến

Công chúa Karina đầu tóc tán loạn , quần áo cũng lộn xộn , thậm chí dưới chân chỉ có một chiếc giày đang chạy tới . Cung nữ Lam Lam phía sau hô kêu cũng không có tác dụng . Karina trực tiếp chạy tới gục đầu vào ngực Đỗ Duy òa khóc một tiếng :

- Lão sư !

Đỗ Duy thở dài , ôm công chúa nhỏ vào lòng , ngồi xuống nhìn vào mắt nàng

- Lão sư , người đã trở lại

Karina vừa khóc vừa nói

- Ủ , ta đã trở lại

Đỗ Duy khẽ cười , lấy một chiếc khăn tay trong ngực ra , giúp nàng lau nước mắt trên mặt . Karina thấy khóe mắt Đỗ Duy cũng có nước , không khỏi ngạc nhiên :

- Lão sư ... Người cũng khóc ?

Đỗ Duy lắc đầu , cũng không lau mắt , chỉ cười . Mặt cười bình thản , nhưng giọng nói lại kiên quyết

- Con không hiểu . Đây không phải nước mắt . Đây là ... là mồ nữa của nam nhân !

Hắn ngẩng đầu nhìn linh đường không xa ....

Yên tâm đi . Thần . Ta sẽ thủ độ tốt đế quốc của ngươi !

938. Chương 654: Bố Trí Căn Thận (phần 1)

Tuy Đỗ Duy thực sự không quá để ý , nhưng thái độ lần này của Karina lại hết sức dị thường:

- Lão sư! Đây là yêu cầu trước khi mất của phụ thân ta. Bởi vì hiện tại, người đã không chỉ là lão sư của ta, của anh trai ta, mà ngài còn là trụ cột lớn nhất của đế quốc.

Đỗ Duy nhìn vào nét trịnh trọng trên mặt cô bé này, chỉ có thể thở dài.

Sau khi ngồi, Lam Lam đứng bên cạnh Karina đích thân tự tay bê trà ra. Đỗ Duy cùng nàng hai mắt nhìn nhau, lập tức né tránh. Trong mắt nàng dường như có chút lúng túng. Nguyên nhân là do ngày trước Đỗ Duy do thám hoàng cung thì hai người đã “gặp gỡ” lần đầu tiên.

Cho đến bây giờ, có thể coi như Lam Lam đã tuân thủ lời hứa, không đem bí mật kia để lộ ra ngoài, kể cả tiểu công chúa cũng bị nàng che giấu.

Đỗ Duy thầm gửi cho nàng ánh mắt cảm kích. Lam Lam lại cúi đầu tránh, vội lui ra ngoài.

- Lão sư.

Lúc trong gian phòng chỉ còn hai người, Karina mở miệng, trên khuôn mặt nhỏ của cô bé tràn đầy vẻ lo âu:

- Ta ngày đêm mong chờ, mong ngài trở lại. Cái cục diện hiện nay...

Đỗ Duy lập tức ngắt lời nàng:

- Cục diện hiện tại không có gì là không tốt.

Hắn khẽ nói:

- Chiến sự phương bắc đã dần trở nên tốt hơn. Bên trong đế quốc tuy có quốc tang, nhưng căn cơ vẫn ổn định, không có kẻ thừa cơ làm loạn. Cục diện ở đế đô, ta xem ra vẫn rất tốt...

Karina khẽ cong môi, bất mãn dùng một mắt nhìn Đỗ Duy:

- Lão sư, lúc trước người đã dạy ta, nói với ta là: Vạn sự phải đề phòng khi mới chớm xảy ra. Ngài không phải muốn nói với ta là những lời nói này là vô lý đấy chứ. Anh trai ta... Phụ thân vừa mới qua đời, anh ta đã lập tức muốn làm loạn!

Đỗ Duy cười hòa nhã nói:

- Rốt cuộc thì Charles tuổi vẫn còn trẻ đã nắm đại quyền, không khỏi có chút nôn nóng, xử lý tình huống còn thiếu kinh nghiệm. Đây cũng là...

- Hừ! Còn Contra kia thì sao? Chẳng lẽ lần này lão sư trở về vẫn bỏ mặc hắn mê hoặc tâm tư anh trai ta sao?

Karina hơi tỏ ra gấp gáp.

Đỗ Duy đưa hai tay ra, khẽ cười nhạt:

- Điện hạ, ta hiện nay là ngoại thần. Đừng quên là tại đế đô ta không có chức vị gì ngoài cái chức viện trưởng học viện quân sự. Ngoài cái này, ta không đảm nhiệm một chức vụ nào khác. Quan hàm của ta hiện nay là thống soái chiến khu phía đông. Đế quốc đã có lệnh, tướng lĩnh không được can thiệp vào chính sự đế quốc.

Karina cũng nhíu mày thật sâu, như đã nghĩ đến điểm này:

- Nói là như vậy, nhưng anh trai ta hắn vẫn còn chịu nghe lời nói của ngài.

Đỗ Duy nghe lời này, chỉ cười lạnh mà không nói. Hắn cười đến nỗi có phần không giấu được nét buồn.

- Lão sư, chẳng lẽ ta đã nói sai rồi sao?

Đỗ Duy lắc đầu, hỏi lại nàng:

- Điện hạ, người có cảm giác được, bề hạ có còn như trước kia sao?

Quả nhiên, Karina ngẩn ngơ, chán nản than thở:

- Không sai, anh trai ta, hắn... hắn thay đổi thật nhiều.

Lúc này Đỗ Duy mới chậm rãi nói:

- Kẻ thiếu niên, luôn có lòng nổi loạn. Nếu như lúc này ta ra mặt chỉ bảo hay khuyến cáo hắn thì quá nửa sẽ kích hắn có tâm tư chống đối, hiệu quả ngược lại càng không tốt, phải nói bóng nói gió mới được. Hừ, cái gã Contra kia chẳng qua có chút đỉnh thôi, cũng chẳng được coi là thủ đoạn cao minh gì.

Dùng một lát, Đỗ Duy nhìn vào bộ mặt lo âu của tiểu công chúa, trong lòng dường như không chịu được, nhẹ nhàng nói:

- Tốt rồi! Karina, ta đã trở lại, cũng không thể nhìn hắn làm càn. Phụ thân người đã để lại lời nhắn cho ta, nhờ ta bảo vệ quốc gia này.

- Vậy là ngài có biện pháp gì?

Đỗ Duy suy nghĩ một chút, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng, khẽ cười lạnh:

- Hừ! Không phải ta vừa mới nói sao? Contra kia cũng có chút tốt, nhưng cũng không được coi là cao minh gì. Tại đế đô, những lão thần khác đều nể mặt mũi gia tộc hắn nên không nguyện ý động vào chứ không phải sợ hắn. Hắn bỗng nhiên từ tổng đốc một phương nhảy lên làm phó quốc vụ đại thần, chẳng lẽ những

người khác không có một chút tâm lý bất mãn sao? Chỉ là hiện nay không có kẻ cầm đầu mà thôi. Mà xem ra, thế lực của vương phi Daisy cùng tướng quân Alpay có phần mạnh mẽ, nên người khác không muốn trêu chọc vào. Chỉ là không có người cầm đầu mà thôi.

Nói xong, Đỗ Duy cúi người, khẽ ôm lấy tiểu công chúa, khẽ vuốt tóc nàng, mềm giọng nói:

- Còn nhớ được những điều trước kia ta dạy ngươi không? Tâm lý con người luôn bài ngoại. Bỗng nhiên một kẻ là ngoại nhân nhảy vào, trong lòng người ta cũng không có phần vui thích. Hiện nay ta đã trở lại, cái vai diễn này xem ra chỉ có ta là có thể diễn. Mấy ngày tới, ta sẽ cùng các lão thần gặp mặt, thăm dò ý tứ của bọn họ. Hừ! Contra kia còn đắc ý không được bao lâu nữa đâu.

- Còn nữ nhân bên người của anh trai ta.

Karina nhú mày.

Đỗ Duy cũng có phần đau đầu. Chuyện khác đều có thể dễ nói, riêng chuyện nữ nhân thì bản thân mình cũng không thể ngang ngược mà can thiệp được. Rốt cuộc theo thân phận, mình đâu sao cũng là thần tử, Charles là đế vương. Dù cho đối phương cho mình chút mặt mũi, coi trọng mình thì mình cũng không có đạo lý gì để ngăn hoàng đế yêu thích nữ nhân kia.

Sau khi gặp Karina, Đỗ Duy lại đi gặp tiểu hoàng đế.

Cùng tiểu hoàng đế gặp mặt, cũng không thể hài hòa như ở bên Karina. Rốt cuộc cũng từ sự đồ mà biến thành quân thần. Tuy Charles vẫn thể hiện đầy đủ sự tôn trọng đối với Đỗ Duy, nhưng vẫn có chút ý tứ muốn áp chế hắn.

Nhưng hiện tại tính tình Đỗ Duy lại tốt đến kinh ngạc, ở trước mặt Charles hết sức bình tĩnh, không nói nhiều lời, mặc cho tiểu hài tử này cố gắng biểu diễn. Cho dù là những chuyện như Contra nhận chức phó quân vụ đại thần – sự kiện này tại đến đô, không ít người nói ra nói vào. Thực ra Charles cũng có chuẩn bị, cho rằng khi Đỗ Duy trở về sẽ nói với mình sự kiện này. Nhưng không nghĩ rằng Đỗ Duy đối với sự tình này một câu cũng không động đến.

Đỗ Duy chỉ an ủi Charles hãy bớt đau buồn, nói mấy câu cho phần chấn, khuyên Charles hãy làm một minh quân rồi nhanh chóng cáo từ.

Thậm chí ngay cả quân vụ tại tiền tuyến cũng không hướng tới Charles mà báo cáo.

Charles suy nghĩ cả một ngày, thực ra cũng áp ủ rất nhiều câu để đối phó với Đỗ Duy. Chính hắn cũng biết, tùy tiện đưa Contra lên làm phó quốc vụ đại thần thực ra có chút loạn. Chỉ là thiếu niên trẻ tuổi mới nắm quyền, chung quy cũng không khống chế nổi mình. Cũng giống như một người bỗng nhiên phát tài, cũng sẽ không biết khống chế chi tiêu như thế nào cho hợp lý.

Hắn cho là Đỗ Duy sẽ “khởi binh” hỏi tội hắn – rốt cuộc do thường ngày tích lũy, nên trong lòng hắn rất kiêng dè lão sư.

Nhưng Đỗ Duy bỗng dừng lại không đề cập đến, bao nhiêu câu từ áp ủ lại không được dùng. Tuy trong lòng hắn có chút bức bối nhưng giọng nói cũng có phần nói lỏng.

Rất nhanh, Đỗ Duy cáo từ mà đi, sau đó không lập tức ra khỏi hoàng cung, mà vòng ra phía sau bái kiến công chúa Louise. Công chúa Louise trông tiêu tụy đi rất nhiều, giữa nàng cùng Thần hoàng tử có tình huynh muội rất tốt. Thần qua đời, nàng đương nhiên cực kỳ thương tâm. Đỗ Duy gặp nàng, cũng chỉ an ủi vài lời, đối với cái gì chính sự hay quốc vụ đều không đề cập đến, còn chủ động nói một chút về Hussein tại tiền tuyến có biểu hiện kiệt xuất. Chỉ có điều đó mới khiến cho tâm tình công chúa tốt một chút.

Sau khi gặp xong công chúa Louise thì cũng đã đến chiều.

Đến cơm trưa Đỗ Duy cũng không ăn, đứng tại cửa cung của công chúa Louise mà nghĩ đến chuyện xưa. Lẽ ra hắn phải đi về nhà, bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý...

Hắn nói với người hầu bên cạnh:

- Ta còn muốn đi bái kiến vương phi Daisy. Ngươi dẫn đường đi.

Người hầu này có chút ngoài ý muốn. Bái kiến vương phi dường như có phần không hợp lễ nghi. Hơn nữa, muốn bái kiến thì cũng phải bái kiến vương hậu trước.

Nhưng người trước mặt này không phải là ngoại thần bình thường, mà là công tước hoa Tulip nổi danh thiên hạ. Hẳn là một người hầu nho nhỏ thì sao có thể cự tuyệt, chỉ có thể dẫn đường.

Đã từ rất lâu Đỗ Duy không gặp vương phi Daisy. Nghe nói sau khi nàng được gả cho hoàng thất thì cũng rất sầu muộn.

Thực ra Thần hoàng tử không phải là kẻ háo sắc. Hắn chấp chương quốc chính rất cần cù. Tuyệt đại đa số thời gian đều ở trong thư phòng của mình, nếu như có lúc nhàn hạ thì quá nửa là sẽ đến gặp hai đứa con. Hơn nữa hắn cùng hoàng hậu cũng được tính là một đôi phu thê cùng chung hoạn nạn, có tình cảm rất sâu đậm từ khi hắn còn là hoàng tử.

Vì vậy, sau khi được gả cho Nhiếp Chính vương, tuy đã tâm của vương phi Daisy bưng bưng, cho dù có lòng tranh ân sủng nhưng cũng chỉ là khổ chủ tại lãnh cung.

Nghe nói sau khi nàng được gả, gần ba năm thời gian, số lần Thần hoàng tử qua đêm tại chỗ nàng cũng chỉ được đếm trên đầu ngón tay.

939. Chương 654: Bố Trí Cẩn Thận (phần 2)

Ngay cả khi Đỗ Duy báo danh thì bên trong cũng đáp lời: Vương phi đang đau buồn, không thể gặp khách, mong công tước hoa Tulip trở về.

Đỗ Duy nghe xong cũng không tức giận. Hắn chấp tay đứng tại cửa, nhìn lên bầu trời như muốn tìm thứ gì đó rồi mang cái mặt mỉm cười nhìn về phía cung điện. Hắn biết, những nữ bộc đang chăm sóc vương phi Daisy đều là tâm phúc của nàng khi được gả vào cung.

- Nếu đã như vậy, ta không mạo muội cầu kiến.

Đỗ Duy mỉm cười nhìn cung điện trước mặt. Hắn có thể nhìn ra được, cô gái nhỏ trước mặt nhìn như mong manh nhưng thực ra lại là nữ võ sĩ có thân thủ rất tốt:

- Chẳng qua, ta có mấy câu nói, phiền người chuyển đến vương phi điện hạ... ách. Nói là...

Trên mặt Đỗ Duy dường như có vẻ ngại ngùng, thanh âm cũng rất nhẹ nhàng, êm ái:

- Nhờ người chuyển lời tới vương phi, nói là ta và điện hạ trước kia có chút chuyện không được thoải mái. Lâu rồi ta không muốn động tới, nhưng sự tình năm đó thực khiến ta rất thất vọng. Điện hạ ngài nên biết tính tình của ta. Nếu như ta không cao hứng, có thể đem đến một số chuyện không vui tới cho người. Ừm! Mấy câu này nhờ người chuyển cho ta. Ta đứng đây đợi câu trả lời của vương phi.

Cung nữ này vừa kinh ngạc, vừa nhìn Đỗ Duy mà nghĩ “công tước hoa Tulip này quả nhiên lớn mật, đương nhiên lại dám nói những lời vô lễ này với vương phi.”

Đỗ Duy lại không lo không vội.

Trong khoảnh khắc, cung nữ vào bên trong, rồi chạy chậm trở ra, sắc mặt có chút khó coi, dường như hơi hoảng hốt:

- Điện... Điện hạ kêu ta hỏi người... Hỏi người...

- Hỏi ta cái gì?

Đỗ Duy căng miệng cười.

Cung nữ cắn răng:

- Điện hạ hỏi công tước đại nhân muốn như thế nào mới có thể cao hứng được một chút?

Đỗ Duy lại không nhìn mặt cung nữ này, chỉ ngắm sắc trời, chậm rãi nói:

- Không nên nói thì không nói, không nên vung tay thì không vung, không nên quẫn thì không quẫn... A!
Là những lời này...

Dừng một lúc, hấn mới lạnh lùng nhìn cung nữ:

- Ta còn có việc, không thể ở đây đáp lời vương phi. Người chỉ cần đem lời của ta nói cho nàng. Nói rằng điện hạ nàng nghe hay không nghe, đều chỉ là một ý niệm trong đầu. Mong rằng nàng nên suy xét thấu đáo. Tốt rồi, là những... Ta còn có việc, đi trước.

Nói xong, cứ thế nghênh ngang rời đi.

Người hầu cung đình lúc trước ở bên Đỗ Duy đang đứng ở phía xa, không dám đứng quá gần. Khi thấy Đỗ Duy rời đi mới vội đuổi theo.

Đỗ Duy vừa đi, vừa khẽ nói:

- Ta vừa mới cùng cung nữ của vương phi nói chuyện, người nghe được không?

- Ách... Không có!

- Ta không dám nghe trộm!

Gã người hầu cung đình này vừa vội đuổi theo vừa lắc đầu.

Đỗ Duy tiếp tục bước dài lên trước:

- Lúc người về, khẳng định là bệ hạ sẽ hỏi người. Hôm nay người đi cùng ta, ta gặp người nào, nói cái gì cũng không quan hệ. Người nói thật là tốt rồi.

Người hầu kia cười khổ:

- Thực ra ta không nghe thấy, ta đứng ở rất xa...

Đỗ Duy nhíu mày, đứng lại nhìn gã:

- Để cho người nói thì người nói. Đừng cho là ta không biết, chỗ người đứng rất thuận hướng gió, người lại cố ý đồng lõa tai lên.

Gã người hầu này sắc mặt trắng bệch, gần như muốn quỳ lạy xuống. Đỗ Duy khôi phục lại nét cười trên mặt, đỡ hấn lên, thuận tay đem một mai kim tệ (một đồng tiền vàng) nhét vào tay hấn:

- Hãy nghe lời ta, nói thật... Một chữ cũng không sót!

Đợi đến khi Đỗ Duy ra phía sau hoàng cung, gã người hầu này quả nhiên về đến bên tiểu hoàng đế, đem một vài sự tình trong hoàng cung hôm nay nói ra. Trừ nơi ở của công chúa Karina, hai người đóng cửa nói chuyện, nội dung không lọt được ra ngoài. Những sự tình khác, Đỗ Duy đều không dấu diếm người hầu cung đình.

Kể đến lời nhắn của Đỗ Duy tại cung của vương phi Daisy...

- A! Chẳng lẽ...!

Charles nhíu mày suy tư:

- Nghe những lời này, chẳng lẽ vương phi Daisy đã lộ ra điểm yếu, bị lão sư nắm được?

Hấn đứng lên, đi về phía trước mấy bước:

- Sự tình ngày trước... Đó là ý tứ gì? Còn nữa, sự kiện năm xưa? Năm xưa xảy ra sự kiện gì?

Rất nhanh, hấn tìm tổng quản thị vệ cung đình – Cheek tới để dò hỏi.

Cheek nhíu mày nói:

- Bệ hạ, năm xưa...

- Sao?

Charles nhìn người mà lúc sinh tiền phụ thân đã tín nhiệm nhất:

- Xem ra sự tình năm xưa, người cũng biết một chút?

- Ta không dám xác định. Năm xưa đã phát sinh một sự kiện, nhưng ta cũng không biết chuyện này cùng với vương phi Daisy có quan hệ gì.

Cheek nghiêm túc nói:

- Hơn nữa, sự kiện đó năm xưa tiên vương đã hạ lệnh phải kín miệng nên rất ít người được biết. Cho đến nay, theo ta thì những người biết sự kiện kia chỉ có tiên vương, công tước hoa Tulip, cung đình ma pháp sư và ta. Tiên vương đã có nghiêm lệnh, không cho để lộ nửa chữ...

- Nói nhảm! Hiện tại ta hỏi người, người còn dám không nói ư?

Charles giận nói.

Cheek đấu tranh một lát, nhưng rốt cuộc hấn đối với hoàng thất cũng hết mức trung tâm. Nhiếp Chính vương đã mất, lòng trung của hấn đã dời đến bên tiểu hoàng đế. Thị vệ tổng quản này thở dài một hơi, hạ thấp giọng nói:

- Năm ngoái, vào yến hội buổi tối, bệ hạ có nhớ không?

Charles sao có thể quên?

Lần yến hội đó, trong lòng hấn đang hâm mộ Muse, lấy thân phận hoàng đế mời Muse nhảy một điệu. Kết quả là vinh diệu này lại bị đối phương ngang nhiên cự tuyệt, khiến hấn vẫn cứ canh cánh trong lòng.

- Tan tiệc? Làm sao?

- Sau khi tan tiệc, công tước hoa Tulip đã từng rời khỏi hội trường.

- A! Ta nhớ rồi!

Charles gật đầu:

- Là do phụ thân đã thỉnh hấn ra phía sau thương nghị sự tình gì đó.

- Thên thực tế là, hồi đó là có kẻ giả truyền mệnh lệnh, lừa công tước hoa Tulip ra phía sau, sau đó đã xảy ra một trường ám sát! May mắn là công tước hoa Tulip đại nhân thực lực bất phàm, tuy thân thể mang bệnh nặng nhưng vẫn giết chết kẻ hành thích mà chỉ bị thương nhẹ.

Charles tức thì cả kinh:

- Ám sát?

Nhân thần của tiểu hoàng đế đảo lên đảo xuống, rõ ràng là đang cố gắng suy tư gì đó.

***

- Người làm như vậy là có dụng ý gì?

Sau khi về đến phủ công tước, trong thư phòng, Đỗ Duy đang đối diện với một người khách đặc biệt.

Lão đầu tử lạnh lùng này không chút khách khí, chiếm luôn chiếc ghế thoải mái nhất trong thư phòng, Đỗ Duy lại chỉ có thể tự mình ngồi ghế dựa dành cho khách.

Lam Hải Duyệt thở dài một hơi, hỏi vấn đề này. Đỗ Duy không lập tức trả lời, chỉ liếc mắt nhìn lão già này:

- Người có thể bỏ cái dáng điệu xấu xa này đi hay không? Tốt xấu gì người cũng là cường giả thánh giai, đừng có làm ra vẻ như một lão già dở hơi nữa.

- Tuổi già...!

Lam Hải Duyệt khẽ hờ hững cười, siết chặt chân lên thảm lông:

- Ta và người không giống nhau. Thân thể của người mạnh mẽ hơn ta. Thực ra ta không sợ trường về vũ kỹ, thân thể có yếu một chút cũng là bình thường.

Đỗ Duy hừ một tiếng, không cùng lão dở này nói lung tung:

- Người vừa mới hỏi ta cái gì?

- Người biết kẻ hầu bên thân kia là tai mắt của tiểu hoàng đế?

- Đây không phải là rõ ràng sao. Ta là một ngoại thần, lại ở trong hoàng cung chạy tới chạy lui, kẻ hầu bên người khẳng định là sẽ hồi báo (báo cáo lại).

- Như vậy là người cố ý ở trước mặt “tai mắt” mà nói mấy lời với vương phi Daisy... là cố ý truyền đến lỗ tai tiểu hoàng đế?

Lam Hải Duyệt cười gian nhìn Đỗ Duy.

- Không sai!

Đỗ Duy gật đầu thừa nhận.

Lão già than thở:

- Người... quá xảo hoạt.

Quả nhiên, Đỗ Duy thản nhiên cười:

- Ta cũng không có biện pháp... Sau khi nắm quyền lực, niên kỷ của tiểu hoàng đế có lớn một chút, nhưng dường như lại có phần bảo thủ, khẳng khẳng cho mình là thông minh, thích để lộ rõ một chút thông minh của mình. Nếu như ta nói với hắn, vương phi Daisy không phải là thứ tốt. Nói cho hắn, bọn người nhà của Contra cũng không có tâm tư tốt lành gì. Chỉ sợ là hắn sẽ không tin. Đặc biệt hiện nay, hắn còn tưởng có thể qua mặt được Contra. Hừ, hắn chỉ biết tin tưởng chính mình. Đứa nhóc này đã quá cứng rồi.

- Cho nên người mới cố ý chọc ngoáy một phen. Là kẻ ngốc cũng biết người hầu bên cạnh kia là tai mắt, người lại nói những chuyện đó ở trước mặt hắn.

Lam Hải Duyệt lắc đầu.

940. Chương 654: Bố Trí Cẩn Thận (phần 3)

Đỗ Duy nói tới đây, khẽ hắt mắt một cái, sau đó dường như có phần thương cảm, nhưng sau đó lại than thở:

- Đáng tiếc, trí tuệ của tiểu hoàng đế có hạn, nếu như ta diễn quá sâu, ngược lại hắn có thể không lĩnh ngộ. Cái trò hề nhỏ này có thể ngay lập tức truyền lời nói của ta, còn khiến cho tiểu hoàng đế vốn “tự cho mình là thông minh” có thể phát hiện được. Cái sự kiện này, có vẻ như không phải ta nói cho hắn nghe, mà là hắn tự phát hiện được. Kết quả là, so với ta trực tiếp nói, còn có thể khiến hắn tin tưởng hơn.

Dừng một lát, Đỗ Duy chậm rãi nói:

- Còn nữa! Mục đích của ta rất đơn giản, lão nhân gia người chẳng lẽ còn không hiểu rõ sao? Hừ!

Chính xác là như vậy a...

Sau khi tiểu hoàng đế nghe những lời đó, đương nhiên sẽ hỏi: cuối cùng là năm ngoái đã phát sinh sự tình gì?

Quá tốt, như vậy, hắn sẽ lấy thân phận của hoàng đế mà điều tra. Tuy ngày trước Thần hoàng tử đã hạ lệnh phải kín miệng. Nhưng hiện tại Charles đã là hoàng đế. Hắn sẽ rất dễ dàng tra được năm ngoái đã phát sinh sự tình bản thân mình (Đỗ Duy) đã bị ám sát.

Như vậy, tiếp theo... Tiểu hoàng đế nhất định sẽ nghĩ: Sự kiện Đỗ Duy bị ám sát, vì sao Daisy vương phi lại phải kiêng dè? Chẳng lẽ vương phi lại là kẻ đứng sau bức màn đó...

Chuyện khác không nói, thân là vương phi, bỗng nhiên lại dính vào loại chuyện chuyện ám sát trọng thần đế quốc... Người nói, hoàng đế còn có thể tin nhiệm loại người này sao? Còn có thể tin nhiệm gia tộc đó sao?

Tiếp tục nghĩ sâu một chút: Vương phi Daisy vì sao lại muốn hành thích công tước hoa Tulip? Chẳng lẽ giữa hai người có thâm thù đại hận gì?

Là do hai nhà vốn là đối thủ ư?

Hay là... Daisy có điểm yếu gì bị Đỗ Duy túm được, muốn giết người diệt khẩu? Do không chấp nhận kẻ khác nắm điểm yếu của mình?

Điều này có thể dễ dàng khiến tiểu hoàng đế Charles có chút khúc mắc trong lòng đối với gia tộc của Contra. Quan hệ tốt đẹp gần đây đã bị Đỗ Duy dùng thủ đoạn vô thanh vô tức tạo ra một vết rách.

Đỗ Duy cười gian, nói:

- Tiểu hoàng đế vốn coi mình là thông minh. Có một vài việc, ta trực tiếp nói sẽ không tốt. Nếu cố ý ỷ ỷ, nhưng không cẩn thận để hấn phát hiện, ngược lại còn kiến hấn tin hơn.

Hấn lại thở dài, trong giọng nói có phần cô đơn:

- Nói ra cũng khiến người ta cảm khái... Cái tên Thần thông minh như vậy, nếu như hấn còn sống, ta cũng sẽ không dùng loại thủ đoạn thấp này để làm trò hề đối phó với một đứa trẻ. Ai... Đối thủ khó cầu... Cái tên này, chết thật không phải lúc a.

- Hấn còn sống, người khó chịu. Hấn chết rồi, người lại thương tâm.

Đỗ Duy sững người một cái, lại gật gật đầu, giọng nói rất thương cảm:

- Không sai, đúng là như vậy.

Một già một trẻ hai người ngồi với nhau một lúc, Đỗ Duy lại hỏi một chuyện:

- Lão già... Lão Bạch... sau khi chia tay người thì không biết đã đi nơi nào?

- Không biết!

Lam Hải Duyệt lắc đầu:

- Hấn đi, dường như là tìm một vật gì đó mà người biết. Tên khùng này đã không nói, ta có hỏi cũng không ra.

Đỗ Duy cười khổ:

- Hiện tại, thực ra ta còn rất mong hấn có thể ở lại nơi này.

- Vì sao?

- Ta...

Đỗ Duy lắc đầu:

- Ta sợ rằng, trong thời gian ngắn nữa sẽ không thể trở về tiền tuyến phương bắc.

Hấn dùng sức lắc đầu, nhìn Lam Hải Duyệt:

- Lão già, sự tình Đại Tuyết sơn mà ta kể cho người, người không có chút thương tâm nào sao?

- Ta thương tâm làm gì.

Lam Hải Duyệt hừ một tiếng:

- Vào tuổi của ta, chuyện gì cũng đã trải qua.

Tuy nói những lời này, nhưng trong tròng mắt lão vẫn không thể che giấu một tia thương cảm.

- Vậy là được rồi.

Đỗ Duy cười khổ:

- Ta phải cho người đưa người về. Trong mấy ngày tới, ta sẽ đến cửa thỉnh giáo người.

Lam hải Duyệt cười cười:

- Sao?

- Philip ở Tây bắc xa xôi.

Đỗ Duy vươn hai tay ra:

- Hiện nay ta đã trở lại, có một đồng vấn đề lớn tới tay nhưng đến một người để thương lượng cũng không có. Philip là người ta tín nhiệm nhất, người là lão sư của hần, ta đương nhiên sẽ tìm người. Huống hồ... Dù sao thì ta với người cũng có danh phận huynh đệ.

Tiến Lam Hải Duyệt xong, Đỗ Duy mới có thể thực sự nghỉ ngơi.

Từ đêm qua về đến để đô, sáng sớm đã đi hoàng cung, lúc về đã chạng vạng tối, lại cùng Lam Hải Duyệt thương lượng thật lâu, hiện tại đã là đêm khuya.

Cả ngày hần bận rộn, ngay cả một miếng cơm cũng chưa ăn. Lúc này bụng đã đói kêu ùng ục. Hần hít sâu một hơi, ra khỏi thư phòng, nhìn thấy Vivian đang chạy đến, thiếu chút nữa đã lao vào lồng ngực hần.

Đỗ Duy khẽ vỗ về, ôm Vivian vào lòng. Bỗng nàng vội hô lên một tiếng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

- A! Đừng có ôm.

- Sao vậy?

Đỗ Duy cười cười, ôn nhu nhìn cô gái nhỏ của mình:

- Đã lâu ngày ta không về, chẳng lẽ nàng không nhớ ta, không muốn ôm ta sao?

Khuôn mặt thông minh của Vivian đỏ ửng, nhìn Đỗ Duy với ánh mắt đầy tâm tư, mà có phần xấu hổ:

- A! Không... không... không phải đâu.

- Không phải? nàng nói là nàng không nhớ ta

- A! Không! Không phải...

Vivian vội đến mức ứa cả nước mắt.

Đỗ Duy không dám trêu đùa nàng tiếp, khẽ khàng ôm nàng, nhẹ hôn một cái vào chóp mũi, ôn nhu nói:

- Nàng nhớ ta, đúng hay không?

Ừ...!

- Nàng thích ta ôm, đúng hay không?

Đỗ Duy càng cười.

- ...Ừ...!

Mắt của Vivian cơ hồ trào nước, cúi đầu xuống, không dám nhìn vào mắt Đỗ Duy.

- Đã là người của ta, còn thẹn thùng nỗi gì?

Đỗ Duy khẽ cười ha ha:

- Đến đây, cho trượng phu nàng ôm một cái.

Vừa mới vươn tay, Vivian lại như con thỏ nhỏ bé từ trong lồng ngực mà tránh đi. Đỗ Duy đang định lao đến, Vivian lại kinh hô một tiếng, sắc mặt khẽ biến, khóc loạn lên:

- A! Đề vào... nát... Đề là tại người.

Hóa ra sau khi kéo áo khoác ra, bên trong là một thứ được bọc lại, mở ra một món điểm tâm được bày biện công phu. Đỗ Duy nhìn bọc giấy đó, nhận ra đây là của một cửa hiệu có danh tiếng bậc nhất để đô. Món điểm tâm của nhà hàng đó luôn được người trong để đô ưa thích. Mà mấy thứ này lại được giấu trong y phục, lúc Đỗ Duy ôm nàng vào lòng, đã đề vào.

- Ô!

Đỗ Duy nhìn nét mặt đang khóc của Vivian, cố ý cười nói:

- Đây là cái gì? A... Ta biết rồi, nàng giấu đồ ăn trong y phục. Ta tưởng mang đi ăn vụng. Ai! Cô bé ngốc... Ta đâu có ngược đãi nàng. Nàng muốn ăn gì thì ăn, vì sao lại còn muốn giấu đi.

Vivian quệt miệng, có vẻ ủy khuất, hai mắt ngấn nước chuyển động, bỗng nhiên lại khóc:

- Người, người trở về... Người nói cả ngày chưa ăn thứ gì. Ta nhớ người thích ăn... ăn cái này. Ta... ta cưỡi ngựa đi mua. Vẫn còn nóng, ta sợ nguội nên để trong lòng, dưới y phục... Người...

Đỗ Duy vừa nghe, trong lòng vô cùng cảm động. Nghĩ tới một cô gái cưỡi ngựa, trong lòng ôm lấy món điểm tâm, một tay kéo dây cương, một tay ôm đồ vật, không hề sợ ngã...

Tiến tới đem Vivian ôm chặt, hân ôn nhu nói:

- Không liên quan, không liên quan. Ta thích ăn, thứ này bị bẹp ta cũng thích ăn.

Nói xong liền vội lấy món điểm tâm, cắn một miếng.

Vivian nhìn như ngây ngốc:

- Người...

- Ta cái gì?

Đỗ Duy khẽ trừng mắt, sau đó mới cười nói:

- Thứ mà nàng mang cho ta, đừng nói là món điểm tâm ngon như vậy, cho dù là tảng đá thì ta cũng sẽ mở miệng nuốt nó.

Lúc này Vivian mới khẽ bật cười, lấp ba lấp bắp nói:

- Ta... ta cũng sẽ không cho người ăn... ăn tảng đá.

Đỗ Duy hôn một cái lên đôi môi nàng, ôn nhu nói:

- Biết rồi, nàng không thể mà.

Một lát sau, Đỗ Duy dùng hai, ba miếng ăn hết rồi mới hỏi:

- Ô! Tỷ tỷ nàng đâu?

Lúc này Vivian mới cười cười, nhìn vào mắt Đỗ Duy, trong ánh mắt có chút cổ quái:

- Tỷ tỷ, nàng ấy còn đang...

Hóa ra lúc Đỗ Duy xuất chinh bắc thượng. Joanna một lòng mong được đi, cuối cùng Đỗ Duy dùng nghiêm lệnh không cho, cho dù nàng mềm rắn thế nào cũng không được... khiến cho Joanna đại tiểu thư vô cùng bất mãn.

Từ tối qua khi Đỗ Duy trở về, Joanna vẫn chưa lộ diện.

Mất thấy Đỗ Duy như phát ngốc, Vivian mới tốt bụng, thấp giọng nói:

- Thực ra, tỷ tỷ nàng đã sớm không còn giận. Lúc ban ngày người ở trong cung, từ chiều nàng đã đứng trước cửa cung chờ người. Chờ người rất lâu, sau đó mới trở về, chuẩn bị một thứ đồ vật, do tự nàng làm để cho người.

Đỗ Duy than thở, đem Vivian ôm vào lòng, bỗng nhiên thấp giọng hỏi:

- Uy! Cô bé ngốc, lần này... Đợi sau đám tang Nhiếp Chính vương mấy ngày, chúng ta... cử hành hôn lễ đi.

- Hôn, hôn lễ?

Vivian cả kinh, ngẩng đầu lên, vui mừng trừng mắt nhìn Đỗ Duy, trên khuôn mặt lại ửng đỏ.

- Ủ, hôn lễ.

Đỗ Duy gật gù gật đầu, lại đem cô bé trong lòng mình ôm chặt thêm mấy phần.

941. Chương 655 : Thiên Biển

Phủ công tước . Phòng của Joanna đại tiểu thư

- Nàng giận ?
- Hừ !
- Nàng không chịu nói chuyện với ta ?
- Hừ !!

Đỗ Duy thở dài , cúi đầu xem mặt Joanna . Joanna lại xoay người đi chỗ khác . Trông mắt Đỗ Duy đảo một vòng , nói :

- Ghét ta à ?
- Hừ !!
- Ta nói gì nàng cũng hừ hừ . Nàng bị đau răng à ?

Joanna nổi giận nhảy dựng lên giường nanh múa vuốt . Nắm tay nàng đâm Đỗ Duy như đánh trống . Còn may Joanna đại tiểu thư tuy nổi giận , nhưng cũng không muốn làm đau Đỗ Duy . Nếu không với thực lực võ sĩ cấp 7 cấp 8 của nàng , dùng đến đầu khí sao chỉ như đánh trống được ?

Đỗ Duy cố ý chịu mấy đòn , lại thừa cơ kéo Joanna ôm vào trong ngực . Joanna giãy dụa mấy cái không thoát , ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Đỗ Duy :

- Người tự xem lại mình đi ! Đi phương bắc lâu như vậy , một phong thư cũng không có ! Lại còn chết sống cũng không cho chúng ta đi cùng ! Hơn nữa ... Hừ hừ ... nghe nói Allure cũng cùng người trở về ! Lại còn Muse nữa ! Người cố ý không cho ta với Vivian đi cùng , có phải vì đi làm chuyện gì xấu xa không !

Đỗ Duy lập tức kêu oan :

- Muse là tự mình bỏ đi , cùng ta có quan hệ gì ?
- Hừ ! Thế còn con bé Allure kia thì sao !

Đỗ Duy cứng họng . Allure với hắc quả thực có chút ám muội , sự tình này Joanna rất rõ ràng – đừng quên , Joanna từng cùng hắc lên đỉnh đại tuyết sơn !

Cười gượng hai tiếng , Đỗ Duy ôm Joanna vào ngực , cũng mặc kệ nàng vùng vẫy chỉ hôn lên mặt nàng hai cái . Joanna đỏ mặt , đột nhiên hung hăng cắn vai hắc một cái . Chỉ là thân thể Đỗ Duy hiện tại quá cường hãn . Joanna cắn tới đâu cả răng , ngay cả chút dấu vết cũng không có . Trong lòng chán nản , bực tức nói :

- Người khi dễ hai chị em ta !

Đỗ Duy ho khan một tiếng , cười xòa đổi giọng :

- Ta biết nàng hắc là rõ ràng chuyện này rồi ... còn một việc cần nhờ nàng giúp đây
- Cần ta giúp ? Miễn đi !

Đỗ Duy cố ý than thở :

- Ta biết Joanna đại tiểu thư rất trọng nghĩa khí . Con bé Muse kia lúc trước cùng nàng đánh phá loạn xạ , cùng nhau làm không ít việc quấy , cũng gọi là bằng hữu đi . Lần này ta mang nàng về , nhưng nàng lúc đi là bỏ trốn . Nghe nói phu nhân Listeria rất tức giận , chỉ sợ muốn lấy gia pháp đánh gãy cả 2 chân Muse ...
- Đánh gãy chân ?

Joanna sững lại , khần trương hỏi :

- Sẽ không ...sẽ không thật sự phạt thế chứ ?

Đỗ Duy lắc đầu :

- Ta không biết . Chẳng qua nghe nói nhà Listeria gia pháp rất nghiêm

Joanna cuối cùng cũng chịu giảng nghĩa khí , thở dài :

- Thôi được . Để ta đi xem một chút . Cũng không thể để con bé ấy bị đánh gãy chân

Dừng một chút , nàng lại nói :

- Người nói cũng đúng , cái cô nàng Listeria kia , ta thấy cũng chẳng phải người tốt ...

Nguyên lai phu nhân Listeria hợp tác với Đỗ Duy , người nhà gia tộc hoa tulip đều biết Joanna không thích vị hầu tước phu nhân quá mức kiêu mạn này . Trong lời nói cũng chẳng có chút khách khí nào

Thấy Joanna đại tiểu thư cũng không giận nữa , Đỗ Duy mới cười nói :

- Ta nghe Vivian nói , nàng làm cho ta một món quà phải không ?

Joanna vừa nghe , tức thì đỏ mặt từ trong ngực Đỗ Duy chui ra , chạy đến kéo từ sau giường ra một món đồ ném vội cho Đỗ Duy , lại bồi thêm :

- Chính là cái này ! Người ... người không được nói nó không tốt ! Nếu không ... nếu không ta lấy kiếm đâm người !

Đỗ Duy cười tiếp lấy , hóa ra một chiếc áo choàng . Áo choàng này tuy chất liệu cực tốt , nhưng Đỗ Duy giàu có , thứ áo choàng chất liệu cấp này cũng không ít . Chẳng qua xem đường may lại có vẻ vụng về . Từ nơi bắt đầu may nhìn , có thể thấy xiên xiên vẹo vẹo , chẳng qua đoạn sau thì tốt hơn nhiều

Đây là một chiếc áo choàng đen , phía trên còn thêu một bông hoa tulip lớn , xung quanh có ngọn lửa cháy lượn lờ . Phẳng phất một bông hoa nở ra từ trong lửa vậy . Đóa hoa này thêu rất tốt , nhưng nếu nhìn cẩn thận , trên áo choàng có không ít lỗ kim . hiển nhiên là thêu lại dở , dở lại thêu , bao nhiêu lần mới miễn cưỡng làm được

Đỗ Duy vừa nhìn đã đoán ra . Áo này tất là do Joanna tự mình làm , không khỏi cảm động . Joanna là một cô gái nóng tính , rất không hợp với mấy việc tỷ mỉ thế này , nhất là việc thêu thùa may vá . Lấy tính tình của nàng , muốn nàng vụng dao múa kiếm rất dễ , muốn nàng tròng mắt giết người cũng chẳng khó gì . Muốn nàng vụng ma thuật càng dễ . Nhưng muốn nàng cầm kim cầm chỉ chính là muốn lấy mạng của nàng

Áo choàng này trông thì đơn giản , nhưng cũng có nhiều chi tiết . Joanna cũng không biết là cần bao lâu mới hoàn thành

Thấy Đỗ Duy cầm áo choàng ngây ngốc , nét mặt cũng không biết là đang nghĩ gì , Joanna không khỏi có chút ủy khuất :

- Người không thích ? Đây , Đỗ Duy ! Không thích đưa đây để ta xé nó !

Nàng vừa đưa tay ra , Đỗ Duy đã nghiêng người ngăn lại :

- Ai nói ta không thích ! Rất tốt ! Thực sự rất tốt !

Tròng mắt Joanna đỏ lên :

- Ta biết ta làm không tốt . Nhìn nữ bộc trong phủ làm đều tốt hơn ta gấp 10 ! Cái này khó nhìn lắm , người mặc vào cũng dọa người , tốt nhất đưa đây xé đi !

- Nói hươu nói vượn !

Đỗ Duy đưa tay quần áo choàng lên người , nói :

- Sau này khi ta mặc khải giáp , sẽ mặc cái áo choàng này lên bên ngoài ! Chỉ là ... đáng tiếc ! Đáng tiếc !

- Đáng tiếc cái gì ?

Joanna nhìn Đỗ Duy , trừng mắt

Đỗ Duy thở dài :

- Đáng tiếc lần này ta về , sợ là trong thời gian ngắn cũng sẽ không quay lại tiền tuyến . Không về tiền tuyến sẽ không mặc áo giáp . Áo choàng này ...

Joanna đầu tiên là vui mừng :

- Người không về tiền tuyến ?

Sau đó là cam chịu :

- Cũng chịu thôi ... không mặc thì thôi ..

Đỗ Duy lắc đầu :

- Ai nói ta không mặc ! Đồ của nàng làm , vạn kim khó đổi ! Ta không mặc ở ngoài vậy mặc ở trong !

Joanna nghe thế , bật cười :

- Làm gì có ai mặc áo choàng như thế !

Lời nói tuy vậy , nhưng ánh mắt lại vui mừng hơn hở

Đỗ Duy nhìn khuôn mặt Joanna cười kiêu mỹ , trong lòng rung động . Sau đó hắn vác nàng lên vai , lập tức ném lên giường . Joanna kinh hô :

- Người định làm gì ?

Đỗ Duy cười ha hả , như một cơn gió chạy ra ngoài . Sau đó trong viện có thêm một tiếng kinh hô của Vivian . Rồi thấy Đỗ Duy quay lại , vai vác Vivian . Đầu tiên là một cước đá cánh cửa đóng lại , sau đó ném luôn Vivian lên giường

Nhìn đôi chị em như hoa như ngọc trên giường , Đỗ Duy mừng rỡ cười lớn , sau đó như mãnh thú xông vào . Một loạt thanh âm kinh hô cùng cười vui vang lên , ba người đã quần lấy nhau trên giường

Joanna kinh hô :

- Người .. người .. Hiện tại trời còn chưa tối !

Nói xong dùng tay định đẩy Đỗ Duy ra

Đỗ Duy cười hì hì , bắt lấy tay Joanna cản cho một cái :

- Làm việc này còn cần gì phân biệt sáng với tối ! Tối tối tối , mừng sum họp sau đêm tân hôn !

Joanna đành chịu , cười mắng :

- Cái tên vô lại này ... Vivian , đá hắn đi !

Vivian còn chưa kịp nói , Đỗ Duy đã hôn lên mặt nàng một cái , tức thì đỏ như táo chín , cơ hồ muốn khóc , chỉ lắp bắp nói “ em em .... “ làm gì còn ý tứ phản kháng ? Đỗ Duy kéo luôn cả Vivian vào ngực , cười nói :

- Bảo bối nhỏ của ta hắn sẽ không cự tuyệt đâu nhỉ

Nói xong , một tay kéo Joanna lại . Joanna cười một tiếng , nhắc chân định đá , nhưng Đỗ Duy lập tức bắt được cổ chân nàng , sau đó theo cẳng chân bóng loáng một đường kéo lên . Joanna bị vuốt chân , tức thì toàn thân cảm thấy mất hết khí lực , võ kỹ chiêu thức toàn bộ quên sạch . Cuối cùng ừm một tiếng , rúc đầu vào ngực Đỗ Duy

Ba người trên giường cuộn thành một đoàn , dần dần xuất hiện tiếng rên rỉ ... sau đó ....

Đỗ Duy ở cùng đôi chị em một tối , sáng hôm sau tỉnh dậy , chỉ thấy hai bên là hai cô gái như hoa như ngọc ôm lấy mình , không khỏi cảm thấy thỏa mãn vô hạn , thậm chí đời người như thế không có nửa điểm tiếc nuối

Hắn đứng dậy , đầu tiên hôn Joanna cùng Vivian mỗi người một cái , sau đó mới lấy áo mặc rồi mới ra khỏi phòng

Hắn ở phương bắc nhiều ngày , cũng đã trải qua một thời gian cấm dục . Thẳng tới tận hôm nay mới phát tiết hết tinh lực dư thừa ra được . Hai cô vợ bị vờn tới kiệt sức , tới tận sáng mới ngủ được

Hắn cùng Vivian và Joanna đều ở một chỗ trong hậu viện , ngày thường không có người hầu nào tiến vào . Mà cho dù có , cũng không ai dám vào phòng tối qua

Đỗ Duy ra khỏi hậu viện , gọi người hầu phục vụ một lượt , lại ăn chút điểm tâm , sau đó mang theo thân vệ hướng về phía quân bộ

Một ngày hôm nay , Đỗ Duy bái phỏng Carmille Ciro nắm quân bộ , lại chạy đi gặp bá tước Billiat một chuyến , chiều đi gặp mập mạp ma thú Dansa , tối đi gặp Jack nghe báo cáo kinh doanh sản nghiệp của mình

Về tới nhà , Vivian và Joanna đã sớm dậy , lại nói có người đưa tới một thiệp mời . Đỗ Duy cầm xem , không khỏi nhúm mày

- Contra ? Hắn mời ta ?

Đỗ Duy hừ một tiếng , nghĩ thầm :

- Đạo không hợp , mưu càng không hợp . Mặc kệ hắn . Cho dù có vì thế mà hắn trở mặt ta cũng không quản

Nói xong , trực tiếp xé cái thiệp mời đó đi

Ba ngày liền , tân phó quốc vụ đại thần bá tước Contra đều đưa tới một thiệp mời , Đỗ Duy vừa nhìn là xé . Trong thời gian này , Đỗ Duy mỗi lần ra ngoài đều đi gặp vài lão bằng hữu cũ ở đế đô . Như hội họp đám Carmille Ciro , bái phỏng tài chính đại thần , lễ nghi đại thần ... còn có tướng lĩnh quân bộ , đồng liêu ở học viện quân sự đế quốc . Thậm chí cả ở trị an cũng đi một chút . Chỉ có riêng Contra là không thèm gặp

Đến ngày thứ 4 , Contra cũng không phát thiệp mời nữa

Thêm vài ngày sau chính là ngày cử hành lễ tang của nhiếp chính vương

Thi hài đã để trong cung đủ một tháng . Lần này quý tộc đại thần trên dưới đế quốc đều tự mình đi phúng viếng . Mà theo truyền thống , vì thành viên hoàng thất trên danh nghĩa là tín đồ hết . Thần hoàng tử tuy không phải hoàng đế , nhưng cũng hưởng quy cách hoàng đế , tang lễ cũng nghi thức đế vương . Theo truyền thống , cần giáo hoàng của Quang Minh giáo hội tự mình chủ trì

Chẳng qua giáo hoàng Paul XVI mấy năm nay rất ít ra ngoài , nghe nói thân thể xuất hiện vấn đề - đương nhiên Đỗ Duy biết đây là kiếm cớ mà thôi . Hồi còn sống Thần hoàng tử trước hết nhận hắn làm cha nuôi , sau đó lại cho con mình lên làm hoàng đế , gần như là nhốt toẹt vào giáo hoàng một bãi . Cục tức này giáo hoàng sao nuốt nổi . Giờ Thần hoàng tử đã chế , giáo hoàng không tới lấy roi đánh vào quan tài thì thôi , còn đòi chủ trì tang lễ ?

Quả nhiên , giáo hoàng Paul XVI không tới , lại bảo đại giáo chủ Maximus tới . Vị đại giáo chủ này ở giáo hội cũng có phân lượng cao , lại là người quen của Đỗ Duy , tính là minh hữu cũng không quá

Tang lễ của Thần hoàng tử vô cùng long trọng , vì tang lễ này , hoàng thất mở một con đường từ ngoài thành , lại tiêu tốn 10 vạn đoá hồng đen đặt hai bên

Ngày tang lễ , 3000 ngự lâm quân toàn bộ mặc áo giáp đen , ngay cả lông vũ cắm trên mũ cũng là màu đen chính tề mở đường đi trước . Theo sau , mười mấy đại lực sĩ nhấc quan tài đá nặng nề , cuối cùng là thành viên hoàng thất

Tiểu hoàng đế đế quốc Charles mặc áo choàng đen theo sau , tay cầm quyền trượng , sắc mặt ngưng trọng . Sau đó là vương hậu , vương phi , công chúa ....

Đỗ Duy là nhất đẳng trọng thần , đi đầu trong hàng ngũ đại thần . Sau lưng hắn là trọng thần các nơi của đế quốc , đại thần , tướng lĩnh dài dằng dặc . Toàn bộ đội ngũ đi bộ theo sau

Không ai tấu nhạc , chỉ là trên đường ném hoa hồng đen mà thôi . Không khí đám tang nặng nề , đội ngũ yên lặng , không ai huyên náo . Chỉ có tiếng vương hậu thỉnh thoảng khóc lên

Sau cùng , là người nhà mấy gia tộc đế đô . Những đệ tử quý tộc , phu nhân , thiếu nữ .... , phàm có chức vị đi trước , không có đi sau

Ngoài ra , hai bên còn có 8 giáo sĩ do thần điện phái tới , một đường đi không ngừng tụng niệm giáo điển . Sau cùng , là mấy vị ma pháp sư của ma pháp công hội

Mà trên danh nghĩa là một trong ba đại tổ chức lục địa , hiệp hội kỵ sĩ lại vẫn chưa có tư cách đi cùng thần điện và ma pháp công hội . Luận địa vị họ chỉ có thể đi sau cùng . Hội trưởng hiệp hội kỵ sĩ Deron mặc áo giáp bạc , trường kiếm quần vải đen , sau lưng là đoàn kỵ sĩ “ thanh kiếm Roland ” theo gót

Đội hình lớn như thế , từ sáng sớm đã xuất phát khỏi hoàng cung . Vì đi chậm , nên phải 2 canh giờ mới tới nơi

Khi mấy đại lực sĩ nhắc quan tài đá tới cửa thành , lá cờ hoa bụi gai trên cửa thành chậm rãi hạ xuống một nửa . Toàn bộ thủ quân quỳ một gối , cúi đầu hành lễ

Lúc này , xung quanh tràn ngập tiếng khóc

Ngày tang lễ , đế đô có tới mấy chục vạn dân chúng cũng tới đưa tiễn vị quân vương đế quốc này . Từ hoàng cung tới quảng trường , đường lớn , đầu đầu cũng chật ních người đang quỳ

Con dân Roland đại lực rất trung thành với hoàng thất , đặc biệt là dân chúng đế đô . Mà Thần hoàng tử lại là một vị minh quân rất hiểu lòng người . Trong số người dân tham dự đám tang , có quá nửa là tự phát . Số lượng này so với lúc trước lão hoàng đế Augustine VI qua đời thì lớn hơn rất nhiều

Đi tới ngoại thành , nghi thức mới thay đổi . Đầu tiên là quan tài được đưa lên xe ngựa . Ngự lâm quân cũng lên ngựa , sau đó là đến quý tộc đại thần

Đám tang trực tiếp rời khỏi đế đô , hướng tới một chỗ cách đó mười mấy dặm

Lăng mộ hoàng tộc !

Phong tục của đại lực Roland , dù đế vương có chết , tang lễ long trọng là đương nhiên , nhưng mộ thì lại xây không quá xa hoa . Cái này so với Trung Quốc cổ đại của Đỗ Duy bất đồng rất lớn

Hoàng đế chết đi cũng táng ở lăng mộ hoàng tộc đế quốc . Lăng mộ này cách đế đô rất xa , diện tích rộng rãi , có núi có sông . Hơn nữa , người thế giới này không có thói quen táng theo vật gì quý giá , nên hậu thế cũng chẳng có ai đi trộm mộ

Bên ngoài lăng mộ , thường xuyên có một doanh bộ binh đồn trú

Khí trời rất tốt , đường cũng thông thoáng . Lúc gần trưa , đám tang đã tới phía nam lăng mộ

Ở đây mai táng vài chục vị hoàng đế , còn có thành viên của hoàng thất . Ngay cả đại hoàng tử Evan bình biến thất bại cũng chôn ở đây

Mà Đỗ Duy còn nghe nói , để bảo hộ nơi này , ma pháp sư cung đình cũng túc trực ở đây , tránh cho có người quấy rầy giấc ngủ các vị hoàng đế

Lúc chiều về , nghi thức đám tang bắt đầu

Tận mắt thấy quan tài của Thần hoàng tử chậm rãi bỏ xuống huyệt , Đỗ Duy trong lòng thở dài tiếc nuối . Hắn nhìn thành viên hoàng thất , thì thấy vương hậu đã khóc đến mức suy sụp . Tiểu công chúa Karina và Louise cũng là hai mắt đầm lệ

Hoàng đế Charles tuy mặt buồn rầu , nhưng mà – khóe mắt hắn rất sạch

Các nhà quý tộc đưa tang , tuy cũng có tiếng khóc , nhưng thực ra cũng chẳng có mấy ai thực lòng

Khiến Đỗ Duy hơi ngạc nhiên là , ngay cả quân vụ đại thần Carmille Ciro thân tín của Thần hoàng tử cũng không khóc . Mà thú Dansa lại khóc như cha chết

Nghi thức hạ táng bắt đầu . Trước hết là tiểu hoàng đế Charles đọc một bài diếu văn , sau đó là đại giáo chủ Maximus chủ trì tang lễ lấy một đoạn giáo điển ra giảng ....

- .... Hắn sinh ra được tắm trong ánh sáng vinh quang của thần thánh . Thần ban cho hắn hết thảy vinh dự , kiêu ngạo , dũng khí , trung thành , trách nhiệm ....

Trong khi đại giáo chủ Maximus đọc diếu văn , tiểu hoàng đế đi tới lấy xénh , xúc lên miếng đất đầu tiên đổ xuống , sau đó đưa cho người hầu bên cạnh

Mười mấy đại lực sĩ bắt đầu hất đất vào trong mộ

Lúc này , tiếng khóc càng lúc càng lớn , đại giáo chủ Maximus chỉ có thể cố sức lớn tiếng đọc kinh cầu khẩn :

- .... Thần lấy tất cả đức tính tốt thể hiện ở hắn , lương thiện , thông minh , nhân từ ...

Nhưng đúng lúc này , Đỗ Duy trong lòng vừa động , đột nhiên một cảm giác kỳ quái như thủy triều từ sâu trong lòng trào lên !!!

Thực lực của hắn bây giờ có thể nói là bán thần cấp !

Tuy là một cái bình điện không nạp thêm được , nhưng trước khi hết điện , thực lực của hắn vẫn rất mạnh ! Ngũ giác linh mẫn khiến hắn nhận ra bất cứ biến động dị thường nào xung quanh !

Quả nhiên , như chứng nhận cảm giác của hắn , đột nhiên chân trời truyền tới một tiếng sấm rền !

Ngẩng đầu , chỉ thấy trời đang sáng đột nhiên tối sầm xuống !

Tiếng sấm này tuyệt không phải hiện tượng tự nhiên ! Đỗ Duy ẩn ẩn có cảm giác sắp có đại sự phát sinh , tim đập nhanh hơn mấy phần !

Sau đó , đột nhiên mặt trời như lóe lên một cái , sau đó ánh sáng lập tức yếu đi !

Chỉ thấy một cái bóng mờ , chậm rãi cắn nuốt mặt trời từng phần từng phần một !

Bóng mờ này tuy chậm , nhưng càng lúc càng lớn . Chỉ chớp lát , mặt trời đã bị cắn nuốt một nửa !

Trong đầu Đỗ Duy chấn động , cảm giác có điều bất ổn !

Nhật thực toàn phần ? Lúc này ?

Àm !!

Trong não , phảng phất có cái gì đó nổ tung !

Đỗ Duy chỉ cảm thấy có một lực lượng cường đại từ trên không giáng xuống ! Cảm giác như một thùng nước trút xuống đầu , ngay cả linh hồn cũng run rẩy !!

Xung quanh lúc này đầy tiếng kinh hô . Mặt trời đã gần như hoàn toàn bị che lấp ! Giữa trời đất đột nhiên tối đen như đêm .

Cảnh tượng kỳ lạ này khiến những âm thanh khóc lóc kia dừng lại hết . Ngay cả đại giáo chủ Maximus cũng dừng đọc , kinh ngạc nhìn lên không !

Lúc này , mặt trời đã hoàn toàn bị che phủ !

Đỗ Duy chỉ thấy miệng mồm khô khốc , cuối cùng kích động bật lên :

- Là nhật thực ! Nhật thực toàn phần !

Đúng lúc này , hắn cảm giác xa xa , hướng tây bắc có một dao động năng lượng cường đại , phảng phất một tuyệt đỉnh cường giả đang tỏa khí thế ra !

Đỗ Duy cũng lơ mơ đoán được đó là ai , quay đầu nhìn . Lấy thực lực của hắn , cho dù dùng mắt thường cũng nhìn xa được cả chục dặm

Quả nhiên , Đỗ Duy thấy rõ rệt dưới chân trời , rõ ràng là một bóng người . Người đó tỏa ra khí thế mạnh mẽ , trên không xuyên mây bay thẳng tới đế đô !

Tiếng sấm kia , chính là do người đó bay nhanh mà tạo thành !

Đỗ Duy cười lớn trong bụng : Nhật thực toàn phần ! Lão Chris cuối cùng cũng ra tay !!

Lúc này xung quanh đã đại loạn , cảnh tượng kỳ dị này khiến người ta đột nhiên lo sợ

Đỗ Duy thừa lúc đó lên ra , gắt gao nhìn phương xa...

Bóng Chris trên không đột nhiên lóe lên một luồng sáng vàng , sau đó thân người biến thành một con rồng ! Chris hiện đang nhập xác hoàng kim long , lúc này lại hiện nguyên hình !

Nơi xa , truyền tới một tiếng rồng gầm ! Hoàng kim long gầm lên , âm thanh vang xa cả trăm dặm ! Chỉ sợ người của đế đô cũng nghe thấy ! Mà người ở đây lại càng bị dọa sợ phát khiếp .

Mà Đỗ Duy cũng hiểu , đây là lão Chris cố ý phát ra để gọi mình !

Nhìn nhật thực toàn phần .... Hẳn hiểu ra !

Lúc này ! Thời điểm lão Chris một mực chờ đợi , thời điểm mở ra bảo tàng của ma thần !

Không chần chừ , Đỗ Duy cắn răng lùi ra xa , sau đó nhún người như một tia sáng bay đến chỗ lão Chris !!

- Đỗ Duy !

Ở dưới tuy hỗn loạn , nhưng trong đội ngũ gia tộc hoa tulip đương nhiên có Joanna và Vivian . Hai người đều dán mắt vào Đỗ Duy , thấy hắn ly khai liền nhìn nhau một cái , nào có quản nhiều , không chút do dự dùng ma pháp bay lên đuổi theo Đỗ Duy !

Trời tối đen như mực , ngày hôm đó mặt trời bị che khuất , cái bóng đen phẳng phất không bao giờ biến mất ...

Mặt đất rơi vào hắc ám , từ trên không nhìn xuống , phẳng phất cả thế gian không còn một tia sáng nào !

942. Chương 656: Mê Muội Khó Hiểu (phần 1)

Ngay cả quân thủ vệ đế đô cũng đã có chút loạn. Tuy vương thành cận vệ quân là sư đoàn tinh nhuệ nhất nhưng dù được các sĩ quan kiệt lực khống chế mà vẫn có ngày càng nhiều binh sĩ quên mất chức trách của mình, đang trợn mắt há mồm mà nhìn thái dương đang biến thành một bóng đen trên bầu trời.

Mặt trời...

Không thấy mặt trời!!!

Trong thành bắt đầu đại loạn. Tuy thống lĩnh sở trị an đã có thể tự mình mang theo đội ngũ để duy trì trật tự trên đường phố. Nhưng tại sao trong ngày đưa tang trọng yếu như vậy mà... những vị quan to to nhỏ nhỏ đều không thấy trong thành.

Điều khiến tướng lĩnh quân tự vệ cùng thống lĩnh sở trị an buồn lòng là họ muốn xin chỉ thị cấp trên mà... mãi không tìm được người!

Những viên quan cao cấp đều đã đi hoàng lăng, đang bị một phen hoảng loạn trong đó. Điều khiến thống lĩnh sở trị an cười khổ là hiện nay trong đế đô, kẻ có quan chức cao cấp nhất lại chính là mình và tướng lĩnh của quân tự vệ vương thành.

Điều khiến người ta chấn động còn ở phía sau!

Khoảng một khắc sau khi nhật thực toàn phần, cảnh nhật thực vẫn y nguyên mà không có chút xu thế khôi phục nào, rất giống như thái dương đã hoàn toàn bị nuốt mất, vĩnh viễn sẽ không trở lại...

Mà trong lúc này, bỗng nhiên giữa đế đô, cho dù là những thị dân đang hoảng loạn hay binh sĩ đang cố gắng mình duy trì trị an đều đồng thời nghe thấy những thanh âm kinh thiên động địa.

- Oanh, long long...

Tiếng nổ vang đó là từ hướng hoàng cung truyền đến!

Tại nơi cao nhất của đế đô, là tiêu chí của đế quốc Roland, là nơi có ma pháp trận mạnh mẽ nhất đại lục, tòa bạch tháp đã từng khiến người Roland kiêu ngạo hơn một ngàn năm...

Phải hơn chục vạn người đang chứng kiến một cảnh tượng tráng lệ này.

Phía trên tòa bạch tháp cao ngất, bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một cơn lốc xoáy khổng lồ. Cơn lốc xoáy này dường như được tạo thành, mà quỷ dị nhất là... đến một tiếng gió cũng không có!

Trong trung tâm cơn lốc, không khí xoáy tròn dày đặc mờ hồ xen lẫn những luồng điện lưu màu đen, màu trắng, màu vàng, màu tím...

Những dòng điện lưu đó càng ngày càng tụ nhiều, dường như đang súc tích năng lượng.

Sau đó là một tiếng nổ vang khiến cho lỗ tai mọi người tại đế đô gần như điếc đặc. Vô số người đã nhìn thấy rõ ràng, trong trung tâm cơn lốc xoáy kia, một dòng điện thô to từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào khối ma pháp bảo thạch trên đỉnh bạch tháp.

Dường như chỉ trong nháy mắt, dòng điện lưu kia dọc theo thân tháp tràn xuống. Trong khoảnh khắc, bạch tháp như bị lửa thiêu. Ngay tại lúc nhất thực, xung quanh toàn là một màu đen tối, bạch tháp lại như một cột lửa khổng lồ cắm trên mặt đất!

Trên thân bạch tháp là một vùng sáng vừa giống như ngọn lửa, vừa giống như dòng điện hùng hực thiêu đốt, xung quanh mấy chục dặm cũng có thể nhìn rõ. Bỗng từng vòng ánh sáng nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía... Một đạo, hai đạo, ba đạo...

Càng lúc càng nhiều vòng sáng, lấy trung tâm là bạch tháp, rất nhanh đã lan tràn đến cả đế đô!

Mọi người không biết chuyện gì xảy ra, đều trợn mắt, há mồm nhìn vào kỳ cảnh trên bạch tháp. Trong khoảng thời gian đó, toàn bộ đế đô bỗng yên tĩnh một cách kỳ lạ. Không còn ai nói, tất cả đều đang há to miệng mà nhìn vào ngọn lửa khổng lồ...

***

Bạch tháp... ma pháp trận... chẳng lẽ... Chính mình đã phát động?

Cái cảnh tĩnh lặng diễn ra khoảng mấy phút, sau đó mặt đất bắt đầu chấn động. Cơn chấn động dường như lấy bạch tháp làm trung tâm mà khuếch tán ra. Cơn chấn động này không mạnh, đối với kiến trúc cũng không có ảnh hưởng gì nhưng đám đông đứng trên mặt đất có thể cảm thấy rõ ràng từng đợt, từng đợt chấn động xảy ra rất có tiết tấu.

Đám đông tức thời... loạn rồi.

Đẩy nhau, dồn ép, dẫm đạp... Vài chục vạn thị dân trong đội ngũ đưa tang đang loạn lên, chỉ với vài nghìn binh lính trị an như con thuyền nhỏ trong biển lớn, không cách nào ngăn cản.

Tính cả thành vệ quân ở đế đô hiện cũng chỉ có hai vạn người mà thôi... mà những kẻ này cũng đang vô cùng hỗn loạn.

Đỗ Duy lúc này đang ở trên bầu trời đế đô, bên cạnh hắn là lão Chris đã hóa thân thành hoàng kim cự long. Một người một rồng đang sóng vai dập diu trên trời. Đỗ Duy cũng đang ngạc nhiên nhìn bạch tháp, sau giây phút chấn động mới lên nhìn lão Chris bên cạnh.

Nhìn hóa thân cự long, Đỗ Duy có thể thấy một tia kích động trong ánh mắt.

- Là nó sao?

Đỗ Duy hạ thấp giọng nói:

- Người chờ ngày này rất lâu, đây là ngày này?

Lão Chris tỉnh ngộ lại, cố hạ thấp giọng, cười quỷ dị:

- Là bây giờ! Là bây giờ!

Sau đó nâng long chảo lên, chỉ vào bạch tháp đang bị thiêu đốt phía xa:

- Nơi đó! Chính là chỗ đó! Đó là...

Tuy trong lòng Đỗ Duy chấn kinh, nhanh như chớp nhớ lại ngày đó mình do thám hoàng cung, trong lòng đất phía dưới bạch tháp dường như có chút quan hệ với ma thần điện của vạn năm trước. Lúc này, dường như trong lòng hắn phát hiện ra một điểm.

- Ha ha ha ha ha ha ha ha!

Lão Chris ngửa lên trời mà cười dài:

- Còn chờ cái gì? Chúng ta mau đi đi! Chủ nhân lưu lại bảo tàng, cuối cùng ta cũng tìm được.

Nói xong, hắn hóa thành một đạo kim quang khổng lồ, hướng về phía hoàng cung.

Đỗ Duy thở dài nhìn xuống dưới. Đế đô đã hỗn loạn. Trên bầu trời, hắn có thể nghe thấy những thanh âm xao động phía dưới, trong lòng hắn có phần không chịu được và thương xót. Hắn dùng sức lắc đầu, lúc này đã không còn thời gian do dự, chỉ có thể vội bay nhanh để đuổi theo Chris.

Lao nhanh từ không trung hướng về hoàng cung, Đỗ Duy không còn tâm tư nào nên đã không chú ý đến hoàn cảnh xung quanh. Lão Chris đáp xuống dưới chân bạch tháp ở trung tâm hoàng cung, theo sau đó là Đỗ Duy cũng hạ xuống bên cạnh hắn.

- Còn chờ cái gì?

Đỗ Duy nhíu mày.

Cuối cùng lão Chris hóa thân thành hình người, sắc mặt tràn đầy tự nhiên:

- Trong này...

Theo ngón tay hắn, Đỗ Duy nhìn toàn bạch tháp cao lớn trước mắt đang hùng hực thiêu đốt. Ánh sáng chói mắt như khiến người ta không thể nhìn gần. Theo hướng lão Chris chỉ, trên bạch tháp có một cánh cửa lớn.

Lúc này cánh cửa đang mở rộng, để lại ánh sáng bên ngoài, sau cánh cửa lại tràn đầy bóng tối như một cái miệng khổng lồ.

- Có người đã vào trước?

Đỗ Duy cũng nhíu mày vì xung quanh chân bạch tháp là mấy kẻ đang nằm, thân mặc trường bào màu hồng của cung đình ma pháp sư. Không nghĩ được hôm nay là đám tang của Nhiếp Chính vương mà trong hoàng cung lại cử mấy ma pháp sư cung đình để bảo vệ cấm địa này.

Mấy cung đình ma pháp sư này dường như đang bị ngất. Đỗ Duy đi qua chỉ dùng mắt tùy tiện nhìn cũng biết... những ma pháp sư này đã bị một cao thủ dùng ma pháp trực tiếp làm ngất đi.

“Hắn là thánh giai trở lên.”

Đỗ Duy phán đoán:

- Có thể trong một thời gian ngắn mà hạ được những ma pháp sư này... thực lực khẳng định là không phải phạm nhân.

Lão Chris lộ ra một tia sát khí trong mắt:

- Hừ! Ai dám ở trước mặt chúng ta mà mạo phạm bảo tàng của ma thần đại nhân.

Đỗ Duy nhíu mày:

- Ta đoán là cao thủ trong thành... nên mới có thể đến trước chúng ta một bước. Quá nửa là tên thiên sứ giáng lâm bên trong thần điện! Nói không chừng thì có thể là người của giáo tông...

Sắc mặt lão Chris hơi biến, lập tức lạnh lùng nói:

- Hừ! Tính ra thì kẻ đó vào trước cũng không quan hệ gì. Bảo tàng do đích thân ma thần đại nhân nêu lại sao có thể dễ dàng tiến vào.

Nói xong, hắn khẽ phất áo bào, bước vào sau cánh cửa... Đỗ Duy chỉ biết theo sau.

Vivian cùng Joanna có thực lực kém hơn Đỗ Duy nên các nàng bị chậm khá lâu. Lúc các nàng đến cấm địa trong hoàng cung thì đã bị chậm một khắc.

943. Chương 656: Mê Muội Khó Hiểu (phần 2)

- Hắn.... hắn sẽ tiến vào trong này hay không?

Vivian nôn nóng nhìn tỷ tỷ của mình.

Sắc mặt của Joanna có phần chần chừ, nhưng cô nàng cá tính này đã phán đoán rất nhanh:

- Chắc chắn! Nơi này là trung tâm của cảnh tượng kỳ quái kia, Đỗ Duy nhất định là chạy đến đây rồi. Người xem, trên mặt đất... những ma pháp sư cung đình này, nói không chừng là do Đỗ Duy đánh ngất.

- Vậy! Chúng ta vào tìm hắn đi!

Vivian nói xong, muốn lao đầu vào. Joanna rốt cuộc cũng có vài phần “Kinh nghiệm giang hồ” hơn cô bé ngốc này vài phần. Nàng suy nghĩ một lúc rồi kiểm tra vũ khí của mình. Do phải tham gia vào đội ngũ đưa tang nên Joanna không thể mặc trang phục võ sĩ lúc trước, thậm chí ngay cả kiếm nàng cũng không mang theo. May mắn là ở bên eo của nàng có gắn một cây sáo, có thể coi như là vũ khí. Còn Vivian lại đang mặc trang phục quả một thiếu nữ quý tộc, ngay cả áo choàng của ma pháp sư cũng chẳng mang theo. Nhưng nàng cũng không phải lo ngại vì ma trượng đang để trong giới chỉ trữ vật của nàng.

- Tốt rồi! Vào đi!

Joanna gật gật đầu:

- Nhưng phải cẩn thận.

Thực ra nàng cũng hiểu là câu này cũng có phần thừa. Nhìn vào khung cảnh đầy kỳ dị trước mặt, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy khẩn trương.

Đang muốn kéo Vivian đi vào bên trong, bỗng nhiên một cơn cuồng phong bỗng lao đến, lập tức một đạo kim quang từ trên trời bắn xuống lối đi vào bạch tháp trước mặt hai người.

Đây là một bóng người cao lớn, lúc tiếp đất thì đối mặt với cánh cửa của bạch tháp. Cái gã này dường như cũng đã vội vàng mà tới, toàn thân hắn lóng lánh quang mang, quanh người là khải giáp màu đen không biết do chất liệu gì tạo thành, trên bề mặt ẩn chứa những vết cắt đến kinh hồn, vẫn còn đọng những vết rên còn lưu lại khi sửa chữa. Nghiêm trọng nhất chính là vết cắt dài sau lưng, dường như là do một vật nào đó đã đem áo giáp này hoàn toàn bổ nát, sau khi được sửa chữa đã để lại dấu vết rên lại dài đến gần nửa mét.

Mà vóc người của gã này cao lớn gần ba thước, như là một người khổng lồ đứng trước mặt. Vóc người to lớn, bắp vai vô cùng rộng, nhìn bóng lưng như một quả núi!

Càng khiến cho hai chị em ngạc nhiên là màu da hở ra ngoài khải giáp cũng toàn màu đen, mà trên lớp da đó lộ rõ những lớp hoa văn kì dị, không biết là do trời sinh hay là một loại đồ đằng (hình xăm)

Mái tóc dài và rối được búi theo một cách kỳ lạ, nhìn vào kiến ta có cảm giác hùng tráng.

Mà quan trọng là cái gã này từ trên trời rơi xuống, đưa lưng về phía hai chị em, nhìn cánh cửa bạch tháp đến xuất thần, cũng không có ý vội khiến cho ai chị em lại có cảm giác khẩn trương. Cảm giác này chưa từng mạnh mẽ đến như vậy. Trên trên người này ẩn chứa cảm giác cao thâm cùng cường đại khiến cho lòng người sợ hãi.

Cuối cùng, cái gã này mới xoay mình, đôi mắt vô tình quét qua Vivian cùng Joanna – Chỉ với ánh mắt đó cũng khiến cho hai nàng cảm giác giống như một con rồng đang nhìn con kiến.

Không phải có ý miệt thị, mà đây hoàn toàn là “không nhìn”, dường như trong mắt đối phương, tuyệt đại đa số sinh vật trên thế giới này cho dù là con người, súc sinh hay là cát sỏi cũng không có gì phân biệt.

Mà điều khiến Vivian và Joanna kinh ngạc chính là... kẻ trước mắt này không phải là người!

Nhìn tướng mạo, rõ ràng đây là một thú nhân! Thân hình hùng vĩ như núi tạo thành nét uy nghiêm khiến người ta ngưỡng vọng.

Bị nhãn thần của nó quét qua, trong nháy mắt thì Vivian và Joanna đều cảm giác toàn thân cứng nhắc – đây không phải cảm giác sợ sệt, không phải khiếp đảm mà là một loại sợ hãi bản năng! Dường như thú nhân trước mắt này chỉ cần tùy tiện búng một ngón tay thì có thể khiến cho tuyệt đại đa số sinh linh đều ta thành tro bụi.

Cảm giác này phi thường mạnh mẽ!

Cuối cùng, thú nhân này mở miệng:

- Hai nhân loại này? Các người muốn tiến vào?

Nó khẽ cười một cái, nhưng với khuôn mặt thú nhân, cho dù cười cũng không có chút mỹ cảm nào. Nét cười nhẹ đó vô cùng kiêu ngạo, không chút che giấu.

Vivian cùng Joanna cảm giác, với thực lực của đối phương thì cho mình tưởng tượng cũng không hề với tới. Loại phỏng đoán này khiến trong lòng hai người chấn động.

Trong khoảng khắc, hai người quên cả nói chuyện, ngay cả người đánh đá như Joanna cũng có phần ngây ngốc.

Ánh mắt này dường như là của thần linh đang nhìn xuống sinh linh phạm tục tại nhân gian.

Giọng nói của nó rất khàn khàn, thô đục, nhưng lại có âm điệu bình tĩnh, ôn hòa – cái loại mâu thuẫn này tổ hợp lại thành một dạng khí chất đặc thù.

- Tiến vào đi!

Thú nhân này vẫn mỉm cười:

- Ta cũng đang muốn tiến vào, hãy cùng vào nhé.

Dừng lại một lúc, nhìn hai chị em vẫn y nguyên không có phản ứng, dường như thú nhân khẽ than thở:

- Nhân loại... Chẳng lẽ lại nhìn thần linh bằng thái độ này.

Sao đó nó mới cao giọng nói:

- Không cần sợ, ta sẽ không làm hại các người vì... trong mắt ta, các người không đáng để ta làm hại. Ta tên là Hector (Hoàng tử cả trong Ngựa chiến thành T-roa)

Nói xong, nó điềm nhiên hướng về phía cửa lớn của bạch tháp mà chạy vào. Vừa đi, nó vừa để lại tiếng cười:

- A!!! Chờ nhiều năm như vậy, chờ ta đến...

Thấy cái gã cao lớn chạy tới cửa, nó đứng bên trong ánh sáng của bạch tháp, quay đầu lại nhìn Vivian cùng Joanna:

- Sao vậy, các người không tiến vào sao? Đây là một kỳ tích vạn năm khó thấy đấy.

Joanna liếc nhìn Vivian. Trong lúc này, trong ánh mắt của một Vivian vốn mềm yếu lại bắn ra một tia kiên quyết, không chút do dự:

- Chúng ta đi!

- Được!

Joanna gật đầu, híp mắt liếc nhìn thú nhân rồi thấp giọng nói:

- Cái tên này...

- Không quản nhiều như vậy!

Vivian kiên nghị một cách khác thường:

- Vì... Vì hấn... hấn mà tiến vào!

Hết thấy sự vật trên cái thế giới này có rất nhiều điều kỳ thú, dường như là xảo hợp, khiến cho con người ta cuối cùng cũng phải hoài nghi đây có phải là vận mệnh hay không?

Cuối cùng, Vivian cùng Joanna cùng gã thú nhân thần bí có tên là Hector kia đi sâu vào bên trong bạch tháp...

Các nàng cũng không phải những vị khách cuối cùng đến thăm bạch tháp.

Khoảnh khắc sau khi các nàng tiến vào trong bạch tháp, cấm địa lại có người đến viếng thăm.

Đế quốc khai quốc đã ngàn năm, người ngoài xông vào cấm địa của hoàng gia hôm nay ngày càng nhiều.

Một lão già áo trắng cùng một cô gái tóc vàng từ trên trời rơi xuống, xuất hiện dưới chân bạch tháp.

Sau khi hai người rơi xuống đất, cùng nhìn nhau một cái. Điểm duy nhất đáng chú ý là khoe mắt của lão già áo trắng đầy những nếp nhăn, trong ánh mắt toát lên vẻ trí tuệ tràn trề. Lão đương nhiên là Lam Hải Duyệt.

Mà cô gái kia, từ đầu tới cuối lại chưa hề mở mắt.

Nữ vương Medusa khẽ nhủ mảy, vẻ mỹ lệ của nàng không hề giống mọi sinh linh trên phạm gian. Cảm giác được sự bất an đang ẩn hiện trong không khí tạo ra một hơi thở đáng sợ. nàng không cách nào biết cảm giác sợ hãi này xuất phát từ đâu. Đứng trước bạch tháp, bản năng sâu thẳm trong linh hồn nàng như cảm giác được một tia cảnh cáo.

Dường như không xa nơi này có một sự tồn tại khiến mình kính sợ. Nếu như bản thân mình tiếp tục đi xuống, sẽ càng lúc càng gần...

Chính xác mà nói, đây không phải mùi vị, mà là chút khí thể còn lưu lại trong không khí. Đây là một loại sóng năng lượng... hoặc một cái gì đó khác...

- Tiểu thư Nicole xinh đẹp, người sợ hãi?

Lam Hải Duyệt thở dài:

- Ta nhìn thấy vẻ bất an trên mặt người.

Nữ vương Medusa dùng thanh âm lạnh lùng trả lời:

- Ta... Không biết.

Nụ cười của Lam Hải Duyệt có phần thâm thúy, ánh mắt pha thêm chút phức tạp:

- Giống như đã có nhiều người qua đây.

Sau đó hấn nhủ mảy, nhìn vào ngọn lửa ẩn chứa quang mang bên trong cánh cửa:

- Muốn... tiến vào sao?

Lần này, nữ vương Medusa không chút do dự:

- Hừ! Đều đã tới!

Sau khi hai bóng người một già một trẻ tan biến sau cánh cửa, dường như có tiếng đồng hồ vận mệnh đang âm vang, hay phẳng phất bên trong vùng âm u có một loại lực lượng vô hình đang quấy phá...

So với lúc xảy ra còn đột ngột hơn – nó đã tan biến như chưa hề tồn tại.

Ánh dương quang trên bầu trời vẫn một màu đen kịt, chưa có dấu hiệu khôi phục... nhưng cơn lốc xoáy phía trên cự tháp bỗng chốc tiêu tan!

Cơn lốc xoáy khổng lồ biến thành vô số khí lưu mà tan biến thành bụi phấn, tiểu tán tại không trung, các dòng điện lưu đầu màu sắc kia trong nháy mắt cũng yên tĩnh trở lại.

Bách tháp như một ngọn đuốc bị lửa thiêu đốt nay đã gần tàn, cuối cùng ánh sáng của nó cũng trở lên ảm đạm... rồi tia sáng cuối cùng cũng biến mất...

Hô!

Một tiếng động nhẹ vang lên, cánh cửa lớn lại tự động khép vào.

Sau đó...

Vùng đất dưới chân bạch tháp bỗng từ từ xoay tròn, thanh âm của đá ken két vang lên. Đáy cánh cửa lớn bỗng xoay quang vài vòng rồi trôi lên, đem cánh cửa lắp vào như cũ. Nếu như lúc này có kẻ tiến vào thì cũng vô pháp tìm kiếm đường đi của mấy người đi trước.

Như ngày trước lão Chris đã nói với Đỗ Duy: Cánh cửa đặc biệt và sẽ chỉ ở một hoành cảnh đặc biệt mới mở ra!

Trong sử sách đế quốc viết: Trong ngày tang lễ của Nhiếp Chính vương, ma pháp trận bạch tháp tự phát động. Sau khi đám người hoàng thất về đến hoàng cung, hoàng đế bệ hạ tự thân tiến vào nhưng không có chút thu hoạch gì.

Sự kiện lần này cùng với lần trước Đỗ Duy dạ thám hoàng cung, trong lúc vô tình đã dẫn phát ma pháp trận cũng giống nhau. Trừ mấy người trong cuộc thì những kẻ bên ngoài vĩnh viễn vướng vào một sự kiện mê hoặc khó hiểu trên thế giới này!

944. Chương 657 : Gặp Nhau Dưới Đáy Vực

Bạc thang xoắn ốc hướng xuống dưới , chỉ là bạc thang này hoàn toàn không có dấu vết điêu khắc nào , cứ như chúng tự trôi lên vậy

Từ lúc đi vào bạch tháp , phảng phất như tiến vào một không gian khác : dưới chân là bậc thềm dài như vô tận hướng xuống dưới , phảng phất như thông tới tận địa ngục . Mà xung quanh thì chỉ có một mảnh tối đen như mực , lại lấp lánh ánh sáng

Đỗ Duy có cảm giác , chính mình như đang bước đi trong vũ trụ

- Có người đi vào trước chúng ta , người không sốt ruột sao ?

Đi được một đoạn , Đỗ Duy nhìn không nổi mở miệng hỏi lão Chris . Lão già này sắc mặt lạnh như băng , trên đường không nói câu nào

- Không vội !

- Chẳng lẽ ở đó có cái gì bảo hộ sao ?

- Ừ !

- Đi nhanh thêm một chút được không ?

- Ừ !

- Người ... lo lắng sao ?

- Ừ !

Đỗ Duy thở dài , biểu tình kỳ quái của lão Chris khiến hắn có chút sinh nghi

Cuối cùng , lão Chris mở miệng :

- Cẩn thận một chút , chỉ đi trong bậc thềm thôi , đừng có thò đầu ra ngoài

- Vì sao ?

- Ở đây . Nhìn thấy không ? Đây là ma pháp tối cao của ma tộc : vực sâu vô tận ! Chúng ta hiện đang đi trong lòng nó , nếu người rơi ra ngoài , như thế ma pháp có thể phong bế toàn bộ ma lực của người , sau đó người sẽ trôi nổi trong không gian này càng lúc càng xa , mãi mãi không về được

Khóe miệng lão Chris lóe lên một nụ cười giảo hoạt :

- Trôi nổi mãi mãi chờ chết trong này không dễ chịu gì đâu

Đỗ Duy chỉ cảm thấy da đầu tê dại

Hắn đã sớm biết mình ở trong một cái không gian ma pháp – bởi vì đi xa như vậy , nếu bình thường đã sớm thông xuống dưới – chỗ mê cung dưới đất rồi

- Người ... không có gì muốn nói với ta sao ?

Đỗ Duy chậm rãi hỏi một câu

Chris cúi đầu đi mấy bước , mở miệng :

- Người muốn biết gì ?

- Bạch tháp . Vì sao cửa vào lại là bạch tháp ?

Đỗ Duy lập tức hỏi ngay vấn đề chính

Chris cười , nhìn Đỗ Duy :

- Bạch tháp là do Aragorn xây nên . Mà người bảo hắn xây ... là ta

Dừng một chút , hắn mới tiếp tục giải thích :

- Ma thần tộc sùng bái mặt trời , ma pháp của ma tộc cũng lấy ánh sáng mặt trời làm điểm khởi đầu . Từ một mặt nào đó mà nói , hiện nay toàn bộ mấy cái ma pháp quang minh hệ của cửa giáo hội các người đều là năm đó nữ thần học trộm của ma thần đại nhân mà ra

Đỗ Duy đã thấy chấn kinh , lại nghe Chris tiếp tục nói :

- Ma thần đại nhân lưu lại ở nơi đó một cái quang minh pháp thuật của thần tộc để bảo vệ . Chỉ bất quá nghịch chuyển đi một chút . Lúc bình thường có ánh mặt trời thì ma pháp sẽ lấy năng lượng ánh sáng mà phát động , che dấu cửa vào . Mà khi mặt trời bị che khuất , cửa ra vào lúc đó mới lộ ra

Đỗ Duy nghĩ một chút , nhíu mày :

- Nhưng ta xem xét ghi chép thiên văn , trong ngàn năm qua trên đại lục xuất hiện nhật thực không ít . Tại sao những lần kia lại không có ...

Đỗ Duy nói tới đây , đột nhiên thấy Chris cười quỷ dị

Hắn đột nhiên hiểu ra tại sao !

- Cái này phải hỏi người , Đỗ Duy mới đứng .. Hoặc cụ thể.... Phải hỏi kiếp trước của người ....

Chris cười lạnh một tiếng :

- Ta và người cùng từ trên đảo thoát ra , sau đó ta cũng tra cứu một chút tự liệu .... Quả nhiên tìm được vài cái thú vị . Aragorn đúng là giở chút thủ đoạn , tuy theo phân phó của ta mà xây tháp , nhưng ta đã động chút tay chân vào đó . Chẳng qua cũng đừng trách ta , khi đó hai ta cũng đều lợi dụng nhau thôi

Nói xong , Chris tựa hồ trở lại như cũ , nói thêm :

- Cửa vào mở ra cũng không phải tùy tiện mà vào được . Chỗ mà ma thần đại nhân lưu lại há có thể cho người thường tiến vào ? Nếu không cứ mấy trăm năm nhật thực một lần , khi đó chả lẽ con chó con mèo đi vào cũng được ? Hừ ! Phải thừa lúc nhật thực , ma pháp che chắn cửa vào tự thu xuống rồi thiết lập một cái ma pháp trận thật lớn mới được . Mà bạch tháp này chính là năm đó Aragorn vì thế xây nên

Đỗ Duy lúc này mới hoảng hồn : mình vẫn một mực cho là Aragorn sớm đề phòng tội dân xâm lược nên mới xây ma pháp trận khổng lồ cùng bạch tháp – hóa ra không phải ! Aragorn cũng sớm ngấm trước bảo tàng của ma thần rồi

- Nguyên bản ma pháp trận này là một trong các điều kiện hãn đáp ứng ta lúc giao dịch . Ta muốn vì thế bảo lưu không cho hãn tiến vào . Nếu không ta chưa ra ngoài , hãn xây tháp xong rồi tiến vào chẳng phải chiếm được tiện nghi lớn ư ? Hừ ! Cho nên , ta lừa hãn . Cái ma pháp trận này muốn mở cửa vào ra cũng cần thời gian chính xác . Nhật thực đơn giản không được , mà phải đợi nhật thực ngàn năm một lần

Nói xong , hãn cười lạnh nhìn Đỗ Duy :

- Người không biết , năm đó ma thần tộc chúng ta đối với kiến thức thiên văn cao hơn nhân loại các người hiện tại không biết bao nhiêu lần ! Trên thế giới cứ mỗi 2 300 năm lại có một lần nhật thực . Nhưng ma thần tộc chúng ta từ vạn năm trước đã tính ra mỗi 5,6 lần nhật thực sẽ có một lần đại nhật thực . Nhật thực bình thường , mặt trời bị che khuất trong thời gian ngắn . Nhưng đại nhật thực thì sẽ che khuất mặt trời trong .... À ... theo thời gian của các người thì khoảng một canh giờ ! Chỉ có nhật thực thời gian dài như vậy mới khiến ma pháp che cửa bị suy yếu tới mức tối thiểu . Chỉ có lúc đó kết hợp bạch tháp và ma pháp trận mới có thể mở ra cửa vào . Còn nhật thực bình thường thì không đủ !

- Vậy năm đó ... người lừa Aragorn ...

Trong lòng Đỗ Duy cũng phát lạnh

Chris hừ một tiếng :

- Không tính là lừa . Ta nói rồi , chúng ta lợi dụng lẫn nhau thôi . Nếu muốn khởi động cửa vào ma pháp trận , tất phải dùng một ma pháp trận cùng cỡ với Thông Thiên tháp . Cho nên ta mới bảo Aragorn xây một tòa bạch tháp cao như vậy . Ta chỉ dấu không nói chuyện đại nhật thực mà thôi . Vả lại , năm đó tiền thể của người nếu cùng ta thực hiện giao dịch hoàn chỉnh , cứu ta ra ngoài , như thế ta cũng sẽ nói cho hãn . Nhưng chính hãn bội ước , mặc kệ ta ở trên đảo . Hừ hừ ... nếu ta không chuẩn bị , chẳng phải bị hãn chiếm tiện nghi sao ?

Thấy ánh mắt lão Chris nhìn mình bất thiện , Đỗ Duy phì một tiếng :

- Được rồi được rồi , ta là ta , Aragorn là Aragorn . Đừng có đem chuyện đó đổ lên đầu ta

Đương nhiên trong bụng hãn thì nghĩ thầm : lão quái vật này quả không dễ tin được . Hãn năm đó vẫn lưu lại ám chiêu với Aragorn , khó đảm bảo mình không bị cái ám chiêu gì . Tốt nhất càng phải cẩn thận mới được !

Sắc mặt hãn vẫn bình thường , nhưng trong lòng lại càng đề phòng

Hai người đi xuống một hồi lâu , ước chừng sau nửa canh giờ cuối cùng phía trước cũng có phát hiện !

Đỗ Duy nhìn phía trước , chỉ thấy bên trong bậc thềm đột nhiên xuất hiện một bình đài lớn , tựa hồ đã tới điểm cuối cùng . Bình đài to như một quảng trường lớn , xung quanh trống rỗng không có vật gì

Trên đài , sớm đã có người tới trước !

Nhìn thấy Đỗ Duy và Chris đi tới , người này cũng có vẻ hơi kinh hãi , chẳng qua rất nhanh trấn định , xem ra cũng không có chút sợ hãi nào

Không ngoài suy đoán của Đỗ Duy cùng lão Chris , người này quả nhiên thuộc về thần điện !

Giáo hoàng Paul XVI một thân thần bào trang nghiêm , một tay cầm thần trượng , khuôn mặt già nua tựa hồ chỉ còn thoi thóp . Nhưng Đỗ Duy biết thừa lão già tùy thời có vẻ sẽ tắt thở này kỳ thực bên trong rất khỏe . Bộ dạng già yếu của hãn quả nửa là ngụy trang

Người khác không biết , chứ Đỗ Duy rất rõ ràng . Đừng xem đại giáo chủ Maximus mà tưởng sắp được làm giáo hoàng . Chỉ sợ đến lúc đại giáo chủ chết rồi , giáo hoàng vẫn còn sống mạnh khỏe như thường !

Rút cục , thánh cấp cường giả tuổi thọ so với người khác vẫn là quá cao

Bên cạnh giáo hoàng là một người mặc áo choàng đen . Áo choàng này nhân viên thần chức nào cũng có , nhưng lại không thấy gắn huy chương thần điện . Hơn nữa khuôn mặt che khuất trong áo , có vẻ ẩn hiện chút quỷ khí

Tuy Đỗ Duy chưa từng gặp tên này , nhưng cảm giác khí thế của hắn cũng biết , nhất định đây là một tên thiên sứ ẩn nấp trong giáo hội !

Duy nhất khiến Đỗ Duy kinh ngạc là , ngoại trừ giáo hoàng cùng tên thiên sứ ở đây còn một người nữa !

Một người mặc áo giáp bạc của thần thánh kỵ sĩ , chẳng qua từ chất lượng mà nói , chỉ sợ đại kỵ sĩ trưởng cũng không có nổi loại giáp này ! Cũng không biết phải hao phí bao nhiêu tài liệu quý giá mới tạo thành được

Đầu tóc rời tung , khuôn mặt trắng bệch , có vẻ do đứng trong bóng tối quá lâu nên thoát nhìn khá giống quỷ hút máu . Khuôn mặt này nguyên bản cũng có thể coi là có góc cạnh rõ ràng , nhưng vì quá trắng bệch mà trở nên quỷ dị

Miệng môi khô cứng , con ngươi lãnh khốc kèm với tê dại , chỉ là ánh mắt Đỗ Duy nhìn hắn lóe lên một tia phức tạp , sau đó lập tức biến đi

Gã này không phải ai khác , chính là người từng bị Đỗ Duy cầm tù , thủ lĩnh “ thiên sứ quân đoàn “ bí mật của thần điện , thánh kỵ sĩ đọa lạc đã vứt bỏ tín ngưỡng : Rosetta

Ánh mắt tê dại của hắn lúc nhìn Đỗ Duy , tựa hồ chớp lên một tia run rẩy sợ sệt từ trong linh hồn , giống như Đỗ Duy gây cho hắn một nỗi sợ hãi không cách nào tả nổi

May mắn ánh mắt Đỗ Duy không dừng lại , thậm chí cũng không nháy mắt với hắn , chỉ khẽ cười nhạt :

- Ha ha ! Giáo hoàng bệ hạ , hôm nay đưa ma nhiếp chính vương , nghe nói ngài thân thể không khỏe , không ngờ bệnh nhân như ngài lại có thừa tinh lực chạy tới cấm địa của hoàng thất dạo chơi a

Câu nói này tuyệt không chút lưu tình nào , trực tiếp xé rách da mặt đối phương . Lão giáo hoàng không chút lúng túng , trả lời :

- Công tước hoa tulip , ta lại nghĩ , để đô xuất hiện cảnh lạ , ngài nhất định sẽ tới góp vui ..quả nhiên !

Nhìn giáo hoàng không có ý lui bước , Đỗ Duy cùng lão Chris liếc nhau một cái , hai người lập tức tách ra mấy bước , một trái một phải . Đỗ Duy cười ha hả :

- Nếu việc này truyền ra ngoài , đường đường lãnh tụ tinh thần của đại lục lại thừa dịp hoàng thất đi vắng , chạy tới nhà người khác ăn trộm , những tín đồ chắc sẽ rất nản lòng a

Giáo hoàng cười nhạt , châm chọc :

- Công tước hoa tulip không nên bận tâm . Việc này ..người khác không biết được đâu

Ngôn từ chậm rãi , nhưng sát cơ thì ai ai cũng thấy !

- Ha ha , đi ăn trộm còn có khí chất như vậy , giáo hoàng bệ hạ quả không phải người thường a !

Đỗ Duy cũng đổi giọng , lạnh lùng :

- Bệ hạ xem ra đã quên chuyện tại con đường lên tây bắc rồi .

Ngày đó giáo hoàng tự phụ vào thực lực của mình , một mình ngăn chặn Bạch Hà Sầu . Cuối cùng không ngờ Bạch Hà Sầu đã vượt quá cả thánh cấp , giáo hoàng đánh không lại , đành nhờ vào một chiếc huy chương mà Aragorn lưu lại , miễn cưỡng dùng một tia lực lượng linh vực cấp mà đánh lưỡng bại câu lương (mà Bạch Hà Sầu cũng nhân cơ hội này mà tiến lên linh vực cấp)

Sau lần nguy kịch ấy , suýt chút nữa chết trong tay hậu bối Cybuster , thực là đại sỉ nhục . Lúc này bị Đỗ Duy đem chuyện cũ nói ra , không khỏi khiến hắn đỏ mặt , sau đó ánh mắt trở nên tàn nhẫn :

- Công tước hoa tulip ! Nếu ở bên ngoài , ta nguyện ý kính người 3 phần ! Nhưng hiện tại ở đây ... Hừ , Hussein ở tận tiền tuyến phương bắc , Rodriguez xa tận tây bắc , thủ hạ thánh cấp của người không có bên mình ! Hơn nữa cho dù có chúng ta cũng vẫn đủ 3 cặp

Nói xong , không chờ giáo hoàng phát lời , thiên sứ áo đen kia cũng chậm rãi tiến lên 2 bước . Eupudeas là thiên sứ hàng thật giá thật , thực lực là thánh gia đỉnh cấp , chỉ bước hai cái cũng đã mở khí thế ép tới Đỗ Duy

Hắn chậm rãi bỏ áo choàng xuống , lộ ra một khuôn mặt gầy còm trắng bệch , ánh mắt rất tà ác :

- Công tước hoa tulip , ngưỡng mộ đã lâu . Tên ta là Eupudeas , cùng với thiên sứ Sphinx chết trong tay thủ hạ của ngươi giống nhau .... Chẳng qua ta cao hơn hắn một cấp mà thôi

Nói xong , trường bào của hắn mở ra , sau lưng hiện lên 3 đôi cánh nửa trong suốt màu đen !

Đỗ Duy nhìn thấy bật cười :

- Ô ? Cánh đen ? Chẳng lẽ không phải toàn bộ thiên sứ đều cánh trắng sao ? A , ta biết rồi , chẳng lẽ ngươi là một tên thiên sứ sa ngã ?

Lời của Đỗ Duy , Eupudeas đương nhiên không hiểu gì cả , chẳng qua cường giả như hắn lại càng trầm tĩnh , chỉ cười lạnh

Đỗ Duy biết giáo hội không có nhiều cao thủ . Cho dù tính cả thánh giai hay không , hiện tại là 3 đánh 2 . Hơn nữa , không kể là giáo hoàng hay thiên sứ Eupudeas , lực lượng bọn họ cũng cao hơn thánh giai thông thường . Mà Eupudeas lại còn có tấm thân gần như bất tử

Cộng thêm một tên sắp đột phá thánh cấp là Rosetta , phần thắng có vẻ cao hơn

Đỗ Duy nhìn lão Chris một cái , ai ngờ trông mắt đối phương trắng dã , một chút phản ứng cũng không có

Đỗ Duy không khỏi buồn cười – nói thật , gần đây ngay cả thần cấp cường giả hắn cũng gặp liền hai gã . Hiện tại đối với hắn mà nói , lĩnh vực cũng thấy không ít – hai tên thánh cấp chưa đột phá lĩnh vực thật chả đáng để vào trong mắt

- Công tước hoa tulip

Thiên sứ Eupudeas khẽ cười , nhẹ nhàng nói :

- Chúng ta tới đây một bước , lại phát hiện đường đến đây là hết , chả thấy thứ gì khác . Các ngươi cũng đã đến đây , nhất định phải biết xuống tiếp như thế nào

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng , liếc lão Chris một cái :

- Được rồi . Dù ta có biết cũng không nói cho các ngươi

Eupudeas lắc đầu , giọng nói có chút thương tiếc :

- Tiếc thật .... Thật đáng tiếc , nếu ngươi không nói , ta chỉ có thể tự mình hỏi . Ta biết ngươi đánh bại được Sphinx . Chỉ là ngươi ngàn vạn lần không nên nghĩ loại phước vật đó có thể sánh được với ta

Nói xong , 6 cánh sau lưng hắn khẽ rung , Đỗ Duy đột nhiên cảm ứng được không gian vặn cong một cái , ánh sáng vàng của thánh cấp điên cuồng hiện ra , sau đó Eupudeas vươn tay chụp tới cổ mình . Đỗ Duy lại thở dài ....

Thằng cha này quả cũng có chút thực lực , một đòn này ẩ ẩ ẩ có vài phần “phá họa ”, nếu phải so sánh có thể ngang với Xích Thủy Đoạn trước khi tiến vào ma thần điện

Nếu mình không lên tuyết sơn , như vậy một đòn này cũng phải luống cuống tay chân mới đỡ được – chỉ là Đỗ Duy hiện tại , tuy trong người có mối họa không thể “nạp pin ” , nhưng trước khi hắn “hết điện ”, hắn vẫn là bán thần cấp !

Một gã thánh cấp còn chưa lên nổi lĩnh vực thì làm được gì ?

Eupudeas vừa ra tay đã dùng toàn lực . Hắn trong lòng đã sớm có dự liệu thực lực Đỗ Duy rất mạnh . Eupudeas dùng một tay vận dụng toàn bộ lực lượng quy tắc không gian , thậm chí còn tính toán cẩn thận , bất kể là Đỗ Duy tránh né hay phản công cũng sẽ từ vài góc độ tấn công hắn như thế nào

Một đòn này tuy không chắc có thể đánh bị thương Đỗ Duy , nhưng ít nhất cũng ép hắn lùi lại được ! Sau đó cùng giáo hoàng thừa cơ hợp công đồng bạn của Đỗ Duy , tách 2 người ra không cho liên thủ lại ....

Đáng tiếc , hắn tính sai rồi !

Bụp !

Một đòn này của hắn đánh vào khoảng không ! Mà mũi hắn lại phun máu !

Eupudeas lui về sau mấy bước , may mắn Đỗ Duy ra tay không nặng , cũng không có ý đánh hắn bị thương , cộng thêm cơ thể thiên sứ đặc biệt mạnh mẽ . Sắc mặt Eupudeas trắng bệch , sau đó dùng ánh mắt như gập quỳ nhìn Đỗ Duy

- Người ! Người không còn là thánh giai ? Người ... người vừa rồi là ... chẳng lẽ là linh vực ?

Đỗ Duy cười , nói ra một câu hắn rất muốn nói từ sớm :

- Linh vực ? Ta cũng không còn là linh vực ?

Bên cạnh , lão Chris đang muốn cười nói , đột nhiên sắc mặt hơi biến ! Đỗ Duy đang cười cũng biến thành cứng ngắt !

Chỉ thấy tiếng ken két vang lên , chỗ Đỗ Duy đứng , xung quanh vài thước đột nhiên vặn cong một cái !

Nguyên bản hắn vừa vặn chết quy tắc thời gian , đột nhiên câu này chưa nói xong đã biến thành vụn phấn !!

Thời gian đang bị vặn chết lại tiếp tục chảy , lại khiến Đỗ Duy như mất hết cảm giác ! Hắn dùng thần lực vặn cứng quy tắc thời gian bị phá vỡ , khiến hắn như trúng một đòn nặng , gần như muốn học máu

Sau đó hắn cảm thấy , phảng phất sau lưng có một lực lượng truyền tới , lực lượng này ngay cả thần niệm của hắn cũng không thể thăm dò !

Đột nhiên , Đỗ Duy quay người nhìn vào bậc thềm sau lưng ! Nhìn bóng người đang đi xuống !

Lão Chris cũng chấn kinh . Ở đây địch ta không ai không phải cường giả . Chỉ là người xuống này lại không ai cảm nhận được !

Khi nhìn rõ người xuống , lão Chris hít sâu một hơi , sắc mặt chấn động , trong mắt có một tia sợ hãi

Thú thần Hector chậm rãi đi xuống , trước mặt là 4 vị cường giả . Chỉ là trước mắt thần cấp cường giả chân chính , 4 người chẳng khác gì cây cỏ

Đỗ Duy lại càng chấn động . Cái gã thú nhân này đột nhiên xuất hiện không nói (hắn cũng lơ mơ đoán được thân phận đối phương rồi) , sau người nó lại có thêm 2 bóng nữa

- Đỗ Duy !

- Các ... Các nàng ?

Đỗ Duy lúc này mới biến sắc !

Nhìn Joanna cùng Vivian xuất hiện , trong lòng hắn mới bắt đầu lo lắng

Tuy đôi chị em này cũng có thực lực cấp 7 cấp 8 , nhưng ở chỗ “tụ hội “ này , cả thánh cấp cũng chỉ coi là nhập môn – cấp 7 cấp 8 chả khác nào con kiến cả . Hơi sơ xuất một chút cũng có thể giết người được rồi

Thân hình cao lớn của Hector đi tới , mấy người đều bị uy áp của nó ép lùi lại , không cách nào chống đỡ

Ánh mắt của Hector trực tiếp chiếu vào Đỗ Duy ! Lấy thực lực của nó , đương nhiên nhìn ra Đỗ Duy mạnh nhất trong mấy gã này !

- Nhân loại ... người nói người không phải linh vực nữa rồi ?

Hector híp mắt lại , khuôn mặt nhìn như dọa người của nó lại mỉm cười hòa bình – chỉ là kiểu cười này khiến người ta phát run !

Đỗ Duy cười khỏ một tiếng , thở ra một hơi :

- Xem ra ta vận khí rất tốt .... Quá tốt là khác . Thú thần đại nhân , ta thật không nghĩ thần linh cũng chạy tới tụ hội với người phàm như chúng ta a

Trong bụng hắn chửi thầm : chiến thần , tinh linh thần , long thần lão tử đã gặp qua hết rồi . Giờ lại thêm một gã thú thần , nếu quả thật lại tòi ra một cái ả thân thần (thần người lùn) , ma thần , nữ thần , lão tử có thể nói là “thần duyên” rất sâu a !

Phì !

Đỗ Duy đành chịu , chỉ có thể than thở :

- Ta biết mình đánh không lại ngươi , nhưng xem ra không thể không đánh rồi

Hector không hề nóng nảy , cười nhạt , thanh âm hòa bình nhưng không có chút tình cảm nào :

- Không vội . Ta vừa mới cảm giác , phía sau còn người tới . Cũng giống như ngươi nói , đây là tụ hội ...

Dừng một chút , hắn nói tiếp :

- 3 tên nhân loại , một con hoàng kim long , một con ... ờ... ma pháp sinh vật ? (ánh mắt dừng ở Eupudeas) Cùng ta đi vào còn hai cô bé này ... a , còn chưa tới đủ . Chờ họ tới mới bắt đầu

945. Chương 658: Hồi Kết Của Võ Ác Kịch (phần 1)

- Hai nàng ngọc, không nên theo tới đây...

Joanna trừng mắt nhìn Đỗ Duy, không nói gì. Vivian thì lại có phần áy náy:

- Ta... chúng ta làm vướng bận cho người sao?

Đáp án này rất rõ ràng nhưng Đỗ Duy vẫn không muốn dả động đến lòng tự tôn của hai nàng, chỉ có thể miêng cưỡng mà lắc đầu rồi trừng mắt nhìn lão Chris một cái, ý tứ là: Lão già ngươi, có chiêu gì thì trưng ra đi.

Cho dù là giáo hoàng thì Đỗ Duy cũng không để ý tới, nhưng thần thú Hector là kẻ mà hắn không thể đối phó.

Cái lão già này... định mở ra bảo tàng của ma thần lại tạo ra động tĩnh lớn như vậy – lão đã biết từ sáng, nhưng lại không nói với mình. Tạo ra động tĩnh lớn đến như vậy, đem cả thần thú tới.

- Thần thú tôn kính.

Đỗ Duy cười mở miệng, hắn nhìn Hector:

- Ta không nghĩ rằng, ngươi lại ở đây, ta nghĩ ngươi ở phương bắc chứ.

Hector không nói chuyện, nó dường như đang tập trung nhìn vào người lão Chris, càng nhìn càng để ý, dần dần để lộ ra một ánh mắt phức tạp.

Nó bỗng đi tới hướng lão Chris, ánh mắt mọi người xung quanh đều nhìn nhưng nó không chút để ý. Đi tới trước mặt Chris, hai mắt nhìn từ trên xuống dưới, sau đó nhú mày nói:

- Thần tộc?

Đỗ Duy không ngạc nhiên khi Hector có thể nhìn ra được nguy trạng của lão Chris, thực ra lão Chris chỉ mượn thân thể của hoàng kim cự long thôi.

Nếu như nói về thực lực, lão Chris không thể cùng một cấp bậc với cường giả thần cấp như thần thú Hector, nhưng lão lại không hề sợ sệt, ánh mắt bình tĩnh đón nhận cái nhìn của Hector:

- Đúng!

- Ta rất ngạc nhiên.

Hector than thở:

- Không nghĩ rằng người có thể ra.

Dừng một cái, thần thủ thở dài:

- Ta biết sự tồn tại của người, nhưng không nghĩ có thể nhanh như vậy nhìn thấy người.

Đỗ Duy chú ý biểu hiện của Giáo hoàng cùng thiên sứ Epudis. Biểu tình của giáo hoàng thì âm trầm, mà thiên sứ Epudis thì có sắc mặt tái nhợt, lạnh lùng nhìn Hector... dường như từ lúc thần thú này xuất hiện sau Đỗ Duy, hẳn chỉ lạnh lùng đứng một bên.

Dường như Hector đối với lão Chris không có bao nhiêu địch ý mà ngược lại lộ ra vẻ cô tịch. Ánh mắt của nó nhìn lão Chris lại vô cùng nhu hòa.

- Sự tình năm đó, chúng ta đều sai rồi.

Trầm mặc một lát, bỗng nhiên Hector lại nói một câu:

- Artemis cũng từng nói, sự tình năm đó, chúng ta vô cùng hối hận.

- Nhưng đã có thù, một câu nói đơn giản như vậy sẽ không tan được mối hận trong lòng.

Lão Chris nói một câu không chút sợ hãi.

Điều khiến Đỗ Duy kinh ngạc là Hector lại không tức giận, chỉ bình tĩnh gật đầu:

- Không sai, quả thật khó tan biến.

Cuối cùng thì tiểu thư Nicole và Lam Hải Duyệt cũng tới.

Nữ vương Medusa và Lam Hải Duyệt sóng vai chạy từ trên bậc thềm xuống. Thấy mấy người Đỗ Duy đang đợi chỗ này, trong ánh mắt Lam Hải Duyệt lộ ra một tia quý dị. Lão già thông thái này chỉ im lặng, không nói gì mà chỉ trực tiếp đi đến bên Đỗ Duy. Còn nữ vương Medusa thì lại lạnh lùng giống như một băng sơn, nhắm mắt đi đến trước mặt Đỗ Duy, lạnh lùng nói:

- Người dường như quên mất sự tồn tại của ta, sự tình đặc biệt như vậy mà cũng không gọi.

Đỗ Duy có phần không đáp được, chỉ cười khổ một tiếng:

- Ta cũng không nghĩ hôm nay sẽ gặp tình cảnh lớn như vậy.

Lúc này, tại đây có bốn tổp người tới, chia làm ba nhóm có lập trường khác nhau.

Nhóm thứ nhất đương nhiên thuộc về thần điện, giáo hoàng cùng thiên sứ Epudis và Rose – rất tiếc là tuy họ đến sớm nhất nhưng dường như lại có thực lực thấp nhất. Hơn nữa, cái gã Rose này lại có thân phận mật thám đặc thù, đến thời khắc then chốt, có thể Đỗ Duy sẽ mạnh mẽ dùng con cờ này mà xử giáo hoàng.

Mà về phía Đỗ Duy, tuy thêm lão Chris, nữ vương Medusa, Lam Hải Duyệt và Vivian, Joanna. Tuy nhân số nhiều nhất, thực lực cũng rất mạnh... nhưng cái lão Chris này lại thần thần bí bí nên Đỗ Duy đối với hắn không thể trăm phần trăm tin nhiệm, đối với những kẻ này, luôn phải lưu hậu chiêu.

Thế lực thứ ba đương nhiên là thần thú Hector – nó chỉ có một mình, nhưng xét về thực lực lại mạnh nhất trong ba phương! Sự khác biệt về cảnh giới không phải vấn đề nhân số có thể cân bằng lại được, điều này Đỗ Duy rất rõ ràng.

Mà theo quan hệ giữa ba bên mà nói, dường như toàn bộ đều là địch nhân.

Tình huống bắt đầu trở lên phức tạp và thú vị.

- Rất tốt, xem ra đã đến đủ.

Trước khi Hector mở miệng, giọng nói của nó mang theo sự uy nghiêm không thể kháng cự:

- Như vậy, chúng ta bắt đầu bàn bạc a...

Ánh mắt của thú thần lạnh lùng nhìn qua một vòng, sau đó không do dự nhìn vào lão Chris:

- Thực ra trong lòng ta còn tồn tại một sự nghi hoặc... ma pháp trận này làm sao có thể mở ra. Nhưng khi nhìn thấy người – thần tộc ở đây thì nghi hoặc đó đã có đáp án. Hiện nay chúng ta đã đầy đủ tại đây, muốn đi xuống thì cần làm tiếp ra sao... người công bố đi.

Thanh âm của nó tuy bình ổn, nhưng không nghi ngờ là mang một giọng điệu như ra lệnh. Lão Chris không lo không vội, khẽ cười, trên mặt còn lưu vẻ giễu cợt:

- Thần cấp cường giả vĩ đại mà cao thượng... Hừ! Người rất muốn tiếp tục sao? Người nên biết địa phương này là do ai lưu lại, chẳng lẽ người lại không bận lòng ư?

Hector lắc đầu:

- Ma thần vĩ đại nhất của tộc nhân các người đã không tồn tại. Mà với cục diện hiện nay... ta chiếm ưu thế. Ta thấy chúng ta không nên phí lời.

Lão Chris cười thần bí:

- Làm sao tiến vào cửa thì chỉ mình ta biết. Người nghĩ là ta sẽ dẫn các người tiến vào sao? Đặc biệt là người, Hector vĩ đại, thần của thú nhân!

- Người biết!

Thần thú không chút do dự nói:

- Ta nhìn ánh mắt người, thấy không có ý cự tuyệt.

Đỗ Duy nhìn hai người, bỗng từ từ mở miệng:

- Một yến hội lớn thú vị a.

Hắn đi lên phía trước một bước, cười nói:

- Tại nơi này dường như đang tụ tập những cường giả đứng đầu đại lục. Chỉ sợ rằng trong ngàn vạn năm nay, ngoài cuộc chiến thần thoại thì cũng không có khoảng thời gian nào lại có nhiều cường giả tập trung đến như vậy.

Dừng một cái, ánh mắt Đỗ Duy nhìn vào đám người giáo hoàng. Paul XVI cảm thấy ánh mắt của hắn, sắc mặt hơi đổi – lão giáo hoàng dường như đã biết rõ, thực lực của phe mình là yếu nhất.

Quả nhiên, Đỗ Duy cười cười, chậm rãi nói:

- Chẳng qua, mọi người đều vì mục đích của mình mà đến đây. Nhưng ta không cho là tất cả mọi người đều có tư cách tiến vào.

Giáo hoàng vừa nghe đến những lời này, sắc mặt ằng khó coi. Nhưng hắn còn chưa mở miệng thì Đỗ Duy đã nói:

- Tính đi tính lại... Đồng bạn của ta...

Hắn chỉ vào lão Chris:

- Chỉ có lão mới biết đường tiến vào nên nhóm chúng ta hoàn toàn có tư cách. Còn vị thần thú Hector đại nhân này có thực lực mạnh nhất. mà ta lại tôn sùng câu “cường giả vi tôn” nên người muốn tiến vào, ta nghĩ sẽ không có người phản đối.

Sau cùng hắn đem ánh mắt, không chút giấu diếm mà nhìn vào người giáo hoàng, lạnh lùng nói:

- Nhưng, giáo hoàng bệ hạ tôn kính của ta. Xin hỏi người có tư cách gì mà tiến vào? Dựa vào ưu thế thực lực? Hay các người biết đường vào? Hừ!

Sắc mặt giáo hoàng trở nên rất khó nhìn. Nhưng cạnh đó là thiên sứ Epudis lúc này đã mở miệng. Gã thiên sứ này vừa mới bị Đỗ Duy đánh một phát bị thương, nhưng do đặc thù thể chất của thiên sứ nên hắn đã

khôi phục rất nhanh. Sắc mặt hắn tái nhợt gần như trong suốt càng tăng phần quỷ dị. Thanh âm của hắn nhẹ nhàng, bình tĩnh nhìn Đỗ Duy một lát rồi nói:

- Tất cả đều được thần giám thị. Công tước hoa Tulip đại nhân, tất cả đều được thần giám thị.

Không biết vì cái gì mà ánh mắt của Epudis lại khiến trong lòng Đỗ Duy có cảm giác bất an. Nhìn gã thiên sứ này cũng không có gì mạnh mẽ, lại không nghĩ được là hắn có thứ gì đó để dựa vào.

Nhưng... Đỗ Duy lại vô cùng chán ghét thần điện. Nếu có thể thì tại nơi này, đem giáo hoàng và gã thiên sứ...

Hắn quyết định rồi liếc nhìn Hector.

Quả nhiên, thần thú Hector đã dựa vào lời nói của Đỗ Duy mà để ý tới đám người giáo hoàng. Điều khiến Đỗ Duy hơi khó hiểu chính là... lúc thần thú nói chuyện với lão Chris thì có thái độ hòa ái, nhưng lúc ánh mắt nhìn đám người giáo hoàng lại lộ ra vẻ vô cùng chán ghét.

Rất rõ ràng là nhóm người giáo hoàng đại biểu cho Quang Minh thần điện. Mà phía sau Quang Minh giáo hội là người từ trước tới nay chưa từng hiện thân – Quang Minh nữ thần! Hector dường như không có thù với thần tộc, mà lại vô cùng hận nữ thần.

Nhân thần của Hector có chút chớp động. Dường như trong ý niệm, Đỗ Duy đã cho kế của mình thành công. Nhưng ngay tại lúc này, lão Chris lại mở miệng:

- Không, ta lại thấy là... nếu như đã có thể tới được đây, vậy cùng vào đi.

- Ừm!

Đỗ Duy ngạc nhiên nhìn lão Chris, nhưng dường như ánh mắt của lão lại có ý né tránh.

Trong lòng giáo hoàng lập tức tính toán nhanh về thực lực song phương – ngược lại, Giáo hoàng lại có ý buông tay.

Đỗ Duy vừa mới ra tay đã đem thiên sứ đánh đến hộc máu, vừa nhìn đã thấy không phải là loại mà nhóm của mình có thể đối phó. Mà thần thú Hector – nó là thần thú mà.

Sự tình ngày hôm nay, trong lòng Giáo hoàng cũng thấy buồn bực. Bạch tháp trong hoàng cung bỗng xuất hiện kỳ cảnh, tuy hắn cũng có phần ngạc nhiên nhưng... là do thiên sứ Epudis kéo hắn tới.

Cái tên thiên sứ Epudis đáng ghét này – rõ ràng là hắn biết chút gì đấy nhưng lại không chịu nói với mình, luôn cố che giấu mình, chỉ nói một câu “Tất cả đều có thần giám thị” treo trên miệng.

Hôm nay xuất hiện dị tượng, dường như Epudis đã sớm có dự liệu, lập tức đi tìm giáo hoàng, đem theo lão xâm nhập hoàng cung. Thậm chí cho đến tận giờ, giáo hoàng còn không biết mình đang ở địa phương nào.

Đã không biết rõ, xét theo tình huống thực lực mà nói, bản thân không chiếm được chỗ tốt, chỉ bằng cứ an ổn ổn mà thoái lui – chỉ cần Đỗ Duy và lão thần thú kia nói không đuổi cùng giết tận.

Nhưng Epudis với sự chần chừ của giáo hoàng mà nói lại không để ý, thậm chí nó còn liếc nhìn Chris:

- Rất tốt, chúng ta nhất định phải tiến vào.

Đáng chết! Trong lòng giáo chủ khẽ thở dài – Thiên sứ! Những gã thiên sứ đáng ghét này!!! Ta mới là người phát ngôn duy nhất của nữ thần trên thế gian.

Chris đã từ từ rời khỏi Đỗ Duy. Dường như hắn rất thông dong, tiến vào giữa đám người. Nụ cười của lão Chris vô cùng giảo hoạt, dường như trong nét mặt còn có chút ác ý:

- Ta đã nghĩ, hôm nay sẽ có nhiều cường giả tôn kính tụ tập ở đây. Nhưng hiện nay lại thấy, không ít kẻ đối với nơi này không biết chút nào.

Hắn cười rất từ tốn, mang theo vẻ tự tin mạnh mẽ, thanh âm cũng đề cao mấy phần:

- Ta miễn cưỡng có thể tính là nửa chủ nhân ở đây. Vậy ta sẽ giới thiệu cho các vị nơi thần bí vĩ đại đã có lịch sử bị chôn vùi cả vạn năm!

Hector không nói gì, bỏ lại một mình Chris nói chuyện. Đỗ Duy cũng nhăn lông mày lại, không biết cuối cùng lão già này có ý định gì.

Thần sắc của Giáo hoàng không ngừng biến đổi. Thiên sứ Epudis thì lại có nét lạnh lùng. Nhóm của Đỗ Duy là Vivian, Joanna và Lam Hải Duyệt đều nhìn vào hắn, ý tứ là sẽ theo sự quyết định của Đỗ Duy. Còn về nữ vương Medusa... còn sự tình nào trên thế giới này có thể khiến nàng quan tâm sao?

Gần như Chris đứng giữa mọi người, sau đó mở đôi tay. Bốn phía xung quang khu vực này đều là hư không đen kịt. Hắn ngẩng đầu lên như muốn ôm cả mảnh không gian này lại.

946. Chương 658: Hồi Kết Của Vở Ác Kịch (phần 2)

Nhưng Đỗ Duy lại thấy, ban đầu biểu hiện của thần thú còn rất bình tĩnh, nhưng sau khi nghe lão Chris niệm thì cơ mặt lại nháy lên một cái. Có lẽ chú ngữ của lão Chris niệm tuy không có gì kinh người nhưng... sau thời đại thần thoại, bỗng nhiên lại nghe được thanh âm của thần tộc khiến trong lòng Hector thấy vô cùng cảm khái.

Rất nhanh, khi lão Chris niệm chú ngữ thì mọi người đã nhìn thấy từng cái phù hiệu hư ảo từ trong miệng lão bay ra, lượn lơ trên không trung thành vòng rồi chậm rãi khuếch tán tạo thành một đạo lưu quang.

Sau đó, đem khu vực xung quanh tạo thành một vòng ánh sáng, vây mọi người ở bên trong.

Biểu hiện của Chris kích động hẳn lên, thanh âm cũng mang theo vài phần kích động. Lão lăm liết nhìn mọi người, mang theo vẻ mặt thần bí, cao giọng tuyên bố:

- Hoan nghênh mọi người tới... vực sâu vô tận!

Lời vừa dứt, bỗng nghe thấy trên đỉnh đầu... một loạt tiếng động ầm ầm.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cầu thang xoắn ốc lúc trước đi xuống đang ầm ầm sụp đổ!

Vô số bậc thềm trôi nổi, dường như mất đi trọng lực, từng bậc, từng bậc trôi nổi trong không trung, rất nhanh đã phiêu tán càng lúc càng xa trong biển sao vô tận.

Như những quân bài Domino bị đẩy, ầm ầm sụp đổ! Những bậc thềm kia bay tán loạn trong hư không vô tận. Một lát sau, nhìn lên đã là một mảng trống rỗng.

Mọi người nhìn tình cảnh này, trong lòng hơi lạnh – đường trở về... không có!

Ý niệm này nổi lên trong đầu khiến không chỉ sắc mặt giáo hoàng hơi biến mà ngay cả biểu hiện trên khuôn mặt của Đỗ Duy cũng có vẻ mất tự nhiên. Tuy trên danh nghĩa thì lão Chris vẫn là người phe mình... nhưng hắn vẫn không thật sự tin nhiệm lão!

Duy nhất chỉ có thần thú Hector là có biểu hiện như thường. Vị thần thú này chỉ dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn vào Chris, cũng không biết nó nghĩ gì nữa.

Sau khi những bậc thềm tan biến... cũng đã không còn đường lui!

Thần sắc của lão Chris có phần đặc ý, hắn nhìn vẻ biến hóa trên mặt của mọi người, cười với vẻ cao thâm khó dò:

- Các vị không cần ngạc nhiên... Vì hiện tại... Nhật thực bên ngoài cũng đã kết thúc nên ma pháp trận một lần nữa sẽ đóng lại. Muốn từ bạch tháp mà tiến ra ngoài là không có khả năng.

Dừng một lúc, hắn tiếp tục nói:

- Ta biết nhất định trong lòng mọi người sẽ nghĩ “Đã không còn đường về thì chúng ta làm sao ra được”. A...a... Cái vấn đề này ta có thể trả lời các người – chúng ta tiếp tục đi lên phía trước!

Nói xong, hắn khua tay, vòng ánh sáng xung quanh mọi người vừa được huyền hóa ra bỗng rung động.

Trong khoảnh khắc, trước mặt mọi người xuất hiện một cánh cửa hình vuông cao mấy mét.

Cánh cửa này hoàn toàn do tia sáng tạo ra, gần như là một mặt gương tròn phẳng, đứng sừng sững trước mặt mọi người. Cánh cửa ánh sáng đó ẩn chứa hương vị cổ quái. Mọi người nhìn cánh cửa ánh sáng này mà trong lòng không khỏi có chút cảm giác quỷ dị.... Sau cánh cửa này là cái gì?

- Hiện tại ta có thể tuyên bố với mọi người!

Lão Chris khẽ cười, nheo nheo trông mắt:

- Hiển nhiên đây là một cánh cửa. Chẳng qua là mọi người đều muốn quan tâm xem đằng sau cánh cửa là cái gì. Ta có thể nói đáp án cho các người, đằng sau cánh cửa này là một đoạn lịch sử đã bị chôn vùi vạn năm! Là bảo tàng do thần linh bất diệt vĩnh hằng, vĩ đại nhất thế gian này lưu lại. Là thứ thần kỳ nhất, vĩ đại nhất, huy hoàng nhất của thế giới này...

Nhìn lão Chris như có chút kích động, dường như trong lòng đã chứa đựng u buồn cả vạn năm, muốn phát tiết ra toàn bộ. Nhưng lúc lão mới chỉ nói được một nửa thì thanh âm dường như bị một lưỡi dao vô hình... chặt đứt!

Thực ra lão Chris vẫn còn biểu hiện của sự kích động, đặc ý cùng hưng phấn. Sau khi lúng túng một lúc thì biểu hiện đó lại biến thành kinh ngạc đến trợn mắt há mồm mà nhìn về phía trước...

Cánh cửa kia... do tia ánh sáng tạo thành!!!

Lúc lão đang nhiệt tình tuyên bố thì một mảng ánh sáng trước mắt mọi người đã phát sinh biến hóa!

Cánh cửa ánh sáng này đã ngưng tụ thành hình, nhưng sau đó bỗng nhiên lại rung động một cái, sau đó dưới ánh mắt của mọi người, chia làm hai. Ban đầu là một cánh sau đó biến thành hai!!!

Hai cánh cửa lại biến thành bốn!

Bốn cánh cửa trong khoảnh khắc lại biến thành tám!!!

Dường như là một dạng sao chổi, khi ánh sáng cuối cùng ổn định thì trước mắt vây quanh mọi người là...

Mười sáu cánh cửa vây quanh mọi người thành một vòng!

Mỗi cánh cửa đều hoàn toàn giống nhau, không có chút sai biệt nào!!!

Sắc mặt của Chris từ ngốc trở biến thành kinh hãi, sau đó từ kinh hãi mà biến thành khiếp sợ!!!

- Này!!! Này!!! Đây là chuyện gì vậy???

Chris đã buông đôi tay xuống, điên cuồng la hét, trên mặt như được viết đầy nét kích động cùng phần nộ!

Lão Chris hẳn là người duy nhất biết đường vào, nhưng nhìn vào cục diện hiện nay thì dường như có gì đó lão không biết.

Ánh mắt mọi người đều nhìn vào lão, chỉ riêng Đỗ Duy – trong lòng hẳn có chút cổ quái!

Chris vẫn la hét, hấn phát điên chạy một vòng quanh mười sáu cánh cửa ánh sáng, sau cùng lảo đảo một cách ngu ngốc:

- Không đúng, không đúng... Không phải thế này, không phải thế này.... Chỉ nên có một cánh, chỉ nên có một cánh mới đúng... Sẽ không phải!!! Không phải thế này...

Khuôn mặt của lão Chris như muốn sụp đổ.

Mà trong lúc này, bỗng nhiên mọi người nhìn thấy trong ánh sáng của mười sáu cánh cửa đều có một cái bóng!

Mười sáu cái bóng từ cánh cửa ánh sáng dần hiện ra, hoàn toàn có hình dạng, tư thế... giống nhau, dường như cả mười sáu cái bóng cùng được làm ra từ một.

Cái bóng này có thân hình của một nam tử nhân loại, trên mình mặc một cổ khải giáp hoa lệ, tóc dài tung bay... nhưng chỉ là những cái bóng mà không phải chân thân.

Tất cả mọi người đều là cường giả có nhân lực cao thâm, đương nhiên đã nhìn ra đây chỉ là một bóng ảnh do người ta dùng ma pháp mà lưu lại.

Nhưng càng khiến mọi người kinh hãi chính là sau khi nhìn cả mười sáu cái bóng thì đều nghiêng đầu, trừng lên ngó Đỗ Duy.

Bởi vì ảo ảnh do ma pháp lưu lại này đều có chung một khuôn mặt, lông mi, khóe miệng kia.... Đường như đều được khắc giống Đỗ Duy.

- Ha ha ha ha ha ha!

Ảo ảnh phát ra một tràng cười đắc ý. Tuy nhiên, mọi người đều biết đây không phải là chân thân, chỉ là một ảo ảnh được lưu lại mà thôi. Chẳng qua ma pháp làm ảo ảnh lại vô cùng thật!

- Chris à Chris... người nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Mười sáu ảo ảnh đều chống nạnh, làm ra vẻ dương dương đắc ý, miệng mở ra tiếng cười lớn:

- Người lúc trước định chơi ta, định lưu hậu chiêu với ta. Người nói không sai, ma tộc các người tính toán thiên văn so với cái thế giới này cách biệt rất nhiều. Nhưng... ta lại là một tồn tại đặc thù! Ta nói cho người biết. Lúc người nói với ta, ta đã hoài nghi... Nếu như chỉ là nhật thực như lời nói, như vậy sẽ có hai, ba trăm năm một lần nhật thực... cũng dễ dàng mà có thể hiểu được!

- Hừ, quả nhiên ta đã nghĩ đến!

- Người đã giấu đi tin tức trọng yếu nhất là... Đại nhật thực! Ha ha ha ha! Đáng tiếc là người lại không biết. Phương thức tính toán này ma tộc các người có thể đi trước ta sao? Ta có thể tính rất đơn giản để ra đại nhật thực sẽ tới lúc nào.

Vì vậy nên ta tiến tới.

Chẳng qua, người đã tính toán với ta, vậy ta sẽ lưu lại cho người một trừng phạt nho nhỏ để vui đùa...

Mười sáu cánh cửa này chỉ có một cánh là đường vào chính thức, những cái khác đều là do ta phục chế mà ra. Người cũng phải cẩn thận, đừng đi sai nhé! Niệm tình quen biết lâu năm, ta sẽ không hại người. Nếu như đi nhầm đường thì người sẽ lập tức bị đưa ra khỏi đây. Nhưng ly khai khỏi đây thì phải đợi lần đại nhật thực sau tiếp tục... chỉ sợ cũng trên ngàn năm!

Thực ra ta rất hiếu kỳ, tại đây có mười sáu cánh cửa. Người đi nhầm một lần là mất hơn một ngàn năm. Nếu như người có vận khí tồi, có thể mất hơn vạn năm mới có thể tìm được đường vào... ha ha ha ha.

Nhớ kỹ chưa. Ta là Aragon, không ai có thể lừa được ta!

Nói đến đây, quang ảnh hình người kia dường như rất đắc ý.

Đều là người gần gũi với Đỗ Duy, Vivian, Joanna và Lam Hải Duyệt đều nhìn không được, nhìn Đỗ Duy với vẻ kỳ quái.

Bởi vì cái ảo ảnh này của Aragon cho dù là giọng nói hay phong cách của vở ác kịch mang tính giấu cợt mang cử chỉ, giọng điệu cũng như phong cách của Đỗ Duy lúc bình thường. Ngay cả cách tính kế với người khác, kịch bản đều mang hơi thở của hắn.

Đầu tiên biểu hiện của Đỗ Duy là cổ quái, sau khi nghe ảo ảnh nói xong, hắn liền ha ha cười lớn. Hắn cười đến ngật ngưỡng, như thể đây là sự tình hoang đường nhất thế gian.

- Người! Cười cái gì?

Lão Chris biết Đỗ Duy và Aragon thực ra chỉ là một người!

Mất thấy mình đương nhiên bị Aragon tính kế, bực mình, dường như lão muốn đem sự tức giận đổ lên đầu Đỗ Duy.

Đỗ Duy lắc đầu, nhìn vào lão Chris:

- Người cảm thấy cười không thú vị sao?

- Không được!

Sắc mặt Chris phần nộ.

- Lừa người và bị lừa, cũng không có gì là lạ.

Đỗ Duy ngưng tiếng cười, nhìn vào mười sáu cánh cửa, sờ sờ mũi:

- Chẳng lẽ phải thử đi qua từng cái! Nếu như đi nhầm, chúng ta sẽ ra ngoài, muốn thử tiếp sẽ phải đợi lần nhật thực tiếp theo... Ai!

Mà lúc này, ảo ảnh bỗng chớp động một cái, nói ra một câu nói.

Câu này nói ra khiến cho sắc mặt của Đỗ Duy và Lam Hải Duyệt đều lộ vẻ dị dạng.

Cũng chỉ vì câu nói cuối cùng của ảo ảnh nói ra thì mọi người ở đây đều nghe mà không hiểu. Đây không phải ngôn ngữ của thế giới này!

Mặt ảo ảnh của Aragon bỗng không chút biểu tình, chậm rãi nói ra một câu sau cùng:

- Đừng ngạc nhiên, đừng biểu lộ trên mặt. Người khác nghe không hiểu nhưng người hiểu. Nhớ kỹ, đối với những bậc thêm!

Câu nói này là... tiếng Trung.

Rất hiển nhiên rằng câu nói là dành riêng cho Đỗ Duy!

Đỗ Duy vừa nghe đến câu tiếng Trung này, lập tức trong lòng nảy lên. Nhưng hắn phản ứng cực nhanh, nét mặt tịnh không có chút biểu hiện nào, chỉ là khóe cơ trên mặt khẽ nháy một cái.

Ngược lại, tuy Lam Hải Duyệt có học qua chút tiếng Trung nhưng lại không tinh thông, miễn cưỡng có thể nghe được đây dường như là thứ ngôn ngữ cổ quái đã học qua tại Đại Tuyết sơn. Nhưng ý tứ của câu nói này thì lão không hiểu.

Vì vậy, biểu hiện trên nét mặt của Lam Hải Duyệt thì rất rõ ràng.

Ánh mắt của Hector như lửa hừng hực đóng đinh vào Lam Hải Duyệt, dường như đoán ra được cái gì...

Lúc này thì ảo ảnh kia cũng tan biến, xung quanh chỉ còn mười sáu cánh cửa ánh sáng cùng Chris đang ngậy ngốc tại đây.

Hector trực tiếp đi tới trước mặt Lam Hải Duyệt, thanh âm của nó trầm đục:

- Nhân loại, dường như ngươi biết chút gì đó.

Lam Hải Duyệt không nói, nhìn Hector.

- Xem ra ngươi đã biết.

Bỗng nhiên Hector động thủ, nhấc bổng Lam Hải Duyệt lên, lạnh lạnh nói:

- Nói ra đi!

Tuy Lam Hải Duyệt cũng là cườn giả thánh giai, nhưng đứng trước thần thú, lão chỉ như một đứa trẻ không có năng lực kháng cự.

- Người không nói, ta sẽ giết ngươi.

Giọng nói của Hector rất thật, dường như không có vẻ là uy hiếp hay dọa nạt, dường như nó bình tĩnh nói ra điều đơn giản hiển nhiên.

947. Chương 659: Mượn Người Một Tay.

Một trái của Hector trông đơn giản nhưng khiến cho toàn bộ hô hấp của Lam Hải Duyệt hoàn toàn bị khóa chặt. Đừng nói là khí lực, lão còn cảm thấy toàn bộ lực lượng của mình đã bị thần lực phong tỏa.

Sắc mặt của Đỗ Duy hơi biến. Đúng lúc hắn đang định tham gia vào thì nữ vương Medusa bỗng lạnh lùng nói:

- Buông hắn ra!

Lời còn chưa dứt thì thấy nữ vương Medusa vươn tay, trên đầu ngón tay ẩn hiện quang mang.

- Không được!

Sắc mặt của Đỗ Duy đại biến, chưa kịp nói xong câu thì đã thấy tay của tiểu thư Nicole đặt lên tay của Hector. Nàng khẽ đẩy, hiển nhiên là đã dùng đến pháp thuật. Nhưng khóe miệng của Hector khẽ cười lạnh, ngay cả động cùng không động. Chỉ thấy nữ vương Medusa thống khổ hừ lên một tiếng, bước lui về phía sau vài bước, khuôn mặt tuyệt mỹ đầu tiên đỏ lên, sau đó lại trắng bệch rồi trở thành xanh giống như bị phủ một lớp sương lạnh.

- Hừ, không nghĩ là một xà nữ Medusa lại biết băng hệ ma pháp.

Hector cười lạnh một tiếng, neho mắt nhìn chăm chăm vào Nicole, giọng điệu có phần nhu hòa:

- Xà nữ Medusa... cũng được tính là có quan hệ huyết tộc với thú nhân tộc chúng ta. Ta thật không thể tưởng tượng, tổ tiên xà tộc của các ngươi khi gặp ta đều muốn khách khách khí khí, đến cả câu nói cũng không dám tùy tiện, vậy mà ngươi – một tiểu xà lại dám động thủ với ta.

Cũng vì nữ vương Medusa và Lam Hải Duyệt cùng đến nơi này, mấy ngày nay nàng cùng lão ở để đô cũng hay gặp gỡ. Cái lão đầu tử đầy trí tuệ này đã dạy nàng một vài cách tư duy của nhân loại. Đối với tiểu the Nicole mà nói, tâm tư nàng tinh thuần như một tờ giấy trắng, ai đối xử tốt với nàng, nàng đương nhiên sẽ đối đáp tốt lại.

Mất thấy lão đầu tử quen biết với mình bị người ta bắt, nàng đương nhiên không chút do dự, liền ra tay.

Nàng thân là nữ vương Medusa, thực lực bản thân rất mạnh nên đã dùng thủ đoạn công kích đơn giản nhất. Sát chiêu mạnh nhất của nàng là “Medusa chi ngưng thị” (Cái nhìn chăm chăm của Medusa) lại không thể tùy tiện sử dụng. Chiêu này khi dùng “không phải ngươi chết thì ta sống” nên không quá thực dụng. Cùng ở với Đỗ Duy mấy năm thời gian để học làm người, nàng cũng học được không ít.

Nàng là ma thú cao cấp, trí lực đương nhiên cực cao. Những cao thủ bên cạnh Đỗ Duy, chỉ cần là có biết đến nàng thì đều dạy nàng vài thứ. Đặc biệt là Vivian, nàng đã từng ở cùng Medusa một chỗ nên cũng dạy nàng vài ma pháp.

Thậm chí ngay cả Rodríguez cũng dạy nàng bằng sương đầu khí.

Những thứ này dùng để đối phó với người khác đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng đối với một thần thú thì... lại là không đủ tầm.

Sau một chảo, nàng cảm giác lực lượng của mình không những không thể đột phá cánh tay của đối phương mà dường như gặp phải một bức tường, lực lượng đó lập tức quay lại cản trả... mà lực lượng cản trả đó so với sức mạnh ban đầu còn cuồng mãnh hơn gấp mấy lần.

Một thứ như vậy thực không dễ chịu, trực tiếp trấn đến lồng ngực, cơ hồ khiến nàng thổ máu. Nhưng Medusa tính tình kiêu ngạo, mạnh mẽ nhin lại. Chỉ là ngum máu này không phun ra được, lại càng khiến cho lồng ngực càng thêm khó chịu, lúc này chân tay nàng đều cảm thấy vô lực.

Đang không đứng vững thì Đỗ Duy ở phía sau đã đặt một tay lên lưng nàng mà vỗ nhẹ. Tiểu thư Nicole lập tức cảm thấy sự khó chịu trong ngực đỡ rất nhiều. Nàng nghiêng đầu, dùng con mắt đang nhắm mà “nhìn” Đỗ Duy rồi nhủ thầm nói:

- Nó quá mạnh, ta đánh không lại nó.

Đỗ Duy gật gật đầu:

- Ngươi lui ra, để ta.

Nói xong, lập tức đem Nicole tiểu thư kéo về phía sau rồi đón lấy ánh mắt của Hector, cắn răng nói:

- Thú thần tôn kính, chẳng lẽ truyền thống của thần cấp cường giả là bắt nạt một nhân loại nhỏ yếu sao?

Hector lạnh lùng nói:

- Người không nên khích ta, trên thế giới này thì thần cấp cường giả chỉ có mấy người. Nếu như ta chỉ ra tay với kẻ đồng cấp thì mấy trăm năm cũng chẳng có cơ hội ra tay một lần.

Đỗ Duy hơi ngẩn người, rồi lạnh lùng cười nhẹ:

- Tốt thôi, không phải người muốn hỏi đường vào ở đâu sao?

- Không sai!

Giọng điệu của Hector lạnh lùng:

- Vì vậy nên người tốt nhất là khuyên bạn người nói ra. Nếu không nói thì ta lập tức giết hắn.

- ... Ta tin!

Đỗ Duy thở dài:

- Tốt thôi, người buông lão ra, người muốn đáp án thì ta sẽ tới nói cho người.

- Người?

Không chỉ Hector, mà ngay những người khác đều dùng ánh mắt chăm chú nhìn Đỗ Duy.

Mà giáo hoàng Paul XVI lại nghĩ trong lòng: Cái tên công tước hoa Tulip này biến hóa giáo hoạt, hiện tại sợ rằng hắn đang gian trá!

Ánh mắt của Lam Hải Duyệt có phần nôn nóng – Đỗ Duy hiểu được loại ngôn ngữ kỳ lạ kia. Tuy lão biết một chút nhưng cũng không hy vọng Đỗ Duy nói ra. Cổ họng của lão vẫn bị bóp chặt nên không nói ra lời, chỉ có thể dùng ánh mắt mà tỏ ý với Đỗ Duy.

- Được thôi!

Đỗ Duy lắc đầu:

- Thực ra hứng thú của ta với cái bảo tàng này cũng không tính là lớn... Nhưng ngài đang nắm điểm yếu của chúng ta – ta lại là kẻ rất thức thời.

Nói xong, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn đi vào bên trong, vỗ tay để lay tỉnh lão Chris đang u mê.

- Người thực sự biết?

Tròng mắt của Hector híp lại.

- Ta biết!

Đỗ Duy cười khở một tiếng:

- Từ ánh mắt người thì ta có thể thấy... dường như người lo rằng ta sẽ gạt người. Tốt rồi, vậy thì...

Hắn thở dài:

- Vừa rồi, ảo ảnh của Aragon người cũng đã thấy, tướng mạo của hắn giống ta như đúc... Điều này, chẳng lẽ người không thấy kỳ quái sao?

- ... Không sai!

Hector gật đầu, nó híp tròng mắt tập trung nhìn Đỗ Duy, như chú ý một con mồi.

Không chỉ Hector, mà ngay cả Vivian cùng Joanna cũng tập trung nhìn Đỗ Duy.

Đỗ Duy than thở, sắc mặt cổ quái, thấp giọng thì ào ào nói:

- Thật là trò hề a. Cái bí mật này... Thực ra ta luôn trốn tránh, luôn tưởng là đã thoát, dùng trăm phương ngàn kế để giấu diếm. Nhưng xem ra hiện tại, ta lại muốn nói ra... như vậy... được rồi...

Hắn bỗng ngẩng đầu lên, nhìn mười sáu cánh cửa kia rồi hét to một câu, đồng thời dựng ngón giữa lên, mắng một câu:

- Tốt rồi! Aragon. Coi như người ngoan cường! Người thắng!

Nói xong, hắn thu liễm tâm tình, nhìn vào mọi người với vẻ mặt rất nghiêm túc, rất thật, nói từng từ, từng từ một:

- Đáp án rất đơn giản... Ta chính là Aragon. Hoặc có thể nói, ta chính là khai quốc hoàng đế của các người chuyển thế đầu thai.

Có vài phút hoàn toàn yên tĩnh, sau đó giáo hoàng Paul XVI lại là kẻ đầu tiên ha ha cười lớn. Nhìn vào Đỗ Duy, lão ta cười đến ngật ngưỡng, vang giọng cười nói:

- Đáng cười a! Đáng cười! Công tước hoa Tulip, ta không nghĩ người đương nhiên có thể bịa ra những lời này... ha ha ha. Tướng mạo của người có thể giống như hắn nhưng người không thể xưng là hắn... Chuyển thế? Ha ha ha...

Đỗ Duy nhìn giáo hoàng với ánh mắt thương xót, lắc đầu nói:

- Ai, đó là sự thật, ta luôn nghĩ có thể giấu. Nhưng không thể tưởng tượng đến lúc nói ra lại có kẻ không tin.

Không chỉ giáo hoàng, mà ngay cả Hector đang bóp cổ Lam Hải Duyệt cũng đều tròn tròn mắt, gay gắt nhìn Đỗ Duy.

- Các người? Đều không tin?

Đỗ Duy nhìn mọi người.

Vivian cùng Joanna liếc mắt nhìn nhau rồi cùng đi tới, đứng hai bên phải trái của hắn:

- Chúng ta tin! Người nói cái gì chúng ta cũng tin!

- Tốt rồi...!

Đỗ Duy vẫn dờ khóc dờ cười:

- Còn người nào khác tin nữa không?

Nữ vương Medusa lặng lẽ đi đến bên mình Đỗ Duy, không nói một lời nhưng lại dùng hành động để biểu lộ lập trường.

- Còn những người khác?

Đỗ Duy nhìn vào giáo hoàng đang không ngừng cười lạnh.

Ai ngờ, bỗng nghe một thanh âm nhu mì:

- Ta tin.

Giáo hoàng bỗng quay đầu, chấn kinh nhìn Epudis.

Thiên sứ này không nhìn giáo hoàng, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn Đỗ Duy:

- Ta tin.

- ...Ta không biết nên cảm tạ sự tín nhiệm của người thế nào?

Đỗ Duy cười khổ, ánh mắt cuối cùng đặt lên người Hector:

- Còn người! Thần thú vĩ đại, người tin hay không?

Không đợi thần thú trả lời, Đỗ Duy đã đọc nhanh một câu tiếng trung, đem câu nói vừa rồi của Aragon đọc lại một lần.

- Bộp!

Hector buông lỏng tay, đem Lam Hải Duyệt ném xuống đất. Lão già này lập tức thở dốc, ho khan. Hector đi đến trước mặt Đỗ Duy, thân hình to lớn như một tòa tiểu sơn, lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống Đỗ Duy:

- Ta có thể tạm thời tin người.

Đỗ Duy khẽ cười, liếc nhìn lão Chris:

- Bằng hữu của ta, nhìn cục diện hiện nay thì người không thể không chế được.

Lão Chris nộ khí bừng bừng, trừng mắt nhìn Đỗ Duy:

- Người...

- Không phải do ta.

Đỗ Duy trải hai tay ra:

- Người nói mọi người chỉ lợi dụng lẫn nhau, ai cũng đều lưu lại hậu chiêu cho mình. Năm đó người cũng làm vậy với Aragon.

Dưới ánh mắt bức bách của thần thú, Đỗ Duy hít một hơi thật sâu:

- Người muốn vào sao? Cửa vào là...

Hắn chưa nói kịp thì chỉ nghe thấy Lam Hải Duyệt đang ngồi trên mặt đất cùng lão Chris đồng thanh mở miệng:

- Đừng nói cho hắn!

- Hừ!

Hector hừ lạnh một tiếng, cánh tay khổng lồ vung lên, thân thể Lam Hải Duyệt cùng lão Chris lập tức bay đi!

Dưới lực lượng to lớn của thần thú, hai người không có nửa điểm năng lực phản kháng, trở mắt nhìn mình bị một cỗ lực lượng cường đại bọc chặt, toàn thân đến một tia khí lực cũng không thể thi triển, phun một ngụm máu trên không.

Ầo Ầo hai tiếng, thân người bay ngang ra, một phải một trái đồng thời bay vào trong hai cánh cửa ánh sáng ở hai bên.

Hector nói ra tay là ra tay, tuyệt không có nửa điểm chần chừ, lạnh lùng nhìn những người khác, khẽ nói:

- Còn ai ngăn cản không?

Đỗ Duy nhíu mày, nhìn Lam Hải Duyệt cùng lão Chris một chút khi bị ném ra hai cánh cửa ánh sáng, hắn khẽ mở miệng:

- Hector, động tác của người quá nhanh, ta còn chưa nói cánh cửa nào là thật, chẳng may người ném họ vào đúng cánh cửa thật thì sao?

- Rất đơn giản, ta sẽ giết vào.

Hector lạnh lùng nói.

- Như vậy... Có phải là, nếu như ta không nói, người sẽ giết ta?

Đỗ Duy cười khổ.

- Đúng!

Hector hừ một tiếng, nhìn lên Đỗ Duy:

- Tốt nhất người không nên khảo nghiệm sự nhẫn nại của ta. Ta đã đợi cả vạn năm, sự nhẫn nại đã tiêu hao đi nhiều.

Lời nói tràn đầy uy hiếp của gã này dường như không có chút khói lửa nào – nhưng nếu cho rằng nó đang chơi đùa thì tuyệt đối sai lầm.

Đỗ Duy biết, cái gã thần thú này là kẻ giết người không nháy mắt, liền gật gật đầu:

- Ta hiểu rồi... Nhưng ta nói trước với người, có thể thỏa mãn cho ta hai điều kiện không?
- Điều kiện?

Trong ánh mắt Hector lóe lên tia lửa.

- Đúng, hai điều kiện này đối với người cũng không quan trọng – người xem, ta nói cho người một bí mật to lớn, nếu mua bán, người cũng phải trả cho ta chút gì chứ.

Hector bỗng cười, nhìn vào Đỗ Duy với ý tứ sâu xa:

- Nhân loại đều có đảm lược như người sao?
- Người khác ta không biết, nhưng gan ta quả thực lớn.

Đỗ Duy đón nhận ánh mắt nó:

- Điều kiện thứ nhất của ta là... Người có thể giúp ta hiểu rõ. Người, thần thú vĩ đại, thực lực của người đã đạt tới cảnh giới tối cao. Chiếu theo lý thuyết, trên cái thế giới này không có gì có thể khiến người để ý. Vậy trong ma thần bảo tàng chỉ là những vật ngoại thân... Người vì cái gì mà để ý đến.

Hector cười, nhìn Đỗ Duy với ánh mắt ngày càng cổ quái:

- Ta càng ngày càng có cảm giác người – nhân loại thú vị... Hừ! Nếu người thật sự muốn biết, ta hiện tại sẽ không nói cho người, nhưng ta có thể đem người tiến vào, lúc đó người sẽ rõ.
- ... Tốt rồi, nói chẳng khác gì không nói.

Đỗ Duy sờ sờ mũi:

- Xem ra ta không muốn cùng người tiến vào thì người cũng không tin.
- Đương nhiên, ta không thể dễ dàng tin người.

Hector khẽ cười.

- Tốt rồi, vấn đề thứ nhất hãy đặt sang một bên.

Trên mặt Đỗ Duy bỗng lộ ra một tia ác ý:

- Điều kiện thứ hai của ta, đối với người cực kỳ đơn giản.

Nét cười ác ý trên khuôn mặt hắn khiến giáo hoàng cảm thấy bất an.

Quả nhiên!

Đỗ Duy chuyển hướng đến nhóm ba người của thần điện, trên mặt hắn lộ ra tia giảo hoạt:

- Ta luôn rất không ưa những tên... Quang Minh giáo hội này. Ta nghĩ, đối với thần thú ngài mà nói, nhìn vào những tín đồ của nữ thần cũng sẽ không ưa chứ? Như vậy, ta có thể mượn ngài một tay, giúp ta giải quyết sạch sẽ những... gã thần côn này đi.

- Đỗ Duy!!!

Sắc mặt giáo hoàng cuồn cuộn biến.

Hắn hiểu rất rõ, dù mình có thêm Epudis thì cũng không phải đối thủ của thần thú Hector. Nếu như Đỗ Duy muốn mượn dao giết người, như vậy bản thân sẽ chết chắc rồi!

Ánh mắt lạnh lùng của Hector đặt lên người giáo hoàng.

948. Chương 659 : Quá Dâm Đãng

- Ta cự tuyệt

Ngoài dự đoán của Đỗ Duy , Hector lại nói ra một câu như vậy

Giáo hoàng đang đầy mồ hôi lạnh , cũng nhin không được dùng ánh mắt kỳ dị nhìn thần thú

- Huh ?

Đỗ Duy kinh ngạc nhìn Hector :

- Người không phải rất căm ghét nữ thần sao ?

Hắn chỉ vào giáo hoàng :

- Vị lão tiên sinh này là lãnh tụ tinh thần của tín đồ trên thế giới này , được coi là người phát ngôn của nữ thần đây . Mà thằng cha kia là ma pháp sinh vật nữ thần tạo ra đưa tới thế giới này làm việc cho nàng

Hector khẽ cười :

- Ta quả thật căm ghét nữ thần. Bất quá thần cấp cường giả chúng ta có ước định , sẽ không trực tiếp ra tay với người phát ngôn của đối phương trên thế gian

Hắn nhìn ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Duy , bổ sung thêm :

- Tương tự , nữ thần của các người cũng tuyệt đối không ra tay giết lãnh tụ bộ tộc của chúng ta . Đây là ước định của bọn ta . Ví dụ hiện tại , thú nhân tộc có Rock , Daminess , tinh linh tộc có Lạc Tuyết , chúng nó đều được chịu bảo hộ , Các vị thần khác sẽ không ra tay với chúng nó . Đây là quy tắc

(Quy tắc chết dẫm .... Đã làm đi còn đòi lập miếu thờ) Đỗ Duy chửi thầm trong bụng , thở dài :

- Nếu thế , hai điều kiện của người ta cũng không đáp ứng

Hector cười nhạt , vươn tay chụp một cái . Giáo hoàng cùng Eupudeas hai người bị Hector nắm trong tay nhấc bổng lên , một trái một phải

Hai cường giả thánh cấp , trong tay thú thần cũng chỉ như trẻ con mà thôi

Thú thần tóm lấy hai người , cười nhẹ :

- Người ở đây đã quá nhiều , ta sẽ không giết họ , chẳng qua có thể giúp người ném bọn họ ra

Nói xong 2 tay vung lên , hai vị lão đại của thần điện bị ném tới 2 cánh cửa phát sáng

Hector nâng chân đá nhẹ một cái . Rosetta hừ một tiếng , miệng phun máu , cũng bị đá vào trong một cánh cửa

Đỗ Duy nhìn , chỉ than thở :

- Đáng tiếc .. người lần lượt ném 5 người vào 5 cửa , lỡ ném phải cửa thật ....

- Ta nhìn ra được , 5 cánh cửa đó cũng không phải là cửa đúng

Hector nhíu mày nhìn Đỗ Duy :

- Ánh mắt người cũng không thay đổi , chắc cũng sớm biết đó là cửa giả

Đỗ Duy làm mặt quỷ với Hector :

- Ta ngày thường là một người vui buồn không đổi sắc , cho dù có bốc phét cũng mặt không đỏ không căng thẳng . Nếu người muốn tìm dấu vết từ những chỗ này thì người phải thất vọng rồi

- Ha ha ha ha ha ha!

Hector ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Rất tốt ! Rất tốt ! Tên tiểu tử lớn mật này ! Người khiến ta thấy rất thú vị ! Ta đáp ứng người , nếu có lúc ta muốn giết người , sẽ không để người thấy đau đớn gì

Sau đó hắn thu lại mặt cười , nói :

- Tốt rồi ! Ở đây đã không có người ngoài .... Chúng ta bắt đầu đi ! Đến cùng là cửa nào ?

Đỗ Duy ho khan một tiếng , đưa tay tùy tiện chỉ một cái :

- Ở đây ...

Dừng một lúc , hắn than thở :

- Ta biết người không tin ta . Người có thể bắt ta cùng người tiến vào cũng được . Nếu có chuyện gì xảy ra cứ tóm lấy ta là xong ... chẳng qua mấy người này ...

Hắn chỉ Vivian , Joanna và Nicole :

- Các nàng không có quan hệ .. Để các nàng từ cửa khác đi ra đi

- Thật xin lỗi , yêu cầu của người ta không đáp ứng

Thú thần cười lạnh , ánh mắt lóe lên một tia giảo hoạt :

- Người quả nhiên cũng có hứng thú với món trong này , chẳng qua trong bụng người lắm chủ ý quái quỷ . Cho dù tóm người cùng ta đi vào cũng không an tâm được . Người có vẻ là loại người dám liều mạng , chết cũng không sợ .. chẳng qua ... đối với hai cô bé cùng con rắn này thì lại rất quan tâm . Cho nên , ta sẽ dẫn các người cùng đi ! Nếu bước vào chỗ có gì không đúng , ta chẳng những giết người còn giết hết bọn họ !

Trong lòng Đỗ Duy lúc này cũng bắt đầu có vài phần khẩn trương

Nguyên bản , hắn muốn Joanna cùng Vivian ly khai trước , sau đó chính mình tùy tiện chỉ một cánh cửa giả . Nếu Hector khi đó trở mặt , dù chỉ có một mình , tuy thực lực không bằng , nhưng ít ra cũng là bán thần cấp . Chưa kể bản thân kiêm hai thuộc tính của tinh linh thần và Ares , đánh không lại cũng không đến nỗi thua quá sớm . Cho dù muốn chạy cũng không phải là vô vọng !

Chỉ là ... nếu cả Vivian cùng Joanna tiến vào , như vậy mình tuyệt không thể bỏ chạy !

Hector mà trở mặt , cho dù lấy thực lực bán thần cấp chạy thoát , nhưng Vivian , Joanna , Medusa .... Trong mắt thú thần chả khác gì con kiến , nháy mắt cũng giải quyết được ...

Nhìn sắc mặt Đỗ Duy biến đổi , thú thần cười lạnh :

- Cho nên , ta khuyên người đừng nổi lên chủ ý quái quỷ gì , ngoan ngoãn nói ra cửa vào thật sự đi !

Lưng áo Đỗ Duy bắt đầu ướt mồ hôi lạnh , cân nhắc một lúc , hắn cắn răng nói :

- Được rồi ! Người thắng . Năm tay người cứng , người là lão đại ... Cửa vào thật ở đây

Hắn đưa tay chỉ một cửa – chính là cánh cửa đối diện với bậc thềm mà Aragorn nhắc tới !

Hector gật đầu :

- Rất tốt – chúng ta tiến vào đi ! Người , ta , còn có 3 đồng bạn này nữa !

Đỗ Duy cười khổ :

- Ta có lựa chọn khác sao ?

Đáp án đương nhiên là : không

Tiến vào cánh cửa , tựa hồ cũng không có cảm giác gì

Cánh cửa ánh sáng này tựa hồ là một không gian ma pháp đơn giản . Khi Đỗ Duy tiến vào một bước , đã thấy mình giống như đang rơi từ trên cao xuống

Chẳng qua rất nhanh , xung quanh hắn xuất hiện một vệt sáng , sau đó vệt sáng ổn định lại , lúc này dưới chân hắn đã đạp lên đất cứng

Quá trình rất ngắn , hẳn thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu
 Bên cạnh , Hector , Vivian , Joanna , Medusa đều hiện ra
 Chỉ là nhìn xung quanh ... Đỗ Duy ngây dại
 Quả là một cái hồ lớn !
 Mặt hồ phẳng phất tròn hoàn hảo , đường kính ít ra cũng 7 , 8 dặm
 Mà dưới chân Đỗ Duy là bờ hồ , trên mặt đất lởm chởm đá vụn hình thù kỳ dị . Đỗ Duy đá thử một cái ,
 lập tức nhận ra.... Đá vụn này là ... dung nham núi lửa ?
 Chỗ này phẳng phất như một mỏm núi lõm xuống , tụ nước lại thành hồ
 Ngẩng đầu , phía trên có mây bay , còn có mặt trời ...
 Hả ?
 Đỗ Duy nhin không nổi kinh hô
 Chỗ này ... đã là thế giới bên ngoài rồi !
 Chả lẽ ... bảo tàng của ma thần không giấu ở trong không gian nào đó ? Mà tùy tiện kiếm một chỗ chôn
 xuống ?
 Ánh mắt Hector xuất hiện lửa giận , cũng may thấy Đỗ Duy một bộ dạng mờ mịt mới hiểu ra : tiểu tử này
 cũng không biết , xem ra không phải hẳn lừa mình
 Đỗ Duy nhìn 4 phía , sau đó sắc mặt hơi đổi
 Hẳn đột nhiên bay thẳng lên không – Hector không cản , cũng không sợ Đỗ Duy chạy mất
 Đỗ Duy bay lên cao mấy chục thước , sau đó đảo người nhìn xuống , sắc mặt lại càng quỷ dị
 - Gặp quỷ .... Đúng là gặp quỷ rồi . Cái tên hồn đản Aragorn này chẳng lẽ lại lừa cả mình ?
 Lúc này , Hector cũng xuất hiện bên cạnh Đỗ Duy , theo ánh mắt của hắn nhìn xuống
 Bắt đầu từ hồ nước ... vượt qua chỗ cao ... sau đó một đường dốc xuống ..
 Địa hình rất đơn giản ... đây là một ngọn núi !
 Nguyên lai cái hồ này là ở trên đỉnh một ngọn núi ! Mà phía dưới còn thấy một biển mây , cũng không biết
 núi này cao bao nhiêu nữa !
 Nhìn cẩn thận , có thể thấy xung quanh cũng còn những chỗ bị đóng băng !
 Núi cao như vậy , nhiệt độ đương nhiên thấp hơn bình nguyên rất nhiều . Chỉ là bon người Đỗ Duy đều là
 cường giả thực lực tuyệt đỉnh , đối với chút thay đổi này chẳng đáng kể gì nên không để ý tới
 - Chúng ta đang ở trên một đỉnh núi
 Đỗ Duy cười khỏ nhìn Hector
 Hector sắc mặt cũng rất âm trầm :
 - Không chỉ có vậy
 Nó đột nhiên xoay người , ngón tay chỉ về bờ hồ
 - Ta đã thấy được ít nhất một vấn đề . Người tốt nhất nên cho ta một giải thích hợp lý , bởi vì tính nhẫn
 nại của ta cũng không nhiều lắm !
 Theo ngón tay của Hector , hắn nhìn thấy ....
 Chả thấy gì hết , nhưng lại cảm nhận được một vài cỗ khí tức quen thuộc !
 Hử ?

Đỗ Duy cả kinh , hoàn toàn không giống bình thường

Mà lúc này , Vivian cùng Joanna ở dưới đồng thời gọi lớn :

- Đỗ Duy ! Đến xem đây là thứ gì này !

Đỗ Duy vội vàng hạ xuống , thấp giọng hỏi :

- Làm sao ?

Vivian không nói , Joanna lại chỉ xuống đất , chỗ mấy người vừa đặt chân xuống

Nguyên lai vừa rồi Đỗ Duy vội vã nên không phát hiện ra , giờ được nhắc mới để ý , dưới chân mình ầm ầm có một tia ma pháp dao động . Dao động rất nhỏ yếu , chẳng qua vẫn có thể cảm thấy

Hắn đá văng mấy khối đá dưới chân , lập tức thấy một cây gậy bằng kim loại cắm trên mặt đất

Đỗ Duy có chút nghi hoặc , hắn vươn tay dùng sức hất đất đá xung quanh ra

Kỳ quái là , cây gậy này chôn rất sâu . Đỗ Duy đã đào xuống vài thước , vẫn không nhìn thấy đáy

Mà cây gậy này , dưới ánh mặt trời còn lóe lên ánh sáng kỳ lạ

Đỗ Duy sờ thử , chỉ thấy hai tay mát lạnh , thậm chí không cách nào nhận ra món này chế từ gì .

- Đây là ?

Đỗ Duy nhíu mày , thử dùng sức kéo một cái . Vậy mà vẫn không thể rút nổi cây gậy này lên !

- Người không được rút nó ra !

Hector đi tới sau lưng Đỗ Duy , ánh mắt nó nhìn cây gậy có chút kích động :

- Đây là ... quyền trượng vinh diệu !

Quyền trượng vinh diệu ?

Quyền trượng vinh diệu trong số các thần khí ?

Đỗ Duy cũng có chút kích động – tìm được quyền trượng vinh diệu ở đây , chẳng lẽ ma thần thực sự chôn kho báu ở đây ?

Hector cúi xuống , quan sát kỹ sau đó đứng lên , lạnh lùng nói :

- Quả nhiên là thế. .. thứ này không thể rút ra được . Nếu không nơi này lập tức sẽ bị phá hủy

Đỗ Duy cũng đành thở dài

- Đến cùng là chuyện gì ?

Joanna nhin không được hỏi

- Ở đây . Phía dưới

Hector lạnh lùng nói :

- Thấy cái hồ này không ? Đây không phải hồ thường , mà là hồ trên đỉnh núi . Phía dưới nước hồ là miệng núi ...

Nó còn chưa nói hết , Đỗ Duy cũng đã tiếp lời :

- Miệng núi lửa

Mặt hắn cười cổ quái :

- Cái quyền trượng vinh diệu cắm ở đây thực chất là để trấn trụ không cho núi lửa bùng phát . Nếu rút nó ra , chỉ sợ núi lửa lập tức phun trào !

Nhìn mấy cô gái kinh ngạc , Đỗ Duy tiếp tục cười khổ :

- Mà ... ta biết chỗ này là đâu ..

Mấy người đều trừng mắt nhìn hắn

Đỗ Duy lắc đầu :

- Đừng nhìn ta như vậy , ta cũng chưa từng tới đây . Chẳng qua ta có thể nhận ra ... vừa rồi ta nhìn xuống dưới một chút... dưới núi , cách chừng 1, 2000 thước có một khối đá lớn , trên đó viết mấy chữ ...

Hector cười không nói – hiển nhiên , Đỗ Duy nhìn được thì nó cũng nhìn được

- Bia đá ? Người thấy cái gì ?

Joanna nôn nóng hỏi

- Nam Dương , đảo Bà La Môn , liên hiệp vương quốc . Mà chúng ta hiện đang ở dưới chân núi lửa , chính là Thần sơn trong truyền thuyết của họ

Đỗ Duy vẫn đang cười , nhưng quả thật mặt hắn còn khó coi hơn khóc

Aragorn chết tiệt , lưu lại cánh cửa vỡ vụn , lại đem toàn bộ vút tới Nam Dương rồi !!!

Thần sơn ! Chính là hồi trước Aragorn giả thần giả quỷ lừa gạt thổ dân , bắt họ gọi hắn là “ phụ thần “ rồi cúng tế đây mà !!

À , đúng rồi , thằng hồn đản ấy còn lập ra giáo hội ở đây để đánh mặt chược nữa !!!

Thấy Vivian và Joanna mặt đầy nghi vấn , Đỗ Duy vẫy tay :

- Chốc nữa nói tiếp , giờ chúng ta đi gặp mọi người đã

- Gặp ? Gặp ai ?

- Còn có thể là ai !

Đỗ Duy nghiêng răng nghiêng lợi :

- Chúng ta bị cái tên hồn đản Aragorn chơi rồi ! Mẹ nó chứ ! Cái gì mà 16 cánh cửa ! Toàn bộ đều là giả hết ! Cả 16 cửa đều là giả , đều thông đến một chỗ ! Lam Hải Duyệt , giáo hoàng ... bọn họ đều ở đây !!

Lời này Đỗ Duy không phải là giả

Lão Chris , Lam Hải Duyệt , giáo hoàng , Eupudeas , Rossetta đều ở đây

Vượt qua hồ nước , đến bờ đối diện , Đỗ Duy lập tức trông thấy mấy người này

Lão Chris trợn mắt há mồm ngồi trên mặt đất . Giáo hoàng sắc mặt âm trầm . Lam Hải Duyệt có vẻ hơi cười . Eupudeas nét mặt nặng nề . Rossetta lặng lẽ đứng ở một bên

- Các người ... tới đây trước hả ?

Đỗ Duy đi tới , trực tiếp bắt chuyện

Hắn còn nhìn thấy , bên cạnh còn nằm ngổn ngang mười mấy thổ dân . Những thổ dân này đều mặc áo giáp mây , từng người đều da đen vè mặt , cầm binh khí làm bằng gỗ .

Rất hiển nhiên , đám người lão Chris tới đây , sau đó tiện tay xử lý mấy thổ dân này

Những người khác tựa hồ không có tâm tình nói chuyện , Lam Hải Duyệt lại cười trả lời Đỗ Duy :

- Ta nên nói thế nào nhỉ ? Người bị chính mình lừa , cảm giác nhất định rất không tốt đâu

Đỗ Duy cười ha hả :

- Đúng là rất không tốt . Bực mình nhất là ta không thể mắng hắn . Chửi hắn cũng giống tự chửi mình

Đừng một chút , hắn hỏi :

- Nói chuyện các người xem . Thế này là thế nào ?

Hắn đưa mắt nhìn những thổ dân nằm ngã rạp trên mặt đất

May mắn mấy vị cao thủ này đều không có ý giết người , những thổ dân này chỉ bị đánh ngã thôi

Lam Hải Duyệt mỉm cười nói :

- Ta và vị bằng hữu này ...

Hắn chỉ lão Chris :

- Chúng ta hai người xuống trước . Ngay sau đó thấy giáo hoàng đại nhân cũng rơi xuống theo . Còn về những thổ dân này ...ta cũng không biết , chẳng qua xem nét mặt người chắc là biết một chút

- Nơi này là Nam Dương

Một câu của Đỗ Duy , khiến đám người giáo hoàng nhảy dựng lên

Nam Dương ?

- Lãnh thổ của liên hiệp vương quốc Nam Dương , đảo Bà La Môn . Nơi người Nam Dương tin rằng thần linh từng sinh sống ... Thần sơn . À , còn cần nhắc thêm là , đây là một ngọn núi lửa , chúng ta hiện đang ở ngay trên miệng núi lửa

Đỗ Duy càng nói càng thấy buồn cười :

- Con mẹ nó ! Aragorn cũng khá lảm . 16 cánh cửa toàn bộ đều là giả ! Nếu ai bị lừa , thử lần lượt từng cửa , chỉ sợ tốn 1 vạn năm cũng chả hiểu nổi . 16 cửa thử lần lượt , tới lúc phát hiện mình bị lừa cũng không biết mất bao lâu !

Nói xong , hắn chỉ vào những thổ dân :

- Những thổ dân này là người bản địa . Theo truyền thuyết , thần của họ sống ở trên núi này . Cũng theo truyền thuyết , thần linh giận giữ rồi bỏ bọn họ mà đi . Chẳng qua , thổ dân vẫn lưu lại đây bảo hộ nơi này , vì thế trên núi thường có một vài khổ tu giả cùng võ sĩ lưu lại phụ trách thủ vệ , ngăn cản ai có ý đồ xâm phạm

Đỗ Duy chỉ vào đám võ sĩ thổ dân trên mặt đất :

- Ta nghĩ mấy gã thổ dân gặp các người ... chết rồi ?

- Không , chúng ta không giết người

Lam Hải Duyệt lắc đầu

- Chẳng qua may mà người tới , nếu không sợ là giáo hoàng điện hạ sẽ ra tay với ta mất . Ta chỉ là một lão già , không phải đối thủ của giáo hoàng

Đỗ Duy quệt môi . Theo thực lực mà nói , Lam Hải Duyệt chưa chắc đã thua giáo hoàng . Chẳng qua thêm một thiên sứ nên rất khó nói . Mà Chris không thể tin được , lúc đánh lên chưa chắc lão đã ra tay giúp Lam Hải Duyệt

- Chúng ta toàn bộ đều bị Aragorn chơi một vỏ

Đỗ Duy thở dài

Hắn cổ nhỏ giọng , cười khổ :

- Ta không lo giáo hoàng . Chẳng qua vị thú thần này hiện nay sắp phát hỏa rồi . Nếu không có biện pháp , e là chúng ta khó thoát lẩn

Quả nhiên , sắc mặt Hector đã khó coi tới cực điểm

Từ lúc gặp mặt , vị thú thần này một mực đều nói chuyện đầy hòa khí . Lúc này hắn cũng đã nổi giận , đã ần ần thấy rằng nanh lóe lên

Đỗ Duy đi tới bên mấy thổ dân kia , thuận tiện giải trừ cấm chế cho họ , thở dài , dùng tiếng Nam Dương nói một câu :

- Các người mau đi đi , nếu không sẽ mất mạng đấy

Hắn đối với những thổ dân này cũng có chút thương xót

Nguyên nhân rất đơn giản ... vì trong lòng hắn còn một bóng đen : trước đây , một cô bé Nam Dương từng nói với mình , ngọc trai Nam Dương rất đẹp ..

Thực tế , sau việc đó , nô lệ Nam Dương trong nhà Đỗ Duy đều được đối đãi rất tốt

Nhưng ai mà biết , mấy võ sĩ thủ hộ này lập tức đứng dậy đồng thanh lớn tiếng gào thét với Đỗ Duy !

Nét mặt họ đầy địch ý , có người còn lấy vũ khí ra chỉ vào Đỗ Duy , miệng quát tháo ba chữ giống như chú ngữ !!

Chỉ là mấy câu họ quát tháo khiến Đỗ Duy ngây ngốc !!

Bởi vì mấy câu này .. không phải tiếng Nam Dương !

Nội dung lời nói của họ , Hector cùng giáo hoàng không hiểu , chỉ cho là tiếng Nam Dương mà thôi . Nhưng Đỗ Duy lại hiểu , mà Lam Hải Duyệt sắc mặt cũng hơi đổi . Bất quá lão đã có kinh nghiệm , vội cúi đầu không để ai thấy nét mặt mình – may mà Hector không để ý ! Bởi vì , mấy câu họ gào thét ... toàn bộ ... cứ là ..

Toàn bộ con mẹ nó là tiếng Trung !

Nội dung của chúng là :

- Người ! Quá dám dâng

- Người ! Quá dám dâng

- Người ! Quá dám dâng

Thế là ... Đỗ Duy nổi giận

Cái *** gì thế !!

Lão tử từ từ vịn dầm xa xôi tới đây , trên đời không mấy ai có thể hiểu tiếng Trung ! Giờ tự dưng có mấy thằng cha mặc áo vỏ cây dùng tiếng Trung chửi lão tử dám dâng ?!!!

Đỗ Duy nổi giận , nguyên bản một bụng lửa giận của hắn lúc này không chút khách khí chửi lại !

- Các người mới là đồ dám dâng ! Toàn bộ cả nhà các người đều là đồ dám dâng ! Phu nhân , con gái , cháu gái tộc trưởng các người con mẹ nó đều là một lũ dám dâng ! Người dám dâng người dám dâng người dám dâng !!!!

Đỗ Duy nói tiếng Trung đương nhiên là rất thuận miệng , mồm mép tung bay , chửi cho mấy thổ dân trợn mắt há mồm , vô lực nói tiếp

(điều vãi , từ nhỏ nó không nói tiếng Trung mấy sẽ quên dần , tưởng dễ nhớ lắm à)

Nhưng sau đó , Đỗ Duy phát hiện có điểm không đúng !

Mấy thổ dân này không phải thật sự nói tiếng Hán . Bọn họ chỉ biết lặp đi lặp lại mấy chữ “ người quá dám dâng “ . Hiển nhiên , bọn họ chỉ học thuộc mà thôi

Chỉ là , sau khi Đỗ Duy dùng tiếng Trung lưu loát chửi lại , đột nhiên thổ dân sắc mặt đại biến !!

Có người lùi lại mấy bước cẩn thận nhìn Đỗ Duy . Có người trên mặt lộ ra vẻ kính sợ vô cùng

Sau đó , đám thổ dân dùng ánh mắt rất kính sợ nhìn Đỗ Duy , cẩn thận nói lại một câu :

- Người ... quá dám dâng

Đỗ Duy cười , dùng tiếng Trung chửi lại :

- ĐM , phiền quá , người mới dám dâng

Hắn vừa nói xong , loạt xoạt một tiếng , toàn bộ thổ dân quỳ xuống ! Họ bò rạp xuống mặt đất , dập đầu liên tục , trong miệng lớn tiếng tụng niệm vô cùng sợ hãi !!

Còn người chảy nước mắt nhìn Đỗ Duy một cách vô cùng sùng bái ...

Đỗ Duy nghe những thổ dân này nói , không khỏi trợn mắt há mồm

Những thổ dân này nói là : phụ thần thương xót ! Phụ thần không vứt bỏ chúng ta ! Thần của chúng ta đã trở lại ! Thần đã trở lại ! Thần mang theo thần ngữ đã trở lại !!

Nhìn mấy thổ dân quỳ lạy , cơ hồ kêu khóc muốn tới ôm lấy đùi Đỗ Duy!!

Trong nháy mắt , Đỗ Duy hiểu ra

Chính mình nói tiếng Trung , những thổ dân này cho là mình nói “ thần ngữ “ mà Aragorn lưu lại , vì thế tưởng rằng mình từ trên trời xuống ...

Cho nên....

Bọn họ coi mình là thần ! Chính xác mà nói , Đỗ Duy cũng có thể tính là “ phụ thần “ của họ , mặc dù chân chính là Aragorn

Chẳng qua ...

Con mẹ nó . Thằng cha Aragorn dạy cái gì không dạy , lại đi dạy cái câu “ quá đậm đặng “ này ?

Thật là ...

Mấy thổ dân vẫn ra sức dập đầu , miệng vẫn kêu gào “ quá đậm đặng “ , “ quá đậm đặng “ , “ quá đậm đặng “ , ...

Đỗ Duy có chút đành chịu , sau lưng Hector đã phát hỏa

- Người ! Còn gì để nói không ?

Đỗ Duy vội xoay người , cảm thấy một cánh tay vung lên đánh vào mình !

Hắn vô thức giơ tay lên cản lại ...

Rầm !!!!

Lực lượng cường đại trực tiếp hất tung hắn đi . Hai chân hắn cắm trên mặt đất trượt đi 7 , 8 thước rồi rơi xuống hồ . Tay áo hắn đã bị chấn thành vụn phấn , toàn thân đã ớn ớn đau !

Thần cấp quả là thần cấp !

Hector đứng ở xa , thần uy lẫm liệt nhìn Đỗ Duy , ánh mắt tràn ngập sát khí :

- Ta nói , lòng kiên nhẫn của ta có hạn . Nếu từ lúc này vẫn không có đáp án , ta bắt đầu giết người !

Mặt thú của nó hơi cong lên :

- Người đoán ta sẽ bắt đầu giết từ ai ? Từ người ? Hay là từ mấy cô bé này ?

Đỗ Duy cắn răng hồng lên một tiếng , thân hình hắn xông lên , toàn thân lóe lên một cái , đột nhiên một bộ áo giáp hoa lệ 5 màu hiện lên trên thân !

Đường vân tinh xảo , hoa văn nhẵn nhụi , sau lưng một đôi cánh bạc .... Toàn thân phát ra ánh sáng vàng rực rỡ

Chính là thần khí : áo giáp trắng tuyết năm màu !

Đỗ Duy nâng tay lên , một tia sáng lóe lên . Trong tay hắn đã gọi ra trường cung Pandora ! Cánh cung cong như vầng trăng , hai bên gắn lưỡi dao sắc bén ! Đỗ Duy kéo cung , tức thì toàn thân phát ra ánh sáng rực rỡ !!

Hector nhú mày :

- Hừ ? Đồ của Artemis ? Người là nhân loại , tại sao lại có thần khí của tinh linh ?

- Ta còn nhiều lắm !

Đỗ Duy huyết dài một tiếng . Mặt hồ dưới chân hắn nổi lên một gợn sóng , hắn đứng ở giữa , trường cung Pandora chìa thẳng vào Hector , vẻ mặt hiên ngang lắm liệt :

- Thần thú ! Ta nghĩ ngươi chắc cũng không muốn đánh giết mấy người quá yếu dưới kia ! Ta tới đánh với ngươi một trận !!

Thần niệm nháy mắt tràn ngập mắt Đỗ Duy , mà mặt hồ dưới chân hắn tỏa ra hơi nước , che khuất cơ thể !

- Ngươi thực sự đột phá được lĩnh vực ?

Hector có chút ngạc nhiên , chẳng qua nó cười lạnh , thân hình lao vào Đỗ Duy !

Những người còn lại đều sắc mặt khấn trương . Vivian cùng Joanna muốn lao lên , nhưng bị Lam Hải Duyệt cùng Medusa kéo lại

- Đừng có tới đó !

Lam Hải Duyệt sắc mặt âm trầm :

- Các người thực lực quá yếu , đi tới chỉ làm liên lụy Đỗ Duy

Lão nhìn Medusa , cắn răng nói nhỏ :

- Chốc nữa ... nếu Đỗ Duy không chống đỡ được , chúng ta chỉ có thể liều mạng

Mà giáo hoàng lại phân vân lưỡng lự . Lão cũng không biết mình nên mong Đỗ Duy thắng hay thua

Hắn đương nhiên rất không ưa Đỗ Duy , chẳng qua nếu Đỗ Duy mà thua , cái gã thần thú này có đem toàn bộ những người ở đây giết sạch không ?

Trường diện có chút rối loạn rồi

Ngược lại , mấy thổ dân Nam Dương vô tri kia lại có chút mờ mịt , không hiểu tại sao mấy vị thần từ trên trời xuống lại đột nhiên đánh nhau ?!

Bất quá bọn họ vẫn quỳ đó , ra sức kêu gào “ quá dâm dăng ! Quá dâm dăng ! Quá dâm dăng ...”

Rầm !!

Trong lúc một đợt “quá dâm dăng” vừa kết thúc , Đỗ Duy bị thần thú trực tiếp đánh trúng một cú . Tuy áo giáp trắng khuyết 5 màu tự phân ra một phần thần lực phòng ngự , nhưng một quyền của thần thú vẫn xuyên qua , đánh thẳng vào ngực Đỗ Duy !

Thân hình Đỗ Duy hơi lùi lại vài bước . May mắn có thần khí phòng ngự chia sẻ lực công kích , hắn xoay người , dùng một chiêu trong “ cung Nguyệt Vũ ” , trường cung cuốn lấy cánh tay của thần thú !

Ông !!!

Dây cung chấn động , thân hình thần thú cũng hơi run lên . Khái giáp bảo vệ tay nó tức thì bị thần cung cắt thành một vết rách dài !

- Hừ ! Cung thì tốt , nhưng ngươi thì quá kém ! Cung Nguyệt Vũ ! Đáng cười !

Chát một tiếng , nó tung chân đá vào ngực Đỗ Duy một cú . Đỗ Duy dùng tay ngăn lại , lập tức một tiếng vang như sét đánh phát ra !

Sóng xung kích bắn ra tứ phía , mọi người bên cạnh vội mở phòng ngự của mình ra

Đỗ Duy bị một đòn đánh bay ra xa , thân hình đang văng đi , đột nhiên chuyển hướng lao lên không , xoay người làm một tư thế , ngón tay kéo dây cung ....

Tuyệt kỹ – Mũi tên địa ngục Pandora !!

Trong nháy mắt , một tia sáng theo thân cung tụ lại như một ngôi sao chói , từ trên cao bay thẳng tới Hector !

Hector cười lạnh một tiếng , không tránh không né . Nó ngửa đầu mở đôi tay ra , sau đó há miệng gầm lên một tiếng !

Chỉ thấy một tiếng như vạn thú gầm vang lên , phảng phất toàn bộ tầng mây bị đánh tan !

Từ trong miệng thần thú , đột nhiên xuất hiện một đợt sóng xung kích cuồng bạo bay thẳng lên đập vào mũi tên đang lao xuống !!

Rầm !!!

Khi hai luồng lực lượng này va chạm , đột nhiên mặt nước phía dưới nổ tung ! Bụi nước phun khắp nơi như mưa !

Trên không , hai luồng sáng quấn lấy nhau , sau đó trong nháy mắt nổ tung , tia sáng phát ra lóng lánh !

Đỗ Duy đứng trên cao vài trăm thước , lại bị sóng xung kích của Hector chấn bay đi . Mà Hector vẫn vững vàng đứng dưới đất !

Tiếng gầm vẫn vang vọng khắp nơi , phảng phất như gió lốc ! Nhất thời , phảng phất cả không gian chỉ còn tiếng vang này !

Sau khoảng khách , Đỗ Duy ở trên không , lồng ngực không ngừng phập phồng , miễn cưỡng bảo trì tư thế đang bay nhìn Hector

Thần thú sắc mặt vẫn bình thường , nó nhìn Đỗ Duy cười ngạo nghễ . Áo giáp của nó xuất hiện một vết nứt nhỏ , Hector dứt khoát lấy tay xé ra ném đi

- Hừ ! Xem ra áo giáp sau này chẳng thể nào so được với nhóm thần khí đầu tiên

Hector cười lạnh :

- Chẳng qua ngươi thì sao ? Công tước hoa tulip ? Ngươi vừa dùng mũi tên địa ngục đã là toàn lực thi triển rồi ! Ngươi còn sức đánh một đòn nữa sao ?

Hector cười rất nhẹ nhàng :

- Hóa ra ngươi thực sự đã đột phá lên lĩnh vực cấp , đáng tiếc còn không phải chân chính thần cấp . Hiện tại ngươi còn chưa có tư cách là đối thủ của ta

Đỗ Duy vừa dùng toàn lực đánh một chiêu , có thần khí , thêm thần niệm , một chiêu mũi tên địa ngục vừa rồi đã là đòn mạnh nhất của hắn , thế mà thần thú chỉ tùy ý vứt áo giáp đi , một chút thương tích cũng không có ..

Khốn kiếp , cái đòn gầm gừ kia , uy lực lại mạnh thế ! Không ngờ ngang được với mũi tên địa ngục !!

Lúc này , trong đầu hắn xuất hiện một ý thức kỳ quái , hắn biết đây là một tàn niệm của Artemis và Ares lưu lại

Tiếng gầm hủy diệt ?

Tuyệt kỹ của thú thần ?

Gặp quỷ thật . Thú tộc đúng là thú tộc , chẳng qua theo ý thức còn lại của tinh linh thần , một chiêu “ tiếng gầm hủy diệt ” này đã ngang cấp với “ mũi tên địa ngục ” và “ nhát chém không gian ”

- Xem ra ... đánh vẫn không lại a ...

Đỗ Duy hít sâu một hơi

Vừa rồi một chiêu đích thực đã dùng gần như toàn lực của hắn , cũng chỉ miễn cưỡng coi là ngang tay mà thôi – thậm chí còn chưa phải hoàn toàn ngang tay

Mà Đỗ Duy rất rõ , mình là một cái bình điện không nạp thêm được ! Vừa rồi một chiêu đó , vạn lần không thể dùng nữa được ! Nếu không , hết điện thì cũng đi tong luôn !

Trong lòng hắn cũng rất buồn bực : kỳ thật thực lực mình đâu có yếu ! Sao lần quái nào cũng gặp phải địch thủ mạnh đến biến thái vậy ?

Mẹ nó chứ , khi lão tử cấp 8 , bắt ta đánh với thánh cấp !

Ta là thánh cấp , lại bắt ta đánh với linh vực cấp !

Chờ ta lên được linh vực cấp , con mẹ nó lại gặp long thần bị phong ấn ở bán thần cấp !

Giờ ta lên bán thần cấp rồi , lại gặp một tên thần cấp !

- Hừ , sao vậy ? Kiệt sức rồi sao ? Còn sớm mà !

Hector cười lạnh một tiếng , thân thể lao lên , vùng quyền đánh tới !

Đỗ Duy cạy vào nhanh nhẹn và cung Nguyệt Vũ , miễn cưỡng né được , đột nhiên tốc độ thần thú tăng lên !

Quy tắc không gian ? Vô tác dụng !

Quy tắc thời gian ? Vô hiệu !

Trốn tránh .. cũng *** vô hiệu !!

Cấp bậc thua sút , về việc lợi dụng quy tắc Đỗ Duy thua xa đối phương ! Thần thú công kích như cuồng phong bạo vũ , mỗi đòn như một cây chùy nặng ngàn cân , cứ đập xuống mặt hắn như mưa

Mọi người ở dưới nhìn lên , thấy hai vị cường giả dùng tốc độ cao nhất đánh nhau , 2 luồng sáng quẩn lại , 1 loạt âm thanh đấm đá vang lên không ngừng ! Chỉ là Đỗ Duy đang chịu cảnh có khổ tự biết . Công kích của thần thú hoàn toàn chỉ là va chạm vật lý , nhưng lực lượng lại quá mức biến thái . Không cần vũ kỹ hoa mỹ , nhưng thập phần hiệu quả !

Mỗi đòn đều vô cùng dã man , tựa hồ muốn đem Đỗ Duy đập bẹp !

Hơn trăm đòn , Đỗ Duy chỉ có thể dùng cung Nguyệt Vũ tránh được 2 thành ! Hơn nữa ... có vẻ thần thú căn bản không để ý mình né tránh !

Tựa hồ phương thức công kích của hắn là lấy sức mạnh cùng tốc độ tuyệt đối đàn áp địch nhân ! Người tránh ? Chả sao ! Người tránh 1 cú , ta đấm hắn 100 cú !

Mà Đỗ Duy , trong 10 đòn thì mới đánh trả được 1 đòn . Đáng tiếc 1 đòn này của hắn đấm vào thần thú như muỗi đốt inox – thần thú cũng có cơ thể cường đại quá mức !

Nếu không phải Đỗ Duy có áo giáp trắng khuyết 5 màu , nếu không phải cơ thể được nước mắt sao chổi cường hóa , nếu không phải hắn vẫn ngâm nước mắt sao chổi dưới lưỡi để chữa trị cơ thể ...

Nếu không có những thứ này , Đỗ Duy đã sớm bị đánh gục rồi !

Thần thú tựa hồ càng đánh càng hăng ! Đột nhiên hắn tung 1 quyền đặc biệt nặng , tổng Đỗ Duy rơi xuống ! Đỗ Duy chìm trong hồ nửa ngày mới trồi lên , Hector đứng trên không lại ngửa mặt cười lớn , tiếng cười tràn ngập chiến ý khó hiểu !

- Thống khoái ! Thống khoái ! Đã 1 vạn năm ta không thống khoái như vậy !

Hector cười lớn , tròng mắt nó đã biến thành màu đỏ . Dưới chiến ý kích phát , thân thể nó vì kích động quá mà ần ần run lên :

- Quá thống khoái ! Người tuy thực lực còn yếu , nhưng chịu đòn rất giỏi ! Ha ha ha ha ha !! Đến đây !

Mẹ nó !

Đỗ Duy chửi thầm một câu , chỉ có thể vùng sức lao tới . Lần này hắn dùng cung tên Pandora bắn liên vài mũi , cũng không cần đắn đo , chỉ mong hơi ngăn cản thần thú . Đồng thời tay phải chém một phát lên không !

Cạnh bàn tay của hắn , tức thì xuất hiện một vòng xoáy không gian vặn cong !

- Hử ? Nhất chém không gian ? Tuyệt kỹ của Ares ?

Ánh mắt thần thú đầy điên cuồng và hưng phấn , cao giọng huýt dài , lại vung tay đâm tới !

Rầm !

Trên không phát ra một vòng sáng vặn cong , sau đó Đỗ Duy rơi xuống , lần này chậm chạp mãi chưa nổi lên

Vivian cùng Joanna sắc mặt tái nhợt , hai người vội nhảy xuống hồ

Lam Hải Duyệt nhìn giáo hoàng và lão Chris :

- Còn chờ gì nữa ! Đỗ Duy mà thua , chúng ta cũng đi đứt !

Giáo hoàng còn chần chừ , nhưng thiên sứ Eupudeas đã lao tới !

Sáu cánh sau lưng hắn vung lên , ngăn trước mặt Hector

- Thần thú ! Lấy danh nghĩa nữ thần , lệnh ngươi dừng tay !

- Đáng cười !

Thần thú cười lạnh , nó nhìn Lam Hải Duyệt ở dưới :

- Các ngươi cùng lên đi . Để ta đánh cho sướng nào !

Lão Chris thở dài , bỏ trường bào xuống , nắm tay , ngửa mặt gầm lên ...

Rầm !

Trên tay hắn xuất hiện một đoàn khí đen , sau đó biến thành một tia sáng màu đen đánh tới Hector . Hector chỉ hơi run người đã né được , gật đầu nói :

- Quả nhiên là ma pháp của ma thần tộc . Đáng tiếc , chiều này nếu là ma thần dùng ta còn sợ vài phần , ngươi thì ...

Lam Hải Duyệt đã bay lên , trong tay lão chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một thanh trường kiếm , kiếm phóng lóe lên băng sương đầu khí

Lão Chris cũng bay lên , sắc mặt lạnh lùng nhìn thần thú , một mặt coi chừng Lam Hải Duyệt và Eupudeas

- Không có lựa chọn – liều mạng thôi !

Cuối cùng , giáo hoàng cũng hạ quyết tâm , nắm pháp trượng bay lên . Rosetta cũng theo sát , tay cầm trường kiếm kỵ sĩ

Bốn thánh cấp cường giả , cộng thêm thần thánh kỵ sĩ Rosetta gần thánh cấp . Năm người đứng thành hình ngũ giác vây Hector lại !

- Rất tốt ! Rất tốt !

Ánh mắt Hector đầy hưng phấn , toàn thân run rẩy , ngửa mặt cười lớn :

- Đem bản lĩnh mạnh nhất của các ngươi ra đi ! Đánh đi !

949. Chương 660 : Thần Khí Mạnh Nhất

Nước hồ màu xanh thẫm sâu mấy chục thước , cho dù ở trên miệng núi lửa vẫn lạnh như băng . Vivian vừa nhảy xuống đã run lẩy bẩy – kỳ thật nàng thủy tính rất kém , từ trước đến giờ rất ít học bơi . Sau này lại ở cùng Đỗ Duy ở tây bắc , vốn là thảo nguyên , cơ hội tập bơi cũng không nhiều

Vừa mới thấy Đỗ Duy bị đánh chìm xuống nước rồi im luôn , Vivian cuống lên nhảy xuống . Có điều vừa nhảy xuống đã thấy tối tăm mặt mũi , chút nữa bị sặc

May mắn , Joanna bơi lội giỏi hơn nàng nhiều , hơn nữa phản ứng cũng đủ nhanh . Vừa nhảy xuống đã lập tức dùng ma pháp tạo ra 2 cái ma pháp chống nước bao bọc 2 người lại . Phẳng phất như 2 cái bong bóng to đùng , 2 người từ từ lặn xuống

Nước hồ càng xuống càng tối , thậm chí tới mức đen ngòm . Xung quanh hoàn toàn không có thứ gì làm mốc , chẳng biết sâu thế nào . Hai người nôn nóng quay 4 phía tìm Đỗ Duy

Tròng mắt Vivian đã đỏ lên , liên tục lời tay Joanna “ Tìm hắn ! Tìm hắn đi ! ”

Joanna cũng có chút hoảng loạn , kéo Vivian tìm xung quanh một lúc không thấy , trong bụng cũng dâm lo
Cái tên Đỗ Duy này chẳng lẽ chìm tới tận đáy hồ rồi

Nước hồ lạnh như băng bên cạnh , 2 cô gái cũng phát run . Dưới đáy hồ cơ hồ có thể so với rừng rậm đóng băng . Càng xuống càng thấy lạnh

Hai nàng đang hoảng loạn , đột nhiên cảm thấy bên cạnh có một bóng người dùng một loạt động tác vô cùng nhạy bén lườn lách trong nước , thân hình vặn cong dễ dàng bơi xuống dưới !

Cẩn thận nhìn lại , người đó chính là nữ vương Medusa – tiểu thư Nicole

Nicole là rắn Medusa , máu lạnh trời sinh . Mà thân hình nàng ở trong nước so với trên bờ còn linh hoạt gấp đôi , trong khoảng khắc đã trượt qua bên mình Joanna và Vivian hướng xuống dưới

Joanna tức thì hiểu ra . Nicole vốn là rắn , ở trong nước mạnh hơn 2 chị em mình rất nhiều !

Nàng không chút do dự kéo tay Vivian , một mặt chỉ nữ vương Medusa ở dưới , ý bảo : đi theo nàng !

Ba cô gái trước sau bơi xuống , trên đỉnh đầu mặc dù cách nước sâu vẫn cảm nhận được âm thanh chấn động truyền đến , cũng không biết ở trên đánh thành cái dạng gì rồi

Đột nhiên thấy phía trên một tiếng động lớn vang lên , sau đó một thân hình bắn thẳng xuống nước như đá tảng , có vẻ là bị đánh bay xuống . Người này chìm xuống còn nhanh hơn cả Vivian và Joanna . Hai người tròn mắt nhìn , mới nhận ra là thần thánh kỵ sĩ Rosetta bên cạnh giáo hoàng

Hai người cũng không biết Rosetta sớm bị Đỗ Duy ép phản , lại thấy hắn rơi xuống nước . Nguyên bản áo giáp thần thánh kỵ sĩ hoa lệ đã bị đánh đến biến dạng , rơi xuống nước tức thì tan vỡ . Mà mặt mũi Rosetta cũng rất thảm , miệng mũi phun ừng ực bọt khí , tựa hồ đã ngạt đi . Thân hình hắn cũng gần như tan nát , trên người không biết có bao nhiêu vết thương , bây giờ máu tươi mới chậm rãi tràn ra , trong nước tạo thành từng sợi đỏ tươi quý dị

Joanna và Vivian nhìn thấy , trong lòng chấn kinh !

Vừa rồi hai người nhảy xuống đến giờ bơi mất bao lâu ? Mấy người vậy công thần thú , thế mà giờ thần thánh kỵ sĩ đã bị đánh thành cái dạng này rồi ?

Joanna còn do dự , nhưng Vivian tâm địa thiện lương , vươn tay kéo Rosetta qua chỉ một cái , tức thì một cái lồng ma pháp chống nước hiện ra bọc lấy đầu hắn . Nếu không , dù Rosetta thực lực không thấp cũng bị chết chìm

Joanna thở dài , nhìn Vivian , ý là : em quá lương thiện !

Lúc này , dưới đáy nước truyền đến một luồng sáng nhu hòa . Hai người vội vàng hướng xuống đó bởi tới . Mà Vivian lương thiện còn không quên kéo Rosetta đi cùng

Quả nhiên , xuống thêm mười mấy thước là tới đáy . Dưới đáy nước , từng khối nham thạch lớn nằm khắp nơi . Trong đồng đất đá có 2 bóng người ngồi trên một khối nham thạch lớn nhất

Vivian cùng Joanna đều lộ vẻ mừng rỡ . Hai người này chính là Đỗ Duy và Nicole !

Đỗ Duy xem vẫn hồn nhiên như chẳng có gì , trong tay hắn nắm một viên ngọc . Viên ngọc phát ra ánh sáng nhu hòa vô thanh vô tức đẩy nước ra , tạo thành một không gian chống nước

Joanna vừa nhìn đã nhận ra , đây chính là món giúp mình cùng Đỗ Duy tránh vào đầm lầy trốn tinh linh vương – tị thủy châu

Ba người chụm đầu vào trong , Joanna lập tức giận dữ nói :

- Người là đồ chết tiệt ! Ở dưới này tự do tự tại , làm bọn ta lo gần chết !

Đỗ Duy thở dốc , lắc đầu :

- Ta thật sự là thụ thương , lúc đó nhúc nhích cũng không nổi . Nếu không phải tiểu thư Nicole xuống giúp ta tỉnh lại , sợ cũng uống không ít nước

Nicole nhắm mắt lại , mái tóc vàng ướt vắt qua vai , lạnh lùng nói :

- Thân thể người rất mạnh , sợ là không thể chìm chết được người

- Người sao không lên ?

Joanna hỏi Đỗ Duy , sau đó dừng lại , tự nói :

- Hay là ... chúng ta thừa cơ chạy đi ! Nhưng mà ở trên đang đánh nhau ... À , không được . Người khác không kể nhưng Lam Hải Duyệt tiên sinh còn ở trên ! Không thể không cứu được !

Vivian thì lo lắng nhìn Đỗ Duy :

- Anh thật sự không sao chứ ? Em thấy sắc mặt anh kém lắm

Đỗ Duy cười miễn cưỡng :

- Tạm được . Có điều cứ đấu cứng với thằng cha Hector ấy thì không ổn

Dừng một chút , hần thấp giọng :

- Vừa rồi rơi xuống , ta đột nhiên hiểu ra một chuyện

- Chuyện gì ?

3 cô gái đồng loạt mở miệng

Đỗ Duy cười quỷ dị , càng có vẻ tác quái :

- Hắc hắc .... Thằng cha Aragorn kia câu nào không dạy , lại đi dạy đám thổ dân một câu đó . Lão tử vốn muốn mắng hần một chốc , nhưng vừa rồi chìm xuống ta đột nhiên nghĩ ra ...

Nói xong , biểu tình Đỗ Duy càng lúc càng kỳ quái , vỗ mặt mình tự mắng :

- Cái quái gì mà “ quá dâm dăng ”! Giỏi ! Aragorn giỏi lắm ! Phiên âm chính là ‘ going down ‘ mà ! Tức là muốn ta đi xuống ! Cái câu lưu lại này , giỏi ! Quá giỏi !

(chú thích : tiếng trung là ‘ cú dâm dăng ’ , chả biết có phải phiên âm ra going down hay không nữa , nghe thì cũng thấy hao hao thật)

Chính xác quá giỏi !

Loại câu này , nhìn khắp thiên hạ cũng chỉ có Đỗ Duy giải nổi ! Nếu không , cho dù là xuất thân đại tuyệt sơn như Lam Hải Duyệt , có hiểu được chút tiếng Trung cũng làm sao dịch nổi “ quá dâm dăng ” thành “ going down ” trong tiếng Anh được chứ !

Tiếng Trung tiếng Anh cùng kết hợp ra đáp án ...

Thật sự , Đỗ Duy nói “ quá dâm dăng ” hay “going down ” , 3 cô gái cũng nghe không hiểu . Chỉ là nhìn mặt hần cười cổ quái , Vivian như trút được tảng đá trong lòng . Nếu Đỗ Duy còn cười được , vậy là có biện pháp rồi

Nói xong , Đỗ Duy cầm tị thủy châu nhét vào tay Vivian , hít sâu một hơi , biểu tình ngưng trọng :

- Các nàng nghe này . Các nàng không phải đối thủ của Hector . Đám người Lam Hải Duyệt cũng không đủ . Hiện ta lên giữ chân hần ! Các nàng .... Còn nhớ chỗ cắm cây gậy kia không ? Cái quyền trượng vinh diệu ấy ? Me nó , thảo nào mà nhớ sao cũng không ra . Ta giờ mới hiểu ra nó là công tắc khởi động ma pháp trận . Các nàng qua đó ... không phải nhớ , mà là dùng sức ấn nó xuống !

- Ấn xuống ?

- Chính là ấn xuống

Đỗ Duy thở dài :

- Xem ra tiền thế của ta cũng rất thông minh ! Nếu người khác , thấy trên mặt đất cắm một đồ vật kỳ quái , ý niệm đầu tiên sẽ là nhổ nó lên . Chả có ai lại nghĩ ấn nó xuống cả

- Còn người ?

Joanna trầm mặt :

- Người đi đánh với Hector ? Không được ! Người cũng đánh không lại nó !

- Ở đây chỉ có ta là thực lực gần với nó nhất

Đỗ Duy nghiêm túc đáp :

- Thần thú giờ phát cuồng rồi , nếu không nghĩ cách mở cửa chỉ sợ chúng ta không ai chạy thoát ! Thực lực ta thấp hơn hẳn , nhưng miễn cưỡng tự bảo hộ được , thêm đám người kia sẽ không chết sách ... chỉ cần các nàng nhanh lên !

- Nghe cho rõ ! Các nàng càng nhanh , nguy hiểm của ta càng ít !

Sau câu này , Vivian và Joanna mới chịu thuyết phục , nhìn nhau một cái . Vivian cắn răng , đột nhiên nhìn Đỗ Duy , chậm rãi nói từng chữ :

- Người chết rồi , ta cũng theo người !

Nói xong , nàng chủ động kéo tay Joanna , quay về phía bờ hồ

Các nàng mang tị thủy châu , tốc độ cực nhanh , ngay cả Rosetta cũng bị kéo đi . Chỉ là nữ vương Medusa ở lại , vẫn dùng một vẻ mặt lạnh lùng nhìn Đỗ Duy , giống như đang “nhìn ” hẳn .

- Người....

- Thực lực của ta cũng không kém Lam Hải Duyệt . Ta giúp người

Khẩu khí của Medusa rất kiên quyết , Đỗ Duy biết mình cự tuyệt cũng vô dụng

- Dừng dừng ‘ cái nhìn của Medusa ‘ . Đối với Hector chả có tác dụng gì đâu

Dặn dò một câu , Đỗ Duy cùng Nicole bắt đầu nổi lên ...

Rầm !!

Thân hình Lam Hải Duyệt bay ngang đập vào vách đá . Sức mạnh biến thái của thần thú đập thân hình lão xuyên qua cả vách núi dày trăm thước ! Thân hình bay vào từ một bên , lại từ một bên khác bay ra !

Đá vụn bay loạn xạ , chỉ nghe tiếng thần thú cười lớn

Cổ tay nó hơi run lên , thổi tan một tầng băng sương nhàn nhạt đóng ở trên đó , nói :

- Hừ ! Một chút đầu khí lạnh bé tẹo thế muốn đông kết ta ? Đáng cười !

Lúc này , pháp trượng của giáo hoàng đã bị chém thành 2 đoạn , bảo thạch bị đập tan tành , bản thân lão bị tóm trong tay Hector . Thân hình lão treo mềm oặt , râu ria bị máu tươi nhuộm đỏ - may mắn Hector không muốn giết lão , nếu không đã sớm tắt thở rồi

Eupudeas càng thê thảm hơn , 6 cánh của hắn đã bị bẻ gãy mất 4 . Xương cánh gãy lòi cả ra ngoài , miệng vết thương chảy ra máu màu vàng

Eupudeas bị Hector dẫm dưới chân , không hề giãy dụa , tựa hồ đã mất đi sức phản kháng

Duy còn có động đậy được chỉ có lão Chris

Lão Chris đã hoàn hình hoàng kim long . Cơ thể hoàng kim long cực kỳ mạnh mẽ , ít ra còn có thể chống đỡ trước mặt Hector được đôi chút . Mà Hector tựa hồ cũng không vội giết mấy đối thủ này . Tịch mịch trên vạn năm , mãi mới có nhiều cường giả để so chiêu , thần thú có vẻ đánh kịch liệt , kỳ thật phần lớn để phát tiết tâm trạng lâu ngày

Thân hình hoàng kim long đã mất hơn nửa số vảy của mình . Vảy rồng kiên cố , đối với thần thú cũng chẳng là gì . Ngược lại , một bên cánh rồng đã uốn cong một cách kỳ quái , hiển nhiên xương bị bẻ gãy rồi . Lão Chris thống khổ gào thét , một tiếng long ngâm vang lên

Đáng tiếc , dù thân thể hoàng kim long khỏe mạnh cũng còn xa không bằng thần thú . Hector cũng không vận quy tắc và sức mạnh của thần cấp , chỉ dùng cơ bắp đâm đá với hoàng kim long . Hai người mỗi lần va chạm , lão Chris đều kêu gào đau đớn , còn thần thú lại cười điên cuồng

- Đến nữa ! Đỡ này !

Thần thú đánh bay một chân rồng ra , cười lớn :

- Rất tốt ! Cơ thể hoàng kim long ! Lâu lắm rồi ta không có đối thủ nào như vậy ! Tuy ngươi còn yếu , nhưng từ cơ thịt mà nói cũng miễn cưỡng có chút ý tứ !

Trong miệng lão Chris , 2 chiếc răng nanh rồng cũng đã bị đập gãy , tựa hồ là chịu một đấm của Hector . Thân hình Hector cở trần đầy máu tươi nửa đỏ nửa vàng

Đánh vắng lão Chris đi xong , thần thú lại lao tới đánh thêm một đấm vào ngực hoàng kim long . Vảy rồng ở ngực nổ tung , tiếng răng rắc vang lên , lão Chris cuối cùng kiên trì không nổi , hét to một tiếng ngã xuống

- Đứng dậy ! Đánh tiếp !

Hector đắc ý gào lớn

Lúc này , ồm một tiếng , Đỗ Duy cùng Medusa đồng thời bay lên khỏi mặt nước . Đỗ Duy liếc mắt nhìn bộ dạng thâm hiểm của mấy cường giả , lại thấy Hector có vẻ như ‘ cử hành ‘ chưa đủ , thầ mắng : thẳng cha mê vô điên rồi !

- Ha ha ! Công tước hoa tulip , ngươi nổi lên rồi ! Rất tốt rất tốt ! Bọn họ quá yếu , ngươi còn có chút ý tứ !

Nói xong , hấn nắm tay , tiếng xương kêu canh cách . Gầm lên một tiếng , thần thú xông tới Đỗ Duy ! Tốc độ của hấn sinh ra một đợt sóng xung kích ! Đỗ Duy chỉ kịp kinh hô một tiếng , đã thấy đối phương tới trước mặt . Hấn đành liều mạng vùng tay đánh tới !

Chát !

Xương tay Đỗ Duy kêu ken két , mà Hector chỉ thu tay về , khuỷu tay đánh lên vai Đỗ Duy . Hấn há miệng phun một ngụm máu trúng người Hector . Hector cũng không để ý , cười lớn :

- Ngươi yếu đi rồi ! Đến nữa này !

- Đến con mẹ ngươi ấy !

Đỗ Duy mắng một câu , rút cung Pandora , cũng không dùng mũi tên địa ngục , chỉ dựa vào cung Nguyệt Vũ cố gắng kéo dài thời gian

Trong lòng hấn đầy lửa giận – dám đánh ta như bao cát thế à !

Hừ ! Cho dù ta đánh không lại , ta cũng phải đánh được ngươi một cú !

Nghĩ tới đây , thân hình hấn lùi lại phía sau . Chỉ là Hector vẫn theo sát như hình với bóng , bất kể hấn đổi hướng thế nào cũng không thoát

- Chờ một chút !

Đỗ Duy đột nhiên hét to một tiếng

Hector dừng lại , nhíu mày :

- Làm sao ? Nhận thua ? Thế để ta giết ngươi

- Từ từ , ai nói ta nhận thua

Đỗ Duy trộm nhìn mặt hồ , thấy không có động tĩnh gì , sợ là Vivian và Joanna vẫn chưa tới nơi – dù sao , hồ cũng lớn quá

Đỗ Duy hít sâu một hơi , cảm giác nước mắt sao chổi đang tu sửa thân thể của mình , cố ý cười lạnh :

- Hector , người xem ta đã dùng mũi tên địa ngục . Đã dùng cung Nguyệt Vũ . Còn có nhất chém không gian . Người đoán ta còn chiêu gì !

- Hừ ... tuyệt chiêu ? Buồn cười !

Hector không có vẻ quan tâm

- Được ! Vậy nhìn cho kỹ đây !

Nói xong , Đỗ Duy giơ tay phải lên , đầu ngón tay có một mai gươm chỉ lóe lên. Sau đó , trong tay hắn xuất hiện một mũi chiến thương hình chữ thập kỳ lạ !

Mũi thương này đầy vết tàn phá nứt nẻ , nhưng dưới ánh mặt trời , sắc vàng của nó vẫn không hề ảm đạm !

Hector thấy mũi thương này , tức thì sắc mặt hơi biến ! Ánh mắt thần thú có đặng chất , có thống hận , phần nộ , oán giận ....

Giọng nói nó cũng thay đổi , trở nên khàn khàn , mắt đỏ ngầu nhìn Đỗ Duy

- Người ! Người ! Mũi thương này tại sao lại ở trong tay người !!

Đỗ Duy hừ một tiếng , không đáp , mũi thương quét ngang chỉ vào Hector , ánh mắt sáng lạnh !

- Hector ! Có can đảm tiếp một thương của ta không !

Đỗ Duy hít sâu một hơi , dùng vẻ mặt hiên ngang nhất nói ra từng chữ :

- Thần khí mạnh nhất ! Mũi thương Longinus ! Diệt thần thương !

950. Chương 661 : Tuyệt Sát

Sắc mặt Hector như nhìn kẻ tử thù , ánh mắt nó đối với mũi thương Longinus đã bắt đầu phát cuồng !

- Mũi thương Dracula !! Ha ha ha ha ! Người lại dùng cây thương Dracula đối phó với ta !!

Hector nắm chặt tay , mặt mũi vặn vẹo , nhất thời như biến thành dã thú , gầm gừ :

- Đây cũng là Ares đưa cho người ư ! Là hắn giao cho người phải không !!

Đỗ Duy không đáp , biểu tình ngưng trọng , tuy nhiên có thể thấy một tia khổ sở . Mũi thương Longinus là đệ nhất thần khí , chỉ là vốn đã bị hỏng hết rồi , chỉ còn là một đồng phế phẩm mà thôi

Thân thương bằng vàng tuy vẫn lóng lánh , nhưng thực tế đã không còn chói mắt như vạn năm trước , kỳ thật chỉ còn là một cái thùng rỗng thôi . Nếu lấy đánh nhau , e là còn kém cả một cái thương kỵ sĩ bình thường

Chỉ là , mũi thương này nằm trong tay Đỗ Duy thì khác !

Cánh tay Đỗ Duy nắm mũi thương , dưới phần giáp bảo vệ cổ tay của áo giáp trắng khuyết năm màu , máu thịt dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được khô quắt lại . Giống như có một dòng năng lượng theo tay hắn chảy vào mũi thương

Thân hình Đỗ Duy hơi run lên , toàn thân phát sáng . Khí thể của hắn có phần còn vượt lên cả thần thú – đương nhiên , đây chỉ là do hắn điên cuồng kích phát tiềm lực của mình mà thôi !

Đúng ! Là điên cuồng !

Hector sao có thể không cảm nhận được Đỗ Duy biến hóa ? Vạn năm trước , mũi thương Longinus còn có tên là ‘ Dracula ’ bởi không cách nào chối bỏ được sỉ nhục và thù hận đối với thanh thần khí này

Năm xưa vô số đại thần cấp cường giả tạo nên thanh thần khí này , dựa vào nó đánh bại ma thần . Có điều sau này chiến thần Ares của nhân loại lại dựa vào nó đánh bại Hector

Đối với kẻ kiêu ngạo như thần thù , sỉ nhục này không thể quên được ! Phải biết , vũ khí này nguyên bản chính mình cũng góp sức tạo ra ! Mà khi tìm nhân tuyển sử dụng nó , hẳn không được mà Ares lại được !

Lúc này , vừa nhìn thấy thần khí kia , Hector sao có thể không phát hỏa ?

Mà mũi thương Longinus , trong tay kẻ khác thì là phế phẩm , trong tay Đỗ Duy thì không !

Nguyên nhân , chỉ có một !

Ares !!

- Thanh thần khí này đã mất đi linh hồn . Mà linh hồn đó ..chính là ta !

Đây là đáp án của Ares , Đỗ Duy tìm được trong số ý thức còn lại !

Thần niệm của hai cường giả thần cấp thế nào chứ ? Đỗ Duy tự biết làm thế nào sử dụng thanh thần khí mạnh nhất này !

Chỉ là ... cái giá phải trả cũng không nhỏ !

Cánh tay của hắn khô quắt đi , được nước mắt sao chối hồi phục , lại bị khô quắt đi , rồi lại hồi phục ....

Chỉ là , sinh mạng nguyên tố bổ sung được , nhưng thần niệm rót vào lại không bổ sung được !

Đỗ Duy càng lúc càng thở dốc – hẳn rất rõ ràng , thần niệm của mình không tăng trưởng phục hồi , một khi dùng hết mình cũng toi đời !

Xương cốt thần thú kêu ken két , dưới cơn giận điên cuồng , loại cường giả như Hector cũng không chịu kém . Tuy nó vẫn giữ kiêu ngạo , sẵn sàng tiếp một đòn , nhưng vẫn không ra tay trước

Nhưng tình cảnh căng thẳng , nó cũng bắt đầu vô ý sử dụng thiên phú của mình : thú nhân cuồng hóa !

Nguyên bản xương cốt của nó đã rất cao rồi , sau vài tiếng ken két , thân thể như khí cầu bành trướng lên , cơ thịt thậm chí vỡ tung , máu tươi chảy ra . Mặt mũi nó cũng biến hóa , nguyên bản 3 phần người 7 phần thú giờ bắt đầu vận cong , dần dần lộ ra diện mạo thật

Lông tóc màu vàng cơ hồ che kín khuôn mặt nó , mà giữa mi tâm lại một hoa văn hình chữ ‘ vương ‘ càng khiến người khác sợ hãi

Toàn thân nó mỗi khối cơ thịt đều tràn đầy sức mạnh , tùy thời có thể nổ tung . Da trên người bị phá rách tự động liền lại . Nguyên bản người nó đã như một tòa núi nhỏ rồi , hiện tại biến cao thêm đến 6, 7 thước !

- Người ! Có đánh hay không !

Hector chiến ý ngất trời , bực mình nói :

- Hừ , lúc Ares dùng mũi thương này cũng không chậm chạp như ngươi !

Thần thú hai tay nắm chặt , tựa hồ kiệt lực nhẫn nại chờ đợi

Đỗ Duy không đáp , lúc này hắn đang bận vận thần niệm toàn thân

Thẳng cho tới lúc này , từ lúc Đỗ Duy rời khỏi tuyết sơn , trong người có cả thần niệm của Ares và Artemis , hẳn luôn có cảm giác tinh thần lực mình như biển rộng , xài hoài không hết . Lúc mới đầu , hắn còn không kịp thích ứng , không khống chế được bản thân , do đó mới có chuyện hất tay một cái hủy đi một đoạn tường thành

Mà sau này thích nghi rồi , tuy hắn rất rõ ràng mình là một cái bình điện không thể nạp thêm , nhưng nghĩ tới thần niệm nhiều như vậy , có lẽ chỉ cần cẩn thận một chút là ổn

Chỉ là , đột nhiên mũi thương Longinus như thức tỉnh !

Từ lúc Đỗ Duy rút thần niệm của Ares vào , sau đó hấn kinh ngạc phát hiện thanh thần khí này phẳng phất cũng là một sinh vật sống !

Nó ... chủ động điên cuồng hút lấy thần niệm của Ares từ Đỗ Duy !

Sức hút cực mạnh , có thể nói gần như máu huyết cũng hơi bị ảnh hưởng !

Đỗ Duy càng thống khổ , thân thể bị tàn phá còn chữa trị được không tính là gì , còn bị hút hết sức mạnh thể này khiến hấn có chút ăn không vào . Phẳng phất có thứ gì đó mạnh mẽ xé nát tinh thần của mình

Cuối cùng ...

Ông ....

Đầu thương đột nhiên tự động run lên một tiếng hồn hậu !

Đỗ Duy cơ hồ là bị hút khô , cảm giác cơ thể suy yếu đến cùng cực . Nhưng sau đó , hấn chấn kinh nhận ra mũi thương Longinus trong tay phẳng phất như “ sống ” lại !

Đúng ! Là đang “sống ”

Tuy biết nó chỉ là một món vũ khí , dù có là thần khí cũng vẫn là vũ khí mà thôi . Nhưng Đỗ Duy cảm giác được , mũi thương phẳng phất hoàn toàn có sinh mệnh của nó , tuy ở trong tay mình , nhưng tùy thời có thể tuột ra lao vào Hector ...

Trường thương tựa hồ cảm thấy địch nhân như Hector , cán thương hơi run , tự bộc phát ra chiến ý

Từng đợt sóng không khí theo thân thương chấn động mà dập dờn đi ra . Ánh sáng từ Đỗ Duy càng lúc càng mãnh liệt , chính là điên cuồng trước khi ngã xuống !

Hấn rất rõ ràng , thần niệm mình không thể bổ sung , vừa dùng một chiêu mũi tên địa ngục đã tổn quá nhiều sức rồi , nếu lại liều mạng nữa , thần niệm còn lại của Ares sẽ còn rất ít , e là mình cũng chẳng sống được lâu

Chẳng qua , giờ đã không còn cơ hội lựa chọn nữa rồi !

- Ha ha ha ha ha ! Được lắm !

Hector đã thú hóa thành khổng lồ , nó cười giễu cợt nhìn Đỗ Duy :

- Nhân loại đáng thương ! Thanh thần khí này ở trong tay người đứng là sỉ nhục ! Người mới chỉ khởi động nó đã gần như dùng toàn lực ... kiểm chế lại càng đáng cười ! Bộ dạng này của người , dù có thần khí thì đâm được mấy lần ?

Đỗ Duy đã bắt đầu thở dốc , hấn cảm thấy tinh thần lực của mình đã bắt đầu xuất hiện cảm giác cạn kiệt , cắn răng nhìn Hector :

- Chỉ một thương , người cũng không đỡ nổi !

Nói xong , Đỗ Duy tay nắm cán thương , thân hình hơi lùi lại , nhìn Hector :

- Thần thú tiếp chiêu ! Một thương này , người nhất định rất quen ...

Dùng một chút , hấn hít sâu một hơi :

- Diệt thần !

Ầm !

Trên mũi thương , một quả cầu ánh sáng tản ra , ánh sáng nhu hòa lại có năng lực ngưng kết toàn bộ không gian xung quanh lại !

Thân thương lóe lên mấy loại lực lượng có thuộc tính bất đồng : Vàng , tím , bạc , đen ....

Mấy chùm sáng giao nhau tại một chỗ tạo thành một luồng sáng trắng chậm rãi phát ra ...

Trong nháy mắt , dường như động tác của Hector cũng chậm lại ...

Đỗ Duy cảm thương đã cảm thấy áp lực không thể đỡ nổi !

Một chiêu diệt thần này là của Ares lưu lại , tuyệt kỹ mạnh nhất của thần thương Longinus ! Chỉ là Đỗ Duy mới nâng thương lên còn chưa đâm ra đã cảm thấy thần lực ít ỏi của mình lại ào ào chảy ra ngoài ...

Mũi thương này tiêu hao lớn như vậy ?

Đồng thời , thần thương tựa hồ hình thành một lĩnh vực riêng biệt ! Lĩnh vực này chụp cả Đỗ Duy và Hector vào trong . Trong mắt Đỗ Duy , Hector vẫn đứng đó , tất cả động tác , vẻ mặt thay đổi , cơ thịt nhúc nhích ... đều biến chậm gấp mấy lần !

Không gian ! Đây là lĩnh vực không gian tuyệt đối !

Mà có thần lực do chư thần gia trì , thậm chí bản thân nó đã có năng lực đối chọi với thần thú !

Hector bị lĩnh vực này vây khốn , tuy có kiệt lực dùng sức mạnh của mình thử phá vỡ quy tắc không gian , nhưng từng đợt sóng không khí lại giống như vô số dây trời , làm cho không gian cầm cố càng thêm vững chắc !

Mũi thương Longinus trong tay Đỗ Duy chậm chạp đâm ra ...

Nhìn thì chậm , thực chất là xuyên qua tầng tầng lớp lớp quy tắc không gian . Trông chậm như vậy , nhưng thực chất đã sớm vượt qua cái gọi là “tốc độ” rồi !

Mũi thương càng lúc càng gần Hector! Thần thú run rẩy , tròng mắt đầy nộ khí ngút trời ...

Cuối cùng ... một đợt sóng không khí bắt đầu tán loạn . Dưới sức cản phá của thần thú , cuối cùng lần lượt sụp đổ...

Động tác của Hector cũng nhanh dần lên ...

Đỗ Duy nhìn thấy rõ ràng Hector mở đôi tay ra , sau đó hít sâu một hơi , bộ ngực nó phồng lên , rồi nó há miệng ...

Trong cái miệng đỏ lỏm của nó , Đỗ Duy thậm chí nhìn rõ một vòng xoáy hỗn độn đang hình thành ...

Mũi thương đã tiếp xúc với thân thể thần thú , thậm chí Đỗ Duy có thể cảm thấy khi đầu thương nhẹ nhẹ chạm vào da Hector ..

Mà đúng lúc này ...

- Gầm !!!!

“Tiếng gầm hủy diệt ” của Hector cũng phát lên !

Cự ly của hai người chỉ cách có một chuỗi trường thương mà thôi ! Gần như vậy , Đỗ Duy có thể thấy rõ vòng xoáy đáng hướng tới phía mình !

Tránh ?

Đỗ Duy hạ quyết tâm ! Mũi thương tiếp tục đâm tới !!

Hắn không do dự , tiến lên một bước !

Cuối cùng , phập !

Một vòi máu từ ngực Hector phun ra , đồng thời sóng chấn động từ thân thương cũng điên cuồng tuôn vào cơ thể nó ..

Nếu tìn thể hơi khác đi một chút , lấy thực lực Đỗ Duy hiện giờ không thể thắng được Hector . Nhưng thanh thương Longinus có thần lực của chính Hector , sử dụng lực lượng của thần thú để phòng ngự không có tác dụng !

Đối với sức mạnh cùng thuộc tính , thanh thương hoàn toàn có thể bỏ qua phòng ngự !

Mũi thương hung hãn tiến vào , chấn động trên thân thương càng lúc càng mãnh liệt , tựa hồ thần khí cũng hưng phấn mà run rẩy ...

Đỗ Duy cũng không có thời gian để ngạc nhiên . Tuy quy tắc không gian bị một chiêu “ diệt thần “ này làm chậm lại , nhưng vòng xoáy kia vẫn y nguyên đến trước mặt hắn ...

Giáo hoàng nằm học máu trên mặt đất , thiên sứ Eupudeas mặt lạnh như tiền , Lam Hải Duyệt miễn cưỡng bò ra khỏi đồng đá vụn , lão Chris nửa thân vỡ nát , tất cả đều mở to mắt nhìn hai đại cường giả quyết đấu !

Dưới quy tắc của chiêu “diệt thần ” , trong không gian đó động tác của Đỗ Duy và Hector đều chậm chạp hơn nhiều ... nhưng chính vì thế xuất hiện một cảnh gần như hoang đường :

Động tác của Đỗ Duy và Hector rõ ràng chậm như vậy , thế mà mấy người này đều không nhìn rõ ! Càng chậm lại càng khó nhìn !

Không cách nào miêu tả được cảm giác này , bởi vì cấp bậc không đủ !

Cuối cùng , khi mũi thương đâm vào ngực Hector , mà vòng xoáy từ trong miệng nó cũng đập vào Đỗ Duy ...

Trong nháy mắt , toàn bộ âm thanh của trời đất đều biến mất !

Nhất thời yên tĩnh tuyệt đối !

Chỉ là mặt trời trên đỉnh đầu , nước hồ phía dưới bắt đầu dập dờn !

Quang cảnh thế giới này bắt đầu vận cong , từng vòng tròn khuyết tán ra khắp nơi ! Mấy người kinh ngạc nhận ra quang cảnh trước mặt giống như mặt hồ phẳng lặng đột nhiên xuất hiện gợn sóng

Nước hồ , trời xanh , ánh sáng , đất đá ...

Thậm chí cả ... chính mình !

Lam Hải Duyệt nhìn chính cơ thể mình cũng đang vận cong một cái ..

Thế nhưng bản thân lại không cảm thấy đau đớn ...

Bởi vì bị vận cong không phải cơ thể , không phải nước hồ , trời xanh , đất đá ...

Bị vận cong chính là bản thân không gian !

Hai lực lượng thần cấp cuối cùng va chạm chính diện . Thần khí đệ nhất phát ra lực lượng hủy diệt , dư chấn cơ hồ có thể vận cong cả không gian !!

Trên không , thân hình Hector và Đỗ Duy gần kề nhau , nhưng sau đó ánh sáng chói mắt chụp lên cả hai ...

Ánh sáng càng lúc càng mạnh , mọi người ở dưới đang nhìn , đột nhiên thấy giữa luồng sáng xuất hiện một bóng đen ...

Sau ánh sáng mãnh liệt ... là bóng tối !

Bóng tối xuất hiện không hề báo trước , khiến cho thính giác trước hết bị tê liệt ! Phảng phất toàn bộ âm thanh đều ngừng lại !

Yên lặng !

Tuyệt đối yên lặng !

Không có tiếng gió , không có tiếng nổ . Thậm chí không có tiếng tim đập !

Thế giới này ... tựa hồ không có “âm thanh ” !!

Dạng yên tĩnh này kéo dài gần một phút !

Đám người Lam Hải Duyệt đã ngây ngốc ! Phảng phất chính mình đã sa vào giấc mộng , không nhìn , không nghe thấy gì , nhưng rõ ràng vẫn còn tỉnh táo !!

Thần cấp ... đây là sức mạnh của thần cấp sao ?

Đỗ Duy từ trong suy yếu tỉnh lại ...

Hắn cảm thấy xương cốt toàn thân như đã vỡ nát . Sau đó hắn rất nhanh nhận ra , không phải “như “ , mà “thật sự ” đã vỡ nát !

Càng khiến hắn khó chịu là , lần này ngay cả nước mắt sao chổi dưới lưỡi cũng không thể hồi phục cho mình .

Có vẻ thân thể mình vẫn ở trong trạng thái cực kỳ hỗn loạn , sinh mạng nguyên tố đi vào lại không thể nào dung hợp được !

Là di chứng sau khi sức mạnh thần cấp va chạm sao ?

Đỗ Duy miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn thân thể của mình ...

Vòm ngực của hắn ....

Thần khí phòng ngự mạnh nhất , áo giáp trắng khuyết 5 màu , phần giáp trước ngực đã bị đánh tan nát !

Giáp trụ vốn phát ra ánh sáng , hiện đã mất đi , phẳng phất như sắt vụn thông thường ! Mà phần giáp trước ngực không phải tan vỡ , nứt nẻ , mà là hoàn toàn biến mất !

Mảnh vụn áo giáp vẫn còn cắm vào lồng ngực của mình

Mà ngực mình , chính Đỗ Duy cũng không giám động . Hắn cảm nhận được xương sườn mình đã gãy quá nửa ! Ngay cả thở một cái đã đau muốn ngắt

Trong miệng , hắn cảm thấy như máu tươi không ngừng chảy ra

Sức mạnh ... phẳng phất toàn thân không còn chút sức nào

Cảm giác suy yếu vô cùng kéo tới , chẳng lẽ mình ...

Mình sắp chết rồi sao ?

Hector đâu ?

Đúng lúc này , một đôi tay mảnh khảnh đỡ hắn dậy , sau đó giúp hắn nhóm đầu lên

Đỗ Duy nhìn lại , nhận ra khuôn mặt của tiểu thư Medusa Nicole

- Người ... có bị thương không ?

Đỗ Duy chỉ nói một câu , lại đau muốn ngắt

- Không sao

Nicole nhíu mày , giọng nói tuy lạnh nhưng có chút kích động :

- Người bị thương rất không ổn . Ta ... ta không giúp gì được

Thực sự , lúc Đỗ Duy thi triển thần thương , Medusa rất muốn lên giúp , nhưng thực lực cách biệt quá xa , nàng thậm chí không nhúc nhích được , đừng nói lại gần !

- Vivian .. Joanna ..

Đỗ Duy vô lực hạ mí mắt xuống

- Các nàng không sao . Cự ly rất xa

Nicole lập tức tiếp lời Đỗ Duy

- Nó .. nó ...

Về mặt Nicole lộ ra một tia cổ quái , cuối cùng đỡ Đỗ Duy dậy , dùng ma pháp nâng hắn lên mà không đụng vào vết thương

Chỉ là sau khi Nicole lau miệng cho Đỗ Duy , máu tươi cũng tràn đầy tay nàng , lau sao cũng không sạch
- Nó ở đây .

Đỗ Duy cuối cùng nhìn thấy Hector

Hector rơi xa ngoài trăm thước , thân thể dựa vào vách núi

Trên thân thể Hector , mũi thương cắm thẳng vào ngực , tựa hồ đã đóng đinh nó vào vách núi . Vết thương trước ngực nó có thể nhìn thấy cả xương !

Hector nhắm mắt , phảng phất mất đi tri giác

Trong lòng Đỗ Duy không khỏi có chút kích động ..

Ta thắng ? Ta đánh thắng thần thú ?

Chẳng qua sau đó hắn hiểu ra – đánh bại Hector không phải là mình , mà là thần thương Longinus !

Món thần khí này quả là mạnh ! Thảo nào năm đó Ares chỉ dựa vào nó , trừ ma thần ra có thể vô địch thiên hạ !

Phải biết , nếu chỉ so sức lực mà nói , thần thú còn hơn cả Ares (nguyên bản năm đó Hector được chọn , nhưng vì nữ thần cứng rắn nên mới sang tay Ares)

Đỗ Duy há miệng thở dốc , nhưng dần dần mất hết cảm giác , tựa hồ bộ ngực đã tê liệt , vô luận làm sao cũng không hít được

Ngón tay cũng không thể động , đại khái ... nằm chờ chết

Chính lúc này ..

Đột nhiên , bên bờ hồ xuất hiện một tầng hơi nước

Sau đó , mặt đất , mặt hồ dưới chân đều rung động

Một tia ma pháp dao động xuất hiện , sau đó trước mặt Đỗ Duy , nước hồ bắt đầu tự động tách sang 2 phía ..

Giống như trong kiếp trước Đỗ Duy đọc kinh thánh cũng có chuyện Moses tách biển , nước hồ bắt đầu cuộn sang 2 bên , rất nhanh mặt hồ bị chia đôi ! Hình thành một vực nước !

Đỗ Duy ho khan một tiếng ...

Vivian , Joanna cuối cùng thành công ẩn quyền trượng vinh diệu xuống !

Hiện tại , chắc có thể “đi xuống ” rồi ...

Vực nước giữa hồ này lại sâu tới mức nhìn không thấy đáy !

Nhưng Đỗ Duy kinh ngạc ở chỗ : hắn biết rõ nước hồ giỏi lắm chỉ có mấy chục thước , không thể có chuyện sâu không thấy đáy !

Cửa vào ... cửa vào nằm ở đây !

Nữ vương Medusa đang muốn nói , đột nhiên mặt nàng xuất hiện một tia sợ hãi !

Nàng vội vươn tay ôm lấy Đỗ Duy ...

Rầm !

Một tia sáng lập tức đánh nữ vương Medusa bay ra xa !

Thân hình Nicole bị văng đi rơi trên đất , trong miệng thổ huyết !

Đỗ Duy quay đầu nhìn , không biết từ khi nào Hector đã đứng đây . Nó đứng cách xa trăm thước , tay phải giơ lên chỉ một ngón , đầu ngón tay còn một chút ánh sáng

Sắc mặt Hector đã bình tĩnh trở lại , nhưng thần thú lúc này lại ẩn ẩn một cỗ hàn khí !

Vết thương trước ngực nó rất khủng bố , nhưng nó một câu không nói , giơ tay dùng sức nắm lấy cán thương , sau đó ...

Két két két....

Trường thương cắm xuyên qua bị nó cứ thế kéo bật ra ! Cây thương ma sát với xương cốt ghê rợn , nhưng thần thú mặc kệ .

Lenh kenh !

Thần thương Longinus lại lần nữa cạn kiệt lực lượng , biến thành một thanh sắt vụn , bị Hector vứt sang một bên

Vết thương trên ngực nó vẫn chảy máu , nhưng nó bình thần đi tới , hoàn toàn không giống bị trọng thương !

- Đáng tiếc... thương rất tốt , nhưng người không phải Ares

Hector dừng trước mặt Đỗ Duy , nâng tay túm cổ kéo hẳn lên

- Trừ ma thần cùng Ares , người là người thứ 3 có thể đánh ta thành bộ dạng này . Cho nên , chết đi !

Đỗ Duy thân thể vô lực , trong mắt là một tia cười khổ

Đành vậy ... cấp bậc cách biệt quá xa . Mình bị thương gần chết , thằng cha này còn có thể đi lại bình thường .

Đúng lúc hắn nhắm mắt lại chờ chết ...

Sau lưng Hector truyền đến tiếng Nicole :

- Người ! Buông hắn ra !

Hector xoay người , nhìn thấy Medusa đã loạng choạng đứng dậy được . Mặt Nicole đầy máu , không biết là của nàng hay máu Đỗ Duy dính vào , thân hình có vẻ suy yếu

- Hừ , con rắn Medusa , người không phải đối thủ của ta . Niệm tình đồng tộc , ta không muốn giết người Nicole không nói gì

Nàng dùng tay nhẹ nhàng vén tóc trên trán lên , sau đó dùng một giọng nói quyết liệt dần từng chữ với Hector :

- Nhìn ! Vào ! Mắt ! Ta !

Sau đó , Nicole mở mắt ....

951. Chương 662: Ngọn Gió Ngàn Năm

- Nhìn vào... đôi mắt... ta.

Khi ánh mắt nhìn vào Hector, thú thần cũng hơi ngẩn ra, bàn tay nắm lấy Đỗ Duy cũng hơi lỏng đi...

Vài tiếng ken két nhỏ vang lên sau đó ngón tay hắn bắt đầu hiện ra một lớp màu xám mỏng manh, làn da đã bắt đầu hóa đá!

- Đứng!

Thân thể Đỗ Duy rơi trên mặt đất, cổ nén cơn đau kịch liệt khiến con mắt tối đen, la lên một tiếng kinh hãi.

Song đã trễ rồi!

Tốc độ hóa đá nhanh chóng lan tràn từ đầu ngón tay Hector phủ tới cổ tay, sau đó là khuỷu tay, rồi liền đó cả hai chân đứng trên mặt đất cũng nhanh chóng lộ ra một màu sắc như nham thạch, trên đôi chân, những vằn đá ken kết lan lên trên...

Medusa buông tay đứng đó, mái tóc vàng kim của nàng tung bay, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, tuy rằng đôi thủ vẫn đang hóa đá nhưng sắc mặt nàng lại càng lúc càng trắng bệch, cơ hồ chỉ trong một lần hô hấp khuôn mặt nàng đã trở nên trắng bệch như trong suốt! Nhìn kỹ lại ngay cả huyết quản dưới làn da nàng cũng đã hiện lên rõ ràng. Vốn là một mỹ nhân song lúc này lại mang theo một chút khí tức quỷ dị!

Ánh mắt Nicole thâm thúy, song bên trong con mắt lại lóe lên vẻ kiên nghị, thân hình nàng nhẹ nhàng đứng đó, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

Đỗ Duy giãy dụa, muốn lao tới ngăn cản, đáng tiếc là lúc này hắn không thể động đậy được.

Hector trở mắt nhìn tay chân mình hóa đá, mức độ hóa đá nhanh chóng lan tới bả vai và eo hắn, song sắc mặt thú thần không hề biến đổi, ngược lại đôi mắt của Medusa lại lộ vẻ đau xót.

Medusa tựa hồ đã dốc toàn bộ sức lực song mức độ hóa đá vẫn chỉ ngừng lại nơi bả vai Hector.

Con người vốn thâm thúy như vực sông bỗng thoáng hiện một chút ánh sáng lạ lùng – tựa như ánh sáng lóe lên khi ngôi sao rơi xuống!

Rồi... lập tức ảm đạm đi.

- Ta nên nói người đáng thương? Hay nên cười người ngu xuẩn đây.

Hector nhìn Medusa, lạnh nhạt nói:

- Cái nhìn hóa đá của người tuy là một trong những thiên phú mạnh mẽ nhất trong tộc thú nhân... Song đáng tiếc, người cho rằng mình có thể dùng nó để giết chết thần được sao?

Hắn phảng phất như nhấc tay lên, chỉ nghe một tiếng rắc của đá nứt ra, đá trên ngón tay hắn lập tức vỡ vụn, bay loạn, lộ ra ngón tay hoàn hảo không chút tổn thương.

- Kẻ đáng thương!

Ánh mắt Hector hiện vẻ uy nghiêm:

- Tộc Medusa các người... vốn chính là một chi trong tộc thú nhân chúng ta. Ở vạn năm trước, tộc xà nhân đã gần như tuyệt diệt. Trong cuộc di dân lớn về phía bắc kia, thú nhân tộc cũng không có bóng dáng của xà tộc. Vốn lần này ta trở lại có thể thấy một tiểu xà như người còn thấy vui lòng... Song người không ngờ lại to gan dám ra tay với ta? Nực cười!

- Răng rắc!

Hắn hơi rung cổ tay, lớp đá bao bọc bên ngoài hai cánh tay rơi xuống lả tả, lộ ra đôi tay không hề bị thương tổn bên trong!

Hector lạnh nhạt nói:

- Chẳng lẽ người không biết khuyết điểm trí mạng của loại công kích ma pháp thiên phú này hay sao? Một khi cái nhìn mất đi tác dụng, nó sẽ tiêu hoa hết ma pháp của người, sinh mạng người cũng theo đó mà tan biến. Người là thú nhân hệ ma pháp, khi người tiêu hao hết ma pháp trong ma hạch trong cơ thể nó sẽ cần trả sinh mạng người.

Nicole đã xuất toàn lực! Song rốt cuộc cấp bậc chênh lệch nhau quá nhiều, “cái nhìn của Medusa” mạnh mẽ tới vậy không ngờ lại không cách nào tạo thành chút thương tổn nào với thú thần!

- Ta... Ta...

Medusa thở dốc, giọng nói của nàng cô độc tịch mịch, lại mang theo một chút kích động. Cuối cùng, nàng phảng phất như dùng tới chút sức lực cuối cùng, hô lớn với thú thần:

- Ta không phải thú nhân gì cả! Ta, ta giờ đã là người! Là người! Ta giờ là người!

Ánh mắt nàng lúc này đã ảm đạm xuống, như hai hạt trân châu đã mất đi ánh sáng. Con người vốn màu đen dần dần lan tỏa một màu xám như tro tàn.

Medusa thất tha thất thểu, thân hình đột nhiên khụy xuống bên người Đỗ Duy, phảng phất như muốn vươn tay tới bên hắn.

- Xin lỗi... Ta vẫn không cách nào giúp được người.

Giọng nói của nàng đã rất yếu ớt:

- Hắn, hắn quá mạnh.

Ánh mắt của Nicolie nhìn vào Đỗ Duy... Đây là lần đầu tiên đôi mắt hai người giao nhau kể từ khi họ quen. Medusa lúc này đã hao hết ma lực, ánh mắt nàng lúc này sẽ không làm tổn thương tới Đỗ Duy.

Song khi ánh mắt hai người giao nhau, một xung động khó tả đột nhiên đồng thời trào dâng trong lòng hai người. Cảm giác đó như một loại lực lượng nhẹ nhàng nào đó nhanh chóng kích thích trái tim họ, có phần giống đau lòng, lại có phần say sưa, lại tựa như một cảm giác không cách nào miêu tả đang dâng trào trong lòng...

- Ta... Ta sao lại...

Medusa nhú mày:

- Cảm giác sắp chết chắc là như vậy.

Nàng đột nhiên ôm lấy trước ngực, vừa nhìn Đỗ Duy vừa mờ mịt nói:

- Trái tim ta đập nhanh quá... Khi ta nhìn vào mắt người, trái tim bỗng đập thật nhanh...

Đỗ Duy cũng cảm thấy khó hiểu, cảm giác này Medusa vốn không hiểu nhân tính đương nhiên không biết, Đỗ Duy thân là nam nhân có kinh nghiệm, hắn cũng lờ mờ đoán ra được!

Nhìn bộ dáng yếu ớt của Medusa, trong lòng hắn nảy sinh sự thương tiếc, thương yêu vô vàn, còn cả rất nhiều tâm tình khác nữa giao hòa cùng lúc. Lúc này hắn đột nhiên nảy sinh một cảm giác rung động trước giờ chưa từng có: ôm lấy mỹ nữ người rắn đang vô cùng suy yếu này vào trong lòng.

Cảm giác này?!

Năm đó, Liszt phụ nhân vì giành trái tim của Đỗ Duy mà trồng xuống một hạt giống ma lực tình yêu của tinh linh – “Ngọn mầu ngàn năm”.

Hạt giống đó cuối cùng cũng đã nảy mầm!

“Trong lòng ta thật kỳ quái... Cảm giác này rốt cuộc là sao...” Medusa sắc mặt thống khổ, giờ ngay cả quỳ nàng cũng không làm được, thân thể mềm yếu ngã xuống, miễn cưỡng chống đỡ nửa thân trên, ánh mắt lại phảng phất như quyền luyện không buông, một khắc cũng không rời khỏi ánh mắt Đỗ Duy:

- Ta... vì sao ta cảm thấy ánh mắt người đẹp dễ tới vậy... thật... đẹp...

Đỗ Duy hít một hơi thật sâu, tuy rằng xương cốt toàn thân đang đau đớn kịch liệt. Hắn đầu đầy mồ hôi, cố gắng leo lên, leo tới bên người Nicole, không hề nói gì, chỉ mở miệng nhỏ viên Nước Mắt Sao Chổi vẫn ngậm dưới lưỡi kia ra.

- Mở miệng ra.

Ngay cả Đỗ Duy cũng không phát hiện ra giọng nói của mình lại nhẹ nhàng tới vậy, phảng phất như đang nói với tình nhân.

Nicole không nói gì, chỉ nhìn lên đôi mắt của Đỗ Duy, ôn thuận mở đôi môi đào mỹ lệ ra, mặc cho Đỗ Duy cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nàng...

Trong nháy mắt này, thân hình Nicole như bị điện giật! Nàng cảm thấy một cảm giác mỹ diệu tuyệt vời trước giờ mình chưa từng cảm nhận qua, cảm giác đó chỉ trong nháy mắt đã lan tỏa khắp toàn thân, tựa hồ như muốn hòa tan cảm trái tim nàng.

Cảm giác tuyệt vời say lòng người đó khiến nàng say trong cơn mê nhưng cũng thêm một chút mờ mịt - cảm giác này là sao?

Ta rốt cuộc cũng có cảm tình của nhân loại?

Bất quá nàng lại nhanh chóng mất đi lý trí vì đầu lưỡi của Đỗ Duy đã chậm rãi uốn qua, hai người miệng lưỡi tương giao, Nicole tựa hồ toàn thân đều mềm đi.

Đỗ Duy dùng đầu lưỡi từ từ đẩy viên Nước Mắt Sao Chổi sang, sau đó lại không nhịn nổi vô thức lưỡi qua đôi môi thơm mềm mại của Nicole một cái rồi mới lui đầu ra.

- Đừng làm loạn, đặt nó bên dưới lưỡi người... Ta...

Đỗ Duy miễn cưỡng cười khẽ:

- Như vậy người sẽ không chết.

Một hàng nước mắt đột nhiên chảy xuống theo khe mắt tiểu thư Nicole...

Trong lịch sử, dường như đã từng có một câu nói: Khi Medusa yêu một người nào đó, vậy sẽ vì người đó mà khóc!

Sau khi nhìn vào mắt Đỗ Duy, trong mắt Nicole như có thêm một sự lưu luyến mềm yếu, hoàn toàn không có vẻ cô độc lạnh lùng ngày trước mà thêm vào ba phần mờ mịt, ba phần ngọt ngào và ba phần nhút nhát.

- Ta... Ta rốt cuộc...

Đối với vấn đề này Đỗ Duy cũng không hiểu.

Rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ là... Hai người chúng ta lâu ngày sinh tình? Chuyện này thật sự... thật sự khó hiểu...

Song nhìn vào hai hàng lệ nơi khóe mắt Nicole, Đỗ Duy vô thức liếm nhẹ giọt lệ châu kia.

- Đừng lo lắng, cùng lắm là chết mà thôi.

Giọng nói của hắn thật bình tĩnh, trấn định, tạo cho Nicole cảm giác an tâm chưa từng có.

- Đỗ Duy!!!

- Đỗ Duy!!!

Hai tiếng gọi thanh thúy từ xa xăm truyền tới, liền đó bỗng thấy Vivian và Joanna, hai người nhanh chóng bay lại, hạ xuống bên người Đỗ Duy, một trái một phải nhào tới bên người hắn. Khuôn mặt Vivian vẫn còn hai vệt nước mắt:

- Người làm sao vậy... Người bị thương rồi...

Đỗ Duy tất nhiên bị thương rất nặng, Áo Giáp Năm Màu trước ngực hắn cũng đã vỡ, nếu không phải có món thần khí này hộ thân, hắn sợ là đã chết dưới “Tiếng Gầm Hủy Diệt” của Hector.

Mình có thần khí tấn công mạnh nhất, thần khí phòng ngự mạnh nhất, cảnh giới cũng chỉ thấp hơn so với đối phương nửa cấp, kết quả vẫn là thảm bại.

Nhìn vào đôi tỷ muội bên người, Đỗ Duy cười khổ một tiếng:

- Sợ là hôm nay chúng ta sẽ đều chết nơi này, các nàng... có sợ không?

Vivian ra sức lắc đầu, Joanna lại nhìn Medusa bên cạnh một cái đầy thâm ý - Hiển nhiên nàng nhìn ra biểu tình của Đỗ Duy cùng vị tiểu thư Nicole này có chút quái dị, chẳng qua Joanna cũng vẫn thản nhiên nói:

- Lúc trước ta từng nói với chàng, chết thì chết thôi. Giờ, ta vẫn nói lại câu này.

Đỗ Duy gật đầu, lúc này hắn mới quay đầu lại nhìn Hector.

Thú thần không lộ vẻ phiến toái - hắn hoàn toàn không nóng nảy, sắc mặt rất bình tĩnh, nhìn vào Đỗ Duy.

- Thần thú vĩ đại, người thắng.

Đỗ Duy cười khỏ một tiếng:

- Cả nhà chúng ta đều đang ở đây, mồn giết thì phiền người ra tay nhanh một chút, ta thực ra rất sợ đau.

- Thật đáng tiếc.

Hector lắc đầu:

- Thực lực của người đã rất mạnh, người chẳng qua chỉ là một nhân loại bình thường không ngờ đã đạt tới cảnh giới gần với thần cấp. Nếu người có thể tiếp tục sống, tương lai rất có thể sẽ trở thành thần cấp chân chính.

- Ha ha ha ha ha ha ha ha...

Đỗ Duy ngửa mặt lên trời cười vài tiếng, tuy cười lớn khiến toàn thân hấn đau đớn song trong giọng nói của Đỗ Duy vẫn đầy vẻ giễu cợt:

- Thần cấp? Ta nói cho người hay, vừa nghe thấy cách xưng hô này ta lại muốn cười! Vì sao thần cấp các người không gọi là nhất cấp, nhị cấp, tam cấp? Khăng khăng gán cho mình một chữ thần? Bởi vì tâm lý đám tiêu nhân các người. Thật sự coi mình là thần sao! Hector, người chẳng qua cũng chỉ là một thú nhân mà thôi, chẳng qua là người có được lực lượng vượt xa thú nhân bình thường! Thần? Từ này, người xứng sao?

Hector sững người, sau đó lắc đầu, không ngờ cũng không phản đối:

- Không sai... Trên thế giới này vốn không có cái gì gọi là thần cả. Duy chỉ có... tên kia nếu vẫn còn, có lẽ hẳn là kẻ tiếp cận gần nhất.

Sau đó, Hector liếm liếm đôi môi khô nứt, lạnh lùng cười:

- Đỗ Duy, đáng tiếc là ta vẫn sẽ giết người... Ta khác với tên Artemis kia. Cách nghĩ của ta và nàng khác nhau. Nếu là nàng gặp kẻ như người nhất định sẽ lưu lại một mạng cho người, vì người là nhân loại, nàng luôn có những suy nghĩ kỳ quái. Nghĩ là nếu trong nhân loại các người nhiều thêm mấy vị thần sẽ khiến nữ thần của các người sợ hãi. Bất quá, ta cũng không nghĩ nhiều như vậy! Trên thế giới này, thần cấp đã quá nhiều rồi!

- ... Đúng là quá nhiều.

Đỗ Duy cười lạnh một tiếng:

- Quái vật như các người vốn không nên tồn tại.

Hector nâng tay:

- Người sẽ không đau đâu.

Đỗ Duy nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng ôm lấy nữ nhân xung quanh.

Chết rồi...

Chết thì chết thôi...

Thế giới này, ta vốn muốn sống thêm một thời gian, Đây đã là cuộc sống thứ hai, đã rất đầy đủ rồi. Ta là người cực đoan, là cự phú của thế giới này, là thống sai của toàn quân vạn mã, hưởng thụ ngàn vạn người sùng bái kính ngưỡng. Thậm chí cho dù ta muốn làm hoàng đế cũng không phải không có cơ hội - Chẳng qua Thần đối với ta không tồi, ta không tiện đối phó với nhi tử của hắn thôi.

Điểm quan trọng là bên cạnh có người mà mình yêu... Còn có gì bất mãn?

Cho nên, chết thì chết thôi!

Cánh tay Hector như muốn vung xuống...

- Hừ!!!

Một đạo kim quang đột nhiên từ xa bắn tới!

Luồng kim quang đó mang theo tiếng xé gió nhàn nhạt! Chỉ có điều thể tới hơn xa so với thanh âm! Còn chưa nghe thấy tiếng, kim quang đã tới trước mặt Hector!

Sắc mặt Hector khẽ biến, giơ tay lên, muốn ngăn lại...

Kim quang kia xung thiên lao tới, rồi cuộc rơi xuống, phốc một tiếng, cắm trên mặt đất, không ngờ lại là mũi thương Longinus.

Thú thần biến sắc, đột nhiên nhìn sang bên!

Lập tức thấy ở trên sườn núi, cách đó vài trăm thước, một bóng người màu trắng phiêu dật, yên lặng đứng đó. Hắn vẫn giữ tư thế đưa tay ra, lúc này mới chậm rãi hạ xuống.

Khoảng cách vài trăm thước, vung khẽ tay mà phóng được mũi thương Longinus tới đây, trình độ đó không khó, khó ở chỗ người này đột nhiên xuất hiện, khoảng cách lại gần như vậy, ngay cả Hector cũng không hề phát giác!

Người đó như chỉ bước một bước, song chỉ một bước như vậy cũng đã tới trước mặt Đỗ Duy.

Dưới ánh mặt trời thân hình hắn đứng trước Đỗ Duy như một áng mây, khuôn mặt vẫn mang một nụ cười ấm áp.

- Dễ dàng buông tay thế sao? Thật không giống tên tiểu tử bụng đầy giáo hoạt mà ta biết.

Đôi mắt như viên sơn, thân hình như vách núi!

Vốn nên lạnh lẽo như băng, lúc này hắn lại khẽ cười, nụ cười như làn gió xuân ấm áp xua tan băng tuyết.

- Lão, lão Bạch?

Đỗ Duy sau khi kinh ngạc lập tức vui mừng.

- Thật ra ta không thích cách gọi đó của ngươi.

Người này đương nhiên là Bạch Hà Sầu!

Hắn xoay người sang nhìn Hector, lại nhìn vài cao thủ thánh giai nằm rên mặt đất, khóe miệng nở một nụ cười lãnh khốc:

- Xem ra... Ta không tới quá trễ.

Hector tất nhiên nhận ra cường giả nhân loại đã từng được tinh linh thần Ares chỉ điểm qua, nhú mày:

- Không ngờ lại là ngươi?

Bạch Hà Sầu gật gật đầu. Hắn vốn chưa từng thấy thú thần, lúc này vẻ mặt lại không hề kinh ngạc, mỉm cười hờ hững, vươn tay chỉ vào vực sâu mà nước hồ đã tách ra:

- Ngươi chắc chắn đang muốn tiến vào.

Sau đó, hắn lắc đầu:

- Đáng tiếc, ta tới, ngươi sẽ không thể vào. Người khác có thể vào, ngươi lại không thể!

Thú thần lúc này mới an tâm, cười lạnh nói:

- Ngươi... Hừ, chỉ bằng ngươi sao? Nực cười, thực lực của ngươi có thể ngăn cản được ta sao? Vì sao?

Sắc mặt Bạch Hà Sầu vẫn bình tĩnh như ngọn núi xa xăm, giọng nói phẳng phất như chỉ trong nháy mắt của thể diệt sạch hết thấy cả thế gian!

- Bởi vì, ta là Bạch Hà Sầu!

952. Chương 663 : Người Không Phải Người , Người Là Hắc

“ ..... “ Hector tựa hồ lạnh người một chút , lập tức nhin không nổi phá lên cười

Ngay cả những người khác , như lão giáo hoàng tuy nhận ra Bạch Hà Sầu , nguyên bản trong lòng vừa mới sinh ra một tia hy vọng , nhưng rồi lại biến thành thất vọng

Thực lực của Bạch Hà Sầu , lão giáo hoàng đã nếm thử một lần . Mà Chris thì gặp tại Long thần đảo

Nguyên bản cách nghĩ này cũng không hẳn là sai . Rút cục , thực lực càng cao càng khó đột phát , muốn tấn cấp lúc nào chả nói dễ hơn làm !

Trong mắt lão Chris , tuy Bạch Hà Sầu đã là bán thần cấp , ngạc nhiên thì có đấy , nhưng lúc này không phải Đỗ Duy cũng có thực lực bán thần cấp sao ? Không phải vẫn bị Hector đánh cho te tua đó sao ?

Duy nhất chỉ có một người trong lòng kích động , đó là Đỗ Duy !

Bởi chỉ có mình Đỗ Duy hiểu rõ Bạch Hà Sầu nhất ! Thậm chí còn hơn cả Lam Hải Duyệt là đồng môn !

Đỗ Duy rất rõ ràng một điều : tựa hồ cái gã biến thái này không thể dùng lẽ thường mà suy đoán ! Hắc chỉ ngạc nhiên là , Bạch Hà Sầu mất tích nửa năm , sao giờ lại ở Nam Dương ?

Hắn làm sao lại ở chỗ này ?

Quả nhiên ....

Nhìn Hector cười lạnh tự tin , sắc mặt Bạch Hà Sầu không chút biến đổi , nhìn Hector lắc đầu thở dài :

- Hector , người vẫn tự phụ như xưa .

Câu nói có vẻ tùy ý này , lại khiến Đỗ Duy hơi chấn kinh !

Một câu này , Bạch Hà Sầu có vẻ như rất quen thuộc Hector

Hector cũng nhíu mày , thần sắc hơi đổi :

- Người ? Hừ , nhân loại đáng cười ....

Ánh mắt Bạch Hà Sầu lóe lên một tia sát khí :

- Ta đáng cười chỗ nào ?

- Người ....

Hector mới nói ra một chữ , đột nhiên Bạch Hà Sầu chuyển động !

Hắn giống như dùng một tốc độ gần như đang đi tản bộ , hướng tới Hector tiến lên . Nhưng tốc độ nhìn chậm chạp như vậy , kỳ thật đã siêu việt khỏi phạm trù “ nhanh chậm ” !

Càng chậm , càng nhìn không rõ !

Đỗ Duy lặng người , đồng thời có cảm giác này . Duy khác biệt là , người khác không thấy , Đỗ Duy miễn cưỡng có thể thấy bước chân nhàn rỗi của Bạch Hà Sầu !

Một khắc này là nhanh ? Hay là chậm ?

Hector còn muốn nói gì đó , đã không thể tiếp được . Bởi vì Bạch Hà Sầu đã tới trước mặt hắn ! Hắn mới nói xong một chữ , cánh tay Bạch Hà Sầu đã đặt lên eo ....

Một tia sáng chớp lên như có như không , toàn trường không ai kịp nhìn rõ . Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến tất cả chấn kinh !

Thân hình Hector đột nhiên bắn ra xa ! Trong miệng nó , một dòng máu trào tung tóe !

Mọi người chưa kịp kinh hô , lại thấy Bạch Hà Sầu tiếp tục cất bước – vẫn là chậm chạp như vậy , chỉ nhẹ một bước đã vượt quá cả trăm thước đến sau lưng Hector đang bắn đi . Một lần nữa hắn lại đặt tay lên lưng Hector , ấn xuống !

Rầm !

Chấn động lần này khiến tất cả biến sắc !

Mặt đất bờ hồ , nham thạch vụn , tất cả bị hóa thành bụi phấn . Mà Hector bị Bạch Hà Sầu ấn một cái , thân hình cắm thẳng xuống . Dưới đất hiện lên một cái hố sâu chục thước , bản thân nó nằm dưới đáy hố !

Phụt !

Thần thú há miệng thổ huyết . Cặp mắt nó kinh ngạc nhìn Bạch Hà Sầu , sau đó vẻ mặt đầy sợ hãi !

Người khác không biết , chứ Hector thì biết !

Vừa rồi , trong nháy mắt Bạch Hà Sầu hai lần đánh trúng , có vẻ mình không kịp phản ứng ...

Kỳ thật , thần cấp cường giả làm gì có chuyện không kịp phản ứng ? Đối mặt với công kích , thần niệm vừa động , thần lực có thể tự mở ra lĩnh vực phòng ngự !

Chỉ là hai đòn Bạch Hà Sầu làm như tiện tay đánh ra , Hector tuy có thể phản ứng , nhưng thực tế lúc đó nó kinh ngạc nhận ra , lĩnh vực của mình không thể triển được !

Mà thân thể mình tựa hồ biến thành một con rối bị đứt dây , đừng nói không động được , ngay cả suy nghĩ cũng không được !

Hector là thần cấp cường giả , nó rất rõ ràng , nguyên nhân chỉ có một ..

Chỉ có một nguyên nhân !

Chính là đối thủ trước mắt có thể dễ dàng phá hủy “thần vực” của mình , trong nháy mắt xóa bỏ toàn bộ quy tắc do mình tạo ra !

Nếu nói sâu thêm một chút , có nghĩa là thực lực của đối phương so với mình còn mạnh hơn nhiều !

Một khắc này , trong lòng Hector mới thực sự sợ hãi !

Sống lâu cả vạn năm , những thần cấp cường giả này đã sinh ra tự tin đến mức mù quáng ! Thần cấp cường giả là sinh vật mạng nhất , được sinh linh thông thường coi là thần tối cao !

Cho dù thần cấp cường giả quyết chiến , kỳ thật cả 2 bên cùng rõ tuy thực lực có thể phân cao thấp , nhưng nếu đánh lên cũng chẳng làm gì được nhau ! Cho dù có phân thắng bại cũng không phân ra sống chết được .

Vậy mà tên này ... hai đòn đá đánh bại mình ?

Thực lực này , kể cả năm đó chiến thần Ares thời kỳ mạnh nhất cầm thần thương Longinus cũng không làm được !

Trong kỷ ức vạn năm của nó , chỉ có 1 người có thể làm được như vậy , chỉ có ....

Chỉ có ... một người !

Nhưng gã đó ....

Ánh mắt Hector lúc này đã từ kinh ngạc chuyển thành sợ hãi phát ra từ nội tâm !

Sợ hãi khiến cơ thể Hector run lên bần bật , phảng phất ánh mắt Bạch Hà Sầu quét qua ép nó không thở nổi !

Là hắn ? Hay không phải hắn ?

Không , không có khả năng ! Không có khả năng !!

Nhưng nếu không phải hắn , ngàn vạn năm này nhìn khắp thế giới ai có thể làm được chuyện đó !

Là ai có thể chỉ bằng khí thế ép cho thần thú như mình thở không nổi ?

Trừ khi ... vạn năm trước , cái gã ở trong tòa tháp đen đó ....

Không thể được ! Không thể được ! Tuyệt đối không thể !

Hector thì thảo tự nói , đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bạch Hà Sầu , gầm lên :

- Không thể được ! không thể thế được !

Ầm !!

Trong hố đột nhiên nổ tung , ánh sáng bùng lên . Hector điên cuồng lao ra , há miệng nhắm thẳng Bạch Hà Sầu , vận toàn lực ....

- Cẩn thận tiếng gầm của nó !

Đỗ Duy cũng muốn nhắc nhở , nhưng hắn nói xong , “tiếng gầm hủy diệt ” của Hector cũng vừa phát ra !

Tuyệt chiêu mạnh nhất của thần thú , ngay cả áo giáp trắng khuyết 5 màu cũng bị đánh xuyên !

Hai người tựa hồ đứng đối mặt , cách nhau không đến 2 thước . Khi Hector xuất chiêu , gió bão cuồng loạn phát ra , điên cuồng xé rách cả không gian ...

Bạch Hà Sầu ... hắn cười .

Hắn không vội vã , giơ tay phải lên chặn trước mặt

Động tác của hắn rất chậm , sóng âm rất nhanh . Nhưng trong một khắc thời gian vận công này , động tác 2 người lại dung hợp hoàn mỹ lại ...

Xa xa , chỉ thấy Bạch Hà Sầu đưa tay nhẹ nhàng hướng về phía vòng xoáy đỏ vùng lên , quét qua một cái ...

Một luồng sáng màu đen xuất hiện , sau đó như mực lỏng ngưng kết thành một tấm chắn kỳ dị màu đen ..

Rầm !!

Vòng xoáy cuối cùng đâm vào tấm chắn này , trong nháy mắt , sóng xung kích mạnh mẽ tản ra xung quanh , khiến mọi người bên cạnh sắc mặt đại biến , vội vàng mở ra năng lực phòng ngự chống đỡ . Kể cả như vậy , có thể thấy đám người Lam Hải Duyệt thân hình dần dần bị đẩy lùi ..

Vivian và Joanna đương nhiên là chống đỡ mệt nhất . Đỗ Duy đã kiệt sức rồi . Nicole trọng thương vô lực . Hai cô gái miễn cưỡng nắm tay nhau , dùng toàn bộ ma lực thi triển kết giới , nhưng vẫn có vẻ lung lay tùy thời sẽ sụp đổ !

Đúng lúc này , Rosetta vẫn lặng im không nói chuyển động

Rosetta từ trước hôn mê , được Vivian và Joanna cứu , sau đó đi mở cửa ra vào . Khi đó hắn chỉ một mực im lặng đi theo , đứng bên cạnh Đỗ Duy

Thấy kết giới phòng ngự sắp chống đỡ không nổi , hắn không nói một câu giơ tay lên , một luồng sức mạng thần thánh quang minh hệ xuất hiện rót vào kết giới , lúc này mới giúp Vivian và Joanna thả lỏng

Mà bên phía Bạch Hà Sầu , hắn đứng sau luồng sáng đen , sắc mặt rất thản nhiên . Cho dù sóng xung kích cuồng bạo cũng không cách nào suy xuyên được . Hơn nữa , tấm chắn này càng lúc càng chói mắt !

Trong mắt Hector lộ ra một tia tuyệt vọng cùng sợ hãi !

Ánh sáng đen này ... nó nhận ra !

- Ma ... ma tộc ! Ma quang ...

Đáng tiếc , còn chưa nói hết , có thể thấy ánh sáng đen đã cản trả lại ! Trong khoảng khắc , toàn bộ lực lượng quay lại tấn công Hector . Hector tuyệt vọng gầm lên một tiếng , thân hình bị ánh sáng đen nuốt chửng !

Sau đó , thân hình nó bị hất tung đi đập vào vách núi !

Sườn núi lập tức lộ ra một cái lỗ lớn hình người , Hector bị đánh văng vào trong đó phảng phất ngất đi . Sau một lúc , nó mới tỉnh lại , khí thế khi trước đã mất hết , ánh mắt đầy phức tạp nhìn Bạch Hà Sầu :

- Người ... người ... người ...

Quang cảnh yên tĩnh một lúc , đột nhiên lão Chris vẻ mặt kích động lao tới . Lão Chris vẫn giữ nguyên hình rồng , chạy mấy bước mới biến lại thành người , tới trước mặt Bạch Hà Sầu đột nhiên dừng lại , ngây ngốc nhìn

- Ma quang thuần ... ma quang thuần ... người .. người ... ta vì sao không nhận ra ... người !

Bạch Hà Sầu nhíu mày , nhìn lão Chris :

- Là người ... Hừ ... ta cái gì , người là ....

Bạch Hà Sầu lắc đầu :

- Người nên biết , ta là Bạch Hà Sầu

- Không phải ! Không phải

Lão Chris đột nhiên như phát điên , nhìn bộ dạng như muốn tới ôm Bạch Hà Sầu

Trong lòng Đỗ Duy cũng chấn động ... Bạch Hà Sầu lại mạnh như vậy !

Hắn đến cùng là cấp gì rồi ?

Hắn ... còn là lão Bạch sao ?

- Đại nhân ! Đại nhân !

Lão Chris quỳ xuống , mặt đầy nước mắt

Bạch Hà Sầu nhíu mày , biểu tình không vẻ giả vờ :

- Đại nhân cái gì , người nhận nhầm người rồi

- Không ! Tuyệt đối không nhầm ! Lần này ta tuyệt đối không nhầm ! Người không phải người ! Người là hắn !

Lời này , Đỗ Duy còn đoán được chút ít , đám người Lam Hải Duyệt toàn bộ mờ mịt

Cái gì là “ Người không phải người ! Người là hắn ! “ ?

953. Chương 664: Thần Cấp Đã Là Gì.

- Sao người lại nhìn ta như vậy?

Bạch Hà Sầu dứt khoát bỏ rơi lão Chris đang quỳ trên mặt đất không buồn quản, đi tới trước mặt Đỗ Duy, hít mũi lại nhìn vào Đỗ Duy, lắc đầu nói:

- Người bị thương rất nặng.

- So với thương thế của mình, ta càng hiểu kỳ đối với người.

Đỗ Duy cười khổ, do dự một lát rồi nói:

- Người còn là Bạch Hà Sầu mà ta biết không?

Bạch Hà Sầu mỉm cười, trong lòng Đỗ Duy cũng buông lỏng - chỉ ít khi hắn cười trông vẫn như trước.

- Ta biết người có rất nhiều nghi vấn, thực tế trong lòng ta cũng có không ít nghi hoặc.

Bạch Hà Sầu vươn tay đặt lên người Đỗ Duy, hắn nhíu mày, cũng không thấy tay hắn có động tác gì song thân thể Đỗ Duy lập tức thả lỏng, phẳng phất như từ trong vô hình, một sợi dây thừng từ những vết thương toát ra.

- Trên người người bị lực lượng của tên kia khóa chặt cơ năng thân thể. Nếu thực lực của người không đủ để giải thoát sớm muộn cũng sẽ mất mạng.

Bạch Hà Sầu lắc đầu nói:

- Giờ thì tốt rồi, chỉ cần phí chút thời gian là có thể khôi phục.

Dừng một lát, Bạch Hà Sầu lại nói tiếp một câu:

- Không ngờ thực lực của người giờ cũng tiến bộ đôi chút. Vừa rồi ta ở cách đây rất xa mà vẫn cảm giác được ở nơi này có hai cỗ lực lượng đang tranh đấu, một cái trong đó tất nhiên là thú nhân kia, cái còn lại là người. Ta thực không ngờ người giờ đã tiến bộ tới mức có thể động thủ với cường giả thần cấp.

Đỗ Duy lắc đầu:

- Lực lượng của ta không tính là của mình mà cũng không tính là thần cấp chân chính. Nếu không như vậy cũng đã không bị đánh thê thảm thế này.

- Thần cấp.

Ngữ khí Bạch Hà Sầu có phần không cho là đúng:

- Thần cấp có gì hơn người chứ?

Đỗ Duy không nói gì được trong lòng nghĩ: những lời này cũng chỉ có lão già nhà người mới có tư cách nói thôi.

Sau đó hắn cười nói:

Ta còn đang lấy làm lạ... Sao người lại ở đây, ở Nam Dương?

Sắc mặt Bạch Hà Sầu cũng thật cổ quái, hắn như đang tìm tòi gì đó:

- Sau khi ta rời chỗ người, một mình đi khắp nơi trên đại lục. Người cũng biết đấy, trước đây ta đều ở trên Tuyết Sơn, sau này rốt cuộc được tự do vì vậy bèn đi khắp nơi trên đại lục Roland thăm thú. Sau cùng ta cũng không biết vì sao lại chạy tới Nam Dương.

Đỗ Duy cũng không hiểu:

- Sao lại người cũng không biết vì sao?

Sắc mặt Bạch Hà Sầu càng thêm quái dị, hắn chỉ vào đầu mình nói:

- Trong đây. Ta đi khắp đại lục, nơi nào muốn thấy đều đã thấy. Cuối cùng trong đầu đột nhiên nảy sinh suy nghĩ này, rất giống như không biết có chuyện gì mà lại rất muốn tới đây xem xem.

Nói xong, Bạch Hà Sầu không ngờ cứ như vậy tùy tiện ngồi xuống bên cạnh Đỗ Duy.

Đám người giáo hoàng và thiên sứ xung quanh đều có thần sắc dị thường, mọi người đều đã thụ thương, mắt thấy Bạch Hà Sầu chỉ hai ba đòn đã đánh bại thú thần cường đại, lúc này không biết mình nên làm gì, tự xử, đi, hay là ở?

Ngược lại Lam Hải Duyệt thần sắc thông dong nhìn Bạch Hà Sầu một cái:

- Người thay đổi nhiều rồi.

Bạch Hà Sầu nhíu nhíu mày, gật đầu một cái:

- Hình như cũng thay đổi đôi chút.

Đỗ Duy nhìn ra giữa hai hàng mi của Bạch Hà Sầu như có tâm sự cổ quái, bèn tiếp tục nói:

- Sao người lại biến thành như hiện giờ? Ý ta là... hắn.

Nói xong, Đỗ Duy nhìn thú thần còn nằm trong đồng đá vụn, thú thần bị thương đến mức như chỉ còn một hơi thở, nửa tỉnh nửa mê.

Bạch Hà Sầu nghĩ một chút rồi nhìn Đỗ Duy nói:

- Nếu ta nói ngay cả ta cũng không biết người có tin không?

Nói xong cũng không nhìn sắc mặt Đỗ Duy, Bạch Hà Sầu tự mình nói tiếp:

- Ta vẫn luôn theo đuổi lực lượng cực hạn. Lúc trước ta tự thấy khi ở Đại Tuyết Sơn đã tu luyện tới bình cảnh, có tiếp tục lưu lại ở Tuyết Sơn cũng chẳng có ý nghĩa gì, vì vậy mới tới miền Bắc. Ở biên giới phía Bắc, ta gặp được tinh linh thần của tội dân, ta ở cùng hắn một thời gian, từng đánh rất nhiều trận. Nói thực lòng, cả đời này ta chưa từng bại nhiều như vậy. Cuối cùng không rõ tên kia có chủ ý gì, không ngờ lại bắt đầu chỉ điểm cho ta, thậm chí còn hướng dẫn ta làm sao để đột phá bình cảnh của bản thân – Cũng từ lúc đó trở đi, ta rốt cuộc cũng thực sự đột phá lĩnh vực, thậm chí tới cái gọi là thần cấp.

Nói tới đây, không biết vì sao Bạch Hà Sầu lại lắc đầu, thở dài, tựa hồ có vẻ thất vọng.

Đỗ Duy cảm thấy buồn cười:

- Lão Bạch, đột phá lĩnh vực đạt tới thần cấp là giấc mộng của biết bao cường giả. Người đã đạt được sao còn lộ vẻ như vậy?

Ánh mắt Bạch Hà Sầu khẽ chớp:

- Bởi vì đột nhiên ta phát hiện ra mình sai rồi...

Sắc mặt hắn lạnh lùng, trong giọng nói mang theo một vẻ khinh thường nhàn nhạt:

- Ta vẫn luôn cho rằng khi đạt tới thần cấp là có thể coi là lực lượng đỉnh phong. Song sau khi ta giao thủ với tinh linh thần lại đột nhiên phát hiện mọi chuyện tựa hồ không phải như vậy.

Thanh âm hắn càng lúc càng lãnh đạm:

- Cho dù đạt tới thần cấp thì sao? Ta đã đứng trước bậc cửa của thần cấp, chỉ cần về lại Đại Tuyết Sơn, lại một lần nữa làm Vu Vương, triệu tập tín đồ trên thảo nguyên, hấp thu lực lượng tín ngưỡng, không tới vài năm ta sẽ là một thần cấp mới! Song... ta lại cảm thấy mọi chuyện không phải là như vậy.

Nhìn Đỗ Duy một cái, Bạch Hà Sầu tựa hồ có phần bất lực:

- Ta không biết phải giải thích với người ra sao. Cảm giác của ta là như vậy. Ta cảm thấy... Thần cấp tựa hồ cũng chẳng có gì đáng nói.

Thần cấp cũng chẳng có gì đáng nói...

Đỗ Duy nghe xong câu này lại không khỏi nhìn qua Hector cơ hồ bị đánh tàn phế, nuốt một ngụm nước bọt

- Bạch Hà Sầu quả thực có tư cách nói câu này.

- Nói ra cũng thật nực cười, cái gọi là thần cấp cao minh hơn lĩnh vực ở đâu? Hừ, lĩnh vực chẳng qua chỉ là lực lượng một cá nhân chống đỡ lĩnh vực của mình, còn thần cấp, cũng chẳng qua là thông qua một phương pháp đem tín ngưỡng của ngàn vạn người tập trung trên một người để sử dụng. Chẳng qua là khiến lực lượng người sử dụng lớn hơn thôi, song từ bản chất mà nói, về lý giải đối với quy tắc lực lượng, so với lĩnh vực cũng chẳng có gì khác hay có chỗ nào cải biến cả.

Bạch Hà Sầu thở dài:

- Ta nghĩ thông điểm này xong cũng minh bạch một điều: đây không phải là đỉnh phong chân chính mà ta theo đuổi! Vì vậy nên ta không lựa chọn về thảo nguyên làm một vị thần mới mà sau khi rời chỗ người đi du lịch đại lục, cuối cùng trong một loại cảm ứng không rõ bèn tới Nam Dương.

Nói tới đây, hắn phảng phất như đang cười:

- Ta còn nhớ đã từng Lam Hải Duyệt nói tới Nam Dương, nơi này dường như cũng có tín ngưỡng thần linh, vì vậy ta mới hiểu kỳ: thần ở nơi đó liệu có thực sự là thần? Như vậy thần ở nơi đó sử dụng lực lượng ra sao?

Đỗ Duy hơi mở miệng, cuối cùng cũng không nói rõ mọi chuyện, nếu nói thực cho lão Bạch những vị thần ở nơi này là mình hiện tại, lão Bạch nhất định sẽ rất thất vọng.

- ...Ngoài ra... ta du lịch một mình ở đại lục, mỗi lần suy tư về đỉnh phong lực lượng lại ần ần cảm giác như mình có thể nghĩ được điều gì, song luôn không nắm bắt được. Nhưng ta cũng cảm giác được lực lượng của mình quả thực đang tăng lên, trong lòng như có thứ gì hô hoán, nói với ta phải tới phía Nam...

- Cho nên người mới nói với ta không biết vì sao lại một mình chạy tới Nam Dương?

Đỗ Duy thở dài một hơi.

Hắn nhíu mày, lại tiếp tục hỏi:

- Vậy cái Ma Quang Thiểm kia là gì vậy? Sao người lại có loại lực lượng này?

Bạch Hà Sầu phẳng phất như đang cười:

- Ô, nó gọi là Ma Quang Thiểm sao... ta không biết.

Đỗ Duy càng không hiểu:

- Sao người lại không biết?

Bạch Hà Sầu không trả lời câu hỏi của Đỗ Duy, hắn cúi đầu suy tư một lúc:

- Lực lượng đỉnh phong người nghĩ rốt cuộc là gì?

- Làm sao ta biết được.

Đỗ Duy lắc đầu:

- Ta hiện giờ còn chưa đứng trước bậc cửa thần cấp đấy.

- Thần cấp... Vốn nó đã sai rồi!

Bạch Hà Sầu đột nhiên nói ra câu này, lại khiến trong lòng Đỗ Duy chấn động.

- Lực lượng thần cấp nhìn qua cao hơn nhiều so với lĩnh vực nhưng thật ra xét về mặt cảnh giới lại không khác nhau bao nhiêu. Những tên xưng thần như thú thần, tinh linh thần, nữ thần của nhân loại... Hừ, bọn chúng đều đi sai đường rồi!

Khi Bạch Hà Sầu nói ra câu này, ần ần một cỗ tự tin và uy nghiêm, ánh mắt cũng càng thêm chắc chắn.

Đỗ Duy ngẩn ngơ:

- Sai rồi?

- Sai rồi! Đều đi sai đường rồi!

Vị tuyệt thế cường giả này cười lạnh:

- Thánh giai mạnh hơn cường giả bình thường là ở nắm giữ và sử dụng lực lượng quy tắc. Còn lĩnh vực mạnh hơn thánh giai là vì có thể sáng tạo ra quy tắc mới của mình. Đây rõ ràng là sai biệt về cảnh giới! Song thần cấp so với lĩnh vực, cảnh giới mạnh hơn ở chỗ nào? Hừ! Thần cấp căn bản chỉ là một cái lĩnh vực được khuếch đại mà thôi.

Nói xong, Bạch Hà Sầu vươn một ngón tay ra, giơ nhẹ ra trước mắt Đỗ Duy, sau đó không đợi Đỗ Duy phản ứng lại, hắn đột nhiên vung tay lên chém thẳng vào ngón tay mình.

Vô thanh vô tức, Bạch Hà Sầu không ngờ lại chém đứt ngón tay mình tới tận gốc! Ngón tay đứt kia rơi trên mặt đất, miệng vết thương máu tươi chảy ròng ròng.

Đỗ Duy giật mình:

- Người làm gì vậy?

- Cho người xem xem cái gì mới thực sự là đột phá bên trên lĩnh vực!

Sau đó, ngay trước mắt Đỗ Duy, đột nhiên không một tiếng động, vô số điểm sáng như bụi phấn trong không khí nhanh chóng tụ tập vào chỗ đứt nơi ngón tay Bạch Hà Sầu, không bao lâu sau đã tạo thành một ngón tay mới!

- Dữ Hợp Thuật? A! Không! Đây không phải Dữ Hợp thuật!

Đỗ Duy kinh ngạc:

- Tái Sinh thuật?

Bình thường mà nói, đối với cường giả trên thánh giai, sau khi thụ thương đều có thể tự khôi phục, chỉ có điều tốc độ khôi phục có nhanh có chậm, tới khi đạt đến thần cấp, năng lực khôi phục trở nên cực kỳ kinh người.

Song nhẹ nhàng thoải mái như Bạch Hà Sầu, hơn nữa hấn lại như không cần chú ý thi triển bất cứ thứ lực lượng gì! Đây mới là điểm quan trọng nhất!

- Thần cấp là gì ? Thu gom tín ngưỡng của ngàn ngàn vạn vạn người bình thường, sau đó hút lấy lực lượng tín ngưỡng của họ? Có thể mượn được lực lượng của ngàn ngàn vạn vạn người.

Bạch Hà Sầu cười nói:

- Đến một ngày, ta đột nhiên nghĩ tới... nếu người đã có thể coi người là tín đồ, mượn lực lượng của bọn họ. Như vậy... thế giới này thì sao ? Liệu chúng ta có thể đem mọi thứ trên thế giới này đều biến thành tín đồ của mình, bất cứ lúc nào, ở đâu cũng có thể từ mọi thứ trên thế giới thu được lực lượng mà mình cần?

Đỗ Duy hơi há miệng...

Bạch Hà Sầu cười rất bình tĩnh, song thái độ bình tĩnh này lại càng khiến hắn trở nên cao thâm khó lường.

- Không khí, ánh mặt trời, nước mưa, giọt sương, lá xanh, hoa cỏ, tảng đá, dòng sông, nước hồ, con kiến, chim bay, thú chạy...

Giọng điệu Bạch Hà Sầu rất chậm, phảng phất như đang thong thả kể chuyện:

- Bất cứ thứ gì trên thế giới này đều có thể làm nguồn gốc của lực lượng! Bất kể là nhân loại hay thú nhân, tinh linh... Đều chẳng qua là một trong rất nhiều sinh linh trong thế giới vạn vật mà thôi! Nếu bọn họ có thể làm nguồn gốc của lực lượng tín ngưỡng thì vì sao những thứ khác lại không thể?

Không buồn để ý tới vẻ kinh ngạc của Đỗ Duy, Bạch Hà Sầu cười lạnh một tiếng:

- Chúng ta có thể hút lấy lực lượng tín ngưỡng từ trên thân thể người. Như vậy nếu là hổ thì sao? Nếu là chim hay thú thì sao? Vì sao lại không được?

Đỗ Duy nghe mà ngây ngẩn, hoàn toàn không nói được một lời nào!

Điên cuồng!

Đây đúng là một cách nghĩ điên cuồng!

- Đem bản thân dung nhập vào trong thế giới này! Mọi thứ của người, lông tóc, máu thịt, cơ da, cốt cách hô hấp... Mọi thứ đều hoàn toàn dung hợp thành một thể với thế giới! Từ đó trở đi, thế giới sẽ là người, người sẽ là cả thế giới. Khi người cần lực lượng, vạn vật tự nhiên trên thế giới đều sẽ là nguồn gốc lực lượng của người! Không cần có tôn giáo gì, cũng chẳng cần lực lượng tín ngưỡng nực cười kia! Khi hít thở, người có thể nhìn thấy, nghe thấy tảng đá, mặt đất dưới chân, không khí trong nhịp thở, ánh mặt trời trên bầu trời... Chỉ cần người có thể nghĩ tới nó đều sẽ là nguồn gốc lực lượng của người! Đều là một bộ phận của cơ thể người!

Ánh mắt Bạch Hà Sầu càng lúc càng sáng lên, con ngươi hấn lóe lên một tia kích động:

- Đây mới thực sự là vĩnh hằng bất diệt!

- Vĩnh hằng... Bất diệt...

Đỗ Duy nhin không nổi thì thảo nhỏ giọng nhảm lại.

- Không sai! Đúng là vĩnh hằng bất diệt!

Bạch Hà Sầu hồ hững cười nói:

- Vì lúc này ta chính là thế giới mà vạn vật thế giới cũng là ta! Thế giới này tồn tại bao lâu ta sẽ tồn tại bấy lâu! Chỉ cần thế giới này bắt diệt ta cũng sẽ bắt diệt!

Đỗ Duy không nhin nổi, thanh âm hơi run rẩy, nói:

- Người... Người đã đạt tới cảnh giới này?

Bạch Hà Sầu như đang cười nói:

- Đã được một thời gian rồi!

Đỗ Duy chỉ cảm thấy đầu óc ong lên một tiếng!

Hắn... hắn mới thật sự là thần! Thần cấp chân chính!

Hector gì, Ares gì gì, Artemis gì gì đó! Tự xưng thần song về mặt bản chất chẳng qua chỉ là một “bản phóng đại” của linh vực mà thôi!

Nhưng Bạch Hà Sầu trước mặt thì khác!

Thế giới bắt diệt ta cũng bắt diệt!

Đây mới là thần chân chính!

- Người...

Đỗ Duy nuốt một ngụm nước bọt:

- Những thứ này... đều là người tự mình nghĩ ra?

Sắc mặt Bạch Hà Sầu đột nhiên hơi biến đổi, bỗng lộ vẻ cổ quái và lúng túng.

- Phải mà cũng không phải.

Cường giả cô ngạo này lại bỗng lộ vẻ thất bại:

- Nếu nói chính xác ra thì không phải ta tự mình nghĩ ra. Từ sau khi ta tới đây bỗng cảm giác như trong tâm tối có một cỗ lực lượng đang không ngừng cảnh tỉnh ta điều gì đó. Hay có thể nói...

Về mặt hắn càng trở nên cổ quái:

- Những thứ này tựa hồ là ta vốn đã biết, chỉ bất quá giờ không biết vì sao lại đột nhiên nhớ lại.

Sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, nhìn Đỗ Duy một cái, do dự một lát rồi nhỏ giọng hỏi một câu:

- Đỗ Duy, người có từng có cảm giác này không... rất giống ta nhưng lại không phải là ta...

Ong!

Trong đầu Đỗ Duy như nổ tung, trong nháy mắt như hiểu ra điều gì đó!

Ta không phải ta?

Không phải ta, vậy là ai ?

Đỗ Duy nhìn lão Chris đáng thương đang quỳ bên cạnh rồi lại nhìn Bạch Hà Sầu một cái.

Hắn lại nhìn sang lão Chris, vẻ mặt cười so với khóc còn khó coi hơn:

- Lão già, người nói xem... Hắn là ai? Là chủ nhân của người hay là con trai chủ nhân của người?

- Là chủ...

Lão Chris còn chưa nói xong, Bạch Hà Sầu đã lạnh lùng ngắt lời.

- Ta chỉ là ta. Ta là Bạch Hà Sầu, chẳng phải ai khác!

Nhìn vẻ kiên quyết của lão Bạch, trong lòng Đỗ Duy đột nhiên nảy sinh cảm giác đồng bệnh tương liên.

Chẳng phải sao? Trong số rất nhiều người cũng chỉ có Đỗ Duy mới từng trải qua loại cảm giác buồn bực “ta không phải ta” này!

Vấn đề của Bạch Hà Sầu có vẻ còn phức tạp hơn mình một chút.

Nếu hắn là ma thần... Vậy chẳng phải đột nhiên lại có thêm một đứa con?

- Đúng rồi... Nơi này người có nhận ra không?

Đỗ Duy vươn ngón tay ra chỉ vào hồ bạc đã tách ra, ma pháp trận vẫn còn duy trì như trước, nước hồ yên lặng tách sang hai bên, phía dưới là vực sâu u tối, không biết thông tới đâu.

- Ta tất nhiên biết.

Bạch Hà Sầu cười cười:

- Nơi đây dân bản xứ đều gọi là Thần Sơn.

Hắn suy nghĩ một lát:

- Năm đầu tiên ta tới đây học được thổ ngữ, sau đó biết được nơi này, ta bèn một mình đi lên tới đỉnh núi, tính tọa bên hồ bạc này vài tháng, cũng tại đây, ta rút cuộc cũng nhớ lại những linh ngộ liên quan tới lực lượng mà ta vừa nói... Sau đó ta xuống núi, du lịch giữa những bộ lạc trên đảo Bà La Môn, mấy năm nay...

Bạch Hà Sầu nói rất bình tĩnh, song Đỗ Duy càng nghe sắc mặt lại càng không đúng!

- Đợi! Đợi đã!

Đỗ Duy ngạc nhiên hỏi:

- Người vừa nói gì? Năm đầu tiên? Năm thứ hai? Mấy năm?

Sắc mặt hắn đây về kinh hãi:

- Ta nhớ từ khi người rời nhà Lam Hải Duyệt ở đế đô tới giờ chẳng qua mới hơn nửa năm thôi mà!

Bạch Hà Sầu nhíu mày:

- Cái gì mà hơn nửa năm, chính xác là đã qua hơn ba năm. Ta cũng lấy làm lạ, sao bộ dáng người tựa hồ không chút thay đổi. Hơn ba năm nay người ở đại lục Roland có tốt không? Không ngờ người còn rảnh rỗi mà chạy tới đây... Chẳng lẽ những tội dân kia đã bị người đánh bại rồi?

- Ba! Ba... Hơn ba năm!

Đỗ Duy chẳng quản tới đau đớn trên người, đột nhiên nhảy dựng lên, tiếp theo đó kêu thảm một tiếng ngã thẳng xuống đất.

Ba... Năm!!!

954. Chương 665 : Sinh Mạng Của Thiên Sứ

Đỗ Duy cả kinh , thật sự không giống bình thường !

Chính mình cùng mọi người từ ma pháp trận ở bạch tháp xuyên qua không gian , đến thẳng miệng núi lửa ở thần sơn đảo Bà La Môn . Đỗ Duy còn nhớ rõ , từ ngày tang lễ thần hoàng tử xuất hiện đại nhật thực , sau đó mình tiến vào bạch tháp , đến đây đánh mấy trận , giới lắm chỉ có mấy canh giờ mà thôi !

Chỉ là tại sao Bạch Hà Sầu lại nói là đã hơn 3 năm ?

Lấy tính cách của Bạch Hà Sầu , Đỗ Duy biết hắn tuyệt đối không nói đùa , cũng sẽ không chọc cười mình !

Nhìn sắc mặt Bạch Hà Sầu , Đỗ Duy cảm thấy sắp hóa điên rồi

- Chuyện gì vậy ... Chuyện gì vậy ?

Đỗ Duy tự nói 2 câu , đột nhiên trừng mắt nhìn lão Chris quát lớn :

- Lão gia hỏa này ! Mau trả lời ta , thế này là thế nào ?

Lão Chris cười thâm :

- Đỗ Duy ... chẳng lẽ ngươi không nghĩ ra sao ?

Đỗ Duy sắc mặt hơi biến , trong đầu cấp tốc suy nghĩ , cuối cùng dừng ở một khả năng !

Đứa con của ma thần !

Lão Chris từng nói , trong đồng kho tàng của ma thần này , thứ quan trọng nhất không phải là bảo bối gì đó , mà là đội thần vệ bất tử của ma tộc . Quan trọng nhất là , con trai của ma thần cũng ở trong này !

Tuy nhiên , lão Chris cũng nói qua , đứa con của ma thần có thiên phú siêu việt , tựa hồ là dung hợp toàn bộ ưu điểm ma tộc và nhân tộc , sau này tiền đồ có thể nói là vô hạn

Nhưng mà , nó vừa sinh ra ít lâu đã tới thời đại thần chiến

Lúc này , đứa bé đó cũng mới có mấy tuổi mà thôi . Một đứa nhỏ mấy tuổi , thiên phú có cao mấy đi nữa thì thực lực có được bao nhiêu ? Cho dù tương lai lên được thánh cấp , linh vực , thần cấp , nhưng bây giờ nó mới có mấy tuổi , chỉ là một đứa nhỏ có thiên phú biến thái hơn người mà thôi

Một đứa trẻ như vậy ... ma thần sẽ đem nó giấu cùng một chỗ với kho tàng , lại cũng không biết phải giấu trong bao lâu ...

Nghĩ thêm một bước ....

Thông Thiên tháp của ma tộc hiện tại là bạch tháp của hoàng cung đế quốc Roland . Rất có thể , Thông Thiên tháp chính là cửa vào của kho tàng !

Ma thần bị vây công , buộc phải đem con mình giấu vào một chỗ với kho tàng – như vậy với trí tuệ của ma thần , nhất định phải gỡ chút thủ đoạn !

Quả nhiên , lão Chris cười thâm , lạnh lùng nói :

- Năm đó , đại nhân....

Hắn vô ý nhìn Bạch Hà Sầu , thấy sắc mặt lão không biến đổi gì , mới nói :

- Năm đó ma thần đại nhân giấu tiểu chủ nhân vào , cũng biết những kẻ phản bội bên ngoài đã giết tới nơi rồi . Đại nhân khi đó bị nữ thần tính kế , sừng trên đầu bị cắt mất , thực lực đại giảm , biết mình quá nửa sẽ chiến bại . Khi đó ngài giấu tiểu chủ nhân vào , sau đó dùng thần lực cải biến quy tắc thời gian của không gian trong đó !

Hắn nhìn Đỗ Duy cười lạnh :

- Tiểu chủ nhân thiên phú cực cao , nhưng năm đó còn quá nhỏ , thực lực vẫn quá yếu . Ngươi chả lẽ không nghĩ , ta bị phong ấn 1 vạn năm thì không vấn đề gì , nhưng một đứa nhỏ mấy tuổi có thể sống 1 vạn năm sao ?

Đỗ Duy như bị sét đánh !

Đúng ! Chính là thế ! Ma thần đem quy tắc thời gian ở trong sửa lại , so với bên ngoài bất đồng !

Lão Chris dựng một ngón tay :

- Trong không gian đó , 1 ngày bằng 10 năm ở ngoài ! Dù bên ngoài trải qua 1 vạn năm , bên trong cũng chỉ có 1000 ngày , chưa tới 3 năm mà thôi ! Hừ hừ , nếu không , ta chờ được nhưng tiểu chủ nhân làm sao chờ được ?

Đỗ Duy chán nản thở dài :

- Không sai ... nếu không chuẩn bị thế , chờ đợi 1 vạn năm đi tìm , sợ rằng ngay cả tro cốt cũng không thấy

Đột nhiên , Đỗ Duy ngửa mặt lên trời cười lớn 3 tiếng , tiếng cười tràn ngập phẫn nộ !

- Ta cho là.... Ma thần phong ấn luôn cả con mình !!

Lão Chris nhìn Đỗ Duy một cái . Đỗ Duy nghĩ một chút , lại cảm thấy ý nghĩ này có chút buồn cười Phong ấn ?

Chuyện cười ! Đã có năng lực cải biến quy tắc thời gian , chẳng lẽ ngươi sẽ đem con mình ướp lạnh nhốt vào tủ đá hay sao ?

Đỗ Duy sắc mặt mờ mịt , trong lòng rất muốn qua bóp cổ lão Chris !

3 năm ! 3 năm đó !

Bên trong có mấy tiếng , bên ngoài đã 3 năm !

3 năm , đế quốc Roland sẽ biến hóa thế nào ?

Mình không ở trên đại lục , tội dân có nam hạ đánh xuống hay không ? Em mình còn ở tiền tuyến có gặp nguy hiểm hay không ? Bằng hữu , bộ hạ có bình an hay không ?

Lãnh địa gia tộc tại tây bắc , mình mất tích 3 năm , liệu có vì quần long vô chủ mà đại loạn ?

Còn thằng nhóc Charles , trong 3 năm có làm chuyện vô pháp vô thiên gì không ?

Cái này .... Con mẹ nó ! Chết tiệt ! Chết tiệt !

- Ngươi lừa ta !

Đỗ Duy rất muốn đi qua bóp chết lão Chris , nhưng hắn vừa nhắc tay đã hư nhược ngã xuống

Đỗ Duy đã rất suy yếu . Bởi vì không thể bổ sung tinh thần lực nên sau lúc đại chiến , thần niệm của hai vị thần thừa lại cho hắn đã dùng gần hết , không biết còn kiên trì được bao nhiêu

Hắn thở dốc , trừng mắt nhìn lão Chris :

- Còn dấu điểm cái gì nữa thì mau kể hết cho ta đi !

Lão Chris nhíu mày , lạnh lùng nhìn Đỗ Duy . Nhưng đúng lúc đó Bạch Hà Sầu bên cạnh cũng mở miệng :

- Ngươi tốt nhất nên nói ra đi , nếu không ta vô ý giết ngươi đấy

Lão Chris sững người một chút , kinh ngạc nhìn Bạch Hà Sầu . Sắc mặt lão như bị làm khó , cuối cùng thở dài , quỳ xuống :

- Đại nhân , bất kể thế nào , ta vĩnh viễn sẽ tuân lệnh của ngài

Nói xong , hắn đứng lên , lạnh lùng nhìn Đỗ Duy :

- Không gian chứa bảo tàng của ma thần ... năm đó ta đã từng mang tiểu chủ nhân vào trong . Một khi tiến vào không gian đó , như vậy bất kể lúc trước ngươi có sức mạnh lớn thế nào , cũng tuyệt không thể mang vào trong được ! Bởi vì ma thần đại nhân năm đó thời kỳ đỉnh cao mới sáng tạo ra một không gian mới ! Nơi đó có cấm chế sức mạnh ! Nhân loại , tinh linh , thú nhân , tất cả khi tiến vào đó sẽ bị quy tắc không gian ở đó áp chế ! Cho dù là thánh giai hay thần cấp , tiến vào đó cũng biến thành người bình thường mà thôi ! Trừ phi ngươi có lực lượng còn mạnh hơn cả ma thần đại nhân , nếu không không thể phá được cấm chế đó !

Đỗ Duy sững sờ , nhìn lão Chris :

- Khó trách ... lúc trước thấy Hector cùng nhiều người như vậy , người chả lo lắng gì cả ! Bởi vì vào trong đó , thần thú hay nhân loại phổ thông cũng chả khác gì nhau ! Chỉ có người ! Người có cơ thể của rồng ! Đến thế giới kia , dù sức mạnh của người kém Hector , nhưng một thú nhân bình thường đánh với hoàng kim long cũng chẳng có cửa thắng – huống hồ nơi đó còn quân đoàn bất tử của ma tộc ! Ha ha ... lão Chris , ngươi tính kẻ giỏi thật ! Giỏi thật !

Lão Chris hắc hắc cười lạnh không nói , Bạch Hà Sầu bên cạnh lại đột nhiên mở lời

- Đỗ Duy , dù sao cũng tới đây rồi . Có vào xem không ?

Vào xem ?

Muốn ! đương nhiên muốn !

Đỗ Duy trong bụng cũng bực mình . Loáng cái đã 3 năm , đi tới cửa rồi lại không vào ?

3 năm chẳng lẽ để phí như vậy ?

Chỉ là Đỗ Duy tuy cầu , nhưng vẫn có chút lo lắng :

Một ngày bằng 10 năm đó !

Tiến vào trong dù chỉ chút ít , không biết bên ngoài bằng bao lâu

Sau khi biết được đã trôi qua 3 năm , Đỗ Duy trong lòng đầy nôn nóng nghĩ về đại lục Roland

- Đã tới đây rồi , nếu không vào sẽ hối hận đấy

Bạch Hà Sầu cười nhạt :

- Yên tâm , đã có ta

Đỗ Duy nhìn Bạch Hà Sầu , trong lòng hơi thả lỏng ra ...

Hắn cười lạnh , quay đầu nói :

- Toàn bộ những người ở đây tiến vào luôn đi !

Dụng ý của hắn rất rõ ràng : chính mình tiến vào , bên trong có mấy tiếng , bên ngoài đã mấy tháng . Mất thời gian một chút là toi luôn 1 2 năm

Người khác còn được , chứ thiên sứ với giáo hoàng thì không thể thả về . Nếu không khi đó , mình không tại đế quốc , trời mới biết giáo hội sẽ giở trò gì

- Vào đi ! Vào hết đi !

Đỗ Duy cắn răng , nhưng lại nói thêm một câu :

- Nhưng vào sớm ra sớm một chút

Nước hồ yên lặng vẫn tách ra như cũ , hầu như không có sóng

Một đoàn người thương tích tàn phế đi vào , trong đó giáo hoàng cùng thiên sứ Eupudeas đi sau cùng tựa hồ có chút không tình nguyện – tuy bọn họ sớm nghĩ sẽ đến đây , nhưng cục diện lại bị người khác khống chế , bên trong có cái gì cũng không biết . Giờ Đỗ Duy lại không chịu thả người , giáo hoàng sắc mặt âm trầm , cũng chỉ có thể yên lặng theo sau

Thậm chí cả thần thú Hector cũng được Rosetta công lên – sức khôi phục của thần cấp cường giả quả nhiên rất mạnh , tuy lực lượng của nó bị Bạch Hà Sầu khóa chặt , nhưng thương tích của cơ thể đã sớm lành lại được 3 phần

Đỗ Duy thân thể hư nhược vô cùng , đương nhiên là Vivian và Joanna một trái một phải đỡ hắn . Trong lòng hắn cũng có chút lúng túng , nhìn không nổi nhìn Nicole một cái . Sắc mặt Nicole vẫn tái nhợt , nhưng lúc này nàng đã mất đi lực lượng , mở mắt – ít ra lúc này – không có tác dụng gì .

Chẳng qua Nicole tính tình lạnh lùng , thấy Đỗ Duy được Vivian và Joanna nâng đỡ , nàng cũng yên lặng theo sau

Lúc này có lão Bạch ngang trời xuất thế giải trừ mọi nguy hiểm , mọi người không còn uy hiếp . Joanna có vẻ nghĩ ra chuyện gì , thấy Đỗ Duy nhìn Nicole bằng ánh mắt hơi khác , lộ ra sắc mặt cổ quái .

Ngược lại , Vivian tâm tư đơn thuần hơn nhiều , thấy Nicole sắc mặt tái nhợt , trong lòng có chút lo lắng , buong Đỗ Duy ra đỡ lấy nàng , ôn nhu hỏi :

- Nicole tiểu thư không việc gì chứ ?

Tính tình Nicole vốn lạnh lùng , nguyên bản được người khác đều có chút không quen , đang muốn đẩy ra , không biết vì sao lại đổi ý , cho Vivian đi mình , thậm chí còn miễn cưỡng cười :

- Cảm ơn !

Bạch Hà Sầu đi đầu , lão Chris theo sau , cẩn thận bảo trì khoảng cách 2 bước , xuôi tay cúi đầu vô cùng cung kính

Theo con đường giữa nước hồ hướng xuống , dưới chân là nham thạch trơn nhẵn . Thậm chí ngay cả đáy hồ cũng đã tách ra làm 2

Bên trong nham thạch lại xuất hiện một con đường đi sâu xuống dưới !

- Chẳng lẽ cứ thế đi xuống núi lửa ?

Đỗ Duy đang nghi hoặc , nhưng sau đó hần lập tức chứng thực

Quả nhiên ...

Khe nứt càng đi xuống càng hẹp , cuối cùng , sau đi xuống khoảng trăm thước , phía dưới bắt đầu có cảm giác khô nóng !

Bên cạnh con đường dưới chân là vực sâu vạn trượng , ẩn ẩn phát lên chút ánh sáng màu đỏ cùng sóng nhiệt , phẳng phất có thể thấy nham tương !

Đỗ Duy tính toán trong lòng , chỉ sợ độ sâu này đã là mấy ngàn thước dưới đất

Mà con đường này tiếp tục hướng thẳng vào trong nham tương !

Nham tương sôi trào cũng giống như mặt hồ , tự động tách làm 2

Mọi người tăng tốc , không bao lâu đã lọt vào giữa nham tương . Đỗ Duy có chút chấn kinh nhìn nham tương 2 bên , cảm giác mình giống như đang đi trong 1 thác nham tương !

Càng kỳ diệu là , con đường ngập trong nham tương lại không hề nóng ! Bên ngoài có cảm giác khô nóng quét qua mà thôi ...

Mọi người đẩy nhanh tốc độ , cuối cùng đã đến tận cùng của con đường . Ở đó có một cánh cửa khổng lồ !

Cánh cửa này cao hàng chục thước , phẳng phất dành cho người khổng lồ . Mà chất liệu của nó tuy phát ánh sáng vàng , nhưng Đỗ Duy có thể khẳng định đó không phải là vàng tạo thành !

Bởi vì hần thử chạm tay một cái , cảm thấy cánh cửa lạnh và cứng – vàng không như vậy

- Đây là Ly

Lão Chris lạnh lùng nói :

- Đây là một loại ma pháp kim loại thượng đẳng , luyện chế vô cùng khó khăn . Nếu xét về khả năng dự trữ ma lực còn cao hơn đá ngũ sắc của người nhiều ! Chẳng qua , đáng tiếc thứ này chỉ thời đại chúng ta mới có , hiện tại trên thế giới đã không còn

Nghe lời này , Đỗ Duy lập tức lấy dao găm ra định cắt xuống 1 khối

Khả năng chứa ma lực còn cao hơn đá ngũ sắc ? Đúng là đồ tốt rồi !

Tiếc là hần dùng sức thế nào dao găm cũng không tiến vào được

Lão Chris cười lạnh nói :

- Đừng có phí sức . Người biết đây là cái gì không mà đòi dùng dao găm cắt ! Ta nói cho người biết , cái áo giáp trắng khuyết năm màu của người là dùng vài loại kim loại chế thành , trong đó có dùng Ly . Con dao găm đó của người đừng hòng cắt được

Bạch Hà Sầu vỗ vai Đỗ Duy , cười hòa nhã :

- Nếu người thích ... chờ lúc đi ra ta dỡ cái cửa này xuống cho người

Lão Chris sắc mặt hơi biến , định nói gì đó , chỉ là thấy vẻ mặt Bạch Hà Sầu lạnh lùng , đành thở dài , cúi đầu thật thấp

Sau đó , hắn đi tới cửa , giơ 1 ngón tay chạm nhẹ vào

Vô thanh vô tức , trên cánh cửa xuất hiện một vòng sáng , phẳng phất như có thứ gì bị kích hoạt

Rất nhanh , cánh cửa xuất hiện những đường lồi lõm , lại phát hiện những đường này ẩn ẩn tạo thành một văn bản

- Là chữ viết

Giọng lão Chris có chút thương cảm :

- Là chữ viết của thần tộc

Đỗ Duy nhìn thử , cũng không hiểu được . Nhưng hắn quay sang Bạch Hà Sầu , lại thấy Bạch Hà Sầu cau mày , ngơ ngác nhìn văn tự của thần tộc có chút thất thần

- Lão Bạch ?

Đỗ Duy khẽ gọi một tiếng , Bạch Hà Sầu tức thì tỉnh lại , nhìn Đỗ Duy lắc đầu mờ mịt :

- Đừng hỏi ta ... ta cũng không biết . Chỉ là chữ viết ở đây hình như ta có thể hiểu được , mà lại có vẻ không hiểu được ...

Lão Chris giơ tay muốn đẩy cửa ra , Bạch Hà Sầu lại đột nhiên nói :

- Chờ đã .

Ánh mắt hắn nhìn Đỗ Duy :

- Tiểu tử , người ...

Mạnh như Bạch Hà Sầu , lúc này trên mặt lộ ra một vẻ muốn rút lui !

Đỗ Duy trong lòng nháy một cái , tức khắc hiểu tâm trạng của Bạch Hà Sầu lúc này . Hắn vỗ vai Bạch Hà Sầu :

- Bất kể thế nào , ta tin tưởng người ... người chính là người ! Người là Bạch Hà Sầu , Bạch Hà Sầu có một không hai trên đời !

Bạch Hà Sầu tựa hồ có chút cảm động , lắc đầu cười :

- Chính ta lại không đủ tự tin

Lời như vậy , nhưng hắn vẫn gật đầu với lão Chris , bảo lão mở cửa

Cánh cửa lớn như vậy , lão Chris phẳng phất chỉ khẽ đẩy đã chậm rãi tự động mở ra ...

Trong cửa khói mù trùng trùng , không nhìn thấy thứ gì

Ánh mắt lão Chris có chút cổ quái , thấp giọng nói :

- Nhớ kỹ , vào trong đó , quy tắc thời gian sẽ thay đổi , đừng bảo ta không báo trước

Đỗ Duy cười lạnh :

- Người đi trước

Mọi người đi vào , lập tức thấy cơ thể trầm xuống !

Tất cả đều là cường giả , ngày thường dù có đứng yên , sức cảm ứng vẫn cực mạnh , động tĩnh rất nhỏ cũng có thể nghe thấy

Nhưng sau khi đi vào lớp khói mù , lực cảm ứng lập tức yếu đi rất nhiều , tựa hồ như lực lượng của mình đột nhiên biến mất !

Giơ tay nhắc chân , động tác thân thể cũng chậm hơn nhiều , không nhẹ nhàng như bình thường

Hết thấy .. như biến thành một người bình thường !

Đỗ Duy tâm lý hơn ngạc nhiên , nhìn Joanna hỏi :

- Nàng thử xem còn dùng đất khí được không ?

Joanna gật đầu , nhưng sau đó sắc mặt hơi biến :

- Không thể ! Ngay cả ma lực cũng không dùng được

Đỗ Duy thở dài , lắc đầu cam chịu

Mọi người đi trong mây mù , cũng không cần phân biệt phương hướng , cứ thế thẳng đường tiến tới . May mắn mây mù cũng không nhiều , chẳng qua đi tiếp , phía trước đột nhiên mở rộng ra !

Đỗ Duy đưa mắt nhìn , tức thì ngây dại !

Ngẩng đầu , trên không là trời xanh !

Mặt trời đỏ rực đang tỏa sáng !

Phía trước có cây cối um sùm , xa xa cỏ cây tươi tốt , thậm chí còn có hoa tươi

Hô hấp cảm thấy rất nhẹ nhàng , rõ ràng là do không khí trong lành , khiến người ta thư thái

Chỉ là ....

Nơi này là không gian do ma thần sáng tạo ra ?

Nếu không biết trước , Đỗ Duy còn tưởng mình đã quay ra phía ngoài , quay về đại lục Roland !

- Toàn bộ ở đây đều là do ma thần đại nhân dựa vào thế giới bên ngoài sáng tạo ra

Lão Chris lạnh lùng nói thêm một câu

Bạch Hà Sầu đứng ở đó , ngón tay hơi run , con ngươi lạnh khốc lại toát ra một tia rung động kỳ dị , phảng phất đã ngây dại , tròn mắt cứ nhìn thẳng vào nơi xa , nhìn vào núi vào cây ... Ngón tay hắn càng lúc càng run rẩy , thậm chí người bên cạnh cũng cảm nhận được

Đỗ Duy có chút bận lòng , đang muốn mở miệng nói ....

Đột nhiên , hắn cảm thấy đầu mình đau đớn kịch liệt !

Phảng phất có 1 con dao vô hình đang cắt thẳng vào đầu hắn !

Cảm giác đau đớn này đến không báo trước , khiến Đỗ Duy trong nháy mắt mềm nhũn ra , quỵ xuống thét to một tiếng . Hai tay hắn ra sức ôm đầu

Đám người Joanna bên cạnh biến sắc , vội chạy tới đỡ . Nhưng Đỗ Duy hồn nhiên không biết đẩy hết ra , cứ 2 tay ôm đầu kêu gào !

Mà lúc này , Bạch Hà Sầu phảng phất hồn nhiên không biết , tròn mắt ngây ngốc nhìn nơi xa , không để ý Đỗ Duy đang kêu la thảm thiết

Trong mắt hắn tựa hồ đã quên tất cả , chỉ còn thế giới này !

Joanna , Vivian , Nicole đều bị biến đổi của Đỗ Duy dọa sợ . Ngay cả Lam Hải Duyệt cũng chấn kinh , chỉ là lúc này , 3 cô gái cộng thêm một ông già căn bản không ngăn được Đỗ Duy đang phát cuồng . Hắn liều mạng vùng vẫy giãy dụa , tựa hồ muốn vặn cái đầu của mình xuống ..

Cuối cùng !

Một tiếng phanh vang lên . Từ trong cơ thể của Đỗ Duy , một chùm sáng tách ra , lập tức hóa thành một hình người !

Người đó tựa hồ từ trong cơ thể Đỗ Duy bị cắt đứt ra , rơi bên cạnh hắn , rất nhanh hiện ra ...

Tóc dài màu bạc , khuôn mặt tuyệt sắc mỹ lệ , trường bào đỏ, đôi chân trần trắng muốt , nhú mào nhìn Đỗ Duy đang nằm trên mặt đất

Chính là ý thức vẫn ở cùng Đỗ Duy , tầng tầng tầng tầng tổ mẫu Semel !

Semel từ trong người Đỗ Duy tách ra , khi đó Đỗ Duy phảng phất như trút được gánh nặng , mở mắt thở dốc , tròng mắt trợn trừng , buông tay ôm đầu ra ...:

- Vừa mới ... Mẹ nó , chuyện gì vậy ?

Hắn quay đầu nhìn thấy Semel , cả kinh :

- A , sao người lại đi ra ?

Semel sắc mặt cũng mờ mịt :

- Ta cũng không biết .... Có vẻ như có một sức mạnh nào đó , mạnh mẽ cắt đứt ta ra khỏi ý thức của người .... Ta ... cảm nhận được , chúng ta đã hoàn toàn bị chia cắt !

- Chia cắt ?

Đỗ Duy nghĩ tới cảm giác đau như vỡ đầu vừa rồi

- Hừ

Lão Chris cười lạnh nhìn Semel :

- Nơi đây có cấm chế của ma thần đại nhân ! Mặc kệ ở ngoài là cái gì , ma pháp , sủng vật , ma pháp sinh vật , cho dù là phụ thể ma pháp , không gian ma pháp , một khi vào đây sẽ mất đi hiệu lực ! Cô ta một mực bám vào cơ thể người , nhưng vào đây rồi , ma pháp không linh , tự nhiên sẽ bị quy tắc không gian ở đây mạnh mẽ cắt đứt ra !

Ngược lại , Vivian và Joanna nhìn Semel như thấy quỷ ! Nhất là Joanna , há hốc miệng chỉ tay vào Semel , không nói được gì .

Đỗ Duy thấy ánh mắt các nàng , tỉnh ngộ :

- Hả ? Mọi người đều thấy nàng sao ?

- Đương nhiên

Lão Chris cười lạnh

- Mặc kệ ma pháp là gì cũng không dùng được ở đây . Không chỉ mấy cô gái này , toàn bộ người ở đây đều thấy !

Quả nhiên , sắc mặt Lam Hải Duyệt và giáo hoàng rất quỷ dị

- Người ... người ... người ...

Joanna lắp bắp vài câu chỉ vào Semel , nhìn nữ nhân giống hệt mình

Không chỉ Joanna , Vivian cũng dùng vẻ mặt kinh dị nhìn Semel

Quang cảnh lúc này có chút quái dị

Vivian , Joanna , thêm Semel , 3 người đứng một chỗ như 3 chị em ! Khuôn mặt 3 người giống nhau đến 8 , 9 phần ! Nhất cả Joanna và Semel , đều là mái tóc màu bạc !

Vivian và Joanna là chị em , tướng mạo giống nhau là cũng bình thường . Chỉ là lại đột nhiên xuất hiện một Semel , không khỏi dọa 2 nàng biến sắc ! Mà .... Nữ nhân này lại còn tách ra từ trong người Đỗ Duy !

Đỗ Duy miễn cưỡng thở dốc ngồi dậy , nhất thời cũng không biết phải giải thích thế nào

Kỳ thật , vì sao tỷ muội Vivian và Joanna trông giống Semel ... cũng không khó đoán

Đỗ Duy cũng sớm đoán được : năm đó Gandalf hẳn là yêu Semel tới phát cuồng

Đáng tiếc vị tăng tăng tăng tăng tăng tổ mẫu này chỉ coi Gandalf như lão sư , cuối cùng gả vào trong nhà Rowling
Gandalf tự nhiên là tuyệt vọng đau thương vô cùng , sau này lại được lão Chris dùng thuật chia linh hồn thành 2 phần , biến thành Gandalf áo xanh và Gandalf áo trắng , cái này không cần nói

Còn về 2 chị em Vivian và Joanna , cũng không biết Gandalf từ đâu tìm được

2 Gandalf đánh nhau cả nửa đời , nhưng cuối cùng tuổi già tịch mịch nên mới thu đồ đệ . Vì năm đó có việc với Semel , nên ngay cả thu đồ đệ cũng chọn 2 cô bé trông giống Semel hết mức . Ngày thường coi 2 nàng như con , ngẫu nhiên nhìn thấy cô bé giống người yêu của mình năm đó , cũng coi như chút an ủi

Đều là người đáng thương , ở giữa Đỗ Duy cũng chỉ đoán ra được đến đó mà thôi

Quang cảnh tức thì có chút phức tạp

Đầu tiên , 3 cô gái khuôn mặt hao hao giống nhau đều trừng mắt nhìn nhau , mọi người sắc mặt quỷ dị . Bên cạnh , Bạch Hà Sầu chấp tay mà đứng , ngậy ngốc nhìn xung quanh .....

Một lúc lâu sau , đột nhiên , Bạch Hà Sầu than thở :

- Ta ... có vẻ là biết nơi này

Nói xong , hắn cũng không thèm nhìn Đỗ Duy , lạnh lùng quảng lại 1 câu :

- Ta đi tìm một người . Các người đợi ở đây một chút

Nói xong , thân hình hắn vọt lên không , trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt

Đỗ Duy trong lòng nháy một cái , chứng thực phỏng đoán của mình !

Nơi này bị ma thần đặt cấm chế , Bạch Hà Sầu lại có thể tự do bay lượn . Như vậy , đáp án còn chưa rõ hay sao ?

Bạch Hà Sầu mạnh nhất vừa đi , quang cảnh lại thêm mấy phần quỷ dị !

Giáo hoàng sắc mặt hơi đổi , khẽ thì thầm vài câu với Eupudeas . Lão Chris trông thấy cười lạnh một tiếng :

- Giáo hoàng bệ hạ , ta nghĩ đừng phí sức nữa . Ở đây các người không phải đối thủ của ta . Chủ nhân nói các người đợi ... không có lệnh của ngài , một người cũng không được đi !

Quả nhiên !

“Chủ nhân” trong miệng lão Chris , chính là Bạch Hà Sầu !

Chỉ là sự việc không phải chỉ đơn giản như vậy !

Giáo hoàng còn chưa nói gì , thiên sứ Eupudeas lại mở miệng

Eupudeas từ sau khi bị thần thú đả thương , một câu không nói . Cặp cánh của hắn đã bị bẻ gãy , máu tươi màu vàng đã ngừng chảy , nhưng khuôn mặt trắng bệch vẫn lộ rõ hắn suy yếu thế nào

Nhưng lúc này , Eupudeas lại nhìn giáo hoàng , ánh mắt có chút ngăn cản

Sau đó , hắn bước về phía trước , trông mắt rất hồ hững

Ngẩng đầu nhìn trời , cúi xuống nhìn đất, lại nhìn cỏ cây 4 phía , sau đó hắn hít một hơi

- Đây giống như là một thế giới khác

Mọi người thấy thiên sứ đột nhiên mở miệng , cũng hơi ngạc nhiên

- Đúng , đúng là một thế giới khác

Eupudeas cười , có điều trong lòng Đỗ Duy lại sinh ra một tia bất an

Thiên sứ tựa hồ thở dài , khuôn mặt trắng bệch của hắn đã lộ ra mấy phần kích động :

- Bệ hạ

Hắn quay đầu , vái giáo hoàng một cái thật sâu , giọng nói đầy thành kính :

- Có thể cộng tác với ngài là vinh hạnh của ta . Ta hi vọng dưới sự lãnh đạo của ngài , Quang Minh giáo hội sẽ vĩnh viễn được tắm dưới ánh sáng của thần

.... Lời này sao giống di ngôn vậy ?

- Mọi thứ đều nằm dưới cạm mắt của thần

Giọng nói của Eupudeas tựa như thở dài , khẽ cười với Đỗ Duy :

- Thần nói , ngươi là một người không nên tồn tại ở thế giới này . Mà lúc ta giáng lâm , thần đã từng giao cho ta một sứ mạng

Đỗ Duy vẫn cảnh giác nhìn Eupudeas , không nói gì

- Sứ mạng của ta ... Chính là , chết trước mặt ngươi !

Eupudeas nói từng chữ , vẫn mỉm cười :

- Thần nói : khi ta từ một thế giới đến một thế giới khác , ta sẽ hát lên khúc nhạc cuối cùng của mình

Nói xong , Eupudeas nhắm mắt , mỉm cười :

- Ở đây chính là một thế giới ... không phải sao ?

Sau đó , thiên sứ đột nhiên mở mắt , trong miệng lẩm nhẩm một khúc nhạc đầy thánh kính ...

Trong nháy mắt , dưới ánh mắt của mọi người , đôi cánh sau lưng hắn rực cháy ! Ngọn lửa rất nhanh lan ra toàn thân hắn ! Thân hình Eupudeas chìm trong lửa , hừng hực đốt lên !!

Eupudeas chịu thiêu đốt , nhưng hắn không có vẻ thống khổ , trong miệng vẫn ngâm thánh ca

- Tất cả mọi vật đều nằm dưới cạm mắt của thần !

Giáo hoàng nhìn thiên sứ đang tự thiêu , đột nhiên nhớ tới ban đêm , gã này từng đứng trước cột thiêu sống của Quang Minh thần điện mà nói câu này !

Phải chăng , hắn đã sớm dự đoán sẽ có ngày mình sẽ dùng phương pháp này tự sát ?

955. Chương 666 : Ngàn Năm

Eupudeas hóa thành một cây đuốc sống , thân hình dần dần biến thành tro tàn , nhưng vẫn hát vang thánh ca....

Đôi cánh , mái tóc , da thịt , cơ gân ... của hắn dần dần biến thành một đống tro tàn , hóa thành tàn lửa bay lên ....

Người ở đây đều bị hành động này làm cho giật mình . Giáo hoàng đã mềm nhũn ra ngồi xuống đất , ngây ngốc nhìn thiên sứ đang tự thiêu .

Lam Hải Duyệt cùng Đỗ Duy đều vẻ mặt ngưng trọng , hơi lùi lại mấy bước . Lão Chris cũng nhíu mày , đưa tay ra sau lưng

- Từ một thế giới đến một thế giới khác

- Trước khi ta chết trước mặt ngươi , sẽ hát vang thánh ca ...

Hai câu này thoát nhìn thì có vẻ thần thánh , nhưng phảng phất mang theo một lời nguyện rửa

Trong lòng Đỗ Duy có chút phát lạnh

Thân hình thiên sứ lúc này đã tan biến hơn nữa , khuôn mặt cũng mỉm cười thần bí , cuối cùng tiêu tan

Ánh sáng từ hần cũng vẫn tiếp tục lóe lên , khúc ca vẫn lượn lơ bên tai

- Thanh âm này giống như đang gọi tỉnh thứ gì ...

Lam Hải Duyệt thì thào , tiếng ca bi thương lại có thể khiến người nghe say đắm , phảng phất cả linh hồn cũng muốn ngủ say

Ánh mắt Đỗ Duy cũng có chút mê mẩn , nhưng trong lòng hần cảm giác bất an càng lúc càng đậm . Có vẻ từ sâu trong linh hồn hần toát ra một cảm giác nguy hiểm đang tới gần !

Hần còn đang suy nghĩ ... nhưng sau đó , đã không cần tưởng tượng nữa !

Ánh sáng từ thiên sứ tự thiêu phát ra , cuối cùng hóa thành một dòng sáng chậm rãi hướng tới Đỗ Duy ...

Trường diện có vẻ quá thê lương , lại thêm tiếng ca dường như mê hoặc khiến Đỗ Duy mờ mịt , không tránh không né mặc cho dòng ánh sáng này quấn quanh người . Thậm chí , hần còn vươn tay chạm thử vào dòng sáng ..

Nhưng dòng ánh sáng này lượn quanh Đỗ Duy một vòng cũng không dừng lại , hướng tới phía sau của hần chảy tới !

Sau lưng hần , Vivian , Joanna , Nicole đã ngây ngốc cả rồi , mặc cho dòng sáng chảy quanh người ...

Semel cũng đứng ở đó , chỉ là trong con người mỹ lệ lại tựa hồ có chút cổ quái , nếu nhìn cẩn thận có thể thấy cặp mắt của nàng trống rỗng vô hồn ! Giống như trong linh hồn nàng đang có thứ gì kêu gào chuẩn bị thức tỉnh !

Cuối cùng , dòng sáng tìm được mục tiêu của nó – Semel !

Nguyên bản đang chảy chậm rãi , đột nhiên nó tăng tốc quấn lấy Semel điên cuồng tụ lại . Semel kinh hô một tiếng , cả người nàng bị nhấc bổng lên cao !

Thịch ! Thịch ! Thịch ! Thịch !

Đỗ Duy nghe thấy tiếng tim mình đập càng lúc càng nhanh , từ trong linh hồn mình , hần cảm thấy có một nỗi giận giữ vô bờ bùng lên không cách nào hiểu nổi – giống như mình nên biết cái gì , mà lại chưa biết !

Hình ảnh Semel càng lúc càng thay đổi

Mái tóc dài màu bạc của nàng bắt đầu mọc thêm , rất nhanh đã kéo xuống tận dưới chân ! Khuôn mặt thanh tú càng lúc càng trắng bệch , thậm chí có chút không giống con người ! Đôi mắt càng lúc lạnh lùng ! Khuôn mặt nàng lúc này có một vẻ đẹp khó miêu tả ! Nếu bình thường , nói Semel đẹp như nước mùa xuân thì hiện tại nàng như một khối băng không ai dám chạm vào !

Con người càng lúc càng dài ra , ánh mắt cũng sâu hơn . Con người lạnh lùng còn hơn cả băng tuyết !

Ngay cả đôi tay nàng cũng mở ra , móng tay cũng dài ra gấp đôi !

Ánh sáng !

Vô số ánh sáng !

Vô số ánh sáng từ trong thân thể Semel thoát ra , ngưng tụ lại thành một thứ gì đó ...

Trường bào đỏ của nàng đã tan biến , thay vào đó là từng dòng sáng bao chặt lấy người . Semel ngửa đầu ngẩng lên , trong miệng phát ra một tiếng ngâm thấp trầm

Một tiếng ngâm này rơi vào tai mọi người , tất thấy đều biến sắc . Ai ai cũng vẻ mặt đau đớn , vội vàng bịt lỗ tai lại – vì âm thanh này giống như một cánh tay vô hình , muốn kéo tuột linh hồn mình ra khỏi cơ thể !

Lực lượng !

Đây là lực lượng !

Semel đứng trên không , cánh tay mở rộng ! Mọi người đứng dưới đều cảm nhận được lực lượng cường đại đang tụ lại ! Phảng phất cả trời đất cũng đang nằm dưới sự khống chế của Semel !

Ánh sáng trên người nàng rất nhanh biến thành từng mảnh bám vào ngực , tay , eo của nàng ....

Khi ánh sáng dịu đi , lộ ra một bộ khải giáp hoa lệ vô cùng !

Ánh sáng vàng nhàn nhạt chảy trên cơ thể của nàng , váy chiến đấu đủ nữ tính mà cũng đủ hoàn mỹ ! Mái tóc dài như thác kéo tới chân tung bay sau lưng !

Semel đứng ở đó , vẻ mặt nàng đầu tiên hơi mê man , sau đó là ngưng trọng , con người đã bình tĩnh trở lại – chỉ là lại giống như hai khối băng vạn năm !

Lạnh !

Mọi người bị ánh mắt nàng quét qua , cảm giác đầu tiên là lạnh thấu xương ! Phảng phất thân hình đang đứng giữa bão tuyết , không nhận được rừng mình một cái !

Semel cúi đầu , ánh mắt nàng đã không có vẻ nhìn mọi người ở dưới như nhìn kiến hôi , mà là hoàn toàn không nhìn !

Ánh mắt bỏ qua không nhìn của loại người địa vị cao !

Nàng nhẹ nhàng vươn tay trái , ngón trở như ngọc xuất hiện một tia sáng , tụ thành một chiếc nhẫn . Trên nhẫn có hoa văn ngũ sắc , một đám hơi bốc lên rất nhanh chụp thân thể của nàng vào trong đó ...

Sau đó cổ tay trái của nàng xuất hiện một tia sáng màu lục , ngưng kết lại thành một vật màu đen . Giáp cổ tay giáp đen càng tôn thêm làn da trắng như tuyết !

Khải giáp chậm rãi hiện ra , sau đó từ hai vai của nàng hạ xuống eo , bao lấy thân hình nàng . Nguyên bản áo giáp vàng biến thành giống như bảy màu cầu vồng !

Sau cùng ... là tay phải của nàng !

Ánh sáng vàng hợp thành một tấm khiên lục giác , tấm khiên màu bạc tỏa ra hơi lạnh , trên mặt khiên lơ mơ hoa văn , trông giống hình một thiếu nữ đang nhảy múa , ánh mắt sắc như kiếm !

Một tiếng thở nhẹ từ trong miệng Semel truyền ra

Tiếng thở này phảng phất là cảm khái , là u oán , là cam chịu , là tiếc nuối .

- Cuối cùng ....

Thanh âm này hoàn toàn không giống Semel khi trước , biến thành ngưng trọng mà lạnh như băng

- Cuối cùng ... ta nhớ ra rồi ... nhớ ra ta là ai ....

Khuôn mặt Semel tựa hồ đang cười , nhưng cho dù thực sự là cười vẫn mang nét uy nghiêm không ai dám xâm phạm

Không ai nói chuyện , người người đều kinh ngạc nhìn lên

Trong thế giới mà ma thần đặt cấm chế này , nàng lại có thể thoải mái bay lượn trên không , toàn thân tràn ngập ánh sáng hoa lệ , ngay cả không khí cũng tràn ngập lực lượng từ nàng !

- Nhẫn thánh giả .... Thủ trạc bóng đêm .... Dải lụa 9 màu .... Khiên thần Amute ....

Giọng nói của giáo hoàng vô cùng kinh sợ , run rẩy nói ra . Mà Đỗ Duy nghe được sắc mặt càng thêm khó coi !

Nhẫn thánh giả ! Thủ trạc bóng đêm ! Dải lụa 9 màu ! Khiên thần Amute !

Nhìn ngón tay , cổ tay , dải lụa , khiên chắn của “ Semel “ , chẳng lẽ Đỗ Duy còn không đoán được sao

Paul XVI đột nhiên quỳ rạp xuống dập đầu , dùng lễ tiết long trọng nhất .

Bởi vì , trên mình Semel , lớp hơi nước như bạc kia không phải gì khác .

Chính là ánh sáng thần thánh ! Là ánh sáng thần thánh nhất của giáo hội , thuần túy nhất , nguyên thủy nhất , hoàn mỹ nhất !

Đỗ Duy run lên một cái , sau đó hần cười đắng chát :

- Ta cuối cùng cũng hiểu ra ... Hừ hừ , hết thấy đều dưới cặp mắt của thần linh . Ha ha ha ha ha ha ! Hóa ra là thế ! Hết thấy người đều thấy hết !

Đỗ Duy thản nhiên chỉ vào “ Semel ” trên không !

Cái gì mà chiêm tinh thuật sư lừng danh nhất ! Cái gì mà tăng tăng tăng tổ mẫu ! Cái gì mà Semel !

Toàn là gạt người ! Toàn là gạt người cả !

Người một mực vẫn bám vào cơ thể ta! Toàn bộ những gì ta nghe thấy , ta nhìn thấy người đều biết ! Bí mật của ta , người biết hết !

Tất cả , từ lúc bắt đầu đến giờ , toàn bộ người đều thấy hết !

Dưới cặp mắt của thần !

Ánh mắt của “ Semel ” dừng lại trên người Đỗ Duy , nàng mỉm cười , nhẹ nhàng nói :

- Aragorn , người cho là một phạm nhân như người có thể thoát khỏi cặp mắt thần linh hay sao ? Người thua rồi ! Ngay từ đầu người đã thua rồi

Aragorn ! Aragorn !!

Đỗ Duy đột nhiên nổi điên , ngẩng đầu gầm lên :

- Ta không phải là Aragorn ! Ta là Đỗ Duy ! Tất cả là chuyện của các người ! Toàn là các người mới đúng !

Nicole , Joanna , Vivian đều đứng cạnh Đỗ Duy , sắc mặt ngưng trọng nhìn Semel trên không

Lúc này , trừ lão giáo hoàng vẫn bò rạp , ngay cả Rosetta cũng quỳ xuống . Chỉ có Lam Hải Duyệt cùng lão Chris nhú mào , đứng bên cạnh Đỗ Duy

- Chính là người . Ngay từ đầu , người chính là Aragorn

Semel nói

Thế giới này giống như một dòng chảy . Vô số sinh linh đều là cá sống dưới sông . Chỉ có những con cá nào thật mạnh mới tự mình đột phá được những quy tắc này .

Giống như những con cá mạnh mẽ có thể nhảy lên khỏi mặt nước , nhìn dòng nước phía trước thế nào .... Những người nắm giữ quy tắc , bọn họ biết càng nhiều , nhìn được càng xa

Aragorn là thế ! Mà thần cũng vậy !

- Người không chịu từ bỏ sao , Aragorn

Giọng nói Semel có chút thương xót , ngón tay nàng điểm nhẹ về phía lão Chris . Lão Chris biến sắc , tuy ánh mắt tràn đầy thù hận nhưng không chút nào nhúc nhích được

- Aragorn , kỳ thật người vô tội . Từ đầu là người bị cuốn vào . Nếu không phải người gặp hắn , sau đó người đến được kho tàng của ma thần , có lẽ người cũng không gặp bất hạnh như vậy . Đáng tiếc , người gặp hắn ... Bất hạnh của người bắt đầu từ lúc hai người tiến hành giao dịch với nhau ! Người vốn là người thường , lại bị cuốn vào một trường tranh đấu không liên quan gì tới mình

- Người chỉ là một người bình thường ... thậm chí là một người không thuộc về thế giới này ! Nhưng người lại cứng đầu nhất quyết đòi đấu với ta , đấu với thần linh !

Giọng nói Semel mang theo một tia giễu cợt :

- Người vĩnh viễn không có cách nào đấu được với ta ! Sự nghiệp của người , đế quốc của người , vinh quang của người ... tất cả đều là mây khói . Người cho rằng giao dịch nằm dưới sự khống chế của người , kỳ thật hết thấy đều dưới cặp mắt của ta

- Còn có người

Semel chuyển ánh mắt sang lão Chris , cười :

- Người cho rằng ta cầm tù người , người không chịu nói thì ta không biết được sao ? Chris , tên người hầu trung thành mà đáng thương , người cho là trí tuệ của người có thể kháng cự với thần thánh sao ?

Lão Chris cười thâm , giọng nói đầy chán nản :

- Cho nên , người giam ta 1 vạn năm nhưng không thêm hỏi ta một câu ! Ha ha ha ha ha ! Còn có mấy tên thiên sứ đó là do người cố ý phái xuống nữa ! Đúng không !

Đỗ Duy trong nháy mắt cũng hiểu ra !

Hai tên thiên sứ , một là Sphinx , một là Eupudeas !

Sứ mạng của Sphinx là đi tây bắc rồi bị mình giết chết ! Sau đó mình dùng linh hồn của hắn cứu lão Chris ra khỏi đảo Long thần !

Sphinx là chìa khóa để thả lão Chris ra , nhưng chìa khóa này lại là do nữ thần chủ động đưa cho mình !

Bởi vì , lão Chris khẳng định sẽ không nói . Nhưng nếu cho hắn “trốn thoát ” hắn sẽ chủ động tìm ra nơi này !

Tất thấy , đều nằm dưới cặp mắt của Semel ẩn trong người Đỗ Duy !

Cho người một chiếc chìa khóa , cho người trốn tù , người tự mình tìm đến nơi này – Đỗ Duy sao có thể không hiểu !

Mà sau cùng , Eupudeas tự thiêu , đốt cháy linh hồn mình , hóa thành một khúc ca – đó chính là chìa khóa gọi nữ thần thức tỉnh !!

Nếu đã đạt được mục đích , vậy nữ thần cũng không cần ẩn giấu nữa ...

- Kỳ thật , hết thấy đã có thể kết thúc từ ngàn năm trước . Aragorn ... người lại đi đường vòng . Người là hy vọng của Chris , hắn mong người có thể cứu hắn ra , hoàn thành giao dịch của hắn . Hắn cho người lực lượng , cho người khả năng đi tới con đường đại nghiệp ... nhưng người lại phản bội hắn .. Bởi vì người không tin thần .. Người không tin bất cứ ai , người chỉ tin chính mình . Nếu ngàn năm trước người hoàn thành giao dịch , vậy chuyện này đã không xảy ra

Ánh mắt nữ thần có một tia thương xót :

- Đáng tiếc , thiên sứ ta phái xuống bị người giết , người vẫn không mang nó đi cứu Chris . Người cứ tự mình đi tìm con đường nghịch thiên .... Thật đáng cười ! Người cho rằng bằng sức một mình người có thể thành thần , có thể cải biến thế giới này sao ?

Đỗ Duy run rẩy nói :

- Sau cùng , ta thua ?

- Thua

Nữ thần gật đầu :

- Bởi vì người là người , mà ta là thần . Người có nhược điểm , có cảm tình . Ta có thể khiến người sụp đổ , khiến người mất đi ý chí !

- Nhưng sau đó thì sao ?

Đỗ Duy cắn răng

- Sau đó ?

Ánh mắt nữ thần có một tia giễu cợt :

- Người rất ưu tú . Nhưng cũng chỉ là một người thường mà thôi . Người cho là người có thể nhìn được trăm ngàn năm sau , có thể nhảy ra khỏi tầm nhìn của ta , sau đó làm lại ? Đáng tiếc , người lại thua rồi !

- Ta .... Ta vì sao mà thua ?

Đỗ Duy hỏi , càng run hơn :

- Là vì lực lượng của ta không thể so sánh được với người ?
- Không liên quan đến lực lượng

Nữ thần cười lạnh :

- Vì người là người , người có tình cảm , có nhược điểm ! Ta không thể giết người , vì người là con đường giúp ta tới Chris , là chìa khóa của ta . Nhưng , ta có thể khiến người thất bại !

Nói xong , thân hình nàng chậm rãi hạ xuống cách Đỗ Duy còn 10 bước

Đỗ Duy cắn răng :

- Thế còn lần này ? Ta vẫn không có cơ hội sao ?
- Không có cơ hội ! Người là người , có tình cảm , có dục vọng , có dã tâm , có nhược điểm

Nữ thần lắc đầu :

- Ta không cần ra tay cũng có thể khiến người bại

Nói xong , nàng đột nhiên cười thần bí , trong miệng khẽ ngâm một khúc ca

Khúc ca này có vài phần giống với lúc Eupudeas tự thiêu , nhưng nữ thần tự mình ngâm lại mang theo một vẻ rất đặc biệt !

Là thức tỉnh ... cũng là nguyên rửa !!

Khúc ca lúc thì nghe bình thản như đưa tang , lúc lại giống như đang kêu gọi thứ gì ...

Đỗ Duy sắc mặt hơi biến , đang muốn nói :

- Người ! Người ...

Đáng tiếc , hắn chưa kịp nói hết !

Vòm ngực đột nhiên nhói lên

Một trước ! Một sau !

Hai cảm giác lạnh như băng đồng thời từ trước ngực sau lưng hắn đâm vào !

Đó là cảm giác kim loại đâm vào da thịt !

Đó là cảm giác tuyệt vọng , trái tim tan vỡ

Đó là cảm giác đau xót trước lúc tử vong !

Vivian !

Khuôn mặt thanh tú của nàng không biết từ lúc nào đã hóa thành u oán . Con người thiện lương thuần khiến trống rỗng , biểu tình có chút cứng nhắc , nhưng vẻ thù hận trên mặt thì không chút che giấu !

Joanna !

Con người của nàng tràn đầy thù hận ! Hận ý này phẳng phất cho dù cách xa ngàn năm cũng không bị phai mờ ! Vẻ mặt nàng đờ đẫn , nhưng có cả cảm giác lạnh lùng đến tê dại !

Trong tay Joanna là một thanh đoản kiếm . Trong tay Vivian là dao găm của Đỗ Duy !

Kiểm cùng dao găm , trong tay hai cô gái đã vô thanh vô tức đâm vào ngực Đỗ Duy , một trước một sau !

Nơi đâm vào chính là trái tim !

Đồng thời , từ trong miệng hai nàng , một âm thanh lạnh lùng tràn đầy hận ý bật ra !

- Aragorn ! Người cho rằng thế này là kết thúc ư !

Hai nàng đồng thời dùng giọng nói lạnh như băng , đồng thời cất tiếng

- Aragorn ! Người cho rằng thế này là kết thúc ư !

- Aragorn ! Người cho rằng thế này là kết thúc ư !

- Aragorn ! Người cho rằng .....

- ....Người cho rằng thế này là kết thúc ư !

Thịch !

Thịch !

Thịch !

Trái tim đập càng lúc càng chậm , càng yếu . Trong mắt Đỗ Duy , vẻ mặt hai nàng dần dần mơ hồ , sau cùng đã không thấy rõ được nữa

Trong cặp mắt của các nàng , chỉ còn cừ hận !

Kết thúc ư ?

Đỗ Duy nhắm mắt lại

956. Chương 667 : Ta Không Có Trái Tim

Cách vạn dặm ở xa...

Bạch Hà Sầu yên lặng đứng trên sườn núi , xung quanh là cây cối tươi tốt tràn ngập sinh cơ . Xung quanh có chim bay cá nhảy , muôn thú đông đúc .

Trong mắt hắn phẳng phất đã ngầy dại , hoàn toàn không biết xung quanh có động tĩnh gì , chỉ một mực nhìn xuống núi ..

- Ta ..... tất thấy , ta đã từng thấy ...

Hắn nghĩ một lúc , giọng nói than thở :

- Không sai , đúng là đã từng gặp qua !

Hắn chậm rãi đi xuống , cuối cùng cạnh một khu rừng , Bạch Hà Sầu nhìn thấy một “ người “

Đó là một thanh niên trẻ tuổi vóc người cao lớn , thân thể gần như hoàn mỹ tràn đầy sức sống

Mà càng quan trọng hơn ... nam nhân hoàn toàn khóa thân

Tuy khóa thân nhưng ánh mắt hắn lại không có nửa điểm ngần ngại , nhìn Bạch Hà Sầu đi xuống sắc mặt cũng không thay đổi , chỉ bình tĩnh nhìn tiếp mà thôi

Nam nhân này nhìn một lúc lâu mới mở miệng nói – có lẽ vì thế giới này chỉ có một mình hắn , do đó âm thanh hắn phát ra hơi vụng về , nhưng ngôn ngữ phát ra Bạch Hà Sầu lại chưa từng nghe thấy

Thế mà ... Bạch Hà Sầu lại hiểu được !

- Người ... đã tới

- Ta đã tới

Bạch Hà Sầu thở dài , cũng dùng ngôn ngữ của nam nhân này nói ra

- Ta nhớ ra người

Nam nhân mỉm cười rất hồn nhiên :

- Hình dạng của người thay đổi , nhưng ta nhận ra người

Bạch Hà Sầu vô ý sờ lên mặt mình

Hình dạng thay đổi ? Ta lúc trước hình dạng thế nào ?

- Người tạo ra trời đất , tách ra núi đá , sáng tạo nơi này . Ngay cả mặt trời cũng là người tạo ra . Ta biết . Người là thần !

Thần!

Thần...

Một chữ phảng phất đáng cười

Nhưng lúc này Bạch Hà Sầu lại cười không nổi

Hắn gật đầu :

- Đúng thế , ta nhận ra người

Hai người nhìn nhau hồi lâu không nói gì , chỉ yên lặng đứng đó

Sau đó , ánh mắt Bạch Hà Sầu có một tia ấm áp :

- Ở đây , người thích không ?

- Thích

- Vui vẻ ?

- Vui vẻ ! Nơi đây là ... nhà !

Bạch Hà Sầu cười , ánh mắt của hắn cùng nam nhân này có vài phần giống nhau

Là “ nhà “ ...

Hắn chuyển mình , nói :

- Ta định mang người đi , nhưng nếu người thích ở đây ta sẽ đổi ý

- Ta thích ở đây

Nam nhân này không do dự trả lời

Bạch Hà Sầu đột nhiên cảm thấy trong lòng như trút được tảng đá , buông bỏ được gánh nặng của mình

- Thích là tốt rồi

Hắn nghĩ một lúc , lại nói :

- Người còn yêu cầu gì khác không ? Ta là thần , tất cả yêu cầu của người ta đều có thể làm được

Nam nhân này ngồi xuống suy nghĩ một lúc , sau đó ngẩng lên , ánh mắt rất chân thành :

- Ta thấy ... ở đây rất cô đơn . Tuy nơi này có sông có núi , có chim có thú làm bạn ta . Nhưng , ta vẫn thấy cô đơn , vì chúng không phải đồng loại của ta

- Ở đây.

Nam nhân này chỉ vào tim mình nói :

- Ta cảm thấy ở đây.... Trống rỗng

Ánh mắt hắn có một tia mờ mịt :

- Ta ... không hoàn chỉnh . Sinh mạng của ta không hoàn chỉnh

Bạch Hà Sầu cười , vỗ vai nam nhân này :

- Người muốn có đồng loại , ta có thể thỏa mãn yêu cầu của người

Nói xong , hắn đặt tay trước ngực nam nhân này , sau đó một chùm sáng lóe lên , trên tay hắn đã có thêm một vật màu trắng

- Đây là xương sườn của người

Bạch Hà Sầu mỉm cười

Nam nhân này có chút mờ mịt sờ lên lồng ngực không chút thương tổn của mình

Bạch Hà Sầu thở dài , cầm khúc xương này cắm trên mặt đất , sau đó giờ tay khê điểm !

Vạn vật ở đó , từ sông núi tới chim muông đều có một luồng sinh mạng ngưng tụ lại chảy qua – thậm chí nam nhân này cũng có

Những tia sáng này chậm rãi tụ vào khúc xương kia , rất nhanh hóa thành một thân hình

Tóc dài , khuôn mặt nhu hòa , thân hình tha thướt .....

Đây là một nữ nhân , một thiếu nữ

Nữ nhân này mở mắt , sinh mạng của nàng mới bắt đầu , ánh mắt có một tia sợ hãi . Nhưng sau đó tựa hồ theo bản năng , nàng đứng dậy nhìn Bạch Hà Sầu , lại nhìn nam nhân trẻ tuổi kia ... Cũng theo bản năng , nàng cảm thấy người này mới là đồng loại của mình , nên đi tới sợ sệt núp sau lưng hắn

Ánh mắt Bạch Hà Sầu có chút phức tạp

- Người vui vẻ , ta rất mừng

Nói xong , hắn lắc đầu rời đi

Từ trên không rơi xuống vài câu nói của hắn :

- Người muốn đồng loại , ta cho người một đồng loại . Từ hôm nay , người là Adam , nàng là Eva

Adam bước lên mấy bước , hô to :

- Người đi đâu vậy !

Bạch Hà Sầu ở trong mây , hắn tự nói , đương nhiên Adam không nghe được

- Mẫu thân của người ở đó ... chẳng qua , đây là một cuộc chiến của chúng ta thôi !

(Chỗ này copy từ kinh thánh , khỏi giải thích nhé)

Là ảo giác sao ?

Nhất định là thế rồi...

Hắn thấy những hình ảnh ngắt quãng lại chớp lên , chỉ là lần này chân thực hơn trước nhiều !

Hắn thấy “chính mình ” giẫm trên vai một thiếu niên khác dõm vào trong cửa sổ , nhìn trộm một thiếu nữ mỹ lệ đang tắm

Hắn thấy “chính mình ” vác hành lý rời khỏi thôn trang , trên sườn núi thiếu nữ mỹ lệ đó rơi lệ

Hắn thấy “chính mình ” cưỡi chiến mã dẫn quân lao về phía địch nhân , kèn hiệu vang lừng !

Hắn thấy “chính mình ” đứng trong một tòa điện to lớn gặp mặt một cô gái xa lạ . Mà khuôn mặt quen thuộc kia lại không ở đây !

Cuối cùng ... hắn thấy nàng , nhưng tóc nàng chỉ sau một đêm đã biến thành màu bạc , bị cắt ngang vai . Khuôn mặt của nàng không có đơn thuần ngây thơ , chỉ có lạnh lùng – Lolita , biến thành Messiah

Hắn thấy “chính mình ” cưỡi ngựa xung phong , sau lưng là 12 kỵ sĩ thê chết tùy tùng . Messiah cũng nằm trong số đó , tay nàng giơ cao một lá cờ hoa bụi gai

Hắn thấy “chính mình ” hoàn thành đại nghiệp , cử hành hôn lễ , biến Messiah thành hoàng hậu ..

Nhưng Messiah lại xách trường kiếm đâm thẳng vào ngực mình !

- Aragorn ! Ta hận người ! Có lẽ khi trước ta yêu người ! Nhưng người đã giết chết trái tim của ta rồi ! Từ khi ta biến thành Messiah , ta đã hận người ! Ta sẽ dùng toàn bộ sinh mạng của mình hận người ! Aragorn

vĩ đại ! Hoàng đế vĩ đại ! Tinh không đệ nhất cường giả ! Đại nghiệp của người ta sẽ tự mình hủy đi ! Ta dùng nửa đời giúp người , sau đó lúc người ở đỉnh cao sẽ đoạt đi tất cả !

Người biết không ! Ta đợi ngày này đã lâu ! Mỗi lần thấy người tiến thêm một bước đến đích , ta lại càng kích động ! Càng chờ đợi ! Bởi vì ! Ta hận người !

Đỗ Duy cảm thấy trong lòng đau xót

Hắn thấy chính mình nhẹ nhẹ vươn tay đẩy lưỡi kiếm ra , giọng nói tràn ngập bi thương :

- Lolita... Messiah .. Nàng thật sự muốn giết ta ?

- Trái tim ... Ta chưa nói với nàng , ta căn bản là không có tim !

Messiah kinh ngạc nhìn “chính mình ” đẩy lưỡi kiếm ra , sau đó miệng vết thương bắt đầu liền lại !

Sau đó , nàng bật cười

- Trái tim ? Người không có trái tim ? Ha ha ha ha ! Người không có tim ! Vì người không có tim ! Đường nhiên người sẽ không biết yêu ! Ta thật ngu xuẩn ! Người không có trái tim ! Người căn bản là không có trái tim !

Messiah cười tuyệt vọng , vẻ mặt thê lương :

- Người ... không có trái tim

Nói xong , nàng quay kiếm lại tự đâm vào ngực mình

- Người không có tim , nhưng ta có !

Nói xong, nàng gục xuống trong vũng máu

Đỗ Duy thấy “chính mình ” ôm thi thể Messiah đi vào quảng trường dưới bạch tháp , dùng “mặt trời vĩnh cửu “ tạo ra một không gian độc lập

- Ở đây , nàng có thể yên nghỉ , Messiah ...

Hắn thấy “chính mình ” tan nát cõi lòng mà rời đi

Nhưng khi thân hình hắn vừa biến mất , lại có một cánh tay nhẹ nhẹ mở nắp quan tài ra . Semel - không phải gọi là “nữ thần “ xuất hiện

Nữ thần đưa tay lên mí mắt Messiah , tức thì nàng khẽ rên lên một tiếng tỉnh lại

- Người không chết , ngược lại ta còn cho người một cơ hội .... Sau ngàn năm ! Ta sẽ cho người và hắn gặp lại nhau !

Đỗ Duy lại thấy Messiah đi ra khỏi quan tài , ánh mắt tràn đầy u oán , nàng dùng ngón tay khắc lên quan tài một dòng chữ

- Aragorn ! Người cho rằng thế này là kết thúc ư !

Thế là , một ngàn năm sau trên thế giới xuất hiện 2 cô gái : Lolita và Messiah

Bất quá , lúc này tên các nàng là Vivian và Joanna

Thuật thu lấy linh hồn rút linh hồn Messiah từ kiếp trước ra

Thuật chia cắt linh hồn lại biến nàng thành 2 nhân cách độc lập

Hai loại ma pháp này đều là sở trường của lão Chris . Nhưng lão Chris lại học từ ma thần

Nếu lão Chris học được , vậy nữ thần cũng học được – dù sao , năm đó ngay cả bí mật của ma thần nàng cũng biết , học trộm một hai cái ma pháp cũng không khó

Thành thịch !

Thành thịch !

Tim đập càng lúc càng nhanh ! Là ảo giác sao ?

Là ảo giác rồi .

Đỗ Duy đột nhiên cảm thấy buồn cười

Hắn liều mạng chạy trốn , muốn thoát khỏi vận mệnh của Aragorn . Hắn luôn cho rằng mình là người duy nhất đầu thai

Thế mà giờ lại phát hiện , mình không phải duy nhất nữa !

Lolita ... Messiah ... Vivian .... Joanna

Sau cùng , Đỗ Duy mở mắt

Trên người hắn , trước sau vẫn cắm hai thanh dao nhọn

Vivian và Joanna vẫn đứng đó , ánh mắt tràn đầy chấn kinh tuyệt vọng !

Ánh mắt các nàng đã không còn vẻ lạnh lùng như trước , thay vào đó là ánh mắt mà Đỗ Duy quen thuộc

Nicole mặt dềnh dềnh sát khí đã đứng ngay cạnh hắn , sít sao nhìn 2 nàng – nếu giờ này nữ vương Medusa còn chút ma lực , chỉ sợ Vivian và Joanna đã biến thành tượng đá

- Ta ... ta ... ta đã làm gì ... ta đã làm gì ?

Vivian run rẩy nói , vội nhào tới Đỗ Duy , nhưng bị Nicole hung hăng đẩy ra

Joanna cũng ngây dại nhìn đoản kiếm cắm vào ngực hắn , chính là do nàng tự tay đâm vào ..

Thật sự là mình tự tay đâm vào ?

Mình tự tay đâm vào ?

Vì sao ?

Vì sao lại thế ?

Semel- nữ thần mỉm cười

- Nhân loại ... cuối cùng vẫn là nhân loại ... có tình cảm .... Chính là nhược điểm

Nàng hơi than thở :

- Ta cho các ngươi cơ hội . Vivian , Joanna ... Lolita , Messiah !

- Cơ hội cái gì ! Cơ hội cái gì !

Joanna điên cuồng nhảy lên phía nữ thần , nhưng nữ thần chỉ liếc mắt một cái , nàng đã bị hất bay xuống

- Tin tưởng ta , ta hiểu cảm giác của ngươi lúc này

Ánh mắt nữ thần như nhìn vào quá khứ :

- Đã từng ... ta đã từng có cảm giác này ...có loại nhược điểm đáng cười này . Ta khi đó đánh bại được hắn , sau đó lại hối hận , thất vọng , mờ mịt ...

Tiếng của nàng đột nhiên lãnh khốc vang lên :

- Nhưng , ta là thần ! Thần không có tình cảm !

- Buồn cười . Nói hươu nói vượn

Tiếng nói lạnh lùng giễu cợt vang lên . Đỗ Duy ngồi dậy , trước ngực sau lưng vẫn cắm dao , vết thương vẫn chảy máu , nhưng không có vẻ gì là sắp chết cả

Thậm chí , hắn nhíu mày cắn răng rút 2 thanh đao ra , cũng không có vẻ gì là đau đớn

Cuối cùng , hắn thở dài :

- Ta cuối cùng cũng hiểu ra , vì sao ta chuyển thể lại xóa sạch ký ức của Aragorn , chỉ để lại ký ức vốn là của mình . Hóa ra là có nguyên nhân cả

Đỗ Duy đứng lên , chỉ vào mũi mình

- Loại người như ta , nói dễ nghe là cố chấp , mà nói khó nghe là ghét bị khống chế . Năm đó ta là Aragorn làm giao dịch với lão Chris , ta đã chơi hần . Vì ta không thích bị người khác khống chế . Ta thà tự mình đi trên con đường nghịch thần còn hơn ! Nói trắng ta , tính cách của ta là : ta chính là ta !

Dừng một chút , hần chậm rãi cười :

- May mắn , ta hiểu rõ chính mình . Cho nên sau khi chuyển thể , ta cố ý xóa sạch ký ức kiếp trước của mình . Bởi vì nếu ta không làm thế , ta nhất định sẽ đi lấy trái tim của Aragorn , lấy về sức mạnh của mình ....

Đáng tiếc , hay đúng hơn là may mắn , ta không làm thế !

Ta rất cố chấp ! Cho dù là chuyển thể , ta cũng bảo trì nhân cách độc lập của mình . Cho dù là kiếp trước , ta cũng không muốn chịu sự khống chế của hần ! Cho nên , ta cự tuyệt trái tim của Aragorn , cự tuyệt dung hợp với Aragorn . Ta vứt bỏ sức mạnh của Aragorn , mà thu hoạch là : ta là Đỗ Duy !

Hơn nữa ....

Đỗ Duy cười , chỉ vào ngực mình :

- Ngàn năm trước Aragorn không có trái tim vì hần sau khi giao dịch để tìm lại đảo rồi . Ngàn năm sau ta vẫn không có tim ! Vì ta cự tuyệt trái tim vương giả của Aragorn !

Giọng nói của hần có chút giễu cợt :

- Người không có tim ... Sao có thể bị đâm trúng tim mà chết được ?

Hần nhìn nữ thần , giọng nói càng lúc càng lạnh lẽo :

- Nữ thần tôn kính , ngàn năm trước .... Người tính kế ta rất tốt ! Ta thua , thua rất thảm . Thắng được thiên hạ , không có người yêu thì có ý nghĩa gì ! Ta chuyển thể , người cũng theo ta mà tới ...tính kế rất tốt đấy

Hần thở dài :

- Người đầu tiên là hóa thân ở nhân gian , tự phong ấn biến thành Semel .... Đầu tiên người tính kế Gandalf ! Nói đúng ra , Gandalf là người đầu tiên chân chính kế thừa nguyện vọng của Aragorn ! Hần là người đầu tiên tự tìm lên đảo ác ma , đồng thời cũng là người chỉ đường cho ta

Người khiến lão già say đắm nghiên cứu ma pháp ấy yêu mình , sau đó cùng hần đi ngao du thiên hạ , tìm kiếm bí ẩn Aragorn lưu lại . Dần dần , người đưa Gandalf lên con đường kế thừa nguyện vọng của Aragorn ! Người làm vậy để chuẩn bị một người chỉ đường cho ta ! Để sau này , tại nhà Rowling ta gặp được Gandalf...

Giọng nói của hần có chút giễu cợt :

- Ta bội phục người đấy . Rất lợi hại ...để bố trí bố cục này , người không ngại tự phong ấn mình , biến thành Semel , tầng tầng tầng tổ mẫu của ta ! Người lưu lại chỉ dẫn trong thư phòng , vì người biết ta sớm muộn cũng phát hiện tất cả ... Hết thấy đều nằm trong kế hoạch của người

Người mạnh hơn Aragorn nhiều , vì người nhìn được xa hơn hần , nắm bắt so với hần càng chuẩn hơn

Đáng tiếc ... người tính được tương lai , nhưng không tính được lòng người !

Hần cười bi thương :

- Ta có một gã bạn tốt từng nói : trên đời này , thứ khó tin tưởng nhất là lòng người . Lòng người là thứ người không tính được . Ta chuyển thể lại xóa bỏ ký ức của mình , lại cự tuyệt trái tim vương giả . Cho nên , hiện giờ ta và ngàn năm trước đều giống nhau ... đều không có trái tim !

Nữ thần không nói

Một lúc lâu sau , nàng cười lạnh :

- Những điều người nói đều là thật ... Nhưng mà ... thế thì sao chứ ? Ta vẫn thắng ! Ta bố trí kết cục như vậy chính là để tìm tới đây ! Hết thấy ta đều thấy ! Thậm chí người còn tự mình mang ta tới đây !

Đỗ Duy cười khổ :

- Không sai . Từ điểm đó mà nói , người thắng thật . Kết cục đằng nào cũng là vậy , sống chết của ta người không quản , người chỉ thích đùa giỡn con người mà thôi . Vì thế ... người thắng

- Vậy người còn cười được ?

Nữ thần nhú mày nhìn Đỗ Duy

Lúc này , Vivian và Joanna mặt đầy nước mắt , kinh khủng nhìn Đỗ Duy không biết nên làm gì

Đỗ Duy tiến tới , ôm chặt hai người , ôn nhu nói :

- Đừng khóc ... Không trách các nàng đâu , chỉ có trách lão yêu bà này thôi

Dừng một chút , hấn xoa xoa ngực , nói :

- Không sợ . Ta không có trái tim , đâm không chết được . Mà ta rất nhiều máu , chảy chút cũng không sao cả

Vivian và Joanna lại càng khóc lớn

- Hấn nói không sai , hấn rất nhiều máu , chảy chút ít cũng không vấn đề gì

Trên không , Bạch Hà Sầu cuối cùng đã trở lại , vươn tay vuốt nhẹ một cái , vết thương của Đỗ Duy đã liền lại

Đỗ Duy nhìn Bạch Hà Sầu , cười nói :

- Ta còn tưởng người chạy mất rồi cơ

- Đi gặp một người

Bạch Hà Sầu nhàn nhạt đáp

- Người ... nhớ ra được gì ?

- Một chút

Bạch Hà Sầu cũng không nói nhiều , mà Đỗ Duy cũng hiểu được

Bạch Hà Sầu phảng phất nhìn thấu vẻ mặt của Đỗ Duy , cười :

- Không quản thế nào . Như người đã nói , người chính là người , là Đỗ Duy . Mà ta là ta , là Bạch Hà Sầu !

Nói xong , hấn bỏ qua Đỗ Duy đi tới trước mặt nữ thần

Hai tuyệt đỉnh cường giả ân oán vạn năm , cuối cùng mặt đối mặt

Một lúc sau , Bạch Hà Sầu nhẹ nhàng nói :

- Kỳ thật , ta nên cảm ơn người

- Người ...

Nữ thần có chút cảnh giác

- Ta nói ta nên cảm ơn người . Là Bạch Hà Sầu ta cảm ơn người , không phải cái tên vạn năm trước kia

- Bạch Hà Sầu ta cả đời theo đuổi sức mạnh cường đại nhất . Nhưng vạn năm trước , ta cũng không phải mạnh nhất . Cảm ơn người cắt rơi sừng của ta , khiến ta mất đi thần lực . Người lấp kín một cánh cửa , khiến ta không thể không tìm đường khác để đi

Giọng nói Bạch Hà Sầu rất bình tĩnh :

- Vạn năm trước , ta tự cho mình là mạnh nhất . Vì người ... còn có bọn họ .. cũng không phải đối thủ của ta . Đáng tiếc , khi ta mất đi tất cả , lúc đó ta mới hiểu ra ... cái gọi là thần cấp , tất cả chúng ta đều đi nhầm đường rồi

Nói xong , hắn chỉ vào thế giới này :

- Người xem , thế giới này là do ta năm đó sáng tạo ,có cấm chế của ta lưu lại . Hiện tại người lại có thể ở đây thi triển thần lực , chứng tỏ người mạnh hơn ma thần vạn năm trước rồi . Ta biết , người đoạt đi thần cách của bọn họ

- Cho nên ta mới có lòng tin đánh bại người

Nữ thần cười lạnh :

- Ta mới có lòng tin đến nơi này !

- Cho nên người sai rồi

Bạch Hà Sầu nhàn nhạt nói :

- Ta nói , các người đi sai đường rồi . Cái mà các người gọi là thần cấp đều sai rồi . Chẳng qua may mắn , nếu người không hại ta có lẽ ta cũng đi sai nốt . Chỉ là hiện tại ta không còn như trước . Ta sẽ cho người thấy lực lượng mạnh nhất là như thế nào

Ánh mắt nữ thần lạnh như băng :

- Ta muốn con của ta !

- Nó sống ở đây rất tốt . Ở đây rất trong sạch , không cần quấy nhiễu hắn

Bạch Hà Sầu cười khê , lại xoay người nhìn Đỗ Duy :

- Các người còn định đứng ở đây đến bao giờ ?

Đỗ Duy liếc hắn một cái :

- Hai tuyệt đỉnh cường giả mạnh nhất cả vạn năm đại chiến ! Sao có thể bỏ không xem được ?

- Không nghĩ người cũng tục như vậy

Bạch Hà Sầu lắc đầu , giọng nói kiên quyết :

- Đáng tiếc , yêu cầu này ta không thể đáp ứng – vì đây là cuộc chiến của hai người chúng ta

Bạch Hà Sầu vỗ vai Đỗ Duy , sau đó một tia lực lượng ôn nhu chảy vào người hắn

- Ta biết tình cảnh của người cũng không tốt lắm , sức mạnh sắp hao hết cả rồi . Ta đã nói , bằng hữu của ta không nhiều , người cũng là một trong số đó . Nếu người chết rồi ta cũng không vui

Hắn cười rất chân thành :

- Đây là linh ngộ của ta với lực lượng chân chính , ta truyền nó lại cho người ! Ta nghĩ lấy đầu óc của người , trước khi lực lượng tiêu hao hết sẽ hiểu ra được ... Nếu người không làm được , vậy thì quá ngu xuẩn . Người ngu xuẩn thì nên chết đi

Câu này mang ý giễu cợt rõ ràng , khiến Đỗ Duy cười khổ

Bạch Hà Sầu chỉ một lớp mây mù phía sau :

- Đi ra đi . Hai người bọn ta đánh nhau , không muốn bị ai nhìn

- Rất tốt !

Nữ thần cũng đồng ý :

- Ta phí hết tâm sức mới đến được đây , cũng không vội đi ra !

Đỗ Duy trong lòng vừa động :

- Người ... sẽ không thua chứ ?

Bạch Hà Sầu cười :

- Ta chính là thế giới này , thế giới này là ta . Thế giới bất diệt , ta bất diệt . Đừng quên , ta là Bạch Hà Sầu

Câu cuối cùng này của hắc mang theo tự tin vô bờ

Đối với vương quốc liên hiệp Nam Dương , hôm nay là một ngày lịch sử !

Thần sơn ngủ say bao năm , đột nhiên thức tỉnh !

Núi lửa phun trào , nham tương bay cao hàng ngàn thước !

Tro bụi tung lên , khói lửa đầy trời , nửa tháng không tan

Bộ lạc dưới chân núi dời đi , mà sau này mọi người quay về phát hiện thần sơn đã biến đổi !

Dung nham phun ra thay đổi cả trăm dặm địa hình . Vị trí nước hồ đã biến thành cái hồ to

Núi lửa bùng nổ khiến thần sơn cao thêm cả trăm thước , mà núi xung quanh bị phá đi 3 phần !

Khi thần sơn bình yên trở lại , vô số bộ lạc phái ra tế tự tiến tới làm các nghi lễ thỉnh cầu , mong thần linh thương xót không giáng tội con dân trên đảo

Đương nhiên mấy cái này đã không liên quan gì tới Đỗ Duy

Nói thêm một chút , một canh giờ trước khi núi lửa bùng nổ , Đỗ Duy còn đang chậm rãi dung hợp thần lực

- Bạch ... Hắc sẽ không sao chứ ?

Joanna cẩn thận hỏi một câu

Cả Joanna và Vivian đều có chút áy náy không dám cùng Đỗ Duy nói chuyện , đối với việc mình vừa làm trong đó vẫn canh cánh trong lòng

- Không sao đâu ... Bởi vì hắc là Bạch Hà Sầu a

Đỗ Duy cười nói

Thần thú vẫn hôn mê bị ném trên mặt đất – theo lời Bạch Hà Sầu nói , lực lượng của nó bị phong ấn , còn xa mới trở thành thần thú được nữa

Lão Bạch nói không sai , thần cấp , căn bản là đi sai đường rồi

Ngoài ra bên mình hắc , còn có Lam Hải Duyệt , lão Chris , giáo hoàng , Rosetta

Lão Chris biểu tình rất lạnh lùng , tựa hồ có chút không cam tâm . Chẳng qua lão Bạch nói , lão Chris từ nay về sau sẽ không tìm cách tính kế mình nữa

Còn về giáo hoàng ....

- Giáo hoàng bệ hạ tôn kính

Đỗ Duy không chút hảo ý đứng trước mặt :

- Ở trong một ngày , nên ngoài 10 năm đó ! Ta tính một chút thời gian chúng ta ở bên trong , bên ngoài sợ là đã 4 ,5 năm rồi

Giáo hoàng cảnh giác nhìn Đỗ Duy :

- Người có ý gì ?

- Ý của ta là , giáo hoàng bệ hạ đột nhiên mất tích 4 ,5 năm , ngài nghĩ đế quốc biến thành dạng gì rồi ?

Giáo hoàng trầm mặc không nói

Ánh mắt Đỗ Duy nghiêm túc :

- Nếu đã mất tích 4 , 5 năm . Hay là dứt khoát vĩnh viễn mất tích đi

Nói xong , hắn thở dài

Giáo hoàng còn muốn nói gì , đột nhiên cảm thấy sau lưng mát lạnh

Một thanh đoản kiếm đã đâm vào tim hắn

- Ro... Rosetta ?

Rosetta mặt không biểu tình , nhìn lưỡi kiếm

Giáo hoàng chậm rãi gục xuống, Đỗ Duy lại cúi tới , kề vào tai hắn nói một câu cuối cùng :

- Kỳ thật , ta sớm muốn giết ngươi

- Vì ... vì sao ...

- Ta biết ngươi nhất định muốn hỏi rõ ... tiếc là ta không có thời gian giải thích . Ngươi nhớ kỹ một cái tên này đi : Quattro Bajena : Phụ thân hắn là một nhân viên thần chức , vì địa vị của mình mà giết chết mẫu thân của hắn

(Xem lại các chương 379 để biết về thằng cha này , mình phải đọc lại cả bộ mới tìm ra được nó là ai đấy
=. =)

Trong mắt giáo hoàng lóe lên một tia dị dạng , tựa hồ muốn nói gì , nhưng cuối cùng nhắm mắt qua đời

Đỗ Duy thở dài , nhìn mọi người :

- Các người nói ...ta có phải người xấu không ?

Lời này không có ai trả lời

957. Chương 668 : Đại Kết Cục

Đứng ở cửa thành để đô, chúng nhân phẳng phát cảm nhận được những điều dị thường !

Thủ quân cửa thành cơ hồ tăng gấp hai lần, mà cờ hoa Bụi gai trên tường thành đã đổi thành màu vàng kim tượng trưng cho những ngày lễ lớn !!

Lúc này Đỗ Duy cùng mấy người liên quan, bị thương, mệt mỏi mà mấy cô gái thì hoàn hảo không thương tích. Đỗ Duy cùng Lam Hải Duyệt với Rosetta , Chris trên người là y phục bị tàn phá.

Một đám người ăn mặc như vậy đi đến trước cửa thành, xa xa binh sĩ trên thành đã có chuẩn bị .

Từ xa quân thủ thành cảm lấy vũ khí cao giọng quát:

- Người nào! Hôm nay để đô giới nghiêm đóng cửa thành! Chẳng lẽ không biết ư !!

Đỗ Duy thở ra một hơi, đi trước chúng nhân một chút, vừa đi vừa cười hỏi:

- Hiện tại là năm nào ?

Quan thủ thành bên trên nghe thấy thì không khỏi nhíu mày — Chẳng lẽ là một kẻ điên ?

- Hồn trưởng ! Hiện tại là đế quốc năm 970 ! Hôm nay đế quốc hoàng đế Charles bệ hạ cử hành hôn lễ! Các người từ nơi nào tới, chẳng lẽ không biết ư ?!

Nói xong hắn hạ lên binh sĩ thủ hạ xông tới đem đám người Đỗ Duy vây chặt.

Đỗ Duy đi tới gần, cười nhìn vào tên quan quân:

- Người không nhận ra ta ?

Tên sĩ quan này mở hai mắt, đột nhiên sắc mặt đại biến! Trong đôi tròng mắt đột nhiên thoáng hiện ra một tia quang mang dị dạng !

Những binh lính xung quanh kia trợn mắt há mồm, tên sĩ quan này cơ hồ vừa lẩn vừa bò nhào tới trước mặt Đỗ Duy, quỳ xuống:

- Công tước! là Công tước đại nhân! Công tước hoa tulip trở lại! công tước hoa tulip đại nhân trở lại !!!

Rất nhiều quân binh trên cửa thành la hét ầm ĩ, nháy mắt đã tập trung lại trên vài trăm người.

Tên sĩ quan kia hiển nhiên là vương thành cận vệ quân có thâm niên, có thể nhận ra được hình dạng của Đỗ Duy, chỉ là những binh sĩ kia phần nhiều đều là những binh sĩ trẻ tuổi, nói nói công tước hoa tulip mất tích mấy năm nay đột nhiên trở lại thì không khỏi trở nên rối loạn.

Đỗ Duy nhíu mày, nhìn vào hoàng kỳ kim sắc trên tường thành:

- Người vừa nói cái gì? Hôn lễ đại điển? Charles... ăn, hoàng đế bệ hạ hôm nay cử hành hôn lễ sao? Cưới tiểu thư của nhà nào ?

Tên sĩ quan kia ngẩng đầu lên, cẩn thận hồi đáp:

- Là tiểu thư Muse em gái của hầu tước phu nhân Listeria . Vả lại, công tước đại nhân, đệ đệ của ngài bá tước Gabri Rowling đại nhân hôm nay cũng về để đô tham gia hôn lễ, còn có giáo hoàng bệ hạ tự thân đứng ra chủ trì hôn lễ...

“***! !” Đỗ Duy vừa nghe, sắc mặt tức thì đại biến !

Sĩ quan này còn chưa kịp có phản ứng thì cảm thấy hoa mắt, Đỗ Duy như một cơn gió xông vào thành, nháy mắt đã biến mất không thấy.

Nhưng binh sĩ bên cạnh không khỏi có chút bận lòng, cảnh tỉnh:

- Đại nhân... ta xem sự tình có chút không đúng a. Rất giống như bệ hạ cùng bá tước Rowling không quá hoà hợp. Lần này bá tước Rowling về tham gia hôn lễ thì tựa hồ có chút không thích hợp a... Đừng quên, lần này bá tước còn mang về vài ngàn lỏi ky, đóng bên trong đại doanh thành bắc... Lần điều động gần nhất tựa hồ có chút bộ dạng phòng bị...

Tên sĩ quan cười khỏ một tiếng:

- Người nói những cái này có tác dụng gì ... công tước hoa Tulip đại nhân trở lại... ta thấy cái tên gia hoả Contra kia, hừ! Sẽ không còn nhiều thời gian huy hoàng nữa đâu !

Đỗ Duy nào còn thời gian để lơ, hần cơ hồ còn không kịp về nhà, một mạch chạy đến Hoàng thành. Những quân cận vệ hoàng cung tiến lên ngăn trở thì có một lão cận vệ mắt thấy Đỗ Duy, lúc này trương ra một bộ mặt cổ quái.

Đỗ Duy ? Công tước hoa tulip đại nhân? Hần trở lại?!!

- Tránh ra! Ta muốn vào hoàng cung !

Đỗ Duy không ngừng chân, thân hình như một cơn gió xông vào. Hần năm đó là đệ nhất sủng thần của Nhiếp Chính vương, ra vào hoàng cung cần gì phải thông báo? Dù là đương kim hoàng đế bệ hạ cũng còn là đệ tử của hắn!

Ngự lâm quân chỉ do dự một chút, còn lại thì không có năng cản — thực sự là ngăn cản cũng không được.

Đỗ Duy mang theo những người của mình cứ như vậy nghênh ngang xông vào, cứ vậy đi thẳng. xa xa nhìn thấy một nữ quan cung đình đang cúi đầu vội vã đi. Đỗ Duy đi lên hỏi:

- Hôn lễ cử hành ở đại điện nào ?!

Cung nữ kia ngẩng đầu tức thì thân hình chấn động, thật sự sửng sốt!

Đỗ Duy vừa nhìn. Cười:

- LamLam ?

Lamlam tựa hồ không tin tưởng người đứng trước mặt mình là thật:

- Ngài... Đỗ Duy? Công tước, công tước đại nhân ???!

Tiếp theo, Lam Lam đột nhiên nhớ ra:

- Mấy năm nay ngài đi đâu ?!

Đỗ Duy nhú mào, nhìn trái phải một chút:

- Không có thời gian giải thích! Hiện tại đến cùng là có chuyện gì vậy ?

Lam Lam hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt có chút ngưng trọng:

- Đại nhân! Ta không biết tại sao ngài mất tích mấy năm đột nhiên trở về... nhưng là sự tình hôm nay có chút không hay !

- Không hay?

- Hôn lễ của bộ hạ lấy Muse tiểu thư của gia tộc Listeria! Mà bộ hạ lại cứ khẳng khẳng, giống như là cố ý, điều bá tước Rowling từ tiền tuyến về, để đệ đệ Gabri của ngài tham gia hôn lễ! Ngài có lẽ không quên là đệ đệ của ngài cũng rất yêu Muse! Mà bá tước cũng không phải trở về một mình... hử, hử từ tiền tuyến điều về năm ngàn lòi kị! Hiện tại đang đóng ở ngoài thành Bắc !

Đỗ Duy sắc mặt hơi biến:

- Hử muốn làm cái gì?

Lam Lam có chút nôn nóng:

- Đây cũng không phải là đệ đệ ngài có tâm làm loạn... Thực ra là, lần triệu hồi hử về để đô lần này, ngoài việc bộ hạ đối với việc năm đó còn có chút ghen ghét trong lòng ra... thì sợ rằng còn có chủ ý của quốc vụ đại thần! Hử tựa hồ kiến nghị bộ hạ, thừa cơ chọc giận đệ đệ ngài... sau đó... mượn cơ có thể xuống tay với gia tộc Rowling !

- Quốc vụ đại thần? Chẳng lẽ là...

- Chính là Contra !

Đỗ Duy cười .

Xem ra trong quãng thời gian mình ly khai, những tên này ngược lại rất ngoan cường a.

- Em phải nhắc nhở ngài... hiện tại đã không còn như bốn năm về trước !

Lam Lam sắc mặt rất lo âu nói:

- Mấy năm nay không có ngài... gia tộc hoa tulip cùng với gia tộc Rowling , tình cảnh... đều không quá tốt! Bộ hạ tựa hồ chỉ tin nhiệm một mình Contra. Đối với gia tộc của ngài và đệ đệ ngài, đã nhiều lần trấn áp...

Dừng một chút, nàng cười khổ nói:

- Contra hiện tại, địa vị tại đế quốc thật giống như của ngài năm đó !

- Hôn lễ ở đâu ?

Đỗ Duy trầm mặt nói.

- Dừng quản tới hôn lễ! Ngài trước tiên nên đi xem đệ đệ Gabri của ngài đi!

Lam Lam giậm chân nói:

- Hử hiện đang cùng Listeria phu nhân đang ở trong đại sảnh, Gabri tâm tình rất không tốt... Cũng không rõ hiện hử đang muốn làm cái gì, chỉ là hiện tại nộ khí hử cũng không nhỏ ! Listeria phu nhân đang khuyên hử.

- Dẫn ta đi.

Đỗ Duy thở ra nói.

Gabri sắc mặt âm trầm trừng mắt lên nhìn Listeria phu nhân.

Listeria phu nhân sắc mặt bình tĩnh mà lãnh mạc, một thân lệ phụ hoa quý, lại dùng nhãn thần lạnh nhạt nhận lấy ánh mắt chất vấn của Gabri.

- Vì cái gì? Người hỏi ta vì cái gì ?

Listeria phu nhân chậm rãi nói:

- Ta có thể làm thế nào? Đỗ Duy hấn đột nhiên mất tích đã bốn năm!! Bệ hạ thì quyền quy, bức gia tộc ta đến khổ sở! Lúc trước còn có công tước đại nhân che chắn mưa gió! Nhưng hiện tại, ai có thể ngăn cản? Một nữ nhân như ta, dù có đem ra hết tất cả các biện pháp... có thể chống đỡ nổi bệ hạ có chấp vậy ư !!

- Ca ca...

Vừa gặp đề tài này, tức thì tất cả các oán khí của Gabri xẹp xuống như một quả bóng.

- Ta chỉ là một nữ nhân.

Listeria phu nhân cũng có chút đành chịu :

- Gabri... tình huống hiện tại người không phải không biết. Cục diện này, không có ca ca của người... thì dù là người cũng không thể đề xuống được. Người thân là một bá tước, lại một mực lưu ở Đông bộ tiền tuyến chịu khổ, trên danh nghĩa là một thống soái quân, còn sự thực? Phòng tuyến trung bộ cùng Tây bộ chiến tuyến chủ soái là Alpay! Cả người cũng phải nghe theo Alpay! Nếu không phải ở Tây bắc, Philip cực khổ chống đỡ để bảo toàn cơ nghiệp của gia tộc hoa Tulip thì sợ rằng bệ hạ đã đem binh quyền của người bãi bỏ rồi !

Dừng một lát, thanh âm của nàng càng thêm chất đắng:

- Người còn không chống đỡ nổi thì hướng hồ là ta. Ta có thể làm gì? Cái tên Contra kia đã thêm nhỏ dãi ta từ lâu! Chẳng lẽ người muốn ta thoát ỷ rồi lên giường phụng bồi tên hỗn đản kia ư !!

Nàng than thở nói:

- Lần này người mang binh trở lại... chính là cấp cho bọn họ một cái chuỗi cầm. Sau khi hôn lễ kết thúc thì chỉ sợ sẽ có người tìm người gây phiền hà. Ta nguyên đã viết thư cho người, dặn người ngàn vạn lần không được trở về, người lại...

- Ta có thể không trở về sao? Tiểu hoàng đế bệ hạ tự thân ra lệnh triệu hồi, lệnh ta trở về để đô báo cáo, thuận tiện tham gia hôn lễ của hần! Hừ...

- Người không nên mang theo binh trở lại, người là bá tước của đế quốc, phía sau có một gia tộc. Không có thì bọn họ không thể dễ dàng ra tay với người. Nhưng người mang binh trở về thì ý nghĩa đã bất đồng !

Dừng một chút, thanh âm Listeria phu nhân đột nhiên trở nên thê lương:

- Đáp ứng gả cho hoàng đế...cũng là quyết định của chính Muse. Nàng không nghĩ là cái quyết định này lại làm liên lụy cho chúng ta.

Lúc này, ngoài cửa bỗng có một bóng người đột nhiên xông vào. Sau đó lộ ra một bộ dạng. Listeria phu nhân vừa nhìn thì bỗng hạ ý thức tức giận nói lớn :

- Hỗn trướng! Ai cho người vào đây! Đi ra... A !!!

Lúc nhìn rõ thấy người đến là ai, dung nhan kiều mỹ của Listeria phu nhân đột nhiên trở nên ngốc trẻ, bàn tay run run, đột nhiên đem tất cả ly chén trên bàn quét rơi xuống đất !!

- Đỗ... Đỗ...

Gabri nghe vậy thì quay đầu lại, mắt thấy là Đỗ Duy thì phảng phất trở nên ngây ngốc một hồi mới hét to một tiếng, dùng sức bổ nhào qua:

- Ca ca! ! !

Đỗ Duy mỉm cười nhìn đệ đệ:

- Rất tốt, lớn lên rồi. Đã kế thừa tước vị bá tước rồi ? Rất tốt...

Hắn nhìn vào hai bộ mặt vẫn còn đang chấn kinh, lập tức giành mở miệng trước nói:

- Tốt rồi! Các người nói gì thì ta đã nghe hết... Hiện giờ không có thời gian giải thích! Trước tiên cùng ta đi tham gia hôn lễ !

- Người... người muốn năng cản sao ?

Listeria phu nhân ánh mắt sáng lên, nhưng lập tức lại nhú mày:

- Không được, Đỗ Duy, hiện tại người đã không giống như người năm đó... tiểu hoàng đế hắn...

Đỗ Duy hừ một tiếng lại quay đầu nhìn Gabri:

- Đi, tìm cho anh một bộ y phục! Anh ăn mặc như vậy đi đại diện tham dự thì không tốt lắm !

Gabri vừa nhìn đến Đỗ Duy, phảng phất như có lòng tin vô hạn, lớn tiếng đáp một câu rồi quay đầu chạy vào trong gian phòng.

Đỗ Duy nhìn lên Listeria phu nhân:

- Ta biết... người là một nữ nhân đích xác là không ngăn được. Chẳng qua hiện tại, ta trở lại rồi... Ta sẽ ngăn cản !

Hôn lễ tổ chức trong đại điện hoàng cung của đế quốc, sau khi các nhân vật quyền quý đã tập trung đầy đủ thì được bắt đầu.

Lúc Gabri đi vào trong đại điện, chúng nhân kinh ngạc phát hiện hắn dường như không phải lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Cứ nhiên không có chút điểm ưu tư nào, tiến tới từng bước lớn, cứ nhiên là một bộ mặt tự tin mỉm cười !

Tự tin của hắn tới từ đâu ?!

Nhưng sau đó, mọi người đều hiểu rõ !

Đỗ Duy thay đổi một bộ hoa phục cao quý của công tước, mặt không biểu tình chậm rãi đi vào trong đại điện, tức thì trong đám người lại đột nhiên “ồ” lên một tiếng !

Nháy mắt, vô số tiếng kinh hô cùng với những tiếng trao đổi vang lên.

Hắn! Hắn trở lại ? !

Hắn cứ nhiên trở lại ! ! ! Cái người này cứ nhiên trở lại ? ! !

Nhìn vào bộ mặt tự tin của Gabri, mọi người đều hiểu trong lòng tình thế có chút vi diệu: chỉ sợ sự tình hôm nay, không đơn giản !!

Đỗ Duy sắc mặt lãnh đạm, cũng không để ý đến những tiếng kinh hô của chúng nhân. Trực tiếp đi đến tiền sảnh.

Mà ở đây... người chung quanh có chút dị dạng: bởi vì Đỗ Duy ly khai mấy năm nay, vị trí trọng thần này đã sớm thuộc về Contra.

Tâm tư mọi người mỗi lúc mỗi khác, âm nhạc bắt đầu vang lên.

Trong tiếng nhạc, Đỗ Duy nhú mày, lạnh lạnh nhìn vào đế quốc hoàng đế Charles đang chậm rãi tiến ra từ cửa hông.

Bốn năm thời gian, Charles đã lớn lên không ít, ả ước có nét giống như Thần hoàng tử năm đó, Đỗ Duy nhìn thấy trong lòng không khỏi mềm nhũn.

Nguyên bản là một bụng lửa giận lại tan biến hơn nửa — thôi, xem mặt mũi của Thần ta không quá làm khó hắn là tốt rồi.

Charles hôm nay thấy rất mãn ý. Nguyên bản là trong lòng rất thoải mái. Một thân lễ phục hoa quý, nhưng sau khi đi vào trong đại điện. Ánh mắt quét qua đám người, đột nhiên lại nhìn thấy Đỗ Duy đứng ở trên cùng !!

Hắn đột nhiên hơi ngậy ngốc, phảng phất một hồi lâu sau, hắn không nói được lời nào.

Dưới ánh mắt chú ý của mọi người, Đỗ Duy cũng đã đi tới.

Cùng đi ra với Charles còn có một người quen, giáo hoàng hiện tại Maximus đệ nhất, vị tân giáo hoàng này nhìn thấy Đỗ Duy rõ ràng cũng rất sửng sốt.

Tên này làm sao trở lại ?

Đỗ Duy chủ động đi tới trước mặt Charles, khẽ cười nói:

- Đệ nhất, nhiều năm không gặp, Ngài làm sao...

- Lão... Lão sư.

Charles tựa hồ định trực tiếp gọi tên Đỗ Duy hay là tước vị, nhưng dưới ánh mắt của Đỗ Duy thì không khỏi mềm đi mấy phần, còn phải kêu một câu “lão sư”.

- Ân, ta đã trở lại. Nghe thấy tin đệ nhất thành hôn thì làm sao ta có thể không về gặp được.

Đỗ Duy khẽ cười nhạt. Nụ cười kia làm Charles có chút bất an nhưng sau đó hắn lại tự nhủ : Ta là giáo hoàng đế !!

Nhưng Đỗ Duy cũng không nhìn hắn mà quay sang tân giáo hoàng đệ nhất:

- Maximus... đệ nhất. Ta rất cuộc cũng tính là lão sư của giáo hoàng đế đệ nhất, mà hôn lễ ngày hôm nay, tân nương cũng tính là gia tộc có giao tình với ta, việc chủ trì hôn lễ này có thể để ta làm được hay không ?

Maximus sửng người một cái, nhưng nhìn thấy thần sắc kiên quyết của Đỗ Duy thì hắn cũng có chút không hiểu, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Công tước đại nhân... ngài rất cuộc cũng là một giáo chủ của Quang Minh giáo hội, do ngài chủ trì hôn lễ thì cũng không có vấn đề gì.

Nói xong, lão giáo hoàng lui sang một bên.

Đỗ Duy nhìn vào tiểu giáo hoàng đang cố gắng trấn định thần sắc, khẽ cười lạnh:

- Thánh tân nương.

Rất nhanh, trong tiếng nhạc, đi đầu là tiểu công chúa Karina.

Karina mười ba tuổi đã có bộ dáng của một thiếu nữ mỹ lệ. Nàng thân là muội muội của giáo hoàng đế, tự mình làm phù dâu thì cũng tính là đúng với lễ nghi giáo hoàng thất.

Tiểu công chúa nguyên bản mang một bộ mặt lo âu, tuy nhiên mặc bộ lễ phục màu trắng lại không có chút khó coi. Lúc đi đến, mắt thấy Đỗ Duy đứng trên lễ đài thì sắc mặt tức thì đại biến !

Nhưng sau đó, Đỗ Duy chớp mắt với nàng, tiểu công chúa lập tức thu liễm lại biểu tình kinh ngạc — nàng là một người thông minh, lúc này cũng vẫn không mất đi phong thái thì cũng tính là khó gặp.

Đi đến trước mặt Đỗ Duy, trên mặt tràn đầy nghi vấn, trong lòng lại biết đây không phải lúc nói chuyện. Nhấn nhẹ xuống một bụng nghi vấn, chỉ thở ra một hơi dài.

Đến lúc tân nương đi vào.

Lúc nhìn thấy Contra trong tay đỡ lấy một bộ lễ phục hoa quý đi đến thì Đỗ Duy không khỏi than thở — tiểu Charles ngược lại thật là sửng sốt Contra a! Vai diễn đỡ tân nương này không phải người bình thường có tư cách đảm đương. Càng huống hồ là hôn lễ của giáo hoàng đế ?

Contra thấy Đỗ Duy thì khuôn mặt âm trầm tới cực điểm — chẳng qua hắn cũng biết rõ tình thế. Trong giáo hội, Đỗ Duy đã trở lại thì tự nhiên đã có người đem tin tức cho hắn biết.

Contra sắc mặt âm trầm lại không biết đã nghĩ ra kế sách gì.

Ngược lại Muse bên cạnh hắn mặc một bộ lễ phục, chỉ là trên đầu lại có một mảnh vải hơi dày — tập tục hôn lễ này là do Aragorn truyền xuống từ ngàn năm trước.

Aragorn rốt cuộc là từ thế giới bên ngoài tới, lúc làm hoàng đế lại không nhận được thay đổi một chút tập tục hôn lễ, thêm một tập tục mà nguyên bản là của người phương đông: che mặt

Tuy có chút không rõ ràng, nhưng hắn là hoàng đế thì ai có thể phản đối ?

Thân hình Muse lại cao thêm một chút, chẳng qua vì bị che mắt nên Đỗ Duy không nhìn rõ nét mặt nàng lúc này — nàng lúc này có hay không sẽ thương tâm mà rơi lệ ? Nàng nhìn thấy mình có kích động hay không ?

Đỗ Duy thở dài.

Contra lặng lẽ đi xuống sân đến bên cạnh hoàng đế, sau đó trở về chỗ của mình, chỉ là ánh mắt kia vẫn y nguyên nét âm trầm.

- Như vậy thì, bắt đầu đi.

Đỗ Duy thở dài ra nói.

Lúc hắn nói chuyện, Đỗ Duy đã nhìn ra bàn tay của Muse đang run rẩy — đại khái là nàng nghe ra thanh âm của mình à ?

Chẳng qua nữ hài tử này tựa hồ trầm ổn hơn nhiều, không có bạo phát ra tại đương trường. Có thể là đang cố gắng nhẫn nại ?

- Ta cảm thấy hôn lễ của bộ hạ không cần làm nhiều nghi lễ quá...

Đỗ Duy nhàn nhạt nói:

- Ở đây có người phản đối họ kết hôn không ?

Mọi người đều ngậm ngốc !!

Làm gì có kiểu cách chủ trì hôn lễ như vậy ??! Công tước hoa Tulip muốn làm cái gì ?!

Gabri tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lại bị Đỗ Duy nghiêm khắc trừng mắt nhìn.

- Không có sao? Thật sự không có sao ?

Đỗ Duy lại nhìn vào miếng che trên đầu của Muse

Hắn đã chuẩn bị , chỉ cần Muse phản đối là trở mặt đem nàng đi !

Nhưng Muse không có hành động gì, cũng không mở miệng nói.

Đỗ Duy lại thở dài — thôi, bắt quá sau khi kết thúc hôn lễ thì mình nhẹ nhàng đem Muse đi khỏi là được

Loại lời nói này, dù hơi nổi loạn, nhưng cũng làm mọi người đỡ mất nhiều thời gian.

- Dâng rượu.

Đỗ Duy lạnh lạnh hừ một tiếng, một người hầu cung đình bưng một ly rượu tới, bên trong là mỹ tửu.

Đỗ Duy tâm tình có chút phiền não:

- Bắt đầu đi.

Thanh âm hắn rất lạnh.

Sân vương mang bao tay, đem cái chén kia đón lấy sau đó đưa xuống dưới cái khăn che đầu nhẹ uống một ngụm, sau đó lại đưa ra.

Charles tâm lý có chút đắc ý: hừ, lão sư ngươi cho dù trở lại thì có thể năng cản ta sao ? Ta là hoàng đế !

Hắn nhẹ cười khê, đón lấy cái chén, đưa lên miệng, lại cố ý một hơi cạn sạch, trên mặt là một nụ cười đắc ý.

Cha hổ lại sinh ra con chó .....

Đỗ Duy tâm lý có chút thương cảm, Charles có tám phần dung mạo giống với Thần hoàng tử... Nhưng đầu óc lại không có được một phần tám.

- Như vậy... kết thúc nghi lễ.

Đỗ Duy buồn bã mở miệng nói.

Sợ rằng từ lúc Roland đế quốc khai quốc đến giờ cũng không có một hôn lễ nào của hoàng đế lại có cục diện lúng túng như vậy.

Đỗ Duy có chút lo lắng, chỉ nghĩ đến sớm kết thúc sau đó nhẹ nhàng đem Muse rời đi — sự tình sau này sẽ từ từ tính tiếp! Xem xem ai lợi hại hơn!

Nhưng chính lúc này, dị biến phát sinh !!

Tân nương, Muse, đột nhiên giở tấm che đầu của mình lên !!

Charles nhìn Muse, đột nhiên tròn trợn mắt:

- A!! Người!! Làm sao lại là người ?!!

Một mảnh xôn xao! !

Đỗ Duy cũng sửng sốt !

Tân nương trước mặt, cư nhiên không phải Muse !!

Thần thái kia, cùng với Muse có vài phần tương tự, đôi môi đáng tự hào kia đều giống như....

Chỉ là nữ hài tử này không phải Muse mà là “Muse”! Đây là lúc mình còn ở đế đô, ở trước cửa hoàng cung nhìn thấy nữ hài này đi phía sau tiểu hoàng đế — đây cũng là do Contra tìm ra, để lấy lòng tiểu hoàng đế !!

- Sao lại là người ?!!

Charles nổi giận.

Đỗ Duy hơi nghi hoặc, lui về phía sau một bước nhìn vào Contra — sau đó Đỗ Duy mới biết mình nghĩ sai. Bởi vì Contra cũng có bộ dạng tròn mắt há mồm, xem ra hẳn thật không biết sự tình.

Loạn rồi! Hoàn toàn loạn rồi !

- Tại sao không phải ta.

Nữ hài tử lạnh lạnh mở miệng, trong âm thanh mang theo tia oán độc.

- Hồn trưởng! ! !

Charles đại nộ, chỉ vào nữ hài tử:

- Người! Người!

Chúng nhân bên dưới, càng có người kinh hô nói:

- Hoàng phi điện hạ! Là hoàng phi điện hạ ?!

Nữ hài tử nhìn vào Charles, lại không có sợ sệt mà mỗi chữ đều lạnh lùng nói:

- Ta có chỗ nào không hơn nàng? Vì cái gì mà người chỉ thích nàng ta? Người thật lòng yêu nàng? Mà ta chỉ là loại vật phẩm người dùng để thay thế phải không ?? Ta đến cùng có chỗ nào không bằng nàng !

- Người đâu! Thị vệ!

Charles thẹn quá hoá giận, hét to một tiếng.

Nữ hài này lại y nguyên không sợ, mà lại khê cười, trên mặt mang theo một tia tuyệt vọng nhàn nhạt:

- Người lại có bộ dạng này... dù rằng người là hoàng đế thì như thế nào! Hừ...

Nàng cư nhiên còn cười, chỉ là khoé mắt đã ngấn nước:

- Ta theo người bốn năm! Người là nam nhân đầu tiên của ta... ta thật lòng thích người, lấy lòng người. Một lòng muốn người sung sướng, để người mở lòng. Nhưng là trước nay ta đều không nhìn lại chính mình... lúc người nhìn ta thì lại xem là nàng ấy!! Đang nhìn nàng ấy !!

Đúng vậy, ta chính là một kiện vật phẩm thay thế! Ta chỉ là một vật để người chơi đùa mà thôi! Bốn năm nay, ta phí hết tâm tư, mỗi một câu nói đều kiệt lực lấy lòng người, để người mở lòng với ta. Mỗi động tác ta làm, đều có hết sức làm người vừa ý... Ta thậm chí không lúc nào không bắt chước nàng! Rất nhiều lúc, cả ta cũng có chút rối loạn. Ta đến cùng cũng là chính ta, hay là một cái bóng của nàng ?

Lời nói đau lòng này mang theo sự oán độc của một trái tim tan vỡ.

- Nhưng hiện tại, người vẫn còn đặt nàng ở trong tim! Càng đáng cười là... ta ở bên cạnh người nhưng một danh phận cũng không thể có!!! Người... Bệ hạ! Bệ hạ của ta! Ta đã theo người bốn năm!! Người đến hiện tại còn không biết tên thật của ta là gì! Đúng hay không !! Người sẽ chỉ kêu ta là Muse Muse !!

Nàng đột nhiên đem cái khăn che đầu ném xuống đất:

- Nhưng ta không phải tên này!! Ta là nữ nhân của người! Ta không phải là Muse! Cũng không phải là một vật thay thế! Không phải là cái bóng! Ta là người! Là người! Ta là người yêu người, nữ nhân vì người mà chịu uỷ khuất nhiều năm nay !!!!

Đỗ Duy nhìn vào nữ nhân đang điên cuồng này, đột nhiên trong lòng sinh ra một tia cảm giác không hay. Đột nhiên dờ ily thức lên ly rượu kim sắc kia! Rượu này...

Quả nhiên !!

- Bệ hạ, ngài không cần kêu thị vệ... Ta biết, người nhất định muốn giết ta... không cần !

Cô gái bỗng cười buồn bã:

- Bởi vì... ta sẽ chết cùng với người !

Nói xong, thân thể nàng đột nhiên mềm nhũn, khoé miệng chảy ra một dòng máu tươi !

Mà Charles phảng phất cũng đồng thời nhận ra, đột nhiên hét to một tiếng, dưới ánh mắt của Đỗ Duy, hần ngã xuống! Trong miệng hần cũng chảy ra một dòng máu tươi !!

Đỗ Duy sững người một cái, chạy qua, ôm lấy Charles, lại cảm giác thấy thân thể hần cứng nhắc! Khí tức sinh mạng đang yếu dần...

- Ta đem độc được giấu trong kẽ răng, lúc ta uống ly rượu kia thì cũng nhả vào đó một chút.

Cô gái nằm trên mặt đất thống khổ rên rỉ, nhưng trên mặt lại vẫn mang theo một tia cười oán độc:

- Ta ... ta ... ta sẽ đem người chết chung! Người... người không biết tên của ta! Không biết tên của ta! Ta tên là...

Cuối cùng nàng cũng không thể nói ra câu cuối cùng.

Đỗ Duy lập tức tìm trong miệng mình... nhưng hần lập tức nhớ ra!

Nước mắt sao chổi không có ở trên người mình! Ở trên người Nicole!

- Nicole! ! !

Đỗ Duy nôn nóng hô to một tiếng, nhưng lúc này cả đại điện đều rối loạn, thân thể Charles đang lạnh dần — cũng không biết cô gái này dùng loại kịch độc gì.

Đỗ Duy cầm lấy chén rượu người một cái thì thức thời người ra được bảy tám loại độc mà hần biết thì lập tức kinh hãi: Nữ nhân này, thật là độc !

Nicole vẫn còn chờ ở ngoài điện, nhưng lúc nàng chạy tới thì...

Đế quốc tiểu hoàng đế Charles đã sớm tắt thở... mà cô gái này cũng đã sớm tắt thở !

Loại độc này rất kịch liệt, mà cô gái này trước khi chết cố ý nói nhiều như vậy là để kéo dài thời gian — Đỗ Duy cũng không có cách nào cứu chữa. Rốt cuộc, sức mạnh không phải là vạn năng.

Trừ phi đạt đến cấp độ của Bạch Hà Sầu thì mới có thể tùy ý thao khống sinh mạng.

Charles đã tắt thở .

Được Đỗ Duy ôm trong lòng, trước mặt tắt cả các trọng thần quyền quý !!

Khung cảnh đại loạn, vô số Ngự lâm quân xông đến, bên trong đám hỗn loạn, mọi người xô đẩy...

Sự tình đột nhiên phát sinh, Contra cũng trợn mắt há mồm đứng tại đó... cả người hấn ngậy ra.

Nhưng phản ứng của Đỗ Duy nhanh hơn hấn nhiều!

- Im lặng !!!!!

Một tiếng rống giận như lôi tạc !!

Chúng nhân nhìn thấy công tước hoa Tulip nhảy lên lễ đàn, từ trên cao nhìn xuống, dùng nhãn thần uy nghiêm nhìn vào chúng nhân, hấn mạnh mẽ triển khai khí thế !!

- Im lặng!!! Ai dám loạn động, chết !!!

Đỗ Duy nói xong liền cung tay lên, cửa đại điện tự động khép lại !!

- Tất cả không được loạn động! Đứng tại chỗ cho ta! Không thì giết không tha !!

Đỗ Duy lộ ra một bộ mặt lãnh huyết.

Hấn bay nhanh đến chỗ Contra. Contra tâm lý hoảng hốt, Đỗ Duy xông qua nắm chặt cổ hấn nhấc lên.

Trong đại điện không cho phép mang theo thị vệ, dù rằng Contra có đi nữa thì ai có thể ngăn trở Đỗ Duy ?

Đỗ Duy xách theo Contra, đứng ở nơi cao nhất, dùng giọng nói hùng hồn át tất cả tiếng ồn. Thanh âm hấn không hề che lấp sát khí trong đó !

- Hoàng phi mưu sát bệ hạ! Mà hoàng phi là đồng tộc của Contra bá tước! Một nữ hấn thì sao dám làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo như vậy! Chủ mưu của chuyện này, không phải người thì là ai !!

Đây rõ ràng là vu khống.

Đáng tiếc Contra bị Đỗ Duy nắm chặt cổ, dù có lời muốn nói ra cũng không được.

- Mưu sát bệ hạ! Đại nghịch bất đạo! Chết! ! !

Contra lộ ra nhãn thần sợ hãi.

Nhưng lúc này Đỗ Duy không còn cách nào khác — tiên hạ thủ vi cường !!!

Hấn không chút do dự, bàn tay dùng sức bóp chặt !

Ken két! Một thanh âm thanh thúy, đường đường là đế quốc bá tước, đế quốc quốc vụ đại thần, nhưng không cần thăm vấn trực tiếp bị Đỗ Duy bóp đứt cổ !

Mọi người trong đại điện đều ngây ngốc.

Nhưng dư uy của Đỗ Duy năm xưa rốt cuộc vẫn còn, những Ngự lâm quân kia nào dám động thủ với hấn? Nhất thời, ai nấy đều mờ mịt, không biết phải làm sao.

Hoàng đế bị hoàng phi mưu sát.... Hoàng phi chết rồi... công tước hoa Tulip đem quốc vụ đại thần bóp chết ?!

- Karina điện hạ!

Đỗ Duy phản ứng cực nhanh, dùng sức rống lớn một tiếng. Karina đã chạy đến bên cạnh Charles, dù Charles có phần không phải nhưng rốt cuộc vẫn là tình cảm huynh muội, Karina khóc đến nổi suýt nữa ngất đi.

Nghe thấy Đỗ Duy rống lên thì Karina mới đột nhiên bừng tỉnh, nhìn thấy Contra trong tay Đỗ Duy đã chết thì nàng liền cả kinh !

- Hiện tại không phải lúc! Khống chế cục diện trước mắt đã !

Đỗ Duy cắn răng nói

Karina lập tức hiểu ý — nàng mới thật sự là người kế thừa trí tuệ của Thần hoàng tử, tức thì kiên định chạy đến bên cạnh Đỗ Duy. Tuy ánh mắt vẫn còn bi thương nhưng cũng cố lấy dũng khí, lớn tiếng quát:

- Cung đình ma pháp sư !!

Nháy mắt, bốn phía đại điện xuất hiện mười mấy cái thân anh thân mặc hồng bào.

- Ngự lâm quân nghe lệnh! Thủ hộ địa điện, tất cả mọi người đều không được ra vào! Ai kháng chỉ, giết chết tại chỗ !

Tiểu công chúa xuất ra mấy mệnh lệnh, nàng mới là hoàng thất chính cống, mà còn lại là con gái của Thần hoàng tử, lại có cung đình mà pháp sư làm hậu thuẫn.

Mệnh lệnh phát ra, Đỗ Duy cũng thấy danh chính ngôn thuận.

Những Ngự lâm quân kia vốn không biết làm sao, hoàng đế chết rồi... bọn họ nghe ai chỉ huy ?

Máy mẩn là Karina phát ra mệnh lệnh, những Ngự lâm quân này cũng tìm được chỉ huy mới.

- Bảo vệ đại điện! Truyền lệnh, hoàng cung tiến hành giới nghiêm! Toàn thành giới nghiêm! Trị an sở xuống phố! Vương thành cận vệ quân xuất động !

Đỗ Duy sau đó còn ra một đạo mệnh lệnh:

- Mở cửa thành bắc, để lối kỵ tiến vào !

Cái mệnh lệnh sau cùng này, tiểu công chúa do dự một chút thì cũng làm theo.

Để lối kỵ tiếng vào thì Đỗ Duy cũng không còn lo lắng.

Tuy hẳn có một phương lực lượng hùng hậu, bản thân mình, lại thêm Lam Hải Duyệt, lão Chris... mấy tuyệt thế cường giả thì còn sợ gì nữa? Nhưng loại biến động binh quyền này mà không có quân đội thì không được.

Để cho ngự lâm quân cầm những thanh đao sáng loáng bảo vệ, đem đại điện vây đến một giọt nước cũng không lọt. Đỗ Duy cùng Karina nhanh chóng rời khỏi từ cửa hông phía sau.

Đỗ Duy ôm lấy thi thể của Charles.

Hai người đều là người thông minh tuyệt đỉnh, sau khi rời khỏi đại điện thì Đỗ Duy và Karina cũng có thể cùng nhau trao đổi.

- Lão sư... sự tình này có phải do ngài làm hay không !

Trong ánh mắt Karina có chút lo lắng.

- Không phải.

Đỗ Duy thở dài nói.

Karina lúc này mới yên tâm:

- Ta tin ngài

Đỗ Duy cười khổ:

- Một nữ nhân... một nữ nhân a.

Không biết làm sao, hắn đột nhiên liên tưởng đến Messiah... năm đó lúc Messiah giết Aragorn thì có lẽ cũng mang theo tâm tư này.

Yêu và hận, chỉ cách nhau một chút thôi a !!

- Nhưng... chúng ta hiện nên làm như thế nào ?

Karina nhìn vào thi thể của ca ca mình, không khỏi phải rơi lệ.

Rất nhanh, Ngự lâm quân tìm khắp hoàng cung, ở trong phòng tân nương cũng tìm thấy Muse.

Muse bị đánh thuốc mê, toàn thân bị trói bằng dây thừng, nhét dưới mặt bàn.

Đỗ Duy cũng yên tâm... nhưng lúc này Karina lại nôn nóng.

- Ca ca chết rồi! Đế quốc làm thế nào! Lão sư! Chúng ta phải làm sao?

Đỗ Duy đi đóng cửa phòng, sau đó quay lại ngưỡng thị nhìn vào tiểu công chúa.

Ánh mắt hần mang theo một tia uy nghiêm làm Karina sợ hãi.

Sau đó, Đỗ Duy nhẹ mở miệng nói:

- Karina, còn nhớ con được ta tặng một bộ ‘Đại lục thông sử’, trong đó có miêu tả đến hoàng hậu Sofia không ?

Ánh mắt Karina chớp động.

- Con không phải cũng từng hỏi qua ta, câu nói hận không bằng Võ chu là có ý gì...

Đỗ Duy phảng phất cười cười

Chẳng qua, nhân thân hần vẫn mang theo thần thái bức bách, gắt gao nhìn vào Karina:

- Hiện tại... ta có thể nói cho con biết, hận không bằng Võ chu là có ý tứ gì !

Dừng một chút, hần đi đến trước mặt Karina, cúi người xuống, đôi tay đề lên bả vai nàng:

- Charles chết rồi, con chính là huyết mạch duy nhất... Con có nguyện ý làm nữ hoàng hay không ?

Nữ... Nữ hoàng?

Thân thể Karina mềm nhũn, ngã vào lòng ngực Đỗ Duy, thanh âm run rẩy:

- Lão... lão sư...

Đế quốc năm 970, tháng 9. Roland đế quốc hoàng đế bị hạ Charles bị giết trong hôn lễ của mình, chủ mưu chính là hoàng phi.

Đế quốc năm 970, cuối tháng 9, tân nữ hoàng lên ngôi, Karina kế vị lên ngôi hoàng đế, phong cho công tước hoa Tulip là hộ quốc thân vương, đồng thời điều tra vụ án Charles bị hạ bị ám sát, đem gia tộc của Contra bá tước giam giữ! Trong việc này, bốn năm lên nắm quyền Contra bá tước đã bồi dưỡng không ít lông cánh, quan viên có tới hai mươi sáu. Trong đó hơn một nửa làm trong quân đội, toàn tộc của Contra ở các nơi bị tra xét là một trăm lẻ ba người.

Sau cùng, xử tử chín mươi ba người, còn lại toàn bộ đầy đi Nam Dương.

Sau vụ án này, Karina thể hiện ra thủ đoạn thiết huyết, hậu thế ghi vào sách sử là “Máu tanh hoa Bụi gai”.

Đế quốc 970, tháng mười, thống soái phòng tuyến phương bắc Kaspersky, đế quốc trung tướng, Alpay cự tuyệt giao ra quân quyền cho đế quốc, công khai dựng cờ phản nghịch! Một thời gian dài làm phương bắc đế quốc xôn xao !

Ba ngày sau, thủ lĩnh phản quân Alpay bị mưu sát một cách thần bí trong doanh trại, công tước hoa Tulip đưa quân đến phương bắc, nửa tháng sau đã bình định phản loạn.

Đế quốc hoà bình.

- Các nàng nói, ta có tính là một người xấu hay không ?

Đỗ Duy đứng dưới tuyết sơn, nhẹ thở dài.

Hắn cười trên một chiến mã, từ xa nhìn Tuyết sơn.

Phía sau, Joanna và Vivian đều cười cười mà không nói, chỉ có riêng Nicole lắc đầu:

- Người không phải.

- Oh? Không phải?

Đỗ Duy cười khê:

- Tính rõ ra, ta giết người phóng hoả, đã từng buôn lậu, từng chính biến... vậy mà còn không tính là người xấu ?

Joanna nhin không nổi nói:

- Người hiện là Hộ quốc thân vương, không chịu ở Đế đô mà lại chạy tới đây...

- Ta nhớ một người

Đỗ Duy nhìn vào Tuyết sơn kia, đột nhiên cười cười, mang theo đó một tia thương cảm:

- Ta phảng phất có cảm giác là tên gia hoả kia đột nhiên một ngày từ trên núi đi xuống, sau đó vỗ lên vai ta nói: kỳ thực, ta không thích người xưng hô với ta như vậy."

Nói xong, hắn lắc đầu, thở dài.

- Hiện tại thực lực người đã rất mạnh.

Nicole nhàn nhạt nói:

- Hắn đem lĩnh ngộ chân đế lực lượng nói hết cho người—không bao lâu sau thì người có thể đến được cảnh giới đó, lúc đó người cũng có thể mở cửa đi đến thế giới khác... Còn sợ không tìm thấy hắn sao ?

Joanna gật đầu nói:

- Không sai! Bên ngoài mười năm thì bên trong chỉ mới một ngày, nói không chừng sau khi người trở lại thì nơi đó cũng chưa diễn ra được bao lâu đâu.

Đỗ Duy trầm mặc một lát...

- Ta sẽ không đi đến đó.

Hắn nhìn vào Tuyết sơn:

- Hắn có nói... đó là cuộc chiến của hai người bọn họ, chỉ thuộc về hai người bọn họ mà thôi.

Nhìn vào bộ dạng của Đỗ Duy, ánh mắt Joanna vừa động, muốn chuyển đề tài:

- Ta đã biết người vì cái gì mà không làm Hộ quốc thân vương, lại đi cưỡi ngựa chạy đến thảo nguyên

- Oh ?

- Người tránh mặt Karina.

Joanna híp mắt nói:

- Đừng cho là ta nhìn không ra, vị nữ hoàng bệ hạ này của chúng ta thực ra rất có ý đối với người. Hừ... người nếu như lấy nàng... tương lai người cùng nàng sinh hạ nhi tử thì sẽ là hoàng đế a! Tuy nàng mới có 13 tuổi, chẳng qua người rất giống như là rất ưa thích những nữ hài tử như vậy... Ân, ta nhớ được người kêu là cái gì...

- LOLI

Vivian mặt đỏ lên, đột nhiên nói một câu.

Đỗ Duy nhìn vào bộ dạng của Vivian thì trong lòng nóng lên. Đi tới ôm lấy nàng trên lưng ngựa, rồi cúi xuống hôn lên mặt nàng một cái:

- Haha! Không sai! Em là tiểu LOLI của ta!

Dừng một chút, hần haha cười lớn:

- Sinh một đứa con là hoàng đế, ta không có hứng thú... chẳng qua sinh một tiểu công tước, ngược lại thì ta không ngại thử một lần.

Nói xong, hần phóng ngựa chạy đi, phía sau Joanna và Nicole đều thở dài, thúc ngựa đuổi theo.

Chỉ có Vivian cười cùng Đỗ Duy một con ngựa thì đỏ mặt, dùng ánh mắt nhu tình nhìn vào Đỗ Duy, lấp ba lấp bấp nói:

- Tiểu... tiểu công tước... đã... đã có... Ta, ta...

Huych !

Phía sau Jojo và Nicole nhìn thấy Đỗ Duy trực tiếp từ trên lưng ngựa ngã xống, chỉ còn lại Vivian ngồi trên ngựa, che miệng mà cười nhìn vào Đỗ Duy đang trợn mắt há mồm trên mặt đất.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-phap-tac>